

NHOM DỊCH: OC SEN

PHẠM THẦN

Bắt đầu Quá Mạnh Làm sao bây giờ? //

BẮT ĐẦU QUÁ MẠNH LÀM SAO BÂY GIỜ

Tác giả: Phạm Thần

Thể loại: Xuyên Không, Tiên Hiệp, Huyền Ảo, Vô Địch Lưu, Hệ
Thống

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Diệp Trường Sinh xuyên không về thế giới huyền huyền, bắt đầu đánh thức kiếm thể hỗn độn, lại có được hệ thống đánh dấu. Đánh dấu Kiếm Mộ, có được Tru Tiên kiếm trận. Đánh dấu Thiên Sơn, có được thần thông Táng Thiên. Đánh dấu Thần Quốc, có được vạn cổ đệ nhất Thần Mạch. Đánh dấu Long Mộ, có được Thần Long hỗn độn ấu tể. Đánh dấu Bắc Hải, có được Bắc Minh thần công. Diệp Trường Sinh nhận ra công pháp có thể thay đổi khác thường, hóa thân làm cá Côn, nuốt chửng trời đất. Mấy năm sau, Diệp Trường Sinh liếc nhìn bầu trời, kiếm chỉ vũ trụ bao la: “Ta vô địch, các ngươi tùy ý.”

Table of Contents

- Chương 1: Bắt đầu đấu với Thiên Kiếp
- Chương 2: Bắt đầu đấu với Thiên Kiếp (2)
- Chương 3: Thần khí phối hợp, đánh thức hệ thống
- Chương 4: Nó vẫn đang đột phá
- Chương 5: Nó vẫn đang đột phá (2)
- Chương 6: Diệt Trường Sinh đến rồi, người phạm trần hãy run rẩy đi
- Chương 7: Diệt Trường Sinh đến rồi, người phạm trần hãy run rẩy đi (2)
- Chương 8: Đã nói là làm, lão tổ phong đế
- Chương 9: Đã nói là làm, lão tổ phong đế (2)
- Chương 10: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận
- Chương 11: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận (2)
- Chương 12: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận (2)
- Chương 13: Thần Điều thể giới, Long Tượng Bàn Nhược Công
- Chương 14: Thần Điều thể giới, Long Tượng Bàn Nhược Công (2)
- Chương 15: Hai năm sau, kiểm trùng đại điển
- Chương 16: Đánh ta, người cũng xứng ư?
- Chương 17: Đánh ta, người cũng xứng ư? (2)
- Chương 18: Hãy bắt đầu màn trình diễn của người
- Chương 19: Ngạc nhiên chứ, bất ngờ chứ
- Chương 20: Ngạc nhiên chứ, bất ngờ chứ (2)
- Chương 21: Nhiệm vụ hệ thống thành linh xuất hiện
- Chương 22: Có thủ đoạn
- Chương 23: Mở ra hệ thống ban thưởng
- Chương 24: Mở ra hệ thống ban thưởng (2)
- Chương 25: Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, Nhất Quyền Nhất Nhật
- Chương 26: Ta không biết, ta cũng không dám hỏi
- Chương 27: Ta không biết, ta cũng không dám hỏi (2)
- Chương 28: Vị hôn thê, Hắc Thiên Quân Chương
- Chương 29: Tin không, ta cho người một kiếm nữa
- Chương 30: Tin không, ta cho người một kiếm nữa (2)
- Chương 31: Đời người lạnh lẽo như tuyết

- Chương 32: Đòi người lạnh lẽo như tuyết (2)
- Chương 33: Thế gian này thực sự có một yêu nghiệt tuyệt thế như vậy ư?
- Chương 34: Thế gian này thực sự có một yêu nghiệt tuyệt thế như vậy ư? (2)
- Chương 35: Tiểu tử này hồ báo đấy
- Chương 36: Diệp gia khinh người quá đáng
- Chương 37: Không có, hỏi lại đánh chết
- Chương 38: Người sẽ chết
- Chương 39: Hoàn toàn dọa điên một người
- Chương 41: Xem ra tiểu thuyết đều là lừa người
- Chương 42: Nữ tử không phải ai khác
- Chương 43: Đương nhiên là tàn nhẫn trừng trị bọn hần
- Chương 44: Xem thường sống chết, không phục thì giết
- Chương 45: Xảy ra chuyện lớn rồi
- Chương 46: Uy áp ngập trời
- Chương 47: Người tin Phật à?
- Chương 48: Tru Tiên Kiếm Trận thần uy
- Chương 49: Không thể để hần sống sót
- Chương 50: Để chúng ta đại sát một trận
- Chương 51: Diệp thiếu chủ, quả nhiên không thể chọc vào
- Chương 52: Mãnh thú xuất hiện rồi
- Chương 53: U Minh Lang vương
- Chương 54: Lão phu không phải người như thế
- Chương 55: Sao người không nói yamete?
- Chương 56: Đợi hần lớn rồi, hần sẽ còn phóng túng hơn người
- Chương 57: Người không bị nổ tung?
- Chương 58: Lục đệ đang ở cảnh giới nào
- Chương 59: Thật ngại quá, ta không khống chế được
- Chương 60: Thành Thánh, ta muốn yên lặng
- Chương 61: Cuốn sách vãng sinh
- Chương 62: Vãng Sinh Thuật, vào Kiếm Cung
- Chương 63: Vạn kiếm Phần Thiên, Huyết Đồ ngàn dặm
- Chương 64: Tiêu diệt Diệp gia
- Chương 65: Thiên Vực loạn
- Chương 66: Ma tộc gió tanh
- Chương 67: Một cái hảo hán ba cái bang
- Chương 68: Hỗn Độn linh quả
- Chương 69: Chúc Long Chi Lân

- Chương 70: Yếu chính là một loại tội
- Chương 71: Mối duyên nợ sâu xa
- Chương 72: Có thể buông xuống thì mới có thể cầm lên
- Chương 73: Uy chấn thiên hạ, cười xem phong vân, không được à
- Chương 74: Trường Sinh luận đạo, kiếm khí hiện ngang
- Chương 75: Thử biến thân
- Chương 76: Có một nói một, không khoác lác
- Chương 77: Kiếm ra khỏi vỏ, không quay đầu lại
- Chương 78: Không cam lòng rời đi
- Chương 79: Kiếm Vi Cầm, Tướng Quân Lệnh Khúc
- Chương 80: Thà chết đứng còn hơn sống quỳ
- Chương 81: Tới, giết ta đi
- Chương 82: Chết sớm chết muộn cũng phải chết
- Chương 84: Có hứng thú cùng nhau đi giết người không?
- Chương 85: Đi, diệt quốc đi!
- Chương 86: Dính vào là chết, gặp là tử vong
- Chương 87: Làm người vẫn nên khiêm tốn
- Chương 88: Trống lời âm
- Chương 89: Ta vào địa ngục, Diêm Vương dám nhận sao
- Chương 90: Ta đã nói xong, các người ai phản đối?
- Chương 91: Hao tổn cực lớn
- Chương 92: Chỉ là bắt đầu thôi
- Chương 93: Thử biến thân đáng sợ
- Chương 94: Nhất Kiếm quật ngã một người
- Chương 95: Hẳn thật sự bất khả chiến bại
- Chương 96: Trảm Long, diệt quốc
- Chương 97: Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Thần quốc nữa
- Chương 98: Giết sứ giả
- Chương 99: Ta sẽ đợi người ở học phủ Thiên Cung
- Chương 100: Đó là người sói
- Chương 101: Bắt đầu tiệc nướng
- Chương 102: Sống ở hiện tại, thì làm sao phải sợ chuyện tương lai
- Chương 103: Đăng nhập thần cấp, gói quà xa xỉ
- Chương 104: Ta chỉ đang luyện được thôi
- Chương 105: Không luyện được được, thì đổi sang làm ruộng
- Chương 106: Nhiều người như vậy, Diệt gia tức giận
- Chương 107: Nhiều người như vậy, Diệt gia tức giận

- Chương 108: Người thật sự không biết xấu hổ mà, vô địch thiên hạ
- Chương 109: Người thật sự không biết xấu hổ mà, vô địch thiên hạ (2)
- Chương 110: Quá nhiều tiền, tiêu thế nào?
- Chương 111: Quá nhiều tiền, tiêu thế nào?
- Chương 112: Tiền bối, muốn không?
- Chương 113: Cửu kiếp đến, vận rủi tới
- Chương 114: Cửu kiếp đến, vận rủi tới (1)
- Chương 115: Đổi thì đổi, không đổi thì rút
- Chương 116: Đổi thì đổi, không đổi thì rút (2)
- Chương 117: Luyện được sư tăng chín, cặn bã mà thôi
- Chương 118: Vừa thấy Trường Sinh đã lầm lẫn cả đời
- Chương 119: Vừa thấy Trường Sinh đã lầm lẫn cả đời (2)
- Chương 121: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (2)
- Chương 122: Vận khí nếu tới, ai cũng không ngăn được
- Chương 123: Hoặc là bị đánh chết, hoặc là đánh chết kẻ thù
- Chương 124: Hoặc là bị đánh chết, hoặc là đánh chết kẻ thù (2)
- Chương 125: Rảnh rồi thì thường xuyên tới chơi nhé
- Chương 126: Rảnh rồi thì thường xuyên tới chơi nhé (2)
- Chương 127: Lão tổ à, người có thấy quen mắt không
- Chương 128: Lão tổ à, người có thấy quen mắt không (2)
- Chương 129: Diệp gia thiếu chủ không đơn giản
- Chương 130: Hẳn là Đan thần trọng sinh?
- Chương 131: Hẳn là Đan thần trọng sinh?
- Chương 132: Có phải người say rồi không?
- Chương 134: Gia nhập Tà Thần Cung
- Chương 135: Người tại Kiếm Cung, họa trời giáng
- Chương 136: Bàn chuyện hôn sự của hai gia tộc Cơ Diệp
- Chương 137: Bắt nạt người quá đáng, vì sao lại mạnh như vậy?
- Chương 138: Chúng Đế đều quý, duy ngã độc tôn
- Chương 139: Điều kiện đúng là mê người
- Chương 140: Nếu một kiếm chém không chết thì chém thêm một kiếm nữa
- Chương 141: đi tới Kiếm Mộ sau núi
- Chương 142: rời khỏi kiếm cung
- Chương 143: Các người cảm dỗ như vậy, ta không cự tuyệt
- Chương 144: Nam nhi có lệ không dễ tuân, chỉ là chưa tới

chỗ thương tâm

- Chương 145: Bước về phía Lâu Các
- Chương 146: Người uy chấn thiên hạ
- Chương 148: Đùng nhúc nhích, xem ta xuất chiêu
- Chương 149: Tầng chín mươi ở Thiên Cung
- Chương 150: Thiên Cung học phủ, Diệp Trường Sinh ta tới đây!
- Chương 151: Người quyết định đi
- Chương 152: Có thể, quá có thể
- Chương 153: Bái kiến lão cung chủ
- Chương 154: Thiên Cung học phủ là hoa viên sau nhà các người sao
- Chương 155: Mẹ kiếp, nữ nhân này còn có mùi
- Chương 156: Trường sinh, người thật sự đã trưởng thành
- Chương 157: Cung Phong Vân, hẳn đến rồi
- Chương 158: Tất cả đùng nhúc nhích, ai động đập người đó chết
- Chương 159: chúng ta tiếp tục ở lại học viện tu luyện
- Chương 161: Ta chờ kết quả từ Cung Chủ
- Chương 162: Cùng lên đi, ta muốn đánh toàn bộ các người
- Chương 163: Tại sao lại có người dũng mãnh như vậy?
- Chương 164: Hẳn là Đế cảnh
- Chương 165: Lão già kia, người lắm điều quá
- Chương 166: Cuối cùng vẫn chỉ có hẳn là có thể chống đỡ tất cả
- Chương 167: Tên của ta nhà người không xứng được biết
- Chương 168: người xem chuyện này thế nào
- Chương 169: Đánh dấu bí cảnh Thiên Cung thất bại!
- Chương 170: Nam nhân này nhanh quá
- Chương 171: Con rồi hóa thành bột mịn
- Chương 172: Tầng một trăm ba mươi
- Chương 173: Vậy thì cứ đi một bước tính một bước
- Chương 174: Rồi thần ma, bẩm sinh mười vạn trọng
- Chương 175: Tầng một trăm năm mươi mốt
- Chương 176: Bóng người từ trên không bay xuống
- Chương 177: Diệp tiểu tử, người đây là muốn hại chết học phủ
- Chương 178: Khế ước Thiên Khung Chi Thành
- Chương 179: Tiếng nổ kinh thiên động địa
- Chương 180: Ta, Diệp Trường Sinh trở lại rồi đây

- Chương 181: Ta sợ máu sẽ bắn hết lên người mọi người mất
- Chương 182: Phấn khởi quá, cảm giác như thể đời người đạt tới đỉnh cao vậy
- Chương 183: Bọn họ muốn chiến thì ta sẽ chiến, không chết không ngừng
- Chương 184: Ta xem ngươi là bằng hữu, ngươi lại muốn cưỡi ta
- Chương 185: Ký khế ước, ngươi không tin ta
- Chương 186: Xin Ninh lão cung chủ, buông tha chúng ta
- Chương 187: Vô Cực đường đột
- Chương 188: Vì sao Hoang Cổ Thiên Vực không có ai đến?
- Chương 189: Ta sẽ lập tức cho bọn họ một niềm vui bất ngờ
- Chương 190: Ta nhất định có thể hóa rồng
- Chương 191: Cái này thì được, cứ chọn nó đi
- Chương 192: Ninh lão, ngươi nghiêm túc hả?
- Chương 193: Chém nhân quả, diệt Diệp gia
- Chương 194: Đa tạ nghĩa phụ, hài nhi xin cáo lui!
- Chương 195: Được thôi, thỏa mãn người
- Chương 196: Hậu quả khó mà tưởng tượng nổi
- Chương 197: Người giết Khanh Nhi
- Chương 198: Tiểu tử, ngươi trúng kế rồi
- Chương 200: Kiếm Châu có dị biến (2)
- Chương 201: Sao các người đã trở lại rồi
- Chương 202: Tứ Tượng Quy Nguyên kiếm trận
- Chương 203: Nương tâm yên tâm, hài nhi đều hiểu
- Chương 204: Các người lui trước, rời khỏi nơi này, còn lại giao cho ta
- Chương 205: Không có việc gì, ta còn có thể đánh
- Chương 206: Hoang lão, người đi chém giết Diệp Trường Sinh
- Chương 207: Để cho hắc chạy một lát
- Chương 208: Cái này cho người, xem như thành ý của chúng ta
- Chương 209: Khế ước chiến trường Thiên Vực
- Chương 210: Đáng giá
- Chương 211: Nó thật sự tồn tại
- Chương 212: Hắc không sợ chết?
- Chương 213: Giải Độc Đan hoàn toàn không có tác dụng!
- Chương 214: Đạt được Độc Cốt Cánh
- Chương 215: Tiêu rồi, là cảm giác động tâm

- Chương 216: Nước cờ hần đi, ai dám hạ
- Chương 218: Đừng nhúc nhích, còn lại để ta!
- Chương 219: Đừng quan tâm ta, các người cứ tiếp tục, đừng có ngừng
- Chương 220: Đuổi theo, không thể để hần nhanh chân đến trước!
- Chương 221: Ta thích cách người thừa nhận mình hèn nhất
- Chương 222: Cung chủ ta cũng dám giết, huống chi là các người!
- Chương 223: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục
- Chương 224: Ta là kiếm tu, không phải nhiều kiếm rất bình thường à?
- Chương 225: Vấn đề của Diệp công tử, ta có thể trả lời người
- Chương 226: Người của ta, ai dám động vào
- Chương 227: Giết hần, ta muốn dùng đầu của hần trở về thỉnh tội
- Chương 228: Cô nương, thật hung dữ
- Chương 229: Nhất kiếm phá vạn pháp
- Chương 230: Ngẫu nhiên gặp, không thân mật
- Chương 231: Diệp thí chủ, không thể
- Chương 232: Diệp thí chủ khách khí, bản tăng chỉ làm việc nên làm
- Chương 233: Ta chỉ đi dạo, không đi vào
- Chương 234: Lập tức đánh dấu
- Chương 235: Tại sao người bị thương luôn là ta?
- Chương 236: Đừng nói chuyện, tiếp một kiếm của ta đi
- Chương 237: Hòa thượng, đến uống thuốc đi
- Chương 238: Hòa thượng, người không sợ ta giết người đoạt chí bảo?
- Chương 239: Phục Ma đại ba chương
- Chương 240: Nếu không phải đánh không lại người, đã trở mặt với người từ lâu rồi
- Chương 241: Chiến, tử chiến đến cùng!
- Chương 242: Thủ Kiếm Cung, cùng tiến cùng lùi
- Chương 243: Hình như nó được gọi là Thiên Cực
- Chương 244: Hãy gọi ta là khắc tinh của thiên kiêu
- Chương 245: Chúng ta là bằng hữu, đương nhiên có nạn cùng chịu
- Chương 246: Từ khi nào hòa thượng này lại biến thái như

vậy!

- Chương 247: Phật nói, không thể nói, không thể nói
- Chương 248: Diệp Trường Sinh ta, trấn áp tất cả kẻ địch
- Chương 249: Nơi này linh khí thật nồng nặc
- Chương 250: Phật chỉ phá huyết!
- Chương 251: Đánh ta, đánh ta, một chết các người!
- Chương 252: Hắc miễn cưỡng có thể làm đối thủ của ta
- Chương 253: Không cần, để lại cho ta chút lo lắng
- Chương 254: Hắc muốn tự bạo, làm sao bây giờ?
- Chương 255: Giết hắc, đưa An Lạc Nhi xuống, hiến cho đại nhân
- Chương 256: Ta làm việc, cứ như vậy
- Chương 257: Đừng sợ, ta không phải người tốt lành gì
- Chương 258: Được, ta đi thử một lần
- Chương 259: Trường Sinh nhất định hoàn thành tâm nguyện của sư phụ
- Chương 260: Có tiếp nhận truyền thừa hay không
- Chương 261: Ta đã phong Thần, kiểm đạo độc tôn
- Chương 262: Ta nên trâu bò thành dáng vẻ gì?
- Chương 263: Người dùng binh khí gì
- Chương 264: Thành lập tông môn – Thiên Tú Tông
- Chương 265: Ta là người đầu tiên gia nhập
- Chương 266: Kiếm này... Quá mạnh
- Chương 267: Hòa thượng, xin tự trọng
- Chương 268: Cứ như vậy mà đột phá?
- Chương 269: Nhào tới trước mặt... Làm dáng
- Chương 270: Ta thành toàn cho người
- Chương 271: Thần Ma diệt, bá tộc hiện
- Chương 272: Trí tưởng tượng của ta thật hạn chế
- Chương 273: Gà, người quá đẹp
- Chương 274: Máu của rồng và máu của ta
- Chương 275: Một quyền siêu nhân
- Chương 276: Người cũng đừng hối hận
- Chương 277: Chuyên trị các loại không phục
- Chương 278: Vào chỗ chết
- Chương 279: Người cũng bắt nạt bản tăng?
- Chương 280: Người nghỉ ngơi đi, bọn hắc giao cho ta.
- Chương 281: Trí tưởng tượng hạn chế của người
- Chương 282: Quân đoàn Huyết Y hiện thân
- Chương 283: Nhất kiếm phá vạn pháp!

- Chương 284: Tạo Hóa Đoạt Thiên
- Chương 285: Phần Huyết cuồng hóa
- Chương 286: Đó là.... Thần ma
- Chương 287: Các hạ, còn có chuyện gì?
- Chương 288: Để cơn bão tới mãnh liệt hơn một chút nữa
- Chương 289: Thành chủ, chúng ta đang đi đâu?
- Chương 290: Bầy lão không cần đa lễ.
- Chương 291: Mặt tướng Long Kinh Thiên, bái kiến Thành chủ
- Chương 292: Phục, mặt tướng tâm phục khẩu phục
- Chương 293: Đừng chọc hấn, rất khủng bố
- Chương 294: Cường đại như vậy? Vậy thì ta phải vào trong xem
- Chương 295: Tháp Tà Thần dị động
- Chương 296: Kiểm thể Hỗn Độn tăng lên
- Chương 297: Còn có thần khí nào có thể?
- Chương 298: Vậy ta sẽ không khách khí
- Chương 299: Còn có các người, nhất định đừng để ta thất vọng
- Chương 300: Ma Kiếm Tông, Diệp Trường Sinh ta đến diệt tông
- Chương 301: Ma Kiếm Tôn là do người giết
- Chương 302: Thập Vạn, người có thể?
- Chương 303: Cấp Tiên Thiên năng hai mươi vạn
- Chương 304: Người trâu bò
- Chương 305: Thiên Nhai, người xuất quan
- Chương 306: Ta tới rồi, các người chuẩn bị chịu chết?
- Chương 307: Đến, liều mạng!
- Chương 308: Chưa từng thấy qua người âm hiểm như người
- Chương 309: Kiếm huynh, người không phải là muốn...
- Chương 310: Thần nữ đệ nhất của Huyết Tộc
- Chương 311: Đây là thủ đoạn của người?
- Chương 312: Đây còn là Ma Kiếm Tông?
- Chương 313: Vẫn là Lệ lão hiền ta
- Chương 314: Là ai, là ai giết Thái tử ca ca
- Chương 315: Đánh dấu Đại Hạ Thánh Đình
- Chương 316: Cây sự sống
- Chương 317: Hấn chính là tàn dư của Thần Ma Tộc?
- Chương 318: Thần kiếm Vĩnh Hằng, Thôn Thiên Bể Mông
- Chương 319: Đây là tổ địa Đại Hạ?

- Chương 320: Về sau chúng ta còn có cơ hội gặp lại không?
- Chương 321: Ta vô địch, các người tùy ý
- Chương 322: Trường Sinh trở về, chúng ta tử chiến
- Chương 323: Người bảo vệ mộ Thần Ma, Thiên Khô lão nhân
- Chương 324: Hẳn ta... Lại còn sống!
- Chương 325: Giữa chúng ta có gì để nói chuyện?
- Chương 326: Chẳng lẽ không có Thần Ma Tộc, sẽ không có vận rủi?
- Chương 327: Là huynh đệ, cùng chém giết bọn hắc
- Chương 328: Một kiếm táng thiên
- Chương 329: Ta để lại nước miếng?
- Chương 330: Ta là Thần Ma, thì sợ gì thiên hạ
- Chương 331: Diệt thí chủ muốn đuổi tận giết tuyệt Tu La Tộc?
- Chương 332: Thần Ma Bát Bộ
- Chương 333: Phòng đấu giá Tinh Thần
- Chương 334: Người hiểu biết quá ít về Thần Ma Tộc
- Chương 335: Đạo Linh Nhi xuất hiện
- Chương 336: Hồi Đạo sứ, là có Thiên Đạo Điện
- Chương 337: Đại ca ca, cảm ơn người đã cứu ta
- Chương 338: Sư phụ người là ai, cấp gì?
- Chương 339: Ta đến vì hoa Diễm Sinh
- Chương 340: Người ăn cái gì mà miệng thối như vậy?
- Chương 341: Tất nhiên là người có thể, người là người giỏi nhất
- Chương 342: Tiền bối cảm thấy ta sẽ bị giết?
- Chương 343: Người... Thật tàn nhẫn
- Chương 344: Mẹ nó, bá đạo như vậy sao?
- Chương 345: Vĩnh Hằng Kiếm Vực
- Chương 346: Không phải người chết ta chết, là người chết!
- Chương 347: Ánh mắt này... Khiến người ta vô cùng không thoải mái
- Chương 348: Đừng giết, không có người
- Chương 349: Đi tới Thanh Giao Tộc
- Chương 350: Diệt Trường Sinh mới là người sói
- Chương 351: Hồ Thăng Long, Diệt Vô Cực
- Chương 352: Tinh Thần, giết hẳn
- Chương 353: Diệt Trường Sinh, không thể trêu chọc
- Chương 354: Vẫn là tộc trưởng mưu tính sâu xa
- Chương 355: Như thế nào không có người, chẳng lẽ là ta

cảm giác sai rồi?

- Chương 356: Nhà tranh, Phàm Kiếm
- Chương 357: Tiên Thiên Kiếm Bộc
- Chương 358: Nhất định phải đột phá một lần
- Chương 359: Người đi đi, ta không giết người
- Chương 360: Người coi ta là con mèo bệnh?
- Chương 361: Song kiếm Hồn Độn
- Chương 362: Người quá ngây thơ rồi
- Chương 363: Xin hãy gọi ta là vua kiếm lậu
- Chương 364: Cô nương, nếu không có chuyện gì, ta đi trước
- Chương 365: Cùng nhau xuất thủ, giết nàng!
- Chương 366: Cầu thả, thiếu chút nữa đi lên Tây Thiên
- Chương 367: Quá ức hiếp người ta rồi
- Chương 368: Ba sợi hồn độn chi khí, không thể nhiều hơn
- Chương 369: Tà kiếm đầu tiên, Đồ!
- Chương 370: Gà con biến hình
- Chương 371: Vết thương nhỏ thôi
- Chương 372: Đây là cái bệnh gì?
- Chương 373: Còn có kiện đồ vật kia... Hiện tại nơi nào
- Chương 374: Bần tăng biết hẳn ta là cao nhân
- Chương 375: Hướng dẫn Diễm Linh Cơ luyện tập
- Chương 376: Vị hòa thượng này... Là đồ ngu
- Chương 377: Ai điên, ai sẽ bị chém
- Chương 378: Thiên Khô, người cứ dẫn đường đi
- Chương 379: Cửu U tộc, dị ma xuất hiện
- Chương 380: Ta bất khả chiến bại, người tin không?
- Chương 381: Sức mạnh thực sự của Phách tộc
- Chương 382: Vua Bá Tộc, Bá Vô Địch
- Chương 383: Rơi xuống giếng Thần Ma, Vạn Niên Phong'n Trận
- Chương 384: Thiếu chủ, lành ít dữ nhiều
- Chương 385: Hung thú cấm kỵ, Thị Huyết Tử Mẫu
- Chương 386: Bên trong giếng Thần Ma.
- Chương 387: Đánh dấu giếng Thần Ma
- Chương 388: Chủ nhân, ta là Tiểu Thất
- Chương 389: Chúng ta không có đường lui, chỉ có tử chiến đến cùng
- Chương 390: Lần này, người không giết được ta
- Chương 391: Thân thể ta cũng vô địch
- Chương 392: Không chết, cũng tàn

- Chương 393: Sử Tộc không có cường giả như vậy
- Chương 394: Ba vị Thần Vương?
- Chương 395: Tử vong thiêu đốt
- Chương 396: Người nói là Cửu U Huyết Ma Đan?
- Chương 397: Thiếu niên Thần Vương, tên ta là Trường Sinh
- Chương 398: Trong ba kiếm, ta tất giết các người
- Chương 399: Chí bảo và cường giả của Cửu U Tộc
- Chương 400: Ai nói ta đi một mình, không phải còn có Xích Vũ sao?
- Chương 401: Chạy đi, chạy đi, chạy xa hơn nữa
- Chương 402: Thật là một kiếm tu đáng sợ
- Chương 403: Hỗn Độn Lục Thiên Trận!
- Chương 404: Đây chính là công pháp người muốn
- Chương 405: Chúng tộc lão, các người có thể chứ?
- Chương 406: Coi như các người tàn nhẫn
- Chương 407: Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?
- Chương 408: Lão tổ ra tay, Diệp Trường Sinh tất phải chết
- Chương 409: Xích Vũ, người thật sự rất đáng khinh
- Chương 410: Vẫn là tròng chủ mưu tính sâu xa
- Chương 411: Chúc người may mắn
- Chương 412: Quỷ Vương Tông
- Chương 413: Về sau thành Vạn Thần sẽ do ta bảo vệ
- Chương 414: Lấy bất biến ứng vạn biến đi!
- Chương 415: Trước khi quen biết người, ta rất đứng đắn
- Chương 416: Nếu người không muốn chết, hiện tại rời đi còn kịp
- Chương 417: Xích Vũ thật sự trưởng thành
- Chương 418: Không có, lại hỏi đánh chết người
- Chương 419: Nơi này là tổ địa Thần Ma Tộc
- Chương 420: Có chút đánh không lại
- Chương 421: Thiếu chủ, lão đầu tử này... Có chút mạnh
- Chương 422: Nàng rốt cục mạnh đến mức nào?
- Chương 423: Thiếu chủ, ta cam bái hạ phong
- Chương 424: Ngọc huynh, cùng nhau đi
- Chương 425: Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi
- Chương 424: Ngọc huynh, cùng nhau đi
- Chương 425: Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi
- Chương 426: Chúc người may mắn
- Chương 427: Kiếm chi đạo tắc
- Chương 428: Thiếu chủ, người tại sao không hỏi ta

- Chương 429: Kẻ ăn xin, lão tổ Hoàng Tuyền
- Chương 430: Không phải loại người gì cũng đều có tư cách làm đối thủ của ta
- Chương 431: Lão đầu, người xong đời rồi
- Chương 432: Phục Linh Đan cấp Thần
- Chương 433: Xích Vũ, người không nên có ý đồ xấu
- Chương 434: Vì sao nó lại giúp chúng ta?
- Chương 435: Thiếu chủ, xin lỗi
- Chương 437: Ta nguyện ý, người có ý kiến?
- Chương 438: Không cần vội, người trước bạn đi
- Chương 439: Thiếu chủ, người nghiêm túc sao?
- Chương 440: Làm đi, xem ai chết trước
- Chương 441: Vân Khiếu Thiên đâu?
- Chương 442: Thật là thuộc hạ tốt
- Chương 443: Tiến vào cấm địa Thần Ma
- Chương 444: Diệp Trường Sinh... Người đâu
- Chương 445: Chẳng lẽ hần muốn xuất thế?
- Chương 446: Ta tặc, đánh không lại
- Chương 447: Tuy nhiên, nếu gặp, xử lý nó
- Chương 448: Sát giới
- Chương 449: Dù sao cũng phải một mực gặt gao bắt chẹt khối thực lực này
- Chương 450: Đi về phía khí âm dương.
- Chương 451: Một âm một dương
- Chương 452: âm Dương Giới, trụ Kinh Thiên
- Chương 453: Trách ta!
- Chương 454: Buông hoa Thần Ma xuống, để cho ta tới
- Chương 455: Khoác lác, ai sẽ không?
- Chương 456: Muốn chết, làm sao lại khó như vậy!
- Chương 457: Hòa thượng đã thay đổi, Địa Tàng Thế Tôn
- Chương 458: Thiên Đồ, lui ra đi
- Chương 459: Người muốn ngăn cản ta?
- Chương 460: Lật trời lật đất lật không khí
- Chương 461: Hần là người ta phải bảo vệ
- Chương 462: Cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, ta chờ người trở về
- Chương 463: Long Huyết Bá Thế
- Chương 464: Bá Thiên Đồ hần là người được trời chọn
- Chương 465: Cuộc sống chính là như thế
- Chương 466: Chờ lão phu, gặp lại, tất giết người

- Chương 467: Không giết người, thề không làm người
- Chương 468: Làm sao có cảm giác giống như nướng nướng
- Chương 469: Người tới là ai, dám xông vào Cửu U
- Chương 470: Đây là chưởng pháp gì vậy?
- Chương 471: Có thể ra tay, cũng đừng chết
- Chương 472: Mục đích là để phá vỡ Sát Giới.
- Chương 473: Diệp Trường Sinh thật không phải người này nọ
- Chương 474: Hãy để Tàng Thất xuất hiện
- Chương 475: Ta không muốn hấn biến thành bộ dáng của người
- Chương 476: Thiếu chủ, xảy ra chuyện gì
- Chương 477: Ta kể cho người chuyện xưa đi
- Chương 478: Thật sự không có cách nào?
- Chương 479: Hồi Thành chủ, ở Thế Giới Hắc Ám
- Chương 480: Hâm mộ không?
- Chương 481: Ba quy tắc, ba nhiệm vụ
- Chương 482: Có người còn sống rời khỏi Thế Giới Hắc Ám không?
- Chương 483: Mạc Tà nói rất đúng, giết bọn hấn, không cần sợ!
- Chương 484: Cô nương, ta có thể xen vào chứ?
- Chương 485: Biến nham thạch nóng chảy, Thế Giới Hắc Ám
- Chương 486: Tháp Tử Vong (1)
- Chương 487: Tháp Tử Vong (2)
- Chương 488: Ta từ chối
- Chương 489: Tuần tú thì tính sao?
- Chương 490: Nơi đó mới là trung tâm của Thế Giới Hắc Ám
- Chương 491: Mãnh Long Thâm Huyệt
- Chương 492: Người nghĩ, người nghĩ cần thận xem
- Chương 493: Thêm một linh quả
- Chương 494: Thiên Đệ Cửu
- Chương 495: Sao không dám xuống? Sợ ta bắt người?
- Chương 496: Hỏa chi áo nghĩa
- Chương 497: Có thể tâm sự không
- Chương 498: Phòng ngự này còn không phải quá mạnh rồi sao?
- Chương 499: Một chút mặt mũi cũng không cho?
- Chương 500: Vật gì của người đang chống vào người ta
- Chương 501: Như thế nào khiến ta tin tưởng người?

- Chương 502: Không hổ là chủ nhân, quá mạnh mẽ
- Chương 503: Người như vậy sẽ bị người đánh chết
- Chương 504: Chủ nhân, nói với người chút chuyện
- Chương 505: Đánh dấu Thế Giới Hắc Ám
- Chương 506: Phần Thưởng của hệ thống, Thần cách Hắc Ám
- Chương 507: Thiên thức, không phải truyền thừa của cường giả?
- Chương 508: Chủ nhân, lên đi
- Chương 509: Đi Hắc Ám Cung
- Chương 510: Vô sỉ, ta kiêu ngạo?
- Chương 511: Không thể chờ đợi như vậy?
- Chương 512: Làm sao có thể cân bằng ba lực lượng này?
- Chương 513: Tại sao nàng ấy không giết ta?
- Chương 514: Còn có thể đột phá cấp bậc như vậy sao?
- Chương 515: Ta làm Thần Chủ, người nào có ý kiến?
- Chương 516: Cháy lên hắc ám, đại trận Thiên Khải
- Chương 517: Ngoài ý muốn
- Chương 518: Đơn thuần như ta à
- Chương 519: Ai, thật là khiến người ta đau đầu
- Chương 520: Hắc không làm chúng ta thất vọng
- Chương 521: Sát khí này quá kinh khủng
- Chương 522: Bá Thiên Đồ, đi ra chịu chết đi!
- Chương 523: Động đến người nhà của ta, vạn kiếp bất phục
- Chương 524: Thành chủ, chúng ta... Trốn đi!
- Chương 525: Thiếu chủ chớ động, để ta tới!
- Chương 526: Thiếu chủ, người cuối cùng đã trở lại
- Chương 527: Đi tới Y Tiên Cốc
- Chương 528: Diệt tiểu hữu, người đến rồi
- Chương 529: Người biết ta là ai không?
- Chương 530: Thật quá khó khăn
- Chương 531: Cái tên này lại khoát lác
- Chương 532: Người có độc
- Chương 533: Chủ nhân, người là đi ra từ nơi này?
- Chương 534: Chí Tôn Long Đế, Niếp Côn Lôn
- Chương 535: Thần thông lợi hại như vậy, vì sao không có ai nguyện ý học?
- Chương 536: Cô nương, phóng thích bản thể đi!
- Chương 537: Ta là bá bá
- Chương 538: Kiểm cung linh khí lại trở về
- Chương 539: Người có phải giấu nữ nhân hay không

- Chương 540: Mẹ nó, thật giống như một giấc mơ
- Chương 541: Nơi này chính là kết giới giữa Thiên Đạo Giới và Vạn Thần Vực?
- Chương 542: Chúng ta đi Thần Đế Minh trước
- Chương 543: Qua loa
- Chương 544: Tới đi, tiếp kiếm
- Chương 545: Đứa nhỏ này làm sao vậy?
- Chương 546: Hai mươi vị Thần Sứ, giết người dễ như trở bàn tay
- Chương 547: Người không phải người
- Chương 548: Ta đến đây để giết người, người đang đùa giỡn với ta?
- Chương 549: Trên đời, không có bữa cơm trưa nào là miễn phí
- Chương 550: Ta muốn bắt đầu nắm trong tay thanh tổ binh này
- Chương 551: Có thời gian lại đến giết người
- Chương 552: Lão tổ Thần Đế Minh
- Chương 553: Không giả, để cho các người mở rộng tầm mắt
- Chương 554: Hòa thượng, người phiêu
- Chương 555: Thần Hoàng tăng thứ hai
- Chương 556: Ai đang ngăn cản Hải Tộc và La Sát Tộc
- Chương 557: Quá dữ dội
- Chương 558: Cho dù liều mạng này, cũng không tiếc
- Chương 559: Người là Hắc Ám Thần
- Chương 560: Bàn tăng sẽ cố mà niệm chú cho nàng
- Chương 561: Cơ hội của người tới
- Chương 562: Hòa thượng, người đã hiểu
- Chương 563: Hòa thượng, sao lại bị đánh?
- Chương 564: Run rẩy đi, Hải Tộc
- Chương 565: Đánh dấu Hải Tộc
- Chương 566: Xin vui lòng nhận
- Chương 567: Các người không cần tháp Vô Thủy sao?
- Chương 568: Đúng là một thiên tài
- Chương 569: Đừng giấu nữa, lão phu đã phát hiện người
- Chương 570: Xem ai nhanh hơn
- Chương 571: Quỷ kiếm nhất kích
- Chương 572: Thần Ma Tộc đã trở lại
- Chương 573: Thần Ma tới nhân gian, bóng tối bao trùm bầu trời

- Chương 574: Chiến đến cùng?
- Chương 575: Giết đến khi các người diệt vong!
- Chương 576: Đã đến lúc ta biểu diễn
- Chương 577: Bọn hắc tới bao nhiêu, chúng ta giết bấy nhiêu
- Chương 578: Phần thưởng khổng lồ của hệ thống
- Chương 579: Vây người ra tay đi
- Chương 580: Một kiếm có thể hủy diệt bầu trời, đảo lộn thế giới
- Chương 581: Thực lực tuyệt đối, tuyệt đối khí phách
- Chương 582: Có lẽ hắc quá yếu
- Chương 583: Chọc giận ta, hủy diệt Thiên Đạo Giới
- Chương 584: Có một người tính một người, diệt toàn bộ
- Chương 585: Hết thấy nghe Thiếu chủ an bài
- Chương 586: Diệt Trường Sinh hiện tại ở nơi nào
- Chương 587: Thiên Đạo Giới, ta tới đây
- Chương 588: Con đường vô địch của ta lại mệnh mông mịt mù
- Chương 589: Một kiếm, giết chết trong nháy mắt
- Chương 590: Cho dù là một vùng tối tăm, nhưng ta đối phó rất chuẩn
- Chương 591: Tay xé Cửu U Mộng Yểm, Thần Ma Hữu Thủ khổng lồ
- Chương 592: Ta có người, còn sợ bọn hắc sao?
- Chương 593: Trên người hắc rốt cuộc có bí mật gì?
- Chương 594: Thật sự là càng ngày càng khó lẫn lộn
- Chương 595: Xin rửa tai lắng nghe
- Chương 596: Ta chính là trật tự
- Chương 597: Tồn tại đáng sợ
- Chương 598: Người phải tin tưởng chính mình
- Chương 599: Hiện tại ta có tư cách rồi?
- Chương 600: Thiên chân vạn xác
- Chương 601: Các người không động, vậy ta tự động
- Chương 602: Van cầu các người, tiến đến đánh chết ta đi
- Chương 603: Nguy cơ được giải trừ
- Chương 604: Giới Chủ sẽ ra tay với ta?
- Chương 605: Kiếm đạo nhập phạm trong truyền thuyết
- Chương 606: Đúng là khinh người quá đáng
- Chương 607: Hai tai họa này...
- Chương 608: Khoảnh khắc và mãi mãi!
- Chương 609: Có nhân tính hay không.

- Chương 610: Đột nhiên muốn đánh
- Chương 611: Ta chỉ cần ta cảm thấy, không cần người cảm thấy
- Chương 612: Tu kiếm, ta cũng biết
- Chương 613: Thanh kiếm này thuộc về người
- Chương 614: Thái Cổ Huyền Thiên Đồ
- Chương 615: Chí tôn nhất kiếm!
- Chương 616: Băng phong... Vạn lý!
- Chương 617: Thật sự là thiếu đòn!
- Chương 618: Một núi không thể chứa hai hổ, trừ khi...
- Chương 619: Tam thúc và Kiếm thúc là muốn đón ta trở về?
- Chương 620: Thần uy chí tôn, cái thế vô địch.
- Chương 621: Lá bài tẩy này quá nhiều, không thể lưu lại!
- Chương 622: Muốn chạy sao, ta đồng ý chưa?
- Chương 623: Thật sự rất khủng bố
- Chương 624: Chúng ta là huynh đệ!
- Chương 625: Nhanh thôi, nhanh thôi
- Chương 626: Thế giết chết trong nháy mắt
- Chương 627: Tất cả các người đều phải chết
- Chương 628: Phải giết trừ trong trứng nước
- Chương 629: Tên ta là Diệp Chiến Thiên
- Chương 630: Cha con nói chuyện
- Chương 631: Trở về là tốt rồi
- Chương 632: Người quá yếu
- Chương 633: Nơi nguy hiểm như vậy sẽ có chí bảo sao?
- Chương 634: Nàng làm sao vậy
- Chương 635: Mỏ phần thưởng giết trăm người
- Chương 636: Thời gian của Diệp Trường Sinh không còn nhiều lắm
- Chương 637: Người đi bế quan đi
- Chương 638: Thật sự cho rằng ta dễ bị lừa gạt ư?
- Chương 639: Đi tới âm Dương Giới
- Chương 640: Diệp công tử, người cuối cùng cũng tới
- Chương 641: Giết thì giết, có sao không?
- Chương 642: Có muốn chúng ta hỗ trợ không?
- Chương 643: Ta vui lòng
- Chương 644: Thần Ma Tộc chân chính (1)
- Chương 645: Thần Ma Tộc chân chính (2)
- Chương 646: Thiên phú chết tiệt này của ta
- Chương 647: Giới Chủ cũng không có bằng hữu

- Chương 648: Các người theo ta rời đi
- Chương 649: Đây quả thực là chuyện không cách nào hoàn thành
- Chương 650: Một mình ta đi là đủ rồi
- Chương 651: Đối vấn đề đi
- Chương 652: Hẳn dám tới thành Cửu Thiên!
- Chương 653: Buôn bán đến rồi
- Chương 654: Đừng nói chuyện, giết là xong rồi
- Chương 655: Huyết Kiếm bất khả xâm phạm
- Chương 656: Thăm dò là phải đổ máu
- Chương 657: Người không có phần thắng
- Chương 658: Lão phu còn muốn sống thêm vài năm nữa
- Chương 659: Con đường chúng ta muốn đi còn dài
- Chương 660: Không phải như vậy
- Chương 661: Không biết mới là nguy hiểm nhất
- Chương 662: Tha thứ không thể phụng bồi
- Chương 663: Ai cũng không phải kẻ ngốc
- Chương 664: Người nào?
- Chương 665: Đạo tắc thuộc tính gì
- Chương 666: Đừng lỗ mãng, lượng sức mà làm
- Chương 667: Ma sát, ma sát, là ma quỷ sao?
- Chương 668: Đánh dấu mộ Băng Long viễn cổ
- Chương 669: Thử hỏi ai không muốn có một Thần Thú làm tọa kỵ
- Chương 670: Dây trói rỗng, người hẳn là không xa lạ đi
- Chương 671: Diệt Trường Sinh, người là kẻ gây họa
- Chương 672: Đều là tràng diện nhỏ
- Chương 673: Ta thật sự rất xấu sao?
- Chương 674: Không tệ, không tệ, ta thích
- Chương 675: Đánh dấu âm Dương Giới
- Chương 676: Dung hợp
- Chương 677: Chẳng lẽ thật sự không sợ chết?
- Chương 678: Không khống chế nổi
- Chương 679: Hòa thượng, người làm gì
- Chương 680: Người cho rằng hẳn sẽ không có chỗ dựa sau lưng sao?
- Chương 681: Vô địch sẽ cô đơn sao?
- Chương 682: Đánh dấu Phủ Giới Chủ, phóng thích bản thân đi
- Chương 683: Người chờ táng thân trong biển lửa đi

- Chương 684: Lão tổ có chút phiêu
- Chương 685: Hình như ta không có ân oán với các người
- Chương 686: Ta muốn cho thế giới một kinh hỉ
- Chương 687: Phong ấn phủ đệ, bế quan
- Chương 688: Đến tột cùng muốn làm gì
- Chương 689: Hồn Độn bản nguyên
- Chương 690: Tự gây nghiệt, không thể sống
- Chương 691: Diệt huynh, người quá coi thường chúng ta
- Chương 692: Diệt huynh, người quá coi thường chúng ta (2)
- Chương 693: Thật vô nhân tính
- Chương 694: Độc nhất là lòng dạ đàn bà
- Chương 695: Ta kém gì?
- Chương 696: Ta kém gì? (2)
- Chương 697: Ta kém gì? (3)
- Chương 698: Người nào còn không phải cường giả
- Chương 699: Người nào còn không phải cường giả (2)
- Chương 700: Có phải ta bị gài bẫy hay không
- Chương 701: Tất cả nghe theo người
- Chương 702: Tất cả nghe theo người (2)
- Chương 703: Một kiếm ra, vạn kiếm thần phục
- Chương 704: Một kiếm ra, vạn kiếm thần phục (2)
- Chương 705: Luận võ bắt đầu
- Chương 706: Luận võ bắt đầu (2)
- Chương 707: Đánh dấu đài Võ Minh
- Chương 708: Địa mạch Cửu Long
- Chương 709: Tàng Thất, Phật kiếm, Bồ đề bất diệt kim thân
- Chương 710: Chẳng lẽ Diệt gia lại có yêu nghiệt?
- Chương 711: Chẳng lẽ Diệt gia lại có yêu nghiệt? (2)
- Chương 712: Quá vô tình
- Chương 713: Mặt mũi đâu
- Chương 714: Mặt mũi đâu (2)
- Chương 715: Ta muốn Võ Minh ghi nhớ thật lâu
- Chương 716: Ta muốn Võ Minh ghi nhớ thật lâu (2)
- Chương 717: Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?
- Chương 718: Quá mất mặt
- Chương 719: Quá mất mặt (2)
- Chương 720: Học được
- Chương 721: Học được (2)
- Chương 722: Kẻ siêu lừa dối – Diệt Trường Sinh
- Chương 723: Hắn cũng quá nhanh

- Chương 724: Hẳn cũng quá nhanh (2)
- Chương 725: Núi Bất Tử mở ra
- Chương 726: Cho người đi luân hồi
- Chương 727: Cho người đi luân hồi (2)
- Chương 728: Mạnh mẽ.
- Chương 729: Mạnh mẽ. (2)
- Chương 730: Đánh dấu và đoạt xá
- Chương 731: Biến dị và luyện hóa
- Chương 732: Biến dị và luyện hóa (2)
- Chương 733: Phần thưởng của hệ thống
- Chương 734: Phần thưởng của hệ thống (2)
- Chương 735: Người cần giết người, Phật cần giết Phật
- Chương 736: Phá vỡ, hẳn là ma quỷ sao?
- Chương 737: Phá vỡ, hẳn là ma quỷ sao? (2)
- Chương 738: Thần Ma Thư kinh khủng
- Chương 739: Thần Ma Thư kinh khủng (2)
- Chương 740: Truyền thuyết mười giới
- Chương 742: Ta đến Thiên Giới Đệ Nhị (2)
- Chương 743: Yêu quá bốc đồng
- Chương 744: Thư Viện Thiên Giới, Trần Phục Sinh
- Chương 745: Thư Viện Thiên Giới, Trần Phục Sinh (2)
- Chương 746: Không gian trọng lực đứng im
- Chương 747: Không gian trọng lực đứng im (2)
- Chương 748: Gói quà lớn xa hoa
- Chương 749: Diệp Thập Vạn xuất quan, Tiên Thiên bảy mươi vạn
- Chương 750: Diệp Thập Vạn xuất quan, Tiên Thiên bảy mươi vạn (2)
- Chương 751: Người thật sự là khắc tinh của ta
- Chương 752: Người có độc
- Chương 753: Người có độc (2)
- Chương 754: Ta mẹ nó đến tội cùng là ai
- Chương 755: Đường như ta không biết các người
- Chương 756: Đường như ta không biết các người (2)
- Chương 757: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai?
- Chương 758: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (2)
- Chương 759: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (3)
- Chương 760: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (4)
- Chương 761: Nếu có lần sau nữa, người sẽ không có
- Chương 762: Giữa các người có chuyện xưa

- Chương 763: Giữa các người có chuyện xưa (2)
- Chương 764: Hẳn thật sự có thể?
- Chương 765: Hẳn thật sự có thể? (2)
- Chương 766: Thư Viện Thiên Giới
- Chương 767: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi
- Chương 768: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi (2)
- Chương 769: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi (3)
- Chương 770: Thật ra, chúng ta là người tốt
- Chương 771: Bí cảnh Vĩnh Sinh
- Chương 772: Bí cảnh Vĩnh Sinh (2)
- Chương 773: Nóng người
- Chương 774: Các người cũng phải đi chôn cùng
- Chương 775: Trang thứ hai của Thần Ma Thư
- Chương 776: Trang thứ hai của Thần Ma Thư (2)
- Chương 777: Vậy người cũng lên đi
- Chương 778: Đánh dấu bí cảnh Vĩnh Sinh
- Chương 779: Đánh dấu bí cảnh Vĩnh Sinh (2)
- Chương 780: Đi tới Ngự Hương Các
- Chương 781: Hẳn... Đây là muốn đi đâu?
- Chương 782: Hẳn... Đây là muốn đi đâu? (2)
- Chương 783: Ta, Diệp Trường Sinh tới
- Chương 784: Đây là bút gì?
- Chương 785: Đây là bút gì? (2)
- Chương 786: Thoát được sao?
- Chương 787: Ta yếu như vậy sao?
- Chương 788: Ta yếu như vậy sao? (2)
- Chương 789: Làm thư sinh không tốt sao?
- Chương 790: Người vẫn không hiểu rõ Thần Ma Tộc
- Chương 791: Người vẫn không hiểu rõ Thần Ma Tộc (2)
- Chương 792: Di Thất Diện Vị
- Chương 793: Đó không phải là lời đồn
- Chương 794: Đó không phải là lời đồn (2)
- Chương 795: Nhẹ nhàng một chút
- Chương 796: Thật sự là một nơi kỳ lạ
- Chương 797: Các người bận rộn đi, ta cáo từ trước
- Chương 798: Các người bận rộn đi, ta cáo từ trước (2)
- Chương 799: Ta không có hứng thú với mấy cái này

- Chương 800: Đúng, cứ làm như thế
- Chương 801: Đa tạ
- Chương 802: Đa tạ (2)
- Chương 803: Diệp Tu Duyên
- Chương 804: Từ trước tới giờ không hỏi cấp bậc
- Chương 805: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không
- Chương 806: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không (2)
- Chương 807: Bàn tay khổng lồ hắc ám, Hi Huyền
- Chương 808: Ta sẽ phá hủy người
- Chương 809: Ta sẽ phá hủy người (2)
- Chương 810: Có muốn ta hay không
- Chương 811: Huyết tẩy chín giới thì có làm sao
- Chương 812: Chín giới sôi trào
- Chương 813: Chín giới sôi trào (2)
- Chương 814: Muốn một thân tu vi này để làm gì
- Chương 815: Dám lên chín giới, máu nhuộm bầu trời
- Chương 816: Quét ngang chín giới, ta nói
- Chương 817: Quét ngang chín giới, ta nói (2)
- Chương 818: Ta tới
- Chương 819: Ta tới (2)
- Chương 820: Ta có thể là kiếm tu
- Chương 821: Ta không tới trễ
- Chương 822: Diễm Xích Vũ quen thuộc
- Chương 824: Phía trên Tổ Thần
- Chương 825: Người là nữ nhân của Diệp Trường Sinh ta
- Chương 826: Người là nữ nhân của Diệp Trường Sinh ta (2)
- Chương 827: Không đề cập nữa, đau lòng
- Chương 828: Người làm lão đại, ta làm lão nhị
- Chương 829: Tất cả chúng sinh là con kiến hôi
- Chương 830: Người là người sao?
- Chương 831: Người là người sao? (2)
- Chương 832: Làm không sai
- Chương 833: Ca bảo vệ người
- Chương 834: Ca bảo vệ người (2)
- Chương 835: Làm sao vẫn còn khóc
- Chương 836: Thiếu đòn
- Chương 837: Ta sợ cái gì
- Chương 838: Bởi vì người sợ
- Chương 839: Người chờ, ta muốn đánh chết người
- Chương 840: Người chờ, ta muốn đánh chết người (2)

- Chương 841: Người đang tìm ta sao?
- Chương 842: Bối cảnh quá mạnh khiến người ta lo âu
- Chương 843: Phần thưởng phong phú như vậy
- Chương 844: Phần thưởng phong phú như vậy (2)
- Chương 845: Phán quyết
- Chương 846: Buông cô nương kia ra, để cho ta tới
- Chương 847: Buông cô nương kia ra, để cho ta tới (2)
- Chương 848: Hệ thống để ta làm người tốt
- Chương 849: Số mệnh vô thường
- Chương 850: Số mệnh vô thường (2)
- Chương 851: Gặp lại Hi Huyền
- Chương 852: Gặp lại Hi Huyền (2)
- Chương 853: Người kém xa hẳn
- Chương 854: Người kém xa hẳn (2)
- Chương 855: Hẳn là chủ nhân của ta
- Chương 856: Một kiếm này quá mạnh
- Chương 857: Một kiếm này quá mạnh (2)
- Chương 858: Địa Ngục Vô Gian
- Chương 859: Sự tình còn chưa kết thúc
- Chương 860: Sự tình còn chưa kết thúc (2)
- Chương 861: Đánh dấu Địa Ngục Vô Gian
- Chương 862: Thẻ truyền thừa trí nhớ
- Chương 863: Ta... sợ bị sét đánh
- Chương 864: Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút
- Chương 865: Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút (2)
- Chương 866: Thật là đúng dịp
- Chương 867: Thật là đúng dịp (2)
- Chương 868: Ta thật mẹ nó là một nhân tài
- Chương 869: Ta xuất kiếm, người chắc chắn phải chết
- Chương 870: Đến Giới Thượng Giới
- Chương 871: Đến Giới Thượng Giới (2)
- Chương 872: Ta không tin, muốn thử một lần
- Chương 873: Rơi trang bị?
- Chương 874: Ta mang thù
- Chương 875: Ta mang thù (2)
- Chương 876: Thần Ma Tộc, Nạp Lan Tuyết Y
- Chương 877: Ta còn có thể khống chế
- Chương 878: Ta còn có thể khống chế (2)
- Chương 879: Hẳn tới, hẳn tới
- Chương 880: Rốt cuộc người là ai?

- Chương 881: Rốt cuộc người là ai? (2)
- Chương 882: Tất cả quỳ xuống
- Chương 883: Tiến vào Tàng Thư Các
- Chương 884: Ta tự do
- Chương 885: Ta tự do (2)
- Chương 886: Kim kiếm Thần Ma
- Chương 887: Chúng ta không liên quan tới nhau
- Chương 888: Chúng ta không liên quan tới nhau (2)
- Chương 889: Chẳng lẽ ta là cấm kỵ?
- Chương 890: Chẳng lẽ ta là cấm kỵ? (2)
- Chương 891: Nữ nhân này có chút tàn nhẫn
- Chương 892: Vậy hãy liều kiếm đi
- Chương 893: Vậy hãy liều kiếm đi (2)
- Chương 894: Xạ Thiên Hà
- Chương 895: Xạ Thiên Hà (2)
- Chương 896: Nên làm gì đây?
- Chương 897: Tự bạo
- Chương 898: Như Lai Đại Thừa Kinh
- Chương 899: Như Lai Đại Thừa Kinh (2)
- Chương 900: Bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống
- Chương 901: Bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống (2)
- Chương 902: Cái tên này đủ xấu xa
- Chương 903: Tiên Thiên Bát Quái Chùy
- Chương 904: Tiên Thiên Bát Quái Chùy (2)
- Chương 905: Đánh dấu Giới Thượng Giới
- Chương 906: Bởi vì người quá rảnh rỗi
- Chương 907:Ồn ào cái gì
- Chương 908: Ta muốn thử kiếm
- Chương 909: Ta muốn thử kiếm (2)
- Chương 910: Một kiếm này – tuệ nguyệt
- Chương 911: Ba Chí Tôn, Long Dao
- Chương 912: Ba Chí Tôn, Long Dao (2)
- Chương 913: Suy nghĩ hơi lớn mật
- Chương 914: Diệp Trường Sinh, người sẽ không được chết tử tế
- Chương 915: Diệp Trường Sinh, người sẽ không được chết tử tế (2)
- Chương 916: Đạo Linh Nhi sống lại
- Chương 917: Hai nữ nhân này quá mạnh
- Chương 918: Sinh vật Thâm Uyên

- Chương 919: Sinh vật Thâm Uyên (2)
- Chương 920: Rốt cuộc lão tử là ai?
- Chương 921: Không hổ là ca ca của ta
- Chương 922: Không hổ là ca ca của ta (2)
- Chương 923: Nó chỉ đơn giản là quá bắt nạt người ta
- Chương 924: Đứa nhỏ này, ta thích
- Chương 925: Đại Chuyển Sinh Thuật
- Chương 926: Đại Chuyển Sinh Thuật (2)
- Chương 927: Bị động vô địch kinh khủng
- Chương 928: Ta sẽ không đổi ý
- Chương 929: Có thể tán gẫu hai câu không
- Chương 930: Cho nó một kiếm đi
- Chương 931: Cho nó một kiếm đi (2)
- Chương 932: Trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần kỳ
- Chương 933: Đầu óc của lão đầu này không tốt
- Chương 934: Đầu óc của lão đầu này không tốt (2)
- Chương 935: Đánh chết hẳn
- Chương 936: Đánh chết hẳn (2)
- Chương 937: Phó thôn trưởng, Thiên Hoàng
- Chương 938: Tinh thần quy nhất
- Chương 939: Tinh thần quy nhất (2)
- Chương 940: Hạo Thiên Chí Tôn
- Chương 941: Trang thứ ba của Thần Ma Thư
- Chương 942: Vũ trụ khởi động lại
- Chương 943: Vũ trụ khởi động lại (2)
- Chương 944: Âm Điện
- Chương 945: Đánh dấu thôn Chí Tôn
- Chương 946: Đánh dấu thôn Chí Tôn (2)
- Chương 947: Đoạt thiên giả, Cổ Pháp Giới
- Chương 948: Tình yêu chết tiệt lại tràn ngập
- Chương 949: Tổn thương không lớn
- Chương 950: Tổn thương không lớn (2)
- Chương 951: Tiến vào Cổ Pháp Giới
- Chương 952: Tiến vào Cổ Pháp Giới (2)
- Chương 953: Đến không xong, đến thì sẽ hủy
- Chương 954: Trước không nên động đến hẳn
- Chương 955: Trước không nên động đến hẳn (2)
- Chương 956: Nói chuyện
- Chương 957: Đây là thao tác gì?

- Chương 958: Từ trước đến nay ta không nói láo
- Chương 959: Từ trước đến nay ta không nói láo (2)
- Chương 960: Diệp Đăng Thiên
- Chương 961: Đánh dấu rừng rậm Phiếu Miếu
- Chương 962: Thần Ma tam thức
- Chương 963: Thần Ma tam thức (2)
- Chương 964: Chân thân Cự Linh
- Chương 965: Thành toàn cho hắn
- Chương 966: Cho chút mặt mũi được không?
- Chương 967: Cho chút mặt mũi được không? (2)
- Chương 968: Một kiếm diệt điện
- Chương 969: Thần Ma vạn tượng
- Chương 970: Đánh chết đi
- Chương 971: Đánh chết đi (2)
- Chương 972: Người kiếm hợp nhất thật sự
- Chương 973: Ta, cực
- Chương 974: Ta, cực (2)
- Chương 975: Thái Cổ Thánh Cung
- Chương 976: Thái Cổ Thánh Cung (2)
- Chương 977: Người nói đúng
- Chương 978: Giết thì giết đến hôn thiên địa ám
- Chương 979: Giết thì giết đến hôn thiên địa ám (2)
- Chương 980: Thần phách của Diệp Trường Sinh
- Chương 981: Để Doãn buông xuống
- Chương 982: Để Doãn buông xuống (2)
- Chương 983: Chim này hồ ta
- Chương 984: Chim này hồ ta (2)
- Chương 985: Người là chủ nhân của ta
- Chương 986: Bất Diệt Phệ Kiếm Thể
- Chương 987: Không điên cuồng, không sống được
- Chương 988: Gọi người
- Chương 989: Gọi người (2)
- Chương 990: Diệt Thể Hắc Long?
- Chương 991: Diệt Thể Hắc Long? (2)
- Chương 992: Giết hết
- Chương 993: Thiên kiều khắc tinh, chiến trường Vạn Tộc
- Chương 994: Thiên kiều khắc tinh, chiến trường Vạn Tộc (2)
- Chương 995: Hắc khí sáng thế
- Chương 996: Kiếm khởi thiên ngoại
- Chương 997: Kiếm khởi thiên ngoại (2)

- Chương 998: Sát Đạo Ngục
- Chương 999: Bóng vàng lại xuất hiện
- Chương 1000: Chiến Giới
- Chương 1001: Chiến Giới (2)
- Chương 1002: Chiến Vô Song
- Chương 1003: Người đứng đầu Chiến Giới
- Chương 1004: Nữ tử thần bí
- Chương 1005: Nữ tử thần bí (2)
- Chương 1006: Thái Sơ
- Chương 1007: Trèo lên Trảm Thiên Đài
- Chương 1008: Trèo lên Trảm Thiên Đài (2)
- Chương 1009: Trèo lên Trảm Thiên Đài (3)
- Chương 1010: Huyền Vũ Cửu Cung Giáp
- Chương 1011: Huyền Vũ Cửu Cung Giáp (2)
- Chương 1012: Đánh dấu Trảm Thiên Đài
- Chương 1013: Đánh dấu Trảm Thiên Đài (2)
- Chương 1014: Ta thực sự thông minh
- Chương 1015: Ta thực sự thông minh (2)
- Chương 1016: Ta thực sự thông minh (3)
- Chương 1017: Dạ Vị Ương
- Chương 1018: Thần Yêu Các
- Chương 1019: Thần Yêu Các (2)
- Chương 1020: Đánh dấu Vạn Yêu Sơn
- Chương 1021: Đáng giá đánh cược một lần
- Chương 1022: Đánh dấu hố đen Dị Độ
- Chương 1023: Đánh dấu hố đen Dị Độ (2)
- Chương 1024: Nếu không... Người tới
- Chương 1025: Sử dụng thẻ hồi sinh
- Chương 1026: Sử dụng thẻ hồi sinh (2)
- Chương 1027: Người sẽ tin không?
- Chương 1028: Ta rất yếu, đừng sợ
- Chương 1029: Các người nói đúng
- Chương 1030: Các người nói đúng (2)
- Chương 1031: Ta muốn cấp bậc này để làm gì
- Chương 1032: Ta muốn cấp bậc này để làm gì (2)
- Chương 1033: Tay xe Đại Chúa Tể
- Chương 1034: Đập đầu người nổ tung
- Chương 1035: Đập đầu người nổ tung (2)
- Chương 1036: Muốn đi mà khó như vậy sao?
- Chương 1037: Xúc động không, cảm động không

- Chương 1038: Đầu ta cứng
- Chương 1039: Đầu ta cứng (2)
- Chương 1040: Ta đi ngang qua, người tiếp tục
- Chương 1041: Ta đi ngang qua, người tiếp tục (2)
- Chương 1042: Ta đi ngang qua, người tiếp tục (3)
- Chương 1043: Người nào động, người đó chết
- Chương 1044: Người nào động, người đó chết (2)
- Chương 1045: Người nào động, người đó chết (3)
- Chương 1046: Không thể coi là thật
- Chương 1047: Nói nhảm quá nhiều
- Chương 1048: Nói nhảm quá nhiều (3)
- Chương 1049: Nói nhảm quá nhiều (3)
- Chương 1050: Ai trêu ghẹo ai
- Chương 1051: Tiến vào thành Nữ Nhi
- Chương 1052: Tiến vào thành Nữ Nhi (2)
- Chương 1053: Đạo Tiểu Tiểu
- Chương 1054: Thiên Dụ Cung
- Chương 1055: Đi tới di tích Thánh Chiến
- Chương 1056: Vào vấn đề chính đi
- Chương 1057: Vào vấn đề chính đi (2)
- Chương 1058: Thiên Ngoại Thiên
- Chương 1059: Thiên Ngoại Thiên (2)
- Chương 1060: Bí mật Thánh Chiến
- Chương 1061: Tà Kiếm
- Chương 1062: Thần Mộ dị tộc
- Chương 1063: Cự Nhân Tộc, Khung
- Chương 1064: Cự Nhân Tộc, Khung (2)
- Chương 1065: Đừng nói chuyện, há miệng
- Chương 1066: Đánh dấu Thần Mộ dị tộc
- Chương 1067: Truyền thừa Thái Thanh Cung
- Chương 1068: Thái Thanh Đạo
- Chương 1069: Thái Thanh Đạo (2)
- Chương 1070: Sư phụ gặp nguy hiểm
- Chương 1071: Sư phụ gặp nguy hiểm (2)
- Chương 1072: Dự định của Diệp Trường Sinh
- Chương 1073: Dự định của Diệp Trường Sinh (2)
- Chương 1074: Phương pháp ăn là giống nhau
- Chương 1075: Huyền Đô
- Chương 1076: Đi xem đánh nhau
- Chương 1077: Dị biến cuồng hóa

- Chương 1078: Nhậm gia, xong rồi
- Chương 1079: Nhậm gia, xong rồi (2)
- Chương 1080: Tiếp ta một kiếm
- Chương 1081: Như vậy, vi sư sẽ không khách khí
- Chương 1082: Mắt vũ trụ
- Chương 1083: Ai bảo ta ưu tú như vậy
- Chương 1084: Không có học thức thật đáng sợ
- Chương 1085: Vũ Trụ Cổ Giới
- Chương 1086: Vũ Trụ Cổ Giới (2)
- Chương 1087: Chiến Vương Cổ Giới
- Chương 1088: Thái Sơ kinh khủng (1)
- Chương 1089: Thái Sơ kinh khủng (2)
- Chương 1090: Thái Sơ kinh khủng (3)
- Chương 1091: Thân phận thật sự của Thái Sơ
- Chương 1092: Thân phận thật sự của Thái Sơ (2)
- Chương 1093: Thiên cơ bất khả lộ
- Chương 1094: Đánh dấu Vũ Trụ Độc Hải
- Chương 1095: Đánh dấu Vũ Trụ Độc Hải (2)
- Chương 1096: Tây Môn A Khánh
- Chương 1097: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên
- Chương 1098: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên (2)
- Chương 1099: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên (3)
- Chương 1100: Người kéo con bê với ta đâu
- Chương 1101: Người kéo con bê với ta đâu (2)
- Chương 1102: Người kéo con bê với ta đâu (3)
- Chương 1103: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối?
- Chương 1104: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (2)
- Chương 1105: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (3)
- Chương 1106: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (4)
- Chương 1107: Thì ra là người
- Chương 1108: Thì ra là người (2)
- Chương 1109: Thì ra là người (3)
- Chương 1110: Người này phế rồi
- Chương 1111: Người này phế rồi (2)
- Chương 1112: Thẻ triệu hồi vô địch
- Chương 1113: Thẻ triệu hồi vô địch (2)
- Chương 1114: Thẻ triệu hồi vô địch (3)

- Chương 1115: Thẻ triệu hồi vô địch (4)
- Chương 1116: Thẻ triệu hồi vô địch (5)
- Chương 1117: Vô địch
- Chương 1118: Sử dụng thẻ thuần sát
- Chương 1119: Sử dụng thẻ thuần sát (2)
- Chương 1120: Hệ thống điên cuồng ban thưởng
- Chương 1121: Hệ thống điên cuồng ban thưởng (2)
- Chương 1122: Hệ thống điên cuồng ban thưởng (3)
- Chương 1123: Nghênh chiến Bạch Thiên Hương
- Chương 1124: Nghênh chiến Bạch Thiên Hương (2)
- Chương 1125: Hoàn thành nhiệm vụ thu đồ đệ
- Chương 1126: Hiểu rõ Đoạt Thiên Giả
- Chương 1127: Hiểu rõ Đoạt Thiên Giả (2)
- Chương 1128: Thiên kiếp
- Chương 1129: Thiên kiếp (2)
- Chương 1130: Chín mươi chín thiên kiếp diệt thế
- Chương 1131: Đánh dấu Thiên Ngoại Thiên
- Chương 1132: Đánh dấu Thiên Ngoại Thiên (2)
- Chương 1133: Lại đến Hỗn Loạn Tinh Không
- Chương 1134: Lại đến Hỗn Loạn Tinh Không (2)
- Chương 1135: Gặp lại Hi Huyền
- Chương 1136: Gặp lại Hi Huyền (2)
- Chương 1137: Ta sẽ đánh chết người
- Chương 1138: Ta sẽ đánh chết người (2)
- Chương 1139: Thẻ vô địch
- Chương 1140: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không lần nữa
- Chương 1141: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không lần nữa (2)
- Chương 1142: Đoạt Thiên Kiếm Hoàng
- Chương 1143: Trụ Hà
- Chương 1144: Trụ Hà (2)
- Chương 1145: Có dám không dựa vào nữ nhân hay không
- Chương 1146: Có dám không dựa vào nữ nhân hay không (2)
- Chương 1147: Muốn học, ta dạy cho người
- Chương 1148: Hiên Viên Nhất
- Chương 1149: Ta biết bọn hần
- Chương 1150: Ta biết bọn hần (2)
- Chương 1151: Chữa trị Vô Danh Kiếm Bì
- Chương 1152: Thành Thiên Kiếm, tháp Ngục Kiếm
- Chương 1153: Thành Thiên Kiếm, tháp Ngục Kiếm (2)
- Chương 1154: Hoàng Phủ Kiếm Thần

- Chương 1155: Hoàng Phủ Kiếm Thần (2)
- Chương 1156: Tầng bảy mươi
- Chương 1157: Tiến vào tầng tám mươi mốt
- Chương 1158: Tiến vào tầng tám mươi mốt (2)
- Chương 1159: Mười sư phụ
- Chương 1160: Mười sư phụ (2)
- Chương 1161: Không
- Chương 1162: Kiếm Huyền Tử, vô địch
- Chương 1163: Kiếm Huyền Tử, vô địch (2)
- Chương 1164: Người nào không phục, đứng ra
- Chương 1165: Đánh dấu tháp Ngục Kiếm
- Chương 1166: Đánh dấu tháp Ngục Kiếm (2)
- Chương 1167: Kiếm Điện, Tiểu sư thúc
- Chương 1168: Kiếm Điện, Tiểu sư thúc (2)
- Chương 1169: Đi luyện võ công
- Chương 1170: Đại Ma, Thiên Vô Thần
- Chương 1171: Đại Ma, Thiên Vô Thần (2)
- Chương 1172: Đại gia, nhẹ một chút
- Chương 1173: Kiếm Thần Miếu
- Chương 1174: Kiếm Thần Miếu (2)
- Chương 1175: Nhận thua
- Chương 1176: Ra tay, đánh chết ta
- Chương 1177: Ra tay, đánh chết ta (2)
- Chương 1178: Hệ thống ban thưởng, Huyền Thiên Kiếm Bìa
- Chương 1179: Hệ thống ban thưởng, Huyền Thiên Kiếm Bìa (2)
- Chương 1180: Thiên Vô Thần đáng thương
- Chương 1181: Quên cừu hận, khiến chính mình vui vẻ
- Chương 1182: Quên cừu hận, khiến chính mình vui vẻ (2)
- Chương 1183: Tỷ thí Kiếm Điện
- Chương 1184: Tỷ thí Kiếm Điện (2)
- Chương 1185: Gặp lại
- Chương 1186: Gặp lại (2)
- Chương 1187: Ta tới khiên chiến
- Chương 1188: Ta đi đánh chết bọn hần
- Chương 1189: Dự định nói chuyện tâm tình với người
- Chương 1190: Kiếm Điện thật trâu bò
- Chương 1191: Kiếm Điện thật trâu bò (2)
- Chương 1192: A di đà Phật, qua loa
- Chương 1193: Hai nữ gặp mặt

- Chương 1194: Hai nữ gặp mặt (2)
- Chương 1195: Rất khó sao?
- Chương 1196: Một người cũng không lưu
- Chương 1197: Một người cũng không lưu (2)
- Chương 1198: Đạo Thần đan
- Chương 1199: Đạo Thần đan (2)
- Chương 1200: Diệp huynh, người không yêu ta
- Chương 1201: Tiểu sư thúc hết sức vững vàng
- Chương 1202: Tiểu sư thúc hết sức vững vàng (2)
- Chương 1203: Cầm tịnh hành hung
- Chương 1204: Tô Đại Cường
- Chương 1205: Tô Đại Cường (2)
- Chương 1206: Buông xuống tiểu thế giới
- Chương 1207: Buông xuống tiểu thế giới (2)
- Chương 1208: Người này rất thích nói nghĩa khí
- Chương 1209: Tiếp lão tổ về nhà
- Chương 1210: Tiếp lão tổ về nhà (2)
- Chương 1211: Đánh chết
- Chương 1212: Đánh chết (2)
- Chương 1213: Đánh dấu cấm địa Kiếm Điện
- Chương 1214: Đánh dấu Thiên Kiếm Giới
- Chương 1215: Đánh dấu Thiên Kiếm Giới (2)
- Chương 1216: Người biết mình đang nói chuyện với ai không?
- Chương 1217: Đánh nhau, ta sợ người nào
- Chương 1218: Đánh nhau, ta sợ người nào (2)
- Chương 1219: Lại là sát đạo
- Chương 1220: Lại là sát đạo (2)
- Chương 1221: Tử Vong lệnh
- Chương 1222: Tử Vong lệnh (2)
- Chương 1223: Tử Vong lệnh (3)
- Chương 1224: Tất cả là kinh nghiệm
- Chương 1225: Quy Tiên Nhân
- Chương 1226: Quy Tiên Nhân (2)
- Chương 1227: Gặp lại Ngao Hoàng
- Chương 1228: Gặp lại Ngao Hoàng (2)
- Chương 1229: Người không yêu ta
- Chương 1230: Thẻ đại sát tinh
- Chương 1231: Thẻ đại sát tinh (2)
- Chương 1232: Đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải

- Chương 1233: Đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải (2)
- Chương 1234: Kiểm phạt cửu thiên
- Chương 1235: Là hần
- Chương 1236: Là hần (2)
- Chương 1237: Đi tới Tử Điện
- Chương 1238: Đi tới Tử Điện (2)
- Chương 1239: Ta bị sinh hoạt bàn
- Chương 1240: Cửu Diêm La, Thập Diêm La
- Chương 1241: Cửu Diêm La, Thập Diêm La (2)
- Chương 1242: Có bao nhiêu giết bấy nhiêu
- Chương 1243: Có bao nhiêu giết bấy nhiêu (2)
- Chương 1244: Người quen cũ gặp nhau
- Chương 1245: Dương Đại Mạnh
- Chương 1246: Dương Đại Mạnh (2)
- Chương 1247: Đường dài còn lắm gian truân
- Chương 1248: Người giết cho ta nhìn một chút
- Chương 1249: Người giết cho ta nhìn một chút (2)
- Chương 1250: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất
- Chương 1251: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (2)
- Chương 1252: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (3)
- Chương 1253: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (4)
- Chương 1254: Quê hương của ta
- Chương 1255: Quê hương của ta (2)
- Chương 1256: Một chữ, mãng
- Chương 1257: Kiểm Linh Giới
- Chương 1258: Kiểm Linh Giới (2)
- Chương 1259: Hắc Tộc gặp nguy hiểm
- Chương 1260: Hắc Tộc gặp nguy hiểm (2)
- Chương 1261: Hắc Tộc gặp nguy hiểm (3)
- Chương 1262: Sợ hãi
- Chương 1263: Sợ hãi (2)
- Chương 1264: Thần Ma Thập Phương Thần Thuật
- Chương 1265: Rời khỏi Kiểm Linh Giới
- Chương 1266: Rời khỏi Kiểm Linh Giới (2)
- Chương 1267: Diệp Trường Sinh tới
- Chương 1268: Diệp Trường Sinh tới (2)
- Chương 1269: Hoài nghi cuộc đời
- Chương 1270: Ta tới, người có thể chết
- Chương 1271: Ta tới, người có thể chết (2)
- Chương 1272: Tung tích

- Chương 1273: Người khiến ta thất vọng
- Chương 1274: Người khiến ta thất vọng (2)
- Chương 1275: Đây không phải hồ người sao?
- Chương 1276: Đây không phải hồ người sao? (2)
- Chương 1277: Tìm ta sao?
- Chương 1278: Đại ca chơi hoa
- Chương 1279: Đại ca chơi hoa (2)
- Chương 1280: Một người quen cũ
- Chương 1281: Một người quen cũ (2)
- Chương 1282: Phàm Nữ
- Chương 1283: Hệ thống ban thưởng hết sức kịp thời
- Chương 1284: Hệ thống ban thưởng hết sức kịp thời (2)
- Chương 1285: Thành Vạn Long
- Chương 1286: Vũ Khuynh Tiên
- Chương 1287: Vũ Khuynh Tiên (2)
- Chương 1288: Nam nhân này không đứng đắn
- Chương 1289: Nam nhân này không đứng đắn (2)
- Chương 1290: Vũ trụ cấm kỵ đàn
- Chương 1291: Đánh dấu thành Vạn Long
- Chương 1292: Đánh dấu thành Vạn Long (2)
- Chương 1293: Ưa thích kích thích
- Chương 1294: Sinh linh thần bí
- Chương 1295: Sinh linh thần bí (2)
- Chương 1296: Do ta ngu xuẩn
- Chương 1297: Do ta ngu xuẩn (2)
- Chương 1298: Chém người tài, Tiêu Huyền
- Chương 1299: Vũ trụ đệ nhất đao
- Chương 1300: Vũ trụ đệ nhất đao (2)
- Chương 1301: Thông gia
- Chương 1302: Thông gia (2)
- Chương 1303: Tu luyện bình thường
- Chương 1304: Tu luyện bình thường (2)
- Chương 1305: Tu luyện bình thường (3)
- Chương 1306: Chỉ vì các nàng quá xấu
- Chương 1307: Hàn Mục Phong
- Chương 1308: Hàn Mục Phong(2)
- Chương 1309: Con người của ta thành thật
- Chương 1310: Con người của ta thành thật (2)
- Chương 1311: Cầu giết
- Chương 1312: Vũ trụ đệ nhất kiếm

- Chương 1313: Vũ trụ đệ nhất kiếm (2)
- Chương 1314: Kết cấu vũ trụ
- Chương 1315: Tâm vô địch
- Chương 1316: Tâm vô địch (2)
- Chương 1317: Tâm vô địch (3)
- Chương 1318: Tâm vô địch (4)
- Chương 1319: Đến Kỷ Nguyên Môn
- Chương 1320: Đến Kỷ Nguyên Môn (2)
- Chương 1321: Đến Kỷ Nguyên Môn (3)
- Chương 1322: Đến Kỷ Nguyên Môn (4)
- Chương 1323: Đến Kỷ Nguyên Môn (5)
- Chương 1324: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung
- Chương 1325: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung (2)
- Chương 1326: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung (3)
- Chương 1327: Siêu Trí Thánh Linh
- Chương 1328: Siêu Trí Thánh Linh(2)
- Chương 1329: Ta xem người là huynh đệ, người lại xem ta là kẻ gốc
- Chương 1330: Ta xem người là huynh đệ, người lại xem ta là kẻ gốc (2)
- Chương 1331: Học khiêm tốn thật quá khó khăn
- Chương 1332: Học khiêm tốn thật quá khó khăn (2)
- Chương 1333: Đừng bị mất
- Chương 1334: Đừng bị mất (2)
- Chương 1335: Phạm Thần hổ ta
- Chương 1336: Phạm Thần hổ ta (2)
- Chương 1337: Thích thì chơi, người không phục?
- Chương 1338: Thích thì chơi, người không phục? (2)
- Chương 1339: Thích thì chơi, người không phục? (3)
- Chương 1340: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào
- Chương 1341: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (2)
- Chương 1342: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (3)
- Chương 1343: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (4)
- Chương 1344: Tinh Tế Tù Thành
- Chương 1345: Tinh Tế Tù Thành (2)
- Chương 1346: Tinh Tế Tù Thành (3)

- Chương 1347: Tinh Tế Tù Thành (4)
- Chương 1348: Tinh Tế Tù Thành (5)
- Chương 1349: Tinh Tế Tỷ Đấu Trường
- Chương 1350: Tinh Tế Tỷ Đấu Trường (2)
- Chương 1351: Ta không phải là người mà nàng có thể lấy được
- Chương 1352: Ta không phải là người mà nàng có thể lấy được (2)
- Chương 1353: Bên ngoài Tinh Tú
- Chương 1354: Bên ngoài Tinh Tú (2)
- Chương 1355: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy
- Chương 1356: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy (2)
- Chương 1357: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy (3)
- Chương 1358: Cố gắng cho tốt
- Chương 1359: Ta tin tưởng thực lực của chính mình
- Chương 1360: Ta tin tưởng thực lực của chính mình (2)
- Chương 1361: Ta có thể thay người không
- Chương 1362: Ta có thể thay người không (2)
- Chương 1363: Thần Ma hoàng hôn
- Chương 1364: Tây Môn Triều Liễm
- Chương 1365: Tây Môn Triều Liễm (2)
- Chương 1366: Ta thật sự vô địch
- Chương 1367: Ta thật sự vô địch (2)
- Chương 1368: Lão phu thật không muốn bắt nạt hẳn
- Chương 1369: Lão phu thật không muốn bắt nạt hẳn (2)
- Chương 1370: Lão phu thật không muốn bắt nạt hẳn (3)
- Chương 1371: Lão phu thật không muốn bắt nạt hẳn (4)
- Chương 1372: Lão phu thật không muốn bắt nạt hẳn (5)
- Chương 1373: Diệp Trường Sinh, người hồ ta
- Chương 1374: Diệp Trường Sinh, người hồ ta (2)
- Chương 1375: Diệp Trường Sinh, người hồ ta (3)
- Chương 1376: Diệp Trường Sinh, người hồ ta (4)
- Chương 1377: Diệp Trường Sinh, người hồ ta (5)
- Chương 1378: Quy nhất thuật
- Chương 1379: Quy nhất thuật (2)
- Chương 1380: Quy nhất thuật (3)
- Chương 1381: Di thất diện vị, Hồng Mông Huyền Môn
- Chương 1382: Di thất diện vị, Hồng Mông Huyền Môn (2)
- Chương 1383: Năm nào cũng bị lừa, bị lừa không giống nhau
- Chương 1384: Năm nào cũng bị lừa, bị lừa không giống nhau

(2)

- Chương 1385: Ta tới diệt môn, xin chỉ giáo
- Chương 1386: Nữ ma giáo hoạt
- Chương 1387: Nữ ma giáo hoạt (2)
- Chương 1388: Nữ ma giáo hoạt (3)
- Chương 1389: Nữ ma giáo hoạt (4)
- Chương 1390: Kiếm Trang, Lý Tiêu Dao
- Chương 1391: Kiếm Trang, Lý Tiêu Dao (2)
- Chương 1392: Có phải ta rất hiền lành hay không?
- Chương 1393: Có phải ta rất hiền lành hay không? (2)
- Chương 1394: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện
- Chương 1395: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (2)
- Chương 1396: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (3)
- Chương 1397: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (4)
- Chương 1398: Ở đâu, dẫn ta đi
- Chương 1399: Ở đâu, dẫn ta đi (2)
- Chương 1400: Ở đâu, dẫn ta đi (3)
- Chương 1401: Thanh Thiên Đế
- Chương 1402: Vũ trụ lớn như vậy, ta phải từ từ tìm
- Chương 1403: Vũ trụ lớn như vậy, ta phải từ từ tìm (2)
- Chương 1404: Phủ Hi Thần
- Chương 1405: Ai mạnh, người chỉ cho ta
- Chương 1406: Ai mạnh, người chỉ cho ta 2
- Chương 1407: Ai dám đả thương hần, ta diệt toàn tộc của kẻ đó
- Chương 1408: Ai dám đả thương hần, ta diệt toàn tộc của kẻ đó 2
- Chương 1409: Chặt đứt nhân quả
- Chương 1410: Tất cả đứng dậy, cung nghênh chủ nhân trở về
- Chương 1411: Tất cả đứng dậy, cung nghênh chủ nhân trở về 2
- Chương 1412: Đại ma đầu Kỷ Nguyên
- Chương 1413: Đại ma đầu Kỷ Nguyên 2
- Chương 1414: Đại ma đầu Kỷ Nguyên 3
- Chương 1415: Truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch
- Chương 1416: Truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch 2
- Chương 1417: Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn
- Chương 1418: Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn 2
- Chương 1419: Hạo Tộc thật náo nhiệt

- Chương 1420: Hạo Tộc thật náo nhiệt 2
- Chương 1421: Cấp Quý Khư
- Chương 1422: Có thể để ý đến cảm thụ của hắn hay không?
- Chương 1423: Có thể để ý đến cảm thụ của hắn hay không?
2
- Chương 1424: Ta không có bối cảnh, thật đó
- Chương 1425: Ta không có bối cảnh, thật đó 2
- Chương 1426: Cầu xin người hãy làm người đi
- Chương 1427: Cầu xin người hãy làm người đi 2
- Chương 1428: Cầu xin người hãy làm người đi 3
- Chương 1429: Đây là hạo kiếp gì?
- Chương 1430: Đây là hạo kiếp gì? 2
- Chương 1431: Hạo kiếp loạn cổ
- Chương 1432: Chúng ta không có khí vận
- Chương 1433: Chúng ta không có khí vận 2
- Chương 1434: Chúng ta không có khí vận 3
- Chương 1435: Chúng ta không có khí vận 4
- Chương 1436: Chúng ta không có khí vận 5
- Chương 1437: Đến Côn Bằng Tộc
- Chương 1438: Đến Côn Bằng Tộc 2
- Chương 1439: Hòa thượng này tới làm gì?
- Chương 1440: Hòa thượng này tới làm gì? 2
- Chương 1441: Tiên tổ hiển linh
- Chương 1442: Đánh dấu Côn Bằng Tộc
- Chương 1443: Đánh dấu Côn Bằng Tộc 2
- Chương 1444: Hóa thành Long Côn, đứng đầu vạn cổ
- Chương 1445: Hóa thành Long Côn, đứng đầu vạn cổ 2
- Chương 1446: Đầu ta cứng, không có việc gì.
- Chương 1447: Hóa thân Long Côn, ta nuốt...
- Chương 1448: Hóa thân Long Côn, ta nuốt... 2
- Chương 1449: Thời đại này thật không biết xấu hổ, còn không cho phép nói
- Chương 1450: Thời đại này thật không biết xấu hổ, còn không cho phép nói 2
- Chương 1451: Không dám nỗ lực, sợ người tự ti
- Chương 1452: Thư viện của Vũ Trụ Cẩm Viện
- Chương 1453: Thư viện của Vũ Trụ Cẩm Viện 2
- Chương 1454: Thượng Cổ Linh Quật
- Chương 1455: Rốt cuộc nhân tính vận vẹo, hay là...
- Chương 1456: Rốt cuộc nhân tính vận vẹo, hay là... 2

- Chương 1457: Thượng Cổ Linh Tuyền
- Chương 1458: Thượng Cổ Linh Tuyền 2
- Chương 1459: Ta không tin
- Chương 1460: Đệ Nhất Tuyệt
- Chương 1461: Đệ Nhất Tuyệt 2
- Chương 1462: Một người một kiếm, vô địch hiện tại
- Chương 1463: Tu luyện, tu luyện, tu luyện, một gây của ta
- Chương 1464: Tu luyện, tu luyện, tu luyện, một gây của ta 2
- Chương 1465: Ta sẽ đánh bại người
- Chương 1466: Ta sẽ đánh bại người 2
- Chương 1467: Ta sẽ đánh bại người 3
- Chương 1468: Là người sao?
- Chương 1469: Là người sao? 2
- Chương 1470: Thật đúng là thế
- Chương 1471: Tên rất có ý nghĩa
- Chương 1472: Tên rất có ý nghĩa 2
- Chương 1473: Hệ thống, mẹ nhà người
- Chương 1474: Hệ thống, mẹ nhà người 2
- Chương 1475: Ta từ chối
- Chương 1476: Từ trước đến nay ta không giả vờ
- Chương 1477: Từ trước đến nay ta không giả vờ 2
- Chương 1478: Nhan Nhược Ngọc
- Chương 1479: Một lời đã định
- Chương 1480: Một lời đã định 2
- Chương 1481: Địa Hạ Thần Mộ
- Chương 1482: Địa Hạ Thần Mộ 2
- Chương 1483: Địa Hạ Thần Mộ 3
- Chương 1484: Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch
- Chương 1485: Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch 2
- Chương 1486: Chúng ta chỉ cần cười thôi
- Chương 1487: Chúng ta chỉ cần cười thôi 2
- Chương 1488: Chúng ta chỉ cần cười thôi 3
- Chương 1489: Người mới bao lớn?
- Chương 1490: Người mới bao lớn? 2
- Chương 1491: Huyền Kiếm công tử - Long Trần
- Chương 1492: Huyền Kiếm công tử - Long Trần 2
- Chương 1493: Tế Kiếm
- Chương 1494: Tế Kiếm 2
- Chương 1495: Tế Kiếm 3
- Chương 1496: Tế Kiếm 4

- Chương 1497: Tâm Kiếm
- Chương 1498: Tâm Kiếm 2
- Chương 1499: Hư Vô Chi Địa
- Chương 1500: Chuyện gì đang xảy ra vậy?
- Chương 1501: Chuyện gì đang xảy ra vậy? 2
- Chương 1502: Huyền Kiếm Phủ, không còn
- Chương 1503: Huyền Kiếm Phủ, không còn 2
- Chương 1504: Di tích vũ trụ
- Chương 1505: Lý Tiêu Dao nho nhã hiền hòa
- Chương 1506: Lý Tiêu Dao nho nhã hiền hòa 2
- Chương 1507: Biểu hiện của người rất tốt
- Chương 1508: Vô địch rất thống khổ
- Chương 1509: Vô địch rất thống khổ 2
- Chương 1510: Đánh chết ta đi
- Chương 1511: Đánh chết ta đi 2
- Chương 1512: Người định chết như thế nào
- Chương 1513: Hiện thực đều như thế sao?
- Chương 1514: Hiện thực đều như thế sao? 2
- Chương 1515: Đã từng có người mạnh mẽ đến nơi này
- Chương 1516: Kẻ phản bội, giết không tha
- Chương 1517: Kẻ phản bội, giết không tha 2
- Chương 1518: Thái Nhất
- Chương 1519: Thái Nhất 2
- Chương 1520: Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo
- Chương 1521: Tai họa kia đã trở về
- Chương 1522: Tai họa kia đã trở về 2
- Chương 1523: Van cầu người đánh chết ta đi
- Chương 1524: Van cầu người đánh chết ta đi 2
- Chương 1525: Van cầu người đánh chết ta đi 3
- Chương 1526: Tới thật sao?
- Chương 1527: Tới thật sao? 2
- Chương 1528: Diệt Trường Sinh ở đây, ai dám đánh với ta một trận?
- Chương 1529: Trường Sinh là huynh đệ của ta
- Chương 1530: Trường Sinh là huynh đệ của ta 2
- Chương 1531: Cuối cùng cũng có thể ra tay rồi
- Chương 1532: Cuối cùng cũng có thể ra tay rồi 2
- Chương 1533: Ta rất không vui
- Chương 1534: Ta rất không vui 2
- Chương 1535: Ta rất không vui 3

- Chương 1536: Hồn Độn Chi Môn
- Chương 1537: Hồn Độn Chi Môn2
- Chương 1538: Hồn Độn Yêu Yêu
- Chương 1539: Kéo căng độ thiện cảm
- Chương 1540: Kéo căng độ thiện cảm 2
- Chương 1541: Hồn Độn Mộ Táng
- Chương 1542: Tiền bối không ngăn cản ta?
- Chương 1543: Tiền bối không ngăn cản ta? 2
- Chương 1544: Đánh dấu vô địch
- Chương 1545: Đánh dấu vô địch 2
- Chương 1546: Nàng đạt được ta
- Chương 1547: Ta thật sự không muốn vô địch
- Chương 1548: Ta thật sự không muốn vô địch 2
- Chương 1549: Thái Thủy Đế, Cẩm Kỳ Thần Cách
- Chương 1550: Người nhìn cái gì, có tìm được không?
- Chương 1551: Người nhìn cái gì, có tìm được không? 2
- Chương 1552: Nhập đội?
- Chương 1553: Nhập đội? 2
- Chương 1554: Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa
- Chương 1555: Luôn có điều dân muốn hại ta
- Chương 1556: Luôn có điều dân muốn hại ta 2
- Chương 1557: Cúc, tới
- Chương 1558: Cúc, tới 2
- Chương 1559: Hiên Viên Ngoan Nhân
- Chương 1560: Làm gì?
- Chương 1561: Làm gì? 2
- Chương 1562: Hệ thống nhắc nhở, kẻ địch mạnh bùng nổ
- Chương 1563: Hệ thống nhắc nhở, kẻ địch mạnh bùng nổ 2
- Chương 1564: Ta hết sức ôn nhu
- Chương 1565: Ta hết sức ôn nhu
- Chương 1566: Ta hết sức ôn nhu 2
- Chương 1567: Nếu tới, xuống chơi đi
- Chương 1568: Quá yếu, không muốn nói chuyện
- Chương 1569: Quá yếu, không muốn nói chuyện 2
- Chương 1570: Tới, ta thử một chút
- Chương 1571: Rất sợ hãi, ta không dám
- Chương 1572: Rất sợ hãi, ta không dám 2
- Chương 1573: Ta tin Phật, không sát sinh

- Chương 1574: Ta tin Phật, không sát sinh 2
- Chương 1575: Tu La Thần, Nghịch Thương Thiên
- Chương 1576: Tu La Thần, Nghịch Thương Thiên2
- Chương 1577: Phân thân Tu La
- Chương 1578: Phân thân Tu La 2
- Chương 1579: Phân thân Tu La 3
- Chương 1580: Ai có cách nào khiêm tốn
- Chương 1581: Ai có cách nào khiêm tốn 2
- Chương 1582: Kỷ nguyên Hồng Nguyệt
- Chương 1583: Kỷ nguyên Hồng Nguyệt 2
- Chương 1584: Xích Vũ Niết Bàn
- Chương 1585: Xích Vũ Niết Bàn 2
- Chương 1586: Đánh dấu Nhị Tinh Vũ Trụ
- Chương 1587: Động Hư thần mâu, hóa thân hạo kiếp
- Chương 1588: Động Hư thần mâu, hóa thân hạo kiếp 2
- Chương 1589: Hệ thống ban thưởng thật đáng sợ
- Chương 1590: Kim thân bất tử bất diệt
- Chương 1591: Kim thân bất tử bất diệt 2
- Chương 1592: Huỳnh đài, người không sao chứ?
- Chương 1593: Ta chỉ nhìn một chút
- Chương 1594: Ta chỉ nhìn một chút 2
- Chương 1595: Đại hội Vũ Trụ Đạo Thống
- Chương 1596: Đại hội Vũ Trụ Đạo Thống 2
- Chương 1597: Diệt công tử tha mạng
- Chương 1598: Người này nói chuyện cũng quá dọa người
- Chương 1599: Người này nói chuyện cũng quá dọa người 2
- Chương 1600: Ta nhịn người rất lâu rồi
- Chương 1601: Ta nhịn người rất lâu rồi 2
- Chương 1602: Vũ trụ này, ta đã quyết định
- Chương 1603: Luyện khí lần thứ nhất
- Chương 1604: Luyện khí lần thứ nhất 2
- Chương 1605: Muốn nhiều hơn mới có thể phong thần
- Chương 1606: Người nói xem có sợ không
- Chương 1607: Người nói xem có sợ không 2
- Chương 1608: Văn Tinh quyền
- Chương 1609: Văn Tinh quyền 2
- Chương 1610: Văn Tinh quyền 3
- Chương 1611: Luôn khiến người ta có chút bất an
- Chương 1612: Luôn khiến người ta có chút bất an 2
- Chương 1613: Luôn khiến người ta có chút bất an 3

- Chương 1614: Luôn khiến người ta có chút bất an 4
- Chương 1615: Ta muốn...
- Chương 1616: Ta muốn... 2
- Chương 1617: Làm người không thể chân thành một chút sao?
- Chương 1618: Làm người không thể chân thành một chút sao? 2
- Chương 1619: Làm người không thể chân thành một chút sao? 3
- Chương 1620: Làm người không thể chân thành một chút sao? 4
- Chương 1621: Người, tự chọn đi
- Chương 1622: Người, tự chọn đi 2
- Chương 1623: Thiên Trụ yêu tộc
- Chương 1624: Người đã thua
- Chương 1625: Người đã thua 2
- Chương 1626: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch
- Chương 1627: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch 2
- Chương 1628: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch 3
- Chương 1629: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ
- Chương 1630: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 2
- Chương 1631: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 3
- Chương 1632: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 4
- Chương 1633: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 5
- Chương 1634: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 6
- Chương 1635: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 7
- Chương 1636: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử
- Chương 1637: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử 2
- Chương 1638: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử 3
- Chương 1639: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử 4
- Chương 1640: Thành chủ, nguy rồi
- Chương 1641: Khế ước ý hợp tâm đầu
- Chương 1642: Khế ước ý hợp tâm đầu 2
- Chương 1643: Ta kiêu ngạo sao?
- Chương 1644: Ta kiêu ngạo sao? 2
- Chương 1645: Ta kiêu ngạo sao? 3
- Chương 1646: Người xứng sao
- Chương 1647: Người xứng sao 2
- Chương 1648: Người xứng sao 3
- Chương 1649: Linh Thành

- Chương 1650: Linh Thành 2
- Chương 1651: Khương Đế Giáp
- Chương 1652: Khương Đế Giáp 2
- Chương 1653: Khương Đế Giáp 3
- Chương 1654: Đại gia chi tiêu hợp lý
- Chương 1655: Đại gia chi tiêu hợp lý 2
- Chương 1656: Âm Linh Kiếm, Hồng Liên Nghiệp Hỏa
- Chương 1657: Chúng ta bắt đầu đi
- Chương 1658: Chúng ta bắt đầu đi 2
- Chương 1659: Ta không gây sự
- Chương 1660: Ta không gây sự 2
- Chương 1661: Ta bị người hờ
- Chương 1662: Ta thấy rất vinh hạnh
- Chương 1663: Ta thấy rất vinh hạnh 2
- Chương 1664: Sóng âm Quỳ Lôi
- Chương 1665: Chỉ có như vậy?
- Chương 1666: Chỉ có như vậy? 2
- Chương 1667: Chỉ có như vậy? 3
- Chương 1668: Chỉ có như vậy? 4
- Chương 1669: Chỉ có như vậy? 5
- Chương 1670: Chỉ có như vậy? 6
- Chương 1671: Chỉ có như vậy? 7
- Chương 1672: Người tới không nhiều nha
- Chương 1673: Người tới không nhiều nha 2
- Chương 1674: Người tới không nhiều nha 3
- Chương 1675: Người không thể
- Chương 1676: Ta nghi ngờ hẳn đang thể hiện
- Chương 1677: Ta nghi ngờ hẳn đang thể hiện 2
- Chương 1678: Ta nghi ngờ hẳn đang thể hiện 3
- Chương 1679: Đánh dấu Linh Thành
- Chương 1680: Đánh dấu Linh Thành 2
- Chương 1681: Người thấy thế nào
- Chương 1682: Người thấy thế nào 2
- Chương 1683: Hư Vô Chi Chủ
- Chương 1684: Về nhà
- Chương 1685: Về nhà 2
- Chương 1686: Thế giới trong tay
- Chương 1687: Thế giới trong tay 2
- Chương 1688: Bể quan mười năm
- Chương 1689: Bể quan mười năm 2

- Chương 1690: Bể quan mười năm 3
- Chương 1691: Bể quan mười năm 4
- Chương 1692: Trường Sinh đạo
- Chương 1693: Trường Sinh đạo 2
- Chương 1694: Trường Sinh đạo 3
- Chương 1695: Tốt nhất chớ chọc hấn
- Chương 1696: Tốt nhất chớ chọc hấn 2
- Chương 1697: Tới Hồn Độn Tộc
- Chương 1698: Ta biết
- Chương 1699: Ta biết 2
- Chương 1700: Ta hiểu, ta đều hiểu
- Chương 1701: Ta hiểu, ta đều hiểu 2
- Chương 1702: Ta hiểu, ta đều hiểu 3
- Chương 1703: Ta hiểu, ta đều hiểu 4
- Chương 1704: Ta hiểu, ta đều hiểu 5
- Chương 1705: Ta hiểu, ta đều hiểu 6
- Chương 1706: Ta hiểu, ta đều hiểu 7
- Chương 1707: Ta hiểu, ta đều hiểu 8
- Chương 1708: Ta hiểu, ta đều hiểu 9
- Chương 1709: Khởi Nguyên Đồ
- Chương 1710: Khởi Nguyên Đồ 2
- Chương 1711: Khởi Nguyên Đồ 3
- Chương 1712: Hồn Độn Giản
- Chương 1713: Hồn Độn Giản 2
- Chương 1714: Hồn Độn Giản 3
- Chương 1715: Hồn Độn Giản 4
- Chương 1716: Hồ Nữ
- Chương 1717: Hồ Nữ 2
- Chương 1718: Hồ Nữ 3
- Chương 1719: Hồn Độn Thụ
- Chương 1720: Hồn Độn Thụ 2
- Chương 1721: Hồn Độn Thụ 3
- Chương 1722: Cho ta
- Chương 1723: Cho ta 2
- Chương 1724: Đế Thần
- Chương 1725: Kiểm tu nói được thì làm được
- Chương 1726: Kiểm tu nói được thì làm được 2
- Chương 1727: Kiểm tu nói được thì làm được 3
- Chương 1728: Cách xa ta một chút
- Chương 1729: Cách xa ta một chút 2

- Chương 1730: Hỗn Độn Tru Tiên Kiểm
- Chương 1731: Hỗn Độn Tru Tiên Kiểm 2
- Chương 1732: Luận bàn với Linh
- Chương 1733: Luận bàn với Linh 2
- Chương 1734: Kiểm Điện Thủy Tổ - Linh
- Chương 1735: Kiểm Điện Thủy Tổ - Linh 2
- Chương 1736: Sáng Thế Đế Diễm Giáp
- Chương 1737: Đánh dấu Hỗn Độn Thế Giới
- Chương 1738: Ta có thể
- Chương 1739: Ta có thể 2
- Chương 1740: Không đánh thì không quen
- Chương 1741: Không đánh thì không quen 2
- Chương 1742: Hỗn Độn Ấu Tế
- Chương 1743: Hỗn Độn thức tỉnh
- Chương 1744: Hỗn Độn thức tỉnh 2
- Chương 1745: Kỹ thuật thông thường
- Chương 1746: Chắc chắn vô địch
- Chương 1747: Chắc chắn vô địch 2
- Chương 1748: Phân thân thứ năm
- Chương 1749: Hỗn Độn Thần Ma buông xuống
- Chương 1750: Hỗn Độn Thần Ma buông xuống 2
- Chương 1751: Tới Thái Huyền Trụ Quốc
- Chương 1752: Tới Thái Huyền Trụ Quốc 2
- Chương 1753: Chờ bọn họ đánh tới
- Chương 1754: Chờ bọn họ đánh tới 2
- Chương 1755: Chờ bọn họ đánh tới 3
- Chương 1756: Quấy rầy rồi, xin cáo từ
- Chương 1757: Không đi được
- Chương 1758: Không đi được 2
- Chương 1759: Cường giả mười kiếp
- Chương 1760: Lận Phàm
- Chương 1761: Lận Phàm 2
- Chương 1762: Chúng ta còn chưa đủ mạnh mẽ
- Chương 1763: Chúng ta còn chưa đủ mạnh mẽ 2
- Chương 1764: Tuổi nhỏ không biết...
- Chương 1765: Tuổi nhỏ không biết... 2
- Chương 1766: Khởi Nguyên Ma Quân, Đạo Phong Tuyết
- Chương 1767: Đến với ta
- Chương 1768: Làm phiên đại sư
- Chương 1769: Làm phiên đại sư 2

- Chương 1770: Người không đánh lại hắc?
- Chương 1771: Người không đánh lại hắc? 2
- Chương 1772: Đại chiến
- Chương 1773: Đại chiến 2
- Chương 1774: Đại chiến 3
- Chương 1775: Nai xừ
- Chương 1776: Thì ra là Đại sư tỷ
- Chương 1777: Thì ra là Đại sư tỷ 2
- Chương 1778: Phạm Thần Tông
- Chương 1779: Phạm Thần Tông 2
- Chương 1780: Hệ thống, người gian lận
- Chương 1781: Quân Diệt Sinh
- Chương 1782: Quân Diệt Sinh2
- Chương 1783: Quân Dịch An - Chương 1802: Ta hỏi các người một câu 3
- Chương 1784: Quân Dịch An 2
- Chương 1785: Ẩn nấp
- Chương 1786: Ẩn nấp 2
- Chương 1787: Không liên quan gì đến ta
- Chương 1788: Không ai giả vờ giỏi hơn người...
- Chương 1789: Không ai giả vờ giỏi hơn người... 2
- Chương 1790: Không ai giả vờ giỏi hơn người... 3
- Chương 1791: Phụng dưỡng nghìn lần
- Chương 1792: Phụng dưỡng nghìn lần 2
- Chương 1793: Quá mẹ nó cầu thả
- Chương 1794: Mạc Vô Mệnh
- Chương 1795: Mạc Vô Mệnh 2
- Chương 1796: Cửu Tầng Khư
- Chương 1797: Cửu Tầng Khư 2
- Chương 1798: Mười ma Thái Cổ
- Chương 1799: Tình huống không ổn
- Chương 1800: Ta hỏi các người một câu
- Chương 1801: Ta hỏi các người một câu 2
- Chương 1802: Ta hỏi các người một câu 3
- Chương 1803: Hi vọng của Nhân Tộc - Chương 1822: Phụ thân, có thể
- Chương 1804: Hi vọng của Nhân Tộc 2
- Chương 1805: Hi vọng của Nhân Tộc 3
- Chương 1806: Kế hoạch hủy diệt
- Chương 1807: Kế hoạch hủy diệt 2

- Chương 1808: Cửu cô nương, Hoàng Cửu
- Chương 1809: Cửu cô nương, Hoàng Cửu 2
- Chương 1810: Ta vô địch
- Chương 1811: Ta vô địch 2
- Chương 1812: Ta vô địch 3
- Chương 1813: Ta vô địch 4
- Chương 1814: Thật kỳ lạ
- Chương 1815: Thật kỳ lạ 2
- Chương 1816: Thật kỳ lạ 3
- Chương 1817: Thật kỳ lạ 4
- Chương 1818: Thật kỳ lạ 5
- Chương 1819: Gia đình này có người bình thường không?
- Chương 1820: Gia đình này có người bình thường không? 2
- Chương 1821: Gia đình này có người bình thường không? 3
- Chương 1822: Phụ thân, có thể
- Chương 1823: Phụ thân, có thể 2 - Chương 1834: Cổ Trần, thuật Định Thân
- Chương 1824: Phụ thân, có thể 3
- Chương 1825: Hệ thống điên cuồng ban thưởng
- Chương 1826: Hệ thống điên cuồng ban thưởng 2
- Chương 1827: Có thể, có thể?
- Chương 1828: Có thể, có thể? 2
- Chương 1829: Tiến vào Hắc Ám Cấm Khu
- Chương 1830: Tiến vào Hắc Ám Cấm Khu 2
- Chương 1831: Tiến vào Hắc Ám Cấm Khu 3
- Chương 1832: Người canh giữ mộ - Cửu Vô Địch
- Chương 1833: Người canh giữ mộ - Cửu Vô Địch2
- Chương 1834: Cổ Trần, thuật Định Thân

Chương 1: Bắt đầu đấu với Thiên Kiếp

Ầm!

Ầm!

Trên bầu trời truyền đến một tiếng động lớn.

Từng đám mây đen vần vũ như những con rồng xuất hiện trên bầu trời Kiếm Châu, điên cuồng xé nát hư không như thể thời kỳ hỗn độn vừa mở ra, có vô số sấm sét đánh xuống như muốn phá nát gông cùm.

Kiếm Châu.

Diệp gia.

Bên ngoài Vạn Kiếm Lô.

Tộc trưởng Diệp gia dẫn theo mười trưởng lão ngược nhìn lên trời với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng, một tộc trưởng trầm giọng nói: “Tộc trưởng! Trời sinh dị tượng, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ không tầm thường.”

Diệp Thương Vân chau mày, khuôn mặt đầy sự lo lắng không nói ra được, thật sự là dị tượng sắp xuất hiện ư?

Vào đúng lúc này, trong Vạn Kiếm Lô, một nữ tử chạy ra, kích động nói: “Tộc trưởng! Sinh rồi! Là một công tử.”

“Cuối cùng cũng sinh rồi.” Diệp Thương Vân gật đầu, khựng giây lát rồi nói: “Mau ẵm đứa trẻ đến cho ta xem.”

Nữ tử quay người đi vào trong lầu gác. Một lát sau, Diệp Trường Sinh được ẵm ra ngoài.

Diệp Thương Vân ẵm lấy Diệp Trường Sinh, chưa kịp quan sát gì thì một tiếng rắc động trời vang đến, sét đánh trên bầu trời Kiếm Châu như muốn hủy diệt trời đất.

Diệp Thương Vân nhìn theo hướng âm thanh, thấy ánh sáng sấm

sét trên hư không tạo thành một vòng xoáy cực lớn như vô số con rồng sấm chớp khổng lồ bay lượn chiếm giữ.

“Không hay rồi! Đây không phải là dị tượng, là Thiên Kiếp.”

Nói đến đây, ông ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt thay đổi: “Đứa con trai này có thiên tư quá mạnh, khiến cho Thiên Đạo ganh tỵ, Thiên Kiếp kéo đến là muốn hủy đứa trẻ này.”

Ở thiên vực Hoang Cổ, nếu có thể đột phá trong cảnh giới tu sĩ, đe dọa đến Thiên Đạo thì sẽ có Thiên Kiếp kéo đến thể hiện thần uy.

Chính là muốn nói cho người trong thiên hạ, Thiên Đạo mới là sự tồn tại cao nhất, bất kỳ ai cũng đừng hòng nghịch ý trời, nếu không thì chỉ có con đường chết.

Có người phá Đế Phong Thần, Thiên Kiếp còn chưa kéo đến.

Đứa con trai này vừa mới ra đời sao lại mạnh như thế?

Nét mặt Diệp Thương Vân vô cùng trầm trọng, ông ta liếc nhìn tộc lão ở bên cạnh, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng vô cùng run sợ.

Yêu ma thường xuất hiện ở thiên vực, cùng với các tướng sĩ có vận may. Các thế gia Hoang Cổ xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, trên dưới trong tộc đều được hưởng lợi.

Bọn họ cứ nghĩ Diệp gia cũng sẽ xuất hiện dị tượng, nhưng không ai ngờ không có gì cả ngoài Thiên Kiếp giáng xuống.

Mẹ nó!

Thiên Kiếp.

Đúng là muốn hủy hoại Diệp gia rồi.

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người đều dán lên người Diệp Thương Vân, rõ ràng là đang đợi ông ta đưa ra quyết định.

Diệp Thương Vân liếc nhìn Diệp Trường Sinh: “Đứa con này vừa ra đời đã dẫn Thiên Kiếp đến, các người cho rằng đó là tai họa ư?”

Mọi người im lặng không nói gì.

Diệp Thương Vân lại nói: “Hết sức ngu ngốc! Tại sao Thiên Kiếp lại giáng xuống? Đó là bởi vì tư chất của nó khiến cho trời cao đổ kỵ, không chấp nhận đứa trẻ này.”

“Đứa bé là niềm hy vọng của Diệp gia, không thể bị bóp chết trong nôi được, trời muốn trừ khử ta thì ta sẽ nghịch lại ý trời.”

Thiên Đạo bất công, ra tay với một đứa trẻ vừa sinh ra, vậy có công bằng không?

Thiên Kiếp ư?

Diệp Trường Sinh hơi mơ hồ, mình vừa sinh ra đã dẫn được Thiên Kiếp đến.

Là có ý gì đây? Định giết chết mình ư?

Trước khi xuyên không, Diệp Trường Sinh là người mê tiểu thuyết thâm niên, cái gì mà thần thể, bí thuật, luyện dược, hắc đều biết rất rõ.

Thiên Kiếp chẳng phải đều là cường giả đột phá mới có hay sao?

Ta vừa mới xuyên không, vẫn là một đứa bé sơ sinh. Lúc này Thiên Kiếp đến tìm ta, chắc chắn là ta quá mạnh, quá đẹp trai khiến cho trời cao cũng phải ghen tỵ.

Nghĩ đến đây.

Diệp Trường Sinh không kìm được cú hoa căng chặt, với thân thể nhỏ bé hiện giờ, nếu bị Thiên Kiếp đánh trúng thì sẽ biến thành mảnh vụn mất.

Mới bắt đầu đã bị ngũ lôi đánh vào đầu ư? Cảnh ngộ này có phải là quá kích thích rồi không.

“Tộc trưởng! Giờ phải làm sao? E là chúng ta không bảo vệ được đứa trẻ này, một khi Thiên Kiếp rơi xuống thì cả Kiếm Cung này đều sẽ bị hủy diệt, Diệp gia chúng ta cũng sẽ xong đời.”

“Đúng thế! Tộc trưởng! Ngài mau đưa ra chủ ý đi...”

“Tộc trưởng! Thần thể xuất hiện ở Diệp gia đúng là chuyện tốt, nhưng không thể vì nó mà cả Diệp gia cũng chết theo.”

Phút chốc, trong lầu gác bàn tán xôn xao, Diệp Trường Sinh cũng nghe ra rồi, những người này vừa không nổi, lại vừa hoang mang lo sợ.

Hiện giờ hãn chính là điều khó giải quyết.

Vào lúc này.

Diệp Trường Sinh thật muốn hét lên những lời nói hùng hồn, mạng sống do ta không do trời, trời muốn diệt ta ta diệt trời.

Nhưng hãn hiểu rất rõ, không làm màu được.

Hãn chỉ là một đứa trẻ, không làm được gì.

Vào đúng lúc này, Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Đứa con trai này là cháu của ta, Thiên Kiếp thì có làm sao? Cho dù có liều cái mạng già này ta cũng phải bảo vệ nó.”

Nói đến đây, ánh mắt của ông ta lướt nhìn mọi người rồi nói tiếp: “Nếu chư vị muốn đi thì lão phu cũng không cản.”

Chương 2: Bắt đầu đấu với Thiên Kiếp (2)

Mọi người im lặng trong giây lát, một lão giả bước ra: “Tộc trưởng nói gì thế?Đương nhiên là chúng tôi cùng tiến cùng lùi với tộc trưởng rồi.”

Thực ra tất cả mọi người đều hiểu rất rõ, bọn họ không có sự lựa chọn, nếu rời khỏi Diệp gia, không có Diệp gia hậu thuẫn thì bọn họ chỉ có con đường chết mà thôi.

Bây giờ ở lại đấu thử xem, ‘Xe đạp biến thành xe máy’, có thể còn có cơ hội sống.

Đấu thử xem, nếu Diệp Trường Sinh có thể sống thì tương lai Diệp gia rất đáng mong chờ, sẽ mang đến cho bọn họ vô số lợi ích.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Tiếng động lớn vang trời truyền đi khắp trời đất, bên trên trấn áp bầu trời, bên dưới áp chế chín tầng địa ngục.

Mây đen sấm sét như con rồng dài, điên cuồng xé nát hư không, từng tia sét đánh xuống Kiếm Lâu.

Tiếng sét ầm vang, càng lúc càng đến gần Kiếm Lâu.

Diệp Thương Vân giao Diệp Trường Sinh cho Tiểu Thất, bóng người vừa lóe lên, xuất hiện bên ngoài Kiếm Lâu, những người khác không chút do dự, lần lượt xuất hiện bên cạnh Diệp Thương Vân.

“Tạo đội hình, chuẩn bị ngăn cản Thiên Kiếp.”

Vào đúng lúc này, Thiên Kiếp từ trên trời giáng xuống chột dừng lại, mọi người chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng đang ngăn cản Thiên Kiếp.

Thời gian khoảng một nén hương, ánh sáng trắng biến mất, Thiên

Kiếp lại giáng xuống, uy lực cuồn cuộn bao trùm, mọi người chỉ cảm thấy máu sôi sùng sục, trong cổ họng truyền đến một mùi tanh ngọt.

Đáng sợ!

Thật quá đáng sợ!

Bọn họ hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của Thiên Kiếp.

Bọn họ đều muốn dùng kiếm khí để ngăn cản nhưng lại nhận ra trong vô hình có một sức mạnh bí ẩn trói buộc bọn họ, hoàn toàn không thể nào thoát ra được.

Thôi xong rồi.

Chắc chắn sẽ chết không còn gì nghi ngờ.

Vẻ mặt của mọi người đều ảm đạm, trong đôi mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng, họ biết rằng khi sấm sét giáng xuống thì bọn họ sẽ bị hình thần câu diệt.

Vào đúng lúc này, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra, khi sấm chớp đánh lên người Diệp Trường Sinh thì vô số thần huy đạo văn xuất hiện trên người hắn, ngưng tụ lại thành thanh kiếm khổng lồ màu đen, đâm thẳng lên mây đen vần vũ trên hư không.

Kiểm quang và sấm chớp cùng đánh xuống, vô số ánh sáng cuốn sạch bầu trời giống như khai thiên lập địa.

Đám người Diệp Thương Vân mở to mắt, không thể tin được cảnh tượng ở trước mắt, đứa trẻ này quá mạnh rồi, dám cứng rắn chống lại Thiên Kiếp.

Ầm!

Ầm!

Tiếng động lớn vang vọng trên hư không, kiếm quang và sấm chớp cùng biến mất như thể chưa từng xuất hiện.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh hít thật sâu, cuối cùng vẫn một mình chống lại tất cả.

Nhìn thấy bầu trời đêm lại bình lặng, đám người Diệp Thương Vân hít một hơi thật sâu, mồ hôi lạnh thấm ướt áo, toàn thân mềm nhũn.

“Tộc trưởng! Thiên Kiếp kết thúc rồi ư?”

“Kết thúc rồi, nếu không nhờ kiếm khí của đứa bé này thì chúng ta đã chết rồi.” Diệp Thương Vân trầm giọng nói.

Nhất niệm thành Ma, nhất niệm thành Phật.

Mọi người vui mừng với lựa chọn của mình, nếu lúc này rời khỏi thì lúc này chắc chắn sẽ chỉ muốn đánh chết chính mình.

Diệp Trường Sinh sống rồi, chắc chắn hẳn sẽ dẫn dắt Diệp gia đi trên con đường tiền đồ tươi sáng.

...

Vào đúng lúc này.

Bên ngoài Kiếm Mộ.

Dưới mặt đất, một cái bóng trắng nằm trên mặt đất cùng với một tiếng ho nhẹ vang lên, bóng người bò dậy và ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Thiên Kiếp biến mất rồi ư?”

“Nhất kiếm đẹp có một không hai, đứa trẻ này là rồng giữa bầy người, có phong thái của Đại Đế.”

Nói đến đây, Diệp Tiêu Huyền khựng lại giây lát rồi nói tiếp: “Đứa trẻ này vừa sinh ra, suýt nữa đã bị giết chết, cũng may chỉ là hữu kinh vô hiểm.”

Sau đó, hẳn ta chậm rãi đứng dậy và đi về phía Kiếm Mộ, vết thương thực sự quá nghiêm trọng rồi nên cần phải được chữa trị ngay lập tức mới được.

...

Sâu bên trong tinh vực vô tận, một cái bóng trắng xuất hiện và nhìn xuống, nơi mà ánh mắt dừng lại chính là Diệp gia Kiếm Châu.

Bóng trắng lạnh lùng nói: “Hay cho một tên kiếm tu lại dám làm bản Thiên Đạo bị thương, thù này ngươi hãy nhớ lấy, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ phải trả giá.”

Thiên Đạo không ngờ rằng hắn ta là sự tồn tại như Thần tối cao ở thiên vực Hoang Cổ lại bị một đứa trẻ vừa mới sinh ra đả trọng thương.

Mất mặt quá.

Thật mất mặt quá đi.

Trên bầu trời vô tận, bóng tối bao trùm, vì sao sáng chói.

Trong Vạn Kiếm Lâu.

Diệp Thương Vân và các tộc lão vẫn chưa hoảng hồn, trong lòng ai cũng còn sợ hãi. Vừa rồi Thiên Kiếp giáng xuống, cỗ lực lượng kia thực sự quá mạnh, bọn họ hoàn toàn không thể chống lại được.

Đúng là những hiện tượng nguy hiểm xảy ra liên tục, dữ dội nhất sinh.

Nếu không phải có kiếm quang thần bí xuất hiện lúc cuối thì bọn họ đã xong đời rồi, còn xong đời kiểu hình thần câu diệt.

Lúc này.

Diệp Thương Vân ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất: “Tiểu Thất! Đưa đứa bé cho ta.”

Chương 3: Thần khí phối hợp, đánh thức hệ thống

Một nhát kiếm nghịch thiên, đập tan Thiên Kiếp.

Đứa bé này được định sẵn là không tầm thường.

Ấm Diệp Trường Sinh từ trong tay Tiểu Thất, các tộc lão vây quanh, ánh mắt đều tập trung trên người Diệp Trường Sinh.

Trong phút chốc.

Mọi người chột thay đổi sắc mặt, mơ hồ nhìn Diệp Trường Sinh. Sao lại như thế được?

Một tộc lão nói: “Tộc trưởng! Đứa bé này không có kiếm ấn, cũng không có kiếm thai, nhưng lại có kiếm ý...”

Con người Diệp Thương Vân co lại, trầm giọng nói: “Kiếm ý, người có kiếm ý này chắc chắn sẽ có vũ khí phối hợp.”

Nói đến đây, ông ta mở mắt ra, ánh mắt lướt nhìn Diệp Trường Sinh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên nắm đấm siết chặt của hắn.

Nhẹ nhàng mở nắm tay mềm của Diệp Trường Sinh, hình dáng một thanh kiếm đen xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

“Thần khí phối hợp, quả đúng là thần khí phối hợp.” Diệp Thương Vân vô cùng kích động, khựng lại giây lát rồi nói tiếp: “Không đúng! Cấp bậc của thanh kiếm này chắc là đã vượt qua cấp bậc thần khí, nếu không thì trước sự oanh kích của Thiên Kiếp, sớm đã biến thành bột mịn rồi.”

Ở thiên vực Hoang Cổ, thần binh có cấp bậc rất nghiêm ngặt, phàm khí, linh khí, thánh binh, đế binh, thần binh, diệt thể đạo binh, cổ thần khí, siêu thần khí.

Nhưng giờ thần binh đã là đồ vật quý hiếm, diệt thể đạo binh đã hai ngàn năm chưa từng xuất hiện.

Cổ thần khí và siêu thần khí chỉ tồn tại trong những lời đồn, trên sách cổ.

Một tộc lão mở to con ngươi, nhìn kiếm đen trong tay Diệp Trường Sinh: “Tộc trưởng! Thanh kiếm này có cấp bậc thế nào?”

Diệp Trường Vân lắc đầu: “Năng lực của lão phu có hạn, không thể thấy rõ cấp bậc của thanh kiếm này.”

Vào đúng lúc này.

Có một giọng nói vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: “Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã thành công kích hoạt thần khí phối hợp, đánh thức hệ thống đánh dấu.”

Thần khí phối hợp, hệ thống đánh dấu ư?

Trời sẽ trao trách nhiệm to lớn cho con người, trước tiên họ phải xuyên không và giao cho họ một hệ thống. Đây là tiêu chuẩn cho những người xuyên không.

Như người ta thường nói: Xuyên không có thưởng, hệ thống có thể đến trễ, nhưng sẽ không bao giờ vắng mặt.

Lúc này, Diệp Trường Sinh có chút kích động.

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, có hợp nhất thần khí phối hợp và kiếm thần hỗn độn không?”

“Hợp nhất!” Diệp Trường Sinh trả lời không chút do dự.

Đâu ai biết biết Thiên Kiếp có đến không? Cho dù không đến thì cũng phải hợp nhất.

Thế giới này hử chút ra là Thiên Kiếp giáng xuống, không phải thế giới tiên hiệp thì là thế giới huyền huyền, nhưng cho dù là cái nào cũng đều là mạnh hiếp yếu.

Nếu muốn sống tiếp thì hẳn không còn cách nào khác.

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã thành công hợp nhất thần kiếm hỗn độn.”

Cùng với âm thanh hệ thống được phát ra, kiếm khí hào hùng cuộn cuộn phát ra từ trên người Diệp Trường Sinh với vô số kiếm văn quanh người hắn.

Diệp Trường Sinh và các tộc lão khiếp sợ lùi về phía sau, nhìn thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không trung, mọi người đều hít một hơi lạnh...

Hít!

Nghe thấy tiếng mọi người hít khí, Diệp Trường Sinh nghĩ thầm, chẳng phải là hợp nhất thần khí phối hợp ư? Sao bọn họ đều biến thành máy hút bụi rồi.

...

Lúc này.

Trên Kiếm Cung của Diệp gia, vô số thanh kiếm bay lượn vòng, kiếm vang động trời, thần huy vạn trượng, ánh sáng chiếu rọi khắp Hoang Cổ.

Vô số phi kiếm xuất hiện, bên trong thấp thoáng bóng dáng to lớn của rồng bay phượng múa, thần huy sáng chói, kiếm văn đạo vận chiếu sáng rực rỡ Diệp gia.

Trên trời xuất hiện dị tượng, yêu ma ra đời.

Dị tượng ở Kiếm Châu đã thu hút sự chú ý của các cường giả khắp mọi nơi.

Diệp gia đây là sắp có Kiếm Thể siêu cấp xuất hiện ư?

“Vạn kiếm triều bá, thần thú tường thụ, thần quang hiện, thần tử xuất, xem ra Diệp gia lại xuất hiện kiếm đạo thần thể rồi.” Trên chín tầng mây, một lão giả tóc trắng trăm giọng nói.

“Diệp gia, không hổ danh là gia tộc kiếm thần, lần này thần thể kiếm đạo ra đời có lẽ sẽ dẫn dắt Diệp gia đi lên đỉnh cao một lần nữa.”

Bên trong Long gia Long vực, một lão giả chậm rãi mở to đôi mắt

với vẻ mặt khác thường, nói: “Diệp gia đúng là rắn chết vẫn còn nọc, kiếm đạo thần thể ra đời, chắc chắn phải trừ khử Diệp gia ngay lập tức, tuyệt đối không thể để cho đứa bé này lớn lên.” Trên cung điện Thần Quốc Hoang Cổ, có một người khoác long bào màu vàng, đôi mắt liếc nhìn nam tử nói.

Ngừng giây lát, hắn ta nói tiếp: “Truyền lệnh! Lệnh cho người mai phục Diệp gia lập tức trừ khử đứa bé này.”

Ở một phía khác, bên ngoài Kiếm Cung, từng tiếng reo hò động trời vang lên: “Đột phá! Ta đã đột phá rồi!”

“Ta cũng đột phá rồi.”

“Ha Ha! Cuối cùng đã phá vỡ xiềng xích cảnh giới vậy khốn ta hai mươi năm rồi.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hư không cùng với giọng nói được truyền đến,, có người hoảng sợ kêu lên: “Chắc chắn là bởi vì kiếm ý và dị tượng trên không trung nên chúng ta mới lần lượt đột phá như vậy.”

“Đúng thế! Kiếm ý thật đáng sợ, cuối cùng là Kiếm Thể gì mới có thể phóng ra như vậy?”

Chương 4: Nó vẫn đang đột phá

Trước lâu các, Diệp Thương Vân nhìn thấy dị tượng xuất hiện trong hư không, được biết hậu bối Diệp gia lần lượt đều đột phá cảnh giới, mỗi người ít nhất phải nâng lên một đại cảnh giới, dù núi Thái Sơn sụp đổ ông ta cũng không đổi sắc mặt, nhưng lúc này vẻ mặt ông ta lại không được tự nhiên.

“Là hản ư?”

“Kiếm ý, phạm là tu giả đều có thể được hưởng lợi.”

Một tộc lão nói: “Đứa bé này thật không tầm thường, nó đã mang đến cho Diệp gia chúng ta vận may nên con cháu trong tộc mới lần lượt đột phá. Hàng ngàn năm trước trên bầu trời, cảnh tượng này đã từng xảy ra ở Diệp gia chúng ta.”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Đúng thế! Cũng không biết là họa hay phúc?”

Lúc này.

Khí tức trên cơ thể của vài tộc lão bắt đầu bốc lên, bởi vì bọn họ cũng ào ạt đột phá dưới sự bao trùm của kiếm ý.

Diệp Thương Vân nói: “Chư vị tộc huynh hãy đột phá trước.”

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong kiếm đạo khí vận, có người cũng đã bắt đầu suy tưởng, rõ ràng là do Diệp Trường Sinh đã hợp nhất thần kiếm nên đã mang lại biết bao nhiêu may mắn cho Diệp gia.

Khi còn trẻ, mọi người đều sôi nổi đột phá, trên khuôn mặt lộ vẻ phấn khích, trong lòng họ biết rất rõ rằng nếu không phải vì dị tượng xuất hiện, vận may tăng thêm, kiếm ý đồng thể thì cảnh giới mà bọn họ mắc kẹt chưa đến trăm năm không thể đột phá được.

Phúc Tinh.

Khí vận chi tử.

Một tộc lão kích động nói: “Tộc trưởng! Lần này Diệp gia hoàn toàn vùng dậy rồi. Sau này dưới sự dẫn dắt của đứa trẻ này, chúng ta sẽ có cơ hội thoát ra khỏi thiên vực Hoang Cổ.”

Một tộc lão khác hòa theo: “Tộc trưởng! Đứa bé này sinh ra đã có thần khí phối hợp, cuối cùng đó là Kiếm Thể gì?”

Một lời nói đã đánh thức người trong mơ, tất cả mọi người quay đầu nhìn về lâu các, mọi ánh mắt đều dán lên người Diệp Trường Sinh.

Hắn là Kiếm Thể gì?

Trước Kiếm Lâu.

Diệp Thương Vân thu lại ánh mắt trên người Diệp Trường Sinh, trầm giọng nói: “Dị tượng không thể kết thúc trong chốc lát, chúng ta hãy nghỉ ngơi trước, đợi hạ màn rồi hãy quay lại.”

Mọi người đều gật đầu, thấy Diệp Thương Vân nói cũng có lý, đầu tiên ở bên cạnh Diệp Trường Sinh bị vô số kiếm khí bao quanh, bọn họ hoàn toàn không thể đến gần được.

Mặt khác, căn cơ tu luyện của bọn họ vừa mới đột phá, cần phải được ổn định. Dù sao Thiên Kiếp đã làm tổn hại đến bọn họ, cùng với tốc độ đột phá, linh khí bên trong cơ thể vẫn có chút hỗn loạn.

Sau khi mọi người lần lượt rời khỏi, trước Vạn Kiếm Lâu chỉ còn lại kiếm huy từ trên trời rơi xuống, bao trùm kín mít toàn bộ Kiếm Lâu.

Khoảng một canh giờ trôi qua.

Dị tượng trên hư không mới bắt đầu tan biến.

Một bóng đen bước lên không trung, lao nhanh đến Kiếm Lâu, uy lực khủng khiếp bao trùm lấy lâu các.

Diệp Trường Sinh cảm nhận được khí tức nguy hiểm sắp kéo đến. Vào đúng lúc này, bên tai lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã thành công hợp nhất thần kiếm hồn độn.”

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, hệ thống đã làm mới địa điểm đánh dấu đầu tiên: Kiếm Cung. Có đánh dấu ngay lập tức hay không?”

“Lập tức đánh dấu.” Diệp Trường Sinh không chút do dự.

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công, đạt được Kiếm Thể hồn độn, đang thức tỉnh...”

Lúc này.

Bóng đen xuất hiện trên hư không nắm chặt đoản kiếm trong tay, vút lên trời cao rồi chém xuống lâu các.

Sự uy phong của thanh kiếm đáng sợ như thế này.

Như thể dây ngân hà từ trên chín tầng mây rơi xuống.

“Người dám!” Diệp Thương Vân tức giận hét lớn, giơ tay lên, một luồng kiếm khí bay ra, phá nát hư không chỉ thẳng về phía người mặc đồ đen.

Những cảnh tượng tiếp theo khiến người khiếp sợ xảy ra rồi.

Kiếm quang chém xuống oanh kích lâu các, lại có một luồng kiếm quang cản trở bắn ra, đi vào cơ thể người mặc đồ đen.

Ầm!

Tiếng nổ truyền đến, người mặc đồ đen hóa thành bột mịn rồi tan biến dưới màn đêm.

Kiếm khí có linh hồn, tự bảo vệ chủ ư?

Diệp Thương Vân mở to con ngươi với vẻ mặt bàng hoàng, ông ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Sinh ra là Đế, ai có thể cản.”

Cùng với tiếng nói được phát ra, những tộc lão khác của Diệp gia xuất hiện ở đó. Họ nhìn quanh, nhận ra không có vết tích nào của thích khách.

Một tộc lão nói: “Vừa nãy thích khách đã biến thành bột mịn, là lão tổ đã ra tay ư?”

Một người khác nói: “Không phải lão tổ ra tay, ai có thể một đòn đánh thích khách tan tành? Người đó chính là thực lực Bán Thánh.”

Trong chốc lát, mọi người bàn tán xôn xao.

Chỉ có một mình Diệp Thương Vân nhìn chăm chú Kiếm Các ở trước mắt: “Vừa nãy không phải là lão tổ ra tay, chẳng lẽ là kiếm khí trong lâu các xuất hiện ư?”

Kiếm khí còn sót lại sao?

Trước hết là kiếm khí ngăn cản Thiên Kiếp, bây giờ lại giết chết cường giả Bán Thánh trong chớp mắt.

Đứa trẻ này là Kiếm Thể gì? Mạnh đến không tưởng.

Chương 5: Nó vẫn đang đột phá (2)

Lúc này, Diệp Thương Vân cũng rất tò mò, cuối cùng Diệp Trường Sinh là Kiếm Thế gì?

Ông ta im lặng một hồi rồi nói: “Tuy thích khách đã chết, nhưng cần phải điều tra rõ cuộc hãm là ai? Phong tỏa Kiếm Cung ngay lập tức để trong ngoài viện kiểm tra tất cả mọi người, xem cuối cùng là ai?”

Diệp gia là thế lực cổ xưa lâu đời, nội tình bên trong không thể đoán được, phàm người nào muốn đi vào Kiếm Cung đều phải xác minh thân phận rõ ràng, hơn nữa tuyệt đối không ai có thể tự ý trà trộn vào Kiếm Cung.

Vậy nên hãy điều tra ngay lập tức, chắc chắn có thể tìm thấy thông tin của thích khách.

Một người nói: “Tộc trưởng! Có cần phái người trấn giữ Kiếm Lô hay không?”

Diệp Thương Vân nói: “Thích khách vừa rồi là Bán Thánh Cảnh, tất cả đều bị oanh kích thành mảnh vụn dưới một nhát kiếm, thánh giả bất xuất, không ai có thể làm tổn thương đứa bé, các người mau chóng truyền lệnh điều tra thích khách.”

Nói đến đây, vẻ mặt của ông ta trở nên nham hiểm độc ác, toàn thân phát ra khí tức đáng sợ: “Dám ra tay với cháu ta ở Kiếm Cung, chuyện này lão phu sẽ không để yên cho các người, cho dù là ai cũng phải trả giá.”

Một tộc lão hòa theo: “Cần phải điều tra kỹ càng, chuyện này không truy cứu thì sau này chó mèo gì cũng dám lộng hành ở Diệp gia.”

...

Thời gian một nén hương trôi qua.

Diệp Thương Vân và những người khác lại đến Vạn Kiếm Lô, sau

khi đi vào đại điện, Tiểu Thất bế Diệp Trường Sinh đến.

“Đứa bé này... Thức tỉnh Kiếm Thể rồi.”

“Chư vị tộc huynh mau nhìn xem, cuối cùng đứa trẻ này có Kiếm Thể gì.”

Mọi người kéo đến vây quanh Diệp Thương Vân, ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Trường Sinh.

Một tộc lão nói: “Ngũ đạo kiếm văn, ngũ đạo thần quang. Chẳng lẽ là ngũ hành Kiếm Thể.”

Một tộc lão hòa theo: “Chắc là ngũ hành Kiếm Thể, ngũ hành phán sinh thuộc kiếm khí, không thể nào sai được.”

Trong ngũ hành Kiếm Thể, tam thiên đạo thể, tuy không sánh được với những siêu cấp Kiếm Thể, nhưng điều hơn hẳn là nó có thể hợp nhất sức mạnh ngũ hành cùng với kiếm kỹ, Kiếm Thể này cũng coi như không tệ.

Một lão giả khác vuốt râu: “Không phải là ngũ hành Kiếm Thể, đừng quên nó không có kiếm thai.”

Lại một người khác nói: “Không có kiếm ấn, kiếm thai và kiếm mạch, nhưng lại có thần kiếm phối hợp. Đứa bé này chắc là thể chất gì đó, Diệp gia có rất nhiều Kiếm Thể nhưng chưa từng xuất hiện trường hợp như vậy.”

...

Ầm!

Một cỗ kiếm khí cường đại từ trong cơ thể của hắn bắn ra tán loạn, các tộc lão hoang mang lùi về sau.

Chuyện gì thế?

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc mọi người đang kinh hãi thì trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện kiếm quang, xuyên thấu lâu các, tạo thành Kiếm

Thế khổng lồ trên không trung.

Kiểm Thế ngưng kết như kinh thiên thần kiếm, chỉ thẳng lên bầu trời.

“Mau nhìn xem! Phi kiếm trong không trung như đang thần phục.”

“Đúng thế! Đây là Kiểm Thế gì? Mạnh quá rồi.”

“Tộc trưởng! Đây có phải là Vô Lượng Kiểm Thế của Chiến Thiên?”

Diệp Thương Vân ngẩng nhìn đứa bé ở trong lòng, lắc đầu nói: “Không phải là Vô Lượng Kiểm Thế của Chiến Thiên. Các tộc huynh có nhớ, trong sách cổ Kiếm Các có ghi chép một loại Kiếm Thế, còn mạnh hơn diệt thế Kiếm Thế của lão tổ.”

“Thương Vân! Điều ông nói đến chẳng lẽ là...”

“Đúng thế! Chắc là nó, Kiểm Thế hỗn độn.”

Kiểm Thế hỗn độn là tồn tại đứng đầu trong số ba ngàn đạo thế.

Mọi người đều không ngờ đứa bé vừa sinh ra ở trước mắt lại là Kiểm Thế hỗn độn, ai cũng nước mắt lưng tròng, Diệp gia lại có một kiếm thần.

Vào đúng lúc này.

Một trận linh khí cuồn cuộn truyền đến, kiếm khí hào hùng như biển, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ bao trùm lên người Diệp Trường Sinh.

Lát sau.

Kiểm khí điên cuồng tiến vào trong cơ thể hắn, cảnh giới tu luyện của Diệp Trường Sinh tăng lên.

Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong.

Nguyên Cảnh đỉnh phong.

Vương Giả Cảnh đỉnh phong.

Linh Giả Cảnh tăng bảy.

...

Nhìn thấy kiếm khí tan biến trước mặt và cảnh giới mà Diệp Trường Sinh dừng lại, Diệp Thương Vân và các tộc lão bàng hoàng không nói nên lời.

Vượt qua ba cảnh giới lớn, bảy cảnh giới nhỏ?

Đây... Đây là người ư?

Diệp Thương Vân đã ngàn tuổi rồi, từng gặp hết các loại thiên kiều yêu nghiệt, nhưng kiểu như Diệp Trường Sinh thì đây là lần đầu tiên ông ta thấy.

Diệp Kinh Vân dụi mắt, run rẩy nói: “Lão tổ! Đứa trẻ này vừa ra đời đã là Linh Giả Cảnh tăng bảy, khó tránh khỏi cũng nghịch thiên.”

Diệp Thương Vân cố gắng đè nén sự bàng hoàng trong lòng, kiềm nén tâm trí, hắng giọng nói: “Nghịch thiên? Đây có lẽ chỉ mới bắt đầu, Kiếm Thể và sự bí ẩn của đứa bé này đã không còn là điều chúng ta có thể nắm rõ.”

Nói đến đây, ông ta mở to con ngươi, giọng nói run rẩy: “Nó... Nó đang đột phá.”

Trong Kiếm Lâu.

Mọi người nhìn Diệp Trường Sinh điên cuồng đột phá, cả người run lấy bảy, căng thẳng tới cùng.

Ôi mẹ ơi! Tiểu tử này đột phá hoàn toàn không bị trói buộc?

Chương 6: Diệp Trường Sinh đến rồi, người phạm trần hãy run rẩy đi

Mạnh!

Quá mạnh rồi.

Hu hu! Diệp gia chúng ta cuối cùng cũng sinh ra yêu nghiệt rồi.

Thật ngưỡng mộ hẳn, đột phá nhanh như vậy, là lang diệt.

Diệp Thương Vân nói: “Thiên phú của đứa bé này tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Sử thượng mạnh nhất Diệp gia chúng ta cũng khác một trời một vực.

Nói đến đây, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Chúng ta không xứng dạy dỗ đứa bé này, nhìn toàn bộ Diệp gia thì cũng chỉ có lão tổ mới có thể. Ba năm sau đưa nó vào Kiếm Mộ, chư vị có ý kiến gì không?”

Kiếm Mộ ư?

Mọi người nhìn nhau, đương nhiên ai cũng biết Diệp Trường Sinh được mang đến Kiếm Mộ là có ý gì?

Vào trong Kiếm Mộ sẽ là thân truyền của lão tổ, là người cầm lái sau này của Diệp gia.

Diệp Thương Vân cảm nhận được sự khác thường của mọi người: “Sao thế? Các vị có ý kiến gì sao?”

“Không có!”

“Không có! Nên như vậy.”

“Cần phải mang đến Kiếm Mộ, gắng hết sức nuôi dưỡng, ta mong chờ đứa bé này trưởng thành.”

Diệp Thương Vân khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng nói: “Trận chiến đại thế, đứa bé này ra đời chắc chắn sẽ dẫn dắt Diệp gia nghiêng

nát cả thời đại.”

“Không! Nó cũng có thể nghiền nát thời đại đã qua.”

“Vẫn là gia gia hiểu ta, nhưng não loạn như vậy làm ta thấy áp lực rất lớn.” Diệp Trường Sinh chớp mắt rồi nói tiếp: “Có điều lão đầu cũng nói thật, ba ngàn thế giới, chư thiên vạn giới, ta, Diệp Trường Sinh đến rồi.”

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, vùng đất đánh dấu đã đổi mới, Kiếm Mộ quẹt thẻ thành công, nhận được phần thưởng hệ thống một lần.”

Kiểm Mộ ư?

Lần đầu tiên mở được Kiếm Thể hỗn độn, lần thứ hai sẽ là phần thưởng gì? Tuy có thời gian ba năm, nhưng Diệp Trường Sinh đã bắt đầu có chút mong chờ rồi.

Lúc này.

Giọng nói của An Mộng Quân từ trong lâu các truyền ra: “Cha! Đứa bé vừa ra đời, xin cha hãy đặt tên cho đứa bé này.”

Diệp Thương Vân suy nghĩ giây lát rồi chậm rãi nói: “Chiến Thiên đã mất, Diệp gia chúng ta đã qua một thời đại rồi, đặt tên cho đứa bé này là Trường Sinh, để nó chở che cho Diệp gia chúng ta.”

Không ngờ kiếp này ta cũng gọi là Diệp Trường Sinh, thật tốt.

Diệp Trường Sinh đến rồi, người phàm trần hãy run rẩy đi.

...

Cũng vào lúc này.

Hoang Cổ Thần Quốc.

Hoàng Cung.

Một bà lão mặc đồ đen xuất hiện bên ngoài ngự thư phòng, hơi khom mình, một tên nội thị nói: “Bẩm bệ hạ! Hắc thần ý đến rồi.”

“Vào đi!” Giọng nói hùng hồn trù trong điện truyền ra.

Hắc Vô Diệm đẩy cửa điện ra, bước vào trong đại điện, cúi lạy và nói: “Bệ hạ! Con của Hương Phi ra đời rồi, là một công chúa.”

Tiêu An Bình thay đổi sắc mặt, không giấu nổi sự thất vọng: “Đứa bé này là Kiếm Thể gì? Vừa rồi trẫm cảm nhận được cung điện Hương Phi truyền đến kiếm ý mạnh mẽ.”

Hắc Vô Diệm nói: “Hồi bẩm bệ hạ! Tiểu công chúa là Vô Cấu Kiếm Thể, cho dù ở Kiếm Châu Diệp gia, Kiếm Thể như vậy chắc chắn nằm trong top ba.”

Nói đến đây, bà ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Vô Cấu Kiếm Thể, ngàn năm khó gặp, tiểu công chúa phúc ân nồng hậu, lại có bệ hạ che chở, tương lai tiền đồ vô lượng.”

Tiêu An Bình mắt hồ hởi co lại, sự thất vọng trên khuôn mặt tan biến: “Vô Cấu Kiếm Thể, xếp hạng hơn hẳn Vô Lượng Kiếm Thể. Tốt! Tốt! Tốt! Thần Quốc cuối cùng đã sinh ra một kiếm đạo yêu nghiệt.”

“Hắc Vô Diệm! Trong ba năm tiếp theo, người sẽ ở trong cung điện Hương Phi để chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Cửu công chúa, nhân tiện cũng truyền thụ cho công chúa tu luyện công pháp, ba năm sau sẽ gửi Cửu công chúa đến Diệp gia bái sư.”

Hắc Vô Diệm vội nói: “Bệ hạ! Cửu công chúa để ở trong cung, bà này vẫn có thể nuôi dưỡng thành kiếm đạo đến cường giả, tại sao phải mang đến Diệp gia?”

Tiêu An Bình nói: “Luận kiếm đạo, không ai có thể vượt qua Diệp gia, y thuật của người tuyệt thể vô song, nhưng kiếm đạo còn hơi kém một chút.”

“Ngoài ra, đêm nay Kiếm Châu dị tượng, Diệp gia lại có thần thể giáng xuống, ba năm sau Diệp gia Kiếm trung bắt đầu, đây chắc chắn là thời cơ tốt nhất của Phượng Minh Cửu Thiên đối với Tiểu Cửu. Đương nhiên rồi, đến Diệp gia ngoài việc để Tiểu Cửu bái sư, Tiểu Cửu phải thay Thần Quốc giết đứa bé này.”

Hắc Vô Diệm gật đầu: “Bệ hạ suy trước tính sau, bà già này biết

phải làm gì rồi.”

Tiêu An Bình lại nói: “Tất cả mọi tài nguyên trong cung đều hướng về Tiểu Cửu. Trong ba năm, trăm muốn nhìn thấy nó trưởng thành đến Linh Giả Cảnh.”

Linh Giả Cảnh ba tuổi ư?

Sắc mặt Hắc Vô Diệm có chút không tự nhiên: “Thuộc hạ sẽ gắng hết sức.”

Tiêu An Bình trầm giọng nói: “Không phải là gắng hết sức, mà là chắc chắn phải đạt đến Linh Giả Cảnh.”

...

Thời gian ba năm chỉ trong chớp mắt.

Trên Kiếm Cung.

Một đứa bé trắng nõn ngồi trên lầu các, khoác lên mình áo dài trắng, tóc mai hai bên màu đen tung bay, trông như tiên đồng hạ phàm.

Người này chính là Diệp Trường Sinh.

Chương 7: Diệp Trường Sinh đến rồi, người phạm trần hãy run rẩy đi (2)

Ba năm rồi, hắc chưa từng rời khỏi Kiếm Cung, hắc hoàn toàn không biết rốt cuộc thế giới bên ngoài như thế nào.

Trong ba năm qua, hắc đã ăn hết các loại thiên tài địa bảo, các loại linh dược linh vật, căn cơ tu luyện ổn định ở Linh Giả Cảnh đỉnh phong, cách Tôn Giả không xa nữa.

Tôn Giả Cảnh ba tuổi, phóng tầm mắt một trăm lẻ tám vực, sẽ không tìm được một một ai khác nữa.

Sau ba năm tìm hiểu, Diệp Trường Sinh đã có hiểu biết đơn giản về thế giới này.

Thế giới mà hắc đang sống gọi là Hoàng Cổ Thiên Vực, có tổng cộng một trăm lẻ tám châu, ở đây có cường giả đào núi lấp biển, hái trăng sao, một quyền phá vỡ dãy núi, một kiếm chém đứt con sông, còn có hung thú lớn mạnh biến hóa thành người, bay lên trời chui xuống đất, không có việc xấu nào không làm.

Trong một trăm lẻ tám châu, ngoài thế gia cổ xưa, còn có Thần Quốc kế thừa khoảng ngàn năm, thế gia cổ xưa không chấp nhận bị Thần Quốc khống chế, có thể nói là thực lực còn là trên cả Thần Quốc.

Đương nhiên, giờ Diệp gia có chút ngoại lệ.

Diệp gia vốn chưởng quản Kiếm Châu, thực lực và nội tình rất đáng sợ, không thua kém Thần Quốc, nhưng do vô lượng kiếm thánh Diệp Chiến Thiên ngã xuống và các cường giả Diệp gia ở bên ngoài rèn luyện lần lượt đều bị giết nên đã khiến cho thực lực giảm đi một ít.

Cho dù là vậy, Kiếm Châu Diệp gia vẫn có tiếng tăm trong một trăm lẻ tám châu, không ai dám tùy tiện gây chuyện.

Bởi vì Diệp gia còn có một lão tổ Diệp Tiêu Huyền có tu vi Bán Đế.

Trên Thiên Vực, cấp bậc tu luyện rất nghiêm ngặt, tiên thiên, nguyên cảnh, vương giả, linh giả, tôn giả, hoàng giả, thánh giả, đế giả, thần giả... Mỗi cảnh giới đều chia từ tầng một đến tầng chín.

Nhưng hiện giờ Thiên Vực đã không còn Thần Giả Cảnh cự phách nữa, đế giả vi tôn cũng rất hiếm có.

Nhìn hư không trước mắt, Diệp Trường Sinh hít một hơi thật sâu, vẻ mặt hoàn toàn không giống như một đứa trẻ: “Thần giả! Trước hết hãy lập cho mình một mục tiêu nhỏ đạt đến Thần Giả Cảnh.”

Bởi vì có sự tồn tại của hệ thống đánh dấu, Diệp Trường Sinh hiểu rất rõ, Thần Giả Cảnh hoàn toàn không phải là cực hạn của chính mình.

Vào đúng lúc này.

Một giọng nói nhẹ nhàng êm tai từ sau lưng hắt truyền đến: “Công tử! Tộc trưởng đang tìm ngài!”

Diệp Trường Sinh quay đầu lại, ánh mắt của hắn dán lên người Tiểu Thất: “Đã ba năm trôi qua, giờ gia gia tìm ta chắc là muốn đi đến Kiếm Mộ rồi.”

Hắn vẫn chưa quên, vùng đất đánh dấu mới chính là Kiếm Mộ. Sau đó, hắn nhún người nhảy từ trên lầu các xuống, xuất hiện bên cạnh Tiểu Thất: “Đi thôi.”

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Kiếm Châu, có một phi hành khí xuất hiện, hai bóng người đứng trên sàn tàu, một người mặc bào đen che cơ thể, tóc trắng tung bay, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, mang đến cho người khác một cảm giác cự người ngàn dặm.

Người này không phải là ai khác, chính là Hắc Vô Diệm của Hoang Cổ Thần Quốc.

Bên cạnh bà ta là một cô gái nhỏ, trông có vẻ không cao bằng Diệp Trường Sinh, nhưng khí tức trên người vô cùng ác liệt, cô gái này chính là Cửu công chúa của Hoang Cổ Thần Quốc tên là Tiêu Linh Khanh, là chủ của Vô Cấu Kiếm Thể.

Tiêu Linh Khanh nhìn hòn đảo và cung điện trôi nổi ở phía trước, nói: “Hắc Bà Bà! Trước mặt chính là Kiếm Châu Diệp gia sao?”

Hắc Vô Diệm nói: “Chính là Kiếm Châu Diệp gia, sau này đây chính là nơi người học kiếm đạo.”

Nói đến đây, bà ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Còn nhớ chuyện Bà Bà và Phụ Hoàng của người nói không?”

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Bà Bà yên tâm! Khanh Nhi đã ghi nhớ trong lòng rồi, ta chắc chắn sẽ thành công học được kiếm kỹ của Diệp gia để không phụ kỳ vọng của Phụ Hoàng và Bà Bà.”

Hắc Vô Diệm vô cùng hài lòng gật đầu: “Linh Khanh! Tương lai của người chắc chắn là không tầm thường. Nơi đây chỉ là khởi đầu, người hãy nhớ, bất cứ ai cản bước chân của người đều không thể nhân từ nương tay.”

Tiêu Linh Khanh nói: “Khanh Nhi hiểu.”

Kiếm Cung.

Trong Tinh Thần Điện.

Diệp Trường Sinh cùng Tiểu Thất xuất hiện rồi.

Diệp Thương Vân nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt nở một nụ cười nhân từ: “Trường Sinh! Gia Gia đưa cháu đến Kiếm Mộ, sau này cháu phải theo lão tổ tu luyện, cháu có đồng ý không?”

Diệp Trường Sinh nói giọng trẻ con: “Mọi chuyện đều nghe theo gia gia.”

Ở phía khác.

Ánh mắt của các tộc lão dán lên người Diệp Trường Sinh, ai nấy cũng tỏ vẻ nghi ngờ, dị tượng ra đời lấp trời, có phạm Kiếm Thể mạnh nhất trong lời đồn, nhưng đã ba năm rồi, sao căn cơ tu luyện của Trường Sinh vẫn không có tiến triển gì?

Nhìn giống như người phạm trần vậy.

Đâu ai biết rằng.

Diệp Trường Sinh đã là Linh Giả Cảnh đỉnh phong, nếu không phải là hần củng cố căn cơ, dùng đan dược và linh thảo trong ba năm qua thì sớm đã đột phá Linh Giả Cảnh và đạt đến Tôn Giả rồi.

Tôn Giả Cảnh ba tuổi, Tôn Giả Cảnh ba tuổi, hỏi người có sợ không?

Chương 8: Đã nói là làm, lão tổ phong đế

Lúc này.

Một đệ tử Kiếm Cung xuất hiện bên ngoài Tinh Thần Điện, cúi lạy: “Bẩm tộc trưởng! Hoang Cổ Thần Quốc đưa Cửu công chúa đến bái sư, hiện đã đến bên ngoài Kiếm Cung rồi.”

Diệp Thương Vân thay đổi sắc mặt, liếc nhìn tộc lão: “Hoang Cổ Thần Quốc đưa Cửu công chúa đến bái sư, bàn tính đúng như dự tính, chúng ta không thể nào từ chối được.”

Một tộc lão trầm giọng nói: “Tộc trưởng! Chuyện về Chiến Thiên, chúng ta đã nợ Hoang Cổ Thần Quốc một ân tình, lần này bọn họ đưa Cửu công chúa đến bái sư, rõ ràng là muốn chúng ta trả nợ ân tình đó.”

Con người Diệp Thương Vân co lại, lạnh lùng nói: “Nếu chỉ đơn giản là trả nợ ân tình thì tốt rồi, chỉ sợ Hoang Cổ Thần Quốc lòng muông dạ thú.”

Nói đến đây, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Chuyện đã như vậy, ai trong số chư vị sẵn lòng thu nhận Cửu công chúa của Hoang Cổ Thần Quốc làm đồ đệ?”

Một tộc lão nói: “Vậy ta sẽ thu nhận công chúa làm đồ đệ.”

Diệp Thương Vân dán mắt lên người bà lão: “Vậy làm phiền Hàn Vân trưởng lão rồi.”

Diệp Hàn Vân là một trong mười đại trưởng lão của Diệp gia, căn cơ tu luyện đạt đến Hoàng Giả tầng tám, đủ để làm sư phụ của Tiêu Linh Khanh rồi.

Diệp Thương Vân lại nói: “Kính Vân trưởng lão! Ông dẫn Trường Sinh đến Kiếm Mộ, lão phu đích thân đến gặp Cửu công chúa của Hoang Cổ Thần Quốc.”

Diệp Kinh Vân gật đầu rồi dán mắt lên người Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh! Đi thôi! Thất gia dẫn cháu đến Kiếm Mộ.”

Với những lời mọi người đã nói, Diệp Trường Sinh không hứng thú với chuyện bái sư, nhưng hắn nghe thấy tên của cha mình, Hoang Cổ Thần Quốc có liên quan gì đến cha hắn?

Sau khi rời khỏi Tinh Thần Điện.

Diệp Trường Sinh liếc nhìn bên ngoài Kiếm Cung, thấy Tiêu Linh Khanh và Hắc Vô Diện đứng trên sàn tàu: “Thất gia gia! Bọn họ đến bái sư ư?”

Diệp Kinh Vân nhìn Tiêu Linh Khanh, sắc mặt thay đổi bồng bồng: “Vô Cấu Kiếm Thể, Linh Giả Cảnh tầng hai, nó mới chỉ là đứa bé ba tuổi.”

Nếu đem so sánh thì tư chất của nó hình như mạnh hơn Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: “Thất gia gia! Vô Cấu Kiếm Thể rất mạnh sao?”

Diệp Kinh Vân nói: “Rất mạnh! Trong vô số Kiếm Thể thì Vô Cấu Kiếm Thể xếp trong top năm, hơn nữa tiểu cô nương này đã tu luyện đạt đến Linh Giả Cảnh, Hoang Cổ Thần Quốc lại xuất hiện một yêu nghiệt nữa rồi.”

“Đại tranh chi thế, thiên kiêu tịnh khởi, kiếp này chắc chắn sẽ xáo trộn một lần nữa.”

Nghe xong.

Diệp Trường Sinh cười nhạt, trong mắt hắn tu vi Linh Giả Cảnh là rác rưởi, còn chuyện Vô Cấu Kiếm Thể có thể lọt vào top năm thì nghe còn miễn cưỡng có thể.

“Thất gia gia! Lúc trước các tộc lão nói chúng ta nợ Hoang Cổ Thần Quốc một ân tình, hình như có liên quan đến cha cháu, là vì cái gì?”

Diệp Kinh Vân thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Chuyện của người lớn, cháu đừng hỏi nữa, cháu chăm chỉ tu luyện là được rồi, nhất định phải nhớ nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

“Không cố gắng sẽ bị người khác giẫm dưới chân, lại còn có thể mất đi tính mạng.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cháu hiểu rồi.”

Lát sau.

Diệp Kinh Vân kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Trường Sinh, hai người ngự kiếm phi hành, bay về hướng Kiếm Mộ.

Trên sàn tàu.

Nét mặt Hắc Vô Diện vô cùng trầm trọng, bà ta tự lẩm bẩm: “Sao Diệp gia lại có người phạm trần không có căn cơ tu luyện như vậy? Thiếu niên đó cũng thật kỳ lạ.”

Tiêu Linh Khanh cũng nhận ra Diệp Trường Sinh: “Hắc bà bà! Nghe nói ba năm trước Diệp gia có một đứa trẻ sinh cùng lúc với ta, lại còn xuất hiện dị tượng và Thiên Kiếp, cũng không biết hần tu luyện thể nào, cũng chỉ có thiên tài như vậy mới xứng làm đối thủ của ta, thiếu niên vừa rồi bằng tuổi với ta, vậy mà lại là người phạm trần không có tu luyện, thật không hiểu sao Diệp gia còn nuôi hần. Chẳng phải người như vậy nên bị vứt bỏ sớm trong thế gia cạnh tranh kịch liệt hay sao?”

Hắc Vô Diện nói: “Đứa bé này hơi kỳ lạ, đôi khi mắt thấy chưa chắc là thật. Diệp gia không đơn giản như người tưởng tượng như vậy, sau này chúng ta sẽ ở lại Kiếm Cung, ta sẽ mật thiết chú ý đến đứa trẻ này.”

Lúc này.

Diệp Thương Vân và Diệp Hàn Vân xuất hiện, bóng dáng đứng lơ lửng trên không trung, nhìn hai người trên sàn tàu.

Hắc Vô Diện cúi lạy, trầm giọng nói: “Diệp tộc trưởng!”

Diệp Thương Vân nói: “Thì ra là Hắc lão, thất lễ không kịp tiếp đón từ xa.”

“Diệp tộc trưởng không cần khách sáo.” Dứt lời, Hắc Vô Diện ngừng giây lát rồi dán mắt lên người Tiêu Linh Khanh: “Đứa bé

này là Cửu công chúa của Thần Quốc, trời sinh Vô Cấu Kiếm Thể, bệ hạ bảo nàng ta đến Diệp gia bái sư, xin Diệp tộc trưởng tạo điều kiện cho.”

Diệp Thương Vân nói: “Vô Cấu Kiếm Thể, trời sinh kiếm đạo tuyệt mạch, Hoang Cổ Thần Quốc lại xuất hiện một yêu nghiệt, đứa bé này tương lai đáng mong chờ.”

Nói đến đây, ông ta ngừng giấy lát rồi nói tiếp: “Đa tạ Hoang Cổ Đại Đế trước kia đã truyền tin chuyện của Chiến Thiên, ân tình này Diệp gia khắc ghi trong lòng. Nếu Cửu công chúa đến bái sư thì hãy để công chúa tu luyện với Hàn Vân trưởng lão.”

Chương 9: Đã nói là làm, lão tổ phong đế (2)

Bóng dáng Diệp Hàn Vân tiến đến trước một bước, nhìn Tiêu Linh Khanh nói: “Sau này ta chính là sư phụ của con, ta sẽ truyền dạy hết kiếm đạo cho con.”

“Chỉ là một Hoàng Giả mà thôi, người thấy người có xứng làm sư phụ của ta không?” Về mặt Tiêu Linh Khanh rất kiêu ngạo, chẳng thèm ngó ngang, nói tiếp: “Nghe nói Diệp gia các người có đứa bé làm cho dị tượng và Thiên Kiếp cùng tồn tại, sư phụ của hần là ai? Ta muốn cùng tu luyện với hần.”

Nghe xong.

Sắc mặt của Diệp Thương Vân và Diệp Hàn Vân trở nên vô cùng khó coi, không ngờ Tiêu Linh Khanh còn nhỏ tuổi mà đã ngạo mạn như vậy, tính tình ngang ngược, làm sao có thể đóng góp cho kiếm đạo?

Hắc Vô Diện cảm nhận được sắc mặt hai người thay đổi, bà ta liếc nhìn và quả mắng: “Khanh Nhi! Không được vô lễ.”

Tiêu Linh Khanh dán mắt nhìn lên người Diệp Hàn Vân, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ ta lại nói sai điều gì? Hãy cho ta thêm thời gian mấy năm, chắc chắn sẽ mạnh hơn hần, người như vậy sao làm sư phụ của ta được?”

Diệp Thương Vân lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy thì Cửu công chúa hãy mời người khác cao minh hơn, Hắc lão đưa người rời khỏi đây đi.”

Hắc Vô Diện vội nói: “Diệp tộc trưởng đừng tức giận, trẻ con nói thật không suy tính, đứa bé này từ nhỏ đã nói năng vô tội vạ, mọi người hãy rộng lượng một chút.”

“Hàn Vân Kiếm Hoàng cũng có tiếng tăm ở các châu, đủ để làm sư phụ của Khanh Nhi rồi.”

“Khanh Nhi, còn không mau bái sư.”

Tiêu Linh Khanh liếc nhìn Hắc Vô Diện, thấy sắc mặt bà ta khó coi, nàng ta không cam tâm nói: “Bái kiến sư phụ!”

Diệp Thương Vân nói: “Cửu công chúa ở lại, còn Hắc lão có thể rời đi rồi. Sau hai năm bái sư, các người hãy cho người đến đón Cửu công chúa đi.”

Hắc Vô Diện lắc đầu, cười nói: “Diệp tộc trưởng! Thân phận Cửu công chúa tôn quý, để đề phòng bất trắc, bà già này chắc chắn phải ở lại bên cạnh, nhưng các người cứ yên tâm, bà già này chắc chắn sẽ không xen vào chuyện tu luyện của công chúa.”

Diệp Thương Vân vừa định nói gì đó thì bên tai vang lên một giọng nói, ông ta khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Hàn Vân! Ông hãy dẫn Hắc lão và Cửu công chúa đến núi Ngọc Kiếm.”

Diệp Hàn Vân lau sạch khói mù trên khuôn mặt: “Hai vị đi theo ta.”

...

Kiểm Mộ.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh và Diệp Kinh Vân xuất hiện, người đằng sau khẽ cúi người hành lễ: “Lão tổ! Trường Sinh đến rồi.”

Ầm một tiếng.

Thạch môn bỗng mở ra, một giọng nói khàn khàn truyền đến: “Trường Sinh! Vào đi!”

Diệp Trường Sinh bước vào trong Kiểm Mộ, Diệp Kinh Vân đứng sau cúi lạy, quay người ngự kiếm rời khỏi.

Vào trong Kiểm Mộ.

Kiểm khí đáng sợ xung quanh bao trùm cơ thể hắn, Diệp Trường Sinh chăm chú nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy Diệp Tiêu Huyền ngồi trên đệm cỏ ở phía trước.

Kiểm khí thấp thoáng quanh người hắn, trông giống như không tồn tại nhưng lại khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Chỉ là nhìn qua trông người này có vẻ già nua.

Đâu ai biết rằng Diệp Tiêu Huyền vốn cũng là một mỹ nam tử, là do sau khi bị Thiên Kiếp làm bị thương mới biến thành bộ dạng như vậy.

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thời gian ba năm, căn cơ của người rất ổn định, căn cơ tu luyện tăng đến Linh Giả Cảnh đỉnh phong, giờ đã là đệ nhất vạn cổ rồi.”

“Tiểu tử người khá lắm! Nhớ năm đó, lão già cổ hủ này đạt đến Linh Giả Cảnh đều là chuyện từ rất lâu rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Quá trình tu luyện dài đằng đẳng, thiên phú là duy nhất sao? Ngày trước có lẽ lão tổ đã thua tại đường xuất phát, nhưng giờ vẫn là cự phách, với sức mạnh dời sao động trời, kiểm che lấp bầu trời.”

“Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cửu, nhân tuần kỳ nhất, tương lai của lão tổ càng mạnh mẽ hơn.”

Nghe xong.

Ánh mắt Diệp Tiêu Huyền chột sáng lên, trong miệng lẩm bẩm: “Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cửu, nhân tuần kỳ nhất, hay cho tiểu tử có thể nói ra những lời vô cùng ảo diệu, tràn đầy trí tuệ như vậy.”

Ông ta nhận ra những nghi ngờ khiến bản thân khó khăn hàng trăm năm, giây phút này bỗng thông suốt rồi: “Trường Sinh! Lão tổ hỏi người, sao lại là kiểm đạo?”

Diệp Trường Sinh chớp mắt, trầm giọng nói: “Đại đạo của kiểm, lấy sấm sét làm mũi, lấy gió mây làm lưỡi, lấy trời làm thân kiểm, lấy đất làm chuôi kiếm, dưới có cửu u hoàng tuyền, trên có bầu trời thiên giới, mở bằng âm dương, quản chế bằng ngũ hành, xuất ra vô hình, thu vào vô thân, ngang dọc lục hợp, liếc nhìn tám phương.

Kiểm này vừa ra, như thế lực sấm sét phá vỡ trời đất, vạn vật lạnh mình. Duy chỉ có kiếm thiên địa nhân tâm mới có thể xưng là cực đạo của kiếm.”

Ầm!

Ầm!

Từng tiếng động lớn khác truyền đến như thể bầu trời bỗng nhiên sụp đổ.

Sắc mặt Diệp Tiêu Huyền bừng bừng thay đổi, giọng nói run cầm cập: “Ngôn xuất tùy pháp, trời sinh dị tượng, cuối cùng tiểu tử ngươi là yêu nghiệt gì?”

Cùng với giọng nói được phát ra.

Bóng dáng hắn bỗng hướng về trước, ôm Diệp Trường Sinh chạy vào Kiếm Mộ.

Chương 10: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận

Giây phút này trên hư không, thần lôi giáng xuống như thể xé nát hỗn độn.

Những đám mây đen vần vũ dày đặc như rồng cuộn, quấn quanh lên thanh kiếm vô hình.

Diệp Tiêu Huyền nhìn dị tượng trên bầu trời, bóng người bỗng nhiên tự động trôi nổi, kiếm khí đáng sợ trên người khuấy động khắp nơi.

“Muốn đột phá rồi ư?”

“Trường Sinh! Người đúng là phúc tinh của lão tổ.”

Diệp Trường Sinh đứng trên mặt đất với vẻ mặt ngạc nhiên: “Đây là muốn đột phá ư? Ta chưa làm gì cả, chẳng phải là chỉ nói có mấy câu?”

Lúc này.

Diệp Tiêu Huyền đầu đội trời xanh, chân đạp hoàng tuyền giống như vung tay vận động theo tám hướng, chư thiên tiêu tan.

Ngay lúc này, toàn bộ Kiếm Châu sục sôi, để khí đáng sợ che lấp mặt trời, tất cả mọi người đều rơi vào trong như thể đang tắm trong thần quang.

Vô số ánh mắt tập trung vào hướng Kiếm Cung, toàn bộ hét to: “Diệp gia lão tổ phong đế rồi.”

Diệp gia lão tổ phong đế rồi, cuối cùng Kiếm Châu chúng ta đã có một Đế Giả Cảnh cự phách rồi, Kiếm Châu sẽ tái hiện huy hoàng ngày trước.”

Trên đỉnh Ngọc Kiếm Phong.

Hắc Vô Diện và Tiêu Linh Khanh quay người nhìn về phía Kiếm

Mộ, sắc mặt ai nấy cũng khác thường, Hắc Vô Diện thì thâm trong lòng: “Lão tổ của Diệp gia đã mắc kẹt trong Bán Đế Cảnh hai ngàn năm rồi, sao bỗng nhiên lại đột phá phong đế? Cuối cùng sao ông ta làm được?”

Tiêu Linh Khanh nói: “Hắc bà bà! Đây là khí tức gì? Mạnh quá!”

Hắc Vô Diện nói: “Uy áp của Đế giả, lão tổ của Diệp gia phong đế rồi.”

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Đây là Đế giả ư? Thực lực như vậy mới miễn cưỡng coi là cường giả, ta nhất định phải mau chóng đến Đế giả.”

Nghe xong, Hắc Vô Diện khẽ gật đầu, thì thâm trong lòng: “Kiếm Châu Diệp gia, thật không hổ danh là kiếm đạo đệ nhất thế gia.”

Ở một phía khác.

Trước Kiếm Mộ.

Diệp Trường Sinh thấy Diệp Tiêu Huyền đắm chìm trong đột phá: “Lão tổ đột phá cần một khoảng thời gian, ta đánh dấu trước vậy.”

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã đến Kiếm Mộ, có bắt đầu đánh dấu không?”

“Đánh dấu!”

Bên ngoài Kiếm Mộ.

Cả người Diệp Tiêu Huyền trôi nổi trên không, để uy bao phủ lan tràn, xông thẳng đến mây cao, thần huy vạn trượng, xuyên thấu chín tầng trời.

Cường giả các châu lần lượt xuất quan, đứng lơ lửng trên không nhìn phương hướng Kiếm Châu, từng ánh mắt chăm chú, đáng vẻ rất đảm chiêu.

“Trước có siêu cấp Kiếm Thể giáng thế, sau lại có lão tổ phong đế, thời đại của Diệp gia đến rồi.”

“Lão tổ của Diệp gia phong đế, lão già này lại bế quan nữa rồi.”

“Diệp gia đừng có mơ lại lên đỉnh phong, cho dù có đế giả giáng lâm thì đời này ta cũng sẽ nghiền nát các người.”

...

Cường giả của một trăm lẻ tám châu đứng ngạo nghễ đứng dưới bầu trời, thất thải thần mang cuồng phong vạn trượng, khiến cho vạn thú sợ hãi ẩn nấp, chim chóc bay lên như cơn lốc.

Mọi người đều biết cùng với đại tranh chi thể giáng xuống, thế gia và Thần Quốc các châu chắc chắn sẽ dốc hết sức nâng cao thực lực, chẳng những nâng cao căn cơ tu luyện của thế hệ trẻ, mà bên trong thế hệ già cũng đang điên cuồng tăng thêm.

Nếu không thì khi đại tranh chi thể kéo đến, kết cục của đại lục ắt sẽ xáo bài một lần nữa, kết cục của kẻ yếu không nói cũng hiểu, trong lòng mọi người đều biết rất rõ.

Hoang Cổ Thần Quốc.

Sâu bên trong Hoàng cung.

Một bóng dáng lão giả xuất hiện, vút lên rồi rơi xuống đỉnh cung điện, bát phong bất động, đôi mắt liếc nhìn về hướng Kiếm Châu.

Sau đó, Tiêu An Bình xuất hiện bên lão giả, cúi lạy và nói: “An Bình tham kiến lão tổ.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Kiếm Châu Diệp gia đúng là rắn chết vẫn còn nọc, Diệp Tiêu Huyền lão già đó lại phong thần vào giây phút quan trọng rồi.”

Tiêu An Bình nói: “Lão tổ! Chúng ta nên làm gì?”

Tiêu Bắc Huyền khẽ nheo mắt, lạnh lùng nói: “Đừng lo! Tất cả đừng sốt ruột, tất cả hãy bình tĩnh quan sát sự thay đổi, chỉ là một tên tu vi Đế Giả tăng một cốn con, ta còn không xem ra gì.”

Nói đến đây, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Thiên Hỏa có Cửu Long thánh thể vạn năm chưa từng thấy, Tiểu Lục là Cửu Dương

thánh thể, Tiểu Cửu là Vô Cấu Kiếm Thể, Tiêu gia chúng ta kiếp này có Tam đại thánh thể. Sẽ có một ngày bọn họ có thể ung dung phong đế, cho dù phong thần cũng không phải là không thể.”

“Bắt đầu sắp xếp bóng tối ở Diệp gia, quan sát kỹ nhất cử nhất động của Diệp gia. Ngoài ra, chiến trường thiên vực bắt đầu sau mười năm, trong mười năm này rất quan trọng với Tiêu gia, không tiếc mọi giá bồi dưỡng hậu bối Tiêu gia, trận chiến lần này trong chiến trường thiên vực, Tiêu gia chúng ta chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng.”

Tiêu An Bình nói: “Lão tổ yên tâm, Thiên Hỏa tu luyện bên cạnh lão tổ. Tiểu Lục đã đến Thần Hỏa Tông, Tiểu Cửu đến Diệp gia, tất cả đều làm theo sự sắp xếp của lão tổ.”

Ngừng giây lát, hắn ta lại nói: “Lão tổ! Ma Quạt kiếm giới bắt đầu nổi lỏng, nhiều nhất là ba năm Vạn Ma sẽ phá phong ấn, có phải chúng ta nên sớm có sự tính toán.”

Chương 11: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận (2)

Tiêu Bắc Huyền xua tay: “Không cần chuẩn bị, Ma tộc đã bị trấn áp hai ngàn năm rồi, giờ cũng là lúc bọn họ xuất hiện để nhìn thấy mặt trời, không có thời đại Ma tộc thì sao có thể xưng là Đại Thế?”

“Tương lai mười năm tới rất quan trọng, đừng tiêu hao tinh lực ở nơi khác, chúng ta cùng Diệp gia chiến đấu là điều khó tránh khỏi, chắc là người hiểu ý ta.”

Tiêu An Bình gật đầu: “An Bình đều hiểu.”

Tiêu Bắc Huyền hóa thành tàn ảnh, lướt đến nơi sâu trong Hoàng cung: “An Bình! Cảnh giới của người cách phong đế không còn xa nữa, trong mười năm chắc chắn sẽ phong đế, trong tương lai thiên vực sẽ thuộc về Tiêu gia chúng ta.”

Tiêu An Bình nhìn bóng dáng Tiêu Bắc Huyền biến mất, ánh mắt vô cùng kiên định: “Mười năm phong đế, sao trăm lại cần đến mười năm?”

...

Lúc này.

Bên ngoài Kiếm Mộ.

Trên hư không.

Kiếm quang vút lên trời đi vào cơ thể Diệp Tiêu Huyền, cảnh giới của ông ta dừng lại ở Đế giả tầng hai, để uy hào hùng bao trùm cả Kiếm Cung.

Cùng với dị tượng bắt đầu tan biến, cả người Diệp Tiêu Huyền vút lên bầu trời rồi rơi xuống, khuôn mặt đầy mừng rỡ, ông ta vội nhìn Diệp Trường Sinh.

Vào đúng lúc này.

Một cảnh tượng làm người khác kinh ngạc đã xảy ra.

Cả người Diệp Trường Sinh phun ra kiếm khí, phóng thẳng lên hư không. Dưới tác động của khí tức đáng sợ, cả người tiến về trước của Diệp Tiêu Huyền chợt dừng lại, tay áo cuốn sạch loạn vũ, tóc trắng tung bay.

“Sao lại như thế?”

“Trường Sinh! Đây là muốn đột phá ư?”

Diệp Tiêu Huyền nghi ngờ nói.

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân Kiếm Mộ đã đánh dấu thành công, có được Tru Tiên kiếm trận. (Bao gồm Tru Tiên tứ kiếm)”

Nghe xong.

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Diệp Trường Sinh đầy nỗi bàng hoàng, Tru Tiên kiếm trận như sấm bên tai, không dám tin phần thưởng đánh dấu Kiếm Mộ lại mạnh như vậy.

Ầm!

Ầm!

Tiếng nổ vang trời truyền đến, bầu trời như muốn sụp đổ.

Trên hư không, dị tượng trước kia chưa hoàn toàn tan biến, bỗng nhiên có một luồng ánh sáng hình như bắn ra từ trong hỗn độn, xuyên qua ngăn cách của không khí và bay xuống chỗ Diệp Trường Sinh.

Một vòng xoáy to lớn xuất hiện, vô số kiếm khí quẩn quanh người Diệp Tiêu Huyền, trên khuôn mặt ông ta xuất hiện tử quang, con ngươi mở to: “Lại là dị tượng?”

“Trường Sinh à Trường Sinh! Chẳng lẽ ngươi là khí vận chi tử?”
Diệp Tiêu Huyền lặng lẽ nhìn Diệp Trường Sinh, đồng thời cũng chú ý xung quanh.

Trước kia ngôn xuất tùy pháp dẫn đến dị tượng, khiến hắn thuận

lợi đột phá Để giả.

Hiện giờ Diệp Trường Sinh đã đột phá Linh Giả Cảnh, lại còn dẫn đến dị tượng một lần nữa, uy áp và khí thế còn mạnh hơn dị tượng trước đó.

Thật sự chỉ là đột phá Linh Giả Cảnh ư?

Cùng lúc này.

Cường giả các châu vốn định rời khỏi thì cũng nhận ra Kiếm Châu lại xuất hiện dị tượng một lần nữa.

Từ lúc nào mà nhiều dị tượng đến vậy?

Lão tổ của Diệp gia phong đế ư? Sao có cảm giác dị tượng ông ta phong đế còn mạnh hơn phong thần vậy?

Diệp gia liên tiếp có dị tượng giáng xuống, có suy nghĩ đến cảm nhận của người khác không? Hu hu hu... Thật quá ức hiếp người rồi.

...

Trên đỉnh Ngọc Kiếm Phong.

Hắc Vô Diện và Tiêu Linh Khanh dán mắt nhìn về hướng Kiếm Mộ, hai người hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm sự thay đổi của hư không, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Tiêu Linh Khanh nói: “Hắc bà bà! Lão tổ của Diệp gia phong đế, sao lại xuất hiện hai lần dị tượng?”

Hắc Vô Diện ngắt người: “Lần đầu tiên ta gặp trường hợp này, cuối cùng lão tổ của Diệp gia đã trải qua những gì? Phong đế mang đến dị tượng càng lúc càng mạnh hơn.”

Nói đến đây, bà ta dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Diệp gia quá thần bí, chúng ta vừa mới đến, không thể phá vỡ quy tắc.”

“Giờ người biết kiếm đạo của Diệp gia mạnh cỡ nào rồi, chăm chỉ tu luyện kiếm đạo ở Diệp gia sẽ giúp rất nhiều cho tương lai của

người.”

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Khanh Nhi hiểu rồi.”

Trước Kiếm Mộ.

Diệp Trường Sinh ngồi xuống đất, tứ đạo kiếm đạo xuất hiện trên người, cùng với tiếng kiếm truyền ra, bốn thanh trường kiếm xuất hiện và bao quanh người hắn.

Chính là Tru Tiên tứ kiếm.

Tru Tiên tứ kiếm vốn là bảo vật thuộc về Hồng Quân Đạo Tổ, sau đó do phân phát bảo vật trên bảo nham mà thân truyền cho ba đệ tử, giờ thuộc sở hữu của Thượng Thanh Linh Bảo Thông Thiên Giáo Chủ của chưông môn Tiệt giáo.

Tru Tiên tứ kiếm được chia làm Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hâm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, bốn thanh kiếm này cùng với Tru Tiên trận đồ có thể tạo thành Tru Tiên kiếm trận với uy lực cực lớn.

Tương truyền, thiên đạo đứng đầu sát trận, thống trị thiên đạo sát phạt trận pháp vô thượng kể từ khi thời Hồng Hoang khai tịch.

Lập giáo chí bảo, hộ giáo đại trận của thông thiên Tiệt giáo, nghe đồn có một thánh nhân bố trận, bốn thánh nhân không kết hợp lại sẽ không phá được. Trong kiếm trận huyền diệu quỷ biến, sát cơ vô hạn, hung hiểm vô cùng.

Thánh nhân phi thiên đạo, cho dù là Đại La Kim Tiên, vừa vào trận này phút chốc cũng sẽ tan biến như sương mù.

Chương 12: Đánh dấu Kiếm Mộ, Tru Tiên kiếm trận (2)

Từng có một bài thơ viết rằng:

“Không phải đồng không phải sắt cũng không phải thép, từng hạ tàng ở Tu Di Sơn.

Không luyện đến âm dương điền đảo, há có nước lửa tôi phong mang?

Tru Tiên bén, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xử khởi hồng quang.

Tuyệt tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.”

Diệp Trường Sinh nhìn thấy Tru Tiên kiếm trận hiện ra trong đầu, cùng với sự giới thiệu về Tru Tiên tứ kiếm: “Hệ thống! Giờ ta có thể thôi động Tru Tiên kiếm trận không?”

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, trước mắt chủ nhân có thực lực quá yếu, ba tháng chỉ có thể phá động Tru Tiên kiếm trận một lần, chủ nhân có thể tùy ý sử dụng Tru Tiên tứ kiếm.”

“Khi nào ta có thể tùy ý thôi động Tru Tiên kiếm trận?”

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, muốn tùy tiện thôi động Tru Tiên kiếm trận, căn cơ tu luyện cần đạt đến trên Đế Giả Cảnh tầng năm. Đường nhiên cùng với cảnh giới được nâng cao của chủ nhân, thời gian thôi động Tru Tiên kiếm trận cũng sẽ được rút ngắn.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, đối với chuyện ba tháng thôi động Tru Tiên kiếm trận một lần, hẳn không cảm thấy có gì không thỏa đáng, cùng với căn cơ tu luyện không ngừng tăng lên, có thể tùy ý thôi động Tru Tiên kiếm trận, đây cũng là một cách khuyến khích bản thân.

“Tinh! Nhắc nhở chủ nhân, tu luyện đột phá đến Tôn Giả tầng một, được một phần thưởng ngẫu nhiên, có nhận thưởng ngay không?”

Diệp Trường Sinh ngẩn ngơ giấy lát, hiển nhiên không ngờ tu luyện lại có phần thưởng hệ thống, hắn không do dự nói: “Nhận.”

“Tinh! Chúc mừng chủ nhân đã thành công nhận được Thần Điều thế giới, Long Tượng Bàn Nhược Công.”

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn người khi nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở bên tai. Sao nghe Long Tượng Bàn Nhược Công có chút quen thuộc?

Long Tượng Bàn Nhược Công là võ công đến từ thế giới Thần Điều Hiệp Lữ, được ghi chép trong “Long Tượng Bàn Nhược Kinh”, thuộc về hệ pháp thần công chí cao vô thượng trong Tây Tạng mật tông.

Tổng cộng chia làm mười ba tầng, công chưởng lực mạnh mẽ và khốc liệt.

Trên danh nghĩa, mỗi khi luyện thành một tầng Long Tượng Bàn Nhược Công thì sẽ tăng lực một Long một Tượng, sau khi luyện thành mười tầng sẽ có cự lực mười Long mười Tượng. Đường nhiên trên thực tế không có đủ Long Tượng đại lực như vậy, nhưng mỗi một chiêu đều nặng gần một ngàn cân, uy lực vô cùng.

Đây chẳng phải là công pháp mà Kim Luân Pháp Vương tu luyện hay sao?

Nghĩ đến đây.

Hắn nhanh chóng kiểm tra nội dung của Long Tượng Bàn Nhược Công, trên khuôn mặt đầy nổi bần hoàng, bởi vì hắn phát hiện phần thưởng hệ thống nhận được Long Tượng Bàn Nhược Công lại biến dị rồi.

Long Tượng Bàn Nhược Công chính là vô thượng công pháp, tạo hóa đoạt thiên địa, mở vô số linh mạch, mỗi một linh mạch đều có Long Tượng thần lực.

Công pháp này chia thành mười tám tầng, mỗi lần luyện đại thành một cảnh giới đều có thể lĩnh ngộ huyền bí vô tận, phóng ra thần thông kinh thiên rung chuyển trời đất.

Mở từ một đến một trăm linh mạch, tăng một Long Tượng Bàn Nhược Công có thể ngưng tụ Long Tượng Pháp Tướng, khi giờ tay có thể dời sông lấp biển, một chưởng có thể oanh kích ra đại lực năm voi năm rồng.

Mở từ một trăm đến năm trăm linh mạch, tăng hai Long Tượng Bàn Nhược Công có thể lĩnh ngộ thần thông Long Tượng chấn thiên, lực lượng công kích mạnh nhất, với linh khí ngưng tụ hình Long Tượng, hàng vạn phát khởi mãnh công với đối phương.

...

Diệp Trường Sinh xem một hơi giới thiệu về Long Tượng Bàn Nhược Công xong, trên khuôn mặt nhỏ bé đầy phấn khởi, cuốn công pháp này thực sự quá mạnh rồi.

Chỉ cần tu luyện mỗi một tầng đến đỉnh phong thì linh khí trong cơ thể hẳn sẽ liên tục không ngừng, mãi mãi nằm ở trạng thái vô địch cùng giai.

Ngoài ra, càng về sau, thần thông mà Long Tượng Bàn Nhược Công lĩnh ngộ càng mạnh, hẳn cảm thấy đã tu luyện Long Tượng trấn ngục kinh, cho dù không dùng kiếm đạo thì hẳn vẫn có thể thoải mái đánh bại đối thủ.

Nghĩ đến đây.

Hắn thu lại khí tức, thu Tru tiên tứ kiếm vào trong cơ thể, chậm rãi đứng dậy rồi liếc nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ! Sao lại nhìn Trường Sinh như thế?”

Diệp Tiêu Huyền khẽ ho một tiếng, cường ép áp chế sự chấn động trong lòng: “Không tệ! Căn cơ tu luyện có đột phá rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ cũng không tệ, bước vào Đệ Giả Cảnh đường như có vẻ rất mạnh.”

“Tiểu tử ngươi mới ba tuổi đã là Tôn Giả Cảnh, không cần đến mấy năm, ngươi đã vượt xa lão tổ rồi.” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Trường Sinh! Bốn thanh kiếm vừa rồi là thể nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Bẩm lão tổ! Bốn thanh kiếm kia là thần kiếm phối hợp mà Trường Sinh đã diễn sinh ra.”

Chỉ có thể nói như vậy với Diệp Tiêu Huyền, không thể nói cho ông ta biết đó là phần thưởng hệ thống.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Về chuyện hệ thống tồn tại, Diệp Trường Sinh không định nói với ai.

Chương 13: Thần Điều thế giới, Long Tượng Bàn Nhược Công

Diệp Tiêu Huyền gật đầu: “Không ngờ thần khí phối hợp của người lại có thể diễn sinh ra bốn thần kiếm, xem ra lão già này đoán đúng rồi, phẩm cấp của nó quả nhiên vượt xa thần khí.”

Nói đến đây, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Trường Sinh! Trên người của người thực sự có quá nhiều bí mật, giờ lão tổ truyền cho người một công pháp ẩn giấu khí tức, người hãy chăm chỉ tu luyện.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ! Tiếp theo Trường Sinh sẽ đuổi theo lão tổ cùng tu luyện, không biết có loại kiếm kỹ cường đại nào truyền cho Trường Sinh không?”

“Trường Sinh! Tuy người có căn cơ tu luyện mạnh, nhưng vẫn chưa nắm chắc kiếm kỹ. Là đứa trẻ của Kiếm Châu Diệp gia, sao có thể không có kiếm kỹ ở bên người?”

Diệp Tiêu Huyền cười nói: “Tiểu tử người cũng xảo quyệt lắm, muốn học kiếm kỹ thì lão tổ thành toàn cho người.”

Ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Trường Sinh! Vô Lượng Kiếm Quyết là kiếm kỹ cha người đã tu luyện, còn có quyển Kiếm Cửu Đạo này là tàn thiên mà lão tổ lấy được trong một bí cảnh. Tuy chỉ có kiếm kỹ tiền tam thức, nhưng uy lực nghịch thiên, bắt đầu tu luyện thì có độ khó rất lớn, đến giờ lão tổ cũng chỉ luyện thành tiền lưỡng thức, người hãy lựa chọn tu luyện cuốn đó.”

Diệp Trường Sinh đưa bàn tay nhỏ bé nhận lấy Vô Lượng Kiếm Quyết và Kiếm Cửu Đạo: “Lão tổ! Hai cuốn đều để lại, Trường Sinh xem trước.”

Vừa dứt lời, hắn thu Vô Lượng Kiếm Quyết vào trong hệ thống, ánh mắt dán lên trên cuốn Kiếm Cửu Đạo, lát sau trực tiếp chìm vào trong minh tượng.

Minh tượng rồi ư?

Đưa trẻ này trời sinh sáng rực với kiếm đạo, kiếm kỹ ư?

Im lặng giây lát.

Diệp Tiêu Huyền khua tay, một kiếm trận bao trùm lên trên Kiếm Mộ. Diệp Trường Sinh chìm đắm trong minh tưởng, không thể có bất cứ ai làm phiền đến hắn.

Lúc này.

Diệp Thương Vân xuất hiện bên ngoài Kiếm Mộ, hơi khom người lạy: “Chúc mừng lão tổ phong đế.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Tất cả đều là do Trường Sinh, là nhân quả mà hắn mang đến. Thương Vân! Vài năm tới lão già này muốn cùng Trường Sinh bế quan tu luyện, người hãy cố gắng chủ trì Diệp gia, chú ý động tĩnh của các châu.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ! Hai năm sau khảo thí kiếm trủng, đưa bé Trường Sinh này cũng năm tuổi rồi, có cần tham gia không?”

Diệp Tiêu Huyền trầm tư giây lát: “Tham gia, đến lúc đó lão phu sẽ tự mình đưa Trường Sinh đến.”

Diệp Thương Vân khom người lạy, liếc nhìn Diệp Trường Sinh rồi im lặng rời khỏi.

...

Ngày hôm sau.

Tờ mờ sáng.

Diệp Tiêu Huyền đang trong lúc bế quan, chợt bên tai truyền đến tiếng kiếm ngân, phút chốc một bóng người vọt lên chạy nhanh ra ngoài thạch thất.

Đến bên ngoài Kiếm Mộ.

Quả nhiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh đang múa kiếm.

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Diệp Tiêu Huyền bàng hoàng nói không nên lời: “Thức thứ ba của Kiếm Cửu, Miếu Kiếm ư?”

Ba thức đầu của ba thức đầu của Kiếm Cửu lần lượt là: Cầu Bại, Kiếm Lục và Miếu Kiếm. Ông ta không dám tin, chỉ mất một đêm Diệp Trường Sinh đã lĩnh ngộ toàn bộ tam thức kiếm kỹ rồi.

Ngày trước, ông ta tu luyện hai thức đầu Kiếm Cửu mất hết thời gian ba trăm năm, đến giờ vẫn chưa lĩnh ngộ được Miếu Kiếm.

Đúng là người so với người tức chết người.

Yêu nghiệt Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn lật đổ một vị tu sĩ tu luyện hai ngàn năm, tư chất đáng sợ như vậy, thật đúng là vạn năm khó gặp một lần.

Chí ít cho đến giờ Diệp Tiêu Huyền vẫn chưa từng thấy qua sự tồn tại của tư chất còn mạnh hơn Diệp Trường Sinh.

Vù!

Diệp Trường Sinh thu lại thần kiếm hỗn độn đang quần quanh người, hít một hơi dài cảm nhận được khí tức của Diệp Tiêu Huyền, chậm rãi quay người nói: “Trường Sinh quấy nhiễu lão tổ rồi.”

Diệp Tiêu Huyền xua tay, vội nói: “Không sao! Không sao!”

“Trường Sinh! Có phải người đã nắm chắc ba thức đầu của Kiếm Cửu rồi không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Lĩnh ngộ rồi, nhưng vẫn không thể phát huy uy lực thật sự, sợ là cần chút thời gian tôi luyện mới được.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, thực sự càng nhìn càng thích: “Không kiêu không nóng, tâm thái rất tốt. Tiếp theo người sẽ tu luyện ở đây, hai năm sau khảo thí kiếm trung, đến lúc đó người cũng có thể tham gia.”

“Trường Sinh hiểu rõ rồi.”

Diệp Tiêu Huyền khẽ đưa tay lên, trong tay xuất hiện linh giới: “Trường Sinh! Cho người linh giới này, lớn gấp đôi so với thứ mà gia gia người cho người, tài nguyên bên trong đều là lão tổ đặc biệt chuẩn bị cho người.”

Diệp Trường Sinh không từ chối, mặc dù hẳn không cần linh giới.

Có cột trụ vật của hệ thống, linh giới có tốt đến mấy cũng không sánh được.

Nhưng hẳn không muốn phụ tâm ý của Diệp Tiêu Huyền.

Sau khi nhận lấy linh giới, Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ! Trường Sinh cũng có món quà tặng cho người.”

Diệp Tiêu Huyền cười nhạt, nói: “Người đã tặng cho lão tổ rất nhiều quà rồi.”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa Kiếm Cửu Đạo công pháp cho Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ! Bộ công pháp này đã được phục hồi xong rồi, lão tổ có thể tu luyện vài thức ở phía sau.”

Chương 14: Thần Điều thế giới, Long Tượng Bàn Nhược Công (2)

Phục hồi rồi ư?

Là ai làm thế? Là người sao?

Diệp Tiêu Huyền vội nhận lấy cổ thư Kiếm Cửu Đạo, sau khi lật xem hai quyển, hai tay run rẩy như bị Parkinson. Đây là phục hồi rồi ư?

Bản thân lĩnh hội ngàn năm, từng nghĩ muốn phục hồi cổ thư những thực lực không cho phép không biết làm thế nào.

Diệp Trường Sinh mất một đêm để lĩnh ngộ ba thức đầu và hồi phục công pháp.

Trời ơi! Hắn là yêu quái à.

Hai năm sau.

Kiểm Cung.

Hôm nay là ngày thế hệ trẻ Diệp gia thức tỉnh Kiếm Thể.

Không phải mỗi một người đều là Diệp Trường Sinh, vừa ra đời đã có thần thể.

Vậy nên đệ tử Diệp gia lúc năm tuổi đã đến Kiếm trủng thức tỉnh Kiếm Thể, thông qua Kiếm Trì tẩy lễ thức tỉnh Kiếm Thể thuộc về mình.

Đương nhiên rồi.

Cũng không phải mỗi một đệ tử Diệp gia đều có cơ hội tiến vào Kiếm Trì, trong ngoài viện sẽ tuyển chọn đứa trẻ có thiên phú tốt để tham gia Kiếm Trì tẩy lễ.

Hiện giờ trong ngoài Kiếm Cung, các Kiếm Phong đều bận rộn, chư vị phong chủ tập kết đệ tử, chuẩn bị dẫn bọn họ đến Kiếm trủng.

Trên đỉnh Ngọc Kiếm Phong.

Tiêu Linh Khanh cũng nằm trong số đệ tử được tuyển chọn, ánh mắt của Diệp Hàn Vân lướt qua trên người mọi người: “Hôm nay là ngày Kiếm Trì tẩy lễ, rất quan trọng với mọi người. Có thể quyết định Kiếm Thể hay không phải xem ngày hôm nay rồi.”

Nói đến đây, bà ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Ngoài ra, hôm nay Thần tử chưa bế quan cũng sẽ tham gia Kiếm Trì tẩy lễ, đến lúc đó mọi người có thể giao lưu nhiều hơn với chư vị Thần tử, giúp ích rất lớn cho kiếm đạo của mọi người.”

Các đệ tử sôi nổi gật đầu, đồng thanh nói: “Xin tuân theo lệnh của sư phụ.”

Duy chỉ có Tiêu Linh Khanh chẳng thềm ngó ngang, rõ ràng nàng ta hoàn toàn không coi đệ tử Diệp gia ra gì: “Sư phụ! Ngày kiếm trùng thức tỉnh ở Diệp gia có phải là có trận khiêu chiến? Bất kỳ đệ tử nào cũng có thể khiêu chiến với Thần tử, nếu khiêu chiến thành công thì có thể nâng cấp thành Thần tử.”

Diệp Hàn Vân gật đầu: “Không sai, đúng là có quy định như vậy. Mỗi năm, Thần tử có thể tẩy lễ trong Kiếm Trì một lần, bọn họ tận hưởng đãi ngộ mà đệ tử bình thường không thể tận hưởng, đương nhiên cũng cần chịu đựng áp lực lớn, nếu không thì sẽ không công bằng với những đệ tử khác.”

“Nghe ý tứ của người là muốn khiêu chiến với Thần tử Diệp gia ư?”

Tiêu Linh Khanh không do dự nói: “Không sai, ta muốn học hỏi từ họ. Đến đỉnh Ngọc Kiếm Phong đã hai năm rồi, vẫn chưa gặp được một đối thủ đáng hoàng. Có cơ hội khiêu chiến với Thần tử thì sao có thể bỏ lỡ cơ hội này được.”

Sắc mặt Diệp Hàn Vân hơi thay đổi, trong hai năm qua bà ta biết rõ Tiêu Linh Khanh có thiên phú đáng sợ, Vô Cấu Kiếm Thể nghịch thiên. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, cảnh giới của nàng ta đã nâng cao đến Linh Giả đỉnh phong.

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Diệp gia, cho dù là mấy vị Thần tử thì

có mấy người có thể làm được?

Nghĩ đến đây.

Trong lòng Diệp Hàn Vân không khỏi có chút lo lắng, nếu Tiêu Linh Khanh khiêu chiến Thần tử thành công trong đại hội thức tỉnh, chẳng phải là làm bề mặt Diệp gia sao?

Những bà ta vẫn không có cách nào ngăn cản, dù sao thì quy củ đã được lập ra rồi.

“Đi thôi! Chúng ta xuất phát nào.”

Diệp Hàn Vân muốn sớm đến Kiểm trùng để tiện bàn bạc với tộc trưởng Diệp Thương Vân xem có cách giải quyết nào không?

...

Cùng lúc đó.

Từng luồng kiếm quang lớn mạnh bắn ra từ chư phong xông thẳng lên đỉnh mây trên trời cao, cùng với kiếm quang dày đặc, một bóng người lướt qua chạy nhanh về hướng Kiểm trùng.

Các Thần tử xuất quan, giáng xuống Kiểm trùng.

Đệ tử chư phong sớm đã đến nơi sôi nổi liếc nhìn theo bóng dáng người đến: “Mau nhìn xem! Là Thần tử số năm Diệp Phá Quân, hẳn ta là Vạn Kiếm chi thể, nghe đồn giáng thể là vạn kiếm huyền không, thần huy chiếu sáng khắp nơi, lượn vòng tròn một đêm trên lầu các.”

“Thần tử số ba Diệp Yêu Nhi cũng xuất quan rồi, nàng ta có Vô Lượng Kiếm Thể, có thể chất giống như Chiến Thiên kiếm thánh của Diệp gia chúng ta, trong tương lai có thể thành cường giả phong đế.”

“Thần tử số bảy Diệp Diệt Đạo cũng đến rồi, đừng xem hẳn ta chỉ là Thần tử số bảy, Biến Dịch Kiếm Thể của hẳn ta là tồn tại nghịch thiên. Nghe đồn thực lực của hẳn ta với Diệp Yêu Nhi ngang nhau, chỉ là hẳn ta xuất thân ngoại viện, lại là chi thứ của Diệp gia nên miễn cưỡng được liệt vào Thần tử số bảy.”

Cùng với ba bóng người xuất hiện, bầu không khí ở Kiếm trủng bỗng chốc sôi nổi, thiên kiều chư phong ban đầu trở nên ảm đạm phai mờ, ánh mắt của mọi người hội tụ trên người ba Thần tử.

Dưới sự chú ý của mọi người, ba người đến bên cạnh Diệp Thương Vân, liên tục khom người hành lễ, đồng thanh nói: “Tham kiến tộc trưởng!”

“Phá Quân, Diệt Đạo, Yêu Nhi cả ba người xuất quan rồi, căn cơ tu luyện cũng nâng cao không ít, có phải định nhờ vào Kiếm trì xung kích cảnh giới?”

Chương 15: Hai năm sau, kiểm trùng đại điển

Diệp Yêu Nhi lạnh lùng nói: “Vẫn là tộc trưởng hiểu bọn ta, bế quan năm năm rồi, đã đến lúc ra ngoài xem thế nào, nhân tiện tẩy lễ Kiểm Thể.”

Diệp Thương Vân cười nói: “Được! Được! Được! Các người đều là niềm hy vọng trong tương lai của Diệp gia, lão già này nhìn thấy các người trưởng thành, rất đổi vui mừng.”

Diệp Diệt Đạo bỗng nhiên nói: “Tộc trưởng! Diệt Đạo nghe nói vị ở Kiểm Mộ kia đã xuất quan rồi, không biết hắn có giống như nhiều đệ tử cũng đi đến Kiểm trùng tẩy lễ Kiểm Thể?”

Diệp Thương Vân nói: “Hắn sẽ đến.”

Diệp Diệt Đạo gật đầu: “Tốt nhất là như vậy! Nếu có thể được lão tổ coi trọng thì chắc chắn sẽ có điểm hơn người. Diệt Đạo muốn học hỏi hắn, tộc trưởng thấy thế nào?”

“Đương nhiên là được, gia tộc có quy định, trên buổi lễ long trọng ở Kiểm trùng, các đệ tử thức tỉnh Kiểm Thể đều có cơ hội học hỏi một lần. Người muốn học hỏi Trường Sinh là chuyện tốt, giúp ích cho kiểm đạo của người.”

Diệp Thương Vân chậm rãi mở miệng nói.

Sắc mặt Diệp Diệt Đạo hơi thay đổi, hắn ta có thể nghe ra ẩn ý của tộc trưởng, ý là hắn ta không bằng Diệp Trường Sinh.

Hắn ta không tin.

Bế quan năm năm, Biến Dịch Kiểm Thể đã giúp hắn ta nâng cao căn cơ tu luyện lên đến Tôn Giả tầng một. Cho dù là Diệp Yêu Nhi thì hắn ta cũng không xem ra gì.

Đây là nguyên nhân tại sao hắn ta muốn trực tiếp học hỏi Diệp Trường Sinh.

Vào đúng lúc này.

Diệp Hàn Vân đưa đệ tử Ngọc Kiếm Phong xuất hiện, mọi người từ trên phi kiếm bay xuống, bước đến trước lạ và nói: “Tham kiến tộc trưởng! Tham kiến các tộc lão.”

Diệp Thương Vân nói: “Đệ tử Ngọc Kiếm Phong đến rồi, Kiếm Cung thập bát phong, đệ tử trong ngoài viện đều đã đến, đại diện thức tỉnh Kiếm Thể bây giờ bắt đầu.”

“Hôm nay, tham gia đại diện thức tỉnh Kiếm Thể có Thần tử số ba Diệp Yêu Nhi, Thần tử số năm Diệp Phá Quân, Thần tử số bảy Diệp Diệt Đạo, còn có Diệp Trường Sinh chưa đến.”

“Trận khiêu chiến bây giờ bắt đầu, đệ tử chủ phong có thể tùy ý khiêu chiến với các Thần tử, người thắng trận có thể trực tiếp thay thế vị trí của Thần tử, hưởng thụ đãi ngộ của Thần tử.”

Nghe xong.

Tiêu Linh Khanh từ trong đội ngũ bước ra, áo trắng hơn tuyết, tóc dài nhẹ tung bay, cúi lạy bẩm: “Đệ tử Ngọc Kiếm Phong Tiêu Linh Khanh khiêu chiến với Diệp Trường Sinh của Kiếm Mộ.”

Diệp Thương Vân lạnh lùng nói: “Giờ người chỉ là đệ tử bình thường của Ngọc Kiếm Phong, vẫn chưa có tư cách khiêu chiến với Trường Sinh.”

Tiêu Linh Khanh nói: “Vậy dám hỏi Diệp tộc trưởng, làm thế nào mới có thể khiêu chiến với hắn?”

Một bên khác, Diệp Hàn Vân nói: “Đệ tử bình thường chỉ có đánh bại một đệ tử thiên kiêu, sau đó đánh bại một Thần tử mới có cơ hội khiêu chiến với Trường Sinh.”

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Thì ra đơn giản như vậy, vậy ta sẽ khiêu chiến với đệ tử thiên kiêu và Thần tử số bảy trước.”

Nghe thấy Tiêu Linh Khanh muốn khiêu chiến với mình, Diệp Diệt Đạo chẳng thềm ngó ngang, ngạo mạn nói: “Dựa vào người, cũng xứng?”

“Xứng hay không, đánh rồi mới biết.” Tiêu Linh Khanh lạnh lùng nói, nàng ta ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Không biết đệ tử thiên kiều kia có đồng ý đấu với ta một trận không?”

Đệ tử chư phong sớm đã nghe qua tên húy của Tiêu Linh Khanh, Cửu Công Chúa Hoang Cổ Thần Quốc, có Vô Cấu Kiếm Thể. Tuy chỉ là đệ tử bình thường nhưng cảnh giới sớm đã vượt lên trên đệ tử thiên kiều.

Bốn đệ tử thiên kiều trên đỉnh Ngọc Kiếm Phong đều là bại tướng dưới tay nàng ta, đây là chuyện xảy ra một năm trước. Giờ các đệ tử hoàn toàn không biết nàng ta đã mạnh đến mức độ nào.

Tiêu Linh Khanh thấy không có ai đứng ra ứng chiến: “Tộc trưởng! Nếu đệ tử thiên kiều không có ai bằng lòng xuất chiến thì có phải ta có thể trực tiếp khiêu chiến với Thần tử số bảy?”

Sắc mặt Diệp Thương Vân cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: “Không có ai dám đứng ra đấu với Cửu Công Chúa một trận sao?”

Kiểm Trì.

Đệ tử chư phong hai mặt nhìn nhau, không một người nào dám xuất chiến đánh với Tiêu Linh Khanh một trận.

Thấy cảnh này, Diệp Thương Vân lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, thắng bại không quan trọng, có dám nghênh chiến hay không lại là chuyện khác.

Đến cả dũng khí đánh một trận còn không có, vậy thì đạo tâm của bọn họ đã nát, tương lai trên con đường kiếm đạo khó mà có tiền đồ.

Kiểm Tu, tuy gãy vẫn bất khuất, như thanh kiếm trong lòng bàn tay, mỗi giờ mỗi khắc giấu mũi nhọn trong vỏ, một khi kiếm ra khỏi vỏ, chắc chắn thấy máu.

Đáng tiếc bọn họ đến cả rút kiếm cũng không dám.

Đệ tử chư phong phát giác được tầm mắt của Diệp Thương Vân và phong chủ, từng người xấu hổ cúi đầu xuống, thanh danh của Tiêu Linh Khanh truyền xa, như sấm bên tai đệ tử chư phong.

Gia nhập Ngọc Kiếm phong thời gian hai năm, một thân tu vi tăng lên một đại cảnh giới, đầu tiên là trên thực lực nghiền ép bọn họ, lại thêm Vô Cấu Kiếm Thể mạnh mẽ.

Chương 16: Đánh ta, người cũng xứng ư?

Chúng đệ tử cũng muốn xuất chiến, nhưng mà thực lực không cho phép.

Lúc này.

Tầm mắt của Diệp Diệt Đạo rơi vào trên người của Tiêu Linh Khanh: “Tối đi, muốn chiến, ta thành toàn cho người!”

Âm thanh ngừng lại.

Mắt hần nhìn Diệp Thương Vân và chúng tộc lão, thấy trên mặt bọn họ hiện lên vẻ tán thưởng, Diệp Diệt Đạo dời bước đi lên phía trước: “Xuất kiếm.”

Tiêu Linh Khanh nói: “Tôn Giả tăng một, miễn cưỡng coi như không tệ, tu vi như vậy mà có thể trở thành thần tử của Diệp gia, xem ra các thần tử khác của Diệp gia cũng không có gì đặc biệt.”

Nghe vậy, vẻ mặt của đệ tử chư phong đều cực kỳ khó coi, không ngờ tới Tiêu Linh Khanh tùy tiện, coi trời bằng vung đến như thế, lại không đặt thần tử của Diệp gia vào trong mắt.

Diệp Yêu Nhi biến sắc, con mắt linh động lấp lánh, đánh giá Tiêu Linh Khanh: “Kiếm thể của nàng ta rất mạnh, còn cố gắng che giấu thực lực, một trận chiến này sợ là Diệp Diệt Đạo phải thua.”

Nghĩ đến đây, nàng nhẹ bước liên tục, đi đến bên cạnh Diệp Diệt Đạo: “Người còn phải khiêu chiến vị kia, một trận chiến này để cho ta lên đi!”

Diệp Diệt Đạo vừa muốn nói cái gì, thấy sắc mặt của Diệp Yêu Nhi trầm xuống, hần thu khí tức lại: “Nếu Yêu Nhi muội muội muốn chiến, vậy thì giao cho người!”

Tiêu Linh Khanh nhìn Diệp Yêu Nhi: “Người hết sức thông minh, còn mạnh hơn hần, làm đối thủ của ta là vừa hay!”

Sau một khắc, kiếm uy mạnh mẽ tràn ra từ thân thể của nàng, tóc

đen bay múa, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm hình rắn, mũi chân chạm nhẹ, đột nhiên bay nhanh về phía trước.

“Đằng Xà Kiếm!” Diệp Thương Vân liếc mắt là đã nhìn ra trường kiếm trong lòng bàn tay Tiêu Linh Khanh, lại là một trong ba chí bảo trấn quốc của Hoang Cổ Thần Quốc - Đằng Xà Kiếm.

Bởi vậy có thể hiểu được rằng Hoang Cổ Đại Đế vô cùng coi trọng Tiêu Linh Khanh, để cho nàng ta đến Diệp gia bá sự, sợ rằng chẳng qua chỉ là sự mở đầu.

Diệp Yêu Nhi thấy Tiêu Linh Khanh đánh tới, mũi chân xẹt qua trên mặt đất, bóng hình bay ngược về phía sau, tay ngọc khẽ vung xuống dưới, từng tia kiếm ảnh bay ra từ phía sau lưng.

Vù vù.

Vù vù.

Kiếm ảnh giống như mũi tên đang bay, nhanh như tia chớp, hướng về phía Tiêu Linh Khanh mà bắn xuyên qua, khóe miệng của người kia nhếch lên một ý cười: “Vô Lượng Kiếm Thể? Cũng khá đấy, nhưng ở trước mặt kiếm thể của ta, nó vẫn u ám không thể sáng lên như cũ.”

Trong khi nói chuyện, khí thể của nàng ta không giảm, không sợ hãi, không nhìn thẳng vào ánh kiếm bay tới từ phía đối diện, một giây sau, ánh kiếm trực tiếp chui vào trong cơ thể của nàng ta.

Thôn phệ kiếm khí?

Diệp Thương Vân và chúng tộc lão sắc mặt đại biến, Vô Cấu Kiếm Thể là sự tồn tại đứng thứ năm trong bảng xếp hạng kiếm thể, dù vậy cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng được nghe nói rằng Vô Cấu Kiếm Thể có khả năng thôn phệ kiếm khí.

Chẳng lẽ là công pháp mà nàng ta tu luyện có vấn đề...

Kiếm quang bị thôn phệ vào trong cơ thể khiến khí thể trên người Tiêu Linh Khanh mạnh lên, Đằng Xà Kiếm trong lòng bàn tay vung ra ngoài: “Kiếm Động Phong Vân.”

Xùy.

Một kiếm bay ra, ánh bạc trút xuống.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Diệp Yêu Nhi hiện lên sắc lạ, một thanh Thanh Phong Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay: “Nhất Kiếm Vô Lượng!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng va đập truyền ra, tiếng chấn vang tận trời.

Sóng xung kích mạnh mẽ như hai vòng trăng tàn, điên cuồng khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Dưới sóng khí mạnh mẽ, thân hình của chúng đệ tử liên tục lui về phía sau, đều không thể tin nhìn hai người con gái.

Diệp Yêu Nhi chính là thần tử số ba, có Vô Lượng Kiếm Thể, khác với dáng vẻ ngoài mềm mại dễ thương, kiếm kỹ của nàng bá đạo vô cùng.

Một trận chiến này, thần tử số ba nhất định sẽ chiến thắng, áp chế nhuệ khí của Tiêu Linh Khanh thật tốt, xả giận cho chúng ta, thật sự cho rằng Diệp gia không có ai?

Không sai, nếu so sánh, ta càng thích thần tử số ba, mặc dù nàng cự người ngàn dặm, nhưng nàng chưa từng xem thường chúng ta.

Muốn trách thì trách thực lực chúng ta quá yếu, căn bản không có thể trở thành bạn của thần tử, đến cả tùy tùng còn khó có khả năng, chúng ta không xứng!

Chúng đệ tử bàn luận xôn xao, tầm mắt vẫn rơi trên hư không như cũ, nhìn hai nữ tử đang đại chiến.

Một tên tộc lão ghé mắt nhìn về phía Diệp Thương Vân: “Tộc trưởng, thật không ngờ tới Cửu công chúa của Hoang Cổ trưởng thành nhanh như vậy, sợ là Yêu Nhi cũng không có cách nào để chiến thắng.”

Diệp Thương Vân nói: “Yêu Nhi không yếu như chúng ta nghĩ đâu, nhưng dù sao thời gian con bé tu luyện Vô Lượng Kiếm Thể lại quá ngắn, còn chưa thể nắm giữ sự sâu xa chân chính của Vô Lượng Kiếm Quyết.”

“Thắng bại như thế nào không quan trọng, để cho con bé hiểu rõ nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đối với con bé mà nói cũng là một chuyện tốt, không cần dùng kết quả một lần để luận thắng thua.”

Chương 17: Đánh ta, người cũng xứng ư? (2)

Tộc lão nói: “Ta hiểu rồi, sự biến thái của Vô Lượng Kiếm Thể là sau khi trưởng thành triệt để, chẳng qua là không ngờ tới Cửu công chúa tuổi còn nhỏ đã mạnh mẽ như thế, tương lai sẽ trở thành kình địch của chúng thần tử Diệp gia chúng ta, thực lực bây giờ của cô bé thì cũng chỉ có một ít thần tử có thể hạ gục nàng.”

Diệp Thương Vân cười nhạt một tiếng: “Xem tình hình một chút đã...”

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang tận trời, ánh kiếm tung hoành.

Bóng hình xinh đẹp của hai cô gái chớp động trên hư không, Tiêu Linh Khanh càng đánh càng mạnh, khí thế trên người đi đến đỉnh phong, một thân tu vi tăng vọt đến Tôn Giả tầng hai.

Khó phân trên dưới với thực lực của Diệp Yêu Nhi.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn Vân hí hóp đôi mắt lại: “Thế mà cô nhóc lại che giấu thực lực, ngay cả ta cũng bị lừa.”

Diệp Diệt Đạo nói thầm trong lòng, thì ra người kia mạnh như vậy, khó trách Yêu Nhi muội muội muốn đích thân ra tay...

Giờ khắc này, hẳn hiểu được vì sao Diệp Yêu Nhi chủ động yêu cầu xuất chiến, nếu như là hấn đối chiến với Tiêu Linh Khanh, hiện tại hẳn là đã bại.

Việc này liên quan đến uy danh của Diệp gia, Diệp Yêu Nhi vì giữ gìn tôn nghiêm của gia tộc, đồng thời lại cũng bảo vệ hấn.

Bên trên hư không.

Một vòng xoáy kiếm khí khổng lồ bao bọc hai cô gái ở trong đó,

bắn ra kiếm khí giống như tia laze.

Quá mạnh.

Lúc nào ta mới có thể mạnh mẽ như thế?

Thật mạnh, thật mạnh mẽ, Yêu Nhi thần tử, ta thật sự là rất thích người.

Đúng lúc này, một bóng trắng bay ngược ra từ bên trong vòng xoáy kiếm khí, bay vút rơi xuống bên trên mặt đất, trên bả vai của nàng xuất hiện một vết đỏ thẫm.

Cái gì, Yêu Nhi thần tử bại ư?

Thần tử thứ ba bại, nàng ta rốt cục mạnh đến mức nào?

Không có khả năng, không phải sự thật, nhất định không phải là sự thật.

Theo vòng xoáy kiếm khí trên hư không tiêu tán, bóng hình xinh đẹp của Tiêu Linh Khanh tung bay xuống đất, vẻ mặt kiêu căng, hai mắt bế ngẫ, nhìn Diệp Yêu Nhi: “Thần tử thứ ba, cũng chỉ đến như thế mà thôi!”

Nói đến đây, nàng ta ngừng tạm, tầm mắt quét nhìn đám người giữa sân: “Thần tử của Diệp gia, chẳng lẽ lại không có một kẻ nào có thể đánh? Không biết vị kia ở Kiếm mộ có phải là kẻ có tiếng không có miếng hay không, để cho hắn ra đây đánh với ta một trận đi!”

Sắc mặt của Diệp Thương Vân và chúng tộc lão trầm trọng, không ngờ tới Tiêu Linh Khanh công khai khiêu khích thần tử của Diệp gia, hiện tại còn gọi tên Diệp Trường Sinh, quá ương ngạnh quá tùy tiện.

Tiêu Linh Khanh lại nói: “Thế nào, Diệp Trường Sinh không dám xuất hiện, chẳng lẽ là sợ bị ta đánh à?”

“Đánh ta, người cũng xứng ư?” Một âm thanh hạ xuống từ cửu thiên, mang theo uy áp vô tận: “Sức thổi lớn đến như nào mà dám thối da trâu lớn đến như vậy?”

Mọi người trong sân này theo tiếng nhìn qua, trên gương mặt hiện lên vẻ tò mò, Diệp Trường Sinh xuất quan rồi ư?

Đêm hôm ấy vào ba năm trước đây, Diệp gia trải qua thiên kiếp, dị tượng, ám sát, hết thấy đều là bởi vì hắn.

Về sau, hắn tiến vào Kiếm mộ, đi theo lão tổ tu hành, đệ tử của Diệp gia đều biết, hắn chắc chắn sẽ trở thành kẻ đứng đầu của thế hệ trẻ Diệp gia.

Bởi vì coi như là thần tử của Diệp gia, cũng không có tư cách tiến vào Kiếm mộ.

Người chưa đến, tiếng đã tới.

Khí thế thật là mạnh.

Đây là hoàn toàn không hề đặt Tiêu Linh Khanh vào trong mắt.

Tiêu Linh Khanh hơi quay người, hướng về phía phương hướng mà âm thanh truyền tới, đúng lúc này, một bóng trắng tung bay rơi xuống từ trên.

Người vừa tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, hai lọn tóc đen bên mai khế bay, phong tuấn lỗi lạc, mặc dù chỉ là một đứa bé, lại cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

Chắc chắn hắn là Diệp Trường Sinh?

Không phải tiên đồng hạ phàm?

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song, cũng chỉ đến như thế mà thôi!

Giữa sân.

Tâm mắt mọi người hội tụ lại trên thân của Diệp Trường Sinh, họ đều hai mắt nhìn nhau, tại sao ở trên người hắn lại không có bất kỳ gợn sóng kiếm khí nào?

Có người âm thầm suy đoán trong lòng, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh ngoại trừ đẹp trai thì không có gì cả?

Bề ngoài đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm, có được sự ưu ái của lão tổ? Không đúng, trên người hắn không có gợn sóng kiếm khí, vì sao uy áp lại mạnh mẽ đến như thế?

Mọi người khó hiểu.

Diệp Trường Sinh dời bước tiến lên, khom người vái chào:
“Trường Sinh, bái kiến gia gia!”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Được đấy, cuối cùng cũng xuất quan rồi.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: “Gia gia có điềy không biết, ta vốn không hề bế quan, chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi, giấc ngủ này kéo dài hai năm.”

Mọi người: “...”

Diệp Thương Vân cười nói: “Cao lớn rồi nhỉ, ba năm không gặp, thẳng nhóc nhà ngươi đã lớn tướng đẹp trai như vậy, hôm nay Kiếm Trì tẩy lễ, ngươi có muốn tham gia hay không.”

Chương 18: Hãy bắt đầu màn trình diễn của người

Diệp Trường Sinh chợt xoay người, tầm mắt rơi vào người Tiêu Linh Khanh: “Chơi đùa một chút đi, cũng không biết Kiếm Trì có trợ giúp gì với ta hay không.”

Lúc này.

Vẻ mặt Tiêu Linh Khanh kiên cường, càn rỡ nói: “Người chính là vị kia ở Kiếm mộ của Diệp gia, có phải là chúng ta đã từng gặp ở đâu đó hay không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Dung mạo của người xấu như vậy, chúng ta không thể từng gặp được.”

Tiêu Linh Khanh có thể được xưng là mỹ nhân bại hoại, mặc dù chỉ mới năm tuổi, nhưng đã trở mã duyên dáng yêu kiều, đây là lần đầu tiên có người nói nàng ta xấu.

“Thì ra cái được gọi là thần tử số 0 của Diệp Quân chỉ được cái miệng lưỡi nhanh nhẩu, hiện tại ta khiêu chiến người, người có dám ứng chiến hay không?”

Diệp Trường Sinh nói chuyện mây trôi nước chảy: “Nơi này là Kiếm Trì của Diệp gia, há lại để cho một người ngoài như người ở đây càn rỡ, ta vốn xưa nay không đánh nữ nhân, nhưng vì người... Ta quyết định phá lệ một lần.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Linh Khanh dâng lên nộ khí, nắm chặt Đẳng Xà Kiếm trong lòng bàn tay: “Người sẽ phải trả một cái giá đắt cho sự ngu xuẩn của chính mình.”

Diệp Trường Sinh phất nhẹ ống tay áo, dời bước đi thẳng về phía trước, nhìn Tiêu Linh Khanh nói: “Mời người bắt đầu biểu hiện, ta xuất kiếm... Coi như ta thua!”

Kiều ngạo đến như vậy à?

Trên người hắn không có một chút gợn sóng kiếm khí nào, hắn lấy

đâu ra sức mạnh?

Người biết cái gì, đại đạo quy nhất, phản phác quy chân, cảnh giới của thần tử, há là phạm nhân như chúng ta có thể biết.

Tiếng nghị luận của chúng đệ tử âm âm, từng người tập trung tinh thần, muốn xem rốt cuộc là dưới tình huống không xuất kiếm, Diệp Trường Sinh đánh bại Tiêu Linh Khanh như thế nào.

Nếu có thể hạ gục Tiêu Linh Khanh thì cũng xem như làm Diệp gia mở mày mở mặt, bằng không thì về sau đệ tử Diệp gia sẽ không có mặt mũi đi ra Kiếm Châu.

Bên cạnh, một tên tộc lão nói: “Tộc trưởng, tu vi của Trường Sinh là gì vậy, tại sao ta lại không nhìn thấu?”

Diệp Thương Vân nói: “Ta cũng không nhìn thấu, toàn bộ Diệp gia, người có thể nhìn thấu cảnh giới của Trường Sinh, sợ cũng chỉ có lão tổ.”

Nghe vậy, trong nháy mắt, một đám tộc lão hứng thú lên, mắt không chuyển mà nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh, từ lúc thăng nhóc này vừa ra đời đã là yêu nghiệt, thật chờ mong biểu hiện kế tiếp của hắn.

Đúng lúc này, thân hình của Tiêu Linh Khanh di chuyển, vung Đẳng Xà Kiếm trong lòng bàn tay lên, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

“Kiếm Động Phong Vân!”

Một kiếm xuất, phong vân động.

Kiếm khí kinh khủng cuộn cuộn hướng về phía trước mà cuốn tới, giống như là phong ba sóng dữ.

Thấy cảnh này, khóe miệng của Diệp Trường Sinh nhếch lên một nụ cười, tiện tay vung lên, tiếng vang âm âm nổ ra, từng hình bóng Long Tượng Pháp Tướng xuất hiện, đập không chạy như điên nghênh tiếp ánh kiếm đang bay tới.

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ nhất, Long Tượng Pháp

Tướng.

Một kích có thể kéo ra lực lượng của năm voi năm rồng, coi như là Tôn Giả cấp cao cũng không thể ngăn lại, huống chi là Tiêu Linh Khanh chỉ có thực lực là Tôn Giả tầng hai.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ rung trời truyền ra, bụi mù cuộn cuộn bao phủ, Long Tượng Pháp Tướng xông thẳng về phía trước, ánh kiếm dưới lực trùng kích mạnh mẽ đã vỡ tan trong nháy mắt.

Tiêu Linh Khanh hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng.

Mẹ nó đây là cái gì?

Linh khí ngưng tụ, biến ảo vạn vật, không phải đây là thứ chỉ có Đế Giả mới làm ra thôi à?

Nghĩ đến đây, thân hình của nàng ta hướng về phía sau bay ra ngoài, một vòng xoáy kiếm khí xuất hiện từ phía sau lưng, xuyên qua Long Tượng Pháp Tướng ở phía trước: “Kiếm Diệt Thương Khung!”

Nhìn vòng xoáy kiếm khí đang cuốn tới, Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Vô Cấu Kiếm Thể, chỉ có vậy?”

Thân hình của hắn vẫn đứng vững như cũ, vững như bàn thạch, bất phong bất động.

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang kéo dài, Kiếm Trì run rẩy, xuất hiện sự nổ tung của vòng xoáy kiếm khí, kiếm khí phun ra ngoài về bốn phía.

Sau một khắc, Tiêu Linh Khanh bị Long Tượng Pháp Tướng đánh trúng, giống như điều bị đứt dây, bay rơi ra ngoài về phía sau.

Bay một cái là đến tận hơn trăm trượng.

Nàng ta chặt vật ổn định thân mình, máu tươi trong miệng bắn ra, rơi xuống trên mặt đất, đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, cảm thấy run sợ vô cùng.

Làm sao có thể như thế?

Rõ ràng là hắn và ta tuổi tác tương tự, làm sao có thể cường đại đến mức như vậy, không xuất kiếm cũng có thể hạ gục ta.

Diệp Trường Sinh thu khí tức lại, quay đầu đi về phía Diệp Yêu Nhi: “Thế nào, có thoải mái không?”

Diệp Yêu Nhi nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt chỉ cao tới ngực mình, nhẹ nhàng gật đầu, “Có chút... thoải mái.”

Diệp Diệt Đạo nhìn Diệp Trường Sinh, xác nhận lại một lần, là người mà hắn đánh không lại.

Không hổ là đi ra từ Kiếm mộ, hắn tâm phục khẩu phục.

Chương 19: Ngạc nhiên chứ, bất ngờ chứ

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Yêu Nhi, lại nói: “Người là Vô Lượng Kiếm Thể, tu luyện Vô Lượng Kiếm Quyết chỉ giúp người một chút mà thôi, kiếm kỹ trọng ý, không trọng hình, kiếm tùy ý mà động mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.”

Âm thanh vừa dứt.

Hắn đi về phía Tiêu Linh Khanh: “Có phục hay không, còn muốn đánh một trận nữa không?”

Tiêu Linh Khanh hơi híp mắt, giọng điệu lạnh lùng nói: “Chúng ta không sớm thì muộn sẽ còn đánh một trận nữa, đến lúc đó ta nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có biết vì sao người còn sống không?”

Tiêu Linh Khanh run lên: “Người không giết được ta?”

“Thật sự ngớ ngẩn, giết người dễ như trở bàn tay, sở dĩ lần này không giết người là bởi vì Diệp gia thiếu Hoang Cổ quốc các người một cái nhân tình.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói xong, ngừng tạm, vẻ mặt lạnh lùng trong nháy mắt: “Từ sau lần này, Diệp gia không nợ Hoang Cổ Thần Quốc các người nữa, nếu còn dám can rở ở Diệp gia, người sẽ phải chết không nghi ngờ.”

...

Trong Kiếm Mộ.

Diệp Thương Vân nghe vậy, trong lòng bèn hớn hở, ông chẳng ngờ Diệp Trường Sinh dùng có đôi ba câu là có thể giải quyết ân oán giữa Diệp gia và Hoang Cổ Thần Quốc.

Từ nay về sau, Diệp quan không còn nợ Hoang Cổ Thần Quốc gì nữa. Hay nói một cách khác, Hoang Cổ Quốc mà khiêu khích Diệp gia thì Diệp gia sẽ thẳng thừng xử lí, quyết không nường tay.

Lúc này...

Diệp Trường Sinh trở lại bên người Diệp Thương Vân: “Gia gia, Kiếm Trì tẩy lễ bao giờ thì bắt đầu?”

“Sắp rồi.” Diệp Thương Vân hơi ngần ra một lát, ông vô cùng vừa lòng bảo: “Tiểu tử này giữ nhiều bí mật quá, rốt cuộc người làm kiểu gì mà ra linh khí biến hóa như ban nãy thế?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Linh khí biến hóa? Tôn nhi đâu có làm được, ảo ảnh ban nãy xuất hiện là do công pháp của tôn nhi, có thời gian tôn nhi sẽ kể tường tận cho gia gia nghe.”

Diệp Thương Vân gật đầu, lớn giọng nói: “Trận thách chiến đã kết thúc, Kiếm Trì tẩy lễ sẽ bắt đầu ngay bây giờ, tất cả mọi người chuẩn bị.”

Vào lúc này.

Tiêu Linh Khanh từ từ đứng dậy, nàng ta lau đi vết máu bên khóe miệng, giơ tay bỏ một viên đan được vào miệng, đôi mắt nàng ta quỳnh quật như rắn độc, hoàn toàn là ánh mắt mà một đứa trẻ nên có.

Hắc Vô Diện xuất hiện bên người Tiêu Linh Khanh, bà ta thấp giọng nói: “Khanh Nhi, không được lỗ mãng, cứ tham gia Kiếm Trì tẩy lễ đã. Người bá sư Diệp gia hai năm là vì ngày hôm nay, dù thế nào cũng không thể để lỡ.”

Nói đến đây, bà ta ngừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục: “Cái tên Diệp Trường Sinh này quá thần bí, vừa nãy hẳn ta đánh bại người mà chẳng cần dùng đến kiếm.”

Tiêu Linh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đợi ta thôn tính được kiếm khí của Kiếm Trì, ta nhất định sẽ giết chết hẳn ta.”

Trong lòng nàng ta vô cùng rạch ròi, nếu như nàng ta không giết Diệp Trường Sinh, đạo tâm của nàng ta sẽ gặp khó khăn, đối với con đường tu luyện sau này của nàng ta chỉ có hại chứ không có lợi.

Tiếp đó, nàng ta dời bước đi về phía Kiếm Trì. Cùng lúc ấy, đệ tử của chư phong cũng đã lần lượt tiến vào Kiếm Trì, từng vòng kiếm khí xuất hiện bên người chúng đệ tử.

Vòng xoáy kiếm khí xung quanh mỗi người không giống nhau. Những kẻ có thực lực và kiếm thể lớn mạnh, vòng xoáy kiếm khí ngừng tụ quanh người bọn họ sẽ lớn, những kẻ ngược lại thì sẽ nhỏ hơn một chút.

Tiêu Linh Khanh tới bên Kiếm Trì, nàng ta thả người nhảy xuống, bóng người sa vào bên trong hồ. Trong chốc lát, khắp Kiếm Trì đều bắt đầu sục sôi cả lên.

Thậm chí kiếm khí tụ tập lại của ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Pháp Thiên và Diệp Diệt Đạo cũng đang điên cuồng chảy về phía Tiêu Linh Khanh.

Thấy vậy, sắc mặt của Diệp Thương Vân, các tộc lão và chư vị Phong chủ đều thay đổi. Trước kia khi Tiêu Linh Khanh chiếm đoạt kiếm khí của Diệp Yêu Nhi, bọn họ đã phát hiện ra manh mối, ban đầu bọn họ định ngăn cản không cho Tiêu Linh Khanh tiến vào Kiếm Trì, song lại sợ bị người ta đặt điều.

“Công pháp tu luyện của nàng ta không hề đơn giản, lại cộng thêm Vô Cấu Kiếm Thể của nàng ta nữa, xem ra Kiếm Trì tẩy lễ năm năm một lần này chỉ mình nàng ta là được hời thôi.”

Sắc mặt của các vị Phong chủ đều vô cùng khó coi, bọn họ vốn tưởng các đệ tử chư phong có thể giành được Kiếm Trì tẩy lễ mà thức tỉnh kiếm thể, từ đó nâng cao thực lực của chư phong.

Mà giờ lại để Tiêu Linh Khanh chiếm hời, chuyện này chẳng khác gì cải trắng nhà mình bị lợn phá nát.

Đúng là ghê tởm cùng cực.

Ánh mắt của Hắc Vô Diện lướt qua đám người Diệp gia, bà ta nói nhỏ: “Kiếm khí bên trong Kiếm Trì chỉ có thể thuộc về một mình Khanh Nhi, khi kiếm quyết bị cắn nuốt, tất cả kiếm khí đều không có chỗ mà lẫn trốn.”

Bên trong Kiếm Trì, Tiêu Linh Khanh nhìn kiếm khí đang không ngừng quy tụ lại ở phía xa xa, nàng ta lại hăm hở, nét mặt ngạo mạn vô cùng, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Diệp Trường Sinh đang ở bên ngoài Kiếm Trì: “Sao nào, người không dám xuống à?”

Chương 20: Ngạc nhiên chứ, bất ngờ chứ (2)

Diệp Trường Sinh nghe vậy bèn không lên tiếng, hắn chỉ yên lặng nhìn Tiêu Linh Khanh làm màu. Sở dĩ hắn không tiến vào Kiếm Trì là bởi hắn sợ sẽ ảnh hưởng đến lễ rửa tội Kiếm Trì của đệ tử Diệp gia.

Ai mà ngờ được Tiêu Linh Khanh lại khiêu khích hắn.

Ngực lớn thì mất não, cơ mà nàng ta cũng đâu có ngực.

Não là một thứ tốt, song tiếc rằng nàng ta lại không có. Nàng ta cứ âm thầm chiếm chút ít kiếm khí không được ư, cần gì phải tỏ vẻ đắc ý bừa bãi ở đây?

Diệp Trường Sinh quyết định chấm dứt vẻ ta đây của nàng ta, hắn ngồi trên mặt đất, hai cánh tay hơi giơ lên, ngay sau đó, một màn khiến người ta kinh sợ xuất hiện.

Trước ánh nhìn chăm chăm của mọi người, bên trong Kiếm Trì, kiếm khí xung quanh người Tiêu Linh Khanh đột nhiên thay đổi phương hướng và bay về phía Diệp Trường Sinh.

Không đúng.

Không chỉ có mỗi kiếm khí quanh thân Tiêu Linh Khanh mà tất cả kiếm khí trong Kiếm Trì đều quy tụ lại trên người Diệp Trường Sinh.

Trong chốc lát, Kiếm Trì trở nên trống rỗng.

Trên người tất cả mọi người đều không còn kiếm khí dù chỉ một chút, bọn họ ngồi thẳng trên tảng đá, nhìn ai cũng như hóa đá hết cả.

Khoét rỗng Kiếm Trì, chuyện này quả thực quá nghịch thiên.

Đừng nói chúng đệ tử trong Kiếm Trì, thậm chí đến cả Diệp Thương Vân và các tộc lão cũng đều ngây ra như phỗng. Hút cạn

Kiểm Trì là một chuyện chưa từng xảy ra trong mấy ngàn năm qua.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ thực sự không dám tin.

Ở phía không xa, Hắc Vô Diện trừng lớn hai mắt, vẻ mặt bà ta nguội như tro tàn. Lúc này, tâm tư của bà ta bùng nổ rồi.

Hút cạn Kiểm Trì chỉ trong chốc lát, đây là chuyện mà con người có thể làm ư?

Không biết Diệp Trường Sinh làm kiểu gì, song Hắc Vô Diện cực kì rõ ràng một chuyện, đó chính là tư chất của Diệp Trường Sinh mạnh hơn rất nhiều so với Tiêu Linh Khanh.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đang khống chế vòng kiếm khí trên đỉnh đầu, hắc nhân nhật nói: “Đệ tử Diệp gia nghe đây, xếp thành hàng, từng người một nhận lấy lễ rửa tội kiếm khí.”

Nói đến đây, ánh mắt hắc chợt lóe lên rồi dừng trên người Tiêu Linh Khanh: “Ngạc nhiên chứ, bất ngờ chứ?”

Tiêu Linh Khanh phấn nỗ đến nỗi sắp nứt cả vành mắt, nàng ta tức giận nói: “Ta phải giết chết người.”

Một bóng người vọt lên từ trong Kiểm Trì, trường kiếm chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh. Diệp Trường Sinh thấy vậy bèn nói: “Chán sống rồi à? Lại cứ phải tìm chết!”

Hừ.

Một vệt ánh sáng màu bạc nhanh như chớp bay ra, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Tiêu Linh Khanh nhìn thấy kiếm quang thành linh xuất hiện, nàng ta không kịp tránh bèn bay ngược trở lại về phía sau, máu tươi lả tả rơi xuống ở những nơi mà nàng ta lướt qua.

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen nhanh chóng xông về phía Tiêu Linh Khanh, ánh mắt nham hiểm của bóng người ấy rơi trên người Diệp Trường Sinh, linh khí từ bóng tối tiến công về phía

hắn.

Bên trong Kiếm Mộ.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về phía Diệp Trường Sinh, các đệ tử của chư phong đã bắt đầu xếp thành hàng, chuẩn bị đón lấy tẩy lễ kiếm khí.

Đúng lúc ấy, sắc mặt Diệp Thương Vân trở nên âm u lạnh lẽo, ông tức giận nói: “Làm càn!”

Giọng nói của ông truyền đi, đồng thời thân ảnh của ông cũng biến mất tại chỗ. Một đạo tàn ảnh xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, quanh thân hắn nổi lên một luồng khí lạnh.

Khoảnh khắc ấy, linh khí đánh lên Diệp Trường Sinh cứ thế hòa tan vào bên trong khí lạnh của Diệp Thương Vân.

“Làm hại tôn nhi của ta, lão phu há có thể bỏ qua cho người!”

Diệp Trường Sinh nói: “Gia gia không cần tức giận, chuyện này cứ giao cho tôn nhi xử lý!”

Chẳng ai ngờ được màn đánh lén từ trong tối ban nãy đã bị Diệp Trường Sinh phát hiện ra từ lâu. Ngay từ đầu hắn đã âm thầm huy động Tru Tiên Kiếm Trận, chuẩn bị chém giết Hắc Vô Diện.

Bất ngờ rằng Diệp Thương Vân lại đột nhiên ra tay giải trừ nguy cơ lần này, bằng không dưới công kích của Tru Tiên Kiếm Trận, chắc chắn Hắc Vô Diện sẽ chết.

Lúc này, hai cánh tay của Diệp Trường Sinh mở ra, hắn nhẹ nhàng vung tay, vòng linh khí trên đỉnh đầu như những con linh xà tách ra trong chốc lát, đoạn bay về phía các đệ tử chư phong.

Đệ tử chư phong lần lượt ngồi trên mặt đất, bắt đầu đón nhận tẩy lễ kiếm khí, trên mặt bọn họ đều tỏ vẻ biết ơn.

Rất rõ ràng, bọn họ đang biết ơn Diệp Trường Sinh.

Nếu không có Diệp Trường Sinh kịp thời ra tay, đừng nói tẩy lễ kiếm khí, e là đến cọng lông cũng chẳng còn.

Sau khi ban kiếm khí cho các đệ tử chư phong xong, Diệp Trường Sinh bước về phía Tiêu Linh Khanh. Lúc này, tình hình của Tiêu Linh Khanh rất xấu.

Tru Tiên Kiếm xuyên qua vai nàng ta, cả người nàng ta bị ghim trên tường đá của Kiếm Mộ. Hắc Vô Diện xuất hiện trước mặt nàng ta, định bụng rút Tru Tiên Kiếm xuống.

Chương 21: Nhiệm vụ hệ thống thành linh xuất hiện

“Ở Kiểm Mộ của Diệp gia lại có ý đồ giết ta, lá gan của các người lớn thật.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Hắc Vô Diện chậm chậm quay người, ánh mắt bà ta rơi trên người Diệp Trường Sinh: “Ban này dưới tình thế cấp bách, lão âu đã hành động đường đột, mong Diệp công tử chớ trách.”

Diệp Trường Sinh không lên tiếng, cổ tay hắc khê vẩy, một đường ánh sáng nhanh như chớp bay ra và xuyên qua bên vai còn lại của Tiêu Linh Khanh.

“Thật ngại quá, ta cũng hơi mất khống chế, mong các hạ lượng thứ cho!”

Sắc mặt Hắc Vô Diện khó coi vô cùng, bà ta quay đầu nhìn Tiêu Linh Khanh: “Diệp công tử, người cũng đã đả thương Khanh Nhi, chuyện này đến đây coi như kết thúc.”

Trong lòng bà ta cực kì phản nộ, song bà ta lại không dám ra tay với Diệp Trường Sinh. Ở đây là Kiểm Cung của Diệp gia, bà ta mà lại dám lỗ mãng lần nữa thì thực sự sẽ bị đàn áp bất cứ lúc nào.

Diệp Trường Sinh nói: “Chuyện giết ta há có thể nói bỏ qua là bỏ qua?”

Hắc Vô Diện lạnh lùng lên tiếng: “Lẽ nào Diệp gia tính khai chiến với Hoang Cổ Thần Quốc?”

Diệp Trường Sinh mỉm cười: “Đang lấy Hoang Cổ Quốc ra để áp chế ta đấy à?”

Nói đến đây, hắc liếc nhìn Diệp Thương Vân ở bên cạnh: “Gia gia, nếu khai chiến với Hoang Cổ Thần Quốc liệu Diệp gia có sợ chẳng?”

Diệp Thương Vân đáp: “Chiến là xong, nào có sợ chi?”

Nghe vậy, Hắc Vô Diện bèn tức giận nhìn Diệp Thương Vân: “Diệp tộc trưởng, chẳng lẽ ông thực sự định khai chiến với Hoang Cổ Thần Quốc? Thân là một vị tộc trưởng, chẳng lẽ ông không suy nghĩ cho Diệp gia ư?”

Sắc mặt Diệp Thương Vân bình tĩnh như nước lặng: “Làm hại đến tôn nhi của ta, khai chiến thì có hề gì?”

Hắc Vô Diện không ngờ thái độ của Diệp Thương Vân lại kiên quyết như vậy, ông chẳng chừa cho Hoang Cổ Thần Quốc chút ít mặt mũi nào. Bà ta biết nguyên nhân của chuyện này bắt nguồn từ Diệp Trường Sinh, ánh mắt bà ta thay đổi: “Không biết Diệp công tử muốn thế nào mới có thể thả Khanh Nhi rồi đi?”

“Ta tuy là trẻ con nhưng từ trước tới nay làm chuyện gì cũng luôn công bằng.” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói, hất nhấc tay, hai thanh kiếm Tru Thiên và Lục Tiên quay về bên người hắn.

Cơ thể Tiêu Linh Khanh trượt xuống khỏi bức tường đá, nàng ta nhìn Diệp Trường Sinh đang đi về phía mình bằng đôi mắt quý quyết, đột nhiên từ sâu bên trong linh hồn nàng ta dấy lên một cảm giác không mấy tốt đẹp.

Diệp Trường Sinh tới bên người Tiêu Linh Khanh: “Trước đây ta từng nói, ân huệ của Hoang Cổ Quốc đã được trả hết, nếu như người còn dám làm càn, ta bắt buộc phải giết người.”

Tiêu Linh Khanh tức muốn rách mắt, nàng ta phẫn nộ không thôi, nhìn như một con thú cái đang lên cơn: “Người dám giết ta, ta là Cửu công chúa của Hoang Cổ Quốc. Người mà giết ta, phụ hoàng ta sẽ san bằng Kiếm Châu của các người.”

Vẫn là cái màn quen thuộc đó.

Đầu tiên là lời thân phận của mình ra, tiếp đó thì chuyển qua phụ thân của nàng ta, nàng ta tính dọa ai đấy?

Diệp Trường Sinh đã quá sành cái chiêu này của nàng ta rồi.

“Ban nãy họa chẳng thực lực của ta không mạnh thì đã bị người giết chết rồi, đúng không? Làm người là phải biết giác ngộ, không phải bị mạo phạm thì chính là cho người ta mạo phạm.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ngón tay hắc khê búng, một luồng ánh sáng xuyên vào đan điền của Tiêu Linh Khanh.

Uỳnh.

Cơ thể của Tiêu Linh Khanh lại đụng lên tường đá một lần nữa, máu tươi phun ra khỏi miệng nàng ta, nàng ta đứt hơi khản tiếng nói: “Người... người phế kiểm thai của ta. Diệp Trường Sinh, ta mà còn sống thì nhất định sẽ không ngừng liều mạng với người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Yên tâm, người sẽ không có cơ hội đó đâu.”

Hắc Vô Diện kinh hãi và tuyệt vọng, bà ta không thể nào ngờ được rằng Diệp Trường Sinh còn dám phế cả kiểm thai của Tiêu Linh Khanh, một thiên tài tuyệt thế cứ như vậy gục ngã?

Lớn chuyện thật rồi.

Kiểm thai của Tiêu Linh Khanh bị hủy, Hoang Cổ Thần Quốc và Kiểm Châu của Diệp gia ắt sẽ nổ một trận đại chiến, bà ta cũng khó mà thoát thác sai lầm...

Bỗng Diệp Trường Sinh lại đi về phía Tiêu Linh Khanh, bóng người Hắc Vô Diện vụt qua, chắn ở trước mặt Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, người muốn đuổi tận giết tuyệt thật sao, không sợ sẽ mang tai ương ngập đầu đến cho Diệp gia à?”

Diệp Trường Sinh nói: “Giết nàng ta là tốt cho Hoang Cổ Thần Quốc của các người. Một kẻ hống hách và coi trời bằng vung như nàng ta thì chỉ có đem lại phiền phức lớn hơn cho Hoang Cổ Thần Quốc mà thôi. Giờ xử lí nàng ta cũng coi như một lần gọn gẽ cả đời nhàn hạ, đáng lẽ các người phải cảm ơn ta chứ.”

Hắc Vô Diện lại nói: “Khanh Nhi đã mất đi thứ trân quý nhất, hiện giờ cũng chỉ là một kẻ phế nhân, Diệp công tử vẫn không chịu buông tha ư?”

Trong lúc nói, giữa lòng bàn tay bà ta xuất hiện một mảnh huyền thạch, chuẩn bị bóp vỡ nó bất cứ lúc nào để thông báo cho Hoang Cổ Thần Quốc.

Chương 22: Có thủ đoạn

Đúng lúc này.

Trong lòng bàn tay của Tiêu Linh Khanh xuất hiện một lá bùa chú, chấp tay trước ngực bóp nát, thân mình biến mất ở trong Kiếm Trì.

Hắc Vô Diện quay đầu nhìn lại, vẻ lo lắng ở trên mặt tiêu tán, không ngờ tới Tiêu Linh Khanh sẽ sử dụng lá bùa Truyền Tống.

Diệp Trường Sinh thấy hơi lơ mờ, một người sống sờ sờ như Tiêu Linh Khanh cứ như vậy mà biến mất, người sống đại biến đấy à?

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy lá bùa Truyền Tống này.

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến một âm thanh nhắc nhở của hệ thống: “Ting, nhắc nhở chủ nhân, mở nhiệm vụ hệ thống, chém giết Tiêu Linh Khanh, có tiếp nhận ngay lập tức hay không.”

Diệp Trường Sinh run lên, đây coi như là cái nhiệm vụ gì vậy, Tiêu Linh Khanh đã là phế nhân, giết nàng ta chẳng qua chỉ là chuyện một kiếm.

Nếu không phải là nàng ta sử dụng lá bùa Truyền Tống, giờ phút này đã là người chết.

Nhưng mà nghĩ lại, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ như vậy, nhất định là có nguyên nhân của nó.

“Tiếp nhận nhiệm vụ ngay lập tức!” Diệp Trường Sinh không do dự chút nào.

“Ting, chúc mừng chủ nhân, tiếp nhận nhiệm vụ của hệ thống thành công, nhận được một phần thưởng của hệ thống, có nhận lấy ngay hay không.”

Tiếp nhận nhiệm vụ còn có phần thưởng ư?

Cũng đúng, hệ thống ngang tàng như vậy mới xứng với hẳn nhất, cuộc sống trâu bò không cần nói rõ lí do.

Diệp Trường Sinh không nhận lấy phần thưởng ngay, mà nhìn về phía Hắc Vô Diện trước mặt: “Chủ nhân của người đã trốn, rút đi, về sau đừng xuất hiện ở Kiếm Châu nữa, bằng không gặp người một lần, đánh người một lần.”

Sắc mặt của Hắc Vô Diện càng đen hơn, phất tay áo quay người, bay vút ra khỏi Kiếm Cung.

Nhìn bóng lưng người kia rời khỏi, Diệp Thương Vân đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, lần này người hủy diệt kiếm thai của Tiêu Linh Khanh, thù oán với Hoang Cổ Quốc càng kết càng sâu, nhưng mà, người không cần lo lắng, có gia gia và lão tổ ở đây, bất kỳ kẻ nào cũng đừng hòng làm người bị thương.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy thì tốt rồi, tiếp sau này ta tiếp tục bế quan ở Kiếm mộ, chuyện của Hoang Cổ Quốc phiền gia gia lo liệu.”

Đúng lúc này.

Diệp Tiêu Huyền xuất hiện ở nơi này, tầm mắt rơi trên người Diệp Trường Sinh: “Vì sao không trăm thảo trừ căn, thả hổ về rừng, sẽ dẫn tới mầm tai vạ vô tận.”

“Lão tổ, Trường Sinh cũng muốn giết nàng ta, nhưng mà nàng ta đã trốn mất.” Diệp Trường Sinh nói xong, ngừng tạm, lại nói: “Diệp gia có lão tổ trấn giữ, sẽ có cái mầm tai vạ gì chứ, lão tổ đừng nói cho ta, người sợ hãi Hoang Cổ Thần Quốc đấy.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thằng nhóc thú vị, dán nhãn cho lão tổ luôn đấy à? Nói thật cho người biết, xưa nay ta không sợ Hoang Cổ Thần Quốc, quá khứ, hiện tại, tương lai, đều không sợ.”

Nói đến đây, ông ngừng tạm, khoát tay: “Cho người, kiếm trận truyền tống, so với cái lá bùa Truyền Tống kia của nàng ta, mạnh mẽ gấp mấy chục lần.”

Diệp Trường Sinh nhận lấy kiếm trận truyền tống: “Vậy thì Trường Sinh không dám khách khí.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thằng nhóc nhà ngươi có bao giờ từng khách khí với ta.” Diệp Tiêu Huyền nhẹ giọng nói xong, tầm mắt xẹt qua trên người đệ tử chư phong trong sân: “Hôm nay lão hủ hiện thân từ Kiếm mộ, ngoại trừ muốn quan sát các người thức tỉnh kiếm thể ra, còn có một chuyện muốn tuyên bố.”

Mọi người nghe tiếng, trong nháy mắt xốc lại tinh thần hoàn toàn, Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Sau ngày hôm nay, Diệp gia không còn Thánh tử nữa, chỉ có thiếu chủ Diệp Trường Sinh.”

“Lệnh của Trường Sinh như pháp chỉ của ta, các người đã nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ!”

“Nghe rõ!”

...

Đệ tử chư phong và các tộc lão không có ý kiến gì đối với chuyện này, đến cả ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân cũng như thế.

Cường giả vi tôn, Diệp Trường Sinh thể hiện thực lực, làm bọn họ tâm phục khẩu phục.

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh: “Ta về Kiếm mộ trước, người chơi một hồi rồi cũng trở lại luôn đi.”

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn lão tổ rời khỏi, quay người nhìn về phía Diệp Thương Vân, mở lời dò hỏi: “Gia gia, mẫu thân của ta như thế nào rồi?”

Diệp Thương Vân nói: “Mẫu thân ngươi quay trở lại An gia, có An gia bảo vệ, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, người an tâm tu luyện là được rồi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, quay người chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên, đệ tử chư phong lần lượt đứng lên, đi đến trước mặt hắn, cùng cao giọng nói: “Đa tạ Thiếu chủ.”

“Đa tạ Thiếu chủ.”

“Không cần như thế, đã là binh sĩ của Diệp gia thì phải nỗ lực tu luyện, chớ có bôi nhọ uy danh của Diệp gia.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Tiếp theo, hắn đi đến bên cạnh Diệp Yêu Nhi và Diệp Diệt Đạo, Diệp Trường Sinh dừng lại: “Mỗi người đều có đạo thuộc về mình, dốc lòng tu luyện, tương lai các người có hi vọng.”

Nói đến đây, lòng bàn tay của hắn chỉ về phía trước, một thanh trường kiếm xuất hiện: “Thanh kiếm này tặng cho người, xem như lễ gặp mặt.”

Chương 23: Mở ra hệ thống ban thưởng

Diệp Diệt Đạo nhìn trường kiếm trước mắt, chính là Đẳng Xà Kiếm của Tiêu Linh Khanh lúc trước: “Cái này...”

“Tặng cho người, đừng ngại ngần, Diệt Thế Kiếm Đạo của người rất mạnh, ta tu chiến kiếm, máu nhuộm thương khung, nhất kiếm diệt thế, ngoài ta còn ai, ngộ đi!”

Đẳng Xà Kiếm trôi nổi trước mặt Diệp Diệt Đạo, tầm mắt của Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diệp Yêu Nhi, bấm tay một cái, một bản sách cổ xuất hiện: “Đây là Vô Lượng Kiếm Quyết, trên đó có chú giải và tư tưởng của ta, tặng cho người.”

“Các người dốc lòng tu luyện đi, con đường tương lai của chúng ta rất dài, thế giới lớn như vậy, chẳng lẽ các người không muốn đi xem, làm một chuyến rèn luyện bất chợt ư?”

Nhìn thấy bóng lưng của Diệp Trường Sinh biến mất, ánh mắt của hai người chứa sự kiên định như sắt, trong lòng âm thầm thề nhất định phải cố gắng gấp bội tu luyện, tranh thủ rút ngắn khoảng cách với Diệp Trường Sinh.

Trên mặt Diệp Thương Vân hiện lên một nụ cười vui mừng: “Thằng nhóc này, vừa thăng lên làm Thiếu chủ, là đã bắt đầu lung lạc lòng người.”

“Được lắm, có thủ đoạn!”

Bên ngoài Kiếm Cung.

Núi non mười vạn dặm kéo dài không dứt, nguy nga hùng vĩ mà tọa lạc ở đó, giống như hung thú đang ngủ đông, tản ra khí thế mạnh mẽ.

Dưới chân một ngọn núi đơn, một luồng ánh sáng rơi xuống từ trên hư không, chậm rãi tan biến dưới ánh nắng chiếu rọi, trong hoang dã, Tiêu Linh Khanh đứng lên, máu đọng lại trên khoe miệng tan biến, khuôn mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy, nhưng khói mù lúc trước đã tiêu tán, thay vào đó là hận ý vô tận.

Giờ khắc này.

Hắc Vô Diện nhìn Tiêu Linh Khanh trước mắt, cảm thấy run sợ vô cùng, ngay lúc vừa rồi, bà ta tận mắt nhìn thấy một luồng khí vô cùng mạnh mẽ xuất hiện ở bên trong cơ thể của Tiêu Linh Khanh.

Luồng khí kia căn bản không phải thứ mà bà ta dám trông mong, trong nháy mắt mà luồng khí biến mất, dư âm đã chấn bà ta thành trọng thương.

Trong lòng Hắc Vô Diện hiểu rõ vô cùng, cơ duyên của Tiêu Linh Khanh đã tới, đạt được truyền thừa của người mạnh như thế, coi như kiếm thai bị hủy, tương lai vẫn sẽ trở về đỉnh phong.

Trong một cái chớp mắt ngay khi bà ta vừa muốn mở miệng, Tiêu Linh Khanh nói: “Hắc bà bà, bà về Thần Quốc trước đi, nói cho phụ hoàng rằng ta rời đi một quãng thời gian, lúc thích hợp ta sẽ trở lại.”

Hắc Vô Diện vội vàng nói: “Khanh nhi, để cho ta đi theo bên cạnh người đi, bằng không một mình người ở bên ngoài, ta thật sự không yên lòng.”

“Người yếu như gà vậy, cũng xứng đi theo bên cạnh lão phu.” Một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai của Hắc Vô Diện, uy áp kinh khủng bao phủ mà xuống, mồ hôi lạnh trên trán của Hắc Vô Diện nhỏ giọt xuống, kiêng kỵ nhìn về phía nàng ta.

Lúc này, bà ta có cảm giác hô hấp của chính mình trở nên gấp gáp hơn, nhịp tim dường như có thể dừng lại bất cứ lúc nào: “Quấy rầy tiên bối, cáo từ.”

Mắt Hắc Vô Diện nhìn Tiêu Linh Khanh, quay người, mũi chân chạm nhẹ, sau mấy khoảnh khắc, biến mất ở vùng trời trong rừng rậm.

Bà ta vô cùng vô cùng vô cùng hiểu rằng, âm thanh đến từ trong cơ thể của Tiêu Linh Khanh có thể giết chết bà ta chỉ bằng một suy nghĩ nếu như mới vừa rồi bà ta không chịu đi khỏi.

Tiêu Linh Khanh dõi mắt trông về phía xa, nhìn chăm chú về hướng mà Hắc Vô Diện rời khỏi: “Tiền bối, người thật sự có thể

làm cho ta tu luyện một lần nữa?”

“Dĩ nhiên, nếu kiếm thai của ngươi không bị hủy, còn khó có thể tu luyện kiếm đạo của lão phu.” Người kia trầm giọng nói xong, ngừng tạm, tiếp tục nói: “Bây giờ rời khỏi nơi này trước đã, tìm một chỗ an toàn, lão phu giúp ngươi trùng tu kiếm đạo.”

Tiêu Linh Khanh quay người nhìn về Kiếm Cung nơi hư không phía xa, lại nói: “Tiền bối, ta còn có thể đi đến Kiếm Đế không?”

“Kiếm Đế, tu kiếm đạo của ta, tương lai của ngươi há lại đơn giản như Kiếm Đế vậy.”

Hai mắt Tiêu Linh Khanh lập loè, lửa giận hừng hực sôi trào: “Linh Khanh nguyện ý bái tiền bối làm sư, ngày sau theo sát tiền bối mà tu luyện.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại, vội vàng nói: “Còn không biết xưng hô với tiền bối như thế nào.”

Người kia lại nói: “Phong Kiếm, Nhậm Phiêu Miểu.”

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Sư phụ cũng là người của Hoang Cổ Thiên Vực ư?”

Nhậm Phiêu Miểu nói: “Không phải, lão phu đến từ chỗ nào, bây giờ ngươi vẫn chưa cần biết, ở một số thời khắc, biết đến càng nhiều, lại càng nguy hiểm.”

“Ngươi là Khí Vận Chi Tử, lão phu lựa chọn ngươi cũng có nguyên nhân, ngày sau tại ngươi tu luyện tới đỉnh phong, phải giúp lão phu tái tạo thân thể, ngươi có thể làm được hay không?”

Tiêu Linh Khanh vội vàng nói: “Sư phụ yên tâm, Linh Khanh nhất định sẽ giúp sư phụ tái tạo thân thể.”

Hiện tại tất nhiên là tất cả hi vọng của nàng ta đều ký thác trên người Nhậm Phiêu Miểu, đừng nói là tái tạo thân thể, bất kể là sai bảo nàng ta làm gì thì đều sẽ không do dự mà đáp ứng.

Chương 24: Mở ra hệ thống ban thưởng (2)

Chỉ cần có thể làm cho nàng ta trùng tu kiếm đạo, có cơ hội giết Diệp Trường Sinh, coi như trả giá lớn hơn nữa, nàng ta cũng sẽ không tiếc.

“Diệp Trường Sinh, chờ ta trở về, nhất định sẽ làm người phủ phục ở dưới chân, ta muốn làm cho toàn bộ Kiếm Cung hủy diệt.”

Tiêu Linh Khanh nhìn chăm chú vào Kiếm Cung rất lâu mới quay người, tan biến ở trong núi lớn, nàng ta mang theo sự nhục nhã và hận ý vô cùng tận mà rời khỏi, thề muốn huyết tẩy Kiếm Cung, chém giết Diệp Trường Sinh.

...

Kiếm Mộ.

Thân hình của Diệp Trường Sinh đập không tung bay rơi xuống, thấy Diệp Tiêu Huyền ngồi ngay ngắn ở dưới cổ thụ: “Lão tổ đang chờ ta à? Tại sao nhìn qua có vẻ lo lắng quá vậy?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Lão tổ đang lo lắng cái gì, người không biết à?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Có cái gì ghê gớm lắm mà phải lo lắng, lão tổ lập tức sẽ đột phá đến Đệ Giả tầng ba, có lão tổ phù hộ, Trường Sinh có gì phải sợ.”

“Lão phu tin người cái quỷ, thằng nhóc nhà người rất xấu!” Diệp Tiêu Huyền nói xong, cong ngón búng một cái, một miếng linh giới xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: “Người nhường cơ hội tẩy lễ ở Kiếm Trì lại cho đệ tử chư phong, bên trong miếng linh giới này có năm kiếm mạch, còn có ba cây Long Huyết Thảo, năm viên Đệ Linh Đan, coi như ban thưởng cho người.”

Diệp Trường Sinh nhận lấy linh giới: “Đa tạ lão tổ ban thưởng, vậy thì Trường Sinh đi bế quan.”

Diệp Tiêu Huyền khoát tay áo, tiếp tục nói: “Đi đi, đừng có mà ngủ đây.”

Xoẹt.

Diệp Trường Sinh đập không mà đi, xuất hiện ở trên Kiếm mộ, nhìn thanh kiếm lớn treo ngược trên không trung phía xa, ngồi xếp bằng, con người sâu thẳm như biển sao.

Tiếp đó.

Hắn lấy linh giới mà Diệp Tiêu Huyền đã cho ra, thần tâm khê động, kiếm mạch, Long Huyết Thảo, Đế Linh Đan xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đều là đồ tốt.

Thôn phệ kiếm mạch có thể tăng đẳng cấp của Kiếm đạo lên.

Thôn phệ Long Huyết Thảo có khả năng rèn luyện thân thể.

Dùng Đế Linh Đan lại có thể đột phá cảnh giới.

Bàn tay trắng nõn của Diệp Trường Sinh xẹt qua trước mặt, thu ba món đồ vào hệ thống, ngừng lại, hắn trầm giọng nói: “Hệ thống, ngay lập tức nhận phần thưởng.”

“Ting! Chúc mừng chủ nhân, nhận phần thưởng thành công, thu hoạch được...”

“Ting, chúc mừng chủ nhân, thành công nhận được phần thưởng của hệ thống, có được Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, đã để vào trong cột chứa đồ, có thể bắt đầu dùng để học tập bất kỳ lúc nào.”

Tiếng của hệ thống kết thúc.

Diệp Trường Sinh nhìn vào giao diện của hệ thống, quả nhiên thấy sách cổ Cửu Nhật Phần Thiên Quyền ở bên trong cột chứa đồ, bàn tay hắn khẽ nâng, sách cổ xuất hiện ở trong tay.

Lướt xem một lần bằng tốc độ cao, trên mặt hắn hiện lên vẻ mừng như điên, khóe miệng hơi co rúm xuống, có cần biến thái đến như

vậy hay không?

Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, tổng cộng chia làm chín tầng, mỗi một tầng tu luyện đến đại thành là có thể ngưng tụ ra một vòng Xích Nhật.

Chín tầng đỉnh phong, Cửu Thiên buông xuống, dung hợp làm một, một quyền đánh ra, có thể phá nát tinh thần, đốt trời nấu biển.

Quyền pháp mạnh mẽ đến mức có chút không hợp lẽ thường.

Nhưng yêu cầu để tu luyện cũng cực kỳ hà khắc, muốn tu luyện Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, đầu tiên cường độ thân thể nhất định phải đủ tiêu chuẩn.

Thứ hai, nhất định phải thôn phệ Xích Nhật tinh hoa để dùng.

Cuối cùng, phải có được một ngọn thiên địa thần hỏa, mới có thể chân chính phóng thích uy lực của Cửu Nhật Phần Thiên Quyền.

Càng gian nan như vậy, Diệp Trường Sinh càng cảm thấy hứng thú.

Sau khi khắc quyền pháp vào trong đầu, hắn nắm sách cổ nhét lại vào bên trong hệ thống, thân ảnh bay lên trong nháy mắt, hạ xuống từ đỉnh Kiếm mộ, xuất hiện ở trước mặt Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: “Không phải là định bế quan à?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, chỗ nào có thiên địa thần hỏa vậy, Diệp gia chúng ta có hay không?”

Diệp Tiêu Huyền giật mình nhìn Diệp Trường Sinh: “Vì sao đột nhiên hỏi thiên địa thần hỏa? Diệp gia chúng ta là kiếm đạo thế gia, đệ tử đều là Kiếm Tu.”

Nói đến đây, ông tạm ngừng, tiếp tục nói: “Thiên địa thần hỏa, chính là thứ thông với thiên địa, xưa nay là thứ mà Luyện Dược sư, Luyện Khí sư thích nhất, thứ hai chính là Hoang Cổ Thần Quốc.”

Diệp Trường Sinh lại giật mình, mở lời dò hỏi: “Lão tổ, vì sao Hoang Cổ Thần Quốc lại cần thần hỏa?”

Diệp Tiêu Huyền giải thích: “Bởi vì thể chất của bọn họ, thể chất mạnh nhất của Hoang Cổ Thần Quốc là Cửu Long Thánh Thể, thánh thể này muốn đạt được thành tựu lớn thì nhất định phải có được Long Huyết và thần hỏa, trong huyết mạch của Hoang Cổ Thần Quốc đã chứa Long Huyết rồi, cho nên thần hỏa trở thành thứ mà bọn họ cần phải có.”

Nói đến đây, ông ngừng tạm, tiếp tục nói: “Hiện tại vị lão tổ của hoàng thất Hoang Cổ Thần Quốc kia có được một ngọn thiên địa thần hỏa, hình như là U Minh Thú Hỏa, tại Thần Hỏa bằng bài danh vị cuối cùng.”

Chương 25: Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, Nhất Quyền Nhất Nhật

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Lão tổ, trên bảng xếp hạng thiên địa thần hỏa có tổng cộng bao nhiêu ngọn, mạnh nhất là cái nào.”

Diệp Tiêu Huyền suy nghĩ trong một chớp mắt: “Trên bảng xếp hạng thần hỏa có tổng cộng mười tám ngọn thần hỏa, thần hỏa mạnh nhất tên là Đế Thiên Viêm, nhưng cũng chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Đương nhiên, tinh vực mệnh môn, thần hỏa tinh khiết tuyệt không chỉ có mười tám ngọn, chẳng qua là có rất nhiều ngọn chưa từng bị người ta phát hiện.”

“Tại sao thẳng nhóc nhà ngươi lại đột nhiên hỏi thiên địa thần hỏa, chúng ta là Kiếm Tu, xưa nay không cần thần hỏa.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng: “Học không bờ bến mà, bây giờ cháu còn nhiều điều chưa hiểu, lão tổ có thể nói cho cháu biết nơi nào có thần hỏa vô chủ hay không.”

“Có một nơi thật sự có thiên địa thần hỏa!” Con người của Diệp Tiêu Huyền sáng lên, ngừng tạm, lại nói: “Nghe đồn ở chiến trường Thiên Vực có một ngọn thần hỏa, hình như là Tử Vi Thiên Hỏa xếp thứ chín trên bảng xếp hạng thần hỏa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, ta có thể đi vào chiến trường Thiên Vực hay không?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Dĩ nhiên là được, bảy năm về sau là lúc mà chiến trường Thiên Vực mở ra, khi đó cháu đã đến năm vũ thục, nếu như cảnh giới của cháu đạt đến Thánh Giả, lão tổ đồng ý cho cháu đi tới chiến trường Thiên Vực.”

“Trường Sinh hiểu rõ!” Bóng dáng của Diệp Trường Sinh quay trở lại đỉnh của Kiếm mộ, ngồi xếp bằng, cả người lâm vào trong minh tưởng.

...

Hoang Cổ Thần Quốc.

Một bóng người xuất hiện trong hoàng cung, vội vàng mà đi, hướng về phía ngự thư phòng.

Tiêu An Bình biết được Hắc Vô Diện trở về, sau khi tuyên bà ta vào điện: “Dược sư, vì sao chỉ có một mình người trở về, Tiểu Cửu hiện ở nơi nào.”

Hắc Vô Diện khom người vái chào, thanh âm khẽ run nói: “Bẩm bệ hạ, Khanh nhi đi rồi, nói thời cơ chín muồi, nàng sẽ trở lại.”

Tiêu An Bình phát giác được một chút manh mối: “Dược sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trẫm phải biết mọi thứ.”

Hắc Vô Diện không dám giấu giếm chút nào, nói toàn bộ chuyện xảy ra ở Kiếm Cung cho Tiêu An Bình biết, về mặt lão ta cực kỳ khó coi: “Người nói là thần tử số không của Diệp gia, một kích đánh bại Tiểu Cửu ngay lập tức, còn hủy kiếm thai của con bé?”

“Xác thực như thế.” Thân mình của Hắc Vô Diện cong lại như tôm, tiếp theo lại nói: “Bệ hạ, lão nô bảo vệ bất lực, kính xin bệ hạ trị tội.”

Tiêu An Bình nói: “Diệp Trường Sinh kẻ này có Hỗn Động Kiếm Thể, không nên trưởng thành mới đúng, Hoang Cổ Thiên Vực sớm đã không có Hỗn Động Chi Khí, hẳn kiếm thể phải là phế thể.”

Nói đến đây, biểu cảm của lão ta trở nên trầm trọng, tiếp tục nói: “Trẫm hoài nghi nó không phải là Hỗn Động Kiếm Thể, bằng không thì sẽ không trưởng thành nhanh như vậy, như lời mà người nói, kẻ này ít nhất đã là Tôn Giả tầng bốn, đứa nhóc kia mới mấy tuổi đã yêu nghiệt đến mức này, rốt cuộc Diệp gia đang giấu giếm điều gì?”

“Còn về Tiểu Cửu, con bé đạt được cơ duyên thuộc về chính mình, tương lai vẫn không thể đo lường như cũ, Dược sư lui xuống đi nghỉ ngơi đi.”

Nhìn Hắc Vô Diện quay người rời đi, Tiêu An Bình tan biến trước long án trong nháy mắt, lại xuất hiện là ở giữa một sườn núi, lão ta khom người vái chào, bái nói: “Lão tổ, An Bình có tin tức quan

trọng cần bầm báo!”

Trong giây lát.

Một cánh cửa đá được mở ra.

Tiêu Bắc Huyền mang theo một vị thiếu niên áo trắng đi ra: “An Bình, có tin tức quan trọng gì!”

Tiêu An Bình lạy thưa: “Bầm lão tổ, là tin liên quan tới thiếu chủ của Diệp gia.”

Đỉnh Cửu Long.

Mây mù lượn lờ, vô cùng tiên khí, đây là Hoang Cổ Thần Quốc, đất tổ, cũng là nơi Tiêu Bắc Huyền tu luyện.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền xuất hiện: “Nói nghe thử xem, thiếu chủ Diệp gia thế nào.”

Tiêu An Bình nói: “Thưa lão tổ, ngày trước tại Kiểm Mộ của Diệp gia, Tiểu Cửu bị kẻ này đánh bại bởi một kiếm chỉ trong giây lát, hơn nữa còn để cho hắn hủy đi kiểm thai.”

Tiêu Bắc Huyền nghe thế, uy áp khủng bố tỏa ra quanh thân: “Kẻ hủy đi kiểm thai của Tiểu Cửu, tương đương với hủy đi một mảnh thánh thể của Tiêu gia ta, Diệp gia thật to gan, việc này tuyệt đối không thể để yên.”

Tiêu An Bình lại nói: “Lão tổ, An Bình nghi ngờ là Diệp gia cố ý tung tin tức giả, nói thiếu chủ Diệp Trường Sinh là Hỗn Độn Kiểm Thể, trên thực tế hắn không hề như thế, đây chỉ là để che dấu tai mắt người ngoài thôi.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Hỗn Độn Kiểm Thể, là thánh thể, cũng là phế thể, hắn không thể nào đánh bại Tiểu Cửu chỉ bằng một kiếm.”

“Diệp gia che giấu thân phận của kẻ này, mục đích vô cùng rõ ràng, chính là muốn bảo vệ hắn, đáng tiếc đời này, Diệp gia nhất định sẽ bị xóa tên khỏi Thiên Vực.”

Nói đến đây, lão cúi xuống, tiếp tục nói: “Hiện tại Tiểu Cửu đâu

rồi.”

Chương 26: Ta không biết, ta cũng không dám hỏi

“Thưa lão tổ, sau khi Tiểu Cửu rời khỏi Kiếm Cung thì có được cơ duyên ngẫu nhiên, nhận được truyền thừa từ một vị cường giả siêu cấp, sau đó nàng rời đi, nói là thời cơ chín muồi sẽ quay trở lại.”

“Ha ha, đến ông trời cũng phù hộ Tiêu gia, phù hộ Thần Quốc, lão già ta đã nói rồi, Tiểu Cửu là con cưng của trời, sao có thể dễ dàng rơi đài như vậy.”

Tiêu Bắc Huyền cười nói, ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên áo trắng đứng ở bên: “Thiên Hỏa, người đã đến cảnh giới Hoàng Giả, thêm một năm nữa là Bí Cảnh Hỏa Vân Sơn sẽ mở ra, người ra ngoài rèn luyện thử đi.”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Thiên Hỏa đã rõ.”

Tiêu Bắc Huyền lại nói: “Lần này đến Hỏa Vân Sơn, người nhất định phải đạt được Thất Thái Hỏa Linh, để chuẩn bị cho người tiến vào Chiến Trường Thiên Vực, vị trí Thần Hỏa thứ chính, lần này nhất định phải thuộc về người.”

Tiêu Thiên Hỏa gật đầu: “Lão tổ, Bí Cảnh Hỏa Vân Sơn mở ra, Diệp gia tại Kiếm Châu sẽ phái người đi trước chăng?”

Tiêu Bắc Huyền lắc đầu: “Chắc là không, Diệp gia đều là kiếm tu, bọn hắn không cần Hỏa Linh.”

Tiêu Thiên Hỏa lại nói: “Vậy Chiến Trường Thiên Vực thì sao, Diệp gia sẽ đi chứ?”

“Đương nhiên!”

“Thiên Hỏa hiểu rồi, Thần Hỏa tại Chiến Trường Thiên Vực lần này, sẽ là của ta, mạng của kiếm tu Diệp gia, cũng là của ta, nhất là vị thiếu chủ của Diệp gia đã hủy diệt kiếm thai của Tiểu Cửu.”

Tiêu Thiên Hỏa trầm giọng nói xong, lại cúi đầu, nói: “Lão tổ,

Thiên Hỏa đi tu luyện trước, lão tổ và phụ hoàng chắc còn có chuyện muốn nói.”

Nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, Tiêu Bắc Huyền hết sức hài lòng gật đầu: “Đứa nhỏ Thiên Hỏa này, thật sự là quá xuất sắc.”

Tiêu An Bình nói: “Có thể nhận được sự khen ngợi từ lão tổ chính là phúc của Thiên Hỏa.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Một năm sau, chiêu cáo thiên hạ, phong Thiên Hỏa làm Thái Tử Thần Quốc, cũng là Hoàng Đế kế tiếp nhiệm đời tiếp theo, người không có ý kiến gì chứ.”

“Tất cả đều nghe lão tổ sắp xếp!” Tiêu An Bình nói xong lại nói tiếp: “Lão tổ, thế việc Diệt gia hủy đi kiếm thai của Tiểu Cửu phải xử lý thế nào ạ.”

Tiêu Bắc Huyền nheo đôi mắt, lạnh lùng nói: “Nghe nói mấy năm qua kiếm tu của Diệt gia lại bắt đầu phát triển, để Phệ Linh ra tay, tiêu diệt toàn bộ các tu sĩ của Diệt gia đi rèn luyện tại các châu.”

“Mặt khác, ban hành Thần Quốc Lệnh, bảo tộc trưởng Diệt gia đích thân tới Thần Quốc, giải thích chuyện này với Tiêu gia chúng ta.”

Tiêu An Bình nói: “An Bình sẽ đi làm chuyện này!”

...

Một tháng sau.

Kiểm Mộ.

Ánh mắt Diệt Tiêu Huyền rơi vào trên người Diệt Trường Sinh, bước chân vẫn không ngừng chuyển động, chuyện đã xảy ra trong một tháng qua, khiến ông nghĩ mãi không ra.

Rõ ràng là kiếm tu, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn trên Kiểm Mộ, có ban ngày, cũng không có ban đêm, đây là muốn làm gì?

Thời gian năm năm, ông chưa từng thấy Diệt Trường Sinh sờ qua kiếm, không luyện kiếm, không tỉnh kiếm, thế con mẹ nó sao còn

là kiếm tu?

Thật sự là vợ chết người ta.

Nhưng Diệp Tiêu Huyền không dám đi đến quấy rầy Diệp Trường Sinh, bởi vì linh khí trên người hắn dao động cực mạnh, ông sợ tùy tiện quấy rầy, sẽ khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Đúng lúc này.

Diệp Thương Vân rơi xuống từ trên trời, ông liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh, khom người vái chào Diệp Tiêu Huyền xong mới nói: “Lão tổ, Trường Sinh đang làm gì vậy?”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, không nói gì, giống như đang nói, ta cũng không biết, ta cũng không dám hỏi.

Im lặng trong khoảnh khắc, ông lại mở lời: “Thương Vân, người đến Kiếm Mộ có chuyện gì?”

Diệp Thương Vân nói: “Thưa lão tổ, ta có lấy được một thanh kiếm tại hội đấu giá, mang đến cho lão tổ xem thử.”

Diệp Tiêu Huyền nhận thanh cổ kiếm mà Diệp Thương Vân đưa tới, xem kỹ càng một lúc lâu, lông mày nhíu chặt, nói: “Kiếm này có phong cách cổ xưa tang thương, tản mát ra một luồng kiếm khí khiếp người, chắc là một thanh thần kiếm.”

“Có điều, rốt cuộc nó ở cấp độ gì, phẩm chất thế nào, hãy tìm thời gian đưa cho Trường Sinh xem thử, nó càng hiểu kiếm hơn lão phu.”

“Lão tổ, tìm Trường Sinh có chuyện gì ạ!” Tiếng Diệp Trường Sinh đột nhiên truyền đến.

Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh đang đứng thẳng trên Kiếm Mộ, áo trắng bay cao, khí tức thu lại, y như phàm nhân.

Sau đó.

Hắn đột nhiên bay lên trước, cưỡi gió mà đi, đi tới bên cạnh hai

người Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, gia gia người đạt được một thanh kiếm, con xem xem nó có cấp độ, phẩm chất gì.”

Diệp Trường Sinh chớp mắt nhìn, “Thấy được ạ, cơ mà lão tổ với gia gia phải giúp Trường Sinh một chuyện đã.”

“Chuyện gì!”

“Chuyện gì!”

Hai người đồng thời lên tiếng.

“Thật ra chuyện rất đơn giản, hai người giúp Trường Sinh tìm một luồng Thần Hỏa, Trường Sinh không kịp chờ đến Chiến Trường Thiên Vực bên kia, nhất định phải nhanh chóng tìm được một nhánh Thần Hỏa.” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Chương 27: Ta không biết, ta cũng không dám hỏi (2)

Diệp Tiêu Huyền tỏ vẻ hoang mang: “Trường Sinh, người là kiếm tu, nên tìm một thanh kiếm làm bạn, vì sao cả ngày chỉ muốn tìm Thần Hỏa hử?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, việc này rất quan trọng, sau này lão tổ tự nhiên sẽ hiểu!”

Diệp Tiêu Huyền than nhẹ một tiếng: “Được rồi, xem kiếm trước, sau đó bảo gia gia người phái người ra ngoài tìm!”

Không phải ông không muốn tìm Thần Hỏa cho Diệp Trường Sinh, mà là chỉ sợ hấn chơi thích ý quá mà bỏ bê kiếm thể của mình, vậy thì mất nhiều hơn được rồi.

Diệp Trường Sinh nhận thanh cổ kiếm, quan sát rất lâu, sau đó vung tay lên, trực tiếp ném thanh cổ kiếm ra ngoài.

Cổ kiếm xuyên qua hư không, bay ra ngoài Kiếm Cung, hóa thành một luồng ánh sáng biến mất trong tầm mắt ba người.

“Lão tổ, gia gia, hai người bị người ta lừa rồi, thanh thanh kiếm kia đúng là đã có độ tuổi lâu đời, cấp độ và phẩm chất ít nhất cũng ở bậc Thần Kiếm, nhưng hiện tại nó chỉ còn lại một nhánh kiếm khí cuối cùng, không dùng được nổi một canh giờ, nó sẽ biến thành một thanh sắt vụn.”

Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân gật đầu: “Thì ra là thế!”

Cùng lúc đó.

Trong hư không, mộ bóng dáng đang bay tới gần Kiếm Cung, đột nhiên hấn hai mắt mở to, trên mặt nổi lên vẻ hoảng sợ.

Má nó, cái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ là sao rơi ư, không đúng, ban ngày ban mặt làm gì có sao rơi.

Mẹ nó, là kiếm!

Tiên sư nó là ai ném kiếm loạn vậy...

Người tới còn chưa nói xong, ánh kiếm đã xuyên qua thân thể nó, một người một kiếm trực tiếp rơi xuống dưới.

Trước khi ý thức tan rã, người tới vẫn không nghĩ ra, vì sao lại đột nhiên bay tới một thanh kiếm, chẳng lẽ Diệp gia biết hắc tới truyền Thần Quốc Lệnh?

...

Kiếm Mộ.

Diệp Trường Sinh không biết mình tiện tay ném một thanh kiếm, lại giết chết người truyền lệnh của Hoang Cổ Thần Quốc.

Thật sự là một chuyện trùng hợp.

Các người tin không.

Diệp Trường Sinh thấy Diệp Thương Vân chuẩn bị rời đi: “Gia gia, chờ một chút.”

Diệp Thương Vân quay đầu nhìn lại: “Trường Sinh, người yên tâm, hiện tại gia gia sẽ đi sắp xếp người, tìm tin tức về Thần Hỏa cho người.”

Diệp Trường Sinh cất bước tiến lên, tay nhỏ hơi hướng về phía trước: “Gia gia, lão tổ, vừa rồi thanh kiếm kia đã hoàn toàn hư hao, không còn tí ti giá trị nào nữa.”

Nói đến đây, hắc cúi xuống, tiếp tục nói: “Có điều, thanh kiếm kia cũng không phải không có chút giá trị nào.”

Lúc này.

Trong lòng bàn tay hắc xuất hiện một tia sáng, là dáng vẻ của một thanh kiếm, ánh mắt Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân đồng thời rơi vào trên lòng bàn tay hắc.

“Đây là...”

“Kiếm Linh bị phong ấn!” Diệp Tiêu Huyền kinh ngạc hô lên.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thanh kiếm kia là phế kiếm không thể nghi ngờ, chắc là bị người ta cố ý phong ấn rồi.”

“Gia gia, tặng người Kiếm Linh bị phong ấn này, sau khi cởi bỏ phong ấn, Kiếm Linh có thể để người sử dụng, sẽ có có trợ giúp rất lớn đối với tu vi của người.”

Diệp Thương Vân ghé mắt nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền, người sau trầm giọng nói: “Trường Sinh tặng cho người, người cứ cầm mà dùng.”

Diệp Trường Sinh đặt Kiếm Linh bị phong ấn vào trong tay Diệp Thương Vân, sau đó xoay người bay lên trời, trở lại đỉnh Kiếm Mộ.

Diệp Thương Vân thu Kiếm Linh bị phong ấn lại, lo lắng trùng trùng nói: “Lão tổ, đứa nhỏ Trường Sinh này cái gì cũng giỏi, sao chỉ không thích kiếm đạo thế, hẳn cứ ngồi mãi trên Kiếm Mộ, rốt cuộc là đang làm cái gì.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Chắc là ngủ đi, nhiều lần ta phát hiện ra hắn đang ngủ, có lẽ đó là chỗ khác biệt giữa thiên tài và người bình thường.”

“Người đi xuống giúp Trường Sinh tìm tung tích của Thần Hỏa, nếu hắn cần, Diệp gia chúng ta không tiếc trả giá đắt để giúp hắn tìm được.”

Diệp Thương Vân khom người cúi chào: “Lão tổ yên tâm, Thương Vân xin đi làm.”

...

Hai tháng sau.

Trên bầu trời Kiếm Châu.

Một chiếc thuyền phi hành xuất hiện, cờ bay phấp phới, cưỡi gió vù vù, trên lá cờ có viết một chữ ‘An’.

Trên sàn tàu.

Hai bóng hình xinh đẹp đứng đó, trong mắt các nàng lóe lên ánh sáng, chăm chú nhìn vào đảo nổi và cung điện phía trước, trong đó một nữ tử có tuổi lớn hơn mở lời nói: “Lạc Nhi, người thật sự định định hôn ước với thiếu chủ Diệp gia ư?”

An Lạc Nhi nhìn Lý Ngưng Tuyết, vẻ mặt kiên cường nói: “Sự tử, tử cho rằng ta sẽ làm thế à? Đến bây giờ ta còn chưa từng trông thấy thiếu chủ Diệp gia trông như thế nào, nếu hắn là người quái dị thì phải làm sao bây giờ?”

Lý Ngưng Tuyết nói: “Lạc Nhi, người và Ngạo Thiên mới đúng là một đội trời đất tạo nên, thực lực của Thanh Long Thần Quốc bỏ xa Diệp gia.”

Nói đến đây, nàng cúi xuống, tiếp tục nói: “Ngạo Thiên chính là Thái Tử Thanh Long, tương lai tươi sáng vô hạn, há là người mà Thiếu chủ Diệp gia có thể đánh đồng.”

An Lạc Nhi nói: “Về ngoài Long Ngạo Thiên còn được, miễn cưỡng có thể chấm cho bảy mươi điểm, có điều thực lực quá yếu, đạo lữ sau này của ta, nhất định phải là một người hàng đầu dưới bầu trời này, lần này đến Diệp gia là vì hoàn thành nhiệm vụ, nếu không tiểu di sẽ đến chỗ phụ thân ta mách lẻo.”

Chương 28: Vị hôn thê, Hắc Thiên Quân

Chương

Lý Ngưng Tuyết nói: “Sau khi kết thúc việc này, người sẽ phải quay về Học Phủ Thiên Cung?”

An Lạc Nhi nói: “Đương nhiên, ta còn chưa hoàn thành xong bài vở, mấy năm tới đều phải sống ở Thiên Cung.”

Vừa dứt lời.

Một con thú phi hành xuất hiện trên boong thuyền, bên trên là một thiếu niên cầm y đoan trang đứng đó, phong tuấn lỗi lạc, xuất trần phiêu dật.

An Lạc Nhi xoay người nhìn: “Sở Trần sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?”

Sở Trần nói: “Ta đến Kiếm Châu rèn luyện, vừa hay biết được Lạc Nhi đến Diệp gia trước, nên muốn đi cùng muội, xem thử xem rốt cuộc thế gia kiếm đạo hàng đầu Kiếm Châu là thế nào.”

An Lạc Nhi còn chưa kịp nói chuyện, Lý Ngưng Tuyết ở bên đã vội vàng nói: “Thì ra là Sở sư đệ, nếu đã đến rồi, thế thì cùng đi đi.”

Bóng dáng Sở Trần bay vút lên không trung, sau đó xuất hiện ở trên sàn tàu, hắn ta trao đổi ánh mắt với Lý Ngưng Tuyết: “Nghe nói Ngạo Thiên sư đệ thêm một năm nữa là xuất quan rồi, đến lúc đó Lạc Nhi bảo Ngạo Thiên dẫn chúng ta đến Thanh Long Thần Quốc dạo chơi đi.”

An Lạc Nhi nói: “Có lẽ ta không có thời gian đâu, sau khi đến Diệp gia, sư phụ bảo ta về bế quan năm năm.”

Sở Trần nói: “Vậy thì chờ Lạc Nhi xuất quan chúng ta lại đi, dù sao Ngạo Thiên là Thái Tử Thanh Long, chúng ta đến lúc nào mà chẳng được.”

...

Kiểm Mộ.

Bóng dáng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, ông chậm rãi ngồi xuống nói: “Trường Sinh, mẫu thân người đã trở lại, còn dẫn về cho người một vị hôn thê.”

“Tiểu cô nương kia chính là hòn ngọc quý trên tay An gia, tiểu tử người rất có phúc đó nha.”

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng: “Lão tổ là đang hâm mộ Trường Sinh ư? Thật ra lão tổ hãy còn tinh như rồng khỏe như hổ, cũng có thể tìm tình yêu đích thực của mình.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Năm năm trôi qua, lão tổ rời khỏi Kiểm Mộ tổng cộng mười lần, nhưng mỗi lần trở về trên người lại có mùi son, lại còn không lần nào giống lần nào.”

“Lão tổ, che dấu cũng đủ sâu đó, ta rất hiếu kỳ không biết nữ nhân đứng sau lưng lão tổ sẽ là dạng người thế nào.”

Diệp Tiêu Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, cảm thấy vô cùng giật mình, không nghĩ tới thế này mà cũng bị hắn phát hiện.

Khụ khụ.

Ông xấu hổ ho khế: “Được rồi, người không cần tu luyện nữa, thu dọn đồ đạc đến Kiểm Cung đi.”

“Sau đó, ở bên cạnh mẫu thân người vài ngày, dành nhiều thời gian ở bên vị hôn thê của người.”

“Đã mấy năm không gặp, cũng không biết mẫu thân thế nào rồi.” Diệp Trường Sinh nói xong, nhìn Diệp Tiêu Huyền nói: “Lão tổ, ta đi đây.”

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Diệp Tiêu Huyền thì thào: “An gia, Long gia, Lý gia, Sở gia, quan hệ phức tạp như vậy, vì sao cứ bắt Trường Sinh bị liên lụy vào trong đó?”

Bên ngoài Kiểm Cung.

Thuyền phi hành dừng lại.

An Mộng Quân, An Thanh Thi đi xuống từ trên sàn tàu, hai người dẫn An Lạc Nhi, kế đó là Lý Ngưng Tuyết, Sở Trần, cùng với vài vị tùy tùng đi xuống.

Đoàn người đi đến Kiếm Cung, dọc đường đi, đệ tử Kiếm Cung đều xì xào bàn tán.

Đi trong đám người.

Lý Ngưng Tuyết thấp giọng nói: “Diệp gia Kiếm Châu bình thường quá nhỉ? Kiếm Cung còn không bằng một nửa Huyết Cung của Lý gia chúng ta, linh khí mỏng manh như vậy, thật không biết đệ tử Diệp gia tu luyện thế nào.”

Sở Trần nói: “Đúng vậy, cả đoạn đường đi tới đây, nhìn thấy đệ tử Diệp gia, đều là mấy tên vô dụng có tư chất không tốt, cứ có cảm giác người ngoài đánh giá Kiếm Cung quá cao rồi.”

Nói đến đây, hắn ta cúi xuống, tiếp tục nói: “Thế gia như vậy mà bồi dưỡng ra được Thần Tử có năng lực rất mạnh ư? Lạc Nhi chính là nữ nhân của Ngạo Thiên, há là người mà Thần Tử Diệp gia có thể dòm ngó.”

Lúc này, một lão giả tiến lên, đi tới bên người Sở Trần, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Thiếu chủ, đừng nên xem thường Diệp gia.”

Sở Trần trừng lão giả: “Sở bá, người thật sự là càng già lá gan càng nhỏ, có phải người lại định nói đến cái lúc Diệp gia trời sinh dị tượng không, nói cứ như ai đó sinh ra không có dị tượng vậy.”

Rất nhanh, mọi người đã đến bên ngoài Kiếm Cung, An Mộng Quân thấy Diệp Thương Vân đi ra thì vội vàng hạ thấp người cúi chào, “Bái kiến phụ thân.”

“Bái kiến Diệp tộc trưởng.”

“Bái kiến Diệp gia gia.”

Ánh mắt Diệp Thương Vân nhìn thoáng qua mọi người, trầm giọng nói: “Trở về là tốt rồi, đã phái người thông báo với Trường Sinh, hắn sẽ nhanh chóng tới thôi.”

Sau đó ông tiếp tục nói: “Mời chư vị vào Các Nhất Tự.”

Đúng lúc này.

Một trưởng lão ngoại viện xuất hiện trước Kiếm Cung, vẻ mặt có hơi bối rối, nhìn về phía Diệp Thương Vân nói: “Tộc trưởng, Hắc Thiên Quân của Hoang Cổ Thần Quốc đến đây.”

...

Kiếm Cung.

Trưởng lão ngoại viện vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng ra ngoài bầu trời Kiếm Cung, Hắc Thiên Quân của Hoang Cổ Thần Quốc, đó chính là một vị vô cùng có danh tiếng tại một trăm lẻ tám châu của Thiên Vực.

Chương 29: Tin không, ta cho người một kiếm nữa

Hắc Thiên Quân giống như người Địa Phủ phái tới lấy mạng người, vùng đất thuộc về bọn họ, không một người sống, không có một ngọn cỏ.

Tất cả bọn họ ai ai cũng có tu vi cường đại, lấy một địch trăm, lời đồn nói bọn hắn nhanh như gió, nóng như lửa, hết như Tu La Sát Thần.

Mặt mày Diệp Thương Vân trầm như nước, thầm nghĩ, Hắc Thiên Quân của Hoang Cổ Thần Quốc đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là vì chuyện kiếm thai của Tiêu Linh Khanh bị hủy vào ba tháng trước?

Nếu quả thực là như vậy, thế có phải bọn hắn biết quá muộn rồi không?

Có điều, người ta đã đi tới trước cửa, nào có lý lại không gặp.

Diệp gia đâu phải sợ Hắc Thiên Quân?

Nghĩ đến đây.

Diệp Thương Vân quay đầu nhìn An Mộng Quân: “Mộng Quân, người dẫn khách về Kiếm Lâu đi.”

An Mộng Quân vội vàng nói: “Phụ thân, nếu không hãy để Mộng Quân đi cùng người.”

Diệp Thương Vân lắc đầu, cười nói: “Chuyện của Diệp gia, còn không cần đến người ra mặt, cứ chờ ở Kiếm Lâu là được.”

Nói đến đây, ông lại tiếp tục nói: “Yêu Nhi, người đi nói với Trường Sinh, bảo hắn đến Kiếm Lâu.”

Diệp Yêu Nhi khom người, nhận lệnh rồi đi.

...

Bên ngoài Kiếm Cung.

Cả đám người Diệp Thương Vân, Diệp Kinh Vân, Diệp Hàn Vân xuất hiện, nhìn Hắc Thiên Quân đứng ngạo nghễ phía trước, tuy nhân số của bọn hắn không nhiều lắm, nhưng trên người mang theo khí thế không thể ngăn cản.

Một trong những thống soái của Hắc Thiên Quân là Tiêu Chiến, nhìn thấy Diệp Thương Vân xuất hiện thì cất giọng rền vang như sấm nói: “Diệp tộc trưởng, nhìn thấy bản thống soái đến, chẳng lẽ không có gì muốn nói à?”

Diệp Thương Vân nói: “Không biết Tiêu thống soái giá lâm Kiếm Cung là có gì muốn làm!”

Tiêu Chiến tức giận nói: “Diệp tộc trưởng đây là giả ngu với ta hả? Ba tháng trước thiếu chủ Diệp gia hủy đi kiếm thai của Cửu công chúa nhà chúng ta, sau đó lại giết chết người truyền lệnh của Thần Quốc, Diệp gia các người không khỏi quá liều lĩnh đi, Diệp tộc trưởng đây là muốn khai chiến với Thần Quốc đúng không?”

“Người là đang chất vấn ta đó à?” Diệp Thương Vân bình tĩnh nhìn Tiêu Chiến, sau lại tiếp tục nói: “Nếu người không phải thống soái của Hoang Cổ Thần Quốc, hiện tại người đã là một thi thể rồi, muốn chất vấn lão phu thì bảo Tiêu An Bình đến đây, người còn chưa đủ... Tư cách!”

Sắc mặt Tiêu Chiến cực kỳ khó coi, quanh thân toát ra hơi thở khủng bố: “Xem ra Diệp tộc trưởng là xác định chắc chắn muốn khai chiến với Hoang Cổ Thần Quốc rồi, nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bốn soái.”

Lúc này.

Diệp Kinh Vân bỗng hung dữ nói: “Chuyện kiếm thai của Cửu công chúa bị hủy, là do Hoang Cổ Cửu công chúa ám sát Thần Tử trước, muốn trách thì trách nàng ta tài nghệ không bằng người.”

“Còn về người truyền lệnh gì đó của Hoang Cổ Quốc các người, Diệp gia chúng ta căn bản không nhìn thấy, muốn khai chiến thì cứ nói thẳng, đừng có ngậm máu phun người.”

Lúc nói chuyện, kiếm khí như sợi dây quấn quanh bóng dáng hắn, dáng vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể đấu một trận với đám người kia.

“Biết thừa rằng Diệp gia các người sẽ thề thốt phủ nhận mà.” Tiêu Chiến cười khẩy, sau đó, cánh tay hắn ta khẽ nâng lên, trong không trung xuất hiện một hình ảnh.

Đúng là hình ảnh ngày đó người truyền lệnh của Hoang Cổ Quốc đến Kiếm Cung.

Diệp Thương Vân, Diệp Kinh Vân nhìn hình ảnh trước mắt, đều tỏ vẻ mờ mịt, ảo ảnh không gian là thứ không thể làm giả.

Chẳng lẽ người truyền lệnh của Hoang Cổ Quốc thật sự đã tới Kiếm Cung, nhưng bọn hắn chưa từng gặp qua mà.

Đúng lúc này, trên hình ảnh xảy ra biến cố, một đường sáng bạc, đâm xuyên vào cơ thể của người truyền lệnh.

Thấy một màn như vậy.

Khóe miệng Diệp Thương Vân hơi co rúm, trong lòng thầm nói: “Đây không phải thanh kiếm mà Trường Sinh ném đó sao, trùng hợp quá đi mất!”

Tiêu Chiến xua tan hình ảnh, giọng nói hung dữ: “Hiện tại hai vị còn lời nào muốn nói không, chẳng lẽ còn muốn nói dối là người không phải do các người giết à?”

Diệp Thương Vân nói: “Chắc Tiêu thống soái không biết, xung quanh Kiếm Cung chúng ta thi thoảng lại có phi kiếm rơi xuống, đệ tử Kiếm Cung được quản giáo chưa nghiêm, mấy năm qua cứ thích quảng kiếm không cần xuống núi, có đôi khi khó tránh khỏi sẽ khiến hoa cỏ gì đó bị thương, hoặc là tổn thương đến một vài người.”

Vừa dứt lời, một đường sáng bạc bỗng nhiên bay ra từ trong Kiếm Cung, roẹt một tiếng cắm ở dưới chân Tiêu Chiến.

Kiếm khí mạnh mẽ, vô cùng chấn động.

Diệp Thương Vân lại nói: “Nhìn đi, ta vừa nhắc tới là tới liền, Tiêu thống soái vẫn nên phải cẩn thận chút, nếu không rất có thể sẽ bị phi kiếm chém phải đó.”

Lúc này.

Trên mặt Tiêu Chiến nổi gân xanh, giận sôi gan, phi kiếm vừa rồi đột nhiên xuất hiện, nếu không phải bị đối phương khống chế, một kiếm này có thể lấy đi tính mạng của hắn ta.

“Diệp tộc trưởng đúng là khinh người quá đáng!”

Sắc mặt Diệp Thương Vân lạnh lùng, trầm giọng nói: “Sự thật chính là như vậy, về chuyện kiếm thai của Cửu công chúa bị hủy, chẳng lẽ trong lòng Hắc Vô Diện còn không rõ?”

Chương 30: Tin không, ta cho người một kiếm nữa (2)

“Người truyền lệnh bị giết, lão phu cũng rất buồn rầu, muốn trách chỉ có thể trách số hần ta không tốt, chứ nào có tí liên quan gì đến Kiếm Cung của ta.”

“Hiện tại vẫn mong Tiêu thống soái dẫn Hắc Thiên Quân rời khỏi Kiếm Châu, nếu không chớ trách lão phu không khách khí.”

Tiêu Chiến cả giận nói: “Sao đây, Diệp tộc trưởng còn muốn giết ta à?”

Diệp Thương Vân lắc đầu, cười nói: “Các hạ có tin hiện tại ta cho người một kiếm không!”

Tiêu Chiến cảm nhận được uy áp tỏa ra từ trên người Diệp Thương Vân thì vô cùng giật mình: “Kiếm Thánh, lão ta thế mà đã thành thánh rồi.”

“Rút lui!”

“Diệp tộc trưởng, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại thôi!”

Hắc Thiên Quân rút quân như thủy triều, Diệp Thương Vân lạnh nhạt nói: “Tiêu An Bình phái một tên thống soái đến mà đã dám quát tháo trước Kiếm Cung, thật đúng là đánh giá cao hần ta quá rồi.”

Lúc này.

Diệp Kinh Vân nhìn Diệp Thương Vân, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Tộc trưởng, người thành thánh rồi ư?”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Trường Sinh năm lần bảy lượt tạo ra dị tượng, khí thế của Kiếm Cung ta tăng vọt, cho dù là thực lực của linh thú cũng được đề thăng, ta thành thánh thì lạ lắm à?”

Nói đến đây, ông lại tiếp tục: “Lại nói, mấy năm qua thực lực của các người cũng được đề thăng không ít nhỉ?”

Diệp Kinh Vân, Diệp Hàn Vân khẽ gật đầu, đồng thời nói: “Đúng là như vậy, đây đều là nhờ Trường Sinh ban tặng, ngay cả đệ tử của chư phong có thể trưởng thành, cũng là nhờ công lao của Trường Sinh.”

Diệp Thương Vân nói: “Khoan hãy nói, tên nhóc này đúng là có chút phong phạm, tương lai có thể chống đỡ một vùng trời Diệp gia này hay không, chính là phải trông nhờ vào hắn rồi.”

Diệp Kinh Vân nói: “Tộc trưởng, chuyện của Hoang Cổ Thần Quốc, sợ là bọn hắn sẽ không từ bỏ mục đích!”

Diệp Thương Vân khoát tay: “Hết cách rồi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, cùng lắm thì đánh một trận thôi.”

Nhìn bóng lưng Diệp Thương Vân rời đi, Diệp Hàn Vân nói: “Hiện tại tộc trưởng nói chuyện càng ngày càng khí phách rồi.”

Diệp Kinh Vân nói: “Đời người đặc ý nhất chính là lúc giả ngẫu, nếu không thì có khác gì cá mập đâu?”

...

Kiểm Cung.

Bóng dáng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện, nhìn Diệp Thương Vân bước vào trong điện: “Tên truyền lệnh của Thần Quốc là bị Trường Sinh ném thanh kiếm kia giết chết?”

Diệp Thương Vân nói: “Vô cùng chuẩn xác.”

Diệp Tiêu Huyền hơi nhíu lông mày, nghi ngờ nói: “Thương Vân à, người nói xem là trùng hợp, hay là do Trường Sinh cố ý làm vậy đây.”

Diệp Thương Vân bỗng thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Lão tổ, chắc là trùng hợp thôi!”

Ông không dám tưởng tượng, nếu là Diệp Trường Sinh cố ý, vậy thì thần thức của hắn đã cường đại tới mức độ nào rồi, có thể bao trùm cả Kiểm Cung... Đây là chuyện không thể nào, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Bất kể là thế nào, Trường Sinh ném kiếm này được lắm, nếu không thì hai tháng trước, Kiếm Cung chúng ta đã gặp rắc rối rồi.”

“Được rồi, không phải người nói là tìm được tung tích của Thần Hỏa rồi ư, Trường Sinh đến Kiếm Lâu rồi, người đi nói cho hắn đi!”

Nhìn hư ảnh của Diệp Tiêu Huyền biến mất, Diệp Thương Vân xoay người đi tới Kiếm Lâu, ông biết phi kiếm vừa rồi đột nhiên xuất hiện là do Diệp Tiêu Huyền làm.

Kiếm Lâu.

Trong một tòa lầu gác cổ kính cao chót vót, Diệp Trường Sinh đứng trước tấm gương đồng, đánh giá bóng dáng của mình bên trong đó.

Đúng thật là đẹp đến mức kinh thiên động địa, quỷ thần khóc than.

Đẹp như vậy thực sự sẽ tốt?

Nếu như mấy tiểu cô nương kia nhìn thấy hắn rồi “ướt” mất thì phải làm sao?

Vào lúc này, Diệp Trường Sinh hoàn toàn chìm đắm trong vẻ đẹp của mình, hắn không khỏi rầu rĩ mà thở dài một hơi.

Ở kiếp trước, ngoại trừ đẹp ra thì hắn chẳng có gì cả.

Còn ở kiếp này, hắn không những đẹp đến mức khiến người ta phải phẫn nộ, bên cạnh đó hắn còn sở hữu tất cả.

Đời người lạnh lẽo như tuyết mà.

Rõ ràng có thể kiếm bát cơm dựa vào nhan sắc, song vẫn phải nai lưng ra, như thế thì bảo người khác sống kiểu gì đây?

Lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng êm tai từ trong phòng truyền ra: “Thiếu chủ, Yêu Nhi cầu kiến!”

Nghe vậy, Diệp Trường Sinh khẽ nhướng mày kiếm: “Sao nàng ta lại tới đây, đừng bảo nàng ta đã đột phá đến Kiếm Hoàng rồi đấy nhé? Không thể nhanh như vậy được!”

Nói đến đây, hắn bước lên phía trước rồi đẩy cửa phòng ra, một bóng hình xinh đẹp lọt vào tầm mắt, trong không khí ngập tràn những tiếng vang thanh nhã.

Trên người Diệp Yêu Nhi vẫn là một bộ bạch y, thanh cao thoát tục, dung mạo thanh tú, từ người nàng tản ra hơi lạnh vô cùng ngạo mạn.

“Yêu Nhi báỉ kiến thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

Diệp Yêu Nhi lại bảo: “An phu nhân đã trở lại, đang ở Kiếm Lâu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người vẫn chưa đột phá Kiếm Hoàng, có sao đã xuất quan rồi?”

Sắc mặt Diệp Yêu Nhi ảm đạm: “Lúc tu luyện vươngng phải chút vấn đề, xuất quan chuẩn bị ra ngoài rèn luyện, tìm kiếm cơ duyên.”

Chương 31: Đời người lạnh lẽo như tuyết

“Hóa ra là vậy, con đường tu luyện vĩnh viễn không có điểm dừng, ngàn lần không được hấp tấp vội vã, ra ngoài tìm kiếm cơ duyên cũng rất tốt.”

Diệp Trường Sinh nhàn nhạt nói, trên mặt hắc xuất hiện vẻ mong chờ, khi nào thì hắc mới có thể rời khỏi Kiếm Cung đây?

Thế gian lớn như vậy, hắc thực sự rất muốn đi ngắm nhìn.

Vào lúc này, một tiếng khinh miệt đột nhiên truyền tới.

“Nói thế nào thì Diệp gia cũng là chủ nhân của Kiếm Châu, ấy thế mà lại keo kiệt bủn xỉn. Tòa Kiếm Lâu này cũ kĩ thế kia mà cũng không cần sửa sang gì à?” Lý Ngưng Tuyết ghét bỏ nói.

Sở Thần lên tiếng: “Có lẽ người Diệp gia khá là hoài cổ, chẳng biết khi nào thì tòa lầu gác cũ nát này đổ sập.”

Hai người họ kẻ xướng người họa, ánh mắt dồn dập hướng về phía An Lạc Nhi, định bụng xem xem sắc mặt nàng ta có những thay đổi gì.

Diệp Trường Sinh nghe được tiếng nói của hai người họ, sắc mặt hắc hơi biến đổi. Kiếm Lâu hơi cũ kĩ một chút cũng bởi chỗ này là nơi mà phụ thân hắc từng ở.

Diệp Thương Vân đã mấy lần nhắc đến việc trùng tu Kiếm Lâu nhưng đều bị An Mộ Dung Quân từ chối, bởi lẽ bà không muốn hủy đi dáng vẻ hiện tại của Kiếm Lâu.

Thực ra, Diệp Trường Sinh có thể hiểu cho mẫu thân hắc, dù sao nơi đây cũng chứa đựng rất nhiều hồi ức của phụ mẫu hắc.

“Yêu Nhi, bọn họ là người của An gia?”

Diệp Yêu Nhi nhẹ nhàng gật đầu: “Bẩm thiếu chủ, tiểu cô nương ở phía trên cùng kia là tiểu thư An Lạc Nhi của An gia, nữ tử phía bên trái là Lý Ngưng Tuyết của Lý gia ở Vân Châu, nam tử phía

bên phải là Sở Trần – một trong chúng thần tử của Sở gia ở Phong Châu.”

Diệp Trường Sinh nhìn An Lạc Nhi một cái, trong lòng hần thầm nhủ, nàng ta là vị hôn thê của hần?

Tiếp đó, hần trầm giọng nói: “Đi thôi, xuống lầu.”

Rất nhanh sau đó, hai người đi xuống lầu gác, ba người ở trước mặt An Lạc Nhi vừa đúng lúc xuất hiện, ánh mắt của Lý Ngưng Tuyết rơi trên người hai người Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi.

Bước chân của An Lạc Nhi ngừng lại, nàng ta nhìn Diệp Trường Sinh đang đứng trước mặt mình, ánh mắt có hơi mơ màng: “Thế gian này thực sự có người đẹp như vậy ư?”

Không được rồi, trái tim nàng ta đập nhanh quá.

Làm một người điên cuồng yêu thích sắc đẹp, trong chốc lát, An Lạc Nhi đã trầm mê trong vẻ đẹp của Diệp Trường Sinh, nàng ta không hề có sức chống cự dù chỉ một chút.

Nom Lý Ngưng Tuyết vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt nàng ta rơi trên người Diệp Trường Sinh: “Lạc Nhi, hần là thiếu chủ đây ư? Thế mà hần chỉ là một kẻ phạm, người như vậy thì làm sao xứng được với người?”

Trước kia ở Kiếm Cung, Diệp Thương Vân bảo Diệp Yêu Nhi đến báo trước chuyện mẫu thân Diệp Trường Sinh trở lại cho hần, khi ấy Lý Ngưng Tuyết và Sở Trần đều có mặt.

Vậy nên bây giờ khi Diệp Trường Sinh đứng ở trước mặt Diệp Yêu Nhi, bọn họ vô cùng vô cùng chắc chắn rằng đứa trẻ trước mắt họ đây chính là Diệp Trường Sinh.

Cũng là vị hôn phu của An Lạc Nhi.

An Lạc Nhi nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng nàng ta si mê nói, hần chính là vị hôn phu của ta, thực sự quá đẹp, sở hữu một nhan sắc như thần thực sự có thể nói là quá hoàn hảo, đến cả ta cũng thấy hơi ghen tị.

Mặc dù không có tu vi, song ta có thể che chở hần.

“Sư tử, sư huynh, hần là vị hôn phu của ta, hai người nói chuyện thì phải chú ý một chút. Không có tu vi thì đã làm sao, ai dám động vào nam tử của An Lạc Nhi đây!”

Lý Ngưng Tuyết: “...”

Sở Trần: “...”

Hai người họ hoàn toàn chấn động với câu trả lời của An Lạc Nhi, ban đầu bọn họ còn ngỡ An Lạc Nhi sẽ cực kì ghét bỏ Diệp Trường Sinh, nào ngờ nàng ta lại thẳng thừng thừa nhận Diệp Trường Sinh chính là vị hôn phu của nàng ta.

Phải biết rằng, ở Học Phủ Thiên Cung, trừ các thần tử của An gia ra, An Lạc Nhi cũng là một sự tồn tại yêu nghiệt.

Ở phía trước, Diệp Trường Sinh nghe thấy giọng nói của An Lạc Nhi bèn hơi sững người, tiểu cô nương này cũng có chút cá tính.

Ánh mắt của nàng ta sao cứ là lạ, chẳng lẽ nàng ta đang thèm muốn cơ thể của hần?

Lý Ngưng Tuyết nói: “Lạc Nhi, hần chỉ đẹp mà thôi, chẳng lẽ cứ đẹp là có thể thích làm gì thì làm ư?”

An Lạc Nhi đáp: “Sư tử, nhìn đẹp là có thể thích làm gì thì làm, sư tử chớ quên, ta là người cuồng sắc đẹp đấy!”

Lý Ngưng Tuyết lại bảo: “Lạc Nhi, thế Ngạo Thiên phải làm sao đây!”

An Lạc Nhi cười khúc khích nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Hần ta xấu muốn chết, sao có thể bì được với vị hôn phu của ta?”

Trong lúc nói, nàng ta bước tới trước mặt Diệp Trường Sinh, tiếp tục lên tiếng: “Về sau người chính là nam nhân của ta, tu hay không tu đều không sao hết, dẫu người có không tu luyện cả đời này thì cũng chẳng ai dám làm người bị thương đâu.”

Chương 32: Đời người lạnh lẽo như tuyết (2)

“VẬY cho người cái này, có chuyện thì cứ bóp võ nó, ta sẽ nhận được tin tức.”

Diệp Trường Sinh nhìn huyền thạch nàng ta đưa cho: “Người nghiêm túc đấy à?”

An Lạc Nhi nói: “Đương nhiên, lát nữa ta sẽ nói với tiểu di, để nàng ta đưa người tới Học Phủ Thiên Cung.”

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng, tiểu cô nương này sắp xếp cho hắn rõ ràng đâu vào đấy, tính để hắn sống bám váy nữ nhân à.

“Thế thì cảm ơn nhé, đồ ta xin được nhận.”

Diệp Yêu Nhi liếc nhìn An Lạc Nhi, nàng ta chẳng nói chẳng rằng, trong lòng thì thấy tò mò, nếu như An Lạc Nhi biết được thực lực của Diệp Trường Sinh thì sẽ thế nào?

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Lý Ngưng Tuyết và Sở Trần đều cực kỳ khó coi. Bọn họ nhận mệnh lệnh của Long Ngạo Thiên đi theo bên người An Lạc Nhi, mục đích là để trông chừng An Lạc Nhi và không cho bất cứ nam tử nào đến gần nàng ta.

Trước mắt An Lạc Nhi lại coi trọng Diệp Trường Sinh, phát hiện ra chuyện này, khi trở lại Học Phủ Thiên Cung thì bọn họ phải ăn nói thế nào với Long Ngạo Thiên đây?

Lý Ngưng Tuyết liếc nhìn Sở Trần, Sở Trần bèn bước lên phía trước: “Tại hạ là Sở Trần – thần tử của Sở gia tại Phong Châu, chúng ta cùng nhau luận bàn, thế nào?”

Trong mắt Sở Trần, Diệp Trường Sinh chỉ là một tên phế vật không thể tu luyện. Hắn ta muốn mượn danh luận bàn để vả mặt Diệp Trường Sinh một cách tàn nhẫn, cho hắn biết bản thân hắn hèn mọn cỡ nào.

Diệp Trường Sinh chẳng thèm nhìn Sở Trần lấy một cái: “Yêu Nhi,

theo ta đi thăm mẫu thân!”

Sở Trần thấy Diệp Trường Sinh ngó lơ mình bèn cố nén nỗi phần uất trong lòng: “Hóa ra Diệp thần tử lại sợ như vậy, đến luận bàn cũng không dám.”

Đây là bởi bọn họ đang ở Diệp gia, bằng không Sở Trần đã thẳng thừng ra tay từ lâu rồi.

Diệp Trường Sinh đang bước về phía trước bỗng dừng lại, ánh mắt hần rơi trên người An Lạc Nhi: “Đã nói là che chở ta cơ mà, giờ đang có chó chuẩn bị cắn ta đấy, người xem làm thế nào đi!”

Kiểm Lâu.

Diệp Trường Sinh đưa theo Diệp Yêu Nhi rời đi.

Còn về chuyện Sở Trần khiêu khích hần, hần chẳng thèm để bụng.

Ai lại đi tính toán với một kẻ chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể nghiền ép? Trong mắt Diệp Trường Sinh, Sở Trần chỉ là một thằng hề ngang ngược tàn nhẫn mà thôi.

Thần tử của Sở gia ở Phong Châu mà lại phải làm trâu làm ngựa cho người ta, hần cũng ngại bẩn tay khi phải đánh với một kẻ kém cỏi như thế.

An Lạc Nhi thấy Diệp Trường Sinh rời đi, gương mặt tươi cười của nàng ta bèn trở nên lạnh như băng: “Sở sư huynh, đây là lần cuối cùng ta gọi người như vậy. Người rời khỏi Kiểm Châu đi, về sau giữ cái miệng của mình cho tốt, nếu như còn có lần sau thì chớ có trách ta không nể tình cũ.”

Sở Thiên nhìn về phía An Lạc Nhi, hần ta mới định mở miệng nói chuyện thì có một luồng hơi mạnh mẽ xuất hiện, thẳng thừng đánh bay hần ra ngoài.

Lý Ngưng Tuyết trông thấy Sở Trần lùi mạnh về phía sau, nàng ta vội vã dùng mắt ra hiệu cho hần ta, hần ta bèn trầm giọng nói: “Lạc Nhi sư muội, là ta đường đột rồi, cáo từ!”

An Lạc Nhi quay người nhìn Lý Ngưng Tuyết: “Nơi này là Diệp gia

chứ không phải Học Phủ Thiên Quan, hãy nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm. Diệp Trường Sinh là thần tử linh hiệu của Diệp gia, thân phận của hắn tôn kính hơn người vô số lần. Có Diệp gia và An gia che chở, dẫu hắn không thể tu luyện thì có ai dám dể thương tới hắn dù chỉ một chút?”

Lý Ngưng Tuyết nói: “Lạc Nhi, Diệp Trường Sinh có thể trở thành thần tử linh hiệu của Diệp gia thì ắt phải có chỗ hơn người. Người nói xem liệu có phải Diệp gia cố ý bảo hắn che dấu thực lực, giả heo ăn thịt hổ?”

An Lạc Nhi hơi nhíu mày, nàng ta suy nghĩ trong chốc lát: “Ta sẽ tìm cơ hội đi hỏi tiểu di.”

Tiếp đó, nàng ta đứng dậy đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi. Ánh mắt của Lý Ngưng Tuyết ở sau lưng An Lạc Nhi lóe lên vẻ nham hiểm, nàng ta lựa chọn tiếp tục ở bên người An Lạc Nhi, mục đích là để làm rõ tình huống thực sự của Diệp Trường Sinh.

Tới lúc đó khi trở lại Học Phủ Thiên Cung, nàng ta sẽ tiện bề báo cáo với Long Ngạo Thiên.

...

Kiểm Lâu.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh xuất hiện bên trong lầu gác của An Mộng Quân, ánh mắt hắn nhìn về phía trước, hơi hơi khom người chào: “Hài nhi bái kiến mẫu thân.”

An Mộng Quân nhìn Diệp Trường Sinh ở trước mặt, đôi người của bà lấp lánh nước mắt, giọng nói run run: “Đã lớn thế này rồi, tuần tú quá, giống phụ thân người y như đức.”

Trong lúc nói chuyện, bà rời bước tiến lên phía trước, ôm Diệp Trường Sinh vào lòng.

Diệp Trường Sinh tận hưởng tình mẫu tử đã lâu không gặp, trong lòng hắn thầm nghĩ, phụ thân cũng có nhan sắc giống hắn, chẳng trách lại lừa được mẫu thân hắn về.

Chương 33: Thế gian này thực sự có một yêu nghiệt tuyệt thế như vậy ư?

Lúc này, An Mộng Quân buông Diệp Trường Sinh ra, kéo lấy tay hắn: “Trường Sinh, đây là tiểu di của người.”

Diệp Trường Sinh liếc nhìn nữ tử trước mắt: “Trường Sinh bái kiến tiểu di.”

Nét mặt An Thanh Thi nhuốm ý cười: “Tỷ, trông Trường Sinh anh tuấn quá.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại trong giây lát rồi khẽ giơ tay, ngón tay như ngọc xuất hiện mấy vệt ánh sáng: “Trường Sinh, lần đầu gặp mặt, đây là quà tiểu di tặng cho người.”

Diệp Trường Sinh nhìn nàng ta bằng ánh mắt nghi hoặc: “Tiểu di, đây là thứ gì?”

An Thanh Thi nói: “Ba gốc thuốc bất tử, một thanh cổ kiếm thần cấp, còn có cả kiếm kỹ Thiên Giai.”

An Mộng Quân vội vã lên tiếng: “Trường Sinh, còn không mau cảm ơn tiểu di của người.”

Diệp Trường Sinh nhận đồ: “Cảm ơn món quà của tiểu di.”

“Đừng khách khí, tiểu di đã chuẩn bị cho người từ lâu lắm rồi.” An Thanh Thi dịu dàng mỉm cười, nàng ta ngừng lại giây lát rồi tiếp tục nói: “Trường Sinh, hiện giờ người đang ở cảnh giới gì, sao ta không nhìn thấu được người?”

Diệp Trường Sinh đang định mở miệng nói chuyện thì một bóng hình xinh đẹp tiến vào lầu gác. Người đến không phải ai khác, vừa khéo là An Lạc Nhi.

An Thanh Thi cười nói: “Lạc Nhi, người đến đúng lúc lắm, mau qua chào hỏi với Trường Sinh đi.”

An Lạc Nhi đáp: “Tiểu di, trước đó chúng ta đã gặp nhau rồi.”

“Thế người thấy Trường Sinh thế nào?” An Thanh Thi hỏi.

“Cũng không tồi!” An Lạc Nhi có hơi xấu hổ, tiếp đó nàng ta thấp giọng nói: “Đến tu vi hắc cũng không có, tiểu di, người đưa hắc về Học Phủ Thiên Cung đi.”

An Thanh Thi cười nhạt, nói: “Lạc Nhi, Trường Sinh là thiếu chủ của Diệp gia, sao hắc có thể không có tu vi cho được, chỉ là hắc tu luyện một loại công pháp che giấu cảnh giới mà thôi.”

Sắc mặt An Lạc Nhi biến đổi: “Nói vậy tức là, hắc cũng là tu sĩ?”

Tiếp đó, nàng ta bước đến bên người Diệp Trường Sinh: “Cảnh giới của người là gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Mạnh hơn người một chút!”

An Lạc Nhi không tin: “Ta đã đạt Tôn Giả tầng bảy, sao người có thể mạnh hơn ta!”

Diệp Trường Sinh thờ ơ: “Tôn Giả tầng bảy?”

Trong lúc nói chuyện, hơi thở trên người hắc tràn ra, khí thế mạnh mẽ của hắc ngập tràn mỗi một góc ngách của Kiếm Lâu, An Lạc Nhi há hốc miệng không dám tin.

Cảnh giới Tôn Giả tầng chín?

Tiếp đó, nàng ta tức giận nói: “Người mạnh như thế, trước đó người cố ý lừa ta đúng không?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Người cũng chẳng hỏi cảnh giới của ta là gì, người bảo ta không biết tu luyện cũng luôn là các người.”

An Lạc Nhi tủi thân nói: “Người bắt nạt người ta, người cứ đợi đấy, bảy năm sau khi chiến trường Thiên Vực bắt đầu, ta nhất định sẽ đánh bại người.”

“Thế thì người phải cố gắng lên nhé, về sau ta còn chờ người che chở cho ta nữa đấy!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, hắc tới bên cạnh An Mộng Quân: “Mẫu thân, lần này người về là không đi nữa chứ!”

An Mộng Quân đáp: “Không đi nữa, ở bên người một vài năm rồi theo tiểu di của người đến Học Phủ Thiên Cung ở một khoảng thời gian.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy thì tốt, mẫu thân cứ nghỉ ngơi trước, lát sau Trường Sinh lại tới thăm người.”

“Đi xem gia gia của người đi, có thời gian thì ở bên gia gia người nhiều vào.” An Mộng Quân dịu dàng nói, bà nhắc tay đưa cho Diệp Trường Sinh một miếng linh giới: “Trong này có rượu Túy Tiên mà gia gia người thích nhất, đem qua cho gia gia người đi.”

“Nhớ lát nữa cùng nhau ăn cơm, ăn xong thì đưa Lạc Nhi đi dạo quanh Kiếm Cung!”

“Hài nhi đã biết.” Diệp Trường Sinh nhận lấy linh giới, quay người bước ra khỏi lầu gác.

An Lạc Nhi nhìn bóng lưng rời đi của Diệp Trường Sinh: “Tiểu di, rốt cuộc cảnh giới của hần là gì?”

An Thanh Thi nói: “Chỉ cách Kiếm Hoàng một bước mà thôi, Trường Sinh mới đúng là yêu nghiệt thực sự, tương lai khó mà ước lượng.”

“Lạc Nhi, hiện giờ người đã biết núi cao còn có núi cao hơn rồi, đợi đến khi trở lại Học Phủ Thiên Cung, người phải cố gắng tu luyện cho tốt vào, bằng không bảy năm sau, người làm sao đánh bại được Trường Sinh?”

An Lạc Nhi nghiêm túc nói: “Ta nhất định sẽ đánh bại hần, về sau ta còn phải che chở cho hần, khiến hần phải nghe lời ta.”

Nói đoạn, nàng ta quay người ra khỏi lầu gác, Lý Ngưng Tuyết thấy nàng ta bước ra bèn vội vã lên đón.

“Lạc Nhi, sao người lại không vui vậy?”

Bàn chân của An Lạc Nhi khẽ đá trên mặt đất: “Nam nhân chẳng được người nào là tốt đẹp, thế mà Diệp Trường Sinh lại dám lừa ta?”

Lý Ngưng Tuyết phát giác ra được điều gì đó, nàng ta vội nói: “Sao hẳn lại lừa ngươi?”

An Lạc Nhi liếc Lý Ngưng Tuyết một cái: “Thực ra cũng không tính là lừa, chỉ là ta đã đánh giá thấp hẳn. Diệp gia đường đường là chủ nhân của Kiếm Châu, sao có thể để một kẻ không thể tu luyện làm thần tử linh hiệu?”

Lý Ngưng Tuyết nói: “Lạc Nhi, ý của ngươi là Diệp Trường Sinh có thể tu luyện?”

Chương 34: Thế gian này thực sự có một yêu nghiệt tuyệt thế như vậy ư? (2)

An Lạc Nhi đáp: “Nào chỉ có tu luyện, so với ta, hắc còn mạnh hơn nhiều là đẳng khác. Cũng may hắc không tính toán với Sở Trần, bằng không Sở Trần đã mất mạng rồi.”

Sắc mặt Lý Ngưng Tuyết thay đổi cực lớn, trong lòng nàng ta run sợ vô cùng, Diệp Trường Sinh còn mạnh hơn cả An Lạc Nhi? Thực sự đáng sợ vậy ư?

Phải biết rằng ở Học Phủ Thiên Cung, An Lạc Nhi đã là một sự tồn tại yêu nghiệt. Nếu không phải mấy người đệ tử thân truyền khác đều lớn tuổi hơn An Lạc Nhi thì bọn họ hoàn toàn không thể là đối thủ của nàng ta.

Trong Học Phủ Thiên Cung, An Lạc Nhi được xem là đệ tử có tư chất tốt nhất trong vòng ngàn năm nay, song Diệp Trường Sinh lại mạnh hơn nàng ta...

Ánh mắt Lý Ngưng Tuyết rơi trên người An Lạc Nhi, vẻ mặt nàng ta nửa tin nửa ngờ, trên thế gian này thực sự có một yêu nghiệt tuyệt thế như vậy ư?

Tại Kiếm Cung.

Ở bên ngoài một tòa cung điện.

Bóng dáng của hai người Diệp Trường Sinh ngự không hạ xuống trước cung điện: “Ông nội, Trường Sinh đến gặp ông đây.”

Diệp Thương Vân đi ra khỏi điện, cười nhẹ nói: “Trường Sinh đến rồi, tại sao không đi dẫn mẫu thân người đi cùng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tối nay mẫu thân sẽ đi qua cùng, nhưng ông nội cũng phải nhìn xem đó!”

Diệp Thương Vân cười nói: “Cái thằng lang lợi này, nhìn đến gia thế của ông nội, thật đúng là muốn biết tung tích của Thần Hỏa.”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: “Xem ra hình như ông nội đã tìm ra tung tích của Thần Hỏa rồi.”

Diệp Thương Vân quay người đi vào trong cung điện: “Ngoại trừ Thần Hỏa ở chiến trường Thiên Vực kia ra thì tạm thời bây giờ không có Thần Hỏa vô chủ nào cả. Nhưng mà bảy tháng sau, trên núi Hỏa Vân sẽ có một bí cảnh được mở ra, trong đó có một tia Linh Hỏa. Tên nó là Thất Thái hỏa linh, mà ta cũng không biết nó có giúp gì được gì cho người không nữa.”

Trên gương mặt của Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Có, có nhiều. Bảy tháng sau, ông nội để Trường Sinh đi lên núi Hỏa Vân.”

Diệp Thương Vân lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ông nội không quản được chuyện này đâu, người vẫn nên quay về Kiếm mộ để thương lượng lại với lão tổ đi!”

Nói đến đây, ông dừng lại, rồi mới nói tiếp: “Bảy tháng sau, người mới sáu tuổi, một mình người đi đến núi Hỏa Vân thì quá nguy hiểm. Núi Hỏa Vân nằm ở trong Hoang Cổ thần quốc, đến lúc đó đương nhiên người của hoàng thất cũng sẽ xuất hiện, ngay cả lão tổ cũng không để người đi mạo hiểm đâu.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh kiên định, giơ tay đưa linh giới cho Diệp Thương Vân: “Ông nội, đây là Tủy Tiên Tử mẫu thân cháu mang về cho ông đấy.”

“Trường Sinh, người về Kiếm mộ trước đi!”

“Đứa nhỏ này, rõ ràng là một kiếm tu. Nhưng hết lần này đến lần khác lại muốn đi tìm Thần Hỏa, thật sự rất kỳ lạ!” Diệp Thương Vân vừa tự mình lẩm bẩm, vừa nhìn Diệp Trường Sinh rời đi.

...

Ở Kiếm mộ.

Diệp Tiêu Huyền nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: “Người trở về rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta đến đưa cho lão tổ vài thứ.”

Giọng nói vừa dứt, hần hơi giơ tay lên quét qua không trung, một viên bất tử đan, mười vò Túy Tiên Tửu xuất hiện ở trước mặt của Diệp Tiêu Huyền.

Bất tử đan này là cho ông ấy.

Túy Tiên Tửu kia là để Diệp Thương Vân uống.

Diệp Tiêu Huyền nói: "Nếu không có việc gì mà cần mẫn, không phải lừa đảo thì là kẻ trộm. Nói cho ta biết, người biết tung tích của Thần Hỏa, muốn rời khỏi kiếm cung?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Mong lão tổ thành toàn."

Khi thấy Diệp Tiêu Huyền đoán được ý đồ của hần, Diệp Trường Sinh cũng không bất ngờ chút nào, đều đã là nhân tinh, nên một chút tâm tư của hần ngay lập tức bị nhìn thấu.

Diệp Tiêu Huyền khẽ vung tay lên, một cỗ khí tức bay thẳng về phía của Diệp Trường Sinh, sắc mặt hần lúc này trầm xuống, bóng người liền bay về phía sau, bốn thanh kiếm từ phía sau bay ra.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lan rộng, cát đá bay tứ tung, khói bụi bay mịt mù trên không.

Diệp Trường Sinh lui lại phía sau.

Lần rút lui này, hoàn toàn lui về phía xa đến ngàn mét.

Diệp Tiêu Huyền hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói: "Không tệ, đòn này tương đương với uy lực của Hoàng Giả tầng một, thật không ngờ người lại đỡ được."

Nói đến đây, lão dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: "Trường Sinh, lão tổ đồng ý cho người rời khỏi Kiếm Cung. Ngoài ra kể từ hôm nay, người cũng không phải giấu giếm tu vi nữa."

Diệp Trường Sinh liền sửng sốt một chút, cả người hưng phấn đến

suýt nữa nhảy dựng lên: “Lão tổ, thật sao?”

Diệp Tiểu Huyền nói: “Đương nhiên, vẫn còn bảy tháng nữa, người tranh thủ đến Hoàng Giả Cảnh đi, hiểu không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, bây giờ Trường Sinh sẽ bắt đầu bế quan, tranh thủ để nhanh chóng đột phá đến Hoàng Giả.”

“Gấp gáp như vậy sao, không phải để đi cùng vị hôn thê nhỏ bé của mình sao?” Diệp Tiểu Huyền nói.

“Lão tổ, đại trượng phu thì sợ gì không có vợ, chờ Trường Sinh trở nên cường đại, đến lúc đó sẽ có càng nhiều nữ nhân quỳ gối xuống... giữa hai chân của Trường Sinh!”

Chương 35: Tiểu tử này hồ báo đấy

Giọng nói vang vọng trong khoảng không trung, bóng dáng của Diệp Trường Sinh cũng biến mất không thấy nữa.

Diệp Tiêu Huyền bỏ bắt tử đan cùng với Túc Tiên Tử vào trong linh giới, dõi mắt nhìn theo hướng Diệp Trường Sinh đang rời đi: “Sáu tuổi Kiếm Hoàng, trên đời này sao lại như thế được chứ?”

“Đúng là điên cuồng mà!”

...

Ở phía sau của Kiếm mộ.

Trên một ngọn đồi.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh dần xuất hiện, hắn trực tiếp ngồi trên mặt đất, gió nhẹ thổi qua trên gương mặt, tóc mai hai bên bay lên nhưng quần áo vẫn bất động.

Lúc này, tâm trí hắn chuyển động, rồi hắn bắt đầu xem xét lại ba món bảo vật mà An Thanh Thi đưa cho hắn.

Cái gọi là bắt tử đan không phải sau khi uống vào thì sẽ bắt tử thật, nhưng khi bị thương nặng hoặc lúc sắp chết, uống bắt tử đan vào có thể khôi phục lại thương tích và tăng thêm mười năm tuổi thọ.

Thanh Thần cấp kiếm cổ đó tên là Thái U, là một thanh kiếm tốt, nhưng nó vẫn có một chút kém hơn so với Tru Tiên và Lục Tiên Tứ Kiếm.

Cuối cùng là kiếm kỹ Thiên giai, công phu và võ kỹ của Thiên Vực Hoang Cổ có mức độ nghiêm ngặt, từ cao đến thấp được chia thành Phàm, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Cái gọi là Phàm chính là những công pháp và võ kỹ không có phẩm cấp. Cuối cùng sức mạnh tối thượng của những công pháp và võ kỹ đó đều nhờ người tu luyện phát huy cả.

Có người nói Phàm giai nghĩa là siêu phàm.

Cũng có người nói Phàm giai không bằng Hoàng giai, cũng có ý kiến khác, ngược lại, công pháp của Thiên giai lại được sẵn đón và ưa chuộng nhất.

Lục đạo chi kiếm sao?

Diệp Trường Sinh chỉ cần lật từng trang, trực tiếp thu thập hết kiếm kỹ vào trong hệ thống. Trước mắt, hắn học Kiếm Cửu đạo cùng Vô Lượng kiếm quyết, không có ý định học tập Lục đạo chi kiếm.

Con đường Kiếm đạo, quý ở tinh thông.

Hai kiếm kỹ này đủ để hắn sử dụng, hơn nữa Kiếm Cửu đạo lại là một công pháp Phàm giai!

Về phần lão tổ nói sau này không cần che giấu thực lực, Diệp Trường Sinh cảm thấy được vẫn nên tùy tình huống mà làm, có việc cần cầu thả thì cầu thả, có việc nhất định phải giữ nghề lại.

Sau đó.

Hắn lấy Long Huyết Thảo, Đế Linh Đan và Kiếm Mạch do lão tổ ban tặng ra, chuẩn bị xung kích lên Hoàng Giả Cảnh. Những thứ này cuối cùng cũng phát huy được tác dụng.

Đế Linh Đan tan trong miệng, chua chua ngọt ngọt.

Một vòng xoáy linh lực đáng sợ xuất hiện trên người Diệp Trường Sinh, quần lấy hắn ở phía trong như một cơn bão.

Ở trước Kiếm mộ, Diệp Tiêu Huyền phát hiện có điều gì đó kỳ quái, liền ném vò rượu trong tay xuống: “Tên tiểu tử này, Đế Linh Đan là dùng để xung kích lên Đế giả cảnh thôi.”

“Kể ra thì trong lòng hắn có thực lực gì? Bây giờ nuốt vào sẽ nổ tung mà chết.”

Bóng dáng của hắn hóa thành một tia sáng, lướt qua phía sau của Kiếm mộ, vừa mới đi vào, trên mặt lộ ra vẻ hối hận. Ngày hôm đó

lão ban cho Diệp Trường Sinh viên Đế Linh Đan, nhưng lại quên nói cho hắn biết nó dùng để xung kích lên Đế Giả cảnh.

Vào lúc này.

Trước Kiếm cung, ánh mắt Diệp Thương Vân nhìn về phía kiếm mộ, không hiểu ra sao, tình huống như thế nào, đây là khí tức của Đế Linh Đan, lão tổ đã phong Đế rồi, đâu cần Đế Linh Đan nữa.”

“Không được rồi, là Trường Sinh!”

Khi giọng nói rơi xuống, bóng dáng của hắn ta đã biến mất trước Kiếm cung.

Cùng lúc đó, ở trong Kiếm Lô, ánh mắt của bốn người An Mộng Quân, An Thanh Thi, An Lạc Nhi và Lý Ngưng Tuyết đều nhìn vào Kiếm mộ.

An Lạc Nhi nói: “Tiểu di, uy lực của kiếm này thật quá kinh khủng!”

An Thanh Thi nói: “Tất nhiên, uy lực của Kiếm Đế há là trò đùa sao!”

An Mộng Quân khẽ cau mày, thấp trọng nói: “Đây không phải khí tức của lão tổ, Thanh Thi, muội không cảm thấy khí tức này...”

Sắc mặt của An Thanh Thi cũng thay đổi rất nhiều, nàng nghiêm nghị nói: “Lạc Nhi, người vào bên trong Kiếm Lô đi, đừng đi lung tung.”

Một lúc sau.

An Mộng Quân và An Thanh Thi đã biến mất bên trên Kiếm Lô, chờ đến khi xuất hiện trở lại thì bọn họ đã ở trên ngọn đồi ở phía sau Kiếm mộ.

Khi nhìn thấy hai nữ nhân này, Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân cũng không nói gì, ánh mắt của bọn họ vẫn rơi vào trên người của Diệp Trường Sinh, bốn người đều là nín thở, trên mặt đầy lo lắng.

Đúng lúc này, một cảnh tượng kinh ngạc đã xảy ra, Diệp Trường Sinh khẽ vươn tay lên ném một viên Đế Linh Đan khác vào miệng.

Đám người: “...”

Nhìn xem Diệp Trường Sinh lại đưa Đế Linh Đan vào trong miệng lần nữa, tim của đám người khẩn trương đến như nhảy lên cả cổ họng.

Khí tức trên người hắn ngày càng táo bạo, dường như lúc nào cũng có thể làm thân thể nổ tung.

An Mộng Quân lo lắng nói: “Đứa nhỏ này càng ngày càng lỗ mãng, Đế Linh Đan cũng không phải bánh kẹo, có thể ăn như thế sao?”

Diệp Tiêu Huyền cau mày, trên mặt lộ lên một chút nghi ngờ, theo lý thuyết thì linh khí trong cơ thể Diệp Trường Sinh mạnh như thế thì có lẽ đã đột phá từ lâu rồi.

Chương 36: Diệp gia khinh người quá đáng

Tại sao cảnh giới của hắc không có thay đổi gì?

Đúng lúc này.

Linh khí trên người của Diệp Trường Sinh trở nên yếu ớt lại, chỉ nhìn thấy hắc lại bổ thêm một viên Đế Linh Đan nữa vào miệng. Ba người Diệp Tiêu Huyền nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc đến mức suýt chút ngất đi.

Ngay cả Diệp Tiêu Huyền cũng chưa bao giờ dám dùng quá ba viên Đế Linh Đan trong một lần cả.

Thật tình không biết.

Đế Linh Đan tiến vào trong cơ thể của Diệp Trường Sinh, thông qua Tru Tiên Kiếm Trận biến thành kiếm khí, sau đó toàn bộ đều bị bị Hỗn Độn Thần Kiếm nuốt chửng.

Vì vậy, cho dù hắc phục dụng bao nhiêu viên Đế Linh Đan thì cũng không ảnh hưởng một chút nào đối với thân thể của hắc. Ngược lại dưới sự rèn luyện của kiếm khí, cường độ thân thể của hắc càng thêm mạnh mẽ.

Một viên.

Một viên.

Lại một viên.

Diệp Tiêu Huyền khẽ thở dài, nhìn về phía hai nữ nhân An Mộng Quân: “Đi thôi, không nên quấy rầy Trường Sinh tu luyện, được lực của Đế Linh Đan sẽ không gây bất kỳ tổn thương nào cho nó đâu.”

An Mộng Quân rất lo lắng, muốn canh giữ ở bên cạnh Diệp Trường Sinh. Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Trường Sinh sẽ không làm chuyện lỗ măng. Lão phu biết tính cách của hắc, chúng ta ở lại chỗ

này chỉ làm hấn phân tâm mà thôi.”

“Tỷ, chúng ta đi thôi!” An Thanh Thi nói, kéo cánh tay của An Mộng Quân, rồi hai người hướng đi về phía vách núi

...

Ở bên trong Kiếm Lâu.

Khi hai người An Mộng Quân và An Thanh Thi trở về, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng và kinh ngạc, bọn họ vẫn còn nhớ rõ mồn một cảnh tượng vừa rồi.

Thật đáng sợ, làm sao lại có thể có người nghịch thiên đến mức này chứ?

An Thanh Thi nói: “Bây giờ Trường Sinh đã bắt đầu tu luyện, sau này có cơ hội thì sẽ dẫn người đi.”

An Lạc Nhi nghe vậy, sắc mặt liền đổi: “Khó trách hấn lại mạnh và càng chăm chỉ như thế. Tiểu Di, ta cũng phải đến học phủ Thiên Cung. Trước khi chiến trường Thiên Vực mở ra, ta muốn bế quan. Như vậy lần tiếp theo gặp mặt, ta nhất định sẽ mạnh hơn hấn.”

An Thanh Thi gật đầu: “Được rồi, tiểu di sẽ đưa người đến học phủ Thiên Cung.”

An Lạc Nhi là một kỳ tài tu luyện ngàn năm hiếm gặp, mặc dù là con gái nhưng tương lai của nàng thì vô hạn. Trước đây An Thanh Thi luôn cho rằng An Lạc Nhi là tồn tại yêu nghiệt nhất mà nàng ấy từng thấy. Nhưng từ khi gặp Diệp Trường Sinh, nàng ấy mới biết thế nào mới được gọi là yêu nghiệt thực sự.

Ngay cả khi An Lạc Nhi trở về học phủ Thiên Cung bế quan, thì sau này cũng không thể đuổi kịp Diệp Trường Sinh. Tư chất chênh lệch quá nhiều, dùng chăm chỉ để đền bù, thực sự quá khó.

Sau đó.

An Thanh Thi dẫn An Lạc Nhi rời khỏi Kiếm cung, phi hành khi biến mất ở trên bầu trời bao la.

...

Hoang Cổ thần quốc.

Trong hoàng cung.

Bóng dáng của thống soái Hắc Thiên quân, Tiêu Chiến vừa xuất hiện, sau khi tiến vào Ngự thư phòng liền khom người cúi chào nói: “Mặt tướng Tiêu Chiến, bái kiến bệ hạ.”

Tiêu An Bình liếc mắt nhìn Tiêu Chiến: “Người đến Diệp gia ở Kiếm Châu, sao lại trở về nhanh như vậy, chuyện điều tra thế nào rồi?”

Tiêu Chiến sợ hãi nói: “Bẩm bệ hạ, mặt tướng đã tìm ra sứ giả bị Diệp gia sát hại, nhưng Diệp Thương Vân vẫn lên tiếng phủ nhận, nói đó là chuyện ngoài ý muốn do Kiếm Cung vớt kiếm tạo ra. Đồng thời lão tổ của Diệp gia cũng ra tay, suýt nữa thì đã giết chết mặt tướng ở trước Kiếm cung.”

Phanh.

Tiêu An Bình vỗ mạnh một chưởng vào trên Long án, tức giận nói: “Diệp gia dám khinh người quá đáng, hủy Tiểu Cửu kiếm Thai của ta, đồng thời giết chết sứ giả truyền lệnh của ta. Đây đúng là không để Thân Quốc vào mắt chút nào mà.”

Tiêu Chiến lại nói: “Hồi bẩm bệ hạ, Diệp Thương Vân đã là Thánh giả, đồng thời người của An gia cũng xuất hiện ở Kiếm cung, cho nên mặt tướng chỉ có thể mang binh trở về.”

Tiêu An Bình gật đầu: “Được rồi, người lui ra đi.”

Tiêu Chiến cúi người chào, quay người rời khỏi Ngự thư phòng. Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện, đó chính là lão tổ của Tiêu gia, Tiêu Bắc Huyền.

Tiêu An Bình thấy lão tổ xuất hiện, vội vàng đứng lên chào nói: “Lão tổ đến đây là có pháp chỉ gì sao!”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Ngoại trừ tiếp tục nhiệm vụ giết chết kiếm tu ở bên ngoài của Diệp gia ra thì tất cả các thứ khác đều dừng lại

đi. Lão phu đi ra ngoài một chuyến. Trước khi lão phu trở về thì chờ hành động thiếu suy nghĩ.”

Tiêu An Bình vội vàng nói: “Mọi chuyện đều cẩn thận tuân theo pháp chỉ của lão tổ.”

Tiêu Bắc Huyền lại nói: “Lần này có thể ta phải mất một khoảng thời gian. Người thu xếp chuyên Thiên Hỏa đi vào Hỏa Vân Sơn đi, nhớ phải thêm một vài cường giả bí mật đến bảo vệ hẩn!”

“An Bình đã hiểu rồi!”

...

Thời gian trôi qua nhanh như bóng câu qua khe cửa.

Nhoáng một cái đã sáu tháng trôi qua.

Ở phía sau núi của Kiếm mộ.

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở ra hai mắt, vàng sáng trên người cũng tán đi: “Hóa ra đây chính là Hoàng Giả Cảnh, đúng là rất mạnh.”

Chương 37: Không có, hỏi lại đánh chết

Vừa nói, lòng bàn tay hướng lên trên, Hồn Độn Thần Kiếm xuất hiện, trên thân kiếm đen nhánh toát ra một cỗ ớn lạnh làm người ta chấn động cả hồn phách.

“Cuối cùng người cũng tỉnh lại.”

Sau khi ngăn chặn được Thiên kiếp lúc này, Hồn Độn Thần Kiếm đã chìm trong giấc ngủ say, chính lúc hắc bắt đầu nuốt chửng viên Đế Linh Đan kia thì Thần Kiếm mới từ từ tỉnh lại.

Diệp Trường Sinh thu hồi thần kiếm, bóng dáng bỗng nhiên cao lên, trên mặt lộ vẻ hưng phấn: “Cuối cùng cũng đột phá đến Hoàng Giả, có thể đi ra khỏi Kiếm cung đến Hỏa Vân Sơn rồi.”

Một giây sau.

Bóng dáng hắc đã biến mất ở tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại là ở bên ngoài Kiếm mộ.

“Lão tổ, Trường Sinh cầu kiến!”

Cửa mộ mở ra, Diệp Tiêu Huyền bước ra khỏi Kiếm mộ: “Tiểu tử ngươi thật sự đã đột phá đến Hoàng Giả.”

“Miễn cưỡng cũng là Hoàng Giả tầng một.” Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, ngừng tạm lại một lúc, rồi tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian này, lão tổ cũng không tệ, tu vi tiến bộ lên không ít. Hơn nữa dáng vẻ cũng trở nên đẹp trai hơn.”

“Thật sự thì gần son thì đỏ, gần mực thì đen. Ở cùng với cháu thời gian dài, giá trị nhan sắc của lão tổ đã thay đổi rồi.”

Diệp Tiêu Huyền tức giận nói: “Ý của ngươi là trước đây lão phu rất xấu sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thoạt nhìn cũng không phải xấu, nhưng khi nhìn kỹ thì sẽ không bằng chợt nhìn nữa.”

Diệp Tiêu Huyền: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ, Trường Sinh đã đến tu vi Hoàng Giả Cảnh rồi, hiện tại có thể rời khỏi đây, để đi đến Hỏa Vân Sơn được không?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Cút đi!”

Diệp Trường Sinh sững sốt, không nghĩ đến Diệp Tiêu Huyền lại trực tiếp như vậy: “Vậy, lão tổ... Cháu đã ăn hết Đế Linh Đan, người lại cho thêm một ít đi!”

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Không có, hỏi lại nữa ta đánh chết đấy!”

Diệp Trường Sinh biết bởi vì vấn đề giá trị nhan sắc mà lão tổ bị tổn thương lòng tự trọng: “Lão tổ, ta đi đây, người cũng không nên quá nhớ ta đó!”

Nhìn thấy bóng lưng của Diệp Trường Sinh biến mất, Diệp Tiêu Huyền búng ngón ra, một đạo tinh mang liền bay về phía của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bay tới cầm lấy tinh mang, cười nói: “Vẫn là lão tổ tốt với ta nhất!”

Một giây sau, bóng dáng của hắn gần như ngã khỏi phi kiếm: “Ui trời, chỉ một viên đan được!”

Một viên đan được không phải đựng bằng linh giới đâu!

Lúc này.

Diệp Thương Vân xuất hiện ở trước Kiếm mộ: “Lão tổ, người có muốn phái người âm thầm bảo vệ Trường Sinh không. Một mình hắn đi vào Hỏa Vân Sơn, từ đầu đến cuối lại khiến người ta thấy không yên lòng.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Người cho rằng hắn là người sao? Tiểu tử này rất tinh quái, không ai có thể lợi dụng gì được ở trên người hắn cả đâu.”

“Hơn nữa, con đường Trường Sinh sau này đều phải một mình hắn

đảm đương, có người âm thầm bảo vệ hắn thì còn tính là luyện tập gì nữa? Chỉ có trải qua sinh tử thực sự, hắn mới có thể hoàn toàn trưởng thành được.”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Lão tổ tu dưỡng đi, Thương Vân xin lui xuống.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Vân Nhi, người cũng là tộc trưởng của Diệp gia, là chủ nhân của Kiếm Châu. Sau này có thể chú ý hình tượng của mình hơn không, lời thôi lếch thếch như vậy sẽ kéo giá trị nhan sắc của Diệp gia xuống mất.”

Vẻ mặt Diệp Thương Vân bối rối: “Cái quái gì vậy, sao lão tổ lại nói gì thế?”

Trên bầu trời bao la, một đạo ngân quang bỗng xẹt qua, chính là Diệp Trường Sinh đang ngự kiếm bay đến.

Lần đầu tiên rời khỏi Kiếm Cung, trong lòng hắn có một cỗ kích động không kiềm chế được, cuối cùng cũng có thể chiêm ngưỡng thế giới huyền diệu rộng lớn đầy màu sắc này.

Ngự kiếm bay qua đỉnh núi không lồ dài vạn dặm, xuyên qua khu rừng rậm cao chót vót và hồ nước dài vô tận.

Loại cảm giác này cực kỳ sáng khoái.

Nhưng Diệp Trường Sinh nhận ra một vấn đề, rốt cuộc Hỏa Vân Sơn ở nơi nào?

Vui quá hóa buồn.

Cuộc sống vui vẻ đặc ý, có chút đặc ý quên hết rồi, không biết đường vậy thì đi thế nào?

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thả chậm tốc độ, bắt đầu nhớ lại bản đồ thế giới cổ đại mà hắn đã thấy trong đầu.

Hỏa Vân Thành?

Muốn vào Hỏa Vân Sơn, trước hết cần phải đến được Hỏa Vân Thành ở Hoang Cổ Thần Quốc.

Diệp Trường Sinh thay đổi hướng kiếm, phóng như bay về hướng Hoang Cổ Thần Quốc.

Ngự kiếm phi hành khắp thế gian, trượng kiếm thiên nhai chém ân thù.

Trời đất bao la, áo tuyết bay phấp phới, núi cao đường xa, tiêu dao tự tại...

Nửa tháng sau.

Cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng đến Hỏa Vân Thành.

Hắn thu hồi phi kiếm, bước vào bên trong thành.

Trong lúc đó, một đám tu sĩ xuất hiện, Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh, tò mò quan sát.

Dù bây giờ hắn đã là Kiếm Đế, thậm chí còn có trí nhớ của hai kiếp nhưng hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn vô cùng xa lạ thế giới trước mắt này.

Chương 38: Người sẽ chết

Sau khi vào thành.

Hắn đi dọc theo con phố dài, ngay lúc này, từ trời cao truyền đến một tiếng động, mặt đất dưới chân nhẹ nhàng rung lên giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Tu sĩ trên đường lần lượt tránh đi, chừa ra một con đường, Diệp Trường Sinh nhìn theo tiếng động, ánh mắt dừng lại trên người một thiếu niên.

Thiếu niên này khoác trên người một chiếc áo măng bào màu đen, dưới đáy quần có một con thú khổng lồ màu đỏ rực, một người một thú uy phong lẫm liệt.

“Thái Tử Hoang Cổ, không nghĩ tới thế mà hắn ta cũng đến Hỏa Vân Thành, xem ra người nhận chí bảo của Hỏa Vân Sơn này không ai khác ngoài hắn ta.”

“Đúng vậy, Thái Tử Hoang Cổ không hổ là người trẻ tuổi đệ nhất Thần Quốc, tuổi còn trẻ như vậy đã là Bán Thánh. Sau chuyến đi Hỏa Vân Sơn này, hắn ta rất có hi vọng thăng cấp lên Thánh Giả, phá kỷ lục, trở thành Thánh Giả trẻ tuổi nhất Hoang Cổ Thiên Vực.”

“Hâm mộ quá, người ta sinh ra đã ở đỉnh cao, có lẽ chúng ta có nỗ lực cả đời cũng không bằng người mới sinh ra, không nói nữa, không nói nữa, đến Di Hồng Viện sống qua ngày thôi!”

Diệp Trường Sinh nghe cuộc trò chuyện của mấy người họ, biết thiếu niên trước mắt chính là Thái Tử Hoang Cổ, cũng chính là ca ca của Tiêu Linh Khanh.

Nhưng hơi yếu đuối nhỉ!

Lớn như vậy mới là Bán Thánh, quá tầm thường rồi.

Theo giọng nói phát ra, hắn phát hiện Tiêu Thiên Hỏa đang nhìn về phía mình, lập tức xoay người rời đi không dừng lại.

Trên lưng con thú khổng lồ, hai mắt Tiêu Thiên Hỏa sáng lên, ánh

mắt rơi vào phía sau lưng Diệp Trường Sinh, đứa nhỏ này rất kỳ quái, hẳn ta không thể nhìn thấu.

Sau sự nghi hoặc ngần ngừ, Tiêu Thiên Hỏa liền ném Diệp Trường Sinh lên trên chín tầng mây, bắt đầu hưởng thụ sự vui sướng khi được sùng bái.

Hắn ta thực hưởng thụ loại cảm giác quân lâm thiên hạ này.

...

Thời gian trôi qua một nén nhang.

Diệp Trường Sinh đi vào một khu rừng rậm bên ngoài Hỏa Vân Thành, bóng dáng phía trước bất ngờ ngừng lại: “Đi theo cả chặng đường rồi, mau xuất hiện đi!”

Hai nữ tử mặc áo choàng đỏ từ trên trời rơi xuống xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, hai nữ tử nở nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp và đôi mắt của họ không tự chủ được nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh như không thể rời mắt.

Diệp Trường Sinh cảm giác được ánh mắt hai nàng, như thế nào còn di chuyển hướng xuống phía dưới...

Một nữ tử cười khanh khách nói: “Tiểu đệ đệ lớn lên thật đẹp, một mình chạy khỏi nhà?”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “Hai nữ thí chủ có chuyện gì không?”

Nữ tử nói: “Người là đệ tử tục gia của Phật môn?”

Diệp trường sinh nói: “Không phải, có chuyện gì thì nói đi, đừng lãng phí thời gian của ta.”

Nữ tử nhún miệng cười, hai tròng mắt chớp động: “Tiểu đệ đệ một mình ở Hỏa Vân Sơn, sẽ rất nguy hiểm, có muốn tỷ tỷ đưa người một đoạn đường.”

Nói xong nàng ta liền đi về phía Diệp Trường Sinh, tạo bộ dáng ọ ọ khiến người ta buồn nôn.

Diệp Trường Sinh sống qua hai kiếp, nữ tử thế nào mà chưa thấy qua, hẳn đã sớm đạt tới xem khắp thiên hạ trong lòng vẫn không hề quan tâm gì rồi.

Nữ nhân trước mắt này muốn làm gì, trong lòng hẳn rất rõ ràng.

Keng.

Một tiếng kêu vang lên, Tru Tiên Kiếm chỉ thẳng vào người nữ tử, Diệp Trường Sinh nói: “Đến gần thêm một bước nữa, người sẽ chết.”

Nữ tử kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, giống như lại nói, tiểu tử này lại bắt đầu khoát lác rồi, không ai quản được?

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ chính là thấy người một người hành tẩu giang hồ, thật sự là quá nguy hiểm, nhất thời không tự chủ được chính mình muốn bảo vệ người.”

Mẹ nó, người hát Liêu Trai với ta?

Trong lòng Diệp Trường Sinh vô thức chửi thề, thực lực mới chỉ là Tôn Giả Cảnh còn muốn bảo vệ hẳn, thời buổi này khoát lác không bị phạt tiền à?

Ngừng một chút, hẳn trầm giọng nói: “Bỏ đi, ta không chấp tiểu nhân, các người đi đi.”

Đúng lúc này, ba nam tử từ rừng rậm đi ra, rất nhanh đã tới trước mặt Diệp Trường Sinh, tên đại hán cầm đầu nói: “Hàn Thiên Kiều, hiện tại đến cả một tiểu hài tử mà người cũng không buông tha.”

Hàn Thiên Kiều nói: “Cơ Nhĩ Đại, người muốn làm gì, hẳn chính là đệ đệ của ta, mau thu hồi chút tâm tư đó của người đi.”

Cơ Nhĩ Đại đáp: “Thiên Kiều, tóc đứa nhỏ này còn chưa mọc hết, chúng ta liên thủ giết hẳn, chia đều linh giới của hẳn được không?”

Nghe lời này của Cơ Nhĩ Đại, sắc mặt Diệp Trường Sinh khó coi, mẹ nó đây là xem thường cự long của hẳn à?

Con chim tuy nhỏ nhưng vờn được cả bầu trời.

Thân thể nhỏ bé ẩn chứa một năng lượng khổng lồ, bọn họ đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn nhất chính là không nên khinh thường hẳn.

Xoẹt.

Diệp Trường Sinh phát nhẹ ống tay áo, Tru Tiên Kiếm bay thẳng về phía Hàn Thiên Kiêu biến thành một đạo ánh sáng xuyên qua giữa lông mày của Cơ Nhĩ Đại

Một kiếm nháy mắt hạ gục, sạch sẽ lưu loát.

Chương 39: Hoàn toàn dọa điên một người

Sắc mặt Hàn Thiên Kiều đại biến, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Không ngờ tiểu đệ đệ lại cường đại như vậy, là ta đường đột, cáo từ!”

“Không phải muốn giết người đoạt bảo sao?” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, dừng một chút, tiếp tục nói: “Thấy ta ra tay rồi, các người cảm thấy ta sẽ để cho các người sống sót rời đi?”

Hàn Thiên Kiều nói: “Tiểu ca ca, người mạnh như vậy, chắc chắn sẽ không so đo với chúng ta, cái gì chúng ta cũng chưa nhìn thấy.”

Còn lại ba người, hai nam một nữ, ngẩng đầu nhìn trời, một người trầm giọng nói: “Ánh trăng thật tròn, thời tiết tối nay thật đẹp.”

Mọi người: “...”

Hiện tại là ban ngày ban mặt, nào có ánh trăng?

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới lại trực tiếp dọa điên một người, loại người này nên được uống nhiều thuốc.

Xoẹt xoẹt.

Xoẹt xoẹt.

Ánh sáng Tru Tiên chợt lóe, nhanh như chớp, một màn sương máu giăng đầy sân, tất cả bốn người trong nháy mắt đều bị một thanh kiếm chặn lại.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, năm chiếc nhẫn Linh Giới xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, hắn bỗng chốc xoay người xuất hiện ở trên đỉnh khu rừng.

Giờ khắc này.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao ở thế giới huyền huyền, tất cả mọi người muốn làm cường giả chí cao vô thượng.

Kẻ mạnh cai trị sự sống và cái chết, kẻ yếu thì mạng như cỏ rác.

Cho nên nói, kẻ mạnh có thật sự hạnh phúc giống như người thường tưởng tượng?

Hạnh phúc của kẻ mạnh, người thường hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

...

Hoàng hôn buông xuống, chim mỏi bay về tổ.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở dưới Hỏa Vân Sơn, cả người treo lơ lửng giữa không trung, mũi chân điểm nhẹ trên đỉnh cây cổ thụ, đôi mắt nhìn về xa xa phía trước.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Theo tiếng vang lớn cuồn cuộn mà đến, hắn nhìn theo trầm giọng nói: “Hắn tới rồi.”

Người tới không ai khác chính là Tiêu Thiên Hỏa

Bất quá lúc này đây dẫn đầu đội quân không chỉ có một mình hắn ta, mà còn có một nữ tử tóc màu đỏ tím, vóc dáng rất nóng bỏng, trạc tuổi Tiêu Thiên Hỏa.

“Hoàng Giả tăng chín!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Núi non trải dài vô tận vô tận, những đỉnh cao chót vót và thẳng tắp như lưỡi kiếm không vỏ, càng toát lên vẻ uy nghiêm, uy quyền.

Dưới Hỏa Vân Sơn.

Tiêu Thiên Hỏa và Cơ Lâm Lang xuất hiện, hai người từ trên lưng hung thú quét xuống, nhìn ngọn núi trước mặt, ánh mắt toát lên vẻ đầy kiên định.

Nơi xa.

Diệp Trường Sinh giống như Trích Tiên, đứng trên không trung

nhìn toàn cảnh vạn vật, bởi vì hắc che giấu khí tức nên tất cả đều hoàn toàn không một chút cảnh giác.

“Nàng ta cũng tới?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lướt qua đám người, phát hiện Hắc Vô Diện cũng ở trong đám người, đúng lúc này, Tiêu Thiên Hỏa ra lệnh một tiếng, cường giả của Hoang Cổ Thần Quốc bao vây toàn bộ núi Hỏa Vân.

Thấy thế, Diệp Trường Sinh nhíu mày, biết đây là chuyện rắc rối lớn, hắc cũng không nghĩ tới Hoang Cổ Thần Quốc lại bá đạo như thế, lại có thể muốn độc chiếm bảo vật của Hỏa Vân Sơn.

Tình hình hiện tại rất bất lợi cho hắc, nếu hắc muốn đi vào bí cảnh của Hỏa Vân Sơn, hắc nhất định sẽ bị cường giả của Hoang Cổ Thần Quốc phát hiện.

Một khi Hắc Vô Diện phát hiện ra hắc, thân phận hắc lập tức sẽ bại lộ, Hoang Cổ Thần Quốc người đông thế mạnh, hắc còn chưa tiến vào bí cảnh đã đánh nhau một trận lớn.

Nhất thời.

Diệp Trường Sinh có chút đau đầu.

Lúc này, bóng dáng Tiêu Thiên Hỏa, Cơ Lâm Lang hóa thành một luồng ánh sáng, lao thẳng về phía bí cảnh.

Hai người đi trước Diệp Trường Sinh một bước, nhất định sẽ nhanh chân đến trước.

Dẫn trước, Tiêu Thiên Hỏa nhìn về phía Cơ Lâm Lang: “Ta chỉ lấy Thất Thái Hỏa Linh, còn tất cả bảo vật khác đều thuộc về người.”

Cơ Lâm Lang xinh đẹp nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nói: “Cảm ơn Thiên Hỏa ca ca!”

Về mặt Tiêu Thiên Hỏa kiêu căng, xua tay: “Khách khí với ta làm gì, toàn bộ núi Hỏa Vân đều được cường giả Thần quốc trấn thủ, không ai có thể tiến vào bí cảnh, chúng ta không cần sốt ruột.”

Cơ Lâm Lang lại nói: “Đừng đắc ý, Thất Thái Hỏa Linh là linh vật trời đất, sở hữu linh trí, không dễ đối phó.”

“Không việc gì, ta là Cửu Long Thánh Thể, lại tu luyện Hỏa Hệ Công Pháp, Thần Hỏa Thiên Sinh thân cận với ta, Thất Thái Hỏa Linh cũng không ngoại lệ.”

Tiêu Thiên Hỏa vô cùng quyết tâm giành chiến thắng, như thế Thất Thái Hỏa Linh phải là của hắn ta.

Cơ Lâm Lang gật đầu và không nói gì, đi theo Tiêu Thiên Hỏa vào sâu bên trong bí cảnh.

Một đường đi không có trở ngại và cũng không phát hiện bất cứ nguy hiểm gì.

Chẳng mấy chốc hai người đã xuất hiện trong cung điện sâu bên trong bí cảnh, nhìn thấy phía trên đài cao trước mặt một ngọn lửa phát ra ánh sáng bảy màu, bên cạnh ngọn lửa còn có một cái hộp sắt.

Khóe miệng Tiêu Thiên Hỏa cong lên thành một nụ cười: “Lâm Lang, ngọn lửa này là Thất Thái Hỏa Linh. Ta sẽ làm cho nó nhận chủ nhân của nó trước, bảo vật trong hộp sắt thuộc về người.”

“Thiên Hỏa ca ca, chúng ta hãy nhìn xem trong hộp sắt có bảo vật gì. Nếu là công pháp tu luyện, hai người chúng ta có thể chia sẻ.”

Cơ Lâm Lang trầm giọng nói.

Chương 40 - Thật biến thái, ta rất thích

Đúng lúc này.

Mặt đất truyền đến một trận âm thanh rung chuyển, biểu cảm hai người lập tức trở nên cảnh giác, ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo ánh sáng bảy màu xuất hiện và bao quanh họ. Trên mặt đất xuất hiện những con hung thú giống như con rùa, những thân hình lại to hơn rùa rất nhiều.

Tiêu Thiên Hỏa trầm giọng nói: “Thất Thái Địa Giáp Thú, quả nhiên có tồn tại!”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Lâm Lang, không cần hoảng sợ, ta đã sớm biết trong bí cảnh tồn tại Thất Thái Địa Giáp Thú, con thú này lực công kích không mạnh, nhưng số lượng khổng lồ, đồng thời phòng ngự của bọn chúng cũng rất mạnh.”

“Nơi nào có Thất Thái Hỏa Linh, nhất định sẽ có Thất Thái Địa Giáp Thú. Chúng dựa vào hấp thu khí tức của Thất Thái Hỏa Linh để tăng cường phòng ngự cho mình.”

Cơ Lâm Lang nói: “Xem ra chúng ta phải giết chết Thất Thái Địa Giáp Thú trước, mới có thể có được Thất Thái Hỏa Linh và hộp sắt.”

Tiêu Thiên Hỏa vân đạm phong khinh đáp: “Đã lâu không ra tay, vừa lúc dùng chúng để kiểm nghiệm chút xem thực lực hiện tại của ta rốt cuộc mạnh như thế nào.”

Vừa dứt lời.

Hắn ta bất ngờ lao về phía trước, nhanh như chớp, mạnh như sấm, một trận tiếng rền gầm truyền ra, vang vọng khắp bí cảnh.

Hiên ngang!

Tiếng rền gầm vang vọng, Thất Thái Địa Giáp Thú nhận thấy được khí tức nguy hiểm, thân ảnh phía trước ngừng lại, kiêng dè nhìn Tiêu Thiên Hỏa.

“Bá Long Quyền!”

Tiêu Thiên Hỏa hét lớn, nắm đấm dữ dội như rền, công kích về hướng Thất Thái Địa Giáp Thú.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ oanh tạc, màn sương máu tràn ngập khắp không gian.

Thất Thái Địa Giáp Thú trên mặt đất bị Tiểu Thiên Hỏa dùng một cú đâm oanh tạc, không còn một mảnh xương.

Bên kia, sau lưng Cơ Lâm Lang xuất hiện hư ảnh một con Phượng Hoàng, tay ngọc vung trường kiếm, từng đường kiếm xẹt ngang không gian, chém xuống thân Thất Thái Địa Giáp Thú.

Sau khoảng một nén hương, cuối cùng cả hai cũng giết được Thất Thái Địa Giáp Thú, cũng giống như Tiểu Thiên Hỏa nói, sức tấn công của con thú này rất yếu, nhưng số lượng quá đông.

Cũng chính là tu vi hai người cường đại, nếu là tu sĩ dưới Hoàng Giả Cảnh thì giáp thú mới vừa rồi xuất hiện, tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Hai người ổn định lại hơi thở, đi tới chỗ Thất Thái Hỏa Linh và chiếc hộp sắt thần bí trên đài cao.

Cùng lúc đó.

Diệp Trường Sinh vẫn chưa tiến được vào bí cảnh, Hoang Cổ thần quốc có tam Tôn Thánh Giả trấn thủ, hẳn đã thử rất nhiều biện pháp.

Trừ bỏ xông vào, không có lựa chọn nào khác.

Có được Tru Tiên Kiếm Trận, hẳn nắm chắc có thể tiến vào bí cảnh, nhưng cường ép tiến vào, hậu quả rất nghiêm trọng.

Vào thì dễ nhưng ra thì khó.

Không có Tru Tiên Kiếm Trận này làm con át chủ bài, đối mặt ba gã cường giả Thánh Giả Cảnh, e là sẽ bị đánh tề ra quần.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm khế ước đã đổi mới, khế ước với Hỏa Vân Sơn, có muốn ngay lập tức lập khế ước hay không?”

Bên tai âm thanh hệ thống nhắc nhở truyền đến, con người Diệp Trường Sinh sáng ngời, khế ước với Hỏa Vân Sơn, còn có chuyện tốt này?

“Lập tức khế ước!”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, khế ước với Hỏa Vân Sơn thành công, phần thưởng giành được là Thất Thái Hỏa Linh.”

Mẹ nó!

Như này cũng có thể?

Thật biến thái, ta rất thích...

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên một nụ cười hời: “Hệ thống, Thất Thái Hỏa Linh được ban thưởng đâu?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, xin hãy kiên nhẫn...”

Đúng lúc này, trong bí cảnh, Tiêu Thiên Hỏa và Cơ Lâm Lang đã đến đài cao, họ vươn tay nắm lấy Thất Thái Hỏa Linh và chiếc hộp sắt bí ẩn.

Đột nhiên một cảnh tượng kinh ngạc xảy ra, Thất Thái Hỏa Linh hóa thành tia sáng lao ra khỏi bí cảnh.

Tiêu Thiên Hỏa sửng sốt một lúc, quay đầu lại lo lắng nói: “Lâm Lang, cầm hộp sắt, đuổi theo với ta!”

Nhìn Thất Thái Hỏa Linh bay xa, hắn ta đập lên trên mặt đất lao về phía trước.

Bên ngoài bí cảnh, Diệp Trường Sinh vẫn đang đợi Thất Thái Hỏa Linh đến, thì đột nhiên một luồng sáng từ trong bí cảnh xuất hiện và lao về phía hắn.

Mẹ nó, hệ thống người gài ta.

Hắn thực sự không nghĩ là Thất Thái Hỏa Linh sẽ đến theo cách này.

Hỏa Linh đến đây, đám người Cổ Thần cũng sẽ nhìn chăm chăm vào hắn, thật kích thích.

Không chút do dự, Diệp Trường Sinh trực tiếp đưa Hỏa Linh bỏ vào trong hệ thống, nhún ngón chân nhảy lên ngọn cây cổ thụ, quay người nhanh chóng rời đi.

Đã có Thất Thải Hỏa Linh trong tay, tiếp tục ở lại chính là ngu ngốc.

Tru Tiên Kiếm xuất hiện dưới chân, cả người biến thành một vệt sáng bạc biến mất vào hư không, chỉ còn lại Tiêu Thiên Hỏa, Cơ Lâm Lang và những người khác nhìn theo bóng lưng của hắn.

Tiêu Thiên Hỏa nhìn Diệp Trường Sinh chạy trốn, hai mắt lập tức trừng lớn, tức giận hét lên: “Sao lại như vậy, rốt cuộc hắn là ai, điều tra cho ta, cho dù phải đào sâu ba tấc đất Thần Quốc lên cũng phải tìm cho ra hắn.”

Chương 41: Xem ra tiểu thuyết đều là lừa người

Dưới Hỏa Vân Sơn.

Tiêu Thiên Hỏa vô cùng tức giận, đã chuẩn bị xong tất cả, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác.

Lúc này.

Hắn ta híp đôi mắt lại, tự lẩm bẩm nói: “Sao bóng dáng kia lại có chút quen mắt nhỉ, là hắn ta à?”

“Thiên Hỏa ca ca quen hắn ta hả?” Cơ Lâm Lang hỏi.

Tiêu Thiên Hỏa lắc đầu: “Có chút quen mắt, hình như trước đó đã từng gặp hắn ta ở Hỏa Vân Thành rồi, nhưng cũng không phải.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, ánh mắt dừng trên hộp sắt ở tay Cơ Lâm Lang: “Lâm Lang, xem thử bên trong hộp sắt có cái gì.”

Thất Thái Hỏa Linh mất rồi, hắn ta tin sẽ tìm được đồ đã mất.

Chỉ cần người vẫn ở Hoảng Cổ Thần Quốc, Thất Thái Hỏa Linh vẫn sẽ thuộc về hắn ta.

Cơ Lâm Lang đưa tay lên, nhẹ nhàng mở hộp sắt ra, nhìn chiếc hộp rỗng không, hai người hoàn toàn bối rối.

Sao lại không có gì?

Cơ Lâm Lang vội vàng nói: “Tại sao lại trống không?”

Tiêu Thiên Hỏa híp hai mắt, đáy mắt hiện tia nghi ngờ: “Nếu đã là hộp không thì bỏ đi, lần sau có bí cảnh, ta mang muội đi cùng.”

Nói xong.

Hắn ta đi đến chỗ Hắc Vô Diện: “Hắc lão, người đang nhìn gì đấy!”

“Gặp qua điện hạ!” Hắc Vô Diện hơi cúi người vái chào, sau đó lại nói: “Điện hạ, bóng lưng của người vừa rời khỏi đây rất giống một người, nhưng lão có hơi nghi không ra, Kiếm Tu cần Hỏa Linh ư?”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Hắc lão lại đùa rồi, Kiếm Tu Trường Kiếm là một cặp, cần Hỏa Linh làm gì, người cần Hỏa Linh ở Hoang Cổ Thiên Vực đều là luyện được sừ, luyện khí sừ, tu sĩ thuộc tính hỏa.”

Nói đến đây, hắn ta đột nhiên nhớ đến gì đó: “Hắc lão biết bóng lưng đó à?”

Hắc Vô Diện gật đầu: “Hắn rất giống thiếu chủ Diệp gia, cho nên lão mới hỏi Kiếm Tu cần Hỏa Linh ư?”

“Thiếu chủ Diệp gia?” Tiêu Thiên Hỏa vừa mới nén tức giận xuống lập tức đứng dậy, nếu thật sự là thiếu chủ Diệp gia, vậy hắn ta nhất định phải giết hắn.

Đầu tiên là làm hỏng Kiếm Thai của muội muội hắn, bây giờ lại cướp Hỏa Linh của hắn, không có kẻ nào dễ bị ức hiếp như vậy.

Im lặng một hồi.

Tiêu Thiên Hỏa giơ tay đưa lệnh bài cho Hắc Vô Diện, gần giọng nói: “Hắc lão, đây là Thần Long lệnh, người mang nó đi trước đi, nói với Phệ Linh Vệ đi tìm tung tích của thiếu chủ Diệp gia.”

Hắc Vô Diện nhận lấy Thần Long lệnh, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ, đi về phía trước, vẻ mặt bà ta vô cùng lạnh lùng: “Nếu thật sự là người, lần này người chết chắc.”

...

Vạn Nhận ngọn núi lớn, tự như một thần kiếm treo ngược, thẳng đứng chỉ lên bầu trời.

Một tia ánh sáng bạc rơi xuống từ Cửu Thiên, Diệp Trường Sinh giống như thần tiên bước từ trong mây, mây trắng làm bạn, sương mù mờ mịt quanh quần.

Hắn thu trường kiếm lại, bắt đầu đánh giá ngọn núi lớn trước mắt,

nơi đây cách Hỏa Vân Sơn mấy vạn dặm, người của Hoang Cổ Thần Quốc muốn tìm đến hắc, đợi cái rằm đi.

Tiếp theo.

Hắc nhảy vọt xuất hiện ở đỉnh ngọn núi lớn, ngồi khoanh chân, lòng bàn tay hướng lên, một nhóm Thất Thái Hỏa Linh xuất hiện, nhẹ nhàng nhảy lên.

“Thất Thái Hỏa Linh?”

Diệp Trường Sinh thờ ơ nói, sắc mặt hơi thay đổi, phát hiện ngoài Thất Thái Hỏa Linh ra, trong lòng bàn tay còn có thêm một cái vảy lân.

“Đây là người tặng cho ta à?”

Thất Thái Hỏa Linh phát ra tiếng chít chít, Diệp Trường Sinh gật đầu: “Có tiền đồ, biết cách làm người, không đúng, biết cách làm linh.”

Nói đến đây, hắc tạm ngừng, tiếp tục nói: “Sau này người ở bên cạnh ta đi!”

Hỏa Linh nghe tiếng, dáng vẻ rất vui vẻ, nhảy múa bên cạnh hắc, lập tức chui vào cánh tay hắc.

Ngay sau đó, trên cổ tay hắc xuất hiện một đồ đằng Thất Thái Hỏa Linh.

Bây giờ có Thất Thái Hỏa Linh rồi, ngược lại Diệp Trường Sinh không sốt ruột đi luyện Cửu Thập Phần Thiên Quyền, cầm chiếc vảy trong tay cẩn thận tỉ mỉ.

Chiếc vảy này nhất định là Thất Thái Hỏa Linh mang đến từ bí cảnh, nhưng rốt cuộc nó là gì?

“Hệ Thống, có thể giúp ta rà quét không!”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống ta là hệ thống đánh dấu, không có chức năng rà quét!”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười, tự giễu nói: “Ta quên mất cái này, còn cho rằng hệ thống là vạn năng!”

Cùng với giọng nói thốt ra, tinh thần hắn trở nên cổ quái, trong tiểu thuyết đều không phải là nhỏ máu nhận chủ sao, chúng ta cũng thử một chút xem sao.

Một giọt.

Lại một giọt.

Hai giọt máu liên tục rơi trên chiếc vảy, Diệp Trường Sinh nhìn máu bị thôn phệ, trong lòng thầm nghĩ, xem ra có khả năng.

Nhưng một nén nhang trôi qua, chiếc vảy lại không có phản ứng gì.

Diệp Trường Sinh cho rằng không đủ máu, giữa đường còn cho thêm vài lần, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Không được rồi, cứ tiếp tục như thế, lại đem chính mình đùa chết chính mình, xem ra tiểu thuyết đều là lừa người.

Không còn lựa chọn nào, hắn chỉ đành đem chiếc vảy cất vào trong hệ thống, để dịp khác nghiên cứu kỹ càng.

Chương 42: Nữ tử không phải ai khác

Ngay lập tức.

Tâm trạng hần thu vào bên trong, rơi vào trầm tư, trên đỉnh núi, mặt trời đỏ chiếu rọi trên người hần, sự rực rỡ thần thánh ngưng tụ thành một vòng mặt trời đỏ, xuất hiện sau lưng hần.

...

Nửa tháng sau.

Trên ngọn núi lớn.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở mắt, con người vô cùng sâu xa, khí tức trên người càng thêm cường đại: “Tầng thứ nhất cuối cùng cũng đại thành rồi.”

Tất cả chuyện này cũng phải cảm ơn Thất Thái Hỏa Linh, nếu không phải nó kết hợp với tinh hoa hoàn mỹ của mặt trời đỏ, Cửu Nguyệt Phần Thiên Quyền sẽ không nhanh chóng đại thành như vậy.

Hần từ từ đứng dậy, thu khí tức vào bên trong, đến bên cạnh ngọn núi lớn, quan sát xuống phía dưới, nhìn đồng hoang mênh mông bất ngát.

Có loại cảm giác đứng trên đỉnh của ngọn núi, nhìn những ngọn núi nhỏ.

Thời khắc này.

Diệp Trường Sinh đang nghĩ đã đạt được Thất Thái Hỏa Linh rồi, tiếp theo nên trở về Kiếm Cung, nhưng hần thật sự không muốn quay về.

Thế giới bên ngoài thật tốt, khiến hần có chút lưu luyến không nỡ.

Cuối cùng lý trí nói với hần, quay về Kiếm Cung là chuyện bắt buộc, việc bây giờ hần phải làm là nâng cao thực lực.

Nghĩ vậy, hắn nhảy xuống khỏi đỉnh núi, Tru Tiên Kiếm xuất hiện ở dưới chân, trong chớp mắt đã biến mất trên bầu trời rộng lớn.

Đồng thời ngay lúc này, tại Vạn Ma Quật.

Vô số ma khí bốc hơi, bao phủ toàn bộ dãy núi, giống như một con hắc long ẩn nấp.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên ngoài Vạn Ma Quật, trên mặt lão ta xuất hiện một nụ cười xấu xa.

Phong ấn cuối cùng được nói lỏng, chỉ mấy tháng mà Ma tộc đã có thể giáng thế.

Giây tiếp theo, bóng người biến mất tại chỗ, tiến vào trong ma khí dày đặc.

Trước Vạn Ma Quật, bóng người lại xuất hiện lần nữa, cất giọng hùng hồn: “Hoang Cổ Thần Quốc Tiêu Bắc Huyền, mời Ma chủ hiện thân.”

Cùng với giọng nói vang lên, một bóng người đầy ma khí xuất hiện từ trong hư không, tuy chỉ là một ảo ảnh, nhưng sức ép tỏa ra từ trên người hắn vẫn khiến sắc mặt Tiêu Bắc Huyền hơi thay đổi.

“Hoang Cổ Thần Quốc Tiêu Bắc Huyền, lão tổ Tiêu Vô Cực các người phái người tới?” Ma chủ thấp giọng hỏi.

“Lão tổ Tiêu Vô Cực đã mất rồi.” Tiêu Bắc Huyền thần nhiên nói, trong tay xuất hiện một lệnh bài: “Ma chủ có lẽ biết lệnh bài này.”

Ma chủ nhìn lệnh bài trong tay Tiêu Bắc Thần, tinh thần thay đổi, con ngươi hí lại: “Người lại là người của hắn ta, thật là châm chọc, nhớ lại năm đó lão tổ Tiêu Vô Cực các người quá dị bao nhiêu, không ngờ hậu bối của lão ta lại làm nô bộc cho người khác.”

Về mặt Tiêu Bắc Huyền đầy vô cảm: “Con người luôn tiến về nơi cao, dòng nước luôn chảy xuống chỗ thấp, lần này lão phu đến đây không phải nghe Ma chủ châm chọc, chúng ta vẫn nên bàn chuyện chính đi!”

Nói đến đây, lão ta tạm dừng, tiếp tục nói: “Mới có ba tháng, Ma tộc các người đã có thể rời khỏi Vạn Ma Quật không thấy ánh mặt trời, đến lúc đó có chuyện cần hợp tác với Ma chủ.”

Ma chủ nói: “Là hãn phái người đến à.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Đó là chuyện đương nhiên, chỉ cần Ma chủ hợp tác với lão phu, hoàn thành xong nhiệm vụ tiếp theo, Ma tộc quay về quê hương là chuyện sớm muộn thôi.”

Ma chủ suy nghĩ chốc lát: “Được, ta đáp ứng với người, nói xem Ma tộc chúng ta cần phải làm gì.”

Vạn Ma Quật.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền đập không mà đi, biến mất trên bầu trời xanh, nhìn bóng lưng lão ta rời đi, Ma chủ nhếch miệng cười lạnh.

Lúc này, một luồng hư ảnh xuất hiện bên người Ma chủ, đôi mắt trông về phía xa: “Chủ thượng, thật sự đồng ý với điều kiện của lão ta ư?”

Ma chủ nói: “Trưởng lão, chúng ta cần một cơ hội, sự xuất hiện của lão ta chính là cơ hội tốt nhất cho chúng ta xưng bá Hoang Cổ Thiên Vực.”

Nói đến đây, hãn cúi đầu, lại tiếp tục nói: “Hãn muốn mượn dao giết người, sao chúng ta lại không phải?”

“Hai ngàn năm qua, người đời đều cho rằng Ma tộc bị phong ấn tại Vạn Ma Quật, chẳng lẽ chúng ta lại không rõ tình hình bên trong hay sao?”

Trưởng lão gật đầu: “Chủ thượng nhìn xa trông rộng, chắc chắn lần này Ma tộc chúng ta sẽ đi lên đỉnh phong.”

Ma chủ nheo đôi mắt, trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống, bảo mọi người dùng toàn lực để thắng tu vi, chuẩn bị cho chúng ta xuất thế.”

...

Trời xanh, mây trắng, sương mù.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, xuyên qua tầng mây, bay về phía Kiếm Châu.

Gió mạnh rít gào mà đến, tay áo hần phất phới, tóc đen bay bay, khí tức phóng khoáng phiêu dật tỏa ra quanh thân.

Đột nhiên, nét mặt hần run lên, con người phát sáng: “Sao nàng ta lại ở chỗ này, trùng hợp quá!”

Vừa dứt lời, hần giục kiếm lao thẳng xuống phía dưới, trong hư không, đao quang kiếm ảnh tung hoành, một luồng sát khí cuồn cuộn lao đến.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh dừng lại, ánh mắt rơi vào không gian phía trước, chỉ thấy mười bóng đen đang bao vây tấn công một nữ tử.

Nữ tử không phải ai khác, mà chính là Diệp Yêu Nhi.

Chương 43: Đương nhiên là tàn nhẫn trừng trị bọn hắc

Lúc trước Diệp Yêu Nhi từng nói tu vi của nàng ta gặp bình chướng, phải ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, không nghĩ tới lại gặp được nàng ta ở nơi này.

Bị nhiều người bao vây tấn công như vậy, có vẻ tình huống của nàng ta không ổn lắm.

Cho dù là thế, Diệp Trường Sinh cũng không lập tức ra tay, dời bước tiến đến nơi đang đánh nhau.

Mọi người đang vây đánh Diệp Yêu Nhi, đột nhiên phát hiện Diệp Trường Sinh đi tới, người cầm đầu chỉ trường kiếm, giọng nói hung dữ: “Các hạ là người phương nào?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đi ngang qua, các người cứ tiếp tục đánh đi, không cần phải quan tâm đến ta, ta chỉ xem thử thôi!”

Nam tử nói: “Phệ Linh Vệ của Hoang Cổ Thần Quốc giết người, người không liên quan nhanh rút, nếu không, giết luôn cả người.”

“Đừng nói như vậy chứ, ta rất sợ đó!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh thản nhiên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Yêu Nhi: “Cô nương, có cần giúp không!”

Nét mặt Diệp Yêu Nhi thoáng run rẩy, hiển nhiên nàng ta không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ xuất hiện tại nơi này, nghe thế nàng ta khẽ gật đầu, bóng hình xinh đẹp lóe lên, xuất hiện tại bên người Diệp Trường Sinh.

Nam tử nheo mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử, người miệng còn hôi sữa mà đã muốn học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân ư, người xứng à?”

Diệp Trường Sinh không hề giận, tay vung lên, một luồng ánh sáng bạc bay ra ngoài, Tru Tiên Kiếm trực tiếp đâm vào mi tâm nam tử.

Kiếm tiến vào nửa tấc, máu tươi nhỏ giọt.

Nam tử ngậy ra như phổng, cảm giác linh hồn đều đang run rẩy, hắc... rốt cuộc hắc đã đạt đến cảnh giới nào thế?

Một kiếm này, khiến bóng dáng nam tử không thể nhúc nhích, kiếm khí khủng bố nghiền áp trên người hắc ta, chẳng lẽ hắc đã đạt tới cảnh giới Tôn Giả đỉnh phong rồi sao.

Không... Không thể nào!

Sao trên đời lại có người yêu nghiệt bậc này chứ!

Tư chất của thái tử bọn hắc cường đại như thế, mà đến tuổi này cũng không đạt tới Tôn Giả đỉnh phong, hải đồng này không thể nào làm được.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử: “Ta xứng không?”

Nam tử nơm nớp lo sợ, trên trán lấm tấm mồ hôi, môi run cầm cập, căn bản nói không nên lời.

Vút.

Một kiếm bay ra, máu tươi bắn tung tóe.

Một cái đầu lâu xoẹt qua không trung, hình ảnh quá mức máu tanh, không đành lòng miêu tả.

Ánh sáng trong mắt Diệp Yêu Nhi khê lóe lên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, cảm thấy rất giật mình, không nghĩ tới hắc lại sát phạt quyết đoán như vậy.

Thật ra, Diệp Trường Sinh có chút mâu thuẫn đối với việc giết người này.

Nhưng trong lòng hắc rõ ràng, nơi này là thế giới huyền ảo, là nơi người ăn thịt người, nhân từ nương tay với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình.

Dáng vẻ bên ngoài của hắc chỉ mới là đứa trẻ sáu tuổi, nhưng bên trong thân thể hắc lại là một người trưởng thành, cho nên theo ý hắc chỉ có giết chết kẻ địch mới có thể bảo vệ mình tốt nhất.

Những người khác thấy nam tử bị giết thì kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Cùng nhau ra tay, giết bọn hắn.”

Diệp Yêu Nhi khẽ gật đầu, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, hai người đập không mà đến, lao vào chín người kia.

Mưa máu bắn loạn trong không trung, bóng người rơi xuống.

Toàn bộ chín tên Phệ Linh Vệ bị giết chết trong không tới ba hơi thở.

Diệp Trường Sinh chém chết tám người, đều là một kiếm đứt cổ, một kích trí mạng.

Diệp Yêu Nhi giết một người, bóng dáng bay vút qua, xuất hiện tại bên người Diệp Trường Sinh: “Yêu Nhi, bá kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh hơi phất tay, ý bảo nàng ta đứng dậy: “Vì sao Phệ Linh Vệ của Hoang Cổ Thần Quốc lại muốn vây giết người.”

Diệp Yêu Nhi nói: “Thiếu chủ, Phệ Linh Vệ không chỉ vây giết một mình Yêu Nhi, mà là vây giết toàn bộ tu sĩ đang ở bên ngoài của Diệp gia ta, đã có rất nhiều đệ tử Diệp gia bị giết rồi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, trầm trầm nói, tất cả chuyện này đều do hắn mà ra, Hoang Cổ Thần Quốc là muốn trả thù Diệp gia.

Nghĩ đến đây.

Hắn nhìn Diệp Yêu Nhi, lạnh nhạt nói: “Yêu Nhi, ngươi có biết tổng bộ Phệ Linh Vệ ở đâu không?”

Trong mắt Diệp Yêu Nhi lộ vẻ nghi ngờ, cẩn thận nói: “Thiếu chủ, người định làm gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đương nhiên là tàn nhẫn trừng trị bọn hắn rồi, Phệ Linh Vệ giết đệ tử của Diệp gia ta, chúng ta tất nhiên phải ăn miếng trả miếng.”

Diệp Yêu Nhi vội vàng lắc đầu: “Không được, Thiếu chủ là tương lai của Diệp gia, sao có thể khiến Thiếu chủ rơi vào tình huống

nguy hiểm được?”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, tiếp tục nói: “Thiếu chủ, Yêu Nhi nghe được một tin, là trong Vô Tận Sâm Lâm có một tòa lăng mộ, lời đồn nói đây là mộ của siêu cường giả, nếu muốn tiến vào mộ, nhất định phải đạt tới cảnh giới Thánh Giả, nếu không chúng ta đến thử một lần, đám Diệp Thần bọn hắn đều đã đi, đến lúc đó mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Vô Tận Sâm Lâm?” Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi giết người trước, sau đó lại đến Vô Tận Sâm Lâm.”

Chương 44: Xem thường sống chết, không phục thì giết

Trên không trung.

Diệp Yêu Nhi im lặng không nói, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đối với lời Thiếu chủ nói, nàng ta chỉ có thể phục tùng.

Hơn nữa, nàng ta cảm nhận được sát ý từ trên người Diệp Trường Sinh, sát ý dày đặc.

Cái loại rét lạnh khiến người ta kiêng kỵ từ trong sâu thẳm linh hồn.

Vạn pháp giai không, nhân quả bất không.

Diệp Trường Sinh biết, nguyên nhân khiến đệ tử Diệp gia bị vây giết, là tại mình, nếu không biết chuyện, trong lòng hẳn sẽ không bởi vậy mà lẩn tránh gợn sóng, nhưng hiện tại hẳn đã biết rồi thì không thể bỏ mặc.

“Yêu Nhi, dẫn đường!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, bóng dáng đã lao lên phía trước, phi kiếm dưới chân xuất hiện, xuyên qua không khí, bay thẳng lên chín tầng mây.

Trong lúc bay về phía trước.

Ánh mắt Diệp Yêu Nhi khẽ lóe lên, nhẹ giọng dò hỏi: “Không biết hiện tại Thiếu chủ đang ở cảnh giới gì rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

Diệp Yêu Nhi lại nói: “Chính là vì cảm thấy Thiếu chủ rất mạnh, sâu không thể lường được.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Con đường võ đạo, vĩnh viễn không dừng, chúng ta mới chỉ như đệ tử mới nhập môn thôi, con

đường phải đi sau này còn rất dài.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Lúc rời khỏi Diệp gia, ta đã ở cảnh giới Hoàng Giả tầng một, có điều, hình như đã đột phá một lần vào nửa tháng trước rồi.”

Nửa tháng, đề thăng một tiểu cảnh giới?

Diệp Yêu Nhi thầm tắc lưỡi, trong lòng như có sóng to gió lớn, tuổi nhỏ mà đã là Kiếm Hoàng, tu vi đột phá không hề bị cản trở.

Thật hâm mộ.

Thiếu chủ làm thế nào được như vậy.

Nghĩ đến đây.

Nàng mở lời nói: “Thiếu chủ, có thể chỉ điểm cho Yêu Nhi tu luyện, để tu vi của Yêu Nhi tăng đến cảnh giới Hoàng Giả không?”

“Xem thường sống chết, không phục thì giết!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói xong, lại nói tiếp: “Vô Lượng Kiếm Thể của ngươi, xem trọng nhất chính là quyết chí tiến lên không lùi bước, can đảm không biết sợ, kiếm tu cũng như vậy, thà gãy chứ không cong.”

“Nếu ngươi có thể thật sự lĩnh ngộ được ý trong những lời này thì nó sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với kiếm đạo của ngươi.”

“Xem thường sống chết, không phục thì giết?” Diệp Yêu Nhi thì thào lẩm bẩm.

...

Ngoài thành Bắc Tinh.

Trên bầu trời của một tòa trang viên.

Hai phi kiếm xuất hiện, đứng trên đó đúng là Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi, bọn hắn áo trắng phấp phới, tiêu sái không kìm chế được.

Diệp Yêu Nhi quan sát phía dưới, chăm chú nhìn trang viên: “Thiếu chủ, nơi đây là một cứ điểm của Phệ Linh Vệ, tổng bộ của bọn hắc nham tại Hoàng Đô.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi xuống xem thử đi.”

Ngay sau đó.

Hai người hạ xuống đất, xuất hiện ở bên ngoài trang viên, đột nhiên có hai bóng đen xuất hiện, ngăn cản nhóm bọn họ lại.

Một người thì nhau nói: “Người tới là ai.”

“Người giết các người!” Diệp Trường Sinh lạnh giọng nói xong thì xông lên trước, tốc độ nhanh vô cùng, chỉ để lại một tàn ảnh khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Vút vút.

Hai bóng kiếm xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe trong không trung, hai hắc y nhân xuất hiện trước mặt, thoáng chốc đã đi đời nhà ma.

Nhìn Diệp Trường Sinh cầm kiếm rời đi, Diệp Yêu Nhi giật mình nói: “Một đường thẳng tiến, không hề biết sợ.”

“Hệt như trường kiếm, kiếm mà đã ra khỏi vỏ, nhất định phải uống máu!”

Trong đầu Diệp Yêu Nhi bỗng xuất hiện một bóng người, có xua thế nào cũng không đi, bóng dáng kia đúng là Diệp Trường Sinh.

Khoảnh khắc ấy, nàng ta hiểu rồi.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đã tiến vào trong trang viên, cả trăm bóng người xuất hiện nghênh đón, tu vi thuần Tôn Giả, trên người mặc hắc y, trước ngực có một chữ ‘phệ’.

Thấy cả trăm người đến, Diệp Trường Sinh dừng lại.

Đám người đột nhiên tách ra một đường, một lão giả bước ra, tu vi cảnh giới Hoàng Giả toát ra từ trên người lão giả lao về phía Diệp Trường Sinh nghiền áp hắc.

Ánh mắt lão giả rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lạnh lùng nói: “Tên mao hài tử từ đâu tới, lại dám vào phân đà của Phệ Linh Vệ ta, e là người không biết đây là đâu nhỉ!”

“Ta đến chính là tìm các người đó!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Lão giả thấy Diệp Trường Sinh không biết sợ là gì, cười gằn nói: “Người là người phương nào, tìm Phệ Linh Vệ ta có chuyện gì.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta là người Diệp gia, người cho rằng ta tìm các người làm gì?”

Dứt lời, bóng dáng của hắn cũng biến mất chỗ, sau đó xuất hiện ở sau lưng lão giả.

Oành.

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, lão giả trực tiếp nổ mạnh, xương cốt đều tan thành bụi phấn.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn chăm chăm trăm người trước mặt, trong đôi mắt lóe lên sát ý: “Kẻ giết người, ắt phải bị người giết.”

“Thiện ác luôn có báo ứng, Thiên đạo luôn có luân hồi, không tin thì ngẩng đầu mà xem, trời cao sẽ không bỏ qua bất cứ kẻ nào!”

Một nam tử trung niên nhìn thấy lão giả bị một kích nổ tan xác, khóe miệng hơi co rút, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh, “Người là tới báo thù cho đệ tử Diệp gia!”

Chương 45: Xảy ra chuyện lớn rồi

“Chúc mừng người, trả lời đúng rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói xong thì hóa thành một tàn ảnh lao vào trong đám người.

Nam tử trung niên ôm cổ, máu tươi bắn ra tung tóe qua kẽ tay, trong mắt gã chỉ còn lại vẻ kinh ngạc.

Chỉ vì gã là người trong đám người liếc mắt nhìn người ta một cái...

Chẳng qua gã không biết, cái chết của gã không chỉ vì gã nhìn Diệp Trường Sinh một cái, mà còn vì gã nói quá nhiều.

Xoẹt.

Xoẹt.

Kiểm như du long, kinh hồng chớp lóe.

Máu như mưa rào, tràn ngập bầu trời.

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành(1).

(1: Trích [Hiệp Khách Hành] của Lý Bạch, ý là kiếm đi mười bước giết một người cho nên không thể đi xa ngàn dặm.)

Sau một nén nhang, Diệp Yêu Nhi tiến vào trong trang viên, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người ngây ra như phỗng, chìm trong rung động vô tận.

Khắp nơi trên mặt đất trong trang viên đều là mảnh thi thể, máu chảy thành sông, trong không khí nồng nặc sát khí.

Trái qua chấn động trong khoảnh khắc, nàng ta rời bước đi tới chỗ Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, người không sao chứ!”

“Đừng tới đây, kiếm khí trong cơ thể ta quá mạnh, có hơi không áp chế được, vẫn còn muốn giết người...” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Hắn cũng không biết tại sao lại như vậy, ngay lúc vừa rồi khi chém giết trăm người xong, một luồng sát khí kinh khủng bỗng xuất hiện trong cơ thể hắn.

Thô bạo.

Bá đạo.

Đến chính hắn cũng không áp nổi!

Sau đó, hắn bay lên trời, lao ra ngoài trang viên, Diệp Yêu Nhi lo lắng cho an nguy của hắn nên theo sát phía sau, biến mất trong không trung.

Một lúc sau khi hai người rời đi, một bóng đen rơi xuống, xuất hiện bên ngoài trang viên.

Gió khẽ thổi qua, mùi máu tanh tràn ngập lỗ mũi, người tới biến sắc: “Không ổn, đã xảy ra chuyện.”

Hắc Vô Diện tiến vào trong trang viên, nhìn đồng thi thể nằm trên đất, vẻ mặt rung động: “Một kiếm giết chết, đây là cường giả của Diệp gia ra tay ư?”

Bà ta không hề do dự, xoay người rời khỏi trang viên, trước khi đi, một ngọn lửa rơi xuống, cả trang viên bỗng bùng bùng bốc cháy.

Phân đà thành Bắc Tinh bị hủy, Hắc Vô Diện chắc chắn đây là do cường giả Diệp gia phái tới gây nên, cho nên nhất định phải truyền tin này về Đế Đô.

Bên kia.

Sau một canh giờ phi hành, cuối cùng thì sát khí trong cơ thể Diệp Trường Sinh cũng bị áp chế, lúc này, hắn vẫn còn hoảng hồn chưa thôi.

Nếu vừa rồi không thể khống chế luồng sức mạnh kia, Diệp Trường Sinh vô cùng chắc chắn, mình nhất định sẽ trở thành ác ma giết người.

Thật đúng là làm việc thiện thì Thiên Đường tự nhiên xuất hiện,

còn làm việc xấu thì Địa Ngục cách chẳng xa.

Cách đó không xa.

Diệp Yêu Nhi nhận ra sát khí trên người Diệp Trường Sinh đã tiêu tan, ngự kiếm tiến lên, mở lời nói: “Thiếu chủ, người ổn chứ?”

“Không sao rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, con người chợt sáng lên, tiếp tục nói: “Người lĩnh ngộ rồi hả, xem ra sắp đột phá Hoàng Giả rồi, có sáng khoái không.”

Diệp Yêu Nhi nói: “Cảm giác ngộ đạo, cực sáng khoái, lần này ta cần phải cảm ơn Thiếu chủ đã chỉ điểm giúp ta không lầm đường lạc lối.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, có thể lĩnh ngộ chân lý cùng ý nghĩa sâu xa trong đó hay không, tất cả đều dựa vào ngộ tính của chính người, chẳng liên quan gì đến ta.”

Hoang Cổ Thần Quốc.

Hoàng cung.

Cự thú kéo xe xuất hiện, Tiêu Thiên Hỏa ngạo nghễ đứng trên đó, áo bào màu đen lay động trong gió, tóc dài bay lượn, hai mắt thâm thúy giống như biển sao.

Ngay sau đó.

Bóng dáng hắt ta từ trên xe kéo, đập không bay xuống trước cung điện, lúc này, một lão giả xuất hiện, bước nhanh đến phía trước nói: “Điện hạ, người đã trở lại.”

Tiêu Thiên Hỏa gật đầu: “Cổ lão, có tin tức gì của Thiếu chủ Diệp gia không?”

Cổ Trần Phong nói: “Bẩm điện hạ, mỗi phân đà Phệ Linh đều truyền tin lại báo, chưa từng phát hiện tung tích của Thiếu chủ Diệp gia.”

“Hiện tại chỉ còn lại thành Bắc Tinh là chưa truyền tin đến.”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Thành Bắc Tinh, Hắc lão đã đi trước rồi, tin chắc sẽ nhanh chóng có tin về.”

Nói đến đây, hắn ta lại tiếp tục nói: “Lục đệ đi đâu rồi.”

Cổ Trần Phong nói: “Bấm điện hạ, Lục hoàng tử đến Vô Tận Sâm Lâm rồi, nơi đó có một tòa lăng mộ sắp mở, lời đồn nói là mộ của một siêu cường giả.”

Tiêu Thiên Hỏa biến sắc, không vui nói: “Chuyện lớn như vậy, vì sao lại không nói cho cô biết?”

Cổ Trần Phong vội vàng nói: “Điện hạ phải đến Hỏa Vân Sơn, cho nên bệ hạ mới bảo Lục hoàng tử đi.”

“Hiện tại đến Vô Tận Sâm Lâm trước, vẫn kịp lúc lăng mộ mở ra chứ?” Tiêu Thiên Hỏa trầm giọng hỏi.

Cổ Trần Phong: “Chuyện này...”

Tiêu Thiên Hỏa nhìn về mặt Cổ Trần Phong là biết đã không còn kịp rồi: “Được rồi, người lui ra đi!”

Đúng lúc này.

Một bóng đen bay xuống từ trong không trung, xuất hiện tại bên người Tiêu Thiên Hỏa, khom người hành lễ: “Điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Chương 46: Uy áp ngập trời

Tiêu Thiên Hỏa đánh giá Hắc Vô Điện, trầm giọng nói: “Hắc lão, đã xảy chuyện gì.”

Hắc Vô Điện nói: “Bẩm điện hạ, phân đà tại thành Bắc Tinh đã bị huyết tẩy, toàn quân Phệ Linh Vệ bị diệt, đều là bị một kiếm giết chết.”

Sắc mặt Tiêu Thiên Hỏa âm trầm, giọng điệu hung dữ: “Là người của Diệp gia làm sao?”

Hắc Vô Điện gật đầu: “Điện hạ, lão âu nghi là do Thiếu chủ Diệp gia ra tay.”

Tiêu Thiên Hỏa nhếch khóe miệng tạo thành nụ cười quái dị: “Lại là Thiếu chủ Diệp gia, Cô càng ngày càng thêm tò mò về hắn rồi.”

Nói đến đây, hắn ta cúi đầu, tiếp tục nói: “Thời gian tới Cô muốn bề quan, việc này người đi bẩm báo với phụ hoàng đi.”

Hắc Vô Điện khom người hành lễ: “Lão âu đã hiểu.”

Bóng dáng Tiêu Thiên Hỏa biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện tại đỉnh Cô Phong ở sâu trong hoàng cung, nhìn lão giả đứng trước mặt, hắn ta khom người hành lễ: “Lão tổ, người trở lại nhanh thế.”

Tiêu Bắc Huyền khẽ gật đầu: “Chuyện cần làm diễn ra khá thuận lợi, người thì sao, lấy được Thất Thái Hỏa Linh chưa?”

Về mặt Tiêu Thiên Hỏa âm đạm, thấp giọng nói: “Bẩm lão tổ, thất bại rồi, Thất Thái Hỏa Linh đã bị Thiếu chủ Diệp gia lấy đi mất.”

“Thiên Hỏa có hai chuyện không hiểu, vẫn mong lão tổ có thể giải thích nghi hoặc.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Nói nghe thử xem!”

Tiêu Thiên Hỏa lại nói: “Lão tổ, Diệp gia là tu kiếm đạo, vì sao Thiếu chủ Diệp gia lại muốn cướp lấy Hỏa Linh, chỉ là vì đối địch

với Thần Quốc chúng ta thôi ư? Ngoài ra, Thất Thái Hỏa Linh rõ ràng nằm trong tầm khống chế của ta, lại đột nhiên trở nên thô bạo, bay ra ngoài bí cảnh, sau đó bỏ chạy cùng Thiếu chủ Diệp gia.”

Tiêu Bắc Huyền nheo hai mắt: “Ý của ngươi là... Thiếu chủ Diệp gia không hề tiến vào bí cảnh, Thất Thái Hỏa Linh tự động đi tìm hắc sao?”

Tiêu Thiên Hỏa nói chắc nịch: “Đúng là như vậy, lúc ấy cường giả Thần Quốc ở đây đều thấy được.”

Sắc mặt Tiêu Bắc Huyền bỗng thay đổi, giọng điệu hung dữ: “Tên quái dị này, có thể khiến cho linh vật trong thiên địa tự động nhận chủ, e rằng hắc không đơn giản chỉ là Hồn Độn Kiếm Thể đơn thuần vậy đâu!”

Nói đến đây, vẻ mặt lão ta trở nên tàn nhẫn, lạnh lùng nói: “Kẻ này không thể giữ lại, nếu không sẽ trở thành họa lớn cho Thần Quốc chúng ta.”

Tiêu Thiên Hỏa vội vàng nói: “Lão tổ, Thiếu chủ Diệp gia đã thành kinh địch của chúng ta, vừa rồi Hắc lão truyền tin đến nói, phân đà Phệ Linh thành Bắc Tinh đã bị hắc huyết tẩy không còn một ai, giết chết hơn trăm Phệ Linh.”

Tiêu Bắc Huyền giật mình trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thiên Hỏa: “Thất Thái Hỏa Linh không còn, cho người Hắc Sư Ma Hỏa này, mặc dù kém hơn Thất Thái Hỏa Linh, nhưng có thể giúp người nhanh chóng thành Thánh.”

“Con đường tu luyện ngươi mà đi còn rất dài, Thiếu chủ Diệp gia chỉ là một chướng ngại vật trên con đường phía trước của ngươi thôi, đừng quá coi trọng hắc.”

Tiêu Thiên Hỏa nhận Hắc Sư Ma Hỏa, sau khi hành lễ cảm ơn thì xoay người rời đi bế quan.

Nhìn bóng lưng hắc ta rời đi, Tiêu Bắc Huyền thì thào lầm bầm: “Làm sao Thiếu chủ Diệp gia còn có thể yêu nghiệt hơn cả Thiên Hỏa được?”

Người thuộc Phệ Linh Vệ thành Bắc Tinh cực mạnh, đã đến cảnh giới Hoàng Giả tầng ba, Thiếu chủ Diệp gia có thể một kiếm giết chết gã, thế thì tu vi ít nhất cũng phải là cảnh giới Hoàng Giả.

Hắn mới sáu tuổi mà đã đạt tới cảnh giới Hoàng Giả rồi ư?

Tiêu Bắc Huyền lắc đầu, cứ như thế bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, quả thực không dám tin đây là sự thật: “Diệp Trường Sinh, bất kể người có yêu nghiệt cỡ nào, cuối cùng đều phải chết, thời đại này nhất định là của Tiêu gia chúng ta.”

...

Vô Tận Sâm Lâm.

Hai bóng người ngự kiếm bay tới, đúng là Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi.

Diệp Trường Sinh nói: “Yêu Nhi, người nói đám Diệp Thần bọn hắn đều đã đến đây à?”

Về Diệp Thần, hắn còn chưa gặp qua người thật, nhưng đã có nghe tên từ lâu, trước cả khi hắn ta bị hủy thân phận tại Diệp gia.

Diệp Thần là Thần Tử thứ hai của Diệp gia, có được Bá Kiếm Thánh Thể, tư chất và tiềm lực còn trên cả Diệp Yêu Nhi.

Diệp Yêu Nhi nói: “Bẩm Thiếu chủ, mấy năm qua Diệp Thần một mực ra ngoài ngao du, lang bạt tại bí cảnh cùng những nơi cực kỳ hung hiểm, cho nên tu vi của hắn ta tăng tiến rất nhanh, cũng chính bởi vậy mà rất nhiều tu sĩ ở bên ngoài của Diệp gia, đều đi theo bên cạnh hắn ta.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi thôi, đi tìm bọn hắn!”

Dứt lời.

Một tia sáng bay vọt lên từ trong rừng rậm, hệt như trụ trời, đứng vững dưới trời xanh.

Diệp Trường Sinh nheo đôi mắt: “Yêu Nhi, lăng mộ sắp mở ra rồi.”

Vút.

Vút.

Hai luồng ánh kiếm xoẹt qua không trung, hướng đến nơi cột sáng xuất hiện, lúc này, cả bầu trời của Vô Tận Sâm Lâm bị bao phủ bởi uy áp ngập trời.

Trong lúc tiến lên.

Diệp Trường Sinh xé gió mà đi, sử dụng Long Tượng Bàn Nhược Công đối kháng với uy áp, nhưng tình huống của Diệp Yêu Nhi ở bên lại không quá tốt, bị uy áp tàn sát bừa bãi, khí tức của nàng ta trở nên mạnh mẽ hẳn.

Chương 47: Người tin Phật à?

Diệp Yêu Nhi gian nan nói: “Thiếu chủ, người đi trước đi, đừng quan tâm đến ta!”

Diệp Trường Sinh vùng tay lên, Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện, trôi nổi quanh thân hai người, kiếm khí cường đại, ngăn cản uy áp: “Người và ta cùng đến, há có lý nào bỏ lại người.”

“Không cần lo lắng, luồng uy áp này truyền đến từ trong lăng mộ, sẽ nhanh chóng tiêu tan thôi.”

Hai người dưới sự bảo vệ của tứ kiếm, nhanh chóng đi tới chân núi ngọn núi lớn cách cột sáng không xa, lúc phi kiếm chuẩn bị rơi xuống đất, Diệp Yêu Nhi liếc thấy Diệp Thần và đệ tử của Diệp gia.

“Thiếu chủ, là đám Diệp Thần bọn hần!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn theo hướng Diệp Yêu Nhi chỉ, sắc mặt hơi đổi: “Người ra tay với Diệp Thần là ai?”

Diệp Yêu Nhi nói: “Bẩm Thiếu chủ, thiếu niên kia là Lục hoàng tử của Hoang Cổ Thần Quốc, thiếu nữ bên cạnh hần ta, hình như là nhị tiểu thư của Huyết Tửu Quán, Ngân Vũ Hân.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người tới cũng không ít nhĩ, chúng ta đi xuống xem thử.”

Diệp Yêu Nhi lại nói: “Thiếu chủ, không thể khinh thường người của Huyết Tửu Quán đâu, bọn hần thuộc tổ chức sát thủ kinh nghiệm nhất Hoang Cổ Thiên Vực, được truyền thừa cả ngàn năm, thế lực rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Tại Hoang Cổ Thiên Vực này, phạm là thế lực có thể gọi tên, có ai mà không được truyền thừa mấy ngàn năm.”

Lúc nói chuyện, bóng dáng hần từ trên chín tầng mây bay xuống bên người Diệp Thần, bỗng dừng thấy Diệp Trường Sinh đến, ánh

mắt mọi người tại hiện trường đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Thần: “Người tin Phật à?”

Diệp Thần run sợ, vẻ mặt mờ mịt: “Không!”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Không tin Phật, thế vì sao người lại không giết người?”

Vô Tận Sâm Lâm

Dưới chân ngọn núi lớn Sơn.

Bóng dáng Diệp Yêu Nhi xuất hiện, chậm rãi đi đến bên người Diệp Thần: “Còn không may chạy qua gặp thiếu chủ.”

Ánh mắt Diệp Thần rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt thay đổi, hắn đã rời xa nhà họ Diệp ra ngoài tu luyện được một thời gian nhưng hắn vẫn được nghe nói về Thiếu chủ Diệp gia tài năng thiên hạ, một thân tu vi nghịch thiên.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mắt hắn lại chính là thiếu chủ.

Diệp Thần khom người vái chào, vội vàng nói: “Bái kiến thiếu chủ!”

Diệp Trường Sinh giơ tay ý bảo hắn đứng dậy, “Không cần đa lễ, đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Hoang Cổ Thần Quốc lục hoàng tử Tiêu Hạo ý vào sau lưng có cường giả chống đỡ, cố ý tìm chúng ta gây phiền toái.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, lạnh lùng nói: “Lại là Hoang Cổ Thần Quốc.”

Trong lúc này, Tiêu Hạo hài hước nói: “Hóa ra người chính là Thiếu chủ Diệp gia, hủy hoại kiếm thai của cửu muội ta mà còn dám ngang nhiên xuất hiện ở Thần Quốc, lá gan người quả thật không nhỏ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kiếm thai của Tiêu Linh Khanh bị hủy là do nàng gieo gió gặt bão, Hoang Cổ Thần Quốc các người liên tiếp vây sát tu sĩ Diệp gia, ức hiếp Diệp gia chúng ta không có người?”

Tiêu Hạo lạnh lùng nói: “Đó cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão, đến mức để nói là ức hiếp thì ta ức hiếp các người đấy, người có thể làm như thế nào?”

Nói đến đây, hắn dừng lại, nói tiếp: “Mộc lão, Hàn lão, ngoại trừ giữ lại Thiếu chủ Diệp gia thì chém giết toàn bộ những người khác. Trước khi mở địa cung, ta không muốn nhìn thấy bọn họ còn sống.”

Nghe âm thanh, ánh mắt Diệp Trường Sinh híp lại, âm thầm thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận, trên thân thể phụt ra khí tức kinh khủng: “Yêu Nhi, Diệp Thần, các người mang theo đệ tử trong tộc rời đi trước, nơi này giao lại cho ta.”

“Thiếu chủ, ta ở lại cùng người kè vai chiến đấu, để Yêu Nhi mang những người khác rời đi.” Diệp Thần bước ra một bước, đứng thẳng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: “Hai lão nhân này đều là cao giai Hoàng Giả, không tiếp cận được tới ta, người đi giết Lục hoàng tử Thần Quốc đi.”

Diệp Thần gật đầu, bóng dáng chợt lóe lên, căm ghét hướng tới Tiêu Hạo: “Ta nhịn người rất lâu rồi, chịu chết đi.”

Nếu không phải kiêng dè hai gã Hoàng Giả Cảnh cao giai, lo lắng đệ tử Diệp gia bị giết thì Diệp Thần cũng không nhịn đến bây giờ, vẫn luôn bị Tiêu Hạo sỉ nhục.

Hiện tại cơ hội đã tới, hắn rất muốn nhìn xem Lục hoàng tử của Hoang Cổ Thần Quốc có bao nhiêu năng lực!

Tiêu Hạo nhìn thấy Diệp Thần căm ghét hướng tới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, sau lưng xuất hiện một khí tức cường đại.

“Cửu Dương Diệu Thiên, phá.”

Một quyền oanh kích ra ngoài, đón lấy kiếm khí của Diệp Thần.

Rầm rầm.

Rầm rầm.

Khi tiếng nổ mạnh truyền ra, hai bóng người bay lên không trung, càng đánh càng kịch liệt, bất cứ nơi nào đi qua, một làn sóng cường đại xung kích hướng ra bốn phía và khuếch tán ra ngoài.

Đồng tử Diệp Thần co lại, có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Hạo, lúc đầu cảm thấy có thể nhẹ nhàng chém giết hắn nhưng không ngờ Tiêu Hạo lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Chương 48: Tru Tiên Kiểm Trận thần uy

Không nghĩ tới, Tiêu Hạo chính là Cửu Dương Thánh Thể, vẫn luôn là đối tượng trọng điểm được bồi dưỡng ở Hoang Cổ Thần Quốc, Tiêu Hạo so với thái tử Tiêu Thiên Hỏa còn tàn nhẫn hơn.

Đặc biệt là từ sau khi Tiêu Thiên Hỏa được chiêu cáo thiên hạ là người kế thừa ngôi vị thì tâm lý Tiêu Hạo đã thay đổi hoàn toàn.

Hắn vẫn luôn cảm thấy so với Tiêu Thiên Hỏa thì hắn mạnh hơn nhiều, hoàng đế nên là hắn mới đúng, lúc Tiêu Thiên Hỏa bằng tuổi hắn, một thân tu vi còn chưa có đạt tới Hoàng Giả tầng bốn.

Tiêu Hạo tin tưởng chắc chắn hắn có thể phá vỡ kỷ lục của Tiêu Thiên Hỏa, trở thành Thánh giả, Đế giả, Thần giả trẻ tuổi nhất mấy ngàn năm qua.

Đây là lý do vì sao Thần Diệp đánh Tiêu Hạo nhưng hắn không hề sợ hãi.

Bên kia, hai người Hàn lão, Mộc lão đều mang theo áp lực cường đại quét về phía Diệp Trường Sinh, tiến về phía trước, hai đạo chưởng phong đánh ra ngoài.

Thấy một màn như vậy, Diệp Trường Sinh bất động, vững như Thái Sơn, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người trước mặt.

Mộc lão, Hàn lão thấy Diệp Trường Sinh không nhúc nhích chút nào, khóe miệng hai người nhếch lên nụ cười châm chọc, Mộc lão khinh thường nhìn rồi nói: “Thiếu chủ Diệp gia cái gì, dưới sự công kích của chúng ta đã trực tiếp bị dọa cho sợ choáng váng.”

Hàn lão còn phụ họa thêm: “Chẳng qua hắn chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, trẻ tuổi như vậy thì một thân tu vi có thể mạnh được đến trình độ nào?”

Cách đó không xa, đám người Diệp Yêu Nhi thấy thế thì sắc mặt thay đổi lớn, trong đôi mắt ngập tràn sự lo lắng, Diệp Yêu Nhi nhìn không được hô lên: “Thiếu chủ, cẩn thận.”

Rơi xuống theo âm thanh là một chùm diệp thiên kim quang xuất hiện, sau lưng Diệp Trường Sinh phẳng phất xuất hiện một vòng thái dương, hơi thở cực nóng quét qua, tràn ngập ở trong không gian.

Quá lóa mắt.

Đó là cái gì?

Diệp Trường Sinh nói âm ỉ: “Phần Thiên Quyền, Trấn Thế Phần Thiên.”

Một quyền đánh ra, ánh sáng vàng bay đầy trời, tiếp lấy chưởng phong của hai người Hàn lão.

Ầm.

Ầm.

Tiếng động lớn truyền đến, sóng khí đáng sợ lan tràn, bóng dáng của Diệp Trường Sinh lùi lại phía sau.

Ở ngoài một trăm mét, hắc ổn định thân thể, ngẩng đầu nhìn hai người Hàn lão, khoe miệng nhếch lên nụ cười, vốn dĩ hiện tại hắc ổn là Cửu Nhật Phần Thiên Quyền có thể ngăn cản được một quyền của hai gã Hoàng Giả cao giai.

Chính là nếu hắc ổn có được cảnh giới của hai người trước mắt thì một quyền đánh xuống có thể đem họ đập chết.

Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu, biết rằng nâng cao cảnh giới mới là vương đạo, hiện tại hắc ổn mặc kệ là luyện thể, quyền pháp, kiếm kỹ, thần binh cũng đều không thể thiếu.

Hàn lão, Mộc lão ổn định thân thể, ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh. Mộc lão trầm giọng nói: “Lão Hàn, người này quý dị, không thể khinh thường, người và ta cần phải phóng thích một kích mạnh nhất, không cho hắc ổn một cơ hội thở dốc.”

Âm thanh rơi xuống.

Trong tay hai người không biết từ khi nào xuất hiện vũ khí, thân

thể từ trên trời rơi xuống, vũ khí hướng về phía Diệp Trường Sinh tức giận chém xuống.

Lưỡi kiếm và ngọn giáo giống như hai đường rơi xuống ngân hà, hướng thẳng đến trên người Diệp Trường Sinh. Bọn họ thấy dưới một kích này thì Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết, không còn nghi ngờ.

Ong.

Ong.

Một trận âm thanh kiếm nộ vang lên vô số thanh kiếm quanh quẩn ở bên người Diệp Trường Sinh, hình thành lốc xoáy thật lớn bao vây hẳn vào trong đó.

Hàn Lão và Mộ Lão vừa đáp xuống, nhìn thấy lốc xoáy kiếm khí xuất hiện, sắc mặt biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

“Có chuyện gì vậy, kiếm khí trên người hẳn rất mạnh, thật đáng sợ!” Hàn lão nói thầm trong lòng.

“Đây là loại kiếm thể gì? Ta dường như bị mắc kẹt trong một trận kiếm và không thể thoát ra được!” “Mộc lão mặt biến sắc, trong lòng lo lắng.

Mới vừa rồi thấy Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện, hẳn lập tức muốn bỏ chạy, lại phát hiện có một cỗ kiếm khí vô hình trói buộc, muốn rời đi quá khó khăn.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ kích động vang lên, rơi xuống rồi xuyên qua hai món vũ khí kia khiến chúng hóa thành bột mịn.

Lốc xoáy kiếm khí quét qua khiến hai người Hàn lão bị cắn nuốt trong đó, trực tiếp oanh kích thành cặn bã.

Mẹ nó, mãnh liệt như vậy!

Diệp Trường Sinh âm thầm tặc lữ, nhưng sau đó hẳn nghĩ đến, Tru Tiên Kiếm Trận chính là sự tồn tại của Tru Tiên Miếu Thần, hai kẻ hèn Hoàng Giả Cảnh còn ảo tưởng ngăn cản?

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận chém giết thành công cường giả của Hoang Cổ Thần Quốc, được hệ thống khen thưởng rút thăm trúng thưởng một lần.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, nhận nhiệm vụ chính của hệ thống, tiêu diệt Hoang Cổ Thần Quốc trong thời gian năm năm, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận phần thưởng là gói quà xa hoa của hệ thống, đánh dấu Thần cấp một lần.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, trước mắt tu vi của chủ nhân là Hoàng Giả tầng hai, khoảng cách tới lần sau thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận là trong hai tháng.”

Chương 49: Không thể để hắc sống sót

Nghe thấy âm thanh, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, cười như không cười nói: “Hệ thống, lập tức rút thăm trúng thưởng.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, thành công rút thăm trúng thưởng, đạt được khen thưởng...”

Nghe được âm thanh nhắc nhở truyền đến tai, thân thể Diệp Trường Sinh bay lên trời, hung ác lao về phía Tiêu Hạo.

Thân thể của Tiêu Hạo đang ở trên không trung, nhìn thấy Diệp Trường Sinh đập vào không trung mà đến: “Mẹ nó, hai gã trưởng lão bị giết?”

“Đúng là một tên quái vật!”

Diệp Trường Sinh xuất hiện giữa hư không, thân ảnh hắc phiêu dật tựa như tiên, khí tức mạnh mẽ khiến Tiêu Hạo phải run sợ, hắc ta lùi về phía sau theo bản năng.

Tiêu Hạo vẫn luôn tự xưng là yêu nghiệt, hắc ta cho rằng bản thân mình còn mạnh hơn cả thái tử Tiêu Thiên Hỏa, ấy thế nhưng sự đáng sợ đến từ Diệp Trường Sinh vẫn khiến hắc ta chịu đủ đả kích.

Thiên tài.

Nếu như hắc ta là thiên tài thì thiếu chủ của Diệp gia tính là gì?

Diệp Trường Sinh mới chỉ là một đứa trẻ mà đã có thể lấy mạng hai vị Hoàng Giả cao giai một cách nhẹ nhàng, Tiêu Hạo biết hắc ta không làm được chuyện như vậy.

Ở một bên khác.

Diệp Thần cũng run sợ và sửng sốt hết mức, hắc ta đã nghe nói Diệp Trường Sinh yêu nghiệt bất phàm từ lâu, song chưa từng nghĩ rằng hắc ta lại đáng sợ đến mức độ này.

Chẳng trách lão tổ lại tước đi tư cách của tất cả các thần tử, để Diệp gia chỉ có thiếu chủ chứ không có thần tử. Vào thời khắc này, Diệp Thần đã tâm phục khẩu phục.

Tiêu Hạo thấy Diệp Trường Sinh tiếp tục tiến về phía trước, mặt hắn ta biến sắc, thi triển Cửu Dương Thánh Thể, một luồng linh khí mệnh môn tựa biển lớn xuất hiện.

Thấy vậy, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên đầy ý cười, hắn huy động Long Tượng Bàn Nhược Công, thi triển Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, cùng với sự xuất hiện của mặt trời sau lưng, hắn đánh một chuông về phía Tiêu Hạo.

Ầm.

Ầm.

Thuận theo những tiếng vang cực lớn truyền đến, thân ảnh của Tiêu Hạo bay ngược ra đằng sau. Một lần bay này của hắn ta ước chừng dài cả hơn trăm trượng.

Vết máu tràn ra khỏi khoe miệng của Tiêu Hạo, hắn ta cúi đầu nhìn cánh tay mình, phát hiện từng vết nứt như thể mạng nhện xuất hiện trên đó.

Trong chốc lát, Tiêu Hạo cảm thấy kinh hoàng hết mức, hắn ta khó lòng tin được, khi tu luyện Cửu Dương Thánh Thể, cơ thể là vốn liếng mà hắn ta lấy làm kiêu ngạo.

Thế nhưng Diệp Trường Sinh là kiếm tu, tại sao cơ thể của hắn lại mạnh như vậy?

Với cả một chuông ác độc ban này hừng hực ánh sáng và sức mạnh khiến hắn ta sợ hãi, kiêng nể và hoảng loạn.

Một chuông hạ xuống, Diệp Trường Sinh cũng đang đánh giá Tiêu Hạo: “Có thể ngăn được một đòn của ta, coi bộ ngươi cũng khá được đấy.”

Nói đến đây, hắn bỗng ngừng một lát rồi tiếp tục: “Đến đi, tiếp thêm hai chuông nữa xem nào!”

Nghe vậy, Tiêu Hạo tức giận lên tiếng: “Diệp thiếu chủ, đây là địa bàn của Hoang Cổ Thần Quốc, há có thể để người lỗ măng như vậy. Người giết trưởng lão của Thần Quốc chúng ta, Diệp gia các người cũng sẽ phải trả giá.”

“Ngu ngốc!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh hần mạnh mẽ xông tới, đánh tiếp một chưởng về phía Tiêu Hạo.

Hoang Cổ Thần Quốc giết các tu sĩ bên ngoài của Diệp gia thì được, giờ hần giết Tiêu Hạo lại đòi Diệp gia phải trả giá?

Hoang Cổ Thần Quốc ghê gớm vậy cơ à?

Tiếc rằng Diệp Trường Sinh hần đâu có sợ, Kiếm Cung của Diệp gia cũng không sợ.

Vào khoảnh khắc một chưởng của Diệp Trường Sinh ập đến, có một bóng người xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Hạo. Lão ta vung tay, một luồng khí lạnh đáng sợ như thủy triều ngút trời, chưởng mà Diệp Trường Sinh đánh ra bị nó cắn nuốt và hóa thành bọt mịn.

Diệp Trường Sinh bị đẩy bay ra, thân người hần như thể điều đứt dây...

Bên ngoài trăm trượng, Diệp Trường Sinh chậm chậm đứng vững lại, hần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt rơi trên người một nam tử.

“Thánh Giả?”

Không ngờ lại có một vị Thánh Giả tới bảo vệ Tiêu Hạo, Diệp Trường Sinh thừa nhận bản thân hần đã lơ là.

Diệp Thần cầm kiếm tiến lên phía trước, vội vã nói: “Thiếu chủ, người bị thương rồi.”

Diệp Trường Sinh nhàn nhạt nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không đáng ngại!”

Vào lúc này, suy nghĩ của hần xoay như chong chóng, hần đang tính xem khi đối mặt với một Thánh Giả thì tiếp theo đây, hần nên làm thế nào.

Nếu như chỉ có mình hắc thì muốn rút khỏi nơi đây một cách vẹn toàn thì hoàn toàn không trở ngại, song còn mấy người Diệp Thần và Diệp Yêu Nhi, chuyện rút lui trở nên hơi khó khăn, hắc cũng không thể bỏ rơi bọn họ.

Tiêu Hạo nhìn thấy người vừa tới bèn trầm giọng nói: “Long thúc thúc, người tới rồi.”

Long Thiên Quân nói: “Nương nương lo lắng cho an nguy của Lục hoàng tử nên đã đặc biệt dặn thuộc hạ âm thầm bảo vệ.”

Sắc mặt Tiêu Hạo khẽ biến đổi, ánh mắt ngập tràn sát ý của hắc ta nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Long thúc thúc, hắc là thiếu chủ của Diệp gia, không thể để hắc sống sót rời khỏi nơi này.”

Chương 50: Để chúng ta đại sát một trận

Long Thiên Quân đánh giá Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ Diệp gia, tuổi còn nhỏ đã có thể thắng thường đồ được một đòn của ta, quả đúng là hậu sinh khả úy.”

Diệp Trường Sinh cưỡng ép đè nén khí huyết đang dâng trào lại, hần thờ ơ lên tiếng: “Thường thôi thường thôi, thứ ba thiên hạ.”

Nói đến đây, hần ngừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục: “Muốn chiến thì mau chóng ra tay đi, bằng không các cường giả của Kiếm Cung kéo tới thì người chẳng còn cơ hội đâu.”

Vẻ mặt của Long Thiên Quân khẽ biến đổi, lão ta dùng ánh mắt kiên trì nhìn về phía Diệp Trường Sinh rồi thì triển thần thức, điều tra xem xung quanh liệu có có cường giả của Diệp gia đang ẩn náu hay không.

Vào đúng lúc ấy, Ngân Vũ Hân xuất hiện bên người Tiêu Hạo, trầm giọng nói: “Địa Cung sắp mở rồi, đừng lãng phí thời gian ở nơi này nữa.”

Tiêu Hạo đáp: “Vũ Hân, bảo người người đưa tới cùng nhau ra tay giết chết thiếu chủ Diệp gia, Hoang Cổ Thần Quốc chúng ta nợ Huyết Tửu Quán các người một ân tình.”

Ngân Vũ Hân lại bảo: “Yên tâm đi, ta đã hạ lệnh xuống rồi, sau khi chúng ta tiến vào Địa Cung, những người khác sẽ giết chết tất cả đệ tử của Diệp gia, bao gồm cả thiếu chủ Diệp gia.”

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng vang lớn truyền đến, đá trên đỉnh núi lăn xuống, nom như thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó, hai ngọn núi tách ra, một kẽ hở xuất hiện, có một luồng khí tức khủng khiếp tản ra từ khe rãnh sâu không thấy đáy.

Ánh mắt của Tiêu Hạo và Ngân Vũ Hân đồng loạt nhìn về phía đó, Ngân Vũ Hân trầm giọng nói: “Truyền tống trận xuất hiện rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Nàng ta vừa dứt lời, hai người bay vút lên cao và xông nhanh về phía Truyền tống trận. Tiêu Hạo dửng dưng nói: “Long thúc, hay giết thiếu chủ của Diệp gia.”

Long Thiên Quân đáp: “Lục hoàng tử yên tâm, hẳn ta nhất định sẽ phải chết ở nơi này.”

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Hạo và Ngân Vũ Hân tiến vào Truyền tống trận của Địa Cung, sắc mặt hắn hơi biến đổi, đoạn trầm giọng nói: “Diệp Thần, người dẫn theo Yêu Nhi đi vào Địa Cung, ta sẽ theo sau các người.”

Diệp Thần đáp: “Thiếu chủ...”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi đi, bảo vệ bản thân cho tốt!”

Diệp Thần quay người vút về phía Diệp Yêu Nhi, tiếp đó hai người bọn họ xông về phía Truyền tống trận, song lại bị cường giả của Huyết Tửu Quán ngăn lại.

Cùng lúc ấy, những thế lực ẩn náu trong bóng tối lần lượt xuất hiện. Bọn họ dẫn theo các tu sĩ cùng nhau tiến vào bên trong Truyền tống trận.

Lần lượt có người đi vào Địa Cung, duy chỉ có đệ tử Diệp gia là bị chặn lại. Các cường giả của Huyết Tửu Quán và Long Thiên Quân ngang ngược vô cùng, sức mạnh đáng sợ ập lên người Diệp Trường Sinh.

Long Thiên Quân nhìn Diệp Trường Sinh, lạnh lùng nói: “Diệp thiếu chủ, cường giả Diệp gia mà người nói đâu rồi nhỉ, bảo bọn họ ra đây đi. Nếu như bọn họ còn không xuất hiện thì các người đều sẽ bị đánh chết đó.”

Ánh mắt gian tà của một vị kiếm khách đến từ Huyết Tửu Quán lướt qua người Diệp Yêu Nhi: “Tiểu cô nương này không tồi, Huyết Tửu Quán chúng ta nhắm nàng ta rồi đấy, còn về những người khác thì bắt buộc phải chết.”

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm đám người trước mặt đang tiến gần đến, ý thức hắn xoay chuyển: “Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ thăng cấp tu vi.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân đã thành công sử dụng thẻ thăng cấp tu vi. Sau khi sử dụng thẻ thăng cấp tu vi, cảnh giới của chủ nhân sẽ tăng lên một đại cảnh giới, thời gian kéo dài trong một ngày, không phản phệ, không tác dụng phụ.”

Tu vi sẽ tăng lên một đại cảnh giới trong nháy mắt?

Diệp Trường Sinh vô cùng kích động, đời người ăn gian thì luôn hạnh phúc như vậy đấy.

Trước kia hệ thống rút thưởng được thẻ thăng cấp tu vi, hắn biết còn có thể nâng cao cảnh giới một cách chóng vánh, song chẳng ngờ lại có thể biến thái đến mức độ này.

Hiện giờ cảnh giới của Diệp Trường Sinh là Hoàng Giả tầng hai, sau khi sử dụng thẻ thăng cấp tu vi, cảnh giới của hắn sẽ biến thành Thánh Giả tầng hai.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Diệp Trường Sinh biến đổi, hắn nhìn Long Thiên Quân và các cường giả đến từ Huyết Tửu Quán ở trước mặt: “Chúng phàm nhân à, các người cứ run rẩy đi, để chúng ta đại sát một trận!”

Nghe vậy, Long Thiên Quân và các cường giả của Huyết Tửu Quán đều ngửa mặt lên trời cười lớn.

Một vị lão giả của Huyết Tửu Quán nói bằng giọng điệu trào phúng: “Thằng nhóc này bị chúng ta dọa phát điên lên rồi, thật đáng thương.”

Long Thiên Quân nói: “Suy cho cùng thì hắn vẫn còn nhỏ tuổi quá, năng lực chịu đựng kém cỏi.”

“Liệu chúng ta có xấu xa quá hay không, đi bắt nạt một tiểu bối như này.” Một người phụ họa theo, tiếp đó, hắn ta bỗng ngừng lại, đoạn tiếp tục lên tiếng: “Ta thích ngắm nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của người khác, cảm giác ấy sướng khoái vô cùng.”

Nghe thấy giọng nói của đám người đó, sắc mặt của Diệp Thần và Diệp Yêu Nhi đều cực kì khó coi, thế nhưng tu vi của bọn họ quá yếu, bọn họ chẳng giúp Diệp Trường Sinh được gì cả.

Chương 51: Diệp thiếu chủ, quả nhiên không thể chọc vào

Vào đúng lúc ấy, một luồng khí mạnh mẽ xuất hiện và bao quanh người Diệp Trường Sinh, giây tiếp theo, cảnh giới của hắn bắt đầu “nổi bão”.

Hoàng Giả tầng ba.

Hoàng Giả tầng tư.

Hoàng Giả tầng năm.

...

Thánh Giả tầng một.

Thánh Giả tầng hai.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tiếng cười của Long Thiên Quân và đám người Huyết Tử Quán bỗng nhiên im bật, bọn họ ai cũng trờng lớn hai mắt, khó lòng tin được mà nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Ôi đệt, mẹ nó chuyện gì thế này?

Còn có thể đột phá cảnh giới kiểu này ư?

Ánh mắt Long Thiên Quân lộ vẻ hoảng sợ, lão ta chấn động đến mức nói chẳng thành lời, thân ảnh treo trên không trung của lão ta bắt đầu run rẩy.

“Miểu Kiếm!” Diệp Trường Sinh chợt hét lớn, thân người hắn mạnh mẽ xông tới, một kiếm của hắn rung chuyển đại địa, máu nhuộm khắp trời.

Kiếm tới, một vị cường giả của Huyết Tử Quán bị giết chết trong nháy mắt.

“Mau chạy thôi, hắn điên rồi, a a a~” Lão giả của Huyết Tử Quán

hô lên một cách đầy kinh sợ, trong phút chốc, ông ta quay người chuẩn bị chạy trốn.

Đột nhiên, một luồng khí nguy hiểm từ sau lưng ập đến, lão già ngoảnh đầu nhìn, phát hiện bốn thanh phi kiếm đang chĩa thẳng lên người ông ta.

Mẹ nó, tại sao lại là bốn thanh kiếm?

Vùn vụt.

Vùn vụt.

Bốn thanh kiếm đồng loạt bay, chúng xuyên qua không trung, máu tươi phun trào mỗi chỗ mà chúng lướt qua.

Trong chốc lát, đám người Huyết Tửu Quán chỉ còn lại kẻ trước đó có ý muốn giữ lại Diệp Yêu Nhi. Ở một bên khác, Long Thiên Quân nhìn phi kiếm giữa hư không, thân người lão ta như đã hóa đá.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh đáp xuống trước mặt kẻ còn sót lại cuối cùng của Huyết Tửu Quán, hắn chậm chậm giơ tay, Tru Tiên Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Người mà cũng xứng dây máu ăn phần với đệ tử Diệp gia à!”

Kẻ đó run rẩy: “Không dám, không dám, ban nãy ta chỉ đùa mà thôi, Diệp thiếu chủ chớ coi là thật.”

Diệp Trường Sinh nhắc tay, kiếm của hắn bay ra rồi đâm thẳng vào đũng quần của nam tử kia, máu tươi bắn tung tóe kèm theo một tiếng kêu thảm thiết rung trời.

A~

Nam tử kia đã từng nghĩ tới bản thân hắn ta sẽ chết, song hắn ta không ngờ Diệp Trường Sinh lại tàn nhẫn như vậy.

Ai dè, ấy mới chỉ là bắt đầu.

Một kiếm lướt qua tinh hoàn, một kiếm trảm dương vật.

Ba kiếm của Diệp Trường Sinh liên tiếp hạ xuống, nam tử kia đã mất mạng, song trước khi đối mặt với cái chết, hắn ta đã phải chịu nỗi thống khổ vô cùng vô tận.

Chuyện này...

Long Thiên Quân chứng kiến cái kết của nam tử kia, tình hoàn của lão ta không khỏi cảm thấy ớn lạnh, cúc hoa cũng căng thẳng, chuyện này quả thực quá tàn nhẫn.

Giết người một cách thản nhiên như vậy, thủ đoạn này... chắc chắc.

Bỗng chốc, trong lòng Long Thiên Quân dấy lên nỗi sợ hãi, lão ta không dè nhìn về phía Diệp Trường Sinh. Diệp Trường Sinh là trẻ con ư? Không hề, hắn là ác ma.

Lúc này, Diệp Trường Sinh quay người nhìn Diệp Thần: “Các người cứ vào Địa Cung trước, đợi ta giết hắn ta xong sẽ đi tìm các người.”

Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi và chúng đệ tử Diệp gia điềm đậm gật đầu, đoạn quay người xông về phía Truyền tống trận.

Bọn họ mang theo tấm lòng kính nể rời đi, tất cả mọi người chẳng ai ngờ được Diệp Trường Sinh sẽ cường hãn và kiên quyết đến vậy.

Nhìn mấy người Diệp Thần rời khỏi, Diệp Trường Sinh xách kiếm đi về phía Long Thiên Quân. Long Thiên Quân đang cố gắng áp chế nỗi hoảng sợ trong lòng: “Diệp thiếu chủ, người cường chế sử dụng bí thuật, dù người có giết ta thì người cũng đừng hòng nâng cao cảnh giới một đời của người tiếp nữa.”

Diệp Trường Sinh thản nhiên mỉm cười: “Người cũng lo lắng lắm điều nhỉ, người vẫn nên nghĩ cho kĩ xem người định chết với tư thế gì đi.”

Hắn vừa dứt lời thì Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm hóa thành bốn luồng sáng, chia thẳng lên người Long Thiên Quân.

Khoảnh khắc ấy, Long Thiên Quân nhìn chòng chọc bốn đường kiếm bay tới, lão ta phát hiện linh hồn mình cũng đang run rẩy, kiếm khí khủng khiếp khiến thân người lão ta không thể di chuyển được.

Phập.

Bốn kiếm xuyên qua cơ thể, Long Thiên Quân cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực mình: “Diệp thiếu chủ, quả nhiên không thể chọc vào.”

Diệp Trường Sinh không thèm liếc Long Thiên Quân lấy một cái, hấn quay người bay vút về phía Truyền tống trận, bốn đường kiếm tựa bốn con rồng theo sát ngay sau lưng hắn.

Trên hư không.

Người đến từ các bên thế lực dõi theo bóng hình rời đi của Diệp Trường Sinh, bọn họ ai cũng phải hít ngược một ngụm khí lạnh...

Ấy thế mà Kiếm Cung của Diệp gia lại có một hậu bối đáng sợ như vậy, quá yêu nghiệt.

Diệp gia đã giết các cường giả của Hoang Cổ Thần Quốc và Huyết Tửu Quán, ca này thì rắc rối rồi, tiếp theo đây Thiên Vực ắt đại loạn.

Diệp thiếu chủ tài ba ngút trời, tương lai khó mà hạn chế.

Những tiếng đàm tiếu vang lên, người của các bên thế lực ai cũng có ý đồ xấu, song cái chấn động mà Diệp Trường Sinh để lại cho bọn họ lại trì trệ mãi không tiêu tan.

Chương 52: Mãnh thú xuất hiện rồi

Vào trong Truyền tống trận, bốn kiếm bèn nhập vào cơ thể Diệp Trường Sinh. Bỗng qua bóng tối vô biên, thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao đáp xuống, hắn chậm chậm ổn định lại cơ thể, đoạn nhìn khắp bốn phía bằng ánh mắt phòng bị.

Bí cảnh Địa Cung, phúc họa đi đôi.

Chỉ cần hơi lơ là là xương cốt cũng chẳng còn.

Diệp Trường Sinh rất rõ ràng chuyện này, vậy nên hắn không có ngu mà xông thẳng vào bên trong.

Chốc lát sau, một giọng nói dịu dàng từ sau lưng truyền đến: “Thiếu chủ, người đến rồi.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn, hắn trông thấy Diệp Yêu Nhi dẫn theo vài người bước về phía trước: “Sao chỉ có mỗi các người thế này, đám Diệp Thần đâu rồi!”

Diệp Yêu Nhi đáp: “Thiếu chủ, Truyền tống trận sẽ vận chuyển một cách ngẫu nhiên, chúng ta và Diệp Thần bị di chuyển đến những nơi khác nhau.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Hóa ra là vậy, thế các người đi theo ta. Trước tiên các người cứ để ý xung quanh, đừng có đi lung tung, cũng đừng có động chạm lung tung.”

Mọi người bèn khẽ khàng gật đầu, đoạn theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh. Đi về phía trước ngàn mét, bọn họ xuất hiện trong một tòa cung điện.

Cung điện này rất lớn, bên trong có bốn pho tượng lớn sinh động như thật, nom như thể sẽ sống dậy bất cứ lúc nào.

Diệp Trường Sinh dừng bước, hắn quan sát những pho tượng trước mắt, nét mặt ngưng trọng. Lúc này, có một loạt tiếng bước chân truyền tới, mọi người nường theo âm thanh nhìn qua, ánh mắt rơi trên người kẻ vừa đến.

Ngân Vũ Hân dẫn theo bốn người xuất hiện, khoanh khắc nhìn thấy Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi, sắc mặt nàng ta biến đổi, trong lòng ngập tràn ngờ vực, sao bọn họ lại có cơ hội tiến vào Địa Cung?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Ngân Vũ Hân: “Quả là oan gia ngõ hẹp, coi bộ ta không siêu độ cho người rồi.”

Ngân Vũ Hân nhìn Diệp Trường Sinh đang bước về phía mình, trong lòng nàng ta hoảng sợ vô cùng, hai gò má phấp phất cười: “Diệp thiếu chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Diệp Trường Sinh nhàn nhạt đáp: “Đúng thế, người nói xem có khéo chăng?”

Ngân Vũ Hân cười nói: “Khéo chứ, Địa Cung này cực kì nguy hiểm, Diệp thiếu chủ có hứng kết bạn đồng hành không?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Người nói xem!”

Trước đó người của Huyết Tửu Quán đòi giết hân, nếu như hân không có thể thăng cấp tu vi thì giờ xác hân cũng lạnh ngắt rồi.

Nữ nhân này độc địa như rắn, nàng ta lại còn muốn kết bạn đồng hành với hân, nàng ta xem ai là kẻ gốc đấy?

Ngân Vũ Hân chân thành bước về phía Diệp Trường Sinh: “Diệp thiếu chủ, trước kia đều là hiểu lầm mà thôi. Thêm một đồng hành là thêm một con đường, ở Thiên Vực, Huyết Tửu Quán chúng ta cũng rất có chỗ đứng, hiện giờ ta với Diệp thiếu chủ kết thành bạn, về sau có chuyện gì, Huyết Tửu Quán chúng ta cũng có thể giúp Diệp gia một tay.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Là đạo lý này à, nhưng mà... Người không xứng.”

Trước đó còn muốn giết chết ông đây, giờ mất đi con át chủ bài bèn ngỏ lời kết bạn, đúng là nằm mơ.

Vụt.

Diệp Trường Sinh búng ngón tay, một đường kiếm quang bay ra và

xoẹt qua cổ của Ngân Vũ Hân: “Yêu Nhi, giết những kẻ khác đi.”

Diệp Yêu Nhi có hơi sững người, mũi chân nàng ta khẽ nhón trên mặt đất, trường kiếm rời khỏi vỏ, giết bốn người phía sau lưng Ngân Vũ Hân.

Chỉ bằng thời gian một chén trà, bốn người kia đã bị giết và ngã xuống đất. Diệp Yêu Nhi trở lại bên người Diệp Trường Sinh, nàng ta liếc nhìn Ngân Vũ Hân ngã giữa vũng máu: “Thiếu chủ, tại sao người lại giết nàng ta?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Bởi vì nàng ta... quá lẳng lơ.”

Trong Địa Cung.

Trần gập huyết tinh khí dày đặc, con người Diệp Yêu Nhi nhấp nháy, nhìn thấy thi thể trên mặt đất: “Thiếu chủ, Ngân Vũ Hân ở Huyết Tửu quán có thân phận tôn quý, giết nàng ta sẽ mang đến phiền phức cho Diệp gia chúng ta.”

Diệp Trường Sinh thờ ơ nói: “Giết cũng đã giết rồi, Yêu Nhi, người phải nhớ kỹ, người không tàn nhẫn, không thể đứng vững.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: “Yêu Nhi, tình cảnh vừa rồi, nếu chúng ta trong tình thế yếu, người cảm thấy Ngân Vũ Hân sẽ bỏ qua cho chúng ta không?”

“Thế giới này chính là như vậy, tôn trọng kẻ mạnh, nắm giữ quyền sinh sát, sinh mệnh kẻ yếu như cỏ rác, chỉ có thể mặc người khác xâu xé.”

Diệp Yêu Nhi gật đầu: “Thiếu chủ, Yêu Nhi hiểu rồi.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Mau chóng rời khỏi đây, huyết khí dày đặc như vậy, nếu như trong Địa Cung có mãnh thú sẽ nhanh chóng xuất hiện ở đây.”

Lời nói vừa thốt ra, trên mặt đất truyền đến một trận rung lắc kịch liệt, dường như lúc đó sụp đổ xuống, cơ thể mọi người loạn choạng, mọi ánh mắt đều tập trung vào người Diệp Trường Sinh.

“Không được, mãnh thú xuất hiện rồi.” Diệp Trường Sinh thấp

giọng nói, đề phòng nhìn về phía trước, Diệp Yêu Nhi và mọi người vây quanh hẳn.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng đánh truyền đến, một bóng đen từ trong thông đạo lao ra ngoài, đôi mắt đỏ rực hiện lên lòng tham mãnh liệt, như thể muốn chọn ai đó để ăn thịt.

Chương 53: U Minh Lang vương

Diệp Yêu Nhi nhìn con mãnh thú trước mặt, cơ thể hơi run rẩy: “Thiếu chủ, đây là mãnh thú gì?”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “U Minh Lang, cơ thể có huyết mạch của địa ngục khuyển ba đầu, ưu thế mạnh nhất của con thú này chính là tốc độ tấn công vô cùng nhanh, ngoài ra móng vuốt của chúng cực kỳ sắc nhọn.”

Một nhà đệ tử Diệp gia nhìn Diệp Trường Sinh một cách sùng bái, giọng nói hơi run rẩy nói: “Thiếu chủ, người thật lợi hại, cái gì cũng biết.”

Diệp Trường Sinh thờ ơ cười: “Ngày thường đọc nhiều sách, ít khoác lác lại, trong sách cái gì cũng có.”

Nói đến đây, hắn tạm dừng, tiếp tục nói: “Yêu Nhi, thực lực của những con U Minh Lang này tương đương với Tôn Giả tầng bảy trong nhân loại, người dẫn dắt mọi người chém giết chúng nó đi.”

Diệp Yêu Nhi gật đầu, bóng hình xinh đẹp lao ra, tiến về phía trước, vô số kiếm quyết phóng ra, một ánh sáng bạc chém xuống con U Minh Lang.

Diệp Trường Sinh nhìn các đệ tử còn lại đứng bất động, sắc mặt hơi biến đổi: “Các người đợi cái gì, còn không nhanh chóng tấn công, không đúng, còn không nhanh chóng giết bọn chúng.”

Một nhà đệ tử Diệp gia nơm nớp lo sợ: “Thiếu chủ, đệ tử...”

“Người làm sao lại sợ hãi như vậy?” Diệp Trường Sinh đá vào hông một người: “Giết nó đi, nếu không sau này sẽ để một mình người ở đây.”

Nghe thấy thế.

Thiếu niên rút kiếm ra, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như cổ vũ dũng khí, lúc này mới chạy đến phía U Minh Lang giết nó.

Những đệ tử Diệp gia nói là đi ra rèn luyện, nhưng luôn ở dưới sự bảo vệ của Diệp Thần, cứ như thế mãi, trên người bọn họ cũng không còn dũng khí nữa.

Đã là Kiếm Tu, làm sao có thể không xông pha.

Cho nên Diệp Trường Sinh muốn kích động ý chí chiến đấu của bọn họ, để bọn họ đi giết U Minh Lang, vì chỉ có trải qua thử thách máu tươi, thực sự đi trên bờ vực của sự sống và cái chết, bọn họ mới có thể trưởng thành.

Thứ Diệp gia cần là sức mạnh vô địch của Kiếm Tu, chứ không phải cần một đám phế vật với thanh kiếm có vỏ bọc.

Nhìn mọi người giết U Minh Lang, hắn nói: “Con chó này thật lớn, may mà ta đọc nhiều sách, nếu không có thể đã bị nó dọa chết rồi.”

“Trong sách có ghi, U Minh Lang xuất hiện, nhất định sẽ có U Minh Lang vương, để ta xem người đang ở chỗ nào.”

“À hù!”

Một âm thánh rống lên, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ở đỉnh cung điện có một con U Minh Lang xuất hiện, cơ thể ít nhất to gấp ba U Minh Lang trên mặt đất.

Hắn vô cùng chắc chắn đây là con khuyến vương.

Vù.

Mũi chân Diệp Trường Sinh chạm nhẹ mặt đất, thân ảnh mơ hồ như tiên, một kiếm bay ra, xuyên qua người con U Minh Lang.

Nhát kiếm chém xuống, trên cung điện xuất hiện một vết kiếm, nhưng hình bóng của U Minh Lang vương lại biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh hơi híp mắt, tinh thần bắt đầu đề phòng, biết rằng tốc độ của U Minh Lang rất nhanh, nhưng không ngờ lại biến thái đến như thế.

Lúc này, sau lưng truyền đến một khí tức nguy hiểm, Diệp Trường Sinh bỗng chốc xoay người nhìn lại, một hình bóng to lớn vồ đến hắn.

Diệp Trường Sinh giơ Tru Tiên Kiếm che ở trước ngực, thấy móng của U Minh Lang vương đập vào thanh kiếm, mũi chân hắn từ mặt đất xẹt qua, cơ thể bị lùi ra ngoài.

Ngoài hàng trăm mét, hắn ổn định lại cơ thể, Tru Tiên Kiếm trong tay bị mất, nắm chặt song quyền đánh về phía U Minh Lang vương.

Ầm.

Ầm.

Cửu Nhật Phần Thiên Quyền cộng với Long Tượng Bàn Nhược Công, mỗi một quyền đánh xuống, cơ thể to lớn của U Minh Lang vương đều lùi lại phía sau, trong miệng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên, đánh nhau với U Minh Lang vương nhất định phải công kích gần nó, nếu không tốc độ của nó quá nhanh nhất kiếm căn bản sẽ không chạm được đến nó.

Dưới sự công kích của Long Tượng Bàn Nhược Công, U Minh Lang vương hoàn toàn rơi vào thế bất lợi, xung quanh cơ thể xuất hiện nhiều dấu vết nứt nẻ, máu tươi rơi xuống mặt đất.

Diệp Trường Sinh biết U Minh Lang vương đã bị thương nặng, nếu đánh một phát nữa nó nhất định sẽ chết, nếu đã có cơ hội tốt như vậy, lẽ nào hắn dễ dàng bỏ qua.

U Minh Lang vương cảm nhận được nguy hiểm, lập tức xoay người chạy vào sâu Địa Cung, Diệp Trường Sinh theo sát sau nó, một người một thú truy đuổi điên cuồng trong thông đạo.

Không lâu sau.

Một người một thú xuất hiện ở một không gian đen kịt, Diệp Trường Sinh chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ lừ của U Minh Lang vương.

Hú...

Hai tiếng rống bắt đầu truyền đến, từng ánh mắt đỏ rực trong không gian đen kịt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt người phía sau thay đổi, trong lòng hoảng sợ.

Mẹ kiếp, chạy đến hang của U Minh Lang rồi.

Chúng nó chuẩn bị xé ta ra từng mảnh ăn ư?

Lúc Diệp Trường Sinh không đề phòng, một âm thanh khàn khàn truyền đến, vang bên tai hắn.

“Tiểu tử, ngươi là một Kiếm Tu, lại dùng quyền công kích U Minh Lang, có chút thú vị đấy.”

“Có hứng thú nói chuyện với lão phu một chút không!”

Chương 54: Lão phu không phải người như thế

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phía sau U Minh Lang vương hiện một ảo ảnh.

Người này đầu tóc trắng xóa, trên người khoác áo choàng màu trắng, nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, gương mặt hiền từ, nhưng hơi thở trên người lão ta lại khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối là chủ nhân của Địa Cung này, không biết xưng hô thế nào.”

Lão gia tử thần nhiên nói: “Ta không phải chủ nhân của Địa Cung này, giống như người cũng là đến Địa Cung tìm chí bảo, đáng tiếc bị người chém giết chết ở đây, chỉ còn lại linh hồn.”

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: “Tiểu tử, bây giờ là thời đại Bạch Ác à?”

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn ra, nhìn lão gia hỏa trước mắt: “Tiền bối, bây giờ không phải là thời đại Bạch Ác, thời đại Bạch Ác mà người nói đã qua năm nghìn năm rồi.”

Năm nghìn năm.

Sắc mặt lão giả bạch y biến đổi, không tin nhìn Diệp Trường Sinh, không ngờ chớp mắt đã qua năm nghìn năm.

Cũng chính là nói lão ta đã ngủ năm nghìn năm rồi?

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu tiền bối là người của thời đại Bạch Ác, quả thật đã ngủ năm nghìn năm rồi, những con U Minh Lang này không phải là cũng sẽ hồi sinh lại chứ?”

Lão giả bạch y gật đầu: “Trước đây trong cung điện này không có U Minh Lang, thứ mạnh nhất ở đây là mười pho tượng đó, vốn dĩ bọn họ đều là người lỗi lạc của thời đại Bạch Ác, sau đó bị phong ấn ở Địa Cung trở thành pho tượng, nguyên nhân là gì, thật sự

không có ai biết.”

Diệp Trường Sinh gật đầu nửa tin nửa ngờ, nhìn lão giả bạch y: “Nếu tiền bối là người của thời đại Bạch Ấc, vậy là ai đánh tiền bối chỉ còn lại linh hồn thể này?”

“Còn nữa những con U Minh Lang này, nếu chúng nó vừa thức tỉnh, tại sao lại nghe mệnh lệnh của tiền bối, rốt cuộc lão là ai?”

Sắc mặt lão giả bạch y thay đổi: “Người đang nghi ngờ ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lẽ nào không nên nghi ngờ? Từ lúc bắt đầu các hạ đã nhìn trộm bọn ta, chẳng lẽ không phải?”

Lão giả bạch y lắc đầu, cười nói: “Lão phu không phải người như thế.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Không, người chính là người như thế, người muốn đoạt xá!”

Bên trong Địa Cung.

Ông lão mặc áo trắng nghe Diệp Trường Sinh nói thì xấu hổ cười một tiếng, “Tiểu huynh đệ, người hiểu lầm rồi.”

Nói đến đây lão ta tạm ngừng, tiếp tục nói: “Lão phu thật sự không phải người của thời đại Bạch Ấc, nhưng Địa Cung này có từ thời đại Bạch Ấc đến nay.”

“Vậy nói với người đi, lão phu tên là Thiên Nhai Tử, vốn là tông chủ Thiên Nhất Tông, một ngàn năm trước ta đi vào địa cung tìm cơ duyên, cuối cùng bị bao vây phải bỏ mạng tại đây.”

“Những con hung thú U Minh Lang bị phong ấn ở bên trong Địa Cung, sở dĩ vì sao bọn nó nghe theo mệnh lệnh lão phu, đó là bởi vì lão phu hiểu sơ về Ngự Thú Thuật.”

Diệp Trường Sinh đề phòng nói: “Các hạ thật sự không muốn đoạt xá?”

Thiên Nhai Tử nói: “Ta định đoạt xá, nhưng nhân quả trên người người quá phức tạp nên lão phu từ bỏ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vì nhân quả trên người ta phức tạp, người liền bỏ đoạt xá, từ bỏ cơ hội sống lại một lần?”

Thiên Nhai Tử nói: “Không sai, nhân quả trên người người quá mạnh, có khả năng hình thần câu diệt với đoạt xá, không bằng kết giao với tiểu hữu, kết thành một phần thiện duyên.”

Trầm mặc trong chốc lát.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: “Lão đầu, ta tin người, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, nói xem người muốn ta làm gì, người có thể mang đồ tốt gì cho ta.”

Thiên Nhai Tử nói: “Lão phu thích tính cách của tiểu hữu, chỉ cần tiểu hữu mang lão phu rời khỏi Địa Cung, lão phu có thể giúp tiểu hữu lấy được truyền thừa bên trong Địa Cung.”

“Thành giao!” Diệp Trường Sinh gật đầu, lại nói: “Tiền bối nói xem truyền thừa ở nơi nào trong Địa Cung.”

Thiên Nhai Tử vung tay lên, U Minh khuyến đang nằm rạp trên mặt đất hoảng hốt chạy trốn: “Tiểu hữu, Địa Cung này được chia ra ba bộ phận, vị trí bây giờ chúng ta là trung tâm Địa Cung, rất cuộc hai cung điện khác có truyền thừa gì không, lão phu không rõ lắm, nhưng truyền thừa ở bên trong mười bức tượng lớn tại nơi đây, bọn hắc là cường giả thời đại Bạch Ác biến thành, có thể đạt được truyền thừa của bọn hắc hay không, thì phải nhìn tư chất và cơ duyên của tiểu hữu.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn mười bức tượng lớn ở phía sau, trong lúc tiến vào Địa Cung, hắc đã phát hiện bức tượng lớn hơi khác thường, không ngờ truyền thừa thật sự ở phía trên bức tượng lớn.

“Tiền bối, trước kia có người lấy được truyền thừa trên bức tượng lớn kia chưa?”

Thiên Nhai Tử lắc đầu: “Không có, nhưng người chết rất nhiều, toàn bộ là vì sau khi quan sát bức tượng lớn rồi cơ thể nổ tung mà chết.”

Mẹ nó.

Lão nhân này muốn hại mình.

Thiên Nhai Tử lại nói: “Nhưng mà tiểu hữu yên tâm, lão phu cảm thấy người có thể, thật đó.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Chương 55: Sao người không nói yamete?

Sao mình luôn có cảm giác lão nhân này đang lừa mình, cái gì gọi là hấn cảm thấy có thể, nếu sau khi quan sát bức tượng lớn rồi mình cũng nổ tung mà chết thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây.

Diệp Trường Sinh hạ giọng nói: “Vì sao tiền bối lại cảm thấy ta có thể lấy được truyền thừa?”

Thiên Nhai Tử nói: “Tiểu hữu, ta nhìn người cốt cách kinh kỳ, là thiên tài vạn người chưa chắc có một người, truyền thừa trên bức tượng này hữu duyên với người, tin rằng người nhất định có thể, cố lên!!”

“Sao đoạn văn này lại quen thuộc như vậy? Lão già hẻm hẻm này rất hư, thật sự coi mình bị ngu?” Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn Thiên Nhai Tử: “Còn cố lên, sao người không nói yamete đi!”

Thiên Nhai Tử thấy Diệp Trường Sinh do dự: “Tiểu hữu, cơ hội đang ở trước mắt, nếu bỏ qua thì đừng trách lão phu không có nói cho người biết.”

Diệp Trường Sinh dời bước đi tới bức tượng lớn, đám người Diệp Yêu Nhi xuất hiện ở đối diện: “Thiếu chủ, lão giả sau lưng người là ai.”

“Không cần để ý đến lão ta, một tia tàn hồn mà thôi!” Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói, ánh mắt rơi vào phía trên bức tượng, sau một khắc, một cỗ khí thế khiếp hồn người đánh tới, hấn vội vàng ghé mắt nhìn.

“Yêu Nhi, bức tượng này có gì đó quái lạ, các người không được nhìn chăm chăm vào nó!”

Hấn vừa dứt lời, một đệ tử Diệp gia bắt đầu khoa tay múa chân, điên cuồng vung trường kiếm trong lòng bàn tay, cả người hoàn toàn điên dại.

Thiên Nhai Tử nói: “Tiểu hữu, hắn đã bị tượng thần xung quanh hiện ra khống chế, sẽ nổ tung ngay lập tức.”

Ầm.

Tiếng nổ truyền ra, tên đệ tử Diệp gia kia thật sự nổ tung khắp trời đất.

Một làn mưa máu dày đặc bao phủ trong không gian, dọa những người khác phải vội vàng xoay người, đưa lưng về phía bức tượng lớn.

Diệp Trường Sinh khẽ vung ống tay áo xua tan mưa máu trước mặt, trực tiếp ngồi trên mặt đất: “Yêu Nhi, nếu ta cũng nổ tung, người nhớ kỹ phải dẫn lão ta rời khỏi Địa Cung.”

Diệp Yêu Nhi vừa muốn mở miệng thì phát hiện Diệp Trường Sinh đã tiến vào bên trong suy nghĩ, lời đến khóe miệng lại nuốt vào.

Sau đó ánh mắt nàng ta rơi vào trên người Thiên Nhai Tử: “Tiền bối, thiếu chủ nhà ta không sao chứ.”

Thiên Nhai Tử lắc đầu, cười nói: “Không biết, từ xưa tới nay chưa có ai thành công tiếp thu truyền thừa, cơ bản đều nổ tung mà chết.”

Trên mặt Diệp Yêu Nhi lộ vẻ lo lắng, nàng ta vội vàng nói: “Ta muốn đánh thức thiếu chủ, cứ tiếp tục như vậy thiếu chủ sẽ nổ tung.”

Thiên Nhai Tử nói: “Tiểu cô nương, tốt nhất người đừng ý định cắt ngang hắn, một khi bị cắt ngang, hắn coi như không chết cũng sẽ trở thành đồ đần, một đường vô đạo sẽ bị phế hoàn toàn.”

Diệp Yêu Nhi tức giận nói: “Tiền bối biết rất rõ bức tượng lớn này có vấn đề, vì sao không nói cho thiếu chủ, vậy mà thiếu chủ còn bảo ta mang lão rời khỏi Địa Cung.”

Thiên Nhai Tử bất đắc dĩ: “Trời đất chứng giám, lão phu nói rõ mười mươi cho hắn biết, nhưng hắn không tin!”

Đúng lúc này.

Một chuyện đáng sợ đã xảy ra, đám người nhìn lại theo âm thanh, ánh mắt rơi trên người Diệp Trường Sinh, từng người ngậy ra như phồng...

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Diệp Trường Sinh, thân người của bọn họ vô thức lùi về phía sau.

Đến cả Thiên Nhai Tử cũng phải bay về phía sau và nhìn Diệp Trường Sinh bằng ánh mắt phòng bị: “Không hay rồi, tiểu tử này sắp bùng nổ rồi.”

Diệp Yêu Nhi quay đầu nhìn, nàng ta trông thấy Thiên Nhai Tử đã trốn đi rất xa: “Lão đầu kia, đây là người cổ ý?”

Thiên Nhai Tử khẽ thở dài một hơi: “Ta thực sự muốn làm một người tốt, khó thật đấy.”

Diệp Yêu Nhi gấp gáp vô cùng, nhưng nàng ta vẫn phải bó tay, trong lòng hối hận không thôi. Nếu không phải nàng ta đưa Diệp Trường Sinh tới bí cảnh Địa Cung thì sẽ không xảy ra mấy chuyện này.

Bóng hình Diệp Trường Sinh ngồi trên mặt đất được linh khí vây quanh từ từ bay lên, phiêu diêu giữa mười pho tượng lớn.

Lúc này, Diệp Trường Sinh xuất hiện tại một không gian kì dị, nơi ấy có mười pho tượng lớn giống trong Địa Cung y như đúc, có điều xung quanh nơi này vương vít tiên khí, cánh hạc vít bay, mây trắng như khói như sương.

Đây là Tiên Cảnh?

Diệp Trường Sinh bày tỏ hần ít đọc sách, đừng có lừa hần có được không?

Bỗng nhiên có mười bóng người xuất hiện ngay trước mặt Diệp Trường Sinh, kẻ cầm đầu là một nam tử phong tuấn phi phàm theo kiểu phong lưu phóng khoáng, tài năng xuất chúng.

Nhất là bộ bạch y trên người hần ta bay bay, nom thực sự rất giống thần tiên giáng trần.

Nam tử nhìn Diệp Trường Sinh, nhàn nhạt nói: “Chư vị sư huynh, những ngày tháng vô tận đã là quá khứ rồi, cuối cùng cũng có người tiến vào Huyền Cảnh của chúng ta. Trông đứa trẻ này cũng không tồi, tương mạo so với ta đúng là không phân cao thấp.”

Một nam tử khác lại nói: “Sư đệ, đừng tự luyện nữa được không? Nhìn đứa trẻ này đẹp hơn ngươi nhiều.”

Chương 56: Đợi hăn lớn rồi, hăn sẽ còn phóng túng hơn người

Nam tử đó vừa dứt lời thì cả mười người đều cất tiếng cười to.

Diệp Trường Sinh mặt mày mờ mịt nhìn mười người trước mắt mình: “Tiền bối, tiểu tử lạc đến nơi này, đã làm phiền các tiền bối thanh tu, mong các tiền bối chớ có hỗi tội.”

Trong sách toàn viết thế này cả, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Bóng hình ở tít trên cao của Kiếm Huyền Tử đáp xuống, hăn ta đánh giá Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử nhà người cũng khách khí thật đấy, nếu người đã tới Huyền Cảnh của chúng ta thì chúng ta sẽ nhận người làm đồ đệ, thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối, làm như thế liệu có thẳng thừng quá rồi không, chúng ta cũng đâu quá thân quen với nhau!”

Tuy rằng nói vậy, song trong lòng Diệp Trường Sinh lại vô cùng hưng phấn.

Kiếm Huyền Tử nói: “Tiểu tử nhà người cũng thú vị đấy, có biết bao người tranh nhau đến bái chúng ta làm sư mà người lại muốn tìm hiểu chúng ta.”

Nói đến đây, hăn ta ngừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục lên tiếng: “Bái sư thì bái sư, người còn nghĩ phức tạp thế làm gì, quỳ xuống bái sư thôi là được rồi.”

“Tiền bối làm như vậy thực sự không có vấn đề gì sao?” Diệp Trường Sinh nói, hăn “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Đồ nhi Diệp Trường Sinh, bái kiến mười vị sư phụ.”

Ồi đệ.

Tiểu tử nhà người khá lắm.

Diệp Trường Sinh khiến Kiếm Huyền Tử phải mờng lung không hiểu ra sao.

Chín người còn lại cũng từ trên cao đáp xuống, xuất hiện bên người Kiếm Huyền Tử: “Sư đệ, tiểu tử này được đấy, trời sinh Hỗn Độn Kiếm Thể, ngoài ra còn thông minh, vô sỉ, rất giống với người đó.”

Kiếm Huyền Tử liếc mắt nhìn: “Giống ư? Sư huynh!”

Kiếm Vô Địch lắc lắc đầu, cười nói: “Không giống à?”

Kiếm Huyền Tử lại bảo: “Sư huynh, hắn không có phẩm chất tốt đẹp nhất như ta.”

Kiếm Vô Địch hơi khựng lại một chút: “Hắn mới chỉ là một đứa trẻ, đợi hắn lớn rồi, hắn sẽ còn phóng túng hơn người. Đúng là chẳng thể nào hiểu được các người, rõ ràng có thể kiếm cơm dựa vào khuôn mặt, hà cớ chi cứ phải bám vào thực lực?”

“Chuyện này thì người không hiểu rồi!” Kiếm Huyền Tử nhàn nhạt nói, hắn ta khẽ nhắc tay ra hiệu cho Diệp Trường Sinh đứng dậy: “Trường Sinh, về sau người chính là đại đệ tử cấp cao nhất của Kiếm Điện chúng ta.”

Nói đến đây, hắn ta quay người, tay áo bay bay, một cái đài cao xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, mảnh linh giới kia tặng cho người, người cứ ở đây lĩnh ngộ cho tử tế, sẽ giúp ích cho người nhiều lắm đấy.”

Diệp Trường Sinh liếc nhìn chiếc hộp hình vuông trên đài cao: “Sư phụ, cho con hỏi một câu, Kiếm Điện là nơi nào, có bao nhiêu đệ tử?”

Kiếm Huyền Tử: “Kiếm Điện nằm ở một nơi rất xa rất xa, hiện giờ người không cần thiết phải biết, bởi lẽ biết càng biết nhiều, người sẽ càng nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, hắn thực sự có thể đoán được Kiếm Huyền Tử sẽ trả lời như vậy.

Kiếm Huyền Tử lại bảo: “Còn về đệ tử của Kiếm Điện? Trước mắt chỉ có một mình người thôi, về sau sẽ có rất nhiều.”

Kiếm Vô Địch phụ họa nói: “Trường Sinh, người có thể dùng linh

giới để tìm một vài đáp án cho những thắc mắc trong lòng người, chỗ còn lại thì đợi khi nào gặp mặt một lần nữa, chúng ta sẽ nói cho người biết.”

Hắn ta vừa dứt lời thì mười bóng người bắt đầu trở nên mơ hồ, thẳng cho đến khi biến mất không còn bóng dáng.

Nếu không phải đài cao và linh giới thật sự tồn tại thì Diệp Trường Sinh còn tưởng hắn đang nằm mơ.

Bỗng chốc, Diệp Trường Sinh quay người, dời bước đi đến đài cao, đoạn hắn chậm chậm giơ tay, linh giới phiêu diêu trên lòng bàn tay hắn.

Do không bị cấm chế nên hắn có thể dễ dàng đi vào bên trong.

Thần thức tiến vào bên trong linh giới, Diệp Trường Sinh hiểu ra một chuyện, mười vị sử phụ kia của hắn đều là mấy con quỷ nghèo.

Linh giới rộng lớn thế kia mà chỉ để lại cho hắn ba thứ đồ.

Một lệnh bài hình cổ kiếm.

Một cái vỏ kiếm đã gỉ sét.

Một trang giấy.

Diệp Trường Sinh ra khỏi linh giới, hắn cất giữ ba thứ đồ đó xong xuôi, đoạn lầm bầm: “Như vậy là ta đã trở thành đại đệ tử cấp cao nhất của Kiếm Điện?”

Hắn đọc hết nội dung bên trên tờ giấy, biết được bọn Kiếm Huyền Tử quả nhiên là người của thời đại Bạch Ác, thế thì Kiếm Điện cũng nằm ở thời đại này rồi.

Trên giấy viết rõ ràng rằng bọn họ hãy còn gặp lại, song tất cả đã là thời đại trong quá khứ, sao có thể còn gặp lại?

Đã thế tổng cộng có mỗi mấy câu nói, thuật lại bằng miệng không được à, hà cớ gì cứ phải để lại một tờ giấy?

Diệp Trường Sinh có hơi không hiểu.

Thế nhưng hắn vẫn làm theo nội dung trong tờ giấy, khoanh chân ngồi giữa mười pho tượng lớn, bắt đầu tiếp tục lĩnh hội những điều bí ẩn của những pho tượng ấy.

“Thập phương sát đạo, sát kiếm chân ý?”

“Thập phương sát đạo, sát kiếm chân ý.”

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng, trên mười pho tượng lớn tiếp tục xuất hiện một đường ánh sáng, chiếu rọi lên thân người hắn.

Cảm giác này... Ôi chao, mẹ nó thật đã!

Thực sự quá đã!

Chương 57: Người không bị nổ tung?

Bởi lẽ Diệp Trường Sinh phát hiện ra rằng, mười đường ánh sáng chưa nhập vào cơ thể kia chính là sức mạnh truyền thừa mà mười vị sư phụ “chiếm hời” kia của hắn để lại.

Ôi đệt.

Linh khí trong người nhiều quá, sắp ào ra ngoài rồi?

Không thể lãng phí được.

Diệp Trường Sinh vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công, định bụng áp chế linh khí ở bên trong cơ thể, thế nhưng mười cỗ linh khí cứ tán loạn bên trong người hắn, thực sự vô cùng cuồng bạo.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh dẫn dụ linh khí vào Hỗn Độn Thần Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận xoay tròn ở bên ngoài, tất cả linh khí chầm chầm đi vào bên trong trận pháp.

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ thầm, có linh khí bên trong cơ thể rồi, tiếp theo hắn có thể đánh lên cảnh giới Thánh Giả.

Trước kia Diệp Trường Sinh đã sử dụng thẻ thăng cấp tu vi nên hiện giờ hắn không thể đột phá, bắt buộc phải đợi sau khi thời gian của thẻ thăng cấp kết thúc mới có thể bắt đầu đột phá.

Đây có lẽ là một bất lợi khi sử dụng thẻ thăng cấp.

Uỳnh.

Uỳnh.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, mười pho tượng bỗng nhiên vỡ tan.

Cát đá mù mịt tung bay khắp trời, Địa Cung bị bao phủ trong khói lửa.

Diệp Yêu Nhi và đệ tử Diệp gia lùi về phía sau, ánh mắt bọn họ đờm vẻ lo lắng, tìm kiếm bóng hình Diệp Trường Sinh giữa khói

bụi mịn mờ.

Mặt mày Thiên Nhai Tử hoảng hốt, chuyện gì thế này, mười pho tượng lớn bị nổ tung rồi.

Chuyện này là thế nào?

Tiểu tử kia đồng quy vu tận với mấy pho tượng?

Trong chốc lát, khói bụi rơi xuống, bên trong Địa Cung lại trở về với cái yên tĩnh của nó, bóng hình xinh đẹp của Diệp Yêu Nhi xông vụt lên phía trước.

Thiên Nhai Tử nói: “Tiểu cô nương, người đừng tìm nữa, tiểu tử đó không còn đâu, hẳn đã bị hủy diệt cùng với mấy pho tượng rồi.”

Diệp Yêu Nhi lắc đầu: “Không thể nào, thiếu chủ sẽ không chết.”

Thiên Nhai Tử lại bảo: “Tiểu cô nương, hẳn là người chứ không phải là thần, sao có thể không chết? Là người thì đều có lúc bó tay chịu chết thôi.”

Nói đến đây, lão ta bỗng ngừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục: “Đừng đau lòng cũng đừng buồn bã nữa, mau chóng rời khỏi chỗ này thôi. Mười pho tượng đá đều đã bị hủy, tòa Địa Cung này không chống đỡ được bao lâu nữa đâu, thiếu chủ của các người đúng là chẳng ra gì, người đã chết rồi lại còn không cho chúng ta được yên ổn.”

“Ai bảo ta đã chết, lão đầu kia, lão có còn muốn ra ngoài hay không đấy!” Một tiếng nói từ đỉnh cung điện đáp xuống.

Mọi người nương theo tiếng nói ấy quay qua nhìn, quả nhiên trông thấy Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống. Trông hẳn vẫn anh tuấn tiêu sái, vẫn đẹp đến mức kinh thiên động địa, quý thần khóc than như cũ.

Mặt mày Thiên Nhai Tử biến sắc, lão ta thật không dám tin: “Tiểu... tiểu tử, người không bị nổ tung?”

Diệp Trường Sinh đáp xuống mặt đất: “Lão đầu, tại sao ta lại nổ

tung?”

Thiên Nhai Tử hít ngược một ngụm khí lạnh: “Thực sự có người có thể làm mười pho tượng lớn nổ tung.”

Thật không ngờ, bên trong mười pho tượng lớn kia lại cất giấu sức mạnh truyền thừa của mười người Kiếm Huyền Tử, Diệp Trường Sinh nhận được truyền thừa, tượng đá đương nhiên sẽ vỡ.

Uỳnh.

Uỳnh.

Những tiếng nổ cùng tiếng vỡ nứt truyền đến từ đỉnh cung điện, Diệp Trường Sinh vội vã nói: “Lão đầu, Yêu Nhi, mọi người mau chóng rời khỏi nơi này.”

Hắn vừa dứt lời thì cung điện bắt đầu sụp đổ như thể ngày diệt vong sắp đến, những luồng đất cát dâng trào và ập về phía Diệp Trường Sinh.

...

Bên ngoài Địa Cung.

Diệp Trường Sinh đợi mọi người từ trên cao đáp xuống, đỉnh cung điện cao chọc trời giữa hư không ở sau lưng âm ảm đổ sập, dường như có thể vùi lấp cả trăm trượng trong nháy mắt.

Chẳng mấy chốc, mọi người dần dần đáp xuống mặt đất, Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh bốn phía, hắn phát hiện bọn hắn đang ở một nơi xa lạ: “Lão đầu, ta đã từng nói sẽ đưa lão ra ngoài, hiện giờ lão đã được tự do, lão có thể đi được rồi.”

Thiên Nhai Tử nói: “Tính tình của tên tiểu tử nhà ngươi khá lắm, rất hợp ý lão phu. Chúng ta cũng coi như là bạn vong niên, về sau có cơ hội ngươi hãy tới đạo chơi Thiên Nhất Tông một chuyến.”

Diệp Trường Sinh đáp: “Đương nhiên, tới khi ấy thì lão đừng có bảo là không quen ta đấy nhé.”

Thiên Nhai Tử bật cười nói: “Sẽ không, sẽ không.”

Nói đến đây, lão ta ngừng lại một lát rồi tiếp tục: “Cơ duyên của tiểu tử nhà ngươi còn tiếp tục, tương lai không thể hạn lượng, lão phu không ảnh hưởng đến kiếp đạo của ngươi nữa.”

“Linh giới này lão phu tặng cho ngươi, Thiên Nhất Lệnh ở bên trong lão phu cho ngươi, những thứ khác thì tặng cho tiểu cô nương này.”

Diệp Trường Sinh nhìn theo Thiên Nhai Tử đang biến mất: “Lão đầu, không cần ta tiễn lão thật à?”

Thiên Nhai Tử nói: “Ngươi thực sự muốn tiễn ta?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta đùa thôi, lão mau đi đi, lát nữa trời tối, lão cẩn thận kẻ lại không tìm được đường về nhà.”

Nói đến đây, hắn giơ tay đưa linh giới cho Diệp Yêu Nhi: “Yêu Nhi, tiền bối để cho ngươi thì ngươi cứ nhận lấy đi!”

Chương 58: Lục đệ đang ở cảnh giới nào

Diệp Yêu Nhi gật đầu, bàn tay ngọc ngà nắm chặt lấy linh giới: “Thiếu chủ, Địa Cung đã sập mà Diệp Thần vẫn chưa ra ngoài, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?”

Diệp Trường Sinh nói: “Yêu Nhi không cần lo lắng, tòa Địa Cung này tổng cộng chia thành ba tòa, nơi chúng ta vừa ở chỉ là một tòa trong số đó, hơn nữa ở Địa Cung, bất kể là đi ra hay đi vào đều ngẫu nhiên hết, vậy nên người không cần lo lắng cho Diệp Thần, Diệp Thần chắc chắn sẽ bình an trở lại thôi.”

“Người xem xem nơi chúng ta đang ở là nơi nào trước đi, cách Kiếm Cung bao xa.”

Diệp Yêu Nhi nhìn khắp bốn bề, hai gò má nàng ta phỉm về mặt mờ: “Thiếu chủ thứ tội, Yêu Nhi cũng không biết đây là nơi đâu.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, hẳn không có ý trách tội Diệp Yêu Nhi.

Thực ra hẳn có thể hiểu được, đây là lần đầu tiên Diệp Yêu Nhi ra ngoài rèn luyện, trước kia nàng ta toàn ở trong Kiếm Cung, nàng ta không nhận ra nơi này cũng là chuyện thường tình.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm trong giây lát, đoạn mở lời: “Chúng ta rời khỏi đây trước đã, tìm lấy một thành trì gần đây rồi hỏi thăm là biết thôi.”

Mọi người đều tán thành quyết định này của Diệp Trường Sinh, lần lượt ngự kiếm bay đi, biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, ở một bên sườn của đỉnh núi, bóng dáng của Tiêu Hạo xuất hiện. Lúc này, trông hẳn ta hơn hả hơn hử, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn, khắp người đều ra vẻ ta đây chính là đệ nhất thiên hạ.

“Ha ha!”

“Bốn hoàng tử đã đạt được truyền thừa của Cửu Dương Thánh Quân, từ nay về sau ta chính là thiên hạ vô song, càn quét thiên

kiêu.”

“Thiếu chủ Diệp gia, đã đến lúc người phải chết rồi, người cứ đợi đến ngày nằm bò dưới chân Tiêu Hạo ta đi!”

“Hoàng huynh, vị trí đệ tử của người cũng sẽ thuộc về ta!”

Trên hư không.

Mấy người Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi dừng lại, bọn họ quan sát phía dưới, tầm mắt rơi trên một thành trì nguy nga.

Diệp Yêu Nhi nói: “Thiếu chủ, Yêu Nhi đi hỏi thăm một chút.”

“Không cần đâu.” Diệp Trường Sinh nhàn nhạt nói, hần ngừng lại trong giây lát, đoạn đánh mắt về phía những người còn lại: “Trong các người ai bằng lòng vào thành nghe ngóng?”

Một đệ tử nói: “Thiếu chủ, để ta đi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi đi, hãy nhớ tìm một nơi không có ai và thay y phục trên người thành thường phục, bằng không có khả năng người sẽ bị chém chết đấy.”

“Thiếu chủ cứ yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Nhìn đệ tử đó ngự kiếm rời đi, Diệp Trường Sinh rơi vào trầm tư. Lần này ra ngoài gặt hái được tương đối nhiều, thế nhưng cũng kéo đến không ít thù hằn cho Diệp gia.

Giết chết Ngân Vũ Hân, Huyết Tửu Quán sẽ không chịu để yên, rồi cả Hoang Cổ Thần Quốc vẫn luôn như hổ đói rình mồi kia nữa.

Lần này có cái cho lão tổ và gia gia bận bịu rồi.

Một canh giờ qua đi.

Đệ tử kia trở lại, nói: “Bẩm thiếu chủ, chúng ta đang ở Vân Lan Thành, cứ đi về hướng Tây là có thể về tới Kiếm Cung.”

Diệp Trường Sinh đáp: “Mau chóng lên đường trở về Kiếm Cung.”

...

Vạn Huyết Thành.

Bên ngoài một tòa lầu gác cao chọc trời, một vị lão giả từ không trung đáp xuống, khom người cúi chào, nói: “Quán chủ, sinh mệnh của nhị tiểu thư đã không còn.”

Rầm.

Một tiếng vang cực lớn truyền tới, sức mạnh khủng khiếp xuất hiện và nghiền ép lên cơ thể của lão giả: “Phát hiện ra từ lúc nào, Vũ Hân đã đi nơi đâu, tại sao lại mất mạng?”

Lão giả thấp thỏm lo âu, giọng nói cũng hơi run rẩy: “Bẩm quán chủ, nhị tiểu thư nhận được lời mời của Lục hoàng tử của Hoang Cổ Thần Quốc và đã tới bí cảnh Vô Tận Sâm Lâm rồi. Chuyến này có hai vị trưởng lão đi cùng tiểu thư, đáng ra phải không có nguy hiểm gì mới đúng.”

Vẻ mặt Ngân Vô Cực giận giữ, lão ta lạnh lùng nói: “Người đã mất, người còn bảo với ta là đáng lẽ không có gì nguy hiểm?”

“Lập tức đi điều tra, ta phải biết được là kẻ nào đã giết Vũ Hân.”

Lão giả vội vàng đáp: “Quán chủ yên tâm, lão nô sẽ đi điều tra ngay.”

Nhìn bóng lưng rời đi của lão giả, Ngân Vô Cực trầm giọng nói: “Đợi đã, truyền lệnh xuống, bảo huyết ảnh mạnh nhất chuẩn bị cùng ta tới Hoang Cổ Thần Quốc.”

Ngân Vô Cực đau lòng con gái đã mất, trong lòng lão ta phần nộ vô cùng. Lão ta thầm thề rằng không cần biết là kẻ nào, lão ta chắc chắn sẽ khiến kẻ đó nợ máu phải trả bằng máu.

...

Hoang Cổ Thần Quốc.

Đế đô.

Trong hoàng cung.

Bóng hình Tiêu Hạo từ trên cao đáp xuống, xuất hiện giữa quảng trường. Ngay sau đó, thân hình hắn ta vụt một cái, nhanh chóng xông tới cung điện ở bên cạnh.

Cùng lúc đó, bên trong ngự thư phòng, Tiêu An Bình hạ thánh chỉ trong tay xuống, bỗng nhiên ngắt đầu: “Tiểu Lục về rồi à, lần này gặt hái được không ít nhỉ, tu vi tịnh tiến lên nhiều như vậy.”

Ở nơi sâu nhất trong hoàng cung, trên Vạn Nhẫn Cô Phong, Tiêu Bắc Huyền tới bên người Tiêu Thiên Hỏa: “Thiên Hỏa, Hạo Nhi trở lại rồi.”

Tiêu Thiên Hỏa thu lại hơi thở, chậm chậm mở mắt: “Lão tổ, bây giờ Lục đệ đang ở cảnh giới nào?”

Chương 59: Thật ngại quá, ta không khống chế được

Tiêu Bắc Huyền nói: “Lần này Hạo Nhi đi Vô Tận Sâm Lâm, thu hoạch được không ít thứ, đã đột phá đến cảnh giới Hoàng Giả tầng bảy rồi. Lúc người tầm tuổi này của nó cũng không đạt được thành tựu như vậy.”

Nói đến đây, lão ta ngừng lại một lát, đoạn tiếp tục lên tiếng: “Người phải cố gắng vào, bằng không khó mà giữ vững uy danh đệ tử của mình, thậm chí cả vị trí thái tử cũng có khả năng bị đổi chủ đấy.”

Tiêu Thiên Hỏa khẽ nhú mắt, trầm giọng nói: “Lão tổ, ta muốn trở nên mạnh hơn, có cách nào để khiến ta trở nên mạnh hơn không? Không cần biết phải trả giá lớn bao nhiêu, ta đều chấp nhận được.”

Tiêu Bắc Huyền suy nghĩ trong chốc lát rồi nghiêm nghị nói: “Thiên Hỏa, người phải nghĩ cho kĩ.”

Tiêu Thiên Hỏa oang oang bảo: “Lão tổ, ta đã nghĩ tường tận lắm rồi, ta muốn trở nên mạnh hơn. Nếu như không thể trở thành cường giả, vậy ta sống còn không bằng chết.”

Tiêu Bắc Huyền gật đầu: “Đã vậy thì lão tổ đưa người đi gặp một người, còn có thể trở thành đệ tử của người đó hay không thì phải xem bản thân người.”

Lão ta vừa dứt lời, hai bóng người bèn biến mất tại Cô Phong Sơn và đi vào giữa hư không vô tận.

...

Bên ngoài Kiếm Cung.

Từng đường từng đường phi kiếm xuất hiện, vụt qua như tia chớp, tốc độ nhanh vô cùng.

Mấy người Diệp Trường Sinh và Diệp Yêu Nhi đang đứng trên đó.

Diệp Thương Vân biết Diệp Trường Sinh trở về bèn đi ra ngoài Kiếm Cung, hai bên người ông lần lượt là Diệp Kinh Vân và Diệp Hàn Vân.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm đáp xuống, Tru Tiên Kiếm dưới chân hần biến mất, hần đứng thẳng trước mặt Diệp Thương Vân: “Gia gia, hai vị tộc lão, Trường Sinh đã trở về.”

Về mặt Diệp Thương Vân hiền hậu, đượm ý cười: “Về là tốt rồi, chuyến đi này có đạt được thứ mà người muốn không?”

Diệp Trường Sinh khe khẽ gật đầu: “Thu hoạch cũng được.”

Diệp Thương Vân thấy hần muốn nói lại thôi, bèn hỏi: “Nói đi, có phải gặp rắc rối rồi không?”

Diệp Trường Sinh cười đáp: “Thực ra tôn nhi cũng không làm gì, chỉ đoạt được Thất Thái Hỏa Linh của thái tử Hoang Cổ Thần Quốc, tiện huyết tẩy luôn một phân nhánh Phệ Linh Vệ của Thần Quốc mà thôi...”

“Chỉ có vậy?” Diệp Thương Vân hỏi.

“Còn có lúc ở Vô Tận Sâm Lâm, tôn nhi không cẩn thận đã giết chết Ngân Vũ Hân - nhị tiểu thư của Huyết Tửu Quán.” Diệp Trường Sinh chậm chậm nói.

Nghe vậy, sắc mặt của ba người Diệp Thương Vân, Diệp Kinh Vân và Diệp Hàn Vân đột ngột thay đổi, bọn họ đã biết Diệp Trường Sinh là người làm đại sự từ lâu.

Thế nhưng bọn họ không ngờ rằng lần đầu tiên hần xuống núi đã gây ra một mớ rắc rối lớn đến vậy.

Vậy mà hần đã đồng thời đắc tội với cả Hoang Cổ Thần Quốc và Huyết Tửu Quán, thế này thì áp lực đè lên Diệp gia là rất lớn.

Diệp Thương Vân suy ngẫm trong giây lát, đoạn bảo: “Trường Sinh, gia gia đưa người tới Kiếm Mộ trước đã, những chuyện còn lại thì cứ giao cho gia gia xử lý.”

“Khoảng thời gian này Hoang Cổ Thần Quốc đã giết chết không ít

tu sĩ của Diệp gia ta, huyết tẩy một phân nhánh Phệ Linh Vệ của bọn họ cũng coi như ăn miếng trả miếng. Nếu gia gia mà đích thân ra tay thì để xem ta có đánh tới Hoàng Thành của bọn họ hay không.”

“Thương Vân, người đừng chém gió nữa có được không?” Diệp Tiêu Huyền đột nhiên xuất hiện, ông ngừng một lát rồi nhìn Diệp Thang Vân, tiếp tục lên tiếng: “Từ khi có Diệp Trường Sinh, cái tốt thì người không học, chỉ biết mỗi chém gió.”

“Người chém gió ghê quá, ta thấy vô lý rồi đấy.”

Diệp Thương Vân nở một nụ cười lúng túng: “Lão tổ, người chờ cho ta chút mặt mũi đi, đang có nhiều tiểu bối thế này.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Biết rồi, người xéo qua một bên đi, để lão phu còn nói chuyện với Trường Sinh.”

Diệp Trường Sinh cảm giác bầu không khí có gì đó sai sai, bèn vội vàng lên tiếng: “Lão tổ, đợi đã, ta muốn đột phá rồi.”

Diệp Tiêu Huyền không giận mà uy, nói: “Dù người có muốn đột phá thì cũng phải nhịn lại cho ta.”

Uỳnh.

Uỳnh.

Hai tiếng vang lớn truyền ra từ bên trong cơ thể Diệp Trường Sinh, luồng khí lăng đáng sợ lan khắp, bao phủ lấy vùng trời nơi Kiếm Cung.

Diệp Tiêu Huyền đang đi phía đằng trước bèn dừng lại, vẻ mặt ông hoảng hốt, nói: “Tiểu tử ngốc này, nói đột phá là đột phá thật luôn.”

Diệp Trường Sinh đáp: “Thật ngại quá ạ, ta không khống chế được!”

Trước Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh sa vào trầm tư, quanh thân hắn được bao vây

bởi hàng dài linh khí, kiếm trận đã bắt đầu lan rộng và bao phủ khắp Kiếm Cung.

Diệp Tiêu Huyền quay người đưa mắt nhìn, ông nói với mấy người Diệp Yêu Nhi: “Các người lui xuống cả đi, lần đi rèn luyện này đều có thu hoạch cả, các người hãy cẩn thận cho tử tế.”

Mấy người Diệp Yêu Nhi khom người cúi chào, đoạn quay người lui xuống, nhanh chóng đi về phía chư phong.

Trong chốc lát, ở trước Kiếm Cung chỉ còn lại ba người Diệp Thương Vân, Diệp Kinh Vân và Diệp Hàn Vân, ánh mắt của bọn họ vẫn rơi trên người Diệp Trường Sinh như cũ.

Chương 60: Thành Thánh, ta muốn yên lặng

Chốc lát sau, Diệp Thương Vân nhìn Diệp Tiêu Huyền, ông định lên tiếng song lại bị Diệp Tiêu Huyền ngăn lại: “Muốn nói gì thì đợi Trường Sinh đột phá xong hãy nói.”

Uỳnh uỳnh.

Uỳnh uỳnh.

Những tiếng vang lớn truyền khắp hư không, từng đường ánh sáng xuất hiện và ngưng tụ lại thành hình dạng của phi kiếm, treo ngược giữa không trung.

Thanh kiếm với ánh sáng long lanh trong suốt tản ra sát khí run sợ, trông như mười cây cột chống trời, cao chót vót giữa trời đất.

Về mặt Diệp Kinh Vân chấn động, giọng nói của ông ta có hơi run rẩy: “Lão tổ, đây là dị tượng à?”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, cười bảo: “Đây không phải dị tượng, đây là kiếm khí bên trong cơ thể Trường Sinh đang ngưng tụ thành kiếm.”

Nói đến đây, ông bỗng ngừng lại trong giây lát, đoạn khẽ hít một hơi, tiếp tục lên tiếng: “Chỉ là kiếm khí này có hơi đáng sợ, sát ý ẩn giấu bên trong nó quá mạnh.”

“Đây... chẳng lẽ đây là Sát Kiếm Chi Ý trong truyền thuyết?”

Diệp Thương Vân nghe vậy, khóe miệng vương nét cười: “Lão tổ, xem ra lần này ra ngoài rèn luyện, Trường Sinh đã thu hoạch được không ít.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Im miệng đi, Trường Sinh thiết thực lắm, không chỉ biết chém gió giống như người đâu.”

Diệp Thương Vân: “Ta...”

Vào lúc này, kiếm khí đáng sợ xung quanh người Diệp Trường Sinh dần quét rời đi, thạch kiếm và thạch sư ở trước Kiếm Cung bắt đầu lần lượt trôi bập bềnh như thể chúng đều có sinh mệnh.

Thỉnh thoảng sẽ xé trời rời đi.

“Tiểu tử thối này, người còn biến thái hơn được chút nào không?”
Diệp Tiêu Huyền cố gắng áp chế nổi chấn kinh trong lòng, chậm chậm mở miệng nói.

“Trời ơi, cảnh giới của Trường Sinh đã đột phá rồi!” Diệp Kinh Vân kinh ngạc hô lên.

Diệp Tiêu Huyền liếc mắt nhìn qua, không giận mà uy lên tiếng: “Cả bố tuổi rồi còn kêu gào lớn tiếng, dọa ta hết cả hồn, chuyện đột phá cảnh giới chẳng phải rất bình thường hay...”

“Hắn... không định dừng lại hay sao?”

Lúc này, cảnh giới của Diệp Trường Sinh đã từ Hoàng Giả tầng hai xông thẳng lên Hoàng Giả đỉnh phong, tốc độ đột phá như vậy đúng là nhanh đến mức khiến người ta phải chặc lưỡi.

Khóe miệng Diệp Tiêu Huyền run run, ông muốn lên tiếng mấy lần xong lại kích động đến độ nói chẳng thành lời.

Diệp Trường Sinh đột phá như vậy, chuyện này cũng không còn là lần đầu tiên nữa, dường như ở trước mặt hắn, bình cảnh hoàn toàn không tồn tại.

Tốc độ đột phá nhanh như vậy cũng sắp đuổi kịp hỏa tiễn đến nơi.

“Thương Vân à, lên Thánh rồi, lão tổ à, lên Thánh rồi!” Diệp Kinh Vân kích động như một đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích.

Diệp Thương Vân đứng ở một bên, mắt nhìn Diệp Trường Sinh đang không ngừng đột phá, thân người ông khẽ run, hai hàng lệ trượt xuống theo hai gò má.

“Có một tôn nhi như này, lão phu cũng niềm nở, à không, lão phu cũng tự hào.”

Diệp Tiêu Huyền vô cùng hài lòng, ông gật đầu, lầm bà lầm bầm: “Đạp đất thành Thánh, kiếm đạo chí tôn hóa ra đều là thật.”

“Là thật đó!”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Đừng có làm phiền ta, ta muốn thanh tịnh.”

Vẻ mặt Diệp Thương Vân mặt mờ: “Lão tổ, Thanh Tịnh là ai?”

Diệp Tiêu Huyền lạnh lùng đáp: “Người có tin ta chém người không!”

Ông vừa dứt lời, thân ảnh cũng biến mất ngay tại chỗ và vụt đi về hướng Kiếm Mộ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân vội vàng nói: “Lão tổ, chuyện Hoang Cổ Thần Quốc với Huyết Tửu Quán phải làm sao đây?”

“Bọn họ dám tới Kiếm Cung thì cứ đánh chết bọn họ!”

“À đúng rồi, Trường Sinh đột phá xong thì bảo nó về Kiếm Mộ, ta đang đợi nó!”

Diệp Thương Vân nghe vậy bèn đưa mắt nhìn về phía Diệp Kinh Vân: “Từ lúc nào mà lão tổ lại trở nên nóng nảy như vậy nhỉ?”

Ánh mắt của Diệp Kinh Vân vẫn đang chăm chú trên người Diệp Trường Sinh: “Diệp gia có một tiềm long như này, ai dám động vào nó thì ta cũng sẽ nóng nảy thôi.”

Diệp Thương Vân mỉm cười nói: “Kinh Vân, người kiếm chế bản thân mình đi, sao ta cứ cảm giác người muốn cắn người là sao nhỉ.”

Diệp Kinh Vân: “...”

...

Hoang Cổ Thần Quốc.

Hoàng cung.

Ngân Vô Cực cùng ba vị lão giả xuất hiện bên ngoài ngự thư phòng, có một nội thị xuất hiện, khom người bái chào: “Ngân quán chủ, bệ hạ cho mời ạ.”

Bên trong ngự thư phòng, Tiêu An Bình thấy Ngân Vô Cực bước vào bèn chậm chậm đứng dậy, từ long án đi tới: “Ngân quán chủ, ngọn gió nào đưa người tới đây vậy?”

Ngân Vô Cực đi thẳng vào vấn đề: “Đại đế, lần này lão phu đến là vì chuyện của tiểu nữ, không biết Lục hoàng tử của quý quốc đây đã trở về hay chưa?”

Tiêu An Bình đáp: “Tiểu Lục đã trở về được một khoảng thời gian rồi, Ngân quán chủ tìm Tiểu Lục có chuyện chi?”

Ngân Vô Cực lại nói: “Tiểu nữ và Lục hoàng tử cùng nhau tới Vô Tận Sâm Lâm, Lục hoàng tử bình an trở lại, song tiểu nữ lại ra đi, lão phu muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở Vô Tận Sâm Lâm.”

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu An Bình có hơi thay đổi, lão ta nhìn về phía nội thị: “Đi triệu Tiểu Lục tới đây.”

Chương 61: Cuốn sách vắng sinh

Nói đến đó, lão ta bỗng ngừng lại, khẽ nhắc tay: “Ngân quán chủ hãy nén bi thương, trầm nhất định sẽ giúp quán chủ điều tra rõ ràng đầu đuôi của chuyện này.”

Thời gian một nén hương qua đi.

Bóng hình Tiêu Hạo xuất hiện bên trong ngự thư phòng, theo sau hắn ta là một nữ nhân xinh đẹp. Bà ta là mẫu thân của Tiêu Hạo, Lan Phi nương nương.

“Nhi thần Tiêu Hạo tham kiến phụ hoàng.”

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

Tiêu An Bình khẽ giơ tay, trầm giọng nói: “Hạo Nhi, Ngân thúc thúc có lời muốn hỏi người, người biết những gì thì nhất định phải thành thật trả lời.”

Ngân Vô Cực nhìn về phía Tiêu Hạo: “Dám hỏi Lục hoàng tử, Vũ Hân cùng người tới Vô Tận Sâm Lâm, tại sao nó lại mất mạng?”

“Vũ Hân chết rồi?” Nét mặt Tiêu Hạo vô cùng ngạc nhiên, hắn ta khó mà tin được.

Ngân Vô Cực lại nói: “Đá sinh mạng của Ngân Nhi đã vỡ nát, Lục hoàng tử biết được những gì thì làm phiền hãy thành thật nói hết ra.”

Tiêu Hạo đáp: “Ngân thúc thúc, Địa Cung ở Vô Tận Sâm Lâm mở ra, sau khi tiến vào Truyền tống trận thì ta và Hân Vũ đã tách ra, bởi lẽ Truyền tống trận là ngẫu nhiên.”

“Về sau đã xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ nữa, mãi đến khi Địa Cung sụp đổ, lúc ta xông ra ngoài Địa Cung một lần nữa thì đã không còn lại nơi mà trước đó ta đi vào Địa Cung rồi.”

“Ta còn tưởng Vũ Hân đã rời đi, chỉ có mình ta trở lại Thần Quốc.”

Sắc mặt Ngân Vô Cực bình tĩnh như nước lặng, gã ta tiếp tục dò hỏi: “Còn có những ai vào Địa Cung với hai người?”

Tiêu Hạo đáp: “À đúng rồi, còn có thiếu chủ của Diệp gia, có điều hẳn không tiến vào Địa Cung, hình như hẳn đã bị cường giả của Huyết Tửu Quán và Long thúc chém giết rồi.”

Nói đến đây, Tiêu Hạo ngừng lại trong chốc lát, đoạn tiếp tục: “Nhưng mà nhắc đến mới nhớ, Long thúc tới giờ vẫn chưa trở lại.”

Nghe vậy, Tiêu An Bình bèn mở miệng nói: “Ngân quán chủ, các cường giả của Huyết Tửu Quán các người đã trở về hay chưa?”

Ngân Vô Cực lắc đầu, lạnh lùng đáp: “Tới nay vẫn chưa thấy về.”

“Nếu đã như vậy thì chuyện này rất rõ ràng rồi, chắc chắn là Diệp gia đã giết các cường giả của Huyết Tửu Quán và Long Thiên Quân.”

Tiêu An Bình trầm giọng nói, ánh mắt lão ta rơi trên người Lan Phi, Cổ Hàn Nguyệt: “Ái phi, chẳng phải Vãng Sinh Thuật của Cổ gia có thể xem được cảnh tượng ba giây khi người khác chết ư? Nàng xem rốt cuộc Long Thiên Quân đã chết như thế nào.”

Cổ Hàn Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thần thiếp tuân mệnh!”

Vãng Sinh Thuật của Cổ gia.

Một loại dị thuật vô cùng kỳ quái, chỉ cần dẫn Thiên Địa Chi Linh vào trong cuốn sách vãng sinh, viết tên của người nào đó vào là có thể nhìn thấy những gì đã xảy ra ba giây trước khi người đó chết.

Cổ Hàn Nguyệt là viên ngọc quý trên tay của Cổ gia, cho nên nàng ta mới may mắn có được cuốn sách vãng sinh và nắm giữ Vãng Sinh Thuật.

Đây cũng là lý do vì sao Tiêu An Bình vẫn luôn sùng ái Cổ Hàn Nguyệt, bởi vì hẳn ta muốn mượn sức mạnh của Cổ gia để đưa Hoang Cổ thần quốc ngày càng tiến xa hơn.

Ở trong ngự thư phòng.

Bóng dáng Cổ Hàn Nguyệt xinh đẹp bước tới, đứng ở trung tâm của đại điện, tay ngọc hơi giơ tay lên, sách vãng sinh liền xuất hiện trong tay, một tay còn lại thì nắm chặt quyền trượng.

Thoạt nhìn nàng giống như một pháp sư.

Quyền trượng vẩy nhẹ, những ánh sáng trắng bạc lần lượt xuất hiện, ngưng tụ thành những phù văn cổ quái, bay thẳng về phía của cuốn sách vãng sinh.

Một lúc sau, sách vãng sinh được mở ra, một chùm ánh sáng xuất hiện, chiếu rọi khắp đại điện giống như một tấm gương.

Một bên, phút chốc Ngân Vô Cực đứng thẳng người, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào vầng sáng trước mặt.

Vào lúc này.

Cầm cây quyền trượng, Cổ Hàn Nguyệt viết ba chữ Long Thiên Quân vào cuốn sách vãng sinh. Ngay sau đó, ánh sáng trên bầu trời đột nhiên thay đổi.

Toàn bộ cảnh tượng này cắt thẳng vào Vô Tận Sâm Lâm. Trong ba giây đầu tiên khi Long Thiên Quân chết, thấy cảnh tượng Diệp Trường Sinh cầm Tru Tiên Kiếm một kiếm đã giết chết Long Thiên Quân, đưa đám người của Diệp Yêu Nhi đi đến cung điện dưới lòng đất.

Lúc này.

Toàn bộ ngự thư phòng đều tĩnh lặng đến mức có thể nghe tiếng cây kim rơi xuống đất.

Mọi người thất thần nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi, không thể tin vào những gì mình nhìn thấy.

Bọn họ nhìn thấy gì vậy chứ?

Một vị Thánh giả sáu tuổi sao?

Thiên hạ này quá điên cuồng rồi, đứa nhỏ mới sáu tuổi đã thành thánh, chuyện này còn điên khủng hơn cả chuyện chuột làm phù

dâu cho mèo nữa?

Sắc mặt của Tiêu An Bình khó coi đến cực hạn, Thái tử vẫn luôn bị đồn thổi là Thánh giả nhỏ tuổi nhất.

Tiêu Hạo trở về từ Vô Tận Sâm Lâm, hẳn cho rằng Tiêu Hạo có thể đánh vỡ kỷ lục của Thái tử.

Nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xong, Tiêu An Bình đã hiểu ra một sự thật, có một vài người thực sự biến thái và hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Chương 62: Vãng Sinh Thuật, vào Kiếm Cung

Con mẹ nó đây có phải là người nữa không?

Tiêu Hạo là người đầu tiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong ngự thư phòng: “Phụ hoàng, mẫu phi, Ngân thúc thúc, Diệp thiếu chủ không phải Thánh giả cảnh. Ta đã từng giao thủ với hắn, còn nguyên nhân vì sao hắn đột nhiên trở thành thánh như vậy là bởi vì hắn đã sử dụng một bí thuật để cưỡng ép nâng cao cảnh giới.”

“Bí thuật, cưỡng ép nâng cao cảnh giới, lúc nào mà Diệp gia lại có bí thuật kinh khủng như vậy?” Tiêu An Bình cảm thấy càng thêm kinh hãi, không ngờ Diệp gia lại có lai lịch cường đại như vậy.

“Xem ra cường giả trong Huyết Tửu quán cũng bị Thiếu chủ của Diệp gia chém chết.” Ngân Vô Cực nói xong, ánh mắt rơi vào trên người của Cổ Hàn Nguyệt: “Làm phiền nương nương, lại thi triển Vãng Sinh Thuật một lần nữa.”

Nói đến đây, hắn ta quay đầu nhìn về phía lão giả ở phía sau, người sau bước lên người trước, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp gỗ: “Đây là một viên Trú Nhan Đan, xin nương nương vui lòng nhận lấy.”

Ánh mắt của Cổ Hàn Nguyệt chợt lóe lên linh quang, nàng ta nhìn về phía Tiêu An Bình: “Bệ hạ...”

Tiêu An Bình nói: “Ái phi, Ngân quán chủ đã mất đi người ái nữ của mình, cho nên nàng thi triển Vãng Sinh Thuật một lần nữa đi.”

Cổ Hàn Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, lại thi triển Vãng Sinh Thuật một lần nữa. Ngân Vô Cực ở một bên nín thở ngưng thần, tận mắt thấy Ngân Vũ Hân bị giết chết ở dưới trường kiếm của Diệp Trường Sinh.

Ngân Vô Cực nắm chặt hai tay, rung động lên tiếng nói: “Đa tạ đại đức và nương nương, Huyết Tửu Quán đã nhớ kỹ ân tình này. Sau

này nếu có cần gì, ngài cứ việc nói.”

Tiêu An Bình nhìn bóng dáng của Ngân Vô Cực hung hăng lướt qua: “Ngân quán chủ, người đi đâu vậy?”

Ngân Cực Thiên tức giận không thôi: “Vào Kiếm cung, giết người.”

Cổ Hàn Nguyệt đi đến bên cạnh Tiêu An Bình: “Bệ hạ, Thiếu chủ của Diệp gia ở Kiếm Châu bá đạo như vậy, tại sao bệ hạ không liên thủ với Huyết Tửu quán đến tiêu diệt Diệp gia.”

Tiêu An Bình nói: “Chuyện này không vội, để Huyết Tửu quán đi trước đã, đúng lúc xem thực lực của Diệp gia bây giờ mạnh như thế nào.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một chút, khước miệng nở một nụ cười quỷ quyệt, “Nếu cả hai bọn họ lưỡng bại câu thương, thì chẳng phải chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi sẽ tốt hơn biết bao nhiêu?”

Cổ Hàn Nguyệt nói: “Vẫn là bệ hạ mưu tính sâu xa, thần thiếp không quấy rầy nữa, sẽ dẫn Hạo Nhi đi xuống.”

“Chờ đã!” Tiêu An Bình trầm giọng nói, cong ngón tay lên búng một cái, một tia sáng biến mất trong đầu của Tiêu Hạo: “Hạo Nhi, võ kỹ này chính là kinh thiên động địa của Thần quốc. Người nhớ tu luyện thật chăm chỉ, trăm rất coi trọng người.”

Tiêu Hạo nói: “Phụ hoàng, nếu như Hạo nhi đột phá thành Thánh cảnh sớm hơn Thái tử ca ca thì phụ hoàng có thể ban cho hài nhi Nhân Hoàng Ấn được không?”

Tiêu An Bình cười nói: “Đương nhiên được rồi, nếu như người đột phá lên Thánh cảnh sớm hơn Thái tử, trăm sẽ ban thưởng Nhân Hoàng Ấn cho người.”

Sắc mặt Tiêu Hạo đầy vẻ hưng phấn, đi theo sát Cổ Hàn Nguyệt.

Ở trong ngự thư phòng.

Tiêu An Bình không ở lại quá lâu, bước ra khỏi cung điện, xông thẳng về phía Vạn Nhận Phong.

...

Nửa tháng sau.

Ở trên bầu trời của Kiếm Châu.

Một loạt máy phi hành xuất hiện, cờ bay phấp phới, tiếng động vang trời. Ở phía trên đó còn vẽ một thanh trường đao màu đỏ như máu.

Cờ che trời, vết đao đâm máu.

Ở phía trước của máy phi hành chính là Ngân Vô Cực đang đứng kiêu ngạo, trên mặt lộ ra vẻ tức giận nồng đậm, trong ánh mắt bắn ra tia sát khí.

Lần này, hẳn ta tập hợp cường giả của Huyết Tửu quán đến Diệp gia ở Kiếm Châu, chỉ để giết hết Kiếm cung và lấy đầu của Diệp Trường Sinh.

Chỉ có như thế mới có thể trút được mối hận trong lòng.

Ở Kiếm Cung.

Dưới sườn núi ở phía sau Kiếm mộ, cổ kiếm treo ngược trên không, thác nước đổ xuống, ở trên tảng đá bên cạnh, Diệp Trường Sinh ngồi thẳng tắp, đắm chìm trong thiền định.

Nước hồ thanh tịnh như gương đồng cổ kính, từng đàn cá bơi lội tung tăng trong hồ ngẩng cao đầu lên nhìn, thác nước như tơ lụa màu bạc.

Không thể không nhắc nhở mọi người rằng phi lưu ở độ cao ba ngàn xích, như hư hư thực thực Dải Ngân hà rơi xuống cửu thiên vậy.

Diệp Tiêu Huyền nằm ở trên tảng đá kỳ lạ, vừa đưa tay rót rượu từ hồ lô rượu vào trong miệng, vừa nhìn Diệp Trường Sinh đang tu luyện, khoe miệng nhếch lên một nụ cười vui mừng.

Đột nhiên.

Sắc mặt ông ta biến đổi, bóng người đột nhiên nhảy lên, ống tay áo phất lên, một đạo kiếm quang bao phủ lấy thác nước, ngay sau đó ông ta biến mất ở trên tảng đá kỳ lạ kia.

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở ra hai mắt, nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền rồi đi: “Phiền phúc lại đến rồi.”

...

Ở trước Kiếm Cung.

Một kiếm tu Diệp gia, ngực kiếm ngã xuống, bóng dáng đầy vết máu, lão đảo chạy thẳng về phía Kiếm Cung.

“Tộc... tộc trưởng, người của Huyết Tửu quán, đánh tới!”

Chương 63: Vạn kiếm Phần Thiên, Huyết Đồ ngàn dặm

Khi âm thanh truyền ra, người đã bò đến trước Kiếm Cung và trực tiếp ngắt đi, dường như đã bị Huyết Tửu quán đánh bị thương không nhẹ.

Diệp Thương Vân nhận được tin tức của đệ tử, nhanh chóng bước ra khỏi Kiếm Cung, quần áo nhẹ nhàng bay múa, ánh mắt xa xa nhìn về phía hư không bên ngoài Kiếm Cung.

Từng chiếc phi hành khí màu đen khác toát lên khí tức của sự tang thương cổ xưa, cờ đao máu trên đó đang sẵn đuổi, ngưng tụ sát khí đáng sợ.

Giờ khắc này.

Ngân Vô Cực kiêu ngạo đứng ở trên boong tàu, giọng nói vang vọng trong không trung, không tìm được tức giận: “Diệp Thương Vân, mau giao thiếu chủ Diệp gia ra đây, nếu không ta sẽ rửa Kiếm Cung các người bằng máu.”

Diệp Thương Vân nghe thấy vậy, muốn nói: “Nào đến đi, cắt hai cân thịt cho Ngân chủ quán, để hân ta chém gió cho ngon.”

“Rửa Kiếm Cung bằng máu sao, người ăn gì lớn lên mà khẩu khí lại lớn như vậy?”

Sau một lúc dừng lại, bóng dáng của ông ta biến mất trước Kiếm Cung rồi lại xuất hiện trước phi hành khí của Huyết Tửu quán. Cả người đứng trên không trung, gió thổi bất động.

“Ngân quán chủ, đến Kiếm Châu đã nhất định phải tuân theo quy định của Diệp gia. Đây là người phá quy định, hiểu không?”

Giọng nói vừa rơi xuống, một tia sáng bạc xẹt qua, cờ trên phi hành khí ngay lập tức bị cắt đứt rơi về phía thuyền.

Diệp Thương Vân lại nói: “Lập tức mang người của người rời khỏi Kiếm Châu. Nếu không, một kiếm tiếp theo sẽ ở trên người người.”

Ngân Vô Cực giận dữ cười lớn: “Diệp Thương Vân, Diệp gia các người vẫn tùy tiện như vậy. Thời thế thay đổi rồi, người thật sự cho rằng Huyết Tửu quán sợ Diệp gia người hay sao?”

“Diệp thiếu chủ giết ái nữ của ta thì ta nhất định phải khiến hãn nộ máu trả bằng máu. Nếu như hôm nay người không giao người giao ra đây thì sau này sẽ không còn Kiếm Cung nữa.”

Vù.

Vù.

Vù.

Ba bóng người ở trên boong tàu xuất hiện trên không trung, nhìn chăm chăm xuống Diệp Thương Vân, áp lực tỏa ra từ cơ thể họ giống như một ngọn núi lớn, đè lên người Diệp Thương Vân.

Diệp Thương Vân nói: “Ngân quán chủ, chỉ có như này thôi sao? Không còn Kiếm Cung, người đừng nói chuyện nữa được không? Vừa nói chuyện thì đã bại lộ trí thông minh của mình ra rồi.”

Ngân Vô Cực tức giận nói: “Ba vị trưởng lão, mau động thủ đi!”

Ba bóng đen biến thành dư ảnh, tấn công thẳng về phía của Diệp Thương Vân.

Đúng lúc này, đã xảy ra một cảnh tượng kinh người.

Tiếng xé gió đột nhiên vang lên, ba người ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, bóng dáng sinh đẹp liền dừng lại.

Xì xì.

Xì xì.

Tiếng kiếm nộ rít lên, âm thanh rung chuyển trong không khí.

Vạn Đạo Phi Kiếm rơi xuống từ phía sau của Kiếm Cung giống như châu chấu bay qua.

Ở phi kiếm cuối cùng, một bóng trắng bá đạo đứng lại, khí tức

xuất trần như tiên, uy lực lan tràn càn quét.

“Mau rút lui!”

Ngân Vô Cực trầm giọng nói.

Hắn ta không ngờ rằng Diệp Tiêu Huyền lại xuất hiện, một tôn Kiếm Đế cũng không phải thử bọn họ có thể trêu chọc được.

Hơn nữa, chẳng phải lão tổ của Diệp gia bế quan sao?

Thật tình thì mọi người đều không biết, Diệp Tiêu Huyền đã sớm không bế quan, cuộc sống thường ngày ông ta chỉ xem Diệp Trường Sinh tu luyện, thỉnh thoảng gọi một ít rượu, ăn chút thịt nướng hay gì đó.

Nếu như thực sự chán quá, ông ta sẽ huấn luyện cho đệ tử của chư phong.

Nếu muốn hỏi tại sao tu vi của ông ta lại tăng lên, rõ ràng là kiếm tâm thông minh tự động tu luyện. Để lĩnh ngộ được ý nghĩa khó lường của kiếm đạo, quả thực đều tích lũy ở trong ngày thường.

Cho nên Diệp Tiêu Huyền không cần bế quan, nếu thật sự muốn đột phá thì sẽ trò chuyện với Diệp Trường Sinh một chút, hẳn có khả năng xuất ngôn tùy pháp dẫn tới thiên địa dị tượng.

Dù sao cũng chỉ là một câu nói, bế quan thì vĩnh viễn không bao giờ có thể bế quan, cả đời đều khó có khả năng.

Bóng dáng của Diệp Tiêu Huyền xuất hiện ở trên đỉnh Kiếm Cung, vạn kiếm quanh quần ở bên người ông ta, xuất hiện một vòng xoáy kiếm khí quái dị giống như một toà kết giới.

“Vạn Kiếm Phần Thiên, huyết đồ ngàn dặm!” Diệp Thương Vân nhìn thấy vòng xoáy kiếm khí ở trên không, sau đó nói: “Không ở trong phóng đảng biến thành xấu xa mà ở trong im lặng trở thành biến thái. Lão tổ, phát uy.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn phi hành khí rút lui kia: “Cút ra khỏi Kiếm Châu, tha cho người khỏi chết, trong vòng năm năm, dám bước vào Kiếm Châu, diệt Ngân gia của người.”

Đại Đế giận dữ, thân nằm trăm vạn.

“Diệp lão quý, khẩu khí của ngươi thật lớn, mới đột phá Đế Giả bao lâu mà ngươi đã bành trướng đến thế này?” Một giọng nói lạnh lẽo khàn khàn rơi xuống từ Cửu Thiên.

Trong hư không xuất hiện một bóng đen, uy lực đáng sợ bộc phát ra, giao phong với uy áp của Diệp Tiêu Huyền ở trên không trung.

Cây kim so với cộng râu.

Diệp Tiêu Huyền hơi híp mắt dò xét bóng đen trước mặt: “Ngân Cổ Thông, ngươi còn chưa chết sao!”

Chương 64: Tiêu diệt Diệp gia

Ngân Cổ Thông nói: "Người còn chưa chết, lão tử này sao dám đi trước một bước, thiếu gia nhà họ Diệp giết thiên kiều của tộc ta, Diệp lão tử không định cho ta một lời giải thích sao?"

Diệp Tiêu Xuyên nghe thấy tiếng động, bóng người đột nhiên lao tới, Vạn Nghiên theo sát, chỉ thẳng vào Ngân Cổ Thông.

Diệp Tiêu Huyền nghe tiếng, thân ảnh bỗng nhiên hướng về phía trước vội xông ra ngoài, vạn kiếm theo sát, trực chỉ tại trên người Ngân Cổ Thông.

Bộ dáng của hắn tiến lên cực kỳ nhanh, có thể nói khi tĩnh thì như trình nữ, khi động lại giống thổ điền.

Xoẹt xoẹt.

Xoẹt xoẹt.

Vạn kiếm nhanh chóng hạ xuống, sắc mặt Ngân Cổ Thông đại biến, đưa tay lấy một chưởng nghênh đón, bóng người bay ngược ra ngoài.

Cú bay này, bay xa ra đến ngoài trăm trượng.

Ngân Cổ Thông chậm rãi ổn định lại thân hình, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tiêu Huyền. Diệp Tiêu Huyền chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của Ngân Cổ Thông, trầm giọng nói: "Tiểu tử, đừng dùng ánh mắt sùng bái đó nhìn ta, khiêm tốn một chút."

"Không thể nào, người mới đột phá Đế Giả bao lâu, làm sao có thể đã đạt tới Đế Giả tầng hai."

"Nhìn vẻ mặt không biết gì của người đi, người chưa từng thấy đột phá hai cảnh giới một lúc sao?" Diệp Tiêu Huyền dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: "Không cần nghi ngờ, ta chính là người mà người đánh không lại, cú!"

Giờ khắc này.

Sắc mặt của Ngân Cổ Thông cực kỳ khó coi, vốn cho rằng Diệp Tiêu Huyền đột phá Đế Giả, cũng tức là Đế Giả tăng một, là người mới bước vào Đế Cảnh mà thôi, không thể nào là đối thủ của hắn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Tiêu Huyền sẽ trực tiếp đột phá đến Đế Giả tăng hai.

“Rút lui!”

“Diệp lão quỷ, thù này, lần tới chúng ta lại thanh toán.”

Giọng nói của Ngân Cổ Thông vang vọng trong không trung, bóng người đã trở lại trên phi hành khí, liếc mắt nhìn Ngân Vô Cực: “Rời khỏi Kiếm Châu, nếu không có lệnh của ta thì người không được phép bước vào Kiếm Châu.”

“Lão tổ, cứ rời đi như vậy sao?” Ngân Vô Cực không cam lòng nói.

Ngân Cổ Thông lạnh giọng nói: “Làm sao, người có thể đánh thắng Diệp lão quỷ sao? Chờ người đột phá Đế Giả, chúng ta lại đến Kiếm Châu lần nữa.”

Ngân Vô Cực không tình nguyện nói: “Rút lui, rời khỏi Kiếm Châu.”

Ở trước Kiếm Cung, Diệp Thương Vân nhìn phi cơ rời đi: “Lão tổ, vì sao người lại để cho bọn họ rời đi, thả hổ về rừng sẽ có vô số hậu họa đó!”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Các cường giả của Hoang Cổ thần quốc đều ẩn mình trong bóng tối cả, chẳng lẽ người muốn để bọn hắn ngồi ngư ông đắc lợi sao?”

“Truyền Thiên Kiếm lệnh xuống, để tất cả đệ tử đang tu luyện ở bên ngoài Kiếm Châu quay trở về, trong năm năm không được rời khỏi Kiếm Cung.”

Diệp Thương Vân gật gật đầu, nhìn theo bóng lưng rời đi của Diệp Tiêu Huyền: “Hoang Cổ thần quốc thật sự quá quý quýet, âm hiểm đến cực điểm.”

Ở bên ngoài Kiếm Châu.

Phi hành khí của Huyết Tửu quán ngừng lại.

Đúng lúc này, trước mặt bọn họ xuất hiện một đoàn kỵ binh màu đen, cả người đều mặc áo giáp màu đen, vô cùng khủng bố.

Các kỵ binh giống như Tu La đến từ địa ngục, sẵn sàng chọn người để ăn tươi nuốt sống bất cứ lúc nào.

Một bóng người đi ra từ trong đoàn kỵ binh màu đen, hơi cúi đầu chào: “Ngân quán chủ, bệ hạ cho mời.”

Ngân Vô Cực quay đầu nhìn vào chỗ sâu ở trong phi hành khí, bên tai vang lên một giọng nói, hẳn ta quay đầu nhìn về phía trước: “Dẫn đường đi!”

Hắc kỵ che trời, quét qua rồi đi.

Khoảng không khôi phục bình lặng trở lại giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

...

Ở Hoang Cổ thần quốc.

Tại Hoàng cung.

Dưới sự chỉ dẫn của thống soái hắc kỵ, Ngân Vô Cực đi về phía ngự thư phòng.

Bước vào Ngự thư phòng, Tiêu An Bình đứng ở phía dưới, còn Tiêu Bắc Huyền thì chấp hai tay ở sau lưng trước long án.

Nhìn thấy Ngân Vô Cực đi tới, Tiêu An Bình trầm giọng nói: “Lão tổ, Ngân quán chủ đã đến.”

Tiêu Bắc Huyền quay đầu lại nhìn lên người của Ngân Vô Cực, hơi giơ tay ra hiệu cho Ngân Vô Cực ngồi xuống: “Ngân quán chủ, lão phu đi thẳng vào vấn đề.”

Ngân Vô Cực cúi đầu bái chào: “Tiêu lão tiên bối có chuyện thì cứ nói, không sao cả.”

Hắn ta đã đoán được chuyện mà Tiêu Bắc Huyền nói đương nhiên sẽ có liên quan đến Diệp gia, nếu không cũng sẽ không mời hắn ta vào cung.

Tiêu Bắc Huyền trầm giọng nói: “Ngân quán chủ, xem ra chuyến đi lần này đến Kiểm Cung của Diệp gia không thuận lợi mấy.”

Ngân Vô Cực tức giận nói: “Lão tổ của Diệp gia đã đột phá đến Đệ Giả tầng hai, ý thế hiếp người, việc này Huyết Tửu quán của chúng ta không chơi với Diệp gia.”

Khi nghe thấy vậy, vẻ mặt của Tiêu Bắc Huyền hơi thay đổi: “Vậy thì Ngân quán chủ có dự định làm gì tiếp theo chưa?”

Ngân Vô Cực lại nói: “Lão tổ đã quyết định bế quan, năm năm sau sẽ lại đến Kiểm Cung lần nữa, đến lúc đó nhất định sẽ tiêu diệt Diệp gia.”

Tiêu Bắc Huyền cười quỷ quyệt một tiếng: “Quả thực năm năm trôi qua rất nhanh. Ta và người đều có ý định tiêu diệt Diệp gia, tại sao chúng ta không thành lập liên minh để cùng nhau đối phó với Diệp gia chứ.”

Chương 65: Thiên Vực loạn

Ngân Vô Cực nhìn Tiêu Bắc Huyền, trong đôi mắt lộ ra một chút đề phòng, thật ra Hoang Cổ thần quốc muốn đối phó với Diệp gia cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng tại sao sau khi Tiêu Bắc Huyền biết bọn họ vào Kiếm Cung thất bại mới tìm hắc ta thành lập liên minh chứ.

Rõ ràng là muốn thừa cơ chiếm địa vị chủ đạo, thật sự là giỏi tính toán.

Vậy trước tiên lại nghe hắc ta nói sao một chút đã.

“Không biết Tiêu tiên bối định kết minh như thế nào.”

Tiêu Bắc Huyền nhỏ giọng nói: “Ngân quán chủ, liên minh với Huyết Tửu Quán cũng không chỉ có Thần Quốc mà còn có Ma tộc và Quỷ môn. Khi tứ đại thế lực của chúng ta liên thủ, chẳng lẽ vẫn không đối phó được với Diệp gia sao?”

Quỷ môn, Ma tộc?

Ma tộc bị trấn áp ở trong Vạn Ma Quật, tính toán thì cũng sắp đến thời gian bọn họ muốn hiện thế.

Trước kia Ngân Vô Cực còn nghĩ, tại sao phong ấn của Vạn Ma Quật lại càng ngày càng yếu để Ma tộc rục rịch, bây giờ xem ra chuyện này không khỏi không liên quan đến Hoang Cổ thần quốc.

Quỷ môn là một tông môn thần bí và quỷ quyết nhất trong Thiên Vực Hoang Cổ, nghe người ta đồn bọn họ ở Phong Đô quỷ vực, nhưng thực ra có rất ít người thực sự biết quỷ vực ở chỗ nào.

Ngay cả Ngân Vô Cực, hầu hết tin tức về Quỷ môn mà hắc ta biết đều xuất phát từ tin đồn cả.

Thế mà Hoang Cổ thần quốc lại có thể có quan hệ với Quỷ môn, Ma tộc, đúng là khiến hắc ta cảm thấy không thể tin nổi.

Tiêu Bắc Huyền lại nói: “Khoảng một tháng nữa, Ma tộc sẽ hàng

thế, bọn họ sẽ ẩn núp năm năm để nghỉ ngơi lấy sức. Sau năm năm nữa, Quỷ môn và Ma tộc đều xuất hiện, toàn bộ đại cục của Hoang Cổ Thiên Vực sẽ thay đổi. Đến lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta giết Kiếm Cung.”

“Không biết ý định của Ngân quán chủ như thế nào.”

Về mặt của Ngân Vô Cực nghiêm nghị, hiểu ý của Tiêu Bắc Huyền: “Đây thực sự là chuyện lớn, ta cần phải trở về quán để bàn bạc với lão tổ đã.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Tuy nhiên, Tiêu tiên bối đã đặt xuống thì trong vòng một tháng chắc chắn sẽ có câu trả lời.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Được, lão phu chờ tin tức của người.”

Ngân Vô Cực đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng, biến mất ở trên bầu trời của hoàng thành.

Tiêu An Bình nhìn theo bóng lưng rời đi của hắn ta: “Lão tổ, vì để đối phó với Diệp gia mà chúng ta thật sự phải kết minh với Ma tộc và Quỷ môn sao?”

“Người muốn làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, tiêu diệt Kiếm Cung của Diệp gia chỉ là một phần trong kế hoạch của chúng ta thôi, thống lĩnh toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực mới là mục đích cuối cùng.”

“Thống lĩnh?” Tiêu An Bình sửng sốt một chút, dù sao hắn ta cũng không thể tin nổi lời trong miệng của lão tổ được.

Tiêu Bắc Huyền lại nói: “Thiên Hỏa, ta đã tiến đi. Năm năm sau hắn sẽ trở về, đến lúc đó giúp chúng ta một chút sức lực, thuận tiện tiến vào chiến trường Thiên Vực.”

“Hạo Nhi, hắn có con đường của riêng mình, tất cả tài nguyên trong năm năm này đều nghiêng về hướng của hắn đi.”

Tiêu An Bình khom người vái chào: “Tuân pháp chỉ của lão tổ!”

Khi hắn ta nhìn lên lần nữa, Tiêu Bắc Huyền đã biến mất ở trước

Long án, chỉ còn lại một giọng nói vang vọng ở trong cung điện.

“An Bình, Phong Đế đàn trên long án là để cho người, sớm ngày phong đế, củng cố Thần quốc lớn mạnh này. Trong năm năm tới, ta sẽ bế quan, người tự mình quyết định mọi chuyện đi.”

...

Trên núi Vô Giáp, hận không có tháng năm.

Nháy mắt đã năm năm thoáng qua.

Có lẽ đó là yên tĩnh trước cơn bão, năm năm qua Hoang Cổ Thiên Vực không xảy ra chuyện lớn gì, bình lặng như một vũng nước đọng.

Ngày hôm nay.

Đông Châu, ở Thiên Ma Thành.

Trời sinh dị tượng, quần ma loạn vũ.

Một cột khí màu đen hướng thẳng lên bầu trời giống như thể ác ma viên cổ bị phong ấn suốt vạn năm đã thức tỉnh, toàn bộ Thiên Ma Thành bị bao phủ bởi một cổ ma khí quỷ dị vô tận.

“Ha ha...”

“Năm năm, cuối cùng bản Ma tộc cũng được xuất quan.”

“Thập đại Ma Soái nghe lệnh, bóng tối sắp tới, vạn ma xuất thế, rửa Thiên Vực bằng máu, ta là độc tôn.”

Theo giọng nói đầy uy quyền và độc đoán, hào khí vạn trượng truyền đến, ma khí bắt đầu lan tràn trên vùng trời của Vạn Ma Thành.

Tốc độ cực kỳ nhanh giống như một cơn ác mộng đen kịt bao phủ bầu trời.

Cùng lúc đó, mười bóng đen lơ lửng trên không trung, bá đạo đứng, mặc áo giáp đen, cầm binh mã trong tay. Đôi mắt của từng

người đều bề nghệ, khinh thường hết cả.

Ma Chủ Ninh Vô Thiên ra lệnh: “Lên đường, vạn ma vượt lên, không để sót lại một tắc cổ nào cả.”

Khi giọng nói truyền ra, mười vị Ma Soái dẫn đầu những ma binh mặc áo đen lao thẳng ra tứ phía.

Thân hình của Ninh Vô Thiên biến mất, mang theo ma khí nuốt chửng bầu trời, mãnh liệt quét về hướng của Hoang Cổ thần quốc.

...

Ma khí che cả bầu trời, thần chết giáng lâm.

Chương 66: Ma tộc gió tanh

Tất cả các thể lực nhìn chăm chú lên ma khí lan tràn càn quét trên khoảng không, biết rằng tai họa Thiên Vực đã đến, Ma tộc lại muốn gió tanh mưa máu nữa.

Ở trước Kiếm Cung.

Diệp Thương Vân cau mày, vẻ mặt ngưng trọng: “Sau khi biến mất năm năm, cuối cùng Ma tộc cũng không thể yên lặng được nữa mà tức giận.”

“Đại cục của Thiên Vực sẽ thay đổi, Diệp gia cũng phải lên kế hoạch sớm.”

“Mau đi tìm lão tổ thương lượng ngay.”

Bóng dáng của hắn ta biến mất ở trước Kiếm Cung, ngự kiếm phóng vút đi, biến thành một vệt sáng bạc bay về phía Kiếm mộ.

Giờ khắc này.

Kiếm mộ đột nhiên mở ra, một vị thiếu niên mặc áo bào bạc bước ra từ trong cánh cửa đá.

Thiếu niên đó chừng mười tuổi, dung mạo tuấn tú, cô độc xuất trần, mái tóc dài buông xuống như thác nước, ánh sao trong mắt vô cùng sâu thẳm, phong thái tao nhã tuyệt thế.

Người tới không phải người khác mà chính là Diệp Trường Sinh.

Thời gian năm năm thoát trôi qua, hắn vẫn là vị thiếu niên trước kia sao?

Ở bên ngoài Kiếm mộ.

Lúc Diệp Trường Sinh bước ra ngoài, hai người Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân xuất hiện ngay lập tức, nhìn thiếu niên đẹp như ngọc trước mặt, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Đồng thời, bọn họ cũng rất tò mò không biết bây giờ Diệp Trường

Sinh đang ở cảnh giới nào.

Năm năm trước, Diệp Trường Sinh đã thành Thánh, từ đó bế quan năm năm nay, hiện tại chí ít cũng đã đạt tới Thánh Cảnh tầng hai rồi.

Trong lòng Diệp Thương Vân âm thầm suy đoán, không khỏi đỏ mặt lên. Nếu cho Diệp Trường Sinh thêm mấy năm nữa, chỉ sợ cảnh giới của hắn sẽ vượt qua chính mình mất.

Đáng lo lắng.

Vô cùng lo lắng.

Diệp Trường Sinh hơi cúi đầu, nắm tay bái chào nói: “Trường Sinh, bái kiến lão tổ và ông nội.”

Diệp Tiêu Huyền vô cùng hài lòng gật đầu: “Xuất quan rồi à, bất tri bất giác đã lớn như vậy rồi.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại và nói tiếp: “Cảnh giới cũng tăng lên không tệ. Đã xuất quan thì đi thăm mẹ người trước đi. Qua một thời gian nữa có thể nàng sẽ quay về học phủ Thiên Cung.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, cung kính nói: “Trường Sinh đi trước một bước.”

Đã năm năm trôi qua, quả thật hắn cũng hơi nhớ An Mộng Quân, từ trước đến nay hắn và An Mộng Quân ở chung thì ít xa cách thì nhiều, nhiều năm như vậy, hai mẹ con cũng có quá ít cơ hội ở bên nhau.

Nhìn bóng lưng của Diệp Trường Sinh rời đi, Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Lão tổ, bây giờ Trường Sinh đang ở cảnh giới nào?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Rất mạnh, vạn năm không có ai, người chỉ cần nhớ kỹ một câu, cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù người dùng tất cả những gì của Diệp gia hiện tại có thể, người cũng phải bảo vệ Trường Sinh, đừng để hắn đi con đường cũ của Chiến Thiên.”

Diệp Thương Vân gật gật đầu: “Lão tổ, Ma tộc hiện thế, Thiên Vực chắc chắn sẽ đại loạn, chúng ta có nên chuẩn bị sớm một chút không?”

Diệp Tiêu Huyền khẽ thở dài một tiếng: “Năm năm trước ta đã đoán được sẽ có ngày này. Không phải ngẫu nhiên mà Ma tộc xuất thủ đâu. Hoang Cổ Thiên Vực sắp thay đổi đại cục, có người đang ngấm ngầm thao túng mọi thứ.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Diệp gia đã được truyền thừa hàng nghìn năm ở Hoang Cổ Thiên Vực, đã là một phần của nơi này. Ma tộc làm loạn thì chúng ta chắc chắn sẽ không cách nào chỉ lo thân mình.”

“Thương Vân, điều động kiểm thị ra khỏi Kiểm Châu, chú ý theo dõi Ma tộc, Hoang Cổ thần quốc, Huyết Tửu quán. So với các thực lực khác thì chúng ta có thể phải chịu đựng nhiều hơn.”

Diệp Thương Vân cúi đầu vái chào, vội vàng nói: “Lão tổ yên tâm, bây giờ Thương Vân đi làm ngay.”

“Chờ đã!” Diệp Tiêu Huyền lại nói, sau đó lại nói: “Sắp xếp mọi việc ổn thỏa, rồi cùng đi với Trường Sinh, mấy ngày nữa để nương tử của Chiến Thiên đưa Trường Sinh đến học phủ Thiên Cung đi.”

Bóng dáng Diệp Thương Vân đang tiến lên bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Lão Tổ, đây là để Trường Sinh rời đi đến học phủ Thiên Cung, không có chúng ta bảo vệ, nếu có người làm hại hắn, chúng ta cũng trở tay không kịp!”

Diệp Tiểu Phàm nói: “Sao ta có thể không biết, nhưng học phủ Thiên Cung cường giả như mây, Ma tộc cũng không dám tùy tiện khiêu khích. Trường Sinh ở nơi nào cũng đều an toàn hơn ở Diệp gia một chút.”

Diệp Thương Vân không phản bác, bóng dáng bay lên rồi biến mất ở bên ngoài Kiểm mộ.

Diệp Tiêu Huyền nhìn về phía xa xa, nhìn về phía bầu trời vô biên: “Tai họa Ma tộc, con người hỗn loạn, thiên sinh tàn hại, đại kiếp thường kèm theo kỳ ngộ. Thời đại này bắt đầu như vậy, nhất định

là không yên ổn.”

“Lão tổ lo lắng chuyện gì sao?” Một giọng nói đột nhiên truyền đến, Diệp Tiêu Huyền đột nhiên xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên người của Diệp Trường Sinh: “Người còn chưa rời đi sao.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trước khi xuất quan, ta đã phát giác ra ma khí đang nuốt chửng cả bầu trời, biết lão tổ và gia gia nhất định có việc gì đó. Trường Sinh là một thành viên của Diệp gia, há có thể để mình ở bên ngoài chuyện này chứ.”

Chương 67: Một cái hảo hán ba cái bang

Vẻ mặt của Diệp Tiêu Huyền hơi thay đổi: “Ta biết không thể lừa được tiểu tử người mà, người đã biết mọi chuyện rồi thì mau chuẩn bị về học phủ Thiên Cung đi.”

“Lão tổ, ta sẽ đến học phủ Thiên Cung, nhưng không phải hiện tại. Chờ hết thấy đều kết thúc, Diệp gia an toàn rồi, ta sẽ chọn ra ngoài lịch luyện, tùy tiện đi đến nhìn học phủ Thiên Cung xem qua một chút.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt kiên định nhìn Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ phải dụng tâm lương khổ rồi, cứ để mọi thứ thuận theo bản tâm, đạo tâm đồng nhất, thì mới có thể đạt được thành tựu lớn hơn trong kiếm đạo được.”

“Tiểu tử người, trong năm năm tu luyện này cũng trưởng thành không ít, hiểu biết trong lòng cũng đã trưởng thành rồi.” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói, dừng lại rồi tiếp tục: “Nếu người đã không có ý định rời khỏi Kiếm Cung thì đi cùng mẫu thân người một thời gian đi. Sau đó chọn một số đệ tử từ chư phong của Kiếm Cung và dạy bọn họ tu luyện.”

Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhanh chóng nói: “Trường Sinh đã hiểu rồi, trước tiên để ta đi đến Kiếm Lô gặp mẫu thân trước.”

Diệp Tiêu Huyền đưa mắt nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, tự lẩm bẩm: “Lão tổ ta chỉ có thể làm cho người chừng đó, sau này người vẫn phải tự đi trên con đường của mình.”

Lý do tại sao ông ta để Diệp Trường Sinh đi chọn đệ tử để dạy bảo là để bồi dưỡng một nhóm tùy tùng cho Diệp Trường Sinh.

Như người ta thường nói, một hảo hán thì có ba người giúp, vì chung quy thì lực lượng của một người cũng có hạn.

...

Ở bên trong Kiếm Lô.

Tiểu Thất đột nhiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi tới, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, sau khi nhìn kỹ mới kêu lên: “Người... người là Trường Sinh thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “Tiểu Thất, năm năm không gặp, người không nhận ra ta nữa sao?”

Tiểu Thất hưng phấn, nói: “Phu nhân, thiếu chủ Trường Sinh xuất quan rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào vang lên quanh quần ở trong Kiếm Lâu, từ sân bỗng bước ra một bóng người xinh đẹp, An Mộng Quân nhìn Diệp Trường Sinh ở trước mặt: “Lớn rồi, nhanh đến ôm mẫu thân đi.”

Diệp Trường Sinh bước tới, ôm An Mộng Quân: “Mẫu thân, sau khi rời đi lần này hài nhi không còn bế quan nữa, sau này sẽ ở bên cạnh mẫu thân.”

An Mộng Quân nói: “Mẫu thân không cần người ở bên. Tu luyện là chuyện quan trọng, cũng không thể để kéo xuống được.”

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Một tháng trước, tiểu di của người truyền tin tức tới nói rằng nhà đầu Lạc Nhi đã phá Thánh hai năm trước và trở thành Thánh Giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử của học phủ Thiên Cung.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Dựa vào tư chất của nàng ấy mà có thể phá Thánh trong thời gian ngắn như vậy thì nhất định đã phải nỗ lực rất nhiều.”

Về mặt của An Mộng Quân hơi thay đổi, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: “Tư chất của Lạc Nhi rất yêu nghiệt. Mẫu thân chưa bao giờ nhìn thấy một vị Thánh Giả nào trẻ tuổi như vậy.”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên một nụ cười, năm năm trước hắn dốc hết toàn lực để thành Thánh. Sau đó liền bế quan, lão tổ đã phong tỏa tin tức, cho nên mẫu thân còn chưa biết?

Nghĩ đến đây.

Linh khí quanh người hắn chậm rãi tràn ra, trầm giọng nói: “Mẫu

thân, năm năm trước hài nhi sớm đã đạt tới Thánh Cảnh rồi.”

An Mộng Quân nhận thấy sự dao động linh khí của Diệp Trường Sinh, kích động đến không nói nên lời, năm năm trước đã là Thánh Giả, mà khi đó hắn chỉ mới... sáu tuổi.

Nhìn thấy vẻ mặt An Mộng Quân nửa vui nửa buồn, Diệp Trường Sinh cười nhẹ: “Mẫu thân, hài nhi có cái này cho người.”

Vừa nói, lòng bàn tay hắn vừa hướng lên, trong tay xuất hiện tia ánh sáng đầy màu sắc: “Mẫu thân, cho người.”

Ánh mắt An Mộng Quân rơi vào ánh sáng sắc sỡ ở trên kia, giọng nói khẽ run lên: “Đây ... Đây là...”

Ở trong Kiếm Lâu.

Y phục của Diệp Trường Sinh trắng như tuyết, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay hắn: “Mẫu thân, quả này tên là Hồn Động Linh Quả. Sau khi dùng nó thì tu vi, vóc dáng, huyết mạch của người sẽ tiến bộ lên rất nhiều.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Ngoài ra, loại quả này còn có tác dụng giữ nhan rất thần kỳ, mẫu thân ăn vào thì dung nhan trẻ mãi không già.”

An Mộng Quân nhìn Hồn Động Linh Quả, đôi mắt đẹp lóe lên, trong mắt hiện lên vẻ rung động: “Trường Sinh, quả này hắn là thiên tài địa bảo, vẫn là con ăn nó đi, sẽ giúp ích cho việc tu luyện của con, mẫu thân sẽ không lãng phí bảo vật này.”

Diệp Trường Sinh nhìn An Mộng Quân, ánh mắt chân thành, nghiêm túc nói: “Mẫu thân, Hồn Động Linh Quả là hài nhi hiếu kính mẫu thân. Hài nhi còn có rất nhiều, đến lúc đó ông nội và lão tổ cũng đều có cả.”

Mới vừa rồi khi nghe thấy lời từ chối của An Mộng Quân, hắn đột nhiên nghĩ đến một câu ở kiếp trước, câu giả dối nhất mà hắn từng nghe, chính là con mau tranh thủ ăn đi, mẹ không thích ăn.

Chẳng phải An Mộng Quân cũng như thế sao?

Đều muốn dành thứ tốt nhất lại cho Diệp Trường Sinh.

Chương 68: Hồn Độn linh quả

Thật là...

Trong năm năm qua, thông qua đột phá tu vi mà Diệp Trường Sinh thu được rất nhiều thứ tốt từ hệ thống.

Trong số đó phải kể đến Hồn Độn Thụ.

Hồn Độn Linh Quả chính là trái cây của Hồn Độn Thụ, chính là chí tôn thần quả độc nhất vô nhị của thiên địa. Ăn vào một quả có thể thực sự sẽ trường sinh bất tử.

Giống như Diệp Trường Sinh đã nói, Hồn Độn Linh Quả tăng lên rất nhiều về cảnh giới, huyết mạch và thể chất.

Đương nhiên, dựa vào thực lực hiện tại của An Mộng Quân, cho dù có ăn Hồn Độn Linh Quả cũng chỉ có thể hấp thụ một phần một trăm ngàn năng lượng của Linh Quả mà thôi.

Sẽ không vì một Linh quả mà lập tức bất sẽ khả chiến bại trong thiên hạ, tác dụng kinh thiên động địa, kinh khủng như vậy, ngay cả tiểu thuyết cũng không dám viết như thế.

Thời gian trôi qua, năng lượng được nuôi dưỡng trong Hồn Độn Linh Quả sẽ từ từ được giải phóng.

Thấy thái độ của Diệp Trường Sinh cứng rắn, An Mộng Quân chậm rãi giơ tay cầm lấy Hồn Độn Linh Quả: “Vậy mẫu thân sẽ nhận lấy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân cứ trực tiếp ăn vào đi, như thế hài nhi mới yên tâm được.”

An Mộng Quân lắc đầu cười nói: “Không vội, người đến đây với mẫu thân, mẫu thân cũng có thứ muốn cho người.”

Nghe vậy.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, vội đi theo phía sau An Mộng

Quân, đi sâu về phía trong Kiếm Lâu.

An Mộng Quân đột nhiên ngừng lại: “Trường Sinh, người ở chỗ này chờ mẫu thân một lát.”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn An Mộng Quân rồi đi, sau đó nhìn quanh mới phát hiện sau bao nhiêu năm Kiếm Lâu vẫn không thay đổi chút nào.

Vẫn đáng vẻ như lúc trước.

Diệp Trường Sinh không khỏi có chút hâm mộ với tình yêu của cha mẹ hắn. Cả đời không yêu ai, một khi đã yêu thì yêu cả đời.

Lúc này.

An Mộng Quân đến từ dưới lầu các, trong lòng bàn tay cầm rất nhiều hộp gỗ, giơ tay đưa cho Diệp Trường Sinh: “Hài nhi, đây là phụ thân của người để lại cho người.”

Diệp Trường Sinh sửng sốt một chút, cánh tay giơ lên khẽ run lên: “Mẫu thân, rốt cuộc thì phụ thân ta chết như thế nào, người có thể nói cho hài nhi nghe được không?”

Vẻ mặt An Mộng Quân buồn bã hẳn, khẽ thở dài một hơi: “Hiện tại ta không thể nói cho người biết chuyện liên quan đến phụ thân của người, người chỉ cần nhớ kỹ rằng phụ thân của người rất yêu người.”

“Cái hộp gỗ này là do phụ thân người để lại khi mẫu thân còn chưa mang thai người. Ông ấy vốn định đợi đến khi người mười tuổi, sẽ đích thân đưa cho người.”

Diệp Trường Sinh vốn chỉ là tò mò Diệp Chiến Thiên chết thế nào, nhưng khi nhìn thấy thái độ và dáng vẻ của An Mộng Quân thì hắn biết toàn bộ phía sau chuyện này có cố sự gì đó.

Không muốn để cho hắn biết là muốn bảo vệ hắn.

Nhưng hắn là con của Diệp Chiến Thiên, có một số việc định sẵn sẽ không tránh khỏi liên quan đến hắn.

Nhưng mà.

An Mộng Quân không nói gì, Diệp Trường Sinh cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà cầm lấy hộp gỗ chậm rãi mở ra.

Diệp Trường Sinh phát hiện có một cuốn sách cổ đặt ở trong hộp gỗ, hắn đưa tay cầm lên, “Hồng Mông kiếm quyết —— Diệt Thiên.”

Hắn tự lẩm bẩm trong miêngc mình, phát hiện dưới cuốn sách cổ còn có thứ gì đó, sao nhìn quen vậy?

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Mẫu thân, phụ thân từng nói lân phiến này là cái gì?”

An Mộng Quân suy nghĩ một lúc: “Nhớ rõ phụ thân người đã từng nói qua vậy rồi, mà thôi để mẫu thân suy nghĩ lại xem.”

Long Lân sao?

Diệp Trường Sinh cảm thấy hải nhiên vô cùng, lại có thêm một mảnh nữa, hắn đã có hai mảnh. Lúc trước khi có được Thất Thái Hỏa Linh thì hắn cũng đã có một mảnh thể này, giống như lân phiến vậy.

Chẳng lẽ đây chính là Long Lân sao?

An Mộng Quân đột nhiên mở miệng nói: “Trường Sinh, mẫu thân nhớ rồi, vật này tên là vậy vậy Chúc Long.”

Nói đến đây, trên hai má nàng lộ lên vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Trường Sinh, người mua chóng tích huyết nhận chủ đi.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đưa tay lên, bất lực nói: “Mẫu thân, trước đây hài nhi cũng nhận được một mảnh vậy Chúc Long thể này, thử tích huyết nhận chủ rồi, nhưng cũng không thành công.”

An Mộng Quân nhìn trong tay Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện vậy Chúc Long giống hệt như đúc: “Mau thử lại thử một lần, phụ thân người đã từng nói vật này hống hách, người bình thường hoàn toàn không thể khống chế nó. Con ta kỳ tài ngút trời nhất định sẽ có thể được nó tán thành.”

“Được, vậy để ta thử lại.” Diệp Trường Sinh gật đầu, di chuyển hai mảnh vảy Chúc Long, huyết tinh từ đầu ngón tay bay ra, bay thẳng về phía lân phiến.

Một giây sau.

Đã xảy ra một màn kinh người.

Chỉ nhìn thấy hai mảnh lân phiến đồng thời bay về phía tinh huyết, giống như đang tranh đoạt vậy, nhìn thấy cảnh này khiến Diệp Trường Sinh sửng sờ.

Một bên An Mộng Quân nói: “Trường Sinh, vảy Chúc Long rất tham lam tinh huyết phi thường của người, có nghĩa là bọn chúng rất cần. Người tiếp tục phóng ra tinh huyết, xem có thể nhận chủ thành công không.”

Chương 69: Chúc Long Chi Lân

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, tiếp tục phóng ra tinh huyết, hai mảnh lân giáp này giống như có sinh mệnh, điên cuồng nuốt lấy tinh huyết.

Grào...

Grào...Tiếng rống gầm truyền đến, hai mảnh lân giáp bay thẳng về phía Diệp Trường Sinh, chui thẳng vào trong cơ thể hắn.

An Mộng Quân kích động nói: “Trường Sinh, có phải là đã nhận chủ thành công rồi không.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân, hài nhi về Kiểm mộ bế quan trước, có lẽ muốn bắt đầu nhận chủ rồi.”

Khi giọng nói vừa vang lên, bóng dáng của hắn đã biến mất khỏi Kiểm Lôu, không thấy gì nữa.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh rời đi, An Mộng Quân vui mừng nói: “Chiến Thiên, con trai của chúng ta quả nhiên khác biệt, thật sự nhận được sự công nhận của vầy Chúc Long.”

Ngày xưa, Diệp Chiến Thiên mang vầy Chúc Long về từng nói với An Mộng Quân để ông ấy thử cố gắng nhận chủ, nhưng cuối cùng đều là thất bại.

Cho nên, Diệp Chiến Thiên mới nghĩ để lại vầy Chúc Long cho con của mình.

Một bên khác.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh từ trên trời hạ xuống, xuất hiện ở bên ngoài Kiểm mộ, Diệp Tiêu Huyền nhìn thấy hắn trở lại bèn hỏi: “Không phải đi Kiểm Lôu sao, tại sao người lại quay trở về?”

“Vừa nghĩ đến chưa đạt đến Đế Cảnh, ta không chịu được nên muốn tu luyện...” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, vội vàng lao thẳng về phía Kiểm mộ.

Diệp Tiêu Huyền sửng sốt một chút: “Tiểu tử này điên rồi sao? Mới phá Thánh có mấy năm đã muốn phong Đế. Người để cho lão đầu tử này làm sao chịu nổi chứ?”

Grào.

Tiếng rỗng gầm rung trời, vang vọng cả Kiếm mộ.

Làm con chim đơn độc ở trên trời cũng giật mình, trong khu rừng rậm ở phía sau Kiếm mộ, tất cả các con thú đều nằm rạp xuống gầm nhẹ, giống như nhận lấy vô vàn kinh hãi.

Ánh mắt Diệp Tiêu Huyền rơi vào trên Kiếm mộ, giọng nói khẽ run: “Lại làm cái gì? Tại sao có thể có tiếng rỗng gầm, tiểu tử này không phải một Kiếm Tu nghiêm chỉnh à.”

Kiếm tu vốn nên tu kiếm, Diệp Trường Sinh lại cần thần hỏa, hiện tại lại có tiếng long ngâm. Diệp Tiêu Huyền cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc ở trên người hắn có bao nhiêu bí mật?

Một tháng sau.

Ở Kiếm Cung.

Ba kiếm khách xuất hiện, vội vã đi về phía Kiếm Cung, vào lúc này, Diệp Thương Vân đang ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất, vẻ mặt buồn bã nặng nề.

“Bái kiến tộc trưởng!”

Diệp Thương Vân khẽ nâng cổ tay lên, ra hiệu cho cả ba người đứng dậy, trầm giọng nói: “Tình hình các châu như thế nào?”

Một kiếm khách nói: “Hồi tộc trưởng, Ma tộc hoành hành, cướp đoạt tài nguyên, đã có ba châu thất thủ rồi.”

“Hiện tại thì ma khí đã bao phủ cả bầu trời của các châu, thập đại Ma Soái dẫn đầu ma quân quét sạch các đại thế lực, thủ đoạn vô cùng tàn khốc.”

Diệp Thương Vân nhẹ gật đầu, ông ta cũng không ngạc nhiên chút nào, trong khoảng thời gian này, ma khí ở trên bầu trời càng ngày

càng mạnh.

Mặc dù chưa rời khỏi Kiếm Cung bao giờ, nhưng ông ta đều biết tình hình ở các châu không ổn chút nào.

“Ở Huyết Tửu quán và Hoang Cổ thần quốc có xảy ra chuyện gì không?”

Kiếm khách lại nói: “Hồi Tộc trưởng, Huyết Tửu quán cũng không có gì khác thường, Hoang Cổ thần quốc thì đang âm thầm triệu tập đại quân, hơn nữa Hắc Thiên quân, đại quân mạnh nhất trong Thần quốc cũng đã trở về để đồ.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại rồi mới nói tiếp: “Ngoài ra, U Châu Đạo Tông cũng đã tuyên bố Thiên Đạo lệnh, muốn tất cả các châu liên minh lại để chống lại Ma tộc.”

Một kiếm khách khác cũng lên tiếng phụ họa: “Tộc trưởng, ngoài thập đại Ma Soái của Ma tộc ra thì còn có Ma công tư Ninh Vô Bại, người này chỉ ở tuổi đầu búi tóc nhưng tu vi không thể lường được. Nghe người ta đồn rằng hắn là con trai của Ma đạo. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi thôi mà gần một trăm vị thần tử của nhiều châu khác nhau đã chết trong tay hắn.”

“Hiện tại, thế hệ đệ tử trẻ ở các châu nghe thấy tên của Ma công tư Ninh Vô Bại là đã sợ mất mật rồi.”

“Thậm chí Ninh Vô Bại còn khoe khoang, khoác lác, tự xưng mình là ác mộng của thiên kiêu, kẻ chuyên đi giết chết các thế lực của thiên kiêu.”

Diệp Thương Vân nói: “Các người vất vả rồi, đi nhận đan dược ban thưởng đi, nghỉ ngơi mấy ngày rồi tiếp tục thăm dò tin tức.”

Ba tên kiếm khách khom người vái chào, quay người đi ra khỏi Kiếm Cung.

Giông bão sắp đến, gió lồng lộng, trời sắp đổi, ai có thể chỉ lo cho thân mình?

Ở một bên, vẻ mặt Diệp Kinh Vân nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Tộc trưởng, Ma tộc hoành hành ngang ngược như vậy, lúc này

các châu chỉ có thể liên minh mới chống lại được Ma tộc thôi.”

Diệp Thương Vân quay đầu lại nhìn, thấy ông ta muốn nói nhưng lại thôi: “Người đang lo lắng cho Trường Sinh sao.”

Diệp Kinh Vân nói: “Ma công tử liên tiếp đánh bại trăm vị thần tử, mà bên ngoài Trường Sinh cũng nổi tiếng. Ta lo hẳn sẽ tìm đến Kiếm Cung.”

“Chuyện gì đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến, không có cách nào tránh được cả.” Diệp Thương Vân trầm giọng nói, dừng lại rồi nói tiếp: “Bọn Ma tộc lại cướp đoạt tài nguyên trắng trợn, điên cuồng chém giết tu sĩ là vì để trả thù những kẻ đã trấn áp chúng năm đó.”

Chương 70: Yếu chính là một loại tội

“Cho đến nay, các thế lực cường đại chân chính vẫn bình an vô sự. Theo ta biết, thì con trai của Đạo Tông đã trở về quy nhất đạo, con của An gia, An Thánh Thiên, cũng như Phật Môn, Đạo Tông, và mấy gia tộc cổ xưa thì đều không bị Ma tộc tấn công vào.”

Diệp Kinh Vân nói: “Lời nói của tộc trưởng là thế nào?”

Diệp Thương Vân nói tiếp: “Tuy Ma tộc rất mạnh, nhưng thế lực mà bọn họ tấn công cũng đã được lựa chọn qua, bọn họ cũng không kiêu ngạo đến mức muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực đâu.”

“Chỉ cần Kiếm Châu chúng ta luôn sẵn sàng chiến đấu thì cho dù Ma tộc có tới, còn gì phải sợ hãi nữa!”

Diệp Kinh Vân nói: “Những gì tộc trưởng nói rất đúng. Ở thế giới này, người không thể yếu, kẻ yếu sẽ bị đánh.”

Diệp Thương Vân nhẹ nhàng nói: “Cái gọi là yếu chính là một loại tội lỗi. Ta cũng không lo lắng Ma công tử sẽ đến. Hẳn mạnh mẽ kẻ hèn mạnh, Trường Sinh là yếu sao?”

Vừa nói xong, ông ta dừng lại, đột nhiên hỏi: “Đã hai ngày rồi mà Trường Sinh vẫn chưa xuất quan. Hẳn đang làm gì vậy? Không phải đã rời khỏi Kiếm Cung chứ?”

Diệp Kinh Vân vội vàng nói: “Lão tổ để Trường Sinh chỉ dẫn đệ tử chư phong tu luyện, Trường Sinh đã ở võ trường hai ngày rồi.”

“Ta bận bịu đến mức quên mất, vậy Trường Sinh đã chọn ai?”
Diệp Thương Vân trầm giọng hỏi.

“Hai ngày nay Trường Sinh không có lựa chọn ai cả, nhưng Trưởng lão chư phong biết được Trường Sinh đích thân hướng dẫn đệ tử tu luyện, đã hạ lệnh cho đệ tử của chư phong xuất quan. Ngay cả Diệp Thần, Yêu Nhi, Phá Quân, Diệt Dao đều lần lượt xuất quan.”

Diệp Kinh Vân chậm rãi nói, nương mảy kiếm, nói tiếp: “Tộc trưởng, Diệp Mạc Tà cũng đã xuất quan, hẳn có khi nào sẽ tấn công Trường Sinh không?”

Diệp Mạc Tà sao?

Diệp Thương Vân khẽ thở dài: “Nếu Trường Sinh còn không vượt qua được cửa ải này, sau này làm sao dẫn dắt Diệp gia tiến xa hơn nữa? Có một số chuyện định sẵn hẳn nhất định phải trải qua, chúng ta cũng không nên nhúng tay vào.”

Diệp Mạc Tà thuộc về một chi khác của Diệp gia, trước khi Diệp Trường Sinh được sinh ra, hẳn ta chính là thiên tài chói mắt nhất Diệp gia.

Tư chất còn cao hơn đám người Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi . Vốn dĩ thần tử số một của Diệp gia, trừ hẳn ra không còn có thể là ai khác.

Chỉ vì Diệp Mạc Tà chống đối tộc trưởng, dưới cơn tức giận của mình, hẳn đã bế quan ở Tử Vong Cốc của Kiếm Cung ròng rã suốt mười năm.

Ngay cả bây giờ ông ta cũng không biết rốt cuộc hẳn đã mạnh đến mức nào, ngày trước cũng chỉ có Diệp Tiêu Huyền đi gặp hẳn ta một chút mà thôi.

Nếu tính ra thì Diệp Mạc Tà cũng là một nửa đệ tử thân truyền của Diệp Tiêu Huyền.

...

Ở trên võ trường.

Đệ tử Diệp gia lục tục ngo ngoe xuất hiện, tin tức mà kiếm khách mang về nhanh chóng truyền đi, tất cả đệ tử đều đang bàn tán xôn xao.

“Ma công tử quá mạnh, ngay cả đánh nhau với trăm tên thần tử mà cũng không thất bại, thực lực như vậy sợ có lẽ không có người nào có thể so sánh được.”

“Nói bậy, Thiếu chủ nhất định sẽ mạnh hơn hẳn, không cần nói, ta không chấp nhận phản bác.”

“Tuy rằng Thiếu chủ mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ. Cách Ma công tử đến năm tuổi, đối với thiên tài mà nói, chênh lệch năm tuổi thì tu vi sẽ khác biệt như một trời một vực rồi.”

Mỗi người đều bày tỏ ý kiến riêng của mình, đều nói không gì sai cả.

Đúng lúc này.

Một đệ tử vội vàng đi tới, trầm giọng nói: “Có hai cái tin tức, mọi người có muốn nghe không?”

“Một người nói: “Có phải là chuyện của Ma công tử không, chúng ta đều đã biết từ lâu rồi.”

Người tới lắc đầu, tỏ vẻ thần bí: “Đương nhiên không phải chuyện của Ma công tử, mà là chuyện lớn sắp xảy ra ở trong Kiếm Cung của chúng ta.”

Giọng nói vừa rơi xuống, ánh mắt của mọi người đều rơi vào người vừa tới: “Nói đi, mau nói đi, trong Kiếm Cung lại sắp xảy ra chuyện lớn gì nữa.”

Người vừa mới tới hắng giọng nói: “Có thể các người còn không biết, mấy ngày nay Thiếu chủ xuất hiện ở võ trường là vì cái gì.”

Nhìn dáng vẻ mọi người như muốn đập chết hẳn ta, đệ tử kia nhanh chóng nói: “Theo thông tin đáng tin cậy thì thiếu chủ sẽ tuyển chọn một nhóm đệ tử từ chư phong, sau này thiếu chủ sẽ chuyên môn hướng dẫn tu luyện. Chuyện này đã được lão tổ cho phép.”

Nói đến đây, hẳn ta dừng lại rồi tiếp tục nói: “Vì để có được sự hướng dẫn của thiếu chủ, Diệt Trần, Diệt Diệt Đao và một số sư huynh đều đã xuất quan, sư tỷ Yêu Nhi cũng xuất quan rồi.”

Tất cả mọi người đều kích động, trên mặt lộ ra khát khao, đều nghĩ đến có thể được Diệt Trường Sinh chọn.

Tên đệ tử kia lại nói: “Còn có một tin tức nữa mọi người có muốn nghe không?”

“Mau nói đi, nếu không ta sẽ đánh chết ngươi.” Một người tức giận nói.

Vẻ mặt của đệ tử kia thay đổi, vội vàng nói: “Diệp Mạc Tà cũng xuất quan rồi. Một lát nữa sẽ võ trường, các người nói nếu là hắn ta và Thiếu chủ gặp nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Chương 71: Mỗi duyên nợ sâu xa

Một đệ tử lớn tuổi nói: “Diệp Mạc Tà sao, nhưng ngoài thiếu chủ ra, thì hẳn ta là thiên tài yêu nghiệt nhất trong toàn bộ Diệp gia. Chỉ là khi hẳn ta ở cùng Thiếu chủ thì chắc chắn sẽ không thể chung sống hòa bình được.”

Đột nhiên.

Có người hoảng sợ nói: “Mau nhìn đi, Diệp Mạc Tà tới kìa.”

Đám người nhìn theo giọng nói, ánh mắt rơi vào trên người của Diệp Mạc Tà, người tới có mái tóc đen dựng đứng, mày kiếm, mắt sáng, người khoác trường sam màu đen, quanh thân tỏa ra khí chất lạnh lẽo.

Khiến người ta cảm giác cao ngạo lạnh lùng, nhưng lại tràn đầy tư thái bá giả.

Diệp Mạc Tà là đệ tử đích hệ của Diệp gia, nhưng lại bị các đệ tử của Diệp gia xa lánh, lẻ loi một mình, cho nên khi hẳn ta xuất hiện, không có một đệ tử nào tiến lên chào đón.

“Mau nhìn đi, là thiếu chủ.” Một người hét lên, các đệ tử vội nhìn theo giọng nói kia, nhanh chóng bao vây lấy Diệp Trường Sinh.

Lúc trước, Diệp Trường Sinh đã cho đệ tử của chư phong cơ hội để bá kiến trong Kiếm trì, các đệ tử nam thì vô cùng kính nể Diệp Trường Sinh, còn các nữ đệ tử thì lại khá yêu thích hẳn.

Mỗi một lần nhìn thấy Diệp Trường Sinh, các nàng đều sẽ không tự chủ mà đỏ mặt, có lẽ là vì khẩn trương.

Giờ khắc này.

Diệp Mạc Tà nheo hai mắt lại, nhìn sang Diệp Trường Sinh: “Người chính là Diệp Trường Sinh sao?”

Hoang Cổ Thần Quốc.

Bên ngoài Điện Thái Cực.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền bá đạo đứng đó, đôi mắt trông về phía xa, tầm mắt nhìn về phía chân trời, trên mặt lão ta xuất hiện ý cười lạnh lẽo.

“Năm năm, lại cho Diệp gia cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức năm năm, lần này, không ai có thể ngăn cản Diệp gia diệt vong.”

Vừa dứt lời, hai luồng uy áp khủng bố truyền đến trong không trung, trong giây lát, hai đường sáng bay vút đến, xuất hiện tại nơi cách Tiêu Bắc Huyền không xa.

Một đen một đỏ, Ma chủ Ninh Vô Thiên và lão tổ Huyết Tửu Quán Ngân Cổ Thông đi ra từ trong hai luồng sương mù.

Tiêu Bắc Huyền trầm giọng nói: “Ma chủ, Ngân lão tổ, đã lâu không gặp.”

Ninh Vô Thiên lạnh nhạt nói: “Tiêu huynh, vừa tạm biệt đã là năm năm, tu vi lại tăng tiến không ít.”

Tiêu Bắc Huyền cười nói: “Đâu có, đâu có, ba tháng trước, Ma chủ thu hoạch không nhỏ, lần này lão hủ mời Ma chủ đến, là vì chuyện cùng tấn công Kiếm Châu, không biết Ma chủ có hứng thú không?”

“Diệp gia tại Kiếm Châu là thế gia kiếm đạo từ xưa, thú vị đó.” Ma chủ bình thản nói xong lại tiếp tục: “Ma Soái dưới trướng của ta đã vận sức chờ phát động từ lâu, lời đồn nói Thiếu chủ Diệp gia tại Kiếm Châu là Hồn Độn Kiếm Thể, vừa hay để cho Ma công tử đến gặp hần.”

Nói đến đây, hần ta lại than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Vật đổi sao dời, đời sau của Hoang Cổ Thiên Vực đã mất đi sự ưu ái của ông trời, hiện tại Ma công tử khó mà kiếm được địch thủ, rất có khuynh hướng phải Độc Cô Cầu Bại.”

Tiêu Bắc Huyền cười nói: “Diệp gia rất có thực lực, tin chắc sẽ không khiến cho Ma chủ và Ma công tử thất vọng, lão hủ đã tập kết Hắc Thiên Quân, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát đến Kiếm Châu.”

Sau đó, ánh mắt lão ta rơi vào trên người Ngân Cổ Thông: “Ngân lão tổ, Huyết Tửu Quán chuẩn bị thế nào rồi.”

Ngân Cổ Thông nói: “Vì một trận chiến này, bắt đầu từ năm năm trước Huyết Tửu Quán đã có chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát đến Kiếm Châu.”

Tiêu Bắc Huyền hết sức hài lòng gật đầu, trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta đây ba đội binh mã song song cùng tới, một trận dẹp yên Diệp gia của Kiếm Châu.”

Vút.

Vút.

Bóng dáng cả Ngân Cổ Thông và Ninh Vô Thiên biến mất tại chỗ, trong hư không truyền đến bóng dáng hai người: “Gặp nhau tại Kiếm Cung, tiêu diệt Diệp gia.”

Ý cười trên khóe miệng Tiêu Bắc Huyền càng thêm sâu, lão ta quay đầu nhìn về phía trong cung điện: “Chuẩn bị xuất phát, huyết tẩy Kiếm Châu.”

...

Kiếm Cung.

Trên Diển Võ Trường.

Diệp Trường Sinh sải bước đi về phía trước, theo sát sau lưng là ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt quan sát mình, hắn ghé mắt nhìn lại.

Trong lúc bất chợt.

Hai người Diệp Trường Sinh, Diệp Mạc Tà, bốn mắt nhìn nhau, thông qua ánh mắt có thể xác định, đều là cường giả không thể nghi ngờ.

“Yêu Nhi, hắn ta là ai vậy.”

Diệp Yêu Nhi vội vàng nói: “Bẩm Thiếu chủ, hắn ta là Diệp Mạc

Tà, là thiên tài đệ nhất Diệp gia ngày trước, có được Ma Kiếm Thánh Thể.”

“Hắn ta...”

Diệp Trường Sinh thấy Diệp Yêu Nhi muốn nói lại thôi: “Còn gì muốn nói, cứ việc nói.”

Diệp Yêu Nhi lại nói: “Diệp Mạc Tà và Thiếu chủ còn có mối duyên nợ sâu xa, sợ là hắn ta sẽ gây bất lợi cho Thiếu chủ.”

“Chuyện này nói thế nào?” Diệp Trường Sinh nhíu mày kiếm, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, hắn với Diệp Mạc Tà chưa từng gặp mặt, ngày xưa không thù, ngày nay không oán, bọn hắn có thể có duyên nợ sâu xa gì?

Chương 72: Có thể buông xuống thì mới có thể cầm lên

Diệp Yêu Nhi suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Thiếu chủ, ngày xưa phụ thân của Diệp Mạc Tà là huynh trưởng của phụ thân Thiếu chủ, mặc dù hai người không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng tình nghĩa sâu đậm. Có điều về sau phụ thân Thiếu chủ ngã xuống, phụ thân của Diệp Mạc Tà cũng đi theo, sau đó, Diệp Mạc Tà vẫn cho là phụ thân Thiếu chủ hại chết phụ thân hắn ta, vì việc này mà hắn ta từng gây loạn một trận với tộc trưởng, sau cùng tiến vào Tử Vong Cốc bế quan, chuyển đi này chính là mười năm.”

Diệp Trường Sinh khẽ gật đầu, thì thào tự nói: “Thì ra là thế, mặc dù tình tiết có chút khoa trương giả tạo, nhưng trên cơ bản vẫn hợp lý, có điều Diệp Mạc Tà không thể vô duyên vô cớ đổ hết trách nhiệm chuyện phụ thân hắn ta chết lên đầu Diệp Chiến Thiên, trong chuyện này ắt hẳn còn có càn khôn.”

Lúc này, Diệp Trường Sinh đột nhiên cảm thấy, có thể biết một chút chuyện về phụ thân bọn hắn trong quá khứ từ trên người Diệp Mạc Tà.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đi về phía Diệp Mạc Tà thì người này lại chủ động đi về phía hắn.

Thấy vậy, sắc mặt các đệ tử trên Diễn Võ Trường đều thay đổi, nhớ tới duyên nợ giữa Diệp Trường Sinh và Diệp Mạc Tà, tin chắc sẽ có một trận đại chiến.

Hai người đều là thiên tài nổi bật nhất Diệp gia, nếu bọn hắn thật sự đánh nhau, rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diệp Mạc Tà xuất hiện tại trước mặt Diệp Trường Sinh: “Người chính là Thiếu chủ Diệp gia, người đứng đầu Diệp gia trong miệng lão tổ?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Cái gì mà người đứng đầu Diệp gia, ta chỉ là một đệ tử bình thường không có gì lạ của Diệp gia thôi, không hề lợi hại như lão tổ nói.”

Diệp Mạc Tà lắc đầu, cười nói: “Người quá khiêm tốn, ta tự biết không phải là đối thủ của người, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?”

“Đương nhiên là được rồi!” Diệp Trường Sinh gật đầu, đứng dậy đi sang một bên khác của Diễn Võ Trường.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, chúng đệ tử hoàn toàn sục sôi.

“Vừa rồi ta không nghe lầm chứ, Diệp Mạc Tà lại chủ động thừa nhận hẳn ta không phải đối thủ của Thiếu chủ.”

“Ta đã từng nói rồi, Thiếu chủ tuyệt đối là người trẻ tuổi mạnh nhất, Diệp Mạc Tà cái gì, Ma công tử cái gì, đứng trước mặt Thiếu chủ, tất cả bọn hắn đều không đáng nhắc tới.”

Một người khác lại nói: “Đừng có tâm bốc quá, Ma công tử thật sự rất mạnh, mà Thiếu chủ nhà chúng ta dù sao vẫn còn trẻ.”

Người nọ là fan tử trung của Diệp Trường Sinh, tức giận nói: “Nếu người còn dám nghi ngờ Thiếu chủ, có tin ta đánh người không, một kiếm không đánh cho người phọt cứt thì coi như người sạch sẽ.”

“Ta...”

...

Một bên khác của Diễn Võ Trường.

Bóng dáng hai người Diệp Trường Sinh, Diệp Mạc Tà dừng lại, đều bình tĩnh nhìn về phía đám sương mù như sợi dây quấn phía trước, trên thân bọn họ đều có sự trầm ổn không thuộc về tuổi này.

Diệp Mạc Tà mở miệng trước: “Mười năm, chuyện quá khứ ta đã nghĩ thông rồi, cái chết của phụ thân và Diệp bá bá không có liên quan gì đến nhau, là chấp niệm của bản thân ta quá nặng.”

Nói đến đây, hắn ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: “Về chuyện này, ta nợ tộc trưởng một lời xin lỗi, cũng thấy thẹn với Diệp bá bá.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có thể buông xuống thì mới có thể cầm lên, thả mình tự do, là người tự tại, xem ra người lĩnh ngộ được rồi.”

Diệp Mạc Tà nói: “Mười năm trước, ta đã biết người, là lúc người sinh ra, dị tượng Thiên kiếp đều xuất hiện, bao nhiêu năm qua lão tổ vẫn bảo ta học tập người, cho tới tận bây giờ ta vẫn cảm thấy lão tổ rất bất công, nhưng khi ta biết được người nhường cơ hội thử thách Kiếm Trì lại cho đệ tử chư phong, ta đã biết người mạnh hơn ta, bởi vì ta không làm được.”

“Nếu hiện tại người có cơ hội như vậy, ta tin người cũng có thể làm được.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Nói cho ta nghe thử về chuyện quá khứ của phụ thân người đi.”

Về mặt Diệp Mạc Tà ảm đạm: “Ta không rõ lắm, cả Diệp gia từ lão tổ, tộc trưởng đến mẫu thân người đều biết từ đầu đến cuối chuyện này, đáng tiếc bọn họ sẽ không nói cho chúng ta biết.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy thì không vội, sớm hay muộn cũng có một ngày bọn họ sẽ bằng lòng nói, hiện tại không nói có lẽ là vì thời cơ chưa chín muồi, cũng có thể là vì chúng ta quá yếu.”

Diệp Mạc Tà nói: “Trường Sinh, chúng ta có thể giống bậc cha chú không? Ta bằng lòng ở lại bên cạnh người, cùng ăn cùng ngủ, cùng sống cùng chết.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Người lớn tuổi hơn ta, sau này sẽ là huynh trưởng của ta, được chứ?”

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: “Tuyệt đối không thể, người là Thiếu chủ, ta há có thể làm huynh trưởng của người, như vậy là không tôn ti, sẽ phải chịu xử phạt theo quy tắc của gia tộc.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta trở nên kiên định, giọng nói có lực: “Đời người như ván cờ, ta nguyện làm con tốt, đi theo bên cạnh người, mặc dù hành động có hơi chậm, nhưng không ai có thể cản bước tiến của ta sau này!”

Chương 73: Uy chấn thiên hạ, cười xem phong vân, không được à

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trầm giọng nói: “Chúng ta làm huynh đệ, uy chấn thiên hạ, cười xem phong vân, được không?”

Diệp Mặc Tà nói: “Được, hứa một đời này, muôn đời không thay đổi.”

Ngoài Kiếm Châu.

Trên bầu trời xanh vô tận.

Một con thuyền ma mang phong cách cổ xưa đầy tang thương xuất hiện, mang theo sương mù tối tăm vô tận, thuyền ma xoẹt qua không trung, giống như một con Hắc Long bay lượn trên chín tầng mây.

Trên boong tàu.

Ma công tử Ninh Vô Bại ngạo nghễ đứng đó, tóc đen như thác nước, phấp phới trong gió, gò má cao ngạo đẹp đẽ, một đôi mắt câu hồn đoạt phách, lộ ra sự bá đạo không ai bì nổi.

Nhất nam tử áo đen xuất hiện sau lưng Ninh Vô Bại, khom người cúi chào: “Công tử, Ma chủ truyền lệnh, đến Kiếm Châu, diệt Diệp gia.”

Ninh Vô Bại nói: “Diệt gia? Chúng ta cách Kiếm Châu không xa, truyền lệnh xuống, nhanh chóng đến Diệp gia, tranh thủ tiêu diệt hết Thần Tử của Diệp gia trước khi Ma chủ đến.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Vô địch quá cô đơn, hi vọng Thần Tử của Diệp gia không khiến ta thất vọng.”

Nam tử áo đen vội vàng nói: “Công tử, Ma chủ truyền lệnh, thực lực của Diệp gia thâm sâu, không thể lỗ mãng, tất cả phải chờ Ma chủ đích thân đến.”

“Mặt khác, lần này tấn công Diệp gia, chúng ta còn hành động

cùng với Hoang Cổ Thần Quốc và Huyết Tửu Quán.”

Trên mặt Ninh Vô Bại xuất hiện vẻ hưng phấn, trầm giọng nói: “Xem ra Diệp gia ắt hẳn không khiến ta thất vọng, Ma chủ quá dè dặt cẩn thận rồi.”

“Truyền lệnh xuống, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Diệp gia!”

...

Kiểm Cung.

Trên Diễn Võ Trường.

Diệp Trường Sinh, Diệp Mạc Tà kết bạn cùng đến, ánh mắt chúng đệ tử đồng loạt nhìn về phía bọn họ, trên mặt toát ra vẻ khó hiểu.

Hai người chẳng những không đánh nhau, ngược lại trông có vẻ như quan hệ còn khá tốt.

Diệp Trường Sinh đi tới giữa sân, ghé mắt nhìn về phía Diệp Mạc Tà: “Từ hôm nay trở đi, Diệp Mạc Tà chính là huynh trưởng của ta, mọi người hiểu rồi chứ?”

Mọi người thi nhau gật đầu, vội vàng mở lời: “Đã hiểu, đã hiểu rồi ạ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ bảo ta chọn đệ tử để chỉ điểm cho bọn hần tu hành, trải qua nhiều ngày quan sát, tư chất của mọi người ở đây đều không tệ, cho nên ta quyết định bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ chỉ điểm cho mọi người tu luyện.”

“Đương nhiên, con đường kiếm đạo này, tất phải dựa vào bản thân mình tự giác ngộ, ta chỉ điểm cho các người tu luyện, nhưng các người có thể bước trên con đường kiếm đạo này bao xa, tất cả đều dựa vào chính các người.”

Nghe thế.

Trong Diễn Võ Trường, chúng đệ tử vừa kinh ngạc vừa kích động đến sắp khóc.

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ chọn đám người Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, dù sao bọn hắn cũng đã có lĩnh ngộ thượng thừa trên con đường kiếm đạo, chỉ điểm cho bọn họ sẽ có thể phát triển nhanh hơn.

Dù sao cũng không ngờ tới Diệp Trường Sinh sẽ đối xử bình đẳng, hạnh phúc tới quá đột ngột.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh khẽ lóe, rơi vào trên người đám Diệp Thần: “Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Phá Quân, Diệp Diệt Đạo, bốn người các ngươi đã có kiếm đạo của riêng mình, chỉ cần lĩnh ngộ kiếm đạo của mình là được, nếu gặp phải bình cảnh hay khó khăn gì đều có thể đến thỉnh giáo ta và huynh trưởng Mạc Tà bất cứ lúc nào.”

Bốn người khom người hành lễ, cùng nói: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Thiếu chủ.”

Một giây sau.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh xuất hiện tại Diễn Võ Trường thượng, ngồi trên chiếu, cổ tay áp nhẹ, ý bảo chúng đệ tử ngồi xuống.

“Ngộ đạo được chia làm bốn tầng cảnh giới, Sơ vi văn đạo, Thứ vi tri đạo, Tái vi kiến đạo, Chung vi đắc đạo, còn về kiếm đạo thì thiên hạ chỉ có ba kiếm.

Thánh Kiếm có tên là Kiếm Thiên Đạo, Dĩ đạo vi bối, Dĩ đức vi phong, Dĩ âm dương vi khí, Dĩ ngũ hành vi bính, trên có thể phá trời, dưới có thể diệt đất.

Thần Kiếm thì lại có tên là Kiếm Thần Đạo, Dĩ kiếm ý vi bối, Dĩ thần niệm vi phong, trên có thể diệt Thiên Đạo, dưới có thể giết Cửu U, giữa có thể diệt vạn vật.

Phàm Kiếm lại có tên là Kiếm Siêu Phàm, Dĩ thần vi nhận, Dĩ tâm vi phong, kiếm đạo vô địch, duy ngã độc tôn.

Đạo kiếm, tức đạo tâm, kiếm tùy tâm mà sinh, kiếm trong tay, thiên hạ chỉ mình ta có.

Một kiếm phóng ra, vì người mà khai thiên lập địa.

Một kiếm rơi xuống, vì người đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi.

Một kiếm quay về, vì người mà tiêu diệt vạn pháp.”

...

Vừa dứt lời, một tiếng nổ cực lớn truyền đến từ trên chín tầng mây, tại nơi sâu thẳm trong Tinh Vực vô tận thoáng qua một bóng hình xinh đẹp.

Nàng quan sát phía dưới, ánh mắt nhìn xuyên qua tầng kết giới Tinh Vực, nhìn đến trên Diễn Võ Trường của Diệp gia: “Kiếm ý thật đáng sợ, kiếm tâm thật mạnh.”

Nói đến đây, sắc mặt nàng bỗng thay đổi, tức giận nói: “Lại là người, mười năm, khó khăn lắm bản Thiên Đạo mới chữa lành vết thương, người lại muốn phá ta?”

Chương 74: Trường Sinh luận đạo, kiếm khí hiên ngang

“Kiếm Thần Đạo mà muốn giết Thiên Đạo? Người không khỏi quá cuồng vọng đi. Có điều, bản Thiên Đạo phải cảm ơn người, sự linh ngộ của người đối với kiếm đạo, bản Thiên Đạo xin vui lòng nhận.”

“Mẹ nó, thơm quá.”

Trên Diễn Võ Trường, Diệp Trường Sinh phát hiện hình như có người đang dòm ngó mình, thế là hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, chỉ thấy một luồng ánh sáng giống như từ trên trời rơi xuống, chiếu lên Diễn Võ Trường.

Ngay sau đó.

Trên đỉnh đầu hắn, gần vạn Thần Kiếm xuất hiện, treo lơ lửng trên không trung, như đang bái kiến Tôn Thần, vô số lưỡi kiếm sắc bén bay lượn như cuồng phong bão táp.

Khắp bầu trời, kiếm thế như lưới.

Kiếm khí đâm thẳng lên chín tầng mây, uy lực vô địch.

Ánh mắt chúng đệ tử tề đều tập trung trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt đều là sự rung động, lúc này, ở trong mắt bọn họ, Diệp Trường Sinh thật giống như thần minh.

Đúng lúc này, ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân xuất hiện trên Diễn Võ Trường, ngẩng đầu nhìn kiếm quang vô tận trên không trung, sắc mặt đại biến.

“Đây là cái gì? Tiểu tử này lại làm gì rồi.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn kiếm quang điên cuồng lan tràn, giọng nói run rẩy.

Diệp Thương Vân, An Mộng Quân phát hiện ra vạn kiếm quang đang thân phục Diệp Trường Sinh thì kích động không thôi, mặt

dù đây không phải lần đầu tiên Diệp Trường Sinh gây ra dị tượng, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rung động, đồng thời càng thêm cảm thấy kiêu ngạo vì Diệp Trường Sinh.

Kiểm quang che trời, càn quét vạn trượng.

Trên không trung.

Thuyền ma đang tới gần Kiếm Châu, chợt thấy kiếm quang vô tận phá tan chân trời, Ma công tử Ninh Vô Bại nheo mắt, cảm thấy hết sức giật mình: “Đây là kiếm tu gì đây, sao có thể phóng ra kiếm khí khủng bố như vậy?”

Luồng kiếm khí này khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi, chính là cái loại sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn.

Cùng lúc đó.

Ba người Tiêu Bắc Huyền, Ninh Vô Thiên, Ngân Cổ Thông cũng phát hiện ra Kiếm Châu khác thường, trên mặt bọn họ xuất hiện vẻ nghi ngờ.

Ninh Vô Thiên nói: “Kiếm khí hiên ngang, Để Giả kiếm đạo, Diệp gia Kiếm Châu quả nhiên có cường giả, xem ra chuyến đi lần này không sai.”

Tiêu Bắc Huyền phụ họa: “Không nghĩ mới năm năm trôi qua, lão tổ Diệp gia tiến bộ đến bậc này, chúng ta nhất định không tiếc giá đất để giết lão, nếu không sẽ hậu họa vô cùng.”

Trong lòng Ngân Cổ Thông hãy còn sợ hãi, vốn tưởng năm năm trôi qua, mình có thể đuổi kịp Diệp Tiêu Huyền, không nghĩ tới tốc độ tăng tiến của đối phương nhanh đến mức khiến lão tuyệt vọng.

Kiểm khí khủng bố bậc này, lão ta thật sự không đánh lại.

Trong lúc bất chợt, trên mặt hắn không còn hy vọng, chỉ có tuyệt vọng...

Lại không biết.

Dị tượng kiếm quang này không phải do Diệp Tiêu Huyền tạo

thành, mà do Thiếu chủ Diệp gia bình thường không có gì khác lạ dẫn tới.

Đúng lúc này.

Kiểm Cung.

Bên ngoài Diên Võ Trường.

Một đệ tử xuất hiện, bước nhanh đến, khom người hành lễ: “Bẩm lão tổ, tộc trưởng, phát hiện ra thuyền cổ của Ma tộc bên ngoài Kiếm Châu, mặt khác cường giả của Hoang Cổ Thần Quốc và Huyết Tửu Quán cũng đang đến gần Kiếm Châu.”

Nghe thế, Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân thoáng chốc xoay người, nhìn ra bên ngoài Kiếm Cung, trên không trung, ma khí màu đen đã xuất hiện, mây đen hình như cũng bắt đầu khởi động bao phủ lấy Kiếm Châu.

“Nên đến vẫn phải đến.” Diệp Tiêu Huyền thì thảo tự nói, sau đó ông nhìn về phía Diệp Thương Vân: “Truyền lệnh, chuẩn bị chiến đấu!”

Diệp Thương Vân gật đầu, lập tức ra lệnh: “Mộng Quân, bảo vệ tốt Trường Sinh.”

An Mộng Quân nói: “Phụ thân yên tâm, Mộng Quân sẽ không để Trường Sinh gặp bất cứ nguy hiểm gì.”

Diệp Trường Sinh nghe thấy giọng nói của mấy người, biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này hắn đang cắn nuốt kiếm khí, có hơi bận, không thoát thân ra được.

Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai hắn: “Tinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành việc chỉ điểm tu luyện cho đệ tử Kiếm Cung, dẫn tới dị tượng kiếm khí hiện ngang, được đánh dấu dị tượng một lần, có muốn lập tức sử dụng không.”

“Lập tức đánh dấu.” Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Trước Kiếm Cung.

Đám người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, Diệp Kinh Vân ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt nhìn lên không trung trước mặt.

Ma khí màu đen ngập trời kéo đến, giống như ngày tận thế.

Đám người Diệp Mặc Tà, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Thần cũng thẳng sống lưng đứng sau lưng bọn họ, mấy người này đều là nhân tài kiệt xuất nhất đám người trẻ.

Đại chiến ập đến, bọn họ không thể nào không đếm xỉa gì đến.

Diệp Thương Vân nhìn ma khí không ngừng tới gần, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: “Lão tổ, Ma tộc đã đến, Hoang Cổ Thần Quốc, Huyết Tửu Quán cũng có tham gia vào, đây là một hồi âm mưu, mục đích muốn hủy hoại Diệp gia chúng ta.”

“Diệp gia, liệu chết chiến đấu!” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói xong, lại nói: “Không được lùi bước, bởi vì lui chính là con đường chết.”

Chương 75: Thẻ biến thân

Diệp Thương Vân còn muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, trận chiến tới đây không thể né tránh.

Người của Diệp gia chỉ có thể cùng chung mối thù, cùng nhau sống sót vượt qua tai kiếp.

Bên kia.

Trên Diễm Võ Trường.

Ánh mắt An Mộng Quân khẽ lóe lên, chăm chú nhìn Diệp Trường Sinh đang ngồi ngay ngắn, hai mắt hiện lên vẻ lo lắng, Ma tộc, Hoang Cổ Thần Quốc, Huyết Tửu Quán liên hợp với nhau tới đây, hiển nhiên là một kiếp nạn đối với Diệp gia.

Diệp Trường Sinh có thiên phú nghịch thiên, nhưng dù sao hắn vẫn còn quá trẻ, An Mộng Quân lo hắn sẽ bị thương.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu dị tượng thành công, đạt được một tấm thẻ biến thân, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.”

Thẻ biến thân?

Diệp Trường Sinh có hơi hoang mang.

Có ý gì, nếu sử dụng thẻ này thì có thể giúp hắn thay đổi tùy theo ý mình?

Có phải giống với bảy mươi hai phép biến hóa của Tôn Ngộ Không không?

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, sau khi sử dụng thẻ biến thân, chủ nhân có thể đạt được thực lực của nhân vật mà thẻ biến thân chỉ định, chứ không phải thay đổi tùy theo ý thích của chủ nhân.”

“Thay đổi tùy theo ý mình mà chủ nhân nói, đó là thẻ biến hình, có thể giúp chủ nhân biến thành mãnh thú, lại còn là mãnh thú động dục, có muốn đổi không?”

“Mẹ nó.”

“Hệ thống, người không biết tán gẫu mà, lại nói ta còn là đứa trẻ, người cảm thấy biến ta thành mãnh thú động dục có ổn không?”

“Làm như vậy, người không thấy... Cần rút lương tâm à?”

Diệp Trường Sinh vừa nói thầm trong lòng, thì phát hiện trong trữ vật quả nhiên có thêm một tấm thẻ biến thân.

Chẳng qua, hẳn không vội sử dụng, mà bình tâm tĩnh khí, tiếp tục căn nuốt kiếm khí hiên ngang rơi xuống từ trên chín tầng mây.

...

Bất tri bất giác, hai canh giờ trôi qua.

Trên không trung, kiếm quang xông thẳng lên trời đã biến mất, sợi dây kiếm khí hiên ngang quấn quanh người Diệp Trường Sinh cũng càng ngày càng mỏng.

An Mộng Quân biết Diệp Trường Sinh đã sắp kết thúc tu luyện.

Đột nhiên một luồng uy áp bao phủ trên không Kiếm Cung, An Mộng Quân quay đầu nhìn về phía Kiếm Cung, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Bởi vì bà biết cường giả của Ma tộc đã đến rồi.

Trận chiến tới, thắng bại khó dò, sống chết chưa rõ.

Đúng lúc này, một luồng khí tức rất mạnh rất nguy hiểm truyền đến, sắc mặt An Mộng Quân đại biến, uy áp của Thánh Giả tầng tám toát ra từ trên bóng hình xinh đẹp, một thanh trường kiếm bạch ngọc xuất hiện trong bàn tay, dáng vẻ của bà như đang lâm đại địch.

“Các hạ là ai, mời xuất hiện!”

An Mộng Quân vừa dứt lời, một bóng đen bỗng chốc xuất hiện, kinh hồng chớp lóe, nháy mắt lại biến mất không thấy nữa.

Oành.

Va chạm truyền đến, bóng dáng An Mộng Quân bị đánh bay ra phía sau, lần bay này, bay ra bên ngoài cả trăm trượng, cách Diệp Trường Sinh cả trăm mét.

“Thánh Giả tăng chín?”

An Mộng Quân cảm thấy vô cùng giật mình, không nghĩ tới bóng đen âm thầm xuất hiện, lại là một cường giả Thánh Giả tăng chín.

Người đến xảo quyệt như vậy, khiến cho người ta khó có thể nắm bắt, rốt cuộc người này là ai?

Ngay lúc bà đang suy tư cân nhắc, bóng đen kia lại xuất hiện, trong tay cầm cây bút đen, tốc độ cực nhanh, tấn công về phía An Mộng Quân.

Trước Kiếm Cung.

Diệp Tiêu Huyền nhìn thuyền ma xuất hiện trước mắt, bỗng xoay người nhìn lại: “Không ổn, có người đã xâm nhập vào Kiếm Cung, mục đích gây bất lợi cho Trường Sinh.”

Sắc mặt Diệp Thương Vân đại biến, không chút do dự, đạp không lao về phía Diển Võ Trường, bất kể là ai, nếu muốn tổn thương Diệp Trường Sinh, thì nhất định phải bước qua xác của hắn.

Diệp Tiêu Huyền thấy Diệp Thương Vân rời đi, lạnh lùng nói: “Vì đối phó với Diệp gia, các người cũng thật đủ nhọc lòng.”

“Quỷ môn, đã lâu không gặp!”

Diệp Thương Vân nhảy vút vài lần đã xuất hiện trên không trung của Diển Võ Trường, thấy An Mộng Quân bị đánh bay ra ngoài, ông nổi giận, giọng nói rền vang như sấm:

“Ngươi dám!”

Tiếng gầm truyền đến, bóng đen ngoảnh mặt làm ngơ, một cây Bút Phán Quan trong tay, xuyên qua tầng không khí, trực điểm vào trên thân thể Diệp Trường Sinh.

“Không!”

An Mộng Quân hô khan cả giọng, sóng khí khủng bố quanh thân phụt ra, giống như trăng tàn quét ngang không trung.

Một làn sóng xung kích xoẹt qua, Diệp Trường Sinh vẫn vững như bàn thạch, gió thổi cũng không động, hắc y nhân tấn công hần bay vút ra ngoài.

Cú này, bay ra ngoài ước chừng cả trăm trượng, hung hăng va vào Kiếm Tháp trên Diễn Võ Trường.

Phụt.

Một dòng máu tươi phụt ra từ trong miệng hắc y nhân, hần ta đột nhiên ngắc đầu, nhìn về phía An Mộng Quân.

Bóng dáng An Mộng Quân đứng dậy từ trên đất, hai chân đạp đất, rút kiếm vội vàng xông tới chỗ hắc y nhân.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Thương Vân vừa ổn định lại từ trong làn sóng khí, hai mắt tràn ngập rung động, sao An Mộng Quân đột nhiên lại trở nên cường đại như vậy?

Bán Đế?

Sao có thể, tu vi đột phá nhanh thế ư?

Ông lại không biết.

Chương 76: Có một nói một, không khoác lác

Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, An Mộng Quân đã huy động Hỗn Độn Linh Quả trong cơ thể, mạnh mẽ đề thăng tu vi, ngay cả chính bà cũng không nghĩ tới sẽ trực tiếp tăng đến cảnh giới Bán Đế.

Hắc y nhân thấy An Mộng Quân cầm kiếm đánh tới, bóng dáng bị ghim vào trong Kiếm Thập muốn di chuyển, lại phát hiện một nguồn sức mạnh kinh khủng vô hình trung đang trói buộc hắn ta.

An Mộng Quân nhìn hắc y nhân, giọng nói lạnh băng: “Tồn thương đến hài nhi cả ta, nhất định phải chết!”

Vút.

Một bóng trắng xẹt qua, đầu hắc y nhân bay ra ngoài.

Máu tươi bắn tung tóe, hình ảnh quá mức máu tanh, không đành lòng miêu tả.

Thấy hắc y nhân bị giết, Diệp Thương Vân đi tới bên người An Mộng Quân: “Quân Nhi, thực lực của người...”

An Mộng Quân nói: “Phụ thân, Mộng Quân có thể đề thăng cảnh giới, đều là nhờ Linh Quả mà Trường Sinh đưa.”

Diệp Thương Vân giật mình nói: “Linh Quả gì, trong thời gian này Kiếm Cung không có Linh Quả nào chín mà.”

An Mộng Quân lại nói: “Phụ thân, Linh Quả kia chỉ có Trường Sinh mới có, không phải là Linh Quả của Kiếm Cung, lúc trước Trường Sinh từng nói muốn tặng Linh Quả cho phụ thân và lão tổ, đứa nhỏ kia thế mà lại quên mất chuyện lớn này.”

Diệp Thương Vân cười nói: “Trường Sinh say mê tu luyện, việc tặng Linh Quả chỉ là việc nhỏ, lại nói phụ thân mà muốn đề thăng cảnh giới, Linh Quả bình thường cũng không có tác dụng.”

Không biết Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Diệp Thương

Vân từ lúc nào: “Gia gia, Linh Quả của Trường Sinh không tầm thường, có thể giúp người tấn thăng, người có tin không?”

“Không đúng, là có thể giúp gia gia đề thăng cảnh giới.”

Lão nhân đã cả bó tuổi rồi, còn muốn đề thăng thì độ khó có hơi cao, hỏi quân có bao nhiêu sâu, đúng như một đám lão già trên thanh lâu.

Vừa dứt lời, Diệp Trường Sinh đưa một khối Hỗn Độn Linh Quả cho Diệp Thương Vân: “Gia gia, uống thuốc, ôi nhầm, ăn Linh Quả đi.”

Diệp Thương Vân nhìn chăm chăm Hỗn Độn Linh Quả màu vàng kia: “Trường Sinh, đây là Linh Quả gì, có hữu hiệu không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hiệu quả rất mạnh, có một nói một, không khoác lác, gia gia chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Diệp Thương Vân nhận Hỗn Độn Linh Quả, vừa định bỏ vào trong miệng thì một tiếng nổ lớn truyền đến, ông bỗng chốc xoay người nhìn lại.

“Trường Sinh, đại chiến bắt đầu rồi, cùng ông nội đến Kiếm Cung.”

Trước Kiếm Cung.

Thuyền ma xuất hiện, ma uy khủng bố bao phủ, từng luồng ma khí màu đen ào ạt tiến đến, giống như Đẳng Xà đen, càn quét Kiếm Cung.

Trên boong tàu, Ninh Vô Bại bá đạo đứng đó, liếc thấy Diệp Tiêu Huyền, sắc mặt hơi đổi: “Đế Giả Kiếm Cung ra nghênh đón, bản công tử thụ sủng nhược kinh.”

Dứt lời, ánh mắt tà ma của hắn ta lướt qua trên người đám người Diệp Mạc Tà, đôi con người mở lớn, trầm giọng nói: “Không hổ là thế gia kiếm đạo, còn trẻ mà không hề kém cạnh, có ai dám ra đây chiến với bản công tử không.”

Diệp Kinh Vân tức giận nói: “Nơi này là Kiếm Cung, há là nơi có

thể cho người làm càn, nhanh nhanh rời khỏi Kiếm Châu, tha tội chết cho người.”

Ninh Vô Bại nói: “Các hạ là gia chủ Diệp gia? Diệp gia không có ai sao, người yếu như vậy, làm sao mà ngồi được lên vị trí gia chủ thế?”

Sắc mặt Diệp Kinh Vân khó coi nói: “Tiểu nhi cuồng vọng, lão phu cũng không phải là gia chủ Diệp gia, tuy thực lực không phải quá mạnh, nhưng giết người thì dư dả.”

Ninh Vô Bại chẳng thèm ngó tới: “Đừng khoác lác, ta kính người là một trang anh hùng hảo hán, nhưng giết ta? Người nghiêm túc?”

Vút.

Ninh Vô Bại cong ngón búng tay, một tia tinh mang màu đen bắn về phía Diệp Kinh Vân.

Rầm.

Tiếng vang lớn truyền đến, bóng dáng Diệp Kinh Vân thụt lùi về phía sau vài bước, thân kiếm trong tay xuất hiện vết nứt.

Ngay sau đó, trường kiếm hóa thành bột mịn, biến mất trong không trung.

“Thánh Giả tăng năm?” Diệp Tiêu Huyền nheo mắt, chậm rãi mở miệng nói, không hổ là Ninh Vô Bại quét sạch trăm tên Thần Tử, tuổi hãy còn trẻ mà đã là Thánh Giả tăng năm.

Diệp Kinh Vân bại.

Lúc này.

Trên thuyền ma, một nữ tử xuất hiện bên người Ninh Vô Bại, tuổi tác nàng ta cũng tầm Diệp Yêu Nhi, thân khoác trang phục màu đen, làm nổi bật dáng người lung linh, mê người.

“Công tử, trưởng lão Diệp gia là mặt hàng bậc này thì e rằng đệ tử Diệp gia cũng chẳng quá mạnh, Thiên Vũ xin xuất chiến giết giặc.”

“Đương nhiên là được!” Ninh Vô Bại khẽ gật đầu, sau đó giơ tay trực tiếp chỉ vào trên người Diệp Mạc Tà: “Đệ tử Diệp gia người đều có thể giết, nhưng riêng hắc thì phải giữ lại cho ta.”

Ma Thiên Vũ nói: “Công tử, thiếu niên này có gì khác biệt?”

Ninh Vô Bại nói: “Hắc, là Thiếu chủ Diệp gia, nhất định phải chết trong tay ta.”

Nghe thế.

Diệp Mạc Tà đi ra từ trong đám người, vẻ mặt lạnh lùng: “Ta không phải Thiếu chủ Diệp gia, có điều, các hạ muốn chiến, ta đây xin hầu.”

“Người không phải Thiếu chủ Diệp gia, chẳng lẽ Thiếu chủ Diệp gia là một người hoàn toàn khác?” Ninh Vô Bại nheo mắt, lại lướt qua đám người: “Trong đám người trẻ tuổi của Diệp gia, tu vi của người cực mạnh, người không phải Thiếu chủ, thế ở Diệp gia này còn ai có tư cách làm Thiếu chủ?”

Chương 77: Kiếm ra khỏi vỏ, không quay đầu lại

Diệp Mạc Tà nói: “Đệ của ta Trường Sinh, Thiếu chủ Diệp gia, chẳng qua người còn không xứng làm đối thủ của hần.”

“Diệp Trường Sinh, thì ra người không phải Diệp Trường Sinh, Thiên Vũ, giết hần!” Ninh Vô Bại lạnh giọng nói.

Diệp Mạc Tà không biết sợ là gì, bước ra một bước, đứng lơ lửng giữa trời, nhìn Ma Thiên Vũ nói: “Quay về đi, người không phải đối thủ của ta.”

Ma Thiên Vũ không nghĩ tới Diệp Mạc Tà dám khinh thường mình, thực lực Thánh Giả toát ra quanh thân, trong bàn tay ngọc xuất hiện một ngọn lửa đen.

Bùng.

Ngọn lửa bùng lên, giống như linh xà, tiến về phía trước, hóa thành trăm ngón tay vồ về phía Diệp Mạc Tà.

Nhìn ngọn lửa bay tới trước mắt, Diệp Mạc Tà bình thản ung dung, kiếm khí không giận mà uy, quanh thân xuất hiện một quang sáng.

Kiểm quang màu đen, lạnh băng, giống như độc xà cắn nuốt người ta.

“Phá, diệt!”

Diệp Mạc Tà lạnh lùng nói.

Ầm.

Ầm.

Kiểm khí màu đen giống như sóng nước nổi giận điên cuồng trực tiếp nghênh đón ngọn lửa đang lao đến, tiếng nổ mạnh vang lên, sóng khí khủng bố đánh bay Ma Thiên Vũ ra ngoài.

Cách nơi đây cả trăm dặm, Ma Thiên Vũ ổn định thân mình, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Mạc Tà: “Trên thân người có ma khí, hẳn phải là người của Ma tộc ta mới đúng.”

Diệp Mạc Tà nói: “Có ma khí thì chính là người của Ma tộc các người, thế trên thân người còn có kiếm khí của ta đó, chắc người là nữ nhân của ta rồi?”

Ma Thiên Vũ không vui nói: “Người...”

Diệp Mạc Tà lại nói: “Hiện tại đã đến ta ra tay.”

Dứt lời.

Bóng dáng hần biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện chỉ cách Ma Thiên Vũ gần trong gang tấc, bàn Cổ Kiếm màu đen trong tay ra khỏi vỏ, kiếm ảnh như rồng, thế đến không thể đỡ.

Xoẹt.

Kiểm tới.

Một dòng máu phụt ra từ trên người Ma Thiên Vũ, nàng ta giống như con diều bị đứt dây, bay về phía thuyền ma.

Thấy thế.

Bóng dáng Ninh Vô Bại lóe lên, đập không ôm Ma Thiên Vũ vào lòng, nhìn Diệp Mạc Tà nói: “Kiếm nhanh lắm, người xứng làm đối thủ của ta.”

Nói đến đây, hần cúi đầu, nhìn Ma Thiên Vũ bị thương trong lòng: “Lui ra đi, người không phải là đối thủ của hần.”

Ma Thiên Vũ khẽ gật đầu, bóng dáng bay về phía thuyền ma, nét mặt giận dữ, hận không thể băm thây Diệp Mạc Tà thành vạn đoạn.

Vốn tưởng có thể thay Ma tộc thắng một trận, lại không nghĩ tới Diệp Mạc Tà quá mạnh, làm nàng ta không thể chống lại.

Lúc này.

Ninh Vô Bại nhìn về phía Diệp Mạc Tà, trầm giọng nói: “Ra tay đi, nếu không người sẽ không có cơ hội rút kiếm đâu.”

Lúc nói chuyện, hắn ta nhẹ nhàng ngồi xuống, bát phong bất động, trước mặt hắn ta xuất hiện một cây đàn cổ, trên sợi dây đàn quấn quanh ma khí cuồng bạo.

Diệp Mạc Tà nheo mắt, ánh mắt rơi vào trên đàn cổ, cảm thấy giật mình, bởi vì khí tức tỏa ra từ đàn cổ khiến hắn cảm thấy nguy hiểm.

“Mạc Tà, lui ra phía sau, cây đàn này có chỗ lạ!” Diệp Tiêu Huyền mở lời.

Diệp Mạc Tà quay đầu nhìn lại, lạnh nhạt nói: “Lão tổ, Mạc Tà nhất định phải chiến!”

Kiểm tu tà gãy không cong, tà chết chứ không chịu khuất phục, có chết cũng không lùi.

Kiểm ra khỏi vỏ, không quay đầu lại.

Trừ nguyên nhân đó ra, Diệp Mạc Tà lựa chọn chiến với Ninh Vô Bại còn bởi vì một nguyên nhân khác vô cùng quan trọng.

Ninh Vô Bại đến là nhằm vào Diệp Trường Sinh, chỉ có hắn chiến với Ninh Vô Bại mới có thể nhìn ra đối phương mạnh cỡ nào, sau đó nếu Diệp Trường Sinh có chiến với hắn ta, cũng không đến nỗi không biết gì về Ninh Vô Bại cả.

Diệp Mạc Tà rút kiếm vội vã xông lên trước, nhào về phía Ninh Vô Bại, nơi đi qua, từng luồng kiếm khí màu đen như hình với bóng với hắn.

Keng.

Keng.

Ninh Vô Bại thản nhiên nhìn Diệp Mạc Tà, ngón tay thon dài lướt qua đàn cổ, tiếng đàn truyền đến, vang tận mây xanh.

Từng luồng ma khí màu đen gào thét, hóa thành Cổ Ma hung dữ,

nhà đến căn nước Diệp Mạc Tà.

Thấy một màn như vậy.

Chúng đệ tử Diệp gia trước Kiếm Cung đều nín thở ngưng thần, vẻ mặt ngưng trọng cùng cực, lúc trước Diệp Mạc Tà đánh bại Ma Thiên Vũ, bọn hắn cảm thấy rất vui, nhưng giờ phút này bọn hắn lại không vui nổi.

Ninh Vô Bại quá mạnh.

Tiếng đàn kinh động trời xanh, chấn nhiếp lòng người.

Lúc này.

Diệp Thương Vân dẫn theo Diệp Trường Sinh, An Mộng Quân xuất hiện trước Kiếm Cung, Diệp Trường Sinh mặc bộ áo trắng như tuyết, sắc mặt bình tĩnh như nước, trong lúc đi đến, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Ninh Vô Bại.

Chúng đệ tử phát hiện ra Diệp Trường Sinh đến đây, cả đám kích động không thôi, bởi vì bọn họ tin tưởng chắc chắn rằng, Diệp Trường Sinh nhất định có thể đánh bại Ninh Vô Bại.

“Trường Sinh bá kiến lão tổ!” Diệp Trường Sinh hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói xong lại tiếp tục nói: “Trường Sinh, người cảm thấy người này thế nào?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Cũng không tệ lắm, trong số đám người trẻ tuổi miễn cưỡng được tính là người mạnh.”

Miễn cưỡng?

Cảnh giới Thánh Giả tầng năm, nhưng trong mắt tiểu tử người lại chỉ miễn cưỡng được coi là kẻ mạnh?

Chương 78: Không cam lòng rời đi

Diệp Tiêu Huyền muốn đánh người, hiện tại người trẻ tuổi đều tự phụ thế hả?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Huynh trưởng Mạc Tà, tư chất trên hắc ta, trước mắt tu vi không bì kịp hắc ta, ngoài ra cây đàn cổ trước mặt người này có hơi mạnh.”

“Trận này, huynh trưởng Mạc Tà bại.”

Diệp Thương Vân vội vàng nói: “Lão tổ, Mạc Tà có thể nguy hiểm đến tính mạng không, có cần gọi hắc về không.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Người còn không biết tính tình hắc à? Ma công tử là nhằm về phía Trường Sinh, hắc cố ý chiến trận này, chính là muốn thăm dò xem rốt cuộc thực lực của Ma công tử mạnh mới mức nào.”

Diệp Trường Sinh nheo mắt, nhìn về phía Ninh Vô Bại trên không trung: “Dám dă thương huynh trưởng của ta, ta đồ sát cả Ma tộc người.”

Trước Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh biết Diệp Mạc Tà sẽ thua, nhưng hắc không ngăn cản, trận chiến này, Diệp Mạc Tà chẳng những vì hắc, mà còn vì chính mình.

Nếu là hiện tại ngăn cản, sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của hắc và cũng sẽ kìm hãm kiếm đạo của hắc trong tương lai.

Keng.

Keng.

Cầm âm như hồng, quần ma loạn vũ.

Diệp Mạc Tà ngự kiếm nổi giận ra sức chém, nhưng dù sao thì hắc ta cũng không phải là đối thủ của Cổ Ma cự ảnh, muốn xuyên thấu

Cổ Ma cự ảnh để công kích đến Ninh Vô Bại trước Cổ Cầm, căn bản là không có khả năng.

Dưới tình huống như vậy cũng có nghĩa là Ninh Vô Bại đứng ở vị trí bất bại.

Ninh Vô Bại lạnh lùng nói: “Kết thúc đi, người vẫn còn yếu lắm.”

Diệp Mạc Tà nói: “Phải không?”

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn cuồng bạo tăng vọt, một thanh kiếm khổng lồ màu đen từ sau lưng hắn phi ra, cự kiếm như phong hướng thẳng lên phía bầu trời.

“Ma kiếm, Lục Thiên!”

“Thiên Ma Chi Giới!” Ninh Vô Bại vừa nói, Cổ Cầm trước mặt lập tức bay lên, hàng ngàn hàng vạn đạo ma khí bay ra như vũ loạn ghênh đón cự kiếm từ trên không trung đâm xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang lớn truyền ra, thân ảnh Diệp Mạc Tà bay ngược ra ngoài, một cú này ước chừng bay đến trước Kiếm Cung, từ trên không rơi xuống đảo tiếp tục lùi lại phía sau.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến lên vỗ nhẹ một chưởng sau lưng Diệp Mạc Tà, đỡ lấy hắn lùi lại phía sau.

Diệp Mạc Tà xoay người nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, giao cho người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh trưởng nghỉ ngơi, để ta.”

Diệp Mạc Tà xoay người tiến lên phía trước, hai gã đệ tử vội vàng đi tới muốn đỡ, hắn ta xua xua tay: “Một chút thương tích nhỏ, không chết được!”

Hai gã đệ tử rời đi, không ai để ý máu tràn ra miệng đã bị hắn ta lấy tay áo lau sạch.

Giờ khắc này.

Ninh Vô Bại ngồi ngay ngắn trước Cổ Cầm, biểu tình vô cùng kiêu ngạo: “Để Diệp Trường Sinh ra mặt đi, thế hệ trẻ Diệp gia người không có lấy nổi một người có thể đấu.”

Hai người Ma Thiên Vũ, Ma Thiết Tháp từ Ma Thuyền bay xuống xuống dưới, xuất hiện bên cạnh Ninh Vô Bại, hai người tự cao tự đại nhìn về phía Kiếm Cung.

Ma Thiết Tháp nói: “Công tử, Ma chủ cách Kiếm Cung không xa, thời gian nhiều nhất một nén nhang có thể đến được.”

“Biết rồi!” Ninh Vô Bại trầm giọng nói, đột nhiên ngừng đầu, tiếp tục nói: “Thiếu chủ Diệp gia ở đâu, không dám xuất hiện đánh một trận?”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, nhìn qua đi rất chậm những trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Ninh Vô Bại.

Ninh Vô Bại sắc mặt hơi đổi: “Người là?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thiếu chủ Diệp gia là ta, muốn chiến, bắt đầu đi!”

Thanh âm rơi xuống.

Hắn ngồi xếp bằng, giống như một vị lão sư đang ngồi thiền: “Có bằng hữu từ phương xa tới... xa đến đâu cũng giết, người ra tay trước đi!”

Ninh Vô Bại chưa mở miệng, Ma Thiên Vũ đứng sau lưng hắn ta đã cười lạnh một tiếng: “Người một cái tiểu mao hài, cũng xứng để công tử ra tay? để ta tới giết người.”

Diệp Trường Sinh nhìn vào mắt Ma Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Người kiêu ngạo như vậy, vì sao không cởi quần áo ra khoe?”

Ma Thiên Vũ cả giận nói: “Vô sỉ, chịu chết đi.”

Diệp Trường Sinh thực bất đắc dĩ.

Hắn dường như chưa làm cái gì, sao lại vô sỉ?

Giờ khắc này.

Ma Thiên Vũ đập lên không trung tấn công về phía Diệp Trường Sinh, người sau khẽ thở dài: “Sống sót không tốt sao?”

Keng.

Tiếng kiếm vang lên, một đạo ngân quang giống như sao băng xẹt qua.

Thân ảnh Ma Thiên Vũ bay ngược về phía sau, trước ngực xuất hiện một lỗ máu cực lớn, ý thức Ma Thiên Vũ bắt đầu tan rã, đến tận lúc chết cũng không biết một đạo kiếm quang kia là từ đâu mà đến.

Nhanh.

Quá nhanh.

Đây là tốc độ gì?

Sắc mặt Ninh Vô Bại thay đổi, một lần nữa đánh giá lại Diệp Trường Sinh, thiếu chủ Diệp gia này mạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

“Thiết Thập, đưa Thiên Vũ xuống.”

Ma Thiết Thập lao ra, tiếp được thi thể Ma Thiên Vũ rơi xuống, ánh mắt phần nộ nhìn Diệp Trường Sinh.

Ninh Vô Bại nói: “Lui xuống!”

Lúc này Ma Thiết Thập mới không cam lòng rời đi.

Chương 79: Kiếm Vi Cầm, Tướng Quân Lệnh Khúc

Ninh Vô Bại lại nói: “Thiếu chủ Diệp gia, người đã thành công thu hút sự hứng thú của ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người cũng vậy.”

Ninh Vô Bại đặt nhẹ hai lòng bàn tay lên Cổ Cầm, mười ngón tay đan vào nhau, từng đạo ma khí cuồng nộ bá đạo, thiên biến vạn hóa.

Có cổ ma, có hung thú, có quân tốt, có thần binh.

Nhìn một màn trước mắt.

Diệp Trường Sinh không chút sợ hãi, phất nhẹ ống tay áo, Hỗn Độn Thần Kiếm xuất hiện lơ lửng ở trước mặt hắn.

Diệp Thương Vân thấy thế, vội vàng nói: “Lão tổ, Trường Sinh đây là...”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Nhìn cho kĩ, đừng nói chuyện.”

Trong lòng Diệp Tiêu Huyền vô cùng tò mò, rốt cuộc Diệp Trường Sinh muốn làm gì?

Diệp Trường Sinh hơi hơi ngược mắt, nhìn Ninh Vô Bại nói: “Nhất Kiếm Vi Cầm, Tướng Quân Lệnh Khúc, nhận lấy.”

Keng.

Keng.

Đầu ngón tay xẹt nhẹ khỏi kiếm, tiếng đàn truyền đến, giống như âm thanh của tự nhiên, Diệp Trường Sinh dường như thực sự đang chơi đàn.

Chỉ có điều trong hư không một mảnh thê lương tức sát, dường như có thiên quân vạn mã đang rong ruổi ở chiến trường.

Ninh Vô Bại vẻ mặt mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, khinh thường nhìn lại nói: “Người cũng xứng gảy đàn, không dùng kiếm, người muốn chết.”

Đúng lúc này, một màn kinh hãi đã xảy ra.

Theo tiếng đàn truyền ra, một vạn đạo kiếm quang xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, nghênh đón ma khí bay tới.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, ngay sau đó, vô số đạo phi kiếm bay phía trên Kiếm Cung từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây.

Phảng phất một tòa Kiếm Trủng khuynh đảo, vạn kiếm đang treo ngược trên không trung toát ra một sức mạnh quét linh hồn.

“Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, nhất kiếm quang hàn mười chín châu.”

Diệp Trường Sinh vừa vượt kiếm vừa trầm giọng nói, vô số thanh trường kiếm đồng loạt bay ra hội tụ thành một thanh kiếm.

Chỉ vào Ninh Vô Bại.

“Một kiếm này, người tiếp được, coi như ta thua.”

Keng.

Kiếm bay đầy trời, dày đặc không một kẽ hở.

Ninh Vô Bại giống như phát điên, ngón tay điên cuồng gảy trên Cổ Cầm, bởi vì hắn ta biết không thể dừng lại.

Dừng, coi như chết.

Nếu không có tiếng đàn Cổ Cầm ngăn cản, phi kiếm Diệp Trường Sinh phóng thích sẽ nuốt trọn hắn ta.

Vạn kiếm xuyên tim, tưởng chừng muốn nổ.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Tiêu Huyền lắc lắc đầu, cười nói: “Trường Sinh quá mạnh, mạnh đến không có đạo lý.”

Diệp Thương Vân nói: “Thật là biến thái, nhưng ta thích, lão tổ, người không thích?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thích, rất thích.”

Đệ tử nhà họ Diệp đã hóa đá, mấy nữ đệ tử kia há hốc mồm cảm giác như có thể nhét một nắm đấm vào trong.

Bọn họ vốn biết rằng Diệp Trường Sinh mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh như vậy.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vô số kiếm khí nghiền nát ma khí, nuốt chửng về phía Ninh Vô Bại.

Ngay sau đó, Cổ Cầm bị xốc bay lên, thân thể Ninh Vô Bại giống như bị trọng pháo công kích, một người một cầm, dưới sự công kích của kiếm khí, bay ra xa ngàn trượng.

“Diệp thiếu chủ, người dám!”

Một đạo thanh âm từ Cửu Thiên truyền đến, thanh âm vừa rơi xuống một bóng người lập tức phi tới, một cổ áp lực từ không trung quét xuống.

Ninh Vô Thiên xuất hiện, tùy tay vung lên, phá huỷ kiếm khí đã nuốt trọn Ninh Vô Bại, một đoàn ma khí tràn vào trong cơ thể Ninh Vô Bại.

“Lui xuống đi.”

Ninh Vô Bại nhìn Ma chủ: “Ta thua rồi!”

Ninh Vô Thiên nói: “Thất bại không phải nói lên người không tiền đồ, mà là nhắc nhở người người thật sự cần nỗ lực hơn.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người giỏi hơn người, chăm chỉ hơn người, người có tư cách gì mà dừng lại”

Ninh Vô Bại gật gật đầu: “Vô Bại đã hiểu.”

“Lùi xuống đi, lần thất bại này đối với người chưa chắc là chuyện xấu.” Ninh Vô Thiên trầm giọng nói, ánh mắt chột lóe, dừng lại trên người Diệp Trường Sinh: “Đúng là hậu sinh khả úy, không nghĩ tới Diệp thiếu chủ tuổi còn trẻ, kiếm đạo lại cường đại như vậy.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, thu Hồn Động Thần Kiếm vào trong cơ thể, “Chớ có luận tuổi, chỉ cần nhìn tu vi, thế nhưng người thật sự thực quá yếu, làm thế nào lên làm Ma chủ?”

“Hài tử không biết tốt xấu, người sẽ phải trả giá cho sự ngu dốt của mình” Ninh Vô Thiên lạnh giọng nói, ghé mắt nhìn sang một bên, phát hiện Tiêu Bắc Huyền, Ngân Cổ Đồng, Quỷ Vô Song đã xuất hiện.

Tiêu Bắc Huyền đánh giá Diệp Trường Sinh, híp con người lại nói: “Diệp Tiêu Huyền, người không tính ra tay sao? Để cho một hậu bối xông lên trước, Diệp gia các người thật sự không còn ai?”

Diệp Tiêu Huyền thân ảnh chột lóe, xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, “Tiêu Bắc Huyền, lão cáo già nhà người, cuối cùng thì cái đuôi cũng lòi ra rồi.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại rồi tiếp tục nói: “Lão phu tu luyện ngàn năm, chưa từng gặp người nào đối trá như người, nhiều năm rắp tâm hại người, còn để công chúa của Thần quốc đến Kiếm Cung, thật là càng già càng không biết xấu hổ.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Diệp Tiêu Huyền, đừng phí lời, lần này chúng ta đến đây chỉ là để tiêu diệt Diệp gia.”

Chương 80: Thà chết đứng còn hơn sống quỳ

“Diệt Diệt gia, vậy thử xem.” Diệt Tiêu Huyền trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Diệt Trường Sinh: “Sợ à?”

Diệt Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Sợ gì, ném meo meo là đồ đần! Không đúng, ném não mới là đồ ngu!”

Quỷ Vô Song dời bước tiến lên, cười dữ tợn một tiếng: “Đã lâu không gặp, Diệt lão tổ.”

Diệt Tiêu Huyền nhìn Quỷ Vô Song: “Hoá ra là đồ đi nhà người, năm đó nhân từ mới gây ra tai họa ngày hôm nay.”

Quỷ Vô Song lạnh lùng nói: “Người hủy một thân tu vi của ta, khiến ta sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, đây là lòng nhân từ của người đấy à?”

“Cũng may trời xanh có mắt, để ta có được cơ duyên định hình lại kinh mạch toàn thân, trong cái rủi có cái may có một thân tu luyện cao hơn một tầng.”

Nghe vậy, Diệt Trường Sinh xem như đã hiểu, tất cả những người ở đây đều có ân oán với Diệt gia, không phải ngẫu nhiên mà bọn họ liên hợp lại với nhau.

Hắn nhìn về phía Quỷ Vô Song, trầm giọng hỏi: “Vậy... Ta có thể nói vài lời được không?”

Quỷ vô song lạnh lùng nói: “Nói đi, xem như lời cuối cùng.”

Diệt Trường Sinh nói: “Ta có lời này... Không biết có nên nói hay không.”

“Người nói!” Quỷ Vô Song không kiên nhẫn nói.

Diệt Trường Sinh lại nói: “Kỳ thật, ta muốn nói, chư vị ở đây, đều là rác rưởi.”

Quý Vô Song nghe xong, sắc mặt âm trầm đáng sợ, bị Diệp Trường Sinh trào phúng như thế, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Diệp Tiêu Huyền liếc mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vô cùng vừa lòng gật gật đầu, giống như đang nói, sự cợt nhả này đúng là ta vạn vạn không bằng được.”

“Lão tổ, cái này cho người.” Diệp Trường Sinh giơ tay lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp gỗ rồi nói: “Lão tổ, ăn nó, giải quyết sạch bọn chúng đi, ta tin tưởng người.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn hộp gỗ trước mặt, hơi ngẩn ra : “Trường Sinh, giải quyết bọn họ không cần dùng thuốc, người cũng ăn ít thôi, bằng không sẽ hại cơ thể.”

“Tuổi trẻ không biết trân quý, già rồi mới khóc nhìn trời...”

Diệp Trường Sinh: “...”

Lúc này.

Tiêu Bắc Huyền lại nói: “Diệp Tiêu Huyền, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, khôn hồn thì chịu trôi đi, chúng ta bốn tôn Đế Giả, người không có phần thắng.”

“Thay vì hủy hoại cả thể xác lẫn tinh thần, tốt hơn hết hãy cho Diệp gia một con đường sống.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thật ngại quá, Diệp gia chúng ta không có thói quen làm chó, thà chết đứng còn hơn sống quỳ.”

“Nếu người đã cứng đầu như vậy, cũng đừng trách ta tàn nhẫn độc ác.” Tiêu Bắc Huyền tức giận, ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Ninh huynh, Ngân huynh, Quý môn chủ, cùng nhau hạ lệnh, huyết tẩy Kiếm Cung.”

“Khoan đã.” Diệp Trường Sinh nhìn bốn người sắp động thủ, đạm nhiên cười: “Ý của các hạ là Đế Giả nhiều thì có thể muốn làm gì thì làm?”

Tiêu Bắc Huyền kiêu căng nói: “Đương nhiên.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu:”Lão tổ, gia gia, uống thuốc, giết chết bọn họ!”

Diệp Tiêu Huyền: “...”

Diệp Thương Vân: “...”

Nghe vậy, bốn người Tiêu Bắc Huyền, Ninh Vô Thiên, Quỷ Vô Song, Ngân Cổ Thông ngửa mặt lên trời cười lớn, uy lực khủng bố quanh thân bao trùm toàn bộ Kiếm Cung.

Diệp gia chỉ có một mình Diệp Tiêu Huyền là Đế Giả.

Diệp Trường Sinh ý đồ muốn cho Diệp Thương Vân, Diệp Tiêu Huyền uống thuốc, tăng tu vi lên để đối kháng bọn họ, cách làm này quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.

Dùng thuốc, dùng bí thuật và cưỡng bức sinh mệnh đều là những cách để nhanh chóng nâng cao tu luyện của một người, nhưng chúng chỉ có tác dụng ngăn ngừa.

Thực lực loại này biện pháp này có được, có thể ngăn cản bọn họ?

Đúng lúc này.

Hỗn Độn Linh Quả xuất hiện ở trong tay Diệp Thương Vân, hần không chút do dự, đưa vào trong miệng, ngay sau đó, một nguồn linh khí kinh khủng lượn qua lượn lại trong Kỳ Kinh Bát Mạch.

Dưới sự công kích cường đại, nó dường như có thể đột phá sự trói buộc bùng phát ra ngoài bất cứ lúc nào.

Ầm.

Ầm.

Âm thanh lớn vọng ra như từ cửu thiên rơi xuống, Diệp Thương Vân đứng thẳng ở trước Kiếm Cung, khí tức quanh thân tăng vọt.

Sắc mặt bốn người Tiêu Bắc Huyền thay đổi, không thể tin nhìn Diệp Thương Vân, cứ như vậy phong Đế?

Ăn được gì mà hiệu quả mạnh như vậy?

Mặc dù biết cảnh giới Diệp Thương Vân là dựa vào uống thuốc tăng lên, nhưng bọn hắn vẫn là cảm thấy khó có thể tin.

Không phải chứ, cảnh giới hắn tại sao vẫn không ngừng tăng lên?

Sắc mặt bốn người Tiêu Bắc Huyền trở nên mất tự nhiên, sau khi phong Đế muốn tăng lên một cảnh giới là điều khó thể nào, bọn họ lĩnh hội vô cùng sâu sắc.

Nhưng Diệp Thương Vân trong chớp mắt tăng lên tới Đế Giả tầng hai, công dụng của thuốc có phải quá mạnh rồi không.

Giờ khắc này.

Diệp Thương Vân kích động đến mức suýt chút nữa cười ra tiếng lợn kêu, đột nhiên nhớ tới lời Diệp Trường Sinh lúc trước từng nói qua, công dụng thuốc rất mạnh, để hắn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Cảnh giới tăng lên như vậy, thật sự cần có năng lực chịu đựng tốt , bằng không khẳng định sẽ vui mừng đến phát điên mất.

Diệp Thương Vân nhìn bốn người Tiêu Bắc Huyền đang đổ dồn ánh mắt về hắn, đạm nhiên cười: “Ngại quá, không khống chế được.”

Chương 81: Tới, giết ta đi

Bốn người suýt chút nữa phát điên.

Diệp Thương Vân lại nói: “Lão tổ, mau ăn đi, người sẽ sống đến muôn bay.”

“Ta thử xem.” Diệp Tiêu Huyền gật gật đầu, mở hộp gỗ ra, đưa Hồn Độn Linh Quả vào trong miệng, trong phút chốc, vạn kiếm tề danh, mỗi tắc không gian đều tràn ngập để uy bao phủ bầu trời.

Giờ khắc này.

Mọi người có mặt đều sửng sờ.

Chỉ có Diệp Trường Sinh vẻ mặt lãnh đạm, ngay sau đó, hần nhướng mày vẻ mặt khó hiểu, tự lẩm bẩm, là lỗi hệ thống sao? Cái dấu chấm than lớn đó là cái quái gì vậy?

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, không phải hệ thống xuất hiện trực trặc, mà là nhiệm vụ hệ thống sắp đến hạn.”

Nhiệm vụ hệ thống sắp đến hạn?

Diệp Trường Sinh là người nội liêm, nhanh chóng kiểm tra, phát hiện nhiệm vụ tiêu diệt Hoang Cổ Thần quốc chỉ còn lại một tháng cuối cùng.

“Thì ra là thế.”

Nhiệm vụ này không thể thất bại.

Diệp Trường Sinh thật sự không phải ham phần thưởng, mà là Tiêu Bắc Huyền của Hoang Cổ Thần quốc thật quá thèm chơi rồi.

Yên tĩnh...

Yên tĩnh như chết.

Diệp Thương Vân phong Đế, tu vi tăng lên tới Đế Giả tầng hai.

Cảnh giới của Diệp Tiêu Huyền cũng thăng cấp, giống như không có ý định dừng lại.

Bốn người Tiêu Bắc Huyền bắt đầu có chút luống cuống.

Ninh Vô Thiên tức giận nhìn Diệp Trường Sinh: “Rốt cuộc người cho bọn hắc ăn cái gì.”

“Người đoán xem.” Diệp Trường Sinh cười nhẹ một tiếng, ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Có phải các hạ cũng muốn hay không?”

Ninh Vô Thiên khinh thường nói: “Người cảm thấy Bản Tôn cần ư?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không có được chính là không có được, đừng cố tỏ ra vẻ không cần.”

“Ngẩng đầu ưỡn ngực khoác lác, giữ hít thở sâu, ta sẽ chỉ lắng lặng xem mà không nói lời nào.”

Ninh Vô Thiên sắc mặt xanh mét, tím tái một hồi cả giận nói: “Lập tức động thủ, bằng không sau này sẽ sinh biến.”

“Giết, huyết tẩy Kiếm Cung.”

“Giết, huyết tẩy Kiếm Cung.”

...

Bốn người lần lượt mở miệng, thân ảnh lướt qua không trung, lao thẳng tới Kiếm Cung.

Thấy thế, Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Trường Sinh, dẫn các đệ tử lùi ra phía sau, để gia gia biểu diễn cho người xem.”

Thanh âm vừa rơi xuống, hắc ta biến mất trước Kiếm Cung, trong tay cầm Cổ Kiếm, giống như Kiếm Tiên lâm phạm.

“Phá Kiếm Thức.”

“Bạo Cúc Liệt Giang.”

Từng đạo kiếm quang quét ngang bầu trời, cuồng bạo như sấm, nhanh như chớp.

Nhìn kiếm quang bay lượn trước mặt, Diệp Trường Sinh cảm thấy không ổn.

Lần đầu tiên thấy Diệp Thương Vân ra tay, này mẹ nó là loại kiếm pháp gì?

Tại sao lại tấn công từ dưới lên, chỉ tấn công ba đường dưới?

Nháy mắt, hình tượng cao lớn và cương nghị của Diệp Thương Vân đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng Diệp Trường Sinh.

Kiểm pháp này vô địch rồi.

Gió thổi đung quần, lông tóc tung bay...

Kiểm cắt gà con, hoa cúc tàn...

Giờ khắc này.

Để uy của Tiêu Bắc Huyền quanh quần toàn thân, với khí thế không thể ngăn cản nghênh đón Diệp Thương Vân đang lao về phía mình: “Hắn giao cho ta, các người mau chóng đi giết Thiếu chủ Diệp gia cùng Diệp lão tổ.”

Ba người Ninh Vô Thiên, Quỷ Vô Song, Ngân Cổ Thông không chút do dự công kích về phía Diệp Trường Sinh, đột nhiên đột nhiên một bóng trắng xuất hiện, chặn trước mặt bọn họ.

Quỷ Vô Song lạnh lẽo nói: “Diệp lão tổ, người cường ép nâng cao cảnh giới, thật cho rằng có thể ngăn cản chúng ta?”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Không thử một lần sao biết?”

Ninh Vô Thiên đáp: “Ta tới giết hắn, hai vị dẫn người san bằng Kiếm Cung.”

Quỷ Vô Song lại nói: “Ngân lão tổ, làm phiền, ta phải giết chết Diệp Tiêu Huyền, huyết tẩy Kiếm Cung liền giao cho người.”

Ánh mắt Ngân Cổ Thông dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, “Giết đệ tử Ngân gia ta, đã đến lúc nên trả lại rồi.”

Thanh âm rơi xuống.

Ba lão giả áo đen xuất hiện bên cạnh hắn ta, tất cả đều là tu vi Bán Đế, bốn người họ quét qua không trung tấn công thẳng về phía Diệp Trường Sinh.

An Mộng Quân thấy bốn người tiến đến, vội vàng nói: “Trường Sinh lui ra phía sau, giao cho mẫu thân.”

“Mẫu thân, hài nhi đã trưởng thành, bây giờ hãy để cho hài nhi bảo vệ người.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, một bước đi tới hướng bốn người Ngân Cổ Thông.

Ngân Cổ Thông nhìn Diệp Trường Sinh tiến đến: “Hắn muốn làm gì, cùng đấu một trận với chúng ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn đánh chết bốn vị, hoặc là bị bốn vị đánh chết.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, trong lòng thầm mắng, lão tử đi đến thế giới này cũng không có ý định sống sót trở về.

“Tới, giết ta đi!”

Để uy che trời, bao trùm lên Kiếm Cung.

Đệ tử Diệp gia đã run lấy bấy từ lâu, cả người mềm nhũn không động đậy, trận chiến lớn như vậy không phải là chuyện bọn họ có thể tham gia.

Quá đáng sợ.

Mỗi một đợt sóng va chạm hạ xuống, chấn động khiến bọn họ muốn thổ huyết.

Ở trước Kiếm Cung, không bị đánh chết, thì cũng bị chấn động mà chết.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh trên bầu trời, đứng một cách bá đạo,

đối mặt với bốn người Ngân Cổ Thông không hề sợ hãi, các đệ tử
chảy nước mắt ngưỡng mộ.

Chương 82: Chết sớm chết muộn cũng phải chết

Lúc này.

Trên mặt bốn người Ngân Cổ Thông nở nụ cười châm chọc, lời của Diệp Trường Sinh là chuyện cười hay nhất mà bọn họ được nghe.

Có thể hạ gục Ninh Vô Bại, trong thế hệ thanh niên, Diệp Trường Sinh được xem như là tồn tại đỉnh phong.

Nhưng trước mặt bọn hắn, Thánh giả tu vi yếu như con kiến, Diệp Trường Sinh lại dám kêu gào với bọn hắn.

Tiểu tử này... Điên rồi?

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, ngạo nghễ độc lập trước mặt bốn người, tâm vững như bàn thạch, lúc này, cơ thể nhỏ yếu của hắn hùng vĩ đồ sộ giống như một ngọn núi lớn.

Cơ thể nhỏ bé, cất giấu năng lượng to lớn.

Ngân Cổ Thông cười lạnh một tiếng: “Tiểu tử, ngươi đây là trứng chọi đá, tự tìm đường chết.”

Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Lão già, phiền ngươi đi đánh trắng răng đi, răng miện vàng khè, còn đòi dọa ai.”

Nói đến đây, hắn tạm dừng, tiếp tục nói: “Khẩu khí lớn như vậy, ngươi muốn ngạt thở chết ta ư?”

Ngân Cổ Thông giận đến không kiềm chế được: “Ngươi, muốn chết hả!”

Diệp Trường Sinh phất nhẹ ống tay áo: “Nhân sinh tự cổ ai mà không chết, chết sớm chết muộn cũng phải chết.”

Ngân Cổ Thông hoàn toàn bị Diệp Trường Sinh làm cho oán giận không nói nên lời, tức giận nói: “Ba người các ngươi ra tay giết hắn đi.”

Ba tên lão già áo choàng đen là thích khách Bạch Kim của Huyết Tửu quán, tu vi Bán Đế, có địa vị cao ở Huyết Tửu quán, cũng chỉ có Ngân Cổ Thông dám sai khiến bọn họ.

Bảo bọn họ đi giết Diệp Trường Sinh, quả thật không biết trọng nhân tài, nhưng Ngân Cổ Thông hạ lệnh, bọn họ không thể trái lệnh.

Vù.

Vù.

Ba người đập trên không vút qua, nhìn xuống dưới tấn công Diệp Trường Sinh, uy áp của Bán Đế giống như một ngọn núi khổng lồ nghiêng ép lên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thấy ba người hạ cự quyền xuống, âm thầm thúc giục Chúc Long Phi Lân, trên người hắn xuất hiện một dải vải giáp màu đen, hình thành một cái áo giáp bao bọc lấy hắn.

Ầm.

Ầm.

Công kích của ba người đánh trúng Diệp Trường Sinh, nhưng hắn lại không bị gì, cơ thể chỉ bay về phía sau.

Trái lại, ba tên cường giả Bán Đế của Huyết Tửu Quán đứng trước Diệp Trường Sinh lại vô cùng ngạc nhiên.

Ba người bọn họ cùng nhau công kích lại không bị tổn thất gì, đây là...

Thật không ngờ.

Chiến giáp Chúc Long trên người Diệp Trường Sinh, sức phòng ngự có thể ngăn cản Đế Giả tầng năm tùy ý công kích, bọn hắn chỉ có sức lực của Bán Đế, muốn làm Diệp Trường Sinh bị thương vốn dĩ là chuyện không thể.

Ngân Cổ Thông hơi híp mắt, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Hắn lại có chí bảo phòng ngự, vật này có lẽ ngăn

cản được Đế Giả công kích, chí bảo này ngoài ta ra không ai có được hết.”

Trong lòng ông ta toan tính, ánh mắt trở nên nóng rực, thân ảnh lóe lên, xuất hiện bên cạnh ba tên lão già.

“Tiểu tử này có gì đó kỳ lạ, để tự ta ra tay giết hẳn.”

Ngân Cổ Thông là cường giả Đế Cảnh hàng thật giá thật, cơ thể nhanh như thỏ điên, chỉ để lại dấu vết tàn ảnh trong khoảng không.

Diệp Trường Sinh thấy Ngân Cổ Thông mạnh mẽ xông tới, vội vàng nói: “Đợi đã, lão già!”

Cơ thể Ngân Cổ Thông dừng lại, gằn giọng nói: “Làm sao, muốn cầu lão phu giữ người một mạng?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không, ta muốn nhắc nhở người, đừng đánh ta, nếu không khả năng là người sẽ chết.”

Ngân Cổ Thông lạnh lùng nói: “Dọa ta? Người cảm thấy lão phu ngốc lắm à?”

Lời nói vừa thốt ra.

Ông ta nhắc tay một quyền ép Diệp Trường Sinh xuống, sương máu tràn đầy cuộn cuộn ngưng tụ thành một thanh đao lớn, vút lên trời cao chém xuống Diệp Trường Sinh.

Ngân Cổ Thông thần nhiên nhìn Diệp Trường Sinh, giống như cường giả chí cao vô thượng nhìn con kiến.

Ánh mắt ấy... khiến cho người ta rất khó chịu.

Ông ta giống như đang nói, tuổi trẻ rất thích ra vẻ, xem lão phu không siêu độ... Không giết người.

Thời khắc Huyết Đao từ trên đầu rơi xuống, một chuyện kinh ngạc xảy ra, xung quanh Diệp Trường Sinh xuất hiện bốn thanh phi kiếm.

Bốn kiếm ngang hàng, kiếm trận lan rộng, hình thành một nhóm lá chắn kiếm khí, Diệp Trường Sinh được bao phủ trong đó.

Ầm.

Huyết Dao chém xuống Tru Tiên Kiếm trận, cảnh tàn sát khốc liệt nổ ra, tàn sát bừa bãi trên bầu trời.

Muôn vàn ánh sáng chiếu rọi xuống, mọi người đứng trước Kiếm Cung giơ tay che mắt, cơ thể vô thức lùi về sau.

Mẹ ơi, mạnh như vậy ư?

Người thật sự là thiếu chủ của chúng ta à?

Thiếu chủ, uy vũ.

Thiếu chủ, dũng mãnh.

Chương 83 - Ta, Diệp Trường Sinh, người sẽ giết người

Phụt.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng ông ta phun ra, Ngân Cổ Thông cố gắng chống đỡ cơ thể lung lay sắp đổ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Hắn... Chúa tể trùng sinh?”

“Không, không đúng, rốt cuộc người là ai?”

Diệp Trường Sinh thu lại khí tức, dạo bộ trên sân đi về hướng Ngân Cổ Thông: “Ta đã nói đừng đánh ta, lão già người lại không nghe.”

Nói đến đây, hắn lắc đầu, mặt bất đắc dĩ nói: “Từ xưa đến nay, nói thật không ai tin, nói dối mới được lòng người.”

“Ta nói thật, lại không ai tin!”

Ngân Cổ Thông cố gắng áp chế mạch máu sôi trong cơ thể, tức giận không kiềm chế được nói: “Rốt cuộc người là ai... Là ai!”

Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Ta, Diệp Trường Sinh, người sẽ giết người.”

Keng.

Tiếng kiếm truyền đến, ánh sáng xuất hiện, hình dáng Diệp Trường Sinh như ma quỷ, tay cầm Hồn Động thần kiếm, một kiếm bay vút qua, chỉ thẳng vào ấn đường của Ngân Cổ Thông.

Tham lam là là nguồn gốc của tội lỗi.

Nông nổi là ma quỷ.

Nếu không phải Ngân Cổ Thông thêm muốn chiến giáp Chúc Long của Diệp Trường Sinh, cũng không đến nỗi chật vật như thế, một tôn Đế Giả bị kiếm khí của một tên Thánh Giả trấn áp.

Mất mặt đến nhà bà ngoại rồi.

Trường kiếm của Diệp Trường Sinh đánh vào ấn đường Ngân Cổ Thông, giây tiếp theo, sắc mặt hắn hơi thay đổi, phát hiện Ngân Cổ Thông trước mặt chỉ là một tàn ảnh.

Không hổ là cường giả Đế Cảnh, vẫn còn chút thủ đoạn.

Thân ảnh của Ngân Cổ Thông bỏ chạy, lại xuất hiện bên ngoài ngàn trượng, khoe miệng còn dính máu, trong đôi mắt lập lòe ngọn lửa tức giận.

Diệp Trường Sinh cài kiếm bên cạnh người, áo choàng bay theo gió, ánh mắt thâm thúy nhìn lên người Ngân Cổ Thông.

Trên mặt hắn có sự trầm ổn, lạnh nhạt và bình tĩnh không phù hợp với tuổi tác.

“Tức giận rồi? Ta lại thích dáng vẻ người không quen nhìn ta, lại không thể thoát khỏi ta.”

Yết hầu Ngân Cổ Thông phun trào, một chút máu tanh xuất hiện trong miệng, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, ông ta nghĩ mãi không ra, Diệp Trường Sinh trẻ tuổi như vậy, làm sao lại mạnh như thế?

Diệp Trường Sinh rút kiếm chuẩn bị hành động, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên, trong nháy mắt bay đến trước mặt Ngân Cổ Thông cách đó không xa.

“Nào, đến giết ta đi, giết đi!”

“Giết đi, cầu xin người giết ta đi!”

Hèn thật.

Mẹ nó hèn thật.

Diệp Trường Sinh mở miệng la hét, Ngân Cổ Thông tức giận nhổ ra một ngụm máu, nhưng ông ta lại không dám ra tay.

Thật sự không dám, sợ bốn kiếm trong người Diệp Trường Sinh khiến ông ta run cầm cập.

Diệp Trường Sinh thấy bốn người Ngân Cổ Thông không nhúc nhích, hờ hững cười: “Mọi người không ngừng tìm kiếm hắc, nếu có thể chiến đấu thì bước hai bước, nào, làm đi, dù sao cũng rất có tinh thần.”

Một tên lão già của Huyết Tử quán không nhịn được nữa: “Lão tổ, để ta đi giết hắc.”

Ngân Cổ Thông thấp giọng nói: “Đừng ồn, mau chóng rút lui.”

Lùi một bước trời cao biển rộng, tiến một bước ôm vợ người.

Ngân Cổ Thông có chút hoảng sợ, không đúng, nên nói là ông ta đã trở nên thông minh hơn rồi.

Bởi vì ông ta biết, sống sót mới có khả năng vô hạn, lúc này ra tay với Diệp Trường Sinh, chắc chắn là tự đào hố chôn mình.

Rõ ràng biết Diệp Trường Sinh có gì đó cổ quái, còn muốn đi dâng mạng, đầu óc đi đâu rồi?

Một câu hạ lệnh.

Ngân Cổ Thông và ba lão giả Huyết Tử Quán bay ngược lại, trong

nháy mắt biến mất trước Kiếm Cung.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh tiễn bọn họ rời đi: “Không có việc gì thường xuyên đến chơi nhé, ta đợi người!”

Ngân Cổ Thông nghe tiếng, thân ảnh lão đảo đi trước, suýt chút nữa ngã xuống: “Diệp Trường Sinh, chúng ta còn nhiều thời gian, lão phu thề phải giết người.”

Diệp Trường Sinh hờ hững cười, quay người bay xuống trước Kiếm Cung, An Mộng Quân và các đệ tử thấy hấn quay về, vội vàng đi đến bao vây xung quanh.

Sự lo lắng trên mặt An Mộng Quân tan biến, mở miệng nói: “Trường Sinh, người phong Đế rồi?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Mẫu thân, hài nhi cách phong Đế còn một đoạn nữa.”

An Mộng Quân lại nói: “Vậy tại sao người có thể đối phó được với cường giả Đế Cảnh?”

Diệp Trường Sinh giải thích nói: “Mẫu thân, sở dĩ hài nhi có thể đối phó với Đế Cảnh là bởi vì biết một chút mảnh khoe, thật ra nếu bọn họ không chạy, ra tay với hài nhi, một đòn công kích có thể nổ tung hài nhi rồi.”

An Mộng Quân: “...”

Các đệ tử: “...”

Diệp Mạc Tà trầm giọng nói: “Lòng dũng cảm của người thật lớn, chẳng lẽ người không sợ bọn họ sẽ ra tay, người thật sự không sợ chết ư?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Sống như thế nào? Chết như thế nào? Sống có thể vui mừng, chết cũng không đáng tiếc.”

Nói đến đây, hấn dừng lại, tiếp tục nói: “Thật ra, ta đoán bọn họ sẽ không ra tay, con người đều như thế, khi tính mạng bị uy hiếp, sẽ trở nên cẩn thận.”

Một tên đệ tử lấy hết dũng khí: “Thiếu chủ, người thật lợi hại, không hổ là tấm gương của các đệ tử.”

Chương 84: Có hứng thú cùng nhau đi giết người không?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn lại, khuôn mặt nghiêm nghị: “Luyện tập cho tốt, người cũng có thể làm được.”

Tên đệ tử đó lắc đầu, thấp giọng nói: “Đệ tử không dám so sánh với thiếu chủ, đệ tử không làm được.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Nam nhân làm sao có thể nói bản thân không làm được, không được cũng phải được.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ, không muốn làm thầy tu của phương trượng thì không phải là tu sĩ tốt, người nhất định có thể làm được.”

Lời nói vừa thốt ra.

An Mộng Quân nói: “Trường Sinh, lão tổ và gia gia người có thể ngăn cản được Hoang Cổ Thần Quốc và Ma chủ chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân không cần lo lắng, lão tổ và gia gia con uống thuốc rồi, không đúng, ăn linh đan rồi, đã là nam nhân bất khả chiến bại rồi.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng trên người Diệp Mặc Tà, Diệp Thần đợi mọi người đến bên mình: “Có hứng thú cùng nhau đi giết người không?”

Năm người Diệp Mặc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân cùng nhau đi ra, ánh mắt đồng loạt dừng trên người Diệp Trường Sinh, đồng loạt hô: “Tất cả đều tuân theo mệnh lệnh của thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh cảm nhận được khí thế ở trên người bọn họ, sắc mặt thay đổi: “Đi, đến Hoang Cổ Thần Quốc, chơi một trận quyết liệt với bọn họ.”

An Mộng Quân thấy Diệp Trường Sinh dẫn năm người rời đi, ngẩng đầu nhìn lên trời, tự lẩm bẩm nói: “Chiến Thiên, con của

chúng ta đã có thể một mình đảm đương một phía rồi.”

Lúc này.

Trên khoảng không.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, cơ thể của Diệp Thương Vân và Tiêu Bắc Huyền tách ra, lùi lại trăm trượng.

Khuôn mặt Tiêu Bắc Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Thương Vân: “Rốt cuộc người dùng đan dược gì, thời gian cường ép nâng cấp tu vi dài như vậy, tại sao không có phản phệ.”

Diệp Thương Vân nói: “Cường ép nâng cấp? Ta có thể nói cho người, lúc trước ta thật sự đột phá?”

Nói đến đây, ông dừng lại, tiếp tục nói: “Tiêu Bắc Huyền, đến đây, tiếp tục chiến đấu, linh khí không rỗng, sẽ không nhận thua.”

Tiêu Bắc Huyền hơi híp mắt, ánh mắt dừng trên thanh kiếm dài trong tay của Diệp Thương Vân: “Kiếm của người không tồi, lại còn có Kiếm Linh, nếu không phải là vì nó thì người thất bại từ lâu rồi.”

“Thật ngại quá, đúng lúc lại có.” Diệp Thương Vân thản nhiên nói, dừng một lúc: “Tiêu Bắc Huyền, hình như tình hình cường giả Hoang Cổ Thần Quốc các người và Hắc Thiên Quân không được tốt lắm nhỉ.”

Tiêu Bắc Huyền quay đầu nhìn lại, quả nhiên Diệp Trường Sinh mang người dẫn vào Hắc Thiên Quân, một kiếm một người, không đầu địch nổi.

“Diệp thiếu chủ, ta muốn chém người thành muôn mảnh.”

Tam Xích Kiếm phong trần, xã tắc nhuộm máu.

Một người cầm kiếm đâm máu, quét ngang ngàn quân, như đến chỗ không người.

Hắc Thiên Quân rất mạnh.

Là một trong những con át chủ bài của Hoang Cổ Thần Quốc.

Cũng là đội quân mà Tiêu Bắc Huyền tốn công sức bồi dưỡng ra, vì sự nghiệp thống trị Thần Quốc, lưỡi đao này không thể gãy.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh dẫn người điên cuồng tàn sát Hắc Thiên Quân, Tiêu Bắc Huyền xem ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Lão ta hận không thể ăn sống nuốt tươi Diệp Trường Sinh, ăn thịt hăn, uống máu hăn.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền lóe lên, lao về phía Diệp Trường Sinh, mới tiến lên trước chưa tới nghìn mét thì một bóng đen ngăn lão ta lại.

Diệp Thương Vân chặn ở trước mặt Tiêu Bắc Huyền: “Chạy đi đâu, người coi ta như không tồn tại đấy à?”

Trong bàn tay Tiêu Bắc Huyền xuất hiện một cái ấn vuông Kim Long, linh khí không ngừng vận chuyển, kim quang vô tận toát ra, lúc lão ta vung tay lên, kim ấn đánh về phía Diệp Thương Vân.

Kim ấn thôn thiên, uy chấn thiên khung.

Diệp Thương Vân huy kiếm ngăn cản, phát hiện Tiêu Bắc Huyền biến mất tại chỗ, sau đó nhào về phía Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh nhận ra khí tức nguy hiểm, hăn quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Bắc Huyền: “Đi, đến trận doanh của Ma tộc.”

Hăn vừa ra lệnh một tiếng.

Năm người đạp không lao đi, mang theo trường kiếm rỉ máu, nhào về phía trận doanh của Ma tộc.

Thấy một màn như vậy.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền dừng lại, ánh mắt rơi vào trận chiến của ba người Ma chủ, Quỷ Vô Song và Diệp Tiêu Huyền trên bầu

trời.

“Diệp thiếu chủ, rốt cuộc người cho bọn hắc ăn cái gì mà có thể giúp tu vi hai người bọn hắc đề thăng nhiều như vậy?”

Trên không trung, Diệp Tiêu Huyền lấy một địch hai, không hề rơi vào thế hạ phong, Ma chủ và Quỷ Vô Song đánh mãi không được, đã có chút nôn nóng rồi.

Trái lại, Diệp Tiêu Huyền giống như Kiếm Tiên, bóng dáng nhẹ nhàng di chuyển, kiếm khí vô lượng như sợi dây quấn quanh thân, nơi đi qua đều bị vòng xoáy kiếm khí chôn vùi toàn bộ.

Đừng nói là trong lòng Tiêu Bắc Huyền tràn ngập khó hiểu, mà đến cả Diệp Tiêu Huyền cũng vậy, từ khi phục dùng Hỗn Độn Linh Quả mà Diệp Trường Sinh cho, cả người ông trở nên vô cùng hưng phấn, linh khí trong cơ thể hùng hồn bá đạo, giống như dùng mãi không hết.

Cho dù có đại chiến ba ngày ba đêm với Ma chủ và Quỷ Vô Song, Diệp Tiêu Huyền thấy mình cũng sẽ không mệt mỏi.

Chương 85: Đi, diệt quốc đi!

Đã lâu không chiến một trận sảng khoái thế này, cũng đã lâu không kiên định được như vậy, loại cảm giác này cực thư sướng.

Im lặng trong khoảnh khắc.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền lóe lên, lao về phía Ma chủ và Quỷ Vô Song: “Ngân lão tổ bị thương nặng, Diệp gia có điều bất thường, không thể tham chiến.”

Ninh Vô Thiên xoay người nhìn về phía Tiêu Bắc Huyền: “Người có ý gì?”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Lui trước đã, bàn bạc kỹ hơn.”

Ninh Vô Thiên lộ vẻ thất vọng, ánh mắt nhìn về phía thuyền ma, thấy Diệp Trường Sinh dẫn người đang chém giết Ma tộc vô cùng ngẫu.

“Ma tộc rút khỏi trận chiến này.”

Dứt lời, bóng dáng lão ta lao về phía thuyền ma.

Diệp Trường Sinh rút kiếm quay đầu, nhận ra uy áp cường đại trong không trung: “Lui trước, đến Quỷ môn.”

Ma tộc thu quân, sáu người lại lao tới Quỷ môn chém giết.

Thấy một màn như vậy.

Sắc mặt Quỷ Vô Song đại biến, giận không kìm được nói: “Hắn là ma quỷ sao? Không có ai quản được hắn à?”

Lúc nói chuyện, nang ta đập không bay xuống, bàn tay ném ra từng luồng công kích, tốc độ nhanh vô cùng.

Diệp Trường Sinh giơ tay khua một kiếm, đón nhận sự tấn công của Quỷ Vô Song: “Về Kiếm Cung, nhanh!”

Trên không trung.

Diệp Tiêu Huyền thấy Quỷ Vô Song công kích Diệp Trường Sinh, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, Bạch Ngọc Kiếm trong tay vung lên, kiếm khí vô tận ngưng tụ, chỉ về phía Quỷ Vô Song.

“Khiến Trường Sinh bị thương, ta sẽ khiến người chôn vùi tại Kiếm Châu!”

Một kiếm hạ xuống, bóng dáng Quỷ Vô Song bị đánh bay ra ngoài cách đó cả mấy trăm trượng, máu tươi phụt ra từ trong miệng nàng ta.

Một giây sau.

Bóng dáng Quỷ Vô Song biến mất không thấy, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Quỷ môn, rời khỏi Kiếm Châu.”

Quỷ môn chạy.

Ma tộc rút.

Hoang Cổ Thần Quốc lui.

Từng bóng người biến mất phía chân trời, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta giật sùi gan.

Trước Kiếm Cung.

Ba người Diệp Trường Sinh, Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân đáp không rơi xuống, trên mặt chúng đệ tử đều là vẻ hưng phấn.

Không nghĩ tới thể lực bốn thương liên hợp tấn công Diệp gia, cuối cùng bọn hắn lại có thể hóa nguy thành an, quả thực chút khó tin, khiến cho người ta kích động không thôi.

Ánh mắt Diệp Thương Vân nhìn lướt qua trên người chúng đệ tử, giọng điệu hùng hồn: “Truyền lệnh xuống, đệ tử Kiếm Cung không được tự tiện rời khỏi Kiếm Châu.”

“Gia gia, chờ một chút!” Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng, sau đó tiếp theo nói: “Gia gia, Trường Sinh cho rằng đệ tử Kiếm Cung đã đến lúc ra ngoài Kiếm Châu rồi.”

Vẻ mặt Diệp Thương Vân mờ mịt, khó hiểu nói: “Trường Sinh, ý người là gì.”

Diệp Trường Sinh bình thần nói: “Lão tổ, gia gia bốn đại thế lực liên hợp tấn công Kiếm Cung, mỗi nguy trong lúc nhất thời có thể hóa giải, nhưng bọn hắc nhất định sẽ ngóc đầu trở lại.”

Nói đến đây, hắc cúi đầu, tiếp tục nói: “Khi ấy, bọn hắc sẽ dẫn theo càng nhiều thế lực và cường giả đến.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, ý của người là... Đuổi theo giết bọn hắc?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Giặc cùng đường nhất định phải giết, hiện tại thế lực bốn phương ai lo phận người này, đây chính là cơ hội tốt nhất cho chúng ta đánh bại từng phe.”

“Trường Sinh nói có lý!” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói xong, lại nói tiếp: “Hiện tại chúng ta đã đủ cường đại, đã có thể hóa giải kiếp nạn, nếu chúng ta yếu thế ngay từ đầu thì hiện tại Kiếm Cung đã bị giết, bọn hắc cũng sẽ không cho chúng ta cơ hội thở dốc.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ, ra lệnh đi.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người cảm thấy tấn công thế lực nào thì tốt?”

Vút.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, phi kiếm xuất hiện dưới chân, hắc ngự kiếm trên không, quay đầu nhìn về phía đám người Diệp Tiêu Huyền.

“Lão tổ, gia gia, đi, diệt quốc đi.”

Kiếm Châu.

Trên không trung.

Đại quân của Hoang Cổ Thần Quốc đang rút lui, sắc mặt Tiêu Bắc Huyền âm trầm, cảm xúc rất tệ, vốn tưởng liên hợp với Quỷ môn, Ma tộc cùng Huyết Tử Quân, là có thể thối mái tiêu diệt Diệp

gia.

Tuyệt đối không ngờ tới, lão lại phải quay đầu, Hắc Thiên Quân còn tồn thất nghiêm trọng.

Biên giới Kiếm Châu, Tiêu Bắc Huyền quay đầu nhìn về hướng Kiếm Cung, trên mặt lộ vẻ không cam lòng: “Diệp gia, ngày khác lão phu sẽ quay lại, thề phải huyết tẩy Kiếm Cung.”

Dứt lời, lão lại tiếp tục nói: “Truyền lệnh, đại quân nhanh chóng quay về Thần Quốc.”

Đúng lúc này.

Một luồng khí tức khủng bố truyền đến, sắc mặt Tiêu Bắc Huyền đại biến, không thể tin nói: “Diệp gia, các người muốn làm gì.”

Thống soái Hắc Thiên Quân nhận ra khí tức nguy hiểm truyền đến, vội vàng nói: “Lão tổ, cường giả của Diệp gia đuổi tới rồi.”

Tiêu Bắc Huyền nói: “Nhanh chóng rút lui.”

Lúc này, lão ta cảm thấy vô cùng giật mình, liên hợp với ba thế lực còn chẳng đánh bại được Diệp gia, hiện tại Diệp gia lại chủ động tấn công, Song Đế cùng đến, bọn hắn không hề có phần thắng.

Vút vút.

Vút vút.

Trên trời xanh, cường giả của Diệp gia ngự kiếm mà đi, tốc độ cực nhanh, giống như từng tia lao xuống từ trên chín tầng mây.

Chương 86: Dính vào là chết, gặp là tử vong

Thiên kiếm xuất cung, vắn đỉnh thiên khung.

Lần này, Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân vì tiêu diệt Hoang Cổ Thần Quốc mà huy động cả Thiên Kiếm Vệ của Kiếm Cung.

Nhìn khoảng cách đến phi hành khí của Hoang Cổ Thần Quốc càng ngày càng gần, Diệp Tiêu Huyền ghé mắt nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

“Trường Sinh, một khi bắt đầu trận chiến này, Kiếm Cung sẽ không còn đường lui.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một đường hàn quang vạn trượng sáng, giết hết thiên hạ có ngại gì? Lui một bước là vì nhân gian, tiến thêm một bước chính là U Minh, trận chiến này... thắng tiến không lùi.”

“Không tiêu diệt Hoang Cổ, cuối cùng cũng không thể quay về.”

Diệp Tiêu Huyền bị khí thế trên người Diệp Trường Sinh làm cho rung động: “Hay cho một câu không tiêu diệt Hoang Cổ, cuối cùng cũng không thể quay về, thanh kiếm Diệp gia ẩn giấu bấy lâu nay cũng đã đến lúc ra khỏi vỏ rồi.”

Diệp Thương Vân ở bên cạnh hăng hái không thôi, vô cùng khí phách: “Lão tổ, cứ giết là được.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Thương Vân: “Phải xem người có thể làm thế nào, khiêm tốn chút, chúng ta phải cho toàn bộ thiên hạ biết, Diệp gia chúng ta rất khiêm nhường.”

Diệp Thương Vân thì ào ào nói: “Ta cũng muốn khiêm tốn lắm, nhưng thực lực lại không cho phép mà.”

Nghe thế.

Diệp Trường Sinh nở nụ cười, người có thể tùy ý thay đổi giữa hai

hình thức cao ngạo lạnh lùng với biết chọc cười mới là cao thủ.

Diệp Thương Vân làm được rồi.

“Lão tổ, Hoang Cổ Thần Quốc được truyền thừa ngàn năm, liệu có báu vật gì không, chính là cái loại vô cùng lợi hại ấy.”

Diệp Tiêu Huyền suy nghĩ trong chốc lát: “Đương nhiên rồi, trước đó có Nhân Hoàng Ân mà Tiêu Bắc Huyền sử dụng, còn có Kinh Long Kiếm, Thiên Hỏa Liên, ta có biết đến ba báu vật này của Hoang Cổ Thần Quốc.”

Nói đến đây, ông lại tiếp tục nói: “Đúng rồi, Hoang Cổ Thần Quốc còn có một con thần thú hộ quốc, hình như là một con Cửu Đầu Hỏa Giao, là một sự tồn tại cực kỳ khủng bố.”

“Trường Sinh, người hỏi cái này làm gì.”

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ nghiêm nghị: “Nếu phải đi diệt nước, đương nhiên chúng ta phải biết người biết ta, ngoài ra cũng nên xem xem bọn chúng có thứ gì tốt, thuận tiện mang về Kiếm Cung.”

Giả ngẫu chỉ là khoảnh khắc, vô liêm sỉ mới đúng là mãi mãi.

Sắc mặt Diệp Tiêu Huyền hơi đổi: “Trường Sinh, người thật muốn diệt quốc sao, liệu có tàn nhẫn quá không, cơ mà ta thích.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ nói rất đúng, ta cũng thích. Thiên hạ này, không có đúng và sai, chỉ có mạnh và yếu, hôm nay nếu chúng ta nhỏ yếu, Hoang Cổ Thần Quốc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân thoáng thay đổi sắc mặt, đều không nói gì, Diệp Trường Sinh thành thực đến mức khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Cùng lúc đó.

Hoang Cổ Thần Quốc, trên sàn phi hành khí, Thống soái Hắc Thiên Quân trầm giọng nói: “Lão tổ, Diệp gia đuổi theo không rời, nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ không có cơ hội quay về Thần Quốc, mặt tướng bằng lòng dẫn quân ở lại ngăn chặn kiếm thị của Diệp

gia.”

“Được, Vũ Văn tướng quân vất vả rồi.” Tiêu Bắc Huyền trầm giọng nói.

Vũ Văn Tín: “...”

Nhìn Tiêu Bắc Huyền cùng vài tên cường giả rời đi, Vũ Văn Tín thấy chết không sờn, trầm giọng nói: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, đã đến lúc chúng ta tận trung với Thần Quốc, cho dù có bị diệt toàn quân, cũng phải tranh thủ thời gian cho lão tổ rút lui.”

“Giết.”

“Giết.”

“Giết.”

Hắc Thiên Quân đồng thanh hô to, gây chấn động cả bầu, không thể không nói, đội quân này đúng là được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh.

Chỉ trong chốc lát.

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, Diệp Trường Sinh dẫn đầu Thiên Kiếm Vệ xuất hiện, nhìn Hắc Thiên Quân ngăn cản trước mắt, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ bất ngờ.

Tiêu Bắc Huyền bỏ xe giữ soái, muốn dùng Hắc Thiên Quân ngăn cản bọn hắn, ý nghĩ này không khỏi quá buồn cười đi.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Lão tổ và gia gia đuổi bắt Tiêu Bắc Huyền, đại quân trước mắt cứ giao cho Trường Sinh.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Như vậy cũng được, các người cần rèn luyện, chiến với Hắc Thiên Quân sẽ mang đến sự trợ giúp rất lớn đối với các người.”

Nói xong, bóng dáng ông cũng biến mất tại chỗ, cùng Diệp Thương Vân lao vút lên không không, đuổi theo hướng Tiêu Bắc Huyền.

Vũ Văn Tín thấy hai vị cường giả cảnh giới Đế đều rời đi, khói mù

trên mặt tiêu tan, ánh mắt đờ phòng nhìn Diệp Trường Sinh.

Tuy không có cường giả cảnh giới Đế, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi.

Cảnh tượng xảy ra trước Kiếm Cung, một mình Diệp Trường Sinh ngăn cản bốn tên cường giả của Huyết Tửu Quán, đến giờ hãy như còn mới trong ký ức của hắn ta.

Trong mắt hắn ta, Diệp Trường Sinh là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, dính vào là chết, gặp là tử vong.

Lúc này, Diệp Trường Sinh nhìn Vũ Văn Tín, lạnh nhạt nói: “Dừng cảm nói ra suy nghĩ của người đi, dù cho giọng nói sẽ run rẩy.”

Vũ Văn Tín: “...”

Chương 87: Làm người vẫn nên khiêm tốn

Trên hư không.

Ba ngàn Hắc Thiên Quân đứng thẳng tắp, áo bào đen che trời, cười gió thét gào, khí thế không thể ngăn cản trên người đã tan biến.

Một mình Diệp Trường Sinh trấn áp cả ngàn quân.

Vũ Văn Tín trầm mặc, lên tiếng: “Giết, Hắc Thiên Quân, tử chiến!”

Có chút cảm giác rồi.

Ai cũng có giấc mơ nhiệt huyết rong ruổi chiến trường, tắm máu giết địch, Diệp Trường Sinh cũng từng có, trường kiếm kinh mộng, giang sơn như họa, giấc mơ hào kiệt bề ngể thiên hạ.

Bây giờ chiến đấu với Hắc Thiên Quân, tuy có hơi hiếp người, nhưng cảm giác này lại rất đúng chỗ.

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Kiếm Vệ nghe lệnh, rút kiếm, hung hăng chơi bọn hắc một võ.”

Sau khi dứt lời bóng người của hắn lóe lên, nhắc tay phần nộ chém một kiếm, dẫn đầu tấn công về phía Vũ Văn Tín.

Vũ Văn Tín là thống soái của Hắc Thiên Quân, tu vi đã đạt đến thánh cảnh tầng sáu, thấy kiếm quang hư không rơi xuống, cây thương chỉ thẳng nghênh đón kiếm quang chém xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang lớn truyền ra, vô số kiếm khí bắn ra, cơ thể Vũ Văn Tín bay ngược ra sau.

Bay một lượt là hơn trăm dặm.

Vũ Văn Tín cưỡng chế đứng vững người, không gian sau lưng vỡ nát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong

mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Vốn cho rằng Diệp Trường Sinh chỉ tấn công một đòn đã có thể giết hắn ta ngay lập tức.

“Ha ha, Diệp thiếu chủ, đây mới là thực lực thật sự của người, khi trước ở Kiếm Cung quả nhiên người đã sử dụng bí thuật.”

Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Người biết quá nhiều rồi.”

Vừa dứt lời, ba thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống, chỉ thẳng về phía Vũ Văn Tín, hắn ta phát giác kiếm uy khủng khiếp sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, trong đôi mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Ba thanh kiếm đồng loạt bay lên, kiếm khí như tấm lưới.

Một nỗi hoảng sợ từ sâu trong linh hồn chớp mắt bao phủ toàn thân.

Phập phập.

Kiếm quang lóe sáng, nhanh đến mức không thấy được hình dáng thanh kiếm, chỉ có từng luồng ánh sáng màu bạc, rồng bay phượng múa.

Ngay sau đó.

Cơ thể Vũ Văn Tín xuất hiện từng lỗ kiếm rậm rạp, kiếm khí màu bạc xẹt qua cơ thể, cả người thoát nhìn như gai nhím.

Ầm.

Tiếng nổ vang truyền ra, Vũ Văn Tín hóa thành sương máu lan tràn trên bầu trời, mãi cho đến thời khắc chết đi hắn ta cũng không dám tin, trình độ kiếm đạo của Diệp Trường Sinh lại khủng khiếp như vậy.

Vũ Văn Tín chết, cơ thể linh hồn đều bị hủy diệt, Diệp Trường Sinh nhìn về phía nhóm người Diệp Mặc Tà, khóe môi giương lên ý cười.

“Mặc Tà sư huynh, Diệp Thần, Diệt Đạo, tốc chiến tốc thắng, bảo

vật hoàng cung của Hoang Cổ thần quốc khẳng định không ít, cùng nhau đánh cướp...cùng nhau đoạt thôi.”

Lúc nói chuyện hần hơi nâng tay, một chiếc linh giới rơi trong lòng bàn tay, chính là linh giới của Vũ Văn Tín.

Hắc Thiên Quân phát hiện không tìm được bóng dáng của Vũ Văn Tín, trong lòng cảm thấy hoảng hốt, thêm vào Thiên Kiếm Vệ và nhóm người Diệp Mạc Tà tấn công quyết liệt, bọn hần hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Thường nói: Binh bại như núi đổ.

Sĩ khí của Hắc Thiên Quân lúc này rơi xuống ngàn trượng, bắt đầu hoảng loạn chạy bừa, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Không cần đuổi theo, tiếp tục đi về trước, đến Hoang Cổ thần quốc.”

Thân hình nhóm người Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi lóe lên, đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, hần giơ tay giao linh giới trong tay cho Diệp Yêu Nhi: “Yêu Nhi, tất cả linh giới lấy được tiếp theo sẽ do người bảo quản, đợt cuộc chiến này kết thúc hãy chia ra cho mọi người.”

Diệp Yêu Nhi nhìn linh giới trước mắt, hơi sửng sốt một lúc: “Yêu Nhi bảo quản trước cho thiếu chủ.”

Diệp Mạc Tà nói: “Trường Sinh, cuộc chiến này kết thúc, Diệp gia sẽ uy trấn Thiên Vực, đệ cũng vang danh thiên hạ.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Huynh trưởng, đệ không cầu danh, làm người vẫn nên khiêm tốn.”

Nói đến đây, hần khựng lại, tiếp tục lên tiếng: “Huynh trưởng, huynh có biết cảnh giới cao nhất khi làm người là gì không.”

Diệp Mạc Tà lắc đầu: “Không biết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh vừa ra cửa tất cả chim chóc trên núi đều tuyệt tích, tất cả con đường đều không có bóng người, đây chính là cảnh giới cao nhất khi làm người.”

“Đệ đã đặt cho mình một mục tiêu nhỏ, hễ là nơi đệ xuất hiện chính là khu cấm của kẻ địch, vào là chết.”

Nhóm người Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi bị lời nói của Diệp Trường Sinh làm cho chấn động, không dám tin câu này được thốt ra từ miệng của một hài tử mười tuổi.

So sánh như vậy, tầm mắt của Diệp Trường Sinh quá lớn quá lớn rồi, vượt xa tầm với của bọn hắn.

Một canh giờ sau.

Trên hư không.

Bóng dáng Tiêu Bắc Huyền dừng lại, quay đầu nhìn ra sau lưng: “Diệp gia đúng là âm hồn bất tán.”

Khựng lại một lúc, ông ta nói tiếp: “Mọi người chia ra rời khỏi, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Đế Đô.”

Ra lệnh một tiếng, mười lão giả đi theo tách nhau ra, đập không bay lên, nhanh chóng lao về phía chân trời.

Chương 88: Trống lôi âm

Khoảnh khắc này.

Tiêu Bắc Huyền vừa hồi hận lại phần nộ, tại sao Diệp gia cứ theo sát bọn hắn không buông?

Tấn công Kiếm Cung đâu phải chỉ có Hoang Cổ thần quốc.

Diệp gia chính là hung thú vẫn luôn ngủ say, là ông ta đã đánh thức con cự thú này, ông ta không dám tưởng tượng tiếp theo thần quốc sẽ gặp phải chuyện gì.

Trước mắt suy nghĩ duy nhất của ông ta chính là mau chóng trở về Hoàng Thành, như vậy cho dù Diệp gia đến, dựa vào thực lực của thần quốc vẫn có thể khiến bọn hắn có đi không về.

Bóng dáng Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân xuất hiện trên hư không, phóng thích thần thức, phát hiện nhóm người Tiêu Bắc Huyền chia ra bỏ chạy, hai người khẽ híp mắt, tầm mắt khóa chặt phương hướng Tiêu Bắc Huyền rời đi.

Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Lão tổ, tiểu tử Tiêu Bắc Huyền này bỏ chạy cũng nhanh thật.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Đừng coi thường hắn ta, người này tâm tư thâm độc, nhiều năm nay hắn ta vẫn âm thầm hoạt động sôi nổi, thực ra ta vẫn luôn lo lắng sau lưng hắn ta còn có người khác.”

Sắc mặt Diệp Thương Vân khẽ thay đổi: “Lời này của lão tổ có ý gì?”

Diệp Tiêu Huyền nghiêm túc nói: “Hi vọng chỉ là suy đoán của ta.”

Hoang Cổ thần quốc.

Hoàng cung.

Cơ thể Tiêu Bắc Huyền từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trên quảng trường, ngay sau đó Tiêu An Bình bước ra khỏi ngự thư phòng.

Thấy Tiêu Bắc Huyền đứng ở quảng trường, nhanh chóng bước lên, khom người vái chào: “An Bình bá kiến lão tổ.”

Vốn dĩ hẳn ta muốn hỏi tại sao lão tổ đột nhiên trở về, nhưng thấy sắc mặt Tiêu Bắc Huyền khó coi, lời đến bên môi lại nuốt ngược về.

Tiêu Bắc Huyền nói: “An Bình, Diệp gia đến, hạ chỉ chống địch.”

Nét mặt Tiêu An Bình ngơ ngác, không phải thần quốc và Ma chủ, Quỷ môn, Huyết Tửu Quán cùng tấn công Diệp gia sao?

Sao lại bị Diệp gia đuổi giết đến tận cửa vậy?

Giờ phút này, Tiêu An Bình hoàn toàn là đáng vẻ không biết cũng không dám hỏi.

Tiêu Bắc Huyền nghiêng mắt nhìn Tiêu An Bình, thấy hẳn ta đang chần chừ: “Còn chờ gì nữa, cường giả Diệp gia sắp đến ngoài Hoàng Thành rồi.”

Tiêu An Bình gật đầu, vội vàng đứng dậy rời đi, thời gian khoảng chừng một nén nhang, trên bầu trời Hoàng Thành, tiếng trống trận nổi lên khắp nơi, vang vọng khắp đỉnh Cửu Thiên.

Trống trận vang trời, mãnh liệt như sấm sét.

Trong Hoàng Thành, tất cả các tu sĩ đều đang khiếp sợ...

Trống lời âm.

Vậy mà lại là trống lời âm.

Nghe nói từ khi Hoang Cổ thần quốc được xây dựng đến nay, trống lời âm chỉ từng vang lên hai lần, lúc này coi như là lần thứ ba.

Mỗi lần dùng trống lời âm, Hoang Cổ thần quốc mây gió ngập trời, cường giả tề tựu đông đảo, đồng thời cũng cho thấy rõ Hoang Cổ thần quốc có cường giả kéo đến.

Tu sĩ trong thành đều ở trạng thái ngơ ngác, trong số các thế lực ở

Thiên Vực, Hoang Cổ thần quốc có thực lực không tệ.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn không ngừng phát triển, Cường Vực đang điên cuồng mở rộng, sao lại có thể lực lựa chọn đại chiến với thần quốc vậy.

Rốt cuộc là thế lực nào ngông cuồng như vậy?

Chính vào lúc nhóm tu sĩ đang mờ mịt, trên hư không, từng bóng người lướt qua, tốc độ cực nhanh chỉ để lại tàn ảnh.

“Nhiều cường giả tập trung ở đỉnh thành trì như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện lớn, muốn qua đó xem thử quá.”

“Đi mau, cuộc chiến Đế cảnh chúng ta đi xem sẽ bị uy lực còn sót lại nghiền nát, ta vẫn còn muốn sống thêm mấy năm.”

“Mạng quan trọng hơn, mau rút thôi!”

Hai người nhanh như chớp biến mất không thấy bóng dáng.

Giờ phút này.

Nội viện hoàng cung.

Trước một tòa cung điện, bóng dáng xinh đẹp của Cổ Hàn Nguyệt xuất hiện nhìn về phía cửa thành.

“Trống lôi âm, thần quốc làm sao vậy, lẽ nào còn có người dám khiêu khích uy nghiêm thần quốc?”

Vừa nói xong, một bóng người xuất hiện bên cạnh Cổ Hàn Nguyệt, người đến không phải ai khác chính là Tiêu Hạo.

Cổ Hàn Nguyệt thấy Tiêu Hạo xuất hiện: “Hạo nhi, có cường địch đến thần quốc, con đi xem thử, tranh giành lập công, đến khi đó mẫu phi có thể tranh nhiều tài nguyên hơn cho con trước mặt bề hạ.”

Tiêu Hạo khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ kiên định: “Mẫu thân yên tâm, hài nhi nhất định chém cường địch, lập chiến công.”

Vừa dứt lời, hai chân hắn ta chạm đất, đập không bay lên, hoá thành lưu quang biến mất.

Ngoài thành Hoang Cổ.

Hai người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân đến, hai mươi người nhóm Diệp Hàn Vân, An Mộng Quân theo sát phía sau Diệp Thương Vân.

Bọn hắn đứng lơ lửng trên không, nhìn thành trì nguy nga hùng vĩ trước mắt, Diệp Tiêu Huyền lên tiếng: “Cách biệt trăm năm, không ngờ hoàng đô Hoang Cổ thần quốc đã là lâu quỳnh gác ngọc che trời, thật khí phách.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ thích thì sau khi tiêu diệt, lão tổ có thể sống ở đây một khoảng thời gian.”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, cười nói: “Chỉ là có chút cảm khái thôi, ổ vàng ổ bạc cũng không bằng cổ mộ của ta, ở đó các người không thể tưởng tượng được niềm vui của ta đâu.”

Chương 89: Ta vào địa ngục, Diêm Vương dám nhận sao

Vừa dứt lời.

Tiêu Bắc Huyền, Tiêu An Bình từ trên thành trì nhanh chóng lao xuống, mười bóng đen theo sau bọn hắn, hai người trong đó vậy mà lại sở hữu tu vi Đế cảnh.

Ngay cả Tiêu An Bình cũng có thực lực Đế cảnh tầng một.

Diệp Tiêu Huyền nhìn nhóm người trước mặt, sắc mặt khế thay đổi: “Thế trận mạnh mẽ quá, át chủ bài của Hoang Cổ thần quốc thật sự không ít.”

Diệp Thương Vân mặt trầm như nước: “Thế trận hơi mạnh một chút, muốn diệt quốc sẽ có độ khó.”

Nói đến đây ông ấy khựng lại, nghiêng mắt nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, sao ta lại có cảm giác đưa dê vào miệng cọp nhỉ.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Sợ rồi?”

“Không phải rất sợ...sợ, sợ, sợ chứ!” Giọng nói Diệp Thương Vân khế run, lúc nói chuyện kiểm khí bao quanh toàn thân, như gặp phải đại địch.

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Chịu đựng.”

Lại không biết trong lòng ông ấy cũng cực kì kinh hãi, thế trận ra quân của Hoang Cổ thần quốc trước mắt quả thật có chút khủng khiếp.

Không chỉ như vậy, còn có hơi thở cường giả cuộn cuộn không dứt ngừng tụ về phía Hoàng Thành.

Nói không hoảng là giả thôi.

Nhưng cho dù hoảng cũng phải nói với bản thân đừng sợ, ngày mai sẽ tốt hơn.

Lúc này.

Tay áo Tiêu Bắc Huyền cuộn lên, tiếng như sấm sét: “Diệp Tiêu Huyền, hoan nghênh đến Hoang Cổ thần quốc, nói đi các người muốn chết với tư thế gì.”

Diệp Tiêu Huyền thản nhiên nói: “Tư thế ta muốn, người không cho được.”

Tiêu An Bình trầm giọng nói: “Lão tổ, đừng phí nước bọt với bọn hăn nữa, giết bọn hăn trước rồi giết thiếu chủ Diệp gia.”

Tiêu Bắc Huyền khẽ gật đầu, vừa muốn mở miệng lên tiếng, từng bóng người xuất hiện trên bầu trời cạnh Hoàng Thành, dáng vẻ người đến chặt vật đến cực điểm, một cánh tay biến mất không thấy đâu.

“Bệ hạ, đi mau, Diệp Trường Sinh đến rồi.”

Tay áo Tiêu An Bình tung bay, chớp lấy người vừa đến ném bay ra ngoài, giận không kiềm được nói: “Phế vật, chỉ là một thiếu chủ Diệp gia lại khiến người kinh hoảng như vậy.”

Người đến không phải ai khác chính là thành chủ thành Hoang Vân, đang làm thành chủ ở một thành trì cách Hoàng Thành gần nhất, có thể thấy sự coi trọng của Tiêu An Bình dành cho hăn ta.

Nhưng một câu nói của hăn ta sẽ làm loạn quân tâm, sao Tiêu An Bình có thể tha cho hăn ta được?

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh đi đầu dẫn dắt Thiên Kiếm Vệ xuất hiện, tầm mắt lướt qua nhóm người Tiêu Bắc Huyền, đi về phía Diệp Tiêu Huyền.

“Trường Sinh, đối thủ rất mạnh, có phải chúng ta đến sai rồi không.”

Diệp Trường Sinh thản nhiên cười nói: “Không, chúng ta đến vừa đúng lúc, diệt quốc, ta, nhất định phải tiến hành, kẻ nào ngăn cản giết kẻ đó.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Tiểu tử ngươi...ta thật không hiểu nổi, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao, trận chiến này phần thắng không lớn.”

Thường nói, xe đến trước núi, tuột dây xích. Thuyền đến đầu cầu, tự nhiên chìm.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh: “Lão tổ, gia gia, nhân định thắng thiên, chơi hăn ta, không thương lượng. Một lần chơi không chết, vậy thì chơi thêm mấy lần nữa.”

Diệp Tiêu Huyền: “...”

Ngay phía trước, Tiêu Bắc Huyền thấy Diệp Trường Sinh đến, hung tợn nói: “Diệp thiếu chủ, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta, Diệp Trường Sinh, vào địa ngục Diêm Vương dám nhận sao?”

Ngoài thành Hoang Cổ.

Nhóm người Tiêu Bắc Huyền nghe thấy câu nói của Diệp Trường Sinh, bật cười điên cuồng không ngớt, bọn hăn tung hoành thiên hạ bao nhiêu năm nay.

Đã gặp qua không ít người kiêu căng, nhưng kiêu ngạo như Diệp Trường Sinh lần đầu mới thấy.

“Diêm Vương không dám nhận?”

“Ta nhận?”

Một giọng nói truyền ra từ trong thành, trong chớp mắt một bóng người xuất hiện bên cạnh Tiêu Bắc Huyền, Tiêu An Bình.

Người đến không phải ai khác, chính là Tiêu Hạo.

“Bái kiến lão tổ, phụ hoàng.”

Tiêu Bắc Huyền nhìn thoáng qua Tiêu Hạo: “Hạo nhi, người lui xuống về thành đi, người không nên tham gia vào chuyện này.”

Tiêu Hạo khẽ nhướn mày kiếm, trầm giọng nói: “Lão tổ, Diệp thiếu chủ kiên cường như thế, Hạo nhi xin xuất chiến giết giặc, chém chết Diệp thiếu chủ, lập công cho thần quốc.”

Tiêu Bắc Huyền còn chưa kịp nói chuyện, Tiêu An Bình bên cạnh đã lên tiếng: “Lão tổ, cảnh giới Hạo Nhi tăng lên không yếu hơn Diệp thiếu chủ, có thể để hắn thử xem.”

“Muốn chết thì người cứ đi đi.” Tiêu Bắc Huyền lạnh lùng nói, sau đó lại lên tiếng: “Kiếm Cung khi trước, một mình Diệp Trường Sinh đơn độc chiến đấu một đế, sau đó giết thống soái Hắc Thiên Quân, Hạo nhi có thực lực đó sao?”

Tiêu An Bình: “...”

“Ta không tin, Diệp thiếu chủ không thể mạnh như vậy được.” Tiêu Hạo không tin: “Lão tổ, khí tức trên người hắn rõ ràng chỉ có Thánh cảnh.”

Sau khi dứt lời.

Bóng dáng hắn ta đột ngột lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

“Diệp thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

“Là người à, đã lâu không gặp.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Tiêu Hạo lại lên tiếng: “Hôm đó để người may mắn trốn thoát, hôm nay trước thần quốc nhất định khiến máu người văng cao ba trượng.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Gió lớn quá... không nghe rõ... ha ha.”

Chương 90: Ta đã nói xong, các người ai phản đối?

Chuyện tan vỡ nhất trên đời chính là người nói lời hùng hồn, mà đối phương chỉ đáp lại một câu “ha ha”.

“Diệp Trường Sinh, chịu chết đi!” Tiêu Hạo phẫn nộ gầm lên, sau lưng xuất hiện một vòng mặt trời đỏ, ngưng tụ ánh lửa chói mắt trên hai nắm tay.

Tầm mắt Tiêu Bắc Huyền nhìn về phía Tiêu Hạo: “Đã biết Hạo nhi gặp được kỳ ngộ ở khu rừng Vô Tận từ sớm, nhưng không ngờ hẳn lại che giấu sâu như vậy.”

Tiêu An Bình vội nói: “Lão tổ, Hạo nhi đã là Thánh giả tầng ba, còn mạnh hơn thiên hỏa khi trước, tin rằng hẳn nhất định có thể đánh bại Diệp Trường Sinh.”

Tuổi trẻ quá điên cuồng, ni cô cũng điên cuồng.

“Chỉ như vậy?” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Tiêu Hạo, khựng lại sau đó nói: “Thứ người biết hình như ta cũng biết.”

Vừa dứt lời.

Hỏa linh bảy màu trong cơ thể hẳn xuất hiện, vận hành cửu nhật phần thiên quyết, không gian sau lưng hóa thành một vùng biển lửa.

Kim ô ngưng tụ ra lớn hơn mặt trời đỏ của Tiêu Hạo gấp mấy lần.

Ngay sau đó.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh bay lên, vung một quyền về phía Tiêu Hạo, bóng người nhìn xuống dưới, trên nắm tay khổng lồ bắn ra ánh lửa, xuất hiện một lớp găng tay màu đen.

Phía xa.

Tiêu Bắc Huyền khẽ híp mắt, hung tợn nói: “Hỏa linh bảy màu,

quả nhiên đã bị hấn lấy.”

Khựng lại một lúc, sắc mặt ông ta bỗng dưng thay đổi, vội vàng nói: “An Bình, bảo Hạo nhi trở về, hấn không phải đối thủ của Diệp Trường Sinh.”

Tiêu An Bình không kịp lên tiếng, trên hư không, hai bóng người đã va chạm nhau, ánh lửa phần thiên che khuất bầu trời.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ truyền ra, cơ thể Tiêu Hạo biến mất không thấy đâu.

Trong ánh lửa lan tràn xuất hiện một luồng sương máu.

Một quyền đánh bại ngay lập tức.

Nổ thành mảnh vụn.

Mẹ nó chứ, Trường Sinh rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Diệp Thương Vân thầm nói trong lòng, nghiêng mắt nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, Trường Sinh thật sự là cảnh giới Thánh giả tầng sáu sao?”

Diệp Tiêu Huyền gật đầu, cau chặt mày: “Cảnh giới không vấn đề, tại sao lại khựng khiếp như vậy hấn có liên quan đến công pháp mà hấn tu luyện.”

Nói đến đây, ông ấy khựng lại một lúc rồi lên tiếng: “Không ngờ trình độ kiếm đạo của tiểu tử này nghịch thiên, ở phương diện thể tu và quyền tu cũng có thành tích, thật đúng là nhân tài toàn diện chính cống.”

Diệp Thương Vân nói: “Đúng vậy, ta cũng có hơi hâm mộ tiểu tử này rồi.”

Diệp Tiêu Huyền liếc nhìn Diệp Thương Vân: “Sự mạnh mẽ của hấn vượt qua tưởng tượng của ta, người thì thôi đi, tư chất có hạn.”

Ngay sau đó ánh lửa biến mất trên hư không, Diệp Trường Sinh thu lại khí tức, nhìn Tiêu Bắc Huyền phía trước, bình tĩnh thản nhiên.

“Còn ai nữa!”

Tiêu An Bình thấy Tiêu Hạo bị giết, gương mặt dữ tợn khủng khiếp, giận không kiềm được nói: “Diệp Trường Sinh, trầm nhện người lâu rồi.”

“Giết hoàng nhi của trẫm, ta diệt cả tộc người, nói diệt tộc người nhất định sẽ diệt cả tộc người.”

Diệp Trường Sinh mỉm cười thản nhiên: “Diệt tộc ta, vừa hay ta cũng đến để diệt quốc, chúng ta cứ xem là ai diệt ai.”

“Ta đã nói xong, các người ai phản đối?”

Tiêu An Bình quay đầu nhìn về phía Tiêu Bắc Huyền, ông ta khẽ gật đầu: “Giết, Diệp gia, một người cũng không giữ lại.”

Nghe vậy.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh lùi ra sau, đến bên cạnh Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, bắt đầu đi!”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Xem người lợi hại kia, vừa nảy hung hăng như thế, sao giờ lại nhát rồi?”

“Nhát!” Diệp Trường Sinh kinh ngạc, không ngờ Diệp Tiêu Huyền lại nghĩ hèn như thế: “Lão tổ, nhát không hề tồn tại đâu, nam nhân có thể không đẹp trai nhưng nhất định phải cứng, cái loại đầu lớn đầu nhỏ đều phải cứng đấy.”

“Làm nam nhân nhất định phải tàn nhẫn, cho dù đánh rắm cũng phải vang hơn người khác.”

Vừa dứt lời, bóng người của hắn lóe lên, đột ngột lao ra phía trước, trong lúc di chuyển sát khí khủng khiếp bắn ra quanh người.

“Tiểu tử này sao lại mạnh động thế?”

“Lão tổ, làm thôi!”

“Thiên Kiếm Vệ nghe lệnh, kết trận, kiếm giết thiên hạ!”

Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thiên Vân lần lượt lên tiếng, hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ, mang theo ánh kiếm vô lượng xông về trước.

Khoảnh khắc này.

Diệp Trường Sinh điên cuồng lao đi trên con đường lợi hại.

Tục ngữ nói rất hay, thực lực là một loại thuốc tốt có công hiệu gan dạ.

Nếu không như thế tại sao Diệp Trường Sinh dám xông đến chém giết nhanh như vậy? Cả đường tia lửa mang theo sấm sét.

Hoang Cổ thần quốc.

Hoàng cung.

Trước một tòa cung điện, Cổ Nguyệt Hàn biến sắc, khàn giọng hét: “Diệp Trường Sinh, người giết con ta, thù này không đội trời chung, ta nhất định khiến người trả lại gấp ngàn lần, vạn lần.”

Tiếng gào thét phẫn nộ truyền ra, bóng hình xinh đẹp của Cổ Nguyệt Hàn biến mất trước cung điện, bay ra ngoài thành Hoang Cổ.

Vào lúc này.

Nơi sâu nhất trong hoàng cung.

Dưới mặt đất, trong địa cung tăm tối, một ông lão gầy như que củi chậm rãi mở mắt, hai tay khẽ giơ lên trên, đốm lửa hiện ra trên mười ngón tay như thể tinh linh nhảy nhót.

Chương 91: Hao tổn cực lớn

Soạt.

Cánh tay ông lão hơi nâng lên, đốm lửa ở đầu ngón tay bay ra, cả địa cung chớp mắt rực sáng, ánh lửa chiếu rọi địa cung sáng tỏ như ban ngày.

Người này tên là Tiêu Vô Cực.

Sự tồn tại mạnh nhất của Tiêu gia, nhiều năm nay vẫn luôn bề quan trong địa cung.

Không vì lý do nào khác, mục đích Tiêu Vô Cực ở địa cung là để trấn áp long mạch dưới đất.

Trấn áp chỉ là thủ đoạn, ý đồ chân chính là muốn có được long mạch dưới lòng đất.

Ban nãy dưới lòng đất bỗng nhiên dị động, nếu không ông ta sẽ không thức tỉnh.

Ngay sau đó.

Bóng dáng Tiêu Vô Cực lóe lên, xuất hiện trong trung tâm địa cung, khẽ hí mắt chăm chú nhìn long mạch phía trước, trên gương mặt lóe lên vẻ kinh hãi.

“Tại sao long mạch lại gắt gỏng như vậy?”

Trong mấy trăm năm nay, ông ta chưa từng thấy long mạch có tình huống như vậy.

Ầm.

Ầm.

Rồng kêu động trời, quanh quẩn trong địa cung.

Long uy khủng khiếp bắn ra, bóng dáng Tiêu Vô Cực mãnh liệt lùi về sau, long uy quá mạnh, chấn động khiến huyết khí sôi trào.

“Thần long thức tỉnh, trời độ thần quốc, sau lần này thần quốc sẽ vô địch, lão phu sẽ sáng lập thần thoại.”

Tiêu Vô Cực trầm giọng nói, ánh mắt nhìn chăm chăm long mạch, mong chờ sự thay đổi tiếp theo của nó.

Ngoài thành Hoang Cổ.

Trong hư không.

Đại chiến bắt đầu, gió thổi mây bay.

Sát khí cuộn cuộn bằng bạc, tràn ngập trên bầu trời.

Tầm mắt Tiêu Bắc Huyền nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “An Bình, người chém chết Diệp Trường Sinh, trên người hẳn nhất định có bí bảo, vật này nhất định sẽ thuộc về thần quốc ta.”

“Diệp Trường Sinh giết hoàng nhi ta, không giết hẳn ta thề không làm người.” Tiêu An Bình phẫn nộ nói, cơ thể đạp không bay lên, không biết lúc nào trong lòng bàn tay đã xuất hiện thanh kiếm.

Kiểm dài ba tấc, cự long vây quanh, tản ra sát ý chấn động hồn phách.

Kiểm chỉ vào Trường Sinh, sát ý vô biên.

Tiêu An Bình giận dữ nói: “Diệp Trường Sinh, người sẽ hối hận vì việc làm của mình.”

Bóng dáng Diệp Trường Sinh dừng lại: “Ta sẽ không làm chuyện khiến mình hối hận, ta chỉ làm chuyện khiến người hối hận thôi.”

Vừa dứt lời, tâm thần hắn khẽ động, thúc đẩy chiến giáp Chúc Long, bốn thanh kiếm Tru Tiên xuất hiện, quanh quẩn quanh người.

“Chơi kiếm, ta sẽ khiến người chết có tiết tấu.”

Lần này đối mặt với Tiêu An Bình Đế cảnh, hắn không phóng thích kiếm trận Tru Tiên, mà là bố trí kiếm trận chờ Tiêu An Bình nhảy vào.

Kiểm trận phóng ra ngoài, uy lực có hạn.

Muốn giết chết cường giả Đế cảnh ngay lập tức, với thực lực hiện nay của hắn vẫn không thể làm được, Ngân Cổ Thông chính là ví dụ tốt nhất.

Nhưng bố trí kiểm trận Tru Tiên lại khác, một vị thánh nhân bố trận, không có bốn thánh nhân liên thủ sẽ không thể phá được.

Trong kiểm trận huyền diệu biến ảo quỷ dị, sát cơ vô tận, vạn phần hung hiểm. Nếu không phải thánh nhân thiên đạo, cho dù là Đại La Kim Tiên một khi vào trận này lập tức hóa thành tro bụi.

Thánh nhân trong đó không phải cường giả Thánh cảnh.

Cho nên Diệp Trường Sinh tin chắc, chỉ cần Tiêu An Bình tiến vào kiểm trận, sẽ lập tức khiến hắn ta tan thành mây khói.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng trên không, ánh mắt nhìn về phía Tiêu An Bình: “Đến đây, vào đó giết ta!”

Tiêu An Bình ổn định cơ thể, chăm chú quan sát kiểm trận Tru Tiên phía trước: “Diệp Trường Sinh, muốn dụ trẫm vào kiểm trận, người thấy trẫm ngốc lắm sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lẽ nào người không ngốc? Nếu người không ngốc sẽ trở mặt nhìn hoàng nhi của mình chết trước mặt người sao?”

Thấu tim.

Quá thấu tim.

Chỉ một câu đơn giản giống như đã xé rách vết thương của Tiêu An Bình rồi xát muối lên đó.

“Diệp Trường Sinh, người muốn chết mà!” Tiêu An Bình phẫn nộ không kiềm được, sau đó lại lên tiếng: “Chỉ là một kiểm trận có thể làm gì được trẫm?”

Vừa dứt lời, bóng người bay lên, đập không lướt về trước hóa thành tàn ảnh tiến vào kiếm trận Tru Tiên.

Trong mắt Tiêu An Bình, hành động này của Diệp Trường Sinh chính là con chuột vác đao, tìm mèo khắp phố, tự dâng đến cửa chịu chết.

Sau khi vào kiếm trận.

Tiêu An Bình dữ tợn nói: “Diệp Trường Sinh, kiếm trận này rất mạnh nhưng người còn quá trẻ, lẽ nào không phát hiện linh khí trong cơ thể người mất đi rất nhanh sao?”

“Không đến một chung trà, linh khí của người sẽ không chống đỡ nổi kiếm trận này, đến khi đó trăm giết người một kiếm là đủ rồi.”

Diệp Trường Sinh không ngờ Tiêu An Bình lại để ý đến chuyện này, thực ra khi trước hắn đã phát hiện, phóng thích kiếm trận Tru Tiên ra ngoài sẽ hao tổn linh khí cực lớn.

Nhưng vậy thì thế nào?

Hao tổn cực lớn?

Ngại quá phải khiến Tiêu An Bình thất vọng rồi.

Linh khí lần trước mười vị sư phụ tiện nghi của Diệp Trường Sinh để lại, hắn vẫn còn phong ấn trong Hồn Động thần kiếm, khi xung kích Thánh cảnh có dùng một ít, còn dư lại muốn chống đỡ kiếm trận Tru Tiên đến nửa năm vẫn còn được.

Chỉ là không biết Tiêu An Bình có thể kiên trì thời gian dài như vậy không?

Diệp Trường Sinh rất muốn biết.

Chương 92: Chỉ là bắt đầu thôi

Tiêu An Bình ở trong kiếm trận, quan sát xung quanh, trong lòng cực kì kinh hãi: “Đây...đây là kiếm trận gì?”

Trong kiếm trận tầm tối giờ tay chẳng nhìn thấy năm ngón, đột nhiên có tia sét lóe sáng, đất trời rung chuyển, lóa mù mắt Tiêu An Bình.

Một bên khác, sấm sét cuồn cuộn, đá lớn lăn lốc nghiền ép, mặt đất rung chuyển, khiến lòng can đảm vỡ vụn, ôm đầu hét thảm.

Cơ thể Tiêu An Bình xoay chuyển lại trở thành một vùng biển sáng rực lửa, ánh lửa vạn trường, sương mù bốc lên, càng hiện rõ thanh thế kinh người hơn so với khi trước.

Điều khiến hắn ta cảm thấy rất bất ngờ...là linh khí của kiếm trận không hề có chút dấu hiệu suy yếu, đã xảy ra chuyện gì?

“Ai kia, hãy tHỏa mái hưởng thụ sự hầu hạ tiếp theo đi, là người đầu tiên chết trong kiếm trận Tru Tiên, người nên cảm thấy vinh hạnh.”

Tiêu An Bình cố gắng ra vẻ bình tĩnh: “Diệp Trường Sinh, linh khí của người không thể hùng hậu như vậy, trầm đợi đến khi linh khí của người kiệt quệ.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Linh khí giống như... kênh đào, chỉ cần nặn một chút vẫn sẽ có thôi.”

“Ta diệt thần quốc chắc rồi, thần cũng không cản nổi, ta nói đấy.”

“Giết người, chỉ là bắt đầu thôi!”

Ở bên trên không trung.

Ánh sáng vạn trường, khiến lòng người khiếp sợ.

Diệp Tiêu Huyền và Tiêu Bắc Huyền chiến đấu với nhau kịch liệt, cả hai người đều là Đế Cảnh, bất cứ nơi nào bọn họ đi qua đều

truyền ra sức công kích đáng sợ.

Không gian sụp đổ chôn vùi, hoàn toàn biến thành hư vô.

Đại chiến gây chấn động đến đời núi lấp biển.

Một mình Diệp Tiêu Huyền chống lại Tiêu Bắc Huyền, thành thạo điều luyện, không rơi vào tình thế bất lợi chút nào, nhưng nếu như ông ấy muốn giết chết hẳn ta thì vẫn có chút khó khăn.

Oành.

Tiếng nổ lớn truyền đến, bóng dáng của hai người bay ra ngoài, cách xa trăm mét mới từ từ ổn định lại bóng dáng.

Tiêu Bắc Huyền giễu cợt nói: “Diệp lão tổ, ta chưa hề nghĩ đến người lại dám tiến vào Thần quốc của ta. Hôm nay, ta sẽ để cho người tận mắt nhìn các đệ tử trong tộc, tất cả đều bị chôn vùi dưới thành Hoang Cổ này.”

“Đây sẽ chính là nơi chôn xương của các người, người tới bao nhiêu thì ta giết bấy nhiêu.”

Diệp Tiêu Huyền trầm mặt xuống như nước: “Chuyện này, thì quay trở về đi tiểu rồi súc lại miệng đi. Khẩu khí lớn như vậy, không sợ nát đầu lưỡi sao.”

Tiêu Bắc Huyền giận quá hóa cười, nghiêm nghị nói: “Diệp lão tổ, người cho rằng Thần quốc đã được thừa kế nhiều năm như vậy, mà chỉ có chút nội tình này ở trước mặt người thôi sao?”

“Khinh thường Thần quốc chính là quyết định ngu xuẩn của các người, người quay người nhìn xem.”

Diệp Tiêu Huyền quay đầu nhìn lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong khoảng không ở trước mặt. Đám người của Thiên Kiếm Vệ, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân, Diệp Kinh Vân đều đã rơi vào thế bất lợi.

Ngoài Tiêu Bắc Huyền và Tiêu An Bình ra thì Hoang Cổ Thần Quốc vẫn còn có hai vị Đế Cảnh khác. Nếu hai người này liên thủ với nhau thì Diệp Thương Vân sẽ không thể chống đỡ nổi.

Mặc dù như thế.

Xung quanh thành Hoang Cổ vẫn có liên tục không ngừng cường giả tập trung về phía Đệ đồ. Diệp Tiêu Huyền biết Tiêu Bắc Huyền không thể giết được ông ấy, mục đích chỉ là khiến ông phân tâm mà trở nên vô dụng thôi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, người của Diệp gia thực sự sẽ bị chôn vùi dưới thành Hoang Cổ này mất.

Tiêu Bắc Huyền hung dữ cười nói: “Diệp lão tổ, chờ sau khi tất cả đều ngã xuống, ta sẽ từ từ chơi với người.”

Thân hình của Diệp Tiêu Huyền lóe lên, quét qua một bên, mang theo vô tận kiếm khí xẹt qua bầu trời.

“Muốn đi, lão phu đã đồng ý chưa?” Tiêu Bắc Huyền trầm giọng nói, bóng dáng của ông ta xuất hiện ở trước mặt Diệp Tiêu Huyền, rồi ngăn lại.

“Muốn cứu bọn họ, chớ vọng tưởng.”

Khi giọng nói cất lên, một sức mạnh dã thú đáng sợ xuất hiện, bao phủ toàn bộ bầu trời của Hoang cổ Thần quốc.

Một lúc sau.

Trong hoàng thành, ánh lửa vạn trượng vọt lên trời, giống như một cột lửa, cắm ngang giữa trời và đất.

Xì xì.

Xì xì.

Thú uy bao phủ, che khuất cả bầu trời.

Trên bầu trời của hoàng thành, Hỏa Giao chín đầu xuất hiện, thân hình cao trăm trượng nằm ngang ở trên hư không, khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, sắc mặt thay đổi: “Con mẹ nó, đây là con rắn sao? Lão tử ta làm người hai đời rồi, mà đây là lần

đầu tiên ta nhìn thấy một con rắn sống lớn như vậy.”

Thế giới này... Thật điên cuồng, khiến người khác phải đau lòng.

Vù.

Lưỡi của Hỏa Giao chín đầu phun ra thụt vào, nọc độc chảy dọc theo khớp miệng, trông vô cùng ghê tởm.

Nhìn thấy nó lao thẳng về phía trước, nước dãi bay tung tóe, xông vào trong đám đệ tử của Diệp gia, đồng tử của Diệp Trường Sinh co rút lại, lạnh lùng nói: “Đây thực sự là một hành động khiến người khác phải ghê tởm.”

Oanh.

Âm thanh va chạm truyền ra, bóng dáng của Thiên Kiếm Vệ bay ra phía sau, ngổn ngang lộn xộn, từng ngụm máu tươi từ miệng phun ra.

Chương 93: Thở biến thân đáng sợ

Một lúc sau.

Hỏa Giao chín đầu dường như bị máu tươi kích thích, bay lượn lên trên khoảng không trung và lao thẳng về phía của An Mộng Quân.

Nhìn thấy cảnh này.

Bóng dáng của Diệp Trường Sinh chuyển động, hóa thành một tia sáng vội vàng lao về phía Hỏa Giao chín đầu kia.

Về mặt Tiêu Bắc Huyền hưng phấn, nhìn Diệp Tiêu Huyền, ngạo mạn nói: “Thần thú Hộ quốc đã ra ngoài, các người cứ chơi đi.”

Sắc mặt Diệp Tiêu Huyền cực kỳ khó coi, hai mắt lóe lên, nhìn về phía Diệp Trường Sinh. Chuyện của Hoang Cổ thần quốc càng bại lộ nhiều thì trong lòng ông ấy lại bắt đầu lo lắng.

Nếu chiến đấu bị thất bại, không ai của Diệp gia sẽ may mắn thoát khỏi cả.

Nhưng Diệp Trường Sinh thì tuyệt đối không được chết, cho dù mất đi cơ nghiệp ngàn năm của Diệp gia, thì ông ấy vẫn phải đối lấy hi vọng sống sót của Diệp Trường Sinh.

Đây là suy nghĩ duy nhất ở trong lòng của Diệp Tiêu Huyền.

Đúng lúc này.

Đã xảy ra một cảnh tượng kinh khủng.

Khi Diệp Trường Sinh đi về phía trước, dáng vẻ của hắn bắt đầu thay đổi, uy thế kinh người lan tràn, uy áp như núi, đè bẹp tất cả mọi người.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, ngài đã sử dụng thành công thở biến thân và có được Kiếm Thần truyền thừa, thời gian còn lại là một ngày.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân địa điểm đánh dấu được làm mới là

Hoang cổ thần quốc, có lập tức đánh dấu.”

“Đã nghe thấy.”

Diệp Trường Sinh sửng sốt một chút, trầm giọng nói: “Trước tiên đừng đánh dấu, để cho ta chém đầu con rắn lớn này rồi nói chuyện tiếp.”

Kiểm Thần truyền thừa, tồn tại một ngày, bật hack hơi quá đà rồi.

Vô địch nhân sinh, không cần giải thích.

Làm, là xong.

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh rơi vào trên người của Hỏa Giao chín đầu: “Tiếp theo, ta sẽ từ từ chơi với người. Bắt đầu từ giây phút này, nơi này ta quyết định.”

Khi giọng nói cất lên, bóng dáng của hắn xuất hiện ở phía sau của Diệp Mạc Tà, đặt lòng bàn tay ra sau để đỡ hắn ta: “Huynh trưởng, người không sao chứ.”

Diệp Mạc Tà nói: “Đa tạ huynh đệ đã ra tay giúp đỡ.”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “Huynh trưởng, người nhớ rõ có thể kéo người ra là huynh đệ, người có thể kéo người mấy lần lại là nữ nhân. Trước tiên hãy đi bảo vệ đệ tử trong tộc, để ta giải quyết phần còn lại.”

Diệp Mạc Tà gật gật đầu, bóng dáng chợt lóe lên, vọt thẳng về phía đám người của Diệp Thân.

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh bá đạo, giống như một chúa tể đứng đó, hai mắt kiêu ngạo nhìn chằm chằm, xem thường mọi thứ: “Dám chơi ông nội ta, ta cho người ăn phân.”

Vù.

Thoáng cái bóng dáng của hắn lao về phía của Diệp Thương Vân, đột nhiên một cường giả Đế Cảnh xuất hiện và ngăn Diệp Trường

Sinh lại.

Nhìn thấy người ở trước mặt, Diệp Trường Sinh cười xấu xa, lão đầu này là con khỉ được phái tới để chọc cười sao?

Cái đầu chải chuốt dựng đứng lên như bị sét đánh, khuôn mặt xấu xí chẳng chút ăn nhập gì đến ...

Bóng dáng lão già xuất hiện, chẳng thềm ngó đến nói: “Diệp thiếu chủ, ta sẽ lấy mạng của người.”

“Tiếp một kiếm của ta, không chết, lại nói chuyện tiếp!” Diệp Trường Sinh giơ tay chém ra Hồn Độn Thần Kiếm, một đạo ánh sáng màu bạc cắt ngang bầu trời.

Kiếm đến.

Bóng dáng của ông già bị chia thành hai.

Cuộc đời của ông ta, tóm gọn trong sáu chữ là sống hoang đường, chết uất ức.

Cho đến khi lão già chết đi, ông ta cũng không thể tin được Diệp Trường Sinh lại mạnh như vậy.

Chỉ bằng một nhát kiếm đã giết chết mình, Đế Cảnh ngàn năm mà lại chết trong tay một đứa trẻ mười tuổi, ta quá khó khăn.

Một kiếm, miểu sát, Đế Giả.

Máu tươi nhuộm cả bầu trời, tử thần giáng xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Đám người cảm thấy thế giới đều sụp đổ.

Tại sao có thể có đứa trẻ mạnh như vậy chứ?

Ông trời ơi, hẳn là thần, là ma, hay là ma vương?

Ý cười trên mặt Tiêu Bắc Huyền biến mất không còn sót lại chút gì, ánh mắt rơi vào trên người của Diệp Trường Sinh, xác nhận hẳn là người mà lão ta không thể đánh bại.

Diệp Trường Sinh cầm một thanh kiếm trong tay, quanh thân tản ra sát khí và kiếm uy khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, vô cùng vô cùng vô cùng nguy hiểm.

Một nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn lan khắp trong cơ thể, Tiêu Bắc Huyền cảm thấy hô hấp của mình căng thẳng lên giống như thể nhịp tim của ông ta cũng có thể ngừng lại bất cứ lúc nào.

Tu sĩ ngàn năm bị uy áp của một đứa trẻ mười tuổi chấn nhiếp, Tiêu Bắc Huyền không thể tin được đây là sự thật.

Vào lúc này.

Lão giả Đế Cảnh đang chiến đấu kịch liệt với Diệp Thương Vân nhìn thấy đồng bạn của mình bị giết, sắc mặt chợt biến sắc, nhưng khi ông ta thấy Diệp Trường Sinh rút kiếm lao thẳng về phía mình thì hoàn toàn kinh hãi.

Hắn... hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ lại muốn dùng một kiếm này để miểu sát mình sao?

Xoẹt.

Ánh sáng màu bạc đột nhiên xuất hiện, mãnh liệt như đằng long.

Nâng tay lên, hạ kiếm xuống.

Kiểm khí mệnh mông nuốt chửng lão nhân, bất cứ nơi nào kiếm khí đi qua, cả không gian đều bị hủy diệt hóa thành cát bụi.

Chương 94: Nhất Kiếm quật ngã một người

Lão giả Đế Cảnh, đã chết.

Lại là bị một kiếm quật ngã.

Diệp Thương Vân nhìn lão giả trước mặt bị kiếm khí yên diệt, sắc mặt thay đổi, vẻ mặt không tin được nhìn Diệp Trường Sinh.

“Đây... đây quả thật là cháu nội của ta, Trường Sinh sao?”

Diệp Trường Sinh mạnh đến mức ông không dám nhận, đồng thời điều đó cũng khiến nhận thức của ông ta bị lật đổ.

Diệp Thương Vân tự lẩm bẩm: “Đó không phải là sát khí của kiếm, mà là sát khí của người đó. Rốt cuộc là làm thế nào mà Trường Sinh lại lĩnh ngộ được luồng sát khí đáng sợ như vậy?”

Bóng dáng Diệp Trường Sinh rơi xuống, liếc nhìn Diệp Thương Vân, lãnh đạm cười nói: “Ông nội, hai tên Đế Cảnh đã chết, dẫn đệ tử Diệp gia vào hoàng thành.”

“Thay phiên làm hoàng đế, hôm nay đến lượt của Diệp gia.”

Nói xong, Diệp Trường Sinh đã vội vàng lao thẳng về phía của An Mộng Quân, mục tiêu tiếp theo của hắn là Hỏa Giao chín đầu.

Người ta nói rắn rất thú vị, hắn chưa từng chơi, huống chi là một con rắn lớn như vậy.

Không biết mình bấm nhỏ ra làm một tô canh rắn thì có thơm không nhỉ?

Ánh mắt của Diệp Thương Vân rơi vào bóng lưng ở phía xa xa của Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt già nua lộ ra vẻ vui mừng, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, tựa hồ muốn nói, đây là cháu trai của ta.

Yên lặng trong giây lát.

Ông ta mới chậm rãi mở miệng nói: “Nước sông Trường Giang, sóng sau xô sóng trước, một thế hệ sau giỏi hơn thế hệ trước, Trường Sinh ngoan, người nhất định phải mạnh mẽ.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, trong đáy lòng hiện lên một tia lo lắng.

Ngày xưa, Diệp Chiến Thiên cũng quang diệu vạn trượng, yêu nghiệt tuyệt thế, nhưng cuối cùng hắn ta vẫn không thoát khỏi số phận bị vây công sát hại.

Ông ta cũng không muốn để cho Diệp Trường Sinh giẫm lên vết xe đổ.

Nhưng ông ấy cũng biết rằng bây giờ chỉ có thể dựa vào Diệp Trường Sinh tự mình xông pha mà thôi.

...

Giờ khắc này.

Hỏa Giao chín đầu lắc lư điên cuồng nước dịch ghê tởm khiến người ta buồn nôn làm ô nhiễm khoảng không, bóng dáng của An Mộng Quân bay ngược trở lại.

Lần bay này, lùi ra phía xa tới hơn một trăm trượng.

Bây giờ bà ấy là tu vi nửa đế, nhưng lại không thể làm gì con Hỏa giao chín đầu này. Thật ra thì Hỏa giao chín đầu phun ra mà không báo trước, khiến người ta khó lòng mà đề phòng.

Vù.

Bóng dáng của Diệp Trường Sinh trên trời rơi xuống, xuất hiện ở bên cạnh An Mộng Quân: “Mẫu thân, người không sao chứ.”

An Mộng Quân lắc đầu, vẫn nhìn chằm chằm Hỏa Giao chín đầu như cũ: “Trường Sinh, mẫu thân không sao cả.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Mẫu thân cứ lui ra phía sau, còn lại giao cho hài nhi đi.”

An Mộng Quân nói: “Trường Sinh, người nhất định phải cẩn thận

đó.”

Diệp Trường Sinh mở hai tay ra, vẻ mặt nhẹ nhàng như tiên, bay lên không trung rồi xuất hiện ở trước mặt của Hỏa Giao chín đầu: “Nẹ nó thứ ghê tởm này, có thể kiềm chế chính mình được không, nước miếng lại chảy gớm thế này đây.”

Hỏa Giao chín đầu nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh, trong miệng phát ra tiếng xì xì, cũng không tấn công về phía của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhướn mày, mở miệng nói: “Người rất sợ ta đúng không? Người không muốn ta giết người đúng không?”

“Ngại quá, nhưng người phải chết.”

Khi giọng nói ấy rơi xuống, hắc vụng kiếm, giận dữ chém xuống chỗ bầy tắc của Hỏa Giao chín đầu.

Đánh người thì đánh sắp mặt, đánh rắn đánh bảy tắc, không sai được.

Xoẹt.

Một kiếm chém xuống, Hỏa Giao chín đầu ngẩng đầu lên, rít lên một cách giận dữ. Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Hỏa Giao chín đầu đã được thông linh từ lâu, biết rằng mình không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh. Khi một kiếm kia vừa rơi xuống, nó chọn bỏ lại một cái đầu để bảo toàn tính mệnh.

Nhìn con Hỏa Giao chín đầu ngẩng xông thẳng lên trời, Diệp Trường Sinh trịnh trọng nói: “Một kiếm chém người bay lên trời, sánh vai cùng mặt trời.”

“Vậ mà còn văng tung tóe máu lên người ta. Đây là bộ quần áo mà ta yêu thích nhất. Bồi thường cho ta thế nào đây?”

Nói xong,

Hắn cầm kiếm bước đi, từ đầu đến cuối Hồn Độn Thần Kiếm ở lòng trong tay lóe lên một tia sáng bạc: “Kiếm Cửu đạo, nhất kiếm

trấn thế.”

Xoẹt.

Xoẹt.

Kiểm đến.

Hỏa Giao chín đầu mở ngực mổ bụng, thân người khổng lồ lẳng không rơi xuống.

Máu như mưa, tàn nhẫn đến cực điểm, không thể miêu tả được nữa.

Diệp Trường Sinh nhìn Hỏa Giao rơi xuống, khóe miệng nhếch lên một vệt ý cười, từ khi hắn sử dụng thể biến thân, toàn thân càng thêm tinh thần.

Kiểm Thần, loại thực lực này miễn cưỡng mới có thể coi là cường giả.

Không biết xấu hổ mà nói thì cảm giác vô địch cực kỳ sung sướng.

Khi Diệp Tiêu Huyền nhìn thấy Diệp Trường Sinh trăm hai đế, đập Hỏa Giao thì mỉm cười nói: “Tiêu Bắc Huyền, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, cho nên ai cũng đừng nói người nào trâu bò.”

“Người nhìn đi, Trường Sinh tới, chỉ hỏi người một câu, có sợ hay không!”

Khóe miệng của Tiêu Bắc Huyền khẽ co giật, trong cổ họng có mùi ngai ngái, ông ta đã tưởng tượng đến một vạn kết cục khác nhau của trận chiến này, nhưng tuyệt đối không ngờ cuối cùng lại như thế này.

Chương 95: Hẳn thật sự bất khả chiến bại

Chỉ cần một mình Diệp Trường Sinh dùng một kiếm đã chém bay các cường giả của Thần quốc. Con mẹ nó còn có thiên lý nữa không, lại sinh ra một đứa trẻ yêu nghiệt như vậy, còn có để cho người ta sống hay không?

Người so với người tức chết người.

Vốn cho rằng thiên kiều Tiêu gia, thân mang Thánh thể, chắc chắn sẽ tỏa sáng Thiên Vực, quét sạch hết thủy.

Nhưng nếu đem so sánh với Diệp Trường Sinh thì bọn hắn u ám không thôi.

Làm sao ánh sáng của đom đóm lại dám cạnh tranh với nhật nguyệt chứ?

Sinh con thì phải giống như Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Tâm thái của Tiêu Bắc Huyền đã sụp đổ.

Uy nghiêm của cường giả Đế Cảnh biến mất không còn sót lại chút gì, bởi vì ông ta cảm thấy trước mặt Diệp Trường Sinh, mình quá nhỏ bé.

Diệp Trường Sinh hạ xuống, đi tới bên cạnh của Diệp Tiêu Huyền, chỉ thấy Diệp Tiêu Huyền nghiêm nghị nói: “Trường Sinh, người thật sự khiến người khác không thể nhìn thấu, bây giờ người định giết chết Tiêu Bắc Huyền sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Vốn là ta đã không có ý định khác biệt, tiếc là không làm gì được với thực lực xuất chúng này.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, nói thế nào Tiêu Bắc Huyền cũng là lão tổ của Hoang Cổ thần quốc. Khi giết ông ta, kiếm nhanh một chút, chính xác một chút, đừng làm cho ông ta quá đau đớn.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Ta sẽ tranh thủ.”

Con mẹ nó.

Còn có thể như vậy sao?

Sắc mặt Tiêu Bắc Huyền xanh tím, trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Muốn đánh thì đánh, các người bàn bạc như vậy, là coi thường ai thế?”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ nói: “Trong mắt ta, người chẳng là cái thá gì cả, đánh thì đánh, xem ai chết trước.”

Đúng lúc này.

Một tiếng cười kinh thiên động địa vang lên, rơi từ Cửu Thiên xuống, làm rung chuyển thương khung dè ép Cửu U.

Tiếng cười vọng cửu thiên, người đến chẳng khác gì Thần Ma.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía thành Hoang Cổ, nhìn thấy người tới bá đạo đứng ở trên không trung, sắc mặt hơi thay đổi: “Người này có chút thú vị, không biết hắn có thể nhận nổi hai kiếm của ta không nữa?”

Cùng lúc đó.

Tiêu Bắc Huyền cũng ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, vẻ lo lắng ở trên mặt đã biến mất sạch: “Diệp Trường Sinh, ta không quan tâm người có bí mật gì, lần này người nhất định phải chết.”

Nói đến đây, ông ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Vô Cực: “Huynh trưởng Vô Cực, tặc tử này có ý đồ phá rối Thần quốc của chúng ta, thỉnh cầu huynh trưởng làm chủ cho Thần quốc.”

Nghe thấy vậy.

Sắc mặt Diệp Tiêu Huyền thay đổi, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi, ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Vô Cực: “Là hắn, hắn vẫn còn sống.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, người biết tên này sao?”

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Tiêu Vô Cực, nghe đồn là cường giả đã bị ngã xuống, không ngờ hắn vẫn còn sống. Thực lực của người này Tiêu Bắc Huyền tuyệt đối sẽ không thể so sánh.”

Nói đến đây, ông ấy dừng lại một chút mới nói tiếp: “Tiêu gia che giấu rất sâu, đã lừa dối thiên hạ cả trăm năm. Trường Sinh, chuyện đã đến nước này rồi thì chúng ta rút về Kiếm Châu trước đã.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Rút lui, cho dù muốn lui binh, thì Hoang Cổ Thần quốc cũng phải cho chúng ta một cơ hội mới được chứ.”

“Lùi một bước, được một tấc lại muốn tiến một trước. Nhẫn nại nhất thời, sau này chỉ càng thêm tệ hại. Đây chính là thực tế.”

Trận chiến này, chúng ta không còn đường thối lui nữa rồi.

Diệp Tiêu Huyền trầm mặc một lát: “Trường Sinh, người càng có thể thấy rõ ràng hơn lão tổ, xem ra đây lại là một trận tử chiến, người có thể đánh thắng hắn sao?”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ: “Trong thế giới của ta, hắn vẫn là vai phụ như cũ.”

Khi lời nói vừa dứt, hắn dừng lại rồi mới nói tiếp: “Ta thà chơi người trong thiên hạ còn hơn để người trong thiên hạ chơi lại ta.”

Nghe thấy vậy.

Tiêu Bắc Huyền cười chế nhạo nói: “Diệp Trường Sinh, người vẫn là tuổi trẻ khinh cuồng, thực lực của một vài người còn vượt quá sức tưởng tượng của người đó.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta không biết tuổi trẻ khinh cuồng là cái gì, nhưng ta chỉ biết là kẻ thắng làm vua.”

“Hắn mạnh thì mặc kệ hắn, ta vô địch, các người muốn làm gì thì làm.”

Tiêu Bắc Huyền cười gằn nói: “Vô địch sao, vậy thì có lẽ người không biết vô địch thực sự là gì đâu. Ta nghĩ lát nữa người sẽ bị

đánh chết.”

Vù.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh lóe lên, hấn lao thẳng về phía Tiêu Vô Cực, người sau nheo mắt nhìn Diệp Trường Sinh, nụ cười trên mặt tiêu tán, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

“Các hạ là ai, vì sao lại muốn diệt Thần Quốc của ta.”

“Kiếm Châu, Diệp Trường Sinh.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, sát khí vô tận từ trong cơ thể bắn ra, bao phủ lấy cả thân thể của Tiêu Vô Cực.

“Chờ đã, ta có thể giải thích, mọi chuyện không phải như người nghĩ đâu.” Vẻ mặt Tiêu Vô Cực trịnh trọng, vội vàng mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: “Cho người ba giây, mau giải thích đi.”

Tiêu Vô Cực nói: “Ta đi nhầm chỗ. Ta không biết các hạ lại ở đây. Làm phiền rồi, ta đi ngay đây.”

Diệp Trường Sinh: “.....”

Chương 96: Trảm Long, diệt quốc

Giờ phút này.

Tiêu Vô Cực cảm thấy vô cùng vô cùng biệt khuất, con mẹ nó cái này là chuyện gì vậy?

Hắn ta mới dung hợp long mạch, cho rằng mình là vô địch thiên hạ, vừa ra khỏi địa cung tối tăm thì đã gặp phải một cường giả như Diệp Trường Sinh rồi.

Hắn rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, nhưng uy áp ở trên người khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi, Tiêu Vô Cực đã dung hợp long mạch, tăng tu vi của mình lên tới Đế cảnh đỉnh phong.

Cho dù như vậy, hắn ta vẫn không thể nhìn thấu cảnh giới của Diệp Trường Sinh, người nói có sợ hãi hay không?

Diệp Trường Sinh nói: “Người là người của Tiêu gia sao?”

Tiêu Vô Cực nói: “Đúng vậy.”

Diệp Trường Sinh lại nói tiếp: “Vậy là được rồi, tiếp hai kiếm của ta đi.”

Khi giọng nói rơi xuống, hắn chém một kiếm ra, mây ngàn cuộn cuộn ở phía trên hư không, ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ cao ngất trời, chỉ thẳng vào người của Tiêu Vô Cực.

Sắc mặt của Tiêu Vô Cực thay đổi, một màn sương mù màu vàng xuất hiện sau lưng hắn, từ đó phát ra tiếng rùng rợn. Một giây tiếp theo, bóng dáng của một con Cự Long Hoàng Kim bay lượn ở trên khoảng không.

“Long Đăng cưỡi thiên.”

Kim Long kiêu hãnh giữa bầu trời, uy chấn tứ hải.

Một rồng và một kiếm gặp nhau ở trên không trung, kim quang vô lượng bắn ra, giống như thể mặt trời nổ tung vậy.

Loá mắt, chói mắt quá.

Oành.

Oành.

Tiếng vang truyền ra, âm thanh chấn động không trung.

Diệp Trường Sinh kêu ngạo đứng trên đỉnh hư không, bóng dáng bất động dưới bát phong chấn động, dưới ánh sáng vàng chiếu rọi, gương mặt càng thêm lạnh lùng.

Mặt khác, bóng dáng của Tiêu Vô Cực bay ngược ra phía sau, cách xa trăm trượng, hắn mới chậm rãi ổn định lại bóng dáng, máu tươi từ trong miệng tràn ra.

“Thần... không thể, làm sao có Thần Cảnh, hắn là cường giả chuyển thế sao?”

Về mặt Tiêu Vô Cực ảm đạm, trong lòng tràn đầy sợ hãi, tại sao lúc nào cũng như thế này, mỗi khi hắn ta lấy được chìa khóa thành công thì đều có người thay ổ khóa mới.

Tại sao khi hắn gặp bất hạnh thì thiên đạo luôn ngủ gà ngủ gật chứ?

Vui quá hóa buồn.

Hạnh phúc luôn biến mất nhanh như vậy.

Mấy trăm năm trước, hắn đã đột phá đến cao giai Đế Giả, lúc này đang cao hứng kêu ngạo nhìn trời cao. Nhưng lúc hắn ta đắc ý nhất thì lại thời gặp được một người tu kiếm.

Một kiếm của người kia đã đánh bại Tiêu Vô Cực trong vài giây.

Bởi vậy hắn ta giả chết, trốn ở trong địa cung để khôi phục lại thương thế, Thần quốc lại lấy lại được long mạch, hắn ta vẫn phụ trách trấn thủ long mạch.

Lần này xuất thế lần nữa, hắn cứ ngỡ bây giờ là thời điểm chói mắt nhất của mình, nhưng lại gặp phải Diệp Trường Sinh.

Vẫn là kiếm tu, vẫn bị một một kiếm đánh bại trong vài giây.

Lịch sử luôn giống nhau một cách đáng kinh ngạc, Tiêu Vô Cực cảm thấy rằng cuộc sống của mình đã mất đi ý nghĩa.

Vì cái gì người bị thương luôn luôn là hắn ta chứ?

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh rơi vào trên người của Tiêu Vô Cực, hắn đi về phía trước, bước đi rất chậm: “Nếu tiếp một kiếm của ta mà không chết, thì sau đó đến một kiếm khác.”

Tiêu Vô Cực rất nhanh kêu lên: “Tiểu hữu, có chuyện gì, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn diệt quốc, chẳng lẽ ngươi lại muốn tự sát sao?”

Sắc mặt Tiêu Vô Cực vô cùng khó coi: “Tiểu hữu, hẹn gặp lại, sau này dễ nói chuyện hơn.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ngươi, có thể chịu đựng nổi qua ba giây sao?”

Lời nói vừa dứt, hắn chém một kiếm tới, bóng người lao mạnh về phía trước, một người một kiếm, khí thế như cầu vồng.

Tiêu Vô Cực không kiềm được cơn giận: “Đây đều là do ngươi ép ta.”

Hiên ngang.

Từng tiếng rống gầm vang lên, Kim Long bay vút quanh Tiêu Vô Cực, ánh sáng vàng vô biên quét qua khiến người ta nhìn thấy mà phải phát sợ.

Diệp Trường Sinh không sợ hãi, xu thế không suy giảm: “Kiếm Cửu Đạo, Diệt Đạo Kiếm.”

Oành.

Oành.

Bầu trời nổ tung, sét đánh giập dữ.

Một đường kiếm quang xé rách cả bầu trời rồi rơi xuống, bất cứ nơi nào lướt qua, vạn mây hóa kiếm, không khí ngưng tụ thành kiếm.

Vạn kiếm chém trời, thiên địa quy phục.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi bán kính ngàn dặm bị thu nhỏ thành không gian kiếm đạo, Cự Long Hoàng Kim bị trói ở trong đó.

“Trảm Long, diệt quốc!”

Khi âm thanh vừa rơi xuống, kiếm như mưa rào, hủy diệt cả trời đất.

“Một kiếm quét sạch vạn cổ, quân lâm thiên hạ, trấn vạn vực.”

Một bóng người xinh đẹp xuất hiện trên Tinh vực vô tận, dừng lại, rồi mới nói tiếp: “Loài người ngu ngốc, tại sao lại muốn khiêu khích hấn chứ? Một kiếm đã diệt đạo, ta chọc ai khiêu khích ai chứ?”

“Kẻ này quá nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng diệt trừ.”

Giọng nói rơi xuống, bóng người xinh đẹp cũng biến mất trên Tinh vực kia, phiêu nhiên như tiên nữ, thanh tao vô song.

Giờ phút này.

Ở ngoài thành Hoang Cổ.

Ở bên trên không trung.

Diệt đạo chi kiếm mang theo vô số phi kiếm giáng xuống, cắm vào trong lưng của Hoàng Kim Cự Long, Cự Long ngẩng đầu gầm thét, đuôi rồng đong đưa, trong nháy mắt trở nên vô cùng hung dữ.

Chương 97: Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Thần quốc nữa

Hình dáng của Tiêu Vô Cực bị phi kiếm che kín, máu tươi từ miệng phun ra hơn trượng, thân thể càng biến thành chậm rì.

Oành.

Oành.

Tiếng nổ truyền ra, một người một rồng biến mất dưới ánh kiếm, Diệp Trường Sinh quay lại nhìn Tiêu Bắc Huyền.

Một lúc sau, hắn lại xuất hiện ở trước mặt của Tiêu Bắc Huyền, giọng nói run run: “Người... rốt cuộc người mạnh đến mức như thế nào?”

“Trời cao bao nhiêu thì ta mạnh bấy nhiêu!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói như mây trôi nước chảy: “Ta là vô địch, người có ý kiến gì không?”

Mặt của Tiêu Bắc Huyền xám như tro tàn, nhanh chóng nói: “Diệp thiếu chủ, người không thể giết ta, ta còn có Đại Tôn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cái gì là Đại Tôn, cái gì là Tiểu Tôn, Diệp Trường Sinh ta giết người còn cần phải sợ người khác sao?”

“Đừng giết ta, ta có thể nói cho người một chỗ bí cảnh, nơi bảo vật có thể khiến Diệp gia trở thành đệ nhất thế gia ở Thiên Vực.”

Tiêu Bắc Huyền trầm giọng nói, bóng người lóe lên, lao thẳng về phía Diệp Trường Sinh, vừa bước đi, khí tức trên người điên cuồng tăng vọt.

“Trường Sinh mau lui ra, hắn muốn tự bạo.” Diệp Tiêu Huyền lo lắng nói.

“Tự bạo sao? Vậy thì phải xem ai nhanh hơn!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi trên người của Tiêu Bắc Huyền, trầm giọng nói.

Xoẹt.

Hắn vung tay lên, một kiếm bay ra, đầu của Tiêu Bắc Huyền bay ra ngoài.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vĩnh viễn đừng bao giờ tin tưởng những thứ cứng được có một lúc rồi lại mềm nhũn.”

Vừa dứt lời.

Một luồng sáng màu bạc từ trong lòng bàn tay của Tiêu Bắc Huyền bắn thẳng lên bầu trời, nhìn thấy điều này, sắc mặt Diệp Tiêu Huyền chợt thay đổi, nghiêm nghị nói: “Trường Sinh, Tiêu Bắc Huyền đã bóp đá truyền âm thạch vào thời khắc cuối cùng rồi. Có lẽ là hắn ta đã truyền tin tức trong miệng cho vị Đại Tôn kia.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng nói: “Lão tổ không cần lo lắng về chuyện này, kẻ thù đến bao nhiêu thì chúng ta giết bấy nhiêu người.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, rồi nói tiếp: “Lão Tổ, cường giả của Thần tộc đã bị giết chết, hiện tại chúng ta có thể dẫn Thiên Kiếm vệ vào thành rồi.”

“Nơi này chính là đế đô của Hoang Cổ thần quốc, tất cả đều là đồ tốt cả, lão tổ không động tâm sao?”

“Lão tổ là kẻ tham lam sao?” Diệp Tiêu Huyền thấp giọng nói, dáng vẻ chợt xông lên phía trước: “Vào thành, toàn bộ tài nguyên sẽ đem về Kiếm Cung.”

Lời nói vừa rơi xuống.

Ông ấy quay đầu nhìn lại Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người không đi sao? Người có công đầu trong trận chiến này, đương nhiên tài nguyên nên là của người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Lão tổ, ta không đi được.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, bóng người lóe lên, lao thẳng về phía ngoài thành Hoang cổ.

Diệp Tiêu Huyền vội vàng nói: “Trường Sinh, người không sao chứ.”

“Ta không sao, ta không sao, ta chỉ là muốn giết người.” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói, bóng dáng hần nhanh như chớp xuất hiện ở trên hư không của bên ngoài thành Hoang Cổ.

Tóc đen của hần tung bay, đôi mắt bế nghệ, ánh mắt quét qua trăm người trước mặt: “Sau hôm nay sẽ không còn Thần quốc nữa, nếu không có chuyện gì khác, người có thể rút.”

Hàng trăm cường giả này đã được Lôi Âm Trống triệu hồi trước đó, đều là những cường giả nằm rải rác khắp nơi trong Hoang Cổ Thần quốc.

Vốn dĩ, sau khi trở về, bọn họ sẽ cùng nhau giúp đỡ Thần quốc để vượt qua khó khăn. Nhưng khi bọn họ chạy tới bên ngoài thành thì bọn họ mới phát hiện ra rằng trận chiến phía trước không phải là thứ mà họ có thể tham gia.

Ánh sáng vạn trượng kia, loá mắt chói mắt, nhìn khiến khí huyết sôi trào.

Uy áp đó là chấn động trời đất, rộng lớn hùng vĩ, tiến lên một bước, chạm vào thì có lẽ sẽ phải chết.

Khu vực đại chiến, chính là cấm khu tử vong.

Căn bản không phải những thứ cản bã như bọn họ có thể tham gia.

Cho nên trong cuộc chiến xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không biết.

Chỉ thấy kiếm đang bay, rồng đang múa, thần huy bắn ra, tử khí lan tràn.

Mặc dù vậy, mọi người vẫn trong tâm trạng e ngại và hoảng sợ, một mực ở lại bên ngoài thành, hy vọng rằng Hoang Cổ thần quốc sẽ chiến thắng.

Kể từ đó, bọn hần tập kích bất ngờ về đó. Dù chưa đánh một trận

chiến nào, nhưng cũng có công.

Long nhan đại đế vui mừng, bọn hãn cũng có thể vớt chút dầu nước.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng người xuất hiện đó lại là Diệp Trường Sinh.

Bây giờ trẻ con đều phách lối như vậy sao?

Một người đàn ông to lớn từ trong đám đông bước ra, "Tiểu tử, người nói rằng thần quốc bị diệt là bị diệt?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn gã đàn ông to lớn kia, nhẹ giọng nói: "Người đang chất vấn ta sao?"

Đại hán cũng không có chút nào sợ hãi nói: "Chất vấn người thì đã sao, ta còn đánh người đấy, tên nhóc xuất khẩu cuồng ngôn."

Vù.

Thân hình đại hán lao về phía trước, trong lòng bàn tay cầm một món binh khí, dường như là một thanh trường kiếm.

Xoẹt.

Một kiếm bay ra, Diệp Trường Sinh như bóng với hình, bóng người xuất hiện ở trước mặt đại hán, Hồn Độn Thần Kiếm trực tiếp chĩa vào giữa mi tâm của đại hán.

Chương 98: Giết sứ giả

“Đừng căng thẳng, hít sâu một hơi, không đau đâu, sẽ nhanh chóng qua đi thôi.”

Giọng nói vừa hạ xuống, hắc năng kiếm lên và chỉ, một tia kiếm quang xuyên qua từ giữa lông mày của người đàn ông to lớn kia.

Một kiếm phun máu, con người của người đàn ông to lớn kia giãn ra: “Người ... thật mạnh.”

Trường kiếm của Diệp Trường Sinh dựa vào một bên bóng dáng, nhìn đám người ở trước mắt, lần nữa mở lời nói: “Ai còn có thắc mắc gì thì nói ra, chúng ta cùng nói chuyện một chút.”

Mọi người đều ngậm miệng lại không nói gì, bóng dáng vô thức lùi lại phía sau, sợ hãi nhìn Diệp Trường Sinh.

Vào lúc này.

Một ông già đi ra ngoài, nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Thần quốc vốn có mấy ngàn năm, lão phu không tin sẽ bị diệt vong như vậy.”

“Mọi người đừng hốt hoảng, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ một đứa trẻ như hắc sao?”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, thấp giọng nói: “Các người còn có rất nhiều người sao? Ta thích các người như vậy đó. Mặc kệ trong lòng người có hoảng hốt như thế nào, nhưng khí thế ở bên ngoài tuyệt đối sẽ không nhận thất bại.”

“Chúng ta cùng tiến lên, giết chết hắc.” Giọng nói của ông già đầy hung dữ, bóng dáng lướt tới tấn công Diệp Trường Sinh, khi quay đầu nhìn lại thì phát hiện bóng dáng của mọi người đều bất động, không nhúc nhích tí nào.

Xẹt.

Một kiếm kinh người, cắt chém hư không, đầu của ông già bay ra

ngoài, máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn khắp bầu trời.

Miếu sát.

Lại là miếu sát.

Má ơi, đứa nhỏ này cần thuốc à? Tại sao lại đáng sợ như vậy?

“Chạy đi, Thần quốc xong rồi!” Một tiếng kinh hô vang lên trong đám đông, mọi người vội vàng giải tán, hoảng sợ bỏ chạy.

Trong lúc chạy trốn, một vài người vì quá lo lắng mà đã đụng vào nhau.

Mẹ nó, hướng nào phá vây không phải phá vây, suýt chút nữa là đã đâm chết lão tử rồi.

Diệp Trường Sinh nhìn đám người chạy trốn, biết đại chiến ở Hoang Cổ thần quốc chuẩn bị kết thúc, nhưng hắn lại nghĩ đến Đại Tôn ở trong miệng của Tiêu Bắc Huyền kia rồi cuộc là ai.

Đúng lúc này.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không vô tận, cùng lúc đó, phía trên hư không, hai bóng người ở trên mây dừng lại.

Hai người nhìn xuống, ánh mắt rơi vào Diệp Trường Sinh, sắc mặt thay đổi rõ rệt, dáng người bất giác run lên.

Một người trong đó nói với giọng khàn khàn: “Ta không biết các hạ ở đây, làm phiền rồi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Trên miệng Diệp Trường Sinh hiện lên một nụ cười: “Nếu đã đến rồi, sao lại không xuống chơi đùa một chút chứ?”

Trong khi đang nói chuyện, hắn giơ tay một thanh kiếm từ dưới lên trên và cắt về phía trên cùng của khoảng không. Một kiếm vừa ra đã xuyên thấu sự ngăn cản của không khí, xông thẳng lên trời.

Người vừa nói chuyện bị một nhát kiếm chém đầu, chỉ còn một người run giọng nói: “Ta... Chúng ta chính là sứ giả, giết hắn, người sẽ gặp phiền phức đó.”

Nói đến đây, hắn bóp nát một tấm phù văn, hình bóng đó biến thành hư vô rồi biến mất tại chỗ.

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “Chộc ta, các người mới là người chính thức gây sự với ta, người đáng chết là người đó.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, vì đã hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, phá hủy thành công Hoang Cổ Thần quốc, để nhận được phần thưởng hệ thống ban tặng cho lần đăng nhập cấp thần và một gói quà xa hoa.”

“Tinh, xin chúc mừng chủ nhân, đã thành công giết chết ba người Tiêu Vô Cực, Tiêu Bắc Huyền và Tiêu An Bình, nhận được một lần rút thưởng của hệ thống.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến, trừ ma vệ đạo ra, hoàn thành nhiệm vụ và nhận đặc quyền nâng cấp hệ thống một lần.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới được thay đổi – chiến trường Thiên Vực, phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ - không rõ.”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên ở bên tai, Diệp Trường Sinh sững sờ: “Hệ thống, trừ Ma vệ đạo ra thì đều giao chuyện này cho ta sao? Chuyện này có phải có chút lớn không, ta vẫn là trẻ con, không thể có chuyện nhiều áp lực như vậy được.”

“Chủ nhân, khi nói lời này, lương tâm của người có đau không? Áp lực có lớn hay không, trong lòng người không rõ sao?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hệ thống, chúng ta thấp giọng một chút không được sao? Nếu như người vui sướng như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị đè xuống đất cọ xát thôi.”

“Không được, chủ nhân, chẳng lẽ người chưa từng nói nghe qua? Người hiền thì bị người khác cười, chủ nhân đã diệt Hoang cổ thần quốc, đụng vào bánh ngọt của không ít người. Người cho rằng bọn họ sẽ dễ dàng bỏ cuộc sao?”

Hệ thống nói như vậy.

Diệp Trường Sinh bất lực nói: “Thực ra, ta vẫn luôn nghĩ rằng mình khiêm tốn mới là cách khoe khoang tuyệt vời nhất.”

“Nếu đã không thể khiêm tốn, vậy ta chỉ có thể công khai vô địch. Tất cả đều là ép buộc, không thể trách ta, than ôi, đúng là quá khó khăn.

Ở trên thành của Hoang Cổ.

Bóng dáng của Diệp Trường Sinh lảng không hạ xuống, ngạo nghễ đứng ở trên đỉnh của thành trì. Chỉ một lúc sau, bóng dáng của Diệp Mạc Tà xuất hiện và đi đến bên cạnh hắn.

Chương 99: Ta sẽ đợi người ở học phủ Thiên Cung

“Trường Sinh, kho của Hoàng cung và các Địa cung có vô cùng nhiều bảo vật và tài nguyên, sao người không đi nhìn xem một chút?”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ nói: “Ta không đi được, lười quá, chẳng muốn nhúc nhích.”

Diệp Mạc Tà lại nói: “Nhiều chí bảo như vậy, người thật sự không động tâm sao.”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ nói: “Người không phải cũng không động tâm sao?”

Về mặt Diệp Mạc Tà nghiêm nghị nói: “Lầu cao vạn trượng cũng mọc lên từ đất bằng, chỉ có thể dựa vào chính mình mà sáng chói. Chung quy thì bảo vật cũng chỉ là ngoại lực, nếu có ngoại lực quá lớn, thì vô cùng dễ dàng đánh mất phương hướng của bản thân.”

“Huynh trưởng nói rất đúng, nhưng có đôi khi ngoại lực cũng là một loại thực lực. Con át chủ bài này là để bảo mệnh, còn thực lực thì dùng để giết người.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diệp Mạc Tà gật đầu: “Trường Sinh, trận chiến của Thần quốc đã kết thúc, ta định sẽ ra ngoài đi dạo một chút, nhìn thế giới bên ngoài. Đã nhiều năm như vậy mà ta không hề rời khỏi Kiếm Cung, kiếm đạo của ta tăng lên quá chậm.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Trường Sinh, người có muốn rời đi cùng với ta không, huynh đệ chúng ta cùng nhau đi lang bạt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thế giới rộng lớn như vậy, ta cũng muốn nhìn thấy nó, nhưng lão tổ và ông nội của ta có lẽ sẽ không đồng ý.”

“Huynh trưởng, chuẩn bị đi đến đâu đó.”

Diệp Mạc Tà nói: “Thiên Cung học phủ, là một nơi mà những tu sĩ của Thiên vực đều mơ ước đến, ta cũng muốn đi học thêm.”

“Tri thức giống như đồ lót vậy, không nhìn thấy nhưng lại rất quan trọng. Huynh trưởng à, người muốn đến thì đến. Có muốn ta nói cho mẫu thân biết, để nhờ bà ấy viết một bức thư cho Tiểu Di không. Đến lúc đó, huynh trưởng đến học phủ Thiên Cung cũng sẽ có người chăm sóc, quan tâm.”

Diệp Mạc Tà nghe Diệp Trường Sinh nói, sau đó lắc đầu, cười đáp: “Không cần, lần này đi đến học phủ Thiên Cung. Ta đi cùng với Diệp Thần, chúng ta sẽ có thể vào học phủ Thiên Cung bằng chính sự cố gắng của mình.”

“Được rồi, sau khi mọi chuyện xong xuôi, huynh đệ chúng ta trở về Kiếm Cung không say không nghỉ, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ tới học phủ Thiên Cung tìm người.”

Diệp Trường Sinh có chút mất mát, thật ra hắn cũng muốn đi đến học phủ Thiên Cung, nhưng không phải muốn đi học, cũng không phải vì đi tìm mấy em gái, mà đơn thuần vì hắn muốn đi chơi.

Diệp Mạc Tà nhận thấy sự kỳ lạ của Diệp Trường Sinh: “Ta sẽ đợi người ở học phủ Thiên Cung. Những ngày tới, ta sẽ phải chăm chỉ tu luyện, nếu không sẽ bị người bỏ quá xa.”

“Trường Sinh, người có nguyện vọng gì không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh trưởng có sao?”

Diệp Mạc Tà gật đầu: “Tìm ra đáp án cho cái chết của phụ thân người, nâng cao kiếm thuật, tu vi cũng vượt qua người.”

Nói xong lời cuối cùng, hắn ta nở một nụ cười, đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhìn thấy Diệp Mạc Tà cười: “Huynh trưởng, ta sẽ giải quyết ân oán của bậc cha chú, người chỉ cần chăm chỉ tu luyện, khi gặp lại, chúng ta nhất định sẽ đại chiến một trận.”

“Một lời đã định!” Diệp Mạc Tà gật đầu, sau đó nói theo: “Người vẫn chưa nói nguyện vọng của mình đâu.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Huynh trưởng, thật ra thì nguyện vọng lớn nhất của ta chính là làm một con cá ướp muối, ngồi ăn rồi chờ chết, nhưng ta biết đó là không thực tế. Cho nên nguyện vọng bây giờ của ta là chơi với người đẹp nhất, uống rượu mạnh nhất, tu kiếm mạnh nhất, giết những người tàn ác nhất.”

Diệp Mạc Tà liền sửng sốt một chút: “Tiểu tử người... lúc nào cũng khiến người ta sốc.”

Đúng lúc này.

Diệp Tiêu Huyền đưa An Mộ Dung cùng với đám người của Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân đều xuất hiện ở phía trên thành trì.

Diệp Trường Sinh và Diệp Mạc Tà quay người chào đón, cả hai người đều có chút khom người cúi chào: “Bái kiến lão tổ.”

Diệp Tiêu Huyền ra hiệu cho hai người đứng dậy, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh kiếm, hắn đưa cho Diệp Trường Sinh nói: “Trường Sinh, thanh kiếm này tên là Bích Tiêu Kiếm, đã đạt đến cấp độ thần binh, cho nên người có thể giữ lấy.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi nói tiếp: “Thanh kiếm này có lẽ có hai thanh, một đực một cái, hai thanh kiếm này kết hợp với nhau, phẩm cấp sẽ được tăng cao lên, uy lực sẽ mạnh hơn.”

Diệp Trường Sinh nhướng mày, tầm mắt rơi vào trên thanh Bích Tiêu Kiếm: “Lão tổ, thanh kiếm này là đực hay là cái vậy?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Bích Tiêu Kiếm là kiếm cái, Xích Tiêu kiếm là kiếm đực.”

Diệp Trường Sinh vung tay đang cầm Bích Tiêu kiếm lên: “Đường đường là kiếm mẹ của bé trai của kiếm đại trượng phu, truyền đi không phải là làm trò cười cho người khác, công việc của ta quan trọng hơn.”

Sau đó, hắn bước tới, đưa Bích Tiêu kiếm cho Diệp Yêu Nhi: “Thanh kiếm này ta ban cho người, đừng hỏi tại sao.”

Diệp Yêu Nhi nhìn Bích Tiêu kiếm ở trước mặt, hơi nhướng mắt

nhìn Diệp Tiêu Huyền, người sau trầm giọng nói: “Trường Sinh giao cho người, người có thể cầm lấy, Trường Sinh là thiếu chủ Diệp gia, hắn có thể làm bất cứ điều gì với tất cả tài nguyên của Diệp gia mà hắn muốn.”

Chương 100: Đó là người sói

“Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng!” Diệp Yêu Nhi cầm lấy Bích Tiêu kiếm, cúi người xuống, vội vàng cảm tạ.

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Trường Sinh, ta giao vấn đề chính lý tài nguyên của Thần quốc cho ông nội người. Tiếp theo, lão tổ có vài chuyện muốn bàn bạc với người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ muốn nói chuyện gì vậy.”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Mạc Tà và Diệp Thần muốn đi đến Học phủ Thiên Cung trước, ta đã đồng ý cho bọn hắn đi. Hai năm tới người cứ tiếp tục ở lại Kiếm cung, ba người Yêu Nhi, Diệt Đạo, Phá Quân sẽ giao lại cho người chỉ dạy, thế nào?”

Diệp Trường Sinh cười khỏ nói: “Đây là lão tổ muốn mặc kệ chưởng quỹ sao. Thật ra thì ta làm sư phụ cũng không tốt.”

Vẻ mặt của Diệp Tiêu Huyền sa sầm, không chút tức giận nói: “Lão tổ đã vất vả vì Diệp gia quá lâu rồi, đã đến lúc phải nghỉ ngơi một chút và sống cuộc sống của riêng mình. Nếu như không thích phiền phức, có thể nhanh chóng để ba người bọn họ trưởng thành, như vậy người sẽ được tự do.”

Diệp Trường Sinh biết mình không có cách nào để từ chối nữa, có câu nói rất hay, muốn mang mũ quan thì đương nhiên phải chịu được sức nặng của nó. Thân là thiếu chủ Diệp gia nên hẳn nhất định phải hy sinh.

“Lão tổ, thật ra thì muốn làm được việc lớn, muốn thành công, chỉ có ba điều kiện. Thứ nhất là thực lực, thứ hai là thực lực, thứ ba vẫn là thực lực, ta sẽ để cho ba người bọn họ có thể đảm đương một phía trong thời gian ngắn nhất.”

Diệp Tiêu Huyền khẽ gật đầu, cười nói: “Các người đều đã nghe thấy rồi chứ? Lời này chính là mấu chốt. Quanh lại thì, nhất định phải nhớ kỹ.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi mới nói tiếp: “Trường Sinh, ở đây

không có việc gì nữa, người có thể đưa bọn họ đến Kiếm Cung.”

“Trường Sinh đã hiểu rồi!” Diệp Trường Sinh gật đầu.

Ở bên trên khoảng không.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, phân năm người của Diệp Mạc Tà, Diệp Thân, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệt Phá Quân ra thành hai bên, theo sát ở phía sau là một ngàn thiên kiếm vệ.

Trong khi tiến lên.

Diệp Yêu Nhi rụt rè nói: “Thiếu chủ, lần này Diệp gia chúng ta đã tiêu diệt Hoang cổ Thần quốc, thế lực ở Thiên Vực có nói chúng ta là người xấu không?”

Diệp Trường Sinh neho mắt lại: “Nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân, nhân từ nường tay, lòng dạ đàn bà. Người xấu là gì, ban ngày cỡi quần đàn ông, ban đêm không tháo trang sức nữ nhân, đây mới chính là người xấu thực sự.”

“Yêu Nhi, người nghĩ nếu chúng ta thua thì chuyện gì sẽ xảy ra với Kiếm Cung chứ? Người phải nhớ kỹ rằng nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình.”

Đối với địch, không phục thì phải đánh nhau, hai cột dựng lên là phải làm.”

Diệp Yêu Nhi hơi cúi thấp đầu, vội vàng nói: “Yêu Nhi hồ đồ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Khổng Tử nói, nhân chi sơ tính bổn thiện, khi lớn lên nhất định phải làm. Nghĩa là đã là kiếm tu thì phải dùng kiếm trong bàn tay để bảo vệ người yêu mình và người mình yêu. Kiếm còn, người còn, kiếm hủy, tiếp tục làm.”

Diệp Mạc Tà nói phụ họa theo: “Lời của Trường Sinh có lý, thành công được chia ra làm hai nửa, một nửa tại trong tay ông trời, đó là số mệnh, một nửa kia thì ở trong tay mình, đó là liều mạng.”

“Là một người kiếm tu, ngay cả nữ nhân cũng không thể khiến chúng ta ngã xuống.”

Đã nghe thấy.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Diệp Mạc Tà: “Người sói ấy, nữ nhân cũng không thể khiến hắn ngã xuống, thế còn có cái gì có thể ngăn cản hắn?”

Ở Mộ Kiếm.

Ở phía sau đỉnh núi.

Kể từ khi cuộc chiến ở Hoang cổ thần quốc đã trải qua được năm ngày, đám người Trường Sinh trở lại Kiếm Cung, ngày mai là ngày Diệp Mạc Tà và Diệp Thần rời khỏi Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh đã đồng ý với Diệp Mạc Tà rằng trước khi hắn ta rời đi, mọi người sẽ uống không say không nghỉ.

Mặt trời đã xuống, trăng sáng lại lên.

Ánh trăng là một thanh hàn đao, lạnh lùng lóe sáng lên.

Diệp Trường Sinh cô độc đứng trên đỉnh núi, tóc xanh bay nhẹ, tay áo bào bay lên theo gió, cả người giống như hòa làm một với trời đất.

Vào lúc này.

Tùng đột khí tức truyền đến, năm người Diệp Mạc Tà đã đến, bước đi trên không, đáp xuống ngay bên cạnh của Diệp Trường Sinh.

“Tất cả đều tới rồi!” Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Năm người Diệp Mạc Tà đồng thanh nói: “Đã tới rồi.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hôm nay tập trung, ngày mai huynh trưởng và Diệp Thần sẽ đến học phủ Thiên Cung. Đi thôi, nhìn xem ta đã chuẩn bị cho các người những gì.”

Sắc mặt năm người đều ngây ra, bọn họ đi theo sát phía sau của Diệp Trường Sinh, đi tới dưới đình nghỉ mát ở bên sườn núi.

Dưới đình nghỉ mát.

Vò rượu chùng chất như núi, một bên chất đồng bếp lửa, trên bàn đã đặt năm cái hộp gấm.

Diệp Mặc Tà nói: “Trường Sinh, đây là Túy Tiên Tửu của lão tổ mà, bị người cướp đi sao?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Huynh trưởng có chỗ không biết rồi, Túy Tiên Tửu của lão tổ cũng là ta cho. Đây là hàng tồn của ta, đêm nay chúng ta nâng ly uống một chút.”

Chương 101: Bắt đầu tiệc nướng

Diệp Thần nói: “Thiếu chủ, vậy cái lò lửa này dùng để làm gì?”

Diệp Trường Sinh cười thần bí: “Tạm thời giữ bí mật một chút, cùng xem thử ta chuẩn bị quà gì cho các người.”

Nói đến đây, hắn giơ tay chỉ trực tiếp vào hộp gấm ở trên bàn: “Mỗi người một cái, nhận lấy đi.”

Năm người không nhúc nhích chút nào, Diệp Mạc Tà nói: “Trường Sinh, không phải lúc nào chúng ta cũng có thể lấy đồ của người đâu.”

“Huynh trưởng, linh quả này là ta đưa cho các người, là huynh đệ, các người cũng đừng từ chối nữa.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, sau đó dừng lại, ánh mắt rơi vào trên người của ba người Diệp Diệt Đạo: “Còn ba người các người, Linh quả này có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu như không nhận, là các người định vất kiệt ta sao?”

Diệp Mạc Tà giơ tay lên, cầm lấy hộp gấm trong tay, một cỗ linh lực hùng vĩ rộng lớn lập tức quán lấy hắn ta: “Trường.... Trường Sinh, đây là đan dược mà lúc trước lão tổ tiên và tộc trưởng lấy... là linh quả sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đúng vậy, quả này tên là Hồn Độn Linh Quả, ẩn chứa sức mạnh siêu cấp lớn. Hiện tại các người dùng thì cũng chỉ có thể luyện hóa một phần vạn nó thôi. Khi sau khi tu vi của người không ngừng tăng lên, thì thực lực của các người sẽ không ngừng tăng lên.”

Đã nghe qua.

Năm người bọn họ hít sâu một hơi...

Cái này chính là linh quả, quả thực chính là thần quả, sợ cả Thiên Vực cũng tìm không thấy loại thứ hai.

Diệp Trường Sinh không tức giận nói: “Đều cầm hết đi, ta vẫn

đang chờ uống rượu đó.”

Bốn người còn lại lần lượt hành động, bỏ hộp gấm vào trong linh giới.

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh búng ngón tay ra, một tia lửa đầy màu sắc bay ra, rơi xuống bếp lò lửa: “Phá Quân, Diệt Đạo, hai người các người đặt khung sắt lên bếp lửa đi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu tiệc nướng thôi.”

“Ồ nướng sao?”

Cả năm người bọn họ đều xuất hiện dấu chấm hỏi trên trán, đồ nướng là cái quái gì vậy?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn năm người, phất tay, mười tám cỗ lần lượt xuất hiện trong khoảng không, ở phía trên đó đặt thịt Hỏa Giao đã được rửa sạch.

“Thịt Hỏa Giao, ta cũng chưa từng ăn qua.”

“Huynh trưởng, khai rượu đi, ta đi nướng chút thịt trước.”

Diệp Mạc Tà vô cùng kinh ngạc, giọng nói khẽ run lên: “Trường Sinh, con Hỏa Giao này lớn như vậy, nên làm như thế nào?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Huynh trưởng, Mạc Tà, giao cho ta đi, hôm nay ta mời các người ăn Hỏa Giao, ngày mai mời người ăn thịt rồng cánh phượng.”

Vào lúc này.

Diệp Trường Sinh liền mỉm cười, nhớ tới một đoạn văn ở trong Tiêu Dao Du, Bắc Minh có một con cá, nó tên là Côn, Côn lớn đến mức không thể hầm vào một nồi được.

Hóa thành một con chim, tên của nó là Bằng, Bằng lớn đến mức cần hai vĩ nướng, một vĩ bí chế và một vĩ cay.

Mẹ nó, thơm.

Hắn phất nhẹ tay áo, thịt Hỏa Giao bay xuống trên khung sắt, ngọn

lửa bầy màu bao vây lấy nó, ngay sau đó mùi thịt lan tỏa khắp nơi.

Diệp Mạc Tà bước lên phía trước, đưa đưa một vò rượu trong tay cho Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, tối đi, năm người chúng ta cùng uống một vò.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đến đây, cạn!”

Giờ phút này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, hẳn cũng không còn cảm thấy đơn độc khi đến thế giới này nữa, mặc dù có Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, và An Mộng Quân vẫn luôn yêu thương hắn.

Nhưng hơi ấm gia đình trao tặng vẫn khác với tình huynh đệ vạn trường này.

Diệp Mạc Tà ngẩng đầu uống ừng ực, trên mặt nở nụ cười: “Ta đã từng là người trẻ tuổi ngạo mạn, xin lỗi mọi người vì ta vô tri.”

Diệp Thần nói: “Mạc Tà huynh, ở đâu ra lời như vậy, trong lòng chúng ta huynh vẫn là một người đại ca tốt như trước.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Không ngừng cố gắng làm sao có thể nào là tuổi trẻ, không làm càn làm sao gọi là thiên kiêu được.”

Diệp Mạc Tà cười nói: “Nhân gian hợp nhất cười, cả đời dành cho rượu, tất cả mọi thứ đều trong rượu.”

Nhìn thấy năm người đang uống rượu say sưa, khóe miệng Diệp Trường Sinh cong lên một nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị, đã từng tự nghĩa thủ hào ngôn, tuổi xế chiều quay đầu đã ngơ ngẩn, huynh đệ tình thâm ân tựa như biển, cả đời được mấy người.

Diệp Thần thả vò rượu trong tay xuống, đi đến bên cạnh của Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, ngày xưa ở Vô Tận Sâm Lâm, người đã từng cứu Diệp Thần một mạng, tối nay lại ban thưởng thần quả cho ta. Sau này, Diệp Thần nguyện đi theo làm tùy tùng cho Thiếu chủ, lên núi đao, xuống biển lửa cũng không từ chối.”

Diệp Trường Sinh khẽ đưa tay lên, ra hiệu Diệp Thần đứng dậy:
“Không cần phải nói, ta chỉ nhìn biểu hiện của người thôi. Người cùng huynh trưởng ra bên ngoài, nhớ quan tâm lẫn nhau.”

“Khi ra ngoài, thế giới phồn hoa mê mắt người. Đừng quên tại sao mình lại bị trừng phạt. Nhớ kỹ một câu, người có thể chiều chuộng người đến tận trời, cũng có thể giết người không chớp mắt.”

Chương 102: Sống ở hiện tại, thì làm sao phải sợ chuyện tương lai

Nói xong, hắn thôi động linh khí, điều khiển gia vị, rắc nó xuống phía thịt của Hỏa Giao.

“Ăn thịt đi, nếm thử tài nấu nướng của ta xem.”

Năm người bọn họ vội vàng tiến lên, quây quần bên bàn đá, nhìn thịt Hỏa Giao đủ màu sắc hương vị, từng người đều thèm đến chảy nước miếng.

Diệp Yêu Nhi trầm giọng nói: “Thiếu chủ, để ta cắt thịt cho.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói lớn: “Không cần đâu, mọi người cùng nhau ăn đi, không cần phải câu nệ tiểu tiết.”

Thời gian trôi qua, dưới đỉnh nghỉ mát, Diệp Diệt Đạo, Diệp Yêu Nhi vừa uống rượu vừa bò trên bàn đá.

Diệp Phá Quân say mềm, đang múa kiếm ở trên điện, uống vài hũ uống rượu mà say thành như thế này?

Diệp Mạc Tà nâng bình rượu lên, chạm vào bình của Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, có lẽ Yêu Nhi thích người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh trưởng đừng làm rộn, ta là người trong sạch.”

Diệp Mạc Tà lại nói: “Khoảng chừng hai năm nữa cũng phải chọn một đạo侣 đồng hành, đến lúc đó người sẽ dần dần trở nên không trong sạch nữa đâu.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Là một kiếm tu. Cả đời lấy kiếm (tiện) làm bạn là đủ rồi.”

(kiếm: 剑, tiện: 贱 hai từ đều đọc là Jiàn)

Bóng dáng Diệp Mạc Tà nhảy dựng lên, nói: “Người là người duy nhất có suy nghĩ giống ta đó. Có kiếm làm bạn, du ngoạn thiên hạ,

võ công đỉnh cao, thật xa...”

Lời nói vừa rơi xuống, hần dựa vào cây cột, thân thể mềm nhũn ngã xuống dưới.

Diệp Trường Sinh nhìn năm người say rượu, trong tay cầm vò rượu đi về phía đỉnh núi, vừa đi về phía trước vừa lẩm bẩm một mình: “Ba chén rượu đục, vài lời tâm tình. Khi nào về quê cũ, làm một trận với nàng ấy.”

Vừa nói, hần đột nhiên cười khổ một tiếng: “Nếu như không thể quay về, hiện tại cứ sống ở đây đi, sao làm phải sợ chuyện tương lai!”

...

Cùng lúc đó.

Ở Thiên Ma thành.

Ba bóng người bay từ chiếc thuyền ma xuống, xuất hiện ở trước một phủ đệ được bao phủ bởi màn sương đen. Sau đó, ba người xuất hiện trước một tòa thiên lâu cao chót vót.

“Bẩm Ma Chủ, đã có tin tức của Hoang Cổ thần quốc.”

Ban đêm.

Một mảnh vắng lặng, có tiếng côn trùng kêu vang lên, cưỡi gió mà đi.

Ở phía trên Mộ Kiếm.

Một bóng người đang ngồi thẳng, dáng người thẳng tắp như thương, bên cạnh đặt một vò chín, không ai khác chính là Diệp Trường Sinh.

Mọi người đều say, chỉ có mình ta còn tỉnh.

Đêm dài đằng đẵng, ta còn có thể làm chuyện gì?

Trái tim của Diệp Trường Sinh khẽ động, mở miệng nói: “Lập tức

mở phần thưởng khi đánh dấu Thần quốc.”

Trước đây hẳn thu hoạch được cơ hội đánh dấu Thần quốc, nhưng lúc ấy vì chém giết Hỏa Giao chín đầu mà hẳn cũng chưa có mở.

Nhưng khi hẳn rời khỏi Hoang Cổ thần quốc, mọi người đã bay trên không trung, âm thầm và lặng lẽ hoàn thành việc hoàn thành việc đánh dấu.

Chỉ là vẫn chưa nhận phần thưởng mà thôi.

“Tinh, xin chúc mừng chủ nhân đã mở thành công phần thưởng đánh dấu Thần quốc, lấy được một bộ Đan quyết, đã được đặt trong cột lưu trữ của hệ thống, có thể mở ra sử dụng bất cứ lúc nào.”

Đan quyết?

Diệp Trường Sinh sửng sốt một chút, tự đưa cho mình một quyển luyện dược, đây là muốn cho chính mình trở thành luyện dược sư trâu nhất sao?

Kiểm tu, thể tu, luyện dược sư, trong bát tri bát giác đã có ba thân phận.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nở một nụ cười: “Ta cứ tiến xa hơn trên con đường ưu tú như vậy sao?”

Hắn không có lấy Đan Quyết ra để nghiên cứu, tiếp tục nói: “Hệ thống, lập tức mở đánh dấu Thần cấp.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành đánh dấu thần cấp, sẽ nhận được một phần thưởng là Bất Diệt Luyện Thần Quyết, muốn luyện chế kỹ năng này thành công thì phải có thần thông chống trời mới được. Khi luyện được thì nguyên thần sẽ được bất tử, bất diệt.”

Bất Diệt Luyện Thần Quyết, bất tử bất diệt sao?

Diệp Trường Sinh cảm thấy kinh hãi, công pháp này hơi quá mạnh, sau khi luyện thành xong, muốn chết cũng khó khăn.

Điều quan trọng nhất là sau khi tu luyện Bất Diệt Luyện Thần Quyết xong, thần thức của người đó không ngừng tăng lên, có thể lĩnh hội được các sức mạnh Thần thông thì lúc đó kháng không cần ra tay nữa.

Một ý nghĩ thần niệm là có thể giết người một cách vô hình.

Thần du chư thiên, tự tại ở vạn giới.

Công pháp này... Hoàn mỹ, yêu rồi yêu rồi.

Nghĩ đến đây.

Diệp Trường Sinh càng ngày càng trông đợi nhiều hơn vào gói quà xa xỉ và hệ thống rút thưởng.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân đã mở thành công gói quà xa xỉ này, thu được một mẫu ruộng tiên, năm loại linh quả và Tào Hóa kiếm pháp.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành hệ thống rút thưởng và lấy được Cổ Thần khí – Tru Thần Kiếm. Lưu ý chủ nhân của thanh kiếm này chưa đạt đến Đế Cảnh, xin hãy cẩn thận khi sử dụng.”

Một mẫu ruộng tiên, năm loại linh quả, một Tru Thần kiếm, Tào Hóa kiếm pháp, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói: “Hệ thống, ta có thể chuyển ruộng tiên trong này đến cuộc sống hiện thực không?”

Chương 103: Đăng nhập thần cấp, gói quà xa xỉ

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, đương nhiên có thể, ruộng tiên sinh dưỡng linh quả, chủ nhân có thể trồng bất kỳ thiên tài địa bảo nào trên thế giới vào ruộng tiên, có thể rút ngắn chu kỳ sinh trưởng của thiên tài địa bảo và nâng cao phẩm chất của bọn chúng.”

“Hơn nữa, ruộng tiên đã hoàn thành khế ước với chủ nhân. Chỉ cần ý nghĩ của chủ nhân khẽ động, lập tức ruộng tiên có thể được đưa vào trong hệ thống, cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác thềm muốn gì.”

Tùy hứng, ra sức, rất có nhân tính.

Thất phu vô tội, nhưng hoài bích có tội.

Nếu ai đó thềm muốn ruộng tiên, trước tiên nên hỏi xem liệu thanh kiếm trong tay hắn có đồng ý không đã.

Nghĩ đến đây.

Hắn thu liễm khí tức, trước tiên đưa năm loại linh quả vào trong ruộng tiên, sau đó lâm vào thiền định để bắt đầu tu luyện Bất Diệt Luyện Thần Quyết.

Bất tri bất giác, ánh nắng ban mai đã buông xuống.

Đám người của Diệp Mạc Tà yếu ớt tỉnh lại sau cơn say rượu, dụi dụi mắt, Diệp Thần đột nhiên mở miệng nói: “Mau nhìn đi, trên người của Thiếu chủ là cái gì vậy?”

Đám người nhìn theo âm thanh kia, ánh mắt đồng loạt rơi trên người của Diệp Trường Sinh, tất cả đều là sửng sờ.

Diệp Mạc Tà hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Phía trên Mộ kiếm của có ba thân ảnh Trường Sinh sao?”

Diệp Thần nói: “Đâu chỉ có ba, chẳng lẽ chúng ta hoa mắt sao?”

Diệp Mạc Tà nhẹ giọng nói: “Không phải hoa mắt đâu, có lẽ Thiếu gia đang tu luyện công pháp cường đại, chúng ta nên rời đi trước, đừng quấy rầy đến chuyện tu luyện của Thiếu chủ.”

Diệp Mạc Tà nhẹ gật đầu: “Trường Sinh đã cường đại như vậy, vẫn tu luyện chăm chỉ như cũ, chúng ta có tư cách gì không cố gắng chứ?”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nếu sau này chúng ta muốn đi theo Trường Sinh, thì với tu vi hiện tại của chúng ta là không thể được.”

Mọi người lâm vào im lặng, xoay người lao thẳng về phía Kiếm cung.

Không bao lâu sau khi bọn họ rời đi, Diệp Trường Sinh thở phào một hơi dài chậm rãi mở mắt ra: “Mới tiến vào tầng một nhập môn của Bất Diệt Luyện Thần Quyết thôi sao?”

Chỉ mới tiến vào tầng một mà thôi, nhưng Diệp Trường Sinh lại nhận ra rằng phạm vi bao phủ của thần trí của mình đã tăng lên nhiều lần.

Toàn bộ Kiếm cung đều được bao phủ bởi thần thức của hắn, một bông hoa, một cái cây, một chiếc lá và một thế giới đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nín thở nhắm chặt hai mắt, ngay sau đó, một tia niệm thần bay ra, ở trên đỉnh núi lạnh lẽo xa xa, cây cổ thụ cao ngất lập tức bị gãy ngang thân.

Hắn nhìn về phía xa núi lạnh lẽo, chậm rãi đứng dậy, biến mất ở trên Kiếm mộ.

Ánh mắt của hắn từ trên đỉnh Hàn Sơn thu hồi, chậm rãi đứng dậy, biến mất tại phía trên kiếm mộ.

Một canh giờ sau.

Ở phía trên đỉnh của Kiếm cung.

Diệp Trường Sinh đứng độc lập ngạo nghễ, dôi mắt nhìn về phía xa, nhìn Diệp Mạc Tà và Diệp Thần rời đi.

Mỗi một người đều có một con đường thuộc về mình.

Cả hai người Diệp Mạc Tà đều đi đến học phủ Thiên Cung, có Hỗn Độn linh quả tẩm bổ bọn họ sẽ nhanh chóng trở thành Thánh thể thôi. Tương lai đầy hứa hẹn và vô hạn.

Không bao lâu sau.

Diệp Trường Sinh tự lẩm bẩm: “Nếu không thể đi ra ngoài lưu bạt, thì ta cũng chỉ có thể sống một cuộc sống đơn giản nhàm chán trong Kiếm Cung mà thôi.”

Nói đến đây, khóe miệng của hắn giương lên, nở một nụ cười: “Làm ruộng, kiếm linh quả, hay linh dược gì đó, chỉ cần tranh thủ hai năm thì đã có thể tu luyện xong Đan quyết và Bất Diệt Luyện Thần Quyết, tùy tiện còn có thể chỉ dẫn cho mấy người Yêu Nhi tu luyện nữa.”

.....

Ở Thiên Ma thành.

Tại Ma tháp.

Ba vị lão giả trở về từ Hoang cổ Thần quốc đang đứng trong ma tháp cả một đêm, một bên là Ma công tử, Ninh Vô Bại.

Đúng lúc này.

Có một tiếng nổ ầm lớn vang lên, Ma chủ Ninh Vô Thiên đi ra từ trong một cánh cửa đá, áo choàng đen phủ trên mặt đất, xung quanh là một cỗ ma khí quỷ dị rộng lớn.

Trong khi đi lên.

Ma khí càn quét, bao phủ cả bốn người bọn họ.

Ba vị lão giả vội vàng quỳ xuống hành lễ, cùng nhau đồng thanh cao giọng hô to: “Chúc mừng chủ tử, thần công đã đại thành.”

Ninh Vô Bại cúi đầu xuống vái chào, trầm giọng nói: “Chúc mừng chủ tử của ta, tu vi đã đột phá, giương cao thần uy của Ma tộc chúng ta.”

Ánh mắt của Ninh Vô Thiên rơi vào trên người ba vị lão giả, giọng nói khàn khàn: “Đứng lên nói chuyện, tình huống ở Hoang Cổ Thần quốc như thế nào rồi?”

Một lão giả cúi đầu xuống, vội vàng nói: “Bẩm chủ tử, Hoang cổ Thần quốc đã bị Diệp gia ở Kiến Châu diệt quốc rồi.”

“Diệt quốc?” Dáng vẻ đang đi về phía trước của Ninh Vô Thiên bỗng nhiên ngừng lại: “Diệt quốc, người có chắc chắn không?”

Lão giả kia gật đầu: “Bẩm chủ tử, vô cùng chính xác, trước mắt thì thiên kiếm vệ của Diệp gia đã khống chế phòng ngự của Hoang Cổ thành rồi.”

Chương 104: Ta chỉ đang luyện được thôi

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm thế nào mà Diệp gia lại tiêu diệt được Hoang cổ thần quốc chứ, hay Tiêu Bắc Huyền có người hỗ trợ phía sau. Lần trước ta tới Hoang Cổ thành, phát hiện ẩn chứa mấy luồng khí tức cường đại, khí tức của một trong số bọn họ rất mạnh.”

Ninh Vô Thiên buộc mình phải bình tĩnh lại, trầm giọng dò hỏi.

Lão giả lập tức sợ hãi quỳ xuống đất, nói: “Bẩm chủ tử, trận chiến kia quả thực quá mạnh, những tu sĩ dưới Đế Cảnh không có cách nào có thể đi vào bên trong được. Không ai biết rốt cuộc cuộc chiến ở trong Hoang Cổ thần quốc đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Vô Thiên lạnh lùng nói: “Không biết đã xảy ra chuyện gì, một tòa cổ quốc đứng sừng sững hàng nghìn năm lại bị diệt vong sao?”

Nói đến đây, trong lòng hắn ta bỗng kinh hãi, tạm dừng lại, rồi nói tiếp: “Bây giờ Diệp gia có động tĩnh gì lạ không?”

“Bẩm chủ tử, cường giả của Diệp gia đã rút khỏi Hoang cổ Thần quốc và trở về Kiếm cung ở Kiếm Châu rồi. Trước mắt thì không có gì bất kỳ động tĩnh lạ gì cả.”

Giọng của vị lão giả kia khẽ run rẩy, nói.

Ninh Vô Thiên không kìm được tức giận quát: “Tên ngốc Tiêu Bắc Huyền này, Diệp gia chính là một loại dã thú ngủ đông, bây giờ đánh thức nó dậy, thì chắc chắn sẽ bị vạ lây thôi.”

“Lúc trước tại sao ta lại đồng ý yêu cầu cùng hắn ta đi huyết tẩy Kiếm Châu của tên ngốc này chứ?”

Bây giờ nghĩ lại Huyết tẩy Kiếm Châu mới cảm thấy thật buồn cười, thật sự quá châm chọc.

Nửa tháng sau.

Ở Kiếm Lâu.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, khói bốc lên lượn lờ, tràn ngập ở trên bầu trời.

Ngay sau đó, vang lên một tiếng ho khan gấp gáp, chỉ thấy dáng vẻ Diệp Trường Sinh đen thui chạy vọt ra khỏi Kiếm Lâu.

Dáng vẻ hần cực kỳ giống một tên ăn mày, kiểu tóc rối xù cháy xém, đựng đưa trong gió.

Nhìn dáng vẻ bây giờ của hần khiến ấn tượng đầu tiên là hần vừa bị pháo bắn.

Theo tiếng nổ, ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân và An Mộng Quân xuất hiện ở ngay Kiếm Lâu, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên trên người của Diệp Trường Sinh.

Về mặt của Diệp Tiêu Huyền ngẩn ra: “Trường Sinh, nếu có chuyện gì muốn mở lời, người có thể nói ra, lão tổ sẽ giúp người tìm cách, đừng tự nỗ mình như vậy, thật sự quá đáng sợ.”

Diệp Trường Sinh ho nhẹ một tiếng, từ trong miệng phun ra một luồng khói, “Lão Tổ, ông nội, ta không có việc gì suy nghĩ không ra cả. Ta chỉ đang luyện được thôi, mà lỡ tay làm nổ lò.”

Luyện được, nổ lò sao?

Diệp Tiêu Huyền tận tình khuyên bảo nói: “Trường Sinh, người là kiếm tu, tại sao muốn luyện được chứ? Luyện kiếm là được rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, kiếm đạo là một đường vô tận, luyện được cũng rất có ích cho kiếm đạo, đan dược có thể nâng cao tu vi, luyện được có thể tu luyện tâm cảnh và thần thức, khi tinh thần lực và kiếm đạo hợp nhất với nhau, rồi cuối cùng không thể tách rời khỏi tu tâm.”

Diệp Tiêu Huyền nhẹ gật đầu: “Quả thực tiểu tử người cũng có lý. Thôi quên đi, người muốn luyện được thì cứ luyện được, đừng phá Kiếm cung là được.”

Nói đến đây, ông ấy dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nửa tháng này người vẫn luôn ở trong Kiếm Lâu, chắc cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.”

“Lão tổ, đã xảy ra chuyện lớn gì sao?” Diệp Trường Sinh tò mò nói.

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Ma chủ đã rời khỏi Thiên Ma thành, biến mất không thấy tung tích, nghe người ta đồn là bọn họ đã quay về Ma Tinh. Ngoài ra, Huyết Tửu quán đã giải tán, không tìm thấy tung tích của Ngân Cổ Thông, quỷ môn phong bế Phong đô, tuyên bố mười năm nữa sẽ không ra.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Lão tổ, bọn họ đang làm cái gì vậy chứ, đang sợ Diệp gia trả thù sao?”

“Ta không biết, nhưng có lẽ là như thế. Thật ra Diệp gia chúng ta rất nhân từ, không thể nào lại đi trả thù. Bọn họ sợ rằng chúng ta sẽ diệt tộc, diệt môn của bọn chúng.”

Diệp Tiêu Huyền bình tĩnh, tạm dừng lại, rồi nói tiếp: “Ta đã phái người đi điều tra tin tức liên quan đến Đại Tôn. Trước khi chiến trường Thiên Vực mở ra, người sẽ ở lại trong Kiếm Cung.”

“Trường Sinh đã hiểu, nếu không có chuyện gì nữa, ta tiếp tục đi luyện được đây.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diệp Thương Vân vội vàng nói: “Trường Sinh, nếu người muốn học luyện được, ông nội sẽ đi mời sư phụ cho người. Người tự nghiên cứu như thế này có quá nguy hiểm không?”

“Không cần đâu.” Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, xoay người đi vào trong Kiếm Lô, vừa đi về phía trước, vừa tự lẩm bẩm một mình: “Ngã ở chỗ nào, thì nằm ở chỗ đó, bùm, kích thích!”

Thật tình không hiểu được.

Hắn không muốn sư phụ dạy, đó là bởi vì bây giờ hắn đã bắt đầu luyện chế được đan dược cấp bảy rồi.

Nửa tháng, luyện được sư cấp bảy, tốc độ này thật ra rất bình thường. Không biết là do luyện được đơn giản hay do hắn quá thiên tài nên cứ làm là tới như vậy.

Theo tất cả những gì hắn biết, luyện được sư lợi hại nhất trong toàn bộ Hoang cổ Thiên vực hình như là cấp chín, nghe người ta đồn rằng hắn ta đã được Thương hội Thiên vực chiêu mộ.

Chương 105: Không luyện được, thì đổi sang làm ruộng

Diệp Trường Sinh cảm thấy nếu hắc lại nổ lò thêm vài lần nữa, có lẽ hắc có thể sẽ tăng lên tới cấp chín.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến vào Kiếm Lâu, Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ, người thật sự không cần mời sư phụ cho hắc sao?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Tương lai của hắc tùy theo hắc làm đi, để hắc nổ thêm vài lần nữa, nổ thì càng khỏe mạnh hơn.”

Diệp Thương Vân: “.....”

An Mộng Quân: “....”

.....

Thấm thoát.

Một tháng nữa đã trôi qua.

Không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu vụ nổ phát ra từ trong Kiếm Lâu.

Mỗi ngày nếu không nổ thì là đang trên đường phát nổ.

Diệp Tiêu Huyền và các đệ tử trong Kiếm cung nhìn cảnh này đã quen thuộc.

Một ngày này.

Diệp Trường Sinh bước ra khỏi Kiếm Lâu, hiển nhiên hắc đã cố ý dọn dẹp sạch sẽ, không còn ăn mặc rách rưới nữa mà là một bộ dáng ưu nhã.

Trước khi đi, thậm chí hắc còn không nhìn mình trong gương đồng một chút nào, chủ yếu là vì sợ hắc sẽ yêu mình mất.

Đẹp trai quá, nghiệp chướng rồi.

Sau khi rời khỏi Kiếm Lô, hắn đi hết một vòng, xuất hiện trên võ đài, chúng đệ tử nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện thì lần lượt xúm lại.

Sau khi đi đến bên người của Diệp Trường Sinh, tất cả đều cúi đầu chào, đồng thanh hô lên: “Bái kiến thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ra hiệu cho các đệ tử đứng dậy, nói nhẹ như mây gió: “Có lẽ các người cũng đã biết ta trong khoảng thời gian này ta say mê luyện đực. Hôm nay vừa mới xuất quan, nên đến ghé thăm các người.”

Nói đến đây, tay áo của hắn bay lên, trăm viên ngọc bích xuất hiện ở trước mặt chúng đệ tử: “Đây là đan đực do ta luyện chế, hiện tại ta thưởng cho mọi người, sẽ rất có ích cho việc tu luyện của các người.”

“Thất gia gia, làm phiền người đem đan đực này chia cho mọi người.”

Diệp Kinh Vân vội vàng nói: “Được rồi, ta đi chia đan đực cho chúng đệ tử.”

Đúng lúc này, ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo và Diệp Phá Quân xuất hiện trên võ đài, bước nhanh về phía trước, chấp quyền cúi đầu xuống chào: “Bái kiến thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn lướt qua ba người, trầm giọng nói: “Một tháng này cảnh giới của ba người tiến bộ khá tốt. Đây là một ít đan đực cho các người, cứ việc dùng đi.”

“Đúng rồi, cái bình đan đực này để lại cho Thất gia gia.”

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Diệp Diệt Đạo nói: “Thiếu chủ, người lại muốn bế quan tiếp sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lần này ta không bế quan nữa, mà ta đi tròng trượt, ngay ở bên vách đá phía sau Mộ Kiếm đó. Nếu các người tu luyện có vấn đề gì thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

Làm ruộng sao?

Không luyện được, đổi sang làm ruộng.

Về mặt của ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo và Diệp Phá Quân đều thất thần, bọn họ luôn cảm thấy những gì mà Diệp Trường Sinh đang làm không phải là những gì một kiếm tu đứng đắn nên làm.

Không ngờ là.

Kiểm đạo của Diệp Trường Sinh lại vô tình trở nên mạnh hơn trong khi tinh chế được và làm ruộng.

Luyện được và làm ruộng có thể giúp cải thiện đáng kể tâm tính Tinh thần lực của hắn, khiến hắn càng tập trung hơn, dễ dàng đạt đến cảnh giới quên bản thân, không hề gây hại mà còn rất có lợi cho kiếm đạo.

Vào lúc này.

Trên võ đài đã hoàn toàn sôi trào, chúng đệ tử nhìn viên đan dược trong lòng bàn tay, trong mắt lóe lên tia sáng chói mắt.

“Thất gia gia, Thiếu chủ cho đan dược gì, cấp mấy vậy? Mùi thuốc tỏa ra bốn phía, linh khí tràn ngập, nếu ăn được viên đan dược này, ta nhất định sẽ đột phá.”

Một đệ tử nhìn Diệp Kinh Vân rồi nói, về mặt của những người sau cũng đầy rung động nhìn viên đan dược trong tay: “Thứ này ít nhất là viên đan dược cấp bảy, thật sự là do Trường Sinh luyện chế ra sao?”

Nghĩ đến chuyện này.

Ông ấy xoay người định rời đi, nhưng Diệp Yêu Nhi đã đi lên chào hỏi: “Thất gia gia, đây là đan dược mà thiếu gia để lại cho Thất gia gia.”

Diệp Kinh Vân cầm lấy bình ngọc, mở ra một lát, giọng run rẩy nói: “Cấp... cấp tám, chuyện này quả thực không thể tin được.”

Giọng nói vừa dứt, ông ta đã nắm chặt bình ngọc trong tay rồi biến mất khỏi võ đài.

Diệp Yên Nhi đưa mắt nhìn Diệp Kinh Vân rời đi, cúi đầu nhìn xuống bình ngọc ở trong lòng bàn tay: “Đan được cấp tám sao, không thể nào, thiếu chủ hân...”

Nói đến đây, nàng há to miệng đến mức có thể vừa một quả đấm: “Thật sự như vậy sao? Một tháng, đan được cấp tám?”

Yên Nhi cũng giật mình trước suy nghĩ của mình...

Ở một bên khác.

Diệp Kinh Vân xuất hiện ở trước Kiếm Cung, vừa mới chuẩn bị bước vào thì Diệp Thanh Vân bước tới gần ông ta: “Người đến thật đúng lúc, Kiếm thị truyền tin đến thế lực của các châu đã tiến vào Kiếm Châu và đang hướng tới Kiếm Cung, người cùng ta đến xem thử.”

“Tộc trưởng, bọn họ muốn làm gì, liên thủ để cùng chịu chết sao?”
Diệp Kinh Vân nói, bộ dáng theo sát Diệp Thương Vân rời đi.

Trong khi tiến lên.

Diệp Thương Vân cười nói: “Không cần phải hoảng sợ, bọn họ không phải tới để bao vây Kiếm Cung mà là để chúc mừng. Dù sao chúng ta đã đánh bại Ma tộc và hóa giải nguy cơ cho Thiên Vực.”

Chương 106: Nhiều người như vậy, Diệp gia tức giận

“Thì ra là chúc mừng, vậy tại sao tộc trưởng lại đích thân ra chào đón chứ?”

“Đây là do các người không hiểu rồi, người tới là khách, Diệp gia chúng ta phải hiếu khách!” Diệp Thương Vân cười nhẹ, chậm rãi nói.

Ở Kiếm Châu.

Ở bên trên bầu trời.

Bóng dáng của Ô Ương Ương xuất hiện, một luồng khí tức mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Kiếm Châu.

Những người này đều là cường giả của nhiều thế lực khác nhau, bọn họ đến bằng máy phi hành, cười hung thú, chiến xa long mã mà đến.

Những sau khi đi vào Kiếm Châu, bọn họ chọn cách đi trong khoảng không, cất hết máy phi hành, cười hung thú, chiến xa long mã vào.

Đây là bày tỏ tôn trọng đối với Diệp gia, xét cho cùng thì khi đi vào địa bàn của người ta, phách lối quá cũng sẽ không tốt lắm.

Bọn họ vẫn không quên mục đích đến đây là để tạo mối quan hệ tốt đẹp với Diệp gia.

Vào lúc này.

Hai người Diệp Thương Vân và Diệp Kinh Vân đã xuất hiện ở trên khoảng không, ánh mắt rơi vào người vừa đi tới: “Tộc trưởng, mấy trăm năm qua Kiếm Châu chúng ta cũng chưa từng có nhiều người tới như vậy.”

“Đúng vậy, lúc trước đã từng cực kỳ yên tĩnh, bây giờ người đông nghịt, thời đại cũng khác.” Diệp Thương Vân nói nhẹ, khóe miệng

lộ ra vẻ tự giễu: “Đi thôi, đi xem một chút!”

Hai người ngự kiếm đi tới, bóng dáng người tới dừng lại, sắc mặt có chút thay đổi, không ngờ Diệp Thương Vân lại đích thân tới đây.

Một lão giả bước ra, chấp tay chào nói: “Diệp tộc trưởng, đã lâu không gặp.”

Diệp Thương Vân liếc mắt nhìn lão giả kia, cười như không cười nói: “Hóa ra là lão tổ tiên của Tổng gia ở Đàm Châu, là ngọn gió nào đã đưa ông tới đây, không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa.”

Tổng Thiên Trọng cười nói: “Diệp gia đã đánh bại Ma tộc và hóa giải kiếp nạn của Thiên Vực, là đại công thần của Thiên Vực. Chúng ta không mời mà tới còn xin Diệp tộc trưởng đừng trách.”

Diệp Thương Vân nói: “Người tới là khách, Kiếm Cung cực kỳ hoan nghênh. Mời các vị đi theo lão phu vào Kiếm Cung.”

Đúng lúc này.

Một giọng nói trầm ấm truyền đến, giọng điệu lộ ra vẻ độc đoán vô tận: “Diệp tộc trưởng, từ khi từ biệt đến giờ vẫn không có vấn đề gì chứ.”

Diệp Thương Vân quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người vừa đi tới: “Thì ra là lâu chủ của Thương hội Thiên Vực, các hạ cũng rảnh rỗi đến Kiếm cung nhỏ bé này của ta sao?”

Cơ Phiệt cười nói: “Diệp gia là công thần của Thiên Vực, một mình chiến đấu chống lại Ma tộc và tiêu diệt Thần quốc, làm sao Thương hội Thiên Vực của ta không thể hiện gì được chứ?”

Nói đến đây, hắn ghé mắt nhìn nghiêng qua một bên, nói tiếp: “Diệp tộc trưởng, để ta giới thiệu với người, đây là đại sư Vân Trọng Lâu, dược sư của Thương hội.”

“Vị này là Tứ tiểu thư của Thương hội Thiên Vực, Cơ Vũ Sư.”

Diệp Thương Vân nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vân đại sư, tiểu

thư Cơ có thể đến Kiếm Cung, thật sự khiến cho Diệp gia nghèo hèn này vẻ vang, xin mời đến Kiếm Cung nói chuyện.”

Ba người Cơ Vũ Sư, Vân Trọng Lâu, Cơ Phiệt dẫn cường giả của Thương hội Thiên Vực đi đến bên cạnh của Diệp Thương Vân, người của các thế lực khác đều cực kỳ chấn động.

Không ngờ là người của Thương hội Thiên Vực cũng sẽ tới đây, sĩ diện lần này của Diệp gia quá lớn rồi.

“Diệp tộc trưởng. Chờ bản tăng một chút.” Một giọng nói nặng nề hùng hồn vang lên, giống như tiếng sấm truyền đến.

Một lúc sau.

Một khí tức hùng vĩ mệnh mông truyền đến, ngay sau đó, một đạo dư ảnh hiện ra, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người vừa đi tới.

Hòa thượng mập sao?

Diệp Thương Vân nhìn vị Hoàng thượng mập ở trước mặt, liền giật mình một chút, có chút bối rối, ông ấy thật sự không biết hắn là ai.

Vị Hoàng thượng mập kia tự giới thiệu: “Bản tăng là Vô Tương thiền sư, từ cõi Phật Tây Phương mới đến, đã gây rắc rối cho Diệp gia rồi.”

“Vô Tương thiền sư, kính chào, đi vào Kiếm cung.” Diệp Thương Vân trầm giọng nói.

Vừa mới dứt lời.

Một bóng người xuất hiện, đi đến bên cạnh của Vô Tương thiền sư: “Sư phụ, người đi nhanh quá..... Người chạy cũng quá....”

Lời trong miệng tiểu hòa thượng còn chưa kịp nói ra, một đôi mắt to đã rơi vào bóng dáng xinh đẹp của Cơ Vũ Sư, cả người lập tức trầm xuống.

Là một tiểu nương tử xinh đẹp.

Không được, tiểu tăng muốn phá giới.

Đám người của Cơ Vũ Sư đi theo Diệp Thương Vân về phía Kiếm cung, chỉ còn lại Vô Tương thiền sư và Vô Tâm hòa thượng.

“Cái thứ không có tiền đồ, nhìn trường trường con gái người ta như vậy, người cảm thấy có phù hợp không, người đã quên giới luật của phật môn rồi sao?”

Vô Tương thiền sư khiến trách.

Vô Tâm hòa thượng nói: “Sư phụ, bây giờ người nói cho ta biết giới luật, vậy biết bao nhiêu đêm tối, người lặng lẽ không tiếng động mà ra đi, trở về toàn thân son phấn bột nước, người có thể kể cho con nghe người đã làm gì được không?”

Vô Tương thiền sư nói: “Vi sư là đang phát dương Phật pháp, người không hiểu đâu....”

Vô Tâm hòa thượng nhìn thấy sư phụ rời đi: “Có quỷ mới tin người, lão hòa thượng này rất xấu xa.”

Chương 107: Nhiều người như vậy, Diệp gia tức giận

Ở Mộ Kiếm.

Phía sau núi.

Diệp Trường Sinh đang cầm bầu nước để tưới cho linh quả, linh dược và linh hoa ở trong ruộng thì đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Kiếm Cung.

“Nhiều người như vậy, xem ra Diệp gia “hot” rồi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi nói tiếp: “Lão tổ, tới cũng tới rồi, đi ra đi, nhất định muốn ta phải mời người.”

Diệp Tiêu Huyền đi từ phía sau tảng đá ra: “Lão tổ cũng vừa mới tới, tiểu tử nhà ngươi không chế được nữa. Mà lại thích làm ruộng sao?”

“Người nhìn những thứ mà người đã làm đi, tưới nước không phải như người làm dâu.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Lão tổ biết làm ruộng sao?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Đó là đương nhiên, ở Kiếm cung có nhiều cây linh thảo như vậy đều là do ta gieo trồng cả đó.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Lão tổ đã biết làm ruộng, có lẽ là đã biết Trường Sinh tưới không phải nước, mà là tịch mạch.”

Diệp Tiêu Huyền: “Có tin... ta đánh chết người hay không.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, đưa bầu nước ở trong lòng bàn tay cho Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ có muốn tới thử một lần không.”

Vẻ mặt Diệp Tiêu Huyền chán ghét: “Kiếm cung có khách tới, ta không có thời gian ở đây với người đâu...”

“Trường Sinh, bên trong bầu nước của người là cái gì, là nước sao?”

“Không phải.” Diệp Trường Sinh nói, tạm ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Lão tổ, đây đều là linh dịch, ta cố ý điều phối đó.”

Phốc.

Diệp Tiêu Huyền suýt nữa phun một ngụm máu ra, dùng linh dịch để tưới hoa, tưới cây sao, nhà nào dùng được chứ?

“Lão tổ, có vấn đề gì sao?”

“Không có, không có, làm cho gọn gàng vào!” Diệp Tiêu Huyền cố kiềm nén chấn động trong lòng, sau đó lại nói: “Trường Sinh, xa xỉ như vậy, ông nội của người có biết không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không biết đâu.”

Diệp Tiêu Huyền cười nói: “Người sẽ bị đánh chết, thật đó.”

Diệp Trường Sinh thần nhiên, giơ tay lên hái một quả trên cây linh thảo xuống, ném cho Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, nếm thử xem mùi vị quả này như thế nào.”

“Nhìn vẫn còn xanh, cũng không có cảm giác ngon miệng lắm.” Diệp Tiêu Huyền cầm lấy linh quả bỏ vào miệng, hần chủ yếu muốn biết linh quả được tưới bằng linh dịch thì có mùi vị như thế nào.

“Ai da, mẹ nó, thơm thật đó.”

Khi đi vào thì lạnh buốt, mềm mại, linh lực phiêu tán ra bát mạch vô cùng sáng khoái, cảm giác này rất sung sướng.

Trầm mặc trong chốc lát.

Ánh mắt hùng hực của Diệp Tiêu Huyền rơi vào trên cây linh thảo, trầm giọng nói: “Trường Sinh, sau này nếu người cần bao nhiêu linh dịch thì chỉ cần nói cho tổ tông biết, lão tổ nhất định sẽ tìm cho người.”

Nói đến đây, ông ấy dừng lại, rồi nói tiếp: “Trường Sinh, người có thể hái thêm cho lão tổ vài quả nữa được không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ vẫn nên đi tiếp khách trước, nếu lại ăn nữa thì sẽ đột phá, lúc này đột phá cũng không tốt. Chúng ta hẳn nên khiêm tốn.”

Diệp Tiêu Huyền gật đầu: “Người nói đúng, lúc này ta không thể đột phá, muốn đột phá cũng đợi đến lúc thần không biết quỷ không hay, đến lúc đó cho đối phương bất ngờ.”

Nói xong.

Ông ấy nhận lấy bầu nước từ trong tay của Diệp Trường Sinh, bắt đầu từ từ ung dung tưới hoa, tưới cây: “Đây đều là những thứ tốt, người phải chăm sóc chúng thật tốt mới được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, người không tới Kiếm Cung tiếp khách sao?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Khách cái gì chứ? Tưới hoa không tốt sao? Ta thích tưới cây, tưới hoa. Chuyện tiếp khách cứ giao cho ông nội người là được.”

“Ta là lão tổ của Diệp gia, vẫn phải duy trì cảm giác thần bí thích hợp, há có lý do để tự mình đi gặp bọn họ chứ.”

Ở trước Kiếm cung.

Ở bên trên Phù đảo.

Đám người của Vân Trọng Lâu, Cơ Vũ Sư, Tống Khuyết, Tống Thiên Trọng, Vô Tương thiên sư và Vô Tâm tiểu hòa thượng cùng với hàng ngàn người xuất hiện.

Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Chư vị đến Kiếm cung của ta thực sự là một may mắn của Diệp gia, ta còn muốn mời chư vị đến Thiên Kiếm lâu một lần.”

Trong khi đang nói chuyện, cánh cổng của Kiếm cung đã mở ra, một luồng kiếm khí mạnh mẽ lao đến trước mặt bọn họ, mọi người đi sát theo phía sau lưng của hai người Diệp Thương Vân và

Diệp Kinh Vân.

Trong khi tiến lên.

Một thiếu niên mặc áo gấm ở phía sau Tống Thiên Trọng thấp giọng nói: “Lão tổ, Kiếm Cung của Diệp gia danh tiếng lẫy lừng, nhưng chẳng qua là không có chút khí phái huy hoàng nào.”

“Khuyết Nhi, một gia tộc cường đại là dựa vào nội tình chứ không phải là lầu các có bao nhiêu khí phái.” Tống Thiên Trọng nói, dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Chẳng lẽ ngươi không nhận ra rằng sau khi vào Kiếm Cung, linh khí ở đây còn mạnh hơn ở Kiếm Châu ít nhất gấp trăm lần sao? Nếu tu luyện ở đây một ngày, tương đương với ba tháng ở bên ngoài đó.”

Tống Khuyết im lặng không nói gì, trên mặt vẫn mang theo vẻ khinh thường như cũ, hoàn toàn không đặt Kiếm Cung ở trong mắt.

Không bao lâu sau.

Một đám người đi ngang qua võ đài, đám đệ tử nhìn thấy có rất nhiều cường giả đột nhiên xuất hiện, đều lần lượt cúi chào với Diệp Thương Vân, đồng thanh hét lên, thanh âm chấn động cả bầu trời.

Chương 108: Người thật sự không biết xấu hổ mà, vô địch thiên hạ

“Bái kiến tộc trưởng!”

Diệp Thương Vân cười nói: “Tiếp tục tu luyện đi.”

Các đệ tử chậm rãi ngẩng cao đầu, đưa mắt nhìn bọn họ đi về phía trước. Đúng lúc này bóng dáng của Vân Trọng Lâu dừng lại, hẩn nheo mắt nhìn đám đệ tử kia, sắc mặt hoàn toàn biến đổi.

“Diệp tộc trưởng, không biết có thể để đệ tử Kiếm Cung tiến lên đây không.”

Diệp Thương Vân liền giật mình: “Nếu Vân đại sư cần, đương nhiên là có thể rồi.”

Nói đến đây, ông ấy nhìn về phía võ đài, trầm giọng nói: “Yêu Nhi, Phá Quân, Diệt Đạo, ba người các người đi lên đây đi.”

Ba người Diệp Yêu Nhi đáp không đi tới, rơi xuống ở trước mặt của Diệp Thương Vân, người sau nói: “Không biết Vân đại sư có gì chỉ giáo không?”

Vân Trọng Lâu đánh giá nhìn ba người của Diệp Yêu Nhi, nghiêm nghị nói: “Ba vị tiểu hữu, có thể cho lão phu nhìn xem những viên đan dược trong lòng bàn tay các người được không?”

Diệp Yêu Nhi nhìn về phía Diệp Thương Vân, Diệp Thương Vân nói: “Vân đại sư có thể là luyện được sư cấp chín, cho hẩn xem mấy viên đan dược đó một chút.”

“Đại sư, mời!” Diệp Yêu Nhi khẽ giơ tay đưa viên đan dược cho Vân Trọng Lâu.

“Đan dược cấp tám, còn có được đan văn cực phẩm.” Vân Trọng Lâu cố kìm nén chấn động trong lòng, ánh mắt rơi vào trên người của Diệp Yêu Nhi: “Tiểu cô nương, không biết là người ở phương nào có thể luyện chế ra được viên đan dược này.”

Nghe thấy lời nói đó.

Diệp Yêu Nhi rơi vào im lặng, tự hỏi liệu nàng có nên nói với Vân Trọng Lâu rằng viên đan dược này được Diệp Trường Sinh luyện chế.

Ánh mắt của Vân Trọng Lâu lóe lên, ánh mắt rơi lên trên người của Diệp Thương Vân: “Diệp tộc trưởng, không ngờ trong Kiếm Cung lại có luyện dược sư cấp tám, không biết người có thể dẫn tiến cho ta một chút không?”

“Luyện dược sư cấp tám? Không có!” Vẻ mặt Diệp Thương Vân mờ mịt: “Vân đại sư cứ nói đùa, tu sĩ ở Kiếm Cung lấy việc tu kiếm làm mục tiêu, làm sao có thể có luyện dược sư được chứ.”

“Bản thân đại sư cũng là một luyện dược sư cấp cao, có lẽ người cũng biết điều kiện để trở thành một luyện dược sư khắc nghiệt như thế nào.”

Vẻ mặt của Vân Trọng Lâu nghiêm nghị, nhìn dáng vẻ của Diệp Thương Vân trông không giống như đang nói dối, nhưng viên đan dược trong tay hắn ta rõ ràng là đan dược cấp tám cực phẩm.

Cho dù viên đan dược này được bán đấu giá ở trong Thương hội Thiên Vực cũng có thể đầu cơ kiếm lợi, hiếm có như phượng mao lân giác.

Nhưng mà trước mặt hắn ta lại có ba bình, đồng thời đệ tử của Kiếm Cung trên võ đài ai cũng đang cầm một viên đan dược cấp bảy.

Số lượng lớn như thế, chẳng lẽ là sau khi Diệp gia diệt Hoang Cổ thần quốc đạt được sao.

Nghĩ đến chuyện này.

Vân Trọng Lâu thở phào nhẹ nhõm, hắn ta chắc chắn những viên đan dược này nhất định là do Diệp gia lấy được từ Hoang Cổ Thần quốc: “Xem ra lần này Diệp tộc trưởng tiêu diệt thần quốc, thu hoạch cũng không nhỏ, những viên đan dược cấp tám này đều là cực phẩm. Không biết Diệp gia có còn có không, lão phu xin dùng số tiền lớn để xin thuốc.”

Diệp Thương Vân càng lúc càng bối rối, luyện dược đại sư lại hỏi xin lấy số tiền lớn để đổi lấy đan dược của Diệp gia, đây là cử chỉ cợt nhả gì vậy?

Thật là.

Đúng là Vân Trọng Lâu là luyện dược sư cấp chín, nhưng đến bây giờ những viên đan dược mà hắn ta luyện chế vẫn chưa xuất hiện đan văn.

Nên muốn lấy mấy viên đan dược trở về, để nghiên cứu học tập thật tốt.

Vào lúc này.

Tất cả cường giả của các thế lực khắp nơi đều lộ ra ánh mắt ghen tị và thèm muốn, được trở thành đệ tử của Diệp gia quả là một điều may mắn, có thể tha hồ ăn đan dược cấp tám.

Một chữ, hào phóng.

Hai chữ, kiêu ngạo.

Tống Khuyết nói khẽ: “Lão tổ, kia thật sự là đan dược cấp tám sao?”

Tống Thiên Trọng trừng mắt nhìn Tống Khuyết: “Vân đại sư của Thương hội Thiên Vực ở đây rồi, người cho rằng hắn sẽ nhìn lầm sao?”

Tống Khuyết gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, đây chính là viên đan dược cấp tám. Nếu lấy hắn ta có thể được một viên, tu vi nhất định sẽ tiến bộ nhảy vọt.

Trong lúc nhất thời, hắn ta đã bắt đầu tính toán trong lòng.

Diệp Thương Vân nhìn Vân Trọng Lâu, nghiêm nghị nói: “Vân đại sư, chúng ta sẽ nói về chuyện đan dược sau. Chúng ta đi đến Thiên Kiếm Lâu trước.”

Vân Trọng Lâu cười nói: “Nghe theo Diệp tộc trưởng, mời.”

Nói xong, hắn ta định đứng dậy rời đi, Diệp Yêu Nhi ở phía sau lập tức nói: “Đại sư, người vẫn chưa trả lại viên đan dược kia cho ta.”

Vân Trọng Lâu lúng túng cười, phất tay lên, một viên đan dược bay về phía của Diệp Yêu Nhi.

.....

Kiểm mộ.

Trong tiên điền.

Diệp Trường Sinh dựa vào gốc linh thụ, khước miệng mang theo ý cười: “Lão tổ, người nói xem có phải người càng già càng không biết xấu hổ hay không?”

Diệp Tiêu Huyền trừng mắt cau mày: “Trường Sinh, không biết lớn nhỏ.”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Lão tổ hiểu lầm rồi, ta không nói tới người đâu.”

Chương 109: Người thật sự không biết xấu hổ mà, vô địch thiên hạ (2)

Diệp Tiêu Huyền vội đặt bầu nước ở trong tay xuống: “Ở đây chỉ có người và ta, không phải đang nói chuyện với ta, người đang nói cái gì. Nếu hôm nay không cho ta một lời giải thích hoàn hảo, ta sẽ tiếp tục ở lại chỗ này một tháng, không đi đâu cả.”

Diệp Trường Sinh: “.....”

Làm sao người có thể vô sỉ đến mức như này chứ?

Thật sự đúng là người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ.

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, lúc trước ta ban cho đệ tử ở trong tộc và bọn người của Yêu Nhi một ít đan dược, nhưng mới vừa rồi lại bị thay xà đổi cột. Người nói xem đáng giận hay không đáng giận.”

Sắc mặt của Diệp Tiêu Huyền thay đổi, không khỏi tức giận nói: “Ai dám bắt nạt đệ tử Diệp gia chúng ta trong Kiếm cung này, tìm chết sao?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Chính là Vân đại sư của Thương hội Thiên Vực đã lên đổi viên đan dược của Yêu Nhi thành loại hành nhái.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Vân đại sư của Thương hội Thiên Vực, Trường Sinh, người chắc chắn là đang nghiêm túc sao.”

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm trọng: “Đương nhiên là nghiêm túc.

“Không đúng, người ở trong Kiếm mộ, làm sao có thể biết được ở võ trường xảy ra chuyện gì. Hơn nữa làm sao người biết là hàng nhái chứ?”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, mở lời dò hỏi.

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: “Lão tổ, đan dược là do ta luyện

chế ra, biết chuyện ở võ đài thật ra cũng rất đơn giản. Nếu ta muốn biết, bất luận kẻ nào trong Kiếm cung đang làm gì đều không thể thoát khỏi đôi mắt của ta.”

Trong lòng Diệp Tiêu Huyền thâm kinh ngạc, không thể tin được thần thức của Diệp Trường Sinh lại cường đại như vậy: “Nếu đan dược đã bị đánh tráo, vậy chúng ta sẽ đi thăm hỏi Vân đại sư.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Không vội, người tới là khách, chúng ta không phải nên chào hỏi cho tốt sao?”

Nói đến đây, hắn dời bước đi đến tiên điện, tầm mắt rơi vào một mảnh linh thảo xanh mơn mẫm.

“Không sai, là người.”

Về mặt Diệp Tiêu Huyền nghi ngờ nhìn Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người làm cái gì vậy, linh thảo này phát triển tốt như vậy, tại sao lại nhổ hết bọn chúng đi chứ?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Khi có khách quý đến, chúng ta cũng không thể quá keo kiệt. Nên dùng những linh thảo này và linh dịch tưới hoa này ra mà chiêu đãi khách đi.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Mọi người đi từ xa tới, người cho người khác ăn cỏ như vậy, có phải là không tốt lắm.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ yên tâm, bọn họ nhất định sẽ vô cùng thích.”

Thiên Kiếm Lâu.

Đám người Cơ Vũ Sư, Vân Trọng Lâu, Cơ Khuyết, Tống Thiên Trọng, Tống Khuyết, tiểu hòa thượng Vô Tâm, Vô Tướng Thiền Sư xuất hiện.

Bóng dáng Diệp Thương Vân xuất hiện tại vị trí đứng đầu, khẽ phất ống tay áo, mở lời nói: “Chư vị đường xa đến đây, hiện tại mời vào lầu các nghỉ ngơi một lát, chờ ngày mai lão phu tự mình dẫn mọi người đi thăm thú Kiếm Cung.”

Nói đến đây, ánh mắt ông nhìn ra ngoài lầu các, tiếp tục nói:

“Kiếm hầu đầu, chuẩn bị trà.”

Dứt lời.

Ước chừng một nén nhang sau.

Mười kiếm hầu tiến vào Thiên Kiếm Lâu, trong tay bọn họ nâng mâm gỗ, bên trên là cỗ xanh mơn mớn, còn có mấy người xách theo thùng nước.

Trong thùng đặt gáo nước lúc trước Diệp Trường Sinh và Diệp Tiêu Huyền dùng để tưới hoa.

Giờ khắc này.

Ánh mắt của mọi người trong Kiếm Lâu đồng loạt rơi vào trên người kiếm hầu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, đây là đạo đãi khách của Diệp gia?

Không có một ly trà tử tế thì ít nhất cũng nên có chút trái cây, gì gì đó.

Vừa đến đã mang cỗ xanh lên, không khỏi cũng quá hời hợt.

Bọn hắn là người đó, thật ăn hiếp người khác.

Thấy một màn như vậy, Diệp Thương Vân tỏ vẻ hoang mang.

Làm ăn kiểu gì đây, từ khi nào thì đạo đãi khách của Kiếm Cung lại thấp đến bậc này?

Ngay lúc ông định mở miệng thì một tên kiếm hầu khom người hành lễ: “Tộc trưởng, những linh thảo và linh dịch này, đều là lão tổ đưa tới.”

Diệp Thương Vân nghe thế, ý bảo kiếm hầu tiến lên: “Lão tổ có đưa ra pháp lệnh gì không?”

Kiếm hầu lại nói: “Lão tổ nói, người tới là khách, nhất định phải tiếp đãi nồng nhiệt.”

Diệp Thương Vân hơi giơ tay, ý bảo kiếm hầu đặt linh thảo và linh

dịch xuống, cầm chén trà lên nhấp khẽ một ngụm, trên gương mặt xuất hiện ý cười.

“Xin mời chư vị.”

Mọi người thấy thứ đặt ở trên bàn trước mặt chính là linh thảo, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên, Tống Khuyết bỗng đứng bật dậy: “Linh thảo cái gì, rõ ràng chính là cỏ xanh bình thường, chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến chúc mừng, Kiếm Cung các người lại đãi khách thể này, không khỏi quá xem thường mọi người rồi.”

Tống Thiên Trọng tức giận, trừng mắt nhìn Tống Khuyết: “Khuyết Nhi, còn không nhanh bồi tội với Diệp tộc trưởng, thái độ không biết lớn nhỏ này ở đâu ra, nơi này là nơi người nói chuyện à?”

Tống Khuyết nói: “Lão tổ, chẳng lẽ ta nói sai à? Diệp gia rõ ràng khinh thường mọi người.”

Chương 110: Quá nhiều tiền, tiêu thế nào?

Sắc mặt Diệp Thương Vân trở nên khó coi, bình tĩnh nhìn Tổng Thiên Trọng, Tổng Khuyết, giống như đang nói, lão tử dùng linh thảo và linh dịch để đãi các người, các người còn không biết đủ, có phải muốn lão tử cho người một kiếm mới vừa lòng không.

Gần đây ông mới lĩnh ngộ được kiếm pháp mới, Cửu Thâm Nhất Thiển, Nhất Kiếm Đáo Đỉnh, Nhất Kiếm Tham Động, ba đạo kiếm kỹ vô cùng cường đại, một kiếm có thể tiễn một già một trẻ này về trời.

Lúc này, Vân Trọng Lâu liếc mắt nhìn về phía Diệp Thương Vân: “Đa tạ Diệp tộc trưởng đã tiếp đãi, linh dịch và linh thảo này hiếm có trên thế gian, không biết Diệp tộc trưởng có bằng lòng hợp tác với Thương Hội Thiên Vực, mở rộng kinh doanh linh thảo và linh dịch này ra ngoài không.”

“Diệp tộc trưởng yên tâm, về phần linh thạch, Thương Hội Thiên Vực tuyệt đối sẽ không bạc đãi Diệp gia.”

Diệp Thương Vân nói: “Vân đại sư, chuyện làm ăn buôn bán, chúng ta chờ chút lại nói.”

Vân Trọng Lâu khẽ gật đầu, cười nói: “Như vậy cũng được, Diệp tộc trưởng thật hào phóng, để cho lão phu được nếm thử linh dịch và linh thảo này.”

Lúc nói chuyện, lão ta giơ tay cho một gốc linh thảo vào trong miệng, sau đó, bưng chén trước mặt lên, uống cạn một hơi linh dịch.

Sau đó, sắc mặt Vân Trọng Lâu đại biến, chỉ cảm thấy một luồng linh khí tinh thuần trong cơ thể đang điên cuồng lan tràn.

“Diệp tộc trưởng... Linh dịch này ít nhất cũng phải cấp tám, còn linh thảo này vào miệng trong veo, càng nhai càng thơm, linh khí hùng hậu, hai món vật phẩm này mà xuất hiện trong hội đấu giá,

mỗi một món giá cả ít nhất cũng phải trăm vạn linh thạch trở lên.”

Má nó.

Trăm vạn linh thạch.

Thật ư?

Mọi người sợ hãi, lòng đang run, một chén nước, mấy gốc cỏ xanh trước mắt, lại có giá trị trăm vạn linh thạch.

Vân đại sư học được cách khoác lác từ khi nào vậy?

Diệp gia chịu bỏ thứ giá trên trăm vạn linh thạch gì đó ra tiếp đãi bọn họ sao, thế này mà lão ta cũng tin được?

Một người trăm vạn linh thạch, ở đây ít nhất cũng có ngàn người, thế số linh thạch phải ở khái niệm gì, nếu Diệp gia không điên, thì chính là Vân đại sư điên rồi.

Lúc này, Diệp Thương Vân ngồi ở vị trí chủ vị cũng rung động nói không nên lời, ông thì thảo tự nói, linh thảo và linh dịch giá trị trăm vạn linh thạch.

Lão tổ lại ban thưởng cho bọn hắn nhiều như vậy, Diệp gia sẽ tổn thất bao nhiêu hả.

Tuy ông chưa từng chạm qua tiền bạc, cũng không có hứng thú với tiền bạc, nhưng lần này lão tổ ra tay mạnh quá.

Khiến ông có chút sợ hãi, cứ tiếp tục như vậy, liệu Kiếm Cung có thể chờ chết hay không?

Vân Trọng Lâu nhìn về phía Cơ Vũ Sư: “Tứ tiểu thư, người cũng nếm thử linh thảo và linh dịch này đi, xem thế nào.”

Cơ Vũ Sư nhẹ nhàng nâng tay, cầm lấy chén trà nhấp nhẹ một ngụm, gương mặt cười bỗng chốc thay đổi: “Diệp tộc trưởng, linh dịch này bất kể có tổn bao nhiêu linh thạch, Thương Hội Thiên Vực chúng ta cũng muốn toàn bộ, còn về mặt giá cả, Diệp tộc trưởng cứ việc ra giá.”

Nghe thế.

Diệp Thương Vân khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Chuyện ấy sau hãy bàn, mọi người dùng linh dịch và linh thảo trước đã, lão phu có việc xin đi trước một bước.”

Vân Trọng Lâu vội vàng nói: “Diệp tộc trưởng, có thể để cho kiếm hầu mang lên cho lão phu thêm một ly linh dịch không?”

Diệp Thương Vân cúi đầu, cười nói: “Đương nhiên là được.”

Kiểm hầu tiến lên rót nước thay Vân Trọng Lâu, mở lời nói: “Chư vị, lão tổ chúng ta có nói, linh dịch và linh thảo mọi người có thể dùng tự nhiên.”

Nghe thế, Diệp Thương Vân đi trước thoáng lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống, ông cúi đầu, đẩy nhanh tốc độ đi ra bên ngoài Thiên Kiếm Lâu.

Ngay sau đó.

Ông đạp không mà đi, bay về phía Kiếm Mộ.

Trong Thiên Kiếm Lâu, Tống Khuyết cầm lấy chén trà giữa đầu uống cạn một hơi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thì thào lầm bầm: “Thật sự là linh dịch, linh khí cực mạnh, nếu uống thêm mấy chén, ta có thể đột phá luôn rồi.”

Sau đó, hắn nhấc linh thảo trên mặt bàn cho vào trong miệng, sau khi ăn ngấu ăn nghiến, hắn nói: “Lão tổ, Diệp gia quá giàu, đồ tốt như vậy lại mang cho chúng ta dùng, thật hào phóng.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía kiếm hầu: “Người kia, lại cho ta ta thêm chút linh thảo và linh dịch.”

“Thôi, người cứ đứng ở đây, đừng nhúc nhích!”

Tống Khuyết không sợ bị ghen chết, điên cuồng đưa linh dịch và linh thảo vào trong miệng, hắn đây là chuẩn bị ăn cho đến khi đột phá.

Người hầu đột nhiên mở miệng nói: “Vị công tử này, ăn quá nhiều

linh dịch và linh thảo, sẽ nổ đó, người xác định vẫn muốn ăn chứ?”

Tống Khuyết ngẩng đầu nhìn người hầu: “Muốn, ta muốn, ta muốn... Cho ta.”

Tống Thiên Trọng thấy ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Tống Khuyết, lão ta nói với kiếm hầu: “Người cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tên củi mục này.”

Nói xong lão ta nhìn Tống Khuyết tiếp tục nói: “Đừng ăn nữa, thật sự sẽ nổ đó, nổ tan xác mà chết.”

Chương 111: Quá nhiều tiền, tiêu thế nào?

Quan trọng nhất là bọn họ đến Diệp gia để chúc mừng, lễ vật mang đến có giá trị còn không bằng hai gốc linh thảo, hai chén linh dịch.

Giờ khắc này.

Mọi người đều như Tống Thiên Trọng, cùng nhau bỏ đồ đã chuẩn bị tốt vào trong linh giới.

Quá keo kiệt, không có bản lĩnh gì hết.

...

Kiểm Mộ.

Bóng dáng Diệp Thương Vân từ trên trời rơi xuống, phát hiện ra Diệp Trường Sinh và lão tổ đang làm ruộng, ông bước lên phía trước hỏi: “Lão tổ, linh dịch và linh thảo kia là thế nào ạ, giá trị trăm vạn linh thạch mà cứ để cho người của khắp các thế lực được hời thế sao?”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, cười nói: “Những chuyện này đều là ý của Trường Sinh, có vấn đề gì người đi hỏi hắn đi.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Diệp Thương Vân: “Gia gia, những thứ này đều là món tiền nhỏ.”

Diệp Thương Vân: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Gia gia yên tâm, trước khi bọn hắn rời khỏi Kiểm Cung, Trường Sinh nhất định sẽ khiến Diệp gia kiểm được đầy bát.”

“Ta tính đại khái thế này, một ngày có thể kiếm được mười đến hai mươi tỷ linh thạch, nếu đổi thành Tử Linh Thạch thì cũng phải đến mười vạn tỷ.”

“Một ngày kiếm một hai tỷ, rất khó chịu.”

“Tiền nhiều quá, tiêu sao đây? Thật sự là phát sầu mà.”

Nghe thế, ánh mắt Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Gia gia, còn vấn đề gì không hiểu không?”

Diệp Thương Vân nói: “Thế đan dược cấp tám kia là được luyện chế?”

Diệp Trường Sinh nói: “Vâng, gia gia không biết sao?”

Diệp Thương Vân biến sắc: “Thật sự là do người luyện chế à, vì sao không nói cho ta biết.”

Diệp Tiêu Huyền phụ họa: “Tiểu tử, người bán đan dược cho chúng đệ tử đều là đan dược cấp tám?”

Diệp Trường Sinh bình thản nói: “Cũng không tất cả đều là cấp tám, còn có cấp bảy.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Lão tổ, hoa cỏ này tươi đủ nước rồi, ta đến Thiên Kiếm Lâu một chuyến, lão tổ muốn đi cùng không?”

“Ta không đi.” Diệp Tiêu Huyền nói xong, tiếp tục nói: “Trường Sinh, phạm là làm chuyện gì cũng nên để lại một đường sống, đừng khiến mọi người không chịu nổi.”

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết ý Diệp Tiêu Huyền là gì: “Lão tổ yên tâm, tất cả mọi người đều là người văn minh.”

Dứt lời, Diệp Thương Vân và Diệp Trường Sinh biến mất trên bầu trời Kiếm Mộ.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của bọn hắn, vẻ mặt Diệp Tiêu Huyền ngưng trọng, thì thào lầm bầm: “Trường Sinh lại muốn gây chuyện rồi, tiểu tử này... Thật khiến người ta khó đoán.”

...

Trước Thiên Kiếm Lâu.

Bóng dáng hai người từ trên trời rơi xuống, chậm rãi dời bước đến Kiếm Lâu.

Mọi người thấy Diệp Thương Vân đi rồi lại quay lại, bên cạnh ông còn dẫn theo một hài đồng, trên mặt đều là sự tò mò.

Diệp Thương Vân dẫn theo Diệp Trường Sinh đi tới ghế chủ vị, trầm giọng nói: “Trường Sinh, còn không nhanh bái kiến chư vị tiền bối.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu tử Diệp Trường Sinh, bái kiến chư vị tiền bối.”

Vân Trọng Lâu lạnh nhạt nói: “Thì ra là Diệp Thiếu chủ, thật đúng là tuần tú lịch sự, tuổi còn trẻ mà tu vi đã sâu không lường được.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: “Tiền bối quá khen rồi.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Không biết chư vị tiền bối, có hài lòng với linh dịch và linh thảo của Kiếm Cung không?”

Mọi người thi nhau gật đầu, trên mặt bày tỏ vẻ yêu thích, cực hiển nhiên, bọn hắn vô cùng vô cùng hài lòng với linh dịch và linh thảo.

Thấy thế.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Chư vị tiền bối không quản đường xá xa xôi đến Kiếm Cung, quả thật là may mắn của Kiếm Cung, tục ngữ có câu tới sớm, không bằng tới đúng lúc, gần đây Kiếm Cung vừa lúc có một chút linh quả thành thực, không biết chư vị tiền bối có hứng thú không.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Vân Trọng Lâu, lại nói: “Đúng rồi, còn có mấy viên đan dược cấp chín, tin chắc tiền bối sẽ vô cùng có hứng thú.”

Vừa nghe đến đan dược cấp chín, đôi mắt Vân Trọng Lâu phát sáng, vội mở miệng nói: “Trong tay Diệp Thiếu chủ thật sự có đan dược cấp chín ư?”

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, vung tay lên, trong không trung xuất hiện hai viên đan dược, được thất thải kim quang bọc lấy, trên thân đan có hoa văn kỳ lạ quấn quanh, linh khí khổng lồ bốc chốc bao phủ khắp Thiên Kiếm Lâu.

“Đan dược cấp chín, lại còn là loại có đan văn.” Vân Trọng Lâu rung động nói không nên lời: “Đây... Rốt cuộc đan dược này xuất phát từ tay ai?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối, muốn không.”

Vân Trọng Lâu gật đầu: “Diệp Thiếu chủ có bán đan không?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Đương nhiên là bán rồi, ngoài đan dược, linh quả, linh dịch, linh thảo, hết thảy đều bán, chỉ cần giá cả phù hợp thì không gì mà không thể buôn bán.”

“Tuy ma tộc đã chạy xa, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ ngóc đầu trở lại, chư vị tiền bối nên đề phòng chu đáo, mua thêm nhiều đan dược, linh quả, để cho cường giả trong tộc đề thăng tu vi, như vậy mới có thể chống lại nguy cơ.”

Chương 112: Tiền bồi, muốn không?

Vân Trọng Lôu lại nói: “Không biết đan dược cấp chín trong tay Diệp Thiểu chủ bán thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu dùng giá cả để cân nhắc thì tiền bồi cảm thấy thế nào mới phù hợp? Ta định dùng đan dược cấp chín đổi lấy thứ có cùng giá trị với nó, ở đây vị tiền bồi nào có thể lấy ra báu vật khiến ta động lòng thì đan dược cấp chín này sẽ thuộc về người đó.”

Nghe thế.

Mọi người ò lên, đều vô cùng động lòng, một người có được đan dược vẫn cấp chín, bất kể là ai chiếm được, đều có sự trợ giúp rất lớn trong việc đề thăng tu vi của bọn họ.

Tổng Thiên Trọng dẫn đầu mở miệng trước: “Diệp Thiểu chủ, không biết linh dịch và linh thảo này là có giá thế nào, còn cả đan dược cấp bảy cấp tám nữa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một lọ linh dịch tám mươi vạn, một cây linh thảo tám mươi vạn, đan dược cấp tám năm trăm vạn, đan dược cấp bảy ba trăm vạn, giá cả phù hợp, không lừa già trẻ.”

Tổng Thiên Trọng nghe tiếng, biến sắc, vội vã mở miệng nói: “Diệp Thiểu chủ, có bao nhiêu linh dịch và linh thảo ta đều muốn, đan dược cấp tám, đan dược cấp bảy mỗi loại ta muốn một trăm viên.”

“Ta muốn.”

“Ta muốn.”

“Ta cũng muốn.”

...

Mọi người hận không thể gào lên, cướp lấy Diệp Trường Sinh, phải biết giá mà Diệp Trường Sinh đưa ra thật sự quá rẻ.

Chỉ riêng linh dịch và linh thảo đã rẻ hơn Thương Hội Thiên Vực hai mươi vạn linh thạch, đan dược cấp bảy cấp tám lại càng không cần phải nói.

Đối với mọi người thì đây đúng là vớ được món hời lớn, không tranh mua mới là lạ.

Diệp Trường Sinh giơ tay hơi hạ xuống: “Mọi người yên tâm, ta nhất định sẽ thỏa mãn mọi người.”

“Có điều, mọi người tới Kiểm Cung là để bàn chính sự, các người cứ bàn với gia gia ta trước, chờ sau khi kết thúc thì nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ cử hành hội tiêu thụ, đến lúc đó đợi mọi người tới tham gia.”

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh nhảy từ trên ghế chủ vị xuống, tâm trạng sục sôi mãi thôi, giống như chỉ mong sao nhanh đến ngày mai.

Lần này đến Diệp gia không uống công, nhật được của hời lớn rồi.

Giờ khắc này.

Sắc mặt ba người Cơ Vũ Sư, Vân Trọng Lâu, Cơ Khuyết cực kỳ khó coi, lúc trước Vân Trọng Lâu còn muốn bàn chuyện hợp tác cùng Diệp Thương Vân bán linh dịch.

Hiện tại Diệp Trường Sinh lại tuyên bố ngay trước mặt mọi người là linh dịch chỉ cần tám mươi vạn linh thạch, đây không phải là chặt đứt đường kiếm tiền của Thương Hội Thiên Vực bọn hắn sao?

Lúc Diệp Trường Sinh đi ngang qua Vân Trọng Lâu có cười khẽ một tiếng: “Tiên bối, ngày mai nhớ tới đó...”

Vân Trọng Lâu nheo đôi mắt, trầm giọng nói: “Diệp Thiếu chủ yên tâm, lão phu nhất định sẽ đến.”

Diệp Trường Sinh rời khỏi Thiên Kiểm Lâu nhưng không trở về Kiểm Mộ, mà bay đến Kiểm Lâu.

Sở dĩ hắn chọn bán đan dược cấp chín, ngoài việc muốn giành lấy

tài nguyên đáng giá cho Kiếm Cung.

Còn bởi vì quyết định của riêng hẳn, những thế lực này tại Hoang Cổ Thiên Vực cũng coi như không tệ, đều được truyền thừa hơn ngàn năm, tin chắc trong tay bọn họ nhất định không hề thiếu thứ tốt.

Nếu có thể đạt được một hai kiện chí bảo, đối với Kiếm Cung mà nói, thực lực sẽ được đề thăng trong phạm vi lớn.

Người mà không lo xa, tất có buồn gần.

Sớm muộn gì hẳn cũng phải rời khỏi Kiếm Cung, hiện tại bắt đầu sắp xếp cho Kiếm Cung, chờ sau khi hẳn rời đi, cũng không cần lo trước lo sau.

Trong Thiên Kiếm Lâu.

Tổng Thiên Trọng đột nhiên mở miệng, trong lòng bàn tay xuất hiện một bản sách cổ: “Diệp tộc trưởng, lần này đánh lui Ma tộc, Diệp gia có công với Thiên Vực, bản sách cổ này là thứ lão phu ngẫu nhiên có được, tạm thời lấy ra bày tỏ tấm lòng, tặng cho Diệp gia.”

“Diệp tộc trưởng, đây là chút lòng thành của đạo tông ta, vẫn xin vui lòng nhận cho.”

“Diệp tộc trưởng, đây là chút lòng thành của đạo môn ta, làm ơn nhất định phải nhận.”

“Diệp tộc trưởng, đây là chút tấm lòng của Bắc Minh gia ta, xin đừng từ chối.”

.....

Diệp Thương Vân nhìn mọi người lấy ra chí bảo, trên mặt thoáng qua ý cười: “Chư vị khách khí như vậy, lão phu cảm thấy rất thẹn.”

“Diệp tộc trưởng quá khiêm tốn rồi.”

“Đúng thế, những thứ này đều là tấm lòng của chúng ta, Diệp

tộc trưởng đừng nên từ chối, nếu không chúng ta sẽ rất tổn thương.”

Lúc này, Cơ Vũ Sư liếc mắt nhìn Vân Trọng Lâu, người sau bỗng đứng dậy, mở lời nói: “Diệp tộc trưởng, đây là lễ vật Thương Hội Thiên Vực chúng ta tặng cho Diệp gia.”

Một giây sau, kiếm uy khủng bố bao phủ cả Thiên Kiếm Lâu, sắc mặt mọi người đại biến, ánh mắt không thể tin nổi rơi vào vật trong lòng bàn tay Vân Trọng Lâu.

Đây là thứ gì?

Kiểm khí.

Kiểm khí bàng bạc xuất hiện, đâm thủng không gian của Thiên Kiếm Lâu, tràn ngập trong mỗi tấc không gian của lầu các.

Lúc này.

Mọi người bị kiếm khí bao phủ, kiếm uy cường đại khiến cho bọn họ lộ vẻ sợ hãi.

Ánh mắt Vân Trọng Lâu rơi vào trong lòng bàn tay: “Cái chuỗi Cửu Kiếp Kiếm này tin chắc Diệp tộc trưởng, không thể nào không biết.”

Chương 113: Cữu kiếp đến, vận rủi tới

“Cữu Kiếp đến, thiên hạ diệt,”

Một kiếp, trời đất phẫn nộ.

Một kiếp, kiếm động cữu thiên.

Một kiếp, kiếm tuyệt thiên hạ.

Sắc mặt Diệp Thương Vân đại biến, tuyệt đối không nghĩ tới một trong Cữu Kiếp Kiếm, lại rơi vào trong tay Thương Hội Thiên Vực, năm đó Diệp Chiến Thiên bỏ mình, chính là vì cướp đoạt cái chuỗi Cữu Kiếp Kiếm này.

Nghĩ đến đây, ông nhìn về phía Vân Trọng Lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Vân đại sư, cái chuỗi Cữu Kiếp Kiếm này chỉ là một bộ phận của Cữu Kiếp Kiếm chân chính, thế nhưng, Thương Hội Thiên Vực bằng lòng tặng kiếm này cho Diệp gia, lão phu vô cùng cảm kích.”

Vân Trọng Lâu cười nói: “Diệp tộc trưởng khách khí quá, kiếm này có thể rơi vào trong tay Diệp gia, coi như là nó được tá túc mệnh, chỉ tiếc là một chuỗi Cữu Kiếp Kiếm không hoàn chỉnh.”

Lúc nói chuyện, lão ta vung tay lên, Cữu Kiếp Kiếm bay về phía Diệp Thương Vân, nhìn Cữu Kiếp Kiếm chậm rãi rơi vào lòng bàn tay, Diệp Thương Vân cảm thấy sóng ngầm mãnh liệt.

Một thanh kiếm, chôn vùi tính mạng của Diệp Chiến Thiên, thiên tài đã từng chói mắt nhất Diệp gia.

Lúc này.

Trong Kiếm Lâu.

Diệp Trường Sinh đang ở chế thuốc, đột nhiên quay đầu, bóng dáng xuất hiện cạnh cửa sổ, hắt nheo mắt, nhìn về phía Thiên Kiếm Lâu.

“Hay cho một thanh tà kiếm, Thương Hội Thiên Vực quả nhiên

không có lòng tốt, nếu đã vậy, chúng ta từ từ chơi cùng nhau.”

Dứt lời, hắn tiếp tục luyện được, giống như đã ném chuyện Cửu Kiếp Kiếm lên chín tầng mây.

Bên kia, trong Thiên Kiếm Lâu, Diệp Thương Vân bảo Diệp Kinh Vân dẫn theo kiếm hầu, bắt đầu sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người.

Mọi người lục tục rời khỏi Thiên Kiếm Lâu, chỉ còn lại một mình Diệp Thương Vân đứng ở trước lâu, trên mặt ông ẩn chứa vẻ ngưng trọng.

Cửu Kiếp đến, vận rủi tới.

Thương Hội Thiên Vực mang Cửu Kiếp Kiếm đến, cũng chẳng phải điểm lành gì.

Vút.

Bóng dáng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện trong không trung, bay xuống bên người Diệp Thương Vân: “Thanh kiếm kia xuất hiện rồi à?”

Diệp Thương Vân hơi giơ tay, Cửu Kiếp Kiếm xuất hiện lòng bàn tay: “Lão tổ, chỉ là một bộ phận của Cửu Kiếp Kiếm thôi.”

Diệp Tiêu Huyền ngưng thần nhìn thoáng qua, trầm giọng nói: “Chỉ là một bộ phận của thân kiếm, Thương Hội Thiên Vực lại rèn nó thành kiếm.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ, chỉ là một phần của Cửu Kiếp Kiếm, mà uy lực đã khủng bố như vậy, nếu là một thanh kiếm hoàn chỉnh thì cấp độ, phẩm chất sẽ đạt tới trình độ nào?”

“Cổ Thần Khí!” Diệp Tiêu Huyền nói xong, cúi đầu, tiếp tục nói: “Có điều kiếm này tràn ngập tà khí, có thể cắn nuốt tà niệm và dục vọng, uy lực này thật sự sẽ vượt qua Cổ Thần Khí bình thường.”

“Thương Vân, thanh kiếm này không thích hợp để người giữ ở bên người, nó sẽ trong lúc vô hình thay đổi tâm tính người.”

Diệp Thương Vân sợ run: “Lão tổ, thế phải xử trí thanh kiếm này thế nào?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Đưa cho Trường Sinh đi, giao cho hắn cất giữ.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ, giao cho Trường Sinh, có thể gây ra ảnh hưởng cho Trường Sinh không?”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, cười nói: “Yên tâm đi, thần khí lẫn trong cơ thể Trường Sinh, từ cấp độ đến phẩm chất đều nằm trên Cửu Kiếp Kiếm.”

Diệp Thương Vân khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Vâng, ta sẽ tìm thời gian đưa kiếm này cho Trường Sinh, mặt khác lần này Thương Hội Thiên Vực đến, xét cho cùng vẫn có cảm giác lai giả bất thiện.”

“Không cần lo lắng, nơi này là Kiếm Cung, không phải Thương Hội Thiên Vực, không chấp nhận chuyện bọn hắn giương oai. Nếu có rắc rối hại người, kiếm của chúng ta cũng không phải để không.”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói xong, bóng dáng biến mất bên ngoài Thiên Kiếm Lâu, bay về phía Kiếm Lâu.

...

Vào đêm.

Vầng trăng treo lơ lửng giữa trời, vô vàn ngôi sao vây xung quanh, sáng lấp lánh.

Diệp Trường Sinh đi ra khỏi Kiếm Lâu, vươn vai giãn người, khoe miệng thoáng qua ý cười.

Sau đó, hắn bay lên trời, lao về phía Kiếm Mộ, lúc xuất hiện lại hắn đã đứng ngay ngắn tại một mảnh đất trong bên trong ruộng tiên.

Dưới ánh trăng, tia sáng ánh lên đặc biệt bắt mắt, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: “Hòa thượng này thật sự biết chọn chỗ, thế mà lại xuất hiện tại nơi này.”

Nói đến đây, hần cúi đầu, tiếp tục nói: “Chuyện gì đây, hòa thượng còn biết khóc à.”

Hòa thượng khóc, ta lại phải an ủi.

Diệp Trường Sinh dời bước đi về phía tiểu hòa thượng Vô Tâm, cái đầu hần bóng loáng, giống như một quả trứng mận.

Vô Tâm nhận ra khí tức của Diệp Trường Sinh thì chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại: “Ngại quá, tiểu tăng quấy rầy đến thí chủ rồi.”

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Vô Tâm ngồi xuống: “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại khóc, bị sư phụ người răn dạy hả?”

Vô Tâm lắc đầu, thấp giọng nói: “Sư phụ không có răn dạy gì ta, tiểu tăng trúng ái tình rồi.”

“Ái tình?” Diệp Trường Sinh sợ run, mày kiếm nhíu lại: “Thế giới này thật điên cuồng, đến hòa thượng cũng bắt đầu biết yêu đương rồi.”

Vô Tâm lại nói: “Nàng ấy... Nàng ấy còn nói dạo này, hòa thượng đều thói thế ư? Khó nghe muốn chết, còn nói ta xấu. Tiểu tăng thật sự là rất oan uổng, thí chủ người nói tiểu tăng có thói không?”

Chương 114: CỬU KIẾP ĐẾN, VẬN RỦI TỚI (1)

Diệp Trường Sinh nói: “Người đã bao lâu không tắm rồi?”

Vô Tâm nói: “Ba tháng đi, bình thường ta toàn một năm tắm một lần.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thế còn đỡ, thật ra người không xấu, chỉ là có hơi hư hỏng.”

Vô Tâm vội vàng nói: “Thí chủ, sư phụ thường nói nữ nhân đều thích nam nhân hư hỏng, thế sao nàng lại không thích ta?”

Diệp Trường Sinh vỗ nhẹ bả vai Vô Tâm: “Nữ nhân là thích nam nhân xấu, chứ không phải nam nhân hư hỏng.”

Ánh mắt Vô Tâm buồn bã, thấp giọng nói: “Lần đầu tiên tiểu tăng có cảm giác động lòng, nhưng cứ thế bị bóp chết, thật sự rất đau lòng, thí chủ hiểu nữ nhân không, nói cho ta nghe một chút đi.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Cảm thấy nữ thân thật khó hiểu, còn khó hiểu hơn cả kinh thư Phật Môn.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta cũng không quá hiểu nữ nhân, nhưng có một câu nói rất hay thế này, nữ nhân không thử thì không biết sâu cạn.”

“Hơn nữa nữ nhân đều là khẩu thị tâm phi, rõ ràng kêu đau, nhưng không nhất định đã thật sự đau, rõ ràng bảo không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật.”

Vô Tâm cái hiểu cái không: “Thí chủ nói đều là thật ư? Sẽ không lừa tiểu tăng chứ!”

Diệp Trường Sinh nói: “Lừa người sẽ chết. chẳng lẽ ta còn có thể thêm muốn thân thể người à.”

Vô Tâm gật đầu: “Đa tạ thí chủ, tiểu tăng hiểu rồi, Cơ tứ tiểu thư nhất định là đang khảo nghiệm ta.”

“Ta cực kỳ thích nàng ấy, lần đầu tiên gặp mặt, ta đã mê nàng ấy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người đâu chỉ là thích, quả thực là muốn làm rồi, muốn làm thì cứ làm, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Vô Tâm bỗng chốc đứng dậy, hành lễ với Diệp Trường Sinh: “Đa tạ thí chủ đã chỉ điểm chỗ u mê, tiểu tăng đi đây.”

Diệp Trường Sinh thấy Vô Tâm đứng dậy chuẩn bị rời đi: “Tiểu hòa thượng, tặng người một câu, nam nhân có thể không tuấn mỹ, nhưng nhất định phải cột nhả.”

“Cố lên, ta xem trọng người!”

Vô Tâm cao hứng phấn chấn rời đi, nhìn bóng lưng hảnh, Diệp Trường Sinh nằm thẳng trên thảm cỏ, nhìn bầu trời đầy sao: “Tiểu hòa thượng, cố lên nhé, mộng tưởng thì vẫn phải có, lỡ đâu lại thành hiện thực.”

Tinh Kiếm Các của Kiếm Cung, Vô Tâm xuất hiện bên ngoài một căn phòng: “Cơ cô nương, mở cửa đi, chúng ta cùng ngủ, không đúng, chúng ta cùng tán gẫu.”

“Người yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với người, cho ta đi vào đi.”

Vô Tâm thấy không ai chú ý đến mình, đợi một khoảng thời gian bằng uống cạn chung trà, hảnh thất vọng lắc đầu, bóng dáng biến mất bên ngoài lầu các.

Chờ đến lúc xuất hiện lần nữa, hảnh bay xuống bên người Diệp Trường Sinh: “Thí chủ, nàng ấy đóng cửa, ta nên làm cái gì bây giờ.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Người đó, nếu không vào được cửa trước, người có thể vào từ cửa sau mà, người thử xem sao, có khi lại nhận được thu hoạch không tưởng.”

“Đúng vậy, vẫn là thí chủ thông minh!”

Tinh Kiếm Các.

Vô Tâm đi tới cửa sau phòng Cơ Vũ Sư, phát hiện vẫn đóng cửa: “Cửa trước và cửa sau đều khóa cứng.”

“Hu hu...”

“Khóc cái gì, không có tiền đồ.” Chẳng biết bóng dáng Vô Tướng Thiền Sư xuất hiện từ lúc nào, nhìn Vô Tâm khiển trách.

Vô Tâm ầm ức: “Sư phụ, đây là lần đầu tiên ta động lòng.”

Vô Tướng Thiền Sư nói: “Đã quên sư phụ nói gì với người sao? Nữ nhân dưới chân núi là hổ già, không nên trêu vào bọn họ.”

“Hiện tại đã mê muội rồi, người càng cách nàng ta gần, thì càng cách Phật xa, theo vì sư đi tìm hiểu Phật pháp, chờ rời khỏi Kiếm Cung, vì sư dẫn người đi truyền đạt Phật pháp.”

Vô Tâm nói: “Buổi tối ra ngoài kiểu gì?”

Vô Tướng Thiền Sư: “... Người đã động lòng phạm, vì sư thật hối hận vì đã dẫn người ra ngoài, Phật Môn thanh tâm quả dục, không thể lưu luyến hồng trần.”

Vô Tâm lại nói: “Sư phụ, không phải người thường nói rượu thịt là thứ ngoài thân, trong lòng có Phật tử là được ư, sư phụ cũng đã phá giới, sao đồ nhi lại không được?”

Vô Tướng Thiền Sư vỗ một chưởng vào cái đầu trứng mận của Vô Tâm: “Bởi vì ta là sư phụ, chờ khi nào người học xong Phật pháp, vì sư sẽ không quản người nữa.”

Lúc nói chuyện, hần kéo Vô Tâm nhảy lên, biến mất trên không trung Tinh Kiếm Các.

“Sư phụ, người muốn dẫn ta đi đâu.”

“Dẫn người đi tỉnh táo lại.”

“Ồi, sư phụ đừng mà.”

“Sư phụ, ta sai rồi!”

...

Theo tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền đến, bóng dáng Vô Tâm Lăng từ trên trời rơi xuống, giống như thiên thạch giáng xuống.

Diệp Trường Sinh nghe tiếng nhìn lại, cười nhạt nói: “Người sống rơi từ trên trời xuống, giẫm nát hoa cúc, thảm quá đi, hai sư đồ nhà này quả thực biết chơi.”

Bên trong Tinh Kiếm Các.

Cơ Vũ Sư ngồi ngay ngắn trước bàn gỗ, sắc mặt lạnh lùng băng sương: “Tên hòa thượng thối tha, thật sự là âm hồn không tan, hiện tại không so đo với người, nếu còn có lần sau ta không thể không giết người.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, tiếp tục nói: “Thiếu chủ Diệp gia có chút tuần mỹ, miễn cưỡng có thể lọt vào mắt ta, ngày mai tìm cơ hội chiêu mộ hẳn đến Thương Hội Thiên Vực.”

Chương 115: Đổi thì đổi, không đổi thì cú

Dưới bầu trời đêm, Diệp Trường Sinh đang chuẩn bị quay về Kiếm Lâu nghỉ ngơi, đột nhiên hắt hắt hơi một cái: “Ai đang nhớ ta vậy?”

“Là ai đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, cứ thế nhớ ta sẽ khiến ta sợ đó.”

Trên đường về Tinh Kiếm Các, chẳng biết Cơ Vũ Sư đã đứng dựa cạnh cửa sổ từ lúc nào, chợt thấy Diệp Trường Sinh ngự kiếm bay qua.

“Diệp Thiếu chủ, có hứng thú xuống đây tán gẫu không.”

Diệp Trường Sinh nhìn Cơ Vũ Sư, vội ngự kiếm rời đi, trong lòng cảm thán: “Trề thế này còn tìm ta tán gẫu, muốn ngủ với ta thì cứ nói đi?”

“Đáng tiếc bản thiếu chủ không phải người tùy tiện như thế.”

Cơ Vũ Sư nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, sắc mặt càng lúc càng lạnh lẽo, lần đầu tiên có người dám trực tiếp từ chối nàng ta như vậy.

Diệp Trường Sinh, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

...

Hôm sau.

Sáng sớm.

Trên Diễn Võ Trường.

Diệp Trường Sinh đã xuất hiện từ sớm, sau lưng hắt lần lượt là ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân.

Diệp Thương Vân dẫn theo vài lão nhân trong tộc đến, ánh mắt rơi vào bốn người: “Trường Sinh, dậy sớm thế.”

“Gia gia, dậy sớm chim non có trùng ăn.” Diệp Trường Sinh bình thần nói xong, ánh mắt khẽ lóe lên, nhìn về phía Diễn Võ Trường, người của các thế lực đã xuất hiện, đang bước nhanh tới Diễn Võ Trường.

Diệp Thương Vân bước ra một bước, bay xuống đứng bên người Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, đây là một bộ phận Cửu Kiếp Kiếm, người giữ ở bên người đi.”

Diệp Trường Sinh nhìn Cửu Kiếp Kiếm: “Được, ta cất giữ thay gia gia trước.”

Sau khi thu lại Cửu Kiếp Kiếm, bên tai hắn truyền đến âm thanh hệ thống nhắc nhở: “Tinh, nhắc nhở chủ nhân, hình thành nhiệm vụ ẩn giấu, dung hợp Cửu Kiếp Kiếm, đạt được một lần đánh dấu thần bí.”

Dung hợp Cửu Kiếp Kiếm, đánh dấu thần bí, thần bí thế nào?

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi ngờ, không biết vì sao hệ thống đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ này, thế mà lại tạo ra nhiệm vụ ẩn giấu.

Vậy thì dung hợp một thanh Cửu Kiếp Kiếm đi, hắn rất muốn xem thử đánh dấu thần bí là có ý gì.

Nghĩ đến đây.

Hắn sải bước đi về phía trước, ánh mắt thoáng qua trên người mỗi người: “Chư vị tiền bối đến rồi, linh dịch, linh thảo, linh hoa, đan dược, ta đều đã chuẩn bị xong, hiện tại những tiền bối cần thì có thể bắt đầu đăng ký.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Đan dược cấp chín chỉ có ba viên, theo thứ tự là Cuồng Bạo đan, có thể khiến cho người sử dụng đề thăng tu vi lên năm cảnh giới nhỏ, mà sau khi dùng xong, không có bất cứ sự phản phệ nào.”

“Diễn Sinh Đan, có thể khiến cho người chết xương trắng thêm một tính mạng.”

“Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan, có thể đề thăng huyết mạch, đột

phá cảnh giới, nhưng cần ít nhất mười ngày để luyện hóa, người dùng có tu vi để thắng ít nhất ba cảnh giới nhỏ.”

“Ba viên đan dược này thật sự là giống như đi du lịch tại gia, giết người diệt khẩu, thuốc hay cần thiết, mọi người muốn mua thì mau mua đi.”

Vân Trọng Lâu, Cơ Vũ Sư, Cơ Khuyết đi ra từ trong đám người, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Vân Trọng Lâu trầm giọng nói: “Diệp Thiếu chủ, ba viên đan dược này cấp chín, Thương Hội Thiên Vực chúng ta mua hết.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: “Mua hết? Đương nhiên là được, không biết, Thương Hội Thiên Vực có thể lấy ra thứ khiến ta động lòng đây.”

Vân Trọng Lâu tỏ vẻ kiêu căng, giọng nói hùng hồn: “Nếu như đến Thương Hội Thiên Vực chúng ta còn không lấy ra được món đồ khiến Diệp Thiếu chủ động lòng, thế mọi người còn ở đây làm gì?”

Ngông cuồng.

Liều lĩnh.

Vân Trọng Lâu ý ở ngoài lời, Thương Hội Thiên Vực có được tất cả chí bảo của Hoang Cổ Thiên Vực.

Diệp Trường Sinh híp mắt, ý cười trên khóe miệng càng sâu: “Nếu đã như vậy, vậy thì mời Thương Hội Thiên Vực đưa thứ kia ra.”

Vân Trọng Lâu cười nói: “Lúc trước tứ tiểu thư nhà chúng ta tặng Kiếm Cung một bộ phận của Cửu Kiếp Kiếm, nhưng nơi này của lão phu còn có hai phần, không biết Diệp Thiếu chủ có cảm thấy hứng thú không.”

Nói thật, Diệp Trường Sinh thật sự không hề có tí tẹo hứng thú nào, Cửu Kiếp Kiếm trong mắt hắn thật ra cực kỳ bình thường.

Có được Hỗn Độn Thần Kiếm, Tru Thần Kiếm, Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn thiếu kiếm sao, không thiếu.

Nhưng hẳn còn không quên nhiệm vụ ẩn giấu của hệ thống.

Diệp Trường Sinh nhìn Vân Trọng Lâu, mở lời nói: “Hai phần Cửu Kiếp Kiếm, bản thiếu chủ đương nhiên cảm thấy hứng thú, có điều chỉ có thể đổi lấy một viên đan dược cấp chín.”

Vân Trọng Lâu biến sắc, lạnh lùng nói: “Diệp Thiếu chủ có ý gì, định lên giá à?”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao hai phần Cửu Kiếp Kiếm chỉ đổi được một viên đan dược cấp chín, trong lòng Vân đại sư còn không rõ hả?”

“Đổi thì đổi, không đổi thì rút.”

Sắc mặt Vân Trọng Lâu cực kỳ khó coi, vừa định mở miệng nói chuyện thì Cơ Vũ Sư ở bên đã cả giận nói: “Diệp Thiếu chủ không khờ quá liều lĩnh, Thiên Vực chúng ta có thể tới Diệp gia, đó đã là vinh hạnh của Diệp gia các người.”

Chương 116: Đổi thì đổi, không đổi thì cú (2)

Diệp Trường Sinh nói: “Diệt Đạo, người tán gẫu với nàng ta chút đi.”

Diệp Diệt Đạo chậm rãi đi ra phía trước, Đằng Xà Kiếm trong bàn tay trực tiếp chỉ vào Cơ Vũ Sư: “Còn dám nói thêm một câu, người có tin ta đánh nát đầu người không?”

Cơ Vũ Sư tức giận nói: “Người dám dùng kiếm chỉ vào ta, Khuyết thúc, giết hẳn.”

Cơ Khuyết hơi run lên, liếc mắt nhìn về phía Vân Trọng Lâu, người sau khẽ gật đầu, hiển nhiên là có ý bảo Cơ Khuyết ra tay.

Nhưng đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra, bóng hình xinh đẹp của Cơ Vũ Sư trực tiếp bay ra ngoài, giống như con diều đứt dây.

Bịch.

Bóng dáng Cơ Vũ Sư ngã vật trên đất, trong miệng tràn ra máu tươi, cả người mềm oặt.

Vân Trọng Lâu, Cơ Khuyết vội bước lên phía trước, đỡ Cơ Vũ Sư dậy, hơn nữa còn ném một viên đan dược vào trong miệng nàng ta.

Lúc này, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên Diễn Võ Trường, một màn vừa rồi xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều không thấy rõ, rốt cuộc là ai ra tay?

Trên Diễn Võ Trường.

Bóng dáng Diệp Thương Vân tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, hạ giọng nói: “Trường Sinh, người ra tay thế này, có hơi tàn bạo đó.”

Diệp Trường Sinh bình thản tự nhiên nói: “Gia gia, ta đã cực kỳ kìm chế rồi, nếu không nàng ta đã là một cổ thi thể.”

Diệp Thương Vân: “...”

“Trường Sinh, nói thế nào thì Thương Hội Thiên Vực cũng tới để chúc mừng, nên chừa thể diện cho người ta thì vẫn phải chừa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Gia gia, cái gì mà Thương Hội Thiên Vực, nơi này là Kiếm Cung Diệp gia, há có thể cho bọn hăn làm càn.”

Lúc này.

Vân Trọng Lâu và Cơ Khuyết nâng Cơ Vũ Sư lên, người sau đã bị đánh đến mất thân cũng không nhận ra rồi.

Đôi má méo xệch, nhìn qua có chút ghê người.

Cơ Vũ Sư tức gần chết nói: “Diệp Trường Sinh, người dám ra tay đánh ta, Diệp gia các người thật giỏi, ta nhớ kỹ thù này rồi.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, tiếp tục nói: “Vân lão, Khuyết thúc, chúng ta đi.”

Ba người xoay người chuẩn bị rời khỏi Diễn Võ Trường, giọng nói bá đạo của Diệp Trường Sinh lại truyền đến sau lưng: “Đợi một chút, ta cho các người đi à?”

“Nơi này là Diệp gia, là nơi các người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Coi đây là hậu hoa viên của Thương Hội Thiên Vực các người đó hả?”

Vân Trọng Lâu bỗng chốc xoay người, căm tức nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Diệp Thiếu chủ không khỏi khinh người quá đáng, người cho rằng diệt Hoang Cổ Thần Quốc thì Diệp gia các người có thể thiên hạ vô địch sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Vân đại sư, vì sao không cho các người rời đi, người nên hiểu rõ nhất mới phải.”

Vân Trọng Lâu tức không chịu được, lạnh lùng nói: “Lời ấy của Diệp Thiếu chủ là có ý gì, vẫn xin chỉ rõ, lão phu thật sự không hiểu.”

Giả điên.

Giả ngốc.

Không biết xấu hổ vậy hả?

Người đã không biết xấu hổ, thế cũng đừng trách ta, vả nát mặt người.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Vân đại sư, ngày hôm qua ở đây, có phải người đã lên làm chuyện không thể gặp người không, người lên thay đổi đan dược cấp tám trong tay Yêu Nhi.”

Vân Trọng Lôu nghe thế, cảm thấy vô cùng giật mình, hôm qua lão ta lên đổi đan dược, có thể nói là thần không biết quỷ không hay, làm sao Diệp Trường Sinh có thể biết?

“Diệp Thiếu chủ, ngâm máu phun người như vậy, có phải quá đáng lắm không, lão phu đường đường là luyện dược sư tăng chín, sao lại ham một viên đan dược cấp tám.”

“Luyện dược sư tăng chín, cặn bã thôi.” Diệp Trường Sinh nhìn Vân Trọng Lôu, cười như không cười: “Vân đại sư một tay treo đầu dê bán thịt chó, cầm đi đan dược cấp tám trong tay Yêu Nhi, làm như vậy liệu có làm tổn hại đến phong phạm của một bậc đại sư hay không?”

“Còn nữa, hiện tại ta rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Vân Trọng Lôu tức giận nói: “Diệp Thiếu chủ một mực chắc chắn đan dược ở trên người lão phu, người có chứng cứ gì?”

Nói đến đây, lão ta xoay người định rời đi: “Tứ tiểu thư, chúng ta đi.”

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng ba người, thản nhiên nói: “Lão tổ, có người bắt nạt đệ tử Diệp gia, ông có quản không?”

Dứt lời, một luồng uy áp rơi xuống, Đế uy khủng bố giống như cự phong nguy nga, nghiến áp trên thân mọi người.

Sắc mặt mọi người đại biến, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Tiêu Huyền, lão tổ Diệp gia đến đây, cường giả cảnh giới Đế, đây là muốn ra tay với Thương Hội Thiên Vực hả?

Diệp Tiêu Huyền nhìn Vân Trọng Lâu, trầm giọng nói: “Người đầu gì cũng là một cường giả cảnh giới đế, lại còn là luyện dược sư tầng chín, thế mà lại vô liêm sỉ lén đổi đan dược của tiểu bối, người bảo lão phu nói người sao cho đúng.”

Nói đến đây, ông cúi đầu, sắc mặt lạnh lùng: “Đan dược và Cửu Kiếp Kiếm để lại, người, rút.”

Vân Trọng Lâu kiên kị nhìn Diệp Tiêu Huyền, chỉ cần một ánh mắt đã có thể giết chết người của lão ta: “Diệp lão tổ là muốn ý thế hiếp người?”

Chương 117: Luyện dược sư tăng chín, cần bã mà thôi

“Nếu Diệp Thiếu chủ một mực chắc chắn, đan dược ở trên người lão phu, người xem như vậy được không, lão phu lấy hết tất cả đan dược trên người ra, Diệp thiếu chủ yếu mà tìm được, tất cả đan dược đều về tay Diệp Thiếu chủ.

“Nhưng nếu không tìm được, Diệp Thiếu chủ nhất định phải đưa đan dược cấp chín cho ta, bởi thường tổn thất danh dự cho lão phu.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đan dược trên thân người, ta không cần, nếu thật để ta tìm được đan dược, vẫn xin Vân đại sư hô to ba lần ta vô sỉ, ta không biết xấu hổ ở trước mặt mọi người.”

Về mặt Vân Trọng Lâu âm trầm đáng sợ, lạnh lùng nói: “Được, lão phu đồng ý với người.”

Sở dĩ lão đồng ý, bởi vì lão đã đoán chắc Diệp Trường Sinh không có khả năng tìm được, đan dược trên người hẳn nhiên không kể xiết, muốn tìm một viên đan dược căn bản chính là mò kim đáy bể.

Vân Trọng Lâu vung tay lên, trước mặt xuất hiện mấy ngàn hộp gấm, mùi thuốc nồng đậm bao phủ khắp Diễn Võ Trường.

“Diệp Thiếu chủ, mời.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lướt qua những bình ngọc trên không, hơi giơ tay lên, một bình ngọc rơi xuống, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đoàng.

Tiếng nổ mạnh truyền đến, bình ngọc trong lòng bàn tay trực tiếp bị bóp nổ.

Hắn chậm rãi mở lòng bàn tay, trong tay chỉ còn lại có một viên đan dược tản ra ánh sáng chói mắt, bình ngọc và những đan dược khác đều hóa thành bột mịn biến mất không thấy.

“Vân đại sư, nào, người giải thích cho ta, viên đan dược này từ đâu mà có?”

Vân Trọng Lâu không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, hắc... Hắc làm sao có thể nhanh chóng ra đan dược như vậy?

“Diệp Thiếu chủ, những đan dược trong những bình ngọc này chỉ ít có đến mười vạn viên, người dựa vào cái gì nói viên đan dược này là lão phu lén đổi, đan dược này rõ ràng là do đích thân lão luyện chế.”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nghĩ vậy thì hắc sẽ tự vả mặt hắc ư?

“Vậy sao, nếu đan dược này là Vân đại sư luyện chế, thế làm phiền Vân đại sư nói cho mọi người biết, viên đan dược này tên gọi là gì.”

Vân Trọng Lâu nhất thời nghẹn lời, trong đầu suy nghĩ loạn xạ: “Đan dược này cực kỳ bình thường, chỉ là một viên Tăng Linh Đan thôi.”

Tăng Linh Đan?

Diệp Trường Sinh thật không biết phải nói gì, Tăng Linh Đan nhà các người trông như vậy à?

“Viên đan dược này tên gọi Chân Võ Đan, đan dược cấp tám, hơn nữa còn là đan dược cực phẩm có đan văn, dược hiệu gấp mấy trăm lần Tăng Linh Đan trong miệng người.”

“Nếu Vân đại sư nói là Tăng Linh đan, vậy mời người luyện đan ngay tại đây, để mọi người có mặt tại hiện trường được thấy cách luyện chế ra một viên Tăng Linh Đan cực phẩm như vậy.”

“Chân Võ Đan?” Vân Trọng Lâu chẳng thèm ngó tới, sau đó lại nói: “Người nói phải là phải à, ai có thể chứng minh?”

Sao lại có người vô liêm sỉ đến trình độ này.

Đường đường là luyện dược sư cấp chín, sao không logout luôn đi?

Ta thật sự quạu rồi.

Thật muốn đè Vân Trọng Lâu trên mặt đất, hung hăng trừng trị lão một trận.

Diệp Trường Sinh cười lạnh nói: “Chân Võ Đan, nếu giả bao đổi, bởi vì viên đan này là do chính tay ta luyện chế.”

“Người luyện chế, Diệp Thiếu chủ người muốn lão phu cười chết sao?” Vân Trọng Lâu cười như điên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tiêu Huyền: “Diệp lão tổ, hắc khoác lác như vậy, người mặc kệ không quản à?”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Vân Trọng Lâu giống như nhìn tên đàn: “Khoác lác sao? Đan được này chính là do Trường Sinh luyện chế, không hề nói điều một chữ.”

Vân Trọng Lâu lại nói: “Đan này là đan được cấp tám có đan văn, ít nhất cũng phải là luyện được sư cấp chín mới có thể luyện ra được, người đến từ cách luyện được sư cũng không có, lại dám ở đây khoác lác, người trẻ tuổi muốn làm đến nơi đến chốn thì không thể cả ngày chỉ biết khoác lác thôi đâu.”

Diệp Trường Sinh giận quá hóa cười: “Tới đây, Vân đại sư, xem đây.”

Bá.

Ổng tay áo của hắn bay lên, tổng cộng mười loại linh thảo, linh hoa, linh quả trôi nổi trong không trung, sau đó, hắn lấy chưởng vi lô, Thất Thủy Hỏa Diễm xuất hiện, mười loại linh tài giống như tinh linh nhảy nhót, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Luyện... Luyện được sư, chưởng vi lô, thiên vi cái, linh vi dẫn, hỏa vi phong, hắc...Hắn rốt cuộc là luyện được sư tăng mấy?”

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Vân Trọng Lâu, bóng dáng run rẩy, bất giác lui về phía sau hai bước.

Đây...

Hắn thực sự là luyện được sư.

Luyện được sư tuổi còn trẻ như vậy, xưa nay chưa từng có.

Sắc mặt Cơ Vũ Sư thay đổi, cảm thấy vô cùng hối hận, đắc tội với Diệp gia, nàng ta không hề lo lắng.

Bởi vì ở trong mắt Thương Hội Thiên Vực, cho dù Diệp gia có đánh bại Hoang Cổ Thần Quốc thì vẫn là sự tồn tại cực kỳ nhỏ bé.

Những đắc tội với một luyện được sư thì lại khác, nhất là một vị luyện được sư trẻ tuổi như vậy, lúc này chỉ có mang đến tai họa cho Thương Hội Thiên Vực.

Giờ khắc này.

Chương 118: Vừa thấy Trường Sinh đã lầm lỡ cả đời

Cơ Vũ Sư tâm loạn như ma, chỉ vì sai lầm của mình mà khiến cho Diệp Trường Sinh và Thương Hội Thiên Vực đối đầu với nhau, thế thì gia tộc nhất định sẽ không tiếc trả giá tất cả mà vứt bỏ mình.

Lợi ích của gia tộc là trên hết, đây luôn là quy tắc của Thương Hội Thiên Vực.

Cơ Khuyết cổ nén rung động trong lòng, giọng nói run rẩy: “Tứ tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ.”

Cơ Vũ Sư im lặng trong khoảnh khắc, liếc mắt nhìn về phía Vân Trọng Lâu, sắc mặt thay đổi, lạnh lùng nói: “Vân đại sư, người lại dám làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, thể diện của thương hội mặt đều bị người làm cho mất hết rồi.”

“Từ giờ trở đi, người không còn là thủ tịch luyện dược sư của Thương Hội Thiên Vực nữa.”

Vân Trọng Lâu: “...”

Lão ta không nghĩ tới người thứ nhất quở mắng mình lại chính là Cơ Vũ Sư, từ trong giọng điệu của nàng ta có thể nghe ra, nàng ta đây là muốn vứt bỏ mình.

Bao năm qua, lão ta trung thành và tận tâm hết mực với Thương Hội Thiên Vực, mang đến giá trị vô tận cho thương hội, hiện tại lại bởi vì Diệp Trường Sinh là luyện dược sư, mà mình lại bị vứt bỏ một cách vô tình?

Nhân tính, sao mà xấu xí đến vậy?

Lão ta lén đổi đan dược chẳng lẽ không phải vì thương hội sao?

Sắc mặt Vân Trọng Lâu cực kỳ khó coi, biết mình đã khinh thường Cơ Vũ Sư, chiêu bỏ xe giữ tướng này, nàng ta quá sành chơi rồi.

Lão ta đã có thể tưởng tượng đến, kế tiếp Cơ Vũ Sư sẽ làm cái gì,

nhất định là không tiếc trả giá tất cả mời chào Diệp Trường Sinh.

Nếu không mời chào được, quay về Thương Hội Thiên Vực, nàng ta cũng sẽ nói là mình đắc tội với Diệp Trường Sinh, nên mới khiến thương hội mất đi một vị luyện được sư trẻ tuổi như vậy.

Mẹ nó, chơi ững cả đời, cuối cùng lại bị ững mỗ mù mắt.

Trên Diễn Võ đài.

Diệp Trường Sinh sợ run, không nghĩ tới Cơ Vũ Sư và Vân Trọng Lâu lại chó cắn chó, thật thú vị.

Ánh mắt Cơ Vũ Sư rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Diệp Thiếu chủ, lúc trước là Vũ Sư mạo phạm, vẫn mong Diệp Thiếu chủ chớ nên tức giận, chỉ cần Diệp Thiếu chủ đồng ý gia nhập Thương Hội Thiên Vực, sau này sẽ là trưởng lão được Thương Hội cung phụng, cần bất cứ tài nguyên gì Thương Hội cũng sẽ thỏa mãn.”

Dứt lời.

Về mặt mọi người ở đây đều thay đổi, cực kỳ muốn biết Thương Hội Thiên Vực vườn cảnh ô-liu ra, Diệp Trường Sinh sẽ lựa chọn thế nào.

“Nếu Diệp gia có thể dựa vào Thương Hội Thiên Vực, tương lai tiền đồ sẽ vô cùng sáng lạn.”

“Không đúng, Diệp gia có luyện được sư tuổi trẻ như Diệp Thiếu chủ, đã tiền đồ vô lượng rồi.”

“Người thì biết cái gì, sau lưng Thương Hội Thiên Vực có Vực chủ âm thầm ủng hộ, nếu có thể dựa vào cây đại thụ này, Diệp gia sẽ đứng sừng sững không ngã.”

Chỉ trong chốc lát, mọi người ở đây bàn luận sôi nổi, Diệp Trường Sinh nhìn Cơ Vũ Sư: “Ngại quá, không có hứng thú.”

Thương Hội Thiên Vực đối nhân xử thế như vậy, có thể từ bỏ Vân Trọng Lâu trung thành với bọn họ nhiều năm ngay trước mặt mọi người, ngược lại đi mời chào mình.

Loại thủ đoạn này... Cực kỳ ti tiện.

Mặt khác, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy Thương Hội Thiên Vực lợi hại bao nhiêu, đã không có Cố Vân Trọng Lâu, về sau Thương Hội Thiên Vực có thể buôn bán đan dược hay không, còn không phải do một câu của hắn sao.

Đương nhiên, nếu hắn muốn, Diệp gia tự có thể thành lập một Thương Hội.

Cơ Vũ Sư không cam lòng, tiếp tục nói: “Diệp Thiếu chủ, chỉ cần người đồng ý gia nhập Thương Hội, sau này Vũ Sư sẽ phụng dưỡng bên người công tử.”

Có ý gì.

Lợi dụ được thì, đổi sang sắc dụ à?

Sỉ nhục ai đấy?

Bản thân mình có đức hạnh gì lại không biết sao? Còn muốn phụng dưỡng bên cạnh ta, người nghĩ người là sói đói à?

Diệp Trường Sinh đã không còn gì để nói, nếu giữ Cơ Vũ Sư ở bên người, hắn ăn cơm cũng buồn nôn.

“Quả nhiên bắt đầu la liếm rồi!” Vân Trọng Lâu khinh thường nhìn Cơ Vũ Sư, ánh mắt lóe lên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Không nghĩ tới Diệp Thiếu chủ tuổi còn trẻ, tây nghề luyện chế thuốc lại cao siêu như vậy, xin hỏi sư phụ của Diệp Thiếu chủ là ai.”

“Tự học thành tài, lợi hại không!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Vân Trọng Lâu xấu hổ cười nói: “Diệp Thiếu chủ cứ đùa, tuổi còn trẻ đã đạt tới luyện dược sư cấp chín, nếu không có danh sư chỉ điểm, làm sao có thể làm được?”

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: “Người không được, không có nghĩa là người khác không được, tuy ta còn trẻ, nhưng rất cứng, không đúng, rất mạnh.”

“Còn nữa, loại chuyện như luyện chế thuốc này, vốn rất đơn giản mà!”

Vân Trọng Lô sợ run: “Đơn giản?”

Giờ khắc này, lão ta thiếu chút nữa rơi nước mắt hâm mộ, quá đả kích người, lão ta đến tận cuối đời, mới đạt tới luyện được sư cấp chín, đến Vương giai cũng không sờ tới.

Tại hiện trường, ánh mắt đồng mọi người loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Diệp Thiếu chủ trâu bò.

Diệp Thiếu chủ, thật mạnh.

Diệp Thiếu chủ, quá cột nhà rồi.

Chương 119: Vừa thấy Trường Sinh đã làm lỡ cả đời (2)

Nhất là những nữ đệ tử đi theo cường giả của gia tộc đến, các nàng đều không biết mình bị làm sao nữa, giống như bị bệnh rồi.

Từ khi thấy Diệp Trường Sinh, dung nhan tuyệt thế của hắn vẫn luôn chiếm cứ đầu óc các nàng, đuổi không đi, một đám toàn đều rơi hết vào tay giặc.

Chỉ cần nghe Diệp Trường Sinh nói chuyện, toàn thân bọn họ sẽ tê dại, giống như linh hồn bị câu mất.

Vừa thấy Trường Sinh đã làm lỡ cả đời, chỉ hận ta sinh quân còn nhỏ.

Vân Trọng Lôu lại nói: “Diệp Thiếu chủ, chuyện lúc trước đã đắc tội người, lão phu thừa nhận đã đổi đan dược của cô nương kia, vẫn mong Diệp Thiếu chủ cho lão phu một cơ hội.”

Vân đại sư cao cao tại thượng, vì sao lại đột nhiên sợ hãi như vậy.

Không sợ, không được.

Thiên phú luyện chế đan dược mà Diệp Trường Sinh vừa thể hiện không phải là thứ mà người như lão ta có thể so sánh, thân là một vị luyện dược sư, lão ta đương nhiên vô cùng rõ ràng ưu thế của luyện dược sư.

Chỉ cần một câu nói hiện tại của Diệp Trường Sinh, mỗi một người của các thế lực ở đây đều muốn làm con hắn.

Thật sự không hề khoa trương chút nào.

Bởi vì nếu như có thể nhận được sự ưu ái của một vị luyện dược sư, sẽ là may mắn của bất kỳ vị tu sĩ nào.

Nhất là luyện dược sư cường đại giống Diệp Trường Sinh, sức kêu gọi của hắn tuyệt đối có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Hiện tại bị Thương Hội Thiên Vực vô tình vứt bỏ, nếu còn không nhận sai, có lẽ lão sẽ chẳng thể bước ra khỏi Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nếu Vân đại sư thừa nhận là mình đổi đan dược, vậy bản thiếu chủ cũng không truy cứu nữa.”

“Để Cửu Kiếp Kiếm lại, người có thể rời đi.”

“Đúng rồi, mang đan dược của người đi, những đan dược này đến đan văn cũng không có, thật sự quá kém.”

Mặt già của Vân Trọng Lâu đỏ lên, vội vàng thu lại đan dược trước mặt vào linh giới, hai tay dâng hai mảnh Cửu Kiếp Kiếm lên.

Thấy một màn như vậy, Cơ Vũ Sư trầm giọng nói: “Hai mảnh Cửu Kiếp Kiếm này là của Thương Hội Thiên Vực, muốn tặng cũng là ta tặng cho Diệp Thiếu chủ mới đúng.”

Vân Trọng Lâu tức giận nói: “Đồ trong tay lão phu, đương nhiên do lão phu quyết định, nhiều năm qua lão phu đã cố gắng kiếm biết bao nhiêu cho Thương Hội Thiên Vực, há có thể dùng hai mảnh Cửu Kiếp Kiếm này cân đo.”

Nói đến đây, sắc mặt lão ta trở nên lạnh lẽo, nhìn Cơ Vũ Sư nói: “Đừng nói nữa, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình.”

Nhìn tình thế của hai người trước mắt, Diệp Trường Sinh bày tỏ, mẹ nó, thật thú vị.

Đúng lúc này.

Một màn kinh người đột nhiên xảy ra, chỉ thấy Vân Trọng Lâu phịch một tiếng, trực tiếp quỳ rạp dưới chân Diệp Trường Sinh.

“Xin Diệp Thiếu chủ nhận ta làm đồ đệ, có bắt lão phu ở lại nhóm lửa trước lò đan cho Diệp Thiếu chủ, lão phu cũng cam tâm tình nguyện.”

“Mặt khác, lão phu thề, cả đời này nguyện trung thành với Thiếu chủ, nếu vi phạm lời thề, trời tru đất diệt.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Vân Trọng Lâu quỳ rồi.

Mọi người ở đây hít một ngụm khí lạnh...

Đây là thao tác gì vậy.

Luyện được sư cấp chín danh chấn Thiên Vực, lại cam tâm tình nguyện làm nô bộc cho Diệp Thiếu chủ.

Giờ khắc này, mọi người đều cảm giác thấy đầu óc không đủ dùng, chuyện thay đổi chóng mặt, từ chuyện này đến chuyện khác, khiến bọn hắn bất ngờ trở tay không kịp.

Diệp Trường Sinh run sợ, mắt nhìn Vân Trọng Lâu trước mặt: “Đại sư làm gì vậy.”

Vân Trọng Lâu vội vàng nói: “Diệp Thiếu chủ đừng ngại lão phu, ở trước mặt Diệp Thiếu chủ, lão phu nào dám xưng đại sư.”

“Trình độ luyện chế đan dược của Diệp Thiếu chủ gấp mấy trăm lần lão phu, xin Diệp Thiếu chủ nhất định phải thu giữ lão phu ở bên người.”

Cho tới hiện tại Diệp Trường Sinh chưa từng thích lên mặt dạy đời, nhưng lúc này hắn muốn thu nhận Vân Trọng Lâu, là vì có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, nếu Diệp gia có một vị luyện dược sư cấp chín trung thành và tận tâm, tổng thể thực lực có thể đề thăng không ít.

Thứ hai, Vân Trọng Lâu bị Thương Hội Thiên Vực vứt bỏ, giữ hắn lại Diệp gia, về sau nếu có trở mặt với Thương Hội Thiên Vực, tin chắc lão sẽ tận lực chèn ép Thương Hội Thiên Vực.

Im lặng trong khoảnh khắc.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Nếu người đã ham học hỏi vậy, vậy thì sau này ở bên cạnh ta đi đi.”

Hắn không hề lo lắng chuyện Vân Trọng Lâu sẽ phản bội, bởi vì lão đã thề độc, một khi vi phạm lời thề, đạo tâm bị nát, bất kể là đan đạo hay võ đạo, đời này cũng không có cơ hội tiến.

Vân Trọng Lôu nghe thấy Diệp Trường Sinh giữ mình lại thì kích động giống đứa trẻ, vội vàng mở lời nói: “Lão nô, bái kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Về sau không cần dùng nô bộc để xưng hô, ta gọi ngươi là A Vân vậy.”

Vân Trọng hành lễ: “A Vân tạ ơn Thiếu chủ.”

A Vân? Má nó, cứ thấy hướng gió không được đúng lắm.

Chương 120 - Không thể trêu vào, không thể trêu vào

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, tiếp tục nói: “Bắt đầu mở bán đan dược, linh dịch.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía hai người Cơ Vũ Sư và Cơ Khuyết: “Các người có thể đi rồi, Diệp gia không chào đón các người.”

Cơ Vũ Sư giận dữ phất ống tay áo, lạnh lùng nói: “Khuyết thúc, chúng ta đi.”

Nhìn bóng lưng Cơ Vũ Sư rời đi, Vân Trọng Lôu vội vàng nói: “Thiếu chủ, nàng ta tàn nhẫn như rắn rết, nếu không hay nhờ cô nhỏ tận gốc?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Thương Hội Thiên Vực có người thông minh, tin chắc bọn hắn sẽ không vì nàng ta mà đến gây rắc rối cho một vị luyện dược sư.”

“Đương nhiên, nếu bọn hắn kháng kháng một mực, chúng ta sẽ khiến cho Thương Hội Thiên Vực biến mất.”

Vân Trọng Lôu: “...”

Không thể trêu vào, không thể trêu vào!

Khiến cho Thương Hội Thiên Vực biến mất, nếu là người khác nói lời này, Vân Trọng Lôu nhất định sẽ lớn tiếng nói với hắn, đừng khoác lác, có được không?

Như Diệp Trường Sinh lại bình thản nói ra những lời ấy, hắn lại

tin, là cái loại tin tưởng không hề nghi ngờ ấy.

Giờ khắc này.

Trên Diển Võ Trường hoàn toàn sôi trào.

Chờ bao lâu cuối cùng cũng bắt đầu bán đán được rồi.

Vốn dĩ tất cả mọi người cho rằng toàn bộ đán được của Diệp gia, là đến từ chính Hoang Cổ Thần Quốc, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp gia lại có một vị luyện được sư.

Lão còn thần phục một vị luyện được sư cấp chín, bởi vậy có thể thấy, cấp độ, phẩm chất cùng được hiệu của đán được Diệp gia nhất định không hề có vấn đề.

Đán được như vậy, Diệp gia độc nhất vô nhị, ngay cả Thương Hội Thiên Vực cũng không thể so sánh.

Về mặt mọi người về càng thêm cuồng nhiệt, ánh mắt mãnh liệt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, đột nhiên, Tống Thiên Trọng dời bước tiến lên, dẫn đầu mở miệng nói: “Diệp Thiếu chủ, nơi này của lão phu có một bộ công pháp, tuy là tàn phiến, nhưng lại đạt được từ trong Bí Cảnh Viễn Cổ, muốn đổi lấy đán được cấp chín của Diệp Thiếu chủ, Thiếu chủ thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Mặc dù công pháp tốt, nhưng ta không cần, không biết các hạ còn có có món đồ gì kỳ lạ.”

Tống Thiên Trọng rơi vào trầm tư, đồ kỳ lạ, hẳn đột nhiên nghĩ đến, lòng bàn tay xuất hiện một tòa tháp nhỏ: “Diệp Thiếu chủ, người cảm thấy cái tháp này thế nào?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên tháp nhỏ: “Tháp này...”

Tháp nhỏ rỉ sét loang lổ, ngoài việc nhìn ra được hình dạng, thì những thứ khác đều đã rỉ sắt không thôi, không có chút khí tức nào.

Một tòa tháp bình thường.

Diệp Trường Sinh nói: “Được, thành giao, không biết tiền bối cần

viên đan được cấp chín nào.”

Tống Thiên Trọng có chút bất ngờ, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại đồng ý dùng đan dược đổi lấy tháp nhỏ này, cái tháp này là hắn đạt được ngoài ý muốn, cách hiện tại đã qua mấy trăm năm rồi.

Còn nhớ rõ, lúc tháp nhỏ xuất hiện, trời giáng dị tượng, ánh lửa che trời, sét đánh từ chín tầng mây tàn sát bừa bãi.

Tương đối khủng bố.

Khi đó hắn vốn tưởng rằng đạt được một bảo vật vô song, không ngờ tới lại chỉ là một tòa tháp nhỏ rỉ sắt.

Trong vài năm lúc mới đạt được, Tống Thiên Trọng nghĩ hết mọi biện pháp, muốn tìm ra bí mật của tòa tháp, đến sau cùng hắn vẫn không thu hoạch được gì.

Hắn nản lòng thoái chí, ném tháp nhỏ vào trong linh giới, hôm nay nếu không phải Diệp Trường Sinh nhắc tới vật kỳ lạ, hắn căn bản không nhớ đến tháp nhỏ còn đang nằm trong linh giới.

Một tòa tháp nhỏ không giá trị, có thể đổi lấy một viên đan dược cấp chín, đối với Tống Thiên Trọng chính là món hời lớn.

“Diệp Thiếu chủ, lão phu đổi lấy Diễm Sinh Đan!”

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, cong ngón tay búng ra, Diễm Sinh Đan xuất hiện trước mặt Tống Thiên Trọng: “Chúc mừng tiền bối, nhận được một viên Diễm Sinh Đan.”

Sau khi trao đổi, hắn thu tòa tháp nhỏ vào trong linh giới, khoe miệng cong lên tạo thành ý cười khó đoán.

Lúc này.

Vô Tướng Thiên Sư đi ra, cười hề hề nói: “Diệp thí chủ, lão nạp với cảm thấy hứng thú với Cuồng Bạo Đan của người, nó vô cùng phù hợp với lão nạp.”

Diệp Trường Sinh nhìn Vô Tướng Thiên Sư tai to mặt lớn trước

mắt, không hiểu sao vị hòa thượng này cứ có cảm giác hân hoan: “Phù hợp là quan trọng nhất, chỉ cần tiền bối có thể lấy ra vật đổi, Cuồng Bạo Đan sẽ thuộc về Vu tiền bối.”

Vô Tướng Thiên Sư vừa định mở miệng, lão tổ Đạo Môn đứng bên đi ra: “Diệp Thiếu chủ, Đạo Môn chúng ta cũng muốn Cuồng Bạo Đan, đây là vật đổi của Đạo Môn chúng ta.”

Vô Tướng Thiên Sư nghe thế, ý cười trên mặt bỗng chốc biến mất: “Lão đạo thối, người cố ý phải không?”

Thiên Huyền đạo trưởng cười khẩy nói: “Thiên Sư đừng hiểu lầm, đan dược cấp chín ai ai cũng muốn, ai có vật khiến Diệp Thiếu chủ động lòng thì đan sẽ thuộc về người đó.”

Vô Tướng Thiên Sư hăng hái gật đầu, nhìn Thiên Huyền đạo trưởng: “Nếu không nể mặt mũi Diệp Thiếu chủ, lão phu đã dùng một quyền khua vỡ đầu người rồi.”

Thiên Huyền đạo trưởng không cam lòng yếu thế: “Tới đi, ta sợ người sao?”

Chương 121: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (2)

Lúc này, Vô Tâm đi tới bên người Vô Tướng Thiền Sư: “Sư phụ, đừng sợ, chúng ta nhất định phải có được, Cuồng Bạo Đan thật sự cực kỳ phù hợp với khí chất của sư phụ.”

Vô Tướng Thiền Sư trừng mắt nhìn Vô Tâm: “Người muốn bảo vi sư đi chết à? Cút sang bên đi.”

Nói đến đây, quanh thân hắn xuất hiện biển Phật quang, một tòa Kim Phật màu vàng bao phủ trên người hắn: “Đại uy Thiên Long, thế tôn Địa tạng, ông ma ni bá mẽ hồng!”

Nghe thế.

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ kinh ngạc, sáu chữ chân ngôn của Phật Môn, Kim Phật Pháp Tướng, chính khí hiên ngang, vì hòa thượng này không đơn giản.

Sau đó, trong đầu óc hắn đột nhiên xuất hiện một câu chú ngữ, đại uy Thiên Long, thế tôn Địa tạng, bàn nhược chư Phật, bàn nhược ba ma không.

“Hai vị tiền bối, đừng nên vì một viên đan dược mà tổn thương hòa khí, vẫn nên lấy ra vật trao đổi, cạnh tranh công bằng.”

Vô Tướng Thiền Sư thu lại khí tức, Kim Phật Pháp Tướng sau lưng biến mất, nhìn Thiên Huyền đạo trưởng: “Lần này coi như thôi, nếu không ta nhất định đánh cho người sống không được chết không xong.”

Thiên Huyền đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay xuất hiện một bức bản đồ: “Diệp Thiếu chủ, đây là bản vẽ Chúng Thân Mộ, giá trị không thể đo đếm, đổi lấy viên đan dược cấp chín trong tay Diệp Thiếu chủ được không?”

Diệp Trường Sinh cười một tiếng, gật đầu: “Thiền Sư tiền bối, người muốn đổi thứ gì, có thể lấy ra không?”

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào người Vô Tướng Thiên Sư, tin tức bản vẽ Chúng Thần Chi Mộ đã truyền khắp các châu từ lâu rồi.

Vẫn luôn nghe đồn bút tích thực nằm ở trong tay Đạo Môn, không nghĩ tới Thiên Huyền đạo trưởng lại lấy ra để đổi đan dược cấp chín.

Mọi người thốn thức không thôi, tuy đan dược cấp chín tốt nhưng giá trị thật sự không bằng bản vẽ Chúng Thần Chi Mộ.

Về lý do tại sao Thiên Huyền đạo trưởng lấy ra để đổi, mọi người tỏ vẻ thế giới cường giả, bọn họ không hiểu được.

Nhưng mọi người đều biết nếu như Vô Tướng Thiên Sư không lấy ra thứ tốt, Cuồng Bạo Đan sẽ rơi vào trong tay Thiên Huyền đạo trưởng.

“Một trang giấy rách mà thôi.” Vô Tướng Thiên Sư cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay chậm rãi hướng về phía trước, một quả cầu tròn to bằng nắm tay xuất hiện trước mặt mọi người: “Đây là một quả cầu vô danh xá lợi, nghe đồn là xá lợi của Phục Long cao tăng, không biết Diệp thiếu chủ cảm thấy như thế nào?”

“Đổi!” Diệp Trường Sinh không chút do dự, trực tiếp ném Cuồng Bạo Đan cho Vô Tướng Thiên Sư: “Viên xá lợi này bên trong ẩn chứa trí tuệ một thể hệ cao tăng, đáng được trân quý, đáng được sở hữu.”

Vô Tướng Thiên Sư cười nói: “Diệp thiếu chủ tuổi còn trẻ, đã có con mắt tinh đời như thế, thật là khiến người ta hồ thẹn không thôi.”

Trong lúc nói chuyện, hắn ta đem Phục Long xá lợi ném cho Diệp Trường Sinh, người sau nhẹ nhàng vung tay áo đem thu vào trong Linh Giới.

Thiên Huyền đạo trưởng không có được Cuồng Bạo Đan, mặt lộ vẻ thất vọng sâu sắc: “Diệp thiếu chủ, bản vẽ Chúng Thần Chi Mộ, đổi lấy Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan, không biết ý của Diệp thiếu chủ như thế nào.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Không đổi!”

Sắc mặt Thiên Huyền đạo trưởng cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: “Vì cái gì, Diệp thiếu chủ chẳng lẽ không định giải thích?”

Diệp Trường Sinh ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt xẹt qua tất cả mọi người ở đây: “Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan, còn ai muốn đổi?”

Bắc Minh gia lão tổ khom người đi ra: “Diệp thiếu chủ, lão hủ nơi này có một chiếc mai rùa, không biết có thể đổi lấy Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan của người.”

Thanh âm rơi xuống, hắn ta nâng pháp trượng trong tay lên vẩy nhẹ, trong hư không hiện ra một chiếc mai rùa, ánh mắt của mọi người rơi trên mai rùa, tất cả cười điên cuồng.

Chiếc mai rùa trước mặt hắn ta đã sứt mẻ như thể nó có thể vỡ ra bất cứ lúc nào, căn bản chỉ là một thứ phẩm bỏ đi.

Bản vẽ Chúng Thần Chi Mộ không thể đổi lấy Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan, một chiếc mai rùa vỡ sao có thể đổi được?

Diệp Trường Sinh nhìn chiếc mai rùa trước mắt, mạnh mẽ áp chế nội tâm đang chấn động: “Tiền bối, ta cùng với người trao đổi.”

Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan bay về phía Bắc Minh Vô Địch, Diệp Trường Sinh đem mai rùa thu lại: “Tiền bối trên người có bệnh, ăn Cửu Chuyển Thăng Huyết Đan vào, đối với người trăm lợi mà không một hại, nếu là tiền bối không chê, có thể ở Kiếm Cung luyện hóa đan dược sau đó hãy rời đi.”

Bắc Minh Vô Địch gật gật đầu: “Đa tạ Diệp thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ để biểu thị sự tôn trọng. Sau đó, hắn ghé mắt nhìn về phía Vân Trọng Lâu: “Kế tiếp, Đan Dược cùng Linh Dịch, Linh Thảo bán ra liền giao cho người.”

“Lão tổ, gia gia, Trường Sinh lui xuống trước.”

“Thiếu chủ yên tâm, A Vân nhất định sẽ không làm người thất vọng.” Vân Trọng Lâu khom người cúi chào, sau đó thanh âm như

chuông vang lên: “Thất phẩm, bát phẩm Linh Dược, Linh Dịch, Linh Thảo hiện đang bày bán, ai đăng ký thì tiến lên nộp tiền để nhận.”

Chương 122: Vận khí nếu tới, ai cũng không ngăn được

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người xông lên, cũng không sợ bị đâm chết.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động rút lui, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Kiếm Mộ.

Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân nhìn cảnh sôi động trước mắt, hai người vừa mừng vừa tủi, nhiều năm như vậy Diệp Trường Sinh thật sự quá bá đạo và kiêu ngạo rồi.

Đầu tiên là lệnh cho Thiên Vực Thương Hội rời khỏi Kiếm Cung, sau đó trước mặt mọi người năm lần bảy lượt cự tuyệt Đạo môn, như vậy thật sự tốt sao?

Đối với lo lắng của hai người, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không có để ở trong lòng, thân ảnh trên không đáp xuống vách núi phía sau Mộ Kiếm.

Khoanh chân mà ngồi, chăm chú nhìn vào thác nước đang chảy trước mắt .

Ngay sau đó, trước mặt hần xuất hiện một tháp nhỏ đã gỉ sắt, mai rùa rách nát cùng Phục Long xá lợi, tự mình lầm bầm: “Hy vọng các người đừng làm ta thất vọng.”

Diệp Trường Sinh thần thức cường đại, có thể phát hiện ra khí tức mà người khác không phát hiện được. Khi ba bảo vật này xuất hiện phát ra khí tức khủng bố khiến hần cảm thấy chấn động.

Nhưng trong đó rốt cuộc là cái gì, là phúc hay họa, hiện tại hần cũng không biết.

Bên trong ba bảo vật, bảo vật khiến cho hần động tâm nhất vẫn là Phục Long xá lợi, khiến cho hần kinh diễm nhất chính là mai rùa rách nát kia, làm hần cảm thấy nguy hiểm nhất chính là tháp nhỏ

đã rỉ sắt.

Tiếp theo.

Hắn đem tháp nhỏ rỉ sắt cùng mai rùa thu vào hệ thống, Phục Long xá lợi nổi trên lòng bàn tay, năm ngón tay nắm chặt lại.

Oành.

Phục long xá lợi nổ tung, một luồng hơi thở màu vàng từ trong xá lợi bay ra, quần quanh trên cánh tay Diệp Trường Sinh .

Đây là...

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, hắn cúi đầu nhìn vào khí tức màu vàng từ từ biến mất vào trong cánh tay, rất nhanh một đạo Long Văn Đồ Đằng màu vàng đằng xuất hiện.

Nó giống như một hình xăm rồng vàng sống động như thật được khắc trên cánh tay của hắn.

Long Linh?

Diệp Trường Sinh phát hiện trong đầu xuất hiện một cổ tin tức, sau khi nhanh chóng xem qua mới biết được cái gọi là Phục Long xá lợi, căn bản không phải xá lợi, mà là một viên long châu.

Trong Long tộc phong ấn một Linh Long ngũ trảo, chính là Kim Long Đồ Đằng trên cánh tay hắn hiện tại.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lần này lời được khoản lớn rồi, không nghĩ tới trong tay Vô Tướng Thiên Sư lại có chí bảo như vậy.

Lần này có thể có được Long Linh, thật sự chính là duyên phận, nếu không phải Long Châu rơi vào trong tay Vô Tướng Thiên Sư, bị hắn ta ngộ nhận là Phật môn xá lợi, chỉ sợ đã sớm bị phá hủy.

Tất cả mọi chuyện đã được an bài, cuối cùng lại để cho mình chiếm tiện nghi.

Không thể không nói, vận khí nếu tới, ai cũng ngăn không được.

Ngay tại thời điểm hân mừng rỡ như điên, nụ cười trên má liền tiêu tán, sát khí lóe lên trong đôi mắt thâm thúy, lạnh giọng nói:

“Đã tới rồi, sao không hiện thân gặp mặt!”

Theo thanh âm truyền ra, một bên vách núi Cô Phong, không biết khi nào đã xuất hiện một bóng người đứng ngạo nghễ, thân khoác áo bào màu xám, không hề có khí chất tiên phong đạo cốt nhưng lại cho người ta một loại cảm giác âm trầm xảo quyệt.

“Các hạ là người trong Đạo môn, vì đan dược cấp chín mà đến?” Diệp Trường Sinh chưa từng quay đầu lại, vẫn đậm phong khinh nói.

Người tới trầm giọng nói: “Không, không phải vì đan dược cấp chín, mà là vì tất cả mọi thứ trên người của ngươi.”

Ba.

Hắn hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Diệp Trường Sinh, uy áp đáng sợ bao phủ lấy hắn ta, thi triển tu vi Nửa bước Đế Cảnh, hiển nhiên là định một kích chém giết Diệp Trường Sinh.

Trên võ đài.

Diệp Tiêu Huyền dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phương Mộ Kiếm: “Phái hạng người này đi ám sát Trường Sinh, Đạo môn lão tổ thật là hỏng não rồi.”

Diệp Thương Vân cả giận nói: “Lão già này thế nhưng thật sự phái người ám sát Trường Sinh, xem ta không hung hăng một kiếm giết chết hắn”

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Không cần, thích khách của Đạo môn đã chết, bị Trường Sinh một kiếm chém bay đầu.”

Diệp Thương Vân chấn động không thôi, thanh âm khế run nói: “Lão tổ, nháy mắt đã giết rồi? Cảnh giới người nọ là gì?”

“Nửa bước Đế Cảnh!”

Diệp Thương Vân: “...”

Kiểm cung.

Trên võ đài.

Tất cả mọi người của các thế lực đều đang suy nghĩ về việc mua Đan Dược, Linh Dược và Linh Thảo, không ai phát hiện ra điều gì bất thường.

Diệp Tiêu Huyền liếc nhìn Diệp Thương Vân: “Để mắt tới Thiên Huyền đạo trưởng, ta đi xem Trường Sinh.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ cứ đi, Thiên Huyền lão tiểu tử này trốn không thoát.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, một bóng đen từ Cửu Thiên xuống và xuất hiện trên võ đài trong nháy mắt.

Đó không ai khác chính là Diệp Trường Sinh.

Diệp Tiêu Huyền thấy hai người Diệp Trường Sinh đã đến, vội vàng tiến lên vây quanh bên người hắn, Diệp Thương Vân mở lời nói: “Trường Sinh, người không sao chứ!”

Chương 123: Hoặc là bị đánh chết, hoặc là đánh chết kẻ thù

Diệp Trường Sinh cười nhẹ nói: “Ta làm cho gia gia lo lắng, không có chuyện gì!”

Diệp Tiêu Huyền hỏi: “Trường Sinh, người tới võ đài là vì Thiên Huyền đạo trưởng?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Diệp gia động thủ với chúng ta, xem ra chúng ta vẫn là quá nhân nhượng, mới khiến cho bọn họ dám muốn làm gì thì làm.”

Diệp Tiêu Huyền lại nói: “Lúc trước người không có lựa chọn bản vẽ Chúng Thân Chi Mộ, Đạo môn ghi hận trong lòng, người hiện tại cũng mang thù bọn họ?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Ta chưa bao giờ mang thù, có thù tất báo.”

Nói đến này, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Lão tổ, ta cảm thấy chuyện này người tự mình ra tay khá thích hợp.”

Diệp Thương Vân mở lời phụ họa: “Quân tử báo thù, chỉ ở dưới háng, Trường Sinh nói có lý.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, trầm mặc một lát: “Dáng vẻ vô sỉ của người, rất có phong vận lúc ta còn trẻ.”

Thanh âm rơi xuống.

Bóng dáng hắn chợt lóe, xuất hiện ở bên cạnh Thiên Huyền đạo trưởng, ngay sau đó, sắc mặt Thiên Huyền đạo trưởng thay đổi, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Vút.

Vút.

Hai đạo ánh sao xông thẳng tận trời, bóng dáng Diệp Tiêu Huyền

cùng Thiên Huyền đạo trưởng biến mất trên võ đài

Mọi người sửng sờ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thương Vân cười nói: “Không có việc gì, Kiếm Cung lão tổ và Thiên Huyền đạo trưởng tâm sự chuyện đời, mọi người cứ tiếp tục, đừng có ngừng...”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Gia gia, hiện tại đã bán ra bao nhiêu Đan Dược cùng Linh Dịch rồi.”

Diệp Thương Vân lắc đầu, cười nói: “Quá nhiều, ta cũng không nhớ được a, bất quá có thể khẳng định, người của các thế lực tới cơ bản đã đem toàn bộ hòm gia sản tới rồi.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày tiếp tục nói: “Còn chưa đủ, mục tiêu chúng ta chính là làm cho bọn họ vô cùng cao hứng tới, vui vẻ về rồi đi, Đan dược cùng Linh Dịch có thể mang đi, nhưng Linh Giới nhất định phải trống không.”

Nói đến này, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Gia gia, có hay không hứng thú kinh doanh một nhà thương hội, hiện tại có A Vân trấn giữ Diệp gia, nhân lực tài lực chúng ta đều không thiếu.”

Diệp Thương Vân nói: “Trường Sinh, gia gia thích tu luyện, không quá am hiểu về việc buôn bán a, nếu là kinh doanh thương hội, quan hệ của chúng ta cùng Thiên Vực Thương Hội sẽ càng thêm ác liệt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Như thế nào, mọi người đều làm ăn, mọi người đều kiếm tiền, Thiên Vực Thương Hội nếu âm thầm ngăn cản, giết hẳn là xong.”

Biểu cảm Diệp Thương Vân thay đổi, nghiêm túc nói: “Trường sinh, ta phát hiện hiện tại lệ khí của người rất mạnh, chưa động đã giết, như vậy sẽ thành thói quen xấu, sẽ ảnh hưởng đối với kiếm đạo của người.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Gia gia, người sinh ra trên đời này đều đấu với người, đấu với trời, đấu với đất, nếu không đấu sẽ phải chết.”

“Một đời kiếm tu, hoặc là bị đánh chết, hoặc là đánh chết kẻ thù, không có lựa chọn thứ ba.”

“Người trẻ tuổi các người thật điên cuồng, gia gia đã già rồi.” Diệp Thương Vân gật đầu, sau đó lại nói: “Giết đi, gia gia toàn lực ủng hộ người.”

...

Bên kia.

Trên đỉnh hư không.

Diệp Tiêu Huyền đứng trên không trung, áo bào bay ngược gió, giống như trích tiên hạ phàm, toàn thân hòa nhập một thể với trời cao.

Thiên Huyền đạo trưởng nhìn Diệp Tiêu Huyền: “Diệp lão tổ làm gì vậy, muốn khai chiến với Đạo môn?”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Thiên Huyền đạo trưởng, vào Kiếm Cung của ta thì phải tuân thủ quy củ Kiếm Cung ta, kẻ tham lam đều không có kết cục tốt.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Vì một viên Đan dược, người lựa chọn xé rách mặt, vậy đừng trách chi kiếm trong tay lão phu.”

Sắc mặt Thiên Huyền đạo trưởng biến đổi, trong lòng hoảng sợ vô cùng, kỳ thật giờ khắc này, trong lòng hắn hồi hận vạn phần, mới vừa rồi cũng là nhất thời bị cũng bị lửa giận cuốn đi nên mới làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Ở kiếm cung ám sát Diệp gia thiếu chủ, đây là quyết định ngu xuẩn cỡ nào?

“Diệp lão tổ, mọi người đều là người Thiên Vực, nể mặt, việc này Đạo môn chúng ta nguyện ý bồi thường, bản vẽ Chúng Thần Chi Mộ ta có thể giao cho người.”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu, cười nói: “Không cần, giết người rồi, tất cả mọi thứ trên người của người hết thảy đều thuộc về Kiếm

Cung.”

“Chắc chắn người hiểu rõ, làm sai chuyện ắt hẳn phải trả giá lớn.”

Sắc mặt Thiên Huyền đạo trưởng u ám đến cực điểm nói: “Diệp lão tổ, người tính kế thật sâu, muốn giết người đoạt bảo, chẳng lẽ không sợ Đạo môn chúng ta đánh vào Kiếm Cung à?”

“Ai sợ ai, dám vào Kiếm Châu, Đạo môn chính là Hoang Cổ Thần quốc tiếp theo, Diệp Tiêu Huyền ta nói được thì làm được.”

“Nhớ rõ tên của ta, cùng với động tác ta giết người.”

Diệp Tiêu Huyền chậm rãi nói, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một sợi kiếm quang, lao thẳng về phía Thiên Huyền đạo trưởng.

Trong lúc nhất thời.

Năng lượng kiếm khí rộng lớn và uy nghiêm bao trùm cả bầu trời và mặt trời, giống như một tòa kiếm giới không gian, bao phủ Thiên Huyền đạo trưởng vào trong đó.

Chương 124: Hoặc là bị đánh chết, hoặc là đánh chết kẻ thù (2)

“Người... Đế Cảnh tăng thứ tư, mới chỉ mấy năm mà người đột phá Đế Cảnh?”

Diệp Tiêu Huyền cười lãnh đạm, vung tay chém xuống một kiếm, giống như ngân hà trút xuống lên người Thiên Huyền đạo trưởng.

Thấy một màn như vậy, bóng dáng Thiên Huyền đạo trưởng chợt lóe, ba đạo hư ảnh lập tức xuất hiện trong hư không, theo kiếm quang rơi xuống, một bóng người hóa thành bọt mịn.

Diệp Tiêu Huyền nhìn chằm chằm phía trước, trầm giọng nói: “Thiên Huyền chi thân, không nghĩ tới người thế nhưng có thể phóng thích ba đạo phân thân chi ảnh.”

“Nhưng thật đáng tiếc, trong không gian vạn kiếm của ta, người không chỗ nào để trốn.”

Thiên Huyền đạo trưởng tức giận nói: “Thật không nghĩ tới người mạnh như vậy, nhưng muốn giết ta, người chưa chắc có thể.”

Âm thanh rơi xuống, một tia sáng bắn thẳng lên trời, giống như một cây cột chống đỡ bầu trời, chắn trước mặt Thiên Huyền đạo trưởng.

Sắc mặt Diệp Tiêu Huyền biến đổi, tự mình lẩm bẩm: “Đạo môn giới bia, xem ra lần này phải để cho Trường Sinh thất vọng rồi.”

Đạo môn giới bia, vốn chính là một kiện vô thượng chí bảo, cộng thêm tàng chứa linh khí của Lịch Đại Tổ Tiên Đạo môn, mặc kệ là phòng ngự hay là tiến công, đều là không thể chê vào đâu được.

Thiên Huyền đạo trưởng có nó bảo hộ, muốn giết quả thật là không dễ.

“Diệp lão tổ, đây đều là người bức ta, chịu chết đi!” Thiên Huyền đạo trưởng tức giận hét to, thân ảnh đột nhiên lao về phía Diệp Tiêu Huyền, Đạo môn giới bia phóng thích vô số khí tức, vạn

trượng ngân quang nghiền áp xuống.

Thấy thế.

Diệp Tiêu Huyền kiểm chế hơi thở, trong tay xuất hiện một thanh bạch ngọc kiếm: “Đã đến lúc đột phá rồi.”

Lúc trước hần đang tưới hoa ở Tiên Điền, chuẩn bị muốn đột phá, cuối cùng bị hần mạnh mẽ áp chế lại.

Hiện tại xem ra đột phá Đế Cảnh, xem ra niềm vui lớn này phải dành tặng cho Thiên Huyền đạo trưởng rồi.

Một người một kiếm, một bước nhất giai.

Bạch ngọc kiếm lẳng từ trên không chém xuống, kiếm quang lóe lên như một tia chớp, đánh thẳng vào Đạo gia giới bia.

Ầm,

Ầm.

Một tiếng nổ lớn lan ra, ánh sáng bạc vô tận bùng lên, hủy diệt toàn bộ bầu trời...

Lúc này, trên Diển Võ Trường.

Cường giả của các thế lực đồng loạt quay người, ánh mắt của bọn họ tập trung phía trên hư không, nhìn thấy luồng linh khí truyền tới, bọn họ đều thấy chấn động vô cùng.

Đây là trận đại chiến giữa các cường giả Đế Giả, mỗi một đợt công kích đều kinh thiên động địa, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Trong lòng mọi người có vô số thắc mắc, điều bọn họ thấy kì lạ là sao lão tổ Diệp gia lại bắt đầu giao chiến với Thiên Huyền đạo trưởng rồi.

Diệp Trường Sinh chăm chú nhìn vào khoảng không, hần suy tính trong chốc lát: “Gia gia, con tạm rời đi một lát.”

Diệp Thương Vân vội vã nói: “Người muốn làm gì thì đi đi, cứ giao

cho lão tổ xử lí chuyện này, người chớ có dây vào.”

Diệp Trường Sinh hờ hững đáp: “Gia gia yên tâm, con chỉ đi xem sao thôi chứ không làm gì khác đâu.”

Nói đoạn, thân người hắn bay lên cao, hóa thành tàn ảnh rồi biến mất không thấy đâu nữa. Thế nhưng Diệp Trường Sinh không hề đi tới nơi mà trận đại chiến của hai người Diệp Tiêu Huyền diễn ra mà nhanh chóng xông ra ngoài Kiếm Cung.

Trên hư không.

Ánh sáng màu bạc cuộn cuộn mênh mông đã tan biến, chỉ để lại một mình Diệp Tiêu Huyền. Ông nhìn chân trời ở phía xa xa, đoạn chậm chậm lên tiếng: “Cuối cùng thì vẫn để người chạy thoát.”

Vạn Kiếm Không Gian của ông rất mạnh mà vẫn không làm gì được với Đạo Môn Giới Bi của Thiên Huyền đạo trưởng, có đôi khi ngoại lực quả thật vô cùng đáng sợ.

Diệp Tiêu Huyền trầm ngâm trong chốc lát rồi biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, ông đáp xuống Diễn Võ Trường. Chúng cường giả của các thế lực thấy Diệp Tiêu Huyền xuất hiện, sắc mặt bèn thay đổi, ai cũng hoảng hốt không thôi.

“Thiên Huyền đạo trưởng... bị giết rồi sao?” Tống Thiên Trọng trầm trầm.

“Đế Giả tăng năm, thực lực của lão tổ Diệp gia tăng nhanh thật đấy, tất cả những điều này có lẽ đều là công lao của Diệp thiếu chủ.”

Mặt mày Vô Tướng Thiên Sư bình tĩnh như nước lạnh, ông ta thầm nói trong lòng.

Thân người Diệp Tiêu Huyền thẳng tắp như một cây thương, ánh mắt ông lướt qua mọi người: “Mọi người không cần phải lo sợ, Đạo Môn đã phạm phải quy củ của Kiếm Cung ta, lão phu chỉ dạy dỗ hắn ta cách làm người mà thôi.”

Mọi người: “...”

Về sau bọn họ có ra sao cũng không đến Kiếm Cung nữa, mẹ nó đáng sợ quá đi mất.

Cơ thịnh nộ của Đế Giả kiếm tu không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Lúc này, Vân Trọng Lâu trầm giọng nói: “Đan dược và linh dịch không còn nhiều nữa, nếu muốn thì nhanh lên, không thì không còn cơ hội nữa đâu.”

Nói đến đây, lão bỗng ngừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục lên tiếng: “Nếu các người bỏ lỡ cái giá rẻ như thế này thì khi đến Thương Hội Thiên Vực, không biết các người sẽ phải tiêu tốn bao nhiêu linh thạch đâu.”

Chương 125: Rảnh rồi thì thường xuyên tới chơi nhé

Nghe vậy, mọi người bèn ào ào quay đầu, tiếp tục giao dịch đan được và linh thạch. Vào khoảnh khắc ấy, ý nghĩ duy nhất của bọn họ là nhanh chóng lấy được thứ mà mình muốn rồi gấp rút rời khỏi Kiếm Cung.

...

Ở một bên khác.

Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi Kiếm Cung, hắn ngự kiếm lao nhanh như thoi đưa trên bầu trời Kiếm Châu, tốc độ nhanh vô cùng.

Những nơi hắn đi qua chỉ để lại một luồng kiếm quang, nhìn như sao băng vụt qua vậy.

Lúc này, ở dãy núi mười vạn dặm của Kiếm Châu, bên dưới một toà Cô Phong Sơn, bóng hình của Thiên Huyền đạo trưởng xuất hiện, búi tóc của lão ta đã tiêu tan, mái tóc đen rối tung, đạo bào thì rách tươm, khoe miệng còn vương vệt máu.

Rất rõ ràng, hồi nãy, một chương giao nhau với Diệp Tiêu Huyền đã khiến lão ta bị thương không hề nhẹ.

Trong lòng lão ta vô cùng rạch ròi rằng nếu như không có Đạo Môn Giới Bì ngăn chặn, một kiếm kia của Diệp Tiêu Huyền sẽ oanh tạc lão ta đến mức vụn cũng chẳng còn.

Đúng là không thể khinh thường kiếm tu mà!

Bóng người đang tiến về phía trước của Thiên Huyền đạo trưởng bỗng dừng lại, lão ta giơ tay đỡ trên một cây cổ thụ rồi phun một ngụm máu tươi.

“Diệp gia à, lão phu sẽ ghi nhớ mối thù này. Từ nay về sau, Đạo Môn và Diệp gia không chết không ngừng.”

“Vậy sao? Biết người không chịu từ bỏ ý đồ từ lâu rồi mà!”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng, Thiên Huyền đạo trưởng bỗng chốc quay người, ánh mắt lão ta rơi trên người kẻ vừa đến: “Là người.”

Người đến không phải ai khác mà chính là Diệp Trường Sinh.

“Đạo trưởng, hình như người bị thương rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Thiên Huyền đạo trưởng vội vàng nhắc tay, lấy ống tay áo lau sạch vết máu trên khóe miệng: “Diệp thiếu chủ, người định nhân lúc địch yếu mà ra tay à?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Không, ta muốn nhờ cớ tận gốc thôi.”

Vẻ mặt của Thiên Huyền đạo trưởng âm hiểm, lão ta lạnh lùng nói: “Diệp thiếu chủ, người cũng liều lĩnh quá rồi đấy.”

“Muốn giết ta hả, người ngại thơ lắm. Người đừng quên, lão tổ của các người cũng chẳng làm gì được ta.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, hần cười: “Liều lĩnh không phải bản tính của ta, song chọc vào ta thì không khác gì tự sát đâu.”

Thiên Huyền đạo trưởng kiềm chế hơi thở, lão ta cưỡng chế thúc giục Đạo Môn Giới Bi bên trong cơ thể: “Người cứ việc ra tay, đánh được ta thì coi như ta thua.”

Nói đến đây, khóe miệng lão ta nở một nụ cười âm u lạnh lẽo, lão ta nói tiếp: “Nếu người đã tự dừng đến cửa thì đừng có trách lão phu, giết được người thì cũng không uổng công chuyến đi này của lão phu.”

Diệp Trường Sinh nhìn Đạo Môn Giới Bi ở trước mắt, cuối cùng hần cũng hiểu tại sao Diệp Tiêu Huyền không đánh bại được lão tổ Thiên Huyền.

“Cửu Nhật Phần Thiên Quyền!”

Một chuồng là một vầng thái dương, ánh lửa thiêu rụi khắp trời.

Diệp Trường Sinh xuất chưởng đánh về phía Thiên Huyền đạo trưởng, trong lúc di chuyển, cảnh giới khắp người hắn bắt đầu hiện ra.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, sắc mặt Thiên Huyền đạo trưởng thay đổi cực lớn, lão ta run rẩy nói: “Thánh Giả... tầng bảy?”

Sao có thể?

Dựa trên căn cốt thì có thể nhìn ra được Diệp Trường Sinh mới chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, tại sao hắn lại sở hữu cảnh giới mà người khác tu luyện cả ngàn năm cũng chưa đạt tới?

Ầm.

Ầm.

Những tiếng nổ lớn truyền đến, vô số những luồng ánh sáng như trăng tàn càn quét khắp bốn phía.

Diệp Trường Sinh và Thiên Huyền đạo trưởng tách ra rồi lần lượt bay ngược về phía sau, một lần bay này ước chừng kéo dài cả trăm trượng.

Nhìn Thiên Huyền đạo trưởng ổn định lại cơ thể, Diệp Trường Sinh lẩm bẩm: “Sao không một chưởng đánh chết lão ta luôn được nhỉ?”

Hắn vốn tưởng rằng khi cảnh giới tăng cao, Cửu Nhật Phần Thiên Quyền nâng lên tầng thứ ba là có thể nhẹ nhàng đánh bại Thiên Huyền đạo trưởng và khiến lão ta trọng thương.

Nếu không vì muốn biết xem hiện giờ uy lực của Cửu Nhật Phần Thiên Quyền mạnh đến cỡ nào thì ngay từ đầu hắn đã thi triển luôn Tru Tiên Kiếm Trận rồi.

Thiên Huyền đạo trưởng đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lão ta rơi trên người Diệp Trường Sinh, lão ta lạnh lùng cười: “Diệp thiếu chủ, người rất mạnh, song giữa Thánh và Đế cũng có khác biệt, người muốn giết ta thì chẳng khác gì nằm mơ.”

“Chịu chết đi, lão phu sẽ khiến người chết đến hài cốt cũng chẳng

còn!”

Diệp Trường Sinh nói: “Có phải ta khiếm tốn quá rồi không, để người làm màu trước mặt ta hết lần này đến lần khác?”

“Tru Tiên Kiếm Trận, Vô Địch Kiếm Vực!”

Giây tiếp theo, chín tầng mây bị vô số kiếm khí che phủ, dường như khắp cả Kiếm Châu cũng bị cuốn vào bên trong.

Kiểm chí mệnh mông cuồn cuộn càn quét, tầng mây trở nên huyền ảo, bóng tối che đi đôi mắt của Thiên Huyền đạo trưởng, trong chốc lát, lão ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cơ thể lão ta lạnh run.

Hắn mạnh như vậy ư?

Hắn có còn là người hay không?

Không...

...

Chương 126: Rảnh rồi thì thường xuyên tới chơi nhé (2)

Một canh giờ sau.

Trên Diễn Võ Trường.

Công cuộc mua đan dược và linh dịch của cường giả ở các thế lực đã kết thúc, nom mặt mày ai cũng hớn hở như được lời một võ lớn vậy.

Tổng Thiên Trọng bước lên phía trước, lão ta khom người chào: “Diệp lão tổ, Diệp tộc trưởng, đã làm phiền hai vị nhiều rồi, lão phu xin được rời đi trước.”

Diệp Tiêu Huyền gật đầu: “Tổng lão tổ khách sáo rồi, có thời gian lại tới Kiếm Mộ cùng nhau uống trà!”

Tổng Thiên Trọng mặt cười nhưng lòng không cười: “Được, có cơ hội ta chắc chắn, chắc chắn sẽ tới.”

Tiếp đó, những người khác cũng lần lượt tiến đến cáo biệt hai người Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Thương Vân, người đi tiễn mọi người đi.”

Diệp Thương Vân bảo: “Lão tổ yên tâm, ta nhất định sẽ khiến mọi người rời khỏi Kiếm Châu một cách bình an.”

Đúng lúc ấy, bóng dáng của Diệp Trường Sinh từ trên cao đáp xuống và xuất hiện ngay trước mặt mọi người: “Chư vị tiền bối, chư vị đang định rời đi đó hả?”

Mọi người gật đầu, đồng thanh đáp: “Đã làm phiền mấy ngày, cũng đến lúc chúng ta phải đi rồi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Nom có vẻ mọi người đều định rời đi, vậy thì Kiếm Cung không cố đấm ăn xôi giữ chân các vị nữa. Nếu mọi người rảnh rang thì thường xuyên tới chơi nhé.”

“Nhất định, nhất định rồi!”

...

Sau khi rời khỏi Kiếm Cung.

Mọi người lần lượt quay đầu nhìn, trong lòng thì thầm nói, về sau sẽ không bao giờ đến Kiếm Cung nữa.

Cực khổ mấy trăm năm vèo cái lại trở về vạch xuất phát.

Khoảnh khắc này, bên trong linh giới của bọn họ đã không còn linh thạch, tất cả đều đã biến thành đan dược và linh dịch.

Trong lòng bọn họ hiểu rõ rằng tương lai của Kiếm Cung vô cùng rộng mở. Trước mắt, bất kể là tài nguyên hay nội tình đều đã vượt qua phần lớn thế lực ở Thiên Vực.

Có hai vị luyện dược sư là Diệp Thiếu chủ và Vân Trọng Lâu, Diệp gia của Kiếm Cung muốn yếu cũng chẳng được.

Chuyến đi tới Kiếm Cung đã mách cho bọn họ một đạo lý rằng, sự yếu kém sẽ hạn chế suy nghĩ của bọn họ.

...

Trên Diễn Võ Trường.

Bốn người Vân Trọng Lâu, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo và Diệp Phá Quân vây quanh người Diệp Trường Sinh.

Diệp Yêu Nhi mở miệng nói: “Thiếu chủ, đây là tất cả tài nguyên thu được từ việc bán đan dược, linh dịch và linh thảo.”

Diệp Trường Sinh nhìn linh giới bên trong khay gỗ, ít nhất cũng phải có đến trăm miếng, hẩn liếc mắt nhìn về phía Diệp Thương Vân: “Gia gia, người giữ lấy đi!”

Nói đến đây, hẩn quan sát mấy người Diệp Yêu Nhi, tiếp tục lên tiếng: “Ba người các người bế quan tu luyện, mau chóng luyện hóa đan dược đã được ban cho các người đi.”

“A Vân, ở đây có hai đan dược cấp chín, cả một phương thuốc lưu truyền nữa, thưởng cho người đẩy, khoảng thời gian này ta phải bế quan nên sẽ không chỉ điểm cho người luyện dược nữa, người tự mình mày mò, cứ thử theo phương thuốc kia đi, đợi sau khi ta xuất quan, ta muốn thấy người thành công luyện được đan dược cấp chín, nếu không làm được thì người phải rời khỏi Kiếm Cung.”

Vân Trọng Lâu kích động như được trở lại những năm học nghề của lão, trong lòng lão dạt dào nhiệt huyết đã lâu không xuất hiện. Cảm giác được người khác quản thúc thực ra cũng không tồi.

“Thiếu chủ yên tâm, A Vân nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, mũi chân hẩn khẽ nhón trên mặt đất rồi biến mất ngay tại chỗ. Sau khi trở về Kiếm Mộ, hẩn vừa chuẩn bị tới Đoạn Nha phía sau núi để bế quan thì bị Diệp Tiêu Huyền chặn lại.

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, có phải người đi tìm Thiên Huyền đạo trưởng đúng không, lão ta là một cường giả lỗi lạc đấy.”

Diệp Trường Sinh nhàn nhạt đáp: “Cường giả cái mẹ gì chứ, kẻ ta đánh chính là cường giả.”

Nói đến đây, lòng bàn tay của hẩn hướng lên trên, một luồng ánh sáng xuất hiện trong đó: “Lão tổ à, người có thấy quen mắt không?”

“Đạo Môn Giới Bi!” Sắc mặt của Diệp Tiêu Huyền thay đổi, ông chấn động nói: “Sao nó lại ở trong tay người thế này, người giết đạo trưởng Thiên Huyền rồi hả?”

“Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta đã giết ông ta.”

Diệp Tiêu Huyền hít ngược một ngụm khí lạnh: “Tên tiểu tử nhà người... lá gan to thật đấy, Thiên Huyền đạo trưởng mà người cũng dám giết.”

Diệp Trường Sinh đáp: “Lão tổ, đối với kẻ địch, ta chỉ nghĩ có muốn đánh hay không chứ không hề nghĩ có dám đánh hay

không.”

Diệp Trường Sinh dừng lại một lát rồi tiếp tục nói: “Lão tổ, Trường Sinh đi bế quan đây. Đợi ngày ta xuất quan sẽ tặng cho người một món quà lớn.”

Diệp Tiêu Huyền vội vã bảo: “Không cần quà lớn gì đâu, tiểu tử nhà ngươi đừng có mà đào hố ta. Người giết Thiên Huyền đạo trưởng, Môn Đạo sẽ không chịu để yên đâu.”

“Chuyện đó thì là của lão tổ rồi, ta lui trước đây!” Diệp Trường Sinh bỏ lại một câu rồi biến mất không còn thấy bóng dáng.

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu một cách bất lực: “Tiểu tử này biến thái thật đấy, vì người... tai họa lớn cỡ nào Diệp gia cũng gánh được.”

“Đạo Môn chả là cái gì cả!”

...

Chương 127: Lão tổ à, người có thấy quen mắt không

Sau Kiểm Mộ.

Trên vách núi cao.

Diệp Trường Sinh thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, bóng dáng hần bỗng lóe lên rồi tiến vào bên trong kiếm trận, tiếp đó, hần sẽ bế quan ở trong đó.

Bên trong ngọn tháp nhỏ gỉ sét và mai rùa đã sứt mẻ rớt cuộc ẩn chứa bí mật gì, điều này Diệp Trường Sinh còn chưa làm rõ được. Ngoài ra, lần bế quan này hần định biến Đạo Môn Giới Bi thành Kiếm Bi, đồng thời tu luyện Thiên Huyền Chi Thân của Cửu Huyền đạo trưởng.

Thiên Huyền Chi Thân là phép thần thông chí cao vô thượng của Đạo Môn, nếu như luyện lên đến đỉnh cao thì có thể thi triển chín ảnh ảo phân thân cùng một lúc.

Như thế thì đủ để lấy giả che thật, đồng thời mỗi một ảnh ảo phân thân đều sở hữu thực lực thấp hơn chủ thể ba cảnh giới.

Vậy cũng có nghĩa là, nếu bây giờ Diệp Trường Sinh luyện Thiên Huyền Chi Thân thành công, nếu như hần có được chín ảnh ảo phân thân thì mỗi phân thân đó sẽ có thực lực tương đương với Thánh Giả tầng bốn.

Thiên Huyền đạo trưởng đã tu luyện Thiên Huyền Chi Thân, song lão ta chỉ nắm được sơ sơ, miễn cưỡng có thể thi triển ba ảo ảnh phân thân.

Có lẽ là do tư chất của lão ta quá nát, dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều là Diệp Trường Sinh.

Tiếp đó, Diệp Trường Sinh giải phóng mai rùa sứt mẻ từ bên trong hệ thống ra, để nó phiêu diêu giữa không trung: “Để ta xem rốt cuộc mày có bí mật gì.”

...

Thiên Vực Thành.

Cơ gia.

Cơ Vũ Sư và Cơ Khuyết trở về, hai người xuất hiện bên trong Trích Tinh Lô, chốc lát sau, một hồi tiếng bước chân truyền tới, ba vị lão giả cũng có mặt.

Người dẫn đầu là Cơ Trần – hội trưởng Thương Hội Thiên Vực.

Hai người còn lại lần lượt là đệ nhất lâu chủ Cơ Nhĩ Đại và Cơ Diệt Khung – lão tổ của Cơ gia.

Ánh mắt Cơ Trần lướt qua trên người hai người Cơ Vũ Sư và Cơ Khuyết, lão ta nhướn mày, trên mặt phiếm vẻ nghi hoặc: “Vân đại sư đâu!”

Cơ Vũ Sư thấp giọng nói: “Phụ thân, Vân Trọng Lô gia nhập Diệt gia rồi.”

Một câu kinh thiên động địa, sắc mặt cả ba người đều thay đổi, bọn họ đều khó mà tin được. Vân Trọng Lô đã ở Thương Hội Thiên Vực ngàn năm nay rồi, nếu không có Thương Hội Thiên Vực thì sẽ không có Vân Trọng Lô – một luyện được sư tăng chín như ngày hôm nay.

Lão không thể phản bối Thương Hội Thiên Vực được.

Cơ Trần không giận mà uy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Vân đại sư lại gia nhập Kiếm Cung của Diệt gia?”

Cơ Vũ Sư cảm giác cả người nàng ta đều bị uy lực bao phủ: “Phụ thân, Diệt thiếu chủ cũng là một luyện được sư, cấp của hắn còn hơn cả Vân đại sư. Sau khi chúng con tiến vào Kiếm Cung, Vân đại sư đã nổi lòng tham với đan dược cấp tám của đệ tử Diệt gia rồi lén trộm đổi đan dược và bị Diệt thiếu chủ phát hiện.”

“Sau đó cũng bởi nhi nữ sai, đắc tội Diệt thiếu chủ. Ban đầu con định lợi dụng Vân đại sư để kéo gần quan hệ với Diệt gia, song không ngờ sau khi hành động xấu xa của Vân đại sư bị bại lộ, lão

ta lại chọn ở lại bên người Diệp thiếu chủ để học thuật luyện được.”

“Nhi nữ đã lỗ mǎng, mong phụ thân trách phạt!”

Cơ Trần bước lên phía trước, lão ta nhìn Cơ Vũ Sư, giơ tay một chưởng đánh bay nàng ta: “Người đắc tội Diệp thiếu chủ, còn lợi dụng Vân đại sư, đúng là ngu xuẩn tột cùng.”

“Người có biết hành động này của người đã gây ra cho Thương Hội Thiên Vực bao nhiêu tổn thất không?”

“Diệp thiếu chủ thần bí khó lường, đến Vực Chủ đại nhân cũng từng nói rằng Diệp gia có người sẽ cưỡi gió hóa rồng, giờ xem ra người đó chính là Diệp thiếu chủ. Ta cứ ngỡ người thông minh, biết nhìn đại cục, ai dè người thành sự không đủ bại sự có thừa. Giờ người tới Hắc Mộc Nha bắt đầu bế quan tự ngẫm cho ta, không có mệnh lệnh của ta mà dám tự ý rời đi thì người sẽ bị trục xuất khỏi Cơ gia.”

Cơ Vũ Sư chậm chậm đứng dậy, nàng ta lau máu bên khóe miệng rồi rụt rè nói: “Để phụ thân thất vọng rồi, nhi nữ sẽ tới Hắc Mộc Nha tự ngẫm.”

Sau khi rời khỏi Trích Tinh Lâu, nàng ta thở ra một hơi thật dài. Ban đầu nàng ta còn tưởng sẽ bị đuổi cổ khỏi Cơ gia luôn, kết quả như hiện giờ tốt hơn nhiều so với những gì nàng ta tưởng tượng rồi.

“Diệp thiếu chủ, tất cả những chuyện này đều do người ban tặng, chúng ta hãy còn gặp mặt, tới khi ấy ta sẽ khiến người phải bồi thường hết thủy.”

Bên trong Trích Tinh Lâu.

Cơ Khuyết quỳ phịch trên mặt đất, giọng nói run rẩy: “Lão tổ, hội trưởng, đều là lỗi của ta đã khiến thương hội chịu tổn thất nghiêm trọng.”

Cơ Trần búng ngón tay, một cái bình ngọc xuất hiện trước mặt Cơ Khuyết: “Đan dược cấp chín này ban cho người, lui xuống tu luyện cho tốt đi!”

Cánh tay Cơ Khuyết run rẩy nhận lấy bình ngọc, đoạn đứng dậy bước ra ngoài.

Tiếp đó, ba người Cơ Trần, Cơ Nhĩ Đại và Cơ Diệt Khung ngồi ngay ngắn bên trong lầu, vẻ mặt của cả bai đều vô cùng nặng nề. So với việc mất đi Vân Trọng Lâu thì tin tức Diệp Trường Sinh là luyện được sư càn khiến bọn họ chấn động hơn.

Chương 128: Lão tổ à, người có thấy quen mắt không (2)

Bọn họ trầm ngâm trong giây lát.

Cơ Nhĩ Đại lên tiếng trước tiên: “Lão tổ, tộc trưởng, Diệp thiếu chủ tuổi còn trẻ mà cấp luyện được sư đã vượt qua cả Vân đại sư, một yêu nghiệt như vậy, nếu chúng ta không thể dựa hơi thì chỉ còn cách diệt cỏ tận gốc thôi, bằng không về sau hẳn sẽ trở thành một tai họa ngầm lớn đấy.”

Hai mắt của Cơ Diệt Khung chợt lóe tia sáng: “Diệp thiếu chủ tuổi còn nhỏ, chắc cũng chưa đến tuổi chọn đạo lữ đâu. Thương Hội Thiên Vực chúng ta liên hôn với Diệp gia thì chắc chắn có thể trở thành một giai thoại của Hoang Cổ Thiên Vực.

Cơ Trần nói: “Lão tổ muốn liên hôn, song ai thích hợp để kết bạn lữ với Diệp thiếu chủ đây?”

Cơ Diệt Khung bảo: “Đương nhiên là Nhã Nhi rồi, chỉ có Nhã Nhi mới xứng với một yêu nghiệt tuyệt thế như Diệp thiếu chủ.”

Sắc mặt Cơ Trần khá là khó coi, lão ta suy tư trong chốc lát: “Lão tổ, Nhã Nhi và thiếu chủ Vực Chủ Phủ Liệt Xích Nộ vẫn luôn ở Học Phủ Thiên Quan, Liệt Xích Nộ rất thích Nhã Nhi, chúng ta làm như vậy thì không tiện ăn nói với bên Vực Chủ Phủ cho lắm.”

Cơ Diệt Khung nói: “Chuyện này lão phu sẽ đích thân đi tìm Vực Chủ để bàn bạc, các người thông báo cho Nhã Nhi trở lại chuẩn bị chuyện liên hôn đi.”

Thiên Vực Thành.

Cơ gia.

Cơ Diệt Khung vừa muốn rời đi, Cơ Trần ở phía sau mở lời hỏi: “Lão tổ, nếu vực chủ đáp ứng rồi nhưng Diệp gia không đáp ứng thì phải làm sao bây giờ?”

Cơ Nhĩ Đại lạnh lùng nói: “Đã cho hẳn ta mặt mũi, nếu là Diệp gia

không đáp ứng, Diệp gia thiếu chủ kia không thể lưu lại được.”

Cơ Diệt Khung gật đầu: “Không thể làm việc cho ta thì nên nhờ cổ tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn!”

Giọng nói rơi xuống, thân ảnh hắt chột lóe, biến mất ở trên không Cơ gia...

Cơ Trần khẽ thở dài, nhìn về phía Cơ Nhĩ Đại: “Đệ nhất lâu chủ, sau khi đón Lão tổ trở về, làm phiền người đi một chuyến đến Học Phủ Thiên Cung, tính cách Nhã nhi quá cao ngạo, ta sợ nàng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này.”

Cơ Nhĩ Đại đáp: “Tộc trưởng yên tâm, ta tự mình đi một chuyến, nhất định mang Nhã nhi trở về.”

Cơ Trần gật đầu: “Làm phiền.”

...

Hai ngày sau.

Cơ Diệt Khung trở về Cơ gia, xuất hiện ở trong Trích Tinh Lâu, chỉ chốc lát sau, Cơ Trần cùng Cơ Nhĩ Đại đều tới nơi.

Cơ Trần nói: “Lão tổ, vực chủ nói như thế nào?”

Cơ Diệt Khung hơi giơ tay, ý bảo hai người ngồi xuống, “Vực chủ nói, có thể khống chế thì sử dụng, không thể khống chế thì giết.”

Cơ Nhĩ Đại nói: “Lão tổ, tộc trưởng, ta xuất phát đi Học Phủ Thiên Cung trước.”

Cơ Diệt Khung lại nói: “Nếu là Liệt Xích Nộ ngăn cản, người biết nên làm như thế nào rồi chứ, nhất định phải chú ý đúng mực.”

Cơ Nhĩ Đại gật đầu, “Lão tổ yên tâm, nhất định không để sai sót.”

Nhìn bóng dáng hắt rời đi, Cơ Diệt Khung nhìn về phía Cơ Trần: “Phái đệ nhị lâu chủ cùng đệ tam lâu chủ trước tiên đi đến Kiếm Cung Diệp gia, nói về việc liên hôn cho bọn họ, để Diệp gia tiến đến Thiên Vực Thành cầu hôn.”

Cơ Trần nói: “Lão tổ yên tâm, ta đi làm ngay.”

...

Một tháng sau.

Học Phủ Thiên Cung

Thân ảnh Cơ Nhĩ Đại xuất hiện bên ngoài học phủ, nhìn hòn đảo nổi mênh mông và vô biên, trên cao là những công trình kiến trúc sừng sững, uy nghi vươn tới tận đỉnh mây.

“Không hổ là học phủ của Thiên Vực tối cao, khí phái, bá đạo.”

Theo âm thanh rơi xuống, hai gã bạch y tu sĩ từ trong Học Phủ Thiên Cung đi đến trước mặt Cơ Nhĩ Đại, trong đó một người mở lời nói: “Các hạ là người phương nào, tiến đến Học Phủ Thiên Cung là vì chuyện gì.”

Cơ Nhĩ Đại đáp: “Lão hủ là đệ nhất lâu chủ của thương hội Thiên Vực, làm phiền hai vị thông báo với Thiên Vân phó viện trưởng.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt hai người hơi đổi, không nghĩ tới Cơ Nhĩ Đại lại là Thiên Vực thiên hội đệ nhất lâu chủ, chính là cường giả Đế Cảnh danh chấn Thiên Vực.

Người nọ cung kính nói: “Xin mời tiền bối vào ngoại viện trước, đệ tử lập tức đi thông báo cho Thiên Vân phó viện trưởng.”

Ngoại viện.

Trong Thiên Khách điện, Cơ Nhĩ Đại ngồi ngay ngắn trước bàn gỗ dài, thời gian chưa đến một tách trà, truyền đến một trận linh khí dao động từ phía trên hư không.

Ngay sau đó.

Một lão giả mặc bạch y xuất hiện, bước đi trong gió tới: “Ngọn gió nào mang Cơ huynh tới đây, cũng không thông báo trước một tiếng để lão phu tự mình tiếp đón người thật tốt.”

Cơ Nhĩ Đại chậm rãi đứng dậy, điềm đạm cười nói: “Thiên huynh

khách khí, lần này đến học phủ là có chút việc muốn xử lý.”

Phó viện trưởng Thiên Vân nói: “Vì Cơ Nhã mà đến? Hải tử kia tư chất nghịch thiên, tu vi tiến triển cực nhanh, chính là đệ tử xuất sắc trong giới học phủ, có khả năng vì học phủ thăng chức thành thần tử chi vị.”

Cơ Nhĩ Đại gật đầu: “Nhã Nhi có thể đạt được thành tựu hiện tại là nhờ học phủ bồi dưỡng, chỉ là gia tộc định cho nàng một mối hôn sự, cần nàng tự mình trở về một chuyến, còn nhờ Thiên huynh dẫn ta đi gặp nàng.”

Chương 129: Diệt gia thiếu chủ không đơn giản

Sắc mặt phó viện trưởng Thiên Vân biến đổi, khiếp sợ nói: “Thiên Vực thiên hội định ra hôn ước cho Cơ Nhã, thiên kiều nhà ai có thể xứng với nàng?”

Nói đến đây, ông ta dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Nhã nhi cùng Liệt Xích Nộ qua lại rất thân thiết, ở trong học phủ mọi người đều cho rằng họ có khả năng trở thành đạo侶. Theo lý thuyết chuyện này là gia sự của Cơ gia, nhưng lão phu vẫn phải nhắc nhở Cơ huynh một câu, nếu là người vì hôn sự mà mang Cơ Nhã đi, sợ là Liệt Xích Nộ sẽ không đáp ứng.”

Cơ Nhĩ Đại đáp: “Chuyện này việc chủ đã đáp ứng không nhúng tay, Liệt Xích Nộ thích Cơ Nhã, vậy thì hẳn dựa vào chính mình mà tranh thủ, Cơ gia chúng ta có sắp xếp của mình.”

Phó viện trưởng Thiên Vân lắc đầu, cười nói: “Cơ huynh, theo ta đến Ngự Hư Phong, Cơ Nhã đang bế quan ở đó.”

Hai người rời Thiên Khách điện, đạp không mà đi, xuyên qua hư không cuộn cuộn vô biên ở phía trên, hàng ngàn đám mây dao động vì thân ảnh bọn họ xẹt qua.

Trong lúc đi, Thiên Vân trưởng lão đột nhiên mở miệng hỏi: “Cơ huynh, mạo muội hỏi một câu, không biết đạo侶 của Cơ Nhã là thế gia thiên kiều nào.”

Cơ Nhĩ Đại đáp: “Diệt gia thiếu chủ, Diệt Trường Sinh.”

Sắc mặt phó viện trưởng Thiên Vân thay đổi, tự mình lẩm bẩm: “Diệt gia, chính là Diệt gia trước đó không lâu diệt Hoang Cổ Thần Quốc, đánh bại Ma tộc, Quỷ môn, Huyết Tửu Quán sao?”

“Xem ra Diệt gia thiếu chủ không đơn giản, đây là lần thứ hai lão phu nghe được tên của hắn, mỗi một lần đều làm ta khiếp sợ.”

Cơ Nhĩ Đại nghe thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ tò mò: “Thiên

huynh biết Diệp gia thiếu chủ?”

Phó viện trưởng Thiên Vân nói: “Mấy năm trước, nha đầu An Gia từng nhắc tới Diệp Trường Sinh, nàng đã từng nói chỉ có Diệp gia thiếu chủ mới là đạo lữ hoàn mỹ nhất trong lòng nàng, còn nói nàng muốn che chở Diệp Trường Sinh, người nói xem hài tử bây giờ sao lại thành thực sớm như vậy?”

“Chúng ta lúc ấy lựa chọn đạo lữ là một việc thận trọng, hiện tại hài tử chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn trúng, liền nhận định nam tử này là đạo lữ cả đời, qua loa, thật sự là quá qua loa.”

Cơ Nhĩ Đại híp đôi mắt lại, trầm giọng nói: “Thiên huynh nói An Gia nha đầu, chính là vị cô nương mang năm đức thánh thể trong lời đồn?”

Phó viện trưởng Thiên Vân gật đầu: “Không sai, chính là nàng, thiên phú của nàng so với Cơ Nhã còn cường đại hơn, hiện tại nàng đã là đệ tử thân truyền của Cung chủ, thân phận này áp đảo phía trên các chư vị thân tử.”

Trong lòng Cơ Nhĩ Đại hoảng sợ vô cùng, có thể được An Gia nha đầu coi trọng, chứng minh Diệp Trường Sinh thật sự không đơn giản, như thế xem ra Cơ gia càng không thể bỏ lỡ hẳn.

Ghi nhớ điều này, trong lòng hắn âm thầm quyết định, lần này bất luận như thế nào đều phải mang Cơ Nhã về, An gia vốn có quan hệ mật thiết cùng Diệp gia, hiện tại An Gia nha đầu chung tình với Diệp Trường Sinh, bọn họ cần phải nhanh chân đến trước.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có lo lắng, nếu hai nhà Cơ Diệp liên hôn không thành, muốn diệt trừ Diệp gia, không thể không đề phòng An gia.

Giây lát.

Hai người đi vào Ngự Hư Phong, phó viện trưởng Thiên Vân trầm giọng nói: “Cơ huynh, Cơ Nhã hiện tại đi theo Hồng Vân phó viện trưởng tu hành, ta đi thông truyền một tiếng.”

Cơ Nhĩ Đại nhẹ nhàng gật đầu, nhìn theo phó viện trưởng Thiên Vân rời đi, ước chừng thời gian một nén nhang, bóng dáng hai

người tiến về phía trước.

Phó viện trưởng Thiên Vân mở lời giới thiệu nói: “Cơ huynh, vị này chính là Hồng Vân phó viện trưởng.”

Cơ Nhĩ Đại chấp tay thành quyền vái chào: “Thiên vực thương hội đệ nhất lâu chủ Cơ Nhĩ Đại, gặp qua Hồng Vân phó viện trưởng.”

Hồng Vân nói: “Hóa ra là Cơ lâu chủ, Thiên Vân phó viện trưởng đã báo cho bà lão này ý đồ người đến đây.”

Nói đến đây, bà ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Thật sự không khéo, Nhã nhi đang bế quan, khả năng cần phải một hai năm mới có thể xuất quan, việc liên hôn còn xin Cơ gia chậm lại.”

Sắc mặt Cơ Nhĩ Đại trầm xuống: “Hồng Vân phó viện trưởng, việc này Cơ gia chúng ta đã định ra, còn nhờ thông tri cho Cơ Nhã xuất quan, sau khi sự việc chấm dứt, lão phu sẽ tự mình đưa nàng trở về Ngự Hư Phong.”

Biểu cảm Hồng Vân lạnh lùng, nói: “Cơ lâu chủ cũng là cường giả Đế Cảnh, chẳng lẽ lại không biết khi bế quan thì không thể bị gián đoạn? Chẳng lẽ người muốn nỗ lực của Cơ Nhã trong thời gian dài như vậy bị thất bại sao?”

Sắc mặt Cơ Nhĩ Đại rất khó coi, không nghĩ tới Hồng Vân sẽ ra mặt ngăn cản, nhưng mà bà ta nói không phải không có lý.

Việc này... Khó làm đấy!

Hồng Vân lại nói: “Cơ Nhã là đệ tử Cơ gia các người, không sai, nhưng nàng đồng thời cũng là đồ đệ của bà lão này, cho nên vì tiền đồ của nàng, ai cũng không thể cắt ngang việc nàng bế quan.”

Chương 130: Hẳn là Đan thần trọng sinh?

Đúng lúc này, một tiếng nổ ầm lớn truyền ra, ba người Hồng Vân theo âm thanh nhìn lại, ánh mắt đều nhìn tới chỗ sâu trong Ngự Hư Phong.

Hồng Vân nói: “Nhã Nhi bất ngờ xuất quan trước, chẳng lẽ tu vi của nàng đã đột phá?”

“Đột phá.”

“Nhã Nhi nhập Thánh rồi.”

Vẻ mặt Hồng Vân có chút kích động, giọng nói cũng hơi run.

Cơ Nhĩ Đại cũng lộ vẻ vui mừng, thì thào lầm bầm: “Ngũ tiểu thư, quả nhiên kỳ tài trời sinh, tuổi còn trẻ mà đã bước vào Thánh cảnh, Cơ gia đúng là may mắn.”

Đúng lúc này.

Trên bầu trời.

Một bóng hình xinh đẹp rơi xuống, nữ tử có mái tóc dài như thác nước, gương mặt xinh đẹp trác tuyệt, chỏ mi tam có đồ đằng hình bông tuyết trắng, nhìn qua nhiều hơn ba phần kiều mỹ không xương.

Quanh thân toát ra khí tức cao quý vô cùng, giống như muốn cự người ngoài ngàn dặm.

Tuy nàng ta chỉ tầm mười một mười hai tuổi, ấy thế mà dáng người thướt tha, xinh đẹp chói lọi, thật đúng là một mỹ nhân tuyệt thế.

Người tới không phải ai khác, đúng là Cơ Nhã.

“Ồ nhi bá kiến sư phụ!” Đầu tiên, Cơ Nhã khom người hành lễ với Hồng Vân, sau lại thi lễ với phó viện trưởng Thiên Vân, cuối cùng ánh mắt mới rơi vào trên người Cơ Nhĩ Đại: “Đệ Nhất Lâu

Chủ đến đây, là lão tổ hay là phụ thân phái Lâu chủ tới.”

Một câu, lộ rõ sự ngạo nghễ.

Cơ Nhĩ Đại có thể nào cũng là trưởng bối, nhưng Cơ Nhã lại không thèm để hấn ta ở trong mắt, giống như một người xa lạ đứng ở trước mặt nàng.

Lạnh lùng mà cao ngạo.

Cơ Nhĩ Đại cười xấu hổ: “Ngũ tiểu thư, lão tổ sai ta đến, dẫn tiểu thư về Thiên Vực Thành.”

Cơ Nhã ngạo nghễ nói: “Chuyện gì mà phải về Thiên Vực Thành ngay lúc này, chẳng lẽ Đệ Nhất Lâu Chủ không biết hiện tại là ngày Học Phủ tu hành sao?”

Cơ Nhĩ Đại lại nói: “Ngũ tiểu thư, lão tổ định hôn sự cho người, mời Ngũ tiểu thư trở về, đây là lệnh của lão tổ.”

Sắc mặt Cơ Nhã hơi đổi, mở lời nói: “Hôn sự? Ta chưa từng nghĩ tới chuyện muốn tìm đạo侶, Thiên Cung Học Phủ là nơi thiên tài tập trung, nhưng lại chưa từng có người lọt được vào mắt ta, hiện tại ta chỉ muốn tu luyện, sẽ không cần nhắc đến những chuyện khác.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, tiếp tục nói: “Vẫn mong Đệ Nhất Lâu Chủ trở về nói với lão tổ, Nhã Nhi không có lòng chọn đạo侶, việc này tạm thời không nhắc đến.”

Sắc mặt Cơ Nhĩ Đại trầm xuống, sớm biết Cơ Nhã sẽ như vậy mà: “Ý chỉ của lão tổ, không thể vi phạm, chuyện này không có đường thương lượng, cho người một ngày thời gian để chuẩn bị, ngày mai cùng ta về Thiên Vực Thành.”

Vẻ mặt Cơ Nhã lạnh xuống: “Chuyện của ta do ta quyết định, đừng ai nghĩ đến việc xen vào, sự phụ, ta đi tu luyện đây.”

Sau đó, nàng ta xoay người rời đi, đi được mấy bước, lại quay đầu nhìn về phía Cơ Nhĩ Đại: “Đệ Nhất Lâu Chủ, nói cho gia tộc muốn định hôn sự với ta, bọn hấn không xứng làm đạo侶 của ta.”

Cơ Nhĩ Đại biết tính tình Cơ Nhã cao ngạo, lại không nghĩ tới nàng ta sẽ tự cao tự đại như vậy, còn chưa có thành tựu gì mà đã vậy, ngày sau lỡ có mạnh hơn, nàng ta còn biết tôn trọng ai sao?

“Ngũ tiểu thư không muốn biết, đạo lữ gia tộc chọn cho người là ai sao?”

Cơ Nhã chưa từng quay đầu, tiếp tục bước đi, Cơ Nhĩ Đại sau lưng lại nói: “Thiếu chủ Diệp gia Kiếm Châu, Diệp Trường Sinh, chính là đạo lữ gia tộc tìm cho người.”

Nghe thế, thân thể mềm mại của Cơ Nhã run lên, bước chân dừng lại, môi son khẽ mở, thì thào lẩm bẩm: “Diệp Trường Sinh, hình như có nghe qua cái tên này ở đâu rồi.”

“Diệp Trường Sinh, An Lạc Nhi, thì ra là hần!”

Dứt lời, khóe miệng Cơ Nhã nhếch lên cười lạnh, nàng ta xoay người nhìn về phía Cơ Nhĩ Đại: “Làm phiền Đệ Nhất Lô Chủ trở về nói với lão tổ, Thiếu chủ Diệp gia muốn làm đạo lữ của ta, hần còn chưa đủ tư cách.”

Cơ Nhĩ Đại còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Hồng Vân ở bên ngăn cản: “Cơ Lô chủ, thái độ của Nhã Nhi rất đúng, tương lai của nàng tươi sáng không thể đoán trước được, không phải là người mà Thiếu chủ Diệp gia có thể trèo cao, nếu các người cố ý cưỡng ép nàng, sẽ gây ảnh hưởng đến lòng tu luyện của nàng.”

“Đệ tử của ta, bản thân ta thương, vẫn mong Cơ Lô chủ trở về cho!”

“Trèo cao!” Cơ Nhĩ Đại cười khở một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Hồng Vân, lạnh lùng nói: “Phó viện trưởng Hồng Vân có biết Diệp Trường Sinh không? Nói hần trèo cao với Ngũ tiểu thư, thật đúng là quá ngu xuẩn.”

“Nếu ta nói ra thân phận của Diệp Trường Sinh, có thể sẽ dọa chết người đó, tin không?”

Hồng Vân không vui nói: “Chỉ là một hài tử mà bà lão ta đã bị hần dọa rồi, Cơ Lô chủ thật đúng là càng sống càng nhát gan.”

“Vậy sao?” Cơ Nhĩ Đại khinh thường, sau đó nói: “Diệp Trường Sinh là luyện được sư, cấp bậc trên Vân Trọng Lâu, người cảm thấy là ai không xứng với ai?”

Chương 131: Hãn là Đan thần trọng sinh?

Luyện được sư, trên cấp chín?

Hai người Hồng Vân, Thiên Vân kinh ngạc giật mình, ánh mắt nhìn Cơ Nhĩ Đại như đang nhìn kẻ ngu ngốc, hài tử mười tuổi đã là luyện được sư trên cấp chín, hồi thử xem ai sẽ tin?

Phó viện trưởng Thiên Vân nói: “Cơ huynh, đừng nói đùa.”

Cơ Nhĩ Đại nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta đang nói đùa ư?”

Phó viện trưởng Thiên Vân khẽ run, hoàn toàn mất bình tĩnh, luyện được sư cấp chín trẻ tuổi như vậy, hãn là đan thần trọng sinh sao?

Con mẹ nó đây còn là người à?

Diệp Trường Sinh cường hãn như vậy, vì sao không đến Thiên Cung Học Phủ, hài tử như vậy chắc chắn sẽ trúng tuyển vào Học Phủ.

Im lặng trong khoảnh khắc.

Hồng Vân mở lời nói: “Luyện được sư thì đã sao, không có cảnh giới khủng bố, còn không phải vẫn lệ thuộc vào các thể lực lớn sao.”

Cơ Nhĩ Đại lắc đầu, cười nói: “Nữ nhân mà... Ha ha.”

Tục ngữ nói ngực to não nhỏ, nhưng Hồng Vân bằng phẳng thế kia, vì sao bà ta lại ngu dốt thế?

Luyện được sư cường đại muốn thực lực, khó sao?

Luyện được sư cường đại, muốn giết một người, khó sao?

Không biết bao nhiêu cường giả quỳ liếm, muốn được ép buộc như vậy đấy.

Phải lệ thuộc vào các thế lực, Cơ Nhĩ Đại thật muốn dùng chân đạp Hồng Vân một phát, thế lực có được luyện được sư, đều được cung phụng luyện được sư như thần phật.

Địa vị cao chót vót, ai dám đắc tội?

Cơ Nhĩ Đại hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Phó viện trưởng Hồng Vân, vì tương lai của Ngũ tiểu thư, lão phu hi vọng người có thể làm công tác tư tưởng cho Ngũ tiểu thư, ta ở Học Phủ chờ một ngày.”

“Nếu Ngũ tiểu thư không quay về Thiên Vực Thành, lần sau đến sẽ là lão tổ Cơ gia, mà khi ấy có khả năng phó viện trưởng sẽ mất đi ách đồ này rồi.”

Phó viện trưởng Hồng Vân giận dữ phẩy ống tay áo: “Cơ gia các người là muốn dùng Nhã Nhi để lấy lòng Diệp gia? Đường đường là Thương Hội Thiên Vực ấy thế mà lại như chuột không xương.”

“Ta sẽ nói chuyện với Nhã Nhi, nhưng nàng có muốn trở về hay không phải xem quyết định của chính nàng, nếu không, ai tới cũng vô dụng.”

Nhìn Hồng Vân rời đi, phó viện trưởng Thiên Vân nói: “Cơ huynh, ta dẫn người đến phòng cho khách của Học Phủ nghỉ ngơi.”

Cơ Nhĩ Đại nói: “Thiên huynh, Diệp Trường Sinh có thân phận là luyện được sư, vẫn hi vọng Thiên huynh có thể giữ bí mật. Đương nhiên, Thiên Cung Học Phủ các người có làm gì, chỉ cần đừng xung đột với gia tộc định hôn sự với Cơ gia là được.”

Phó viện trưởng Thiên Vân cười nói: “Cơ huynh yên tâm, việc này Học Phủ nhất định sẽ không ảnh hưởng đến mối hôn sự của hai nhà Diệp, Cơ.”

...

Bên kia.

Sau khi Cơ Nhã rời đi, không tiếp tục bế quan tại Ngự Hư Phong, mà xuất hiện tại Hỏa Vân Cung.

Bên bờ vách núi, giai nhân cô độc đứng đó, ráng đỏ tràn ngập trên

bầu trời, giống như một biển máu, ngọn gió khẽ thổi đến, làn váy nàng ta khẽ tung bay.

Giống như Cô Xạ tiên tử, như mộng như ảo.

Một thiếu niên cảm y xuất hiện, quả đầu tóc đỏ vô cùng chói mắt, thân mặc đồ đỏ thẫm, ánh mắt rơi vào bóng hình xinh đẹp của Cơ Nhã, đáy mắt lóe lên sự ái mộ.

Thiếu niên này chính là Liệt Xích Nộ.

“Nhã Nhi, sao muội đột nhiên tới Hỏa Vân Cung, còn tưởng muội sẽ bế quan mất hai năm chứ.”

Cơ Nhã lạnh nhạt nói: “Xuất quan trước nên đến thăm huynh. Không nghĩ tới huynh vẫn là mạnh như thế, ta vẫn không nhìn thấu huynh.”

Liệt Xích Nộ cười nói: “Tu vi của muội tăng tiến không ít, sao tu vi đột phá mà lại lo lắng trùng trùng thế kia.”

Cơ Nhã lại nói: “Liệt ca ca, gia tộc định hôn sự cho ta, bảo ta về Thiên Vực Thành.”

Liệt Xích Nộ khẽ run: “Hôn sự, cùng ai?”

Cơ Nhã nói nhỏ: “Diệp gia Kiếm Châu, Thiếu chủ Diệp Trường Sinh.”

Hai mắt Liệt Xích Nộ bỗng chốc biến thành màu đỏ, lạnh lẽo nói: “Diệp Trường Sinh, hình như ta đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi.”

Cơ Nhã nói: “Liệt ca ca đã quên, hai năm trước An Lạc Nhi có từng đề cập tới Diệp Trường Sinh.”

Liệt Xích Nộ nói: “Thì ra là hắc, người tại Kiếm Châu, nhưng danh tiếng đã lan truyền khắp Học Phủ, An Lạc Nhi yêu hắc, hiện tại hắc lại đuổi tay về phía muội.”

“Hắc cho rằng hắc là ai?”

“Nhã Nhi, muội đồng ý về Thiên Vực Thành rồi hả?”

Cơ Nhã lắc đầu: “Không có, ta từ chối mối hôn sự này, ta muốn nói cho toàn bộ học viện biết, nam nhân An Lạc Nhi coi trọng, không đáng một đồng trong mắt Cơ Nhã ta.”

Hỏa Vân Cung.

Bên vách núi.

Liệt Xích Nộ nhìn Cơ Nhã, trầm giọng nói: “Nhã Nhi, tiếp theo muội định làm thế nào.”

Sắc mặt Cơ Nhã trầm xuống, lạnh lùng nói: “Làm phiền Liệt ca ca truyền chuyện ta từ chối hôn sự với Diệp Trường Sinh ra ngoài, ta muốn cả Học Phủ đều biết, là ta không vừa mắt Diệp Trường Sinh.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, lạnh lẽo nói: “Không phải An Lạc Nhi thích Diệp Trường Sinh à? Ta ngược lại muốn nhìn nàng ta biết ta từ chối Diệp Trường Sinh sẽ có phản ứng gì.”

Chương 132: Có phải người say rồi không?

Liệt Xích Nộ mở lời nói: “Nhã Nhi, muội hà tất phải đối chọi gay gắt với An Lạc Nhi, nữ nhân kia không hề đơn giản.”

“Hiện tại nàng ta chính là đệ tử thân truyền của Cung chủ, ngoài Long Ngạo Thiên ra, lời đồn nói người thần bí nhất Thiên Cung, cũng rất xem trọng nàng ta, nếu muội chộc giận nàng ta, chuyện gì nữ nhân kia cũng có thể làm được.”

Cơ Nhã nói: “Chẳng lẽ Liệt ca ca sợ Long Ngạo Thiên ư? Còn về người thần bí nhất Thiên Cung, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hắn xuất hiện, ai biết hắn có thật sự tồn tại hay không.”

“Ta chính là muốn An Lạc Nhi xấu mặt, muốn cho nàng ta mất sạch thể diện trong Học Phủ.”

Liệt Xích Nộ than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Muội đã quyết định thì chuyện này cứ giao cho ta làm, xảy ra chuyện gì, có ta ở đây chống lưng cho muội.”

Cơ Nhã mỉm cười: “Cảm ơn Liệt ca ca, chờ sau khi việc này chấm dứt, chúng ta cùng vào bí cảnh Thiên Cung tu luyện.”

Liệt Xích Nộ cười nói: “Được, đến lúc đó chúng ta nhất định có thể thay đổi lịch sử Học Phủ.”

...

Hôm sau.

Sáng sớm.

Sau khi khóa học sớm của Thiên Cung Học Phủ kết thúc, chuyện Cơ Nhã từ chối hôn sự với Thiếu chủ Diệp gia nhanh chóng truyền khắp cả Học Phủ.

Trong Võ Điện, nhất bóng người nhanh chóng xuất hiện bên ngoài một tòa thạch thất: “Mạc Tà, có chuyện quan trọng.”

Ầm.

Cửa thạch thất mở ra, Diệp Mạc Tà đi ra từ bên trong: “Diệp Thần, xảy ra chuyện gì rồi.”

Diệp Thần nói: “Cơ Nhã của Cơ gia từ chối hôn sự của Thiếu chủ, hiện tại cả Học Phủ đều đang truyền tin, nói thiếu chủ căn bản không xứng với Cơ Nhã, lại còn nói cái gì mà Thiếu chủ còn không có tư cách gia nhập Thiên Cung Học Phủ.”

Diệp Mạc Tà cười nói: “Đầu óc là thứ tốt, đáng tiếc những người này không có, Thiếu chủ cường đại thế nào, há là thứ mà những kẻ phàm phu tục tử này có thể tưởng tượng.”

“Còn cô nương kia của Cơ gia, nàng ta lấy đâu ra dũng khí từ chối Thiếu chủ? Bằng vào tư sắc của nàng ta, có thể lọt vào mắt xanh của Thiếu chủ ư?”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Đi, đi xem.”

Cùng lúc đó.

Tại Vân Cung, trong điện Bạch Ngọc Lâu, An Lạc Nhi ngồi ngay ngắn trên ngọc bồ, quanh thân được bao phủ bởi Ngũ Thái Thần Huy chói lóa, trông cả người vô cùng thần thánh, y phục trắng không nhuộm bụi trần.

“Lạc Nhi, ta là Yến Hàn.”

An Lạc Nhi khẽ mở mắt, ánh sáng lóe lên, dịu dàng nói: “Yến Hàn, có chuyện gì.”

Ngoài điện truyền đến tiếng Yến Hàn: “Trong Học Phủ có lan truyền tin về Diệp Trường Sinh, người có muốn nghe không.”

“Hắn... Đến Thiên Cung Học Phủ rồi hả?” An Lạc Nhi đứng dậy từ trên ngọc bồ, vội vàng xông ra ngoài đại điện.

Cửa điện mở ra, An Lạc Nhi kéo tay ngọc của Yến Hàn: “Hắn tới Học Phủ sao?”

Yến Hàn lắc đầu, cười nói: “Xem người vội chưa kìa, tiểu tình lang

còn chưa tới, người đã vội thành như vậy, nếu tới thật người còn không xơi tái hẳn.”

Hai má An Lạc Nhi nổi lên rặng mây đỏ: “Yến Hàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu hẳn không đến Học Phủ, vì sao lại có tin của hẳn.”

Yến Hàn lại nói: “Cơ Nhã, là Cơ Nhã từ chối hôn sự với Diệp Trường Sinh, cả Học Phủ đều đang lan truyền, nói Diệp Trường Sinh là con cóc, căn bản không xứng với Cơ Nhã.”

Nghe thế.

Vẻ thẹn thùng trên mặt An Lạc Nhi mất sạch, thay vào đó là vẻ không vui: “Cơ Nhã, nàng ta mà xứng à?”

“Với cái dáng vẻ kia, chẳng ra cái thái gì, có thể lọt vào mắt Diệp Trường Sinh sao, thật không biết ai cho nàng ta lá gan dám từ chối hôn sự với Diệp gia.”

Nói đến đây, bóng dáng nàng lóe lên, biến mất trên bầu trời Vân Cung, Yến Hàn vội vàng nói: “Lạc Nhi, người đi đâu!”

An Lạc Nhi nói: “Đến nội viện, ai dám chửi Diệp Trường Sinh, ta đánh nát đầu hẳn!”

Yến Hàn: “...”

Vì sao phải chửi bới Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ không biết hẳn là người trong lòng An Lạc Nhi à?

Con người ấy mà, luôn dễ quên như thế, lần này thì hay rồi, Học Phủ sẽ đại loạn.

...

Trong viện.

Bên ngoài Võ Đấu Trường.

Chúng đệ tử đã không còn lòng dạ này để ý đến trận tỷ thí trên Võ Đấu Trường, tất cả mọi người đều đang bàn luận chuyện về Diệp

Trường Sinh.

Lúc này.

Bóng dáng Diệp Mạc Tà và Diệp Thần xuất hiện trên Võ Đấu Trường, ánh mắt chúng đệ tử đồng loạt rơi vào trên thân hai người, một tên đệ tử dõng bước tiến lên, cản hai người lại.

“Đây không phải người của Kiếm Cung Diệp gia sao? Thiếu chủ các người thật sự dám trèo cành cao, đáng tiếc bị người ta từ chối, trong mắt Thương Hội Thiên Vực Diệp gia các người chẳng là gì cả.”

Diệp Thần cả giận nói: “Người lặp lại lần nữa.”

Trình Tử Hào chẳng thèm ngó tới: “Sao vậy, dù thế là muốn cản ta đây hả?”

Trong mắt Diệp Thần lộ vẻ hung dữ, lạnh lùng nói: “Dám chửi bới Thiếu chủ nhà chúng ta, có tin ta giết người không.”

Trình Tử Hào trêu tức nói: “Ồi, người là muốn dọa chết ta à, giết người tại Học Phủ, có phải người say rồi không.”

Chương 133 - Từ khi nào trở nên bá đạo như vậy

Diệp Mạc Tà giơ tay vỗ bả vai Diệp Thần, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tay vung lên, trực tiếp đánh bay Trình Tử Hào ra ngoài.

Một kích này quá nhanh, khiến cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Bóng dáng Trình Tử Hào rớt xuống dưới lời đài Võ Đấu Trường, va phải nền đất tạo thành từng vết nứt, giống như mạng nhện, khoe miệng hằn rỉ máu tươi, cả người bị đánh cho ngẩn ngơ.

Lúc này, hai tên đệ tử bước lên phía trước, đỡ Trình Tử Hào dậy, bọn hắn giận không kìm chế được nói: “Người... Người dám ra tay bên ngoài Võ Đấu Trường, cứ chờ bị Chấp Pháp Đường xử lý đi.”

Diệp Mạc Tà nói: “Bên ngoài Võ Đấu Trường, người mù à, nơi này

chẳng lẽ không phải Võ Đấu Trường?”

“Tiểu tử, ta khuyên người làm người đi, đừng tưởng người là chó nhà người khác thì ta không dám đánh người.”

“Lần sau còn để ta nghe được người bàn tán về Thiếu chủ nhà ta, chờ đợi người không phải chỉ một cái tát đơn giản vậy đâu, ta sẽ khiến người biến mất khỏi thế giới này.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Thần: “Thần, đến giờ mới tới Học Phủ được bao lâu, người đã quên lời Thiếu chủ dạy bảo sao, người là kiếm tu, có thể sử dụng kiếm, tuyệt đối đừng dùng miệng.”

“Nên động tay, đừng nên động miệng.”

Diệp Thần nói: “Lần sau sẽ rút kinh nghiệm.”

Trình Tử Hào nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người thì tức giận nói: “Diệp Mạc Tà, đánh ta, người đừng mơ lẫn lộn tại Học Phủ nữa, cứ chờ về Kiếm Châu của các người đi.”

Diệp Mạc Tà cười khẩy một tiếng, dõng bước tiến lên, chúng đệ tử thấy hai người tiến lên thì thi nhau lui sang hai bên.

Đây chính là sói đỏ, loại người độc ác sẽ không nói nhiều, đừng chọc vào kéo rủ ro.

Trình Tử Hào phát hiện mình bị coi như không khí, hắn xoay người bước nhanh rời đi: “Diệp Mạc Tà, người chờ đó cho ta, đánh ta, người nhất định phải rút ra khỏi Học Phủ.”

Lúc này.

Trên Võ Đấu Trường im phăng phắc, không ai dám nói một câu, Diệp Mạc Tà cười lạnh.

Chỉ bậc này mà cũng xứng bàn luận về Thiếu chủ sao.

Đúng lúc này.

Một giọng nói đột nhiên vang lên: “Người của Kiếm Cung Diệp gia,

từ khi nào lại trở nên bá đạo như vậy rồi.”

Diệp Mạc Tà xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người tới: “Mạc Phàm, tam hoàng tử của Bạch Hổ Thần Quốc?”

Mạc Phàm dời bước tiến lên, chiết phiến trong tay trực tiếp chỉ vào người Diệp Mạc Tà: “Loại mặt dày như các ngươi, không chết không thôi.”

Diệp Mạc Tà cười nhạt nói: “Sống chết trên Võ Đấu Trường, phụng bồi tới cùng.”

Chúng đệ tử rộ lên, không nghĩ tới hai người vừa gặp đã định một trận chiến sinh tử, Mạc Phàm chính là Thần Tử dự bị của Học Phủ, Diệp Mạc Tà chỉ là đệ tử bình thường của Võ Điện thôi.

Hắn muốn tìm chết ư?

Đương lúc mọi người ở đây đều hết sức kích động, một bóng hình xinh đẹp rơi từ trên trời xuống, quanh thân nàng giống như được bao phủ bởi một tầng sương mỏng, như ảo như thực, không giống người trần thế.

Chúng đệ tử ngưng thần nhìn lại, phát hiện người tới xinh đẹp như tiên, minh diễm tuyệt luân, nhẹ nhàng phiêu dật, khoảnh khắc nàng xuất hiện, Linh Diệu trên bầu trời kết thành đội, cảnh tượng vô cùng đồ sộ.

“Là nàng!”

Chúng đệ tử hít một ngụm khí lạnh, tuyệt đối không nghĩ tới An Lạc Nhi sẽ xuất hiện, một đám mây ra như phống.

An Lạc Nhi nhẹ nhàng bay xuống, đứng ở trên Võ Đấu Trường: “Cơ Nhã, ta chờ người trên Võ Đấu Trường, đừng để ta phải đến Ngự Hư Phong!”

Nói đến đây, ánh mắt nàng lóe lên, nhìn thoáng qua trên người chúng đệ tử giữa sân: “Diệp Trường Sinh, ta còn không với tới, các ngươi xứng bình luận về hắn hả?”

Linh khí mệnh môn bao phủ khắp Thiên Cung Học Phủ, thi

thoảng lại có tiên hạc bay qua, sương mù dày đặc khiến cả tòa Học Phủ trông có vẻ thần bí khó lường.

Lúc này.

Trên Võ Đẩu Trường.

Từ lúc An Lạc Nhi xuất hiện, chúng đệ tử từ sợ hãi ban đầu, giờ rộ cả lên.

Diệp Trường Sinh thật sự mạnh thế ư?

An Lạc Nhi có yêu nghiệt cỡ nào, mọi người tại Thiên Cung Học Phủ đều biết, cả Học Phủ bàn về tư chất, người có thể vượt qua nàng ta không quá ba người.

Yêu nghiệt hào quang vạn trượng như vậy, lại chính miệng thừa nhận mình không bì kịp Diệp Trường Sinh.

Vậy thì vấn đề đến rồi đây, Diệp Trường Sinh xuất chúng như thế, vì sao Cơ Nhã muốn từ chối mối hôn sự này?

Ngay lúc chúng đệ tử hoang mang không hiểu, trên bầu trời lại xuất hiện một bóng người xinh đẹp, người tới cũng hạ xuống Võ Đẩu Trường.

Tận mắt nhìn thấy An Lạc Nhi tuyệt đại tao nhã, Cơ Nhã xuất hiện gần như không nhắc lên chút gợn sóng nào.

Ở trước mặt An Lạc Nhi, nàng ta có vẻ u ám không ánh sáng, chỉ so sánh về khí chất, An Lạc Nhi đã đè bẹp nàng ta.

Ánh mắt Cơ Nhã đầy vẻ trêu tức, đánh giá An Lạc Nhi, lạnh lùng nói: “Thế nào, biết ta từ chối Diệp Trường Sinh, người định bênh vực kẻ yếu thay hãn à?”

An Lạc Nhi lạnh nhạt nói: “Người từ chối Diệp Trường Sinh, Cơ Nhã, người quá tự kỷ, nếu ta không đoán nhầm, chắc là người của Thương Hội Thiên Vực các người xin hứa gả người cho Diệp Trường Sinh, chứ không phải Diệp Trường Sinh muốn cưới người.”

Chương 134: Gia nhập Tà Thần Cung

Cơ Nhã cười lạnh nói: “Diệp gia Kiếm Châu có thể so sánh với Thương Hội Thiên Vực chúng ta sao? Còn nữa, ở trong mắt người Diệp Trường Sinh là vàng, nhưng ở trong mắt ta, hắc, không đáng một đồng.”

“Cho nên bất kể thế nào, hắc đều không có tư cách làm đạo lữ của ta, có phải ta từ chối hắc khiến người cực kỳ không thoải mái không.”

“An Lạc Nhi, ta chính là muốn nhìn thấy người khó chịu.”

An Lạc Nhi cười nói: “Khiến ta khó chịu, người xứng ư?”

Cơ Nhã nói: “Xứng hay không, chiến một trận là biết, để ta xem thử xem hai năm qua tu vi của người tăng tiến được bao nhiêu.”

An Lạc Nhi lại nói: “Người muốn ta ra tay, nếu ta thật ra tay, chính bản thân ta cũng thấy sợ!”

Vút.

Một tàn ảnh xẹt qua, mang theo Ngũ Thái Thần Huy, khí thế khủng bố quét sạch toàn trường, giống như một ngọn gió bão.

Thấy một màn như vậy.

Cơ Nhã biến sắc, khí tức quanh thân nổi lên, khí lạnh bao phủ cả Võ Đấu Trường.

Chúng đệ tử đều rung mình một cái, thi nhau lui về phía sau, sợ hai người công kích nhau sẽ thành trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Oành.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, sóng xung kích khủng bố tràn khắp Võ Đấu Trường.

Bụi mù mịt, cát đá bay bị cuốn sạch, khủng bố khiến người ta phát

sợ.

Chúng đệ tử nheo mắt, nhìn lên không trung, lại phát hiện chỉ còn có mình An Lạc Nhi nhẹ nhàng đứng đó, còn Cơ Nhã đã không biết tung tích ở đâu.

Một chiêu, thắng bại đã rõ?

Thế này cũng mạnh quá đi.

Chúng đệ tử hít một ngụm khí lạnh...

Đúng lúc này, một ngọn lửa xuất hiện, vô cùng chói mắt, người tới chính là Liệt Xích Nộ.

Trong ngực hắn ôm bóng hình xinh đẹp, không phải Cơ Nhã thì còn ai?

Lúc này.

Khóe môi Cơ Nhã rỉ máu, trên y phục trắng dính đầy máu tươi, đáng vẻ cực kì chật vật.

An Lạc Nhi thấy hai người đến: “Cơ Nhã, đây là thực lực của người? Nếu không phải nể mặt phó viện trưởng Hồng Vân, người đã là một cái xác rồi.”

Đôi mắt Cơ Nhã vô cùng tàn nhẫn, giận không kìm được nói: “An Lạc Nhi, người đừng vui mừng quá sớm, đợi ta trở về từ bí cảnh Thiên Cung, nhất định sẽ khiến người phải bại dưới tay ta.”

Lúc nói chuyện, nàng ta rời khỏi lòng Liệt Xích Nộ, tiếp tục nói: “An Lạc Nhi, ân oán giữa chúng ta, ta sẽ không để yên đâu.”

An Lạc Nhi bình thần, nhìn Cơ Nhã nói: “Đợi một chút, ta cho người đi à?”

Cơ Nhã vừa định mở miệng, Liệt Xích Nộ đã nói: “An Lạc Nhi, việc này kết thúc ở đây, nếu người còn muốn ra tay với Nhã Nhi, đừng trách ta không khách khí.”

An Lạc Nhi nở nụ cười, lạnh nhạt nói: “Vậy hai người các người

cùng lên đi, để cho ta xem thử xem Kỳ Lân Thánh Thể của công tử Vực Chủ phủ mạnh thế nào.”

Nghe thế.

Diệp Thần nói: “Mạc Tà, nữ tử này khá thú vị, xem ra nàng ta thích Thiếu chủ.”

Diệp Mạc Tà nói: “An gia và Diệp gia có quan hệ chặt chẽ, An Lạc Nhi nhất định là chung tình với Thiếu chủ, thật không nghĩ tới mị lực của Thiếu chủ lại lớn như vậy.”

Diệp Thần lại nói: “Chúng ta có nên ra tay giúp nàng ta không, dù sao nàng ta cũng chỉ có một mình.”

Diệp Mạc Tà nhìn Diệp Thần: “Khiêm tốn thôi, hiểu không? Kỳ Lân Thần Tử Liệt Xích Nộ uy danh cỡ nào, người chưa từng nghe qua hả?”

“Cứ để bọn họ đánh đi, chúng ta đứng xem!”

Diệp Thần: “...”

Chúng đệ tử vô cùng kích động, không nghĩ tới An Lạc Nhi sẽ mở miệng khiêu chiến Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã, Liệt Xích Nộ được xưng là Kỳ Lân Thần Tử, trong Học Phủ cũng có uy danh truyền xa.

Đã rất lâu rồi không ai thấy hấn ra tay, hấn mạnh đến trình độ nào, không ai biết.

Liệt Xích Nộ đánh giá An Lạc Nhi trước mắt: “Người không khỏi quá tự cao tự đại đi, ta mà ra tay thì người nhất định sẽ thua.”

Dứt lời, sau lưng hấn ta xuất hiện một lốc xoáy lửa, trong đó xuất hiện một Hỏa Kỳ Lân.

Uy áp vô biên, vô cùng đáng sợ.

An Lạc Nhi lạnh nhạt nói: “Thánh Kinh tàng tám? Người cũng không tệ lắm.”

Liệt Xích Nộ nói: “Người chỉ có ở cảnh giới Thánh tầng năm, đánh với ta một trận, người sẽ thất bại thảm hại.”

Vút.

An Lạc Nhi lao vút ra phía trước, giơ tay đánh một quyền về phía Liệt Xích Nộ.

Thấy thế, Liệt Xích Nộ phi thân ra đón, không hề có chút sợ hãi nào, bấy giờ, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang trời, hai người lao vào nhau chiến đấu kịch liệt.

Ánh mắt Cơ Nhã rơi vào trên người An Lạc Nhi, thì thào lẩm bẩm: “Cảnh giới Thánh tầng năm, ta đúng là không đuổi kịp người.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, trong lòng vừa động: “Tiền bối, ta đồng ý với yêu cầu của người, gia nhập Tà Thần Cung, vẫn xin tiền bối truyền dạy ta công pháp vô thượng.”

“Được, trước mắt ở trong Thiên Cung Học Phủ, bà lão ta không thể hiện thân, chờ người tiến vào bí cảnh Thiên Cung, bà lão ta sẽ giúp người một bước lên trời, đến lúc đó của Dị Bạng thánh thể của người đại thành, thoải mái quét ngang Thiên Cung Học Phủ.”

Nghe thế.

Trong mắt Cơ Nhã lóe lên sát khí: “An Lạc Nhi, chờ đi, ta sẽ khiến người thất bại thảm hại.”

Chương 135: Người tại Kiếm Cung, hạ trời giáng

Đúng lúc này.

Trên bầu trời.

Một nam tử áo trắng xuất hiện, khẽ rơi xuống, đứng ở giữa An Lạc Nhi và Liệt Xích Nộ, trên bóng dáng tản ra linh khí, đánh bay hai người ra ngoài.

Ánh mắt hai người rơi vào trên thân nam tử áo trắng, sau đó vội khom người thi lễ, cùng hô: “Bái kiến Cung chủ.”

“Bái kiến sư tôn.”

Người tới không phải ai khác, mà chính là Cung chủ Thiên Cung Học Phủ Cổ Vô Cực, cũng chính là sự phụ của An Lạc Nhi.

Cổ Vô Cực không giận tự uy: “Lạc Nhi, lập tức về Vân Cung tu luyện, không có lệnh, sau này người không được rời khỏi Vân Cung.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Liệt Xích Nộ, tiếp tục nói: “Người cũng đến Hỏa Vân Cung đi, Hỏa Vân sư thúc quả giáo như quá lơ là rồi.”

“Võ Đấu Trường là nơi Học Phủ để cho các người mài giũa rèn luyện, không phải là nơi để cho các người giải quyết ân oán riêng, thân là đệ tử của Học Phủ, các người vung tay vung chân ở đây còn ra thể thống gì?”

An Lạc Nhi hạ thấp người hành lễ nói: “Đồ nhi đã ghi nhớ lời dạy bảo của sư tôn, đệ tử xin phép về Vân Cung tu luyện.”

Liệt Xích Nộ ôm quyền vái chào: “Đệ tử ghi nhớ lời dạy của Cung chủ, lập tức về Hỏa Vân Sơn ạ.”

Dứt lời, hai người xoay người rời đi, Liệt Xích Nộ dẫn theo Cơ Nhã ra khỏi Võ Đấu Trường.

Ánh mắt Cổ Vô Cực rơi vào trên người Cơ Nhã, thì thào tự nói: “Còn tuổi nhỏ mà tâm tính đã như vậy, tương lai chắc chắn sẽ gây đại họa, nàng sẽ trở thành một trong những kiếp nạn của Lạc Nhi.”

Một giây sau.

Bóng dáng hắc trở nên hư ảo, biến mất tại chỗ, giống như chưa từng xuất hiện.

Chúng đệ tử thấy Cổ Vô Cực rời đi thì thở phào một hơi, uy áp vừa rồi bao phủ trên không trung, khiến cho bọn họ không thở nổi, tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Đáng sợ.

Thật đáng sợ.

...

Trên Hỏa Vân Sơn.

Liệt Xích Nộ dẫn theo Cơ Nhã xuất hiện trên Đoạn Nhai, rất nhanh ba lão giả áo đen xuất hiện, khom người hành lễ, cùng hô: “Bái kiến Thiếu chủ.”

“Ba người các người nhanh đến Kiếm Cung, chém chết Thiếu chủ Diệp gia, ta muốn nhìn thấy đầu của hắn.”

“Tuân mệnh!” Ba người khom lưng hành lễ, sau đó hóa thành một luồng khí đen, biến mất trên Hỏa Vân Sơn.

Cơ Nhã nhìn Liệt Xích Nộ: “Cảm ơn Liệt ca ca!”

Liệt Xích Nộ nói: “Ai khiến muội không vui, ta sẽ giết người đó, Diệp Trường Sinh chỉ là mở đầu, sớm muộn gì ta cũng khiến An Lạc Nhi phải trả giá thật nhiều vì chuyện hôm nay.”

Về việc Thiên Cung Học Phủ xảy ra chuyện gì, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không biết.

Hắn chắc cũng không nghĩ đến, người tại Kiếm Cung, nhưng họa trời giáng.

Kiểm Cung.

Kiểm Mộ.

Trên tảng đá lớn tại vách núi đen, Diệp Trường Sinh ngồi thẳng lưng, quanh thân tỏa ra khí tức khủng bố, kiểm quang vô tận bao phủ trên bầu trời.

Cách đó không xa, bóng dáng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện, chăm chú nhìn kiểm trận trước mắt, thì thào lầm bầm: “Lúc này mới qua hai tháng, Trường Sinh đã bày được kiểm trận mạnh đến trình độ này rồi.

“Khí tức tỏa ra từ kiểm trận thế nhưng lại khiến ta cảm thấy nguy hiểm.”

Lúc này, bóng dáng Diệp Thương Vân đột nhiên rơi xuống, cung kính nói: “Lão tổ, Trường Sinh đây là sao vậy, kiểm khí và trường kiểm cả Kiểm Cung đều tụ tập tại Kiểm Mộ, mấy ngày này là ngày quan trọng mà đám người Yêu Nhi đột phá, Trường Sinh lại khiến kiểm khí hội tụ hết về nơi này, các đệ tử khác hoàn toàn không thể tu luyện.”

Diệp Tiêu Huyền ghé mắt nhìn Diệp Thương Vân: “Chuyện này, người nói với ta, ta cũng không có cách nào.”

“Kiểm khí và linh khí hội tụ ở đây, tất cả đều biến mất trong kiểm trận, cho dù là ta tùy tiện đụng vào kiểm trận trước mắt, cũng có thể hồn phi phách tán.”

Diệp Thương Vân nói: “Tiểu tử này... Luôn mang đến bất ngờ cho chúng ta.”

Diệp Tiêu Huyền lắc đầu: “Người chắc là kinh hỉ, mà không phải kinh hãi sao?”

Nói đến đây, ông cúi đầu, tiếp tục nói: “Hai tháng qua, ta một mực quan sát Trường Sinh, trong kiểm trận này có vài luồng khí tức khủng bố, trước mắt chắc đang là thời điểm quan trọng nhất của Trường Sinh, cho nên bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đều không thể quấy nhiễu đến hãn tu luyện.”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Lão tổ yên tâm, sẽ không ai quấy rầy đến Trường Sinh.”

Dứt lời, hai người yên lặng không tiếng động rời đi, trong quá trình, thảnh thơi lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời

Vạn Kiếm lượn vòng, mạnh như sấm chớp, thật sự rất dọa người.

Kiểm khí bao phủ, vạn thú ngủ đông, huyền diệu cũng như vũ trận, không ngừng chạy trốn.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi đó, xung quanh có bóng dáng to lớn của Huyền Vũ, Kim Long bao phủ, khí tức toàn thân điên cuồng tăng lên.

Luồng khí tức này quá mạnh mẽ, dồi dào mệnh môn, đến chính hần cũng có hơi không áp chế nổi.

Một giây sau.

Diệp Trường Sinh ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, sắc mặt hung dữ khủng bố, y phục trên người tan nát, trên làn da phủ kín phù văn màu đen, liên tục lóe lên, trông mà ghê người.

Chương 136: Bàn chuyện hôn sự của hai gia tộc Cơ Diệp

Bóng dáng của Kim Long, Huyền Vũ giống như đang bảo vệ Diệp Trường Sinh, bởi vì bắp thịt trên người hắn phình to, giống như có linh xà quấn quanh thân thể.

Mồ hôi rơi như mưa, chảy xuống từ lồng ngực, khiến đũng quần ướt nhẹp, có thể nhìn ra, bây giờ Diệp Trường Sinh đang phải chịu sự đau đớn từ Phệ Thần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả phải kể đến từ tháp nhỏ rỉ sắt, một tháng trước, Diệp Trường Sinh được Huyền Vũ Giáp nhận chủ, lĩnh ngộ được một đạo thần thông Huyền Vũ Liệt Quang trảo.

Theo thứ tự từ Phụ Long Xá Lợi đạt được Kim Long Linh, sau lại nghiền nát mai rùa đạt được Huyền Vũ Giáp, cuối cùng lĩnh ngộ được thần thông.

Diệp Trường Sinh dồn hết tâm tư vào chiếc tháp nhỏ rỉ sắt, cho tới hiện tại hắn mới cảm thấy cái tháp nhỏ này rất nguy hiểm, mà khi hắn thật sự tiến vào vào bên trong nó, mới biết mình sơ suất cỡ nào.

Quan Vũ sơ suất mất Kinh Châu, xong rồi.

Ngộ Không sơ suất, bị Phật Tổ tóm được, xong đời.

Diệp Trường Sinh sơ suất, biến thành tình huống hiện tại, cách lúc xong đời chỉ còn một bước.

Tháp nhỏ vốn tên là Tà Thần Tháp, phong vận vực tai hoạ, trấn Cửu U ác ma, Diệp Trường Sinh lâm lữ vào bên trong, tiến vào tầng một của tháp nhỏ, thả ra tai hoạ Linh Xà Yêu Tôn.

Linh Xà Yêu Tôn vừa ra đã muốn đoạt xá, lại không cẩn thận để Diệp Trường Sinh giết chết, lúc này Diệp Trường Sinh đang luyện hóa nguyên thần và yêu đan của Linh Xà Yêu Tôn.

Mẹ nó, quá kích thích.

Lần này kề cận cái chết một trận, nhưng vì Bất Diệt Luyện Thần Quyết, nên hắn vẫn không chết được, người nói có đáng giận không.

Linh Xà Yêu Tôn bị trấn áp cả vạn năm, vốn tưởng rằng có thể lấy lại tự do, không nghĩ tới vừa ra đã bị Diệt Trường Sinh giết chết.

So với nỗi buồn bực của hắn, Diệt Trường Sinh cảm thấy chút đau đớn trước mắt, căn bản không tính là gì.

Tới đi, để cho bão táp tới mạnh hơn chút.

Chao ôi, con mẹ nó... Đau chết mất.

... ..

Bất tri bất giác đã qua thêm mười ngày.

Cả Kiếm Cung hoàn toàn sôi trào.

Mỗi ngày đệ tử các phong đều chỉ làm một chuyện, đó chính là đứng thẳng, nhìn về phía Kiếm Mộ, đồng tác này duy trì của một ngày.

Bởi vì linh khí và kiếm khí của Kiếm Cung đều hội tụ tại Kiếm Mộ, hình thành một vòng xoáy vĩ đại.

Ngay cả bội kiếm của bọn hắn cũng bay đi, hòa vào trong vòng xoáy đó.

Không có linh khí, không có kiếm khí, cũng không có binh khí, phải tu luyện kiểu gì?

Nhìn Diệt Trường Sinh mỗi ngày đều hưởng thụ linh khí của cả tòa Kiếm Cung, đệ tử các phong đều hâm mộ không thôi.

Ba người Diệt Tiêu Huyền, Diệt Thương Vân, An Mộng Quân đều mang vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ, bọn hắn vô cùng lo lắng cho Diệt Trường Sinh.

Khí tức cường đại như vậy, thân thể nhỏ bé của Diệp Trường Sinh liệu có thể trụ nổi không?

Đúng lúc này, nhất tên kiếm hầu xuất hiện sau lưng đám người Diệp Tiêu Huyền, khom người hành lễ: “Bẩm lão tổ, tộc trưởng, người của Thiên Cung Học Phủ và Thương Hội Thiên Vực đến, đã đến bên ngoài Kiếm Cung.”

Nghe thế.

Mấy người Diệp Tiêu Huyền xoay người nhìn về phía kiếm hầu, trên mặt là vẻ hoang mang, Thương Hội Thiên Vực phái người đến, bọn hắn không thấy bất ngờ, nhưng người của Thiên Cung Học Phủ đột nhiên đến làm gì?

“Thương Vân người đến Kiếm Cung xem thử, điều tra rõ mục đích bọn họ đến!”

Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Lão tổ yên tâm, ta sẽ đi làm chuyện này ngay.”

Ngay sau đó.

Bóng dáng ông lóe lên, biến mất khỏi Kiếm Mộ, lúc xuất hiện đã ở bên người Kiếm Cung, phía trước có mười bóng dáng đi đến, đứng là Đệ Nhị Lôu Chủ, Đệ Tam Lôu Chủ của Thương Hội Thiên Vực cùng với phó viện trưởng Thiên Vân của Thiên Cung Học Phủ.

Những người còn lại đều là tùy tùng, có điều thực lực không hề kém.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Thương Vân khẽ phất ống tay áo, sải bước nghênh đón: “Không biết chư vị đến nên đã không tiếp đón từ xa.”

Phó viện trưởng Thiên Vân cười nói: “Diệp tộc trưởng không cần khách khí, tại hạ là Thiên Vân của Thiên Cung Học Phủ, chúng ta đến là có chuyện quan trọng muốn bàn với Diệp tộc trưởng.”

Diệp Thương Vân nói: “Mời phó viện trưởng Thiên Vân vào Nhất Tự Kiếm Cung.” Diệp Thương Vân gật gật đầu, ghé mắt nhìn về

phía Chân Đức Tú cùng Chân Đức Tài: “Không biết hai vị đến gây có chuyện gì.”

Chân Đức Tú ôm quyền hành lễ: “Tại hạ là Đệ Nhị Lâu Chủ của Thương Hội Thiên Vực, thay mặt cho Cơ gia đến Kiếm Cung bàn chuyện hôn sự của hai gia tộc Cơ Diệp.”

Nói đến đây, hẩn nhìn sang bên, Chân Đức Tài hơi nâng lòng bàn tay, trong tay xuất hiện một Huyền âm Thạch và một chiếc Linh Giới: “Diệp tộc trưởng, đây là pháp chỉ và chút lòng thành của lão tổ chúng ta.”

Diệp Thương Vân không đích thân nhận lấy Huyền âm Thạch và Linh Giới mà cười nói: “Mời hai vị cùng vào Kiếm Cung.”

Ba người dời bước tiến lên, theo sát sau lưng Diệp Thương Vân, đi vào đại điện Kiếm Cung, lúc chỉ còn cách vài trăm mét, sắc mặt ba người đột nhiên thay đổi, cảm thấy vô cùng nghi ngờ khó hiểu.

Chương 137: Bắt nạt người quá đáng, vì sao lại mạnh như vậy?

Tình huống hiện tại của Diệp gia là sao, sao lại không có chút linh khí nào?

Ba người thật sự nghĩ mãi không ra, quá quý dị, một đồng nghị ngờ bao phủ lòng dạ ba người.

Gào.

Gào.

Tiếng rống ngâm rung trời, kim quang hiện ra.

Kiểm khí ngập trời trực tiếp vọt thẳng lên trời xanh, kim quang vạn trượng bao phủ khắp đất trời, giống như một cột trụ trời, chọc thẳng lên trời cao.

Bóng dáng ba người Thiên Vân, Chân Đức Tài, Chân Đức Tú khựng lại, ánh mắt đồng thời rơi vào trên cột sáng, âm thầm nuốt nước miếng, cả người ngây ra như phỗng.

“Mau nhìn, có người.”

“Ở đây... Trên lưng Kim Long!”

Chân Đức Tài hô một tiếng, bóng dáng khẽ run, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như phải chịu nỗi kinh hãi rất lớn.

“Có người, hắn là ai vậy?”

“Cảnh giới Đế, Kiểm Đế? Vì sao uy áp hắn phóng thích ra lại khiến người ta muốn thần phục từ tận đáy lòng?”

Ánh mắt Chân Đức Tú, Thiên Vân vô cùng thành kính, dưới uy áp của Đế, bọn họ suýt đã quỳ xuống.

Hu hu...

Bọn hắn cũng ở cảnh giới Đế mà, bắt nạt người quá đáng, vì sao lại mạnh như vậy?

Trước Kiếm Mộ.

Diệp Tiêu Huyền ngưng thần chăm chú nhìn lên bầu trời, trong mắt đều là vẻ rung động, Diệp Trường Sinh vẫn ngồi ngay ngắn trên cự thạch tại vách núi đen, thể hư ảnh trên bầu trời là gì?

Pháp Tướng Chi Thân?

Còn nữa... Hắn sắp thành Đế?

Khủng bố.

Quá khủng bố.

Không thể tin nổi Diệp Trường Sinh còn trẻ mà đã thành Đế, Diệp Tiêu Huyền cam bái hạ phong.

Chỉ cảnh giới Thần mới có Pháp Tướng, còn cảnh giới Đế thì mới nghe lần đầu.

Đương nhiên, người có được Pháp Tướng Chi Thân giống Vô Tướng Thiền Sư, đó là bởi vì hắn tu luyện công pháp Phật Môn nên mới có được.

Diệp Trường Sinh lại một lần nữa làm thay đổi nhận thức của Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền còn đang rung động không thôi bỗng phát hiện trên trời giáng xuống Đế uy, khiến cho ông sinh lòng thần phục, nhất là lúc nhìn Pháp Tướng Chi Thân của Diệp Trường Sinh trên trời cao.

Đế lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Đều là cảnh giới Đế, nhưng Đế của Trường Sinh lại vượt quá sức tưởng tượng.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tóc đen của Diệp Trường Sinh khẽ bay lên, phù văn màu đen quanh thân ngưng tụ thành đồ đằng hắc kiếm, xuất hiện tại phía sau lưng hắn.

“Cuối cùng cũng luyện hóa xong, cửu tử nhất sinh, nhưng thu hoạch lại có vẻ khá lớn.”

“Người này là muốn đột phá cảnh giới Đế hử? Thế này thì, thêm một năm lửa, một phát thành Đế rồi.”

Dứt lời, hắn giơ tay ném hai viên đan vào trong miệng, điên cuồng luyện hóa, trên mặt xuất hiện vẻ hoang mang mờ mịt.

Hai viên đan được cấp chín còn chưa đủ hử?

Thế thì ăn đan không ngừng, mãi đến khi phá Đế thì thôi.

Dù sao đan được nhiều ăn không hết.

Theo từng viên đan tiến vào trong miệng, khóe miệng Diệp Trường Sinh xuất hiện ý cười: “Cảnh giới đột phá, thần thức cũng đột phá, ngay cả cường độ thân thể cũng đồng thời đột phá.”

“Quá mạnh rồi, làm sao bây giờ?”

...

Trước Kiếm Cung.

Ba người Thiên Vân, Chân Đức Tài, Chân Đức Tú giống như hóa đá, lúc này, bọn hắn nhận ra Đế uy phát ra từ cột sáng càng lúc càng mạnh.

Thân thể bọn hắn có hơi nhũn ra, hai chân đã bắt đầu muốn khụy xuống, thật sự không chịu nổi.

Thiên Vân cố gắng áp chế rung động trong lòng, ghé mắt nhìn Diệp Thương Vân: “Diệp tộc trưởng, hiện tại là lão tổ của Diệp gia đang đột phá sao?”

Diệp Thương Vân sợ run: “Phải, là đang đột phá.”

Giọng Thiên Vân khẽ run nói: “Thật không nghĩ tới, lão tổ của Diệp gia lại mạnh như vậy.”

Diệp Thương Vân cười khẩy một tiếng, không nói thêm gì, vẫn ngừng thân chăm chú nhìn lên bóng người trên bầu trời: “Trường Sinh ơ là Trường Sinh, sao người lại nghịch thiên như vậy? Người khiến gia gia hâm mộ không thôi.”

Cùng lúc đó.

Trên Thiên Vực Chư Thành, từng bóng người xuất hiện, đứng lơ lửng giữa trời, đôi mắt trông về Kiếm Châu phía xa.

Lão tổ Cơ gia và Vực chủ xuất hiện trên bầu trời Thiên Vực Thành, về mặt hai người vô cùng ngưng trọng, Cơ Diệt Khung trầm giọng nói: “Vực chủ, Kiếm Châu có dị biến, lão tổ Diệp gia lại đang đột phá à?”

Liệt Tề Thiên trầm giọng nói: “Diệp gia, Diệp gia thật thần bí, Cơ lão có nhận ra điều bất thường gì không?”

Cơ Diệt Khung nói: “Vực chủ nói là thần phục?”

Liệt Tề Thiên gật đầu: “Đế niệm rung trời, độc nhất vô nhị, chúng Đế quỳ lạy, duy ngã độc tôn, hẳn là thần trong các Đế.”

Về mặt Cơ Diệt Khung kinh ngạc, rung động nói: “Ý của Vực chủ là...Chúng ta đều phải quỳ?”

Ánh mắt Liệt Tề Thiên âm u, lạnh lùng nói: “Ta là Đế, không quỳ bất cứ kẻ nào, nếu Đế uy tại Kiếm Châu muốn đè ép ta, ta sẽ phá uy áp của hắn.”

Vừa dứt lời.

Đế uy trên chín tầng mây càng ngày càng mạnh, bóng người trong đó giống như Viễn Cổ Thiên Thần giá lâm, trái Kim Long, phải Huyền Vũ, hắc kiếm trước ngực, người chặn giết người, Phật chấn giết Phật.

Một Kim Long, một Huyền Vũ mở đường, một người một kiếm thiên hạ chỉ mình ta.

Chương 138: Chúng Đế đều quỳ, duy ngã độc tôn

Đế uy còn đang không ngừng tăng lên, một vài cường giả cảnh giới Đế trên Chu Thành đã không chịu nổi, trước sau hướng về phía Kiếm Châu mà quỳ lạy.

Một đám không chịu nổi, cuối cùng vẫn phải quỳ.

Bọn hắn cam tâm tình nguyện quỳ, không dám có chút bất kính nào.

Trên Thiên Vực Thành.

Sắc mặt Cơ Diệt Khung cực kỳ âm trầm: “Vực chủ, Đế uy đã tới, nếu như không quỳ thì sẽ thế nào?”

Liệt Tề Thiên nói: “Muốn ta quỳ, nằm mơ.”

Dứt lời, bóng dáng lão đứng thẳng hướng về phía trước, đánh ra một quyền, quyền lệ vô lượng phá tan khung trời.

Oành.

Oành.

Tiếng nổ mạnh truyền đến, bóng dáng Liệt Tề Thiên rơi xuống dưới, dừng lại bên cạnh Cơ Diệt Khung, người sau ghé mắt nhìn lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Vực chủ, người không sao chứ!”

Lúc này, đỉnh đầu Liệt Tề Thiên đang bốc khói, hai má đen thui, khóe môi rỉ máu, cả người giống như bị thiên kiếp đánh trúng.

Cơ Diệt Khung thấy Liệt Tề Thiên không nói gì, chậm rãi mở miệng nói: “Đế niệm che trời, ý chí của trời xanh, không thể đối nghịch, không thể đối nghịch đâu.”

“Ta vẫn nên quỳ thôi!”

Liệt Tề Thiên cả giận nói: “Không thể quỳ, nếu không đạo tâm của

người thần phục rồi, cả đời sẽ không thể phá vỡ sự trấn áp của người này.”

Cơ Diệt Khung nói: “Ta đây nên làm gì bây giờ? Chả lẽ chờ bị đánh như Vực chủ sao?”

Sắc mặt Liệt Tề Thiên cực kỳ khó coi: “Đồng thời ra tay, chống lại Đế uy.”

Ngay lúc bóng dáng bọn hắc lao lên, Thiên Cung Học Phủ cũng có mấy bóng người hướng thẳng lên trời cao, cùng đối kháng với Đế uy từ trên trời giáng xuống này.

...

Trước Kiếm Cung.

Bốn người Thiên Vân, Chân Đức Tú, Chân Đức Tài, Diệp Thương Vân quỳ trên mặt đất, chăm chú nhìn vào bóng người trên không trung.

Còn chưa kết thúc?

Thế này cũng khủng bố quá đi.

Nếu vẫn còn tiếp tục, bọn hắc sẽ bị Đế uy làm cho choáng váng.

Ba người tuyệt đối không ngờ vừa tới Kiếm Cung, đã gặp được cảnh tượng khủng bố như vậy, mẹ nó quá dọa người.

Lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận, bóng dáng Diệp Trường Sinh bỗng đứng thẳng, hắc diện cuồng cười một tiếng: “Cuối cùng ta cũng hoàn thành mục tiêu nhỏ rồi, phong Đế thành công, liệu ta có phải là người phong Đế trẻ tuổi nhất không?”

Dứt lời, hắc thu lại khí tức, hạ xuống từ trên cột sáng trụ trời, biến mất vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, bóng người trên không trung cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Tiêu Huyền dưới sự nâng đỡ của An Mộng Quân, chậm rãi theo đứng dậy, giơ tay lau sạch vết máu trên khóe miệng: “Trường Sinh Đế đến, không dám làm trái ý trời.”

Nói đến đây, ông cúi đầu, ho khẽ một tiếng: “Về sau ta nhất định phải cách tiểu tử này xa một chút, đã là lần thứ hai bị hấn làm cho bị thương nặng rồi.”

Diệp Tiêu Huyền vô cùng bức tức, ông trêu ai chọc ai hả?

Đế uy trên bầu trời tiêu tán, Đế uy bao phủ trên bầu trời Thiên Vực cũng tan, chúng Đế giả như trút được gánh nặng, đều thở phào một hơi, chậm rãi đứng lên.

Nhưng y phục trên thân bọn họ đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, đáng về thật sự chật vật.

Cường giả của Thiên Cung Học Phủ cùng với Cơ Diệt Khung, Liệt Tề Thiên đều phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một Đế đột phá, vạn Đế bị thương.

Sau vài phút rung động ngăn ngủi, ánh mắt mọi người thôi không nhìn về phía Kiếm Châu nữa, bóng dáng lóe lên, biến mất ở trên bầu trời.

Không cần đoán cũng biết bọn hấn phải đi chữa thương rồi.

Lúc này.

Thần Sơn.

Trong Thần Miếu.

Nhất lão già thân thể lom khom, tóc tai rối bù, tay cầm quyền trượng đi ra: “Ai đang đột phá đấy, dám đánh nát cả tượng Thần?”

“Kiếm Châu có dị tượng, tượng Thần bị nghiền nát, người này chắc chắn nghịch thiên, thiên hạ phải thay đổi, kiếm tu vô địch giá lâm, ai có thể chặn được một kiếm của hấn?”

Dứt lời, lão giả lắc đầu, đi vào trong Thần Miếu.

Vô Tận Tinh Vực, Vũ Trụ Thâm Xứ, trong một tòa cung điện bay lơ lửng trên không, một nam tử chậm rãi ngước mắt, một giây sau, hấn xuất hiện trên cung điện, tầm mắt giống như xuyên qua Tinh Vực, nhìn về phía Hoang Cổ Thiên Vực.

“Có người hủy đi tượng Thần, hãy để ta xem rốt cuộc người là ai.”

Một pháp quyết bay ra, trong không gian xuất hiện một bức hình, đúng là cảnh tượng Diệp Trường Sinh đang đột phá, nam tử chăm chú nhìn vào hình: “Rốt cuộc người là ai mà ta lại không nhìn thấu được người.”

Trên Vân Điện.

Vô Tận Tinh Vực, vẻ mặt của nam tử áo trắng vô cùng ngưng trọng: “Nhân quả thật phức tạp, ta không thể nhìn thấu, kẻ này có tương lai không thể đo lường.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Mười tuổi đã phong Đế, tư chất trác tuyệt, tin chắc không lâu nữa chúng ta sẽ gặp nhau.”

Ngay sau đó, bóng dáng hắn biến mất trên cung điện, chỉ thấy cửa điện kéo dài không dứt, trên sơn môn cao vút chín tầng mây, vẽ có hai chữ vô cùng có thần vận - Thần Tông.

Nam tử biến mất không thấy bóng dáng, vạn mây bắt đầu khởi động, bao trùm lấy cả cung điện Thần Tông, mảnh đất này cũng biến mất tại Tinh Vực.

Chương 139: Điều kiện đúng là mê người

Trước Kiếm Cung.

Để uy bao phủ trên không trung tiêu tán, ba người Thiên Vân, Chân Đức Tú, Chân Đức Tài chậm rãi đứng lên.

Thiên Vân ghé mắt nhìn lại, trầm giọng nói: “Hai vị cũng quý rồi hả?”

Chân Đức Tú cười khở một tiếng: “Thần uy không thể phạm, lão phu chỉ có thể quý trước bày tỏ sự tôn kính.”

Ánh mắt Thiên Vân khẽ lóe, rơi vào trên người Diệp Thương Vân: “Diệp tộc trưởng, không biết Diệp lão tổ đột phá xong chưa?”

Diệp Thương Vân ho khẽ một tiếng, cười nói: “Chắc là kết thúc rồi, ba vị không cần lo lắng, theo lão phu vào Nhất Tự Kiếm Cung thôi.”

Ba người khẽ gật đầu, vẫn còn chưa hết hoảng hồn, theo sát sau lưng Diệp Thương Vân, đi đến Kiếm Cung.

Đúng lúc này.

Biến kiếm khí mênh mông quét đến, bao trùm cả tòa Kiếm Cung, linh khí dồi dào khiến cho người ta chấn động.

Lúc trước ba người Thiên Vân còn cảm thấy lạ, vì sao Kiếm Cung Diệp gia lại không có chút linh khí nào, hiện tại cuối cùng bọn hắn cũng hiểu, là do sức tưởng tượng của bọn hắn quá yếu.

Linh khí trên bầu trời Kiếm Cung, còn dồi dào hơn so với bất cứ nơi nào bọn họ đã từng đi qua, trong lúc này, trên mặt ba người đều xuất hiện vẻ hâm mộ.

Thật sự hâm mộ đệ tử Diệp gia, có thể tu luyện tại nơi có linh khí nồng đậm như vậy, cảnh giới sẽ nhanh chóng được tăng tiến.

Nói thật, bọn hắn cũng rất muốn dựa vào Kiếm Cung, nhưng

người ta lại không cho phép.

Tiến vào Kiểm Cung.

Diệp Thương Vân ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, hơi giơ tay ý bảo ba người ngồi xuống: “Không biết phó viện trưởng Thiên Vân, tới Kiểm Cung vì chuyện gì?”

Thiên Vân đi thẳng vào vấn đề: “Diệp tộc trưởng, lời đồn nói Diệp Thiếu chủ còn trẻ đã là luyện được sư tăng chín, lão phu thay mặt cho Học Viện tới mời Diệp Thiếu chủ gia nhập Thiên Cung Học Phủ.”

Diệp Thương Vân có vẻ giật mình, không nghĩ tới tin tức Diệp Trường Sinh là luyện được sư lại truyền ra ngoài.

“Phó viện trưởng Thiên Vân, Trường Sinh đang bế quan, có lẽ không thể đến Thiên Cung Học Phủ, việc này chúng ta chờ sau này hãy bàn!”

Thiên Vân Liên vội hỏi: “Diệp tộc trưởng, đây chính là một cơ hội, người cũng biết, Thiên Cung Học Phủ cứ năm năm mới tuyển đệ tử một lần, lần này Diệp Thiếu chủ là trúng tuyển đặc biệt, tiến vào Học Phủ rồi có thể hưởng thụ đãi ngộ tương tự với đệ tử thân truyền.”

Chuyện này...

Điều kiện đúng là mê người.

Diệp Thương Vân suy nghĩ một lát, mở lời nói: “Phó viện trưởng Thiên Vân, chuyện này lão phu thật đúng là không làm chủ được, bao năm qua Trường Sinh vẫn đi theo lão tổ tu luyện, rốt cuộc nó có muốn gia nhập học viện hay không, lão phu cần phải đi hỏi Trường Sinh, hơn nữa còn cần bàn bạc với lão tổ.”

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn về phía hai người Chân Đức Tú ở bên, lại tiếp tục nói: “Không biết hai vị Lão chủ trước đó đến có nói bàn chuyện hôn sự, là chuẩn bị để cho vị cô nương nào của Cơ gia làm đạo lữ của vị đệ tử nào của Diệp gia?”

Chân Đức Tú trầm giọng nói: “Diệp tộc trưởng, đây là pháp chỉ và

tấm lòng của lão tổ, Ngũ tiểu thư của Cơ gia và Thiếu chủ Diệp gia thành thân, để bọn họ làm đạo lữ.”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Ta sẽ mang thứ này đi, ba vị xin chờ ở chỗ này, lão phu đến hỏi ý lão tổ và Trường Sinh.”

Dứt lời.

Bóng dáng ông lóe lên, biến mất trong Kiếm Cung, tốc vô cùng độ nhanh, chỉ chừa cho ba người một tàn ảnh.

Kiếm Mộ.

Trên Đoạn Nhai.

Diệp Trường Sinh thu lại khí tức, chậm rãi đứng lên, thần huy bao phủ trên người hắn cũng biến mất, một giây sau, bóng dáng hắn xuất hiện tại bên người Diệp Tiêu Huyền, An Mộng Quân.

Thấy An Mộng Quân đỡ Diệp Tiêu Huyền, hắn vội vã mở miệng: “Lão tổ, sao người lại bị thương.”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, không vui nói: “Tiểu tử người còn không biết xấu hổ mà hỏi, còn không phải là chuyện tốt người làm sao.”

Diệp Trường Sinh ngẩn tò te, sao lại liên quan đến mình: “Lão tổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Về mặt Diệp Tiêu Huyền nghiêm nghị: “Trường Sinh, nói cho lão tổ nghe, có phải người đã phong Đế rồi không.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, bình thản nói: “Không nghĩ đến sẽ phong Đế, chuyện này thì có liên quan gì đến lão tổ bị thương?”

Trong lòng Diệp Tiêu Huyền vô cùng giật mình, kích động nói không nên lời: “Quả nhiên, quả nhiên là vậy.”

“Trường Sinh, người đột phá cảnh giới Đế, Đế uy bao phủ khắp đất trời, chúng Đế thần phục, người là thần trong các Đế, phạm là tu sĩ cảnh giới Đế đều bị Đế uy của người đè ép cho phải quỳ hành lễ.”

“Tiểu tử ngươi vậy mà lại không nể mặt ta, lão tổ ta cũng phải quỳ, có lẽ do cách ngươi quá gần nên bị Đế uy của ngươi gây thương tích.”

Diệp Trường Sinh nghe thế, cười xấu hổ: “Lão tổ, chuyện đó, ngại quá, ta không nghĩ tới sẽ khiến người bị thương.”

Diệp Tiêu Huyền khoát tay, cười nói: “Có thể nhìn thấy ngươi đạt được thành tựu như vậy, lão tổ có chết trong Đế uy của ngươi cũng mỉm cười nơi chín suối, huống chi chỉ là một chút vết thương nhỏ, điều dưỡng vài ngày là ổn thôi.”

Chương 140: Nếu một kiếm chém không chết thì chém thêm một kiếm nữa

An Mộng Quân nghe thấy hai người nói chuyện, mặt mày lộ vẻ hoảng sợ, không dám tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người thật sự đạt tới cảnh giới Đế rồi hả.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nương, ta đã phong Đế, về sau hãy để ta tới bảo vệ nương, bảo vệ cả Diệp gia.”

Trong mắt An Mộng Quân long lanh, giọt nước mắt chảy xuống: “Nhi tử của ta mười tuổi đã phong Đế, thử hỏi thiên hạ này có ai bằng?”

Nói đến đây, bà ngẩng đầu nhìn trời, nước nở nói: “Chiến Thiên, chàng thấy không, nhi tử của chúng ta phong Đế rồi, cảnh giới Đế trẻ tuổi nhất vạn năm mới có một, hiện tại chàng có thể yên tâm rồi.”

Diệp Trường Sinh nhìn An Mộng Quân: “Nương, hài nhi đã phong Đế, nương có thể nói cho hài nhi biết phụ thân chết thế nào không?”

An Mộng Quân thu lại ánh mắt, nhìn thoáng qua Diệp Tiêu Huyền, người sau vội vàng nói: “Trường Sinh, người phong Đế, đây là việc vui của Diệp gia ta, hơn nữa người đã qua tuổi trẻ con, mười tuổi coi như lớn rồi, lão tổ bảo gia gia người tổ chức ăn mừng cho người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Lão tổ, chúc mừng thì không cần, phong Đế chỉ là bắt đầu, tương lai ta sẽ còn đi xa hơn.”

Nói đến đây, hắn nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Ta chỉ muốn biết phụ thân ta chết như thế nào mà cũng khó như vậy ư? Hay là nói, hai người không dám nói cho ta biết, chỉ bởi vì kẻ địch quá mạnh.”

“Hai người có từng nghĩ tới, tu vi hiện tại của ta đề thăng nhanh như vậy, nếu như bị kẻ địch biết được, liệu bọn hắn có thể nhỏ cỏ tận gốc không?”

“Bất cứ lúc nào kẻ địch cũng có thể xuống tay với ta, nhưng ta lại hoàn toàn không biết gì về bọn hắc, lão tổ và mẫu thân cảm thấy ổn sao?”

Diệp Tiêu Huyền lạnh lùng nói: “Bọn hắc sẽ không biết người đã trưởng thành, ít nhất trong vòng mười năm tới, bọn hắc sẽ không xuất hiện, chờ thời cơ chín muồi, mẫu thân người sẽ nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho người biết.”

An Mộng Quân kiên định gật đầu: “Trường Sinh, mẫu thân không muốn người đeo trên lưng quá nhiều gánh nặng, người nên có cuộc sống của chính mình.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Mẫu thân, lão tổ, coi như hai người nói cho ta biết, phụ thân ta chết như thế nào cũng sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì tới ta, bởi vì ở trong mắt ta tất cả kẻ địch, đều chỉ là chuyện giải quyết trong một kiếm.”

“Nếu như một kiếm chém không chết, vậy thì chém thêm kiếm nữa, mãi đến khi chém chết mới thôi.”

Nghe vậy.

Diệp Tiêu Huyền: “...”

An Mộng Quân: “...”

Hai người trong lòng hoảng sợ vô cùng, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, bởi vì trong không khí tràn đầy sát ý, khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này.

Diệp Thương Vân từ trên không bay xuống, vội vàng tiến đến: “Trường Sinh, xuất quan rồi, người phong đế?”

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: “Không nhận được, phong đế rồi.”

Thanh âm Diệp Thương Vân khẽ run nói: “Tiểu tử người... Luôn phách lối như vậy, phong đế là phong đế, không thể có một chút động tĩnh nhỏ nào?”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại rồi tiếp tục nói: “Đế Cảnh cường giả của Thiên Cung Học Phủ cùng Thiên Vực Thương Hội, quỳ ở trước Kiếm Cung một thời gian, bọn họ hỏi ta có phải là lão tổ đột phá, ta chỉ có thể ngậm thừa nhận, nếu như để bọn họ biết là tiểu tử người phong đế, có thể hù chết bọn họ mất.”

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng, thầm mắng trong lòng, hắn cũng không biết mình là Thần trong các Đế, sẽ khiến cho các Đế phải quỳ xuống.

Thật là ngại quá, chỉ có thể nói với các Đế một câu, các người chịu khổ rồi.

“Gia gia, Thiên Cung Học Phủ cùng Thiên Vực Thương Hội đột nhiên phái người đến, có chuyện gì quan trọng?”

Diệp Thương Vân sắc mặt trầm xuống: “Bọn họ đến đều là vì người.”

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn ra: “Vì ta mà đến, ta hiện tại nổi tiếng như vậy sao?”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Nói đi, Thiên Vực Thương Hội cùng Thiên Cung Học Phủ đến, rốt cuộc có ý đồ gì, bọn họ muốn Trường Sinh làm gì?”

Diệp Thương Vân lại nói: “bẩm lão tổ, Thiên Vực Thương Hội là tới liên hôn, hy vọng Trường Sinh cùng Cơ gia ngũ tiểu thư kết làm đạo侶. Thiên Cung Học Phủ muốn đặc biệt chiêu mộ Trường Sinh nhập Học Phủ, đưa ra điều kiện thật sự rất mê người.”

Nghe vậy.

Diệp Trường Sinh lắc lắc đầu, xoay người chuẩn bị rời đi :”Lão tổ, gia gia, mẫu thân, ta ra sau núi xem Linh Điền, để cho người của Thiên Cung Học Phủ tới gặp ta, còn người của Thiên Vực Thương Hội để cho bọn họ trở về đi.”

“Muốn cùng Diệp gia liên hôn, bọn họ còn chưa đủ tư cách, hơn nữa, Trường Sinh tuổi còn nhỏ, nữ nhân không nóng vội.”

Diệp Tiêu Huyền gật gật đầu: “Trường Sinh nói có lý, với năng lực

của Trường Sinh còn sợ không có nữ nhân sao? Cơ gia muốn cùng chúng ta liên hôn, còn không phải coi trọng tiềm lực của Trường Sinh, muốn cho Trường Sinh dốc lòng vì bọn họ, ý đồ đáng chết, đuổi bọn họ đi đi.”

Diệp Thương Vân gật gật đầu, xoay người rời đi.

Chương 141: đi tới Kiếm Mộ sau núi

Diệp Trường Sinh đi xa được trăm mét, đột nhiên xoay người nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, mẫu thân, các người cùng ta đi Linh Điền thì tốt hơn.”

Thật ra là Tiên Điền, nhưng Diệp Trường Sinh không nói cho hai người, cho nên Diệp Tiêu Huyền vẫn luôn tưởng đó là Linh Điền.

Hai người tiến lên, cùng Diệp Trường Sinh rời đi, đi tới Kiếm Mộ sau núi.

Sau một nén nhang

Ba người xuất hiện ở bên ngoài Tiên Điền, Diệp Trường Sinh nhìn Linh Hoa, Linh Quả trước mắt: “Lão tổ, mấy tháng nay người đã rất vất vả chăm sóc chúng rồi.”

Diệp Tiêu Huyền cười nói: “Không, ta thích chăm sóc chúng.”

Có thể ở bên trong Tiên Điền tu luyện, Diệp Tiêu Huyền cảm giác thực lực của hắn lúc nào cũng tăng lên, tuy rằng không biến thái như Diệp Trường Sinh, nhưng tốc độ thăng cấp lại nhanh đến kinh ngạc.

Diệp Trường Sinh thấy Tiên Điền được Diệp Tiêu Huyền chăm sóc không có vấn đề gì: “Lão tổ còn nhớ không, trước khi Trường Sinh bế quan, đã từng nói qua khi xuất quan muốn tặng cho lão tổ một kinh hỉ.”

Diệp Tiêu Huyền sắc mặt thay đổi: “Trường Sinh, người không phải đã cho lão tổ kinh hỉ rất lớn rồi sao? Còn có gì có thể khiếp sợ hơn việc người Phong Đế?”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm bia đá, chính là Đạo Môn Giới Bia lúc trước hắn giết chết Thiên Huyền Đạo Nhân có được.

Nhưng lúc này đã không thể gọi nó là Đạo Môn Giới Bia nữa rồi, Diệp Trường Sinh đã đặt cho nó một cái tên mới, Kiếm Đạo Bia.

“Lão tổ, tấm bia đá này đã được ta tu sửa lại, bây giờ Trường Sinh đem nó tặng cho người, lấy tên cho nó là Kiếm Đạo Bia.”

Diệp Tiêu Huyền hí đôi mắt lại, nhìn chăm chú vào tấm bia đá trong tay Diệp Trường Sinh, sắc mặt đột nhiên thay đổi, kiếm uy từ trên bia đá phát ra quá khủng bố, ngay cả hắn ta cũng cảm thấy sợ hãi, nếu như bị bia đá bắn trúng phỏng chừng hình thần sẽ đều bị huỷ diệt.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ, Kiếm Đạo Bia có thể nuốt kiếm khí hội tụ trong đó, khi kiếm khí không ngừng gia tăng thì uy lực của nó cũng sẽ không ngừng tăng lên, cho dù là phòng ngự hay là công kích, uy lực của Kiếm Đạo Bia đều mạnh hơn Đạo Môn Giới Bia lúc trước.”

Diệp Tiêu Huyền chấn động vô cùng, thanh âm khẽ run nói: “Trường sinh, người như thế nào làm được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, ta chỉ là đem đạo văn trong Đạo Môn Giới Bia đổi thành kiếm văn mà thôi, và xuyên vào trong đó một sợi vô thượng kiếm khí, đơn giản như vậy.”

Không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh chẳng những sửa lại đạo văn, còn đem một sợi hỗn độn thần kiếm kiếm khí ẩn giấu trong đó, phải biết rằng phẩm cấp của hỗn độn thần kiếm, đó chính là đỉnh cao nhất trong kiếm khí.

Đương nhiên, hỗn độn thần kiếm trước mắt chưa hoàn toàn thức tỉnh, phẩm cấp chỉ có Cổ Thần Khí, nhưng Diệp Trường Sinh biết nuốt kiếm khí càng nhiều thì hỗn độn thần kiếm sớm hay muộn cũng có thể lên đến đỉnh cao.

Diệp Tiêu Huyền suy nghĩ một chút mở lời nói: “Trường Sinh, Kiếm Đạo Bia là bảo vật như thế, người nên giữ lại bên người, thêm một con át chủ bài sẽ thêm một phần bảo vệ người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Lão tổ, đây là tâm ý của Trường Sinh, người đừng từ chối. Hơn nữa át chủ bài của Trường Sinh quá nhiều rồi, có Kiếm Đạo Bia hay không cũng không ảnh hưởng.”

Lời này nghe sao khiến người ta cả giận như vậy nhỉ?

Át chủ bài quá nhiều?

Thật biết khoe khoang.

Diệp Tiêu Huyền không biết Diệp Trường Sinh có bao nhiêu át chủ bài, nhưng hẳn ta biết từ khi Diệp Trường Sinh giáng thế đến bây giờ, hẳn ta chưa từng nhìn thấu được Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ chó có chần chờ, Diệp gia còn cần người bảo vệ, Trường Sinh sớm hay muộn cũng phải đi ra ngoài phiêu bạt.”

Diệp Tiêu Huyền phất nhẹ tay áo, thu Kiếm Đạo Bì vào trong Linh Giới, cười nói: “Tiểu tử người thì ra đã sớm chờ ta, lão tử muốn nghỉ ngơi vài năm, như thế nào mà khó như vậy?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Lão tổ trần đầy khí lực, không cần nghỉ ngơi.”

Nói đến đây, hẳn đi đến bên cạnh An Mộng Quân tiếp tục nói: “Mẫu thân, nhiều năm như vậy hài nhi vẫn luôn say mê tu luyện, rất ít có thời gian bồi dưỡng mẫu thân, thanh kiếm này tặng cho mẫu thân phòng thân.”

“Trường Sinh, đây là kiếm gì?” biểu cảm Diệp Tiêu Huyền ngưng trọng sau đó nói: “Trường sinh, thanh kiếm này hẳn là có cấp bậc vượt qua thần khí.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Lão tổ, kiếm này tên là Phượng Lưu Kiếm, là một diệt thế đạo binh.”

An Mộng Quân nghe vậy vội vàng cự tuyệt nói: “Trường Sinh, kiếm lợi hại như vậy, mẫu thân không thể nhận, người giữ lại cho mình sử dụng.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Mẫu thân, hài nhi có kiếm, thanh kiếm này vốn chính là để nữ nhi dùng, mẫu thân sử dụng là thích hợp.”

An Mộng Quân cảm thấy vui mừng khôn xiết, thanh âm nức nở

nói: “Trường Sinh, vậy mẫu thân nhận lấy.”

Cùng lúc đó.

Trong Kiếm Cung.

Chương 142: rời khỏi kiếm cung

Thân ảnh Diệp Thương Vân xuất hiện, đứng ở vị trí trụ trì, ánh mắt của ba người Thiên Vân rơi vào trên người hắn.

“Hai vị lâu chủ, lão phu đã hỏi qua ý của lão tổ cùng Trường Sinh, Trường Sinh tuổi còn nhỏ, không có dự định chọn đạo lữ, mời hai vị trở cho.”

Vừa dứt lời, hắn ta tùy ý vung tay lên, Huyền Thạch cùng Linh Giới bay về hướng Chân Đức Tú: “Còn nhờ hai vị lâu chủ trở về nói cho Cơ gia lão tổ, việc liên hôn huỷ bỏ, về sau chớ có nhắc lại.”

Chân Đức Tú nhận Huyền Thạch cùng Linh Giới, phát hiện Diệp gia đến pháp chỉ của Cơ gia lão tổ còn không buồn xem: “Diệp tộc trưởng, việc này thật sự không còn chỗ thương lượng khác sao? Diệp tộc trưởng không định xem qua pháp chỉ của lão tổ chúng ta sao?”

Diệp Thương Vân khẽ cười nói: “Không cần, nếu hai vị lâu chủ có ý kiến, lão phu mời lão tổ tới cùng hai vị lâu chủ nói chuyện.”

Chân Đức Tú nhớ tới để uy khủng bố khi trước, bỗng chốc đứng thẳng dậy, vội vàng nói: “Không... Không cần, không cần, chúng ta lập tức rời đi!”

Kiểm Cung.

Chân Đức Tú, Chân Đức Tài mang theo tâm tình sợ hãi rời đi, Thiên Vân Đoan ngồi trên ghế, trong lòng thấp thỏm không yên.

Nếu Diệp lão tổ muốn cùng hắn ta nói chuyện thì phải làm sao bây giờ, cường giả như vậy có thể hay không tính tình không tốt, một lời không hợp liền xuất kiếm?

Lúc này, Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Thiên Vân phó viện trưởng, mời theo lão phu đi đến Kiếm Mộ, lão tổ cùng Trường Sinh muốn gặp Thiên Vân phó viện trưởng.”

Thiên Vân bỗng chốc đứng thẳng dậy, vội vàng nói: “Vây làm

phiền Diệp tộc trưởng dẫn đường.”

Hai người rời khỏi kiếm cung, cưỡi gió mà đi, lao về phía Kiếm Mộ.

Thiên Vân bay trên không trung, càng gần Kiếm Mộ biểu cảm càng lo sợ, làm sao lại có nơi có linh khí mạnh mẽ như vậy.

Nơi này thật là Kiếm Cung?

Thần giới linh khí trong truyền thuyết sợ là cũng không quá như thế.

Mùi hoa này...

Không khí này...

Hít một hơi đều là một loại hưởng thụ.

Rất thích nơi này, Thiên Vân thật sự muốn hỏi Diệp Thương Vân một câu, Diệp gia có chiêu mộ cung phụng trưởng lão hay không, chỉ cần có thể để hắn ở lại nơi này, hắn ta có thể từ bỏ vị trí phó viện trưởng Thiên Cung Học Phủ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Diệp gia lão tổ cường hãn như vậy, căn bản là không cần cung phụng trưởng lão: “Muốn ở lại Diệp gia, ta không xứng.”

Trong chốc lát.

Hai người từ trên không đáp xuống dưới, xuất hiện ở một nơi cách không xa Tiên Điền, Thiên Vân nhìn chăm chú linh quả trong Tiên Điền phía trước, Linh Thụ, Linh Hoa, cả người nháy mắt hóa đá.

Diệp Thương Vân đi trước cách xa trăm mét, phát hiện không thấy tung tích Thiên Vân đâu, quay đầu nhìn lại phía sau: “Thiên Vân phó viện trưởng, đi thôi, tới đây!”

Thiên Vân mơ màng, vội vàng đuổi theo, đi về phía trước, trong đầu suy nghĩ, tài nguyên Diệp gia hùng hồn như thế, nội tình khủng bố như vậy, điều kiện mà Học Phủ đưa ra dường như đối Diệp thiếu chủ không có một chút mị lực nào.

Nhưng còn có thể làm gì?

Sốt ruột thì sốt ruột, nhưng trong lòng Thiên Vân khẳng định một việc, đó là bằng mọi giá phải cố gắng tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với nhà họ Diệp, mặc kệ là vì Học Viện, hay là vì chính mình.

Diệp Thương Vân dẫn theo Thiên Vân tiến vào, khom người cúi chào: “Lão tổ, Thiên Vân phó viện trưởng tới.”

Thiên Vân thấy Diệp Tiêu Huyền nhìn lại, vội vàng nói: “Thiên Cung Học Viện Thiên Vân, gặp qua Diệp lão tổ.”

Theo lý mà nói người như Thiên Vân, địa vị vẫn là ở trên Diệp Tiêu Huyền, hẳn ta chính là phó viện trưởng của Thiên Cung Học Phủ, bao nhiêu người nhìn thấy hẳn ta đều phải lễ độ cung kính.

Nhưng ở trước mặt Diệp Tiêu Huyền, tất cả sự kiêu ngạo của hẳn ta đều phải thu liễm lại, cường giả vi tôn, không liên quan cái khác.

Đây là quy củ bất biến.

Diệp Tiêu Huyền nói: “Thiên Vân phó viện trưởng không cần đa lễ, nói xem vì sao lại đặc cách tuyển nhận Trường Sinh vào Thiên Cung Học Phủ.”

Thiên Vân trầm giọng nói: “Diệp thiếu chủ là một kỳ tài, tuổi còn trẻ đã đạt đến Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, có thể nói là Đan Thần trọng sinh, một thiên kiêu như vậy cần có hệ thống bồi dưỡng của Học Viện.”

Diệp Tiêu Huyền sắc mặt trầm xuống nói: “Đừng nói lời khách sáo nữa, lão phu muốn nghe lời nói thật.”

Sắc mặt Thiên Vân thay đổi: “Diệp lão tổ đã biết, mười năm nữa, ngoại vực kết giới mở ra, đến lúc đó cường giả của Yêu tộc, Cổ Ma tộc, Cốt tộc, Huyết Tộc, Tu La Tộc đều sẽ xuống Hoang Cổ Thiên Vực, Thiên cung học viện có chức trách chống lại ngoại địch, vì vậy cần một thiên kiêu như Diệp thiếu chủ đây.”

Diệp Tiêu Huyền không giận mà uy: “Ý của Thiên vân phó viện trưởng chính là để cho Trường Sinh bán mạng cho Thiên Cung Học

Viện, chống lại ngoại địch xâm lấn?”

Thiên Vân sợ hãi: “Diệp lão tổ hiểu lầm, lão phu tuyệt không có ý này, mọi người đều là một phần tử của Hoang Cổ Thiên Vực, mỗi người đều có trách nhiệm bảo vệ Thiên Vực.”

Chương 143: Các người cảm đồ như vậy, ta không cự tuyệt

Diệp Tiêu Huyền khinh thường nói: “nói trắng ra, lão phu ở đây không có một chút lợi gì, trận đại chiến mười năm trước kia cũng là Thiên Cung Học Phủ các người cùng Vực Chủ Phủ dẫn đầu, đến cuối cùng kết quả là gì còn cần lão phu nói cho người?”

“Được rồi, người có thể đi rồi, lão phu không đồng ý cho Trường Sinh đến Thiên Cung Học Phủ.”

Thiên Vân ghen lời, bỗng chốc nói không ra lời: “Này...”

Diệp Thương Vân nói: “Thiên Vân phó viện trưởng, mời đi!”

Thiên Vân vừa xoay người muốn rời đi, một đạo thanh âm truyền đến: “Đội đã!”

Lời vừa dứt, Diệp Trường Sinh từ trong Tiên Điện đi ra: “Các hạ muốn ta đến Thiên Cung Học Phủ, cũng không phải không thể, có phải hay không nên đưa ra một chút thành ý.”

Ánh mắt Thiên Vân dừng lại trên người Diệp Trường Sinh, phát hiện ở trên người hắn không hề có một chút linh khí dao động nào, khí chất như tiên, thật là phàm nhân?

Hắn thật là Luyện Dược Sư cấp chín?

Ta nhìn không thấu hắn, nhưng hắn lại làm ta cảm thấy sợ hãi, đây là tình huống gì?

Trầm mặc trong giây lát.

Thiên Vân mở lời nói: “Chỉ cần Diệp thiếu chủ gia nhập Thiên Cung Học Phủ, tất cả tài nguyên trong Học Viện sẽ đều giao cho Diệp thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ, chỉ vào phía sau Tiên Điện: “Các hạ cảm thấy ta là người thiếu tài nguyên sao?”

Vừa nói, gáo múc nước trong lòng bàn tay hắt trút xuống, Linh Dịch đổ vào trong Tiên Điền :”Ta không thiếu tài nguyên, điều kiện mà người nói đối với ta không có một chút mị lực nào.”

“Linh Dịch?” Thiên Vân cảm giác toàn thân bất ổn, lãng phí Linh Dịch quý hiếm như thế, đây không phải phí phạm của trời sao?

Nhưng hắt giống như thật sự không hề thiếu tài nguyên.

Thiên Vân lại nói: “Nếu Diệp thiếu chủ đến Học Viện, có thể tiến vào Thiên Cung Bí Cảnh tu luyện, không chịu bất cứ hạn chế gì, như thế nào?”

“Phải biết rằng ở Thiên Cung Học Phủ, cho dù là đệ tử thân truyền của cung chủ tiến vào Thiên Cung Bí Cảnh, một năm cũng chỉ có thể tiến vào ba lần, thần tử chỉ có cơ hội hai lần.”

Nghe vậy, Diệp Trường Sinh nhướng mày, vừa muốn mở miệng dò hỏi Thiên Cung Bí Cảnh là cái gì thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm kế ước đã đổi mới, Thiên Cung Bí Cảnh được kế ước nhận được phần thưởng đặc biệt của hệ thống một lần.”

Có chút thú vị.

Hệ thống vậy mà lại tuyên bố nhiệm vụ, xem ra Thiên Cung Bí Cảnh là cần phải đi một chuyến rồi.

Diệp Trường Sinh mặc dù trong lòng đã quyết định, nhưng hắt vẫn không thể hiện ra: “Chỉ là một Bí Cảnh mà thôi, vẫn không đủ khiến ta động tâm.”

Thiên Vân toát mồ hôi, lòng nóng như lửa đốt, hắt ta chỉ là một phó viện trưởng, quyền lợi có hạn, nếu có thể cho Diệp Trường Sinh đãi ngộ, hắt ta nhất định cho toàn bộ.

Dường như thật sự không có chút cảm dỗ nào a.

“Điều kiện gì mới có thể khiến Diệp thiếu chủ đến học phủ, chỉ cần Diệp thiếu chủ đưa ra điều kiện không quá đáng, lão phu đều

đáp ứng.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Kỳ thật yêu cầu của ta cũng không nhiều, chủ yếu vẫn là muốn xem thành ý các người, nếu đã không có thành ý như vậy, vậy hãy khỏi Kiếm Cung đi.”

Suy nghĩ trong đầu Thiên Vân hỗn loạn, tự hỏi điều kiện gì mới có thể khiến Diệp Trường Sinh đến Thiên Cung Học Phủ: “Diệp thiếu chủ, chỉ cần người đến Thiên cung học phủ, chính là Cung Phụng Trưởng Lão, địa vị không ở dưới lão phu, tùy ý vào Thiên cung bí cảnh, ngoài ra Thiên Cung Học Phủ còn cấp thêm cho Diệp gia ba người đặc chiêu nữa, đây là thành ý lớn nhất của lão phu.”

“Nếu Diệp thiếu chủ không đồng ý, lão phu...”

“Được, ta đồng ý, các người cảm ơn như vậy, ta liền không cự tuyệt, thật là một quyết định đáng mừng”

Diệp Trường Sinh trầm giọng, ngừng lại chút rồi tiếp tục nói: “Nếu ta là Cung Phụng Trưởng Lão của Thiên Cung Học Phủ, việc ta đi hay ở lại Học Phủ không thể can thiệp vào, đương nhiên nếu Học phủ cần đan dược gì, ta có thời gian có thể luyện chế cho các người một chút, nhưng số lượng sẽ không nhiều.”

Sắc mặt Thiên Vân thay đổi, vội vàng nói: “Diệp thiếu chủ nếu là Cung Phụng Trưởng Lão của Học Phủ, đương nhiên phải cố gắng vì Học Phủ, bằng không...”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Như thế nào, các hạ là muốn đổi ý? Nếu bây giờ đổi ý thì chính là Thiên Cung Học Phủ các người đang lừa ta, nếu như vậy ta sẽ thực tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Thiên Vân vội vàng nói: “Không... Không... Không, không phải đổi ý, chỉ là hy vọng Diệp thiếu chủ có thời gian luyện chế đan dược, có thể tăng số lượng lên một chút hay không.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cũng không phải không thể, chủ yếu xem biểu hiện của các người.”

Thiên Vân: “...”

Đây nào phải mời Cung Phụng Trưởng Lão về, phải là mời tổ tông mới đúng.

Trước Kiểm Mộ.

Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Vân, trầm giọng nói: “Các hạ, đi xuống chờ trước, một canh giờ sau, chúng ta khởi hành đi đến học phủ.”

Chương 144: Nam nhi có lệ không dễ tuân, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm

Thiên Vân còn muốn nói gì, nhưng lời nói đến miệng vẫn là bị hắt ta nuốt trở về.

Diệp Thương Vân nói: “Thiên Vân phó viện trưởng mời.”

Sau khi hai người rời khỏi, Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Lão tổ, mẫu thân, Trường Sinh đã mười tuổi, theo lý hắt là nên tổ chức lễ trưởng thành, bây giờ Trường Sinh đã trưởng thành, đã đến lúc phải đi ra ngoài khám phá, không thể mãi ở Kiếm Cung được, như vậy sẽ làm cản trở việc ta tu luyện.”

An Mộng Quân mở miệng nói: “Trường Sinh, người tuổi còn nhỏ, chờ thêm hai năm nữa rồi rời khỏi Kiếm Cung không được ư?”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, Diệp Tiêu Huyền một bên nói: “Sớm muộn gì chim non cũng phải tự mình bay lượn trên bầu trời cao, tương lai Trường Sinh không ở Hoang Cổ Thiên Vực, đi ra ngoài rèn luyện một chuyến rất có ích với hắt.”

Nói đến đây hắt ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Trường Sinh, người an tâm đi ra ngoài phiêu bạt, Kiếm Cung vĩnh viễn là nhà của người, nếu mệt mỏi, chán nản, hãy trở về. Chỉ cần lão tổ cùng gia gia người còn ở đây một ngày, không có ai có thể tổn thương đến người.”

Diệp Trường Sinh khước mắt đỏ lên: “Lão tổ, Trường Sinh lần này đến Thiên cung học phủ ít nhất hai năm, chờ sau khi Thiên Vực chấm dứt chiến tranh, Trường Sinh sẽ mang đệ tử Diệp gia chúng trở về.”

Diệp Tiêu Huyền gật gật đầu: “Trường Sinh, lần này đến Thiên Cung Học Phủ, người muốn mang ba người Yêu Nhi, Diệt Đạo, Phá Quân đi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ba người bọn họ tư chất không tồi, về kiếm đạo rất có tiềm lực, tương lai có thể tiến xa hơn, Thiên Cung

Học Phủ là Học Viện thâm niên, có thể nâng cao học thức và tầm nhìn của bọn họ, Diệp gia chúng ta cũng cần lớn mạnh, bằng không gánh nặng của một mình lão tổ quá nặng rồi.”

Diệp Tiêu Huyền cười nói: “Tiểu tử người còn biết săn sóc ta, có những lời này của người, lão tổ vô cùng yên tâm.”

“Tiểu tử người nhất định phải nhớ kỹ, lúc ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận, đừng quá tin tưởng người khác.”

“Còn nữa, Thiên Cung Học Phủ không hề thái bình như người tưởng, sau khi vào Học Phủ, đừng quá phách lối.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Lão tổ yên tâm, kẻ mạnh thu cánh, kẻ yếu thì giữ mạng, đạo lý này Trường Sinh vẫn luôn hiểu rõ.”

An Mộng Quân tiến lên kéo cánh tay Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người thật sự muốn rời đi, mẫu thân vẫn có chút không yên lòng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân, hài nhi rất mạnh, mẫu thân không cần lo lắng, ngày sau trở về đã là thiếu niên.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Mẫu thân nếu thật sự không yên tâm, có thể cùng hài nhi đến Thiên Cung Học Phủ.”

An Mộng Quân nói: “Không được, mẫu thân gần đây tu vi dấu hiệu có đột phá, ở lại Kiếm Cung bế quan, thời gian hai năm nháy mắt trôi qua, chờ người trở về mẫu thân chính là Đế Cảnh rồi.”

Không nghĩ tới, bà đã sớm đồng ý với An Thanh Thơ rằng sẽ đến Thiên Cung Học Viện ở lại một thời gian, nhưng bây giờ bà không thể đi vì không muốn trở thành gánh nặng cho Diệp Trường Sinh.

Hảo nam nhi chí tại tứ phương, nên ra ngoài phiêu bạt không cần lo lắng.

Trầm mặc một lát.

An Mộng Quân bất đắc dĩ nói: “Trường Sinh, nếu đến Thiên Cung Học Phủ, nhớ thay mặt mẫu thân đến thăm tiểu di người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ đi.”

Đúng lúc này.

Diệp Thương Vân trở lại, hơn nữa còn mang theo ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân: “Trường sinh, gia gia đưa ba người bọn họ đến cho người.”

“Đúng rồi, đây là tài nguyên có được ở Hoang Cổ Thần quốc, gia gia vẫn luôn giữ cho người, người mang theo bên người, phòng khi nào cần đem ra sử dụng.”

Diệp Trường Sinh không nhận Linh Giới mà Diệp Thương Vân tặng: “Gia gia, mấy thứ này để lại Diệp gia, dùng để bồi dưỡng đệ tử chư phong.”

“Gia gia đừng quên, Trường Sinh chính là Luyện Dược Sư, làm sao có thể thiếu tài nguyên?”

Diệp Thương Vân chậm rãi thu hồi Linh Giới, còn muốn nói thêm điều gì, ngừng lại một hồi lâu: “Nhớ... Trở về nhà.”

“Gia gia, ta sẽ trở về thăm các người, đừng lười biếng, chăm chỉ tu luyện, bằng không đến lúc đó ta sẽ siêu việt hơn các người.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, xoay người nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Linh Điền giao cho lão tổ, chăm sóc tốt cho chúng.”

Vừa dứt lời.

Hắn bước lên phía trước, đi về phía ba người Diệp Yêu Nhi, tạm dừng lại một chút, ba người vội vàng theo sát phía sau, đạp lên ngự kiếm mà đi, lao thẳng về phía Kiếm Cung.

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộ Dung Quân đuổi theo, nhìn Thiên Vân mang theo bốn người rời đi.

An Mộ Dung Quân hét về phía bóng dáng Diệp Trường Sinh: “Hài tử, nhất định phải trở về, nường... Chờ người.”

Nghe vậy, Diệp Trường Sinh không quay đầu lại, bởi vì hắn sợ

mình sẽ khóc.

Nam nhi có lẽ không dễ tuôn, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Tình yêu của gia đình khiến hần chân chính cảm nhận được rõ ràng cảm giác ấm áp, khiến hần cảm thấy mình không hề đơn độc ở thế giới này.

Chương 145: Bước về phía Lâu Các

Hắn không hề là khách qua đường của thế giới này, hắn có nhà, có người thân yêu thương mình.

Trên đường đi, Diệp Diệt Đạo liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, người làm sao vậy!”

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: “Gió lớn, mắt có chút không thoải mái.”

Thiên Vân nhận thấy được mùi thơm kỳ lạ của Diệp Trường Sinh: “Diệp thiếu chủ, đường ở dưới chân, buộc phải tự mình đi, Thiên Cung Học Phủ chỉ là khởi đầu của người, tương lai con đường người phải đi còn rất dài.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đến khi đi hết con đường dài đó, bất kể đi con đường nào, đều có thể dẫn đến Kiếm Châu.”

...

Nháy mắt nửa tháng đã trôi qua.

Thiên Vực Thành, thân ảnh ba người Cơ gia, Cơ Nhĩ Đại, Chân Đức Tú, Chân Soái Kỳ xuất hiện, bước nhanh về phía Lâu Các phía trước.

Cơ Trần biết ba người trở về, chờ sẵn ở bên ngoài Tinh Vãn Lâu: “Ba vị lâu chủ đã trở lại, sự tình giải quyết như thế nào?”

Cơ Nhĩ Đại lắc đầu: “Ngũ nha đầu cự tuyệt cùng Diệp gia liên hôn, đã tiến vào Thiên Cung Bí Cảnh rèn luyện rồi.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Cơ Trần nói: “Đệ nhất lâu chủ có gì muốn nói, cứ nói đừng ngại.”

Cơ Nhĩ Đại tiếp tục nói: “Ngũ nha đầu chẳng những cự tuyệt cùng Diệp gia liên hôn, còn ở Thiên cung học phủ trung đồn đãi là Diệp gia thiếu chủ không xứng với nàng ta, bởi vì việc này mà chọc giận

nha đầu An gia kia, cuối cùng còn bị đánh cho trọng thương, nếu không phải Liệt Xích Nộ cùng Thiên Cung Cung Chủ xuất hiện, nàng sợ là còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Cơ Trần sắc mặt thay đổi, trầm giọng nói: “Diệp thiếu chủ cùng nữ tử An gia kia có quan hệ gì? Đệ nhất lâu chủ nói An gia cô nương chính là vị Ngũ Đức Thánh Thể kia?”

Cơ Nhĩ Đại gật gật đầu: “Không sai, chính là nàng, cô nương kia dường như ái mộ Diệp thiếu chủ, hai năm trước nàng ta đã sớm ở trong Thiên Cung Học Phủ, trước mặt mọi người đã từng nói Diệp thiếu chủ là đạo lữ mà nàng ta ái mộ.”

“Không biết Ngũ nha đầu cùng nha đầu kia có ân oán gì.”

Cơ Trần nói: “Ngũ nha đầu xưa nay tâm tư khó có thể suy đoán, không nghĩ tới Diệp thiếu chủ cùng nha đầu kia còn có quan hệ, Ngũ nha đầu lần này thật là hồ đồ, bỏ lỡ Diệp thiếu chủ, chẳng những là tổn thất của nàng, cũng là tổn thất của Cơ gia.”

Ngưng lại một chút, hắn ta nhìn về phía Chân Đức Tú: “Nhị lâu chủ, Diệp gia bên kia thái độ như thế nào?”

Chân Đức Tú nói: “Hội trưởng, Diệp gia cự tuyệt cùng Cơ gia liên hôn, hơn nữa thái độ vô cùng cương quyết, trước đây Diệp gia phát sinh dị tượng, vừa lúc hai người chúng ta đuổi kịp, cảnh tượng kia thật sự là quá đáng sợ, hiện tại nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.”

Nói đến đây, hắn hơi giơ tay lên, trong tay xuất hiện Huyền Thạch cùng Linh Giới, “Hội trưởng, đây là Pháp Chỉ cùng Linh Giới lão tổ để ta mang đi, Diệp gia hoàn lại chưa hề động vào, lão tổ đang ở nơi nào, lão phu đưa qua.”

Cơ Trần nói: “Không cần, giao cho ta là được.”

Không nghĩ tới, Cơ Diệt Khung bị đế uy của Diệp Trường Sinh làm trọng thương, còn đang bế quan chữa thương.

Cơ Trần lại nói: “Nhị lâu chủ, Tam Lâu chủ, các người có thể nói nói lúc ấy Diệp gia rốt cuộc đã xảy ra cái gì.”

Chân Đức Tú mặt lộ vẻ sợ hãi, trầm giọng nói: “Lúc ấy chúng ta đến Kiếm Cung, vừa hay bắt gặp Diệp lão tổ đột phá, sau đó chúng ta liền quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, nếu là một trận để uy duy trì liên tục mười lăm phút, trái tim của lão phu sợ là sẽ vỡ vụn.”

Thiên Vực Thành.

Cơ gia.

Trước Tinh Vãn Lâu.

Cơ Trần nghe được lời của Chân Đức Tú, sắc mặt hơi đổi: “Ba vị lâu chủ vất vả rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước, việc này ta sẽ cùng lão tổ thương thảo một phen.”

Chân Đức Tú khom người cúi chào, vừa muốn xoay người rời đi: “Hội trưởng, lần này đến Kiếm Cung, ngoài Thiên Vực Thương Hội chúng ta, còn có Thiên Vân phó viện trưởng của Thiên cung Học Phủ cũng đi, hình như là để đặc cách tuyển nhận Diệp gia thiếu chủ.”

Cơ Trần nói: “Thiên Cung Học Phủ, xem ra bọn họ rất coi trọng tiềm lực của Diệp gia thiếu chủ, Diệp gia trong khoảng thời gian này quá thịnh vượng, đối chúng ta không phải là một chuyện tốt.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Hai vị lâu chủ lui xuống trước đi.”

Nhìn hai người Chân Đức Tú rời đi, Cơ Nhĩ Đại nói: “Tộc trưởng, nếu Diệp Trường Sinh đến Thiên Cung Học Phủ, có thể gây bất lợi đối với Ngũ nha đầu hay không?”

“Suy cho cùng chuyện kia, Ngũ nha đầu có bồi nhọ Diệp thiếu chủ.”

Cơ Trần lạnh lùng nói: “Ngũ nha đầu nói Diệp thiếu chủ không xứng với nàng ta, như vậy đã xem như là bồi nhọ? Nếu không phải Diệp gia lão tổ đột phá, Diệp gia ở trước mặt thiên vực thương hội chúng ta đã là cái gì, cửu phẩm Luyện Dược Sư thì như thế nào, hẳn chẳng lẽ dám động thủ với Nhã nhi, đừng quên Nhã nhi chính là đồ đệ mà Hồng Vân phó viện trưởng sủng ái nhất.”

Chương 146: Người uy chấn thiên hạ

“Nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn còn nhờ đệ nhất lâu chủ lần nữa đi đến Thiên Cung Học Phủ, âm thầm bảo vệ an toàn cho Nhã nhi.”

Cơ Nhĩ Đại nói: “Lão phu đi trước.”

Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn truyền đến từ cửu thiên: “Đệ nhất lâu chủ, nếu có cơ hội, hãy giết Diệp gia thiếu chủ, người này không thể lưu lại.”

Thanh âm này không phải ai khác, chính là Cơ Diệt Khung.

Cơ Nhĩ Đại nhìn lại, trầm giọng nói: “Lão tổ yên tâm, ta hiểu rõ phải làm như thế nào.”

Cơ Trần nhìn theo bóng Cơ Nhĩ Đại rời đi, thân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã đứng trước một cánh cửa đá lớn.

Giọng nói của Cơ Diệt Khung lại lần nữa truyền đến: “Vào đi, vừa hay có chuyện cho người đi làm.”

Ầm.

Ầm.

Cửa đá mở ra, Cơ Trần tiến lên phía trước, bước vào bên trong thạch thất, giờ khắc này, trong thạch thất ngoại trừ Cơ Diệt Khung ra, còn có một bóng người, chính là Vực Chủ Liệt Tề Thiên.

Cơ Trần khom người cúi chào nói: “Gặp qua lão tổ, gặp qua Vực Chủ.”

Cơ Diệt Khung nói: “Diệp gia từ chối liên hôn với Cơ gia chúng ta, nếu không thể cho chúng ta sử dụng, vậy thì khiến cho hãn hoàn toàn biến mất, diệt trừ Diệp thiếu chủ trước, sau đó tiêu diệt Kiếm Cung Diệp gia.”

Nói đến đây, hần ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Trần Nhi, người tự mình đi Được Tông một chuyến, mời Đan Vương Liễu Huyền Thanh đến, có hần ta trấn thủ ở Cơ gia chúng ta, Thiên Vực Thương Hội sẽ lại một lần nữa uy chấn thiên hạ.”

“Mặt khác, sau hai năm lúc sau, chiến trường Thiên Vực sẽ mở ra, ngoại trừ Nhã Nhi ra, Cơ Bá cùng với Cơ Vô Lệ cũng sẽ đi tham gia, người làm người đưa tin cho bọn họ, sau hai năm, nhất định phải phản hồi Cơ gia.”

Cơ Trần nói: “Lão tổ yên tâm, ta lập tức đi làm.”

Àm.

Cửa thạch thất đóng lại, Liệt Tề Thiên mở miệng nói: “Cơ huynh, ta nhận được một tin mật báo từ Thiên Cơ Cung, không biết Cơ huynh có hứng thú hay không.”

Cơ Diệt Khung nói: “Liệt huynh liên không cần vòng vo, có gì cần Cơ gia làm, Cơ gia sẽ không ngần ngại.”

Liệt Tề Thiên nói: “Thiên Cơ Cung nhìn trộm thiên cơ, suy đoán rằng cánh cửa Ngoại Vực Kết Giới có khả năng mở ra trước thời hạn, có lẽ là năm năm sau.”

“Mặt khác, ta cố ý để Thiên Cơ suy đoán hưng vong của Diệp gia tương lai, phát hiện Diệp gia thể nhưng không ở thế giới này.”

Cơ Diệt Khung nhíu mày, vẻ mặt mờ mịt: “Lời này của Liệt huynh giải thích thế nào, Diệp gia không ở thế giới này, chẳng lẽ Diệp gia bọn họ còn có thể rời khỏi Hoang Cổ Thiên Vực.”

Liệt Tề Thiên vẻ mặt nghiêm nghị: “Cơ huynh, trường hợp này Thu Thiên trưởng lão của Thiên Cơ Cung nói qua, một loại khả năng là Diệp gia diệt vong, một khả năng khác chính là Diệp gia gia tộc rời khỏi hoang cổ thiên vực.”

Đồng tử Cơ Diệt Khung co rút lại, nghiêm nghị nói: “Liệt huynh cảm thấy sẽ là loại khả năng nào?”

Ánh mắt của Liệt Tề Thiên lộ ra vẻ tàn nhẫn nói: “Loại thứ nhất, cũng chỉ có thể là loại thứ nhất, Diệp gia phải diệt vong, bất luận

là ai nếu làm lung lay địa vị Vực Chủ Phủ, kết cục cũng chỉ có thể chết.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Đại họa sắp xảy ra, chúng ta cần sớm chuẩn bị, thời gian 5 năm nháy mắt qua, thời gian cho chúng ta không còn nhiều lắm.”

Cơ Diệt Khung nói: “Liệt huynh yên tâm, Cơ gia nhất định như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cùng Vực Chủ Phủ cùng tiến cùng lùi.”

Liệt Tề Thiên nói: “Thù trong giặc ngoài, ta cũng muốn đi ra ngoài một chuyến, bằng không Vực Chủ Phủ có thể tồn tại sau thảm họa hay không đều là chuyện không thể biết trước được.”

Vừa dứt lời.

Hắn ta hóa thành dư ảnh rời đi, giống như chưa từng xuất hiện.

...

Bên kia.

Phía trên tầng mây.

Bốn người Diệp Trường Sinh, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân không có ngự kiếm, mà là đứng ngạo nghễ trên boong tàu phi hành khí của Thiên Vân.

Một cơn gió mạnh thổi qua, vạt áo bốn người bay trong gió, tùy ý để gió cuồng nhiệt phả lên trên thân ảnh.

Diệp Diệt Đạo trầm giọng nói: “Thiếu chủ, lần đầu tiên ra xa nhà, thật là kích động a.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tâm tình kích động có thể hiểu được, nhưng chờ tới Thiên Cung Học Viện rồi, đâu đâu cũng đều là thiếu niên thiên kiêu, người hiện tại chỉ là cảnh giới Bán Thánh, sợ là tăng chót nhất, về sau muốn chạy xa hơn, phải chăm chỉ thăng cấp cảnh giới.”

Diệp Diệt Đạo gật đầu: “Thiếu chủ, ta đã hiểu.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Yêu Nhi, Phá Quân, các người cũng vậy, hiện tại căn cơ ba người các người đã vô cùng hùng hậu, không cần cố tình áp chế không đột phá, có thể tùy tâm sở dục đột phá.”

“Thiếu chủ, chúng ta đã rõ.”

Ba người đồng thanh nói, đứng dậy từ trên boong tàu rời đi, đi về phía lầu các trên phi hành khí.

Bọn họ rời đi không lâu, Thiên Vân đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, khoanh tay mà đứng: “Diệp thiếu chủ, vậy mà đang chỉ điểm ba người bọn họ tu luyện, xem ra Diệp thiếu chủ đã cố ý ẩn giấu cảnh giới.”

Chương 147 - Bằng trí thông minh của người, ta gạt được người à?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn về phía Thiên Vân, lão già này thật xấu tính, lại có thể gài ta nói ra, chẳng lẽ ta là Đế Cảnh cũng phải nói cho người nghe sao?

Kỳ thật hắc chủ yếu là sợ làm Thiên Vân hoảng sợ

“Thiên Vân phó viện trưởng, cảm thấy ta giống cao thủ?”

Thiên Vân nói: “Giống a, bằng không người làm sao có thể chỉ điểm bọn họ, lại nói, một vị Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, nói chính mình không có tu vi, người cho rằng lão phu thật sự ngu xuẩn đến vậy?”

Diệp Trường Sinh cười khê nói: “Bằng trí thông minh của người, ta gạt được người sao? Thực lực của ta không là tính quá mạnh cũng không tính là kém cỏi.”

Thiên Vân không nói gì nữa, biết lời trong miệng của Diệp Trường Sinh không phải lười nói thật, hẳn rất cuộc có tu vi hay không, sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở.

So tính kiên nhẫn với hắn, thật ngại quá, hắn hiện tại lại thừa kiên nhẫn.

Đúng lúc này, sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, khóe miệng nhếch lên cười như không cười, một bên, Thiên Vân mở lời nói:

“Có sát khí, Diệp thiếu chủ vẫn là quay về Lâu Các trước đi.”

“Được.” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng nói câu, xoay người rời khỏi boong tàu, đột nhiên, phía trên hư không, ba bóng dáng bay trên không đến, áo bào đen của bọn họ che trời, để uy khủng bố lan tỏa quanh thân, bao phủ trên phi hành khí.

Sắc mặt Thiên Vân thay đổi, khẽ nhú mày, luôn cảm giác này hơi thở ba người có chút quen thuộc, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

“Tại hạ Thiên Cung Học Phủ Thiên Vân, không biết ba vị đến có việc gì sao!”

Liệt Không nói: “Chúng ta đến là vì Diệp thiếu chủ, các hạ đi đi!”

Thiên Vân nói: “Diệp thiếu chủ là người của Thiên cung học phủ ta, lão phu nào có thể giao cho các ngươi, ba vị là muốn đối đầu với Thiên cung học phủ?”

Sắc mặt Liệt Không lạnh lẽo đến cực điểm, lạnh lùng nói: “Chúng ta chỉ muốn giết Diệp thiếu chủ, nếu các hạ không muốn rời đi, vậy thì cùng Diệp thiếu chủ lên đường đi.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng tiếp tục nói: “Ta ngăn hắn lại, hai người các ngươi đi giết Diệp thiếu chủ.”

Phía trên khoảng không.

Uy áp khổng lồ giống như một ngọn núi hùng vĩ bao phủ, nghiền áp lấy phi hành khí.

Diệp Trường Sinh vẫn đứng vững như núi, uy áp kia đối hắn không có chút ảnh hưởng nào, cả người Vân đậm phong khinh, không hề đặt nó vào mắt.

Thân thể ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân run bần bật, ở dưới uy áp, sắc mặt bọn họ tái nhợt, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, vị tanh ngọt của máu tràn ngập yết hầu.

Xoạt.

Xoạt.

Hai người vọt mạnh về phía trước, hóa thành tàn ảnh, bay về phía gác mái trên phi hành phí.

Thiên Vân bay ngược về sau, nháy mắt liền đứng ngạo nghễ trên đỉnh lầu các, tùy tiện vung tay lên, phóng ra một đạo linh khí chắn ngang ở phía trước lầu các.

“Muốn giết Diệp thiếu chủ, trừ phi bước qua xác của lão phu.”

Liệt Mục nhìn về phía Liệt Không, trầm giọng nói: “Đại ca, hai người chúng ta quần lầy một người là hấn, để lão tam đi giết Diệp thiếu chủ là được.”

Vừa nói chuyện, hai người liền tấn công Thiên Vân, hư không phía trên, để uy ngập trời, từng tiếng nổ mạnh truyền đến, hơi thở mạnh mẽ thoát ra, nơi nó đi qua, không gian liền rách nát từng chút một, sụp đổ, tan hoang.

Ngay lúc này.

Diệp Trường Sinh từ trong lầu các đi ra, vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nhìn trận chiến trên trời, nói với Thiên Vân: “Lão nhân, có muốn hỗ trợ không?”

Liệt Phong cười cười, nhìn Diệp Trường Sinh, kiên cường nói: “Tiểu tử, người chính là Diệp thiếu chủ, kiên cường nhỉ, người có tư cách gì mà muốn giao thủ với chúng ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hơi khó để nói đó, người tốt nhất không nên nói chuyện, như vậy thì người sẽ tốt, nếu không người sẽ chết.”

Liệt Phong giống như nghe được chuyện tiểu lâm: “Tiểu tử, nói chuyện nghe hay thật, cẩn thận người lại bị lời đó phản lại đấy.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Mặc kệ người phái các người tới là ai, người cũng nên tự sát đi, chủ động một chút, đừng chờ ta ra tay.”

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền đến, khí áp thổi quét khắp nơi, vòm trời

dường như muốn sụp đổ.

Thiên Vân phi thân xuống dưới, xuất hiện ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt đề phòng nhìn Liệt Không và Liệt Mộc, giận không thể tả, nói: “Diệp thiếu chủ là người của Thiên Cung học phủ chúng ta, nếu hắn có chuyện gì không hay xảy ra, Thiên Cung học phủ sẵn sàng cùng các người không chết không thôi, Kiếm cung Diệp gia cũng sẽ không tiếc bỏ ra tất cả để khiến các người chết hết.”

Liệt Không khinh thường nhìn lại: “Giết các người, sẽ không có ai biết là chúng ta làm. Thiên Vân, chỉ cần người rời đi, chúng ta sẽ không ngăn cản.”

Thiên Vân nói: “Lão phu sẽ không rời đi, có thủ đoạn gì thì cứ lôi ra mà dùng.”

Trong lúc này, lão truyền âm cho Diệp Trường Sinh, “Lát nữa ta sẽ giữ chân ba người bọn họ, còn bốn người các người ngự kiếm rời đi, chỉ cần tiến vào Thiên Cung học phủ, bọn họ sẽ không dám ra tay.”

Chương 148: Đừng nhúc nhích, xem ta xuất chiêu

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nhìn Thiên Vân, lão nhân này cũng không tệ lắm, khó khăn như vậy còn không bỏ bọn họ, có chút phong thái của cường giả.

Điểm này...

Hắn âm thầm ra quyết định trong lòng, đây là lúc mở ra trạng thái giết người, tiếp theo chính là lúc hắn biểu diễn.

“Lão nhân, người đánh không lại có thể tìm ta hỗ trợ mà, người chủ động một chút không được sao, nhất định phải để ta mở miệng nói.”

Thiên Vân nhìn Diệp Trường Sinh, không thể tưởng tượng được, nói: “Người... có thể sao? Bọn họ đều là Đế cảnh cường giả đó, Diệp thiếu chủ, chớ có nói giỡn.”

Diệp Trường Sinh sắc mặt trầm xuống, nhìn ba người Liệt Không: “Bắt đầu đi, có thể kiên trì trong thời gian một chén trà, thì tính các người thắng.”

Liệt Phong nghe vậy, cả giận nói: “Đại ca, tiểu tử này quá kiêu căng rồi, không được, ta chịu không nổi, ta muốn giết hắn.”

Cả đời này, Liệt Phong chưa từng gặp qua ai sẽ kiêu căng như thế, Diệp Trường Sinh là người đầu tiên.

Xoạt.

Hắn phi thân về phía trước, trong tay không biết khi nào xuất hiện một thanh loan đao, trên thân đao tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh, giống như muốn nhiếp hồn đoạt phách.

Thiên Vân thấy Liệt Phong đánh tới, vừa muốn ra tay đón đỡ, bên cạnh Diệp Trường Sinh đã mở lời nói: “Lão nhân, đừng nhúc nhích, xem ta xuất chiêu.”

Ngay khi vừa dứt lời, thân thể của hắn chuyển động, phi thân nhanh như tia chớp, đánh một quyền ra ngoài, những người ở trong sân nơi quyền đó đánh xuống, tất cả thân thể đều bay ra ngoài, bị đánh bay ra ngoài khoảng trăm tởng.

Liệt Phong: “Người đâu rồi?”

“Ta phi, đánh ra một quyền liền biến mất?”

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở nơi cách hai người Liệt Không không xa, nhẹ nhàng nói: “Ngưng ngưng, lực hơi lớn nên mới như vậy.”

Liệt Không, Liệt Mục ngưng thần nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh, đây là quái vật gì vậy? Một quyền nháy mắt đã hạ gục một người Đế cảnh.

Chuyện gì đây?

Có người có thể làm ra loại chuyện này?

Diệp Trường Sinh cường đại như vậy đã làm đảo lộn những gì Liệt Không, Liệt Mục biết, cái gì gọi là yêu nghiệt, nhìn Diệp Trường Sinh là biết.

Liệt Không nhìn Diệp Trường Sinh, thanh âm run rẩy nói: “Không thể tưởng được... Lão phu cam bái hạ phong, quấy rầy rồi, coi như ta chưa từng đến đây.”

Diệp Trường Sinh biết hai người chuẩn bị rời đi: “Chuyện kia... Có thể chuyên nghiệp một chút được không, đến đi, đến giết ta đi!”

Liệt Không: “...”

Liệt Mục: “...”

Thiên Vân nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, chấn động không nên lời, biết Diệp Trường Sinh giấu giếm cảnh giới, nhưng không nghĩ tới hắn vậy mà lại mạnh như vậy.

“Thì ra là thế, khó trách hắn vẫn luôn chỉ điểm cho đệ tử của Diệp gia tu luyện, có thực lực như vậy, cho dù là ta trong mắt hắn cũng

chỉ là cận bã.”

Diệp Diệt Đạo nhìn trái phải xung quanh một chút, trầm giọng nói: “Xong đời, thiếu chủ muốn giết người rồi.”

Vừa dứt lời, quả nhiên thấy Diệp Trường Sinh hóa thành một sợi tàn ảnh xông về phía trước, không biết khi nào Tru Tiên Kiếm đã xuất hiện ở trong tay hắn.

Vụt.

Vụt.

Kiểm quang qua đi, máu tươi xuất hiện.

Tử vong hạ xuống, đầu bay cao.

Đường kiếm đó, ít người có thể nhìn rõ.

Nói vậy, Liệt Không và Liệt Mục chỉ nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất kiếm, ngay sau đó, đầu đã bay.

Quá nhanh, bọn họ không kịp ra tay ngăn cản.

Một kiếm trăm Đế cảnh, đây là chuyện người có thể làm?

Quá đáng sợ.

Thiên Vân trong lòng vô cùng hoảng sợ, một sự lạnh lẽo đến từ sâu trong linh hồn nháy mắt lan truyền khắp toàn thân, một kiếm vừa nãy, nếu là dừng ở trên người mình thì...

“Không thể tưởng tượng được, thật đáng sợ!”

Diệp Trường Sinh thu Tru Tiên Kiếm lại, ống tay áo nhẹ phất một cái, giới chỉ của ba người Liệt Không rơi vào trong tay hắn, xoay người biến mất, xuất hiện ở trước lầu các.

“Yêu Nhi, Diệt Đạo, Phá Quân, ba cái giới chỉ này ban cho ba người các người, bên trong còn có chút đồ vật, giữ lại mà tu luyện.”

Diệp Yêu Nhi không cự tuyệt, bàn tay ngọc ngà nâng lên lấy đi một

cái giới chỉ: “Thiếu chủ, người... Người ra kiếm quá nhanh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Yêu Nhi, người phải nhớ kỹ, ngón tay nhanh bao nhiêu, người liền sáng khoáy bấy nhiêu, không đúng, là kiếm nhanh bấy nhiêu.”

Diệp Yêu Nhi: “...”

Thiên Vân bước tới gần, đi tới một bên cạnh Diệp Trường Sinh, “Thật không nghĩ tới Diệp thiếu chủ cường đại như vậy, thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một thế hệ càng mạnh hơn một thế hệ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, lão nhân, người cũng không tệ lắm, muốn ta che chở người hay không.”

Thiên Vân xấu hổ cười, “Chuyện đó, tiểu lão đệ à, có thể cho lão phu hỏi chút, người là cảnh giới gì?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Người đoán xem!”

Thiên Vân nói: “Ta cảm thấy Diệp thiếu chủ hẳn là Thánh cảnh đỉnh phong, bởi vì người có thánh thể, mới có thể nhẹ nhàng giết chết ba gã Đế cảnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người không cần cảm thấy, như vậy sẽ có chuyện lớn, có khi sẽ mất đi tính mạng.”

Chương 149: Tầng chín mươi ở Thiên Cung

Nói đến đây, hắn ngừng lại, nhìn ba người Diệp Yêu Nhi, “Nhìn thấy không, còn chưa đến Thiên Cung học phủ, người muốn giết chúng ta đã là Để cảnh, các người còn có tư cách gì mà không nỗ lực tu luyện hả?”

“Chỗ sâu nhất các người nghĩ có thể đạt tới, thực ra có không ít người đã đạt được chỗ còn sâu hơn, tu luyện cũng sẽ như vậy, vĩnh viễn đều có người mạnh hơn các người.”

Nói xong, hắn rời đi trước, đi vào bên trong lầu các.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Diệp Diệt Đạo mới mở lời: “Nhìn thấy không, đây là sự tự tin của cường giả, khí thế cao hai mét tám, ta bội phục.”

Ba người vội vàng đuổi theo, theo sát Diệp Trường Sinh, Thiên Vân nhìn theo bọn họ rời đi, biểu tình âm đạm: “Từ lúc ở Kiếm cung nhìn thấy hắn, ta liền biết hắn có tài.”

Thiên Cung học phủ.

Bên ngoài Thiên Cung bí cảnh.

Những đệ tử vây xem đang sôi nổi bàn tán, chỉ vào cột ánh sáng biểu thị ở một bên, một đám người lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Thiên Cung bí cảnh tầng sáu mươi bảy, như vậy cũng quá khủng bố rồi.

Thật không nghĩ tới Kỳ Lân thần tử cùng với Cơ Nhã vậy mà có thể một đường tiến lên, đến Thiên Cung bí cảnh tầng sáu mươi bảy.

Đây là muốn đuổi kịp An Lạc Nhi sao?

Người nghĩ đi đâu đấy?

An Lạc Nhi đã lên tới tầng chín mươi ở Thiên Cung bí cảnh rồi,

kém nhiều như vậy, bọn họ có thể đuổi kịp thì ta trồng chuối ăn phân luôn.

Lời nói dừng quá chắc chắn, người xem kia, bọn họ lên đến tầng thứ sáu mươi tám rồi, nói không chừng có thể đuổi kịp An Lạc Nhi đó.

Chỉ là người nọ đã đến được tầng thứ một trăm, sợ là không người có thể lên cao hơn.

Đám đệ tử nghị luận sôi nổi, nhìn không chớp mắt vào Thiên Cung bí cảnh, bọn họ rất muốn biết, Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã rốt cuộc có thể đến tầng thứ bao nhiêu.

Cách đó không xa.

Hỏa Vân thái thượng trưởng lão và Hồng Vân phó viện trưởng thân nhiên nhìn Thiên Cung bí cảnh, trên mặt bọn họ lộ ra biểu cảm vô cùng hài lòng.

Hồng Vân nói: “Lúc này, hai đứa nhỏ liên thủ, chắc sẽ có thể phá kỷ lục của An gia tiểu nha đầu kia, tới Thiên Cung bí cảnh tầng chín mươi là không có vấn đề gì.”

Hỏa Vân nhẹ nhàng cười: “Tầng chín mươi, không thể nào là cực hạn của Xích Nộ, hẳn chắc sẽ có thể đến tầng một trăm.”

Nói đến đây, hắn lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Chỉ là như thế, vẫn không thể so sánh với người nọ, hẳn thật sự quá mạnh, kỷ lục một trăm tầng là do hắn lưu lại, mười năm, hiện tại nếu hắn xuất quan, ít nhất có thể đến tầng một trăm hai mươi.”

Hồng Vân trong đầu xuất hiện một bóng dáng: “Hắn chính là đệ tử yêu nghiệt nhất ở Thiên Cung, không thể so, không thể so.”

“Hỏa Vân sư thúc, Thiên Cung bí cảnh rốt cuộc có bao nhiêu tầng?”

Hỏa Vân nói: “Rất nhiều tầng, nghe đồn có tới một trăm năm mươi tầng, Cung chủ đời đầu đã từng đi qua, còn để lại một phân thân, sau đó, không còn có người tới được những tầng sau tầng một trăm hai mươi nữa, cho dù là siêu phàm cũng chỉ có thể tới tầng

một trăm hai mươi, có thể tới tầng đó hay không là muốn xem tiểu tử Tinh Thần kia.”

Hồng Vân ngăn ra: “Tinh Thần... Thật sự có thể đột phá tầng một trăm hai mươi?”

Hỏa Vân lắc đầu, trầm giọng nói: “Không biết được, ai có thể biết được?”

Lại di chuyển.

Cứng quá.

Mạnh thật.

Lại phá.

Còn đang tiến lên, thật là nhanh mà!

Đám đệ tử kinh ngạc hô lên, chỉ trong giây lát, Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã đã vọt tới tầng bảy mươi, hơn nữa vẫn còn xu hướng tiến lên.

Một người đệ tử nói: “Vốn tưởng rằng bọn họ đã đến cực hạn, hóa ra bọn họ đang nghỉ ngơi hồi sức, rồi tiếp tục tiến sâu vào bên trong, bọn họ có thể sẽ đạt một tầm cao mới, lập tức liền qua cả Long Ngạo Thiên, khoảng cách với An Lạc Nhi lại gần một chút.”

Một người đệ tử phụ họa nói: “Đúng vậy, bọn họ thật sự rất mạnh.”

Một đệ tử khác hâm mộ nói: “Cho dù nơi đó đã bị người khác để lại dấu vết, nhưng ta vẫn luôn hướng tới, lúc nào ta mới có thể đạt tới trình độ như này?”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về tên đệ tử, Mạc Phàm cười lạnh một tiếng: “Người sao? Ban ngày ban mặt mà mơ cái gì đấy?”

“...”

Không nghĩ tới, Mạc Phàm cũng đổ kị trong lòng, chỉ là hấn biết

che giấu, không có biểu hiện ra ngoài thôi.

Hồng Vân nhìn chăm chú vào Thiên Cung bí cảnh: “Bọn họ bắt đầu xuất kích lần thứ hai rồi, bây giờ có thể đạt tới độ cao nào, chắc sẽ là cực hạn của bọn họ.”

Hỏa Vân nói: “Ngoài An gia tiểu nha đầu kia, những kỹ lực chín mươi tầng của nàng cũng đã qua rất lâu rồi, tiểu nha đầu đó có tiềm lực chỉ ở sau Tinh Thần.”

Hồng Vân gật gật đầu: “Đúng vậy, trời sinh Ngũ Đức thánh thể, điểm bắt đầu quá cao, người bình thường khó có thể làm được như vậy.”

Tầng bảy lẫn.

Tầng tám lẫn.

Tầng chín lẫn.

Tầng một trăm.

...

Chương 150: Thiên Cung học phủ, Diệp Trường Sinh ta tới đây!

Bất tri bất giác, Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã vọt tới tầng một trăm, đã qua mười ngày, trong khoảng thời gian này đám đệ tử chẳng phân biệt ngày đêm, vẫn luôn chú ý đến những thay đổi ở Thiên Cung bí cảnh.

Tầng một trăm lẻ một sáng lên.

Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã sáng tạo ra kỷ lục mới, so Tinh Thần còn mạnh hơn, đám đệ tử cảm thấy khó có thể tin được.

Ngay cả Hỏa Vân và Hồng Vân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, không nghĩ tới hai người có thể lấy được thành tựu cao như thế.

Một đường ánh lửa và tia chớp, đến tầng một trăm lẻ một, nhất định cảnh giới hai người đã tăng lên không ít.

Hỏa Vân mặt mày hớn hở, trầm giọng nói: “Lúc này rèn luyện, Xích Nộ cùng với Nhã Nhi trưởng thành quá nhanh, cảnh giới của bọn họ chắc sẽ là một độ cao mới.”

Hồng Vân nói: “Kỳ Lân thánh thể cùng với Hàn Băng thánh thể, tiềm lực không dưới Ngũ Đức thánh thể, thời đại này ắt là thời đại yêu nghiệt tranh phong, chúng ta sẽ rời khỏi đấu trường này.”

Hỏa Vân cao thâm khó đoán, chậm rãi mở miệng nói: “Yên lặng ngàn năm, cũng nên đến lúc bạo phát, yêu nghiệt sinh ra, loạn thế tranh phong, ai mới có thể đạt tới đỉnh thương khung, tiểu ngạo giang hồ, thật sự không thể biết được.”

“Nhưng mà, tương lai bên dưới thương khung, ắt có một vị trí nhỏ của hai người bọn họ.”

Ầm.

Ầm.

Hai tiếng ầm vang truyền ra, cửa vào của Thiên Cung bí cảnh mở ra, ngay sau đó, hai bóng dáng vọt ra.

Chính là Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã.

Đám đệ tử thấy hai người xuất hiện, trên mặt nổi lên vẻ mặt hâm mộ, người sáng tạo kỷ lục mới ở Thiên Cung bí cảnh.

“Kỳ lân thần tử cùng với Cơ Nhã đúng là trai tài gái sắc, đây mới là một đôi trời đất tạo nên, người kia, gọi là gì gì đó Diệp gia thiếu chủ, cũng chỉ có An Lạc Nhi mới xem hẵn như bảo bối, nếu để hẵn đi vào Thiên Cung bí cảnh, sợ là trước tăng năm mươi đều không tới được nhỉ.”

Mạc Phàm cao giọng nói, thanh âm không phải rất lớn, nhưng đủ để đám đệ tử ở đây đều có thể nghe được.

Trong nhất thời.

Đám đệ tử sôi nổi mở miệng phụ họa, Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã giờ phút này hào quang vạn trượng, bởi vì bọn họ phá vỡ được Thiên Cung bí cảnh kỷ lục.

Cơ Nhã thích cảm giác chúng tinh phủng nguyệt này, trên mặt nàng hiện ra nụ cười cao ngạo, như muốn nói rõ, ta là người sáng tạo ra kỷ lục mới ở Thiên Cung bí cảnh, An Lạc Nhi sẽ phải bại trận trong tay ta.

Diệp thiếu chủ, người và ta vốn không phải người cùng một thế giới.

Liệt Xích Nộ cúi đầu nhìn Cơ Nhã: “Nhã Nhi, chúng ta đi thôi!”

Vừa dứt lời.

Bóng dáng hai người chợt lóe, biến mất tại chỗ, lần nữa xuất hiện đã đứng thẳng ở trước mặt Hồng Vân và Hỏa Vân, lần lượt khom người kính chào.

“Xích Nộ bái kiến sư tôn.”

“Nhã Nhi bái kiến sư tôn.”

Hỏa Vân cùng với Hồng Vân vội vàng giơ tay, ý bảo hai người đứng dậy: “Các người biểu hiện không tồi, cảnh giới tăng lên không ít, kế tiếp nên bế quan để củng cố tu vi đi, chỉ hai năm nữa Thiên Vực chiến Trường đã mở ra rồi, vì sự tin tưởng các người ở Thiên Vực chiến trường cũng sẽ lấy được thành tích lóa mắt.”

Liệt Xích Nộ nói: “Sư tôn, đệ tử cùng với Nhã Nhi lĩnh ngộ được một Kết Hợp chi thuật, cho nên kế tiếp chúng ta muốn tu luyện cùng nhau.”

“Cái gì, Kết Hợp chi thuật?” Hỏa Vân sắc mặt đại biến, hưng phấn không thôi nói: “Tốt, tốt, tu luyện cùng với nhau, tin tức các người lĩnh ngộ được Kết Hợp chi thuật nhất định không được tiết lộ ra ngoài, đó sẽ là át chủ bài mạnh nhất của hai người các người, cũng là sát chiêu mạnh nhất của các người.”

“Đệ tử hiểu rõ!”

“Đệ tử hiểu rõ!”

Nhìn Liệt Xích Nộ cùng với Cơ Nhã rời đi, Hỏa Vân vui sướng không thôi, “Kết Hợp chi thuật, bằng hỏa dung hợp, bọn họ sẽ trở thành một thể hệ truyền kỳ, thật là một sự việc làm người ta hưng phấn.”

Hồng Vân phụ họa nói: “Hỏa Vân sư thúc, kế tiếp trọng trách của chúng ta chính là tuyệt đối không thể để bọn họ có bất kỳ chuyện gì xảy ra, hai hài tử này nếu có thể trưởng thành lên, tương lai nhất định là tiền vô hạn lượng.”

Vừa dứt lời, bóng dáng hai người biến mất tại chỗ, hướng về phía hai người Liệt Xích Nộ rời đi đuổi theo.

Cùng lúc đó.

Trước sơn môn của Thiên Cung học phủ, Thiên Vân phi hành khí xuất hiện, trên boong tàu Diệp Trường Sinh ngạo nghễ mà đứng, hai bên là Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo và Diệp Phá Quân.

Nhìn cung điện lơ lửng trên không trước mặt, sương mù bao phủ đỉnh núi, Diệp Trường Sinh khóe miệng khẽ nhếch lên: “Thiên Cung học phủ, Diệp Trường Sinh ta tới đây!”

Trước Thiên Cung học phủ, Thiên Vân lướt từ phi hành khí xuống, lơ lửng rơi xuống ngọn núi trước học viện, quay đầu lại nhìn sau lưng: “Tiểu lão đệ, tới rồi, chúng ta vào học phủ trước.”

Ánh mặt Diệp Trường Sinh dừng ở trên ba người Diệp Yêu Nhi: “Đi thôi, về sau các người chính là đệ tử nơi này, có rất nhiều thời gian tham quan.”

Chương 151: Người quyết định đi

Diệp Yêu Nhi nhẹ nhàng nói: “Thiếu chủ, Thiên Cung học phủ thật nguy nga hùng vĩ, không hổ là thiên vực đệ nhất học phủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Miễn cưỡng thôi, so với tưởng tượng của ta thì còn kém rất nhiều.”

Âm thanh rơi xuống.

Thân hình hần chợt lóe, xuất hiện ở bên người Thiên Vân, người sau trầm giọng nói: “Tiểu lão đệ, lão phu mang người đi gặp cung chủ trước, sau đó sẽ an bài ngọn núi cho người, như thế nào.”

Diệp Trường Sinh hồ hững nói: “Người quyết định đi.”

Thiên Vân cười nhạt, nói: “Đi thôi!”

Năm người tiến vào học phủ, chúng đệ tử ven đường đều mang vẻ mặt tò mò, đánh giá bốn người Diệp Trường Sinh, học phủ đã qua thời gian tuyển nhận đệ tử, bốn người này như thế nào lại được phó viện trưởng Thiên Vân mang nhập học phủ?

Tiến về phía trước. Nhớ kỹ trong một giây.

Trước mặt một người đàn ông trung niên đi tới, khom người vái chào Thiên Vân: “Gặp qua Thiên Vân phó viện trưởng.”

Thiên Vân nói: “Hàn giáo đạo không cần đa lễ, lão phu còn có chuyện, đi trước một bước.”

Hàn Thiên Hổ vội vàng nói: “Thiên Vân phó viện trưởng, bốn hài tử này là...”

Thiên Vân lại nói: “Đệ tử đặc cách trúng tuyển, đưa họ đến nơi của Cung chủ.”

Hàn Thiên Hổ nói: “Thì ra là thế, bảo sao nói bọn họ mạnh như vậy, Thiên Vân phó viện trưởng, người xem có thể phân một người cho ta được hay không?”

Thiên Vân lắc đầu, cười nói: “Lần này thật sự không được, người dạy bọn họ không được.”

Hàn Thiên Hồ: “...”

Sau khi năm người rời khỏi, các đệ tử bắt đầu nghị luận sôi nổi, không nghĩ tới bốn người Diệp Trường Sinh lại là đệ tử đặc cách trúng tuyển.

Thiên Cung học phủ chính là đã lâu rồi không có đệ tử đặc cách trúng tuyển, mọi người ở giữa sân tràn ngập tò mò đối với thân phận của bốn người Diệp Trường Sinh.

Lần trước, hai gã đệ tử Diệp gia gia nhập võ điện, vẫn phải thông qua Thiên cung khảo hạch đại trận, mới tiến vào võ điện thành đệ tử bình thường.

...

Bên ngoài Thiên Cung,

Thiên Vân mang theo bốn người Diệp Trường Sinh đến, khom người vái chào: “Bẩm cung chủ, Diệp thiếu chủ tới.”

“Vào đi!” âm thanh của Cổ Vô Cực từ trong Thiên Cung truyền ra, một sự uy hiếp vô hình bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Áp bức như núi, nguy nga hùng hồn.

Nhưng Diệp Trường Sinh hoàn toàn làm lơ sự uy hiếp của Cổ Vô Cực, vân đạm phong khinh đi theo sau lưng Thiên Vân, đi vào trong Thiên Cung.

Trong cung điện.

Cổ Vô Cực ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu tiên, đầu búi tóc đeo bạch ngọc, mặc quần áo trắng bạc, cả người giống như tiên nhân trích phàm.

Lúc này, trong cung điện ngoại trừ Cổ Vô Cực, còn có hai người Hỏa Vân và Hồng Vân. Hai người nhìn thấy Thiên Vân mang bốn người Diệp Trường Sinh đến, ánh mắt và động tác đồng thời dừng

ở trên người Diệp Trường Sinh.

Thiếu niên này rất kỳ quái, bình thường để lộ ra một sự áp bức không thể giải thích được, cảm giác so với sự áp bức của Cổ Vô Cực còn cường đại hơn.

Mày kiếm của Cổ Vô Cực nhướng lên, nhìn mắt Diệp Trường Sinh, “Hỏa Vân sư thúc, Hồng Vân phó viện trưởng, các người trước tiên lui xuống đi, việc khen thưởng của bí cảnh Thiên Cung, về sau chúng ta lại nói.”

Hỏa Vân nói: “Xích Nộ và Cơ Nhã đạt mức cao mới, về lý nên khen thưởng bọn họ, trước tiên có nên cho bọn họ tiến vào thư phòng Thiên Cung hay không?”

Cổ Vô Cực không tức giận: “Hỏa Vân sư thúc, hai người bọn họ xác thực là đạt được thành tích vượt trội, học viện nhất định sẽ khen thưởng, nhưng mà việc này còn phải thương lượng cùng với các phó viện trưởng và lão cung chủ, thư phòng Thiên Cung là nơi trung tâm của Thiên Cung học phủ, có mở ra cho bọn họ hay không, một mình bốn cung chủ không làm chủ được.”

Nghe tiếng.

Hỏa Vân nói: “Vậy lão phu chờ tin tức sau khi cung chủ thương lượng, đi trước, cáo lui.”

Hồng Vân khom người vái chào, đuổi theo.

Ầm vang.

Cửa Thiên Cung đóng lại, Thiên Vân khom người vái chào, chỉ vào Diệp Trường Sinh nói: “Cung chủ, vị này chính là Diệp Trường Sinh, Diệp gia thiếu chủ, ba người còn lại là thiên kiều đệ tử Diệp gia, lão phu cho đặc cách trúng tuyển tiến vào học phủ.”

Cổ Vô Cực nói: “Tư chất ba người bọn họ rất bình thường, không đạt tới tư cách đặc cách trúng tuyển của học phủ, Thiên Vân phó viện trưởng như thế nào có thể tự ý chủ trương cho ba người bọn họ trúng tuyển.”

Thiên Vân: “...”

Thực ra hẳn ta cũng không nghĩ sẽ cho bọn họ trúng tuyển, chỉ là đã đáp ứng ba điều kiện của Diệp Trường Sinh, thực sự là bất đắc dĩ bị ép buộc.

Bộ dạng của Cổ Vô Cực hiện tại giống như là rất không hài lòng, nếu như cho hắn biết chính mình hứa hẹn với Diệp Trường Sinh làm cung phụng trưởng lão tại Thiên Cung học phủ, cung chủ có thể đáp ứng hay không?

Nhớ đến điều này.

Thiên Vân nói: “Cung chủ, trước đây lão phu đi Kiếm Cung Diệp gia, cung chủ từng nói không tiếc hết thủy đại giới chiêu mộ Diệp thiếu chủ về học phủ, cho nên lão phu đưa cho Diệp thiếu chủ ba điều kiện, Diệp thiếu chủ mới đáp ứng tiến vào học phủ.”

Chương 152: Có thể, quá có thể

Vẻ mặt Cổ Vô Cực trầm xuống: “Ba điều kiện là cái gì.”

Thiên Vân lại nói: “Bẩm Cung chủ, Diệp thiếu chủ không lấy thân phận đệ tử tiến vào học phủ, mà là cung phụng trưởng lão, thứ hai là Diệp thiếu chủ có thể tùy ý tiến vào bí cảnh Thiên Cung, thứ ba là cho Diệp gia ba vị trí đặc cách chiêu mộ.”

Nghe tiếng.

Sắc mặt Cổ Vô Cực cực kỳ khó coi, “Thiên Vân phó viện trưởng, ai cho người quyền lợi lớn như vậy, Thiên Cung học phủ từ trước tới nay, người có từng gặp qua người trẻ tuổi như vậy làm cung phụng trưởng lão chưa, còn được tùy ý tiến vào bí cảnh Thiên Cung, ngay cả Tinh Thần cũng không có khả năng tùy tiện đi vào, hẳn có tư cách gì mà được hưởng thụ hai đãi ngộ này?”

“Vớ vẩn, hết sức vớ vẩn!”

Thiên Vân nhìn Cổ Vô Cực, giống như là đang nói chính người nói không tiếc hết thầy đại giới mà hiện tại lại trách tội xuống dưới.

Ta quá khó khăn rồi.

Diệp Trường Sinh thấy Thiên Vân chuẩn bị mở miệng, dời bước tiến lên, vân đạm phong khinh nhìn Cổ Vô Cực, “Cung chủ cảm thấy ba cái điều kiện này là vớ vẩn, cảm thấy ta không xứng có được đặc quyền như vậy?”

Cổ Vô Cực nhìn Diệp Trường Sinh, “Người cảm thấy mình xứng?”

Diệp Trường Sinh thản nhiên cười, hơi giơ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện bảy màu hỏa linh, tùy theo từng sợi linh thảo, linh quả, linh hoa bay xuống đến ngọn lửa.

Chẳng mấy chốc, trong cung điện thoang thoảng một mùi hương kỳ lạ, trong bảy màu hỏa linh đã hình thành viên đan dược, bên trên còn quanh quẩn một cỗ linh lực cường đại.

Sắc mặt Cổ Vô Cực hơi thay đổi, trong lòng hoảng sợ vô cùng, luyện được thủ pháp thật huyền diệu, không hổ là cửu phẩm luyện được sư.

Sau giây phút chấn động ngăn ngủi, vẻ giận dữ trên mặt hắn đã biến mất, mở lời nói: “Diệp thiếu chủ quả nhiên là cửu phẩm luyện được sư, làm Thiên Cung học phủ cung phụng trưởng lão không có vấn đề gì, tùy ý tiến vào Thiên Cung học phủ cũng không có vấn đề, nhưng là ba người bọn họ không thể đặc cách tiến vào học phủ, để bọn họ xông vào đại trận Thiên Cung, nếu qua được thì trước tiên đến võ điện tu hành.”

“Đây là chế độ của Thiên Cung học phủ, không có quy tắc không có tiêu chuẩn, xin Diệp thiếu chủ hiểu cho.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: “Cung chủ nói rất đúng, nhưng Thiên Vân phó viện trưởng đã đáp ứng yêu cầu của ta, cung chủ làm như vậy có phải là lật lọng hay không.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, lực ép đáng sợ bắn ra khỏi người, ánh mắt rơi vào trên người Cổ Vô Cực: “Cung chủ cảm thấy hiện tại có thể đặc cách cho bọn họ trúng tuyển?”

Cổ Vô Cực nhận ra được sự áp bức từ trên người Diệp Trường Sinh phụt ra, vẻ mặt thay đổi lớn, thân hình từ trên ghế nhảy vọt ra, âm thanh khê run nói: “Có thể, quá có thể.”

“Ba người bọn họ được đặc cách trúng tuyển, hơn nữa hai gã đệ tử của Diệp gia ở võ điện về sau chính là đệ tử của Thiên Vân phó viện trưởng.”

Diệp Trường Sinh khước miệng nhếch lên nụ cười, trong lòng thầm mắng: “Nếu là không bày ra thực lực, còn không trị được người.”

Thiên Cung.

Cổ Vô Cực trầm giọng nói: “Thiên Vân phó viện trưởng, Tử Tiêu Cung vẫn luôn không có chủ nhân, sau này Diệp thiếu chủ chính là chủ nhân của Tử Tiêu Cung, đưa Kiếm Hư Tử cho ba người bọn họ, tin rằng sẽ rất thích Kiếm Hư Tử.”

“Ngoài ra, trong học viện Thiên Cung có nhiều tài nguyên, Diệp

thiếu chủ tùy ý sử dụng, bao gồm thư phòng Thiên Cung.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, lòng bàn tay hướng về phía trước, một tấm lệnh bài xuất hiện, “Diệp cung phụng, cái này là Thiên Cung lệnh cho người, cầm tấm lệnh bài này, mặc kệ là nơi nào trong Thiên Cung học phủ thì cũng không có người dám ngăn cản người.”

Thiên Vân mở lời nói: “Cung chủ, như vậy không tốt lắm!”

Cổ Vô Cực nói: “Có cái gì không tốt, bốn cung chủ cảm thấy rất tốt, Diệp cung phụng là cung phụng của Thiên Cung học phủ ta, có được một tấm Thiên Cung lệnh thì có cái gì không ổn?”

Thiên Vân nói: “Không có, lão phu đi xuống an bài.”

Cổ Vô Cực nói: “Đi an bài đi, mặt khác đi ra ngoài nói cho Hỏa Vân sư thúc và Hồng Vân phó viện trưởng, nếu không có việc gì cần thì đừng trêu chọc Diệp cung phụng.”

Thiên Vân khom người vái chào, ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, “Diệp cung phụng, trước tiên mời theo ta đi Tử Tiêu Cung.”

Cổ Vô Cực nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Trước tiên Diệp cung phụng đi xuống làm quen với hoàn cảnh học phủ, có cơ hội thì đến Thiên Cung ngồi một lát, ta đợi người bất cứ lúc nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có thời gian sẽ qua nhìn xem.”

Nhìn mấy người rời khỏi Thiên Cung, vẻ mặt của Cổ Vô Cực trở nên kinh ngạc “Võ đang song tuyệt, thiếu niên này thật là đáng sợ, trên người hắn phóng ra sự áp bức quả thực làm ta cảm thấy sợ hãi.”

“Tiểu tử này che giấu thật đủ sâu, một thân tu vi ít nhất phong đế, những tuổi hắn...”

Chương 153: Bái kiến lão cung chủ

“Yêu nghiệt thế gian, ta không hiểu, vốn tưởng rằng Tinh Thần đã là yêu nghiệt nhất tồn tại mấy ngàn năm qua, không nghĩ tới có người so với hắn còn cường đại hơn.”

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xuất hiện ở trong Thiên cung, Cổ Vô cực nhìn đến người tới, vội vàng khom người bái kiến rồi nói: “Vô Cực bái kiến lão cung chủ.”

Ninh Tiêu Dao trầm giọng nói: “Vô Cực, mới vừa rồi hài tử kia quả thực không tồi, sẽ trở thành hy vọng của Thiên Cung học phủ, người nên thân cận với hắn nhiều hơn, không thể khiến hắn sinh ra oán hận với học viện.”

“Mặt khác, từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở bên cạnh để hỗ trợ hắn, tương lai Thiên Cung học phủ có thể đi bao xa hoàn toàn phụ thuộc vào hắn.”

Cổ Vô Cực nói: “Lão cung chủ yên tâm, Vô Cực biết rõ phải làm như thế nào.”

Ninh Tiêu Dao lại nói: “Nha đầu kia của Cơ gia có chút cổ quái, tin rằng người cũng đã nhận ra, hết thấy thuận theo tự nhiên, nhân quả tuần hoàn, số trời sớm đã ấn định.”

Về mặt Cổ Vô Cực hơi thay đổi, vốn tưởng rằng lão cung chủ vẫn luôn bế quan không ra, không hiểu biết tình hình trong học phủ, không ngờ tới hết thấy đều không qua được đôi mắt ông ta.

“Lão cung chủ đã phát hiện rồi, đây là lý do ta không đáp ứng Hỏa Vân sư thúc để bọn họ tiến vào thư phòng Thiên cung.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Người làm không tồi, Hỏa Vân và Hồng Vân xử trí quá theo cảm tính, mấy năm nay đã quên bọn họ vẫn là học viên của học phủ, thời điểm thích hợp có chèn ép một chút thì đối với bọn họ cũng không có hại.”

Nói đến đây, hư ảo của ông ta chậm rãi tan biến: “Lão hủ lại đi nhìn xem hài tử kia, lần này Thiên Vân chính là lập công lớn.”

Trong Thiên cung, chỉ còn lại một mình Cổ Vô Cực tự mình lầm bầm: “Không nghĩ tới Diệp thiếu chủ tiến vào học phủ thế nhưng lại kinh động lão cung chủ, học phủ phải biến động rồi.”

...

Bên ngoài Thiên Cung.

Bóng dáng của Thiên Vân đang đi phía trước thì dừng lại: “Diệp cung phụng, hiện tại ta dẫn người đi Thiên Tú Phong, Tử Tiêu Cung chính là nằm trên đỉnh núi này.”

Thiên Tú Phong, Tử Tiêu Cung?

Diệp Trường Sinh nhếch miệng cười khẽ, nơi này nghe cũng không tệ lắm: “Phó viện trưởng, vẫn là trước tiên đưa bọn họ đến nơi có ba cái Kiếm Hư Tử đi.”

Thiên Vân nói: “Vậy người muốn đi chỗ nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn đến thăm a di của ta, chính là An Thanh Thi, không biết Thiên Vân phó viện trưởng có biết ở nơi nào không?”

Thiên Vân gật đầu, “An Thanh Thi là học viện đạo sư, ở tại Ngọc Vân Phong, muốn hay không ta đưa người qua đó trước.”

“Cũng được, vậy làm phiền.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Thiên Vân vừa mới chuẩn bị mang Diệp Trường Sinh rời đi, một lão nhân đi ra, âm thanh khàn khàn nói: “Thiên Vân phó viện trưởng muốn đi Ngọc Vân Phong, vừa lúc lão hủ cũng phải đi, không bằng để ta đưa hãn một đoạn đường như thế nào?”

“Được...Được...Đương nhiên không thành vấn đề.” Thiên Vân nhìn người đi tới, thanh âm khẽ run nói.

Người tới không phải ai khác, chính là Ninh Tiêu Dao.

Diệp Trường Sinh nhìn mắt Ninh Tiêu Dao, mày kiếm hơi nhú lại: “Vậy làm phiền các hạ rồi.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Đi thôi, lão hủ mang người đi dạo.”

“Dạo?” Về mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, thâm than trong lòng, lão nhân này thật thú vị, vậy mà còn biết từ ngữ tân triều như vậy.

Nhìn hai người rời đi, Thiên Vân mang theo ba người Diệp Yêu Nhi, chuẩn bị đi đến Cổ Kiếm Phong nơi có Kiếm Hư Tử.

Cách đó chưa đầy một cây số, hai bóng người đột nhiên xuất hiện và ngăn cản Thiên Vân.

Thiên Vân khẽ nhú mày, trầm giọng nói: “Hỏa Vân sư thúc, Hồng Vân phó viện trưởng, các người có chuyện gì?”

Hỏa Vân nói: “Thiên Vân, mới vừa rồi thiếu niên cùng người tiến vào Thiên Cung kia là ai?”

Thiên Vân không chút do dự nói: “Diệp Trường Sinh, Kiếm Cung Diệp gia thiếu chủ, hiện tại đã là cung phụng của Thiên Cung học phủ, xin khuyên các người một câu, tốt nhất không cần đi trêu chọc hắn, nếu không, các người nhất định sẽ hối hận.”

Sắc mặt của Hỏa Vân và Hồng Vân biến đổi, sau đó nhìn nhau, Hỏa Vân trầm giọng nói: “Thiếu niên kia chính là Diệp thiếu chủ, đa tạ Thiên Vân phó viện trưởng đã báo.”

Hai người không có dừng lại, trực tiếp đứng dậy rời đi, nhìn theo hướng bọn họ rời đi, Thiên Vân nói: “Lời nên nói ta đã nói, hy vọng các người không làm việc ngu xuẩn, bằng không hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.”

Tiếp theo.

Hắn ta mang theo ba người Diệp Yêu Nhi đi tới hướng Cổ Kiếm Phong, trong chớp mắt đã biến mất ở trong sương mù mờ mịt.

Ở bên kia, dưới sự dẫn dắt của Ninh Tiêu Dao, Diệp Trường Sinh quét qua không trung bay về phía Ngọc Vân Phong.

Trên đường đi về phía trước, Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối hẳn là có địa vị rất cao trong Thiên Cung học phủ, vì sao muốn đích thân đưa ta đến Ngọc Vân Phong, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Vẻ mặt Ninh Tiêu Dao hơi đổi, trong lòng hoảng sợ vô cùng, tâm tư Diệp Trường Sinh kín đáo đến trình độ này làm lão ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Chương 154: Thiên Cung học phủ là hoa viên sau nhà các người sao

Thật không thể tin được rằng một đứa trẻ có thể có cái nhìn sâu sắc và suy nghĩ như vậy.

“Nếu người đã đoán được thì lão hủ liền ngả bài, ta là cung chủ đời trước của Thiên Cung học phủ, về sau ở bên cạnh người và dạy dỗ người tu luyện như thế nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thì ra là lão cung chủ, người đã đạt tới cao giai để cảnh, có thể chỉ đạo ta tu luyện nhưng người không thể làm sư phụ ta.”

Ninh Tiêu Dao ngoài ý muốn nói: “Vì sao, chẳng lẽ lão phu còn không đủ tư cách?”

Diệp Trường Sinh thản nhiên cười nói: “Tốt hơn là chúng ta nên học hỏi lẫn nhau, có lẽ không lâu nữa ta sẽ vượt qua được người.”

Ninh Tiêu Dao cười vang nói: “Có cá tính, ta thích. Về sau chúng ta cùng nhau học tập thảo luận, vừa là thầy vừa là bạn cũng không tồi.”

Nói đến đây, lão dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Kỳ thật nếu ta thật sự làm sư phụ người, áp lực của ta cũng rất lớn.”

Trong chốc lát.

Hai người đi lên Ngọc Vân Phong, Ninh Tiêu Dao mở lời nói: “Ta đưa người đến nơi đây, chính người vào đi thôi, lão phu ở Thiên Tú Phong chờ người trở về.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đa tạ.”

Ngay sau đó, hần dờn bước đi trước, hướng đến Ngọc Vân Phong, vừa đi chưa được một cây số, hai bóng người xuất hiện và ngăn cản Diệp Trường Sinh.

“Cung đệ tử dám tự tiện xông vào Ngọc Vân Phong, chẳng lẽ sư

tôn người không có nói với người, là đệ tử thì không được tự tiện đi lại trước các cung sao?”

Diệp Trường Sinh đánh giá hai người trước mắt, âm thanh điềm đạm nói: “Thật ra, ta không phải đệ tử học phủ.

Trên đỉnh Ngọc Vân.

Hai gã tu sĩ là trợ giảng của Thiên Cung học phủ, nghe thấy Diệp Trường Sinh nói hẳn không phải đệ tử của học phủ, hai người sắc mặt hơi đổi.

Sử Khả Lang nói: “Nếu không phải là đệ tử của học phủ, vậy thì là tiểu tử đến từ nơi nào, dám trà trộn vào học phủ.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, thật sự cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của hai người trước mắt, Thiên Cung học phủ được canh gác nghiêm ngặt, hội tụ cường giả, là nơi có thể đột nhập vào?

Hai người này trên vai lẽ nào là bóng cao su? Nói chuyện, làm việc đều không cần dùng não sao?

“Ta tới tìm đạo sư An Thanh Tự, hai vị nếu là không có việc gì, xin mời tránh ra.”

Sử Khả Lang cười toe toét nói: “Người nói tìm ai thì tìm người đó sao, Thiên Cung học phủ là hoa viên sau nhà các người sao?”

Tần Thọ một bên phù họa nói: “Tiểu tử, người đột nhập vào học phủ, chờ Chấp Pháp Đường tới, tiễn người rời đi!”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ nói: “Thật là cánh rừng lớn, chim gì cũng đều có, chỉ số thông minh các người như này cũng có thể làm thầy ở Thiên Cung học phủ, khó trách tu vi đệ tử ở đây yếu như vậy.”

Sử Khả Lang vừa muốn mở miệng, Diệp Trường Sinh quát lên: “Đừng nói nữa, ta cho các người xem một thứ.”

Vừa nói, hắn vừa hơi giơ tay lên, Thiên Cung lệnh trong tay xuất hiện trước mặt hai người, Sử Khả Lang và Tần Thọ nhìn thấy

Thiên cung lệnh, vội vàng khom người thi lễ.

“Không biết Cung Phụng đã đến, xin thứ tội.”

“Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, xin Cung Phụng đại nhân thứ tội.”

Diệp Trường Sinh thu hồi Thiên cung lệnh lại, lười quan tâm đến phản ứng hai người, xải bước đi về hướng đỉnh Ngọc Vân.

Toàn thân Sử Khả Lang và Tần Thộ run bần bật, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy, học phủ khi nào có Cung Phụng trẻ tuổi như vậy?

bộ dáng tám đại Cung Phụng, bọn họ chính là khắc vào trong đầu, trong đó không có thiếu niên này a.

Tạo nghiệp a.

Trẻ tuổi như vậy đã là Cung Phụng học phủ, hẳn là như thế nào làm được?

Thêm một Cung Phụng sao không thông báo? Lần này đắc tội chết, bọn họ về sau làm sao dám hỗn trong học phủ?

Lăn lộn trăm năm mới thành trợ giảng, sau một hành động nhỏ này như đã tự dội một gáo nước lạnh lên đầu mình.

Sử Khả Lang nói: “Tần trợ giảng, mới vừa rồi hẳn có phải hay không nói muốn đi tìm An đạo sư?”

Tần Thộ gật gật đầu: “Không sai, hẳn chính là muốn đi tìm An đạo sư, chúng ta mau đi xin An đạo sư, hy vọng có thể nói tốt cho chúng ta vài câu ở trước mặt hắn bằng không sự nghiệp chúng ta sẽ sớm kết thúc.”

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đã đến phía trước một tòa cung điện, vài vị nữ tử đang ở vui đùa âm ỉ, chợt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, linh nhân chớp động, toàn bộ ánh mắt đều rơi ở trên người hắn.

“Vị công tử tới kia, lớn lên cũng quá anh tuấn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu hắn ở tuổi lớn hơn vài tuổi, nhất định phong lưu phóng khoáng, mê đảo muôn vàn nữ tử.”

“Chúng tỷ muội, nếu đã bị chúng ta phát hiện, vậy thì chúng ta ra tay trước, không thể để vị tiểu công tử này trốn thoát a.”

Diệp trường sinh thấy năm vị nữ tử đi về phía hắn, sắc mặt thay đổi, tự mình lầm bầm: “Vì sao ta đi đến đây, các nàng cũng đều ái mộ như vậth, ánh mắt mãnh liệt nhìn ta, này cũng trần trụi rồi.”

Chương 155: Mẹ kiếp, nữ nhân này còn có mùi

“Các nàng đây là muốn ngủ cùng ta a, nữ đạo sư Thiên Cung học phủ đều cuồng dã như vậy?”

nữ tử đi đầu, một bộ váy dài màu vàng nhạt, xông lên trước, một luồng hương thơm xông thẳng vào lỗ mũi Diệp Trường Sinh.

Mẹ kiếp, nữ nhân này còn có mùi

Sử dụng son đậm, hương thơm nồng như vậy rốt cuộc là để che đây cái gì?

Không được, ta phải đi, không một hồi nữa sẽ bị cái mùi nồng nặc này làm cho ngạt chết.

Nữ tử tiến lên mở lời nói: “Tiểu công tử, đến đỉnh Ngọc Vân có chuyện gì, chúng ta có thể giúp được người cái gì?”

Diệp Trường Sinh không biết rời đi như thế nào, nữ tử nhú mày, cười nói: “tiểu công tử này thế nhưng cũng thẹn thùng.”

“Đi, đi xem hắn, rốt cuộc là tới làm gì.” Vài vị nữ tử theo sát phía sau Diệp Trường Sinh, một đường đuổi theo qua đi.

Đẹp trai quá có gì sai?

đuổi theo như vậy, ta rất hoảng a!

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Tiểu di, ta tới rồi.”

An Thanh Thơ nghe tiếng, bóng dáng phía trước dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh.

Chần chờ một lúc, nàng vui vẻ nói: “Trường Sinh, người là Trường Sinh.”

Diệp Trường Sinh tiến lên: “Tiểu di, ta là Trường Sinh.”

An Thanh Thơ cười nói: “Người tới học phủ học tập, để tiểu di dẫn người đến Bách Hoa Điện, đã nhiều ngày ta ở Bách Hoa Điện, tiểu di đi tìm sư tôn của người nói một câu.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “Cao lớn rồi, càng ngày càng anh tuấn, xem ra mấy năm nay người trưởng thành không ít.”

Diệp Trường Sinh nói: “Là trưởng thành lên không ít.”

Bởi vì hiện tại hẳn nghe được sóng gió mãnh liệt, đã không bao giờ nghĩ đến biển rộng.

Nghĩ đến cảnh “Tẩu tẩu hé miệng, cháu mình đã sắp muốn ra rồi” cũng không cảm thấy nó chỉ là ý ở mặt chữ.

Giờ sau tết mông sẽ khóc, hiện tại tết mông sẽ hưng phấn, đây là cái gọi là trưởng thành.

“An đạo sư, lời mời của Cung đạo sư ta phải làm sao, người không thật sự không đi?” Một giọng nói cực kì không hài lòng truyền đến.

An Thanh Thơ nói: “Ta cũng chưa từng nói ta muốn đi, người trở về nói cho Cung Phong Vân, ta đối hẳn một chút hứng thú đều không có, bảo hẳn không cần lại làm này làm chuyện vô ích này.”

Sắc mặt nam tử trầm xuống, âm lãnh nói: “An đạo sư, người cần phải nghĩ cho kĩ, người cự tuyệt là người nào, cha của Cung đạo sư chính là đại trưởng lão Chấp Pháp Đường, chỉ cần hẳn nói một câu, lập tức có thể cho người rút ra học phủ.”

Nghe vậy.

Về mặt An Thanh Thơ trở nên mất tự nhiên, mấy năm nay Cung Phong Vân dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này, không thiếu nữ đạo sư bị bức rời khỏi học phủ.

“Người trở về nói cho Cung Phong Vân, cho dù phải rời khỏi Thiên Cung học phủ, ta cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của hẳn.”

Nam tử cả giận nói: “Người nhớ kỹ...”

Phanh.

Một âm thanh lớn truyền ra, nam tử bay ngược đi ra ngoài, một cú này, ước chừng bay xa cả trăm mét.

Diệp Trường Sinh hung hăng nhìn nam tử rơi xuống đất: “Không nghe thấy tiểu di ta nói không đi sao? Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi, còn dám tìm tiểu di ta gây phiền toái, hắn ta sẽ biến mất khỏi thế giới này.”

Hai má của người đàn ông bị biến dạng nghiêm trọng, ấp úng nói: “Người... Người dám đánh ta, người biết... Ta là ai không?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Không đánh người, chẳng lẽ còn muốn ta giảng đạo lý cho người? Nếu còn có lần sau sẽ không phải là một cái tát.”

“Cút!”

Nam tử vội vàng đứng dậy, bò lăn lộn chạy trốn : “Người... Chờ, Cung đạo sư sẽ không bỏ qua người.”

An Thanh Thơ nhìn nam tử rời đi: “Trường Sinh, người quá lỗ mãng, sao lại có thể động thủ đánh hắn, hắn chính là thân tín của Cung Phong Vân.”

Nói đến đây, nàng giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, tái mặt lại vội vàng nói: “Trường Sinh, người là cảnh giới gì? Cự nhiên có thể một chiêu đánh bại Hàn Kỳ.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Tiểu di, mới vừa rồi người rõ ràng thực sự không vui, vì sao còn muốn ép dạ cầu toàn, loại người giống như hắn ta, nếu không phải vì để hắn tiện thể truyền lời trở về thì đã là một cái xác rồi.”

An Thanh Thơ nói: “Trường Sinh, Thiên Cung học phủ rất thâm sâu, không nghĩ mặt ngoài đơn giản như vậy, nhưng thể lực trong đó rắc rối khó gỡ, hiện tại người đánh Hàn kỳ, Cung Phong Vân sẽ không chịu để yên.”

Diệp Trường Sinh đạm nhiên cười: “Tiểu di, người không cần lo lắng, nếu ta đã đến học phủ, về sau sẽ không để người chịu khi dễ,

bằng không ta cũng không biết giải thích với nương ta thế nào.”

An Thanh Thơ nói: “Trường Sinh, sư tôn người là ai, bây giờ ta đưa người trở về trước.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu di, ta không có sư tôn, đi thôi, chúng ta đi Bách Hoa Cung đi, nương ta bảo ta mang cho tiểu di vài thứ.”

Vừa dứt lời, hắc lô kéo An Thanh Thơ chuẩn bị rời đi, vài vị nữ tử xông tới, một người mở miệng nói: “An đạo sư, thì ra là hắc tới tìm người.”

Chương 156: Trường sinh, người thật sự đã trưởng thành

An Thanh Thơ nhẹ nhàng gạt đầu, mở miệng nói: “Trường Sinh là nhi tử của tỷ tỷ ta, đến học phủ học tập, cố ý đến xem ta.”

Nữ tử áo vàng nói: “Thỉ ra là như thế này, hắc lớn lên thật ưa nhìn, cảm giác làn da so với chúng ta còn muốn đẹp hơn.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Muốn sờ sao?”

Nữ tử áo vàng vội vàng nói :”Muốn”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hôm khác đi!”

Trên đỉnh Ngọc Vân.

Diệp Trường Sinh kéo An Thanh Thơ rời đi, chỉ để lại một đám nữ tử nhìn theo bóng lưng soái khí, tuy rằng hắc cự tuyệt yêu cầu của nữ tử áo vàng, nhưng nàng ta vẫn si mê nhìn theo hắc rời đi.

Lớn lên đẹp, chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Trên đường đi.

An Thanh Thơ buông cánh tay Diệp Trường Sinh ra: “Trường sinh, người thật sự đã trưởng thành, có khí phách nam tử.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại rồi tiếp tục nói: “thời gian hai năm ngắn ngủi, Kiếm Cung đã xảy ra không ít chuyện, cảnh giới của người đột phá quá nhiều, ta nhìn không thấu người.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Chủ yếu bởi vì ta đẹp, dễ dàng đột phá.”

An Thanh Thơ nhướn miệng cười: “Còn tuổi nhỏ đã tự luyện như vậy, về sau còn không biết muốn lừa gạt bao nhiêu nữ hài tử, bất quá người hiện tại thật sự rất có khí chất.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nam nhân nếu muốn lớn lên đẹp, phải

dựa vào khí chất của hần ta, tiểu di, người mấy năm nay cảnh giới như thế nào không tăng lên a.”

An Thanh thơ biểu tình buồn bã, “Gặp được bình cảnh, yêu cầu lại lắng đọng lại mấy năm.”

Diệp trường sinh gật gật đầu, cười mà không nói, theo sát phía sau An Thanh Thơ, đi về phía Bách Hoa Cung.

Cùng lúc đó.

Phía bên kia đỉnh Ngọc vân, bóng dáng Hàn kỳ xuất hiện bên ngoài một tòa Lâu Các, bước nhanh tiến lên, khom người cúi chào: “Cung đạo sư, An Thanh Thơ cự tuyệt lời mời của người, ta còn bị đả thương.”

Cánh cửa Lâu Các mở ra, một bạch y nam tử đi ra, tay hần cầm quạt xếp, ôn văn nho nhã, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác nham hiểm.

Người này không phải ai khác, chính là Cung Phong Vân.

“Người là Hàn kỳ?” Cung Phong Vân vẻ mặt kinh ngạc, trầm giọng hỏi.

Hàn Kỳ vội vàng nói: “Cung đạo sư, là ta a, ô ô...”

Cung Phong Vân nói: “An Thanh Thơ đánh? Nàng chẳng lẽ không biết người là người của ta?”

Hàn Kỳ lắc đầu: “Cung đạo sư, không phải An Thanh Thơ đánh, là một tên thiếu niên, hần gọi An Thanh Thơ là tiểu di, còn kêu ta nói cho người, về sau không được đi trêu chọc An Thanh Thơ, nếu không sẽ khiến người biến mất khỏi thế gian này.”

Sắc mặt Cung Phong Vân lập tức đại biến, tức giận không nói: “Biết thân phận thiếu niên kia là gì không?”

Hàn Kỳ nói: “Không biết, trong chúng thần tử và thân truyền đệ tử không có người này, không biết hần từ đâu tới đây.”

Cung Phong Vân khước miệng nhấc lên, nộ một nụ cười lạnh lẽo:

“Này cũng không thể trách người, Thiên Cung học phủ lớn như vậy, người không có khả năng mỗi đệ tử đều biết.”

“Đi thôi, đến Bách Hoa Cung, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn như thế nào khiến ta biến mất.”

Thanh âm vừa dứt, Cung Phong Vân dẫn theo Hàn Kỳ đi tới Bách Hoa Cung, trên đường đi, vài tên đạo sư thân cận cùng với Cung Phong Vân xuất hiện, tự nhiên mà vậy cùng hắn đến trước Bách Hoa Cung.

Trong Bách Hoa Cung.

Dưới mái đình nghỉ mát.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn, An Thanh Thơ từ trong cung điện đi ra, trên đôi bàn tay ngọc ngà bưng một cái khay gỗ, chậm rãi tiến lên ngồi xuống phía đối diện.

“Trường Sinh, mẫu thân người vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe, vốn cùng ta vào Thiên Cung học phủ, nhưng là tu vi của mẫu thân muốn đột phá, hiện tại chỉ có thể lựa chọn ở lại Kiếm Cung bế quan.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ngừng lại giây lát rồi tiếp tục nói: “Tiểu di, vẫn là để ta pha trà đi.”

An Thanh Thơ nói: “Không cần, không cần, người đưa nhỏ này, còn khách khí với tiểu di cái gì, người tới học phủ tu hành, qua mấy ngày nữa Lạc Nhi xuất quan, ta sẽ để nàng dẫn người vào trong học phủ, đi một vòng, tránh cho người bị người khác khi dễ.”

Diệp Trường Sinh cười nhẹ: “Tiểu di yên tâm, không ai có thể khi dễ ta, mặc kệ ở bất cứ nơi nào.”

Vừa dứt lời.

Bóng dáng Sử Khả Lang và Tần Thọ xuất hiện, bước nhanh về phía đình hóng gió, An Thanh Thơ thấy hai người tiến đến, hơi nhúm mày, nàng giống như cùng này hai người không có gì giao thoa a.

“Bái kiến Cung Phụng đại nhân.”

“Bái kiến Cung Phụng đại nhân.”

Sử Khả Lang và Tần Thộ tiến lên, khom người cúi chào, hướng về phía Diệp Trường Sinh nói.

An Thanh Tư vẻ mặt mờ mịt, bọn họ đây là tình huống gì?

Trường Sinh là Cung Phụng của học viện?

Không có khả năng a.

Này tuyệt đối không có khả năng.

tám đại Cung Phụng của học viện, nếu có tên Cung Phụng xuất hiện, nhất định sẽ có Thiên Cung Pháp Chỉ truyền khắp chư phong, chúng cung.

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người hai người Sử Khả Lang: “Các người như thế nào tìm tới nơi này, có chuyện gì?”

Chương 157: Cung Phong Vân, hắc đến rồi

Sử Khả Lang vội vàng nói: “Cung Phụng đại nhân, lúc trước là chúng ta có mắt không trông, xin cung phụng đại nhân tha thứ.”

Diệp Trường Sinh vẫy vẫy tay, “Được rồi, lui ra đi, chuyện lúc trước, ta căn bản không để ở trong lòng.”

Chính cái gọi là, đánh bại kẻ mạnh mới có thể sảng khoái, giống Sử Khả Lang và Tần Thọ như vậy tiểu ngư tiểu tôm, Diệp Trường Sinh cũng lười tính toán chi li với bọn họ.

Sử Khả Lang nghe vậy, khom người cúi chào “Ta đây liền không quấy rầy Cung Phụng đại nhân.”

Nhìn hai người dọc theo hành lang dài rời đi, An Thanh Thơ buông ấm trà trong tay, khiếp sợ nói: “Trường Sinh, bọn họ nói người là cung phụng học viện, đây là sự thật?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không sai, là sự thật, ta vốn dĩ không nghĩ có ngày đến Thiên Cung học phủ, bọn họ để ta làm cái gì mà Cung Phụng trưởng lão, thật sự là họ quá nhiệt tình, ta cũng không có cách nào từ chối, vì vậy miễn cưỡng đồng ý”

“Cung Phụng trưởng lão của Thiên Cung Học Viện, thực khó đáp ứng rồi.” An Thanh Thơ đột nhiên có loại xúc động muốn đánh người, tiểu tử này cũng giả vờ quá giỏi đi

Không giả vờ, có thể chết?

Diệp Trường Sinh thấy An Thanh Thơ vẫn luôn nhìn mình: “Tiểu di, ta thật là Cung Phụng trưởng lão, loại chuyện nhỏ này làm sao có thể lừa người.”

Khi nói chuyện, hắc tùy tay vung lên, Thiên Cung Lệnh xuất hiện ở trước mặt An Thanh Thơ, người sau bỗng chốc nhảy dựng lên, vội vàng khom người cúi chào: “Gặp qua Cung Phụng...”

“Tiểu di, người này...” Diệp Trường Sinh đứng dậy giơ tay đỡ An

Thanh Thơ dậy, sau đó lại nói: “Tiểu di, mau mau ngồi xuống đi, không cần câu nệ như thế.”

An Thanh Thơ hơi ngẩn ra, chậm rãi ngồi xuống: “Trường Sinh, này quả thực quá sức tưởng tượng, ta còn tưởng rằng là đang nằm mơ, không nghĩ tới khi gặp lại, người đã là Cung Phụng trưởng lão của học phủ rồi.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “Người đã là tân Cung Phụng trưởng lão, vì sao Học Viện không có ban Thiên Cung Pháp Chỉ, thông báo cho toàn bộ học viện?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không rõ lắm, hẳn là cái lão tiểu tử Cổ Vô Cực kia đã quên rồi, những thông báo hay không thống báo, quan trọng như vậy sao?”

“Kỳ thật, ta thật sự rất muốn điều thấp, bất lực là thực lực không cho phép, đi đâu cũng đều được người ta ngược nhìn, loại cảm giác này... Sảng khoái cực kỳ.”

An Thanh Thơ: “...”

Lúc này.

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng về phía trước, một hộp gỗ xuất hiện, trên không trung treo lơ lửng vài chiếc lọ màu trắng bằng ngọc bích: “Tiểu di, những thứ này đều là mẫu thân sai ta mang đến tặng cho người.”

An Thanh Thơ nói: “Trường Sinh, tiểu di không thiếu tài nguyên tu luyện, mấy thứ này người giữ lại đi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Tiểu di, ta hiện tại là Cung Phụng của học phủ, người cảm thấy ta còn có thể thiếu tài nguyên?”

“Đây là tâm ý của mẫu thân ta, tiểu di há có thể chối từ?”

An Thanh Thơ nhướn miệng cười: “Nếu đã như vậy, tiểu di lập tức nhận lấy trước.”

Đúng lúc này.

Một giọng nói vô cùng bất hòa truyền đến: “Để ta nhìn xem, ai có thể khiến ta biến mất khỏi thế giới này.”

An Thanh Thơ nhìn theo tiếng nói, sắc mặt tái đi: “Cung Phong Vân, hửn tới.”

Diệp Trường Sinh nhấp nhẹ ly trà trong tay, vân đạm phong khinh, không hề để người tới ở trong lòng: “Tiểu di, người có phải không thích bọn họ xuất hiện ở chỗ này hay không?”

An Thanh Thơ nói: “Trường Sinh, bọn họ là tới tìm chúng ta gây phiền toái, người đừng mạnh động, giao cho tiểu di xử lý.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu tiểu di không thích, nói cho ta một tiếng, ta lập tức khiến cho bọn họ biến mất.”

Trên đỉnh Ngọc Vân.

Bách Hoa Cung.

Cung Phong Vân hùng hổ mà đến, thấy An Thanh Thơ đang đứng ở dưới đình hóng gió, hai mắt đảo ở trên người nàng: “An đạo sư, cho người cơ hội, những người lại không biết nắm lấy, vậy thì đừng trách ta.”

An Thanh Thơ nói: “Cung Phong Vân, nếu là không có lai lịch phía sau lưng người, người dám tự cao tự đại như thế sao?”

Cung Phong Vân kiên cường nói: “Không có biện pháp, đầu thai là nghệ thuật sống, đáng tiếc các người không biết nắm giữ.”

Nói đến đây, ánh mắt hửn dừng ở trên người Diệp Trường Sinh phía sau: “Chính là cái tiểu tạp chủng này nói khiến ta biến mất khỏi thế giới này?”

“Tới, biến mất một cái ta nhìn xem.”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, sát khí tràn ngập quanh thân, tùy ý vung tay lên, nước trà trong tách trên tay bay ra ngoài.

Trong suốt như pha lê, xuyên thấu không khí cách trở, nước trà biến thành từng đạo kiếm khí sắc nhọn.

Ngay sau đó.

Ý cười trên mặt Cung Phong Vân vụt tắt, từng đạo bạch quang hoàn toàn đi vào trong cơ thể, hắn không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Người... Người thật dám giết ta!”

Phanh.

Cung Phong Vân ngã trên hành lang dài, máu tươi ào ạt chảy ra từ thi thể hắn, màu đỏ tươi vô cùng bắt mắt.

Mọi người đi theo sắc mặt đại biến, Hàn Kỳ kinh hô: “Cung đạo sư bị giết, giết... giết người.”

Chương 158: Tất cả đừng nhúc nhích, ai động đây người đó chết

Theo thanh âm truyền đi, tất cả mọi người đều quay đầu muốn bỏ chạy, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Tất cả đừng nhúc nhích, ai động đây người đó chết.”

“Xử lý sạch sẽ thi thể và máu tươi, đừng ô uế nơi ta uống trà!”

Bóng dáng năm người Hàn Kỳ run bần bật, xoay người nâng thi thể Cung Phong Vân lên, bò trên mặt đất chà lau sạch máu tươi.

Sau một tách trà, năm người rửa sạch sẽ hết thấy, mang theo Cung Phong Vân rời đi.

Bên ngoài Bách Hoa Cung.

Bóng dáng Hàn kỳ ngừng lại, đứng quần đã ướt nhẹp, một đạo sư nói: “Hàn đạo sư, người tiểu rồi, tất cả đều đã rời đi, như thế nào còn dọa người tè ra quần?”

“Vừa rồi liền tưởng... Vẫn luôn mắc, lúc này không nín được.” Hàn kỳ thấp giọng nói, ngừng lại, tiếp tục nói: “Vừa rồi không dám tiểu, sợ hãi ảnh hưởng đến tâm tình người nọ uống trà...”

“Thật không dễ dàng a, chạy nhanh đi, Cung đạo sư bị giết, tin tức này chúng ta cần phải nói cho Chấp Pháp Đường đại trưởng lão.”

Bên kia.

Dưới đình hóng gió, bên trên bàn đá, An Thanh Thơ vẽ mặt sợ hãi nhìn Diệp Trường Sinh, thiếu niên như ngọc trước mắt này, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Sát phạt quả quyết, một lời không hợp liền giết người.

Thủ đoạn sắc bén vô cùng, nhìn thôi đã thấy sợ hãi.

“Trường Sinh, người giết Cung Phong Vân, thật sự là quá lỗ mãng.”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: “Hắn không phải muốn biến mất? Ta thành toàn hắn, cái này gọi là giúp người làm niềm vui.”

An Thanh Thơ tiếp tục nói: “Trường Sinh, sau lưng Cung Phong Vân có Chấp Pháp Đường đại trưởng lão, còn có một vị cường giả là Cung Phụng học phủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng là Cung Phụng, tiểu di đừng lo, xảy ra chuyện, ta sẽ gánh vác.”

Trên mặt An Thanh Thơ lộ vẻ lo lắng: “Trường Sinh, việc này vẫn là nên nói cho Cung Chủ, để hắn ta định đoạt đi.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy: “Tiểu di hiện tại ở tại Bách Hoa Cung đi, còn chuyện này giao cho ta xử lý.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Có việc tiểu di có thể phái người đến Thiên Tú Phong, Tử Tiêu Cung.”

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, An Thanh Thơ tự mình lẩm bẩm: “Trường Sinh, thật sự chỉ là một hài tử sao?”

“Không được, việc này là do ta gây lên, không thể khiến Trường Sinh chống lại mọi thứ.”

Nghĩ vậy, nàng lập tức đi ra bên ngoài Bách Hoa Cung, tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt, biến mất ở trên đỉnh Ngọc Vân.

...

Chấp Pháp Đường.

Hàn Kỳ và vài tên đạo sư xuất hiện, dưới sự dẫn dắt của đệ tử Chấp Pháp Đường, đi đến phía trước một tòa cung điện.

SSai trưởng lão Chấp Pháp Đường Cung Minh Dương bước ra từ trong đại điện, ánh mắt dừng trên người mấy người Hàn Kỳ: “Chư vị đạo sư tìm ta có chuyện gì.”

Hàn Kỳ sợ hãi nói: “Chấp Pháp đại trưởng lão, Cung đạo sư đã bị giết.”

Vừa nói, hần vừa hơi giơ tay, thi thể Cung Phong Vân từ trong Linh Giới bay ra, bay đến trước mặt Cung Minh Dương.

Ánh mắt Cung Minh Dương dừng lại trên người Cung Phong Vân, khóe mắt muốn nứt ra, tức giận nói: “Ai, là ai giết Phong Vân.”

Hàn Kỳ vội vàng nói: “Hồi bẩm Pháp đại trưởng lão, kẻ giết người là một thiếu niên, có quan hệ mật thiết với An Thanh Thơ của Bách Hoa Cung.”

Cung Minh Dương tức giận nói: “Giết Phong Vân của ta, mặc kệ là ai, lão phu đều phải nghiền nát hần thành tro.”

Nói đến đây, hần giơ tay thu thi thể Cung Phong Vân vào linh giới, lạnh giọng hỏi: “Phong Vân là bị giết ở nơi nào?”

“Bẩm pháp đại trưởng lão là ở bên trong Ngọc Vân Phong Bách Hoa Cung.”

Cung Minh Dương gật gật đầu, bóng dáng chợt lóe, biến mất trong không trung Chấp Pháp Đường, hần lao về Thiên Cung.

Bên trong học phủ ngoại trừ đấu trường sinh tử có thể giết người ra, ở nơi khác giết người, đều phải đã chịu chế tài của Chấp Pháp Đường.

Cung Minh Dương không có bởi vì Cung Phong Vân chết, mà hoàn toàn mất đi lý trí, hần quyết định báo việc này cho Cung Chủ Cổ Vô Cực trước, chỉ cần có được pháp chỉ của cung chủ, mặc kệ kẻ giết người là ai, khó thoát khỏi sự trừng phạt của Chấp Pháp Đường.

Cùng lúc đó.

Hỏa Vân Cung.

Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã xuất hiện bên trong cung điện, Hỏa Vân ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ thượng, phía dưới một bên, Hồng Vân phó viện trưởng đang uống trà.

Chợt thấy hai người tiến vào cung điện, Hồng Vân buông chén trà trong tay xuống, mở lời nói: “Nhã Nhi, hai người các người hần là

đã bế quan rồi chứ?”

Cơ Nhã nói: “Sư tôn, Nhã Nhi cảm thấy khoảng thời gian rời khỏi học phủ, ra bên ngoài rèn luyện một chuyện, tìm kiếm cơ duyên thuộc về chính mình.”

Hồng Vân gật gật đầu: “Đi ra ngoài rèn luyện cũng có thể, Xích Nỗ cùng đi?”

Liệt Xích Nộ nói: “Hồi Hồng Vân phó viện trưởng, Xích Nộ dự định cùng Nhã Nhi đến Băng Hỏa Đảo.”

“Băng Hỏa Đảo ở cực bắc, nơi hung hiểm vạn phần, các người hiện tại đi trước, hai năm sau chiến trường Thiên Vực mở ra, các người có thể trở về kịp thời?”

Chương 159: chúng ta tiếp tục ở lại học viện tu luyện

Hồng Vân trầm giọng nói, ngừng lại, tiếp tục nói: “Các người vừa mới từ Thiên Cung Bí Cảnh ra, tu vi tăng lên quá nhiều, căn cơ còn không xong, trước tiên ở học phủ bế quan một thời gian, chờ hai năm sau chiến trường thiên vực kết thúc, rồi cùng nhau đi đến Băng Hỏa Đảo.”

Hỏa Vân phụ họa nói: “Hong Vân nói có lý, các người hãy an tâm ở lại học phủ, ngoại trừ có chuyện gì chúng ta còn có thể giúp được các người.”

Ngừng lại một lúc, hắn tiếp tục nói: “Mặt khác, nói cho các người một tin tức, Diệp gia thiếu chủ đã vào học phủ, dường như được học phủ đặc chiêu vào, thiếu niên kia vô cùng nguy hiểm, các người đừng trên chọc hắn.”

Nghe vậy

con người Cơ Nhã sáng lên, trầm giọng nói: “Vậy nghe theo sư phụ, chúng ta tiếp tục ở lại học viện tu luyện.”

Liệt Xích Nộ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Chờ sau khi chiến trường thiên vực chấm dứt, chúng ta lại đi Băng Hỏa Đảo.”

Giờ khắc này, hắn nhìn như vân đạm phong khinh, kỳ thật đáy lòng đang cuộn cuộn mãnh liệt, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Thiên Cung học phủ, nhưng ba người hắn phải đi đều bất vô âm tín.

Như vậy cũng chỉ có một loại khả năng, đó chính là ba người phải đi đã bị giết.

Nhưng ba người Liệt Không bọn họ đều là Đế Cảnh, coi như không địch lại cũng có cơ hội đào tẩu, không có khả năng bị giết toàn bộ.

Tiếp theo, Cơ Nhã và Liệt Xích Nộ khom người cúi chào, chuẩn bị rời khỏi cung điện, đúng lúc này, một bóng người vội vàng tới.

“Bái kiến thái thượng trưởng lão!”

ánh mắt Hỏa Vân dừng trên người người tới: “Xảy ra chuyện gì?”

Người tới nói: “Hồi thái thượng trưởng lão, Diệp thiếu chủ đến Ngọc Vân Phong, đệ tử vừa mới thu được tin tức, Cung gia Cung Phong Vân ở Bách Hoa Cung bị giết, có thể xác định là do Diệp Thiếu chủ làm.”

Sắc mặt Hỏa Vân thay đổi, ánh mắt dừng trên người người tới, giống như đang nói, Diệp thiếu chủ thật đỉnh a, vừa tới học phủ liền giết chết người của Cung gia, mũi nhọn bắn ra bốn phía như vậy, không sợ chết?

Hồng Vân nói: “Hỏa Vân sư thúc, Diệp thiếu chủ giết Cung Phong Vân, Chấp Pháp Đường đại trưởng lão khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn, Thiên Cung lúc này hắn là rất nóng nảy, chúng ta mau đi xem xem!”

Hỏa Vân Cung.

Sau khi hai người Hồng Vân và Hỏa Vân rời khỏi, phía trên đỉnh núi, Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã ngạo nghễ, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Thiên Cung.

Liệt Xích Nộ trầm giọng nói: “Nhã Nhi, người quyết định ở lại học phủ, là bởi vì Diệp thiếu chủ đã đến?”

Cơ Nhã nói: “Diệp Trường Sinh được học phủ đặc chiêu vào, ta đương nhiên muốn gặp vị diệp thiếu chủ trong lời đồn này một lần, nếu hắn tới, chúng ta há có thể dễ dàng buông tha hắn.”

Nói đến đây, sắc mặt nàng ta trầm xuống, lạnh lẽo nói: “Lần này, ta nhất định phải ở trước mặt toàn bộ đệ tử học phủ, đánh bại Diệp Trường Sinh và An Lạc Nhi, để cho bọn họ biết, chúng ta nằm xa tầm với của họ.”

Liệt Xích Nộ rơi vào trong suy nghĩ, suy xét có nên nói cho Cơ Nhã hay không, ba gã để cảnh hắn ta phải đến giết Diệp Trường Sinh đến bây giờ vẫn chưa trở về.

Cơ Nhã lại nói: “Liệt ca ca, người nói Diệp Trường Sinh giết Cung

Phong Vân, học phủ sẽ xử lý hẳn như thế nào.”

Liệt Xích Nộ nói: “giết người Thiên Cung, tội không thể tha thứ, lần này Cung Gia sẽ không bỏ qua cho hẳn.”

Cơ Nhã cười nói: “Nếu An Lạc Nhi biết Diệp Trường Sinh bị học phủ xử trí, nhất định sẽ ra mặt, trò hay như vậy, chúng ta cũng không thể bỏ lỡ.”

Liệt Xích Nộ nói: “ý Nhã Nhi là... Chúng ta đi đến Thiên Cung?”

Cơ nhã lại nói: “Không sai, nếu có cơ hội chúng ta có thể giúp Chấp Pháp Đường, bắt lấy Diệp Trường Sinh, cũng coi như là cống hiến vì học phủ.”

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở trên vách núi, nháy mắt nhìn thấy Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã, vội vàng tiến lên nói: “Kỳ Lân Thần Tử, Cơ cô nương, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở bên ngoài Thiên Cung Bí Cảnh, hình như là muốn đi vào Thiên Cung Bí Cảnh.”

Người tới không phải ai khác, chính là Mạc Phàm.

Ánh mắt Liệt Xích Mộ dừng ở trên người Mạc Phàm, trầm giọng nói: “Người xác định là Diệp Trường Sinh?”

Mạc Phàm gật gật đầu: “Hồi Kỳ Lân Thần Tử, tuyệt đối không sai được, hai vị kiếm tu của Diệp gia gọi thiếu niên kia là thiếu chủ, hẳn khẳng định chính là Diệp Trường Sinh không sai.”

Cơ Nhã cười nói: “Diệp Trường Sinh giết Cung Phong Vân, cho rằng trốn vào Thiên Cung Bí Cảnh lập tức không có chuyện gì, thật là ý nghĩ kỳ lạ.”

“Chúng ta hiện tại là người nắm giữ kỉ lục Thiên Cung Bí Cảnh, Diệp Trường Sinh muốn tiến vào Bí Cảnh, chúng ta đây lập tức tới xem, hẳn có thể đột phá mấy tầng.”

Liệt Xích Bộ nói: “Đi thôi, đi xem, bản Thần Tử cũng muốn nhìn một chút, Diệp Trường Sinh có phải có ba đầu sáu tay hay không, mà An Lạc Nhi lại nhận chính mình không bằng Diệp Trường

Sinh.”

Chương 160 - Cung phụng trưởng lão

Mạc Phàm nói: “Kỳ Lân Thần Tử, trên người Diệp Trường Sinh không có linh khí dao động, cảnh giới của hắn quả thật thần bí.”

Cơ Nhã nói: “Đi xem, mặc kệ cảnh giới của hắn là gì, lần này đều phải thần phục dưới chân chúng ta.”

...

Bên kia.

Bên ngoài Thiên cung.

Bóng dáng Hỏa Vân và Hồng Vân xuất hiện, lại phát hiện Cung Minh Dương đang ngồi một mình, hai người bước đến, đi đến bên cạnh Cung Minh Dương.

Hồng Vân nói: “Cung Chủ không có triệu kiến người?”

Cung Minh Dương nói: “Đã thông truyền, tin rằng Cung Chủ rất nhanh sẽ triệu kiến lão phu, hai vị đến đây có chuyện gì.”

Hỏa Vân nói: “Nghe nói đệ tử Cung gia bị giết, ta chờ hai người đến, muốn nhìn một chút có chỗ nào có thể giúp được người hay không.”

Cung Minh Dương nói: “Đa tạ hai vị, giết người ở Thiên Cung học phủ, mặc kệ là ai, hắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Lúc này, một đệ tử xuất hiện, khom người cúi chào: “Chấp Pháp đại trưởng lão, Cung Chủ cho mời.”

Cung Minh Dương đứng dậy đi đến Thiên Cung, Hỏa Vân và Hồng Vân theo sát phía sau, ba người tiến vào trong Thiên Cung.

Cổ Vô Cực ngồi ngay ngắn ở vị trí thượng thủ, híp lại đôi mắt, nhìn ba người đã đến: “Chấp pháp đại trưởng lão, đột nhiên tìm ta có chuyện gì?”

Cung Minh Dương tùy tay vung lên, thi thể Cung Phong Vân bay xuống trên mặt đất ở Thiên cung: “Cung chủ, có người ở trong Ngọc Vân Phong Bách Hoa Cung giết Đạo sư Cung Phong Vân của Học Viện, lão phu đặc biệt tới xin Cung Chủ ban pháp chỉ, để Chấp Pháp Đường bắt giữ người này, chấp hành pháp lệnh của học phủ.”

Cổ Vô Cực nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, mặc kệ là nơi nào, vẫn là kiếm thương trên người Cung Phong Vân, đều có thể vô cùng khẳng định, người chính là Diệp Trường Sinh giết không thể nghi ngờ.

Tiểu tử này... Vừa tới học phủ liền giết đạo sư, hết lần này đến lần khác vẫn là Cung gia, thật là cái tên phiền toái.

Làm người không thể thu liễm giống ta ?

Cung Minh Dương khom người cúi chào nói: “Thỉnh Cung Chủ ban pháp chỉ, lệnh Chấp Pháp Đường bắt giữ người này.”

Cổ Vô Cực nói: “Chấp Pháp đại trưởng lão, việc này liệu có thể có huyền cơ khác hay không, kẻ giết người là Diệp Trường Sinh, hẳn là tân cung phụng trưởng lão của học phủ.”

“Bản Cung Chủ không tin hẳn sẽ tùy tiện giết người, việc này còn cần tra rõ, bản Cung Chủ lập tức phái người đi mời Diệp Cung Phụng đến, chúng ta cùng nhau hỏi rõ ràng.”

“Cung phụng trưởng lão?”sắc mặt Cung Minh Dương đột nhiên đại biến, trong lòng hoảng sợ vô cùng, không nghĩ tới kẻ giết người cư nhiên lại là Cung Phụng Trưởng Lão của học phủ.

Sắc mặt Hỏa Vân đại biến, mạnh mẽ áp chế nội tâm đang chấn động: “Cung Chủ, Diệp Trường Sinh bất quá chỉ là một cậu nhóc, hẳn không có bất cứ cống hiến gì đối với học phủ, vì lý do gì trở thành Cung Phụng Trưởng Lão học phủ.”

Cổ Vô Cực nói: “Hỏa Vân sư thúc, Cung Phụng Trưởng Lão của học phủ, từ khi nào cần phải có cống hiến mới có thể.”

“Diệp Cung Phụng, tuổi còn trẻ, đã là cửu phẩm Luyện Dược Sư, hẳn nguyện ý ở lại học phủ làm Cung Phụng, người là cảm thấy

không thể?”

Hỏa Vân : “...”

“Cung Chủ, cứ coi như Diệp Trường Sinh là cửu phẩm luyện được sư, hẳn cũng không có tư cách làm Cung Phụng học phủ, tám đại Cung Phụng học phủ, người nào cũng đều có thực lực cường hãn, Diệp Trường Sinh bất quá chỉ là Luyện Được Sư, Luyện Được Sư của học phủ chúng ta cũng không ít, cũng không phải không có cửu phẩm Luyện Được Sư.”

Cổ Vô Cực nói: “Không sai, học phủ có cửu phẩm Luyện Được Sư, nhưng người gặp qua cửu phẩm Luyện Được Sư mười tuổi chưa?”

“Hơn nữa, Diệp Trường Sinh trở thành Cung Phụng học phủ, là chính miệng lão cung chủ hạ pháp chỉ, Hỏa Vân sư thúc có nghi vấn gì có thể đi tìm lão cung chủ.”

Hỏa Vân không nghĩ tới Cổ Vô Cực sẽ biện giải vì Diệp Trường Sinh như thế: “Cung chủ, coi như Diệp Trường Sinh là Cung Phụng, cũng không thể tùy tiện ra tay giết Đạo Sư của học phủ ta, hơn nữa, Diệp Trường Sinh đã là Cung Phụng học phủ, vì sao không ban bố Pháp Chỉ, để cho tất cả mọi người trong học phủ đều biết?”

Sắc mặt Cổ Vô Cực thay đổi, không giận mà uy nói: “Thiên Cung pháp chỉ, từ giờ trở đi, Diệp Trường Sinh chính là Cung Phụng Trưởng Lão của Thiên Cung học phủ ta.”

“Mau truyền, các đỉnh các cung!”

“Thiên Cung pháp chỉ, Trường Sinh Cung Phụng.”

“Thiên Cung Pháp Chỉ, Trường Sinh Cung Phụng.”

...

Từng đạo thanh âm từ trong Thiên Cung truyền ra, giống như tiên âm vậy, quanh quẩn ở phía trên Thiên Cung học phủ.

Cổ Vô Cực nhìn Hỏa Vân, trầm giọng nói: “Vừa rồi bản cung chủ có chút vội vàng, quên ban bố pháp chỉ, hiện tại ban bố cũng

không muộn.”

Trong lòng Hỏa Vân giận dữ, sắc mặt khó coi tới cực hạn: “Người là cung chủ, người nói lúc nào ban phát, đều có thể!”

“nhưng lão phu đối với chuyện Diệp Trường Sinh làm Cung Phụng, duy trì thái độ không chấp nhận, đây khoog chỉ đại biểu một mình ta.”

“Chưa bao giờ từng có một đứa nhóc mười tuổi trở thành Cung Phụng học phủ, quả thực là hoang đường đến cực điểm.”

Chương 161: Ta chờ kết quả từ Cung Chủ

Cổ Vô Cực không quan tâm Hỏa Vân, ánh mắt dừng ở trên người Cung Minh Dương: “Chấp Pháp đại trưởng lão, người trước tiên lui xuống, việc này bản cung chủ cùng tám vị Cung Phụng sẽ thương thảo, đến lúc đó nhất định cho người một câu trả lời vừa lòng.”

Cung Minh Dương áp chế lửa giận trong lòng: “Ta chờ kết quả từ Cung Chủ.”

Cùng lúc đó.

Cách Thiên Cung Bí Cảnh không xa, bóng dáng Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã bay trên không trung bỗng ngừng lại, từng đạo thanh âm quanh quẩn ở bên tai bọn họ.

“Thiên Cung pháp chỉ, Trường Sinh Cung Phụng.”

“Thiên Cung pháp chỉ, Trường Sinh Cung Phụng.”

Sắc mặt Cơ Nhã lộ vẻ trấn động, con người mở lớn, liếc mắt nhìn về phía Liệt Xích Nộ : “Liệt ca ca, đây là có ý gì?”

Liệt Xích Nộ âm khế run nói: “Diệp... Diệp Trường Sinh là Cung Phụng Trưởng Lão của học phủ, vị Cung Phụng thứ chín của học phủ.”

Cơ Nhã: “...”

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Hắn... Hắn như thế nào trở thành Cung Phụng Trưởng Lão?

học phủ

Cơ Nhã không thể tin nổi, ánh mắt dừng ở trên người Liệt Xích Nộ, giống như muốn tìm được đáp án từ trên người hắn ta.

Liệt Xích Nộ cũng là vẻ mặt mơ hồ, Diệp Trường Sinh như thế nào trở thành Cung Phụng?

Bọn họ đến cả thân truyền đệ tử còn chưa với được, người ta thì bước thẳng lên trời, trở thành Cung Phụng của học phủ.

Chênh lệch này... Thật lớn.

Liệt Xích Nộ thật lâu mới bình phục lại tâm tình đang chấn động: “Nhã Nhi, Diệp Trường Sinh quả thật có chỗ hơn người, chờ tới Thiên Cung Bí Cảnh rồi, không thể lỗ mắng.”

Cơ Nhã nói: “Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Diệp Trường Sinh, đi xem hẳn có cái gì chỗ hơn người, cứ nhiên có thể trở thành Cung Phụng học phủ.”

Lời vừa dứt.

Nàng bóng dáng lao xuống phía dưới, bay xuống hướng về phía Thiên Cung Bí Cảnh, giờ khắc này, trước Thiên Cung Bí Cảnh, một đám chúng đệ tử ngậy ra như phồng, ánh mắt chăm chăm dừng ở trên người Diệp Trường Sinh.

Rất hiển nhiên, bọn họ đắm chìm trong chấn động Thiên Cung Pháp Chỉ mang đến, ngay cả khi Cơ Nhã đã đến, cũng không có đẩy lên một chút gợn sóng nào.

Diệp Trường Sinh quá loá mắt, ngay cả Cơ Nhã ở trước mắt cũng âm đạm không chút ánh sáng, người sáng lập tân kỷ lục Thiên Cung Bí Cảnh thì như thế nào, người ta chính là Cung Phụng học phủ.

Cung Phụng Trưởng Lão tuổi trẻ như vậy, liền hỏi một câu, còn có ai nữa?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đang nói chuyện với Diệp Mạc Tà và Diệp Thần, chợt thấy Cơ Nhã đã đến, hẳn chỉ liếc mắt một cái rồi thu ánh mắt lại,

Sắc mặt Diệp Mạc Tà thay đổi, trầm giọng nói: “Thế mà nàng lại

tới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người quen à?”

Diệp Mạc Tà nói: “Nàng chính là một trong những người lập ra tân kỷ lục của Thiên Cung Bí Cảnh.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Chẳng qua nói tiếp, nữ tử này còn có chuyện sâu xa với thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh hơi ngần ra, vẻ mặt mờ mịt: “Huynh trưởng chó có đùa, ta mới vào học phủ, chưa từng gặp mặt nàng, sao lại có chuyện sâu xa?”

Diệp Mạc Tà cười nói: “Thiếu chủ, nàng là người của Cơ gia Thiên Vực Thương Hội, hai tháng trước, trong học viện nàng và An gia cô nương vung tay đánh nhau vì thiếu chủ đấy.”

“Lúc ấy cô nương này tuyên bố thiếu chủ không xứng với nàng, lại bị An gia cô nương đánh bại.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: “Thì ra là thế, trước đây Cơ gia đích xác muốn liên hôn với Diệp gia, chẳng qua bị ta cự tuyệt, không nghĩ tới ở Thiên Cung học phủ còn đã xảy ra một việc như vậy.”

“Bất quá, cô nương này thật bình thường a, làm sao lại cảm thấy ta không xứng với nàng, cũng chưa ngủ cùng, làm sao biết thích hợp hay không?”

Diệp Mạc Tà nghe vậy, nhìn mắt Diệp Trường Sinh cười nói: “Thiếu chủ, bên người nàng có Kỳ Lân Thần Tử, hẳn là thiếu chủ Vực Chủ Phủ, có được Kỳ Lân thánh thể, chính là hai người bọn họ cùng nhau phá vỡ kỷ lục của Thiên Cung Bí Cảnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “kỷ lục của Thiên Cung Bí Cảnh, rất khó?”

Diệp Mạc Tà lắc đầu, ta cũng chưa từng đi qua, ta cũng không biết.

Lúc này.

Liệt Xích Nộ và Mạc Phàm bay xuống dưới, xuất hiện ở bên cạnh

Cơ Nhã, Mạc Phàm nói nhỏ bên tai Liệt Xích Nộ, người sau híp lại đôi mắt đánh giá Diệp Trường Sinh.

Nhìn Diệp Trường Sinh cách đó không xa, Liệt Xích Nộ âm thầm mắng trong lòng, Diệp Trường Sinh không có gì nổi bật, tại sao hắn lại trở thành Cung Phụng Trưởng Lão?

Cơ Nhã thấy Liệt Xích Nộ đã đến, dờn bước đi về phía Diệp Trường Sinh: “Người chính là Diệp Trường Sinh, cũng không cường đại như trong lời đồn?”

Diệp Trường Sinh cười như không cười, tiếp tục trò chuyện với Diệp Mạc Tà, đối với lời Cơ Nhã nói, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Sắc mặt Cơ Nhã giận dữ, lạnh lùng nói: “Diệp Trường Sinh, người đến Thiên Cung Bí Cảnh, là muốn tiến vào tu luyện?”

Diệp Trường Sinh chậm rãi xoay người, nhìn Cơ Nhã nói: “Người lớn lên thực sự có sáng ý, sống thật sự có dũng khí, đừng nói chuyện với ta, xấu xa.”

Chương 162: Cùng lên đi, ta muốn đánh toàn bộ các người

“Hơn nữa, nói cho người một câu, Cơ gia các người tới Kiếm Cung muốn liên hôn, ta cự tuyệt, bởi vì ta không thích những kẻ xấu xa.”

“Nếu không tin, Thiên Vân phó viện trưởng có thể làm chứng.”

Cơ Nhã nói: “Diệp gia ở trước mặt Thiên Vực Thương Hội không là cái gì cả, lão tổ làm sao có thể liên hôn với các người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cô nương, người sợ là còn đang sống trong mơ đi, Thiên Vực Thương Hội rất mạnh? Vân Trọng Lâu biết không, hiện tại là đệ tử của ta.”

“Chỉ cần ta nói một câu, lập tức khiến cho Thiên Vực Thương Hội các người đóng cửa.”

“Đừng như nhìn ta vậy, ta biết chính mình rất đẹp trai, nhưng người không xứng.”

Cơ Nhã lồng ngực phập phồng, trong con người lập loè sát ý, vừa muốn động thủ với Diệp Trường Sinh, Liệt Xích Nộ sau lưng tiến lên giữ lấy cánh tay của nàng.

“Đừng xúc động, chúng ta rời đi trước!”

Liệt Xích Nộ lôi kéo Cơ Nhã chuẩn bị rời đi, Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút, ta cho các người rời đi?”

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng ở trên người Liệt Xích Nộ: “Nhìn thấy ta không bất ngờ sao? Phái người giết ta, hiện tại lại giả vờ như không có chuyện gì, tố chất tâm lý của người thật không tồi?”

Sắc mặt Liệt Xích Nộ thay đổi, trong lòng hoảng sợ không thôi, biết ba người Liệt Không đã bị giết: “Diệp cung phụng, ta không biết người đang nói cái gì nữa.”

“Phải không? Ta đây giúp người nhớ lại!” Diệp Trường Sinh trầm

giọng nói, vung tay lên, một luồng khí quét qua người Liệt Xích Nộ.

Liệt Xích Nộ không nghĩ tới Diệp Trường Sinh trực tiếp ra tay, nhưng hắn ta vẫn phản ứng lại, một quyền oanh kích tấn công ra, nghênh đón luồng khí trước mặt

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kinh thiên động địa, bóng dáng Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã bị đánh bay ra ngoài, một cú này ước chừng bay đến trăm trượng ở ngoài.

Tiếng vang lớn truyền ra, tràn ngập bụi mù, chúng đệ tử ở đây như sấm kinh mộng, trên mặt đều nổi lên tia kinh ngạc.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh bá đạo như thế, một lời không hợp liền ra tay, quan trọng chính là hắn chỉ nhẹ nhàng băng qua một kích, lại có thể đánh bay Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã ra ngoài.

Này cũng quá cường rồi.

Khó trách có thể trở thành Cung Phụng Trưởng Lão.

Liệt xích giận ổn định bóng dáng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Diệp Trường Sinh, ngươi là muốn ở chỗ này động thủ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Muốn giết ta, thì phải có giác ngộ bị giết.”

Ánh mắt Liệt Xích Nộ tức giận, một luồng khí tức kinh người từ trong cơ thể hắn ta phóng ra, sau lưng xuất hiện cự ảnh Hỏa Kỳ Lân, uy áp ngập trời xuất hiện.

“Diệp Trường Sinh, để cho ta nhìn xem Cung Phụng Trưởng Lão ngươi có bao nhiêu năng lực!”

Một bên, thân thể Cơ Nhã bị khí lạnh cuốn đi, trầm giọng nói: “Ta trợ ngươi giúp một tay.”

Liệt Xích Nộ gật gật đầu: “Hợp Kích chi thuật, đừng cho hắn cơ

hội thở dốc.”

Dứt lời, hai người bay lên lơ lửng trên không, hai luồng khí bốc hơi thở quanh quần, hỏa quang và hàn khí dung hợp với nhau, giống như một trận cuồng phong.

Diệp Trường Sinh sắc mặt hơi đổi, cũng không phải chấn động thực lực của hai người, chỉ là hắn chưa từng thấy qua hợp kê chi thuật.

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.

Nhìn qua bộ dáng thực không tồi, chỉ là hai người hợp tác như vậy, hẳn ngưng ngừng ra tay.

Bên kia.

Thiên Cung.

Trong đại điện, mọi người phát hiện trên hư không xuất hiện hai đạo hơi thở, trong lòng Hỏa Vân thầm kêu không tốt, bóng dáng đột nhiên lao ra bên ngoài cung điện.

Hồng vân theo sát phía sau, tốc độ nhanh vô cùng, bởi vì bọn họ biết, hai đạo hơi thở này thuộc về Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã.

Có thể khiến cho bọn họ dùng ra Hợp Kê Chi Thuật, nhất định là gặp nguy hiểm.

Cổ Vô Cực hít lại đôi mắt, nhìn chăm chú về hướng Thiên Cung Bí Cảnh: “Lại là tiểu tử này, khiêm tốn lại khó như vậy?”

Cơ Nhã và Liệt Xích Nộ lơ lửng trên không, dung hợp với nhau nên uy áp càng thêm cường đại, đúng lúc này, Cơ Nhĩ Đại đột nhiên xuất hiện.

“Ngũ tiểu thư, lão phu giúp người giúp một tay.”

Cơ Nhã nhìn về phía Cơ Nhĩ Đại: “Đệ nhất lâu chủ, nơi này là học phủ, người vẫn là không cần nhúng tay.”

“Ai dám dẫm thương đồ nhi ta!” Một đạo tiếng hét phẫn nộ tự cửu

thiên rơi xuống, Hỏa Vân và Hồng Vân xuất hiện trên không Thiên Cung Bí Cảnh.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Mạc Tà lộ vẻ mặt lo lắng, vội vàng nói: “Thiếu chủ, bọn họ người đông thế mạnh, ta và Diệp Thần kê vai chiến đấu với người.”

Diệp Trường Sinh nhìn hai người: “Người đông thế mạnh, hẳn chưa chắc có thể thắng, đơn thương độc mã, ta chưa chắc sẽ thua.”

Nói đến đây, hắn sải bước về phía trước, nhìn hư không phía trên, Liệt Xích Nộ, Cơ Nhã, Cơ Nhĩ Đại, Hỏa Vân, Hồng Vân: “Có một tính một, các người cùng lên đi, ta muốn đánh toàn bộ các người.”

Trước Thiên Cung Bí Cảnh.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, ngạo nghễ đứng một mình, đối mặt với năm người trên không, hắn bình tĩnh, ngược lại có chút hưng phấn.

Chương 163: Tại sao lại có người dũng mãnh như vậy?

Sau khi Phong Thần, đã giết chết ba người Liệt Không, thực lực chân chính chưa được bày ra, vừa hay mượn cơ hội này nhìn một cái, hiện tại thực lực của mình rất cuộc mạnh đến đâu.

Luyện tập miễn phí, không đánh, là thân thích với bọn họ?

Giờ khắc này.

Chúng đệ tử hoàn toàn đứng hình, cảm giác cả người đều không tốt.

Tại sao lại có người dũng mãnh như vậy?

Một người đánh toàn bộ, ăn cái gì lớn lên àm đỉnh như vậy?

Không phải chúng đệ tử ngu dốt, là bởi vì Diệp Trường Sinh cường đại, vượt qua nhận thức của bọn họ.

Người nói xem hài tử mười tuổi, thiên phú tuyệt thế như thế nào, thời gian mười năm có thể đuổi kịp ngàn năm tu hành?

Không ai tin nổi a.

Năm người Hỏa Vân, Hồng Vân, Cơ Nhĩ Đại, Liệt Xích Nộ, Cơ Nhã hiện lên ý cười châm biếm, Diệp Trường Sinh ở trong mắt bọn họ quả thực chính là người điên.

Bệnh nghiêm trọng đến mức nào mới có thể nói ra điều vô lý như vậy?

Liệt Xích Nộ nói: “Nhã Nhi, ra tay!”

Hợp Kê Chi Thuật của bọn họ đã hoàn thành, hai tầng băng và hỏa, vòng xoáy cuộn cuộn ngút trời quán quanh trên người hai người họ, tất cả những nơi đi qua, không gian đều bị sụp đổ.

Diệp Trường Sinh thấy hai người Liệt Xích Nộ động thủ, hai chân

đạp bay lên trời, “Cơ hội các người chỉ có một lần, ra tay đi, đừng làm ta thất vọng.”

Vừa nói, hơi thở hùng vĩ từ cơ thể hắc phóng ra, long ảnh bay lượn trên không trung, cự tượng đạp không.

Tượng rồng gầm lên, âm thanh rung chuyển cả một vùng trời..

Trên cơ thể hắc xuất hiện ánh sáng hắc kim, Chúc Long Chiến Giáp xuất hiện, quấn chặt lấy hắc.

Gầm Gầm

Oanh Oanh.

Âm thanh kinh thiên động địa truyền ra, Diệp Trường Sinh đột nhiên lao về phía trước, một vòng Xích Nhật xuất hiện ở sau lưng.

Kim ô tỏa sáng trên bầu trời, long tượng làm bạn đồng hành.

“Cử Nhật Phàn Thiên Quyên!”

Cùng với thanh âm truyền đi, Diệp Trường Sinh tiến vào trong vòng lốc xoáy của Cơ Nhĩ và Liệt Xích Nộ, vô số tia lửa băng phóng r, giống như núi lửa phun trào.

Nhìn đến một màn trước mắt.

Sắc mặt ba người Hỏa Vân, Hồng Vân, Cơ Nhĩ Đại đại biến, trong lòng hoảng sợ vô cùng, bóng dáng trên không trung khẽ run.

Chuyện gì đang diễn ra?

Uy áp vừa rồi tỏa ra trên người Diệp Trường Sinh, làm cho bọn họ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, đáng sợ nhất chính là một cổ đến từ sâu trong linh hồn thân phục chi niệm, vẫn luôn thúc đẩy bọn họ muốn quỳ xuống.

Cảm giác này... Rất quen thuộc, trước đó không lâu bọn họ mới vừa quỳ qua.

Nhớ tới điều này.

Đồng tử đang híp lại của Hỏa Vân mở lớn, thanh âm run rẩy nói: “Là hắc... Là hắc... Sao có thể?”

Hồng Vân sợ hãi nói: “Hỏa Vân sư thúc, kiếm châu biến dị, là bởi vì Diệp Trường Sinh, không phải là Diệp gia lão tổ...”

Cơ Nhĩ Đại đã chấn động nói không ra lời, Diệp Trường Sinh tư chất nghịch thiên, tu vi thông thiên, Cơ Nhã vì sao muốn khiêu khích hắc?

Lòng hắc nóng như lửa đốt, kiêng dè sự cường hãn của Diệp Trường Sinh, lại lo lắng chó an nguy của Cơ Nhã.

Giờ khắc này.

Bên trong Thiên Cung Bí Cảnh, cung chủ Cổ Vô Cực, lão cung chủ Ninh Tiêu Dao, An Thanh Thợ, An Lạc Nhi, còn có bà lão xuất hiện.

Ninh Tiêu Dao ghé mắt nhìn Cổ Vô Cực: “Tiểu tử này như thế nào, làm Cung Phụng Học Viện, người cảm thấy thế nào?”

Cổ Vô Cực gật gật đầu: “Hảo, hảo, thật tốt!”

Nói đến đây, hắc ngừng lại, tiếp tục nói: “Lão tổ, muốn ngăn bọn họ lại hay không?”

Ninh Tiêu Dao nói: “Không cần, xem là được, nếu Diệp tiểu tử đánh không lại, lão phu tự mình ra tay, nổ tung tất cả bọn họ.”

Cổ Vô Cực: “...”

“Lão tổ, người có phải đối Diệp Trường Sinh quá thiên vị hay không.”

Ninh Tiêu Dao cười nói: “Thiên vị, thiên tài như vậy ai mà không thích, nếu người yêu nghiệt như thế, cũng có thể muốn làm gì thì làm, người lúc trẻ tuổi giống hắc bây giờ, bỏ đi, không nói nữa, tổn thương lòng tự tôn của người.”

Cổ Vô Cực hơi ngẩn ra, tự mình lẩm bẩm: “Thực lực cường đại, thật sự là có thể muốn làm gì thì làm?”

Một bên, An Lạc Nhi nhìn chăm chú vào bóng dáng Diệp Trường Sinh bước vào lối xoáy: “Tiểu di, hẳn thật cường đại, ta chung quy vẫn là đuổi không kịp hẳn.”

An Thanh Thơ nói: “Lạc Nhi, Trường Sinh từ nhỏ thiên phú dị bẩm, người không cần có gánh nặng tâm lý.”

Cho tới bây giờ, nàng còn nhớ rõ một lần kia ở bên cạnh vách Kiếm Mộ, Diệp Trường Sinh dùng Đế Linh Đan, đưa trẻ nhỏ như vậy, uống Đế Linh Đan giống như nuốt kẹo vậy.

Từ nhỏ đã khác biệt hẳn so với người bình thường, làm sao có thể là hạng tầm thường?

Oanh.

Oanh.

Nổ mạnh truyền ra, vang vọng cửu thiên.

Tiếng gầm khủng bố, chúng đệ tử khí huyết sôi trào, mắt hoa chóng mặt, trái tim như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó.

Hai bóng người từ trên không bay ngược ra ngoài, ngã xuống mặt đất, không phải ai khác, chính là Cơ Nhĩ và Liệt Xích Nộ.

Thấy thế, ba người Hỏa Vân, Hồng Vân, Cơ Nhĩ Đại xông lên, muốn đón lấy hai người, nhưng k hi bọn họ vừa mới tiếp cận, một luồng hơi thở chết chóc ập tới chính diện.

Chương 164: Hắc là Đế cảnh

Hồng Vân ôm Cơ Nhã vào trong lòng, bóng dáng đáp xuống từ trên không trung nhìn Cơ Nhã trong lòng ngực, khóe mắt đỏ hoe, phần nộ quát: “Diệp Trường Sinh, giết đệ tử ta, ta và người không chết không ngừng.”

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên không, giống như thiên thần hạ phàm, uy áp vô tận che trời: “Thật ngại quá, sức mạnh lớn một chút, thật không nghĩ tới nàng lại yếu như vậy.”

Hồng Vân giao Cơ Nhã cho Cơ Nhĩ Đại, thân thể bay lên trời, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: “Giết đồ đệ ta yêu quý, ta nhất định băm thây người vạn đoạn.”

“Đã nhiều năm không đánh nữ nhân, thầy trò các người thành công làm ta phá giới.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, không biết từ khi nào Lục Tiên Kiếm đã xuất hiện ở trong tay, nhất kiếm quang hàn trăm ngàn trượng, bầu trời xanh nhuộm máu như mưa xuống.

Keng.

Kiểm tu, xuất kiếm, nhất kiếm vung trời, hữu tử vô sinh.

Kiểm Diệp Trường Sinh quá nhanh, giờ tay chợt lóe, đầu Hồng Vân lập tức bay ra ngoài, không hề có sức phản kháng.

Nhất kiếm, nháy mắt hạ gục.

Hồng Vân phó viện trưởng đến chết cũng không dám tin, Diệp Trường Sinh có thể nhanh như vậy.

Một màn trước mắt khiến da đầu mọi người tê dại, lục phủ ngũ tạng như muốn toác ra.

Đế Cảnh a, như thế nào cảm giácdown giản giống như cắt bắp cải vậy?

Hắc... Hắc là Đế Cảnh.

Chúng đệ tử giờ khắc này hận không thể tìm một chỗ tự chôn chính mình xuống, bởi vì bọn họ đã cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa.

Một đám thường ngày bởi vì thân phận đệ tử Thiên Cung học phủ kiêu ngạo, cảm thấy chính mình là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất.

Diệp Trường Sinh xuất hiện, làm cho bọn họ nhận thức rõ ràng được chính mình... yếu giống như gà.

Người trẻ tuổi đệ nhất, ngoài Diệp Trường Sinh ra không còn ai khác.

Khụ khụ.

Một trận ho nhẹ vang lên, Liệt Xích Nộ sợ hãi nhìn Diệp Trường Sinh, âm thanh run rẩy nói: “Sư phụ, hửn... Hửn là cường giả Đế Cảnh.”

Hỏa Vân gật gật đầu, trong lòng sợ hãi vạn phần: “Đúng vậy, Đế Cảnh, Đế Cảnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử.”

Nghĩ đến lúc trước hửn ở trong Thiên Cung, hành động không thừa nhận thân phận Cung Phụng của Diệp Trường Sinh, quả thật là ngu xuẩn đến cực điểm.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh từ trên không tung bay xuống dưới, rút kiếm hướng về phía Hỏa Vân, Cơ Nhĩ Đại, Liệt Xích Nộ

Liệt Xích Nộ hoảng loạn nói: “Sư phụ, cứu ta, cứu ta!”

Hỏa Vân chậm rãi đứng dậy, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Diệp cung phụng, việc này chấm dứt ở đây đi.”

Diệp Trường Sinh vung tay, một kiếm bay ra, lao về phía Hỏa Vân, sắc mặt người sau đột nhiên đại biến, vội vàng ra tay ngăn cản, một cỗ khí lăng bay đi ra ngoài.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn vang lên, vang vọng khắp không trung.

Thân hình Hỏa Vân liên tục lùi lại, nơi nào đi qua, dưới chân đều xuất hiện những dấu vết nứt toác, giống như một cái mạng nhện.

Cách đó trăm trượng, hắn ta cân bằng được cơ thể, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lại bóng dáng phía trên không: “Cung chủ, Diệp Trường Sinh giết người ở học phủ, người không quản?”

Trên hư không.

Cổ Vô Cực nghe thấy giọng nói của Hỏa Vân bèn từ trên cao đáp xuống và xuất hiện trước bí cảnh Thiên Cung.

“Diệp Cung phụng, Cơ Nhã và phó viện trưởng Hồng Vân đã bị giết, chuyện này đến đây là kết thúc được rồi.”

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh rơi trên người Cổ Vô Cực: “Cung chủ, tốt nhất là người nên rời đi đi, bằng không e rằng ta không kiềm chế được mà chém cả người đấy.”

Khóe miệng Cổ Vô Cực khẽ giật, đôi con ngươi của lão ta thoáng vẻ hốt hoảng: “Diệp Cung phụng chớ có đùa, Học phủ có quy tắc và chế độ của Học phủ, người cứ liên tiếp giết người ở Học phủ, vi phạm chế độ của Học phủ, điều này đã làm khó bản cung chủ.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày, hắn nhìn Cổ Vô Cực và bảo: “Ý của cung chủ là Cung phụng của Học phủ không cần phải diệt trừ những kẻ bụng dạ khó lường cho Học phủ?”

Nói đến đây, hắn xách kiếm và tiến về phía trước, đến gần chỗ Hỏa Vân, chĩa thẳng Lục Tiên Kiếm lên người Hỏa Vân: “Ta không giết người, người lui qua một bên đi, nhưng hắn ta thì bắt buộc phải chết.”

Liệt Xích Nộ vội vã nói: “Sư phụ, cứu ta.”

Ánh mắt của Hỏa Vân rơi trên người Cổ Vô Cực: “Cung chủ, Kỳ Lân Thần Tử có thân phận như thế nào, ta tin cung chủ rất rõ ràng. Kỳ Lân Thần Tử không những là thần tử của Học phủ, mà còn là thiếu chủ của Vực Chủ Phủ, nếu như Kỳ Lân Thần Tử chết tại Học phủ thì chắc chắn Vực Chủ Phủ sẽ ra tay với Học phủ,

mong cung chủ suy nghĩ chu toàn rồi hẵng hành động.”

Sắc mặt Cổ Vô Cực trầm ngâm, lão ta nghĩ ngợi, đúng là thân phận của Liệt Xích Nộ đặc biệt thật, nếu hắn ta chết tại Học phủ thật thì chắc chắn Vực Chủ Phủ sẽ không chịu để yên.

Đúng là làm khó lão ta mà.

Hỏa Vân lại bảo: “Cung chủ, tất cả đệ tử thuộc Học phủ đều đang nhìn, chẳng lẽ người cứ để mặc Diệp Trường Sinh chẳng kiêng nể gì như thế?”

Chương 165: Lão già kia, người lắm điều quá

“Cung chủ không sợ khiến chúng đệ tử chạnh lòng ư? Ở trong Học phủ còn bị giết thì còn nơi nào là an toàn nữa?”

Nghe vậy, Cổ Vô Cực chưa kịp lên tiếng thì ở một bên khác, Diệp Trường Sinh nói: “Lão già kia, người lắm điều quá.”

Soạt.

Diệp Trường Sinh xách kiếm di chuyển, luồng kiếm khí không thể ngăn chặn của hắn xông thẳng về phía Hỏa Vân. Sắc mặt Hỏa Vân biến đổi, có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này khi Diệp Trường Sinh ra tay, hắn ta đỡ luôn bằng một tấm khiên màu đỏ.

“Liệt Hỏa Thuần?”

Cổ Vô Cực nom thấy Liệt Hỏa Thuần mà Hỏa Vân thi triển bèn vỡ lẽ đúng là Hỏa Vân đã sợ, bằng không hắn ta sẽ không sử dụng đến con át chủ bài như Liệt Hỏa Thuần.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng xông lên phía trước, kiếm của hắn mạnh mẽ chém lên Liệt Hỏa Thuần: “Lão già à, người chê thời gian sống của người dài quá rồi có đúng không?”

Trong lúc Diệp Trường Sinh lên tiếng, ba thanh kiếm còn lại trong Tru Tiên Tứ Kiếm của hắn cũng xuất hiện và cùng chĩa lên người Hỏa Vân. Diệp Trường Sinh bảo: “Ta mà đã muốn giết người thì những kẻ ngăn cản đều phải chết.”

Bốn thanh kiếm cùng nhau bắn ra, luồng kiếm khí vô cùng vô tận nã lên Liệt Hỏa Thuần, cả Hỏa Vân và tấm khiên của hắn ta đều bay ngược về phía sau.

Một lần bay này kéo dài cả ngàn trượng, thân người của Hỏa Vân đập lên cột đá bên cạnh của bí cảnh Thiên Cung.

Cột đá rung đổ ầm ầm, cát đá cuồn cuộn tứ tung, Hỏa Vân phun một ngụm máu tươi, cơ thể hắn ta lảo đảo chực ngã, nom hắn ta

như kiểu có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hỏa Vân không hổ là một trong những Thái thượng trưởng lão của Thiên Cung Học phủ, vừa mới đỡ hai chưởng của Diệp Trường Sinh mà hắn ta vẫn có thể đứng được, như vậy đã là xuất sắc lắm rồi.

Luồng kiếm khí mệnh môn bát ngát vờn quanh người Diệp Trường Sinh, hắn đi về phía Liệt Xích Nộ, tốc độ đi rất chậm, song càng như vậy, Liệt Xích Nộ lại càng sợ hãi.

Đến sư tôn của hắn ta cũng bị đánh bại rồi, vậy thì hắn ta phải ngăn cản Diệp Trường Sinh kiểu gì đây?

Liệt Xích Nộ không muốn chết, hắn ta thực sự không muốn chết, trong mắt hắn ra, Diệp Trường Sinh hoàn toàn là một kẻ điên.

“Cung chủ, ta là thiếu chủ của Vực Chủ Phủ, người không thể để mặc Diệp Trường Sinh giết người ở Học phủ như vậy được. Cung chủ không sợ Học phủ sẽ mất hết sạch danh dự sao, không sợ Vực Chủ Phủ và Học phủ khai chiến sao?”

Vụt một cái, thân người của Cổ Vô Cực chắn ở trước Liệt Xích Nộ, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh và nói: “Diệp Cung phụng, đã kết thúc rồi.”

Diệp Trường Sinh bảo: “Cung chủ, người đang nghiêm túc đấy à? Đừng có nói thêm gì nữa, chuyện này có lợi với người thôi.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn thoáng liếc rồi rơi trên người Cơ Nhã, Cơ Nhĩ Đại cảm nhận được ánh mắt của Diệp Trường Sinh, người hắn ta cũng run lấy bầy không ngừng.

“Diệp Cung phụng, Ngũ tiểu thư đã ra đi, ta có thể đưa thi thể của nàng ta rời khỏi chứ?”

“Đi ra đi, đừng có để ta phải ra tay!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, hắn thi triển thần thức mạnh mẽ của mình và ghim chặt lên người Cơ Nhã: “Cho người thời gian trong vòng ba hơi thở, người mà không ta thì tự gánh hậu quả.”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời thì mọi người có mặt đều nhìn hắn

bằng gương mặt mặt mịt mờ, hắn đang nói chuyện với một người đã chết ư, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Cùng lúc đó, một cảnh tượng khiến người ta kinh hãi xuất hiện.

Cơ Nhã đột nhiên bắt đầu cử động và giãy giụa khỏi Cơ Nhĩ Đại, nàng ta đột ngột xông lên phía trước, trong lúc nàng ta di chuyển, một làn sương đen tràn ra từ trong cơ thể nàng ta.

Luồng khí màu đen mù mịt như yêu ma quỷ quái. Rồi bỗng nhiên bóng tối che lấp đi mặt trời, cảm giác như thể ngày diệt vọng đang tới gần vậy.

“Người dám giết thánh đồ của Tà Thần Cung, người có biết hành động này của người ngu xuẩn cỡ nào hay không?” Một giọng nói khàn đặc phát ra từ miệng Cơ Nhã.

Diệp Trường Sinh nói: “Chẳng lẽ Tà Thần Cung chỉ bồi dưỡng được một con rùa rút cổ như người thế này thôi hả? Người tưởng trốn trong cơ thể nàng ta là an toàn ư?”

“Ta giết được nàng ta một lần thì sẽ giết được nàng ta vô số lần nữa, nếu người đã khống chế cơ thể của nàng ta thì ta sẽ khiến các người cùng nhau biến mất vậy.”

“Chỉ bằng một Đế cảnh cỡ con như người mà cũng xứng lão xược trước mặt ta như thế ư, người có biết thân phận của ta là gì không?”

Giọng nói khàn đặc phát ra từ miệng của Cơ Nhã khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo tựa như quỷ khóc vậy.

Diệp Trường Sinh liếc nhìn Cổ Vô Cực: “Cung chủ, tà linh của Tà Thần Cung đã khống chế đệ tử của Học phủ, chuyện này nên để cung chủ tự mình ra tay. Tới đi, cho người một cơ hội đấy.”

Sắc mặt Cổ Vô Cực thay đổi, trong lòng lão ta vô cùng run sợ, lão ta có thể cảm nhận được tà linh đang ẩn náu bên trong cơ thể của Cơ Nhã.

Chương 166: Cuối cùng vẫn chỉ có hắc là có thể chống đỡ tất cả

Song lão ta không chắc chắn việc diệt đi tà linh đó.

“Ồm... thôi Diệp Cung phụng lên đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Giờ cung chủ vẫn cho rằng giết nàng ta là có vấn đề?”

Cổ Vô Cực vội vã đáp: “Không... không vấn đề gì hết, không có vấn đề gì hết!”

Trong lúc hai người nói chuyện, thân mình của Cơ Nhã đột nhiên bay lên trời, màn sương đen bao phủ khắp không trung, cơ thể của nàng ta đang định chạy trốn ra ngoài Thiên Cung Học phủ.

Diệp Trường Sinh nhìn màn sương đen đang tàn sát bữa bãi kia, khóe miệng hắc vương một nụ cười nhạt: “Muốn chạy hắc, đúng là quá ngây thơ.”

Tiếp đó có một tiếng hét thảm khốc vang lên, thân người của Cơ Nhã rớt xuống, khóe miệng nàng ta còn vương vệt máu màu đen, có thể thấy rõ rằng nàng ta đã trọng thương.

“Người... người hiểu được cách tấn công thần thức ư, tinh thần lực của người lại mạnh như vậy ư!”

Diệp Trường Sinh nói một cách thờ ơ: “Thường thôi, thường thôi, đủ để giết người.”

Hắc vừa dứt lời thì giơ tay lên, đường kiếm bay ra và chém lên người Cơ Nhã, khoanh khắc kiếm quang hạ xuống, cơ thể của Cơ Nhã đổ rạp xuống mặt đất, nom như thể bị người ta hút cạn trong nháy mắt vậy.

Kiếm quang hạ xuống, trên mặt đất bèn xuất hiện một khe rãnh, Cơ Nhã và kẻ kia cùng nhau biến mất, đến chút vụn cũng chẳng còn.

Thực sự quá thảm khốc.

“Khi thần thức của ta đã bao vây thì người không còn chỗ nào để mà ẩn náu đâu, chịu chết đi!” Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía hư không, hắn vươn tay bắt lấy màn sương đen kia.

Tà linh bị thần thức mạnh mẽ trấn áp, một luồng kiếm khí vô hình chung đẩy nó về phía Diệp Trường Sinh, nó cam chịu giãy giụa, song cuối cùng vẫn chẳng thấm vào đâu.

“Loài người ti tiện, nếu người dám đả thương ta thì chủ nhân của ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Diệp Trường Sinh thu lại cánh tay của mình, hắn nhìn tà linh nằm trong bàn tay mình: “Chủ nhân của người có thể chế tạo ra cái đồ rác rưởi như người thì có thể mạnh được đến mức độ nào chứ.”

Trong lúc nói chuyện, Diệp Trường Sinh siết chặt lòng bàn tay, cứ thế hắn đã niết vỡ tà linh. Cùng lúc đó, sau khi tà linh nổ tung thì có một luồng khí đen tràn ra và bỗng nhiên thâm nhập vào cơ thể của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh hơi sững người, sau khi phát hiện luồng khí đen đi vào cơ thể của mình, Tru Tiên Kiếm của hắn đã nuốt trọn tất cả: “Hóa ra người thêm khát cái này à.”

Dứt lời, sấm sét bỗng xuất hiện giữa chín tầng mây, bóng tối cuộn cuộn kéo đến như thể đêm đen đang đến gần, bao phủ khắp cả Hoang Cổ Thiên Vực.

Ánh sáng đi xa, bóng tối ập đến.

“Loài người ti tiện, hủy diệt tà linh của bản thân thì người cứ chờ ta thu phục người đi!” Một giọng nói vô cùng ngang ngược truyền tới từ chín tầng mây, uy lực đáng sợ khiến tất cả mọi người đang có mặt đều phải khom người lại.

Duy chỉ có Diệp Trường Sinh vẫn kiêu ngạo đứng thẳng như thần thánh, ánh mắt của hắt lướt qua mọi người, cuối cùng vẫn chỉ có hắn là có thể chống đỡ tất cả.

Màn sương đen ngập trời đang cuộn cuộn dâng trào, khắp cả Thiên

Cung Học phủ âm u như mất đi sắc màu, luồng sát ý thối quét khiến người ta không rét mà run.

Hơi thở đáng sợ đó đáp xuống, nom nó như thể muốn hủy diệt cả Hoang Cổ Thiên Vực.

Ninh Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn về phía hư không, tiếp đó, lão ta bèn xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, đồng thời, Bát Đại Cung Phụng của Học phủ cũng có mặt ở bên ngoài bí cảnh Thiên Cung.

Tám người đã đến, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ chấn động, ánh mắt phòng bị nhìn chăm chăm về phía hư không, nom ai cũng như sắp sửa nghênh đón kẻ địch lớn vậy.

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp tiểu tử, người cứ lui xuống trước, chỗ này giao cho lão phu đi.”

Diệp Trường Sinh đáp: “Việc do ta mà ra, há có thể để tiền bối gánh chịu hậu quả.”

Người ta thường nói sấm dậy đất bằng, ai là kết cục ai là nguyên nhân, chuyện do mình gây ra thì có ngậm nước mắt cũng phải hoàn thành nó.

“Loài người ti tiện, chỉ cần người đồng ý làm đầy tớ của bản thân thì bản thân có thể tha cho người một mạng, về sau người chính là chúa tể của thiên hạ này!”

Giọng nói bá đạo vừa dứt thì giữa hư không bỗng xuất hiện một bóng người màu đen, không nhìn rõ được trông hắc ta như thế nào, có vẻ như hắc ta được ngưng tụ bởi luồng sương đen giữa không trung.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn chăm chăm bóng đen cuộn cuộn đó: “Đệt cụ nhà ngươi, ai làm đầy tớ nhà nươi cơ, người cũng xứng sao?”

“Người muốn chết thì bản thân thành toàn cho người!” Bóng đen đó trầm giọng nói, một chưởng của hắc ta phá rách bầu trời và xông về phía Diệp Trường Sinh.

“Trường Sinh ta xem xem ai dám thu phục ta!” Diệp Trường Sinh hô một tiếng như sấm rền, thân người hắt bay lên và nghênh đón một chưởng cực lớn kia.

Chương 167: Tên của ta nhà người không xứng được biết

Trong lúc di chuyển, Tru Tiên Tứ Kiếm của hắn đã bảo vệ hắn, Tru Tiên Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay. Hệ thống đã từng nhắc nhở, khi cầm được kiếm thì vẫn chưa thể đạt được đến tác dụng của Đế cảnh.

Giờ hắn đã phong đế, cộng thêm việc Tru Tiên Kiếm có thể cắn nuốt luồng khí từ tà linh nên dùng nó để đối phó với bóng đen trên hư không kia là thích hợp nhất.

“Nhất Kiếm Cầu Bại!”

Nhất Kiếm Cầu Bại, đạo thứ năm trong Kiếm Cửu Đạo lấy kiếm đạo để hướng tới chín tầng trời.

Vụt.

Kiếm quang bay từ dưới lên, rách đôi trời cao, xuyên mây nhá chớp.

Một kiếm xé rách bầu trời, vô địch cầu bại.

Thân người Diệp Trường Sinh chìm vào giữa màn sương đen, khóe miệng hắn vương ý cười: “Dù có u ám tối tăm thì cũng khó mà ngăn nổi ý muốn giết người của ta, một chút kiếm quang tới trước, theo đó sẽ là một chưởng tựa mặt trời.”

Đây...

Đây là kiếm gì vậy?

Tại sao nó có thể khiến linh hồn của ta thấy sợ hãi, chỉ là một người hèn mọn bé nhỏ mà cũng vọng tưởng muốn đả thương bản thân ư.

Mặt trời, xích nhật?

Sở thiên rực lửa, chư thiên bốc cháy.

Không thể nào, rốt cuộc thì hắn là ai?

Diệp Trường Sinh thờ ơ nói: “Tên của ta nhà ngươi không xứng được biết, Thập Phương Sát Đạo, Sát Kiếm Chân Ý, diệt!”

Khí thể của Tru Thần Kiếm không hề thuyên giảm và xuyên qua sự cản trở của không khí, một chưởng của hắn giáng xuống, theo sau đó là Phần Thiên Quyền.

Nom như thể phía sau thanh kiếm có treo hai vòng thái dương vậy, song đây không phải điều đáng sợ nhất, Thập Phương Sát Đạo và Sát Kiếm Chân Ý đã tới.

Một thanh kiếm cực lớn và hướng lên trời xuất hiện, nó bao bọc lấy Tru Thần Kiếm, chỉ thẳng lên trời cao, nom như thể muốn xé rách cả bầu trời.

Không, không thể nào.

Những âm thanh kinh hoàng truyền đến, màn sương đen cuộn cuộn trên hư không kia đang điên cuồng thâm nhập vào Tru Thần Kiếm. Tà Thần Thiên Cửu hoảng sợ vô cùng, hắn ta không ngờ sẽ có một thần binh có thể cắn nuốt hết khí thể của mình.

Đối với hắn ta, một thần binh như vậy quả đúng là trí mạng, hắn ta bắt buộc phải đánh bại đối phương mới được, và đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng ắt phải chết.

“Loài người, ta là Tà Thần Thiên Cửu, ta đã nhớ ngươi rồi đấy, chúng ta hãy còn gặp lại.”

Giọng nói của Thiên Cửu vang vọng khắp không trung, luồng khí kinh sợ đã biến mất không thấy bóng dáng, màn sương đen che trời cũng dần dần tan đi.

Hư không một lần nữa khôi phục lại vẻ sáng sủa của nó, Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, nom hắn như một thiên thần vậy: “Gì mà Thiên Cửu, Thiên Bát chữ, lần sau mà gặp nhau thì hi vọng ngươi đừng có rút đầu giấu đuôi như vậy nữa, nhớ phải đấu một trận trực tiếp với ta đấy.”

Tiếp đó, thân hình của hắn bèn đáp xuống mặt đất, tứ kiếm bao

bọc quanh người hắn cũng biến mất. Khi xuất hiện lại một lần nữa, hắn đứng bên cạnh Ninh Tiêu Dao: “Này lão già, cái tên Kỳ Lân Thần Tử gì gì đó kia có tu luyện công pháp của Tà Thần Cung, xử lí như thế nào không cần ta phải nói cho người chứ.”

Ninh Tiêu Dao liếc mắt nhìn Cổ Vô Cực: “Vô Cực, xử lí kiểu ta không cần ta phải dạy người nữa chứ.”

“Ta hiểu, ta hiểu mà.” Cổ Vô Cực vội vã nói, tiếp đó, lão ta bước về phía Liệt Xích Nộ.

“Kỳ Lân Thần Tử và Cơ Nhã đã phản bội Học phủ, tự mình đưa tà linh vào Học phủ, lại còn học công pháp của Tà Thần Cung, để công pháp tà thần không bị lộ, bản cung chủ sẽ giết Kỳ Lân Thần Tử ngay tại đây.”

Giọng nói của Cổ Vô Cực âm âm như sấm, vang dội khắp trời cao của Học phủ.

Mặt Liệt Xích Nộ xám như tro tàn, giọng nói của hắn ta run rẩy: “Cung chủ, người không thể giết ta được, không thể... Cổ Vô Cực, Vực Chủ Phủ sẽ không bỏ qua cho Thiên Cung Học phủ đâu.”

...

Ở một diễn biến khác.

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp tiểu tử, để lão già ta giới thiệu cho người, tám người bọn họ chính là Cung phụng của Học phủ, về sau các người cứ qua lại nhiều vào.”

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh lướt qua tám người bọn họ, hắn thờ ơ cười: “Lần đầu gặp mặt cũng không biết tám vị Cung phụng thích gì, ta có chút đan dược tặng cho mọi người vậy.”

Soạt.

Tám viên Cuồng Bạo Đan xuất hiện và phiêu diêu trước mặt tám người bọn họ, Diệp Trường Sinh lại bảo: “Đây là quà gặp mặt, mọi người cứ nhận lấy, không cần phải khách sáo đâu, tại hạ nhiều đan dược lắm.”

Tám vị Cung phụng nhìn Cuồng Bạo Đan, một người trong số đó lên tiếng nói: “Cực phẩm trong đan được cấp chín, hơn nữa còn có cả đan văn, xem ra trong đan đạo, Diệp Cung phụng cũng rất có trình độ, không hề yếu kém hơn so với kiếm đạo.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cũng ổn ổn thôi, về sau nếu mọi người cần đan dược thì có thể đến tìm ta.”

Sắc mặt Ninh Tiêu Dao khẽ biến đổi, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh một cách khó tin, sao đột nhiên hắn lại trở nên khách sáo như vậy, sao hắn lại thành thạo đạo lý đối nhân xử thế vậy chứ.

Chương 168: người xem chuyện này thế nào

Đúng là chẳng thể nào ngờ được.

Tám vị Cung phụng đã rơi vào “tròng” của Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh tự có tính toán của hắn, hắn cho đi tám viên đan dược thì coi như lỗ, song hắn lại có thể kéo gần quan hệ và tạo được hảo cảm với tám người kia.

Về sau tám người bọn họ chắc chắn sẽ tới tìm hắn để luyện dược, trước mắt, tám người họ là Cung phụng của Thiên Cung Học phủ nên trong tay bọn họ chắc cũng sở hữu không ít đồ.

Chỉ cần bọn họ tới tìm hắn luyện dược thì tất cả những thứ quý báu của bọn họ đều sẽ thuộc về hắn.

Đúng thế, đúng là như vậy.

Lúc này, Ninh Tiêu Dao nhìn về phía một vị Cung phụng: “Cung lão, trước đó Diệp tiểu tử đã giết một hậu bối của Cung gia các người, người xem chuyện này thế nào.”

Cung Dạ Minh đáp: “Giết thì giết thôi, một đệ tử của chi thứ, lão phu đã biết cái đức hạnh của hắn ta từ lâu rồi, nếu không phải lão phu bề quan suốt thì cũng đã tự mình trừ hại giúp Học phủ rồi.”

Nói đến đây, lão ta ngoảnh đầu nhìn về phía sau, ánh mắt rơi trên người Cung Minh Dương: “Tiểu Minh Tử, về sau chớ có gây phiền phức cho Diệp tiểu tử, thấy hắn cũng như thấy ta, người hiểu chưa?”

Cung Minh Dương khom người, vội vã đáp: “Lão tổ cứ yên tâm, Minh Dương sẽ ghi nhớ.”

Ninh Tiêu Dao lại bảo: “Diệp tiểu tử, người về Thiên Tú Phong với ta, có chút chuyện chúng ta cần phải nói với nhau.”

Diệp Trường Sinh biết Ninh Tiêu Dao đang định nói với hắn điều gì, đơn giản chỉ là những chuyện liên quan đến Tà Thần Cung, Vực

Chủ Phủ, và cả chuyện Thiên Vực Thương Hội nữa.

“Tiền bối, để ta vào bí cảnh Thiên Cung đã, đợi khi nào ta ra ngoài thì chúng ta hãy nói, thế nào?”

Ninh Tiêu Dao đáp: “Diệp tiểu tử, người vừa trải qua một trận đại chiến, hiện giờ người vào bí cảnh Thiên Cung thì cơ thể người có thể chống đỡ được sao?”

Diệp Trường sinh nở một nụ cười nhạt và bảo: “Trận ban nãy cũng được coi là đại chiến ư, có phải tiền bối đã hiểu nhầm gì về đại chiến rồi không?”

Ninh Tiêu Dao: “...”

Sống trên đời là phải biết khiêm tốn, không thì chẳng khác gì những kẻ tầm thường cả. Đánh bại Tà Thần Thiên Cửu xong, tâm trạng của Diệp Trường Sinh rất tốt, hẳn cho rằng giờ là lúc vô cùng thích hợp để tiến vào bí cảnh Thiên Cung.

Đúng lúc hắn đang chuẩn bị vào bí cảnh thì An Thanh Thi dẫn theo An Lạc Nhi và một bà lão tiến lên phía trước.

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu di, sao người lại đến đây vậy?”

An Thanh Thi đáp: “Lo lắng cho người nên mới tới xem xem.”

Diệp Trường Sinh lại bảo: “Tiểu di không cần lo lắng, chẳng phải ta vẫn đang bình thường đây sao?”

Nói đến đây hắn bỗng ngừng lại một lát, đoạn tiếp tục: “Tiểu di à, ta phải vào bí cảnh Thiên Cung để tu luyện rồi, đợi khi nào ra ngoài ra sẽ tới Bách Hoa Cung thăm người.”

Thấy Diệp Trường Sinh định đi, An Lạc Nhi bèn lấy hết dũng cảm, nói: “Diệp Trường Sinh, đã mấy năm không gặp, người có nhớ ta không?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Không.”

Trước bí cảnh Thiên Cung.

An Lạc Nhi chặn Diệp Trường Sinh lại, đôi người của nàng ta lấp lánh: “Tại sao người không nhớ ta, là bởi ta không đủ xinh đẹp ư?”

Nói đến đây nàng ta bỗng ngừng một lát rồi tiếp tục lên tiếng: “Nhưng ta lại thích người, ta đã từng nói muốn che chở người, trở thành đạo lữ của người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Dựa vào đâu mà người lại thích ta, dựa vào mắt nhìn của người à? Người vẫn nên chuyên tâm vào việc tu luyện đi, người không thể có được ta đâu.”

Nước mắt long lanh trong suốt xuất hiện trong đôi mắt của An Lạc Nhi: “Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ đến từ cách thích người mà ta cũng không có ư?”

“Diệp Trường Sinh, chúng ta quen biết lại một lần nữa, bắt đầu lại một lần nữa, người thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Đợi đến khi cảnh giới của người đuổi kịp ta đi rồi hãy nói!”

Hắn vừa dứt lời thì thân người vụt một cái nhanh chóng xông về phía bí cảnh Thiên Cung. Trong lúc di chuyển, hắn nghe thấy giọng nói của An Lạc Nhi sau lưng mình: “Diệp Trường Sinh, ngày tháng còn dài, sớm muộn gì bốn cô nương cũng thu phục được trái tim của người.”

Nghe vậy, khóe miệng Diệp Trường Sinh vương chút ý cười, cả đời này của hắn chỉ thích hai kiểu nữ nhân, một là không biết tư thế gì cả, hai là tư thế nào cũng biết.

Tại sao hắn lại ngó lơ An Lạc Nhi như vậy? Là bởi mông của nàng ta không vênh sao?

Thực ra từ lần đầu tiên gặp An Lạc Nhi tại kiếm lâu, hắn chỉ coi nàng ta như một tiểu muội muội mà thôi.

Hắn không phải kẻ cuồng muội muội, thế nên hắn chẳng có cảm giác gì với An Lạc Nhi cả.

Chỉ là hắn không ngờ một câu nói bông đùa năm đó lại khiến An Lạc Nhi tưởng là thật, tình yêu của nàng ta dành cho hắn mênh

mông cuộn cuộn như nước sông, liên miên chẳng dứt, như kiểu
Hoàng Hà tràn lũ chẳng thể thu dọn vậy.

Haiz, cái sức hấp dẫn chết tiệt này của hân, đúng là khiến người ta
đau đầu mà.

Chương 169: Đánh dấu bí cảnh Thiên Cung thất bại!

Kiếp sau hần nhất định sẽ đầu thai làm một nữ nhân, sau đó sẽ gả cho một người nam nhân như hần bây giờ vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười nhạt, thân người hần đã tiến vào tầng thứ nhất của bí cảnh Thiên Cung, nhìn thấy cảnh tượng phía trước, Diệp Trường Sinh bèn nhướn mày, đoạn lẩm bẩm: “Bí cảnh Thiên Cung này cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt cả.”

“Hệ thống, lập tức đánh dấu!”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu bí cảnh Thiên Cung thất bại!”

“Thất bại?” Diệp Trường Sinh sững người, sao đánh dấu lại thất bại cho được, đây là lần đầu tiên hần lâm phải một tình huống như thế này.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, trước mắt không thể đánh dấu, mời tiến sâu vào bên trong bí cảnh Thiên Cung.”

Nghe vậy, bóng người của Diệp Trường Sinh bèn vụt một cái xông lên tầng thứ hai: “Nếu đã đến rồi thì để ta xem xem rốt cuộc bí cảnh Thiên Cung có gì khác biệt.”

Bóng hình hần biến mất tại tầng thứ nhất của bí cảnh Thiên Cung, cùng lúc đó, con sói U Minh trên mặt đất cũng chẳng dám thở mạnh.

Những con sói U Minh này là kẻ bảo vệ tầng thứ nhất của bí cảnh Thiên Cung, song khoảnh khắc Diệp Trường Sinh xuất hiện, chúng nó lựa chọn ngủ đông và chẳng động đậy chi cả.

Đợi mùa xuân đến, ta không lên tiếng trước thì nào có côn trùng nào dám kêu.

Vạn thú ngủ đông nên Diệp Trường Sinh cứ thế xuất hiện luôn ở tầng thứ năm mươi của bí cảnh Thiên Cung, hần chẳng bị gì cản

trở cả.

Diệp Trường Sinh không có ý định dừng lại, hắn cứ tiếp tục đi về phía trước và chỉ để lại một vết tàn ảnh, cùng với đó là luồng kiếm khí hùng hực khí thế.

...

Bên ngoài bí cảnh Thiên Cung.

Oai nghiêm của tà thần trên chín tầng mây đã biến mất, bầu trời một lần nữa trở lại vẻ sáng sủa của nó, lúc này chúng đệ tử mới tỉnh lại khỏi cơn chấn kinh.

Khắp nơi ồn ã, mọi người đều vô cùng chấn động.

Một đệ tử nói: “Diệp Cung phụng là người đi đầu của thế hệ trẻ, há là người mà một kẻ phạm tu tục tử như ta có thể sánh được?”

Một đệ tử khác phụ họa thêm: “Diệp Cung phụng dung mạo vô địch, đánh bại Kỳ Lân Thần Tử, chém tà linh, đẩy lùi tà thần, đến tư cách ngẩng nhìn thôi ta cũng không có.”

“Có thể ở cùng một học viện với Diệp Cung phụng, ta thấy thật hổ thẹn, rất rất hổ thẹn.”

Chúng đệ tử đều đang bàn luận về Diệp Trường Sinh, ánh mắt của An Lạc Nhi thì rơi trên bí cảnh Thiên Cung, đôi mắt của nàng ta lóe lên tia sáng kiên định: “Diệp Trường sinh, ta nhất định sẽ theo đuổi được người, chỉ có trở nên xuất sắc như người thì ta mới có thể làm đạo侶 của người.”

An Thanh Thi bước lên phía trước và vỗ nhẹ lên vai của An Lạc Nhi: “Lạc Nhi, người đừng chấp niệm quá, con đường mà Trường Sinh muốn đi rất xa, rất xa.”

An Lạc Nhi đáp: “Tiểu di, không cần biết con đường hắn đi xa đến cỡ nào, ta đều sẽ đi cùng với hắn, dù bên cạnh hắn không có một ai thì ta vẫn sẽ luôn ở đây.”

An Thanh Thi lắc đầu, tiếp tục nói: “Lạc Nhi, Trường Sinh xuất sắc, tương lai hắn sẽ có rất nhiều nữ nhân.”

An Lạc Nhi cười nhạt, nàng ta đáp: “Một mình ta sẽ dành cho hẳn tất cả tình yêu... Và đương nhiên, hẳn là một người ưu tú như vậy, hẳn xứng đáng có được nhiều hơn.”

Phải lòng một người có lẽ chỉ cần một giây đồng hồ, song để quên một người lại phải dùng thời gian cả đời.

Điều đáng tiếc nhất trong đời người là quá mức dễ dàng từ bỏ những thứ không nên từ bỏ, và cố chấp, kiên trì với những gì không nên kiên trì.

An Thanh Thi biết An Lạc Nhi đã trầm mê, muốn khiến nàng hoàn toàn quên đi Diệp Trường Sinh là chuyện không thể.

Nàng ta âm thầm tự có sắp xếp của mình, còn giờ thì chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.

Ở một diễn biến khác, Cổ Vô Cực đến bên cạnh Hỏa Vân, trầm giọng nói: “Hỏa Vân sư thục, chuyện của Liệt Xích Nộ đã dứt, về sau người cứ ở Hỏa Vân Cung tu dưỡng tử tế đi, những chuyện trong Học phủ người đừng nhúng tay vào nữa.”

Hỏa Vân gật đầu, thấp giọng đáp: “Lão phu nhớ rồi.”

Cổ Vô Cực liếc mắt nhìn về phía Cơ Nhã: “Đệ nhất lâu chủ, hôm nay người cũng đã chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra tại Học phủ, hi vọng sau khi người trở về thì có thể nói sự thực cho lão tổ Cơ gia được biết.”

Cơ Nhĩ Đại vội vàng đáp: “Cung chủ yên tâm, Cơ mỗ đã biết!”

Cổ Vô Cực nói: “Đi đi, về sau chớ có vào Học phủ nữa.”

Nhìn bóng lưng rời đi của Cơ Nhĩ Đại, Ninh Tiêu Dao lắc đầu, lão ta liếc mắt nhìn Cung Dạ Minh, Cung Dạ Minh bèn im lặng rời đi và đuổi theo hướng Cơ Nhĩ Đại.

Lúc này, Ninh Tiêu Dao đi tới bên người Cổ Vô Cực, lão ta trầm giọng nói: “Đế người của Chấp Pháp Đường tới Vực Chủ Phủ và Cơ gia đi, báo cho bọn họ chuyện của Liệt Xích Nộ và Cơ Nhã, nếu Vực Chủ Phủ và Cơ gia chất vấn Học phủ bảo bọn họ cứ việc tới đây.”

Chương 170: Nam nhân này nhanh quá

Nói đoạn, lão ta liếc nhìn Cổ Vô Cực, nom lão ta như kiểu chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Người không thể học tập Diệp tiểu tử một chút ư? Gặp chuyện là do dự không chút quả quyết, người có biết đệ đệ nhất lâu chủ của Cơ gia rồi đi thì sẽ gây cho Học phủ bao nhiêu phiền phức không, người nói phải ra uy, người biết chưa?”

“Nếu người mà không chịu thắng tiến nữa thì chức cung chủ của Học phủ sẽ giao cho Diệp tiểu tử đây, về sau người theo lão phu chuyên tâm tu luyện!”

Cổ Vô Cực: “...”

Diệp Trường Sinh mới đến được mấy ngày mà chức cung chủ của lão ta đã không giữ được rồi?

Đúng là kẻ có thực lực thì có thể làm mưa làm gió.

Vào lúc đó, có một đệ tử kinh sợ lên tiếng: “Mau nhìn kìa, Diệp Cung phụng đã phá vỡ kỉ lục rồi, Diệp Cung phụng đã đến tầng thứ một trăm linh năm của bí cảnh rồi.”

Tiếng nói vang vọng, ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về bí cảnh Thiên Cung, khóe miệng Ninh Tiêu Dao vương nét cười: “Diệp tiểu tử à, lần này người lại đem đến niềm vui bất ngờ gì đây?”

Trong lúc nói chuyện, tầng thứ một trăm linh sáu của bí cảnh Thiên Cung sáng lên, trong nháy mắt, Diệp Trường Sinh xuất hiện tại tầng thứ một trăm linh sáu.

Sắc mặt của Hỏa Vân thay đổi, thân người hắn ta run rẩy không ngừng: “Hắn... Hắn có thể lên đến tầng thứ một trăm hai mươi ư, có thể đạt tới đỉnh cao của bí cảnh Thiên Cung ư?”

Không lâu trước kia, hắn ta còn cho rằng ở Thiên Cung Học phủ, chỉ có Tinh Thần mới có thể đạt tới tầng thứ một trăm hai mươi, ai dè Diệp Trường Sinh lại thực hiện được trước rồi.

Rốt cuộc hẳn là yêu nghiệt gì vậy?

Làm kẻ địch với hẳn thì chỉ có một kết cục mà thôi, đó chính là chết.

Nghĩ vậy, trong lòng Hỏa Vân âm thầm thề, hẳn ta thề rằng về sau phạm là nơi Diệp Trường Sinh xuất hiện thì hẳn ta nhất định sẽ không đặt chân tới.

Ban đầu hẳn ta còn định báo thù thay cho Liệt Xích Nô, song giờ khắc này, tất thấy thù hận đã bị ném lên chín tầng mây, bởi lẽ hẳn ta còn muốn sống.

Ở một bên, An Lạc Nhi nhìn bí cảnh Thiên Cung, hai gò má của nàng ta ửng đỏ vì khiếp sợ: “Nam nhân này... Nhanh quá!”

Thiên Cung bí cảnh tầng một trăm hai mươi.

Ninh Tiêu Dao trong lòng hoảng sợ, híp lại đôi mắt lại nhìn về hướng bảy vị Cung Phụng, bảy người cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ nghĩ Diệp Trường Sinh sẽ tạo nên kỷ lục mới, nhưng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh có thể đột phá đến tầng một trăm hai mươi, càng không nghĩ tới hẳn sẽ nhanh như vậy.

Nhanh... Thật sự quá nhanh.

Ninh Tiêu Dao mở miệng nói: “Chư vị, các người nói Diệp tiểu tử có khả năng đạt tới tầng một trăm năm mươi hay không, phá vỡ kỷ lục mà cung chủ đời thứ nhất lưu lại?”

Một vị Cung Phụng nói: “Diệp Cung Phụng tiềm lực vô hạn, tuổi trẻ như thế đã phong đế, khả năng đột phá càng cao, nhưng phá vỡ kỷ lục cung chủ đời thứ nhất, sợ là có chút khó khăn.”

Một vị Cung Phụng khác phụ họa nói: “Đúng vậy, Diệp Cung Phụng hẳn là có thể đạt tới tầng một trăm bốn mươi. Nhưng cho dù thành tích là như vậy, cũng đã là người đứng đầu học phủ.”

Năm người khác cũng sôi nổi mở miệng phụ họa theo, lại không có một người cảm thấy Diệp Trường Sinh có thể đột phá tầng một trăm năm mươi đã là cực hạn.

Bởi vì trong sách cổ ở phòng sách Thiên Cung có ghi lại rõ ràng, sau khi vượt qua tầng một trăm hai mươi Thiên Cung bí cảnh, mỗi một tầng trọng lực đều không ngừng chồng lên, càng lên cao càng khó.

Khó như lên trời, sợ sẩy một chút lập tức sẽ vạn kiếp bất phục.

Dưới sự chồng chất của trọng lực, nếu thể lực không đủ, có thể phát nổ mà chết bất cứ lúc nào.

Hai mắt Ninh Tiêu Dao kiên định như thép, nhìn Thiên Cung bí cảnh, tự mình lẩm bẩm: “Diệp tiểu tử, cực hạn của người rốt cuộc ở đâu?”

...

Trong Thiên Cung bí cảnh.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở tầng thứ một trăm hai mươi, thân hình đứng thẳng tắp, nhìn con rối trước mắt trên mặt đất: “thực lực Kinh Thánh đỉnh cao, đáng tiếc các người vẫn không ngăn cản được ta.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Hệ thống, lập tức khế ước.”

“Đinh, nhắc nhở chủ nhân, khế ước thất bại!”

Mẹ nó, vẫn thất bại?

Hệ thống, người ra đây, ta hứa sẽ không đánh chết người.

Tầng thứ nhất thất bại, này mẹ nó vọt tới tầng một trăm hai mươi vẫn thất bại.

Đùa sao, điều này có nghĩa là ta chỉ có thể khế ước bằng cách xuyên qua Thiên Cung bí cảnh?

Càng là như thế, Diệp Trường Sinh càng phải khế ước thành công, hẳn chính là không tin ma quỷ.

Sửa sang lại tâm tình, hắn lại lần nữa xuất phát, xông thẳng tới

tầng thứ một trăm hai mươi mốt.

Sau khi tiến vào tầng một trăm hai mươi mốt, thân thể Diệp Trường Sinh ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện nơi này vậy mà không thể sử dụng linh khí.

Hơn nữa trọng lực tòa không gian này rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều.

Chương 171: Con rỗi hóa thành bột mịn

Đúng lúc này, từng đạo bóng dáng màu đen xuất hiện, vây kín hẳn lại, Diệp Trường Sinh chăm chú nhìn lại, sắc mặt thay đổi: “Rỗi tu sĩ?”

Không có cách nào thúc giục linh khí, chỉ có thể dùng kiếm trong tay chém Rỗi Tu Sĩ.

Sau vài lần va chạm, Diệp Trường Sinh phát hiện ra sức phòng ngự của những con rỗi rất mạnh, cho dù là Tru Tiên Kiếm chém chúng cũng cần ít nhất hai kiếm trở lên.

Nhưng hắn phát hiện một vấn đề, cho dù hắn chém giết như thế nào, con rỗi càng ngày càng nhiều, dựa theo tốc độ tăng trưởng của những con rỗi trước mắt, Diệp Trường Sinh cảm giác nếu cứ chém giết như vậy, chính mình sớm hay muộn cũng bị mệt chết.

Nghĩ đến đây.

Thân thể hắn thối lui về phía sau, Tru Tiên Kiếm trong tay biến mất, ngay sau đó, đột nhiên người hắn lao về phía trước, huy động một đôi thiết quyền, tấn công xuống con rỗi.

Rầm.

Rầm.

Với một cú đấm, con rỗi hóa thành bột mịn.

Chỉ cần có đủ thực lực có thể phá hủy hết tất cả.

Trong lúc nhất thời, Diệp Trường Sinh giống như một con mãnh hổ, thân hình lao về phía trước, nơi đi qua, một quyền một con, rỗi tu sĩ hoàn toàn không có cách nào ngăn cản bước đi nhanh của hắn.

Sau một trận xung sát, Diệp Trường Sinh ăn mặc thô sơ, mồ hôi trên trán rơi xuống, nhưng khóe miệng hắn lại giương lên ý cười: “Ta hiểu rồi, sau khi tiến vào tầng một trăm hai mươi, không thể

sử dụng linh khí, dưới sự chòng chắt của trọng lực, mục đích là để rèn luyện thân thể.”

“Đến đây đi, đồ cặn bã, cho các người biết thân thể ta cứng rắn thế nào, đầu sắt đá bao nhiêu.”

Theo thanh âm rơi xuống, Diệp Trường Sinh càn quét qua, tất cả con rối trong không gian đều bị hấn đánh tan, một tiếng nổ lớn truyền đến, lối vào tầng tiếp theo mở ra.

Diệp Trường Sinh chạy tới, tiến vào tầng tiếp theo: “Trọng lực gấp bội?”

Nói đến đây, sắc mặt hấn trầm xuống, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Khi người có thể dễ dàng tiến vào, người nên hiểu không phải người lợi hại, mà là mọi người mở rộng đường cho người.”

Tầng một trăm hai mươi phía trước đó nhẹ nhàng đột phá, bây giờ một tầng lại khó hơn một tầng, trọng lực đáng sợ đang đè lên người hấn, giống như có một đỉnh núi khổng lồ đang đè lên người hấn.

Diệp Trường Sinh nói: “Cho dù khó nữa, ta cũng muốn khế ước.”

Hấn nhớ rõ một câu danh ngôn nói như thế này, cho dù có nhiều người để lại dấu vết nơi đó nhưng ta tin chắc rằng họ chưa từng lên đến đỉnh.

Giờ phút này, Diệp Trường Sinh cũng chính là loại cảm giác này, cho dù bị trọng lực cường đại như vậy đè lên, nhưng nơi này tuyệt đối không phải là điểm cuối của Thiên Cung bí cảnh.”

Với sự hiểu biết của hấn về hệ thống, không đến điểm cuối tuyệt đối không có khả năng để cho hấn khế ước.

Ta cũng chỉ là muốn khế ước, tại sao lại khó như vậy?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhận thấy không gian trước mặt thay đổi nhanh chóng: “Đây là tình huống gì, sao còn có nữ nhân, thật không tồi.”

“Đừng... Đừng... Các người muốn làm gì, ta còn là một đứa trẻ, đừng đẩy cho ta.”

Tiếng cười như chuông bạc truyền đến bên tai, từng bóng hình xinh đẹp quyến rũ, Diệp Trường Sinh thấy mình chịu không nổi.

Hắn là một đứa trẻ không sai, nhưng hắn cũng là đàn ông khí huyết sôi sục.

Muốn dùng mỹ nhân làm hao mòn ý chí của ta, mau tiêu tán đi, bằng không ta lập tức tương kế tựu kế.

Nghĩ vậy.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, trầm giọng nói: “Một cái ảo cảnh có thể gây khó dễ được ta? Phá cho ta!”

Trọng lực nghiền áp, tiêu hao tinh thần lực, không thể không nói độ khí của một tầng này ngày càng tăng lên.

Dưới sự tra tấn kép, trên trán Diệp Trường Sinh đổ mồ hôi như mưa, quần áo ướt hết cả người.

Hắn không cảm thấy là một loại tra tấn, loại cảm giác thoải mái này, Diệp Trường Sinh nhìn không được hừ nhẹ một tiếng.

Ảo cảnh tiêu tán, thân hình Diệp Trường Sinh đột nhiên lao về phía trước, tiến đến lối vào của tầng tiếp theo.

Bên ngoài Thiên Cung bí cảnh.

Ninh Tiêu Dao và mọi người nhìn chăm chú vào Thiên Cung bí cảnh, một vị Cung Phụng nói: “Lão cung chủ, Diệp Cung Phụng tốc độ đã chậm lại, xem bộ dạng này, tầng một trăm ba mươi có chút khó khăn.”

Một người khác nói: “Đúng vậy, cứ tiếp tục như vậy, hắn nhất định không kháng cự được bao lâu, tuy nhiên kỷ lục như vậy, cũng đã vô cùng đáng tự hào rồi.”

Chúng đệ tử nhìn thấy tầng một trăm hai mươi lăm của Thiên Cung bí cảnh sáng lên, tất cả đều há hốc mồm...

Ninh Tiêu Dao tự mình lẩm bẩm: “Diệp tiểu tử, đây là cực hạn của người?”

Một bên.

Trên mặt An Thanh Thơ nổi lên ý cười: “Trường Sinh, phá vỡ kỷ lục của Học Viện nghìn năm qua, đứa nhỏ này mang cho người ta quá nhiều bất ngờ.”

An Lạc Nhi nói: “Tiểu di, đợi sau khi ta kết thúc dung hợp Ngũ Đức và Thánh Thể, ta muốn đi vào Thiên Cung bí cảnh, khiêu chiến kỷ lục của hắn.”

Đúng lúc này.

Chương 172: Tầng một trăm ba mươi

Ánh sáng lập loè phía trên Thiên Cung bí cảnh, Diệp Trường Sinh một hơi vọt tới tầng một trăm ba mươi, tất cả là một mảnh vắng lặng.

Gió đêm chậm rãi trôi qua, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở đều của mọi người, tầng một trăm ba mươi, kỷ lục mới ra đời.

Nhìn về học phủ, còn có ai có thể làm được?

Hỏa Vân đứng một mình ở nơi xa, nhìn ánh sáng trên Thiên Cung bí cảnh, một ngụm máu tươi trào ra từ trong miệng.

“Tầng một trăm ba mươi, người đứng đầu học phủ, ta... Ta...”

Lời trong miệng chưa nói xong, trước mắt hắn ta tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mất đất.

Phía trước Thiên Cung bí cảnh.

Hỏa Vân ngất đi, lại không có một người phát hiện, toàn bộ ánh mắt mọi người đều dừng ở trên bí cảnh.

Đã từng là thái thượng trưởng lão người người kính sợ, giờ đây lại rơi vào kết cục thê lương như thế, thật là làm người... Vui vẻ.

Không còn cách nào khác, ai bảo tố chất tâm lý hắn ta quá tệ, vừa nghĩ đến Diệp Trường Sinh đi ra từ bí cảnh, có khả năng sẽ tìm mình gây phiền toái, đã lập tức bị dọa đến ngất đi.

Ngần này tuổi, sao tố chất tâm lý lại yếu như vậy?

Một đêm nay.

Phía trước Thiên Cung bí cảnh chật kín người, toàn bộ đệ tử của học phủ dường như toàn bộ đều xuất hiện tại đây, ngay cả Kiếm Hư Tử cũng dẫn theo ba người Diệp Yêu Nhi xuất hiện.

Diệp Trường Sinh phá vỡ kỷ lục Thiên Cung bí cảnh tầng một trăm hai mươi, đây chính là một việc trọng đại của Thiên Cung học phủ.

Không nói là hấp chồn vui mừng, ít nhất cũng là cả cung vui mừng.

Một đêm này, đệ tử, trưởng lão, cung phụng, cung chủ ở đây không một người rời đi, bọn họ đều ở chờ mong Diệp Trường Sinh kế tiếp sẽ mang đến cho bọn họ bất ngờ gì.

Là tiếp tục không ngừng thăng tiến, hay là dừng lại với tầng một trăm ba mươi.

Một đêm yên lặng, bình minh trong nháy mắt.

Mọi người đã qua một đêm ở Thiên Cung bí cảnh, Diệp Trường Sinh ở trong bí cảnh tầng một trăm ba mươi cả đêm.

Trong bí cảnh.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, di chuyển cánh tay, tiếng xương răng rắc vang lên: “Tuyệt... Loại cảm giác này thật tuyệt.”

“Hành trình mới bắt đầu rồi, muốn cho ta rút khỏi, năm mớ.”

“Có bản lĩnh thì khiến ta chết ở trong bí cảnh, bằng không, dù lão tử bò cũng phải bò đến điểm cuối Thiên Cung bí cảnh.”

Một đêm tu dưỡng, cơ thể Diệp Trường Sinh đã được chữa trị, thực lực gia tăng rất nhiều, hẳn quyết định tiếp tục đột phá tiếp.

Bởi vì đến bây giờ vẫn là chưa có cách nào ký khế ước, quả thật là quá khó khăn.

Có câu: Té ngã lại đứng dậy, đổi một tư thế đẹp lại ngã xuống, chỉ cần không chết, không lo, tiếp tục làm.

Nghĩ vậy, Hắc lao về phía lối vào của tầng tiếp theo, yên tĩnh như heo chết, di chuyển như một con thỏ, và cực kỳ nhanh.

Động rồi.

Diệp cung phụng động rồi.

Hắc tối hôm qua quá mạnh, một trận đã thiết lập một kỷ lục mới,

bây giờ hẳn lại một lần xuất phát, thật chờ mong a.

Diệp Cung Phụng, thật không hổ là nam nhân mạnh nhất học phủ, ta còn thích a.

Mẹ nó, người cũng là nam nhân a.

Nam nhân thì làm sao, người không biết nam nam mới là chân ái?

Súc vật... Người đỉnh.

Trong tiếng nghị luận của chúng đệ tử, Diệp Trường Sinh một đường hát vang, giống như chỗ không người, đột phá một tầng lại một tầng.

Nhìn Diệp Trường Sinh đến tầng một trăm bốn mươi, khóe miệng Ninh Tiêu Dao nhắc lên ý cười, liếc mắt nhìn về phía bảy vị cung phụng: “Chư vị hiện tại còn cảm thấy Diệp tiểu tử chỉ có thể đột phá đến tầng một trăm bốn mươi?”

Bảy người rơi vào trầm mặc, Diệp Trường Sinh tiềm lực quá mạnh, đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Bây giờ cho bọn họ đoán, bọn họ cũng không dám đoán, quan trọng là không có cách nào đoán được, quá mạnh, không thể đánh giá.

Cùng lúc đó.

Một tiếng nổ lớn phát ra từ sâu bên trong Thiên Cung học phủ truyền ra, ngay sau đó, một luồng sáng xông thẳng tận trời, uy áp khủng bố bao phủ ở phía trên học phủ.

Mơ hồ dường như có bóng rồng bay vút trên chín tầng mây, đầu rồng nhìn xuống liếc nhìn nhân gian, thần uy không thể phạm.

Chúng đệ tử nhìn theo tiếng động, ánh mắt đồng loạt dừng ở phía trên luồng sáng, trong lòng hoảng sợ vô cùng, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Tiêu Dao xoay người nhìn lại, trầm giọng nói: “Năm năm, rốt cuộc hẳn cũng xuất quan, Đế uy bao phủ, hẳn cũng phong Đế rồi.”

Nói đến đây, lão ta lắc đầu, khẽ thở dài: “Chỉ tiếc xưa đâu bằng nay, vị trí đệ nhất học viện của hần đã không còn nữa, Diệp tiêu tử kia so với hần còn muốn yêu nghiệt hơn.”

“Học phủ có hai người các người, tương lai đáng mong chờ.”

Một vị cung phụng trưởng lão nói: “Lão cung chủ, người nói Tinh Thần xuất quan, có thể bắt đầu khiêu chiến Diệp cung phụng hay không?”

Ninh Tiêu Dao nói: “Không hy vọng bọn họ giao phong, sát khí hai người họ đều quá nặng, nếu chẳng may làm tổn thương đối phương, đó sẽ là tổn thất lớn nhất của Học Viện.”

Chương 173: Vậy thì cứ đi một bước tính một bước

Tên cung phụng kia nói: “Nhưng bản tính Tinh Thần, lão cung chủ không phải không biết, vô cùng háo thắng, hiện tại Diệp cung phụng đang là người nổi bật nhất, cuộc đại chiến giữa hai người bọn họ, sợ là sẽ rất khó tránh khỏi.”

Ninh Tiêu Dao gật đầu: “Vậy thì cứ đi một bước tính một bước.”

Khi nói chuyện, luồng sáng trên không trung đã biến mất, một tia sáng màu đen từ trên trời rơi xuống, lao thẳng tới Thiên Cung bí cảnh.

Ngay sau đó, Tinh Thần đã xuất hiện ở bên trong, khom người cúi chào: “Gặp qua Ninh lão nhân.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Không biết trên dưới, thực lực tăng lên không ít, như thế nào không tiếp tục bế quan?”

Tinh Thần nói: “Có chút việc phải làm, cần tiến vào Thiên Cung bí cảnh một chuyến.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta dừng lại trên người An Lạc Nhi, vội vàng xông lên phía trước: “Lạc Nhi, có nhớ ta hay không a.”

An Lạc Nhi mặt không biểu cảm, trầm giọng nói: “Không có!”

Hành động này quả thật là khiến người ta hít thở không thông.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Tinh Thần vẫn chưa từ bỏ ý định: “Lạc Nhi, sao đột nhiên lại lạnh nhạt với ta như thế, chẳng lẽ người đã quên ước định giữa chúng ta?”

An Lạc Nhi kinh ngạc nói: “Giữa chúng ta có từng có ước định, Tinh Thần sư huynh chú ý lời nói của mình, hơn nữa, người ta thích đã xuất hiện, hy vọng Tinh Thần sư huynh về sau đừng quấy rầy ta nữa.”

Ý cười trên mặt Tinh Thần biến mất: “Thực xin lỗi, xem ra là ta tự mình đa tình, nhưng là ta thật sự rất thích ngươi.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Chờ ta từ trong Thiên Cung bí cảnh ra, lập tức sẽ đến An gia cầu hôn.”

“Ai đã đột phá tầng một trăm bốn lăm của Thiên Cung học phủ, học phủ từ khi nào lại có đệ tử lợi hại như vậy.”

An Lạc Nhi vừa muốn mở miệng, Cổ Vô Cực một bên trầm giọng nói: “Tinh Thần, chờ Diệp cung phụng từ trong bí cảnh ra, thì ngươi tiến vào trong đó.”

Tinh Thần gật gật đầu: “Thì ra là cung phụng học phủ, ta còn tưởng học phủ như thế nào lại có đệ tử lợi hại như vậy.”

Cổ Vô Cực nhìn Tinh Thần, lại nói: “Tinh Thần, Diệp cung phụng chỉ có mười tuổi.”

Tinh Thần: “...”

Tầng một trăm năm mươi.

Diệp cung phụng đột phá tầng một trăm năm mươi.

Một tiếng kinh hô truyền ra, toàn bộ quảng trường bên ngoài Thiên Cung bí cảnh rơi vào trong sôi trào, chúng đệ tử lập tức cuồn cuộn lên.

Tầng một trăm năm mươi, khái niệm gì vậy?

Ngang hàng với kỷ lục của cung chủ đời thứ nhất.

Chúng đệ tử cảm thấy bọn họ được chứng kiến một kỳ tích, cảm thấy vô cùng vinh hạnh, về sau đi ra ngoài có thể tự hào, đủ để bọn họ khoe khoang cả đời.

Cổ Cô Cực nhìn Thiên Cung bí cảnh, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Quả nhiên hắn càng thích hợp làm cung chủ hơn so với ta.”

Bên kia.

Một đệ tử của Hỏa Vân Cung phát hiện Hỏa Vân ngã trên mặt đất, vội vàng gọi hai người bạn tới, tiến lên đỡ Hỏa Vân dậy.

“Sư tôn, tỉnh tỉnh a!”

“Sư tôn, tỉnh tỉnh a!”

Hỏa Vân mở màng tỉnh dậy, nhìn hai gã đệ tử trước mắt: “Ta đang ở đâu đây?”

Một người đệ tử nói: “Bẩm sư tôn, vẫn ở bên ngoài Thiên Cung bí cảnh, sư tôn ngất xỉu.”

Hỏa Vân lại nói: “Diệp cung phụng từ Thiên Cung bí cảnh ra chưa?”

Đệ tử lắc đầu, thanh âm khẽ run nói: “Hồi sư tôn, Diệp cung phụng đã đột phá tầng một trăm năm mươi.”

“Tầng bao nhiêu!” Hỏa Vân khiếp sợ nói.

“Sư tôn, tầng một trăm năm mươi.” Tên kia đệ tử nói lại lần nữa.

Nghe vậy.

Hỏa Vân phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể mềm nhũn, một lần nữa ngất đi.

Khốn khiếp, vô tình, lại sợ hãi đến ngất đi.

Bên kia, trong bí cảnh, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên mặt đất, mồm thở hổn hển, bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Thiên Cung bí cảnh khế ước thành công, nhận được phần thưởng của hệ thống...”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Thiên Cung bí cảnh khế ước thành công, nhận được phần thưởng Rối Thần Ma của hệ thống, vĩnh viễn nguyện trung thành.”

Nhân vật: Rối thần ma.

Danh hiệu: Rối bất tử.

Thực lực: Bẩm sinh mười vạn trọng (có thể phát triển)

Thần binh: Thần ma Lục Thiên Chùy.

Thần thông: Thần ma thức tỉnh, chùy phá vạn giới, lôi đình bạo kích.

Thuộc tính: Sấm sét, bất tử, ẩn nấp.

Thánh thể: Cơ thể thần ma bất tử.

Hệ thống đánh giá: Rối thần ma chỉ nguyện trung thành với một mình chủ nhân, tuy là con rối, nhưng nó có linh trí, chủ nhân có thể bồi dưỡng nó.

Rối thần ma?

Bẩm sinh mười vạn trọng.

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn ra, trong lòng hoảng sợ vô cùng, tu sĩ bẩm sinh mười vạn trọng, đến Nguyên Cảnh cũng chưa đột phá?

Cho dù như thế, hắn không hề khinh thường con rối thần ma bẩm sinh mười vạn trọng này: “Hệ thống, trước mắt rối thần ma tấn công có thể đánh bại tu sĩ cảnh giới gì.”

“Tình, nhắc nhở chủ nhân, rối thần ma ra tay, giống như chủ nhân vậy, một quyền một người, lực công kích hiện tại của nó tương đương với một kích của Đế Cảnh mạnh nhất.”

Chương 174: Rối thần ma, bẩm sinh mười vạn trọng

Diệp Trường Sinh: “...”

Biết là rối thần ma không yếu, không nghĩ tới nó cứ nhiên lại mạnh như thế.

“Hệ thống, rối thần ma kia có cơ hội đột phá đến Nguyên Cảnh?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, có thể đột phá đến Nguyên Cảnh, nhưng rốt cuộc là khi nào, không thể đoán trước được khi nào thì nó sẽ tiếp tục thăng cấp đến Tiên Thiên Cảnh.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, mở lời nói: “Rối thần ma khi nào đến?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, lập tức đến bên cạnh chủ nhân, nhưng ở trong Thiên Cung bí cảnh, chủ nhân không thể sử dụng rối thần ma.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống kích hoạt nhiệm vụ giấu kín, khiêu chiến Thiên Cung bí cảnh tầng hai trăm, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được cơ hội một lần chỉ định địa điểm kế ước.”

Thiên Cung bí cảnh tầng hai trăm?

Diệp Trường Sinh nhìn vết tích trên cơ thể vừa mới khép lại: “Còn có năm mươi tầng, ta thật sự có thể?”

“Chủ nhân, người có thể, ta tin tưởng người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người tin tưởng cái rắm, phải ta tin tưởng chính mình mới có thể.”

Hệ thống lại nói: “Ta cảm thấy chủ nhân nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta không cần người cảm thấy, ta muốn ta cảm thấy.”

Vừa dứt lời, một đạo ánh sáng tím xuất hiện, phẳng phất như từ bên ngoài chín tầng mây rơi xuống, giống như muốn xé rách Thiên Cung bí cảnh ra làm hai.

Ngay sau đó, một vòng lốc xoáy lớn xuất hiện, một người đàn ông vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn nháy mắt xuất hiện, cái đầu của hắn so Diệp Trường Sinh cao hơn rất nhiều.

Cường tráng như núi, khí phách nghiêm nghị.

Người tới không phải ai khác, chính là rối thần ma.

“Bái kiến chủ nhân.”

Diệp Trường Sinh nhìn rối thần ma, hơi hơi giơ tay ý bảo hắn đứng dậy: “Người tên là gì.”

Rối thần ma lắc lắc đầu: “Hồi chủ nhân, ta không có tên.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, mở lời nói: “Người bẩm sinh nặng mười trọng, về sau người gọi là Diệp Thập Vạn.”

Rối thần ma vội vàng quỳ xuống đất: “Đa tạ chủ nhân ban tên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Về sau gọi ta là thiếu chủ là được.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Thập Vạn, người trước tiên vào trong Linh Giới, đợi ta rời khỏi nơi này, lại thả người ra ngoài.”

Diệp Thập Vạn lắc đầu nói: “Thiếu chủ, không cần, ta đi theo người, người khác sẽ không phát hiện ra ta.”

Lời vừa dứt, bóng dáng hắn lập tức biến mất: “Thiếu chủ, Thập Vạn ở bên cạnh người, chỉ cần thiếu chủ có nguy hiểm, Thập Vạn sẽ lập tức xuất hiện.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thập Vạn, về sau, không có mệnh lệnh của ta, người không được ra tay, rõ chưa?”

“Thập Vạn, đã rõ!”

Diệp Trường Sinh điều chỉnh lại hơi thở, ánh mắt về phía lối vào tầng một trăm năm mươi mốt, hẩn ngồi trên mặt đất, bắt đầu khôi phục sức lực.

Đã dự định phải đi đến tầng hai trăm của Thiên Cung bí cảnh, cho nên hẩn muốn khôi phục thân thể đến trạng thái đỉnh cao nhất, nghênh đón những khiêu chiến tiếp theo.

...

Bên ngoài Thiên Cung bí cảnh.

Ánh mắt Tinh Thần dừng ở bên trên bí cảnh, mặt lộ vẻ hoảng sợ, lần này hẩn ta xuất quan chính là để phá vỡ kỷ lục Thiên Cung bí cảnh, cũng là để đột phá chính cơ thể mình.

Không nghĩ tới hiện tại có người cứ nhiên đánh vỡ kỷ lục cung chủ đời thứ nhất lưu lại, đến bây giờ hẩn cũng không hề có có ý muốn ra ngoài.

Cung phụng mười tuổi, hẩn có bao nhiêu cường đại?

Tinh Thần cố nén chấn động trong lòng, phát hiện ánh mắt An Lạc Nhi vẫn luôn dừng ở trên Thiên Cung bí cảnh: “Lạc Nhi, Diệp cung phụng bên trong bí cảnh, chính là người thích ngươi, đúng không?”

An Lạc Nhi nói: “Là ta thích hẩn, đang tiếc hẩn không thích ta, nhưng ta sẽ không từ bỏ.”

Tinh Thần nói: “Ta cũng vậy, cũng sẽ không từ bỏ ngươi.”

Lúc này, Cổ Vô Cực đi đến bên cạnh Ninh Tiêu Dao: “Lão tổ, Diệp cung phụng như thế nào còn không ra, hẩn hiện tại đã đột phá tầng cao nhất Thiên Cung bí cảnh.”

Về mặt Ninh Tiêu Dao mờ mịt, trầm giọng nói: “Ta cũng không biết tình huống như thế nào, chờ một chút xem.”

Đúng lúc này.

Thiên Cung bí cảnh tầng thứ một trăm năm mươi mốt sáng lên, tia

sáng đó giống như một con kim ô chói lọi, bao phủ bầu trời phía trên Thiên Cung Học Viện .

Tầng một trăm năm mươi một?

Thiên Cung bí cảnh còn có tầng một trăm năm mươi một.

Ninh Tiêu Dao hoàn toàn đứng hình, lão ta từ trước đến giờ vẫn cho rằng Thiên Cung bí cảnh chỉ có một trăm năm mươi tầng, nơi mà cung chủ đời thứ nhất đến chính là đỉnh.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh đã thay đổi nhận thức của bọn họ, Thiên Cung bí cảnh tầng một trăm năm mươi một, kia phía trên rốt cuộc còn có bao nhiêu?

Khiến cho Ninh Tiêu Dao chấn động chính là thực lực Diệp Trường Sinh, vậy mà còn trên cả cung chủ đời thứ nhất, quả thực quá khó có thể tin.

Phải biết rằng sau khi tiến vào Thiên Cung bí cảnh tầng một trăm hai mươi, yêu cầu không đơn giản chỉ là thực lực như vậy.

Phải có tâm cảnh cường đại, ý chí, khí lực cùng thần thức, Diệp Trường Sinh mới có thể một đường đột phá đến tầng một trăm năm mươi một, đủ để cho thấy hắn đã đạt được cực hạn ở bất kể khía cạnh nào.

Chương 175: Tầng một trăm năm mươi mốt

Giờ khắc này.

Ánh sáng kim ô bao phủ trên người mọi người, chúng đệ tử giơ tay che hai mắt, trong lòng chấn động vô cùng.

Diệp trường sinh phá vỡ kỷ lục Thiên Cung bí cảnh sở hữu, yêu nghiệt khiến người khác có chút tuyệt vọng.

Ninh Tiêu Dao tự mình lầm bầm: “Tầng một trăm năm mươi mốt, rốt cuộc bên trong như thế nào nhỉ? Thật muốn đi vào nhìn một cái, ai da, đáng tiếc thực lực không cho phép.”

Cổ Vô Cực thăm mắng trong lòng, Diệp Trường Sinh nếu từ trong bí cảnh đi ra, ta lập tức nhường vị trí cung chủ cho hắn, với thực lực của hắn nhất định sẽ dẫn dắt học viện đến đỉnh cao thực sự.

...

Cứ như vậy Diệp Trường Sinh vẫn luôn ở trong Thiên Cung bí cảnh, nháy mắt đã là nửa năm, hắn đột phá từ tầng một trăm năm mươi đến tầng một trăm bảy mươi lăm.

Điều đáng nhắc tới chính là sau khi vượt qua tầng một trăm năm mươi, Linh Khí bên trong Thiên Cung bí cảnh có thể tùy ý sử dụng, cho dù là như thế, Diệp Trường Sinh vẫn ra sức dùng chính bản lĩnh của mình, mới từ tầng một trăm năm mươi lên đến tầng một trăm bảy mươi lăm.

Có điều, dù chỉ mới tiến được hai trăm tầng, nhưng hắn đã gạt hái được rất nhiều, kiếm đạo, thần thức, thân thể đều được cái thiện đáng kể.

Quan trọng chính là Thiên Huyền Chi Thân, hắn lại có thể vô tình luyện đến đỉnh, hiện tại đã có được chín đạo phân thân ảnh.

Nhưng Diệp Trường Sinh phát hiện một vấn đề, Thiên Huyền Chi Thân còn có thể tiếp tục tăng lên, chỉ cần cảnh giới của hắn tăng

lên, có được mười đạo, trăm đạo phân thân chi ảnh đều có thể.

Trải qua nửa năm mò mẫm, hắn phát hiện thần thông công pháp Thiên Huyền Chi Thân trong tay mình hẳn là một bộ tàn thiên.

Nếu muốn có được ngàn đạo phân thân chi ảnh, cần phải tìm được công pháp Thiên Huyền Chi Thân hoàn chỉnh.

Thời gian nửa năm trôi qua.

Bên ngoài Thiên Cung bí cảnh, đệ tử càng ngày càng ít, lần lượt rời đi trở về tu luyện.

Ngay cả tám đại Cung Phụng, Cổ Vô Cực cũng đều rời đi, bọn họ không dám ở lại bên ngoài Thiên Cung bí cảnh mãi.

Tâm tình không tốt, Diệp Trường Sinh hết lần này tới lần khác kích thích bọn họ, sợ không cẩn thận kích động một cái mà nấc nghẹn.

Tinh Thần bế quan.

An Lạc Nhi bế quan.

Thái thượng trưởng lão Hỏa Vân được khiêng về Vân Cung, không ai quan tâm đến tình hình bây giờ ra sao.

học phủ khôi phục lại yên tĩnh, chúng đệ tử không hề chú ý Thiên Cung bí cảnh nữa, bởi vì bọn họ biết Diệp Trường Sinh vẫn sẽ đột phá tiếp.

Cùng lúc đó.

Trên cửu thiên.

Trong Vô Tận Tinh Vực, trên một hòn đảo lơ lửng lơ lửng trên không trung, sương mù màu đen bao phủ phía trên cung điện, tối đen như mực, giống như Tu La địa ngục.

Đột nhiên, một tia sáng màu đen xông thẳng tận trời, giống như núi lửa phun trào, trào dâng cuốn đi.

Một bóng người xuất hiện phía trên cung điện cửu thiên, người này không phải ai khác, chính là Tà Thần Thiên Cửu.

Thiên Cửu xuất quan, quan sát trời cao, bề ngỗ thiên hạ, Tà Linh luôn luôn xung quanh Vô Tận, ánh mắt hân hướng về phía Hoang Cổ Thiên Vực.

“Giết tà linh của ta, hủy phân thân của ta, người phải chết, còn có thanh kiếm nuốt hồn kia, bản thân nhất định phải phá hủy.”

Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện ở trước mặt Tà Thần, khom người cúi chào, “Thần Tôn, thần tử của Thái Hư Thánh Đình đã tới, mời Thần Tôn đi đến Hắc Ám Minh Hải.”

Thiên Cửu sắc mặt hơi đổi: “Tới vừa lúc, để hân tới Tà Thần Cung gặp ta.”

Ngay sau đó.

Bóng dáng hân chợt lóe, biến mất trên đỉnh cung điện, sau đó từ trên không đáp xuống xuất hiện bên trong Tà Thần Cung, ước chừng thời gian một nén nhang, một cấm y nam tử tiến vào cung điện.

Thần tử Thái Hư Thánh Đình Khương Minh Tà.

Khương Minh Tà tiến vào cung điện, ánh mắt dừng ở trên người Thiên Cửu: “Gặp qua Tà Thần.”

Thiên Cửu nói: “Người đã đến, lần này đến Tà Thần Cung, có chuyện gì?”

Khương Minh Tà trầm giọng nói: “Hắc Ám Minh Hải phát hiện huyệt mộ Ám Minh Long cùng Hắc Ám Thần Đế, không biết Tà Thần có hứng thú cùng nhau đi đến đó hay không.”

Thiên Cửu do dự trong lòng: “Bản thân có việc phải đi xuống hạ giới một chuyến, này nếu đi đến Hắc Ám Minh Hải, việc này cũng chỉ có thể để sau.”

Khương Minh Tà hơi ngần ra, mở miệng nói: “Tà Thần cao cao tại thượng, vì sao đột nhiên muốn đi xuống hạ giới, nơi đó đều là loài

người có huyết mạch thấp hèn, đến đó có thể có chuyện gì quan trọng?”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “hơn nữa, cường giả Tà Thần Cung như mây, có việc gì giao cho bọn họ đi giải quyết, cường giả Tà Thần Cung đi xuống hạ giới, sự tình gì đều làm rõ ràng cho người, người cần gì tự mình đi.”

Thiên Cửu nói: “Một khi đã như vậy, chờ bản thân một ngày, sau đó, chúng ta cùng xuất phát đi đến Hắc Ám Minh Hải.”

Chương 176: Bóng người từ trên không bay xuống

Không nghĩ tới, Thiên Cửu cũng muốn đến Hoang Cổ Thiên Vực, nhưng Tru Thần Kiếm trong tay Diệt Trường Sinh quá quý dị, nếu là không thể phá hủy Tru Thần Kiếm, cuộc sống sau này của hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Một thanh kiếm có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn, nhất định không thể để nó tồn tại, vì vậy Thiên Cửu quyết định sai ba gã thần tử Tà Thần Cung đi đến Hoang Cổ Thiên Vực.

...

Thiên Vực Thành.

Cơ gia.

Một bóng người từ trên không bay xuống, mang theo hơi thở khủng bố, bóng người đứng thẳng ở trong sân, một cỗ uy áp cường đại lập tức bao phủ Cơ gia.

Cơ Diệt Khung, Cơ Trần xuất hiện ở trong viện, ngay khi nhìn thấy người tới, sắc mặt hai người hơi đổi, người tới nói: “Cơ huynh, Thiên Cung học phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Xích Nộ làm sao mà chết.”

Cơ Diệt Khung trầm giọng nói: “Liệt huynh, chuyện Thiên Cung học phủ, lão phu vẫn luôn chờ Liệt Huỳnh trở về.”

Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Không phải chỉ có Xích Giận thiếu chủ chết, Nhã nhi cùng đệ nhất lâu chủ cũng đã chết, bên trong Thiên Cung học phủ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chúng ta không thể nào biết được.”

“Thiên Cung Học Viện chỉ là cử người của Chấp Pháp Đường đến báo cho, Cơ Nhã cấu kết Tà Linh, vi phạm quy củ học phủ, cho nên mới bị giết.”

“Còn về đệ nhất lâu chủ, bọn họ không có nói, nhưng lão phu biết

rõ, nhất định cũng là chết ở trong tay Thiên Cung học phủ.”

Liệt Tề Thiên tức giận nói: “Hay cho một cái Thiên Cung học phủ, tùy tiện gán cho Xích Nộ tội danh, thì lập tức có thể giết hẳn.”

“Xem ra nhiều năm như vậy Vực Chủ Phủ là quá khiêm tốn, Thiên Cung học phủ dám ngang nhiên khiêu khích như vậy.”

Cơ Diệt Khung nói: “Ý của Liệt huynh là...”

Liệt Tề Thiên nói: “Lần này ta ra ngoài được kỳ ngộ hết thủy, một thân tu vi tăng lên không ít, nhưng cần củng cố một thời gian, cho nên chuyện Thiên Cung học phủ tạm hoãn lại cho đến khi ta xuất quan.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, cười dữ tợn một tiếng nói: “Chẳng qua có một chuyện, cần Cơ huynh hỗ trợ.”

“Liệt huynh, có gì cần ta làm thì cứ nói.” Cơ Diệt Khung trầm giọng nói.

Liệt Tề Thiên nói: “Cơ huynh, Thiên Cung học phủ không phải đã giết Xích Nộ và Cơ Nhã sao? Chúng ta đây khiến cho Thiên Cung học phủ biến mất.”

“bên trong Thiên Cung học phủ có Thiên Cung bí cảnh, người chỉ cần truyền ra tin tức, nói trong Thiên Cung bí cảnh có một tòa Thần Chỉ bí cảnh, một năm sau sẽ mở ra, đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, tin rằng toàn bộ thế lực ở Hoang Cổ Thiên Vực đều sẽ đến Thiên Cung học phủ.

Cơ Diệt Khung cười nói: “Liệt huynh đây là muốn mượn đao giết người, diệu kế, diệu kế.”

Liệt Tề Thiên nói: “Phá hủy Thiên Cung học phủ trước, học phủ này đã có truyền thống kế thừa mấy ngàn năm, nền tảng vẫn rất vững chắc, chờ sau khi chúng ta sở hữu toàn bộ nền tảng, chúng ta sẽ tiêu diệt Kiểm Cung của Diệt gia.”

Cơ Diệt Khung gật gật đầu: “Trần Nhi, việc này giao cho người đi làm, kế tiếp lão phu muốn tiếp tục bế quan.”

...

Một năm sau.

Trong Thiên Cung.

Cổ Vô Cực ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất, phía dưới vài tên phó viện trưởng cùng các cung trưởng lão đứng thẳng: “Rốt cuộc sao lại thế này, vì sao các thế lực cường giả lớn đều ùn ùn kéo tới Thiên Cung học phủ.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đều là vẻ mặt mờ mịt, một năm này bọn họ rất ít rời khỏi Thiên cung học phủ, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra cái gì, thật sự rõ ràng lắm.

Ánh mắt Cổ Vô Cực dừng ở trên người một lão giả: “Thiên Phong trưởng lão, người phụ trách nắm bắt tin tức học phủ, chẳng lẽ lại không có chuyện gì muốn nói với bản cung sao?”

Thiên Phong trưởng lão nói: “Cung chủ, nửa năm trước lão phu đã nói với cung chủ, Thiên Vực Thương Hội truyền ra tin đồn trong Thiên Cung bí cảnh có Thần Chỉ bí cảnh, nói là một năm sau bí cảnh sẽ mở ra.”

“Lúc ấy cung chủ cảm thấy là nói nhảm, còn không để ở trong lòng, hiện tại thời gian một năm đã đến, các thế lực cường giả đã đến, chính là vì Thần Chỉ bí cảnh.”

Cổ Vô Cực trầm giọng nói: “Hay cho một cái Thiên Vực Thương Hội, bọn họ đây là muốn mượn đao giết người, nhân cơ hội làm loạn học phủ của ta.”

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng ở trên người Cung Minh Đường, tiếp tục nói: “Cung trưởng lão, truyền lệnh đệ tử Chấp Pháp Đường, phạm là ai tự tiện xông vào cửa học phủ, mặc kệ là ai, giết không tha.”

Cung Minh Đường nói: “Cung chủ, mấy ngày nay số lượng cường giả tụ tập bên ngoài học phủ càng ngày càng nhiều, nhân số Chấp Pháp Đường sợ là không đủ, huống hồ lão tổ các thế lực lớn đều tới, lão phu lực bất tòng tâm a.”

Sắc mặt Cổ Vô Cực thay đổi, tiếp tục nói: “Thiên Vân phó viện trưởng, người tự mình đi đi, mặc kệ là ai, chỉ cần tự tiện xông vào học phủ, không chút lưu tình.”

Đúng lúc này.

Chương 177: Diệt tiểu tử, người đây là muốn hại chết học phủ

Ninh Tiêu Dao xuất hiện bên trong Thiên Cung, lão ta nhìn Cổ Vô Cực, lắc lắc đầu: “Người a, ta thật quá xấu hổ khi nói về người.”

“Người cử Chấn Pháp Đường cùng Thiên Vân đi ngăn cản cường giả khắp nơi tiến vào, đây không phải ở nói cho bọn họ học viện có Thần Chỉ bí cảnh hay sao?”

“Vốn dĩ chuyện không có thật, người hành động như vậy sẽ khiến các thế lực cường giả tin rằng học phủ có Thần Chỉ bí cảnh, đến lúc đó bọn họ sẽ bất chấp vào học phủ bằng mọi giá.”

“So với như vậy, còn không bằng thoải mái hào phóng mời bọn họ tiến vào, bọn họ không phải muốn xem sao? Vậy thì cho bọn họ xem đủ.”

Vừa dứt lời một luồng hơi thở khủng bố xuất hiện, rạn vỡ vạn trượng, xông thẳng lên trời cao, Ninh Tiêu Dao bỗng chốc xoay người, nhìn ra bên ngoài Thiên Cung.

“Thiên Cung bí cảnh, Diệt tiểu tử lại làm gì, gây ra động tĩnh lớn như vậy, hỏng rồi, thế lực cường giả khắp nơi nhất định cho rằng là Thần Chỉ bí cảnh sắp mở ra.”

“Diệt tiểu tử a, Diệt tiểu tử, người đây là muốn hại chết học phủ!”

Trước Thiên Cung bí cảnh.

Từng đạo bóng người từ trên không bay xuống, dẫn đầu chính là Ninh Tiêu Dao, theo sau đó tám đại Cung Phụng, Cổ Vô Cực, còn có các trưởng lão.

Mọi người xuất hiện ở bên ngoài Thiên Cung bí cảnh, nhìn luồng sáng xông thẳng trời cao, sắc mặt chợt thay đổi, đám người ai nấy đều há mồm to như có thể nhét nắm đấm vào.

Hai trăm tầng.

Thiên Cung bí cảnh tầng hai trăm.

Đây là độ cao như thế nào?

Trong Thiên Cung bí cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệp Trường Sinh lúc này đã cường đại tới trình độ gì rồi?

Thời gian một năm rưỡi, hắn đột phá đến tầng hai trăm Thiên Cung bí cảnh, đã không đơn giản chỉ như là lập kỷ lục nữa.

Hắn, sáng lập, thần thoại.

Khiến cho mọi người Thiên Cung học phủ đối với Thiên Cung bí cảnh có thêm nhận thức mới, hắn đã mở ra một chương mới của Thiên Cung bí cảnh

Đáng sợ.

Quả thực quá đáng sợ.

Ngân quang bao phủ cả bầu trời, thần huy quét qua không ngừng, khiến cho toàn bộ Thiên Cung học phủ thần thánh vô cùng, giống như Thần Cung vậy.

Hết thảy những điều này đều bởi vì một mình Diệp Trường Sinh.

Trong Vân Cung, An Lạc Nhi xuất quan, vội đến Thiên Cung bí cảnh.

Trong Huyết Cung, Tinh Thần chậm rãi thức tỉnh, mặt lộ vẻ chấn động, thanh âm khẽ run nói: “Hắn... Hắn thật sự đạt đến? Tất cả mọi thứ vốn thuộc về ta, cứ như vậy để hắn nhanh chân đến trước.”

Lời vừa dứt, bóng dáng hắn biến mất ở trong Huyết Cung, xông về phía Thiên Cung bí cảnh.

Trên Hỏa Vân Sơn, Hỏa Vân ngồi ngay ngắn trên ghế, cả người giống như người chết sống lại, đang được đệ tử đút thuốc cho.

Hai năm Hỏa Vân vẫn luôn như thế, luôn dựa chén thuốc để tồn tại, toàn bộ Hỏa Vân Cung tiêu điều vô cùng, chỉ còn lại một đệ tử

đút thuốc.

Đệ tử đưa thuốc đến miệng Hỏa Vân, quay đầu nhìn về phía Thiên Cung bí cảnh : “Sư tôn, Diệp cung phụng một thảng trước đã đột phá đến tầng một trăm chín tám, lần này động tĩnh lớn như vậy, hẳn là đã đột phá đến tầng hai trăm trở lên, sư tôn mau mau uống thuốc, xong rồi đệ tử đi xem, trở về kể cho người.”

Vừa dứt lời, cơ thể Hỏa Vân mềm nhũn, hoàn toàn tê liệt ngã xuống trên ghế, sắc mặt đệ tử đột biến, giơ tay kiểm tra hơi thở Hỏa Vân, thân thể té thẳng xuống mặt đất.

“Sư tôn, quy tiên rồi.”

“Sư tôn, người như thế nào có thể quy tiên, lão cung chủ nói qua, chỉ cần người chăm chỉ uống thuốc, vẫn là có khả năng thức tỉnh.”

Biểu cảm tên kia đệ tử hoảng loạn, khó hiểu nói.

Không nghĩ tới.

Hỏa Vân sở dĩ thân chết, còn phải kể công lao của hắn, chính là bởi vì một năm rưỡi này, hắn không ngừng báo cho Hỏa vân về tin tức có được từ Thiên Cung bí cảnh, thành công làm thân thể Hỏa Vân càng ngày càng yếu.

Cho đến tận vừa rồi Hỏa Vân nghe được Diệp Trường Sinh đột phá Thiên Cung bí cảnh tầng hai trăm, lập tức bị hù chết.

...

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Thiên Cung học phủ.

Đám người Liệt Tề Thiên, Cơ Diệt Khung đã xuất hiện, bọn họ đứng ở trên Phi Hành Khí, ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chú vào luồng sáng xông thẳng lên trời cao.

Bên ngoài học phủ, thế lực cường giả khắp nơi đều mang vẻ mặt hưng phấn, một đám nóng lòng muốn thử, muốn nhảy vào Thiên Cung học phủ.

Thần Chỉ bí cảnh mở ra, bọn họ tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Liệt Tề Thiên nói: “Thần Chỉ bí cảnh của Thiên Cung học phủ mở ra, bọn họ lại ngăn cản chúng ta, đây là muốn độc chiếm chí bảo trong bí cảnh.”

“Mọi người chẳng lẽ cứ như vậy trơ mắt nhìn chí bảo rơi vào trong tay Thiên Cung học phủ? Ai có duyên có được chí bảo của Thần Chỉ, mọi người cùng ta tiến vào Thiên Cung học phủ.”

Vừa dứt lời, bên ngoài Thiên Cung học phủ hoàn toàn sôi trào, uy áp khủng bố quét qua, thân hình đệ tử Chấn Pháp Đường trấn thủ cửa cung run bần bật, bọn họ đã không chịu được nữa.

Chương 178: Khế ước Thiên Khung Chi Thành

Đúng lúc này.

Bóng dáng Thiên vân phó viện trưởng xuất hiện trên không trung, ánh mắt lướt qua mấy nghìn người trước mắt: “Chư vị Thiên Cung học phủ căn bản không có Thần Chỉ bí cảnh, nhưng là học phủ xưa nay hiếu khách, lão cung chủ có lệnh, mời chư vị tiến vào Thiên Cung học phủ.”

“Chư vị, mời đi theo ta!”

Thiên vân xoay người đi vào bên trong học phủ, thế lực người khắp nơi theo sát sau đó, trên phi hành khí, sắc mặt Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung biến đổi, không nghĩ tới Thiên Cung học phủ cứ nhiên lại mở cửa cung ra, để cho mọi người quang minh chính đại tiến vào.

Như thế khiến cho bọn họ có chút chuẩn bị không kịp.

Cơ Diệt Khung nói: “Liệt huynh, phải làm sao bây giờ!”

Liệt Tề Thiên ác độc nói: “Thiên Cung học phủ ta diệt chắc rồi, trước tiên vào học phủ xem tình hình, hãy luôn nhìn ta mà hành sự.

Cơ Diệt Khung gật gật đầu: “Chỉ cần liệt huynh ra lệnh một tiếng, cường giả Thiên Vực Thương Hội nhất định như Thiên Lô sai đâu đánh đó.”

...

Trong Thiên Cung bí cảnh.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở tầng hai trăm, lúc này cảnh giới hắn đã đạt tới đệ cảnh tầng thứ ba, nhìn không gian trước mắt, ở trên mặt hắn nổi lên một tia kinh ngạc.

Thiên Cung bí cảnh tầng hai trăm, sao có thể trống không?

Vừa dứt lời, một tòa thành trì xuất hiện ở không gian bên trong, trong lồng ngực, thành trì trải dài vô tận, nhìn thoáng qua cũng không thể nhìn thấy tận cùng.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, thành công hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đạt được cơ hội một lần khế ước Thiên Khung Chi Thành.”

Thiên Khung Chi Thành?

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào tòa thành trì trước mắt, tiếp tục nói: “Hệ thống, người nói Thiên Khung Chi Thành, chính là tòa thành trì trước mắt này?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, thành trì trước mắt chính là Thiên Khung Chi Thành, Hoàng Thành cũ của Thiên Khung Thần Đế.”

“Thiên Khung Thần Đế?”

“Hệ thống, Thiên Khung Thần Đế này là Thần Cảnh Cự Phách, đúng không?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Thiên Khung Thần Đế là cường giả Thần Đế Cảnh, tu sĩ Thần Cảnh trong mắt hắn, thật giống như một hạt bụi nhỏ bé.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh biến đổi: “Hệ thống, đừng nháo, chẳng lẽ Thần Đế Cảnh và Thần Cảnh không giống nhau?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, phía trên Thần Cảnh còn có cảnh giới, bỏ đi, nói cho người quá nhiều, người cũng không hiểu được, nhất định chủ nhân hiện tại quá yếu.”

Nghe vậy, Diệp Trường Sinh hoàn toàn đứng hình, cảm giác hệ thống đang nhục mạ hắn, vốn tưởng rằng Thần Cảnh chính là cao nhất, thế nhưng khốn kiếp là lại có nhiều cảnh giới như vậy.

Hoá ra thực lực hiện tại của hắn, căn bản chính là sức chiến đấu chỉ có năm mảnh vụn.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Hệ thống, có thể hay không cho

ta nói một câu, phía trên Thần Cảnh còn có cảnh giới gì.”

Hệ thống nói: “Hỏi nhiều như vậy làm gì, đường phải đi từng bước một, đừng quá sốt ruột, dễ dàng lời kéo...”

Diệp Trường Sinh nói: “Hỏi cũng không được hỏi? Hệ thống, từ khi nào người lại giỏi như vậy?”

Hệ thống nói: “Chủ nhân, không nói cho người, là vì muốn tốt cho người, chủ nhân vẫn là làm đến nơi đến chốn, đi từng bước từng bước một, biết càng nhiều, càng nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh sắc mặt trầm xuống, thân hình bay thẳng lên không trung, bay đến Thiên Khung Chi Thành, chờ tới khi từ hắc xuất hiện lần nữa đã đứng ngạo nghễ phía dưới một bức tượng đá khổng lồ.

Nữ nhân này... Thật đẹp.

Tượng đá là một nữ tử, toàn thân bạch ngọc, cho người ta cảm giác băng thanh ngọc khiết, giống như tiên nữ nhảy ra khỏi tam giới .

Tuy rằng là một bức tượng đá, nhưng trên người nàng tản ra linh khí, cả người sinh động như thật, xa hoa lộng lẫy, làm người lưu luyến không thôi.

Nói thật, Diệp Trường Sinh nhìn tượng đá trước mắt, trong mắt không có chút nào chê bai được nhan sắc này, này nữ tử tuyệt thế dung nhan, không khỏi khiến người muốn nhìn lâu hơn một chút

Nhưng hắc vô cùng rõ ràng, có thể xuất hiện ở bên trong Thiên Khung Chi Thành này, nữ nhân trước mắt không phải Thiên Khung Thần Đế, thì cũng phải có quan hệ mật thiết với Thiên Khung Thần Đế.

Như vậy Cự Phách cường giả, nói như thế nào cũng là tiền bối của hắc, không nên có tà niệm.

“Hệ thống, lập tức bắt đầu kế ước Thiên Khung Chi Thành.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, kế ước Thiên Khung Chi Thành

thành công.”

Bên ngoài bí cảnh Thiên Cung.

Liệt Tề Thiên, Cơ Diệt Khung và cường giả đến từ các thế lực xuất hiện tại bên ngoài bí cảnh Thiên Cung, ánh mắt của mọi người đồng loạt đặt tại bí cảnh Thiên Cung, lấp lóe ánh sáng tham lam mãnh liệt.

Ninh Tiêu Dao ngoảnh đầu nhìn mọi người: “Vô Cực, người đi nói với bọn họ rằng có thể xem nhưng không được hành động, bằng không sẽ chết người đấy.”

Cổ Vô Cực gật đầu, lão ta đứng dậy rồi đi về phía trước. Cổ Vô Cực còn chưa kịp lên tiếng thì một vị lão giả đã ngạo mạn bảo: “Bí cảnh Thần Chi đã khởi động, Cổ Cung chủ vẫn nên để chúng ta vào đi thì hơn, bằng không e là sẽ ảnh hưởng xấu đến Thiên Cung Học Phủ đấy.”

Chương 179: Tiếng nổ kinh thiên động địa

“Các hạ là Thái thượng trưởng lão của Thiên Huyền tông, Học Phủ có bí cảnh Thần Chi hay không chắc người cũng rất rõ ràng rồi. Thiên Cung Học Phủ là nơi đệ tử của Học Phủ tu luyện, cái gọi là bí cảnh cũng hoàn toàn chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi.”

“Hôm nay để các người tiến vào Học Phủ là bởi mọi người đều ở Hoang Cổ Thiên Vực, không muốn khiến mọi người khó xử, thế nhưng nếu có người cho rằng Thiên Cung Học Phủ chỉ là một trái hồng mềm thôi, vậy thì người đó đến nhằm chỗ rồi.”

“Ở Học Phủ mà giở thói ngang ngược là sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình đấy.”

Lão giả của Thiên Huyền tông khinh thường nói: “Cổ Cung chủ, người đang mài trí thông minh của ta lên mặt đất đấy à? Nếu không có bí cảnh Thần Chi thì cột ánh sáng xuất hiện trên hư không là gì? Rồi cả uy lực cuộn cuộn đáng sợ kia là gì nữa? Người đừng có bảo ta đó là do đệ tử lão luyện của Học Phủ nhà các người thi triển đấy.”

Lão ta dứt lời thì có một trận tiếng cười vang lên. Cùng lúc đó, bóng người của lão giả của Thiên Huyền tông bay ra và rớt mạnh xuống mặt đất, máu tươi từ khóe miệng lão ta tràn ra.

Ninh Tiêu Dao đứng ở một nơi không xa, lão nhìn lão giả ngã trên mặt đất, lên tiếng: “Nói chuyện với người thì người cứ nghe đi, đâu ra lắm điều thế không biết.”

Nói đến đây, lão bèn ngừng lại một lát, đoạn tiếp tục: “Có điều người vẫn nói đúng được một chuyện, luồng uy lực và cột ánh sáng kia đúng là do đệ tử lão luyện thi triển.”

Thấy Ninh Tiêu Dao quay người chuẩn bị rời đi, Cơ Diệt Khung bèn trầm giọng nói: “Ninh lão Cung chủ chớ có ngang ngược quá, đừng có một lời không hợp đã động tay động chân. Người đang ý vào việc đây là Học Phủ nhà các người là có thể tùy ý bắt nạt kẻ khác hả?”

“Với cả bí cảnh Thiên Cung có hai trăm tầng, người tưởng bọn ta không hiểu rồi muốn khiến bọn ta lơ mơ như vậy ư. Thiên Cung Học Phủ có đệ tử có thể xông vào tầng thứ hai trăm của bí cảnh Thiên Cung, nếu như lão phu nhớ không nhầm thì đời Cung chủ đầu tiên của Học Phủ mới lên đến tầng thứ một trăm năm mươi mà thôi.”

“Không phải bí cảnh Thần Chi thì còn có thể là gì? Lí do này của Ninh lão Cung chủ có phải hơi bị gượng ép rồi không.”

Ánh mắt của Ninh Tiêu Dao rơi trên người Cơ Diệt Khung: “Cơ lão tổ, tất thấy mọi thứ đều từ Thiên Vực Thương Hội của người mà ra, rốt cuộc thì người muốn làm gì?”

“Một năm trước, Cơ Nhã chết tại Học Phủ, ấy là bởi nàng ta cấu kết với Tà Thần Cung nên đây là nàng ta tự gieo gió gặt bão. Thiên Vực Thương Hội của các người lại vu oan giá họa cho Học Phủ như vậy, người không sợ lão phu sẽ “nổi bão” à?”

Cơ Diệt Khung mỉm cười lạnh lùng: “Ninh lão Cung chủ, ta biết thực lực của người rất mạnh, song người có thể giết hết tất cả mọi người đang có mặt ư?”

Ninh Tiêu Dao lắc đầu, lão cười nói: “Có lẽ ta không giết nổi bọn họ, song giết người thì vẫn được.”

Nói đến đây, một đạo tàn ảnh vụt qua, luồng khí đáng sợ đè ép lên người Cơ Diệt Khung. Giây tiếp theo, một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, Cơ Diệt Khung bay ngược ra đằng sau.

Một lần bay này của lão ta cũng phải dài đến hơn trăm trượng.

Sắc mặt Liệt Tề Thiên âm u: “Thiên Cung Học Phủ không khỏi coi trời bằng vung quá rồi, hôm nay ta bắt buộc phải tiến vào bí cảnh Thiên Cung, kẻ nào cản đường ta sẽ giết không tha.”

Vụt.

Bóng hình Liệt Tề Thiên như một cơn lốc xoáy, khí thế không thể ngăn cản của lão ta nhanh chóng ập về phía bí cảnh Thiên Cung.

Thân người Ninh Tiêu Dao khẽ vụt, tốc độ của lão vô cùng nhanh.

Trong chớp mắt, lão đã xuất hiện trước mặt Liệt Tề Thiên và chặn ở bên ngoài bí cảnh Thiên Cung.

“Bí cảnh Thiên Cung là đất riêng của Học Phủ ta, kẻ nào dám xông vào ta sẽ giết không tha.”

Lúc này, Bát Đại Cung Phụng xuất hiện ở bên cạnh Ninh Tiêu Dao, bọn họ nhìn Liệt Tề Thiên, Liệt Tề Thiên điên cuồng cười không ngớt: “Ninh lão đầu, người cho rằng bốn Vực chủ trước khi đến sẽ không có bất kì sự chuẩn bị nào à?”

Vụt.

Vụt.

Vụt.

Các cường giả Cung phụng của Vực Chủ Phủ đã đến và xuất hiện bên cạnh Liệt Tề Thiên, bọn họ đối chọi gay gắt với mấy người Ninh Tiêu Dao.

Lúc này, bí cảnh Thiên Cung đột nhiên rung chuyển kịch liệt, mặt đất dưới chân rung rung lắc lư như thể có thể sụp xuống cả trăm trượng bất cứ lúc nào.

Cột ánh sáng trên hư không hạ xuống, vòm trời cũng trở nên âm u, sắc mặt mọi người thay đổi, ai cũng nhìn bí cảnh Thiên Cung một cách đề phòng.

Vào khoảnh khắc ấy, bên trong bí cảnh, sắc mặt Diệp Trường Sinh cũng biến đổi, hắn không thể tin được thốt lên: “Hệ thống, Khung Thương Thần Cung mà đánh dấu phần thưởng ấy là sao vậy?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Khung Thương Thần Cung là một tòa cung điện độc lập, chủ nhân có thể tu luyện ở trong đó, cũng có thể dời tiên điền tới Khung Thương Thần Cung. Ngoài ra, chủ nhân cũng có thể giải phóng Khung Thương Thần Cung ra, và có thể cho những sinh linh khác tiến vào tu luyện.”

Chương 180: Ta, Diệp Trường Sinh trở lại rồi đây

“Trong Khung Thương Thần Cung, thời gian sẽ dài gấp ba lần thời gian ở bên ngoài, linh khí bên trong Thần Cung sẽ là thần khí hỗn loạn.”

Điều này... biến thái thật đấy.

Như vậy cũng có nghĩa là trong Thần Cung tu luyện ba năm thì bên ngoài mới qua được một năm, còn có thần khí mạnh nhất giữa trời đất.

Xém chút nữa thì Diệp Trường Sinh bật cười, có một Khung Thương Thần Cung trường trực bên người, hẳn không muốn vô địch cũng không được.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, lập tức rời khỏi bí cảnh Thiên Cung, nơi này sắp sụp đổ rồi.”

Diệp Trường Sinh vội vã đáp: “Thế bí cảnh Thiên Cung với Khung Thương Chi Thành đều sẽ biến mất à?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, bí cảnh Thiên Cung và Khung Thương Chi Thành sẽ xuất hiện trong Thần Cung, trở thành một phần của Thần Cung, về sau những sinh linh tiến vào Thần Cung đều có thể vào bí cảnh Thiên Cung tu luyện.”

Quá đã.

Đã chết đi được.

Diệp Trường Sinh nhìn Khung Thương Thần Cung nổi bên trong kho cất trữ của hệ thống, thân người hẳn khẽ vụt, đoạn đáp xuống mặt đất.

Vào lúc ấy, ở bên ngoài bí cảnh Thiên Cung, cảnh tượng mà mọi người nhìn thấy là bí cảnh Thiên Cung bị vỡ tan như thể ngày tận thế cận kề, tiếp đó nó bị sụp đổ và chôn vùi.

Khói bụi tung trào khắp vạn trượng và trực tiếp xộc lên tầng mây.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đang có mặt đều hóa đá.

Cường giả đến từ các thế lực không rõ tình hình, bọn họ vì bí cảnh Thần Chi mà đến, song hiện giờ bí cảnh Thiên Cung đã sụp đổ và hóa thành hư vô mất rồi.

Trong lòng Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung đều vô cùng chấn kinh, cả hai đều không thể ngờ được bí cảnh Thiên Cung sẽ sụp đổ và biến mất, âm mưu từ trước đến nay của bọn họ chưa đánh đã tan rồi.

Ninh Tiêu Dao và Bát Đại Cung Phụng, cùng với Cổ Vô Cực nhìn bí cảnh Thiên Cung bị hủy diệt, bọn họ kích động mà cũng hoảng sợ, chấn kinh đến mức nói chẳng thành lời.

Rốt cuộc thì Diệp Trường Sinh đã làm những gì mà hủy diệt luôn cả bí cảnh Thiên Cung thế này.

Hắn đâu mất rồi?

Hắn sẽ không bay màu luôn cùng với bí cảnh Thiên Cung chứ?

Ninh Tiêu Dao bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, lão lắc đầu, đoạn lẩm bầm: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Diệp tiểu tử sẽ không sụp đổ như vậy đâu.”

Đúng lúc ấy, có tiếng nói ngang tàng truyền tới từ trời cao: “Ta, Diệp Trường Sinh trở lại rồi đây.”

Một bóng hình màu trắng từ không trung đáp xuống và xuất hiện trên quảng trường trong chớp mắt. Nhìn thấy người trước mắt, Diệp Trường Sinh lên tiếng: “Không phải đó chứ, dù có muốn chào đón ta thì cũng không cần nhiều người vậy đâu nhỉ.”

Ở một bên khác, Ninh Tiêu Dao nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện bèn vội vã tiến lên trước, nói: “Diệp tiểu tử, người ra ngoài rồi, tiểu tử nhà ngươi đúng là giỏi bày đặt, người phá hủy cả bí cảnh Thiên Cung rồi đấy.”

“Thật ngại quá, ta cũng không ngờ bí cảnh Thiên Cung lại yếu như vậy.” Diệp Trường Sinh nhìn Ninh Tiêu Dao, hắt lên tiếng rồi lại ngừng một lát, đoạn tiếp tục: “Ninh lão, mấy người này là sao vậy, nom mặt thấy quen quen, hình như bọn họ rất thèm thường dáng vẻ của ta nhỉ, cơ mà ta không thích hoa cúc, ta chỉ thích hoa đào mà thôi.”

Mặt mày Ninh Tiêu Dao nghiêm nghị, lão trầm giọng nói: “Diệp tiểu tử, những người này có lẽ sẽ gây phiền phức cho người đây, người cứ chuẩn bị tâm lí đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ra là vậy, có thể không cho ra tay không?”

Ninh Tiêu Dao sững người: “Tại sao?”

Diệp Trường Sinh lại bảo: “E là... Ta sẽ giết sạch bọn họ mất!”

Bí cảnh Thiên Cung đã sụp đổ.

Đệ tử của Học Phủ chìm trong sự chấn kinh vô cùng vô tận, bọn họ biết Diệp Trường Sinh sẽ tạo nên chuyện hoang đường, song không thể ngờ được rằng hắn lại khiến bí cảnh Thiên Cung bay màu luôn.

Lúc này, ánh mắt của Ninh Tiêu Dao lướt qua tất cả mọi người đang có mặt: “Bí cảnh Thiên Cung đã không còn, bí cảnh Thần Chi mà các người nói hoàn toàn không tồn tại.”

“Thời gian không còn sớm nữa, mọi người đều trở về đi thôi, Học Phủ không chuẩn bị bữa tối cho mọi người, ta sẽ không giữ mọi người lại nữa.”

Cường giả đến từ các thế lực nhìn nhau, tuy bọn họ cực kì không cam tâm, song bí cảnh Thiên Cung đã không còn tồn tại thì bọn họ còn có thể làm được gì.

Bọn họ chỉ có thể mất công đi một chuyến mà thôi.

Vào lúc mọi người đang chuẩn bị rời đi thì Liệt Tề Thiên lại đột nhiên lên tiếng: “Bí cảnh Thần Chi không còn nữa, nhưng hắn đi ra từ bí cảnh nên chắc chắn những vật quý báu trong bí cảnh đang ở trên người hắn.”

Một câu nói kinh thiên động địa và dấy lên sóng to gió lớn.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi trên người Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh thản nhiên mỉm cười, hần nhìn Liệt Tề Thiên và nói: “Các hạ nói đúng đấy, ta đi ra từ bí cảnh, thế nhưng dù có có vật nào quý báu trên người thì đó cũng là của ta.”

Chương 181: Ta sợ máu sẽ bắn hết lên người mọi người mất

“Nghe giọng điệu của người thì người đang chuẩn bị cướp đây à?”

Về mặt Liệt Tề Thiên trầm ngâm: “Nếu người đã biết ý đồ của bốn Vực chủ, vậy thì người ngoan ngoãn giao ra đây.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hóa ra người là Vực chủ, cơ mà ta không muốn giao chúng ra, người bảo ta phải làm sao đây?”

Liệt Tề Thiên dữ dằn nói: “Đúng là tự tìm chết, thứ mà bốn Vực chủ muốn thì không có chuyện không giành được.”

Ôi chao đầu má, còn có người giỏi làm màu hơn cả ta, vậy thì hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào mới gọi là ông hoàng làm màu.

Diệp Trường Sinh liếc Liệt Tề Thiên một cái: “Đồ thuộc quyền sở hữu của ta, ta có nhường cho người thì e là người cũng chẳng lấy nổi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua cường giả đến từ các thế lực: “Chư vị cũng nghe thấy cả rồi đây, các người cũng chỉ là quân cờ của Vực chủ mà thôi, dù ta đưa vật quý báu cho các người thì Vực chủ cũng sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

“Mọi người đều là những kẻ thông minh, nên biết đạo lý dân thường vô tội kẻ tài có tội, cái “vũng nước đục” này các người đừng đâm đầu vào nữa, mau rời đi đi!”

“Nếu như có người chất vấn bị người ta công kích, vậy thì cứ để mạng của mình ở lại.”

Nghe vậy, cường giả đến từ các thế lực có hơi dao động, dù vật báu có tốt thì cũng phải giữ được cái mạng rồi mới dùng được chứ.

Liệt Tề Thiên nói: “Tiểu tử kia, mau giao vật báu ra đây, người quỳ xuống xin tha thì bốn Vực chủ có thể suy nghĩ đến việc tha cho

người một con đường sống.”

Ninh Tiêu Dao thực sự không nghe tiếp được nữa, lão nhìn Liệt Tề Thiên, nói: “Ở đây là Thiên Cung Học Phủ, người tưởng đây là Vực Chủ Phủ của các người ư? Người cứ coi trời bằng vung như thế, người tưởng lão phu chết rồi hay gì?”

Liệt Tề Thiên lạnh lùng cười: “Người sẽ phải chết nhanh thôi.”

Nói đến đây, lão ta ngừng lại một chút, đoạn nói một cách lạnh lùng âm u: “Các cường giả của Vực Chủ Phủ nghe mệnh lệnh, huyết tẩy Thiên Cung Học Phủ, chém giết Diệp Trường Sinh!”

Mệnh lệnh được đưa ra, ánh mắt của Cung phụng và các cường giả đến từ Vực Chủ Phủ đồng loạt rơi trên người Diệp Trường Sinh, cùng lúc đó, Cơ Diệt Khung và cường giả của Thiên Vực Thương Hội cũng dồn dập tiến lên phía trước.

Trông thấy cảnh tượng như vậy, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Ninh Tiêu Dao, hắc lạnh nhạo bêu: “Ninh lão, người đưa mọi người rời khỏi đây đi, bọn họ nhắm vào ta thôi thì cứ để một mình ra gánh vác tất cả.”

Ninh Tiêu Dao lạnh lùng nói: “Diệp tiểu tử, người đang nói linh tinh gì thế, người là Cung phụng của Học Phủ, lão phu há có thể nhìn người bị đánh hội đồng như vậy.”

“Hôm nay dù có dùng hết tất cả cường giả của Học Phủ thì lão phu cũng sẽ không để bọn họ làm người bị thương dù chỉ một chút.”

Diệp Trường Sinh cảm động: “Ninh lão, người vẫn nên đưa mọi người rời đi thì hơn, mọi người ở đây thì ta không phát huy được.”

“Quan trọng nhất là... ta sợ máu sẽ bắn hết lên người mọi người mất.”

Ninh Tiêu Dao: “...”

Cổ Vô Cực: “...”

Bát Đại Cung Phụng: “...”

Trầm ngâm trong giây lát xong, Ninh Tiêu Dao trầm giọng bảo: “Tất cả mọi người rời đi, lập tức trở về các cung.”

Trong lúc lên tiếng, bóng hình của lão lùi về phía sau, những người khác cũng lần lượt lùi lại, có điều Diệp Trường Sinh cũng lùi theo bọn họ.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Ninh Tiêu Dao và mọi người có hơi lơ tơ mơ, chuyện gì thế này, một loạt hành động kia của Diệp Trường Sinh khiến đầu óc bọn họ mù mờ.

“Diệp tiểu tử, người không ra tay hả?”

Diệp Trường Sinh đáp: “Ninh lão, ai chẳng có con át chủ bài, bọn họ yếu ớt như gà ấy, không cần ta tự mình ra tay.”

Hắn vừa dứt lời thì có một người cao to vạm vỡ xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Thập Vạn.

Diệp Trường Sinh chỉ vào đám người Liệt Tề Thiên, hắn trầm giọng nói: “Thập Vạn, mấy tên ở trước mắt đây, có người nào thì tính người này, người hãy đập vỡ đầu bọn họ cho ta.”

Ninh Tiêu Dao nghe vậy, ánh mắt bèn rơi trên người Diệp Thập Vạn: “Diệp tiểu tử, người không đùa ta đấy chứ, thực lực của hắn ta mới chỉ là Tiên Thiên cảnh mà thôi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đúng thế, Ninh lão xem thường thực lực Tiên Thiên cảnh hả?”

Ninh Tiêu Dao không biết Diệp Trường Sinh định làm gì, còn ở một bên khác, Liệt Tề Thiên và mọi người đều nhìn về phía Diệp Thập Vạn, bọn họ không ngừng cười lớn.

Liệt Tề Thiên nói: “Diệp Trường Sinh, não của người bị úng nước hả, người lại đi bảo một tên có thực lực Tiên Thiên cảnh...”

Lão ta còn chưa nói xong thì đã có một bóng đen mạnh mẽ xông đến, chưởng lớn phá trời và ập xuống Liệt Tề Thiên.

Một Cung phụng của Vực Chủ Phủ khinh thường nói: “Chỉ bằng người mà cũng xứng ra tay với Vực chủ ư, lão phu sẽ tiễn người

một đoạn vậy.”

Thân người của lão giả kia ngửa lên trên, uy thế Đế cảnh trào ra, một chuồng của lão ta giáng xuống, tiếp lấy chuồng của Diệp Thập Vạn.

Chương 182: Phấn khởi quá, cảm giác như thể đời người đạt tới đỉnh cao vậy

Uỳnh.

Tiếng nổ vang lên, máu và khói bụi mờ mịt lan tràn, bóng dáng lão giả của Vực Chủ Phủ hóa thành bột mịn và biến mất giữa hư không.

Một chưởng oanh tạc.

Hình thái, tinh thần đều bị hủy diệt, một chút cũng không còn.

Tất cả mọi người đang có mặt đều hít ngược một ngụm khí lạnh...

Shh!

Mấy người này đều là máy hút bụi đầu thai à?

Sắc mặt của Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung biến đổi, bọn họ không dám tin rằng cảnh tượng trước mắt là sự thật, Tiên Thiên cảnh đã giết Đế cảnh trong tích tắc, sao có thể như vậy?

Không phải bọn họ bị điên thì là thế giới này bị điên.

Mặt mày Cơ Diệt Khung mặt mờ: “Liệt huynh, chuyện gì thế này?”

Liệt Tề Thiên liếc nhìn Cơ Diệt Khung, lão ta chỉ yên lặng mà nhìn thôi như thể đang nói, người hỏi ta, con mẹ nó ta phải hỏi ai bây giờ?

Tình huống như thế này chỉ từng xảy ra một lần trong mấy ngàn năm nay, ai mà biết đây là chuyện gì chứ?

Diệp Trường Sinh thấy mấy người Ninh Tiêu Dao đang ngây ra như phỗng bèn bảo: “Ninh lão, Cung chủ, có bất ngờ không, có ngạc nhiên không?”

“Tu sĩ Tiên Thiên cảnh này thế nào, có mạnh không, có dũng mãnh không...”

Yết hầu của Ninh Tiêu Dao chuyển động, giọng nói của lão có hơi run rẩy: “Đúng là một tên biến thái sẽ đưa theo tùy tùng biến thái.”

Quá là đáng sợ.

Một Tiên Thiên lại giết Đế cảnh trong giây lát, lão ta thực sự không dám tin chuyện này. Một tu sĩ Tiên Thiên trong đám người mà người cho là con kiến, khi ra tay đánh người một chưởng lại có thể khiến người bầm dập.

Ninh Tiêu Dao thực sự muốn biết, vị lão giả của Vực Chủ Phủ đã bị giết kia có ám ảnh tâm lí mạnh đến mức nào?

Lối tấn công mạnh mẽ như thế, chấn động đều sẽ gây chết người cả.

Đúng lúc ấy, Diệp Thập Vạn chuyển động, hắn ta đi về phía mấy người Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung. Trong lúc bước đi, nom hắn ta cứ như một đỉnh núi đồ sộ đang di chuyển.

Mặt đất dưới chân hắn ta khê rung chuyển không ngừng, mỗi một bước đi của hắn ta đều kinh thiên động địa.

Đùng đoàng.

Đùng đoàng.

Sấm sét chẻ ngang bầu trời trên đỉnh đầu Diệp Thập Vạn.

Bí cảnh Thiên Cung đã sụp đổ thành mỗi bãi bừa bộn, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát như thế vừa trải qua một đợt tai họa.

Thế nhưng người của Thiên Cung Học Phủ lại chẳng may may quan tâm đến điều này, ngược lại, gương mặt của bọn họ còn vương nét hưng phấn.

Nhất là Ninh Tiêu Dao, đã nhiều năm trôi qua, trước nay lão chưa từng vui đến như vậy.

Phấn khởi quá, cảm giác như thể đời người đạt tới đỉnh cao vậy.

Lão đang chúc mừng cho quyết định của mình, rằng ngày ấy lão đã

chọn Diệp Trường Sinh. Ấy là quyết định chuẩn xác nhất trong đời này của lão.

Đàn áp Vực Chủ Phủ chỉ bằng thực lực của một người.

Điều đáng giận nhất là hắn còn chưa ra tay, người nói coi xem có tức hay không chứ.

Ninh Tiêu Dao có sứt đầu mẻ trán cũng không nghĩ thông được chuyện rốt cuộc Diệp Trường Sinh là quái vật đến từ phương nào, thực lực Tiên Thiên lại có thể oanh tạc Đế cảnh.

Chỉ nghĩ thôi mà “hoa cúc” đã căng thẳng, người cứ nghĩ mà xem, một cường giả như thế lại nghe lời Diệp Trường Sinh...

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh, lão trầm ngâm hồi lâu: “Diệp tiểu tử, người vô địch rồi.”

Diệp Trường Sinh cười nhàn nhạt: “Ninh lão à, nói nhỏ thôi nói nhỏ thôi, ta thực sự không muốn như thế đâu.”

Thật tình trong lòng hắn không hề cho rằng mình đã vô địch, sau khi tiến vào Thương Khung Chi Thành, Diệp Trường Sinh đã hiểu được một đạo lí.

Hắn vẫn còn quá nhỏ bé, mà con đường tương lai còn rất dài, hắn muốn làm màu tiếp thì phải cố gắng nhiều hơn so với người thường.

Bằng không chắc chắn hắn sẽ không làm màu được, sẽ bị tấn.

Vào lúc ấy, Đế uy trên người Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung ào ra và ập về phía Diệp Thập Vạn. Hai người bọn họ tiếp tục lên tiếng, hạ lệnh cho các cường giả bên cạnh ra tay.

Hàng loạt bóng người xông lên phía trước, cường giả Đế cảnh xuất hiện trước mắt kia có thể nói là những gì lắng đọng lại trong ngàn năm nay của Thiên Vực Thương Hội và Vực Chủ Phủ.

Diệp Thập Vạn nhìn các cường giả đang xông đến chém giết, gương mặt hắn ta chẳng nổi chút gợn sóng, hắn ta bình tĩnh nhẹ nhàng, Thần Ma Lục Thiên chùy chẳng biết xuất hiện trong lòng

bàn tay hắt ta tự lúc nào.

Ánh sáng màu tím vờn quanh cây chùy lớn ấy, đằng sau hắt ta là sấm sét, cả người hắt ta cứ như Lôi Thần hạ phàm. Tất cả những nơi hắt ta đi qua đều nổi gió, uy thế vô cùng vô tận nghiền nát Đế uy trước mắt.

Hắt ta chẳng gấp gáp cũng chẳng hoang mang, không vội vàng không bông bột, chỉ cách hai cây chùy đi về phía trước.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Ninh Tiêu Dao nói: “Diệp tiểu tử, có nhiều cường giả Đế cảnh thế kia, người thật sự có thể làm được à?”

Chương 183: Bọn họ muốn chiến thì ta sẽ chiến, không chết không ngừng

Diệp Trường Sinh đáp: “Một người cũng giết, trăm người cũng giết, có đến bao nhiêu thì kết cục vẫn vậy thôi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại trong giây lát, đoạn tiếp tục: “Bọn họ muốn chiến thì ta sẽ chiến, không chết không ngừng.”

Ninh Tiêu Dao cảm nhận được luồng sát khí hùng hực trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt lão khẽ biến đổi, trong lòng lão vô cùng kinh sợ. Một thiếu niên mười hai tuổi lại có thể có luồng sát khí như vậy, đúng là sắc sảo vô cùng.

Già rồi, lão không phục không được, lòng nhiệt huyết từng có của lão đã nguội lạnh.

Trong lòng Diệp Trường Sinh, kẻ địch là phải chém giết như thế, hủy diệt như thế, nữ nhân là phải cưỡng chiều như thế, ngoan ngoãn như thế.

Con đường phía trước của hắn có rất nhiều kẻ địch, hắn không có thời gian đi thay đổi bất kì ai. Hắn không ra tay thì thôi, nhưng đã ra tay thì sẽ không lưu tình, diệt sạch mọi hậu họa.

Thiên Vực Thương Hội thì đã làm sao?

Vực Chủ Phủ thì đã làm sao?

Không cần biết là ai, chỉ cần là kẻ địch của hắn thì phải giác ngộ được chuyện mình sẽ bị giết.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Diệp Thập Vạn di chuyển Thần Ma Lục Thiên chùy trong tay, mỗi một đòn hạ xuống đều có một người bị đánh bại.

Cây chùy giết trong giây lát làm cả trời đất rung chuyển.

Mùi máu tanh nồng cuộn khắp và xộc vào khoang mũi của tất cả mọi người.

Trong lòng mọi người hốt hoảng, Diệp Thập Vạn đập Đế cảnh cứ như đang đập quả óc chó ấy.

Cảnh tượng máu me điên cuồng công kích tinh thần của mọi người.

Dù Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung là tu sĩ ngàn năm thì tinh thần của bọn họ cũng phải sụp đổ.

Cơ Diệt Khung nói: “Liệt huynh, người này thâm sâu khó đoán, chúng ta không địch lại được đâu, chúng ta cứ rút trước rồi lại bàn bạc kĩ hơn.”

Về mặt Liệt Tề Thiên lộ vẻ không cam tâm, song lí trí mách bảo lão ta rằng lão ta bắt buộc phải rời khỏi Thiên Cung Học Phủ, bằng không các cường giả của Vực Chủ Phủ sẽ bị giết hết mất.

Lão ta cũng có khả năng chôn mình tại đây, dù sao thì bây giờ Diệp Trường Sinh, Ninh Tiêu Dao và Bát Đại Cung Phụng vẫn còn chưa ra tay.

Còn sống vẫn là điều quan trọng nhất.

Liệt Tề Thiên không thể suy xét nhiều như vậy, về sau có cơ hội thì lão ta sẽ sớm giành lại mặt mũi cho Vực Chủ Phủ.

“Rút thôi, lập tức rời khỏi Thiên Cung Học Phủ.”

Diệp Trường Sinh nghe vậy thì thờ ơ nói: “Ninh lão, có cách nào để bọn họ không thể rời khỏi Học Phủ không?”

Ninh Tiêu Dao trầm giọng nói: “Mở Thiên Cung đại trận, hôm nay ai cũng đừng hòng chạy!”

Mệnh lệnh truyền xuống, Bát Đại Cung Phụng cùng nhau thi triển Thiên Cung Học Phủ đại trận. Giây tiếp theo, một vòng xoáy cực lớn giữa hư không tản ra và bao trọn Học Phủ.

Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung dẫn người lướt qua, định bụng xông ra khỏi Thiên Cung Học Phủ, thế nhưng Thiên Cung đại trận đã chặn bọn họ lại.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thập Vạn, bọn họ không chạy được đâu, người không phải vội, cứ từ từ giết từng người một.”

Nói đến đây, hắn nhìn Ninh Tiêu Dao, đoạn tiếp tục lên tiếng: “Ninh lão, hơn một năm không được tắm rồi, ta về Thiên Tú Phong trước đây, có chuyện gì thì tới Tử Tiêu Cung.”

Ninh Tiêu Dao đáp: “Diệp tiểu tử, cường giả của Vực Chủ Phủ và Thương Vực Thiên Hội đã bị giết, thế những người đến từ các thế lực thì xử lí kiểu gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Bọn họ đến một lần đã không dễ dàng gì rồi, lại còn được xem một màn đại chiến đặc sắc miễn phí, thôi thì bảo bọn họ để lại linh giới rồi rời khỏi Thiên Cung Học Phủ đi, về sau nếu còn tiến vào Học Phủ, thấy lần nào sẽ giết lần đấy.”

Ninh Tiêu Dao gật đầu, cười bảo: “Như này được, không thể để bọn họ mất công chuyến này được.”

Diệp Trường Sinh hoàn toàn ngó lơ trận đại chiến trước mắt, bởi lẽ hắn có ở đây hay không thì kết quả vẫn chỉ có vậy mà thôi. Người của Thiên Vực Thiên Hội và Vực Chủ Phủ sẽ không có ai sống mà rời khỏi đây được đâu.

Lúc này, ánh mắt của Tinh Thần rơi trên bóng lưng của Diệp Trường Sinh, trong lòng Tinh Thần thấp thỏm, hắn ta tới bên người Ninh Tiêu Dao: “Ninh lão đầu, ta muốn nói chuyện với hắn.”

Ninh Tiêu Dao liếc nhìn Tinh Thần: “Chuyện của người thì người tự giải quyết đi, cơ mà ta nhắc nhở người một câu, người muốn có được thì phải học cách cho đi, đừng có nghĩ đến chuyện cướp đi từ trong tay hắn, người không phải đối thủ của hắn đâu.”

Tinh Thần nói: “Cướp ư, cái ý nghĩ này điên cuồng quá, có tác dụng với người khác chứ còn với hắn thì ta thực sự không dám.”

Ninh Tiêu Dao cười nói: “Đi đi, phải tự mình nắm bắt cơ hội, một khi bỏ lỡ thì có thể sẽ phải hối hận cả đời đấy.”

“Ninh lão đầu, cảm ơn người!” Tinh Thần nói, đoạn hắn ta đuổi theo hướng mà Diệp Trường Sinh vừa rời đi.

Thấy vậy, sắc mặt An Lạc Nhi khẽ biến đổi, nàng ta đuổi theo Tinh Thần: “Tinh Thần sư huynh, ta không hi vọng người gây phiền phức cho hắn, thực sự ta chỉ muốn tốt cho người thôi.”

Chương 184: Ta xem người là bằng hữu, người lại muốn cưới ta

Tinh Thần liếc nhìn An Lạc Nhi: “Ánh mắt của người tốt thật đấy, hẳn mạnh hơn ta rất nhiều, người thấy ta có thực lực mà gây phiền phức cho hẳn được ư? Ta chỉ có chuyện muốn nói với hẳn mà thôi.”

“Chuyện riêng tư, không liên quan đến những thứ khác.”

An Lạc Nhi nói: “Được, chúng ta cùng tới Thiên Tú Phong đi.”

Tinh Thần lại bảo: “Người không tin ta.”

An Lạc Nhi lắc đầu, nàng ta cười nói: “Ta tin, bởi vì đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với hẳn thôi.”

Diệp Trường Sinh xuất hiện tại Thiên Tú Phong, hẳn quay đầu nhìn về phía đằng sau, bèn thấy An Lạc Nhi và Tinh Thần đang tới, sắc mặt hẳn bèn thay đổi, trong lòng thì tò mò không biết hai người này tới có chuyện gì.

Khoảng cách giữa hai người kia và Thiên Tú Phong càng lúc càng gần, đột nhiên, có một cảnh tượng khiến người ta kinh sợ xuất hiện. Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn về phía cổ tay của mình.

Trên đỉnh Thiên Tú.

An Lạc Nhi và Tinh Thần đã đến, bước đến trước mặt Diệp Trường Sinh, hẳn trầm giọng nói: “Các người có chuyện gì?”

Tinh Thần nói: “Lạc Nhi, vẫn là người nói trước đi.”

An Lạc Nhi nói: “Tinh Thần sư huynh trước nói, chuyện của ta không vội.”

Tinh Thần gật gật đầu, khom người cúi chào: “Diệp cung phụng, ta muốn ở lại bên cạnh người, chúng ta làm bằng hữu như thế nào?”

Diệp trường sinh hơi ngần ra: “Bằng hữu, chúng ta không giống

nhau, khả năng làm không được bằng hữu a.”

Sắc mặt Tinh Thần hơi đổi: “Quả nhiên Diệp cung phụng không đơn giản, một khi đã như vậy, ta đây không giấu diếm nữa.”

Giọng nói rơi xuống, Tinh Thần biến mất tại chỗ, một đạo thú uy khủng bố xuất hiện, bao phủ ở bên trên Thiên Tú.

Phía trên hư không, một con Thanh Giao bay vút trên bầu trời, nhìn Diệp Trường Thành và An Lạc Nhi, nhưng hơi thở bị kìm hãm, không dám bộc phát sức mạnh của thần thú.

Nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt An Lạc Nhi thay đổi, ánh mắt lập lòe, không thể tin nổi nhìn Thanh Giao trước mặt, không dám tin đó chính là Tinh Thần.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Thanh Giao: “Hóa ra là một con rắn lớn, đây không phải lần đầu tiên ta nhìn thấy một con rắn lớn như vậy, lần trước ở Hoang Cổ Thần Quốc đã từng gặp con cự mãng chín đầu, nó nhìn qua dữ tợn khủng bố hơn con trước mặt nhiều.”

Lúc này.

Thanh Giao từ trên không rơi xuống, lại biến thành dáng vẻ của Tinh Thần: “Diệp cung phụng, chúng ta là thiếu chủ Thanh Giao tộc, bởi vì một ít nguyên nhân đặc biệt, đi đến Hoang Cổ Thiên Vực, đều nhờ Ninh lão nhân đã cứu ta.”

“Ta tuy có thể hóa thành hình người, nhưng tu vi xuống dốc không phanh, ngay cả Giao Châu cũng đã chịu tổn thương, cho nên chỉ có thể ẩn náu trong ở Thiên Cung Học Phủ tu luyện.”

“Trên người Diệp cung phụng có hai đạo hơi thở làm ta kiêng kị, hơn nữa Diệp cung phụng nhân quả quán thân, vẫn là quý nhân của ta, xin hãy cho ta ở lại bên cạnh người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người là thiếu chủ Thanh Giao tộc, lại muốn ở lại bên người ta, không cảm thấy ủy khuất?”

Tinh Thần nói: “Sẽ không, kỳ thật là ta muốn làm huynh đệ với Diệp cung phụng, tương lai vô tận tinh vực, chúng ta cùng nhau

lang bạt.”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm cười: “Ở lại bên cạnh ta cũng không phải không thể, nhưng người nhất định phải làm thú cưỡi của ta.”

Tinh Thần: “...”

Hắn nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta xem người là bằng hữu, người lại muốn cưỡi ta.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người nếu không muốn thì bỏ đi, tương lai nếu ta đi ra ngoài, ít nhất là Thần Long mở đường, Bạch Hồ, Kỳ Lân đi theo, lúc ấy người muốn trở thành thú cưỡi của ta, có thể đã không còn cơ hội.”

Tinh Thần suy nghĩ một lát: “Làm thú cưỡi của người cũng không phải không thể, vậy ta có thể nhận được lợi ích gì.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi theo ta, người có thể đạt được cái gì, ta không thể bảo đảm, nhưng ít ra có thể khiến người hóa rồng.”

Hóa rồng?

Nguyện vọng lớn nhất của Thanh Giao tộc chính là hóa rồng, nhưng Thanh Giao hóa rồng, khó như lên trời, không phải là thời gian tu luyện đủ rồi, là lập tức có thể hóa rồng.

Huyết mạch, căn cốt, cơ duyên, năng lực thiếu một thứ cũng không được.

Năm đó Thanh giao tộc người có hy vọng hóa rồng nhất chính là phụ thân hắn, Thanh Giao Vương.

Cuối cùng vẫn là đã chết, toàn bộ Thanh Giao tộc suýt nữa diệt tộc.

Tinh Thần nói: “Được, ta đáp ứng người, từ nay về sau, Thiên Cung Học Phủ sẽ không còn Tinh Thần, ta chính là thú cưỡi của người.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Còn có một việc, chờ ta sau khi ta hóa rồng, ta sẽ đi xa mười năm, có thể?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người cảm thấy có thể? Ta giúp người hóa rồng, người lại muốn rời đi mười năm, ta không lỗi?”

Tinh Thần nói: “Một năm.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng tính xa như vậy, ai bảo đảm người có thể sống đến ngày đó?”

Tinh Thần: “...”

Mẹ kiếp, vô tình!

Hoá ra thành tú cưỡi của hắn, vẫn không thể bảo đảm an toàn cho ta, có chút lo lắng.

Chương 185: Ký khế ước, người không tin ta

Diệp Trường Sinh nhìn Tinh Thần, búng ngón tay, một đạo ngân quang hoàn toàn đi vào giữa mây hắc ta, Tinh Thần ngấn ra: “Ký khế ước, người không tin ta.”

“Không phải không tin, ta làm việc vẫn luôn như thế, cẩn thận cho chắc.” Diệp Trường Sinh nói, dừng lại một chút, sau đó vung tay lên: “Linh quả và đan dược tặng cho người, có thể chữa trị Giao Châu của người.”

Nói đến đây, hắc bước tới, đưa tay lên vỗ vai Tinh Thần: “Đừng để ta thất vọng.”

Tinh Thần vội vàng nói: “Đa tạ chủ nhân.”

Không nghĩ tới, mới vừa rồi Diệp Trường Sinh rút một sợi long khí vào trong cơ thể Tinh Thần, sự trợ giúp của nó tuyệt đối là không thể ước tính được.

Diệp Trường Sinh nói: “Gọi ta thiếu chủ, chủ nhân thì bỏ đi.”

Nói đến này, hắc nhìn về phía An Lạc Nhi: “Người sẽ không cũng muốn đi theo ta đi.”

An Lạc Nhi hoàn toàn đắm chìm trong chấn động, một màn trước mắt phát sinh làm nàng cảm thấy khó có thể tin, Tinh Thần là thanh giao, làm thú cưỡi của Diệp Trường Sinh.

Nhưng hắc trước kia luôn theo đuổi chính mình, không biết bọn họ khác nhau sao?

An Lạc Nhi nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Ta tới chính là muốn nói cho người, về sau ta sẽ ở đỉnh Thiên Tú tu luyện.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đỉnh Thiên Tú là nơi tốt, có sơn có thủy có rừng cây, người muốn ở nơi nào, đều có thể.”

An Lạc Nhi lại nói: “Ta biết cảnh giới của người tăng lên rất

nhANH, NHƯNG TA SẼ KHÔNG TỪ BỎ, MỘT NGÀY NÀO ĐÓ TA SẼ TRỞ THÀNH ĐẠO LỮ CỦA NGƯỜI.”

Diệp Trường Sinh lắc lắc đầu, cười nói: “Cố lên!”

Ngay sau đó, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất ở trên đỉnh Thiên Tú.

Tinh Thần nhìn An Lạc Nhi, “Lạc Nhi, ta đi tu luyện, người yên tâm về sau ta cảm thấy sẽ có ý không an phận đối với người.”

An Lạc Nhi nhìn Tinh Thần rời khỏi, đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời.

...

Cùng lúc đó.

Trong Thiên Cung Học Phủ.

Bầu không khí đầm máu tràn ngập khắp không gian, giống như một luyện ngục trần gian.

Trên quảng trường, Diệp Thập Vạn đứng một mình ngạo nghễ, tay cầm thần ma lục thiên chùy, giống như chiến thần tắm máu trở về.

Phía trước, thân ảnh Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung run bần bật, sợ hãi nhìn Diệp Thập Vạn.

Thật sự là quá sợ hãi.

Diệp Thập Vạn tức giận dùng búa đập hàng nghìn người, tất cả cường giả Thiên Vực Thương Hội và Vực Chủ Phủ đều chết dưới chùy của hắn.

Mỗi người đều giống nhau, một chùy đoạt mạng.

Đến trước mắt vô tri, không có người làm hắn vung quá hai chùy.

Liệt Tề Thiên cho rằng hắn cường đại như thế, toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực không có một ai có thể cản mũi nhọn của hắn, không nghĩ tới cuối cùng đến đường sống cũng không có, bị Diệp Thập Vạn áp chế gắt gao.

Ánh mắt Liệt Tề Thiên dừng ở trên người Ninh Tiêu Dao, sợ hãi không thôi nói: “Ninh lão cung chủ, mau khiến hắn dừng tay, Vực Chủ Phủ nhận thua, về sau hoàn toàn nghe theo Thiên Cung Học Phủ sai khiến.”

“Chiến trường Thiên Vực lập tức sẽ mở ra, Hoang Cổ Thiên Vực cần Vực Chủ Phủ.”

Ninh Tiêu Dao híp hai mắt, lạnh lùng nói: “Vực chủ đại nhân, thật ngại quá, hắn không phải người của Học Phủ, ta mở miệng cũng vô dụng.”

Liệt Tề Thiên lại nói: “Ninh lão cung chủ, chiến trường thiên vực mở ra, cường giả ngoại vực xâm lấn, Thiên Cung Học Phủ chẳng lẽ tính một mình chống cự?”

Ninh Tiêu Dao nói: “Một mình chống cự có gì không thể, chúng ta có Diệp cung phụng.”

Liệt Tề Thiên sắc mặt biến đổi: “Yêu tộc, Cổ Ma tộc, Huyết tộc, Tu La tộc nhưng đều là ăn thịt người không nhả xương, chỉ có chúng thế lực Hoang Cổ Thiên Vực liên hợp lại mới có thể ngăn cản bọn họ xâm lấn.”

“Thật ngại quá, chúng ta có Diệp cung phụng.”

“Diệp cung phụng, Diệp cung phụng, một mình hắn có thể giết hết thiên hạ?” Liệt Tề Thiên tức giận không thể kiềm chế, khóe mắt như muốn nứt toác ra.

Ninh Tiêu Dao vân đạm phong khinh: “Thật ngại quá, chúng ta có Diệp cung phụng.”

Liệt Tề Thiên tức giận bật cười: “Ninh lão nhân, thế mà ngươi kỳ thác toàn bộ hy vọng trên người một hài tử mười mấy tuổi. Ngươi chớ quên, lần trước ngoại vực xâm lấn, Diệp Chiến Thiên đã chết như thế nào. Cha của hắn còn không thay đổi được tất cả, một hài tử có thể thay đổi cái gì?”

Sắc mặt Ninh Tiêu Dao trầm xuống: “Ngươi còn không biết xấu hổ nhắc lại chuyện năm đó, một hài tử không thay đổi được cái gì, nhưng hắn có thể khiến ngươi ở đây xin tha.”

Nói đến đây, thân ảnh hắn chợt lóe, đi đến bên cạnh Diệp Thập Vạn, tiếp tục nói: “Mau giết hắn, mang người đi tìm Diệp tiểu tử.”

Diệp Thập Vạn gật đầu, cả giận nói: “Được, cho ta hai chùy, lập tức ổn thỏa.”

Trên quảng trường.

Diệp Thập Vạn vung chùy đánh Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung, đã từng khi nào, Vực chủ Hoang Cổ Thiên Vực, cùng lão tổ Thiên Vực Thương Hội, cứ như vậy đi xa ngàn dặm đến Thiên Cung Học Phủ chịu chết.

Nhìn Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung bị giết, các thế lực cường giả ở đây lần lượt quỳ xuống , ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người Ninh Tiêu Dao.

Chương 186: Xin Ninh lão cung chủ, buông tha chúng ta

“Ninh lão cung chủ, chúng ta nhất thời hồ đồ bị lừa, vẫn xin Thiên Cung Học Phủ buông tha chúng ta.”

“Xin Ninh lão cung chủ, buông tha chúng ta!”

“Xin Ninh lão cung chủ, buông tha chúng ta!”

Ánh mắt Ninh Tiêu Dao xẹt qua đám người, trầm giọng nói: “Các người cầu xin ta cũng vô dụng, cầu xin thì cầu xin Diệp cung phụng.”

Mọi người quỳ xuống đất, đồng loạt hô to: “Xin Diệp cung phụng, bỏ qua cho chúng ta.”

Ninh Tiêu Dao lại nói: “Để linh giới lại, người, rút!”

Nghe vậy.

Mọi người lần lượt để lại linh giới, xoay người đi ra ngoài Thiên Cung Học Phủ.

Nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của bọn họ, Ninh Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở dài: “Chỉ có như vậy? Cũng muốn ngăn cản cường giả ngoại vực xâm lấn.”

Sau đó, lão tay vung lên, thu lại toàn bộ linh giới trên mặt đất, trong đó bao gồm linh giới của hai người Liệt Tề Thiên và Cơ Diệt Khung.

“Các vị cung phụng, giải trừ Thiên cung đại trận, theo lão phu cùng đi đến đỉnh Thiên Tú.”

“Vô Cực, người ở lại, sai Chấp Pháp Đường và đệ tử các cung quét tước Học Phủ một lần.”

Cổ Vô Cực vội vàng nói: “Lão tổ, ta cũng muốn đi đỉnh Thiên Tú.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Người muốn đến đỉnh Thiên Tú, cũng tìm Diệp tiểu tử có việc?”

Cổ Vô Cực vẻ mặt nghiêm nghị, gật gật đầu: “Có chút việc.”

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về hướng Cung Minh Đường một bên: “Cung trưởng lão, dẫn theo Chấp Pháp Đường đệ tử, giám sát các cung, chư phong, dọn dẹp Học Phủ.”

...

Trên đỉnh Thiên Tú.

An Lạc Nhi đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi, nhưng nàng lại mất dấu, thân ảnh từ trên không bay xuống dưới, đứng thẳng trên tảng đá dưới thác nước.

“Hắn... Tốc độ của hắn quá nhanh, thế mà ta lại bị bỏ rơi phía sau.”

“Người là đang tìm ta?” Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong hồ, để trần thân trên: “Muốn ta mời người tắm rửa à.”

An Lạc Nhi then thùng nói: “Lưu manh, người là cố ý, đúng không?”

“Người đuổi theo tới đây, dường như không liên quan đến ta.” Diệp trường sinh lắc đầu, tiếp tục nói: “Nếu không có việc gì, mau rời đi đi, đừng ảnh hưởng ta tắm rửa!”

An Lạc Nhi hai tay mở ra, thân ảnh bay lên không trung: “Ai thêm xem người tắm rửa... Có điều, dáng người hắn thật sự quá đẹp.”

Trong lúc nhất thời, nàng hai má đỏ bừng lên, then thùng giống như nàng dâu nhỏ, thân ảnh bay theo gió mà đi, bay về phía đỉnh Thiên Tú.

Trong hồ, Diệp Trường Sinh nhìn An Lạc Nhi rời đi, thân ảnh bay lên trời, một bộ bạch y che thân, sửa soạn lại bản thân.

“Lại cao lớn rồi, lại đẹp hơn rồi, không thể nhìn nữa, bằng không ta sẽ yêu chính mình mất.”

“Tạo nghiệt quá, sao ta lớn lên lại đẹp như vậy chứ?”

Mặt hồ lấp lánh, gió nhẹ thổi qua, sóng nước vỗ bờ, hình ảnh phản chiếu của Diệp Trường Sinh đã biến mất.

Trên đỉnh Thiên Tú, An Lạc Nhi thấy đám người Ninh Tiêu Dao, Cổ Vô Cực xuất hiện, vội vàng đi lên đón tiếp: “Lạc Nhi bái kiến lão cung chủ, sư tôn cùng chư vị cung phụng.”

Ninh Tiêu Dao mắt nhìn An Lạc Nhi: “Diệp tiểu tử ở đâu?”

An Lạc Nhi khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ấp úng nói không ra lời, Ninh Tiêu Dao lại nói: “Tinh Thần đâu?”

“Tinh Thần sư huynh đi theo Diệp cung phụng, bây giờ đang đi tu luyện.”

Ninh Tiêu Dao gật gật đầu: “Diệp tiểu tử không hổ là Diệp tiểu tử.”

Sắc mặt Cổ Vô Cực và tám đại cung phụng đều thay đổi, trong lòng lão ta biết rõ Tinh Thần có bao nhiêu cao ngạo, thế mà lại dễ dàng thần phục Diệp Trường Sinh như thế, thật khiến người khác khó tin.

Thực lực mới là vương đạo, luôn khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Lúc này, Diệp Trường Sinh bay xuống dưới từ trên không trung, bạch y bay phấp phới, khí chất xuất trần, mọi người thấy hắn xuất hiện thì vội vàng tiến lên.

“Thiếu chủ, nhiệm vụ hoàn thành.” Diệp Thập Vạn khom người cúi chào.

“Được rồi, người lui ra trước đi!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nhìn về phía Ninh Tiêu Dao nói: “Ninh lão, nguy cơ học phủ đã giải trừ, hiện tại Vực Chủ Phủ cùng Thiên Vực Thương Hội như rắn mất đầu, chính là thời cơ tiếp quản tốt nhất.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Diệp tiểu tử, lão phu chỉ muốn điều hành tốt Học Phủ, không muốn tham dự quá nhiều vào chuyện của Thiên

Vực Thương Hội và Vực Chủ Phủ.”

“Kỳ thật lão phu cảm thấy có thể để cho Diệp gia đi tiếp quản, người cảm thấy như vậy thế nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu Học Phủ sợ trêu chọc phiền toái, ta đây liền thông tri Diệp gia đi tiếp quản thế lực Vực Chủ Phủ và Thiên Vực Thương Hội, các người sợ phiền toái, ta không sợ.”

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người đương nhiên không sợ, bên người có một cường giả vô địch, hơn nữa tự thân có thực lực nghịch thiên, ai dám trêu chọc?

Thiên Cung Học Phủ về sau đều phải dựa vào người, làm sao dám đoạt địa bàn với Diệp gia.

“Diệp tiểu tử, đây là linh giới lúc trước các thế lực cường giả cùng Liệt Tề Thiên bọn họ để lại, lão phu đều mang đến cho người.”

Diệp Trường Sinh nhìn huyền phù linh giới trước mặt: “Ta đây không khách khí, dù sao ta luyện được cũng cần tài nguyên.”

Chương 187: Vô Cực đường đột

Vừa nói, hắn vừa thu linh giới trước mặt vào trong hệ thống: “Ninh lão, các người còn có chuyện gì?”

Ninh Tiêu Dao quay đầu nhìn về phía sau lưng: “Vô Cực, chư vị cung phụng, các người tới tìm Diệp tiểu tử có chuyện gì?”

Tám gã cung phụng vội vàng tiến lên, lần lượt lấy ra một quả linh giới đưa cho Diệp Trường Sinh: “Diệp cung phụng, đây là một chút tâm ý của lão phu, người nhất định phải nhận lấy.”

“Ta cũng vậy.”

“Ta cũng vậy.”

“Như vậy không hay lắm!” Diệp Trường Sinh cười lãnh đạm, giơ tay nắm lấy linh giới trong tay tám người: “Ta chủ yếu là không muốn các người thương tâm.”

Tám người đều cười, trăm miệng một lời nói: “Đúng vậy, Đúng vậy.”

Ninh Tiêu Dao nhìn về phía Cổ Vô Cực: “Người có chuyện gì, sẽ không là cũng tới đưa linh giới.”

Lòng bàn tay Cổ Vô Cực hướng về phía trước, một tấm lệnh bài xuất hiện, vừa nhìn thấy lệnh bài, sắc mặt Ninh Tiêu Dao cùng tám đại cung phụng biến đổi.

“Trường Sinh, từ bây giờ trở đi, người chính là chủ của Thiên Cung Học Phủ, ta thoái vị cho người, chỉ có người mới có thể mang Học Phủ đi xa hơn, ta năng lực có hạn, không xứng làm chủ Học Phủ.”

Cổ Vô Cực trầm giọng nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Cổ Vô Cực, lão nhân này thật sự xấu xa, muốn cho hắn làm chủ Thiên Cung Học Phủ, như vậy liền có thể hạn chế tự do hắn.

Rất xấu.

Há có thể khiến lão ta toại nguyện.

“Cung chủ, nếu người có ý kiến gì với ta thì trực tiếp đề bạt, hà tất phải như vậy. Để ta làm cung chủ, người muốn ta mệt chết à?”

“Nếu ta muốn làm cung chủ, ở Kiếm Cung tạo ra một cái Học Phủ không phải tốt hơn sao? Cần gì phải tới nơi này.”

Nói đến đây, sắc mặt hắc trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Mau thu hồi lệnh bài đi, về sau nếu lại lấy ra, đừng trách ta phát điên.”

Cổ Vô Cực: “...”

Thoái vị cũng không được, thời buổi này cung chủ Học Phủ không đáng giá như vậy?

Ai, vị trí cung chủ thật sự không đáng coi trọng.

Ninh Tiêu Dao vội vàng nói: “Vô cực, mau thu hồi cung chủ lệnh đi, Trường Sinh thích tự do, người trời buộc hắc như vậy, sẽ ảnh hưởng hắc tu luyện.”

Cổ Vô Cực nói: “Vô Cực đường đột.”

Lão ta thu cung chủ lệnh trở về, trong lòng cảm khái vạn phần, ta thật sự quá khổ.

Trên đỉnh Thiên Tú.

Cổ Vô Cực, tám đại cung phụng rời đi, tâm tình rất tồi tệ.

Đáng tiếc không có cách nào khác, có thực lực chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Bọn họ không ngờ, với tài năng và thiên phú Diệp Trường Sinh bộc lộ ra, tạo mối quan hệ tốt với hắc, mặc kệ là đối bọn họ hay là đối gia tộc phía sau đều đem lại lợi ích vô cùng to lớn.

Hơn nữa, đại họa đang đến gần, Hoang Cổ Thiên Vực có thể bình an vượt qua hay không hoàn toàn dựa vào một mình hắc.

Sau khi nhìn mọi người rời khỏi, Ninh Tiêu Dao nói: “Diệp tiểu tử, tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vừa hay, ta cũng có một số việc muốn hỏi Ninh lão.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Đỉnh Thiên Tú có một nơi tuyệt hảo, lão phu dẫn người đi.”

Giọng nói rơi xuống.

Hai người biến mất tại chỗ, trên đỉnh chỉ còn lại một mình An Lạc Nhi.

Giờ khắc này, biểu tình An Lạc Nhi âm đạm, tự mình lẩm bẩm: “Người quá ưu tú, nếu ta không nỗ lực, đến cả bóng lưng người ta cũng không nhìn được.”

“Hào quang của người xa vạn trượng như thế, tương lai nhất định sẽ có mỹ nữ vờn quanh, bao nhiêu thiên kiều chi nữ, chờ đợi cùng người trở thành đạo侶.”

“Không, ta không thể thua.”

“Diệp Trường Sinh, chờ ta!”

...

Tú Các.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía đỉnh Lâu Các: “Ninh lão, đây là nơi tuyệt hảo người nói?”

Ninh Tiêu Dao nói: “Đi vào người sẽ biết.”

Diệp Trường Sinh tiến vào trong Tú Các, sắc mặt hơi đổi, linh khí bên trong Lâu Các ít nhất là hơn trăm vị.

Hắn hít lại đôi mắt, ánh mắt lướt qua phía bên trên Tú Các: “Ninh lão, nơi này có một tòa đại trận, ai bày ra.”

“Lão phu bày ra, không tính là đại trận, Tụ Linh Trận nho nhỏ mà

thôi.” Ninh Tiêu Dao trầm giọng nói.

Mẹ kiếp, còn khoe khoang nữa

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, bên trong Tú Các linh khí dồi dào chả là gì cả, điều khiến hắn thực sự ngạc nhiên là Ninh Tiêu Dao thực chất là một vị trận pháp sư.

“Ninh lão, che giấu cũng thật tốt, lại có thể là trận pháp sư.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Người cũng không có hỏi, lão phu làm sao có thể không biết xấu hổ khoe ra?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người vừa rồi không phải đang khoe ra sao?”

“Không có, không có, ở trước mặt người lão phu làm sao dám khoe ra!” Ninh Tiêu Dao nói, ngừng một chút lại tiếp tục nói: “Diệp tiểu tử, chúng ta nói chính sự trước, sau đó, lão phu dạy người bày trận như thế nào?”

“được a, học là mãi mãi, ta thích học nhất.” Diệp Trường Sinh nói.

Hiện tại hắn là kiếm tu, luyện được sư, lại trở thành trận pháp sư, có phải hơi nhiều thân phận quá rồi không?

Ninh Tiêu Dao phát tay, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: “Diệp tiểu tử, ta tìm người có ba chuyện.”

Chương 188: Vì sao Hoang Cổ Thiên Vực không có ai đến?

Diệp Trường Sinh ngồi xuống: “Ninh lão, cứ nói đừng ngại!”

Ninh Tiêu Dao nói: “Trước tiên nói đến Tà Thần Cung đi, nói cho người biết, Tà Thần Cung không phải thể lực Hoang Cổ Thiên Vực, thực lực không phải bất cứ một thể lực nào ở Hoang Cổ Thiên Vực cũng có thể chống lại.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh không gợn sóng, âm đạm nói: “Ninh lão, trong sách cổ trung ghi, ở bên ngoài Hoang Cổ Thiên Vực, có Thần Vực, Kiếm Vực, Ma Vực, Tinh Thần Vực, Vạn Yêu Vực, nếu ta không đoán sai, Tà Thần Cung hẳn là thể lực của Thần Vực, đúng không?”

Ninh Tiêu Dao lắc đầu: “Người biết không ít, nhưng thời thế thay đổi, thể lực ngoại vực cũng biến hóa, hiện tại đã không có tám vực nói trên, ở ngoài Hoang Cổ Thiên Vực là Vạn Thần Vực, những đại vực người mới vừa nói đều trong đó.”

“Vạn Thần Vực diện tích rộng lớn vô biên, thực lực tu sĩ ít nhất cũng bắt đầu từ Đế Cảnh, nơi nào cũng có Thánh Đình, Thần Đình, còn có bí cảnh và tuyệt địa vô tận mọc lên san sát.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nơi này không tồi, vì sao Hoang Cổ Thiên Vực không có ai đến?”

Biểu tình Ninh Tiêu Dao âm đạm, tiếp tục nói: “Kỳ thật Thiên Vực cũng là một bộ phận Vạn Thần Vực, chỉ là sau đó xuống dốc, đã bị đá ra khỏi Vạn Thần Vực, Vạn Thần Điện bày ra kết giới, chỉ có người Vạn Thần Vực có thể xuất hiện ở Thiên Vực, còn người Thiên Vực muốn tiến vào Vạn Thần Vực khó như lên trời, mấy ngàn năm qua chỉ có không đến trăm người tiến vào trong đó, nhưng phần lớn đều là bám vào các thể lực của Vạn Thần Vực.”

“Trong đó nhất nổi danh chính là Kiếm Đạo Tử, Đạo Thần Kim Thánh Thiên, cùng ba người Diệp Tiểu Thất, sau khi bọn họ tiến vào Vạn Thần Vực, đã sáng lập thể lực thuộc về chính mình.”

“Đi hơi xa rồi, tiếp tục nói Tà Thần Cung, nó là thể lực Vạn Thần Vực, đã ngàn năm không xuất hiện ở Thiên Vực, bây giờ đột nhiên xuất hiện không phải là một dấu hiệu tốt.”

“Mấy trăm năm qua trên Vạn Thần Vực, rất nhiều thể lực cùng chủng tộc sinh tồn rất khó khăn, cho nên bọn họ đã đặt chủ ý lên Thiên Vực, cứ cách 10 năm bọn họ sẽ xuống một lần, điên cuồng đoạt lấy tài nguyên, đây cũng chính là nguyên nhân hình thành chiến trường Thiên Vực.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Hiểu rồi, người tiếp tục nói chuyện thứ hai.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Nếu Tinh Thần đã đi theo người, tin rằng người biết thân phận thật của hắn là gì, ta biết tin tức về Vạn Thần Vực, chính là Tinh Thần nói cho ta.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày: “Thì ra Thanh Giao tộc là vạn thần vực, khó trách Ninh lão lại hiểu biết Vạn Thần Vực như thế.”

Ninh Tiêu Dao tiếp tục nói: “Diệp tiểu tử, huyết mạch Tinh Thần cường hãn, hắn là biến dị Thanh Giao, hắn ở bên cạnh người có thể giúp người rất nhiều, bởi vì tương lai người nhất định ở Vạn Thần Vực.”

“Đương nhiên, hắn cũng sẽ mang đến phiền toái cho người, lão phu thật sự rất tò mò, người vì sao có thể để hắn ở lại bên cạnh người.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Ta sẽ sợ phiền toái? Con người ta thích nhất giúp người làm niềm vui, thật sự, lão nhân, người không cần dùng loại này ánh mắt nhìn ta, mau nói chuyện thứ ba là cái gì?”

Không nghĩ tới.

Diệp Trường Sinh vốn có thể để Tinh Thần làm thú cưỡi cho hắn, đó là bởi vì hệ thống ban bố nhiệm vụ, để cho Tinh Thần trở thành thú cưỡi của hắn, đạt được cơ hội kế ước với Thanh Giao tộc, cho nên hắn mới không chê Tinh Thần, cho hắn ở lại bên người.

Bằng không ai nguyện ý cưỡi một con rắn đi ra ngoài, tuy rằng rắn

chơi rất vui...

Ninh Tiêu Dao chậm rãi đứng dậy, khoanh tay mà đứng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ Tú Các: “Kiếp nạn mười năm trước kia, người biết được bao nhiêu, chuyện về phụ thân người người biết được bao nhiêu.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt thay đổi: “Hoàn toàn không biết gì cả, ta muốn nghe chi tiết.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Kiếp nạn mười năm trước kia, phụ thân người chính là hào quang tỏa xa vạn trượng, đáng tiếc sau khi vào chiến trường Thiên Vực, tính cả hắc đồng bọn cùng nhau bị giết, nguyên nhân trong đó có các thế lực Thiên Vực, nhưng chủ yếu chính là người của Ma Kiếm Tông Vạn Thần Vực, phụ thân người chết chính là bọn họ tạo thành.”

“Cửu Kiếm Kiếm, người hẳn đã nghe nói qua, Ma Kiếm Tông vì Cửu Kiếm Kiếm, giết phụ thân người.”

Diệp trường sinh nói: “Cửu Kiếm Kiếm, ta biết, Ninh lão có thể nói cho ta, Cửu Kiếm Kiếm xuất hiện như thế nào, phụ thân ta vì sao lại vì nó mà chết.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Chiến trường Thiên Vực vốn là dùng để chống lại Vạn Thần Vực, vốn dĩ ngoại vực xâm lấn ngàn năm một lần, sau đó là hàng trăm năm, hàng trăm năm, và bây giờ là mười năm một lần, nhưng thời gian trôi qua, chiến trường Thiên Vực đã thay đổi, chém giết và thời cơ cùng tồn tại, cái chết, oán niệm, lòng tham điên cuồng sinh sôi nảy nở, Cửu Kiếm Kiếm cũng vì thế mà hình thành.”

“Nếu người biết Cửu Kiếm Kiếm, nhất định đừng khinh thường nó, thanh kiếm này một khi dung hợp làm một, uy lực của nó là vô tận.”

Chương 189: Ta sẽ lập tức cho bọn họ một niềm vui bất ngờ

Diệp Trường Sinh hướng lòng bàn tay về phía trước, vài chiếc Cửu Kiếp Kiếm xuất hiện ở trong tay: “Là nó? Ta sao lại cảm thấy kiếm này thật tầm thường.”

Sắc mặt Ninh Tiêu Dao chợt đổi, thanh âm khẽ run nói: “Người vậy mà lại có ba thanh Cửu Kiếp Kiếm, nếu để Ma Kiếm Tông biết, bọn họ sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để truy sát người.”

Diệp Trường Sinh cười lạnh nói: “Vậy để cho bọn họ đến đây đi, cũng là lúc bắt bọn họ phải trả lại tất cả, không phải bọn họ muốn Cửu Kiếp Kiếm à? Ta sẽ lập tức cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.”

Thiên Tú Các.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi tới bên người Ninh Tiêu Dao, đôi mắt trông về phía xa, nhìn dãy núi trùng điệp mênh mông mờ ảo.

“Ninh lão, nói xong rồi có phải nên đứng dậy bày trận không.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Diệp tiểu tử, lúc trước không phải người cũng có chuyện muốn nói à?”

“Hiện tại đã không còn.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, hần muốn hỏi chuyện về phụ thân, hiện tại đã nhận được đáp án rồi.

Ninh Tiêu Dao gật đầu: “Được rồi, thế lão phu dạy người bày trận, nhưng mà trước đó, lão phu muốn chuẩn bị vài thứ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ninh lão, lão có thể thoải mái phái người đến Kiếm Cung, để bảo gia gia của ta phái người đến tiếp quản Vực Chủ Phủ cùng Thương Hội Thiên Vực.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Ta sẽ sai người đi làm việc này.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ninh lão, có thể để cho đệ tử của Diệp gia trong Học Phủ đến Thiên Tú Phong tu luyện không.”

“Người là trưởng lão mà Học Phủ cung phụng, chút việc nhỏ ấy còn cần hỏi ta?” Ninh Tiêu Dao nói xong, bóng hình lóe lên rồi biến mất ở Thiên Tú Các.

Sau đó.

Diệp Trường Sinh rời khỏi Tú Các, bóng dáng xuất hiện tại đỉnh Thiên Tú Phong: “Người tu luyện ở trong này hả?”

An Lạc Nhi nghe tiếng, ghé mắt nhìn lại: “Người đã đồng ý cho ta tu luyện tại Thiên Tú Phong.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta đúng là đã đồng ý, nhưng người tu luyện ở trong này, đến bao giờ mới có thể đuổi kịp ta, mấy trăm năm, hay mấy ngàn năm?”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Người đến Học Phủ tìm tất cả đệ tử Diệp gia tới, ta đổi chỗ tu luyện cho các người.”

An Lạc Nhi chậm rãi đứng dậy, đôi mắt ngập nước: “Thật không? Hiện tại ta đi ngay.”

Diệp Trường Sinh đứng ở trên đỉnh Thiên Tú Phong, để mặc gió khê thổi lên người hắn, hắn chuẩn bị để cho đám người Diệp Diệt Đạo, Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi tiến vào Thương Khung Thần Cung.

Cách lúc Chiến Trường Thiên Vực mở ra không còn nhiều nữa, hi vọng trong vòng nửa năm tới, tu vi của tất cả bọn hắn đều được đề thăng.

Tuy hiện tại hắn rất mạnh, nhưng hắn hiểu trên con đường tương lai, hắn cần đám người Diệp Mạc Tà.

Trong thế giới này, còn sống mới là thắng lợi.

Hiện tại hắn lại có nhận thức mới về thế giới này, hắn tự đặt cho mình một mục tiêu nhỏ.

Chinh phục thế giới, chắc sẽ rất thú vị.

Trên con đường kiếm tu, có kiếm là đủ.

Nhưng nếu có huynh đệ, có hồng nhan, có người nhà, hiển nhiên đây là dật hoa trên gấm.

Có người nói, nếu kiếm tu có quá nhiều lo lắng vướng bận thì con đường kiếm đạo sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Diệp Trường Sinh chỉ nghĩ nói là, hắn không phải một kiếm tu không có tình cảm, đạo pháp tự nhiên, tất cả đều tùy tâm.

...

Một lúc sau.

An Lạc Nhi dẫn đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, cùng Diệp Phá Thiên xuất hiện tại Thiên Tú Phong.

An Lạc Nhi mang theo mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh đến Thiên Vân Cung và Kiếm Hư Cung, Thiên Vân và Kiếm Hư Tử tương đối nể mặt, biết được Diệp Trường Sinh bảo đám người Diệp Mạc Tà đến thì vội bảo hắn đến Thiên Tú Phong trước.

Còn về Thiên Vân và Kiếm Hư Tử, được Ninh Tiêu Dao sắp xếp, hai người đến Kiếm Cung Diệp gia truyền tin.

Diệp Trường Sinh xuất hiện tại Thiên Tú Phong, Tinh Thần theo sát sau lưng, đám người Diệp Mạc Tà thấy hắn đến, thi nhau cúi người hành lễ, cùng hô to:

“Bái kiến Thiếu chủ!”

Diệp Trường Sinh khẽ nâng tay, ý bảo năm người đứng dậy: “Chỉ còn nửa năm nữa là chiến trường Thiên Vực sẽ mở ra, ta định dẫn các người đi trước, trong thời gian tới ta dẫn các người đến một nơi tu luyện.”

“Nếu như thực lực của các người không thể tăng lên tới trình độ khiến ta hài lòng, vậy thì ở lại Học Phủ tiếp tục tu luyện.”

Dứt lời, không đợi mọi người phản ứng kịp, hắn đã vung tay, dẫn theo bảy người tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Từng bóng người hạ xuống từ trên trời, nhìn cảnh tượng trước

mắt, bọn hắn ngậy ra như phồng, mở to đôi mắt, trong mắt đều là rung động.

Tinh Thần chỉ về phía trước, mở miệng nói: “Thiếu chủ, kia chẳng phải là bí cảnh Thiên Cung ư?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đúng vậy, sau này các người sẽ tu luyện ở trong này, bí cảnh Thiên Cung sẽ luôn mở ra bất cứ lúc nào với các người.”

“Mặt khác, linh khí nơi này có chút khác biệt, ban đầu có lẽ các người sẽ không quen, nhưng dần dà các người sẽ phát hiện điểm khác biệt.”

Chương 190: Ta nhất định có thể hóa rồng

Nói đến đây, hắn vung tay lên, từng bình ngọc cùng hộp gỗ xuất hiện trong không trung: “Yêu Nhi, đây là đan dược và linh quả chuẩn bị cho các người, lát nữa người mang chia cho mọi người.”

“Cảm ơn Thiếu chủ!”

“Cảm ơn Thiếu chủ!”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng vội cảm ơn ta, hoàn cảnh tu luyện tốt nhất, đan dược tốt nhất, nếu các người còn không thể phát triển, thế cũng đừng trách ta tàn nhẫn.”

“Huynh trưởng, cho huynh bản Thiên Thánh Kiếm Quyết này, nửa năm tới, huynh nhất định phải lên đến tầng 150 của bí cảnh Thiên Cung.”

“Diệp Thần, Phá Quân, hai thanh kiếm này theo thứ tự là Thương Ách, Thương Minh, hiện tại ban cho hai người, phải vào đến tầng 130 của bí cảnh Thiên Cung, nếu không ta sẽ luận bàn với các người một trận đấy nhé, cho các người một ngày khó quên.”

“Diệt Đạo, Yêu Nhi, hai người tiếp tục tu luyện công pháp và kiếm đạo của chính mình, giống bọn họ, hai người cũng phải xông đến tầng 130, nếu không hoàn thành sẽ phải đến Kiếm Cung.”

Năm người nhận đồ Diệp Trường Sinh ban cho, bóng dáng lóe lên, lao về phía bí cảnh Thiên Cung.

Trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, bọn họ và Diệp Trường Sinh vốn là sự khác biệt như mây với bùn đất, nếu còn không cố gắng, Diệp Trường Sinh thật sự sẽ không cần bọn hắn nữa.

Nhìn năm người sau rồi đi, Tinh Thần nói: “Thiếu chủ, ta rất thích nơi này, nếu tu luyện ở trong này, ta nhất định có thể hóa rồng.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Thiếu chủ, người không có gì muốn ban cho ta à?”

Diệp Trường Sinh nhìn Tinh Thần: “Không có, cú!”

“Vâng!” Tinh Thần nhanh như chớp biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, trên quảng trường của Thương Khung Thần Cung chỉ còn lại có Diệp Trường Sinh và An Lạc Nhi, An Lạc Nhi rụt rè nói:

“Cảm ơn người đã cho ta tu luyện ở đây.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tự mình tu luyện đi, ta đi đây.”

An Lạc Nhi nói: “Người có thể nói cho ta biết, hiện tại người đang ở cảnh giới gì không?”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc: “Muốn vượt qua ta? Thật ra ta chỉ mới đến cảnh giới Đế tầng ba thôi, người vẫn còn cơ hội.”

An Lạc Nhi: “... ..”

Cảnh giới Đế tầng ba?

Nàng ta mới bán Đế, tại cảnh giới Đế, muốn đột phá một tầng, đó là chuyện vô cùng khó khăn, đối với rất nhiều người, nó chính là một ranh giới không thể vượt qua.

Hắn đã cảnh giới Đế tầng ba, thật nhanh, không hổ là nam nhân ta coi trọng.

Sau thời gian rung động ngắn ngủi, nàng phát hiện Diệp Trường Sinh đã biến mất không thấy đâu nữa, nhìn bóng lưng hắn rời đi: “Bóng hình thôi cũng đẹp trai như thế, ta thật hạnh phúc.”

...

Sau khi rời khỏi Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh xuất hiện tại Thiên Tú Phong, quả nhiên thấy Ninh Tiêu Dao đứng ở trên đỉnh núi, lão thấy Diệp Trường Sinh thì nói: “Tiểu tử người đó, trên người có không ít bí mật nha.”

“Ninh lão, là nam nhân, sao lại không có bí mật được?” Diệp Trường Sinh cười nhạt.

Ninh Tiêu Dao lại nói: “Trước khi học bày trận, ta có vài thứ muốn tặng cho người.”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc: “Ninh lão, không muốn muốn đưa ta linh giới chứ.”

Ninh Tiêu Dao ngạc nhiên: “Đúng là một cái linh giới, nhưng trong đó là trung tất cả điển tịch có tại thư phòng của Thiên Cung, trong này có rất nhiều sách cổ đều do cung chủ đời đầu để lại.”

“Nói ra cũng thật xấu hổ, sách cổ trong thư phòng của Thiên Cung, từ sau đời cung chủ đầu tiên thì đã không còn ai tu luyện.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tư chất, thiên phú, ngộ tính, ta biết, ta đều biết hết.”

Nói đến đây, hắn nhìn Ninh Tiêu Dao, vẻ mặt nghiêm nghị: “Ninh lão yên tâm, ta nhất định sẽ tu luyện thành công, để cho mọi người được thấy.”

Ninh Tiêu Dao: “...”

Hôm nay thật muốn giết chết Diệp tiểu tử này, không giả ngẫu thì không được hả?

Trên Thiên Tú Phong.

Diệp Trường Sinh nhận lấy linh giới Ninh Tiêu Dao cho hắn: “Ninh lão, thân thể người không thoải mái à?”

Ninh Tiêu Dao trừng Diệp Trường Sinh, khoát tay ném ra một cuốn sách cổ: “Người xem xong vài cuốn sách cổ về trận pháp này đã, lão phu muốn yên tĩnh.”

Dứt lời, bóng dáng lão biến mất trên Thiên Tú Phong, thật sự không chịu nổi nữa, Diệp Trường Sinh không có lúc nào là không giả ngẫu.

Mỗi lần Diệp Trường Sinh giả vờ, lão lại thấy mình là kẻ vô dụng, trong lòng cứ âm ỉ đau.

Nhìn bóng lưng Ninh Tiêu Dao rời đi, Diệp Trường Sinh lắc đầu:

“Lão già này đang nghi ngờ ta à? Ta đây đành tu luyện theo sách cổ trong thư phòng của Thiên Cung trước vậy, lần sau gặp mặt nhất định sẽ cho Ninh lão biết, những lời ta nói đều là thật.”

...

Trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh bay đến Thần Cung, ngồi vào cung điện trên tầng cao nhất, hắn thu lại khí tức, cánh tay hơi hơi nâng lên vệt qua không trung trước mắt.

Ngay sau đó.

Một vài sách cổ trong xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh:
“Trận Điển, Tứ Tượng Kiếm Pháp, Thần Long Cửu Biến...”

Diệp Trường Sinh phát hiện ngoài trận điển ra, những bản sách cổ khác đều bị thiếu, Tứ Tượng Kiếm Pháp chỉ có một tờ, bên trên vẽ cổ kiếm, còn lại chẳng có gì, đây không phải đang đùa hắn à?

Chương 191: Cái này thì được, cứ chọn nó đi

Lại nói đến Thần Long Cửu Biến, Diệp Trường Sinh thoát nhìn còn tưởng bản công pháp này là Thần Thông Bí Cảnh của Long tộc.

Ai ngờ nó lại là một bản công pháp luyện thể, hẳn mở thử một trang ra nhìn, suýt nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Thần Long Cửu Biến, sau khi luyện thành, thân thể có thể so với Thần Long, hơn nữa còn có thể có được Thần Long chi thể.

Muốn luyện công pháp này thì phải dùng máu rồng để tôi luyện.

Trong đó cũng chỉ có hai câu này, còn lại đều là giấy trắng.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh có cảm giác bị Ninh lão lừa, hơn nữa trước đó hẳn giả vờ có hơi quá, thứ này thì ai có thể tu luyện thành công?

Muốn kiếm chuyện với ta hả?

Rơi vào đường cùng, hẳn đưa mắt rơi vào trận điển, nhanh chóng lật xem vài tờ, khóe miệng nhếch lên, xuất hiện ý cười: “Cái này thì được, cứ chọn nó đi.”

Cứ như vậy, Diệp Trường Sinh bắt đầu học tập trận điển, ngay cả bộ trận pháp nhập môn mà Ninh Tiêu Dao đưa cho hẳn cũng bị hắn ném vào hệ thống trữ vật.

Bất giác.

Ba tháng đã trôi qua.

Trong Thương Khung Thần Cung, bóng dáng Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không, xung quanh hắn xuất hiện một đại trận vô cùng khí thế.

Chỉ thấy hắn khẽ lắc ngón tay, linh khí như rồng bay lượn, kiếm

khí bị cuốn sạch, quanh quẩn quanh thân.

Diệp Trường Sinh nhìn đại trận trước mắt, hết sức hài lòng gật đầu: “Hỗn Nguyên Kiếm Trận, không tệ, không tệ.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Hỗn Nguyên Kiếm Trận này tất nhiên là Giai trận pháp, thế có phải hiện tại ta đã là Địa Giai Trận Pháp Sư rồi không?”

“Chao ôi, má nó, làm thiên tài thật sự quá... tốt, không một chút nào.”

Trong trận điển có ghi lại rất rõ, cấp bậc trận pháp sư rất nghiêm ngặt, từ cao xuống thấp theo thứ tự là tám cấp bậc bắt đầu từ Chí Tôn, Vĩnh Hằng, Thần, Đế, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Diệp Trường Sinh đoán hiện tại Ninh lão cao nhất chỉ ở cấp bậc Huyền Giai Trận Pháp Sư, hắn không nghĩ tới mình lại ở Giai này, nếu lão già ấy biết liệu có tuyệt vọng lắm không?

Đúng lúc này.

Một trận kiếm khí cường đại truyền đến, Diệp Trường Sinh thu lại khí tức, vung tay lên, Hỗn Nguyên Kiếm Trận trước mặt biến mất, hắn khẽ ngừng thần, ánh mắt thoáng qua Thương Khung Thần Cung.

“Đột phá, cùng đột phá, đây là bàn nhau trước à?”

Diệp Mạc Tà, Diệp Diệt Đạo, Diệp Yêu Nhi, An Lạc Nhi, Tinh Thần, Diệp Thần, Diệp Phá Quân, tất cả đều đột phá.

Trong đó, ba người Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi, Tinh Thần đột phá đến cảnh giới Đế, bốn người còn lại là Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi đạt tới bán Đế, Diệp Diệt Đạo và Diệp Phá Quân đạt tới cảnh giới Thánh tầng chín.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xem ra ba tháng qua, bọn hắn đều dốc lòng tu luyện, hiện tại cảnh giới đều có đột phá, cần mất một tháng để củng cố tu vi, sau đó lại xuất phát đến Chiến Trường Thiên Vực, thời gian vừa đúng.”

Dừng lại trong khoảnh khắc, bóng dáng lóe lên, biến mất tại Thương Khung Thần Cung, hẳn không đi quấy rầy bảy người tu luyện.

Trên Thiên Tú Phong.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh rơi xuống, vừa mới đứng vững thì Ninh Tiêu Dao xuất hiện bên cạnh hắn: “Diệp tiểu tử, không dám học trận pháp với lão phu, ba tháng này ngươi đi đâu hả?”

“Ninh lão, ta tu luyện công pháp trong thư phòng của Thiên Cung, cho nên hơi tốn thời gian.”

Diệp Trường Sinh bình thản nói.

Sắc mặt Ninh Tiêu Dao hơi thay đổi, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu tử ngươi đừng có nói với lão phu, ngươi tu luyện thành công công pháp trong thư phòng của Thiên Cung rồi nhé.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, vung tay lên, mười miếng linh thạch xuất hiện trong không trung, ngay sau đó, hắn vẽ linh khí lên trên, ngón tay xẹt qua, một tòa trận pháp nhỏ xuất hiện.

Trận pháp?

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh, giọng nói rầy: “Ngươi...Trận pháp sư, tự học?”

Nói đến đây, lão ngậy ra như phồng, cúi đầu, tiếp tục nói: “Diệp tiểu tử, ngươi học xong trận điển rồi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Phải, công pháp trong thư phòng của Thiên Cung, về trận điển thì còn bình thường chút, những cái khác đều học như chơi, trông không hề bình thường.”

Ninh Tiêu Dao nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta đúng là đồ bỏ đi mà.

Trận điển trong thư phòng Thiên Cung, lão lật xem không dưới 1000 lần, vẫn không thể hiểu được ý nghĩa huyền ảo trong đó.

Diệp Trường Sinh lại chỉ mất ba tháng, không cần ai dạy cũng tự

hiểu, học xong hết trận pháp trong trận điển, so ra, mình không phải đồ bỏ đi thì là gì?

Ninh Tiêu Dao nghĩ mãi không ra, tất cả mọi người đều là lần đầu học, ta kém hơn hẳn chỗ nào?

Rung động.

Quá rung động.

Ninh Tiêu Dao im lặng rất lâu mới mở lời nói: “Diệp tiểu tử, đây là trận pháp gì, cấp bậc gì?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đại Tụ Linh Trận, miễn cưỡng được coi là trận pháp Địa Giai.”

Cái này dùng từ miễn cưỡng cũng thật hay, quá sâu sắc.

Ninh Tiêu Dao hít vào một ngụm khí lạnh: “Ba tháng người đã thành Địa Giai Trận Pháp Sư, Diệp tiểu tử, chúng ta bàn bạc chút chuyện đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ninh lão, có việc cứ nói đừng ngại.”

Chương 192: Ninh lão, người nghiêm túc hả?

Ninh Tiêu Dao áp chế sự rung động trong lòng: “Chuyện đó... Người có thể thu lão phu làm đồ đệ không? Sau này để ta học trận pháp với người.”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc: “Ninh lão, người nghiêm túc hả?”

Ninh Tiêu Dao gật đầu: “Đương nhiên nghiêm túc rồi, người đã là Địa Giai Trận Pháp Sư, tương lai chắc chắn sẽ tiến xa hơn trên con đường tu trận pháp.”

“Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy!”

Diệp Trường Sinh vội vàng giơ tay, đỡ Ninh Tiêu Dao: “Ninh lão, nhận đồ đệ thì thôi, người là trưởng bối của ta, sau này ta có thể chỉ điểm về mặt trận pháp cho người.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Không, không bái sư không học được bản lĩnh thật sự, vẫn xin sư phụ nhận của đồ nhi một lạy.”

Diệp Trường Sinh lộ vẻ khó xử: “Người thế này... Được rồi, sau này người sẽ là đồ đệ của ta.”

Chuyện này mà huyền não, hẳn sẽ không dám tới Học Phủ tu luyện, Cổ Vô Cực bảo hẳn làm Cung chủ, Ninh Tiêu Dao bái hẳn làm sư phụ.

Vô hình trung, hẳn thành sư phụ của lão tổ Học Phủ, thế chẳng phải tất cả mọi người phải gọi hẳn là tổ sư gia?

“Sư phụ, Thiên Vân và Kiếm Hư Tử truyền tin tức đến nói, Kiếm Cung đã tiếp quản thế lực Thương Hội Thiên Vực và Vực Chủ Phủ.”

Ninh Tiêu Dao trầm giọng nói.

Một tiếng sư phụ này, khiến Diệp Trường Sinh cứ có cảm giác không được tự nhiên: “Tiểu Ninh à, sau này người chính là đại đệ

tử của ta, đi, đến chỗ vi sư tu luyện.”

Dứt lời.

Hắn dẫn theo Ninh Tiêu Dao tiến vào Thương Khung Thần Cung, Ninh Tiêu Dao nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người ngẩn ta.

Thương Khung Thần Cung.

Trên quảng trường.

Ninh Tiêu Dao nhìn Kinh Thiên Cung Điện nguy nga trước mắt, biến linh khí bàng bạc quanh thân quanh quần, giọng lão khế run, không dám tin: “Sư phụ, đây là một tiểu thế giới?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xem như là vậy đi, sau này người sẽ tu luyện trong này, vi sư đối xử với người không tệ đúng không.”

Ninh Tiêu Dao vội khom người hành lễ: “Đồ nhi cảm ơn sư phụ.”

Thế giới võ đạo, lấy cường giả làm chủ, Diệp Trường Sinh tuyệt thế vô song, tiền đồ không thể đo lường, Ninh Tiêu Dao tin chắc tương lai Diệp Trường Sinh sẽ tiến xa trên con đường trận pháp.

Cả đời lão chấp niệm ở tu luyện trận pháp, nhưng không may là không có sư phụ dạy bảo, hiện tại báỉ Diệp Trường Sinh làm sư phụ, lão tin sau này mình có thể đạt được thành tựu cao trên con đường này.

Lão không hề thấy báỉ Diệp Trường Sinh làm sư phụ có gì không ổn, ngoài tuổi tác có lớn hơn Diệp Trường Sinh thì lão có gì phải xấu hổ?

“Báỉ cường giả làm sư phụ là vinh hạnh của ta!”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Tiểu Ninh, hiện tại vi sư diễn luyện một lần Đại Tụ Linh Trận cho người, người xem thử nhé.”

Linh thạch lơ lửng, linh khí lượn lờ xung quanh.

Trong chớp mắt, Đại Tụ Linh Trận hoàn thành, xuất hiện trong hư không.

Ninh Tiêu Dao ngăn ta: “Sư phụ, người bày trận quá nhanh, là sợ ta sẽ học được à?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nhanh? Đây đã là chậm nhất rồi.”

Ninh Tiêu Dao: “...”

Diệp Trường Sinh diễn luyện lại một lần, Ninh Tiêu Dao tập trung tinh thần, thật sự giống y đứa trẻ.

Một ngày sau.

Cuối cùng Ninh Tiêu Dao cũng nắm giữ được thủ pháp bày Đại Tụ Linh Trận, đây là lão còn có nền tảng cơ bản về trận pháp trước, nếu không chỉ sợ có học một tháng cũng không nắm giữ được.

So ra, ngộ tính của Diệp Trường Sinh thật sự quá mạnh.

Ninh Tiêu Dao ở lại Thương Khung Thần Cung học tập Đại Tụ Linh Trận, Diệp Trường Sinh yên lặng rời đi, xuất hiện tại đỉnh cung điện.

“Một tháng sau sẽ phải xuất phát, đã đến lúc đề thăng thực lực của mình rồi.”

Trong Thương Khung Thần Cung, Hỗn Độn Thần Khí mệnh môn cuộn cuộn, Diệp Trường Sinh chuẩn bị đề thăng Hỗn Độn Kiếm Thể, đồng thời chữa trị Hỗn Độn Thần Kiếm.

Bất kể tu vi của hắn có mạnh thế nào thì Hỗn Độn Kiếm Thể và Hỗn Độn Thần Kiếm đều là con bài cực mạnh còn chưa lật của hắn.

Ngay sau đó.

Hắn bày Đại Tụ Linh Trận, trong không trung xuất hiện một vòng xoáy Hỗn Độn Thần Khí, bao phủ lấy bóng dáng của hắn.

Vút.

Diệp Trường Sinh vung Hỗn Độn Thần Kiếm, bắt đầu khởi động Hỗn Độn thần tức điên cuồng tiến vào thần kiếm, lúc này, kiếm uy

hủy thiên diệt địa phụt ra, tràn ngập mỗi không gian trong Thương Khung Thần Cung.

Thấy thế.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, hiện tại Hỗn Độn Thần Kiếm đã là cổ thần khí, nếu hắn tiếp tục đề thăng, liệu có thể hủy luôn cả Thương Khung Thần Cung không.

Đây quả thật là một vấn đề!

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Thương Khung Thần Cung và chủ nhân cùng tồn vong, Hỗn Độn Thần Kiếm là thần khí của chủ nhân, cho nên nó sẽ không khiến Thương Khung Thần Cung bị tổn thương.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thế hệ thống này, Thương Khung Thần Cung là bảo vật cấp bậc gì?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Thương Khung Thần Cung không có cấp bậc, chủ nhân không ngừng phát triển, Thần Cung cũng sẽ không ngừng mạnh hơn.”

“Thì ra là thế!”

Chương 193: Chém nhân quả, diệt Diệp gia

Diệp Trường Sinh dứt lời thì thu lại tâm thần, chìm vào quá trình minh tưởng, bắt đầu vận hành Hồn Độn Thần Khí, tới lấy linh khí trong cơ thể.

...

“Thành công rồi!”

“Ta thành công rồi!”

Ninh Tiêu Dao hứng phấn giống như đứa bé, đứng ở trên quảng trường Thương Khung Thần Cung, cố gắng một tháng trời, cuối cùng lão cũng bày được một Đại Tụ Linh Trận hoàn mỹ.

Nếu là trước kia, lão có tưởng tượng cũng không dám.

Nhưng lúc này.

Đám người Tinh Thần, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà xuất hiện, bay xuống bên cạnh lão.

“Bái kiến lão Cung Chủ!”

“Bái kiến lão Cung Chủ!”

Ninh Tiêu Dao thu lại ý cười, ánh mắt nhìn thoáng qua bảy người: “Không cần đa lễ, nhanh đứng dậy.”

Mọi người đứng lên, Tinh Thần mở lời nói: “Lão Ninh, có chuyện gì mà vui vậy?”

Ninh Tiêu Dao nói: “Ta học xong Địa giai trận pháp rồi, hiện tại ta coi như đã là Địa Giai Trận Pháp Sư chân chính rồi.”

Sắc mặt Tinh Thần hơi đổi, trầm giọng nói: “Được đó, mặc kệ mấy trăm năm, cuối cùng cũng đã đề thăng.”

Ninh Tiêu Dao vừa định mở miệng thì thấy một bóng người bay đến, xuất hiện tại trên quảng trường, mọi người thấy người đến, vội khom người thi lễ.

“Bái kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đều đứng dậy đi, năm tháng qua, các người biểu hiện không tệ, tu vi đề thăng rất nhanh.”

Bảy người tu luyện tại Thương Khung Thần Cung năm tháng, tương đương với một năm lẻ ba tháng bên ngoài, cảnh giới có thể đề thăng nhiều như vậy, Diệp Trường Sinh cực kỳ vui mừng.

Sau đó.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Ninh Tiêu Dao: “Tiểu Ninh, người cũng rất được, tu luyện còn nhanh hơn ta nghĩ, nhưng không thể tự cao, cũng không thể kiêu ngạo, càng không thể phô trương tại Thần Cung trung, ảnh hưởng đến mọi người tu luyện.”

Ninh Tiêu Dao vội vàng nói: “Sư phụ dạy phải, đồ nhi nhớ rồi.”

Tiểu Ninh, sư phụ?

Sắc mặt bảy người đột nhiên thay đổi, ánh mắt đồng thời rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hai người họ thành sư đồ khi nào vậy?

Thật điên cuồng!

Lão Cung Chủ bái Thiếu chủ làm sư phụ, thật đúng là một hành động khiến người ta khó mà lường trước nổi.

Diệp Trường Sinh thấy bảy người rung động không thôi: “Sau này tiểu Ninh chính là đại đệ tử của ta, các người phải sống chung hòa thuận đấy.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Còn lại một tháng cuối cùng, các người chuẩn bị cho tốt, theo ta đến Chiến Trường Thiên Vực.”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Thiếu chủ!” Đám người Diệp Mạc Tà đồng thời hô.

Ninh Tiêu Dao nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Sư phụ, ta đến Thiên Cung sắp xếp đã.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu Ninh, Chiến Trường Thiên Vực thì người không cần đi, cứ ở lại Học Phủ nghiên cứu trận pháp, chờ vi sư trở về.”

Ninh Tiêu Dao vội vàng nói: “Không được đâu sư phụ, ta nhất định phải đi, cho dù là chờ ở bên ngoài Chiến Trường Thiên Vực, ta cũng phải cùng đi, nếu không ta sẽ lo lắng cho sư phụ.”

Diệp Trường Sinh: “... .”

Lời này cứ có cảm giác không đúng ở chỗ nào đó.

...

Thất Tuyệt Sơn.

Một ánh kiếm lao thẳng đến đỉnh Cửu Tiêu, kiếm khí khủng bố ngưng tụ thành cột đen, giống như một cột trụ trời chống đỡ tiên đình.

Ngay sau đó.

Một bóng người xuất hiện, mũi chân khẽ điểm, đứng ngạo nghễ trên kiếm quang, nữ tử tóc đen như thác nước, hai mắt tỏa ra sát khí sắc bén.

“Ồ nhi, Thất Tuyệt Kiếm Thể của người đã thành, cộng thêm trình độ của người ở trên Phong Thập Tam Kiếm, hiện tại trong thế giới kiếm tu đã không ai có thể là đối thủ của người rồi.”

Nét mặt Tiêu Linh Khanh lạnh như sương giá, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Diệp Trường Sinh, ta đã trở về, người hãy đi kiếm thai của ta, diệt Thần Quốc ta, lần này ta muốn Kiếm Cung Diệp gia biến mất.”

“Ồ nhi, người đã phong Đế, hiện tại người có thể sử dụng Minh

Ma Kiếm, muốn làm gì thì làm, giải quyết xong nhân quả trên thân người, vì sư dẫn người rời khỏi nơi này.”

Giọng nói trầm khàn đầy tang thương vang lên bên tai Tiêu Linh Khanh, Tiêu Linh Khoanh trầm giọng nói: “Sư phụ, chém nhân quả, diệt Diệt gia.”

Dứt lời.

Bóng dáng nàng ta lóe lên, hóa thành một luồng ánh đen, vọt về phía Kiếm Châu, trước khi đi, nàng ta còn hung dữ nói: “Diệt Trường Sinh, ta đã trở về, hi vọng người đừng khiến ta thất vọng.”

Cùng lúc đó.

Hắc Long Thánh Đình.

Một thiếu niên mặc áo đen xuất hiện tại hậu viện phủ Quốc sư, thiếu niên dời bước tiến lên, khom người hành lễ: “Nghĩa phụ, Chiến Trường Thiên Vực sắp sửa mở ra, Thiên Hỏa đặc biệt đến chào nghĩa phụ.”

“Thiên Hỏa, hiện tại người là Hắc Long công tử của Hắc Long Thánh Đình, thân phận vô cùng tôn quý, tiến vào Chiến thành Thiên Vực rồi, lợi ích của Hắc Long Thánh Đình đặt lên hàng đầu, đừng vì việc riêng của người mà phá hỏng chuyện lớn của Thánh Đình, cũng chớ quên trên thân người đang gánh vác cái gì.”

Nam tử trung niên chưa từng quay đầu, trầm giọng nói.

Tiêu Thiên Hỏa cung kính nói: “Nghĩa phụ yên tâm, hài nhi nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

Nam tử trung niên lại nói: “Đương nhiên, người muốn người báo thù cho phụ thân người, vì sư rất hiểu, với thực lực hiện tại của người, Hoang Cổ Thiên Vực không có ai là đối thủ của người.”

Chương 194: Đa tạ nghĩa phụ, hài nhi xin cáo lui!

Nói đến đây, lão cúi đầu, tiếp tục nói: “Ta sẽ phái trăm gã Hắc Long Nha đi theo người đến Chiến Trường Thiên Vực, để bọn họ bảo vệ người an toàn.”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Đa tạ nghĩa phụ, hài nhi xin cáo lui!”

Chỉ trong chốc lát.

Trong hậu viện phủ Quốc sư, một bóng đen giống như quỷ mị, xuất hiện bên người Hoa Tuy Phong: “Chủ nhân, mấy năm qua Thiên Hỏa công tử âm thầm bồi dưỡng không ít thế lực, lần này hẳn lại là Hắc Long công tử do Thánh Thượng khâm điểm, thuộc hạ lo lắng Thánh Thượng cố gắng đề bạt hắn, dùng hắn để kiểm chế chủ nhân.”

Hoa Tuy Phong nói: “Thánh Thượng nghĩ gì, trong lòng ta rất rõ, chỉ đáng tiếc Thiên Hỏa sẽ không phản bội ta.”

“Còn về việc hắn âm thầm bồi dưỡng thế lực, là vì hắn chuẩn bị cho việc báo thù, ngay từ lúc đầu ta đã biết chuyện này.”

Bên ngoài phủ Quốc sư, bóng dáng Tiêu Thiên Hỏa xuất hiện, hắn ta nhắm mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén: “Diệp Trường Sinh, ta đã trở về, chờ chịu chết đi.”

Kiểm Châu.

Hắc ám vô tận đột nhiên xuất hiện, che lấp mặt trời, giống như tận thế đã đến.

Trên không trung.

Tám bóng dáng cưỡi gió lao đến, uy áp bao phủ ngập trời, khiến cho người ta không rét mà run, tâm tạng muốn vỡ nát.

Chư Thành Kiếm Châu, vô số tu sĩ xuất hiện, ngẩng đầu nhìn trời, nét mặt sợ run, đồng tử mở lớn, trong mắt đều là vẻ sợ hãi.

Vút.

Một luồng kiếm khí từ trên không chém xuống, theo kiếm khí hạ xuống, một tòa thành hóa thành bột mịn.

Một kiếm hủy một thành, một kiếm diệt trăm vạn người.

Tiêu Linh Khanh ngự kiếm phi hành, kiếm khí quanh quần quanh thân, như thác nước uốn lượn, trong mắt tỏa ra sát khí sắc bén.

“Kiếm Châu diệt, Diệp gia vong!”

“Diệp Trường Sinh, ta muốn người phải trả giá gấp nghìn gấp vạn lần!”

Lúc này, nhất lão giả xuất hiện bên người Tiêu Linh Khanh, trầm giọng nói: “Tiểu thư, Kiếm Châu không có cường giả, chỉ có linh khí tại Kiếm Cung là dày đặc, đám tu sĩ này chỉ như con kiến, giết bọn hần chỉ tổ lãng phí thời gian.”

“Lời đồn nói Thiếu chủ Kiếm Cung là luyện được sư tăng chín, hơn nữa Diệp gia có được toàn bộ Vực Chủ Phủ và Thương Hội Thiên Vực, hiện tại Diệp gia đang sở hữu bảo vật và tài nguyên vô hạn.”

“Phong Tuyệt Đế Quân, nhập Kiếm Cung, tất cả tài nguyên đều cho các người thoải mái xử lý, giao người của Diệp gia cho ta.”

Tiêu Linh Khanh nhìn lão giả nọ, giọng nói lạnh lẽo đáp lại.

Phong Tuyệt Đế Quân gật đầu: “Tất cả đều nghe theo sắp xếp của tiểu thư!”

Bóng dáng Tiêu Linh Khanh lao về phía trước, mang theo kiếm khí màu đen vô tận, đè ép Kiếm Cung.

Sau lưng là Thất Tuyệt Sơn, Thất Tuyệt Đế Quân.

Theo thứ tự là bảy Đế Quân Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, bọn hần vốn là chủ nhân của Thất Tuyệt Sơn, sau khi Tiêu Linh Khanh đến, dùng tư thế vô địch đánh bại bọn hần, cuối cùng bảy người thần phục Tiêu Linh Khanh.

Lúc này.

Trên Kiếm Cung.

Bóng dáng hai người Diệp Tiêu Huyền, An Mộng Quân xuất hiện, bọn hắn dõi mắt trông về phía xa, nhìn thử đang tới.

An Mộng Quân nói: “Lão tổ, kiếm khí hắc ám che trời, ép thẳng đến Kiếm Cung, những người này ắt hẳn không có ý tốt.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Cái gì nên tới đều sẽ tới.”

Nói đến đây, ông cúi đầu, tiếp tục nói: “Khí tức người này có chút quen thuộc, Hoang Cổ Thiên Vực xuất hiện một kiếm tu cường đại như vậy từ khi nào.”

Dứt lời.

Một bóng đen xuất hiện bên ngoài Kiếm Cung, sau đó Thất Tuyệt Đế Quân xuất hiện, đứng ở trái phải bên cạnh Tiêu Linh Khanh.

Diệp Tiêu Huyền nhìn thấy người tới, nhất thời híp mắt: “Thì ra là người.”

Tiêu Linh Khanh không chút thay đổi nói: “Diệp lão tổ thật có mắt, đã nhiều năm như vậy mà vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra ta rồi.”

“Nếu biết ta là ai, thế chúng ta cũng nên thanh toán ân oán đôi bên thôi.”

Diệp Tiêu Huyền mở lời nói: “Năm đó người hốt hoảng bỏ chạy khỏi Kiếm Cung, hôm nay đến đây, người muốn dùng thực lực của bản thân để đối kháng với Kiếm Cung?”

Tiêu Linh Khanh khinh thường nói: “Diệp lão tổ, hôm nay ta diệt Kiếm Cung người trước, sau đó sẽ đến Thiên Cung Học Phủ giết Diệp Trường Sinh, các người cứ yên tâm lên đường, trên đường xuống suối vàng sẽ có Diệp Trường Sinh nhanh chóng tới tìm các người.”

Diệp Tiêu Huyền bình thản nói: “Tiểu cô nương, nơi này gió lớn,

người không sợ bị rút lưỡi?”

“Lão phu thừa nhận mấy năm không thấy, thực lực của người có chút tịnh tiến, đáng tiếc lúc này không giống ngày xưa, Kiếm Cung đã không còn là Kiếm Cung trước kia nữa.”

“Vậy ư?” Tiêu Linh Khanh lạnh giọng nói xong, bóng dáng lóe lên, một kiếm chém về phía Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền nhìn kiếm quang lao đến, y vung tay lên, một lồng sóng khí lao thẳng lên trời, tụ thành cự kiếm, đón nhận công kích của Tiêu Linh Khanh.

Oành.

Oành.

Tiếng nổ lớn truyền đến, kiếm khí khuếch tán.

Diệp Tiêu Huyền đứng thẳng trước Kiếm Cung, bóng dáng bất động, nheo mắt nhìn Tiêu Linh Khanh: “Chỉ thế này đã muốn diệt Diệp gia ta, người tỉnh lại đi!”

Chương 195: Được thôi, thỏa mãn người

Tiêu Linh Khanh nói: “Xem ra mấy năm nay thực lực của người cũng tịnh tiến không ít, vậy thì cho người được chứng kiến uy lực của Kiếm vậy.”

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu, ghé mắt nhìn Thất Tuyệt Đế Quân: “Vào Kiếm Cung, không giữ lại người sống.”

Nghe thế.

Diệp Tiêu Huyền nhìn về phía An Mộng Quân: “Thực lực của bảy người này rất mạnh, người đừng ham chiến, lập tức truyền lệnh mở đại trận Kiếm Cung.”

An Mộng Quân vội vàng nói: “Lão tổ, mở ra đại trận Kiếm Cung, vậy người phải làm sao đây?”

Diệp Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: “Không cần lo lắng cho ta, lão phu tung hoành mấy ngàn năm, há là người dễ bị tổn thương qua mặt.”

An Mộng Quân gật đầu, bóng dáng lóe lên, tiến sâu vào Kiếm Cung: “Mở kiếm trận.”

Dứt lời, trên Kiếm Cung, kiếm minh rung trời truyền đến, vô số phi kiếm bay lượn trên chín tầng mây.

Vòng xoáy kiếm khí khổng lồ xuất hiện, hình thành một rào chắn kiếm khí, giống như một cáo bao bao trùm lấy Kiếm Cung.

Tiêu Linh Khanh nhìn kiếm trận trước mắt, hung dữ nói: “Diệp lão tổ, đây là thực lực của Diệp gia mà người nói ư?”

“Người cho là một tòa kiếm trận có thể ngăn cản ta hả, nực cười, người thật đúng là càng già càng ngây thơ.”

Diệp Tiêu Huyền sợ không?

Ông sợ cái con khỉ.

Nhưng sau lưng ông là Kiếm Cung, căn cơ của Diệp gia, cho nên

ông không thể mạo hiểm.

Nếu là ngày xưa, cho dù Tiêu Linh Khanh có dẫn theo Thất Tuyệt Đế Quân đến, Diệp gia cũng không cố kỵ.

Nhưng bây giờ, Tiêu Linh Khanh tới quá bất ngờ.

Diệp Thương Vân, Vân Trọng Lâu còn cả mấy vị lão giả của Diệp gia đều đã đến Thiên Vực Thành, hiện tại Kiếm Cung chỉ còn lại ông và An Mộng Quân.

Ông có thể ngăn cản Tiêu Linh Khanh, nhưng một mình An Mộng Quân không cách nào chống lại Thất Tuyệt Đế Quân, cho nên ông chỉ có thể ra hạ sách này, mở kiếm trận Kiếm Cung.

Tiêu Linh Khanh chẳng thềm ngó tới, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tiêu Huyền, ngay sau đó, trong tay xuất hiện ma kiếm, kiếm khí ngưng tụ, một thanh cực kiếm màu đen xuất hiện sau lưng nàng.

“Diệp lão tổ, tiếp kiếm đi!”

“Thiên Khốc Địa Diệt, Phong Kiếm Thập Tam!”

Một kiếm ra, phong vân khởi động.

Một kiếm ra, trời khóc đất diệt.

Một kiếm ra, Minh Ma giá lâm.

Diệp Tiêu Huyền nhìn cực kiếm màu đen trước mắt, sắc mặt trở nên nặng nề, kiếm khí sau lưng như biển, bay vọt lên trời, cũng ngưng tụ thành một thanh Bạch Ngọc Kiếm ánh bạc.

“Vạn Kiếm Quy Nhất!”

Hai kiếm xông lên trời, đối chọi gay gắt, kiếm khí vô tận trùng kích vọt ra ngoài, bao phủ khắp Kiếm Châu.

Oành.

Oành.

Không gian diệt, hư không vỡ, hai thanh cự kiếm chia bầu trời làm hai.

Kiểm khí khổng bố trùng kích, Diệp Tiêu Huyền lùi về phía sau, bay ra ngoài, nện vào đại trận Kiếm Cung, trong miệng truyền mùi ngai ngái.

Bên kia, Tiêu Linh Khanh bá đạo đứng đó, tóc đen bay loạn, kiếm khí như cầu vồng: “Diệp lão tổ, ta tiễn ngươi đi vậy.”

Diệp Tiêu Huyền khẽ cười một tiếng, bóng dáng lóe lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Tiêu Linh Khanh nói: “Diệp lão tổ, người trốn thì đã sao, một kiếm của ta phá tan kiếm trận, huyết tẩy Kiếm Cung.”

“Mẹ kiếp, dám bỏ đi các người tới đuổi theo lão tử đi!” Diệp Tiêu Huyền rơi xuống từ trên chín tầng mây.

Phong Tuyệt Đế Quân ngẩng đầu nhìn trời, phẫn nộ quát: “Diệp lão tổ, nếu để ta tóm được ngươi, ta sẽ khiến ngươi...”

Vút.

Một kiếm chém xuống, bổ vào Phong Tuyệt Đế Quân.

“Ngươi là cái thứ gì vậy, xứng nói chuyện với lão phu?” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói.

Phong Tuyệt Đế Quân bóng dáng bay rút ra phía sau, một cánh tay biến mất không thấy, hần ta giận không kìm được nói: “Thì ra Diệp gia lão tổ là con rùa đen rụt đầu, có dám ra đây chính diện đánh nhau với ta không?”

“Được thôi, thỏa mãn ngươi!” Diệp Tiêu Huyền vừa dứt lời, một luồng sáng bạc xoẹt qua, cái đầu của Phong Tuyệt Đế Quân bay ra ngoài.

Máu tươi bắn tung tóe trên không, vô cùng khủng bố.

Tiêu Linh Khanh giải phóng thần thức, nhìn xung quanh tìm kiếm

tung tích Diệp Tiêu Huyền, đúng lúc này, bên tai nàng ta vang lên một giọng nói khàn khàn: “Khanh Nhi, hắc lĩnh ngộ được một loại kiếm đạo sâu xa, Thuấn Di Miếu Kiếm, người muốn bắt giữ được hắc rất khó.”

“Sư phụ, thế đồ thì phải làm sao bây giờ!”

“Chút chuyện nhỏ, vì sư giúp người bắt hắc hiện thân!”

Trước Kiếm Cung.

Ánh mắt Tiêu Linh Khanh rơi vào trên người sáu gã Đế Quân còn lại: “Các người cẩn thận một chút, đừng tách lẻ, để tránh cho Diệp lão tổ có cơ hội xen vào.”

Nhậm Phiêu Miếu lại nói: “Khanh Nhi, tên kiếm tu này không đơn giản như người nghĩ đâu.”

Tiêu Linh Khanh nói: “Ý của sư phụ là...”

“Hắc cố ý tỏ vẻ yếu thế là vì khiến người thả lỏng cảnh giác, tài năng kiếm đạo của người nghịch thiên, nhưng kinh nghiệm còn quá ít.” Nhậm Phiêu Miếu trầm giọng nói.

Tiêu Linh Khanh gật đầu: “Hắc muốn mài mòn ta, vừa rồi sư phụ cố nói là có thể giúp ta ép hắc hiện thân là có cách nào nào?”

Chương 196: Hậu quả khó mà tưởng tượng nổi

“Thất Tuyệt Kiếm Giới, bắt hãn tiến vào trong giới, người sẽ là chúa tể, có thể nắm giữ sự sống chết của hãn.”

“Đồ nhi đã hiểu.”

Tiêu Linh Khanh khẽ giơ tay ngọc, một vòng kiếm khí cường đại bắt đầu khuếch tán, như thủy triều thâm nhập đến trước Kiếm Cung.

Bóng dáng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện trên bầu trời Kiếm Cung, nhìn kiếm khí nhanh chóng tràn lan: “Kiếm giới, nàng ta thể mà lại lĩnh ngộ ra kiếm giới, còn cả luồng khí tức trong người nàng ta nữa, thật mạnh.”

“Diệp gia khó tránh khỏi một kiếp này rồi, may mà Trường Sinh không có ở Kiếm Cung, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

Diệp Tiêu Huyền không sợ Tiêu Linh Khanh, nhưng lại kiêng kỵ luồng khí tức kia trong cơ thể nàng ta, người sau lưng Tiêu Linh Khanh sẽ gây bất lợi cho Diệp Trường Sinh.

Lúc nói chuyện.

Thất Tuyệt Kiếm Giới đã xuất hiện, Diệp Tiêu Huyền chìm vào khốn cảnh, Tiêu Linh Khanh xưa đâu bằng nay, nếu ông tiến vào kiếm giới, chắc chắn sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nhưng nếu ông lựa chọn trốn tránh, với thực lực của người đứng sau Tiêu Linh Khanh, nhiều nhất chỉ ba hiệp, là có thể đánh nát đại trận Kiếm Cung.

Đến lúc đó hậu quả không dám tưởng tượng.

Đúng lúc này.

Một đạo kiếm minh truyền đến từ trên chín tầng mây, kiếm giết

cửu thiên, trong trẻo vang lên trên không, kiếm uy chấn động trời xanh, đè ép Cửu U.

Kiểm đến.

Bùng nổ kịch liệt, bóng dáng Tiêu Linh Khanh bay ra ngoài, giống như điều đứt dây, phen này phải lui lại ước chừng cả mấy trăm trượng.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh bay xuống trước Kiếm Cung, bình thần nhìn Tiêu Linh Khanh.

“Diệp Trường Sinh, cuối cùng người cũng xuất hiện rồi!”

“Đã khiến người phải đợi lâu, ngại quá, nói đi, hôm nay người muốn hấp hối thể nào, không đúng, người muốn chết thể nào.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Tiêu Linh Khanh cố ổn lại lại thân hình, giọng nói hung dữ: “Diệp Trường Sinh, cuối cùng ngày này cũng đến, người nên trả giá vì chuyện năm đó đã làm với ta.”

“Vì giết người, người có biết ta đã ... trải qua mấy năm qua thể nào không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Biết người sống không tốt, ta cực kỳ vui vẻ.”

Tiêu Linh Khanh lại nói: “Ta sống đúng là không tốt, nhưng ta đã có được tất cả những gì mình muốn, ta đã không còn là ta của trước kia.”

“Vậy ư, ta đứng ở ngay trước mặt người, người nhìn ta đi, có vài phần giống trước.” Diệp Trường Sinh nói xong, lại nói: “Sự cường đại của ta sẽ khiến người phải ăn đau. Bảo người trong thân thể người ra đây, ta luyện tay với hân.”

Nghe thế.

Tiêu Linh Khanh biến sắc, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại phát hiện ra sự tồn tại của Nhậm Phiêu Miếu: “Diệp Trường Sinh,

bao năm qua người vẫn không có chút thay đổi nào, vẫn cuồng vọng không kìm chế được như thế.”

“Đáng tiếc người chỉ là ếch ngồi đáy giếng, người có biết thế giới bên ngoài là thế nào không, muốn giao thủ với sư phụ của ta, người xứng ư?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Xứng hay không, người không nhìn thấu, nhưng ta có thể nói cho người biết trước, ta nhất định sẽ khiến cho sư phụ của người phải gào khóc.”

Nhậm Phiêu Miểu nghe thấy lời Diệp Trường Sinh nói, linh hồn thể chấn động, hiện tại thế hệ sau đều cuồng ngạo thế à?

Cuồng vọng bậc này, hẳn sống trên đời đến giờ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

“Khanh Nhi, đừng khinh thường hẳn, khí tức trên người thiếu niên này rất nguy hiểm.”

Tiêu Linh Khanh nói: “Sư phụ, ta muốn chém nhân quả, nhất định phải giết hẳn!”

“Vì sư hiểu tâm trạng của người, nhiều năm qua, đạo tâm của người không ổn, chính là vì hẳn, lần này hãy dùng thủ cấp của hẳn để tế con đường kiếm đạo của người.”

Tuy Nhậm Phiêu Miểu biết Diệp Trường Sinh không tệ, nhưng hẳn vẫn tin chắc Tiêu Linh Khanh có thể đánh bại Diệp Trường Sinh.

Tiêu Linh Khanh gật đầu, bóng dáng xông lên trước, Minh Ma Kiếm trực tiếp chỉ vào người Diệp Trường Sinh: “Chịu chết đi!”

“Chỉ có thế này thôi ư?”

Diệp Trường Sinh vừa nói xong, Tru Thần Kiếm lóe lên trong tay, kiếm quang quét xuống mang theo uy áp vô địch, đón nhận công kích của Tiêu Linh Khanh.

Oành.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí diệt thương khung.

Bóng dáng Tiêu Linh Khanh bị kiếm khí trùng kích, bay rớt ra ngoài, lần này, ước tính nàng ta phải lùì cả nghìn trượng.

Trên mặt nàng ta xuất hiện vẻ hoảng sợ, khoe miệng tràn máu tươi, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Sau khi cố ổn định lại thân mình, Tiêu Linh Khanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện bóng dáng Diệp Trường Sinh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đúng lúc này.

Nhậm Phiêu Miểu vội vã nói: “Khanh Nhi, cẩn thận!”

Roẹt.

Một kiếm đứt hòng, máu tươi bắn tung tóe.

Tiêu Linh Khanh giơ tay ôm cổ, không dám tin nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, không thể nào, ta cố gắng nhiều năm như vậy, làm sao người có thể một kiếm giết chết ta?

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Linh Khanh: “Ta chém người chính là đau vậy đấy, người kiên nhẫn một chút đi.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Ba năm trước, ta có thể dùng một kiếm đánh chết bá bá người thì ba năm sau ta cũng có thể một kiếm chém chết người, đi chết đi.”

Chương 197: Người giết Khanh Nhi

Đôi con người của Tiêu Linh Khanh phóng đại, trong đôi mắt lóe lên vẻ không cam lòng, vốn tưởng rằng mình phong Đế trở về, cộng thêm Thất Tuyệt Kiếm Thể là có thể thoải mái chém chết Diệp Trường Sinh.

Không nghĩ tới kết cục sẽ là thế này, hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của nàng ta.

Không có nhảy nhót vui sướng, chỉ có lạnh thấu tim gan.

Nhìn bóng dáng Tiêu Linh Khanh ngã xuống, vẻ mặt Diệp Trường Sinh trở nên ngưng trọng, bởi vì hắn biết trận chiến chỉ mới bắt đầu.

Tiêu Linh Khanh không đủ khiến người ta sợ nhưng người trong cơ thể hắn thật sự rất mạnh, không được để có bất cứ sơ suất gì.

Lúc này.

Nhậm Phiêu Miểu bay ra khỏi cơ thể Tiêu Linh Khanh, lơ lửng ở trên không trung, tức giận quát lên: “Người giết Khanh Nhi, hủy đi tâm huyết bao năm của lão phu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão già, chuyện này không thể trách ta, chỉ có thể trách người chọn người không được.”

Nhậm Phiêu Miểu hung dữ nói: “Hủy đi tâm huyết của ta, người phải chết không thể nghi ngờ.”

“Trừ khi ta không muốn sống, nếu không không ai có thể khiến ta chết.” Diệp Trường Sinh nói xong, lại nói: “Cho dù là bản thể của người ở đây ta cũng không sợ, huống chi chỉ là một mảnh tàn hồn.”

Nhậm Phiêu Miểu tức giận hét: “Lão phu tung hoành Tinh Vực một vạn năm, cho dù là một mảnh tàn hồn, giết người cũng rất dễ dàng.”

“Vậ ư, một vậ năm còn tung hoành, sao hiện tại lại chỉ còn một mảnh tàn hồn thể này.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Bóng dáng Nhậm Phiêu Miểu lóe lên, kiếm khí ngập trời xuất hiện, Vậ Kiếm nổi danh, trời xanh ảm đạm, từng luồng phi kiếm giống như đến từ trên trời, mang theo uy áp hủy diệt trời đất, trực tiếp chĩa vào người Diệp Trường Sinh.

“Đợi một chút!” Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng, vội xông đến khiến Nhậm Phiêu Miểu giật mình, lão trầm giọng nói: “Yên tâm, sẽ không đau đâu, lão phu muốn thân thể của ngươi rồi.”

“Ngươi muốn đoạt xá hả?” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thật ra, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ta thích nhất là giết lão già nha.”

Dứt lời, Cự Thập Diệp Thập Vậ xuất hiện, bàn tay Thần Ma Lục Thiên Chùy trong tay huy động, giáng xuống một kích.

Nhậm Phiêu Miểu nhìn Diệp Thập Vậ đột nhiên xuất hiện, sắc mặt thoáng chốc thay đổi: “Tiên Thiên Thần Ma, sao thế giới này lại có Tiên Thiên Thần Ma?”

Oành.

Oành.

Tiếng nổ kịch liệt truyền đến, kiếm khí ngập trời xanh, nguồn sức mạnh khủng khiếp phảng phất như muốn hủy diệt tất cả.

Lúc này, đại trận bao phủ Kiếm Cung vỡ nát, nghìn dặm núi non xung quanh đều sụp đổ.

Giống như thế giới này đã bị hủy diệt bởi một kiếm đó.

Nếu không có đại trận Kiếm Cung bảo vệ, một kích này chém xuống, Kiếm Cung sẽ hóa thành bột mịn, biến mất khỏi Hoang Cổ Thiên Vực.

Trên không trung, bóng dáng Diệp Tiêu Huyền bị thổi bay ra ngoài

cả nghìn trượng, trong miệng ông phun ra một máu tươi, cự kiếm bạch ngọc bao phủ quanh thân nát thành mảnh nhỏ.

“Đây là... . . . thực lực bậc nào vậy?”

Hiện tại ông đã ở cảnh giới tầng năm, vậy mà lại bị sóng xung kích khiến cho bị trọng thương, quả thực không thể tin nổi.

Lại không biết, bị kiếm khí thổi bay không chỉ có mình Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thập Vạn cũng thụt lùi ra sau, trên thân mình xuất hiện từng vết kiếm.

Chỉ riêng một mình Diệp Trường Sinh lơ lửng giữa trời, nhưng tình huống của hắn cũng không quá tốt, khoe miệng tràn máu tươi, trên Chúc Long Chiến Giáp xuất hiện vết nứt.

Ánh mắt Nhậm Phiêu Miểu xuyên qua kiếm khí dày đặc, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Kiếm thể thật hoàn mỹ, còn có thanh kiếm trong tay người nữa, thể mà lại là một thanh cổ thần khí.”

“Tiểu tử, ta càng ngày càng thấy hứng thú với người rồi, ta muốn có được tất cả của người.”

Diệp Trường Sinh nhìn Nhậm Phiêu Miểu, trên thân mình tỏa ra kim quang vạn trượng, bốn mảnh Huyền Vũ Giáp bọc quanh thân hắn: “Nếu người có thể đánh chết ta, coi như ta thua!”

Có được Bất Diệt Luyện Thần Quyết, hắn vốn không chết được.

Nhưng mà Nhậm Phiêu Miểu trước mắt thật có chút khó giải quyết, một kiếm vừa rồi là một kích Cửu Kiếm Đạo cực mạnh nhưng lại không thể lay động đến Nhậm Phiêu Miểu.

Diệp Trường Sinh biết cảnh giới hiện tại của lão đã ở trên Diệp Thập Vạn, chỉ ít cũng phải là cường giả cảnh giới Thân, khiến hắn tò mò chính là một vạn năm trước thực lực của Nhậm Phiêu Miểu là gì?

Nhậm Phiêu Miểu mở lời nói: “Tiểu tử, bất kể người có bí mật gì, lão phu đều phải có được người.”

Diệp Trường Sinh thấy Nhậm Phiêu Miểu dừng lại, bóng dáng lao đến trước, Chúc Long Chiến Giáp bao phủ trên người, một kiếm xông thẳng lên chín tầng mây, thần uy cái thế, lao vụt về phía Nhậm Phiêu Miểu.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Bóng dáng Nhậm Phiêu Miểu biến mất trong không trung, lúc xuất hiện lần nữa đã ở bên ngoài nghìn trượng, sau lưng hắn xuất hiện một vòng xoáy kiếm khí khổng lồ, giống như cánh cửa kết giới, cắn nuốt hết thảy trước mặt.

Thế tấn công của Diệp Trường Sinh vẫn không giảm, trái lại còn mạnh mẽ trước nay chưa từng có, một kiếm biến mất trong cơ thể Nhậm Phiêu Miểu, ngay sau đó, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, bởi vì Nhậm Phiêu Miểu trước mắt chỉ là một ảo ảnh.

Chương 198: Tiểu tử, người trúng kế rồi

Lúc này.

Một tiếng cười gằn vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử, người trúng kế rồi, tiến vào Táng Thiên Kiếm Vực của lão phu, người có mọc cánh cũng khó thoát.”

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn xung quanh, phát hiện hắn đã tiến vào một tòa Kiếm Vực, lúc này, hắn cảm thấy vô cùng giật mình, không nghĩ tới Nhậm Phiêu Miểu chỉ còn một mảnh tàn hồn, mà vẫn có thể nghịch thiên như vậy.

Sau đó, hắn khẽ gật đầu, âm thầm quyết định, nhất định phải chém giết Nhậm Phiêu Miểu, từ thủ đoạn của lão hắn có thể chắc chắn, trên người lão nhất định không thiếu bảo vật.

Nhậm Phiêu Miểu chậm rãi giơ tay, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay: “Tiểu tử, đã 5000 năm trôi qua, lão phu chưa dùng đến Táng Thiên Kiếm, có thể chết dưới Táng Thiên Kiếm lúc này là vinh hạnh của người.”

Diệp Trường Sinh biến sắc, xác nhận lại một lần, đây là một kiếm hắn không đỡ được, vì thế hắn lao về phía Nhậm Phiêu Miểu, kiếm như tia chớp, biến mất trong cơ thể lão.

Nhậm Phiêu Miểu nhìn bóng dáng Diệp Trường Sinh tiêu tan, không dám tin nói: “Người mới chỉ là cảnh giới Đế, ấy thế mà đã có phân thân, quả nhiên đủ yêu nghiệt, ta thích.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ai mà chả có con bài chưa lật, người biết tung ra ảo ảnh, chẳng lẽ lại không cho phép ta có phân thân sao?”

Dứt lời, trong không gian xuất hiện chín bóng dáng Diệp Trường Sinh: “Lão già, kế tiếp đến phiên ta ra tay rồi rồi.”

“Chút tài mọn, có thể làm khó được ta?” Nhậm Phiêu Miểu khinh thường, sau đó, sắc mặt lão đại biến, đề phòng nhìn xung quanh.

Vì sao?

Rốt cuộc người đã làm gì?

Diệp Trường Sinh nói: “Không làm gì cả, chỉ dẫn người vào Tru Tiên Kiếm Trận của ta thôi, cứ hưởng thụ quãng thời gian sau cùng của người đi!”

Nhậm Phiêu Miểu cho rằng ở trong Táng Thiên Kiếm Vực, Diệp Trường Sinh sơn dương đợi làm thịt, lại không nghĩ tới bất giác Diệp Trường Sinh đã bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đã là cường giả cảnh giới Đế tầng bốn, tùy ý sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận sẽ mang đến uy lực thế nào chính hắn cũng không biết.

Nhưng hắn tin chắc một điểm, ở trong Tru Tiên Kiếm Trận, Nhậm Phiêu Miểu sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Theo uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm giáng xuống, trong trận pháp thay đổi khôn lường, vô vàn công kích bay về phía Nhậm Phiêu Miểu.

Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm đều có tác dụng áp chế đối với Linh Hồn Thể, lúc này, Nhậm Phiêu Miểu nhận thấy nguy hiểm, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bất tử vạn năm, lão thật sự không muốn táng thân ở nơi đây.

“Không, ta sẽ không bị hủy diệt ở trong này!”

Tiếng phần nộ của Nhậm Phiêu Miểu vừa dứt, trên thân lão xuất hiện phù văn cổ quái, điên cuồng xoay tròn, một luồng sức mạnh khủng khiếp xuất hiện.

Trong Tru Tiên Đại Trận xuất hiện một đường thông đạo, bóng dáng Nhậm Phiêu Miểu xuất hiện bên trong thông đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Thao tác khả mị gì thế này?

Diệp Trường Sinh là lần đầu tiên nhìn thấy, không thể không thừa nhận, hắn vẫn biết quá ít.

Bóng dáng Nhậm Phiêu Miếu lơ lửng trong thông đạo, giận không kìm được nói: “Tiểu tử, nhớ kỹ tên lão phu, Kiếm Phong Tử Nhậm Phiêu Miếu, nhớ kỹ những tổn thương người đã mang lại cho ta hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại người gấp bội.”

Diệp Trường Sinh nói: “Muốn chạy à, người chạy được à?”

“Ta có cánh cửa Luân Hồi, người giết ta thế nào được?” Nhậm Phiêu Miếu lạnh lùng nói: “Chờ đó, chờ ta luân hồi trở về, người thứ nhất ta giết chính là người.”

“Cánh cửa Luân Hồi?” Bóng dáng Diệp Trường Sinh bay lên trời, lao về phía thông đạo của Nhậm Phiêu Miếu: “Ta không cho người luân hồi, người nhất định phải chết!”

Thấy Diệp Trường Sinh tiến vào cánh cửa Luân Hồi, Nhậm Phiêu Miếu cười gằn: “Tiến vào cửa này, người sẽ tiến vào con đường luân hồi, cho dù ta có chết, người cũng không về được.”

“Thì đã sao, có phải vượt qua luân hồi, ta cũng phải giết người!” Diệp Trường Sinh cầm hai thanh kiếm, Tru Thần cùng Hỗn Độn, đuổi theo Nhậm Phiêu Miếu.

Nhậm Phiêu Miếu mạnh mẽ giải phóng cánh cửa Luân Hồi, Linh Hồn Thể lại bị thương nặng, cảnh giới tổng thể tụt dốc không phanh, nhìn Diệp Trường Sinh cầm kiếm đuổi theo,

“Tiểu tử, thù lớn, không chết không ngừng, đừng có kích thích!”

Kích thích là ma quỷ, nhưng không kích động sẽ thiệt thòi.

Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ không thả hổ về rừng, nếu có thể xâm nhập thì tuyệt đối không lùi bước, xông tới cùng, nhất định phải giết chết Nhậm Phiêu Miếu.

Đỉnh Cửu Thiên.

Cánh cửa Luân Hồi mở ra, không gian bị nghiền nát, tất cả bị cuốn sạch.

Linh khí mệnh môn phụt ra, gió mây bắt đầu nổi lên, giống như trận thế đến.

Lúc này.

Hoang Cổ Thiên Vực, tất cả tu sĩ chìm trong sợ hãi, bọn hắc đứng lơ lửng giữa trời, đôi mắt trông về phương xa, phương hướng Kiếm Châu.

Bao nhiêu người cảm thấy giật mình, nghĩ mãi không ra, Kiếm Châu bị sao vậy?

Qua một thời gian ngắn không có động tĩnh gì, có phải không thể hiện sẽ khiến người ta không biết bọn hắc mạnh cỡ nào không, có thể đừng dọa người thế không.

Chương 199 - Kiếm Châu có dị biến

Hết lần này đến lần khác, nếu Kiếm Châu cứ còn như vậy, đạo tâm của bọn hắc thật sự sẽ bị phá nát.

Muốn bế quan cũng không bế quan được thì còn tu luyện thế nào?

Chúng cường giả nhìn hướng Kiếm Châu không chớp mắt, trong rung động đồng thời bọn hắc cũng hiểu rất rõ, lần này Chiến Trường Thiên Vực mở ra, tu sĩ của Diệp gia nhất định sẽ trở thành lực lượng chủ yếu ngăn cản bên ngoài xâm lấn.

Vốn dĩ bọn hắc có được cảm giác kiêu ngạo về sự ưu việt, nhưng chỉ trong mười năm ngắn ngủi, Diệp gia Kiếm Châu đã trở thành gia tộc cường đại nhất Hoang Cổ Thiên Vực.

Cùng lúc đó.

Trên Vô Tận Tinh Vực.

Trước Thần Miếu, một lão giả lồm khom, quần áo rách nát xuất hiện, tay lão cầm một cây quyền trượng, giống như đang dùng để chống đỡ thân thể đã gần đất xa trời.

“Cánh cửa Luân Hồi, lại có đại năng như vậy giáng xuống Hoang Cổ Thiên Vực, rốt cuộc Diệp gia Kiếm Châu đã xảy ra chuyện gì?”

Nói đến đây, lão quay đầu nhìn thoáng qua Thần Miếu, than nhẹ một tiếng, thì thào lầm bầm: “Ba năm trước Kiếm Châu có dị biến,

thần tượng bị nát, lần này, Thần Miếu chắc không bị phá hoại nữa chứ!”

Lão già đứng ở trước thần miếu, vẫn không nhúc nhích, giống như hóa đá, hiển nhiên lão lắng lắng chờ, cánh cửa Luân Hồi biến mất.

Bên kia.

Trên bầu trời.

Ninh Tiêu Dao dẫn theo đám người Diệp Mạc Tà, Tinh Thần, An Lạc Nhi xuất hành, bỗng nhiên ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Kiếm Châu.

Diệp Mạc Tà nói: “Kiếm Châu có dị biến, Thiếu chủ có thể gặp nguy hiểm không?”

Ninh Tiêu Dao mở lời nói: “Không cần lo lắng, thủ đoạn của sư phụ nghịch thiên, không ai có thể làm gì hắn, chúng ta vẫn nên nhanh chóng chạy tới Chiến Trường Thiên Vực thôi.”

Về mặt Tinh Thần ngưng trọng, hắn trầm giọng nói: “Ninh lão, người có biết vòng xoáy xuất hiện tại Kiếm Châu là gì không?”

Ninh Tiêu Dao lắc đầu: “Người biết gì cứ nói, đừng thừa nước đục thả câu.”

Tinh Thần lại nói: “Đó là cánh cửa Luân Hồi, Thiếu chủ nhất định đã gặp được một vị cường giả siêu cấp, người này có thể mở ra cánh cửa Luân Hồi, sợ là Thiếu chủ gặp phiền toái lớn rồi.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Ta tin sư phụ sẽ không sao, trước khi rời đi sư phụ có bảo chúng ta chờ hắn ở Chiến Trường Thiên Vực.”

“Xuất phát, tiếp tục chạy tới Chiến Trường Thiên Vực!”

...

Trước Kiếm Cung.

Diệp Tiêu Huyền, An Mộ Dung ngẩng đầu nhìn trời, mặt lộ vẻ lo lắng, cánh cửa Luân Hồi xuất hiện trước mắt, căn bản không phải

nơi mà bọn họ có thể tiến vào.

Chỉ có thể cầu nguyện thay Diệp Trường Sinh, đừng gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

Thất Tuyệt Đế Quân chỉ còn lại sáu người, hoàn toàn đắm mình trong sợ hãi, cho dù Diệp Tiêu Huyền và An Mộng Quân có ở trước mặt bọn họ, sáu người cũng không dám ra tay.

Diệp Trường Sinh thật sự quá khủng bố.

Có thể một kiếm giết chết Tiêu Linh Khanh, thế giết bọn hắn lại quá đơn giản.

Thật ra, bọn hắn vốn muốn chạy, lại còn âm thầm thề, nếu có thể chạy về Thất Tuyệt Sơn, cả đời này bọn hắn cũng sẽ không trở lại Kiếm Châu nữa.

Nhưng dưới uy áp khủng bố kia, bọn hắn có muốn nhúc nhích cũng không được.

Bọn hắn cực kỳ sợ.

Sáu người nhìn không trung, đều hi vọng Diệp Trường Sinh chết, nếu vậy bọn hắn còn có một con đường sống.

Trong cánh cửa Luân Hồi.

Nhậm Phiêu Miểu hóa thành một luồng tinh mang điên cuồng xông lên trước, khí tức nguy hiểm sau lưng càng ngày càng mạnh, lão quay đầu nhìn lại phát hiện Diệp Trường Sinh cách lão chỉ trong gang tấc.

Một luồng kiếm quang xông lên trước, giống như Ngân Hà trút xuống, xuyên qua thân hình Nhậm Phiêu Miểu.

Nhậm Phiêu Miểu vội vàng huy động cánh cửa Luân Hồi, Linh Hồn Thể đã yếu đến cực hạn, cảnh giới tu dưỡng đề thăng trong nhiều năm, chỉ chốc lát đã quay về điểm xuất phát.

“Tiểu tử, lão phu sẽ không... . .”

Ánh bạc lướt qua, bóng dáng Nhậm Phiêu Miếu tan thành mảnh nhỏ, ngay cả cánh cửa Luân Hồi cũng bị cắt ra một vết rách.

Một kiếm chém chết Nhậm Phiêu Miếu, bóng dáng Diệp Trường Sinh dừng lại, bỗng chốc xoay người quay ngược, chuẩn bị rời đi khỏi cánh cửa Luân Hồi.

Đúng lúc này, cánh cửa thông đạo Luân Hồi bắt đầu biến mất, một luồng thần lực vô hình điên cuồng cắn nuốt thân thể Diệp Trường Sinh.

“Muốn dẫn ta đi ư, mơ mộng hão huyền!”

Diệp Trường Sinh dứt lời, tâm thần vừa động, Thương Khung Thần Cung xuất hiện trong hư không, bóng dáng hắt lóe lên, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Cánh cửa Luân Hồi dần biến mất, trên chín tầng trời xuất hiện một tòa Thần Cung, ánh hào quang vạn trượng, xanh vàng rực rỡ, lơ lửng trên không.

Nơi trời mây sâu thăm thẳm, sương mù lượn lờ, cả tòa Thần Cung tràn ngập thần bí.

Mọi người nhìn Thần Cung đột nhiên xuất hiện, đều trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy vô cùng giật mình, đây là Thần vương giá lâm hả?

Thần Cung vô cùng đồ sộ, là ai mới có tư cách ở trong đó?

Trước Thần Miếu.

Lão giả mơ hồ nhìn thấy Thần Cung xuất hiện, vẻ lo lắng trên mặt cũng biến mất: “Thần Cung thật mạnh, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi!”

Chương 200: Kiếm Châu có dị biến (2)

Nói đến đây, lão than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Cũng may, lần này Kiếm Châu có dị biến, Thần Miếu không bị phá hỏng.”

Ngay sau đó.

Thần Cung biến mất không thấy tăm hơi, mọi người chỉ thấy đến vô vàng ánh sao xuất hiện, giống như biến sao rớt xuống.

Trước Kiếm Cung.

Thất Tuyệt Đế Quân phát hiện uy áp bao bọc quanh thân biến mất, cuối cùng thân mình cũng có thể nhúc nhích, ngay lúc bọn hắn chuẩn bị rời đi thì một bóng người đứng ở trước mặt bọn họ: “Đi đâu!”

Sáu người sợ run, nhìn Diệp Trường Sinh trước, một người trong đó vừa định mở miệng.

Một luồng sáng bạc phá không lao đến, một cái đầu đầm đìa máu tươi bay vút qua.

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng có nói gì, ta không muốn nghe.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu, tiếp tục nói: “Vào Kiếm Châu, chết.”

Không!

Tiếng kêu thảm thiết của năm người truyền ra, thi thể bay xuống, đều thành quỷ không đầu.

Đến chết, bọn hắn mới biết, Diệp Trường Sinh mạnh cỡ nào.

Dưới uy lực của một kiếm, bọn hắn muốn chạy chỉ là hy vọng xa vời.

Hối hận quá.

Ở lại Thất Tuyệt Sơn không tốt à? Vì sao cứ phải tới Kiếm Châu.

Diệp Trường Sinh thu trường kiếm trong tay, nhìn máu tươi bắn tung tóe trên không, bóng dáng xuất hiện bên người Diệp Tiêu Huyền và An Mộng Quân: “Lão tổ, mẫu thân, hai người không sao chứ.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Không sao, người không có chuyện gì chứ!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Chỉ một Linh Hồn Thể thôi, vẫn không làm gì được ta.”

An Mộng Quân tiến lên kéo cánh tay Diệp Trường Sinh: “Lần này trở về, có đi nữa không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Mẫu thân, lần này là gia gia phát hiện Thất Tuyệt Sơn có dị biến, phái người thông báo cho hài nhi trở về, cho nên hài nhi sẽ không ở lại lâu đâu, Chiến Trường Thiên Vực sắp sửa mở ra, hài nhi nhất định phải đến đó.”

Nói xong ánh mắt hấn rơi vào trên người Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, đại trận Kiếm Cung bị hủy, Trường Sinh bày đại trận giúp Kiếm Cung lần nữa.”

Đúng lúc này.

Âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: “Tinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ chém giết Tiêu Linh Khanh, nhận được một lần rút thưởng của hệ thống.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, có muốn lập tức rút thưởng không?”

Nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở bên tai, Diệp Trường Sinh kinh ngạc, đến lúc này, hắn mới hiểu được vì sao ngày đó lại nhận được nhiệm vụ giết chết Tiêu Linh Khanh, trực tiếp được khen thưởng Cửu Nhật Phần Thiên Quyền.

Thì ra là giết một thưởng một, nhiệm vụ này chẳng những phải giết Tiêu Linh Khanh, mà còn phải giết cả Nhậm Phiêu Miểu nữa.

Hắn không trực tiếp mở ra hệ thống rút thưởng mà theo sát Diệp Tiêu Huyền, An Mộng Quân vào trong Kiếm Cung.

Trong lúc đi.

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Trường Sinh, người biết bày trận!”

Diệp Trường Sinh nói: “Ở Học Phủ, ta đã học xong các bày trận, hiện tại ta đã là Trận Pháp Sư rồi.”

Diệp Tiêu Huyền không thấy bất ngờ lắm: “Tiểu tử người đó, không tu luyện kiếm đạo đẳng hoàng, lại đi luyện thuốc với bày trận, không được để bỏ phí kiếm đạo đâu đấy.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Lão tổ yên tâm, con đường kiếm đạo nào, ta sẽ tiếp tục đi, tuyệt đối không bỏ hoang, những cái khác chỉ là nghề phụ của ta thôi.”

Diệp Tiêu Huyền gật đầu, lại nói: “Trường Sinh, vừa rồi tòa Thần Cung xuất hiện trên chín tầng mây kia, là của người hả?”

“Một bảo vật cực kỳ bình thường thôi!” Diệp Trường Sinh bình thản nói: “Lão tổ, mẫu thân, Trường Sinh đi bày trận trước.”

“Đi đi!” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói xong, lại nói: “Trường Sinh, tòa Thần Cung kia quá mạnh, sau này đừng tùy tiện lấy ra, người mang ngọc sẽ có tội.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta hiểu rồi!”

Minh tú vu lâm, phong tất tồi chi, đôi xuất vu ngân, lưu tất thoan chi.

Diệp Tiêu Huyền lo lắng Diệp Trường Sinh quá nổi bật sẽ bị rất nhiều người để mắt đến, người xưa có nói, không sợ kẻ trộm tới trộm đồ, chỉ sợ kẻ trộm để mắt đến mình.

Nói không chừng lại bị kẻ nào để mắt sau lưng rồi.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Diệp Tiêu Huyền thu lại khí tức: “Đứa nhỏ này lớn quá nhanh, nóng lòng đến Chiến Trường Thiên Vực như vậy, chắc đã biết chuyện của Chiến Thiên rồi.”

An Mộng Quân vội vàng nói: “Lão tổ, nếu là như vậy, Trường Sinh có thể bị nguy hiểm không?”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Hắn là hài tử của Chiến Thiên, có một số việc nhất định không thể trốn tránh, hơn nữa hắn quá ưu tú, Chiến Trường Thiên Vực lần này, hắn không thể chỉ lo thân mình.”

Nói đến đây, ông cúi đầu, tiếp tục nói: “Xem ra Kiếm Cung nhất định phải mau chóng lớn mạnh, nếu không sau này sẽ trở thành rắc rối của Trường Sinh, lần này nếu không phải Trường Sinh đúng lúc đuổi tới, hậu quả thật không dám tưởng tượng.”

Đúng lúc này.

Từng luồng khí tức xuất hiện bên ngoài Kiếm Cung, hai người Diệp Tiêu Huyền xoay người nhìn lại, phát hiện Diệp Thương Vân dẫn theo mấy vị Diệp gia cung phụng xuất hiện bên ngoài Kiếm Cung.

Diệp Thương Vân nhảy xuống từ trên phi kiếm, khom người hành lễ: “Bái kiến lão tổ.”

Chương 201: Sao các người đã trở lại rồi

Diệp Tiêu Huyền ra hiệu cho ông đứng dậy: “Sao các người đã trở lại rồi.”

“Lúc trước Thất Tuyệt Sơn có dị tượng, phát hiện kiếm khí màu đen che trời lao về phía Kiếm Châu, ta liền phái người thông báo cho Trường Sinh, đồng thời dẫn người trở về.” Diệp Thương Vân nói xong, lại nhìn quanh: “Lão tổ, Trường Sinh không về à?”

Diệp Tiêu Huyền đáp: “Tình thế nguy hiểm đã bị Trường Sinh hóa giải rồi, đại trận Kiếm Cung bị phá, Trường Sinh đang đi bày trận lại.”

“Trường Sinh biết bày trận?”

“Trận Pháp Sư!”

Diệp Thương Vân: “... .”

Lúc này.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh xuất hiện trên vách núi đen tại Kiếm Mộ, hắc khoanh chân ngồi trên cự thạch, tâm thần vừa động đã tiến vào Thương Vân Thần Cung.

Khoảnh khắc bóng dáng hắc xuất hiện, ở trung tâm quảng trường Thần Cung lơ lửng một thanh trường kiếm, đúng là Táng Thiên Kiếm của Nhậm Phiêu Miểu.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay, Táng Thiên Kiếm rơi xuống, treo lơ lửng ở trước mặt hắc, một luồng kiếm đạo cường đại đánh úp tới, giống như muốn tấn công Diệp Trường Sinh.

“Thần Kiếm thông linh!”

Nhậm Phiêu Miểu đã chết, nhưng ý chí hắc rót vào Táng Thiên Kiếm còn chưa tiêu tán, Diệp Trường Sinh giơ tay nắm Táng Thiên Kiếm trong tay.

“Sau này người đi theo ta, có được không!”

Dứt lời, lòng bàn tay hắc xuất hiện một giọt máu tinh thuần, biến mất từ chuôi đến thân Táng Thiên Kiếm, lúc này, sắc đỏ vạn trượng phụt ra, lao thẳng lên đỉnh Thần Cung.

Diệp Trường Sinh thả thần thức, phá tan ý chí mà Nhậm Phiêu Miểu còn để lại, Táng Thiên Kiếm điên cuồng từ chối một hồi, sau đó dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Đúng lúc này.

Một tin tức truyền vào trong đầu Diệp Trường Sinh, sắc mặt hắc hời thay đổi, mở lời nói: “Táng Thiên Cửu Kiếm?

Táng Thiên Cửu Kiếm, thế mà lại là Kiếm Đạo Thần Thông nằm trong Cửu Đạo Thần Thông.

Trước đây Táng Thiên Kiếm Vực mà Nhậm Phiêu Miểu thả, chính là một trong những thần thông của Táng Thiên Cửu Kiếm.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng kiểm tra nội dung tu luyện Táng Thiên Cửu Kiếm trong đầu, khóe miệng thoáng qua ý cười, nếu tu luyện thành công Cửu Kiếm, kiếm đạo của hắn sẽ xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sau đó.

Hắn thu Táng Thiên Kiếm vào hệ thống, lại thêm một thanh cổ thần khí, quá nhiều binh khí, về sau sợ là đều không dùng tới.

“Hệ thống, lập tức mở hệ thống rút thưởng!”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, rút thưởng thành công, đạt được Khổng Chế Thần Mâu, có lập tức sử dụng không.”

Khổng Chế Thần Mâu?

Diệp Trường Sinh kinh ngạc, nhanh chóng kiểm tra qua giới thiệu về Khổng Chế Thần Mâu, sau đó, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, một cái liếc mắt khổng căn nguyên, một cái liếc mắt sinh linh thần phục.

Ánh mắt này cũng mạnh quá đi.

Diệp Trường Sinh không chút do dự nói: “Lập tức sử dụng.”

Dứt lời, mắt trái hắn xảy ra thay đổi, thâm thúy giống như động đen, Diệp Trường Sinh cảm thấy cơn đau do con mắt bị cắn nuốt truyền đến, sau đó thuận tiện lan khắp toàn thân.

Sau đó, mắt trái tràn ra mấy giọt máu tươi, chảy dọc xuống má, sắc mặt hắn thay đổi: “Có ý gì, không bắt ta bị mù chứ!”

Trong lúc nói chuyện, hắn giơ tay lau máu tươi trên khóe mắt, chậm rãi mở mắt trái, chỉ chớp mắt, hắn phát hiện tất cả đã thay đổi.

Nơi mắt nhìn thấy trở nên vô cùng rõ ràng.

Đây là Khống Chế Thần Mâu, cũng không có gì đặc biệt.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, thành công dung hợp Khống Chế Thần Mâu, tiến vào tầng thứ nhất của Khống Chế Thần Mâu.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, với Tinh Thần Lực trước mắt của chủ nhân, thần mâu có thể khống chế vạn vật.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, Táng Thiên Kiếm xuất hiện trong tay, theo ánh mắt hắn di động, Táng Thiên Kiếm bay ra ngoài, một luồng sáng bạc xẹt qua biến mất trên đỉnh Thần Cung, tốc độ nhanh đến mức khiến người giật sột gao.

Lúc ánh mắt hắn rơi vào lòng bàn tay, Táng Thiên Kiếm đã quay lại trong tay, thấy một màn như vậy, Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng giật mình.

Khống Chế Thần Mâu này quá mạnh, về sau này có đối địch cũng không cần hắn rút kiếm, một ánh mắt đã có thể giết địch ở ngoài ngàn dặm rồi.

“Hệ thống, Khống Chế Thần Mâu có tổng cộng mấy tầng, mỗi tầng có gì khác biệt, phải làm sao mới có thể đề thăng cấp bậc Thần Mâu?”

“Tinh, chỉ cần thần thức của chủ nhân không ngừng đề thăng, cấp bậc của Khống Chế Thần Mâu cũng sẽ không ngừng tăng lên, theo thứ tự là Khống Tâm, Khống Niệm, Khống Nguyên, Khống Thiên Địa.”

Nghe thế, trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một trang hệ thống, trên đó có ghi lại rõ ràng giới thiệu về Khống Tâm, Khống Niệm, Khống Nguyên, Khống Thiên Địa.

Đơn giản mà nói, chờ Khống Chế Thần Mâu tăng đến bậc thứ hai, là có thể khống chế lòng người, chỉ cần Tinh Thần Lực của đối phương ở dưới hần, một cái liếc mắt là có thể khống chế lòng dạ đối phương, để mặc hần bài bố.

Khống Niệm thì cao cấp hơn Khống Tâm một chút, có thể khống chế bất cứ kẻ nào, sinh linh phải thần phục hần.

Sau đó là Khống Nguyên, có hơi biến thái, có thể khống chế Bản Nguyên Lực, cái này tương đương với hần có thể thoải mái khống chế bất cứ Tinh Vực gì.

Chương 202: Tứ Tượng Quy Nguyên kiểm trận

Con mẹ nó, Diệp Trường Sinh kích động gần chết.

Còn về Khổng Thiên Địa, thôi khỏi cần nói, quá mạnh được không.

Cho dù là Diệp Trường Sinh lúc này, trong lòng hắn cũng đang dao động mãnh liệt, có cảm giác Khổng Chế Thần Mâu đến, lại một lần nữa giúp hắn đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Rời khỏi Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trên Kiếm Mộ, dõi mắt nhìn về phía Kiếm Cung, sau một khắc, trên không trung xuất hiện vô số thanh phi kiếm.

Kiếm kêu to tức giận, vang vọng cứu thiên.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng đạo phi kiếm lăng không rơi xuống, tiến vào Kiếm Cung phạm vi ngàn trượng ở bên ngoài.

Rống rống.

Rống rống.

Từng đạo tiếng thú rống truyền ra, trên bầu trời Thần Huy bao phủ, mơ hồ, hư ảnh của Thần Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ xuất hiện.

Vạn đạo kiếm quang quán quanh bốn phía chúng nó, thần thú bay lượn, phi kiếm nháy loạn, uy áp ngập trời rơi vào phía trên Kiếm Cung.

Lúc này.

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân xuất hiện trên đỉnh Kiếm Cung, hướng phía kiếm mộ nhìn qua.

Diệp Thương Vân rung động nói: “Lão tổ, Trường Sinh bày ra là cái

đại trận gì!”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Thương Vân: “Đừng hỏi, hỏi cũng không biết!”

Trong thực tế, ông thực sự không biết.

Chính là cảm thấy Diệp Trường Sinh bày ra đại chiến thật mạnh, rồng bay phượng múa, Hồ Khiếu thương khung, Huyền Vũ cái thể, tứ thú thần uy đã làm cho người ta sợ hãi vạn phần, hơn nữa vạn kiếm cùng bay, quá khủng bố.

Đại chiến như vậy, Trường Sinh đều có thể bố trí ra, hẳn hẳn là không phải là trận pháp sư bình thường.

Diệp Thương Vân lại nói: “Lão tổ, đứa nhỏ Trường Sinh này, học cái gì cũng nhanh, luyện được, bày trận, kiếm đạo, quyền pháp, bát tri bát giác hẳn đều nắm giữ nhiều như vậy.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này cái gì sẽ không? Chúng ta cũng phải cố gắng, đừng trở thành gánh nặng cho Trường Sinh.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Chuyện của Trường Sinh thương hội, sau này liền giao cho Vân Trọng Lâu và Kinh Vân bọn họ đi xử lý, người ở lại bên trong tiên điền tu luyện thật tốt.”

“Đừng buông thả như vậy, ta cảm thấy trong khoảng thời gian này người có chút nhẹ nhàng.”

Diệp Thương Vân gật đầu: “Lão tổ giáo huấn đúng, Thương Vân nhất định sẽ cố gắng tu luyện.”

Trong lúc nói chuyện, trên hư không bốn thần thú Thần Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bay xuống ở bốn phương vị Kiếm Cung, trường kiếm bay múa đầy trời biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc.

Một tia tinh mang phá không mà đến, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt ba người: “Trường Sinh đã gặp qua lão tổ, gia gia, mẫu thân.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, đại trận vừa rồi là cái gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hồi lão tổ, Tứ Tượng Quy Nguyên kiểm trận, trận pháp địa giai, trừ phi trận pháp sư địa giai mới có thể phá trận.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nếu có người muốn mạnh mẽ phá trận, thực lực của hắn ta ít nhất cần phải trên Đế Cảnh đỉnh phong.”

Diệp Tiêu Huyền: “...”

Diệp Thương Vân thanh âm khẽ run: “Trường Sinh, kiểm trận này thật sự cường đại như vậy?”

“Thập Vạn, ra đi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, cong ngón tay búng lên, Tứ Tượng Quy Nguyên kiểm trận bất ngờ xuất hiện, bao phủ phía trên Kiếm Cung.

Lúc này, Diệp Thập Vạn đã xuất hiện bên cạnh hắn, khom người một cái: “Thiếu chủ, có gì phân phó.”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói: “Thập Vạn, người toàn lực oanh kích đại trận trước mắt.”

Hai chân Thập Vạn đạp không, mạnh mẽ hướng lên trên nhanh chóng lao ra ngoài, Thân Ma Lục Thiên chùy xuất hiện trong lòng bàn tay, cánh tay điên cuồng vung lên, hướng Tứ Tượng Quy Nguyên trận oanh kích xuống.

Lực đại chùy trầm, lôi hầu chấn thiên.

Nhìn một màn trước mắt.

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Trường Sinh, hắn thật sự là Tiên Thiên Cảnh?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Lão tổ, là Tiên Thiên Cảnh không sai, thế nhưng hắn khác biệt so với cường giả Tiên Thiên cảnh bình thường, mười vạn tầng Tiên Thiên cảnh, cho nên hắn toàn lực một kích, có thể so với cường giả Đế Cảnh đỉnh phong.”

Diệp Tiêu Huyền tròn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta ít đọc sách, người đừng lừa gạt ta.

“Trường Sinh, trên đời sao lại có người như vậy?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Lão tổ, Đại Thiên thế giới, không thiếu cái lạ, Thập Vạn chính là một trường hợp đặc biệt.”

Àm.

Àm.

Tiếng nổ vang lên, vang vọng tận mây xanh.

Tia điện tàn sát bừa bãi trên kiếm trận, thân ảnh Diệp Thập Vạn bị đánh bay trở về, nhưng mà Tứ Tượng Quy Nguyên đại trận không có chút vấn đề nào.

Diệp Thập Vạn trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: “Thiếu chủ, Thập Vạn không cách nào phá vỡ trận này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có việc gì, chính là để cho người thử một lần xem có thể phá vỡ hay không!”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, hiện tại ta giao phương pháp mở ra đại trận cho các người.”

Sau một nén nhang.

Chương 203: Nương tâm yên tâm, hài nhi đều hiểu

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân đã nắm giữ phương pháp mở ra trận pháp, Diệp Trường Sinh nhìn ba người: “Ta phải đi, chiến trường Thiên Vực lập tức mở ra.”

An Mộng Quân kéo cánh tay Diệp Trường Sinh: “Hài tử, sau này gặp phải địch nhân cường đại, nếu đánh không lại người có thể rời đi.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Nương tâm yên tâm, hài nhi đều hiểu.”

Vì sao gặp phải địch nhân cường đại, hắn không muốn chạy trốn, đó là bởi vì phía sau, có người giỏi hơn.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ, gia gia, Trường Sinh đi rồi, các người bảo trọng nhiều hơn, sau khi chiến trường Thiên Vực kết thúc, Trường Sinh sẽ trở về Kiếm Cung thăm các người.”

Thanh âm hạ xuống, hắn mang theo Diệp Thập Vạn, biến mất trên bầu trời Kiếm Châu, ba người nhìn theo bóng người Diệp Trường Sinh biến mất.

Diệp Thương Vân trầm giọng nói: “Bên cạnh Trường Sinh có Thập Vạn kia bảo hộ, không ai sẽ dể thương được hắn.”

“Hiện tại đứa nhỏ này, làm sao có thể tu luyện đến mười vạn tầng Tiên Thiên cảnh, trời ạ, quá biến thái.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh vốn là bất phàm, cho nên bên cạnh hắn xuất hiện người nào, cũng không nên cảm thấy kỳ quái.”

....

Bên ngoài chiến trường Thiên Vực.

Kín người hết chỗ, cường giả các thế lực Hoang Cổ Thiên Vực tề tụ ở đây, đám người Ninh Tiêu Dao cũng ở trong đó.

Còn có một vài gương mặt quen thuộc ngày xưa, Vô Tướng thiên sư, Vô Tâm tiểu hòa thượng, Ninh Vô Thiên, Ninh Vô Bại, Quý Vô Song đều ở đây.

Chiến trường Thiên Vực mở ra, không ai nguyện ý buông tha cơ hội này.

Mặc dù trong chiến trường Thiên Vực nguy cơ bốn phía, nhưng cũng tràn ngập cơ duyên, những người này đến đây chỉ vì cơ duyên, về phần ngăn cản ngoại vực xâm lấn, đối với bọn họ mà nói không quá trọng yếu như vậy.

Đúng lúc này.

Tiếng nổ âm âm truyền ra, cửa kết giới tiến vào chiến trường Thiên Vực mở ra, từng đạo bóng người mãnh liệt xông về phía trước, nóng nảy bước qua cửa kết giới.

Thấy vậy.

Diệp Mạc Tà nhìn về phía Ninh Tiêu Dao: “Lão cung chủ, thiếu chủ còn chưa tới, chúng ta có muốn tiến vào hay không.”

Ninh Tiêu Dao mở lời: “Không vội, cửa này mười ngày sau mới đóng lại, chúng ta tiếp tục chờ.”

Mọi người gật gật đầu, nhìn bóng người trong sân càng ngày càng ít, thẳng đến cuối cùng cũng chỉ còn lại bọn họ.

Thoáng cái bảy ngày trôi qua.

Diệp Trường Sinh như trước vẫn không xuất hiện ở chiến trường Thiên Vực, ngay khi đám người Ninh Tiêu Dao khổ cực chờ đợi, có người từ cửa kết giới đi ra.

Khí tức khủng bố xuất hiện, Ninh Tiêu Dao vẻ mặt cảnh giác, trầm giọng nói: “Mọi người cẩn thận, có cường giả tới, hẳn là cường giả ngoại vực.”

Vừa dứt lời, từng đạo bóng đen xuất hiện giữa sân, cầm đầu là hai gã to lớn thân ảnh như tháp, dáng người bọn họ bạo tạc, trong cơ thể giống như có một ngọn núi lửa, tùy thời có thể bộc phát.

Nhìn thấy người đến trước mắt.

Diệp Mạc Tà híp mắt, trầm giọng nói: “Người này ăn cái gì lớn lên, sao lại cao lớn như vậy?”

Ninh Tiêu Dao vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Trên người bọn họ có khí tức yêu tộc, hai người này rất có thể là của Thiên Yêu tộc Cự Viên nhất tộc.”

“Thiên Yêu tộc, Cự Viên nhất tộc?”

Đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi sắc mặt hơi biến đổi, bọn họ chỉ là ở cổ tịch nhìn thấy tin tức về Thiên Yêu tộc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Yêu tộc chân chính.

Tinh Thần lại nói: “Không phải có khả năng, hai người này chính là Cự Viên nhất tộc, mọi người ngàn vạn lần cẩn thận, bọn họ lực lớn vô cùng, mà lực phòng ngự cực mạnh.”

Đúng lúc này, người tới hướng hai bên tách ra, một thông đạo xuất hiện, một gã công tử mặc trường sam màu đen đi ra.

Người tới không phải người khác, chính là Tiêu Thiên Hỏa.

Nhìn đám người Ninh Tiêu Dao trước mắt, Tiêu Thiên Hỏa trầm giọng nói: “Các người là người Diệp gia, Diệp Trường Sinh ở đâu, để cho hắn đi ra gặp ta.”

Diệp Mạc Tà nói: “Người là người phương nào.”

Tiêu Thiên Hỏa trầm giọng nói: “Hoang Cổ Thần Quốc Thái tử Tiêu Thiên Hỏa, nhưng thân phận hiện tại của ta là Hắc Long công tử của Hắc Long Thánh Đình.”

“Để cho Diệp Trường Sinh ra nhận cái chết!”

Chiến trường Thiên Vực mở ra.

Tiêu Thiên Hỏa suất lĩnh cường giả dưới trướng tới, hắn ta không có ở lại chiến trường Thiên Vực một khắc đồng hồ, cường giả ở dưới trướng hỏi ra người Diệp gia có tiến vào chiến trường Thiên Vực hay không, hắn ta quyết định vượt qua chiến trường Thiên

Vực, đi tới Diệp gia ở Kiếm Châu.

Nhưng lúc đi ra chiến trường Thiên Vực, hẳn ta phát hiện đám người Diệp Mạc Tà, Kiếm Tu thuần một màu, đội hình như vậy ở Hoang Cổ Thiên Vực, hẳn là có Diệp gia.

Chủ yếu nhất là hẳn ta phát hiện Đằng Xà kiếm, Đằng Xà kiếm trong Diệp Diệt Đạo trường, đây chính là binh khí của Tiêu Linh Khanh.

Cho nên hẳn ta chắc chắn mọi người trước mắt là đệ tử Diệp gia, chỉ là hẳn ta không phát hiện thân ảnh đã từng quen thuộc như vậy.

Chương 204: Các người lui trước, rời khỏi nơi này, còn lại giao cho ta

Ở Hỏa Vân sơn, hắc và Diệp Trường Sinh xem như đã từng có duyên gặp mặt, một bóng lưng kia hắc ta vẫn ghi nhớ trong lòng.

Lúc này.

Sau khi biết được thân phận của Tiêu Thiên Hỏa, đám đệ tử Diệp Gia diệp gia đều biến sắc, không nghĩ tới hắc ta thế mà lại là dư nghiệt của Hoang Cổ Thần Quốc.

Ninh Tiêu Dao nhìn Tiêu Thiên Hỏa: “Người thân là người của Hoang Cổ Thiên Vực, lại làm chó săn của Vạn Thần Vực Hắc Long Thánh Đình, người như vậy cũng xứng tầm sư phụ ta?”

Tiêu Thiên Hỏa biến sắc, nhìn Ninh Tiêu Dao: “Diệp Trường Sinh là sư phụ người, lão đầu, người làm sao cũng mấy ngàn tuổi, lại bái Diệp Trường Sinh làm sư phụ, người thật sự là phế vật.”

“Nếu Diệp Trường Sinh không xuất hiện, ta trước tiên đưa các người lên đường, lấy đầu các người tế vong linh phụ hoàng ta ở trên trời.”

Nói đến đây, hắc ta dừng lại và lạnh lùng nói: “Thái Long, Thái A, giết bọn họ.”

Thái Long và Thái A chính là cường giả của Cự Viên nhất tộc, hai người di chuyển về phía trước, mặt đất dưới chân run rẩy lay động, uy áp cường đại đánh tới, giống như hai tòa núi lớn nguy nga đè lên người mọi người.

Ninh Tiêu Dao ngăn mọi người sau lưng, nhìn hai người Thái Long sải bước mà đến trước mắt, sắc mặt biến đổi: “Các người lui trước, rời khỏi nơi này, còn lại giao cho ta.”

“Ninh lão đầu, làm sao có thể để cho người một mình thiếp nhận hết thầy?” Tinh Thần nói xong, dừng một chút, tiếp tục nói: “Hai người này thực lực rất mạnh, người lấy một địch hai, không được,

vẫn là để cho chúng ta lưu lại trợ giúp người một tay.”

Dứt lời, thân ảnh hần chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Thái Long, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, cùng lúc đó, Diệp Mạc Tà, Diệp Thần lần lượt xuất thủ.

Thái Long liếc mắt nhìn ba người trước mặt, khóe miệng nhếch lên khinh thường, một quyền oanh đánh ra ngoài, đập về phía Tinh Thần.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động tai.

Sóng khí kinh khủng bao phủ, giống như sóng lớn ngút trời.

Thân ảnh Tinh Thần bay ngược ra sau, cách đó mấy trăm trượng mới chậm rãi ngừng lại. Hần ngẩng đầu nhìn về phía Thái Long, thấy đối phương đứng tại chỗ: “Không hổ là cường giả của Cực Viên nhất tộc, nếu ta ở trạng thái đỉnh phong, sẽ sợ thứ cặn bã như người sao!”

Thanh âm có chút thê lương, ít nhiều có chút cảm giác hồ lạc ở đồng bằng.

Thái Long nhìn Tinh Thần, giọng như sấm nói: “Thật không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được một vị thành viên Thiên Yêu tộc, phóng thích bản thể đi, bằng không ta sẽ đập người nổ tung.”

Tinh Thần biến sắc, cố nén lửa giận trong lòng, hần biết mình tuyệt đối không thể phóng thích bản thể, nếu bị địch nhân Thanh Giao tộc biết, sẽ mang đến cho hần họa sát thân, cũng sẽ mang đến phiền toái vô tận cho Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Tiêu Thiên Hỏa lạnh lùng nói: “Thái Long, ta là để người tới giết người, không phải để người đến nói chuyện phiếm.”

“Tất cả đều đánh bạo, một người không lưu.”

Theo thanh âm hạ xuống, một lão giả bên cạnh Tiêu Thiên Hỏa mở lời: “Công tử, để lão phu ra tay, phút chốc xử lý bọn họ làm cho người rõ ràng.”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Hoang lão, những người này há có thể phiền người đại giá, đừng quên nhiệm vụ lần này của chúng ta.”

Hoang Thất Dao gật gật đầu: “Hết thầy nghe công tử an bài, lần này công tử nếu có thể làm tốt chuyện Thánh thượng dặn dò, trở về Hắc Long Thánh Đình địa vị nhất định nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó cho dù là quốc sư cũng không thể không cho công tử mặt mũi.”

Tiêu Thiên Hỏa trừng mắt nhìn Hoang Thất Dao: “Quốc sư là nghĩa phụ của ta, không có hấn, sẽ không có ta hôm nay, lời nói như vậy ta không muốn nghe lần thứ hai.”

Hoang Thất Dao vội vàng nói: “Lão nô đường đột.”

Tiêu Thiên Hỏa lại nói: “Người không cần ra tay, nhưng Huyết La Sát và Huyết Tà Vân có thể, để cho bọn họ đi cùng một chỗ, ta muốn đệ tử Diệp gia chết không có chỗ chôn.”

Ra lệnh một tiếng.

Hai đoàn khí tức màu đỏ đen bay ra, nhanh như gió, tựa như linh xà, hướng về phía bốn người An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân cuồn cuộn cuốn tới.

Thấy vậy.

An Lạc Nhi biến sắc, vội vàng nói: “Mọi người cẩn thận, hai người này thân pháp quỷ dị, cùng nhau ra tay, đừng để bọn họ lần lượt đánh vỡ.”

Bá.

Thân ảnh nàng chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh hướng về phía Huyết La Sát, hai người Huyết Tà Vân vọt tới, ngũ thải thần quang bao phủ quanh người, thần thánh giống như tiên tử hạ phàm.

Trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một cây tơ lụa hình dáng gì đó, đây chính là binh khí ngũ thái cần khôn của nàng, theo ngọc thủ của nàng vung lên, từng đạo quang mang bắn ra ngoài.

Ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí cường đại bao trùm bay ra, ba đạo kiếm khí ngưng tụ cùng một chỗ, chỉ thẳng lên người Huyết Tà Vân.

Chương 205: Không có việc gì, ta còn có thể đánh

“Yếu như vậy, sao không biết xấu hổ giống như ta ra tay!” Huyết Tà Vân khinh thường, quyền trượng trong tay vung lên, sóng khí ngập trời làm cho ba người Diệp Diệt Đạo xốc bay ra ngoài.

Một cái bay này, ba người ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Máu tươi trong miệng bọn họ tràn ra, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân ảnh mạnh mẽ ổn định lung lay sắp đổ, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trong lúc nhất thời.

Trong sân chỉ có thể có một mình An Lạc Nhi, thân ảnh của nàng bay ngược về phía sau, xuất hiện trước mặt ba người Diệp Yêu Nhi, ngăn cản hai người Huyết La Sát.

Huyết Tà Vân nói: “Cô nương này không tệ, thần thể rất mạnh, giết nàng là đáng tiếc, chúng ta bắt nàng trở về... Để cho ta sáng khoái một chút.”

Huyết La Sát nói: “Công tử đang nhìn, người đừng buông lỏng, người lại là nữ nhân? Tranh thủ thời gian giết nàng.”

Huyết Tà Vân lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, giết nàng, thật sự có chút phung phí của trời.”

Bá.

Quyền trượng của hắn đánh ra, huyết hồng chi quang che trời xuất hiện, từng đạo tơ máu tinh tế xuất hiện, bao phủ về phía An Lạc Nhi.

Nhìn trước mắt vô số đạo tơ máu quấn quanh vòng qua, khuôn mặt xinh đẹp của An Lạc Nhi biến đổi: “Ngũ đức thánh thể, ngũ hành dung hợp, Hư Không Chi Trảm!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ hủy thiên diệt địa truyền ra, thân ảnh An Lạc Nhi bay ngược ra sau, máu tươi trong miệng phun ra, nàng phồng thích một kích mạnh nhất, thế nhưng tu vi vẫn là chênh lệch quá lớn so với Huyết Tà Vân.

Giờ khắc này.

Thân ảnh An Lạc Nhi giống như điều đứt dây, bay ngược ra sau, những nơi đi qua, không gian bị nghiền nát.

Đúng lúc này, một bóng trắng từ cửu thiên chi thượng hạ xuống, ôm An Lạc Nhi vào trong ngực, nhìn gương mặt tuấn lãng trước mắt, An Lạc Nhi ho nhẹ một tiếng: “Người, đến rồi!”

Bên ngoài chiến trường Thiên Vực.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ôm An Lạc Nhi vào lòng: “Không sao chứ!”

An Lạc Nhi nói: “Không có việc gì, ta còn có thể đánh.”

Diệp Trường Sinh lắng không rơi xuống, đặt nàng ở trên mặt đất: “Người bị thương, chuyện còn lại giao cho ta.”

An Lạc Nhi giơ tay lau sạch vết máu trên khóe miệng, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt chỉ phía Hưởng Tà Vân: “Ta, không có dễ dàng bị đánh bại như vậy!”

Trong lúc nói chuyện, khí tức trên người nàng điên cuồng tăng vọt, ngũ thải thần quang càng lúc càng cường đại, ở trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một tấm bia đá.

Theo thân ảnh lướt qua, tấm bia đá trong tay bay tới phía Huyết Tà Vân, mang theo uy áp không thể ngăn cản.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa.

Ngũ Hành bìa bay ngược trở về, thân ảnh An Lạc Nhi rơi trên tấm bìa đá, mũi chân khẽ điểm, ngạo nghễ mà đứng.

Một bộ bạch y như tuyết, ngũ thái thần quang bao phủ, tựa như tiên tử hạ phàm.

Lúc này, cảnh giới của nàng thể mà tăng lên một đại cảnh giới, khó phân cao thấp với Huyết Tà Vân: “Đây đều là người bức ta, hôm nay ta phải đánh chết người.”

Huyết Tà Vân nghe tiếng, hơi giật mình: “Muội tử này.... Tại sao đột nhiên mạnh mẽ như vậy?”

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng An Lạc Nhi, lẩm bẩm nói: “Không hổ là ngũ đức thánh thể, thể mà nắm giữ một đạo bí pháp tăng lên cảnh giới một cách nhanh chóng.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn xẹt qua trong sân, phát hiện bốn người Diệp Mạc Tà, Tinh Thần, Ninh Tiêu Dao, Diệp Thần, đang quyết chiến với Cự Viên nhất tộc.

Ba người Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân bị đánh ngã xuống đất, so sánh ra, cảnh giới ba người bọn họ vẫn có chút quá yếu.

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tiêu Thiên Hỏa: “Người này có chút quen mắt, sao đột nhiên nhớ không ra hẳn rốt cuộc là ai?”

Ánh mắt Tiêu Thiên Hỏa rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, chính là một vết thân ảnh này, mấy năm nay vẫn quanh quẩn trong đầu hắn ta.

“Diệp Trường Sinh, người rốt cục cũng tới!”

Diệp Trường Sinh nói: “Người biết ta, cho nên người cố ý nhắm vào bọn họ?”

Tiêu Thiên Hỏa gằn giọng nói: “Diệp Trường Sinh, người thể mà không nhớ ta là ai.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Như thế nào, ta nên nhớ tới người?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Ta nhớ tới, người chính là thái tử bị ta cướp thất thái hỏa linh, Hoang Cổ Thần Quốc đều diệt vong, người còn chưa chết, thật kiên cường a!”

“Diệp Trường Sinh, năm đó người cướp thần hỏa của ta, hủy Thần Quốc ta, hôm nay ta tái nhập Thiên Vực, chỉ vì lấy tính mạng của người.”

Sát khí khủng bố trên người Tiêu Thiên Hỏa bắn ra, một đoàn sương mù màu đen bao phủ trên người hắn ta, cả người phảng phất như địa ngục tu la.

Diệp Trường Sinh nói: “Người nói huynh muội các người, muốn báo thù còn không chịu dậy, nhất định phải chịu chết từng người một.”

“Trước khi đến, ta giết một người, nàng tên là Tiêu Linh Khanh. Người cũng trốn, vì sao không lựa chọn một con cầu thả xuống, chẳng lẽ sống không tốt?”

Chương 206: Hoang lão, người đi chém giết Diệp Trường Sinh

Tiêu Thiên Hỏa nghe thấy tiếng, trợn mắt nhìn: “Hoang lão, người đi chém giết Diệp Trường Sinh.”

Hoang Thất Dao gật gật đầu, đi về phía Diệp Trường Sinh, lão ta đi vô cùng chậm. Trong lúc đi về phía trước, sau lưng có một thanh huyết đao ngưng tụ, treo trên đầu Diệp Trường Sinh.

Theo lý thuyết, lấy hận ý của Tiêu Thiên Hỏa đối với Diệp Trường Sinh, hẳn ta nên tự mình động thủ, nhưng hẳn ta lại để Hoang Thất Dao ra tay.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, hẳn ta muốn nhìn xem thực lực của Diệp Trường Sinh rốt cuộc là cái gì.

Không phải là không tự tin vào bản thân, nhưng hẳn ta đã trưởng thành, biết trân trọng cuộc sống.

Hôm nay không giống ngày xưa, thân phận hiện tại của hẳn ta khác biệt, cho nên hẳn ta làm việc vô cùng cẩn thận.

Không biết.

Từ khi hẳn ta đến Hoang Cổ Thiên Vực tìm Diệp Trường Sinh báo thù, cũng đã trên đường chết một đi không trở về.

Huyết đao lơ lửng trên không, uy áp cái thế.

Hoang Thất Dao nhìn Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử, rút kiếm đi, bằng không người không có cơ hội.”

Nói đến đây, lão ta nhe răng cười một cái, tiếp tục nói: “Đắc tội công tử nhà ta, người thật to gan, biết công tử nhà ta thân phận gì không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đánh nhau luận danh hiệu gì, quá không có ý nghĩa, kẻ thắng làm vua, đơn giản như vậy.”

Hoang Thất Dao nghe cười một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một đạo ngân quang xuất hiện ở trước mặt, chỉ thẳng vào mi tâm hắn.

Tru Tiên Kiếm!

Xuy.

Máu tươi như trụ, bay đầy trời.

Một kiếm bay qua, xuyên thấu mi tâm.

Đồng tử Hoang Thất Dao phóng đại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Trường Sinh: “Người... Thật mạnh mẽ!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Vây còn cần người nói?”

Nhìn huyết đao lơ lửng trước mắt tiêu tán, ánh mắt hắn rơi vào trên người Tiêu Thiên Hỏa: “Hắn quá yếu, vẫn là người tự mình ra tay đi!”

Tiêu Thiên Hỏa biến sắc, không nghĩ tới Hoang Thất Dao lại bị Diệp Trường Sinh một kiếm nhanh chóng giết chết: “Người quả nhiên rất mạnh, nhưng ta cũng không phải thiếu niên ngày xưa.”

“Phải không, vậy để cho ta xem người có thể tiếp ta mấy kiếm!”
Diệp Trường Sinh vẫn ngạo nghễ đứng trên mặt đất như trước, vững như núi Thái Sơn, bát phong bất động.

Ngay sau đó.

Tru Tiên tứ kiếm, Táng Thiên kiếm, Tru Tiên kiếm đồng loạt bay, chỉ thẳng vào thân ảnh Tiêu Thiên Hỏa.

Nhìn thấy cảnh này.

Tiêu Thiên Hỏa trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đây là kiếm đạo của người?”

Ngang.

Ngang.

Long Ngâm chấn thiên, vang vọng cữu thiên.

Thân ảnh của hắn ta biến mất tại chỗ, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, sau lưng một con hắc long theo sát, vô tận sương mù màu đen cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Tay Tiêu Thiên Hỏa Thủ cầm một cây hàn thương, nghênh đón sáu kiếm bay tới trước mặt, trên thân thương hình rồng đồ đằng chiếm cứ, một chút hàn mang đến trước, sau đó Hắc Long Thôn Thiên.

Mũi thương và phi kiếm va chạm cùng một chỗ, cây kim so với cộng râu, sóng xung kích mãnh mẽ vô biên khuếch tán ra ngoài.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh vang lên, lực công kích tản ra, dường như muốn hủy thiên diệt địa.

Hàn thương trong tay Tiêu Thiên Hỏa vỡ vụn, thân ảnh bị sóng khí hất văng ra ngoài, ngoài trăm trượng, hắn ta chậm rãi ổn định thân thể, cúi đầu nhìn về phía trong tay.

“Người, vậy mà hủy Hắc Long thương!”

“Xem ra là ta khinh thường người!”

Theo thanh âm hạ xuống, hai cánh tay hắn ta kéo ra, trên hư không Hắc Long nhìn xuống hướng về phía trước, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Tiêu Thiên Hỏa.

Ngay sau đó.

Quanh người hắn ta khói đen bao bọc, long uy cường đại bắn ra, khải giáp long lân màu đen xuất hiện, bao bọc cả người kín không kẽ hở.

Một đôi mắt đỏ thẫm như máu, dữ tợn khủng bố: “Diệp Trường Sinh, người có thể nhận lấy cái chết.”

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Thiên Hỏa, vân đạm phong khinh:

“Thật cho rằng thay đổi, người liền vô địch? Rất nhiều người đã nói những lời này của người, thế nhưng phần mộ của bọn họ, đã có thể chôn người.”

“Ta có thể tiêu diệt Hoang Cổ Thần Quốc, cũng giống như vậy có thể tiêu diệt người.”

Tiêu Thiên Hỏa giận dữ nói: “Không biết sống chết, sự cường đại của ta người không cách nào tưởng tượng được.”

Một tia tàn ảnh xẹt qua, Tiêu Thiên Hỏa vung lên cự quyền, nện xuống phía Diệp Trường Sinh, cự quyền như rồng, phía trên, ngọn lửa màu đen quay quanh.

Cùng lúc đó.

Diệp Trường Sinh di chuyển, vô lượng kim quang bắn ra, Huyền Vũ liệt quang che đầy bao trùm, hư ảnh ngũ trảo kim ong bay lượn cửu thiên.

Ầm.

Hai đạo quyền lệ va chạm cùng một chỗ, sóng khí tựa như tàn nguyệt bay ra, Diệp Trường Sinh cũng không có sử dụng kiếm kỹ, mà là cứng rắn đánh Tiêu Thiên Hỏa một kích.

Giết người, đơn giản.

Nhưng nếu dùng thủ đoạn sở trường mà đối phương am hiểu nhất, dễ dàng đánh bại đối thủ, không biết đối thủ sẽ có loại tâm tình gì?

Tùng đạo tiếng nổ vang ra, thân ảnh hai người xông thẳng lên tận cửu thiên, mọi người trên mặt đất chỉ nhìn thấy hai con Thần Long giao chiến trên hư không.

Chương 207: Để cho hắc chạy một lát

Thanh chấn cửu thiên, áp chế Cửu U.

Những nơi đi qua, không gian bị phá vỡ, tất cả mọi thứ biến thành bột mịn.

Ước chừng thời gian một nén nhang trôi qua.

Trên hư không, ánh sáng màu đen hạ xuống, Tiêu Thiên Hỏa xuất hiện trên mặt đất, giơ tay che trước ngực, một đạo huyết tiễn từ trong miệng phun ra.

Giờ khắc này, Hắc Long chiến giáp trên người hắc ta xuất hiện dấu vết nổ tung, tựa như mạng nhện, máu tươi ào ào chảy ra.

“Hắc không phải kiếm tu?”

“Vì sao thân thể cường đại như vậy?”

Ầm.

Một đạo kim quang rơi xuống, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trước mặt Tiêu Thiên Hỏa: “Người quả thực không phải là cậu nhóc ngày xưa, nhưng trong mắt ta người chẳng là gì cả”

Theo thanh âm rơi xuống, thân ảnh hắc đột nhiên lao về phía trước, sáu thanh kiếm theo sát phía sau, chỉ thẳng lên người Tiêu Thiên Hỏa.

Đúng lúc này.

Từng bóng đen lần lượt xuất hiện, chắn trước mặt Tiêu Thiên Hỏa: “Công tử, lui trước đi!”

Người tới không phải ai khác, chính là Hắc Long Nha Tử Sĩ.

Tiêu Thiên Hỏa mắt nhìn Diệp Trường Sinh không ngừng tới gần, kiềm chế tức giận nói: “Rút, tiến vào chiến trường Thiên Vực!”

Ra lệnh một tiếng, hắc ta quay người rời đi, hóa thành một tia

sáng đi vào bên trong cửa kết giới, những người khác theo sát rời đi.

Diệp Trường Sinh thấy Tiêu Thiên Hỏa đào tẩu, kiếm quang chột lóe sáng trước mắt Hắc Long Nha.

Một kiếm diệt ngàn quân.

Máu tươi tràn ngập, xác chết nằm khắp mọi nơi.

Diệp Trường Sinh đứng bá đạo, chậm rãi giơ tay thu linh giới của Hoang Thất Dao vào hệ thống. Giờ khắc này, đám người Ninh Tiêu Dao, Tinh Thần, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Ninh Tiêu Dao nhìn Hoang Thất Dao: “Một kiếm xuyên thủng giữa mày, thật quá sắc bén, chết quá thảm.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Ninh Tiêu Dao, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Đừng tùy tiện thông cảm với kẻ thua cuộc, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của hắn ta.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Kẻ yếu không có quyền lựa chọn cách chết.”

“Tiểu Ninh, ngươi cũng là người từng trải, đừng lật thuyền trong mương.”

Ninh Tiêu Dao nói: “Sẽ không, sẽ không, ta nếu là tàn nhẫn lên, cũng sợ chính bản thân mình.”

Một bên, Diệp Mạc Tà nói: “Thiếu chủ, cứ để cho Tiêu Thiên Hỏa đào tẩu như vậy sao? Người này không tiêu diệt, cuối cùng sẽ gây thành đại họa.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Không sao, để cho hắn chạy một lát, chỉ cần hắn còn ở trong chiến trường Thiên Vực, ta phải giết hắn.”

“Đến đây đi, uống thuốc!”

“Các người thực lực vẫn là quá yếu, sau khi tiến vào chiến trường

Thiên Vực, các người chăm chỉ rèn luyện, không nguy hiểm đến tính mạng, ta là tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp.”

Hắn đưa đan dược cho Ninh Tiêu Dao, thân ảnh đi đến bên người An Lạc Nhi: “Cái này cho người.”

An Lạc Nhi nhìn Diệp Trường Sinh đưa đan dược: “Cảm ơn.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vì sao liều mạng như vậy.”

An Lạc Nhi nói: “Ai muốn giết người, ta giết kẻ ấy, đời này, ta chỉ liều mạng vì một mình người.”

Diệp Trường Sinh hơi ngần ra: “Nha đầu ngốc, uống thuốc đi!”

...

Trong chiến trường Thiên Vực.

Thân ảnh Tiêu Thiên Hỏa từ trên không rơi xuống, xuất hiện dưới một cây cổ thụ cao chọc trời, một đạo máu tươi phun trên mặt đất: “Diệp Trường Sinh, ta không giết người, thề không làm người.”

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện, người tới mặc một bộ váy dài màu tím, dáng người nóng bỏng, tạo cho người ta một loại cảm giác mê người.

“Hắc Long công tử, người vẫn khỏe chứ!”

Ánh mắt Tiêu Thiên Hỏa đề phòng nhìn nữ tử trước mắt, trầm giọng nói: “Không biết các hạ là...”

Nữ tử môi đỏ khê mở, trầm giọng nói: “Tà Thần Cung, Lãnh Nguyệt Cơ.”

Tiêu Thiên Hỏa sắc mặt hơi đổi: “Thì ra là Lãnh Tà Tiên Tử, không biết người tìm bản công tử có chuyện gì?”

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Nghe đồn Hắc Long công tử đến chiến trường Thiên Vực là vì báo thù diệt quốc ngày xưa, hiện tại xem ra dường như không thuận lợi như vậy, thương thế của công tử không nhẹ.”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Như thế nào, Tà Thần Cung các người đối với việc tư của ta cũng cảm thấy hứng thú.”

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Kẻ thù của công tử, cũng là kẻ thù của ta, lý do này đã đủ chưa?”

Tiêu Thiên Hỏa híp mắt lại, trong lòng hoảng sợ, Diệp Trường Sinh sao lại có liên quan đến Tà Thần Cung : “Người tại sao biết kẻ thù của ta và người là một?”

Lãnh Nguyệt Cơ quay đầu nhìn lại phía sau, năm bóng người đi ra, Tiêu Thiên Hỏa nhận ra bốn người, tự mình lẩm bẩm: “Tà Thần Cung Đường Liệt, Lôi Vô Tội, Cửu Thiên Các Bách Hiểu Sinh, Thái Hư Thánh Đình Khương Minh Hàn, Tu La tộc Hình Vô Định.”

Giờ khắc này.

Cuối cùng Tiêu Thiên Hỏa cũng hiểu tại sao Lãnh Nguyệt Cơ lại biết về quá khứ của mình, có Cửu Thiên Các Bách Hiểu Sinh ở bên cạnh, Vạn Thần Vực không có chuyện gì nàng ta không biết.

“Lãnh Tà tiên tử, các người là vì Diệp Trường Sinh mà đến!”

Lãnh Nguyệt Cơ nhẹ nhàng gật đầu, ống tay áo tung bay, một bức họa cuộn tròn rơi xuống trước mặt Tiêu Thiên Hỏa: “Không sai, chính là Diệp Trường Sinh, hắn ở nơi nào!”

Chương 208: Cái này cho người, xem như thành ý của chúng ta

Tiêu Thiên Hỏa nhìn bức hoạ cuộn tròn trước mắt: “Diệp Trường Sinh đã đến chiến trường Thiên Vực, hẳn là rất nhanh thôi sẽ tiến vào.”

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Hắc Long công tử cũng không phải đối thủ của hắn, hắn quả nhiên có chút thủ đoạn, không biết Hắc Long công tử có hứng thú liên thủ cùng ta hay không?”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Tà Thần Cung, Cửu Thiên Các, Thái Hư Thánh Đình, Tu La Tộc đã đến, vì sao phải liên thủ với ta, thực lực các người cũng đủ giết chết Diệp Trường Sinh một trăm lần.”

Lãnh Nguyệt Cơ lại nói: “Hắc Long công tử là người thông minh, hẳn là biết ta nói liên thủ, nhưng không dừng lại ở một việc giết Diệp Trường Sinh.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Vạn Phật Thánh Đình, Đại Hạ Thánh Đình, Hiên Viên Thị, Kiếm Thánh Đình, lúc này đây cũng phái người đến chiến trường Thiên Vực, mục đích bọn họ đến đây hoàn toàn trái ngược với chúng ta, cho nên những người này phải ở lại bên trong chiến trường Thiên Vực.”

“Cái này cho người, xem như thành ý của chúng ta.”

Một viên đan dược xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thiên Hỏa, sắc mặt hắn ta thay đổi: “Tà Thần Cung Kim Đan, nếu Lãnh Tà tiên tử có thành ý như vậy, ta đồng ý cùng các người liên thủ.”

“Người chữa thương trước đi.” Lãnh Nguyệt Cơ nhướn miệng cười, bước nhẹ về phía mấy người Đường Liệt, Lôi Vô Tội, Bách Hiếu Sinh.

Lôi Vô Tội nói: “Nguyệt Cơ, vì sao phải liên thủ cùng hắn ta, hắn bất quá chỉ là một vị công tử Hắc Long Thánh Đình, thân phận quá thấp.”

Lãnh Nguyệt Cơ cười nói: “Vô Tội, hiện tại chúng ta đến chiến trường Thiên Vực, có rất nhiều việc phải làm, hắc miễn cưỡng có thể làm quân cờ cho chúng ta, vì sao không lợi dụng chứ.”

“Đương nhiên, Hắc Long Thánh Đình vẫn có chút thực lực, đừng quên Lục Cửu Thiên đã từng nghiền nát sự tồn tại của một thời đại.”

Lôi Vô Tội nói: “Tất cả đều nghe người, người nói giết ai thì giết.”

Lãnh Nguyệt Cơ cười nhẹ, ghé mắt nhìn về phía Đường Liệt: “Có tin tức gì về Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết cùng Tiêu Tùy Phong không?”

Đường Liệt hơi hơi nâng cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một con con kiến: “Bọn họ đã vào chiến trường Thiên Vực, hiện tại đang tới gần Ách Độc Cốc.”

Lãnh Nguyệt Cơ gật gật đầu, ánh mắt chợt lóe rơi trên người Tiêu Thiên Hỏa : “Chờ thương thế của hắc ta khép lại, chúng ta đi đến Ách Độc Cốc.”

“So với việc đại sự của chúng ta, giết chết Diệp Trường Sinh quá đơn giản.”

Mọi người cũng không có bất luận ý nghĩa gì , ở trong mắt bọn họ Diệp Trường Sinh chẳng qua là một tu sĩ của Hoang Cổ Thiên Vực, nói trắng ra chẳng là cái thá gì.

Căn bản không cùng đẳng cấp, cấp bậc với bọn họ.

Muốn giết, chỉ cần một cái búng tay.

Chỉ có một mình Đường Liệt vẻ mặt sững sờ, biết Diệp Trường Sinh không phải hạng người tầm thường, trong mắt hắc hiện lên một tia hy vọng.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh dẫn theo mọi người tiến vào chiến trường Thiên Vực, vừa mới đứng vững thân mình, lập tức hắt xì một cái: “Ai lại suy nghĩ tới ta?”

Thanh âm rơi xuống, hắc xoay người, ánh mắt dừng ở trên người mọi người: “Kể tiếp, các người ở trong chiến trường Thiên Vực rèn luyện, nếu chẳng may bị giết, chớ có trách ta tàn nhẫn.”

“Đi thôi!”

Ninh Tiêu Dao vội vàng nói: “Sư phụ, một mình người đột phá chiến trường Thiên Vực, có phải hay không quá điên cuồng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tuổi trẻ không điên cuồng, già rồi lấy cái gì khoát lác? Đi mau, dẫn theo bọn họ đi rèn luyện!”

Chiến trường Thiên Vực.

Diệp Trường Sinh sau khi nhìn mọi người rời khỏi, “Thập Vạn, người đi bảo vệ an toàn bọn họ, nếu không có nguy hiểm đến tính mạng, không cần người ra tay.”

Giọng nói vừa rơi xuống, thân ảnh hắc biến mất tại chỗ, xông thẳng vào sâu trong chiến trường Thiên Vực.

Hắc biết Diệp Thập Vạn đã rời đi, ở trước mặt đám người Diệp Mạc Tà nói tàn nhẫn để cho bọn họ chăm chỉ rèn luyện, nhanh chóng tăng tu vi lên.

Bằng không ở dưới sự bảo hộ của hắc, tốc độ phát triển của mấy người họ vẫn là quá chậm, thời gian lưu lại không còn bao lâu nữa.

Kẻ địch càng ngày càng mạnh, nếu là bọn họ thăng cấp quá chậm, nhất định không thể lưu tại bên người mình.

Để cho Diệp Thập Vạn đến âm thầm bảo hộ bọn họ, đó là bởi vì là hắc dẫn mọi người tiến vào chiến trường Thiên Vực, nếu đã dẫn bọn họ tiến vào, thì phải dẫn bọn họ sống sót đi ra ngoài.

Một người cũng không có thể thiếu.

Phía trên hư không.

Diệp Trường Sinh đi trên không, phóng thích thần thức bao phủ ở trên chiến trường Thiên Vực, nơi đi qua, từng ngọn cỏ ngọn cây,

từng người và thú đều không thể thoát khỏi tầm mắt của hắc.

Không hổ là chiến trường Thiên Vực, hơi thở chết chóc quanh quẩn, ngay cả nơi này hung thú đều không giống nhau, vô cùng hung dữ và to lớn.

Trong chốc lát, Diệp Trường Sinh đã phát hiện thật nhiều đã người chết trong miệng hung thú, đồng thời hắc cũng phát hiện tu sĩ của Vạn Thần Vực.

Chương 209: Khế ước chiến trường Thiên Vực

Trong đó tu sĩ Cổ Ma tộc, Thiên Yêu Tộc, Tu La Tộc và Huyết Tộc đều có, những người này thực lực không yếu, sát phạt quyết đoán.

Bọn họ không đơn giản chém giết hung thú, chủ yếu đối tượng công kích vẫn là tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực, điên cuồng đoạt lấy tài nguyên.

Trên đỉnh núi cô độc, hơi thở màu đen phun trào, giống như màu đen của dung nham, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, khẽ cau mày, ánh mắt dừng lại trên hơi thở màu đen.

Vậy mà nơi này lại tồn tại sinh linh, khí độc khủng bố như thế, sinh vật gì có thể kháng độc như vậy?

Im lặng trong giây lát

Thân ảnh hần chột lóe, lao xuống xuống phía dưới, tiến vào bên trong hơi thở màu đen đang phun trào, cường khí bao phủ quanh thân để chống lại sự xâm lấn của khí độc vào người.

Lựa chọn tiến vào nơi này, là bởi vì hần vô cùng tò mò đối với sinh vật tồn tại bên trong khí độc

Còn có một nguyên nhân khác, đó chính là rất nhiều tu sĩ đều tề tụ tại đây, lại không một người dám tới gần ngọn núi.

Diệp Trường Sinh chắc chắn trong ngọn núi có tồn tại chí bảo, người ta thường nói, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói.

Nếu ta có điều kiện, vì sao không thâm nhập nhìn một cái?

Trong ngọn núi, thân ảnh hần một đường rơi xuống, càng đi xuống, thú uy càng mạnh, khi hần đứng thẳng dậy đã bị bao vây rồi

Vạn Độc Chi Tru Vương.

Còn có vô số nhện con, dày đặc, trải khắp mặt đất

Quá hay, nếu mắc chứng ám ảnh kinh hoàng, ước chừng sẽ sợ chết khiếp

Mặc dù Diệp Trường Sinh đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhìn thấy một màn trước mắt, cũng sửng sốt, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Nhìn Vạn Độc Chi Tru Vương đi về phía mình, Diệp Trường Sinh che giấu hơi thở: “Từ từ, ta muốn nói là đi nhầm đường, người tin không?”

“Chúng ta tán gẫu một chút a, nhện con.”

Vạn Độc Chi Tru Vương nhìn Diệp Trường Sinh, tơ độc từ trong miệng phun ra, xoắn lại, quấn quanh người Diệp Trường Sinh.

“Mẹ kiếp, bắt ta?” Diệp Trường Sinh thân ảnh chợt lóe, tránh thoát tơ độc quấn quanh: “Nếu không thể nói chuyện, vậy đừng trách ta cắt người.”

Ngay sau đó.

Vạn đạo kiếm quang xuất hiện, sắc bén vô cùng, xuyên về phía Vạn Độc Chi Tru Vương, kiếm khí khủng bố xóc bay nhện con trên mặt đất ra ngoài.

Chỉ còn lại có vua nhện độc đứng bá đạo, gắt gao bám trên mặt đất, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy một mùi hôi thối có thể khiến người ta chết đi truyền đến.

Vút vút.

Vút vút.

Tơ độc từ trên trời rơi xuống như mưa, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, lòng bàn tay xuất hiện Thất Thái Hỏa Linh, tùy ý vung tay lên, hỏa xà cắn nuốt về phía trước, âm âm nổ mạnh, tràn ngập ở trong toàn bộ không gian.

Vạn Độc Chi Tru Vương kiên trì nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh

không tự chủ về lùi phía sau, dưới ngọn lửa thiêu đốt, tơ độc và khí độc không có một chút tác dụng nào.

Ánh lửa chiếu rọi xuống, Diệp Trường Sinh cầm theo Tru Thần Kiếm, lao về phía Vạn Độc Chi Tru Vương, một kiếm từ trên không chém xuống.

Xoẹt.

Một kiếm chém xuống.

Vạn Độc Chi Tru Vương bị chia làm hai mảnh, máu màu xanh lục chảy đầy đất, đúng lúc này, lại một con Vạn Độc Chi Tru Vương khác xuất hiện.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú, con nhện xoay người bỏ chạy, giống như đang nói: “Đừng đuổi theo ta, quấy rầy rồi, cáo từ!”

Lại một kiếm nữa bay ra.

Vạn Độc Chi Tru Vương vừa xuất hiện đã bị chém.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, giết chết hai con Vạn Độc Chi Tru Vương, đạt được một viên tránh độc đan, có lập tức lĩnh hay không.”

Diệp Trường Sinh không chút do dự nói: “Lập tức lĩnh!”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, thành công lĩnh tránh độc đan, đã để vào trong hệ thống lưu trữ.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức khế ước chiến trường Thiên Vực hay không.”

“Khế ước!” Diệp trường sinh trầm giọng nói.

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, chiến trường Thiên Vực khế ước thành công, đạt được độc cốt lưới vạn nhện độc, lập tức cấy vào cơ thể hay không?”

“Độc cốt, cấy vào cơ thể?” Diệp trường sinh hơi ngần ra: “Hệ thống, cấy độc cốt vào có tác dụng gì?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, nhận được độc cốt của Vạn Độc Tri Chu Vồng, chủ nhân sẽ có được độc Vạn Độc Tri Chu Vồng, có thể tùy ý phóng thích, đồng thời khi độc cốt trưởng thành lên, chủ nhân sẽ có được Độc Cốt Cánh.”

“Độc Cốt Cánh, là cánh?” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm tự nói, trên mặt nổi lên ý cười: “Cái này tốt, lập tức cấy Độc Cốt vào.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, bắt đầu cấy Độc Cốt, sẽ hơi đau một chút, mong chủ nhân kiên trì.”

“Chỉ là hơi đau, ta không sợ, đến đây đi!”

“A!”

“Ngao ngao...”

“Hệ thống, đây mà là hơi đau à, e rằng người có hiểu lầm gì đó với đau nhẹ rồi!” Trán Diệp Trường Sinh nổi đầy gân xanh, trên người có vết nứt, cảm giác thân thể sắp bị xé nát.

Mẹ nó, này mới là hơi đau thôi đấy, nói không chừng đau nhiều sẽ chảy máu quá.

...

Nhiều lần tra tấn, tuy tinh thần lực Diệp Trường Sinh cường đại nhưng nhiều lúc cũng suýt bị tra tấn đến ngất đi.

Chương 210: Đáng giá

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Độc Cốt đã cấy vào thành công, chủ nhân có thể tùy ý sử dụng.”

Diệp Trường Sinh không muốn nói chuyện, muốn yên tĩnh, luôn cảm giác mình bị hệ thống chơi xấu.

Khi cơn đau thấu xương khắp người biến mất, lòng bàn tay hần hướng về phía trước, một đám khói độc xuất hiện: “Đáng giá.”

Khoảnh khắc nhìn thấy khói độc xuất hiện, hần cảm thấy đau đớn đều là đáng giá, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu khói độc bao phủ thanh trường kiếm, sẽ có tác dụng gì đối với kẻ địch?

Sau khi rời khỏi huyết động, hần đi hết con đường, lao thẳng vào bên trong chiến trường Thiên Vực.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên một hình bóng quen thuộc xuất hiện, không phải ai khác, chính là Tiêu Thiên Hỏa.

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Thiên Hỏa một lượt, sắc mặt hơi đổi: “Tìm được không ít người giúp đỡ? Còn đều rất mạnh.”

“Để cho ta nhìn xem các người đến tột cùng muốn đi làm gì.”

Thanh âm rơi xuống, hần lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau đám người Tiêu Thiên Hỏa, Lãnh Nguyệt Cơ, đúng lúc này, Đường Liệt quay đầu nhìn, sắc mặt hiện lên sự đề phòng.

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Sư huynh, làm sao vậy.”

Đường Liệt nói: “Có người đang âm thầm đi theo, các người không phát hiện?”

Lôi Vô Tội khinh thường nói: “Đường lão nhị, người có phải quá cảnh giác hay không, ai dám đi theo chúng ta, nhìn thấy chúng ta không phải là nên né xa ba thước?”

Về mặt Đường Liệt nghiêm nghị: “Đừng thiếu cảnh giác, người này

thần không biết quỷ không hay đi theo chúng ta, nhất định không phải hạng tầm thường.”

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Sư huynh, lập tức đến Ách Độc Cốc, nếu thực sự có người đi theo, trước hết cần giải quyết hẳn, nếu là người thừa nước đục thả câu, ngư ông đắc lợi, chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Khương Minh Hàn: “Khương huynh, đến người ra tay.”

Khương Minh Hàn gật đầu: “Các người đi trước, nếu có người đi theo, hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Đám người Lãnh Nguyệt Cơ, Đường Liệt, Tiêu Thiên Hỏa, Hình Vô Định, Bách Hiểu Sinh rời đi, thân ảnh Khương Minh Hàn biến mất ở không trung, giống như chưa từng xuất hiện.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người rời đi, khoe miệng nhắc lên ý cười: “Chơi trốn tìm với ta? Ta sẽ làm người chết rất có tiết tấu.”

Bên trong chiến trường Thiên Vực.

Đám người Lãnh Nguyệt Cơ, Tiêu Thiên Hỏa, Đường Liệt, Bách Hiểu Sinh, Lô Vô Tội rời đi, chỉ còn lại có Khương Minh Hàn ẩn nấp ở trên không trung.

Thái Hư Thánh Đình có được một bí thuật, có thể dễ dàng che giấu, vô thanh vô tức, không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Khương Minh Hàn vô cùng tin tưởng, chỉ cần có người theo dõi bọn họ, không có khả năng thoát khỏi hẳn ta.

Sau khi mọi người rời đi một lúc, Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, đứng trên cây cổ thụ.

Trong bóng tối, Khương Minh Hàn nhìn theo bóng lưng của Diệp Trường Sinh, khoe miệng nhếch lên ý cười lạnh lẽo: “Người rất cuộc cũng xuất hiện, ta đây lập tức đưa người lên đường.”

Vừa nói, trong tay hắn xuất hiện một cây trường thương, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh phát hiện sau lưng truyền đến hơi thở nguy hiểm, chậm rãi xoay người nhìn lại, Khương Minh Hàn xé rách không gian lao thẳng đến.

“Người tốt cuộc xuất hiện, làm chờ thật lâu!”

Sắc mặt Khương Minh Hàn biến đổi: “Người cư nhiên phát hiện ra ta, có điều đã còn không quan trọng, người rất nhanh sẽ chết.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Người không giết được ta.”

Nói đến này, hắn ngừng lại, thân ảnh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã lao thẳng về phía mũi thương.

Thấy một màn như vậy.

Khương Minh Hàn cười dữ tợn nói: “Tự tìm đường chết!”

Ầm.

Một thương xuyên qua, thân ảnh Diệp Trường Sinh mai một.

Sắc mặt Khương Minh Hàn đột nhiên đại biến, đề phía nhìn xung quanh, đúng lúc này, bốn đạo kiếm quang chia thẳng vào người hắn, kiếm khí hình thành một đạo kiếm quang cực lớn, kín không kẽ hở bao phủ ở trên người hắn.

“Người... Hãm hại ta!”

Diệp Trường Sinh nói: “Chỉ với chỉ số thông minh này mà cũng đến hỗn, nhà người cũng không sợ mất người?”

Xoẹt xoẹt.

Xoẹt xoẹt.

Bốn kiếm đan chéo nhau, lưới kiếm quái dị từ trên trời rơi xuống, trên người Khương Minh Hàn xuất hiện những lỗ thủng.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân thể hắn nứt toác, huyết nhục mơ hồ, cái chết vô cùng thâm thẳm.

Diệp Trường Sinh thu hồi Khương Minh Hàn vào linh giới, tự mình

lầm bầm: “Quá yếu, không thú vị!”

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, theo theo hướng đoàn người Lãnh Nguyệt Cơ rời đi...

...

Bên ngoài Ách Độc Cốc.

Sáu người Lãnh Nguyệt Cơ, Đường Liệt, Lôi Vô Tội, Bách Hiếu Sinh, Hình Vô Dịch, Tiêu Thiên Hỏa xuất hiện, nhìn sơn cốc trước mắt bị Thiên Độc Nguyên cuộn cuộn bao phủ, thân ảnh sáu người ngừng lại.

Giờ khắc này.

Sơn cốc bên kia, vài bóng người xuất hiện, đồng loạt nhìn về phía đoàn người Lãnh Nguyệt Cơ.

Những người này không phải ai khác, chính là Vạn Phật Thánh Đình Tàng Thất, Đại Hạ Thánh Đình Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên thị Hiên Viên Đông Quân, cùng Kiếm Thánh Đình Tiêu Tùy Phong.

Chương 211: Nó thật sự tồn tại

Nhìn hai nam hai nữ trước mắt, sắc mặt Lãnh Nguyệt Cơ trầm xuống: “Bọn họ tới đây được một lúc, vậy mà không tiến vào Ách Độc Cốc.”

Bách Hiểu Sinh nói: “Nguyệt Cơ, bây giờ đang là thời khắc cốt Thiên Độc Nguyên của Ách Độc Cốc cường thịnh nhất, người tiến vào trong đó, chút vô ý sẽ bị Thiên Độc Nguyên cắn nuốt, xương cốt cũng không còn.”

Lãnh Nguyệt Cơ gật gật đầu: “Bách Hiểu Sinh, Thiên Cơ Các chắc chắn vật kia ở Ách Độc Cốc?”

Bách Hiểu Sinh vẻ mặt nghiêm nghị: “Đương nhiên, trừ bỏ thứ Tà Thần Cung các người muốn ra, đồ thứ chúng ta cũng ở Ách Độc Cốc, sơn cốc này không đơn giản như vẻ bề ngoài, Thiên Độc Nguyên này chỉ là một phần nguy hiểm ucar nó, trong đó còn ẩn giấu tử khí và oán niệm tàn hồn.”

Nói đến này, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Tàng Thất hần là vì oán niệm tàn hồn tới, Tư Không Lạc Tuyết đến là vì mục đích giống các người, Hiên Viên Đông Quân hần là vì Thần Hỏa, còn về Kiếm Thánh Đình... Ở trong chiến trường Thiên Vực ngoại trừ Cửu Kiếp Kiếm ra, còn có một hộp kiếm, nghe đồn là hộp kiếm có Kiếm Linh, Tiêu Tùy Phong là vì hộp kiếm mà tới.”

Đường Liệt nói: “Bách Hiểu Sinh, hộp kiếm mà người đang nói tới chính là Thiên Cực trong lời đồn.”

Bách Hiểu Sinh gật gật đầu: “Không sai, đúng là Thiên Cực một chính một tà, mấy ngàn năm qua có bao nhiêu cường giả, đều là vì Thiên Cực mà đến, cuối cùng cũng bởi vì Thiên Cực mà chết.”

Đường Liệt lại nói: “Vốn nghĩ Thiên Cực chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới nó thật sự tồn tại.”

Ngừng lại một chút, ánh mắt hắn dừng ở trên người Lãnh Nguyệt Cơ: “Bốn người này không thể giữ lại, tốt hơn hết là ra tay trước.”

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Sư huynh, Tàng Thất giao cho người, ba người còn lại chúng ta giết.”

Đường Liệt trầm giọng nói: “Mấy năm nay tôi không đấu với Tàng Thất. Để xem vị Thần tử của Vạn Phật Thánh Đình này, tu vi rốt cuộc tăng lên bao nhiêu.”

Thanh âm rơi xuống.

Một dư ảnh xẹt qua, chỉ còn lại sương mù đen kịt ngập trời, trong nháy mắt, Đường Liệt đã xuất hiện ở trước mặt bốn người.

bốn người Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, Tiêu Tuy Phong đứng thẳng tắp, ánh mắt đề phòng nhìn sáu người Đường Liệt.

Tiêu Tuy Phong vân đạm phong khinh, chậm rãi mở miệng nói: “Đường Liệt, Lãnh Tà Tiên Tử, đã lâu không gặp.”

Đường Liệt nói: “Tiêu Tuy Phong, chỉ là kẻ bại tướng mà thôi, người không xứng cùng ta nói chuyện.”

Tiêu Tuy Phong vẫn chưa tức giận, lại nói: “Một hồi thắng bại mà thôi, lại trở thành vốn sống để người khoe khoang rồi.”

“Ta, đứng ở trước mặt người, có muốn tái chiến lần nữa!”

Theo thanh âm rơi xuống, kiếm khí khủng bố quanh hấn tỏa ra, một thân tu vi nháy mắt tăng lên tới Đệ Cảnh tầng thứ bảy.

Đường Liệt sắc mặt biến đổi, trong lòng hoảng sợ, không nghĩ tới kiếm đạo Tiêu Tuy Phong ở cùng cảnh giới nâng lên nhanh như vậy, quả nhiên đã không phải đã Tiêu Tuy Phong khi xưa.

Lúc này.

Tàng Thất tiến lên, cái đầu vô cùng bóng loáng, hắc hơi hơi khom người vái chào: “Đức phật từ bi, cứ sao phải đánh đánh giết giết, mọi người đến nơi này, đều có mục đích, tại sao không dựa vào năng lực của chính mình?”

“cường giả của Thiên Yêu, Cổ Ma, Huyết Tộc, Tử Tộc cũng đã tiến

vào chiến trường Thiên Vực, lần này chiến trường Thiên Vực mở ra, là lần náo nhiệt nhất trong nghìn năm qua, chẳng lẽ Đường thí chủ muốn chúng ta ở chỗ này chém giết, cuối cùng để cho người khác thừa nước đục thả câu, ngư ông đắc lợi?”

Nói đến đây, hắc ngừng lại, tiếp tục nói: “Đúng rồi, thiếu chủ Thiên Lang tộc Ngô Đại Lang hình như cũng tới, đang tìm kiếm người khắp nơi.”

Đường Liệt nghe vậy, biểu tình ngưng trọng, hắc và Thiên Lang tộc ân oán đã rất lâu, sớm đã tới bước không chết không ngừng rồi.

Nếu để Ngô Đại Lang tìm được mình, sẽ vô cùng phiền toái, đặc biệt là Thiên Lang tộc mười hai Thiên Lang Sát.

Lúc này.

Lôi Vô Tội vừa muốn mở miệng, lại bị Lãnh Nguyệt Cơ ngăn cản lại, nàng ta nhắc gót đi về phía Tàng Thất.

Dáng vẻ yếu điệu, dung mạo yêu kiều.

“Tàng Thất tiểu hòa thượng, một khi đã như vậy, chúng ta đây buông ân oán xuống trước, chờ sau khi ra khỏi Ách Độc Cốc, lại ganh đua cao thấp như thế nào?”

Tàng Thất vững như Thái sơn, không hề nhúc nhích, hơi hơi khom người cúi chào, “Còn xin nữ thí chủ cách xa ta ra một chút, người cách ta càng gần, bản tăng cách Phật càng xa.”

Lãnh Nguyệt Cơ cười nói: “Người tiểu hòa thượng này, thật không biết điều.”

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh nàng chợt lóe, trở lại bên người Đường Liệt: “Sư huynh, Tàng Thất hòa thượng sâu không lường được.”

Đường Liệt phất nhẹ ống tay áo, xoay người rời đi: “Bách Hiểu Sinh, khi nào chúng ta có thể tiến vào Ách Độc Cốc.”

Bách Hiểu Sinh nói: “Ít nhất phải đến sau khi màn đêm buông

xuống, đó là thời điểm tốt nhất để vào, có thể thâm nhập.”

Đường Liệt nói: “Chúng ta không tiến vào, Tàng Thất bọn họ cũng không dám tiến vào, vậy chờ đến sau khi đêm xuống đi.”

Chương 212: Hắc không sợ chết?

Đúng lúc này.

Một đạo ngân quang từ trên trời rơi xuống, một bóng người xuất hiện ở bên ngoài Ách Độc Cốc, người tới không chút do dự, trực tiếp xông vào Ách Độc Cốc.

Hắc là ai?

Hắc làm sao tiến vào Ách Độc Cốc.

sắc mặt mọi người ở đây đột nhiên đại biến, đồng loạt nhìn về phía người tới, Tiêu Thiên Hỏa thanh âm khẽ run: “Là hắc... Hắc không sợ chết?”

Lãnh Nguyệt Cơ ghé mắt nhìn về phía Tiêu Thiên Hỏa: “Hắc Long công tử nhận ra hắc?”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Hắc chính là Diệp Trường Sinh!”

Mọi người: “...”

Một từ gây sốc.

Ba người Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ, Lôi Vô Tội như bị sét đánh, sắc mặt chợt đại biến, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ xuất hiện như thế này.

Trong Ách độc Cốc đang là thời điểm Thiên Độc Nguyên đang dồi dào, bọn họ cũng không dám tiến vào trong đó, Diệp Trường Sinh thật sự không sợ chết?

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Hắc Long công tử, Diệp Trường Sinh hắc là kiếm tu, đúng không?”

Tiêu Thiên Hỏa nói: “Không sai, hắc là kiếm tu, có điều, hắc có được một tia linh hỏa, có lẽ hắc dựa vào đây để tiến vào Ách Độc Cốc.”

Bách Hiểu Sinh lắc đầu, mở lời nói: “Một sợi linh hỏa, người cho

rằng hắc là thần? Đừng nói là linh hỏa, đến cả là thần hỏa bình thường, tiến vào Ách Độc Cốc cũng vô dụng.”

Lãnh Nguyệt Cơ hơi ngẩn ra: “Kia hắc...”

Bách Hiểu Sinh lại nói: “Chắc hắc thân ảnh hắc có bí mật mà ta không biết.”

Bên kia.

Tiêu Tuy Phong trầm giọng nói: “Người này như thế nào có thể đi vào Ách Độc Cốc?”

Tàng Thất nói: “Vị thí chủ này... Có độc!”

Tiêu Tuy Phong vẻ mặt kinh ngạc: “Tàng Thất, ý của người là trong cơ thể người này có độc, không sợ Thiên Độc Nguyên của Ách Độc Cốc?”

Tàng Thất nhẹ nhàng gật đầu “Hắc là như thế, nhưng không biết độc trong thân thể hắc có thể chống đỡ được Thiên Độc Nguyên hay không.”

Tư Không Lạc Tuyết ôn nhu nói: “Trên người hắc còn có linh hỏa, người này ta cũng nhìn không thấu, nhân quả trên người hắc quá phức tạp.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “Người này không thể chọc vào, không thể chọc vào, nếu là nhiễm nhân quả của hắc, là phúc hay họa, không thể đoán trước được.”

Hiên Viên Đông Quân nói: “Lạc Tuyết muội muội, chúng ta làm sao bây giờ, tiếp tục chờ đến đêm rồi vào?”

Tư Không Lạc Tuyết cau mày: “Thiên Độc Nguyên ăn mòn quá mạnh, bây giờ chúng ta tiến vào kiên trì không được bao lâu, tiêu hao linh khí quá lớn, sợ người của Tà Thần Cung sẽ gây bất lợi cho chúng ta.”

Ba người gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Đường Liệt, thấy sáu người Đường Liệt không hề có ý đi vào, bọn họ lựa chọn tiếp tục chờ đợi.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã tiến vào bên trong Ách Độc Cốc, toàn bộ bên trong sơn cốc bao phủ độc khí nồng đậm, ngay cả không khí đều là màu đen kịt.

Hắn chăm chú nhìn về phía trước, phát hiện trên lối đi trước mặt, khắp nơi đều là xương cốt, đã bị độc khí ăn mòn biến thành màu đen.

Một cơn gió thoảng qua, xương cốt trên mặt đất hóa thành hư vô rồi biến mất.

Nơi này thật độc.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, tự mình lầm bầm: “Tam Khí Cấm Địa ở đâu? Ách Độc Cốc này lớn như vậy, ta đi nơi nào tìm Tam Khí Cấm Địa?”

Sơn cốc liếc mắt một cái sâu không thấy đáy, độc khí tràn ngập, sinh linh khủng bố ẩn náu, hắn lo sợ mình tìm không thấy Tam Khí Cấm Địa sẽ bị độc khí trong cốc hạ gục.

Bởi vì hắn phát hiện tránh độc đan trong người dường như không có tác dụng mấy đối với khí độc trong thung lũng, có thể thấy khí độc ở Ách Độc Cốc còn mạnh hơn cả độc của vua nhện độc.

Trầm mặc trong giây lát.

Diệp trường sinh không sợ hãi, ngược lại vô cùng tò mò đối với toàn bộ sơn cốc.

Phú quý trong nguy hiểm, nơi càng nguy hiểm càng có thứ tốt.

Tới cũng tới rồi, phải giết hết một lần.

Diệp Trường Sinh đi dọc một đường theo sơn cốc về phía trước, biểu cảm vô cùng đề phòng, dáng vẻ rất cẩn thận.

Sau khi xuyên qua sơn cốc, hắn đứng ở ngã ba, trong lúc bối rối, dưới sự bao phủ của thần thức, nhanh chóng kiểm tra tình hình ba thông đạo.

Trước khi xuyên việt, Diệp Trường Sinh từng vượt qua núi cao, cũng từng tiến vào sâu trong sơn cốc, cả hai điều này đều có lợi cho hắn rất nhiều, vì vậy hắn tương đối quen thuộc địa hình của sơn cốc trước mặt.

Chẳng qua không biết sẽ mất mạng khi nào nên không dám có chút sơ ý.

Dưới sự bao phủ của thần thức, hắn phát hiện thông ở giữa có hơi thở của sự sống, hai thông đạo còn lại, giống như ao tù nước đọng.

Chần chờ một lát, Diệp Trường Sinh bước vào thông đạo ở giữa, đi được trăm mét thì trước mặt xuất hiện một tấm bia đá.

Chết, vào hoàng tuyền.

Chết, có thể vãng sinh.

Biểu cảm Diệp Trường Sinh hơi đổi, lẩm bẩm: “Những gì nó nói không có gì sai cả. Người sau khi chết, có thể sống mãi mãi.”

Điều này có ý nghĩa chính là nói tiến vào trong đó, hắn phải chết không thể nghi ngờ?

Ta không tin.

Chương 213: Giải Độc Đan hoàn toàn không có tác dụng!

Thân ảnh hần chột lóe, lao về phía trước, ngay sau đó, Diệp Trường Sinh lại lui ra, sắc mặt cực kỳ khó coi, sau lưng tru tiên tử kiếm đã xuất hiện.

Gầm.

Tiếng gầm truyền đến, trong thông đạo xuất hiện một con cự thú khổng lồ che trời, há to miệng, nhe nanh, nuốt lấy khí độc màu đen.

Khuyển?

Khuyển ba đầu.

Địa Ngục Khuyển ba đầu?

Trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện tên này, nó có ba đầu, đuôi dài, lông trên đầu và lưng đều là hình rắn độc cuộn tròn.

Nọc độc phun ra từ miệng nó rơi xuống đến đâu, nơi đó hóa thành màu đen.

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Thật sự, rất bối rối.

Hắn sử dĩ nhận ra Địa Ngục Khuyển ba đầu, là trước khi xuyên qua đã từng nhìn thấy trên sách, nhưng là quái vật này không phải nên ở trên bờ sông Minh sao?

Thân ảnh khổng lồ của Địa Ngục Khuyển ba đầu từ trên không rơi xuống, móng vuốt sắc bén, đè lên Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, ba nọc độc giống như vòi phun nước, đánh trúng trên người Diệp Trường Sinh.

Khốn kiếp, đánh là đánh, nhổ nước miếng cho người ta là có ý gì?

Diệp Trường Sinh phát hiện nọc độc sền sệt, làm cánh tay hắn không thể nâng lên, khống chế ánh mắt thúc giục Tru Tiên Kiếm, nghênh đón móng vuốt sắc bén của Địa Ngục Khuyển.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền đến, kinh thiên động địa.

Luồng khí khổng bốc hơi bay Diệp Trường Sinh ra ngoài, thân ảnh ngã mạnh xuống, trên mặt đất xuất hiện vết nứt.

Ở phía bên kia, Địa Ngục Khuyển ba đầu cũng bay ra ngoài, chiếc móng vuốt khổng lồ bị phá hủy, nó hú lên dữ dội, và nọc độc không ngừng phun về phía Diệp Trường Sinh.

Mẹ nó, dùng súng nước bắn ta?

Theo thanh âm rơi xuống, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, vội vàng nói: “Không phải chứ, nọc độc này vậy mà lại tiến vào trong cơ thể ta?”

“Giải Độc Đan hoàn toàn không có tác dụng!”

Vừa nói, một nỗi sợ hãi đến từ sâu thẳm tâm hồn hắn, đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh cảm thấy như vậy.

Bởi vì hắn phát hiện sau khi chất độc xâm nhập vào cơ thể, linh lực không thể sử dụng, hơn nữa cơ thể thịt cũng bắt đầu thối rữa dưới sự bào mòn của chất độc.

Đây là sát độc, mạnh như vậy?

Dần dần, dần dần, ý thức của hắn bắt đầu tan rã, nọc độc đã tiến vào trong kinh mạch: “Ta sắp chết rồi?”

Diệp Trường Sinh rất cố gắng không để cho mình ngủ say, hắn không thể chết, dù muốn chết cũng không thể chết trong miệng chó.

Đáng tiếc nọc độc quá mạnh, hắn vẫn thiếp đi.

Địa Ngục Khuyển ba đầu thấy Diệp Trường Sinh té xỉu trên mặt đất, há to miệng bước tới, ngay khi nó muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Trường Sinh.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Độc cốt xuất hiện phía sau lưng Diệp Trường Sinh, giống như chân của con nhện, trực tiếp chống đỡ hẳn, linh khí cuồn cuộn bắn ra, đánh bay Địa Ngục Khuyển ba đầu ra ngoài.

Gầm.

Địa Ngục Khuyển ba đầu cuồn cuộn kêu gào, lại di chuyển về phía Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, vào lúc này tất cả khí độc trong không gian đều dồn về phía Diệp Trường Sinh.

Cũng không phải chỉ có hơi thở ở trong thông đạo ở giữa, mà là hơi thở của cả ba thông đạo hội tụ ở trên người Diệp Trường Sinh.

Ba luồng khí đen, đỏ, tím dung hợp với nhau quấn chặt lấy Diệp Trường Sinh, nhìn thấy cảnh này, Địa Ngục Khuyển ba đầu quay đầu bỏ chạy.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Ách Độc Cốc.

Đám người Đường Liệt, Tàng Thất sắc mặt đại biến, đều mờ mịt nhìn sơn cốc trước mắt, bởi vì giờ khắc này, Thiên Độc Nguyên bao phủ ở trên sơn cốc đã suy yếu.

Trời ơi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bên trên Ách Độc Cốc.

Một vòng xoáy cực lớn xuất hiện, giống như một cơn lốc xoáy, điên cuồng xoay tròn.

Ánh mắt đám người Đường liệt, Lãnh Nguyệt Cơ, Tàng Thất, Bách Hiếu Sinh vẫn luôn dừng ở sơn cốc, trong lòng hoảng sợ vô cùng,

bọn họ vô cùng tò mò trong sơn cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tàng Thất ghé mắt nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết vẻ mặt chấn động: “Tư Không cô nương, đây là có chuyện gì.”

Tư Không Lạc Tuyết khuôn mặt trắng bệch, mở lời nói: “Ách Độc Cốc biến động lạ, hẳn là có sinh vật cắn nuốt Thiên Độc Nguyên trong cốc.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Sinh vật có thể cắn nuốt Thiên Độc Nguyên, thật là rất cường đại, chúng ta tiến vào trong đó nếu gặp được nó, sợ là vô thể sống sót ra ngoài.”

Hiên Viên Đông Quân nói: “Tình huống trước đó không rõ, nếu có sinh vật cắn nuốt thiên độc nguyên, một khi nó lao ra khỏi Ách Độc Cốc, sẽ trở thành ác mộng của chiến trường Thiên Vực.”

Tàng Thất mặt lộ vẻ mặt u sầu, trầm giọng nói: “Ngã phật từ bi, thế tôn Địa Tạng, hết thảy đều vô nghĩa, chớ quên bản thân mình.”

Nghe vậy.

Tiêu Tuy Phong nói: “Hòa thượng, người nói chuyện đằng hoàng, được không?”

Tàng Thất lại nói: “Ta muốn nói ... Những gì nên xảy ra sẽ luôn xảy ra. Đừng hoảng sợ, bạn phải giữ vững trái tim của mình..”

Tiêu Tuy Phong lắc đầu, cười khổ nói: “Hòa thượng, cũng liên người tâm đại, tình huống trước mắt không tốt, chúng ta đều phải chết ở chỗ này.”

Chương 214: Đạt được Độc Cốt Cánh

Tàng Thất chấp tay trước ngực, trầm giọng nói: “Sống chết có số, có chết cũng sớm đạt được cực lạc.”

Tiêu Tỳ Phong: “...”

Bên kia.

Biểu cảm Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ vô cùng ngưng trọng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Bách Hiếu Sinh, Đường Liệt mở miệng nói: “Bách Hiếu Sinh, có thể nhìn trộm trong Ách Độc Cốt đã xảy ra chuyện gì không?”

Bách Hiếu Sinh nói: “Tốt nhất vẫn nên từ bỏ, nếu không ta sẽ chết.”

Sắc mặt Đường Liệt thay đổi, trầm giọng nói: “Có nghiêm trọng như vậy?”

Bách Hiếu Sinh gật gật đầu: “Sinh vật có thể cắn nuốt được Thiên Độc Nguyên, đã không phải là thứ ta có thể nhìn trộm, nếu như bị phản phệ, ta thật sự phải chết ở chỗ này.”

Lãnh Nguyệt Cơ nhìn Ách Độc Cốt: “Trước hết hãy xem tình hình, chúng ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc cho đến giây phút cuối cùng.”

...

Bất tri bất giác đã đến đêm, bóng tối vô tận bao phủ chiến trường Thiên Vực, trời đất rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Không khí nhẹ nhàng lướt qua, mùi máu tanh tràn ngập khoang mũi.

Giờ khắc này.

Lốc xoáy bao phủ trên không Ách Độc Cốt đã biến mất, toàn bộ sơn cốc là một mảnh yên tĩnh, đám người Đường Liệt, Tàng Thất nhìn chăm chú vào sơn cốc trước mắt, bắt đầu rục rịch di chuyển.

Đường Liệt trầm giọng nói: “Trong Ách Độc Cốc, không có hơi thở của sinh vật cường đại, suy đoán lúc trước của chúng ta hẳn là sai.”

Bách Hiểu Sinh phụ họa nói: “Không sai, cũng không có sinh vật cường đại đột phá, hiện tại là thời cơ tốt nhất tiến vào Ách Độc Cốc.”

Lôi Vô Tội không kiên nhẫn nói: “Còn chờ cái gì nữa, mau vào đi thôi, đừng để cho Tàng Thất bọn họ nhanh chân đến trước.”

“Mau!”

“Mau!”

Tàng Thất và Đường Liệt đồng thanh, thân ảnh mọi người nhảy về phía trước, hướng về phía Ách Độc Cốc.

Giờ khắc này.

Bên trong sơn cốc.

Trên mặt đất.

Thân ảnh Diệp trường sinh được ánh sáng ba màu bao phủ, tạo thành một quả cầu cực lớn, lúc này hẳn mới tỉnh lại từ trong hôn mê :”Ta ở đâu đây?”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, nâng cấp độc cốt thành công, đạt được Độc Cốt Cánh.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, cắn nuốt Thiên Độc Nguyên, đạt được một viên Thiên Độc Châu.”

“Tinh, chúc mừng chủ nhân, thân thể trải qua rèn luyện Thiên Độc Nguyên, đạt được Vạn Độc Thần Thể, từ nay về sau vạn độc đều không thể xâm nhập.”

Bên tai đột nhiên truyền đến ba âm thanh nhắc nhở của hệ thống , sương mù trên mặt Diệp Trường Sinh tan biến, hẳn tự lắm lắm một mình: “Lần này, thật sự là một trải nghiệm cận kề cái chết. Nếu không phải có độc cốt, hẳn đã chết dưới nọc độc của Địa

Ngục Khuyển ba đầu. “

Ngay sau đó, hắc phá vỡ quả cầu ba màu che ở trên người, đứng trên mặt đất, sau lưng xuất hiện một đôi cánh.

Ba màu đen, đỏ và tím được pha trộn với nhau tạo cho người nhìn cảm giác huyền bí.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh đại biến: “Đây là Độc Cốt Cánh?”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, Độc Cốt Cánh có thể tự do thu phóng, chủ nhân có thể bay lượn trên đỉnh Cửu Thiên, hơn nữa, Độc Cốt Cánh còn có chức năng công kích và phòng ngự rất mạnh, uy lực cụ thể ra sao cũng chưa rõ...”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ý niệm vừa động, phát hiện Độc Cốt Cánh sau lưng thật sự đã biến mất.

Tiếp theo, hắc kiểm chế tâm trí, kiểm tra kho lưu trữ của hệ thống và bước đi nhanh chóng hướng tới thông đạo kia.

Độc khí trong sơn cốc đã suy yếu, hắc lại có Vạn Độc Thần Thể, không sợ độc khí ăn mòn chút nào, trong lúc nhất thời, hắc bước đi mất hết tính người.

Mặc dù thông đạo ở giữa có Địa Ngục Khuyển ba đầu tồn tại, nhưng hắc vẫn là lựa chọn thẳng tiến không lùi.

Bảo bối có thể khiến Địa Ngục Khuyển ba đầu bảo hộ tuyệt đối không đơn giản, cho nên cho dù nhiều gian nan, hắc cũng nhất định phải có được.

Lúc này đây, Diệp Trường Sinh di chuyển rất nhanh, nhưng hắc phát hiện thông đạo này rất dài, như thế sẽ không bao giờ có điểm cuối.

...

Lúc này.

Đám người Đường Liệt, Tàng Thất đã tiến vào Ách Độc Cốc, độc khí suy yếu, họ chỉ cần uống tránh độc đan vào, không cần linh khí

hộ thể, cứ như vậy dễ dàng đi đến ngã ba.

Thân ảnh mọi người ngừng lại, ánh mắt Đường Liệt và Lãnh Nguyệt Cơ dừng ở trên người Bách Hiểu Sinh, hắn ta trầm giọng nói: “Đi về bên trái, an toàn.”

Lời vừa dứt, đám người Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ, Bách Hiểu Sinh, Tiêu Thiên Hỏa cùng tiến vào trong đó, nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Tiêu Tuyền Phong mở lời nói: “Lạc Tuyết, chúng ta đi thông đạo nào?”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Đi, đi bên phải.”

Thân ảnh bốn người chợt lóe tiến vào thông đạo bên phải, sau khi bọn họ rời khỏi, hai bóng người lại xuất hiện ở ngã ba.

Hai người họ mặc áo choàng đen, trên lưng mang theo thanh trường kiếm, cơ thể toát ra hơi thở lạnh lẽo, một người mở miệng nói: “Lận huynh, chúng ta đi thông đạo bên nào?”

Lận Quân Hành nói: “Đi bên trái.”

Thân ảnh hai người chợt lóe, tiến vào thông đạo mà đám người Đường Liệt tiến vào, đúng lúc này, lúc này một tia lửa xông vào, trực tiếp tiến vào thông đạo ở giữa.

Chương 215: Tiêu rồi, là cảm giác động tâm

Tốc độ quá nhanh, căn bản không nhìn được là người nào tiến vào trong đó.

Trong thông đạo ở giữa, Diệp Trường Sinh thẳng tiến không lùi, cuối cùng nhìn thấy một tia sáng, khi hấn lao ra thông đạo thì thấy mình đang ở trong một tòa cung điện.

Nơi này tràn ngập hơi thở nguy hiểm, khiến hấn cảm thấy sợ hãi, quả nhiên Địa Ngục Khuyển ba đầu xuất hiện, thoáng nhìn qua Diệp Trường Sinh một cái, Địa Ngục Khuyển ba đầu ngừng lại, giống như vô cùng kiêng dè Diệp Trường Sinh.

“Tới, làm một trận!” Diệp Trường Sinh nhìn Địa Ngục Khuyển ba đầu, sau đó lại nói: “Lần này, nọc độc người vô dụng đối với ta, xem ta cắt người thành từng khúc từng khúc như thế nào.”

Địa Ngục Khuyển ba đầu đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, bồm phía sau gáy đột nhiên dựng lên, từng con rắn độc phun ra nuốt vào, giống như đang thị uy với Diệp Trường Sinh.

Không biết khi nào, Tru Thần Kiếm đã xuất hiện ở trong tay Diệp Trường Sinh, kiếm khí ngập trời xuất hiện, thân ảnh hấn chợt lóe, lao về phía Địa Ngục Khuyển ba đầu

“Khoan đã, chớ có làm nó bị thương!” Một đạo thanh âm đột nhiên truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, một ngọn lửa lao về phía hấn, từ trong ngọn lửa có một bóng người lao ra.

Nữ tử mặc một bộ váy dài màu đỏ, duyên dáng nhu mì, khuynh quốc khuynh thành, ngọn lửa nhàn nhạt quanh thân, làm cho nữ tử có vẻ càng thêm rạng rỡ, cho người ta cảm giác nhu mì như nước, nhiệt tình như lửa.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người nữ tử, chửi thề trong lòng: “Tiêu rồi, là cảm giác động tâm.”

Nữ tử cũng nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng hoảng sợ vô cùng, trên đời này lại có nam tử phong tuấn như thế?

“Công tử, chớ có giết nó, ta thiếu người một ân tình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thật ngại quá, nó phải chết.”

Bóng hình xinh đẹp Diễm Linh Cơ chợt lóe, chắn ở trước mặt Diệp Trường Sinh, “Tại hạ Hỏa tộc Diễm Linh Cơ, con thú này là Hỏa tộc, vẫn mong công tử dây nể mặt.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, trong lòng thầm nghĩ, Địa Ngục Khuyển ba đầu kia là? Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

“Người chắc chắn Địa Ngục Khuyển ba đầu này là thần thú hộ mệnh của Hỏa tộc người?”

Diễm Linh Cơ lắc đầu, cười nói: “Công tử, nó không phải là Địa Ngục Khuyển ba đầu”

Diệp Trường Sinh: “...”

Trong Địa Cung.

Diễm Linh Cơ nhìn Diệp Trường Sinh: “Không biết công tử là ai, đến từ Vạn Thần Vực?”

Diệp trường sinh nói: “Chúng ta hãy khoan nói về nó trước đi, nếu không phải Địa Ngục Khuyển ba đầu, thì rốt cuộc nó là hung thú gì.”

Diễm Linh Cơ lại nói: “Công tử, cũng biết Thiên Hỏa Khuyển ba đầu?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Có nghe nói qua, người nói nó là Thiên Hỏa Khuyển ba đầu, vậy vì sao lại biến thành dáng vẻ này?”

Thiên Hỏa Khuyển ba đầu là hung thú thuộc tính hỏa, lấy lửa làm thức ăn, làn da ngăm đen như than, hung thú trước mắt này trừ có ba đầu ăn khớp với nó ra, tất cả mặt khác đều không giống.

Giống Địa Ngục Khuyển ba đầu hơn.

Diễm Linh Cơ khẽ cau mày, trầm giọng nói: “Công tử có điều không biết, hai trăm năm trước, Thiên Hỏa Khuyển ba đầu biến mất, sau đó Hỏa Tộc chúng ta vẫn luôn tìm kiếm, mãi cho đến trăm năm trước mới biết được nó ở chiến trường Thiên Vực, hơn nữa còn biến thành bộ dáng như thế.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày: “Nói vậy lần này cô nương đến, hẳn là đã biết, nó vì tại sao xuất hiện tại đây, lại biến thành bộ dáng hung tàn như thế.”

Diễm Linh Cơ nói: “Có người mang nó tới đây, hơn nữa còn dẫn Thiên Độc Nguyên vào trong cơ thể nó, cho nên nó mới biến thành bộ dáng như thế.”

Nói đến đây, nàng ngừng, tiếp tục nói: “chiến trường Thiên Vực sớm đã biến thành một cái bàn cờ, tất cả sinh vật tiến vào nơi này, chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay người khác. Bằng không, thời gian ngàn năm, chiến trường Thiên Vực sao lại biến thành bộ dạng hiện tại.”

Long trời lở đất, một từ gây sốc.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ, vẻ mặt nghiêm nghị: “Ý cô nương là... Tất cả đều là có người cố tình sắp đặt tiến vào nơi này?”

“Không sai.” Diễm Linh Cơ nói, sau đó lại nói: “Ngay từ ban đầu, chiến trường Thiên Vực chỉ là nơi Hoang Cổ Thiên Vực dùng để ngăn cản Vạn Thần Vực xâm lấn, nhưng thời gian trôi qua, nơi này xuất hiện bí cảnh, chí bảo, cấm địa, hung thú khiến vô số tu sĩ chạy tới đây.”

“Nhưng trong vòng một ngàn năm, bất luận tu sĩ yêu nghiệt tuyệt đại vô song cỡ nào tiến vào trong đó, đều không thể sống sót ra ngoài.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi vào chiến trường Thiên Vực, hẳn phải chết không thể nghi ngờ?”

Diễm Linh Cơ nói: “Người có được thánh thể, tư chất tuyệt thế đều đã chết, ngược lại, những người tầm thường lại sống sót rời

đi.”

Diệp Trường Sinh trong lòng hoảng sợ, hoá ra nơi này là chuyên giết yêu nghiệt, một thiên tài bất khả chiến bại như hắn, có thể bị nhắm vào hay không?

Diễm Linh Cơ lại nói: “Thật ra, những người biến mất đó, cũng không chết thật, mà là bị mang đi.”

Chương 216: Nước cờ hắc đi, ai dám hạ

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Bị mang đi, đi đâu?”

Nếu đúng như lời Diễm Linh Cơ nói, vậy phụ thân hắc có phải không chết, mà cũng bị mang đi hay không.

Diễm Linh Cơ nói: “Về việc bị đưa tới nơi nào, Hỏa Tộc chúng ta đến bây giờ vẫn chưa tìm được, có điều Đại Hạ Thánh Đình và Thiên Cơ Các biết một ít tin tức, bọn họ lại không muốn tiết lộ.”,

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu người biết tình huống chiến trường Thiên Vực, vì sao còn muốn đến, sẽ không là vì nó đi.”

Ngọn lửa lập lòe trong mắt Diễm Linh Cơ: “Vì nó, cũng vì chính ta, trong Thiên Vực chiến trường có một sợi Tử Vi Thần Hỏa, hỏa này vốn thuộc về phụ thân ta, cho nên ta phải lấy được nó, tìm được tung tích của phụ thân ta, bắt được người đứng sau thao túng chiến trường Thiên Vực.”

Thì ra cũng là một đứa trẻ không có cha.

Không nghĩ tới nàng cũng tới tìm Tử Vi Thần Hỏa, mà Cửu Nhật Phàn Thiên Quyền của hắc , cũng cần đến Tử Vi Thần Hỏa.

Xem ra chỉ có thể dựa vào bản lĩnh.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ: “Đa tạ người nói cho ta nhiều như vậy, ta sẽ không giết nó, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Thanh âm rơi xuống.

Thân ảnh hắc chợt lóe, anh ta lao về phía lối đi bên hông của Địa Cung, tiến vào chiến trường Thiên Vực, phàm là gặp được chí bảo, hắc nhất định phải có được.

Còn về chuyện Diễm Linh Cơ nói có người tại đã chơi một ván cờ lớn, Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, nước cờ hắc đi, ai dám hạ?

Mặc kệ chiến trường Thiên Vực có bao nhiêu thần bí, Diệp Trường Sinh chỉ tin chắc chắn một chuyện, với thực lực tuyệt đối của hắn hiện tại, mọi âm mưu đều tan biến.

Sinh mệnh của hắn là nằm trong tay của chính hắn.

Ai dám can thiệp, giết hắn.

Ai muốn nô dịch, giết tiếp.

Kiểm trong tay chính là kiếm giết người, không phải que cời lửa, cũng không phải dùng để xỉa răng.

...

Bên kia.

Diễm Linh Cơ nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, hai má ửng hồng: “Vì sao lại gặp hắn, ta lại có thể nói cho hắn hết thấy không giữ lại gì.”

Cái loại cảm giác này thật kì diệu.

Sau đó, nàng khắc chế thần trí, nhẹ nhàng nâng cánh tay ngọc lên, mấy đạo hỏa diễm bay ra, toàn bộ đi vào trong cơ thể Thiên Hỏa ba đầu.

Ngay sau đó.

Hình con rắn độc trên người Thiên Hỏa khuyển ba đầu hóa thành tro tàn, ngay cả độc khí bao phủ, cũng biến mất theo ngọn lửa thiêu đốt.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Vang lớn thanh truyền đến, Thiên Hỏa khuyển ba đầu ngoan ngoan nằm dưới chân Diễm Linh Cơ, nàng ta trầm giọng nói: “Thần hỏa đã đốt hết độc tố trong cơ thể người, từ bây giờ người đi theo bên người ta, sẽ không bao lâu nữa, có thể khiến người khỏi phục hoàn toàn, chờ sau khi kết thúc chuyện ở đây, ta sẽ mang người về

nhà.”

Nói đến đây, lòng bàn tay nàng ta hơi hơi hướng về phía trước, một ngọn lửa xuất hiện ở trước mặt Thiên Hỏa khuyển ba đầu: “Vào đi!”

Thiên Hỏa khuyển ba đầu thả nhảy lên, tiến vào trong ngọn lửa, Diễm Linh Cơ đứng dậy đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuyên qua thông đạo địa cung thật dài, vào trong một tòa cung điện lớn khác, nhưng hần vô cùng vô cùng khẳng định địa cung mới vừa rời hần qua, hần là bên sườn mà thôi.

Nơi này mới là này tòa địa cung trung tâm.

Trước mặt hần có một cây cầu gỗ, phía trên hơi thở màu đen quanh quẩn, giống như một con hắc long đang ngủ đông.

Diệp Trường Sinh đi tới đầu cầu: “Bên kia đầu cầu, tử huyết, bước vào trong này, sinh ly tử biệt.”

Giọng nói rơi xuống, hần búng một ngón tay, một đạo Thất Thái Hỏa Linh bay đi ra ngoài, nơi đi qua, sương mù đen kịt bao phủ cầu bên kia tự động tránh ra.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chột lóe, lao thẳng lên phía trước, đúng lúc này, Diễm Linh Cơ xuất hiện, nơi đi qua đều bao phủ ngọn lửa vô biên.

Trong chớp mắt.

Hai người xuất hiện ở đầu cầu bên kia, sau khi chậm rãi ổn định cơ thể, Diễm Linh Cơ mở miệng nói trước: “Không nghĩ tới người còn có được một sợi Linh Hỏa, nhưng tử khí nơi này nồng đậm, Linh Hỏa của người không chống đỡ được bao lâu.”

“Người ăn Thiên Hỏa, sau đó để cho ta bảo hộ người, xem như trả lại người ân tình.”

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ: “Người vẫn là bảo vệ tốt chính mình trước đi.”

Sắc mặt Diễm Linh Cơ biến đổi, xoay người nhìn lại phía sau, sắc mặt trong chốc lát tái nhợt, hai tay vung lên, từng ngọn lửa bay đi ra ngoài.

“Chạy mau, nơi này rất nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: “Nguy hiểm? Sao ta lại cảm thấy rất tốt!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang lớn truyền đến, toàn bộ không gian chấn động không thôi, một cự vượn lao ra từ vực sâu dưới cây cầu bên kia.

Ngọn lửa của Diễm Linh Cơ bay ra, trên người cự vượn xuất hiện những lỗ thủng lớn, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến chuyển động của nó.

Một chớp chập tới, hướng về phía Diễm Linh Cơ và Diệp Trường Sinh.

Trước một quái vật khổng lồ như thế, Diệp Trường Sinh và Diễm Linh Cơ có vẻ thật sự là quá nhỏ bé.

Chương 217 - Nam nhân đều thật là ngu ngốc

Ầm.

Một chớp đánh xuống, cây cầu phía bên kia sụp đổ, mặt đất dưới chân hai người Diệp Trường Sinh ầm ầm sụp đổ, thân ảnh hai người bay ngược về phía sau.

Cách một trăm trượng, mới từ từ rơi xuống.

Diễm Linh Cơ nhìn Diệp Trường Sinh: “Con thú này hẳn là Liệt Thiên Cự Vượn đến từ Thiên Yêu Tộc, người mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không một lát nữa sẽ có đánh tới, ta không có thời

gian bảo hộ người.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Được, ta đây lập tức đi!”

Diễm Linh Cơ: “...”

Bên kia cầu.

Biểu cảm Diễm Linh Cơ hơi ngẩn ra, không nghĩ tới diệp trường sinh lại trực tiếp như vậy, thật sự rời đi?

Một chút cũng đều hiểu thương hương tiếc ngọc là gì?

Nam nhân đều thật là ngu ngốc.

Đúng lúc này.

Liệt Thiên Cự Vượn vung nắm đấm, từ trên lẳng nhảy xuống, oanh kích về phía Diễm Linh Cơ.

Một quyền rơi xuống, giống một thiên thạch, khí thế không thể ngăn cản.

Mũi chân Diễm Linh Cơ khê điếm mặt đất, thân ảnh bay ngược về phía sau, từng ngọn lửa bay về phía Liệt Thiên Cự Vượn: “Phản Diễm Bạo!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền đến, thân ảnh của Diễm Linh Cơ bị khí lãng khủng bố đánh bay ra đi, từ trên không ngã xuống dưới, vừa vịn đứng thẳng ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ: “Làm sao vậy, đánh không lại? Người có thể cầu xin ta giúp người.”

Diễm Linh Cơ: “...”

Ngừng lại một chút, nàng trầm giọng nói: “Người không rời đi, chính là chờ ta cầu xin người?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười ngượng ngùng: “Ta muốn nói nơi này không có đường ra, người tin không.”

Sắc mặt Diễm Linh Cơ thay đổi: “Một khi đã như vậy, chỉ có chúng ta cùng liên thủ giết chết Liệt Thiên Cự Vượn, bằng không người và ta đều phải chết tại đây.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Lui ra phía sau, xem ta giết nó.”

Vừa dứt lời, thân ảnh hần bay lên trời, đột nhiên lao về phía trước, một kiếm chém xuống.

Kiếm như chín tầng ngân hà, oanh kích lên người Liệt Thiên Cự Vượn, tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Liệt Thiên Cự Vượn lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã quy đi xuống.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại Diễm Linh Cơ: “Nó cũng không quá mạnh a!”

Diễm Linh Cơ ngây ra như phỗng, thanh âm khẽ run: “Người... Người là kiếm tu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người nghĩ sao!”

Diễm Linh Cơ vừa muốn mở miệng, thấy Liệt Thiên Cự Vượn lại bắt đầu tiến công: “Cẩn thận!”

Diệp Trường Sinh ngoái đầu nhìn lại, vân đạm phong khinh: “Lãnh một kiếm của ta mà không chết, phòng ngự của người thật khá.”

Nói đến đây, hần ngừng lại, tiếp tục nói: “Đến đây đi, một kiếm táng thiên!”

Lời vừa dứt, một thanh kiếm lớn từ trên trời rơi xuống, như muốn phá hủy toàn bộ Địa Cung.

Ầm.

Kiếm quang rơi xuống, thân ảnh Liệt Thiên Cự Vượn tạc nứt, giống như đỉnh núi khổng lồ sụp đổ và rơi xuống vực sâu vô tận.

Hai kiếm chém chết Liệt Thiên Cự Vượn, điều này cũng thật quá

khó tin.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diễm Linh Cơ kinh hãi, khó tin nhìn Diệp Trường Sinh, vốn tưởng rằng hắn có Linh Hỏa, là một tu sĩ hệ hỏa.

Trăm ngàn lần không nghĩ tới, hắn lại là một kiếm tu.

Tuổi còn trẻ, kiếm đạo lại nghịch thiên như vậy, hắn đến từ Kiếm Thánh Đình?

Hắn là Kiếm Tử Tiên?

Theo Diễm Linh Cơ biết, cũng chỉ có Kiếm Tử Tiên của Kiếm Thánh Đình, mới có kiếm đạo khủng bố như vậy.

Nhìn thân ảnh Liệt Thiên Cự Vực sụp đổ, Diệp Trường Sinh quay đầu nói: “Người đã an toàn, tự mình rời đi đi!”

Diễm Linh Cơ vội vàng nói: “Người muốn đi đâu?”

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú xuống vực sâu: “Ta chuẩn bị nhảy vực, muốn đi cùng không.”

Diễm Linh Cơ đi đến bên người Diệp Trường Sinh, nhìn về phía vực sâu thăm tới “Cái kia... Người nghiêm túc?”

Diệp Trường Sinh thả người nhảy xuống, nhảy vào trong vực sâu, thấy một màn như vậy, sắc mặt Diễm Linh Cơ đại biến: “Người thật sự bất tử?”

“Sợ chết, đến chiến trường Thiên Vực làm gì?” giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến, quanh quẩn ở bên tai Diễm Linh Cơ.

Trầm mặc một lát.

Ánh mắt Diễm Linh Cơ lộ ra sự kiên định, hai tay mở ra, nhảy vào trong vực sâu, nhanh chóng rơi xuống, nàng nhìn thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Tâm thái nàng đã sụp đổ rồi.

Hoàn toàn bùng nổ.

Độc Cốt Cánh xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, nhàn nhã tự đắc bay lượn, nhìn lại nàng, phải dựa vào linh khí để khống chế thân ảnh, chặt vật vô cùng.

ánh mắt Diễm Linh Cơ dừng ở trên Độc Cốt Cánh của Diệp Trường Sinh, nghĩ trăm lần cũng không ra, rốt cuộc mình đã gặp phải quái vật gì?

Kiểm đạo vô địch, người mang linh hỏa, còn có cả cánh.

Hắn rốt cuộc có thân phận gì, chẳng lẽ là Vũ Tộc tu sĩ?

Vũ Tộc có kiếm tu?

Diễm Linh Cơ đột nhiên cảm giác thế giới này vô cùng xa lạ.

Đúng lúc này, một cỗ lực cường đại cắn nuốt xuất hiện, giống như một lỗ đen, hoàn toàn nhấn chìm cơ thể họ.

Diệp Trường Sinh có Độc Cốt Cánh, rất nhanh đã ổn định được cơ thể, trái lại Diễm Linh Cơ, hóa thành một đạo hồng quang, điên cuồng rơi xuống phía dưới.

“Cứu ta!”

“Công tử, cứu ta!”

Chương 218: Đừng nhúc nhích, còn lại để ta!

Giọng nói Diễm Linh Cơ truyền đến, duỗi tay muốn tóm lấy Diệp Trường Sinh, hần tăng tốc lao xuống, phất tay một cái, Tru Thần Kiếm xuất hiện.

“Leo lên trên kiếm... Đừng nhúc nhích, còn lại để ta!”

...

Không biết qua bao lâu.

Một vầng sáng cực lớn xuất hiện, Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn xuống, khoe miệng nở nụ cười, bóng dáng chậm rãi bay xuống.

Diễm Linh Cơ cùng Tru Thần Kiếm, cùng nhau ngã xuống ở trong hồ nước, một người một kiếm rơi xuống, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Diệp Trường Sinh nhìn mặt hồ: “Thật ngại quá, thật không phải cố ý.”

Sau đó.

Hắn lao xuống xuống phía dưới, nắm lấy bả vai Diễm Linh Cơ, cả hai cùng bay về phía bờ.

Váy áo của Diễm Linh Cơ dính chặt trên người, thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người mình: “Có phải ngươi cố ý đúng không.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thật sự không phải.”

Thật không nghĩ tới diễm linh cơ có chút đồ, tuyệt thế dung nhan, hơn nữa đáng người này, chắc chắn là mỹ nhân điên đảo chúng sinh.

Tiếp theo.

Ánh mắt mắt nhìn xung quanh, sắc mặt hơi đổi, hẳn không thể tin được rằng dưới đáy vực sâu vô tận thực ra lại là một sơn cốc với phong cảnh động lòng người.

Chiến trường Thiên Vực thần bí, lại lần nữa làm Diệp Trường Sinh chấn động.

Nơi nào cũng có nguy hiểm, nơi nào cũng có khí độc và tử khí, không thể tin được lại có một cõi tịnh độ như vậy, thật là làm người khó có thể tin.

Lúc này, Diễm Linh Cơ đột nhiên mở miệng nói: “Người vì sao lại quyết định nhảy vào vực sâu, có phải biết sơn cốc này hay không.”

“Còn có... Mới vừa rồi ở trong vực sâu, người rõ ràng có cánh, tại sao không bay cùng ta, mà lại để cho ta leo lên trường kiếm.”

Diệp Trường Sinh sẽ nói với Diễm Linh Cơ rằng lý do tại sao hẳn nhảy xuống vực sâu mà không do dự là vì một luồng khí bí ẩn đang gọi hẳn?

“Cứu người là tình cảm, không cứu người là bốn phận, cô nương, biết vậy là đủ rồi!”

Nhìn bóng dáng Diệp Trường Sinh rời đi, Diễm Linh Cơ dậm dậm chân, giận dữ nói: “Nói câu dễ nghe thì chết à?”

Diệp Trường Sinh đi dọc theo mặt hồ, Độc Cốt Cánh sau lưng biến mất, trên người vẫn nhẹ nhàng tảo nhã như tiên nữ

Cổ hơi thở thần bí kia vẫn luôn tồn tại, hẳn có thể cảm nhận được nó ngày càng đến gần mình hơn.

Nhưng hẳn cũng không sốt ruột, chậm rãi đi tới, vẻ yên tĩnh của thung lũng này chỉ là vẻ ngoài, hẳn phóng thích thần thức, có thể phát hiện ra vài luồng khí tức rất nguy hiểm.

Diễm Linh Cơ đuổi theo: “Còn không biết tôn tính đại danh của công tử, đến từ thế lực nào trong Vạn Thần Vực?”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, trầm giọng nói: “Người còn không rời đi?”

Diễm Linh Cơ nói: “Ai nói ta muốn rời khỏi, là người dẫn ta đến nơi này, ta muốn đi theo người.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, “Ta không phải tu sĩ Vạn Thần Vực, người hiểu không?”

Diễm Linh Cơ vội vàng nói: “Thật không nghĩ tới Hoang Cổ Thiên Vực người như còn cường giả có vậy, xem ra lần này tính toán của một số người sẽ thất bại.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “Người xem chúng ta cùng nhau trải qua sinh tử, về sau chính là bằng hữu, có thời gian người có thể tới Hỏa Tộc Vạn Thần Vực làm khách.”

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ: “Ta sẽ đến Vạn Thần Vực, còn về có đến Hỏa Tộc làm khách hay không còn phải xem tâm trạng.”

“Còn nữa, từ giờ trở đi im lặng, bằng không chúng ta sẽ có đại phiền toái!”

Diễm Linh Cơ hạ giọng, cười nói: “Nói như vậy, chúng ta đã là bằng hữu.”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, quan hệ nam nữ cũng chính là giống như vậy phát sinh, đầu tiên là bằng hữu, sau là muội muội, cuối cùng biến thành tiểu bảo bối.

Bọn họ tiếp tục đi dọc theo bờ hồ.

Diễm Linh Cơ không mở miệng nữa, cả chặng đường cứ lén lút liếc Diệp Trường Sinh.

Nàng phát hiện sự cao lãnh của mình đã mất đi, toàn thân đã bắt đầu đắm chìm, luôn cảm giác trên người Diệp Trường Sinh có một loại khí chất độc đáo.

Đúng lúc này, có tiếng đánh nhau vang lên, Diệp Trường Sinh dừng lại: “Đi thôi, đi xem một chút!”

Hai người đi về phía âm thanh phát ra, thân ảnh biến mất tại chỗ, sau đó, bọn họ đứng ngạo nghễ trên đỉnh cây cổ thụ, ánh mắt

dừng ở nơi hoang vu cách đó không xa.

Hai mắt Diệp Trường Sinh sáng lên, tự mình lẩm bẩm: “Hắn vậy mà lại ở chỗ này!”

Diễm Linh Cơ nói: “Những người này là bằng hữu của người?”

Diệp Trường Sinh nói: “Kẻ thù.”

Diễm Linh Cơ gật gật đầu: “Vậy người nguy hiểm rồi, bọn họ đều không dễ chọc.”

“Người nhận ra bọn họ!”

“Nhận ra, nhưng không thân.” Diễm Linh Cơ trầm giọng nói, sau đó lại nói: “Bọn họ là người của Tà Thần Cung, Vạn Phật Thánh Đình, Hắc Long Thánh Đình, Thiên Cơ Các, Đại Hạ Thánh Đình, Tu La Tộc, Hiên Viên Tộc, Kiếm Thánh Đình, người một tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực, làm sao lại có sẽ ân oán với bọn họ?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Quá ưu tú, bị người ghen ghét.”

Chương 219: Đừng quan tâm ta, các người cứ tiếp tục, đừng có ngừng

Diễm Linh Cơ nói: “Da mặt người thật dày, bọn họ đều ở trong các thể lực lớn của Vạn Thần Vực, thủ lĩnh của thể hệ trẻ, bất kỳ ai trong số họ đều có tư chất nghịch thiên.

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “có điều người yên tâm, sau này nếu có đánh tới, ta sẽ giúp người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không vội, ta thích nhặt của rơi.”

Vừa dứt lời, một đạo ngân quang bay về phía hắn, xuất hiện ở trên vai hắn, Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, phát hiện ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người mình.

“Đừng quan tâm ta, các người cứ tiếp tục, đừng có ngừng!”

Tiêu Thiên Hỏa nhìn Diệp Trường Sinh, sắc mặt đại biến: “Diệp Trường Sinh, người vậy mà không chết, vẫn còn sống để đến đây.”

“Quả nhiên không đơn giản!” Lãnh Nguyệt Cơ trầm giọng nói, ánh mắt dừng ở trên người Tàng Thất: “Hòa thượng, hiện tại cả Thiên Cực và Tử Vi Thần Hỏa đều ở trên người hắn, ta cùng nhau liên thủ giết hắn trước.”

Tàng Thất đạo: “ ân oán giữa các người, hòa thượng không nhúng tay.”

Lãnh Nguyệt Cơ chưa từ bỏ ý định, nhìn về phía Tiêu Tùy Phong: “Người này cũng là kiếm tu, nếu như không giết hắn, hộp kiếm Thiên Cực người đừng mơ được.”

Tiêu Tùy Phong lắc đầu, điềm tĩnh nói: “hộp kiếm Thiên Cơ là tà vật, lại có Tử Vi Thần Hỏa bao phủ, ta từ bỏ.”

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt Cơ muốn giết người, mới vừa rồi Thiên Cực và Tử Vi Thần Hỏa, còn liều mạng với bọn họ, bây giờ lại lựa chọn từ bỏ.

Thật cho rằng ở với hòa thượng thời gian dài, sẽ trở nên thanh tâm quả dục?

Tiêu Tỳ Phong muốn làm gì, trong lòng nàng biết rõ, còn không phải là chờ đến bọn họ cùng Diệp Trường Sinh lưỡng bại câu thương, thừa nước đục thả câu, ngư ông đắc lợi?

Đường Liệt trầm giọng nói: “Nguyệt Cơ, Diệp Trường Sinh chỉ có một người, ta đi giết hắn, Tàng Thất bọn họ muốn ngư ông đắc lợi, quả thực là si tâm vọng tưởng.”

Lãnh Nguyệt Cơ lắc đầu, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Thiên Hỏa: “Hắc Long công tử, đây là thời cơ để người ra tay.”

Sắc mặt Tiêu Thiên Hỏa thay đổi: “Lãnh Tà Tiên Tử, nếu muốn giết Diệp Trường Sinh, chúng ta vẫn nên liên thủ thì hơn.”

Thiên Cực và Tử Vi Thần Hỏa ở trước mắt, Tiêu Thiên Hỏa sao lại không động tâm, để hắn cùng Diệp Trường Sinh đánh một trận, bất luận là thắng hay thua, hai kiện chí bảo này cũng sẽ không vào tay hắn.

Tiêu Thiên Hỏa không phải tên ngốc, hắn có rất nhiều thời gian để báo thù nhưng phải cướp hai chí bảo kia, hắn lại không biết có thể sống sót bước ra khỏi chiến trường Thiên Vực hay không.

Phía trên cây cổ thụ, Diệp Trường Sinh nhìn lên vai mình: “Thì ra cổ hơi thở thần bí kia, là từ bên trong ngọn lửa này truyền ra.”

Diễm Linh Cơ nói: “Công tử biết nó là cái gì không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tử Vi Thần Hỏa, đúng không?”

Diễm Linh Cơ gật gật đầu: “Nhưng tại sao nó lựa chọn người, ta chính là Hỏa Thân Thể, nó hẳn phải lựa chọn ta.”

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, giơ tay nắm lấy Tử Vi Thần Hỏa, ngọn lửa nhảy lên, thật giống yêu tinh.

Giây tiếp theo.

Tử Vi Thần Hỏa lại bay về hướng Đường Liệt, hắn ta lộ vẻ hưng

phấn, giơ tay nắm lấy Tử Vi Thần Hỏa.

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn ra, luôn cảm giác có chuyện sắp xảy ra, quả nhiên, Tử Vi Thần Hỏa lại về trong lòng bàn tay hắn.

Lần này, sau khi quanh quẩn vài vòng quanh hắn, nó trực tiếp hoàn toàn đi vào trong thân thể hắn.

Thấy một màn như vậy, Đường Liệt, Tàng Thất và Diễm Linh Cơ đều bị sốc, Tử Vi Thần Hỏa mang theo Thiên Cực tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Tại sao lại như vậy.

Vì sao lại lựa chọn hắn?

Đúng lúc này, trên thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện một ngọn lửa, biểu cảm dữ tợn khủng bố, giống như cơ thể sắp bị ngọn lửa thiêu rụi.

Đường Liệt trầm giọng nói: “Cơ thể tiểu tử này không có cách nào thừa nhận hai kiện chí bảo, rất nhanh sẽ bị lửa đốt hóa thành tro tàn.”

Bách Hiểu Sinh nói: “Đừng tới gần, hắn khiến Tử Vi Thần Hỏa thức tỉnh rồi, mới vừa rồi chúng ta có thể bắt giữ Thần Hỏa, đó là bởi vì nó vì áp chế hộp kiếm Thiên Cực, mà trở nên vô cùng suy nhược.”

“Nhưng hiện tại Tử Vi Thần Hỏa không cần áp chế hộp kiếm Thiên Cực, còn cắn nuốt Thất Thái Hỏa Linh trong thân thể hắn, bây giờ chính là lúc Thần Hỏa mạnh nhất, sơ xuất một chút lập tức sẽ hóa thành tro tàn.”

Đường Liệt lại nói: “Nói như vậy, hắn rất mau sẽ bị tiêu diệt, đúng không?”

Bách Hiểu Sinh gật gật đầu: “Tử Vi Thần Hỏa chính là ngọn lửa căn nguyên của các vì sao, nó ngưng tụ sức mạnh của bảy vì sao, có sức mạnh hủy diệt. Cơ thể người phạm làm sao có thể chịu được sự thiêu đốt của ngọn lửa này?”

Ngay lúc mọi người có mặt nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh, hai mắt hần đỏ đậm như than, nhìn qua vô cùng dữ tợn, ánh mắt dừng ở trên người Diễm Linh Cơ.

Một ngọn lửa xẹt qua hư không, giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, Diệp Trường Sinh và Diễm Linh Cơ biến mất.

Thấy một màn như vậy.

Chương 220: Đuổi theo, không thể để hẩn nhanh chân đến trước!

Thân ảnh Tiêu Thiên Hỏa bay lên trời, kèm theo tiếng rống gầm, màn sương đen bao phủ bầu trời, hẩn đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Đường Liệt vội vàng nói: “Đuổi theo, không thể để hẩn nhanh chân đến trước!”

Từng bóng người khác lướt qua bầu trời với tốc độ cực nhanh, đuổi theo ngọn lửa khắp hư không.

Lúc này.

Diễm Linh Cơ được Diệp Trường Sinh ôm vào trong ngực, thân ảnh nàng run bắn bật, thấp thỏm lo âu, bởi vì ánh mắt Diệp Trường Sinh khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Đồng thời, Tử Vi Thần Hỏa cũng bao phủ ở trên người nàng: “Thần Hỏa vì sao trở nên thô bạo như thế, trước kia khi phụ thân sử dụng không phải như thế này.”

Theo giọng nói rơi xuống, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng hạ, hai mắt phun ra lửa, ánh mắt dừng ở trên người Diễm Linh Cơ: “Hỏa Linh ta mang đi, những Thần Hỏa còn lại kia cho người, chờ ta trở lại.”

Theo giọng nói rơi xuống, Diễm Linh Cơ phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh đã biến mất, như thể hẩn chưa từng xuất hiện trước đây.

...

Đám người Đường Liệt đã tới, nhìn ngọn lửa đang hùng hực trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, sóng nhiệt lan tràn dữ dội khiến bọn họ không dám tới gần.

Lãnh Nguyệt Cơ nói: “Bách Hiểu Sinh, đây là có chuyện gì, Diệp Trường Sinh đã chết chưa!”

Bách Hiếu Sinh lớn tiếng nói: “Tử Vi Thần Hỏa hủy diệt trời đất, hai người kia đã không còn xương cốt. sợ là đến cả Thiên Cực cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.”

Đường Liệt trầm giọng nói: “Bách Hiếu Sinh, ý của ngươi là hộp kiếm Thiên Cực, cũng sẽ bị Tử Vi Thần Hỏa thiêu rụi?”

Bách Hiếu Sinh gật đầu: “Hẳn là sẽ như vậy, bằng không tại sao chúng ta không phát hiện một tia kiếm khí nào?”

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở bên trong Thương Khung Thần Cung, trên cơ thể được Tử Vi Thần Hỏa bao bọc, trên lưng đeo hộp kiếm màu tím đen, cả người giống như thần ma từ chín phương trời rơi xuống.

Trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên mặt đất, cổ nén nổi đau Phệ Thần, bắt đầu luyện hóa tử vi thần hỏa.

Nói đến đây, tử vi thần hỏa chính là vật của Hỏa tộc, từng thuộc về phụ thân của Diễm Linh Cơ, chỉ có điều, nó cuối cùng cũng không lựa chọn Diễm Linh Cơ.

Diệp Trường Sinh vẫn là có lòng tốt, chỉ lấy đi thần hỏa chi linh, để lại cho Diễm Linh Cơ một luồng hỏa diễm.

Về phần nàng có thể nuốt được bao nhiêu, vậy phải tùy vào vận mệnh của nàng, dù sao không phải ai cũng ưu tú giống hần.

Giờ khắc này.

Trên Thần Cung, thất tinh lơ lửng, Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang thất tinh, ánh sao hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ sức mạnh của thất tinh.

Thần hỏa chi linh treo trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, lúc này trên người hần ửng hồng, giống như đang bị thiêu đốt.

Nhìn qua nóng bỏng, dữ tợn...

Diệp Trường Sinh thu lại khí tức, tùy ý để tử vi thần hỏa rèn luyện

thân thể, trong lòng hẩn vô cùng rõ ràng, nếu thân thể không cách nào thừa nhận thần hỏa, hẩn sẽ hóa thành tro tàn.

Cũng may thân thể của hẩn được Thất Thái Hỏa Linh tẩm bổ một đoạn thời gian, lại thêm kiếm khí tôi thể, ít nhất đến bây giờ còn chưa đạt tới cực hạn.

Không biết đã qua bao lâu, thất tinh phía trên không gian bắn nhanh xuống, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, thần hỏa trên người hẩn yếu đi, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất, Diệp Trường Sinh phát hiện trước ngực hẩn có một cái đồ đằng thất tinh màu đỏ rực.

[Keng, chúc mừng chủ nhân, thành công dung hợp tử vi thần hỏa, Cửu Nhật Phần Thiên Quyền tăng lên đến đại thành chi cảnh.]

[Keng, chúc mừng chủ nhân, thân thể đạt tới cấp Đế, bất khả chiến bại, có thể càn quét vạn vật.]

[Keng, nhắc nhở chủ nhân, thu được hộp kiếm thiên cực nhận diện chủ nhân, có thể bỏ ba kiếm Táng Thiên, Tru Tiên, Hỗn Độn vào trong hộp kiếm.]

[Keng, chúc mừng chủ nhân, thu được hộp kiếm thiên cực của nhân tộc, đạt được thần khí của kiếm đạo, một kiếm phá vạn phép.]

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, hộp kiếm Thiên Cực trên lưng đột nhiên bay lên, tựa như một cây đàn cổ, nằm thẳng trước mặt Diệp Trường Sinh.

Sau một khắc, hộp kiếm mở ra, trong đó tổng cộng có chín vỏ kiếm, nói cách khác hộp kiếm Thiên Cực có thể đồng thời niêm phong chín thanh thần kiếm.

Diệp Trường Sinh hiện tại có Hỗn Độn Thần Kiếm, Tru Thần Kiếm cùng Táng Thiên Kiếm, ngoài ra còn có Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng hẩn cũng không có ý định cho Tru Tiên Tứ Kiếm vào trong hộp kiếm Thiên Cực, chậm rãi giơ tay lên, Táng Thiên, Tru Thần, Hỗn Độn Tam Kiếm treo ngược trên không.

Vù vù.

Vù vù.

Ba thanh thần kiếm hóa thành ánh sao, lần lượt tiến vào trong hộp kiếm Thiên Cực, Hỗn Độn Thần Kiếm chui vào vỏ kiếm ở chính giữa, hai thanh kiếm Tru Thần cùng Táng Thiên chia làm hai bên trái phải, giống như đang bảo vệ Hỗn Độn Thần Kiếm.

Chương 221: Ta thích cách người thừa nhận mình hèn nhất

Vỏ hộp kiếm Thiên Cực chậm rãi đóng lại, bay đến trên lưng Diệp Trường Sinh, giống như được khảm vào phía sau lưng.

Diệp Trường Sinh vẫn ngồi ngay ngắn trên mặt đất, hiện tại thân thể hắn đạt tới cấp Đế, bất khả chiến bại, nhưng cảnh giới của hắn chỉ là cảnh đế tầng bốn.

Sự nguy hiểm của chiến trường Thiên Vực so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn nhiều, đầu tiên là từ trong miệng Ninh Tiêu Dao đối với chiến trường Thiên Vực hiểu rõ hơn một chút.

Sau đó, Diễm Linh Cơ xuất hiện làm cho hắn đối với chiến trường Thiên Vực, có nhận thức hoàn toàn mới, mặc kệ là ai ở sau lưng chi phối chiến trường Thiên Vực, đối với hắn mà nói đều là tiềm ẩn nguy hiểm.

Có thể đùa bốn nghìn người trong tay như vậy, thực lực của hắn hiện tại để cảnh tầng bốn, còn lâu mới đủ.

Im lặng trong giây lát.

Hắn quyết định rời khỏi Thương Khung Thần Cung, tiếp tục tiến sâu vào chiến trường Thiên Vực, hắn là đạt được không ít chỗ tốt, thế nhưng đến bây giờ còn không tìm được tam khí cấm địa.

Về phần đám người Tiêu Thiên Hỏa, theo Diệp Trường Sinh thì bọn hắn không có chút uy hiếp nào, đương nhiên, hắn cũng chưa từng coi những người này trở thành đối thủ của mình.

Đâm vào tim.

Nếu để cho đám người Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ biết, bọn hắn ở trong mắt Diệp Trường Sinh, thì ra không là cái gì cả, sẽ tuyệt vọng đến mức nào?

Sau khi rời khỏi Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh xuất hiện trong biển lửa bao phủ bầu trời, phát hiện Diễm Linh Cơ còn

đang nuốt hỏa diễm hần để lại.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Hỏa Thần Thể, thật yếu , nếu giao Thần Hỏa chi linh cho người, trong phút chốc sẽ không còn xương cốt.”

“Người hần là nên cảm tạ ta, bằng không người đã chết.”

“Xem ra Thần Hỏa chọn chủ, cũng là chọn cường giả, không thể không nói, Tử Vi thần hỏa rất có ánh mắt.”

Đúng lúc này, khí tức trên thân thể Diễm Linh Cơ tăng lên, một thân tu vi cứ nhiên tăng lên tới để cảnh tăng bảy.

Diệp Trường Sinh cười khổ nói: “Tu vi của ta còn yếu, nhất định phải cố gắng tăng tu vi lên mới được.”

Diễm Linh Cơ chậm rãi mở mắt, phát hiện Diệp Trường Sinh đứng ở trước mặt, vội vàng nâng cao bóng dáng xinh đẹp lên, “Đa tạ công tử cho ta Tử Vi thần hỏa.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Một chút hỏa diễm mà thôi, không cần cảm kích ta như vậy.”

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: “Không tiếp tục nuốt thần hỏa nữa?”

Diễm Linh Cơ nói: “Không được, nhiều lắm, ta không chịu nổi.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, “Nếu đã như vậy, còn lại thần hỏa cũng không thể lãng phí, vậy để cho ta nuốt.”

Hần sải bước đi về phía trước, hướng tới bên ngoài thần hỏa, trong lúc đi về phía trước, biển lửa cao vạn trượng rơi xuống, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn này, Diễm Linh Cơ há to miệng, đến mức có thể nhét một nắm tay, “Hần.... Hần làm thế nào có thể làm điều đó?”

Diễm Linh Cơ là Hỏa Thần thể, lại không cách nào tiếp nhận nhiều thần hỏa như vậy, Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, liền

cẩn nuốt toàn bộ thần hỏa, có thể thấy được thần thể của nàng cùng hắc không thể so sánh.

Trên không trung.

Biển lửa cao vạn trượng rơi xuống, đám người Đường Liệt hai mắt híp lại, nhìn chăm chú vào phía trước, đúng lúc này, Diệp Trường Sinh đeo hộp kiếm, từ trong ngọn lửa đi ra.

Cả người đập lửa mà đến, bình yên vô sự, y phục trắng hơn tuyết, nhẹ nhàng như hiện, lưng đeo hộp kiếm màu tím đen, hơn nữa dung nhan tuyệt thế, tựa như tiên nhân trong tranh đi ra.

Rung động.

Vô cùng rung động.

Cầm tất cả mọi người đều sắp rơi trên mặt đất, không thể tin được Diệp Trường Sinh lại có thể còn sống từ trong Tử Vi thần hỏa đi ra.

Còn mang hộp kiếm Thiên Cực ra, hắc rốt cuộc là người, hay là thần?

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, thần hỏa sau lưng toàn bộ chìm vào trong cơ thể hắc, ánh mắt rơi vào trên người mọi người, “Các người có phải có chút thất vọng hay không.”

Thân ảnh mọi người theo bản năng lui về phía sau, bởi vì uy áp bắn ra trên người Diệp Trường Sinh, làm cho bọn hắc cảm thấy sợ hãi.

Diệp Trường Sinh ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Thiên Hỏa: “Người kia là ai, ta phải nhớ cở tận gốc, người chuẩn bị xong chưa?”

Thân ảnh Tiêu Thiên Hỏa khẽ run lên, một cỗ sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân: “Diệp thiếu chủ, ân oán giữa chúng ta chấm dứt ở đây, về sau ta sẽ không tìm người gây phiền toái nữa.”

“Ta thích cách người thừa nhận mình hèn nhát!” Diệp Trường Sinh

lạnh nhạt nói, sau đó lại nói: “Những chuyện này không phải là người tính toán, mà ta là người quyết định.”

Ngay sau đó.

Một luồng ánh sáng bạc từ trong hộp kiếm Thiên Cơ bay ra, hướng phía Tiêu Thiên Hỏa xuyên qua, một kiếm chém nát, máu tươi bắn tung tóe.

Thân ảnh Tiêu Thiên Hỏa ngã xuống đất, trong lỗ kiếm chói mắt, máu tươi ào ào chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Chương 222: Cung chủ ta cũng dám giết, huống chi là các người!

Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ, Lôi Vô Tội, Bách Hiểu Sinh, Hình Vô Dịch vội vàng lui về phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này, một tia tàn ảnh xẹt qua, Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh thi thể Tiêu Thiên Hỏa, ống tay áo khẽ vung lên, thu máu linh giới cùng hắc long tinh của Tiêu Thiên Hỏa vào linh giới.

Đám người Đường Liệt di chuyển thân ảnh, chuẩn bị chạy trốn, một đạo thanh âm truyền đến, uy áp khủng bố bao phủ trên người hần.

“Người của Tà Thần Cung ở lại!”

Ba người Đường Liệt biến sắc, linh khí trên người dâng lên, hiển nhiên là chuẩn bị đánh một trận với Diệp Trường Sinh.

“Người của Tà Thần Cung lưu lại.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt dừng trên người ba người Đường Liệt: “Các người vì ta mà đến, vội vã đi như vậy, là không cho ta mặt mũi?”

Đường Liệt mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, mở miệng nói: “Diệp Trường Sinh, biết chúng ta là người của Tà Thần Cung, người còn dám ra tay như chúng ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đã từng có người giống như Thiên Cửu, hần là cung chủ Tà Thần Cung các người, nhưng hần lại bị ta hủy phân thân.”

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: “Cung chủ ta cũng dám giết, huống chi là các người!”

Sắc mặt Đường Liệt cực kỳ khó coi, trầm giọng nói: “Bách Hiểu Sinh, Hình Vô Dịch, giúp chúng ta một tay, chúng ta liền thủ giết chết Diệp Trường Sinh.”

Hình Vô Định nói: “Đường huynh, liên thủ chém giết, cũng không phải là không thể, người này thần bí khó lường, giết hẳn phải trả giá đắt, cho nên chí bảo trên người hẳn nhất định phải thuộc về ta.”

Bách Hiểu Sinh phụ họa nói: “Đường huynh, ta cũng có ý này.”

Đường Liệt không nghĩ tới Hình Vô Định và Bách Hiểu Sinh lại là công phu sư tử ngoạm, suy nghĩ trong nháy mắt: “Được ta đáp ứng các người, chỉ cần giết Diệp Trường Sinh, chí bảo trên người hẳn thuộc về hai người các người.”

Hình Vô Định cười nói: “Vậy thì động thủ đi, Tu La tộc chúng ta thích nhất trảm sát thiên tài.”

Theo âm thanh hạ xuống.

Thân ảnh năm người chột lóe, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt Hình Vô Định âm kiết, thực lực Đế Cảnh bát trọng bắn ra: “Diệp Trường Sinh, nhớ rõ người giết người là Hình Vô Định ta.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Ai dám xưng vô địch, ta liền giây hẳn.”

Hình Vô Định nghe cười một tiếng, kiêu căng nói: “Đợi đến khi tử vi thần hỏa như thế nào, lấy được hộp kiếm Thiên Cực thì như thế nào, hôm nay liền cho người hiểu biết thế nào là chiến thể Tu La.”

Diệp Trường Sinh nói: “Động thủ đi, đánh chết người, xuất kiếm coi như ta thua.”

Hình Vô Định mở ra chiến thể Tu La, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh Cự Phủ, trên đó quanh quẩn sát khí Tu La khủng bố.

“Không xuất kiếm, người không có cơ hội!”

Cự Phủ đâm trời, tựa như khai thiên tích địa, vô tận phong mang chém xuống thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn này, Diễm Linh Cơ lộ vẻ lo lắng, vội vàng nói:

“Công tử, ra tay a, hắn chính là người sở hữu chiến thể Tu La.”

Diệp Trường Sinh hai tay nắm chặt, tử vi thần hỏa trong cơ thể thúc dục, không biết từ khi nào, sau lưng hắn xuất hiện chín đám ánh lửa, giống như chín mặt trời lơ lửng trên không.

Ánh lửa Phần Thiên, chói mắt chói mắt.

“Cửu Nhật Phần Thiên Quyền!” Diệp Trường Sinh lao về phía trước, lại nói: “Nhìn ta một quyền đập nát não người.”

Một quyền oanh kích, nghênh đón Cự Phủ hạ xuống.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, Cự Phủ hóa thành bột mịn, ánh lửa chôn vùi trên người Hình Vô Dịch.

Theo quyền lệ tiêu tán, thân ảnh Hình Vô Dịch không còn, hình thần câu diệt, bị một quyền oanh kích thành cặn bã.

Đường Liệt, Lãnh Nguyệt Cơ, Bách Hiểu Sinh và Lôi Vô Tội, thân ảnh ngừng lại, ba người ngậy ra như phỗng, đều hít một hơi khí lạnh...

Hình Vô Dịch chính là cường giả Đế Cảnh bát trọng, chỉ bị giết đơn giản như vậy.

Diệp Trường Sinh mạnh cỡ nào?

Bách Hiểu Sinh nhìn Đường Liệt: “Ta không đùa nữa, rút lui trước, hắn muốn giết chính là người Tà Thần Cung các người.”

Nói xong, thân ảnh hắn ta chột lóe, chuẩn bị chạy trốn, đi về phía trước không tới ngàn thước, lại bị một đạo nhân ảnh ngăn lại.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp như thương, nhìn Bách Hiểu Sinh: “Ta để người đi?”

Sắc mặt Bách Hiểu Sinh đại biến, vội vàng nói: “Ta và bọn họ không phải cùng một chỗ, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Vừa rồi còn nói muốn giết ta, hiện tại lại sợ thành như vậy, tu sĩ Vạn Thần Vực các người, cũng chỉ đến

như thế?”

“Là dạng hiệp yếu sợ mạnh.”

Bách Hiểu Sinh lại nói: “Ta là đệ tử Thiên Cơ các, đừng giết ta, ta có thể giúp được người.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Đứng đấy bất động, chờ ta giải quyết bọn họ, xem biểu hiện của người.”

Tiếp theo, hắn đi về phía ba người Đường Liệt: “Ba người các người, tự bạo đi!”

Đường Liệt nổi giận quát lớn: “Diệp Trường Sinh, thật cho rằng không ai có thể làm gì được người sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người khác có thể làm được gì ta hay không, ta không rõ ràng lắm, nhưng ta vô cùng vô cùng khẳng định, ba người các người không được.”

Chương 223: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục

Nói đến đây, thân ảnh hần nhanh chóng lao ra ngoài, xuất hiện trước mặt ba người, một quyền oanh kích ra ngoài, ba người giống như điều đứt dây.

Cách đó trăm trượng, Đường Liệt mạnh mẽ ổn định thân ảnh, mắt sắp nứt ra, lòng bàn tay xuất hiện một đạo phù văn trực tiếp bóp nát: “Tà Thần phụ thể.”

“Nguyệt Cơ, vô tội, các người rời khỏi nơi này trước, Diệp Trường Sinh giao cho ta!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Nguyệt Cơ biến đổi, nhìn khí tức Đường Liệt tăng vọt, không nghĩ tới hần ta lại có được Tà Thần phù chú.

Một tấm Tà Thần phù chú, có được một phần mười thực lực của Tà Thần.

Sau khi Đường Liệt sử dụng Tà Thần phù chú, một thân tu vi ít nhất có thể tăng lên tới Bán Thần cảnh, chém chết Diệp Trường Sinh tuyệt đối không có vấn đề gì.

Chỉ là sau khi sử dụng Tà Thần phù chú, thời gian chỉ có một nén nhang, còn có thể có phản phệ không nhỏ.

Đường Liệt thấy hai người không rời đi, lại nói: “Lập tức rời đi, đây là mệnh lệnh!”

Lãnh Nguyệt Cơ lôi kéo Lôi Vô Tội thân ảnh chột lóe, bay lên trời muốn đi, đột nhiên, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngăn bọn họ lại.

Trong lúc nhất thời.

Trong sân xuất hiện ba đạo thân ảnh Diệp Trường Sinh, thấy thế, cách đó không xa Tàng Thất, Tiêu Tuy Phong, Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết cực kỳ chấn động.

Tiêu Tù Phong mở lời nói: “Hòa thượng, tu vi của hắc chẳng qua là Đế cảnh, làm sao có được phân thân?”

Trên vùng hoang dã.

Tàng Thất hai tay chấp lại: “A Di Đà Phật, vị thí chủ này nhân quả quần thân, không thể thường nhân độ chi.”

“Hắc cho dù có biết bay, bần tăng cũng không cảm thấy kỳ quái, chúng ta vẫn nên đi thôi, rời xa nơi thị phi này.”

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng nói: “Ta không thể đi, tử vi thần hỏa ở trên người hắc.”

Tàng Thất lại nói: “Trong bóng tối, sớm đã có an bài, Lạc Tuyết cô nương cần gì phải chấp nhất như vậy?”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Cho dù dính vào nhân quả trên người hắc, ta cũng không sợ hãi.”

Hiên Viên Đông Quân mở lời nói: “Tàng Thất, Lạc Tuyết chính là vì tử vi thần hỏa mà đến, chúng ta vẫn nên cùng nàng đi.”

Tàng Thất nói: “A di đà Phật, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thực lực Đường Liệt tăng vọt kịch chiến với Diệp Trường Sinh cùng một chỗ, hai đạo ảo ảnh khác ngăn cản Lãnh Nguyệt Cơ và Lôi Vô Tội.

Diệp Trường Sinh phóng thích Thiên Huyền chi thân, xuất hiện mỗi một đạo ảo ảnh, thực lực chỉ yếu hơn hắc ba tiểu cảnh giới, nói cách khác hiện tại ngăn cản huyền ảnh hai người Lãnh Nguyệt Cơ, có được thực lực Đế Cảnh nhất trọng.

Lãnh Nguyệt Cơ và Lôi Vô Tội đều là cường giả Đế Cảnh bát trọng, đối mặt với ảo ảnh của Diệp Trường Sinh, sau khi chấn động ngăn ngủi, bọn họ trực tiếp phát động tiến công.

Thấy ảo ảnh mà Diệp Trường Sinh phóng thích bị đánh nát, thân ảnh Diễm Linh Cơ xuất hiện ở trước mặt Lãnh Nguyệt Cơ: “Hắn để cho các người lưu lại, vậy lưu lại đi!”

Lãnh Nguyệt Cơ gằn giọng nói: “Đường đường là Hỏa tộc Thần Nữ, thế mà làm chó của Tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực, khó trách Hỏa tộc các người một mực xuống dốc.”

Diễm Linh Cơ nói: “Hắn là bằng hữu của ta, còn có, Hỏa tộc chúng ta đang xuống dốc, nhưng không phải ai cũng có thể đánh giá.”

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: “Tà Thần Cung các người nhiều năm như vậy, ở Vạn Thần Vực làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, hôm nay ta sẽ vì Vạn Thần Vực trừ hại.”

Lãnh Nguyệt Cơ vừa muốn mở miệng, thân ảnh Lôi Vô Tội một bên đã xông ra ngoài: “Nguyệt Cơ, cùng nàng phí lời làm gì, đánh chết không phải là xong rồi sao.”

Lôi Vô Tội kiêng kỵ Diệp Trường Sinh là thật, nhưng không có để Diễm Linh Cơ ở trong mắt cũng là thật, vốn đang ghen một bụng lửa giận, hiện tại Diễm Linh Cơ vừa lúc trở thành đối tượng hận ta phát tiết.

Phía bên kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh và Đường Liệt va chạm một kích, thân ảnh hai người kéo dài khoảng cách, Đường Liệt bá đạo mà đứng: “Diệp Trường Sinh, ta đã là Bán Thần cảnh, xem người giết ta như thế nào?”

“Bán Thần cảnh?” Diệp Trường Sinh thờ ơ lạnh nhạt: “Ta còn thật sự không có giết qua Bán Thần Cảnh, vậy lấy người luyện tập một chút đi!”

Ngay sau đó.

Táng Thiên kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, giơ tay lên tức giận chém một kiếm xuống phía Đường Liệt, một kiếm Táng Thiên, Thương Khung chôn vùi.

Trong tay Đường Liệt xuất hiện một thanh loan đao, lao nhanh về

phía trước, một đao khai thiên, nghênh đón thanh kiếm chém xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, đao quang kiếm ảnh tung hoành, thân ảnh hai người va chạm trên không trung, Táng Thiên Kiếm và Tà Thần đao đan xen cùng một chỗ.

Chương 224: Ta là kiếm tu, không phải nhiều kiếm rất bình thường à?

Đường Liệt gằn giọng nói: “Thực lực Đế Cảnh tứ trọng, muốn ngăn cản Bán Thân, ta nên nói người ngu ngốc, hay là nói người cuồng vọng?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ai nói Đế Cảnh tứ trọng liền không giết được người?”

Vừa dứt lời, hộp kiếm Thiên Cực mở ra, Hỗn Độn Thần Kiếm và Tru Thần Kiếm đồng thời bay ra, hóa thành hai đạo tinh mang xuyên qua thân ảnh Đường Liệt.

Thân ảnh Đường Liệt bay ngược ra ngoài, không cam lòng nói: “Người... Người làm thế nào có thể có nhiều thần kiếm như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta là kiếm tu, nhiều kiếm không phải là bình thường sao?”

Một tên kiếm tu, cả đời chỉ có một thanh kiếm.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại mang ba thanh thần kiếm, Đường Liệt thừa nhận là hấn ta sơ suất.

Đáng tiếc đã quá muộn, thân thể bị hai kiếm phá hủy, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn, giờ khắc này, ý nghĩ duy nhất của hấn ta chính là nhanh chóng chạy trốn.

Diệp Trường Sinh nhìn tàn hồn Đường Liệt chạy trốn, Độc Cốt dục sau lưng xuất hiện, đuổi theo Đường Liệt.

Thấy vậy.

Tàng Thất kinh hô: “Mẹ nó, hấn thật sự biết bay.”

Ánh mắt Tiêu Tuy Phong dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Hấn.... Hấn thế mà có được cánh chim, kiếm tu có cánh, thế giới này là sao, điên cuồng thành như vậy.”

Nói đến đây, hắn ghé mắt nhìn về phía Tàng Thất: “Hòa thượng, người phá giới rồi.”

Tàng Thất nói: “Ta không biết? Còn cần người nói, nhìn xem người ta cũng là kiếm tu, lại nhìn người một chút... Không sao đâu, đừng nghĩ nhiều.”

Tiêu Tù Phong: “...”

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh ngăn Đường Liệt lại, Tru Thần Kiếm chỉ thẳng vào mi tâm hắn ta, trường kiếm ưỡn lên, trực tiếp xuyên qua mi tâm Đường Liệt.

Hình thần câu diệt của Đường Liệt, đến chết cũng không thể nào hiểu được, hắn bị Diệp Trường Sinh giết như vậy.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Diễm Linh Cơ, thấy nàng tiến công với Lãnh Nguyệt Cơ và Lôi Vô Tội, đã rơi vào hạ phong.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, rút kiếm giết tới phía hai người Lãnh Nguyệt Cơ, sau một khắc, trên hư không một đạo Đại Bảo kiếm xuất hiện, không thiên vị chém xuống trên đỉnh đầu hai người Lôi Vô Tội.

“Một kiếm phá vạn pháp!”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn kinh thiên, kiếm khí tràn ngập.

Thân ảnh Lãnh Nguyệt Cơ và Lôi Vô Tội biến mất dưới Đại Bảo kiếm, theo kiếm quang chém xuống, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh sâu không thấy đáy...

“Một cái có thể đánh cũng không có!” Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của ba người, thân ảnh bay xuống bên người Diễm Linh Cơ: “Về sau đừng khoe khoang, bằng không sẽ bị người xức

phạm.”

Diễm Linh Cơ nói: “Ta còn không phải là muốn giúp người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Mọi việc đều lượng sức mà làm, vì ta mà mất mạng, có đáng không?”

Diễm Linh Cơ nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, trầm mặc trong chớp mắt, vội vàng đuổi theo: “Thì ra người tên là Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới người lợi hại như vậy, thế mà giết ba tên Thần tử Tà Thần Cung, còn có Hình Vô Địch của Tu La tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ở trước mặt ta, tại sao lại nói chuyện vô địch. Tất cả nhân vật phản diện đều là hổ giấy, chém giết bọn họ chẳng qua chỉ là một kiếm.”

Diễm Linh Cơ ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, lẩm bẩm nói: “Làm người thật có thể bá đạo thành như vậy sao?”

Mặt hồ sóng nước lấp loáng, gió nhẹ thổi qua nhắc lên gợn sóng.

Hàn Sơn nguy nga ở xa xa, sương mù bao phủ, tựa như một bức tranh mỹ lệ.

Nhưng trong không khí tràn ngập nồng đậm sự xơ xác tiêu điều và hơi thở tử vong, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đi tới bên người Bách Hiếu Sinh.

Bách Hiếu Sinh tận mắt nhìn Diệp Trường Sinh giết Đường Liệt, một kiếm giật dữ chém Lãnh Nguyệt Cơ và Lôi Vô Tội, cả người đã bị dọa cho choáng váng.

Thấy Diệp Trường Sinh đi tới, hắn ta vội vàng nói: "Diệp thiếu chủ muốn hỏi cái gì, nhất định ta sẽ biết gì nói nấy.”

“Rất tốt, người rất nghe lời!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Nghe nói có người ở sau lưng chiến trường Thiên Vực thao túng, người đến nói cho ta một chút.”

Sắc mặt Bách Hiếu Sinh thay đổi, vội vàng nói: "Diệp thiếu chủ, ta chỉ là một đệ tử Thiên Cơ Các, vấn đề thần bí phức tạp như vậy, ta thật sự không biết.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nâng Tru Tiên Kiếm trong tay thối: "Nói như vậy, người không có bất kỳ giá trị gì."

"Vậy vừa rồi người muốn giết ta, chúng ta phải tính toán thật kỹ, người nói ta nên cho người một kiếm, hay là tự người cho một kiếm đây!"

Thân ảnh Bách Hiểu Sinh run rẩy, sợ hãi nói: "Đừng... Đừng giết ta, ta còn có thể nhớ tới một cái gì đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy còn không mau nói!"

Giờ khắc này.

Bách Hiểu Sinh sắp khóc, vấn đề mà Diệp Trường Sinh hỏi, hẳn ta thật sự hoàn toàn không biết gì cả, nhưng nếu hẳn ta không trả lời, sẽ bị một kiếm giết chết.

Tạo nghiệp.

Không có việc gì đến chiến trường Thiên Vực làm gì, ở lại Thiên Cơ Các không tốt hơn sao?

Chương 225: Vấn đề của Diệp công tử, ta có thể trả lời người

Đúng lúc này.

Bốn người Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, Tiêu Tùy Phong đi tới, lần lượt khom người chào một cái.

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Vấn đề của Diệp công tử, ta có thể trả lời người."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết, vẻ mặt hơi giật mình: "Không biết cô nương là..."

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: "Đại Hạ Thánh Đình, Tư Không Lạc Tuyết."

Diệp Trường Sinh nhớ tới lúc trước Diễm Linh Cơ đã nói qua, biết say mê chiến trường Thiên Vực, ngoại trừ Thiên Cơ Các ra, chính là Đại Hạ Thánh Đình.

"Vì sao cô nương phải nói cho ta biết!"

"Quả nhiên Diệp công tử không giống những người khác, làm việc cảnh giác như thế, nếu đã như vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề." Tư Không Lạc Tuyết nói xong, dừng một chút rồi tiếp tục: "Ta có một chuyện muốn mời Diệp công tử hỗ trợ."

Mày kiếm của Diệp Trường Sinh nhướn lên, còn chưa kịp nói chuyện, Tư Không Lạc Tuyết tiếp tục nói: "Đương nhiên, chỉ cần Diệp công tử đáp ứng giúp ta, ngoại trừ tất cả những điều công tử muốn biết, Đại Hạ Thánh Đình chúng ta còn có hồi báo phong phú."

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới – Đại Hạ Thánh Đình.]

Diệp Trường Sinh nghe được bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở, sắc mặt không thay đổi, nhìn Tư Không Lạc Tuyết hỏi: "Nếu như ta giúp người, Đại Hạ Thánh Đình các người sẽ cho ta hồi báo

gì?"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Công tử có thể tiến vào tổ địa của Đại Hạ, tiếp nhận truyền thừa một lần, mặt khác công tử là kiếm tu, Đại Hạ Thánh Đình chúng ta có một thanh thần kiếm không tồi cũng sẽ hai tay dâng lên, cuối cùng công tử có thể hưởng thụ đãi ngộ cung phụng của Đại Hạ Thánh Đình."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hồi báo phong phú như thế, so với chuyện để cho ta hỗ trợ không đơn giản."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật ra hồi báo hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là ta thích giúp người làm vui."

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Bách Hiểu Sinh: "Người có nhớ chút gì hay không, bằng không người sẽ không có cơ hội."

Bách Hiểu Sinh sợ hãi nói: "Ta chỉ nghe nói hình như bốn trăm năm trước, chiến trường Thiên Vực đã bị Thần Đế Minh khống chế, còn lại ta thật sự không biết."

"Thần Đế Minh?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Suy nghĩ lâu như vậy, chỉ một câu."

Xùy.

Một kiếm xẹt qua, máu tươi như trụ.

Bách Hiểu Sinh đầu bay ra ngoài, hình ảnh cực kỳ tàn nhẫn, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tàng Thất nói: "A di đà phật, ngã phật từ bi."

Những người khác hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Tư Không cô nương, sẽ không giống như hắc biết chứ."

Tư Không Lạc Tuyết nhìn Diệp Trường Sinh: "Công tử trước nói chuyện một chút!"

Hai người đi về phía trước dọc theo bờ hồ, Tư Không Lạc Tuyết

dừng lại, mở miệng nói: "Nói như vậy cho công tử đi, chiến trường Thiên Vực từ bốn trăm năm trước bắt đầu rơi vào Thần Đế Minh, sau đó nơi này nhìn như là hoang cổ Thiên Vực dùng để ngăn cản vực Vạn Thần, kì thực trở thành nơi tuyển chọn nhân tài của bọn hắn."

"Hiện tại tất cả những gì chúng ta nhìn thấy, gặp phải, đều do bọn hắn bố trí tốt, đương nhiên chỉ bảo xuất hiện ở nơi này, hầu hết cũng là bọn hắn cố ý lưu lại, mục đích chính là vì để cho tu sĩ hai vực liều mạng vì tranh đoạt chí bảo, bọn hắn phụ họa theo yêu cầu tuyển ra tu sĩ."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu dựa theo lời cô nương nói, chiến trường Thiên Vực chính là cuộc rèn luyện, có thể tiến vào Thần Đế Minh."

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: "Nếu thật sự là như thế thì tốt rồi, phương thức bồi dưỡng cường giả của Thần Đế Minh rất kỳ lạ, vì để cho bọn hắn chết một cách trung thành, trước tiên sẽ lợi dụng bí pháp để cho bọn hắn giả chết, sau đó hút ký ức của bọn hắn, như vậy, bọn hắn cả đời chỉ biết trung thành với Thần Đế Minh."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao cô nương lại rõ ràng như vậy?"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Bởi vì Phụ hoàng ta chạy thoát từ trong tay sử giả Thần Đế Minh, không biết lý do này có đủ không?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Xem ra người tìm ta hỗ trợ, cũng có quan hệ với phụ hoàng người."

Tư Không Lạc Tuyết lộ vẻ rung động: "Không nghĩ tới tu vi của Diệp công tử nghịch thiên, lại càng là cơ trí gần như yêu quái, lần này đến chiến trường Thiên Vực có thể kết giao với Diệp công tử, thật sự là vinh hạnh của Lạc Tuyết."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, ra vẻ thâm trầm: "Nếu Lạc Tuyết cô nương biết là Thần Đế Minh bố trí chiến trường Thiên Vực, xin hỏi cô nương biết Thần Đế Minh ở nơi nào?"

Bên hồ.

Nghe được lời của Diệp Trường Sinh, Tư Không Lạc Tuyết trầm

giọng nói: "Thần Đế Minh ở vực Vạn Thần bên ngoài Thiên Đạo Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Đạo Giới, áp đảo vực Vạn Thần?"

Tư Không Lạc Tuyết lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc, "Không tính là áp đảo, bằng không vực Vạn Thần sẽ không luôn bình tĩnh như thế, ai cũng không muốn một mực bị người ức hiếp, không phải sao?"

Chương 226: Người của ta, ai dám động vào

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Vực Vạn Thần có xung đột với Thiên Đạo Giới, nhưng chưa bao giờ có cuộc chiến, không dám tưởng tượng nếu là có cuộc chiến lớn, có thể hay không hủy diệt toàn bộ tinh vực."

Ánh sáng trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, chậm rãi mở miệng nói: "Lạc Tuyết cô nương, ta lại hỏi người một vấn đề cuối cùng."

Tư Không Lạc Tuyết nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử xin nói!"

Diệp Trường Sinh hỏi: "Cường giả của Thần Đế Minh có thể thuận tiện xuống vực Vạn Thần giết người không?"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Sẽ không, bọn hắn chỉ biết phái sứ giả đến, mặc dù như thế, tu vi của những người đó cũng vô cùng cường đại."

"Ta hiểu, chờ sự tình của chiến trường Thiên Vực chấm dứt, ta sẽ tới Đại Hạ Thánh Đình." Diệp Trường Sinh nói xong, xoay người rời đi.

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng đuổi theo, giơ tay lên đưa một tấm lệnh bài cho Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đây là Đại Hạ Đế lệnh, cầm nó tiến vào Đại Hạ Thánh Đình, không ai dám ngăn cản người."

"Mặt khác, nhắc nhở Diệp công tử một câu, cần phải cẩn thận Tà Thần Cung và Thiên Cơ Các."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận lệnh bài, lạnh nhạt nói: "Đa tạ Lạc Tuyết cô nương, chúng ta gặp lại ở Đại Hạ Thánh Đình."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Tư Không Lạc Tuyết lẩm bẩm nói: "Diệp Trường Sinh, cái tên này nhất định sẽ khiến thiên hạ khiếp sợ."

"May mắn quen biết hẳn, có lẽ là một cơ duyên với Đại Hạ Thánh Đình."

Giờ khắc này, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Hiên Viên Đông Quân tiến lên, đi tới bên cạnh Tư Không Lạc Tuyết, Tàng Thất nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này, kế tiếp còn một chặng đường dài phải đi."

Hiên Viên Đông Quân nói: "Thiên Cực và Tử Vi Thần Hỏa rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, hiện tại còn lại Huyền Thiên Châu, Vạn Hồn Phiên và Thiên Độc Châu, chúng ta tiếp tục tìm kiếm."

Tàng Thất lại nói: "Hết thủy tùy duyên, chớ cưỡng cầu."

Nói xong, bốn người kết giao mà đi, dọc theo bờ hồ hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

...

Diễm Linh Cơ vẫn đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh, hai người bay vút giữa non nước, giống như tiên lữ trong tranh vẩy.

Không biết qua bao lâu, hai người phát hiện cảnh tượng trước mặt thay đổi, cảnh sắc lộng lẫy biến mất, thay vào đó là hơi thở màu đen nồng đậm.

Về mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía trước, đúng lúc này, một bóng người lẳng không rơi xuống.

Người tới không phải người khác, chính là An Lạc Nhi.

Trong nháy mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt An Lạc Nhi nổi lên ý cười, chậm rãi ổn định thân ảnh: "Trường Sinh, thanh kiếm này cho ngươi."

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay An Lạc Nhi: "Cửu Kiếp Kiếm, ngươi lấy từ đâu ra, còn có những người khác đâu."

An Lạc Nhi nói: "Sơn cốc phía trước là một tòa núi kiếm, thanh Cửu Kiếp Kiếm này chính là ta mang từ trong sơn cốc ra. Mặt khác còn có bản sách cổ này, những đệ tử Diệp gia khác đang tiếp nhận

truyền thừa kiếm đạo, bởi vì có người đuổi theo ta, cho nên mới chạy ra.”

Vừa dứt lời, từng hắc y nhân xuất hiện, trong chớp mắt xuất hiện cách Diệp Trường Sinh không xa.

Mười bóng người xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người An Lạc Nhi, Lận Quân Hành trầm giọng nói: "Cô nương, giao Cửu Kiếp Kiếm ra, giữ cho các người toàn thân.”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận trường kiếm trong tay An Lạc Nhi, ngăn nằng ở phía sau, nhìn Lận Quân Hành nói: "Kiếm ở trong tay ta, muốn cướp như thế nào?”

Lận Quân Hành đánh giá Diệp Trường Sinh một cái: "Chuyện Ma Kiếm Tông chúng ta người cũng dám quản?”

Diệp Trường Sinh nói: "Người của ta, ai dám động đến.”

Nói đến đây, hắc y nhân dừng một chút, sắc mặt trầm xuống: "Ma Kiếm Tông, ta đang tìm các người, không nghĩ tới chính mình tự tới cửa.”

Lận Quân Hành phất phất tay, ý bảo hắc y nhân sau lưng tiến lên: "Giết bọn hắc, một người cũng không lưu.”

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng.

Lận Quân Hành khinh thường nói: "Như thế nào, sợ rồi?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Các người tới cướp Cửu Kiếp Kiếm, vừa vận chỗ của ta còn có mấy cái, có muốn đoạt cả thầy hay không.”

Trong lúc nói chuyện, hắc y nhân giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba thanh trường kiếm, chính là ngày đó lấy được ba Cửu Kiếp Kiếm từ trong tay thương hội Thiên Vực.

Ánh mắt Lận Quân Hành dừng trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh, trong hai mắt lóe ra vẻ nóng rực, tham lam và thèm muốn không chút che dấu.

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn không!"

Lận Quân Hành cười nói: "Muốn!"

Dừng một chút, hắn ta nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: "Hiện tại ta thay đổi chủ ý, chỉ cần các hạ giao ra bốn thanh Cửu Kiếp Kiếm, ta có thể thả các người một con đường sống."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu "Như vậy, vậy cho các người đi!"

Lận Quân Hành ý bảo một gã hắc y nhân tiến lên, chuẩn bị lấy đi Cửu Kiếp Kiếm từ trong tay Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng kinh ngạc xảy ra.

Diệp Trường Sinh chắp tay trước ngực, bốn thanh thần binh Cửu Kiếp Kiếm, trực tiếp bị bóp nát, hóa thành bột mịn phiêu tán trên không trung.

Chương 227: Giết hắc, ta muốn dùng đầu của hắc trở về thỉnh tội

“Thật ngại quá, lực có chút lớn!”

Điều này....

Mẹ nó, Cửu Kiếp Kiếm bị bóp nát.

Đây chính là Cửu Kiếp Kiếm, cứ như vậy bị hủy, một chút cũng không đau lòng?

Trong lòng Lận Quân Hành đang nhỏ máu, cảm giác cả người đều không tốt, giận quá hóa cười: "Đồ ngu xuẩn, người sẽ vì sự dốt nát của mình, trả giá vô cùng nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Phải không, muốn chết."

Giờ khắc này.

Trong lòng Lận Quân Hành đang nhỏ máu, bốn thanh thần binh Cửu Kiếp Kiếm bị hủy, cũng có nghĩa là từ nay về sau, sẽ không bao giờ có được một thanh Cửu Kiếp Kiếm hoàn chỉnh nữa.

Tâm huyết nhiều năm của Ma Kiếm Tông cứ như vậy bị hủy trong chốc lát, mà hết thảy đều do Diệp Trường Sinh ban tặng.

“Giết hắc, ta muốn dùng đầu của hắc trở về thỉnh tội!”

Ra lệnh một tiếng, mười hắc y nhân cầm kiếm chém về phía Diệp Trường Sinh, kiếm quang hội tụ, tàn sát bữa bãi trên không, uy áp cường đại hạ xuống trên người Diệp Trường Sinh.

"Chơi kiếm?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Vây để cho các người hiểu biết, kiếm đạo là gì!"

Tâm hắc khê động, hộp Thiên Cực Kiếm sau lưng mở ra, hai kiếm Táng Thiên và Tru Thần bay ra, tựa như hai tia chớp xẹt qua.

Mười thân ảnh xông tới đột nhiên dừng lại, thanh kiếm xuyên qua

thân thể, mười người ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lận Quân Hành thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, hắn ta hoàn toàn nhìn không thấu Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới hắn thể mà là kiếm tu.

Một bên, Sử Kim Lộc thấp giọng nói: "Lận huynh, người này không thể khinh thường, hộp kiếm sau lưng hắn, hắn là Thiên Cực trong truyền thuyết."

Lận Quân Hành nhẹ nhàng nói: "Hủy Cửu Kiếp Kiếm, vậy thì dùng Thiên Cực để trả nợ."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, giận dữ quát: "Ma Kiếm Sư hiện thân, giết hắn, ta phải đòi lại tất cả trên người hắn."

Ra lệnh một tiếng, từng bóng người hạ xuống từ Cửu Thiên, xuất hiện trước mặt Lận Quân Hành. Hắn ta mặc áo bào đen che thân thể, tay cầm xà kiếm đen, trên người lại không có chút lực sinh mệnh nào.

Lận Quân Hành nói: "Giết!"

Ma Kiếm Sư vọt tới phía Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Tinh Thần đám người xuất hiện.

Mọi người khom người một cái, đồng loạt nói: "Bái kiến thiếu chủ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người mọi người xẹt qua, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Cũng không tệ, tu vi tăng lên rất nhiều."

Mọi người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Ma Kiếm Sư, Tinh Thần nói: "Thiếu chủ chớ động, những người này giao cho chúng ta."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, giọng nói Diệp Mạc Tà khẽ run: "Thiếu chủ, chờ một chút."

Diệp Trường Sinh nhận thấy Diệp Mạc Tà có điểm khác thường:

"Huynh trưởng, có vấn đề gì?"

Ánh mắt Diệp Mạc Tà rơi vào trên người một gã Ma Kiếm Sứ:
"Trường Sinh, là phụ thân."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên thay đổi, theo tầm mắt Diệp Mạc Tà nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên người một gã Ma Kiếm Sứ.

Người này thoát nhìn có vài phần tương tự với Diệp Mạc Tà, nhìn kỹ, càng thấy giống.

Ngày xưa phụ thân Diệp Mạc Tà và Diệp Chiến Thiên chết ở chiến trường Thiên Vực, cái chết của bọn họ không thoát khỏi liên quan đến Ma Kiếm Tông.

Hiện tại phụ thân Diệp Mạc Tà trở thành Ma Kiếm Sứ trong Ma Kiếm Tông, Diệp Trường Sinh cảm giác cách phụ thân mình càng ngày càng gần.

Thân ảnh Diệp Mạc Tà khẽ run lên, bước chân chuẩn bị đi về phía Diệp Cực Thiên, lại bị ngăn lại.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, trên người những người này không có hơi thở sinh mệnh, Diệp thúc sợ là không biết người."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, phụ thân ở ngay trước mắt, ta há có thể làm như không thấy, chứ đừng nói chi gặp mặt hân mà dùng binh khí."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc, trầm giọng nói: "Huynh trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ cứu Diệp thúc."

Thân ảnh hân chợt lóe, vọt về phía trước: "Thập Vạn, đánh nổ tất cả!"

Đám người Diệp Mạc Tà xuất hiện, Diệp Thập Vạn khẳng định sẽ ẩn nấp bốn phía.

Cho nên Diệp Trường Sinh tiến lên ngăn Diệp Cực Thiên lại, về phần Ma Kiếm Sứ khác, sẽ bị Diệp Thập Vạn giết chết.

Ngay sau đó.

Một chùy lớn từ hư không hạ xuống, Diệp Thập Vạn lao tới, trong tay cầm hai thanh Thần Ma Lục Thiên Chùy, oanh kích trên người vài tên Ma Kiếm Sĩ.

Ầm.

Ầm.

Chùy lớn lay trời, kinh thiên động địa, bóng dáng Ma Kiếm Sĩ trong sân bị sóng khí khủng bố hất bay, lơ lửng trên hư không.

Cường khí bao trùm ngập trời, bóng dáng những người khác lui lại liên tục.

Trong lúc nhất thời.

Trong sân khói bụi bao trùm, cát bay đá chạy, tựa như gió lốc buông xuống.

Chỉ thấy thân ảnh Diệp Thập Vạn khẽ động, chùy lớn dẫn theo sấm sét, đánh vào trên người Ma Kiếm Sĩ.

Ước chừng thời gian một nén nhang trôi qua, Ma Kiếm Sĩ trong sân toàn bộ đều chết dưới chùy lớn của Diệp Thập Vạn, hóa thành bột mịn, theo khói bụi cùng nhau rơi xuống đất.

Bụi bặm lắng xuống, chỉ còn lại hai người Diệp Trường Sinh và Diệp Thập Vạn, ngay cả Diệp Cực Thiên cũng không biết đi đâu.

Chương 228: Cô nương, thật hung dữ

Diệp Mạc Tà vội vàng tiến lên, vội vàng nói: "Trường Sinh, phụ thân đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng yên tâm, Diệp thúc rất an toàn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, mặt tức giận: "Huynh trưởng, Ma Kiếm Tông biến Diệp thúc thành Ma Kiếm Sư, thù này chúng ta có phải nên báo hay không."

"Trường Sinh, so với diệt Ma Kiếm Tông, có điều trước đó, hắn nhất định phải chết." Diệp Mạc Tà tức giận không thể kiềm được: "Đừng kéo ta, để cho ta giết chết hắn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, huynh trưởng!"

Diệp Mạc Tà cầm kiếm chém về phía Lận Quân Hành, kiếm khí ngập trời, một kiếm nhập ma, đại sát bốn phương.

Nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Sử Kim Lộ: "Để ta chơi đùa với người!"

Lận Quân Hành thấy Diệp Mạc Tà chém tới, mới từ trong chấn động phục hồi tinh thần lại, vừa rồi Diệp Thập Vạn khủng bố, làm cho hắn ta hồn phi phách tán.

Tám gã Ma Kiếm Sư trong nháy mắt đều chết hết, không thể chậm một chút à, quá nhanh!

Trực tiếp đánh nổ tâm tính của Lận Quân Hành.

Đối mặt với Diệp Mạc Tà đánh giết, trong lòng bàn tay hắn ta xuất hiện một thanh trường kiếm, hóa thành một luồng tàn ảnh nghênh đón.

Kiếm quang chém hư không, bóng dáng hai người xông thẳng lên

trời, hơi thở màu đen bao phủ ngập trời, toàn bộ sơn cốc trở nên mờ mịt.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Sử Kim Lộc, người sau đề phòng nói: "Các hạ muốn động thủ với ta? Khuyên người một câu, lưu lại hộp Thiên Cực Kiếm, bằng không người sẽ chết."

"Bắt đầu sự biểu diễn của người." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, giơ tay lên một kiếm chém xuống Sử Kim Lộc.

Bá.

Thân ảnh Sử Kim Lộc lướt sang một bên, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây quạt gấp, tiện tay vung lên, quạt gấp bay ra hóa thành một vòng trắng tàn: "Tầng thứ bốn cấp Đế Cảnh, loại như người ta không biết đánh chết bao nhiêu người."

Vừa dứt lời, sắc mặt hắn ta thay đổi, thân ảnh run rẩy lay động, bởi vì giờ khắc này Diệp Trường Sinh chỉ cách hắn ta trong gang tấc.

Sử Kim Lộc điên cuồng nuốt nước miếng, phát hiện trường kiếm đang kề vào cổ hắn ta, Diệp Trường Sinh từ trong công kích của hắn ta đi tới, lông tóc không hao tổn mà cực kỳ nhanh.

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ.

Thật tình hông biết, thân thể cấp Đế của Diệp Trường Sinh, công kích cùng cấp sẽ không tạo thành thương tổn gì.

"Cho người cơ hội, người cũng không được."

"Người không phải là người của Ma Kiếm Tông."

Môi Sử Kim Lộc run rẩy: "Ta là người của Sử Tộc, nếu người đã thương ta, Sử Tộc sẽ không bỏ qua cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc trước người Tà Thần Cung, Thiên Cơ Các, Tu La Tộc cũng nói như vậy, sau đó bọn họ đều đã chết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, ta vẫn quyết định cho người một cơ hội, nói Ma Kiếm Sử là chuyện gì xảy ra, người khẳng định biết".

Sử Kim Lộc nói: "Ta thực sự không biết."

"Vô dụng!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, trường kiếm xuyên qua cổ Sử Kim Lộc.

Hắn không lưu tình chút nào với kẻ địch.

Đối với những người không có giá trị, hắn sẽ không giữ lại.

Đúng lúc này.

Một tiếng gầm lên từ Cửu Thiên hạ xuống, "Dám giết đệ tử ta, người xong rồi."

Theo thanh âm hạ xuống, một mùi hương kỳ lạ xuất hiện, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt hắn: "Cô nương, thật hung dữ!"

Trong sơn cốc tối tăm.

Nữ tử mặc một bộ bạch y bay xuống, đứng trước mặt Diệp Trường Sinh, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt lọt vào tầm mắt, vẻ giống như thật

Diệp Trường Sinh hoàn toàn thốt ra một câu cô nương thật hung dữ, chủ yếu là quá mạnh mẽ.

Sử Trân Hương nhìn Diệp Trường Sinh: "Sát hại đệ đệ ta, người muốn chết, gia tộc người muốn chết, các người đều phải chôn cùng đệ đệ ta."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, nhìn Sử Trân Hương, giống như đang nói, ngực lớn, khẩu khí có thể lớn như vậy?

Lúc này.

Diễm Linh Cơ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, nữ nhân này tên là Sử Trân Hương, không chỉ là Thần nữ Sử tộc, còn

có một thân phận khác, đạo lữ của thiếu tông chủ Ma Kiếm Tông ”

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ nó, có muốn buồn nôn như vậy không?

Lấy cái tên đại khí cao cấp như vậy, khó trách khẩu khí lớn như vậy.

Hắn nhìn Sử Trân Hương, thân ảnh biến mất tại chỗ, nhấc lên Tru Thần, kiếm quang như trăng tàn, chém về phía Sử Trân Hương.

Giết hắn thì có thể, nhưng không thể chạm vào người trong gia tộc của hắn, Diệp gia chính là vậy ngược của hắn, chạm vào tất phải chết.

Cho dù Sử Trân Hương chỉ uy hiếp, cũng phải chết không thể nghi ngờ, hắn không cho phép bất kỳ uy hiếp tiềm ẩn nào tồn tại.

Bóng hình xinh đẹp của Sử Trân Hương bay ngược ra sau, trước mặt một bình chướng linh khí của Diệp Trường Sinh.

“Đế cấp tăng bốn, yếu như con kiến hôi!”

Theo thanh âm hạ xuống, trong tay nàng xuất hiện một thanh trường kiếm: "Kiếm tu, ta sẽ dùng kiếm giết người."

Chương 229: Nhất kiếm phá vạn pháp

Đạo lữ của Sử Trân Hương là Thiếu chủ Ma Kiếm Tông, hai người cùng nhau tu luyện nhiều năm, trình độ kiếm đạo của nàng ta một chút cũng không thấp.

“Ma Kiếm Trảm!”

Một kiếm xuất ra, mưa gió thay đổi.

Trên hư không hơi thở màu đen bắt đầu khởi động, hội tụ thành một kiếm lớn, chỉ thẳng trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm lớn trước mắt rơi xuống, sắc mặt hơi biến đổi, không nghĩ tới Sử Trân Hương thế mà là một tu sĩ Bán Thần.

“Nhất kiếm phá vạn pháp!”

Kiếm quang vạn trượng, khai thiên tích địa, rơi xuống va chạm với kiếm lớn cùng một chỗ, đối chọi gay gắt, tựa như cây kim so với cọng râu.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí đầy trời bắn nhanh, nơi nó đi qua, sơn cốc sụp đổ, cỏ thụ bị bẻ gãy.

Sử Trân Hương lơ lửng trên không trung, tập trung nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sắc mặt hơi đổi, không nghĩ tới cảnh giới hai người chênh lệch nhiều như vậy, Diệp Trường Sinh lại có thể chặn được một kích của nàng ta.

Diệp Trường Sinh bất động, ngạo nghễ đứng trên mặt đất: "Tạo Hóa Kiếm Quyết thứ nhất, tạo hóa nhất kiếm."

Ngày đó ký tên thần cấp, trong quà tặng xa hoa, ngoại trừ ở lại tiên điền Diệp gia, còn có Tạo Hóa Kiếm Quyết.

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ dùng qua Tạo Hóa Kiếm Quyết, là bởi vì nó quá cường đại, một kiếm xuất ra, đoạt tạo hóa trời đất

Một kiếm rơi xuống, trời đất bốn phương, vạn kiếm diệt sinh linh, trời đất bị diệt, tạo hóa tận.

Tạo Hóa Kiếm Quyết tổng cộng có ba thức, nhưng Diệp Trường Sinh xem, chính là ba đạo thần thông.

Tạo hóa nhất kiếm, chính là thức thứ nhất trong đó.

Một kiếm chém ra, sinh linh diệt, tất cả mọi người trong sân cảm giác hơi thở sinh mệnh đang trôi qua, giống như lúc nào cũng sẽ chết đi.

Sử Trân Hương nhận thấy tạo hóa nhất kiếm khủng bố, sắc mặt thay biến: "Vậy mà trên người người lại có thần thông như thế."

Dứt lời, ánh mắt nàng ta vô cùng nóng rực, tham lam thèm muốn: "Ma kiếm Cửu Thiên, hàng!"

Chín đạo ma kiếm treo ngược trên không, vô số kiếm khí bao phủ, theo tiếng phá gió truyền ra, chín đạo ma kiếm hạ xuống, oanh kích một chỗ với tạo hóa nhất kiếm.

Đúng lúc này, một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Xu thế của tạo hóa nhất kiếm không giảm, trực tiếp cắn nuốt chín đạo Ma kiếm, sinh sôi không ngừng, bắt diệt không thôi.

Nhìn chín đạo ma kiếm biến mất, thân ảnh Sử Trân Hương nhanh chóng bay ngược ra sau, phát hiện linh khí trong cơ thể xuống dốc không phanh.

Tại sao?

Vì sao lại như vậy, kiếm đạo của hắn lại cắn nuốt linh khí của ta, đây là kiếm đạo thần thông gì?

Trong lòng Sử Trân Hương vô cùng hoảng sợ, tập trung nhìn về phía trước, lại phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất không thấy đâu.

"Người đang tìm ta?" Thanh âm của Diệp Trường Sinh từ sau lưng Sử Trân Hương vang lên, nàng ta bỗng chốc xoay người nhìn lại, chỉ thấy một ánh sáng bạc xẹt qua.

Máu tươi như trụ, đầu bay ra.

Tàn hồn Sử Trân Hương bay ra, ánh mắt không cam lòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người giết đệ đệ ta, hủy thân thể ta, Sử Tộc và Ma Kiếm Tông sẽ không bỏ qua cho người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Đã là khi nào rồi, còn nhiều lời như vậy, không biết chạy?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ngón tay búng lên, một luồng lửa thần bắn ra, bao phủ trên người Sử Trân Hương.

Linh hồn gào thét bi thảm, làm cho người ta sởn tóc gáy, da đầu tê dại.

Thân thể Sử Trân Hương bị hủy, linh hồn bị thiêu, cả người hài cốt không còn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trên mặt đất: "Ta biết vâng lời, Tạo Hóa Kiếm Quyết thật sự quá mạnh."

Cho tới nay hắn đều biết Tạo Hóa Kiếm Quyết rất mạnh, nhưng bởi vì đạo kiếm quyết này có thương thiên hòa, cho nên hắn không muốn sử dụng, lại chưa từng nghĩ tới cường đại đến trình độ như vậy.

Không tồi, không tồi, sau này có thể sử dụng lâu dài.

Lúc này.

Tinh Thần, Ninh Tiêu Dao, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, An Lạc Nhi, Diễm Linh Cơ tiến lên, ủng hộ bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Bốn người Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết, Tiêu Tuy Phong cũng xuất hiện trong sơn cốc, hơn nữa bọn họ tận mắt chứng kiến Diệp Trường Sinh giết Sử Trân Hương.

Từ lúc muốn cướp lấy Thiên Cực và Tử Vi Thần Hỏa trên người

Diệp Trường Sinh, sau đó buông tha ý niệm trong đầu, không dám trêu chọc, đến bây giờ bọn họ hoàn toàn phục.

Tâm phục khẩu phục.

Cái gì thiên chi kiêu tử, cái gì thần tử Thánh Đình, ở trước mặt Diệp Trường Sinh, cái gì cũng không phải.

Ánh mắt Diệp Thần nhìn chăm chú phía trước hư không: "Thiếu chủ, có muốn đi giúp Mạc Tà huynh trưởng hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, hiện tại còn không phải cực hạn của huynh trưởng!"

Diệp Thần lại nói: "Thiếu chủ, Mạc Tà huynh trưởng đã rơi vào thế hạ phong."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thấy rồi, chờ một chút!"

Đúng lúc này, An Lạc Nhi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người thật sự phá hủy Cửu Kiếp Kiếm sao?"

Chương 230: Ngẫu nhiên gặp, không thân mật

"Không sai, một thanh kiếm mà thôi!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, vẫn phải cảm ơn người."

An Lạc Nhi mỉm cười: "Không cần, ta tự nguyện."

Nói đến đây, ánh mắt nàng chợt lóe, đưa cho Diệp Trường Sinh một khối ngọc giản: "Đây là thời điểm ta lấy được thanh kiếm kia, mang ra cùng, hình như là một quyển công pháp kiếm đạo."

Diệp Trường Sinh từ chối nói: "Không cần, người giữ lại tu luyện."

An Lạc Nhi nói: "Ta cũng không phải kiếm tu, muốn cũng nó vô dụng, mặt khác, ta đã đạt được cơ duyên của mình."

"Cho người, người cầm, có phải lo lắng nợ ta quá nhiều hay không, kỳ thật, ta chính là muốn người nợ ta."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu hồi ngọc giản: "Vậy ta liền không khách khí."

An Lạc Nhi lại nói: "Cô nương kia là ai, hình như có quan hệ rất thân mật với người."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Linh Cơ: "Ngẫu nhiên gặp, không thân mật."

An Lạc Nhi gật gật đầu, "Vậy bắt đầu từ hôm nay, ta làm nữ nhân của người đi!"

Diệp Trường Sinh: "..."

An Lạc Nhi lại nói: "Người yên tâm, ta sẽ rất ngoan, cố gắng tu luyện, tuyệt đối không trở thành gánh nặng của người."

Thổ lộ trước mặt mọi người?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người An Lạc Nhi, thấy má nàng đỏ ửng, thẹn thùng không thôi, nàng cũng quá đáng yêu đi, thật muốn ôm vào trong ngực một cái.

“Tốt, ta đáp ứng người!”

An Lạc Nhi hơi giật mình: "Thật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự."

An Lạc Nhi cúi đầu, thẹn thùng không thôi, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh sẽ thật sự đáp ứng.

Giờ khắc này.

Ánh mắt bốn người Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân, Tinh Thần đồng loạt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên mặt hiện lên vẻ hâm mộ, giống như đang nói, trâu bò, thiếu chủ quá trâu bò.

Diễm Linh Cơ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, vừa định mở miệng, An Lạc Nhi lạnh nhạt nói: "Cô nương, tự trọng!"

Nghe tiếng.

Sắc mặt Diễm Linh Cơ thay đổi, có chút xấu hổ, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn An Lạc Nhi, lạnh nhạt cười, đây là đang tuyên bố chủ quyền của mình?

Có điều hắn rất thích tính cách của An Lạc Nhi.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn lại về phía hư không, ngay sau đó, thân ảnh đã biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, hắn đặt một tay ở sau lưng Diệp Mạc Tà, tay truyền ra, ổn định lại thân ảnh Diệp Mạc Tà.

Thân ảnh hai người rơi xuống mặt đất, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huynh trưởng, không có việc gì chứ!"

Hơi thở trên người Diệp Mạc Tà Chu tiêu tán, giơ tay lau máu tươi ở khóe miệng: "Không có việc gì, ta đúng là vẫn còn quá yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng chớ vì vậy mà suy nghĩ, cảnh giới các người chênh lệch, người có thể vượt cấp đánh một trận, đã rất không tệ, ta tin tưởng thời gian, huynh trưởng sẽ càng thêm cường đại."

Diệp Mạc Tà lúc trước tiếp nhận một truyền thừa, nhưng hẳn chưa kịp hiểu thông suốt, hơn nữa thực lực Lận Quân Hành còn hơn xa hẳn.

Có thể kiên trì đến bây giờ, đủ thấy trình độ kiếm đạo của hắn mạnh mẽ, nếu là cấp ngang nhau Diệp Trường Sinh tin tưởng Diệp Mạc Tà có thể một kiếm giết chết Lận Quân Hành.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Sắc Quân Hành xuất hiện, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Hiện tại đến người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người đánh đủ rồi, mà lại tiếp một kiếm của ta!"

Lận Quân Hành khinh thường nói: "Một kiếm, chính là trăm kiếm thì sao?"

Diệp Trường Sinh bay lên trời, tay cầm Táng Thiên Kiếm, âm thanh như phán xét: "Một kiếm Táng Thiên!"

Vù.

Một luồng kiếm quang ngang trời chém xuống, một kiếm vô lượng, xuyên qua Cửu Thiên, giống như ngân hà trút xuống, nghiền ép trên người Lận Quân Hành.

Thấy một màn như vậy, Lận Quân Hành vung kiếm nghênh đón, kiếm lớn bay ra, ngay sau đó, hắn ta kinh sợ: "Không, người không có khả năng mạnh như vậy."

Ầm.

Ầm.

Tiếng rung trời truyền ra, thân hình Lận Quân Hành bay ngược ra ngoài, một cái bay này, ước chừng lui ra ngoài trăm trượng.

Hắn ta cúi đầu nhìn lại, trước ngực xuất hiện một vết kiếm, sâu, có thể thấy được xương trắng, máu tươi làm ướt một mảnh quần áo.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, nhìn Lận Quân Hành nói: "Đón một kiếm của ta mà không chết, vậy thì tiếp một kiếm đi!"

Bóng người tựa như ma quỷ, nhìn về phía trước, nhanh chóng vọt tới phía Lận Quân Hành, nơi đi qua, không gian nghiền nát, sụp đổ chôn vùi.

Lận Quân Hành nhận thấy được hơi thở nguy hiểm, trong lòng bàn tay xuất hiện một đạo quyền trục màu đen: "Muốn giết ta, người nằm mơ!"

Thanh âm hạ xuống, hắn ta giơ tay lên ném quyền trục màu đen về phía Diệp Trường Sinh, quyền trục mở ra, một tòa kiếm trận xuất hiện, vô số kiếm bay chỉ thẳng vào trên người Diệp Trường Sinh.

"Quyền trục cấm kỵ, không phải cấp Thần thì không thể phá!"
Tàng Thất nhìn chăm chú vào quyền trục cấm kỵ trong hư không, giọng nói khẽ run rẩy: "A Di Đà Phật, đánh nhau liên đánh nhau, nhất định phải người chết ta sống, còn vận dụng quyền trục cấm kỵ, những người Ma Kiếm Tông này.... Đúng là không phải thứ gì."

Chương 231: Diệp thí chủ, không thể

Tiêu Tỳ Phong nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, người lại phá giới."

Tàng Thất hai tay chắp lại: "Tiêu thí chủ, đừng nói nữa, bằng không người sẽ gặp họa sát thân."

Tiêu Tỳ Phong: "..."

Từ Không Lạc Tuyết lộ vẻ lo lắng, vội vàng nói: "Tàng Thất, quyền trục cấm kỵ này, Diệp công tử thật sự không cách nào phá vỡ?"

Tàng Thất nói: "Kiếm của Diệp công tử tuy tốt, nhưng theo ta quan sát, quyền trục cấm kỵ này ít nhất là cấp Địa, không phải tu vi cấp Thần, không thể phá!"

Từ Không Lạc Tuyết nói: "Vậy người có biện pháp? Giúp Diệp công tử phá vỡ quyền trục cấm kỵ này."

Tàng Thất biến sắc: "Lạc Tuyết cô nương, người quá để ý đến bản tăng, tu vi của bản tăng là gì, trong lòng mình hiểu rõ."

"Ta không thể nhìn Diệp công tử chết, bằng không tất cả hy vọng của ta sẽ tan biến." Từ Không Lạc Tuyết trầm giọng nói, vừa định di động thân ảnh rời đi, lại bị Hiên Viên Đông Quân ngăn lại.

Hiên Viên Đông Quân nói: "Lạc Tuyết, thực lực của Diệp công tử mạnh mẽ, nếu không thể ngăn cản quyền trục cấm kỵ, người đi không phải mất mạng vô ích sao?"

Từ Không Lạc Tuyết nói: "Đông Quân tỷ tỷ, nếu dùng tính mạng của ta, có thể làm cho Diệp công tử sống sót, làm sao không được?"

Diệp Trường Sinh có thể trị liệu cho phụ hoàng nàng, đối với Đại Hạ Thánh Đình mà nói, nàng chết không quan trọng, nhưng nếu Hạ Hoàng chết, toàn bộ Đại Hạ Thánh Đình liên loạn.

Từ Không Lạc Tuyết tránh thoát trói buộc của Hiên Viên Đông Quân, vừa định đứng dậy đi về phía trước, trên hư không, thân

ảnh Diệp Trường Sinh lại động.

Nhanh như tia chớp, vọt tới phía quyền trục cấm kỵ.

Nhìn thấy cảnh này.

Tàng Thất giơ tay lên vỗ lên đầu trọc của hắn: "Diệp thí chủ muốn làm gì, tiến vào quyền trục cấm kỵ?"

"Thật điên cuồng!"

"Như vậy hắn sẽ bị quyền trục cấm kỵ phóng thích kiếm trận cắn nuốt thành cặn bã, đến lúc đó hài cốt không còn."

"Diệp thí chủ, không thể!"

Nương theo tiếng kinh hô truyền ra, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, kim mang vạn trượng xuất hiện, trên hư không, xuất hiện hình ảnh Kim Long và Huyền Vũ.

Diệp Trường Sinh chân trái đạp Kim Long, chân phải giẫm Huyền Vũ, trong tay cầm Hỗn Độn Kiếm: "Nhất kiếm cầu bại!"

Nhất kiếm cầu bại, một kích chín kiếm mạnh nhất, kiếm đạo cực hạn, bá đạo vô cùng.

Kiểm tới, vô địch thiên hạ.

Kiểm tới, bế ngể trước vạn sinh linh.

Kiểm tới, khinh thường trời cao.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đứng trên đỉnh cao nhất, tựa như Thái Cổ Thần Vương.

Nhìn kiếm chém trên quyền trục cấm kỵ, tay hắn cầm một kiếm, mang theo tư thế vô địch, lướt qua phía Lận Quân Hành.

Một kiếm mở đường, Thần Long bay lên không trung, Huyền Vũ đạp trời, quyền trục cấm kỵ phóng thích kiếm trận bị đánh nát, kiếm hạ xuống quyền trục, chia ra làm hai.

Vẻ mặt Lận Quân Hành treu tức, vẫn nhìn chăm chú vào quyền

trục cấm kỵ, muốn xem Diệp Trường Sinh chôn mình trong kiếm trận như thế nào.

Lại không nghĩ tới, quyền trục đột nhiên bị nghiền nát, một thanh kiếm chém xuống đầu.

Vù.

Kiểm hạ xuống, bóng người chia làm hai.

Kiểm quang bất thành lnh xuất hiện, tốc độ cực nhanh vô cùng, Lận Quân Hành không kịp tránh né, chủ yếu hấn ta phát hiện kiếm quang bao phủ hạ xuống, hấn ta căn bản không cách nào di chuyển.

Kiểm quang chôn vùi, máu tươi bay tán loạn.

Diệp Trường Sinh nói: "Một quyền trục muốn ngăn cản ta, thật ngây thơ!"

Có điều, trong lòng hấn lại nhớ kỹ quyền trục cấm kỵ, từ lúc bắt đầu xuất hiện phù văn, lại đến quyền trục bây giờ, mấy thứ này làm lá bài tẩy thật sự không tệ.

Xem ra thứ tốt ở Vạn Thần Vực không ít, nhất định phải đi một chuyến, làm một ít trở về.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hấn bay xuống, thu hồi linh giới của Lận Quân Hành, đi tới phía Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi.

Cách đó không xa.

Bốn người Tư Không Lạc Tuyết điên cuồng nuốt nước miếng, ngây ra như phỗng nhìn Diệp Trường Sinh, Tàng Thất tát vào mặt mình: "Đây là sự thật, Diệp thí chủ dùng kiếm chém quyền trục cấm kỵ, thế mà phá vỡ rồi."

"Bần tăng đường đột, kiếm tu đều biến thái như vậy?"

Nói đến đây, hấn ta dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người

Tiêu Tỳ Phong: "Ngoại trừ người."

Sắc mặt Tiêu Tỳ Phong thay đổi: "Hòa thượng, người thay đổi."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Kiếm đạo của vị Diệp công tử này thật sự là mạnh, cho dù toàn bộ Kiếm Thánh Đình, chỉ sợ cũng chỉ có Kiếm Thần Độc Cô Vô Bại, có thể so sánh được."

Tàng Thất nói: "Tiêu thí chủ, người đã nhớ đại chiến lúc trước rồi sao? Dưới trướng lĩnh ngộ thật tốt, kiếm đạo của Diệp thí chủ, đối với người rất có trợ giúp."

Tiêu Tỳ Phong nói: "Hòa thượng, người đang dạy ta tu luyện?"

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người, xuất hiện trước mặt bốn người Tàng Thất: "Đa tạ các hạ nhắc nhở."

Tàng Thất hai tay chấp lại: "Diệp thí chủ khách khí, bản tăng đường đột."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, ánh mắt dừng trên người Tư Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết cô nương, có một chuyện muốn hỏi người."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp công tử muốn hỏi cái gì, cứ việc mở miệng."

Chương 232: Diệp thí chủ khách khí, bần tăng chỉ làm việc nên làm

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Tuyết cô nương biết, làm sao để Ma kiểm sử khôi phục thần trí?"

Diệp Trường Sinh hỏi làm thế nào khôi phục Ma kiểm sử, là muốn cứu Diệp Cực Thiên, bởi vì năm đó xảy ra chuyện gì, chỉ có Diệp Cực Thiên biết.

Tung tích của phụ thân mình cũng chỉ có thể từ trong miệng hắn biết được.

Tư Không Lạc Tuyết nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử muốn khôi phục thần trí Ma kiểm sử, điều này sợ là vô cùng khó khăn."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị: "Còn xin Lạc Tuyết cô nương cho biết phương pháp, mặc kệ khó khăn thế nào, ta đều sẽ làm."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp công tử, vẫn là để cho Tàng Thất nói đi, hắn tương đối hiểu rõ."

Tàng Thất nói: "A Di Đà Phật, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hòa thượng ta đương nhiên là biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết."

"Diệp thí chủ, muốn khôi phục thần trí của Ma kiểm sử, bước thứ nhất cần phải lấy được Huyền Ma dịch của Kiểm Ma Tông, bước thứ hai, đi tới Tiên Y cốc lấy được hoa Diễm Sinh, bước thứ ba đi tới Thiên Hồn Tông tìm được hồn phách của người này, bước thứ tư chính là dùng thần hỏa xua đuổi ma khí còn sót lại trong cơ thể, đả thông kinh mạch của bọn họ, bốn bước này không thể thiếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Thân ta mang thần hỏa, cho nên chỉ cần hoàn thành ba bước đầu là được?"

Tàng Thất lắc đầu, cười nói: "Tử Vi Thần Hỏa của Diệp công tử quá mức bá đạo, không dùng được, cần thần hỏa phù hợp, hoặc là

chí bảo có thuộc tính hàn băng tổng hợp.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Diệp thí chủ, nếu muốn khôi phục người không phải quan trọng như vậy, kính xin Diệp thí chủ từ bỏ.”

"Huyền Ma dịch, cần phải nhập Ma Kiếm Tông, hoa Diễm Sinh phải đi Tiên Y cốc, hồn phách đi Thiên Hồn Tông, quá khó khăn, thật sự là quá khó khăn, nhưng thiếu một không thể, đó sẽ là khó như lên trời."

Diệp Trường Sinh ôm quyền một cái: "Đa tạ các hạ, tại hạ nợ người một nhân tình.”

Tàng Thất lắc đầu trực: "Diệp thí chủ khách khí, bản tăng chỉ làm việc nên làm.”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Diệp Mạc Tà: "Huynh trưởng yên tâm, mặc kệ khó khăn thế nào, ta nhất định sẽ khiến Diệp thúc khôi phục.”

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, ta sẽ không để một mình thừa nhận hết thảy.”

An Lạc Nhi phụ họa nói: "Trường Sinh, cả đời người đi đâu, ta đi đó.”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh có chút xúc động: "Không nên thể hiện thương cảm như vậy, chúng ta cùng nhau cố gắng, lo gì không cách nào hoàn thành?”

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp thiếu chủ, có một câu không biết có nên nói hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Cứ nói đừng ngại!”

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: "Diệp thiếu chủ, Tiên Y cốc có quy củ, phạm là người vào cốc, bất kể là trị bệnh hay là cầu dược, đều cần xuất ra vật làm Tiên Y Đạo Huyền động tâm, nếu không đều không được phép vào cốc.”

"Quy củ của Thiên Hồn Điện càng thêm hà khắc, muốn mang đi

một linh hồn, nhất định phải lưu lại một linh hồn."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi, đây cũng không phải là chuyện gì, đợi rồi khỏi chiến trường Thiên Vực, ta sẽ tới Vạn Thần Vực."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chư vị muốn rời đi? Nếu các người không ghét bỏ, có thể đi cùng ta."

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng nói: "Được, chúng ta cùng nhau rời đi, chiếu cố lẫn nhau."

Tàng Thất nói: "Bàn tăng cảm thấy có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy chúng ta đi thôi!"

Hiện tại Tiêu Thiên Hỏa đã chết, Tà Thần Cung, người của Ma Kiếm Tông cũng đã chết, việc cấp bách trước mắt, chính là tìm được tam khí cấm địa, sau khi hoàn thành đánh dấu, hắn cũng có thể rời khỏi chiến trường Thiên Vực.

Đoàn người đạp không lướt qua, tiến về phía sâu trong sơn cốc.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Phía trước có nguy hiểm, mọi người đề cao cảnh giác."

Tàng Thất gật gật đầu: "Không nghĩ tới thần thức của Diệp thí chủ cường đại như vậy, phía trước có tử khí và tàn hồn."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp thí chủ, phía trước tàn hồn oán niệm hội tụ, hẳn là đất chết của chiến trường Thiên Vực, nghe đồn Thái Huyền Châu và Vạn Hồn Ổ ở chỗ này."

Thái Huyền Châu, Vạn Hồn Ổ?

Diệp Trường Sinh giật mình: "Hai món chí bảo các hạ nói, có công dụng gì?"

Tàng Thất lại nói: "Thái Huyền Châu là châu trí tuệ, là một trong bảy châu Thái Huyền, người có được châu này, có thể có được trí tuệ lớn, ngộ tính tăng vọt."

"Vạn Hồn Ổ là vật tà ác, bên trong cất giấu vạn ác hồn, lực công kích cường hãn, có thể cắn nuốt ba hồn sáu phách của người sống."

"Nếu Diệp thí chủ đạt được Vạn Hồn Ổ, đi tới Thiên Hồn Điện, nhất định có thể đổi được hồn phách người muốn."

"Một khi đã như vậy, chúng ta tiến lên xem một chút." Diệp Trường Sinh hí mắt, theo đó lại nói: "Không biết các hạ có nghe nói tam khí cấm địa hay không?"

Chương 233: Ta chỉ đi dạo, không đi vào

Nghe vậy, sắc mặt Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết đều thay đổi, trong hai mắt lóe ra vẻ sợ hãi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại đột nhiên hỏi tam khí cấm địa.

Tư Không Lạc Tuyết giả bộ mạnh mẽ trấn định: "Diệp công tử, tam khí cấm địa là địa phương hung hiểm nhất của chiến trường Thiên Vực, nghe đồn nguồn gốc ba khí cái chết, thiên độc, oán niệm hội tụ chính là tam khí cấm địa."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Nói như vậy, Lạc Tuyết cô nương biết tam khí cấm địa ở nơi nào nào."

Tư Không Lạc Tuyết lắc đầu, trầm giọng nói: "Ba căn nguyên là chuyển động, chúng nó xuất hiện ở nơi nào, tam khí cấm địa ở nơi đó, nếu chúng ta lạc vào trong đó, vậy sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

[Tinh, chúc mừng chủ nhân, bước vào tam khí cấm địa, có phải lập tức đánh dấu hay không!]

Đột nhiên vang lên âm thanh hệ thống nhắc nhở, làm cho sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên biến đổi, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: "Chúng ta đã bước vào tam khí cấm địa rồi."

"Lui, lập tức rời khỏi nơi này!" Tàng Thất sợ hãi, kinh hô nói.

Thân ảnh Tiêu Tùy Phong, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân bay ngược ra sau, Tàng Thất lại nói: "Diệp thí chủ, mau đi, bằng không chúng ta sẽ chôn ở nơi này."

Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, quay đầu nhìn về phía Diệp Mặc Tà, An Lạc Nhi: "Huynh trưởng, Lạc Nhi, mang theo mọi người rời đi trước, ta đi vào dạo một vòng, trong chốc lát liền đi ra."

An Lạc Nhi vội vàng nói: "Không được, quá nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ đi dạo, không đi vào."

Đám người An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết rời khỏi tam khí cấm địa, nhìn Diệp Trường Sinh không chớp mắt.

Tàng Thất sờ sờ cái đầu trơn bóng: "Đi vào, thật sự đi vào, Diệp thí chủ thật mạnh mẽ."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Tàng Thất, người nói Diệp công tử có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Ánh mắt Tàng Thất dừng trên người Tư Không Lạc Tuyết, nghiêm trang nói: "A Di Đà Phật, Lạc Tuyết cô nương, sau này người có thể dừng hỏi ta loại vấn đề này hay không, bản tăng lại chưa từng đi vào tam khí cấm địa, rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào, ta cũng không biết."

Một bên, Hiên Viên Đông Quân mở lời: "Lạc Tuyết, người đừng lo lắng, Diệp công tử sâu không lường được, nhất định sẽ không có nguy hiểm."

Tàng Thất nói: "A Di Đà Phật, xuất gia không nói xấu, lúc này đây Diệp thí chủ sợ là sẽ bị tam khí cấm địa an bài rõ ràng."

Nghe tiếng.

Sắc mặt An Lạc Nhi thay đổi, thân ảnh chợt lóe, chuẩn bị đi tới tam khí cấm địa, lại bị Tinh Thần ngăn lại: "Người phải tin tưởng thiếu chủ, an tâm ở chỗ này chờ."

Ánh mắt An Lạc Nhi lóe ra, nhìn chăm chú vào sương đen quanh quần trước mắt, thân ảnh chợt lóe, đi tới bên người Tàng Thất: "Xin hỏi các hạ, tam khí cấm địa này rốt cuộc là cái gì."

Tàng Thất nói: "Nữ thí chủ, cái gọi là tam khí cấm địa, lần lượt là tử khí, độc khí, oán khí, tam khí vốn phân bố ở các góc khác nhau của chiến trường Thiên Vực, nhưng khi chúng hội tụ cùng một chỗ, liền hình thành tam khí cấm địa."

"Rất khủng bố, vô cùng khủng bố, người tưởng tượng tam khí nhập thể, ăn thân thể, ý chí và kinh mạch của người, cái loại thống khổ này ai có thể thừa nhận?"

Nói đến đây, hắn ta phát hiện sắc mặt An Lạc Nhi thay đổi, vội vàng nói: "Nữ thí chủ không cần lo lắng, Diệp thí chủ cũng không phải người thường, ta tin tưởng hắn có thể vượt qua."

An Lạc Nhi: "..."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã bước vào tam khí cấm địa, ba hơi thở khủng bố quanh quẩn cùng một chỗ, rít gào, gầm thét, tựa như ác ma dữ tợn.

Hắn dùng kiếm khí bảo vệ thân thể, cất bước đi vào chỗ sâu trong tam khí cấm địa, đột nhiên một bóng người xuất hiện, người này ngồi ngay ngắn trên mặt đất, tùy ý để ba hơi thở tràn vào trong cơ thể lão ta.

"Người đã đến rồi!"

Người nọ bất thành đứng lên, ống tay áo bay lên, xoay người nhìn Diệp Trường Sinh.

"Người biết ta?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Lão giả nói: "Người rất ưu tú, cần nuốt Thiên Độc Nguyên, có được đôi cánh thần bí kia, còn có Tử Vi Thiên Hỏa cùng hộp Thiên Cực Kiếm, mấy trăm năm qua người xem như là tồn tại yêu nghiệt nhất."

Về mặt Diệp Trường Sinh đề phòng, nhìn lão giả nói: "Người là đặc sứ của Thần Đế Minh."

Lúc này đây lão giả khiếp sợ: "Người ngược lại biết không ít, nếu đoán được thân phận của ta, vậy hắn là hiểu được ta ở chỗ này chờ người vì cái gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn ta gia nhập Thần Đế Minh."

Lão giả cười nói: "Hậu sinh khả úy, người rất thông minh, nói cho ta biết quyết định của người!"

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Ta chính là ta, sẽ không gia

nhập bất kỳ thế lực nào, có lẽ sẽ làm người thất vọng.”

Lão giả lạnh như băng nói: "Người thật sự cự tuyệt ta sao? Đã lâu lắm rồi không ai dám cự tuyệt ta.”

Chương 234: Lập tức đánh dấu

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phải không? Vậy ta giúp người nhớ lại cảm giác bị cự tuyệt, thế nào, quen thuộc không."

Lão giả tức giận cười ngược lại: "Tiểu tử, người có biết mình đang đùa với lửa không? Người có biết hậu quả của việc cự tuyệt lão phu là gì không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người có thể đừng nói cho ta biết không? Ta thực sự không muốn biết."

Sắc mặt lão giả lộ ra sát ý, lạnh lùng nói: "Lão phu không chiếm được thứ gì đó, sẽ hủy nó, người cũng vậy."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được uy áp trên người lão giả, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lão già xấu xa trước mắt này ít nhất là một cường giả cấp Thần.

Bởi vì hơi thở trên người lão ta phát ra, cường đại hơn nhiều so với sau khi Đường Liệt sử dụng phù chú Tà Thần.

Thấy lão giả chuẩn bị động thủ với mình, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão đầu, mười năm trước ở chỗ này, người có phải cũng giết một gã kiếm tu hay không?"

Lão giả nói: "Người đoán!"

"Người đoán xem ta đoán được hay không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe, tay cầm Hỗn Động Thân Kiếm, đánh tới phía lão giả.

Ra ta trước sẽ chiếm được lợi thế.

Một kiếm xẹt qua, cắt qua trên người lão giả, trong nháy mắt kiếm quang xẹt qua, lão giả hóa thành một hơi thở biến mất.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nhận thấy sau lưng có hơi thở nguy hiểm cực

mạnh, đột nhiên xoay người vung kiếm tức giận chém, lại phát hiện lão giả và hắc gien trong gang tấc, giơ tay bắt lấy cổ hắc.

"Tiểu tử, ở trong mắt ta ngươi yếu như con kiến hôi, một ngón tay giết ngươi, đủ rồi."

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả trước mắt, trong lòng hoảng sợ, bàn tay nhỏ bé của lão đầu run lên, hắc sẽ đi đời nhà ma.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu tam khí cấm địa, có đánh dấu hay không?]

"Lập tức đánh dấu."

[Tinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu tam khí cấm địa thành công, đặt được cơ hội cắn nuốt một lần, có nên lập tức sử dụng hay không.]

Cơ hội cắn nuốt?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, tâm thần khê động: [Hệ thống, có thể cắn nuốt lão đầu trước mắt này hay không.]

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, chỉ cần chủ nhân sử dụng cơ hội cắn nuốt, nuốt trời, nuốt đất, nuốt không khí, cái gì cũng nuốt, rất lợi hại.]

[Lập tức sử dụng cơ hội cắn nuốt.]

Theo thanh âm hạ xuống, một hơi thở vô tận tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, lão giả phát hiện manh mối, muốn buông cổ Diệp Trường Sinh ra, đáng tiếc đã quá muộn.

Một cỗ lực lượng thần bí vô hình trói buộc thân thể lão ta, bàn tay giống như dính vào cổ Diệp Trường Sinh, linh khí trong cơ thể điên cuồng mất đi, tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt lão giả thay đổi, nhìn Diệp Trường Sinh, kinh ngạc nói: "Ngươi... Ngươi đã làm gì ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi đoán xem!"

Giờ khắc này.

Mắt lão giả muốn nứt ra, ý đồ muốn tránh thoát: "Buông ta ra, chuyện gì, chúng ta hãy thương lượng thật tốt."

"Người nghĩ hay!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, hơi thở trên người hắt tăng vọt, hơi thở khủng bố bắn ra, y phục hắt bay loạn, tóc đen tung bay, tựa như thần ma.

Đế cấp tăng năm.

Đế cấp tăng sáu.

Đế cấp tăng bảy.

...

Bán Thần.

Nhìn tu vi cả người tăng vọt, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, phát hiện lão giả trước mặt bị hắt cắn nuốt không còn, chỉ còn lại có một ít quần áo bay xuống.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Kết thúc cắn nuốt? Quá bá đạo."

Đúng lúc này.

Tử khí, oán khí, độc khí bốn phía bắt đầu tràn vào trong cơ thể hắt, ba hơi thở màu hồng, đen, tím, tựa như ba linh xà chạy trong cơ thể hắt.

Không phải!

Thật sự là nuốt trời nuốt đất nuốt không khí, cái gì cũng không buông tha?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, cắn nuốt tam khí căn nguyên nhập thể, hắt sẽ biến thành dáng vẻ gì?

Không thể loạn, ổn định, hắt có thể làm điều này.

Tiếp theo đó, hắt ngồi xuống đất, bắt đầu dẫn nhập tam khí căn

nguyên vào đan điền, lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Hỗn Động thần khí trong đan điền, thế mà bắt đầu cắn nuốt tam khí căn nguyên, sau đó, lại một lần nữa chuyển hóa thành Hỗn Động thần khí.

Và hành động?

Thật thơm.

Đến đây đi, để ta nuốt... Nuốt vào.

Giờ phút này, Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, cực kỳ sảng khoái!

Ngay khi hân đằm chìm trong niềm vui cắn nuốt, một bóng người vọt về phía ba khí cấm địa.

Người tới mặc một bộ váy dài màu đen, làn da trắng có chút bệnh trạng, nàng mang theo một cây đàn cổ, con người âm khiết, giống như có thể nhìn thấu hết thấy.

Bà ta ngự không mà tới, rơi xuống phía Diệp Trường Sinh: "Người lại giết lão đầu tử, ta muốn giết người."

Bên ngoài tam khí cấm địa.

Sắc mặt Tàng Thất thay đổi, giật mình nói: "Làm sao lại như vậy, tam khí căn nguyên càng ngày càng yếu."

An Lạc Nhi vội vàng nói: "Vậy bây giờ có thể tiến vào trong đó hay không?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất, hiển nhiên tất cả mọi người đều muốn biết đáp án, Tàng Thất nhẹ nhàng vuốt cằm: "Có thể đi vào..."

Chương 235: Tại sao người bị thương luôn là ta?

Lời còn chưa dứt, đám người An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Tinh Thần, Từ Không Lạc Tuyết bước bước lớn đi về phía trước, nhanh chóng vọt tới phía tam khí cấm địa.

"Có thể đi vào, nhưng có nguy hiểm, các người sao lại không nghe ta nói xong?" Tàng Thất nói xong, vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh.

Thân ảnh mọi người ngừng lại, nhìn Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên mặt đất, ánh mắt chột lóe, đề phòng nhìn bà ta áo đen.

Tàng Thất thở hồng hộc vọt tới, liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, dám ở chỗ này trắng trợn tu luyện."

"Còn.... Còn cần nuốt tam khí căn nguyên... Hu hu..."

Nói xong hắn ta khóc, lưu lại nước mắt âm mộ, người so với người phải chết, hàng so với hàng hóa phải ném.

Dựa vào cái gì?

Tất cả mọi người là lần đầu tiên làm người, vì sao tất cả cơ duyên, một mình người chiếm đoạt.

Tiêu Tù Phong nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, người làm sao vậy?"

Tàng Thất nói: "Đừng hỏi, hỏi thì đánh vỡ đầu của người."

Tiêu Tù Phong: "..."

Tại sao người bị thương luôn là ta?

Lúc này.

Tàng Thất di chuyển đến bên cạnh đám người An Lạc Nhi, hai tay

chấp lại: "A Di Đà Phật, bần tăng nhắc nhở chư vị một câu, lão thái thái kia là nữ nhân xấu xa, đều cẩn thận một chút."

Nói xong, hắn ta xoay người chuẩn bị rời đi, Tư Không Lạc Tuyết nói: "Tàng Thất, người làm gì vậy."

Tàng Thất xấu hổ cười: "Cái kia, nếu ta nói ta quá mót, người có thể tin hay không?"

Hai gò má Tư Không Lạc Tuyết đỏ bừng, không nghĩ tới hòa thượng này thẳng thắn như vậy.

Tiêu Tuy Phong nói: "Cái gì nội kinh, chính là muốn chạy trốn, bà ta kia ít nhất là cấp Thần, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của bà ta, hòa thượng là muốn chuồn mất."

Tàng Thất xoay người lại nhìn Tiêu Tuy Phong, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiêu thí chủ, người có ý kiến với bần tăng có thể nói, nhưng người không thể vũ nhục bần tăng."

"Bần tăng là loại người đó?"

Tiêu Tuy Phong nói: "Người là vậy!"

Hiên Viên Đông Quân nói: "Hai người các người cãi nhau, người nọ là cấp Thần, lại không động thủ, bà ta đến tột cùng muốn làm gì?"

Tàng Thất nói: "Bà ta đang chờ!"

Hiên Viên Đông Quân nghi hoặc: "Bà ta đang chờ cái gì?"

Tàng Thất khẽ thở dài một tiếng, "Phật nói..... Quên đi, vẫn là giải thích cho các người đi, hiện tại Diệp thí chủ đang cần nuốt tam khí căn nguyên, bà ta muốn giết Diệp thí chủ, lại kiêng kỵ tam khí căn nguyên, cho nên bà ta đang chờ Diệp thí chủ chấm dứt cắn nuốt, liền rất đơn giản, nghe hiểu?"

Mấy người nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn Tàng Thất: "Hiểu rồi!"

Đúng lúc này.

Lão bà mặc áo đen không thấy, mọi người theo tàn ảnh nhìn lại,

phát hiện lão bà xuất hiện ở trước mặt Tàng Thất: "Hòa thượng thối, người nói nhiều lắm."

Về mặt Tàng Thất không vui: "Lão thái bà, không đúng, nữ thí chủ, bà có thể chê ta nói nhiều, nhưng không thể nói ta thối, ba tháng trước ta vừa tắm rửa."

Khuôn mặt bà ta nổi giận, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn sương mù màu đen, vừa định ra tay với Tàng Thất, người sau vội vàng nói: "Đừng nhúc nhích, ta nói cho người biết ta sẽ phù phép!"

"Cẩn thận ta an bài người."

Vừa dứt lời, Tàng Thất hóa thành một tàn ảnh biến mất tại chỗ, ngay sau đó, một tia kim quang xuất hiện, thân ảnh của hắn xuất hiện ở ngoài trăm trượng, sau lưng có một hình ảnh Phật lớn màu vàng bao phủ.

"Lão thái bà, bản tăng hôm nay sẽ thay Phật tổ độ hóa người!"

Lão bà nhìn Tàng Thất: "Thối hòa thượng Vạn Phật Thánh Đình, ta thấy một người giết một người."

Tàng Thất biến sắc: "A di đà phật, hòa thượng chúng ta ăn bánh bao của người à, vì sao lại đối xử với chúng ta như vậy?"

Bà ta giơ tay vung lên, khí lãng nuốt trời cuốn về phía Tàng Thất, người sau mặt trầm như nước: "Hừ, chút tài mọn, nhìn Vạn Phật Triều Tông của ta."

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, Tàng Thất bị đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm vào một bên vách đá.

Giờ khắc này.

Thanh ảnh Tiêu Tuy Phong, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân chợt lóe, vọt tới phía Tàng Thất.

Khụ khụ.

Thân ảnh Tàng Thất từ trong vách đá gãy ra, nhìn ba người Tiêu Tuy Phong: “Đánh lên ta, nếu cho ta một cơ hội khác, ta nhất định sẽ đánh nàng... Không có việc gì, ta câm miệng!”

Nhìn bà ta cách hẳn ta không xa, Tàng Thất vô cùng tự giác ngậm miệng, sau một khắc, bốn người giống như điều đứt dây, bay theo các hướng khác nhau.

Đám người An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà nhìn bốn người rơi xuống đất, sắc mặt chợt thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, xác nhận qua ánh mắt, là người bọn họ đánh không lại.

Bà ta xoay người nhìn đám người An Lạc Nhi: "Hai người và hẳn đi cùng nhau, đúng không?"

Nói đến đây, bà ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Cũng tốt, hẳn giết lão đầu tử, ta sẽ giết các người trước, vừa lúc khởi động."

Thân ảnh An Lạc Nhi chợt lóe, ngũ thải thần quang bắn ra, trên tay xuất hiện một đôi găng tay: "Muốn giết hẳn, từ trên thi thể ta bước qua."

Chương 236: Đừng nói chuyện, tiếp một kiếm của ta đi

Bà ta nhìn An Lạc Nhi: "Ngũ Đức thánh thể, vậy mà còn là bẩm sinh, người đứng ở một bên, ta không giết người."

An Lạc Nhi không nhúc nhích, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Hắn là đạo lữ của ta, người cảm thấy ta sẽ rời đi?"

Lão bà nhe răng nói: "Tuổi còn trẻ không tu luyện thật tốt, làm đạo lữ cái gì, tương lai của người là vô hạn, kỳ thật hắn có thể xứng đôi."

Không biết, Diệp Trường Sinh mới là tồn tại ưu tú nhất trong mọi người.

An Lạc Nhi không chút sợ hãi: "Đó là chuyện của chúng ta, không tới phiên người nói."

"Vậy để cho ta xem Ngũ Đức thánh thể của người, tu luyện thể nào, hy vọng không phải lãng phí thánh thể ưu tú như vậy."

Bà ta nói xong, một chưởng đè ép về phía An Lạc Nhi, uy áp dồi dào cuộn cuộn, tựa như một tòa núi tiên đặt trên người An Lạc Nhi.

Mặc dù như thế, thân ảnh An Lạc Nhi lướt qua, đón chưởng phong, một tiếng nổ tung truyền đến, sóng va chạm tản ra vô tận.

Thân ảnh An Lạc Nhi bay ngược ra ngoài, ngã xuống, miệng phun ra một ngụm máu.

Đám người Diệp Mặc Tà, Tinh Thần, Ninh Tiêu Dao vội vàng ứng hộ tiến lên, ngăn An Lạc Nhi ở sau lưng.

Lão bà nhe răng nói: "Các người ngược lại đoàn kết, đáng tiếc quá yếu, có điều từ chất các người cũng không tệ lắm. Hiện tại ta thay đổi chủ ý, chờ ta giết hắn, để các người trở về, bồi dưỡng thật một phen, lão đầu tử không còn, tương lai các người sẽ ở cùng ta."

Vù.

Một đạo chưởng phong bay qua, tựa như sóng lớn nuốt trời, trực tiếp hất bay mọi người ra ngoài.

Thân ảnh An Lạc Nhi lần thứ hai bị thương nặng, thấy bà ta đi về phía Diệp Trường Sinh: "Nếu người dám đả thương hần, cứu thiên thập địa, ta tất sẽ giết người."

Lời thề vừa ra, trời đất chứng giám.

Trong mắt bà ta có sát ý nồng đậm, biết An Lạc Nhi không giữ được, di chuyển đi về phía An Lạc Nhi: "Để cho ta đánh nhân quả của người, vậy ta sẽ giết người trước."

"Giết nàng, ta đáp ứng rồi?" Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền ra, chỉ thấy hần đứng ở sau lưng bà ta, nâng kiếm thổi quét, hơi thở muốn nuốt cả trời đất.

Vút.

Kiểm tới.

Hai tay lão bà nắm chặt cổ cầm, kiếm quang cắt trên cổ cầm, khí lẫm cường đại đánh nát mái tóc bà ta, trong lúc nhất thời, tóc bạc của bà ta múa loạn, tựa như nhập ma.

"Tuổi còn nhỏ, đúng là kiếm tu cấp Bán Thần, là ta khinh thường người."

"Tiểu tử, nghe lão bà ta đàn tấu một khúc đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng đàn nữa, ta không muốn nghe!"

Nói xong, khí tức trên thân ảnh hần xảy ra thay đổi, để uy vạn trượng, xông thẳng về phía bầu trời, trên hư không, lôi đình tàn sát bừa bãi, giống như muốn xé rách trời.

"Kiếm Lai, trăm!"

Bà ta nhìn Diệp Trường Sinh, giọng nói run rẩy: "Thần trong trời, người mới là tồn tại yêu nghiệt nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, tiếp một kiếm của ta đi!"

Một kiếm này, chính là kiếm đạo thần thông trên ngọc giản mà An Lạc Nhi cho hắn, tên gọi là Kiếm Lai.

Trên hư không.

Vạn mây bắt đầu khởi động, sấm chớp, xé rách bầu trời, tựa như tận thế bùng xuống.

Đột nhiên, một tia sáng từ trên chín tầng trời bắn xuống, tốc độ nhanh vô cùng, chỉ thẳng vào trên người bà ta.

"Để uy vạn trượng, thần trong trời."

"Người rất tốt, ta nhớ kỹ."

Bà ta nghe vậy nói, bất ngờ xoay người lại, cổ cầm lơ lửng trước mặt, ngón tay diên cuồng dao động, từng tiếng đàn truyền ra.

Ngay sau đó, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, bao phủ trên người bà ta, liên kết một chỗ với nốt nhạc, giống như Đẳng Long vậy.

"Thiên ma bát âm, hủy thiên trời đất."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, phát hiện khí huyết trong cơ thể có chút sôi trào, không thể không thừa nhận, tiếng đàn của lão thái bà này rất lợi hại.

Không đúng, chuẩn xác mà nói, là cổ cầm trong tay bà ta.

Hắn có thể vô cùng vô cùng vô cùng chắc chắn, lão thái bà nếu không có cổ cầm này, thực lực nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.

"Cấp Thần thì như thế nào, ta cũng giết người!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người bà ta, quả nhiên thấy kiếm quang hạ xuống, cắm vào trong vòng xoáy màu đen.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí ngập trời bao trùm, khiến cho đám người An Lạc Nhi trên mặt đất lần nữa bay ra ngoài.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đập không lướt qua, lao nhanh về phía An Lạc Nhi, cánh tay mở ra ôm nàng vào lòng.

Thân ảnh hai người chậm rãi rơi xuống, thẳng tắp mà đứng, ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía bà ta.

Cây cổ cầm kia rơi xuống mặt đất, một trận tiếng va chạm truyền ra, về phần thân ảnh bà ta biến mất không thấy.

Chỗ bà ta đánh đàn có một vết kiếm sâu không thấy đáy, giống như một thanh tuyệt thế thần kiếm bị người từ dưới đất rút ra.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, bắt về phía cổ cầm, ngay sau đó cổ cầm bị hất thu vào trong hệ thống.

Tiếp theo, lòng bàn tay hất xuất hiện một quả Hỗn Độn Linh Quả, đưa cho An Lạc Nhi: "Ăn nó, thương thế của người rất nhanh sẽ khỏi."

Chương 237: Hòa thượng, đến uống thuốc đi

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Đứng đây đừng nhúc nhích, ta sẽ đi xem những người khác."

Đám người Diệp Mặc Tà, Tinh Thần, Diệp Yêu Nhi, Diễm Linh Cơ, Ninh Tiêu Dao, Diệp Thần sau khi ăn đan dược, lần lượt đứng lên.

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Tàng Thất, phát hiện thương thế của hắn ta vô cùng nặng, một bên, Tiêu Tuy Phong ho nhẹ một tiếng: "Diệp công tử, hòa thượng còn cứu được? Nếu không, đừng lãng phí đan dược."

Tàng Thất yếu ớt tỉnh lại, thanh âm khàn khàn: "Ta không chết, còn có thể cứu, Tiêu thí chủ, tiếp theo người sẽ gặp họa sát thân không ngừng." 、

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa một viên thuốc cho Tiêu Tuy Phong: "Cho hắn ăn vào, thương thế rất nhanh liền có thể ổn định."

Tiêu Tuy Phong tiếp nhận đan dược, không chút do dự, ngồi xổm xuống đỡ Tàng Thất lên: "Hòa thượng, đến, uống thuốc đi."

...

Mọi người bị thương nặng, sau khi ăn đan dược, khoanh chân ngồi bắt đầu chữa thương.

Chỉ có một mình Diệp Trường Sinh đứng ở trong sơn cốc, hắn phát hiện không có tam khí căn nguyên, sơn cốc trước mắt thật sự rất đẹp.

Rất, rất, rất đẹp, làm cho người ta say mê.

Nhất là hoàng hôn từ núi Cô Phong chiếu xuống, rơi trên mặt nước vô tận, giống như tiên cảnh bình thường trong tranh vẽ

Diệp Trường Sinh lâm vào suy tư, sau khi tiến vào chiến trường

Thiên Vực, hẳn thu hoạch được nhiều lắm.

Hiện tại một thân tu vi cách cấp Thần chỉ có một bước xa, như vậy sau khi rời khỏi chiến trường Thiên Vực, đợi đến khi tu vi lên đến cấp Thần, đã có thể đi tới Vạn Thần Vực.

Đáp ứng Diệp Mạc Tà muốn cứu Diệp Cực Thiên, vậy hẳn nhất định phải làm được.

Mặt khác, Diệp Cực Thiên, Ma Kiếm Tông, Thần Đế sứ xuất hiện, làm cho Diệp Trường Sinh thấy được hy vọng, có lẽ hẳn thật sự có thể tìm được phụ thân của hắn.

Kiểm Đế áo trắng chưa từng gặp mặt, Diệp Chiến Thiên.

Lúc này, An Lạc Nhi xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người đang suy nghĩ cái gì."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới cái gì, thương thế của người thế nào rồi."

An Lạc Nhi ôn nhu nói: "Đã không còn gì đáng ngại."

Nói đến đây, nàng lấy hết dũng khí, tiếp tục nói: "Trường Sinh, người không cần có bất kỳ lo lắng gì, con đường tương lai khó khăn ra sao, ta đều sẽ đi tiếp với người."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi: "Người thay đổi, ta nhớ rõ thời điểm lần đầu gặp người, người vẫn là nhan không, hiện tại sao đột nhiên trở nên thâm tình như vậy?"

An Lạc Nhi nói: "Tiểu di nói cho ta biết, yêu một người chính là dám vì hắn mà chết, cả đời một đời, vĩnh viễn không thay đổi."

"Ta nghĩ, người kia, ta tìm được rồi."

Diệp Trường Sinh giơ tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của An Lạc Nhi: "Kiếp này, ta nhất định sẽ thiên hạ vô địch, nhưng ta không tìm trường sinh, chỉ vì mong các người vui vẻ bình an."

An Lạc Nhi gật gật đầu: "Ta sẽ luôn ở bên cạnh người, cho dù cả thế giới đều đối địch với người, ta vẫn sẽ ở bên cạnh người, trừ

phi ta chết.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Yên tâm, ta sẽ không để người chết, từ giờ phút này trở đi, nữ nhân của ta, ai đụng sẽ chết.”

An Lạc Nhi hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: "Trường Sinh, lão bà chém giết vừa rồi, thân phận là gì.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Đế sử, trước bà ta, ta còn giết một lão đầu.”

An Lạc Nhi biến sắc, vội vàng nói: "Rời khỏi chiến trường Thiên Vực, người trở về học phủ, hay là Kiếm Cung?”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta về Kiếm Cung trước, sau đó, sẽ đi Vạn Thần Vực.”

An Lạc Nhi gật gật đầu: "Vậy ta trở về An gia một chuyến, theo người cùng đi Vạn Thần Vực.”

Diệp Trường Sinh không cự tuyệt: "Được, cùng đi Vạn Thần Vực xem một chút, dù sao cũng chưa từng đi qua.”

Đúng lúc này, bóng dáng Tàng Thất xuất hiện ở bên trái Diệp Trường Sinh: "A Di Đà Phật, đa tạ Diệp thí chủ ra tay cứu giúp.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Tàng Thất, phát hiện hẳn ta thế mà khỏi hẳn, một thân tu vi mơ hồ có dấu hiệu đột phá, hòa thượng này không đơn giản.

“Các hạ khách khí!”

Tàng Thất lại nói: "Vừa rồi trong lúc vô tình nghe được Diệp thí chủ muốn đi tới Vạn Thần Vực, có thể để cho bản tăng đi cùng người.”

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Các hạ không phải người của Vạn Phật Thánh Đình? Tại sao lại đi cùng ta tới Vạn Thần Vực.”

Tàng Thất nói: "Bởi vì muốn ở lại bên cạnh người, tất cả mọi người là thiên tài, nói chuyện dễ nghe...”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Hòa thượng, người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Sau khi rời khỏi chiến trường Thiên Vực, các người trở về Vạn Thần Vực của các người, ta trở về Thiên Vực của ta."

Tàng Thất lắc đầu, cười nói: "Rời đi là không có khả năng rời đi, trừ phi Diệp thí chủ đưa Thái Huyền Châu cho ta."

"Người làm sao biết Thái Huyền Châu ở trên người ta!" Diệp Trường Sinh hỏi.

Chương 238: Hòa thượng, người không sợ ta giết người đoạt chí bảo?

Tàng Thất lại nói: "Bần tăng không chỉ biết Thái Huyền Châu ở trên người người, mà ngay cả Vạn Hồn Ổ cũng ở trên người thí chủ."

Diệp Trường Sinh trong lòng hoảng sợ, thừa nhận mình khinh thường hòa thượng này: "Thái Huyền Châu ta là không có khả năng cho người, cả đời cũng đừng nghĩ tới."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp thí chủ tư chất nghịch thiên, ngộ tính siêu tuyệt, đương nhiên không cần Thái Huyền Châu, bần tăng nơi này có một viên Kiếm Huyền Châu, trao đổi với Diệp thí chủ thì như thế nào?"

"Diệp thí chủ, Kiếm Huyền Châu này cũng là một trong Thái Huyền Châu, chẳng qua tác dụng của nó chỉ có tác dụng đối với kiếm tu, có thể diễn hóa các loại kiếm đạo, đồng thời trong đó ẩn chứa ba ngàn kiếm đạo sâu sắc, rất thần kỳ, trao đổi với bần tăng Diệp thí chủ một chút cũng không thiệt thòi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hòa thượng, người không sợ ta giết người đoạt chí bảo?"

Tàng Thất nói: "Người làm sao có thể chém hòa thượng đáng yêu như vậy? Hơn nữa chúng ta là bằng hữu, người sẽ không giết ta đâu."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Đưa Kiếm Huyền Châu của người cho ta xem một chút."

Tàng Thất giơ tay lên đưa Kiếm Huyền Châu cho Diệp Trường Sinh, người sau tiếp nhận hạt châu màu bạc, nhận thấy được võ Thiên Cực kiếm phía sau lưng điên cuồng run rẩy, hai cái này hình như có liên hệ mật thiết.

"Diệp thí chủ, người xem nhìn xem, thu Kiếm Huyền Châu đi!"
Tàng Thất trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng một cái, ánh sáng trắng bay ra, một hạt châu màu trắng xuất hiện trước mặt Tàng Thất: "Hòa thượng, cho người Thái Huyền Châu đây."

Thái Huyền Châu?

Tàng Thất nhìn hạt châu màu trắng trước mắt, thiếu chút nữa cười ra tiếng heo kêu: "Người Diệp thí chủ chú ý, hòa thượng nhớ kỹ."

"Vậy ta sẽ không khách khí."

Hắn vội vàng thu Thái Huyền Châu vào trong linh giới, một giọng nói khiếp sợ truyền đến: "Hòa thượng, người uống thuốc gì, khôi phục nhanh như vậy?"

Tàng Thất quay đầu nhìn về phía Tiêu Tù Phong, giơ tay lên đánh một quyền xuống: "Họa sát thân của người, tới rồi."

Về mặt Tiêu Tù Phong hơi giật mình, thân ảnh bay ngược ra sau: "Hòa thượng, người phát điên cái gì?"

Tàng Thất nói: "Tiêu thí chủ, ta chỉ muốn xem người khôi phục như thế nào, người tin?"

Tiêu Tù Phong: "..."

Hòa thượng này không thể chọc được, có độc.

Lúc này, đám người Diệp Mạc Tà, Tư Không Lạc Tuyết, Tinh Thần lần lượt tiến lên, ủng hộ đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân cúi người một cái: "Đa tạ ân cứu mạng của Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Hai vị cô nương không cần khách khí."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiếp theo, chúng ta phải rời khỏi chiến trường Thiên Vực, không biết chư vị đi đâu."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Chỉ còn một ngày cuối cùng là chiến trường Thiên Vực kết thúc, chúng ta muốn trở về Vạn Thần Vực."

“Diệp công tử, sau đó người đi tới Vạn Thần Vực, cần phải đi thành Vạn Thần trước, chỉ có nơi đó có thông đạo truyền tống.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hiểu rồi, vậy chúng ta sẽ tạm biệt tại đây.”

Tàng Thất nhìn ba người Tư Không Lạc Tuyết: “Ba người các người về Vạn Thần Vực trước, bản tăng muốn đi theo Diệp thí chủ đi Hoang Cổ Thiên Vực dạo một vòng.”

Tiêu Tuyền Phong nói: “Ta cũng đi, kiếm đạo của Diệp công tử vô song, đối với ta rất có trợ giúp, kính xin Diệp công tử không nên ghét bỏ.”

Tư Không Lạc Tuyết suy nghĩ trong nháy mắt: “Đã như vậy, chúng ta cùng nhau đi Hoang Cổ Thiên Vực, chờ Diệp công tử giải quyết mọi việc, mọi người sẽ đi tới Vạn Thần Vực.”

Diệp Trường Sinh thấy bốn người đều không rời đi, muốn đi theo hẳn đi Hoang Cổ Thiên Vực, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sức hấp dẫn, thật phiền.

Không nghĩ tới nam nhân cũng thích ta, tạo nghiệp.

Kế tiếp.

Mọi người bay lên trời, đạp không lướt đi, nhanh chóng rời khỏi chiến trường Thiên Vực, không còn tam khí căn nguyên, chiến trường Thiên Vực khôi phục thành bộ dáng ban đầu, ngoại trừ trong không khí tràn ngập huyết tinh khí ra, chính là một tòa sơn cốc bình thường.

Đang di chuyển về phía trước, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, bao phủ ở trên chiến trường Thiên Vực, phát hiện một đường đi, lại không có một bóng người.

...

Lối ra chiến trường Thiên Vực.

Mọi người đứng ở trước cửa kết giới, sắc mặt Tàng Thất hơi biến đổi: “Khí huyết sát thật khủng bố, xem ra Hoang Cổ Thiên Vực xảy

ra chuyện lớn.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Tàng Thất: “Hòa thượng, lời này của người có ý gì?”

Vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: “Diệp thí chủ, không phải ai cũng ưu tú như chúng ta, dám lang bạt trong chiến trường Thiên Vực lâu như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nói trọng điểm.”

Tàng Thất lại nói: “Vạn Thần Vực có rất nhiều thế lực, nương theo chiến trường Thiên Vực mở ra, nhân cơ hội tiến vào Hoang Cổ Thiên Vực cướp đoạt tài nguyên, cho nên trước mắt Hoang Cổ Thiên Vực hẳn là đang bị tàn sát.”

Mày kiếm của Diệp Trường Sinh nhướng lên, vội vàng tiến vào cửa kết giới, nếu thật sự như Tàng Thất nói, vậy Kiếm Cung có thể gặp nguy hiểm hay không?

“Sốt ruột như vậy làm gì?”

Chương 239: Phục Ma đại ba chưởng

Tàng Thất nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh, hai tay chấp lại, đi về phía cửa kết giới.

Sau khi rời khỏi chiến trường Thiên Vực, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi Cô Phong, mắt nhìn về phía trước.

Trên hư không, một đoàn vòng xoáy huyết khí khổng lồ bao phủ, không dám tưởng tượng đã chết bao nhiêu người, mới có thể hình thành vòng xoáy khủng bố như thế.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất chính là... Thế mà có người lợi dụng khí huyết sát này mở một đại trận.

Tàng Thất xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp thí chủ, đây là Thị Huyết Trận của Huyết Tộc, người chết càng nhiều, tòa đại trận này càng mạnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, thành Vạn Thần rõ ràng có thông đạo truyền tống, vì sao thế lực Vạn Thần Vực phải đợi đến khi chiến trường Thiên Vực mở ra mới xuống Hoang Cổ Thiên Vực.”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ, kỳ thật thành Vạn Thần đã là một bộ phận của Vạn Thần Vực, truyền tống từ thành Vạn Thần chỉ là có thể chính xác đưa người đến nơi muốn đi, tỷ như Vạn Phật Thánh Đình, Đại Hạ Thánh Đình.”

“Nhưng muốn tiến vào thành Vạn Thần là vô cùng khó khăn, đối với cường giả Hoang Cổ Thiên Vực mà nói, chủ yếu nhất là thành Vạn Thần có quy củ, không cho phép thực lực của Vạn Thần Vực từ thành Vạn Thần đi tới Hoang Cổ Thiên Vực.”

Từ Không Lạc Tuyết phụ họa nói: “Không sai, quy củ của thành Vạn Thần là Thành chủ đầu tiên định ra, nghe đồn Thành chủ đầu tiên và chủ của Hoang Cổ Thiên Vực là bằng hữu rất tốt, lúc ở Hoang Cổ Thiên Vực bị đá ra khỏi Vạn Thần Vực, hắn ta chỉ có thể vì bằng hữu làm một chuyện như vậy.”

“Nếu không phải bởi vì thực lực của Diệp công tử mạnh mẽ, ta cũng sẽ không ra từ thành Vạn Thần tiến vào Vạn Thần Vực, bởi vì mấy ngàn năm qua từ Hoang Cổ Thiên Vực tiến vào Vạn Thần Vực, chỉ có ba người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kiếm Đạo Tử, Kim Thánh Thiên và Diệp Tiểu Thất sao?”

Tư Không Lạc Tuyết gật gật đầu: “Không nghĩ tới Diệp công tử còn biết không ít, có điều thành Vạn Thần hiện tại cũng tràn ngập nguy cơ, rất nhiều người đang âm thầm nhìn trộm.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta hỏi một vấn đề cuối cùng, vì sao tiến vào thành Vạn Thần rất khó.”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Muốn tiến vào Vạn Thần Vực, nhất định phải leo lên Vạn Thần Địa Bảng, sau đó mới có tư cách vào thành, sau đó leo lên Vạn Thần Thiên Bảng, mới có thể sử dụng thông đạo truyền tống.”

“Thì ra là như thế!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Người đăng bảng có thể dẫn người sử dụng thông đạo truyền tống?”

“Có thể, giới hạn một trăm người, nhiều hơn không cho phép.” Tư Không Lạc Tuyết nói.

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói: “Quy củ này rất không hợp lý, xem ra cần phải sửa một chút.”

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn ra sau lưng: “Lạc Nhi, người trước tiên trở về An gia, ta để cho Thập Vạn đi với người.”

“Tiểu Ninh, Tinh Thần, hai người các người trở về học phủ, nếu có nguy hiểm, nhất định phải đến Kiếm Cung.”

“Những người khác theo ta đi tới Kiếm Cung.”

Theo thanh âm hạ xuống, mọi người chia làm ba đường rời đi.

Diệp Mạc Tà và một đám đệ tử Diệp gia, Diễm Linh Cơ, Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tiêu Tùy Phong, Tư Không Lạc Tuyết theo sát Diệp Trường Sinh, đập không lướt qua, hóa thành từng đạo

ánh quang tiến về phía Kiếm Cung.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Phía trước huyết tinh khí nồng đậm tràn ngập, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, ngừng thần nhìn về phía trước: “Là bọn hắc.”

Tiêu Tỳ Phong nhìn cuộc chiến phía trước: “Tàng Thất, có người đang khi dễ hòa thượng, người không đi hỗ trợ?”

Tàng Thất nói: “A di đà phật, ngã phật từ bi, ban ngày ban mặt, trắng trợn khi dễ hòa thượng như vậy, thế mà làm cho bản tăng gặp phải, vậy ta sẽ siêu độ Cổ Ma Tộc tạp nham này.”

Trong lúc nói chuyện, kim quang cường đại trên người hắc ta xuất hiện, kim thân pháp tướng xuất hiện, một tòa Cổ Phật khổng lồ bao phủ sau lưng.

“Buông hòa thượng kia ra, ta đến!”

Theo thanh âm truyền ra, cường giả Cổ Ma Tộc đột nhiên xoay người, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất: “Lại có một người không sợ chết, hòa thượng thối, người và hắc cùng một chỗ.”

Tàng Thất nói: “Không phải, nhưng ta sẽ đánh chết các người, thật không muốn phá sát giới, không thể sát sinh? Không, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.”

“Phục ma đại ba chương!”

Phục Ma đại ba chương?

Tàng Thất nói, giơ tay lên đề về phía cường giả Cổ Ma tộc, trên chín tầng trời một chương lớn hạ xuống.

Giống như xuyên thấu trời cao, rơi vào trên người cường giả Cổ Ma tộc.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang vọng cứu thiên thập địa.

Một chưởng đánh xuống, thi cốt vài tên cường giả Cổ Ma tộc cũng không còn.

Thân ảnh Tàng Thất chợt lóe, đi tới bên cạnh Vô Tướng thiên sư:
“Các hạ bị thương.”

Vô Tướng thiên sư nói: “Nếu không phải phù hộ đồ nhi của ta, những ma nhân này không có khả năng đả thương lão nạp, tuy nhiên, vẫn là cảm tạ người ra tay tương trợ.”

Chương 240: Nếu không phải đánh không lại người, đã trở mặt với người từ lâu rồi

Tàng Thất nói: “A di đà phật, xuất gia lấy từ bi làm hoài, há có thể thấy chết không cứu?”

Vô Tướng thiền sư khom người một cái, đứng dậy nhìn về phía trước: “Diệp thiếu chủ, sao lại là người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiền sư biệt lai vô dạng, ngày xưa từ biệt ở Kiếm Cung, nhưng còn tốt sao?”

Vô Tướng thiền sư khẽ thở dài một tiếng: “Phía đông Thiên Vực quá nguy hiểm, lão nạp chuẩn bị trở về Phật vực ở phía tây.”

Nói đến đây, ông ta dừng một chút, vội vàng nói: “Diệp thiếu chủ, người làm sao lại ở chỗ này, toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực đều rơi vào đấu tranh mưa máu, đông đảo thế lực, tông môn, thế gia bị cường giả ngoại vực tàn sát đẫm máu, hiện tại khắp Thiên Vực chỉ có Kiếm Cung là an toàn.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Không tốt, Kiếm Cung có nguy hiểm!”

Thiên Vực đại loạn, chỉ có Kiếm Cung, cứ như vậy, người của các thế lực Thiên Vực tất sẽ tràn vào Kiếm Châu, với tính cách ghét ác như thù địch của lão tổ và gia gia, nhất định sẽ phù hộ cho những người này.

Ngẫm lại mà sợ hãi, nếu là cường giả Vạn Thần Vực tề tụ ở Kiếm Cung, cho dù hắc lưu lại Tứ Tượng Quy Nguyên Kiếm Trận cũng không ngăn được.

Đang đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Diệp Mạc Tà: “Huynh trưởng, Kiếm Cung nguy hiểm, ta trở về trước, huynh và mọi người tới sau.”

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: “Trường Sinh, đệ yên tâm, ta nhất định

mang mọi người an toàn trở về Kiếm Cung.”

Theo thanh âm hạ xuống, Diệp Trường Sinh đã hóa thành một luồng kiếm quang, biến mất ở phía chân trời, tốc độ quá nhanh.

Tàng Thất nói: “Nhiều năm như vậy cũng chỉ có Diệp thí chủ và bản tăng ưu tú như nhau.”

Tiêu Tuy Phong nói: “Hòa thượng, người không biết xấu hổ như vậy, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không thể làm.”

Tàng Thất trừng mắt nhìn Tiêu Tuy Phong: “Nói giống như chúng ta là bằng hữu, ai, kiếm tu này thật rác rưởi.”

Tiêu Tuy Phong: “...”

Nếu không phải đánh không lại người, đã trở mặt với người từ lâu rồi.

Nói thật lòng, hẳn ta muốn cho Tàng Thất một kiếm, hòa thượng này thật hèn hạ...

...

Kiểm Châu.

Trên hư không.

Sương đen che trời, cuộn cuộn mà đến, giống như hung thú điên cuồng, đập trời mà đi, cắn nuốt tất cả.

Đám người đông nghìn nghịt, hoảng hốt không chạy bừa, tới gần phía Kiếm Cung, giống như Kiếm Cung chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của bọn hắn.

Là ngọn hải đăng trong bóng tối của bọn hắn, giống như đi lên Kiếm Cung, bọn hắn không cần phải chết.

Trước Kiếm Cung.

Ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộ Quân đứng thẳng, cung phụng và trưởng lão khác của Diệp gia đều đang

bận rộn.

Nhìn hư không phía trước tràn ngập sương máu, Diệp Tiêu Huyền nói: “Lúc này Huyết Tộc, Tu La Tộc, Ngự Thú Tông, còn có Vong Linh Thánh Đình là có chuẩn bị mà đến, toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực bị bọn hắc cướp sạch, Kiếm Cung chúng ta xem như là mảnh đất cuối cùng.”

Diệp Thương Vân nói: “Lão tổ, thế cục trước mắt, chúng ta sợ cũng không kiên trì được bao lâu.”

“Toàn bộ Kiếm Cung kín người hết chỗ, cứ tiếp tục như vậy, những tu sĩ mới tới này đều không có chỗ đặt chân.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Chúng ta ngã xuống, nhất định cũng không sợ hãi, ta chỉ là lo lắng cho Trường Sinh, đến bây giờ không có tin tức của hắn, chiến trường Thiên Vực là địa phương nào, hai người các người hẳn là rất rõ ràng.”

Diệp Thương Vân, An Mộng Quân lâm vào trầm mặc, trên mặt bọn hắn tràn đầy vẻ lo lắng nặng nề.

Lúc này.

Diệp Kinh Vân và Vân Trọng Lâu xuất hiện, hai người thở hồng hộc tiến lên, khom người một cái: “Lão tổ, cường giả Huyết Tộc cách Kiếm Cung không xa, hiện tại quá nhiều tu sĩ Thiên Vực chết trong tay Huyết Tộc và Vong Linh Thánh Đình.”

“Thương Vân, trấn thủ Kiếm Cung, lúc cần thiết mở ra Hộ Cung Đại Trận.” Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, lao ra phía bên ngoài Kiếm Cung.

Diệp Thương Vân vội vàng nói: “Lão tổ, người làm gì vậy!”

Diệp Huyền nói: “Có thể cứu một người, tính một người, đi chiếu cố cường giả của Huyết Tộc và Vong Linh Thánh Đình.”

Diệp Thương Vân lại nói: “Lão tổ, Vong Linh Thánh Đình có cường giả cấp Thần, không cần đi...”

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, một người khổng lồ bằng

xương khô xuất hiện, ổn định với Kiếm Cung, điên cuồng đi về phía trước, mỗi một lần cánh tay vung lên, đều sẽ có hàng ngàn tu sĩ bị hất bay ra ngoài.

Vân Trọng Lôu hoảng sợ nói: “Tộc trưởng, đây là cái gì?”

Diệp Thương Vân nói: “Thủ đoạn của Vong Linh Thánh Đình, mọi người cẩn thận là trên hết.”

Diệp Kinh Vân nói: “Tộc trưởng, lại tới một người, hình như là... Long cốt?”

Diệp Thương Vân lắc đầu, sợ hãi nói: “Không phải Long Cốt, là Phi Thiên Long Mãng, những thủ đoạn tà ác này của Vong Linh Thánh Đình, chuyên môn khống chế xương cốt của những hung thú này, sau khi bị bọn hắn đặc biệt rèn luyện, lực công kích của bộ xương Phi Thiên Long Mãng này hẳn là ở trên Đế cấp tầng tám.”

“Cường đại như vậy?” Sắc mặt Diệp Kinh Vân thay đổi, sợ hãi vạn phần: “Tộc trưởng, Đế cấp tầng tám, chúng ta có cái gì ngăn cản?”

Chương 241: Chiến, tử chiến đến cùng!

Mặt Diệp Thương Vân trầm như nước: “Cho dù biết rõ không địch lại, cũng phải tử chiến đến một khắc cuối cùng, sống lưng của tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực chúng ta không thể cong, kiếm tu mũi nhọn như chúng ta không thể gãy!”

“Chiến, tử chiến đến cùng!”

Trước Kiếm Cung.

Sương máu tràn ngập, vong linh buông xuống.

Điên cuồng tàn sát bữa bãi, tu sĩ xông về phía Kiếm Cung táng thân dưới sự tiến công của bọn hắn.

Nhìn bộ vong linh xương khô giết chóc trước mắt, sắc mặt Diệp Thương Vân cực kỳ khó coi, đồng thời cảm thấy bất đắc dĩ.

Kẻ yếu, ngay cả phương thức chết cũng không thể lựa chọn, những lời này một chút cũng không sai.

“Kình Vân, Trọng Lâu, các người nhanh chóng đi trị liệu cho tu sĩ bị thương, cường giả của Huyết Tộc, Tu La Tộc, Ngự Thú Tông và Vong Linh Thánh Đình càng ngày càng nhiều, nói cho mọi người biết nếu Kiếm Cung Đại Trận không ngăn cản được, tất cả mọi người chuẩn bị chém giết tới cuối cùng.”

“Nhưng tuyệt đối không thể thần phục ngoại vực, quyết không thể làm nô bộc của bọn hắn.”

“Nhớ kỹ thà rằng chết đứng, cũng không thể sống quỳ, ngạo khí và cốt khí của tu sĩ Thiên Vực, không thể bị mài mòn.”

Theo thanh âm hạ xuống, Diệp Thương Vân bước ra từng bước, đi ra ngoài Kiếm Cung, vẻ mặt vô cùng kiên định, một bộ dáng coi thường cái chết.

Diệp Kình Vân hô: “Tộc trưởng, người...”

Diệp Thương Vân nói: “Tức là người đứng đầu Kiếm Cung, há có thể để cho lão tổ một mình thừa nhận hết thảy, ta cũng có thể đánh, cho dù chết, không tiếc!”

Biết rõ không thể địch lại, nhưng không có đường lui.

Có chút bi tráng, nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Trong lòng Diệp Thương Vân vô cùng rõ ràng, Diệp Trường Sinh lưu lại Kiếm Cung Đại Trận, sợ là không cách nào ngăn cản một kích của cấp Thần.

Nhưng nó đã trở thành hy vọng duy nhất của họ.

Giờ khắc này.

Ông quyết chí tiến lên, xuất hiện bên cạnh Diệp Tiêu Huyền, người sau trầm giọng nói: “Người làm sao tới đây, vì sao không ở lại trấn thủ Kiếm Cung.”

Diệp Thương Vân cười khổ nói: “Lão tổ, ở lại Kiếm Cung là có thể thoát khỏi kiếp nạn này? Thiên Vực gặp nạn, đã không còn chỗ an toàn, là người đứng đầu Kiếm Cung, ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác!”

Diệp Tiêu Huyền híp mắt, tiếp tục nói: “Thương Vân, hiện tại là cường giả của Huyết Tộc, các thế lực Tu La Tộc, chúng ta còn có lực đánh một trận, nhưng cũng kiên trì không được bao lâu, người phải chuẩn bị tâm lý.”

Diệp Thương Vân cười nói: “Không phải là chết sao, có gì phải sợ, kiếm tu hần là phải chết trên đường giết chóc, bằng không không hề có một chút giá trị.”

“Tốt, để cho chúng ta đánh một trận đến cùng!”

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói, thân ảnh hóa thành một luồng kiếm quang, vọt tới phía trước, kiếm khí bao phủ trên người vô cùng khủng bố.

“Vạn Kiếm Quy Nhất!”

Một kiếm bay ra, giống như Cửu Thiên ngân hà rơi xuống, đứng ở trên vô số thân ảnh vong linh và hung thú.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sương máu bay tán loạn đầy trời.

Diệp Tiêu Huyền mặc áo trắng như tuyết, ngự phong tung bay, thân ảnh ngạo đứng trên hư không: “Làm loạn Kiếm Châu ta, tất giết.”

“Ha ha ha!” Một tiếng cười điên cuồng truyền ra, quanh quẩn trên chín tầng trời, ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Tiêu Huyền: “Chỉ là kiếm tu Đế cấp tầng sáu, lại dám cảm ngăn cản bước chân của lão phu.”

Người tới mặc trường bào màu đỏ như máu, vẻ mặt dữ tợn trên tức: “Thứ Huyết Tộc ta muốn, còn không có không chiếm được.”

“Huyết Hải Mạn Thiên!”

Hai tay Hắc Đức Lăng khẽ nâng lên, sau lưng sóng khí như biển, chậm rãi cắn nuốt về phía Diệp Tiêu Huyền.

Sóng khí đỏ như máu thổi quét, huyết tinh khí tràn ngập bầu trời.

Diệp Huyền Huyền biến sắc, bìa kiếm đạo trước mặt xuất hiện, nghênh đón biển máu dâng tới.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, bìa kiếm đạo bay ngược lại, va chạm vào trên người Diệp Tiêu Huyền.

Giờ khắc này, thân ảnh của hắn giống như điều đứt dây...

Cái bay này, bay ra ngoài ngàn trượng.

Diệp Tiêu Huyền mạnh mẽ ổn định thân ảnh, một ít máu tươi từ

trong miệng tràn ra, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hác Đức Lăng: “Bán Thần?”

Hai tay Hác Đức Lăng chấp sau lưng, vẻ mặt kiêu căng nhìn Diệp Tiêu Huyền: “Người cũng không tệ, không chết cố gắng chịu một kích của ta.”

“Đáng tiếc, từ khi lão phu tiến vào Hoang Cổ Thiên Vực, còn không ai có thể ngăn cản ba kích của ta.”

Nói đến đây, lão ta nhe răng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Nói đi cũng phải nói lại, tài nguyên của Hoang Cổ Thiên Vực các người cũng không ít, các người như thế nào lại yếu như vậy, thật sự là làm cho ta thất vọng, một cái có thể đánh cũng không có.”

Cùng với âm thanh, từng bóng người hạ xuống từ hư không, xuất hiện bên người Hác Đức Lăng, bọn hắn khinh thường nhìn Diệp Tiêu Huyền.

Nhâm Quân Sảng khẽ phất ống tay áo, liếc mắt nhìn Hác Đức Lăng: “Hác trưởng lão, đây là kiếm tu của Thiên Vực?”

Hác Đức Lăng vội vàng nói: “Hồi tiểu thư, kiếm tu mạnh nhất Thiên Vực, có điều, hình như quá yếu.”

Chương 242: Thủ Kiếm Cung, cùng tiến cùng lùi

Nhâm Quân Sảng cười lạnh nói: “Quên đi, truyền lệnh xuống, san bằng cung điện này, chấm dứt cuộc chiến nơi này sớm một chút, chúng ta có thể trở về Vạn Thần Vực.”

Lúc này, một gã nam tử mặc áo tím xuất hiện bên cạnh Nhâm Quân Sảng, ở dưới chân hắn là một cỗ xương cốt khổng lồ tản ra thú uy khủng bố.

Người này là thiếu chủ của Vong Linh Thánh Đình - Bạch Cốt công tử, Xi Cốt.

Xi Cốt gật gật đầu về phía Nhâm Quân Sảng: “Huyết Nhị tiểu thư, cung điện trước mắt linh khí nồng đậm, là nơi chúng ta tiến vào Hoang Cổ Thiên Vực có linh khí mạnh nhất, tin tưởng nơi này sẽ có không ít chí bảo.”

Nhâm Quân Sảng nói: “Bạch Cốt công tử cũng phát hiện, vậy còn không hạ lệnh để cho cường giả Vong Linh Thánh Đình tiến công.”

Xi Cốt lắc đầu, cười nói: “Không vội, bốn công tử thích nhìn bộ dáng tuyệt vọng chạy trốn của bọn hắn, loại cảm giác này thật sự làm cho người ta rất sảng khoái.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Để cho tất cả mọi người tiến vào cung điện phía trước, sau đó chúng ta mới tiêu diệt, đến lúc đó huyết mạch của bọn hắn đều thuộc về người, chẳng lẽ không tốt hơn người cắn nuốt?”

Nhâm Quân sảng khoái cười: “Kỳ thật, ta cũng thích nhìn bộ dáng vô cùng phẫn nộ, lại không làm được gì ta của bọn hắn.”

Thanh âm hai người hạ xuống, cường giả Ngự Thú Tông và Tu La Tộc cũng xuất hiện, trong lúc nhất thời cường giả bốn thế lực đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Tiêu Huyền.

Vô số vong linh sau lưng bọn hắn điên cuồng vung cánh tay, vạn

thú tức giận, tùy thời chuẩn bị xông về phía Kiếm Cung.

Huyết Sát Đại Trận bao phủ, vòng quanh cắn nuốt máu, Thiên La thiết kỵ của Tu La Tộc tản ra uy áp không thể ngăn cản.

Thế lực bốn phương, vây công tiến lên, Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân giống như muối bỏ vào biển, ở trước mặt bọn hắn thật sự quá nhỏ bé.

Huống hồ trên người hai người còn có thương thế, đối mặt với uy áp bao phủ trên hư không, sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, thân ảnh đã bắt đầu lung lay sắp đổ.

Đúng lúc này, ba người An Mộng Quân, Diệp Kinh Vân, Vân Trọng Lâu mang theo cung phụng và đệ tử Diệp gia xuất hiện, đạp không lướt tới sau lưng Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Tiêu Huyền quay đầu nhìn lại, trầm giọng nói: “Ai bảo các người bước rời Kiếm Cung, mau trở về.”

Về mặt An Mộng Quân nghiêm túc: “Lão tổ, tổ chim bị phá, há mà còn lại trứng, hôm nay đệ tử Kiếm Cung sẽ cùng tiến cùng lùi với lão tổ.”

“Thủ Kiếm Cung, cùng tiến cùng lùi.

“Thủ Kiếm Cung, cùng tiến cùng lùi.”

...

Thanh âm truyền thấu vào khoảng không, kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, tu sĩ các thế lực trong Kiếm Cung, phàm là người không bị thương, lần lượt đi ra, đạp không lướt qua xuất hiện sau lưng đệ tử Diệp gia.

Cuộc chiến sinh tử tồn vong, bọn hắn không thể để một mình Kiếm Cung thừa nhận hết thảm.

Kiếm Cung bị diệt, bọn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Đây là an toàn cuối cùng của bọn hắn, bọn hắn phải kề vai chiến

đấu với đệ tử Kiếm Cung, bởi vì không có đường lui.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Sắc mặt đám người Xi Cốt, Nhâm Quân Sảng, Hác Đức Lăng hơi biến đổi, ngay sau đó, trên mặt bọn hắn hiện lên vẻ trào phúng.

Kiếm Cung.

Bóng người xuất hiện đầy trời, đứng sau lưng Diệp Tiêu Huyền, ánh mắt mọi người kiên định, thấy chết không sờn.

Một gã lão giả Đào Tông nhìn về phía Diệp Tiêu Huyền: “Diệp lão tổ, Kiếm Cung là nơi sinh tồn cuối cùng của chúng ta, chúng ta thề cùng tồn tại với Kiếm Cung.”

“Thề cùng tồn tại với Kiếm Cung.”

“Thề cùng tồn tại với Kiếm Cung.”

...

Nghe tiếng.

Nhâm Quân Sảng nói: “Không nghĩ tới tu sĩ của Hoang Cổ Thiên Vực, còn có chút cốt khí, chỉ tiếc thật sự quá yếu, như vậy cũng tốt, huyết mạch của bọn hắn ta muốn hết.”

Xi Cốt lạnh lùng nói: “Nếu cốt khí hữu dụng, vậy còn muốn thực lực làm gì?”

Hình Vân Đào phụ họa nói: “Tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực thật sự là càng ngày càng yếu, khó trách sẽ bị đá ra khỏi Vạn Thần Vực, loại người huyết mạch yếu ớt như bọn hắn, cũng xứng làm nô bộc cho chúng ta.”

Thác Bạt Thiên Vân phụ họa nói: “Nữ nhân giữ lại, nam nhân đều giết hết.”

Nói đến đây, hắn ta nhìn về phía Nhâm Quân Sảng: “Huyết mạch cho người, thân thể cho ta, vạn thú dưới trướng ta vẫn còn đói.”

Theo thanh âm hạ xuống, bốn người ra lệnh một tiếng, Huyết Tộc, Vong Linh Thánh Đình, Tu La Tộc, Ngự Thú Tông, cường giả thế lực bốn phương nhanh chóng vọt tới phía Kiếm Cung.

Diệp Tiêu Huyền nắm chặt kiếm bạch ngọc trong tay: “Tử chiến, không chết không lùi!”

Đúng lúc này.

Trên Cửu Thiên.

Một ánh sáng màu bạc lẳng không rơi xuống, một hộp kiếm lơ lửng ở giữa Diệp Tiêu Huyền và mọi người thế lực bốn phương.

Kiểm khí khủng bố bắn ra, chia bọn hắn ra.

“Vào Kiếm Cung ta, người nào động người đó chết!”

Âm thanh như phán xét, trời đất sợ hãi.

Đám người Xi Cốt theo tiếng nhìn lại, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Cửu Thiên, ai nấy đều lộ ra vẻ đề phòng.

Chương 243: Hình như nó được gọi là Thiên Cực

Bên kia, lo lắng trên khuôn mặt ba người Diệp Huyền, An Mộng Quân, Diệp Thương Vân biến mất, âm thanh này bọn hắn quá quen thuộc.

Diệp Tiêu Huyền trầm giọng nói: “Trường Sinh đã trở lại.”

An Mộng Quân lo lắng nói: “Lão tổ, thanh thể của cường giả ngoại vực to lớn, một mình Trường Sinh làm sao có thể ngăn cản bọn hắn.”

Diệp Tiêu Huyền biến sắc: “Trước tiên nhìn tình huống, nếu tình huống nguy cấp, chúng ta liều chết cũng phải bảo đảm an nguy của Trường Sinh.”

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh lảng không hạ xuống, mũi chân điểm trên hộp Thiên Cực Kiếm, hai mắt bế nhãn, ngạo thị tất cả.

Đám người Xi Cốt đánh giá Diệp Trường Sinh, vẻ đề phòng trên mặt biến mất, Nhân Quân Sảng khinh thường nói: “Thì ra chỉ là một tu sĩ Bán Thần, thanh thể lớn như vậy, hù dọa ai đây?”

Hình Vân Đào nói: “Không nghĩ tới Hoang Cổ Thiên Vực còn có một vị cường giả cấp Bán Thần, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng được.”

Thác Bạt Thiên Vực khinh thường nói: “Cấp Bán Thần thì như thế nào, rất nhanh sẽ trở thành người chết.”

Nghe được thanh âm của mọi người, Diệp Trường Sinh lắc đầu, lộ vẻ bất đắc dĩ, bởi vì hắn phát hiện đối thủ của mình đều rất ngu xuẩn.

Đây không phải lần đầu tiên có cảm giác này

Tại sao nhân vật phản diện không thể có một chút đầu óc nào?

Cấp Bán Thần thì làm sao, ai đạt tới cấp Bán Thần, bọn hắn có một

người tính một người.

Nếu không phải có cường giả sau lưng ủng hộ, bọn hắn có tư cách gì đứng ở trước mặt mình nói chuyện?

Xi Cốt bước ra từng bước, đánh giá Diệp Trường Sinh: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không có cửa người lại đâm đầu vào, vậy để bốn thiếu chủ tiễn người một đoạn đường.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Cái kia, xin hỏi một chút, người như vậy là đang khấn trương giả bộ bức bách?”

Nói đến đây, hắn cúi đầu nhìn về phía hộp Thiên Cực Kiếm dưới chân: “Người không biết hộp kiếm này?”

Xi Cốt khinh thường nói: “Ta nên biết?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Hình như nó được gọi là Thiên Cực, không biết các người nghe nói qua chưa?”

Muốn giả vờ trước mặt hắn, thật ngại quá, ta là trùm trong giới giả bộ bức bách.

Thiên Cực.

Xi Cốt là người yêu xương cốt, nhưng tên Thiên Cực vẫn như sấm bên tai, nghe đồn một hộp kiếm trong chiến trường Thiên Vực, bao nhiêu kiếm tu tha thiết ước mơ.

Đúng lúc này, một lão giả áo đỏ vội vàng nói: “Thiếu chủ, lui ra sau!”

Trong nháy mắt thanh âm vang lên, hộp Thiên Cực Kiếm mở ra, Táng Thiên Kiếm từ trong đó bay ra, hóa thành một đạo tinh mang xuyên qua Xi Cốt.

Xoẹt.

Một kiếm bay ra, máu tươi như thác.

Mi tâm Xi Cốt xuất hiện một lỗ thủng, hai mắt ngơ ngác nhìn Diệp Trường Sinh, đến chết hắn ta cũng không thể tin được, mình cứ

như vậy bị giết?

Diệp Trường Sinh nhìn Táng Thiên Kiếm trở lại trong lòng bàn tay, thân ảnh xông tới trước, hộp Thiên Cực Kiếm đột nhiên bay lên, khảm sau lưng hắn.

“Nhất kiếm khai thiên!”

Theo một kiếm tức giận chém về phía trước, sắc mặt mọi người thay đổi, rất nhanh tản ra, tránh né về hai bên.

Ánh kiếm rực rỡ vô tận hạ xuống, giống như cắt vòm trời.

Kiếm khí vạn trượng, vô biên vô tận, trời đất sợ hãi, vạn sinh linh mất đi.

Giờ khắc này, Nhâm Quân Sảng, Hình Vân Đào, Thác Bạt Thiên Vân còn đắm chìm trong rung động, không thể tin được Diệp Trường Sinh dùng một kiếm giết Xi Cốt trong nháy mắt.

Càng không thể tin được, đối mặt với cường giả thế lực tứ phương, Diệp Trường Sinh lại dám chủ động xuất kích.

Có được tu vi cấp Bán Thần, có thể bành trướng thành như vậy, thật cho rằng mình vô địch?

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số kiếm quang xu thế không giảm, hàng vạn vong linh và hung thú, chôn dưới kiếm quang.

Kiếm tu cấp Bán Thần, uy lực của một kiếm lại kinh khủng như vậy?

Trong sân một mảnh yên lặng.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh...

Lão giả của Vong Linh Thánh Đình từ trong đám người đi ra, mắt sắp nứt ra, tức giận nhìn Diệp Trường Sinh: “Giết thiếu chủ Thánh Đình ta, hủy vong linh ta, người rất tốt, chịu chết đi.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chợt lóe, rơi vào trên người lão giả:
“Giết hẳn chỉ là bắt đầu, dám vào Kiếm Châu, ai cũng đừng hòng đi.”

“Đến đây, làm đáng!”

Tiếng quát lớn truyền ra, Diệp Trường Sinh nhanh chóng vọt về phía lão giả, trên hư không, chỉ lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Tốc độ nhanh vô cùng, nơi đi qua, không gian sụp đổ.

Vù.

Lại một kiếm bay ra, từ dưới lên cắt qua, kiếm quang giống như trăng tàn, vạn trượng ánh sáng, rực rỡ chói mắt.

Hai tay lão giả mặc áo hồng giơ lên, hai gã tử sĩ vong linh có thân hình như tháp, dẫn theo vô số vong linh, vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Khi kiếm quang từ trên người vong linh xẹt qua, chúng trong nháy mắt hóa thành bột mịn, căn bản không cách nào ngăn cản uy lực một kiếm của Diệp Trường Sinh.

Lão giả áo hồng nhìn vong linh bị phá hủy, sắc mặt thay đổi, quát to: “Vong linh thần giáp...”

Chương 244: Hãy gọi ta là khắc tinh của thiên kiêu

Lời nói trong miệng lão ta còn chưa nói hết, Táng Thiên Kiếm đã đặt lên cổ lão ta: “Đi thôi, bồi thiếu chủ các người đi.”

Vút.

Kiếm quang xẹt qua, đầu lão giả bay ra ngoài, ở trên không trung xẹt thành một đường vòng cung hoàn mỹ...

Lại là giết chết trong nháy mắt?

Sắc mặt Nhâm Quân Sảng, Thác Bạt Thiên Vân, Hình Vân Đào mạnh mẽ thay đổi, bóng người bất giác lui về phía sau.

Diệp Trường Sinh rút kiếm xoay người, trường kiếm chỉ thẳng lên người mọi người: “Còn có ai nữa!”

Trong lúc nói chuyện, hắn đi về phía Nhâm Quân Sảng, bóng dáng xinh đẹp khẽ run rẩy: “Huyết lão, giết hắn.”

Ra lệnh một tiếng.

Hai gã lão giả vọt ra, đều là tu sĩ cấp Bán Thần, hai người đập không mà đi, sau lưng biến máu sôi trào, giống như nước sôi nhanh.

Diệp Trường Sinh chưa tiến lên phía trước, vẫn đạm phong khinh: “Mặc cho thiên quân vạn mã các người, một mình ta một kiếm là đủ.”

“Nhất kiếm cầu bại!”

“Kiếm lục thương khung!”

Hai đạo kiếm quang bay ra, tức giận chém xuống hai gã lão giả, đối mặt với biến máu tuôn trào mà đến, hắn không hề sợ hãi, vẫn như trước thẳng tiến không lùi.

Vù.

Vù.

Hai cái đầu lần nữa bay ra, xẹt qua hư không rơi xuống trước mặt Nhâm Quân Sảng, nhìn cái đầu đầm máu, Nhâm Quân Sảng hoa dung thất sắc, trong lòng sợ hãi vạn phần.

“Hắn.... Hắn thật sự chỉ là tu sĩ cấp Bán Thần?”

Theo giọng nói run rẩy hạ xuống, nàng ta phát hiện Diệp Trọng Sinh cách mình gần trong gang tấc: “Người không thể giết ta, ta là Nhị tiểu thư của Huyết Tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người có là lão tổ của Huyết Tộc, ta cũng nhất định phải cho người một kiếm.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn xẹt qua mọi người, tiếp tục nói: “Kể tiếp là thời gian ta biểu diễn, các người chuẩn bị tử vong.”

“Bắt đầu!”

“Bắt đầu!”

Diệp Trường Sinh nhìn Nhâm Quân Sảng, cánh tay khẽ nâng lên, Táng Thiên Kiếm xẹt qua cổ nàng ta, máu tươi bắn tung tóe.

Nhâm Quân Sảng giơ tay lên che cổ, máu tươi từ kẽ ngón tay phun ra: “Người có gan, dám giết ta, Huyết Tộc sẽ không bỏ qua cho người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Dừng lại, uy hiếp ta có tác dụng sao? Nếu uy hiếp ta có tác dụng, còn muốn thực lực làm cái gì?”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hình Vân Đào: “Người là người Tu La Tộc?”

Hình Vân Đào vẻ mặt hơi giật mình: “Người và Tu La Tộc ta có quan hệ sâu xa?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ở chiến trường Thiên Vực người ta giết tên là Hình Vô Dịch, giống như y phục của người, nói hắn là Thiếu

chủ Tu La Tộc.”

Nghe tiếng.

Hình Vân Đào thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần, vẻ mặt run rẩy không ngừng, giống như đang co giật vậy.

Hình Vô Địch là ai, người sở hữu chiến thể Tu La, đây chính là thiếu chủ Tu La Tộc, trong tộc người ưu tú hơn hẳn không quá ba người.

“Không có khả năng, thiếu chủ sẽ không bị người giết.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, tiện tay vung lên, một thanh chiến phủ lơ lửng trên không: “Quen mắt không.”

Chiến Phủ là thần binh của Hình Vô Địch, Hình Vân Đào làm sao lại không biết, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn ta vô cùng sợ hãi, xoay người nhìn về phía hai gã tộc lão sau lưng.

“Hắn giết thiếu chủ, chúng ta phải báo thù cho thiếu chủ!”

Hai lão giả nhìn Diệp Trường Sinh, đi tới bên người Hình Vân Đào, một người mở miệng nói: “Thiếu chủ, người này tu vi sâu không lường được, lại là một gã kiếm tu, hạo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, chúng ta rút trước, mang tin tức về, tộc trưởng sẽ phái người đến giết hắn.”

Hình Vân Đào gật gật đầu: “Đúng, vẫn là tộc lão suy nghĩ chu toàn.”

Trong lúc nói chuyện, hắn ta xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Diệp Trường Sinh: “Ta để cho các người rời đi?”

“Muốn đi, người đã hỏi kiếm của ta chưa?”

Hình Vân Đào dửng dưng nói: “Người giết thiếu chủ Tu La Tộc chúng ta, vong linh thiếu chủ Thánh Đình, nhị thiếu thư Huyết Tộc, bọn hắn ở Vạn Thân Vực là thiên kiêu, đối địch với nhiều thế lực như vậy, người thật ngại mình sống quá lâu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hãy gọi ta là khắc tinh của thiên kiêu.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Thiếu chủ Tu La Tộc đều giết, còn sợ nhiều hơn mấy người các người sao?”

Đúng lúc này.

Đám người Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Diệp Mặc Tà, Tư Không Lạc Tuyết, Diễm Linh Cơ xuất hiện trên hư không

Thấy Diệp Trường Sinh một mình ngăn cản cường giả thế lực bốn phương, Tàng Thất hai tay chấp lại: “A Di Đà Phật, Diệp thí chủ lại muốn đại khai sát giới, cũng không có ai quản?”

Tiêu Tùy Phong phụ họa nói: “Người nói Huyết Tộc, Vong Linh Thánh Đình, Tu La Tộc còn có Ngự Thú Tông rất cuộc vì cái gì, ngàn dặm xa xôi đến chịu chết, thật không rõ ý nghĩ của bọn hắn.”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Ngự Thú Tông vậy mà cũng ở chỗ này, dám trêu chọc Diệp công tử, bọn hắn không sợ bị diệt tông?”

Lúc này, Thác Bạt Thiên Vân phát hiện bóng dáng mấy người Tư Không Lạc Tuyết, nói với Diệp Trường Sinh: “Thấy không, cường giả Vạn Thần Vực chúng ta tới, người cứ chờ chịu chết đi!”

Chương 245: Chúng ta là bằng hữu, đương nhiên có nạn cùng chịu

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, cười nhạt nói: “Người và bọn hần rất quen thuộc?”

Thác Bạt Thiên kiều căng nói: “Người nói xem, Thần nữ Tư Không chính là công chúa của Đại Hạ Thánh Đình, Ngự Thú Tông chúng ta chính là thế lực của Đại Hạ Thánh Đình, người nói chúng ta có quen hay không?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Thì ra là như vậy, hy vọng người trong chốc lát không cần khóc.”

Về mặt Thác Bạt Thiên Vân mờ mịt, không biết trong lời nói của Diệp Trường Sinh có ý gì, giờ khắc này, đám người Tàng Thất đập không mà đi, đi về phía Diệp Trường Sinh.

Trong chớp mắt nhìn thấy Tư Không Lạc Tuyết, Thác Bạt Thiên Vân vội vàng nói: “Tư Không...”

“Cút!” Tư Không Lạc Tuyết giận dữ quát một tiếng: “Thác Bạt Thiên Vân, người xong rồi, Ngự Thú Tông các người xong rồi.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, cúi người một cái: “Diệp công tử, là trách nhiệm của Thánh Đình, đợi ta trở về Thánh Đình, từ nay về sau Đại Hạ không còn Ngự Thú Tông nữa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chuyện của Đại Hạ Thánh Đình, ta sẽ không nhúng tay vào, Lạc Tuyết cô nương muốn xử lý thế nào, liền như thế.”

“Nhưng bọn hần xông vào Kiếm Cung, nhất định phải chết, Lạc Tuyết cô nương không có ý kiến đi!”

Tư Không Lạc Tuyết lắc đầu, mở đầu nói: “Không có, ta giúp Diệp công tử cùng nhau giết.”

Ba người Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tiêu Tuy Phong cũng tiến lên: “Diệp công tử, chúng ta là bằng hữu, đương nhiên có nạn

cùng chịu.”

“Ai, sao lại không thấy cường giả Vong Linh Thánh Đình, bần tăng còn tính toán cho bọn hắc một cái tát đây!”

Tàng Thất nhìn trái phải, trầm giọng hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, cường giả Vong Linh Thánh Đình và Huyết Tộc đều bị ta giết, còn lại những thứ này người tùy tiện siêu độ đi!”

Tàng Thất nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ mặt không vui: “Diệp thí chủ, lần sau có thể lưu lại cho ta một chút hay không, nếu không, làm sao thể hiện ra sự cường đại của bần tăng?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu đã như vậy, cường giả Tu La Tộc giao cho người...”

Tàng Thất nhìn về phía Hình Vân Đào, phát hiện hai lão giả Tu La Tộc đều là cấp Bán Thần, xấu hổ cười một tiếng: “Kỳ thật bần tăng vẫn là người thích siêu độ Vong Linh Thánh Đình.”

“Thật không phải bần tăng đánh không lại Tu La Tộc, chỉ là không muốn cướp danh tiếng của Diệp thí chủ, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Diệp thí chủ.”

Tiêu Tùy Phong cười nói: “Hòa thượng, người sợ!”

Tàng Thất trừng mắt nhìn Tiêu Tùy Phong: “Người được, người lên đi!”

Sắc mặt Tiêu Tùy Phong trầm như nước, mở miệng nói: “Người đừng tưởng rằng ta không dám, hôm nay liền cho người biết kiếm đạo của ta mạnh bao nhiêu.”

Dứt lời, hắn ta vọt tới phía Hình Vân Đào, ngay sau đó, một tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh của hắn ta bay ngược trở về, nếu không phải Diệp Trường Sinh đưa tay đỡ lấy, phỏng chừng đã sớm bay không thấy bóng dáng.

Tàng Thất nói: “Chỉ có thể này? Thanh kiếm của người đâu, bần tăng không thấy!”

Tiêu Tỳ Phong cười khổ nói: “Bọn hần có chút mạnh, đều là cấp Bán Thần.”

Diệp Trường Sinh buông Tiêu Tỳ Phong ra: “Cấp Bán Thần, yếu như gà, người không phải muốn học tập kiếm đạo của ta sao?”

“Chỉ có một lần, nhìn kỹ!”

Trước Kiếm Cung.

Trên hư không.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Tàng Thất trầm giọng nói: “Cấp Bán Thần, yếu như gà? Nhưng Diệp thí chủ cũng là cấp Bán Thần, bản tăng cũng là cấp Bán Thần, thật sự rất yếu.”

Lời nói vừa dứt, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt mọi người Tu La Tộc, giơ tay lên, Táng Thiên Kiếm trong tay xẹt qua, kiếm quang nhanh như tia chớp, mạnh mẽ như sấm sét rung trời.

“Nhất kiếm táng thiên!”

Chôn vùi cửu thiên, kiếm quang tung hoành, một đoàn sương máu tràn ngập mà lên.

Hình Vân Đào và hai gã cường giả Tu La Tộc cấp Bán Thần bị chôn vùi dưới kiếm quang, những người khác trực tiếp hóa thành bột mịn.

Một kiếm giết hai gã cấp Bán Thần trong nháy mắt?

Nhìn thấy cảnh này, Tàng Thất ghé mắt nhìn về phía Tiêu Tỳ Phong: “Tiêu thí chủ, kiếm đạo như thế nào, đây mới là kiếm đạo, người có hiểu không?”

Vẻ mặt Tiêu Tỳ Phong mờ mịt, giọng nói khẽ run: “Quá nhanh, không có hiểu.”

Tàng Thất gật gật đầu, “Tư chất có hạn, không thể trách người.”

Tiêu Tỳ Phong: “...”

Tàng Thất lại nói: “Hòa thượng sắp ra tay, bằng không cặn bã của Vong Linh Thánh Đình đều bị Diệt thí chủ dọa chết.”

Ngay sau đó, hắn ta mạnh mẽ vọt tới phía cường giả và đại quân của Vong Linh Thánh Đình, trên người phát quang vạn trượng, pháp tướng che trời xuất hiện.

Chỉ thấy hắn ta chậm rãi nâng bàn tay lên, ấn xuống đám người Vong Linh Thánh Đình: “Phục Ma đại ba chưởng.”

Một chưởng phá cửu thiên, giống như từ ngoài trời bay tới, vô số kim quang bắn ra, mang theo Phật hỏa rực rỡ vạn trượng.

Trong lúc nhất thời, người Vong Linh Thánh Đình lập tức giải tán, bối rối mà chạy, mặc dù như thế, vẫn như cũ không cách nào chạy ra khỏi phục ma đại ba chưởng.

Tàng Thất ngạo nghễ đứng, tựa như thiên Phật giáng thế, nhìn xuống người Vong Linh Thánh Đình hoảng hốt không tìm thấy đường chạy trốn phía dưới.

Chương 246: Từ khi nào hòa thượng này lại biến thái như vậy!

“Sát sinh vi hộ sinh, trăm nghiệp phi trăm người, ngã Phật từ bi!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, khói bụi vạn trượng vọt thẳng lên trời.

Mọi người cúi đầu nhìn xuống phía dưới, trên dãy núi trải dài vô biên có thêm một dấu tay năm ngón tay lớn.

Người của Vong Linh Thánh Đình không một ai sống sót, toàn bộ táng thân dưới phục ma đại ba chuông.

Tiêu Tuy Phong nhìn Tàng Thất, nuốt nước miếng: “Từ khi nào hòa thượng này lại biến thái như vậy!”

Hiên Viên Đông Quân nói: “Từ khi hắc quyết định đi theo Diệp công tử, hắc đường như đã biến thành một người khác, chắc đã đạt được cơ duyên nào đó ở chiến trường Thiên Vực.”

Về mặt Tiêu Tuy Phong mờ mịt, khó hiểu nói: “Hòa thượng vẫn ở cùng một chỗ với chúng ta, hắc khi nào có được cơ duyên?”

Tư Không Lạc Tuyết lạnh nhạt nói: “Cơ duyên của Tàng Thất chính là Diệp công tử, tương tự cũng là cơ duyên của chúng ta, chẳng lẽ kiếm đạo của Tiêu đại ca không có tăng lên?”

Tiêu Tuy Phong nói: “Tăng lên không ít, nhưng vẫn quá yếu.”

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: “Không phải ai cũng là Diệp Trường Sinh, yêu nghiệt như Diệp công tử, cho dù Vạn Thần Vực lại có thể có bao nhiêu?”

Tiêu Tuy Phong gật gật đầu, thấy Tàng Thất đi tới, vội vàng tiến lên nói: “Hòa thượng, lúc nào người trở nên cường đại như vậy.”

Tàng Thất hơi giật mình: “Cường đại? Vậy tại sao Diệp thí chủ lại nói ta yếu như gà?”

Tiêu Tuy Phong lộ vẻ rung động, áp chế xúc động đánh người: “Người... Người cấp Bán Thần, không có khả năng, lúc tiến vào chiến trường Thiên Vực người mới ở Đệ cấp tăng tám!”

Tàng Thất nói: “Tiêu thí chủ, người nói như vậy, hẳn tăng thật sự vô cùng tức giận, như thế nào, hẳn tăng đột phá, hình như người rất mất hứng.”

Tiêu Tuy Phong lắc đầu, cười nói: “Không, sẽ không, đương nhiên thay người cao hứng, ta chỉ là tò mò vì sao người đột phá nhanh như vậy.”

Tàng Thất nhìn Tiêu Tuy Phong, dừng một chút, tiếp tục nói: “Cũng không phải không thể nói cho người biết, chỉ là tư chất của người quá kém, sợ người lĩnh ngộ không được.”

Tiêu Tuy Phong nổi giận nói: “Hòa thượng, người có thể không nói, về sau đừng để ta nói một câu với người.”

Tàng Thất vội vàng nói: “Kỳ thật, ta có thể đột phá là bởi vì Diệp thí chủ, cho nên người phải không tiếc bất cứ giá nào đi theo bên người Diệp thí chủ, chỉ cần hấn đáp ứng chỉ điểm người tu luyện kiếm đạo, tương lai người sẽ vượt qua Kiếm Thánh Đình Độc Cô Vô Bại.”

Tiêu Tuy Phong nói: “Thật sự có thể?”

“Hẳn tăng lừa người làm gì, xuất gia không nói dối.” Tàng Thất trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Kiếm đạo, kiếm đạo vô địch, thật khiến người ta hâm mộ.”

Lúc này, Diệp Trường Sinh cầm kiếm đến, bay xuống bên cạnh đám người Tàng Thất: “Hòa thượng, người cũng không tệ.”

Tàng Thất vẻ mặt kinh ngạc: “Diệp thí chủ đang khen hẳn tăng? Thật ra, hòa thượng ta cũng cảm thấy mình rất ưu tú.”

“Khiêm tốn, khiêm tốn!” Diệp Trường Sinh tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết, người sau trầm giọng

nói: “Diệp công tử, hiện tại chỉ còn lại người của Ngự Thú Tông, xử lý như thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đánh chết đi!”

Nghe tiếng, thân thể Thác Bạt Thiên Vân mềm nhũn, thiếu chút nữa lãng không ngã xuống, hắn ta nằm mơ cũng không thể nghĩ tới, bốn người Tư Không Lạc Tuyết, Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Tiêu Tùy Phong sẽ có quan hệ mật thiết như thế với tu sĩ của Hoang Cổ Thiên Vực.

Chủ yếu là bốn người còn rất tôn trọng Diệp Trường Sinh, quả thực làm mới nhận thức của hắn ta.

Nhìn Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi tới, Thác Bạt Thiên Vân sợ hãi bất an: “Các hạ đừng giết ta, ta có thể cho các người toàn bộ tài nguyên thu được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người cảm thấy ta kém người chút tài nguyên kia sao? Sau khi giết người, tất cả tài nguyên vẫn là của ta.”

Xoẹt.

Xoẹt.

Xoẹt.

Tàn ảnh lướt qua, máu tươi bắn tung tóe, từng cái đầu bay ra ngoài, hình ảnh tàn nhẫn đến cực điểm, không thể nhìn thẳng.

Trong chớp mắt, Diệp Trường Sinh đã giết Thác Bạt Thiên Vân và ba lão giả của Ngự Thú Tông, thân ảnh hắn ngừng lại, hơi thở nội liễm, xoay người nhìn về phía đám người Diệp Mạc Tà.

“Huynh trưởng, dẫn đầu đệ tử Kiếm Cung, tiêu diệt tất cả tàn dư, một người cũng không lưu.”

Diệp Mạc Tà gật gật đầu, mang theo đệ tử Kiếm Cung, bắt đầu chém giết những người còn sót lại của Ngự Thú Tông, Huyết Tộc và Tu La Tộc.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, trong lòng bàn tay xuất hiện hơn mười tấm linh giới, sau khi thu vào hệ thống, hắn nhìn về phía đám người Tàng Thất: “Đi thôi, đi Kiếm Cung ngồi một chút.”

Tiêu Tùy Phong vội vàng tiến lên, đi tới một bên Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, vừa rồi một kiếm Táng Thiên của người, thật sự rất cường đại, có thể truyền thụ cho ta hay không.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Tùy Phong say mê kiếm đạo, kính xin Diệp công tử thành toàn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một đường kiếm đạo, cần chính mình lĩnh ngộ, ta chỉ triển một kiếm Táng Thiên, chỉ là vũ kỹ của kiếm đạo, chân chính cường đại là kiếm ý và tâm bất bại.”

Chương 247: Phật nói, không thể nói, không thể nói

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, Tiêu Tuy Phong lẩm bẩm: “Kiếm ý và tâm bất bại.”

Tàng Thất đi tới bên cạnh Tiêu Tuy Phong, vỗ vỗ bả vai hắt ta, chỉ là rất thâm ý nhìn hắt ta một cái, giống như đang nói, phẩm cấp của người, phẩm cấp của người rất nhỏ.

Mọi người đập không lướt đi, xuất hiện trước Kiếm Cung, Diệp Trường Sinh đi tới phía ba người Diệp Tiêu Huyền.

Đúng lúc này, một tiếng kiếm kêu truyền ra, kinh thiên động địa, vọt thẳng lên trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới ngưỡng lại, quay đầu nhìn qua: “Tiêu công tử ngộ ra.”

Ánh mắt Tàng Thất lóe lên, vẻ mặt kiêu căng nói: “Bần tăng quả nhiên nói không sai, đi theo Diệp thí chủ có cơ duyên, một chút tật xấu cũng không có.”

“Ngôn xuất tùy pháp, thể hồ quán đỉnh, đạo pháp vô biên, ai nha mệ ời, sao lại có người xuất sắc như vậy?”

Nói đến đây, ánh mắt hắt ta nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết và Hiên Viên Đông Quân: “Hai vị nữ thí chủ phải cố gắng.”

Hiên Viên Đông Quân nói: “Hòa thượng Tàng Thất, người có ý gì?”

Tàng Thất bí hiểm: “Phật nói, không thể nói, không thể nói!”

Trước Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh khom người một cái, trầm giọng nói: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, Trường Sinh trở về muộn.”

Diệp Huyền Huyền vội vàng giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh đứng dậy: “Không muộn, trở về đúng lúc.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Trường Sinh, tai họa lớn của Thiên Vực, may mà có ngươi, nếu không, Kiếm Cung sẽ trở thành địa ngục.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ yên tâm, một ngày có Trường Sinh, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến gây bất lợi cho Kiếm Cung.”

Sau đó, hắn quay lại nhìn về phía mấy người Tàng Thất, tiếp tục: “Lão tổ, năm người bọn hắn là bằng hữu của ta.”

Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ lần lượt khom người thi lễ, tu vi của Diệp Tiêu Huyền còn không bằng bọn hắn, nhưng bốn người không dám có chút bất kính nào.

Bởi vì ông là lão tổ của Diệp Trường Sinh, đây chính là một người đặc đạo ga chó cũng thẳng thiên.

Không ai dám khinh thường Diệp Trường Sinh, như vậy thân phận của ba người Diệp Tiêu Huyền tự nhiên được người khác tôn trọng.

Diệp Tiêu Huyền ý bảo bốn người Tàng Thất đứng dậy, sau đó nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Trường Sinh, lão tổ giới thiệu cho ngươi tu sĩ ở Hoang Cổ Thiên Vực.”

“Lão tổ không vội, Trường Sinh vừa lúc có chuyện muốn nói với bọn hắn!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người mấy vạn tu sĩ trước Kiếm Cung: “Chư vị, rời khỏi Kiếm Cung đi!”

Một câu kinh động, nhắc lên sóng to gió lớn.

Tu sĩ các thế lực đều không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, một đám bắt đầu xì xào bàn tán.

Diệp Thương Vân nói: “Trường Sinh, vì sao để mọi người rời đi?”

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Chư vị, lúc này đây là bởi vì mọi người chạy nhanh, sớm tiến vào Kiếm Cung, bằng không ta tuyệt đối sẽ không cứu các ngươi.”

“Không phải tộc ta, không liên quan đến ta.”

Thanh âm vang vọng cửu thiên, quanh quẩn thật lâu.

Sắc mặt mọi người đại biến, không thể tin được Diệp Trường Sinh lại nói ra những lời như vậy.

Một gã tu sĩ đi ra, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Diệp thiếu chủ, tất cả mọi người đều là tu sĩ của Hoang Cổ Thiên Vực, vốn hấn là cùng cảm giận kẻ địch, người không thể đối với chúng ta như vậy.”

Nói đến đây, hấn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Tu vi của người mạnh mẽ, vốn nên bảo vệ mọi người, đây là trách nhiệm của người.”

Lại có một người đi ra: “Hàn tông chủ nói không sai, tu vi lớn bao nhiêu, trách nhiệm liền lớn bao nhiêu.”

Nghe tiếng, Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười khổ một tiếng, chuẩn bị muốn giảng đạo đức lừa hấn? Đây là tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực, thảo nào lúc cường giả Vạn Thần Vực cường giả đến, bọn hấn sẽ chặt vật như thế, tìm kiếm sự che chở xung quanh.

“Hàn tông chủ đúng không, người đang dạy ta làm việc?”

Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Lãnh Không, ngón tay búng lên, một luồng kiếm quang bay ra, trực tiếp xuyên qua mi tâm của Hàn Lãnh Không.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người vô cùng sợ hãi, thân hình bất giác lui về phía sau, không thể tin được Diệp Trường Sinh một lời không hợp liền giết người.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Ta cứu các người, lẽ ra phải nói cảm tạ ta, mà không phải ở chỗ này dạy ta làm việc.”

“Nhắc nhở chư vị một câu, dựa vào người không bằng dựa vào mình, lúc này đây ta cứu các người, vậy lần sau, lần sau thì sao?”

“Ta không có trách nhiệm và nghĩa vụ vẫn cứu các người, nếu muốn sống sót, phải tự cứu lấy mình, bằng không thể lực Vạn

Thần Vực lần nữa xuống, các người chỉ có một con đường chết.”

“Chư vị, thông thả không tiễn!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lần lượt đứng dậy đi ra ngoài Kiếm Cung, tuy rằng một vạn người bọn hắn không muốn, nhưng vì uy áp của Diệp Trường Sinh, bọn hắn không thể không rời đi.

Bằng không, Diệp Trường Sinh có thể cho bọn hắn một kiếm hay không, ai cũng không tốt.

Chương 248: Diệp Trường Sinh ta, trấn áp tất cả kẻ địch

Nhìn bóng lưng mọi người rời đi, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Chờ một chút, khuyên mọi người một câu, không cố gắng, cứ chờ chết đi!”

Diệp Tiêu Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, vô cùng hài lòng gật gật đầu, nhìn như vô tình đuổi đi, thật ra là vì tương lai của mọi người.

Thật sự là dụng tâm lương khổ.

Tàng Thất gật gật đầu, lẩm bẩm nói: “Mệnh do mình tạo ra, tương do tâm sinh, thế gian vạn vật đều hóa tướng, tâm bất động, vạn vật đều bất động, tâm không thay đổi, vạn vật đều không thay đổi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thất gia gia, dẫn bằng hữu của ta xuống nghỉ ngơi đi.”

Diệp Kinh Vân khom người một cái, ý bảo cho mấy người Tàng Thất rời đi.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, chúng ta đi kiếm mộ.”

...

Kiểm Mộ.

Thân ảnh bốn người xuất hiện, Diệp Trường Sinh giơ tay đưa hơn mười tấm linh giới cho Diệp Tiêu Huyền: “Lão tổ, nơi này là tài nguyên Vạn Thần Vực cướp đoạt, cứ ở lại Kiểm Cung đi.”

Diệp Tiêu Huyền không có từ chối, giơ tay lên thu linh giới đi: “Trường Sinh, chuyển đi chiến trường Thiên Vực người trưởng thành không ít, tu vi đạt tới cấp Thần đi.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Chuẩn Thần.”

Diệp Tiêu Huyền biến sắc, lại nói: “Có điều, lần này người chém giết cường giả của Huyết Tộc, Vong Linh Thánh Đình, Ngự Thú Tông và Tu La Tộc, bọn hắc sớ là sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Lão tổ yên tâm, sẽ không có việc gì, Diệp Trường Sinh ta, trấn áp tất cả kẻ địch.”

Không biết, vì không muốn ba người Diệp Tiêu Huyền lo lắng, Diệp Trường Sinh cũng không dám nói cho bọn hắc sớ biết, ở trong chiến trường Thiên Vực, hắc sớ còn giết cường giả của Tà Thần Cung, Ma Kiếm Tông, Thiên Cơ Các, Sử Tộc, Thần Đế Minh, Thái Hư Thánh Đình.

Hiện tại suy nghĩ một chút, kẻ địch của hắc sớ thật đúng là không ít.

Nhưng hắc sớ sẽ sợ sao? Không sợ hãi chút nào!

Trên con đường đi tới vô địch, luôn có hai ba kẻ địch như vậy, giết là được, có gì phải sợ?

Giờ khắc này, ánh mắt ba người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bọn hắc sớ rất lo lắng cho Diệp Trường Sinh, dù sao cũng là một mình hắc sớ thừa nhận hết thảy.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lão tổ, ta tìm được Diệp thúc.”

Trong lúc nói chuyện, hắc sớ tiện tay vung lên, một hơi thở màu đen xuất hiện, chỉ thấy thân ảnh Diệp Vô Cực đứng ở trước mặt ba người.

Giọng nói của Diệp Thương Vân run rẩy: “Vô Cực, là Vô Cực.”

Diệp Trường Sinh nói: “Gia gia, Diệp thúc bị Ma Kiếm Tông luyện chế thành Ma kiếm sứ, hiện tại đã thành một cái xác không hồn.”

Diệp Thương Vân giận dữ nói: “Ma Kiếm Tông, một người sống sờ sờ bị bọn hắc sớ luyện chế thành máy móc giết chóc, thủ đoạn thật tàn nhẫn.”

Nói đến đây, ông dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: “Trường Sinh, có nơi ở của phụ thân người?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trầm giọng nói: “Còn chưa có, có điều, ta dự định đi Vạn Thần Vực, nghĩ biện pháp làm cho Diệp thúc khôi phục, đến lúc đó có thể biết tung tích của phụ thân.”

Diệp Thương Vân vội vàng nói: “Người muốn đi Vạn Thần Vực, không thể, tuyệt đối không thể.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Gia gia, kẻ địch ở Vạn Thần Vực xuống, vì sao ta không thể giết tới cửa?”

“Mặt khác, muốn Diệp thúc khôi phục, nhất định phải đi tới Vạn Thần Vực mới có thể tìm được vật phẩm khôi phục.”

Diệp Thương Vân còn muốn nói cái gì, một bên, Diệp Tiêu Huyền mở lời: “Trường Sinh, người chuẩn bị thời gian lúc nào rời đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ngày phong thần, khởi hành đi Vạn Thần Vực, trước đó, ta sẽ bày ra kiếm trận cho Kiếm Cung một lần nữa, mặt khác giúp tu vi của lão tổ, gia gia, mẫu thân tăng lên.”

“Lúc này đây Trường Sinh đi Vạn Thần Vực trước, chờ hết thầy an bài thỏa đáng, sẽ trở về đón các người.”

Diệp Tiêu Huyền khoát tay áo, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Trường Sinh, tương lai người phải đi một chặng đường rất dài, đừng để chúng ta trở thành ràng buộc trói buộc với người, nếu như có thể hãy để cho chúng ta ở lại Hoang Cổ Thiên Vực.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ yên tâm, không bao lâu nữa, tên Kiếm Cung, sẽ truyền khắp Vạn Thần Vực.”

“Tu luyện vì cái gì, không phải là vì che chở cho thân nhân bình an, các người sẽ không phải là gánh nặng của Trường Sinh, mà là động lực giúp ta không ngừng tăng lên.”

Người đời hoang mang rối loạn, có điều một thân thực lực, hết lần này tới lần khác một thân thực lực này, có thể giải được vạn loại hoang mang rối loạn trên thế gian.

Kiểm Mộ.

Diệp Trường Sinh đưa ngọc giản Kiếm Lai thần thông cho Diệp

Tiêu Huyền: “Lão tổ, đây là kiếm đạo thần thông, lão tổ và gia gia cùng nhau tu luyện.”

Diệp Tiêu Huyền tiếp nhận ngọc giản: “Trường Sinh, Vạn Thần Vực hung hiểm, lão tổ biết bản tính người, giết người nên giết, chớ có giết chóc quá mạnh, mà mất đi tâm tính.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ yên tâm, Trường Sinh lĩnh ngộ sát đạo mười phương, cũng không phải là ma vương giết người.”

Chương 249: Nơi này linh khí thật nồng nặc

“Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, trừ diệt tận gốc.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, Trường Sinh dẫn các người đến một nơi tốt để tu luyện.”

“Một khoảng thời gian tiếp theo, Kiếm Cung sẽ giao cho Thất gia gia và huynh trưởng đi xử trí.”

Theo thanh âm hạ xuống, tâm trạng hắn vừa động, mang theo ba người tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, nhìn Thần Cung nguy nga hùng vĩ trước mắt, thần uy vô biên, sắc mặt ba người Diệp Tiêu Huyền đại biến, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Diệp Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh, nơi này là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, một tòa Thương Khung Thần Cung ở không gian thần bí, ở chỗ này tu luyện sẽ làm ít được nhiều.”

Diệp Tiêu Huyền gật gật đầu: “Nơi này linh khí thật nồng nặc, hơn nữa không phải là linh khí bình thường, nếu có thể ở chỗ này tu luyện, một thân tu vi nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh.”

Ổng tay áo Diệp Trường Sinh bay lên, ba tấm bình ngọc xuất hiện, lơ lửng trên không trung: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, đan dược trong ba bình ngọc này cho các người, trước khi Trường Sinh rời đi, các người đang tu luyện ở Thần Cung.”

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn biến mất ở Thần Cung, khi xuất hiện lại, đứng ngay ngắn trước Kiếm Cung, đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía Thị Huyết Đại Trận bao phủ trên hư không.

Cường giả Huyết Tộc đã bị tiêu diệt, Thị Huyết Đại Trận này không cần thiết phải tồn tại.

Thân ảnh hắn chợt lóe, vọt về phía Thị Huyết Đại Trận, đi về phía trước, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đình, nhắc nhở

chủ nhân, nhiệm vụ chủ tuyến, trừ ma vệ đạo, hoàn thành bốn mươi phần trăm, xin tiếp tục cố gắng.]

Trừ ma vệ đạo?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, chẳng lẽ nói lúc trước hắn đánh bại Vong Linh Thánh Đình, Ngự Thú Tông, cứu được tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực, cho nên nhiệm vụ trừ ma vệ đạo hoàn thành bốn mươi phần trăm.

[Hệ thống, phải làm thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến.]

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, thanh trừ tất cả cường giả xâm lấn Hoang Cổ Thiên Vực, có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến trừ ma vệ đạo.]

Nghe tiếng, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, xoay người vọt tới phía Kiếm Cung: “Nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, đương nhiên là càng nhiều người càng tốt, một mình mình muốn chém giết tất cả kẻ xâm nhập, vậy phải đến khi nào?”

Hắn rất muốn biết những tính năng mới sẽ được sử dụng bởi các đặc quyền nâng cấp của hệ thống.

Kiếm Cung là một cung điện rộng lớn, mấy người Tàng Thất thấy Diệp Trường Sinh đến, vội vàng vây quanh hắn, Tiêu Tù Phong dẫn đầu mở miệng: “Đa tạ Diệp công tử chỉ điểm, để kiếm đạo của Tù Phong có thể tăng lên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiêu huynh không cần khách khí, ta dẫn người đi thực chiến, có muốn đi hay không.”

Tiêu Tù Phong giật mình: “Thực chiến?”

Tàng Thất lại nói: “Diệp thí chủ, chuẩn bị dẫn chúng ta đi nơi nào?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Giết người đi, đi không.”

Tàng Thất hai tay tạo thành hình chữ thập: “Một niệm thành Phật, một niệm Tu La, bần tăng liều mạng bồi Diệp thí chủ, ta nguyện

hóa thân thành Tu La.”

“Đi, giết người đi.”

Tiêu Tỳ Phong nói: “Ta cũng đi, chỉ cần là đi theo Diệp huynh, giết ai cũng được.”

Tàng Thất ghé mắt nhìn về phía Tiêu Tỳ Phong, “Tiêu thí chủ, người nhẹ nhàng, kiếm đạo vừa tăng lên liền bành trướng thành như vậy, đúng vậy, sẽ bị người đánh chết.”

“Còn giết ai cũng có thể, tới một cường giả cấp Thần, người có thể làm được.”

Tiêu Tỳ Phong: “...”

Hắn ta phát hiện từ sau khi quen biết Diệp Trường Sinh, Tàng Thất thay đổi, trở nên thiếu đòn.

Diệp Trường Sinh nhìn hai người: “Các người đi ra ngoài Kiếm Cung chờ ta, sau đó chúng ta liền xuất phát.”

Sau đó, hắn tìm tới Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi mang năm người bọn hắn đi tới trước Kiếm Cung, Tàng Thất ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp thí chủ, người còn chưa nói giết ai đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải tu sĩ Thiên Vực, giết chết chó luận tội.”

Tàng Thất ngăn ra: “Mẹ của ta, tàn nhẫn như vậy, có điều bần tăng thích, không phục thì làm, ăn thua đến cùng, dùng vũ lực siêu độ hết thầy.”

Tiêu Tỳ Phong nói: “Hòa thượng, trước kia người không như thế này, trước kia người đáng yêu như vậy, nhân từ như vậy.”

“Đáng yêu!” Tàng Thất biến sắc: “Tiêu thí chủ, người có phải đang nhục nhã bần tăng hay không, cao lớn uy mãnh như bần tăng, làm sao có thể dùng từ đáng yêu để hình dung?”

Diệp Trường Sinh thấy hai người vừa mới đứng lên: “Được rồi, xuất phát trước đi!”

Đoàn người rời khỏi Kiếm Cung, đạp không lướt đi, biến mất trên bầu trời Kiếm Châu.

...

Trên hư không.

Các thế lực tu sĩ rời khỏi Kiếm Cung, rời khỏi Kiếm Châu không lâu, bọn hắn gặp phải Thiên Yêu Tộc, Thánh Vu Giáo vây công.

Vốn tưởng rằng trận chiến ở Kiếm Cung, Diệp Trường Sinh đã dùng kiếm chém kẻ địch, đã hóa giải nguy hiểm cho Hoang Cổ Thiên Vực, lại không nghĩ tới lại gặp phải kẻ địch.

Chương 250: Phạt chỉ phá huyệt!

Các thể lực tu sĩ tuyệt vọng cỡ nào, khi tu sĩ bên người bị giết trong nháy mắt, bọn hắn rốt cục hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Diệp Trường Sinh.

Yếu, chính là nguyên gốc tai họa.

Yếu, ngay cả phương thức chết cũng không thể lựa chọn.

Mọi người muốn lui về Kiểm Cung, lại bị Thiên Yêu Tộc ngăn cản đường đi, đối mặt với tu sĩ Thiên Yêu Tộc dữ tợn khủng bố, bọn hắn biết tử thần cách mình không xa.

Lúc này, đám người Diệp Trường Sinh, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà xuất hiện, nhìn cuộc chiến phía trước, Tàng Thất trầm giọng nói: “Thiên Yêu Tộc, Thánh Vu Giáo, bần tăng đến, để cho các người nhận thức được bần tăng lĩnh ngộ Phật Môn thần thông: “Phạt chỉ phá huyệt!”

Tiêu Tùy Phong phụ họa nói: “Ta cũng lĩnh ngộ ra kiếm đạo thần thông mới: “Rút kiếm chém, lúc này đây xem ta biểu hiện thần uy.”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía hai người: “Huynh đệ, ra tay đi, đợi lát nữa lại giả vờ.”

Ngay sau đó, hắn rút kiếm kiếm lướt qua, một luồng kiếm quang hạ xuống, đầu của ba gã tu sĩ Thiên Yêu Tộc bay ra ngoài, máu tươi như trụ.

Chúng tu sĩ thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vẻ sợ hãi trên mặt tiêu tán, đồng thanh hô to: “Diệp thiếu chủ tới rồi.”

“Diệp thiếu chủ tới rồi.”

Lão giả áo đen được cứu đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: “Đa tạ Diệp thiếu chủ cứu mạng.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, rụt rè nói: “Diệp thiếu chủ không phải nói, sẽ không ở quản tu sĩ Thiên Vực?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn giết người, không được sao?”

Mọi người: “...”

Trên hư không.

Máu tươi như trụ, bay đầy trời.

Ba gã người sói Thiên Yêu Tộc bị giết, một kiếm phủ kín cổ họng, đầu bay đi.

Trong lúc nhất thời, mọi người Thiên Yêu Tộc và Thánh Vu Giáo, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, rất nhanh, một gã tu sĩ Hồ Tộc của Thiên Yêu Tộc biến sắc: “Hòa thượng Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, còn có Tiêu Tuy Phong, Diễm Linh Cơ, năm người bọn hắn như thế nào xuất hiện ở chỗ này.”

“Thiếu niên này là ai, ở một chỗ với tu sĩ Vạn Thần Vực, lại chém giết cường giả Vạn Thần Vực, hắn là muốn giết người đoạt chí bảo?”

Tu sĩ Hồ tộc di chuyển tiến lên, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ là ai, chuyện Thiên Yêu Tộc chúng ta người cũng phải nhúng tay?”

Diệp Trường Sinh nói: “Dám vào Thiên Vực, ta liền dám giết.”

Vút.

Thân ảnh của hắn mạnh mẽ vọt về phía trước, tựa như thần long từ vực sâu, một kiếm xẹt qua không trung, tu sĩ Hồ tộc bị một kiếm giết trong nháy mắt.

“Kẻ giết người, Diệp Trường Sinh Thiên Vực, các người nhớ kỹ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía đám người Tàng Thất: “Động thủ, đánh chết bọn hắn.”

Nhìn Diệp Trường Sinh cầm kiếm đánh về phía Thiên Yêu Tộc, ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người mọi người của Thánh Vu Giáo: “A Di Đà Phật, để cho bản tăng siêu độ các người đi!”

Vừa dứt lời, bốn bóng người trong đám Thánh Vu Giáo lướt ra, xuất hiện trước mặt Tàng Thất, nhìn bốn người trước mặt, Tàng Thất hai tay chấp lại: “Vừa rồi bản tăng nói giỡn, các người có tin không?”

“Thực xin lỗi, quấy rầy.”

Thân ảnh Tàng Thất bay ngược ra sau, trên mặt nổi lên vẻ hoảng sợ, xác nhận qua ánh mắt, đánh không lại nhiều người như vậy.

Bốn gã cường giả Thánh Vu Giáo là cấp Bán Thần, vả lại hơi thở hùng hồn bá đạo, có thể thấy được bọn hắn tiến vào cấp Bán Thần rất lâu.

So sánh ra, Tàng Thất sơ vào Bán Thần, căn cơ không ổn, lấy một địch hai còn có thể chiến đấu, lập tức bốn người đi lên, đánh không lại, thật sự đánh không lại.

Lúc này, một gã lão giả của Thánh Vu Giáo nhìn Tàng Thất: “Tiểu hòa thượng của Vạn Phật Thánh Đình, chuyện hôm nay người tốt nhất đừng nhúng tay vào, nếu không cho người đi gặp Phật Tổ.”

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống: “Các hạ ngông cuồng như vậy? Nếu không phải các người người đông thế mạnh, hòa thượng ta có thể đánh người, người có tin hay không.”

Lão giả tức giận nói: “Ta không tin, người đánh một cái thử xem.”

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay lão ta xuất hiện một cây quyền trượng, thân ảnh nhanh như tia chớp, vọt tới phía Tàng Thất Tật, nơi đi qua, mang theo uy lực huyết sát ngập trời.

Thân ảnh Tàng Thất thẳng tắp mà đứng, đối mặt với lão giả tiến công bát phong bất động, chấp tay hành lễ, trong miệng chậm rãi mở miệng nói:

“Phật chỉ phá huyệt!”

Theo thanh âm hạ xuống, Phật lớn che trời sau lưng Tàng Thất xuất hiện, ngón tay tựa như trụ giờ lên trời, ấn xuống trên người lão giả.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, quyền trượng ngọc bị vỡ trong tay lão giả, thân ảnh bay ngược ra sau, bay ra ngoài ước chừng trăm trượng.

Ngay sau đó, ba lão giả khác tiến lên: “Lỗ trưởng lão, bốn người chúng ta liên thủ, giết hòa thượng thối này.”

Lỗ Sơ Huyết nhìn Tàng Thất, nhẹ nhàng nói: “Cùng nhau lên, xử lý hắn!”

Bốn người đập không lướt qua, uy áp khủng bố nghiền ép Tàng Thất, người sau biến sắc: “Bốn đánh một, muốn khi dễ bản tăng? Các người nghĩ thật tốt.”

Chương 251: Đánh ta, đánh ta, mệt chết các người!

Lúc này, thân ảnh Tiêu Tuy Phong chợt lóe, đi tới bên người Tàng Thất: “Hòa thượng, ta đến giúp người một tay.”

“Tiêu thí chủ khiến cho bản tăng rất cảm động, nhưng người quá yếu, sẽ bị bọn hắc giết chết.” Tàng Thất trầm giọng nói, ánh sáng vàng trên người càng lúc càng nồng đậm, ngay cả làn da cũng biến thành màu vàng đồng, hình như là hoàng kim đúc thành.

Tiêu Tuy Phong nhìn Tàng Thất: “Hòa thượng, người muốn làm gì?”

“Muốn giết bản tăng, để cho bọn hắc nhận thức được thần thông chí cao vô thượng của Phật Môn.” Tàng Thất lạnh nhạt nói, hình ảnh Phật vàng lớn bao phủ bóng người: “Bất Tử Cổ Phật Kim Thân, chém ta, có thể đả thương bản tăng, coi như các người thắng.”

Bốn người Lỗ Sơ Huyết nhìn Tàng Thất khoanh chân mà ngồi, từng đạo công kích đánh vào người hắc ta, Tàng Thất vẫn không nhúc nhích, tựa như lão tăng ngồi hóa.

“Đánh ta, đánh ta, mệt chết các người!”

Tiêu Tuy Phong: “...”

Phía bên kia, Diệp Trường Sinh dùng kiếm chém bầu trời, ba gã cường giả cấp Bán Thần của Thiên Yêu Tộc bị giết, hắc quay đầu nhìn về phía Tàng Thất: “Thì ra là như thế, huyết mạch hòa thượng không đơn giản, khó trách thời điểm ở chiến trường Thiên Vực, bị thương nghiêm trọng như vậy, lại là người đầu tiên khôi phục lại.”

Tiếp theo, hắc rút kiếm lướt qua, giống như sét đánh, nơi đi qua, vô số kiếm uy chỉ thẳng vào trên người bốn người Lỗ Sơ Huyết.

Bốn người nhận thấy được hơi thở của Diệp Trường Sinh, ánh mắt

đồng loạt rơi vào trên người hắn, sắc mặt Lỗ Sơ Huyết đại biến, trên thân ảnh xuất hiện một bộ giáp hắc quang: “Kiếm tu thật mạnh, chúng ta gặp phải phiền toái lớn.”

Về mặt ba người khác vô cùng ngưng trọng, bởi vì kiếm uy của Diệp Trường Sinh làm cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi.

Tàng Thất thấy Diệp Trường Sinh tới: “Diệp thí chủ, hòa thượng bị người khi dễ, người nói gì đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Bàn hắn! Không đúng, xử lý bọn hắn!”

Tàng Thất chậm rãi đứng lên, nhìn bốn người Lỗ Sơ Huyết: “Phật nói, các người phải chết.”

Diệp Trường Sinh còn chưa ra tay, Tàng Thất đã lao ra ngoài, sau lưng hình ảnh Phật lớn cao ngất, trong nháy mắt hóa thành mây trăm tòa, lơ lửng trên hư không.

Trong lúc nhất thời.

Vạn Phật buông xuống, tựa như mộ Phật, ánh sáng ngập trời quang minh chính đại nghiền ép, giống như từng tòa núi tiên rơi xuống.

“Vạn Phật triều tông!”

“Hòa thượng này... Thâm tàng bất lộ.” Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi: “Vây để cho chúng ta cùng nhau chém địch.”

Vụt.

Một tia kiếm quang tựa như rồng trắng, cắn nuốt về phía Lỗ Sơ Huyết, ngay sau đó, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt, trong tay cầm Táng Thiên Kiếm chỉ thẳng vào cổ lão ta.

“Người... Thật mạnh mẽ!”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên xẹt qua một kiếm, máu tươi bắn tung tóe, đồng tử Lỗ Sơ Huyết phóng đại, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chẳng lẽ nói thật cũng không được? Ta quá khó khăn.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Diệp Trường Sinh và Tàng Thất nghiên ép ba người khác, cường giả cấp Bán Thần của Thiên Yêu Tộc và Thánh Vu Giáo bị giết, mọi người còn lại hoảng sợ vạn phần, xoay người hoảng loạn chạy trốn.

“Chém chết bọn hần!” Diệp Trường Sinh nhìn tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực: “Như thế nào, thần binh của các người rỉ sét, vẫn là quên giết địch như thế nào ư.”

Nghe tiếng, mọi người chen chúc xông lên, đuổi giết những người chạy trốn của Thiên Yêu Tộc và Thánh Vu Giáo, cùng lúc đó, đám người Diệp Mặc Tà cũng gia nhập vào trong chiến cuộc.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tàng Thất: “Hòa thượng, che dấu đủ sâu.”

Vẻ mặt Tàng Thất mờ mịt: “Diệp thí chủ có phải hiểu lầm bản tăng hay không, ở trước mặt người bản tăng há dám giấu diếm?”

Diệp Trường Sinh tiến lên thu giáp hắc quang trên người Lỗ Sơ Huyết vào linh giới: “Pháp tướng của người cũng không tệ lắm, ngày khác tiếp ta một kiếm, xem có thể mở ra được phòng ngự của người hay không.”

Tàng Thất vội vàng nói: “Diệp thí chủ, đừng náo loạn, bản tăng còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đuổi theo cường giả của Thánh Vu Giáo đang chạy trốn: “Hòa thượng, người yên tâm, chúng ta chỉ là luận bàn.”

Tàng Thất biến sắc: “A Di Đà Phật, bản tăng nói khoác, kiếm của Diệp thí chủ... Ôi, sao cúc hoa của ta lại căng thẳng.”

Giờ khắc này, cường giả của Thánh Vu Giáo điên cuồng chạy trốn, hận không thể dùng ba chân, đúng lúc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, ngăn cản người của Thánh Vu Giáo chạy trốn.

“Nói cho ta biết chỗ nào còn có cường giả Vạn Thần Vực, ta muốn

tiêu diệt bọn hăn.”

Kiểm uy khủng bố bao trùm vòm trời, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ độc lập, một người chấn nhiếp ngàn cường giả.

Thân ảnh cường giả Thánh Vu Giáo không tự giác lui về phía sau, đều kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, một lão giả nơm nớp lo sợ đi ra: “Ở An Châu còn có cường giả Cốt Tộc và Thiên Ma Tông, Diệp công tử có thể thả lão phu rời đi hay không.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, giơ tay lên một kiếm bay ra: “Không thể.”

Chương 252: Hẩn miễn cưỡng có thể làm đối thủ của ta

Kiểm đến.

Lão giả bị một kiếm giết trong nháy mắt, nhưng đây chỉ là khởi đầu, Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng tàn ảnh, nơi đi qua, máu tươi bắn tung tóe, tràn ngập không trung.

Trong chớp mắt, ngàn người Thánh Vu Giáo toàn bộ bị sát hại, thân ảnh lẳng không hạ xuống, máu nhuộm áo trắng, tựa như Tu La.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Một khắc khi các người bước vào Thiên Vực, hẩn là nghĩ đến sẽ có kết cục như vậy.”

Diệt tận gốc rễ, là chuẩn mực làm việc của hẩn.

Hẩn thật sự không phải vì hệ thống thưởng mới mở ra sát giới.

Làm người vẫn là chính nghĩa.

Đương nhiên, trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng rõ ràng, hôm nay chỉ cần một người chạy trốn, ngày sau sẽ có vô số cường giả quay trở lại, tình cảnh tương tự bọn hẩn sẽ không cho Diệp gia cơ hội.

Không biết đã qua bao lâu, kẻ xâm lấn là Thiên Yêu Tộc bị chém giết hầu như không còn, các thế lực tu sĩ Thiên Vực ủng hộ tiến lên, đồng loạt khom người thi lễ với Diệp Trường Sinh.

Một lão giả lạy nói: “Lúc trước Diệp thiếu chủ nói chuyện ở Kiếm Cung, khiến lão phu hoàn toàn giác ngộ, chỉ có bản thân cường đại, mới có thể sống sót khi nguy cơ đến.”

“Lúc này đây, mặc kệ Diệp thiếu chủ vì sao lại cứu chúng ta, lão phu vẫn phải nói một tiếng cảm tạ, ngày sau lão phu có chút hữu dụng, Diệp thiếu chủ cứ việc phân phó.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chính là muốn giết chút người, cứu các

người căn bản không tồn tại, đều rời đi đi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút tiếp tục nói: “May mắn không phải lần nào cũng có, hy vọng các người nhớ kiếp nạn hôm nay.”

Mọi người nhao nhao khom người về phía Diệp Trường Sinh một cái, sau đó đập không mà đi, biến mất ở trên hư không.

Lúc này, đám người Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Diệp Mạc Tà đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tàng Thất trầm giọng nói: “Diệp thí chủ ban ân mà không cần báo đáp, thật sự là làm cho bản tăng kính nể.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta thật sự chỉ là muốn chém tu sĩ Vạn Thân Vực, những thứ khác chưa bao giờ nghĩ tới.”

Tàng Thất lại nói: “Báo thiện ác, như hình với bóng.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy trăm linh giới: “Những tài nguyên này chia cho mọi người.”

Ánh mắt Tàng Thất dừng lại trên linh giới, nghiêm trang nói: “Chúng ta xuất hiện với Diệp thí chủ, chẳng lẽ chính là vì những tài nguyên này?”

Trong lúc nói chuyện, hắn ta giơ tay lên thu mấy cái linh giới đi: “Đây là tài nguyên? Đây là tâm ý của Diệp thí chủ, nhanh chóng, đừng phụ một mảnh tâm ý của Diệp thí chủ.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hòa thượng này, thật là một kẻ trộm gà.

Sau khi mọi người nhận linh giới, Diệp Mạc Tà trầm giọng nói: “Trường Sinh, tiếp theo chúng ta đi đâu.”

Diệp Trường Sinh nhìn từ xa: “An Châu, chém giết người của Cốt Tộc và Thiên Ma Tông.”

Ngay sau đó, hắn ngự kiếm phi hành, bay lượn cửu thiên, tiến đến An Châu.

Trong hành trình phía trước, Tàng Thất và Tư Không Lạc Tuyết xuất hiện hai lần, người sau nói: “Hòa thượng, Lạc Tuyết cô nương, các người có việc?”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ, người thật sự muốn chém giết toàn bộ thế lực Vạn Thần Vực xâm lấn?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không thể?”

Tàng Thất lại nói: “Kẻ địch của người nhiều lắm, sau này đi tới Vạn Thần Vực, sợ là nửa bước khó đi.”

Tư Không Lạc Tuyết phụ họa nói: “Diệp công tử, thực lực của Cốt Tộc và Thiên Ma Tông, mạnh mẽ hơn nhiều so với Vong Linh Thánh Đình, Ngự Thú Tông, Thánh Vu Giáo, hơn nữa Thiên Ma công tử là một trong mười đại công tử của Vạn Thần Vực, người này sáu tuổi thành Thánh, mười tuổi thành Thần, đến bây giờ là cấp gì, đã không ai biết, nghe đồn hẳn đạt được truyền thừa của Thượng Cổ Thiên Ma.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Vậy thì như thế nào?”

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: “Nếu như công tử là kẻ địch với Thiên Ma Tông, tương lai tất sẽ gặp được Thiên Ma công tử...”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gạt đầu: “Nghe người nói như vậy, hẳn miễn cưỡng có thể làm đối thủ của ta.”

Về mặt Tàng Thất giật mình nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, trâu bò ép bán như thế nào, cho hắn ta hai cân.

Thiên Ma công tử mười tuổi phong Thần, Diệp Trường Sinh mười ba tuổi mới là Chuẩn Thần, so với người ta vẫn kém một chút.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Đừng lo lắng, ta đầu sắt, giết không chết.”

Tàng Thất: “...”

Từng lớp gió lớn, kéo dài không dứt, giống như một con rồng lớn nằm ngủ đông trong trời đất.

Kiểm quang nhanh như tia chớp, phía trên, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề để lo lắng của Tàng Thất và Tư Không Lạc Tuyết ở trong lòng.

Tóc đen bay lên, áo dài bay lên trong gió, tựa như tiên nhân.

Đang di chuyển về phía trước, Tàng Thất trầm giọng nói: “Diệp thí chủ, có vài lời bàn tăng không biết có nên nói hay không.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Tàng Thất suy nghĩ trong nháy mắt: “Vạn Thần Vực không thể so sánh với Hoang Cổ Thiên Vực, cường giả ở khắp nơi, cấp Thần nhiều như chó, chỉ cần một thế hệ trẻ, cường giả cấp Thần đã vô cùng nhiều, Thập công tử vừa rồi Lạc Tuyết cô nương nhắc tới, xem như là tồn tại mạnh nhất trong thế hệ trẻ.”

Chương 253: Không cần, để lại cho ta chút lo lắng

“Bần tăng cảm thấy vẫn cần phải giới thiệu tin tức của Thập công tử cho Diệp thí chủ, để người biết người biết ta.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không cần, để lại cho ta chút lo lắng.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Có điều, người có thể nói cho ta một chút, thực lực mạnh nhất của Vạn Thần Vực.”

Tàng Thất nói: “Thiên Đạo Điện, Chiến Tộc và Vạn Phật Thánh Đình.”

Mày kiếm của Diệp Trường Sinh nung lên, nhìn Tàng Thất nói: “Vạn Phật Thánh Đình mạnh như vậy? Ta có chút không tin.”

Tàng Thất: “...”

“Diệp thí chủ, người không biết nói chuyện phiếm, Vạn Phật Thánh Đình thật sự rất mạnh, một trong mười công tử có Phật công tử chính là sư huynh của ta, Tàng Huyền. Hiện tại tu vi giống như đã đạt tới Thần cấp tầng tám, lớn hơn hai tuổi so với ta.”

Nói đến đây, vẻ mặt Tàng Thất buồn bã, sắp khóc: “Bần tăng quá rác rưởi.”

Một bên, Tư Không Lạc Tuyết mở lời nói: “Tàng Thất, còn có một thể lực người không nói.”

Tàng Thất sờ sờ ót, vẻ mặt mờ mịt: “Còn nữa? Lạc Tuyết cô nương nói là..... Thần Ma Thánh Đình?”

Tư Không Lạc Tuyết gật gật đầu: “Không sai, chính là Thần Ma Thánh Đình, tuy rằng đã mai danh ẩn tích mấy ngàn năm, nhưng thể lực này vẫn tồn tại như trước.”

Tàng Thất nói: “Nghe đồn Thần Ma Thánh Đình còn cường đại hơn so với Thần Đế Minh, rốt cuộc vì sao biến mất không thấy, không

ai có thể biết, trong cổ tịch cũng không có một ít dấu vết nào. Mấy ngàn năm chưa từng hiện thân, các loại tin đồn đều có, Diệp thí chủ không có khả năng gặp được bọn hắn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, Thần Ma Thánh Đình rất mạnh?”

Về mặt Tàng Thất nghiêm túc: “Rất cuộc mạnh bao nhiêu, hòa thượng cũng chỉ là nghe nói, dù sao chính là mỗi một đời Thiếu chủ của Thần Ma Thánh Đình xuất thế, đều sẽ đánh bại các thế lực trẻ tuổi của Vạn Thần Vực, ở Vạn Thần Vực có một câu, Thần Ma xuất thế, muôn đời vô địch.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Thì ra là như thế, thật hy vọng có thể gặp được Thần Ma thiếu chủ, nhìn tu sĩ muôn đời vô địch, có thể đánh được ta hay không.”

Tàng Thất biến sắc: “Diệp thí chủ, người không giả vờ, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cường đại, các người tưởng tượng không được, ta không trách người!”

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Tàng Thất lẩm bẩm nói: “Diệp thí chủ như vậy cũng không được, quá nhẹ nhàng, tiến vào Vạn Thần Vực sẽ bị giữ trên mặt đất... Xung đột.”

Tư Không Lạc Tuyết nói, “Cũng có thể là hắn xung đột với người khác... Ta vẫn coi trọng Diệp công tử.”

Tàng Thất nói: “Lạc Tuyết cô nương, vậy người cảm thấy bàn tăng thế nào, tương lai có thể trở thành cường giả như sư huynh hay không?”

Tư Không Lạc Tuyết lại nói: “Người sao? Cứ như vậy đi, nếu vẫn đi theo Diệp công tử, thành tựu tương lai của người có thể sẽ vượt qua Tàng Huyền.”

Tàng Thất lộ vẻ vui mừng: “Bàn tăng cũng cảm thấy như vậy.”

...

An Châu.

Tổ địa An gia.

Bốn người An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, lão tổ và gia chủ An gia đứng thẳng, nhìn chăm chú vào cường giả Cốt Tộc và Thiên Ma Tông ở hư không phía trước.

Giờ khắc này.

Mặc dù là trên người Diệp Thập Vạn, cũng che kín vết máu, nhưng hơi thở của hắn ta vẫn hùng hồn bá đạo như trước, chiến ý khủng bố bắn ra.

Khuôn mặt lão tổ An gia trầm như nước, mở lời nói: “Lạc nhi, người mau mang theo hắn rời đi, chuyện An gia không cần người nhúng tay vào, chỉ cần người sống sót, An gia sẽ không chết.”

Ánh mắt An Lạc Nhi kiên định: “Lão tổ, Lạc Nhi sẽ không rời đi, khó xử vứt bỏ gia tộc không để ý, tương lai có thể có bao nhiêu thành tựu.”

“Thân nhân của ta đều ở chỗ này, coi như là chết, cũng phải cùng một chỗ với các người.”

Nói đến đây, nàng ghé mắt nhìn Diệp Thập Vạn: “Thập Vạn, người rời đi đi, trở về nói cho Trường Sinh, nói nếu có kiếp sau, Lạc Nhi sẽ đi hết cả đời với hắn.”

Giọng Diệp Thập Vạn âm âm: “Ta không thể đi, thiếu chủ bảo ta bảo vệ người, người ở đâu, ta ở đó.”

An Lạc Nhi vừa muốn mở miệng, chính ngay phía trước, trên hư không, vẻ mặt một gã nam tử áo tím của Thiên Ma Tông hiện vẻ trên tức: “Giao ra Ngũ Đức Thánh Đình và thi cốt trong bí cảnh, ta có thể cân nhắc buông tha các người.”

Cốt Tà Khanh nói: “Cho các người suy nghĩ trong ba hơi thở, sau đó, ta sẽ đại khai sát giới, Cốt Tộc chúng ta nhất định phải có được thi cốt trong bí cảnh, ai dám ngăn cản, giết không tha.”

An lão tổ nghe thấy tiếng, khàn khàn nói: “Lạc nhi, lát nữa lão tổ

ngăn cản bọn hắc, người dẫn mọi người tiến vào tổ địa, nếu như không cách nào đạt được truyền thừa trong bí cảnh, liền nghĩ biện pháp phá hủy bí cảnh.”

“Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành, truyền thừa của An gia ta, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người ngoài.”

“Thiên Quân, vô luận trả giá đại giới gì, nhất định phải để Lạc Nhi sống sót, nhớ nói cho Mộng Quân, là lão tổ thẹn với nàng.”

Chương 254: Hắc muốn tự bạo, làm sao bây giờ?

Theo lời nói dứt lời, thân ảnh An lão tổ bay lên trời, xuất hiện trước mặt Vương Bá và Cốt Tà Khanh: “Muốn và bí cảnh An gia bí ta, trừ phi bước qua thi thể lão phu.”

Wang Ba nhìn An Lao Tổ: “Lão đầu, người đây là muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người.”

Vù.

Vù.

Hai gã lão giả Thiên Ma Tông lao về phía An lão tổ, uy áp khủng bố cấp Bán Thần bao phủ, làm cho vẻ mặt An lão tổ khẽ run lên.

An lão tổ nhìn hai người đang lao tới, khóe miệng nhấc lên một nụ cười bi thương, sau một khắc, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt.

Bóng người tựa như một quả đạn pháo, đánh về phía hai người Thiên Ma tông trùng kích tới.

“Hắc muốn tự bạo, làm sao bây giờ?”

Hai người Thiên Ma Tông hoảng hốt một chút, An lão tổ lựa chọn tự bạo, máu tươi trong cơ thể thiêu đốt đến cực hạn, tuy rằng hắc chỉ có thực lực Đế cấp tầng sáu, nhưng uy lực tự bạo cảm thấy có thể đưa bọn hắn về trời.

Giờ khắc này, tình cảnh của hai người có chút xấu hổ, công không được, lui cũng không được.

Nếu bọn hắc lui về phía sau, An lão tổ tự bạo nhất định sẽ đã thương Vương Bá.

Mẹ nó, tại sao lại tự bạo?

Không thể đánh nhau một trận thật tốt sao?

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, sương máu ngập trời.

An lão tổ và hai gã cường giả Thiên Ma Tông hóa thành bột mịn, biến mất trên hư không.

Hai người Thiên Ma Tông thật sự là ly kỳ, chết ngoài ý muốn.

Nhìn thấy cảnh này, mắt An Lạc Nhi lộ ra sát ý, hô lớn: “Lão tổ...”

Một bà lão nhìn về phía An Thiên Quân: “Mau dẫn Lạc Nhi tiến vào tổ địa, chuyện còn lại giao cho đám lão cốt chúng ta.”

An Thiên Quân vội vàng nói: “Thái thượng trưởng lão, các người muốn làm gì.”

Bà kiên định nói: “Tự bạo, chúng ta cũng sẽ.”

Dứt lời, trăm cường giả An Gia xuất hiện trên hư không, đều thiêu đốt máu trong cơ thể, hơi thở điên cuồng tăng vọt, bọn hắc mạnh mẽ xông tới phía Vương Bá và Cốt Tà Khanh.

Kẻ điên.

Toàn bộ là kẻ điên.

Vương Bá tức giận mắng, thân ảnh lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ rung động, không thể tin được những người này lại dữ dội như thế, hoàn toàn không để ý đến sống chết.

Bà lão nhìn Vương Bá, tức giận cười ngược lại: “Đến, giết ta!”

Vương Bá vội vàng nói: “Thiên Ma Trận, mau bày trận, đừng để những tên điên này xông tới.”

Ầm.

Ầm.

...

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra đầy trời, khí huyết tinh làm cho người ta buồn nôn, trăm cường giả An gia ngã xuống, hài cốt không còn.

Vì bảo vệ An gia, bọn hắn dâng hiến tính mạng của mình, không oán không hối hận.

Lối vào bí cảnh, An Lạc Nhi xoay người nhìn về phía Vương Bá và Cốt Tà Khanh trong hư không: “Ngày sau bước vào Vạn Thần Vực, ta nhất định phải diệt Thiên Ma Tông và Cốt Tộc các người, thề trời đất chứng giám.”

Sắc mặt Vương Bá và Cốt Tà Khanh thay đổi, không nghĩ tới An Lạc Nhi lại phát ra lời thề bản mạng, đây là muốn không chết không thôi với bọn hắn.

Đã như vậy, An Lạc Nhi nhất định phải chết.

Bọn hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào có khả năng uy hiếp đến tông môn và gia tộc mà còn sống, nhỏ cỏ tận gốc, trừ tai họa sau này vĩnh viễn.

An Thiên Quân lôi kéo An Lạc Nhi chuẩn bị tiến vào bí cảnh, đột nhiên có người đánh một chưởng trúng vào An Thiên Quân, hai người từ trong bí cảnh lui ra.

An Lạc Nhi nhìn phụ thân ngã xuống đất, sắc mặt thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Tam thúc, vậy mà là người.”

An Thiên Hùng nói: “An gia sắp diệt vong, các người vì sao phải u mê không tỉnh ngộ như thế, chỉ cần giao người và thi cốt tổ tiên ra ngoài, An gia có thể bình an vô sự, vì An gia Tam thúc chỉ có thể hy sinh người.”

An Lạc Nhi không thể tin được, khi cường giả An gia tự bạo bảo vệ An gia, An Thiên Hùng sẽ làm ra chuyện như vậy.

An Thiên Hùng di chuyển bước lên, khom người một cái: “Hai vị đại nhân, ta nguyện ý giao ra ngũ đức thánh thể và hài cốt lão tổ,

kính xin hai vị đại nhân bỏ qua cho An gia.”

Vương Bá cười thoải mái một tiếng, ánh mắt dừng trên người An Thiên Hùng: “Kể thừ thời là trang tuần kiệt, người vô cùng hiểu chuyện, vừa lúc Thiên Ma Tông chúng ta muốn phát triển thế lực ở Hoang Cổ Thiên Vực, về sau người chính là tôn sứ của Thiên Ma Tông, chưởng quản việc chiêu thu và thu thập tài nguyên của đệ tử Thiên Ma Tông ở Hoang Cổ Thiên Vực.”

An Thiên Hùng vội vàng nói: “Đa tạ ân không giết của đại nhân, thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực, vì Thiên Ma Tông dốc sức.”

An Lạc Nhi nghe thấy, chuẩn bị đứng dậy giết An Thiên Hùng, lại bị phụ thân ngăn lại: “Lạc Nhi, bí cảnh quan trọng, không thể rơi vào trong tay những người khác.”

“Phụ thân, người ăn cái này vào, người sẽ không có việc gì.” An Lạc Nhi giơ tay đưa Hồn Động Linh Quả vào trong miệng An Thiên Quân.

Hồn Động Linh Quả này là Diệp Trường Sinh đưa cho nàng, nhưng An Lạc Nhi vẫn không nỡ ăn, nàng tin tưởng Diệp Trường Sinh cho linh quả, nhất định có thể cứu cha mình một mạng.

Chương 255: Giết hắc, đưa An Lạc Nhi xuống, hiến cho đại nhân

An Lạc Nhi nâng An Thiên Quân dậy, hai người lão đảo đi về phía bí cảnh, sau lưng lại truyền đến một tiếng quát giận dữ: “Ngăn cản bọn hắc, chuyện liên quan đến sống chết của An gia, đại ca, người đừng trách ta.”

Tay An Thiên Quân vịn trước ngực, chậm rãi xoay người nhìn An Thiên Hùng, ho nhẹ hai tiếng: “Đừng gọi ta là đại ca, người không xứng.”

“Bắt đầu từ hôm nay, người không còn là người An gia nữa, An gia không có một người như người.”

Sắc mặt An Thiên Hùng đột nhiên thay đổi, tức giận không kiềm được: “Ta làm hết thủy đầu vì An gia, nếu người không hiểu, vậy thì theo lão tổ cùng nhau lên đường.”

“Giết hắc, đưa An Lạc Nhi xuống, hiến cho đại nhân.”

Trong tay An Thiên Quân xuất hiện một thanh đao nhỏ, mũi đao mỏng mà sắc bén, trên đó tản ra ánh sáng màu xanh nhạt: “Muốn giết ta, hỏi phi đao trong tay ta có đáp ứng hay không.”

“Đại ca, nếu người muốn chết, vậy để người làm huynh đệ này tự mình tiễn người một đoạn đường.” An Thiên Hùng trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, đánh về phía An Thiên Quân.

Người bên dưới bắt đầu vây công An Lạc Nhi, đúng lúc này, Diệp Thập Vạn cầm hai thanh chùy lớn từ bí cảnh vọt ra.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bá nói: “Hai lão Ma Huyền, làm phiền các người đi bắt nữ tử này, nếu hiến nàng cho công tử, căn cốt linh khí ngũ đức của nàng, tu vi của công tử sẽ càng thêm mạnh mẽ.”

Thân ảnh hai lão Ma Huyền lảng không rơi xuống, chưởng phong khủng bố nghiền ép xuống phía An Lạc Nhi, thấy thế, Cốc Tà Linh

nói: “Tiến vào bí cảnh, đoạt thi cốt.”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa, ba người An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, An Thiên Quân lui đến cửa vào bí cảnh, miệng ba người đều phun ra máu tươi, hiển nhiên gặp phải thương thể không nhỏ.

Ánh mắt An Thiên Hùng dừng trên người ba người: “Lạc Nhi, người không cần cố chấp nữa, chẳng lẽ người muốn nhìn phụ thân người chết trước mặt mình?”

Thân ảnh An Lạc Nhi chợt lóe, trong lòng bàn tay xuất hiện một tòa tháp nhỏ: “Ta giết người trước.”

Tiểu tháp thôi động, thần huy bắn ra, đánh vào trên người An Thiên Hùng.

Một bóng người bay ngược ra ngoài, giống như điều đứt dây, hung hăng rơi xuống mặt đất, máu tươi trong miệng An Thiên Hùng tràn ra, hơi thở mong manh, hấp hối.

Ánh mắt Vương Bá nóng rực nhìn tháp nhỏ trên không trung: “Tháp Ngũ Hành, người có thể hiển cho công tử, nhưng tòa tháp nhỏ này thuộc về ta.”

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn ta bay tới, xuất hiện trước mặt An Lạc Nhi: “Tòa tháp nhỏ này không tệ, giao cho ta đi.”

An Lạc Nhi nói: “Nơi này gió lớn, người nói cái gì, ta không nghe thấy.”

Vương Bá lại nói: “Giao ra tháp nhỏ, tha cho người không chết.”

Ánh mắt An Lạc Nhi kiên định, không sợ hãi: “Muốn chết!”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Vương Bá giận dữ quát một tiếng, một quyền đánh xuống phía An Lạc Nhi: “Bất cứ chuy thiên quyền.”

Ầm.

Một quyền đánh vào tháp nhỏ, thần huy trên thân tháp bắn ra, sóng khí khủng bố ngưng tụ thành một quyền lớn, đánh thẳng vào An Lạc Nhi.

Một quyền này nếu rơi vào trên người An Lạc Nhi, không chết sợ là cũng chỉ còn lại nửa mạng.

Đúng lúc này, một bóng người từ cửu thiên hạ xuống, xuất hiện trước mặt An Lạc Nhi, Vương Bá đánh một quyền tới, đánh trúng trước ngực người tới.

Rầm.

Cường khí của quyền lớn bắn ra, thân ảnh Vương Bá bị đánh bay ra ngoài, một cái bay này, ước chừng ra ngoài trăm trượng.

Hắn ta mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt thay đổi, tiếp được một quyền của mình, lại không tổn hao gì.

Thân thể người này mạnh cỡ nào?

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía An Lạc Nhi: “Người không sao chứ!”

An Lạc Nhi ôn nhu nói: “Người tới rồi, ta không sao.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, phút chốc xoay người, nhìn về phía Vương Bá: “Người đánh ta một quyền, hiện tại đến lượt ta.”

Ngay sau đó.

Chín ngọn lửa xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, giống như chín mặt trời lơ lửng trên không, tản ra ngọn lửa rực rỡ.

“Cửu nhật phần thiên quyền.”

Một quyền đánh ra, thần lửa cao nhất, tựa như hai con rồng lửa, đánh về phía Vương Bá.

Đồng tử Vương Bá híp lại, nhìn hai quyền trước mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, thân ảnh bay ngược ra sau, ý đồ muốn thoát khỏi phạm vi công kích của hai quyền này.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Kiếm tới!”

Vạn mây bắt đầu khởi động, vòm trời nổ tung, một đạo kiếm quang từ cửu thiên xuyên qua mà đến, trong chớp mắt, xuyên qua người Vương Bá.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn ta bị hai quyền tiêu diệt, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không có, Vương Bá liền hóa thành bột mịn.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt, vẻ mặt mọi người trong sân đột nhiên biến đổi, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Nữ nhân của ta, các người cũng dám nhúng chàm, đến đây, thừa nhận lửa giận của ta!”

Vút.

Vút.

Táng Thiên, Tru Thần từ trong hộp kiếm bay ra, nơi đi qua, người của Thiên Ma Tông và Cốt Tộc lần lượt ngã xuống đất.

Chương 256: Ta làm việc, cứ như vậy

Một kiếm chém yết hầu, toàn bộ bị giết trong nháy mắt.

Trong lúc nhất thời.

Trong sân chỉ còn lại bốn gã cường giả cấp Bán Thần và Cốt Tà Khanh, nhìn hai thanh phi kiếm trở lại bên người Diệp Trường Sinh, năm người bọn hắn biết đã đắc tội với một vị tồn tại không thể trêu vào.

Diệp Trường Sinh nhìn năm người trước mắt: “Cùng nhau lên, cho các người một cơ hội.”

Cốt Tà Khanh đề phòng nói: “Các hạ là ai.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người giết các người.”

Cốt Tà Khanh lại nói: “Người có biết chúng ta là ai không?”

Diệp Trường Sinh khinh thường nói: “Biết thì như thế nào, không biết thì như thế nào, các người đều phải chết.”

Một lão giả Thiên Ma Tông tức giận nói: “Đắc tội Thiên Ma Tông, người biết mình ngu xuẩn thế nào không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta làm việc, cứ như vậy. Vậy các người biết việc đắc tội với ta ngu xuẩn thế nào không?”

“Nghịch thiên còn có ngoại lệ, nghịch ta, tất phải chết không thể nghi ngờ.”

...

An gia.

Tổ địa.

Đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà xuất hiện trên hư không, nghe được lời của Diệp Trường Sinh, mọi người biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Thật trâu bò, Diệp thí chủ không hổ là Diệp thí chủ, nói chuyện vẫn bá đạo như vậy.

Thiếu chủ, nếu như tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Diệp công tử, dường như không e ngại bất kỳ người và chuyện nào.

Mọi người lần lượt mở miệng nói, thân ảnh lẳng không rơi xuống xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt rơi vào trên người Cốt Tà Khanh và cường giả Thiên Ma Tông.

Cốt Tà Khanh nhìn thấy đám người Tàng Thất, sắc mặt biến đổi, nhận ra thân phận mấy người, không nghĩ tới bọn hắn thế mà ở cùng một chỗ với tu sĩ Hoang Cổ Thiên Vực.

Có thể được mấy người Tây Tạng ưu ái, có thể thấy được Diệp Trường Sinh bất phàm.

Nhưng lại không biết mọi người ước gì có thể ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, đó là vinh hạnh lớn lao của bọn hắn.

Ánh mắt Tàng Thất thu hồi từ trên người Cốt Tà Khanh: “Diệp thí chủ, những người này làm sao bây giờ.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Giết sạch.”

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, một kiếm xẹt qua, phong quang vạn trượng trong khoảng không, chém giết về phía Cốt Tà Khanh và cường giả Thiên Ma Tông.

“Nhất kiếm diệt đạo!”

Một kiếm xuất ra, đạo pháp diệt, hết thảy hóa thành hư ảo.

Giữa sân, thân ảnh Cốt Tà Khanh và cường giả Thiên Ma Tông bay ngược ra sau, không dám chống đỡ kiếm quang trước mặt.

Ngoài trăm trượng, thân ảnh bọn hắn ngừng lại, trên mặt nổi lên vẻ hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Đạo tâm vỡ vụn, mất đi sự sống.

Đây là kiếm kỹ gì?

Sương máu cho trời thổi quét, bay tán loạn rơi xuống đầy trời.

Đám người Cốt Tà Khanh ngây ra như phỗng, cả người đã hóa đá, nhìn kiếm khí tràn ngập hư không, bọn hắn ngay cả động cũng không dám động.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Trên bầu trời, bất ngờ xuất hiện một lỗ hồng, giống như bị một thanh thần kiếm cắt ra.

Sâu trong tinh vực vô tận, trong một tòa cung điện lơ lửng, Thiên Đạo chậm rãi mở hai mắt, tức giận không thể kiềm chế: “Vì cái gì, lại chơi ta?”

“Từ khi dính vào nhân quả của hắn, ta vĩnh viễn không có ngày yên, nhân loại ngu xuẩn, vì sao luôn muốn trêu chọc hắn?”

“Kiếm tu chết tiệt, kiếm tu diệt đạo, không thể để cho ta bề quan thật tốt? Ta quá khó khăn.”

Nói đến đây, áo dài lụa mỏng của nàng bay lượn, bóng dáng xinh đẹp chậm rơi khỏi, ngay sau đó, xuất hiện trên ở đỉnh Thiên Đạo Cung.

Trong mắt một gã tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, nhìn xuống phía dưới, giống như xuyên thấu tinh vực vô tận, nhìn về phía tổ địa An gia.

“Chờ xem, ta đến đây.”

Dứt lời, trên cao Thiên Đạo Cung, đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng xinh đẹp, một bóng người lẳng không bay, giống như tiên tử Thiên Cung đang múa.

Trong chớp mắt, xuyên qua vô tận thời không, nữ tử xuất hiện ở trên một tòa tinh vực, linh khí nơi này yếu kém như thế, vậy nơi hắc ở nên có bao nhiêu căn cỗi.

Khuôn mặt nữ tử khẽ nhú lại, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, như vậy vấn đề tinh vực có tài nguyên căn cỗi, như thế nào lại xuất hiện một vị kiếm tu có thể uy hiếp đến hắc?

“Kiếm tu? Cũng may từ giờ phút này trở đi, ta cũng là kiếm tu!” Một bóng dáng tuyệt thế xinh đẹp kia nói, sau một khắc, tiếp tục xuyên qua tinh không...

...

Tất cả những chuyện này, Diệp Trường Sinh cũng không biết.

Mỗi lần sử dụng nhất kiếm diệt đạo, luôn cảm giác có người đang nhìn trộm mình, nhưng thoáng qua, hắc căn bản không cách nào bắt được.

Vì vậy, hắc sẽ không có để ở trong lòng.

Giờ khắc này, bên trên tổ địa An gia, chỉ còn lại Cốt Tà Khanh và bốn gã cường giả cấp Bán Thần, ánh mắt bọn hắc kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng sợ hãi vạn phần.

Ở Vạn Thần Vực thực lực của bọn hắc mặc dù không mạnh, nhưng thế lực khắp nơi kiêng kỵ thân phận của bọn hắc, tuyệt đối không nghĩ tới ở trước mặt Diệp Trường Sinh, thân phận mà bọn hắc tự hào không đáng một đồng.

Chương 257: Đừng sợ, ta không phải người tốt lành gì

Người ta hoàn toàn không để ý đến bọn hắn.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn sau lưng: “Hòa thượng, người không định động thủ sao?”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ, bản tăng hiện tại không có trạng thái, nếu không chờ một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trạng thái là làm ra, mà không phải chờ ra, nếu người không động thủ, sẽ không có cơ hội.”

Nhìn bóng dáng hắn rút kiếm đi về phía trước, Tàng Thất trầm ngâm nói: “Bản tăng nếu có thực lực của người, có thể như vậy?”

Năm người Cốt Tà Khanh thấy Diệp Trường Sinh giết tới, linh khí cường đại trên người bắn ra, đồng thời lướt về phía trước.

Thay vì ngồi chờ chết, không bằng liều chết một trận, có lẽ còn có một đường sống.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, ánh mắt lộ ra ánh sáng rực rỡ, chém giết năm người trước mắt, nhiệm vụ chủ tuyến của hệ thống sắp hoàn thành.

Đến lúc đó, hệ thống nâng cấp một lần nữa, đạt được chức năng mới, thật làm cho người ta chờ mong.

Xoẹt.

Xoẹt.

Hai đạo kiếm quang xẹt qua, xông giết hai gã lão giả cấp Bán Thần đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi như trụ, khủng bố như vậy.

Thân ảnh ba người Cốt Tà Khanh ngừng lại, lạnh run nhìn Diệp

Trường Sinh: “Đừng giết ta, ta có thể trung thành với người.”

“Ta cũng nguyện ý.”

“Ta cũng nguyện ý.”

...

Diệp Trường Sinh nhìn ba người trước mắt: “Đừng sợ, ta không phải người tốt lành gì.”

Cốt Tà Khanh: “...”

Người ta thường nói, thuận gió nói chuyện, nghịch gió nói đạo lý.

Lúc này không giả vờ, chờ đợi đến khi nào?

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cần các người trung thành? Không cần, muốn ta không giết các người, nghĩ hay lắm.”

Một kiếm tự nhiên chém xuống, ba người chôn vùi trong tuyệt vọng, bọn hắc đến chết cũng không thể chấm dứt, sẽ chôn vùi tính mạng ở Hoang Cổ Thiên Vực.

Gặp phải tên ác mà Diệp Trường Sinh này.

Sự thật nói cho bọn hắc biết một đạo lý, không có việc gì đừng làm loạn, nếu không sẽ bị chém giết.

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của năm người, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện ở cửa vào bí cảnh An gia.

Đám người Diệp Mạc Tà theo sát mà tới, ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Diệp thí chủ, lúc này đây không cho chúng ta chút tâm ý?”

Diệp Trường Sinh phát hiện ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên tay hắc, dáng vẻ trần trụi kia, hiển nhiên là hướng về phía linh giới.

“Không có, lại hỏi đánh chết!”

Tàng Thất: “...”

Vô tình!

Lúc này, An Lạc Nhi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ôn nhu nói: “Trường Sinh, vị này chính là phụ thân ta.”

Diệp Trường Sinh nhìn An Thiên Quân, người sau mở lời: “Người chính là Trường Sinh, hài tử của tử tử, không nghĩ tới đã lớn như vậy.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Trường Sinh gặp qua cữu cữu.”

An Thiên Quân giơ tay đỡ Diệp Trường Sinh lên: “Lúc này đây nếu không phải có người, An gia sẽ diệt vong, cữu cữu muốn cảm ơn người.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía An Thiên Hùng, người sau giãy dụa đứng dậy, nhân cơ hội muốn chạy trốn: “Muốn đi, người làm bại hoại An gia.”

An Thiên Hùng nhìn lại, giọng nói run rẩy: “Đại ca, ta sai rồi, nhất thời bị quỷ ma dẫn lối, đại ca nhất định phải cho ta một cơ hội.”

An Thiên Quân tức giận nói: “Làm sai chuyện, phải trả giá đắt.”

Dứt lời, ông tiện tay vung lên, một luồng ánh sáng màu bạc xẹt qua, phi đao xuyên qua cổ An Thiên Hùng.

An Lạc Nhi nói: “Phụ thân....”.

An Thiên Quân khẽ giơ tay lên: “Lạc Nhi, đối với người phản bội, không nên cho hắn cơ hội thứ hai, bởi vì hắn còn có thể phản bội.”

“Đi thôi, vi phụ dẫn các người vào tổ địa.”

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gằm đầu, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: “Phụ thân, truyền thừa trong tổ địa, có thể để Trường Sinh thử một lần hay không.”

An Thiên Quân nói: “Đương nhiên có thể, Trường Sinh vốn coi như là nửa người An gia, tiếp nhận truyền thừa của An gia, ai dám nói bậy?”

“Như vậy không tốt lắm!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

An Thiên Quân lại nói: “Không có gì không tốt, truyền thừa của An gia ngàn năm qua không có một người thành công, nếu người có thể thành, coi như là cơ duyên của người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, vậy ta thử một lần, cũng không nhất định có thể.”

An gia.

Bí cảnh.

An Thiên Quân mang theo mọi người tiến vào trong đó, ánh mắt đẹt tử An gia còn sống đồng loạt rơi vào trên người đám người Diệp Trường Sinh.

Một lão giả đi tới, khom người một cái: “Tộc trưởng, kẻ địch bên ngoài đã lui?”

An Thiên Quân nói: “Toàn bộ bị giết, nguy cơ đã hóa giải, mọi người có thể đi ra ngoài quét dọn.”

Sắc mặt lão giả biến đổi, thanh âm khế run lên nói: “Tộc trưởng, toàn bộ kẻ địch bị giết, đây là sự thật?”

Cường giả Thiên Ma Tông và Cốt Tộc có thực lực gì, trong lòng mọi người An gia vô cùng rõ ràng, lấy thực lực của An Thiên Quân căn bản không có khả năng chém giết kẻ địch.

An Thiên Quân nói: “Là Trường Sinh, hài tử của tỷ tỷ, hần kịp thời chạy tới, giúp An gia ta hóa giải nguy cơ.”

Chương 258: Được, ta đi thử một lần

Mắt lão giả lộ ra kinh hãi: “Diệp công tử thật sự là thiếu niên đầy hứa hẹn, lão phu ở đây dẫn mọi người An gia tạ ơn Diệp công tử.”

Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ không cần khách khí, trực xuất kẻ địch, là chuyện mà ta nên làm.”

Lão giả gật gật đầu, mang theo người An gia đi ra ngoài bí cảnh.

Tàng Thất dùng cánh tay oán giận Diệp Trường Sinh: “Diệp thí chủ, người thật sự là quá dối trá, bần tăng phục.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lăn, ta rất chính nghĩa.”

Tàng Thất: “...”

Chính nghĩa, trời của ta, là giả.

Ánh mắt An Thiên Quân rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, ta dẫn người đi bí cảnh tiếp nhận truyền thừa, để bằng hữu của người nghỉ ngơi trong tộc trước.”

“Có thể.” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nhìn Tàng Thất: “Đi đi, còn chờ ta đưa người?”

Đám người Tàng Thất rời khỏi bí cảnh, chỉ còn lại ba người An Thiên Quân, An Lạc Nhi, Diệp Trường Sinh.

An Thiên Quân mở lời nói: “Trường Sinh, Lạc Nhi đã tiếp nhận truyền thừa một lần, nhưng thất bại, lúc này đây người đi vào một mình, chúng ta ở ngoài bí cảnh chờ người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, ta đi thử một lần.”

An Thiên Quân đưa hai người đến trước một cửa đá, giơ tay mở cơ quan ra, trước mặt xuất hiện một vòng xoáy: “Trường Sinh, từ nơi này tiến vào chính là nơi truyền thừa, chính người nhất định phải cẩn thận.”

“Được!” Diệp Trường Sinh lên tiếng, bước ra từng bước bước ra,

tiến vào trong truyền tống trận.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, đạt được cơ hội thăng cấp hệ thống một lần, xin hỏi có nên sử dụng ngay hay không.]

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh giật mình: [Lập tức sử dụng.]

[Tinh, chúc mừng chủ nhân, hệ thống bắt đầu thăng cấp, cần thời gian một tháng, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi.]

Phải mất một tháng để thăng cấp?

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, thời gian một tháng rất dài?]

Diệp Trường Sinh nói: [Chẳng lẽ không dài?]

Nhớ rõ trước khi xuyên qua, điện thoại di động của hắn thăng cấp hệ thống, đó chính là vào một cái là tốt rồi, tốc độ kia rất tiêu chuẩn.

[Có điều, không có việc gì, một tháng ta có thể chờ.]

Hắn thực sự rất thích những ngày tràn ngập kỳ vọng, tò mò một tháng sau, sau khi hệ thống thăng cấp, sẽ thêm những tính năng mới nào.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ thông đạo truyền tống lướt đi, phản chiếu vào trước mắt là một tòa cung điện bị tàn phá, bốn phía từng thân ảnh khổng lồ xuất hiện, tựa như tháp sắt.

“Đây là nơi truyền thừa của An gia?”

Trong lòng hắn có chút hồ nghi, những người khổng lồ này thân mặc chiến giáp, tay cầm kích lớn, tự thành một phương trận, giống như lâm trận nghênh địch.

Mang theo nghi hoặc, hắn đề phòng đi về phía trước, luôn cảm

thấy nơi này có nguồn gốc không giống nhau với An gia.

Đi về phía trước mấy trăm thước, Diệp Trường Sinh xuất hiện dưới bậc thềm đá cung điện, ngẩng đầu nhìn lên trên, bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa phản chiếu vào trong mắt: “Thái Cực Thần Điện.”

Hoàng cung?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía sau lưng, nhìn tượng đá khổng lồ đứng thẳng, càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Thì ra những tượng đá này phụ trách trấn thủ tòa cung điện này, chẳng lẽ An gia là hoàng tộc xuống dốc?

Kéo kẹt.

Hắn giơ tay đẩy cửa Thái Cực Thần Điện trước mặt ra, ngay phía trước một bóng người ngồi ngay ngắn trên long án, người này không biết đã chết bao lâu, nhưng hoàn hảo không tổn hao gì.

Ngoại trừ không có hơi thở sinh mệnh ra, căn bản nhìn không ra đó là một người chết.

Diệp Trường Sinh khom người một cái: “Tiền bối, quấy rầy, ta nhìn xem.”

Miệng người nọ giật giật: “Không quấy rầy, ta một mực chờ người.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh khẽ run lên: “Tiền bối, người chưa chết sao?”

Hoàng Phạm Thiên nói: “Một bộ túi da mà thôi.”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Tiền bối, nơi này là địa phương nào, không biết tiền bối xưng hô như thế nào.”

Hoàng Phạm Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Thái Cực Thần Cung, lão phu là Hoàng Phạm Thiên, ngày xưa mọi người đều thích gọi lão phu là Phạm Thần.”

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: “Phạm Thần? Tiền bối không có quan hệ với An gia.”

Hoàng Phạm Thiên nói: “Có một chút sâu xa, lão phu ngày xưa gặp khó khăn, may mà được tổ tiên An gia cứu giúp, vì báo đáp tổ tiên An gia, lão phu truyền thụ một ít công pháp tu luyện cho hần, mới có An gia hiện tại.”

“Chỉ tiếc hậu bối An gia, không ai có thể y bát truyền thừa của lão phu, nữ oa nhi có ngũ đức thánh thể kia cũng không tệ lắm, nhưng vẫn không phù hợp với yêu cầu của lão phu.”

“Người không tồi, thần thể trời sinh, tương lai không hạn lượng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối muốn truyền y bát cho ta, vậy về sau ta chính là đệ tử của tiền bối.”

Hoàng Phạm Thiên gật gật đầu: “Tâm tính và các phương diện của người đều không tệ, sát phạt quyết đoán, tính cách trầm ổn, ta sẽ thu người làm đệ tử.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Người tiếp nhận truyền thừa của ta, cũng không chỉ là truyền thừa công pháp.”

Chương 259: Trường Sinh nhất định hoàn thành tâm nguyện của sư phụ

Diệp Trường Sinh khom người một cái, bái nói: “Đệ tử Diệp Trường Sinh, bái kiến sư phụ.”

Hoàng Phạm Thiên nói: “Đứng dậy đi, tiếp nhận truyền thừa của sư phụ đi!”

Ngay sau đó.

Kim mang vạn trượng, xông thẳng lên.

Thân ảnh Hoàng Phạm Thiên bật lên, một chưởng đè lên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, thả lỏng, rất nhanh tiến vào, một chút cũng không đau.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Mẹ nó, lời ngoan ngoãn này nghe thế nào , rất dễ làm cho người ta suy nghĩ lung tung.

Thật sự chỉ là truyền thừa, mọi người không nên hiểu lầm.

Kim quang bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, từng đạo phù chú quỷ dị chuyển động vây quanh hắn, Diệp Trường Sinh phát hiện máu trong cơ thể hắn đang thay đổi.

Nguyên bản máu đỏ, thế mà chậm rãi biến thành màu vàng đen, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão đầu này... Người đã làm gì ta?

Không biết qua bao lâu, thân ảnh Hoàng Phạm Thiên trở lại trước long án, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Đồ nhi, người chẳng những chiếm được truyền thừa của vi sư, còn chiếm được huyết mạch và thần thể của vi sư.”

“Từ giờ phút này trở đi, người chính là tu sĩ song thần thể, nhất định nhớ kỹ không nên dễ dàng phóng thích thần thể được truyền

cho người, bằng không sẽ dẫn tới phiền toái lớn cho người.”

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt màu vàng đen trong mắt bắn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Phạm Thiên, phát hiện một cỗ thân thể đã thành xương trắng, một vết tàn hồn lơ lửng trên không trung.

“Sư phụ, người ở nơi nào, chúng ta còn có thể gặp lại?”

Hoàng Phạm Thiên nói: “Người chỉ cần nhớ kỹ lời vi sư, dưới tình huống không đến vạn bất đắc dĩ, không nên phóng thích huyết mạch và thần thể vi sư truyền cho người, chờ cơ duyên đến, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Nói về điều này, ông dừng lại và tiếp tục: “Tất nhiên, người phải sống cho đến ngày đó.”

“Đúng rồi, sau này nếu gặp được người của Thần Ma Tộc, chiếu cố bọn hầy một chút, xem như giúp vi sư hoàn thành một tâm nguyện.”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Sư phụ yên tâm, Trường Sinh nhất định hoàn thành tâm nguyện của sư phụ.”

Hoàng Phạm Thiên khẽ thở dài một tiếng, “Chờ lâu như vậy, rốt cục để vi sư đợi được người, phân thân này của vi sư sẽ biến mất, một đoạn thời gian tiếp theo người liền ở chỗ này bế quan, quen thuộc với truyền thừa của vi sư.”

“Đúng rồi, dưới long án có một thanh kiếm, người là kiếm tu, vi sư liền đưa nó cho người.”

Theo thanh âm hạ xuống, linh hồn của Hoàng Phạm Thiên bắt đầu tiêu tán, ánh mắt vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh, khóe miệng nhếch lên, lộ ra ý cười hài lòng.

Diệp Trường Sinh bất tỉnh đứng dậy, dập đầu bái lạy về phía Hoàng Phạm Thiên, rồi ông biến mất không thấy.

Tất cả rất thuận lợi.

Nó giống như một giấc mơ lớn.

“Phạm Thần, Thần Ma Tộc, sư phụ, người rốt cuộc có thân phận gì?” Trong lòng Diệp Trường Sinh tràn ngập nghi hoặc: “Còn có người cho ta huyết mạch và thần thể, vì sao không thể sử dụng.”

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn nội liễm hơi thở, đi tới phía long án trên đài cao, khom người nhìn lại, phát hiện đích xác có một thanh kiếm lớn cổ xưa.

Ngay cả vỏ kiếm cũng không có, kiếm lớn rỉ sét loang lổ, không có một chút mũi nhọn.

Diệp Trường Sinh cầm lấy kiếm lớn, sắc mặt hơi biến đổi, không nghĩ tới kiếm lớn nặng như vậy, ánh mắt dừng ở trên chuôi kiếm, lẩm bẩm nói:

“Thần Ma Kiếm!”

Thần Ma Kiếm?

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm lớn không có mũi nhọn trong tay, lẩm bẩm nói, sau một khắc, vết rỉ sét trên kiếm lớn rơi ra, vô số kiếm quang bắn thẳng lên đỉnh cung điện.

Cổ thần khí?

Không đúng, phẩm cấp của kiếm này hẳn là ở trên cổ thần khí.

Bởi vì hắn phát hiện uy áp mà Thần Ma Kiếm phát ra, phải ở trên rất nhiều so với hai thanh kiếm Táng Thiên và Tru Thần.

Tiếp theo, tâm hắn vừa động, Thần Ma Kiếm tiến vào trong hộp Thiên Cực Kiếm, ba kiếm Tru Thần, Táng Thiên, Hỗn Độn phát ra tiếng kêu, kiếm khí mênh mông bao trùm, tràn ngập mỗi một tấc không gian trong cung điện.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, nội liễm tâm thần, bắt đầu quen thuộc truyền thừa của Hoàng Phạm Thiên, Phạm Thiên Tạo Hóa Công, Thần Ma Biến, Phần Huyết Cuồng Hóa?

Ở trong đầu hắn xuất hiện một bộ công pháp, Phạm Thiên Tạo Hóa Công, hai đạo thần thông Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng

Hóa.

Tu luyện Phạm Thiên Tạo Hóa Công tu luyện đến cấp cao, có thể hóa thân thành trời đất, cắn nuốt vô tận tạo hóa thành của riêng mình.

Hai đạo thần thông Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, yêu cầu vô cùng cao đối với thân thể, cho dù thân thể hắc hiện tại đã đạt tới cấp Đế, vẫn không cách nào tu luyện hai đạo thần thông này.

Thân thể cấp Thần, mới có thể tu luyện.

Diệp Trường Sinh lâm vào trầm tư vô tận, trong lòng càng thêm tò mò với thân phận Hoàng Phạm Thiên, luôn cảm giác ông và Thần Ma có quan hệ.

Ông truyền thừa huyết mạch và thân thể của mình, rốt cuộc là cái gì?

Chương 260: Có tiếp nhận truyền thừa hay không

Lại vì sao không để cho mình dễ dàng chỉ ra thần thể và huyết mạch cho người khác, trong đó có bí mật gì?

Tất cả nghi hoặc quanh quẩn trong lòng Diệp Trường Sinh, hắn có suy đoán của mình: “Sư phụ, người là lo lắng thần thể và huyết mạch giáng thế, sẽ mang đến nguy hiểm cho đệ tử?”

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn giấu hết tẩy ở đáy lòng, nếu nghĩ không ra, thời gian sẽ cho hắn đáp án, hiện tại việc cấp bách chính là tu luyện, nhanh chóng đề cao thực lực bản thân.

Dù sao kẻ địch nhiều như vậy, cũng không thể làm cho bọn hắn thất vọng.

...

Một tháng.

Thời gian chớp mắt đã trôi qua, An Thiên Quân đã rời khỏi bí cảnh, chỉ còn lại một mình An Lạc Nhi còn đang chờ.

Diệp Trường Sinh một ngày không có đi ra, nàng vẫn ở lại trong bí cảnh.

Nghe mưa trên lầu, đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tuy Phong, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân đứng ngay ngắn, ánh mắt đồng loạt dừng về phía tổ địa An gia.

Tiêu Tuy Phong mở lời nói: “Một tháng rồi, Diệp huynh sao còn chưa đi ra, rốt cuộc có tiếp nhận truyền thừa hay không?”

Tàng Thất nhìn Tiêu Tuy Phong: “Nói như thế nào đây, nếu không tiếp nhận truyền thừa, Diệp thí chủ sẽ lâu như vậy không ra được?”

“An tâm chờ, bần tăng có dự cảm Diệp thí chủ lần này xuất quan, một thân tu vi nhất định tăng vọt.”

Tiêu Tuy Phong nói: “Giác quan thứ sáu của người?”

Tàng Thất nói: “Hoa cúc rất ngứa, đúng không!”

Tiêu Tuy Phong: “...”

“Hòa thượng, ta sai rồi, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta!”

Đúng lúc này, một cột sáng từ tổ địa An gia xuất hiện, xông thẳng lên đỉnh Cửu Thiên, thần huy vạn trượng, che khuất bầu trời.

Tàng Thất bất thành liên xoay người, khiếp sợ nói: “Phải bắt đầu rồi sao?”

Sắc mặt Tiêu Tuy Phong đại biến, không thể tin nói: “Kiếm khí này.... Thật là mạnh mẽ.”

Thật thoải mái.

Đi vào.

Thực sự đi vào.

Cảm giác này... Thật tuyệt vời.

Tiêu Tuy Phong trầm giọng nói, đã khoanh chân mà ngồi, đắm chìm trong tu luyện, đám người Diệp Mặc Tà, Diệp Thân, Diệp Yêu Nhi bên kia cũng như thế.

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người Tiêu Tuy Phong: “Không phải là kiếm khí nhập thể, mà cười đến mức như vậy sao?”

“Thiếu chút nữa làm cho bần tăng hiểu lầm, ta quá thuần khiết, ta thuần khiết có chút vô sỉ.”

Ánh sáng trong mắt Tư Không Lạc Tuyết lóe lên, nhìn chăm chú vào cột ánh sáng trong hư không: “Đây là kiếm khí, kiếm khí thật thuần túy, khó trách bọn hắn sẽ đắm chìm trong tu luyện.”

“Kiếm khí này đối với kiếm tu vô cùng vô cùng có tác dụng.”

Tàng Thất lộ ra thần sắc hâm mộ: “Kiếm tu, thật tốt, bản tăng thật hy vọng mình cũng là kiếm tu.”

Tư Không Lạc Tuyết nhìn Tàng Thất: “Người quên đi, làm hòa thượng không phải rất tốt sao?”

Tàng Thất nói: “Vẫn là Lạc Tuyết cô nương hiểu rõ bản tăng, ta hỏi, cho nên ta mạnh.”

Âm.

Âm.

Hai tiếng nổ vang lên, chấn động trời cao, đè ép Cửu U, giống như một phương thế giới này sắp bị hủy diệt.

Tàng Thất run rẩy: “Dọa chết hòa thượng, làm động tĩnh lớn như vậy, Diệp thí chủ thật sự là quá xấu, không thể suy nghĩ đến cảm thụ của chúng ta sao?”

“Tàng Thất, Đông Quân, các người mau xem, đó là cái gì?” Tư Không Lạc Tuyết kinh ngạc.

Nghe tiếng, ba người Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cả đám trợn mắt há hốc mồm, miệng há to, giống như có thể nhét vào một nắm tay.

“Đây là... Thần tướng?” Giọng nói Tàng Thất run rẩy: “Ô ô...”

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng nói: “Tàng Thất, thần tướng là cái gì, đây không phải là pháp tướng của Diệp công tử? Giống pháp tướng của người.”

Tàng Thất nhìn Tư Không Lạc Tuyết, lắc đầu: “Của ta là pháp tướng, đây là thần tướng, không giống, không giống nhau.”

“Mới vào cấp Thần, ngưng tụ Thần tướng, Diệp thí chủ vạn cổ chỉ có một.”

“Giữa bản tăng và Diệp thí chủ, ta thua rồi, Phật tổ. Bản tăng cũng không tiếp tục so cấp với Diệp thí chủ nữa, ô ô, làm cho ta thật đau lòng.”

Từ Không Lạc Tuyết thấy Tàng Thất thật sự rơi lệ: “Tàng Thất, Thần tướng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tàng Thất vừa muốn mở miệng nói chuyện, bốn thanh thần kiếm trên cửa thiên treo ngược trên không, uy áp kiếm đạo bao phủ ngập trời, làm cho người ta có loại cảm giác không thở nổi.

Bốn kiếm treo ngược trên không trung, giống như bốn trụ giơ lên trời, quanh quẩn ở Thần tướng của Diệp Trường Sinh, thần uy cái thế, mệnh mông vô tận.

Tàng Thất ngẩng đầu nhìn hư không: “Có thể hay không để cho người ta nói một câu thật tốt, cái này cũng quá đặc biệt dọa người.”

Khoảnh khắc này.

Trên hư không.

Thần tướng Diệp Trường Sinh xuất hiện, tiên khí mười phần trước sau như một, thần tướng của hắn không giống thần tướng của Tàng Thất.

Tóc đen tung bay, bạch y nhẹ nhàng, tựa như tiên.

Lưng đeo hộp kiếm, quanh thân kiếm vực bao trùm, giống như từ trong kiếm đạo pháp tắc đi ra.

Thần tướng và bản thể giống nhau, không có hư ảnh lớn vạn trượng cường hãn, lại tản ra uy áp làm cho người ta tuyệt vọng.

Tàng Thất rung động không thôi, thanh âm khẽ run nói: “Lạc Tuyết cô nương, thần tướng là ảo ảnh pháp tắc sau khi đột phá cấp Thần mới có được, trước mắt, cho dù là tu sĩ Vạn Thần Vực có thần tướng, tuyệt đối không tới trăm người, vả lại là lão tổ ẩn thế không ra của thế lực khắp nơi.”

Chương 261: Ta đã phong Thần, kiếm đạo độc tôn

“Giống như Diệp thí chủ, mới vào cấp Thần đã có được người thần tướng, bần tăng lần đầu tiên gặp phải, mười công tử Vạn Thần Vực khi đột phá cấp Thần, cũng chưa từng ngừng tụ ra thần tướng.”

“Nghịch thiên nghịch thiên, diệp thí chủ tương lai không hạn lượng.”

Nói đến đây, hắn ta than nhẹ một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người đám người Tiêu Tuy Phong: “Lúc này đây, bọn hắn cũng sẽ có thu nhập không nhỏ, Diệp thí chủ là kiếm đạo phong thần, kiếm khí thuần túy có trợ giúp rất lớn với kiếm tu, có thể làm cho cấp và kiếm đạo của bọn hắn tăng lên rất lớn.”

Từ Không Lạc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói: “Diệp công tử đích xác bất phàm, mỗi một lần đều làm cho người ta rung động.

Tàng Thất trầm như nước, mở lời nói: “Hy vọng đến đây chấm dứt, nếu tiếp tục, bần tăng sợ chúng ta không chịu nổi uy áp cường đại như vậy.”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang trời lại truyền ra, kinh thiên động địa, đình tai nhức óc.

Sắc mặt Tàng Thất đại biến: “Còn tới? Có để cho người sống hay không.”

Theo thanh âm hạ xuống, trên cửu thiên tám đạo hơi thở lảng không rơi xuống, hội tụ ở tổ địa An gia.

Lúc này, trên tinh vực vô tận, trước thần miếu, bóng người lão giả khom xuống đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía địa tổ An gia:

“Lại là hắc, trước kia không ở Kiếm Châu? Lần này vì sao lại đổi sang An Châu.”

“Tám thần nghiên nát, khuất phục quỳ lạy, người này đây là muốn hủy thần miếu?”

Nói đến đây, lão đầu quay đầu nhìn về phía thần miếu, phát hiện mười pho tượng thần tướng vốn cung phụng thần miếu, hiện tại chỉ còn lại một pho tượng cuối cùng.

Nếu lão ta gặp qua Diệp Trường Sinh, sẽ phát hiện pho tượng thần tướng còn sót lại, giống như đúc Diệp Trường Sinh.

Trên mặt đất trống rỗng ở tổ địa An gia, tám đạo hơi thở lẳng không rơi xuống tiến vào trong địa cung, xuất hiện tám bóng người ở trước mặt Diệp Trường Sinh, bọn hắc đồng loạt nói: “Chúc mừng Thần Chủ phong Thần.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn tám bóng người trước mắt, vẻ mặt mờ mịt nói: “Các người là ai, chúng ta quen biết?”

Một hư ảnh nói: “Chúng ta là Bát Bộ Thần, chuyên phụ trách an nguy của Thần Chủ.”

Bát Bộ Thần?

Diệp Trường Sinh càng thêm nghi hoặc: “Các người là linh hồn thể, làm sao bảo vệ an toàn của ta.”

Hư ảnh lại nói: “Thần Chủ đột phá cấp Thần, chúng ta mới nhận ra hơi thở của Thần Chủ, hiện tại chúng ta còn không thể ở lại bên người Thần Chủ, có điều không bao lâu nữa, tám người chúng ta sẽ lại xuất hiện bên cạnh Thần Chủ.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, phát hiện tám hư ảnh trước mắt biến mất không thấy đâu: “Bát Bộ Thần, Thần Chủ, tình huống gì?”

Chính mình xuyên qua mà đến, thân là con nối dõi của Diệp gia, làm sao có thể là Thần Chủ?

Chẳng lẽ hắn còn có thân phận khác...

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần: “Xem ra nhân quả trên người ta không đơn giản, con đường tương lai nhất định không tầm thường.”

Dừng một chút, hắn chậm rãi đứng lên, kiểm khí cường đại trên người bắn ra: “Tầng thứ hai cấp Thần?”

“Ta đã phong thần, kiểm đạo độc tôn.”

“Vạn Thần Vực, Diệp Trường Sinh ta đến đây.”

Theo thanh âm hạ xuống, thân ảnh của hắn biến mất trong địa cung, khi xuất hiện lại, hắn nhẹ nhàng mà đứng, bên người mang theo An Lạc Nhi.

Quần áo hai người tung bay, ngạo nghễ đứng trước hư ảnh thần tướng, Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, dẫn dắt kiểm khí đầy trời, bao phủ thân ảnh mấy người Diệp Mặc.

“Kiểm đạo độc tôn, số mệnh tẩy lễ, xem như ta ban cho các người một hồi tạo hóa!”

...

An gia.

Trên quảng trường.

An Thiên Quân dẫn mọi người An gia đứng thẳng, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên hư không, lúc này, ngoại trừ An Thiên Quân ra, những người khác đều đã quỳ.

Quỳ vì kính trọng.

Uy phong của cấp Thần, làm cho bọn hắn rung động.

Ân cứu mạng, làm cho bọn hắn cảm kích.

Vì vậy, một cái quỳ này, bọn hắn cảm thấy rất cần thiết.

Diệp Trường Sinh mang theo An Lạc Nhi đi tới Thính Vũ Lô, thần

tướng sau lưng biến mất, thần uy bao phủ chậm rãi lui đi.

Tàng Thất thở dài một hơi, vội vàng tiến lên đánh giá Diệp Trường Sinh: “Yêu quái, thật sự là yêu quái.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Diệp thí chủ, người phong Thần rồi, thành thật mà nói người có phải là có Thần chiếu cố hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có hào quang của Thần, ta và người sinh ra bình thường.”

Tàng Thất lắc đầu, lại nói: “Vậy người có phải uống thuốc hay không, bằng không, vì sao đột phá nhanh như vậy?”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: “Phật môn các người không phải lúc nào cũng nói cơ duyên và ngộ tính sao? Vừa vặn hai điều này ta đều có, đừng hâm mộ, thay vì lo sợ không đâu, không bằng xem nhẹ một chút thì tốt hơn.”

Tàng Thất lại nói: “Diệp thí chủ, người đột phá thì thôi, như thế nào lại tiện nghi cho hắn? Sau này muốn đánh Tiêu thí chủ, sợ là rất khó.”

Diệp Trường Sinh biết Tàng Thất có ý gì, kiếm đạo của Tiêu Tùy Phong trải qua số mệnh tẩy lễ, một thân tu vi sẽ tăng vọt, Tàng Thất cảm thấy có áp lực.

Chương 262: Ta nên trâu bò thành đáng về gì?

Hắn tiến lên vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: “Không có việc gì, sau này chúng ta cùng nhau đánh hắn không phải là được rồi sao.”

Tàng Thất gật gật đầu: “Cái này tốt, bần tăng thích.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Có điều người cũng phải cố gắng, Tiêu huynh ở lại bên cạnh ta, mỗi ngày đều sẽ bị ta ảnh hưởng, kiếm đạo của hắn tăng lên rất nhanh, nếu có một ngày ta không ở bên cạnh người, hắn có thể động thủ hay không... Người biết rồi đó.”

Ý cười trên mặt Tàng Thất biến mất: “Ai, hòa thượng ta quá khó khăn, vốn định an tĩnh giáo hóa chúng sinh? Quên đi, ta muốn nghiêm túc tu luyện.”

“Bần tăng nếu nghiêm túc, chính mình cũng sợ hãi!”

“Ta xem trọng người!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt dừng trên người An Lạc Nhi: “Kế tiếp, ta muốn trở về Diệp gia một chuyến, sau đó đi tới Vạn Thần Vực, người cáo biệt với cữu phụ, chúng ta cùng nhau rời đi.”

An Lạc Nhi gật gật đầu, thân ảnh đạp không bay, vọt tới quảng trường An gia.

Đúng lúc này, bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến âm báo hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân, hệ thống thăng cấp thành công.]

[Tinh, chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá cấp Thần, đạt được phần thưởng một lần của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, tâm khế động: [Hệ thống thăng cấp thành công, thêm tính năng mới gì, không nói một chút?]

[Không thể nói, không thể nói!]

“Sương mù cây cỏ, bệnh của hòa thượng, làm thế nào để lây

nhiệm cho hệ thống.” Diệp Trường Sinh nói trong lòng, một bên, Tư Không Lạc Tuyết tiến lên: “Diệp công tử, sau khi đến thành Vạn Thần, chúng ta có thể đi Đại Hạ Thánh Đình trước hay không, phụ hoàng ta...”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết, sắc mặt chợt thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, làm sao có thể như vậy, chẳng lẽ đây chính là chức năng mới của hệ thống?

[Nhân vật Tư Không Lạc Tuyết, có thể bồi dưỡng thành Thần Đế của Đại Hạ, tỉ lệ hồi báo là ẩn Thần Đế.]

Nhìn tin tức trên đỉnh đầu Tư Không Lạc Tuyết, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía đám người Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tùy Phong.

Trong lúc nhất thời, cả người hắn hoàn toàn không thể bình tĩnh...

[Nhân vật Tàng Thất, có thể bồi dưỡng thành sư tôn của Phật môn, Thiên Phật Thần, tỉ lệ hồi báo thần tọa vạn Phật.]

[Nhân vật Diệp Mạc Tà, có thể bồi dưỡng thành Kiếm Thần Diệt Thiên, tỉ lệ hồi báo không biết.]

[Nhân vật Diệp Thần, có thể bồi dưỡng thành Kiếm Thần Long Huyết, tỉ lệ hồi báo Kiếm Vực Thông Thiên.]

[Hiên Viên Đông Quân, có thể bồi dưỡng thành Nữ Đế của Hiên Viên, tỉ lệ hồi báo truyền thừa Hoàng Đế.]

...

Nhìn tin tức hiển thị trên đỉnh đầu mọi người trước mắt, Diệp Trường Sinh vô cùng chấn động, trong lòng thầm nói: “Bọn họ đều trâu bò như vậy, vậy ta nên trâu bò thành bộ dáng gì?”

Ngẫm lại đều làm cho người ta lay động.

Không ngờ tính năng mới của hệ thống lại có thể nhìn thấy tỉ lệ hồi báo, hạnh phúc đến quá đột ngột.

[Hệ thống, có phải tất cả sinh linh đều có thể trăm phần trăm nhìn

thấy tỉ lệ hồi báo không?]

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, cũng không phải trăm phần trăm, chọn ngẫu nhiên.]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, chọn ngẫu nhiên, một chút tật xấu cũng không có, xem ra hệ thống cũng không phải vô địch.

[Tinh, nhắc nhở chủ nhân, nếu đang thử hệ thống, phần thưởng sẽ tự động hủy bỏ.]

Diệp Trường Sinh nói: [Thử hệ? Hủy bỏ đánh giá, người có gì cật thế bắt nạt người.]

[Chủ nhân trâu bò, chủ nhân uy vũ, chủ nhân mạnh mẽ, không trâu vào, không trâu vào.]

Âm thanh hệ thống truyền đến, ngay sau đó trang hệ thống trực tiếp tối đi.

Diệp Trường Sinh nói: [Thành tựu của chúng ta là cho nhau, đừng uy hiếp ta, bằng không nếu ta bắt đầu tàn nhẫn, ngay cả chính mình cũng đánh, huống chi người chỉ là một hệ thống.]

Dừng lại, hãy di chuyển, tiếp tục nói: [Hệ thống, nhận phần thưởng ngay lập tức.]

[Nhận phần thưởng ngay lập tức.]

...

Giả chết?

Hệ thống này còn rất nóng nảy?

Diệp Trường Sinh nhìn Tư Không Lạc Tuyết: “Chờ sau khi tiến vào thành Vạn Thần, nếu mọi việc thuận lợi, ta bồi người đi tới Đại Hạ Thánh Đình.”

Nói đến đây, hãy dừng một chút, hỏi: “Lạc Tuyết cô nương, không biết phụ hoàng người còn có thể kiên trì bao lâu.”

Tư Không Lạc Tuyết nói, “Thời gian một năm hẳn là có thể.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, chúng ta mau chóng, mau chóng.”

Đúng lúc này.

Linh khí trên thân ảnh đám người Diệp Mạc Tà, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi tăng vọt, kiếm khí bắn ra bốn phía.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Muốn đột phá, thật tốt.”

Vẻ mặt Tàng Thất uể oải: “Hâm mộ, quá hâm mộ.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Hòa thượng đừng diễn nữa, ta biết người cũng vựng trộm cắn nuốt một phần số mệnh kiếm đạo.”

Sắc mặt Tàng Thất thay đổi: “Cái này cũng bị người phát hiện, ánh mắt Diệp thí chủ thật độc, chỉ là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Làm sao vậy?”

Tàng Thất nói: “Hòa thượng múa kiếm, có phải không tốt lắm hay không, người giấu lại một chút, hòa thượng cầm trong tay một thanh bảo kiếm lớn, ai nha, thật thẹn thùng!”

Chương 263: Người dùng binh khí gì

“Nhìn bộ dạng bỉ ổi của người!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Người hiện tại dùng binh khí gì.”

Tàng Thất chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây gậy sắt lớn: “Cây gậy sắt, binh khí của bản tăng, có điều rất ít dùng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người là một kẻ xấu tu luyện, cần nuốt số mệnh kiếm đạo cái gì, thật sự là phung phí của trời.”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ, người nói như vậy, thuyền nhỏ hữu nghị của chúng ta nói lật liền lật.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Tiêu Tùy Phong, nước mắt cũng sắp chảy ra: “Cái này... Cái này đột phá cấp Bán Thần? Ta muốn một thanh sắt để làm gì?”

“Ta muốn tu luyện kiếm, Diệp thí chủ mang theo ta.”

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc, nhìn Tàng Thất nói: “Chỉ cần trong lòng có kiếm, vạn vật đều có thể làm kiếm, cây gậy sắt trong tay người vì sao không được?”

Tàng Thất gật gật đầu: “Một lần thông suốt là trăm lần thông suốt, cây gậy sắt là kiếm, kiếm là cây gậy sắt, đa tạ Diệp thí chủ chỉ điểm sai lầm.”

Nói đến đây, hắn ta càng khó qua, tiếp tục nói: “Diệp thí chủ, sớm biết như thế, bản tăng nên cần nuốt kiếm khí nhiều hơn.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Không có việc gì, về sau còn có cơ hội, chờ ta đột phá cấp Thần.”

“Phá Thần?” Sắc mặt Tàng Thất đại biến: “Diệp thí chủ, người nghiêm túc?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người xem ta giống như đang nói đùa? Hãy yên tâm, thời gian sẽ không lâu lắm.”

Tàng Thất: “...”

Hắn ta lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Diệp thí chủ, cầu xin người, đừng đột phá nữa.

Theo kiếm khí tiêu tán trên hư không, sáu người Tiêu Tuy Phong, Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân đi tới bên người Diệp Trường Sinh, đều khom người một cái.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người bọn hắn xẹt qua: “Lần này các người tăng lên không ít, sau khi đi Vạn Thần Vực, các người cũng không thể lơ lửng, bởi vì con đường phía trước không biết, sẽ càng thêm hung hiểm.”

Mọi người Diệp gia gật gật đầu, đồng thanh hô to nói: “Cẩn tuân lời Thiếu chủ.”

Tiêu Tuy Phong tiến lên, trầm giọng nói: “Diệp huynh, nhờ số mệnh kiếm đạo của người, để cho ta một bước đột phá đến cấp Bán Thần, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này Tuy Phong sẽ ở lại bên cạnh Diệp huynh ra sức làm trâu làm ngựa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không cần, có thể đột phá là tư chất của người và tích lũy trước kia cố gắng tu luyện, ta ban cho các người số mệnh kiếm đạo chỉ là một phần nguyên nhân.”

“Người nếu đã gọi ta một tiếng Diệp huynh, cũng không cần trung thành với ta, nếu có một ngày người muốn rời đi, cứ việc đi là được, không cần có gánh nặng tâm lý.”

Tiêu Tuy Phong nói: “Đa tạ Diệp huynh.”

Đi, không tồn tại.

Ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh mới bao lâu, để cho cảnh giới của hắn ta tăng lên nhiều như vậy, ai sẽ lựa chọn rời đi?

Trừ khi đó là ngu ngốc.

Hoàng hôn, trên quảng trường An gia, An Thiên Quân dẫn mọi người An gia đến đưa tiễn: “Trường Sinh, lần này đi Vạn Thần Vực nhất định phải cẩn thận, Lạc nhi, thì ta giao cho người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cứu cữu, nếu An gia gặp nguy hiểm, có thể đi tới Kiếm Châu, mẫu thân ta và lão tổ nhất định sẽ giúp người.”

An Thiên Quân gật gật đầu: “Hoang Cổ Thiên Vực gặp đại nạn này, tin tưởng các thế lực sẽ hiểu được chỉ khi đoàn kết lại, mới có thể chống đỡ kẻ địch.”

“Người không cần lo lắng, nếu có nguy hiểm, ta sẽ đi Kiếm Cung.”

“Vậy ta đi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang rời đi.

Đám người Tàng Thất theo sát phía sau, An Lạc Nhi nhìn An Thiên Quân: “Phụ thân, chiếu cố tốt bản thân, Lạc Nhi sẽ trở về thăm người.”

An Thiên Quân nói: “Đi đi, thế giới bên ngoài, mới là của người trẻ tuổi các người.”

Sau khi rời An Châu.

Diệp Trường Sinh không dẫn mọi người trở về Kiếm Cung, mà trực tiếp đi Học Phủ Thiên Cung, thế lực Vạn Thần Vực xâm lấn, Học Phủ dưới sự bảo hộ của đại trận Thiên Cung tránh được một kiếp.

Ninh Tiêu Dao, Tinh Thần đi tới chính điện Học Phủ, trong chớp mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lần lượt khom người thi lễ: “Bái kiến sư phụ.”

“Bái kiến thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chuẩn bị rời khỏi Hoang Cổ Thiên Vực, các người theo ta cùng đi.”

Ninh Tiêu Dao vội vàng nói: “Sư phụ, trong khoảng thời gian này ta đang chữa trị đại trận Học Phủ, có thể còn cần một khoảng thời gian nữa, nếu không sư phụ ra tay bày lại đại trận Học Phủ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta ở Học Phủ một khoảng thời gian, về sau cũng không biết có cơ hội trở về hay không, đại trận hộ sơn này là một tòa đại trận cấp Địa ghi chép trên trận điển, nhưng trận này có chỗ tốt, chính là thực lực của người bày trận càng mạnh,

uy lực trận pháp càng mạnh, vốn là tính toán dùng trận này dùng Kiếm Cung, hiện tại bày trận cho Học Phủ trước đi!”

Sau một tháng, Diệp Trường Sinh bày trận cho Học Phủ Thiên Cung, sau đó, lại mang mọi người trở về Kiếm Cung.

Chương 264: Thành lập tông môn – Thiên Tú Tông

Ở Kiếm Cung ở lại hơn nửa tháng, ngoại trừ bày ra kiếm trận Thông Linh Thiên ở ngoài, hắn còn bày ra đại trận cho Kiếm Lâu và Kiếm Mộ, thời gian còn lại hắn đều bồi An Mộng Quân và Diệp Tiêu Huyền.

Kiếm Cung hiện tại đừng nói là cường giả cấp Bán Thần, cho dù là cường giả tầng thứ năm cấp Thần, cũng đừng mơ tưởng công phá đại trận Diệp Trường Sinh lưu lại.

Thời gian.

Bên ngoài Kiếm Cung.

Ba người Diệp Huyền, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân thẳng tắp mà đứng, Diệp Trường Sinh mang theo mọi người chuẩn bị rời đi: “Lão tổ, gia gia, mẫu thân, các người yên tâm, Trường Sinh rất nhanh sẽ phái người trở về đón các người.”

Diệp Tiêu Huyền nói: “Người ở bên ngoài, chớ hoảng hốt, khiếm tốn một chút, nếu không có cách nào khiếm tốn, vậy thì phách lối một chút, đừng ủy khuất chính mình.”

“Con đường sau này, lão tổ không thể ở bên người, Mạc Tà, Diệp Thần, Yêu Nhi, các người nhất định phải bảo vệ Trường Sinh.”

Năm người Diệp Mạc Tà quỳ xuống đất, đồng loạt nói: “Lão tổ yên tâm, chỉ cần chúng ta còn sống một ngày, sẽ không để Thiếu chủ bị thương tổn gì.”

“Thề chết bảo hộ Thiếu chủ!”

“Thề chết bảo hộ Thiếu chủ!”

...

Trên hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của đám người Tàng Thất và Tư Không Lạc Tuyết, lao nhanh tới thành Vạn Thần, do dự khoảng cách quá xa, bọn họ cuối khí phi hành đặc biệt của Đại Hạ Thánh Đình.

Một chiếc thuyền phi thường bình thường, ngoại trừ điểm cổ xưa, điểm tang thương, vậy thì một chữ - phá.

Chính là một chiếc thuyền bị hỏng như vậy, lại là một trong ba chí bảo lớn của Đại Hạ Thánh Đình, mang theo Diệp Trường Sinh mọi người bay về thành Vạn Thần.

Trên boong tàu.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ độc lập, tùy ý kinh phong tàn phá bờ bãi trên thân ảnh, lúc này, Diệp Mạc Tà đi tới bên cạnh hắn: “Trường Sinh, sau khi tiến vào Vạn Thần Vực, chúng ta nên xây dựng thế lực đi.”

“Tại sao?”

“Ta đã hỏi qua Tàng Thất và Lạc Tuyết cô nương, muốn đứng vững ở Vạn Thần Vực, nhất định phải có thế lực thuộc về mình, bằng không đơn đả độc đấu, thế đơn lực mỏng rất khó.”

Diệp Mạc Tà trầm giọng nói, dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta biết tính cách của ngươi, hơn nữa thực lực của ngươi, không có thế lực trung thành xứng với ngươi, cho nên sau khi suy nghĩ nhiều lần, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên thành lập một thế lực, ngươi làm tổng chủ.”

Tư Không Lạc Tuyết không biết từ khi nào đã đến, phụ họa nói: “Diệp công tử, huynh trưởng ngươi nói không sai, ba người ngày xưa tiến vào Vạn Thần Vực, đều thành lập thế lực thuộc về mình, cuối cùng mới đứng vững.”

“Đại chiến giữa chiến trường Thiên Vực và Hoang Cổ Thiên Vực, kẻ địch của ngươi nhiều lắm, tiến vào Vạn Thần Vực mà không có thế lực, dưới sự trả thù điên cuồng của các thế lực, có thể sẽ nửa bước khó đi.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Xây dựng thế lực, chẳng lẽ các thế

lực cũng sẽ không tới trả thù?”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Ở Vạn Thần Vực chỉ cần người có tài nguyên, sẽ có rất nhiều người nguyện ý trung thành, như vậy có thể giảm bớt áp lực của người, không phải sao?”

“Như vậy à!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: “Thế lực có thể thành lập, về phần dùng tài nguyên chiêu mộ cường giả trung thành, vẫn là quên đi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau khi tiến vào Vạn Thần Vực, chúng ta thành lập một tông môn, huynh trưởng người đến làm tông chủ.”

Diệp Mạc Tà giật mình: “Không được, vị trí tông chủ trừ người ra không có thể là ai khác.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Huynh trưởng, huynh đã đạt đến tầng thứ chín cấp Đế, qua một thời gian mới có thể bước vào cấp Thần, làm tông chủ có gì không thể?”

Diệp Mạc Tà nói: “Vậy còn người thì sao?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta là trưởng lão danh dự của tông môn, mặc kệ sự vụ hàng ngày, nếu có kẻ địch mạnh đến, ta sẽ ra tay.”

Diệp Mạc Tà gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ, Diệp Trường Sinh muốn tu luyện, cũng không có thời gian quản lý tông môn: “Trường Sinh, ta có thể làm tông chủ, người ít nhất phải đặt tên cho tông môn đi!”

“Tên?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong nháy mắt: “Huynh trưởng có đề nghị gì?”

Diệp Mạc Tà nói: “Nếu không thì gọi là Trường Sinh Tông đi.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Trường Sinh Tông vẫn là quên đi, gọi là Thiên Tú Tông đi!”

Ở trong Học Phủ Thiên Cung, nơi hắn tu luyện gọi là Thiên Tú Phong, vừa vặn lấy hai chữ Thiên Tú, nguyên nhân trong đó à, bởi vì hắn hy vọng người gia nhập tông môn, vô cùng vô cùng ưu tú,

có thể giống như hần.

Diệp Mạc Tà lẩm bẩm nói: “Thiên Tú Tông, cái tên này không tệ, gọi là Thiên Tú Tông.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: “Lạc Tuyết cô nương, có hứng thú gia nhập Thiên Tú Tông hay không?”

Vẻ mặt Tư Không Lạc Tuyết thay đổi: “Ta có thể?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Có thể, rất có thể, cho người một chức phó tông chủ thì như thế nào?”

Tư Không Lạc Tuyết không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ đưa cho nàng ta cảnh ô liu, càng không nghĩ tới sẽ để vị trí phó tông chủ cho nàng ta: “Được, ta đáp ứng người, phó tông chủ coi như xong, ta vẫn là trưởng lão đi.”

Chương 265: Ta là người đầu tiên gia nhập

“Cũng được.” Diệp Trường Sinh nói xong, quay đầu nhìn về phía khoang thuyền: “Tàng Thất, các người đều tới đây.”

Đám người Tàng Thất tiến lên, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh, người sau mở miệng nói: “Hòa thượng, Tiêu huynh, Đông Quân cô nương, Diễm cô nương, ta vừa mới thành lập một tông môn, các người có hứng thú gia nhập hay không?”

Tiêu Tùy Phong vội vàng nói: “Có hứng thú, ta là người đầu tiên gia nhập.”

Hiên Viên Đông Quân và Diễm Linh Cơ lần lượt mở miệng: “Chúng ta cũng gia nhập.”

Hiện tại chỉ còn lại có Tàng Thất Nhất, Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người có phải không muốn gia nhập hay không?”

Tàng Thất lộ vẻ khó xử: “Diệp thí chủ, hòa thượng cũng muốn gia nhập, chỉ là thần tử Vạn Phật Thánh Đình chúng ta, không thể tự tiện gia nhập các thế lực khác.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy quên đi, ta vốn còn muốn cho người làm đại trưởng lão, hiện tại chỉ có thể đem vị trí này cho Tiêu huynh.”

Tàng Thất vội vàng nói: “Đừng, ta đáp ứng.”

Nói xong, hắn ta hừ lạnh một tiếng về phía Tiêu Tùy Phong: “Hiện tại vị trí đại trưởng lão là của ta, người nhiều nhất chỉ là nhị trưởng lão.”

Tiêu Tùy Phong nói: “Ta quan tâm những hư danh kia? Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Diệp huynh, cái gì trưởng lão với không trưởng lão, ta không quan tâm.”

Diệp Trường Sinh thấy tất cả mọi người đáp ứng, hài lòng gật gù đầu, Thiên Tú Tông cứ như vậy thành lập thành công.

Có đám người Tư Không Lạc Tuyết, Tàng Thất gia nhập, nhìn như tông môn không có gì, nhưng thế lực sau lưng mấy người này một chút cũng không yếu.

Bọn hắn hiện tại là trưởng lão của Thiên Tú Tông, sau khi tiến vào Vạn Thần Vực, có người muốn động thủ với hắn, tin tưởng mấy người sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Thiên Tú Tông tuy rằng mới lập, nhưng đồng thời có quan hệ với năm thế lực lớn ở Vạn Thần Vực, không thể so với dùng tài nguyên mời cường giả?

Lúc này, Tàng Thất đột nhiên mở miệng nói: “Diệp thí chủ, chúng ta đã tiến vào ranh giới thành Vạn Thần rồi, kế tiếp phải cẩn thận một chút, cường giả có thể xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải là người tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vào thành trước, ai dám ngăn cản ta, giết không tha.”

Phi thuyền tiếp tục đi về phía trước, sâu nhất trong mây mù đường như xuất hiện hình dáng thành trì nguy nga hùng vĩ, Diệp Trường Sinh biết nhìn thấy chính là thành Vạn Thần.

Ầm.

Ầm.

Hai đạo tiếng nổ đột nhiên truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện mấy nam tử đang vây công một nữ tử áo trắng.

Khuôn mặt hắn không gợn sóng, mở lời nói: “Lạc Tuyết cô nương, tiếp tục đi về phía trước.”

Tàng Thất nói: “Ban ngày ban mặt, trời đất tươi sáng, nhiều nam tử như vậy khi dễ một nữ tử, Diệp thí chủ mặc kệ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Chuyện không liên quan đến mình, hòa thượng người cũng đừng rước họa vào thân.”

“Ngã Phật từ bi, hòa thượng thích nhất là gặp chuyện bất bình rút

đao tương trợ.” Tàng Thất trầm giọng nói, phúc hậu nói về phía mấy nam tử: “Cầm... Thú, buông cô nương kia ra... Hãy để ta đi trước.”

“Không đúng, buông cô nương kia ra, tới phía ta!”

Trên hư không.

Tàng Thất quát to một tiếng, trong nháy mắt khiến mọi người phía trước nhìn qua, sáu nam tử hung thần ác sát, ánh mắt rơi vào trên người Tàng Thất.

Vẻ mặt nam tử cầm đầu khinh thường, giận dữ quát: “Hòa thượng thối nơi đó, dám quấy chuyện của chúng ta.”

“Mau lăn đi, anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện một hòa thượng người nên làm?”

Một người phụ họa nói: “Hòa thượng, trở về niệm kinh đi, bằng không, ta vạn đầu người xuống làm bình đêm.”

Tàng Thất Vân lạnh nhạt, vẫn chưa tức giận: “A Di Đà Phật, mấy vị thí chủ dùng lời nói ác độc như thế, hòa thượng rất tức giận.”

Hác Đức Lăng nghe rằng nói: “Người rất tức giận có quan hệ gì với chúng ta, mau lăn đi, nếu không đánh chết người.”

Nghe tiếng.

Tiêu Tùy Phong nói: “Hòa thượng, có muốn ta hỗ trợ hay không, người này nhìn siêu ác.”

Tàng Thất nói: “Hòa thượng không phát uy, bọn họ coi ta như không tồn tại.”

Âm thanh hạ xuống.

Kim quang vạn trượng dâng lên, bao phủ trên người Tàng Thất, ngay sau đó, hắn ta bay về phía trước, giơ tay đè xuống về phía mấy người.

“Phật chỉ phá huyệt!”

Ngón tay to tựa như trụ cột giơ lên trời, rơi vào chỗ sáu người đang đứng, một tiếng nổ mạnh truyền ra, sáu người bay ngược ra sau.

Ngoài trăm trượng, sáu người Hách Đức Lăng ổn định thân ảnh, có ba người bị chấn động đến miệng phun máu tươi, ánh mắt kiên kỳ nhìn Tàng Thất.

Giờ khắc này.

Tàng Thất đến bên cạnh nữ tử: “Cô nương đừng sợ, bản tăng bảo vệ ngươi.”

Nữ tử nhìn Tàng Thất: “Ngươi là người của Vạn Phật Thánh Đình.”

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người nữ tử, lẩm bẩm: “Bộ dáng ngươi thật đẹp.”

Nữ tử lại nói: “Ngươi nói gì.”

Tàng Thất xấu hổ cười: “Đúng, đúng, bản tăng đến từ Vạn Phật Thánh Đình.”

Nữ tử khó khăn nói: “Chuyện này ngươi vẫn nên mặc kệ, sẽ gây phiền toái lớn cho ngươi.”

Tàng Thất vừa định mở miệng, Hách Đức Lăng ở phía trước giơ tay lên bóp nát một viên đá truyền âm: “Hòa thượng, chúng ta là người của Thiên Sát Môn thành Vạn Thần, mặc kệ ngươi là ai, ở chỗ này là rừng cho ta cuộn, là hồ cho ta nằm.”

Chương 266: Kiếm này... Quá mạnh

“Thiên Sát Môn?” Tàng Thất biến sắc: “Các người là người của Thiên Sát Chân Quân.”

Hắc Đức Lăng nói: “Người thế mà biết tên môn chủ của chúng ta, hiện tại có phải sợ hay không.”

Tàng Thất biến sắc, ghé mắt nhìn nữ tử: “Cô nương, sao cô lại đắc tội với Thiên Sát Môn, xem ra hẳn chẳng thật sự không giúp được người.”

Nữ tử lạnh nhạt nói: “Không sao, ta hiểu.”

Tàng Thất nhìn Hắc Đức Lăng: “Ta không đánh các người, là cho Thiên Sát Chân Quân mặt mũi, đừng tưởng là ta sợ các người.”

Sau một khắc.

Hắn ta trở lại phi thuyền, đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau nói: “Hòa thượng, chuyện gì xảy ra.”

Tàng Thất lắc đầu, thanh âm trầm thấp nói: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi!”

Diệp Trường Sinh biết Tàng Thất có bí mật, nhưng không có đi truy vấn: “Lạc Tuyết cô nương, chúng ta đi.”

Đúng lúc này.

Mấy đạo hơi thở mạnh mẽ bắn tới từ hướng thành Vạn Thần, trong chớp mắt, mười đạo nhân ảnh xuất hiện bên người Hắc Đức Lăng.

Hắc Đức Lăng khom người một cái, tất cung tất kính nói: “Đại trưởng lão, hòa thượng thối kia đã phá hỏng chuyện tốt của chúng ta.”

Người tới một đầu tóc bạc, thân mặc trường sam màu lam, tay cầm một cây quyền trượng, thân thể gầy gò trơ xương, hơn nữa vẻ

mặt âm kiệt của lão ta, làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm.

“Tiểu Lãng, nếu đã dám nhúng tay vào chuyện của Thiên Sát Môn chúng ta, mang toàn bộ người về, bộ dáng mấy vị cô nương trên thuyền kia không tệ, khí huyết vô cùng cường đại, môn chủ hẳn là rất thích.”

Hách Đức Lãng vội vàng nói: “Đại trưởng lão anh minh, đây cũng là nguyên nhân ta truyền tin tức cho Đại trưởng lão.”

Nam tử mặc áo lam nói: “Ở Vạn Thần Vực người chúng ta muốn bắt, còn không có bắt không được, cùng nhau lên, nữ nhân lưu lại, nam nhân đánh chết.”

Nhìn bóng người vọt tới phía bọn hắn, hai tay Tàng Thất chấp lại: “A Di Đà Phật, đây là buộc bần tăng mở ra sát giới.”

“Nhất niệm thành Phật, nhất niệm Tu La, bần tăng chỉ có thể dùng vũ lực chinh phục các người.”

Vừa dứt lời, một luồng tàn ảnh xẹt qua trước mắt hắn ta, kiếm quang lóe ra, máu tươi bắn tung tóe, hai gã lão giả vọt tới đầu bay ra ngoài.

Tàng Thất thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện: “Cái kia, người giết chậm một chút, lưu lại cho bần tăng một hai người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vẫn là ta đến đi, người còn chưa đủ trưởng thành.”

Về mặt Tàng Thất mờ mịt: “Giết người có quan hệ trực tiếp gì với thành thực?”

Xoẹt.

Xoẹt.

Kiểm giết cửu thiên, uy chấn trời cao.

Trên hư không, cường giả Thiên Sát Môn chỉ còn lại lão giả áo lam và Hách Đức Lãng, thân ảnh bọn hắn lạnh run, ánh mắt rơi vào

trên người Diệp Trường Sinh.

Kiểm này.... Quá mạnh.

Thanh âm Hách Đức Lăng run rẩy nói: “Đại trưởng lão, chúng ta gặp phải kẻ tàn nhẫn, thiếu niên này mạnh có chút biến thái.”

Lão giả áo lam sợ hãi nói: “Chúng ta rút trước, bọn hắc hắc định phải vào thành, đến lúc đó lão phu có một trăm phương pháp để cho bọn hắc chết.”

Hách Đức Lăng vội vàng nói: “Ta đã biết, Đại trưởng lão nhất định có biện pháp.”

Vừa dứt lời, hắn ta quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, phát hiện một luồng kiếm quang tức giận chém xuống.

“Cứu ta, Đại trưởng lão cứu ta!”

Lão giả áo lam ngược lại muốn cứu Hách Đức Lăng, nhưng Diệp Trường Sinh đứng ở trước mặt hắn ta, trường kiếm chỉ thẳng vào mi tâm hắn ta.

Kiểm vào nửa tắc, máu tươi chảy ròng ròng.

Không dám động.

Động một cái, sẽ chết.

Xoẹt.

Một kiếm hạ xuống, Hách Đức Lăng bị chia làm hai, hình ảnh quá mức tàn nhẫn, không thể miêu tả.

Lão giả áo lam nuốt vài ngụm nước miếng, vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị Diệp Trường Sinh cắt đứt: “Đừng nói chuyện, để cho ta lặng lẽ giết người.”

Xoẹt.

Một kiếm Táng Thiên, từ mi tâm lão giả xuyên qua, máu tươi như trụ, còn có một ít đồ vật trắng bóng.

Diệp Trường Sinh tiện tay ném, Táng Thiên Kiếm tiến vào trong hóp Thiên Cực Kiếm: “Đi thôi, vào thành.”

Lúc này, nữ tử kia đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, cúi người một cái, ẩn ý đưa tình nói: “Đa tạ ân cứu mạng công tử.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta giết người, không phải vì cứu người.”

Tàng Thất tiến lên, nghe được lời của Diệp Trường Sinh: “Diệp thí chủ, người làm sao có thể như vậy, đó cũng là một mảnh tâm ý của cô nương này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người vẫn chưa đủ thành thực.”

Về mặt Tàng Thất không phục: “Diệp thí chủ, luận tuổi hòa thượng ta lớn hơn người mấy tuổi, chẳng lẽ ta còn chưa thành thực bằng người?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Dấu hiệu lớn nhất của sự thành thực chính là khinh thường tranh luận với người khác, có thể động thủ thì tận lực không âm ỉ.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: “Thế giới dạy chúng ta, đối xử với con người, hoặc tàn nhẫn, hoặc tàn nhẫn, người phải nhân từ.”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ, kỳ thật ta và Thiên Sát Môn có chút quan hệ, cho nên không muốn động thủ giết bọn họ, cũng không phải là hòa thượng nhân từ.”

“Quên đi, không nói nữa, chúng ta vào thành đi!”

Chương 267: Hòa thượng, xin tự trọng

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, bay trên boong tàu, Tàng Thất theo sát phía sau, sau khi đoàn người rời đi, trong sân cũng chỉ còn lại một mình nữ tử.

Nữ tử lẩm bẩm nói: “Có thể làm cho Vạn Phật Thánh Đình, Đại Hạ Thánh Đình, Hiên Viên thị, Kiếm Thánh Đình, thần tử Hỏa Tộc đi theo, thân phận thiếu niên này không đơn giản.”

Ngay sau đó, nàng ta cưỡi gió mà đi, tiến đến phía thành Vạn Thần, tốc độ so với thuyền cổ chậm hơn rất nhiều.

Trên boong tàu, Tàng Thất nhìn Diệp Trường Sinh: “Vừa rồi cô nương kia có phải thích người hay không.”

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: “Mị lực của ta lớn như vậy, được người ta thích chẳng lẽ không bình thường? Ngược lại là người, có phải là vừa ý cô nương người ta hay không.”

Vẻ mặt Tàng Thất ảm đạm, thấp giọng nói: “Nhìn thấy nàng lần đầu tiên, ta ngay cả đứa nhỏ gọi là gì cũng đã nghĩ kỹ, đáng tiếc... Ta là hòa thượng.”

Tiêu Tùy Phong nói: “Hòa thượng, hồng nhan họa thủy, người đừng xúc động!”

Tàng Thất nói: “Ta muốn hoàn tục, người có tin hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, sắc tức là không, không tức là sắc, sự phụ người chẳng lẽ chưa từng nói cho người biết, nữ nhân dưới chân núi là hổ?”

Tàng Thất nói: “Diệp thí chủ... Người có phải hay không không vừa ý ta? Tại sao ta thích một cô nương, nhưng người ta lại không thích ta?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hòa thượng, người phải nhớ kỹ, cô nương người thích là người khác, cô nương người không thích, cũng là người khác.”

Mẹ kiếp, vô tình!

Bởi vì người là hòa thượng, há có thể động phạm tâm?

Người có biết hay không, khoảng cách càng gần với nữ sắc, người cách Phật Tổ càng xa, cách đạo của người càng xa.

Tàng Thất: “...”

Thế giới phồn hoa mê người trước mắt, nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục.

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, xin hãy tự trọng!”

“Ồ ô!” Nước mắt Tàng Thất đều sắp chảy ra: “Bần tăng thiếu chút nữa vứt bỏ Phật Tổ mà đi, tội lỗi, tội lỗi!”

Tiêu Tuy Phong cười nói: “Hòa thượng, người không phải thánh hiền ai có thể không qua được, người có thể nhận ra vấn đề của mình, thật sự là không gì tốt hơn.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: “Sau này người không thể tới gần nữ sắc nữa.”

Tàng Thất nói: “Bần tăng không xứng!”

...

Bên ngoài thành Vạn Thần.

Mọi người Diệp Trường Sinh từ thuyền cổ đi xuống, ánh mắt đồng loạt rơi vào tấm bia đá trước mặt, Tư Không Lạc Tuyết mở lời nói: “Diệp công tử, đây chính là tấm bia đá địa bảng vào thành, chỉ có leo lên địa bảng mới có thể vào thành.”

“Tên những người trên bia đá này đều có thể khiêu chiến?” Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Trên địa bảng chỉ có mười người, người cuối cùng là cấp Bán Thần, thứ nhất là tăng thứ hai cấp Thần.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, hỏi: “Lạc Tuyết cô nương,

thiên bằng đâu, tu vi người đứng thứ nhất là gì?”

Tư Không Lạc Tuyết nói: “Trước kia là tăng thứ năm cấp Thần, hiện tại là không phải, ta cũng không rõ lắm.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lạc Tuyết cô nương, khiêu chiến thiên địa bằng, có thể giết người?”

“Không thể!” Tư Không Lạc Tuyết lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: “Cường giả trên thiên địa bằng là người của phủ thành chủ. Sở dĩ thiết lập thiên địa bằng ở đây, mục đích chính là vì tuyển chọn nhân tài cho phủ thành chủ.”

“Rất nhiều người thất bại sau khi khiêu chiến thiên địa bằng, đều sẽ lựa chọn gia nhập phủ thành chủ, sau đó, có thể hưởng thụ tài nguyên của phủ thành chủ, nhưng bọn hắn lại mất đi tự do, phải trung thành với phủ thành chủ hai mươi năm.”

Tàng Thất lên tiếng phụ họa nói: “Đây là quy củ trước kia, hiện tại có thay đổi hay không, ai cũng không biết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mặc kệ có thay đổi hay không, chúng ta trước tiên khiêu chiến bằng nhập thành.”

Tiêu Tuy Phong mở lời nói: “Địa bằng cuối cùng là cấp Bán Thần, ta đến khiêu chiến đi!”

Tư Không Lạc Tuyết lên tiếng ngăn cản: “Tiêu công tử, người khiêu chiến người cuối cùng trong bằng, nếu thành công, chỉ có thể một mình người vào thành.”

“Có ý gì!”

“Phải khiêu chiến vị trí thứ nhất bằng, toàn bộ chúng ta mới có thể tiến vào thành Vạn Thần.” Tư Không Lạc Tuyết nói.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Vẫn là ta đi đi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: “Ta muốn khiêu chiến tất cả mọi người trong bằng, một người đánh mười người.”

Mọi người: "..."

Nghe tiếng.

Vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Diệp thí chủ, người thật sự nghiêm túc?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu không người tới!"

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, Tàng Thất lẩm bẩm nói: "Nếu không phải bần tăng đánh không lại người, ta quả thực muốn treo người lên trời đánh."

Diệp Trường Sinh đi tới trước tấm bia đá, một lão giả đột nhiên xuất hiện, đi thẳng vào vấn đề nói: "Muốn khiêu chiến địa bảng?"

"Phải."

"Khiêu chiến tăng kia."

"Một đến mười, để cho bọn hắc cùng lên." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Lão giả kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, giống như phát hiện quái vật: "Người trẻ tuổi, làm người vẫn là phải thiết thực một chút mới tốt, lấy một địch mười, người cũng không sợ bị giết chết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta muốn thử xem."

Chương 268: Cứ như vậy mà đột phá?

Đúng lúc này.

Một tiếng quát lớn từ trên chín tầng trời hạ xuống: "Cuồng vọng, để ta xem người có năng lực gì."

Theo thanh âm hạ xuống, một bóng người xuất hiện, đứng ngay gần bên cạnh lão giả, người tới là một tên công tử mặc áo gấm, ước chừng hai mươi tuổi, một thân tu vi mới vào cấp Thần.

Lão giả nhìn thiếu niên: "Người làm sao lại tới đây?"

Quân Đạo Nhiên trầm giọng nói: "Vừa mới xuất quan, đến địa bằng xem một chút."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh: "Lộ ra cảnh giới của người, ta đánh với người một trận."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người xác định?"

Quân Đạo Nhiên kiêu căng nói: "Sao không dám? Nếu người sợ, sau này người bớt khoe khoang."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, hơi thở quanh người hắn bắt đầu tăng vọt, Tàng Thất một bên nói: "Diệp thí chủ đã phá cấp Thần, lại là kiếm tu, người trước mắt này không phải là đối thủ của hắn."

"Mẹ kiếp, tầng thứ hai cấp Thần?" Tiêu Tuy Phong kinh ngạc hô một tiếng.

Tàng Thất giơ tay dụi dụi mắt, không thể tin nói: "Tàng thứ hai cấp Thần, lão Tiêu, đỡ ta xuống."

Tiêu Tuy Phong nâng tay đỡ cánh tay Tàng Thất: "Hòa thượng, không đến mức đó đi, Diệp huynh không phải là đột phá tầng thứ hai cấp Thần, sao lại dọa người thành như vậy?"

Tàng Thất nói: "Người hiểu cái gì, đây là cấp Thần, người cho là cấp Tiên Thiên sao, cứ như vậy mà đột phá?"

"Sau khi đến cấp Thần, mỗi một cấp nhỏ là một khe rãnh, rất khó vượt qua, Diệp thí chủ lại dễ dàng đột phá hai cấp lớn."

Giờ khắc này, mọi người chưa xót.

Quân Đạo Nhiên thấy hơi thở trên người Diệp Trường Sinh còn đang tăng vọt, ghé mắt nhìn lão giả: "Mộc lão, ta còn có chút việc, rút trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút, đến đánh một trận."

Quân Đạo Nhiên cười khổ một tiếng: "Thật ngại quá, không biết người mạnh như vậy, qua loa."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta sẽ khiêu chiến người."

Quân Đạo Nhiên lộ vẻ sợ hãi, thanh âm khẽ run lên nói: "Huynh đệ, có thể đừng nghiêm túc như vậy hay không, làm người không thể quá tích cực."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Mộc lão, người vẫn nên nhanh chóng thông báo cho Vân Hạo, cũng chỉ có hắn có thể đánh một trận với thiếu niên này."

Mộc lão nhìn Quân Đạo Nhiên: "Nhưng người mà hiện tại hắn khiêu chiến là người, nếu người không ứng chiến, hắn sẽ thay thế vị trí thứ ba trong bảng của người."

Quân Đạo Nhiên suy nghĩ trong nháy mắt, nói với Diệp Trường Sinh: "Các hạ không phải muốn khiêu chiến mười người ở địa bảng sao? Chờ ta, ta đi gọi người."

Mộc lão nhìn Quân Đạo Nhiên rời đi, di chuyển đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Công tử đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, không biết có hứng thú gia nhập phủ thành chủ hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có hứng thú."

Mộc lão lại nói: "Công tử lúc trước chém giết người của Thiên Sát

Môn, nếu không gia nhập phủ thành chủ, một khi tiến vào trong thành sẽ vô cùng nguy hiểm, Thiên Sát Chân Quân chính là một vị cường giả tầng thứ bảy cấp Thần.”

“Tầng thứ bảy cấp Thần?” Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Rất mạnh?”

Mộc lão kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: “Chẳng lẽ không mạnh?”

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt: “Cũng chỉ như vậy đi, rất bình thường.”

Về mặt Mộc lão mờ mịt: “Công tử sẽ không cho rằng thực lực tầng thứ hai cấp Thần của người có thể đối kháng với tầng thứ bảy cấp Thần chứ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tất cả mọi người là cấp Thần, không phải là kém mấy cấp?”

Mộc lão: “...”

Nếu không phải thấy Diệp Trường Sinh mi thanh mục tú, anh tuấn phi phàm, lão ta sẽ hoài nghi thiếu niên trước mắt có phải là kẻ ngốc hay không.

Bá.

Bá.

Mười đạo hơi thở lẳng không rơi xuống, xuất hiện bên cạnh Mộc lão, Quân Đạo Nhiên trầm giọng nói: “Vân Hạo, chính là hắn nói muốn một chọi mười.”

Vân Hạo đánh giá Diệp Trường Sinh: “Tầng thứ hai cấp Thần, có chút thú vị, cùng nhau lên, đánh hắn.”

Ra lệnh một tiếng.

Vân Hạo đứng mũi chịu sào, công kích về phía Diệp Trường Sinh, sau lưng chín người theo sát mà tới.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người, thân ảnh chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện chín đạo hư ảnh ở giữa sân, thiên huyền thân phóng thích, thực lực hư ảnh ở cấp Đế đỉnh phong.

Hắn cũng không có trông cậy vào hư ảnh có thể đánh bại mọi người trước mắt, mục đích chính là để kinh sợ, hù dọa bọn hắn.

Mọi người thấy hư ảnh xuất hiện, thân ảnh đi về phía trước ngừng lại, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, tốc độ vô cùng nhanh, trong chớp mắt, một tia tàn ảnh xẹt qua, mọi người bay ngược ra ngoài, hung hăng ngã xuống mặt đất.

Đám người Vân Hạo, Quân Đạo Nhiên nâng tay sờ sờ cổ, máu tươi nóng bỏng dính vào lòng bàn tay, mọi người trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Một kiếm đánh bại mười người bọn hắn chỉ trong chớp mắt.

Nếu Diệp Trường Sinh muốn giết bọn hắn, một kích vừa rồi đều sẽ một kiếm chém yết hầu một cách dễ dàng.

Giọng nói của Vân Hạo khẽ run: "Giả đi, ta tu chính là kiếm đạo giả đi!"

Hắn ta cũng là kiếm tu, đường đường chính chính là kiếm tu, nhưng ở trước mặt Diệp Trường Sinh, hắn ta ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có.

Chương 269: Nhào tới trước mặt... Làm dáng

Tàng thứ hai cấp Thần giống nhau, cũng là kiếm tu, như thế nào chênh lệch lại lớn như vậy?

Diệp Trường Sinh nhìn mười người ngã xuống mặt đất, lắc đầu, khẽ thở dài nói: "Ai, vô địch thật tịch mịch."

Tàng Thất há to miệng, sau một thời gian ngẩn rung động: "Diệp thí chủ, quá làm dáng."

Tiêu Tuy Phong phụ họa nói: "Đúng vậy, làm dáng nhào tới trước mặt, ngăn cản cũng không đỡ được."

Diệp Trường Sinh nhìn Mộc lão: "Hiện tại chúng ta có thể đi vào?"

Mộc lão gật gật đầu: "Công tử thật sự không suy nghĩ nữa sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không được, đa tạ."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía đám người An Lạc Nhi: "Đi thôi, vào thành."

Tàng Thất vội vàng tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp thí chủ, người sao lại mạnh như vậy, truyền thụ cho bản tăng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta không giống nhau."

Tàng Thất nói: "Có gì khác biệt?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía An Lạc Nhi: "Ta có nữ nhân, người không có, cả đời cũng không có khả năng có."

Tàng Thất: "..."

Nhìn Diệp Trường Sinh công hợp kiếm đi về phía trước, Tàng Thất nức nở nói: "Luôn nói những thứ này làm gì!"

Trong nháy mắt.

Mọi người xuất hiện trong thành, Diệp Trường Sinh nhìn thành lớn nguy nga hùng vĩ trước mắt: "Đây là thành Vạn Thần, quả nhiên đủ lớn, đủ xuất sắc, đủ hùng vĩ."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, người xem tu sĩ trên đường này, yếu nhất cũng là tu sĩ cấp Bán Thần."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, thành Vạn Thần mới là khởi đầu của chúng ta."

Diệp Mạc Tà gật gật đầu: "Trường Sinh, chờ sau khi phụ thân khôi phục, chúng ta hồi ra tung tích của Chiến thúc, đến lúc đó ta đi với người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Hết thủy tùy duyên, không cần cưỡng cầu, chớ để cho những chuyện này trở thành chấp niệm của người, đối với tu luyện kiếm đạo không có lợi."

Vừa dứt lời, ba nữ tử đi tới trước mặt, ái chà, dáng người kia thướt tha cao ngất, chân kia... Không đúng, thực lực kia là tầng thứ nhất cấp Thần.

Ba nữ tử tiến lên, cúi người một cái: "Diệp công tử, chủ nhân nhà ta cho mời."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Các người biết ta."

Nữ tử áo trắng đứng đầu lạnh nhạt nói: "Diệp công tử danh chấn Hoang Cổ Thiên Vực, chúng ta há có thể không biết."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Xem ra các người rất hiểu rõ ta, ta lại hoàn toàn không biết gì về các người cả, ta không thể rời đi với các người."

Nữ tử áo trắng nói: "Diệp công tử, cường giả Thiên Sát Môn lập tức tới, tu vi của công tử mạnh mẽ, không muốn rời đi cũng có thể, nhưng vì bằng hữu bên cạnh người suy nghĩ một chút, nếu các nàng rơi vào trong tay Thiên Sát Môn, kết cục sẽ vô cùng thảm."

Tàng Thất tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Diệp thí chủ, đáp ứng nàng, chúng ta mau rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, hình như người rất sợ hãi."

Tàng Thất Cường giả vờ trấn định, mở lời nói: "Có sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có? Cơ thể người đang run rẩy."

Hai má Tàng Thất đỏ lên, hạ thấp giọng nói: "Diệp thí chủ, cô nương áo trắng kia vẫn nhìn ta, làm cho bản tăng thật khẩn trương, người nói xem nàng có phải vừa ý bản tăng hay không?"

Diệp Trường Sinh thật sự không muốn đả kích Tàng Thất, nhưng hấn vẫn nhịn không được nói: "Hòa thượng, cô nương nhà người ta đang nhìn ta, người đừng tự luyến, được không?"

Tàng Thất: "... " Giá trị nhan sắc của hòa thượng ta không được?

Nữ tử áo trắng lại nói: "Diệp công tử, phiền toái của người tới rồi."

Vừa dứt lời, mấy đạo hơi thở cường đại xuất hiện, giống như núi cao nghiêng ép trên người mấy người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Mười bóng đen xuất hiện trên đường, cầm đầu là hai lão giả có tu vi sâu không lường được, Diệp Trường Sinh nhận thấy được một tia hơi thở nguy hiểm trên người bọn hắn.

Đúng lúc này, mười người thân ảnh tách ra, một người đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Lưu vài nữ tử bên cạnh người lại, sau đó tự phế tu vi đi!"

Diệp Trường Sinh nhìn người trước mắt, vừa muốn mở miệng, một bên, Tàng Thất nói: "Sư thúc, đã lâu không gặp, làm việc vẫn bá đạo như thế?"

Ánh mắt Thiên Sát Chân Quân dừng trên người Tàng Thất, cười nói: "Thì ra là Tiểu Thất, người làm sao tới thành Vạn Thần."

Tàng Thất nói: "Tìm kiếm phật duyên, đi tới đi lui, lại đến thành Vạn Thần, không nghĩ tới sẽ gặp được sư thúc, nhiều năm như vậy phong thái của sư thúc vẫn như trước."

Thiên Sát Chân Quân nói: "Nếu đã tới, chờ ta giải quyết xong chuyện trước mắt, dẫn người đi đùa giỡn, cô nương trong thành rất hăng hái."

Tàng Thất biến sắc: "Sư thúc, hay là thu liễm chính mình, chẳng lẽ người quên ngày xưa vì sao rời khỏi Vạn Phật Thánh Đình?"

Nghe tiếng.

Khuôn mặt Thiên Sát Chân Quân giãn dãn: "Tiểu Thất, người đang dạy ta làm việc?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Niệm tình cảm ngày xưa, ta còn nhận người là Tiểu Thất, bằng không người và bọn hắn cùng nhau xóa bỏ tu vi."

Tàng Thất còn muốn nói cái gì, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại: "Hòa thượng, người là ta giết, không có quan hệ với người."

Chương 270: Ta thành toàn cho người

"Xóa bỏ tu vi là không có khả năng, cả đời cũng không có khả năng, người muốn làm gì, cứ việc phóng ngựa lại đây."

Trong lòng Diệp Trường Sinh, cho dù là địch với cả thế giới, cũng tuyệt đối không ủy khuất chính mình.

Huống chi Thiên Sát Chân Quân chỉ là tu sĩ tầng thứ bảy cấp Thần, nếu thật muốn liều mạng đánh một trận, hẳn chưa chắc sẽ thua.

Thiên Sát Chân Quân lạnh lùng nói: "Người có gan, vậy ta thành toàn cho người."

Một cỗ khí lãng khùng bỗng nghiêng ép về phía Diệp Trường Sinh, Thiên Sát Chân Quân đánh một chưởng xuống, hiển nhiên không có ý định cho Diệp Trường Sinh cơ hội thở dốc một hơi.

Đúng lúc này, ba thân ảnh nữ tử chắn ở trước mặt Diệp Trường Sinh, nữ tử áo trắng giơ tay lên trong tay xuất hiện một tấm lệnh bài: "Thiên Sát Chân Quân, Diệp công tử là người thành chủ coi trọng, người vẫn nên thu tay đi."

Thân ảnh Thiên Sát Chân Quân ngừng lại, hai tay chấp sau lưng: "Thành chủ lệnh, các người cảm thấy ta sẽ sợ?"

"Mau lăn đi, bằng không ngay cả các người ta cũng giết."

Sắc mặt ba nữ tử hơi đổi, lộ ra vẻ khó xử, không nghĩ tới một chút mặt mũi mà Thiên Sát Chân Quân cũng không cho phủ thành chủ.

Diệp Trường Sinh cũng biến sắc, rốt cuộc là Thiên Sát Chân Quân quá mạnh, hay là phủ thành chủ quá yếu?

Người đứng đầu một thành, lại không chấn nhiếp được một môn chủ, thành Vạn Thần này không giống trong tưởng tượng của hắn.

"Tàng Giới, người động hẳn một chút thử xem!" Một giọng nói của nữ tử từ hư không truyền đến, sau một khắc, một bóng dáng xinh đẹp lãng không rơi vào trước mặt Diệp Trường Sinh.

Người tới mặc áo trắng như tuyết, tóc dài như thác, trên người tỏa ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng, giống như muốn cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Ánh mắt Thiên Sát Chân Quân rơi vào trên người người tới: "Đạm Đài thành chủ, người lại tự mình hiện thân, thật sự là làm cho ta có chút ngoài ý muốn."

Đạm Đài Tú lạnh lùng nói: "Tự mình lặn, hay là ta đưa người."

Thiên Sát Chân Quân giận dữ hừ một tiếng, "Ta đi, người có thể bảo vệ hãn nhất thời, có thể bảo vệ hãn một đời?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, rời khỏi phủ thành chủ, ta chắc chắn sẽ giết người. Đúng rồi nhắc nhở người một câu, kẻ địch của nàng cũng rất nhiều, ở lại bên cạnh nàng, có thể không cần ta ra tay, các người rất nhanh đã chết."

Đạm Đài Tú nhìn Thiên Sát Chân Quân rời đi, xoay người, ánh sáng trong mắt lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Diệp công tử, có thể vào phủ thành chủ nói một chút hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Cung kính không bằng theo mệnh."

Đạm Đài Tú nhẹ nhàng gật đầu, di chuyển về phía trước, ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở sau lưng nàng, trong mắt không có chút cảm xúc khinh nhờn nào, ngược lại cảm thấy nữ nhân này rất cô độc.

Tàng Thất đuổi theo: "Diệp thí chủ, trước kia người quen biết thành chủ thành Vạn Thần?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết."

Tàng Thất gật gật đầu: "Vậy vì sao là nữ nhân đều thích người."

Về mặt Diệp Trường Sinh vô tội, lắc đầu: "Ta cũng không biết, cái này là mệnh chết tiệt của ta."

Tàng Thất: "..."

Hắn ta có loại xúc động muốn bóp chết Diệp Trường Sinh, vì sao nói một lời, luôn luôn thiếu đồn như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người không có gì muốn nói cho ta biết?"

Tàng Thất ngẩn ra, mở đầu nói: "Người nói là Thiên Sát Chân Quân?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nói như vậy cho người đi, Thiên Sát Chân Quân vốn là đệ tử của Vạn Phật Thánh Đình, sau đó bởi vì phạm vào giới luật Phật môn, bị trục xuất khỏi Vạn Phật Thánh Đình."

"Pháp hiệu ban đầu của hắn là Tàng Giới, sau khi rời khỏi Vạn Phật Thánh Đình, chính mình đặt tên là Thiên Sát Chân Quân, hắn thích nhất là nữ sắc, cho nên tu luyện một môn tà công."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Khó trách quầng thâm của hắn nặng như vậy, hòa thượng, người phải tự kỷ luật, bằng không về sau cũng giống như hắn."

Tàng Thất trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp thí chủ, không nói đùa, Thiên Sát Chân Quân giết người như ma, vả lại tâm ngoan thủ lạt, chúng ta phải cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta và hắn tính cách giống nhau, vậy xem ai độc ác hơn."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết cô nương, người hiểu rõ thành chủ thành Vạn Thần bao nhiêu."

"Diệp công tử muốn hiểu ta, tự mình hỏi ta không phải là được rồi sao." Giọng nói tự nhiên của Đạm Đài Tú vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Được, thành chủ chờ ta!"

Bóng hình xinh đẹp của Đạm Đài Tú phía trước ngừng lại, đợi đến khi Diệp Trường Sinh đi tới bên người: "Diệp công tử muốn biết cái gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Trên người thành chủ có vết thương, rất nặng, vì sao còn muốn ra tay giúp ta."

Đạm Đài Tú hơi giật mình: "Làm một khoản mua bán với Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ muốn ta giúp người chữa thương, sau đó người bảo ta bình yên vô sự ở trong thành?"

Đạm Đài Tú cười nhạt nói: "Người còn thông minh hơn so với tưởng tượng của ta, mới vừa rồi ta nghĩ như vậy, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý."

Chương 271: Thần Ma diệt, bá tộc hiện

Trên đường.

Ánh mắt bóng người qua lại đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bọn hắn tràn ngập tò mò đối với thân phận thiếu niên trước mắt.

Hắn là ai vậy?

Thế mà làm cho thành chủ lánh đời không ra tự mình nghênh đón.

Thiếu niên này không đơn giản.

Diệp Trường Sinh nghe được lời của Đạm Đài Tú, đáy lòng dâng lên một dự cảm không lành: "Thành chủ, thay đổi chủ ý, rốt cuộc muốn ta làm gì?"

Ánh sáng trong mắt Đạm Đài Tú lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh trong nháy mắt: "Trước tiên trở về phủ thành chủ, đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết."

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ, ánh mắt kia... Nàng sẽ không tham thân thể của ta đi, không được, tuyệt đối không được.

Nếu sau khi vào phủ, nàng dùng sức mạnh thì làm sao bây giờ?

Quên đi, nếu như nàng dùng mỹ nhân kế, ta sẽ tương kế tựu kế được không?

Đoàn người đi về phía phủ thành chủ, đi về phía trước, Tiêu Tuy Phong ghé mắt nhìn về phía Tư Không Lạc Tuyết: "Tư Không cô nương, người hiểu biết bao nhiêu về thành chủ thành Vạn Thần?"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Thành chủ thành Vạn Thần Đạm Đài Tú, bình thường ở Vạn Thần Vực cũng bị người ta gọi là Tú Thần, nghe đồn nàng từng dùng thực lực một mình chém giết trăm cường giả cấp Thần đỉnh phong, sau trận chiến đó, nàng liền mai danh ẩn tích, hình như là thân bị trọng thương."

"Cái này không thay đổi theo thời gian, thành Vạn Thần lại trở thành đối tượng để các thế lực Vạn Thần Vực nhìn trộm, đáng tiếc nàng đã không còn ở năm đó nữa."

"Bằng không, lấy thực lực năm đó của nàng, giống như Thiên Sát Chân Quân, một cái tát có thể đánh chết mấy người."

Tàng Thất gật gật đầu, phụ họa nói: "Bần tăng nghe sư phụ nhắc tới, ở Vạn Thần Vực có năm người không thể trêu chọc, trong đó có Đạm Đài Tú, nàng có thể dùng thực lực bản thân chấn nhiếp các thế lực Vạn Thần Vực, há lại là hạng người tầm thường."

Nói đến đây, hắn ta lộ vẻ hâm mộ: "Người nói cường giả như vậy, như thế nào chính lại ưu ái Diệp thí chủ, bần tăng chẳng lẽ không đủ ưu tú sao?"

Tiêu Tùy Phong nói: "Hòa thượng, người cũng không cần so sánh với Diệp huynh, bằng không người sẽ tuyệt vọng đến chết."

Tàng Thất nhìn Tiêu Tùy Phong, gật gật đầu: "Cũng đúng, không thể so sánh với Diệp thí chủ, nhưng chỉ cần mạnh hơn người, bần tăng liền cảm thấy mỹ mãn rồi."

Tiêu Tùy Phong nói: "Vậy cũng không nhất định!"

...

Thiên Sát Môn.

Thân ảnh Tàng Giới xuất hiện, lẳng không rơi xuống, đẩy cửa lớn một tòa lầu các tiến vào trong đó: "Đại Tôn, sự tình thất bại, Long Tuyên Cơ được cứu đi."

Một bóng người đứng ngay ngắn trước cửa sổ, tóc đen choàng vai, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ: "Bản sư đều biết, thiếu niên kia tên là Diệp Trường Sinh, đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, hắn nhất định phải chết."

Vẻ mặt Tàng Giới hơi giật mình: "Đại Tôn biết hắn."

Âm thanh nam tử áo đen khăn khăn nói: "Đương nhiên, hắn làm hỏng chuyện lớn của bốn sư, hiện tại hắn tiến vào thành Vạn

Thần, quyết không thể để cho hắn còn sống rời đi.”

Tàng Giới lại nói: "Đại Tôn, Diệp Trường Sinh tiến vào phủ thành chủ, muốn giết hắn sợ là không dễ dàng.”

Nam tử áo đen nhe răng nói: "Nữ nhân kia thực lực xuống dốc không phanh, thế mà còn muốn che chở cho Diệp Trường Sinh, vậy để cho nàng và Diệp Trường Sinh cùng nhau diệt vong đi.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, hơi giơ tay lên, một tấm gương đồng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn ta: "Tàng Giới, người đưa kính Thái Hư cho Thiên Cơ Các, trong đó có tất cả sự tình xảy ra ở chiến trường Thiên Vực và Hoang Cổ Thiên Vực, hơn nữa nói cho các chủ của Thiên Cơ Các, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở thành Vạn Thần, chuyện còn lại liền giao cho Thiên Cơ Các.”

"Một khi Thiên Cơ Lệnh được phát ra, không quá một tháng, các thế lực Vạn Thần Vực sẽ đến nơi này, khi đó không cần ta và người ra tay, Đạm Đài Tú và Diệp Trường Sinh đều khó thoát khỏi cái chết."

Tàng Giới vội vàng tiếp nhận kính Thái Hư, lễ độ cung kính nói: "Đại Tôn, chí bảo của thành Vạn Thần ở trong phủ thành chủ, dẫn tới nhiều cường giả như vậy, chúng ta có thể hay không rủ tre dựng nước cũng bằng không, làm áo cưới cho người khác.”

Nam tử áo đen lắc đầu, cười nói: "Hai hổ tranh đấu, nhất định hai bên đều thua thiệt, đến lúc đó điều chúng ta phải làm là ngư ông đắc lợi.”

Tàng Giới nói: "Thuộc hạ hiểu rồi, vậy liền đưa kính Thái Hư đến Thiên Cơ Các.”

Nam tử áo đen nhìn Tàng Giới rời đi: "Cơ hội tới rồi, bá tộc chúng ta lúc này đây, muốn một lần nữa đi lên đỉnh cao.”

“Thần Ma diệt, bá tộc hiện, Vạn Thần Vực chờ run rẩy đi!”

Khi âm thanh hạ xuống, thân ảnh nam tử áo đen biến mất không thấy đâu, giống như chưa từng xuất hiện.

...

Phía bên kia.

Trong phủ thành chủ.

Đạm Đài Tú mang theo Diệp Trường Sinh đi tới phủ đệ hậu đình, về phần đám người Tàng Thất, An Lạc Nhi được an bài ở Thiên Thần Các.

Diệp Trường Sinh một đường theo sát Đạm Đài Tú, vừa rồi trong nháy mắt tiến vào phủ thành chủ, hẳn liền phát hiện tòa phủ đệ này có một trận lớn.

Chương 272: Trí tưởng tượng của ta thật hạn chế

Chỉ là không nghĩ tới trong đó còn ẩn giấu huyền cơ, cả sâu sau của phủ đệ, tựa như một tòa tiên sơn, linh khí nồng đậm tràn ngập, mơ hồ có thể nhận ra lực pháp tắc.

Gió lớn vọt thẳng lên trời, tựa như trụ giơ lên trời, nhưng trong thành lại không phát hiện ra chút nào.

Đạm Đài Tú đi về phía trước bước chân đột nhiên ngừng lại: "Từ nơi này tiến vào mới là phủ thành chủ chân chính."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Còn có càn khôn? Trí tưởng tượng của ta thật hạn chế."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Đi thôi, đi vào đi."

Sau một khắc, hai người xuyên qua sương mù dày đặc, tiến vào một kết giới trong thông đạo, bọn hắn lại xuất hiện trong một tòa cung điện.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở cung điện trước mắt: "Vạn Thần cung?"

Đạm Đài Tú nói: "Đi vào, ngồi một chút."

Diệp Trường Sinh nói, "Làm một chút?"

Tà ác.

Đạm Đài Tú đẩy cửa cung điện Vạn Thần ra, tay ngọc hơi khẽ nâng lên, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Biết ta mang người tới nơi này làm gì không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Đạm Đài Tú lại nói: "Kỳ thật, vừa mới bắt đầu cứu người, là muốn người giúp ta, cùng nhau đối kháng kẻ địch, thủ hộ thành Vạn Thần, tin tưởng lúc trước ở địa bằng Mộc lão đã mời người."

"Nhưng hiện tại ta cảm thấy nên bồi dưỡng người, trở thành Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Đạm Đài Tú: "Vì sao bồi dưỡng ta, trong phủ thành chủ người ưu tú hơn ta khẳng định không ít, người lại lựa chọn ta, chuyện xảy ra khác thường tất có yêu, người như vậy ta rất hoảng hốt."

Đạm Đài Tú nói: "Người hoảng cái gì, sợ ta ăn người? Người có tu vi mạnh hơn người trong phủ thành chủ không ít, nhưng không có một người nào yêu nghiệt hơn người."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như ta không đoán sai, người là kiếm thể đồng tu, hơn nữa thân thể của người đã đạt tới cấp Đế, kiếm đạo thông thần, tuổi còn trẻ có thể có được thành tựu như vậy, coi như là Vạn Thần Vực cũng tìm không ra mấy người."

"Mặt khác, trong cơ thể người có được thần hỏa, vẫn là thần thể trời sinh, không ai thích hợp làm Thiếu thành chủ thành Vạn Thần hơn người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nào có như thế, người nói những thứ này ta đích xác đều có, nhưng vẫn là ngay cả Thiên Sát Chân Quân cũng đánh không lại, nếu làm Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, phỏng chừng sẽ bị người đánh chết."

Đạm Đài Tú nói: "Đừng nói những thứ vô dụng kia, người hãy nói cho ta biết, có muốn làm Thiếu thành chủ hay không."

"Thành chủ, ta kỳ thật rất đơn giản, làm Thiếu thành chủ cũng không phải không thể, ta có thể đạt được chỗ tốt gì?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

"Người rất trực tiếp." Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Người muốn cái gì, cứ việc mở miệng, chỉ cần người thỏa mãn ta, ta nhất định sẽ làm cho người thỏa mãn."

Diệp Trường Sinh: "..."

Bên trong cung điện.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, đi tới trước cửa điện:
"Thành chủ, kẻ địch của người không ít đi."

Đạm Đài Tú cười nói: "Kẻ địch của người cũng không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành giao, ta sẽ làm Thiếu thành chủ thành Vạn Thần."

Trên gương mặt tái nhợt của Đạm Đài Tú nổi lên ý cười: "Được, ta dẫn người đi một chỗ, làm sao có thể khiến thân thể người tăng lên một bước, có thể có được thân thể thông thần hay không, thì xem cơ duyên của người."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người bây giờ thiếu nhất chính là cảnh giới, chờ sau khi thân thể tăng lên, ta truyền một thân tu vi cho người."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tuyệt đối không thể, thành chủ chớ đùa giỡn."

Trong mắt Đạm Đài Tú lóe ra dị sắc: "Đi thôi, ta trước dẫn người đi rèn luyện thân thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút, Thành chủ bảo ta làm Thiếu thành chủ, hẳn là không chỉ muốn kéo ta cùng nhau chống cự kẻ địch, còn có nguyên nhân khác đi."

Đạm Đài Tú hơi giật mình: "Đúng là có nguyên nhân khác, nhưng hiện tại không thể nói cho người biết."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Người sẽ không muốn hại ta chứ!"

Đạm Đài Tú nói: "Ta nhìn rất ngu xuẩn? Nếu muốn hại người, cần gì phải quanh co hao tổn mang người trở về, trực tiếp để cho Thiên Sát Chân Quân giết người, chẳng phải càng thêm đơn giản."

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Thật ngại quá, coi như ta chưa nói."

...

Xuyên qua cung điện nguy nga hùng vĩ, hai người bay lượn chín

tầng trời, tựa như thiên thần hạ phàm.

Diệp Trường Sinh nhìn gương mặt tái nhợt của Đạm Đài Tú, trong lòng không hiểu sao lại xuất hiện một cảm giác kỳ lạ: "Trước khi ta tăng cường độ thân thể, để ta giúp người chữa thương trước."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Vết thương của ta quá nặng, người chữa trị không tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Người khác không được, cũng không có nghĩa là ta không được."

Đạm Đài Tú không nói gì nữa, cười gió phi hành mà đi, không biết qua bao lâu, bóng dáng xinh đẹp của nàng ta nhìn xuống phía dưới, xuất hiện ở trên gió lớn tận trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, gió lớn liên miên phập phồng, nối liền với nhau, giống như một con rồng lớn cao lớn uy mãnh.

Chương 273: Gà, người quá đẹp

Mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh.

Đạm Đài Tú hơi giơ tay lên, chỉ vào sơn động phía trước: "Tiến vào đi, Niết Bàn Thăng Huyết Trì ở bên trong."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lòng bàn tay hướng lên, một quả linh quả xuất hiện: "Đây là Thiên Linh Quả, sau khi ăn vào, thương thể trong cơ thể người rất nhanh khôi phục."

Ánh mắt của Đạm Đài Tú lóe ra, ánh mắt dừng ở trên Thiên Linh quả: "Đây là Thần quả, người làm sao lại có chí bảo như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút cơ duyên, ngẫu nhiên lấy được."

Nói xong, hắn đặt Thiên Linh quả đặt ở trong tay Đạm Đài Tú, thân ảnh chợt lóe vọt vào trong sơn động: "Thiên Linh quả cho người, Niết Bàn Thăng Huyết Trì ta sẽ không khách khí."

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, vẻ mặt Đạm Đài Tú có chút khác thường, lầm bầm nói: "Thật sự là người?"

"Giống, thật sự quá giống."

Vừa dứt lời, nàng ta khoanh chân ngồi, giơ tay đưa Thiên Linh quả vào trong miệng: "Kế tiếp, để ta bảo hộ người đi!"

Ngay sau đó, sắc mặt Đạm Đài Tú đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin, ở trên người nàng bao phủ thần huy ngập trời, cả người thánh khiết làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Thần quả này quá mạnh, thật sự có thể chữa trị thương thể trong cơ thể ta."

Đôi mắt của Đạm Đài Tú híp lại, nội liễm tâm thần, bắt đầu lâm vào suy tưởng...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong sơn động, không ngừng xâm

nhập, trước mặt mùi máu tươi nồng đậm truyền đến, còn xen lẫn cảm giác nóng rực.

"Niết Bàn Thăng Huyết Trì, ta đến đây."

Sâu trong sơn động, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn bên cạnh một ao máu, nhìn dòng máu sôi trào trong ao: "Đây là Niết Bàn Thăng Huyết Trì?"

"Vì sao lại có cảm giác bị bỏng?"

Theo thanh âm hạ xuống, máu trong ao sôi trào, một con gà con từ trong ao đi ra, nhìn Diệp Trường Sinh ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Ta đi.

Có ý gì?

Ta đây là bị một con gà khinh bỉ?

Đâm sắt, tâm cũ.

Đúng lúc này, một màn kinh ngạc xảy ra, trên đầu gà con xuất hiện một tin tức.

Sinh linh gà con, có thể bồi dưỡng, tỉ lệ hồi báo, thượng cổ luyện ngục Hỏa phượng hoàng.

Nhìn tin tức trên đỉnh đầu gà con, Diệp Trường Sinh lộ vẻ rung động, gà, người quá đẹp.

Nhưng vấn đề đặt ra, gà con dường như không quan tâm hẳn, làm thế nào có thể để cho nó đi theo bên cạnh mình?

Suy nghĩ trong đầu Diệp Trường Sinh trong đầu xoay như chong chóng, cũng không nghĩ tới biện pháp tốt, ngay sau đó, hắn trực tiếp nhảy vào trong Niết Bàn Thăng Huyết Trì.

Trước tiên hoàn thành thân thể và huyết mạch tăng lên, sau đó nghĩ biện pháp để cho gà con thần phục hẳn.

Lúc này.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào Niết Bàn Thăng Huyết Trì, trong ao máu bắt đầu điên cuồng sôi trào, giống như đài phun nước vậy.

Diệp Trường Sinh cảm giác hai huyết mạch trong cơ thể đang va chạm, theo kỳ kinh bát mạch du hành, cái loại cảm giác nóng rực thiêu đốt này, giống như tùy thời muốn hóa thân thể của hắn thành tro tàn.

Đau đớn.

Nó thực sự đau đớn.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, gân xanh trên trán Diệp Trường Sinh nổi lên, vẻ mặt dữ tợn khủng bố, giống như muốn chọn người mà cắn.

Giờ khắc này.

Da thịt trên người hắn nổ tung, xuất hiện từng vết nứt, giống như bị người dùng đao vẽ lung tung một lần, nhìn qua vô cùng dọa người, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Nếu là rèn luyện thân thể, thì không thể sử dụng linh khí, kiên định bị lực lượng huyết mạch và ngọn lửa thần bí rèn luyện thân thể.

Thực sự là quá khó khăn.

Chủ yếu là rất đặc biệt đau đớn.

Diệp Trường Sinh cảm giác ý thức của mình đang dần trở nên mơ hồ, nhưng trong lòng hắn không ngừng tự nói với mình, tuyệt đối không thể hôn mê.

Tuyệt đối không được ngủ.

Đến, chế tạo!

Đến, để cơn bão dữ dội hơn một chút.

A, vẫn là nhẹ nhàng, đến cực hạn, cứ tiếp tục như vậy, người sẽ nổ tung.

...

Oanh.

Oanh.

Hai đạo nổ vang trời truyền ra, trong huyết trì, sau lưng Diệp Trường Sinh hai cột sáng xuất hiện, một đạo kim mang vạn trượng, trong cột sáng bao trùm toàn diện, vô số kiếm uy bắn ra.

Một cột sáng màu vàng đen khác, uy của thần ma hiện ra, khủng bố lạnh lạnh, trên đó, quanh quẩn vô số phù chú văn lộ cổ quái, bao bọc Diệp Trường Sinh kín không kẽ hở.

Bên ngoài hang động.

Đạm Đài Tú đột nhiên ngừng đầu, nhìn hai cột sáng trên hư không, sắc mặt chợt thay đổi: "Thật sự là người, hiện tại người đã thức tỉnh song huyết mạch, người thật sự đã trở lại."

Song huyết mạch, kiếm thể song tu, kiếp này người trở nên càng thêm ưu tú.

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh của Đạm Đài Tú chợt lóe, vọt tới bên trong sơn động, lúc xuất hiện lại, đứng ngay gần bên cạnh Huyết Trì, ánh sáng trong mắt lóe lên nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh.

"Thân thể đã đạt tới cấp Đế đỉnh phong, huyết mạch của người thật sự quá mạnh, muốn thân thể thông thần, chỉ dựa vào Niết Bàn Thăng Huyết Trì còn chưa đủ."

"Để ta giúp người một lần!"

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói, cánh tay ngọc khê nâng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bình ngọc, lấy ba giọt máu trong đó đổ vào trong Huyết Trì.

Chương 274: Máu của rồng và máu của ta

Cùng lúc đó, ngón tay ngọc của nàng ta bắn một cái, một giọt máu chui vào trong Huyết Trì: “Điều ta có thể làm vì người cũng chỉ có nhiều như vậy.”

A.

A.

Tiếng kêu thảm thiết chấn động tai, sóng khí kinh khủng làm cho bóng dáng xinh đẹp của Đạm Đài Tú lui về phía sau một bước, Diệp Trường Sinh trong Huyết Trì chậm rãi mở hai mắt, nhận thấy được hơi thở của Đạm Đài Tú, cố nén nỗi đau phệ thần: “Người thêm cái gì vào trong huyết trì.”

Đạm Đài Tú nói: “Máu của rồng và máu của ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người như vậy sẽ giết chết ta.”

Về mặt Đạm Đài Tú nghiêm túc: “Đừng khẩn trương, hít sâu, kiên trì, vượt qua đi.”

Diệp Trường Sinh ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng: “Đùa thật sao? Ta liễu mạng với người!”

Đạm Đài Tú nhìn bộ dáng vô cùng thống khổ của Diệp Trường Sinh: “Đau là chứng minh người còn sống, ở thế giới này, còn sống mới là thắng lợi...”

Thiên Thần Các.

Thân ảnh Tàng Thất xuất hiện, hai tay chấp lại, thẳng tắp mà đứng: “Phủ thành chủ này thật sự là một nơi tốt, mới một tháng bần tăng thế mà đột phá.”

Nói đến đây, hắn ta ghé mắt nhìn về phía Tiêu Tù Phong: “Hâm mộ không.”

“Không hâm mộ!” Tiêu Tù Phong lạnh nhạt nói, hơi thở cấp Thần

sơ cấp trên người hần ta bắn ra: "Chúng ta giống nhau."

Tàng Thất: "..."

"Người rất tốt, bần tăng nhớ kỹ."

Tiêu Tuy Phong nói: "Hòa thượng, ta mới là miễn cưỡng phong Thân, Mạc Tà huynh mới cưỡng đại, thời gian một tháng đột phá hai lần, hơn nữa còn dẫn tới hiện tượng lạ trong trời đất, ta nghĩ không ra, họ Diệp đều biến thái như vậy?"

Vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Xem ra hòa thượng ta phải nghiêm túc, bằng không các người không biết hòa thượng biến thái."

Tiêu Tuy Phong khinh thường nói: "Hòa thượng, không khoác lác, người có phải sống không được không?"

Tàng Thất nhìn Tiêu Tuy Phong: "Người bây giờ cũng không tin hòa thượng, tình bằng hữu của chúng ta đến đây chấm dứt."

Nói đến đây, hần ta đột nhiên dường như nghĩ tới cái gì đó: "Một tháng trôi qua, sao không có một chút tin tức của Diệp thí chủ, hần sẽ không có nguy hiểm chứ."

Tiêu Tuy Phong nói: "Hần là sẽ không, nếu Đạm Đài Thành chủ muốn gây bất lợi cho Diệp huynh, chúng ta còn có cơ hội tu luyện trong Thiên Thần Các sao, phỏng chừng đã sớm bị chém giết."

Tàng Thất nói: "Vậy người nói... Diệp thí chủ có phải lại có kỳ ngộ hay không?"

Tiêu Tuy Phong nói: "Hần là sẽ có, thời gian một tháng này, Diệp huynh phỏng chừng sẽ trưởng thành đến trình độ chúng ta không thể tưởng tượng được."

Tàng Thất khẽ thở dài một tiếng: "Đều là lần đầu tiên làm người, vì sao Diệp thí chủ khắp nơi có cơ duyên, chúng ta lại chỉ có thể nhìn?"

Tiêu Tuy Phong cười nói: "Hòa thượng, mệt cho người vẫn là cao tăng đắc đạo, chúng ta có thể tiến vào phủ thành chủ thành Vạn Thần chính là kỳ ngộ, bằng không làm sao có thể đột phá nhanh

như vậy?"

"Phật viết, tri thức thường nhạt, người a, khó trách không bằng Phật công tử, cảnh giới này kém nhiều lắm."

Vẻ mặt Tàng Thất không vui, nhìn Tiêu Tuy Phong nói: "Người đang nói đạo lý với ta?"

Tiêu Tuy Phong nói: "Có thể nói chuyện phiếm được không?"

Tàng Thất nói: "Không thể!"

Ngay khi hai người vừa dứt lời, hai tiếng ầm ầm vang lên, tựa như bầu trời sụp đổ.

Làm cho người ta cảm giác Thiên Thần Các đều đang lay động.

Lúc này.

Nữ tử áo trắng kia tiến vào Thiên Thần Các: "Chư vị, kẻ địch tấn công vào thành Vạn Thần, rất nhanh sẽ đến phủ thành chủ, các người hãy ở lại trong Thiên Thần Các, nhất định không được rời đi."

Bóng dáng xinh đẹp của An Lạc Nhi xuất hiện, đi tới bên cạnh nữ tử áo trắng: "Trường Sinh, ở đó!"

Nữ tử áo trắng lạnh nhạt nói: "Cô nương không cần lo lắng, Diệp Thiếu thành chủ còn đang bế quan, kẻ địch sẽ không công vào trong phủ, các người an tâm ở lại nơi này, đây là mệnh lệnh của Thành chủ, nếu các người xảy ra nguy hiểm, Thành chủ không có cách nào giải thích với Diệp Thiếu thành chủ."

Thiếu thành chủ?

Vẻ mặt đám người An Lạc Nhi, Tàng Thất, Tiêu Tuy Phong, Diệp Mặc Tà, Tinh Thần đều thay đổi, như thế nào lại trở thành Thiếu chủ thành Vạn Thần.

Vị trí này có một chút quá nhanh.

Tiêu Tuy Phong khiếp sợ nói: "Diệp huynh trở thành Thiếu chủ

thành Vạn Thần, thân phận này quá mạnh, thần tử chúng ta ở trước mặt hắn, cái gì cũng không phải.”

Tàng Thất Nhất vỗ lên ót một chưởng: "Còn để cho người ta sống không? Diệp thí chủ khẳng định là con của số mệnh, được thiên đạo che chở.”

Không biết.

Thiên đạo ngược lại muốn che chở cho Diệp Trường Sinh, nhưng nàng mấy lần cũng bị kiếm đạo của Diệp Trường Sinh làm bị thương.

Sau khi nữ tử áo trắng rời đi, Diệp Mạc Tà trầm giọng nói: "Nếu Trường Sinh là Thiếu chủ thành Vạn Thần, hiện tại phủ thành chủ gặp nạn, chúng ta có phải là có chung kẻ địch không?”

Tiêu Tùy Phong phụ họa nói: "Mạc Tà huynh nói rất đúng, chúng ta nên ra tay tương trợ, không thể để cho Diệp huynh một mình thừa nhận tất cả.”

Ngay sau đó, mọi người đứng dậy rời khỏi Thiên Thần Các, đi tới bên ngoài phủ thành chủ.

Chương 275: Một quyền siêu nhân

Lúc này, trên hư không, uy áp khủng bố bao phủ, làm cho bọn hắn cảm thấy uy hiếp, vẻ mặt một đám vô cùng ngưng trọng.

Nhiều hơi thở khủng bố như vậy, người tới không tốt, là muốn phá hủy thành Vạn Thần?

Trên bầu trời phủ thành chủ, Đạm Đài Tú ngạo nghễ độc lập, phong thái tuyệt thế, một bộ quần áo màu trắng, tản ra tiên khí không lời nào nói được.

Tựa như tiên tử lạnh như băng, vẻ mặt bề ngạo, ngạo thị hết thảy.

Chính ngay phía trước, bóng người trên hư không như nước, một mảnh đông nghìn nghịt, tầm mắt Tàng Thất từ trên người mọi người xẹt qua, sắc mặt chợt thay đổi: "Thật nhanh, bọn hắn thế mà đều tới, đây hiển nhiên là tới vì Diệp thí chủ."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Đúng vậy, không nghĩ tới bọn hắn sớm xuống đến thành Vạn Thần, lúc này mới một tháng, tốc độ đích xác rất nhanh."

Đạm Đài Tú nghe được thanh âm của hai người, quay đầu lại nhìn lại: "Các người tới rồi."

Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết lần lượt gật đầu, thi lễ về phía Đạm Đài Tú, người sau tiếp tục nói: "Đừng đừng nhúc nhích, thực lực những người đến đây rất mạnh, các người hiện tại còn không thể chống lại."

Tàng Thất nói: "Chúng ta hãy nhìn xem, không lộn xộn."

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện, lơ lửng đứng trên không, ánh mắt rơi vào trên người Đạm Đài Tú: "Đạm Đài thành chủ, chúng ta chỉ cần Diệp Trường Sinh, không có quan hệ với thành Vạn Thần người, người vẫn là không nên nhúng tay vào."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Thật ngại quá, ta không thể không nhúng tay vào, Trường Sinh hiện tại là Thiếu chủ thành Vạn Thần, các người muốn động đến hắn, vậy phải hỏi ta có đáp ứng hay không."

Lão giả nhe răng nói: "Đạm Đài Tú, cho người mặt mũi, còn tưởng rằng người đã từng là nữ chiến thần? Đối địch với nhiều thế lực như Vạn Thần Vực, thành Vạn Thần sẽ bị san bằng."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt cười, thân ảnh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, cách lão giả trong gang tấc, một quyền nện xuống, trực tiếp đánh nổ lão giả.

Một quyền đánh giết, hình thần câu diệt.

Đạm Đài Tú bá đạo mà đứng, quần áo bay bay, ánh mắt từ trên người mọi người trước mắt xẹt qua: "Nơi này là thành Vạn Thần, không phải Vạn Thần Vực, ai muốn giương oai, liền phải trả giá bằng tính mạng."

Theo thanh âm hạ xuống, trong sân một mảnh tịch mịch, cường giả thế lực khắp nơi kiêng kỵ nhìn Đạm Đài Tú, mọi người trong lòng nghi hoặc vạn phần.

Nàng không phải bị trọng thương, tu vi xuống dốc không phanh sao? Tại sao còn mạnh mẽ như vậy?

Thiên Sát Chân Quân trầm giọng nói: "Nàng đã là nỗ mạnh hết đà, là muốn dùng loại thủ đoạn này chấn nhiếp chúng ta."

"Có đạo lý, để lão phu lĩnh giáo cao chiêu của Đạm Đài Thành chủ!" Một lão giả áo đỏ nhanh chóng lao ra, đứng ngay ngắn trước mặt Đạm Đài Tú.

"Huyết tộc?" Đạm Đài Tú gật gật đầu, sau đó lại nói: "Sau khi Huyết U Minh chết, Huyết tộc các người là một đời không bằng một đời, ta có thể đánh một ngàn người như người."

Đạm Đài Tú tám phong bất động, nhìn lão giả Huyết tộc công kích tới, chỉ thấy nàng ta giơ tay lên đánh một quyền ra ngoài.

Oanh.

Lão giả áo đỏ hóa thành một đoàn sương máu, bay tán loạn đầy trời, biến mất không thấy.

"Lại là một quyền giết chết trong nháy mắt?" Tàng Thất dụi dụi mắt: "Một quyền siêu nhân, cái này cũng quá tùy hứng."

Tiêu Tuyền Phong lắp bắp nói: "Quá.... Quá mạnh mẽ."

Tư Không Lạc Tuyết lắc đầu: "Xem ra lời đồn không phải đều là sự thật. Thần uy của Đạm Đài Thành chủ không hề giảm so với năm đó, các thế lực lớn nếu chỉ dựa vào những người trước mắt này, sợ là không làm gì được nàng."

Vừa dứt lời.

Trên hư không, mấy bóng người từ chín tầng trời hạ xuống, đứng ngay ngắn trên phủ thành chủ, một nam tử áo xanh mở lời nói: "Không nghĩ tới Đạm Đài Thành chủ che giấu sâu như vậy, lừa gạt tất cả mọi người, vốn tưởng rằng hôm nay đến đây không cần ra tay."

Bá.

Một đạo kiếm quang chém trời hạ xuống, tựa như chín khúc ngân hà rơi xuống, khai thiên tích địa, chém xuống trên người Đạm Đài Tú.

"Chỉ có vậy sao? Cũng xứng xứng là kiếm đạo, khác một trời một vực với Trường Sinh!" Đạm Đài Tú nói xong, thân ảnh lướt về phía nam tử áo xanh.

Mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh.

Bên ngoài hang động.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ độc lập, khuôn mặt hắc nổi lên vẻ mừng như điên, kiếm thể song song thông thần, ngay cả tu vi cũng đột phá.

Tầng thứ ba cấp Thần.

Cũng không nên xem thường tầng thứ ba cấp Thần của hắc, Diệp

Trường Sinh cảm giác thực lực của hắc hiện tại, cấp Thần đỉnh phong cũng có thể bị hắc làm đánh bại.

Vô địch cùng cấp, thiên tài như hắc, không phải nên như thế sao?

Rất muốn khiêm tốn, thế nhưng thực lực không cho phép.

Mặt khác, hắc thật không ngờ, Niết Bàn Thăng Huyết Trì thế mà bị Thương Khung Thần Cung thu đi, hiện tại thành một phần của Thần Cung.

Đây xem như là mở khóa một tính năng khác của Thần Cung.

Chương 276: Người cũng đừng hối hận

Có Niết Bàn Thăng Huyết Trì, sau này hẳn không có việc gì thì có thể đi tắm rửa, tuy rằng không có tác dụng lớn như lần đầu tiên, nhưng ít nhiều vẫn có chút tác dụng.

Điều quan trọng chính là... Có thể làm tăng lên huyết mạch và thánh thể của đám người An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi thông qua Niết Bàn Thăng Huyết Trì.

Hiện tại thực lực của mọi người vẫn quá yếu, nói là mọi người bảo hộ hắn, kì thực là hắn đang bảo hộ mọi người.

Tư chất đám người Diệp Mạc Tà đều không tệ, mượn thời gian, tất trở thành người có năng lực, ai nấy đều có tư thế của trời.

Tương lai của Thiên Tú Tông là phải dựa vào bọn hắn, một mình mình là vô địch, nhưng chung quy không thể thừa nhận hết thảy.

Con đường tương lai quá dài, bí mật trên người hắn quá nhiều, hắn không thể luôn che chở cho mọi người.

Giờ khắc này.

Ánh mắt hắn nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì: "Sao lại không thấy gà con?"

Trong thời gian một tháng, hắn tu luyện trong Thăng Huyết Trì, thân thể tăng lên, cảnh giới đột phá, thuận tiện tu luyện hai tầng Thần Ma biến mà sư phụ Phạm Thân lưu lại.

Thần Ma biến tổng cộng chia làm chín tầng, mỗi một tầng mang đến chỗ tốt đều không giống nhau, tuy rằng chỉ tu luyện hai tầng, nhưng cũng khiến cho thực lực của hắn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Về phần Phần Huyết cuồng hóa thần thông, hiện tại thân thể hắn thông thần cũng có thể sử dụng bình thường, nhưng hắn cũng không có quên lời nói của sư phụ.

Dưới tình huống không tới vạn bất đắc dĩ, không sử dụng thần thể và huyết mạch.

"Con gà con, người mau đi ra, bằng không ta thật sự đi rồi, bỏ lỡ, đó chính là cả đời, người cũng đừng hối hận."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Đột nhiên.

Con gà nhỏ tản ra ánh lửa lừng không rơi xuống, nhìn Diệp Trường Sinh hồi lâu: "Người thu Niết Bàn Thăng Huyết Trì đi đâu."

Diệp Trường Sinh biến sắc, khiếp sợ nói: "Người biết nói chuyện?"

Gà con liếc mắt xem thường: "Người có phải ngốc hay không, vừa rồi ta không phải nói chuyện, là làm gì?"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Ý ta là người có thể nói ra lời."

Gà con ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu căng nói: "Huyết thống thần điều cao quý như của ta, miệng phun ra lời chẳng lẽ không bình thường?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không phải gà sao?"

Gà con tức giận nói: "Người là gà, cả nhà người mới là gà, bản thân điều chính là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ."

Nói về điều này, nó dừng lại, tiếp tục nói: "Nhìn vào khuôn mặt dốt nát của người, không có việc gì sao người không đọc thêm một số cuốn sách?"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, mình đây là bị giáo huấn? Hơn nữa là một con gà: "Nếu người trâu bò như vậy, vậy thì không cần ta hỗ trợ, ta rút trước, người tự làm."

Trong lúc nói chuyện, hần nội liễm hơi thở, đứng dậy chuẩn bị rời đi, sau lưng một thanh âm truyền đến: "Chờ một chút, bản thân điều đang nói chuyện với người."

Diệp Trường Sinh cũng không quay đầu lại, thân ảnh bay lên trời,

tiến về phía thông đạo truyền tống, thần điều thì rất giỏi? Kéo giống như hai năm tám vạn.

Trâu bò như vậy, lát nữa đừng quỳ xuống cầu xin ta.

Thấy Diệp Trường Sinh không quan tâm nó, thần điều vội vàng đuổi theo: "Có thể đừng như vậy hay không, lão tử như thế nào cũng là thần điều, không thể nể mặt một chút sao?"

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại: "Không thể."

Dừng lại, hần tiếp tục nói "Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua phượng hoàng gãy cánh còn không bằng gà?"

Gà con nói: "Nhưng ta thực sự không phải là một con gà!"

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải người muốn đi theo ta không, trả lời ta."

Thần điều nói: "Phải."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đã như vậy, từ giờ trở đi người chính là gà con, còn có sau này nói chuyện với ta thật tốt, bằng không ta nướng người ăn thịt."

Thần điều run sợ: "Lão tử... Được rồi, người thắng, ta là một con gà con."

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, gà con cũng sắp khóc, cái này cũng quá bắt nạt người, không, quá bắt nạt chim.

Trước thông đạo truyền tống, Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Gà con, người là đi theo bên cạnh ta, hay là đi tu luyện ở Niết Bàn Thăng Huyết Trì."

Gà con nói: "Ta đi tu luyện."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút, chúng ta có phải ký kết khế ước hay gì đó, bằng không ta không yên tâm."

Gà con nói: "Huyết thống của ta cao quý, đáp ứng đi theo người, sẽ luôn đi theo người, người đây là đang vũ nhục bản thân điều."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, không, không, vẫn là ký kết khế ước, như vậy ta mới tương đối yên tâm."

Gà con đánh giá Diệp Trường Sinh hồi lâu: "Người thắng."

Ngay sau đó.

Thân ảnh nó bay lên trời, giang hai cánh ra, sau lưng xuất hiện một đoàn đồ đằng thật lớn: "Đây là khế ước bình đẳng, chỉ cần nhỏ máu tinh khiết của người vào trong đồ đằng, coi như là ký kết thành công."

Chương 277: Chuyên trị các loại không phục

Diệp Trường Sinh nói: "Tuy rằng là khế ước bình đẳng, nhưng sau này người phải gọi ta là chủ nhân, có thể làm được hay không."

Con gà con nói: "Người có thể hay không đừng quá mức."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Hình như người rất không vui, quên đi, ta là người không thích cưỡng cầu người khác nhất."

Gà con dừng lại, cực kỳ miễn cưỡng nói: "Được, sau này người chính là chủ nhân của ta."

Diệp Trường Sinh búng ngón tay xuống, một giọt máu tiến vào trong đồ đẳng, một tiếng kêu kinh thiên động địa, thân ảnh gà con lơ lửng thiếu chút nữa ngã xuống.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một giọt máu thiếu chút nữa khiến cho mình loạn choạng.

Năng lực huyết mạch này cũng mạnh mẽ một chút, hẳn rốt cuộc là ai?

Nguyên bản gà con còn muốn nói Diệp Trường Sinh bắt nạt một con gà sẽ không cảm thấy mất lương tâm, lúc này trong lòng lại vui vẻ, vì có thể ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh mà cảm thấy may mắn.

Tin tưởng chỉ cần ở lại bên cạnh hẳn, không bao lâu nữa mình có thể khôi phục đến cao nhất.

Không tốt, phải thăng cấp.

Gà con nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vội vàng nói: "Chủ nhân, Niết Bàn Thăng Huyết Trì ở đó, ta muốn thăng cấp."

Diệp Trường Sinh vung cánh tay lên, thu gà con vào trong Thương Khung Thần Cung: "Con gà con này, vào vai diễn còn rất nhanh, từ

chủ nhân này nghe thật thoải mái.”

Hắn chỉ muốn nói một câu, mặc kệ là làm người, hay là làm gà con, đều không nên quá so đo, hắn chuyên trị các loại không phục.

...

Bên ngoài phủ thành chủ.

Trên hư không.

Một quyền của Đạm Đài Tú đánh bay nam tử áo xanh ra ngoài ngàn trượng, nam tử áo xanh chậm rãi ổn định thân hình, ánh mắt nhìn về phía trước: “Đạm Đài thành chủ, không nghĩ tới người vẫn mạnh như vậy, quấy rầy, cáo từ.”

Nhìn nam tử áo xanh hóa thành một luồng ánh sao biến mất ở trên hư không, vẻ mặt Đạm Đài Tú không có chút bộ dáng thoải mái nào.

Thế lực của người trước mắt, cường giả chân chính đến bây giờ cũng chưa xuất thủ, vẫn ẩn nấp trong đám người.

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Ma Kiếm Tôn, hiện thân đi."

Một tiếng cười truyền đến, uy áp khủng bố nghiền ép xuống, vẻ mặt đám người Tàng Thất, Diệp Mặc Tà khẽ run lên.

Người này cũng quá mạnh.

Ma Kiếm Tôn hiện thân, trên hư không mây theo rồng, gió theo hổ, xuất hiện một đoàn vòng xoáy khổng lồ, kiếm khí mãnh mẽ xông tới, đào hội tụ cùng một chỗ.

Tàng Thất ngẩng đầu nhìn vòng xoáy kiếm khí trên không trung, thanh âm khẽ run lên nói: "Ma Kiếm Tôn, hắn là một trong bảy kiếm của Ma Kiếm Tông, kiếm đạo nhập ma, kinh khủng vô cùng."

Tiêu Tuy Phong gật gật đầu: "Ta cũng từng nghe qua tên của người này, không phải nói Ma Kiếm Tôn đã nhiều năm không có ra tay sao."

Tàng Thất lại nói: "Ma Kiếm Tôn tự xưng là kiếm đạo vô địch, cô độc cầu bại, cho nên nhiều năm qua chưa từng gặp được đối thủ, vẫn không ra kiếm, cao thủ như hần, muốn giết người cần gì phải rút kiếm?"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một lão giả từ trong đám người đi ra, tóc hạc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, cả người tỏa ra khí thế, giống như thần kiếm ra khỏi vỏ.

"Đạm Đài Thành chủ, đã lâu không gặp, người vẫn lạnh lùng xinh đẹp như vậy."

Đạm Đài Tú nói: "Ma Kiếm Tôn đã đi ra, những người khác cũng không nên tiếp tục giấu diếm, cùng đi ra đi."

Ma Kiếm Tôn nói: "Đạm Đài Thành chủ, nếu chúng ta cùng nhau lên, sợ người không chịu nổi, vẫn là để lão phu hầu hạ người trước đi."

Dứt lời, mọi người các thể lực ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trong mắt lóe ra vẻ trêu tức, đột nhiên một bóng người xuất hiện bên cạnh Ma Kiếm Tôn: "Kiếm huynh, vẫn là hai chúng ta cùng nhau lên đi, như vậy mới có thể thỏa mãn Đạm Đài Thành chủ."

Tàng Thất nhìn người trước mắt, đôi mắt híp lại, thanh âm run lên nói: "Tà Vương, Lăng Thiên Khung, hần thế mà cũng tới."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, người biết hần."

Tàng Thất gật gật đầu: "Vạn Phật Thánh Đình từng truy nã hần, bản tăng đã nhìn qua chân dung của hần, hần và Ma Kiếm Tôn là cường giả cùng thời, đại biểu cho sự tồn tại của Tà Thần Cung."

Diệp Mạc Tà gật gật đầu, không nói gì nữa, một bên, Tư Không Lạc Tuyết thấp giọng nói: "Nhiều cường giả xuất hiện như vậy, Đạm Đài Thành chủ sợ là có nguy hiểm."

Tàng Thất nói: "Chỉ dựa vào hai người bọn hần còn không làm gì được Đạm Đài Thành chủ, chỉ sợ còn có cường giả không xuất hiện..."

Bá.

Bá.

Lại có hai bóng người xuất hiện đứng ở bên cạnh Tà Vương và Ma Kiếm Tôn, một người mặc áo trắng như tuyết, tao nhã nho nhã, giống như một thư sinh.

Một người khác, chiến giáp màu vàng che thân thể, tay cầm một cây trường thương, tựa như chiến thần lâm phạm, trên người quanh quẩn thiết huyết sát khí khủng bố.

Tiêu Tù Phong ghé mắt nhìn tàng thất: "Hòa thượng, người có độc."

Tàng Thất biến sắc, vô cùng hoảng sợ: "Lúc này Diệp thí chủ gặp phiền toái lớn rồi, các thế lực xuất động toàn là cường giả thế hệ trước, hai người này cũng rất mạnh mẽ."

Chương 278: Vào chỗ chết

"Tri Thiên Cơ của Thiên Cơ Các, Huyết Y Chiến Thần của Tu La Tộc, bọn hắc ở trên bảng chiến lược ở Vạn Phật Thánh Đình, đều là tồn tại xếp hạng trong một trăm người đứng đầu."

Tiêu Tỳ Phong nói: "Cái này làm sao có thể xử lý được, nếu Đạm Đài Thành chủ không ngăn được bọn hắc, Diệp huynh lúc này khó tránh khỏi một kiếp."

Tàng Thất tiếp tục nói: "Rất nguy hiểm, hy vọng Diệp huynh không nên xuất hiện, Huyết Y Chiến Thần xuất hiện, Huyết Y Quân dưới trướng nhất định cũng ở đây, đây chính là một quân đoàn vô cùng khủng bố."

Tiêu Tỳ Phong gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hòa thượng, có một nói một, không khoe khoang, nếu Diệp huynh gặp nguy hiểm, người sẽ ra tay?"

Tàng Thất không chút do dự: "Sẽ, đáng tiếc thực lực của bản tăng quá yếu, một chưởng của người ta sẽ khiến bản tăng siêu độ."

Lúc này.

Bộc Đài Tú nhìn bốn người trước mắt: "Chỉ có bốn người các người, không đủ để ta đánh, còn có ai hay không?"

Ma Kiếm Tôn nhẹ nhàng cười nói: "Đạm Đài Thành, nhiều năm như vậy, thực lực của người không tăng lên bao nhiêu, ngược lại khẩu khí càng lúc càng lớn, nếu người có thể làm cho lão phu xuất kiếm, coi như ta thua."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Khuyên người một câu, giao Diệp Trường Sinh ra, hoặc là để cho toàn bộ cường giả thành Vạn Thần ra tay, nếu không người không có cơ hội."

Một bên, Tà Vương trên bọn hắc nói: "Kiếm huynh, nàng còn có trợ thủ? Sau trận chiến đó, thành Vạn Thần chỉ còn lại người già yếu bệnh tật."

"Cùng nhau lên, đánh chết tất cả nam nhân, lưu lại nữ nhân cho ta."

Ma Kiếm Tôn quay đầu nhìn về phía Tà Vương: "Người nghĩ hay lắm, những nữ nhân khác đều có thể cho người, nhưng Đạm Đài Tú nhất định là của ta."

Nghe tiếng, sắc mặt Đạm Đài Tú đại biến, khí lạnh trên người bắn ra: "Ta ở chỗ này, các người ai dám đánh một trận?"

Bốn người Ma Kiếm Tôn, Tà Vương, Tri Thiên Cơ, Huyết Y Chiến Thần liếc nhau, vừa định ra tay tiến công về phía Đạm Đài Tú, trên chín tầng trời một thanh âm bá đạo hạ xuống.

"Ai nói nàng không có người giúp đỡ!"

Tiếng như sấm sét, vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không hạ xuống, áo dài tung bay, lơ lửng như tiên, trong chớp mắt, xuất hiện bên cạnh Đạm Đài Tú.

Tàng Thất biến sắc: "Diệp thí chủ thể mà xuất hiện, qua loa, lúc này đây hẳn sợ là sẽ giả vờ bức bách không được, ngược lại bị..."

Tiêu Tuy Phong phụ bọn hãna nói: "Đúng vậy, Diệp huynh sơ suất, chúng ta nên làm cái gì bây giờ."

Vừa dứt lời, thân ảnh đám người An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi chợt lóe, lướt về phía Diệp Trường Sinh.

Trong khi tiến lên, Diệp Mạc Tà nói: "Thiếu chủ có nguy hiểm, cho dù dùng tính mạng của chúng ta, cũng không thể để thiếu chủ có bất kỳ sơ suất nào."

Đám người Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi gật gật đầu: "Có thể vì thiếu chủ hy sinh, chúng ta rất vinh hạnh."

Lúc này.

Đạm Đài Tú ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, sao người lại tới đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hiện tại là Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, há có thể không tới, mặt khác, những người này là vì ta mà đến, ta không thể để cho bọn hăn chạy một chuyến vô ích."

Đạm Đài Tú lại nói: "Những người này rất mạnh, không phải người bây giờ có thể chống lại, hết thầy đều có ta, người lui ra trước."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, chuyện của mình tự mình làm, ta không muốn bị người ta nói chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân."

Nói đến đây, hăn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bọn hăn rất mạnh, ta cũng không yếu, còn có, bệnh trên người người còn chưa khôi phục toàn bộ, người có lấy một địch bốn được không?"

Đạm Đài Tú cười nói: "Người đang lo lắng cho ta? Mặt hàng như bọn hăn, ta chưa bao giờ để vào mắt, nếu không phải trên người có thương tích, lấy một địch ngàn thì sao?"

Diệp Trường Sinh không thể tin nhìn Đạm Đài Tú, lấy một địch ngàn, vậy thời kỳ cao nhất của nàng nên khủng bố đến trình độ nào?

Ánh mắt Ma Kiếm Tôn dừng ở trên người hai người: "Thì ra Đạm Đài Thành chủ thích loại người tuổi còn nhỏ này, người cảm thấy thích hợp sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hộp Thiên Cực Kiếm, chỉ bảo trên người tiểu tử người không ít, có điều rất nhanh sẽ thuộc về lão phu."

Diệp Trường Sinh nhìn Ma Kiếm Tôn: "Khoác lác bức ai, ta ở đây, muốn chết."

"Thành toàn cho người!"

Thân ảnh Ma Kiếm Tôn chợt lóe về phía trước, nơi đi qua, vạn trượng kiếm quang bắn thẳng, xuyên qua phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Đạm Đài Tú nói: "Trường Sinh, bốn người này giao cho ta, những người khác giao cho ngươi, nếu đã là địch, một người không lưu lại."

Nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, Diệp Trường Sinh nói: "Có tính cách, rất giống ta."

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng, ánh mắt dừng lại trên người đám người Tàng Thất: "Làm việc, tất cả mọi người trước mắt... vào chỗ chết."

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp thí chủ, trong mấy ngàn người này có không ít cấp Thần cấp bậc cao, ngươi nghiêm túc?"

"Bần tăng sợ chúng ta sẽ bị bọn hắn đánh chết."

Chương 279: Người cũng bắt nạt bần tăng?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Hòa thượng, đâu là cấp Thần cấp bậc cao, người chỉ cho ta."

Tàng Thất hơi giơ tay lên, chỉ thẳng lên người Tu La Tộc: "Người nọ là dưới trưởng Huyết Y Chiến Thần..."

Xuy.

Một đạo kiếm quang xẹt qua bầu trời, tựa như trăng tàn rơi xuống, mang theo uy áp vô cùng chém vào trên người tên chiến tướng kia...

Xuy.

Kiểm đến.

Tên chiến tướng kia bị giết chết dưới kiếm quang, thi cốt không còn, hình thần câu diệt.

Mặc dù như thế, xu thế của kiếm quang không giảm, không có chút ý dừng lại, một kiếm lay động chín tầng trời, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, còn có ai là cấp Thần cấp bậc cao..."

Tàng Thất ngây ra như phỗng, hoàn toàn đắm chìm trong chấn động, Tiêu Tuy Phong ở một bên đụng phải hấn ta: "Hòa thượng, Diệp huynh hỏi người."

"Ừm... À... Còn có hấn." Tàng Thất giơ tay lên chỉ một cái, thanh âm khẽ run lên nói.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Hòa thượng, người đừng chỉ, tất cả tu sĩ cấp Thần cấp bậc cao giao cho ta, còn lại các người đánh, thế nào?"

Tàng Thất nói: "VẬY không được, chúng ta cũng phải khiêu chiến cấp Thần cấp bậc cao, bằng không tăng cấp như thế nào."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp thí chủ, cảnh giới của người bây giờ là gì?"

"Người đoán xem!" Diệp Trường Sinh lưu lại một câu, hóa thành một luồng tàn ảnh, vọt tới ngàn người trước mắt.

Tiêu Tuy Phong thấy Diệp Trường Sinh rời đi, nuốt nước miếng: "Hòa thượng, người vừa mới bị giết có cảnh giới gì."

Tàng Thất lắc đầu, trầm giọng nói: "Bần tăng cũng không biết, chính là người nọ vẫn nhìn ta, phỏng chừng là muốn động thủ với bần tăng."

Tiêu Tuy Phong: "..."

Cái này cũng có thể?

Chỉ vì ở trong đám người nhìn người nhiều một cái, đã bị một kiếm chém giết, chết thật oan.

Không biết.

Tên chiến tướng kia dưới trướng Huyết Y Chiến Thần, một thân tu vi ít nhất phải đạt tới tầng thứ năm cấp Thần, Tàng Thất sợ dĩ không nói cho Tiêu Tuy Phong, bởi vì hắn ta không muốn thừa nhận mình so với Diệp Trường Sinh có chênh lệch lớn như vậy.

Khoảng cách càng lúc càng lớn, ngay từ đầu hắn ta chỉ là kính sợ, đến bây giờ trực tiếp chính là ngưỡng mộ, tăng lên quá nhanh, căn bản là đuổi không kịp.

Đám người Diệp Mạc Tà xông về phía trước, Tiêu Tuy Phong đụng phải Tàng Thất: "Hòa thượng, động thủ."

Tàng Thất vẫn không nhúc nhích, nhìn mọi người trước mắt xông tới cùng một chỗ, đúng lúc này, một gã cường giả Tu La Tộc hạ xuống một thương, chỉ thẳng lên người Tàng Thất.

Tiêu Tuy Phong quay đầu nhìn lại, ầm ỹ quát to: "Hòa thượng, cần

thận!”

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người người tới: "Người cũng bắt nạt bần tăng?"

Ngay sau đó, kim quang vạn trượng trên người hắn ta xuất hiện, xông thẳng lên chín tầng trời, từng đạo phạm âm quanh quẩn chín tầng trời: "Thiên Phật hàng thế, diệt!"

Oanh.

Oanh.

Thương của cường giả Tu La Tộc va chạm vào người Tàng Thất, tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh hai người lướt qua hư không.

Nơi đi qua, không gian sụp đổ.

Phía bên kia.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trong đám người, một người một kiếm, quét ngang vô địch, đi về phía trước, tràn ngập sương máu, bóng người lảng không bay ngược ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn mà sợ hãi, thân ảnh hướng về phía sau rời khỏi, đột nhiên, từng hơi thở tập trung trên người Diệp Trường Sinh, chúng cường giả từ bốn phương tám hướng hội tụ qua.

Bá.

Bá.

Bá.

Bốn bóng người xuất hiện ở giữa sân, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một lão giả Ma Kiếm Tông nói: "Diệp Trường Sinh, lão phu rất cực tìm được ngươi."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn lão giả: "Lão đầu, chúng ta quen nhau?"

Lão giả lạnh lùng nói: "Người có lẽ không biết lão phu, nhưng người hẳn nên biết Lận Quân Hành đi."

Diệp Trường Sinh đâm chiêu, lăm bắm nói: "Lận Quân Hành, tên hình như đã nghe qua, nhưng ta giết nhiều người, hẳn là người nào?"

Lận Nhạc nói: "Lận Quân Hành, thần tử của Ma Kiếm Tông, hẳn là tôn tử của lão phu."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ánh mắt từ trên người ba người khác xẹt qua: "Các người lại là gia gia của ai."

"Hình Vô Địch của Tu La Tộc, tôn tử của ta."

"Bách Hiếu Sinh của Thiên Cơ Các, tôn tử của ta."

"Đường Liệt của Tà Thần Cung, tôn tử của ta."

Ba gã lão giả lạnh lùng nói.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt, không có chút ngoài ý muốn nào, giết nhỏ, lớn đến: "Khó trách bọn hắn yếu như vậy, các người rác rưởi thành như vậy, bọn hắn làm sao có mạnh mẽ?"

Bốn người nổi giận không kìm được, hơi thở trên người tăng vọt, lần lượt ra tay tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn bốn cột sáng trước mắt hội tụ lại đây, Táng Thiên Kiếm trong tay Diệp Trường Sinh vang lên, kiếm quang nghênh đón.

"Nhất kiếm táng thiên."

Kiếm khí chôn vùi, cắn nuốt trời đất.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí vô tận bắn ra, giống như nuốt chửng trời, đánh bay bốn người ra ngoài.

Diệp Trường Sinh tám phong bất động, ngạo đứng trên không

trung: "Đến ta, tiếp kiếm đi!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, nhanh như tia chớp, một kiếm bay ra, kiếm quang xuyên qua người Lận Nhạc.

Cùng lúc đó, ba kiếm Tru Thần, Hồn Độn, Thần Ma bay ra, chỉ thẳng vào trên người ba người khác, kiếm quang lướt qua, tàn sát bừa bãi trời cao.

Chương 280: Người nghỉ ngơi đi, bọn hắc giao cho ta.

Thân ảnh bốn người liên tục bạo lui, máu tươi trong miệng tràn ra, chỉ thẳng vào thân kiếm trên người bọn hắc, không có chút ý muốn dừng lại.

Lận Nhạc nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, là kiếm tu giống nhau, chênh lệch của bọn hắc quá lớn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, thấy Lận Nhạc còn không có ngã xuống, giơ tay ném kiếm Táng Thiên trong tay ra ngoài.

Xuy.

Một kiếm bay qua, xuyên thủng mi tâm.

Đồng tử Lận Nhạc phóng đại, không cam lòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Tắc trách, không nghĩ tới người mạnh như vậy."

"Ba người các người nếu có thể tránh thoát thân kiếm chém giết, vậy còn sống rồi đi." Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Đạm Đài Tú, cười gió mà đi, lướt qua.

Trong nháy mắt hắc rời đi, ba người còn lại chôn vùi dưới kiếm Thần Ma, Hỗn Độn, Tru Thần, đều một kiếm chém yết hầu.

Giây lát.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Đạm Đài Tú, thấy hơi thở nàng ta hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt: "Người nghỉ ngơi đi, bọn hắc giao cho ta."

Đạm Đài Tú nói: "Bốn người này là cấp Thần cao nhất, người không cần cậy mạnh."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Hoặc là chiến, hoặc là chết, ta không có lựa chọn hắc nào khác."

Đạm Đài Tú vội vàng nói: "Người có thể rời đi, tất cả giao cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta và người không thân cũng chẳng quen, vì sao để người mất mạng vì ta, có một số việc phải tự mình đối mặt, ai cũng không giúp được."

Trốn thoát?

Không tồn tại.

Lần này chạy trốn, lần sau thì sao?

Vương giả trời sinh như hắc, trong xương cốt không cho hắc cúi đầu.

Há có thể kinh sợ?

Có một số điều trong cuộc sống người không cố gắng hết sức để làm điều đó, người không bao giờ biết người xuất sắc như thế nào.

Đạm Đài Tú còn muốn nói cái gì, phát hiện Diệp Trường Sinh đã lao về phía bốn người kia, là chết hay là sống thì nghe theo mệnh trời, nhưng nếu sợ hãi, người sẽ thua.

Ma Kiếm Tôn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, khinh thường nói: "Tiểu tử, người có gan, nhưng người rất ngu xuẩn, biết rõ không thể làm, lão phu có chút nhẫn tâm giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ, rút kiếm đi."

Ma Kiếm Tôn nói: "Giết người, cần gì phải dùng kiếm."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, tâm thần khẽ động, bốn kiếm chu không chu không lọt vào trong hộp Thiên Cực Kiếm: "Được rồi, giết người, ta cũng không cần kiếm."

Ma Kiếm Tôn ghé mắt nhìn về phía Tà Vương: "Lăng huynh, có nghe thấy không, hắc giết ta không cần kiếm, người trẻ tuổi hiện tại, khẩu khí đều lớn như vậy?"

"Cửu nhật phần thiên quyền!" Diệp Trường Sinh quát to, mãnh liệt xông về phía trước, vùng quyền nện xuống phía Ma Kiếm Tôn.

Tà Vương nói: "Tiểu tử này có chút thú vị, đủ mạnh mẽ, chỉ riêng

phần quyết đoán này, không phải người trẻ tuổi nên có.”

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, thân ảnh Ma Kiếm Tôn bay ngược ra ngoài, cái bay này, ước chừng ra ngoài ngàn trượng.

Lão ta chậm rãi ổn định thân hình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Làm sao có thể, người nhưng lại đánh bay bản tôn.”

Ba người Tà Vương, Tri Thiên Cơ, Huyết Y Chiến Thần chấn động vô cùng, không nghĩ tới một đòn va chạm, Diệp Trường Sinh thế mà chiếm thượng phong.

Hắn mới ở tầng thứ ba cấp Thần, vì sao mạnh như vậy?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, lần thứ hai vung quyền đánh về phía Ma Kiếm Tôn, hiển nhiên không có ý định cho lão ta cơ hội thở dốc một hơi.

Đối với hắn mà nói, nắm tay có thể giải quyết được chuyện, tuyệt đối không lãng phí dấu võ mồm.

Ma Kiếm Tôn nhìn cánh tay nứt nẻ: "Thân thể thật mạnh, vậy để cho một kiếm của ta hủy thân thể của người.”

Ngay sau đó, kiếm quang tận trời, một thanh kiếm lớn đen kịt xuất hiện, chỉ thẳng lên đỉnh bầu trời, hai tay Ma Kiếm Tôn chấp lại, giận dữ quát to: "Chịu chết đi!”

Xuy.

Một kiếm chém xuống, kiếm quang màu đen che khuất bầu trời, tựa như tận thế buông xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Đạm Đài Tú vội vàng nói: "Trường Sinh, lui ra phía sau!”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, chiến giáp Chúc Long xuất hiện trên người, Huyền Vũ mãnh liệt bao phủ: "Đến đây, chém ta, cầu xin người chém ta đi!”

Mọi người: "..."

Trên hư không.

Ánh mắt ba người Tà Vương, Tri Thiên Cơ, Huyết Y Chiến Thần đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, mặt lộ vẻ hồ nghi, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Khiến cho Ma Kiếm Tôn xuất kiếm?

Bao nhiêu năm, Ma Kiếm Tôn chưa từng xuất kiếm, đó là bởi vì không ai có thể ngăn cản uy hiếp một kiếm của hắn.

Thế nhưng, Ma Kiếm Tôn lúc này lại ngừng lại, mặt lộ vẻ kiên quyết nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Người không chém ta, vậy tiếp một quyền của ta đi!"

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ xông về phía trước, mang theo vô số kim quang, vung quyền đánh xuống phía Ma Kiếm Tôn, một quyền xuất hiện, lửa cháy xuất hiện, quyền đến giống như một vàng mặt trời đỏ.

Thần hỏa?

Hắn thế mà dung nhập thần hỏa vào trong quyền pháp, còn có chiến giáp và hào quang trên người hắn, chí bảo trên người Diệp Trường Sinh không ít.

Huyết Y Chiến Thần chậm rãi mở miệng nói, hai mắt lóe ra sự nóng rực, tham lam, thèm muốn, không chút che giấu.

Chúc Long chiến giáp và Huyền Vũ liệt quang tráo đều làm cho lão ta động tâm không thôi. Nếu có thể đạt được hai kiện chí bảo này, hơn nữa chiến thể Tu La của lão ta, thực lực của lão ta sẽ tăng lên nhiều lắm.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là Huyết Y Chiến Thần cảm thấy chí bảo như vậy, chỉ có lão ta mới xứng đáng có được.

"Ma kiếm mẫn thiên!"

Chương 281: Trí tưởng tượng hạn chế của người

Ma Kiếm Tôn nhìn quyền lệ rơi xuống trước mắt, giơ tay lên chém một kiếm, kiếm lớn màu đen nghênh đón quyền lệ ngập trời.

Oanh.

Oanh.

Quyền lệ đối chọi gay gắt với kiếm quang, từng đạo sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, nơi đi qua, không gian nghiền nát.

Ngay sau đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Ma Kiếm Tôn đồng thời bay ngược ra sau, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa.

Cái bay này kéo dài khoảng ngàn trượng.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn lên người, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Thân thể thông thần, quả nhiên rất mạnh, lão già này thực lực ít nhất là cấp Thần cao nhất, uy áp của một kiếm này lại không cách nào lay động thân thể của ta."

"Ha ha, mạnh, quá mạnh."

Thân ảnh Ma Kiếm Tôn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người rốt cuộc có phải là kiếm tu hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy đây, nếu không phải kiếm tu, ta công hợp kiếm làm gì, chẳng lẽ chỉ vì giả vờ?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Người có phải không thể chờ đợi được, muốn bị ta chém một kiếm chứ?"

"Nếu là như vậy, ta thành toàn cho người."

Ma Kiếm Tôn hí mắt, lạnh lùng nói: "Tức là kiếm tu, thân thể của người vì sao mạnh như vậy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Trí tưởng tượng của người thật hạn chế, ai nói kiếm tu không thể có được thân thể cường đại."

"Kiếm thể song hưu!" Ma Kiếm Tôn khiếp sợ nói.

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Chúc mừng người, trả lời đúng rồi."

Ma Kiếm Tôn nói: "Bản tôn rất cục hiểu được, người là kiếm thể song hưu, thân thể đã thông thần, khó trách có thể vượt cấp khiêu chiến."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, không nghĩ tới Ma Kiếm Tôn còn có chút kiên thức: "Đã biết rồi, vậy thì tiến lên lĩnh chết đi!"

Ma Kiếm Tôn trêu tức nói: "Khó trách người có thể giết thần tử Ma Kiếm Tông ta, còn sống từ chiến trường Thiên Vực đi ra, người đích xác rất yêu nghiệt."

Nói đến đây, lão ta chuyển đề tài, khinh thường nói: "Bản tôn thích nhất là giết yêu nghiệt, người rất giống một người, Kiếm Thánh Diệp Chiến Thiên, người biết không."

Diệp Trường Sinh biến sắc, trầm giọng nói: "Người biết hắn, nói cho ta biết, hắn ở đâu, ta có thể cân nhắc giữ cho người toàn thân."

Ma Kiếm Tôn nói: "Người quả nhiên có quan hệ với hắn, bản tôn đã nói người và hắn rất giống nhau, nói thật cho người biết đi, mười năm trước chiến trường Thiên Vực mở ra, hắn chết ở dưới kiếm của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự?"

Ma Kiếm Tôn nói: "Thật sự."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, "Được, người có thể chết."

Dứt lời, một tiếng kiếm vang rung trời truyền ra, bốn thanh thần kiếm đồng thời bay ra, lơ lửng bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Vô số kiếm khí quần quanh, điên cuồng xuất hiện lan tràn bốn phía, một trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng.

Giây lát.

Trên hư không, một đại dương mênh mông xuất hiện, kiếm khí khủng bố đốt trời nấu biển, giống như muốn phá hủy một phương thế giới này.

Thần tướng sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện, trôi nổi ở trong kiếm khí vô tận: "Từ giờ phút này trở đi, Ma Kiếm Tông sẽ bị diệt vong, đó là ta nói."

"Tạo hóa nhất kiếm!"

Theo thanh âm của hắc hạ xuống, kiếm khí trên không trung hoàn toàn sôi trào, tiếng kiếm gào thét, một đạo kiếm quang xuyên qua Ma Kiếm Tôn.

Giờ khắc này.

Ma Kiếm Tôn đã bị dồn ép.

Ngừng tụ Thần tướng, kiếm đạo vô địch, không thể không thừa nhận Diệp Trường Sinh là tồn tại yêu nghiệt nhất lão ta từng gặp qua.

Tạo hóa nhất kiếm, mẹ nó, cái này là kiếm pháp gì, vì sao điên cuồng cắn nuốt kiếm khí của ta, còn có linh khí trong cơ thể?

Đừng nói là Ma Kiếm Tôn, sắc mặt ba người Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần, Tri Thiên Cơ đều thay đổi, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh.

Sợ rồi.

Bọn hắc sợ rồi.

Thực lực của Diệp Trường Sinh là yếu, nhưng người ta có Thần tướng.

Thực lực của Diệp Trường Sinh là yếu, nhưng người ta có kiếm

đạo vô địch.

Người trẻ tuổi, sao lại phát triển đến trình độ như vậy, Tà Vương thật sự rất muốn đi lên hỏi một câu, tiểu tử, người rốt cuộc là tu luyện như thế nào?

Xa xa.

Đạm Đài Tú nhìn Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên hư không, thấy hai mắt hần bễ nghễ, bá đạo tuyệt luân: "Người lại mạnh mẽ như thế, vẫn là đã từng bá đạo như vậy, kiếp này, người có thể đạt tới độ cao gì?"

Ma Kiếm Tôn nhận thấy được nguy hiểm, nhất là ánh mắt Diệp Trường Sinh, giống như muốn chọn người mà cắn, làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Lão ta vội vàng nhìn về phía ba người Tà Vương: "Lăng huynh, giúp ta, người này quá mức yêu nghiệt, không trừ, chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên."

Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần lướt qua phía Ma Kiếm Tôn, hai đạo công kích bay ra, nghênh đón Tạo Hóa Nhất Kiếm.

Ma Kiếm Tôn lại nói: "Thiên Cơ huynh, làm phiền người ra tay, bày ra đại trận tinh thần."

Tri Thiên Cơ nói: "Kiếm Tôn yên tâm, ta tất sẽ phá hủy tinh thần của hắn."

Lời nói dứt, lão ta khoanh chân ngồi, chỉ tay xuất hiện pháp quyết, trong miệng lầm bầm, sau một khắc, trên hư không một vòng xoáy giống như cửa kết giới xuất hiện.

Đạm Đài Tú hoa dung thất sắc, tức giận nói: "Thuật huyền linh của Thiên Cơ Các, lực lượng tinh thần thật cường đại, bốn lão già đánh một mình Trường Sinh, thế mà còn dùng thủ đoạn ti tiện như thế."

Chương 282: Quân đoàn Huyết Y hiện thân

Thuật huyền linh của Thiên Cơ Các vô cùng quý dị, chính là lực lượng tinh thần mạnh mẽ hình thành, một khi tấn công vào trong thần thức của Diệp Trường Sinh, sau khi bị thương nặng cho dù không phải cũng biến thành ngốc nghếch.

Giờ khắc này, trên người nàng ta có thương tích, lực lượng tinh thần vốn đã yếu ớt, không thể tiến lên đánh chết Tri Thiên Cơ, chỉ có thể nhìn từng đạo huyền linh trong suốt, lao xuống phía dưới, tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thẳng tắp mà đứng, thân ảnh tựa như cây giáo, ánh mắt từ Ma Kiếm Tôn, Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần cuối cùng rơi vào trên người Tri Thiên Cơ.

Khống chế đôi mắt.

Liếc mắt một cái khống chế vạn vật, liếc mắt một cái hiểu rõ vạn giới.

Hai kiếm Táng Thiên và Tru Thần bay ra, nơi đi qua, vô số huyền linh hóa thành bột mịn, biến mất ở trong hư không.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "So lực lượng lực lượng tinh thần với ta, sợ là muốn làm người thất vọng."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, lan rộng khắp cửu thiên thập địa.

Hai người tám phong bất động, nhưng đã chém giết vui sướng đầm đìa, người tới ta lui, đại chiến hơn trăm hiệp.

Về mặt Tà Vương nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Kiếm thể song hữu, có được thần hỏa, hiện tại ngay cả lực lượng tinh thần cũng mạnh như vậy, hắn còn có cái gì nữa không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có."

Tà Vương: "..."

Huyết Y Chiến Thần nói: "Người này quá mức bất phàm, giao phong với lực lượng tinh thần của Thiên Cơ huynh, hẳn nhìn qua vẫn lạnh nhạt bình tĩnh, các người nhìn Thiên Cơ huynh một chút."

Ánh mắt Tà Vương và Ma Kiếm Tôn nhìn về phía Tri Thiên Cơ, bộ dáng hình như cố hết sức, có chút giống như táo bón vậy.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, lực lượng tinh thần tăng lên, khống chế đôi mắt đột phá tầng thứ hai, khống chế tâm.]

"Đột phá?" Diệp Trường Sinh khóe miệng nhấc lên ý cười, ánh mắt rơi vào trên người Tri Thiên Cơ: "Trò hay bắt đầu rồi, người bình thường, run rẩy đi!"

Khống chế đôi mắt tầng thứ nhất, khống chế vạn vật.

Khống chế đôi mắt tầng thứ hai, khống chế lòng người.

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới lúc này lực lượng tinh thần sẽ đột phá, thật sự là quá kịp thời.

Khống chế đôi mắt tầng thứ hai là khống chế lòng người, khi lực lượng tinh thần của đối phương thấp hơn hẳn, sẽ tùy ý hắn bày bố.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tri Thiên Cơ, khóe miệng nhấc lên ý cười cổ quái: "Này, đứng lên đi."

Vừa dứt lời, thân ảnh Tri Thiên Cơ chậm rãi đứng lên, chỉ thấy lão ta vô cùng xinh đẹp uốn éo người, trên mặt là nụ cười phóng đảng, uốn éo kêu một tiếng.

Ba người Tà Vương, Ma Kiếm Tôn, Huyết Y Chiến Thần hoàn toàn choáng váng, Tri Thiên Cơ đây là làm sao vậy.

Ôi, mẹ nó, sao lại phóng đảng thành như vậy?

Nhìn Tri Thiên Cơ vắn vẹo trước mắt, Diệp Trường Sinh rất cục hiểu được một câu, nam nhân nếu tao nhã, nữ nhân thật sự không là gì.

Tà Vương híp mắt, trầm giọng nói: "Thiên Cơ huynh biến thành bộ dáng như bây giờ, đều là bởi vì hắc, tiểu tử này còn có cổ quái."

Ma Kiếm Tôn nói: "Chẳng lẽ lực lượng tinh thần của hắc còn mạnh hơn so với Thiên Cơ huynh? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào."

Huyết Y Chiến Thần nói: "Thiên Cơ huynh đã thành như vậy, như thế nào không có khả năng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lực lượng tinh thần của người này phải ở trên Thiên Cơ huynh, nếu không, hắc sẽ không bị khống chế, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, chúng ta cũng đừng lật thuyền trong mương."

Ma Kiếm Tôn nói: "Cùng nhau liên thủ, đừng cho tiểu tử này cơ hội, trực tiếp đánh hắc."

Dứt lời, ánh mắt ba người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên mặt bọn hắc nổi lên vẻ hoảng sợ, bởi vì Diệp Trường Sinh thế mà không thấy đau.

Đúng lúc đó.

Một thanh âm truyền đến: "Các người đang tìm ta?"

Ba người quay đầu nhìn lại, phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh trong hư không, dĩ nhiên có chừng mười người, mười người đồng thời lướt qua, tiến công về phía ba người kia.

Tà Vương dữ tợn nói: "Tiểu tử này quá đặc biệt, nhanh chóng ra tay, đừng để hắc đánh lén."

Kim thương trong tay Huyết Y Chiến Thần chỉ thẳng vào hư không, tiếng nói như sấm nói: "Quân đoàn Huyết Y hiện thân."

Ra lệnh một tiếng, trong hư không trong nháy mắt xuất hiện ngàn tên kỵ binh, bọn hãn mặc áo bào hồng giáp đen, số lượng mặc dù không nhiều lắm, nhưng thân ảnh tản ra thiết huyết sát khí không thể ngăn cản.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh ánh mắt rơi vào trên người quân đoàn Huyết Y, sắc mặt hơi đổi, thực lực mỗi người trong quân đoàn này cũng không phải rất mạnh, chỉ có tầng thứ ba cấp Thần, nhưng chính tề hội tụ cùng một chỗ, phát ra hơi thở làm cho người ta nhìn mà sợ.

Nhất là khí tức sát trên người bọn hãn ngưng tụ ra một bóng dáng mãnh thú lớn, giống như muốn cắn nuốt trời đất.

Táng Thiên Kiếm Vực.

Một kiếm xẹt qua, kiếm vực xuất hiện, bao phủ về phía bóng dáng ba người.

Trường thương trong tay Huyết Y Chiến Thần chỉ một cái: "Quân đoàn Huyết Y, Thao Thiết nuốt trời, mất đi."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Thiên quân chạy như điên, mãnh thú lớn nhào tới, mở miệng to như chậu máu, cắn nuốt Táng Thiên kiếm vực.

Chương 283: Nhất kiếm phá vạn pháp!

Trong lòng bàn tay Tà Vương xuất hiện một thanh loan đao, cúi đầu ánh mắt dừng trên loan đao: "Người bạn già, đã lâu không uống máu, hôm nay cho người một món ăn."

"Đại tà đao, kinh thiên nhất đao."

Một đao hạ xuống, sét đánh tàn sát bừa bãi, trên chín tầng trời giống như xuất hiện một biển máu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, quanh thân Ma Kiếm Tôn xuất hiện vô số kiếm quang, ma khí màu đen quanh quẩn, tựa như ác ma loạn vũ: "Thiên Khóc diệt tuyệt."

Trong khi tiến về phía trước, vô số phi kiếm xuyên qua Diệp Trường Sinh, kiếm quang ngưng tụ cùng một chỗ, một kiếm hoành không, vô địch mãi mãi.

Oanh.

Oanh.

Vỡ tan, chôn vùi, hủy diệt.

Trời cao sụp đổ, sét đánh cuồng bạo tàn sát bừa bãi, kiếm quang chôn vùi hết thảy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất dưới công kích, cả không gian không hề có một chút sự sống.

Ba người Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần, Ma Kiếm Tôn đứng ngay gần một hàng, hít mắt nhìn quanh bốn phía.

Trong giây lát, khóe miệng bọn hắn nhấc lên ý cười trêu tức, Tà Vương nói: "Yêu nghiệt thì như thế nào, dưới một kích hợp lực của chúng ta, hắn không phải là hồn phi phách tán sao?"

Ma Kiếm Tôn cười nói: "Người trẻ tuổi chung quy vẫn là người trẻ

tuổi, làm người không thể quá kiêu ngạo, bằng không dễ bị..."

Về mặt Huyết Y Chiến Thần không hờn giận: "Các người quả thực là phung phí của trời, cả người tiểu tử kia toàn là bảo vật, các người lại hủy hấn đi, đáng tiếc chiến giáp và hào quang kia."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt ba người nhìn về phía Tri Thiên Cơ, đều nường mảy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Diệp Trường Sinh đã chết.

Vì sao Tri Thiên Cơ còn đang nhảy, chẳng lẽ nhảy đến nghiệm?

Ở phía xa.

Đám người Đạm Đài Tú thấy Diệp Trường Sinh biến mất không thấy đâu, rung động vô cùng, ánh mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, ý đồ tìm được tung tích của Diệp Trường Sinh.

Hai tay Tàng Thất hai tay chấp lại, mở lời nói: "A Di Đà Phật, Diệp thí chủ sao lại không thấy, lại đang chơi thủ đoạn gì."

Trong lòng Tiêu Tuy Phong còn sợ hãi, chưa hết hoảng hồn: "Vừa rồi Diệp huynh làm sao có thể ngăn cản một kích của ba gã cường giả đỉnh phong kia?"

Tàng Thất ghé mắt nhìn tiêu Tuy Phong: "Người có ý gì, Diệp thí chủ không có khả năng sao, ta tin tưởng hấn có thể."

Tiêu Tuy Phong nói: "Ta không có ý đó..."

Đạm Đài Tú đột nhiên mở miệng nói: "Một kích của ba gã cường giả cấp Thần cao nhất, hơn nữa quân đoàn Huyết Y xung phong, Trường Sinh muốn ngăn cản căn bản là không có khả năng."

Không gian nghiền nát, hết thảy tất cả đều bị hủy, hấn như có thể thoát khỏi?

Lúc này.

Ma Kiếm Tôn, Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần nhìn về phía Đạm Đài Tú, người sau tức giận nói: "Các người giết Trường Sinh, ta muốn các người nợ máu phải trả bằng máu."

Tà Vương nói: "Đạm Đài Thành chủ, tiểu tử kia có cái gì tốt, chúng ta ai không thể so với hắn, hưởng hồ kinh nghiệm của chúng ta phong phú, người nói đúng hay không?"

Hơi thở trên người Đạm Đài Tú điên cuồng tăng vọt, thanh âm lạnh như băng: "Giết hắn, các người ai cũng đừng nghĩ còn sống, còn có thể lực sau lưng các người, đều phải chôn cùng hắn."

Tàng Thất ngẩng đầu ánh mắt rơi vào trên người Đạm Đài Tú, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lúc này mới quen biết gần gũi một tháng, Đạm Đài Thành chủ đối với Diệp thí chủ dụng tình thâm sâu, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.

Ánh mắt An Lạc Nhi bình tĩnh nhìn ba người Tà Vương trước mắt, muốn khắc ghi bộ dáng ba người trong đầu, nàng hiện tại không phải là đối thủ của ba người, nhưng không có nghĩa là tương lai không được.

Thù hận hôm nay, chôn sâu trong đáy lòng, ngày sau tất sẽ làm cho ba người nợ máu phải trả bằng máu.

Giọng nói Diệp Thần khẽ run lên: "Mặc Tà huynh trưởng, thiếu chủ thật sự ngã xuống?"

Diệp Mặc Tà nói: "Không có khả năng, Trường Sinh sẽ không chết đơn giản như vậy."

Diệp Yêu Nhi phụ họa nói: "Chúng ta cảm giác được thiếu chủ đang ở trong bóng tối, hắn khẳng định bình yên vô sự."

Diệp Thần lại nói: "Thật sao?"

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Trên hư không, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, độc cốt dục đang huy động ở sau lưng hắn, nhìn xuống phía dưới, nhanh chóng lao về phía ba người Ma Kiếm Tôn.

"Nhất kiếm phá vạn pháp!"

Một kiếm này, Diệp Trường Sinh cũng không đồng thời công kích ba người, mà là chém tới trên người Ma Kiếm Tôn.

Ba người Ma Kiếm Tôn nhận thấy sau lưng truyền đến hơi thở nguy hiểm, quay đầu nhìn về phía sau lưng, một kiếm chém xuống, ba người sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Tà Vương cùng Huyết Y Chiến Thần đập không lướt đi, chạy trốn khỏi nơi kiếm quang bao phủ, chỉ còn lại một mình Ma Kiếm Tôn, sắp bị kiếm quang tẩy lễ.

Tại sao lại là ta?

Ma Kiếm Tôn trong lòng vô cùng hoảng sợ, kiếm Cổ Ma trong tay xuất hiện, giơ tay lên vung ra một kiếm, nghênh đón biến kiếm của Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, chấn động Cửu Tiêu, uy áp Cửu U.

Thân ảnh Ma Kiếm Tôn bay ngược ra sau, cái bay này ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Phốc.

Máu tươi phun ra, lão ta mạnh mẽ ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Táng kiếm quy không!”

Lại là một kiếm hạ xuống, vô số phi kiếm tựa như gió lốc căn nuốt về phía Ma Kiếm Tôn.

Một kiếm này là một chiêu thức cuối cùng của Táng Thiên Cửu Kiếm, một kiếm xuất ra, kiếm táng tinh vực không gian.

Chương 284: Tọa Hóa Đoạt Thiên

Hiện tại tu vi của Diệp Trường Sinh đã suy yếu, còn không làm được một kiếm táng tinh không, nhưng để đánh chết Ma Kiếm Tôn thì đủ.

Ma Kiếm Tôn chăm chú nhìn vòng xoáy phi kiếm cuồng bạo, tức giận nói: "Vì sao vẫn công kích ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Những người khác có thể chạy trốn, người của Ma Kiếm Tông nhất định phải đánh chết."

Nghe tiếng.

Sắc mặt Ma Kiếm Tôn khó coi đến cực điểm, thân ảnh bay ngược ra sau, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị tiêu diệt.

Vô số kiếm quang bắn ra, tàn sát bừa bãi trên hư không.

Phanh.

Một tiếng đứt gãy vang lên, Ma Kiếm Tôn biến sắc, phát hiện kiếm Cổ Ma trong tay đứt gãy, hóa thành cặn bã rơi xuống.

Ngoài ngàn trượng, thân ảnh của lão ta ngừng lại, cúi đầu nhìn lại, trên thân ảnh chồng chất vết thương, giống như bị cực hình, bị người ta ngàn đao vạn quả.

Vết kiếm rất sâu, có thể nhìn thấy xương trắng lộ ra.

Hơi thở Ma Kiếm Tôn trở nên yếu đi, không còn bá đạo vô cùng như lúc trước, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh phía trước, trong mắt lộ vẻ kiêng kỵ.

"Tọa hóa nhất kiếm!"

"Nhất kiếm cầu bại!"

Diệp Trường Sinh không có chút ý muốn dừng lại, tức giận chém ra hai đạo kiếm quang, ở trên hư không hình thành một chữ thập, căn cước về phía Ma Kiếm Tông.

“Diệp Trường Sinh, bản tôn há có thể bại trong tay người?” Ma Kiếm Tôn giận dữ cười, hai tay giơ lên, quát to: “Ma kiếm hợp nhất, Thiên Ma giải thể.”

Ngay sau đó.

Linh khí trên người lão ta điên cuồng tăng vọt, tu vi đã đột phá cấp Thần cao nhất, mặc dù như thế, hơi thở khủng bố không có chút ý muốn dừng lại.

“Chuẩn Thần?”

Ánh sáng trong mắt Đạm Đài Tú lóe lên, mạnh mẽ ổn định thân ảnh, chậm rãi mở miệng nói.

Tiêu Tuy Phong ghé mắt nhìn về phía Tàng Thất: “Hòa thượng, Chuẩn Thần là gì?”

Tàng Thất lắc đầu, hai tay chấp lại: “A Di Đà Phật, trên cấp Thần, vô cùng vô cùng mạnh.”

Tiêu Tuy Phong lại nói: “Nói như vậy, trên cấp Thần còn có cấp khác.”

Tàng Thất nói: “Vấn đề này hỏi rất hay, sư phụ người không nói cho người biết?”

Tiêu Tuy Phong nói: “Sư phụ ta không cho hỏi, nói biết quá nhiều không tốt.”

Tàng Thất gật gật đầu: “Vậy người còn hỏi.”

Tiêu Tuy Phong: “...”

Không biết.

Tàng Thất cũng không biết, hẳn ta biết trên cấp Thần còn có cấp khác, nhưng rốt cuộc là cái gì, hẳn ta hoàn toàn không biết gì cả.

Sư phụ hẳn ta cũng không có nói cho hẳn ta biết, bởi vì không phải ai cũng có thể đột phá cấp Thần cao nhất

Phía bên kia.

Sắc mặt Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần thay đổi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại ép Ma Kiếm Tôn mạnh mẽ tăng lên thực lực.

Trong đầu bọn hắn là hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ, rất khó lựa chọn có nên ra tay tương trợ hay không, nếu Ma Kiếm Tôn giết chết Diệp Trường Sinh, như vậy mọi chuyện là tốt nhất.

Nếu Diệp Trường Sinh không bị giết, đó sẽ trở thành kẻ địch mạnh của bọn hắn.

Dù sao vừa rồi ba người bọn hắn hợp lực xuất một kích, cũng không thể giết chết Diệp Trường Sinh.

Cho đến bây giờ, hai người vẫn không giải thích được, Diệp Trường Sinh rốt cuộc là làm thế nào tránh thoát sự tiến công của ba người bọn hắn.

Lúc này.

Ma Kiếm Tôn nhìn qua có chút điên cuồng, giống như bị điên, nhìn Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười dữ tợn khủng bố: "Diệp Trường Sinh, muốn diệt Ma Kiếm Tôn ta, hôm nay bản tôn sẽ để cho ngươi biến mất."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Ma Kiếm Tôn, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Người thật sự không được nha, vì giết ta, còn muốn biến chính mình thành nửa tàn phế?"

"Lão đầu, nếu ta trực tiếp tìm một chỗ tự sát, thật sự không thể vứt bỏ được người này."

Ma Kiếm Tôn dữ tợn nói: "Diệp Trường Sinh, đừng vội miệng lưỡi trơn tru, chịu chết đi!"

Trong lòng lão ta vô cùng rõ ràng, chính mình sử dụng Thiên Ma giải thể, kiên trì không được bao lâu, một khi bắt đầu cần trả, vậy lão ta liền biến thành phế nhân.

Xuy.

Một kiếm chém xuống, ma khí trong không trung đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh mạnh mẽ lao về phía trước, trong tay nắm chặt Hồn Độn Thân Kiếm: "Tạo Hóa Đoạt Thiên!"

Kiếm quang từ dưới lên, nhất nghênh đón ma kiếm hợp nhất, trong phút chốc, tất cả linh khí trên người hắn điên cuồng hội tụ trên kiếm, cực kỳ quỷ dị, khủng bố.

Hai đạo kiếm quang va chạm, đối chọi gay gắt, tựa như mũi kim đối với cộng râu.

Dưới sự hội tụ của linh khí, kiếm quang của Diệp Trường Sinh trực tiếp nghiền ép, cắn nuốt hoàn toàn ma kiếm màu đen.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Kiếm khí hủy diệt trời đất bắn ra, hai bóng người bay ngược ra ngoài, cái bay này ước chừng ra ngoài mấy ngàn trượng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh giống như điều đứt dây, trong miệng phun ra ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không hề có một tia huyết sắc.

Tạo Hóa Đoạt Thiên là kiếm thứ hai của Tạo Hóa Kiếm Quyết, dùng thực lực hiện tại của hắn còn không cách nào phóng thích bình thường được, mạnh mẽ sử dụng Tạo Hóa Đoạt Thiên, đối với hắn tiêu hao vô cùng lớn.

Chương 285: Phần Huyết cuồng hóa

Hơn nữa sau khi tu vi Ma Kiếm Tôn tăng vọt, chênh lệch giữa hai người thật sự là quá lớn, Diệp Trường Sinh có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng dù sao cũng phải có cực hạn.

Trong giây lát.

Kiểm khí tiêu tán trong hư không, trong không gian không hề có một chút sự sống, búi tóc của Ma Kiếm Tôn vỡ tan, tóc đen biến trắng, nhìn Diệp Trường Sinh bay ngược ra: "Bản tôn vô địch, người tùy ý đến đi, còn có kiếm đạo thần thông gì nữa, tiếp tục đi!"

Dứt lời, tay áo lão ta thối nhẹ, tựa như hung thú gào thét, mãnh liệt nhào tới phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Đạm Đài Tú biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, chắn ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Ma Kiếm Tôn, mạnh mẽ nghịch chuyển kinh mạch, người sẽ trở thành phế nhân."

"Hiện tại rời đi, có lẽ còn có một con đường sống."

Ma Kiếm Tôn nói: "Muốn ta rời đi, không có cửa đâu, hôm nay các người tất cả đều phải chết."

Đạm Đài Tú lại nói: "Thiên ma giải thể của người, nhiều nhất kiên trì thêm thời gian một nén nhang, nhưng ta nắm chắc nửa canh giờ người cũng không thể đánh bại ta."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Cho dù người giết chúng ta, chính người cũng là nỗ lực hết đà, đến lúc đó chỉ là làm áo cưới cho người khác."

"Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần vẫn như hổ rình mồi, chờ người liều mạng, bọn hắn chỉ cần trai cò tranh nhau, ngươi ông đắc lợi."

Ma Kiếm Tôn tức giận nói: "Tên ngu xuẩn, Diệp Trường Sinh

không giết, không bao lâu nữa, sẽ trở thành ác mộng của các thế lực Vạn Thần vực."

"Đạm Đài Tú, hôm nay ta có thể không giết các người, nhưng bản tôn nhất định phải hỏi Diệp Trường Sinh hai vấn đề."

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, giơ tay lau vết máu trên khóe miệng: "Lão đầu, người muốn hỏi cái gì, là muốn biết ta khi nào đi diệt Ma Kiếm Tôn người?"

"Yên tâm, sẽ không để người chờ thật lâu, người của Ma Kiếm Tôn sẽ đi địa ngục bồi người."

Nói đến đây, hắn di chuyển đi về phía Ma Kiếm Tôn, đi rất chậm, nhưng hơi thở trên người hắn trở nên khủng bố vạn phần.

Ma Kiếm Tôn nói: "Đạm Đài Tú, bản tôn muốn tha cho các người, nhưng hắn một lòng muốn chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Thù giết cha, không đội trời chung, chỉ cần ta còn có một hơi thở, người sẽ phải chết."

Ma Kiếm Tôn nhận thấy sát khí sắc bén trên người Diệp Trường Sinh: "Đây là nguyên nhân người vẫn tiến công bản tôn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chẳng lẽ nguyên nhân này còn chưa đủ?"

Ma Kiếm Tôn lại nói: "Bản tôn còn có một vấn đề, mới vừa rồi người như thế nào tránh thoát một kích liên thủ của ba người chúng ta."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Người đoán."

Không biết rằng, hắn có thể tránh thoát một kích liên thủ của ba người, là bởi vì Thương Khung Thần Cung có chức năng mới, khi hắn gặp phải công kích không cách nào chống lại, có thể dễ dàng ẩn thân trong Thần Cung, còn không bị người khác phát hiện.

Người nói sướng hay không?

Người nói mạnh hay không?

Đạm Đài Tú thấy Diệp Trường Sinh đi qua bên cạnh nàng ta, giơ tay nắm chặt cánh tay hắn: "Đừng xúc động, hắn ta đã nhập ma rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, hắn đánh không chết ta."

Ngay sau đó, máu trong cơ thể hắn bắt đầu sôi trào, vô số ánh sáng màu vàng đen bắn ra, Thần tướng sau lưng giống như bị hắc hóa, dưới ánh sáng vàng đen bao phủ, có vẻ càng thêm cao thâm khó lường.

Mọi người: "..."

Phần Huyết cuồng hóa.

Không sai, Diệp Trường Sinh chính là sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa thần thông, Hoàng Phạm Thiên đã nói cho hắn biết, không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Bởi vì nó sẽ mang lại cho hắn vô vàn rắc rối.

Hắn vẫn nhớ rõ lời mà sư phụ Hoàng Phạm Thiên nói, nhưng trước mắt hắn và Ma Kiếm Tôn đã đến mức không chết không thôi.

Về phần rắc rối, hắn còn ít rắc rối?

Con đường vô địch, chủ động phải vượt qua chông gai, dọc theo đường đi có không ngừng rắc rối.

Nếu là bởi vì sợ rắc rối, vẫn không sử dụng Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, Diệp Trường Sinh tỏ vẻ mình làm không được.

Muốn đứng thứ nhất, tất phải thừa nhận trọng lượng, đạo lý này Diệp Trường Sinh rất rõ ràng.

Lý do chủ yếu là ... Hắn cảm thấy lá bài tẩy mạnh nhất của mình là đánh dấu vào hệ thống, những lá bài tẩy khác nếu so sánh thì quá yếu.

Miễn là bí mật của hệ thống không được biết đến, những lá bài

chưa lật khác có thể được sử dụng.

Sớm muộn gì cũng phải trải qua một chút rắc rối, binh đến tướng chặn nước đến đất che, hắn làm sao phải sợ?

Giờ khắc này.

Huyết mạch trong cơ thể Diệp Trường Sinh đang thiêu đốt, cấp trực tiếp tăng vọt, từ tầng thứ ba cấp Thần trực tiếp tăng lên đến tầng thứ bảy cấp Thần.

Nhẹ nhàng vượt qua bốn cấp lớn.

Uy áp của Thần tướng màu đen vàng phóng thích ra còn mạnh hơn nhiều so với Ma Kiếm Tôn, màu vàng đen che trời, làm cho trời cao trở nên mờ mịt.

Dường như đêm vĩnh cửu buông xuống.

Mà hắn giống như chúa tể của thế giới này, một niệm vĩnh hằng, một niệm sinh tử.

Chương 286: Đó là.... Thần ma

Ánh sáng trong mắt Đạm Đài Tú lóe lên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Huyết mạch bí thuật, để kích phát lực lượng huyết mạch, để tăng tiềm lực thân thể, tu vi bản thân có thể trong nháy mắt tăng lên."

"Đây là..... Không có khả năng, hửn làm sao có được huyết mạch kia?"

Trong lúc nhất thời, trên mặt nàng ta nổi lên vẻ hoảng sợ, thật sự là quá mức rung động, bí mật trên người Diệp Trường Sinh so với tưởng tượng của nàng ta còn nhiều hơn.

Ma Kiếm Tôn thấy hơi thở trên người Diệp Trường Sinh tăng vọt, kinh hãi muốn chết, ghé mắt nhìn Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần: "Người này yêu nghiệt như thế, các người còn chờ gì nữa?"

"Hôm nay nếu không giết hửn, tương lai có hậu họa vô cùng, chẳng lẽ các người phải đợi diệt cung, diệt tộc?"

Ánh mắt Tà Vương, Huyết Y Chiến Thần đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đại chiến đến nước này, Diệp Trường Sinh hết lần này đến lần khác làm cho bọn hửn rung động.

Huyết Y Chiến Thần nói: "Kiếm huynh nói rất đúng, chúng ta vẫn nên liên thủ đánh một trận đi."

Tà Vương lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Người nhìn cho rõ hơi thở trên người hửn, chẳng lẽ không cảm thấy quen thuộc?"

Nghe tiếng.

Sắc mặt Huyết Y Chiến Thần thay đổi, không thể tin nói: "Đó là.... Thần ma."

Tà Vương nói: "Không sai, Thần Ma, Diệp Trường Sinh là dư nghiệt của Thần Ma Thánh Đình đã biến mất, Thần Ma hiện ra, trời cao loạn, chỉ cần tin tức này truyền ra ngoài, hửn chính là kẻ địch của

toàn bộ Vạn Thần Vực, cần gì chúng ta ra tay giết.”

Huyết Y Chiến Thần gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Ma Kiếm Tôn: “Các người đánh, ta đi trước, Kiếm huynh cố lên, ta xem người!”

Tà Vương ý vị thâm trường nhìn Ma Kiếm Tôn, hóa thành một đạo tinh mang biến mất trên bầu trời.

Ma Kiếm Tôn kinh ngạc hoảng sợ, không nghĩ tới Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần rời đi trực tiếp như vậy, uống công lao ta còn xưng huynh gọi đệ với Tà Vương.

Diệp Trường Sinh thấy hai người rời đi, không hề động đậy chút nào, trận chiến này chỉ vì chém giết Ma Kiếm Tôn, những người khác để cho bọn hắn chạy trước một lát.

Những người này... Sớm muộn gì cũng phải giết.

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, trong lòng Ma Kiếm Tôn hoảng sợ, biết mình không có đường lui.

Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần rời đi, cuối cùng Ma Kiếm Tôn biết lão ta phải thừa nhận tất cả.

Diệp Trường Sinh nói: "Năm đó Ma Kiếm Tông người giết phụ thân ta, hôm nay sẽ dùng huyết tể của người để tế hắc, ngày sau nhất định để Ma Kiếm Tông xuống địa ngục bồi phụ thân.”

Ma Kiếm Tôn cười lạnh nói: "Đừng si tâm vọng tưởng, Ma Kiếm Tông mạnh bao nhiêu, người không tưởng tượng được.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phải không, một năm, hai năm, mười năm, trăm năm, cho dù cả đời, Ma Kiếm Tông, ta nhất định diệt.”

Hắn tuy rằng chưa từng gặp Diệp Chiến Thiên, nhưng máu mủ tình thâm, mặc kệ thân phận của hắn là gì, tương lai thành tựu cao cỡ nào.

Diệp Chiến Thiên thật sự là phụ thân của hắn, ai cũng không thay đổi được.

Thù giết cha, nếu không báo, sao còn đứng ở trời đất.

“Tạo hóa đoạt thiên!”

Diệp Trường Sinh lần thứ hai phóng thích một kiếm cao nhất, mang theo vô số kiếm màu đen vàng, nhanh chóng vọt về phía Ma Kiếm Tôn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh sáng màu vàng đen tràn ngập không trung, không gian kiếm khí thật lớn xuất hiện, bao vây hai người trong đó.

Ánh mắt mọi người tề tụ trên không gian kiếm khí, kiếm khí mênh mêng dày đặc quấn lấy nhau, bọn hắn căn bản không thấy rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kiếm khí bắn ra, giống như sóng lớn nuốt trời, nơi đi qua, không gian sụp đổ, giống như mặt thể bùng xuống.

Tàng Thất nhìn không gian kiếm khí trên hư không, ngây ra như phỗng, miệng há to có thể nhét một cái nắm tay.

Tiêu Tuy Phong nói: "Hòa thượng, người nói Diệp huynh sẽ thắng?"

Tàng Thất ghé mắt nhìn Tiêu Tuy Phong: "Người có thể dừng hỏi bần tăng vấn đề như vậy hay không, Diệp thí chủ chiến đấu với cường giả như Ma Kiếm Tôn, bần tăng mạnh hơn bọn hắn, hay là sao, người luôn hỏi những thứ này, bần tăng hoài nghi người là cố ý châm chọc ta."

Tiêu Tuy Phong vội vàng nói: "Hòa thượng, ta chính là muốn để người đoán."

Tàng Thất nói: "Bần tăng không muốn đoán."

Tiêu Tuy Phong lắc đầu, lẳng lặng nhìn Tàng Thất, giống như đang nói, hòa thượng này thật sự là một người khờ dại.

Một bên, Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp công tử nhất định thắng, ta có lòng tin với hần."

Hiên Viên Đông Quân phụ họa nói: "Đúng vậy, Diệp công tử sáng tạo ra một kỳ tích, lúc này hần khẳng định còn có thể thắng."

Diệp Thần nhìn về phía Diệp Yêu Nhi: "Yêu nhi, thiếu chủ hần..."

Diệp Yêu Nhi không chút do dự nói: "Thiếu chủ vô địch, không cần lo lắng."

Diệp Thần lại nói: "Yêu Nhi, vì sao mỗi lần người đều khẳng định thiếu chủ nhất định có thể thắng lợi."

Diệp Yêu Nhi nói: "Bởi vì ta tin tưởng thiếu chủ."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí khủng bố giống như trắng tàn, chia bầu trời làm hai.

Chương 287: Các hạ, còn có chuyện gì?

Thân ảnh mọi người lung lay sắp đổ, theo bản năng lui ra phía sau, trong một khắc bọn hắn ổn định thân ảnh, một bóng người từ giữa không gian kiếm khí đi ra.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Hơi thở của hắn nội liễm, cấp rút về tầng thứ ba cấp Thần, lưng đeo hộp Thiên Cực Kiếm, trong tay mang theo một cái đầu máu chảy đầm đìa, một bước đạp trời, xuất hiện ở trước mặt những người còn sót lại của Ma Kiếm Tông.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên chỉ thẳng một lão giả Ma Kiếm Tông: “Mang đầu của Ma Kiếm Tông về, nói cho tông chủ các ngươi biết, Diệp Trường Sinh ta cuối cùng có một ngày sẽ san bằng Ma Kiếm Tông các ngươi.”

Nói đến đây, hắn giơ tay lên ném đầu của Ma Kiếm Tông ra ngoài, lão giả tiếp nhận thủ cấp, mang theo đệ tử Ma Kiếm Tông chuẩn bị rời đi.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chờ một chút.”

Lão giả xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Các hạ, còn có chuyện gì?”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cho phép ngươi đi, nhưng những người khác phải chết.”

Lúc này đây, hắn không rút kiếm, một mình xông lên, thiết quyền tựa như thiên thạch, không ngừng đâm vào trên người đệ tử Ma Kiếm Tông.

Dưới một quyền, thi cốt không còn.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Tàng Thất hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ nói: "Tùng quyền nổ tung, Diệp thí chủ quá tàn nhẫn."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, quyền pháp này không tệ, bản tăng thích."

Chỉ trong thời gian vài hơi thở, toàn bộ đệ tử Ma Kiếm Tông ngã xuống, chỉ còn lại một mình lão giả kia, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người lão ta: "Còn không đi, chờ ta mời người ăn cơm?"

Thân ảnh lão giả lay động, lão đảo một cái thiếu chút nữa lảo không rơi xuống, sợ tới mức hồn phi phách tán, hoảng hốt không chọn đường biến mất ở phía chân trời.

Ma Kiếm Tôn đã chết.

Tri Thiên Cơ điên rồi.

Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần chạy trốn.

Bốn cao thủ cực kỳ mạnh mẽ đều bại, những người rình mò thành Vạn Thần còn lại sợ tới mức tè ra quần.

Diệp Trường Sinh không ra tay với bọn hắn, bởi vì loại tu sĩ cấp bậc này không có tư cách làm đối thủ của hắn.

Hiện tại không có, vĩnh viễn cũng sẽ không có.

Giờ khắc này.

An Lạc Nhi, Tinh Thần, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi vội vàng tiến lên ủng hộ, nhanh chóng vọt về phía Diệp Trường Sinh, năm người Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong bên kia cũng lướt qua.

Mọi người đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ, Diệp Mạc Tà mở miệng trước: "Trường Sinh, người không sao chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng không cần lo lắng, ta không có việc gì."

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ, trận đánh vừa rồi, bản tăng hiểu được một đạo lý."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Hòa thượng hiểu được, không tệ, nói một chút xem, hiểu được đạo lý gì."

Tàng Thất lại nói: "Sự thật chứng minh, đừng khi dễ người thành thật, người thành thật phát uy, đối thủ ngay cả cơ hội quỳ xuống cũng không có."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Người nói rất đúng, hơn nữa loại người thành thật như ta, ngàn vạn lần đừng khi dễ, bởi vì ta là người mang thù."

Tàng Thất vội vàng nói: "Bản tăng cũng vậy."

Tiêu Tuy Phong thấy trên mặt hai người lộ ra ý cười, mở miệng nói: "Diệp huynh, hòa thượng, mặt các người đâu, chỉ có các người... Mới là người thành thật?"

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Những người thật sự thành thật nên giống như ta."

Hai người Diệp Trường Sinh và Tàng Thất nhìn Tiêu Tuy Phong, trăm miệng một lời nói: "Người cút!"

Tàng Thất cười nói: "Diệp thí chủ, bản tăng có rất nhiều chuyện, muốn thỉnh giáo người, nếu không người nghỉ ngơi trước, chờ thân thể người khôi phục, chúng ta hoa tiền nguyệt hạ, bình chúc dạ đàm."

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, có một số từ ngữ dùng dùng lung tung, hoa tiền nguyệt hạ... Người và ta... Có thích hợp không?"

Trên thực tế, Diệp Trường Sinh làm người hai đời đã hiểu được một đạo lý, hoa tiền nguyệt hạ không bằng... Tiêu tiên viết hạ.

Dừng lại, hắn trầm giọng nói: "Ta không sao, người muốn thỉnh giáo cái gì."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp thí chủ, quyền pháp cuối cùng người

giết đệ tử Ma Kiếm Tông gọi là gì, trông giống như vô cùng cường đại.”

Diệp Trường Sinh nói: "Chiêu kia? Đúng là kẻ trộm mạnh, người muốn học?"

Tàng Thất nói: "Bần tăng muốn học."

Diệp Trường Sinh nói: "Bộ quyền pháp kia gọi là Bạo Đầu Quyền, mỗi một quyền, từng quyền nổ tung, rất kích thích."

"Chờ vài ngày đi, ngược lại ta đưa quyền phổ cho người."

"Bần tăng đa tạ Diệp thí chủ." Tàng Thất trầm giọng nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp thí chủ, vì sao người lại trở thành Thiếu chủ thành Vạn Thần, không nên nói cho chúng ta biết, bởi vì mệnh lực của người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Kỳ thật, ta cũng không muốn, Đạm Đài thành chủ vẫn cầu ta, vẫn cầu ta, người cũng biết, con người ta dễ dàng mềm lòng cho nên liền đáp ứng."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: "Hòa thượng, người đừng hâm mộ ta, tu luyện thật tốt, tương lai của người là vô hạn."

Chương 288: Để cơn bão tới mãnh liệt hơn một chút nữa

Tàng Thất nói: "Thật sao? Ta cũng có thể mạnh mẽ như người?"

Diệp Trường Sinh trầm mặc trong chớp mắt: "Quên đi, người vẫn là đừng tu luyện, bởi vì người vĩnh viễn không có khả năng ưu tú giống ta."

Dứt lời, hắn đi tới trước mặt đám người An Lạc Nhi: "Để cho các người lo lắng, ta không sao."

An Lạc Nhi ôn nhu nói: "Ta tin tưởng người nhất định có thể."

"Đi thôi, về thành Vạn Thần trước." Diệp Trường Sinh nói xong, thân ảnh chợt lóe, đi tới bên cạnh Đạm Đài Tú: "Đạm Đài Thành chủ có phải có chuyện gì muốn nói với ta hay không."

Đạm Đài Tú nói: "Trở về thành đi, chuyện còn lại, chúng ta từ từ bàn bạc kỹ hơn."

...

Phủ thành chủ.

Bên trong Thiên Thần Các.

Đạm Đài Tú ngồi ngay ngắn ở phía trên, một bên, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trước án gỗ, những người khác ngồi ở hai bên trái phải phía dưới.

Diệp Trường Sinh dẫn đầu mở miệng nói: "Đạm Đài Thành chủ, có phải lo lắng Ma Kiếm Tông sẽ phái người đến hay không."

Đạm Đài Tú lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Bí mật trên người người, còn cần ta nói? Nó sẽ gây ra rắc rối lớn cho người."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại đã không còn thể lực bên Ma Kiếm Tông, Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần vì sao lại rời đi, bọn hắn biết rõ khi rời đi sẽ bị các thể lực

Vạn Thần Vực nhạo báng, nhưng bọn hắc vẫn không chút do dự rời đi.”

“Đó là bởi vì bọn hắc phát hiện bí mật trên người người, chỉ cần tấn công bí mật của người ra ngoài, người sẽ là kẻ địch của toàn bộ Vạn Thần Vực, bao gồm cả thế lực sau lưng những người bên cạnh người, cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết người.”

Nghe tiếng.

Vẻ mặt Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết, Diễm Linh Cơ đều mờ mịt, không rõ ý trong lời nói của Đạm Đài Tú.

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, biết Đạm Đài Tú nói về điều gì, nhất định là bởi vì hắc sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa: “Tàng Thất, huynh trưởng, các người đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Mọi người nhao nhao đứng dậy, đi ra bên ngoài Thiên Thần Các, biết Diệp Trường Sinh có lời muốn nói với Đạm Đài Tú, bọn hắc tự nhiên vô cùng thức thời.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Đạm Đài Tú: “Nói đi, người đã biết cái gì.”

Vẻ mặt Đạm Đài Tú trầm như nước, mở lời nói: “Người là tu sĩ có song huyết mạch, lúc trước người vì chém giết Ma Kiếm Tôn, phóng thích lực lượng huyết mạch, hắc là Thần Ma Bá Huyết.”

“Thần Ma Bá Huyết?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Vậy thần thể thứ hai của ta chính là thể thần ma?”

Đạm Đài Tú lắc đầu, tiếp tục nói: “Không phải thể thần ma, mà là chiến thể thần ma, huyết mạch này là huyết mạch chí cao vô thượng của Thần Ma Tộc, cũng là huyết mạch tinh khiết nhất của Thần Ma Tộc.”

“Trên Vạn Thần Vực, các thế lực coi Thần Ma Tộc là cái gai trong mắt, năm đó chính là bởi vì Thần Ma Tộc vẫn cầm đầu áp đảo các thế lực, mới có thể không hiểu tại sao lại biến mất, hiện tại người là chủ nhân của chiến thể thần ma, hậu quả sẽ phi vô cùng bổ.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, rối cục hiểu được vì sao Hoàng Phạm Thiên không để hấn phóng thích thần thể và huyết mạch.

Nhưng mọi thứ đã đến nước này, hấn phải thừa nhận tất cả.

"Đạm Đài hành chủ không cần lo lắng, nghỉ ngơi hai ngày ta sẽ mang theo mọi người rời đi, sẽ không mang đến rắc rối cho thành Vạn Thần."

Đạm Đài Tú vội vàng nói: "Ta là sợ người mang đến rắc rối? Ta lo lắng cho sự an toàn của người. Nếu chỉ là Ma Kiếm Tông, người căn bản không cần có bất kỳ lo lắng gì, Vạn Thần Vực từng từng không ngã nhiều năm như vậy, vẫn là có chút nội tình, đối phó Ma Kiếm Tông hấn là vấn đề không lớn."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, vẻ mặt ảm đạm: "Nhưng nếu là đối địch với toàn bộ Vạn Thần Vực, quả thật vô cùng cố hết sức, nhưng người yên tâm, nếu người là Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, ta sẽ không để người chiến đấu một mình."

Diệp Trường Sinh thấy ánh mắt kiên định của Đạm Đài Tú, trong lòng nổi lên một tia khác thường: "Đế cơ bảo tối mãnh liệt hơn một chút nữa, cho dù đối địch với cả thế giới, ta cũng không sợ chút nào."

"Mặc kệ là ai, muốn giết ta, bọn hấn phải trả giá nặng nề."

Đạm Đài Tú nói: "Đi thôi, kế tiếp sẽ có chuyện lớn phát sinh, trước tiên ta dẫn người đi một chỗ."

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng ta lao ra khỏi Thiên Thần Các, Diệp Trường Sinh đuổi theo, trong lúc đi về phía trước, trong lòng hấn thâm nghĩ, thì ra sư phụ là người của Thần Ma Tộc.

Chiến thể thần ma, Thần Ma Bá Huyết, rất kích thích.

Kẻ thù, đến bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu.

Trên hư không.

Đạm Đài Tú đột nhiên xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tri Thiên Cơ còn đang nhảy, người định xử trí hấn như thế nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên để cho hấn nhảy đi, còn có thể nhảy buông thả như vậy, chứng tỏ còn chưa mệt mỏi."

Chương 289: Thành chủ, chúng ta đang đi đâu?

Đoạn Đài Tú lại nói: "Vừa rồi vì sao thả Tà Vương và Huyết Y Chiến Thân, sau khi người thức tỉnh huyết mạch, có thể chém giết hai người bọn hắn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Nhổ cỏ tận gốc, ta cũng biết, nhưng cho dù ta sử dụng lực lượng huyết mạch, cũng không cách nào chém giết ba đồng thời người bọn hắn, trên người ta có thương tích, hơn nữa còn không nhẹ."

Sắc mặt Đạm Đài Tú biến đổi, ánh sáng trong mắt lóe lên, lo lắng hỏi: "Nếu đã bị thương, vì sao không nói."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vì sao phải nói, muốn mọi người lo lắng thêm? Nói hay không nói không có chút ảnh hưởng nào."

Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Huyết mạch cản trở, người bây giờ còn không thể thật sự khống chế Thần Ma Bá Huyết?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Còn đang quen thuộc, có điều rất nhanh là tốt rồi, Thành chủ không cần lo lắng."

Nói đến đây, hắn dừng lại, dò hỏi: "Thành chủ, chúng ta đang đi đâu?"

Đạm Đài Tú nói: "Người bây giờ là Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, đương nhiên là muốn dẫn người đi gặp phía bên trong thành Vạn Thần một lần."

Đi gặp lá bài tẩy của Vạn Thần Vực?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Thành chủ, ta mới làm Thiếu thành chủ, sợ là sẽ có rất nhiều người không phục."

"Đó là đương nhiên, những người này là cường giả, có kiêu ngạo thuộc về bọn hắn, nếu như người không cách nào làm cho bọn hắn thần phục, vậy thì không có quyền điều động bọn hắn."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói, sau đó lại nói: "Có điều, ta tin tưởng người nhất định có thể."

Rất nhanh.

Thân ảnh hai người lẳng không rơi xuống, xuất hiện dưới một ngọn núi lớn, Đạm Đài Tú mở lời nói: "Chúng ta đến!"

Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía xung quanh bốn, nhận thấy trong không khí tràn ngập hơi thở xơ xác tiêu điều: "Thành chủ, nơi này đích xác có vài tên cường giả."

Vừa dứt lời.

Một nam tử mặc giáp vàng xuất hiện trước mặt bọn hắn, người tới khom người một cái, tất cung tất kính nói: "Mặt tướng báỉ kiến Thành chủ."

Đạm Đài Tú chậm rãi giơ tay lên, ý bảo nam tử mặc giáp vàng đứng dậy: "Truyền lệnh xuống, để bảy lão Thiên Thần và quân đoàn Diệt Thần đến gặp ta."

Nam tử mặc giáp vàng khom người lĩnh mệnh, hóa thành một đạo kim mang biến mất tại chỗ.

Đạm Đài Tú lại nói: "Trường Sinh, lát nữa có thể khiến cho bảy lão Thiên Thần và quân đoàn Diệt Thần nghe lệnh người hay không, phải xem chính người."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hiếu rồi, nhưng ta không thể cam đoan bọn hắn sẽ nghe lời ta."

Đạm Đài Tú nói: "Người mạnh tay làm, ta sẽ hỗ trợ người toàn lực."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ cảm kích: "Thành chủ, trước đó, chúng ta chưa từng gặp mặt, vì sao người lại giúp ta."

Đạm Đài Tú cười nhạt nói: "Duyên phận, người và ta có duyên."

Diệp Trường Sinh nhìn Đạm Đài Tú: "Thành chủ, có thể hay không nói cho ta biết, vì sao Thần Ma Thánh Đình biến mất, Thần Ma Tộc

và Thần Ma Thánh Đình có quan hệ gì?”

Sắc mặt Đạm Đài Tú biến đổi: "Thần Ma Tộc là sao dưới trời, một chủng tộc vô cùng đặc thù, bọn hắc bầm sinh mang theo thiên phú tu luyện độc đáo, có thể nói mỗi người tộc nhân của Thần Ma như rồng, thiên phú cao hiểm thấy."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Nhưng trời đổ Thần Ma, để cho bọn hắc liên tiếp gặp qua mấy lần kiếp nạn, năm ngàn năm trước Thần Ma Tộc không biết vì sao đột nhiên bắt đầu vắng vẻ, đồng thời huyết mạch sau lưng Thần Ma Tộc bị hạn chế, rất nhiều tráng niên sau lưng Thần Ma Tộc mất sớm, khiến cho Thần Ma Tộc từ từ tàn lụi."

"Hai ngàn năm trăm năm trước, Thần Ma Tộc xuất hiện một người tài, Thần Ma Hạo Thiên. Hắc một tay sáng tạo ra Thần Ma Thánh Đình, lại một lần nữa dẫn dắt Thần Ma Tộc đi lên đỉnh cao, nhưng ai cũng thật không ngờ, một thời gian đại chiến, Thần Ma Tộc mai danh ẩn tích, ngay cả Thần Ma Thánh Đình cũng biến mất trong một đêm không thấy đâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, Thần Ma Tộc và Thần Ma Thánh Đình là một thể, bọn hắc rất cuộc vì sao biến mất, thật sự không ai biết?"

Đạm Đài Tú lắc đầu: "Không ai biết, coi như là Thiên Cơ Các và Thần Các cũng không cách nào dò xét."

"Nghe đồn chỉ có một gã Thái thượng trưởng lão ở Thiên Cơ Các có ý đồ muốn dò xét Thần Ma Thánh Đình rất cuộc đã xảy ra chuyện gì trong một đêm, lúc hắc bày ra Huyền Linh đại trận, bắt đầu thôi diễn, sét đánh xuống chín ngày, người nọ nổ tung tại chỗ, từ nay về sau, không còn ai có ý đồ muốn tìm hiểu đêm đó rất cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Về mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, tiếp tục hỏi: "Không biết Thành chủ có nghe nói qua người tên Hoàng Phạm Thiên hay không?"

"Không có!" Đạm Đài Tú nói: "Có điều, Thần Ma Đại Đế đời thứ nhất của Thần Ma Thánh Đình, tên là Hoàng Hạo Thiên, không biết

giữa bontăn có quan hệ hay không.”

Nói đến đây, nàng ta hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: "Người mang huyết mạch thần ma, nhất định sẽ bị lầm tưởng là Thiếu chủ Thần Ma, ở trong Vạn Thần Vực Thiếu chủ Thần Ma vẫn luôn nghiền ép yêu nghiệt cùng tuổi, cho nên kế tiếp các thế lực Vạn Thần Vực sẽ không cho người còn sống.”

Chương 290: Bầy lão không cần đa lễ.

“Nhưng ta không phải Thiếu chủ Thần Ma!” Về mặt Diệp Trường Sinh kinh ngạc.

Đạm Đài Tú lại nói: "Người có phải thiếu chủ Thần Ma hay không, không phải người định đoạt, hiện tại người là người duy nhất mang huyết mạch Thần Ma bá đạo , bọn hắc sẽ chắc chắn người là Thiếu chủ Thần Ma."

Diệp Trường Sinh: "..."

Một luồng huyết mạch làm cho hắc trở thành mục tiêu của mọi người.

Thật sự đáp lại câu nói kia của hắc, muốn đứng thứ nhất, tất phải thừa nhận sự nặng nề.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, nơi đánh dấu lại làm mới, đánh dấu vào địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, đạt được phần thưởng một lần của hệ thống.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ chủ tuyến, để Thần Ma Tộc giáng thế, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được rút thăm trúng thưởng một lần của hệ thống.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh hơi giật mình, xem ra mình và Thần Ma Tộc có quan hệ sâu xa.

Nếu trong bóng tối tự có an bài, vậy làm xong rồi, không sợ hãi!

Đúng lúc này.

Bầy hơi thở cường đại từ chín tầng trời truyền đến, ngay sau đó, bầy lão giả đập không lướt qua, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh và Đạm Đài Tú.

Dưới chân núi.

Bảy lão giả xuất hiện, chậm rãi đi tới trước mặt Đạm Đài Tú khom người một cái: "Bái kiến Thành chủ."

Đạm Đài Tú giơ tay lên nói: "Bảy lão không cần đa lễ."

Một lão giả mở lời nói: "Thành chủ, lúc trước lão phu nhận thấy được hơi thở nguy hiểm buông xuống, Thành chủ vì sao không gọi chúng ta ra tay."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Ma Kiếm Tôn, Tà Vương, Tri Thiên Cơ, Huyết Y Chiến Thần và các thế lực đến vây công phủ thành chủ, có điều đã bị đánh bại."

Lão giả lộ vẻ rung động, vội vàng nói: "Thành chủ, thương thế của người khôi phục rồi?"

Đạm Đài Tú nói: "Khôi phục một ít, lần này nhờ Thiếu thành chủ ra tay, nếu không phải hấn giết Ma Kiếm Tôn, làm Tri Thiên Cơ bị điên, phủ thành chủ sẽ gặp phiền toái lớn."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người bảy lão: "Bảy lão, Trường Sinh là Thiếu chủ thành Vạn Thần, ta cố ý dẫn tới đây để mọi người quen biết."

Nghe tiếng.

Ánh mắt bảy người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, phát hiện hấn chỉ có thực lực tăng thứ ba cấp Thần, đều lộ vẻ nghi hoặc.

Ma Kiếm Tôn chính là cường giả thành danh đã lâu, càng là một trong bảy kiếm của Ma Kiếm Tông, tu vi đã sớm đạt tới cấp Thần cao nhất.

Hấn làm sao có thể chém giết Ma Kiếm Tôn?

Huyền Nhất nói: "Thành chủ, hấn thật sự giết Ma Kiếm Tôn?"

Đạm Đài Tú nói: "Huyền lão đang hoài nghi ta?"

Huyền Nhất lắc đầu, vội vàng nói: "Lão phu há dám hoài nghi Thành chủ, chỉ là tu vi này chênh lệch nhiều lắm."

Đạm Đài Tú vừa muốn mở miệng, Diệp Trường Sinh một bên trầm giọng nói: "Không biết cảnh giới của các hạ là gì."

Huyền Nhất nói: "Tầng thứ chín cấp Thần."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy có dám tiếp ta một kiếm không?"

Huyền Nhất nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt nghiêm túc: "Người còn thật sự nghiêm túc."

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, ta muốn bắt đầu rồi."

Nói xong, bàn tay hần mở ra, kiếm Thần Ma xuất hiện trong tay, thân ảnh bay lên trời, Thần tướng xuất hiện lơ lửng, vô lượng kiếm khí tựa như trụ cột đưa lên trời.

Một kiếm khai thiên, khủng bố như vậy.

Kiểm tu.

Thần tướng.

Thiếu niên này có chút nghịch thiên.

Huyền Nhất ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh trên hư không, lầm bầm nói.

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng lại trên người Huyền Nhất: "Chuẩn bị xong chưa? Ta đến đây."

Hơi thở khủng bố quanh người Huyền Nhất bắn ra, phóng thích thực lực tầng thứ chín cấp Thần: "Đến đây đi, để cho lão phu nhìn xem người rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Xuy.

Kiểm tới.

Cái chém mạnh mẽ rơi trên người Huyền Nhất, tiếng nổ vang ra, trên mặt đất xuất hiện dấu rạn nứt, tựa như mạng nhện.

Thân ảnh Huyền Nhất bay ngược ra sau, một cái bay này ước

chừng bay ra ngoài trăm trượng.

Kiểm khí mệnh môn bao trùm, cuốn quần áo mọi người ở đây lên, giống như hung thú gào thét.

Huyền Nhất chậm rãi ổn định thân ảnh, hài lòng gật gật đầu, ghé mắt nhìn về phía Đạm Đài Tú: "Thành chủ, người tìm được hắc từ đầu vậy, Trẻ tuổi như thế, trình độ kiếm đạo lại khủng bố như vậy."

Đạm Đài Tú nói: "Trường Sinh đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, Huyền lão cảm thấy hắc có tư cách làm Thiếu thành chủ thành Vạn Thần không?"

Huyền Nhất nói: "Đương nhiên, tương lai của người này không giới hạn được, làm Thiếu thành chủ cũng không có một chút vấn đề gì."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ánh mắt Thành chủ sắc bén, lão phu tự nhiên tin tưởng."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt cười, tiếp tục nói: "Huyền lão, nhưng phải rõ ràng, Trường Sinh nếu là Thiếu thành chủ, sẽ mang đến chỗ tốt vô hạn cho thành Vạn Thần, đồng thời cũng sẽ mang đến tai nạn cho thành Vạn Thần."

Huyền Nhất rơi vào suy nghĩ, cười nói: "Phúc họa làm bạn, chỉ có chỗ tốt, không có chuyện xấu, thiên hạ này còn có sao?"

Chương 291: Mặt tướng Long Kinh Thiên, bá kiến Thành chủ

"Lão phu coi trọng tiểu tử này, về phần Ma Kiếm Tông và những thế lực dòm ngó kia, nếu bọn hắc dâm dám đến, khiến cho bọn hắc dâm làm xong rồi, là lần đầu tiên làm người, ai sợ ai?"

Những bọn hắc dâm không biết, Diệp Trường Sinh cũng không phải là lần đầu tiên làm người, làm nhiều hơn một lần so với bọn hắc dâm, kỳ thật cũng không có gì để kiêu ngạo.

Kỳ thật, Diệp Trường Sinh vẫn muốn nói, sinh ra làm người, hẳn thật xin lỗi, ai bảo hắc dâm yêu nghiệt, chính hắc dâm cũng hãm mộ mình.

Bá.

Diệp Trường Sinh bay xuống dưới, thân ảnh xuất hiện trước mặt Huyền Nhất: "Mới vừa rồi đắc tội."

Huyền Nhất nói: "Không sao, không sao, lão phu thích ở bên người trẻ tuổi, có vẻ lão phu cũng có sức sống, sau này có cơ hội chúng ta có thể luận bàn nhiều hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, chờ thương thế trên người ta khỏi hẳn, nhất định sẽ đại chiến một hồi với Huyền lão."

Huyền Nhất: "..."

Một kiếm vừa rồi khủng bố như vậy, hóa ra hắc dâm vẫn mang thương tích chiến một trận, tiểu tử này... Quá mạnh.

Lúc này.

Trên hư không.

Một đoàn ánh sáng vàng xuất hiện, từng bóng người bay xuống dưới, chĩnh tề ngạo nghễ đứng dưới chân núi.

Bọn hắc dâm mặc giáp vàng che thân, tay cầm cây thương vàng không gãy, số lượng chỉ có hai ngàn, nhưng thân ảnh tản ra khí thế

không thể ngăn cản.

Hai người cầm đầu bá đạo vô cùng, khí huyết sát khùng bố làm cho người ta sợ hãi.

Có thể nhìn ra, hai người này nhất định là từ trong đám người chết bò ra, bằng không, không có khả năng tran đầy hơi thở xơ xác tiêu điều cường đại như vậy.

Hai tướng di chuyển bước lên, khom người một cái: "Mặt tướng Bạch Phạt, bá kiến Thành chủ."

"Mặt tướng Long Kinh Thiên, bá kiến Thành chủ."

Đạm Đài Tú hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Từ giờ phút này trở đi, Diệp Trường Sinh chính là Thiếu tướng quân đoàn Diệt Thần, hai vị Tướng quân có thể có ý kiến."

"Ta không đồng ý!" Bạch Phạt trầm giọng nói.

Đạm Đài Tú nói: "Bạch tướng quân vì sao không đồng ý."

Về mặt Bạch Phạt kiêu căng: "Thành chủ, quân đoàn Diệt Thần không phải ai cũng có thể trở thành Thiếu tướng, mặt tướng và Long Tướng quân thống lĩnh đại quân mấy trăm năm, đến bây giờ mới là Tướng quân, dựa vào cái gì hần tới nay chính là Thiếu tướng."

Đạm Đài Tú vừa muốn mở miệng, lại bị Diệp Trường Sinh cắt đứt, người sau nhìn Bạch Phạt: "Nếu các hạ không đồng ý, vậy thì rời khỏi quân đoàn Diệt Thần đi, thực lực như ngươi, làm Tướng quân cũng sai rồi."

Bạch Phạt: "..."

Dưới chân núi.

Bảy lão Thiên Thần và quân Diệt Thần đều kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, Huyền Nhất trầm giọng nói: "Tiểu tử này đủ cuồng, lại dám khiêu khích Bạch Phạt, lão phu muốn nhìn xem hần kết thúc như thế nào."

Trên mặt Huyền Nhất tràn ngập vẻ chờ mong, không nói về thực lực của Diệp Trường Sinh, nhưng lão ta muốn nhìn vào sức hấp dẫn nhân cách của Diệp Trường Sinh.

Nếu không cách nào để quân Diệt Thần trung thành, hẳn muốn làm Thiếu thành chủ và Thiếu tướng, thật đúng là có chút khó khăn.

Phải biết rằng quân Diệt Thần khủng bố, coi như bảy lão bọn hắn cộng lại, cũng không nắm chắc toàn thắng.

Quân Huyết Y dưới trướng Huyết Y Chiến Thần rất mạnh, có thể ngừng tụ thao thú Huyết Sát, lúc A Dao Hoa Cung công kích không gì sánh được.

Nhưng Huyết Y quân đoàn vẫn kém một bậc so với quân Diệt Thần, hoàn toàn không ở cùng một cấp độ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao không đến mức sinh tử tồn vong, Đạm Đài Tú không bắt đầu dùng quân Diệt Thần.

Đạm Đài Tú không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh và Bạch Phạt vừa gặp mặt đã giương cung bạt kiếm, nhưng nàng ta không có mở miệng ngăn cản.

Diệp Trường Sinh có phong cách xử sự của riêng mình, nàng ta tin tưởng Diệp Trường Sinh nhất định có thể khiến cho quân Diệt Thần trung thành.

Bạch Phạt nhìn Diệp Trường Sinh, tức giận nói: "Tiểu tử, bản tướng mặc kệ ngươi có thân phận gì, muốn ta rời khỏi quân Diệt Thần, ngươi còn chưa đủ tư cách."

Vừa dứt lời, trăm tên trog quân Diệt Thần sau lưng lão ta tiến lên, hơi thở khủng bố tựa như sóng lớn sừng sững, nghiến ép trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Tú: "Thành chủ, ta có tư cách quyết định bọn hắn đi hay ở?"

Đạm Đài Tú nói: "Đương nhiên, ngươi là Thiếu thành chủ thành Vạn Thần, lại sắp là Thiếu tướng quân Diệt Thần, muốn ai đi, người đó nhất định phải đi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nhìn Bạch Phạt: "Nghe được chưa? Ta không cần phải lặp lại một lần đi."

Bạch Phạt nói: "Thành chủ, mặt tướng thống lĩnh quân Diệt Thần nhiều năm như vậy, cho dù không có công lao cũng có khổ lao, cách làm như vậy của Thành chủ chẳng lẽ không sợ quân Diệt Thần lạnh tâm?"

Diệp Trường Sinh nói: "Quân Diệt Thần vốn chỉ trung thành với một mình Thành chủ, nếu Thành chủ nói ta là Thiếu tướng quân Diệt Thần, vì sao người không phục tùng mệnh lệnh."

"Chẳng lẽ không biết trách nhiệm thiêng liêng của quân nhân chính là phục tùng?"

Chương 292: Phục, mặt tướng tâm phục khẩu phục

Bạch Phạt tức giận không thể áp chế: "Chúng ta là trung thành với Thành chủ, nhưng người? Dựa vào cái gì? Người có tư cách gì để ta trung thành."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Vậy người cảm thấy như thế nào mới có tư cách làm Thiếu tướng của các người?"

Bạch Phạt nói: "Nếu người có thể đánh bại trăm quân Diệt Thần, người làm Thiếu tướng, ta tuyệt đối không hai lời."

Diệp Trường Sinh hí mắt, ánh mắt xẹt qua trên người quân Diệt Thần, tu vi cấp Thần của quân đoàn này phần lớn đều ở trên tầng thứ tư cấp Thần.

Bạch Phạt và Long Kinh Thiên càng là cường giả có tu vi tầng thứ chín cấp Thần.

Im lặng trong chốc lát.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Ta cho người một cơ hội tâm phục khẩu phục, người và trăm quân Diệt Thần cùng lên, nếu ta bại, mặc cho người xử lý."

Nói đến đây, hắn nhìn Bạch Phạt, tiếp tục nói: "Nếu người bại, sau này ngoan ngoãn nghe lời."

Bạch Phạt nói: "Cuồng vọng, người thật sự cho rằng đánh không chết sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật ngại quá, ta thật sự đánh không chết, ít nhất người đánh không chết ta."

Sau lưng Bạch Phạt xuất hiện một đoàn bóng dáng lớn màu máu, thương vàng trong tay không ngã, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh: "Quân Diệt Thần, bày trận, công kích!"

Đạm Đài Tú nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Trên người người bị

thương, đừng xúc động!”

"Xúc động là ma quỷ!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, đừng một chút, tiếp tục nói: "Thành chủ yên tâm, ta biết mình đang làm gì."

Vừa nói xong.

Thân ảnh của hắn bay ngược ra sau, bốn kiếm Hồn Độn, Thần Ma, Tru Thần, Táng Thiên bay ra, xuyên qua đám người Bạch Phạt.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh phóng thích Tru Tiên Trận, cả người ngạo nghễ đứng ở giữa đại trận: "Đến, công kích đi."

Bạch Phạt chỉ một cái, tựa như mãnh hổ ra khỏi cửa, mang theo bóng dáng sát thần màu máu khổng lồ, oanh kích bốn kiếm bay tới.

Trăm quân Diệt Thần, khí xơ xác tiêu điều che trời, vô số hư ảnh binh tướng xuất hiện trên bầu trời, giống như thần binh từ trời giáng xuống, tản ra sát khí thiết huyết khủng bố.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, hư ảnh binh tướng nhìn xuống phía dưới bị kiếm quang chôn vùi, trăm thân ảnh quân Diệt Thần bay ngược ra sau, khoe miệng bọn hắn tràn ra vết máu.

Ngoài trăm trượng, bọn hắn ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt lóe ra vẻ kính sợ.

Giờ khắc này.

Bạch Phạt đánh bay kiếm Tru Thần ra ngoài, thân ảnh vẫn chưa từng tiến lên phía trước, tiếp tục lao về phía Diệp Trường Sinh.

Khi thương vàng cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, Bạch Phạt nhẹ nhàng nói: "Tiểu tử, ngươi còn có lá bài tẩy gì nữa, cứ việc sử dụng đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đối phó với người, những thủ đoạn này là đủ rồi."

Bạch Phật khinh thường nói: "Đã như vậy, vậy thì chịu chết đi!"

Ngón tay Diệp Trường Sinh đâm về phía trước, bình tĩnh nhẹ nhàng nói: "Bạch tướng quân, xác định còn muốn động thủ?"

Bạch Phật ngẩng đầu nhìn lên trên, sắc mặt đại biến, trong mắt lóe ra vẻ hoảng sợ. Bởi vì giờ khắc này, trên đỉnh đầu lão ta, màu máu che khung trời, một tia kiếm quang đột nhiên rực rỡ đi ra ngoài.

Hào quang rực rỡ bay lượn dưới chín tầng trời, tỏa ra vạn trượng quang mang, như mặt trời nóng rực rơi vào nhân gian, xua đuổi tất cả hắc ám.

Quả thật giống như Tru Tiên kiếm trận giới thiệu, kim quang xinh đẹp, bùng bùng sương vàng, Tru Tiên Trận tựa như mây mê, kim quang xinh đẹp, như cái lồng khí.

Kiểm kích qua mâu, hoàn toàn giống thùng sắt, đông tây nam bắc, giống như tường đồng.

Nhìn kiếm quang như rồng lớn giam cầm ngàn năm phá gió mà ra, rong ruổi chín tầng trời, chỉ thẳng trên đỉnh đầu mình.

Thân ảnh Bạch Phật mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trước mặt Diệp Trường Sinh: "Mặt tướng Bạch Phật, bái kiến Thiếu tướng."

Diệp Trường Sinh nói: "Bạch tướng quân, có phục không?"

Thân ảnh Bạch Phật run rẩy, sợ hãi bất an: "Phục, mặt tướng tâm phục khẩu phục, từ hôm nay về sau, vì Thiếu tướng mà như thiên lôi sai đâu đánh đó, cho dù là núi đao biển lửa, cũng tuyệt đối không lùi một bước."

"Tốt lắm, người lui ra đi!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, Tru Tiên kiếm trận bao phủ trên đỉnh đầu Bạch Phật biến mất không thấy đâu.

Nhìn bóng lưng Bạch Phật rời đi, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nếu không có chút thủ đoạn, thật đúng là không hù dọa được"

người, tầng thứ chín cấp Thần thì như thế nào, vẫn còn không phải từng phút quỳ xuống kêu to chinh phục.”

Dưới chân núi.

Bạch Phạt di chuyển về phía trước, trong lòng còn sợ hãi, trong miệng thì thào tự nói: "Kiếm tu, trận sự, rõ ràng rất mạnh nhưng lại nguy trang chính mình, loại người này nên bị đánh chết tươi.”

Nghĩ đến vừa rồi đỉnh đầu treo kiếm, may mà lão ta phản ứng nhanh, bằng không Diệt Trường Sinh nếu thúc dục đại trận, phi kiếm như rồng hạ xuống...

Không thể nghĩ, quá sợ hãi.

Thống lĩnh quân Diệt Thần nhiều năm, trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, nhưng lão ta chưa bao giờ gặp phải uy áp khủng bố như trong kiếm trận.

Chương 293: Đừng chọc hấn, rất khùng bố

Bạch Phật vô cùng chắc chắn, ở trong kiếm trận Diệp Trường Sinh muốn giết hấn, chỉ là chuyện trong một ý niệm.

Ánh mắt Long Kinh Thiên dừng trên người Bạch Phật, trầm giọng nói: "Lão Bạch, người làm sao quỳ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Phật lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Thiếu tướng là trận sư, ta phục."

Long Kinh Thiên biến sắc, híp mắt: "Kiếm tu, trận sư, xem ra trên người Thiếu tướng có không ít bí mật."

Bạch Phật lại nói: "Lão Long, đừng chọc hấn, rất khùng bố."

Long Kinh Thiên cười nói: "Ta vốn không có một chút ý kiến nào với việc hấn làm Thiếu tướng, Thành chủ chọn người làm sao có thể có sai?"

Bạch Phật nói: "Vậy tại sao người không ngăn cản ta."

Long Kinh Thiên lại nói: "Thiếu tướng là Thành chủ tuyển không sai, nhưng dù sao cũng phải biết hấn mạnh bao nhiêu, vừa lúc người nguyện ý ra tay, ta cần gì phải ngăn cản người?"

Bạch Phật nói: "Người... Có thể, ta nhớ kỹ."

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, xuất hiện trước mặt Bạch Phật và Long Kinh Thiên: "Hai vị Tướng quân, hiện tại ta làm Thiếu tướng, các người còn có ý kiến gì?"

Long Kinh Thiên nói: "Mặt tướng Long Kinh Thiên, bá kiến Thiếu tướng."

Bạch Phật vội vàng nói: "Mặt tướng Bạch Phật, bá kiến Thiếu tướng."

Ngay sau đó, hai ngàn quân Diệt Thần quỳ xuống đất, thanh âm chấn động trời: "Bái kiến Thiếu tướng!"

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy, tiếp theo hắn tiện tay vung lên, mấy cái bình ngọc xuất hiện trước mặt Bạch Phạt: "Bạch tướng quân, người và chúng binh lính bị thương, những đan dược này ban cho các người, đi xuống chữa thương đi."

Bạch Phạt thu hồi bình ngọc trước mặt: "Đa tạ thiếu tướng ban thuốc."

Diệp Trường Sinh nói: "Uống thuốc, tu luyện thật tốt, thực lực của các người vẫn có chút yếu, sau này đi theo ta lăn lộn, như vậy cũng không được, cũng không thể để ta bảo hộ các người đi!"

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới bên người Đàm Đài Tú: "Thành chủ, bảy lão và quân Diệt Thần đều thấy, nếu không có chuyện gì, ta liền đi xuống tu luyện trước."

Đàm Đài Tú cười nói: "Đi, ta dẫn người đi tu luyện."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, đi tới bên người Huyền Nhất: "Tiền bối, đây là bảy viên Thần Đạo Đan, cho các người."

Huyền Nhất từ chối nói: "Thiếu thành chủ, đan dược này quá trân quý, lão phu không thể thu."

Diệp Trường Sinh nói: "Để cho người cầm thì người cầm, ta là Luyện dược sư, còn thiếu chút đan dược này?"

Luyện dược sư?

Mẹ nó, thế giới này thật điên rồ.

Kiểm tu, trận sư, luyện dược sư, liệt kê lần lượt, trời ạ, Thiếu thành chủ rốt cuộc là yêu quái gì?

Huyền Nhất nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, cả người hoàn toàn hóa đá.

Thần Đạo Đan.

Nhưng là đan dược cực phẩm, hẳn rốt cuộc là luyện dược sư có phẩm cấp gì?

...

Trên hư không.

Đạm Đài Tú nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thật sự là luyện dược sư?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Luyện dược, trận pháp, kiếm đạo, ta đều hiểu chút da lông, còn phải tiềm tu thật tốt."

Sắc mặt Đạm Đài Tú biến đổi, trong lòng thầm nói, không nghĩ tới kiếp này, người càng thêm ưu tú hơn kiếp trước, có khả năng trở thành tu sĩ toàn năng.

Hàng tỷ năm qua, cả vũ trụ cũng chưa từng xuất hiện qua một vị tu sĩ toàn năng, người thật sự có thể phá vỡ kỷ lục này?

Diệp Trường Sinh thấy Đạm Đài Tú trầm mặc không nói, trầm giọng nói: "Thành chủ, linh quả lúc trước cho người, đối với thương thể của người rất có trợ giúp, mau chóng luyện hóa nó."

"Còn có, bình Thần Đạo Đan này cho người, trong khoảng thời gian này Thành chủ cũng bế quan tu luyện đi!"

Đạm Đài Tú nhìn Diệp Trường Sinh đưa bình ngọc tới: "Những đan dược này vẫn là người giữ lại đi, cấp của người hiện tại tăng lên, chính là thời điểm cần đan dược."

Diệp Trường Sinh nói: "Thứ ta đưa ra, chưa bao giờ lấy lại."

Đạm Đài Tú giật mình: "Vậy được rồi!"

Sau khi thu hồi bình ngọc, Đạm Đài Tú lại nói: "Trường Sinh, người cảm thấy Bạch Phạt và Long Kinh Thiên như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Rất tốt, là hạt giống tốt, thành tựu tương lai phải trên bầy lão."

Đạm Đài Tú gật gật đầu, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra tiềm lực của hai người: "Trận chiến vừa rồi, người tốt cuộc là đánh bại Bạch Phạt như thế nào."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Thành chủ, ta không có đánh bại Bạch Phạt, chỉ là bày ra một tòa đại trận, chấn nhiếp hắn một chút."

Đạm Đài Tú nói: "Ngày xưa Bạch Phạt là người kiêu ngạo, tự cao tự đại, không nghĩ tới thế mà kinh hãi ở trước mặt người."

Diệp Trường Sinh nói: "Hắn không phải sợ hãi, hắn rất thông minh, biết xem xét thời thế, nhưng càng là người như vậy, càng không làm cho người ta yên tâm, hôm nay ta chấn nhiếp hắn, hắn sẽ lựa chọn trung thành, nhưng nếu tính mạng của hắn bị uy hiếp, cũng sẽ trung thành với người khác."

"Vậy người còn giữ hắn!"

"Ta có lòng tin, để cho hắn thần phục cả đời, nếu chút tin tưởng này cũng không có, con đường sau này còn đi như thế nào."

Chương 294: Cường đại như vậy? Vậy thì ta phải vào trong xem

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt nói.

Đạm Đài Tú nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói: "Chúng ta đến rồi, nơi này là địa phương trọng yếu nhất của thành Vạn Thần."

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng lại trên một tòa tháp khổng lồ: "Tháp này không đơn giản, hẳn là một món chí bảo không tồi."

Đạm Đài Tú: "... Người đây đều biết?"

Phía trước tháp cổ.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh và Đạm Đài Tú xuất hiện, hai người đứng ngay ngắn trước tháp, Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Trường Sinh, đây là địa phương quan trọng nhất của thành Vạn Thần, những thực lực đang dòm ngó kia, mục đích chính là muốn đạt được tháp này."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tháp này là một món chí bảo, nhưng nó bị vây trong phong ấn, không cách nào phát huy một phần vạn uy lực vốn có, những người này tranh đoạt nó có ích lợi gì."

Đạm Đài Tú nói: "Không nghĩ tới người vậy mà nhìn thấu hết thấy, nói như vậy cho người đi, tháp này hiện tại đang ở trong phong ấn, có thể mở tầng thứ nhất của tháp để vào, bên trong là nơi tuyệt vời để tăng cấp lên, mọi người gọi là bí cảnh Tử Dương."

"Mặt khác tháp này có chín tầng, lại được gọi là tháp Tử Dương chín tầng, mỗi một tầng đều cất giấu chí bảo vô thượng. Ai có thể mở ra, sẽ trở thành cường giả tuyệt thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Vậy tháp này là do ai để lại."

Đạm Đài Tú ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh: "Tòa tháp này có hai người lần lượt là chủ nhân, chủ nhân đầu tiên là ai, đã

không còn ai biết, sau đó, tòa tháp này rơi vào trong tay Nhâm Thái Hư, hắn tự xưng là Tử Dương thần.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy bảo vật trong này là do hai chủ nhân này lưu lại?"

Đạm Đài Tú lắc đầu, tiếp tục nói: "Chủ nhân đầu tiên lưu lại, Nhâm Thái Hư cũng chỉ là mở ra ba tầng đầu tiên đã có được thực lực kiêu ngạo trời cao.”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một chút ý cười: "Cường đại như vậy? Vậy thì ta phải vào trong xem.”

Đạm Đài Tú lại nói: "Hiện tại trong bí cảnh Tử Dương, đệ tử Thiên Bảng ở bên trong tu luyện, ta sẽ để cho bọn hắn rời đi một khoảng thời gian, nơi này sẽ thuộc về một mình ngươi.”

Nói xong.

Hai người bước vào trong thần tháp Tử Dương, trong nháy mắt khi tiến vào, Diệp Trường Sinh biến sắc, luôn cảm giác tòa tháp trước mắt này có loại cảm giác quen thuộc, nhưng rốt cuộc gặp qua ở nơi nào, hắn như thế nào cũng không nhớ ra.

Lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, đi tới trước mặt hai người: "Gặp qua Thành chủ đại nhân.”

Đạm Đài Tú nói: "Tuyền Cơ, người đi thông tri cho mọi người, lập tức rời khỏi bí cảnh Tử Dương, đi tới chư phong tu luyện.”

Long Tuyền Cơ gật gật đầu, xoay người rời đi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Long Tuyền Cơ: "Thành chủ, nàng cũng là thành viên của Thiên Bảng?"

Đạm Đài Tú nói: "Tuyền Cơ là nữ nhi của Long tướng quân, lúc trước ở ngoài thành các người hắn là đã gặp qua, nếu không phải bởi vì người ra tay, nàng không có khả năng chạy trốn từ trong tay Thiên Sát Chân Quân.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra tất cả phát sinh bên ngoài thành, Thành chủ đều biết."

Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Đương nhiên, hiện tại thành Vạn Thần tuy rằng rất loạn, nhưng hết thảy vẫn là không thoát khỏi ánh mắt của ta."

Vừa dứt lời, hơn mười bóng người xuất hiện ở tầng một của thần tháp Tử Dương, mọi người đều khom người thi lễ.

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Các người lui ra trước, trong khoảng thời gian này Thiếu thành chủ chủ yếu sẽ tu luyện ở nơi này."

Thiếu thành chủ?

Hắn làm sao trở thành Thiếu thành chủ?

Vẻ mặt Long Tuyền Cơ mờ mịt, mạnh mẽ áp chế rung động trong lòng, một bên, một nam tử áo trắng lên tiếng: "Thành chủ, vì sao hắn trở thành Thiếu thành chủ?"

Đạm Đài Tú nói: "Có nghi vấn gì, trở về hỏi sư tôn của các người."

Mọi người mang theo nghi hoặc, đi ra ngoài thần tháp Tử Dương.

Đạm Đài Tú lại nói: "Trường Sinh, người ở chỗ này tu luyện, ta rồi đi trước."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Được, chờ ta xuất quan, sẽ đi tới Vạn Thần Vực."

Trong lúc nói chuyện, hắn di chuyển đi về phía tầng thứ nhất của thần tháp Tử Dương.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Đạm Đài Tú trầm trầm nói: "Tất cả nơi này vốn thuộc về người, ta hiện tại rốt cục vật về nguyên chủ, xem như hoàn thành sứ mệnh, chờ người đi tới Vạn Thần Vực, ta cũng muốn rời đi."

Một đường đi tới, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở giữa tầng một của thần tháp, thật sự quá quen thuộc, nhưng hắn chính là so sánh với mình có quan hệ gì với tòa tháp này.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn nội liễm hơi thở, khoan chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu lâm vào minh tưởng, cùng lúc đó, trong tầng một của thần tháp phát sinh một màn quỷ dị.

Vô số linh khí điên cuồng tràn vào bên cạnh Diệp Trường Sinh, bộ dáng giống như là vô cùng thân mật.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, kiểm tra trạng hệ thống, phát hiện từ sau khi hệ thống thăng cấp, đồng thời có thể hiển thị ba địa điểm đánh dấu.

Chương 295: Tháp Tà Thần dị động

Một lần đánh dấu Thanh Giao Tộc.

Một lần đánh dấu Đại Hạ Thánh Đình.

Đánh dấu một lần vị trí cũ của Thần Ma Thánh Đình.

Ba địa phương này hẳn nhất định phải đi, việc cấp bách trước mắt chính là khôi phục thương thể trong cơ thể, tăng nhanh tu vi.

Một khi tiến vào Vạn Thần Vực, nghênh đón hẳn chính là giết chóc vô tận.

Đúng lúc này.

Sắc mặt hẳn hơi biến đổi, phát hiện trong lan can trữ vật hệ thống, tháp Tà Thần dị động, lần trước hẳn vào nhằm tháp Tà Thần, thiếu chút nữa bị Linh Xà Yêu Tôn cướp đoạt.

Lần đó, có thể nói là cửu tử nhất sinh, suýt nữa thì lạnh.

Hiện tại tháp Tà Thần dị động, có phải lại có tai họa muốn đi ra hay không?

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh mở ra, tháp Tà Thần rỉ sét xuất hiện trong tay, ngay sau đó, một cỗ lực lượng lôi đình khủng bố tràn ra, giống muốn phá hủy thân thể của hắn.

Lực lượng lôi đình thật khủng bố.

Vừa dứt lời, bóng người Diệp Thập Vạn xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, uyển chuyển nói: "Chủ nhân, trong tháp nhỏ này có thứ gì đó có thể làm cho Thập Vạn tăng tu vi lên, có thể để Thập Vạn tiến vào trong tháp nhỏ hay không."

Diệp Trường Sinh nhìn tháp Tà Thần: "Người đi vào đi!"

Diệp Thập Vạn không nhiều lời, hóa thành một đạo tinh mang, trực tiếp vào trong tháp Tà Thần, ngay sau đó, một tiếng hô rung trời truyền ra.

Diệp Trường Sinh nhìn tháp Tà Thần lơ lửng trên không: "Rốt cuộc là hung thú gì, lại có thể phát ra lực lượng lôi đình khủng bố như vậy?"

Vạn Thần Vực.

Tà Vương và Huyết Y Chiến Thần trở về, tin tức Diệp Trường Sinh là tàn dư của Thần Ma Tộc lần truyền nhanh chóng, trong nháy mắt truyền khắp các thế lực lớn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Vạn Thần Vực chấn động.

Thần Ma hiện ra, trong mắt các thế lực lại là một lần kiếp nạn.

Diệp Trường Sinh chính là đầu sỏ gây nên, cho nên hẳn nhất định phải chết.

Nếu không, một khi lớn dần lên, sẽ uy hiếp đến an nguy của các thế lực.

Trên Tà Thần Cung.

Thiên Cửu ngạo nghễ độc lập, một thân trường bào màu đen cưỡi gió nổi giận, tựa như hung thú gầm thét, hai mắt lão ta híp lại, ánh mắt rơi vào trên người Tà Vương: "Truyền lệnh xuống, Tà Thần Vệ và Tà Thần Thập Tam Lão tự mình ra tay, đi tới thành Vạn Thần chém giết Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lúc này đây, các thế lực Vạn Thần Vực đều sẽ có hành động, các người thấy cơ hội làm việc, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải mang về thủ cấp của Diệp Trường Sinh về."

Tà Vương khom người, cung kính nói: "Thần Tôn yên tâm, thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Thiên Cửu lại nói: "Thần Ma hiện, Thiên Đạo Điện, Chiến Tộc và Vạn Phật Thánh Đình đều sẽ có cường giả ra tay, Diệp Trường Sinh lúc này đây khó thoát khỏi cái chết, các người không cần dẫn đầu ra tay, hiểu chưa?"

Tà Vương gật đầu: "Thuộc hạ hiểu rõ!"

Thiên Cửu vấy tay áo, ý bảo Tà Vương rời đi, trầm mặc trong nháy mắt, lão ta lẩm bẩm nói: "Tàn dư của Thần Ma Tộc, người thật sự là to gan lớn mật, không che dấu, còn ngông cuồng như thế, chẳng lẽ sống không tốt?"

Ngay sau đó.

Trong lòng bàn tay lão ta xuất hiện một đoàn sương mù màu đen, trong đó xuất hiện một viên cầu đen kịt, Thiên Cửu bàn, thân ảnh chợt lóe biến mất trên bầu trời Tà Thần Cung.

...

Cùng lúc đó.

Thiên Đạo Điện trực tiếp tuyên bố lệnh truy nã Thiên Đạo, treo thưởng chém giết Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời, các thế lực Vạn Thần Vực hoàn toàn sôi trào.

Chiến Tộc, Ma Kiếm Tông, Kiếm Thánh Đình, Huyết Tộc, Thiên Hồn Tông, Sử Tộc, Dao Minh, Thiên Kiếm Tông, Vũ Tông đều bàn bạc phái người đi thành Vạn Thần.

Phát lệnh truy nã Thiên Đạo ra ngoài, bọn hắn cũng không muốn Diệp Trường Sinh mang đến tai nạn cho Vạn Thần Vực.

Mỗi một lần chỉ cần Thần Ma Tộc hiện thế, đều sẽ mang theo một hồi kiếp nạn, người chưa từng trải qua, đương nhiên không biết Thần Ma Tộc khủng bố, chỉ có người trải qua, mới biết được loại đại chiến này, chân chính là hủy trời diệt đất.

Đúng lúc này.

Trong cấm địa Thần Ma.

Một lão giả hóa đá chậm rãi mở hai mắt ra, trên người lão ta xuất hiện dấu vết nứt ra, tầng nham thạch phong ấn trên người lão ta rút đi.

Lão giả tay cầm một cây quyền trượng, chậm rãi đứng lên, mắt nhìn từ xa, nhìn về phía thành Vạn Thần: "Huyết mạch Thần Ma, Thiếu chủ hiện thế, hẳn sẽ một lần nữa dẫn dắt Thần Ma Tộc đi

lên đỉnh cao.”

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Thân thể tàn tạ của lão phu, trước khi ngã xuống may mắn gặp được chủ nhân mới, ta phải đi bảo hộ hãn mới được.”

"Những rác rưởi Vạn Thần Vực này nhất định sẽ gây bất lợi cho Thiếu chủ."

Nói xong, thân mình lão giả cúi xuống hóa thành một tia màu trắng biến mất phía trên chân trời...

Trong thành Vạn Thần.

Sau khi Đạm Đài Tú biết Diệp Trường Sinh bại lộ huyết mạch sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái, cho nên trong khoảng thời gian này nàng ta một mực bế quan, sự tình trong thành giao cho Mộc lão quản lý.

Chương 296: Kiểm thể Hồn Độn tăng lên

Trong lòng nàng ta vô cùng rõ ràng, chỉ có mau chóng khôi phục thân thể, mới có thể chân chính giúp Diệp Trường Sinh.

Bên trong thần tháp Tử Dương, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở mắt ra, linh khí bao phủ trên người hắt tan đi, lúc này đây bế quan thương thể trong cơ thể hắn đã khởi hân.

Đồng thời hoàn toàn nắm giữ Phần Máu Cuồng Hóa, lúc trước đánh một trận với Ma Kiếm Tôn, hân kích hoạt Phần Huyết Cuồng Hóa, căn bản cũng không có phát huy một phần ngàn uy lực của đạo thần thông này.

Phần Huyết Cuồng Hóa chân chính hoàn thành sau đó, coi như là cường giả cấp Thân cao nhất, một quyền cũng có thể dễ dàng đánh bại.

Chính là bá đạo như vậy.

Chính là mạnh mẽ như vậy.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nội liễm hơi thở, đi tới tầng hai của thần tháp Tử Dương, từ lúc hắn bế quan trong tháp, một cỗ hơi thở quen thuộc vẫn quanh quẩn bên người hắn.

Diệp Trường Sinh chắc chắn hơi thở đến từ tầng hai của thần tháp Tử Dương. Lúc trước Đạm Đài Tú đã nói qua, tháp này tổng cộng có chín tầng, mỗi một tầng đều cất giấu chí bảo.

Cho nên hắn quyết định đi tới tầng hai thăm dò đến cùng.

Trong giây lát.

Hắn xuất hiện ở lối vào tiến vào tầng hai, một bức tranh kỳ lạ xuất hiện, phía trên, phù chú chớp động, rắc rối phức tạp, giăng khắp nơi.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại liếc mắt một cái nhìn ra phương pháp phá giải, bởi vì bức tranh này giống như ở trong đầu hắn, nhìn

thấy trong nháy mắt, phương pháp phá giải đã xuất hiện.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Khi tiếng nổ lớn vang lên, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trên bức tranh, lực lượng thần bí bao bọc Diệp Trường Sinh, trực tiếp cắn nuốt vào trong vòng xoáy.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh tiến vào tầng hai của thần tháp Tử Dương, còn chưa kịp ổn định thân ảnh đã phải đối mặt một cỗ linh khí khủng bố đánh tới.

Thật nồng đậm.

Thật thoải mái.

Loại cảm giác bị bao bọc này... Nó chỉ đơn giản là quá sướng khoái.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước, bên trong tầng thứ hai của thần tháp Tử Dương không có một vật gì, chính là linh khí này...

Khí Hỗn Độn?

Không đúng, đây là thần mạch Hỗn Độn.

Giờ khắc này.

Ở trong hư không, thế mà xuất hiện một tin tức: [Thần mạch Hỗn Độn, có thể cắn nuốt, kiểm thể Hỗn Độn tăng lên, tỉ lệ hồi báo: Thần thông Hỗn Độn Trảm!]

Nhìn tin tức trước mắt, Diệp Trường Sinh hơi giật mình, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Kiểm thể Hỗn Độn rốt cục có cơ hội tăng lên."

Dứt lời.

Hắn khoanh chân mà ngồi, nội liễm tâm thần, bắt đầu cắn nuốt

thần mạch Hồn Độn, trong cơ thể vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, linh khí Hồn Độn mệnh mệnh trôi dạt tràn vào trong cơ thể.

Ngang ngang.

Ngang ngang.

Long Ngâm Cửu Thiên, Cự Tượng nổi giận gầm lên.

Diệp Trường Sinh phát hiện Long Tượng Bàn Nhược Công trong nháy mắt đột phá đến tầng thứ bảy, có được lực lượng lớn Thất Long Thất Tượng.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu ngưng tụ một quyền với lực lượng lớn Thất Long Thất Tượng, oanh kích trên người kẻ địch, có thể đập đối phương chết hay không?

Thay đổi.

Thật sự là quá thay đổi.

Tiếp tục cắn nuốt thần mạch Hồn Độn.

Trong lúc nhất thời, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện hình ảnh lớn của Thần Long, Huyền Vũ, cùng lúc đó, gà con từ Thương Khung Thần Cung đi ra.

Gà con xuất hiện, nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, linh khí Hồn Độn thật tinh khiết, có thể hay không để ta cũng cắn nuốt một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, cùng nhau, xem ai cắn nuốt nhiều."

Gà con nói: "Vậy thì ta sẽ không khách khí."

Ngay sau đó.

Gà con mở cánh, lơ lửng trên hư không, thân ảnh của nó bắt đầu phóng đại, ngọn lửa đốt trời quanh quần quanh người nó, giống như muốn biến toàn bộ thần tháp Tử Dương thành tro tàn.

Diệp Trường Sinh phát hiện linh khí Hồn Độn hội tụ về phía gà

con: "Cướp với ta, người có được không?"

Lần thứ hai vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, thần mạch Hỗn Độn trở lại thân ảnh của hắn, gà con giật mình nhìn Diệp Trường Sinh.

Không nghĩ tới hắn tu luyện công pháp cường đại như vậy.

Gà con nói: "Đã như vậy, vậy thì đừng trách ta."

Dứt lời, nó xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, ánh lửa ngập trời bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Gà con giấu thân ảnh của mình ở trong vòng xoáy linh khí, cứ như vậy, nó có thể dễ dàng cắn nuốt thần mạch Hỗn Độn.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, gà con phóng thích hỏa diễm, vừa vặn dùng để rèn luyện thân thể.

Vòng xoáy linh khí càng lúc càng lớn, bao bọc một người một gà trong đó, ánh lửa chiếu rọi, rực rỡ chói mắt, khủng bố như vậy.

Không biết đã qua bao lâu.

Hơi thở trên thân ảnh Diệp Trường Sinh bắt đầu điên cuồng tăng vọt, linh khí Hỗn Độn nhập thể làm cho cảnh giới đột phá lần thứ hai.

Tầng thứ tư cấp Thần.

Tầng thứ năm cấp Thần.

Tầng thứ sáu cấp Thần.

...

Một thân tu vi ngừng lại ở tầng thứ tám cấp Thần, bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, cắn nuốt thành công thần mạch Hỗn Độn, kiếm thể Hỗn Độn tăng lên, đạt được Thần Thông Hỗn Độn Trảm!]

Chương 297: Còn có thần khí nào có thể?

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá đến tầng thứ tám cấp Thần, Độc Cốt Dực dưới sự rèn luyện của thần mạch Hỗn Độn và Thần hỏa, thăng cấp thành Thần Ma Dực.]

"Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kiểm thể Hỗn Độn lần thứ hai tăng lên, có thể đạt được Thần Thông Hỗn Độn Lục Thiên Kiểm Trận.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, Thần Ma Dực còn có thể thăng cấp lần nữa.]

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, nội liễm hơi thở, Thần Ma Dực xuất hiện sau lưng, so với Độc Cốt Dực lúc trước, đôi cánh hiện tại này, có thể nói là xinh đẹp.

Cánh chim màu vàng đen, bao bọc trên thân ảnh tựa như một bộ áo giáp, hoàn mỹ phối hợp với hộp Thiên Cực Kiếm, không có chút cảm giác bất hòa nào.

Làm cho người ta cảm thấy có một loại thần bí khó lường, bá đạo lẫn liệt, cả người sắc bén, giống như một thanh thần kiếm ra khỏi vỏ.

Diệp Trường Sinh trầm mặc trong chớp mắt, mở lời nói: [Hệ thống, phải làm sao mới có thể làm cho kiểm thể Hỗn Độn tiếp tục tăng lên?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chỉ cần không ngừng cắn nuốt thần mạch Hỗn Độn, kiểm thể Hỗn Độn sẽ tăng lên, đương nhiên ngoại trừ thần mạch Hỗn Độn ra, trong trời đất thần khí khác cũng có thể làm cho kiểm thể Hỗn Độn tăng lên, chẳng qua những thứ thần khí này rất khó gặp được.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Còn có thần khí nào có thể?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hiện tại không gặp được, hệ thống không cách nào trả lời câu hỏi của chủ nhân, mặt khác, đừng hỏi nhiều như vậy, càng biết càng nguy hiểm.]

Diệp Trường Sinh: "..."

[Hệ thống, sau khi Thần Ma Dực thăng cấp lần nữa, sẽ là cái gì?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chưa thăng cấp, không biết.]

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trầm giọng nói: [Cái gì cũng không, vốn tưởng rằng hệ thống trâu bò như vậy, không nghĩ tới vừa hỏi cũng không biết.]

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn chậm rãi đứng dậy, Thần Ma Dực sau lưng biến mất không thấy: "Gà con, người ngủ?"

Gà con nói: "Chủ nhân, ta đang tu luyện, đừng quấy rầy..."

Diệp Trường Sinh thấy gà con thỏ nhỏ, ngủ chỉ là một cách gọi, ăn no ngủ kĩ, tu luyện như thế, thật sự là một con gà khiến người ta hâm mộ.

Hiện tại tu vi đột phá, thực lực tăng lên, Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời khỏi thần tháp Tử Dương, đã đến lúc đi làm một ít việc.

Hắn tiện tay vung lên, thu gà con vào trong Thương Khung Thần Cung, thân ảnh chợt lóe, đi tới lối ra ở tầng một của Tử Dương Thần Cung.

"Một tòa Thần tháp tốt như vậy, sau này có cơ hội nhất định phải đi tầng cao hơn xem, rốt cuộc còn có chí bảo gì nữa."

Dứt lời, thân ảnh của hắn xuất hiện ở bên ngoài thần tháp, vừa định đứng dậy rời đi, bóng dáng Đạm Đài Tú xuất hiện, lẳng không bay xuống.

"Xuất quan rồi!"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Xuất quan."

Đạm Đài Tú nói: "Cảnh giới tăng lên rất nhiều, người hiện tại rất mạnh, nếu hiện tại gặp phải Ma Kiếm Tôn, một kiếm của người có thể chém giết được hắn."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Xem ra thương thế của Thành chủ khôi phục không tệ, lại có thể liếc mắt một cái nhìn ra cảnh giới của ta."

Đạm Đài Tú lại nói: "Chuẩn bị rời đi?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đúng, ta dự định đi tới Ma Kiếm Tông."

Tay ngọc của Đạm Đài Tú khẽ vung lên, trên không trung xuất hiện một lệnh bài, ánh sáng màu bạc bọc phía dưới, nội dung và bức họa phía trên xuất hiện.

"Trường Sinh, lệnh truy nã của Thiên Đạo Điện, nếu người đi tới Vạn Thần Vực, sợ rằng sẽ lâm vào trong vòng vây trùng trùng điệp điệp. Vẫn là ở lại thành Vạn Thần, nhiều ít thì chúng ta có thể giúp người."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên nắm lệnh truy nã của Thiên Đạo Điện trong tay: "Thiên Đạo Điện, cũng là bởi vì ta có được huyết mạch Thần Ma, bọn hắc đã truy nã ta?"

Đạm Đài Tú nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Các thế lực Vạn Thần Vực sẽ không để cho người còn sống."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vừa lúc muốn đi Vạn Thần Vực, thuận tiện cũng tiêu diệt Thiên Đạo Điện."

Đạm Đài Tú: "..."

Bên ngoài thần tháp Tử Dương.

Ánh mắt Đạm Đài Tú dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thật sự muốn rời đi?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thật sự."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Dù sao bọn hắc cũng đã phát lệnh truy nã, cho dù ta không đi, bọn hắc cũng sẽ đến tìm ta."

"Ta không thích bị động, mọi việc vẫn nên chủ động một chút."

Đạm Đài Tú không chút do dự: "Ta đi Vạn Thần Vực với người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Âm ý của Thành chủ ta xin nhận, chuyện của ta, vẫn là tự mình đi làm."

"Ta không theo người đi, bằng không một mình người thật sự quá khó khăn." Đạm Đài Tú trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Người bên cạnh người tu vi quá nhiều, tiến vào Vạn Thần Vực căn bản không có khả năng giúp được người"

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn hắc cần thời gian, ta tin tưởng bọn hắc có thể lớn dần lên, lần này đi Vạn Thần Vực, ta sẽ không để bọn hắc ra tay."

"Thành chủ chớ có nói nữa, lòng ta đã quyết."

Chương 298: Vậy ta sẽ không khách khí

"Đã như vậy, ta tặng người một vài thứ, mang theo bên người có lẽ sẽ có trợ giúp đối với người." Đạm Đài Tú nói xong, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: "Trong này có đủ tài nguyên người tu luyện, còn có hai kiện cổ thần khí áo giáp, có thể ngăn cản một kích của cấp Thần cao nhất, mặt khác còn có bản đồ phân bố của các thế lực Vạn Thần Vực."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên linh giới xẹt qua, chỉ lấy bản đồ phân bố đi, đồ vật còn lại lưu lại cho Đạm Đài Tú.

"Những thứ khác vô dụng đối với ta, người lưu lại cho những người khác dùng, thành Vạn Thần không phải cũng cần lớn mạnh sao."

Đạm Đài Tú gật gật đầu, thu linh giới đi: "Thần tháp Tử Dương, người mang đi đi, đây là khẩu quyết thu tháp."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy ta sẽ không khách khí."

Trong lúc nói chuyện, hắn dựa theo khẩu quyết của Đạm Đài Tú cho hắn, thu thần tháp Tử Dương vào hệ thống: "Đi thôi, đi gặp bằng hữu của ta."

Thân ảnh của Đạm Đài Tú lẳng không mà lên, mang theo Diệp Trường Sinh lướt về phú phủ thành chủ: "Trường Sinh, để quân đoàn Diệt Thần và bảy lão đi theo người."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, để bọn hắn ở lại trong thành, sau này lại dùng đi."

...

Trên Thiên Thần Các.

Tàng Thất, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người bọn hắn.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Huynh trưởng, ta muốn rời đi

một khoảng thời gian, các người thì ở lại trong thành Vạn Thần tu luyện, đồng thời thành lập Thiên Tú Tông, chờ ta trở về.”

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: "Trường Sinh, người muốn đi Vạn Thần Vực? Quá nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Nguy hiểm thì có chút nguy hiểm, nhưng ta còn có thể ứng phó, các người nếu muốn giúp ta thì hãy tu luyện thật tốt, chờ mong đến lần sau gặp mặt, các người đều có thể một mình đảm đương một mặt."

Nói đến đây, hắn xoay người, ánh mắt rơi vào trên người đám người Tàng Thất: "Hiện tại thân phận của ta đặc thù, các người vẫn là trở về thế lực của mình đi."

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ, bần tăng cũng không phải là người sợ chết, lúc này chúng ta không thể rời khỏi người."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, khẽ giơ tay lên, lệnh truy nã Thiên Đạo xuất hiện trên không trung: "Cái này các người hẳn là đều quen biết đi."

Lệnh truy nã Thiên Đạo!

Sắc mặt Tàng Thất đại biến, nhìn chăm chú vào nội dung trên lệnh truy nã: "Tộc nhân của Thần... Thần Ma tộc... Điều này sao có thể?"

Bốn người Tiêu Tuy Phong, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ cũng kinh hãi muốn chết, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Thần Ma tộc... Vì sao Diệp công tử là người của Thần Ma tộc?

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại hiểu rõ vì sao để cho các người rời đi? Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, có duyên chúng ta còn có thể gặp nhau."

Tàng Thất nuốt nước miếng, thanh âm khẽ run lên nói: "Diệp thí chủ, thân phận Thần Ma tộc của người bại lộ, còn phải đi Vạn Thần Vực, như vậy người sẽ bị đánh đến chết."

"Vẫn là tìm một chỗ tránh đầu sóng ngọn gió, thật sự, bản tăng thật không muốn mất đi bằng hữu như người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tránh một chút, người cảm thấy ta sẽ như thế? Nếu ta trốn, các người tính toán, tất cả đều sẽ chết."

Đạm Đài tú nói: "Phát ra lệnh truy nã Thiên Đạo, Vạn Phật Thánh Đình, Hỏa Tộc, Kiếm Thánh Đình, Đại Hạ Thánh Đình, còn có Hiên Viên Tộc, đều đã phái người gia nhập vào đội ngũ chém giết Trường Sinh, các người vẫn nên rời đi, như vậy đối với các người và Trường Sinh đều tốt."

Vẻ mặt Tiêu Tuy Phong bất đắc dĩ: "Vì sao lại như vậy, cũng là bởi vì Diệp huynh là người của Thần Ma Tộc, muốn đuổi tận giết tuyệt hẳn?"

"Ta sẽ trở về Thánh Đình, ngăn cản bọn hắn ra tay với Diệp huynh."

Đạm Đài Tú vội vàng nói: "Tiêu công tử trọng tình trọng nghĩa, nhưng người cảm thấy mình có thể thay đổi quyết định của Thánh Đình sao, chớ để cho mình lâm vào nguy hiểm, nếu không Trường Sinh lại phải gánh vác càng nhiều nhân quả."

Vẻ mặt Tiêu Tuy Phong âm trầm, lâm vào trầm mặc, trên mặt hắn ta hiện khó xử, trong lòng biết Đạm Đài Tú nói không sai, chỉ bằng hắn ta căn bản không có khả năng thay đổi quyết sách của Thánh Đình.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Âm ý của các người ta xin nhận, việc này các người cũng không cần tham dự, sau khi trở về tu luyện thật tốt, lần sau gặp mặt đừng để ta cách quá xa."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết cô nương, người trước tiên trở về Đại Hạ Thánh Đình, sau đó, ta sẽ tới hoàn thành hứa hẹn."

Tư Không Lạc Tuyết gật gật đầu: "Diệp công tử yên tâm, chỉ cần ta trở lại Thánh Đình, nhất định sẽ để Phụ hoàng hạ chỉ, rút khỏi việc đuổi giết người."

"Đa tạ người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ghé mắt nhìn về

phía Đạm Đài Tú: "Thành chủ, phái người dẫn bọn hắc đi truyền
tổng trận."

Chương 299: Còn có các người, nhất định đừng để ta thất vọng

Năm người Tàng Thất, Tư Không Lạc Tuyết, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ, Tiêu Tùy Phong cáo biệt Diệp Trường Sinh, rời khỏi Thiên Thần Các, đi tới truyền tống trận.

Trong lúc nhất thời.

Trên Thiên Thần Các.

Bầu không khí im lặng.

An Lạc Nhi mở miệng phá vỡ yên tĩnh: "Trường Sinh, để ta đi với người."

Diệp Trường Sinh khẽ vuốt ve mái tóc của An Lạc Nhi: "Không cần, ở lại tu luyện, chờ ta trở về."

"Còn có các người, nhất định đừng để ta thất vọng."

Mọi người còn muốn nói gì nữa, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn cản: "Tinh Thần, người ở lại, những người khác đều đi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với Thành chủ."

Mấy người lưu luyến rời đi, trong mắt lóe ra vẻ bất đắc dĩ, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải cố gắng tu luyện.

Bằng không bọn hắn chẳng những không giúp được Diệp Trường Sinh, ngược lại trở thành gánh nặng của hắn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại ở bóng lưng mọi người: "Thành chủ, giúp ta chiêu cố bọn họ thật tốt."

"Ta sẽ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi thôi, ta giúp người bày một tòa đại trận cho thành Vạn Thần, nếu có nguy hiểm, người có thể khởi động đại trận."

Đạm Đài Tú nói: "Không cần, thành Vạn Thần có một tòa đại trận bảo vệ thành, hơn nữa còn có ta ở đây, sẽ không để cho bọn hắc có bất kỳ nguy hiểm nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự không cần?"

Đạm Đài Tú gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Không cần, thành Vạn Thần vẫn là có chút nội tình, nếu đến thời điểm sinh tử tồn vong, ta sẽ vận dụng."

"Được, vậy ta yên tâm." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Đưa ta đi tới thông đạo truyền tống của Ma Kiếm Tông."

Đạm Đài Tú vô cùng bình tĩnh, mang theo Diệp Trường Sinh và Tinh Thần rời đi, trước truyền tống trận, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Đi đi, thành Vạn Thần có ta, bọn hắc sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì."

"Đa tạ!" Diệp Trường Sinh nói xong, hóa thành một đạo kim mang, tiến vào trong truyền tống trận, Tinh Thần theo sát phía sau.

Ngay khi hắc vào trận trong nháy mắt, Đạm Đài Tú chỉ búng một cái, một mũi nhọn màu bạc bay ra, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh.

"Trường Sinh, chuyện cuối cùng ta có thể giúp người, chỉ có những thứ này!"

Vạn Thần Vực.

Bên ngoài một tòa thành .

Hai bóng người xuất hiện, chính là Diệp Trường Sinh và Tinh Thần, người sau trầm giọng nói: "Thiếu chủ, Vạn Thần Vực biến hóa thật lớn, đã không còn là bộ dáng trong trí nhớ của ta nữa."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đường đi tới Thanh Giao Tộc, người còn nhớ không?"

Tinh Thần nói: "Đương nhiên, ta làm sao có thể quên?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy là tốt rồi, người trước tiên tiến vào

trong Thần Cung tu luyện, chờ ta giải quyết chuyện trong tay, chúng ta cùng đi xem nơi từng sống ở Thanh Giao Tộc một chút.”

Tinh Thần vội vàng nói: "Thiếu chủ, để cho ta ở lại bên cạnh người, có lẽ còn có thể giúp người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, lúc cần người, chúng ta sẽ thông tri cho người."

Nói đến đây, tay hắn vung lên, thu Tinh Thần vào trong Thương Khung Thần Cung, nguyên bản hắn cũng muốn đám người Diệp Mạc Tà tu luyện trong Thần Cung, nhưng cuối cùng buông tha suy nghĩ này trong đầu.

Tiến vào Vạn Thần Vực hung hiểm vạn phần, sinh tử chưa biết, tùy thời có thể lạnh.

Giữ lại bọn hắn bên người, ngộ nhỡ nếu bị đánh chết, Thương Khung Thần Cung sẽ rơi vào trong tay những người khác.

Tinh Thần thì khác, nếu hắn ta phóng thích bản thể chạy trốn, với tốc độ của Thanh Giao, hắn là có một đường sống.

Mặt khác, hắn cần phải đi Thanh Giao Tộc đánh dấu, nhất định phải mang Tinh Thần theo bên người.

Tiếp theo.

Hắn nội liễm hơi thở, sải bước đi về phía thành trước mắt, khi mà hắn bước ra từ truyền tống trận, cũng là lúc tiến vào địa giới Ma Kiếm Tông.

“Thành Ma Kiếm!”

Diệp Trường Sinh thì trào tự nói, phóng thích thần thức, bao phủ ở trên thành. Ngay sau đó, hắn lắc đầu, hóa thành một tia vàng biến mất trên hư không.

Thành Ma Kiếm là một tòa biên thành, căn bản không có cường giả gì, không có một chút ý nghĩa để cho hắn lưu lại.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, trong lòng bàn tay bắt lấy tấm bản đồ Đạm Đài Tú đưa cho hắn, mở ra nhanh chóng xem một lần.

“Ma Kiếm Tông, Thông Thiên Phong, ta đến đây!”

Một đạo kiếm quang giống như sao băng xẹt qua, chỉ lưu lại một ánh sáng trắng xuyên qua cửa thiên trên cao.

...

Thông Thiên Phong.

Một ánh sáng vàng từ cửa thiên hạ xuống, xuất hiện trước cửa núi Ma Kiếm Tông, đệ tử Ma Kiếm Tông trấn thủ sơn môn phát hiện trong kim quang đi ra một người, vội vàng tiến lên, rút kiếm hướng về phía nhau.

“Người tới là ai, dám xông vào Ma Kiếm Tông!”

Diệp Trường Sinh nhìn hai người, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo kiếm quang mà đi, xuyên qua đài cao phía sau sơn môn, vọt tới chỗ sâu của Ma Kiếm Tông.

Nơi đi qua, đệ tử Ma Kiếm Tông hóa thành một đoàn sương máu, tràn ngập trong hư không không có thi cốt.

Tốc độ của Diệp Trường Sinh vô cùng nhanh, nhanh như tia chớp, mãnh liệt như sấm đánh, trong chớp mắt liền xuất hiện ở bên ngoài chính điện của Kiếm Ma Tông.

Chương 300: Ma Kiếm Tông, Diệp Trường Sinh ta đến diệt tông

Đệ tử Kiếm Ma Tông chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng xẹt qua, sát khí và kiếm ý bao phủ ngập trời, làm cho bọn hắn không thở nổi.

Giờ khắc này.

Hai chân Diệp Trường Sinh đạp đất, thân ảnh bay lên không trung, trong tay nắm chặt Thần Ma Kiếm: "Nhất kiếm khai thiên!"

Một kiếm chém xuống, giống như đáp xuống cửu thiên ngân hà.

Nơi đi qua, cung điện lâu vũ ở cửa ngoài Ma Kiếm Tông, trong nháy mắt hóa thành một mảnh phế tích...

Mặc dù như thế, kiếm quang không có chút ý tứ dừng lại, gặp núi chém núi, gặp người chém người.

Một kiếm hủy cửa ngoài Ma Kiếm Tông.

Khói bụi bao trùm đầy trời, xông thẳng lên đỉnh chín tầng mây, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng bá đạo mà đứng, tung tiếng như sấm nói: "Ma Kiếm Tông, Diệp Trường Sinh ta đến diệt tông!"

Thanh âm thấu cửu thiên, rung động trời cao.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng đứng thẳng, ánh mắt nhìn sâu vào trong Ma Kiếm Tông, lúc này đây, đến Ma Kiếm Tông chỉ vì diệt tông, mặt khác, địch huyễn ma nhất định phải lấy được.

Hắn đáp ứng Diệp Mạc Tà, cho dù khó khăn hơn nữa cũng phải giúp Diệp Vô Cực bình phục, đây là lời hứa của hắn.

Bá.

Bá.

Năm bóng người đạp không lướt nhanh qua, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, lão giả cầm đầu mặc trường bào màu đen, kiếm

khí trên người lão ta như biến: "Diệp Trường Sinh, dư nghiệt của Thần Ma Tộc, người dám tới Ma Kiếm Tông ta..."

Xuy.

Một luồng kiếm quang xẹt qua, đầu lão giả bay ra ngoài, máu tươi như cột.

Bốn người khác thấy đồng bọn đi theo bị giết, sắc mặt đại biến, ánh mắt kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, người này là kẻ điên đi.

Nói cũng không cho nói, đã trực tiếp giết người, không khỏi cũng quá kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh nhìn bốn người trước mặt: "Ma Kiếm Tông không có cường giả? Phái các người tới, xem thường ai đây!"

Dứt lời, thân ảnh hần biến mất tại chỗ, từng đạo kiếm quang xẹt qua, bốn cái đầu bay ra ngoài, sương máu tràn ngập mà lên.

Hần thu năm cái đầu lại, thân ảnh chợt lóe, tiếp tục đi về phía trước, cách đó mấy ngàn trượng, một phi kiếm lăng không rơi xuống, xuyên về phía Diệp Trường Sinh.

"Điên cuồng lớn mật, dám làm càn ở Ma Kiếm Tông!"

Dứt lời, trên hư không mấy trăm người xuất hiện, lão giả cầm đầu là một vị kiếm tu cấp Thần cao nhất.

Xuy.

Diệp Trường Sinh tức giận chém một kiếm, trường kiếm bay tới trước mặt, trực tiếp bị chia làm hai, kiếm khí khủng bố bắn ra tiêu tán.

Kiểm Thanh Tử thấy trường kiếm bị hủy, sắc mặt hơi đổi: "Diệp Trường Sinh, người dám bước vào Ma Kiếm Tông, ngày chết của người đã đến."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho người ba hơi thở, gọi người đi, bằng không không đủ giết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Gọi người đi, ta muốn đại khai sát giới!"

Kiểm Thanh Tử: "..."

Gặp qua kiêu ngạo, lại chưa từng thấy qua như vậy.

Một người khiêu chiến một tông môn, còn để cho lão ta gọi người, đầu óc của dư nghiệt này của Thần Ma Tộc sẽ không có bệnh chứ.

Những nhìn bộ dáng thanh tú của hắn, không giống không bình thường.

Kiểm Thanh Tử tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, giết người cần gì phải gọi người, một mình lão phu là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy đến đây, cho người một cơ hội!"

Thân ảnh Kiểm Thanh Tử mạnh mẽ xông về phía trước, kiếm khí vạn trượng xông thẳng về phía trời cao, giống như muốn xuyên thấu bầu trời.

“Chịu chết đi!”

Diệp Trường Sinh biến sắc, có thể nhìn ra thực lực của Kiểm Thanh Tử hẳn là ở trên Ma Kiếm Tôn, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Giống như kiếm tu cấp bậc loại này chỉ ở trong một kiếm của hắn.

“Nhất Kiếm Táng Thiên!”

Một kiếm xuất ra, táng trời đất.

Vạn sinh linh bị tiêu diệt hết, linh khí khô kiệt, trên hư không, chỉ còn lại Diệp Trường Sinh và Kiểm Thanh Tử lưu lại hai đạo kiếm quang.

Oanh.

Oanh.

Hai đạo kiếm quang va chạm cùng một chỗ, tiếng động lớn kinh

thiên động địa, vạn trượng kiếm quang bắn ra, nơi đi qua, không gian hóa thành hư vô.

Thân ảnh Kiếm Thanh Tử bay ngược ra sau, chậm rãi ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất không thấy.

Xuy.

Một đạo kiếm quang từ không gian trước mặt xuất hiện, chỉ thẳng vào mi tâm lão ta, kiếm như nửa tắc, máu tươi nhỏ xuống.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Cho người cơ hội, người cũng không được!"

Sắc mặt Kiếm Thanh Tử tím tái, biết chỉ cần Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng động một chút, lão ta sẽ táng thân dưới trường kiếm.

"Không hổ là tàn dư của Thần Ma Tộc, kiếm của người... Rất mạnh."

"Không cần người khen ta!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Cho người một cơ hội nữa, gọi người đi!"

Kiếm Thanh Tử sợ run, giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả huyền thạch, hai tay chấp lại, một đạo ánh sáng vọt thẳng tới Cửu Thiên.

"Thật ngoan!" Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng lạnh nhạt, trường kiếm ngửa lên, xuyên qua mi tâm Kiếm Thanh Tử.

Nhìn thấy Kiếm Thanh Tử bị giết, mấy trăm người sau lưng không một người dám động, đều ngây ra như phỗng nhìn Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn mấy trăm người trước mặt, chậm rãi thu đi linh giới của Kiếm Thanh Tử: "Chư quân, rút kiếm đi!"

Chương 301: Ma Kiếm Tôn là do người giết

Thân ảnh mấy trăm cường giả của Ma Kiếm Tông khẽ run lên, bắt giác lui về phía sau.

“Kiếm đến!”

Trên chín tầng trời, vạn mây bắt đầu khởi động, một kiếm lớn nâng lên. bay xuống chém về phía mọi người.

Một thanh bảo kiếm lớn ngang trời bay tới, uy lực hủy thiên diệt địa làm cho người ta muốn nát lòng can đảm.

Đúng lúc này.

Sáu bóng người xuất hiện ở giữa sân, lần lượt giơ tay xuất kiếm, ngăn cản phá kiếm lớn rơi xuống.

Mấy trăm người không bị tàn sát, nhưng ai nấy đều đã bị dọa tiểu từ lâu, thân thể mềm nhũn không chịu nổi, hai chân cuồn cuồn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên sáu người trước mắt: "Xem ra Ma Kiếm Tông thật sự không có người, vậy ta sẽ kiên nhẫn giết."

Kiểm Nhất Thông đánh giá Diệp Trường Sinh: "Ma Kiếm Tôn là do người giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, các người mau tới báo thù, cầu xin các người giết ta đi!"

Kiểm Nhất Thông lại nói: "Ma Kiếm Tôn chết trong tay người, chúng ta chưa từng tìm người gây phiền toái, các hạ vì sao đến diệt tông. Phát lệnh truy nã chính là Thiên Đạo Điện, người hèn là đi tìm bọn hèn mới đúng."

Diệp Trường Sinh nhìn Kiếm Nhất Thông: "Người đây là muốn nói chuyện phiếm với ta? Nói về cái gì... Thế giới lớn như vậy, ta gặp người, người cũng gặp ta, thật tốt."

“Quên đi, vẫn là ra tay đi!”

Kiểm Nhất Thông: "..."

Ma Kiếm Tông.

Cửa ngoài bị một kiếm hủy diệt, núi sụp đổ, lâu vũ hóa thành phế tích.

Không biết bao nhiêu đệ tử táng thân dưới một kiếm, khí tử vong vô tận bao phủ trên bầu trời Ma Kiếm Tông.

Giờ khắc này, sáu Kiếm Tôn của Ma Kiếm Tông xuất hiện, ngăn cản Diệp Trường Sinh đi về phía trước, trong lòng bọn hắn vô cùng hoảng sợ, tuyệt đối không nghĩ tới sau khi lệnh truy nã Thiên Đạo ban ra, Diệp Trường Sinh còn dám trắng trợn xuất hiện ở Ma Kiếm Tông.

Nếu không ngăn cản Diệp Trường Sinh, để cho hắn không kiêng nể gì tiến công, căn cơ của Ma Kiếm Tông sẽ bị hủy dưới trường kiếm của hắn.

Kiểm Nhất Thông trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người thật sự muốn u mê không tỉnh ngộ đối địch với Ma Kiếm Tông?"

Diệp Trường Sinh không chút sợ hãi, cười nói: "Lão đầu, người cảm thấy bộ dáng của ta giống như nói giỡn?"

"Như thế nào, kinh ngạc?"

Kiểm Nhất Thông tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, Ma Kiếm Tông đứng vững ở Vạn Thần Vực mấy ngàn năm, người cảm thấy chúng ta sẽ sợ người? Bên trong của chúng ta mạnh mẽ như thế nào là điều người không thể tưởng tượng."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Như vậy à, nếu bên trong các người rất mạnh, thì phải mấy người các người đến ngăn cản ta?"

Kiểm Nhất Thông lại nói: "Diệp Trường Sinh, lão phu chỉ là muốn nhắc nhở người, kẻ địch của người không phải là Ma Kiếm Tông chúng ta, lệnh truy nã Thiên Đạo chính là do Thiên Đạo Điện phát ra, người hắn là tìm bọn hắn mới đúng."

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Ý của ngươi là ta không nên tới Mài Kiếm Tông, đã như vậy, vậy để cho các ngươi chết một cái là hiểu ngay."

Nói đến đây, hắn tiện tay vung lên, Diệp Vô Cực xuất hiện ở giữa sân: "Hắn, các người biết chứ?"

"Ma kiếm sứ!" Ánh mắt Kiếm Nhất Thông rơi vào trên người Diệp Vô Cực: "Hắn là gì của ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thân của ta, các người luyện chế hắn thành Ma kiếm sứ, sẽ vì thế mà trả giá đắt, đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất ta muốn diệt tông."

Kiếm Nhất Thông run sợ: "Còn có ân oán gì nữa!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thù giết cha, ngày xưa Ma Kiếm Tông các người ở trong chiến trường Thiên Vực, giết phụ thân ta, thù này có phải nên dùng mạng của các người để trả nợ hay không."

Kiếm Nhất Thông nói: "Ma Kiếm Tông giết phụ thân ngươi, ngươi là kiếm tu, phụ thân ngươi là Diệp Chiến Thiên?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, nếu ngươi đã biết tên húy của phụ thân ta, xem ra trận chiến năm đó, ngươi cũng tham dự, chết đi!"

"Chờ một chút!" Kiếm Nhất Thông vội vàng nói, theo đó lại nói: "Diệp Trường Sinh, phụ thân ngươi là Diệp Chiến Thiên không có chết, Ma Kiếm Tông căn bản không giết hắn."

Diệp Trường Sinh giận quá thành cười: "Thật không nghĩ tới Ma Kiếm Tông các người sợ hãi như vậy, đến bây giờ thế mà không dám thừa nhận, Ma Kiếm Tông chính miệng nói là hắn giết phụ thân ta, các người còn muốn ngụy biện?"

Sắc mặt Kiếm Nhất Thông cực kỳ khó coi, giận dữ mắng: "Ma Kiếm Tông, tên ngu xuẩn này, bởi vì một câu nói của hắn mà mang đến tai nạn cho Ma Kiếm Tông."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Diệp Trường Sinh, phụ thân ngươi thật sự không phải Ma Kiếm Tông

giết, năm đó phụ thân người được xưng là Bạch Y Kiếm Thánh, ở trong chiến trường Thiên Vực đích xác phát sinh xung đột với Ma Kiếm Tông, nhưng sau đó hắn được người cứu đi, chúng ta chỉ mang hắn ta trở về.”

Nhìn ánh mắt Kiếm Nhất Thông rơi vào trên người Diệp Vô Cực, Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy ta rất ngu xuẩn? Hiện tại người đều đã chết, chết không đối chứng, đương nhiên là các người nói cái gì chính là cái đó.”

"Đừng phí lời, làm đi."

Chương 302: Thập Vạn, người có thể?

"Hôm nay không phải các người chém giết ta, chính là ta diệt Ma Kiếm Tông, chiến, không chết không thôi."

"Kẻ điên!" Kiếm Nhất Thông trầm giọng nói, ghé mắt nhìn về phía năm người khác: "Cùng nhau ra tay, giết hắn."

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Ba đạo kiếm quang bay xuống, chính giữa trường kiếm, một nam tử áo đen ngạo nghễ đứng, một đầu tóc bạc phiêu dật, hơn nữa dung mạo đẹp đẽ của hắn ta, nhìn qua tựa như công tử nhẹ nhàng, chỉ là đứng ở trên trường kiếm, liền có một loại cao quý nho nhã, khí chất quân lâm thiên hạ.

Trong nháy mắt hắn ta xuất hiện, sáu người Kiếm Nhất Thông nhao nhao khom người thi lễ: "Bái kiến Tông chủ."

Kiếm Phong Hạo khoát tay áo, ý bảo sáu người đứng dậy, tiếp theo ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người chính là Diệp Trường Sinh, tàn dư của Thần Ma Tộc bị Thiên Đạo Điện truy nã?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, chính là ta."

Kiếm Phong Hạo gật gật đầu: "Tiểu tử, trình độ kiếm đạo của người không tệ, hủy cửa ngoài Ma Kiếm Tông của ta, bản Tông chủ có thể bỏ qua chuyện cũ, chỉ cần người gia nhập Ma Kiếm Tông, ta sẽ bảo vệ người bình an vô sự."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tông chủ Ma Kiếm đùa à?

Muốn hắn gia nhập Ma Kiếm Tông, có phải ra ngoài quên uống thuốc hay không.

Kiểm Phong Hạo lại nói: "Không có cừu hận gì là không thể buông xuống, hiện tại Thiên Đạo Điện muốn giết người, chỉ cần người gia nhập Ma Kiếm Tông, chúng ta cùng nhau đối kháng Thiên Đạo Điện."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Không có cừu hận gì là không thể buông xuống, những lời này hình như rất có đạo lý."

"Vậy kéo phụ thân người ra, để cho ta giết, chúng ta lại thương lượng chuyện gia nhập Ma Kiếm Tông."

Oanh.

Kiểm khí khủng bố trên người Kiểm Phong Hạo bắn ra, trực tiếp nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, nếu không phải nhìn người có chút tư chất, người có tư cách gì để bản Tông chủ mở miện."

Linh khí Hỗn Độn trong cơ thể Diệp Trường Sinh vận hành, kiểm uy cường đại bắn ra, trực tiếp nghiền ép uy thế của Kiểm Phong Hạo: "Được, từ giờ trở đi, các người cũng không cần nói chuyện nữa, để cho ta lắng lắng giết người."

Xuy.

Kiểm Phá Cửu Tiêu, đánh thẳng qua Kiểm Phong Hạo, thân ảnh sau đó hóa thành một luồng tàn ảnh, biến mất tại chỗ.

"Sáu Kiếm Tôn, hai vị Thái thượng trưởng lão, giết hẳn!"

Vừa dứt lời, trên hư không, xuất hiện tám vòng xoáy kiếm khí, mạnh mẽ lao về phía trước, nghênh đón kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, vô số kiếm khí bắn ra, làm cho trời cao bị nghiền nát chôn vùi.

Kiểm Phong Hạo xuất hiện ở ngoài ngàn trượng, chấp tay mà

đứng, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Không hổ là tàn dư của Thần Ma, trẻ tuổi như vậy đã có được thực lực như vậy, có thể vượt cấp khiêu chiến."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, lạnh lùng nói: "Đáng tiếc không thể trở thành một thanh kiếm có ích trong tay ta, đã như vậy, lưu người dùng làm sao?"

Lúc này, một lão giả xuất hiện bên cạnh Kiếm Phong Hạo, liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Cả người người này là bảo vật, quyết không thể để cho hắn còn sống rời đi."

"Mặt khác, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không, tin tức hắn đến đây rất nhanh sẽ truyền khắp các thế lực lớn."

Kiếm Phong Hạo cung kính nói: "Lão tổ yên tâm, Phong Hạo tự mình ra tay, nhất định sẽ trấn áp hắn."

Bá.

Một đạo kiếm quang từ Cửu Thiên xuyên qua, kinh khủng như vậy, nơi đi qua, khai thiên liệt địa, tựa như tiên kiếm thiên giới bay xuống.

Chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Hắn cúi đầu nhìn trước ngực, phát hiện trên chiến giáp Chúc Long xuất hiện một vết nứt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện Kiếm Phong Hạo xuất hiện ở giữa tám người Kiếm Nhất Thông.

Kiếm khí khủng bố xông thẳng lên bầu trời, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng khăng định, thực lực của Kiếm Phong Hạo đã đột phá cấp Thần.

Nhưng dưới thần thức của hắn bao trùm, Kiếm Phong Hạo cũng không phải là tồn tại mạnh nhất của Ma Kiếm Tông, đến bây giờ

còn có bốn hơi thở vô cùng khủng bố ẩn núp ở chỗ tối.

Đúng lúc này.

Một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, để ta đi ra ngoài, Thập Vạn sóng vai chiến đấu với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, người có thể?"

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, ta đột phá, đánh bọn hắc, hắc là không có vấn đề gì."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Đến đây đi!"

Dứt lời, tâm thần hắc vừa động, mở ra Thương Khung Thần Cung, đúng lúc này, đám người Kiếm Phong Hạo lao xuống phía dưới, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Vạn đạo kiếm quang hủy diệt một phương thế giới, vạn phần khủng bố, làm trời đất ảm đạm thất sắc.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang lên, chín Thần Lô tàn sát bừa bãi, giống như từng đạo Lô Long xé rách bầu trời.

Chương 303: Cấp Tiên Thiên năng hai mươi vạn

Trong lúc nhất thời, sét đánh che khuất bầu trời, oanh kích trên bầu trời Ma Kiếm Tông.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh đám người Kiếm Phong Hạo, Kiếm Nhất Thông đi về phía trước ngừng lại, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh.

Hắn là kiếm tu, vì sao lại có được lực lượng lôi đình khủng bố như vậy?

Trong lòng mọi người nảy sinh nghi hoặc, vẻ mặt đề phòng, kiếm khí mênh mông tràn đầy quanh quần trên người bọn hắn, tùy thời chuẩn bị phát động công kích về phía Diệp Trường Sinh.

Vô số sấm sét tàn sát bừa bãi, hình thành biển sấm thật lớn, ngay trong nháy mắt mọi người hoảng sợ, một bóng người từ trong đó đi ra, người tới cầm trong tay hai thanh chùy lớn, trên chuôi chùy có sấm sét màu tím, giống như lôi xà múa động Cửu Thiên.

Diệp Thập Vạn mang theo lôi đình đi tới, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Thiếu chủ chờ động, những người này giao cho Thập Vạn."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Diệp Thập Vạn, sắc mặt chợt đại biến, "Cấp Tiên Thiên nặng hai mươi vạn? Điều này cũng quá biến thái."

Lúc này, một con thú nhỏ xuất hiện trên vai Diệp Thập Vạn, mắt đánh giá Diệp Trường Sinh mắt, phát ra tiếng kêu chi chi.

Giọng Diệp Thập Vạn ồm ồm: "Thiếu chủ, thú nhỏ đang chào hỏi thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Thập Vạn, nó là..."

Diệp Thập Vạn lại nói: "Thiếu chủ, Lôi Ẩn Thú, rất cường đại."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, phát hiện trên đỉnh đầu thú nhỏ xuất hiện một tin tức: [Lôi Ẩn Thú, thần thú bản mạng của Diệp Thập Vạn, có thể bồi dưỡng, tỉ lệ hồi báo Thôn Thiên Thú thượng cổ.]

[Hệ thống, thú nhỏ là thần thú bản mạng của Thập Vạn, ta phải bồi dưỡng như thế nào, mới có thể đạt được Thôn Thiên Thú thượng cổ?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, chỉ cần chủ nhân cho Lôi Ẩn Thú đủ vũ trụ dị lõi, làm cho nó thăng cấp đến cao nhất là có thể đạt được Thôn Thiên Thú thượng cổ.]

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thập Vạn, xung phong, giết chết bọn hắc với ta."

Giờ khắc này.

Ánh mắt đám người Kiếm Phong Hạo rơi vào trên người Diệp Thập Vạn, trong mắt lóe ra không thể tin, tu sĩ cấp Tiên Thiên vì sao lại kinh khủng như vậy?

Rốt cuộc sao lại thế này?

Loại tình huống như Diệp Thập Vạn này, bọn hắc thật sự chưa từng nghe thấy.

Kiếm Nhất Thông mờ mịt nói: "Tông chủ, hắc thật sự là cấp Tiên Thiên?"

Kiếm Phong Hạo nói: "Không sai, là cấp Tiên Thiên, nhưng hơi thối của hắc làm cho ta cảm thấy nguy hiểm."

Kiếm Nhất Thông lại nói: "Đúng vậy, uy áp của lôi đình thật mạnh, người này thật sự là khác biệt, thế mà có thể tu luyện cấp Tiên Thiên đến khủng bố như vậy."

Kiếm Phong Hạo híp mắt, nhe răng nói: "Mặc kệ hắc quỷ dị thế nào, đều phải chết, các người đi chém giết hắc. Diệp Trường Sinh giao cho bản Tông chủ!"

Tám người Kiếm Nhất Thông mãnh liệt xông về phía trước, vô số kiếm khí chỉ thẳng lên người Diệp Thập Vạn, người sau không sợ hãi, xách theo hai thanh chùy lớn, chậm rãi đi về phía trước.

Kiểm quang xuyên qua trên người Diệp Thập Vạn, ngay cả phòng ngự của hắn ta cũng không thể đánh vỡ, vẻ mặt tám người ngưng trọng, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Khiến cho bọn hắn bất đắc dĩ chính là tu vi của Diệp Thập Vạn chỉ là cấp Tiên Thiên, hắn ta rốt cuộc mạnh bao nhiêu, căn bản không biết.

Những kiếm quang phóng thích của bọn hắn lại không đủ thương được hắn ta, vậy phòng ngự và thân thể của hắn ta khủng bố đến trình độ nào?

Khoảng cách giữa Diệp Thập Vạn và đám người Kiếm Nhất Thông càng ngày càng gần, trong lúc đi về phía trước, kiếm quang bị bề gãy bay ra: "Các người đánh đủ rồi chứ? Hiện tại đến ta."

"Hám Thiên Cự Chùy!"

Cánh tay hắn ta nâng lên, chùy lớn oanh kích về phía trước, sóng lớn nuốt trời, Thần Ma Lệ Thiên Chùy trở nên rất lớn.

Giống như một viên cầu lăn lộn, oanh kích về phía đám người Kiếm Nhất Thông.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, tám người bay ngược ra ngoài, giống như điều đứt dây, máu tươi trong miệng phun ra, kiếm quang xuyên qua ngang dọc.

Diệp Thập Vạn bá đạo mà đứng, nhìn tám người bay ngược ra ngoài, khoe miệng nhắc lên nụ cười tươi, giống như đang nói: "Tại sao ta cường đại như vậy?"

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh hoàn toàn cho lời mờ.

Cấp Tiên Thiên nặng hai mươi vạn, mạnh, thật sự là quá mạnh.

Hắn có thể ngăn cản một kích của Diệp Thập Vạn hay không, cũng là ẩn số.

Có Diệp Thập Vạn ở bên người, chuyển đi Vạn Thần Vực, hắn không có lo lắng.

[Hệ thống, thực lực hiện tại của Thập Vạn có thể so với cấp gì? Còn có cấp nào trên cấp Thần.]

"Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, thực lực hiện tại của Diệp Thập Vạn tương đương với tầng thứ năm cấp Chuẩn Thần, trên cấp Thần, có các cấp lần lượt là Chuẩn Thần, Thần Tướng, Thần Quân, Thần Vương, Thần Tôn, Thần Hoàng, Thần Đế, Cổ Thần, Tổ Thần."

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ áp chế nội tâm rung động: [Hệ thống, còn có nhiều cấp như vậy? Nói như vậy, ta hiện tại còn vô cùng, vô cùng yếu ớt.]

Chương 304: Người trâu bò

[Không sai, chủ nhân nhận thức bản thân, vẫn là vô cùng thấu đáo.]

Điều này là đặc biệt, thật điên rồ.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, vũ trụ mệnh mông, cường giả vô số, đường chủ nhân muốn đi còn dài, tiếp tục cố lên đi.]

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: [Đúng vậy, con đường phải đi còn dài, nhưng thế giới này rốt cuộc lớn bao nhiêu?]

[Hệ thống, ở Vạn Thần Vực có loại cường giả Tổ Thần này tồn tại?]

[Chủ nhân, là hy vọng có hay không?]

[Đương nhiên là không có.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, Cổ Thần, Tổ Thần như người đứng đầu, sẽ không ở lại nơi rác rưởi như vậy.]

Diệp Trường Sinh: [...]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, không nên hỏi tu sĩ mạnh nhất Vạn Thần Vực có cấp gì, hệ thống giữ im lặng.]

Diệp Trường Sinh nói: [Người trâu bò.]

Phía bên kia.

Kiểm Phong Hạo vốn định chém chết Diệp Trường Sinh, nhưng sau một kích của Diệp Thập Vạn, hắn ta sợ tới mức không nhúc nhích.

Ngay cả lão tổ Ma Kiểm Tông ẩn thân ở chỗ tối, cũng là sợ hãi vạn phần, vừa rồi uy áp chùy của Diệp Thập Vạn, coi như là lão ta cũng miễn cưỡng có thể ngăn cản.

Khiến cho lão ta không cách nào tiếp nhận chính là tu sĩ cấp Tiên Thiên có thể lấy một địch tám, đánh bại cường giả cấp Thần cao

nhất chỉ trong nháy mắt.

Cái này tìm ai nói lý lẽ, quả thực điên cuồng làm cho người ta tuyệt vọng.

Trước kia chưa từng gặp qua tu sĩ như vậy, lão ta còn không cách nào xác định uy áp một chùy kia, có đúng là một kích mạnh nhất của Diệp Thập Vạn hay không.

Điều đáng sợ nhất là không rõ.

Người không biết điểm mấu chốt của đối thủ, không dám dễ dàng ra tay, làm không tốt sẽ bị một chùy quật ngã, chùy điên cuồng đặt lên, lão tổ Ma Kiếm Tông cũng không muốn như thế.

Im lặng trong một khoảnh khắc.

Lão ta truyền âm nói: "Phong Hạo, lui!"

Kiểm Phong Hạo nghe thấy tiếng, thân ảnh bay ngược ra sau, tốc độ vô cùng nhanh, giờ khắc này, lão tổ Ma Kiếm Tông mở ra đại trận bảo vệ tông môn.

Thấy vậy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh vọt về phía trước: "Thập Vạn, đừng để bọn hắn chạy."

Hai chân Thập Vạn đạp vào khoảng không, vọt về phía trước, huy động song chùy, lăng không đạp xuống.

Oanh.

Chùy lớn hạ xuống, tiếng nổ vang lên, thân ảnh Diệp Thập Vạn bị đánh bay ra ngoài, lui đến bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Phía trên Ma Kiếm Tông bao phủ một tòa đại trận, Diệp Thập Vạn chính là công kích đến đại trận, mới bị lực lượng cản trở đánh bay.

Diệp Thập Vạn ổn định thân ảnh, đi tới bên cạnh Diệp Trường

Sinh: "Thiếu chủ, đại trận này.... Ta không thể phá vỡ nó."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa một viên thuốc cho Diệp Thập Vạn: "Ăn đan dược, còn lại giao cho ta."

Ma Kiếm Tông.

Trước đại trận bảo vệ tông môn.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, ánh mắt nhìn chăm chú vào đại trận trước mắt: "Trận pháp cấp Thiên, có chút thú vị."

Trong đại trận.

Đám người Kiếm Phong Hạo đứng ở hai bên lão tổ, khoe miệng đám người Kiếm Nhất Thông lộ ra vết máu, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Một chùy của Diệp Thập Vạn không đập chết bọn hắn, coi như bọn hắn mạng lớn, nếu không phải cách đại trận tương đối gần, bọn hắn đều không có cơ hội chạy trốn.

Kiếm Phong Hạo ghé mắt nhìn về phía Kiếm Diệt Thương: "Lão tổ, tu sĩ cấp Tiên Thiên kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Kiếm Diệt Thương lắc đầu: "Người này không cách nào dùng tu vi người thường cân nhắc, mấy ngàn năm qua tu sĩ như vậy chưa từng xuất hiện qua, ngay cả trong sách cổ cũng không có ghi chép."

Kiếm Phong Hạo nói: "Tu sĩ như vậy hoàn toàn vi phạm quy tắc tu luyện, có thể tu luyện cấp Tiên Thiên đến khủng bố như thế, quả thực chính là một người lập dị."

Kiếm Diệt Thương nói: "Người này hẳn là tồn tại của Thần Ma Tộc, bởi vì trên người những người của Thần Ma Tộc vĩnh viễn có khả năng vô hạn."

Kiếm Phong Hạo nội liễm hơi thở: "Lão tổ, hiện tại làm sao bây giờ, vẫn ẩn thân trong đại trận bảo vệ tông môn?"

Giọng nói Kiếm Diệt Thương khàn khàn: "Chờ, nếu như ba vị cung

phụng xuất quan, liên thủ với ta có thể dễ dàng chém giết hai người bọn hần, hoặc là chờ Diệp Trường Sinh rời đi, người này đến, chắc chắn sẽ nhắc lên một trận gió tanh mưa máu ở Vạn Thần Vực.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiên Đạo Điện truy nã hần, hần là sẽ gặp phải tai họa.”

Lúc này.

Bên ngoài đại trận.

Diệp Trường Sinh đột nhiên khoanh chân ngồi, khoe miệng nhếch lên ý cười, nhìn Kiếm Diệt Thương nói: "Các người thật sự không đi ra sao?”

Kiếm Diệt Thương lạnh lùng nói: "Như thế nào, chẳng lẽ người còn có thể tiến vào sao!”

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Ta thật sự có thể đi vào, người có tin hay không!”

Kiếm Diệt Thương khinh thường nói: "Diệp Trường Sinh, đây là đại trận của tông chủ đời thứ nhất của Ma Kiếm Tông mời cường giả Trận Tông bày ra, người biết đây là đại trận cấp bậc gì không?”

"Còn muốn vào trận, quả thực si tâm vọng tưởng."

Chương 305: Thiên Nhai, người xuất quan

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, hơi giơ tay lên vung lên, trước mặt xuất hiện trăm khối linh thạch màu tím, ngón tay búng lên, linh thạch bay về phía đại trận.

Nhìn thấy cảnh này.

Kiểm Phong Hạo có chút không bình tĩnh: "Lão tổ, hắn đang làm gì, phá trận?"

Kiểm Diệt Thương nhíu chặt mày, mặt lộ ra vẻ rung động: "Thủ pháp thành thạo, như mây bay nước chảy như thế, hắn vậy mà là trận sư."

"Không tốt, hắn muốn phá trận, thật sự chuẩn bị tiến vào."

Kiểm Phong Hạo biến sắc: "Lão tổ, người này là kiếm tu, lại là trận sư, chúng ta nhất định phải diệt trừ hắn, bằng không tai họa vô cùng."

"Truyền lệnh ma kiếm sứ cấp cao, để bọn hắn bày ra kiếm trận, trước vây khốn Diệp Trường Sinh, chờ chém giết tu sĩ Thiên Tiên kia, lại vây công Diệp Trường Sinh."

Về mặt Kiếm Diệt Thương vô cùng ngưng trọng, vẫn nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh, tò mò hắn thật sự có thể phá vỡ đại trận?

Bao nhiêu năm, Ma Kiếm Tông chưa bao giờ ghen khuất như thế, bị hai người đánh mở ra đại trận bảo vệ tông môn, quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

Đúng lúc này.

Sâu trong Ma Kiếm Tông, một đạo kiếm quang màu đen bắn tới, một giây sau, một gã nam tử mặc áo tím xuất hiện ở giữa sân.

Người tới khom người một cái, trầm giọng nói: "Bái kiến lão tổ, Tông chủ."

Ánh mắt Kiếm Phong Hạo rơi vào trên người người tới: "Thiên Nhai, người xuất quan."

Tô Thiên Nhai nói: "Tông chủ, người nào phạm tông môn ta, Thiên Nhai đi lấy tính mạng của hắn."

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta nhìn bên ngoài đại trận, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Tông chủ, hắn là ai."

Kiếm Phong Hạo nói: "Diệp Trường Sinh, dư nghiệt của Thần Ma Tộc, người không phải là đối thủ của hắn, lui ra trước đi!"

Tô Thiên Nhai là một trong mười công tử của Vạn Thần Vực, được xưng là Ma Kiếm công tử.

Vẫn tự xưng kiếm đạo không ai sánh bằng, ngay cả Kiếm Thánh công tử của Kiếm Thánh Đình và Thần tử hắn ta cũng không để ở trong mắt.

Mục tiêu cả đời của Tô Thiên Nhai, chính là ở trên kiếm đạo vượt qua Kiếm Thần Độc Cô Vô Bại, lúc này nghe được Kiếm Phong Hạo nói như vậy: "Tông chủ, hắn là trận sư?"

Kiếm Phong Hạo lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Kiếm tu, trận sư, hắn là sẽ không đơn giản như vậy, hắn đã đạt tầng thứ tám cấp Thần."

Tô Thiên Nhai: "..."

Kiếm Diệt Thương mở lời nói: "Thiên Nhai, ở Vạn Thần Vực vẫn luôn có Thiếu chủ Thần Ma xuống, nghe đồn nghiền ép những người trẻ tuổi, kỳ thật cũng không phải là lời đồn, mà là sự thật."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước mắt thể hệ trẻ tuổi mạnh nhất ở Vạn Thần Vực, hắn là Thập công tử, thử hỏi có ai có thể mạnh hơn hắn."

"Sở Dịch của Thiên Đạo Điện, Tàng Huyền của Vạn Phật Thánh Đình, Chiến Cửu Thiên của Chiến Tộc, đều không thể là đối thủ của hắn."

Tô Thiên Nhai nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng hoảng sợ vô

cùng, tuổi của hắn còn nhỏ hơn so với hắn ta, lại yêu nghiệt như thế, xem ra trên đường kiếm đạo của hắn ta có thêm một kẻ địch.

Giờ khắc này, lại có một bóng người xuất hiện, Kiếm Phong Hạo quay đầu nhìn lại: "Tử Tà, người làm sao lại tới đây."

Kiểm Tử Tà nói: "Gia gia, Diệp Trường Sinh có phải tới hay không, hắn ở trong chiến trường Thiên Vực giết đạo lữ của ta, ta muốn báo thù cho Trần Hường."

Người tới không phải người khác, chính là Thiếu chủ Ma Kiếm Tông, đạo lữ của hắn chính là Sử Trần Hường bị Diệp Trường Sinh chém giết.

Kiểm Phong Hạo giận dữ nói: "Hồ nháo, người biết hắn mạnh như thế nào không? Còn muốn báo thù, người ngay cả một kiếm của hắn cũng không chịu nổi."

"Thiên Nhai, mang theo Tử Tà rời đi, chuyện tông môn, các người không cần nhúng tay vào!"

Tô Thiên Nhai lôi kéo Kiếm Tử Tà rời đi, đi về phía trước, Kiếm Tử Tà dữ tợn nói: "Diệp Trường Sinh, nếu đã tới, người nhất định phải chết."

"Tử Tà, người muốn làm gì!"

"Thiên Nhai, giết Diệp Trường Sinh không phải chỉ là chuyện tông môn chúng ta, ta phải thông tri cho Sử Tộc, tin tưởng bọn hắn rất nhanh sẽ phái cường giả đến." Kiếm Tử Tà trầm giọng nói.

Tô Thiên Nhai nói: "Không cần thông tri, đại chiến đến đây, tin tức Diệp Trường Sinh xuất hiện ở tông môn sớm truyền ra ngoài."

Kiểm Tử Tà xoay người nhìn Diệp Trường Sinh bên ngoài đại trận: "Lúc này đây hắn phải chết không thể nghi ngờ."

...

Bên ngoài đại trận.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, ghé mắt nhìn Diệp Thập

Vạn: "Thập Vạn, khôi phục thế nào, còn có thể đánh được không."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ yên tâm, Thập Vạn là đánh không ngã."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chuẩn bị tốt, làm thôi!"

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, cuối cùng một khối linh thạch màu tím bay về phía đại trận, tinh mang tiến vào trong đại trận.

Một đoàn đường văn bắt đầu khuếch tán, tựa như cánh cửa kết giới mở ra.

Oanh.

Oanh.

Đại trận ầm ầm sụp đổ, hóa thành bột mịn biến mất, trong lúc nhất thời, giống như trời cao rơi xuống trăm trượng.

Chương 306: Ta tới rồi, các người chuẩn bị chịu chết?

Trong nháy mắt đại trận hạ xuống, Diệp Trường Sinh và Diệp Thập Vạn đạp không lướt nhanh qua, nhanh chóng vọt tới phía đám người Kiếm Diệt Thương.

Đang di chuyển về phía trước.

Sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Thần Ma Dực, ánh sáng vàng đen chiếu rọi, ở trong tay hắn nắm chặt Thần Ma Kiếm, cả người như Thái Cổ Thần Ma.

Kiếm khí cao ngất dài theo trái phải, sau lưng hình ảnh long tượng lớn đạp trời, nơi đi qua, vòm trời bị phá hủy.

"Ta tới rồi, các người chuẩn bị chịu chết?"

Kiếm Phong Hạo tung người nói: "Ma kiếm sứ, bày trận!"

Ra lệnh một tiếng, ngàn bóng đen xuất hiện, màu đen che trời, không gian đen kịt một mảnh, tựa như tận thế bùng xuống.

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Ngàn người bá đạo mà đứng, trường kiếm trong tay chỉ thẳng, kiếm quang hội tụ cùng một chỗ, kiếm quang vô tận ngưng tụ lại, một thanh kiếm lớn xuất hiện, treo ngược trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Bá.

Bá.

Bá.

Từng phi kiếm xuyên qua, rậm rạp, giống như châu chấu bay qua lại.

Xu thế của Diệt Trường Sinh không giảm, nhìn phi kiếm trước mắt: "Chút tài mọn, há có thể ngăn cản ta?"

Vừa dứt lời, hình ảnh long tượng lớn sau lưng hắn chạy như điên về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, chạm cùng một chỗ với phi kiếm.

Oanh.

Oanh.

Phi kiếm nghiền nát, hóa thành bột mịn, long tượng còn đang đi về phía trước, ánh mắt Diệt Trường Sinh từ hư không xẹt qua: "Nhìn một kiếm của ta, phá trận!"

"Tạo Hóa Tuyệt Diệt!"

Một thức Tạo Hóa Kiếm Quyết cuối cùng.

Một kiếm chấm dứt tạo hóa.

Một kiếm diệt sinh linh.

Một kiếm này hạ xuống, một màn quỷ dị phát sinh, toàn bộ linh khí và kiếm khí trong khoảng không nháy mắt bị rút ra, toàn bộ hội tụ trên kiếm quang.

Giống như khiến tất cả lực lượng chuyển đến, một kiếm xuất ra, vô cùng vô tận, một thế giới, một kiếm đạo.

Một kiếm, diệt tất cả.

Không gian vỡ vụn, sinh linh bị diệt.

Kiếm quang xoay chuyển, bao trùm Ma kiếm sứ cấp cap, kiếm thế như rồng, cắn nuốt trời cao.

Ngay sau đó.

Ngàn người bay ngược ra ngoài, bị kiếm quang bao phủ, hóa thành bột mịn biến mất không thấy.

Một kiếm giết ngàn người trong nháy mắt.

Đáng sợ.

Thật sự là đáng sợ.

Đám người Kiếm Diệt Thương, Kiếm Phong Hạo vốn định vây công Diệp Thập Vạn, lại không nghĩ tới Diệp Trường Sinh phá trận bằng một kiếm.

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, quá mạnh, kiếm đạo của hắn có thể nói là vô địch.

Gọi là kiếm tu đệ nhất trong lịch sử, tuyệt không quá đáng.

Kiếm Diệt Thương tung hoành ở Vạn Thần Vực mấy trăm năm, đã gặp qua vô số thiên kiêu yêu nghiệt, nhưng số người có thể đấu lại Diệp Trường Sinh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hắn còn trẻ tuổi như thế, tương lai là vô hạn.

Mặt Kiếm Phong Hạo trầm như nước, thấp giọng nói: "Lão tổ, ba vị cung phụng không ra, chúng ta thật sự có thể ngăn cản hắn?"

Kiếm Diệt Thương trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh rất yêu nghiệt, nhưng cấp là vết thương cứng của hắn, lão phu nắm chắc có thể giết hắn, làm cho người ta đau đầu chính là tên tu sĩ cấp Thiên Tiên bên cạnh hắn, thực lực của người này có thể so với Chuẩn Thần tầng thứ tư, một khi đánh nhau coi như là ta cũng không nắm chắc toàn thắng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, không cần lo lắng, ba vị cung phụng đã tới, mặt khác, còn có rất nhiều cường giả đang chạy tới tông môn."

"Diệp Trường Sinh là người trên lệnh truy nã Thiên Đạo, bao nhiêu người muốn lấy tính mạng của hắn, dù sao Thiên Đạo Điện treo thưởng, nhưng là vô cùng khiến cho người ta động tâm."

Kiếm Phong Hạo gật gật đầu: "Lão tổ, trai cò tranh giành ngư ông đắc lợi, những cường giả này đến, chưa chắc sẽ ra tay."

Kiếm Diệt Thương nói: "Người nói đúng, ta sao lại không biết, thế

những người một khi có lòng tham, sẽ làm việc nghĩa không chùn bước, yên tâm đi, lúc này đây tông môn chúng ta sẽ không có việc gì.”

Dứt lời.

Trên hư không.

Ba bóng người lẳng không hạ xuống, xuất hiện bên người Kiếm Diệt Thương, người tới không phải người khác, chính là ba cung phụng của Ma Kiếm Tông.

Ánh mắt Long Kinh Dương rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Kiếm tu thật trẻ tuổi, có được trình độ kiếm đạo như thế, làm cho người ta hâm mộ.”

Kiếm Diệt Thương nói: "Long huynh, kẻ này chính là tàn dư của Thần Ma Tộc, người bị Thiên Đạo Điện truy nã. Bởi vì có một ít ân oán trong quá khứ, muốn tiêu diệt tông môn ta.”

Nói đến đây, ánh mắt lão ta chợt lóe, rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Long huynh, cổ quái nhất chính là hắn ta, rõ ràng chỉ có tu vi là Thiên Tiên, lại có thể so với Chuẩn Thần tầng thứ tư.”

Long Kinh Dương nói: “Nếu như ta đoán không sai, hắn cũng là tàn dư của Thần Ma Tộc, chỉ có Thần Ma Tộc mới có tu sĩ vượt qua phạm trù tu luyện bình thường.”

"Kiếm huynh đừng quên, năm xưa Thần Ma Tộc không phải xuất ra một gã kiếm tu, chỉ cần kiếm đạo, lại có được thân thể phạm nhân, kiếm đạo của hắn siêu phàm nhập thánh, giết người cho tới bây giờ chỉ là một kiếm.”

Chương 307: Đến, liều mạng!

Kiểm Diệt Thương giật mình: "Long huynh nói là Phàm Kiểm Diệt Tu Duyên?"

Long Kinh Dương nói: "Không sai, chính là hắn. Sau khi Thần Ma Tộc biến mất, có người ở Hỗn Loạn Tinh Không gặp qua hắn, nghe đồn hắn vào Hỗn Loạn Tinh Không tìm kiếm kiếm đạo chân chính."

Kiểm Diệt Thương biến sắc: "Hắn thế mà còn sống, có thể hay không có quan hệ sâu xa với Diệt Trường Sinh, dù sao bọn hắn cũng họ Diệt."

Long Kinh Dương vừa muốn mở miệng, Diệt Trường Sinh ở phía trước nói: "Tán gẫu rất được nha, các người cho rằng ta không tồn tại?"

Kiểm Diệt Thương mở lời nói: "Diệt Trường Sinh, lão phu khuyên người một câu, nhanh chóng chạy trốn đi, bằng không, hôm nay người sẽ táng thân ở đây."

Diệt Trường Sinh nói: "Hù dọa ta? Nói thật cho người biết, ta dám đến Vạn Thần Vực, sẽ không có ý định sống sót rời đi."

"Đến, liều mạng!"

Dứt lời, hắn mạnh mẽ xông về phía trước, giơ tay lên vẽ ra một kiếm, xuyên về phía Kiểm Diệt Thương.

Thần thức của hắn đều mạnh hơn so với mọi người ở đây, há lại không biết có cường giả đang dựa vào Ma Kiếm Tông.

Hiện tại đối với hắn mà nói, chính là có thể giết một người thì tính một người, giảm bớt uy hiếp về sau, bằng không chân chính bị vây công, mỗi người đều có khả năng uy hiếp tính mạng của hắn.

"Kẻ điên!" Kiểm Diệt Thương giận dữ nói, giơ tay lên, một kiếm bay ra, nghênh đón Diệt Trường Sinh tiến công.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Hai đạo kiếm quang va chạm cùng một chỗ, kiếm quang đầy trời tàn sát bừa bãi, vô lượng vô biên, che khuất mặt trời.

Ngay sau đó.

Kiểm quang tiêu tán, Kiếm Diệt Thương vẫn đứng tại chỗ như trước, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Ngu xuẩn mất khôn, chết không đáng tiếc."

Diệp Trường Sinh thúc dục hộp Thiên Cực Kiếm, bốn thanh thần kiếm đồng loạt xuất ra, tựa như bốn đạo thần mang, xuyên qua bầu trời.

Đúng lúc này.

Một thanh âm từ cửu thiên hạ xuống, thanh âm như phán xét, bá đạo vô cùng: "Dư nghiệt Thân Ma, giết người của Sử Tộc ta, hôm nay tất sẽ khiến người nợ máu trả bằng máu."

Sử Tộc đã đến.

Chín bóng người mặc áo bào trắng lẳng không rơi xuống, xuất hiện bên cạnh Kiếm Diệt Thương, lão giả cầm đầu chính là Thái thượng trưởng lão của Sử Tộc, Sử Khả Lang.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua chín người, trầm giọng nói: "Các người thật sự đến đây báo thù cho người trong tộc?"

Kỳ thật, mọi người trong lòng biết rõ, báo thù cho người trong tộc cũng là để cho Sử Tộc có tiếng ra quân, mục đích chân chính của bọn hắn, vẫn là hướng về treo thưởng của Thiên Đạo Điện.

Con người thật sự là dối trá.

Sử Khả Lang nói: "Người của Sử Tộc há là người nói giết thì giết, hôm nay mạng của người, lão phu muốn."

Trên hư không.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Sử Khả Lang:
"Người muốn, hỏi bọn hắc có đáp ứng hay không?"

Kiểm Diệt Thương mở lời nói: "Sử huynh, chúng ta cùng nhau liên thủ, chém giết dư nghiệt Thần Ma."

Sử Khả Lang gật đầu: "Ta đang có ý này."

Ngay khi hai người vừa dứt lời, trên hư không, bóng người bắt đầu khởi động, linh khí mệnh môn dồi dào tràn xuống, tựa như núi tiên nghiêng ép trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng: "Không cần nhiều người nghênh đón ta như vậy, quá khách khí."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Diệp Thập Vạn:
"Thập vạn, chuẩn bị rút lui!"

Bá.

Bá.

Từng bóng người xuất hiện trên bầu trời Ma Kiếm Tông, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời hắn trở thành mục tiêu của mọi người.

"Đều đã đến đây!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó, thân ảnh hắn chợt lóe, hóa thành một ánh sáng vàng đen, biến mất tại chỗ.

Thấy một màn như vậy.

Long Kinh Dương nói: "Hắn muốn chạy trốn, quyết không thể để cho hắn còn sống rời khỏi Thông Thiên Phong."

"Chém giết Diệp Trường Sinh, đừng để cho dư nghiệt Thần Ma chạy trốn."

"Chém giết Diệp Trường Sinh, đừng để cho dư nghiệt Thần Ma chạy trốn."

...

Thanh âm thấu bầu trời, kinh thiên động địa.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại, trầm giọng nói: "Một đám ngu ngốc, kêu to như vậy làm gì."

Nếu hô khẩu hiệu hữu dụng mà nói, còn muốn thực lực làm cái gì?

Mọi người muốn đuổi giết Diệp Trường Sinh, lại phát hiện khoảng cách càng ngày càng gần, căn bản là đuổi không kịp.

Chơi đùa thôi.

Diệp Trường Sinh có được Thần Ma Dực, đừng nói là những người này đuổi không kịp, cho dù là Chuẩn Thần cao nhất, cũng chưa chắc có thể đuổi kịp.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn để cho Diệp Thập Vạn tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, sau khi khoảng cách kéo dài, hắn cũng tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Mọi người đuổi theo, phát hiện không thấy tung tích Diệp Trường Sinh, tất cả mờ mịt, sao lại thế này, hai người sống sờ sờ đang yên đang lành bỗng dưng biến mất.

Long Khinh Dương đứng ngay ngắn trên hư không, thần thức phóng thích, ánh mắt nhìn xung quanh trái phải: "Dư nghiệt Thần Ma hắn là hiểu được phương pháp ẩn nấp, nhưng hắn nhất định chạy không xa, mọi người tiếp tục đuổi theo."

Chương 308: Chưa từng thấy qua người âm hiểm như người

Mọi người lập tức tản ra, phân nhóm đuổi theo bốn phương tám hướng, trong lúc nhất thời, trên hư không, khắp nơi là cường giả các thể lực.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động trở lại Ma Kiếm Tông, thân ảnh xuất hiện một khắc, giơ tay lên chém xuống hai kiếm.

Xuy xuy.

Kiểm quang hạ xuống, trời cao ảm đạm không ánh sáng, đệ tử Ma Kiếm Tông giống như hung thú bị kinh hách, hoảng hốt chạy trốn chung quanh.

Thân ảnh Kiếm Phong Hạo xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, mắt lộ ra không thể tin, hẳn ta không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ ở trước mắt bao người mà trở về: "Diệp Trường Sinh, người trốn không thoát."

"Ta trốn thoát?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, dừng một chút: "Thập Vạn, đánh bạo hẳn, đệ tử Ma Kiếm Tông một người cũng không lưu lại."

Bóng người Diệp Thập Vạn xuất hiện, đạp không lướt nhanh về phía trước, tựa như một đại bác, huy động song chùy đánh về phía Kiếm Phong Hạo.

Giờ khắc này.

Ma Kiếm Tông không còn đám người Kiếm Diệt Thương, Long Khinh Dương, Diệp Thập Vạn có thể treo Kiếm Phong Hạo lên trời đánh.

Về phần Diệp Trường Sinh, hẳn thích nhất chém giết tu sĩ yếu hơn hẳn, không hề áp lực, một kiếm bỏ một mảnh.

Theo bóng người Diệp Trường Sinh tiến về phía trước, sương máu nuốt trời tràn ngập mà lên, máu trên mặt đất chảy thành sông, tàn thi chất đống như núi.

Toàn bộ Ma Kiếm Tông hóa thành địa ngục nhân gian.

Đúng lúc này.

Một ánh sáng phóng lên trời, nổ rộ trên bầu trời Ma Kiếm Tông, tựa như pháo hoa xán lạn.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Tử Tà, khoe miệng nhắc lên ý cười, giờ khắc này, hẳn giống như là ma quỷ chọn người mà cắn: "Gọi người? Trễ rồi."

Dứt lời, một đạo kiếm quang xẹt qua, nhanh như chớp, mãnh liệt như sấm sét, trực tiếp khiến đầu Kiếm Tử Tà bay ra ngoài.

Máu tươi như trụ.

Tô Thiên Nhai nâng tay sờ sờ hai má, nhìn máu tươi trên bàn tay, sắc mặt chợt đại biến, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi về phía Tô Thiên Nhai, kiếm quang xuất hiện sau lưng, chém xuống phía Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Kiếm khí va chạm, nổ tung truyền ra, Tô Thiên Nhai xoay người muốn chạy trốn, sau lưng có mũi nhọn màu vàng đen bắn nhanh mà đến.

Xuy.

Táng Thiên Kiếm xuyên qua, trực tiếp đóng Tô Thiên Nhai trên cột gỗ, đồng tử hẳn ta phóng đại, không cam lòng nói: "Thì ra ta ngay cả một kiếm của hắn cũng không ngăn được."

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Đám người Kiếm Diệt Thương, Long Kinh Dương phát hiện tín hiệu xin giúp đỡ, nhìn từ xa, nhìn về phía Ma Kiếm Tông, về mặt cả đám giận dữ không thể kìm chế.

Long Kinh Dương giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh thật sự là tu sĩ đề tiện, thế mà đánh lén tông môn, nhanh chóng trở về tông môn."

Ra lệnh một tiếng, bốn người đạp không lướt qua, nhanh chóng vọt tới phía Ma Kiếm Tông.

Về mặt cường giả thế lực khác cũng mờ mịt, Diệp Trường Sinh như thế nào lại ở ngay trước mắt bọn hắn, một lần nữa trở về Ma Kiếm Tông.

Nghĩ đến đây, cả người bọn hắn run rẩy, Diệp Trường Sinh có thể thần không biết quỷ không hay trở về Ma Kiếm Tông, vậy ý nghĩa có thể lặng yên không một tiếng động lấy đi tính mạng của bọn hắn.

Điều này... Quả thực là đáng sợ.

...

Ma Kiếm Tông.

Bóng dáng bốn người Kiếm Diệt Thương, Long Kinh Dương xuất hiện, híp mắt nhìn về phía trước, lọt vào tầm mắt là bức tường đồ nát hoàn toàn, cả tòa tông môn hóa thành phế tích.

Trong tầm mắt, tàn thể khắp nơi.

Bọn hắn nhìn thấy thi thể Tô Thiên Nhai, Kiếm Tử Tà và sáu Kiếm Tôn, lại duy nhất không nhìn thấy Kiếm Phong Hạo.

Kiếm Diệt Thương mắt như muốn nứt ra, giận dữ quát lớn: "Diệp Trường Sinh, ngươi hủy căn cơ tông môn ta, lão phu và người không chết không thôi."

Toàn bộ thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Ma Kiếm Tông bị giết chóc hầu như không còn, cường giả ngã xuống vô số, tuy rằng bọn hắn còn

sống, nhưng Ma Kiếm Tông không có máu tươi mới, đã giống như thùng rỗng kêu to.

Long Kinh Dương nói: "Lập tức tìm được tung tích của Phong Hạo, hẳn hẳn là bị Diệt Trường Sinh mang đi."

Kiểm Diệt Thương nói: "Diệt Trường Sinh muốn làm gì."

Mày Long Kinh Dương nhú chặt lại, trầm giọng nói: "Hắn hiện tại là kẻ địch của toàn bộ Vạn Thần Vực, chỉ dựa vào lực lượng của mình cũng nửa bước khó đi, mang Phong Hạo đi hẳn là muốn luyện chế thành Ma kiếm sứ cho hắn sử dụng."

Kiểm Diệt Thương: "..."

Trầm mặc trong chớp mắt, lão ta nhìn về phía Long Kinh Dương lại nói: "Long huynh, trận chiến này tông môn tổn thất nặng nề, đã đến lúc để cho nó hiện thế, bằng không căn cơ cuối cùng của tông môn sẽ bị hủy trong chốc lát."

Long Kinh Dương nói: "Chuyện liên quan đến sống chết của tông môn, ta đồng ý."

Ngay sau đó.

Thân ảnh bốn người chột lóe, lướt đến chỗ sâu nhất của Ma Kiếm Tông, khi xuất hiện lại, bọn hắn xuất hiện trước một tòa sơn động.

Nhìn sơn động trước mắt, Kiểm Diệt Thương ngửa mặt lên trời rống giận: "Diệt Trường Sinh, ta muốn giết ngươi."

Chương 309: Kiếm huynh, người không phải là muốn...

Bởi vì đại trận trước sơn động bị phá, phải biết rằng trong sơn động này cất giấu toàn bộ nội tình của Ma Kiếm Tông.

Long Kinh Dương mạnh mẽ áp chế nội tâm rung động: "Đi vào xem một chút."

Bốn người đi vào trong sơn động, nội tình ngàn năm của Ma Kiếm Tông bị dọn sạch, cái gì cũng không lưu lại cho bọn hắn.

Kiếm Diệt Thương phun ra một ngụm máu tươi, thân ảnh lung lay sắp đổ: "Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh, ta..."

Phốc.

Lại phun ra một ngụm máu tươi.

Long Kinh Dương mở miệng nói: "Kiếm huynh, chuyện đã đến nước này, chúng ta chỉ có chém chết Diệp Trường Sinh, mới có thể đoạt lại tất cả những gì thuộc về chúng ta."

Kiếm Diệt Thương nói: "Long huynh, Diệp Trường Sinh mang đi tất cả nội tình của tông môn, nhưng món chí bảo kia hắn không mang đi."

Dứt lời, lão ta vung tay lên, một đạo kiếm quang xuất hiện, kiếm quang to bằng bàn tay xuất hiện trong sơn động.

Ngay sau đó.

Vô số kiếm khí tràn ngập mỗi một tấc trong không gian, tiếng kiếm nổi giận kêu đình tai nhức óc, một thanh trường kiếm màu đen vuông góc trên không trung, chậm rãi rơi xuống, dung hợp cùng một chỗ với kiếm quang lơ lửng.

Long Kinh Dương nói: "Kiếm linh và kiếm thể dung hợp cùng một chỗ, đây mới là kiếm Minh Ma chân chính, có thanh thần kiếm này, có thể dễ dàng chém chết Diệp Trường Sinh."

Kiểm Diệt Thương khẽ thở dài một tiếng: "Chỉ tiếc nó chỉ cần nuốt năm thanh kiếm Cửu Kiếp thành mảnh vụn, nếu cần nuốt toàn bộ kiếm Cửu Kiếp, nhất định sẽ trở thành kiếm đứng đầu trong thế giới."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Kế tiếp làm phiền ba vị tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh, ta muốn vào tổ địa một lần."

Long Kinh Dương kinh ngạc nhìn Kiểm Diệt Thương: "Kiếm huynh, người không phải là muốn..."

Kiểm Diệt Thương nói: "Đã đến thời điểm sống chết tồn vong của tông môn, ta không có lựa chọn nào khác."

Nhìn bóng lưng lão ta rời đi, Long Kinh Dương lẩm bẩm nói: "Hai tên dư nghiệt Thần Ma đã nhắc lên sóng to gió lớn như thế, Vạn Thần Vực không yên ổn, Diệp Trường Sinh không chết, sẽ trở thành ác mộng của mọi người."

...

Trên hư không.

Một bóng người đạp không mà đi, người này chính là Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này, hắn tươi cười, khí định thần nhàn, giống như quên mất mình là người bị Thiên Đạo Điện truy nã.

Lúc trước hắn hủy Ma Kiếm Tông, cướp sạch sơn động Minh Ma cướp sạch, lúc này đây thu hoạch không phải là lớn bình thường.

Có thể đạt được nội tình ngàn năm của Ma Kiếm Tông, còn phải nhờ thú Lôi n bên cạnh Diệp Thập Vạn, không nghĩ tới nó ngoại trừ cảm thấy hứng thú với sấm chớp đặc biệt ra, còn có năng lực tìm kiếm chí bảo.

Nội tình ngàn năm trong tay, Diệp Trường Sinh quyết định tìm một chỗ tu luyện, kế tiếp, đi tới Đại Hạ Thánh Đình.

Chờ sau khi hoàn thành hứa hẹn với Tư Không Lạc Tuyết, cũng

không có bất kỳ chấp niệm nào, có thể yên tâm làm quen với thế lực Vạn Thần Vực.

Tiếp theo.

Diệp Trường Sinh lấy bản đồ ra, tìm được vị trí của Đại Hạ Thánh Đình, thân ảnh chợt lóe, bạo lực đi về phía trước.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, trầm giọng nói: "Đi theo, lâu như vậy, các người không mệt sao?"

Vừa dứt lời, mười bóng người xuất hiện trên khoảng không, tựa như quỷ mị, mơ hồ bất định, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Ảnh Nhất nói: "Diệp Trường Sinh, đừng để chúng ta ra tay, người tự sát đi."

Diệp Trường Sinh nhìn Ảnh Nhất: "Người đi... Đại gia."

Giơ tay lên, một kiếm bay ra tức giận chém xuống phía Ảnh Nhất.

Kiểm quang xẹt qua trời cao, bóng dáng Ảnh Nhất biến mất không thấy đâu, một kiếm chém không, về mặt Diệp Trường Sinh trở nên ngưng trọng.

Tu vi mười người này không chỉ cường đại, thân pháp cũng là thần quỷ khó lường, nếu muốn chém giết bọn hắn, đích xác có chút khó khăn.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Các hạ là ai."

Ảnh Nhất nói: "Ảnh Tộc."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các hạ giết ta, là vì cái gì, treo thưởng của Thiên Đạo Điện?"

Ảnh Nhất nói: "Đương nhiên."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đã như vậy, vậy chúng ta giao dịch thì như thế nào, dẫn ta đi Ảnh Tộc các người, ta nói chuyện một

chút với tộc trưởng các người.”

Ảnh Nhất từ trong không gian đi ra: "Người muốn đi Ảnh Tộc, tìm tộc trưởng nói cái gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta có thể cho các người nhiều chỗ tốt hơn so với treo thưởng của Thiên Đạo Điện, thế nào, có dám dẫn ta đi hay không."

Ảnh Nhất nói: "Có gì không dám!"

Theo hắn ta thấy Diệp Trường Sinh vào Ảnh Tộc, không thể nghi ngờ là dê vào miệng cộp, nếu hắn dám giở trò, không có khả năng đi ra khỏi Ảnh Tộc.

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy chúng ta đi thôi!"

Đám người Ảnh Nhất xuất hiện, đạp không đi về phía trước, lại phát hiện Diệp Trường Sinh đứng tại chỗ không động đậy, Ảnh Nhất vừa xoay người nhìn lại, vừa muốn mở miệng hỏi.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh khống chế bốn kiếm, mạnh mẽ xông về phía trước, kiếm quang trống rỗng, bao phủ trên người mười người.

Chương 310: Thần nữ đệ nhất của Huyết Tộc

Nhanh.

Thật sự quá nhanh.

Ảnh Nhất không kịp né tránh, một kiếm xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe, hấn ta giơ tay lên nắm cổ, máu tươi theo kẽ ngón tay phun ra.

Thủ cấp của chín người khác bay ra, xẹt qua hư không rơi xuống.

Ảnh Nhất không thể tin được, hấn ta cứ chết như vậy, để cho Diệp Trường Sinh ám toán.

Qua loa.

Hấn ta như thế nào lại tin tưởng Diệp Trường Sinh nói chuyện ma quỷ, quả nhiên là chết quá ghen ghét.

Diệp Trường Sinh thấy Ảnh Nhất nhìn mình: "Như thế nào, không phục? Một người tu luyện nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán?"

"Ta nói cái gì người đều tin, người nói người có ngu xuẩn hay không?"

Bóng người Ảnh Nhất rơi xuống phía dưới, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng người chết như đèn tắt, hết thấy đều thành không.

Diệp Trường Sinh thu linh giới mười người đi, vừa định đứng dậy rời đi, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện tại chỗ.

Người tới nhìn Diệp Trường Sinh: "Tâm tư của người thật dơ bẩn, chưa từng thấy qua người âm hiểm như người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, lòng người khó lường, đường đi hiểm ác, thường nói lòng hại người không thể có, lòng phòng

người không thể không có.”

Nữ tử lạnh lùng nói: "Hèn hạ, là vì kiếm tu cũng không dám quang minh chính đại đánh một trận, dựa vào đánh lén, ta khinh thường người.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên khó coi: "Cô nương, người khinh thường ta nhiều hơn, người tính là đứng thứ bao nhiêu?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục: "Người cũng đến giết ta, đúng không?”

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn nữ tử, hiện tại chỉ cần là người xuất hiện bên cạnh hắn, không một ai không muốn giết hắn.

Cho nên, hắn không muốn lãng phí miệng lưỡi với nữ tử trước mắt, bộ dạng lại không xinh đẹp, muốn cái gì cũng không có.

Nhìn nhiều hơn, hắn cảm thấy lãng phí thời gian.

Nữ tử nói: "Đúng vậy, ta đến để giết người."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tốt lắm, đủ trực tiếp, người rat ay trước, hay là ta ra tay trước?”

Nữ tử nói: "Bạn không hỏi ta tại sao ta giết người?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không hỏi nữa, bởi vì người lập tức sẽ chết.”

Nữ tử lắc đầu, cười nói: "Không hổ là người của Thần Ma, quả nhiên đủ ngông cuồng lĩnh, đã như vậy, ta thành toàn cho người.”

“Huyết khổng!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người nữ tử, thấy trên người nàng ta xuất hiện từng dây leo màu máu vòng qua bản về phía hắn.

"Người là người của Huyết Tộc."

Đôi mắt nữ tử híp lại, mở lời nói: "Thần nữ Huyết Tộc, Nhâm Quân Đồng. Người giết Nhâm Quân Sáng ở Hoang Cổ Thiên Vực là muội muội của ta."

Diệp Trường Sinh ném cho Nhâm Quân Đồng một ánh mắt bội phục, tên của hai tỷ muội này quả thực là vô địch.

Nhân tài, tuyệt đối là nhân tài.

Hắn tự thẹn không bằng, cam bái hạ phong.

"Huyết Tộc các người chỉ phái một mình người đến giết ta, là xem thường ai?"

Nhâm Quân Đồng nói: "Một mình ta là đủ rồi."

Bóng người Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, trường kiếm rung động, kiếm quang bắn về phía trước, nghênh đón dây leo màu máu quấn quanh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, mưa máu bay tán loạn đầy trời.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, phát hiện bóng dáng Nhâm Quân Đồng không thấy đâu, đúng lúc này, biển máu vô tận trên bầu trời xuất hiện.

Che khuất bầu trời, vô biên vô tận.

Ngay sau đó, biển máu như rồng, nhìn xuống phía dưới, cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Đây là thần thông gì vậy?

Nhâm Quân Đồng và Nhâm Quân Sáng là người của Huyết Tộc, nhưng thực lực của hai người khác biệt quá lớn, thực lực của Nhâm Quân Đồng trước mắt quỷ dị mà cường đại.

Không biết, Nhâm Quân Đồng là Thần nữ đệ nhất của Huyết Tộc,

danh tiếng ở Vạn Thần Vực không hề thua kém mười công tử.

Cũng bởi vì nàng là thân nữ tử, nếu không phong hào của mười công tử, tuyệt đối có chỗ đứng của nàng.

Nhìn hàng dài màu máu cần nuốt rơi xuống, song chưởng của Diệp Trường Sinh hướng lên trên, hai ngọn lửa xuất hiện, đánh một chưởng lại một chưởng ra ngoài.

Thần hỏa đốt trời, thổi quét vòm trời.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không, giống như có hai con rồng lớn giao phong, một con lóe ra ánh sáng màu vàng, mang theo ngọn lửa đốt trời, một con màu máu uy nghiêm đáng sợ, mang theo biển máu táng thiên.

Sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Thần Ma Dực, thần thức phóng thích tìm kiếm tung tích Nhâm Quân Đồng, ở trên mặt hắc lộ vẽ đề phòng.

Tu vi của Nhâm Quân Đồng là cấp Thần cao nhất, hắc một chút cũng không kiêng nể, nhưng thần thông của nàng rất quý dị, trước khi chưa biết rõ ràng, hắc không thể không đề phòng.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhận thấy sau lưng truyền đến một hơi thở nguy hiểm, quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện Nhâm Quân Đồng đứng cách đó không xa.

Ở dưới chân nàng ta có một con hung thú màu máu, tựa như rắn mà cũng không phải rắn, nhe răng nanh, nhìn qua rất hung ác.

Xuy.

Ánh đao màu máu chém xuống, giống như muốn chia Diệp Trường Sinh thành hai.

Chương 311: Đây là thủ đoạn của người?

Tâm thần của Diệp Trường Sinh vừa động, kiếm Thần Ma bay ra, nghênh đón ánh đao chém xuống: "Đây là thủ đoạn của người?"

Nhâm Quân Đồng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt bề ngễ: "Mới bắt đầu mà thôi, trò hay còn ở phía sau, ngược lại dư nghiệt Thần Ma như người, cũng không cường đại như trong lời đồn."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sợ quá mạnh mẽ, quá lớn, người không chịu nổi, chủ yếu là quá tàn nhẫn."

Nhâm Quân Đồng giận dữ nói: "Đến đây, để ta xem người có bao nhiêu tàn nhẫn."

"Thành toàn cho người!" Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nguyên bản hẳn muốn nói là, người cởi quần ra, ta cho người ý thức được có bao nhiêu tàn nhẫn.

Những lời nói đến bên miệng, lại bị hắt nuốt trở về, vừa nghĩ đến tên Nhâm Quân Đồng, luôn có hình ảnh.

Nhâm Quân Đồng nghe thấy, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, chuẩn bị lúc nào cũng có thể ra tay, lại phát hiện Diệp Trường Sinh đứng yên không động đậy: "Ra tay đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người quay đầu lại nhìn xem, có người."

Nhâm Quân Đồng dữ tợn nói: "Diệp Trường Sinh, mảnh khỏe như vậy, người cảm thấy ta sẽ cùng..."

Lời trong miệng còn chưa nói hết, một cổ uy áp khủng bố xuất hiện, nàng ta bất ngờ xoay người nhìn lại, phát hiện sau lưng có một người vạm vỡ đang đứng, trong tay cầm hai thanh chùy lớn.

Thiên Lô quần quanh trên người hắn ta, giống như một sát thần từ trong lồi vực đi ra.

Oanh.

Đôi chùy của Diệp Thập Vạn va chạm vào nhau, thanh âm thấu cửu thiên, linh khí kích động khuếch tán, hắc ta mãnh liệt xông lên, huy động cự chùy đuổi trời đánh xuống phía Nhâm Quân Đồng.

Một kích hạ xuống, bóng người Nhâm Quân Đồng bay ngược ra sau, hung thú dưới chân phát ra một đạo tiếng gầm sợ hãi.

Diệp Trường Sinh thấy Nhâm Quân Đồng bay về phía hắc: "Lại gần một chút, nhìn một kiếm của ta tiễn người về tây thiên."

Kiểm quang lóe lên, bóng người động.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Nhâm Quân Đồng bị một kiếm xuyên qua, gian nan quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thật sự hèn hạ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng oan uổng ta, ta nhắc nhở người, là chính người không tin."

Từ xưa chân tình lưu không được, chỉ có lòng người.

Thế đạo này... Thành thật mà nói, không ai tin điều đó nữa.

Nhâm Quân Đồng phát hiện lực sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, hiện tại nàng ta bị hai mặt giáp công, lại bị trọng thương, lúc này đây sợ là lành ít dữ nhiều.

"Huyết Linh Giao, chúng ta đi."

Dứt lời, Huyết Linh Giao mang Nhâm Quân Đồng, hóa thành một tia máu, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu, giống như muốn xuyên thấu bầu trời.

Diệp Trường Sinh thấy một người một thú chuẩn bị chạy trốn, ngự kiếm mà đi, đuổi theo các nàng, đúng lúc này, bên tai truyền đến một thanh âm.

"Chủ nhân, chớ có giết Huyết Linh Giao này, nó cũng là người của Thanh Giao Tộc."

"Chủ nhân bảo ta đi ra ngoài, ta mang theo chủ nhân đuổi theo."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Tinh Thần từ trong Thương Khung Thần Cung bay ra, sau một khắc, hắn ta phóng thích bản thể, hóa thành một Thanh Giao, bay lượn trên chín tầng trời.

"Chủ nhân đi lên, chúng ta đuổi theo!"

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn sau lưng Tinh Thần, đuổi theo Nhân Quân Đồng, đi về phía trước: "Tinh Thần, người nói người vì sao lại không phải là một con giao nữ?"

Tinh Thần nói: "Chủ nhân, ngồi yên, ta muốn tăng tốc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thêm đi, để cho ta xem tốc độ nhanh nhất của người."

Nhân Quân Đồng vốn tưởng rằng có Huyết Linh Giao, có thể dễ dàng chạy trốn, đột nhiên phát hiện Diệp Trường Sinh cuỗm một Thanh Giao ngang hàng với nàng ta.

"Người làm sao có tọa kỵ Thanh Giao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ có người có, ta không thể có?"

Nhân Quân Đồng ho nhẹ một tiếng, máu tươi trong miệng trào ra, ánh mắt kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, hiện tại ưu thế duy nhất của nàng ta cũng không còn.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, khiến cho nàng ta hoàn toàn tuyệt vọng, Huyết Linh Giao thể mà ngừng lại, đây là tình huống gì?

Tinh Thần hóa thành người, nhìn Huyết Linh Giao: "Tiểu Hồng, đừng sợ, có thiếu chủ ở đây, không ai dám thương tổn người."

Dứt lời, một đoàn sương máu tràn ngập mà lên, một bóng dáng xinh đẹp từ trong đó đi ra, ánh mắt Tinh Thần lộ ra vẻ kích động: "Tiểu Hồng, thật sự là người."

Bóng người Nhân Quân Đồng lơ lửng trên không, nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, cảm giác mạch não cũng không đủ, tọa kỵ của mình thể mà có thể biến thành người, nàng ta vậy mà cũng

không biết.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhâm Quân Đồng: "Đi đi, đoàn tụ với muội muội người đi!"

Ma Kiếm Tông.

Bức tường đồ nát hoàn toàn, thi thể lan tràn khắp nơi.

Trên bầu trời, kèn kèn xoay quanh, giống như đang tìm kiếm thức ăn, lại bởi vì kiêng kỵ hơi thở tử vong bao phủ, không dám tới gần Ma Kiếm Tông.

Giờ khắc này.

Từng bóng người đập không lướt nhanh, xuất hiện trên bầu trời Ma Kiếm Tông, số lượng người tới lên đến hàng ngàn, hơi thở khủng bố bao trùm.

Giống như sóng lớn cuộn cuộn, bao phủ trên Ma Kiếm Tông.

Chương 312: Đây còn là Ma Kiếm Tông?

Một gã nam tử áo đen ngạo nghễ độc lập, hai mắt bề nghe nhìn phía dưới Ma Kiếm Tông: "Đây còn là Ma Kiếm Tông?"

Một bên, lão giả áo đen cung kính nói: "Thiếu điện chủ, đích thật là Ma Kiếm Tông, chỉ là không nghĩ tới sẽ bị phá hư thành bộ dáng như thế."

Bách Lý Minh Tà nói: "Tất cả là do Diệp Trường Sinh gây ra, hẳn ngược lại có chút thủ đoạn, một người có thể đánh Ma Kiếm Tông thành bộ dáng như thế, không thể khinh thường."

Lão giả áo đen lại nói: "Thiếu điện chủ, Diệp Trường Sinh chạy trốn, chúng ta đến chậm một bước."

Bách Lý Minh Tà lắc đầu, xoay người nhìn sau lưng: "Thiên Huyền Tử, làm phiền người ra tay, tìm kiếm Diệp Trường Sinh ở nơi nào."

Một lão giả mặc áo bào trắng lộ vẻ khó xử, chậm rãi đi về phía trước: "Bách Lý công tử, Diệp Trường Sinh là người của Thần Ma Tộc, Thiên Cơ Các có quy củ, quyết không suy diễn mệnh cách và hướng đi của người Thần Ma Tộc."

Ngày xưa, cường giả Thiên Cơ Các suy diễn nhân quả của Thần Ma Tộc, cuối cùng lại bị thiên lôi đánh chín ngày, nổ tung tại chỗ.

Đến lúc này, Thiên Cơ Các đã lập ra quy củ, không còn dính nhân quả của Thần Ma Tộc nữa, bởi vì bọn hắn thật sự không dám.

Mong muốn dòm ngó Thần Ma, sấm sét đánh.

Ngẫm lại đều đặc biệt khủng bố.

Thiên Huyền Tử còn muốn sống thêm một thời gian nữa.

Bách Lý Minh Tà nói: "Thiên Huyền Tử, người cứ việc yên tâm đi tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh, bản công tử sẽ ủng hộ người hết mình."

Thiên Huyền Tử lâm vào chần chờ: "Này..."

Bách Lý Minh Tà lại nói: "Như thế nào, người đang hoài nghi thực lực của bản công tử?"

Thân là người đứng đầu trong mười công tử của Vạn Thần Vực, Bách Lý Minh Tà chính là ứng cử viên của Điện chủ Thiên Đạo Điện, chiếm được lòng của Điện chủ.

Trong lúc nhất thời.

Thiên Huyền Tử lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, một bên là Thần Ma Tộc không thể chạm vào, một bên là Thiên Đạo Điện vô cùng bá đạo.

Hắn ta quá khó khăn.

Im lặng trong chớp mắt.

Thiên Huyền Tử mở lời nói: "Ta thử một lần!"

Ngay sau đó, hắn ta khoanh chân ngồi, hai tay chỉ, trên đỉnh đầu xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, linh khí mệnh môn tràn đầy kích động ra ngoài bốn phía.

Linh khí tuôn trào, tựa như sóng thần vậy.

Đây là bí pháp chí cao vô thượng của Thiên Cơ Các, Khuy Thiên Thuật.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh bầu trời, theo vòng xoáy dần dần bình tĩnh lại, hư không như gương, một bóng người mơ hồ xuất hiện.

Hắn chính là Diệp Trường Sinh?

Mọi người tập trung tinh thần, nhìn bóng người không chớp mắt, đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, sấm sét màu tím xé rách bầu trời, từng cái lại từng cái bổ xuống, giống như muốn hủy diệt trời đất.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trong sân lộ vẻ kiêng kỵ, không tự giác lui về phía sau, cường giả Thiên Cơ Các ngày xưa theo dõi Thần Ma Tộc đã táng thân dưới sấm sét.

Tất cả những gì xảy ra trước mắt là tương tự.

Lịch sử luôn luôn tương tự một cách đáng kinh ngạc, không phải là không thể tìm ra.

Hậu quả xấu của người đi trước, chính là lời cảnh cáo tốt nhất, đáng tiếc Thiên Huyền Tử đã quên giáo huấn của tổ tiên.

Giờ khắc này, hắn ta đã thi triển Khuy Thiên Thuật, không cách nào chấm dứt giữa chừng, nếu không, lực phản phệ sẽ làm cho hắn ta hồn phi phách tán.

Những sấm sét rơi xuống trên đầu, mạnh mẽ như rồng, hủy thiên diệt địa, nếu rơi vào trên người hắn ta, cũng khó thoát chết.

Thiên Huyền Tử ghé mắt nhìn về phía Bách Lý Minh Tà: "Cứu ta, Bách Lý công tử cứu ta!"

Bách Lý Minh Tà nhìn Cửu Khúc Thần Lô rơi xuống, sắc mặt hơi đổi: "Thiên Huyền Tử, người tự mình nghĩ biện pháp đi!"

Thiên Huyền Tử: "..."

"Bách Lý công tử, người không phải nói sẽ toàn lực ủng hộ ta sao?"

Bách Lý Minh Tà gật gật đầu: "Bốn công tử đã nói toàn lực ủng hộ người, nhưng là ủng hộ về mặt tinh thần, người tự cầu đa phúc đi!"

Lòng Thiên Huyền Tử nổi tung, giữa người với người nhưng không thể có chút tín nhiệm sao?

Oanh.

Một lôi đình rơi xuống, đánh trúng trên đỉnh đầu Thiên Huyền Tử, khói bụi bao trùm vạn trượng, che mắt người, không thấy rõ rớt

cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Theo bụi bặm lắng xuống, thân ảnh Thiên Huyền Tử biến mất không thấy, mọi người nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía Ma Kiếm Tông.

Một cái hố sâu thật lớn xuất hiện, Thiên Huyền Tử ngồi ngay ngắn trong hố sâu, đỉnh đầu bốc khói, khóe miệng lộ ra vết máu.

Khụ khụ...

Hắn ta vẫn còn sống.

Bị sấm sét đánh một kích, thế mà không chết, không thể không nói, lực lượng sinh mệnh của Thiên Huyền Tử vẫn rất ngoan cường.

Nhưng trên bầu trời, sấm sét không ngừng, không có chút ý tứ chấm dứt, như vậy Thiên Huyền Tử có thể thừa nhận mấy lần?

Thiên Huyền Tử ngẩng đầu nhìn trời, lộ vẻ tuyệt vọng: "Ta, về sau không bao giờ theo dõi Thần Ma Tộc nữa."

Oanh.

Oanh.

...

Trên hư không.

Chương 313: Vẫn là Lệ lão hiểu ta

Lão giả áo đen nhìn về phía Bách Lý Minh Tà: "Thiếu điện chủ, Thiên Huyền Tử đã chết, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ, Vạn Thần Vực quá lớn, nên đi đâu tìm Diệp Trường Sinh?"

Bách Lý Minh Tà lạnh lùng cười: "Vạn Thần Vực lớn, nhưng Diệp Trường Sinh là người bị Thiên Đạo Điện truy nã, mặc kệ hắn đi tới nơi nào, đều sẽ có người giết hắn."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Theo ta được biết, Diệp Trường Sinh có quan hệ mật thiết với thành Vạn Thần, giống như hắn vẫn là Thiếu chủ thành Vạn Thần."

Lão giả áo đen nói: "Ý của Thiếu điện chủ là... Vậy công thành Vạn Thần, buộc Diệp Trường Sinh hiện thân?"

Bách Lý Minh Tà gật gật đầu: "Đúng vậy, chính là ý này, vẫn là Lệ lão hiểu ta."

Lệ Ngân nói: "Thiếu điện chủ, lão phu sẽ truyền tin tức vây công thành Vạn Thần này ra ngoài, tin tưởng thế lực khắp nơi đều sẽ tới thành Vạn Thần, đến lúc đó chúng ta ngồi chờ Diệp Trường Sinh đến."

Bách Lý Minh Tà cười nói: "Làm việc phải động não nhiều, bằng không muốn đầu óc có ích lợi gì, giống như Thiên Huyền Tử, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm, bản công tử nói cái gì hắn đều tin, đáng thương."

Lệ Ngân lại nói: "Thiếu điện chủ, Thiên Huyền Tử chết, Thiên Cơ Các có thể mang hận trong lòng hay không, đối với Thiên Đạo Điện ta không có lợi."

Bách Lý Minh Tà khinh thường nói: "Thiên Cơ Các nếu có ý kiến, bản công tử không ngại để cho bọn hắn hoàn toàn biến mất."

Bóng người Lệ Ngân chợt lóe, biến mất tại chỗ, Bách Lý Minh Tà chậm rãi xoay người, nhìn mọi người sau lưng: "Diệp Trường Sinh là Thiếu chủ thành Vạn Thần, bản công tử tính toán đi thành Vạn

Thần, chư vị có nguyện ý đồng hành không?”

Nhìn bóng người Bách Lý Minh Tà đi xa, người của các thế lực theo sát phía sau, nhanh chóng vọt tới phía thành Vạn Thần.

Bọn hắn rời đi không lâu, Long Khinh Dương xuất hiện ở trong sân, nhìn cái hố sâu thật lớn trên mặt đất: "Thiếu chủ Thiên Đạo Điện, thật không phải người này nọ, hy Thiên Huyền Tử vô ích.”

Một người nói: "Long huynh, bởi vậy có thể thấy được, nhân quả trên người Diệp Trường Sinh vẫn ít dính vào thì tốt, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.”

Long Khinh Dương nói: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta không có lựa chọn nào khác, Kiếm huynh đi tới tổ địa, chờ sau khi hắn đi ra, chúng ta cũng đi tới thành Vạn Thần.”

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đang chạy tới Đại Hạ Thánh Đình, về phần Huyết Linh Giao và Tinh Thần đã tiến vào Thương Khung Thần Cung tu luyện.

Đi tới Đại Hạ Thánh Đình, hoàn thành lời hứa với Tư Không Lạc Tuyết, kể hắn sẽ tùy ý tung hoành ngang dọc ở Vạn Thần Vực.

Chuyện đáp ứng với người khác, hắn phải làm được, đó là nguyên tắc làm người cơ bản nhất của hắn.

Đại Hạ Thánh Đình.

Bên ngoài Thái Cực Cung.

Tư Không Lạc Tuyết khoác chiến giáp màu trắng, tay cầm một cây ngân thương, tựa như một nữ chiến thần, ngạo nghễ đứng.

Trên mặt nàng ta lộ vẻ lo lắng, lông mày khẽ nhíu lại, xoay người nhìn sang một bên: "Hồn Thiên Vương, đại quân của Cửu vương gia và Thất hoàng huynh đi đâu rồi.”

Hồn Thiên Vương Tư Không Chiến trầm giọng nói: "Đại quân đã tới gần Hoàng thành, rất nhanh sẽ đến Thiên Cung, lúc này Cửu vương gia và Thất điện hạ âm mưu đã lâu, có chuẩn bị mà đến, Thánh Đình Đại Hạ sẽ sụp đổ."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Phản quân có bao nhiêu người, kỵ binh Kiêu Long của Thái tử ca ca chẳng lẽ cũng không ngăn cản được?"

Hồn Thiên Vương nói: "Sau lưng Thất điện hạ có Thiên Ma Tông và Thiên Đạo Điện ủng hộ, cường giả như mây, Thái tử điện hạ chỉ sợ kiên trì không được bao lâu."

Tư Không Lạc Tuyết lâm vào suy nghĩ: "Thất hoàng huynh bị ma quỷ lợi dụng, cho rằng đánh Hoàng thành, hẳn chính là Đế Vương Đại Hạ?"

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Phụ hoàng còn đang ở đây, hẳn đại nghịch bất đạo như thế, coi dân chúng Đại Hạ như cỏ rác, lòng dân có mất, cho dù lên ngôi thượng đế, cũng chỉ dẫn dắt Đại Hạ đi đến diệt vong. Còn có Cửu vương gia đã tâm bưng bưng, hẳn há có thể cam tâm làm thần."

Hồn Thiên Vương nói: "Lạc Tuyết, vì sao người cố ý phản đối vây công dư nghiệt của Thần Ma Tộc, nếu không phải bởi vì việc này, Cửu vương gia và Thất điện hạ cũng sẽ không khởi binh đến đây."

Vẻ mặt Tư Không Lạc Tuyết nghiêm túc: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc, ta mặc kệ hẳn có thân phận gì, chỉ biết hẳn có thể cứu Phụ hoàng."

"Thiên Đạo Điện và Thần Đế Minh có cấu kết, muốn khống chế hết thủy Vạn Thần Vực, âm mưu của bọn hẳn đều đã bị người qua đường biết từ lâu."

"Tàn dư Thần Ma cũng là người, bọn hẳn vì sao phải đuổi tận giết tuyệt, đơn giản là bởi vì Thần Ma xuống, sẽ phá hỏng chuyện lớn của bọn hẳn."

Dừng lại, nàng ta tiếp tục: "Thiên Đạo Điện coi tất cả mọi người là quân cờ, có như thế nào ta cũng không xen vào, nhưng ta quyết không mặc cho người khác bày bố."

Chương 314: Là ai, là ai giết Thái tử ca ca

Về mặt Hồn Thiên Vương âm đạm, trầm giọng nói: "Lạc Tuyết, thương thế của Hoàng huynh càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không được cứu trị, sợ là kiên trì không được bao lâu."

"Trận đại chiến này một khi bắt đầu, Đại Hạ Thánh Đình sẽ nội loạn, huynh đệ tương tàn, thế lực khắp nơi của Thánh Đình có thể sẽ không còn."

Ánh mắt Tư Không Lạc Tuyết kiên định, mở lời nói: "Vậy thì đánh một trận, ta tin tưởng Diệp công tử nhất định sẽ đến, chỉ cần thương thế của phụ hoàng khôi phục, hết thấy tình thế nguy hiểm sẽ được giải quyết dễ dàng."

Đúng lúc này.

Một bóng người lẳng không rơi xuống, trên người hằn phủ đầy vết thương, khoe miệng lộ ra máu tươi: "Điện hạ, Thái tử bại trận, toàn quân Kiều Long Thiết Kỵ bị diệt, ngay cả... Ngay cả Thái tử cũng bị giết."

Tư Không Lạc Tuyết nghe tiếng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong ánh mắt lóe ra nước mắt trong suốt: "Là ai, là ai giết Thái tử ca ca."

Người đến tiếp tục nói: "Hồi điện hạ, là Thất hoàng tử!"

Đôi mắt Tư Không Lạc Tuyết lộ ra sát ý, tức giận không kiềm chế được: "Phản quân đã đến nơi nào."

Người đến thở hổn hển, "Hồi điện hạ, đã vào thành..."

Vừa dứt lời, trên hư không, đại quân đông nghìn nghịt xuất hiện, khí xơ xác tiêu điều bao trùm ngập trời.

Đại quân đã đến, áo đen che trời, tựa như đêm dài buông xuống.

Thất hoàng tử và Cửu vương gia ngồi ngay ngắn trên người Phi Hổ, ánh mắt bề ngỗ, ngạo thị hết thấy, không hề đặt Tư Không

Lạc Tuyết ở trong mắt.

Tư Không Lạc Tuyết đứng trước gian nan không sợ, quay đầu nhìn về phía Tư Không Chiến: "Hồn Thiên Vương, người có thể kiên trì bao lâu?"

Tư Không Chiến nói: "Lạc Tuyết, cho dù liều chết một trận, nhiều nhất là vượt qua một ngày."

Nói đến đây, hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn lên hư không: "Lạc Tuyết, người có thấy không, hai lão giả ở bên cạnh Thất điện hạ, bọn hắn đến từ Thiên Đạo Điện, một thân tu vi là Chuẩn Thần tầng thứ tư trở lên, ta lấy một địch hai, miễn cưỡng có thể ngăn cản."

"Nhưng Cửu vương gia mang đến cường giả Thiên Ma Tông, thực lực cũng không thể khinh thường, hiện tại cường giả trong hoàng thất, bình thường đều ủng hộ Thất hoàng tử, mấy vị lão tổ còn lại căn bản không tham dự nội loạn."

Tư Không Lạc Tuyết gật gật đầu: "Cái này ta đều biết, quy củ của Đại Hạ, lão tổ không tham dự nội loạn, không tham dự vào tranh đấu giữa các hoàng tử, trừ phi Thánh Đình có nguy hiểm, bọn hắn mới có thể xuất quan."

"Trong một ngày, chẳng lẽ Đại Hạ thật sự muốn rơi vào trong tay bọn hắn, Phụ hoàng nên làm cái gì bây giờ?"

Giờ khắc này.

Thất hoàng tử Tư Không Bích nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết, hắn ta giơ tay ném một cái đầu xuống: "Hoàng muội, không nên u mê không tỉnh ngộ, bằng không kết cục của người giống như Thái tử."

Ánh mắt hắn ta chợt lóe, rơi vào trên người Hồn Thiên Vương: "Lục vương thúc, người là trọng thần của quốc gia, cần gì phải phí tính mạng."

"Người thường nói, người thức thời là trang tuấn kiệt, chỉ cần Lục vương thúc lạc đường biết trở về, lựa chọn ủng hộ ta, tất cả quá khứ ta đều không trách."

Tư Không Chiến nói: "Bốn vương chỉ trung thành với Thánh thượng, về phần người, nhiều lắm cũng chỉ là phản tặc mà thôi."

"Muốn bốn vương thần phục, si tâm vọng tưởng."

Tư Không Bích gật gật đầu, "Người thật sự ngu xuẩn, đã như vậy, bản Điện hạ sẽ thành toàn cho người."

"Giết!"

Ra lệnh một tiếng, quân Hắc Giáp xông về phía trước, chém giết về phía Tư Không Lạc Tuyết, vạn mã đạp không, bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ trăm trượng.

Tư Không Chiến nói: "Tấn công, nghênh chiến!"

Nhìn quân Hồn Thiên sau lưng xông lên tiến lên, Tư Không Chiến quay đầu lại: "Lạc Tuyết, mau đi tổ địa, mang Phụ hoàng người rời đi."

Sắc mặt Tư Không Lạc Tuyết trầm xuống, xoay người chuẩn bị rời đi, chỉ nghe thấy Tư Không Bích tung người nói: "Ai bắt được công chúa, bản Điện hạ sẽ ban thưởng ngàn cho người đó."

Dứt lời, từng bóng người đạp không lướt qua, nhanh chóng vọt tới phía Tư Không Lạc Tuyết, ánh mắt bọn họ nóng rực, lộ ra sự thèm muốn tham lam.

Ngay sau đó.

Tư Không Lạc Tuyết bị vây quanh, mười tên tu sĩ là cường giả cấp Thần tàng thứ chín, Tư Không Lạc Tuyết căn bản không phải là đối thủ của bọn hắn.

Tư Không Bích trêu ghẹo nói: "Hoàng muội, người yên tâm, bọn hắn sẽ đối xử tốt với người, nếu người không cẩn thận chết, Hoàng huynh sẽ để Phụ hoàng lên đường với người, như vậy trên đường xuống hoàng tuyền các người cũng dễ làm bạn."

Sắc mặt Tư Không Lạc Tuyết cực kỳ khó coi, không thể tin được ở trước mặt quyền lợi, Hoàng huynh của mình lại trở nên xấu xí như thế, giống như ác ma chọn người mà cắn.

"Tư Không Bích, ngôi vị hoàng đế người đều nằm trong tầm tay, vì sao còn muốn hại tính mạng của Phụ hoàng, người quả thực không bằng cầm thú."

Tư Không Bích khinh thường, vẻ mặt vô cùng kiêu căng: "Lòng dạ đàn bà, Đại Hạ Thánh Đình chỉ có thể có một chủ nhân, đó chính là ta."

Chương 315: Đánh dấu Đại Hạ Thánh Đình

“Ta không tin!” Một thanh âm không hài hòa truyền đến, tiếp theo, một bóng người lẳng không rơi xuống.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt đồng loạt lướt qua người tới, Tư Không Bích giận dữ nói: “Người là ai, sao lại nhìn quen mắt như vậy.”

Diệp Trường Sinh không có phản ứng với Tư Không Bích, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: “Ta không đến trễ đi!”

Tư Không Lạc Tuyết hoa dung thất sắc, vội vàng nói: “Không có, Diệp công tử tới đúng lúc.”

Lúc này, một lão giả của Thiên Đạo Điện nói với Tư Không Bích: “Thất hoàng tử, người này là Diệp Trường Sinh, dư nghiệt của Thần Ma bị chúng ta truy nã.”

Tư Không Bích giận dữ nói: “Thì ra là hắn, nếu đã tới thì để cho hắn táng thân ở đây, quyết không thể để cho hắn hủy việc lớn của chúng ta.”

Ánh mắt hai gã lão giả Thiên Đạo Điện rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong đó một người mở lời nói: “Thất hoàng tử yên tâm, hắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Bên kia, Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Tư Không Lạc Tuyết, bảo vệ nàng ở sau lưng, ánh mắt nhìn về phía trước: “Ta muốn nàng làm Nữ đế, mọi người ở đây ai phản đối?”

Nghe tiếng.

Tư Không Lạc Tuyết hơi giật mình, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, nàng rõ ràng tác phong làm việc của Diệp Trường Sinh, nhưng phản quân trước mắt có mười vạn, còn có cường giả Thiên Đạo Điện và Thiên Ma Tông.

Hắn chỉ có một mình.

Điều này... Hẳn thật sự à?

Tư Không Bích điên cuồng cười nói: "Diệp Trường Sinh, đầu óc người có phải có vấn đề hay không, muốn để nàng làm Nữ đế, người đã hỏi ta có đáp ứng hay không?"

"Ta cần phải hỏi người?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, giơ tay lên một kiếm bay ra, nhanh như chớp, xuyên về phía Tư Không Bích.

Thấy vậy.

Thân ảnh Tư Không Bích vội vàng lui về phía sau, hai lão giả nhanh chóng xông lên phát động công kích, ý đồ muốn ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Một kiếm kích động, xuyên qua.

Công kích của hai người tiêu tán, trực tiếp bị một kiếm giết trong nháy mắt.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, chém giết tới phía Tư Không Bích, tốc độ vô cùng nhanh, mang theo kiếm uy vô tận.

Mười người vây công Tư Không Lạc Tuyết, thấy Diệp Trường Sinh rời đi, đều nóng lòng muốn thử, đi tới phía Tư Không Lạc Tuyết.

Đúng lúc này.

Diệp Thập Vạn xuất hiện ở giữa sân, chùy lớn trong tay vung ra, sóng khí giống như đằng long, đánh bay mười người ra ngoài.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, mười người hóa thành sương máu, tràn ngập trong hư không.

Diệp Thập Vạn quay đầu lại nhìn Tư Không Lạc Tuyết: "Đừng dừng nhúc nhích, ta đi giúp Thiếu chủ... Đánh nổ tung tất cả bọn hắn."

Từ Không Lạc Tuyết không kịp mở miệng, phát hiện thân ảnh Diệp Thập Vạn giống như đạn pháo, đã xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, tất cả mọi người đều nổ tung, một người không lưu lại."

Ánh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người hai lão giả Thiên Đạo Điện, mạnh mẽ xông về phía trước, trong tay song chùy đâm trời hạ xuống.

Hai chùy hạ xuống, không gian nghiền nát, thân ảnh lão giả Thiên Đạo Điện bay ngược ra sau, một cái bay này, ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Hai người gian nan ổn định thân ảnh, máu tươi trong miệng phun ra, đột nhiên ngẩng đầu không thể tin nhìn Diệp Thập Vạn.

Yêu quái đi.

Tu sĩ cấp Thiên Tiên, làm sao có thể khủng bố như vậy?

Ngay khi hai người hết sức rung động, thân ảnh Diệp Thập Vạn lần thứ hai xuất hiện trước mặt bọn hắn, giơ tay lên oanh kích một chùy ra ngoài.

Oanh.

Một gã lão giả Thiên Đạo Điện bị cự chùy đánh trúng, hình ảnh vô cùng thê thảm, không thể miêu tả.

Máu tươi bắn tung tóe lên thân ảnh, vẻ mặt một lão giả khác vô cùng kinh hoảng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Thập Vạn.

Yêu quái, ta thực sự không thể chịu đựng được.

Đây thực sự là yêu quái!

Ngay sau đó, lão ta xoay người bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, sợ chậm một bước sẽ chôn mình dưới chùy lớn của Diệp Thập Vạn.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi về phía trước, áo bào trắng cuời gió nổi giận, kiếm khí khùng bố quẩn quanh người, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Bích.

"Ta nói Lạc Tuyết làm Nữ đế, hình như ý kiến của người có chút lớn!"

Tư Không Bích sợ hãi vạn phần, ầm ỉ nói: "Giết hắn, cùng nhau lên, giết hắn."

Ra lệnh một tiếng, quân Hắc Giáp sau lưng chậm rãi đi về phía trước, chém giết về phía Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Một kiếm chém cưỡi thiên, một kiếm quét ngàn quân.

Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng tàn ảnh, lướt qua về phía trước nghênh đón sương máu, trường kiếm chỉ thẳng vào cổ Tư Không Bích.

"Ta nói chuyện, người dám có ý kiến!"

Vừa dứt lời, hắn nhắc tay nâng trường kiếm lên, đầu Tư Không Bích bay ra ngoài, máu tươi như trụ.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Cửu vương gia Đại Hạ, bình tĩnh lạnh nhạt nói: "Người... Không có ý kiến chứ."

Cửu vương gia nói: "Bốn vương có ý kiến."

Nguyên bản hắn ta muốn dòm ngó ngôi vị hoàng đế Đại Hạ, thế nhưng Thất hoàng tử có Thiên Đạo Điện ủng hộ, hiện tại Diệp Trường Sinh giết Thất hoàng tử, Cường giả Thiên Đạo Điện cũng bị chém giết.

Chương 316: Cây sự sống

Như vậy ngôi vị hoàng đế Đại Hạ không ai khác ngoài hần ta.

Tu vi bản thân hần ta cường hãn, cao thủ trong phủ như mây, đại quân dưới trướng như rồng, còn có Thiên Ma Tông ủng hộ.

Diệp Trường Sinh chỉ có hai người, muốn làm gì hần ta, quả thực chính là chuyện cười lớn.

Linh khí ngập trời trên người Tư Không Long Thiên bắn ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây thương vàng đầu rồng, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh: "Đa tạ người đã diệt trừ Thất hoàng tử vì bốn vương, kế tiếp, đi tới đế vị Đại Hạ, không ai có thể ngăn cản mũi nhọn của ta."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, lẩm bẩm, đế vị thật sự tốt như vậy sao?

Người đời chỉ biết Đế vương tốt mà không biết đến sự lo âu của Đế vương?

Hậu cung ba ngàn người đẹp, hàng đêm sinh ca, chịu không nổi.

Diệp Trường Sinh nhìn Tư Không Long Thiên: "Đã như vậy, ta chỉ có thể đánh chết người."

Tư Không Long Thiên nhe răng cười nói: "Diệp Trường Sinh, tu vi của ta là cấp Chuẩn Thần, người muốn giết ta, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày."

"Chuẩn Thần, rất mạnh?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ngay sau đó, hơi thở trên người hần bắt đầu tăng vọt một cách điên cuồng.

Cấp Thần tăng thứ tám.

Cấp Thần tăng thứ chín.

Cấp Chuẩn Thần tăng thứ nhất.

...

Cấp Chuẩn Thần tầng thứ ba.

Theo tiếng rống ngâm vang vọng cửu thiên, tu vi của Diệp Trường Sinh tăng lên cấp Chuẩn Thần tầng thứ tư, ánh mắt nhìn về phía Tứ Không Long Thiên: "Nào, để ta xem cấp Chuẩn Thần của người mạnh bao nhiêu."

Tứ Không Long Thiên chỉ có thực lực Chuẩn Thần tầng thứ ba, nhưng trong chớp mắt tu vi của Diệp Trường Sinh còn mạnh hơn hẳn ta, ưu thế duy nhất về cấp trong nháy mắt không tồn tại.

Diệp Trường Sinh thấy Tứ Không Long Thiên đứng không động đậy: "Các hạ không động thủ, vậy ta ra tay trước."

Bá.

Một người một kiếm lướt nhanh trên không, đánh về phía Tứ Không Long Thiên, thân ảnh người sau bay ngược rời đi, vội vàng hạ lệnh để cho đại quân và cường giả sau lưng ngăn cản Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh sau khi sử dụng Thần Ma Biến, đã triệt để biến thành một người, hắn có được thực lực Chuẩn Thần, chém giết đại quân và cường giả trước mặt, tất cả đều ở trong một kiếm.

Máu nhuộm bầu trời xanh, bay tán loạn đầy trời.

Diệp Trường Sinh giống như anh hùng can đảm, hấn hái chiến đấu dầm máu, mở ra một con đường máu.

Giết chóc đến tận đỉnh cửu thiên, thi cốt chồng chất ngang dọc, mỗi người một kiếm kiêu ngạo thế gian, tư thế vô địch trời cao.

Lúc này, Diệp Trường Sinh cường đại như Thần Ma, hung tàn như Tu La, khủng bố vạn phần.

Nhìn đại quân và cường giả trước mắt bị giết, Tứ Không Long Thiên sợ tới mức thân ảnh run rẩy, Diệp Trường Sinh thật sự là

quá mạnh.

Không ai có thể ngăn cản một kiếm của hắn.

Trầm mặc trong chớp mắt, hắn ta xoay người đạp không lướt đi, chuẩn bị thoát khỏi hoàng cung Đại Hạ, nếu tiếp tục ở lại, nhất định sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thấy Tư Không Long Thiên muốn đi, kiếm Tru Thần trong tay rung động: "Một kiếm cầu bại!"

Một kiếm xuất ra, kiếm quang vạn trượng, chỉ thẳng lên người Tư Không Long Thiên, hắn ta đạp không mà đi, tốc độ cực nhanh.

Mặc dù như thế, kiếm quang vẫn theo sát phía sau, không có chút ý dừng lại.

Xuy.

Kiếm quang xuyên qua, máu tươi bắn tung tóe, Tư Không Long Thiên quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh, lòng bàn tay bóp nát một quả phù chú, biến mất trên hư không.

Diệp Trường Sinh biết Tư Không Long Thiên chạy trốn, không có tiếp tục truy kích, ánh mắt từ trên hư không xẹt qua: "Mọi người nghe, thần phục hoặc là chết, các người tự mình lựa chọn."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Tư Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết cô nương, nguy cơ đã hóa giải, người không cần lo lắng."

Đôi mắt Tư Không Lạc Tuyết mở to, khó có thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, người đột phá đến cấp Chuẩn Thần rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, linh khí trên người tiêu tán, một thân tu vi khôi phục đến cấp Thần tầng thứ tám: "Khoảng cách đến Chuẩn Thần còn có chút chênh lệch, có điều hắn là rất nhanh."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lạc Tuyết cô nương, dẫn ta đi trị liệu cho Phụ hoàng người đi."

"Ta không thể dừng lại ở Đại Hạ Thánh Đình quá lâu, bằng không sẽ mang đến cho người rất nhiều phiền toái."

Về mặt Tư Không Lạc Tuyết âm thầm, mở lời nói: "Đều do ta, thực lực nhỏ yếu, không thể giúp được người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói gì vậy, chúng ta là bằng hữu, đi thôi, đi trị liệu cho Phụ hoàng của người đi."

Tư Không Lạc Tuyết mang theo hắc ròi đi, đi về phía trước, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đến Thánh Đình Đại Hạ, có phải lập tức đánh dấu hay không?]

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, Đại Hạ Thánh Đình ký được thành công, thưởng cho sinh mệnh chi thụ.]

Cây sự sống?

Chương 317: Hắc chính là tàn dư của Thần Ma Tộc?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, nhìn kĩ bên trong trang hệ thống, phát hiện trong phần trữ vật của hệ thống xuất hiện một cây cổ thụ.

Ngay sau đó, hơi thở sinh mệnh mênh mông tràn đầy, chạy ở trong kỳ kinh bát mạch của hắc, hơi thở sinh mệnh truyền khắp toàn thân, Diệp Trường Sinh phát hiện thân thể của hắc đạt tới trạng thái cao nhất.

Cả người có cảm giác thần thanh khí sảng, tràn ngập lực lượng vô tận.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, cây sự sống có thể sinh ra nước sinh mệnh, nhưng người sống chỉ còn xương trắng, chỉ cần một hơi thở còn tồn tại, đều có thể trị liệu]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, không nghĩ tới cây sự sống còn có chỗ tốt như vậy, từ trước đến nay, sau này tùy tiện buông thả, căn bản không thể bị đánh chết.

Chỉ cần sắp chết, uống một ngụm nước sinh mệnh là có thể tiếp tục buông thả.

Mạnh mẽ.

Thoải mái.

Dừng một chút, hắc đột nhiên nghĩ đến có nước sinh mệnh ở đây, trị liệu cho Đế vương của Đại Hạ quả thực dễ dàng, không cần tốn nhiều sức.

Trong giây lát.

Thân ảnh hai người lẳng không rơi xuống, xuất hiện trên một ngọn núi hùng vĩ nguy nga, Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía, trên mặt nổi lên vẻ rung động.

Vốn tưởng rằng Đại Hạ Thánh Đình bình thường không có gì lạ, nhưng đại trận trên núi Cự Phong này làm cho hắn cảm thấy vô cùng cường đại.

Từ Không Lạc Tuyết nói: "Diệp công tử, nơi này là tổ địa của Đại Hạ, Phụ hoàng ta ở trong đó."

Nói đến đây, nàng ta hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, tiếp tục nói: "Chờ Diệp công tử chấm dứt trị liệu cho Phụ hoàng ta, có thể tiến vào tổ địa, tiếp nhận một lần truyền thừa."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên đi xem Phụ hoàng người đi!"

Từ Không Lạc Tuyết di chuyển về phía trước, mang theo Diệp Trường Sinh tiến vào trong tổ địa, linh khí nồng đậm bao phủ trên thân ảnh hai người.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới ở Đại Hạ Thánh Đình còn có một vùng đất quý như vậy, đi về phía trước, một lão giả xuất hiện ngăn hai người lại.

Ánh mắt lão giả rơi vào trên người Từ Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết, nơi này là tổ địa, làm sao có thể mang người ngoài tiến vào?"

Từ Không Lạc Tuyết vội vàng nói: "Tổ gia gia, Diệp công tử là ta mang đến trị liệu cho Phụ hoàng, kính xin tổ gia gia cho chúng ta đi vào."

Từ Không Lăng Thiên nói: "Hắn chính là tàn dư của Thần Ma Tộc?"

Sắc mặt Từ Không Lạc Tuyết trầm xuống: "Tổ gia gia, Diệp công tử là bằng hữu của Lạc Tuyết, về phần hắn có thân phận gì, Lạc Tuyết cũng không ngại."

Từ Không Lăng Thiên cười nói: "Lạc Tuyết, người không cần khẩn trương, tổ gia gia không có ý gì khác, chỉ là muốn nhìn người của Thần Ma Tộc có yêu nghiệt giống như trong lời đồn hay không."

Nói đến đây, lão ra dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử, trị liệu thương thế của Thiên Nhất, chính là cần Thần Hỏa, người là kiếm tu..."

Phanh.

Tử Vi Thần Hỏa xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, ngọn lửa tràn ngập, hơi thở nóng rực trong nháy mắt bao vây hai người.

Khóe miệng Tư Không Lăng Thiên nhếch lên ý cười: "Tiểu tử tốt, kiếm đạo vô địch, còn có Thần Hỏa, hơn nữa bí pháp tăng cấp mạnh mẽ, không hổ là người của Thần Ma Tộc."

"Lạc Tuyết, bằng hữu này của người rất tốt, mau đi trị liệu cho Phụ hoàng người đi!"

"Cảm ơn tổ gia gia!" Tư Không Lạc Tuyết cung kính nói, ngay sau đó mang theo Diệp Trường Sinh đi vào trong tổ địa.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Tuyết cô nương, vị tổ gia gia này của người cũng không đơn giản, về sau đề phòng nhiều một chút."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp công tử nói như vậy là có ý gì?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tốt nhất người nên cẩn thận với hắn ta một chút."

Tư Không Lạc Tuyết gật gù đầu, mang theo Diệp Trường Sinh đi tới mật thất bằng đá ngoài trời: "Diệp công tử, Phụ hoàng ở bên trong."

Diệp Trường Sinh nói: "Mở cửa đá ra, để cho ta đi vào, đừng để người quấy rầy ta."

Tư Không Lạc Tuyết tiến lên mở cơ quan, một tiếng ầm ầm vang lên truyền ra, cửa đá chậm rãi mở ra.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên đài cao, phát hiện một nam tử trẻ trần nửa người, ngồi ngay ngắn trên một khối linh thạch bằng băng.

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Làm phiền Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh di chuyển tiến vào trong mật thất, nhìn cửa đá

sau lưng đóng lại, hần xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Tư Không Thiên Nhất.

Nếu đã đáp ứng Tư Không Lạc Tuyết là muốn cứu Tư Không Thiên Nhất, hần tuyệt đối sẽ không nuốt lời, hơi hơi nâng cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn khí sinh mệnh.

Diệp Trường Sinh búng ngón tay, khí sinh mệnh tiến vào trong cơ thể Tư Không Thiên Nhất, ngay sau đó, Tư Không Thiên Nhất chậm rãi mở hai mắt ra: "Các hạ là ai!"

"Tĩnh, ta là bằng hữu của Lạc Tuyết cô nương." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Tư Không Thiên Nhất đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người đến từ Kiếm Châu của Hoang Cổ Thiên Vực đúng không?"

Chương 318: Thần kiếm Vĩnh Hằng, Thôn Thiên Bể Mông

Mây kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ Tư Không Thiên Nhất quen biết mình: "Người biết ta?"

Tư Không Thiên Nhất nói: "Ta không biết người, nhưng người là con trai người quen cũ, phụ thân người chính là Diệp Chiến Thiên?"

"Đúng vậy!" Diệp Trường Sinh gật gật đầu.

Tư Không Thiên Nhất lại nói: "Người và phụ thân người rất giống nhau."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiền bối quen biết phụ thân ta, có biết tung tích của hãn không?"

Tư Không Thiên Nhất chần chờ một lát: "Năm đó trầm và phụ thân người quen biết ở chiến trường Thiên Vực, sau đó, chúng ta may mắn thoát khỏi sự đuổi giết của Thần Đế Minh, phụ thân người bị người mang đi, người nọ là một gã kiếm tu."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, phụ thân ta còn sống, tiền bối có biết vị tiền bối kiếm tu kia là ai không?"

Tư Không Thiên Nhất lắc đầu: "Ngày đó người nọ chém giết năm vị cường giả của Thần Đế Minh chỉ bằng một kiếm, nếu không phải hãn xuất hiện, trầm cũng không có khả năng chạy trốn, nhưng thực lực của hãn quá mạnh, trầm không nhìn thấy dáng vẻ của hãn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nếu phụ thân không ngã xuống, một ngày nào đó, ta sẽ tìm được hãn."

Nói đến đây, hãn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiền bối, chất độc ngấm trong cơ thể người còn cần trị liệu, kế tiếp ta sẽ dùng Thần Hỏa giúp người giải độc."

Tư Không Thiên Nhất nói: "Đa tạ Diệp tiểu hữu."

...

Khi cửa đá lại mở ra, Diệp Trường Sinh và Tư Không Thiên Nhất cùng nhau đi từ trong mật thất bằng đá ra.

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng xông lên, nhào vào trong ngực Tư Không Thiên Nhất: "Phụ hoàng, người cuối cùng cũng khỏi hẳn."

Tư Không Thiên Nhất nói: "Lần này nhờ Diệp tiểu hữu ra tay, Tuyết Nhi, người có thể trở thành bằng hữu với Trường Sinh, phụ hoàng cảm thấy cao hứng vì người."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại Phụ hoàng khỏi hẳn, trong chốc lát người tiến vào bí cảnh tiếp nhận truyền thừa với Trường Sinh."

Tư Không Lạc Tuyết lê hoa đài vũ(*), thanh âm nức nở nói: "Phụ hoàng, Thái tử ca ca bị giết."

(Lê hoa đài vũ (*): giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

Tư Không Thiên Nhất nói: "Trường Sinh đã nói cho Phụ hoàng, chờ sau khi người tiếp nhận truyền thừa, Phụ hoàng sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho người, về sau Phụ hoàng sẽ bế quan tu luyện, làm hậu thuẫn kiên cường nhất của người."

"Phụ hoàng, Tuyết Nhi thật sự có thể?"

"Người nhất định có thể, Đại Hạ Thánh Đình giao cho người, Phụ hoàng rất yên tâm." Tư Không Thiên Nhất trầm giọng nói.

Dừng một chút, lão ta tiếp tục nói: "Hai người các người ở đây chờ một lát, Phụ hoàng đi gặp lão tổ."

Tư Không Lạc Tuyết đưa mắt nhìn Tư Không Thiên Nhất vừa rời đi, trầm giọng nói: "Diệp công tử, ân lớn không nói lời cảm tạ, tình này Lạc Tuyết ghi nhớ trong lòng, nếu có chỗ cần Đại Hạ Thánh Đình, người cứ việc mở miệng."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ngày sau rồi nói sau đi, chờ

người ngồi vững trên đế vị rồi nói sau, hiện tại Đại Hạ Thánh Đình còn không ở trong tay người, người không giúp được ta.”

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Ta hiểu!"

Tổ địa của Đại Hạ.

Tư Không Thiên Nhất vừa đi trở về, đi tới trước mặt hai người: "Lạc Tuyết, người mang Trường Sinh tiến vào tổ địa.”

Tư Không Lạc Tuyết ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đi thôi.”

Hai người di chuyển về phía trước, đi sâu vào tổ địa, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Tư Không Thiên Nhất: "Trường Sinh, chờ một chút.”

Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại: "Tư Không thúc thúc, còn có chuyện gì?”

Lòng bàn tay Tư Không Thiên Nhất hướng lên trên, một thanh trường kiếm xuất hiện: "Trường Sinh, thanh kiếm này đưa cho người.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên trường kiếm màu trắng, híp mắt: "Tư Không thúc thúc, thanh kiếm này là...”

Tư Không Thiên Nhất nói: "Kiếm này là từ ngoài mà đến, xuất hiện ở vùng đất Đại Hạ, cho nên nó tên là kiếm Phi Thiên.”

"Kiếm Phi Thiên?" Diệp Trường Sinh giơ tay lên tiếp nhận trường kiếm, nắm chặt trong lòng bàn tay: "Đa tạ Tư Không thúc thúc, kiếm này ta không thể lấy một cách vô ích, linh quả này rất có trợ giúp đối với việc tăng tu vi, Tư Không thúc thúc giữ lại đi.”

Tư Không Thiên Nhất nói: "Vậy ta sẽ không khách khí.”

Diệp Trường Sinh thu kiếm Phi Thiên vào trong hệ thống, đi theo Tư Không Lạc Tuyết rời đi, đi về phía trước, trong đầu xuất hiện một tin tức.

[Tàn kiếm vĩnh hằng có thể chữa trị, tỉ lệ hồi báo, thần kiếm vĩnh

hằng, một kiếm vĩnh hằng.]

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động: [Hệ thống, làm sao chữa trị tàn kiếm vĩnh hằng?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, cần nuốt kiếm linh, có thể chữa trị tàn kiếm vĩnh hằng.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Hệ thống, tàn kiếm vĩnh hằng sau khi chữa trị có cấp bậc gì?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, cấp bậc của thần kiếm vĩnh hằng có thể không ngừng tiến hóa, trở nên mạnh mẽ vô hạn.]

Chương 319: Đây là tổ địa Đại Hạ?

[Chỉ cần không ngừng cắn nuốt kiếm linh, kiếm vĩnh hằng sẽ tăng lên, đúng không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, trả lời chính xác.]

Diệp Trường Sinh vội vàng đuổi theo Tư Không Lạc Tuyết: "Lạc Tuyết cô nương, người biết nơi nào ở Đại Hạ Thánh Đình có kiếm linh, hoặc là có được thần binh kiếm linh."

Tư Không Lạc Tuyết Đại khẽ nhú mày, mở lời nói: "Kiếm linh, Đại Hạ Thánh Đình còn có hai thanh kiếm có được kiếm linh, ta có thể tìm tới cho người."

"Nếu còn chưa đủ, chúng ta có thể đi tới phòng đấu giá Tinh Thần, ở nơi đó chỉ cần có đủ linh thạch, cần bao nhiêu kiếm linh, bọn hắn đều có thể tìm được."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, trước tiên đi tiếp nhận truyền thừa, sau đó đi tới phòng đấu giá Tinh Thần."

Sau đó.

Hai người đi tới chỗ sâu nhất của tổ địa, ngọn núi trước mặt như một con thú lớn há to miệng cắn nuốt bầu trời, nhe răng nanh, dữ tợn khủng bố.

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Tuyết cô nương, đây là tổ địa Đại Hạ?"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Ta cũng là lần đầu tiên đến."

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, ánh mắt nhìn về phía trong sơn động: "Đi thôi, chúng ta đi vào xem một chút."

Hai người di chuyển bước vào trong sơn động, một đoàn vòng xoáy thật lớn cắn nuốt bọn hắn, Tư Không Lạc Tuyết ngay cả cơ hội hô to cũng không có, đã bị vòng xoáy cuốn đi.

Diệp Trường Sinh xuyên qua vòng xoáy, xuất hiện trong một tòa

cung điện, nhìn đồ đằng vạn thú sống động như thật trên vách tường, trong lòng hẳn nổi lên một sự nghi hoặc.

Giờ khắc này, hẳn vô cùng khắng định cung điện trước mắt tuyệt đối không thuộc về Đại Hạ Thánh Đình, đúng lúc này, thanh âm của gà con đột nhiên truyền đến.

"Chủ nhân, mau cho ta đi ra ngoài, nơi này là Vạn Thú Cung, rất nhiều hơi thở của thú hạch, ta muốn cắn nuốt chúng nó."

Diệp Trường Sinh vung tay, gà con xuất hiện trên vai hắn: "Gà con, người biết nơi này?"

Gà con nói: "Chủ nhân, nơi này là Vạn Thú Cung, không đúng, hẳn là Thần Thú Cung, chỉ tiếc thần thú đã không còn ở đây, lưu lại cũng chỉ là một vài thú hạch bình thường."

Diệp Trường Sinh nghi hoặc vạn phần, nơi này rõ ràng là tổ địa của Đại Hạ, sao lại có quan hệ với thần thú?

Gà con lại nói: "Thần thú và hoàng đế có quan hệ không tệ, tòa cung điện này hẳn là chia làm hai, nơi chúng ta đến là Thần Thú Cung, bên kia là Nhân Hoàng Cung, chủ nhân nếu muốn tiếp nhận truyền thừa, hẳn là đi Nhân Hoàng Cung mới đúng."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Nhập gia tùy tục, người đi cắn nuốt thú hạch đi, ta tùy tiện đi dạo quanh nơi này."

Gà con hóa thành một đạo hỏa quang biến mất không thấy đâu, Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, đi sâu vào trong cung điện.

Đang đi về phía trước, hắn đột nhiên phát hiện trên vách tường có đồ đằng hung thú sống động như thật, giống như trong lúc bất chợt toàn bộ từ trên vách tường vọt ra, phát động tiến công mãnh liệt về phía hắn.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, ánh mắt đề phòng, nhìn hung thú trước mắt đang nằm rạp trên mặt đất, kiểm Tru Thần không biết từ khi nào đã xuất hiện trong tay.

Ngang.

Ngang.

Rồng ngâm cửu thiên, chấn động tai.

Ngay sau đó, một ánh sáng cực lớn đáp xuống, giống như rồng lớn bị giam cầm ngàn vạn năm.

Tiếng âm vang truyền ra, rong ruổi cửu thiên, hô phong hoán vũ mà đến.

Cuồng phong gào thét, trời đất biến sắc, cung điện run rẩy kịch liệt, trên mặt đất đất đá bay đầy trời, toàn bộ pháp bảo binh khí lơ lửng, trực tiếp chỉ vào người Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Đầu rồng đánh vào ngực Diệp Trường Sinh, thân ảnh hần bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, nhìn vết máu chói mắt trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh đột nhiên thanh tỉnh: “Ảo cảnh, tất cả là ảo cảnh, trong lòng có ma chướng mới có thể bị vạn thú vây công.”

Hắn cưỡng ép chính mình duy trì tỉnh táo, phóng thích thần thức, khống chế mắt thần điều khiển thú lớn trước mắt, từng tiếng va chạm truyền đến.

Vạn thú đụng vào nhau, phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe rơi xuống trên mặt đất hóa thành hư vô biến mất trong chớp mắt.

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện, cao như tháp, giống như Linh Thần lớn, Diệp Trường Sinh phải ngửa đầu nhìn lão ta.

“Nhân loại, người thế mà nhìn thấy ảo cảnh của ta, bên cạnh còn có Thần Thú đi theo, thân phận của người không đơn giản.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đề phòng, mở lời nói: “Không biết tiền bối là...”

Người tới nói: “Thần Thú, Thôn Thiên Bửu Mông.”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói: “Người là Thần Thú, hóa thành bộ dáng con người.”

Thôn Thiên Bửu Mông nói: “Đây chỉ là một tia linh hồn của ta, vốn là ta không có ý định xuất hiện, nhưng huyết mạch của người đã đánh thức ta, không nghĩ tới người vậy mà nắm giữ huyết mạch thuần khiết của Thần Ma Tộc.”

Nói đến đây, lão ta ngừng một chút, tiếp tục nói: “Ta đi ra gặp người, không có ý gì khác, chính là muốn nhìn một chút nhân loại nắm giữ huyết mạch thuần khiết của Thần Ma Tộc có bộ dáng như thế nào.”

Chương 320: Về sau chúng ta còn có cơ hội gặp lại không?

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Tiền bối, người đã là Thần Thú, hẳn là có truyền thừa và chí bảo, có thể truyền cho ta một ít hay không, gặp nhau chính là duyên phận, tiền bối nói có đúng hay không?”

Thôn Thiên Bỉ Mông nói: “Người nắm giữ huyết mạch Thần Ma Tộc, chỉ cần tu luyện công pháp Thần Ma Tộc, tương lai là chúa tể của vũ trụ này.”

“Công pháp của Bỉ Mông tộc không thích hợp với người, có điều ở chỗ này ta có giữ lại một bộ công pháp của nhân loại, sẽ cho người.”

Ngay sau đó, bên trong hư không xuất hiện từng chữ viết cổ quái, giống như nòng nọc nhỏ tràn vào trong đầu Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, âm thanh khẽ run nói: “Đây là...”

Trong Thần Thú Cung.

Diệp Trường Sinh rơi vào rung động, nhìn công pháp xuất hiện trong đầu, sắc mặt chợt thay đổi, quyền công pháp này lại là...

Phù Điển.

Đây là công pháp do phù sư để lại, trong đó ghi lại đủ loại phương pháp khắc dấu phù văn, đơn giản chính là một bộ công pháp vô thượng.

Diệp Trường Sinh xem qua một lần, Bạo Kiếm Phù, Ẩn Thân Phù, Không Gian Phù trong đó đều khiến người ta rung động, nếu hắn học được khắc dấu phù văn trong Phù Điển, thực lực sẽ tăng lên lần nữa trên diện rộng.

Nhất là Ẩn Thân Phù, khi sử dụng có thể giết người một cách lặng yên không tiếng động, lại thêm kiếm đạo vô địch của hắn.

Ha ha...

Diệp Trường Sinh cười phóng đảng một cách không tử tế.

Nhận ra được ánh mắt của Thôn Thiên Bửu Mông, Diệp Trường Sinh nói: “Đa tạ công pháp của tiền bối, về sau chúng ta còn có cơ hội gặp lại không?”

Thôn Thiên Bửu Mông nói: “Đương nhiên, chúng ta sẽ gặp lại, lần hiện thân này chính là kết duyên vì người, ngày sau gặp lại còn xin các hạ chiếu cố Bửu Mông Tộc chúng ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối yên tâm, ân tình này khắc trong tim, ngày khác nếu Bửu Mông Tộc gặp nạn, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó.”

Thôn Thiên Bửu Mông gật gật đầu: “Đã như vậy, hồn thú Bửu Mông để lại cho người, sau này nếu có nguy hiểm, hồn thú này có thể bảo vệ người một mạng.”

Diệp Trường Sinh nhìn hồn thú Bửu Mông bay xuống trước mặt: “Tiền bối, hồn thú này có thể ngăn cản được một kích của cấp gì?”

Thôn Thiên Bửu Mông suy nghĩ trong nháy mắt: “Cấp này, vô địch.”

Nói đến đây, lão ta ngừng một chút, tiếp tục nói: “Tiểu hữu, xin từ biệt, chờ mong gặp lại người lần nữa.”

“Bảo vệ tốt Thần thú bên cạnh người, tương lai của nó là vô hạn, sẽ là trợ giúp mạnh mẽ nhất cho người.”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận hồn thú Bửu Mông, ngẩng đầu nhìn lại về hư không, phát hiện Thôn Thiên Bửu Mông đã biến mất không thấy.

Đúng lúc này.

Âm thanh hưng phấn của con gà con truyền đến: “Chủ nhân, thật nhiều thú hạch, ta lại muốn thăng cấp.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn bả vai: “Gà con, người nếu lại thăng cấp, so với nhân loại thì có cấp gì?”

Gà con kiêu căng nói: “Nhân loại và gà đều yếu như nhau, không đúng, yếu như sâu kiến, nếu ta lại thắng cấp, nhất định có thể đánh bại chủ nhân.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Gà con lại nói: “Có điều lần thắng cấp này, cần thời gian tương đối dài, có thể kéo dài ba năm.”

Nói đến đây, nó ngừng một chút, tiếp tục nói: “Chủ nhân, ở đây không phải xuất hiện một thú Bỉ Mông sao.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Không tệ, Thần thú Thôn Thiên Bỉ Mông.”

Gà con chẳng thèm ngó tới: “Thần thú cái gì, thời điểm lão tử ở cấp cao nhất, vài phút là đánh nổ nó, đáng tiếc bây giờ không được, ngược lại nó đã trở thành Thần thú.”

Diệp Trường Sinh kinh hãi ngạc nhiên, không thể tin nói: “Gà con, thời kỳ cao nhất của người có thể đánh bại Thôn Thiên Bỉ Mông sao, thật hay giả?”

Về mặt gà con phiền muộn, chậm rãi mở miệng nói: “Nhớ lại năm đó ở Thần Thú Giới, lão tử cũng là tồn tại chí cao vô thượng, không có việc gì thì ăn chút Thần Long, thú Bỉ Mông, Thao Thiết các loại, những thú kia biến thành cô nương ở Thần Thú Giới có ai lại không muốn ở bên cạnh ta, nghĩ một chút đến thời gian đó, thoải mái, thoải mái.”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn gà con: “Người như thế nào lại chảy nước miếng, bộ dáng này thật sự rất phóng đảng.”

Gà con nói: “Chủ nhân, người không hiểu, thời gian có loại mỹ nhân kia làm bạn là khiến người ta say mê cỡ nào, nhìn ánh mắt đơn thuần của chủ nhân thì biết chưa từng được hưởng cuộc sống như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trái ôm phải ấp, mỹ nhân trog lòng, loại người nói này ta đã kinh thường từ lâu.”

“Không nghĩ tới chủ nhân vẫn là người trong đồng đạo, thất kính

thất kính.” Gà con sợ hãi, tiếp theo lại nói: “Chủ nhân, trước hết ta thắng cấp, về sau cùng đi khắp nơi tìm mỹ nữ, ta mang người theo.”

Diệp Trường Sinh: “...”

“Cút nhanh lên, ngươi là một con gà không đứng đắn.”

Gà con hóa thành một tia sáng tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, bên tai Diệp Trường Sinh lại vang lên giọng nói của nó: “Chủ nhân, sớm muộn sẽ có một ngày ngươi sẽ biết, ta cường đại cỡ nào.”

...

Chương 321: Ta vô địch, các người tùy ý

Một tháng sau.

Diệp Trường Sinh từ Thần Thú Cung đi ra.

Nguyên bản một tháng trước, hắn chuẩn bị đi ra, nhưng lại nghĩ, trong Thần Thú Cung tương đối an toàn, có thể chuyên tâm tu luyện, đồng thời học tập khắc dấu phù văn như thế nào bên trên Phù Điện.

Hiện tại hắn lại có thân phận mới, phù sư.

Đến nỗi là phẩm cấp gì, Diệp Trường Sinh không rõ ràng lắm, nhưng Ấn Thân Phù và Bạo Kiếm Phù đã có thể khắc dấu một cách nhẹ nhàng.

Ra khỏi Thần Thú Cung, bóng dáng xinh đẹp của Tư Không Lạc Tuyết xuất hiện, mở lời nói: “Diệp công tử, cuối cùng người cũng đi ra.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: “Chuẩn Thần tăng thứ tư, xem ra cơ duyên của người không nhỏ.”

Tư Không Lạc Tuyết gật gật đầu: “Được lọt vào mắt xanh của tổ tiên, nhận được lực lượng truyền thừa.”

Nói đến đây, nàng ta hơi đưa tay, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: “Diệp công tử, bên trong linh giới này có một trăm kiếm linh cổ kiếm, là ta phái người đi phòng đấu giá Tinh Thần mua.”

Diệp Trường Sinh nhìn linh giới trước mắt: “Đa tạ.”

“Không cần khách khí với ta như vậy, Diệp công tử đã cứu Phụ hoàng ta, chỉ là trăm thanh cổ kiếm thì có đáng gì?”

Từ Không Lạc Tuyết lạnh nhạt nói, sau đó lại nói: “Diệp công tử, chuyện tiếp theo ta nói, người ngàn vạn lần không nên gấp gáp.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lạc Tuyết cô nương cứ nói đừng ngại.”

Sắc mặt Tư Không Lạc Tuyết trầm xuống: “Thiên Đạo Điện đã kêu gọi tất cả các thể lực Vạn Thần Vực vây công thành Vạn Thần, mục đích là buộc người xuất hiện.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, sát khí khủng bố dâng lên quanh người: “Chuyện xảy ra khi nào.”

Tư Không Lạc Tuyết vội vàng nói: “Đã ba ngày, bây giờ không biết tình huống thành Vạn Thần như thế nào.”

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, hóa thành một tia sáng lướt nhanh về phía Đại Hạ Thánh Đình: “Lạc Tuyết cô nương, có duyên chúng ta sẽ gặp lại, ta về thành Vạn Thần trước.”

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm mà đi, tốc độ vô cùng nhanh, giờ khắc này, lòng hần nóng như lửa đốt, lo lắng thành Vạn Thần có nguy hiểm.

Dù sao hết thảy bởi vì hần mà lên, hần không muốn Đạm Đài Tú bởi vì chính mình mà chết, mặt khác, đám người Diệp Mạc Tà cũng ở thành Vạn Thần.

Mọi người tuy rằng là thuận theo hần, nhưng ở trong lòng Diệp Trường Sinh, Diệp Mạc Tà là huynh trưởng, Diệp Yêu Nhi là muội muội, mấy người khác cũng là huynh đệ của mình.

Nếu như bọn hần chết thảm ở thành Vạn Thần, vậy ý nghĩa mà hần dẫn bọn hần đến Vạn Thần Vực là gì?

Khiến cho hần thật không ngờ chính là Thiên Đạo Điện hèn hạ như thế, thế mà dùng thủ đoạn âm hiểm như vậy.

Đang di chuyển về phía trước.

Hần khoanh chân ngồi ngay ngắn trên kiếm Táng Thiên, tâm thần vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện linh giới mà Tư Không Lạc

Tuyệt cho kia.

Tiếp theo, hắn lấy tàn kiếm Vĩnh Hằng ra, treo trăm thanh cổ kiếm vây quanh tàn kiếm Vĩnh Hằng, ngay sau đó, truyền ra tiếng kiếm kêu kinh sợ.

Từng cổ kiếm hóa thành bột mịn, toàn bộ kiếm linh và kiếm khí bị tàn kiếm Vĩnh Hằng cắn nuốt.

Đợi đến khi trăm thanh kiếm cổ biến mất, tàn kiếm Vĩnh Hằng bắn một đạo kiếm quang, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, tàn kiếm Vĩnh Hằng được chữa trị thành công, đạt được kiếm đạo thần thông, một kiếm vĩnh hằng.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, thần kiếm Vĩnh Hằng lần thứ hai cắn nuốt một vạn kiếm linh có thể thăng cấp.]

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, một vạn kiếm linh cũng không phải rất nhiều, có thời gian nhất định đi phòng đấu giá Tinh Thần tìm một chuyến, xem có thể hay không mua được một vạn kiếm linh.

Ngay sau đó.

Thần kiếm Vĩnh Hằng bay vào trong hộp kiếm Thiên Cực, Diệp Trường Sinh dõi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía thành Vạn Thần.

...

Thành Vạn Thần.

Đạm Đài Tú, Thiên Thần Thất Lão, quân Diệt Thần xuất hiện trên thành trì, đi theo còn có đám người Diệp Mặc Tà.

Mọi người ngạo nghễ đứng trên thành cao, nhìn về hư không phía trước, bóng người đông nghìn nghịt xuất hiện, tựa như mây đen áp thành vậy.

Bách Lý Minh Tà ngồi ngay ngắn trên một chiếc xe, vẻ mặt vô cùng kiêu căng, ánh mắt dừng ở trên thành, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Ở hai bên trái phải của hắn ta, lần lượt là các thế lực Chiến Tộc, Vạn Phật Thánh Đình, Kiếm Thánh Đình, Tu La Tộc, Huyết Tộc, Ảnh Tộc.

Lúc này đây, cuộc chiến vây công thành Vạn Thần, có thể nói là tám phần mười thế lực của Vạn Thần Vực đều tới.

Huyền Nhất nghiêng mắt nhìn về phía Đạm Đài Tú: "Thành chủ, Thiên Đạo Điện dẫn đầu các thế lực đến đây, vì sao chậm chạp không động thủ, bọn hắn đây là muốn chờ Thiếu thành chủ?"

Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Không sai, dùng thực lực của bọn hắn phá hủy thành Vạn Thần, không cần quá nhiều thời gian, nhưng bọn hắn vẫn không ra tay, hiển nhiên là vì dẫn Thiếu thành chủ đến."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Như vậy đối với chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất chứng tỏ Thiếu thành chủ không có nguy hiểm."

Chương 322: Trường Sinh trở về, chúng ta tử chiến

Huyền Nhất lại nói: "Thiếu thành chủ quả nhiên lợi hại, một mình đi tới Vạn Thần Vực, lại để cho các thể lực bó tay không có biện pháp."

Đạm Đài Tú nói: "Chính xác, một mình Thiếu thành chủ suýt nữa phá hủy Ma Kiếm Tông, người chẳng lẽ không phát hiện trong các thể lực đến đây, đã không còn thân ảnh Ma Kiếm Tông?"

Bạch Phật nói: "Lão Bạch ta ai cũng không phục, chỉ phục Thiếu thành chủ, các thể lực muốn giết Thiếu thành chủ, trước tiên hỏi lão Bạch ta có đáp ứng hay không."

Long Kinh Thiên nói: "Lão Bạch, không thể khinh thường, lần này không thể so sánh, toàn bộ tám phần thể lực mạnh mẽ của Vạn Thần Vực đều tới, Thiên Đạo Điện không nói, hòa thượng lời thôi của Vạn Phật Thánh Đình, Long Tăng Tàng Tiểu Thiên, còn có Phật công tử Tàng Huyền."

"Chiến Tộc bên kia có Chiến Vạn Cổ, Chiến Ninh, còn có bốn lão của Chiến Tộc, những người này là tồn tại nổi danh nhất của Vạn Thần Vực."

Bạch Phật nói: "Muốn ta nói, những người này chính là không biết xấu hổ, Thiếu thành chủ mới tu luyện bao lâu, bọn hắn là lão yêu ngàn năm, thực lực của ta không được, bằng không không phải đánh bạo từng người bọn hắn."

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Thế giới này chính là như vậy, thực lực chưa bao giờ phân biệt tuổi tác, nếu như cường giả thế hệ trước không xuất hiện, thử hỏi một câu, toàn bộ Vạn Thần Vực có mấy người có thể ngăn cản một kích của Trường Sinh?"

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đừng xem nhẹ, Thiên Đạo Điện làm việc xưa nay không theo quy định, chớ để cho bọn hắn có cơ hội."

Lông mi trắng của Huyền Nhất giờ lên, mở lời nói: "Thành chủ, muốn ta nói, chúng ta vẫn là dẫn đầu xuất kích, như vậy có thể giảm bớt áp lực cho Thiếu thành chủ."

Đạm Đài Tú nói: "Chờ một chút, Trường Sinh trở về, chúng ta tử chiến."

Phía bên kia.

Ánh mắt Chiến Vạn Cổ rơi vào trên người Bách Lý Minh Tà: "Thiên Đạo công tử, vì sao chậm chạp không chịu động thủ?"

Bách Lý Minh Tà cười lạnh nói: "Nhân vật chính của chúng ta còn chưa xuất hiện, không vội, không vội."

Chiến Vạn Cổ nói: "Chúng ta đã bày ra thiên la địa võng, Diệp Trường Sinh chỉ cần dám đến, tất phải chết không thể nghi ngờ."

"Hiện tại chém giết mọi người thành Vạn Thần, chờ Diệp Trường Sinh tới, hẳn sẽ không có trợ thủ, chúng ta có thể dễ dàng giết hắn."

Bách Lý Minh Tà lại nói: "Chiến lão, chẳng lẽ còn kiêng kỵ những người thành Vạn Thần này? Cũng chỉ là một ít con kiến hôi mà thôi, sao phải sợ?"

"Muốn giết, lúc nào cũng có thể giết!"

Chiến Vạn Cổ nói: "Vậy thì chờ một chút đi."

Thoáng cái ba ngày trôi qua, Diệp Trường Sinh rốt cục đến thành Vạn Thần, thân ảnh lẳng không rơi xuống, lơ lửng trên không trung ngoài thành, quay đầu nhìn về phía sau lưng Đạm Đài Tú.

"Ta đã trở lại, hết thủy giao cho ta."

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh trở về, ánh mắt đồng loạt lướt qua trên người hắn, ngay cả Bách Lý Minh Tà cũng từ trên xe đứng dậy, khỏe miệng nhắc lên ý cười hưng phấn: "Diệp Trường Sinh, người tới rồi."

Diệp Trường Sinh quay đầu lại, híp mắt nhìn đám người đông

nghe nói các người tới giết ta, cho các người một cơ hội.”

Một lão giả Thiên Đạo Điện mở lời nói: "Thiếu điện chủ, lão hủ sẽ đi chém chết Diệp Trường Sinh.”

Bách Lý Minh Tà nhìn lão giả, mặt lộ vẻ tức giận, lão đầu này thật sự ngu xuẩn, muốn lập công cũng đúng nhất thời nóng lòng.

Thế nhưng lão đầu đã đưa ra yêu cầu, tất cả đều đang nhìn chăm chú vào hắn ta, Bách Lý Minh Tà nói: "Vậy thì làm phiền Vân lão.”

Thân ảnh Vân Mộc Đường chợt lóe, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tàn dư của Thần Ma Tộc, lão phu đến đưa người lên đường.”

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt, mở lời nói: "Ta vô địch, các người tùy ý.”

Xuy.

Một kiếm lay động trời, mãnh liệt như sấm đánh, bắn về phía trước, xuyên về phía người Vân Mộc Đường.

Kiểm tu?

Mặt Vân Mộc Đường lộ ra khinh thường, giơ tay lên đè xuống một chưởng, nghênh đón kiếm quang khai thiên mà đến.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sắc mặt Vân Mộc Đường đại biến, phát hiện chưởng lớn rơi xuống, dĩ nhiên bị kiếm quang xuyên thấu.

Phá thành mảnh nhỏ, hóa thành bột mịn.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện trước mặt Vân Mộc Đường: "Lão đầu, người không được, chút thực lực này... Quả thực là rác rưởi.”

Lửa giận trong lòng Vân Mộc Đường sôi trào, mắt muốn nứt ra: "Người...”

Lời còn chưa dứt, một luồng kiếm quang bay qua, một cái đầu bay ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe như trụ.

Diệp Trường Sinh cầm trong tay kiếm Táng Thiên, đôi mắt trông về phía xa: "Còn có ai, đến đây, giết ta!"

Bách Lý Minh Tà thấy Vân Mộc Đường bị giết, chỉ dùng hai kiếm đơn giản, sắc mặt hơi đổi: "Dư nghiệt Thần Ma quả nhiên có chút thủ đoạn, đã như vậy, mọi người cùng nhau lên, đánh hẳn đến chết."

Mọi người đạp không mà đi, nhanh chóng vọt về phía Diệp Trường, cùng lúc đó, Đạm Đài Tú dẫn đầu những người bên cạnh, cũng vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời, đại chiến hết sức căng thẳng, uy áp vô tận bao phủ trên thành Vạn Thần.

Chương 323: Người bảo vệ mộ Thần Ma, Thiên Khô lão nhân

Đúng lúc này.

Trên cao cửu thiên, một giọng nói khàn khàn tang thương hạ xuống: "Đã thương Thiếu chủ của ta, chết!"

Thanh âm như phán xét, chấn động trời cao, đè ép Cửu U.

Người chưa tới, thanh âm đã tới.

Uy áp khủng bố hạ xuống, thân ảnh chúng cường giả đi về phía trước đột nhiên dừng lại, theo tiếng nhìn qua.

Một bóng người từ cửu thiên hạ xuống, người tới lưng còng xuống, tay cầm một cây gậy, hai gò má già nua phủ đầy nếp nhăn, giống như đao khắc vậy.

Đây là dấu vết của năm tháng để lại cho lão ta.

Lão giả chậm rãi đáp không mà đến, nhìn qua giống như gần đất xa trời, nhưng hơi thở trên thân ảnh bắn ra, làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Trước mắt bao người, lão giả đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái, vô cùng cung kính nói: "Lão hủ bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh đánh giá lão giả: "Tiền bối là..."

Lão giả lại nói: "Thiếu chủ, lão phu là Thiên Khô lão nhân, người bảo vệ mộ Thần Ma."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiền bối là người của Thần Ma Tộc."

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi Thiếu chủ, lão hủ là người của Thần Ma Tộc, phụ trách trấn thủ mộ của Thần Ma, biết được Thiếu chủ giáng thế, đặc biệt đến đón Thiếu chủ đi Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ khó xử: "Tiền bối, người xem nhiều người như vậy muốn giết ta, nhất thời không cách nào trở về với tiền bối."

"Thiếu chủ đừng gây khó dễ lão hủ, gọi ta Thiên Khô là được." Thiên Khô lão nhân cung kính nói, theo đó lại nói: "Thiếu chủ, không cần lo lắng, những người này... Thật yếu, muốn giết Thiếu chủ, bọn hắc còn chưa đủ tư cách."

Nói đến đây, lão ta xoay người nhìn về phía chúng cường giả: "Lăn đi, dám tìm Thiếu chủ gây phiền toái, lão hủ phải giết hết các người."

Bách Lý Minh Tà hí hóp mắt, mở miệng nói: "Lão đầu này... Thật cuồng, xem ra cũng không sống lâu, dám coi thường cường giả Vạn Thần Vực chúng ta."

Một lão giả đi tới bên cạnh Bách Lý Minh Tà: "Thiếu điện chủ, người này là người canh mộ Thần Ma Tộc, lời hắc nói là thật."

Bách Lý Minh Tà run sợ nói: "Bạch lão, nói như vậy, chúng ta không giết được Diệp Trường Sinh?"

Bạch Vân Hành nói: "Thiếu điện chủ, người này tuy mạnh, nhưng cũng không phải là không thể địch lại."

Nói đến đây, lão ta giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch, ánh sáng thẳng lên trời, tựa như pháo hoa rực rỡ.

Thiên Khô lão nhân nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, bọn hắc đang gọi người, có điều Thiếu chủ không cần lo lắng, đến bao nhiêu, lão hủ giết bấy nhiêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, trận chiến này không phải của một mình người, ta và người sống vai chiến đấu."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ chớ động, hết thảy đều có ta, nếu ngay cả Thiếu chủ cũng không bảo vệ được, Thiên Khô còn có giá trị gì?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão nhân này.... Ta thích .

Lúc này.

Thiên Khô lão nhân giơ tay đưa một quả linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, cái linh giới này là toàn bộ nội tình của Thần Ma Tộc, hiện tại giao cho Thiếu chủ bảo quản."

Nói đến đây, thân ảnh của lão ta chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía đám cường giả, uy áp khủng bố bao trùm, tựa như tiên sơn nghiền ép trên người mọi người.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Lão nhân này... Thật là mãnh liệt!"

Thiên Khô lão nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người: "Các người nếu không ra tay, cũng đừng trách lão phu tàn nhẫn."

"Chết đi!"

Thanh âm truyền ra, âm ba như rồng, hư không bất ngờ sụp đổ, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ trầm trượng.

Âm ba khủng bố kích động, chúng cường giả chấn động khí huyết sôi trào, máu tươi trong miệng tràn ra, thân ảnh vội vàng lui về phía sau.

"Muốn trốn?" Hai mắt Thiên Khô lão nhân híp lại, đập không lướt nhanh về phía trước, đuổi theo mọi người.

Thấy thế, Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Đạm Đài Tú: "Thành chủ, người mang theo mọi người về thành, chuyện còn lại, giao cho ta và Thiên Khô."

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Huyền Nhất, Bạch Phạt, các người về thành."

Huyền Nhất lên tiếng: "Thiếu thành chủ, trận chiến này chúng ta cùng sống chết với Thiếu thành chủ, quyết không lùi về phía sau một bước."

Bạch Phạt phụ hòa nói: "Quân Diệt Thần, thề chết bảo vệ Thiếu thành chủ, dũng cảm tiến lên phía trước, quyết không lui ra sau."

Về mặt Diệp Trường Sinh có chút rung động, những người này có quan hệ còn thấp với hắn, lại vì hắn nguyện ý trả giá bằng tính mạng.

Giờ khắc này, hắn hiểu được một đạo lý, chính mình không phải cô độc, sống chết sau lưng những người này cũng buộc vào trên người hắn.

Nếu như trận chiến này thất bại, những người này không ai có thể sống sót.

Người chính là như vậy, hắn liều mạng chạy về, chính là vì bảo hộ những người này, bọn hắn cũng phải bảo vệ mình như vậy.

Im lặng trong một chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Trận chiến này ta ra tay trước, các người bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, lượng sức mà làm, tương lai còn dài, các người phải đi tiếp với ta."

Chương 324: Hắn ta... Lại còn sống!

Nói xong.

Thân ảnh hắn chợt lóe, đi tới bên cạnh Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, người còn có phải dẫn ta đi Thần Ma Tộc, cho nên người không thể có bất kỳ sơ suất nào, trận chiến này chúng ta sống vai chiến đấu."

"Vạn Thần Vực không thể chứa được Thần Ma Tộc, vậy chúng ta sẽ giết ra một mảnh trời đất thuộc về mình."

Giọng nói Thiên Khô lão nhân có chút nghẹn ngào: "Thiếu chủ trở về, Thần Ma Tộc nhất định sẽ lại đi đến đỉnh cao, nếu ngày xưa Thần Ma Tộc còn ở đây, những người này há dám kiêu ngạo như vậy."

Nghĩ đến bộ dáng ngày xưa chúng thể lực cúi đầu khom lưng trước mặt Thần Ma Tộc, thật sự là hổ lạc xuống đồng bằng bị chó bắt nạt.

Ngay sau đó.

Hai người một trước một sau tiến lên, chém giết đám người các thể lực, nơi đi qua, máu nhuộm bầu trời xanh, thi thể bay lên.

Ánh mắt Bách Lý Minh Tà rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân, tức giận nói: "Lão đầu này điên rồi, lại dám đối địch với các thể lực Vạn Thần Vực, còn tưởng rằng là lúc Thần Ma Tộc huy hoàng sao, hiện tại hai người bọn hắn, quả thực chính là tự tìm đường chết."

Vừa dứt lời, trên hư không, một đoàn vòng xoáy thật lớn xuất hiện, cường giả Thiên Đạo Điện buông xuống, lão giả áo đen cầm đầu rơi xuống trong chớp mắt, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân.

"Hắn ta... Lại còn sống!"

Trên cửu thiên.

Từng bóng người lẳng không rơi xuống, uy áp mệnh mông bao phủ, mười người đứng ngạo nghễ trên không, ánh mắt đồng loạt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh và Thiên Khô lão nhân.

Bách Lý Minh Tà nhìn về phía người trước mắt, khom người một cái: "Minh Tà gặp qua Chấp Pháp trưởng lão."

Lý Tầm Nhạc lạnh nhạt nói: "Thiếu điện chủ không cần đa lễ, kế tiếp Thiên Khô lão nhân giao cho mười người chúng ta, Thiếu điện chủ chém chết Diệp Trường Sinh là được."

Bách Lý Minh Tà trầm giọng nói: "Chấp Pháp trưởng lão yên tâm, không có lão đầu này, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ."

Về mặt Lý Tầm Nhạc nghiêm túc: "Thiếu điện chủ chớ sơ suất, Diệp Trường Sinh chính là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, sự xuất hiện của hắn sẽ làm rối loạn cục diện ở Vạn Thần Vực."

Bách Lý Minh Tà lạnh nhạt bình tĩnh khinh thường nói: "Chấp Pháp trưởng lão nhìn xem, cường giả các thế lực ở Vạn Thần Vực đều có mặt ở đây, Diệp Trường Sinh làm sao có thể chạy trốn, cho dù hắn có cánh, cũng đừng hòng rời đi."

Lý Tầm Nhạc nói: "Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền(*), chớ vì nhất thời sơ sẩy, mà chôn vùi tính mạng của mình."

((*)Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.)

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng trên người Thiên Khô lão nhân, tiếp tục nói: "Chấp Pháp trưởng lão nghe lệnh, cùng nhau chém giết Thiên Khô lão nhân."

Chính ngay phía trước, Thiên Khô lão nhân phát hiện mấy người Lý Tầm Nhạc đến, ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, mấy người này là cường giả không tòi của Thiên Đạo Điện, ngày xưa bọn hắn ngay cả tư cách mang dây giày cho ta cũng không có, chỉ là hiện tại trên người ta có thương tích, thực lực không bằng trước kia."

“Thiên Khô, cái này cho người!” Diệp Trường Sinh giơ tay đưa một bình nước sinh mệnh cho Thiên Khô lão nhân, theo đó lại nói: “Thiên Khô, cấp của mười người này là gì.”

Thiên Khô lão nhân nhìn bình ngọc trước mặt: “Thiếu chủ, cấp bậc của mười người này ít nhất là Thần Tướng, cũng không phải là tồn tại mạnh nhất của Thiên Đạo Điện.”

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng hoảng sợ, rốt cục nhìn thấy cấp Thần Tướng, thực lực như vậy thế mà còn không phải là mạnh nhất Thiên Đạo Điện, xem ra hẩn hiểu quá ít về Vạn Thần Vực.

Tiếp theo, hẩn đưa nước sinh mệnh đưa cho Thiên Khô, ghé mắt nhìn về phía Đạm Đài Tú: “Thành chủ, nếu như người khôi phục đến cao nhất, rốt cuộc là cấp gì.”

Đạm Đài Tú suy nghĩ trong nháy mắt: “Có thể đạt tới tầng thứ ba cấp Thần Tướng.”

Kỳ thật nàng ta có thể mạnh hơn, thế nhưng do thân phận của nàng ta, chỉ có thể đạt tới tầng thứ ba cấp Thần Tướng.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đưa nước sinh mệnh cho Đạm Đài Tú: “Thành chủ, kế tiếp người khôi phục thực lực thật tốt.”

Giờ khắc này.

Thiên Khô lão nhân đã uống nước sinh mệnh, lực lượng sinh mệnh cường đại nhanh chóng đi trong kỳ kinh bát mạch, bệnh ngằm trong cơ thể bắt đầu khôi phục, trên hai má cũng tràn ngập sự sống.

Cả người trong nháy mắt giống như trẻ hơn trăm tuổi.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Thiên Khô lão nhân: “Như thế nào, nước sinh mệnh không đủ?”

Thiên Khô lão nhân nói: “Thiếu chủ, vật này thật sự là quá trân quý, không nên lãng phí trên người lão nô.”

“Cứ việc uống, đảm bảo no!” Diệp Trường Sinh cười nói, khẽ giơ

tay lên, mười cái bình ngọc trong tay xuất hiện, "Không vội đánh, uống một ngụm thuốc trước."

Thiên Khô lão nhân không chút do dự, trực tiếp thu nước sinh mệnh vào trong tay, lão ta hiểu được ý tứ của Diệp Trường Sinh.

Chương 325: Giữa chúng ta có gì để nói chuyện?

Chỉ cần lão ta khôi phục đến đỉnh cao, tất cả những người trước mắt này còn không phải là bị giết hết?

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh đi về phía trước, Thiên Khô lão nhân đổ nước sinh mệnh vào miệng, nếu để cho người ta biết lão ta uống nước sinh mệnh như vậy, nhất định sẽ tức giận đến mức cao huyết áp.

Không có biện pháp, ai bảo Diệp Trường Sinh có được cây sinh mệnh, cho nên chính là tùy hứng như vậy.

Mười người Lý Tầm Nhạc thấy Diệp Trường Sinh một mình tiến lên, đều lộ vẻ nghi hoặc, trong lòng tò mò hẳn muốn làm gì.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người trong hư không, mở lời nói: "Kỳ thật, ta cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện một chút, cả ngày đánh đánh giết giết nhiều không có ý nghĩa."

Lý Tầm Nhạc nói: "Kéo dài thời gian, muốn bọn hăn khôi phục thân thể, Diệp Trường Sinh, thủ đoạn cấp thấp như ngươi, cảm thấy có tác dụng trước mặt lão phu?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lợi hại, chuyện này đều bị ngươi phát hiện, có điều ta vẫn muốn nói chuyện một chút với ngươi."

Lý Tầm Nhạc nói: "Giữa chúng ta có gì để nói chuyện? Nếu ta muốn giữ lại toàn bộ xác chết, ta có thể suy nghĩ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không phải, ta không muốn tán gẫu những chuyện này với ngươi, ta là muốn hỏi các hạ có hậu bối tuổi tác tương đương với ta không? Nhất định phải là nữ tử."

Về mặt Lý Tầm Nhạc mờ mịt: "Ngươi muốn làm gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, nếu có thì giới thiệu cho ta, ta muốn ngủ với nàng, sau này chúng ta chính là người một nhà."

Khuôn mặt Lý Tầm Nhạc tức giận, lạnh lùng nói: "Diệp Trường Sinh, người muốn chết!"

Ngay sau đó, lão ta quay đầu nhìn về phía Bách Lý Minh Tà: "Thiếu điện chủ, còn chờ gì nữa, giết hắn."

Bách Lý Minh Tà trầm giọng nói: "Mọi người cùng nhau lên, chém chết Diệp Trường Sinh, nếu không hắn sẽ trở thành ác mộng các người không thể xua đi."

Mọi người nghe thấy tiếng, ánh mắt nhìn Diệp Trường Sinh, lại phát hiện không có một bóng người, Diệp Trường Sinh không biết biến mất như thế nào.

Trong lúc nhất thời, mọi người phóng thích thần thức, rất nhanh muốn tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Bách Lý Minh Tà: "Thiếu điện chủ Thiên Đạo Điện, ta có thể giết người trước."

Bách Lý Minh Tà xoa người nhìn lại, quả nhiên thấy Diệp Trường Sinh đứng ngay gần ở một bên cạnh hắn ta, sợ tới mức cả người run rẩy: "Diệp..."

Xuy.

Kiểm Thần Ma của Diệp Trường Sinh xẹt qua, trực tiếp chặt đứt Bách Lý Minh Tà: "Thật yếu, cái này đều có thể thành Thiếu điện chủ, vậy ta có phải có thể làm Điện chủ của Thiên Đạo Điện hay không?"

Bách Lý Minh Tà bị giết.

Thiên Đạo công tử bị giết.

Một kiếm,giết trong nháy mắt.

Mọi người hoảng sợ, quả thực quá không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được Bách Lý Minh Tà ngay cả một kích của Diệp Trường Sinh cũng không thể ngăn cản.

Đừng nói là mọi người, ngay cả Bách Lý Minh Tà cũng chết không nhắm mắt, thẳng đến một khắc cuối cùng tử vong, hắn ta đều

không thể chấp nhận mình cứ như vậy mà chết.

Không hề có một chút gợn sóng, một kiếm giết trong nháy mắt, quá đặc biệt bắt nạt người.

Bách Lý Minh Tà chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ chết, dưới sự bảo hộ của các cường giả Thiên Đạo Điện, hắn ta làm sao có thể chết?

Cho dù muốn chết, cũng sẽ không uất ức chết đi.

Những Diệp Trường Sinh căn bản không cho hắn ta cơ hội, một kiếm liền quật ngã, không cho hắn ta cơ hội biểu hiện chút nào.

Lý Tầm Nhạc quay đầu nhìn lại, phát hiện Bách Lý Minh Tà bị giết, thân ảnh mảnh liệt xông lên, một chưởng đè xuống.

Nhưng ngay trong nháy mắt chưởng phong đánh trúng Diệp Trường Sinh, hắn lại biến mất không thấy đâu, Diệp Trường Sinh âm thầm nhìn bùa tàng hình đang nắm chặt trong lòng bàn tay: "Phù văn này... Quả thật sử dụng tốt."

Lý Tầm Nhạc thấy Diệp Trường Sinh biến mất không thấy, cảm thấy mình bị trêu chọc, tức giận nói: "Mọi người Thiên Đạo Điện nghe lệnh, san bằng thành Vạn Thần, lão phu cũng không tin Diệp Trường Sinh không xuất hiện."

"Người giết Thiếu điện chủ, ta muốn cho mọi người chôn cùng!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người mọi người Chiến Tộc và Vạn Phật Thánh Đình: "Không thể lưu lại Thần Ma, bằng không chư vị không gánh nổi hậu quả."

"Không thể lưu lại Thần Ma!"

"Không thể lưu lại Thần Ma!"

...

Nhìn người của các thế lực đạp trời lướt nhanh lao về phía thành Vạn Thần, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, chắn trước mặt mọi người: "Ai dám tiến lên một bước, ta giết người đó!"

Chiến Vạn Cổ nhìn Diệp Trường Sinh: "Đừng bị hắc hù dọa, cấp bậc hắc cũng chỉ là tầng thứ tám cấp Thần, nếu không phải có thể ẩn nấp, hắc căn bản không đáng sợ."

Chiến Ninh nói: "Để ta lĩnh giáo thủ đoạn của Thiếu chủ Thần Ma."

Trong lúc đi về phía trước, trên người Chiến Ninh xuất hiện một đoàn bình chướng thật lớn, mệnh mông như biển, bao vây hắc ta ở bên trong.

Đây là phòng ngừa Diệp Trường Sinh đánh lén.

Chương 326: Chẳng lẽ không có Thần Ma Tộc, sẽ không có vận rủi?

Diệp Trường Sinh nhìn Chiến Ninh: "Thật đúng là không sợ chết, một kiếm vĩnh hằng!"

Xuy...

Một kiếm vĩnh hằng.

Kiếm quang dừng ở trên hư không, kiếm khí cao ngất chỉ thẳng vào trên người Chiến Ninh, tựa như một mũi nhọn, vĩnh viễn không thay đổi.

Chiến Ninh vốn tưởng rằng ở trước mặt mình, Diệp Trường Sinh tất sẽ lựa chọn đánh lén, dù sao cấp bậc của hắn ta cao hơn Diệp Trường Sinh nhiều lắm.

Cứng rắn chiến đấu chính diện, Diệp Trường Sinh không có chút phần thắng nào.

Những hắn ta tuyệt đối không ngờ, Diệp Trường Sinh thế mà cứng rắn với hắn ta, hơn nữa uy áp một kiếm này kinh khủng như thế.

Kiếm đạo thần thông giết khoảng không, hơi thở khủng bố làm cho hắn ta cảm thấy nguy hiểm, một cỗ sợ hãi đến từ chỗ sâu trong linh hồn, trong nháy mắt tập kích toàn thân.

Chiến Ninh vận hành Cửu Chuyển Chiến Thể, trên người hắn ta xuất hiện vô số ánh sáng vàng, phù văn kì lạ quanh quẩn, giơ tay lên một thương xuyên qua, nghênh đón uy áp một kiếm trong hư không.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ trời vang lên, thân ảnh Chiến Ninh bay ngược ra sau, cây thương bạc trong tay từng tắc từng tắc đứt gãy, hóa thành bột mịn biến mất trên không trung.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh mãnh liệt lao về phía trước, kiếm Vĩnh Hằng trong tay từ dưới lên, một kiếm cắt không gian bay ra.

Muốn chia Chiến Ninh làm hai.

Thấy một màn như vậy.

Trong lòng Chiến Vạn Cổ thâm kêu không tốt, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trước mặt Chiến Ninh, một quyền oanh kích ra, nện vào kiếm quang.

Oanh.

Kiểm quang bắn ra, thân ảnh Chiến Vạn Cổ lui về phía sau hai bước, cúi đầu nhìn về phía bàn tay, phát hiện trên mu bàn tay xuất hiện dấu vết nổ tung, tựa như mạng nhện.

Trong lòng hắn ta vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới uy áp một kiếm của Diệp Trường Sinh thế mà đánh vỡ phòng ngự thân thể của hắn ta.

Kiểm uy này thật sự quá kinh khủng.

Phải biết rằng thân thể phòng ngự của tu sĩ Chiến Tộc là nghịch thiên, nhất là Chiến Vạn Cổ là tu sĩ cấp Chuẩn Thần như vậy.

Coi như là giao chiến với cường giả cấp Chuẩn Thần cũng không có người dễ dàng có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn ta.

Trong lúc nhất thời.

Về mặt Chiến Vạn Cổ trở nên ngưng trọng, Diệp Trường Sinh còn khủng bố hơn trong tưởng tượng của hắn ta.

Bốn lão Chiến Tộc tiến lên, đứng ở hai bên Chiến Vạn Cổ, ánh mắt năm người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, uy áp mệnh môn bao trùm, chiến ý ngập trời bắn ra.

Vễn vẹn chỉ có năm người, nhưng chiến ý phóng thích trên người bọn hắn, mạnh hơn thiên quân vạn mã rất nhiều.

Diệp Trường Sinh nhìn năm người trước mắt, lạnh nhạt bình tĩnh

nói: "Cường giả Chiến tộc, cũng chỉ là như thế."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người hẳn không phải là tinh nhuệ của Chiến Tộc, hay là trở về tu luyện đi, thế giới bên ngoài không thích hợp với các người, sẽ mất đi tính mạng."

Coi thường.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh bình tĩnh như nước, lại cho đám người Chiến Vạn Cổ một loại bề ngể thiên hạ, giống như cường giả nhìn xuống con kiến hôi vậy.

Mà bọn hắn chính là con kiến hôi trong mắt Diệp Trường Sinh.

Loại ánh mắt này làm cho Chiến Vạn Cổ cảm thấy sỉ nhục vô cùng, hẳn ta chính là tu sĩ cấp Chuẩn Thần tầng thứ năm, chẳng lẽ sẽ bại bởi một vị tu sĩ cấp Thần tầng thứ tám?

Phía bên kia.

Kiểm tu của Kiếm Thánh Đình rung động vô cùng, vừa rồi Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm đạo thần thông, một kiếm kia, vẫn quanh quẩn trong đầu bọn hắn.

Uy lực của một kiếm, nhìn qua Kiếm Thánh Đình, người có thể vượt qua hắn, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tiêu Tuy Phong mở lời nói: "Đại trưởng lão, một kiếm kia không phải là một kích mạnh nhất của Diệp huynh, hẳn cường đại, mọi người ở đây không tưởng tượng được."

Tiêu Vân Triệt ghé mắt nhìn Tiêu Tuy Phong: "Người ở bên ngoài kết giao bằng hữu, Thánh Đình sẽ không hỏi qua, nhưng nếu người mang đến phiền toái cho Thánh Đình, vậy nhất định sẽ bị trục xuất khỏi Thánh Đình."

Tiêu Tuy Phong biến sắc: "Đại trưởng lão, Tuy Phong có một chuyện không rõ, cũng bởi vì Diệp huynh là người của Thần Ma Tộc, hẳn nên bị giết?"

Tiêu Vân Triệt lạnh lùng nói: "Người biết cái gì, mỗi lần Thần Ma

Tộc xuất hiện đều sẽ mang đến vận rủi, chẳng những bọn hắc sẽ gặp tai ương ngập đầu, toàn bộ Vạn Thần Vực cũng phải gặp tai ương theo, chẳng lẽ không nên giết Diệp Trường Sinh?”

Tiêu Tuy Phong gật đầu: "Thì ra là như vậy, ta mặc dù không biết Thần Ma Tộc mang đến vận mệnh gì, nhưng đối mặt với kiếp nạn, hắc là mọi người có chung kẻ địch, mà không phải đổ trách nhiệm lên người Thần Ma Tộc."

“Chẳng lẽ không có Thần Ma Tộc, sẽ không có vận rủi?”

Tiêu Vân Triệt tức giận không thể kiềm chế, nhìn Tiêu Tuy Phong: "Những lời này ta hy vọng là lần cuối cùng nghe được, nếu lại có lần sau, đừng trách ta xuống tay vô tình."

Tiêu Tuy Phong nhận thấy được sát ý đến từ trên người Tiêu Vân Triệt: "Đại trưởng lão, không cần người ra tay giết ta, lập tức, ta rời khỏi Kiếm Thánh Đình."

Chương 327: Là huynh đệ, cùng chém giết bọn hắc

Nói đến đây, vẻ mặt hắc ta nghiêm túc: "Đây là quyết định của một mình ta, không liên quan đến những người khác."

Một bên, Tiêu Hoài An vội vàng nói: "Tùy Phong, mau nhận sai với Đại trưởng lão, người cũng đừng hồ đồ."

Tiêu Tùy Phong nói: "Gia gia, con biết rõ mình đang làm gì, Diệp huynh là huynh đệ của ta, ta mặc kệ thân phận của hắc là gì."

"Hiện tại hắc gặp nạn, ta không có khả năng ngồi yên mặc kệ, người trên đời đều thích thù hoa trên gấm, có thể tặng than trong tuyết không có mấy người."

"Nếu như lúc nguy nan không thể giúp đỡ, như vậy lúc huy hoàng ta là ai, Diệp huynh có sự trợ giúp vô cùng lớn với ta, có thể có cấp bậc hiện tại, nhờ Diệp huynh chỉ điểm và tặng, ta phải cùng tiến cùng lùi với hắc, cho dù đầu và thân không ở cùng một chỗ, ta tuyệt đối không oán hận."

Nói đến đây, hắc ta dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía Tiêu Vân Triệt: "Đại trưởng lão, nếu có một ngày Thánh Đình cần, ta nhất định dốc hết toàn lực, nhưng ở giữa Diệp huynh và Thánh Đình, ta lựa chọn Diệp huynh."

Dứt lời, thân ảnh hắc ta hóa thành một luồng kiếm quang, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, ta tới rồi."

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Tùy Phong: "Tiêu huynh, huynh đây là..."

Tiêu Tùy Phong nói: "Sóng vai chiến đấu, cùng tiến cùng lùi, cho dù chết cũng không hối hận."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu huynh, ta là người của Thần Ma Tộc, toàn bộ Vạn Thần Vực không thể chứa được ta."

Tiêu Tùy Phong lắc đầu, cười nói: "Không, ta và người vừa là sư

phụ vừa là bằng hữu, ta chỉ tin tưởng chính mình, tất cả những thứ khác không liên quan đến ta.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiêu huynh, huynh đệ như người, Diệp Trường Sinh ta nhận.”

Đúng lúc này.

Trong đám người Vạn Phật Thánh Đình, bóng người Tàng Thất di chuyển, vừa định lao ra ngoài, lại bị một đôi tay to ấn xuống.

Tàng Thất nhìn lại: "Sư huynh, không cần ngăn cản ta.”

Tàng Huyền nói: "Tiểu Thất, người phải suy nghĩ kỹ.”

Tàng Thất gật gật đầu: "Ta nghĩ rất rõ ràng, Diệp thí chủ là quý nhân của ta, chúng ta trải qua sinh tử một đường, hiện giờ hẳn gặp nạn, ta há có thể trốn trong đám người.”

Tàng Huyền nói: "Thế gian vạn vật đều là một chữ rỗng, không thể tìm kiếm, bất cứ thứ gì từ trong lòng mà qua, đến cấp bậc này, mới là giác ngộ.”

"Tiểu Thất, người ngộ rồi, đi đi, sư huynh ủng hộ người.”

Tàng Thất nói: "Sư huynh, tất cả chúng sinh đều không có ranh giới, do có đủ loại ân oán, cho nên có luân hồi, Diệp thí chủ có duyên với Phật đạo ta.”

Nói đến đây.

Hắn ta hóa thành một đạo tinh mang, đập không lướt nhanh rơi xuống, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh trong chớp mắt, ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Tuy Phong: "Tiêu thí chủ, lúc này đây thế mà giác ngộ nhanh hơn so với bản tăng, xem ra người đã trưởng thành.”

Tiêu Tuy Phong nói: "Hòa thượng, người cũng tới rồi, người đây là muốn đối địch với Vạn Phật Thánh Đình đối?”

Tàng Thất nói: "Bản tăng chỉ muốn sóng vai chiến đấu với Diệp thí chủ, không có ý định đối địch với bất luận kẻ nào, nếu có người

muốn giết Diệp thí chủ, đó là kẻ địch của bản tăng.”

"Phật không độ người, bản tăng lấy sát độ."

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, người đây là làm gì."

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ là khinh thường hòa thượng, nói cho người biết, hòa thượng hiện tại rất mạnh."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Phát hiện, lập tức đột phá cấp Chuẩn Thần, xem ra cơ duyên của người không ngừng."

Tàng Thất lắc đầu, cười nói: "Bản tăng vì sao lại có cơ duyên, đơn giản là hiểu ra toàn bộ."

Ngay sau đó.

Hai người Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ xuất hiện, đi cùng còn có cường giả Hiên Viên Thị và Hỏa Tộc.

Toàn bộ bọn hắn đứng ở sau lưng Diệp Trường Sinh, đối mặt với cường giả đầy trời, mọi người không sợ hãi.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại: "Các người đến đây."

Hiên Viên Đông Quân nói: "Diệp công tử, chúng ta chính là trưởng lão của Thiên Tú Tông, hiện tại tông môn có nguy hiểm, chúng ta há có thể không đến?"

Diễm Linh Cơ phụ họa nói: "Đúng vậy, tông môn là chúng ta cùng nhau thành lập, quyết không thể cứ như vậy bị hủy."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tới là được rồi, có các người, đủ rồi."

"Diệp công tử, ta cũng đến đây!" Thanh âm của Tư Không Lạc Tuyết truyền đến, ngay sau đó, nàng mang theo Hồn Thiên Vương và hai gã tộc lão của Đại Hạ Thánh Đình.

"Người làm sao lại tới đây, hiện tại không phải là đại diễn đăng cơ của người?" Diệp Trường Sinh nói.

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Chuyện đăng cơ, có thể đẩy sau, vì an nguy của người, cái gì ta cũng có thể buông tha."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ánh mắt từ trên người mọi người xẹt qua: "Là huynh đệ, cùng nhau chém giết bọn hần."

Trên hư không.

Đám người Chiến Vạn Cổ, Lý Tầm Nhạc gặp Hỏa Tộc, Đại Hạ Thánh Đình, Vạn Phật Thánh Đình, Kiếm Thánh Đình gia nhập vào đội hình của Diệp Trường Sinh, sắc mặt đều hơi biến đổi, lần lượt quay đầu nhìn về phía Vạn Phật Thánh Đình.

Chương 328: Một kiểm táng thiên

Hòa thượng Lạp Tháp tay cầm một bầu rượu, ngửa đầu khẽ nhấp một ngụm: "Lý Tầm Nhạc, người đừng nhìn hòa thượng ta, Tiểu Thất có lựa chọn của hắn, ta không thể hạn chế tự do cá nhân của hắn."

"Còn có chuyện đánh chết Thần Ma Tộc, mỗi người đều có lựa chọn của mình, Thiên Đạo Điện các người chẳng lẽ muốn dạy hòa thượng làm việc?"

Lý Tầm Nhạc nói: "Hòa thượng Lạp Tháp, đã như vậy, nếu giết đệ tử Vạn Phật Thánh Đình của người, Vạn Phật Thánh Đình các người chớ có trách tội."

Hòa thượng Lạp Tháp nói: "Mỗi người đều có mệnh, nghiệp quả tự biết, hòa thượng cũng không oán giận."

Lý Tầm Nhạc gật gù đầu, trong lòng lửa giận thiêu đốt: "Treo thưởng lệnh truy nã của Thiên Đạo Điện đã chuẩn bị tốt, ai chém chết Diệp Trường Sinh, treo thưởng chính là của người đó."

"Mặt khác, lão phu ở đây cam đoan, giết Diệp Trường Sinh, có thể vào bí cảnh Thiên Đạo."

Theo thanh âm truyền ra, đám người trên hư không triệt để sôi trào, cơ hội tiến vào bí cảnh Thiên Đạo, đây chính là bí cảnh mà Thiên Đạo Điện chỉ mở ra cho đệ tử trong điện.

Nếu như có thể tiến vào trong đó, tiếp nhận tẩy lễ của Thiên Đạo, một thân tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh, thậm chí có thể đạt được số mệnh tăng thân thể.

Trong lúc nhất thời.

Chúng cường giả đạp không lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh tốc độ cực nhanh vô.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, mở lời nói: "Một đám bia đỡ đạn, nhìn một kiểm của ta đưa các người lên Tây Thiên."

Bá.

Một người một kiếm đạp không lướt đi, mang theo vô số kiếm quang đi về phía trước: "Một kiếm táng thiên."

Kiếm quang tựa như trăng tàn, quét ngang bầu trời mà đi, chúng cường giả vội vàng ra tay, phát động tiến công ngăn cản kiếm quang trước mặt.

Lý Tầm Nhạc híp mắt, giận dữ nói: "Kết trận, Thiên Đạo Trận, chém chết Diệp Trường Sinh."

Mười lão giả Thiên Đạo Điện bay lên trời, linh khí khủng bố liên kết cùng một chỗ, sau lưng bọn hắn xuất hiện mũi nhọn tinh thần, một đại trận khổng lồ xuất hiện.

Chính giữa vòng xoáy mở rộng, căn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Trong đại trận truyền đến tiếng gầm giận dữ chấn động trời, giống như vô số hung thú đang gầm thét, ngay sau đó, vạn ánh sáng bắn thẳng xuống, chỉ thẳng vào trên người Diệp Trường Sinh.

Hư không bị nghiền nát, không gian bị chôn vùi.

Diệp Trường Sinh nhìn ánh sáng rơi xuống, vội vàng nói: "Tàng Thất, dẫn dắt mọi người lui ra phía sau."

Thanh âm truyền ra, đám người Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong ngừng lại, thân ảnh bay ngược ra sau, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Trong lòng bọn hắn vô cùng rõ ràng, lực lượng của Thiên Đạo Điện không phải bọn hắn có thể chống lại, mạnh mẽ tiến vào trong trận, chỉ là hy sinh vô ích.

Đúng lúc này.

Thiên Khô lão nhân xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, trận này giao cho lão nô."

Diệp Trường Sinh không kịp mở miệng, Thiên Khô lão nhân đã

xông thẳng lên, tiến vào giữa đại trận, linh khí khủng bố tàn sát bừa bãi, quần áo rách nát trên người lão ta găm thét.

"Thiên Đạo Trận, yếu như vậy? Thiên Đạo Điện từ khi nào lại rác rưởi như vậy?"

Trên tinh vực vô tận.

Một hình bóng nữ tử xinh đẹp ngừng lại, thân ảnh lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống, nhìn Vạn Thần Vực lập tức đến: "Ai đang khinh thường Thiên Đạo?"

Nói đến đây, nàng biến sắc, giận dữ nói: "Vạn Thần Vực, có chút thú vị, nơi này tu sĩ càng ngày càng lớn mật."

Theo thanh âm hạ xuống, tốc độ đi về phía trước của nàng lần thứ hai tăng nhanh, biến mất ở trong tinh không mênh mông vô tận.

Cùng lúc đó.

Trong Thiên Đạo Trận.

Lực lượng Thiên Đạo khủng bố hóa thành từng đạo trường mâu, tựa như lưỡi dao diệt thế, chỉ thẳng lên người Thiên Khô lão nhân.

Thiên Khô lão nhân híp mắt, nhìn trường mâu xuyên qua bốn phía, thân ảnh cười gió mà động, huy động hai quyền nện ra ngoài.

"Thần Ma quyền!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn rung trời, trường mâu rơi xuống bị quyền đánh nát, vô số mũi nhọn bắn ra.

Thiên Đạo Trận khê run rẩy, chín gã lão giả mạnh mẽ ổn định thân ảnh, lần thứ hai thúc dục che lấp Thiên Đạo Trận.

Ngang ngang.

Ngang ngang.

Từng tiếng rỗng ngâm truyền ra, lực Thiên Đạo hóa thành chín con rồng lớn, tàn sát bay lượn trong hư không, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân.

Thiên Khô lão nhân lạnh nhạt bình tĩnh: "Linh khí hóa rồng, chút tài mọn, cho dù Long Tộc chân chính đến, lão phu cũng giết rồng."

Chín con rồng che trời, hô phong hoán vũ, làm trời đất đổi màu, thần long mạnh mẽ vọt xuống, rong ruổi cứu thiên oanh kích về phía Thiên Khô lão nhân.

Đúng lúc này.

Quyền trượng trong tay Thiên Khô lão nhân đột nhiên biến lớn, hóa thành một cây chiến kích, kích này toàn màu đen, tản ra hàn quang thu hút lòng người.

Bá.

Thân ảnh của lão ta bay lên không trung, chiến kích trong tay chỉ thẳng vào chín con rồng: "Giết rồng, Diệt Đạo, Thần Ma không thể bị bắt nạt."

Trong hư không.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh thu hồi từ trên người Thiên Khô lão nhân, nhìn lại về phía trước: "Thiên Đạo Điện, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta muốn tiêu diệt các người."

Chương 329: Ta để lại nước miếng?

"Nhớ kỹ, ta nói, không diệt Thiên Đạo Điện, thề không làm người."

Lý Tầm Nhạc nghe được giọng nói của Diệp Trường Sinh: "Chém giết dư nghiệt Thần Ma."

Theo thanh âm hạ xuống, một bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới mặc một bộ váy dài màu đỏ, dáng người tương đối không tệ, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của nam nhân ở đây.

Người này không phải người khác, chính là nữ tử Huyết Tộc, Huyết Linh Lung.

Huyết Linh Lung nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói: "Nghe đồn huyết mạch Thần Ma là một trong những huyết mạch mạnh nhất vũ trụ. Diệp Trường Sinh, chỉ cần giao ra huyết mạch của các người, ta có thể không giết người."

"Ta còn cần vài tên Huyết nô, người ngược lại rất thích hợp."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Huyết Linh Lung: "Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, người không có khả năng có được ta."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Còn nữa, phiền người không chế nước miếng ở khóe miệng."

Huyết Linh Lung hơi giật mình: "Ta để lại nước miếng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không có?"

Huyết Linh Lung nâng tay ngọc lên che miệng, sờ sờ môi: "Lão nương là thèm thân thể của người, nhưng cũng không đến mức chảy nước miếng."

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn Huyết Linh Lung, không nghĩ tới cô nương này lại trực tiếp như vậy: "Khi người thèm muốn một nam nhân, cho dù người bịt miệng, nước cũng sẽ chảy ra từ nơi khác."

Nói đến đây, thân ảnh của hắn đột nhiên vọt tới trước: “Ta vốn không giết nữ nhân, nhưng Huyết Tộc các người nhiều lần khiến cho ta phá giới.”

Xuy.

Một kiếm tức giận chém xuống, tiến công về phía Huyết Linh Lung.

Huyết Linh Lung nhìn kiếm quang trước mắt rơi xuống, dung mạo khê biến, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại không hiểu thương hương tiếc ngọc như thế.

Ngay sau đó, nàng ta hóa thành một đoàn huyết quang, biến mất ở trên hư không, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Một kiếm chém xuống, huyết quang bắn ra, tựa như từng đạo huyết xà lay động thân thể.

Diệp Trường Sinh biết một kiếm không thể chém giết Huyết Linh Lung: “Giấu đầu rứt đuôi, người cũng xứng làm đối thủ của ta.”

Bóng người Huyết Linh Lung lần thứ hai từ trong không gian bay ra, trên người quanh quẩn huyết quang mênh mông, không biết từ khi nào, ở trong lòng bàn tay nàng ta có thêm một tòa tháp nhỏ.

“Diệp Trường Sinh, cho người một cơ hội khác, làm huyết nô của ta, người có thể không chết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chờ người đánh bại ta rồi nói sau!”

Huyết Linh Lung tức giận nói: “Đây là người bức ta, nếu không phải người có một bộ da tốt, ta sẽ lãng phí nói những lời này với người sao?”

“Huyết Phù Tháp, thu!”

Tháp nhỏ từ lòng bàn tay Huyết Linh Lung bay ra, phóng thích tràn đầy khí huyết sát, trong nháy mắt lớn lên, bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, thúc dục Hỗn Độn kiếm thể,

kiếm khí trong cơ thể giống như núi lửa chùng chất mấy ngàn năm, trực tiếp phun ra, kiếm khí bắn ra bao trùm, hủy thiên diệt địa.

Trước mắt bao người, Diệp Trường Sinh đối mặt với tháp Huyết Phù, không hề né tránh chút nào, ngược lại đứng về phía trước, rút kiếm nghênh đón.

Lý Tầm Nhạc chấn động nói: "Hắn muốn làm gì, lại cứng rắn đối chọi với chí bảo Huyết Tộc là tháp Huyết Phù?"

Tháp Huyết Phù là tồn tại của bảng trăm chí bảo mạnh nhất của Vạn Thần Vực. Một khi bị thu vào trong tháp, khí Huyết Sát vô tận sẽ cắn nuốt thân thể và linh hồn.

Phàm là người tiến vào tháp Huyết Phù không một đời sống lại, Huyết Tộc đã trăm năm chưa từng sử dụng qua tháp này.

Huyết Linh Lung thấy Diệp Trường Sinh vọt tới phía tháp Huyết Phù: "Không biết sống chết, muốn chống lại tháp Huyết Phù, cũng không nhìn người có mấy cân mấy lượng."

Người khác chỉ biết hung danh của tháp Huyết Phù, lại không biết tháp này chân chính mạnh đến mức nào, mấy ngàn năm qua nàng ta cắn nuốt huyết mạch của bao nhiêu người, trong đó ẩn giấu khí huyết sát và huyết hồn, coi như là cường giả cấp Thần Tướng tiến vào, cũng khó thoát chết.

Ngay khi mọi người cho rằng Diệp Trường Sinh phải chết không thể nghi ngờ, một màn kinh người đã xảy ra, Diệp Trường Sinh tay cầm kiếm Vĩnh Hằng, tức giận chém xuống tháp Huyết Phù.

Oanh.

Một kiếm chém xuống, oanh kích lên tháp Huyết Phù.

Vô số kiếm quang và huyết mang bắn ra, lấy tháp Huyết Phù làm trung tâm, hình thành một vòng tròn nổ tung bay ra.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ai nấy đều lộ ra vẻ hoảng sợ, Chuẩn Thần tầng thứ tư?

Điều này sao có thể?

Ngay khi mọi người còn đang rung động, Diệp Trường Sinh rút kiếm giận dữ chém xuống phía Huyết Linh Lung: "Hỗn Độn Trảm!"

Một kiếm bay ra, khoe miệng hân nhắc lên ý cười, một kiếm này, cũng không chỉ là chém giết Huyết Linh Lung đơn giản như vậy.

Ý đồ chân chính của Diệp Trường Sinh là... Chém giết tất cả mọi người trên hư không.

Một kiếm khai thiên, giống như thời kỳ hỗn độn ban đầu mở ra, một kiếm trong đó, thứ phá vạn cổ hân hạnh, một kiếm trong đó, hỗn độn quy nhất.

Chương 330: Ta là Thần Ma, thì sợ gì thiên hạ

Ánh mắt mọi người hội tụ trên người Huyết Linh Lung, vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh chỉ là đại chiến với Huyết Linh Lung, lại không nghĩ tới hắn đột nhiên vung ra một kiếm khủng bố như vậy.

Trong một kiếm, vạn vật mất đi.

Ba ngàn đại đạo, một kiếm hỗn độn, một kiếm trấn áp chư thiên.

Bóng tối vô tận bao phủ, che khuất bầu trời, kiếm quang cắt xuống, hết thủy chôn vùi biển mất.

Tháp Huyết Phù ngăn cản trước mặt Huyết Linh Lung bị chia làm hai, mọi người đều hoảng hốt không chọn đường chạy trốn.

Ngay cả Lý Tầm Nhạc cũng hoảng sợ vạn phần, không dám ngăn cản một kiếm rơi xuống trước mặt.

Uy lực của một kiếm này đã vượt qua phạm vi thừa nhận của bọn hắn.

Khủng bố.

Thật sự rất khủng bố.

Lý Tầm Nhạc đạp không lướt đi, trốn xa ngàn dặm, ngay trong nháy mắt bóng người dừng lại, sau lưng truyền đến giọng nói của Diệp Trường Sinh: "Lão đầu, người chạy đi đâu!"

"Người..."

"Lão đầu, Thiên Đạo Điện không phải rất mạnh sao? Không phải muốn giết ta sao, vậy để cho ta phá hủy Thiên Đạo Điện các người."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Lão đầu, nhớ kỹ một câu, chớ khinh thiếu niên nghèo, các người tu luyện trong thời gian dài, không nhất định sẽ vô địch, ta tu luyện trong thời gian

ngăn, vẫn có thể đánh ngã các người.”

Trên đỉnh bầu trời.

Trên vạn mây, thân ảnh Lý Tầm Nhạc ngừng lại, xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp Trường Sinh, người không hổ là dư nghiệt của Thần Ma Tộc, tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế, tương lai là vô hạn!”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão phu xưa nay luyện tiếc người tài, cho người một cơ hội gia nhập Thiên Đạo Điện, bảo vệ người một đời chu toàn.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lão đầu, đầu óc người có phải có tật xấu hay không?”

Lý Tầm Nhạc lại nói: "Diệp Trường Sinh, thế giới bên ngoài không đơn giản như người tưởng tượng, người không đấu được với Thiên Đạo Điện.”

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Ta là Thần Ma, sao phải sợ thiên hạ, muốn diệt ta, người còn không xứng.”

“Lão đầu, cho người một cơ hội, ra tay đi!”

Linh khí hùng hồn trong cơ thể Lý Tầm Nhạc bắn ra, thực lực tăng thứ ba cấp Thần Tướng phóng thích: "Diệp Trường Sinh, ta có phải cho người mặt mũi hay không, không thần phục, người nhất định phải chết.”

“Tu vi cấp Thần Tướng?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Lão đầu, chúng ta đổi chỗ khác đánh một trận, có dám không?”

Lý Tầm Nhạc vừa muốn mở miệng, phát hiện sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện một tòa cung điện, khí hỗn độn ngập trời xuất hiện, trên mặt lão ta trong nháy mắt nổi lên vẻ tham lam.

"Diệp Trường Sinh, trên người người lại có chí bảo như thế, giao nó ra đi."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, đứng ở cửa Thương

Khung Thần Cung: "Nào, tiến vào chơi đi, không đúng, tiến vào đánh một trận?"

Thân ảnh Lý Tầm Nhạc ngạo nghễ đứng, không có lỗi mẫn đến mức trực tiếp đánh về phía Diệp Trường Sinh, lão ta lẳng lẳng nhìn Thương Khung Thần Cung.

Im lặng trong nháy mắt.

Khóe miệng lão ta nhấc lên ý cười, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, giết người, bảo vật này chính là vật không có chủ."

Diệp Trường Sinh xoay người tiến vào cửa Thần Cung, trong nháy mắt thân ảnh hần biến mất: "Cũng không dám tiến vào, còn vọng tưởng giết ta, người là lão đầu xấu xa, thật sự là phế vật."

Lý Tầm Nhạc thấy Diệp Trường Sinh tiến vào cửa Thần Cung, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Nghĩ muốn tính kế lão phu, Diệp Trường Sinh, người còn non nớt một chút."

Lời nói dứt, lão ta xoay người đạp không lướt đi, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt biến mất ở chân trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ Thương Khung Thần Cung đi ra, nhìn bóng lưng Lý Tầm Nhạc rời đi: "Lão đầu này... Không phải là rất ngu ngốc."

Một người có thể kiểm soát được lòng tham của mình, chắc chắn có thể thành việc lớn.

Cho tới nay Diệp Trường Sinh đều cho rằng đối thủ của mình rất ngu xuẩn, hôm nay rốt cục nhìn thấy một người thông minh, khiến hắn còn có chút ngoài ý muốn.

Ngay sau đó.

Hắn thu hồi Thương Khung Thần Cung, nhìn xuống phía dưới, lao nhanh về phía thành Vạn Thần.

Uy lực của một kiếm, chém diệt trời cao.

Cường giả các thế lực bị thương vong nghiêm trọng, bóng người

trên hư không mất ít nhất một nửa, lúc này, chín lão Thiên Đạo Điện bày ra Thiên Đạo Trận, đã bị Thiên Khô lão nhân đánh nát.

Chín người kéo thân thể trọng thương chạy trốn khỏi thành Vạn Thần.

Bóng người Diệp Trường Sinh xuất hiện, Thiên Khô lão nhân, Đạm Đài Tú ủng hộ tiến lên, xuất hiện sau lưng hắn, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía trước.

Mọi người Chiến Tộc, Tu La Tộc, Huyết Tộc, Vạn Phật Thánh Đình, Kiếm Thánh Đình lộ vẻ sợ hãi, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Một trận đại chiến năm chắc phần thắng lợi, lại bị hai người Thần Ma Tộc chiếm thế thượng phong, quả thật nghiêm chứng câu nói Thần Ma hiện thế kia, vô địch thiên hạ kia.

Thiên Khô lão nhân nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người của Thiên Đạo Điện chạy trốn, đã đến lúc chém giết tất cả mọi người trước mắt."

Chương 331: Diệp thí chủ muốn đuổi tận giết tuyệt Tu La Tộc?

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta cũng là nghĩ như vậy."

Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn sau lưng: "Huyền lão, Bạch Phật, Long Kinh Thiên, dẫn đầu quân Diệt Thần, theo bản Thiếu chủ cùng nhau chém giết kẻ địch xâm phạm."

"Giết."

"Giết."

Tiếng hô rung trời, vang vọng trên đỉnh cửu thiên.

Mọi người lướt nhanh tiến lên, ngạo nghễ đứng sau lưng Diệp Trường Sinh, sát ý ngập trời che khuất bầu trời, giống như quân Diệt Thần nghiền nát, mạnh mẽ lao về phía trước.

Bọn hắn giống như mãnh hổ xuống núi, thần long ra khỏi biển, trong lúc đi về phía trước, sát khí ngưng tụ ra Thiết Huyết Quân Trận khổng lồ.

Sau lưng chúng tướng sĩ xuất hiện từng hung thú dữ tợn khủng bố, chậm rãi xông tới, giết người của các thế lực trước mặt thành bột mịn, linh hồn bị dập tắt.

Diệp Trường Sinh nhìn quân Diệt Thần: "Thiên Khô, chọn cường giả các thế lực chém giết, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu."

Thiên Khô lão nhân vác kích thích phụ ở một bên, đập không mà đi, tựa như một vị chiến thần Thần Ma, giờ khắc này, ngay cả lưng lão ta cũng thẳng tắp như thương.

Cả người giống trẻ hơn mấy trăm tuổi, lại tìm được cảm giác chinh chiến bốn phương ngày xưa của Thần Ma Tộc, cái loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này.

Lúc này.

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp thí chủ, chúng ta chém người nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tu La Tộc, đánh vào chỗ chết, không buông tha cho một người trong bọn hắn."

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ muốn đuổi tận giết tuyệt Tu La Tộc?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Diệt tộc, khiến bọn họ nổi danh từ Vạn Thần Vực."

Tàng Thất: "... Thật tàn nhẫn!"

Tiêu Tuy Phong nói: "Diệp huynh, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, tiêu trừ hậu hoạn về sau."

"Không sai, những người này nhất định là kẻ địch, hôm nay giết thêm một người, ngày sau kẻ địch của chúng ta sẽ ít đi." Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thân ảnh hóa thành một đạo tinh mang, bắn về phía trước giết qua.

Đang di chuyển về phía trước.

Năm kiếm Hồn Độn, Táng Thiên, Vĩnh Hằng, Thần Ma, Tru Thần thường làm bạn quanh thân, giống như năm đạo thần long bình thường.

Kiểm khí khổng bố sát phạt không dứt, nơi đi qua, kiếm quang lóe ra, giống như tia laser bắn ra, máu tươi bắn tung tóe.

Ánh mắt Đại trưởng lão Tu La tộc dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, tức giận không thể kiềm chế: "Diệp Trường Sinh, Tu La Tộc và ngươi không chết không thôi."

Diệp Trường Sinh nhìn lão đầu, một kiếm giận dữ bổ xuống: "Lại là những lời này, giống như ta không giết tộc nhân của ngươi, các ngươi sẽ buông tha cho ta."

"Kẻ giết người, bị giết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các ngươi là bởi vì thân phận Thần Ma Tộc muốn giết ta, nhưng ta giết các ngươi..."

Chính là nhìn các người khó chịu, tức giận hay không, hỏi người có tức giận hay không.”

Sắc mặt Hình Hàn Lâm dữ tợn: "Diệp Trường Sinh, người là bắt nạt Tu La Tộc ta không có người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, chính là bắt nạt người thì như thế nào, dù sao Tu La Tộc các người một người có thể đánh cũng không có.”

Hình Hàn Lâm tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, những lời này người nhớ kỹ, chờ Tu La Tộc ta đến diệt người.”

Dứt lời, hắn ta ném một vòng tròn ra ngoài, ánh sáng bạc rực rỡ chói mắt bắn ra, bao phủ trên người mọi người Tu La Tộc.

Ngay sau đó, người của Tu La Tộc bị vòng tròn hút vào, biến mất trước mắt Diệp Trường Sinh, hắn lộ vẻ nghi hoặc, đây là chí bảo gì?

Đạm Đài Tú xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, mở lời nói: "Tu La Ngọc Bàn.”

Diệp Trường Sinh hỏi: "Thành chủ, cái gì là Tu La Ngọc Bàn?"

Đạm Đài Tú lại nói: "Tu La Ngọc Bàn là mảnh vụn ngọc bàn của thượng cổ tạo hóa được vụn luyện chế mà thành, có được công năng xuyên qua không gian.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Bảo vật này không sai, Tu La Tộc có được bảo vật này, để cho bọn hắn nhặt về một mạng.”

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Tu La Ngọc Bàn chính là một trong mười chí bảo của Bảng bách bảo ở Vạn Thần Vực, cho dù ở Vạn Thần Vực cũng chỉ có một món này.”

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như có cơ hội, người có thể đạt được ngọc bàn tạo hóa, cũng có thể luyện chế ra chí bảo độc nhất vô nhị, người là kiếm tu, có thể dùng để luyện chế một thanh kiếm.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy nếu ta lấy được Tu La Ngọc Bàn của

Tu La Tộc, có thể một lần nữa luyện chế thành kiếm?”

Đạm Đài Tú nói: "Có thể, nhưng uy lực sẽ yếu bớt rất nhiều, ta biết nơi nào có ngọc bàn tạo hóa, chờ thời cơ chín muồi, người có thể đi tới."

"Tốt, trước tiên giải quyết đại chiến trước mắt, về sau có cơ hội lại đi lấy một khối ngọc bàn tạo hóa." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Thiên Khô lão nhân, theo đó lại nói: "Đây là cường giả Vạn Thần Vực, thực lực một đám không ra sao, tốc độ chạy trốn ngược lại làm cho người ta lú lẩn."

Đạm Đài Tú Đại hơi nhú mào, mở lời nói: "Nguy cơ trước mắt được hóa giải, nhưng thực lực của người cũng bại lộ, tiếp theo các thế lực phái tới cường giả chỉ biết mạnh hơn, bọn họ có được truyền thừa mấy ngàn năm, cũng không phải chỉ có những nội tình trước mắt này."

Chương 332: Thần Ma Bát Bộ

"Mặt khác, trên Bảng bách bảo có ba món chí bảo, nếu người gặp phải nhất định phải cẩn thận."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Ba món chí bảo kia?"

Trên hư không.

Đạm Đài Tú đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói: "Ba món chí bảo lần lượt là tháp Thông Thiên và kiếm Thiên của Thiên Đạo Điện, cùng với Cổ Phật Tả Thủ của Vạn Phật Thánh Đình."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Chỉ có ba món chí bảo này? Không nghĩ tới ba chí bảo, Thiên Đạo Điện đã chiếm hai cái, khó trách Thiên Đạo Điện là tồn tại mạnh nhất tại Vạn Thần Vực."

Vừa dứt lời, Thiên Khô lão nhân không biết xuất hiện khi nào: "Thiếu chủ, Vạn Thần Vực mạnh nhất không phải là Thiên Đạo Điện, thế lực lúc trước vây công Thiếu chủ, nhiều nhất xem như thế lực đứng thứ hai ở Vạn Thần Vực, rác rưởi không được."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Thiếu chủ, thế lực cường đại chân chính, đều ẩn thế không ra, vô cùng vô cùng khiêm tốn. Giống như Thiên Đạo Điện có chút thực lực liên hoành trưởng không được, thật sự là trong núi không có hổ, hầu tử xưng bá vương."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, Vạn Thần Vực còn có thế lực gì?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Mạnh nhất tự nhiên là Thần Ma Tộc, chủng tộc mạnh nhất vũ trụ, sau đó là Bá Tộc, sau khi Thần Ma Tộc biến mất, Bá Tộc cũng theo đó biến mất."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Còn có Long Tộc, Đạo Tông, La Sát Tộc, Dực Tộc, Thủy Tộc, Cự Nhân tộc, Cổ Yêu tộc, Tứ Phương Thần Quốc, đây mới là cường giả chân chính."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, những thực lực người nói, toàn bộ đều ở Vạn Thần Vực?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Đều ở Vạn Thần Vực, chỉ là bọn hắc tương đối khiêm tốn, Thiếu chủ, nói như vậy cho người đi, tu sĩ Cự Nhân Tộc có thể dễ dàng đánh bại tu sĩ Chiến Tộc và Tu La Tộc, thân thể phòng ngự hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc, Đạo Tông so với Thiên Đạo Điện cường đại hơn nhiều, mấy năm nay Thiên Đạo Điện nếu không phải ôm lên đùi Thần Đế Minh, bọn hắc dám ở Vạn Thần Vực ngông cuồng như thế?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra nước ở Vạn Thần Vực không phải sâu bình thường, đi thôi, trước tiên trở về thành Vạn Thần."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, chờ thành Vạn Thần an bài thỏa đáng tất cả, chúng ta trước tiên trở về Thần Ma Tộc một lần."

"Ở đó có truyền thừa chân chính của Thần Ma Tộc, mặt khác, Thiếu chủ có thể nghĩ biện pháp mở ra phong ấn Thần Ma Tộc, chỉ cần phong ấn mở ra, Thần Ma Tộc giáng thế, Vạn Thần Vực sẽ không ai dám trêu chọc Thiếu chủ."

"Đi thôi, về thành trước!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe đi về phía thành Vạn Thần.

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Cường giả các thế lực phái tới, đã bỏ chạy xa, bại như núi đổ, tốc độ chạy trốn của bọn hắc vô cùng nhanh.

Diệp Trường Sinh đi tới trên thành trì, đám người Bạch Phạt, Huyền Nhất, Long Kinh Thiên trở về, xuất hiện bên cạnh hắc.

"Bạch tướng quân, Long tướng quân, hai người các người trước tiên mang quân Diệt Thần lui ra, Huyền lão, làm phiền người dẫn bằng hữu của ta xuống nghỉ ngơi."

Ba người khom người một cái, lĩnh mệnh mang theo mọi người rời đi.

Trong lúc nhất thời.

Trên thành trì chỉ còn lại ba người Diệp Trường Sinh, Thiên Khô lão nhân, Đạm Đài Tú, Diệp Trường Sinh mở lời: "Thành chủ, Thiên Khô, hai người các người ở lại trong thành, ta muốn đi ra ngoài một chuyến."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, người muốn đi nơi nào."

Diệp Trường Sinh nhìn từ xa, trầm giọng nói: "Vạn Thần Vực, ta muốn đi một chuyến đến phòng đấu giá Tinh Thần, Y Tiên Cốc, Thiên Hồn Tông."

"Lão nô đi với Thiếu chủ." Thiên Khô lão nhân trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không cần, có Thập Vạn ở bên cạnh ta là được."

Trong lúc nói chuyện, Diệp Thập Vạn xuất hiện trong sân, ánh mắt Thiên Khô lão nhân dừng trên người Diệp Thập Vạn, trên gương mặt nổi lên vẻ hoảng sợ: Thần Ma Tộc, võ tu bộ Lôi."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Thiên Khô, người có biết thân phận của Thập Vạn không?"

Thiên Khô lão nhân gật gật đầu: "Hồi Thiếu chủ, hần là Thần Ma Bát Bộ, võ tu bộ Lôi, tu vi cấp Tiên Thiên, có thể thao túng Cửu Khúc Thần Lôi."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Không nghĩ tới bên người Thiếu chủ có võ tu bộ Lôi bảo hộ, nếu Thần Ma Bát Bộ đều có người, bất kể đại chiến như thế nào Thiếu chủ cũng không cần ra tay, có bọn hần là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh tò mò nói: "Thiên Khô, Thần Ma Bát Bộ là cái gì?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi thiếu chủ, Thần Ma Bát Bộ là: bộ Lôi, bộ Quyền, bộ Kiếm, bộ Độc, bộ Dực, bộ Dao, bộ Thương, bộ Huyết. Mỗi tu sĩ một bộ chỉ tu luyện cái mà bản thân am hiểu, hần là võ tu bộ Lôi, lão nô là võ tu bộ Quyền."

"Thiên Khô, vậy mấy tu sĩ bộ khác còn có ai? Bọn hắc đang ở đâu."
Diệp Trường Sinh hỏi.

Chương 333: Phòng đấu giá Tinh Thần

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Số lượng Thần Ma Bát Bộ không nhiều lắm, nhưng trong phong ấn cấm địa Thần Ma Tộc, còn có thân ảnh của bọn hắc.""

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ trước đi bận rộn, về phần chuyện cởi bỏ phong ấn, chúng ta sau này sẽ bàn bạc kỹ hơn."

Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong chớp mắt: "Thiên Khô, cởi bỏ phong ấn cần cái gì thì nói cho ta biết, nếu như gặp phải, ta có thể chuẩn bị trước."

Về mặt Thiên Khô lão nhân ngừng trọng, chậm rãi mở miệng nói: "Thiếu chủ, linh giới lúc trước lão nô cho Thiếu chủ, bên trong có ghi chép về cách cởi bỏ phong ấn."

"Hiểu rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút lại nói: "Thành chủ, Thiên Khô, trong khoảng thời gian ta rời đi, các người chỉ điểm mọi người tu luyện, để cho thực lực của bọn hắc tăng lên hết khả năng."

"Hai bình nước sinh mệnh này các người lấy đi, có thể cho các người khôi phục một chút."

Đạm Thai Tú không nhận bình nước sinh mệnh: "Trường Sinh, lần này đi Vạn Thần Vực nhất định phải cẩn thận, kẻ địch của người sẽ càng ngày càng mạnh, bọn hắc sẽ không ngu xuẩn đến đánh một trận chính diện với người, nhưng âm thầm đánh lén mới là trí mạng nhất."

Diệp Trường Sinh nói, "Không có việc gì, chờ ta trở về!"

...

Vạn Thần Vực.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện bên ngoài một tòa thành, thành này tên là thành Tinh Thần.

Tổng bộ phòng đấu giá Tinh Thần nằm trong tòa thành trì này, điểm dừng chân đầu tiên của hắc đế Tinh Thần, là vì mua đủ kiếm linh.

Một kiếm vĩnh hằng khủng bố, đến bây giờ hắc đế vẫn còn nhớ như in.

Rất khó tưởng tượng nếu kiếm Vĩnh Hằng lần thứ hai thăng cấp, phóng thích một kiếm vĩnh hằng, uy lực sẽ có bao nhiêu khủng bố.

Sau khi vào thành.

Diệp Trường Sinh một đường đi về phía trước, đi về phía phòng đấu giá Tinh Thần, hơi thở của hắc đế liễm, lưng đeo hộp kiếm Thiên Cực, hơi thở như bình thường.

Đi trong đám người, không khác gì người thường, khác biệt duy nhất là giá trị nhan sắc của Diệp Trường Sinh, người qua lại thỉnh thoảng liếc trộm hắc đế một cái.

Trước phòng đấu giá Tinh Thần, Diệp Trường Sinh ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lâu các nguy nga hùng vĩ trước mắt, hắc đế bước đi vào trong đó.

Tiến vào phòng đấu giá, trong đại sảnh màu xanh vàng rực rỡ, một thị nữ nghênh đón: "Khách nhân tôn quý, có gì có thể giúp người, là đấu giá hay là mua."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta muốn mua tất cả kiếm, có kiếm linh."

Thị nữ nói: "Không biết các hạ cần mấy thanh kiếm."

Diệp Trường Sinh nói: "Một vạn thanh kiếm!"

Thị nữ: "..."

Sau khi nhìn Diệp Trường Sinh, thị nữ lại mở miệng nói: "Các hạ xác định muốn một vạn thanh kiếm?"

"Đương nhiên!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Thị nữ nói: "Các hạ mời theo ta!"

Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, Diệp Trường Sinh đi vào phòng khách quý của phòng đấu giá Tinh Thần, thị nữ nói: "Các hạ, ở chỗ này chờ, ta đi báo cho trưởng lão."

Một thanh cổ kiếm có được kiếm linh, giá trị mười vạn tử linh thạch, Diệp Trường Sinh muốn một vạn, món mua bán này thật sự là quá lớn.

Thị nữ căn bản không làm chủ được.

Sau một nén nhang, cửa phòng khách quý mở ra, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, một mùi hương ngào tới trước mặt...

Phòng đấu giá Tinh Thần.

Phòng khách quý.

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt dừng trên người một nữ tử, nữ tử này mặc váy dài màu trắng bạc, khí chất cao nhã, làm cho người ta có một loại cảm giác ung dung đẹp đẽ quý giá.

Thị nữ vội vàng nói: "Công tử, vị này là Độc Cô trưởng lão của phòng đấu giá chúng ta, công tử có nhu cầu có thể thương lượng với Độc Cô trưởng lão."

Dứt lời, thị nữ đứng dậy đi về phía ngoài phòng khách quý.

Độc Cô Nghê Thường bước đi nhẹ nhàng tiến lên, cánh tay ngọc chậm rãi nâng lên, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Không biết công tử xưng hô như thế nào."

"Diệp Trường Sinh!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Độc Cô Nghê Thường biến đổi, có điều rất nhanh bị nàng ta che dấu: "Thì ra là Diệp công tử, nghe thị nữ nói Diệp công tử cần một vạn thanh cổ kiếm có kiếm linh, đây cũng không phải là một con số nhỏ, cho dù là phòng đấu giá, thoág cái cũng không lấy ra được nhiều như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết các hạ hiện tại có thể lấy ra bao

nhiều.”

Độc Cô Nghê Thường suy nghĩ trong nháy mắt: "Nhiều nhất là năm ngàn thanh, nếu Diệp công tử không nóng nảy, cho ta thời gian một tháng, đến lúc đó khẳng định sẽ giúp công tử gom đủ cổ kiếm.”

“Tốt, vậy một tháng sau ta lại đến!” Diệp Trường Sinh nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Độc Cô Nghê Thường vội vàng nói: "Diệp công tử cần nhiều cổ kiếm như vậy, có phải nên có chút bày tỏ có được hay không, bằng không tiểu nữ không cách nào giải thích với chủ nhân của phòng đấu giá.”

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Độc Cô Nghê Thường: "Cô nương nói có đạo lý, không biết đặt cọc cần bao nhiêu.”

Độc Cô Nghê Thường nói: "Một ngàn vạn tử linh thạch.”

Chương 334: Người hiểu biết quá ít về Thần Ma Tộc

Một thanh cổ kiếm có giá bán mười vạn, một vạn thanh chính là một tỉ tử linh thạch, chẳng khác nào phải nộp một phần mười tiền đặt cọc.

Diệp Trường Sinh búng tay, một quả linh giới xuất hiện trước mặt Độc Cô Nghê Thường: "Bên trong linh giới này có một ngàn vạn tử linh thạch, cô nương có phải nên cho ta một chứng từ hay không."

Độc Cô Nghê Thường gật gật đầu: "Công tử làm việc chu đáo, ta sẽ viết chứng từ cho người."

Ngay sau đó.

Nàng ta giơ tay lên trên không trung viết chứng từ, bàn tay ngọc nhẹ nhàng xẹt qua, một lệnh bài thu chứng từ trên không vào trong đó.

"Diệp công tử chỉ cần thủ cầm lệnh bài như vậy trong tay, một tháng sau đến phòng đấu giá Tinh Thần, đến lúc đó cổ kiếm nhất định dâng lên đủ số lượng."

Diệp Trường Sinh thu hồi lệnh bài: "Không quấy rầy."

Độc Cô Nghê Thường nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, bóng dáng xinh đẹp chợt lóe, xuất hiện ở tầng cao nhất của phòng đấu giá Tinh Thần, đẩy cửa phòng tiến vào trong đó.

Trong phòng, trước án gỗ có một vị nam tử trung niên ngồi ngay ngắn, Độc Cô Nghê Thường nói: "Phụ thân, Diệp Trường Sinh đến phòng đấu giá rồi."

Độc Cô Đông Phương nói: "Diệp Trường Sinh, Thiếu chủ Thần Ma Tộc, hẳn tới làm cái gì."

Độc Cô Nghê Thường nói: "Hắn muốn mua một vạn thanh cổ kiếm có kiếm linh, giao một ngàn vạn tử linh thạch rồi rời đi, một tháng sau đến đây lấy kiếm."

Độc Cô Đông Phương hơi giật mình: "Nghê Thường, trong phòng đấu giá của chúng ta không phải có một vạn thanh cổ kiếm sao? Tại sao không giao dịch trực tiếp, nhưng lại chờ một tháng."

Độc Cô Nghê Thường nói: "Phụ thân, Diệp Trường Sinh hiện tại chính là mục tiêu của mọi người, bao nhiêu người muốn lấy tính mạng của hắn, có thể sống qua một tháng hay không, là ẩn số."

Độc Cô Đông Phương bừng tỉnh hiểu ra: "Người là muốn chờ Diệp Trường Sinh chết, không công đạt được một ngàn vạn tử linh thạch?"

Độc Cô Nghê Thường mỉm cười: "Tử linh thạch đưa tới không công, há có thể không nhận?"

Độc Cô Đông Phương khẽ thở dài một tiếng: "Nghê Thường, làm ăn không phải như người làm, nếu trong vòng một tháng Diệp Trường Sinh không chết, vậy nên làm thế nào?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Phòng đấu giá của chúng ta không thiếu một ngàn vạn tử linh thạch, nhưng người làm như vậy sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho phòng đấu giá."

Độc Cô Nghê Thường biến sắc: "Phụ thân, hắn là dư nghiệt của Thần Ma Tộc, các thế lực đều muốn giết hắn, làm sao có thể sống qua một tháng?"

Độc Cô Đông Phương chậm rãi đứng lên trước án gỗ, hai tay chấp sau lưng đi về phía trước: "Nghê Thường, người vẫn còn quá trẻ, trước trận chiến ở thành Vạn Thần, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Trường Sinh phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hắn vẫn sống sót."

"Ngay cả người cũng biết các thế lực đều muốn giết hắn, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh không biết? Nhưng hắn lại đến phòng đấu giá Tinh Thần, đây không phải là bởi vì lỗ mãng, mà là bởi vì hắn có lòng tin, không tin có người có thể giết hắn."

"Bởi vì hắn là Thiếu chủ Thần Ma, người hiểu biết quá ít về Thần Ma Tộc."

Độc Cô Nghê Thường: "..."

Độc Cô Đông Phương ngẩng đầu nhìn lên lầu các, mở lời nói: "Diệp công tử, nếu không có rời đi, vậy chúng ta giao dịch đi!"

Một trận kinh phong xuất hiện, cửa sổ lầu các mở ra, Diệp Trường Sinh công hộp kiếm đứng trước mặt hai người, ghé mắt nhìn Độc Cô Nghê Thường: "Nữ nhân này rất xấu."

Trong lúc nói chuyện, kiếm khí khủng bố trên thân ảnh hần bắn ra, một tia kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm Độc Cô Nghê Thường.

Độc Cô Đông Phương vội vàng nói: "Diệp công tử, chớ xúc động, Nghê Thường tuổi còn trẻ vô tri, kính xin Diệp công tử tha thứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Cuộc đời ta ghét nhất là bị người khác lừa gạt, nhất là nữ nhân, chủ phòng đấu giá vẫn là cầm cổ kiếm trước, bằng không ta lo lắng bàn tay nhỏ bé của mình run lên, mạng nhỏ của nàng ta sẽ biến mất."

"Chờ, lão phu đi lấy kiếm." Độc Cô Đông Phương nói xong, bước nhanh ra ngoài phòng.

Độc Cô Nghê Thường nhìn Diệp Trường Sinh, hoa dung thất sắc, nuốt nước miếng: "Vì sao ngươi không rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế nào, không bị ngươi lừa gạt, có phải rất thất vọng hay không?"

Độc Cô Nghê Thường sợ hãi không thôi: "Diệp công tử, ta thật không phải cố ý lừa gạt ngươi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta biết ngươi không phải cố ý, nhưng ngươi là cố tình."

Độc Cô Nghê Thường: "..."

Ước chừng một nén nhang, Độc Cô Đông Phương trở về, xuất hiện trong phòng, giơ tay đưa năm linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đây là một vạn thanh cổ kiếm ngươi muốn, một thanh cũng không thiếu."

Ổng tay áo Diệp Trường Sinh khẽ vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống, nhìn Độc Cô Đông Phương: "Một vạn thanh cổ kiếm này ta nhận lấy, một ngàn vạn tử linh thạch liền cho phòng đấu giá Tinh Thần các người."

Độc Cô Đông Phương nói: "Cái gì tiền với không tiền, chỉ cần Diệp công tử có thể tha thứ cho Nghê Thường, lão phu nguyện ý kết giao bằng hữu với công tử, một vạn thanh cổ kiếm xem như lễ gặp mặt."

Chương 335: Đạo Linh Nhi xuất hiện

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Nhưng ta không muốn kết giao bằng hữu với người, về phần nàng ta... Phải chết."

Vừa dứt lời, một kiếm của hắn xuyên qua, trực tiếp xuyên qua mi tâm Độc Cô Nghê Thường.

Một kiếm xuất ra, máu tươi bắn tung tóe.

Diệp Trường Sinh xoay người từ cửa sổ nhảy ra, nhanh chóng biến mất trên bầu trời thành Tinh Thần, Độc Cô Đông Phương nhìn Độc Cô Nghê Thường ngã xuống đất, vọt tới mép cửa sổ, giận dữ quát to: "Diệp Trường Sinh, lão phu không để yên cho người."

Độc Cô Đông Phương nghĩ đến Diệp Trường Sinh nhất định sẽ trách tội phòng đấu giá Tinh Thần, tuyệt đối không nghĩ tới hắn lại dám ở trước mặt mình giết Độc Cô Nghê Thường.

Ngay sau đó.

Ba lão giả xuất hiện trong phòng, nhìn Độc Cô Nghê Thường ngã xuống vũng máu, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Độc Cô Đông Phương nói: "Phái Tinh Thần Vệ tuyên bố vị trí của Diệp Trường Sinh ra ngoài, ta muốn hắn chết ở Vạn Thần Vực."

Một lão giả nói: "Trường chủ, chúng ta có nên phái người đi truy sát hắn hay không."

Độc Cô Đông Phương híp mắt, nhìn về phía xa: "Sự tình quan trọng, ta cần báo cáo với tộc, các người trước nắm giữ tung tích của Diệp Trường Sinh, hết thấy chờ ta trở về."

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh rời khỏi thành Tinh Thần, ngự kiếm đi về phía Y Tiên Cốc, hiện tại trong tay hắn có Huyền Ma dịch, chỉ cần đạt được hoa Diễm Sinh và hồn phách, sẽ có biện pháp làm cho Diệp Vô Cực thức tỉnh.

Từ Không Thiên Nhất đã nhắc đến ngày đó Diệp Chiến Thiên bị một gã kiếm tu mang đi, Diệp Trường Sinh muốn hỏi Diệp Vô Cực một chút, xem hắn có biết tin tức khác hay không.

Mặt khác, để cho Diệp Vô Cực thức tỉnh, là hắn đáp ứng Diệp Mạc Tà, nếu đã đáp ứng thì nhất định làm được, quyết không nuốt lời.

Trên hư không.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở Vạn Thần Vực, nàng khoác một áo trắng như lụa mỏng, tựa như đang ở trong sương mù mỏng lung, nhìn qua ước chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Xinh đẹp tuyệt trần, tựa như tiên.

Nữ nhân này chỉ nên có trên trời, nhân gian nào có thể nghe thấy mấy lần.

Khi thân ảnh của nàng lẳng không rơi xuống, xuất hiện trên võ trường Đạo Tông, toàn bộ đệ tử Đạo Tông ngây ra như phỗng.

Tiên Tử trên trời.

Tiên nữ hạ phàm.

Đây là cảm thụ chân thật nhất của đệ tử Đạo Tông, theo bọn hắn thấy, nữ tử xuất hiện chính là tiên nữ trên trời đến.

Một gã công tử mặc áo trắng, tay cầm một thanh trường kiếm, tiến lên khom người một cái: "Không biết cô nương là..."

Ánh mắt nữ tử khẽ nâng lên, nhìn nam tử: "Để Tông chủ các người đến gặp ta."

Thanh âm kia giống như có ma lực, nam tử gật gật đầu: "Cô nương chờ một chút, ta sẽ đi thông tri cho Tông chủ."

Ngay khi nam tử xoay người chớp mắt, một gã đệ tử nói: "Su huynh, người làm sao chảy máu mũi."

Nam tử xấu hổ cười: "Bốc hỏa."

Nhìn bóng lưng nam tử rời đi, lão giả một bên lắc đầu: "Mẹ kiếp, người trẻ tuổi này, hỏa khí cũng quá mạnh."

Nói đến đây, lão ta xoay người lại, yên lặng lau máu mũi...

Thời gian nam tử rời đi không tới một chén trà, một bóng người từ Cửa Thiên hạ xuống, xuất hiện ở trước mặt nữ tử.

Người tới nhìn nữ tử, vô cùng cung kính nói: "Không biết các hạ đến đây, xin thứ tội."

Nữ tử lạnh nhạt nói: "Người không biết không có tội, dẫn ta đi gặp lão tổ các người một lần."

Cơ Huyền Trí khom người một cái: "Các hạ mời theo ta đến."

Sau khi hai người rời đi, trên võ trường, trưởng lão kia đột nhiên hóa thành một đoàn sương máu, tràn ngập trong không trung.

Chúng đệ tử giật mình hoảng sợ, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Trên không trung, thân ảnh Cơ Huyền Trí dừng bước, quay đầu nhìn võ trường, thầm nghĩ: "Thật sự là trường phạt đúng tội."

Chỗ sâu nhất trên Cô Phong của Đạo Tông, bóng dáng xinh đẹp của Đạo Linh Nhi xuất hiện, vài tên lão tổ Đạo Tông nhao nhao xuất quan, đi tới trước mặt Đạo Linh Nhi.

Đông Phương Đạo Huyền khom người một cái: "Bái kiến Đạo sứ."

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: "Không nghĩ tới Đạo Tông giới này thế mà còn quen biết Đạo sứ, biểu hiện của các người cũng không tệ lắm."

Đông Phương Đạo Huyền vội vàng nói: "Đạo sứ đến đây, vẻ vang cho kẻ hèn này, có chuyện gì cứ việc phân phó."

Đạo Linh Nhi hơi giơ tay lên vung lên, giữa không trung xuất hiện một hình ảnh: "Tìm cho ta người này."

Đông Phương Đạo Huyền và Cơ Huyền Trí ngừng thần nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên hình ảnh, sắc mặt hai người biến đổi.

Cơ Huyền Trí nói: "Lão tổ, hắc không phải Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh sao?"

Đông Phương Đạo Huyền gật gật đầu, "Không biết Đạo sứ tìm hắc là chuyện gì, có cần lão đồng ra tay hay không, giúp Đạo sứ giết hắc."

Đạo Linh Nhi lẩm bẩm nói: "Thì ra người tên là Diệp Trường Sinh, ta rốt cục tìm được người."

Dừng một chút, ánh mắt nàng chợt lóe, nhìn Đông Phương Đạo Huyền và Cơ Huyền Trí: "Hắc là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, các người có biết hắc hiện tại ở nơi nào không."

Chương 336: Hồi Đạo sứ, là có Thiên Đạo Điện

Cơ Huyền Trí vội vàng nói: "Hồi Đạo sứ, Diệp Trường Sinh là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, các thể lực Vạn Thần Vực trước mắt đều muốn giết hắn, Đạo sứ muốn biết tung tích của hắn, cho Huyền Trí một ngày, sẽ có thể biết hắn ở nơi nào."

Trên mặt Đạo Linh Nhi lộ ra vẻ hồ nghi: "Vạn Thần Vực vì sao không chứa được hắn, cũng bởi vì hắn là người của Thần Ma Tộc?"

Đông Phương Đạo Huyền gật gật đầu: "Hồi Đạo sứ, Thần Ma Tộc giáng thế, tất có đại chiến tinh không, sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Vạn Thần Vực."

Đạo Linh Nhi nhíu mày: "Được rồi, các người đi tìm tung tích của hắn, chuyện còn lại không cần quản, nếu có nhu cầu, ta sẽ để cho các người ra tay."

Đông Phương Đạo Huyền khom người một cái: "Lão hủ sẽ dẫn Đạo sứ đi tới Đạo các nghỉ ngơi."

Bóng người Đạo Linh Nhi lẳng không bay lên, xoay người chuẩn bị rời đi trong nháy mắt: "Giới này có hay không có một thể lực tên là Thiên Đạo Điện."

Đông Phương Đạo Huyền gật đầu: "Hồi Đạo sứ, là có Thiên Đạo Điện."

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng lạnh nhạt: "Diệt đi!"

Đông Phương Đạo Huyền: "..."

Đạo Linh Nhi ghé mắt nhìn Đông Phương Đạo Huyền: "Có khó khăn?"

"Không có, không có, chỉ cần một câu nói của Đạo sứ, lão hủ lập tức phái người diệt Thiên Đạo Điện." Đông Phương Đạo Huyền nói xong, theo đó lại nói: "Chỉ là sau lưng Thiên Đạo Điện có Thần Đế

Minh, nếu là khai chiến với Thiên Đạo Điện..."

"Vậy ngay cả Thần Đế Minh cũng phải diệt." Đạo Linh Nhi trầm giọng nói: "Được rồi, đi Đạo Các đi, nếu có khó khăn, tùy thời có thể tới tìm ta."

"Đúng rồi, một ít tử khí thiên đạo này ban cho người, có thể làm cho thực lực của người đột phá lần thứ hai."

Đông Phương Đạo Huyền khẽ giơ tay lên, nhìn tử khí thiên đạo rơi xuống lòng bàn tay: "Đa tạ Đạo sứ ban thưởng."

....

Lúc này đây.

Một nơi nào đó trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngạo đứng trên trường kiếm, áo bào cuồn gió tung bay, kiếm khí ngập trời bao trùm, nơi đi qua, không gian bị cắt nát.

Bảy ngàn thanh kiếm cổ.

Lại cần nuốt ba ngàn thanh, kiếm Vĩnh Hằng lần thứ hai thăng cấp.

Diệp Trường Sinh nhìn dãy núi phía trước liên miên không dứt, nhìn xuống phía dưới, bay xuống một ngọn núi cô phong.

Căn cứ theo bản đồ, nơi này cách Y Tiên Cốc không xa.

Nhưng hắn không sốt ruột đi tới Y Tiên Cốc, mà là quyết định trước tiên hoàn thành thăng cấp cho kiếm Vĩnh Hằng Kiếm.

Núi Cô Phong.

Sương mù lượn lờ, vạn mây bắt đầu khởi động, giờ khắc này, một màn kỳ lạ xảy ra, linh khí mệnh mệnh hình thành một vòng xoáy, bao bọc trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, ba ngàn cổ kiếm đứng ngang

trên không trung, tựa như một ngôi mộ kiếm buông xuống, lơ lửng trước mặt hắn.

Thương.

Kiểm kêu kinh sợ, ngân quang vạn trượng.

Kiểm Vĩnh hằng bay lên không trung, xuất hiện ở chính giữa ba ngàn phi kiếm, từng kiếm hồn bị rút ra cắn nuốt, Diệp Trường Sinh khoanh chân mà ngồi, lâm vào trong minh tướng.

Cổ kiếm trong hư không càng ngày càng ít, kiếm Vĩnh Hằng bắn ra ngân quang càng lúc càng cường đại, đỉnh núi trên đỉnh hóa thành một biển kiếm khí.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, kiếm Vĩnh Hằng thăng cấp thành công, chủ nhân đạt được kiếm đạo bản mệnh thần thông, vĩnh hằng kiếm vực.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, cắn nuốt một vạn kiếm mạch cấp Thần, kiếm Vĩnh Hằng có thể thăng cấp lần nữa.]

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, hai đạo mũi nhọn từ trong mắt bắn ra, khoe miệng hắn nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Vĩnh hằng kiếm vực, kiếm đạo bản mệnh thần thông.

Ngoại trừ Hỗn Độn Trảm, đây là bản mệnh thần thông thứ hai của hắn.

Hắn chậm rãi đứng lên, tâm thần vừa động, kiếm Vĩnh Hằng kiếm bay vào trong hộp kiếm Thiên Cực, kiếm khí menh mông tiến vào trong cơ thể hắn.

"Đã đến lúc đi tới Y Tiên Cốc rồi."

Vừa dứt lời, trong núi, một tiếng nổ vang trời truyền ra, ánh sáng màu xanh vọt thẳng lên đỉnh cửu thiên.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác ngọn núi dưới chân đều đang run rẩy lay động, giống như tùy thời sẽ sụp đổ xuống.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất trên đỉnh núi, xuất hiện cách ánh sáng tận chân trời không xa, nhìn xuống phía dưới, phát hiện một nữ tử áo trắng đang quần dây leo quanh mình.

"Thực vật này có chút kỳ lạ, thế mà có thể phát ra lực công kích mạnh mẽ như vậy."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, hai mắt đột nhiên sáng lên, phát hiện trên đỉnh đầu nữ tử xuất hiện một tin tức.

"Tiểu y nô, có thể bồi dưỡng, tỉ lệ hồi báo, tuyệt thiên y thần."

Nhìn tin tức trước mắt này, Diệp Trường Sinh gật gật đầu, cười nói: "Có chút thú vị, xem ra tiểu cô nương này gặp được ta, là cơ duyên của nàng tới rồi."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, dây leo khủng bố tựa như trường mâu sắc bén, nơi đi qua, mặt đất xuất hiện từng khe rãnh.

Thân ảnh tiểu cô nương nhẹ nhàng phóng khoáng, giống như tinh linh nhảy lên, mỗi một lần đều có thể đủ khéo léo tránh thoát sự tiến công của dây leo.

Chương 337: Đại ca ca, cảm ơn người đã cứu ta

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, cho rằng tiểu cô nương có thể dễ dàng ứng phó cục diện trước mắt, đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Vạn dây leo quấn quanh, bắn nhanh, mạnh mẽ như rồng vọt ra, dây leo phía trước mở ra, giống như miệng của hung thú khổng lồ, muốn cắn nuốt tiểu cô nương trong đó.

Chỉ thấy tiểu cô nương vung ống tay áo, tiếng công về phía dây leo, ánh sáng màu xanh và bạc va chạm cùng một chỗ.

Cát bay đá cuốn vào không trung, dây leo vỡ vụn gãy, bắn ra bốn phía.

Cứ việc như thế.

Dây leo càng trở nên bạo ngược chưa từng có từ trước đến nay, giống như là hung thú bị chọc giận, phát động tiếng công mạnh mẽ hơn về phía tiểu cô nương.

Phanh.

Một kích va chạm, một bóng người bay ngược ra sau.

Một cái bay này của tiểu cô nương ước chừng ra ngoài trăm trượng.

Sau khi mạnh mẽ ổn định thân ảnh, khoe miệng nàng tràn ra vết máu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, nàng hoa dung thất sắc, trong hai mắt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì giờ khắc này, dây leo giống như một cơn lốc xoáy, cắn nuốt tới trên người nàng.

Trong lòng tiểu cô nương vô cùng vô cùng rõ ràng, mình căn bản không cách nào ngăn cản một kích này, lúc này đây sợ là muốn chết ở đây.

Ngay khi dây leo cách tiểu cô nương trong gang tấc, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, giơ tay lên một đạo kiếm quang bay ra.

Vòng xoáy dây leo bị cắt ra, chia làm hai.

Tiểu cô nương thấy dây leo lui về phía sau, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Đại ca ca, cảm ơn người đã cứu ta."

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại: "Không có việc gì, nhắc tay chi lao mà thôi, người tên là gì?"

Tiểu cô nương nói: "Đại ca ca, ta tên là Yến Ly Lạc, đến từ Y Tiên Cốc, Đại ca ca từ đâu tới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đến từ thành Vạn Thần, chuẩn bị tiến vào Y Tiên Cốc."

Yến Ly Lạc nói: "Đại ca ca muốn đi Y Tiên Cốc, ta dẫn người đi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Yến cô nương, dây leo vừa rồi là cái gì, vì sao công kích lại mạnh mẽ như vậy?"

Yến Ly Lạc nói: "Đại ca ca, là Yêu Thực, ở trong phiến rừng rậm này có một linh tuyến, nhưng là được Yêu Thực bảo vệ."

"Linh tuyến?" Diệp Trường Sinh hơi giật mình, tiếp tục nói: "Người rất cần linh tuyến?"

Yến Ly Lạc gật đầu: "Nếu như ta có thể lấy được linh tuyến, hiện tại cũng không cần làm đờn nô, về sau cũng sẽ không bị người bắt nạt."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, tình tiết rất quen thuộc, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chỗ khinh thiếu niên nghèo.

Thiếu nữ trước mắt hiện tại rất yếu, nhưng nàng gặp được mình, cơ duyên lớn đến, tương lai là vô hạn.

Thật hâm mộ những người này, có thể gặp được mình, quá ưu tú, thật sự là không có cách nào.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở lời: "Bỏ lỡ linh tuyến, thiên lý bất dung, đi, đại ca ca dẫn người đi lấy linh tuyến."

Trong lúc nói chuyện, hắn nắm tay Yến Ly Lạc, tiểu cô nương này nhiều nhất chỉ có mười tuổi, bàn tay nhỏ bé mềm nhũn.

Đang đi về phía trước.

Yến Ly Lạc lo lắng nói: "Đại ca ca, Yêu Thực rất mạnh, chúng ta vẫn là đừng đi, trêu chọc chúng nó, chúng ta có khả năng ngay cả rừng rậm cũng không đi ra ngoài được."

Diệp Trường Sinh nói: "Người yên tâm, có ta ở đây, không sao đâu."

Ngay trong lúc hai người đi về phía trước, một âm thanh truyền đến, giống như linh xà xuyên qua trong rừng rậm.

Yến Ly Lạc vội vàng nói: "Đại ca ca, Yêu Thực rồi."

Diệp Trường Sinh ghé mắt kính ngạc nhìn Yến Ly Lạc, không nghĩ tới tiểu cô nương này có lực cảm giác khủng bố như thế.

Thần thức của hắn cường đại, có thể rõ ràng biết Yêu Thực xuất hiện, nhưng Yến Ly Lạc chỉ có thực lực tầng thứ nhất cấp Thần, thế mà cũng có thể phát hiện.

Tầng thứ nhất cấp Thần, được nô?

Diệp Trường Sinh biến sắc, Y Tiên Cốc thật đúng là khiêm tốn, theo lý mà nói tư chất của Yến Ly Lạc vô cùng khủng bố.

Khó phân trên dưới ở giữa với hắn, yêu nghiệt như vậy, thế mà chỉ là được nô.

Những đệ tử khác của Y Tiên Cốc nên kinh khủng đến trình độ nào?

Diệp Trường Sinh cảm thấy tin đồn bên ngoài đối với Y Tiên Cốc một chút cũng không chân thật, Y Tiên Cốc tuyệt đối không đơn

giản như tưởng tượng.

Lúc này.

Từng Yêu Thực từ trên mặt đất bốc lên, ngăn hai người lại, Yêu Thực đứng trên hư không, giống như đặng xà lơ lửng trên không.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn Yến Ly Lạc: "Theo sát ta."

Dứt lời, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Yến Ly Lạc, khống chế mắt thần mở ra, thân ảnh mạnh mẽ vọt về phía trước.

Yêu Thực phía trước giống như bị mê muội, tự động quăn lấy nhau, bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Giọng nói Yến Ly Lạc rung động: "Đại ca ca, chuyện gì xảy ra với những Yêu Thực này vậy."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chúng nó sợ ta, cho nên tự mình quăn lấy nhau, che chắn ánh mặt trời cho chúng ta."

Chương 338: Sư phụ người là ai, cấp gì?

Yến Ly Lạc lắc đầu, mỉm cười: "Đại ca ca nhất định là lừa ta, ta biết thực lực của Đại ca ca rất mạnh."

"Tại sao lại nói như vậy?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Yến Ly Lạc chớp chớp mắt, thanh âm nhẹ nhàng nói: "Bởi vì sư phụ gặp phải Yêu Thực, chúng nó cũng sẽ không sợ hãi, cho nên tu vi của Đại ca ca, hẳn là còn mạnh hơn so với sư phụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ người là ai, cấp gì?"

Yến Ly Lạc nói: "Sư phụ ta là Thiên Y Thần, cấp gì, hình như là Thần Tướng, hay là Thần Quân, ta quên mất."

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ nó, Tiên Y Cốc thật sự quá khiêm tốn.

Yến Ly Lạc lại nói: "Nhưng sư phụ còn không phải mạnh nhất, lão tổ đã lâu không xuất hiện, ba năm trước khi ta thức tỉnh thần thể, lão tổ xuất hiện qua một lần, khi đó hình như đã đột phá cấp Thần Quân."

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn Yến Ly Lạc, giống như đang nói, người đừng nói nữa.

Đột phá Thần Quân, đó chính là cường giả cấp Thần Vương, cho tới nay, hẳn còn chưa từng thấy qua tu sĩ cấp Thần Vương.

Không nghĩ tới Vạn Thần Vực thật sự tồn tại Thần Vương, Tiên Y Cốc mạnh mẽ lại một lần nữa làm mới nhận thức của hắn.

Yến Ly Lạc phát hiện Diệp Trường Sinh có sự khác thường: "Đại ca ca, người làm sao, thân thể không thoải mái sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, xấu hổ cười: "Ly Lạc, người có được thần thể, vì sao chỉ là Dược Nô, ở trong Y Tiên Cốc có phải tất cả đệ tử đều có thần thể hay không?"

Yến Ly Lạc nói: "Cũng không phải, lão tổ và sư phụ nói muốn ta bắt đầu từ được nô, đối với ta có lợi."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, chúng ta trước tiên đi lấy linh tuyến, sau đó đi Y Tiên Cốc."

Ngay sau đó

Hai người lẳng không bay xuống, phía trước xuất hiện một dòng sông nhỏ róc rách mà chảy, trên khuôn mặt nhỏ bé của Yến Ly Lạc nổi lên vẻ hưng phấn: "Đại ca ca, đó chính là linh tuyến."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên dòng sông nhỏ, bước về phía trước, đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Cây sinh mệnh từ trong cơ thể hắn bay ra, cành cây điên cuồng bắn về phía trước, tiến vào trong linh tuyến.

Yến Ly Lạc hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh vội vàng lui về phía sau: "Đại... Ca ca, trong cơ thể người làm sao có Yêu Thực?"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ly Lạc, người không cần sợ hãi, đây không phải là Yêu Thực của Đại ca ca, là cây thần."

Ánh mắt Yến Ly Lạc lóe lên, nhìn về phía sông nhỏ, vội vàng nói: "Đại ca ca, linh tuyến bị cắn nuốt xong, Ly Lạc trở về nên nói với sư phụ như thế nào?"

...

Sâu trong rừng.

Một con sông nhỏ.

Diệp Trường Sinh cũng bị một màn trước mắt làm cho rung động, cây sinh mệnh đột nhiên xuất hiện, điên cuồng cắn nuốt linh tuyến.

Thật sự là làm cho người ta bất ngờ.

Ngay khi hai người nói chuyện, con sông nhỏ đã khô héo, tất cả

linh tuyền bị cắn nuốt không còn.

Giờ khắc này.

Yến Ly Lạc cũng sắp khóc, trong mắt lóe ra nước mắt trong suốt: "Đại ca ca, quên đi, chúng ta vẫn là trở về Y Tiên Cốc đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ly Lạc, không có linh tuyền, người trở về có thể bị khiển trách hay không?"

Yến Ly Lạc lắc đầu, cười nói: "Đại ca ca không cần lo lắng, nguyên bản dựa vào bản lĩnh của ta đã không có khả năng đạt được linh tuyền, hiện tại linh tuyền biến mất không thấy, chứng tỏ ta và linh tuyền không có duyên phận, hết thảy trong tự có an bài, cưỡng cầu không được."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, ta dẫn Đại ca ca đi Y Tiên Cốc."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh mở miệng nói, hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cái bình ngọc: "Ly Lạc, cái này cho người đi."

Yến Ly Lạc ánh mắt rơi vào trên bình ngọc: "Đại ca ca, đây là cái gì, thật nồng đậm hơi thở sinh mệnh, cảm giác còn mạnh hơn mấy trăm lần so với linh tuyền."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là nước sinh mệnh, người cầm về, sự phụ người hẳn là sẽ không trách tội người nữa."

Yến Ly Lạc tiếp nhận bình ngọc, vui vẻ nói: "Cám ơn Đại ca ca."

Diệp Trường Sinh nâng tay sờ sờ đầu nàng: "Không cần cảm tạ, là cây thần của ta cắn nuốt linh tuyền, bình nước sinh mệnh này là người xứng đáng có được."

Yến Ly Lạc gật gật đầu, xoay người lướt nhanh trên ngọn cây cổ thụ, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên: "Đại ca ca, đuổi theo ta, chúng ta trở về Y Tiên Cốc."

Diệp Trường Sinh xoay người đuổi theo, đi về phía trước, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai: [Đỉnh, nhắc nhở

chủ nhân, cây sinh mệnh thăng cấp, trở thành cây sinh mệnh siêu cấp.]

Thăng cấp?

Cây sinh mệnh siêu cấp?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, tâm thần khẽ động: [Hệ thống, cây sinh mệnh siêu cấp có gì khác nhau?]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, cây sinh mệnh siêu cấp tạo ra cây sinh mệnh, hiệu quả hơn gấp mấy trăm lần so với lúc trước.]

[Mặt khác, chủ nhân mang cây sinh mệnh siêu cấp, có thể sử dụng nó phát động tiến công và phòng ngự, uy lực gấp mấy vạn lần Yêu Thực lúc trước.]

Chương 339: Ta đến vì hoa Diễm Sinh

Điều này cũng có thể?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ vô cùng, thường nói kỹ năng nhiều không đề người, hiện tại lá bài tẩy của hắn càng ngày càng nhiều.

Chính là tu vi còn có chút thấp, chỉ cần tăng tu vi lên, thử hỏi ai có thể là đối thủ của hắn?

Từ trong miệng Yến Ly Lạc biết được cường giả Y Tiên Cốc như mây, nội tình thực lực khác tuyệt đối không đơn giản như hắn nhìn thấy.

Cho tới nay, hắn đều suy nghĩ đơn giản về thế lực ở Vạn Thần Vực.

...

Thân ảnh Yến Ly Lạc lẳng không rơi xuống, đi tới trước mặt hai ngọn núi, ánh mắt quay đầu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Đại ca ca, nơi này chính là Y Tiên Cốc."

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước, mày kiếm nhướng lên: "Đại trận thật mạnh."

Không nghĩ tới Y Tiên Cốc lại có một tòa đại trận như vậy, trận này có thể làm cho Y Tiên Cốc cách ly với thế gian, cho dù là Diệp Trường Sinh cũng không nắm chắc phá vỡ đại trận trước mắt này.

Lúc này.

Yến Ly Lạc mở lời: "Còn không biết Đại ca ca đến Y Tiên Cốc có chuyện gì, tính tình lão tổ và sư phụ không tốt, nếu Ly Lạc tự mình dẫn Đại ca ca vào Cốc, sẽ bị khiển trách trừng phạt."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đến vì hoa Diễm Sinh."

Sắc mặt Yến Ly Lạc đột nhiên thay đổi, vội vàng nói: "Hoa Diễm

Sinh, đây chính là thứ quý giá nhất của sư phụ, Đại ca ca chỉ sợ không mang đi được.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, trầm giọng nói: "Không có việc gì, chỉ cần Ly Lạc dẫn ta đi vào, chuyện còn lại giao cho Đại ca ca.”

Yến Ly Lạc nhẹ nhàng vuốt cằm: "Được rồi.”

Nói đến đây, tay ngọc của nàng nhẹ nhàng nâng lên, từng đạo linh khí tiến vào trong đại trận, ngay sau đó, đại trận giống như sóng biển, lui về hai bên.

“Đại ca ca, đi thôi!”

Diệp Trường Sinh gật gù đầu, cất bước đi vào trong Y Tiên Cốc: "Thủ pháp thật huyền diệu, thì ra tòa đại trận này có thể mở ra đơn giản như vậy.”

Nếu không phải Yến Ly Lạc ở trước mặt hẩn biểu diễn một lần, Diệp Trường Sinh cho rằng thủ pháp phá trận vô cùng phức tạp.

Thật sự là sự khởi đầu của vạn vật, đại đạo chí giản.

Sau khi tiến vào Y Tiên Cốc, một đường đi về phía trước, nơi đi qua, hai bên có các loại kỳ hoa dị thảo.

Hương hoa nồng đậm quanh quẩn, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Đúng lúc này, một con chó màu vàng từ trong sơn cốc chạy tới, Yến Ly Lạc ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu con chó màu vàng: “Tiểu Hoàng, ta giới thiệu cho người một chút, đây là Đại ca ca ta vừa quen biết.”

Con chó màu vàng ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt khinh thường, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bàn tay nhỏ bé của Yến Ly Lạc.

Đây không phải là bị chó khinh bỉ sao?

Lần trước bị gà con khinh bỉ, lần này lại bị con chó màu vàng khinh bỉ.

Cảm giác này thực sự làm cho người ta thấy bị tổn thương.

Yến Ly Lạc vội vàng nói: "Đại ca ca, người đừng tức giận, Tiểu Hoàng không thích người lạ."

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Không có việc gì, ta sẽ không so đo với một con chó."

Ô ô.

Ô ô.

Con chó màu vàng phát ra tiếng tức giận, chân trước đập đất, lông trên lưng dựng lên, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

Yến Ly Lạc lè lưỡi: "Đại ca ca, đừng sợ, Tiểu Hoàng sẽ không dám thương người."

Tiếp theo, nàng vuốt ve Tiểu Hoàng: "Đại ca ca là người tốt, ở rừng Thiên Huyền cứu ta, Tiểu Hoàng, phải ngoan."

Dứt lời, con chó màu vàng quả nhiên trở nên dịu dàng, có thể nhìn ra nó có quan hệ vô cùng tốt với Yến Ly Lạc.

Ngay sau đó, hai người một thú đi vào sâu trong sơn cốc, đi về phía trước không quá ngàn thước, Yến Ly Lạc mở lời nói: "Nơi này có khí độc, Đại ca ca cẩn thận."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không có việc gì, Đại ca ca không sợ độc."

Những lời này ngược lại là thật, hắc mang Hỗn Độn Dực, là từ Độc Cốt Dực tiến hóa mà thành, cho nên hắc đã hoàn toàn không bị độc xâm nhập vào từ lâu.

Rời khỏi vùng đất đầm lầy, trong sương mù, có thể nhìn thấy từng tòa lâu các lơ lửng.

Yến Ly Lạc nói: "Đại ca ca, phía trước chính là Y Tiên Cốc, Ly Lạc lập tức dẫn người đi gặp sư phụ."

Vừa dứt lời.

Hai bóng người lẳng không rơi xuống, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt bọn hắn, ngăn hai người lại.

Trong đó một nữ tử áo đen vô cùng không thân thiện: "Yến Ly Lạc, người thế mà dám dẫn người lạ vào sơn cốc, người có biết người đã vi phạm quy củ của sơn cốc hay không."

Yến Ly Lạc nhìn nữ tử: "Sư tỷ, Đại ca ca là người tốt."

Hàn Vũ Huyền lạnh lùng nói: "Người tốt, làm sao người biết hắn tốt hay xấu, nam tử bên ngoài thích nhất là lừa gạt tiểu cô nương như người."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Người xem bộ dạng hắn như tiểu bạch kiếm, khẳng định sẽ biết đồ dành nữ nhân nhất."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chương 340: Người ăn cái gì mà miệng thối như vậy?

Bộ dáng đặc biệt đẹp là sai sao?

Đẹp, sẽ lừa gạt nữ nhân.

Xấu, nên chết.

Đều là nữ nhân nói, nam nhân thật sự quá khó khăn.

Yến Ly Lạc vừa định mở miệng, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại, người sau nhìn về phía Hàn Vũ Huyền: "Cô nương, người ăn cái gì mà miệng thối như vậy?"

Khuôn mặt Hàn Vũ Huyền lộ vẻ tức giận: "Người..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người cái gì mà người, ta là ăn bánh bao của người mà không trả tiền sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, tiến vào Y Tiên Cốc, chỉ cần có vật làm cho các người động tâm là được, đúng không?"

Hàn Vũ Huyền giận dữ nói: "Chỉ bằng người, có thể lấy ra thứ gì tốt."

Yến Ly Lạc hơi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện bình nước sinh mệnh: "Sư tỷ, bình ngọc này là Đại ca ca cho, nước sinh mệnh trong đó còn mạnh hơn mấy trăm lần so với linh tuyền."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, uống nó."

Yến Ly Lạc ngăn ra: "Đại ca ca, đây là cho sư phụ."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Uống, Đại ca ca còn có thứ tốt hơn."

Ngay sau đó, hắn hơi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một

bình nước sinh mệnh siêu cấp: "Uống nó, bình này cũng sẽ cho người."

Trong sơn cốc.

Yến Ly Lạc mở bình ngọc ra, khí sinh mệnh khủng bố bộc phát, quanh quẩn ở trên hư không.

Ngay sau đó, trong sơn cốc, từng bóng người xuất hiện, đứng ở sau lưng Hàn Vũ Huyền, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào tay Yến Ly Lạc.

Yến Ly Lạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Đại ca ca, vậy ta uống."

Diệp Trường Sinh nói: "Uống đi."

Trước mắt bao người, Yến Ly Lạc đưa nước sinh mệnh vào trong miệng, khí sinh mệnh mênh mông tràn đầy tràn vào trong cơ thể, một màn kinh người đã xảy ra.

Tu vi của Yến Ly Lạc bắt đầu đột phá.

Cấp Thần tàng thứ nhất.

Cấp Thần tàng thứ hai.

Cấp Thần tàng thứ ba.

...

Trong chớp mắt, một thân tu vi của Yến Ly Lạc ngừng lại ở cấp Thần tàng thứ năm, thân huy trên người nàng bao phủ cường đại.

Giống như tiên đồng Cửu Thiên hạ phàm, vô cùng thần thánh, tản ra hơi thở trong trẻo lạnh lẽo.

Hàn Vũ Huyền nhìn Yến Ly Lạc, hâm mộ muốn chết, bước về phía Diệp Trường Sinh: "Công tử, có thể đưa linh dịch trong tay người cho ta hay không, Vũ Huyền nguyện ý dẫn người đi gặp sư phụ."

Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Vũ Huyền: "Lăn!"

Lúc này, thân ảnh Yến Ly Lạc xuất hiện, tiến lên khoác cánh tay

Diệp Trường Sinh: "Đại ca ca, cảm ơn người."

"Ta cuối cùng cũng đột phá."

Diệp Trường Sinh sờ sờ đầu Yến Ly Lạc: "Đi, dẫn ta đi gặp sư phụ người."

Yến Ly Lạc vừa chuẩn bị mang theo Diệp Trường Sinh rời đi, lại bị Hàn Vũ Huyền ngăn lại: "Người lạ không thể vào cốc, chúng sư huynh sư muội quyết không thể để cho hắc tiến vào sơn cốc."

Trong lúc nhất thời.

Chúng đệ tử Y Tiên Cốc di chuyển tiến lên, ngăn Diệp Trường Sinh và Yến Ly Lạc lại, không khí giương cung bạt kiếm, khấn trương đến cực điểm.

Bất cứ lúc nào cũng có thể diễn ra một màn trình diễn cá nhân của Diệp Trường Sinh.

Bởi vì những đệ tử Y Tiên Cốc này, ở trong mắt Diệp Trường Sinh thật sự là quá yếu.

Tu vi như vậy, thế mà còn dám kêu gào, Diệp Trường Sinh đều thay bọn hắc cảm thấy ngượng ngùng, ai cho bọn họ dũng khí vậy?

Yến Ly lạc nói: "Sư tỷ, đại ca ca là khách, người không thể như vậy."

Hàn Vũ Huyền khinh thường nói: "Người này lên vào sơn cốc, ý đồ bất chính."

Nói đến đây, nàng ta lạnh lùng cười, tiếp tục nói: "Nếu công tử giao linh dịch trong tay, ta có thể cân nhắc không làm khó người."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, ngày thường có phải nàng vẫn bắt nạt người hay không?"

Yến Ly Lạc gật gật đầu: "Đại ca ca, đừng động thủ."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Ly Lạc, người phải nhớ kỹ, chỉ

có bản thân cường đại, mới thật sự cường đại, nếu muốn không bị người ta bắt nạt, chỉ có để cho người ta kiêng kỵ người.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, người bây giờ đã đột phá tu vi, người có thể đánh nàng ta.”

Nơi này là Y Tiên Cốc, không đến vạn bất đắc dĩ, Diệp Trường Sinh không có ý định ra tay, để cho Yến Ly Lạc ra tay giáo huấn Hàn Vũ Huyền, là chuyện của sư môn các nàng.

Yến Ly Lạc nói: "Đại ca ca, ta có thể?”

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, đánh nàng ta.”

Thân ảnh Yến Ly Lạc đi về phía trước, nhìn Hàn Vũ Huyền nói: "Sư tỷ, người tránh ra, bằng không ta thật sự động thủ.”

Hàn Vũ Huyền giận dữ nói: "Tiểu được nô người muốn lật trời?”

Nói xong, nàng ta đánh một chưởng về phía Yến Ly Lạc, người sau bát phong bất động, trong nháy mắt chưởng phong đánh tới, ồng tay áo bay lên nghênh đón.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Yến Ly Lạc đứng tại chỗ không động, Hàn Vũ Huyền lại bị đánh bay ra ngoài, cái bay này ước chừng ra ngoài trăm trượng.

Giờ khắc này.

Sắc mặt Hàn Vũ Huyền khó nhìn vô cùng, ngày xưa là nàng ta bắt nạt Yến Ly Lạc, hiện giờ trước mắt bao người, nàng ta lại bị đánh bay.

Chương 341: Tất nhiên là người có thể, người là người giỏi nhất

Yến Ly Lạc xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hưng phấn nói: "Đại ca ca, ta thật sự có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Tất nhiên là người có thể, người là người giỏi nhất."

Ngay khi hai người đang nói chuyện, vạn đạo phi châm xuất hiện trong tay Hàn Vũ Huyền, xuyên thấu không khí ngăn cách, bay về phía Yến Ly Lạc.

Tốc độ phi châm cực nhanh, Yến Ly Lạc xoay người nhìn lại, trong nháy mắt hoa dung thất sắc, nàng không nghĩ tới Hàn Vũ Huyền lại sử dụng Vạn Độc Châm.

Nếu không cẩn thận, bị độc châm đánh trúng, đó là phải chết không thể nghi ngờ.

Pháp bảo này ở trong Y Tiên Cốc, vẫn luôn bị cấm sử dụng.

Thân ảnh Yến Ly Lạc vội vàng bay ngược ra sau, nhưng độc châm cách nàng càng ngày càng gần, ngay khi nàng cho rằng mình phải chết không thể nghi ngờ, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe lên, một quyền oanh kích ra ngoài.

Oanh.

Quyền nổ mạnh, sóng khí khủng bố bao trùm, trực tiếp hất bay độc châm ra ngoài, xoay chuyển phương hướng bay về phía Hàn Vũ Huyền.

Không.

Không cần.

Hàn Vũ Huyền kinh hô, đệ tử sau lưng nàng ta hoảng hốt tránh né, sợ sẽ bị ảnh hưởng đến ao cá.

Độc châm chui vào trong cơ thể Hàn Vũ Huyền, thân ảnh của nàng ta hung hăng ngã xuống mặt đất, máu tươi trong miệng tràn ra.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt, trên hai gò má nổi lên vẻ nghi hoặc, rõ ràng đã tới, vì sao không ra tay cứu giúp?

Một giây sau, một lão giả áo trắng xuất hiện, đập không rơi xuống bên cạnh Hàn Vũ Huyền, tiện tay vung lên, thu độc châm trên người nàng ta đi, giơ tay đưa một viên thuốc cho một đệ tử: "Cho Vũ Huyền ăn vào."

Yến Ly Lạc nhìn thấy lão giả áo trắng xuất hiện, sợ hãi nói: "Ly Lạc bái kiến sư phụ."

Thiên Y Thần Yến Tiêu nhìn Yến Ly Lạc, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Các hạ là ai, vì sao động thủ ở Y Tiên Cốc ta."

Yến Ly Lạc vội vàng nói: "Sư phụ, Đại ca ca là vì cứu ta, mới ra tay với sư tử."

Yến Tiêu trầm giọng nói: "Ly Lạc, vì sư đang hỏi vị công tử này, người chớ xen vào."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tiền bối đều thấy được, cần gì phải làm điều thừa như vậy."

Sắc mặt Yến Tiêu hơi đổi, lại nói: "Lão phu còn không biết công tử là ai, vào Y Tiên Cốc ta là có chuyện gì."

"Tại hạ là Diệp Trường Sinh, vào Y Tiên Cốc muốn cầu một gốc hoa Diễm Sinh, kính xin tiền bối thành toàn." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Yến Tiêu hí mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh hồi lâu: "Diệp công tử vào Y Tiên Cốc ta, hẳn là biết quy củ, muốn hoa Diễm Sinh cũng không phải là không thể, chỉ xem công tử có thể lấy ra thứ gì khiến lão phu động tâm hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu ta đã dám đến, tự nhiên là chuẩn bị

đầy đủ.”

Bá.

Hắn tiện tay vung lên, trước mặt xuất hiện một bình nước sinh mệnh siêu cấp: "Tiền bối, cảm thấy vật này như thế nào?"

Ánh mắt Yến Tiêu sáng lên: "Linh dịch trong bình ngọc này chính là chí bảo vô thượng, đích xác vô cùng vô cùng mê người, nhưng trong tay Ly Lạc đã có.”

Nói đến đây, lão ta nhìn về phía Yến Ly Lạc, lòng bàn tay nâng lên, chỉ thấy Yến Ly Lạc tiến lên, đặt bình nước sinh mệnh siêu cấp trong tay lão ta.

Lão đầu này... Đủ vô sỉ.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thu nước sinh mệnh siêu cấp vào, lòng bàn tay xuất hiện một quả Linh Quả: "Thần Đạo Quả, đổi lấy hoa Diễm Sinh của người, như thế nào?"

"Lão đầu, đừng rụt rè nữa, ánh mắt của người đã bán đứng người."

Yến Tiêu nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, xin mượn một bước nói chuyện."

Nhìn bóng lưng lão ta rời đi, Diệp Trường Sinh mang theo Yến Ly Lạc, đạp không mà đi, đuổi theo.

Thiên Y Cung?

Diệp Trường Sinh nhìn tấm biển treo trên nhà tranh trước mắt, cả người hoàn toàn không bình tĩnh.

Một nhà tranh lại đặt tên là Thiên Y Cung.

Thiên Y Cung.

Nhà tranh, một cái bàn gỗ, một cái ghế, bàn pha trà đơn giản, hai cây hương bồ.

Đơn giản.

Thực sự rất đơn giản.

Đại đạo chí giản, vạn pháp quy nhất.

Yến Tiêu là người chú ý.

Lúc này.

Yến Tiêu khẽ giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống,:
"Diệp công tử, người của Thân Ma Tộc, vì sao cần hoa Diễm Sinh."

Diệp Trường Sinh nhìn Yến Tiêu: "Tiền bối biết thân phận của ta, còn muốn giao dịch với ta?"

Yến Tiêu lạnh nhạt nói: "Có cái gì không thể, lão phu làm việc, chỉ cầu mình cao hứng, chưa bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiền bối giống như ta, là người trong tính tình."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiền bối, cho ta hoa Diễm Sinh, linh quả này chính là của ngươi."

Yến Tiêu nói, "Diệp công tử, hoa Diễm Sinh có thể cho ngươi, nhưng lão phu còn có một yêu cầu."

"Tiền bối, xin nói!"

"Công tử, thu Ly Lạc làm đồ đệ, năm năm sau đến Tiên Y Cốc mang Ly Lạc đi, như thế nào?" Yến Tiêu trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, thân phận của Ly Lạc hẳn là không đơn giản đi, vì sao để nàng làm được nô."

Chương 342: Tiền bối cảm thấy ta sẽ bị giết?

"Ánh mắt Diệp công tử quả nhiên sắc bén, Ly Lạc có thần thể trời sinh, tương lai là vô hạn." Yến Tiêu nói: "Để nàng làm được nô là vì rèn luyện nàng, mặt khác, chỉ có được nô mới có thể tiếp xúc với vô số linh thảo, linh hoa, nguyên nhân thần thể, nàng cần không ngừng cần nuốt linh dược."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiền bối có dụng tâm khác, thì ra là vì bồi dưỡng Ly Lạc, nếu tiền bối không ghét bỏ thân phận của ta, vậy đồ đệ Ly Lạc này ta nhận."

"Năm năm, người phải sống thật tốt, đừng để lão phu nghe được tin tức người bị giết." Yến Tiêu nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Tiền bối cảm thấy ta sẽ bị giết?"

Yến Tiêu cười nói: "Hắn là sẽ không, nhưng nước ở Vạn Thần Vực quá sâu, lão phu cũng không thể cam đoan người sẽ không bị đánh chết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đây là nguyên nhân tiền bối để cho ta năm năm sau tới đón Ly Lạc?"

Yến Tiêu lắc đầu, cười nói: "Không phải, năm năm kế tiếp vô cùng quan trọng đối với Ly Lạc, cho nên nàng nhất định phải ở lại Y Tiên Cốc."

Nói đến đây, lão ta giơ tay đưa hoa Diễm Sinh cho Diệp Trường Sinh: "Cho người, ngày sau nếu bị giết không chịu nổi, có thể đến Y Tiên Cốc, phương pháp vào cốc người biết. Nhưng lão phu chỉ có thể cứu người một lần, đường vẫn cần người tự mình đi."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới hắn năm giữ phương pháp phá trận, thế mà không thoát khỏi ánh mắt của Yến Tiêu: "Tiền bối vì sao giúp ta, chẳng lẽ không sợ mang đến tai họa ngập đầu cho Y Tiên Cốc?"

Yến Tiêu khinh thường nói: "Sợ cái gì, ai dám làm càn ở Y Tiên Cốc, lão phu giết toàn tộc hần."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão đầu này... Có cá tính, hần thích.

Yến Tiêu lại nói: "Nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, lão phu sẽ không ra tay, đi thôi, để Ly Lạc bá sứ, sau khi chấm dứt, người rời khỏi sơn cốc đi."

Diệp Trường Sinh nhìn Yến Tiêu đi ra bên ngoài Thiên Y Cung, vội vàng đuổi theo: "Lão đầu, bình nước sinh mệnh này cho người."

"Đừng như vậy, người là muốn hối lộ lão phu?" Yến Tiêu nói xong, giơ tay lên thu bình ngọc vào trong linh giới: "Tiểu tử người, ta thích."

Đi ra ngoài Thiên Y Cung.

Chúng đệ tử đã xuất hiện, Hàn Vũ Huyền cũng ở trong đó, lúc này, thân thể của ta ngoại trừ có chút yếu ớt, độc tố trong cơ thể đã được giải trừ hoàn toàn.

Yến Tiêu nhìn chúng đệ tử trước mặt, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, tiến lên, bá Diệp công tử làm thầy."

Yến Ly Lạc ngần ra: "Sư phụ, để ta bá Đại ca ca làm sư phụ?"

Yến Tiêu gật đầu: "Sư phụ già rồi, về sau không thể một mực bồi bên cạnh người, thành tựu tương lai của Đại ca ca người phải ở trên sư phụ, đi theo hần, người mới có thể chân chính trưởng thành."

Yến Ly Lạc gật gật đầu, phút chốc quỳ xuống đất, bá nói: "Ly Lạc bá kiến sư phụ."

Sau ba lần, Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, ý bảo Yến Ly Lạc đứng dậy: "Ly Lạc, người là đồ đệ thứ hai của vi sư, trước người vi sư còn thu một đệ tử, vi sư cũng không có thứ gì tốt ban cho người, nơi này có một quả linh giới cho người, bên trong có

đan được cấp chín, linh quả, linh thảo, linh hoa, còn có một vài thứ có trợ giúp với việc tu luyện của người.”

"Trước tiên lấy đi, nếu không đủ, chờ lần sau vi sư đến, lại mang cho người nhiều hơn một chút."

Yến Ly Lạc tiếp nhận linh giới, vội vàng bái nói: "Tạ sư phụ ban thưởng."

Nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt các đệ tử đồng loạt rơi vào trên người Yến Ly Lạc, đều hâm mộ không thôi.

Sắc mặt Hàn Vũ Huyền cực kỳ khó coi, cảm giác giống như nằm mơ.

Thành tựu tương lai của Diệp Trường Sinh sẽ vượt qua Yến Tiêu, Yến Ly Lạc thể mà có thể bái hấn làm sư phụ, cái này một chút cũng không chân thật.

Yến Tiêu mở lời nói: "Ly Lạc, năm năm kế tiếp, người ở lại Y Tiên Cốc, năm năm sau tiểu sư phụ của người sẽ đến đón người rời đi."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đầu Ly Lạc: "Tu luyện thật tốt, chờ sư phụ đến đón người."

Nói đến đây, hấn gật gật đầu với Yến Ý: "Lão đầu, có duyên chúng ta gặp lại, đến lúc đó ta mời người uống rượu."

Yến Tiêu nói: "Được, gặp lại, chúng ta không say không nghỉ."

Bên ngoài Y Tiên Cốc.

Yến Ly Lạc lưu luyến không rời nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, người sau đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới Thiên Hồn Điện.

Hiện tại, Hoa Diễm Sinh, Huyền Ma dịch, Thần Hỏa đều có, chỉ thiếu hồn phách của Thiên Hồn Tông, chờ sau khi Diệp Vô Cực sống lại, bên cạnh hấn lại có thêm một vị kiếm tu.

Còn có khả năng biết tung tích của phụ thân, chủ yếu là hoàn

thành lời hứa với Diệp Mạc Tà.

Trên hư không, Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt đề phòng nhìn về phía bốn phía: "Xuất hiện đi."

Một bóng dáng xinh đẹp lẳng không rơi xuống, cả người mặc quần áo màu hồng, dáng người đặc biệt đẹp, thon dài, trắng nõn, cao ngất, mượt mà...

Chương 343: Người... Thật tàn nhẫn

Này, có thể chơi trong ba năm.

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, nhìn nữ tử trước mắt: "Là người!"

Nữ tử mặc áo hồng lơ lửng mà đứng, ánh mắt lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, chúng ta lại gặp mặt."

Người tới không phải người khác, chính là Huyết Linh Lung.

Trận chiến ngày xưa ở thành Vạn Thần, vốn tưởng rằng Huyết Linh Lung táng thân dưới một kiếm vĩnh hằng, không nghĩ tới nàng ta thế mà còn sống sót.

Lúc này mới qua được bao lâu, nàng ta vậy mà lại tìm tới cửa.

Đầu năm nay... Người không sợ chết quả thật rất nhiều.

Diệp Trường Sinh nhìn Huyết Linh Lung, lạnh nhạt nói: "Lúc này mới bao lâu... Đánh người, có phải lại muốn bị ta đánh hay không."

Huyết Linh Lung mỉa mai như tơ, cười nói: "Diệp công tử đừng hiểu lầm, lúc này đây, ta đến đây là muốn nương tựa Diệp công tử, hy vọng Diệp công tử cho một cơ hội."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người nói lời này, cảm thấy ta sẽ tin tưởng?"

Huyết Linh Lung trong nháy mắt lê hoa đài vũ: "Diệp công tử đừng hiểu lầm, tiểu nữ tử thật sự là tới nương tựa, một trận ở thành Vạn Thần, Huyết Tộc tổn thất nghiêm trọng, trong tộc giáng tội cho ta."

"Hiện tại ta đã không còn đường đi, muốn mời Diệp công tử thu lưu."

Diệp Trường Sinh nói: "Kỳ thật, con người ta không có ưu điểm gì, chính là hiểu rõ quần áo người, nếu người muốn ở lại bên cạnh ta,

vậy ta sẽ thành toàn cho người.

Huyết Linh Lung vội vàng cười nói: "Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh công tử, tiểu nữ tử làm nô tỳ, cái gì cũng nghe công tử."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, nhìn Huyết Linh Lung đi về phía hắn, giơ tay lên một kiếm xẹt qua cổ, máu tươi như trụ.

Bàn tay ngọc của Huyết Linh Lung che cổ, mắt lộ ra vẻ không cam lòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người... Thật tàn nhẫn."

Diệp Trường Sinh nói: "Tàn nhẫn, cũng được. Nếu cởi quần ra, người sẽ biết sự tàn nhẫn thực sự là gì."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục: "Đừng nghĩ là có chút tư sắc, có thể muốn làm gì thì làm, ta vẫn còn là một đứa trẻ, người lại muốn dùng sắc đẹp mê hoặc, người không cảm thấy tàn nhẫn sao?"

"Còn có các người, không cần giấu diếm, đi ra... Chết đi!"

Dứt lời cường giả ẩn nấp trong hư không, hơi thở trong nháy mắt bỏ chạy, tốc độ cực nhanh.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, mở miệng nói: "Sợ thành như vậy, còn muốn phục kích ta, Huyết Tộc thật sự là quá không chịu nổi."

Tiếp theo, hắn thu hồi linh giới của Huyết Linh Lung, thân ảnh chợt lóe, tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Hồn Điện.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ngoài cửa điện, lưng đeo hộp kiếm, ngạo nghễ đứng, bốn gã đệ tử Thiên Hồn Điện xông lên trước mặt.

"Người tới là ai?"

"Diệp Trường Sinh, cầu kiến Điện chủ các người."

Ánh mắt đệ tử cầm đầu đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: “Người là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, đến Thiên Hồn Điện làm gì.”

Diệp Trường Sinh nói: "Phiền thông báo một tiếng, nói Diệp Trường Sinh cầu kiến.”

Đệ tử kia lại nói: "Chờ.”

Nhìn đệ tử Thiên Hồn Điện rời đi, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, phát hiện trên dãy núi, hồn lực khủng bố quanh quẩn.

Giờ khắc này, trong hộp kiếm Thiên Cực, kiếm Tru Thần run rẩy, giống như có thứ gì đó đang triệu hoán nó.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn sau lưng, lạnh nhạt nói: "Người bạn già, nhẫn nại một chút, lát nữa thả người ra.”

Vừa dứt lời, vài lão giả lẳng không hạ xuống, ngăn ở trước mặt Diệp Trường Sinh, xem tư thế này giống như sợ Diệp Trường Sinh xông vào Thiên Hồn Điện.

Kỳ thật cũng có thể lý giải, ai bảo hắc có vết xe đổ, suýt nữa diệt Ma Kiếm Tông.

Diệp Trường Sinh thấy các vị lão giả đề phòng nhìn hắc, lúng túng cười, giống như đang nói, ta không phải tới đánh nhau.

Các vị lão giả hoàn toàn là một bộ dáng không động.

Không nhúc nhích là con rùa.

Diệp Trường Sinh ngược lại rất nhàn nhã, đi dạo trước Thiên Hồn Điện, không hề để ý người ở trong lòng.

Trong giây lát.

Một hơi thở cường đại xuất hiện, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn qua, biết người hắc chờ đã tới.

Quả nhiên thấy một gã nam tử trung niên xuất hiện, tóc đen như thác, thân mặc trường sam màu đen, không mập không gầy, nhìn qua coi như bình thường.

Diệp Trường Sinh vốn tưởng rằng người của Thiên Hồn Điện sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác quý dị, âm trầm.

Ánh mắt Hồn Trường Minh dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ Thần Ma, không biết vì sao các hạ đến Thiên Hồn Điện ta?”

Diệp Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề: “Đến cầu một luồng linh hồn, mong Điện chủ thành toàn.”

Hồn Trường Minh lại nói: “Thiên Hồn Điện không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Thần Ma Tộc, Diệp công tử nên rời đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Điện chủ đây là từ chối ta?”

Hồn Trường Minh nói: “Bản Điện chủ nói rất rõ ràng, Diệp công tử đi chậm không tiến.”

Diệp Trường Sinh thấy Hồn Trường Minh xoay người chuẩn bị rời đi: “Chờ một chút, chúng ta còn có thể nói chuyện nữa, ta dùng Vạn Hồn Phiên đổi lấy một luồng linh hồn của Điện chủ, như thế nào?”

Chương 344: Mẹ nó, bá đạo như vậy sao?

"Vạn Hồn Phiên?" Hồn Trường Minh dừng một chút: "Lấy ra xem một chút, bằng không, bản Điện chủ làm sao biết được, người rút cuộc có Vạn Hồn Phiên hay không."

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, lòng bàn tay hướng lên trên, một cây cờ xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là Vạn Hồn Phiên ngày đó hắn lấy được ở chiến trường Thiên Vực.

Tiếp theo, hắn nhẹ nhàng phất tay, Vạn Hồn Phiên bay tới phía Hồn Trường Minh: "Cho người."

Hồn Trường Minh hơi giật mình, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh làm việc sạch sẽ lưu loát như vậy: "Diệp công tử, chẳng lẽ không lo lắng, bản Điện chủ chiếm Vạn Hồn Phiên của người làm của riêng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Điện chủ chỉ cần không sợ ta diệt Thiên Hồn Điện, có thể thử một lần."

Mẹ nó, bá đạo như vậy sao?

Hồn Trường Minh nói: "Không hổ là Thiếu chủ Thần Ma, quả nhiên đủ khí phách, đi thôi, theo bản Điện chủ đi Vạn Hồn Mộ, ở nơi đó có thể tìm được linh hồn người muốn."

Nói đến đây, hắn ta đưa cho vài lão giả một ánh mắt, mấy người biến mất trên không trung, vọt tới phía sâu trong Thiên Hồn Điện.

Thiên Hồn Điện.

Dưới sự dẫn dắt của Hồn Trường Minh, hai người một đường xuyên qua bóng tối vô tận, đi tới trên một tòa đảo nổi.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh, phát hiện đảo nổi này là nơi có hồn lực mạnh nhất Thiên Hồn Điện.

Hơn nữa bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thê lương, làm cho da đầu người ta tê dại, sồn tóc gáy.

Hồn Trường Minh ý bảo Diệp Trường Sinh tiến vào trong hắc động trước mắt: "Diệp công tử, trước tiên vào Mộ Vạn Hồn, bản Điện chủ đi tìm Chiêu Hồn Sư đến."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên, khách khí nói: "Làm phiền Điện chủ rồi."

Hồn Trường Minh xoay người rời đi, tốc độ nhanh khiến người ta tức giận, trong chớp mắt biến mất trên đảo nổi.

Đúng lúc này.

Từng bóng người từ dưới đảo dâng lên, linh khí mênh mông tràn đầy bắn ra, bao phủ ở trên đảo.

Ngay sau đó.

Một tòa đại trận xuất hiện, bao vây đảo nổi trong đó, trăm bóng người vây quanh đảo nổi, hồn phách khủng bố tựa như lệ quỷ, mạnh mẽ nhào tới phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, kiếm khí trên người hắt bắn ra, ngoài ra, còn có Thần Hỏa hùng hồn.

Hắn ngừng đầu nhìn về phía đại trận, trầm giọng nói: "Điện chủ, cơ hội cho các người, không nên bởi vì mình ngu xuẩn, mang đến tai họa ngập đầu cho Thiên Hồn Điện."

Thân ảnh Hồn Trường Minh xuất hiện, nhìn về phía trước, cười lạnh nói: "Diệp công tử, người biết đây là trận pháp gì không?"

"Hoàng Tuyền Phệ Hồn Trận!"

"Người nếu đưa tới cửa, bản Điện chủ há có thể để người rời đi vô ích?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiên Đạo Điện treo thưởng, còn có chí bảo trên người Diệp công tử, thật sự là quá mê người."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm người đừng quá tham lam, nếu không sẽ chết."

Hồn Trường Minh khinh thường nói: "Diệp Trường Sinh, người cho rằng mình có cơ hội phá vỡ tòa đại trận này? Chỉ chờ bị vạn hồn cắn nuốt đến chết đi."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh giận dữ: "Ta làm việc xưa nay là tiên lễ hậu binh, nếu các người không biết quý trọng, vậy đừng trách ta sẽ đại sát tứ phương."

"Các người không phải là muốn linh hồn của ta? Thật ra, ta cũng cảm thấy hứng thú với linh hồn của các người."

Thương.

Một tiếng kiếm kêu truyền ra, kiếm Tru Thần từ trong hộp kiếm Thiên Cực bay ra, trong lúc nhất thời, vô số kiếm khí tràn ngập trong đại trận.

Hồn lực vốn bị Thần Hỏa ngăn cản, vào giờ khắc này điên cuồng tràn vào kiếm Tru Thần, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng lạnh nhạt nhìn Hồn Trường Minh: "Một tòa đại trận đã muốn vây khốn ta, quả thực si tâm vọng tưởng."

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn xuất hiện trăm tấm huyền thạch, thân ảnh xoay tròn như bay, huyền thạch bay ra ngoài bốn phương tám hướng.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, đại trận run rẩy lay động, trăm bóng người dưới lực phản phệ trùng kích, thân ảnh bay ngược ra sau.

Ngay sau đó, Hoàng Tuyền Phệ Hồn Trận hoàn toàn bị phá vỡ, Diệp Trường Sinh bay lên trời, giống như một thanh thân kiếm ra khỏi vỏ, mang theo quang mang vô tận.

Nhìn thấy một màn này.

Hồn Trường Minh lộ vẻ hoảng sợ, thân ảnh lui về phía sau, trong tay xuất hiện một cây quyền trượng: "Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới người lại là trận sư."

“Hiện tại biết cũng không muộn!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, giơ tay lên một kiếm bay ra, kiếm quang tựa như trắng tàn, xẹt qua trên người trăm lão giả.

Sương máu nồng đậm tràn ngập mà lên, trăm tên lão giả chết hơn phân nửa, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hồn Trường Minh: "Thiên Hồn Điện còn có lá bài tẩy gì nữa, cứ việc sử dụng đi, bằng không, các người không giữ được ta.”

Vẻ mặt Hồn Trường Minh vô cùng ác độc, quyền trượng trong tay xông thẳng lên không trung, một ánh sáng nổ rộ trên bầu trời: "Diệp Trường Sinh, nơi này là Thiên Hồn Điện, còn không cho phép người làm càn.”

"Lời này sao lại nghe quen tai như vậy?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đúng rồi, người của Ma Kiếm Tông ngày xưa cũng đã nói qua, cuối cùng Ma Kiếm Tông bị ta đánh tàn phế, xem ra người cũng muốn thử một lần.”

Chương 345: Vĩnh Hằng Kiếm Vực

Xuy.

Kiếm quang như điện, bá đạo vô cùng, giống như một tia chớp xuyên qua trên người Hồn Trường Minh.

Khuôn mặt Hồn Trường trầm như nước, nâng quyền trượng trong tay một chút, nghênh đón kiếm quang bắn ra, hai đạo mũi nhọn va chạm trên không trung, giống như mũi kim với cọng râu.

Diệp Trường Sinh phát hiện mấy hơi thở cường đại đang trên đường tới, mây kiếm nhướng lên, rất nhanh thúc dục Thần Ma Biến.

Trong lúc nhất thời, cấp của hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, thẳng đến Chuẩn Thần tầng thứ năm mới ngừng lại, cùng lúc đó, thân ảnh Diệp Thập Vạn như tháp xuất hiện, đứng ở bên cạnh hắn: "Thiếu chủ, giết ai?"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thấy một người giết một người, một người cũng không giữ lại."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, hung tàn như vậy? Lại muốn diệt tông?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Lúc này đây là diệt điện."

Vừa dứt lời, thân ảnh Diệp Thập Vạn trực tiếp bắn ra ngoài, vung chùy lớn đánh xuống phía Hồn Trường Minh.

Hồn Trường Minh sớm đã nghe nói, ở bên cạnh Diệp Trường Sinh có một người mạnh mẽ cấp Thiên Tiên, nhìn Diệp Thập Vạn tiến công tới, sắc mặt hầm hầm thay đổi, giơ quyền trượng ngăn cản chùy lớn rơi xuống.

Chùy của Diệp Thập Vạn nặng giống như thiên thạch rơi xuống, trong nháy mắt va chạm với quyền trượng, thần huy vạn trượng xông thẳng tới Cửu Thiên.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, mở lời nói: "Thập Vạn, người mới thật sự rất mạnh!"

Đúng lúc này.

Ba bóng người xuất hiện ở giữa sân, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Hồn Long Dương trầm giọng nói: "Diệp công tử, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm hay không."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không có, chính là muốn giết người, có thể không?"

Hồn Long Dương giận dữ nói: "Diệp công tử, nơi này là Thiên Hồn Điện, người không khỏi quá ngông cuồng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết là Thiên Hồn Điện, diệt chính là các người, nếu không phục, đến làm ta!"

Hồn Long Dương tức giận không kiềm chế được: "Đánh thì đánh, chẳng lẽ lại sợ người, cùng tiến lên, đánh chết hắn!"

Trên hư không.

Ba người nhìn xuống phía dưới, mạnh mẽ lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, uy áp cường đại giống như cự phong từng từng.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người ba người xẹt qua, có thể xác định hai người có cấp bậc Chuẩn Thần cao nhất, một người đã đạt tới cấp Thần Tướng.

Một đội hình như vậy... Coi như miễn cưỡng.

Có thể đánh qua hay không, hắn còn không phải rất nắm chắc, nhưng ba người trước mắt nhất định không giết được mình.

Một kiếm vĩnh cửu.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu đánh ra một kiếm, kiếm quang che trời chôn vùi ba người, cùng lúc đó, thân ảnh của hắn bay ngược ra sau.

Ba người Hồn Long Dương nhìn biển kiếm bao trùm tới, sắc mặt

đại biến, tuyệt đối không nghĩ tới uy lực một kiếm của Diệp Trường Sinh lại kinh khủng như vậy.

Ba người đồng thời phát động công kích, nghênh đón biến kiếm trước mặt, tiếng nổ mạnh truyền ra, chấn động trời cao, lay động Cửu U.

Vô số kiếm quang và hồn lực bắn ra ngoài, về mặt ba người Hồn Long Dư vô cùng ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Diệp Trường Sinh bát phong bất động, đứng ở trước mặt bọn hắn.

Ba người nhìn nhau, mang theo khí thế không thể ngăn cản, lần thứ hai tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

Hồn lực ngập trời bao trùm, nhấc áo tay của Diệp Trường Sinh lên, mặc dù như thế, hắn vẫn đứng vững như núi cao, không hề động đậy chút nào.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn ba người, trong miệng lẩm bẩm: "Gần một chút, tới gần hơn một chút, cực kỳ tốt, thoải mái!"

“Vĩnh Hằng Kiếm Vực!”

Theo thanh âm hạ xuống, hắn đồng thời điều động bốn thanh thần kiếm Hồn Động, Táng Thiên, Thần Ma, Vĩnh Hằng, một tòa kiếm vực hủy thiên diệt địa xuất hiện, bao vây ba người Hồn Long Dương trong đó.

Kiếm vực xuất hiện, kiếm quang màu vàng che khuất bầu trời, tựa như một con thần long màu vàng đen xuất hiện, chậm rãi xông về phía ba người.

Bóng tối buông xuống, ánh sáng màu vàng lấp lánh, ánh mắt ba người bị chiếu rọi không cách nào mở ra, thần long màu vàng đen phá hủy, trực tiếp chôn vùi ba người thành bột mịn.

Tạo nghiệp.

Sao hắn lại mạnh như vậy?

Diệp Trường Sinh âm thầm lú lười, trong lòng hoảng sợ vô cùng, hắn nghĩ đến Vĩnh Hằng Kiếm Vực sẽ vô cùng cường đại, tuyệt đối

không nghĩ tới sẽ khủng bố đến trình độ như vậy.

Một kiếm giết chết một gã Thần Tướng, loại cảm giác này cực kỳ sáng khoái.

Nhưng hắn cũng phát hiện ra nhược điểm phóng thích Vĩnh Hằng Kiếm Vực, một kiếm chém xuống, kiếm khí và linh khí trong cơ thể tiêu hao ít nhất hơn phân nửa.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu linh giới của ba người đi, xoay người đi về phía Hồn Trường Minh, người sau nhìn thấy Diệp Trường Sinh đập trời mà đến, kinh hoảng thất thố nói: "Người không cần tới đây."

"Yên tâm, ta sẽ rất ôn nhu!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Hiện tại sợ, gọi người, tiếp tục gọi người!"

Hồn Trường Minh tận mắt chứng kiến Diệp Trường Sinh tức giận chém ba gã lão tổ, so sánh ra, hắn ta lấy cái gì ngăn cản Diệp Trường Sinh?

Chương 346: Không phải người chết ta chết, là người chết!

Thật là đáng sợ.

"Diệp công tử, kỳ thật chúng ta có thể nói chuyện thật tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói chuyện cái rắm, người muốn nói chuyện thì nói chuyện, mặt mũi lớn như vậy?"

Hồn Trường Minh lại nói: "Diệp công tử, nhất định phải liều mạng người chết ta chết?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không phải người chết ta chết, là người chết!"

Hồn Trường Minh giận quá thành cười, dữ dằn nói: "Diệp Trường Sinh, Thiên Hồn Điện ta truyền thừa mấy ngàn năm ở Vạn Thần Vực, người cảm thấy sẽ không có lá bài tẩy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có, người ngược lại để cho bọn hắn đi ra, ta còn chưa giết sáng khoái."

"Tốt, bản Điện chủ thành toàn người!" Hồn Trường Minh gật gật đầu, giờ quyền trượng trong tay chỉ thẳng lên bầu trời, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, giống như một cánh cửa của kết giới.

Một bóng người từ trong cửa kết giới đi ra, Hồn Trường Minh khom người, cung kính nói: "Trường Minh bái kiến lão Điện chủ."

Hồn Diệu nhìn Hồn Trường Minh: "Chuyện gì xảy ra."

Hồn Trường Minh vội vàng nói: "Lão điện chủ, người này là dư nghiệt của Thần Ma Tộc, ý đồ tiêu diệt Thiên Hồn Điện ta."

Hồn Diệu khẽ nhú mày, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Thời gian trôi qua, thế mà còn có dư nghiệt của Thần Ma Tộc. Thiên Hồn Điện ta và Thần Ma Tộc người không hề liên quan gì, vì sao lại diệt Thiên Hồn Điện ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ đây là muốn giảng đạo lý với ta?"

Hồn Diệu nói: "Người nghĩ nhiều rồi, người Thần Ma Tộc bị chém giết, lão phu chỉ là có chút tò mò mà thôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, chỉ có một mình người, còn có hay không đến nhiều một chút, bằng không không đủ cho ta đánh."

Hồn Diệu nghe rồi cười nói: "Tiểu tử, lão phu mấy trăm năm không có hiện thế, không nghĩ tới hiện tại tiểu bối đều ngông cuồng như vậy?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chuẩn Thần tăng thứ năm, quá yếu."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được uy áp trên người Hồn Diệu, giờ tay lên lòng bàn tay xuất hiện một tấm phù bùa kiếm, luôn luôn chuẩn bị đánh một trận.

Lúc này.

Thân ảnh Hồn Trường Minh tiến lên, hơi giơ tay lên, mở lời nói: "Lão điện chủ, đây là Vạn Hồn Phiến."

Hồn Diệu không chế Vạn Hồn Phiến, cười nói: "Bảo vật này thế mà rơi vào trong tay Thiên Hồn Điện ta, lão phu sẽ dùng nó tiêu diệt dư nghiệt Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão đầu, người đang nghiêm túc? Đừng quên, Vạn Hồn Phiến này chính là ta cho các người."

Ánh mắt Hồn Diệu rơi vào trên người Hồn Trường Minh "Thật sự là như thế?"

Hồn Trường Minh gật gật đầu, "Quả thật..."

"Ngu xuẩn!" Hồn Diệu giận dữ răn dạy, vội vàng ném Vạn Hồn Phiến trong tay ra ngoài: "Vạn Hồn Phiến đã bị hãm không chế, nếu hãm muốn người chết, người đã sớm không còn thi cốt."

Hồn Trường Minh: "..."

Sự thật chính là như thế, khống chế Vạn Hồn Phiến căn bản không cần rắc rối nhỏ máu nhận chủ như vậy, chỉ cần lực lượng tinh thần mạnh là được.

Diệp Trường Sinh chậm chạp không sử dụng Vạn Hồn Phiến, trong đó nguyên nhân rất đơn giản, hắn muốn giữ lại Hồn Trường Minh.

Nếu muốn tìm được hồn phách của Diệp Vô Cực, không phải Hồn Trường Minh là không thể, nhưng nếu Vạn Hồn Phiến rơi vào trong tay Hồn Diệu, hắn sẽ không chút do dự sử dụng.

Hồn Diệu là lão gian xảo, trực tiếp nhìn thấu hết thảy, ném Vạn Hồn Phiến ra ngoài, hóa thành một đạo tinh mang xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Hồn Trường Minh trợn mắt mà nhìn, dữ dằn nói: "Diệp Trường Sinh, ngay từ đầu ngươi đã không có ý định giao Vạn Hồn Phiến cho ta, tiểu tử ngươi cũng quá âm hiểm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ngay từ đầu ta thật lòng muốn đưa Vạn Hồn Phiến cho ngươi, chỉ cần ngươi giao ra hồn phách ta muốn, lực lượng tinh thần trong Vạn Hồn Phiến sẽ lập tức tiêu tán."

Nói đến đây, hắn lắc đầu, cười nói: "Đáng tiếc trong mạng ngươi thiếu đánh, một mực tìm đường chết, làm sao có thể trách ta?"

Hồn Trường Minh lại muốn mở miệng, lại bị Hồn Diệu ngăn lại: "Nói nhiều vô ích, giết hắn, Vạn Hồn Phiến không phải thuộc về chúng ta sao."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Lão đầu, ngươi nói đúng, đến, giết ta."

Hồn Diệu tức giận không thể kiềm chế, thanh âm lạnh lẽo nói: "Vậy để cho lão phu nhìn xem, ngươi lấy đầu ra sức lực."

Ngay sau đó.

Lão ta nhìn xuống phía dưới, mạnh mẽ xông tới phía Diệp Trường Sinh, vạn hồn sau lưng theo sát, giống như là tới đòi mạng.

Bóng tối vô tận xuất hiện, tựa như màn đêm buông xuống, vạn hồn tàn sát trời đất, trình độ điên cuồng làm cho người ta lú lợ.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh trở nên vô cùng ngưng trọng, không nghĩ tới lão đầu trước mắt kinh khủng như vậy, thực lực tuyệt đối không phải đơn giản là Thần Tướng như vậy.

Kiểm Tru Thần.

Phù bạo kiếm.

Hỗn Độn Trảm.

Thân ảnh xoay tròn trên không trung, nhẹ nhàng như tiên, phi kiếm, bùa chú, công kích...

Động tác liên mạch lưu loát như mây bay nước chảy.

Theo lý thuyết của Hỗn Độn Trảm, dùng thần kiếm Hỗn Độn phóng thích uy lực cường đại nhất, nhưng kiếm Tru Thần có thể cắn nuốt hồn phách, cho nên Diệp Trường Sinh lựa chọn kiếm Tru Thần.

Chương 347: Ánh mắt này... Khiến người ta vô cùng không thoải mái

Một kiếm chém trời, chém đất, chém đạo, chém vạn sinh linh...

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, giống như hủy diệt bầu trời, chôn vùi không gian thành hư vô.

Công kích của Hồn Diệu giống như hắc động, vạn hồn chưa từng có từ trước đến nay trực tiếp nuốt chửng kiếm quang của Diệp Trường Sinh, oanh kích trên người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Một bóng người bay ngược về phía sau, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Cái bay này ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Máu tươi từ trong miệng phun ra, sắc mặt hắc tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên là bị thương nặng...

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, cách đó trăm trượng, hắc chậm rãi ổn định thân ảnh, nơi đi qua, không gian chôn vùi sụp đổ.

Hồn Diệu bá đạo mà đứng, vẻ mặt coi thường, giống như cường giả nhìn xuống con kiến hôi, nhìn Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt này... Khiến người ta vô cùng không thoải mái.

Hồn Trường Minh nói: "Diệp Trường Sinh, Thiên Hồn Điện cường đại là điều người không thể nào tưởng tượng được."

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Người vẫn còn quá trẻ, hôm nay để cho người biết cái gì được gọi là núi cao còn có núi cao hơn."

Cùng lúc đó, trong vòng xoáy linh khí trên không trung, còn có bốn lão giả đi ra, bọn hắn bay xuống hai bên trái phải Hồn Diệu.

Ánh mắt bốn người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một lão giả khinh thường nói: "Trường Minh, chuyện gì xảy ra, một thiếu niên thế mà để cho lão Điện chủ ra tay, người còn có thể chống quân Thiên Hồn Điện hay không."

Hồn trưởng Minh sợ hãi không thôi, vội vàng giải thích: "Lão tổ, không phải Trường Minh vô năng, người này là dư nghiệt của Thần Ma Tộc, trên người có vô số lá bài tẩy."

Lão giả híp mắt, tiếp tục nói: "Dư nghiệt của Thần Ma tất phải chết, cùng nhau lên, không nên cho hắn có cơ hội thở dốc."

Hồn Diệu lạnh nhạt nói: "Lão tổ, vốn không muốn kinh động người, ta giết hắn dễ như trở bàn tay."

Vẻ mặt lão giả nghiêm túc: "Thần Ma Tộc như trăm côn trùng chết mà còn giãy giụa, nhất định không thể cho hắn cơ hội, người này nếu chạy trốn, hậu quả vô cùng."

Hồn Diệu gật đầu: "Lão tổ yên tâm, hắn không có khả năng sống sót rời khỏi Thiên Hồn Điện."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đi về phía sáu người, khóe miệng nhấc lên ý cười, không có chút sợ hãi nào, ngược lại cười rất vui vẻ.

Điều này làm cho đám người Hồn Diệu và Hồn Trường Minh mờ mịt, Diệp Trường Sinh làm sao vậy?

Từng bước đi tới, hắn nhìn sáu người trước mắt, lạnh nhạt nói: "Đã tới rồi, hiện tại ta có thể tiêu diệt Thiên Hồn Điện."

Hồn Diệu cười lạnh nói: "Diệp Trường Sinh, người không phải là bị một chương của ta đánh nát đầu chứ, muốn diệt Thiên Hồn

Điện, người có thực lực kia sao?”

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, không nghĩ tới hắn u mê không tỉnh ngộ, còn muốn diệt Thiên Hồn Điện, thật sự là kẻ ngu dân nói chuyện chiêm bao.

"Thực lực? Vậy ta sẽ cho các người xem, cái gì mới là thực lực!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thú hồn Thôn Thiên Bể Mông xuất hiện trong tay.

Phanh.

Thú hồn bị bóp nát.

Ngay sau đó, trên cửu thiên, những đám mây bắt đầu khởi động, tiếng gầm đĩnh tai nhức óc truyền ra, một bóng đen xuất hiện, che khuất bầu trời.

Bóng tối nuốt bầu trời, giống như tận thế buông xuống.

Cửu Khúc Thần Lô tàn sát bừa bãi, tia chớp xé rách bầu trời, thú Thôn Thiên Bể Mông đứng lên, xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này, ở trước mặt Thôn Thiên Bể Mông, Diệp Trường Sinh có vẻ vô cùng nhỏ bé, hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Tiền bối, làm phiền, giết sạch bọn hắn, một người cũng không lưu lại."

Thôn Thiên Bể Mông nhìn Diệp Trường Sinh, di chuyển thân ảnh lớn, đi tới phía sáu người Hồn Diệu.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, theo thân ảnh thú Thôn Thiên Bể Mông di chuyển, nơi đi qua, trời sụp đất nứt, ngọn núi bị đập thành bằng phẳng, lầu các và cung điện hóa thành phế tích.

Hồn Diệu, Hồn Trường Minh và bốn gã lão tổ Thiên Hồn Điện nhìn thú Bể Mông che trời, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Khói bụi ngập trời bao trùm, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu, Hồn Trường Minh sợ tới mức không nhúc nhích, bởi vì uy áp của thú Bỉ Mong bao phủ trên người của hắn ta thật sự là quá mạnh.

Hắn ta chính là muốn di chuyển nhưng thực lực cũng không cho phép.

Thanh âm lão tổ Thiên Hồn Điện khẽ run lên: “Thần Thú Bỉ Mông, làm sao nó có thể ở bên cạnh dư nghiệt của Thần Ma Tộc?”

Hồn Diệu vội vàng nói: "Lão tổ, hiện tại làm sao bây giờ?"

Lão giả híp mắt, mở miệng nói: "Có điều cũng chỉ là một luồng hồn thú mà thôi, năm người chúng ta có thể ngăn cản nó."

“Yên tâm, hồn thú này kiên trì không được lâu!”

Dứt lời, năm người đập không lướt đi, đồng thời phát động công kích, nhanh chóng vọt tới phía Thôn Thiên Bỉ Mông.

Rống rống.

Rống rống.

Tiếng gầm gừ cuồng bạo truyền ra, thú Thôn Thiên Bỉ Mông vung cánh tay, giống như một cây trụ giơ lên trời cao, quét ngang hư không oanh kích trên người năm người.

Chương 348: Đừng giết, không có người

Oanh.

Một kích hạ xuống, thân ảnh năm người bay ngược ra sau, bình chướng linh khí bao phủ trên người bọn hắn bị đánh nát, vạn hồn giận dữ tàn sát bừa bãi bị hủy diệt.

Một cái bay này, năm người bay ngược ra ngoài ngàn trượng.

Bọn hắn chậm rãi ổn định thân thể, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện Thiên Hồn Điện đang đi tới phía bọn hắn.

Năm người không kịp lau vết máu trên khóe miệng, ý đồ muốn rời đi, lại phát hiện thân thể căn bản không cách nào di chuyển, vô hình trung giống như có một cỗ thần lực trói buộc bọn hắn.

Lĩnh vực Thần Thú?

Lão tổ Thiên Hồn Điện luống cuống, thật sự thật sự hoảng hốt.

Lão ta trăm triệu lần thật không ngờ, một luồng hồn thú lại cường đại như vậy, có thể phóng thích lĩnh vực Thần Thú.

Thiên Hồn Điện của ta phải chết.

Năm người điên cuồng giãy dụa, ý đồ muốn lao ra khỏi trói buộc của lĩnh vực Thần Thú, đến lúc thân ảnh lớn màu đen bao trùm bọn hắn, năm người lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

Giây tiếp theo.

Bọn hắn đồng loạt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lão tổ Thiên Hồn Điện run rẩy nói: "Không cần giết chúng ta, lão phu có thể dẫn dắt Thiên Hồn Điện trung thành với công tử."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, các người nhất định phải chết."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Tiền bối, giết bọn hắn,

phá hủy Thiên Hồn Điện."

Oanh.

Oanh.

Cánh tay thú Thôn Thiên Bể Mông lẳng không hạ xuống, tựa như thiên thạch rơi xuống, oanh kích trên người lão tổ Thiên Hồn Điện.

Một quyền một cái, từng quyền nổ tung, hình thần câu diệt.

Hồn Trường Minh nhìn lão tổ bị đập nát, thân ảnh sợ tới mức run rẩy: "Diệp công tử, buông tha cho ta, cái gì ta cũng đáp ứng người."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh thú Thôn Thiên Bể Mông, nhìn cánh tay rơi xuống: "Tiền bối, giữ một mạng của hần, phá hủy Thiên Hồn Điện đi!"

Thú Thôn Thiên Bể Mông đi sâu vào trong Thiên Hồn Điện, nơi đi qua, tựa như sóng biển ngập trời bao trùm, nhổ tận gốc toàn bộ lầu các và cung điện của Thiên Hồn Điện.

Khủng bố.

Thật sự rất khủng bố.

Đệ tử Thiên Hồn Điện không biết đã xảy ra chuyện gì, liền táng thân dưới phế tích.

Hồn Trường Minh trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đừng giết ta, không có người, thật sự không có người."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Hồn Trường Minh: "Hiện tại có thể tìm được hồn phách ta muốn?"

Hồn Trường Minh gật đầu giống như già tởi: "Có thể, ta sẽ giúp Diệp công tử gọi hồn."

Nói đến đây, hần ta chậm rãi đứng lên, tiếp tục nói: "Không biết Diệp công tử cần giúp người nào gọi hồn?"

Ổng tay áo Diệp Trường Sinh bay lên, Diệp Vô Cực từ trong Thương Khung Thần Cung bay ra, lơ lửng trên hư không.

Hồn Trưởng Minh ngưng thần nhìn qua: "Ma kiếm sứ!"

Giờ khắc này, hẳn ta rốt cục hiểu được vì sao Diệp Trường Sinh suýt nữa tiêu diệt Ma Kiếm Tông, thì ra là người thân cận bị luyện chế thành Ma kiếm sứ.

Nhìn bụi bặm tràn ngập không trung, Hồn Trưởng Minh hối hận muộn màng, sớm biết kết quả sẽ là như vậy, hẳn ta ngay từ đầu nên đáp ứng Diệp Trường Sinh, giúp hắn hoàn thành gọi hồn.

Hiện tại Thiên Hồn Điện hoàn toàn xong rồi, về sau Vạn Thần Vực không còn Thiên Hồn Điện nữa, tất cả đều bởi vì hắn ta tham lam.

Nhớ tới lúc trước Diệp Trường Sinh đã nói qua, làm người không thể quá tham lam, bằng không sẽ chết, thật sự một chút cũng không giả.

Nửa tháng sau.

Đạo Tông.

Bên ngoài Đạo Các.

Thân ảnh Đông Phương Đạo Huyền xuất hiện, khom người một cái, bái nói: "Bẩm Đạo sứ, có tin tức của Diệp Trường Sinh."

Trong Đạo các truyền đến giọng nói của Đạo Linh Nhi: "Người đó ở nơi nào."

Đông Phương Đạo Huyền nói: "Hồi Đạo sứ, Diệp Trường Sinh diệt Thiên Hồn Điện, đang đi về hướng Thiên Yêu Tộc."

Thiên Hồn Điện?

Đạo Linh Nhi buông sách cổ trong tay xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Thiên Hồn Điện người nói, chính là thế lực khống chế linh hồn ở Vạn Thần Vực?"

Đông Phương Đạo Huyền gật gật đầu: "Đúng vậy."

Đạo Linh Nhi tiếp tục hỏi: "Người có biết vì sao Diệt Trường Sinh tiêu diệt Thiên Hồn Điện không."

"Hồi Đạo sứ, ta không biết vì sao Diệt Trường Sinh diệt Thiên Hồn Điện." Đông Phương Đạo Huyền trầm giọng nói.

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Trong khoảng thời gian này, ta nghiên cứu toàn bộ cổ tịch trong Đạo Các, triệt để hiểu rõ Vạn Thần Vực, người định khi nào ra tay với Thiên Đạo Điện?"

"Hồi Đạo sứ, ta vừa mới xuất quan, ta sẽ truyền lệnh xuống, chuẩn bị tiến công Thiên Đạo Điện."

"Được, đi xuống chuẩn bị, lúc này ta theo các người cùng nhau đi Thiên Đạo Điện."

...

Thiên Đạo Điện.

Một thân ảnh lão giả lẳng không hạ xuống, vội vàng đi vào trong đại điện, trên mặt lão ta lộ vẻ sợ hãi.

Trong đại điện, thân ảnh lão giả xuất hiện, ngẩng đầu nhìn về phía trên, khom người xoay người: "Thuộc hạ, bá kiến Điện chủ."

Đạo Diệt Sinh nhìn lão giả, trầm giọng nói: "Hàn trưởng lão, chuyện gì vội vàng như vậy?"

Hàn trưởng lão nói: "Điện chủ, Thiên Hồn Điện bị diệt, Diệt Trường Sinh gây ra."

Chương 349: Đi tới Thanh Giao Tộc

Đạo Diệt Sinh biến sắc: "Lời này là thật?"

Hàn trưởng lão lại nói: "Thiên chân vạn xác, thuộc hạ tự mình đi tới Thiên Hồn Điện, Thiên Hồn Điện ngày xưa nguy nga hùng vĩ, đã triệt để hóa thành một mảnh phế tích."

"Cả Thiên Hồn Điện không có một người sống sót, toàn bộ táng thân dưới phế tích, từ hiện trường mà xem, cũng không phải Diệt Trường Sinh một mình động thủ, hẳn là có Thần Thú lui tới, bằng không lực phá hoại không có khả năng khủng bố như vậy."

Đạo Diệt Sinh nướng mi, trầm giọng nói: "Thần Thú lui tới, toàn bộ Thần Thú của Thần Ma Tông ngày xưa đã táng thân trong đại chiến tinh không từ lâu, bên người Diệt Trường Sinh làm sao có thể có Thần Thú."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại Diệt Trường Sinh đang ở nơi nào."

Hàn trưởng lão khó khăn nói: "Hồi Điện chủ, Diệt Trường Sinh đi tới Thiên Yêu Tộc."

Đạo Diệt Sinh lộ vẻ hồ nghi: "Thiên Yêu Tộc, đã điều tra rõ ràng Diệt Trường Sinh đi Thiên Yêu Tộc làm gì chưa?"

Trong lòng Hàn trưởng lão sợ hãi nói: "Điện chủ, Diệt Trường Sinh quá mức quỷ dị, thuộc hạ không dám đi theo quá gần, sợ bị phát hiện."

Đạo Diệt Sinh không có trách tội Hàn trưởng lão, trầm giọng nói: "Người nhanh chóng đi Thiên Yêu Tộc, chú ý chặt chẽ nhất cử nhất động của Diệt Trường Sinh."

Hàn trưởng lão gật đầu, khom người rời khỏi đại điện.

Ngay trong nháy mắt lão ta đi ra khỏi đại điện, một lão giả đi tới trước mặt, Hàn trưởng lão hướng về phía người tới gật gật đầu: "Gặp qua Mục lão."

Mục Trung gật gật đầu, đứng dậy tiếp tục đi vào trong đại điện, sau khi vào điện, Đạo Diệt Sinh mở miệng nói: "Mục lão, có tin tức của Đạo Tông không?"

"Hồi Điện chủ, đích xác có một gã Đạo sứ đến Đạo Tông, không rõ ý đồ người này đến đây."

Đồng tử Đạo Diệt Sinh híp lại, lạnh lùng nói: "Chúng ta an bài mật thám ở Đạo Tông, chẳng lẽ không có tin tức truyền ra?"

Mục Trung nói: "Hồi điện chủ, tên Đạo sứ này đến đây, chỉ xuất hiện một lần, sau đó, nàng chỉ tiếp xúc với Đông Phương Đạo Huyền, Cơ Huyền Trí, người của chúng ta căn bản không tiếp xúc được."

Đạo Diệt Sinh gật đầu: "Người đến này không tốt, không thể xem nhẹ."

Mục Trung lại nói: "Điện chủ yên tâm, lão phu để cho quân Thiên Đạo ở bên ngoài Đạo Tông giám thị, có tình huống sẽ tùy thời bẩm báo."

"Đã như vậy, vậy thì chờ xem." Đạo Diệt Sinh trầm giọng nói, ánh mắt từ trên người những người khác trong điện xẹt qua: "Trong khoảng thời gian này ngừng chém giết Diệt Trường Sinh, chờ sự tình Đạo Tông chấm dứt, lại bàn bạc kỹ hơn."

Sau khi rời khỏi đại điện, thân ảnh Đạo Diệt Sinh bay lên không trung, vọt tới trên đỉnh cửu tiêu, không biết qua bao lâu, lão ta xuất hiện ở bên ngoài một tòa Vân Cung.

Một thiếu niên xuất hiện, khom người một cái, bái nói: "Gặp qua Điện chủ."

Đạo Diệt Sinh gật đầu: "Thần Tôn có ở Vân Cung không?"

Thiếu niên nói: "Thần Tôn chờ đã lâu rồi."

...

Trên hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh ngượng ngập kiểm phi hành, ghé mắt nhìn lại: "Tinh Thần, cách Thanh Giao Tộc còn bao xa?"

Tinh Thần nói: "Thiếu chủ, nhiều nhất ba ngày là có thể đến Thanh Giao Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, tăng tốc độ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tinh Thần, Thanh Giao tộc ở trong phạm vi Thiên Yêu Tộc, hiện tại đi tới có thể có người gây bất lợi cho người hay không?"

Tinh Thần suy nghĩ trong nháy mắt: "Hắn là sẽ có, Thanh Giao Tộc ngày xưa bị hủy, Thiên Yêu Các chia cắt Thanh Giao Tộc, Huyết Linh Giao đều trở thành tọa kỵ của nhân loại."

"Có thể nói cho ta biết, kẻ địch của Thanh Giao Tộc là ai không?"
Diệp Trường Sinh nhìn Tinh Thần hỏi.

Tinh Thần nói: "Cổ Yêu Tộc."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Cổ Yêu Tộc và Thiên Yêu Tộc có gì khác nhau?"

Tinh Thần lại nói: "Cổ Yêu Tộc áp đảo Thiên Yêu Tộc, theo thứ tự là Thanh Khâu Hồ Tộc, Cát Bằng Tộc, Kim Ô Tộc và Kỳ Lân Tộc."

Diệp Trường Sinh trong lòng hoảng sợ không thôi: "Tinh Thần, Cổ Yêu Tộc vì sao phải diệt Thanh Giao Tộc các người?"

Tinh Thần lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: "Nguyên nhân cụ thể ta không rõ lắm, nghe đồn Thanh Giao Tộc lấy được một món chí bảo, Cổ Yêu Tộc muốn lấy làm của riêng, sau đó liền tiêu diệt Thanh Giao Tộc."

"Người có biết chí bảo đó là cái gì không?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Tinh Thần nói: "Không biết, năm đó ta vội vàng rời đi, trưởng lão trong tộc căn bản không kịp nói cho ta biết, đã bị cường giả Cổ Yêu Tộc chém giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, thù của Thanh Giao Tộc, ta tin

tưởng người nhất định có thể báo.”

Tinh Thần nói vang: "Ta cũng tin tưởng, chỉ cần đi theo Thiếu chủ, cuối cùng có một ngày, ta nhất định có thể báo thù.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Ba ngày sau.

Ba người Diệp Trường Sinh đến Thiên Yêu Tộc, từ trong miệng Tinh Thần biết được, nếu muốn đi tới Thanh Giao Tộc, nhất định phải đuổi người chiếm cứ đi.

Như vậy hiện tại đến tận cùng là yêu gì chiếm cứ Thanh Giao Tộc?

Chương 350: Diệp Trường Sinh mới là người sói

Ngày xưa ở chiến trường Thiên Vực, Diệp Trường Sinh từng gặp qua người của Thiên Yêu Tộc, nhưng lúc đó Thiên Yêu Tộc vẫn là thuộc hạ của Tiêu Thiên Hỏa.

Mấy ngày nay, hắn từ trong miệng Tinh Thần biết được hết thảy, chuyện về Thiên Yêu Tộc, trong toàn bộ Thiên Yêu Tộc không ngừng phân tranh, cho nên rất nhiều các bộ lạc Thiên Yêu Tộc đều sẽ dựa vào một ít thế lực.

Thánh Đình, Thần Quốc, lợi hại nhất đương nhiên là dựa vào Yêu Tộc Thượng Cổ.

Dưới sự dẫn dắt của Tinh Thần, Diệp Trường Sinh đi tới Thanh Giao Tộc ngày xưa, đây là một khu rừng rậm đầy cây cổ thụ cao ngất trời.

Giống như rừng nguyên sinh.

Trong nháy mắt bọn hắn tới gần, ba bóng người nam tử xuất hiện, ngăn bọn hắn lại, ba người hung thần ác sát, thân thể to lớn làm cho người ta có một loại cảm giác nổ tung.

Giống như trong cơ thể ẩn giấu một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

Tinh Thần nhìn ba người, thấp giọng nói: "Thiếu chủ, ba người này là người của Lang Tộc."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đó chính là người sói, có điều nhìn qua hình như không phải rất lợi hại."

Tinh Thần lại nói: "Thiếu chủ, Lang Tộc là đoàn kết nhất trong Thiên Yêu Tộc, cho nên rất ít người nguyện ý đi trêu chọc bọn hắn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thực lực của Lang Vương, có thể so với Thần Tướng."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta không có ý định động thủ với bọn hắc, chúng ta chỉ là muốn trở về địa phương thuộc về Thanh Giao Tộc, giảng đạo lý với bọn hắc hắc là được rồi."

Giảng đạo lý với người sói, Diệp Trường Sinh cảm thấy suy nghĩ của mình có chút điên cuồng.

Lúc này.

Một người sói mở lời nói: "Nhân loại, đến Lang Tộc ta làm cái gì."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Tinh Thần: "Biểu hiện ra, để cho hắc nhìn bản thể của người."

Tinh Thần gật gật đầu, bay lên trời, bản thể trăm trượng xuất hiện, chiếm cứ trên hư không.

Ba gã người sói sắc mặt đại biến, rung động không thôi: "Người của Thanh Giao Tộc còn sót lại, không nghĩ tới thời gian trôi qua, thế mà còn có người Thanh Giao Tộc sống sót."

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta đến đây không có ý gì khác, chỉ muốn lấy lại nơi thuộc về Thanh Giao Tộc."

Một người sói khinh thường nói: Nhân loại, khuyên người một câu, từ đầu tới thì về chỗ đó đi, chuyện của Thiên Yêu Tộc không phải người có thể nhúng tay vào."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, giơ tay lên, một luồng kiếm quang bay ra, máu tươi như trụ, đầu một gã người sói trực tiếp bị chém đứt.

"Bây giờ ta có thể nhúng tay vào rồi chứ?"

Hai gã người sói còn lại, mặt lộ vẻ hoảng sợ, xoay người bất ngờ chạy trốn vào sâu trong rừng rậm.

Bọn hắc không nghĩ tới Diệp Trường Sinh tàn nhẫn như vậy, sát phạt quả quyết, so sánh ra, bọn hắc vẫn là quá nhân từ.

Diệp Trường Sinh mới là người sói chân chính.

Nhìn bóng lưng hai gã người sói chạy trốn, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói: "Giảng đạo lý với các người thì không nghe, nhất định phải để cho ta động thủ."

Lang Vương Điện.

Hai gã người sói xuất hiện, hốt hoảng mà đến, trong nháy mắt tiến vào đại điện, một người lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Lang Vương ngồi ngay ngắn ở vị trí trên, nhìn hai người: "Chuyện gì lại kinh hoảng như vậy."

Một người sói nói: "Tộc trưởng, tàn dư của Thanh Giao Tộc mang theo một vị nhân loại trở về, yêu cầu chúng ta giao ra nơi ở của Thanh Giao Tộc, một lời không hợp liền giết người."

Vẻ mặt Lang Vương giận dữ, trực tiếp đứng dậy: "Đi, theo ta đi nhìn xem."

Đúng lúc này.

Một thanh âm từ cửu thiên hạ xuống, bá đạo vô cùng: "Không cần phiền toái, ta đã tới."

Lang Vương lao ra khỏi đại điện, quả nhiên thấy Diệp Trường Sinh mang theo Tinh Thần đã xuất hiện: "Nhân loại, người dám xông vào vùng đất Lang Tộc ta, lá gan không khỏi cũng quá lớn."

Tinh Thần nói: "Lang Vương, nơi này là vùng đất của Lang Tộc người?"

Lang Vương nói: "Ta nói đúng là đúng, Thanh Giao Tộc các người đã diệt vong, chỉ bằng một mình người còn muốn thu phục đất bị mất, người cảm thấy mình có được không?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người nói nếu ta nói tin tức người trở về cho Cổ Yêu Tộc biết, người sẽ có kết cục gì?"

Sắc mặt Tinh Thần cực kỳ khó coi, vừa định ra tay về phía Lang Vương, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại, hắn nhìn về phía Lang Vương: "Vậy thì làm phiền người truyền tin tức cho Cổ Yêu Tộc,

nói Tinh Thần đã trở lại.”

Tinh Thần: "..."

Lang Vương: "..."

Diệp Trường Sinh không dừng lại chút nào, xoay người đi ra ngoài rừng rậm, đi về phía trước, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đến Thanh Giao Tộc, có lập tức đánh dấu hay không.]

[Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được chí bảo của Thanh Giao Tộc, Thăng Long Trì.]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, trong lòng vô cùng hoảng sợ. chí bảo của Thanh Giao tộc là Thăng Long Trì, chẳng lẽ chí bảo mà Cổ Yêu Tộc muốn có chính là Thăng Long Trì?

Chương 351: Hồ Thăng Long, Diệp Vô Cực

Giờ khắc này.

Tinh Thần đuổi theo: “Thiếu chủ, nếu Lang Tộc nói tin tức cho Cổ Yêu Tộc, chúng ta sẽ phiền toái lớn.”

"Ta sợ phiền toái?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Tinh Thần, người có muốn đánh bại người của Cổ Yêu Tộc hay không, báo thù cho Thanh Giao Tộc hay không?"

Tinh Thần gật gật đầu, nói to: "Đương nhiên muốn, ta nằm mơ cũng muốn."

Nói đến đây, vẻ mặt hắn ta ảm đạm, khẽ thở dài nói: "Đáng tiếc thực lực của ta không cho phép."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng khó khăn này."

Nhìn hai người đi ra ngoài rừng rậm, Lang Vương nổi giận không thể kiềm chế được: "Lang Tộc là nơi người muốn tới thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Diệp Trường Sinh bất chợt xoay người, một đạo kiếm quang chỉ thẳng lên người Lang Vương: "Cho người ba ngày, báo cho Cổ Yêu Tộc, ba ngày sau chúng ta sẽ lại đến Lang Tộc."

Lang Vương nhìn theo hai người Diệp Trường Sinh rời đi: "Thực lực của ta rõ ràng là Thần Tướng, vì sao lại sợ hắn?"

Rời khỏi Lang Tộc.

Sau khi đi ra khỏi bụi rậm, Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Tinh Thần, có nơi nào an toàn không?"

Tinh Thần suy nghĩ trong nháy mắt, mở lời nói: "Thiếu chủ, ta biết một chỗ vô cùng an toàn, ta dẫn Thiếu chủ đi."

Hai người biến mất tại chỗ, đập không mà đi, lướt nhanh ra bên

ngoài Thiên Yêu Tộc.

Không biết qua bao lâu, Tinh Thần nhìn xuống phía dưới, trầm giọng nói: "Thiếu chủ, nơi này là địa điểm cũ của Vạn Yêu Vương, sẽ không dễ dàng có người tới đây."

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Đây là nơi vạn yêu không có khả năng xâm phạm."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỗ tốt, chúng ta ở chỗ này ba ngày đi."

Trong lúc nói chuyện, thần thức của hắn phóng thích, bao phủ ở trên địa điểm cũ của Vạn Yêu, mang theo Tinh Thần đi tới bên trong một tòa cung điện.

"Tinh Thần, theo ta tiến vào Thần Cung."

Vẻ mặt Tinh Thần mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, nhưng đối với lời nói của hắn, lại là phục tùng trăm phần trăm.

Một giây trước khi tiến vào Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua trong cung điện, hắn luôn cảm giác từ sau khi tiến vào cung điện, trong bóng tối có một đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm bọn hắn.

Trong Thần Cung, Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Tinh Thần, người đi tìm Huyết Linh Giao đến đây."

Chỉ chốc lát sau, Tinh Thần và Tinh Nguyệt đến, xuất hiện ở bên người Diệp Trường Sinh, Tinh Nguyệt là tên mới của Huyết Linh Giao.

Ban đầu nó tên là Tiểu Hồng, sau khi biết được tên của Tinh Thần thì đổi tên thành Tinh Nguyệt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người hai người, ngón tay búng lên, trên mặt đất xuất hiện một cái ao nước: "Tinh Thần, người biết nó?"

Tinh Thần lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: "Thiếu chủ, hồ nước này là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Hồ Thăng Long, có thể khiến cho các người

hóa rồng.”

Tinh Thần vô cùng rung động, kích động nói: "Thiếu chủ, là thật?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi vào thử đi."

Tinh Thần ghé mắt nhìn Tinh Nguyệt, hai người nhảy vào trong hồ Thăng Long, ngay sau đó, từng tiếng rồng ngâm truyền ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người bọn hắn, phát hiện hai người đã phóng thích ra bản thể, ở trên đỉnh đầu Tinh Nguyệt xuất hiện một tin tức.

"Huyết Linh Giao, có thể bồi dưỡng, tỉ lệ hồi báo, Thái Cổ Huyết Linh Long."

Lúc trước Tinh Thần có thể bồi dưỡng, tỉ lệ hồi báo là Hỗn Độn Thanh Long, không nghĩ tới Huyết Linh Giao thể mà có thể trưởng thành đến Thái Cổ Huyết Linh Long.

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng rồng ngâm vọt thẳng lên cửu tiêu, quanh quẩn ở trong Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, nhìn chăm chú vào Tinh Thần và Tinh Nguyệt bay lên trời.

Hắn hài lòng gật gật đầu, xoay người đi tới một bên Thần Cung, hai người Tinh Thần thăng cấp hóa rồng, còn cần một đoạn thời gian, hắn vừa lúc nhân cơ hội này làm cho Diệp Vô Cực sống lại.

Tuy nhiên, trước đó, Diệp Trường Sinh đã nghiên cứu sâu về hồ Thăng Long và phát hiện ra rằng nó có chức năng hoàn hảo hơn so với hồ Thăng Huyết.

Sau khi kiểm tra xong, hắn đều có xúc động tiến vào trong đó, nói không chừng huyết mạch và căn cốt còn có thể tăng lên, ít nhất trong giới thiệu hồ Thăng Long nói như vậy.

Trong một tòa cung điện, Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, bàn tay xẹt qua trước mặt, thân ảnh Diệp Vô Cực xuất hiện, nằm

phẳng trên không trung trước mặt.

Bên ngoài Thiên Hồn Điện, Hồn Trường Minh giúp Diệp Vô Cực hoàn hồn, hiện tại chỉ cần dùng hoa Diễm Sinh, Huyền Ma dịch là có thể đánh thức hắn ta, sau đó lại dùng Thần Hỏa loại trừ độc tố trong cơ thể là có thể khôi phục lại người bình thường.

Diệp Trường Sinh khống chế Huyền Ma dịch và hoa Diễm Sinh, đưa tới trong miệng Diệp Vô Cực, lợi dụng Huyền Ma dịch đưa bột phấn hoa Diễm Sinh vào trong cơ thể.

Ước chừng qua nửa canh giờ, một trận tiếng ho khan dồn dập truyền ra, máu độc màu đen trong miệng Diệp Vô Cực phun ra, cả người yếu ớt tỉnh lại.

Chương 352: Tinh Thần, giết hấn

Nhìn hết thấy trước mắt, vẻ mặt Diệp Vô Cực mờ mịt, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt hơi đổi: "Người là ai!"

Diệp Trường Sinh nói: "Diệp thúc, cha ta là Diệp Chiến Thiên."

Diệp Vô Cực kích động nói: "Người là hài tử của Thiếu chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người đã lớn như vậy."

Diệp Trường Sinh mở lời giải thích một phen, Diệp Vô Cực gật gật đầu: "Trường Sinh, cảm ơn người đã cứu ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Diệp thúc, năm đó xảy ra chuyện trên chiến trường Thiên Vực, người còn nhớ không?"

Diệp Vô Cực lâm vào trầm tư, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ: "Trường Sinh, phụ thân người đã trở lại?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vội vàng nói: "Diệp thúc, người có biết cha ta ở đâu không?"

Diệp Vô Cực nói: "Năm đó trong chiến trường Thiên Vực, Thiếu chủ và ta bị một đám người thần bí vây công, cuối cùng Thiếu chủ bị một gã kiếm tu mang đi, đây là ký ức cuối cùng của ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Diệp thúc, người còn nhớ rõ bộ dáng của tên kiếm tu kia, hoặc là biết tên húy của hắn không?"

Diệp Vô Cực nói: "Không nhớ rõ, ta chỉ nhớ rõ kiếm của người nọ rất nhanh, quần áo vô cùng rách nát, cả người điên điên khùng khùng."

Diệp Trường Sinh nói: "Diệp thúc, không có việc gì, ta tin tưởng một ngày nào đó có thể tìm được phụ thân, trong khoảng thời gian này Diệp thúc ở trong Thần Cung khôi phục thân thể, nơi này có thể tăng lên huyết mạch và tu luyện, Diệp thúc có thể tùy ý sử dụng, chờ ta bận xong việc trong tay, dẫn Diệp thúc đi gặp huynh trưởng Mạc Tà."

Diệp Vô Cực gật gật đầu: "Thời kỳ không giống nhau, ta không thể trở thành gánh nặng của các người, trong khoảng thời gian này ta vẫn sẽ bế quan."

Nói về điều này, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Trường Sinh, nếu người cần, người có thể tìm ta bất cứ lúc nào, mạng này là của người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Diệp thúc, người phải sống thật tốt, chờ phụ thân trở về, các người còn phải uống rượu nói vui."

Nói xong, hắn lưu lại một bình nước sinh mệnh siêu, đứng dậy đi ra ngoài cung điện.

...

Hai ngày sau.

Trên đỉnh Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong minh tưởng, đột nhiên hai cổ hơi thở khổng bố truyền đến, trên chín tầng trời, ánh sao bắn xuống, xuất hiện bên cạnh hắn.

Một xanh, một đỏ.

Không phải ai khác, chính là Tinh Thần, Tinh Nguyệt.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chậm rãi mở hai mắt ra: "Tinh Thần, Tinh Nguyệt, các người có thành công hóa rồng hay không."

Tinh Thần kích động vô cùng, thanh âm khẽ run lên nói: "Thiếu chủ, chúng ta thành công."

Dứt lời, bọn hắn bay lên trời, hai con rồng lớn bay lượn trên cửu thiên, long uy khổng bố tràn ngập trong mỗi một tấc không gian của Thần Cung.

Tinh Thần và Tinh Nguyệt quả nhiên hóa rồng, có điều huyết mạch của bọn hắn còn không phải rất thuần khiết, xem như vừa mới gia nhập Long Tộc.

Long Tộc chân chính cũng có đẳng cấp vô cùng thâm nghiêm, theo Diệp Trường Sinh biết, Ngân Long, Kim Long, Ngũ Trảo, Cửu Trảo, Ngân Long Vương, Kim Long Vương, Hoàng Kim Cự Long vân vân.

Bởi vậy có thể thấy được, hai người Tinh Thần muốn thăng cấp đến Hồn Độn Thanh Long, Thái Cổ Huyết Linh Long, chặng đường của bọn hắn còn rất xa.

Có điều, từ Thanh Giao hóa rồng, bọn hắn đã bước ra một cách hoàn mỹ bước đầu tiên, tương lai có thể dự đoán được.

Tinh Thần và Tinh Nguyệt hóa thành bóng người, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Tinh Thần, thực lực các người bây giờ mạnh bao nhiêu?"

Tinh Thần nói: "Hồi thiếu chủ, có thể so với cấp Thần Tướng của nhân loại."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hiện tại đi Lang Tộc, có nắm chắc đánh bại người của Cổ Yêu Tộc hay không."

Tinh Thần ghé mắt nhìn Tinh Nguyệt, hai người đồng thanh nói: "Thiếu chủ yên tâm, chúng ta có thể."

"Vậy đi thôi, xuất phát đi Lang Tộc, lấy lại tổ địa thuộc về các người!"

Nơi ở của Vạn Yêu, một đạo quang mang xông thẳng lên cửu tiêu, Diệp Trường Sinh mang theo hai người Tinh Thần lướt nhanh về phía Lang Tộc.

Lang Tộc.

Bên trong đại điện.

Lang Vương ngồi ngay ngắn ở vị trí phía trên, ở phía dưới hắn ta có một nam một nữ ngồi xuống, hai người mặc áo gấm, vẻ mặt vô cùng kiêu căng.

Sau lưng bọn hắn có hai lão giả đứng ngay ngắn, hơi thở trên người bọn hắn vô cùng khủng bố, ngay cả Lang Vương cũng cung kính có thừa đối với hai người.

Nam tử mặc áo gấm mở lời: "Lang Vương, người nói ba ngày sau, dư nghiệt Thanh Giao Tộc sẽ đến Lang Tộc, ba ngày đã qua, vì sao bọn hắc còn chưa xuất hiện."

Lang Vương sợ hãi nói: "Kỳ Lân công tử yên tâm, bọn hắc khẳng định trở về, chỉ là nhân loại ở cùng một chỗ với dư nghiệt của Thanh Giao Tộc nhưng là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, người này diệt Thiên Hồn Điện, đánh Ma Kiếm Tông đến tàn phế."

"Kỳ Lân công tử nhất định phải đề phòng người này."

Ngọc Lăng Phong khinh thường nói: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc mà thôi, nếu hắc dám đến, bốn công tử ngay cả hắc cũng thu thập."

Lang Vương hơi giật mình: "Cũng chỉ có Kỳ Lân công tử có thực lực như vậy."

Ngọc Lăng Phong nói: "Lang Vương, việc này người làm không tệ, nếu bốn công tử có thể bắt được dư nghiệt của Thanh Giao Tộc, về sau Lang Tộc chính là phụ thuộc của Kỳ Lân Tộc."

Lang Vương gật gật đầu: "Đa tạ Kỳ Lân công tử."

Đúng lúc này.

Một nam tử Lang Tộc tiến vào đại điện, vẻ mặt hoảng loạn nói: "Đến rồi, bọn hắc đến rồi."

Ngọc Lăng Phong nhanh chóng đứng dậy, đi ra bên ngoài đại điện, một bên, nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp kia theo sát.

Bên ngoài đại điện.

Ba người Lang Vương, Ngọc Lăng Phong, Đường Du Nhiên đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía trước hư không, quả nhiên thấy ba người Diệp Trường Sinh, Tinh Thần, Tinh Nguyệt xuất hiện, lẳng không bay xuống.

Ngọc Lăng Phong mở lời nói: "Lang Vương, đâu là dư nghiệt của Thanh Giao Tộc."

Lang Vương nói: "Hồi Kỳ Lân công tử, nam tử áo xanh là dư nghiệt của Thanh Giao Tộc, thiếu niên lưng đeo hộp kiếm là Thiếu chủ Thần Ma Tộc."

Ngọc Lăng Phong gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Tinh Thần: "Người là dư nghiệt của Thanh Giao Tộc, trăm năm trước Thanh Giao Tộc các người diệt vong, không nghĩ tới còn có con cá lọt lưới này là người."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người hẳn là biết bốn công tử đến đây là vì cái gì, giao đồ đặc ra, có thể tha cho người không chết."

Tinh Thần nhìn Ngọc Lăng Phong: "Trăm năm trước Cổ Yêu Tộc các người diệt Thanh Giao Tộc ta, có lẽ chính là vì chí bảo."

"Hôm nay ta sẽ nói cho người biết một lần, chí bảo các người nói đến không có, lại hỏi, đánh chết người."

Ngọc Lăng Phong khinh thường nói: "Trăm năm trước, có thể tiêu diệt Thanh Giao Tộc các người, hôm nay cũng có thể giết người nhỏ cỏ tận gốc."

"Không giao ra chí bảo, người phải chết không thể nghi ngờ."

Tinh Thần nói: "Ta sao lại không tin như vậy, đến, giết ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái này là Tinh Thần học được?

Nếu không rõ thực lực đối phương, kiêu ngạo như thế, rất dễ dàng bị giết chết.

Tinh Thần ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, không làm mất mặt người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, đánh hắn, không đúng, giết hắn."

Tinh Thần gật đầu, thân ảnh mạnh mẽ vọt về phía trước, đánh một quyền xuống Ngọc Lăng Phong, hoàn toàn là một bộ tiên hạ

thủ vi cường, sau đó là tư thế ra tay.

Ngọc Lăng Phong bát phong bất động, ổn định vững vàng, trong một khắc Tinh Thần xông tới, thân ảnh lão giả sau lưng chợt lóe, trực tiếp nghênh đón.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, truyền khắp cả rừng rậm, Tinh Nguyệt nhìn Diệp Trường Sinh, vô cùng cung kính: "Thiếu chủ, Tinh Thần có thể gặp nguy hiểm hay không."

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt: "Nếu ngay cả một lão đầu cũng đánh không lại, nói gì đến báo thù cho Thanh Giao Tộc, đừng quên, tương lai các người đối mặt chính là toàn bộ Cổ Yêu Tộc."

"Tinh Nguyệt hiểu rồi."

Đúng lúc này, Tinh Thần trực tiếp hóa thành bản thể, trở thành một con rồng lớn chiếm cứ trên không trung, đầu rồng hướng lên trời, nhìn xuống phía dưới, làm cho người ta có một loại khí thế bề ngễ trước vạn sinh linh.

Thấy một màn như vậy

Lang Vương rung động không thôi: "Thanh Giao hóa rồng, hẳn làm như thế nào?"

Ngọc Lăng Phong híp mắt, lẩm bẩm nói: "Thanh Giao hóa rồng, món chí bảo kia tuyệt đối ở trên người hắn, lúc này chí bảo nhất định phải là của Kỳ Lân Tộc."

So sánh ra, Ngọc Lăng Phong đích xác có kiến thức rộng rãi hơn so với Lang Vương.

Ánh mắt Đường Du Nhiên lóe lên, nhìn về phía Ngọc Lăng Phong: "Chí bảo hiện thế, không ai khác ngoài Thanh Khâu ta."

Thanh Khâu Hồ Tộc và Kỳ Lân Tộc là hậu duệ của Thần Tộc thượng cổ, nếu như có thể lấy được món chí bảo kia, bọn hắn liền

có thể trở về Thần Tộc thượng cổ.

Oanh.

Một tiếng nổ rung trời truyền ra, trên hư không, thân ảnh lão giả Kỳ Lân Tộc rơi xuống, sau lưng thân ảnh khổng lồ của Kỳ Lân bị nghiền nát, trước ngực xuất hiện một lỗ máu, giống như bị Tinh Thần trộm trái tim đi.

Chương 353: Diệp Trường Sinh, không thể trêu chọc

Lão giả rơi xuống mặt đất, gian nan ổn định thân ảnh, ghé mắt nhìn về phía Ngọc Lăng Phong: "Công tử, Thanh Gia hóa rồng, thực lực tăng vọt, không thể khinh thường."

Hai chân Ngọc Lăng Phong đạp đất, thân ảnh bay lên không trung, lơ lửng trong hư không, giống như đắm chìm trong thần quang.

Thần thánh, lại tản ra khí phách vương giả vô tận.

"Người đã hóa rồng, còn muốn nói cho ta biết, chí bảo không có trong tay người?"

Âm thanh Tinh Thần như trời rống: "Ta hóa rồng chính là do Thiếu chủ ban tặng, không có một chút quan hệ gì với chí bảo người nói."

Ánh mắt Ngọc Lăng Phong và Đường Du Nhiên đồng thời nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên mặt nổi lên vẻ mờ mịt, món chí bảo kia làm sao có thể ở trong tay nhân loại.

Thân ảnh Đường Du Nhiên chợt lóe, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Công tử làm sao để hắc hóa rồng, xin giao ra món chí bảo kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người quá gần với ta rồi, như vậy người sẽ chết."

Nói đến đây, hắc dừng lại, tiếp tục nói: "Các người nói chí bảo là cái gì, ta một chút cũng không biết. Có điều, các người nếu muốn tăng lên thực lực, có thể thần phục ta."

"Ta sẽ dẫn các người bay!"

Ngọc Lăng Phong nhìn xuống phía dưới, nhìn chăm chú vào Đường Du Nhiên: "Thứ đó không có khả năng ở trên người hắc. Du Nhiên, người nhanh chóng trở về Thanh Khâu, dẫn cường giả trong tộc đến."

Ông tay áo Đường Du Nhiên tung bay, mỉm cười: "Không cần, ta có thể đối phó với bọn hắn."

Diệp Trường Sinh nói, "Người cũng chỉ là quỷ hồ hai đuôi, hay là về nhà sớm một chút đi, địa phương của nhân loại rất nguy hiểm."

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Du Nhiên thu lại, lạnh lùng nói: "Người xem thường ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, ta chướng mắt người, quá yếu."

Đường Du Nhiên nói: "Nhân loại ngu xuẩn, người sẽ phải trả giá."

Dứt lời, thân ảnh nàng ta biến mất trước mặt Diệp Trường Sinh, từng đạo sương trắng xuất hiện, bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Tinh Thần nói: "Thiếu chủ cẩn thận, đây là ảo thuật của Thanh Khâu Hồ Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, làm việc chính của người, chút tài mọn này, còn không làm khó được ta."

Ảo thuật của Hồ Tộc đích xác mạnh mẽ, thế nhưng thần thức của Diệp Trường Sinh còn hơn xa Đường Du Nhiên, hơn nữa mắt thần khổng lồ của hắn, muốn khống chế tâm thần của hắn, quả thực là kẻ ngốc nằm mơ.

Giờ khắc này.

Mỹ nữ trước mặt Diệp Trường Sinh như mây, vờn quanh bốn phía, một đám quần áo lướt qua, giống như muốn ôm ấp.

Ta là người tùy tiện như vậy sao?

Đây có phải là hấp dẫn ta?

Diệp Trường Sinh giơ tay lên chém ra một kiếm, ảo cảnh trước mắt vỡ vụn, bóng dáng xinh đẹp của Đường Du Nhiên bay ngược ra sau, trên vai nàng ta xuất hiện một vết kiếm, sâu có thể thấy được xương trắng.

Cách đó trăm trượng, Đường Du Nhiên ổn định thân ảnh, ánh mắt lóe lên: "Người thế mà có thể nhìn thấu ảo thuật của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không được, nếu Thanh Khâu các người có Thiên Hồ, nàng có lẽ có thể hấp dẫn ta?"

Lang Tộc.

Trong rừng.

Đường Du Nhiên đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Hồ Tộc ở trong Thanh Khâu có địa vị giống như hoàng tộc nhân gian.

Các bộ tộc đều vô cùng tôn kính tộc Cửu Vĩ Hồ, tộc Cửu Vĩ Hồ cũng là chủng tộc cao ngạo nhất.

Trong đó Thiên Hồ là tồn tại trong truyền thuyết, có thể so sánh với tồn tại Yêu Đế viễn cổ.

Đường Du Nhiên khó có thể tin, cho dù là nàng ta cũng chỉ nghe nói qua sự tồn tại của Thiên Hồ, không ngờ Diệp Trường Sinh lại biết.

Thanh Khâu hiện tại mạnh nhất chẳng qua chỉ là Lục Vĩ Tiên Hồ của Hồ Tộc, Cửu Vĩ Thiên Hồ chỉ tồn tại trong sách cổ.

Im lặng trong chớp mắt.

Đường Du Nhiên nói: "Nhân loại, những gì Thanh Khâu Hồ Tộc chúng ta muốn có được, cho tới bây giờ cũng không có thứ không chiếm được."

"Ta ghi nhớ người, ngày sau chúng ta còn có thể gặp mặt."

Dứt lời, thân ảnh của nàng ta hóa thành một đoàn sương mù màu trắng, biến mất trong rừng rậm.

Ánh mắt Lang Vương rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắn ngay cả Thanh Khâu Hồ Tộc cũng dám trêu chọc, Thiếu chủ Thần Ma tộc chính là không giống với người thường."

Nói đến đây, hắn ta nhìn lại về hư không, giờ khắc này, Ngọc Lăng Phong và Tinh Thần đã giao chiến cùng một chỗ.

Hai người đều giao chiến ở bản thể, vô lượng quang mang bắn ra, một xanh một vàng, hai đạo quang mang trên không trung bao trùm.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, mở miệng nói: "Kim Kỳ Lân, chuyên về tiến đánh thảo phạt, miệng phun binh qua, là đại biểu của chiến tranh."

Khó trách Ngọc Lăng Phong có lòng tin như vậy, cảm thấy hắn ta có thể đánh bại Tinh Thần.

Một rồng một kỳ lân, lực công kích của hai Thần Thú có thể so với cường giả tầng thứ tám cấp Thần Tướng của nhân loại. Tinh Nguyệt đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có muốn Tinh Nguyệt ra tay giúp Tinh Thần một tay hay không."

Chương 354: Vẫn là tộc trưởng mưu tính sâu xa

"Không cần, Tinh Thần có thể." Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Tinh Nguyệt, nhiệm vụ của người là thu phục đất bị mất, Lang Tộc không phải vẫn còn sao?"

Tinh Nguyệt gật gật đầu, bước đi, đi về phía Lang Vương, người sau vội vàng nói: "Các hạ không cần ra tay, ta hiểu, ta đều hiểu."

Lang Vương xoay người nhìn về phía người Lang Tộc, trầm giọng nói: "Lập tức rút khỏi Thanh Giao Tộc, trở về chốn cũ của Lang Tộc."

Ra lệnh một tiếng, người Lang Tộc bắt đầu rút lui, Lang Vương nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, không biết người mạnh như vậy, quấy rầy."

Dứt lời.

Lang Vương vọt vào trong rừng rậm, đuổi theo người Lang Tộc, đi về phía trước, một gã trưởng lão Lang Tộc nói: "Tu vi của thiếu niên kia cũng chỉ là cấp Thần, tộc trưởng vì sao lại khách khí với hắn như vậy."

"Người thì biết gì?" Lang Vương trầm giọng nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Thanh Giao hóa rồng, thực lực ở trên ta, lại xưng hắn là thiếu chủ, người còn cho rằng hắn rất yếu?"

"Đừng quên, hắn diệt Thiên Hồn Điện, cho dù chúng ta dốc hết tất cả, cũng không có khả năng lay động Thiên Hồn Điện."

"Diệp Trường Sinh, chộc không được, ta cũng không muốn Lang Tộc diệt vong."

Trưởng lão Lang Tộc gật gật đầu: "Vẫn là tộc trưởng mưu tính sâu xa."

Lang Vương lại nói: "Ta quá ngu xuẩn, nếu ngay từ đầu kết duyên với Diệp Trường Sinh, Lang Tộc chúng ta có lẽ có cơ hội trở lại

đỉnh cao, có khả năng sinh ra Lang Thần.”

Trưởng lão Lang Tộc kinh ngạc nói: "Ý của tộc trưởng là... Thiếu chủ Thần Ma Tộc có thể làm cho chúng ta thăng cấp trở thành Khiếu Nguyệt Thiên Lang?"

Lang Vương nói: "Nếu là chí bảo mà Cổ Yêu Tộc tìm kiếm thật sự ở trên người Diệp Trường Sinh, để chúng ta thăng cấp thành Khiếu Nguyệt Thiên Lang, đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng đơn giản.”

"Truyền lệnh xuống, tất cả đệ tử Lang Tộc thu thập tin tức về Diệp Trường Sinh, ta muốn nghĩ biện pháp kết thiện duyên với hắn."

Trưởng lão Lang tộc vội vàng nói: "Tộc trưởng yên tâm, ta đi an bài!"

Sau khi rời khỏi rừng rậm, người Lang Tộc ngừng lại, trước mặt xuất hiện cường giả Hổ Tộc đi tới.

Một gã đại hán tiến lên, nhìn Lang Vương: "Lang huynh, các người đây là đi nơi nào, nghe đồn Thiếu chủ Thần Ma ở Lang Tộc, việc này thật?"

Lang Vương nhìn đại hán: "Người tìm Thiếu chủ Thần Ma? Xin khuyên người một câu, Diệp Trường Sinh không thể trêu chọc nổi, đừng để Hổ Tộc biến mất theo Thiên Yêu Tộc."

Đại hán khinh thường nói: "Ta hỏi người một câu, có là không có ở đây?"

Lang Vương gật đầu: "Ở đây, đang đại chiến với Kỳ Lân công tử, người muốn đi thì nhanh đi, đừng để lát nữa người đi mất."

Nghe tiếng.

Đại hán chần chờ trong chớp mắt: "Không có việc gì, ta sẽ hỏi một chút."

Nói xong, hắn ta mang theo cường giả Hổ Tộc rời đi, tốc độ phải gọi là nhanh.

Lang Vương nói: "Hổ Vương không ra, các người còn muốn tìm Diệp Trường Sinh gây phiền toái, thật sự là ngại sống quá lâu?"

Ầm ầm.

Một tiếng nổ vang trời vang lên, Lang Vương theo tiếng nhìn lại, thấy một thân ảnh lớn lừng không hạ xuống: "Kỳ Lâm công tử bại, mau rút đi!"

Nghĩ đến Kỳ Lâm công tử sẽ bại, nhưng không nghĩ tới sẽ bại nhanh như vậy.

Phía bên kia.

Tinh Thần hóa thành một đạo tinh mang hạ xuống, biến thành hình người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta thắng."

Diệp Trường Sinh nói: "Cảm giác thế nào."

Tinh Thần nói: "Rất sáng khoái, đánh Kỳ Lâm công tử, thật sự rất thoải mái."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đây chỉ là khởi đầu, tương lai người có thể đánh cả Cổ Yêu Tộc."

Tinh Thần gật đầu: "Tất cả nhờ Thiếu chủ bồi dưỡng, bằng không Tinh Thần không có thành tựu như hôm nay."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Những thứ này không thể tách rời với nỗ lực của người, một đoạn thời gian kế tiếp, hai người các người tiếp tục tu luyện trong Thương Khung Thần Cung, tranh thủ có thể thăng cấp một lần nữa."

Tinh Thần nói: "Thiếu chủ tính đi nơi nào tiếp theo, là muốn trở về thành Vạn Thần?"

"Không vội, có một số việc phải đi làm." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Hiện tại Thanh Giao Tộc đã thuộc về các người rồi, hai người người muốn ở tại chỗ này?"

Tinh Thần gật đầu: "Thiếu chủ, ta muốn xây dựng lại Thanh Giao

Tộc với Tinh Nguyệt, cho nên chúng ta dự định ở lại Thanh Giao Tộc một khoảng thời gian.”

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng tốt, nơi này chúng quy vẫn là nhà của các người, chờ các người bận rộn xong, tùy thời tới tìm ta đi."

Nói xong, thân ảnh hắn chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang, biến mất trên bầu trời Thiên Yêu Tộc.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, vẻ mặt Tinh Thần nghiêm túc: "Thiếu chủ, từ nay về sau, Tinh Thần sẽ vì người phân ưu."

Tinh Nguyệt nói: "Chúng ta nên làm như thế nào, mới có thể vì Thiếu chủ phân ưu?"

Tinh Thần đôi mắt trông về phía xa, hăng hái: "Thống nhất Thiên Yêu Tộc."

Sau khi rời khỏi Thanh Giao Tộc.

Diệp Trường Sinh tính toán tới Thiên Đạo Điện đi dạo một vòng, thật sự chính là đi dạo, hắn không có ý định đi vào.

Chương 355: Như thế nào không có người, chẳng lẽ là ta cảm giác sai rồi?

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Càng ngày càng hiểu rõ Vạn Thần Vực, để cho hẳn biết các thể lực không đơn giản như hẳn tưởng tượng.

Thiên Đạo Điện ở trong miệng Thiên Khô là thể lực đứng thứ hai, nhưng trong mắt bọn Tàng Thất lại là quái vật khổng lồ.

Nó là cần thiết để làm cho hiểu biết càng sâu sắc.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, xuyên qua núi non trùng điệp, rừng rậm kéo dài không dứt, đột nhiên, Lôi Ẩn Thú xuất hiện trên vai hắn, chi chi nói không ngừng.

Ngay sau đó, thân ảnh Thập Vạn xuất hiện, trầm giọng nói: "Thiếu chủ, Lôi Ẩn Thú nói trong dãy núi này, có một bí cảnh cổ xưa, bên trong có rất nhiều bảo vật."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, trong nháy mắt tràn đầy hứng thú: "Thập Vạn, để cho Lôi Ẩn Thú dẫn đường, chúng ta đi xem một chút."

Vạn Thần Vực quả nhiên là nơi tốt, khắp nơi toàn là bảo tàng.

Lôi Ẩn Thú hóa thành một ánh sáng, bắn về phía dãy núi, Diệp Trường Sinh và Diệp Thập Vạn theo sát phía sau.

Trong mười vạn dặm núi lớn, Lôi Ẩn Thú dừng lại trên một ngọn núi tuyết đỉnh, hai người Diệp Trường Sinh bay xuống, nhìn xuống phía dưới, hơn trăm bóng người chiếu vào trong tầm mắt.

Diệp Trường Sinh nhìn mấy trăm người trên vách núi phía dưới, lẩm bẩm nói: "Kiếm Thánh Đình, những thể lực khác, thế mà toàn bộ là kiếm tu."

Nói đến đây, khoe miệng hần nhắc lên một nụ cười: "Xem ra tòa bí cảnh này có quan hệ mật thiết với kiếm tu, nếu đã tới, vậy thì xông vào đi."

Người ta thường nói rằng ngay cả khi nơi đó bị rất nhiều người lưu lại dấu vết, nhưng ta tin rằng họ không bao giờ đạt đến đỉnh cao.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh cũng có loại loại cảm giác này, tuy rằng nhiều người như vậy muốn tiến vào bí cảnh, nhưng hần tin tưởng vững chắc chí bảo bí cảnh, nhất định sẽ thuộc về một mình hần.

Chính là tự tin như vậy, không có cách nào, ai bảo thực lực của hần cường hần?

"Thập Vạn, chuẩn bị đi vào bí cảnh với ta." Diệp Trường Sinh nói xong, giơ tay dán một tấm bùa tàng hình trước ngực.

Khi hai người một thú biến mất trên đỉnh núi, mấy người trên vách núi quay đầu lại, nhìn về phía đỉnh núi.

Một gã lão giả của Kiếm Thánh Đình nói: "Như thế nào không có người, chẳng lẽ là ta cảm giác sai rồi?"

Đúng lúc này.

Một lão giả nói: "Tiêu huynh, bí cảnh lập tức mở ra, lần này chúng ta cạnh tranh công bằng, chớ có tổn thương hòa khí."

Tiêu Cẩm Phong mở lời nói: "Bách Lý huynh khách khí, có thể tiến vào bí cảnh với Thần Kiếm Tông, đó là vinh hạnh của Kiếm Thánh Đình ta."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, núi lay động, giống như tùy thời sẽ sụp đổ.

Đột nhiên, hai ngọn núi phá vỡ, di chuyển về phía hai bên, ánh sáng trắng thẳng lên trời, giống như thần kiếm ra khỏi vỏ.

Bách Lý Hàn nhìn Tiêu Cẩm Phong, thân ảnh nhảy vào trong ánh sáng trắng, mọi người Thần Kiếm Tông theo sát phía sau, tốc độ vô cùng nhanh.

Một gã lão giả Kiếm Thánh Đình nói: "Chấp Pháp trưởng lão, Thần Kiếm Tông dẫn đầu tiến vào, bọn hầy có thể nhanh chân đến trước hay không."

Tiêu Cẩm phong lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Bảo vật thiên hạ có duyên thì được, đi vào sớm, chưa chắc đã là một chuyện tốt, tòa bí cảnh cổ xưa này, bên trong giấu chí bảo và truyền thừa không phải là giả, nhưng nguy cơ bốn phía."

"Cũng không phải là vào trước được trước, cũng có khả năng vào trước chết trước."

Dứt lời, mọi người Kiếm Thánh Đình mới chậm rãi tiến vào trong ánh sáng trắng, bởi vì Tiêu Cẩm Phong đã giải thích nguyên do, tất cả mọi người một chút cũng không sốt ruột.

Bí cảnh mở ra, Bách Lý Hàn cho rằng hầy ta là người đầu tiên tiến vào bí cảnh, nhưng không biết rằng, Diệp Trường Sinh đã tiến vào trước hầy ta.

Mặc dù như thế, Diệp Trường Sinh cũng không cho rằng hầy là người đầu tiên tiến vào bí cảnh.

Bởi vì một đường mà hầy đi về phía trước, trên mặt đất phủ đầy xương trắng và trường kiếm, kiếm tu chết ở chỗ này, không có năm ngàn, cũng có một vạn.

Bởi vì bí cảnh vẫn luôn ở trạng thái phong bế, cho nên những hài cốt này không triệt để hóa thành bột mịn.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc của thi thể, làm cho người ta buồn nôn.

Về mặt Diệp Trường Sinh đề phòng, không dám có chút sơ suất nào, nhiều người như vậy chôn ở đây, hầy cũng không muốn lạnh ở trong bí cảnh.

Phóng thích thần thức, cộng thêm Lôi Ẩn Thú hỗ trợ, hầy rất

nhanh xuyên qua từ trong sơn cốc đen kịt.

Trước mắt là ánh sáng rực rỡ, tựa như tiên cảnh.

Cây cỏ um tùm, trăm hoa đua nở, lúc nào cũng có hạc bay xẹt qua, Hàn Sơn xa xa như ẩn như hiện, dưới chân núi có một nhà tranh.

Chốn bồng lai tiên cảnh, tuyệt đối là chốn bồng lai tiên cảnh.

Diệp Trường Sinh thấy Lô Ẩn Thú ngừng lại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, rất hiển nhiên là bởi vì nhận thấy nguy hiểm, Lô Ẩn Thú mới ngừng lại.

Chíp chíp.

Chíp chíp

Từng ánh sáng từ cửu thiên hạ xuống, nhanh như tia chớp, xuyên qua trên người Diệp Trường Sinh.

Chương 356: Nhà tranh, Phàm Kiếm

Trời mở thác kiếm, tuyết trắng như hồng thủy.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh híp đôi mắt lại, khống chế mắt thần mở ra, kiếm khí ngập trời trước mặt, nhưng phi kiếm lại ngừng lại, dừng lại ở trên hư không.

Thân ảnh của hắn vọt mạnh về phía trước, mũi chân khê điểm lên hoa cỏ, mấy ngàn thước, xuất hiện bên ngoài nhà tranh.

Kiểm Lư.

Nhìn hai chữ to phóng khoáng trên tấm biển trước nhà tranh, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn chăm chú, giống như đang ở trong biển kiếm.

Theo đó, cả người lâm vào trong giấc ngộ...

Hai chữ to thế mà ẩn giấu kiếm đạo thâm sâu khủng bố như thế, kiếm tu ở nơi này, quả nhiên không đơn giản.

Không biết qua bao lâu, Diệp Trường Sinh từ trong giấc ngộ đi ra, kiếm khí quanh quẩn trên thân ảnh chui vào trong cơ thể.

Kiểm tu này... Quá mạnh.

Tất cả mọi thứ trong sơn cốc này, toàn bộ ẩn chứa kiếm đạo thâm sâu chí cao vô thượng, rốt cuộc là người nào, thế mà tu luyện kiếm tới cực hạn như thế.

Một hoa một giới, một cỏ một cây.

Kiểm đạo thâm sâu ở khắp mọi nơi, năng lực thần kỳ, huyền diệu khó giải thích.

Diệp Trường Sinh nâng tay đẩy cửa nhà tranh ra, lúc sau bên trong có cây bồ hé ra, bàn gỗ có một cái chân thấp, một bên giá sách bày ra vài quyển sách cổ.

Đi tới trước giá sách, hắn cầm lấy một quyển sách cổ, sau khi mở ra, thế mà là một quyển tập tranh, nhanh chóng lật xem một lần.

Diệp Trường Sinh hí mắt, lăm lăm nói: "Là hắn? Phàm Kiếm, Lý Tu Duyên."

Nhân vật trong tập tranh là một gã kiếm tu, quần áo tả tơi, lời thoại lếch thếch, lại làm cho người ta có một loại cảm giác siêu nhiên, giống như tiên nhân.

Mặc dù là người trong tranh, nhưng trên người có màu xanh, siêu phàm thoát tục.

Người này hết thấy đều trùng khớp với lời Diệp Vô Cực nói, lời thoại, kiếm tu, chẳng lẽ thật sự là Lý Tu Duyên mang phụng thân đi?

Ngón tay Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng sờ sờ giá sách, một tầng bụi bặm dày xuất hiện, nơi này có một khoảng thời gian không có người ở.

Nhưng cảm thấy không phải bí cảnh hơn một ngàn năm, hơn nữa trong bí cảnh này ngoại trừ đại trận phi kiếm ra, hình như cũng không có chỗ nguy hiểm gì.

Kế tiếp, hắn mở ra mấy quyển sách cổ khác, phát hiện toàn là kiếm đạo tâm đắc, vô cùng có trợ giúp đối với hắn.

Diệp Trường Sinh cũng không định thu vào trong hệ thống, mà là ngồi ngay ngắn trên cây cỏ bồ, nghiêm túc nghiên cứu một lần.

Xác định tất cả tâm đắc đều ghi nhớ trong đầu, hắn chậm rãi đứng dậy, đặt sách cổ ở trên giá sách.

Rời khỏi nhà tranh.

Lôi Ân Thú xuất hiện, nhảy lên vai Diệp Trường Sinh, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía dãy núi băng phía trước.

"Ý của ngươi là để cho ta đi tới chân núi Hàn Sơn?"

Lôi Ân Thú gật gật đầu, vui vẻ nhảy dựng lên.

Diệp Trường Sinh hiểu được ý đồ của nó, thân ảnh vọt lên cao, ngửa kiếm mà đi, nhanh chóng tiến về phía Hàn Sơn.

Đúng lúc này.

Mọi người Thần Kiếm Tông và Kiếm Thánh Đình xuất hiện ở cửa vào sơn cốc, nhìn phong cảnh đẹp đẽ, ánh mắt bọn hắn đều dừng lại trên nhà tranh.

Bách Lý Hàn nói: "Tiêu huynh, đây không phải là một tòa bí cảnh, hẳn là một gã kiếm tu bề quan, nhà tranh phía trước hẳn là phòng luyện công của hắn, chí bảo và công pháp kiếm đạo nhất định ở trong đó."

Tiêu Cẩm Phong nói: "Bách Lý huynh, khuyên người một câu, khi chúng ta dễ dàng tiến vào, người nên hiểu, không phải chúng ta lợi hại, chỉ là có người đã mở rộng đường cho chúng ta."

"Nếu nhà tranh trước mắt thật sự có chí bảo, người cảm thấy sẽ bị lấy đi đơn giản như vậy? Ngược lại, nếu có được một cách quá đơn giản, sẽ không bị người khác mang đi?"

Bách Lý Hàn lắc đầu, đạp không lướt nhanh về phía nhà tranh: "Tiêu huynh, người vẫn là quá cẩn thận, giống như người không nên đến đây, truy cầu phú quý trong hiểm nghèo, chẳng lẽ người không biết?"

Bên ngoài sơn cốc.

Tiêu Cẩm Phong nhìn Bách Lý Hàn đạp không lướt đi, đi về phía nhà tranh, khẽ thở dài một tiếng: "Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền(*), tham lam mãnh liệt như thế, sớm muộn gì cũng lật thuyền trong mương."

((*)Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm.)

Ngay sau đó.

Hắn ta mang theo người Kiếm Thánh Đình, bay tới phía nhà tranh, đi về phía trước, ở trên mặt hắn ta vẫn có vẻ đề phòng như trước.

Một đường đi tới, thật sự quá thuận lợi.

Nơi này cũng không phải bí cảnh, coi như là nơi tu luyện mà người trước để lại, cũng không có khả năng thông suốt không trở ngại như vậy.

Bằng không, tiến vào thông đạo sơn cốc, nhiều thi hài như vậy chết là như thế nào?

Bên ngoài nhà tranh, thân ảnh Tiêu Cẩm Phong vừa mới bay xuống, chợt nghe được tiếng cười thoải mái của Bách Lý Hàn, tập trung nhìn vào trong nhà tranh.

Chỉ thấy tay Bách Lý Hàn cầm cổ tịch, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, Tiêu Cẩm Phong nói: "Bách Lý huynh, những cổ tịch này tốt nhất không nên mang đi, đặt lại ở vị trí ban đầu."

Chương 357: Tiên Thiên Kiếm Bộc

Bách Lý Hàn xoay người nhìn Tiêu Cẩm Phong: "Tiêu huynh, người cho rằng ta rất ngu xuẩn? Đặt sách cổ trên kệ sách và chờ đợi để người có được nó?"

Tiêu Cẩm Phong nói: "Bách Lý huynh, người xác định rằng trước chúng ta, không có người tiến vào nhà tranh? Người trước chưa từng mang sách cổ đi, người không cảm thấy tò mò sao?"

Bách Lý Hàn trêu đùa nói: "Ta mới là người đầu tiên tiến vào nhà tranh, những cổ tịch này thuộc về ta, Tiêu huynh, ta khuyên người một câu, vẫn là rời đi đi."

Tiêu Cẩm Phong lắc đầu, vẻ mặt thất vọng nói: "Chúng ta đi!"

Mọi người Kiếm Thánh Đình rời khỏi nhà tranh, dọc theo sơn cốc đi về phía trước, Bách Lý Hàn đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi: "Coi như người thức thời."

Ngay sau đó. - Truyện Dịch Hay Giá Rẻ. Hỗ trợ xuất File ebook đọc offline - ebook truyện dịch giá rẻ

Bách Lý Hàn thu toàn bộ sách cổ trên giá sách vào trong linh giới, ngay trong nháy mắt hắn ta chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Khai Thiên Kiếm Bộc, tựa như ban ngày, bay ngang trời xuống, bao phủ trên nhà tranh.

Kiếm nhanh như điện, mãnh liệt như sấm sét.

Hừu.

Hừu.

Từng đạo phi kiếm xuyên qua, đệ tử Thần Kiếm Tông không kịp phản ứng gì đã bị kiếm quang bất thành xuyên qua cơ thể.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Bách Lý Hàn nhận thấy được hơi thở nguy hiểm, vội vàng lao ra khỏi nhà tranh, đi về phía trước vài bước, phi kiếm lấp bầu trời, trực tiếp chôn vùi nhà tranh.

Nhà tranh bị san thành vùng đất bằng phẳng, trăm dặm hàn hình thần câu diệt.

Phía bên kia.

Tiêu Cẩm Phong ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nhà tranh, lộ vẻ rung động: "Làm người vẫn không thể quá tham lam, nếu không chết thế nào cũng không biết."

Trong lòng mọi người Kiếm Thánh Đình còn sợ hãi, may mà bọn hắc lựa chọn rời đi, bằng không lúc này bọn hắc đã táng thân dưới kiếm quang đầy trời.

Tiêu Hoài An nói: "Chấp Pháp trưởng lão, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ, đi nơi nào."

Tiêu Cẩm Phong nói: "Kiếm tu đã từng tu luyện ở sơn cốc này, trình độ kiếm đạo trình độ quá, cho dù hắc rời đi, kiếm khí nơi này vẫn bảo vệ hết thủy chủ nhân cũ ngày xưa."

"Tòa sơn cốc này không có khả năng chỉ có một lối vào, chúng ta dọc theo sơn cốc đi về phía trước, hắc là có thể rời đi."

Tiêu Hoài An lại nói: "Chấp Pháp trưởng lão, ta luôn cảm giác trong sơn cốc còn có người khác tồn tại."

Tiêu Cẩm Phong gật đầu: "Vừa rồi khi sơn cốc mở ra, ta nhận thấy được một cỗ hơi thở, nhưng người nọ thông hiểu phương pháp ẩn nấp, tốc độ nhanh vô cùng, ta căn bản không có bắt được."

Nói đến đây, hắc ta dừng lại và tiếp tục: "Hãy cẩn thận, ra khỏi sơn cốc một cách an toàn."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh vang trời truyền ra, quanh quẩn trong sơn cốc, Tiêu

Cầm Phong theo tiếng nhìn lại, về mặt đề phòng: "Đi xem đi, đã xảy ra chuyện gì."

Dứt lời, mọi người Kiếm Thánh Đình tăng nhanh tốc độ, lướt nhanh về phía Hàn Sơn xa xa, trong lúc đi về phía trước, Tiêu Cầm Phong và Tiêu Hoài An càng lúc càng khẳng định, ở trong sơn cốc này còn có những người khác.

...

Hàn Sơn ngút trời, giống như trụ ngọc hướng lên trời.

Một ánh sáng trắng từ Cửu Thiên bay xuống, tựa như Cửu Thiên Ngân Hà khuynh đảo, treo ngược trên bầu trời.

Diệp Trường Sinh đứng dưới Hàn Sơn, hít mắt nhìn chăm chú vào phi bặc trên hư không rơi xuống, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tin tức: [Tiên Thiên Kiếm Bặc, có thể thôn phệ, kiếm thể đại thành.]

Tiên thiên kiếm bặc?

Hóa ra là như vậy.

Ngay từ đầu Diệp Trường Sinh đã phát hiện thác nước trước mắt không đứng đắn, lại tuyệt đối không ngờ lại là Tiên Thiên Kiếm Bặc.

Ngay sau đó.

Hắn không chút do dự, tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy vào trong đầm nước, kiếm bặc như mưa to, điên cuồng vỗ vào thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra, kiếm bặc rơi xuống, ánh sáng trắng văng khắp nơi, trên đầm nước nhấc lên từng vẩn nước.

Theo vẩn nước vỗ vào bờ, trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật lớn, kiếm khí mê mông tràn đầy tràn vào trong cơ thể.

Thương.

Kiểm khí ngút trời, khủng bố như vậy.

Giờ khắc này, kiểm thể Hỗn Độn của Diệp Trường Sinh hoàn toàn thức tỉnh, đang điên cuồng cắn nuốt kiểm khí Tiên Thiên bốn phía.

Bên ngoài đầm nước, Tiêu Cẩm Phong, Tiêu Hoài An mang theo mọi người Kiểm Thánh Đình đến, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Tiêu Cẩm Phong há to miệng, cảm giác đều có thể nhét một nắm tay: "Kiểm khí này cũng quá khủng bố."

"Hắn... Hắn thế mà tiếp nhận kiểm khí tẩy lễ, kiểm thể của thiếu niên này thật sự là muôn đời không có một."

Vẻ mặt Tiêu Hoài An trầm như nước, thanh âm khẽ run lên nói: "Chấp Pháp trưởng lão, ta biết hắn."

Tiêu Cẩm Phong vẻ mặt rung động: "Người biết hắn?"

Tiêu Hoài An gật đầu: "Chấp Pháp trưởng lão, hắn là Thiếu chủ Thần Ma, Diệp Trường Sinh."

Thân ảnh Tiêu Cẩm Phong khẽ run lên: "Thiếu chủ của Thần Ma Tộc? Quả nhiên danh bất hư truyền."

Chương 358: Nhất định phải đột phá một lần

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh có được huyết mạch Thần Ma, vẫn là kiếm tu không bố như thế, khó trách Vạn Thần Vực không thể dung nạp hắn."

Tiêu Hoài An nói: "Chấp Pháp trưởng lão, Diệp Trường Sinh không thể chọc được, một trận đánh ngày xưa ở thành Vạn Thần, một mình hắn quét ngang các thế lực lớn, chúng ta vẫn nên đi trước!"

Tiêu Cẩm Phong suy nghĩ trong nháy mắt: "Không vội, hắn đang tiếp nhận kiếm khí tẩy lễ, trong chốc lát, không thoát khỏi thân thể, kiếm khí mệnh mông như thế, bỏ lỡ chẳng phải là đáng tiếc sao."

Tiêu Hoài An hơi giật mình: "Ý của Chấp Pháp trưởng lão là..."

Tiêu Cẩm Phong nói: "Hắn có thể tiếp nhận kiếm khí tẩy lễ, chúng ta đương nhiên cũng có thể."

Ngay sau đó, hắn ta ngồi xuống đất, bắt đầu đắm chìm dưới kiếm khí bao phủ, những người khác của Kiếm Thánh Đình lần lượt ngồi xuống đất.

Chỉ là đáng tiếc Diệp Trường Sinh ở dưới tiên thiên kiếm bộc, mà bọn hắn ở bên bờ, cắn nuốt một ít kiếm khí bắn tung tóe ra.

Mặc dù vậy, bọn hắn cũng rất hài lòng, ai nấy đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Cái này giống như Diệp Trường Sinh ăn thịt, bọn hắn chỉ là uống canh theo, còn có bộ dáng mỹ mãn.

Làm người không thể quá tham lam, đây không phải là lời Tiêu Cẩm Phong thường xuyên treo ở bên miệng sao?

Dưới kiếm bộc, tiên thiên kiếm khí trong cơ thể Diệp Trường Sinh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, không được, muốn đột phá thì làm sao bây giờ?

Áp chế không được, nhất định phải đột phá một lần.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, trong đầm nước, từng cột nước phóng lên cao, xông thẳng lên đỉnh cửa tiêu, cột nước ước chừng có một trăm cái.

Khủng bố như vậy, nhìn mà sợ hãi.

Đám người Tiêu Cẩm Phong nhìn chăm chú vào cột nước xuất hiện trước mặt, rung động vô cùng, trong lòng hoảng sợ vạn phần.

Tiêu Hoài An nói: "Thật bắt nạt người khác, còn không cho cắn nuốt một chút kiếm khí."

Tiêu Cẩm Phong vội vàng nói: "Hoài An, đừng nói chuyện, chớ quấy nhiễu hấn, bằng không, hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Tiêu Hoài An run rẩy nói: "Chấp Pháp trưởng lão, hấn... Bắt đầu đột phá."

Cột nước trong suốt long lanh, kiếm khí mênh mông vô cùng.

Cảnh tượng hùng hồn to lớn, kiếm quang vô biên vô tận bao phủ trên sơn cốc.

Trong đầm nước.

Diệp Trường Sinh ngồi thẳng tắp, kiếm khí khủng bố bắn ra, một thân tu vi bắt đầu tăng vọt.

Cấp Thần tầng thứ chín.

Cấp Chuẩn Thần tầng thứ nhất.

Cấp Chuẩn Thần tầng thứ tư.

...

Thấy một màn như vậy.

Đám người Tiêu Cẩm Phong đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, cùng là đột phá kiếm đạo, nhưng so sánh với Diệp Trường Sinh, bọn hắn mỗi lần đột phá đều khó như lên trời.

Lại nhìn Diệp Trường Sinh, trong vài hơi thở, tu vi tăng lên năm cấp nhỏ, còn không có chút ý muốn dừng lại.

Tiêu Hoài An nói: "Tư chất yêu nghiệt chính là tốt, đột phá quả thực chính là chuyện thường ngày."

Vẻ mặt Tiêu Cẩm Phong vô cùng ngưỡng trọng: "Người này có thiên tư tuyệt thiên, phóng mắt khắp Kiếm Thánh Đình cho dù là tiền bối Kiếm Thần cũng không cách nào so sánh với hắn."

"Đơn giản, thật sự là quá đơn giản."

"Chưa từng thấy qua người đột phá thoải mái như vậy, thật hâm mộ."

Tiêu Hoài An lại nói: "Chấp Pháp trưởng lão, người nói hắn có thể đột phá đến cấp gì?"

Tiêu Cẩm Phong ghé mắt nhìn Tiêu Hoài An, không giận tự uy: "Người cảm thấy hứng thú?"

Tiêu Hoài An: "..."

Tiêu Cẩm Phong lại nói: "Kỳ thật, ta cũng rất muốn biết."

Giờ khắc này.

Cấp của Diệp Trường Sinh còn đang đột phá, một đạo kiếm khí dài xuất hiện, quanh quẩn trên thân ảnh của hắn, rồng dạo chơi cửu thiên, kiếm khí vạn trượng.

Mọi người Tiêu Cẩm Phong phát hiện hô hấp của bọn hắn trở nên khẩn trương, giống như giây sau tim sẽ ngừng đập lại.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong minh tưởng, trong đầu toàn bộ đều là kiếm đạo tâm đắc ghi chép trong sách cổ, đột nhiên hắn hiểu rõ.

Kiểm tâm thông minh, đại đạo tự thành.

Kiểm kỹ đơn giản như vậy, lại ẩn chứa kiếm thâm sâu siêu phàm thoát tục.

Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh ca ngợi một người, bội phục một người.

Có thể giấu sự thâm sâu vô địch trong kiếm kỹ bình thường, Lý Tu Duyên có thể nói là thần kiếm đạo đệ nhất.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, tiếp tục đột phá, thẳng đến khi tu vi ở cấp Chuẩn Thần tầng thứ bảy mới ngừng lại.

Ở khóm miệng hắc nhắc lên một ít ý cười, cảm giác có được thực lực, quả thực cực kỳ sáng khoái.

Phanh.

Kiểm quang vạn trượng phóng lên trời, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, không biết tại sao thần kiếm Hồn Độn xuất hiện trong tay.

“Rút kiếm chém!”

"Siêu phàm nhất kiếm."

Hai đạo kiếm kỹ chém vỡ Cửu Trọng Thiên, bạch mang khai thiên tích địa, giống như muốn chia thế giới làm hai.

Thấy một màn như vậy.

Tiêu Cẩm Phong, Tiêu Hoài An lão đảo, trực tiếp ngã xuống đất, thân ảnh run rẩy nhìn Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không.

Khủng bố.

Thật sự rất khủng bố.

Một kiếm, hủy thiên diệt địa.

Một kiếm tung hoành Cửu Trọng Thiên.

Chương 359: Người đi đi, ta không giết người

Kiểm trung thần, nhân trung long, phong thần người này như ngọc, giống như trích tiên.

Về mặt Tiêu Cẩm Phong nghiêm túc: "Lần này nếu chúng ta có thể sống sót trở về, nhất định nói cho Thánh chủ, không nên trêu chọc Diệp Trường Sinh, về phần các thế lực khác, muốn giết Diệp Trường Sinh, để cho bọn hắn đi chịu chết đi."

"Thiếu chủ Thần Ma, người lại một lần nữa làm mới nhận thức của ta đối với kiếm đạo."

Tiêu Hoài An sợ hãi bất an: "Chấp Pháp trưởng lão, chúng ta tận mắt chứng kiến Diệp Trường Sinh đột phá, hẳn sợ là sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

"Một kiếm vừa rồi, chúng ta căn bản không cách nào ngăn cản."

Tiêu Cẩm Phong nói: "Sống chết của chúng ta, trong một suy nghĩ của Diệp Trường Sinh."

Một cảm giác vô lực từ sâu trong linh hồn đánh úp tới, Tiêu Cẩm Phong lắc đầu: "So sánh với Diệp Trường Sinh, chúng ta chính là phế vật."

Tiêu Hoài An vội vàng nói: "Chấp Pháp trưởng lão, yêu nghiệt trong thiên hạ liên tiếp xuất hiện, lại có thể có mấy Diệp Trường Sinh?"

Nói đến đây, trong lòng hắn ta mừng thầm, ngày xưa dưới thành Vạn Thần, Tiêu Tuy Phong không để ý tất cả phản đối, lựa chọn cùng tiến cùng lùi với Diệp Trường Sinh.

Hắn ta nói đúng.

Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, tương lai là vô hạn.

Thương.

Một tiếng kiếm kêu truyền ra, Diệp Trường Sinh thu thần kiếm Hồn Độn vào trong hộp kiếm, thân ảnh lẳng không rơi xuống, ống tay áo không ngừng bay lên, trực tiếp thu kiếm bọc cữu thiên rơi xuống đi.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Cẩm Phong: "Là người, gia gia của Tiêu huynh."

Tiêu Hoài An vội vàng nói: "Là ta, gặp qua Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Các người đi đi, ta không giết các người."

Tiêu Hoài An khom người nói: "Đa tạ Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Tùy Phong là huynh đệ của ta, ta há có thể giết người nhà hắn, mặc dù ta giết vô số người, nhưng quyết không lạm sát vô tội."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người tiến vào sơn cốc không dễ dàng, luồng kiếm khí này ban cho các người."

Dứt lời, hắn búng tay lên, một luồng kiếm khí xuất hiện trước mặt Tiêu Hoài An: "Cầm nó rời đi đi!"

Tiêu Hoài An cảm giác hết thảy trước mắt thật không chân thật, Diệp Trường Sinh chẳng những không có giết hắn ta, còn ban cho kiếm khí tiên thiên của hắn.

Thật không thể tin được.

Không biết, vạn sự đều có nhân quả, ngày đó Tiêu Tùy Phong lựa chọn ở lại bên cạnh hắn trong lúc Diệp Trường Sinh nguy nan, chính là nhân.

Hôm nay Diệp Trường Sinh không giết bọn hắn, ban thưởng kiếm khí tiên thiên, chính là quả.

Trong bóng tối, tất cả đều có an bài riêng.

Tiêu Cẩm Phong nhìn kiếm khí Tiên Thiên trong tay Tiêu Hoài An: "Diệp công tử, lão phu cũng có một tôn tử, có thể làm bằng hữu với người hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể, mau đi, bằng không ta nổi bão."

Tiêu Cẩm Phong xoay người chuẩn bị rời đi, vẻ mặt mất mát, Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng hắn ta: "Lão đầu, người chờ một chút."

"Diệp công tử, có gì phân phó không?"

"Cho người một luồng kiếm khí tiên thiên, sau này làm người thật tốt, hiểu không?" Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một luồng kiếm khí xuất hiện trước mặt Tiêu Cẩm Phong.

Tiêu Cẩm Phong nói: " ân huệ của Diệp công tử, lão phu ghi nhớ trong lòng."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Đi thôi!"

Hắn ta thu Tiên Thiên Kiếm Bộc thu đi, kiếm khí tiên thiên trong Thương Khung Thần Cung vô số, ban thưởng cho Tiêu Cẩm Phong một ít, căn bản là không đáng kể.

Nguyên nhân chính là lão già này vô sỉ, hắn vô cùng thích.

Nhìn bóng lưng mọi người rời đi, Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, cũng chuẩn bị rời khỏi sơn cốc, đúng lúc này, Lôi Ẩn Thú đột nhiên xuất hiện, lại kêu chi chi loạn một trận.

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, Lôi Ẩn Thú đang nói cái gì vậy."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, Lôi Ẩn Thú nói trong đầm nước còn có chí bảo."

Diệp Trường Sinh lộ vẻ rung động: "Còn chí bảo?"

Dừng lại, hắn chui vào đầm nước, bơi thẳng về phía vùng đất đầm lạnh, khi đi về phía trước, hắn phát hiện từng sợi xích sắt to bằng cánh tay xuất hiện.

Theo xích bơi đến đáy đầm nước lạnh lẽo, một thanh trường kiếm bị xích huyền thiết trói buộc, cắm ở đáy đầm nước lạnh lẽo.

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói: "Thanh kiếm này chính là chí bảo Lô Ân Thú nói?"

Hắn bơi về phía trước, một đạo kiếm khí khủng bố đánh tới trước mặt, híp mắt nhìn lại, trên chuôi kiếm rỉ sét loang lổ, xuất hiện hai chữ.

Thần Vũ.

Thanh kiếm này tên là Thần Vũ?

Diệp Trường Sinh đưa tay chop tới chuôi kiếm, dùng sức rút lên, phát hiện kiếm Thần Vũ bị trói buộc, căn bản không cách nào mang đi.

Ngay sau đó.

Thần kiếm Hỗn Độn xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn giơ tay lên phần nộ chém xuống, từng tiếng va chạm truyền ra, dây xích huyền thiết run rẩy không thôi.

Nhưng không bị chặt đứt.

Có thể ngăn cản một kích của thần kiếm Hỗn Độn, dây xích huyền thiết này không đơn giản.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Chương 360: Người coi ta là con mèo bệnh?

Tiếng kiếm kêu gào thét truyền ra, một luồng kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm Diệp Trường Sinh, nếu kiếm gần nữa tắc, sẽ trực tiếp xuyên qua mi tâm hắc.

Dưới đáy đầm nước lạnh lẽo.

Dòng nước chảy xiết, vòng xoáy khổng lồ quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh, giống như tùy thời sẽ cắn nuốt hắc.

Kiểm Thần Vũ chỉ thẳng vào mi tâm hắc, Diệp Trường Sinh vội vàng giơ tay lên nắm lưỡi kiếm, máu tươi theo kẽ ngón tay chảy xuống, trong nháy mắt nhuộm đỏ nước dưới đầm nước lạnh lẽo.

Ngay sau đó.

Thần Vũ tức giận kêu lên, bốn sợi dây xích huyền thiết điên cuồng run rẩy, giống như linh xà, quẩn quanh kiếm Thần Vũ.

Oanh.

Kiểm khí khủng bố từ nổ tung, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, giống như điều đứt dây.

Ta đi, thanh kiếm này cũng quá biến thái!

Thân thể hắc thông thần, hơn nữa tu vi tăng nhanh chóng, thế mà trọng thương dưới uy lực một kiếm.

Phẩm cấp của kiếm Thần Vũ rốt cuộc là gì, siêu thần khí?

Trên đường bay ngược, Diệp Trường Sinh mở ra Thần Ma Dực, chậm rãi chống đỡ thân thể, hắc ổn định thân ảnh ngay trong nháy mắt.

Kiểm Thần Vũ lần thứ hai xuyên qua phía hắc, lần này uy lực của kiếm Thần Vũ càng thêm khủng bố, bởi vì bốn dây xích huyền hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với kiếm Thần Vũ.

Xích sắt quần quanh kiếm Thần Vũ, cực kỳ giống linh xà lớn, nhìn qua dữ tợn khủng bố, giống như muốn chọn người mà cắn.

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn kiếm Thần Vũ xuyên qua mà đến: "Còn đến, bắt nạt ai đây?"

"Lão tử không phát uy, người coi ta là con mèo bệnh?"

Vừa dứt lời, hộp kiếm Thiên Cực sau lưng hắn bay ra, năm kiếm Hỗn Độn, Táng Thiên, Vĩnh Hằng, Tru Thần, Thần Ma bay ra.

Hơn nữa hộp kiếm Thiên Cực lơ lửng ở sáu phương hướng, Hỗn Độn ở giữa, kiếm khí khủng bố bắn ra, dung hợp cùng một chỗ, nghênh đón công kích của kiếm Thần Vũ.

Oanh.

Vô số kiếm khí bắn ra, về phía đầm nước giống như đài phun nước, xông thẳng lên đỉnh cửu thiên.

Giờ khắc này.

Ở đầm nước lạnh lẽo, năm kiếm và Thần Vũ giao chiến cùng một chỗ, chỉ thấy thần kiếm Hỗn Độn hóa thành một luồng ánh sáng vàng đen, trực tiếp cắn nuốt ba kiếm Táng Thiên, Tru Thần, Thần Ma trong đó.

Một kích va chạm, thần kiếm Hỗn Độn thần kiếm đánh bay kiếm Thần Vũ ra ngoài, ngay sau đó, kiếm Vĩnh Hằng nhanh chóng xông lên.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Kiếm Vĩnh Hằng kiếm bắt đầu cắn nuốt Thần Vũ, kiếm quang ngập trời tách ra khỏi đầm nước lạnh lẽo, xông thẳng về phía cửu trọng thiên.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Diệp Trường Sinh rung động vô cùng, thần kiếm Hỗn Độn trong nháy mắt cắn nuốt ba kiếm, uy lực đạt tới trình độ trước nay chưa từng có.

Mới vừa rồi dưới một kích, hiển nhiên kiếm Thần Vũ bị thương nặng, bằng không kiếm Vĩnh Hằng cũng không có cơ hội cắn nuốt kiếm Thần Vũ.

Kiếm Thần Vũ bị cắn nuốt, bốn hình ảnh con rồng đen phóng lên cao, ý đồ giống như muốn thoát đi.

Nhưng ngay trong nháy mắt rồng đen bay lượn cửu thiên, vẫn bị kiếm Vĩnh Hằng cắn nuốt, tiếng rồng ngâm tiêu tan trên khoảng không, vô tận hắc ám tiêu tan.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không, chỉ còn lại kiếm Vĩnh Hằng và thần kiếm Hỗn Độn, Diệp Trường Sinh cho rằng hết thấy đã muốn kết thúc, lại thấy kiếm Vĩnh Hằng bay về phía thần kiếm Hỗn Độn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn cửu thiên, rung cửu u.

Vô số kiếm khí bắn ra, giống như trăng tàn, sàn bằng dãy núi bốn phía san thành bình địa.

Chim bay lên như điều gặp gió, thoát khỏi kiếm quang bao phủ nơi này.

Bên kia sơn cốc, thân ảnh Tiêu Cẩm Phong, Tiêu Hoài An ngừng lại, quay đầu nhìn về phía bầu trời.

Quá mạnh mẽ.

Kiếm khí trùng tiêu, hủy diệt trời đất.

Diệp công tử lại đang làm cái gì vậy?

Trình độ kiếm đạo của hắn, chỉ sợ chỉ có người kia mới có thể so sánh với hắn.

Tiêu Cẩm Phong lăm lăm, đồng tử phóng đại, trong mắt lộ ra vẻ

hoảng sợ, một bên, Tiêu Hoài An nói: "Chấp Pháp trưởng lão, người nói là Phàm Kiếm Thần?"

"Thần kiếm đạo đệ nhất, Diệp Tu Duyên." Tiêu Cẩm Phong trầm giọng nói: "Diệp Tu Duyên, Diệp Trường Sinh, bọn họ có thể có sâu xa gì không?"

Tiêu Hoài An lại nói: "May mà chúng ta không phải kẻ địch của Diệp Trường Sinh, nếu không đã là một cỗ thi thể rồi."

Tiêu Cẩm Phong phụ họa nói: "Chạy nhanh đi, trở về Thánh Đình, từ nay về sau, nếu ai để cho ta đối địch với Diệp công tử, người xem ta có cho hắn một kiếm hay không."

Nhìn trên hư không, kiếm khí còn đang không ngừng lan tràn, mọi người Tiêu Cẩm Phong tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Lúc này.

Trên đầm nước lạnh lẽo.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, vẫn nhìn chăm chú vào hư không trước mặt như trước, giờ khắc này, thần kiếm Hỗn Độn và kiếm Vĩnh Hằng đang dung hợp cùng một chỗ.

Một kiếm hai lưỡi, một đen một trắng, uy lực của kiếm ít nhất gấp mấy trăm lần lúc trước.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, mở lời nói: "Cần nuốt năm thanh thần kiếm, hiện tại còn lại một thanh Hỗn Độn?"

Chương 361: Song kiếm Hồn Độn

Thần kiếm Hồn Độn bay vào trong hộp kiếm Thiên Cực, một ánh sáng màu vàng đen bắn tới, hộp kiếm giống như khảm ở sau lưng Diệp Trường Sinh.

Một khắc khi hộp kiếm dán lên lưng, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt thay đổi, mắt lộ ra vẻ không thể tin được, bởi vì hắn phát hiện bên trong hộp kiếm, tựa hồ có kiếm khí Hồn Độn cuộn cuộn không ngừng dung nhập vào trong cơ thể.

Kiểm thể Hồn Độn của hắn không lúc nào đều ở trong trạng thái được kiếm khí tẩm bổ mà tăng lên, ngay cả lực lượng huyết mạch hình như cũng đang tăng trưởng.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, thần kiếm Hồn Độn xuất hiện trước mặt hắn, giơ tay lên nắm chặt thần binh trong tay, phát hiện trên thân kiếm xuất hiện ba loại thuộc tính khác nhau.

Ba loại thuộc tính cắn nuốt, khống chế và khát máu.

Thần kiếm Hồn Độn lần lượt cắn nuốt bốn kiếm Táng Thiên, Thần Ma, Tru Thần, Vĩnh Hằng, hơn nữa thêm kiếm Thần Vũ chính là năm thanh thần binh, hiện tại lại biến thành hai lưỡi dao đen trắng.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lẩm bẩm nói: "Đã như vậy, về sau liền gọi người là Song Kiếm Hồn Độn."

Điều khiến Diệp Trường Sinh không thể tưởng tượng được nhất chính là hộp kiếm Thiên Cực thế mà chỉ còn lại ba thanh vỏ kiếm, cũng chính là sau này chỉ có thể dung nạp ba thanh kiếm.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hộp kiếm Thiên Cực thăng cấp, ba vỏ kiếm, ba thần kiếm, đủ rồi.]

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: [Hệ thống, có thể xem xét phẩm cấp của Song Kiếm Hồn Độn hay không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, phẩm cấp của Song Kiếm Hỗn Độn là siêu thần khí, có điều thực lực hiện tại của chủ nhân không cách nào phát huy uy lực chân chính của thanh kiếm này.]

Siêu thần khí.

Trâu bò.

Có thể phát huy uy lực lớn nhất hay không không quan trọng, quan trọng là... Ta cũng có siêu thần khí.

Thật là bành trướng.

Một thanh siêu thần khí trong tay, kiếm tu trong thiên hạ ai ngăn cản được một kiếm của hắc?

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh nhìn Song kiếm Hỗn Độn trong tay, thật giống như nhìn người vợ mới, càng nhìn càng thích.

Thương.

Song Kiếm Hỗn Độn tiến vào trong hộp kiếm, Diệp Trường Sinh bay lên trời, hóa thành một đạo tinh mang biến mất ở trên hư không.

Hắn không có bởi vì mất đi thần kiếm khác mà lo được lo mất, một thanh Song Kiếm Hỗn Độn đã dung hợp tất cả công năng của thần kiếm, hắc vô cùng vô cùng vô cùng hài lòng.

Hơn nữa, con đường sau này còn dài, tương lai còn có cơ hội đạt được thanh kiếm tốt hơn.

Trong sơn cốc.

Mọi người Tiêu Cẩm Phong còn đang đi nhanh, đột nhiên thấy một luồng tinh mang từ bầu trời xẹt qua, mọi người ngừng thần nhìn lại.

Tiêu Hoài An nói: "Diệp công tử, thật sự là hắc."

Tiêu Cẩm Phong lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, "Thực lực mạnh thật tốt, không để ý hết thấy nguy hiểm, trời đất mặc cho hắc rong

ruổi, chúng ta lại phải cẩn thận đi lại, một bước đi sai sẽ vạn kiếp bất phục.”

"Tuổi còn trẻ đã mạnh mẽ như vậy, hẳn thật sự là một người?"

...

Một ngày này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong một tòa thành trì, từ một phòng đấu giá đi ra, vừa định rời đi, thân ảnh hắn ngừng lại.

Dừng một chút, hắn di chuyển tiến lên, đi tới bên người ba gã tu sĩ: "Các người vừa rồi nói, Đạo Tông đại chiến với Thiên Đạo Điện, sự tình xảy ra khi nào."

Một nam tử trung niên nói: "Chuyện lớn như vậy, người thế mà không biết?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Trả lời câu hỏi của ta."

Nam tử trung niên muốn nổi giận, nhận thấy được uy áp trên người Diệp Trường Sinh, vội vàng nói: "Một ngày trước, cường giả Đạo Tông xuất hiện ở Thiên Đạo Điện, đại chiến vừa chạm liền phát, lúc này hẳn là đã khai chiến."

Dứt lời, nam tử trung niên phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh đã biến mất vô tung vô ảnh: "Thật sự là một người kỳ quái."

Một người khác nói: "Người thế mà làm cho một thiếu niên sợ hãi."

Nam tử trung niên nói: "Nếu đặt trong quá khứ, tính khí nóng nảy của ta, nhất định sẽ đánh hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ."

"Đừng khoác lặc được không? Người có biết thiếu niên đó là ai không?"

"Người biết hắn?"

"Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh."

Nam tử trung niên: "..."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh mở ra Thần Ma Dực, lướt đi trên không, nhanh chóng tiến đến Thiên Đạo Điện.

Tốc độ nhanh vô cùng, trên không trung chỉ còn lại một vệt mũi nhọn màu vàng đen.

Đạo Tông đại chiến với Thiên Đạo Điện, hẳn phải đi.

Thiên Đạo Điện phát lệnh truy nã Thiên Đạo giết hẳn, hiện tại có người công kích Thiên Đạo Điện, hẳn cho dù không đi hỗ trợ, cũng phải cố vũ trợ uy.

Thời điểm thích hợp, có thể giết một hai người Thiên Đạo Điện.

Người khác liều mạng giết, hẳn ở một bên nhìn, không cần xuất lực, đã có thể nhìn Thiên Đạo Điện diệt vong, kỳ thật cũng rất tốt.

Giờ khắc này.

Tin tức Đạo Tông công kích Thiên Đạo Điện đã truyền khắp Vạn Thần vực, các thế lực rung động vô cùng.

Chương 362: Người quá ngây thơ rồi

Trăm mối suy nghĩ cũng không thể giải thích được.

Đạo Tông vẫn lánh đời không xuất hiện, vì sao đột nhiên làm khó để Thiên Đạo Điện?

Chẳng lẽ là bởi vì Diệt Trường Sinh?

Thế nhưng Đạo Tông và Thần Ma Tộc không có một chút giao tiếp nào, cũng không có khả năng có quan hệ với Diệt Trường Sinh, trận đại chiến này tới quá đột ngột.

Rất nhiều thế lực ban đầu còn thân cận với Thiên Đạo Điện, vào lúc này nhao nhao phân rõ giới hạn với Thiên Đạo Điện.

Đạo Tông quá mức thần bí, rốt cuộc mạnh bao nhiêu bọn hắn không tưởng tượng được.

Hiện tại tham dự đại chiến giữa hai thế lực lớn, căn bản là tự tìm đường chết, thái độ chờ đợi là tốt nhất, miễn cho gặp tai bay vạ gió.

Trước Thiên Đạo Điện.

Mấy ngàn người lơ lửng mà đứng, uy áp khủng bố che khuất bầu trời, nam tử đứng ở chính giữa, chính là Điện chủ của Thiên Đạo Điện, Đạo Diệt Sinh.

Thiếu niên mặc áo gấm ở một bên lão ta là Thiên Đạo công tử Sở Dịch, nghe đồn đứng đầu mười công tử ở Vạn Thần Vực, so với Tàng Huyền của Vạn Phật Thánh Đình, Chiến Cửu Thiên của Chiến Tộc đều mạnh mẽ hơn nhiều.

Đạo Diệt Sinh hí mắt, nhìn chăm chú vào cường giả Đạo Tông phía trước: "Cư Huyền Trí, đến Thiên Đạo Điện ta làm khách, còn mang theo nhiều người như vậy, không khỏi quá cẩn thận."

Cư Huyền Trí mở lời: "Đạo Diệt Sinh, hôm nay ta đến chỉ vì diệt Thiên Đạo Điện người, không nên hỏi ta vì sao, người chết không

xứng biết nguyên nhân.”

Đạo Diệt Sinh lạnh lùng nói: "Cơ Huyền Trí, hôm qua các người đã đến thành Thiên Đạo, lại chậm chạp không dám ra tay, là đang chờ người đi.”

Nói đến đây, hắn ta dừng lại và tiếp tục: "Để cho người đứng sau lưng người ra nói chuyện với ta.”

"Người xứng sao?" Cơ Huyền Trí nói xong, theo đó lại nói: "Đệ tử Đạo Tông nghe lệnh, san bằng Thiên Đạo Điện.”

Dứt lời, thân ảnh của hắn ta đột nhiên vọt tới trước, hóa thành một ánh sáng, công kích về phía Đạo Diệt Sinh.

Ngay sau đó.

Cường giả Đạo Tông lần lượt ra tay, tựa như rồng lớn ra khỏi vực sâu, sóng khí mênh mông tràn đầy nghiền ép qua, từng lực công kích nghiền nát bầu trời.

Đại chiến bắt đầu.

Sát khí khủng bố bao phủ, tràn ngập trong mỗi một lần không gian, Đạo Diệt Sinh híp mắt, không nghĩ tới Đạo Tông trực tiếp như vậy: "Chiến, Thiên Đạo Điện quyết không lui về phía sau!”

Một chút sắc bén bắn ra, trong tay Đạo Diệt Sinh cầm một thanh hàn thương cổ xưa, nghênh đón công kích của Cơ Huyền Trí.

Oanh.

Oanh.

Ánh sáng vạn trượng, bao trùm đầy trời, hai bóng người ngạo nghễ đứng trên hư không, một người cầm thương mà đứng, một người tay cầm một cây bút lông đen kịt.

Ánh mắt Đạo Diệt Sinh dừng ở trên bút lông: "Đạo Hoang Bút, không nghĩ tới món chí bảo biến mất đã lâu này, thế mà ở trong tay người.”

Cơ Huyền Trí nói: "Người cũng không tệ, tay cầm thương Thiên Đạo, có điều thương này chỉ có hư danh, còn không xứng xứng là thương Thiên Đạo."

Đạo Diệt Sinh hừ lạnh: "Thương Thiên Đạo thế nhưng đã trải qua tẩy lễ Thiên Đạo, uy lực chân chính của nó, há là điều người có thể tưởng tượng."

"Một thương của ta, ai dám không phục, một thương đâm chết."

Cơ Huyền Trí lắc đầu, cười nói: "Đạo Diệt Sinh, nhiều năm không gặp như vậy, người không phải bành trướng như bình thường."

"Người phiêu rồi, nếu không phải hai quả trứng treo, người có phải còn muốn lên trời hay không?"

Đạo Diệt sinh sinh tức giận không thể kiềm chế: "Cơ Huyền Trí, thân là người đứng đầu một tông, nói ra lời không chịu nổi như thế, ta coi trọng người."

Cơ Huyền trí nói: "Chẳng lẽ không phải?"

Nói đến đây, bút Đạo Hoang trong lòng bàn tay hắn ta nhẹ nhàng vẽ một cái, một cầu vồng trắng bay ra, cắt về phía Đạo Diệt Sinh.

Oanh.

Tiếng va chạm truyền ra, thân ảnh Đạo Diệt Sinh bay ngược ra sau, cúi đầu nhìn về phía hàn thương trong tay, phát hiện trên thương xuất hiện từng vết nứt.

Cơ Huyền Trí lại nói: "Đây là thần thương đã qua tẩy lễ Thiên Đạo, thật yếu, Đạo Diệt Sinh, nếu không phải có Thần Đế Minh ở sau lưng làm chỗ dựa cho người, người dám ở trước mặt Đạo Tông ngông cuồng như thế?"

"Đáng tiếc lúc này đây cho dù là Thần Đế Minh cũng không giúp được người."

Đạo Diệt Sinh dữ tợn nói: "Cơ Huyền Trí, Thiên Đạo Tông phát triển nhiều năm như vậy, người thật cho rằng chỉ là dựa vào Thần Đế Minh?"

"Người quá ngây thơ rồi."

Một thương xé trời, mũi thương vạn trượng, chỉ thẳng vào trên người Cơ Huyền Trí.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên ngoài Thiên Đạo Điện, nhìn đại chiến trước mắt kinh thiên, trên gương mặt hấn nổi lên vẻ hưng phấn.

Thật kịch liệt.

Thật kích thích.

Ôi, không tệ đâu.

Trong lúc nói chuyện, khóe miệng hấn nhấc lên ý cười, thân ảnh chợt lóe, vọt về phía trước, lúc lại xuất hiện, đi tới chỗ cách Sở Dịch không xa.

Lúc này, Sở Dịch vừa mới tách ra khỏi đối thủ, chợt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Người là ai, cũng là người của Đạo Tông?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi, người còn thật sự nghiêm túc sao? Thiên Đạo Điện các người truy nã ta, người lại không biết ta?"

Sở Dịch vội vàng nói: "Người là Diệp Trường Sinh, dư nghiệt Thần Ma..."

Chương 363: Xin hãy gọi ta là vua kiểm lậu

Lời trong miệng còn chưa nói hết, một luồng kiếm quang xẹt qua, đầu Sở Dịch bay ra ngoài, máu tươi như trụ.

Sở Dịch một mực bế quan, sau khi xuất quan mới biết được chuyện Thiên Đạo Điện truy nã Diệp Trường Sinh, tuyệt đối không ngờ lần đầu gặp mặt, liền chôn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn ánh mắt Sở Dịch đuổi theo bóng dáng, đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía bên kia: "Ai, lão đầu, chúng ta lại gặp mặt."

Lý Tầm Nhạc xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Là người, không nghĩ tới người thế nhưng trà trộn vào trong Đạo Tông."

Xuy.

Một kiếm phá không, cầu vồng trắng như điện, môi Lý Tầm Nhạc khẽ nâng lên, đưa tay sờ cổ, máu tươi phun ra từ kẽ ngón tay.

"Diệp Trường Sinh, sao người lại mạnh như vậy?"

"Là người quá yếu, an tâm đi thôi." Diệp Trường Sinh nói xong, tháo linh giới của Lý Tầm Nhạc ra, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Một giọng nói đến từ phía sau hắn: "Người là ai."

Diệp Trường Sinh nói: "Xin hãy gọi ta là vua kiểm lậu!"

Về mặt người nọ mờ mịt: "..."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng tàn ảnh biến mất, vọt tới chỗ sâu trong Thiên Đạo Điện.

Lão giả Đạo Tông nhìn bóng lưng hắn rời đi: "Kiếm tu này, có chút

thứ vị.”

Sau khi tiến vào Thiên Đạo Điện.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, tâm thần khẽ động: "Thập Vạn, để cho Lôi Ẩn Thú đi ra đi dạo, nhìn xem nơi nào của Thiên Đạo Điện có chí bảo."

Hắn cũng không quên lời của Đạm Đài Tú ngày xưa nói, ở Thiên Đạo Điện có hai món chí bảo, theo thứ tự là tháp Thông Thiên và kiếm Thiên Đạo Kiếm.

Đạm Đài Tú từng nhắc nhở hắn, gặp phải hai món chí bảo này nhất định phải cẩn thận, hiện tại Đạo Tông và Thiên Đạo Điện như nước sôi lửa bỏng.

Hắn vừa vặn có thể nhân cơ hội này đi dạo một vòng nơi cất giữ chí bảo của Thiên Đạo Điện.

Ngay sau đó.

Lôi Ẩn thú xuất hiện, xông thẳng lên hư không phía trên, xoay quanh hồi lâu, nó xuất hiện trên vai Diệp Trường Sinh.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, Lôi Ẩn Thú nói ở lâu các cao nhất phía trước có chí bảo."

Diệp Trường Sinh đổi mắt trông về phía xa, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Đi, đi qua xem một chút!"

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn lấy ra một tấm phù ẩn thân, giơ tay dán lên vai, trong chớp mắt, hắn xuất hiện trên đỉnh lầu các.

Vừa mới ổn định thân ảnh trong chớp mắt, một hơi thở khủng bố truyền đến, Diệp Trường Sinh nhảy bèn cảm giác được, nhìn xuống phía dưới, phát hiện một bóng người màu trắng xuất hiện trước cửa sổ lầu các.

“Nếu đã tới, thì hãy hiện thân!”

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nương lên, trong lòng hoảng sợ vô cùng, đã sử dụng phù chú ẩn thân, người này còn có thể nhận thấy được sự tồn tại của hắn.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của người này không phải mạnh mẽ bình thường.

Ngay khi hắn chuẩn bị hiện thân, trên hư không, một bóng người xuất hiện, người tới áo trắng như tuyết, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên.

Nữ tử xuất hiện, làm trời đất biến sắc, vạn vật trời đất là một mảnh tĩnh mịch.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, cảm giác đều có thể nghe được tiếng tim đập của mình, không phải động tâm, chỉ là rung động.

Thế gian lại có người đẹp như vậy.

Đẹp như tiên tử, không, so với tiên nữ còn thánh khiết hơn, còn thần thánh hơn.

“Nữ tử áo trắng này là ai, nàng thật mạnh!”

Lần đầu tiên có loại cảm giác này, Diệp Trường Sinh phát hiện hắn thể mà nhìn không thấu nữ tử áo trắng trước mắt, sâu không lường được, mệnh mỏng như biển.

Lúc này.

Bên trong lầu các cũng đi ra một bóng dáng xinh đẹp, cười gió mà đi, xuất hiện trên hư không, hai nàng giằng co, uy áp ngập trời.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người nữ tử áo trắng thu hồi lại, lẩm bẫm nói: "Các người đánh, ta đi tìm bảo vật."

Thân ảnh hắn chợt lóe, tiến vào trong lầu các, vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, không biết, trong nháy mắt hắn tiến vào lầu các, hai nữ tử bên ngoài đều phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Đạo Linh Nhi nhìn nữ tử trước mắt: "Một luồng đạo tắc, cũng xứng

tự xưng là đại đạo, thật sự là buồn cười buồn cười.”

Đạo Thanh Nhi mở lời nói: "Người là ai, thì ra là một luồng phân thân mà thôi, có thể làm gì ta?"

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt bình tĩnh: "Vô tri, người chung quy quá nhỏ yếu, căn bản không biết thế giới bên ngoài bao nhiêu, cũng không biết ta cường đại như thế nào."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Cho dù là một luồng phân thân, cũng mạnh hơn người ngàn vạn lần."

Sắc mặt Đạo Thanh Nhi trầm xuống: "Ta và người vốn nước sông không phạm nước giếng, hiện tại người lại muốn khơi mào đại chiến giữa Đạo Tông và Thiên Đạo Điện, người đến tột cùng là muốn làm gì?"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Để cho người chết một cái là hiểu rõ, người lợi dụng Thiên Đạo Điện thu thập lực tín ngưỡng, từ đó tăng lên thực lực của người."

"Nhưng Thiên Đạo chính là duy nhất, người lấy danh thiên đạo, hưởng thụ lực tín ngưỡng, ta thân là Đạo sứ, há có thể cho người."

Chương 364: Cô nương, nếu không có chuyện gì, ta đi trước

Đạo Thanh Nhi gật gật đầu: "Thì ra là như thế, Thiên Đạo như thế nào, ta là Đạo Tắc, xứng là đại đạo của phương thế giới này, cũng một chút cũng không quá phận."

"Hưởng thụ lực tín ngưỡng, là ta xứng đáng."

"Gian ngoan mất linh!" Đạo Linh Nhi lạnh lùng nói, theo đó nói tiếp: "Ba ngàn đại đạo, ba ngàn đạo tắc, đến đây, thần phục!"

Nói đến đây, cổ tay nàng nhẹ nhàng run lên, một luồng lụa mỏng bay ra, công kích về phía Đạo Thanh Nhi.

Đạo Thanh Nhi đập không lướt đi, một thanh trường kiếm màu xanh nghênh đón lụa mỏng, ngay sau đó, trường kiếm rời tay bay ra, lụa mỏng quấn quanh thân ảnh nàng ta.

"Không có khả năng."

"Tuyệt đối không có khả năng."

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: "Có phải là ngoài ý muốn hay không, ta vì sao lại mạnh như vậy."

Tiếp theo, nàng nhẹ nhàng kéo một cái, Đạo Thanh Nhi xuất hiện ở trước mặt nàng, trực tiếp hóa thành một luồng sáng, lơ lửng ở hư không.

Đạo Linh Nhi hơi giơ tay lên, ánh sáng rơi vào lòng bàn tay: "Thu lại trước, về sau có thời gian sẽ dạy dỗ người thật tốt."

Đạo Thanh Nhi vốn tưởng rằng mình được lực tín ngưỡng tắm bổ, nhất định là cường giả cao nhất ở Vạn Thần Vực, tuyệt đối không nghĩ tới ở trước mặt Đạo Linh Nhi, nàng ta ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Không phải nàng ta quá yếu, mà là đối thủ thật sự quá mạnh.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, tiếp nhận trường kiếm màu xanh rơi xuống: "Đây là kiếm Thiên Đạo của Thiên Đạo Điện, cái này cũng quá bình thường đi."

Thật không biết binh khí như vậy như thế nào có thể liệt vào trên bảng Bách Bảo, Đạm Đài Tú còn nói hần phải cẩn thận.

Kiểm Thiên Đạo chỉ có như vậy, Song Kiếm Hỗn Độn có thể dễ dàng hủy diệt.

Có điều, nếu đã chiếm được, Diệp Trường Sinh vẫn là thu nó lại, xoay người định chuẩn bị rời đi.

"Công tử, cái này định rời đi?" Giọng nói của Đạo Linh Nhi như tiếng trời, tựa như u lan, làm cho người ta như tắm trong gió xuân.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Đạo Linh Nhi: "Cái kia, chúng ta lại không biết, cáo từ."

Thân ảnh Đạo Linh Nhi chợt lóe, trực tiếp xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thanh kiếm kia hẳn là thuộc về ta, công tử muốn mang đi, có phải nên trưng cầu ý kiến của ta hay không."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Cô nương, có thể hay không đưa kiếm này cho ta."

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không thể!"

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Cô nương, người là người của Đạo Tông, ta đến giúp Đạo Tông, nói như vậy chúng ta coi như là bằng hữu, người cũng không phải kiếm tu, sao không thuận nước đẩy thuyền."

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Muốn thanh kiếm kia cũng có thể, đáp ứng ba yêu cầu của ta."

Diệp Trường Sinh trực tiếp ném kiếm Thiên Đạo cho Đạo Linh Nhi: "Một thanh kiếm đã muốn ta đáp ứng ba yêu cầu của người, đừng mơ tưởng."

Đạo Linh Nhi nhìn kiếm quang bay tới, lông mày khẽ nhăn: "Người như vậy là sẽ không có nữ nhân nào thích."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải, nam nhân chỉ cần có được ba điểm, lo gì không có nữ nhân nào thích?"

Đạo Linh Nhi vẽ mặt tò mò: "Ba điểm kia?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lớn một chút, mạnh một chút, lâu một chút."

Đạo Linh Nhi: "..."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Cô nương, nếu không có việc gì, ta đi trước."

Về mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: "Người thật sự không biết ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, chẳng lẽ ta nên biết người?"

Dùng phương thức này để làm quen ta, có phải thèm thân thể của ta hay không?

Đừng tưởng rằng người là tiên tử nên muốn làm gì thì làm, ta chính là người đứng đắn.

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Người đi đi."

Diệp Trường Sinh xoay người rời đi: "Nữ nhân này khẳng định biết ta, vì sao ta không có một chút ấn tượng nào với nàng?"

"Song huyết mạch, song thần thể, người quả nhiên không đơn giản." Đạo Linh Nhi nói xong, dừng một chút, lại nói: "Thần Ma, Hỗn Độn, thật thú vị."

Nàng giơ tay lên, trường kiếm màu xanh rơi vào lòng bàn tay: "Cái này cũng xứng gọi là kiếm Thiên Đạo, xem thường ai?"

Nói đến đây, nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh biến mất: "Kiếm này, không xứng với người, không phải là ta không muốn tặng."

Trước Thiên Đạo Điện.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, Đạo Diệt Sinh và thân ảnh Cơ Huyền Trí tách ra, ngoài ngàn trượng, hai người mới chậm rãi ổn định thân ảnh.

Đạo Diệt Sinh nhận thấy được hiện tượng lạ, phát hiện hơi thở của Đạo Thanh Nhi biến mất, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Không nghĩ tới Đạo Tông lại có người có thể đánh bại Đạo Thanh Nhi, bọn hắn lúc này đây chuẩn bị tương đối đầy đủ.

Lúc này.

Trong lòng lão ta xuất hiện một quả huyền thạch, hai tay chấp lại, trực tiếp bóp nát: "Cơ Huyền Trí, muốn chiến, vậy chúng ta không chết không thôi."

Một ánh sáng bạc thẳng hướng lên trời, giống như thần kiếm ra khỏi vỏ.

Ngay sau đó.

Ở chỗ sâu bên trong Thiên Đạo Điện, vài hơi thở kinh khủng truyền đến, đây là thời điểm cõi lòng Đạo Diệt Sinh đầy chờ mong, vài hai thở đột nhiên ngừng lại.

Chương 365: Cùng nhau xuất thủ, giết nàng!

Cơ Huyền Trí nói: "Gọi người, vì sao không có ai đến? Người có muốn biết lý do tại sao không?"

Sắc mặt Đạo Diệt Sinh cực kỳ khó coi, vài hơi thở bị ngăn trở, lão ta phát hiện ở bên trong Thiên Đạo Điện, xuất hiện một hơi thở vô cùng vô cùng nguy hiểm.

Là nàng? Nàng đến đây.

Cơ Huyền Trí lại nói: "Đạo Diệt Sinh, đối thủ của ngươi là ta, đến, để ta đánh chết ngươi đi!"

Hai tay Đạo Diệt Sinh mở ra, thân ảnh hướng về phía sau bay ngược ra ngoài: "Rút về Thiên Đạo Cung."

Thanh âm thấu cứu tiêu, kinh thiên động địa.

Cơ Huyền Trí nhìn Đạo Diệt Sinh rút đi: "Trốn có ích lợi gì, bất kể là đi đâu, Thiên Đạo Điện chắc chắn sẽ bị diệt."

Lời này không phải là sai.

Cũng không phải Cơ Huyền Trí cuồng vọng tự đại, nghĩ đến có sự tồn tại của Đạo Linh Nhi, tiêu diệt Thiên Đạo Điện thật sự không gọi là vấn đề gì.

Chỗ sâu trong Thiên Đạo Điện, trên đỉnh Vạn Vân, sáu lão giả bị Đạo Linh Nhi ngăn lại, ánh mắt bọn hắn rơi vào trên người Đạo Linh Nhi, trong mắt lóe ra vẻ đề phòng.

Vốn tưởng rằng Đạo Linh Nhi là một nữ lưu, lại là một tiểu cô nương, căn bản không đáng sợ.

Nhưng bọn hắn phát hiện đó là sai lầm lớn, chính là tiểu cô nương này, trên người phát ra hơi thở làm cho bọn hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Bốn người có một người cấp Thần Quân, ba người cấp Thần Tướng cao nhất, nhưng bọn hắn lại nhìn không thấu tu vi của Đạo Linh Nhi, không biết mới là nguy hiểm nhất.

Đạo Linh Nhi nhìn sáu người trước mắt: "Các người là cường giả của Thiên Đạo Điện? Thật yếu đuối."

Về mặt Đạo Hồng đề phòng: "Không biết các hạ là..."

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: "Thân phận của ta các người vẫn là không nên biết sẽ tốt hơn, nếu không, sẽ dọa chết các người."

Bản thân Đạo Hồng có tu vi là Thần Quân, chưa bao giờ bị người ta coi thường như vậy: "Cùng nhau xuất thủ, giết nàng!"

Đạo Linh Nhi mỉm cười, ống tay áo khẽ vung lên, từng đạo linh khí bay ra, không gian trong nháy mắt sụp đổ, chôn vùi.

Sáu người Đạo Hồng xoay người bỏ chạy, ý đồ muốn trở về Thiên Đạo Cung, lại phát hiện không gian phía trước đã vỡ vụn, chỉ cần bọn hắn tiến vào trong đó, trong nháy mắt sẽ hình thành câu diệt.

"Người lại có thể khống chế không gian, các hạ mạnh như vậy, vì sao phải ra tay với Thiên Đạo Điện?"

"Nhìn các người khó chịu!" Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói.

Đạo Hồng: "..."

Cái này đặc biệt coi như là một lý do.

Người mạnh mẽ, nói cái gì cũng được.

Nhìn Thiên Đạo Điện khó chịu, đây là lời người nói?

Không oán không cừu, đi lên đã diệt điện, cân nhắc cảm thụ của bọn hắn được không?

"Thiên Đạo Điện các người vẫn không phải đều làm việc như vậy sao?" Đạo Linh Nhi nói: "Ai làm cho ta khó chịu, ta sẽ diệt người đó, đương nhiên cũng có ngoại lệ, cũng không phải là các người."

Ngoại lệ trong miệng nàng chính là Diệp Trường Sinh, vốn xuyên qua tình vực đến đây, chỉ vì chém giết Diệp Trường Sinh, nhưng hiện tại nàng thay đổi chủ ý.

Giết người tru tâm.

Thật muốn biết, giờ khắc này, trong lòng sáu người Đạo Hồng đã bị ám ảnh.

Sắc mặt Đạo Hồng âm trầm đến cực điểm, truyền âm cho năm người khác: "Nữ nhân này tu vi thông thiên, sợ không phải người trong giới này, nếu dù là một cái chết, không thể chết không có giá trị."

Dứt lời, hắn ta bắt đầu thiêu đốt máu trong cơ thể, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt, mạnh mẽ xông về phía trước.

Năm người khác thấy thế, lần lượt lựa chọn tự bạo, làm việc nghĩ không chùn bước vọt tới phía Đạo Linh Nhi.

Thấy một màn như vậy.

Đạo Linh Nhi cười nói: "Tự bạo, miễn cho ta động thủ, các người thật sự là quá tự giác."

Trong lúc nói chuyện, cánh tay ngọc của nàng khẽ nâng lên, nhẹ nhàng xẹt qua trước mặt, vô số linh khí bốc lên, giống như một đạo bình chướng, ngăn cản ở trước mặt Đạo Linh Nhi.

Sáu người Đạo Hồng nhanh chóng xông lên, va chạm vào bình chướng, tùy ý bọn hắn va chạm như thế nào, vẫn không cách nào phá vỡ bình chướng.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, sáu người lần lượt nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu.

Vốn định tự bạo trọng thương Đạo Linh Nhi, một khắc cuối cùng, lại bị ngăn cản ở ngoài ngàn thước, bọn hắn chỉ có thể thương tiếc

rời đi.

Tự bạo là tự bạo, nhưng một chút tác dụng cũng không có, tương đương với không bạo.

Nhìn sương máu bay tán loạn đầy trời, Đạo Linh Nhi lắc đầu:
"Người trong giới này, cái gì trò chơi, quả thực quá ngu xuẩn."

Thanh âm hạ xuống, nàng tung người nhảy xuống, xuất hiện trên đỉnh lầu các, nhìn xuống phía dưới, rất có thể lên tới tuyệt đỉnh, nhìn thấy cảm giác núi non nhỏ, toàn bộ Thiên Đạo Điện thu hết vào đáy mắt.

Một trận gió nhẹ nhàng, tóc đen của Đạo Linh Nhi khẽ nhếch lên, áo trắng bay bay, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Đạo Tông đang chiến đấu kịch liệt, hẳn là trai cò tranh nhau, ngươi ông đắc lợi, thật sự là quá âm hiểm."

Giờ khắc này.

Bên trong Thiên Đạo Cung.

Chương 366: Cầu thả, thiếu chút nữa đi lên Tây Thiên

Diệp Trường Sinh đã dọn sạch Tụ Bảo Các của Thiên Đạo Điện, thu toàn bộ chí bảo vào trong hệ thống, hữu dụng vô dụng không quan trọng, trước thu hoạch rồi nói sau.

Đạo Diệt Sinh tiến vào Thiên Đạo Cung, sắc mặt âm trầm đáng sợ, không nghĩ tới đại chiến ban đầu với Đạo Tông, bọn hắn lại rơi vào thế hạ phong.

Đạo Linh Nhi và sáu gã lão tổ bị giết, cường giả Thần Đế Minh chậm chạp không tới, hiện tại Thiên Đạo Điện tràn ngập nguy cơ.

Đến một bước này, lão ta không có lựa chọn nào khác: "Các vị phó điện chủ nghe lệnh, lập tức mở ra Thiên Đạo Thủ Hộ Trận."

Nói đến đây, thân ảnh của lão ta chợt lóe, vọt tới phía Tụ Bảo Các, trong nháy mắt mở cửa các, Đạo Diệt Sinh hoàn toàn lơ mơ.

Trống rỗng.

Tại sao điều này lại xảy ra.

Ai đã làm chuyện này?

Lúc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn Đạo Diệt Sinh: "Người đang tìm cái gì?"

Mắt Đạo Diệt Sinh muốn nứt ra, tức giận không thể kiềm chế: "Là người, trộm đi tất cả chí bảo."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Làm sao có thể nói trộm đây, rõ ràng là lấy, quang minh chính đại mà lấy."

"Thiên Đạo Điện các người không phải truy nã ta sao? Lại không đến tìm ta, bắt đắc dĩ, ta chỉ có thể tự mình đến một chuyến."

Lửa giận trong lòng Đạo Diệt Sinh như thiêu đốt: "Diệp Trường Sinh, người có còn là người hay không, thừa dịp Thiên Đạo Tông

đại chiến, trộm chí bảo của ta.”

“Lão tử muốn thứ gì, cần trộm?” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Ta có phải là người không quan trọng hay không, nhưng người chắc chắn không phải.”

Xuy.

Một kiếm tức giận chém xuống, chém đầu Đạo Diệt Sinh.

“Ngay cả người cũng coi thường ta?” Đạo Diệt Sinh rống giận một tiếng, một chưởng vỗ xuống, trực tiếp đánh bay Diệp Trường Sinh ra ngoài.

Oanh.

Lầu các nổ tung, một bóng người từ chân trời rơi xuống, không phải người khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Cầu thả.

Không nghĩ tới Đạo Diệt Sinh mạnh như vậy, thật hay cho thân thể cường đại, hơn nữa có chiến giáp Chúc Long, một chưởng kia hẳn thiếu chút nữa đã được lên Tây Thiên.

Đạo Diệt Sinh từ trong lầu các vọt ra, vẻ mặt nhìn qua có chút điên cuồng: “Diệp Trường Sinh, người cũng xứng giết ta?”

Sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Thần Ma Dực, tay cầm Song Kiếm Hỗn Động, trực tiếp thúc dục Phần Huyết Cuồng Hóa, tu vi không ngừng tăng vọt.”

Mũi nhọn màu vàng đen từ dưới lên, xuyên qua về phía Đạo Diệt Sinh, vẻ mặt người sau âm kiết, tức giận gào thét nói: “Thiên đạo tương thuật, cực trí quyền đạo.”

Một quyền trong đó, trời sụp đất nứt.

Trong quyền lệ ẩn chứa vương đạo, bá đạo vô cùng.

Oanh.

Oanh.

Kiểm quang và quyền lệ va chạm, sóng xung kích giống như trăng tàn quét ngang ra, ngay sau đó, Thiên Đạo Cung trực tiếp sụp đổ, hóa thành một mảnh phế tích.

Thân ảnh Đạo Diệt Sinh lơ lửng trên không, lòng bàn tay hướng lên trên, một tòa tháp nhỏ xuất hiện: "Diệp Trường Sinh, cho người kiến thức uy lực của tháp Thông Thiên."

Thông Thiên Tháp xuất hiện.

Vô số thần huy phóng ra, xông thẳng lên tận trời.

Đạo Diệt Sinh tay cầm Thông Thiên Tháp mà đứng, giống như một vị thần hạ phàm, tản ra uy áp khiến cho người ta sợ hãi vô cùng.

"Diệp Trường Sinh, trộm chí bảo của ta, há có thể tha cho người!"

Khi nói chuyện, lão khế đưa tay lên và đẩy về phía trước, Thông Thiên Tháp xoay tròn như gió, một luồng khí khổng lồ quét qua.

Như thể một thiên thạch từ trên trời rơi xuống, lao về phía thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Tốc độ vô cùng nhanh, từng tắc không gian đều sụp đổ bất cứ nơi nào nó đi qua.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh ổn định lại thân ảnh, hai tay mở ra, cầm hỗn độn song kiếm mà đứng, sau lưng thần tượng xuất hiện, huyết hỏa điên cuồng thúc giục, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

Thần Tượng tăng thứ hai?

Cảnh giới Diệp Trường Sinh ngừng lại, rút kiếm ra, một đạo kiếm quang xé đôi bầu trời, đón nhận oanh kích Thông Thiên Tháp đến.

Kiểm trăm!

Một kiếm siêu phàm!

Bạch mang khai thiên, kiếm hồng như thác nước, một kiếm phá tan bầu trời.

Hủy thiên, diệt địa.

Quang hàn vạn dặm hư không.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm thác bùng nổ, sóng xung kích tràn ra.

Không gian bị chôn vùi, cả bầu trời muốn sụp đổ.

Diệp Trường Sinh hơi thở nội liễm, ngừng thần nhìn về phía trước, thấy Thông Thiên Tháp thẳng tiến không lùi, không hề có ý dừng lại.

Trong lúc nhất thời.

Trong lòng hấn hoảng sợ, thân ảnh bay ngược về phía sau, tốc độ nhanh như tia chớp, trên đường, cổ tay khẽ nâng, hỗn độn song kiếm trong tay đánh ra.

Vĩnh Hằng Kiếm Vực.

Một kiếm vĩnh hằng, kiếm vực vô địch.

Một tòa kiếm vực hủy diệt thiên địa xuất hiện, tràn ngập vô số kiếm khí, chặn Thông Thiên Tháp lại.

Đạo Diệt Sinh nhìn kiếm quang đầy trời, đồng tử hơi co rút lại, trong lòng chấn động vô cùng, Diệp Trường Sinh một lần lại một lần làm lão khiếp sợ.

Tuổi còn trẻ lại lĩnh hội được trình độ kiếm đạo khủng bố như thế, há có thể để hấn tiếp tục trưởng thành? Chỉ cần có đủ thời gian, Diệp Trường Sinh hủy diệt Thiên Đạo Điện dễ như trở bàn tay.

Chương 367: Quá ức hiếp người ta rồi

Giờ khắc này.

Đạo Diệt Sinh thấy rằng lão ta thực sự không hiểu biết về Diệt Trường Sinh một chút nào, chỉ là hần là tàn dư của thần ma tộc.

“Cự tháp thông thiên, trấn áp vạn vực!”

Theo thanh âm truyền ra, Thông Thiên Tháp bỗng chốc trở nên lớn hơn, dưới sự bành trướng vô tận, một tòa tháp khổng lồ phóng thẳng lên trời xuất hiện.

Phía trên, kim sắc phù văn quanh quẩn, phóng xuất ra uy áp cuồng bạo, Vĩnh Hằng Kiếm Vực oanh kích ở trên thân tháp, kiếm quang phụt ra mà ra, vô số đạo kiếm quang tung hoành tàn sát bừa bãi.

Trong phút chốc, hư không hóa thành một mảnh kiếm trùng...

Diệt Trường Sinh nhìn táng thiên kiếm mang trước mắt, biểu tình vô cùng ngưng trọng, không biết Vĩnh Hằng Kiếm Vực có thể vây khốn Thông Thiên Tháp hay không.

Suy cho cùng, tu vi Đạo Diệt Sinh so hần mạnh hơn rất nhiều, ngay cả khi hần thúc giục Phàn Thiên cuồng hóa, vẫn là có không ít chênh lệch.

Đối với điều này, hần nhưng thật ra lại vô cùng thần nhiên, ai để người ta già mà bất tử, thời gian tu luyện có thể so với hần dài hơn rất nhiều.

Chính là hần chính là thích loại cảm giác khiêu chiến vượt cấp này.

Luôn giả vờ bị áp bức, chưa bao giờ bị đánh chết, không đúng, dù sao thì cũng không thể chết.

Có Luyện Thần Quyết bất diệt, lại có cây sinh mệnh siêu cấp, muốn chết cũng khó a.

Ai có thể đánh ta chết?

Oanh.

Tiếng nổ vang truyền ra, đỉnh tai nhức óc.

Một luồng khí khủng bố xốc bay Diệp Trường Sinh ra ngoài, một cước này, ước chừng bay ra xa đến trăm trượng.

Đạo Diệt Sinh nhìn Diệp Trường Sinh: “kiếm đạo của người không tồi, chỉ là không tồi mà thôi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta biết người ngại khen ta, nếu nói ta quá cường, chứng tỏ người phế vật.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Kỳ thật, người không cần quá lo lắng, tùy ý khen cũng không sao cả, ta hiện tại đã bắt đầu tự mãn rồi.”

Đạo Diệt Sinh: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta vô địch, ta tự hào!”

Đạo Diệt Sinh cả giận nói: “Lão phu tung hoành Vạn Thần Vực hơn ngàn năm, chưa bao giờ gặp qua loại người mặt dày vô sỉ như thế này.”

“Chịu chết đi!”

Thông Thiên Thập lại lần nữa bị thúc giục, rung chuyển bầu trời, tiếp tục oanh kích Diệp Trường Sinh.

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, một khi giao chiến, tuyệt không hàm hồ.

Một kiếm của Diệp Trường Sinh bay ra, oanh kích về hướng Thông Thiên Thập, nó không phải một đạo kiếm quang, mà là một tòa kiếm trận.

Hỗn Độn Lục Thiên Trận.

Lại là một đạo vô địch thần thông.

Đạo Diệt Sinh nhìn kiếm trận xuất hiện trên hư không: “Nhất kiếm thành trận, thần thông không ngừng, hắc rớt cuộc có bao nhiêu át chủ bài?”

Nói đến đây, lão ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Không đúng, kiếm trận này là hắc mới bày ra khi nói chuyện cùng ta, hắc ở cố ý kéo dài thời gian.”

“Đáng tiếc, cuối cùng người vẫn không biết sự lợi hại của Thông Thiên Tháp.”

Kiểm trận cùng cự tháp giằng co, giao phong ở phía trên trên hư không, xé rách không gian, khép lại, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại vô số lần.

Cuối cùng, Hồn Động Lục Thiên Trận vẫn bị trấn áp, hơn nữa cắn nuốt vào trong Thông Thiên Tháp.

Vèo.

Một đạo kim quang xuyên qua không khí cách trở, công kích về phía Diệt Trường Sinh, hắc phóng thích Chúc Long Chiến Giáp cùng Thần Ma Cánh, cự kiếm trong tay chỉ thẳng lên trên kim quang.

Cho dù như thế, hắc vẫn là bị đánh bay đi ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, thân ảnh giống như như điều đứt dây.

Một màn này, ước chừng bay đến ngàn trượng ở ngoài.

Sau khi cố gắng ổn định hình thể, hắc vội vàng thúc giục siêu cấp sinh mệnh chi thủy, bắt đầu chữa trị thân thể bị thương nặng.

Thân thể tạc nứt cùng kinh mạch bị phá vỡ được chữa trị, Diệt Trường Sinh thoải mái thiếu chút nữa hét ra tiếng, thật giống như đạt tới... Cao trào.

Lúc này, Đạo Diệt Sinh đứng ngạo nghễ với Thông Thiên Tháp, hai mắt híp lại, thanh như thẩm phán: “Diệt Trường Sinh, người không phải vô địch sao? Còn con át chủ bài gì, mau để ta nhìn xem.”

Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, vừa muốn thúc giục Tử Dương Thần Thập, sau lưng một giọng nói nhẹ nhàng dễ chịu, giống như âm thanh thiên nhiên truyền đến.

“Có cần giúp không?”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, không chút khách khí: “Cần, xử hắn, hung hăng... Đánh hắn.”

“...”

Phía trên hư không.

Ánh mắt Đạo Diệt Sinh dừng ở trên người Đạo Linh Nhi, khóe miệng khẽ giật giật, lúc trước Đạo Linh Nhi dễ dàng bức cho Đạo Hồng tự bạo.

Có thể bức cho một cường giả tôn thần quân cảnh tự bạo, đủ thấy sự cường đại của Đạo Linh Nhi.

Đạo Diệt Sinh nhìn về phía Diệp Trường Sinh, “ân oán giữa chúng ta, vì sao phải mượn tay người khác.”

Diệp Trường Sinh đạm nhiên cười: “Người sợ rồi? Nàng là người Đạo Tông, vốn chính là kẻ thù của người, đánh không lại người khác, liền tìm ta gây phiền toái, người là cảm thấy ta rất dễ bắt nạt sao?”

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Đạo Linh Nhi: “Đừng để ý tên ngốc này, đánh hắn là được rồi, ta sẽ cổ vũ cho người.”

Chương 368: Ba sợi hỗn độn chi khí, không thể nhiều hơn

Đạo Linh Nhi nhướn miệng cười: “Ta có thể giúp người, nhưng sau khi xong chuyện, hỗn độn chi khí trong cơ thể người, phải cho ta một ít.”

“Người đánh trước đi, chuyện của chúng ta lát nữa thương lượng sau.” Diệt trường Sinh trầm giọng nói.

Đạo Linh Nhi lắc đầu, cười nói: “Người nếu không đồng ý, ta lập tức rời đi.”

Nữ nhân này là đang uy hiếp hẳn?

Diệt Trường Sinh nói: “Ba sợi hỗn độn chi khí, không thể nhiều hơn.”

“Thành giao!” Đạo Linh Nhi nói, liếc mắt nhìn Đạo Diệt Sinh: “Tòa tháp này không tồi, ta thu.”

“Mạng của người, ta cũng thu.”

Đạo Diệt Sinh sắc mặt cực kỳ khó coi, thúc giục Thông Thiên Tháp oanh kích về phía Đạo Linh Nhi, ngay sau đó, hẳn xoay người trực tiếp đào tẩu.

Tốc độ nhanh kinh người.

Biết rõ không phải đối thủ, ở lại chắc chắn bỏ mạng.

Chỉ có thể nhịn đau bỏ qua những thứ yêu thích, từ bỏ Thông Thiên Tháp, chiến đấu để giành lấy cơ hội cho chính mình.

Tồn tại mới có hy vọng.

Lần này, Đạo Tông có chuẩn bị mà đến, Đạo Linh Nhi sâu không lường được, hẳn căn bản là nhìn không thấu.

Vốn tưởng rằng hành cường giả của Thần Đế Minh sẽ đến, hiện tại

chậm chạp chưa đến, hẳn không muốn dùng con át chủ bài cuối cùng của Thiên Đạo Điện.

Một khi thất bại, Thiên Đạo Điện sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Vạn Thần Vực.

Giữ được rừng xanh thì sợ gì không củi đốt, Đạo Diệt Sinh bây giờ chỉ có thể an ủi chính mình như vậy.

Quá mẹ nó khi dễ người, vì cái gì cường giả của Đạo Tông phải bảo vệ Diệp Trường Sinh.

Có Đạo Linh Nhi ở đây, hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh mang đi tất cả tài nguyên của Thiên Đạo Điện sở hữu.

Mặt khác, Đạo Diệt Sinh còn một nghi vấn, Đạo Tông và Thiên Đạo Điện đại chiến, hết thảy toàn là do Đạo Linh Nhi gây ra.

Nàng vì cái gì phải ra tay với Thiên Đạo Điện, không có đạo lý a, Thiên Đạo Điện cùng Đạo Tông chưa từng chạm nhau.

Mang theo đầy nghi hoặc trong lòng, Đạo Diệt Sinh đạp không đào tẩu, bộ dáng cực kỳ chật vật.

Giờ khắc này, Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng vung cánh tay, khống chế được Thông Thiên Tháp bay tới, ngay sau đó, bầu trời đầy ánh sao, Thông Thiên Tháp lại lần nữa biến thành lớn bằng bàn tay, chậm rãi rơi vào trong tay ngọc của Đạo Linh Nhi.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Đạo Linh Nhi, lại phát hiện nàng biến mất không thấy, lần nữa xuất hiện, cách xa hàng ngàn trượng, ngăn lại Đạo Diệt Sinh đang đào tẩu.

Ngón tay ngọc của Đạo Linh Nhi khẽ động, một đạo ánh sao bay ra, giống như kiếm quang xẹt qua bóng dáng Đạo Diệt Sinh.

Một ngụm máu bắn ra, thân ảnh Đạo Diệt Sinh từ trên trời ngã xuống, bỗng chốc biến mất không thấy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi đến bên người Đạo Linh Nhi: “Hắn, chết hay không?”

“Không!”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hắn cứ nhiên thoát khỏi tay của người.”

Đạo Linh Nhi liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Người là đang hoài nghi thực lực của ta, muốn hay không chúng ta chiến một trận?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Ta chỉ là tò mò, hắn là như thế nào đào tẩu.”

“Không gian phù triện, loại này phẩm cấp rất cao.” Đạo Linh Nhi trầm giọng nói, “Chủ yếu là ta không muốn giết hắn, bằng không hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Vì sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Để lại cho người, không tốt sao?” Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: “Ta đáp ứng giúp người, cũng chưa nói sẽ giết hắn.”

“Lấy ra đây đi!”

Diệp Trường Sinh hơi ngần ra: “Cái gì?”

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi: “Người như vậy sớm hay muộn cũng sẽ bị đánh chết.”

Diệp Trường Sinh vung tay lên, ba sợi hỗn độn chi khí xuất hiện ở trước mặt Đạo Linh Nhi: “Cho người, lớn lên xinh đẹp như vậy, động tý là đánh đánh giết giết thật không tốt.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Tạm biệt ở đây thôi, có duyên gặp lại.”

“Khoan đã!” Đạo Linh Nhi thu ba sợi hỗn độn chi khí lại, lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm: “Người là kiếm tu, kiếm này tặng cho người, dù sao lưu lại chỗ của ta cũng vô dụng.”

“Mặt khác, kiếm đạo thần thông của người tàn ác, không có việc gì vẫn là ít dùng lại, điều đó tốt cho tất cả mọi người.”

Diệp Trường Sinh nhận lấy trường kiếm, tùy ý vung tay lên,

trường kiếm màu tím tiến vào bên trong hộp kiếm Thiên Cực rồi sau đó biến mất không thấy.

Đạo Linh Nhi nhìn bóng dáng hắt rời đi: “Xem như cùng người kết thiện duyên, tương lai hy vọng người có thể giúp ta.”

Đúng lúc này, Cơ Huyền Trí dẫn theo theo cường giả Đạo Tông đến, khom người cúi chào: “Đạo sư, kế tiếp ta nên làm cái gì?”

“Ta muốn phản hồi Đạo Các bề quan, chuyện của Thiên Đạo Điện đến đây kết thúc, tàn cục xót lại giao cho thần ma thiếu chủ.”

Đạo Linh Nhi nói, ngừng lại, tiếp tục nói: “Để ý kỹ Thần Ma thiếu chủ, mọi tin tức về hắn ta đều phải biết.”

Cơ Huyền Trí gật gật đầu, “Đạo sư yên tâm, Huyền Trí nhất định làm tốt việc này.”

Đạo Linh Nhi lại nói: “Đi thông báo Đông Phương Đạo Huyền, để hắn trở về đi.”

Nhìn bóng hình xinh đẹp Đạo Linh Nhi biến mất, vẻ mặt Cơ Huyền Trí mờ mịt, trong lòng thầm mắng: “Vì sao Đạo sư lại chiếu cố với Thần Ma thiếu chủ như vậy?”

Chương 369: Tà kiếm đầu tiên, ĐỒ!

“Chẳng lẽ là bởi vì tư chất hần...”

Bên kia, Diệp Trường Sinh rời khỏi Thiên Đạo Điện, đạp không mà đi, đuổi theo về phía Đạo Diệt Sinh rơi xuống.

Trên ngọn núi hiu quạnh, hần ngạo nghễ mà đứng, đôi mắt nhìn về phía xa, không phát hiện thấy tung tích Đạo Diệt Sinh.

Lão tiểu tử này... Bị thương, còn chạy nhanh như vậy.

Phía trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, phát hiện Đạo Diệt Sinh đã biến mất không dấu vết, biết ý tưởng muốn nhặt của hời là thất bại.

Không thể nhặt của hời, Diệp Trường Sinh cũng không thất vọng, ngược lại khóe miệng nhắc lên ý cười, Thiên Đạo Điện bị Đạo Tông tàn phá.

Mấy tôn cường giả ngã xuống, Đạo Diệt Sinh không biết tung tích, trong khoảng thời gian ngắn Thiên Đạo Điện sẽ không có uy hiếp đối với hần nữa.

Nhưng trong lòng Diệp Trường Sinh hiểu rõ, Thiên Đạo Điện sẽ không dễ dàng diệt vong như thế, một ngày nào đó, Đạo Diệt Sinh sẽ ngóc đầu trở lại.

Giữa bọn họ sớm đã không chết không ngừng, một cuộc đại chiến hần không thể thiếu.

Tưởng tượng đến thực lực Đạo Linh Nhi, Diệp Trường Sinh biểu tình buồn bã, “Cô nương kia nhìn tuổi so với chính mình không sai biệt lắm, vừa đẹp lại vừa mạnh.”

Nói đến đây, hần nâng lòng bàn tay lên, trường kiếm màu tím hiện ra trong lòng bàn tay, hần chăm chú nhìn thì thấy trên chuôi kiếm có vẽ một chữ đơn giản.

Đồ.

Diệp Trường Sinh tâm thần vừa động, mở lời nói: “Hệ thống, có thể kiểm tra đo lường ra thanh kiếm này là phẩm cấp gì hay không.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống đang ở kiểm tra đo lường...”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, kiểm tra đo lường thành công, thỉnh chủ nhân xem xét tin tức.”

Đồ, rên từ Thiên Ngoại Huyền Thiết, sở hữu Kiếm Linh, hiện tại chưa thức tỉnh, ẩn chứa bên trong 3000 kiếm đạo.

Bình khí này được xưng là thanh kiếm ác độc nhất sao trời, phẩm cấp hiện tại là Siêu Thần Khí.

Sau khi thức tỉnh Tà Kiếm Linh, phẩm cấp không rõ.

Lại là Siêu Thần Khí?

Vẫn là một thanh tà kiếm.

Cô nương kia rốt cuộc là lòng tốt, hay là ý xấu.

Diệp trường sinh nắm trường kiếm màu tím trong tay, tiếp tục nói: “Kiếm này tên thật khí phách, cũng không biết uy lực như thế nào?”

Tìm cơ hội nhất định phải thử một lần.

Ba sợi hỗn độn chi khí, đổi lấy một thanh Siêu Thần Khí.

Nhìn thế nào cũng giống như là chính mình kiếm lời, cô nương kia lỗ tiền mua bán, có phải đối ta có ý đồ gì hay không?

Đến nỗi đồ là tà kiếm sự tình, Diệp Trường Sinh không hề để trong lòng, bởi vì theo hắn, chỉ cần là kiếm, không có gì là hắn không thể khống chế.

Ngay sau đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong bầu trời Thần Cung, đã đến lúc xem thu hoạch của mình, sau khi lấy đi tài nguyên của Thiên Đạo Điện, Đạo Diệt Sinh không ngừng

yêu cầu hẳn giao lại.

Trong đó dường như có đồ vật rất quan trọng, Diệp Trường Sinh vô cùng tò mò, rốt cuộc là thứ gì, có thể khiến Đạo Diệt Sinh sốt ruột như thế.

Theo lý thuyết, nếu một người có chí bảo, đều sẽ đặt ở bên người mới đúng, cho nên đồ vật Đạo Diệt Sinh muốn, hẳn là không phải là đồ cá nhân hẳn, mà là bảo vật của Thiên Đạo Điện.

Diệp Trường Sinh bay trên không trung, đi vào trong một tòa cung điện ngời xuống, phất tay lên, tất cả bảo vật trong hệ thống đều được bày ra trong cung điện.

Hắn hít lại đôi mắt, bắt đầu nhìn từ chí bảo thượng hành quét qua, lúc trước thời gian gấp gáp, hẳn căn bản không có thời gian để xem rốt cuộc là cái gì.

Không bao lâu, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, thật sự có quá nhiều có quá nhiều đồ vật mang tới từ Thiên Đạo Điện, hẳn đại khái nhìn một lần, cũng không có phát hiện cái gì dị thường.

“Hệ thống, rà soát tất cả chí bảo trước mặt và tìm ra những thứ có giá trị nhất.”

“Tinh, đang rà soát bên trong, xin chủ nhân hãy đợi...”

Diệp Trường Sinh khóe miệng nhắc lên ý cười, không thể không nói, từ sau khi hệ thống thăng cấp, thật sự càng ngày càng hữu ích.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, rà soát kết thúc.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến bên tai, hai tia sáng bay về phía Diệp Trường Sinh, một quyển sách cổ, và một thứ tương tự như da động vật.

Diệp Trường Sinh giơ tay nắm chặt sách cổ và da thú, cúi đầu nhìn qua, mặt lộ rõ vẻ chấn động: “Chiến Tự Cửu Quyết?”

Sách cổ trong tay là một quyển tu luyện công pháp, Chiến Tự Cửu Quyết, tổng cộng có chín trận pháp, chín chiêu thức, chín câu thần

chú, trận pháp khép kín.

Da thú nhìn rất bình thường, phía trên không có bất kỳ hoa văn hay đường vân gì.

Ngay sau đó.

Hắn đem hỗn độn song kiếm phóng thích ra, bắt đầu cắn nuốt cổ kiếm của kiếm linh trong đại điện sở hữu, chính mình lại khoanh chân ngồi, bắt đầu nghiên cứu trong tay da thú.

Lặp đi lặp lại, nghiêm túc, sau vài lượt, Diệp Trường Sinh thật sự... Một chút thành tựu cũng không có.

“Hệ thống, rà soát da thú này là cái gì.”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, rà soát kết thúc, đây là tàn phiến Vô Tự Thiên Thư.”

Vô Tự Thiên Thư?

Chương 370: Gà con biến hình

Diệp trường sinh không có chút ngạc nhiên nào, lúc trước chưa xuyên qua trong tiểu thuyết hẳn xem đều có Vô Tự Thiên Thư, sau khi có được nó sẽ bất khả chiến bại.

Không nghĩ tới chuyện xưa cũ kỹ như vậy, lại xảy ra ở trên người hắn, đáng tiếc chỉ là một tàn phiến.

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống rà soát được một lọ Long Huyết, chủ nhân có thể sử dụng rèn luyện thân thể.”

Long Huyết, tôi luyện cơ thể?

Diệp Trường Sinh hơi ngẩn ra, không nghĩ tới Thiên Đạo Điện còn có bảo vật như vậy, thứ Đạo Diệt Sinh muốn hẳn là chính là một trong tam kiện chí bảo này.

Hiện tại lại toàn bộ thuộc về một mình hắn một người.

Nhìn bình ngọc rơi xuống, Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay, nắm bình ngọc trong tay, không có sốt ruột long huyết tôi thể.

Ngay sau đó, trong tay hắn xuất hiện một bộ công pháp, chính là công pháp trong phòng sách Thiên Cung, Thần Long Cửu Biến.

Muốn luyện công này, trước hết cần long huyết tôi thể.

Hiện tại có long huyết, có công pháp, một chữ làm là xong rồi.

Hỗn độn song kiếm còn đang cắn nuốt cổ kiếm, Diệp Trường Sinh mở bình ngọc ra, giơ tay đổ long huyết vào trong miệng.

Có chút tanh, có chút ngọt.

Không đúng, ta mẹ nó như thế nào có thể đau như vậy?

A.

Diệp Trường Sinh phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết, cả người ngã xuống đất, bộ dáng cúi đầu như con tôm.

Sao lại thế này, chẳng lẽ phương thức mở long huyết không đúng?

Không nghĩ tới.

Long huyết tôi thế là đem long huyết bôi trên trên người, Diệp Trường Sinh lại làm một ngụm.

Ca ngợi hẳn đúng là dũng cảm.

Hậu quả sẽ thế nào, ta cũng không biết a.

...

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền ra, quanh quần ở bầu trời trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh giống như được mấy tên đại hán hầu hạ, kêu vang.

Giờ khắc này.

Bên ngoài đại điện.

Diệp Vô Cực đi theo âm thanh mà đến, vừa muốn giơ tay đẩy cửa điện ra, một tiếng rống gầm truyền đến, luồng khí khủng bố trực tiếp đánh bay hẳn ra ngoài.

thân ảnh bay ngược ngừng lại, một đạo máu tươi từ trong miệng Diệp Vô Cực phun ra, hẳn chậm rãi ổn định thân ảnh: “Trường Sinh, người không sao chứ!”

“Diệp... Diệp thúc, người mau rời đi, nguy hiểm.” Một chữ, một chữ từ trong miệng Diệp Trường Sinh thốt ra.

Giờ khắc này, trên trán hẳn nổi đầy gân xanh, thân ảnh giống như than hỏa giống nhau, huyết mạch sôi trào, nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Diệp Trường Sinh thúc giục hỗn độn chi khí bảo hộ tâm mạch, cắn chặt răng, nói với chính mình nhất định phải kiên trì tiếp.

Đến đây đi.

Tra tấn ta.

Để bảo tấp ở tới mãnh liệt chút.

Đau quá... Quá mẹ nó đau, có thể nhẹ nhàng chút hay không?

Trước mắt Diệp Trường Sinh tối sầm lại, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Làm... Hôn mê?

Lúc này, trên cổ tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một con rồng, một con rồng vàng năm móng quấn quanh hắn, giống như đang trấn áp long huyết trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, một tia lửa hiện ra trước mặt Diệp Trường Sinh, màu đỏ tiêu tán, gà con đi ra.

Nó vây quanh đi dạo một vòng quanh Diệp Trường Sinh, gật gật đầu: “Có thể, là một người mạnh, đây là uống long huyết a.”

“Long huyết cũng dám uống, người nói người còn có gì không dám làm?”

Nói đến đây, nó ngừng, tiếp tục nói: “May mà có ta, để ta tới giảm bớt thống khổ của người đi.”

Theo giọng nói rơi xuống, gà con bay lên trời, hai tay chậm rãi mở ra, bắt đầu điên cuồng hấp thụ long khí trên người của Diệp Trường Sinh.

Ngũ trảo kim long ở thời điểm gà con xuất hiện, lại một lần nữa hoàn toàn đi vào cổ tay của Diệp Trường Sinh.

Thời gian trôi đi từng chút một, không biết qua bao lâu, một ngọn lửa hình thành xung quanh Diệp Trường Sinh, một quả cầu khổng lồ treo lơ lửng.

Ngay sau đó, quả cầu vỡ tan, một cánh tay từ trong đó duỗi ra...

Bầu trời Thần Cung.

Trong đại điện.

Diệp Trường Sinh nằm thẳng trên mặt đất, hơi thở thô bạo biến mất, làn da trở nên trắng nõn mịn màng.

Tất cả, đều khôi phục bình thường.

Một thanh kiếm đứng bên cạnh hắn, còn có một tiểu hài tử, bộ dáng đứa nhỏ này ước chừng năm sáu tuổi, mái tóc đỏ được buộc chặt.

Nhìn qua vô cùng thường đáng yêu, có chút giống Hồng Hải Nhi.

Khụ khụ.

Một tiếng ho nhẹ truyền ra, Diệp Trường Sinh yếu ớt tỉnh lại, mở mắt ra trong chốc lát, thiếu niên tóc đỏ đập ngay vào ánh mắt của hắn.

Diệp Trường Sinh lập tức bật dậy: “Người là ai?”

Sao lại xuất hiện thêm một tiểu hài tử, này cũng quá mẹ nó quỷ dị.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Thiếu niên tóc đỏ nói: “Thiếu chủ, là ta.”

Diệp Trường Sinh đề phòng nói: “Người là ai?”

Thiếu niên tóc đỏ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thiếu chủ, có phải ta quá phong độ hay không, người cư nhiên đến cả ta cũng không nhận ra.”

Nói đến đây, sau lưng hắn xuất hiện một đoạn hư ảnh thật lớn, chính là một con luyện ngục phượng hoàng lửa.

“Người là gà con?” Diệp Trường Sinh chấn động không thôi: “Không nghĩ tới người cư nhiên lại biến hình.”

Thiếu niên tóc đỏ nói: “Thiếu chủ, người nói lời này, ta không thích nghe, cái gì mà bảo ta cư nhiên biến hình.”

Chương 371: Vết thương nhỏ thôi

“Loại chuyện biến hình này, với ta mà nói quá đơn giản.”

“Người đỉnh!” Diệp Trường Sinh nói, ngừng lại, tiếp tục nói: “Người hiện tại đã biến về hình người, về sau ta không thể vẫn kêu người là gà con nữa, người có tên?”

Thiếu niên tóc đỏ vẻ mặt cao thâm khó đoán: “Tên của ta, Diễm Xích Vũ.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Diễm Xích Vũ, tên thật khí phách?”

“Đương nhiên rồi, còn không nhìn xem ta là ai chứ.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: “Nói hay.”

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ tối sầm lại, lẩm bẩm tự nói, tên của ta thật sự rất bá đạo, năm đó bao nhiêu thần đế, nữ hoàng nghe được tên của ta, hận không thể lột sạch, lao vào trong lòng ngực của ta.

Bỏ đi, Bỏ đi, năm tháng huy hoàng đã không còn, hiện tại vẫn là nên khiêm tốn chút.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Xích Vũ, người về sau đều dùng hình người để tu luyện?”

Diễm Xích Vũ nói: “Hình người cùng bản thể được hoán chuyển cho nhau, nếu là thiếu chủ yêu cầu, ta có thể dùng hình người bảo hộ thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày cúi đầu nhìn xuống Diễm Xích Vũ đứng ở bên cạnh hắn: “Người hiện tại rất mạnh?”

Diễm Xích Vũ vân đạm phong khinh: “ta không biết mạnh thế nào, nhưng tuyệt đối có thể đánh bại thiếu chủ, thật sự nghiêm túc, không khoác lác cái này.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Ngừng lại, hắn mở lời nói: “Vậy người dùng bộ dáng hiện tại này,

lưu lại bên người ta đi.”

Giọng nói rơi xuống, tiến về phía trước, đẩy cửa đại điện ra, hỗn độn song kiếm sau lưng tiến vào trong hộp kiếm.

Cửa điện mở ra, một bóng người hiện ra, không phải người khác, chính là Diệp Vô Cực.

Thời gian lâu như vậy, Diệp Vô Cực lo lắng cho an nguy của Diệp Trường Sinh, vẫn luôn ở đây không rời đi.

Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên, đi đến trước mặt Diệp Vô Cực: “Diệp thúc, thương thế của người như thế nào?”

Diệp Vô Cực nói: “Vết thương nhỏ thôi, Trường Sinh, người không sao chứ.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Không có việc gì, làm Diệp thúc lo lắng.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại chút, tiếp tục nói: “Diệp thúc, người đã tu luyện một thời gian rồi, ta mang người đi gặp huynh trưởng Mạc Tà.”

Diệp Vô Cực nói: “Trường Sinh, nơi này quả thật là nơi tu luyện tốt, mới thời gian ngắn ngủn như vậy, cảnh giới ta đã phong thần.”

“Chuyện này nếu là trước kia, nghĩ cũng không dám nghĩ.”

Diệp Trường Sinh đậm thanh nói: “Diệp thúc, kiếm đạo của người không thấp, tương lai cũng không phải là thần cảnh có thể ngăn cản.”

Diệp Vô Cực lộ vẻ khen ngợi, cười nói: “Nếu là thiếu chủ biết người hiện ưu tú tại như thế, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Diệp thúc, ta đã tìm được một ít dấu vết phụ thân để lại, tin rằng không bao lâu nữa người có thể có một khoảng thời gian vui vẻ.”

“Diệp thúc, ta đi trước.”

....

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh cùng Diễm Xích Vũ xuất hiện, hít sâu một hơi: “Không khí thật mát mẻ a, chỉ tiếc linh khí nơi này thật sự quá yếu đi.”

Hắn ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: “Có cơ hội, mang thiếu chủ đi huyền giới, nơi đó mới là thiên đường tu sĩ.”

“Ai, vẫn là bỏ đi, thiếu chủ quá yếu, tiến vào Huyền Giới, sẽ bị trực tiếp đánh chết.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Ta nhược yếu như vậy sao?

Sau khi Long Huyết tột thể, hắn rõ ràng cảm giác thân thể mình nâng cao thêm một bước, với thân thể hiện tại này, chẳng lẽ vẫn không mạnh?

Có điều, hắn đối với Huyền Giới trong miệng Diễm Xích Vũ tràn ngập tò mò, nơi đó rốt cuộc trông như thế nào?

Trầm mặc một lát.

Hắn mở lời nói: “Đi thôi, chúng ta về Vạn Thần Thành trước.”

Hai người biến mất ở phía trên đỉnh núi, cuồn cuộn hư không, bọn họ tùy ý rong ruổi.

...

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ đột nhiên ngừng lại: “Có người đi theo chúng ta, thiếu chủ chẳng lẽ không có phát hiện?”

Diệp Trường Sinh sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói: “Này mà cũng bị người phát hiện.”

Nếu không phải Diễm Xích Vũ nói, hẳn thật sự không phát hiện có người đi theo.

Trong nháy mắt, hai gã lão giả xuất hiện ở bọn họ trước mặt, Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn hai người: “Thần tướng cường giả, có chút thực lực a.”

Diễm Xích Vũ khinh thường nói: “Loại tu sĩ này ... Cũng được coi là tu sĩ?”

Hai gã lão giả nghe được lời của Diễm Xích Vũ, lộ sắc mặt giận dữ: “Tiểu băng hữu, cớ gì có thể ăn bậy, lời nói không thể nói bậy.”

“Người rời đi đi, chúng ta là vì Diệp Trường Sinh mà tới, tuyệt đối sẽ không giết lung tung vô tội.”

Diễm Xích Vũ nói: “Đừng đụng vào thiếu chủ ta, có chuyện gì nhắm vào ta.”

Diệp Trường Sinh hơi ngần ra, không nghĩ tới Diễm Xích Vũ nghĩa khí như vậy: “Xích Vũ, vẫn là ta đi.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ đừng nhúc nhích, để cho ta tới giết bọn hắn, rất lâu rất lâu rất lâu không có giết người, không biết thủ pháp có gì mới lạ hay không.”

Một lão giả đầy nghiến nói: “Tiểu băng hữu, khẩu khí quá lớn.”

Diễm Xích Vũ nhìn lão giả, thân ảnh chợt lóe, đột nhiên lao về phía trước, một đạo thần huy mãnh liệt phun ra, bao phủ trên người hai người.

Chương 372: Đây là cái bệnh gì?

Ánh sáng mạnh đến nỗi không thể mở mắt...

Diễm Xích Vũ một chân đá vào hạ thân lão giả.

Ngao.

Lão giả phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân ảnh thiếu chút nữa bay lên trời.

Sắc mặt hắn dữ tợn khủng bố, nhìn Diễm Xích Vũ, giống như đang nói, người tốt cuộc có phải con người hay không?

Ngàn năm rồi, hàng ngàn trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ gặp được người thô lỗ như vậy.

Thủ đoạn đơn giản này... Cũng âm hiểm.

Không nghĩ tới, thủ đoạn càng đơn giản lại càng tàn nhẫn.

Khiến cho lão giả chấn động chính là, Diễm Xích Vũ cứ nhiên có thể nhẹ nhàng tiếp cận, dưới sự công kích của hắn, chính mình cứ nhiên đến cơ hội đánh trả cũng không có.

Thấy Diễm Xích Vũ đang đi về phía mình, giọng lão giả khẽ run nói:

Người đừng tới đây.

Người đừng tới đây.

Diễm Xích Vũ giơ tay một lóng tay, đánh trúng mương máng của lão giả.

Ngao.

Lão giả kêu lên thảm thiết, thân ảnh bay lên không trung một tiếng nổ mạnh, hóa thành một vũng máu, bay tán loạn đầy trời.

Diệp Trường Sinh âm thầm tắc lưỡi, thủ đoạn này... Con mẹ nó tà

ác.

Không phải là chân nghiền nát trứng nữa, mà chính là tay bạo chúa, học ở đâu ra, thủ đoạn biến thái như thế.

Này địch nhân nếu là nữ, có thể hay không... Rất tuyệt?

Một lão giả khác thấy diễm xích vũ đi về phía hắn: “Đừng, ta sai rồi, không biết các hạ mạnh như vậy.”

“Thực xin lỗi, quấy rầy rồi.”

Lời còn chưa dứt, lão giả nhanh như chớp đào tẩu, tốc độ kia quá nhanh, nhanh khiến người ta khó có thể nắm lấy.

Diễm Xích Vũ nhìn bóng dáng lão giả rời đi: “Lão tử siêu ác, lần sau lại để ta gặp được, người không chết cũng tàn phế.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, trong lòng hoảng sợ vô cùng, đây là tạo nghiệt gì, vì sao xuất hiện ở bên cạnh hắn, không có đến một thứ bình thường.

Diễm Xích Vũ so với Tàng Thất, Tiêu Tùy Phòng còn mạnh hơn.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn quá phô trương?

Không đúng, thời buổi này...Người đứng đắn giống hắn như vậy, đã không còn nhiều lắm.

Diễm Xích Vũ liếc mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, đuổi theo không? Tìm được hắn, hung hăng đâm hắn một chút.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Đây là cái bệnh gì?

Diễm Xích Vũ lại nói: “Ta ghét nhất, người khác ở trước mặt ta kiêu ngạo, nếu là không giết hắn ngay lập tức, ta không thể không được chính mình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, chúng ta vẫn nên khiêm tốn một chút.”

Diễm xích vũ nói: “Thiếu chủ, ta cũng muốn khiêm tốn, chính là ta không chế không được tính tình thô bạo của mình.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Thực lực của ta thật đáng chết, quá cường, không đánh người, không phải là lãng phí sao”

Diệp Trường Sinh mặt đầy hắc tuyến: “Xích Vũ, người trước kia giết người đều là thủ đoạn này?”

Diễm Xích Vũ gật gật đầu, vân đạm phong khinh: “Thiếu chủ, thủ đoạn của ta còn nhiều lắm, chờ có cơ hội, cho người chiêm ngưỡng, ta rồi cuộc có bao nhiêu hung ác.”

“Được, chúng ta đi trước đi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đạp không bay về phía trước: “Xích Vũ tên gia hỏa này, thật nguy hiểm.”

Diễm Xích Vũ liếc mắt nhìn bóng dáng Diệp Trường Sinh rồi đi, vội vàng đuổi theo: “Thiếu chủ, người có phải hay không cảm thấy thủ đoạn của ta rất mạnh, muốn học sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không muốn!”

...

Bên kia.

Lão giả đào tẩu rồi cuộc cũng ổn định thân ảnh, bộ dáng kinh hãi, quay đầu nhìn lại phía sau lưng, thấy hai người Diệp Trường Sinh không đuổi theo, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Quá mẹ nó dọa người.

Một tên tiểu hài tử, nháy mắt hạ gục cường giả thần tướng cảnh, vì sao bên người Diệp Trường Sinh luôn có người biến thái như vậy?

Tưởng tượng đến bộ dáng chết thảm của lão giả đi cùng, hắn liền

không khỏi căng thẳng cúc hoa, thân ảnh nơm nớp lo sợ.

“Diệp Trường Sinh quá nguy hiểm, ta phải về Thánh Đình, về sau nơi có Diệp Trường Sinh, ta không bao giờ tới.”

Vừa dứt lời, lão giả vừa muốn xoay người rời đi, một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn, giơ tay một chưởng đánh trúng trên đỉnh đầu lão giả.

Một chưởng đánh xuống, lão giả đổ máu mà chết.

Nhìn rơi xuống thi thể, người tới dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi: “Diệp Trường Sinh, ngươi phải chết, thời đại này là thuộc về bá tộc bọn ta.”

...

Thiên Đạo Điện bị hủy, tin tức lan truyền nhanh chóng, truyền khắp các thế lực Vạn Thần Vực.

Mọi người vô cùng chấn động, nghĩ trăm lần cũng không ra, vì sao Đạo Tông đột nhiên muốn làm khó dễ Thiên Đạo Điện?

Đạo Tông ra đời, hẳn là đầu tiên phải tiêu diệt Diệp Trường Sinh mới đúng.

Sự tình phát triển theo phương hướng, không hề giống với những gì bọn họ tưởng tượng.

Hiện tại Thiên Đạo Điện, Ma Kiếm Tông, Thiên Hồn Tông, phàm là thế lực muốn giết Diệp Trường Sinh, đến cuối cùng không phải diệt vong, cũng là bị đánh cho tàn phế.

Các thế lực hoảng sợ không chịu nổi một ngày, lần lượt quyết định trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ra tay với Diệp Trường Sinh.

Chương 373: Còn có kiện đồ vật kia... Hiện tại nơi nào

Vạn Phật Thánh Đình, Chiến Tộc lựa chọn ngủ đông, bởi vì bọn họ cảm thấy sự tình có chút quỷ dị, thế lực Thiên Đạo Điện bị hủy, đã cho bọn hắn một hồi chuông cảnh báo.

Diệp Trường Sinh, không dễ chọc, không hoàn toàn nắm chắc, tốt nhất vẫn là không nên tự dẫn lửa vào người.

Chủ yếu chính là, Thiên Cơ Các đã phong sơn, hiện tại muốn lấy được tin tức về Diệp Trường Sinh từ Thiên Cơ Các, đã là không có khả năng.

Diệp Trường Sinh rốt cuộc mạnh như thế nào, không có người nào biết a.

...

Thần Đế Minh.

Chúng thần trong điện.

Một bóng người xuất hiện, không phải ai khác, chính là Đạo Diệt Sinh.

Trên vị trí chủ thượng, ba nam tử trung niên ngạo nghễ ngồi ngay ngắn, ánh mắt đồng loạt dừng trên người Đạo Diệt Sinh, Lôi Thiểu chậm rãi mở miệng, “Đạo Diệt Sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Đạo Tông lại ra tay với Thiên Đạo Điện.”

“Còn có kiện đồ vật kia... Hiện tại nơi nào.”

Đạo Diệt Sinh vẻ mặt hoảng sợ: “Hồi Lôi Thần Tôn, đồ vật bị Diệp Trường Sinh đánh cắp.”

Nói đến đây, lão ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Còn về việc Đạo Tông vì sao ra tay với Thiên Đạo Điện, hoàn toàn là vì Đạo sư.”

Lôi Thiểu híp lại đôi mắt, trầm giọng nói: “Mấy ngàn năm qua,

Đạo Sư chưa từng xuất hiện, bây giờ nàng vì cái gì xuất hiện?”

“Bất quá là sứ thần Thiên Đạo, một sợi phân thân thôi, thế giới này còn không tới phiên nàng làm chủ.”

Đạo Diệt Sinh tiếp tục nói: “Lôi Thần tôn, Đạo Sư giống như vô cùng chiếu cố Diệp Trường Sinh, nàng có thể hay không là vì Diệp Trường Sinh mà đến?”

Lôi Thiểu lại nói: “thân phận Diệp Trường Sinh phức tạp, vô số nhân quả, Đạo Sư vì hắn mà đến cũng không phải không có khả năng.”

“Lúc trước Phương Đông Đạo Huyền bày ra đại đạo Tuyệt Thiên Trận, ngăn cản cường giả Thần Đế Minh đến giúp người một tay.”

“Hiện tại nếu đã biết sự tình rõ ràng, Diệp Trường Sinh và Đạo Sư đều phải chết.”

Đạo Diệt Sinh chậm rãi ngẩng đầu: “Lôi Thần tôn, Đạo cô nương bị giết, ta muốn làm Thiên Đạo Điện trở lại, còn nhờ ba vị thần tôn hỗ trợ ta.”

Yến Thiên Cuồng nói: “Đi, chúng thần mộ.”

Tiêu Thái Chân nói: “Sau năm năm, Diệp Trường Sinh để người giết, còn về phần Đạo Sư, Phệ Hồn Môn hẳn là đối với nàng càng cảm thấy hứng thú.”

Lôi Thiểu chậm rãi đứng dậy, bay xuống cạnh Đạo Diệt Sinh, vung tay lên, một cỗ khí bao vây lấy Đạo Diệt Sinh: “Tiến vào chúng thần mộ, có thể tồn tại ra ngoài hay không, liền xem vận mệnh của người .”

“Người nếu là đã chết, chúng ta sẽ tuyển những người khác tiến vào, cơ hội chỉ có một lần, người tự mình nắm chắc.”

Ngay sau đó, linh khí cường đại cùng với Đạo Diệt Sinh từ trong đại điện bay ra, hóa thành một ánh sao biến mất trên mây.

Tiêu Thái Chân cùng Yến Thiên Cuồng đi đến bên cạnh Lôi Thiểu: “Thời gian của chúng ta không còn nhiều, thế lực khắp nơi ngo

ngoe rục rịch, mục tiêu của bọn họ hẳn là cũng là Diệp Trường Sinh.”

Yến Thiên Cuồng phụ họa nói: “Đạo Tông ra đời, La Sát Tộc, Long Tộc, Cổ Yêu Tộc, Cánh Tộc sớm hay muộn sẽ đến, những người Tinh Thần Minh cũng nhìn chăm chăm vào Vạn Thần Vực, Diệp Trường Sinh là một tôn thần ma cuối cùng, hẳn chính là cả người là bảo vật, chúng ta nhất định phải hạ thủ vi cường trước.”

Lôi Khuyết Điểm gật đầu: “thời gian 5 năm đủ rồi, Diệp Trường Sinh không thể gây sóng gió lớn, chờ mình chủ xuất quan, chúng ta chắc chắn trở thành bá chủ phương này.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: “Để Thanh Cơ đi Vạn Thần Thành, tiếp cận Diệp Trường Sinh, tìm hiểu tất cả về hắn.”

Tiêu Thái Chân và Yến Thiên Cuồng gật gật đầu, hiển nhiên là tán đồng sự sắp xếp của Lôi Thiếu, Lôi Thiếu nói: “Nếu các người không có ý kiến, ta đây lập tức đi làm.”

...

Vạn Thần Thành.

Diệp Trường Sinh mang theo Diễm Xích Vũ trở về, thân ảnh hai người đập không mà đi, xuất hiện trên đỉnh thành trì.

Ở một khắc bọn họ xuất hiện, hai người Đạm Đài Tú, Thiên Khô hiện thân, phát hiện là Diệp Trường Sinh trở về, hai người bước nhanh tiến lên.

Thiên Khô lão nhân khom người cúi chào: “Lão nô bá kiến thiếu chủ.”

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: “Đã trở lại.”

Diệp Trường Sinh đỡ Thiên Khô lão nhân dậy: “Đã trở lại, các người thế nào.”

Đạm Đài Tú nói: “Vạn Thần Thành bình an không có việc gì, người lần lượt phá hủy Ma Kiếm Tông và Thiên Hồn Điện, thế lực khắp nơi hiện tại cũng không dám trêu chọc người.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Hiện tại chỉ là yên lặng trước bão táp, đi thôi, về thành trước.”

Trong lúc đi, hắn tiếp tục nói: “Thành chủ, những bằng hữu của ta hiện tại như thế nào.”

Đạm Đài Tú lại nói: “Bọn họ đều đang bế quan, hiện tại người đã trở lại, ta lập tức phái người đi thông báo cho bọn họ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Để cho bọn họ đến Thiên Thần Các gặp ta!”

Trên Thiên Thần Các.

Diệp Trường Sinh thân mình kiêu hãnh đứng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, những đỉnh núi trập trùng liên miên vô tận, mây bay cuồn cuộn, giống như một cõi thần tiên.

Chương 374: Bần tăng biết hẳn ta là cao nhân

Diễm Xích Vũ giống như một ông cụ non, đứng chấp tay sau lưng: “Thiếu chủ, nữ nhân của người không phải là một người phụ nữ đơn giản.”

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: “Người đang nói đến thành chủ Đạm Đài?”

Diễm Xích Vũ gật đầu nói: “Thiếu chủ, ngài không biết thân phận của nàng ta sao?”

Diệp Trường Sinh hỏi: “Ngoài thân phận chủ nhân của Vạn Thần Thành, nàng ấy còn có thân phận nào nữa?”

Diễm Xích Vũ gương mặt trầm trọng nghĩ thầm: “Con mụ này không phải là người tốt, che giấu thân phận tiếp cận Thiếu chủ, thật không rõ nàng ta có mục đích gì?”

Diệp Trường Sinh chờ không thấy hẳn ta trả lời, hỏi lại: “Đạm Đài thành chủ lại có thân phận khác sao? Nói cho ta.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, nếu ta đọc đúng, nàng ấy nên là một luân hồi giả.”

“Luân hồi giả?”

Diệp Trường Sinh khiếp sợ: “Người còn có thể thấy cái này?”

Diễm Xích Vũ tỏ vẻ kiêu ngạo: “Nếu tất cả ký ức của ta được khôi phục, ta sẽ biết nàng ấy là ai trước khi đầu thai, những đáng tiếc là trí nhớ của ta vẫn chưa được khôi phục.”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, luân hồi giả là gì?”

Diễm Xích Vũ nói: “Luân hồi giả là siêu cấp cường giả tái sinh trong luân hồi. Trước khi luân hồi, nàng ấy chắc chắn là người có sức mạnh tối cao trong vũ trụ này.”

“Thì ra là như vậy.” Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xích Vũ, vậy người xem xem ta có phải là luân hồi giả không đi.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, ta không muốn đả kích ngài nhưng không phải ai cũng có thể trở thành luân hồi giả. Muốn tái sinh luân hồi, ngài cần phải có thực lực tuyệt đối, nếu không thì đừng làm vậy, bằng không chưa kịp luân hồi ngài rất có thể tự chơi chết bản thân.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày, trong lòng vô cùng kinh ngạc, Đạm Đài Tú thân phận thật là gì?

Tại sao cường giả vô song lại phải tái sinh luân hồi, đừng nói là bởi vì nàng muốn tận hưởng niềm vui tu luyện lại từ đầu.

Diễm Xích Vũ lại nói: “Thiếu chủ, cô gái này hẳn là có hứng thú với người, người nên tìm cơ hội hỏi.”

Lời nói vừa dứt, Đạm Đài Tú, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Tàng Thất với những người khác liền xuất hiện. Nhưng trong đám đông lúc này lại không có thân ảnh của Tư Không Lạc Tuyết.

Diệp Trường Sinh nhìn lại mọi người liếc mắt một cái: “Không tệ, các người trong khoảng thời gian này đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.”

Tàng Thất dẫn đầu lên tiếng: “Diệp thí chủ, so với ngài, chúng ta quá yếu, tuy rằng ngài không ở trong Vạn Thần thành, nhưng những thành phố này có đầy rẫy những lời đồn đại của ngài.”

Nói xong, hẳn ta dừng lại, ánh mắt rơi vào Diễm Xích Vũ: “Thí chủ, đứa nhỏ này rất đáng yêu, ngài bắt cóc ở đâu ra?”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm cười: “Tàng Thất, Xích Vũ hẳn ta là bạn của ta, hẳn ta rất mạnh, đừng có gây sự với hẳn ta.”

Tàng Thất không đồng ý: “Thí chủ, nó chỉ là một đứa trẻ, hẳn ta có thể mạnh mẽ đến mức nào chứ?”

Vừa nói hẳn ta vừa đưa tay ra nhéo lấy gương mặt Diễm Xích Vũ. Trong khoảnh khắc này, Diễm Xích Vũ vẫn nở một nụ cười vô hại trên má.

Nhưng Diệp Trường Sinh biết rằng khi Diễm Xích Vũ nở nụ cười như vậy, có nghĩa là hắn ta đang rất tức giận.

“Diệp thí chủ, Xích Vũ so với ta mạnh hơn!”

Tàng Thất nhanh chóng bỏ tay ra, sờ sờ đầu của hắn: “Cái đó... hẳn tăng biết hắn ta là cao nhân.”

Nghe Tàng Thất nói vậy mọi người đều tươi cười, Tàng Thất hơi xấu hổ bộ dáng lùi về phía sau, ở một bên, Tiêu Tỳ Phong đứng phải cánh tay của hắn ta: “Hòa thượng, người có thể nói cho ta biết cảm giác của người không?”

Tàng Thất tức giận nói: “Cút đi, lại hỏi, tin hay không ta cho người một cái tát?”

Tiêu Tỳ Phong: “...”

Diệp Trường Sinh thấy hai người bọn họ lại nhéo nhéo vội nói: “Đi thôi, ta đưa các người đến một nơi.”

Tay áo của hắn phát lên, một cỗ khí tức bốc lên, nuốt chửng tất cả mọi người vào trong Thiên Đế Cung.

Vào Thiên Cung.

Tất cả mọi người đều hoàn toàn sững sờ, kinh ngạc trước mọi thứ trước mắt, bọn họ không thể tin được Diệp Trường Sinh lại còn có bảo bối như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Khô, trong Thiên cung có Niết Bàn trì và Thăng Long trì. Người dẫn mọi người đi nâng cao huyết thống và năng khiếu trước.”

Nói đến đây, hắn dừng lại và nói tiếp: “Huynh trưởng, người đi với ta.”

Diệp Mạc Tà đi theo sau Diệp Trường Sinh, hai người đi về phía sâu trong điện thờ, đi chưa được một nghìn mét, một bóng người đã xuất hiện trước mặt họ.

Khi bóng người đến gần, sắc mặt của Diệp Mạc Tà thay đổi rất

nhiều, hần nhanh chóng nói: “Trường Sinh, đó có phải là cha không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Huynh trưởng, chú Diệp đã trở lại.”

Diệp Mạc Tà vội vàng đi tới, đi tới trước mặt Diệp Vô Cực, hần quỳ trên mặt đất với một tiếng kêu: “Hài nhi, Mạc Tà, gặp qua phụ thân.”

Đôi mắt của Diệp Vô Cực hơi đỏ lên: “Mạc Tà, hài nhi của ta đã lớn rất nhiều, ta có thể nhìn thấy người cuộc đời này không còn gì hối tiếc nữa.”

Chương 375: Hướng dẫn Diễm Linh Cơ luyện tập

Diệp Mạc Tà nghẹn ngào nói: “Cha, chỉ cần cha trở về, chúng ta sẽ không bao giờ xa cách nữa.”

Nhìn thấy hai cha con trò chuyện như thế, Diệp Trường Sinh liền lặng lẽ xoay người rời đi, khi nào thì hẳn ta có thể tìm thấy cha của mình?

Hắn không có một chút cảm xúc nào với Diệp Chiến Thiên. Hắn tìm kiếm Diệp Chiến Thiên chỉ vì không muốn An Mộng Quân cô độc chết một mình.

Ngoài ra, hắn luôn cảm thấy xuất thân của mình gắn bó chặt chẽ với Diệp Chiến Thiên.

Khi hắn đi về phía trước, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu của Diệp Mạc Tà.

...

Đỉnh của điện thờ.

Diệp Trường Sinh kiêu hãnh đứng một mình và khi hắn nhìn xuống, hắn thấy Tàng Thất cùng những người khác đã bắt đầu chấp nhận tẩy lễ ở Niết Bàn Trì.

Hắn hài lòng gật đầu, Niết Bàn trì mang đến những thay đổi trong huyết thống và năng khiếu của Thăng Long trì cộng thêm tiên thiên kiếm khí vào cơ thể.

Tiếp theo đó sẽ là thời điểm để mọi người tiến bộ mạnh mẽ. Hắn tin rằng sẽ không mất nhiều thời gian để họ phát triển thành những siêu cấp cường giả.

Lúc này, thân ảnh lão nhân Thiên Khô xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, lão nô có chuyện muốn bàn bạc với Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn: “Thiên Khô, người có chuyện phải làm sao, không thành vấn đề.”

Lão nhân gia Thiên Khô nói: “Thiếu chủ, lão nô này muốn trở về Thần Ma mộ địa.”

Diệp Trường Sinh sửng sốt một chút: “Nóng lòng như vậy sao? Sau khi người chấp nhận tẩy lễ, ta sẽ đi cùng người.”

Lão già Thiên Khô nói: “Với thực lực của Thiếu chủ hiện tại vẫn chưa thể mở khóa phong ấn, cho nên lão nô này muốn quay lại canh giữ, lão nô lo lắng sẽ có người xâm phạm Thần Ma mộ địa.”

“Trước đây khi Thiếu chủ chưa hề xuất hiện, Thần Ma tộc đều đã bị mọi người quên mất, hiện tại Thiếu chủ đã mạnh mẽ trở lại, rất nhiều người sẽ tập trung vào Thần Ma tộc.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thiên Khô đừng vội việc trở về Thần Ma mộ địa, người trước tiên hãy yên tâm nâng cao thực lực của mình. Sau khi kết thúc, ta sẽ đi cùng người đến Thần Ma mộ địa.”

“Hiện tại thực lực của ta vẫn cần phải cải thiện, không thể ở đây mãi được.”

Thiên Khô gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy khi đó lão nô sẽ dẫn Thiếu chủ đi chỗ tốt.”

Một năm trôi qua chớp nhoáng.

Trong Thần cung, An Lạc Nhi và những người khác đã chấp nhận tẩy lễ ở Niết Bàn trì và Thăng Long trì, huyết thống và năng khiếu của họ đã được cải thiện rất nhiều.

Diệp Trường Sinh đã truyền cho Diệp Mạc Tà và những người khác kinh nghiệm tu luyện kiếm mà hắn ta có được từ nhà tranh, lại để họ lịch luyện kiếm đạo trong thiên cung bí cảnh.

An Lạc Nhi theo Đạm Đài Tú tu luyện, có vẻ như Đạm Đài Tú rất hiểu Ngũ Đức thánh thể, trong tu luyện nàng ấy đã giúp An Lạc Nhi rất nhiều.

Diễm Linh Cơ đi theo Diễm Xích Vũ tu luyện, ban đầu Diệp Trường

Sinh không đồng ý, nhưng Diễm Xích Vũ cho rằng Diễm Linh Cơ có quan hệ với mình, vì vậy hắn ta nhất định hướng dẫn Diễm Linh Cơ luyện tập.

Tàng Thất, Hiên Viên Đông Quân thì theo Thiên Khô tu luyện.

Ngoài ra, trong vòng một năm, Diệp Trường Sinh đã làm tẩy lễ cho vài vị thiên thần Thất Lão, Bạch Phật, Long Kinh Thiên và Diệt Thần Quân.

Chỉ trong một năm, thực lực của mọi người đều tăng trưởng nhảy vọt, hiện tại với nội tình của Vạn Thần Thành không còn sợ bất cứ thế lực nào nữa.

Đặc biệt, Đạm Đài Tú, ông già Thiên Khô tu vi đều đã thăng cấp lên Thần Quân cảnh, thế hệ trẻ Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, An Lạc Nhi và Tiêu Tuyền Phong đã đột phá chuẩn thần.

Với sức mạnh của họ, nếu không gặp phải trường hợp vượt giai khiêu chiến yêu nghiệt như hắn, trong cảnh giới chuẩn thần rất ít người có thể đánh bại họ.

Tất nhiên, trong toàn bộ Vạn Thần thành, không phải ai cũng giống như hắn ta.

Tuy nói như vậy nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không hài lòng lắm với thực lực của mọi người bây giờ, thế hệ trẻ nhất định phải là người giỏi nhất, nhưng đối thủ hiện tại của hắn ta không phải thế hệ trẻ, mà là những lão già của các thế lực khác nhau, những kẻ ẩn thân trên đời.

...

Ngày này.

Diệp Trường Sinh đã đích thân đến thăm Thăng Long trì, từ khi có được nó, hắn ta vẫn chưa sử dụng nó, một năm qua, hắn tập trung luyện tập Chiến Đạo Cửu quyết và Cửu Chuyển Thần Long.

Bây giờ tạo nghệ của hắn ta trong quyền đạo ngang bằng với kiếm đạo, vì vậy hắn ta quyết định vào Thăng Long trì để cải thiện huyết mạch của mình một lần nữa.

Sau khi dùng long huyết tột thể, hắc cũng đã là người đi đầu trong việc luyện thể, hắc rất tò mò không biết cơ thể mình sẽ thay đổi như thế nào sau khi vào ao Thăng Long.

Oanh.

Diệp Trường Sinh nhảy vào ao Thăng Long, ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Nước ở ao Thăng Long tạo thành một vòng xoáy cực lớn, lao thẳng lên, giống như một cơn rồng bay lượn cứu tiêu, lưu luyện bóng dáng của Diệp Trường Sinh .

Chương 376: Vị hòa thượng này... Là đồ ngu

Lực lượng vô hạn bắn ra, lấp đầy từng tắc không gian trong thần cung bầu trời.

Đúng lúc này, tiếng rống gầm truyền đến, vang vọng trong thần cung như có rồng giáng thế.

Phía trên bầu trời.

Thiên Khô, Đạm Đài Tú, Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi và Tàng Thất đều xuất hiện ở rìa ao Thăng Long.

Tàng Thất kinh ngạc nói: “Đều là dùng Thăng Long trì, tại sao Diệp thí chủ lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy?”

Tiêu Tuy Phong nói: “Hòa thượng, thiên phú của Diệp huynh mạnh hơn chúng ta vô số lần, người lại không phải mới ngày đầu tiên đi theo Diệp huynh, cảnh tượng nhỏ, đừng hoảng sợ.”

Diễm Xích Vũ nhìn nghiêng nhìn Tàng Thất bằng ánh mắt kinh tởm: “Vị hòa thượng này... Là đồ ngu.”

Tàng Thất không dám nói, gập người lại. hai tay chấp lại: “A Di Đà Phật. Ngã Phật từ bi, bản tăng sẽ không cùng một đứa trẻ luận bàn kiến thức.”

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: “Nếu không phải nể mặt mũi của Thiếu chủ, ta đã đánh chết người rồi.”

Tàng Thất nói thêm: “A Di Đà Phật, thí chủ sát khí quá nặng, quá hung bạo, người vẫn là một đứa trẻ, không ngoan, không tốt!”

Diễm Xích Vũ nói: “Hòa thượng, có ai nói qua người ngũ hành thiếu ăn đòn chưa? Người cho rằng người có thể dạy ta làm việc sao?”

Tàng Thất: “...”

Cùng lúc đó.

Cơ thể Diệp Trường Sinh đột nhiên tràn ngập ánh sáng vàng, như được tắm trong ánh sáng thần thánh, tạo cho người ta cảm giác thiêng liêng bất khả xâm phạm.

Rồng... Rồng vàng có mấy móng?

Tàng Thất giọng hơi run khuôn mặt của hắn ta lộ ra vẻ không tin.

Thiên Khô, Đạm Đài Tú và Diễm Xích Vũ có vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đạm Đài Tú im lặng một lúc: “Long Linh, thật là một con rồng.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ có quá nhiều cơ duyên, thật sự là đáng ghen tị.”

Một bên, Tàng Thất chậm rãi mở miệng nói: “Diệp thí chủ có phúc trạch sâu dày, là thiên chi kiêu tử, không thể sánh bằng, không thể so sánh.”

Với sự xuất hiện của cái bóng khổng lồ của con rồng vàng năm móng, các họa tiết rồng xuất hiện trên da thịt của Diệp Trường Sinh, như thể lớp vảy vàng ẩn dưới da.

Nó trông thật đẹp, giống như một bộ giáp vàng bao phủ hình người.

Một thanh âm cường hãn bạo phá mà ra, đỉnh tai nhức óc, khiến người ta sôi máu.

Giọng nói này là của Diệp Trường Sinh .

Ngay sau đó, tiếng nổ trong Thăng Long trì lan rộng, cột nước bắn thẳng lên, hết đợt này đến đợt khác, hào quang trên người Diệp Trường Sinh bay lên cuồn cuộn.

Một hơi thở kinh hoàng bật ra, sức ép vô biên bao trùm tất cả mọi người.

Tiêu Tù Phong nói: “Diệp huynh đang đột phá, hiện tại hắn ta

đang ở cảnh giới nào?”

Tàng Thất nói: “Không biết á, cảm thấy rất mạnh, bần tăng phải cố gắng để có thể có được sức mạnh như vậy càng sớm càng tốt.”

Diễm Xích Vũ nhìn ngang liếc mắt Tàng Thất: “Hòa thượng, người tôn ta làm sư phụ, ta có thể khiến cho trình độ tu luyện của người nhanh chóng đề cao, bằng không người vĩnh viễn không đuổi kịp Thiếu chủ.”

Tàng Thất nói: “Người nghiêm túc sao?”

Diễm Xích Vũ gật đầu: “Đương nhiên, chỉ cần người báỉ ta làm sư phụ, tương lai Lão tử sẽ che chở cho người.”

Tàng Thất lắc đầu cười: “Bần tăng sẽ không báỉ một đứa trẻ làm sư phụ, nghĩ đều chưa từng nghĩ.”

Diễm Xích Vũ nói: “Hòa thượng, người sẽ hối hận, người có biết người đã bỏ lỡ điều gì không?”

Tàng Thất nói: “Dù bần tăng đã bỏ lỡ điều gì, bần tăng đều biết muốn bần tăng báỉ sư một người như người là nằm mơ!”

Diễm Xích Vũ không lên tiếng nữa, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Huyết thống của Thiếu chủ đã tiến hóa rất nhiều, để ta giúp Thiếu chủ.”

Giọng nói vừa hạ xuống, bóng dáng của hắn ta bay lên không trung, hai giọt Tinh chất máu rơi xuống ao Thăng Long. Khoảnh khắc tiếp theo, một ngọn lửa kinh hoàng quần lấy Diệp Trường Sinh, như muốn thiêu rụi hắn ta thành tro bụi.

Khi mọi người nhìn thấy cảnh này, tất cả đều kinh ngạc nhìn Diễm Xích Vũ, người sau mới chậm rãi nói: “Đừng nhìn ta với ánh mắt yêu mến như vậy.”

Tàng Thất thấy khí thế của Diệp Trường Sinh càng ngày càng mạnh, hai mắt lóe lên, nhìn Diễm Xích Vũ: “Huyết dịch của hắn ta thật mạnh.”

Diễm Xích Vũ cười nói: “Làm sao vậy, người có hối hận không?”

Tàng Thất lắc đầu: “Có một chút, bây giờ bần tăng bá sư có được không?”

Diễm Xích Vũ nói: “Nằm mơ đi!”

Tàng Thất: “...”

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, thân hình của Diệp Trường Sinh từ trong ngọn lửa bay lên, trên người xích lửa xuất hiện trước mặt mọi người.

Hình rồng trên người hắn chậm rãi biến mất, hơi thở bị kìm hãm, ánh mắt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: “Xích Vũ, cảm ơn ngươi.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Xích Vũ, nếu ngươi có cách để hòa thượng nhanh chóng nâng cao thực lực, hãy dạy cho hắn.”

Diễm Xích Vũ không chút do dự: “Không đời nào, ta đã cho hắn một cơ hội. Một hòa thượng tính tình vừa thối vừa ương ngạnh như thế này nên bị đánh chết.”

Chương 377: Ai điên, ai sẽ bị chém

Nói đến đây, Diễm Xích Vũ dừng lại nói tiếp: “Tuy rằng ta không dạy hắc, nhưng là vì Thiếu chủ, ta có thể cho hắc một pháp môn tu luyện.”

Tàng Thất nhanh chóng nói: “Đa tạ thí chủ ban công pháp.”

Diễm Xích Vũ búng ngón tay, một tia sáng rơi vào từ lông mày của nhà sư, ngay sau đó, thông tin của công pháp hiện lên trong đầu hắc ta..

“Tu luyện cho tốt, tương lai người sẽ là tu sĩ cường đại nhất.”

“Cám ơn.” Tàng Thất trầm giọng nói: “Người đã luyện qua chiêu này chưa, sau này bần tăng có thể đuổi kịp Diệp thí chủ không?”

Diệp Trường Sinh sửng sốt: “Hòa thượng, ta hiện tại thực sự rất yếu, người cố gắng tu luyện, vượt qua ta là chuyện sớm muộn thôi.”

Tàng Thất nói: “Thí chủ, đừng an ủi bần tăng, bần tăng biết người rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người chỉ có thể nhìn thấy cái này.”

Tàng Thất: “...”

Hắc lặng lẽ nhìn Diệp Trường Sinh như muốn nói rằng luận về trang bức hắc ta chưa bao giờ phục ai, chỉ phục một người Diệp Trường Sinh.

Tại sao ta luôn là người bị thương?

Bên trong Thiên cung.

Diệp Trường Sinh bước ra khỏi ao Thăng Long, ánh mắt quét qua đám người: “Trong năm qua, việc tu luyện của các người tiến bộ khá tốt.”

Nói đến đây, hắn dừng lại và tiếp tục: “Chú Diệp, Mạc Tà, Yêu Nhi, Diệp Trần, Tùy Phong, Phá Quân, Diệt Đạo các người cùng ta đi! “

Mọi người vẻ mặt khó hiểu, đi theo Diệp Trường Sinh rời khỏi Thăng Long trì.

Trên quảng trường.

Diệp Trường Sinh cười gió đi xuống, tay áo phất lên, nhìn lại mọi người: “Kiếm đạo, mỗi người đều hiểu, năng khiếu của các người đã được nâng cao đến đỉnh cấp, sau này ta sẽ giúp các người nâng cao kiếm đạo.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng sôi trào.

Kiểm khí như thác nước xuất hiện bay về phía bầu trời, giống như dải ngân hà treo ngược trong cửu tiêu, trong khoảnh khắc, kiếm lực kinh người tràn ngập cả thần cung khung trời.

Nhìn kiếm khí xúc động cửu tiêu trước mặt, tất cả mọi người đều ngẩn ra, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Tàng Thất ngạc nhiên hỏi: “Diệp thí chủ, đây là loại năng lượng kiếm nào vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiên thiên kiếm khí.”

Tàng Thất gật gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ghen tị, một bên Diêm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, ngài tại sao không thôn phệ kiếm khí đề thăng?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vô dụng, Tiên thiên kiếm khí không có tác dụng với ta.”

Tàng Thất: “...”

Tiêu Tùy Phong: “...”

Kiểm khí đáng sợ như vậy lại không có tác dụng gì đối với kiếm đạo của Diệp Trường Sinh, vậy kiếm đạo của hắn ta phải đáng sợ đến mức nào?

Diệp Trường Sinh nhìn nghiêng về phía Diệp Mạc Tà đám người nói: “huynh trưởng, chú Diệp, mọi người vào đi, nuốt hết năng lượng của Tiên Thiên kiếm khí.”

Diệp Mạc Tà, Diệp Vô Cực, Diệp Yêu Nhi, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân, Diệp Trần gật đầu, bóng người lóe lên lao tới Tiên Thiên kiếm khí năng lượng.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Tiêu huynh, người cũng đi vào đi.”

Tiêu Tuy Phong liếc mắt một cái, hóa thành một tia ánh sáng màu bạc, tiến vào Kiếm Thác. Nhìn mọi người biến mất, Tàng Thất chậm rãi mở miệng nói: “Thí chủ, bản tăng có thể đi vào không?”

“Hòa thượng, người thật sự định đi con đường kiếm đạo sao?”
Diệp Trường Sinh hỏi.

Tàng Thất nhẹ gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Kiếm pháp là bất khả chiến bại, bản tăng cũng muốn luyện kiếm. Khi bản tăng kiếm pháp luyện thành, ai điên sẽ chém ai.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu đã vậy, chúng ta vào trong đi dạo một vòng!”

Tàng Thất không chút do dự lao vào thác kiếm.

Diệp Trường Sinh quay sang nhìn An Lạc Nhi, Diễm Linh Cơ và Hiên Viên Đông Quân: “Ba người các người không luyện kiếm nên ta đã chuẩn bị một món quà cho các người.”

“Lạc Nhân, bộ Thất thủy thần giáp này là tặng cho người, nó có thể ngăn chặn Thần Quân cường giả một đòn chí mạng.”

“Cô Diễm, bản nguyên của Tử Vi thần hỏa này tặng cho cô, bây giờ cô có thể thôn phệ nó.”

“Cô Hiên Viên, ta giao cho cô bộ Chiến Tự Cửu quyết này, hi vọng người sẽ lĩnh ngộ được huyền diệu trong nó càng sớm càng tốt.”

Ba người cùng giơ đôi tay ngọc lên, lấy đi món quà mà Diệp Trường Sinh đưa cho, vẻ mặt của An Lạc Nhi hơi thay đổi:
“Trường Sinh, người lại rời đi sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn cùng với Thiên Khô rời khỏi một thời gian, các người ở lại trong Vạn Thần Thành phải chăm chỉ nâng cao cảnh giới.”

Nói đến đây, hắn dừng lại nói tiếp: “Khi các anh em và mọi người nuốt xong năng lượng kiếm, các người có thể rời đi Vạn Thần Thành để lịch luyện. Bây giờ các người đều đã có khả năng độc chần một phương, với tài nguyên Vạn Thần thành, các người có thể đi tìm kiếm cơ duyên của riêng mình.”

An Lạc Nhi gật đầu: “Người còn ở đây bao lâu nữa?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không bao lâu nữa, khi ta trở lại, ta sẽ đưa lão tổ và mẹ của ta đến Vạn Thần thành.”

An Lạc Nhi nói: “Chờ người trở lại, lần sau, ta nhất định có thể cùng người đi ra ngoài lịch luyện.”

“Được rồi, ta tin người làm được.” Mắt Diệp Trường Sinh rơi vào Đạm Đài Tú: “Thành chủ, Vạn Thần thành và Thiên Tú tông sẽ giao cho người.”

Chương 378: Thiên Khô, người cứ dẫn đường đi

Đạm Đài Tú nói: “Trường Sinh, nếu có cơ hội, người có thể vào tầng ba của Tử Dương Thần Cung xem thử. Thực lực hiện tại của người chắc là đủ rồi.”

Nói đến đây, cô dừng lại và tiếp tục: “Người yên tâm rời đi, hiện tại tu vi của ta đã được khôi phục hoàn toàn. Tại Vạn Thần Vực không có mấy người có thể khiến ta e ngại.”

Diệp Trường Sinh muốn hỏi Đạm Đài Tú về chuyện luân hồi giả nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không nói.

“Xích Vũ, Thiên Khô, đi thôi!”

Diễm Xích Vũ đi tới chỗ Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, người không có việc gì cho ta sao?”

Diệp Trường Sinh liếc nhìn Diễm Xích Vũ: “Đi đi, không được hỏi nhiều, nếu không đánh chết người.”

Diễm Xích Vũ: “...”

“Thiếu chủ, người như vậy sẽ làm con thuyền tình bạn của chúng ta bị lật.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng nói nhảm, nhanh lên, nếu không, ta sẽ để người ở Vạn Thần Thành.”

Diễm Xích Vũ nói: “Không thành, sao có thể, mau đi bung lụa thôi, suốt ngày ở trong thành ta sắp mọc nấm rồi.”

Thiên Khô nói: “Thiếu chủ, chúng ta trước tiên đi đến địa điểm cũ của Thần Ma thành, có một nơi có thể nâng cao tu luyện của Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Khô, người cứ dẫn đường đi.”

Thời điểm ba người bước ra khỏi Vạn Thần Thành, vô số kiếm khí

phun ra, thẳng đến đỉnh Cửu Thiên.

Khi Diệp Trường Sinh rời đi, hắn ta đã mang theo Khung Thương Thần cùng bên mình, vì vậy Thác Thiên Thiên Kiếm khí đã xuất hiện ở Vạn Thần Thành.

Nhưng mà Diệp Trường Sinh cũng không lo lắng chút nào, có Đạm Đài Tú, Thất trưởng lão và Diệt Thần Quân ở trong thành, không ai dám động đến Thác Thiên Thiên Kiếm khí.

Ba người bước lên không trung, gió lốc cuồng bạo quét qua, biến mất trên đỉnh chín tầng trời, giống như ba ngôi sao rơi vắt ngang bầu trời.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bên ngoài thành, một nhóm bóng người xuất hiện, ánh mắt rơi vào thác kiếm, trên mặt lộ ra vẻ ghen tị.

Mặc dù vậy, không ai dám bước vào lôi trì dù chỉ là một bước để đến gần Vạn Thần Thành.

Một bóng người hiện ra, liếc nhìn Vạn Thần Thành, xoay người nhìn về hướng Diệp Trường Sinh rời đi: “Thiên Khô đưa Diệp Trường Sinh rời đi, bọn họ nhất định sẽ đi thần phục Thần Ma tộc.”

“Vậy thì để cho bọn hắn vĩnh viễn ở lại Thần Ma tộc địa đi, coi như là lá rụng về cội.”

...

Trên không trung.

Ba người Diệp Trường Sinh bước lên hư không quét qua không trung với tốc độ cực nhanh, trên đường đi về phía trước, lão nhân Thiên Khô nói: “Thiếu chủ, lần này chúng ta trở lại Thần Ma Thánh đình, hắn là sẽ gặp phải không ít kẻ thù.”

“Kẻ thù của Thần Ma tộc trong quá khứ, chúng không sử dụng lực lượng của Vạn Thần Vực, những người này có thực lực rất đáng sợ.”

“Thiên Khô, nói thật cho ta biết, Thần Ma tộc có bao nhiêu kẻ thù, quá khứ Thần Ma tộc đã diệt vong như thế nào.”

Ông già Thiên Khô chậm rãi nói: “Thiếu chủ, kẻ thù của Thần Ma tộc, ngoài Phách tộc còn có tộc Cửu U, tộc Thái Cổ và Quỷ Vương tông.”

Nói đến đây, hắn dừng lại tiếp tục nói: “Về phần diệt vong của Thần Ma tộc và chuyện bị phong ấn, đó là một câu chuyện dài. Nguyên nhân thực sự là vì Thiên Khô chỉ biết một ít da lông. Khi Thiếu chủ đi đến địa điểm cũ của Thần Ma, nhận lấy quyền thừa kế, nên biết tất cả mọi chuyện trong quá khứ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phách tộc, Thái Cổ tộc, Cửu U tộc và Quỷ vương tông, bọn họ đều ở trong Vạn Thần Vực sao?”

Thiên Khô nói tiếp: “Sau khi Thần Ma tộc diệt vong, bọn chúng từ từ biến mất trong Vạn Thần Vực. Trong đó có Thái cổ tộc và Cửu u tộc tị thế không ra. Còn Phách tộc cùng Quỷ vương tông thì nên còn tại Vạn Thần Vực.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Muốn đến thì để bọn họ tới. Dù sao chúng ta có rất nhiều địch nhân, có thêm vài người cũng không sao.”

Tại thời điểm này, Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, đừng coi thường Cửu U tộc, tộc này rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh vội nói: “Xích Vũ, ngươi biết Cửu u tộc sao?”

Trong hư không.

Diễm Xích Vũ liếc nhìn Diệp Trường Sinh, nhẹ gật đầu nói: “Thiếu chủ, ở thời đại của ta, Cửu U tộc sở hữu một nhân tài kiệt xuất, gọi là Cửu U đại đế, sức mạnh kinh thiên động địa, vô cùng đáng sợ.”

“Ta chỉ không biết Cửu U tộc với kẻ thù của Thiếu chủ, có liên quan gì đến hắn hay không.”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu nói: “Xích Vũ, khi còn ở đỉnh cao, ngươi có thể đánh bại Cửu U đại đế sao?”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, người không thể nói chuyện lung tung.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đã hiểu, người không thể đánh bại hắn, phải không?”

Diễm Xích Vũ vẻ mặt u sầu, nói: “Không phải đánh không thắng hắn, chỉ là Cửu U đại đế biết điều khiển dị ma. Ngài chưa từng thấy vô số cảnh tượng dị ma hoành hành, chúng đi tới đâu, luyện ngục lan tràn trên khắp nhân gian đến đó.”

Diệp Trường Sinh sửng sốt một chút, “Dị ma, đáng sợ như vậy?”

Diễm Xích Vũ nói: “Cửu U đại đế có ba đạo thủ đoạn vô cùng cường đại. Thứ nhất là sức mạnh cấm kỵ của Cửu u, bất cứ kẻ nào vào Cửu U cũng chắc chắn phải chết, không một ngoại lệ.”

Chương 379: Cửu U tộc, dị ma xuất hiện

“Thứ hai, hắc ta điều khiển những con dị ma đồng thời còn thông hiểu thuật diễn sinh dẫn đến dị ma là bất tử và vô cùng vô tận.”

“Cuối cùng, cũng là điều đáng sợ nhất, nếu Cửu U đại đế dung hợp với thần thú Cửu U, thời điểm đó mới thật sự là biến thái.”

“Ngay cả khi ta đang ở đỉnh cao phong độ, ta cũng không muốn khiêu khích hắc ta.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ở thời đại của người, Cửu U đại đế là bất khả chiến bại?”

Diêm Xích Vũ nói: “Không tính sao, Hoàng tuyền đại đế, Kiếm thần đại đế, Tuyệt thiên đại đế cùng Ác Mộng đại đế đều rất mạnh. Để ta nói cho chủ nhân biết, ở thời đại đó không có người mạnh nhất, mọi người đều mạnh mẽ như rồng, cường giả nhiều như kiến.”

Nói đến đây, hắc dừng lại và tiếp tục: “Đây cũng là lý do tại sao lần trước, ta nói rằng Thiếu chủ nếu đến Huyền giới sẽ bị đánh chết trong phút chốc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, người nói Huyền Giới có bao nhiêu xa?”

Diêm Xích Vũ gật đầu: “Vô cùng xa xôi, các tu sĩ ở đây hoàn toàn không thể tới đó, ngay cả đường hầm không gian thời gian cũng không thể đi qua, nếu cưỡng ép rời đi chỉ trong phút chốc bọn họ sẽ bị không gian gió lốc xé thành mảnh vụn. Đương nhiên cũng không có tu sĩ Huyền giới nào có thể tới đây.”

“Người lên chỗ cao, nước chảy chỗ thấp, ta có thể hiểu được.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Nếu Cửu U đại đế không thể tới Vạn Thần Giới giới, vậy gặp phải người của tộc Cửu U chúng ta cũng không việc gì phải sợ, xông lên đánh chết hắc là được rồi.”

Diêm Xích Vũ ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, người nói đúng, cho dù sau này gặp được lão già Cửu

U kia, người cũng chỉ cần đâm hấn một nhát là được rồi, đâm hấn ta đến chết.”

...

Ở cực bắc của Vạn Thần Vực, một nơi bị đóng băng hàng nghìn dặm, tuyết trắng bao phủ các đỉnh núi khổng lồ.

Trên mặt đất, lần lượt xuất hiện từng đợt nứt nẻ giống như mạng nhện nhanh chóng lan tràn, các vết nứt càng ngày càng lớn.

Từ dưới mặt đất phun ra một màn sương đen bao la hùng vĩ, giống như núi lửa phun trào, lao bắn thẳng vào khoảng không.

Sương mù đen càng ngày càng dày, bao phủ cả trời đất, kinh người vô cùng, bên trong truyền ra tiếng hét thê lương như quỷ khóc sói gào.

Một bóng người thoát ra từ trong sương mù màu đen, hàng ngàn bóng người hiện ra sau lưng hấn, tất cả đều quỳ xuống chào.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên: “Cửu U tộc, dị ma tộc xuất hiện đi, giết chết Thần Ma tộc.”

Nói đến đây, hấn dừng lại, giọng quyền trượng trong lòng bàn tay: “Cửu U trở lại, tất cả thần linh run sợ, cướp đoạt đi dị ma!”

“Xung phong đi, dị ma!”

Màn sương đen nuốt chửng bầu trời bắt đầu càn quét từ cực bắc, bất cứ nơi nào nó đi qua đều có dị ma giương nanh múa vuốt như thể muốn xé nát bầu trời.

...

Phía trên một hòn đảo nổi lơ lửng giữa trời.

Bóng dáng của Diệp Trường Sinh ba người từ trên trời rơi xuống, đứng trên hòn đảo nổi.

Hòn đảo nổi này rất lớn, cực kỳ lớn, đỉnh đài lâu các bên trên cũng uy phong lẫm lẫm, nguy nga tráng lệ tựa như thiên cung trên bầu

trời.

Thật đáng tiếc, khi ánh hào quang ngày xưa không còn, tàn tích để lại chỉ là một phế tích hoang tàn đổ nát.

“Thiếu chủ, đây là địa điểm cũ của Thần Ma thánh đình.” Thiên Khô trầm giọng nói: “Trước kia nơi này vô cùng huy hoàng rực rỡ, đông như trẩy hội, ai có thể nghĩ rằng cuối cùng mọi chuyện sẽ trở thành như thế này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Khô, đâu là nơi mà ông nói có thể nâng cao sức mạnh của ta?”

Ông già Thiên Khô nói: “Giếng Thần Ma.”

Diệp Trường Sinh sửng sốt: “Giếng Thần Ma, chúng ta đi xem thử nào!”

“Tinh, nhắc nhở chủ nhân, lên đường đến nơi đăng nhập tạm thời - Giếng Thần Ma, nếu đăng nhập thành công, bạn sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.”

Khi âm thanh hệ thống vang lên, Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng, không ngờ hiện tại hệ thống sẽ có phần thưởng đăng nhập tạm thời.

Nó thực sự ngày càng trở nên nhân tính hóa.

Là một hệ thống, nó phải thỏa đáng như vậy mới đúng.

Cả ba người cùng nhau bước tới tiến về phía Giếng Thần Ma, trong cuộc hành trình, ông già Thiên Khô nói: “Thiếu chủ, Giếng Thần Ma là nơi hội tụ huyết mạch của cường giả Thần Ma tộc, Thiếu chủ đi vào đó có thể dung hợp huyết mạch của tám bộ Thần Ma tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Khô, Giếng Thần Ma chỉ có ích lợi với Thần Ma, đúng không?”

Thiên Khô nói: “Bẩm Thiếu chủ, chính là như thế này, người bình thường tiến vào Giếng Thần Ma, không những không thể dung hợp huyết mạch của tám bộ Thần Ma cuối cùng còn sẽ nổ tung xác mà

chết.”

Giọng nói trầm xuống.

Bóng dáng của hắn đột nhiên dừng lại, nghiêm nghị nói: “Thiếu chủ, người của Phách tộc đều ở đây.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện.”

Diêm Xích Vũ chậm rãi nói: “Thiên Khô, ông không sao chứ?”

Chương 380: Ta bất khả chiến bại, người tin không?

Nói đến đây, hắn ta dừng lại và nói tiếp: “Mà ông có chắc rằng những người này đến từ Phách tộc không?”

Diệp Trường Sinh nhìn nghiêng về phía Diễm Xích Vũ: “Làm sao, có vấn đề gì không?”

Diễm Xích Vũ nói: “Họ thật cổ quái, bọn hắn có thể không phải là Phách tộc đơn giản như vậy!”

Bên trên phế tích.

Ba người bọn họ dừng lại, Diệp Trường Sinh ánh mắt rơi vào Diễm Xích Vũ: “Nói cho ta biết những gì người biết, đừng cố lộng huyền hư nữa.”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, tên Phách tộc này hắn là một chi nhánh của Thần tộc, chỉ là không biết tại sao chúng nó lại xuất hiện ở đây?”

Diệp Trường Sinh hỏi: “Chi nhánh của Thần tộc? Nói như vậy, nếu như ta giết chúng nó liền sẽ đắc tội Thần tộc rồi?”

Diễm Xích Vũ sững sờ một hồi: “Trước đây, Phách tộc là một nhánh của Thần tộc, nhưng hiện tại không thành vấn đề vì hắn là kẻ thù của Thiếu chủ, giết bọn họ là đúng rồi.”

“Tuy nhiên, ta vẫn định nói cho Thiếu chủ biết Thần tộc chi nhánh gồm những gì.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Không cần, chỉ cần là kẻ thù của ta, bất kể là tộc nào, chỉ cần giết là được.”

Đối với hắn, bất luận kẻ thù là ai, tất cả đều nằm trong một kiếm.

Còn về Thần tộc.

Còn cả những tên Phách tộc.

Hắn sẽ không bao giờ cảm thấy sợ hãi vì kẻ thù mạnh mẽ hơn, thân là một kiếm tu chỉ có thể chiến tử không thể khuất phục.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, vô số bóng người lần lượt xuất hiện tạo ra áp lực khổng lồ, khí thế hùng vĩ cuộn cuộn đặt lên trên ba người họ.

Phách Vô Đạo ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hắn chậm rãi nói: “Ba người các ngươi rốt cuộc đến rồi, lão phu đã đợi các ngươi rất lâu rồi.”

Diệp Trường Sinh nhìn Phách Vô Đạo: “Đến đây đi, các ngươi chờ lâu như vậy chỉ vì muốn tìm chết, ta tất nhiên thành toàn cái di nguyện này.”

Phách Vô Đạo hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Thần Ma thiếu chủ Diệp Trường Sinh, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, có khí phách, đủ ngông cuồng.”

“Các ngươi chẳng lẽ không biết thăm hỏi lão già Thiên Khô bên cạnh các ngươi, hỏi ông ta xem các ngươi có thể đánh lại bọn ta không.”

Ông già Thiên Khô thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Thiếu chủ, người này chính là đại trưởng lão của Phách tộc, tu vi của lão hắn đã là Thần Quân cảnh, không nên coi thường lão ta.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thần Quân cảnh? Ta còn tưởng rằng Phách tộc là bất khả chiến bại đâu, hóa ra chỉ là một kẻ hèn Thần Quân cảnh tu sĩ đơn giản như vậy.”

Nói đến đây, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Phách Vô Đạo: “Ta là bất khả chiến bại, ngươi tin không?”

Phách Vô Đạo giễu cợt cười: “Thần Ma tộc thật sự là một thế hệ so một thế hệ kém cỏi, kiêu ngạo tự đại như vậy, không biết trời cao đất dày là gì.”

Lão nhìn thoáng qua liền có thể thấy Diệp Trường Sinh chỉ là Thần tướng cảnh nhị trọng, thật nực cười khi hắn dám tự xưng là bất khả chiến bại với căn cơ tu luyện như vậy.

Diệp Trường Sinh nhìn nghiêng, nhỏ giọng nói: “Xích Vũ, lão già xấu xí này giao cho người, ta sẽ giết những người còn lại.”

Diêm Xích Vũ nói: “Được rồi, vậy chúng ta cùng nhau vui vẻ giết người đi.”

Giọng nói rơi xuống, hần sải bước đi về phía Phách Vô Đạo: “Lão già, đối thủ của người là ta, đừng nói ta bắt nạt người nha, ta nhường cho người ra tay trước ba chiêu.”

Phách Vô Đạo quát: “Oắt con ngu dại, dám ở trước mặt lão phu này kêu gào.”

Diêm Xích Vũ nói: “Nhắc nhở người, đừng nhìn thân thể của ta nhỏ nhắn, khí lực của ta lớn đâu, ta có thể cho người một cú đấm thẳng thiên, người có tin không?”

Phách Vô Đạo hờ hững nhìn, không hề đem Diêm Xích Vũ để trong lòng chút nào, ngược lại, thân mình Diêm Xích Vũ lóe lên, mang theo ngọn lửa vô biên, lao thẳng về phía Phách Vô Đạo đánh tới.

Bất cứ nơi nào hần đi qua, ngọn lửa thiêu đốt cả bầu trời, không gian hóa thành tro tàn, ánh sáng chói lòa bao phủ lấy Phách Vô Đạo.

Sắc mặt của Phách Vô Đạo đột nhiên đại biến, một đạo kim quang vạn trượng hiện lên, một tôn cự nhân khổng lồ màu vàng bao bọc thân thể của hần.

Ầm.

Một quyền đánh ra, một nắm đấm kinh hồn bạt vía kèm theo ngọn lửa đang bay tới, lúc này, hai tay nhỏ của Diêm Xích Vũ càng nắm chặt xuyên thủng ngọn lửa vô biên.

Ầm.

Vô biên vô hạn tia lửa tràn ngập thương khung đem bầu trời biến thành ngập trời biển lửa.

Thân hình của Phách Vô Đạo bay ngược về phía sau, một đòn này khiến hần lùi xa ngàn thước, không gian bị hủy diệt từng tấc, thế

giới này dường như bị hủy diệt trong một đòn.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy và biết rằng đã đến lúc mình phải ra tay, Phách Vô Đạo không thể đánh bại Diễm Xích Vũ, vậy những người còn lại của Phách tộc cũng nên được thu dọn.

Vù.

Một ánh kiếm xuyên qua đỉnh chín tầng trời, chạy qua cơ thể của Phách tộc đám người, sức mạnh của thanh kiếm không những làm mọi người kinh ngạc còn khiến những cường giả của Phách tộc phải khiếp sợ.

Chương 381: Sức mạnh thực sự của Phách tộc

Diệp Trường Sinh xẹt qua không trung lao tới, linh lực quanh thân tăng vọt, song kiếm hỗn độn lại bay ra ngoài.

Một thanh kiếm đánh bại tất cả!

Vèo.

Máu tươi như mưa bay khắp trời.

Một vị cường giả Phách tộc bị giết, khí thể của Diệp Trường Sinh không suy giảm, thân mình một đường hát vang tiến mạnh, những người khác vội vàng lùi về phía sau nhanh chóng giãn mở ra khoảng cách với Diệp Trường Sinh .

Một ông lão nói: “Diệp Trường Sinh, cho dù người mạnh như thế nào, lần này chắc chắn phải chết.”

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn chăm chăm: “Có rất nhiều người muốn giết ta, nhưng thật đáng tiếc là cổ trên mộ của họ hiện tại cao hơn đầu của ông.”

“Thật sao? Vậy thì ta sẽ để người chứng kiến sức mạnh thực sự của Phách tộc.”

Lão già trầm giọng nói đồng thời lòng bàn tay dùng lực bóp nát một viên huyền thạch, ngay sau đó, mây khói bốc lên, bầu trời khê run lên dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khắp bầu trời bị vô số bóng đen bao trùm tựa như thiên binh thiên tướng từ phía trên nhìn xuống, vô số binh mã nằm trong tay binh khí chỉ thẳng vào Diệp Trường Sinh .

Lão già giọng nói có chút ghen ngạo: “Diệp Trường Sinh, có thể chết trong tay Phách Thiên quân là vinh dự của người. Năm xưa khi đại chiến Tinh Không, vô số Thần Ma tộc cường giả đều bị chôn vùi trong tay bọn họ.”

Diệp Trường Sinh nheo mắt, ánh mắt quét qua Phách Thiên quân: “Quân đoàn này thực sự vô cùng cường đại, có điều ta thật sự rất tò mò, tại sao bọn họ lại phải nghe lệnh của đám người rác rưởi như các người?”

Rác rưởi?

Lão già nổi cơn thịnh nộ, sống đến chừng này tuổi, đây là kẻ đầu tiên dám ngay mặt chửi lão là rác rưởi. Không có tính công kích nhưng vũ nhục vô cùng.

“Phách Thiên quân, giết Diệp Trường Sinh.”

Mệnh lệnh vang lên, ba ngàn Phách Thiên quân lao xuống, trong lòng bàn tay của họ rơi xuống vô số xiềng xích đan chéo vào nhau, giống như một tấm lưới khổng lồ, bao phủ Diệp Trường Sinh.

Nhìn đến đây, lão già Thiên Khô vội la lên: “Thiếu chủ, cẩn thận, đây là Huyền Thiên Phục Cốt Liên của tộc Phách tộc, đừng bị bọn họ trói.”

Diệp Trường Sinh: “... Thiên Khô, ông có cảm thấy ông nói hơi chậm rồi không?”

Trên hư không.

Giọng nói của Thiên Khô lão nhân vừa dứt, thân ảnh hóa thành một luồng tinh mang, lao về phía Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên, lão ta là muốn thay thế Diệp Trường Sinh tiến vào trong Huyền Thiên Phục Cốt Liên.

Cũng không phải Thiên Khô lão nhân không tin tưởng Diệp Trường Sinh, mà là Huyền Thiên Phục Cốt Liên thật sự là quá mạnh.

Ngày xưa đại chiến tinh không bùng nổ, bao nhiêu cường giả Thân Ma Bát Bộ đã táng thân dưới Huyền Thiên Phục Cốt Liên của Bá Tộc.

Trong lòng Thiên Khô lão nhân chỉ có một ý nghĩ trong đầu, coi như là bồi thường cái xương già này cho chính mình, cũng tuyệt đối không thể để Diệp Trường Sinh có một tí sơ suất nào.

Đúng lúc này.

Lão giả Bá Tộc thấy hai người Diệp Trường Sinh tranh nhau xông về phía Huyền Thiên Phục Cốt Liên, khóe miệng nhấc lên ý cười trêu tức: "Đôi chủ tớ này, sốt ruột chịu chết như thế, quân Bá Thiên, thành toàn cho hắn."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở của Thiên Khô lão nhân, quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Thiên Khô, lui ra sau, chỉ là một sợi xích sắt, ta làm sao sợ."

Vừa dứt lời, trên người hắn xuất hiện lửa Phần Thiên khủng bố, xuất Tử Vi Thần Hỏa, thiêu hủy trời đất.

Trong lúc nhất thời.

Tất cả là biển lửa trong mười phương trời đất.

Ngọn lửa ngập trời phun ra, đánh bay bóng dáng của Thiên Khô lão nhân, cái bay này trực tiếp đưa lão ta trở về chỗ cũ.

Bên kia, ba nghìn Huyền Thiên Phục Cốt Liên giống như che trời tụ lưới, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, nhưng khi một khắc Huyền Thiên Phục Cốt Liên tiếp xúc với Tử Vi Thần Hỏa, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Sau lưng Diệp Trường Sinh Thần xuất hiện Ma Dực, tay cầm Song Kiếm Hỗn Độn, giống như thần vương tắm lửa trọng sinh, giơ tay lên quét ngang một kiếm.

Một kiếm lay động cửu thiên, Bạch Hồng như trăng tàn cuối tháng, theo kiếm quang chưa từng có, ba nghìn thân ảnh quân Bá Thiên hướng bay người ra ngoài về phía sau.

Không có Huyền Thiên Triệt Phục Liên khống chế, Diệp Trường Sinh thân là kiếm tu, căn bản là tồn tại vô địch.

Nhìn Diệp Trường Sinh đạp không lướt đi, nhanh chóng xông về phía quân Bá Thiên, sắc mặt lão giả Bá Tộc thay đổi, tiếng nói như sấm: "Kết trận, ngàn vạn lần không thể để cho Diệp Trường Sinh lần lượt đánh bại."

Nghe tiếng.

Quân Bá Thiên vội vàng ổn định thân ảnh, bắt đầu kết trận nghênh chiến, nhưng đúng lúc này, trên hư không mênh mông, mây khói bắt đầu khởi động, bầu trời nổ tung ra.

Xuy.

Một ánh sáng bạc từ cửu thiên hạ xuống, nhanh như tia chớp, xuyên qua thân ảnh quân Bá Thiên.

Kiểm quang lóe lên, máu tươi tràn đầy.

Quân Bá Thiên giống như sỏi cỏ, lẳng không rơi xuống.

Thấy một màn như vậy.

Thân ảnh lão giả Bá Tộc run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh, thật không nghĩ tới hắn mạnh như vậy.

Chương 382: Vua Bá Tộc, Bá Vô Địch

Diệp Trường Sinh cầm kiếm tiến lên, kiếm phong chỉ một cái, lão giả Bá Tộc cảm giác linh hồn đều đang run rẩy: "Ta vô địch, hiện tại tin rồi?"

Lão giả Bá Tộc vừa muốn mở miệng, ánh sáng bạc khai thiên mà qua, thân ảnh của lão ta bị chia làm hai.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết người tin."

Thiên Khô lão nhân thấy Diệp Trường Sinh giết chết ba nghìn quân Bá Tộc trong nháy mắt, rung động vô cùng: "Xem ra ta một chút cũng không hiểu thiếu chủ."

"Thiếu chủ yêu nghiệt như vậy, có thể so với Thần Ma Đế đời thứ nhất."

...

Oanh.

Oanh.

Hai tiếng nổ vang vọng khắp cửu thiên thập địa.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ, phát hiện thân ảnh Bá Vô Đạo bay ngược ra sau.

Hai chân kẹp chặt, cả người giống như đang run rẩy, một cánh tay đã không biết đi đâu.

Bá Vô Đạo cố nén nỗi đau phệ thần, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện người trong tộc đi theo hắn ta đã bị giết chết toàn bộ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn ta vô cùng hoảng sợ, ba nghìn quân Bá Thiên không làm gì được Diệp Trường Sinh, xem ra vẫn là đánh giá thấp thực lực của Diệp Trường Sinh.

Cầu thả.

Mặc dù như thế, hắn ta vẫn không có ý định buông tha, Diệp Trường Sinh càng cường đại, lại càng muốn chém giết hắn.

Hôm nay không chết, hậu họa vô cùng.

Lòng bàn tay Bá Vô Đạo xuất hiện một quả huyền thạch, khoe miệng nhắc lên ý cười lạnh lùng: "Diệp Trường Sinh, người nhất định phải chết."

Phanh.

Huyền thạch nổ tung, ánh sáng vạn trượng.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Gọi người? Đây là muốn Bá Tộc chôn cùng người?"

Ngay sau đó.

Vô số uy áp từ cửu thiên hạ xuống, sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, một thân ánh hạ xuống, bá đạo vô cùng.

Xác nhận ánh mắt, đây là một người rất mạnh mẽ.

Trong chớp mắt nhìn thấy người tới, Thiên Khô lão nhân vội vàng tiến lên, trầm giọng nói: "Là hắn! Thiếu chủ, người này là vua của Bá Tộc, Bá Vô Địch."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, hắn rất mạnh?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Rất mạnh, thân thể bá đạo vô song, thân thể vô địch, hắn ta hắn là đã quyết định luyện cửu chuyển sinh tử Bá Tộc đến đỉnh cao, dường như đã tiếp cận bất tử bất diệt."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại chiến tình không năm đó, Bá Vô Địch bị thương nặng, vốn tưởng rằng hắn đã ngã xuống, không nghĩ tới hắn còn sống."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thiên Khô, người và Xích Vũ rời đi trước, ta đến ngăn cản hắn."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ đi trước, ta cản phía

sau.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, người yên tâm đi, hắc không thể đánh chết ta.”

Trong khi nói chuyện.

Bá Vô Định lẳng không rơi xuống, xuất hiện ở trong sân, Bá Vô Đạo vội vàng khom người một cái, vô cùng cung kính nói: "Bái kiến Phó Tộc trưởng.”

"Vô Đạo, người thế mà bị thương thành như vậy, là ai làm?" Bá Vô Định trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Bá Vô Đạo rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Phó Tộc trưởng, tiểu hài tử này rất quỷ dị, nhất định phải cẩn thận.”

Bá Vô Định nhìn Diễm Xích Vũ, sắc mặt biến đổi: "Hung thú hóa hình, có chút thú vị.”

Dừng một chút, lão ta búng tay lên, một luồng ánh sao rơi xuống trước mặt Bá Vô Đạo: "Ăn vào đi, có thể làm cho cánh tay của người lập tức khôi phục.”

Tiếp theo, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh và Thiên Khô lão nhân, "Thần Ma Tộc không có ai, người canh mộ không canh mộ cho thật tốt, thế mà đi ra tìm chết.”

Thiên Khô lão nhân chậm rãi mở miệng nói: "Bá Vô Định, người lại không chết, Bá Tộc các người thật sự là còn trùng trăm chân, chết mà còn giãy giụa.”

Bá Vô Định cười gằn nói: "Thần Ma Diệt, Bá Tộc hiện, kiếp này chính là thời đại của Bá Tộc chúng ta, huy hoàng của Thần Ma Tộc các người đã là quá khứ.”

Nói đến đây, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh, người là người Thần Ma Tộc yếu nhất mà ta từng gặp qua, giết người thật sự có chút lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng người chính là không giữ lại được.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người rất mạnh? Cũng chỉ là như vậy.”

Bá Vô Định cười nhạt nói: "Ta mạnh bao nhiêu, người rất nhanh sẽ biết, nhất định có thể đánh cho người gào khóc."

Dứt lời.

Lão ta chậm rãi giơ tay lên, uy áp ngập trời hạ xuống, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, ngọn núi bốn phía bị nhổ tận gốc.

Giơ tay lên chính là nghiêng trời lệch đất.

Diễm Xích Vũ mở lời: "Thiếu chủ, người này có chút mạnh, chúng ta rút lui trước, lần sau gặp được hấn lại giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người mang Thiên Khô rời đi, ta một lát nữa đi tìm các người."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, ta bảo hộ người rời đi, bằng không người nhất định sẽ chết."

"Người và người này có cấp bậc chênh lệch quá xa, hoàn toàn cũng không phải là người của một thời đại, làm sao có thể là đối thủ của hấn?"

"Rút lui!" Diệp Trường Sinh nói, giơ tay nâng Song Kiếm Hỗn Độn từ dưới lên, một đạo kiếm quang thẳng lên đỉnh cửu thiên: "Bạt kiếm trảm!"

Chương 383: Rơi xuống giếng Thần Ma, Vạn Niên Phong n Trận

Một kiếm ra, uy áp nghiền nát bao phủ hư không, cùng với cự phong treo ngược trên không.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, máu tươi trong miệng tràn ra, tuy rằng phá vỡ uy áp của Bá Vô Đạo, nhưng hắn cũng bị thương.

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ mang theo Thiên Khô lão nhân đã rời khỏi địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, ban đầu Thiên Khô không có ý định rời đi, cuối cùng bị Diễm Xích Vũ nói một câu đánh thức.

"Lão đầu, nếu người không đi, tất sẽ là gánh nặng của Thiếu chủ, chỉ khi chúng ta rời đi, Thiếu chủ mới có thể chuyên tâm đánh một trận."

Tuy rằng ngoài miệng Diễm Xích Vũ nói như vậy, nhưng trong lòng hắn ta vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, trận chiến này, Diệp Trường Sinh thật sự không có phần thắng lớn.

Nếu như thực lực chênh lệch như thế, Diệp Trường Sinh vẫn có thể thắng lợi, vậy cũng không thể dùng từ yếu nghiệt để hình dung hắn.

Vậy thì hắn... Chính là Thần.

Bên ngoài địa điểm cũ của Thần Ma Thánh Đình.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ và Thiên Khô lão nhân ngừng lại, bọn hắn đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía trước.

Cự thạch đầy trời rơi xuống, tựa như mặt thế buông xuống.

Hai người lộ vẻ hoảng sợ, lo lắng Diệp Trường Sinh có thể chạy trốn từ trong tay Bá Vô Địch hay không.

Giờ khắc này.

Trên đảo nổi.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, thân ảnh Bá Vô Địch phía trước biến mất không thấy đâu.

Hơi thở nguy hiểm khủng bố bao phủ, giống như lúc nào cũng đều có thể táng thân ở đây, loại cảm giác này là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh gặp phải.

Không thể không nói, Bá Vô Địch thật sự rất mạnh.

Ít nhất đối với Diệp Trường Sinh hiện tại mà nói, lão ta tựa như một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

"Diệp Trường Sinh, người đang tìm ta à?" Thanh âm Bá Vô Địch từ sau lưng hắt truyền đến, Diệp Trường Sinh đột nhiên xoay người, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, lắng không tức giận chém xuống.

“Hỗn Độn Trảm!”

Một kiếm khai thiên, bạch hồng vạn trượng.

Vô số kim quang bắn ra, ánh sáng chói mắt làm cho người ta không mở được hai mắt, giống như mặt trời nổ tung.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, Diệp Trường Sinh híp mắt, phát hiện phía trước có một quyền lớn bay tới, kiếm quang chưa từng có hóa thành bột mịn.

Quyền lớn bay tới, không gian vỡ vụn.

Hung hăng đánh trúng trước ngực Diệp Trường Sinh, bóng dáng của hắn giống như điều đứt dây, bay ngược về phía sau.

Máu tươi trong miệng phun ra, thân thể cả người nứt nẻ, xuất hiện từng dấu vết, giống như mạng nhện.

Thân ảnh Bá Vô Đạo đi tới bên cạnh Bá Vô Địch, giờ khắc này, cánh tay hắn ta bị hủy đã được chữa trị: “Phó Tộc trưởng, dưới một kích này, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ.”

Hai mắt Bá Vô Địch bỗng nhắm, trầm giọng nói: "Thần Ma Tộc không có lớn dần lên, căn bản là không chịu nổi một kích, giết hắn dễ như trở bàn tay."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh lão ta chợt lóe, mạnh mẽ vọt tới phía Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên, không có ý định cho Diệp Trường Sinh một chút cơ hội thở dốc nào.

Muốn giết, tất hình thần câu diệt.

Muốn giết, tất nhỏ cỏ tận gốc.

Ngay trong nháy mắt Bá Vô Địch tới gần Diệp Trường Sinh, quyền lớn của lão ta lay trời, lẳng không đập xuống, quyền lệ cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, lão ta thế mà ngừng lại.

Bởi vì Diệp Trường Sinh rơi vào trong giếng Thần Ma.

Thân ảnh Bá Vô Địch ngạo nghễ đứng bên cạnh giếng Thần Ma, híp mắt nhìn xuống phía dưới, trên gương mặt nổi lên vẻ nghi hoặc.

Thân ảnh Bá Vô Đạo xuất hiện: “Phó Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh đã chết?”

Bá Vô Địch nói: "Còn có một chút hơi thở, nhưng mạng của hắn không lâu đâu."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Ma Tộc xưa nay quỷ dị, quyết không thể cho Diệp Trường Sinh bất kỳ cơ hội nào."

"Ý của Phó Tộc trưởng là..." Bá Vô Đạo hỏi.

Bá Vô Địch chậm rãi mở miệng nói: "Phong ấn cái giếng này, bắt

kể Diệp Trường Sinh sống hay chết, vĩnh viễn không thể hiện thân."

Trong lúc nói chuyện, trong lòng bàn tay lão ta xuất hiện chín đạo phù văn, tiện tay ném lên trên, phù văn lơ lửng trên không, linh khí mệnh môn tràn đầy bắn ra.

Về mặt Bá Vô Đạo rung động: "Phó Tộc trưởng, đây là trận pháp mà tộc lưu lại cho chúng ta Vạn Niên Phệ Linh Trận."

Bá Vô Định gật gật đầu: "Không sai, chính là Vạn Niên Phệ Linh Trận, chỉ cần bày ra trận này, bất kể Diệp Trường Sinh sống hay chết, đều không có khả năng sống sót đi ra."

Bá Vô Đạo vội vàng mở lời nói: "Phó Tộc trưởng, Thiếu chủ Thần Ma chết, từ nay về sau không còn Thần Ma Tộc nữa, chỉ còn lại Thiên Khô lão nhân, có muốn thuộc hạ dẫn người đi giết hắn hay không."

Bá Vô Định gật đầu: "Hễ là người có quan hệ với Diệp Trường Sinh, toàn bộ đều chém giết."

Bá Vô Đạo khom người một cái: "Phó Tộc trưởng yên tâm, thuộc hạ đi xuống an bài!"

Chương 384: Thiếu chủ, lành ít dữ nhiều

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người biến mất ở bên cạnh giếng Thần Ma, chỉ lưu lại một tòa đại trận kinh thiên, bao phủ ở địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình.

Ở phía xa.

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ và Thiên Khô lão nhân đứng lơ lửng trên không, ánh mắt rơi vào trên đảo nổi, sắc mặt Thiên Khô lão nhân thay đổi: "Phệ Linh Trận, lại là trận này, Thiếu chủ có nguy hiểm."

"Người biết trận này?" Diễm Xích Vũ hỏi.

Thiên Khô lão nhân gật gật đầu: "Trận này là Vạn Niên Phệ Linh Trận, một trong ba đại tà trận của Trận Tộc, một khi trận này bày ra, tất cả linh khí trên đảo sẽ bị cắn nuốt toàn bộ, sẽ không có bất kỳ sinh linh nào, nơi này rất nhanh sẽ biến thành một chỗ chết."

Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu lão đầu, nói như vậy Thiếu chủ tất phải chết không thể nghi ngờ?"

Vẻ mặt Thiên Khô lão nhân ảm đạm: "Thiếu chủ, lành ít dữ nhiều."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, hai tay mở ra, bay về phía đảo nổi: "Đã như vậy, vậy để cho ta phá trận, cứu Thiếu chủ."

Thiên Khô lão nhân đuổi theo, vội vàng nói: "Không được, ngàn vạn lần không nên công kích trận này, nó sẽ cắn nuốt linh khí trong cơ thể người."

Diễm Xích Vũ nói: "Cắn nuốt ta, một tòa trận mà thôi, cứu thiên thập địa, vũ trụ tinh thần, còn chưa có trận pháp có thể làm gì ta."

Những lời này ngược lại một chút cũng không sai.

Nhưng khi đó đã từng là thời kì đỉnh cao nhất của hắn ta, hiện tại

không còn như xưa, có thể phá vỡ Vạn Niên Phệ Linh Trận hay không, thật đúng là khó nói.

“Phượng Vũ Cửu Thiên!”

“Đế Viêm Vô Biên!”

Diễm Xích Vũ xuất hiện trước Vạn Niên Phệ Linh Trận, ngọn lửa vô biên xuất hiện sau lưng, vẩy cánh che trời, ngọn lửa bao trùm về phía đại trận.

Đúng lúc này.

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Căn nuốt linh khí của lão tử, thật sự là hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, một tòa trận pháp như vậy, thế mà làm cho ta bó tay không có cách nào."

Thiên Khô lão nhân đi tới bên người Diễm Xích Vũ, trong lòng bàn tay xuất hiện ba miếng đá màu đen, tiện tay vung lên, bay về phía tòa đại trận.

"Xích Vũ, mau rút đi, bằng không tòa đại trận này sẽ căn nuốt tất cả linh khí của ngươi."

Diễm Xích Vũ thu hồi ngọn lửa sau lưng, ảnh lớn che trời biến mất, thân ảnh bay ngược ra sau: "Tiểu lão đầu, vừa rồi ngươi dùng đá gì, thế mà có thể để cho đại trận trực tiếp căn nuốt, vì ta tranh thủ một ít cơ hội."

Thiên Khô lão nhân nói: "Đá Thần Ma!"

Thân ảnh hai người bay ngược ra ngoài ngàn trượng, Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu lão đầu, Thiếu chủ còn chưa chết, kế ước bằng máu giữa ta và Thiếu chủ vẫn còn, điều này chứng tỏ Thiếu chủ còn sống."

Thiên Khô lão nhân nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta ở chỗ này chờ chết."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, mở đầu nói: "Chúng ta không thể ở lại nơi này, cường giả Bá Tộc lập tức sẽ đến."

“Cái này là từ bỏ Thiếu chủ?”

"Tiểu lão đầu, trước tiên sống sót đã, sau đó nghĩ biện pháp cứu Thiếu chủ, chúng ta trước tiên trở về thành Vạn Thần." Diêm Xích Vũ trầm giọng nói.

Ngay sau đó.

Hai người biến mất ở trên hư không, thời gian chưa tới một nén nhang khi bọn hắn rời đi, Bá Vô Đạo mang theo quân Bá Thiên xuất hiện.

"Đi tới thành Vạn Thần, giết sạch người có quan hệ với Diệp Trường Sinh."

Bên trong giếng Thần Ma.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không, trên người bao phủ linh khí cường đại, ngũ thảo kim long chiếm cứ trên người, hư ảnh Huyền Vũ phủ phục.

Nhưng nhìn qua cả người hắn giống như không có chút sự sống nào, giống như người giả chết vậy.

Trong linh khí mệnh môn tràn đầy, vô số bộ cánh cứng đen như mực kiêu kỳ nhìn Diệp Trường Sinh, chúng nó có ý đồ tiến lên cắn nuốt Diệp Trường Sinh, nhưng bởi vì ngũ thảo kim long và hư ảnh Thần thú Huyền Vũ tồn tại, những con bộ cánh cứng đen này nhìn mà chùn bước.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, bất tri bất giác, thời gian một tháng trôi qua.

Trong giếng Thần Ma, Diệp Trường Sinh từ trong mê man tỉnh lại, sau khi yếu ớt tỉnh lại, hắn nhìn quanh bốn phía, trên mặt nổi lên vẻ hoảng sợ.

Còn sống... Thật tốt.

Hắn nội liễm hơi thở, thu hồi ngũ thảo kim long và ảnh lớn Huyền Vũ, trong thời gian một tháng này, nhờ có sự tồn tại của chúng nó, bởi vì uy lực của Thần thú mới ngăn cản những con côn trùng màu

đen từng bước xâm chiếm hắc.

Theo uy áp của Thần thú biến mất, những côn trùng màu đen nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, rậm rạp, mấy ngàn vạn, hiển nhiên là muốn ăn hắc.

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một ngọn lửa, mạnh mẽ đánh về phía trước, ngọn lửa phun ra, tựa như một con rồng lửa.

Nơi đi qua, côn trùng đen chạy đoạt mạng, bị Thần Hỏa cắn nuốt đều hóa thành tro tàn.

Sau một kích, Diệp Trường Sinh ho nhẹ một tiếng, lần nữa thúc dục sinh mệnh khí siêu cấp. Trong thời gian một tháng này, nếu như không phải Cây Sinh Mệnh siêu cấp khôi phục thân thể hắc, dưới một kích của Bá Vô Địch, thân thể hắc thật sự có khả năng bị hủy.

Chương 385: Hung thú cấm kỵ, Thị Huyết Tử Mẫu

Bá Vô Định từng là thiên kiêu một thời, có thể sống sót qua đại chiến tinh không, đủ để cho thấy sự khủng bố của hắn.

Lúc này đây, trải qua cửu tử nhất sinh, những nhân họa đặc phúc, làm cho Diệp Trường Sinh hiểu được khuyết điểm của bản thân.

Trong thế hệ trẻ, hắn dĩ nhiên là tồn tại vô địch.

Thế nhưng kẻ địch của hắn sớm đã không phải là tu sĩ trẻ tuổi, đối mặt với cao thủ như Bá Vô Định, thực lực của hắn thiếu nhiều lắm.

Có được hệ thống, lại không cách nào tranh giành với cường giả thế hệ trước, Diệp Trường Sinh cảm giác có chút có lỗi với chính mình.

Yếu là nguyên nhân của tội lỗi.

Một Bá Tộc làm cho hắn suýt nữa mất mạng, nếu như kẻ địch khác của Thần Ma Tộc xuất hiện, chính mình căn bản là ứng phó không được.

Đó không phải là kết quả mà hắn muốn.

Trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Lần tiếp theo gặp lại, nhất định phải đặt Bá Vô Định lên ma sát.

Đúng lúc này.

Côn trùng màu đen lại một lần nữa vọt tới phía hắn, so với lần trước, số lượng càng nhiều hơn.

Toàn bộ trong giếng Thần Ma, hoàn toàn bị côn trùng màu đen chiếm cứ, Diệp Trường Sinh không có đường lui.

[Thú Thị Huyết Tử Mẫu, huyết mạch ăn thịt người, sinh sôi nảy nở vô hạn, thuộc về một trong những Hung thú cấm kỵ.]

Nhìn tin tức hiển thị trước mắt của hệ thống, sắc mặt Diệp Trường Sinh biến đổi, không nghĩ tới côn trùng màu đen cỡ móng tay trước mắt, dĩ nhiên là một trong những Hung thú cấm kỵ.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn vội vàng nói: [Hệ thống, làm thế nào chém giết thú Thị Huyết Tử Mẫu.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, sau khi chém chết vương của thú Thị Huyết Tử Mẫu, có thể triệt để giải quyết nguy cục trước mắt.]

Vương của thú Thị Huyết Tử Mẫu?

Diệp Trường Sinh híp mắt, khống chế mắt thần nhìn về phía trước, thú Thị Huyết Tử Mẫu nhanh chóng bay tới, tốc độ thông thả từ tốn.

Hắn vội vàng tìm kiếm sự tồn tại của thú vương, không biết từ lúc nào Song Kiếm Hỗn Độn đã xuất hiện ở trong bàn tay.

Chỉ cần phát hiện thú vương tồn tại, tất nhiên sẽ một kích giết chết.

Nơi này làm sao có vương của thú Thị Huyết Tử Mẫu?

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến lời của Thiên Không lão nhân lúc trước, giếng Thần Ma là nơi tụ tập huyết mạch của cường giả Thần Ma Thánh Đình, bao gồm cường giả Thần Ma Bát Bộ.

Vương của thú Thị Huyết Tử Mẫu xuất hiện ở giếng Thần Ma, mục đích chính là cắn nuốt tất cả huyết mạch.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Diệp Trường Sinh bật cười, ngón tay bắn ra, một ít máu chảy ra ngoài.

Hắn trở mắt nhìn máu trước mắt, nắm chặt Song Kiếm Hỗn Độn trong tay, lúc nào cũng chuẩn bị tiến công.

Bởi vì thú Thị Huyết Tử Mẫu là hướng về phía huyết mạch, như vậy huyết mạch Thần Ma thần thuần khiết của hắn, sẽ dẫn thú vương đến cắn nuốt.

Dù sao mặc kệ ở nơi nào, chỉ có vương giả mới xứng đáng với tất cả những điều tốt nhất.

Đó là quy tắc.

Mọi thứ đều giống nhau ở bất cứ đâu.

Diệp Trường Sinh chính là chắc chắn điểm này, mới chuẩn bị tốt hết thủy, chờ vương thú đến mới tấn công.

Lúc này.

Vô số thú Thị Huyết Tử Mẫu nhìn máu chảy, đều lộ ra ánh mắt vô cùng tham lam, nhưng bọn nó lại không đồng loạt xông lên.

Nhao nhao lui về hai bên, hai con Thị Huyết Tử Mẫu xuất hiện, hình thể chúng có chút khổng lồ, xấp xỉ bằng nắm tay nhỏ.

Nơi đi qua, còn đang không ngừng sinh ra thú Thị Huyết Tử Mẫu.

Diệp Trường Sinh híp mắt, khoé miệng bật cười: "Các người chính là thú vương."

Dứt lời.

Hắn thúc giục khổng chế mắt thần, nhìn về phía thú vương, thân ảnh vọt về phía trước, một kiếm từ cao hạ xuống, chém hai con thú vương.

Xuy.

Kiểm tới.

Kiểm quang sắc bén cắt lên người thú vương, một tiếng kêu thê thảm truyền ra, trong giếng Thần Ma chấn động.

Diệp Trường Sinh phát hiện một kiếm đánh trúng thú vương, tươi cười trên mặt càng sâu hơn, ngay sau đó, tươi cười trên mặt hắn

biến mất, thay vào đó là một tia rung động.

Bởi vì thời điểm một kiếm của hắn đánh chết một con thú vương, linh khí trong cơ thể thể mà tiêu hao hơn phân nửa.

Giống như linh khí trong cơ thể trong nháy mắt rút ra, cái này cũng quá quý dị.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, ngẩng đầu nhìn về phía miệng giếng Thần Ma: "Phệ Linh Trận, Bá Tộc vì giết ta, thật sự là nhọc lòng."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện một hơi thở nguy hiểm truyền đến, đột nhiên xoay người quay đầu lại, phát hiện một con Thụ Huyết Tử Mẫu khác đang giận dữ nhìn mình, nhìn qua bộ dáng rất hung tàn.

"Đây chính là thú vương giống đực, ta giết nữ nhân của nó, đây là tính toán liều mạng với ta?"

Thụ Huyết Tử Mẫu dẫn hàng tỷ con nối dòng nhanh chóng vọt về phía Diệp Trường Sinh, người sau giơ cao Song Kiếm Hỗn Độn, chuẩn bị phát động công kích lần nữa.

Nhưng hắn phát hiện chỉ cần thúc dục linh khí, sẽ nhanh chóng mất đi linh thể, như thế này sao có thể xử lý!

Chương 386: Bên trong giếng Thần Ma.

Thật là nghiệp chướng.

Chẳng lẽ thật sự muốn biến thành bánh của thú Thị Huyết Mẫu Tử?

...

Bên trong giếng Thần Ma.

Vô số thú Thị Huyết Mẫu Tử cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh, tất cả không gian đều bị thú Tử Mẫu công chiếm, Diệp Trường Sinh lui đến một góc.

Lúc này.

Vương của thú Thị Huyết Tử Mẫu đột nhiên mở miệng: “Nhân loại, người thế mà giết nó, người có biết thân phận của chúng ta không?”

Miệng nói tiếng người?

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên, thế mà có thể nói tiếng người, đó chính là có thể nói chuyện: "Nơi này là của Thần Ma, các người tự ý xông vào, tu hú chiếm tổ chim khách, có đúng hay không!"

Thú vương nói: "Nhân loại, người đang giảng đạo lý với ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mọi việc không có gì khác hơn là một chữ lý, các người tiến vào địa bàn của ta, còn muốn giết ta, chẳng lẽ ta không nên đánh trả?"

Thú vương giận dữ nói: "Nhân loại, hình như là chúng ta xuất hiện ở nơi này trước, là người đột nhiên từ trên trời giáng xuống."

“Người cũng là tu sĩ nhân loại, chẳng lẽ không biết đạo lý thực lực vi tôn? Người giảng đạo lý với ta, người thế mà giảng đạo lý với ta.”

Nói đến đây, nó dừng lại, tiếp tục nói: "Đã nói người không phải sợ, có phải không sợ chết hay không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thú Vương lại nói: "Chúng ta là nô bộc của Thần, người giết nữ thú vương, thần sẽ không bỏ qua cho người."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh kinh ngạc: "Nô bộc của thần gì, ta rất tò mò, thần gì sẽ nuôi phế vật như các người."

Thú vương nói: "Người giết người của ta, còn dám nhục nhã ta, nhân loại, người thành công khơi dậy lửa giận của ta, ta sẽ làm cho hài cốt người không còn sót lại."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Người hù dọa ai đây, ta không tin người có thể giết ta, hiện tại chỉ còn lại một mình người, ngay cả năng lực sinh sản cũng không có, còn muốn giết ta, người là đang nằm mơ?"

Thú Vương mạnh mẽ vọt về phía trước, thú Thị Huyết Tử Mẫu theo sát sau lưng, nó lườm nói nhảm với Diệp Trường Sinh.

Không có gì thực tế hơn tiến công, nó phải dùng thực lực nói cho Diệp Trường Sinh, trêu chọc chúng chỉ có một con đường chết.

Thấy một màn như vậy.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, tiện tay vung lên, thần tháp Tử Dương xuất hiện, bay tới phía Thú Vương.

Vô số ánh sáng vàng tím bắn thẳng lên trên giếng Thần Ma, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt thú vương và toàn bộ thú Thị Huyết Tử Mẫu khác vào tháp.

Trong vòng xoáy, vẻ mặt thú vương ngơ ngác, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, không biết vì sao mình bị cắn nuốt tiến vào trong tháp.

Trong tầng thứ nhất của thần tháp Tử Dương, Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, ánh mắt dừng trên người thú vương: "Đến đây, chúng ta đổi chỗ khác đánh một trận."

Thú Vương nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong tháp cũng không có tồn tại đáng sợ: “Đổi chỗ khác thì như thế nào, ta cũng giết người.”

"Phải không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, một màn kỳ quỷ xuất hiện, linh khí trong tháp điên cuồng đến bên cạnh hắn: "Hỗn Độn Trảm!"

Bởi vì thần tháp Tử Dương có thể ngăn cản Vạn Niên Phệ Linh Trận cắn nuốt linh khí của hắn, cho nên bất luận cái gì kiếm đạo thần thông, có thể dùng một cách tùy tiện.

Oanh.

Một kiếm giận dữ chém xuống, thân ảnh thú vương bay ngược ra ngoài, hung hăng va chạm vào vách thần tháp.

Dưới kiếm quang bao trùm, vô số thú Thị Huyết Tử Mẫu hóa thành bột mịn, mùi máu nồng đậm tràn ngập trong tháp.

Thân ảnh thú vương ngã xuống mặt đất, phần nộ nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh. Ngay sau đó, thú vương há miệng, thú Thị Huyết Tử Mẫu bốn phía tràn vào trong miệng nó.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh híp mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Thú vương này có chút thú vị, khởi xướng tàn nhẫn, ngay cả con nôi dòng của mình cũng ăn?"

Ngay sau đó.

Thân thể thú vương không ngừng lớn lên, phóng đại mấy trăm lần, từ lớn bằng bàn tay biến thành thú lớn cao một trượng.

"Nhân loại, người đánh đủ rồi, hiện tại tiếp nhận lửa giận của ta đi."

Vừa dứt lời, móng vuốt sắc bén của thú vương giống như trường mâu, lăng không hạ xuống, xuyên về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh rút kiếm bay ngược, trên đường hai đạo kiếm

quang bay ra: "Rút kiếm trăm!"

"Siêu phàm nhất kiếm!"

Hai đạo kiếm quang bay ra, trên không trung hình thành một giá chữ thập, đánh trúng thân ảnh thú vương.

Phanh.

Thú vương lần thứ hai bay ngược ra ngoài, chống đỡ thân thể, toàn bộ bị kiếm quang cắt đứt gãy, bò trên mặt đất không nhúc nhích.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm tiến lên, chỉ thẳng lên người thú vương: "Người không được, đánh người ba kiếm mà không có lực đánh trả."

Thú vương chậm rãi ngược mắt lên: "Nếu không phải nữ thú vương đã chết, chúng ta hợp thể đánh một trận, người phải chết không thể nghi ngờ."

Nói đến đây, nó đột nhiên nở nụ cười: "Nhân loại, người giết ta đi, dù sao chủ nhân của ta nhất định sẽ báo thù cho ta."

"Ở trước mặt chủ nhân, người quá yếu, một ngón tay của chủ nhân cũng có thể nghiền chết người."

Chương 387: Đánh dấu giếng Thần Ma

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng khoe khoang, chủ nhân của người mạnh như vậy, sao lại có hung thú yếu như người."

Thú vương nói: "Người biết cái gì, chủ nhân ở mỗi thế giới đều có hung thú còn sót lại, toàn bộ chúng ta là nô bộc của chủ nhân."

"Ha ha... Người xong rồi, người chết chắc rồi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta ghét nhất là bị uy hiếp."

Xuy.

Song kiếm Hỗn Độn hạ xuống, thú vương bị chia làm hai, bởi vì khoảng cách quá gần, máu thú vương văng tung tóe trên người hắn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu khiến người ta buồn nôn, Diệp Trường Sinh nhìn vết máu trên người: "Thế mà bắn máu tung tóe lên người ta, quá bẩn."

Vừa dứt lời, máu trên da biến mất không thấy đâu, lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được tiến vào trong cơ thể.

Diệp Trường Sinh nhận thấy máu thú vương nhập thể, máu Thần Ma của mình trở nên xao động, giống như vô cùng khát vọng máu của thú vương.

Tôi đi, đây là tình huống gì?

Ta chính là kiếm tu đứng đắn, hiện tại làm sao bắt đầu cắn nuốt máu của thú vương.

Có điều, cảm giác cắn nuốt huyết mạch... Nó thực sự tuyệt vời.

Bên trong thần tháp Tử Dương.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, sương máu quanh không gian tràn vào trong cơ thể hắn, hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn, bao bọc hắn ở bên trong.

Theo sương máu nhập thể, dung hợp cùng một chỗ với huyết mạch, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác huyết mạch sôi trào, trong cơ thể giống như có một tòa núi lửa sắp bộc phát.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, cắn nuốt huyết mạch Thần Ma Bát Bộ, đạt được Thần Ma Bất Diệt Kim Thân.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, tu vi đã đột phá đến cấp Thần Quân, đạt được phần thưởng rút thăm trúng thưởng một lần của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, tạm thời đánh dấu giếng Thần Ma, có nên lập tức đánh dấu hay không.]

Âm báo hệ thống bên tai truyền đến, hai gò má Diệp Trường Sinh nổi lên vẻ hoảng sợ, rốt cục hiểu được vì sao hẳn lại cắn nuốt huyết mạch của thú vương.

Thì ra thú vương ở trong giếng Thần Ma, đã cắn nuốt huyết mạch Thần Ma Bát Bộ, cho nên hẳn cắn nuốt không phải huyết mạch thú vương, mà là huyết mạch của Thần Ma Bát Bộ.

Không nghĩ tới sau khi cắn nuốt huyết mạch, một thân tu vi lại đột phá đến cấp Thần Quân, còn đạt được Thần Ma Bất Diệt Kim Thân.

Đây quả thực chính là trong họa gặp phúc.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn không chút do dự nói: [Lập tức đánh dấu giếng Thần Ma.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công giếng Thần Ma, đạt được chí bảo bao tay Thần Ma của Thần Ma tộc.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Hệ thống, lập tức rút thăm trúng thưởng một lần.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công rút ra một thẻ cảnh giới, sau khi sử dụng, thời gian ba ngày.]

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, kiểm tra trang hệ thống, phát

hiện bao tay Thần Ma và thể cảnh giới đã ở trong lan can trữ vật.

Tâm thần hần vừa động, bao tay Thần Ma xuất hiện trên cánh tay, bao tay Thần Ma màu vàng đen, giống như ẩn chứa lực lượng vô cùng.

Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng khẳng định, có thêm đôi bao tay này, một kích của hần có thể dễ dàng giết bất luận tu sĩ cấp Thần Tướng chỉ trong nháy mắt.

Huyết mạch tăng lên, thực lực tăng vọt, còn có được chí bảo Thần Ma Tộc.

Bá Vô Địch, chờ ta, gặp lại ta không cần kiếm, đánh tay không đánh một trận, không đúng, thân thể cứng rắn, ta cũng có thể giết người.

Diệp Trường Sinh đứng lên, xoay người chuẩn bị rời khỏi thần tháp Tử Dương, tuy rằng bên ngoài có Phệ Linh Trận ngăn cản, nhưng hần vẫn phải tìm cách rời khỏi nơi này.

Cũng không thể bị nhốt ở đây mãi được.

Bá chủ, còn chờ hần đi diệt đây.

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện ánh sáng khiến hần chú ý, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, quyền trực phủ đầy vết máu này, hình như là từ trong bụng thú vương rơi ra.

Diệp Trường Sinh dời bước tiến lên, khom người nhặt quyền trực lên, sau khi mở ra, một tấm da thú từ trong quyền trực đi ra.

Quyền trực bị nuốt vào trong bụng thú vương rất lâu, đã bị ăn mòn không còn nhìn ra bộ dáng, nhưng da thú vẫn là bộ dáng ban đầu, không có chút tổn thương nào.

Diệp Trường Sinh mở da thú ra xem nhanh qua một lần, không nghĩ tới lại là một tấm bản đồ bảo khố, trên da thú ghi lại rõ ràng, trong Thanh Vân Giới có bảo tàng, là về truyền thừa Thanh Vân Kiếm Tông.

Thanh Vân Giới?

Diệp Trường Sinh thu da thú vào trong hệ thống, tin tưởng ghi chép trên da thú hẳn là thật, tìm cơ hội có thể đi Thanh Vân Giới xem một chút.

Đúng lúc này.

Thần tháp Tử Dương run rẩy không dứt, Diệp Trường Sinh cảm giác mặt đất dưới chân đều đang lay động, trên mặt hắn nổi lên vẻ đề phòng, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía tầng thứ ba của thần tháp.

Lối vào tầng thứ ba.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, mặt lộ vẻ hoảng sợ, lúc trước Đạm Đài Tú đã nhắc tới, để cho hắn có thời gian có thể tiến vào tầng thứ ba của thần tháp Tử Dương.

Chương 388: Chủ nhân, ta là Tiểu Thất

Không nghĩ tới hiện tại tầng thứ ba của thần tháp bắt đầu di động, giống như lúc nào cũng sẽ có lực lượng khổng lồ tuôn ra.

Mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Kiếm khí, kiếm khí thật mạnh, trong tầng thứ ba rốt cuộc là cái gì?"

Giờ phút này, trong tầng thứ ba của thần tháp Tử Dương tràn ra kiếm khí như ẩn như hiện, nhưng Diệp Trường Sinh biết rõ, những kiếm khí này so với Tiên Thiên Kiếm Bộc lúc trước hẳn cần nuốt còn cường đại hơn.

Sợ là uy lực còn ở trên kiếm khí Hỗn Độn, Diệp Trường Sinh chắc chắn trong tầng thứ ba có động thiên khác, trong mắt không tự chủ được hiện ra vẻ mừng như điên.

Nếu hẳn có thể lấy luồng kiếm khí này làm của riêng, vậy kiếm đạo tất sẽ tăng lên.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh đi về phía tầng thứ ba của thần tháp, khi hẳn nâng cánh tay lên, đặt bàn tay ở trên cửa đá, thân ảnh trực tiếp bị hút vào.

Lần thứ hai xuất hiện, hẳn đã đặt mình ở tầng thứ ba thần tháp, tập trung nhìn về phía trước, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, vạn đạo phi tiễn trước mắt treo ngược trong không gian.

Diệp Trường Sinh có thể cảm nhận được trong phi kiếm này ẩn chứa kiếm khí tinh tú, toàn bộ tầng thứ ba thần tháp hoàn toàn chính là một tòa kiếm mộ.

Đúng lúc này.

Vạn đạo phi kiếm đồng loạt kêu lên, lượn vòng quanh người Diệp Trường Sinh, giống như bộ dáng vô cùng thân thiết.

Vô số kiếm khí bắn ra, vạn đạo phi kiếm bắt đầu dung hợp cùng

một chỗ, hình thành một đạo kiếm quang ngút trời.

Trong đạo kiếm quang này xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp, chậm rãi từ trong kiếm khí đi ra: "Chủ nhân, ta là Tiểu Thất."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, nhìn tuyệt thế giai nhân trước mắt: "Tiểu Thất, người biết ta?"

Sắc mặt Tiểu Thất thay đổi, trong ánh mắt lóe ra một tia khác thường, có điều rất nhanh bị nàng che dấu: "Người là chủ nhân thần tháp Tử Dương, cũng chính là chủ nhân của ta, hiện tại chúng ta chính thức quen biết, ta tên là Diệp Tiểu Thất."

"Diệp Trường Sinh!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiểu Thất, người làm sao lại ở chỗ này, là bị nhốt trong kiếm?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, ta là Thần Kiếm Tổ, kiếm tổ lợi hại nhất trong vũ trụ."

Thần Kiếm Tổ?

Trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng hoảng sợ: "Người hẳn là rất mạnh, vì sao lại xuất hiện ở tầng thứ ba của thần tháp Tử Dương, có phải nói trên tầng ba còn có tồn tại kinh khủng hơn."

Diệp Tiểu Thất lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Không có, là ta tự nguyện ở lại chỗ này."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, trước tiên cần nuốt kiếm khí nơi này, có nghi vấn gì, chúng ta sau này hãy nói."

Tầng thứ ba của thần tháp Tử Dương.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, bắt đầu cắn nuốt kiếm khí bốn phía, kiếm khí cuồng bạo tràn vào trong cơ thể hắn, một thanh trường kiếm ngưng tụ lại, lơ lửng sau lưng hắn.

Đôi mắt của Diệp Tiểu Thất lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh đang ngồi ngay ngắn, lầm bầm nói: "Chủ nhân, sao ngài trở nên yếu như

vậy?”

Nói đến đây, vẻ mặt nàng ảm đạm, tiếp tục nói: "Chủ nhân, người thế mà không biết Tiểu Thất."

"Cũng được, hiện tại thân phận của chủ nhân còn chưa thể bại lộ, bằng không kẻ địch tìm tới, chủ nhân căn bản không có năng lực chống đỡ."

Một tiếng than nhẹ, Diệp Tiểu Thất bất đắc dĩ lắc đầu: "Chủ nhân, kiếp này, con đường người muốn đi càng khó khăn hơn, trên người người có được nhân quả của hai người, sai lầm nói chung quá phức tạp, nếu không cách nào chặt đứt nhân quả, hết thấy cuối cùng sẽ trở thành ràng buộc của chủ nhân."

Lời nói vừa dứt.

Thân ảnh Diệp Tiểu Thất chợt lóe, bay về phía cửa vào tầng thứ tư của thần tháp Tử Dương, Diệp Trường Sinh vẫn đắm chìm trong tu luyện như trước.

...

Vạn Thần Vực.

Dị ma buông xuống, điên cuồng thổi quét tới, nơi đi qua, núi lở đất nứt, thi thể nằm khắp nơi, tựa như luyện ngục nhân gian.

Toàn bộ Vạn Thần Vực lâm vào khiếp sợ, mỗi người đều cảm thấy bất an, hoảng sợ không thể sống qua ngày.

Cửu U Tộc ra đời, mang theo hàng tỷ dị ma, thế lực khắp nơi bắt đầu chạy đi báo cáo, sôi nổi liên hợp cùng một chỗ, chuẩn bị ngăn cản dị ma xâm lấn.

Ngược lại.

Khó khăn nhất vẫn là thành Vạn Thần.

Giờ khắc này, Thiên Khô lão nhân và Diễm Xích Vũ đã trở về thành Vạn Thần, khi bọn hắn biết dị ma giáng thế, vẻ mặt Thiên Khô lão nhân ngưng trọng vô cùng.

Cửu U Tộc xuất hiện, cũng là hướng về phía Thần Ma tộc, hàng tỷ dị ma sớm muộn gì cũng đến thành Vạn Thần.

Hơn nữa Bá Tộc đuổi giết, thành Vạn Thần hiện tại đã bị kẻ địch bao vây trước sau, tình huống vô cùng không lạc quan.

Trên thành Vạn Thần.

Thân ảnh của Đạm Đài Tú đứng thẳng tắp, đôi mắt trông về phía xa, nhìn sương đen bao trùm bầu trời: "Thiên Khô tiên sinh, khi nào Trường Sinh trở về."

Thiên Khô lão nhân lắc đầu: "Bá Tộc bày ra đại trận, thiếu chủ chỉ sợ..."

Đạm Đài Tú nói: "Hiểu rồi, bất kể như thế nào, đợi Trường Sinh trở về."

Chương 389: Chúng ta không có đường lui, chỉ có tử chiến đến cùng

Nói đến đây, ánh mắt nàng ta kiên định, vẻ mặt nghiêm túc: "Bất kể là dị ma hay là Bá Tộc, ai dám vào thành, liều chết đánh một trận, nhất định đợi đến khi Trường Sinh trở về."

Mọi người gật gật đầu, lâm vào trầm mặc.

Mặc dù bọn hắn không nói gì, nhưng quyết định giống như Đạm Đài Tú.

Đạm Đài Tú xoay người nhìn về phía đám người Diệp Mạc Tà: "Các người đi xuống tiếp tục tu luyện, trận đại chiến này liên quan đến sống chết, tu vi tăng thêm một phần, hy vọng sống sót càng lớn."

Diệp Mạc Tà dẫn dắt mọi người rời đi, trên thành chỉ còn lại Đạm Đài Tú, Diễm Xích Vũ, Thiên Khô lão nhân, người sau trầm giọng nói: "Đạm Đài Thành chủ, Cửu U Tộc và Bá Tộc là hướng về phía Thiếu chủ, người có thể mang theo mọi người rời đi."

Đạm Đài Tú lắc đầu: "Không có khả năng, phàm là người có quan hệ với Trường Sinh, ở trước kiếp nạn này, ai cũng không cách nào đứng ngoài cuộc."

"Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, Thiên Khô tiên sinh hẳn là hiểu rõ."

"Chúng ta không có đường lui, chỉ có tử chiến đến cùng."

Thiên Khô lão nhân gật gật đầu: "Hiểu rồi, cho dù liều cái mạng xương già này, cũng phải khiến cho Cửu U Tộc và Bá Tộc trả giá đắt."

Ánh mắt Diễm Xích Vũ từ trên người hai người xẹt qua: "Còn chưa đánh một trận, ai thua ai thắng là không biết, không cần bi quan như vậy, đây không phải còn có ta sao?"

Đạm Đài Tú: "..."

Thiên Khô lão nhân: "..."

Trên địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, Bá Vô Định đánh Diêm Xích Vũ đến mức phải chạy trốn, hiện tại còn có cường giả của Cửu U Tộc.

Thiên Khô lão nhân cũng chưa không biết xấu hổ nói, có người, có ích lợi gì?

Đạm Đài Tú nói: "Trước mắt toàn bộ Vạn Thần Vực đều đang ngăn cản di ma của Cửu U Tộc, trận chiến lớn này cũng không phải chỉ có chúng ta, Cửu U Tộc và Bá Tộc đều đã tâm bưng bưng, cuối cùng ai sẽ thắng, thật đúng là khó nói."

"Thời gian lưu lại cho chúng ta không nhiều lắm, hiện tại mau chóng tăng lên thực lực, chuẩn bị tốt hết thảy."

Dứt lời, ba thân ảnh biến mất ở trên thành, trong chớp mắt, biến mất vô tung vô ảnh.

...

Thiên Sơn.

Bá tộc.

Bên trong Cực Quang Cung.

Bá Vô Định ngồi ngay ngắn ở vị trí phía dưới, phía trên, một nam tử vô cùng anh tuấn ngồi ngay ngắn, sắc mặt hắn ta tái nhợt như tờ giấy, nhìn qua có chút bệnh trạng.

Người này không phải người khác, chính là Tộc trưởng của Bá Tộc, Bá Vô Thiên.

Bá Vô Định nói: "Tộc trưởng, Cửu U Tộc xuất hiện, bọn hắn cũng là hướng về phía Diệp Trường Sinh mà tới."

Bá Vô Thiên lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Thần tháp Tử Dương trong thành Vạn Thần hiện tại ở nơi nào."

Bá Vô Định nói: "Trên người Diệp Trường Sinh, hiện tại hắn bị nhốt ở giếng Thần Ma, không bao lâu sau hắn phải chết không thể nghi ngờ, chúng ta chỉ cần đi tới giếng Thần Ma, sẽ có thể dễ dàng

cướp lấy thần tháp Tử Dương.”

Bá Vô Thiên gật gật đầu: “Cửu U Tộc hiện tại còn chưa biết đến sự tồn tại của thần tháp Tử Dương, bọn hắc đế đây là muốn xưng bá Vạn Thần Vực, chúng ta trước tiên không nên nghênh đón mũi nhọn này, để Cửu U Tộc chống lại toàn bộ Vạn Thần Vực.”

"Người chỉ cần chú ý chặt chẽ địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, đợi sau khi đạt được thần tháp Tử Dương, Bá Tộc chúng ta sẽ có thực lực chống lại tất cả. Người đừng quên, Tử Dương Thần cũng là sau khi đạt được thần tháp, mới từng bước đi lên đỉnh cao."

Nói đến đây, hắc đế dừng một chút, tiếp tục nói: "Năm đó nếu không phải trùng hợp với đại chiến tinh không, ta bị thương nặng, hơn nữa thời kỳ đỉnh cao của nữ nhân điên Đạm Đài Tú thật sự là quá mạnh, hiện tại thần tháp Tử Dương đã thuộc về Bá Tộc chúng ta."

Bá Vô Địch nói: "Tộc trưởng yên tâm, ta đi tới địa điểm cũ của Thần Ma Thánh Đình, nhất định mang thần tháp Tử Dương trở về."

"Chờ một chút!" Bá Vô Thiên trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh ngã xuống, trước khi tiến vào giếng Thần Ma thì cho ta biết, người tùy tiện tiến vào trong đó, sợ là không cách nào mang thần tháp Tử Dương ra."

"Hiểu rồi!" Bá Vô Địch khom người một cái, thân ảnh biến mất trong Cực Quang Cung, hóa thành một đạo lưu quang tiến đến địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình.

...

Một tháng sau.

Bên cạnh giếng Thần Ma.

Thân ảnh Bá Vô Địch xuất hiện, nhìn đại trận bao phủ trước mắt, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Thần Ma Tộc đã hết hy vọng, không bao giờ có thể tái hiện huy hoàng ngày xưa nữa."

"Diệp Trường Sinh, phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, nhất định

không có khả năng trở thành Thần Ma bất bại thế hệ mới."

Nói thật, vừa nghĩ đến đại chiến tình không ngày xưa, Thần Ma bất bại kinh khủng, Bá Vô Địch vẫn còn sợ hãi.

Thực sự là quá mạnh mẽ.

Một kích tùy tiện cũng hủy thiên diệt địa, ngay cả tinh thần cũng lung lay sắp đổ.

Đáng tiếc Diệp Trường Sinh vĩnh viễn không có cơ hội đạt tới cấp bậc như vậy.

Chương 390: Lần này, người không giết được ta

Ngay sau đó.

Thân ảnh Bá Vô Định lẳng không mà lên, tung người nhảy xuống, xuất hiện trên đỉnh núi Cô Phong xa xa, khoanh chân ngồi xuống, lâm vào tu luyện.

Lão ta đây là muốn trông giữ giếng Thần Ma đến cùng, đợi đến khi Diệp Trường Sinh bị cắn nuốt không còn.

Thật tình không biết.

Bên trong giếng Thần Ma, Diệp Trường Sinh ở trong thần tháp Tử Dương, còn đang ở trong minh tướng, có điều khí kiếm tổ tông ba của thần tháp đã bị cắn nuốt không còn.

Nhưng hắn cũng không ngừng việc tu luyện lại, chuẩn xác mà nói, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh bị vây trong một loại kiếm cảnh vô cùng kỳ lạ.

Hắn thông hiểu kiếm đạo thần thông, toàn bộ ở tự động diễn luyện, dung hợp, giống như muốn một lần nữa phát triển ra kiếm kỹ mới.

Nhưng trợ giúp đối với hắn cũng là vô cùng lớn, trong kiếm cảnh, tốc độ của kiếm đạo thần thông, lực xuyên thấu, hay là phương thức công kích đều tăng lên quá nhiều.

Để cho Diệp Trường Sinh tự mình lĩnh ngộ kiếm đạo thần thông, có nhận thức cùng hiểu biết hoàn toàn mới.

Giờ khắc này, hắn chỉ muốn nói một câu, thì ra kiếm đạo thần thông còn có thể dùng như vậy.

Phá vỡ.

Phá vỡ tuyệt đối.

Hắn cảm giác lúc trước mình hiểu rõ kiếm đạo, thật sự là chưa hiểu rõ hết, hiểu chút da lông mà thôi.

Trong tháp không có giáp, năm tháng không có dấu vết.

Diệp Trường Sinh ở trong kiếm cảnh, bất tri bất giác đã đắm chìm trong ba tháng, hắn đột nhiên mở miệng, lẩm bẩm, kiếm đạo thông thiên, kiếm kiếm siêu thần.

Hiểu được.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được.

Theo lời nói truyền đến, thân ảnh Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo tinh mang, vọt ra bên ngoài thần tháp Tử Dương.

Nơi đi qua, mang theo vô số kiếm khí mệnh mỏng tràn đầy, khủng bố như vậy.

"Chủ nhân, chờ ta!" Thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến, vội vàng truy kích sau lưng Diệp Trường Sinh.

Đi tới bên ngoài thần tháp Tử Dương, Diệp Trường Sinh một bước đạp không, Song Kiếm Hỗn Độn bên trong hộp kiếm bay ra, dẫn vô số kiếm khí từ dưới lên, công kích về phía Vạn Niên Phệ Linh Trận.

Kiểm khí xông lên trời, vô biên vô tận.

Lúc này.

Diệp Tiểu Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ngẩng đầu nhìn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên vẻ lạnh lẽo: "Người nào bày ra tà trận như thế, lại muốn cắn nuốt toàn bộ linh khí của chủ nhân."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn cắn nuốt ta, si tâm vọng tưởng, nếu ta không muốn chết, ai đến đều giống nhau, đừng hòng giết ta."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, ta không thể rời khỏi thần tháp Tử Dương quá lâu, lần đầu tiên gặp mặt, hãy để cho Tiểu Thất thay chủ nhân phá vỡ trận này, xem như là lễ gặp mặt cho chủ nhân."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang trời, sóng khí khủng bố trùng kích vào trong giếng Thần Ma, uy áp một kiếm của Diệp Trường Sinh hạ xuống đại trận.

Tuy rằng không có một kiếm phá trận, nhưng trên đại trận kịch liệt run rẩy, từng dấu vết nứt ra xuất hiện.

Giờ khắc này, trên đỉnh núi Cô Phong, Bá Vô Đạo theo tiếng mà động, chậm rãi mở hai mắt, tầm mắt dừng ở trên Vạn Niên Phệ Linh Trận.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiếng nổ này đến từ đâu?

Có người cố gắng phá trận, cứu Diệp Trường Sinh?

Thân ảnh Bá Vô Địch bay xuống, xuất hiện ở bên ngoài đại trận, nhìn quanh một vòng, không phát hiện bất kỳ kẻ nào.

Trong lúc nhất thời, lông mày lão ta nhíu chặt, khuôn mặt lộ vẻ mờ mịt, rất hiển nhiên, căn bản không nghĩ tới là Diệp Trường Sinh đang công kích đại trận.

Oanh.

Một đạo kiếm quang hướng thẳng về phía trời cao, kiếm khí bao trùm ngập trời, đại trận nổ tung ra, vô số hơi thở đánh bay Bá Vô Địch ra ngoài.

Thân ảnh Bá Vô Địch giống như điều đứt dây bay ngược ra ngoài, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Cái bay này, ước chừng bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Bá Vô Địch mạnh mẽ ổn định thân ảnh, thanh âm run rẩy nói: "Vạn Niên Phệ Linh Trận bị phá, bị Diệp Trường Sinh phá vỡ?"

Không có khả năng.

Điều này là hoàn toàn không có khả năng.

Diệp Trường Sinh bị Vạn Niên Phệ Linh Trận trói buộc nửa năm, cho dù không chết, cũng trở thành kẻ tàn phế.

Làm thế nào hắn có thể trở nên mạnh mẽ hơn?

Đúng lúc này.

Một thân ảnh bay lên trời, xuất hiện ở trong kiếm quang minh mông, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Đồng tử Bá Vô Địch mở to, mắt lộ ra vẻ không thể tin, thật sự là... Diệp Trường Sinh!

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Bá Vô Địch: "Lão đầu, lại gặp mặt, thật trùng hợp!"

Trong lòng Bá Vô Địch vô cùng hoảng sợ: "Như vậy người cũng không chết, thật sự là cơn trùng chằm chân chết còn giãy giụa."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "May mà ta vẫn trấn thủ ở chỗ này, vậy để cho ta tự mình đưa người lên đường."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lúc này đây, người không giết được ta."

Bá Vô Địch khinh thường không thèm để ý: "Thời gian nửa năm ngắn ngủi, người còn có thể nghịch thiên sao?"

Chương 391: Thân thể ta cũng vô địch

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn nhìn nghịch thiên, vậy ta sẽ nghịch cho người xem!"

Giếng Thần Ma, trên bầu trời.

Vô số kiếm khí bắn ra, mênh mông tràn đầy, giống như một cột trụ hướng lên trời, xông thẳng ra ngoài cửa thiên.

Bá Vô Địch nói: "Chỉ có người, còn muốn nghịch thiên?"

Nói đến đây, hai chân lão ta đạp đất, dậm mạnh một cái, thân ảnh bay lên trời, mang theo uy áp ngập trời, vùng quyền đánh xuống phía Diệp Trường Sinh.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh nắm chặt Song Kiếm Hỗn Độn trong tay, nhìn xuống phía dưới: "Nhất kiếm cầu bại!"

Xuy.

Bạch hồng như rồng, cắt hư không, nghênh đón quyền lệ oanh kích tới.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, sóng khí khủng bố như phong ba tức giận cuốn đi, bắn ra ngoài bốn phía.

Kiểm khí tàn sát bừa bãi, thân ảnh Bá Vô Địch ngừng lại, trên thân ảnh xuất hiện từng dấu vết màu trắng.

Lão ta đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía trước, phát hiện Diệp Trường Sinh bát phong bất động, vững như bàn thạch, dưới một kích như vậy mà không có chút ảnh hưởng nào với hắn.

Điều này sao có thể?

Thời gian nửa năm ngắn ngủi, kiếm đạo của hắn cường đại đến trình độ như vậy, còn có thực lực của hắn, thế mà đạt tới cấp Thần Quân.

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế nào, còn không cho phép ta đột phá?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Yên tâm, giết người, ta sẽ không dùng kiếm nữa, bởi vì thân thể của ta cũng vô địch."

Hắn muốn nhìn một chút Thần Ma Bất Diệt Kim Thân, hơn nữa Thần Ma Quyền Bộ có thể nghiền ép Bá Vô Địch hay không.

Vừa nghe Diệp Trường Sinh không cần kiếm, còn muốn giết mình, Bá Vô Địch biết, người trẻ tuổi trước mắt lại phiêu.

Thật phiêu.

Thân thể của tu sĩ Bá Tộc nổi danh mạnh mẽ, Diệp Trường Sinh giao thủ với lão ta mà không cần kiếm, căn bản là đang tự tìm đường chết.

"Diệp Trường Sinh, người xem thường ai đây, không cần kiếm, người phải chết không thể nghi ngờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Thử xem."

Bá Vô Địch nói: "Thử xem thì thử xem."

Dứt lời, hai người đồng thời mãnh liệt xông về phía nhau, sóng khí ngập trời, đối chọi gay gắt trên không trung.

Diệp Trường Sinh phóng thích Thần Ma Bất Diệt Kim Thân, vung cánh tay đánh xuống phía Bá Vô Địch: "Đấu."

Một quyền hạ xuống, uy chấn bát hoang.

Diệp Trường Sinh dùng Đấu Tự Quyết trong Chiến Tự Cửu Quyết, một quyền xé trời, đấu chiến tám phương, một quyền này mặc kệ là khí thế, hay là uy lực, đều nghiền ép Bá Vô Địch.

Quyền đạo thần thông?

Bá Vô Định híp mắt, nhìn quyền lệ rơi xuống, với việc Diệp Trường Sinh có được quyền đạo thần thông mạnh mẽ như vậy, trong lòng lão ta vô cùng hoảng sợ, nhưng cấp bậc và cường độ thân thể của lão ta đều mạnh hơn Diệp Trường Sinh.

Cho nên...

Không có khả năng.

Thân thể thành Thần?

Người rõ ràng là kiếm tu, vì sao lại có được thân thể khủng bố như vậy?

Bá Vô Định kinh ngạc hoảng sợ, thân ảnh bay ngược ra sau dưới công kích của Diệp Trường Sinh.

Cứng rắn đầu một hiệp, Bá Vô Định rơi vào thế hạ phong.

Cách đó mấy trăm trượng, thân ảnh Bá Vô Định ngừng lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người... Người không phải là một kiếm tu đứng đắn."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ rung động, không nghĩ tới sau khi tu vi tăng lên tới cấp Thần Quân, uy áp một quyền lại khủng bố như thế.

Nói thật, vừa rồi một quyền oanh kích xuống, hắn cũng không có sử dụng Thân Ma Quyền Bộ.

Sau khi rung động ngắn ngủi, ánh mắt hắn rơi vào trên người Bá Vô Định: "Ai nói kiếm tu không thể luyện thể?"

"Ta là kiếm tu, nhưng thân thể ta cũng vô địch."

"Đến đây, lại tiếp một quyền của ta!"

Lúc này đây, Diệp Trường Sinh thúc dục Thân Ma Quyền Bộ, thân ảnh giống như mãnh hổ ra khỏi cửa, lần nữa tiến công về phía Bá Vô Định.

Vẻ mặt Bá Vô Định vô cùng ngưng trọng, rất nhanh thúc dục Cửu Chuyển Sinh Tử Quyết, ánh sáng vàng cuồn cuộn bao trên người lão ta bắn ra, cả người giống như như được đúc bằng vàng.

"Diệp Trường Sinh, thể tu, Bá Tộc chúng ta vĩnh viễn đứng đầu."

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, chấn cửu thiên, áp Cửu U.

Toàn bộ địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình đều run rẩy lay động, giống như tòa đảo này bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ trăm trượng.

Trên hư không.

Hai luồng hào quang va chạm cùng một chỗ, đối chọi gay gắt, vô số ánh sáng bao trùm, tựa như trăng tàn, từng đạo lại từng đạo bay ra.

Diệp Trường Sinh và Bá Vô Định giằng co một chỗ trên không trung, người sau lộ ra vẻ hoảng sợ, trong mắt lóe ra không thể tin, cấp bậc của lão ta mạnh hơn Diệp Trường Sinh năm cấp nhỏ, nhưng dưới sự va chạm của một kích, lão ta lại rơi vào thế hạ phong.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn lần thứ hai truyền ra, thân ảnh Bá Vô Định bay ngược ra ngoài, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị sụp đổ chôn vùi.

Nhìn thân ảnh lão ta bay ngược ra ngoài, Diệp Trường Sinh vội vàng đuổi theo, tốc độ vô cùng nhanh, không biết từ khi nào, kiếm màu tím xuất hiện trong tay hắn.

"Rút kiếm trăm!"

Chương 392: Không chết, cũng tàn

Kiểm quang màu tím giống như sấm sét, cắt qua cổ Bá Vô Địch, người sau giơ tay che cổ, máu tươi từ kẽ ngón tay phun ra: "Diệp Trường Sinh, người không phải nói không cần kiếm sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là kiếm tu."

Bá Vô Địch: "... Người thật hèn hạ."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh lão ta lẳng không rơi xuống, một luồng linh hồn từ trong cơ thể bay ra, hóa thành một đạo ánh sao biến mất trên hư không.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai vùng kiếm nộ trăm, lại một kiếm chém không, để cho linh hồn Bá Vô Địch chạy trốn: "Ta là kiếm tu, dùng kiếm không phải rất bình thường sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Binh bất yếm trá, Bá Vô Địch, người vẫn còn quá trẻ, qua loa."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của Bá Vô Địch, đứng dậy rời khỏi địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, đi về phía trước, hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn phía hư không mệnh mông phía trước.

"Đó là cái gì, hơi thở tà ma thật mạnh!"

Trong nháy mắt khi hắn nhận thấy được hơi thở dị ma, ý nghĩ đầu tiên trong lòng chính là thành Vạn Thần có thể gặp nguy hiểm hay không?

Không dám dừng lại chút nào, hắn mở Thần Ma Dực ra, hóa thành một luồng ánh sao biến mất tại chỗ.

...

Bá Tộc.

Bên trong Cực Quang Cung.

Linh hồn thể Bá Vô Định xuất hiện, lơ lửng ở giữa đại điện: “Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh lao ra khỏi giếng Thần Ma, một thân thực lực tăng vọt, đã đạt tới cấp Thần Quân.”

Sắc mặt Bá Vô Thiên không gợn sóng, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc dao động nào: “Diệp Trường Sinh có thể lao ra Vạn Niên Phệ Linh Trận, còn hủy thân thể của người, tất cả là công lao của thần tháp Tử Dương.”

“Người đi xuống khôi phục thân thể trước, chuyện của Diệp Trường Sinh, tạm thời giao cho Kiều Kiều đi.”

Bá Vô Định vội vàng nói: “Tộc trưởng, không thể, Kiều Kiều không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh.”

Bá Vô Thiên lắc đầu: “Kiều Kiều vừa mới bế quan ra, tiếp nhận truyền thừa, thực lực của nàng hiện tại ở trên người.”

“Thì ra là như thế.” Bá Vô Định gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài Cự Quang Cung.

Nhìn bóng lưng lão ta rời đi, Bá Vô Thiên híp mắt, lộ vẻ tàn nhẫn: “Diệp Trường Sinh, người quả nhiên không đơn giản, thế mà có thể đạt được chí bảo và truyền thừa trong thần tháp Tử Dương.”

Nói đến đây, hắn ta hạ xuống một chưởng, thạch án một bên hóa thành bột mịn: “Tất cả những chuyện này vốn thuộc về ta.”

“Ha ha, Cửu U Tộc đang công kích thành Vạn Thần, lúc này người xuất hiện, quả thực quá hoàn mỹ.”

Chỉ cần Diệp Trường Sinh trở về thành Vạn Thần, tất sẽ liều mạng người chết ta sống với Cửu U Tộc, đến lúc đó hắn ta chỉ cần trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh trên đường trở về thành Vạn Thần, gặp phải vài tên tu sĩ, từ trong miệng bọn hắn biết được, dị ma Cửu U Tộc giáng thế, hiện tại đang công kích thành Vạn Thần.

Trong đó Huyết Tộc, Sử Tộc, Tu La Tộc, còn có Vong Linh Thánh Đình, đã thần phục Cửu U Tộc, gia nhập vào đội ngũ công kích thành Vạn Thần.

Diệp Trường Sinh lo lắng an nguy của thành Vạn Thần, tốc độ đi về phía trước vô cùng nhanh, đột nhiên một hồi đại chiến phía trước khiến hắn chú ý, nhưng hắn không có ý định đi quản.

Dị ma buông xuống, Vạn Thần Vực đại loạn.

Tất cả mọi người đang cướp đoạt tài nguyên, loại chuyện ngăn đường cướp đoạt này, quá mức bình thường.

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy mình là người tốt, gặp phải loại tình huống này, sẽ không giống như Tàng Thất, trực tiếp xông lên trên.

Đúng lúc này.

Nữ tử vừa đánh vừa lui, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh: "Công tử, cứu ta!"

Trên hư không.

Nữ tử đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Công tử, cứu ta."

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử, phát hiện tư sắc của cô nương này không tệ, khó trách sẽ bị người ngăn lại, phỏng chừng những người này không phải vì cướp tiền.

"Công tử, ta nguyện ý dâng lên hết thấy, kính xin công tử cứu ta!" Nữ tử lại mở miệng, trong thanh âm tràn ngập kinh hoảng.

Diệp Trường Sinh hơi ngước mắt lên, nhìn mấy tên đại hán truy kích tới, trong lòng thầm nghĩ, cô nương như nụ hoa như thế, nếu rơi vào trong tay những đại hán này.

Không chết, cũng tàn.

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người đuổi theo ngươi là ai?"

Nữ tử nói: "Bọn hắn là cường giả Sử Tộc, từ sau khi Sử Tộc thần

phục Cửu U Tộc, không có điều ác nào bọn hắc không làm, điên cuồng giết người cướp đoạt.”

Sử Tộc?

Bằng hữu cũ.

Trong mắt Diệp Trường Sinh nổi lên một tia dị sắc, nhìn nữ tử nói: "Cô nương, người hắc là may mắn mới gặp được ta."

Nữ tử vội vàng nói: "Đa tạ ân cứu mạng của công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người xác định bọn hắc là người Sử Tộc?"

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu: "Bọn hắc tự xưng là Sử Tộc, ta cũng không rõ lắm."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta làm sao thấy bọn hắc giống như người của Thần Đế Minh, cô nương vì sao lại lừa ta?"

Chương 393: Sử Tộc không có cường giả như vậy

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Cô nương, người có quyền giữ im lặng, nhưng ta cũng sẽ giết người."

Xuy.

Một luồng kiếm quang bay ra, xuyên qua trên người nữ tử, một kiếm chém không, nữ tử biến mất không thấy đâu.

Lúc lại xuất hiện, nữ tử đã ở ngoài ngàn trượng: "Diệp Trường Sinh, người làm sao phát hiện thân phận của chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì... Sử Tộc không có cường giả như vậy."

Nữ tử lại nói: "Diệp Trường Sinh, người không cảm thấy lý do này rất gượng ép sao?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Cô nương, kỳ thật ta biết thuật đọc tâm, người có tin hay không."

Thuật đọc tâm?

Vẻ mặt nữ tử kinh ngạc: "Người không phải là người của Thiên Tộc, làm sao có thể hiểu được thuật đọc tâm, thuật khuy thiên?"

"Cô nương, người tên là Yến Thanh Cơ, Thần nữ của Thần Đế Minh, tu vi cấp Thần Quân cao nhất, đúng hay là không đúng?"
Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, theo đó lại nói: "Không cần chần chờ, ta không chỉ biết những thứ này, còn biết trong mạng người thiếu tập luyện..."

Sắc mặt Yến Thanh Cơ đột nhiên thay đổi: "Người rốt cuộc là ai, làm sao có thể nắm rõ trong lòng bàn tay tin tức của ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người tới tìm ta, hiện tại hỏi ta là ai, cô nương, đầu óc của người có phải hỏng rồi không."

Yến Thanh Cơ nói: "Diệp Trường Sinh, ta nhớ kỹ người, chúng ta còn có thể gặp lại."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nàng ta rời đi: "Đừng xuất hiện nữa, chỉ số thông minh của người không đủ, lần sau gặp lại, cần thận ta ra vào trên người người."

Yến Thanh Cơ nghe được giọng nói của Diệp Trường Sinh, thân ảnh đi về phía trước lảo đảo, thiếu chút nữa lảo không ngã xuống.

Nàng ta phụng mệnh đến tiếp cận Diệp Trường Sinh, vốn tưởng rằng kế hoạch của mình thiên y vô phùng, không nghĩ tới lại bị Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Đến bây giờ nàng ta cũng không nghĩ ra, Diệp Trường Sinh rốt cuộc làm sao biết được tất cả tin tức của nàng ta.

Không biết.

Diệp Trường Sinh sở dĩ nắm giữ tin tức của nàng ta, hoàn toàn là bởi vì hệ thống, cái gì thuật đọc tâm, là Diệp Trường Sinh khóa lách bức bách.

Nói về khoe khoang, Diệp Trường Sinh nếu nói thứ hai, không ai dám nói là thứ nhất.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh lướt nhanh về phía thành Vạn Thần, đi về phía trước, hần lẩm bẩm nói: "Gió thổi mưa giông trước cơn bão, Thần Đế Minh vì nắm giữ tin tức của hần, thế mà phái ra một Thần nữ đến, thật sự là quá xem thường hần."

"Đây là ý định hấp dẫn hần?"

"Ta là người háo sắc sao?"

...

Dưới thành Vạn Thần.

Thi thể chất đồng như núi, thần binh cắm ở trên mặt đất, phóng mắt nhìn lại, một đồng vết thương hỗn độn.

Trên hư không, Huyết Linh Đại Trận bao phủ ngập trời, giống như như biển máu, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, sởn tóc gáy.

Vô số vong linh xa xa không ngừng tiến công về phía thành Vạn Thần, khủng bố như vậy, vong linh nhiều quá thực muốn lật đổ thành trì.

Trên thành trì.

Long Kinh Thiên nhìn quân Diệt Thần còn lại không đến một ngàn: "Bách tướng quân, tử chiến đến cùng, người ở trong thành."

Khóe miệng Bạch Phật nhắc lên ý cười: "Một tháng lão tử đều vượt qua, sợ cái gì, cho dù chết, vừa lúc có thể đi làm bạn với các huynh đệ."

Long Kinh Thiên nắm chặt hàn thương có dính vết máu đã khô cạn: "Vong Linh Thánh Đình, Huyết Tộc, còn có dị ma càng ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy chúng ta kiên trì nhiều nhất hai ngày."

"Thành chủ bị trọng thương, cũng không biết tình huống hiện tại như thế nào."

Vừa dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trên thành trì, người tới không phải người khác, chính là Đạm Đài Tú.

Long Kinh Thiên, Bạch Phật vội vàng tiến lên, khom người một cái: "Bái kiến Thành chủ."

Đạm Đài Tú hơi giơ tay lên ý bảo hai người đứng dậy: "Cường giả Cửu U Tộc có xuất hiện một lần nữa hay không."

Long Kinh Thiên nói: "Hồi Thành chủ, mấy ngày nay cường giả Cửu U Tộc chưa từng buông xuống, vẫn là Vong Linh Thánh Đình và người của Huyết Tộc công thành."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Thành chủ, thương tích của người thế nào?"

Đến bây giờ lão ta còn nhớ rõ nửa tháng trước, Đạm Đài Tú lấy một địch ba, khiến ba cường giả của Cửu U Tộc trọng thương, đại chiến như vậy căn bản không phải bọn hắn có thể tham dự.

Cho dù là đứng xem ở xa, cũng là kinh tâm động phách, trong lòng còn sợ hãi.

Đạm Đài Tú nói: "Khôi phục một ít, nếu như cường giả Cửu U Tộc đến, ta còn có thể đánh một trận."

Đúng lúc này.

Từng hơi thở khủng bố truyền đến, bao phủ trên thành Vạn Thần, Đạm Đài Tú híp mắt, mở miệng nói: "Bọn hắn tới rồi."

Ngay sau đó.

Ngoài thành, trong hư không, cường giả Cửu U Tộc buông xuống, trong nháy mắt nhìn thấy người tới, sắc mặt Bộc Đài Tú biến đổi: "Quả nhiên đi gọi người giúp đỡ."

Ánh mắt Long Kinh Thiên nhìn chăm chú vào người phía trước: "Thành chủ, người này thật mạnh, cấp bậc của hắn là gì?"

Đạm Đài Tú nói: "Thần vương."

Chương 394: Ba vị Thần Vương?

Đúng như nàng ta suy đoán, người tới là Cửu U Thần Vương Nam Cung Kinh Thiên.

Trước đó Đạm Đài Tú làm cho ba cường giả Cửu U Tộc bị thương nặng, sau khi ba người rời đi, tìm tới Nam Cung Kinh Thiên.

Đây thật sự là một pho tượng lớn, cho dù là Đạm Đài Tú cũng sinh ra kiêng kỵ, hiện tại nàng ta bị thương, không có mười phần nắm chắc đánh bại Nam Cung Kinh Thiên.

Bá.

Bá.

Hai thân ảnh lẳng không rơi xuống, xuất hiện ở bên người Đạm Đài Tú, chính là Diễm Xích Vũ và Thiên Khô lão nhân.

Diễm Xích Vũ nhìn ra ngoài thành: "Người Cửu U Tộc tới không tốt, thế mà có ba cường giả cấp Thần Vương."

Sắc mặt Đạm Đài Tú biến đổi: "Ba vị Thần Vương?"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Trước mặt chúng ta chỉ có một người, còn có hai người che dấu chỗ tối, thực lực của bọn hắn mới là mạnh nhất."

Đạm Đài Tú nói: "Xem ra chúng ta không đợi được Trường Sinh trở về, thương thế trên người hai người các người thế nào rồi."

Vẻ mặt Thiên Khô lão nhân ảm đạm: "Cho dù là thời kỳ cao nhất của lão phu cũng không có khả năng đánh một trận với Thần Vương."

Diễm Xích Vũ phụ họa nói: "Đừng lo lắng, ta còn có thể đánh, thật sự, các người phải tin tưởng ta."

Đạm Đài Tú suy nghĩ trong nháy mắt: "Thành Vạn Thần còn có một tòa đại trận, là Trường Sinh lưu lại, chúng ta có thể mở đại trận

trước, có lẽ có thể ngăn cản một khoảng thời gian.”

"Bọn Tàng Thất rời đi một khoảng thời gian, nếu như có thể đưa cứu binh đến, cũng chỉ trong một hai ngày này."

Diêm Xích Vũ nói: "Thành chủ, hòa thượng thối kia có thể tìm được cường giả cấp Thần Vương?"

Đạm Đài Tú: "..."

Vạn Phật Thánh Đình có một vị cường giả cấp Thần Vương, sợ là Tàng Thất không mời được, dù sao người nọ chính là lá bài tẩy mạnh nhất của Vạn Phật Thánh Đình, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không ra tay.

Im lặng trong chớp mắt.

Đạm Đài Tú lại nói: "Chờ một chút, thật sự không được, ta ra khỏi thành đánh một trận với bọn hắn."

Bên ngoài thành Vạn Thần.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Thiên dừng ở trên thành trì, lạnh nhạt bình tĩnh: "Một tòa thành trì như vậy, các người công kích một tháng."

"Phế vật, quả thực phế vật đến cực điểm!"

Ba gã lão giả vội vàng gạt đầu, mặt lộ vẻ sợ hãi, giống như đang nói Cửu U Thần Vương nói rất đúng.

Nam Cung Kinh Thiên lại nói: "Nhìn một chút, ta tự mình chém giết bọn hắn."

Dứt lời.

Hắn ta bước ra từng bước, chậm rãi đi về phía trước, tốc độ vô cùng thong thả, vô số uy áp từ trên người hắn ta bắn ra, nghiền ép trên thành Vạn Thần.

Đạm Đài Tú thấy Nam Cung Kinh Thiên đi tới: "Trước tiên mở đại trận, xem có thể ngăn cản hắn hay không."

Kỳ thật, trong lòng nàng ta không có ôm bao nhiêu hy vọng, dù sao thời điểm Diệp Trường Sinh lưu lại đại trận đã nói qua, tòa đại trận này sẽ căn cứ theo thực lực của hắn mà không ngừng tăng lên.

Tu vi của Nam Cung Kinh Thiên trước mắt là Thần Vương, Diệp Trường Sinh bị vây nửa năm ở giếng Thần Ma, dưới sự bao phủ của Vạn Niên Phệ Linh Trận, tu vi sợ là sẽ không tiến không lùi.

Đại trận... Sợ rằng nó không làm nên chuyện gì.

Linh khí trên người Đạm Đài Tú tràn ra, đồng thời thúc dục đại trận, chuẩn bị tự mình ra khỏi thành đánh một trận với Nam Cung Kinh Thiên.

Đại trận ngập trời xuất hiện, bao phủ trên thành Vạn Thần, thân ảnh Nam Cung Kinh Thiên ngừng lại, ánh mắt dừng lại trên đại trận trước mắt, khinh thường nói: "Một tòa đại trận, vọng tưởng muốn ngăn cản ta?"

Bá.

Thân ảnh của hắn ta lao xuống phía dưới, một đạo quyền lệ từ Cửu Thiên bay xuống, nện xuống phía đại trận.

Một quyền này, thật sự rất mạnh, giống như thiên thạch từ ngoài trời bay tới.

Một kích của Thần Vương khủng bố như vậy.

Đạm Đài Tú nhìn quyền lệ rơi xuống, vội vàng nói: "Long Tướng quân, Bạch Tướng quân lui ra phía sau!"

Nếu một quyền này phá hủy đại trận, chỉ cần từ sóng xung kích là có thể dễ dàng phá hủy đám người Long Kinh Thiên, Bạch Phật.

Cẩn nuốt thành cặn bã, hình thần câu diệt.

Điều này là hoàn toàn đúng, không khoa trương chút nào.

Nam Cung Kinh Thiên chính là Thần Vương, nếu hắn ta toàn lực ra một kích, một quyền có thể phá hủy cả tòa thành trì, làm cho

thành Vạn Thần biến thành một mảnh phế tích.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền đến, kinh thiên động địa.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt bắn ra, Đạm Đài Tú, Diễm Xích Vũ, Thiên Khô lão nhân chỉ cảm giác thành trì dưới chân lung lay lung lay, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ xuống.

Cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên thành trì xuất hiện từng khe rãnh, đã bắt đầu xiêu vẹo.

Duy nhất đáng mừng chính là, ua áp một quyền của Nam Cung Kinh Thiên thế mà không phá hủy được đại trận, điều này làm cho ba người Đạm Đài Tú cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Diễm Xích Vũ nói: "Không nghĩ tới đại trận Thiếu chủ lưu lại, lại có thể ngăn cản một kích của Thần Vương."

Chương 395: Tử vong thiêu đốt

Đạm Đài Tú lộ ra vẻ rung động, chậm rãi nói: "Đúng vậy, nhưng nếu đối phương tiến công, đại trận sợ là chống đỡ không nổi." Có điều Diệp Trường Sinh lưu lại đại trận, có thể ngăn cản một kích của Thần Vương, đã là vui mừng ngoài ý muốn, nàng ta tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh cũng có trình độ khủng bố ở trên trận pháp như vậy.

"Kiếp này của Diệp Trường Sinh, nhất định là toàn năng." Giờ khắc này, nàng ta ngược lại không lo lắng Diệp Trường Sinh sẽ luôn bị Vạn Niên Phệ Linh Trận vây khốn, lấy linh ngộ của hắn đối với trận pháp, tin tưởng nhất định có biện pháp phá trận mà ra.

Diễm Xích Vũ nói: "Các người lui ra sau, hắn giao cho ta đi!"

Đạm Đài Tú nói: "Người thật sự có thể?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, vẻ mặt đứng đắn: "Ngã bài thôi, kỳ thật ta thật sự rất mạnh."

Trong lúc nói chuyện, ở trên người hắn ta bốc lên ngọn lửa đốt trời, ngọn lửa như vậy lúc nào cũng có thể khiến trời đất hóa thành tro tàn.

Đạm Đài Tú: "Tử vong thiêu đốt?"

Diễm Xích Vũ nói: "Người có bí mật của mình, ta cũng có lá bài tẩy lớn của ta, lui về phía sau, đừng để ta làm tổn thương các người."

Thân ảnh Đạm Đài Tú bay ngược ra sau, vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng trăm mối suy nghĩ không giải thích được, Diễm Xích Vũ làm sao hiểu được thần thông của Phượng Hoàng Tộc.

Kỳ thật, cho đến bây giờ, Đạm Đài Tú cũng không nhận ra Diễm Xích Vũ, chính là con gà con đã từng ở trong Niết Bàn Trì.

Bên ngoài đại trận.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Thiên lơ lửng trên không, hai mắt bế

nghe, bá đạo đứng trên cao: "Trận này không tệ, lại có thể ngăn cản một kích của ta."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Một kích không thành thì lại một kích, thiên hạ này còn chưa có trận pháp ngăn cản ta."

Oanh.

Một quyền hạ xuống, đại trận vỡ vụn.

Uy áp còn lại bao trùm qua, lầu các trong thành âm ỉ sụp đổ, khói bụi ngút trời bao trùm, giống như mặt thế bùng xuống.

Nam Cung Kinh Thiên nhìn đại trận trước mắt biến mất: "Giết vào thành Vạn Thần, một người cũng không lưu lại."

Ra lệnh một tiếng, cường giả Cửu U Tộc dẫn vô số dị ma chậm rãi lao về phía trong thành.

Dị ma che trời, khí tử vong bao trùm.

Cường giả Huyết Tộc, Vong Linh Thánh Đình, Tu La Tộc nhao nhao theo sát phía sau, trong nháy mắt thành Vạn Thần luân hãm trong công kích của dị ma và vong linh.

Lúc này.

Thiên Thần Thất Lão, Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi xuất hiện, bắt đầu ngăn cản dị ma và vong linh tiến công.

Diễm Xích Vũ mang theo vô số ngọn lửa, mạnh mẽ vọt tới phía ngoài thành, đứng ngay ngắn trước mặt Nam Cung Kinh Thiên: "Cửu U Tộc, thật ngông cuồng."

Ánh mắt Nam Cung Kinh Thiên rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Hóa hình của Thần thú, ta vừa lúc thiếu một con tọa kỵ, người cũng không tệ, đáp ứng làm tọa kỵ của ta, có thể tha cho người không chết."

Diễm Xích Vũ tức giận nói: "Chỉ bằng người, còn muốn cưỡi lão tử."

Nam Cung Kinh Thiên lại nói: "Có tính cách, ta thích, người, ta nhất định phải cưới."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ở Liệt Mã, cưới một lần, có thể tiếp tục cưới."

Diễm Xích Vũ nói: "Xem ra ta quá khiêm tốn, mới để cho các người hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác công cuồng như vậy."

"Hôm nay cho người kiến thức, thực lực chân chính của ta."

Nam Cung Kinh Thiên nghe rằng cười một tiếng, giơ tay nện xuống một quyền, oanh kích trên người Diễm Xích Vũ.

Oanh.

Diễm Xích Vũ thân ảnh bay ngược ra sau, trực tiếp bị đánh khảm ở trên tường thành, khóa cũng không khóa ra được loại này.

Nam Cung Kinh Thiên khinh thường: "Đây là thực lực của người?"

Diễm Xích Vũ nói, "Ta muốn nói ta chưa chuẩn bị tốt, người có tin hay không?"

Đạm Đài Tú: "..."

Thiên Khô lão nhân: "..."

Diễm Xích Vũ giãy dụa một chút, thân ảnh từ trong tường thành bay ra, trực tiếp huyền hóa chỉ phí thể, một con Luyện Ngục Hỏa Phượng Hoàng che trời xuất hiện.

"Tử vong thiêu đốt, hỏa lĩnh vực."

Phượng Minh cửu thiên, ngọn lửa bốc lên trời, ngọn lửa giống như biển chảy xiết, bao trùm toàn bộ bầu trời.

Nam Cung Kinh Thiên lộ vẻ vui mừng, chậm rãi mở miệng nói: "Hỏa Phượng Hoàng, thế mà là Hỏa Phượng Hoàng, người là của ta."

Nói đến đây, hắn ta nở nụ cười, ánh mắt nóng bỏng, lộ vẻ tham lam.

Nếu có thể có được một con Hỏa Phượng làm tọa kỵ, chẳng những có thể làm cho thực lực của hắn ta tăng lên, đi ra ngoài cũng rất có mặt mũi.

“Cửu U Thông Thiên!”

Nam Cung Kinh Thiên trầm giọng nói, thân ảnh hóa thành một luồng vòng xoáy màu đen, tiến vào trong Hỏa Linh Vực.

Vòng xoáy bắn về phía trước, giống như độc long toản, đánh trúng trên người Luyện Ngục Hỏa Phượng Hoàng.

Phanh.

Một đoàn ánh lửa bay ra ngoài, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện ở trên thành trì, vẫn là bộ dáng bản thể.

Giờ khắc này, ngọn lửa trên người hắn ta càng lúc càng cường đại: "Lão tử thế mà yếu như vậy, lại để cho một tên Thần Vương đánh bay, thật sự là quá mất mặt."

Chương 396: Người nói là Cửu U Huyết Ma Đan?

"Nhớ năm đó, loại hàng hóa này, lão tử hắt hơi một cái có thể đánh chết vô số, thật sự là phượng hoàng rụng lông không bằng gà."

"Phi phi, lão tử mới không phải gà."

Nam Cung Kinh Thiên xuất hiện trước mặt Diễm Xích Vũ, ngọn lửa vô tận bao phủ trên người hắn ta, lại không tạo thành tổn thương gì với hắn ta: "Tiểu Phượng Hoàng, chỉ cần người đáp ứng làm tọa kỵ của ta, ta có thể làm cho thực lực của người nhanh chóng tăng lên."

"Cửu U Tộc chúng ta có một món chí bảo, có thể nhanh chóng tăng lên huyết mạch của người."

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ hí mắt, mở miệng nói: "Người nói là Cửu U Huyết Ma Đan?"

Nam Cung Kinh Thiên biến sắc: "Không nghĩ tới người lại biết Cửu U Huyết Ma Đan, có phải rất động tâm hay không, có hay không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đích xác rất động tâm, cho nên Cửu U Tộc các người xong rồi, ta nhất định sẽ diệt các người."

Nói đến đây, hắn ta hóa thành hình người, nhìn lại hư không phía trên: "Thiếu chủ, người rốt cục trở lại, ta đều sắp bị đánh chết."

Nam Cung Kinh Thiên ghé mắt nhìn về phía hư không: "Người thế nhưng nhận con người là chủ nhân, Hỏa Phượng Hoàng người sa đọa."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Người xong rồi, Thiếu chủ trở về, sẽ đánh chết người."

Nam Cung Kinh Thiên khinh thường: "Người thối trâu thành như

vậy, Thiếu chủ các người có thể trở về?”

"Ta có thể!" âm thanh như phán xét, từ cửu thiên rơi xuống, ngay sau đó, một bóng người chậm rãi bay xuống dưới.

Không phải người khác, chính là Diệp Trường Sinh.

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh bá đạo mà đứng, nhìn xuống phía dưới, một kiếm giơ lên chém xuống, xuyên qua dị ma và vong linh vào thành.

“Tạo hóa nhất kiếm!”

“Tạo hóa đoạt thiên!”

“Hỗn Độn Trảm!”

Tam kiếm chém không, giăng khắp nơi, chém vào trên người dị ma và vong linh.

Một kiếm giết dị ma đầy trời.

Một kiếm chôn hết vô số vong linh.

Diệp Trường Sinh thấy dị ma và vong linh lui ra ngoài thành, thân ảnh lảng không hạ xuống, xuất hiện trên thành trì.

Đám người Đạm Đài Tú, Thiên Khô lão nhân, Diệp Vô Cực, Diệp Mặc Tà xuất hiện, ủng hộ ở bên người Diệp Trường Sinh.

Ở phía xa.

Quân Diệt Thần sôi trào.

Bạch Phật âm ỉ nói: "Thiếu Thành chủ đã trở lại, nguy cơ của thành Vạn Thần đã được hóa giải."

Long Kinh Thiên phụ họa nói: "Đúng vậy, vừa rồi ba kiếm mà Thiếu Thành chủ chém giết dị ma, trực tiếp khiến cho vô số dị ma táng thân dưới trường kiếm, dọa bọn hắc rút khỏi thành trì."

Đạm Đài Tú nói: "Trường Sinh, người đã trở lại, thực lực tăng lên không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhân họa đắc phúc."

Đạm Đài Tú lại nói: "Kẻ địch rất mạnh, lúc này đây, thành Vạn Thần sợ là nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, lạnh lùng nói: "Không hoảng hốt, hết thấy đều có ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Những người này đều hướng về phía ta, để cho ta khiến bọn hắn hiểu biết một chút."

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, vọt ra ngoài thành, Đạm Đài Tú sau lưng vội vàng nói: "Trường Sinh, chớ lỗ mãng, Cửu U Tộc có ba gã Thần Vương."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh rơi xuống trước mặt Nam Cung Kinh Thiên: "Người là Thần Vương."

Nam Cung Kinh Thiên đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người là người của Thần Ma Tộc, tuổi còn trẻ đã đạt tới cấp Thần Quân, thật sự là làm cho ta có chút ngoài ý muốn."

"Người là Thần Vương?" Diệp Trường Sinh lại hỏi, ngẩng đầu nhìn về bên trái phía trước: "Hai vị, không cần che giấu, đi ra đi."

Ngay sau đó, hắn nhìn về bên phải phía trước: "Và tất cả các người, tất cả xuất hiện một lần đi."

Hiện tại cấp bậc của hắn là Thần Quân không sai, nhưng thần thức của hắn mạnh mẽ, tuyệt đối vượt qua tất cả mọi người ở đây.

Bởi vì hắn khống chế Thần Mâu, đã đạt tới tầng thứ ba, khống chế niệm. Cho nên mấy người trên hư không ở dưới thần thức của hắn, căn bản không có chỗ che giấu.

Lúc này.

Năm thân ảnh xuất hiện, lẳng không rơi xuống, hai người là Thần Vương của Cửu U Tộc, ba người còn lại là cường giả của Bá Tộc.

Hai gã Thần Vương Cửu U Tộc xuất hiện bên cạnh Nam Cung Kinh Thiên, một người trong đó nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người này chính là dư nghiệt của Thần Ma Tộc mà chúng ta muốn tìm."

Nam Cung Kinh Thiên nói: "Thật sự là đi mòn gót tìm cũng không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu, nếu chính hắn đưa tới cửa, chúng ta cũng không cần khách khí."

Nam Cung Hồng Thiên nói: "Ba người kia là người của Bá Tộc, không nghĩ tới Bá Tộc đã phái ba người bọn hắn đến đây, xem ra Bá Tộc cô đơn rồi."

Vẻ mặt Nam Cung Kinh Thiên nghiêm túc: "Bá Vô Thiên xưa nay xảo quyệt, không thể khinh thường, thừa dịp cường giả Bá Tộc chưa đến, chúng ta nên mau chóng giải quyết dư nghiệt của Thần Ma Tộc."

Nam Cung Hồng Thiên nói: "Một tu sĩ cấp Thần Quân, cần gì ba người chúng ta cùng ra tay? Nhân tài của Thần Ma Tộc đến bây giờ đã tàn lụi từ lâu, vĩnh viễn không có khả năng tái hiện huy hoàng ngày xưa."

Chương 397: Thiếu niên Thần Vương, tên ta là Trường Sinh

"Trận chiến này, ta tự mình giết hẳn." Nam Cung Kinh Thiên gật gật đầu, di chuyển về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh mở lời: "Chờ đã."

Nói đến đây, ánh mắt hắn từ trên người những người khác xẹt qua: "Cùng nhau tiến lên nhận cái chết đi, miễn cho ta giết từng người một."

Nam Cung Hồng Thiên nhe răng cười nói: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc lại ngông cuồng như thế, còn muốn khiêu chiến tất cả chúng ta, thực lực gì? Lại to gan như thế này?"

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động: [Hệ thống, lập tức sử dụng thể tu vi.]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, thể tu vi được sử dụng thành công, cấp bậc lên đến cấp Thần Vương cao nhất, kéo dài ba ngày.]

Nghe tiếng.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Vô địch chính là đơn giản như vậy, có hệ thống chính là như thế, chính là có thể muốn làm gì thì làm."

Ngay sau đó.

Hắn bước từng bước đi về phía Nam Cung Kinh Thiên, nơi đi qua, linh khí khủng bố trên thân ảnh phóng lên trời.

Một bước, một đột phá.

Một bước, một cấp.

Trong lúc đi về phía trước, trên hư không phát sinh một màn đáng sợ, vòng xoáy linh khí thật lớn quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh.

Hắn đang đột phá?

Giọng nói Nam Cung Kinh Thiên khẽ run, theo đó lại nói: "Không, không đúng, hắn sử dụng bí thuật, mạnh mẽ tăng lên tu vi."

Bên kia, ánh mắt Đạm Đài Tú rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Cấp bậc của Trường Sinh làm sao có thể tăng lên nhanh như vậy?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Thiếu chủ trâu bò, không hổ là Thiếu chủ của lão tử, chính là bá đạo mạnh mẽ."

Trong chớp mắt, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt Nam Cung Kinh Thiên, uy áp Thần Vương cao nhất bắn ra, khiến cho mồ hôi lạnh trên trán Nam Cung Kinh Thiên tràn ra, ánh mắt kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh.

Không có khả năng.

Bí thuật gì, có thể làm cho cấp bậc tăng lên nhiều như vậy?

Hắn... Hắn rốt cuộc làm như thế nào.

Giọng nói của Nam Cung Kinh Thiên khẽ run lên, nhìn Diệp Trường Sinh: "Người... Người đến tột cùng là ai?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thiếu niên Thần Vương, ta tên là Trường Sinh."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đến đánh ta đi, đến đi."

Hai tay Nam Cung Kinh Thiên mở ra, thân ảnh bay ngược ra sau, kéo dài khoảng cách với Diệp Trường Sinh, hắn ta không trực tiếp ra tay.

Xác định qua ánh mắt, Diệp Trường Sinh mạnh hơn hắn.

Hai người Nam Cung Hồng Thiên, Nam Cung Vãn Thiên lướt nhanh về phía trước, đi tới bên cạnh Nam Cung Kinh Thiên, ánh mắt ba người lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh.

"Như vậy mới đúng rồi, các người cùng nhau lên mới thú vị." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ghé mắt nhìn ba người Bá Kiêu Kiêu: "Các người có muốn gia nhập hay không, nhiều người cùng nhau, mới càng sáng khoái hơn."

Về mặt Bá Kiêu Kiêu rung động, vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh ngay cả nàng cũng không bằng, lại không nghĩ tới hắn xuất hiện, thực lực trực tiếp là cấp Thần Vương cao nhất.

Đừng nói là nàng ta, trong Bá Tộc lại có mấy người có thể chống lại?

Ngay sau đó, nàng ta xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe được giọng nói của Diệp Trường Sinh vang lên: "Thành chủ, Xích Vũ, ngăn cản ba người Bá Tộc, chờ ta tiêu diệt người của Cửu U Tộc, chúng ta cùng đi diệt Bá Tộc."

Dứt lời, hắn nhìn về phía ba người Nam Cung Kinh Thiên: "Bắt đầu đi, thời gian của ta rất khẩn trương, để lại cho các người không nhiều lắm."

Oanh.

Một quyền lay trời, oanh kích về phía ba người Nam Cung Kinh Thiên.

Nam Cung Kinh Thiên kinh ngạc nói: "Diệp Trường Sinh, người không phải là kiếm tu sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, ta là kiếm tu."

Nam Cung Kinh Thiên lại nói: "Vậy tại sao ngươi không dùng kiếm!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Vấn đề của ngươi nhiều lắm."

Ầm ầm.

Một quyền đánh xuống, ba người hợp lực ra một kích, thân ảnh vẫn bay ngược ra sau, Nam Cung Vãn Thiên mạnh mẽ ổn định thân ảnh: "Kiếm tu này không bình thường, chúng ta nhất định phải cẩn

thận.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hắn thật sự là kiếm tu đứng đắn, là loại rất bình thường.

Tiếp theo, tâm thần hắn vừa động, Song Kiếm Hỗn Động trong hộp kiếm bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay hắn: "Nhất định muốn ta cho các người một kiếm, mới biết được ta là kiếm tu thật?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, quét ngang bầu trời.

Kiếm quang nhanh như tia chớp, cắt về phía người ba người Nam Cung Vãn Thiên, giống như muốn khai thiên liệt địa.

Ba người đồng thời ra tay, công kích mệnh môn nghênh đón kiếm quang, theo tiếng nổ tung truyền ra, kiếm quang triệt để chôn vùi không gian.

Giờ khắc này.

Thân ảnh ba người lui ra ngoài ngàn trượng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chú Diệp Trường Sinh, sắc mặt đều thay đổi.

Thật là một kiếm tu đáng sợ.

Uy áp một kiếm, diệt vạn linh, toàn bộ sự sống trong không gian bị rút ra.

Khủng bố.

Quả thật rất khủng bố.

Về mặt Nam Cung Vãn Thiên nghiêm túc: "Kiếm đạo của Diệp Trường Sinh quá mạnh, chúng ta không thể nghênh đón mũi nhọn.”

Chương 398: Trong ba kiếm, ta tất giết các người

Nam Cung Kinh Thiên nói: "Vấn Thiên, cứ như vậy rút đi? Vậy thanh danh Cửu U Tộc chúng ta sẽ bị quét sạch, ba người chúng ta làm sao sợ một mình Diệp Trường Sinh?"

Nam Cung Vấn Thiên lại nói: "Diệp Trường Sinh mạnh mẽ sử dụng bí thuật, tu vi cấp Thần Vương của hắn không kéo dài được bao lâu, chúng ta sao không đợi đến khi hắn bị cản trở, khi đó giết hắn đơn giản như nghiền chết một con kiến hôi."

Nam Cung Kinh Thiên nói: "Suy nghĩ của người thật phức tạp."

Nam Cung Hồng Thiên phụ họa nói: "Vấn Thiên, suy nghĩ của người rất tốt, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không ngốc, hắn sẽ không cho chúng ta cơ hội."

Dứt lời.

Diệp Trường Sinh đã rút kiếm chém giết tới, trong đường đi, vô số kiếm khí tràn ngập trong không gian, một bước trăm trượng, kiếm khí hướng bầu trời.

Nhìn ba người Nam Cung Vấn Thiên trước mắt, hắn bình tĩnh lạnh nhạt nói: "Ba người các người sống không tệ, không đúng, thực lực không tệ."

"Nhưng các người phải chết, trong ba kiếm, ta tất giết các người."

Nam Cung Kinh Thiên nghe tiếng: "Vấn Thiên, chúng ta không còn đường lui, chỉ có đánh chết Diệp Trường Sinh, trận chiến này mới coi như chấm dứt."

Nam Cung Vấn Thiên gật gật đầu: "Các người nói không sai, muốn chiến thì chiến, để cho Diệp Trường Sinh kiến thức được sự khủng bố của Cửu U Tộc chúng ta."

Hơi thở trên người ba người tăng vọt, tử khí Cửu U bắn ra, che khuất bầu trời, hắc ám vô tận bao phủ trên hư không.

Màn đêm buông xuống.

Cửu U nuốt thế.

Ba thân ảnh thú lớn dữ tợn khùng bố xuất hiện sau lưng ba người, bọn hắc mạng mẽ xông về phía trước, phát động công kích nghiền ép Diệp Trường Sinh.

Thú lớn rống giận, kinh thiên động địa.

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn ba người trước mắt: "Có chút thú vị, hung thú Cửu U, đây là thực lực của các người?"

Đúng lúc này.

Diễm Xích Vũ truyền âm nói: "Thiếu chủ, bọn hắc có được huyết mạch Cửu U Tam Hung, không thể khinh thường."

Cửu U Tam Hung?

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Xích Vũ, ba con hung thú này lần lượt là cái gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Cửu U Hắc Nhân Dực Mãng, Cửu U Thị Huyết Hồ, còn có Cửu U Tam Đầu Khuyển, hiện tại chỉ là hình ảnh lớn huyết mạch của ba con hung thú, bản thể của chúng hắc là cũng ở trên người ba người này."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy để cho ta diệt bọn hắc."

Giờ khắc này, trong bóng tối vô tận, ba người Nam Cung Vãn Thiên cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, người sau bát phong bất động, khóe miệng xuất hiện ý cười lạnh nhạt.

"Đến đây đi, cùng nhau đến, muốn chết!"

Thấy một màn như vậy.

Vẻ mặt ba người Nam Cung Vãn Thiên hoảng hốt, trong mắt lóe ra vẻ khó hiểu, đối mặt với công kích khùng bố của bọn hắc, vì sao Diệp Trường Sinh không phản kích?

Chẳng lẽ thật sự một lòng muốn chết?

Sau một thời gian ngắn chấn động, xu thế của ba người không giảm, lực lượng cường đại nện lên người Diệp Trường Sinh, sở dĩ lựa chọn tiến công, là bởi vì bọn hắn tin tưởng, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, vô luận âm mưu gì cũng không chịu nổi một kích.

Nhìn lực công kích rơi xuống, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Tru Tiên Kiếm Trận, phá!"

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Ba tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí như sóng lớn nuốt trời, trực tiếp tiêu diệt ba người.

Này...

Ba người vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ, lại không nghĩ tới lại được thể hiện.

Nhìn thân ảnh bọn hắn bay ngược ra ngoài, thân ảnh Diệp Trường Sinh mãnh liệt xông về phía trước, Song Kiếm Hỗn Độn trong tay xẹt qua.

Xuy.

Xuy.

Xuy.

Một kiếm lại một kiếm hạ xuống, máu tươi như trụ, Nam Cung Vấn Thiên và Nam Cung Hồng Thiên bị giết, trên hư không, chỉ còn lại Có Nam Cung Kinh Thiên, có điều ở một cánh tay của hắn ta đã không thấy đâu.

Lúc này.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường

Sinh: "Thiếu chủ, đừng giết hết bọn hắc, ta còn chưa hỏi ra tung tích của Cửu U Huyết Ma Đan."

Diệp Trường Sinh nói: "Hỏi cái gì, tiêu diệt Cửu U Tộc, đan dược kia không phải là của người sao."

Diễm Xích Vũ: "..."

Dừng một chút, hắc ta tiếp tục nói: "Thiếu chủ, lưu lại một người, chúng ta trước tiên hỏi ra Cửu U Tộc ở đâu, sau đó lại giết cũng không muộn."

"Có đạo lý." Diệp Trường Sinh gật đầu, di chuyển vọt về phía Nam Cung Kinh Thiên, khí thế như trường hồng, nhìn mà sợ hãi.

Giờ khắc này.

Trên thành trì.

Sắc mặt mọi người thay đổi, không thể tin được Diệp Trường Sinh trước mắt lại mạnh mẽ như thế, một kích giết hai gã Thần Vương trong nháy mắt.

Mẹ của ta, thật đặc biệt đáng sợ.

Kỳ thật, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng rung động không gì sánh được, thật không ngờ sau khi đạt tới cấp Thần Vương, Tru Tiên Kiếm Trận được phóng thích lại kinh khủng như thế.

Không hổ là đại trận không thể phá của thánh nhân, sau khi đến trong tay hắc, uy lực càng lớn.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Nam Cung Kinh Thiên: "Các hạ còn muốn đánh một trận?"

Sắc mặt Nam Cung Kinh Thiên trắng như tờ giấy, sợ hãi không thôi: "Diệp Trường Sinh, cho ta một kiếm, người đừng hòng nhục nhã ta."

Chương 399: Chí bảo và cường giả của Cửu U Tộc

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Yên tâm, ta sẽ không nhục nhã người, cũng sẽ không chà đạp người."

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhưng những gì ta yêu cầu, người phải trả lời."

Nam Cung Kinh Thiên nói: "Không có khả năng, ta sẽ không bán đứng Cửu U Tộc."

"Người sẽ làm." Diệp Trường Sinh cười, híp mắt nhìn Nam Cung Kinh Thiên, người sau sắc mặt thay đổi: "Diệp Trường Sinh, người làm gì với ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, một chút cũng không đau, tốt nhất người nên phối hợp với ta, bằng không ta sẽ mạnh mẽ tiến vào."

Hai má Nam Cung Kinh Thiên vắn vẹo, giống như rất thống khổ: "Không, không cần, không cần."

Dứt lời, vẻ thống khổ trên mặt hắn ta dần dần biến mất, nhìn qua giống như rất thoải mái.

Diêm Xích Vũ đứng ngay gần bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người làm gì hắn, sao bộ dáng của hắn trông rất hưởng thụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Nam Cung Kinh Thiên, Cửu U Tộc ở nơi nào, người cũng biết Cửu U Huyết Ma Đan ở đâu."

Nam Cung Kinh Thiên khom người một cái: "Hồi chủ nhân, Cửu U Tộc ở Cửu U Địa Ngục, Huyết Ma Đan ở trong tộc cung phụng."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chí bảo và cường giả của Cửu U Tộc."

Nam Cung Kinh Thiên nói: "Cửu U Tộc có ba đại chí bảo, theo thứ tự là Thần thú Cửu U Hắc Minh Long, Cửu U Dực Thiên Thương, còn có chiến giáp Cửu U Thiên Thần. Về phần cường giả Cửu U

Tộc, Tộc trưởng và tám vị cung phụng là cường giả siêu cấp.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nam Cung Kinh Thiên, từ giờ phút này trở đi, người chỉ có thể trung thành với một mình ta, có thể làm được không?"

Nam Cung Kinh Trời bất ngờ quỳ xuống, vô cùng cung kính nói: "Thuộc hạ bái kiến chủ nhân, từ nay về sau chỉ trung thành với chủ nhân, nếu có vi phạm lời này, trời tru đất diệt."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Nam Cung Kinh Thiên đứng dậy, sau đó vừa nâng cánh tay dứt lìa của hắn trở về: "Ăn vào, cánh tay bị gãy của người sẽ khôi phục."

Nam Cung Kinh Thiên tiếp nhận nước sinh mệnh siêu cấp mà Diệp Trường Sinh ban cho hắn ta, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "Tạ chủ nhân ban thưởng."

Diễm Xích Vũ thu hết thủy vào đáy mắt, giờ khắc này, cảm hắn ta đều sắp rơi trên mặt đất: "Thiếu chủ, hắn đây là sao? Làm sao mà hỏi cái gì thì trả lời cái đấy, rất nghe lời nha."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán..."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh xoay người đi về phía ba người Bá Tộc, một bên, Diễm Xích Vũ theo sát, còn đang không ngừng hỏi thăm: "Thiếu chủ, người rốt cuộc khống chế hắn như thế nào?"

"Thủ đoạn này của người có chút nghịch thiên, thế mà khiến cho một gã tu sĩ cấp Thần Vương biết gì nói nấy."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người nhìn ánh mắt ta."

Diễm Xích Vũ tập trung suy nghĩ, ánh mắt dừng ở hai mắt Diệp Trường Sinh: "Thân Mâu, Thiếu chủ, người có thể dừng biến thái như vậy được không? Thế mà có được Thân Mâu."

"Trời ạ, rốt cuộc có cái gì Thiếu chủ sẽ không có?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không có."

Diễm Xích Vũ: "..."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chột lóe, đi tới bên cạnh Đạm Đài Tú: "Thành chủ, người lui ra nghỉ ngơi, bọn hắc giao cho ta."

Đạm Đài Tú ghé mắt nhìn, phát hiện Nam Cung Kinh Thiên đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, hắc..."

"Thành chủ không cần lo lắng, hắc trở thành nô bộc của ta." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Bá Kiều Kiều: "Cô nương, không cần giãy dụa, bằng không người sẽ rất thống khổ."

Bá Kiều Kiều nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, ba gã Thần Vương Cửu U Tộc, hai người bị giết, một người thần phục.

Còn nàng ta thì sao?

Diệp Trường Sinh quá cường đại, nàng ta căn bản cũng không phải là đối thủ.

Bá Kiều Kiều nói: "Diệp Trường Sinh, nếu người không sử dụng bí thuật, ta chưa chắc không phải là đối thủ của người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phải không, người đánh giá quá cao chính mình."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Dẫn ta đến Bá Tộc, tha cho người không chết, đừng nghĩ đến mảnh khóc."

"Ta còn có thể khống chế cấp Thần Vương, huống chi tu vi của người chỉ là cấp Thần Quân."

Sắc mặt Bá Kiều Kiều trầm xuống, suy nghĩ bay lộn: "Người thật sự muốn đi Bá Tộc?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường đi!"

Trong mắt Bá Kiều Kiều xẹt qua một tia tàn nhẫn, rất nhanh đã bị nàng ta che dấu: "Diệp Trường Sinh, người không cần hối hận."

...

Diệp Trường Sinh xoay người mang theo hai người Đạm Đài Tú, Diễm Xích Vũ xuất hiện ở trên thành trì: "Thành chủ, Thiên Khô, ta muốn đi Bá Tộc một chuyến, các người hãy ở lại thành Vạn Thân chờ ta trở về."

Đạm Đài Tú vội vàng nói: "Trường Sinh, người thật sự muốn đi Bá Tộc và Cửu U Tộc, bọn hắc cường đại không đơn giản như bề ngoài."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không thích bị động, luôn để cho người ta cười trên cổ, loại cảm giác này rất khó chịu."

Cuộc sống giống như... tất cả mọi thứ phải dựa vào hai tay của chính mình.

Chương 400: Ai nói ta đi một mình, không phải còn có Xích Vũ sao?

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, người một mình đi Bá Tộc, quá nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai nói ta đi một mình, không phải còn có Xích Vũ sao?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thiếu chủ, kỳ thật chúng ta có thể đi Cửu U Tộc trước, sau khi đạt được Cửu U Huyết Ma Đan, chờ thực lực của ta tăng lên, sau đó lại đi Bá Tộc."

"Đến lúc đó cũng không cần Thiếu chủ ra tay, một mình ta có thể đánh Bá Tộc..."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, đi Bá Tộc, nếu người không muốn đi, có thể tự mình đi Cửu U Tộc."

Diễm Xích Vũ nói: "Vẫn là đi Bá Tộc, hết thầy nghe Thiếu chủ an bài."

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh đã quyết định, nhưng bọn hắn lại không cách nào giúp được Diệp Trường Sinh, quả nhiên là lòng có thừa mà lực không đủ.

Diệp Trường Sinh nói: "Mọi người yên tâm, ta không chết được, các người ở thành Vạn Thân phát triển thật tốt đi."

Không phải là bọn hắn phát triển quá chậm, nhưng kẻ thù quá mạnh.

Thời gian tu luyện của bọn hắn, chung quy vẫn là quá ngắn một chút.

...

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Bá Kiêu Kiêu: "Đi thôi."

Bá Kiêu Kiêu nói: "Người thật sự là to gan lớn mật."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta cũng cảm thấy đúng."

Thân ảnh Bá Kiều Kiều chợt lóe, đập không lướt nhanh rời đi, Diệp Trường Sinh theo sát phía sau, đoàn người biến mất trên hư không.

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, Đạm Đài Tú nói: "Trường Sinh đi Bá Tộc, cho dù không thể đánh bại Bá Tộc, cũng sẽ quấy nhiễu bọn hắc nghiêng trời lệch đất."

Thiên Khô lão nhân lo lắng nói: "Bá Tộc, ở ẩn nhiều năm như vậy, bọn hắc rốt cuộc mạnh bao nhiêu, không ai biết."

"Nhưng ta tin tưởng, Thiếu chủ sẽ có thể."

Bên kia, Diệp Thần nói: "Thiếu chủ đã là Thần Vương, chúng ta quá yếu, cũng không xứng làm tùy tùng của Thiếu chủ."

Diệp Yêu Nhi nói: "Cố gắng tu luyện, tương lai chúng ta nhất định có thể giúp được Thiếu chủ."

Dứt lời, thân ảnh của nàng ta biến mất trên thành trì, những người khác không có chút dừng lại nào, cũng là lựa chọn rời đi.

Hiện tại bọn hắc không thiếu tài nguyên, không thiếu công pháp, cái thiếu duy nhất chính là thời gian.

Chỉ có tranh thủ từng giây từng phút tu luyện, mới có thể thu nhỏ chênh lệch với Diệp Trường Sinh.

So sánh với tu sĩ trẻ tuổi ở Vạn Thần Vực, bọn hắc tuyệt đối là người nổi bật, nhưng mục tiêu của bọn hắc là Diệp Trường Sinh, cho nên nhất định sẽ vô cùng mệt mỏi.

Nhưng đối với đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, An Lạc Nhi mà nói, bọn hắc không có chút mệt mỏi nào, ngược lại tràn ngập ý chí chiến đấu.

Lúc này.

An Lạc Nhi đi tới bên cạnh Đạm Đài Tú: "Thành chủ, ta muốn rời đi một khoảng thời gian."

Đạm Đài Tú nói: "Dự định đi đâu, vì sao không nói cho Trường Sinh biết."

An Lạc Nhi nói: "Không muốn để cho hấn phân tâm, nếu nói cho Trường Sinh, hấn nhất định sẽ để cho ta ở lại thành Vạn Thần, nhưng ta muốn đi ra ngoài xem một chút, muốn giúp Trường Sinh chia sẻ một chút."

Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Nếu người đã quyết định, thì đi đi, một đường này sẽ vô cùng khó khăn, nhưng ta tin tưởng người nhất định có thể."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Mong rằng lần gặp tiếp theo, đến lúc đó người nhất định có thể giúp Trường Sinh."

An Lạc Nhi gật đầu: "Thành chủ, chiếu cố Trường Sinh thật tốt, ta nhất định sẽ trở về."

Đạm Đài Tú nhìn về phía An Lạc Nhi rời đi, trong lòng thầm nói: "Kiếp này, Trường Sinh vẫn được nữ nhân yêu thích như vậy."

...

Vô tận trên hư không.

Đoàn người xuất hiện, chính là đám người Diệp Trường Sinh, Bá Kiêu Kiêu.

Thân ảnh Bá Kiêu Kiêu ngừng lại, nhìn hư không mây khói trước mắt bắt đầu khởi động: "Diệp Trường Sinh, chúng ta đến rồi."

Mây kiếm Diệp Trường Sinh nương lên, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, trên hư không không có một vật gì, Bá Tộc ẩn nấp ở nơi nào?

Đúng lúc này.

Bá Kiêu Kiêu vung tay lên, vạn mây trên không trung tản ra, một tòa phù đảo hiện lên, cung điện lầu các ở đó, giống như như tiên cung Cửu Thiên.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, Bá Tộc thật sự là biết tìm địa phương, ẩn sâu trong vụn mây, lại có đại trận che đậy, người bình thường căn bản không có khả năng tìm được.

Ánh mắt Bá Kiêu Kiêu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh:
"Người bây giờ rời đi, còn có thể sống thêm một khoảng thời gian, một khi tiến vào Bá Tộc, người sẽ chết rất thảm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đi thôi, ta muốn nhìn xem, các người có thể để cho ta chết thảm bao nhiêu."

Bá Kiêu Kiêu chấn động vô cùng, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh thật sự không sợ chết, tính toán một mình khiêu chiến cả Bá Tộc, hẳn lấy đâu ra sức mạnh?

"Đi thôi!"

Dưới sự dẫn dắt của Bá Kiêu Kiêu, Diệp Trường Sinh leo lên phù đảo, ngay sau đó, hắn đột nhiên ra tay, hai đạo kiếm quang chém vào trên người tu sĩ Bá Tộc cùng đồng hành.

Xuy xuy.

Hai đạo kiếm quang xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe, hai gã tu sĩ Bá Tộc bị giết trong chớp mắt, một bên, sắc mặt Bá Kiêu Kiêu thay đổi: "Diệp Trường Sinh, người dám ở địa bàn Bá Tộc ta, giết bọn hắn."

Chương 401: Chạy đi, chạy đi, chạy xa hơn nữa

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Ta chẳng những giết bọn hần, còn muốn giết người."

Trong lòng Bá Kiêu Kiêu hoảng sợ, vội vàng đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía trước.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên bóng dáng xinh đẹp của Bá Kiêu Kiêu: "Chạy đi, chạy đi, chạy xa hơn nữa, một kiếm của ta cũng có thể khiến người về thiên."

Cách đó ngàn trượng.

Bá Kiêu Kiêu quay đầu nhìn sau lưng, phát hiện Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ như trước.

"Diệp Trường Sinh, người phải chết!"

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, chậm rãi mở miệng nói: "Kiếm tới!"

Trong lúc nhất thời, trên chín tầng trời, vạn mây bắt đầu khởi động, ngưng tụ thành một thanh kiếm lớn vạn trượng, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, sấm sét màu tím quấn quanh kiếm lớn.

Xuy.

Xuy.

Kiếm lớn vạn trượng lẳng không xuyên qua, mang theo sấm sét màu tím, lực hủy diệt khủng bố trong nháy mắt bao phủ trên bầu trời Bá Tộc.

Sắc mặt Bá Kiêu Kiêu thay đổi, điên cuồng chạy về phía trước, đi về phía trước không đến trăm thước, vô số phi kiếm hạ xuống, xuyên qua trên thân ảnh nàng ta.

Khoảnh khắc này.

Diệp Trường Sinh vẫn ngồi ngay ngắn trên mặt đất, huyền thạch lơ lửng trước mặt, giống như sao đầy trời, hắn không trực tiếp giết vào Bá Tộc, ngược lại bày trận ở chỗ này.

Oanh.

Oanh.

Từng thân ảnh từ sâu trong Bá Tộc bay lên trời, ngăn cản phi kiếm lăng thiên hạ xuống. Ngay sau đó, thân ảnh Bá Vô Định xuất hiện, lơ lửng trên hư không.

Trong nháy mắt khi lão ta nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Hắn... Dám tiến vào Bá Tộc!"

"Hắn đang làm gì vậy?"

Lúc này, một thanh âm từ sâu trong Bá Tộc truyền đến: "Vô Định, ngăn cản hắn, chớ để cho hắn bày trận."

Nghe tiếng.

Bá Vô Định đạp không mà xuống, tiến công về phía Diệp Trường Sinh, người sau đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua Bá Vô Định: "Hiện tại... Người không xứng là đối thủ của ta."

Tiếp theo, hắn vung tay lên, một đạo kiếm khí bay ra, Bá Vô Định sợ tới mức điên cuồng bay ngược về phía sau.

Tại sao một kích của hắn lại khủng khiếp như vậy?

Thực lực gì?

Bá Vô Định nhìn kiếm quang bay tới trước mắt, sắc mặt khó nhìn vô cùng, lúc trước thân thể lão ta bị Diệp Trường Sinh phá hủy, lão ta thật vất vả mới tạo thân thể một lần nữa, lại bị hắn phá hủy?

Đúng lúc này.

Một lão giả xuất hiện, giơ tay lên nghênh đón kiếm quang bay tới, Bá Vô Định nhìn người trước mắt, giọng nói khẽ run: "Thái thượng trưởng lão, thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh là gì?"

Lão giả nói: "Thần Vương."

Bá Vô Dịch: "..."

Như thế nào lại là cấp Thần Vương, hẳn uống thuốc gì mà khiến tu vi tăng lên nhanh như vậy?

Trên địa chỉ cũ của Thần Ma Thánh Đình, tu vi của Diệp Trường Sinh mới ở cấp Thần Quân, còn chưa tới hai ngày, đã biến thành Thần Vương.

Đả kích.

Đả kích trí mạng.

Diệp Trường Sinh quả thực quá không phải là người.

Lão giả nhìn Bá Vô Dịch: "Vô Dịch, người lui ra đi, đại chiến kế tiếp, không phải người có thể tham dự."

Bá Vô Dịch gật gật đầu, thân ảnh lui về phía sau, đích xác như Thái thượng trưởng lão nói, đại chiến giữa cấp Thần Vương, lão ta không cách nào gia nhập.

Bá.

Bá.

Mấy thân ảnh xuất hiện, đứng ở bên cạnh lão giả, ánh mắt mọi người dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, Bá Vân Huyền nói: "Người này quý dị, đừng để hắn bày ra đại trận."

Ngay sau đó.

Năm người đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, người sau chậm rãi đứng lên, huyền thạch trên người hắn đã biến mất không thấy đâu.

Nhìn năm người bay tới trước mặt, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Bắt đầu từ các người... Hủy diệt Bá Tộc."

Bá Vân Huyền lạnh lùng nói: "Diệp Trường Sinh, người không khỏi

cũng quá ngông cuồng, địa bàn của Bá Tộc, há có thể để người ngông cuồng?”

Dứt lời, vẻ mặt năm người trở nên ngưng trọng, bởi vì Diệp Trường Sinh thể mà biến mất không thấy đâu.

Cái này cũng quá quỷ dị đi.

“Thái thượng trưởng lão cẩn thận!” Thanh âm Bá Vô Địch đột nhiên truyền đến, trong phút chốc Bá Vân Huyền xoay người nhìn về phía sau lưng, phát hiện Diệp Trường Sinh lơ lửng trên hư không sau lưng lão ta.

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Bá Vô Địch: “Người nói nhiều lắm.”

Xuy.

Một kiếm chém xuống, đánh trúng trên người Bá Vô Địch.

Một người, hai nửa.

Hình ảnh đầm máu, không thể miêu tả.

Linh hồn Bá Vô Địch xuất hiện trên không trung, nhìn Diệp Trường Sinh, tức giận nói: “Diệp Trường Sinh, người lại hủy thân thể của ta.”

“Muốn trách, thì trách người nói quá nhiều.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, Song Kiếm Hỗn Động trong tay rời tay bay ra, nhanh như tia chớp, xuyên qua linh hồn Bá Vô Địch.

Linh hồn bị nghiền nát, bị Song Kiếm Hỗn Động nuốt chửng.

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới phía Bá Vân Huyền, Song Kiếm Hỗn Động tự động bay vào trong tay: “Ta muốn đại sát tứ phương, các người đã chuẩn bị tốt?”

Bá Vân Huyền nói: “Diệp Trường Sinh, ở Bá Tộc ta giết người, người phải chết không thể nghi ngờ, hôm nay người chấp cánh cũng khó thoát.”

Chương 402: Thật là một kiếm tu đáng sợ

"Yên tâm, ta không đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đến đây đi, cùng nhau chế tạo!"

Ánh sáng vàng ngút trời sau lưng Bá Vân Huyền ngưng tụ ra một hình ảnh lớn, bổ nhào xuống phía dưới, vùng quyền đánh xuống phía Diệp Trường Sinh.

"Cự Viên Kim Thân, đây là có chuyện gì?" Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, cổ tay khẽ nâng lên, một kiếm lay động cửu thiên, nghênh đón quyền lớn rơi xuống.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn chấn động bầu trời, áp cửu u, khủng bố như vậy.

Giờ khắc này, toàn bộ hòn đảo nổi đang rung chuyển, như thế nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nếu đảo nổi bị phá hủy, cơ nghiệp của Bá Tộc sẽ bị phá hủy chỉ trong chốc lát.

Vô số ánh sáng vàng tiêu tán, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trong hư không, ảnh lớn long tượng sau lưng lướt qua, uy áp mênh mông tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Bên kia, Bá Vân Huyền ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên cánh tay xuất hiện từng vết nứt.

Trong lòng lão ta hoảng hốt, Cửu Chuyển Bá Thể Quyết của mình đã sớm luyện đến tầng thứ tám, hơn nữa huyết mạch Kim Viên, phòng ngự thân thể của lão ta có thể nói là vô địch.

Uy áp một kiếm của Diệp Trường Sinh thế mà có thể làm cho lão ta bị thương.

Thật là một kiếm tu đáng sợ.

Bốn người khác tiến lên, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên cánh tay

Bá Vân Huyền, đều lộ ra vẻ chần động, không biết bao nhiêu năm rồi, thế mà còn có người có thể làm cho Bá Vân Huyền bị thương, quả thực quá khó tin.

Lúc này.

Một thanh âm từ Cửu Thiên hạ xuống: "Thái thượng trưởng lão, người không giết được hắn, để cho ta đến đi."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người một bóng người, người này mặc một bộ trường bào màu đen, nhìn qua vô cùng trẻ tuổi, lại làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

Thân ảnh Bá Vô Thiên chậm rãi rơi xuống: "Diệp Trường Sinh, biệt lai vô dạng."

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết ta."

Bá Vô Thiên nói: "Thiếu chủ Thần Ma Tộc sớm đã vang danh Vạn Thần Vực, lão phu há có thể không biết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người là Tộc trưởng Bá Tộc?"

Bá Vô Thiên gật đầu: "Đúng là tại hạ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người tới vừa lúc, đỡ cho ta đi tìm, đến, tiến lên lĩnh chết."

Bá Vô Thiên lắc đầu, cười nói: "Người nghiêm túc?"

Trong lúc nói chuyện, hơi thở ngập trời trên người hắn ta bắn ra, bày ra thực lực cấp Thần Vương cao nhất: "Sớm biết Thần Ma Tộc sẽ không dễ dàng diệt vong, lần giao phong này là lão phu sơ suất."

"Có điều, người dám vào Bá Tộc, quả thật làm cho ta rất ngoài ý muốn."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, Bá Tộc các người hẳn là còn có cường giả khác, có thể đều gọi tới không, ta còn vội vàng đi diệt Cửu U Tộc, không có thời gian lãng phí trên người các người."

Mọi người: "..."

Hai mắt Bá Vô Thiên lạnh lùng vô cùng: "Như thế nào, bản Tộc trưởng ra tay còn chưa đủ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật phiền các loại như người, đánh từ nhỏ đến già, không thể một lần đều đến, làm cho người ta sáng khoái hay sao?"

"Được, bản Tộc trưởng thành toàn người." Bá Vô Thiên gật gật đầu, lòng bàn tay bóp nát một viên huyền thạch, ngay sau đó, mười lão giả xuất hiện, là cấp Thần Vương cao nhất.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Cái kia... Ta đùa thôi, người làm thật sao."

Bá Vô Thiên nói: "Đến, không phải muốn đánh sao? Cho người một cơ hội."

Diệp Trường Sinh: "..."

Dừng một chút, hần rút kiếm đi về phía mọi người Bá Vô Thiên.

Người ta thường nói, mình hện pháo, cho dù khóc cũng phải đánh xong nó.

Giờ phút này, tâm tình Diệp Trường Sinh chính là như vậy, thật không nghĩ tới Bá Vô Thiên thật sự làm, gọi tới nhiều người như vậy.

Bá Tộc.

Trên đảo nổi.

Bá Vô Thiên ngạo nghễ đứng, mười vị cường giả cấp Thần Vương cao nhất đứng ở hai bên, ánh mắt mọi người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Trong mắt bọn hần đều coi thường, Diệp Trường Sinh giống như tên hề nhảy nhót.

Dùng sức một mình, làm sao chống lại bọn hần?

Bá Vô Thiên mở lời nói: "Diệp Trường Sinh, lão phu biết thần tháp Tử Dương ở trên người người, giao ra đi, cho người chết một cách thống khoái."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên: "Người còn biết thần tháp Tử Dương, không sai, xem ra người rất hiểu ta."

Bá Vô Thiên lại nói: "Ngoan ngoãn giao ra, có thể ít chịu tội, bằng không, người sẽ chết rất thảm."

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, thần tháp Tử Dương xuất hiện: "Nếu người muốn, cho người là được rồi."

Dứt lời, hần tiện tay vung lên, thần tháp Tử Dương hóa thành một ánh sao, bay tới phía Bá Vô Thiên.

Tốc độ vô cùng nhanh, mang theo uy áp mệnh môn.

Bá Vô Thiên hí mắt, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Rất tốt, thức thời."

Nói đến đây, hần ta dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía mười lão giả: "Làm phiền các vị tộc lão, đánh chết hần đi."

Ra lệnh một tiếng.

Mười người liên thủ di chuyển, đập không lướt đi, vây công Diệp Trường Sinh.

Chương 403: Hỗn Độn Lục Thiên Trận!

Mười vị Thần Vương, lại còn cấp bậc cao nhất, hơi thở của bọn hắn vô cùng khủng bố, tựa như mười tòa tiên sơn, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh phóng thích thiên huyền thân, trong nháy mắt trên không trung xuất hiện mười thân ảnh, thấy mười lão giả hơi giật mình, hắn mạnh mẽ xông về phía trước.

“Hỗn Độn Lục Thiên Trận!”

Một kiếm, một trận.

Một trận, giết trời.

Kiểm bộc che trời xuất hiện, xông tới từ bốn phương tám hướng, trực tiếp cắn nuốt mười người trong đó.

Trong kiếm trận.

Mười người lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng thúc dục Bá Thể, hình thành một tấm bình chướng giống như chiêng, bao bọc bọn hắn trong đó.

Rất hiển nhiên, mười người không nghĩ tới trình độ kiếm đạo của Diệp Trường Sinh khủng bố như thế, thế mà có thể một kiếm bầy trận.

Kiểm đạo như vậy... Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được.

Diệp Trường Sinh dùng kiếm trận vây khốn mười người, thân ảnh chợt lóe, mãnh liệt xông tới phía Bá Vô Thiên.

Giờ khắc này, tay Bá Vô Thiên bắt được thần tháp Tử Dương, ánh mắt lộ sự nóng rực, đột nhiên sắc mặt hắn ta đột nhiên thay đổi, một màn kinh người xảy ra.

Bá Vô Thiên ném thần tháp Tử Dương ra ngoài, trong nháy mắt thân ảnh bay ngược ra sau ngàn trượng, nhanh đến mức khiến

người ta lú lỏi.

"Diệp Trường Sinh, người thế mà muốn tính kế ta."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Người muốn, ta cho người, hiện tại lại nói ta tính kế người."

"Không cần bởi vì người lớn tuổi là có thể nói như vậy, cần thận ta nói người phỉ báng."

Bá Vô Thiên nói: "Tháp này đã nhận người làm chủ, trong tháp ẩn chứa kiếm khí, chỉ cần người thúc dục tháp này, kiếm khí trong nháy mắt sẽ tấn công ta."

"Lão phu tung hoành nhiều năm, há có thể lật thuyền trong mương?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người thật sự càng sống lá gan càng nhỏ, đồ cho người cũng không dám lấy."

"Phế vật!"

Bá Vô Thiên dữ dằn nói: "Giết người, loại bỏ cấm chế, tháp này chính là của ta."

"Người nói rất có đạo lý." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hỗn Độn Trảm!"

Kiểm trảm bầu trời, tựa như bầu trời buông xuống.

Chém xuống đầu của Bá Vô Thiên.

Lúc này.

Bá Vô Thiên ngẩng đầu nhìn kiếm quang rơi xuống, phù văn màu vàng trên người hắn ta điên cuồng xoay tròn, thân ảnh bất bỗng chốc phóng to ra.

Mẹ nó.

Cái quái gì vậy?

Super Saiyan?

Lúc trước gặp phải tu sĩ Bá Tộc, nhiều nhất là có được bóng ma thú khổng lồ, Bá Vô Thiên là bản thể phóng đại.

Không phải cuồng hóa.

Cũng không phải biến dị.

Chính là đặc biệt điên cuồng sinh trưởng.

Cả người giống như đúc vàng, cơ bắp to lớn, dáng người nổ tung, nhìn qua vô cùng kinh người.

Không biết từ khi nào, trong tay hắn ta còn xuất hiện một thanh chiến phủ, thân ảnh ngút trời, nói hắn ta là Cự Linh Thần, cũng một chút cũng không quá đáng.

Bá Vô Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Diệp Trường Sinh, Bá Thể Quyết của lão phu đã tu luyện tới Cửu Chuyển."

"Bá thể vô địch, thần thể mạnh nhất trong vũ trụ, chịu chết đi!"

Dứt lời, cánh tay hắn ta giơ lên, tay không nắm kiếm quang rơi xuống trong lòng bàn tay, một cánh tay khác vung lên, búa lớn mở ra, lẳng không hạ xuống.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bị búa lớn bức lui, trước ngực xuất hiện một ít dấu vết rất sâu, sâu đến nỗi có thể thấy được xương trắng.

Một kích của búa lớn, phá vỡ chiến giáp Chúc Long của hắn.

Cũng may chiến giáp Chúc Long có thể tự động chữa trị, có điều, một kích này, làm cho Diệp Trường Sinh nhận ra sự đáng sợ của Bá Vô Thiên.

Sau khi tên này biến thân, thật sự rất mạnh.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, tạm thời đánh dấu Bá Tộc, có lập tức đánh dấu hay không.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu Bá Tộc thành công, đạt được bản đầy đủ của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, Cửu Chuyển Bá Thể Quyết tự động tu luyện tới tầng năm, đạt được thần thông Cửu Chuyển Thần Ma Thể.]

Cửu Chuyển Thần Ma Thể?

Diệp Trường Sinh có chút ngây ra.

Hắn lấy được chính là phiên bản hoàn chỉnh của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết, Bá Vô Thiên tu luyện cái gì, bản Cửu Chuyển Bá Thể Quyết được sửa lại?

Còn nữa, vì cái gì hắn đột nhiên tự động đạt tới tầng thứ năm?

Cần phải rõ ràng như vậy?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, trước mắt thân thể chủ nhân thông thần, hệ thống mặc định thân thể chủ nhân có thể tu luyện năm tầng đầu của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết.]

Tốt như vậy?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hưng phấn không thôi.: [Hệ thống, Bá Vô Thiên đã tu luyện tới Cửu Chuyển, chẳng lẽ thân thể của hắn còn mạnh hơn so với ta?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, thân thể Bá Vô Thiên mạnh hơn chủ nhân, nhưng lấy bản đầy đủ của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết mà suy xét, bộ dáng hiện tại của hắn chính là hiệu quả ngũ chuyển của chủ nhân.]

“Thì ra là như thế!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, trực tiếp phóng thích thần thông Cửu Chuyển Thần Ma Thể, ngay sau đó, ánh sáng

Thần tướng màu đen vàng sau lưng hắt bắn ra, còn trở nên cao
lớn hơn so với Bá Vô Thiên.

Chương 404: Đây chính là công pháp người muốn

Bá Vô Thiên nhìn Diệp Trường Sinh trước mặt, mắt lộ ra không thể tin: "Người làm sao có thể Cửu Chuyển Bá Thể Quyết của Bá Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán xem."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bá Thể Quyết của người chỉ là phần thiếu, ta có phiên bản đầy đủ, có muốn hay không?"

Bá Vô Thiên giả bộ trấn định: "Không có khả năng, công pháp Bá Tộc làm sao có thể bị thiếu, Diệp Trường Sinh, người quá giáo hoạt."

"Lão phu mặc kệ trên người người có bí mật gì, giết người, hết thảy đều thuộc về ta."

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, một quyển trục xuất hiện, ánh sáng bạc lóe lên, chính là phiên bản hoàn chỉnh của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết.

"Nhìn thấy chưa, đây chính là công pháp người muốn."

Ánh mắt Bá Vô Thiên dừng ở trên quyển trục, trong hai mắt lóe ra vẻ thèm muốn: "Diệp Trường Sinh, chúng ta làm một giao dịch, đưa quyển trục cho ta, để cho người còn sống rời khỏi địa bàn của Bá Tộc."

"Lão đầu, người cảm thấy ta rất ngốc?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta đưa quyển trục cho người, chỉ cần ta bước ra khỏi đảo nổi, người trong khoảnh khắc sẽ giết ta."

"Người muốn quyển trục?"

"Có muốn hay không!"

Mắt Bá Vô Thiên muốn nứt ra, dữ dần nói: "Muốn!"

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn ngọn lửa, trực tiếp đốt quyển trục thành tro tàn: "Hết lần này tới lần khác không cho người, có tức hay không, có tức hay không?"

Bá Vô Thiên: "..."

Nhìn quyển trục bị hủy, hẳn ta thiếu chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài.

Diệp Trường Sinh thật sự không phải người này nọ, thế mà hủy một bộ công pháp vô địch, tâm trạng Bá Vô Thiên có chút sụp đổ.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn bộ dáng phẫn nộ của Bá Vô Thiên: "Công pháp không còn, có điều, ta có thể cho người kiến thức, uy lực chân chính của Cửu Chuyển Bá Thể Quyết."

Dứt lời, hẳn mang theo trăm trượng Thần tướng, một quyền nghiền nát hư không, đâm về phía Bá Vô Thiên.

Bá Vô Thiên không sợ hãi, huy động búa lớn nghênh đón quyền lệ của Diệp Trường Sinh: "Người có Bá Thể Quyết thì như thế nào, ta tu luyện ngàn năm, còn sợ người sao..."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Một quyền hạ xuống, bầu trời vỡ vụn.

Thân ảnh Bá Vô Thiên bay ngược ra sau, búa lớn trong tay bị lệch.

Bị lệch.

Đây chính là thần khí, như thế nào lại bị lệch.

Trong lòng hẳn ta vô cùng hoảng sợ, không thể tin được thân thể Diệp Trường Sinh lại kinh khủng đến mức này.

Thần Ma Tộc vẫn luôn luôn kỳ lạ, kiếm tu có phạm thể, một kiếm

vô địch, có tu sĩ cấp Tiên Thiên giống như Diệp Thập Vạn, lại có thể đánh bất kỳ cấp bậc nào.

Còn có thể tu thân thể vô địch.

Dù sao Thần Ma Tộc chính là một chủng tộc kỳ quái như vậy.

Làm cho Bá Vô Thiên cảm thấy ngoài ý muốn chính là... Diệp Trường Sinh thể mà là kiếm thể đồng tu, vậy mà cũng không có kéo xuống.

Tư chất như vậy... Như thế nào lại cho hắn?

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện Cửu Chuyển Thần Ma Thể khủng bố, khỏe miệng nhắc lên một nụ cười, Thần Ma Quyền Bộ xuất hiện trên tay: "Đến sân nhà của ta."

Bá.

Thân ảnh hắn chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh, xuất hiện trước mặt Bá Vô Thiên, giơ tay lên đánh ra một quyền.

Bá Vô Thiên không dám có chút sơ suất nào, vùng quyền nghênh đón: "Bá Thiên Quyền."

Oanh.

Oanh.

Trên đỉnh hư không, hai đạo quyền lệ va chạm cùng một chỗ, sóng khí khủng bố bắn ra, giống như muốn phá hủy toàn bộ Bá Tộc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh có thể không giảm, một quyền phá hủy cánh tay Bá Vô Thiên, thân ảnh hắn ta bay ngược ra ngoài, giống như điều đứt dây.

Đúng lúc này.

Mười lão tổ Bá Tộc từ đại trận vọt ra, đập không lướt đi xuất hiện bên người Bá Vô Thiên, mười người phá tan đại trận, nhưng tình

huống của bọn hắc vô cùng không tốt.

Trong Hỗn Độn Lục Thiên Trận, vạn kiếm đồng loạt bay, lúc có Cửu Khúc Thần Lô buông xuống, trình độ khủng bố vượt quá tưởng tượng.

Mười vị cường giả cấp Thần Vương cao nhất thì như thế nào, còn không phải chật vật đến cực điểm, thân ảnh phủ đầy vết kiếm, sâu đến mức có thể thấy được xương trắng.

Một lão giả nói: "Tộc trưởng, người bị thương."

Sắc mặt Bá Vô Thiên âm trầm đến cực điểm: "Diệp Trường Sinh, tồn tại quý dị nhất Thần Ma Tộc, thân thể và kiếm đạo của hắn đều không thể khinh thường, hơn nữa hắn không biết từ nơi nào lấy được công pháp vô thượng của Bá Tộc chúng ta."

Lão giả híp mắt, trầm giọng nói: "Cửu Chuyển Bá Thể Quyết, hắn lại tu luyện Bá Thể Quyết, bộ công pháp này chính là bí mật không truyền của chúng ta."

Bá Vô Thiên nói: "Hắn tu luyện chính là phiên bản đầy đủ!"

Mười người: "..."

Bá Vô Thiên lại nói: "Lần này là cơ hội của chúng ta, không tiếc bất cứ giá nào chém chết Diệp Trường Sinh, chỉ bảo trên người hắn sẽ thuộc về Bá Tộc chúng ta."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đáng tiếc... Hắn đã hủy Cửu Chuyển Bá Thể Quyết."

Chương 405: Chúng tộc lão, các người có thể chứ?

Mắt lão giả muốn nứt ra, tức giận không thể kiềm chế: "Chúng ta liên thủ giết hắn, Tộc trưởng đi tìm lão Tộc trưởng đến đây, trận chiến này liên quan đến sự tồn vong của Bá Tộc."

Bá Vô Thiên nói: "Chúng tộc lão, các người có thể chứ?"

Hai tay lão giả mở ra, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt, hơi thở trên thân ảnh điên cuồng tăng vọt: "Tộc trưởng, như vậy có thể?"

Bá Vô Thiên biến sắc, trong lòng hoảng sợ: "Đốt cháy linh hồn, tộc lão, cứ tiếp tục như vậy các người sẽ ngã xuống."

Vẻ mặt lão giả nghiêm túc: "Tu luyện đến nay, chúng ta có thể vì Bá Tộc làm chỉ có những thứ này, thời đại này của Bá Tộc chúng ta nếu không cách nào trở về đỉnh cao, sẽ vĩnh viễn tiêu vong trong vũ trụ."

"Hy sinh chúng ta, có thể cống hiến cho sự quật khởi của Bá Tộc, chúng ta mặc dù chết vẫn vinh quang."

Vẻ mặt Bá Vô Thiên vẻ mặt có chút xúc động: "Các vị tộc lão luôn là công thần của Bá Tộc ta, sau trận chiến này, Vô Thiên sẽ để cho hậu duệ của Bá Tộc vĩnh viễn ghi nhớ sự cống hiến của chúng tộc lão."

Lão giả ghé mắt nhìn về phía chín người khác: "Mấy lão ca, thiêu đốt đi, giết chết hắn."

Chín người đồng thời thiêu đốt linh hồn, tu vi điên cuồng tăng vọt, lần lượt bước vào cấp Thần Tôn, từng thân ảnh mãnh liệt nhào tới phía Diệp Trường Sinh.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn liều mạng? Được rồi, cùng nhau liều mạng, xem ai chết trước."

Dứt lời, hắc thúc dục Phần Huyết Cuồng Hóa, máu Thần Ma trong cơ thể bắt đầu sôi trào, một thân tu vi bị hắc kiên quyết tăng lên đến cấp Thần Tôn.

Nhưng mà, đây chỉ là khởi đầu, ngay sau đó, hắc phóng thích Thần Ma Cửu Biến, máu đang cháy, hai mắt trở nên đỏ đậm.

Cả người giống như rơi vào ma đạo, nhìn qua vô cùng hoảng sợ, khí Hỗn Độn trên người hắc quanh quẩn mệnh mông tràn đầy.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh phát hiện đồng thời phóng thích Thần Ma Cửu Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, ở trên Cửu Chuyển Thần Ma Quyết, hắc hình như tiến vào một loại trạng thái khác.

Giết chóc.

Đúng vậy, chính là giết chóc.

Ta muốn giết người.

Đến, cầu xin giết ta.

Lúc này, Diệp Trường Sinh chỉ muốn chiến đấu, chém giết vô tận, xúc động trong cơ thể không phải do hắc có thể khống chế.

"Đến đây đi."

"Sau hôm nay, Bá Tộc, vĩnh viễn làm nô lệ!"

"Ta tên là Trường Sinh, chiến đấu với toàn bộ Bá Tộc các người...!"

Âm thanh như phán xét, vang vọng chín tầng trời.

Chấn động trời cao, rung động Cửu U, một tiếng quát lớn, trời đất biến sắc.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh chủ động ra tay, vọt tới phía mười lão Bá Tộc, chỗ đi qua, không gian sau lưng trong nháy mắt bị chôn vùi.

Bá Vô Thiên nhìn Diệp Trường Sinh không hề dừng lại chút nào,

tiến đến chỗ sâu nhất trong Bá Tộc.

Thật là đáng sợ.

Nỗi sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Trên thân ảnh Diệp Trường Sinh phóng thích uy áp, làm cho hắn ta không thở nổi.

Thiếu niên cấp Thần Tôn, thiên hạ vô địch.

Bá Vô Thiên đã là lão gia hỏa tu luyện mấy ngàn năm, tự hỏi, hắn ta chưa từng thấy qua tu sĩ có thiên phú như Diệp Trường Sinh.

Vẫn tự xưng là thiên phú siêu nhiên, so sánh với hắn, không nhắc đến nữa, đau tim.

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đánh một quyền xuống, lão giả trước mặt xông tới, bị một quyền đánh giết thành bột mịn.

Ngay cả cơ hội la hét cũng không có.

Một kích hạ xuống, hắn xoay người lại công kích về phía những người khác, ba lần năm chia hai, mười người giết chỉ còn lại một nửa.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, tập trung nhìn về phía năm người khác, trong hai mắt đỏ thẫm, giống như lóe ra ánh lửa.

Cả người giống như hung thú tức giận, ác ma chọn người mà cắn.

Trong lòng hắn vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, đánh nhau, chú trọng chính là sự tàn nhẫn

Người không tàn nhẫn với người khác, người khác sẽ tàn nhẫn với người tàn nhẫn.

Cho nên, Diệp Trường Sinh tính toán chính là, nhất cổ tác khí(*),

giết chết năm người trước mắt.

((*)Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.)

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía năm người, thấy năm người run rẩy: "Các người sao lại phát run."

Run cái gì, mắc tiểu?

Chớ run, tới chiến đi.

"Các người là tu sĩ cấp Thần Tôn, có thể dũng cảm một chút hay không, đến đánh ta!"

Năm người thật sự là khóc không ra nước mắt, từng quyền của Diệp Trường Sinh trực tiếp đánh bạo bọn hăn, bọn hăn cảm giác mình không phải tu sĩ cấp Thần Tôn, ngược lại giống như là người phạm không biết tu luyện.

Chưa bao giờ cảm thấy mình rất yếu, cho đến lúc này bọn hăn mới hiểu được, yếu, bọn hăn là quá yếu.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không động, vậy ta sẽ ra tay."

Nói đến đây, hăn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta đã nói rồi, Bá Tộc, vĩnh viễn là nô lệ, nếu ai không phục, chết!"

Năm người không phải là không động, là không dám vọng động, cho nên bọn hăn tình nguyện không động.

Bởi vì động thì cũng chết.

Chương 406: Coi như các người tàn nhẫn

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ xông về phía trước, vùng quyền đánh xuống phía một người, tiếng nổ tung truyền ra.

Lão giả, tốt.

Hắn nhìn Thần Ma Quyền Bộ trên tay, khóe miệng nhấc lên một nụ cười, lẩm bẩm, ta làm sao liên hóa thân diệt bá.

Một quyền một cái, cảm giác này... Thích cực kỳ.

Lúc này, bốn người trước mắt đột nhiên lướt nhanh mà đến, mang theo uy áp tràn ngập, giống như như thiên thạch từ chín tầng trời rơi xuống.

Tốc độ của bốn người vô cùng nhanh, trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, từng tiếng nổ vang lên.

"Tự bạo?"

“Coi như các người tàn nhẫn!”

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Trên hư không, tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số linh khí bao trùm bầu trời, mùi máu tươi xông thẳng vào khoang mũi.

Nương theo sương máu dần dần tiêu tán, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Sau lưng hắn là Thần Ma Dực, đồng thời lại vận hành Thần Long Cửu Biến, trực tiếp tăng phòng ngự thân thể lên tới trạng thái cao nhất.

Nhìn hư không khôi phục bình tĩnh, hắn ho nhẹ một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi: "Đáng giá? Để làm cho ta học máu, các

người tàn nhẫn tự bạo, có ý nghĩa gì?”

Lúc này.

Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người học máu rồi, nếu không chúng ta rời đi đi."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta nhận thấy Bá Tộc còn có cường giả chạy tới, lúc này đi, còn có thể kịp."

"Chậm thì có biến cố, chúng ta sẽ không đi được."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Đừng nói chuyện, cẩn thận ngay cả người ta cũng đánh."

Diễm Xích Vũ: "..."

"Thiếu chủ, người như vậy sẽ mất đi ta, chúng ta còn có thể chơi đùa thật tốt hay không?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta còn chưa giết đủ đâu, chờ một chút."

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh hăng hái, hơi thở muốn nuốt núi sông, đi sâu vào Bá Tộc: "Thằng nhãi này thật sự có thể tìm đường chết."

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Từng uy áp khủng bố hạ xuống.

Bốn thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, ngoại trừ Bá Vô Thiên ra, còn có ba gã lão giả áo đen.

Ánh mắt lão giả cầm đầu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Kiếp này, Thiếu chủ Thần Ma Tộc cũng chỉ như thế?"

Bá Vô Thiên vội vàng nói: "Lão tổ, Diệp Trường Sinh quỷ dị giả dối, không nên bị tuổi tác của hắn lừa gạt."

Bá Thiên Đồ nói: "Hắn rất mạnh?"

Về mặt Bá Vô Thiên nghiêm túc: "Lão tổ, mười vị tộc lão bị hấn giết chết. Mặt khác, thần tháp Tử Dương ở trên người hấn."

Bá Thiên Đồ gật gật đầu: "Vậy hấn chết chắc rồi."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người bốn người: "Vì đánh ta, đến tổ tông người cũng gọi tới, người thật sự là rất sợ hãi."

Bá Vô Thiên tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, lão tổ giáng thế, há có thể để người ngông cuồng."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu, mạnh mẽ xông về phía trước, mỗi tay nắm một kiếm, song kiếm lằng không giao nhau mở ra, hai đạo kiếm quang giống như trắng sáng, quét ngang trên người bốn người.

Bá Thiên Đồ nói: "Thì ra là kiếm tu."

Dứt lời, lão ta chậm rãi đi về phía trước, tùy ý kiếm khí cuồng bạo tàn sát bừa bãi trên người: "Kiếm của người nếu có thể đả thương ta, coi như ta thua."

Oanh.

Oanh.

Vô số kiếm quang bắn ra, đánh vào trên thân ảnh của Bá Thiên Đồ, lại không cách nào đánh vỡ phòng ngự của lão ta.

Hỗn Độn Trảm.

Tạo hóa nhất kiếm.

Tạo hóa đoạt thiên.

Nhất kiếm vĩnh hằng.

Diệp Trường Sinh chém ra liên tiếp bốn kiếm, không gian hóa thành hư vô, kiếm khí đầy trời tung hoành đan xen, hóa thành một biển kiếm.

Bá Thiên Đồ lạnh nhạt bình tĩnh, đi tới tiến về phía trước, nơi đi

qua, kiếm quang ngập trời bắn ra ngoài.

"Tiểu tử, người đánh đủ rồi, hiện tại đến ta rồi."

Trong lúc nói chuyện, lão ta đề xuống một chưởng, một chưởng rất đơn giản, không có bất kỳ chiêu thức hoa lệ nào.

“Băng Thiên Chưởng!”

Một chưởng hạ xuống, bốn đạo kiếm quang vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành hư vô, ngay sau đó, chưởng lớn đánh trúng trên người Diệp Trường Sinh.

Phanh.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Hắn chậm rãi ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Bá Thiên Đồ: "Người cũng không tệ, có thể tiếp mấy kiếm của ta."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nhìn thấy người lớn tuổi, hôm nay tạm tha một mạng của người."

"Bá Tộc ngoại trừ người, những người khác đều không được, nhất là Bá Vô Thiên."

Bá Thiên Đồ: "..."

Bá Vô Thiên: "..."

Hai người đều lộ vẻ tức giận, không biết bao nhiêu năm nay không ai dám nghi ngờ Bá Tộc như vậy, Diệp Trường Sinh hết lần này đến lần khác khiêu chiến điểm mấu chốt của bọn hắn.

Ngay sau đó.

Hai người nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, người sau đột nhiên xoay người, trực tiếp tiến đến bên ngoài Bá Tộc, thân ảnh hóa thành một đạo ánh sao, biến mất ở phía chân trời.

"Hắn chuồn mất rồi?"

Bá Thiên Đồ híp mắt, dữ dẫn nói: "Ở trước mặt lão phu, người
đừng hòng chạy trốn."

Dứt lời, lão ta đuổi theo Diệp Trường Sinh, tốc độ vô cùng nhanh,
trên hư không, chỉ lưu lại một luồng ánh sao màu đen.

Chương 407: Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?

Lúc này.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, mau chạy đi, lão đầu kia đuổi theo."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, người không phải nói để Bá Thiên vĩnh viễn làm nô lệ sao? Làm sao chúng ta trốn thoát được."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngày khác đi, hôm nay không được, đánh không nổi."

Diễm Xích Vũ dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, người không phải là vô địch sao?"

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Người đừng nói nữa, cẩn thận tối nay ta thêm cơm."

Diễm Xích Vũ: "..."

Không biết, vừa rồi âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến, thời gian của thẻ tu vi chỉ còn kéo dài có mười lăm phút.

Diệp Trường Sinh rõ ràng một khi thẻ tu vi mất hiệu lực, cấp bậc của bản thân sẽ trở về cấp Thần Quân, khi đó đừng nói là Bá Thiên Đồ, cho dù bá Vô Thiên cũng có thể treo hắn lên mà đánh.

Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?

Đi về phía trước không đến trăm thước, thân ảnh Diệp Trường Sinh dừng lại, Bá Thiên Đồ ngạo nghễ đứng phía trước: "Tiểu tử, đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi rồi? Là thay đổi một nơi để tiếp tục làm việc với người."

Bá Thiên Đồ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói,

ta tin người thì sẽ là quý, vật nhỏ như người rất xấu.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão đầu, chúng ta một chiêu định thắng bại, có dám hay không?"

Bá Thiên Đồ cười nói: "Được, một chiêu quyết định sống chết, ta thành toàn cho người."

Thanh âm hạ xuống, hơi thở trên thân ảnh lão ta tăng vọt, phóng thích tu vi cấp Thần Tôn: "Tiểu tử, một quyền của lão phu có thể đánh chết người."

Diệp Trường Sinh hít mắt, ánh mắt lạnh lùng: "Phải không, lão đầu, ta muốn đồng quy vô tận với người."

Trên hư không.

Bá Thiên Đồ nghe thấy tiếng, lạnh giọng nói một tiếng: "Đồng quy vô tận, người có tư cách gì?"

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Muốn chết, không phải là dễ dàng như vậy."

Ngay sau đó.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, bởi vì hắn phát hiện trên người lão ta bao phủ một tầng uy áp.

Cỗ uy áp này không giống uy áp bình thường, giống như trong nháy mắt làm cho trọng lực của lão ta không tăng thêm mấy chục lần.

Thần Tôn, quả nhiên không tầm thường.

Bá Thiên Đồ nói: "Tiểu tử, cho người kiến thức Bá Thể trấn áp của lão phu, không dễ chịu đi, đây mới là bắt đầu, trò hay còn ở phía sau."

"Quỳ xuống đi, kiếp này, Thần Ma Tộc các người nhất định phải thần phục dưới chân Bá Tộc."

Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác giống như có một ngọn núi đặt ở sau lưng, mồ hôi trên trán tràn ra, hai chân đã bắt đầu run rẩy.

“Muốn ta quỳ, đừng mơ tưởng!”

Hắn mạnh mẽ chống đỡ thân ảnh, Thần Ma Dục xuất hiện sau lưng, tay vịn Song Kiếm Hỗn Độn: “Lão đầu, cho dù tan xương nát thịt, người cũng đừng mơ tưởng khiến ta quỳ xuống.”

"Ngay cả nữ nhân cũng không thể làm cho ta ngã xuống, huống chi là lão già tồi tệ như người."

Bá Thiên Đồ cười gằn nói: "Phải không? Lão phu không tin!"

Tiếp theo, lão ta lần thứ hai thúc dục linh khí mệnh môn, hai tay hơi nâng lên: "Bá Thể lĩnh vực, trấn áp!"

Vừa dứt lời, Diệp Trường Sinh vừa mới đứng dậy, lại một lần nữa khom người xuống, khoe miệng tràn ra vết máu.

Đúng lúc này.

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, ta đến giúp người, tiếp tục như vậy, thân thể chủ nhân sẽ bị phá hủy."

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Hủy thân thể ta, si tâm vọng tưởng."

Trong cơ thể hắn có nước sinh mệnh siêu cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục thân thể, chẳng qua dưới Bá Thể lĩnh vực, hắn không cách nào thúc dục linh khí, không thể phóng thích bất luận công kích nào.

Nếu có bất kỳ cơ hội nào, hắn đều có thể hung hăng cho Bá Thiên Đồ một kiếm.

Im lặng trong một chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Tiểu Thất, một kiếm của người có thể phá vỡ phòng ngự của hắn?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Có thể, có điều ta muốn mượn thân thể chủ

nhân dùng một chút.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thân thể cho người, giúp ta hung hăng chém hấn.”

Dứt lời, tâm thần hấn hợp nhất, thả lỏng thân thể, Diệp Tiểu Thất trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số kiếm khí từ thân ảnh Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, mười cột kiếm chống đỡ bầu trời.

Bá Thế lĩnh vực bị nghiền nát, thân ảnh Bá Thiên Đồ nghiêng nghiêng, hơi rời khỏi phía sau, trong hai mắt lóe ra vẻ rung động.

"Kiếm khí này... Quá mạnh.”

"Sao lại thế này, hấn không nên có được thực lực khủng bố như vậy."

Diệp Trường Sinh nhìn Bá Thiên Đồ, thân ảnh lao nhanh về phía trước, giơ cao Song Kiếm Hỗn Độn lên không trung: “Kiếm Chi Lĩnh Vực, giết trong nháy mắt!”

Xuy.

Một kiếm xuất ra, vạn kiếm bay.

Chỉ thẳng lên người Bá Thiên Đồ.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí đầy trời chôn vùi Bá Thiên Đồ...

Giờ khắc này.

Diệp Tiểu Thất rời khỏi thân thể Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, thân thể người này đã bị hủy, linh hồn đã chạy trốn, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.”

"Khụ khụ..."

Chương 408: Lão tổ ra tay, Diệp Trường Sinh tất phải chết

Diệp Trường Sinh xoay người, đạp không lướt nhanh, biến mất trên chân trời.

Trong khi tiến về phía trước, hắn nói: "Tiểu Thất, ngươi không sao chứ!"

Giọng nói Diệp Tiểu Thất yếu ớt: "Chủ nhân, phát động một kích vừa rồi, hiện tại ta vô cùng suy yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao lại như vậy."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, trạng thái của ta là linh hồn thể, không thể rời khỏi thần tháp Tử Dương, một kiếm kia là ta mạnh mẽ phát động."

Về mặt Diệp Trường Sinh âm trầm, vội vàng nói: "Tiểu Thất, làm sao có thể khiến cho ngươi khôi phục?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, trước tiên giúp ta tìm một ít kiếm linh, nếu ta muốn khôi phục kiếm tổ thần, nhất định phải cần nuốt pháp tắc kiếm."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiểu Thất, ngươi tu dưỡng trước, ta đây giúp ngươi đi tìm kiếm linh."

...

Bá Tộc.

Bá Vô Thiên ngạo nghễ đứng trên đảo nổi, dõi mắt nhìn ra xa, nhìn đại chiến xa xa, chợt thấy kiếm khí nuốt trời tiêu tán, khóe miệng hắn ta nhắc lên ý cười.

"Lão tổ ra tay, Diệp Trường Sinh tất phải chết."

Vừa dứt lời, một thân ảnh lẳng không hạ xuống, không phải người khác, chính là linh hồn thể của Bá Thiên Đồ.

Sắc mặt Bá Vô Thiên đột nhiên biến đổi, chấn động vô cùng: "Lão tổ, thân thể của người..."

Bá Thiên Đồ nói: "Đỡ ta một phen."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, tiểu tử kia quá quỷ dị, trong cơ thể lại ẩn chứa một đạo kiếm khí đáng sợ."

"Thân thể của ta bị hủy, thời gian ba năm kế tiếp, ta muốn bế quan tu luyện tạo thân thể một lần nữa."

"Vô Thiên, người đi tới thành Hoàng Tuyền, để cho đội ngũ đi lịch lãm của Bá Tộc trở về đi, ba năm sau, lão phu nhất định phải tự mình chém chết Diệp Trường Sinh, cái này không trừ, nhất định sẽ trở thành kẻ địch mạnh của Bá Tộc chúng ta."

Bá Vô Thiên nói: "Lão tổ, Diệp Trường Sinh biết tổ địa ở đâu, chúng ta có nên rời khỏi nơi này trước hay không."

Bá Thiên Đồ nói: "Người sợ hãi quay trở lại?"

Bá Vô Thiên gật gật đầu: "Người này nhất định sẽ trở về."

Bá Thiên Đồ khẽ thở dài một tiếng: "Thôi, thôi, rời khỏi nơi này, chúng ta đi tới đô thành Sát Lục, Thần Sát Lục là huynh đệ của ta, ở nơi nào các người cũng có thể lịch lãm."

Bá Vô Thiên vội vàng nói: "Vô Thiên đi xuống an bài."

...

Phía bên kia.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh khom người xuống, máu tươi trong miệng tràn ra, một thân tu vi từ cấp Thần Vương xuống Thần Quân.

Cả người nhìn qua có chút yếu ớt.

Lúc này, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện: "Thiếu chủ, người

không sao chứ, chúng ta còn đi Cửu U Tộc không?”

Diệp Trường Sinh nói: "Vừa mới trải qua một hồi đại chiến, để cho ta chậm lại một chút."

Diêm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, có phải bí thuật mất hiệu lực hay không, không dám đi Cửu U Tộc."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Người đang khích ta?"

Diêm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ sợ hãi?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Ta sẽ sợ hãi?"

Diêm Xích Vũ gật gật đầu: "Nếu không sợ, vậy chúng ta đi thôi, đi Cửu U Tộc."

Diệp Trường Sinh: "..."

Dừng một chút, hắn ta tiếp tục nói: "Chậm một chút, không vội đi Cửu U Tộc, sớm muộn gì cũng sẽ làm."

Diêm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, chỉ cần để cho ta ăn Cửu U Ma Huyết Đan, ta nhất định hăng hái mười phần."

"Nếu Thiếu chủ không được, hôm khác chúng ta có thể đi, thật sự, ta có thể hiểu được."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói: "Xích Vũ, người biết ta đang suy nghĩ cái gì không?"

Diêm Xích Vũ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Trường Sinh: "Không biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Kỳ thật, cũng không có gì, ta đang muốn làm thịt người, rốt cuộc là thịt kho tàu, hay là nướng."

Diêm Xích Vũ: "..."

Không khí đột nhiên xấu hổ.

"Thiếu chủ, không có việc gì, đi Cửu U Tộc gì đó, Thiếu chủ muốn đi đâu thì đi đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta dẫn người đi một chỗ trước, chúng ta khẳng định phải đi Cửu U Tộc, sớm muộn gì cũng phải đi."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ nghiêm túc: "Đúng, Thiếu chủ nói rất đúng."

"Vậy người còn không đỡ trẫm đứng lên, không đúng, đỡ ta đứng lên!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

...

Thành Tinh Thần.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ xuất hiện, lẳng không rơi xuống, đi về phía trong thành.

Đã là lần thứ hai tới thành Tinh Thần, xem như là quen đường.

Rất nhanh, Diệp Trường Sinh liền xuất hiện bên ngoài tổng bộ phòng đấu giá Tinh Thần, nhìn tòa lầu các trước mắt, khoe miệng hân nhắc lên ý cười: "Ta lại tới nữa."

Sau khi tiến vào phòng đấu giá Tinh Thần.

Một thị nữ nghênh đón: "Khách nhân tôn quý, không biết có gì có thể phục vụ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta tìm chủ nhân các người, Độc Cô Đông Phương."

Thị nữ biến sắc: "Các hạ muốn tìm chủ nhân cũ của chúng ta, hiện tại hắn đã không còn ở chỗ này."

Chủ nhân cũ?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy chủ nhân hiện tại của các người là ai, phiền thông báo một tiếng, tại hạ muốn làm một khoản mua bán với các người."

Chương 409: Xích Vũ, người thật sự rất đáng khinh

Thị nữ nói: "Các hạ muốn mua bán gì, nhất định phải tìm chủ nhân chúng ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cái loại rất lớn rất lớn, người hiểu được."

Thị nữ không hiểu ra sao, trầm mặc trong chớp mắt: "Các hạ chờ một chút, ta sẽ đi thông báo."

Diễm Xích Vũ nhìn thị nữ rời đi: "Thiếu chủ, cô nương này không tệ, mông... Tròn tròn, ta thích."

Diệp Trường Sinh: "..."

"Xích Vũ, người thật sự rất đáng khinh."

Diễm Xích Vũ nói: "Có sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Thiếu chủ, người đang nhìn cái gì vậy? Ánh mắt của người..."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ, đầu năm nay... Một người đứng đắn như mình, thực sự sẽ tuyệt chủng.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, đột nhiên đến phòng đấu giá làm gì, là chuẩn bị mua đan dược, thú hạch cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nghĩ nhiều rồi, ta đến mua kiếm."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ nghiêm túc: "Thiếu chủ, kỳ thật người có thể cân nhắc bồi dưỡng ta, thật sự, nếu ta trưởng thành, sau này đánh nhau căn bản không cần người ra tay, để cho bọn hèn tới phía ta."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không được, bồi dưỡng người, không có lời."

Mẹ kiếp, vô tình.

Đúng lúc này.

Một gã tu sĩ mang theo hung thú từ bên người bọn hắn đi qua, Diễm Xích Vũ nhìn theo một người một thú rời khỏi phòng đấu giá Tinh Thần.

Diễm Xích Vũ suy nghĩ một chút về bản thân, lại nhìn hung thú của người khác.

Mẹ nó...

Không có cách nào so sánh được.

Mình đường đường là Thần Thú vô địch, còn không tốt bằng một con hung thú lặn lộn bình thường, thiên lý ở đâu?

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Như thế nào, không phục?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không có việc gì, không có việc gì, Thiếu chủ định đoạt."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, mấy bóng người đi về phía bọn hắn, đi ở chính giữa là một nữ tử.

Nữ nhân này, dáng người cao gầy, khí chất cao quý, nhất là dưới váy trắng... Chân đó phải gọi là rất dài.

Nếu là Diệp Trường Sinh đời trước nhìn thấy cái chân như vậy... Hắn chắc chắn sẽ nói một câu, ít nhất có thể chơi ba năm.

Nữ tử chân thành tiến lên, cúi người một cái: "Độc Cô Tử Tô gặp qua Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tử Tô cô nương hiện tại là chủ nhân của phòng đấu giá Tinh Thần?"

Độc Cô Tử Tô nói: "Đúng vậy, không biết có gì có thể giúp được Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Lần này tới cũng giống như lần trước, cần phải mua một nhóm kiếm ở phòng đấu giá các người."

Độc Cô Tử Tô nói: "Diệp công tử cần bao nhiêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Càng nhiều càng tốt."

Độc Cô Tử Tô gật gật đầu: "Hiểu rồi, ta giúp công tử chuẩn bị."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử, không bao lâu sẽ có một buổi đấu giá, không biết công tử có hứng thú tham gia hay không."

"Không cần." Diệp Trường Sinh nói: "Không biết Tử Tô cô nương cần thời gian bao lâu để chuẩn bị kiếm."

"Nửa ngày!" Độc Cô Tử Tô trầm giọng nói: "Diệp công tử, lần đấu giá này có hai món đồ, có lẽ sẽ hữu dụng với công tử."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên: "Không biết là vật gì, kính xin Tử Tô cô nương cho biết."

Độc Cô Tử Tô nói: "Một viên Thần đan đến từ Y Tiên Cốc, còn có một tấm bản đồ bảo khố của Tử tinh."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta cũng không cần Thần đan của Y Tiên Cốc, ta rất quen thuộc với Y Thần của Y Tiên Cốc."

Độc Cô Tử Tô: "..."

Mọi người: "..."

Lúc này, Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, bản đồ bảo khố của Tử Tinh, người nhất định phải lấy được tới tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết Tử Tinh không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, phàm là Tử Tinh, ngày xưa tuyệt đối là tinh vực vô cùng cường đại, trong di chỉ có cất giấu chí bảo vô tận."

"Ở vô tận tinh vực, vẫn có một tông môn, chuyên môn nhặt đồ ở

Tử Tinh, mặc dù như thế, tông môn này lại vô cùng cường đại."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Độc Cô Tử Tô: "Dẫn ta đi tham gia hội đấu giá."

Độc Cô Tử Tô quay đầu nhìn sau lưng: "Lý lão, người đưa Diệp công tử qua."

Một lão giả đi ra, hơi giơ tay lên ý bảo: "Diệp công tử, mời."

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ di chuyển về phía trước, người sau trầm giọng nói: "Thiếu chủ, cô nương kia thật hăng hái, khắc khắc..."

"Người đi, ta không biết người." Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, ta rất cục biết vì sao người lưu lạc thành bộ dáng hiện tại."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ tò mò: "Thiếu chủ, người đều đoán được, Thiếu chủ nói kia là vì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì người quá phóng túng, nhất định là bị người ta đánh thành như vậy."

Diễm Xích Vũ: "..."

...

Phía bên kia.

Ánh mắt Độc Cô Tử Tô nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, một bên, một lão giả lên tiếng: "Tràng chủ, vì sao lại khách khí với hắn như vậy."

"Bởi vì... Hắn ta mạnh mẽ." Độc Cô Tử Tô lạnh nhạt nói: "Một lão, nếu không có hắn, dị ma Cửu U Tộc không có khả năng lui nhanh như vậy."

Chương 410: Vẫn là tràng chủ mưu tính sâu xa

"Đừng quên, tràng chủ đời trước là bởi vì cái gì mà bị giáng chức, toàn bộ Vạn Thân Vực đều là kẻ địch của Diệp Trường Sinh, chúng ta hết lần này tới lần khác muốn qua lại thân thiết với hắn, trải qua nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ các người còn không rõ, tiềm lực của hắn là vô hạn."

"Chúng ta đã bỏ qua một cơ hội, nếu không nắm chắc cơ hội này, sau này chờ hắn đi xa hơn, chúng ta sẽ không thể trèo cao nổi."

Mộc lão gật gật đầu: "Vẫn là tràng chủ mưu tính sâu xa."

Độc Cô Tử Tô nói: "Xuống chuẩn bị kiểm đi."

Sau khi mọi người lĩnh mệnh rồi đi, nàng ta vẫn nhìn phương hướng Diệp Trường Sinh rời đi: "Diệp Trường Sinh, quả nhiên không tầm thường."

"Ngay cả Y Tiên Cốc cũng kết thiện duyên với hắn, chúng ta cũng không thể tụt lại phía sau."

...

Vào lúc hoàng hôn.

Cuộc đấu giá đã kết thúc.

Bản đồ bảo khố Tử Tinh quả nhiên rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, chủ yếu là hắn cần bản không thiếu tiền, hắn không có khái niệm gì đối với linh thạch.

Đồng thời, còn giúp Diễm Xích Vũ chụp được hai viên đan dược.

Dưới sự dẫn dắt của Lý lão, hai người đi vào phòng khách quý, chỉ chốc lát sau, thân ảnh xinh đẹp của Độc Cô Tử Tô xuất hiện: "Diệp công tử, kiểm người muốn, đã đưa tới."

Nói đến đây, nàng ta khẽ nâng lên, lòng bàn tay xuất hiện một quả

linh giới: "Diệp công tử, kiếm đều ở trong đó."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống: "Tử Tô cô nương, những kiếm này bao nhiêu linh thạch."

Độc Cô Tử Tô nói: "Những kiếm này đưa cho Diệp công tử, chuyện lần trước, phòng đấu giá chúng ta làm không tốt, kính xin Diệp công tử không nên để ở trong lòng."

"Sau này mặc kệ Diệp công tử cần cái gì, cứ việc đến đấu giá Tinh Thần, Tử Tô nhất định sẽ giúp công tử tìm được."

Diệp Trường Sinh nhìn Độc Cô Tử Tô: "Tử Tô cô nương khách khí, ta rất rộng lượng, chuyện quá khứ đã sớm quên rồi."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Ta cáo từ trước, về sau có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại."

Diệp Trường Sinh xoay người đi về phía ngoài phòng khách quý, một bên, Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Độc Cô Tử Tô, dừng lại trong chớp mắt, vội vàng đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Sau lưng, khuôn mặt xinh đẹp của Độc Cô Tử Tô, bộ dáng thẹn thùng, không biết Diễm Xích Vũ nói gì với nàng ta, lại chọc cho nàng ta đỏ mặt.

Trong phòng đấu giá Tinh Thần vàng son lộng lẫy, Diệp Trường Sinh mang theo Diễm Xích Vũ đi về phía trước, giống như hắn mang theo tiểu đệ đệ của mình.

Lúc này.

Độc Cô Tử Tô đuổi theo nói: "Diệp công tử để ta tiễn người."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, phát hiện má Độc Cô Tử Tô đỏ ửng, khuôn mặt xinh đẹp giống như quả táo chín, vô cùng mê người.

"Tử Tô cô nương không cần khách khí như vậy."

Độc Cô Tử Tô nhẹ nhàng gãi đầu, ôn nhu nói: "Diệp công tử, ta sẽ ở phòng đấu giá chờ người, có bất kỳ nhu cầu gì, lúc nào cũng có

thể tới tìm ta, ta đều có thể thỏa mãn người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này còn có thể tới.”

Sau khi rời khỏi phòng đấu giá Tinh Thần, ánh mắt người qua đường hai bên đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt đám người lộ ra vẻ hâm mộ, lại nhỏ giọng nghị luận.

Có thể làm cho tràng chủ của phòng đấu giá Tinh Thần tự mình đưa tiễn, thân phận của vị công tử này cũng không đơn giản.

Một người mở lời nói: "Ngay cả hắc người cũng không biết, thế mà còn dám lẫn lộn ở Vạn Thần Vực.”

Người nọ mờ mịt nói: "Các hạ biết thân phận của hắc.”

"Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, đây chính là một người ngoan độc, là người trẻ tuổi số một." Nam tử trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Nói về nhân vật trâu bò như vậy, người cũng không biết, còn làm tu sĩ gì, sớm một chút trở về trồng trọt đi.”

Mọi người biết được thân phận của Diệp Trường Sinh, trên mặt bọn hắc có rung động, kiêng kỵ, cũng có kính sợ...

Dù sao, trận chiến ngày xưa ở thành Vạn Thần, nếu không phải một kiếm của Diệp Trường Sinh đánh lui dị ma, hiện tại thành Vạn Thần sợ là đã bị dị ma đánh chiếm.

Trên đường phố.

Diệp Trường Sinh đi trước, chậm rãi mở lời nói: "Xích Vũ, người nói gì với Tử Tô cô nương.”

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, kỳ thật ta cũng không nói gì, chính là nói cho cô nương kia biết Thiếu chủ thích nàng, muốn ngủ với nàng.”

Diệp Trường Sinh: "..."

“Xích Vũ, người có độc?”

Về mặt Diễm Xích Vũ không sao cả: "Thiếu chủ, ta cũng là vì tốt

cho người, cô nương kia... Xinh đẹp, hăng hái, nếu người chiếm được nàng ấy, chắc chắn sẽ có một kinh hỉ.”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Người cảm thấy ta sẽ tin người? Ta làm sao phát hiện người hóa thân thành hình người, ngũ hành liên chỉ còn buông thả.”

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Tội lỗi, tội lỗi, nếu không phải nữ tử kia có tác dụng với người, người cảm thấy ta sẽ nhường nàng cho người sao?”

Chương 411: Chúc người may mắn

Nói đến đây, vẻ mặt hắn ta ghét bỏ nhìn Diệp Trường Sinh, không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn.

Giống như đang nói, cô nương kia cho người, thật sự là cải trắng tốt để cho heo.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, sau này người không cần buông thả nữa, nếu muốn tìm nữ nhân, người tự mình đi tìm, ta không cần."

Nhìn thân ảnh hắn di chuyển về phía trước, khỏe miệng Diễm Xích Vũ nhắc lên một nụ cười cổ quái: "Thiếu chủ, người sẽ cần."

...

Bên ngoài thành Tinh Thần.

Diệp Trường Sinh đi trước không xa, Diễm Xích Vũ bên cạnh nói: "Thiếu chủ, có mấy người đi theo chúng ta, có muốn giết chết bọn hắn hay không."

"Không cần." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh ngừng lại: "Xuất hiện đi."

Ngay sau đó.

Ba thân ảnh lẳng không rơi xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, lão giả áo đen trầm giọng nói: "Diệp công tử, Cung chủ chúng ta cho mời."

Diệp Trường Sinh nhìn ba người trước mắt: "Cung chủ các người là ai?"

Lão giả tiếp tục nói: "Tà Thần Cung, Cung chủ Thiên Cửu."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Thiên Cửu, tiểu lão đầu kia tìm ta làm gì, thời gian dài như vậy không đánh hắn, lại phái người đến mời ta, thiếu đánh như vậy?"

Lão giả nói: "Diệp công tử, Cung chủ chúng ta có chuyện quan trọng muốn thương nghị với công tử, kính xin công tử đi Tà Thần Cung."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có thể giết không ít người Tà Thần Cung các người, chẳng lẽ Thiên Cửu không lo lắng ta sẽ diệt Tà Thần Cung sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, phía trước dẫn đường!"

...

Tà Thần Cung.

Dưới sự dẫn dắt của ba gã lão giả, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, về phần Diễm Xích Vũ đã tiến vào Thương Khung Thần Cung cắn nuốt đan dược.

Trước Tà Thần Điện, lão giả áo đen khom người một cái: "Diệp công tử mời đợi một chút, lão phu đi thông báo."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi đi!"

Sau đó, lão giả quay trở lại: "Diệp công tử, mời vào điện."

Diệp Trường Sinh di chuyển bước vào trong Tà Thần Điện, nam nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí trên chính là Thiên Cửu, lần giao phong trước đó đã phá hủy chỉ là phân thân của hắn ta.

Trước mắt ở trước mặt hắn chính là chân thân, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra, Thiên Cửu thế mà có được thực lực cấp Thần Vương.

Thiên Cửu híp mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, ngày xưa từ biệt, ngươi bây giờ đã là cường giả vang danh ở Vạn Thần Vực rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ mời ta đến, không phải là vì ôn lại chuyện cũ với ta chứ."

Thiên Cửu nói: "Diệp công tử vẫn có tính cách như vậy, vậy bốn

Cung chủ sẽ đi thẳng vào vấn đề.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nói đi."

Thiên Cửu nói: "Diệp công tử, ân oán trong quá khứ của chúng ta sẽ xóa bỏ, lần này bốn Cung chủ tìm người tới, là muốn thương lượng cùng nhau đối kháng Cửu U Tộc."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên, tò mò nhìn Thiên Cửu: "Tà Thần Cung còn kiêng kỵ Cửu U Tộc? Các hạ không phải là rất mạnh mẽ sao?"

Thiên Cửu lại nói: "Diệp công tử, người không biết Cửu U Tộc, dã tâm của tộc này bùng bùng, vẫn muốn xưng bá, nếu như không liên thủ đánh một trận, Cửu U Tộc nhất định sẽ lần lượt đánh bại từng người một."

"Cửu U tộc vẫn là kẻ thù không đội trời chung của Tà Thần Tộc các người, người cảm thấy bọn hắc sẽ buông tha cho người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rất muốn biết, các hạ làm sao có ân oán với Cửu U Tộc."

Vẻ mặt Thiên Cửu ảm đạm, khẽ thở dài một tiếng nói: "Tà Thần Cung và Cửu U Tộc không thể cùng tồn tại, hiện tại Cửu U Tộc mang theo vô số dị ma trở về, bọn hắc nhất định sẽ tiêu diệt người trước, sau đó lại ra tay với Tà Thần Cung."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như vậy, chúc người may mắn."

Dứt lời, hắc xoay người đi ra ngoài Tà Thần điện, thanh âm của Thiên Cửu sau lưng vang lên: "Diệp công tử, người thật sự không có ý định liên thủ sao?"

"Bốn Cung chủ chuẩn bị chút lễ vật cho Diệp công tử, trò chuyện về thành ý của Tà Thần Cung."

Tiếp theo, hắc ta nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, từng bóng dáng xinh đẹp từ ngoài điện đi vào, các nàng trẻ tuổi, xinh đẹp, làn da vô cùng mịn màng, một ít chỗ dùng lời Diễm Xích Vũ nói, tròn tròn.

Thiên Cửu mở lời nói: "Diệp Thiếu chủ, chí bảo trong tay mười người các nàng là đưa cho ngươi, đương nhiên, người cũng là của ngươi."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trong tay chúng nữ xẹt qua: "Không cần, ta không có ý định liên thủ với ngươi, chúng ta mỗi người dựa vào bản lĩnh đi."

Thiên Cửu thấy Diệp Trường Sinh tiếp tục đi ra ngoài: "Diệp Trường Sinh, nếu như ngươi từ chối liên thủ, ngươi chết đầu tiên khẳng định là ngươi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta không tin, ta không muốn chết, ai đến cũng giống nhau."

Sau khi rời khỏi Tà Thần Cung.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, biến mất trên hư không, đi về phía trước, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện: "Thiếu chủ, ngươi thật sự là phung phí của trời."

"Làm sao vậy."

Chương 412: Quỷ Vương Tông

“Thiếu chủ, đó là những mỹ nhân rất tốt, còn có bảo vật có thể lấy, vì sao người lại từ chối?” Về mặt Diễm Xích Vũ mờ mịt.

Diệp Trường Sinh tăng tốc đi về phía trước: “Không cần, ta sợ Thiên Cửu để cho các nàng hạ độc ở bên trong.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: “Đi thôi, ra ngoài một thời gian, chúng ta trước tiên trở về thành Vạn Thần.”

Diễm Xích Vũ nói: “Đúng vậy, chuyến này không uống phí, tuy rằng không có thông đồng với muội tử nào, nhưng cũng coi như no mắt, ai, không có nữ nhân, chỉ có thể trở về chơi hòa thượng.”

Tà Thần Cung.

Thiên Cửu ngạo nghễ đứng trên đỉnh cung điện, nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh đi xa: “Nếu không liên hợp với bốn Cung chủ, người sẽ bị Cửu U Tộc đánh chết.”

“Đúng là vẫn còn rất trẻ tuổi, một chút cũng không hiểu Cửu U Tộc.”

Lúc này, một lão giả xuất hiện bên cạnh Thiên Cửu, khom người một cái: “Cung chủ, Tộc trưởng Cửu U Tộc rời đi, đi tới đô thành Sát Lục.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Cung chủ, người của Quỷ Vương Tông cũng xuất hiện.”

Thiên Cửu cau mày, mở lời: “Phong Đô Quỷ Vực đã mở?”

Người tới gật gật đầu: “Quỷ Vực đã mở, mấy trăm cường giả buông xuống, cũng đi về phía Phong Đô Quỷ Vực, lúc này đây bọn hắn hẳn là đến vì dư nghiệt của Thần Ma Tộc.”

Thiên Cửu lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Tiếp tục giám sát hướng đi của bọn hắn, mục tiêu của Cửu U Tộc cũng không phải chỉ có Diệp Trường Sinh.”

"Nếu Diệp Trường Sinh và bọn hắn có thể lưỡng bại câu thương là tốt nhất, nếu Diệp Trường Sinh bị giết, vậy chúng ta nhất định phải thừa nhận lửa giận của Cửu U Tộc."

"Cung chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định chú ý chặt chẽ hướng đi của bọn hắn." Người tới trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, biến mất trên hư không.

Thiên Cửu dõi mắt nhìn ra xa, lẩm bẩm: "Cửu U Tộc, Bá Tộc, Quỷ Vương Tông đã từng là ba thế lực đứng đầu xuất hiện, Diệp Trường Sinh, người phải chống đỡ, kiên trì thêm một thời gian, đừng bị giết nhanh như vậy."

...

Thành Vạn Thần.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, lẳng không rơi xuống thành trì, Bạch Phật thấy Diệp Trường Sinh đi ra từ trong ánh sáng bạc: "Thiếu thành chủ đã trở lại."

"Mặt tướng bá kiến Thiếu thành chủ."

"Bạch tướng quân không cần đa lễ!" Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Bạch Phật đứng dậy: "Bạch Tướng quân, bọn Thành chủ đang bế quan?"

Bạch Phật gật đầu: "Hồi Thiếu thành chủ, Thành chủ và Thiên Khô tiên sinh đều đang bế quan."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm phiền Bạch Tướng quân tiếp tục trấn thủ thành trì."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất trên hư không, khi xuất hiện lại, đứng ở trên Thiên Thần Các.

Một trận gió nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc đen của hắn tung bay, vạt áo chợt lay động, thân ảnh phiêu dật xuất trần.

Trích tiên cũng chỉ là như thế.

Ngay sau đó.

Hai luồng ánh sao từ trên không trung hạ xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới không phải người khác, chính là Đạm Đài Tú và Thiên Khô lão nhân.

Trong nháy mắt khi hai người nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt đều nổi lên vẻ vui sướng, Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Trường Sinh, người đã trở lại."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thành chủ, người của Cửu U Tộc còn đến tập kích thành Vạn Thần hay không."

Đạm Đài Tú nói: "Cửu U Tộc thua trận, sau đó giống như không có xuất hiện nữa, hoàn toàn mai danh ẩn tích."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Nhưng càng như thế, càng làm cho người ta lo lắng, Cửu U Tộc chỉ cần ra đời, Vạn Thần Vực tất sẽ nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu."

"Sự yên tĩnh trước cơn bão!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thành chủ, Thiên Khô, thương thế của người như thế nào."

"Trường Sinh, có nước sinh mệnh, thương thế của chúng ta khôi phục rất nhanh."

Sau đó, nàng ta do dự trong chớp mắt, tiếp tục nói: "Trường Sinh, có một điều, ta cảm thấy phải nói với người."

Diệp Trường Sinh nhìn Đạm Đài Tú: "Thành chủ, xin nói!"

Đạm Đài Tú nói: "Lạc Nhi đi rồi, nàng rời khỏi thành Vạn Thần, ra ngoài tìm cơ duyên thuộc về mình."

Trong đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện bóng dáng An Lạc Nhi, mỹ nhân tuyệt sắc nhu nhược kia: "Thành chủ, nàng đi nơi nào."

"Thành Ngũ Hành." Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Thành Ngũ Hành ở Ngũ Hành Giới, cách Vạn Thần Vực vô cùng vô cùng vô cùng xa."

"Có lẽ nàng có thể đến thành Ngũ Hành, cũng có khả năng nàng sẽ ngã xuống trên đường, hết thấy đều chưa biết."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Thành chủ, Lạc Nhi còn là một tiểu cô nương, người làm sao có thể để cho nàng rời khỏi thành Vạn Thần, đi tới địa phương xa như vậy?"

Đạm Đài Tú nghe ra giọng nói của Diệp Trường Sinh có chút không vui: "Trường Sinh, mỗi người đều có số mệnh của mình, Lạc Nhi phải đi đường rất dài, nếu như nàng chết trên đường, vậy chúng tôi kết quả như vậy chính là thuộc về nàng."

Diệp Trường Sinh nghĩ lại, cảm thấy Đạm Đài Tú nói có đạo lý: "Thành chủ, những người khác đều khỏe chứ?"

Chương 413: Về sau thành Vạn Thần sẽ do ta bảo vệ

"Đều đang bế quan, lúc trước bọn hắc bị thương nhẹ, có điều đều đã khôi phục." Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Trường Sinh, lần này trở về, người dự định ở lại thành Vạn Thần?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, lúc trước người nói muốn tới nơi phong ấn của Thần Ma Tộc, hiện tại chúng ta có thể đi tới đó."

"Bá Tộc bị thương nặng, nhưng bọn hắc sẽ không từ bỏ ý đồ, còn có Cửu U Tộc rục rịch, cho nên ta phải trở nên mạnh hơn, nếu không, một khi bọn hắc ra tay, chúng ta sẽ vô cùng bị động."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, hiện tại chúng ta có thể xuất phát, nếu có thời gian, chúng ta lại đi thành Hoàng Tuyền một chuyến."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, thành Vạn Thần sẽ giao cho người, ngoại trừ Bá Tộc, Cửu U Tộc ra, Thành chủ còn phải đề phòng Thần Đế Minh."

"Chờ ta từ Thần Ma Tộc trở về, về sau thành Vạn Thần sẽ do ta bảo vệ."

Đạm Đài Tú gật gật đầu: "Trường Sinh, người an tâm đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, hôm nay ở lại trong thành, ta còn có một số việc phải làm."

Thiên Khô lão nhân nói: "Lão nô hiểu rồi."

Rời khỏi điện Thiên Thần Các, Diệp Trường Sinh đi tới một tòa cô phong, khoanh chân ngồi, giơ tay phóng thích thần tháp Tử Dương ra: "Tiểu Thất, kiếm linh người muốn, ta đã giúp người tìm được."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đa tạ chủ nhân."

Diệp Trường Sinh búng ngón tay, linh giới xuất hiện bên cạnh thần tháp Tử Dương, một ngàn thanh cổ kiếm có kiếm linh xuất hiện, điên cuồng xoay tròn vây quanh thần tháp Tử Dương.

...

Đô thành Sát Lục.

Bên trong một cung điện đỏ như máu.

Thần Sát Lục Quân Lục Thiên ngồi ngay ngắn ở vị trí phái trên, phía dưới là Bá Thiên Đồ, lúc này lão ta đã tạo ra thân thể một lần nữa, có điều nhìn qua còn có chút suy yếu.

Bên kia, còn có hai nam tử lần lượt là Nam Cung Đế Huyền của Cửu U Tộc, cùng Chủ tông Quỷ Vương Tông Cơ Bá Doanh.

Quân Lục Thiên nhìn ba người, chậm rãi mở miệng nói: "Bao nhiêu năm rồi, ba vị rốt cục tề tụ ở đô thành Sát Lục."

Nam Cung Đế Huyền nói: "Bá huynh, hình như tình huống rất không tốt, sẽ không phải là bị dư nghiệt Thần Ma Tộc đánh bị thương thành như vậy chứ."

Bá Thiên Đồ nói: "Một trận chiến của Cửu U Tộc ở thành Vạn Thần, còn không phải tổn thất thảm trọng, Đế Huyền huynh nếu có thể đến đô thành Sát Lục, thì xuất ra một chút thành ý."

Quân Lục Thiên nói: "Ba vị tề tụ ở đây, mục đích chỉ có một, như vậy vì sao mọi người không thể thẳng thắn một chút."

Cơ Bá Doanh nói: "Quân huynh nói có lý, dư nghiệt Thần Ma Tộc trưởng thành quá nhanh, chúng ta phải liên hợp lại, một lần giải quyết phiền toái này."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chẳng lẽ các người còn muốn trải qua đại chiến tình không một lần nữa?"

Nam Cung Đế Huyền nói: "Nếu lại trải qua đại chiến tình không một lần nữa, các tộc đừng mơ tưởng lại có cơ hội xoay người."

Bá Thiên Đồ nói: "Kết minh thì ta không có bất kỳ ý kiến gì, tuy

nhiên, ta cần ba năm khôi phục thân thể, các người nếu có thể chờ, trận chiến tới Bá Tộc sẽ chém giết Diệp Trường Sinh với các người.”

Nam Cung Đế Huyền nói: "Thời gian ba năm sẽ qua trong nháy mắt, chúng ta chờ Bá huynh ba năm, cơ hội lần này chỉ có một, hy vọng ba năm sau hôm nay, mọi người không nên có bất kỳ sự ần náu nào.”

Cơ Bá Doanh nói: "Được, ước hẹn ba năm đã định, ba năm sau Phong Đô Quý Vực phải chúng cường giả ra mắt, đến lúc đó cùng nhau chém giết Diệp Trường Sinh.”

Quân Lục Thiên thấy ba người đạt được thỏa thuận: "Ba vị khó có được cơ hội ở cùng một chỗ, hôm nay ta ở trong thành thiết yến, mọi người cùng uống một chén được không?”

Vừa dứt lời, một lão giả mặc áo hồng tiến vào trong điện, khom người một cái: "Chủ nhân, Thần Đế Minh xuống.”

Ba người Nam Cung Đế Huyền: "..."

Đô thành Sát Lục.

Bên trong Vạn Huyết Điện.

Bốn người Quân Lục Thiên nghe được Thần Đế Minh xuống, sắc mặt đều đại biến, trong lòng bọn hắn vô cùng rõ ràng, Thần Đế Minh xuống Vạn Thần Vực, tất nhiên là vì Diệp Trường Sinh mà tới.

Đương nhiên, Đạo Tông cũng phải gặp nạn.

Quân Lục Thiên nhìn về phía người tới, trầm giọng nói: "Có tung tích của Diệp Trường Sinh không?”

Người tới tiếp tục nói: “Hồi chủ nhân, Diệp Trường Sinh trở về thành Vạn Thần, trước mắt không hề rời đi.”

Quân Lục Thiên gật đầu, ánh mắt từ trên người ba người Bá Thiên Đồ, Cơ Bá Doanh, Nam Cung Đế Huyền xẹt qua: "Các người định làm gì.”

Bá Thiên Đồ nói: "Tiếp tục bế quan."

Nam Cung Đế Huyền nói: "Thần Đế Minh là người đứng sau của Thiên Đạo Minh, lúc này đây bọn hắc xuống Vạn Thần Vực, hẳn là vì Đạo Tông mà tới."

"Cửu U Tộc chúng ta án binh bất động, nếu như bọn hắc ra tay với Diệp Trường Sinh, chúng ta cũng sẽ gia nhập."

Cơ Bá Doanh nói: "Quỷ Vương Tông và Cửu U Tộc giống nhau, vẫn là quan sát trước đi, thế lực khắp nơi tranh đấu, tùy tiện ra tay cũng không phải là hành động sáng suốt."

Chương 414: Lấy bất biến ứng vạn biến đi!

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Theo ta được biết, Diệp Trường Sinh vô cùng quý dị, lá bài tẩy tầng tầng lớp lớp, Quỷ Vương tông nếu ra tay, liền phải một kích tất sát, không có khả năng cho hắn cơ hội sống sót."

Nam Cung Đế Huyền phụ bọn hắn nói: "Cơ huynh nói có lý, nếu Diệp Trường Sinh lại trưởng thành, một khi đại chiến tình không mở ra, chúng ta đều sẽ gặp bọn hắn."

Bá Thiên Đồ lạnh nhạt nói: "Lấy bất biến ứng vạn biến đi!"

Ba người gật gật đầu, lâm vào trầm mặc, không biết vì sao, Thần Đế Minh xuất hiện, cho bọn hắn một loại dự cảm không lành.

Luôn luôn cảm thấy rằng sẽ xảy ra việc lớn.

...

Bên trong thành Vạn Thần.

Diệp Tiểu Thất cắn nuốt nghìn kiếm linh, thân thể khôi phục đến trình độ ban đầu: "Chủ nhân, thân thể của ta đã khôi phục."

Diệp Trường Sinh chậm rãi nâng thân ảnh lên, đứng ngạo nghễ trên ngọn núi: "Tốt, người đã khôi phục, chúng ta hãy xuất phát đi tới Thần Ma Tộc."

Diệp Tiểu Thất vội vàng nói: "Chủ nhân, chờ ta một lát, ta có chút việc phải làm."

Dứt lời.

Thần tháp Tử Dương hóa thành một đạo tinh mang, lướt nhanh về phía thành Vạn Thần, Diệp Trường Sinh nhìn theo phương hướng Thần tháp rời đi, mày kiếm nhướng lên, hai má nổi lên vẻ mờ mịt.

Trong thành.

Bên hồ, dưới đình nghỉ mát, Đạm Đài Tú đứng ngay ngắn, nhìn mặt hồ lấp lánh, đúng lúc này, một đạo tinh mang rơi xuống, lơ lửng ở trên không trung trước mặt nàng.

Đạm Đài Tú chấn động nói: "Thần tháp Tử Dương!"

Diệp Tiểu Thất nói: "Đạm Đài tỷ tỷ thế mà luân hồi chuyển thế."

Sắc mặt Đạm Đài Tú đại biến, trong lòng vô cùng hoảng sợ, giọng nói kích động: "Tiểu Thất, người cuối cùng cũng tỉnh lại."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đạm Đài tỷ tỷ, tỷ làm như vậy có đáng giá không?"

Đạm Đài Tú gật đầu: "Đáng giá."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Năm đó ta lựa chọn hắt hủi luân hồi, đó là bởi vì ta chắc chắn có thể tìm được hắt, trời không phụ ta, để ta ở kiếp này gặp được hắt."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Đạm Đài tỷ tỷ, bộ dáng chủ nhân hiện tại, có lẽ vĩnh viễn cũng không nhớ nổi người là ai."

Đạm Đài Tú khẽ thở dài một tiếng: "Không quan trọng, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắt giống như bây giờ, ta cũng thỏa mãn rồi."

Diệp Tiểu Thất có chút phiền muộn: "Đạm Đài tỷ tỷ, người còn có thể trở về?"

Đạm Đài Tú nói: "Ta sẽ trở về, nhưng không phải hiện tại, trước mắt là thời điểm khó khăn nhất của hắt, ta không thể rời đi."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đạm Đài tỷ tỷ, nhưng thực lực của người bây giờ..."

Đạm Đài Tú cười nói: "Mặc dù ta luân hồi, vẫn là ta lúc trước, chỉ cần ta muốn thực lực, lúc nào cũng có thể vô địch."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng người biết, nếu ta hoàn toàn phá tan phong ấn luân hồi, nhất định phải rời khỏi nơi này."

"Thế nhân đều nói ta phong hoa tuyết đại, mà ta chỉ muốn là độc nhất vô nhị của hần mà thôi."

"Tình nguyện buông tha tất cả, bình tĩnh ở lại bên cạnh hần."

Diệp Tiểu Thất lắc đầu: "Đạm Đài tỷ tỷ, tỷ cần gì phải làm như vậy, chủ nhân hần..."

Đạm Đài Tú hơi giơ tay lên, ý bảo Thần tháp Tử Dương rơi vào trong lòng bàn tay: "Ta biết người muốn nói cái gì, ta không cần hần cho ta bất kỳ hứa hẹn và danh phận nào, yêu một người có lẽ chỉ cần một giây, nhưng quên một người lại cần cả đời, huống chi ta không muốn quên hần."

"Tiểu Thất, nếu người đã tỉnh lại, liền bảo vệ hần thật tốt."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đạm Đài tỷ tỷ, thân thể của ta bị hủy, trạng thái hiện tại cũng chỉ là một luồng linh hồn, còn không thể ra khỏi Thần tháp Tử Dương, ai..."

Đạm Đài Tú nói: "Tiểu Thất, người dẫn hần đi Cửu Sắc Thiên Trì một chuyến, ở nơi đó các người đều có cơ duyên."

Diệp Tiểu Thất hưng phấn nói: "Cám ơn Đạm Đài tỷ tỷ."

Đạm Đài Tú lại nói: "Đi đi, đừng để hần biết chúng ta quen biết."

Diệp Tiểu Thất gật gật đầu: "Đạm Đài tỷ tỷ, ta đi đây."

Nhìn Thần tháp Tử Dương biến mất, Đạm Đài Tú lẩm bẩm nói: "Tiểu Thất tỉnh lại, ta cũng đã đến lúc rời đi."

...

Trên đỉnh núi.

Thần tháp Tử Dương trở về, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tiểu Thất, người bận xong rồi sao?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, chúng ta có thể rời đi."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Thần tháp Tử Dương vào

trong hệ thống, thân ảnh nhảy lên, biến mất trên đỉnh núi.

Lúc xuất hiện lại, hắc bay xuống phủ thành chủ, ngay sau đó, Đạm Đài Tú, Thiên Khô lão nhân xuất hiện.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạm Đài Tú: "Thành chủ, làm phiền người trấn thủ thành trì một khoảng thời gian."

Đạm Đài Tú nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây, không có việc gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, chúng ta xuất phát đi!"

Dứt lời, hai người bay lên trời, lướt nhanh ra ngoài thành, đúng lúc này, hai thân ảnh xuất hiện trước mặt.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, ngừng thần nhìn chăm chú vào người tới: "Hòa thượng, người đã trở lại."

Chương 415: Trước khi quen biết người, ta rất đứng đắn

Tàng Thất nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, hòa thượng làm người thất vọng."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không có việc gì, ta hiểu."

Tàng Thất ghé mắt nhìn sang một bên: "Diệp huynh, vị này là sư thúc của ta, gọi là hòa thượng Lạp Tháp, hẳn tuy rằng không phải là người mạnh nhất Vạn Phật Thánh Đình, nhưng thực lực coi như không tệ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu về phía hòa thượng Lạp Tháp: "Có thể đến thành Vạn Thần, chính là bằng hữu của ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, giơ tay đưa cho hòa thượng Lạp Tháp: "Tiền bối, bình linh dịch này xem như là lễ gặp mặt, còn mời tiền bối nhận lấy."

"Diệp công tử không cần khách khí." Hòa thượng Lạp Tháp lạnh nhạt nói, giơ tay lên thu bình ngọc: "Lão nạp đến giúp Diệp công tử, thật không phải ham cái gì, thật sự."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tàng Thất xấu hổ cười: "Diệp huynh, người đây là chuẩn bị rời đi?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Muốn đi ra ngoài một chuyến."

Tàng Thất lại nói: "Người hẳn là vừa mới trở về thành Vạn Thần mới đúng, như thế nào lại phải đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cuộc sống không phải là như vậy sao? Trong trong ngoài ngoài ra ra vào vào, tu luyện thật tốt, chờ ta trở về cùng nhau luận bàn."

Tàng Thất lắc đầu: "Vẫn là quên đi, người trưởng thành quá nhanh, hòa thượng ta đánh không lại."

Diệp Trường Sinh cười khổ nói: "Không có việc gì, luận bàn nhiều hơn, có thể giúp người tăng lên."

Tàng Thất: "..."

Sau khi rời khỏi thành Vạn Thần.

Diệp Trường Sinh, Thiên Khô lão nhân đạp không mà đi, xuyên qua trên vạn mây trên cao, tốc độ vô cùng nhanh.

Đột nhiên, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện: "Thiếu chủ, vừa rồi có phải gặp được hòa thượng hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, người luyện hóa đan dược xong rồi?"

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ kiêu căng nói: "Luyện hóa xong rồi, hiện tại ta rất mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sao? Tại sao ta không tin điều đó."

Diễm Xích Vũ ghen khuất nói: "Thiếu chủ, lần này là thật, ta đã không còn là ta lúc trước."

"Nếu lại có kẻ địch xuất hiện, cho người kiến thức một chút về Liệt Mông Bạo Cúc Chỉ của ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Con mẹ nó, cái tên chiêu thức này, thật sự quá biến thái.

"Xích Vũ, người quá phóng đảng."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đừng nói ta phóng đảng, trước khi quen biết người, ta rất đứng đắn."

"..."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh không muốn để ý tới Diễm Xích Vũ nữa.

Người ta thường nói, lưu manh thân thể tốt, khổ nạn không thấy

già.

Đừng nhìn bộ dáng Diễm Xích Vũ chỉ là một đứa trẻ, nhưng hẳn thật sự phóng đảng đến tận xương tủy.

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh không nói lời nào: "Thiếu chủ, người không biết thưởng thức, không phát hiện được ưu điểm của ta, ta không trách người."

"Chờ có cơ hội ta sẽ chứng minh cho người thấy, ta rất cuộc mạnh cỡ nào."

Nói đến đây, thân ảnh của hắn chợt lóe, đi tới bên cạnh Thiên Khô lão nhân: "Tiểu lão đầu, nếu không chúng ta đánh một trận, cho người kiến thức được Liệt Mông Bạo Cúc Chỉ của ta."

Thiên Khô lão nhân lắc đầu, vội vàng nói: "Không cần, thật sự."

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Xích Vũ, người tốt nhất nên an phận một chút."

Diễm Xích Vũ: "..."

...

Không biết qua bao lâu.

Ba người xuất hiện ở địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc, nhìn đảo trước mắt, Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ rung động. Trước đây đi Bá Tộc, cung điện nguy nga hùng vĩ đã làm cho hắn rung động không gì sánh được.

Nhưng Bá Tộc so với địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc trước mắt, quả thực là khác nhau.

Cung điện Lăng Thiên khổng lồ như thế nằm ở trên vạn trượng trên núi, giống như Thần cung Cửu Thiên Tiên Cung.

Từ những kiến trúc này có thể thấy được, Thần Ma Tộc ngày xưa nhất định vô cùng vô cùng mạnh mẽ.

Mỗi một tòa cung điện đều tản ra thần uy cường đại, cái loại uy áp

tự nhiên thiên thành này, làm cho người ta chùn bước, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Thiên Khô lão nhân nhìn chăm chú vào đảo nổi trước mắt: "Thiếu chủ, nơi này chính là địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc."

Nói đến đây, giọng nói của lão có chút run rẩy, tiếp tục nói: "Ngày xưa nơi này chính là địa phương thần bí nhất Vạn Thần Vực, hiện giờ lại rơi vào tình trạng như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, dẫn ta đi xem địa nơi phong ấn Thần Ma Bát Bộ!"

Thiên Khô lão nhân gật đầu: "Thiếu chủ, mời theo lão nô đến đó."

Dứt lời, ba người đạp không lướt nhanh, cuổi gió mà đi, xuất hiện trên đảo nổi.

Thân ảnh vừa mới đứng vững, ba người đều biến sắc, bởi vì bọn họ phát hiện ở trên đảo nổi, có hơi thở sinh mệnh rất mạnh.

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, quả nhiên có người thừa dịp lão nô không có ở đây, ý đồ muốn phá hư nơi này."

Diệp Trường Sinh đôi mắt trông ra xa, nhìn về phía trước: "Thiên Khô, Xích Vũ, chúng ta đi qua xem một chút."

Diêm Xích Vũ hưng phấn nói: "Rốt cục cũng có đối thủ, Thiếu chủ, người hãy coi kỹ, lúc này đây ta nhất định biểu hiện thần uy."

Diệp Trường Sinh nói: "Hy vọng người thật sự trưởng thành, đừng cứng một lát, lại mềm nhũn đi xuống."

Chương 416: Nếu người không muốn chết, hiện tại rời đi còn kịp

Về mặt Diễm Xích Vũ khinh bỉ: "Thiếu chủ, người xem thường ai đây, ta là loại mềm nhũn này sao?"

Ngay sau đó.

Ba người lao nhanh về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, rất nhanh, ở trước mặt bọn hắn xuất hiện hơn mười thân ảnh.

Thân ảnh Thiên Khô lão nhân rơi xuống đất, nhìn đám người trước mắt: "Là bọn hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, người biết bọn hắn sao?"

Thiên Khô lão nhân gật đầu: "Hồi Thiếu chủ, bọn hắn là người của Cổ Mộ Tông, lấy trộm mộ huyết của người chết để kiếm sống."

Cổ Mộ Tông?

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ hắn chỉ nghe nói qua phái Cổ Mộ, Quá Nhi và Long Nhi.

Cổ Mộ Tông này không phải là trộm mộ sao?

Diệp Trường Sinh biết mò kim, mở đất, dời núi, dỡ đường, không biết bọn hắn là môn phái nào.

Diệp Trường Sinh mở lời hỏi: "Thiên Khô, những người này chủ yếu là lấy trộm mộ làm chủ, thực lực của Cổ Mộ Tông như thế nào?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, Cổ Mộ Tông làm việc quỷ dị, vẫn luôn là thân long thấy đầu không thấy đuôi, cho nên thực lực của bọn hắn rất cuốc mạnh bao nhiêu, rất ít người biết."

"Nhưng có thể xác định chính là... Bên trong Cổ Mộ Tông tuyệt đối là tồn tại số một số hai Vạn Thần Vực, bọn hắn trộm mộ, vốn là chuyện thương thiên hại lý, bao nhiêu thế lực coi bọn hắn là cái

gai trong mắt, nhưng bọn hắc phát triển đến bây giờ chưa bao giờ xuống dốc, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, Cổ Mộ Tông thật sự rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Cái này không khó lý giải, bọn hắc trộm mộ, có thể đạt được chí bảo và tài nguyên vô tận, đủ để bồi dưỡng đệ tử Tông môn trở nên mạnh mẽ.”

Một bên, hai má Diễm Xích Vũ nổi lên vẻ hưng phấn: "Thiếu chủ, nói như vậy, bảo vật của Cổ Mộ Tông hẳn là không ít đi.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn làm gì.”

Diễm Xích Vũ cười nói: "Đương nhiên là muốn làm chuyện trong lòng Thiếu chủ đang nghĩ.”

Giờ khắc này.

Ánh mắt người Cổ Mộ Tông đồng loạt rơi vào trên người ba người Diệp Trường Sinh, cầm đầu là một nữ tử tóc bạc, tóc nàng ta rất ngắn, nhìn qua vô cùng sạch sẽ gọn gàng.

Nhất là hai mắt nàng ta, thâm thúy giống như chim ưng, làm cho người ta cảm giác vô cùng sắc bén, giống như có thể xuyên thấu lòng người.

Nữ tử hí mắt, đánh giá ba người: "Diệp Trường Sinh, chúng ta thế mà gặp ở chỗ này.”

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương biết ta, vậy thì dễ làm hơn nhiều, mộ của Thần Ma Tộc không phải các người có thể nhúng chàm, hiểu chưa?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta cũng không làm khó các người, để lại linh giới trong tay, rời khỏi địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.”

Đường Yêu Yêu cười lạnh một tiếng: "Diệp Trường Sinh, có thể lực sợ người, Cổ Mộ Tông chúng ta cũng không sợ, mộ của Thần Ma Tộc, bốn cô nương chắc chắn phải có được.”

"Nếu người không muốn chết, hiện tại rời đi còn kịp.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một bên, Diễm Xích Vũ mở miệng nói: "Thiếu chủ, cô nương này thật kiêu ngạo."

"Đề ta đi dạy nàng làm người."

Diệp Trường Sinh híp mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Xích Vũ, nữ tử này có gì đó cổ quái, ta nhìn không thấu nàng."

Diễm Xích Vũ khinh thường: "Thiếu chủ, nữ nhân này nhìn không thấu, chỉ vì trước ngực thịt quá dày, chỉ cho nàng một ngón tay là biết mức độ ra sao rồi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Con rùa già, không thể trêu vào.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, nhanh chóng tiến tới phía Đường Yêu Yêu: "Cô nương, chúng ta bắt đầu đi."

Đường Yêu Yêu liếc mắt nhìn Diễm diễm Xích Vũ: "Thằng nhóc rách rưới từ đâu tới, dám kêu gào ở trước mặt ta, quả thực không biết trời cao đất dày."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Cô nương có mắt không trông, người tốt nhất nên đứng yên đừng nhúc nhích, để ta đánh chết người, bằng không, cẩn thận ta điểm huyết của người."

Đường Yêu Yêu biến sắc, tiện tay vung lên, linh khí mệnh môn tuôn trào, trên mặt đất xuất hiện từng dấu vết nổ tung.

Một màn kinh người xảy ra.

Từng khe rãnh xuất hiện, dưới lòng đất, xương cốt trắng xuất hiện, điên cuồng nhanh chóng vọt về phía Diễm Xích Vũ.

Nhìn thấy cảnh này.

Về mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, trầm giọng nói: "Thiên Khô, thủ đoạn của nữ tử này không đơn giản!"

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, người này hẳn là Khống Cốt nhất mạch của Cổ Mộ Tông, nàng có thể thu toàn bộ bộ xương cốt luyện chế, cuối cùng do nàng khống chế."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thiên Khô, Cổ Mộ Tông tổng cộng chia làm mấy mạch?"

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Hồi Thiếu chủ, Cổ Mộ Tông tổng cộng phân thành bốn mạch Khống Cốt, Lực Sĩ, Luyện Thần, Ngự Sơn, trong đó Lực Sĩ nhất mạch, lực lớn vô cùng, có thể dời núi lấp biển, đồng thời thân thể vô cùng khủng bố, lực phòng ngự kinh người, Luyện Thần nhất mạch chủ yếu là luyện hóa thần thức của người chết hoặc là khống chế một ít linh hồn thể, Ngự Sơn nhất mạch thông hiểu dị thuật, có thể dời núi lấp biển, thay đổi kết cấu thiên địa."

Chương 417: Xích Vũ thật sự trưởng thành

Nghe tiếng.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, biết Cổ Mộ Tông tuyệt đối không đơn giản, có thể truyền thừa đến nay, thực lực của Tông môn này tuyệt đối áp đảo các thế lực khác.

Chủ yếu là Cổ Mộ Tông quá mức khiêm tốn, càng như thế, càng không thể khinh thường.

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ mạnh truyền ra, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại: "Xích Vũ thật sự trưởng thành, lúc này đây hẳn rất cứng rắn."

Một đường tia lửa mang theo tia chớp, đi qua nơi nào, rất nhiều xương trắng xông tới, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, thân ảnh Đường Yêu Yêu bay ngược ra sau, cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Trong nháy mắt rơi xuống, sắc mặt nàng ta trở nên vô cùng khó coi, nói như thế nào đây, có thống khổ, cũng có sảng khoái...

Phức tạp.

Quá phức tạp.

Không biết Diễm Xích Vũ rốt cuộc đã làm cái gì.

Địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Thân ảnh Đường Yêu Yêu bay ngược ra ngoài, đứng ngay ngắn trên mặt đất, bộ dáng nhìn qua rất không tự nhiên.

Mà xương trắng nàng ta phóng ra, toàn bộ đã hóa thành bột mịn,

tiêu tán ở trong hư không.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh rung động nhìn Diễm Xích Vũ, cái tên này... Chỉ đơn giản là có độc.

Lại sử dụng Liệt Mông Bạo Cúc Chỉ với Đường Yêu Yêu, gia hỏa này đánh một kích có cảm giác gì... Hẳn là cực kỳ thích.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ nhìn Đường Yêu Yêu: "Lại đến, cho người biết sự lợi hại của ta."

Đường Yêu Yêu then quá hóa giận, hơi thở khùng bố trên người nàng ta tỏa ra, vạt áo tung bay, một tiếng rống giận nổ tung.

Mấy vạn xương trắng xuất hiện, nằm ngang trên hư không, giống như một trận quân bất khả chiến bại.

"Lần này, người chết chắc rồi."

Xương trắng đầy trời đột nhiên đánh về về phía trước, thương bằng xương trắng sắc bén chỉ thẳng vào người Diễm Xích Vũ, khoe miệng người sau nhếch lên ý cười: "Chỉ có vậy, có thể làm khó dễ được ta?"

"Tù Thiên Chỉ, diệt!"

Diễm Xích Vũ chỉ một ngón tay nhẹ nhàng, một cột kinh thiên, ánh sáng mênh mông xuyên qua xương trắng, điểm trên đỉnh núi của Đường Yêu Yêu.

Chỉ có vậy.

Đường Yêu Yêu bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, thân ảnh giống như điều đứt dây.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, thế nào, có phải rất mạnh hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Tạm được."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ kiêu căng: "Thiếu chủ, ta sẽ đâm người, còn có thể đâm ra nước."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta còn tưởng rằng cô nương này mạnh cỡ nào, không nghĩ tới yếu như vậy, thật sự là nước khiến ta choáng váng."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ tuyệt đối là tài xế già.

Hắn xứng thứ nhất, không ai dám xứng thứ hai.

Giờ khắc này.

Hơn mười bóng người đi tới bên cạnh Đường Yêu Yêu, một đại hán khai báo: "Yêu Yêu, người không sao chứ."

Thanh âm Đường Yêu Yêu khẽ run lên: "Sư huynh, ta không sao."

Đường Thất Huyền nói: "Sư muội, người nghỉ ngơi một chút, những chuyện khác giao cho ta."

Đường Yêu Yêu vội vàng nói: "Sư huynh, người cẩn thận một chút, tiểu hài tử này rất quỷ dị, nhất là chỉ pháp của hắn."

Đường Thất Huyền nói: "Không sao, phòng ngự của ta, hắn không cách nào phá vỡ."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn ta đi về phía trước, trong lúc đi về phía trước, hơi thở khùng bố trên người hắn ta tản ra, một ảnh ảo thật lớn bao phủ trên người.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Đường Thất Huyền: "Thiên Khô, người này hẳn là đệ tử lực sĩ mạnh nhất của Cổ Mộ Tông."

Thiên Khô lão nhân gật đầu: "Lực lớn vô cùng, cương khí hộ thể, người này là lực sĩ nhất mạch, hơn nữa đã tu luyện thân thể tới cực hạn nhất định."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thiên khô, lực sĩ nhất mạch tu luyện thân thể có gì khác với Bá Tộc?"

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Hồi Thiếu chủ, thể tu ở thiên hạ rất nhiều, nhưng mỗi một cá nhân rèn luyện tu thân thể, phương pháp đều không giống nhau."

"Bá Tộc, tu luyện Bá Thể, nghe đồn ngày xưa người đứng thứ nhất Bá Tộc lĩnh ngộ Bá Chi Linh Vực, tồn tại thực lực nghịch thiên, chỉ dựa vào uy lực của lĩnh vực đã có thể dễ dàng trấn áp đối thủ cùng cấp bậc."

"Về phần lực sĩ nhất mạch của Cổ Mộ Tông, phương pháp tăng thân thể của bọn họ là vào thần cốt, nói như vậy cho Thiếu chủ đi, chính là bọn họ từ trong mộ huyết lấy được thần cốt của cường giả, sau đó dung nhập vào trong cơ thể bọn họ."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, không nghĩ tới phương pháp tu thể của lực sĩ Cổ Mộ Tông lại biến thái như vậy, khó trách Đường Thất Huyền làm cho người ta có cảm giác giống như có chút bệnh trạng.

Nhưng mặc dù thân thể như hắc tặc lại phát ra lực lượng làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm, một đường tu luyện, thật sự là mỗi người mỗi vẻ.

Mèo có mèo, chó có chó.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, Đường Thất Huyền vung quyền nện trên mặt đất, từng dấu vết nổ tung xuất hiện, nhưng thân ảnh Diêm Xích Vũ vững như bàn thạch, bất phong bất động.

Diêm Xích Vũ lạnh lùng nói: "To con, đừng tưởng rằng người nhân cao mã đại, ta sẽ sợ người."

Chương 418: Không có, lại hỏi đánh chết người

Nói đến đây, hắc mạnh mẽ xông về phía trước, Phần Thiên Liệt Diễm bắn ra, không gian giống như hóa thành một mảnh biển lửa.

Đường Thất Huyền điên cuồng vung hai nắm đấm, công kích khủng bố đánh bay hỏa diễm ra ngoài, phòng ngừa cắn nuốt trên người hắc ta.

Đúng lúc này, hắc ta chỉ cảm giác được giữa hai chân, truyền đến một trận thống khổ phê thần...

Gào...

Thân ảnh cao ngất của Đường Thất Huyền trực tiếp nhảy dựng lên, bị một đòn trí mạng, suýt nữa thì vỡ trứng.

Chết tiệt.

Lại là chiêu này?

Diệp Trường Sinh không phải là lần đầu tiên thấy Diễm Xích Vũ dùng chiêu này, tuy rằng có chút thô bạo, nhưng thật sự rất hữu dụng.

Diễm Xích Vũ thấy Đường Thất Huyền không ngã xuống, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Nếu một cước không được, vậy ta sẽ tặng người một cước nữa."

Gào...

Tiếng kêu thảm thiết lần thứ hai truyền ra, Đường Thất Huyền ngã trên mặt đất, ôm đũng quần, người cong như tôm, ảo ảnh cường khí khủng bố một khắc này cũng biến mất không thấy đâu.

Sau đó.

Một trận tiếng kêu thê lương truyền ra, hơn mười người Cổ Mộ Tông toàn bộ ngã trên mặt đất, bộ dáng dữ tợn khủng bố.

Trong lúc nhất thời, người của Cổ Mộ Tông chỉ còn lại Đường Yêu Yêu đứng, Diễm Xích Vũ ghé mắt nhìn lại: "Cô nương, có muốn ta cũng tặng người một cước không."

Sắc mặt Đường Yêu Yêu đột nhiên biến đổi, thanh âm run rẩy: "Không... Đừng!"

A!

Một tiếng thét chói tai truyền ra, Diễm Xích Vũ đi tới trước mặt Đường Yêu Yêu, lấy linh giới trên tay nàng ta đi: "Kêu cái gì mà kêu, người không biết, còn tưởng rằng ta chà đạp người."

Đường Yêu Yêu chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện Diễm Xích Vũ không công kích nàng ta, sương mù trên mặt tiêu tán, trước ngực phập phồng bất định.

Diễm Xích Vũ nói: "Muốn ta chà đạp người, nghĩ hay lắm."

Đường Yêu Yêu: "..."

Lát sau.

Diễm Xích Vũ đi tới bên người Diệp Trường Sinh, giơ tay đưa mười ba tấm linh giới lên: "Thiếu chủ, những linh giới này cho người."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống: "Xích Vũ, sau này người vẫn không nên ra tay."

"Làm sao vậy."

"Ta không thể vứt bỏ được người như vậy, vũ kỹ của người thật sự là quá tà ác." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diễm Xích Vũ nói: "Tà ác? Tại sao ta không nghĩ vậy?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, ta còn có rất nhiều vũ kỹ, giống như Nhất Chưởng Tham Huyết, Phong Sơn Chưởng..."

"Dừng lại!" Diệp Trường Sinh vội vàng cắt ngang Diễm Xích Vũ:

"Xích Vũ, người thật sự vô địch."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người đây là đang khen ta sao? Hay là nói... Thiếu chủ muốn học võ kỹ của ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lúc này.

Thiên Khô lão nhân khai: "Thiếu chủ, những người Cổ Mộ Tông này làm sao bây giờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên giam giữ bọn họ lại, chờ chúng ta bận rộn xong, đi Cổ Mộ Tông một chuyến."

"Những người này trộm mộ huyết Thần Ma Tộc ta, Cổ Mộ Tông nhất định phải trả giá đắt."

Thiên Khô lão nhân gật đầu: "Thiếu chủ yên tâm, lão nô biết một chỗ giam giữ bọn họ thích hợp nhất."

"Đi đi, ta trước tiên dạo một vòng ở chỗ này." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, tâm thần vừa động, Diệp Thập Vạn từ trong Thương Khung Thần Cung xuất hiện: "Thập Vạn, đi giúp Thiên Khô giam giữ bọn họ lại."

Nhìn hai người mang đám người Đường Yêu Yêu đi, Diệp Trường Sinh di chuyển đi sâu vào trong Thần Ma Tộc. Trong lúc đi về phía trước, Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh hắn: "Thiếu chủ, trong linh giới Cổ Mộ Tông vừa rồi có không ít chí bảo, Thiếu chủ có phải thưởng một ít cho ta hay không?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Lăn, không có, lại hỏi đánh chết người."

Diễm Xích Vũ: "..."

Đô thành Lục Sát.

Vạn Huyết Điện.

Nam Cung Đế Huyền và Cơ Bá Doanh đã rời đi, trong đại điện, chỉ

còn lại hai người Quân Lục Thiên và Bá Thiên Đồ.

Quân Lục Thiên trầm giọng nói: "Thiên Đồ huynh, trước mắt Diệp Trường Sinh căn cơ chưa ổn định, vì sao không trực tiếp ra tay chém giết hắn, người vì chữa trị thân thể, cần thời gian ba năm."

"Nhưng Cửu U Tộc và Quỷ Vương Tông căn bản không cần chờ, bọn họ vì sao cũng đồng ý ước hẹn ba năm?"

Bá Thiên Đồ nói: "Nếu như ta đoán không sai, một vị Cửu U Tộc kia còn chưa thức tỉnh, cho nên bọn họ đang chờ."

"Về phần Quỷ Vương Tông, họ phong ấn Phong Đô Quỷ Vực nhiều năm, Quỷ Vương Lục Bắc Thần còn chưa xuất thế, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng ra tay."

Quân Đệ Thiên gật gật đầu: "Thì ra là như thế, đại chiến tình không ngày xưa, vị Cửu U Tộc và Quỷ Vương kia thế mà đều sống sót, thật sự là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Bá Thiên Đồ lại nói: "Cửu U Tộc và Quỷ Vương Tông đã tâm bình bực, trải qua một lần đại chiến tình không, bọn họ sẽ không mạo hiểm nữa."

"Đừng quên, trong cơ thể Diệp Trường Sinh có một đạo kiếm khí, nếu có thể hủy diệt thân thể của ta, cũng có thể đánh bại Cửu U Tộc và Quỷ Vương Tông, đây mới là tồn tại bọn họ kiêng kỵ nhất. Nhưng kẻ địch của Thần Ma Tộc không chỉ có chúng ta, thời gian ba năm có thể làm cho bọn họ khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, đồng thời cũng có thể nhìn xem Diệp Trường Sinh đến tột cùng mạnh cỡ nào."

Chương 419: Nơi này là tổ địa Thần Ma Tộc

Quân Lục Thiên nói: "Người của Thần Ma Tộc xưa nay là tồn tại nghịch thiên, Diệp Trường Sinh cũng không ngoại lệ, ba năm sau, hẳn tất thành thiên kiêu một đời, chỉ sợ đến lúc đó càng thêm khó đối phó."

Bá Thiên Đồ lắc đầu, cười nói: "Không sao, thời gian ba năm, hẳn không nhắc nổi sóng gió gì, ta có nắm chắc khi gặp lại có thể dễ dàng chém chết Diệp Trường Sinh."

Quân Lục Thiên nói: "Thần Ma Tộc... Kiếp này thiên kiêu tranh phong, không còn là thời đại của bọn họ nữa, Diệp Trường Sinh chỉ có một người, chỉ cần giết hắn, Thần Ma Tộc sẽ hoàn toàn trở thành lịch sử."

Về mặt Bá Thiên Đồ nghiêm nghị: "Quân huynh, thời gian ba năm này, người cũng phải sớm tính toán, Diệp Trường Sinh chỉ là một trong rất nhiều kẻ địch của chúng ta, hơn nữa, chúng ta muốn trở lại nơi đó, không có khả năng vĩnh viễn không cách nào trở về đỉnh cao."

Quân Lục Thiên nói: "Ta hiểu, Đô thành Lục Sát được thành lập nhiều năm như vậy, cũng không phải không có một chút nội tình, Thiên Đồ huynh có thể an tâm bề quan."

...

Trên địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi lại, mỗi một cảnh tượng trước mắt đều làm cho hắn cảm thấy rung động, không cách nào tưởng tượng Thần Ma Tộc ngày xưa cường đại đến trình độ nào.

Đồng thời, có một chuyện làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc, đã đến Thần Ma Tộc, nhưng hệ thống lại chậm chạp không nhắc nhở hắn đánh dấu.

Trước kia không có trường hợp như vậy.

Lúc này, Thiên Khô lão nhân xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Thiếu chủ, lão nô dẫn người đi nơi phong ẩn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đi thôi, đi xem một chút!"

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Khô lão nhân, hai người vượt qua núi cao, xuyên qua tầng mây, xuất hiện trên một hòn đảo nổi.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh rơi xuống, nhận thấy một cổ tử khí khủng bố, quanh quẩn quanh người: "Thiên Khô, nơi này mới là trung tâm của Thần Ma Tộc, đúng không?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi thiếu chủ, nơi này là tổ địa Thần Ma Tộc."

Nói đến đây, lão giơ tay chỉ về phía sơn cốc phía trước, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, ở kia là mộ Thần Ma. Về phần nơi phong ẩn, ở cung điện dưới lòng đất."

Ngay sau đó.

Hai người đi tới trước một tòa cung điện, tòa cung điện này cũng không to lớn rộng rãi, ngược lại cũ nát không chịu nổi, dưới năm tháng rửa tội đã hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ vàng son lộng lẫy ngày xưa.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, theo lão nô đi phía dưới xem một chút đi!"

Diệp Trường Sinh không nói gì, theo sát phía sau đi về phía sâu nhất địa cung, một đường đi về phía trước, ước chừng Thiên Khô đã mở ra sáu tòa trận pháp.

Làm một gã trận sư, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra những trận pháp này không tầm thường, vả lại là loại trận pháp công kích.

Có thể nói với người như vậy, nếu có người xông nhằm vào nơi này, tuyệt đối không có khả năng sống sót tiến vào.

Nơi này không biết là người nào lưu lại trận pháp, quả thực quá cường đại.

Diệp Trường Sinh vô cùng chắc chắn, người bày trận cho nơi này, cấp bậc của trận sư ít nhất phải ở trên cấp Thiên.

Ầm ầm.

Một âm thanh nặng nề truyền ra, hai cửa đá khổng lồ phía trước mở ra, Thiên Khô lão nhân khom người một cái: "Thiếu chủ, nơi này chính là nơi phong ấn."

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, đập vào mắt là từng bóng người: "Thiên Khô, những người này chính là Thần Ma Bát Bộ bị phong ấn?"

Thiên Khô lão nhân trầm giọng nói: "Hồi Thiếu chủ, Thần Ma Bát Bộ, một trăm lẻ tám người, toàn bộ Thần Ma Tộc chỉ còn lại nhiều như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Tòa phong ấn này là do ai lưu lại."

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Hồi Thiếu chủ, phong ấn là lão tổ lưu lại, chỉ cần máu của Thiếu chủ là có thể mở phong ấn, nhưng muốn cho chúng Thần Ma Bát Bộ thức tỉnh, cần có nhiều thứ một chút."

"Ta biết, Hoàng Tuyền Dịch, Thần Ma Hoa, còn có Đạo Tắc Sinh Mệnh, nhưng ba thứ này thật sự quá khó tìm." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, Hoàng Tuyền Dịch chỉ có thành Hoàng Tuyền mới có, ở nơi khác không có khả năng có, Thành chủ thành Hoàng Tuyền tính cách cổ quái, muốn từ trong tay hắn lấy được Hoàng Tuyền Dịch có chút khó khăn."

"Về phần Thần Ma Hoa, ở địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc có một gốc cây, có điều nơi đó quá nguy hiểm..."

Nói đến đây, lão dừng một chút, tiếp tục nói: "Về phần Đạo Tắc Sinh Mệnh, loại thần vật cấp bậc này, thật sự là có thể gặp không thể cầu, thật sự là quá khó khăn."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, Thần Ma Hoa ở đâu, dẫn ta đi."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thần Ma Hoa ở trong cấm địa, năm đó đại chiến tình không chấm dứt, cấm địa bị một con hung thú chiếm lĩnh, nhiều năm như vậy không có người tiến vào trong đó, thật sự là quá nguy hiểm."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh âm nương lên, nghiêm túc nói: "Thiên Khô, người biết là hung thú gì không?"

Chương 420: Có chút đánh không lại

Thiên Khô lão nhân lắc đầu: "Không biết, lúc nó tiến vào cấm địa, lão nô còn đang tự phong ấn, nhưng lúc ấy hung thú này phát ra hơi thở làm cho lão nô cảm thấy sợ hãi, nhiều năm như vậy, nó trưởng thành đến trình độ nào, không ai có thể biết được."

Dừng một chút, lão tiếp tục: "Thiếu chủ vẫn nên chờ vài năm tiến rồi vào đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, dẫn ta đi cấm địa Thần Ma."

Thiên Khô lão nhân chần chờ trong chớp mắt, xoay người đi ra ngoài địa cung, tiếp theo, hai người đạp không lướt đi, nhanh chóng đi về phía cấm địa Thần Ma.

Trước một sơn cốc.

Thiên Khô lão nhân ngừng lại: "Thiếu chủ, từ nơi này tiến vào chính là cấm địa Thần Ma, lão nô cũng có ngàn năm chưa từng tiến vào trong đó."

Diệp Trường Sinh th phóng thích thần thức, bao phủ trên vùng trời cấm địa Thần Ma, một giây sau, thân ảnh hẩn lui về phía sau vài bước, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Lực lượng tinh thần thật mạnh.

Lúc này, Diệp Tiểu Thất mở lời nói: "Chủ nhân, trong sơn cốc này có một vị siêu cấp khủng bố, không phải Thiếu chủ hiện tại có thể chống lại."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiểu Thất, người cũng không cách nào chống lại nó?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, Tiểu Thất vừa mới khôi phục, có chút đánh không lại nó, nhưng hung thú này còn đang ngủ say, nếu hiện tại nó thức tỉnh, sẽ phá hủy hết thủy nơi này."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Chủ nhân, Tiểu Thất

trước tiên dẫn người đi một chỗ, chờ từ nơi đó trở về, chúng ta tiến vào sơn cốc này, đến lúc đó Tiểu Thất bảo vệ an toàn của chủ nhân."

"Tiểu Thất, chúng ta đi đâu."

"Chủ nhân, chúng ta đi Cửu Sắc Thiên Trì."

...

Bên ngoài cấm địa Thần Ma.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, ta rời đi một khoảng thời gian, trong lúc đó người ở chỗ này chờ ta."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ yên tâm, lão nô chờ Thiếu chủ trở về."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thập Vạn đâu."

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi Thiếu chủ, Diệp Thập Vạn đi địa điểm cũ của Lô Bộ, làm sao có thể để cho hắn tăng cơ duyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, vậy để cho hắn ở lại chỗ này."

Dứt lời, thân ảnh của hắn hóa thành một vệt tinh mang, biến mất ở trên hư không: "Tiểu Thất, người nói Cửu Sắc Thiên Trì ở nơi nào."

Ngay sau đó, Thần tháp Tử Dương xuất hiện trên vai hắn, Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, người đi theo ta."

Trên cửu thiên, một người một tháp lướt nhanh đi về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, những nơi đi qua, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Đúng lúc này.

Diễm Xích Vũ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ đây là muốn đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán xem."

Diễm Xích Vũ nói: "Dù sao cũng không phải đi tìm nữ nhân."

Không biết liêm sỉ, thật sự rất thiếu đánh.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, nếu người cứ tiếp tục như vậy, không sớm thì muộn cũng bị người ta đánh chết."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ bị đánh chết, sao lại không chết được đây?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật đê tiện.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ cẩn thận, có người tới, còn không ít."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, thu Thần tháp Tử Dương vào trong hệ thống, vừa định tiếp tục đi về phía trước, mười thân ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ánh mắt người tới đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong đó có một lão giả áo đen trầm giọng nói: "Hai tiểu oa nhi, các người đây là muốn đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ra ngoài tản bộ, không thể sao?"

Lão giả áo đen cười nói: "Vậy thật sự quá trùng hợp, lão phu là đội chấp pháp của Thần Đế Minh, xem tư chất hai người người không tệ, theo ta về Thần Đế Minh, lão phu sẽ bồi dưỡng các người thật tốt."

Diệp Trường Sinh hí mắt, nhìn lão giả nói: "Các người thật sự là cường giả Thần Đế Minh sao, ta không tin, các người vì sao lại xuất hiện ở chỗ này."

Lão giả áo đen nói: "Thần Đế Minh xuống, diệt Đạo Tông, giết Diệp Trường Sinh, thuận tiện tìm một ít đệ tử có tư chất."

"Người nói xem, các người có phải rất may mắn hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, thật may mắn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người đến giết Diệp Trường Sinh, biết hắn trông như thế nào không? Ta biết hắn ở đâu, có muốn đưa người qua đó không."

Thần Đế Minh tự xưng là mạnh mẽ, nhưng những người này nhìn thế nào cũng ngu ngơ.

Chính mình ở ngay trước mắt, bọn hắn lại không biết.

Lão giả áo đen nói: "Người có biết Diệp Trường Sinh ở đâu không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên."

Lão giả áo đen vội vàng nói: "Lập tức dẫn ta đi."

Đúng lúc này, một bóng người tiến lên, đi tới bên cạnh lão giả áo đen, sau khi thì thầm một phen, lão giả áo đen gật giong nói: "Người chính là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người biết hơi trễ."

Ngay sau đó.

Hắn giơ tay lên, một kiếm bay ra xuyên thẳng về phía lão giả áo đen trước mặt.

Kiếm đến.

Không gian bị phá vỡ và bóng người biến mất.

Chương 421: Thiếu chủ, lão đầu tử này... Có chút mạnh

Thân ảnh lão giả áo đen xuất hiện ở ngoài ngàn trượng: "Vận khí của lão phu không tệ, xuất quan đi tới Vạn Thần Vực chấp hành nhiệm vụ, người đầu tiên gặp lại là người."

"Diệp Trường Sinh, đối địch với Thần Đế Minh, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như vậy, giết người thật sự có chút đáng tiếc."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người đóng thật tốt, ngàn dặm xa xôi đến chịu chết, như vậy thật sự tốt đúng không?"

Nói đến đây, hắn ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Lên đi, cơ hội của người đã tới rồi."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, lão đầu tử này... Có chút mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Mạnh sao? Xích Vũ, người không phải là sợ hãi chứ, không phải người nói cho ta rằng, gặp phải kẻ địch thì để bọn họ xông tới người sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

"Thiếu chủ, người tưởng thật à!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đã biết người không cứng rắn được bao lâu."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, vọt tới phía lão giả áo đen: "Thiếu chủ, ta ghét nhất là có người coi thường ta."

"Ta mạnh mẽ, không phải là người có thể tưởng tượng, để cho người..."

Phanh.

Một tiếng va chạm truyền ra, thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ngược trở về, ngã xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, hẳn

đánh lên ta!”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa một quả linh giới cho Diễm Xích Vũ: "Đồ ngươi muốn đã giúp ngươi chuẩn bị xong, đi xuống tu luyện đi."

Diễm Xích Vũ nhận lấy linh giới: "Thiếu chủ, ngươi có được không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, nam nhân làm sao có thể nói mình không được, không được cũng phải được."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, hóa thành một đạo linh quang biến mất: "Thiếu chủ, cố lên."

Lúc này.

Lão giả áo đen nói: "Diệp Trường Sinh, nhớ kỹ tên lão phu, tên ta là Lôì Đình Vân."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói cho ta biết, tên người chết, ta cho tới bây giờ... Không nhớ."

Xuy.

Xuy.

Liên tiếp hai đạo kiếm quang xẹt qua, tựa như trăng tàn lục thiên, cắt về phía Lôì Đình Vân.

Theo kiếm quang đi về phía trước, Diệp Trường Sinh giống như giao long xuất biển, mạnh mẽ xông về phía trước, mang theo kiếm khí mệnh môn nghiền ép trên thân ảnh mười người.

Cùng lúc đó, hơi thở trên thân ảnh hần điên cuồng tăng vọt, vận hành Cửu Chuyển Thần Ma Thể, mở ra Phần Huyết Cuồng Hóa trong cơ thể.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kinh thiên động địa.

Kiểm quang đầy trời bao phủ mười người, máu tươi như trụ, từng bóng người bỏ mạng dưới kiếm quang.

Một kích qua đi, mười người Thần Đế Minh chỉ còn lại có bốn người, sáu người còn lại hóa thành bột mịn, biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh nói: "Đội chấp pháp Thần Đế Minh, các người cũng không phải tồn tại vô địch."

Thân ảnh lão giả áo đen diên cuồng nhanh chóng lùi lại, không gian sau lưng từng tắc từng tắc nổ tung, sụp đổ xuống, giờ khắc này, trên người lão ta phủ đầy vết kiếm.

Từng vết nứt xuất hiện, giống như mạng nhện, máu tươi tràn ra, cả người nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Lão giả áo đen mạnh mẽ ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thật không nghĩ tới, người lại mạnh như vậy."

Dứt lời, lão ta xoay người bỏ chạy, tốc độ nhanh làm cho người ta lú lẫm, ba người còn lại không dừng lại chút nào, theo sát phía sau rời đi.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Nếu đã gặp, há có thể để cho các người chạy trốn?"

Nhỏ cổ phải nhổ tận gốc, chuyện như vậy, xưa nay hẳn không làm.

Không giết thì thôi, đã giết thì giết toàn bộ.

Ngay sau đó.

Thần Ma Dực sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện, hóa thành ánh sáng vàng đen đuổi theo bốn người.

Bóng tối vô tận che khuất bầu trời, tựa như màn đêm vĩnh hằng buông xuống.

Diệp Trường Sinh vung Song Kiếm Hỗn Động, kiếm quang vĩnh hằng ngang dọc cửu thiên, một kiếm lay động trời, kiếm quang mênh mênh.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ vang lên truyền ra, thân ảnh bốn người chia làm hai, bị nghiền nát trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay tới, thu linh giới bốn người vào hệ thống, rồi rời đi...

Lúc này.

Diệp Tiểu Thất mở lời nói: "Chủ nhân, kiếm đạo của người rất mạnh, rất bá đạo, nhưng kiếm kỹ quá mức phức tạp."

"Không cách nào thể hiện ra uy lực chân chính của mỗi một kiếm, nếu như chủ nhân thu luyện kiếm đạo đến cực hạn, khi chém giết những người này thì một kiếm là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, ý của người là... Kiếm đạo của ta còn có thể tăng lên?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Tăng lên, nhất định phải tăng lên, chờ sau khi đến Cửu Sắc Thiên Trì, chủ nhân dựa theo biện pháp của Tiểu Thất đi tu kiếm, đến lúc đó nhất định có thể lĩnh ngộ chân lý của kiếm đạo."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Chủ nhân, trong Cửu Sắc Thiên Trì có cơ duyên của chủ nhân, nếu có thể đạt được nó, ở giới này, trình độ kiếm đạo của chủ nhân không ai có thể so sánh."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiểu Thất, người nói đó là cái gì?"

Diệp Tiểu Thất cười nói: "Giữ bí mật."

Đạo Tông.

Bên ngoài Thiên Đạo Các.

Chương 422: Nàng rốt cục mạnh đến mức nào?

Thân ảnh Đông Phương Đạo Huyền và Cơ Huyền Trí xuất hiện, đều khom người một cái, Đông Phương Đạo Huyền mở lời nói: "Đạo sứ, Thần Đế Minh xuống, đã đến bên ngoài Tông môn."

Một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe từ trong lầu các truyền ra: "Tới thì tới, có gì phải sợ?"

Dứt lời, cửa lầu các mở ra, hai người ngẩng đầu nhìn lại, thấy Đạo Linh Nhi mặc một bộ váy dài màu trắng, dựa vào cửa sổ, trong tay nắm chặt một quyển sách cổ.

Ngoài cửa sổ Hàn Sơn, sương mù tràn ngập, cả người giống như tiên nhân từ trong bức tranh thủy mặc đi ra.

Ánh mắt hai người Đông Phương Đạo Huyền đờ đẫn, nhưng trong mắt bọn hắn không có chút khinh nhờn nào, càng nhiều hơn chính là rung động.

Hơi thở trên người Đạo Linh Nhi giống như dung hợp với trời đất thành một thể, làm cho người ta có một loại cảm giác siêu phàm thoát tục, trong lòng hai người đồng thời có một nghi vấn.

Nàng rốt cục mạnh đến mức nào?

Lúc này.

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng khép lại sách cổ trong tay: "Chỉ là Thần Đế Minh, chẳng lẽ các ngươi không giải quyết được?"

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh hiện tại ở đâu?"

Đông Phương Đạo Huyền nói: "Hồi Đạo sứ, Diệp Trường Sinh rời khỏi thành Vạn Thần, đi tới địa điểm cũ của Thần Ma Tộc."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Diệt Thiên Đạo Điện, Diệp Trường Sinh cũng có phần, Thần Đế Minh không đi tìm hắn, lại tới tìm Đạo

Tông chúng ta, có phải cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt hay không?"

"Đạo Tông lần thứ hai phong bế nhiều năm, đã đến lúc xuất hiện thì bắt đầu từ trận đại chiến này đi."

"Hồi Đạo sứ, La Tinh Tộc, Cổ Yêu Tộc một mực âm thầm chờ chúng ta, nếu tử chiến với Thần Đế Minh, ta sợ bọn hắc sẽ thừa dịp hừ vắng mà vào." Đông Phương Đạo Huyền trầm giọng nói.

"Sợ cái gì?" Đạo Linh Nhi nói: "ân oán giữa hai tộc La Sát, Cổ Yêu và Đạo Tông đã có từ lâu, có Thần Đế Minh hay không, bọn họ đều sẽ ra tay với Đạo Tông"

"Càng là lúc này, càng phải khiến Thần Đế Minh trọng thương, chỉ có thể hiện ra thực lực tuyệt đối mạnh mẽ, mới có thể làm cho hai tộc La Sát, Cổ Yêu kiêng kỵ, các người hiểu rồi chứ?"

Đông Phương Đạo Huyền, Cơ Huyền Trí gật đầu, đồng thanh nói: "Hồi Đạo sứ, chúng ta hiểu rõ."

"Đi xuống đi!" Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, cửa lầu các đóng lại, hai người xoay người vừa định rời đi, giọng nói Đạo Linh Nhi lần thứ hai truyền đến sau lưng: "Chờ một chút, hai tộc Cổ Yêu và La Sát có ra tay với Diệp Trường Sinh hay không."

Đông Phương Đạo Huyền gật đầu: "Hồi Đạo sứ, nghe đồn Thần tháp Tử Dương ở trên người Diệp Trường Sinh, cho nên các thế lực ra đời phần lớn đều hướng về phía tòa tháp kia."

Đạo Linh Nhi lẩm bẩm "Thần tháp Tử Dương rất lợi hại?"

Đông Phương Đạo Huyền mở lời nói: "Hồi Đạo sứ, Thần tháp Tử Dương Nhậm Thái Hư, đã từng là chủ nhân của Thần tháp Tử Dương."

"Đi đi, ta biết rồi!" Giọng nói Đạo Linh Nhi truyền đến, hai người tung người một cái, biến mất ở trên bầu trời Đạo Tông.

Bên trong Thiên Đạo Các.

Đạo Linh Nhi di chuyển đi về phía án gỗ: "Thần tháp Tử Dương, Nhậm Thái Hư, cổ tịch có ghi chép, hắc có thể có được thực lực ngạo thị thương khung, đều bởi vì Thần tháp Tử Dương chín tầng."

Nói đến đây, hàng lông mày nàng nhú lại, tiếp tục nói: "Thần tháp Tử Dương chín tầng, đó không phải là... Không thể nào, thần vật như thế vì sao lại xuất hiện ở giới này, còn rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, cơ duyên của hắn quá mạnh."

"Nhân quả vô tận, thân phận trở nên bí ẩn, hắn rốt cuộc là ai?"

...

Phía bên kia.

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Tiểu Thất, Cửu Sắc Thiên Trì người nói thật sự ở chỗ này?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, Cửu Sắc Thiên Trì ở Tu Di Thiên Sơn, nhìn thấy ngọn núi lớn phía trước hướng thẳng ra ngoài trời kia không? Đó chính là Tu Di Thiên Sơn."

Diệp Trường Sinh dõi mắt nhìn về phía xa, nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên thấu vạn mây ngàn cản, rơi vào Tu Di Thiên Sơn.

Ngay sau đó, trên mặt hắn nổi lên vẻ rung động: "Tiểu Thất, người làm sao biết nơi này."

Diệp Tiểu Thất vội vàng nói: "Chủ nhân, Tiểu Thất là linh hồn thể không sai, nhưng còn có một ít ký ức trước kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, Cửu Sắc Thiên Trì mà người nói rất lợi hại, có thể hay không đã bị người chiếm lĩnh."

Diệp Tiểu Thất kiên cường nói: "Sẽ không, Tu Di Thiên Sơn không phải là người nào cũng có thể phát hiện, mới vừa rồi nếu không phải ta nhắc nhở, chủ nhân không phải cũng không phát hiện ra sao?"

"Nơi này có một huyệt trận Tu Di thật lớn, coi như là người mạnh nhất giới này đứng ở đây, cũng không có khả năng phát hiện Tu Di Thiên Sơn."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Thì ra là như thế."

Sau đó.

Thân ảnh của hắn bay về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, Tu Di Thiên Sơn ở ngay trước mắt, Diệp Trường Sinh có chút không kịp chờ đợi muốn biết, chí bảo trong miệng Diệp Tiểu Thất rốt cuộc là cái gì.

Chương 423: Thiếu chủ, ta cam bái hạ phong

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, tạm thời kích hoạt đánh dấu - Cửu Sắc Thiên Trì, đánh dấu thành công đạt được phần thưởng một lần của hệ thống.]

Âm thanh hệ thống đột nhiên truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh hơi giật mình, khoe miệng nhắc lên ý cười, vui mừng ngoài ý muốn luôn khiến người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Hắn có dự cảm chuyển đi Tu Di Thiên Sơn lần này, thực lực bản thân nhất định sẽ tăng vọt không ít.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện.

Có điều lần này, hắn không biến thành hình người, mà là dùng hình thái bản thể xuất hiện, đứng ngay ngắn trên vai Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại: "Xích Vũ, người làm sao phóng thích bản thể."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, ta đang luyện hóa đan dược và thú hạch, hình thái bản thể sẽ làm ít được nhiều."

Nói đến đây, hắn tạm ngừng, tiếp tục nói: "Nhưng ta nhận thấy một hơi thở đang triệu hoán ta, cho nên ta không thể chờ đợi mới xuất hiện."

Diệp Trường Sinh mờ mịt nói: "Người nói là có một hơi thở đang triệu hoán người?"

Diễm Xích Vũ nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt hưng phấn nói: "Đúng vậy, ở phía trước, hơi thở này thật mạnh thật mạnh, nếu ta có thể đạt được, nhất định sẽ thoát thai hoán cốt."

"Không nói nữa, Thiếu chủ, có thể đi sâu vào, ta đã tràn đầy phấn

khởi muốn đi vào."

Diệp Trường Sinh cảm thấy tò mò, Tu Di Thiên Sơn rốt cuộc có cái gì, có thể làm cho Diễm Xích Vũ hưng phấn như thế.

Đúng lúc này.

Diệp Tiểu Thất mở lời nói: "Chủ nhân, có người tới, cần thận một chút."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, phóng thích thần thích, phát hiện vài hơi thở đang hội tụ về phía hắn, thực lực của những người này không kém.

Người đến xem ra không tốt.

Ngay sau đó, bốn thân ảnh xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, ngăn hắn lại, hai nam hai nữ, cầm đầu là một nữ tử mặc váy dài màu đỏ như máu, làm cho người ta có một loại cảm giác xinh đẹp.

Trên vai, Diễm Xích Vũ mặc dù là hình thái bản thể, nhưng ánh mắt của hắn đều nhìn thẳng, đánh giá nữ tử trước mắt: "Thiếu chủ, cô nương này... Rất phóng đảng nha."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, kẻ địch lớn trước mắt, người còn có tâm tình như vậy?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ chớ sợ, ta bắt nàng, cho Thiếu chủ chơi một chút."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Không cần, ta sợ người bị đánh chết."

Diễm Xích Vũ không vui nói: "Thiếu chủ, xem thường ai đây, ta nhất định có thể đè nàng trên mặt đất mà ma sát."

Lúc này, nữ tử váy đỏ chân thành đi về phía trước, một khối tuyết trắng kia rất chói mắt, nữ tử nhìn Diệp Trường Sinh, mỉm cười nói: "Diệp công tử, ta có thể sờ sờ chim của người?"

Diệp Trường Sinh nhìn cô gái: "Người nói là cái nào?"

Nữ tử: "..."

Diễm Xích Vũ: "..."

“Thiếu chủ, ta cam bái hạ phong!”

Nữ tử lại nói: "Diệp công tử, giao chim trên vai người, còn có Thần tháp Tử Dương ra, ta có thể không giết người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có khả năng, chim cho người, ta triệt cái gì?"

Những người khác triệt mèo, ta triệt chim.

Sắc mặt nữ tử trầm xuống, tức giận nói: "Diệp công tử, đừng tưởng rằng người tuần tu, ta sẽ không giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhìn người biết nói chuyện như vậy, ta có thể lưu lại toàn bộ thi thể cho người, đến đây, tiến lên lĩnh cái chết đi!"

Hư không vô tận, vạn mây bắt đầu khởi động, sát khí tràn ngập.

Sở Yêu Nguyệt nhìn chăm chú Diệp Trường Sinh: "Đồ mà La Sát Tộc chúng ta muốn có được, còn chưa từng không có được."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra các người là La Sát Tộc, ta khuyên các người một câu, có vài người, có vài thứ, ngàn vạn lần không nên chạm vào, bằng không sẽ chết."

Sở Yêu Nguyệt cười lạnh nói: "Diệp Trường Sinh, Thần Ma Tộc nay không còn như xưa, người đã không còn chỗ dựa vững chắc, cho nên uy hiếp của người vô dụng đối với ta."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta cần chỗ dựa? Nói cho người biết, ta là chỗ dựa lớn nhất của chính mình."

Ngay sau đó.

Hắn hóa thành một đạo tinh mang, mạnh mẽ xông về phía trước, giơ tay lên chém ra một kiếm, rơi vào trên bóng dáng xinh đẹp của Sở Yêu Nguyệt.

Mũi chân Sở Yêu Nguyệt khẽ điểm, hai tay giang ra lui về phía sau, không biết từ khi nào, trong tay ngọc của nàng ta có thêm một cây trường thương màu đỏ như máu.

Phanh.

Trường thương chỉ một cái, nghênh đón kiếm quang.

Hai đạo phong mang va chạm cùng một chỗ, sóng xung kích bao trùm ra, tựa như trắng tàn khuếch tán ra ngoài hai bên.

Trong tay Sở Yêu Nguyệt cầm trường thương màu đỏ, dáng người cao gầy thẳng tắp mà đứng, quần áo cưỡi gió mà lên, dáng vẻ oai hùng hiên ngang, giống như một nữ chiến thần.

Đáng tiếc, trong anh khí của nàng ta có thêm một tia mỉa mai, không thể không nói, nữ nhân này thành thực giống như cây mật đào.

Trong lúc giơ tay nhắc chân, hơi thở mê người tản ra, là nam nhân nhìn thấy nàng, trong nháy mắt đều sẽ bị hấp dẫn.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Khống chế bên dưới, nước miếng của người đều làm ướt bả vai ta."

Chương 424: Ngọc huynh, cùng nhau đi

Diễm Xích Vũ nuốt nước miếng: "Cô nương này... Hẳn là tu luyện mị hoặc, Thiếu chủ người phải cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói nữa, không phải ai cũng không có tiền đồ như người."

Diễm Xích Vũ khó nói: "Thiếu chủ, người nói như vậy, ta sẽ không thích nghe, trong lòng mỗi người đều yêu cái đẹp, cực phẩm như vậy, là nam nhân nhìn thấy nàng, huyết mạch trong nháy mắt đều sẽ mở rộng, cứng rắn không được."

Kỳ thật, hẳn nói không phải là không có đạo lý, Diệp Trường Sinh làm người hai đời, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy vưu vật như vậy...

Đáng tiếc Diệp Trường Sinh đã sớm đạt tới cảnh giới tự nhiên trong lòng.

Khoảnh khắc này.

Sở Yêu Nguyệt quay đầu nhìn sau lưng: "Huynh trưởng, kiếm của hẳn rất nhanh, chúng ta cùng nhau liên thủ."

Sở Thiên Ca gật đầu, nhìn về phía hai người khác: "Ngọc huynh, cùng nhau đi."

Ngọc Lận Thần nói: "Liên thủ thì có thể, nhưng đầu của bọn họ nhất định phải lưu lại cho ta."

Sở Thiên Ca nói: "Đương nhiên, huynh đệ Ngọc huynh ngày xưa chính là chết trong tay Diệp Trường Sinh, đầu của hẳn đương nhiên phải để lại cho Ngọc huynh."

Ngọc Lận Thần lại nói: "Thanh Tuyền, người có muốn ra tay hay không?"

Đường Thanh Tuyền lạnh nhạt nói: "Ở Lang Tộc, Diệp Trường Sinh đánh thương xá muội, thù này há có thể không báo, hơn nữa chí

bảo của Thanh Giao Tộc ở trên người hần.”

Ngọc Lận Thần gật đầu: "Hiểu rồi, cùng nhau lên, bốn người chúng ta liên thủ, có thể dễ dàng chém giết.”

Ngay sau đó.

Bốn người đập không lướt đi, vung binh khí trong tay, chỉ thẳng vào thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Ngọc Lận Thần là huynh trưởng của Ngọc Lăng Phong bị Diệp Trường Sinh chém giết, hần là thần tử của Kỳ Lân Tộc, có thực lực cấp Thần Quân tăng thứ chín.

Đường Thanh Tuyền là Thần Nữ của Thanh Khâu Hồ Tộc, tỷ tỷ của Đường Du Nhiên, cho nên sự xuất hiện của bọn họ cũng không phải ngẫu nhiên.

Từ xưa đến nay, tất cả đều có nhân quả.

Trận chiến ở Lang Tộc, Diệp Trường Sinh giết một người, đả thương một người, cho nên Ngọc Lận Thần và Đường Thanh Tuyền muốn lấy đầu của hần, Diệp Trường Sinh một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Diệp Trường Sinh cầm kiếm đứng tại chỗ, thân ảnh bốn người Sở Yêu Nguyệt bay ngược ra sau.

Cái bay này, ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Bốn người ổn định thân ảnh, trong mắt lộ ra vẻ chấn động, không thể tin được một kích mà bọn họ hợp lực, thế mà không cách nào lay động Diệp Trường Sinh.

Nhưng cấp bậc của hần chỉ là cấp Thần Quân.

Diệp Trường Sinh nhìn bốn người: "Các người không nên tới, chẳng lẽ hai tộc La Sát, Cổ Yêu không có cường giả? Phái các

người đến đây, xem thường ai vậy?”

Dứt lời.

Hắn rút kiếm mà đi, kiếm quang như hồng, cuồng bạo nghiền ép trên người bốn người: "Nhất kiếm vĩnh hằng."

Kiếm quang như trụ, ngang qua bầu trời.

Bốn người quan sát, sắc mặt đại biến, vội vàng phát động công kích, ngăn cản kiếm quang đang xuyên đến.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng tắc từng tắc hư không sụp đổ, bị chôn vùi, thân ảnh bốn người lần thứ hai bay ngược ra ngoài.

Phốc.

Miệng bốn người Sở Yêu Nhiên đều phun ra ngụm máu, sắc mặt bọn họ tái nhợt như tờ giấy, hơi thở trong cơ thể hỗn loạn.

Sở Thiên Ca mở lời nói: "Hắn thật sự rất mạnh, là chúng ta sơ suất, nhất định phải lập tức rút lui, tiếp tục chiến đấu, chúng ta thua không thể nghi ngờ."

Nói đến đây, hắn ta ghé mắt nhìn về phía Đường Thanh Tuyền: "Đường cô nương, dùng huyền thuật ngăn cản Diệp Trường Sinh, bằng không chúng ta ai cũng không đi được."

Đường Thanh Tuyền gật đầu, thân ảnh lẳng không xoay tròn, sương mù màu trắng bao trùm, điên cuồng lan tràn, nuốt chửng thân ảnh bốn người.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lại tới chiêu này?"

Ngày xưa ở Lang Tộc, Đường Du Nhiên may mắn chạy trốn, chính là bởi vì huyền thuật của nàng.

Hôm nay Đường Thanh tuyên lập lại chiêu cũ, Diệp Trường Sinh há có thể để cho nàng ta thực hiện được?

“Hỗn Độn Trảm!”

Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm, rơi vào trên sương trắng che trời, một kiếm thất bại, hừ không khôi phục bình tĩnh.

"Vẫn là để cho bọn họ chạy trốn."

Diệp Trường Sinh phát hiện hoàn toàn không có tung tích bốn người, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Không thể không thừa nhận, huyền thuật của Hồ Tộc vẫn là vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh không truy kích bốn người, bại tướng dưới tay mà thôi, từ nay về sau, bọn họ đã không có tư cách lại làm đối thủ của hắn.

Diễm Xích Vũ thấy bốn người chạy trốn, vẻ mặt tiếc hận: "Thiếu chủ, để cho hai cô nương kia chạy trốn, thật sự là quá đáng tiếc."

"Nếu bắt được các nàng, nhốt lại, ít nhất có thể chơi vài năm."

Diệp Trường Sinh: "..."

Xích Vũ thật sự có độc.

Trước kia sao lại không phát hiện hắn màu mè như vậy?

Không thể nào chịu ảnh hưởng của chính mình, hắn là người đơn thuần cỡ nào.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh thu hồi Song Kiếm Hỗn Độn, đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới Tu Di Thiên Sơn.

Trong khi đi về phía trước, hắn nghĩ đến một vấn đề, vì sao La Sát Tộc, Cổ Yêu Tộc có thể biết chính xác hắn ở nơi nào như vậy?

Chương 425: Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi

Nếu tung tích của hắn vẫn bị người ta khóa chặt, thật sự có chút quá nguy hiểm, hắn ở ngoài sáng, địch ở trong tối.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh lén.

Đúng lúc này.

Diệp Tiểu Thất mở lời: "Chủ nhân, chúng ta đến rồi."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, nhìn ngọn núi trơ trụi: "Tiểu Thất, nơi này thật sự là Tu Di Thiên Sơn?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân chớ vội, trong đó có càn khôn khác."

Vừa dứt lời, Thần tháp Tử Dương bay ra ngoài, lơ lửng trên ngọn núi, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Một bình chương cương khí xuất hiện, chậm rãi mở ra sau đó, giống như một cánh cửa của kết giới, tiến vào trong đó hơi thở cửu sắc mệnh môn bao vây trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, nơi này mới là Tu Di Thiên Sơn chân chính."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Quả nhiên là có khác biệt lớn, hơi thở cửu sắc ở nơi này thật nồng đậm, không sai, không sai, thật sự là một vùng đất hạnh phúc."

Trong sơn cốc cách Tu Di Thiên Sơn hàng nghìn dặm, bốn bóng người xuất hiện, đó là nhóm người Sở Yêu Nguyệt.

Thời điểm này.

Đường Thanh Tuyền đang dựa vào một gốc cây cổ thụ, tuy không nôn ra máu, nhưng trên ngực có vết kiếm, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ quần áo màu trắng, trông rất bắt mắt.

Sắc mặt nàng ta tái nhợt, có chút ốm yếu, nhỏ giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người phá hủy thần khí hộ thể của ta, làm ta bị thương nặng như vậy, ta sẽ nhớ kỹ mối thù này."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, nói tiếp: "Ngọc huynh, chúng ta cần trở về Cổ Yêu Tộc để bế quan. Lần sau gặp Diệp Trường Sinh, ta tất sẽ giết hắn."

Ngọc Lân Thần nói: "Diệp Trường Sinh quả thực rất mạnh, không ai trong thế hệ trẻ có thể sánh được với hắn. Nếu chúng ta không nỗ lực để tăng tu vi, trong tương lai chúng ta thậm chí có thể không đủ tư cách để trở thành đối thủ của hắn."

"Sở huynh, chúng ta xin từ biệt."

Sở Yêu Nguyệt nhìn hai người rời đi, hơi nheo mắt lại: "Huynh trưởng, ta thật ra có một suy nghĩ."

Sở Thiên Ca lắc đầu: "Ta biết người đang nghĩ gì, hai người bọn họ không thể giết, La Sát Tộc chúng ta cần đồng minh."

Sở Yêu Nguyệt lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Đã như vậy thì quên đi, chúng ta trở về đi."

"Lần này khi trở về tộc, ta muốn nhập Đại La Tuyệt Địa. Nếu ta không đột phá cấp Thần Vương, ta sẽ không xuất quan."

Sở Thiên Ca nói: "Với năng khiếu của người, nhiều nhất cũng phải ba năm mới có thể đột phá đến cấp bậc Thần Vương."

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt trịnh trọng: "Huynh trưởng, đối thủ của chúng ta là Diệp Trường Sinh, chỉ là Thần Vương, chúng ta cũng không thể làm gì hắn."

Vừa dứt lời, hình bóng của cả hai biến thành ánh sáng, họ bay lên trời và biến mất trên hư không

Một bên khác.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Tiểu Thất, Diệp Trường Sinh đi về phía đỉnh núi Tu Di Thiên Sơn.

Hắn không thể tin rằng một ngọn núi bất tử từng sống giữa trời đất như vậy lại không ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Kết giới Tu Di trong miệng Diệp Tiểu Thất quá mạnh, có thể che giấu hết mọi hơi thở.

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn linh khí chín màu bốc lên trước mặt: "Tiểu Thất, đây là Cửu Sắc Thiên Trì sao?"

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Chủ nhân, đây là Cửu Sắc Thiên Trì. Nước trong đây chứa chín thuộc tính. Nếu chủ nhân có thể tích hợp những thuộc tính này vào kiếm đạo, kiếm đạo của chủ nhân có thể tạo ra một bước nhảy vọt."

"Chín thuộc tính?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tiểu Thất, chín thuộc tính này là năm thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cộng thêm quang và âm, hẳn là bảy."

Diệp Tiểu Thất sửng sốt: "Không ngờ chủ nhân nhìn thoáng qua đã phát hiện có bảy thuộc tính này, còn lại hai thuộc tính, chính là phong và lôi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khó trách, khó trách!"

Diệp Tiểu Thất nói thêm: "Chủ nhân, thêm chín thuộc tính vào kiếm đạo có thể làm cho kiếm đạo của Chủ nhân mạnh hơn về tấn công, tốc độ, sức mạnh, ý cảnh và nhiều phương diện có thể thêm vào."

"Tiểu Thất, ý của ngươi là để cho ta tiến vào Cửu Sắc Thiên Trì cắn nuốt sức mạnh của những thuộc tính này sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Lời vừa dứt, Diệp Tiểu Thất còn chưa kịp nói, Diễm Xích Vũ trên vai hắn đã lao vào Cửu Sắc Thiên Trì.

Diệp Tiểu Thất vội nói: "Chủ nhân, Diễm Xích Vũ thật là quá liều lĩnh. Thực lực thuộc tính trong Cửu Sắc Thiên Trì rất mạnh, nếu đột nhiên tiến vào, sẽ bị sức mạnh thuộc tính phá hủy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười: "Tiểu Thất, người đừng lo lắng, hắc sẽ không chết."

Con gà Diễm Xích Vũ này rất hay ăn trộm, nếu có nguy hiểm, người cho rằng hắc ta sẽ tiến vào một cách vội vàng như vậy sao?

Lúc trước có một hơi thở vậy gọi hắc, hắc là linh khí của Cửu Sắc Thiên Trì.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ vỗ cánh trong Cửu Sắc Thiên Trì, vô cùng hưởng thụ: "Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi!"

Diệp Trường Sinh thực sự không muốn nghe Diễm Xích Vũ nói chuyện, mỗi lời hắc ta nói đều giống như đang lái xe.

Chương 424: Ngọc huynh, cùng nhau đi

Diễm Xích Vũ nuốt nước miếng: "Cô nương này... Hẳn là tu luyện mì hoặc, Thiếu chủ người phải cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói nữa, không phải ai cũng không có tiền đồ như người."

Diễm Xích Vũ khó nói: "Thiếu chủ, người nói như vậy, ta sẽ không thích nghe, trong lòng mỗi người đều yêu cái đẹp, cực phẩm như vậy, là nam nhân nhìn thấy nàng, huyết mạch trong nháy mắt đều sẽ mở rộng, cứng rắn không được."

Kỳ thật, hẳn nói không phải là không có đạo lý, Diệp Trường Sinh làm người hai đời, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy vưu vật như vậy...

Đáng tiếc Diệp Trường Sinh đã sớm đạt tới cảnh giới tự nhiên trong lòng.

Khoảnh khắc này.

Sở Yêu Nguyệt quay đầu nhìn sau lưng: "Huynh trưởng, kiếm của hẳn rất nhanh, chúng ta cùng nhau liên thủ."

Sở Thiên Ca gật đầu, nhìn về phía hai người khác: "Ngọc huynh, cùng nhau đi."

Ngọc Lận Thần nói: "Liên thủ thì có thể, nhưng đầu của bọn họ nhất định phải lưu lại cho ta."

Sở Thiên Ca nói: "Đương nhiên, huynh đệ Ngọc huynh ngày xưa chính là chết trong tay Diệp Trường Sinh, đầu của hẳn đương nhiên phải để lại cho Ngọc huynh."

Ngọc Lận Thần lại nói: "Thanh Tuyền, người có muốn ra tay hay không?"

Đường Thanh Tuyền lạnh nhạt nói: "Ở Lang Tộc, Diệp Trường Sinh đánh thương xá muội, thù này há có thể không báo, hơn nữa chí

bảo của Thanh Giao Tộc ở trên người hần.”

Ngọc Lận Thần gật đầu: "Hiểu rồi, cùng nhau lên, bốn người chúng ta liên thủ, có thể dễ dàng chém giết.”

Ngay sau đó.

Bốn người đập không lướt đi, vung binh khí trong tay, chỉ thẳng vào thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Ngọc Lận Thần là huynh trưởng của Ngọc Lăng Phong bị Diệp Trường Sinh chém giết, hần là thần tử của Kỳ Lân Tộc, có thực lực cấp Thần Quân tăng thứ chín.

Đường Thanh Tuyền là Thần Nữ của Thanh Khâu Hồ Tộc, tỷ tỷ của Đường Du Nhiên, cho nên sự xuất hiện của bọn họ cũng không phải ngẫu nhiên.

Từ xưa đến nay, tất cả đều có nhân quả.

Trận chiến ở Lang Tộc, Diệp Trường Sinh giết một người, đả thương một người, cho nên Ngọc Lận Thần và Đường Thanh Tuyền muốn lấy đầu của hần, Diệp Trường Sinh một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Diệp Trường Sinh cầm kiếm đứng tại chỗ, thân ảnh bốn người Sở Yêu Nguyệt bay ngược ra sau.

Cái bay này, ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Bốn người ổn định thân ảnh, trong mắt lộ ra vẻ chấn động, không thể tin được một kích mà bọn họ hợp lực, thế mà không cách nào lay động Diệp Trường Sinh.

Nhưng cấp bậc của hần chỉ là cấp Thần Quân.

Diệp Trường Sinh nhìn bốn người: "Các người không nên tới, chẳng lẽ hai tộc La Sát, Cổ Yêu không có cường giả? Phái các

người đến đây, xem thường ai vậy?”

Dứt lời.

Hắn rút kiếm mà đi, kiếm quang như hồng, cuồng bạo nghiền ép trên người bốn người: "Nhất kiếm vĩnh hằng."

Kiếm quang như trụ, ngang qua bầu trời.

Bốn người quan sát, sắc mặt đại biến, vội vàng phát động công kích, ngăn cản kiếm quang đang xuyên đến.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng tắc từng tắc hư không sụp đổ, bị chôn vùi, thân ảnh bốn người lần thứ hai bay ngược ra ngoài.

Phốc.

Miệng bốn người Sở Yêu Nhiên đều phun ra ngụm máu, sắc mặt bọn họ tái nhợt như tờ giấy, hơi thở trong cơ thể hỗn loạn.

Sở Thiên Ca mở lời nói: "Hắn thật sự rất mạnh, là chúng ta sơ suất, nhất định phải lập tức rút lui, tiếp tục chiến đấu, chúng ta thua không thể nghi ngờ."

Nói đến đây, hắn ta ghé mắt nhìn về phía Đường Thanh Tuyền: "Đường cô nương, dùng huyền thuật ngăn cản Diệp Trường Sinh, bằng không chúng ta ai cũng không đi được."

Đường Thanh Tuyền gật đầu, thân ảnh lẳng không xoay tròn, sương mù màu trắng bao trùm, điên cuồng lan tràn, nuốt chửng thân ảnh bốn người.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lại tới chiêu này?"

Ngày xưa ở Lang Tộc, Đường Du Nhiên may mắn chạy trốn, chính là bởi vì huyền thuật của nàng.

Hôm nay Đường Thanh tuyên lập lại chiêu cũ, Diệp Trường Sinh há có thể để cho nàng ta thực hiện được?

“Hỗn Độn Trảm!”

Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm, rơi vào trên sương trắng che trời, một kiếm thất bại, hư không khôi phục bình tĩnh.

"Vẫn là để cho bọn họ chạy trốn."

Diệp Trường Sinh phát hiện hoàn toàn không có tung tích bốn người, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Không thể không thừa nhận, huyền thuật của Hồ Tộc vẫn là vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh không truy kích bốn người, bại tướng dưới tay mà thôi, từ nay về sau, bọn họ đã không có tư cách lại làm đối thủ của hắn.

Diễm Xích Vũ thấy bốn người chạy trốn, vẻ mặt tiếc hận: "Thiếu chủ, để cho hai cô nương kia chạy trốn, thật sự là quá đáng tiếc."

"Nếu bắt được các nàng, nhốt lại, ít nhất có thể chơi vài năm."

Diệp Trường Sinh: "..."

Xích Vũ thật sự có độc.

Trước kia sao lại không phát hiện hắn màu mè như vậy?

Không thể nào chịu ảnh hưởng của chính mình, hắn là người đơn thuần cỡ nào.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh thu hồi Song Kiếm Hỗn Độn, đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới Tu Di Thiên Sơn.

Trong khi đi về phía trước, hắn nghĩ đến một vấn đề, vì sao La Sát Tộc, Cổ Yêu Tộc có thể biết chính xác hắn ở nơi nào như vậy?

Chương 425: Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi

Nếu tung tích của hắn vẫn bị người ta khóa chặt, thật sự có chút quá nguy hiểm, hắn ở ngoài sáng, địch ở trong tối.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh lén.

Đúng lúc này.

Diệp Tiểu Thất mở lời: "Chủ nhân, chúng ta đến rồi."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, nhìn ngọn núi trơ trụi: "Tiểu Thất, nơi này thật sự là Tu Di Thiên Sơn?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân chớ vội, trong đó có càn khôn khác."

Vừa dứt lời, Thần tháp Tử Dương bay ra ngoài, lơ lửng trên ngọn núi, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Một bình chương cương khí xuất hiện, chậm rãi mở ra sau đó, giống như một cánh cửa của kết giới, tiến vào trong đó hơi thở cửu sắc mệnh môn bao vây trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, nơi này mới là Tu Di Thiên Sơn chân chính."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Quả nhiên là có khác biệt lớn, hơi thở cửu sắc ở nơi này thật nồng đậm, không sai, không sai, thật sự là một vùng đất hạnh phúc."

Trong sơn cốc cách Tu Di Thiên Sơn hàng nghìn dặm, bốn bóng người xuất hiện, đó là nhóm người Sở Yêu Nguyệt.

Thời điểm này.

Đường Thanh Tuyền đang dựa vào một gốc cây cổ thụ, tuy không nôn ra máu, nhưng trên ngực có vết kiếm, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ quần áo màu trắng, trông rất bắt mắt.

Sắc mặt nàng ta tái nhợt, có chút ốm yếu, nhỏ giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người phá hủy thần khí hộ thể của ta, làm ta bị thương nặng như vậy, ta sẽ nhớ kỹ mối thù này."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, nói tiếp: "Ngọc huynh, chúng ta cần trở về Cổ Yêu Tộc để bế quan. Lần sau gặp Diệp Trường Sinh, ta tất sẽ giết hắn."

Ngọc Lân Thần nói: "Diệp Trường Sinh quả thực rất mạnh, không ai trong thế hệ trẻ có thể sánh được với hắn. Nếu chúng ta không nỗ lực để tăng tu vi, trong tương lai chúng ta thậm chí có thể không đủ tư cách để trở thành đối thủ của hắn."

"Sở huynh, chúng ta xin từ biệt."

Sở Yêu Nguyệt nhìn hai người rời đi, hơi nheo mắt lại: "Huynh trưởng, ta thật ra có một suy nghĩ."

Sở Thiên Ca lắc đầu: "Ta biết người đang nghĩ gì, hai người bọn họ không thể giết, La Sát Tộc chúng ta cần đồng minh."

Sở Yêu Nguyệt lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Đã như vậy thì quên đi, chúng ta trở về đi."

"Lần này khi trở về tộc, ta muốn nhập Đại La Tuyệt Địa. Nếu ta không đột phá cấp Thần Vương, ta sẽ không xuất quan."

Sở Thiên Ca nói: "Với năng khiếu của người, nhiều nhất cũng phải ba năm mới có thể đột phá đến cấp bậc Thần Vương."

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt trịnh trọng: "Huynh trưởng, đối thủ của chúng ta là Diệp Trường Sinh, chỉ là Thần Vương, chúng ta cũng không thể làm gì hắn."

Vừa dứt lời, hình bóng của cả hai biến thành ánh sáng, họ bay lên trời và biến mất trên hư không

Một bên khác.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Tiểu Thất, Diệp Trường Sinh đi về phía đỉnh núi Tu Di Thiên Sơn.

Hắn không thể tin rằng một ngọn núi bất tử từng sống giữa trời đất như vậy lại không ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Kết giới Tu Di trong miệng Diệp Tiểu Thất quá mạnh, có thể che giấu hết mọi hơi thở.

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn linh khí chín màu bốc lên trước mặt: "Tiểu Thất, đây là Cửu Sắc Thiên Trì sao?"

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Chủ nhân, đây là Cửu Sắc Thiên Trì. Nước trong đây chứa chín thuộc tính. Nếu chủ nhân có thể tích hợp những thuộc tính này vào kiếm đạo, kiếm đạo của chủ nhân có thể tạo ra một bước nhảy vọt."

"Chín thuộc tính?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tiểu Thất, chín thuộc tính này là năm thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cộng thêm quang và âm, hẳn là bảy."

Diệp Tiểu Thất sửng sốt: "Không ngờ chủ nhân nhìn thoáng qua đã phát hiện có bảy thuộc tính này, còn lại hai thuộc tính, chính là phong và lôi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khó trách, khó trách!"

Diệp Tiểu Thất nói thêm: "Chủ nhân, thêm chín thuộc tính vào kiếm đạo có thể làm cho kiếm đạo của Chủ nhân mạnh hơn về tấn công, tốc độ, sức mạnh, ý cảnh và nhiều phương diện có thể thêm vào."

"Tiểu Thất, ý của ngươi là để cho ta tiến vào Cửu Sắc Thiên Trì cắn nuốt sức mạnh của những thuộc tính này sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Lời vừa dứt, Diệp Tiểu Thất còn chưa kịp nói, Diễm Xích Vũ trên vai hắn đã lao vào Cửu Sắc Thiên Trì.

Diệp Tiểu Thất vội nói: "Chủ nhân, Diễm Xích Vũ thật là quá liều lĩnh. Thực lực thuộc tính trong Cửu Sắc Thiên Trì rất mạnh, nếu đột nhiên tiến vào, sẽ bị sức mạnh thuộc tính phá hủy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười: "Tiểu Thất, người đừng lo lắng, hắc sẽ không chết."

Con gà Diễm Xích Vũ này rất hay ăn trộm, nếu có nguy hiểm, người cho rằng hắc ta sẽ tiến vào một cách vội vàng như vậy sao?

Lúc trước có một hơi thở vậy gọi hắc, hắc là linh khí của Cửu Sắc Thiên Trì.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ vỗ cánh trong Cửu Sắc Thiên Trì, vô cùng hưởng thụ: "Thiếu chủ, nhanh lên, xuống chơi đi!"

Diệp Trường Sinh thực sự không muốn nghe Diễm Xích Vũ nói chuyện, mỗi lời hắc ta nói đều giống như đang lái xe.

Chương 426: Chúc người may mắn

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, tiến vào đi. Khi chủ nhân hoàn toàn dung hợp chín thuộc tính vào kiếm đạo, chúng ta mới có thể rời khỏi Cửu Sắc Thiên Trì."

Nói đến đây, nàng dừng lại và tiếp tục: "Chủ nhân, thời điểm dung hợp sức mạnh của các thuộc tính nên tập trung vào lĩnh hội sự sâu xa của các thuộc tính."

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, trịnh trọng nói: "Tiểu Thất, ta hiểu được."

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Thất mang theo Thần tháp Tử Dương vào trong Cửu Sắc Thiên Trì, để lại Diệp Trường Sinh một mình trên bờ.

Ngay khi hần chuẩn bị tiến vào Cửu Sắc Thiên Trì, hai vòng xoáy cực lớn xuất hiện, quấn lấy Diệp Tiểu Thất và Diễm Xích Vũ.

Sao lại có nhiều thanh kiếm cổ như vậy?

Còn phượng hoàng cửu sắc nữa, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, hơi thở của phượng hoàng cửu sắc là thứ đã triệu hồi ta. Khi ta dung hợp thần hồn của nó, trên trời dưới đất, toàn bộ vũ trụ vĩnh hằng, ta còn sợ ai chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúc người may mắn."

Một giây tiếp theo, tiếng mũi chân của Diễm Xích Vũ truyền đến: "Đừng làm loạn, đau quá, mọi người là Thần Thú, không thể tranh giành với ta, không thể đối xử với ta như vậy!"

"Người đừng vào... thật đấy, đau quá!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu bước ra, bóng người lơ lửng trên Cửu Sắc Thiên Trì, rồi từ từ rơi xuống.

Thời điểm hần bước vào Thiên Trì, một vòng xoáy khổng lồ nhấn

chìm hẳn, tiếng rống ngâm vang vọng trên đỉnh cửu thiên.

Không phải Diệp Trường Sinh không lo lắng cho Diễm Xích Vũ, nhưng hẳn tin rằng Diễm Xích Vũ nhất định sẽ sống sót vượt qua kiếp nạn này.

Phải tin rằng đôi khi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Nếu Diễm Xích Vũ thực sự gặp nguy hiểm, hẳn đã nhờ đến sự giúp đỡ của Diệp Trường Sinh, chỉ có một lý do duy nhất để hẳn hét to như vậy - hẳn đang đắc ý.

Diệp Trường Sinh đã đoán được kịch bản tiếp theo của hẳn, sau khi Diễm Xích Vũ hợp nhất thành công linh hồn phượng hoàng cửu sắc, hẳn nhất định sẽ nói với mình rằng mình gặp khó khăn như thế nào.

Thân là ông tổ về giả bộ uy hiếp, Diệp Trường Sinh nhắm mắt cũng biết chính xác Diễm Xích Vũ muốn làm gì.

Lúc này.

Bên trong Cửu Sắc Thiên Trì.

Ba vòng xoáy va chạm vào nhau, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trong vòng xoáy, không vội vàng cắn nuốt linh khí cửu sắc.

Hắn nội liễm tâm thần và bắt đầu cảm nhận chín thuộc tính xung quanh bằng trái tim của mình.

Phong tượng trưng cho tốc độ.

Kim tượng trưng cho tấn công.

Mộc tượng trưng cho sự sống.

Thủy tượng trưng cho hình thái.

Thổ tượng trưng cho sức mạnh.

Trong vòng chưa đầy một canh giờ, Diệp Trường Sinh đã nhận ra mọi thứ được tượng trưng bởi chín thuộc tính.

Làm thế nào hắn có thể dung hợp chín thuộc tính vào kiếm đạo?

Tu Di không biết năm, tu luyện không biết ngày tháng.

Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ và Diệp Tiểu Thất đã tu luyện hai năm trong Cửu Sắc Thiên Trì.

Kiểm khí lao lên bầu trời, phượng minh cửu tiêu, Diệp Tiểu Thất và Diễm Xích Vũ thức tỉnh, bọn hắn lơ lửng trên bầu trời phía trên Cửu Sắc Thiên Trì, ánh mắt rơi vào Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Xung quanh thân ảnh của Diệp Trường Sinh, chín thanh kiếm xuất hiện với nhiều màu sắc khác nhau.

Diệp Tiểu Thất nói: "Lĩnh ngộ, chủ nhân quả nhiên là thiên tài ngàn năm khó gặp, hiện tại đã dung hợp đủ chín thuộc tính vào kiếm đạo."

"Đáng sợ."

"Thật là đáng sợ."

Diễm Xích Vũ kinh ngạc nói: "Mới hai năm, Thiếu chủ chỉ mới là thiếu niên mười bảy tuổi, hiện tại đã có thực lực như vậy."

Nói đến đây, hắn dừng lại nói tiếp: "Cũng may ta mạnh hơn một chút so với Thiếu chủ, nếu không lại bị hắn ức hiếp."

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ đã xảy ra, Diễm Xích Vũ và Diệp Tiểu Thất vội vã rời khỏi bầu trời phía trên Cửu Sắc Thiên Trì.

"Chủ nhân đang làm gì vậy?"

"Thiếu chủ, người đừng biến thái như vậy được không?" Giọng nói của Diễm Xích Vũ khẽ run lên: "Ta thường cảm thấy mất hứng thú với người khác bởi vì ta quá biến thái, cho đến khi ta gặp được Thiếu chủ... hắn mới là người thật sự biến thái!"

Biến thái.

Thật biến thái.

Diễm Xích Vũ và Diệp Tiểu Thất rời khỏi Cửu Sắc Thiên Trì, nhìn Diệp Trường Sinh trong Thiên Trì, vẻ mặt của bọn hắn rất phức tạp.

Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói: "Chủ nhân làm được như thế nào?"

Trong hai năm qua, Diệp Trường Sinh đã dung hợp chín thuộc tính vào kiếm đạo, điều này không khiến Diệp Tiểu Thất cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì Diệp Trường Sinh có ngộ tính và tư chất như vậy.

Nhưng... Nhưng mà, hắn thực sự dung hợp chín thuộc tính thành một kiếm kỹ, mẹ ơi, điều này vô cùng đáng sợ.

Một kiếm, chín thuộc tính.

Không nói đùa, uy lực của kiếm quang như vậy ít nhất cũng tăng lên mấy trăm lần.

Ngũ hành tương khắc lẫn nhau, cùng với quang, âm, phong, lôi, làm sao có thể dung hợp được với nhau.

Hắn làm sao làm được?

Ánh mắt của bọn hắn rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng kinh hãi vô cùng, hoàn toàn là bộ dáng ta cũng không biết, cũng không dám hỏi.

Chương 427: Kiểm chi đạo tắc

Khả năng lĩnh ngộ của Diệp Trường Sinh đã làm mới lại nhận thức của bọn hắn một lần nữa, thật đáng kinh ngạc!

Diễm Xích Vũ vốn tưởng rằng sau khi hợp nhất linh hồn phượng hoàng cửu sắc sẽ mạnh hơn Diệp Trường Sinh, cho nên có thể giả bộ xứng đôi vừa lứa.

Giờ không thể giả vờ được nữa, hắn ta... đau lòng quá.

Làm sao có người có thể biến thái như thế này?

Diễm Xích Vũ thực sự không hiểu, muốn mạnh hơn Diệp Trường Sinh thì phải luyện hóa hết thần khí của phượng hoàng cửu sắc càng sớm càng tốt, nhưng sẽ rất lâu, không phải một sớm một chiều là hoàn thành được.

Đúng lúc này.

Thân ảnh của Diệp Trường Sinh từ trong Cửu Sắc Thiên Trì bay lên, cột nước tràn đầy cuộn cuộn kinh khủng phóng thẳng lên trời chui vào trong cơ thể hắn.

Thần quang chín màu bao phủ, như được tắm dưới ánh sáng thần thánh, cho người ta một cảm giác khó lường.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, tự lẩm bẩm: "Làm thế nào ta có thể mạnh mẽ như vậy, tốc độ tu luyện... cũng nhanh như vậy."

Ngay sau đó.

Bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống: [Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, đã đến Cửu Sắc Thiên Trì, có muốn lập tức đánh dấu không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

Đánh dấu sẽ đến trễ, nhưng từ trước đến giờ sẽ không vắng mặt. Sau hai năm, nếu lúc này không đánh dấu, người còn phải đợi đến

bao giờ?

[Đình, chúc mừng chủ nhân đã thành công đánh dấu Cửu Sắc Thiên Trì, thu được phần thưởng của hệ thống - Kiếm chi đạo tặc.]

Cái quái gì thế?

Kiểm Chi Đạo Tặc?

Diệp Trường Sinh gần như phấn khích phát khóc khi nghe thấy âm thanh đó, hẳn nghĩ rằng phần thưởng của hệ thống rất mạnh mẽ, nhưng không ngờ nó lại kinh khủng như vậy.

Kiểm Chi Đạo Tặc dung nhập vào kiếm đạo, bắt đầu từ lúc này, con đường bất khả chiến bại đã gần ngay trước mắt.

` m âm.

` m âm.

Tiếng nổ lớn vang trời truyền ra, Tử Tiêu Thần Lô giáng xuống Cửu Sắc Thiên Trì, sấm sét lần lượt đánh xuống như muốn xé nát bầu trời thành từng mảnh.

Khi tiếng sấm rền vang, Diêm Xích Vũ và Diệp Tiểu Thất nhìn lên bầu trời, ánh mắt đầy kinh hãi.

Đó là gì?

Thiếu chủ đang làm gì vậy, có thể xem xét cảm nhận của chúng ta được không?

Vẻ mặt Diệp Tiểu Thất cực kỳ ngưng trọng, nhìn ánh sáng bạc từ trên trời đánh xuống: "Đạo tặc, vậy mà là Kiếm Chi Đạo Tặc."

Diêm Xích Vũ nhìn nghiêng về phía linh hồn của Diệp Tiểu Thất: "Thiếu chủ linh ngộ đến kiếm đạo cực hạn, hiện tại muốn để đạo tặc nhận chủ sao?"

Diệp Tiểu Thất ngắt ra: "Ta cũng không biết, theo lý thuyết mà nói, trên đời này không nên xuất hiện chuyện này."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Ai nói không có."

Nói đến đây, hắn dừng lại nói tiếp: "Đạo tắc nhận chủ, tại toàn bộ giới kiếm tu, Thiếu chủ nên là người đầu tiên."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân dung hợp Đạo tắc chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo còn phải dung hợp pháp tắc và áo nghĩa."

Diễm Xích Vũ nói: "Không ngờ người còn biết nhiều như vậy."

Diệp Tiểu Thất nói: "Người là một con gà, không phải cũng biết rất nhiều sao?"

Diễm Xích Vũ tức giận nói: "Ta không phải là gà, lần này ta tha thứ cho người, lần sau, hậu quả sẽ do người tự chịu."

Diệp Tiểu Thất bình tĩnh nói: "Người có thể không tha thứ cho ta."

Diễm Xích Vũ nhanh chóng nói: "Tất cả là người của mình, vì vậy tha thứ cho người đi!"

Thật tình không biết rằng, hắn ta e ngại Diệp Tiểu Thất, nếu không thì làm sao có thể sợ như vậy?

Diệp Tiểu Thất nhìn nghiêng về phía Diễm Xích Vũ, nghiêm nghị nói: "Chủ nhân sẽ mất một thời gian để dung hợp đạo tắc, vì vậy chúng ta hãy bảo vệ hắn."

Diễm Xích Vũ nói: "Ở đây không phải có kết giới Tu Di sao? Chẳng lẽ sẽ có người tìm được Cửu Sắc Thiên Trì."

Diệp Tiểu Thất yên lặng nhìn Diễm Xích Vũ, ánh mắt lại như nhìn một đứa trẻ thiếu năng: "Kết giới Tu Di rất mạnh, nhưng kiếm pháp của chủ nhân không hề yếu, chúng ta đề phòng trước khi xảy ra chuyện."

"Người đừng dùng ánh mắt này nhìn ta!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Nếu có người thật sự có thể phát hiện ra đạo tắc, e rằng thực lực của người hiện tại không đủ ngăn cản."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đó là người, thực lực của ta, người không thể tưởng tượng nổi."

Diễm Xích Vũ: "..."

...

Nửa tháng sau.

Cửu Sắc Thiên Trì.

Đạo tắc biến mất, kiếm quang vô biên hóa thành hư vô.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở mắt ra, từ trong mắt bắn ra hai tia sáng, giống như ánh kiếm sắc bén.

Vô cùng khủng bố.

Trên mặt Diệp Tiểu Thất tràn đầy hưng phấn: "Thành công, chủ nhân thành công."

Về mặt Diễm Xích Vũ xem thường: "Có gì ngạc nhiên, Thiếu chủ lĩnh ngộ Đạo tắc không phải là chuyện rất bình thường hay sao?"

Nhìn thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh lảng không hạ xuống, Diễm Xích Vũ vội vàng tiến lên: "Thiếu chủ, người thật là đáng kinh ngạc, thế mà có thể để Đạo tắc nhận chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Tạm được."

Diễm Xích Vũ trợn tròn mắt, nếu như có thể đánh bại người, ta sẽ phải ấn người xuống đất chà sát.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diệp Tiểu Thất: "Tiểu Thất, thân thể của người khôi phục như thế nào?"

Chương 428: Thiếu chủ, người tại sao không hỏi ta

Diệp Tiểu Thất nói: "Khôi phục không tệ, không biết mạnh hơn trước kia bao nhiêu lần."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tốt lắm, chờ ta một lát, chúng ta rời khỏi nơi này."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người tại sao không hỏi ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Miễn là người sống là được."

Đậu xanh, thật vô tình!

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ buồn bã: "Thiếu chủ, người thật vô cùng thiếu đánh."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã bế quan hai năm, ta đói bụng, ta rất muốn ăn một chút thịt nướng..."

Diễm Xích Vũ vội nói: "Thiếu chủ, đổi chủ đề đi!"

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới bên cạnh Cửu Sắc Thiên Trì: "Tiểu Thất, Xích Vũ, khi nào ta thu được Cửu Sắc Thiên Trì, chúng ta sẽ rời khỏi đây."

"Thiếu chủ, cái này cũng có thể lấy đi?"

"Đương nhiên, người không tin?"

"Ta tin, ta tin." Diễm Xích Vũ vội vàng nói.

Sau một nén nhang, trên núi Tu Di, Cửu Sắc Thiên Trì biến mất, Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu: "Đi thôi, rời khỏi nơi này."

Phía trên hư không.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ lướt qua không trung, người sau trầm giọng nói: "Thiếu chủ, bây giờ chúng ta đi đâu, có nên

đến Cửu U Tộc không, thực lực của Thiếu chủ đã tăng lên rất nhiều, có thể đánh một trận với Cửu U Tộc rồi."

"Muốn ta đi Cửu U Tộc giúp người tìm Cửu U Ma Huyết Đan sao? Người nghĩ hay nhỉ, chúng ta đi thành Hoàng Tuyền trước đi." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, cái gì mà Cửu U Ma Huyết Đan, không quan trọng, ta không muốn chút nào, thật đó."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì tốt, dù sao ta cũng không muốn đi."

Diễm Xích Vũ: "..."

Phía trên hư không.

Diệp Trường Sinh dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tu Di Thiên Sơn: "Tiểu Thất, cảm ơn người, nếu không phải người đưa ta tới đây, cấp bậc và kiếm đạo của ta sẽ không tiến bộ nhanh như vậy."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân không cần cảm ơn ta, đều do chủ nhân tự mình nỗ lực mới có được, nếu như chủ nhân thật sự muốn cảm ơn ta, thì cảm ơn..."

Nói đến đây, nàng dừng lại, nói tiếp: "Thật ra chủ nhân có thấy gì lạ không, đạo tắc nhận chủ nhưng lại không thu hút được cường giả."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Có thể là đạo tắc quá mạnh, bọn hèn không dám tới."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người có thể cho người ta chút mặt mũi không, nếu cường giả thực sự tới, nhất định sẽ giết người trước."

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: "Có người ở bên cạnh, ta không sợ có cường giả tới."

"Thật sao?" Về mặt Diễm Xích Vũ kiêu ngạo, hưng phấn nói: "Thiếu chủ, người rất tin tưởng ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, kỹ năng liếm láp của người lợi hại như vậy, nhất định sẽ làm cho những cường giả đó không thể động thủ."

Diễm Xích Vũ ngắt ra: "Liếm, liếm cái gì? Ta không biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết, mà lại biết rất kỹ lưỡng."

...

Bên ngoài thành Hoàng Tuyền.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ xuất hiện, mục đích đến thành Hoàng Tuyền rất đơn giản, đó là lấy Hoàng Tuyền Dịch.

Hồi sinh tám bộ của Thần Ma Tộc là chuyện cấp bách, Diệp Trường Sinh dự định lấy Hoàng Tuyền Dịch trước, sau đó quay lại địa điểm cũ của Thần Ma Tộc tìm kiếm hoa Thần Ma.

Về phần Đạo Tắc Sinh Mệnh, một ngày nào đó hắn sẽ lấy được nó. Trước đó, hắn cần phải chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ, một khi có được Đạo Tắc Sinh mệnh thì có thể khiến Thần Ma Bộ xuất hiện lần nữa.

Đến lúc đó, toàn bộ thế lực Vạn Thần Vực sẽ phải run sợ!

Khi Thần Ma tộc xuất hiện, hỏi bọn hắn có sợ hay không.

Trong khi tiến lên.

Diệp Trường Sinh nội liếm hơi thở, hắn cũng không muốn tiết lộ tu vi, chỉ cần không gặp được người nào mạnh hơn hắn, không ai có thể thấy hắn là cường giả cấp Thần Vương.

Diễm Xích Vũ nhìn thành trì trước mặt: "Thiếu chủ, tòa thành này có chút thú vị."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như thế nào."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Toàn bộ thành trì được bao phủ bởi một luồng tử khí mạnh mẽ, nhưng những người tu luyện trong thành hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi luồng tử khí này, ai ai cũng

mạnh mẽ cả.”

Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, chúng ta hãy vào thành nhìn một chút.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Xích Vũ, chúng ta vào thành có chuyện quan trọng muốn làm, xin đừng gây phiền phức cho ta.”

Diêm Xích Vũ cười nói: "Thiếu chủ, đừng lo lắng, ta rất tốt bụng, sao có thể gây chuyện?”

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, chúng ta vào thành đi.”

Một lúc sau.

Bọn họ đến cổng thành, nhưng bị hai người mặc áo giáp chặn lại, một người vênh vang đắc ý nói: "Đứa nhỏ ở đâu đến, muốn vào thành trải nghiệm phải để người lớn của ngươi tới xử lý thủ tục cho người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vào thành có yêu cầu gì?”

Người mặc giáp vàng nói: "Muốn vào thành cần năm vạn tử linh thạch, để người trong tộc ký vào giấy sinh tử.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cho ngươi một trăm vạn viên tử linh thạch, chính chúng ta ký tên vào giấy sinh tử thì như thế nào?”

Người mặc giáp vàng giật mình nói: "Cái gì? Ngươi muốn phá quy củ của thành Hoàng Tuyền?”

Chương 429: Kẻ ăn xin, lão tổ Hoàng Tuyền

Nói đến đây, hắn ta tạm ngừng, nói tiếp: "Nếu không có người trong tộc đi theo, người nên rời khỏi thành Hoàng Tuyền, bằng không người chết ở trong thành, gia tộc của người nhất định sẽ gặp họa theo."

Lần này, Diệp Trường Sinh đã bị làm khó.

Thành Hoàng Tuyền có quy tắc riêng, hắn không thể tự xông vào được.

Không phải hắn không có thực lực xông vào, chẳng qua quá kiêu căng không phải ý muốn của hắn.

Diêm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, đừng kéo ta, ta không thể kiềm chế được tính khí của mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, xúc động là ma quỷ."

Diêm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, hai tên này... vô cùng thiếu đòn."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía bên ngoài thành hoang vu, tầm mắt rơi vào người đi đường, đột nhiên bị một bóng người hấp dẫn tầm mắt.

Bởi vì một tin tức xuất hiện trên đỉnh đầu của người đó, người ăn xin, có thể bồi dưỡng, lão tổ Hoàng Tuyền.

Ngay say đó.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt lão giả, khom người nói: "Lão tiên sinh, có thể giúp ta một chút không?"

Lão giả tóc trắng rối bù, đầu như tổ chim: "Muốn vào thành, để ta ký cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu lão tiên sinh biết mục đích của ta khi đến đây, người nói yêu cầu gì ta có thể giúp."

Lão nhân cười khở nói: "Lão phu cũng chỉ là một người tàn phế mà thôi, cho dù giúp người ký tên, đôi bảo vệ thành Hoàng Tuyền cũng sẽ không thừa nhận."

Nói đến đây, lão ta ngừng lại, tiếp tục nói: "Lão hủ lực bất tòng tâm, công tử vẫn là tìm người khác đi".

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh, nếu như ta có thể khiến người khôi phục thân thể, người sẽ làm gì?"

Sắc mặt lão giả thay đổi, vô cùng kinh ngạc: "Kinh mạch trong cơ thể ta đã đứt gãy, đan điền bị hủy, căn bản không có khả năng chữa trị."

"Lão tiên sinh, ta còn chưa ra tay, làm sao người biết là không thể?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, hơi đưa tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc: "Lão tiên sinh, ăn nó vào, thân thể và kinh mạch của người có thể khôi phục. Đối với đan điền bị hủy, hẳn là cũng có thể chữa trị cùng lúc."

Lão giả chậm rãi nâng bàn tay khô cầm lấy bình ngọc, vẻ mặt đột nhiên thay đổi: "Khí sinh mệnh thật nồng đậm."

"Công tử có ân với lão phu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không cần khách sáo, ăn vào rồi nói sau!"

Lão giả mở bình ngọc ra, vừa đưa lên miệng, một cổ linh lực mạnh mẽ truyền đến, ngay sau đó, bình ngọc bay ra khỏi tay lão giả.

"Tên ăn mày thối này, người xứng đáng có được chí bảo như vậy sao!"

Dưới thành Hoàng Tuyền.

Theo giọng nói cột nhả truyền đến, hai người Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, tầm mắt rơi vào trên bốn người kia.

Cầm đầu là một thiếu niên áo trắng, vẻ mặt có chút bệnh hoạn, hình như là do túng dục quá độ, quầng thâm mắt có chút nặng.

Có thể là do trên người hắn ta tỏa ra hơi thở bá đạo, ba người sau lưng cũng vênh váo đắc ý, đáng về không sợ trời không sợ đất.

Hàn Hải Tiêu thấy bốn người kia tiến lên, vội vàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: "Các người đi đi, việc này không liên quan gì đến các người."

Diệp Trường Sinh vừa định mở miệng, thiếu niên áo trắng đứng đầu đã nói: "Muốn đi, ta đồng ý chưa?"

Nói đến đây, hắn ta ngừng tạm rồi lại tiếp tục nói: "Muốn đi cũng không phải là không thể được, bỏ linh giới lại."

Hàn Hải Tiêu nói: "Vân Trung Hành, người đến tìm lão phu, không liên quan gì đến hai người bọn họ, có việc gì thì cứ giải quyết với ta đây."

Giọng điệu của Vân Trung Hành lạnh lùng nói: "Tên ăn mày thối, thân phận của người là gì mà trong lòng chính mình không biết à, ở chỗ này giả vờ làm cái gì?"

"Ta muốn giết người, người có thể sống tới ngày hôm nay không?"

Sắc mặt của Hàn Hải Tiêu cực kỳ khó coi, cười khổ một tiếng: "Người có thể lấy bộ xương già này của t đi, thế nhưng người đừng trêu chọc bọn họ, ta khuyên người một câu, có vài người, người không chọc nổi đâu."

Vân Trung Hành cười lớn: "Bên trong cái thành Hoàng Tuyền này còn có người mà ta không chọc nổi ư? Lão đầu, sợ là người đối đến ngốc rồi!"

Dứt lời, hắn ta đưa tay khẽ ngửi bình ngọc trong lòng bàn tay một lần: "Linh dịch tốt như vậy, ngoại trừ Vân gia chúng ta ra thì còn có người nào có tư cách có được."

Hàn Hải Tiêu lắc đầu, than nhẹ một tiếng: "Người có thể sống đến hôm nay, thật sự là một kỳ tích."

Vân Trung Hành liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Để linh giới lại rồi rút đi, đừng để ta động thủ."

Thân hình Hàn Hải Tiêu lóe lên, chắn trước mặt hai người Diệp Trường Sinh, người đằng sau chậm rãi đưa tay, vỗ bả vai Hàn Hải Tiêu: "Lão tiên sinh, việc này đã không phải là chuyện của cá nhân người."

"Công tử, hắn ta là người của Vân gia, toàn bộ thành Hoàng Tuyền đều ở dưới sự khống chế của Vân gia, đừng để lão già như ta đây gây thêm phiền phức cho các người." Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Xưa nay ta không thích gây phiền toái, nhưng nếu phiền toái tìm tới cửa, ta cũng sẽ không sợ sệt."

Chương 430: Không phải loại người gì cũng đều có tư cách làm đối thủ của ta

Nói đến đây, hắn nhìn Vân Trung Hành, tiếp tục nói: "Không phải loại người gì cũng đều có tư cách làm đối thủ của ta."

Ngay sau đó.

Vân Trung Hành vừa muốn nổi giận, một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, không phải ai khác mà chính là Nam Cung Kinh Thiên.

Ngày xưa Nam Cung Kinh Thiên bị Diệp Trường Sinh khống chế, đã hoàn toàn biến thành nô lệ của hắn, dưới tác dụng của sự khống chế bởi Thần Mâu, độ trung thành của Nam Cung Kinh Thiên lên tới trăm phần trăm.

Coi như Diệp Trường Sinh sai hắn ta giết chết chính bản thân mình, Nam Cung Kinh Thiên cũng sẽ không có chút do dự nào.

Trong khoảng thời gian hơn hai năm nay, Nam Cung Kinh Thiên chỉ tu luyện bên trong Thương Khung Thần Cung, tu vi sớm đã đi đến cấp Thần Vương.

Vân Trung Hành thấy Nam Cung Kinh Thiên xuất hiện, sắc mặt hơi đổi một chút: "Cấp Thần Vương."

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Kinh Thiên, cướp bình ngọc về đây, về phần bọn hắn... Đánh chết đi!"

Ra lệnh một tiếng, Nam Cung Kinh Thiên xuất chiêu như mãnh hổ, đột nhiên phi nhanh về phía bốn người Vân Trung Hành.

Uy áp của cấp Thần Vương bắn ra, ép tới mức bốn người không thở nổi, sắc mặt của Vân Trung Hành biến đổi lớn, âm thanh run rẩy: "Người dám giết ta thì đừng mơ mà đi khỏi thành Hoàng Tuyền."

Diệp Trường Sinh không thèm để ý đến Vân Trung Hành: "Lão tiên sinh, thân phận của người không đơn giản, vì sao lại rơi vào tình

trạng như thế này."

Hàn Hải Tiêu nói: "Bên cạnh công tử có kẻ mạnh đến như vậy, vì sao không sai hắc ta ký tên mà lại phải tìm đến lão phu."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu như lúc này ta nói ta quên mất hắc ta, lão tiên sinh có tin không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Nếu như lão phu không nhìn nhầm thì người này có lẽ là con rồi của công tử."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ánh mắt của lão tiên sinh tốt thật đấy."

Ngừng tạm, hắc tiếp tục nói: "Bây giờ lão tiên sinh có thể nói cho ta biết thân phận thật sự của người chưa?"

Hàn Hải Tiêu than nhẹ một tiếng: "Việc này nói ra thì rất dài dòng, lão phu vốn là lão tổ Hoàng Tuyền, bị kẻ gian làm hại nên mới rơi vào tình trạng như thế này."

"Là Vân gia." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiền bối, Vân gia đã hại người như thế, vì sao không giết người?"

Hàn Hải Tiêu cười khổ nói: "Đương nhiên là vì lão phu còn có giá trị, bằng không thì cũng không có khả năng sống đến bây giờ."

Nói đến đây, trên người lão ta tản ra một luồng sát khí cực lớn, luồng sát khí này không hề liên quan đến tu vi, chỉ là một sát niệm vô cùng thuần túy: "Vân gia chưa giết ta, nhưng nhiều năm như vậy ta lại sống không bằng chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối có muốn báo thù hay không?"

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Đến cả trong mơ ta cũng muốn báo thù, nhưng lại chẳng thể làm gì được, thân thể của ta đã tàn phế, không làm gì được bọn hắc."

"Tiền bối, ta có thể giúp người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nhưng mà, nếu như tiền bối muốn chấp chưởng thành Hoàng Tuyền thì về sau phải hợp tác với ta."

Hàn Hải Tiêu đề phòng nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Từ lúc ban đầu công tử giúp ta là đã có việc cần rồi có đúng không?"

"Không có!" Diệp Trường Sinh nói xong, rồi lại nói tiếp: "Mới vừa nãy biết được thân phận của tiền bối thì mới có ý nghĩ này."

Hàn Hải Tiêu nói: "Xin hỏi công tử là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh."

"Thiếu chủ Thần Ma." Hàn Hải Tiêu hí đôi mắt lại, tiếp tục nói: "Nếu như công tử có thể giúp ta đoạt lại mọi thứ, lão phu xin nguyện nghe theo công tử, về sau sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Diệp Trường Sinh đưa tay lấy một bình ngọc đưa cho Hàn Hải Tiêu: "Uống nó trước đi đã."

Hàn Hải Tiêu vội vàng uống nước sinh mệnh siêu cấp, chỉ chốc lát sau, toàn bộ vết thương và kinh mạch đứt gãy trong cơ thể đã khép lại toàn bộ.

Chẳng qua là phong ấn và đan điền bị phá nát vẫn còn tồn tại nguyên như cũ.

Bây giờ Hàn Hải Tiêu chẳng qua chỉ là một kẻ phạm nhân, một xú tu vi cũng không có.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tiền bối, phong ấn trong cơ thể người, ta có thể giúp người giải trừ, nhưng mà đan điền vỡ nát, sợ là..."

Hàn Hải Tiêu nói: "Diệp công tử, lão hủ biết một vật có thể chữa trị đan điền của ta, không biết công tử có hứng thú đi với ta đến một chỗ hay không."

Mày kiếm của Diệp Trường Sinh nhướn lên: "Tiền bối, vật này có lẽ là bí mật mà ngài giấu kín, Vân gia không giết người, chính là vì đạt được vật này đúng không!"

Sắc mặt của Hàn Hải Tiêu biến đổi lớn, cảm thấy run sợ: "Diệp công tử quả nhiên lợi hại, lão phu bội phục!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, Nam Cung Kinh Thiên xuất hiện ở bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đã lấy lại được bình ngọc."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, nắm bình ngọc thu vào bên trong linh giới: "Tiền bối, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, chờ ngài khôi phục thực lực rồi chúng ta lại trở lại thành Hoàng Tuyền."

Chương 431: Lão đầu, người xong đời rồi

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Diệp công tử đi theo ta!"

Lúc này.

Diễm Xích Vũ mở lời nói: "Thiếu chủ, sợ là không đi được."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên, nở một nụ cười: "Xích Vũ, người bảo vệ tiền bối cho tốt, chuyện còn lại giao cho ta."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thiếu chủ, loại việc nặng như đánh nhau này sao có thể để Thiếu chủ tự mình ra tay, giao cho ta là được rồi, Xích Vũ nhất định sẽ làm việc thỏa đáng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người làm đi!"

Bá.

Bá.

Từng bóng người bay xuống từ trên không, xuất hiện ở dưới chân tường thành, tầm mắt của mười người rơi vào ba người Diệp Trường Sinh.

Một tên áo đen lớn tuổi gần giọng nói: "Trong thành Hoàng Tuyền này mà dám giết người của Vân phủ ta, các hạ thật sự rất to gan lớn mật."

Diễm Xích Vũ nói: "Làm sao, không phục? Nếu không phục thì tới đánh ta đi!"

Sau khi Vân Kiếm Phi xuất hiện thì tầm mắt hoàn toàn đặt vào người Diệp Trường Sinh và Nam Cung Kinh Thiên, hoàn toàn không để ý đến Diễm Xích Vũ.

Giờ khắc này, mắt của lão ta nhìn Diệp Trường Sinh: "Kéo đệ đệ của người cút ra ngoài, nếu như người không quản thì lão phu làm thịt hẳn luôn."

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Tùy người."

Diễm Xích Vũ cả giận nói: "Lão đầu, người xong đời rồi."

Phượng minh cửu thiên, ánh sáng thần thánh chín màu rực rỡ, Diễm Xích Vũ đột nhiên lao mạnh về phía trước, kéo theo ánh sáng vô tận nghiền ép lên thân mười người.

Ngay sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, làm cho người ta rùng mình, tê cả da đầu.

Mười người Vân phủ có hai người có tu vi là Thần Vương, mặc dù như thế, vẫn phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết dưới đòn tấn công của Diễm Xích Vũ.

Một lúc sau.

Tiếng kêu thảm thiết tan biến, Diễm Xích Vũ đứng thẳng giữa hư không, ngay phía trước chỉ còn lại có ba người, bảy người kia không phải chết dưới sự tấn công của hắn thì cũng bị Phần Thiên Liệt Diễm đốt thành tro tàn.

Ba người còn lại kẹp chân lại gấp, trong mắt đều chứa ngọn lửa phẫn nộ, bọn hắn không đoán được đòn tấn công của Diễm Xích Vũ.

Chủ yếu nhất là... Có hơi phí trứng.

Vân Kiếm Phi cố nén nỗi đau phệ thần, không kiềm được cơn giận mà nói: "Lập tức truyền tin cho gia chủ, khiêu khích thần uy của Vân phủ, các người nhất định phải bỏ mạng ở đây."

Diễm Xích Vũ nói: "Gọi người đi, mời các người ra thêm sức khi chơi với ta."

Nói đến đây, hắn ngừng tạm rồi tiếp tục nói: "Ta thích chân thành đối chân thành, sức mạnh đối âm thanh lắm đấy."

"Tới đi, để ta làm cho các người thoải mái một chút."

Thấy Diễm Xích Vũ bay nhanh về phía Vân Kiếm Phi, Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, ta mang người rời khỏi nơi này trước đã."

Hàn Hải Tiêu nói: "Hắn vẫn còn nhỏ, sợ là không ngăn được cường

giả của Vân phủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối yên tâm, hẳn có thể..."

Bang.

Theo tiếng kiếm vang, Song Kiếm Hồn Độn lơ lửng trên không trung, Diệp Trường Sinh tóm lấy Hàn Hải Tiêu, xuất hiện trên thân kiếm.

Hai người ngự kiếm phi hành, tan biến khỏi thành Hoàng Tuyền, Nam Cung Kinh Thiên phía sau hóa thành một luồng ánh sáng, tiến vào bên trong Thương Khung Thần Cung.

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ đang đánh giết ba người Vân Kiếm Phi: "Thiếu chủ, người không thể bỏ lại ta như vậy được!"

Khi đang nói chuyện, hắn thuần thục nắm lấy ba người Vân Kiếm Phi mang đi, vừa muốn đứng dậy rời khỏi, ba luồng hơi thở khủng khiếp hạ xuống từ trên hư không.

Diễm Xích Vũ biến sắc, cảm thấy cuộc đời u ám: "Ta sắp bị đánh hội đồng, Thiếu chủ lại bỏ ta mà đi, uống ta..."

"Tất cả mọi người cùng ra đây, có thể chữa cho nhau chút mặt mũi hay không, chúng ta một đánh một đi?"

Vân Trung Hạc cả giận nói: "Cùng tiến lên, đánh hắn chết tươi!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Trên hư không.

Ba người Vân Trung Hạc bay xuống, sóng khí kinh khủng nghiền ép lên người Diễm Xích Vũ, khi câu nói kết thúc, ba đợt tấn công đều xuất hiện.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, sóng xung kích hủy thiên diệt địa, làm cho bầu trời cũng vì vậy mà biến sắc, không những run rẩy.

Thân ảnh Xích Diễm Vũ bay ngược về phía sau, hơn một ngàn trượng mới từ từ ngừng lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ba người trước mắt.

Bắt nạt cả con nít, không còn là người nữa rồi.

Vân Trung Hạc nói: "Với thực lực của kẻ này thì hai người các người cứ đuổi bắt Hàn Hải Tiêu, giao hãn cho ta là được."

Nghe được lời này, sắc mặt của Diễm Xích Vũ trở nên giận dữ, bắt nạt hãn cũng được, nhưng không thể xem thường hãn: "Lão đầu, có tin ta một phát húp trọn người hay không."

Vân Trung Hạc cười gằn nói: "Đến đây, cho người một cơ hội, xin được đánh!"

Sắc mặt của Diễm Xích Vũ trở nên nghiêm túc, thấy dễ ăn đấy à, nếu thật sự không sợ chết thì ta cho người biết ta mạnh đến mức nào.

Ngay sau đó, hơi thở trên người hãn điên cuồng tăng lên, ảo ảnh to lớn của Phượng hoàng cửu sắc xuất hiện đằng sau lưng, phượng minh cửu thiên, thần huy vạn trượng.

Chương 432: Phục Linh Đan cấp Thần

Khỏe miệng Vân Trung Hạc nhắc lên ý cười: “Thì ra là một con Thần Thú trưởng thành, lần này Vân phủ chúng ta giàu to rồi. Ta phải lấy được người, ta muốn người trở thành toạ kỵ của ta.”

Nói đến đây, lão ta liếc mắt nhìn về phía hai người còn lại: "Sao các người còn chưa chịu đi."

Hai người chợt xoay người, vừa muốn đạp không rời đi thì một bóng người xuất hiện trước mặt bọn hắn, người vừa tới không phải là ai khác mà chính là Diệp Trường Sinh.

Thấy Diệp Trường Sinh đến, Diễm Xích Vũ vô cùng cảm động: "Thiếu chủ, ta biết mà, người sẽ không bỏ rơi ta mà."

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Xích Vũ, đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ đến xem thử xem người có bị đánh chết hay không thôi!"

Diễm Xích Vũ: ". . ."

Lúc này.

Một lão giả nhìn Diệp Trường Sinh: "Giao Hàn Hải Tiêu ra đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu như ta nói không thì sao!"

Lão giả đột nhiên tiến lên phía trước, một cơn sóng lớn nuốt trời đổ ập xuống giống như biển động, bay về phía Diệp Trường Sinh.

Xùy.

Diệp Trường Sinh đưa tay chém ra một nhát kiếm, sóng lớn bị kiếm chém làm đôi, vậy nhưng thế kiếm vẫn không hề giảm, chém thẳng vào lão giả.

Ngay sau đó, hắn cười gió mà đi, lao nhanh về phía lão giả kia, người chưa đến mà kiếm đã đến, một mũi sóng kiếm chỉ thẳng vào mi tâm của lão ta.

Kiếm đâm vào nửa tấc, máu tươi nhỏ xuống.

Ánh kiếm chỉ xuống phía dưới, cả linh hồn của lão giả cũng đang run rẩy, không thể nhúc nhích. Trong mắt lão ta tràn ngập sự chấn động, chẳng thể tin rằng Diệp Trường Sinh mạnh mẽ đến thế.

Vân Trung Hạc và một người khác cũng vô cùng chấn động, uy lực của một kiếm đã mạnh mẽ đến vậy, có lẽ hẳn là Thần Vương cao giai.

Tầm mắt của Diễm Xích Vũ quét sang phía Vân Trung Hạc: “Không phải là người biết đánh nhau lắm đây à? Lên đi, đánh một trận với Thiếu chủ của ta đi.”

Nói đến đây, hẳn ta ngừng lại rồi tiếp tục nói: “Sao lại sợ rồi? À, biết người không dám ra tay rồi, vẫn nên về nhà tắm một cái rồi đi ngủ đi!”

Sắc mặt của Vân Trung Hạc khó coi vô cùng, cơ thể loé lên một cái, đánh một chưởng về phía Diễm Xích Vũ, người kia cả giận nói: “Hiếp yếu sợ mạnh, ta đây cứng rắn với người một lần.”

Dứt lời.

Một con hỏa phượng hoàng cửu sắc xuất hiện lao xuống phía dưới, đánh mạnh về phía Vân Trung Hạc.

Phân Thiên Liệt Diễm, bản thể của hỏa phượng hoàng che trời, uy áp vô tận của nó bao phủ xuống dưới, Vân Trung Hạc biến sắc, không dám chủ quan một chút nào.

Oanh.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, hỏa phượng hoàng chao liệng trên bầu trời, cơ thể của Vân Trung Hạc rơi xuống từ trên không, miệng phun ra máu tươi.

Trong lúc nhất thời.

Lão ta cảm thấy run sợ vô cùng, sau khi ép cơ thể ổn định lại thì nói: “Rút lui, trở về Vân phủ.”

Vân Trung Hạc vốn cho rằng kể cả khi Diễm Xích Vũ phóng thích bản thể thì cũng không chịu nổi một đòn, nhưng Thần Thú vẫn

mãi là Thần Thú, đã làm cho lão ta trọng thương.

Nhìn hai người hốt hoảng chạy trốn, hình bóng của Diễm Xích Vũ hạ xuống từ trên hư không, xuất hiện ở bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, mau cho ta một ngụm linh dịch.”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn sang, chậm rãi vươn tay nói: “Xích Vũ, uống thuốc đi.”

Diễm Xích Vũ nhận lấy bình ngọc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Thiếu chủ, biểu hiện lần này của ta như thế nào?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cũng tạm được, loại tu sĩ bậc này đã làm người mở bản thể...”

Diễm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ, bây giờ ta cần phải nhanh, nếu như là trước kia thì ta nhất định sẽ giết hẳn, cứu sống, rồi lại giết, lặp đi lặp lại, cho hắn chơi trò vô hạn tuần hoàn... cho đến khi bị tra tấn chết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người thật biến thái!”

Thực ra thì Diễm Xích Vũ rất mạnh mẽ, Vân Trung Hạc có tu vi là Thần Vương cao nhất, cường giả như vậy tìm khắp Vạn Thần Vực cũng không nhiều.

Một đòn của hắn có thể đánh trọng thương Vân Trung Hạc đã là tiến bộ rất lớn so với trước kia rồi.

Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng chờ mong, chờ sau khi Diễm Xích Vũ hoàn toàn luyện hoá xong thần hồn của phượng hoàng cửu sắc, cuối cùng thì hắn ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Sau đó hai người đạp không lướt nhanh rời khỏi, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Hàn Hải Tiêu và Nam Cung Kinh Thiên rồi.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Tiền bối, mối nguy đã được hoá giải, bây giờ chúng ta đi đâu.”

Hàn Hải Tiêu nói: "Diệp công tử, chúng ta đi tới Sinh Tử Cốc, ở nơi đó có một viên Phục Linh đan cấp Thần, chỉ cần ta lấy được nó là có thể chữa khỏi đan điền vỡ nát."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiền bối, Phục Linh Đan cấp Thần là do người đặt ở Sinh Tử Cốc?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Đúng vậy, ngày xưa lão phu ngẫu nhiên đạt được Phục Linh Đan cấp Thần, khi đó thế lực khắp nơi đều muốn tranh đoạt nó, để an toàn thì lão phu giấu nó ở Sinh Tử Cốc."

Chương 433: Xích Vũ, người không nên có ý đồ xấu

Nói đến đây, lão ta than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Thật sự là tạo hóa trêu người, không ngờ tới đan dược như thế lại thành cây cỏ cứu mạng của lão phu."

Diệp Trường Sinh nói: "Bên trong Sinh Tử Cốc vô cùng nguy hiểm, sau khi kinh mạch và đan điền của tiền bối bị huỷ thì cũng không thể vào trong đó nữa, mà thứ Vân gia mong mỗi cũng chính là viên Phục Linh Đan cấp Thần đó."

"Không sai, trăm năm trước, lão tổ Vân phủ vì đoạt một thanh thần khí mà tuý tiện đi vào một địa điểm nguy hiểm, tuy đã lấy được thần khí nhưng hấn cũng bởi vậy mà bị trọng thương." Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói.

"Thì ra là thế." Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, vậy cái người huỷ đan điền và kinh mạch của người cũng là người của Vân phủ ư?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Không hoàn toàn đúng, nhưng bọn họ cũng không thoát khỏi liên quan."

Lúc này, Diễm Xích Vũ nói: "Lão đầu, Phục Linh Đan cấp Thần mà người nói đó tổng cộng có mấy viên?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Một viên."

Diễm Xích Vũ thất vọng lắc đầu: "Thực sự đáng tiếc."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, làm sao vậy?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, nếu như cho ta một viên Phục Linh Đan cấp Thần thì thực lực của ta sẽ tăng lên không ít."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xích Vũ, người không nên có ý đồ xấu."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ yên tâm, thực sự không cần nó đến mức như thế."

Hàn Hải Tiêu thấy Diễm Xích Vũ nhìn chăm chăm vào lão ta thì cảm thấy u ám trong lòng, người thực sự không phải là người như vậy ư? Vậy vì cái gì mà người cứ nhìn chăm chăm ta?

Còn có vẻ đáng sợ như thế nữa.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, Thần cấp Phục Linh đan ngài lấy được từ đâu vậy, Luyện Dược Sư cấp mấy có khả năng luyện chế ra Phục Linh Đan cấp Thần."

Hàn Hải Tiêu nói: "Diệp công tử, Phục Linh Đan cấp Thần là thứ mà lão phu lấy được từ một bí cảnh."

Nói đến đây, lão ta ngừng tạm, hơi hơi xua tay: "Diệp công tử, đây là đan phương của Phục Linh Đan cấp Thần."

Diệp Trường Sinh nhận lấy đan phương, nhanh chóng đọc qua một lần, khoe miệng nhắc lên một nụ cười: "Tiền bối, đan phương thì ngài cứ giữ kỹ lấy, chúng ta đi tới Sinh Tử Cốc đã."

Sinh Tử Cốc.

Thân ảnh của ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện ở bên ngoài sơn cốc, thứ đập vào mắt là xương trắng u ám, có thể nhìn ra được là có không ít người chết ở trong sơn cốc.

Hàn Hải Tiêu nói: "Diệp công tử, mặc dù Sinh Tử Cốc cũng không được coi là nơi hung hiểm nhất nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm."

Nói đến đây thì lão ta ngừng lại sau đó mới tiếp tục nói: "Trăm năm trước, trong sơn cốc có một con âm Dương Huyền Diệu, chủng loại mà có thể phun ra lửa ấy, rất mạnh."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở lời, Diễm Xích Vũ đứng bên cạnh đã nói: "Chỉ là một con huyền diệu thôi mà, ở trước mặt ta thì nhất định là nó phải thân phục."

"Thiếu chủ, yên tâm vào đi, có ta ở đây, đừng sợ!"

Vốn là Diệp Trường Sinh cũng chẳng lo lắng, nhưng khi nghe Diễm Xích Vũ nói kiểu này, sắc mặt hẳn lại trở nên nghiêm túc: "Tiền bối, ngài để đan dược ở đâu vậy, bây giờ chúng ta đi lấy luôn."

Hàn Hải Tiêu nói: "Ngày xưa, để giữ được viên đan dược này, lão phu đặt nó trên sườn núi Sinh Tử, ngày đó đan dược mang lại mối nguy lớn như vậy cho lão phu, vốn đã định phá huỷ nó nhưng cũng may mà giữ lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Sâu xa, hết thảy tự có định số."

Ngay sau đó.

Ba người bay lên trời, bay về phía nơi sâu nhất ở Sinh Tử Cốc, ở những nơi đi qua, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, phát hiện có mấy hơi thở mạnh mẽ ngủ đông ở trong sơn cốc.

Tiến lên một lúc, Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, các người đến sườn núi Sinh Tử đi, ta vào trong sơn cốc đi dạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, hung thú trong sơn cốc không yếu, người vẫn không nên đi loạn."

Diễm Xích Vũ kiêu căng nói: "Thiếu chủ, chúng nó mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là hung thú, ta chính là Thần Thú có huyết mạch chí cao vô thượng."

Vừa dứt lời, bóng của hắn lóe lên, lao xuống phía dưới sơn cốc, đúng lúc này, hơi thở của hung thú trong sơn cốc cũng bắt đầu trở nên thô bạo.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Xích Vũ làm như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ tìm đến cái chết."

Chỉ trong giây lát.

Dưới sự chỉ dẫn của Hàn Hải Tiêu, hai người bọn hắn đi đến nơi mà ngày xưa để đan dược, suốt một đường đi này không gặp phải quá nhiều hung thú.

Sau khi rất nhiều hung thú xuất hiện và gặp phải hơi thở của Diệp Trường Sinh, chúng nó quay đầu hoảng hốt chạy trốn ngay.

Diệp Trường Sinh quá mạnh, hung thú cũng biết tự đánh giá bản thân, tránh việc không nuốt nổi mà ngược lại bản thân lại mất mạng.

Trên sườn núi Sinh Tử.

Hai người đứng thẳng trên sườn núi, Diệp Trường Sinh mở lời nói:
“Tiền bối, đi lấy đan dược đi!”

Hàn Hải Tiêu nói: "Làm phiền Diệp công tử phá hủy tảng đá lớn thứ ba, hộp giấu ở ngay trong đó."

Chương 434: Vì sao nó lại giúp chúng ta?

Tâm thần của Diệp Trường Sinh khẽ động, Song Kiếm Hỗn Độn bay ra, đánh trúng vào tảng đá lớn. Sau khi tiếng nổ mạnh vang lên, một tia sáng bắn ra.

Hắn vươn cánh tay, hộp gấm xuất hiện trong lòng bàn tay: "Tiền bối, ta có thể nhìn viên đan dược này một chút không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Dĩ nhiên là được rồi."

Diệp Trường Sinh từ từ mở hộp gấm ra, ngay sau đó ánh sáng đỏ xông thẳng lên trời, từng tiếng sấm vang lên, tấn công về phía sườn núi Sinh Tử.

Lôi kiếp?

Diệp Trường Sinh vội vàng phóng thích bính chướng bằng cương khí, bao phủ lấy Hàn Hải Tiêu, đúng lúc này, một luồng thú uy cuộn cuộn tràn đầy truyền đến.

Ánh sáng đỏ che trời xuất hiện, ngăn cản lôi kiếp, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt hiện lên vẻ khó hiểu.

Hàn Hải Tiêu nói: "Diệp công tử, con chim lớn giữa trời kia là âm Dương Huyền Diệu."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao nó lại giúp chúng ta?"

"Thiếu chủ, ta tới có kịp không!" Giọng nói của Diễm Xích Vũ truyền từ bên trên xuống, Diệp Trường Sinh mới phát hiện ra trên lưng âm Dương Huyền Diệu có một bóng người.

Không phải ai khác mà chính là Diễm Xích Vũ.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Xích Vũ, người tranh thủ xuống dưới đây đi, đừng để cho sét đánh người hồn phi phách tán."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ không cần lo lắng cho ta, bảo lão đầu kia nuốt đan dược đi, chút sét này cứ giao cho ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đừng cậy mạnh!"

Diễm Xích Vũ nói: "Không có việc gì, vừa hay ta tắm trong sét một phen, sáng khoái!"

Diệp Trường Sinh cúi đầu, tầm mắt rơi vào trên Phục Linh Đan cấp Thần: [Hệ thống, quét viên đan dược này giúp ta.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thời gian quét kết thúc, tin tức đã gửi đi!]

Kiểm tra thông tin của Phục Linh Đan cấp Thần, Diệp Trường Sinh nửa vui nửa buồn, lúc trước khi hắn nhìn đan phương, hoàn toàn chắc chắn có khả năng luyện chế được đan dược.

Nhưng mà dưới sự phân tích của hệ thống, nếu muốn luyện chế Phục Linh Đan hoàn toàn chính xác, có thể đạt tới cấp bậc của viên đan dược này thì nhất định phải có Đạo Tắc Sinh Mệnh tẩy rửa.

Bởi vì viên Phục Linh Đan cấp Thần này đã từng được thanh tẩy, cho nên nó mới có thể bị thể lực khắp nơi cướp đoạt, ăn viên đan dược này, mặc kệ người bị thương nghiêm trọng đến mức nào, sẽ có thể khôi phục về trạng thái đỉnh cao trong nháy mắt.

Phục Linh Đan cấp Thần và nước sinh mệnh siêu cấp có chút khác nhau, hiệu quả của đan dược mạnh mẽ hơn.

Người nói xem có biến thái hay không.

Khó trách Vân phủ không giết Hàn Hải Tiêu mà lại muốn moi tin tức về viên đan dược này từ trong niệm của lão ta.

Diệp Trường Sinh cầm đan dược đưa cho Hàn Hải Tiêu: "Tiền bối, ngài ăn đan dược, khôi phục thân thể đi."

Hàn Hải Tiêu nhận lấy đan dược: "Diệp công tử, người hoàn toàn có thể cứ vậy mà cướp đan dược đi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Chẳng lẽ ở trong mắt của tiền bối, ta chỉ có tầm mắt như vậy thôi? So với đan dược như thế, ta càng coi trọng tiền bối."

Hàn Hải Tiêu nhận lấy đan dược, khom người vái: "Thiếu chủ, cái mạng già của lão Hàn này, sau này sẽ là của Thiếu chủ."

"Lão Hàn, đừng như vậy!" Diệp Trường Sinh hơi hơi đưa tay, ra hiệu cho Hàn Hải Tiêu đứng dậy: "Lão Hàn đồng ý ở lại bên cạnh ta, ngày sau ta nhất định sẽ khiến người vui mừng vì quyết định của mình."

"Người tu luyện đi."

Dứt lời, hần bay lên trời, xuất hiện ở bên cạnh Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, hình như con huyền diệu này rất nghe lời người có phải không?"

Diễm Xích Vũ nắm cữu khúc Thần Lô đứng ở bên trên con chim, bộ dạng vô cùng hưởng thụ: "Đó là dĩ nhiên, ta chính là Thần Thú."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì lô kiếp sẽ giao cho người, ta đi dạo quanh Sinh Tử Cốc một vòng."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ đi thông thả, thoải mái quá, bỏ ta đi, nhanh lên, bỏ ta mạnh vào!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật láo.

...

Bên trong Sinh Tử Cốc.

Thân ảnh của Diệp Trường Sinh xuyên qua rừng rậm, những nơi đi qua rất thông suốt, không có một con hung thú nào dám cản hần.

Qua ba ngày, hần dạo quanh một vòng gần hết cả Sinh Tử Cốc, nhưng mà còn có hai nơi mà hần chưa đến.

Bởi vì hơi thở tỏa ra từ hai nơi này khiến cho hần thấy vô cùng nguy hiểm, nếu như dùng thực lực của hần bây giờ đi vào bên trong, chỉ sợ là chẳng thể sống sót mà đi ra ngoài.

Hai nơi này có lẽ mới là điểm quan trọng của Sinh Tử Cốc.

Biết nguy hiểm vạn phần, cho nên Diệp Trường Sinh không có ý định mạo hiểm tiến vào, chờ đến sau này, thực lực mạnh hơn một chút lại đến.

Giờ khắc này.

Hắn xuất hiện lại trên sườn núi Sinh Tử, thấy Hàn Hải Tiêu còn đang khôi phục, dời bước đi về phía bên cạnh, ngồi trên mặt đất, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một ngọn Tử Vi Thần Hỏa.

Trong núi không có khái niệm thời gian.

Bất tri bất giác, mười ngày đã trôi qua.

Bên trên hư không, cửu khúc Thần Lô càng ngày càng mạnh, Diễm Xích Vũ nhìn Thần Lô đang đánh xuống, nhảy nhanh lên trên lưng của huyền diệu.

Chương 435: Thiếu chủ, xin lỗi

"Lão đầu, người làm gì vậy, dẫn cả lôi kiếp khủng bố như thế về đây."

Theo lý thuyết thì lôi kiếp lúc trước đã phải kết thúc từ lâu.

Nhìn Thần Lôi đang đánh xuống, Diễm Xích Vũ bay thẳng lên trời, ngay sau đó, hắn hoảng sợ nói: "Mẹ nó, sét này quá mạnh."

Nếu như đánh xuống thêm nữa thì chẳng phải là sẽ đánh hắn thần hồn diệt hết luôn à.

"Tiểu Huyền, tranh thủ thời gian mà chạy!"

Diễm Xích Vũ ầm ỉ hô, sau đó lại nói: "Thiếu chủ, xin lỗi!"

Bởi vì Diễm Xích Vũ và huyền diệu rời khỏi, nơi mà tia sét đánh xuống chính là trên đỉnh đầu của Diệp Trường Sinh.

Mất nốt.

Thực sự quá mất nốt.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng sấm rung trời, ánh sáng tím lóe ra, giống như từng đạo lôi long màu tím bay lượn trên chín tầng trời.

Thanh thế to lớn, hủy trời diệt đất.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, sắc mặt biến đổi, phát hiện Diễm Xích Vũ không thấy đâu: "Hố lớn, người muốn hại chết ta?"

Oanh.

Một đạo lôi đình đánh trúng trên người hắn, Diệp Trường Sinh tức sùi bốp, tóc dựng thẳng lên, bộ dáng có chút buồn cười.

Giống như bị pháo bắn vậy.

Ngay sau đó.

Hắn thúc dục Cửu Chuyển Thần Ma Thể, hai chân đạp đất, bay lên trời, nghênh đón lôi đình đánh xuống.

Ước chừng thời gian một nén nhang trôi qua.

Lôi đình trên hư không biến mất không thấy đâu, thân ảnh Diệp Trường Sinh lảng không hạ xuống, áo trên người biến mất không thấy.

Ánh sáng lôi đình che kín trên người, giống như bị điện giật, ở trên người hắn lưu chuyển rất nhanh.

Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người không sao chứ!"

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, tức giận nói: "Xích Vũ, tiểu tử người rất xấu, lôi kiếp buông xuống, người không thể nhắc nhở ta một câu?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người sao còn tức giận, ta tin tưởng với thực lực của Thiếu chủ, từng ấy lôi đình không có khả năng đủ thương Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh cười khổ: "Cám ơn anh, để ý đến ta như vậy."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ, không thể mang theo tức giận như vậy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, lòng bàn tay hướng lên trên: "Xích Vũ, người nhìn cái gì."

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên lòng bàn tay, ánh mắt đều thẳng tắp: "Thiếu chủ, đây là Phục Linh Đan thần cấp?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phục Linh Đan, so với thần cấp còn thiếu chút nữa, có điều hẳn là có tác dụng với người."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thiếu chủ, người quá mạnh, ta không

muốn cố gắng.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người vẫn nên cố gắng đi, nguyên bản đan dược này là chuẩn bị cho người, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý.”

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Thiếu chủ, người không thể như vậy, đan dược này cho ta, đối với Thiếu chủ là vô cùng có lợi.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu không như vậy, ta dùng thần thông mới lĩnh ngộ đối với Thiếu chủ thì như thế nào.”

Vừa nghĩ đến thần thông của Diễm Xích Vũ, Diệp Trường Sinh lại nhức đầu: "Vẫn là quên đi, thần thông của người, ta cũng không dám học.”

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, thần thông này thật sự rất mạnh, cũng rất thích hợp với Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, Diễm Xích Vũ dù sao cũng là Thần Thú, có lẽ hắn ta thật sự có thần thông cường đại: "Thần thông cái gì, nói nghe thử một chút.”

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, phong huyết thủ, học hay không học?”

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh đầy hắc tuyến, nhìn Diễm Xích Vũ một cái: "Ta tin cái quỷ của người.”

Theo đó, hắn ném Phục Linh Đan cho Diễm Xích Vũ: “Mau lăn đi, có bao xa lăn thật xa!”

Diễm Xích Vũ tiếp nhận đan dược, cao hứng phấn chấn nói: "Tốt!”

Lúc này.

Hàn Hải Tiêu chậm rãi đứng lên, đi tới phía Diệp Trường Sinh: "Bái kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hàn, người khôi phục như thế nào.”

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, ta khôi phục rất tốt, Thiếu chủ đây

là làm sao vậy.”

Diệp Trường Sinh sờ sờ hai má, xấu hổ cười: "Ở đây chờ ta!"

Hàn Hải Tiêu thấy Diệp Trường Sinh biến mất trong sơn cốc:
"Thiếu chủ, kiên quyết chống đỡ lời kiếp? Thần Ma Tộc cường hãn, quả nhiên cũng không phải là lời đồn."

Sau một nén nhang.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai trở lại trên sườn dốc Sinh Tử: "Lão Hàn, chúng ta trở về thành Hoàng Tuyền đi!"

Hàn Hải Tiêu nói: "Hết thầy nghe Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Hàn, tu vi của người khôi phục không sai, thế mà là cấp Thần Vương cao nhất."

Hàn Hải Tiêu lắc đầu, thấp giọng nói: "Thiếu chủ, trước kia thực lực của ta cũng không phải như vậy, hiện tại thân thể khôi phục, ta tin tưởng tu vi sớm muộn gì cũng sẽ trở về."

"Sống uống thời gian ngàn năm, trải qua ngàn khó nạn hiểm, là họa cũng là phúc, tâm tình ta hiện tại tuyệt đối không phải trước kia."

Diệp Trường Sinh đương nhiên tin tưởng tâm tình của Hàn Hải Tiêu phát sinh biến hóa, ngàn năm không chết, nhìn hết thế gian ảm áp, nếm hết nhân tình lạnh lẽo.

Chỉ có như thế, mới có thể một mình giữ tâm linh, lạnh ấm tự biết.

Hắn có thể tưởng tượng được, Vân Phủ là như thế nào tra tấn hắn, có thể làm cho một người ngàn năm không chết, Vân Phủ cũng là hao tâm tổn trí.

Chương 437: Ta nguyện ý, người có ý kiến?

Hàn Hải Tiêu tập trung nhìn về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người hai gã lão giả: "Vân Khiếu Long, thì ra người là lão bất tử."

Về mặt Vân Khiếu Long kinh ngạc nhìn Hàn Hải Tiêu: "Là người, người thế mà khôi phục."

Hàn Hải Tiêu nói: "Có kinh hỉ hay không, có ngoài ý muốn hay muốn."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Vân Phủ các người nợ ta, có phải nên trả hay không."

Vân Khiếu Long hí mắt, nhe răng nói: "Người khôi phục thì như thế nào, ngày xưa Vân Phủ có thể khiến cho người trở thành người tàn phế, hôm nay cũng có thể."

Hàn Hải Tiêu nói: "Có một nói một, đừng khoe khoang, năm đó nếu không phải có Thiên Thư Viện ra tay, chỉ bằng một đám rác rưởi các người, có thể đả thương ta?"

"Đúng, theo ta được biết, Thiên Thư Viện đã không còn ở Vạn Thần Vực nữa, người phía sau Vân Phủ các người không còn nữa."

Vân Khiếu Long khinh thường không thèm để ý: "Không có Thiên Thư Viện, người cũng không lay động được Vân Phủ, thực lực chỉ là Thần Vương, yếu như con kiến hôi."

"Khẩu khí thật lớn, cũng không sợ đau đầu lưỡi." Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói: "Vân Khiếu Long, người phiêu rồi."

"Để Vân Khiếu Thiên đi ra đi, ân oán giữa chúng ta, một lần thanh lý đi!"

Hai chân Vân Khiếu Long đạp đất, tựa như một rồng kiêu ngạo ngút trời, công kích về phía Hàn Hải Tiêu: "Giết người, cần gì phải ra tay."

Hàn Hải Tiêu híp mắt, nhìn Vân Khiếu Long tiến công tới: "Nửa bước Thần Hoàng, có chút thực lực?"

Vừa dứt lời, hơi thở trên thân ảnh lão ta điên cuồng tăng vọt, lại trực tiếp bước vào cấp Thần Hoàng: "Hoàng Tuyền Kiếp!"

Xuy.

Lưỡi đao màu máu như trắng tàn, khai thiên liệt địa, cắt về phía Vân Khiếu Long.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Vân Khiếu Long bay ngược ra ngoài, nơi đi qua, lâu các Vân Phủ sụp đổ, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh phế tích.

Khói bụi bao trùm, vọt thẳng lên chín tầng trời.

Vân Khiếu Long mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hải Tiêu: "Hoàng Tuyền sinh tử công."

Hàn Hải Tiêu nói: "Sợ rồi? Đây mới chỉ là khởi đầu."

Trong lúc nói chuyện, hai tay lão ta mở ra, thân ảnh bay lên trời: "Vân Khiếu Thiên, nếu người không ra, liên vĩnh viễn không cần đi ra."

Thanh âm thấu cửu tiêu, quanh quẩn trên bầu trời thành Hoàng Tuyền.

Ngay sau đó.

Một màn kỳ lạ đã xảy ra.

Thành Hoàng Tuyền lại lay động khẽ run, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ trăm trượng.

Trên đỉnh lâu các

Lương Diệp Trường Sinh đeo hộp kiếm mà đứng, áo dài cưỡi gió

thối nhỏ, ánh mắt hẩn dửng ở trên người Hàn Hải Tiêu, hai gò má nổi lên vẻ nghi hoặc.

Lão ta... Lão ta đang làm gì vậy?

Vân Khiếu Long nhìn Hàn Hải Tiêu lơ lửng: "Người muốn mở đại trận Hoàng Tuyền."

Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói: "Đại trận Hoàng Tuyền, người có biết tác dụng của trận này không?"

Vân Khiếu Long nói: "Một tòa tà trận mà thôi, dùng để căn nuốt tử khí của vong giả, sau đó làm của riêng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều đáng tiếc, phu tử Thiên Thư Viện đã bày ra đại trận ở thành Hoàng Tuyền, đại trận Hoàng Tuyền của người căn bản không có tác dụng."

Hàn Hải Tiêu nói: "Vô tri, đại trận Hoàng Tuyền cường hãn, há người có thể tưởng tượng."

Dứt lời, tử khí mênh mông tràn đầy giống như sóng lớn nuốt bầu trời, bao phủ toàn bộ thành Hoàng Tuyền, thân ảnh Hàn Hải Tiêu không ngừng cao lên, lại xuất hiện ở giữa đại trận.

Tử khí bắt đầu điên cuồng tràn vào trong cơ thể lão ta...

Thanh âm Vân Khiếu Long run rẩy nói: "Người... Người thể mà căn nuốt toàn bộ tử khí vào cơ thể."

Hàn Hải Tiêu hăng hái: "Vân Khiếu Long, người sợ là đã quên Hoàng Tuyền Sinh Tử Công tầng thứ hai là cái gì."

Căn nuốt.

Vân Khiếu Long hoảng sợ vạn phần: "Năm đó người bày ra đại trận Hoàng Tuyền, mục đích chân chính là vì thu thập khí tử vong, bao gồm cả cốc lịch lâm hoàng tuyền, cũng là người cố ý lưu lại."

Hàn Hải Tiêu cười điên cuồng: "Vân Khiếu Long, người biết đã quá muộn."

Trên lầu các.

Diệp Trường Sinh nghe được hai người nói chuyện, xem như hiểu rõ, vì sao lần đầu tiên đến thành Hoàng Tuyền, Diễm Xích Vũ nói khí tử vong bao phủ trong thành này, cũng không xâm phạm tu sĩ trong thành.

Nguyên lai là có được một tòa trận trong trận, là Thiên Thư Viện lưu lại đại trận, đang ngăn cản đại trận Hoàng Tuyền cắn nuốt.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, ánh mắt rơi vào trên người Hàn Hải Tiêu: "Chỉ biết lão Hàn không đơn giản như vậy, bằng không hẳn cũng không xứng với tên lão tổ Hoàng Tuyền."

"Lão già khốn kiếp này... Che giấu thật sâu!"

Trên hư không, vô số tử khí tràn vào Hàn Hải Tiêu, một thân tu vi bắt đầu điên cuồng tăng vọt, sóng khí kinh khủng từ trên người bắn ra ngoài, bao trùm toàn bộ bầu trời thành Hoàng Tuyền.

Giờ khắc này, nhìn Hàn Hải Tiêu cầm đao mà đi tới phía Vân Khiếu Long, từng bước một cảnh giới, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh híp mắt, lẩm bẩm nói: "Bố cục ngàn năm, chỉ vì hôm nay, lão Hàn hoàn toàn đứng lên."

Chương 438: Không cần vội, người trước bạn đi

Ánh mắt Hàn Hải Tiêu dừng ở trên người Vân Khiếu Long: "Giao Hoàng Tuyền Dịch ra, ta có thể cho người chết một cách thống khoái."

Thân ảnh Vân Khiếu Long run rẩy: "Muốn Hoàng Tuyền Dịch, người đừng mơ tưởng."

Hàn Hải Tiêu quay đầu nhìn về phía đỉnh lâu các: "Thiếu chủ, đợi lát nữa, ta tẩy máu Vân Phủ, nhất định sẽ giúp Thiếu chủ lấy được Hoàng Tuyền Dịch."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần vội, người trước bạn đi."

Vân Khiếu Long theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Là người, vì sao phải giúp hãn khôi phục."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nguyện ý, người có ý kiến gì?"

Vân Khiếu Long lại nói: "Ta biết người, người là dư nghiệt của Thần Ma Tộc... Diệp Trường Sinh, người chính là tai họa, người có biết hay không, Hàn Hải Tiêu chính là đại ma đầu tội ác tày trời."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, vẻ mặt căm hận: "Ta quên mất, các người vốn là cá mè một lứa."

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trên không trung, Hàn Hải Tiêu giận dữ nói: "Lão tạp mao người, Thiếu chủ là người mà người có thể chống đối?"

"Nhất định phải để ta cho người một đao!"

Xuy.

Đao tới.

Thế đao vô địch, chia thân ảnh Vân Khiếu Long từ một làm hai.

Giết người không thấy máu, rút đao chỉ nghe tiếng gió.

Diệp Trường Sinh nhìn lưỡi đao tiêu tán trên không: "Đao pháp không tẻ, một kích có thể phát huy thể đao đến cực hạn, không rèn luyện ngàn vạn lần là không có khả năng có được đao pháp bá đạo như vậy!"

Trong lúc hần đang nói chuyện, thân ảnh Hàn Hải Tiêu đã tiến vào trong Vân Phủ, nơi đi qua, máu tươi như trụ, người Vân Phủ ai nấy đều ngã xuống vũng máu.

Diệp Trường Sinh có thể nhìn ra, thời điểm Hàn Hải Tiêu chém giết người Vân Phủ, điên cuồng phát tiết phần nộ trong lòng.

Bị kìm nén quá lâu.

Một khi bộc phát, tất nhiên là thẳng tiến không lùi, trực đảo Hoàng Long(*).

((*)Trực đảo Hoàng Long: thẳng tiến phủ Hoàng Long, ý là tiến thẳng vào sào huyệt địch.)

Vân Phủ.

Sương máu tràn ngập, thi thể tràn ngập khắp nơi.

Hàn Hải Tiêu vung đao quét ngang, như thiên hà bao trùm, phạm là nơi đi qua, không có sự sống có thể tồn tại.

Giết cường giả của Vân Phủ không có chỗ vờn người, điên cuồng chạy về chỗ sâu trong Vân Phủ.

Nhìn cảnh giết chóc điên cuồng trước mắt, sau khi Diệp Trường Sinh biết trận chiến này, Vân Phủ sẽ không còn tồn tại.

Đúng lúc này.

Một hơi thở khủng bố truyền ra, Diệp Trường Sinh nhìn qua, phát hiện một lão giả đạp không mà đến, xuất hiện đối diện Hàn Hải Tiêu.

Thân ảnh người tới gầy như củi, dưới sóng xung kích cường đại,

giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Người này không phải người khác, chính là lão tổ Vân Phủ, Vân Khiếu Thiên.

Hàn Hải Tiêu thấy Vân Khiếu Thiên xuất hiện, hai gò má nổi lên vẻ phẫn nộ: "Vân Khiếu Thiên, người rốt cục cũng nở đi ra, đáng tiếc đã quá muộn, ta nhất định diệt Vân Phủ."

Vân Khiếu Thiên nói: "Lão tổ Hoàng Tuyền, giữ người ngàn năm, quả nhiên là một tai họa."

Giọng nói Hàn Hải Tiêu lạnh lẽo: "Như thế nào, ta còn nên cảm tạ ơn không giết của Vân Phủ các người?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Năm đó, các người đối với ta như thế nào, hôm nay ta chỉ muốn giết sạch các người, đúng, đơn giản như vậy."

Vân Khiếu Thiên nói: "Năm đó người bày ra đại trận Hoàng Tuyền, điên cuồng cắn nuốt tử khí đề cao tu vi, Thiên Thư Viện chỉ là hủy đàn điền của người, phá vỡ kinh mạch của người đã là rất nhân từ với người."

Hàn Hải Tiêu cười nhạt: "Ta tu luyện tử khí, nhưng từng lạm sát người vô tội, ta tu luyện tử khí, nhưng từng làm xằng bậy, cứ như vậy ta trở thành một kẻ tội ác tày trời trong mắt các người."

"Ta thừa nhận rằng ta không phải là một người tốt, nhưng ta chắc chắn là một người xấu. Còn hơn là các người phản bội, cướp đoạt, chỉ biết làm một ít chuyện đường hoàng, giả nhân giả nghĩa."

"Gọi các người là ngụy quân tử, đã là để ý tới các người."

Vân Khiếu Thiên nói: "Người và ta không chết không thôi, vậy thì ganh đua cao thấp đi!"

Hàn Hải Tiêu cười lạnh nói: "Để cho ta nhìn xem, ngàn năm qua tu vi của người tăng tiến bao nhiêu."

Thân ảnh Vân Khiếu Thiên đột nhiên vọt về phía trước, giơ tay lên vỗ một chưởng về phía Hàn Hải Tiêu: "Toái Thiên Chưởng!"

“Chỉ thường thôi!” Hàn Hải Tiêu lạnh nhạt nói, vung đao nghênh đón: “Vẫn là chút thủ đoạn này, người thật sự không cầu tiến, chẳng lẽ Thiên Thư Viện không để lại chút gì cho Vân Phủ các người?”

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sóng lớn nuốt trời bao phủ Vân Khiếu Thiên, thân ảnh bay ngược ra ngoài ngàn trượng, trong miệng lão ta phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Vân Khiếu Thiên đề phòng nhìn Hàn Hải Tiêu, biết nếu như mình không có nội thương, hiện tại có thể dễ dàng chém chết Hàn Hải Tiêu.

Nhưng hiện tại lão ta cũng không phải là đối thủ của Hàn Hải Tiêu, sau một kích vừa rồi, dẫn động nội thương trong cơ thể, tiếp tục chiến đấu, phần thắng của lão ta không lớn.

Chương 439: Thiếu chủ, người nghiêm túc sao?

Hàn Hải Tiêu nói: "Vân Khiếu Thiên, người vẫn là rác rưởi như vậy, ta cho người một cơ hội, truyền tin tức cho Thiên Thư Viện, xem bọn hắn có cứu người hay không."

Vân Khiếu Thiên nói: "Được, thỏa mãn người."

Dứt lời, lão ta giơ tay lên vung lên, một tia sáng xuất hiện trên không trung, ngay sau đó, một bộ quyền trục mở ra.

Giống như cánh cửa kết giới.

Ánh sáng vạn trượng, cắn nuốt bầu trời.

Hàn Hải Tiêu biến sắc: "Quyển trục Truyền Tống? Không đúng, đây là quyển trục Linh Hồn, Thiên Thư Viện thật không tệ đối với Vân Phủ các người, có quyển trục này tồn tại, Vân Phủ các người ở giới này sẽ vô địch."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Vân Khiếu Thiên, đây là lá bài tẩy cuối cùng của Vân Phủ các người, không có sự tồn tại của nó, các người chết chắc rồi."

"Thiếu chủ, chúng ta rút trước, xong rồi lại đến!"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, đột nhiên thay đổi, khiến hắn có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Rút lui?

Sợ là không đi được.

"Lão Hàn, hắn tới rồi!"

Hàn Hải Tiêu xoay người nhìn về phía quyển trục, một thân ảnh từ trong đó đi ra, người tới ôn văn nho nhã, bộ dáng yếu đuối, nhìn thế nào cũng không giống người tu luyện.

Giống như bộ dáng thư sinh văn nhược.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn ta đi ra khỏi quyền trục, trời đất biến sắc, trên bầu trời, vạn mây bắt đầu khởi động, xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật lớn, ngay trên đỉnh đầu nam tử.

Hạo nhiên chính khí.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử bộ dáng thư sinh trước mắt, sắc mặt hơi đổi, không thể tin được chỉ là một luồng linh hồn mà thôi, thế mà có thể phóng thích ra hạo nhiên chính khí khủng bố như thế.

Hàn Hải Tiêu quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người trước tiên rời khỏi thành Hoàng Tuyền chờ ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, hắn đánh không chết ta."

Hàn Hải Tiêu lại nói: "Thiếu chủ, người này là Kiếm phu tử, một trong bốn phu tử của Thiên Thư Viện, rất mạnh."

"Nếu ta đang ở thời kỳ hư vọng, có thể chiến đấu một trận, hiện tại mặc dù hắn là một luồng linh hồn, nhưng tu vi của ta giảm xuống ngàn trượng, sợ là không cách nào ngăn cản hắn."

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt: "Kiếm tu, vừa lúc ta cũng là kiếm tu, có thể đánh một trận."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Lúc này.

Kiếm phu tử Đạo Thiên Quân nói: "Lão tổ Hoàng Tuyền, người thế mà khôi phục."

Hàn Hải Tiêu nói: "Đạo Thiên Quân, chúng ta lại gặp mặt, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, lúc này đây ta nhất định giết đến Thiên Thư Viện."

Đạo Thiên Quân lắc đầu, cười nói: "Người đã từng không làm được, hiện tại người càng không được, đến, lĩnh chết đi!"

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta chột lóe, dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Người cũng chịu chết với hắn đi!"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Được, cầu xin người đánh chết ta đi!"

Hàn Hải Tiêu: "..."

Lão ta ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Thiếu chủ, người nghiêm túc sao?

Mũi chân Diệp Trường Sinh khẽ điểm, thân ảnh đạp không mà đi, xuất hiện trước mặt Đạo Thiên Quân: "Lão Hàn là người của ta, người muốn giết hắn, hỏi ta có đáp ứng hay không."

Đạo Thiên Quân híp mắt: "Người là Thần Ma Tộc, khó trách tuổi còn trẻ đã có thực lực như thế, đáng tiếc người gặp được ta, hôm nay sẽ trấn áp chủ tớ các người."

Tiếp theo, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Hàn Hải Tiêu: "Đường đường là lão tổ Hoàng Tuyền, lại nhận dư nghiệt của Thần Ma Tộc là Thiếu chủ, người thật thẹn với danh tiếng của mình."

Hàn Hải Tiêu nói: "Lão tử vui vẻ, có ý kiến gì."

"Hoàng Tuyền Kiếp!"

"Bỉ Ngạn tù!"

Hai đạo công kích hô đến trên mặt Đạo Thiên Quân, chỉ thấy Đạo Thiên Quân nhẹ nhàng phất phất tay, biến kiếm quay cuồng nuốt trời, trực tiếp hất bay Hàn Hải Tiêu ra ngoài.

Một cái bay này, lão ta ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Hàn Hải Tiêu mạnh mẽ ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Thiên Quân: "Thần Hoàng cao giai, một luồng linh hồn thể mà thôi, không dám tưởng tượng bản thể của hắn cường đại đến trình độ nào."

Giờ khắc này.

Đạo Thiên Đều nói với Diệp Trường Sinh: "Chuẩn bị tốt rồi chứ, đến người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Rút kiếm, bằng không người không có cơ hội thắng ta."

Đạo Thiên Quân cười nói: "Ta giết người chưa bao giờ dùng kiếm, người là kiếm tu, lại không hiểu cấp bậc người và kiếm hợp nhất?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nào, làm cho ta một lần."

Đạo Thiên Quân chỉ búng lên trên đầu ngón tay, một luồng kiếm quang chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh, tốc độ vô cùng nhanh, tựa như ngôi sao ngã xuống.

"Kiếm khí phóng ra ngoài?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Chúng ta cũng vậy!"

Ổng tay áo hần bay lên, một sóng khí nghênh đón, đi về phía trước, sóng khí hóa kiếm, va chạm cùng một chỗ với kiếm khí được phóng thích của Đạo Thiên Quân.

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là người và kiếm hợp nhất của người?"

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Vẫn là cho người hiểu được thế nào là kiếm đạo chân chính."

Chương 440: Làm đi, xem ai chết trước

Đạo Thiên Quân cười lạnh một tiếng: "Người biết kiếm đạo là gì không? Còn kiếm đạo chân chính, ta ngược lại muốn nhìn một chút..."

"Kiếm... Đạo tắc?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, thân ảnh mạnh mẽ vọt về phía trước: "Vạn Kiếm Tật Phong."

Một kiếm ra.

Vạn kiếm hợp lại.

Một kiếm này, hấn dung hợp kiếm kỹ và thuộc tính gió cùng một chỗ, phàm là nơi gió có thể đến, trong lúc nhất thời toàn bộ bị kiếm khí bao trùm.

"Kiếm thâm sâu, gió thâm sâu, hấn lại dung hợp hai loại thâm sâu này cùng một chỗ?" Đạo Thiên Quân không thể tin được.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, thân ảnh tiếp tục đi về phía trước, thần quang chín màu xuất hiện, hướng thẳng lên trên bầu trời.

Ánh sáng vạn trượng làm người ta không mở được mắt.

Hàn Hải Tiêu híp mắt: "Thần Vương chiến đấu với Thần Hoàng, Thiếu chủ, người nghiêm túc sao?"

Xuy.

Thần quang chín màu xuyên qua hư không, chỉ thẳng lên người Đạo Thiên Quân, người sau sắc mặt đại biến, trong mắt lộ vẻ đề phòng.

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ.

Đạo Thiên Quân thân là phu tử của Thiên Thư Viện, thời gian ngàn năm tu kiếm, tự xưng là trên kiếm đạo, người có thể vượt qua mình chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chưa từng nghĩ tới ở trên Vạn Thần Vực, sẽ gặp được kiếm tu như Diệp Trường Sinh.

Một kiếm chín màu, lực lượng ẩn chứa chín loại thuộc tính, hơn nữa toàn bộ dung hợp với kiếm đạo thâm sâu hoàn mỹ.

Diệp Trường Sinh là tu sĩ cấp Thần Vương không sai, nhưng uy lực kiếm của hắn... Sớm đã vượt qua một kích của Thần Vương, đây mới là đáng sợ nhất.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, toàn bộ thành Hoàng Tuyền đều ở dưới kiếm quang tràn ngập, không gian trở nên hư ảo.

Thân ảnh Đạo Thiên Quân nhanh chóng lui ra không thôi, hơi thở trên thân ảnh bắt đầu tăng vọt: “Tuổi còn nhỏ mà trình độ kiếm đạo khủng bố như vậy, không hổ là người của Thần Ma Tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm đạo của ngươi rất bình thường, về sau phải cố gắng tu luyện, gặp lại, đừng ngại cả một kiếm của ta cũng không thể ngăn cản."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Hôm nay trước tiên hủy linh hồn thể của ngươi, sau đó gặp mặt đừng để ta thất vọng."

Sắc mặt Đạo Thiên Quân cực kỳ khó coi: "Khinh thường ta, phiền toái của ngươi lớn rồi."

Dứt lời, hắn ta lao xuống phía dưới, mang theo vạn đạo kiếm quang, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh: "Nhất Kiếm Sơn Hà."

Một kiếm phá núi sông.

Một kiếm táng trời đất.

Không biết từ khi nào, trong hai tay Đạo Thiên Quân xuất hiện hai thanh trường kiếm, áo trắng nhẹ nhàng như tiên, vẫn vân đạm phong khinh nhìn Diệp Trường Sinh.

Giống như trong mắt hắn ta... Diệp Trường Sinh vĩnh viễn là một đệ đệ.

Kiểm đạo của Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng hắn ta không hề sợ hãi chút nào.

Thấy thế.

Diệp Trường Sinh xông thẳng lên Cửu Tiêu, giơ tay chém Song Kiếm Hỗn Độn: "Nhất kiếm vĩnh hằng!"

Hai đạo kiếm quang gặp nhau trên không trung, tựa như mũi kim với cọng râu, bạch hồng vạn trượng, rực rỡ lộng lẫy.

Nhìn thấy một màn như vậy.

Hàn Hải Tiêu âm thầm nuốt nước miếng: "Thiếu chủ quá trâu bò, Thần Vương chiến đấu với Thần Hoàng, chính là mạnh như vậy."

"Thần Ma Tộc ở thế hệ này của Thiếu chủ, lại muốn lên đến đỉnh cao, có thể ở lại bên cạnh Thiếu chủ, ta thật sự là quá may mắn."

Nói đến đây, lão ta phát hiện Vân Khiếu Thiên còn ở trên hư không, khỏe miệng nhắc lên một tia ý cười, di chuyển đi tới phía Vân Khiếu Thiên.

Vân Khiếu Thiên thấy Hàn Hải Tiêu đi tới: "Người... Người định làm gì, đừng đến đây."

Hàn Hải Tiêu nói: "Đừng sợ, ta sẽ đưa người lên đường."

Vân Khiếu Thiên nói: "Nếu người giết ta, Thiên Thư viện sẽ không bỏ qua cho người."

Hàn Hải Tiêu lắc đầu, cười nói: "Người chết không có giá trị, người cảm thấy Thiên Thư Viện sẽ vì một người chết mà gây chiến sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơn nữa, có Thiếu chủ ở đây, ta sẽ sợ Thiên Thư Viện ư?"

Vân Khiếu Thiên híp mắt lại, âm thầm thiêu đốt máu trong cơ thể, bởi vì lão ta biết Hàn Hải Tiêu sẽ không bỏ qua cho mình.

Thay vì bị giết, không bằng liều mạng một phen, có lẽ còn có một đường sống sót.

Hàn Hải Tiêu nói: "Lão già, năm đó lúc phản bội ta, người không phải rất tiêu sái sao? Hôm nay là lúc để trả nợ."

"Đừng sợ, ta sẽ không để người chết quá nhanh."

Vân Khiếu Thiên mạnh mẽ vọt về phía Hàn Hải Tiêu: "Lão tổ Hoàng Tuyền, muốn giết ta, người cũng phải trả giá đắt."

"Thiêu đốt máu?" Hàn Hải Tiêu biến sắc: "Vân Khiếu Thiên, liều mạng phải không? Đến đi, cứng rắn đi!"

Dứt lời.

Trên hư không đại trận Hoàng Tuyền ngưng tụ tử khí, toàn bộ mạnh mẽ tiền vào trong cơ thể Hàn Hải Tiêu một lần, trong phút chốc, vô số khí tử vong từ trong cơ thể lão ta bắn ra.

"Nào, làm đi, xem ai chết trước."

Vân Khiếu Thiên không nghĩ tới Hàn Hải Tiêu lại liều mạng bởi tiếp, hai mắt lạnh lùng vô cùng, mang theo công kích ngập trời vọt tới.

Hàn Hải Tiêu siết chặt đao Luyện Ngục Hoàng Tuyền trong tay, một đao chém ngang bầu trời: "Hoàng Tuyền Lạc!"

Chương 441: Vân Khiếu Thiên đâu?

Trong lúc nhất thời.

Bóng tối che trời, tựa như màn đêm buông xuống, Hoàng Tuyền xuất hiện lại ở nhân gian.

Tiếng nổ âm âm truyền ra, chấn động bầu trời, đè ép Cửu U.

Ngay cả Diệp Trường Sinh và Đạo Thiên Quân cũng kinh động.

Thân ảnh hai người lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Hàn Hải Tiêu, giờ khắc này, trong hư không, chỉ có một hơi thở sinh mệnh.

Vân Khiếu Thiên đâu?

Dưới một kích của Hàn Hải Tiêu, bị đao mang bao phủ cắn nuốt, hình thần câu diệt.

Ngay sau đó.

Hàn Hải Tiêu giơ tay cầm lấy linh giới của Vân Khiếu Thiên trong tay, sau khi nhanh chóng kiểm tra, nói về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, Hoàng Tuyền Dịch đã đến tay."

Tiếp theo, thân ảnh lão ta lẳng không ngã xuống, trong miệng phun ra một ngụm máu, Vân Khiếu Thiên là bị giết?

Nhưng một kích cuối cùng là lão ta liều mạng, cũng làm cho Hàn Hải Tiêu bị thương nặng, hơn nữa sau đó mạnh mẽ thúc dục Hoàng Tuyền Lạc, sẽ có khả năng bị cản trở.

Diệp Trường Sinh thấy Hàn Hải Tiêu lẳng không hạ xuống, xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Thiên Quân: "Đến đây, hôm nay không phải là ta đánh chết người, chính là người bị ta đánh chết."

Đạo Thiên Quân: "..."

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn ta trầm giọng nói: "Hôm nay tha cho người một mạng, nhưng chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt, hy vọng đến lúc đó người còn có thể bá đạo như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái này thì người yên tâm, đánh người, lúc nào ta cũng cứng rắn như vậy."

Thân ảnh Đạo Thiên Quân bay ngược ra sau, dần dần trở nên hư ảo, thẳng đến cuối cùng hóa thành hư vô.

Diệp Trường Sinh thấy Đạo Thiên Quân rời đi: "Tiểu Thất, vì sao không cho ta giết hắn?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, bây giờ người giết cũng chỉ là một luồng linh hồn thể, nhưng người phải bại lộ tất cả lá bài tẩy."

"Mặt khác, trên người người này có hơi thở tổ binh, ta hoài nghi hắn hẳn là biết tổ binh ở đâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Tổ binh, rất lợi hại?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, tổ binh vô cùng lợi hại, hiện tại hai thanh kiếm trên người chủ nhân đều có khả năng thăng cấp thành tổ binh, có điều còn cần một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Thì ra tổ binh là gọi binh khí trên siêu thần khí."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Kiếm tu trâu bò như ta, làm sao có thể không có tổ binh, nhất định phải kiếm mấy chục thanh trở về."

Diệp Tiểu Thất: "..."

Vô số uy áp tiêu tán, tu sĩ thành Hoàng Tuyền như trút được gánh nặng, từng ngụm thở hổn hển.

Cảm giác thật tốt khi còn sống.

Mới vừa rồi uy áp nghiền ép, chúng tu sĩ đều cho rằng bọn hắn sẽ chết, thật sự quá dọa người.

Có bao nhiêu người sợ hãi đến chảy máu.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lảng không hạ xuống, xuất hiện bên cạnh Hàn Hải Tiêu, thấy lão ta dùng đao chống đỡ thân thể: "Lão Hàn, thương thế của người như thế nào?"

Hàn Hải Tiêu ho nhẹ một tiếng: "Thiếu chủ, không chết được, ta còn có thể cứu."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa cho Hàn Hải Tiêu một chai nước sinh mệnh siêu cấp: "Yên tâm, có ta ở đây người sẽ không chết được."

Hàn Hải Tiêu tiếp nhận nước sinh mệnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tiếp theo, lão ta khoanh chân ngồi, bắt đầu khôi phục thương thế trong cơ thể.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Lão ta chậm rãi đứng lên, giơ tay đưa Hoàng Tuyền Dịch cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đây là Hoàng Tuyền Dịch."

Diệp Trường Sinh thu Hoàng Tuyền Dịch: "Lão Hàn, kể tiếp người có tính toán gì."

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, ta đi làm chút việc, sau đó đi theo bên người Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người vẫn nên ở lại thành Hoàng Tuyền, tiếp tục dốc lòng tu luyện, chờ thời điểm ta cần người, sẽ phái người đến tìm người."

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Cũng được, ta vừa lúc nhân cơ hội này xây dựng lại thành Hoàng Tuyền."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Đi đi."

Thân ảnh Hàn Hải Tiêu bay lên trời, xuất hiện trên bầu trời thành Hoàng Tuyền, tung tiếng như sấm nói: "Ta, lão tổ Hoàng Tuyền đã trở lại, ta là người đứng đầu Hoàng Tuyền, tất cả chờ thân phực

đi!”

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, lạnh nhạt cười: "Có muốn cao giọng như vậy hay không, không thể khiêm tốn một chút như ta hay sao?"

Ngay sau đó.

Hàn Hải Tiêu lần thứ hai xuất hiện bên cạnh hắn, bái nói: "Thiếu chủ, thời gian lưu lại cho chúng ta không nhiều lắm, Đạo Thiên Quân đến từ Thiên Thư Viện, trận đại chiến tình không ngày xưa, bọn hắn chính là kẻ địch của Thần Ma Tộc."

"Đây cũng là vì sao khi Đạo Thiên Quân lần đầu tiên nhìn thấy Thiếu chủ, chính là biết Thiếu chủ đến từ Thần Ma Tộc."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Hàn, đại chiến tình không rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người biết được bao nhiêu?"

Hàn Hải Tiêu khinh thường nói: "Một đám ngụy quân tử tự xưng là tu sĩ chính nghĩa, vì để cho bọn hắn quang minh chính đại cướp đoạt, cho nên phát động đại chiến."

Chương 442: Thật là thuộc hạ tốt

"Đại chiến tinh không năm đó chủ yếu chính là nhằm vào Thần Ma Tộc, bởi vì Thần Ma Tộc trưởng thành quá nhanh, uy hiếp đến những người này, mặt khác Thần Ma Tộc có được nhiều tài nguyên, cho nên khiến bọn hắn thêm thường."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Những thực lực này thật sự không phải đồ đặc, hủy diệt Thần Ma Tộc, đó là bởi vì Thần Ma Tộc cường đại, nhưng bọn hắn ngay cả ta cũng không buông tha, ta là lão tổ Hoàng Tuyền không sai, ngoại trừ những điểm tà ác kia, kỳ thật ta là người tốt."

"Quá khi dễ người, muốn đoạt đan dược của ta thì nói ta tội ác tày trời, Thiếu chủ, người nói nên tức giận hay không tức giận."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra đại chiến tinh không là như vậy."

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ là hy vọng của Thần Ma Tộc, nếu Thiếu chủ trưởng thành quá nhanh, bọn hắn rất nhanh sẽ xuống."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị: "Vậy thì giết bọn hắn, mạng của ta do ta quyết định, không khỏi trời, ai muốn giết ta, ta diệt toàn bộ tộc hắn."

Hàn Hải Tiêu nhìn Diệp Trường Sinh, nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào, ánh mắt sùng bái: "Thiếu chủ, ta cũng nghĩ như vậy. Bây giờ bọn hắn nói ta là người xấu, ta sẽ xấu đến cùng."

Dừng một chút, lão ta tiếp tục nói: "Thiếu chủ, phong cách làm việc trước đây của ta là người già không thể đánh, trẻ em không thể đánh, nữ nhân không thể đánh, nam nhân thì đánh chết. Những lúc này đây, ai dám ngăn cản ta, tất cả đều đánh bạo, nếu có mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, ta sẽ bắt tới tặng cho Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nhìn bộ dáng của hắn giống như sẽ thiếu nữ nhân?

Có bao nhiêu nữ nhân ở trong đám người liếc mắt nhìn hắn một

cái, từ nay về sau, chỉ cần nghĩ đến dung nhan của hắc, sẽ hơi ướm một chút, tỏ vẻ tôn kính.

Không nói, không nói, Thượng đế đã cho ta khuôn mặt này, ta nên trân trọng.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão Hàn, ta có một số việc gấp gáp phải đi làm, người cũng không cần đưa."

Ngay khi hắc đứng dậy chuẩn bị rời đi, hắc tiếp tục nói: "Lão Hàn, phụ nữ không cần để lại cho ta, người tự làm việc đi!"

Hàn Hải Tiêu nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, lẩm bẩm nói: "Thiếu chủ, lão Hàn thích nhất là bắt những Thần nữ kia, nữ phụ tử vân vân, đến lúc đó nhất định sẽ để cho Thiếu chủ hưởng thụ thật tốt."

"Nghe đồn trong đám đệ tử Thiên Thư Viện có tứ đại mỹ nhân, cũng không biết Thiếu chủ có thích hay không, lão Hàn cũng không thích tuổi trẻ, không có hương vị, không có ý vị..."

Diệp Trường Sinh không nghe được đoạn cuối cùng của Hàn Hải Tiêu sẽ bị thiệt thòi, bằng không hắc nhất định sẽ lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Thật là thuộc hạ tốt.

Nhưng làm thế nào để cho mọi người cảm thấy không phải là rất bình thường?

Lão tổ ngàn năm không thể trưởng thành như lão ta sao?

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh cười gió mà đi, lướt nhanh về phía Thần Ma Tộc, trong lúc đi về phía trước, hắc mở lời nói: "Tiểu Thất, về chuyện tổ binh, người hãy nói cho ta một chút."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, Song Kiếm Hỗn Độn là do năm thanh kiếm dung hợp mà thành, bên trong ẩn giấu năm loại thuộc

tính của kiếm đạo, nếu chủ nhân để cho nó cần nuốt đủ nhiều kiếm mạch và kiếm linh, không bao lâu nữa, Song Kiếm Hỗn Độn có thể thăng cấp.”

"Về phần tàn sát, thanh tà kiếm này thăng cấp nhanh hơn tổ binh, chỉ cần chủ nhân để cho nó cần nuốt đủ khí giết chóc."

Diệp Trường Sinh nói: "Khí giết chóc, Tiểu Thất, ý của người là làm cho ta điên cuồng giết người?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Không sai, kiếm đạo hiện tại của chủ nhân đã rất mạnh, lại dung hợp chín loại thuộc tính và kiếm đạo tặc, nhưng kiếm đạo của chủ nhân còn thiếu một chút đồ vật, chính là bởi vì như thế, cho nên chủ nhân không cách nào phát huy uy lực lớn nhất của kiếm kỹ."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên: "Tiểu Thất, kiếm đạo của ta còn thiếu cái gì..."

Trên hư không.

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, kiếm đạo của người thiếu... Thế."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Thế là một loại thâm sâu rất kỳ diệu, vừa lúc tàn sát có thể mang đến cho người, nó là tà kiếm không sai, nhưng có thể làm cho chủ nhân có được thể sát khí nhanh nhất."

"Dù sao con đường trưởng thành của chủ nhân gần đầy bụi gai, giết chóc là không thể thiếu, cho nên dùng kiếm giết chóc đạt được thể sát khí, chính là chuyện trọng yếu nhất tiếp theo của chủ nhân."

"Thế sát khí!" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tiểu Thất, có phải trải qua vô tận giết chóc thì có thể đạt được thể sát khí hay không?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, giết chóc chỉ là con đường, chân chính có được thể, vẫn là cần ngộ tính."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi, tìm cơ hội ta thử một lần!"

Trên hư không mênh mông, một đạo bạch hồng xẹt qua, giống như sao băng xẹt qua...

...

Địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, vừa mới buông xuống không lâu, Thiên Khô lão nhân và Diệp Thập Vạn đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Chương 443: Tiến vào cấm địa Thần Ma

Hai người khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: "Thiên Khô, hết thấy đều ổn!"

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi thiếu chủ, Vạn Thần Vực coi như bình tĩnh, chỉ là trong khoảng thời gian này cấm địa có chút dị động, hơn nữa Thập Vạn muốn tiến vào, lại bị lão nô ngăn lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Cấm địa dị động, vừa vặn như thế, để cho ta đi vào thăm dò cuối cùng là có chuyện gì."

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng lại trên người Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, thực lực của ngươi lại tăng lên."

Diệp Thập Vạn ồm ồm nói: "Hồi Thiếu chủ, cấp Tiên Thiên nặng bốn mươi vạn, chiến lực có thể so với cấp Thần Vương."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, trong lòng vô cùng hoảng sợ, tên Diệp Thập Vạn này cứng rắn tu luyện đến cấp Tiên Thiên nặng bốn mươi vạn.

Vậy rốt cuộc khi nào hắn ta mới có thể đột phá Tiên Thiên?

Dừng một chút, hắn mở lời nói: "Thập Vạn, ngươi vào Thương Khung Thần Cung tu luyện, ta chuẩn bị lễ vật cho ngươi."

Diệp Thập Vạn gật đầu, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, ngay sau đó, sét đánh vô tận phía trên Thần Cung đáp xuống, giống như có vô số lôi long đang tàn sát bừa bãi gầm thét.

Trong Thương Khung Thần Cung làm sao có lôi đình?

Không biết, những lôi đình này đến từ lôi kiếp của Sinh Tử Cốc, lôi kiếp ngày đó bùng xuống, Diệp Trường Sinh dẫn lôi kiếp vào trong Thương Khung Thần Cung.

Nói cách khác, chính là không phải oanh kích hấn đến vẻ mặt ngăm đen, tóc đứng ngược, đờn giản như vậy.

Ngày đó, Hàn Hải Tiêu chữa trị đan điền, tương đương với nghịch thiên mà đi, chính là chín chín lồi kiếp buông xuống, thật khủng bố.

Thấy Diệp Thập Vạn tiến vào Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thiên Khô, đan dược này cho người, sau khi ăn vào, tu vi sẽ tăng lên!"

Ánh mắt Thiên Khô lão nhân dừng ở trên đan dược, vẻ mặt kích động nói: "Thiếu chủ, đan dược này là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Phục Linh Đan."

Thiên Khô lão nhân thu hồi đan dược: "Thiếu chủ, lão nô trước đưa Thiếu chủ đi cấm địa."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không cần, ta tự đi là được."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, biến mất trên hư không, khi xuất hiện lại, hắn đứng ngay ngắn ở cửa vào cấm địa Thần Ma.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía sơn cốc: "Hoa Thần Ma, ta tới rồi."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, sơn cốc này chính là nơi tuyệt vời để người lịch lãm, nếu như chủ nhân có thể sống sót đi ra khỏi sơn cốc, hẳn là có thể nắm giữ thế sát khí."

Diệp Trường Sinh híp mắt, biết ý tứ tiềm ẩn trong lời nói của Diệp Tiểu Thất, nếu dự đoán có thể còn sống đi ra, vậy sẽ chôn mình trong sơn cốc.

Bên trong sơn cốc rốt cuộc có gì đáng sợ tồn tại?

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh hắn chợt lóe, bước vào trong sơn cốc, đi về phía trước

ngàn thước, hết thấy đều gió êm sóng lặng, không có chút hơi thở nguy hiểm nào.

Nhưng càng như thế, càng làm lòng người ta cảm thấy hoảng hốt.

Không biết, mới là đáng sợ nhất.

Tiếp tục đi về phía trước trong chớp mắt, thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, phát hiện sơn cốc trước mặt chỉ còn lại một khe hở.

Vô cùng vô cùng vô cùng hẹp, hắc nghiêng người mới miễn cưỡng có thể đi qua.

Thật cẩn thận dọc theo khe hở cực hẹp đi về phía trước, khe hở chậm rãi càng ngày càng rộng, Diệp Trường Sinh thì thảo tự nói, sơ cực hiệp, tài thông nhân, đi lại hơn mười bước, rộng mở sáng sủa.

Chờ hắc xuyên qua con đường giống như thiên đường, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, khắp núi đầy hung thú.

Bộ dáng gì cũng có, nhìn thấy còn không phải rất bình thường, giống như biến dị.

Trong nháy mắt khi hắc xuất hiện, vô số ánh mắt hung thú đồng loạt rơi vào trên người hắc: "Cái kia, các người tiếp tục đi dạo, không cần quản ta."

Nhìn hung thú từng bước từng bước tới gần mình, Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn nói mình đi sai rồi, các người có tin hay không?"

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa, chấn động đến đá vụn trên đỉnh núi rơi xuống, chúng hung thú chảy nước miếng, ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn Diệp Trường Sinh.

Ta sẽ đi, đó là một con chuột? Lớn như vậy, ăn gì?

Còn nữa... Chúng nó là hung thú, một con dê như người góp vui cái gì?

"Chủ nhân, sinh vật nơi này đều biến dị, hẳn là có một con hung thú đặc biệt khủng bố đang khống chế chúng nó, hơn nữa cải biến huyết mạch của chúng." Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiểu Thất, hung thú gì có thể biến thái như vậy?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, ta cũng không rõ lắm, nó ở trong sơn cốc này, chủ nhân có thể đi tìm một chút."

"Có điều, chủ nhân vẫn nên giải quyết những hung thú này trước đi!"

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, đồ kiếm xuất hiện trong tay hắn: "Đến đây, có bao nhiêu đến bấy nhiêu, vừa lúc để cho ta lĩnh ngộ thể sát khí."

Chương 444: Diệp Trường Sinh... Người đầu

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Mặt đất khê run rẩy lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ trăm trượng.

Vô số con hung thú chậm rãi xông tới.

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể... phân thành từng nhóm hay không, quá nhiều."

Xuy.

Xuy.

Từng đạo kiếm quang bay ra, cắt vào thân ảnh hung thú, máu tươi như trụ, thi thể bắn tung tóe, mặc dù như thế, hung thú không có chút ý muốn dừng lại.

Ngược lại, giống như bị máu tươi kích thích, trở nên bạo lực, khát máu.

Diệp Trường Sinh lao nhanh về phía trước, thân ảnh xuyên qua trong đại quân hung thú, điên cuồng chém giết, máu tươi dần dần làm cho đôi mắt hấn mê ly.

Quá nhiều.

Giết không hết.

Nhưng Diệp Trường Sinh không còn lựa chọn nào khác, cho dù hung thú vẫn luôn trào lên, hấn vẫn phấn đấu liều lĩnh chặn lỗ hổng, cho đến khi sức cùng lực kiệt.

Bởi vì một khi dừng lại, hấn sẽ chôn mình dưới roi vọt của đại quân hung thú.

Chẳng lẽ ta thật sự phải chôn ở đây sao?

Kỳ thật, hẳn có thể cho Diễm Xích Vũ hiện thân, cũng có thể dùng Tử Vi Thần Hỏa đối phó hung thú, nhưng vì linh ngộ thể sát khí, hẳn chỉ có thể hóa thân thành Tu La, giết sạch tất cả hung thú trong sơn cốc.

Nhất kiếm vĩnh hằng.

Nhất kiếm táng thiên.

Tạo hóa nhất kiếm.

Tạo hóa đoạt thiên.

Liên tiếp bốn kiếm phóng thích ra, thi thể hung thú chất đồng như núi, máu chảy thành biển.

Đúng lúc này.

Thanh âm của Diệp Tiểu Thất vang lên ở bên tai hắn: "Chủ nhân, kẻ tiếp người không thể sử dụng kiếm kỹ và kiếm đạo thần thông."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tiểu Thất, người có ý gì, để cho ta bình thường?"

Nếu thật sự giống như Diệp Tiểu Thất nói, nhưng dựa vào dùng kiếm chém giết những hung thú này, lúc nào là đầu tiên?

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, chính là dùng kiếm chém, nếu như không thúc dục linh khí là tốt nhất, như vậy mới có thể trợ giúp chủ nhân linh ngộ thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, người nghiêm túc sao?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Đương nhiên, chẳng lẽ chủ nhân sẽ sợ những hung thú này?"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Sợ hãi, cho dù ta có bình thường, cũng là bạo kích đối với chúng nó."

"Không sợ, làm xong rồi."

Kế tiếp, hẳn thật sự dựa theo lời Diệp Tiểu Thất nói, không thúc dục linh khí, không phóng thích kiếm kỹ, chỉ dựa vào chém giết, ngăn cản công kích của hung thú.

...

Bất tri bất giác trôi qua một đêm.

Trời bắt đầu sáng.

Trong sơn cốc tràn ngập mùi máu ngập trời, hung thú ngửa mặt lên trời rống như điên, ở trong sơn cốc đi tới đi lui, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Diệp Trường Sinh... Người đâu?

Vô số hung thú đứng ở trong sơn cốc, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nhưng duy chỉ không thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh.

Bị hung thú giết chết?

Không nên, thời gian mới chỉ một đêm.

Sức chịu đựng này có phải là có chút quá yếu hay không.

Giờ khắc này.

Hung thú bắt đầu ăn tằm đồng bạn đã chết, chúng nó hẳn là đang bổ sung thể lực.

Khụ khụ.

Một trận ho nhẹ truyền ra, một cánh tay từ dưới thi thể hung thú vươn ra, ngay sau đó, Diệp Trường Sinh đẩy thi thể bò ra.

Chém giết một đêm, vốn tưởng rằng có thể đánh hạ đại quân hung thú.

Không nghĩ tới cuối cùng mình mệt mỏi nằm sấp, thân thể đạt tới cực hạn, rốt cuộc giết bao nhiêu hung thú, hẳn thật sự không biết.

Chỉ nhớ cuối cùng ngay cả cánh tay hắc cũng không nhắc lên được.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng trên thi thể hung thú, người là người máu, kiếm là kiếm màu máu, giống như chiến thần từ Cửu U Luyện Ngục bò ra.

Lại giống như thống soái chinh chiến sa trường, một mình chiến đấu.

Trên người hắc phủ đầy vết thương, có một số vết thương có thể nhìn thấy xương trắng, không biết là bị móng vuốt sắc bén xẹt qua, hay là bị răng nanh của hung thú cắn xé.

Tàn.

Vô cùng thâm thàm.

Những hiệu quả vẫn rất rõ ràng, hơi thở trên người Diệp Trường Sinh đã thay đổi, cổ sát khí tự nhiên vốn có, khí thế to lớn.

Hung thú phát hiện Diệp Trường Sinh xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắc, giống như đang nói, nhân loại, làm sao lại cắn không chết người?

Diệp Trường Sinh dùng kiếm chống đỡ thân thể, thở hổn hển vài hơi, nhìn hung thú vây quanh: "Nào, tiếp tục đi, ta phụng bồi đến cùng."

Tiếp theo thân ảnh hắc lui về phía sau, thi thể dưới chân trượt xuống, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Nhìn sương sớm trên thi thể hung thú, hắc lẩm bẩm nói: "Bất kể là sơn cốc hay là núi lớn, kỳ thật mỗi sáng sớm và đêm đều phủ đầy sương trắng."

...

Nửa tháng sau.

Địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.

Trên đảo nổi.

Thiên Khô lão nhân chấp hai tay sau lưng mà đứng, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía đô thành Sát Lục: "Ngẩn ngủi ba ngày, trời lại sinh dị tượng hai lần."

Nói đến đây, lão ta cau mày, tiếp tục nói: "Đô thành Sát Lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thiếu chủ chậm chạp không về, xem ra ta phải đi tới thăm dò đến cùng."

Ngay trong nháy mắt khi lão ta chuẩn bị rời đi, trên bầu trời lại xuất hiện một ánh sáng, hơi thở khủng bố trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Vạn Thần Vực.

Chương 445: Chẳng lẽ hãn muốn xuất thế?

“Làm sao là địa phương của Cửu U Tộc?”

“Chẳng lẽ hãn muốn xuất thế?”

Thiên Khô lão nhân lộ vẻ sợ hãi, Cửu U Tộc xuất hiện dị tượng, cho thấy lão ta xuất quan, lão tổ Cửu U Tộc - Nam Cung Phục Huyền.

Cửu U, Cửu Giới, mà đêm buông xuống, dị tượng khủng bố như vậy, lão ta mạnh mẽ đến trình độ nào.

Xem ra lúc này Thiếu chủ gặp phiền toái lớn rồi.

Trong khi đó.

Ba dị tượng buông xuống, cả Vạn Thần Vực sôi trào, các thế lực lớn đều biết Cửu U Tộc, đô thành Sát Lục muốn đến lần nữa.

Đồng thời, các thế lực lớn cũng biết, sau khi Cửu U Tộc ra đời, kẻ địch đầu tiên của bọn hãn chính là Diệp Trường Sinh.

Nhưng Cửu U Tộc đã tâm bình bưng, chí hướng xưng bá, nô dịch cả Vạn Thần Vực, nếu Diệp Trường Sinh không chịu nổi, vậy bọn hãn đều phải chết.

Vấn đề như vậy, thế lực Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông, đô thành Sát Lục như vậy, vì sao thời điểm đại chiến tinh không bọn hãn có thể tránh được một kiếp, vả lại truyền thừa xuống dưới?

Trong khi ngay cả Vạn Thần Vực cũng chấn động, lại có một chuyện lớn xảy ra.

Phong Đô Quỷ Vực, dị tượng buông xuống, Bách Quỷ Dạ Hành, màn đêm buông xuống, hắc khí ngập trời tựa như núi lửa phun trào.

Xông thẳng vào bầu trời cửu thiên.

Trong lúc nhất thời, Vạn Thần Vực lại sôi trào, các thế lực lâm vào sợ hãi, Phong Đô Quý Vực xuất hiện dị tượng, Quý Vương Tông ra đời.

Nó sẽ thay đổi.

Lại là loạn thế phong vân.

Đây sẽ là một kiếp nạn.

Mọi tu sĩ sẽ là một thành viên trong trận kiếp nạn này, căn bản không cách nào đứng ngoài cuộc.

Giờ khắc này.

Đô thành Sát Lục.

Trên một tòa lầu các cao chót vót.

Hai người Bá Thiên Đồ và Quân Lục Thiên bá đạo mà đứng, thân ảnh thẳng tắp như thương, trên mặt bọn hắn lộ ra ý cười.

Quân Lục Thiên trầm giọng nói: "Bá huynh, vị Cửu U Tộc kia xuất thế, hiện tại phong ấn Phong Đô đã được giải trừ, tin tưởng bọn hắn rất nhanh sẽ tới dự ước ba năm."

Bá Thiên Đồ gật đầu: "Lúc này đây chúng ta cũng đã chuẩn bị xong, thời gian ba năm không biết Diệt Trường Sinh phát triển đến trình độ nào."

Quân Lục Thiên nói: "Diệt Trường Sinh biến mất hai năm, không ai biết hắn đi tới nơi nào, có điều, trước đó không lâu hắn xuất hiện ở thành Hoàng Tuyền, sau đó mai danh ẩn tích lần thứ hai, nếu muốn cho hắn hiện thân, chúng ta chỉ cần đi tới thành Vạn Thần, tin tưởng Diệt Trường Sinh rất nhanh sẽ xuất hiện."

Ánh mắt Bá Thiên Đồ kiên định, nhìn chăm chú hư không phía trước: "Diệt Trường Sinh, chết chắc rồi."

Hoàn toàn tự tin.

Tuyệt đối bá đạo.

Ba năm bế quan cùng lịch lãm, Bá Thiên Đồ có điểm nhẹ nhàng, cảm giác mình mạnh mẽ, không chút nào để Diệp Trường Sinh vào mắt.

Quân Lục Thiên nói: "Dị tượng thật đáng sợ, đây là Tông chủ Quỷ Vương Tông đột phá?"

Bá Thiên Đồ nói: "Thời đại xưa nay không thiếu thiên kiêu, Quỷ Vương Tông ẩn nấp ở Phong Đô ngàn năm, sợ là bồi dưỡng không ít cường giả, Quỷ Thiên Sầu từng là thiên kiêu một đời, ngàn năm đã qua, không thể khinh thường."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lúc trước chúng ta bế quan, đại chiến giữa Đạo Tông và Thần Đế Minh, ai thắng ai thua?"

Quân Lục Thiên nói: "Đạo Tông thắng, cường giả của Thần Đế Minh bị một kích giết trong nháy mắt, từ đó về sau, bọn hắn không còn xuống Vạn Thần Vực nữa."

Mày kiếm của Bá Thiên Đồ nhướng lên, kinh ngạc nói: "Đạo Tông đáng sợ như vậy? Không hổ là tông môn cổ xưa."

Nói xong, lão ta đắm chiêu, dừng một chút, tiếp tục nói: "Quân huynh, ta có bằng hữu tới, đi gặp hắn."

Quân Lục Thiên nói: "Phía trên phái người tới đây?"

Bá Thiên Đồ gật gật đầu, hóa thành một luồng ánh sao, biến mất trên đỉnh lầu các.

Giờ khắc này.

Trên địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.

Thiên Khô lão nhân dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Phong Đô Quỷ Vực, trầm trầm nói: "Quỷ Vương Tông lại sớm phá phong ấn, là ai âm thầm giúp hắn?"

"Quỷ Vương Tông, Bá Tộc, Cửu U Tộc, đô thành Sát Lục, bốn thế lực này không kém, Thiếu chủ phải thừa nhận nhiều lắm."

Nói đến đây, lão ta khẽ thở dài một tiếng: “Thần Ma Tộc, không nên như thế, vì sao không thể chứa được chúng ta?”

Tiếp theo.

Thân ảnh lão ta biến mất không thấy, lúc xuất hiện lại, đứng ngay ngắn ở cửa vào cấm địa Thần Ma: "Khí huyết tinh thật mạnh, Thiếu chủ, ngươi còn tốt chứ?"

Trong cấm địa.

Cánh tay Diệp Trường Sinh đầy máu, tay cầm song kiếm chém hung thú, một đường tia lửa mang theo tia chớp, giết hung thú bắt đầu liên tiếp bại lui.

Nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, không khỏi làm cho người ta nghĩ đến, nam nhi hành, đương bạo lộ, giết một là vì tội, giết vạn là mạnh mẽ.

Chúa ơi, diêm vương, chúng ta không cầu.

Ta là vương, là chúa tể, hết thủy đều ở trong giết chóc.

Nếu đã điên, phải hoàn toàn, cuồng ngạo phải dựa vào chính mình.

Vô số hung thú táng thân, một lần lại một lần bò dậy, mỗi một lần đều từ Quỷ Môn Quan bò trở về.

Thay đổi.

Lột xác.

Chương 446: Ta tặc, đánh không lại

Trước mắt cũng không phải Diệp Trường Sinh chém giết lợi hại như thế nào, chân chính làm cho hung thú sợ hãi... Là sát khí trên người hắn.

Không sai, chính là thế sát khí.

Cổ khí thế kia... Làm cho sự can đảm của người ta muốn nát, nhìn mà sợ hãi.

Nhìn hung thú lui đi, tựa như thủy triều biến mất, Song Kiếm Hỗn Độn trong tay Diệp Trường Sinh rơi xuống dưới mặt đất, chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ.

Lúc này.

Một hơi thở khủng bố lảng không hạ xuống, tựa như một tòa núi cao nghiêng ép trên người Diệp Trường Sinh, làm cho hắn không thở nổi, giống như tim lúc nào cũng có thể sẽ ngừng đập.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, giọt máu theo tóc mai rơi xuống: "Người tốt cục cũng phải thu hoạch rồi, đến đây đi, lão tử... Chịu đựng được."

Chậm rãi đứng thẳng người, một con thú lớn che trời xuất hiện, bóng tối bao phủ hắn: "Cừ thật, đây là thứ gì, quá lớn đi."

Diệp Trường Sinh nhìn hung thú trước mắt, mày kiếm nhướng lên: "Hung thú gì, lớn lên quá xấu đi!"

Dứt lời.

Một cỗ lực lượng tinh thần cường đại đánh úp lại, phát động tiến công với hắn, Diệp Trường Sinh nói: "Mẹ ôi, đầu tiên là khống chế hung thú cắn ta, hiện tại lực lượng tinh thần lại tấn công, cùng tra tấn, khi dễ ai đây?"

Hai chân hắn đạp đất, thân ảnh bay lên trời, song kiếm trong tay vung lên, chém xuống người hung thú.

Ngay trong nháy mắt thân kiếm hạ xuống, một kích Thần Long bày đuôi của thú lớn trực tiếp hất quăng hẳn.

Oanh.

Diệp Trường Sinh dùng song kiếm ngăn cản, thân ảnh trực tiếp bị hất văng ra ngoài, cách xa ngàn trượng, hung hăng va chạm vào vách núi.

Cả người khảm ở trên vách núi, giữ cũng không giữ được cái loại này.

Khụ khụ.

Một trận ho nhẹ truyền ra, máu tươi trong miệng tràn ra, hẳn mở miệng nói: "Có cần mạnh mẽ như vậy không?"

Lúc này.

Thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, vì sao người không phóng thích linh khí?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn nói.. Để rèn luyện, người có tin không?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Dùng linh khí đi, bằng không chủ nhân sẽ bị đánh chết tươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tàn nhẫn như vậy?"

Không biết.

Hắn căn bản không phải vì lịch lãm, chỉ là muốn xem không có linh khí thì hẳn có thể chém chết thú lớn trước mắt hay không.

Hiện tại xem ra hẳn nghĩ quá đơn giản, thú lớn này... Mẹ nó, không phải là mạnh mẽ bình thường.

Chủ yếu là cứng, đầu lớn, đầu nhỏ, tất cả đều cứng không chịu nổi.

Cho dù là Hỗn Độn Dữ Đồ cũng không phá được phòng ngự, tức

giận nhất chính là cho đến bây giờ, Diệp Trường Sinh còn không biết hung thú trước mắt là... Cái gì vậy?

[Hệ thống, quét xuống, trước mắt là hung thú gì.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đang quét...]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét xong, hung thú này là hai đầu ma côn, một trong những hung thú biến dị, thực lực có thể so với cấp Thần Hoàng cao nhất.]

"Hai đầu ma côn?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Bắc Minh có ngư, kỳ danh vi côn, là ý này?"

Không đúng.

Vậy trong trí nhớ của hần không phải là trường hợp như vậy.

Cái này còn có hai cái đầu, biến dị cũng không cần biến thành như vậy, ai sẽ xấu mặt?

Thần Hoàng cao nhất, đích xác có chút mạnh.

Tiếp theo.

Linh khí Hỗn Độn trong cơ thể Diệp Trường Sinh vận hành, phóng thích Cửu Chuyển Thần Ma Thể, hư ảnh ngũ trảo kim long và Huyền Vũ sau lưng xuất hiện.

Sở dĩ phóng thích hư ảnh ngũ trảo kim long và Huyền Vũ, mục đích là vì dùng uy lực của Thần thú nghiền ép hai đầu ma côn.

"Đến đây, đánh một trận."

"Thần Hoàng cao nhất thì như thế nào, chưa từng sợ qua!"

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, cát bay đá chạy tràn ngập không trung, Diệp Trường Sinh từ trong vách núi xông ra ngoài, lẳng không giận dữ chém một kiếm xuống.

Hai đầu ma côn lao xuống phía dưới, trực tiếp nghênh đón kiếm

quang, va chạm về phía hắc.

Kiểm quang cắt lên người hai đầu ma côn, vô số kiếm khí bắn ra, thân ảnh của nó có xu hướng không giảm.

Phanh.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai bị bay ra ngoài, vẫn là địa phương ban đầu, lại được khảm vào: "Ta tắc, đánh không lại!"

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra ngoài.

Không phải công kích của hắc không được, chủ yếu là không cách nào phá vỡ phòng ngự của hai đầu ma côn.

Có điều lúc này đây, bởi vì có Cửu Chuyển Thần Ma Thể bảo hộ, thương thế của hắc cũng không phải rất nặng, mạnh mẽ xông về phía trước, thân ảnh tựa như một đạn pháo, lần thứ hai tiến công về phía hai đầu ma côn.

“Vạn Kiếm Tật Phong!”

“Phần Thiên Kiếm Hải!”

“Lôi Đình Thiên Kiếm!”

Liên tiếp ba đạo kiếm quang chém xuống, gió, hỏa, lôi, ba lực thuộc tính ẩn giấu trong kiếm quang, trong lúc nhất thời, ánh sáng vạn trượng, cắn nuốt trời cao.

Hai đầu ma côn phòng ngự quá mạnh, hắc chỉ có thể thử dung nhập lực lượng thuộc tính vào trong kiếm quang, nhìn xem cuối cùng hai đầu ma côn sợ hãi cái gì.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Ba đạo kiếm quang oanh kích trên người hai đầu ma côn, lửa cháy

bao trùm, lôi đình tàn sát bừa bãi, kinh phong găm thét.

Chương 447: Tuy nhiên, nếu gặp, xử lý nó

Ba thuộc tính hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ, bao phủ trên người hai đầu ma côn, Diệp Trường Sinh híp mắt, thúc dục khổng chế Thần Mâu, ý đồ muốn khổng chế ma côn.

Đúng lúc này.

Một lực lượng tinh thần cản trở lại, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng tràn ra vết máu lần nữa.

Lực lượng tinh thần của ma côn rất mạnh, không phải mạnh bình thường, tuy rằng Thần Mâu khổng chế của hắn đến tầng ba, nhưng không có chút tác dụng nào đối với ma côn.

"Cá côn!" Thân ảnh Diêm Xích Vũ xuất hiện: "Thiếu chủ, đại gia hỏa này lấy đâu ra?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết, nó ở trong sơn cốc này."

Diêm Xích Vũ nói: "Ma côn biến dị, nó hẳn là hậu duệ của Côn Tộc, về phần vì sao lại xuất hiện ở chỗ này, ta cũng không rõ lắm."

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, nếu gặp, xử lý nó."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người có biết nhược điểm của nó không?"

Diêm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, Côn Tộc mạnh nhất là lực lượng tinh thần, con cá côn này biến dị, cho nên ngoại trừ lực lượng tinh thần ra, nó hẳn là còn có phương diện khác rất mạnh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lực phòng ngự rất mạnh."

Diêm Xích Vũ nói: "Vậy thì không sai, con ma côn này hẳn là có chút quan hệ với Huyền Vũ Tộc, bằng không nó không có khả năng có được hai cái đầu, hay là một lớn một nhỏ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mặc kệ nó có quan hệ với ai, người hãy

nói có cách nào làm thịt nó không.”

"Thiếu chủ yên tâm, ta đã không còn như xưa, giết nó, vẫn có nắm chắc." Diễm Xích Vũ cười nhạt, theo đó lại nói: "Thiếu chủ, nếu ta giết nó, thú hạch nhất định phải cho ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có thể tin tưởng người không?"

Diễm Xích Vũ ngắc đầu ưỡn ngực: "Yên tâm, ta nhất định sẽ an bài cho Thiếu chủ một cách rõ ràng.”

Dứt lời.

Hắn mạnh mẽ xông về phía trước, ngọn lửa chín màu cắn nuốt bầu trời, bao phủ về phía hai đầu ma côn.

Rống rống.

Rống rống.

Trong ngọn lửa cháy mạnh, hai đầu ma côn ngửa đầu rít gào, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt ngọn lửa bốn phía, cùng lúc đó, hơi thở trên người nó càng ngày càng mạnh.

Thấy một màn như vậy.

Diệp Trường Sinh biến sắc, ánh mắt dừng ở trên người Diễm Xích Vũ: "Có ý gì, cố ý sao?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thiếu chủ, ta không biết nó miễn dịch với lửa, người có tin hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta tin người cái quỷ!"

Diễm Xích Vũ còn chưa hết hy vọng, một chưởng đè xuống hai đầu ma côn, đánh một kích thần long bá vĩ tới, tựa như một đoàn gió lốc tàn sát bừa bãi trên không.

Người đâu.

Diễm Xích Vũ đâu?

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ổn định thân ảnh bay ngược ra sau,

nhìn quanh bốn phía, lúc này, một giọng nói truyền đến: "Thiếu chủ, ta ở đây."

Hắn theo tiếng nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên vách núi, phát hiện Diễm Xích Vũ khảm ở trên vách núi, vẫn là loại mặt hướng vào trong.

Ai.

Một tiếng than nhẹ.

Tin ai, cũng không thể tin Diễm Xích Vũ.

Quá mẹ nó không đáng tin cậy.

Chưa từng hoàn thành một chuyện nào, ở trên người hắn ta không thiếu nhất chính là khí thế, sau đó... Không có sau đó nữa.

Diệp Trường Sinh không có thời gian phản ứng với Diễm Xích Vũ, giờ tay lên chém xuống một kiếm: "Hỗn Độn Lục Thiên Trận."

Một kiếm, trận thành.

Kiểm trận mệnh môn tràn đầy bao phủ hai đầu ma côn, trói buộc nó trong đó, ngăn ngừa không có gặp nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ xoay nhanh, nghĩ làm thế nào chém giết hai đầu ma côn, lúc này, thanh âm Diệp Tiểu Thất lại vang lên: "Chủ nhân, thú này hẳn là miễn dịch với thuộc tính, nếu muốn chém giết nó, nhất định phải có lực lượng cực hạn."

Lực lượng cực hạn là gì?

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm, tiếp tục nói: "Tiểu Thất, người nói là kiếm đạo cực hạn?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Là như vậy, nhưng kiếm đạo của chủ nhân muốn vào cực hạn, trước hết phải luyện thể sát khí đến cực hạn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Sát đạo cực hạn."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, làm như thế nào để có sát đạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Sát đạo, lấy giết chỉ giết, nhập sát đạo, thủ bản tâm, đây là cảnh giới cao nhất của sát đạo."

Diệp Tiểu Thất nói: "Xem ra chủ nhân lĩnh ngộ rất thấu triệt, một khi chủ nhân chân chính nắm giữ sát đạo, thế sát khí chắc chắn sẽ đại thành, chỉ sợ chủ nhân bị sát khí khống chế, trở thành ma đầu giết người như ma."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không đến mức đó, người giết ta, ta tất giết, những người khác cần ta phải động thủ sao?"

Dứt lời.

Hắn khoanh chân mà ngồi, thân ảnh lơ lửng chậm rãi lơ lửng trên hư không, sát khí ngập trời quanh quẩn trên người hắn, hình thành một đoàn gió lốc, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ từ trong vách núi đi ra, thấy Diệp Trường Sinh lâm vào minh tưởng, vẻ mặt ngây ra: "Thiếu chủ, kẻ địch trước mắt, người sao còn tu luyện."

"Nếu không phải nó miễn dịch với lửa, ta đánh một trận, dễ dàng chém giết nó."

Chương 448: Sát giới

Không thể không thừa nhận, Diêm Xích Vũ tuyệt đối là vương giả mạnh miệng.

Giờ khắc này.

Trong cơn bão sát khí khổng lồ, một đạo kiếm quang xuất hiện, không ngừng tăng trưởng, kiếm quang ngưng tụ thành một thanh kiếm lớn.

Sát khí sắc bén làm cho người ta không rét mà run, vách núi bốn phía dưới kiếm khí cắt xuất hiện từng dấu vết muốn nứt ra.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ngọn núi khổng lồ sụp đổ, khói bụi đầy trời.

Kiếm lớn còn đang tăng vọt, giống như muốn chọc trời thành lỗ thủng.

Diệp Tiểu Thất nói: "Kiếm sát đạo, chủ nhân thế mà ngưng tụ sát khí thành thực thể, đây quả thực quá nghịch thiên."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân hẳn là có thể đạt tới độ cao kia, không tốt, hai đầu ma côn muốn phá vỡ kiếm trận, chủ nhân gặp nguy hiểm."

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, Hỗn Độn Lục Thiên Trận bị nghiền nát, trên thân ảnh hai đầu ma côn phủ đầy vết kiếm, không thể không thừa nhận, nó thật sự vô cùng cường đại.

Hung thú có cùng cấp bậc vốn mạnh mẽ hơn nhân loại, hơn nữa nó còn biến dị, thật không biết vì sao nó lại xuất hiện ở cấm địa Thần Ma Tộc.

Hai đầu ma côn trở nên nóng nảy dị thường, lao xuống phía dưới,

tiến công về phía Diệp Trường Sinh, trong lúc đi về phía trước, nó nhận thấy được sát khí mênh mông, tốc độ chậm lại.

Lúc này.

Sát khí lấy kiếm lớn làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán, bao trùm toàn bộ cấm địa Thần Ma trong đó.

Trong phút chốc, khí sát đạo tự thành một giới.

“Sát giới?” Diệp Tiểu Thất rung động không thôi: “Làm sao có thể là sát giới?”

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh có thể ngừng tụ sát khí thật, tăng thế sát khí lên đến cực hạn, sau đó lĩnh ngộ sát lĩnh vực.

Tuyệt đối không ngờ, hắn trực tiếp lướt qua sát lĩnh vực, đạt tới một tầng cao hơn, sát giới.

Tự thành một giới, sát kiếm tôn sư.

Phàm là nhập sát giới, tất phải chết không thể nghi ngờ.

Đúng như Diệp Trường Sinh nói lúc trước, ta là vương, là chúa tể, hết thảy đều ở trong giết chóc.

Sát giới, hắn là chúa tể, chấp chương sinh tử.

Khủng bố như vậy.

Vượt cấp lĩnh ngộ.

Nói câu không dễ nghe, người làm việc này con mẹ nó cũng chỉ có thể là thần tài.

Diệp Tiểu Thất biết thiên phú của Diệp Trường Sinh, lại không nghĩ tới ở kiếp này, tư chất của hắn đã đạt đến trình độ như vậy.

Thật sự là không từ nào có thể so sánh.

“Phóng mắt nhìn khắp giới này, kiếm đạo của chủ nhân tuyệt đối là thứ nhất, ta chịu trách nhiệm với câu nói này.” Diệp Tiểu Thất chậm rãi mở miệng nói: “Xem ra ta cũng phải nỗ lực, ta cũng

không thể kéo chủ nhân xuống thành một dạng với con gà kia.”

“Thật sự từ trước đến nay chưa từng gặp qua Phượng Hoàng phế vật như vậy.”

Lời này tuyệt đối không để cho Diễm Xích Vũ nghe được, bằng không hẳn ta khẳng định sẽ xù lông.

Chủ yếu là hẳn ta phế, còn không để cho người ta nói.

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ đã thối lui trăm trượng ra bên ngoài Sát Giới, nhìn Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn ở hư không: “Ô ô... Quá bắt nạt người, Thiếu chủ lại lĩnh ngộ cái này, vì sao hẳn mạnh như vậy?”

“Ta có thể là Phượng Hoàng mạnh mẽ nhất cửu thiên thập địa, tư chất còn không bằng một nhân loại, quá đả kích người, ta ở kiếp này... Thật phế!”

Nói đến đây, hẳn ta tạm ngừng, tiếp tục nói: “Tìm thời gian nhất định phải hỏi thăm Thiếu chủ, hẳn thật sự là người sao?”

Sát Giới xuất hiện bao phủ hư không, thân ảnh hai đầu ma côn đã ngừng lại, không dám vượt quá giới hạn.

Xác nhận bằng mắt, Diệp Trường Sinh có thể giết chết nó.

Diễm Xích Vũ thấy hai đầu ma côn dừng lại: “Thiếu chủ, tranh thủ thời gian giết nó, nếu có thể đạt được thú hạch của nó, ta thật sự sẽ mạnh lên.”

Dứt lời, hẳn ta đã bắt đầu tưởng tượng lúc chính mình nuốt thú hạch của hai đầu ma côn vào, có được thuộc tính miễn dịch, đồng thời bù đắp cho thân thể thiếu hụt yếu ớt của hẳn ta.

Đến lúc đó có thể xông pha, mặc cho người có công kích mạnh như thế nào, hẳn ta sẽ may mắn không cần lo lắng.

Lúc này.

Hai đầu ma côn chợt xoay người, tiến đến chỗ sâu nhất của cấm

địa Thần Ma, hung thú này hết sức thông minh.

Đánh không lại thì ta chạy.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt, bờ môi khẽ mở: “Sát đạo chi kiếm, tử vong!”

Xuy.

Trong Sát Giới, kiếm lớn từ trời cao bay thẳng lên chém xuống.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời rơi xuống.

Giây lát.

Sương máu tiêu tán, Diệp Trường Sinh từ bên trong Sát Giới đi ra, cúi đầu nhìn về phía mặt đất, hai đầu ma côn bị chia làm hai.

Giết chết trong nháy mắt?

Ông trời ơi.

Thần Hoàng cao nhất, bị một kiếm giết chết trong nháy mắt, có chút mạnh quá mức.

Chính Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn mới ở cấp Thần Vương, thế mà vượt hai cấp lớn giết hai đầu ma côn chỉ trong nháy mắt, nếu bị truyền ra, sợ là không có người tin.

Chương 449: Dù sao cũng phải một mực gắt gao bắt chẹt khối thực lực này

Diễm Xích Vũ xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, giọng nói run rẩy: “Thiếu chủ, một kiếm của người đã giết nó trong chớp mắt, người làm như thế nào vậy, cái này cũng có mệnh đi.”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: “Chính là mệnh mẽ như vậy, ta cũng không có cách nào. Đi thôi, thưởng thú hạch cho người!”

Diễm Xích Vũ hơi run lên: “Thiếu chủ, việc này... Tuyệt với!”

Ngay sau đó, thân ảnh hắn ta lóe lên, vọt tới phía hai đầu ma côn, thân thể Diệp Trường Sinh sau lưng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Lần thứ nhất sử dụng kiếm sát đạo, có chút dùng sức quá mạnh, gió có chút hư nhược

“Chủ nhân, người thật sự quá mạnh.” Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh cười khỏ nói: “Qua loa, có điều kiếm sát đạo này thật sự lợi hại nha.”

Diệp Tiểu Thất nói: “Chủ nhân, người biết tại sao kiếm sát đạo lại khủng bố như vậy không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Chẳng lẽ không phải bởi vì ta lĩnh ngộ Kiếm đạo cực hạn?”

Diệp Tiểu Thất lại nói: “Chủ nhân, lĩnh ngộ Kiếm đạo cực hạn chẳng qua là một trong những nguyên nhân, chân chính mạnh mẽ như thế là bởi vì chủ nhân ngộ ra Sát Giới.”

“Sát Giới!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Tiểu Thất, người nói Sát Giới có phải là do kiếm sát đạo thả lĩnh vực ra hay không.”

Diệp Tiểu Thất nói: “Chủ nhân, đó không phải lĩnh vực mà là tự

thành một giới khác, kiểm sát đạo sẽ không ngừng tăng cường theo chủ nhân, Sát Giới cũng sẽ điên cuồng mở rộng. Khả năng hiện tại chỉ bao phủ toàn bộ sơn cốc, từ từ sẽ là địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.”

Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng run sợ: “Tiểu Thất, Sát Giới mạnh mẽ nhất, có thể bao phủ Vạn Thần Vực?”

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất vang lên: “Dĩ nhiên có khả năng, Vạn Thần Vực chỉ là viện đạn nhỏ, sau khi dùng Sát Giới chủ nhân sẽ biết nó mạnh bao nhiêu.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, tiếp tục nói: “Chủ nhân, về sau khi giao chiến, không phải vạn bất đắc dĩ thì đừng sử dụng Sát Giới, thực sự quá nghịch thiên. Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (*), quá dễ gãy.”

((*)Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội: thất phu (dân thường) vốn không có tội gì, nhưng vì trong người mang theo ngọc bích mà thành tội. Nghĩa đen là mang theo tài bảo dễ chuốc họa. Nghĩa bóng là do có tài năng, lý tưởng mà bị hại.)

“Không có cách nào, dù sao cũng phải một mực gắt gao bắt chẹt khối thực lực này!”

Dứt lời.

Hắn đưa tay nuốt vào một chút nước sinh mệnh siêu cấp, dời bước đi đến phía trước: “Xích Vũ, thú hạch cho người, người tại sao còn chưa đi?”

Diêm Xích Vũ quay đầu, cười bỉ ổi một cái: “Thiếu chủ, chờ một chút, ta phát hiện một chút đồ tốt, phải lấy nó ra.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy người bận rộn đi, để lại thi thể cho ta, toàn thân ma côn này toàn là bảo vật.”

Diêm Xích Vũ nói: “Thiếu chủ yên tâm, không lãng phí được!”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, lướt nhanh về phía cấm địa Thần Ma Tộc, rốt cuộc đến vì cái gì thì hắn không có quên.

Mặt khác, trong lòng hắn vẫn còn nghi vấn, đó là tại sao hai đầu ma còn phải ẩn náu tại cấm địa Thần Ma

Cho nên ngoại trừ muốn bắt hoa Thần Ma, hắn còn phải xem xem trong cấm địa Thần Ma đến cùng còn có bí mật gì.

Cấm địa Thần Ma.

Hai đầu ma còn bị chém, khí huyết sát nồng đậm tràn ngập trong sơn cốc, Diệp Trường Sinh rời đi sâu trong sơn cốc.

Chém giết ma còn, người hưởng lợi lớn nhất là Diễm Xích Vũ.

Lúc này, hắn ta bận rộn vô cùng, không biết đang làm gì.

Dù sao chính là đối với thi thể hai đầu ma còn, làm việc mãnh liệt như hổ.

Sâu trong sơn cốc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, phóng thích thần thức cường đại, giờ khắc này, hung thú trong cốc nhìn thấy hắn, đều nhượng bộ lui binh.

“Đến, cản ta!”

Hung thú phát ra tiếng gầm nhẹ, quay đầu tản ra chạy, chủ yếu là hơi thở trên người Diệp Trường Sinh phát ra, thật sự là quá sợ hãi.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên, trầm giọng nói: "Mặc kệ khi nào, có thực lực mới là bá chủ, không có thực lực sớm muộn gì cũng làm cho người ta lật ngược."

Nghĩ đến lúc trước chém giết cử tử nhất sinh, hắn vẫn còn sợ hãi như trước, có điều hiện tại ẩn giấu lại, hết thảy đều đáng giá.

Có một số việc, người không kiên trì đến cuối cùng, người không biết người mạnh mẽ bao nhiêu.

Lúc này.

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một tòa lâu các bị sứt mẻ,

một nửa đã sụp đổ, nhưng cửa các mở rộng, một hơi thở mệnh mông tràn đầy từ trong lâu các truyền ra.

Hai đầu ma côn sở dĩ lưu lại trong cốc, hẳn là vì cái chỗ này.

Diệp Trường Sinh quyết định tiến vào thăm dò đến cùng, có thể làm cho ma côn làm nơi riêng, nhất định sẽ là một nơi bảo địa.

Ngay sau đó.

Hắn chợt lóe tiến vào trong lâu các, thân ảnh đi về phía trước ngừng lại, tòa lâu các này quả nhiên không đơn giản.

Cỏ dại ngoài cửa mọc um tùm, trong cửa thanh tuyến nhuận giao long.

Chương 450: Đi về phía khí âm dương.

Thần thức của Diệp Trường Sinh tập trung ở trên hơi thở kia, di chuyển tiếp tục đi về phía trước, nơi đi qua, trong thanh tuyến tất cả đều là xương trắng.

Bởi vậy có thể thấy được, nơi này đã chết không ít người.

Không ngăn cản, có thể đi sâu vào.

Người ta thường nói rằng ngay cả khi nơi đó bị vô số người để lại dấu vết, chúng ta vẫn hướng tới như cũ.

Hiện tại cảm giác của Diệp Trường Sinh chính là loại này, hẳn rất muốn biết, đến chỗ sâu nhất, sẽ cho hắn kinh hỉ gì.

Một đường đi về phía trước, ven đường Diệp Trường Sinh phát hiện rất nhiều xương cốt hung thú khổng lồ, nếu như hắn đoán không sai, những hung thú này nhất định đã chết trong miệng ma côn.

Ma côn chiếm sào huyệt, chính là vì hơi thở này, nghĩ đến vô cùng hữu dụng đối với nó.

Diệp Trường Sinh rốt cục đến giữa lều các, trước mắt xuất hiện một đoàn hơi thở, lơ lửng trong không gian, khắp nơi chạy tán loạn.

Đoàn hơi thở này thật giống như tinh linh bình thường, vô cùng linh hoạt nhảy lên.

Lúc này.

Trước mắt hắn xuất hiện một tin tức: [Có thể cắn nuốt khí âm dương.]

Khí âm dương?

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, mở lời nói: [Hệ thống, so sánh khí âm dương và thần khí Hỗn Độn, cái nào mạnh hơn?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, khí âm dương là tồn tại thứ hai của mười đại thần khí vũ trụ, thần khí Hỗn Độn đứng vị trí thứ ba.]

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ: [Mạnh như vậy? Nhưng đoàn hơi thở trước mắt này cho ta cảm giác, hình như không có mạnh hơn thần khí Hỗn Độn.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, luồng hơi thở này chỉ là khí âm dương mới sinh, chân chính mạnh mẽ chính là thần khí âm dương bản nguyên.]

[Hệ thống, thần khí Hỗn Độn trong cơ thể ta, có phải là khí Hỗn Độn bản nguyên tinh khiết nhất hay không.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, không phải, nếu thần khí Hỗn Độn bản nguyên chân chính, chủ nhân sớm đã bị người chém chết.]

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: [Là ý gì, có được thần khí Hỗn Độn bản nguyên, sẽ bị người giết chết?]

[Nhắc nhở chủ nhân, hiện tại chủ nhân không phải có thể có được thần khí Hỗn Độn bản nguyên, một khi có được, sẽ cách chết không xa.]

[Khủng bố như vậy?] Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: [Ta thiếu cái gì sao? Như thế nào không thể có được thần khí Hỗn Độn bản nguyên?]

[Chủ nhân, thực lực kém, nội tình kém, kém... Quá nhiều, không muốn nói nữa, sợ chủ nhân tự sát.]

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: [Hệ thống, ta ở trong mắt người cứ như vậy không chịu nổi? Nói cho người biết, chất lượng tâm lý của ta rất mạnh.]

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: [Không đúng, nếu ta yếu như vậy, tại sao người lại chọn ta?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, ta không có lựa chọn nào khác, nếu có thể chọn...]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống người nói cho xong đi.]

[Trên thực tế, chủ nhân vẫn có những ưu điểm, chẳng hạn như phúc hắc, phóng đảng, chủ yếu là không biết xấu hổ...]

Diệp Trường Sinh không thể tin được, trong mắt hệ thống, hình tượng lại "cao lớn" như thế.

[Hệ thống, thần khí đệ nhất vũ trụ là cái gì?]

[Chủ nhân vẫn không nên biết thì tốt hơn.]

[Hệ thống, làm sao có thể đạt được thần khí Hỗn Động bản nguyên, còn có nếu như ta cần nuốt khí âm Dương, nó sẽ dung hợp với thần khí Hỗn Động cùng một chỗ không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, muốn đạt được khí bản nguyên toàn bộ dựa vào cơ duyên, về phần cần nuốt khí âm dương, chủ nhân có thể tách âm dương và hỗn động ra, cũng có thể dung hợp cùng một chỗ. Nếu như ở cùng một chỗ, về sau trong cơ thể chủ nhân cũng chỉ có khí âm dương, nếu tách ra tu luyện mà nói, hậu quả... Không rõ.]

Diệp Trường Sinh biến sắc: [Hậu quả không biết, cái này rất nghiêm trọng, nếu hỗn động và âm dương tương xung, có thể hay không làm thân thể nổ tung?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đồng thời tu luyện hai khí, phúc họa làm bạn, chủ nhân tự mình thận trọng lựa chọn.]

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía khí âm dương.

Đúng lúc này, một màn kinh người xảy ra, khí âm dương đột nhiên vọt xuống, xuất hiện trước ngực Diệp Trường Sinh, lơ lửng một khoảng thời gian, trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn.

Cái này...

Không phải là hắn cần nuốt khí âm dương, mà là bị mạnh mẽ tiến vào.

Tạo nghiệt.

Không cho người ta cơ hội lựa chọn.

Diệp Trường Sinh cảm giác trước mắt tối sầm lại, bùm một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thành Vạn Thần.

Bên trong Thiên Thần Các.

Diệp Mạc Tà, Tiêu Tuy Phong, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi xuất hiện, ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, ánh mắt bọn hắn đồng loạt nhìn ra ngoài.

Đến Thiên Thần Các là Đạm Đài Tú truyền tin tức cho bọn hắn để cho bọn hắn xuất quan.

Ba năm qua, mọi người một mực bế quan, Đạm Đài Tú cung cấp cho bọn hắn tài nguyên tốt nhất.

Có thể nói, Thiên Tú Tông mặc dù chưa mở rộng, nhưng chỉ có Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, tùy tiện một người đều có thể một mình chặn một mặt.

Nếu không phải tình huống khẩn cấp, Đạm Đài Tú sẽ không để cho bọn hắn xuất quan.

Chương 451: Một âm một dương

Đương nhiên, Đạm Đài Tú sở dĩ không tận lực bồi dưỡng mọi người, mục đích cuối cùng là vì giúp Diệp Trường Sinh.

Chỉ có mọi người nhanh chóng trưởng thành, trở nên đủ mạnh, mới có thể giúp được Diệp Trường Sinh.

Dù sao đường tương lai bọn hắn phải đi quá dài.

Không thể lúc nào một mình Diệp Trường Sinh cũng chống đỡ tất cả.

Giờ khắc này.

Một hơi thở truyền đến, Đạm Đài Tú đập không mà đến, Bạch Phạt, Long Kinh Thiên, Thiên Thần Thất Lão theo sát sau lưng.

Mọi người lắng không bay xuống, tiến vào bên trong Thiên Thần Các, Đạm Đài Tú thấy đám người Diệp Mạc Tà muốn đứng dậy, bàn tay ngọc đề ép, ý bảo mọi người ngồi xuống.

Thân ảnh của nàng ta ngồi ở vị trí trên đầu: "Mật thám của thành Vạn Thần truyền đến tin tức, ba thế lực Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông, Bá Tộc tập hợp ở đô thành Sát Lục, mục tiêu của bọn hắn là Thiếu Thành chủ, tin tưởng không bao lâu nữa, ba thế lực sẽ đến thành Vạn Thần, cho nên để cho các người xuất quan, chúng ta sớm tính toán."

"Mấy ngày trước, đô thành Sát Lục, Phong Đô Quỷ Vực và cấm địa Cửu U lần lượt xuất hiện dị tượng, bởi vậy có thể thấy được, bọn hắn chuẩn bị vô cùng đầy đủ."

Tàng Thất nói: "Nghe đồn Quỷ Vương Tông, Cửu U Tộc, Bá Tộc vẫn coi Thần Ma tộc là kẻ địch thứ nhất, bọn hắn và Diệp huynh đã đến mức không chết không thôi."

Tiêu Tuy Phong phụ họa nói: "Những thế lực Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông này, người nào không phải dã tâm bừng bừng, bọn hắn tuyệt đối không phải chỉ muốn chém chết Diệp huynh, Cửu U

Tộc cho tới bây giờ cũng không có buông tha thống nhất Vạn Thần Vực.”

Vẻ mặt Diệp Mạc Tà vẫn đậm phong khinh: "Thành chủ, thời gian ba năm này có thể có tin tức của Trường Sinh hay không.”

Đạm Đài Tú nói: "Mấy tháng trước, hắn rời khỏi thành Hoàng Tuyền, sau đó lại mai ẩn tích, tất cả mọi người đều đang tìm hắn.”

"Có điều, các người yên tâm, Thiếu Thành chủ nhất định bình an vô sự.”

Tàng Thất nói: "Ai sẽ lo lắng cho an nguy của Diệp huynh, chỉ cần hắn không đi gây họa cho những người khác là được, ai có thể làm gì hắn?”

Nói đến đây, vẻ mặt hắn ta âm đạm, tiếp tục nói: "Ba năm không gặp, cũng không biết hắn cường đại đến trình độ nào?”

Chủ yếu là Diệp Trường Sinh đã nói qua, trở về muốn luận bàn với hắn ta, Tàng Thất lo lắng luận bàn là giả, mình sẽ bị tập luyện một trận.

Đạm Đài Tú lại nói: "Ba năm trước Bá Tộc, Cửu U Tộc vây công thành Vạn Thần, cuối cùng Thiếu Thành chủ trở về ngăn cản sóng dữ, nay không còn như xưa, trận đại chiến kế tiếp này, đã đến lúc các người bộc lộ tài năng.”

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Thành chủ yên tâm, Thiên Tú Tông và thành Vạn Thần cùng tồn vong.”

Đạm Đài Tú nói: "Đi xuống chuẩn bị đi, thời gian lưu lại cho chúng ta không còn nhiều.”

...

Bên ngoài cấm địa Thần Ma.

Thiên Khô lão nhân vẫn đứng ở cửa cốc như trước, lòng nóng như lửa đốt, trong sơn cốc năm lần bảy lượt phát ra dị âm, khí huyết tinh và sát khí nồng đậm tràn ngập.

Mấy lần muốn tiến vào, nhưng đến cửa cốc lại lui ra.

Lão ta sợ mình tiến vào sơn cốc, không thể giúp Diệp Trường Sinh, ngược lại trở thành gánh nặng của hắn.

Thiên Khô lão nhân đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía cốc, lão ta tin chắc Diệp Trường Sinh có thể sống sót đi ra.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng sét truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Thiên Khô lão nhân ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện ở trên sơn cốc, sấm chớp màu tím tàn sát bừa bãi, giống như từng đạo Lôi Long bay lượn cửu thiên, muốn phá hủy bầu trời.

Cái này...

Dị tượng?

Lôi đình điên cuồng tàn sát bừa bãi, hai vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, một đen một trắng, che khuất bầu trời.

Trong lúc nhất thời, bầu trời giống như bị chia làm hai, một nửa sáng rực, một nửa hắc ám, một âm một dương.

Theo gió mây bắt đầu khởi động, trời đất biến sắc, vô số linh khí từ trong cấm địa tràn ngập, mang theo uy áp khủng bố bao trùm trời đất.

Giờ khắc này.

Đạo Tông.

Trên đỉnh Thiên Đạo Các.

Bóng dáng xinh đẹp của Đạo Linh Nhi xuất hiện, một bộ y phục trắng như tiên, nhẹ nhàng cưỡi gió: "Hơi thở này là..."

"Không có khả năng, giới này làm sao có thể có sự tồn tại của nó?"

Đúng lúc này, thân ảnh Đông Phương Đạo Huyền và Cơ Huyền Trí xuất hiện, đứng ngay ngắn bên cạnh Đạo Linh Nhi, người sau trầm giọng nói: "Đạo Huyền, đây là nơi nào."

Đông Phương Đạo Huyền hí mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Hồi Đạo sứ, địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc."

Đạo Linh Nhi hơi giật mình: "Là hắc."

Đông Phương Đạo Huyền mở lời nói: "Đạo sứ, dị tượng này là do Diệt Trường Sinh dẫn tới?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Ngoại trừ hắc, chẳng lẽ còn có thể có người khác?"

Đông Phương Đạo Huyền biến sắc: "Dị tượng thật đáng sợ, hơi thở này làm cho ta cảm thấy uy hiếp, hắc dẫn tới dị tượng còn mạnh hơn nhiều so với Quỷ Vương Tông, cấm địa Cửu U, đô thành Sát Lục."

Chương 452: âm Dương Giới, trụ Kinh Thiên

Đạo Linh Nhi nhú chặt mày, vẻ mặt mờ mịt: "Hắn... Thật sự làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Cơ Huyền Trí nói: "Đạo sứ, lão tổ, Diệp Trường Sinh như vậy sẽ rất nguy hiểm, càng ưu tú, bốn thế lực lớn càng phải nhỏ cỏ tận gốc."

Đông Phương Đạo Huyền cười nhạt nói: "Bốn thế lực lớn... Bọn hắn sợ là không làm gì được Diệp Trường Sinh."

Đạo Linh Nhi lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Sự tình không đơn giản như các người nghĩ, kế tiếp trong khoảng thời gian này, Vạn Thần Vực sẽ vô cùng náo nhiệt."

"Hết thấy đều bởi vì hắn mà lên, cũng sẽ bởi vì hắn mà dừng lại."

Đô thành Sát Lục.

Trên hư không.

Bốn người Bá Thiên Đồ, Quân Lục Thiên, Nam Cung Phục Huyền, Lãnh Xuân Thu nhẹ nhàng mà đứng, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.

Nhìn chăm chú vào dị tượng trên bầu trời, sắc mặt bọn hắn đại biến, trong lòng vô cùng hoảng sợ, dị tượng khủng bố như thể buông xuống, Thần Ma Tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Phục Huyền nói: "Dị tượng Thần Ma Tộc buông xuống, chẳng lẽ là Diệp Trường Sinh giải bỏ được phong ấn Thần Ma Tộc."

Bá Thiên Đồ ghé mắt nhìn về phía Nam Cung Phục Huyền, Lãnh Xuân Thu nói: "Chỉ có một khả năng này, nếu không sẽ không có dị tượng buông xuống đáng sợ như vậy."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Xem ra lần này

chúng ta muốn hủy diệt Thần Ma Tộc, không đơn giản như trong tưởng tượng.”

Sắc mặt Nam Cung Phục Huyền trầm xuống: "Trận chiến đó, cơ hội của Thần Ma Tộc tiêu hao hầu như không còn, cấp bậc cũng không phải là tinh nhuệ của Thần Ma Tộc, cho dù Diệp Trường Sinh giải bỏ phong ấn, bọn hắn cũng cần một khoảng thời gian để khôi phục, chúng ta phải nhanh chóng hành động, không thể cho bọn hắn thời gian khôi phục.”

Bá Thiên Đồ gật gật đầu: "Nam Cung huynh nói không sai, phải lập tức đi tới Thần Ma Tộc. Diệp Trường Sinh này quá mức quý dị, chúng ta không thể khinh thường.”

“Xuất phát đi!”

“Xuất phát!”

Không đến thời gian một nén nhang, trên bầu trời đô thành Sát Lục, bóng người đông nghìn nghịt xuất hiện, bọn hắn cưỡi gió mà đi, cưỡi phi hành khí vọt tới phía địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc.

Phía bên kia.

Trên thành Vạn Thần.

Đạm Đài Tú một mình đứng trên cao của lầu các, nhìn dị tượng xuất hiện: "Không tốt, Trường Sinh có nguy hiểm.”

Trong lòng nàng ta vô cùng rõ ràng, dị tượng là Diệp Trường Sinh dẫn tới, đồng thời cũng sẽ kinh động Quỷ Vương Tông, Cửu U Tộc, bọn hắn nhất định sẽ chạy tới Thần Ma Tộc trước tiên.

Trầm mặc trong chớp mắt.

Thân ảnh của Đạm Đài Tú hóa thành một luồng ánh sao, rơi vào trong phủ thành chủ, chỉ chốc lát sau, hai người Bạch Phạt, Long Kinh Thiên xuất hiện.

"Bái kiến Thành chủ."

"Bái kiến Thành chủ."

Đạm Đài Tú hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: "Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người tập hợp ở Thiên Thần Các."

...

Thần Ma Tộc.

Lối vào cấm địa sơn cốc.

Thân ảnh Thiên Khô lão nhân cong cong như tôm, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, trong miệng một cổ tanh ngọt truyền đến, dị tượng trong hư không quá mức khủng bố, căn bản không phải lão ta có thể thừa nhận.

Nếu cứ tiếp tục nghiền nát, lão ta có thể sẽ bị chôn vùi dưới dị tượng.

"Thiếu chủ, lại một lần nữa trưởng thành."

Nói đến đây, khoe miệng Thiên Khô lão nhân nhắc lên ý cười: "Cửu U Tộc, Bá Tộc, Quý Vương Tông, đô thành Sát Lục, lửa giận của Thiếu chủ không phải các người có thể thừa nhận, lúc này đây, tính toán như ý của các người lại sắp thất bại. "

Trong sơn cốc.

Diễm Xích Vũ đang cắn nuốt thú hạch của ma côn, dị tượng buông xuống, hẳn ta không bị áp chế giống Thiên Khô lão nhân.

Thằng nhãi này lại lặng lẽ dẫn khí âm dương trên hư không vào trong cơ thể, vô số hơi thở quanh quẩn trên thân ảnh, ở trên mặt hẳn ta nổi lên vẻ hưng phấn.

"Thoải mái, thật sự là quá thoải mái."

"Thiếu chủ, người nhất định phải kéo dài, làm cho ta sướng khoái một hồi, không đúng, để cho ta cắn nuốt một ít linh khí."

Dứt lời, thần quang chín màu trên người Diễm Xích Vũ bắn thẳng lên đỉnh cửu tiêu, hư ảnh phượng hoàng khổng lồ xuất hiện.

Thiên Khô lão nhân từ ngoài sơn cốc nhìn ra, theo ánh sáng chín

màu bắn ra, giống như mặt trời mọc từ sau lưng dãy núi lớn, chiếu rọi mặt đất.

Giờ khắc này.

Bên trong lâu các.

Diệp Trường Sinh chậm rãi tỉnh lại, mở hai mắt ra, nhìn linh khí âm dương bao phủ trên thân ảnh, hơi thở của hắn nội liễm, vội vàng dẫn linh khí âm dương vào trong cơ thể.

Không phải là dung hợp khí âm dương, như thế nào lại dẫn tới dị tượng kinh khủng như vậy?

Ta thực sự không phải cố ý.

Luôn luôn muốn khiêm tốn, nhưng thực lực không cho phép.

Ta quá khó khăn.

Nghe một chút, đây có phải là tiếng người không.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, thành công dung hợp khí âm dương, nảy sinh địa điểm đánh dấu mới, âm Dương Giới.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, thành công dung hợp khí âm dương, đạt được rút thăm trúng thưởng thần binh một lần của hệ thống, có phải lập tức rút thăm trúng thưởng hay không.]

Chương 453: Trách ta!

Nơi đánh dấu mới - âm Dương Giới.

Rút thăm trúng thưởng thần binh một lần.

Diệp Trường Sinh không chút do dự nói: [Lập tức rút thăm trúng thưởng!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công đạt được trụ Kinh Thiên.]

Trụ Kinh Thiên?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, kiểm tra lan can trừ vật trong hệ thống, phát hiện trong đó có thêm một cây sắt lớn, trong lúc nhất thời vẻ mặt hấn ngậy ra.

Có ý gì

Hấn là kiếm tu, cho hấn một cây sắt lớn, hấn muốn cây sắt lớn có ích lợi gì?

[Hệ thống, có phải Hầu Tử phái tới trêu chọc không?]

[Đinh, chủ nhân có thể bỏ qua phần thưởng, hệ thống lập tức thu hồi.]

Diệp Trường Sinh nói: [Bỏ qua là không có khả năng bỏ qua, vĩnh viễn cũng không có khả năng, ta không dùng được trụ Kinh Thiên, đưa nó cho Tàng Thất, không tốt hơn sao?]

Nhà sư sử dụng thanh sắt, tuyệt phối.

Thanh sắt xưa nay của hòa thượng đều là mạnh nhất.

Ngay sau đó.

Hấn đứng dậy đi ra bên ngoài lầu các, đi về phía trước, dị tượng trên hư không biến mất.

Trong sơn cốc.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau nói: "Thiếu chủ, nếu người kiên trì thêm một hồi nữa, ta có thể thăng cấp."

"Trách ta!"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Không có, không có, chính là có chút đáng tiếc."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Muốn thăng cấp, còn không đơn giản sao?"

Trong lúc nói chuyện, hần chỉ búng lên, một luồng khí âm dương tiến vào trong cơ thể Diễm Xích Vũ: "Lăn vào Thương Khung Thần Cung thăng cấp."

Diễm Xích Vũ nhận thấy được khí âm dương trong cơ thể, hưng phấn nói: "Thiếu chủ, lần này sau khi ta thăng cấp thành công, nhất định bắt mấy nữ oa nhi cho người, để Thiếu chủ đùa giỡn một chút cho thật tốt."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Hần tiện tay vung lên thu thi thể ma côn vào trong hệ thống, đúng lúc này, truyền ra giọng nói của Diễm Xích Vũ: "Thiếu chủ, trong cơ thể ma côn có một quyển trục rỉ sét, người nhìn xem là vật gì."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, một quyển trục xuất hiện trong lòng bàn tay, bộ dáng rỉ sét loang lổ, đã hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Hơn nữa không có một tia linh khí dao động, hoàn toàn chính là một cái cục sắt.

"Trước tiên cất đi, chờ có thời gian chậm rãi nghiên cứu."

...

Lối vào cấm địa sơn cốc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không hạ xuống, xuất hiện bên cạnh Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, người làm sao vậy."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ đã trở về, chúng ta không sao."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ăn Phục Linh Đan, thực lực của người tăng lên rất nhiều, khoảng cách chân chính cách cấp Thần Vương có nửa bước."

"Nào, ta đưa người lên Thần Vương."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, chờ một chút, lão nô có chuyện quan trọng muốn nói."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Nói đi."

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Thiếu chủ, Cửu U Tộc, Bá Tộc, Quỷ Vương Tông lần lượt xuất hiện dị tượng, cường giả trung tâm của bọn hắn đã ra đời."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: " ân oán với bọn hắn, sớm muộn gì cũng phải có hiểu biết."

Thiên Khô lão nhân nói: "Nhưng lúc trước Thiếu chủ dẫn tới dị tượng càng mạnh, lão nô thiếu chút nữa mất mạng dưới uy áp, nói vậy cường giả của ba thế lực lớn đã phát hiện, không bao lâu sau bọn hắn sẽ chạy tới Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Như vậy à, chuyện dị tượng, ta thật sự không phải cố ý, về phần ba thế lực lớn đến đây, vậy chúng ta ở chỗ này chờ."

"Bọn hắn cùng nhau đến đây, cũng tránh cho ta đi tìm từng người một, một tổ ngay ngắn hợp ý ta."

Thiên Khô lão nhân: "..."

Bên ngoài cấm địa Thần Ma.

Thiên Khô lão nhân nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, hoa Thần Ma lấy được rồi?"

Hoa Thần Ma.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Thiên Khô, người trước tiến vào Thương Khung Thần Cung, đợi lát nữa ta sẽ tới tìm người."

Hắn tiện tay vung lên, thu Thiên Khô lão nhân vào trong Thương Khung Thần Cung: "Mẹ kiếp, thế mà quên mất hoa Thần Ma."

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, xuyên qua trên sơn cốc, thần thức bao phủ, rất nhanh thì phát hiện hoa Thần Ma.

Bên cạnh đoạn vách đá có một gốc hoa, lay động trong gió, bốn phía mơ hồ có một cỗ linh khí bao vây.

Diệp Trường Sinh lao xuống phía dưới, nhanh chóng vọt tới phía hoa Thần Ma, đúng lúc này, hai thân ảnh dẫn đầu từng bước vọt tới phía hoa Thần Ma.

Đột thức ăn trước miệng cộp?

Ai đã cho người dừng khí.

Ta giết chết ma côn, các người trai cò tranh nhau, ngươi ông đắc lợi, trên đời nào có chuyện tốt như vậy?

Trong chớp mắt Diệp Trường Sinh phát hiện hai người, đối phương cũng phát hiện hắn, nam tử mặc áo gấm mở lời nói: "Sự muội, người đi lấy hoa Thần Ma, ta đến ngăn cản hắn!"

Nữ tử nhẹ nhàng gạt đầu, đạp không lướt nhanh về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, bên kia, nam tử mặc áo gấm trực tiếp tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

Vù vù.

Vù vù.

Ngân châm đầy trời, giống như bạo vũ lê hoa.

Nghiền nát hư không, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn ngân châm bay tới, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một luồng thần hỏa bao trùm, trực tiếp hóa ngân châm thành bột mịn.

Chương 454: Buông hoa Thần Ma xuống, để cho ta tới

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nam tử mặc áo gấm: "Cho người mặt mũi, cướp đồ của ta, sống không tốt sao?"

Xuy.

Đồ từ hộp kiếm bay ra, hóa thành một mũi nhọn màu tím, xuyên qua trên người nam tử mặc áo gấm.

Một kiếm xuyên qua, máu tươi như trụ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh tiến về phía trước, nói về phía nữ tử: "Buông hoa Thần Ma xuống, để cho ta tới."

Nữ tử đột nhiên xoay người, phát hiện sư huynh đồng hành với mình không thấy đâu, sắc mặt chợt đại biến: "Hoa Thần Ma, Vạn Độc Tông chúng ta nhất định phải có rồi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không nghe được, không nghe được, cô nương nếu không nói trên giường, không đứng, nếu không nói trên giường."

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ đề phòng, mở lời nói: "Hoa này người nếu nhúng chàm, nhất định sẽ vì nó mà chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người nghiêm túc đấy chứ? Hoa Thần Ma vốn là đồ của Thần Ma Tộc, ta là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, nó vốn thuộc về ta."

"Quên đi, nói nhiều với người như vậy làm gì, đến đây đi, ta làm cho người sướng khoái."

Xuy.

Một mũi nhọn màu tím bay ra, thân ảnh nữ tử bị chia làm hai, đến chết nàng ta đều không thể tin được, tuổi tác của Diệp Trường Sinh và nàng ta tương đương, lại kinh khủng đến trình độ như thế.

Rất đáng sợ.

Không biết, hai người căn bản không biết là Diệp Trường Sinh chém giết ma côn, bọn hắn bị dị tượng dẫn tới.

Vốn định nhặt được một cái sót lại, không nghĩ tới phát hiện hoa Thần Ma, càng không nghĩ tới sẽ bị một kiếm của Diệp Trường Sinh giết trong nháy mắt.

Hai người thật sự là ngoài ý muốn, chết nghẹn khuất, chuyện này nói cho chúng ta biết một đạo lý, không có thực lực thì đừng đi dạo lung tung, có một số chỗ sẽ xảy ra mạng người.

Nhìn thân ảnh nữ tử chia làm hai, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Hắn là rất sáng khoái đi, một kiếm cuối cùng, không tồi..."

Ngay sau đó.

Hắn tung ra vài bước, đi tới bên cạnh vách đá, giơ tay lên thu hoa Thần Ma vào trong hệ thống: "Vạn Độc Tông, lại có thêm một kẻ địch, thật sáng khoái."

Nói hơi hợt như thế, hiển nhiên hắn căn bản không đặt Vạn Độc Tông ở trong mắt.

Người đã gặp qua sư tử đánh nhau với chó chưa? Dù sao không phải ai cũng có tư cách làm đối thủ của hắn.

Tiếp theo, thân ảnh hắn chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, Thiên Khô lão nhân đứng ngay ngắn trên sân rộng.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh lão ta: "Thiên Khô, đi thôi, ta dẫn người thăng cấp lên Thần Vương."

Hai người di chuyển đi tới bên cạnh Cửu Sắc Thiên Trì, khuôn mặt Thiên Khô lão nhân lộ ra vẻ rung động: "Thiếu chủ, đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Cửu Sắc Thiên Trì, đi vào ngâm đi."

Vừa dứt lời, một trận bọt nước bắn tung tóe, giống như thú lớn từ trong thiên trì bay lên trời, một giây sau, thân ảnh Diệp Thập Vạn xuất hiện, vội vàng tiến lên khom người một cái: "Thiếu chủ, Thập

Vạn tự tiện chủ trương, ở chỗ này tu luyện, mong Thiếu chủ thứ lỗi.”

Diệp Trường Sinh đánh giá Diệp Thập Vạn, vô cùng hài lòng gật đầu: "Nơi này vốn là để cho các người tu luyện, lần này tu vi của người tăng lên không sai.”

Diệp Thập Vạn nói: "Hết thủy đa tạ Thiếu chủ bồi dưỡng.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, người đi vào đi, khi nào đột phá Thần Vương, lại xuất quan ở lại bên cạnh ta.”

Thiên Khô lão nhân nói: "Lão nô hiểu rồi.”

...

Một ngày.

Bên ngoài địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Từng thú phi hành và khí phi hành xuất hiện, trên đó, bóng người đông nghìn nghịt ngạo nghễ mà đứng, số lượng ít nhất ngàn người.

Trong lúc nhất thời.

Người chưa tới, uy áp đã rơi xuống.

Uy áp mệnh môn tràn đầy bao phủ trên địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc, tựa như mấy tòa núi thần buông xuống.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi ra, mặc áo trắng, lưng đeo hộp kiếm, nhìn mọi người trước mắt: "Tới nhiều như vậy, có ích lợi gì?”

Trên khí phi hành, Bá Thiên Đồ, Cơ Bá Doanh, Nam Cung Đế Huyền, Lân Xuân Thu, Nam Cung Phục Huyền, Bá Vô Thiên thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Bá Thiên Đồ mở lời nói: "Phong ấn Thần Ma Tộc mà hắn cũng không có mở ra, nơi này chỉ có một mình Diệp Trường Sinh.”

Cơ Bá Doanh nói: "Phong ấn chưa mở, dị tượng từ đâu tới, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh tự mình dẫn tới dị tượng."

Nam Cung Phục Huyền nói: "Chỉ là Thần Vương, há có thể dẫn tới dị tượng khủng bố như vậy, chư vị chớ đoán, cùng nhau lên, giết Diệp Trường Sinh, hết thầy cú như vậy chấm dứt."

Mọi người nhao nhao gật đầu, dù sao cũng chỉ có một mình Diệp Trường Sinh, chuyện giết hẵn dễ như trở bàn tay.

Tiếng Bá Thiên Đồ như sấm rền: "Diệp Trường Sinh, ba năm trôi qua, tu vi của ngươi vẫn là cấp Thần Vương, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, có thể chết ở địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc, ngươi coi như là về nhà."

Diệp Trường Sinh nhìn Bá Thiên Đồ: "Ngươi rất muốn ta giết một người, là người sao?"

Chương 455: Khoác lác, ai sẽ không?

Bá Thiên Đồ nghe thấy tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi, bị Diệp Trường Sinh phá hủy thân thể, vẫn luôn là sỉ nhục của lão ta, hiện tại bị nhắc tới trước mặt mọi người, quả thực chính là cố ý làm cho lão ta xấu mặt.

"Diệp Trường Sinh, ngày xưa ngươi giấu ngấm hại ta, hủy thân thể ta, hôm nay ta tất sẽ cho ngươi phụng trả ngàn vạn lần."

Tay áo Diệp Trường Sinh trắng như tuyết, chậm rãi đi về phía trước: "Khoác lác, ai sẽ không? Bại tướng thủ hạ ngày xưa, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Quên đi, nếu các người đều đến, không thể để cho các người chạy một chuyến vô ích, đều để lại mạng đi!"

Nghe tiếng.

Mọi người lộ vẻ tức giận, bọn hắn là cường giả thế nhân kiêng kỵ, Diệp Trường Sinh lại coi thường sự tồn tại của bọn hắn.

Thật sự là tức chết bọn hắn.

Một đám trong cơn giận dữ, linh khí trong cơ thể bắn ra, chuẩn bị tay về phía Diệp Trường Sinh.

"A Di Đà Phật, Diệp huynh, đánh nhau há có thể không có ta?"

Một thanh âm từ hư không truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện nhóm người Đạm Đài Tú xuất hiện, trong chớp mắt, rơi vào bên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, huynh trưởng, hòa thượng, các người tới rồi."

Đạm Đài Tú nói: "Đến đây, đại chiến đến rồi, há có thể để cho người một mình thừa nhận."

Tàng Thất phụ họa: "Diệp huynh, bản tăng hiện tại rất mạnh, có thể giúp người đánh một trận."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tàng Thất: "Ai, không tồi chứ?"

Tàng Thất nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói: "Diệp huynh, sao không gặp đứa nhỏ kia, không phải là bị người đánh chết chứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người tìm Xích Vũ làm gì?"

Vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Bản tăng muốn cảm tạ hân, nếu không phải bởi vì hân, bản tăng không có thực lực như bây giờ."

Diệp Trường Sinh vẫn còn nhớ rõ năm đó, Diễm Xích Vũ cho Tàng Thất một bộ công pháp, chẳng lẽ tu vi của Tàng Thất tăng lên nhanh như vậy, đều bởi vì bộ công pháp kia?

"Hòa thượng, Xích Vũ đang bế quan."

Nói đến đây, hân dừng một chút, tiếp tục nói: "Ba năm này, tu vi của người tăng lên không tệ, ta có một món chí bảo đưa cho người."

Tàng Thất vội vàng nói: "Tốt như vậy, chí bảo gì?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, trụ Kinh Thiên xuất hiện trước mặt Tàng Thất: "Người chơi gây không, thanh thần binh này đưa cho người."

Trụ Kinh Thiên là tồn tại của một thanh siêu thần khí, Diệp Trường Sinh cứ như vậy đưa cho Tàng Thất, bởi vì hân cảm thấy Tàng Thất đáng có được.

Ngày xưa dưới thành Vạn Thần, hân bị các thế lực thành Vạn Thần vây công, Tàng Thất không tiếc đoạn tuyệt với Vạn Phật Thánh Đình, mạo hiểm chết, cũng muốn giúp hân cùng nhau ngăn địch.

Chỉ riêng phần tình nghĩa này, trụ kinh thiên, hân ta, đáng giá có được.

"Diệp huynh, bàn tăng đều bỏ gậy tu kiếm rồi." Tàng Thất trầm giọng nói, tiến lên nắm chặt trụ Kinh Thiên, sắc mặt biến đổi, hùng phấn nói: "Vẫn là... Tu còn là tốt hơn."

Cây gậy sắt này... Thật tuyệt vời.

Diệp Trường Sinh nói: "Người thích là tốt rồi, cũng đừng làm nhục thanh thần binh này."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh yên tâm, nó ở trong tay bàn tăng, nhất định sẽ làm cho nó tỏa sáng."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, huynh trưởng, trước đánh chết bọn hắc, chúng ta lại ngồi xuống ôn chuyện cho tốt."

Đạm Đài Tú nói: "Trường Sinh, những người này không đơn giản, sau lưng còn có cường giả ẩn nấp."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Thành chủ yên tâm, ta cũng không đơn giản, có bao nhiêu cường giả không sao cả, chỉ cần bọn hắc dám đến, ta sẽ dám giết."

Mọi người: "..."

Lúc này.

Nam Cung Đế Huyền nói: "Cường giả thành Vạn Thần cũng tới, vừa lúc có thể một lưới bắt hết."

Bá Thiên Đồ nói: "Vậy còn chờ cái gì nữa, giết Diệp Trường Sinh, Thân Ma Tộc sẽ không còn tồn tại nữa."

Thân ảnh Cơ Bá Doanh chợt lóe, lao về phía trước: "Mọi người Quý Vương Tông nghe lệnh, chém chết Diệp Trường Sinh."

Ngay sau đó.

Những người khác lần lượt ra tay, từng thân ảnh lẳng không rơi xuống, uy áp hơn người bao phủ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn mọi người trước mắt: "Các người đều đừng nhúc nhích, bọn hắc giao cho ta."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, vậy chúng ta..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chém giết những người khác, một người cũng không nên buông tha."

Xuy.

Một kiếm chém khoảng không, cắt ngang mọi người.

Bạch hồng vân trượng, như cửu thiên phi bặc rơi xuống.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thanh âm chấn động trời đất.

Thân ảnh ba người Cơ Bá Doanh, Bá Thiên Đồ, Nam Cung Đế Huyền bay ngược ra sau, ngoài trăm trượng, bọn hắn ổn định thân ảnh, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Uy lực một kiếm, dễ dàng bức lui bọn hắn, Diệp Trường Sinh lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Bá Thiên Đồ mở lời nói: "Ba năm qua, Thực lực của Diệp Trường Sinh tăng lên không ít, chớ cho hắn cơ hội, một kích toàn lực đi!"

Diệp Trường Sinh cầm đồ kiếm trong tay, vân đạm phong khinh: "Các người không cho ta cơ hội... Ha ha!"

Chương 456: Muốn chết, làm sao lại khó như vậy!

Ba năm khổ tu, nếu ngay cả những người trước mắt này cũng không chém giết được, Diệp Trường Sinh trực tiếp tìm một khối bánh bao đụng chết mình.

Ma côn, có thể so với Thần Hoàng cao nhất của nhân loại, đều làm cho nó chết đi sống lại.

Những người trước mắt này, từng phút từng phút an bài cho bọn hần rõ ràng.

"Vô Thiên, người đi chém giết những người khác." Bá Thiên Đồ trầm giọng nói, hơi thở khùng bố trên người lão ta xuất hiện, ngay sau đó, tu vi của lão ta lại đạt tới nửa bước Thần Hoàng.

Hơn nữa...

Phóng xuất ra lĩnh vực.

Đúng vậy, lĩnh vực Bá Thần.

Trong lúc nhất thời, thân hình lão ta giống như được đúc bằng vàng, làm cho người ta cảm giác trong cơ thể giống như có một tòa núi lửa lúc nào cũng có thể bộc phát.

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người Bá Thiên Đồ: "Lão già này thể mà ngộ ra lĩnh vực, bá thể của hần có chút giống với Vạn Phật Kim Thân, cũng không biết Diệp huynh có thể phá vỡ phòng ngự của hần hay không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Bá Thiên Đồ, lắc đầu, cười nói: "Ba năm, năng lực của người chỉ có như vậy?"

Nói đến đây, hần dừng lại, nhìn qua những người khác: "Đến đây đi, biểu diễn đi, cho ta thấy thủ đoạn của các người."

"Đúng rồi, nhắc nhở các người một câu, xin dùng sức phá hủy ta, bằng không các người không có cơ hội."

Nam Cung Đế Huyền nói: "Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ không ai nói cho người biết, cuồng ngạo kiêu ngạo như thế, sẽ chết rất thảm."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có biện pháp, thực lực không cho phép ta khiêm tốn, chủ yếu là... một mực giả bộ, không bao giờ bị đánh chết."

"Muốn chết, làm sao lại khó như vậy!"

"Ta liệt kê một con rùa."

"Diệp huynh, thật thiếu đánh."

Tàng Thất trầm giọng nói.

Một bên, Tiêu Tuy Phong nói: "Là có chút thiếu đánh, nhưng ta thích nghe."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, Tuy Phong, chúng ta cũng đừng nhân rồi, những người khác của Cửu U Tộc, Bá Tộc, Quỷ Vương Tông, chúng ta chém giết một đợt."

Tàng Thất nói: "Đi đi, chém không chết bọn hắn, coi như mạng bọn hắn dài."

Nói đến đây, hắn ta dừng lại, tiếp tục nói: "Bần tăng đã lâu không có thực chiến, hãy để cho bần tăng siêu độ bọn hắn."

Dứt lời.

Hắn ta mang theo trụ Kinh Thiên, mạnh mẽ xông về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, trong lúc đi về phía trước, trên người hắn ta xuất hiện một hào quang đỏ như máu.

Ánh mắt Diệp Mạc Tà rơi vào trên người Tàng Thất: "Hòa thượng, làm sao vậy, sát khí thật mạnh, người xuất gia không phải là không tạo sát nghiệt sao?"

Tiêu Tuy Phong nói: "Mạc Tà, hòa thượng mấy năm nay thay đổi, sát khí rất nặng, ta hiện tại cũng không dám chọc hắn."

Diệp Mạc Tà nói: "Đánh không lại?"

Tiêu Tỳ Phong lắc đầu: "Không phải là chuyện đánh không được, chủ yếu là hấn liều mạng với người, không chết không thôi, vô cùng sợ hãi."

Diệp Mặc Tà gật đầu: "Hòa thượng trở nên hói, cũng trở nên mạnh mẽ, chúng ta cũng không thể thua hấn."

Ngay sau đó.

Bọn hấn đạp không lướt nhanh, lao về phía khí phi hành, đại chiến nổi lên, sát khí tràn ngập đầy trời, bao phủ trên bầu trời.

Hòa thượng có được thực lực Thần Vương, pháp tướng chân thân xuất hiện, giơ tay vung trụ Kinh Thiên, ném trên phi khí Quỷ Vương Tông trước mặt.

Bá.

Bá.

Ba đạo mị ảnh bay lên, liên thủ một kích, nghiêng đón Kinh Thiên Trụ, tiếng nổ lớn truyền ra, hào quang đáng sợ tập trung không trung, phần trời nấu hải.

Tàng Thất đứng ở một bên thân ảnh, "A Di Đà Phật, ba vị nữ thí chủ vẫn là khoan tay chịu trời hay là muốn bản tăng dùng dẫy sắt đâm các người."

Lời còn chưa dứt.

Ba nữ lướt không mà đi, nhẹ nhàng như tiên, một vệt tuyết trắng lác lác trước mắt Tàng Thất, nhìn hấn sớm nắng chiều mưa.

Ngay sau đó, ba công kích đánh tới, vô số hơi thở hắc ám cắn nuốt về phía Tàng Thất, trăm quỷ gào thét, quần ma loạn vũ.

Tàng Thất nói: "Các người lại như vậy, bản tăng sẽ không khách khí, nếu không phải xem các người là nữ tử, bản tăng đã thao tác ra vào ra một trận."

"Phật pháp vô biên!"

Theo thanh âm hạ xuống, dưới chân Tàng Thất xuất hiện một đoàn vầng sáng màu đỏ, điền cuồng lan tràn, bao phủ cả người hắn ta trong đó.

Công kích của ba người rơi xuống, va chạm vào trên bình chướng khí, lần thứ hai kích động đi ra ngoài, tiêu tán trên không trung.

“Phục Ma đại ba chưởng!”

Tàng Thất chậm rãi mở miệng nói, một chưởng từ trời cao hạ xuống, đè lên người ba nữ tử, các nàng phát ra một tiếng kêu...

Giờ khắc này.

Một bóng người xuất hiện, đi tới bên người Tàng Thất: "Hòa thượng thối, dám giết đệ tử Quỷ Vương Tông ta, ngày chết của ngươi đã đến rồi."

Tàng Thất nhìn nữ tử trước mặt: "Quỷ Vương Tông các ngươi có nam nhân không, để cho bọn hắn đến đánh một trận với bản tăng, chút nữ nhân già này, bản tăng cũng không phải là hòa thượng xấu xa hay là thủ đoạn độc ác."

Lãnh Thu Nguyệt giận dữ nói: "Giết người, có là ta đủ rồi."

Tàng Thất lắc đầu, thân thể dũng mãnh chấn động: "Địa Tàng Thế Tôn, đại uy thiên long."

Ngang.

Ngang.

Chương 457: Hòa thượng đã thay đổi, Địa Tàng Thế Tôn

Rồng ngâm rung trời, thanh âm thấu cửu tiêu.

Thần Long quanh quần, uy chấn tứ phương.

Tàng Thất giơ tay cầm trụ Kinh Thiên, Thần Long bay lượn ra, mang theo vô số ánh sáng vàng, đánh tới phía Lãnh Thu Nguyệt.

Phanh.

Thân ảnh Lãnh Thu Nguyệt bay ngược ra ngoài, không hề có lực đánh trả, một ngụm máu từ trong miệng phun ra: "Hòa thượng thối này... Mạnh mẽ như vậy."

Khóe miệng Tàng Thất nhắc lên ý cười: "Quý Vương Tông, ta đến độ các người."

"Đại Uy Thiên Long, Chấn Khung Thương!"

Lại có hai hình ảnh Thần Long lớn xuất hiện, gào thét, công kích về phía đám người Quý Vương Tông.

Thấy một màn như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc Tà, Tiêu Tùy Phong, Diệp Yêu Nhi thấy hoảng sợ, ba năm này, Tàng Thất rốt cuộc tu luyện cái gì.

Mạnh mẽ như vậy.

Địa Tàng Thế Tôn, Thiên Long Phật Uy.

Khó trách hẳn ta có thể thăng cấp đến cấp Thần Vương, nếu mà hẳn ta còn đang ở Vạn Phật Thánh Đình, danh tiếng Vạn Phật công tử nhất định là của hẳn ta.

Hiện tại sư huynh Tàng Huyền của hẳn ta, chỉ sợ đã không còn là đối thủ của hẳn ta nữa.

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Mấy lão già các người, người mang theo ngược lại không ít, đáng tiếc quá mức rác rưởi."

Bá Thiên Đồ nói: "Diệp Trường Sinh, người đừng cao hứng quá sớm, chịu chết đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta còn có việc khác phải bận rộn, nhưng không có thời gian lãng phí vào người các người."

Vạn Kiếm Tật Phong.

Cửu Sắc Hỗn Độn Trảm.

Một kiếm, lại một kiếm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh mãnh liệt xông về phía trước, lĩnh vực Bá Thần, hấn sẽ sợ hãi sao?

Cạn bã mà thôi.

Nhìn mũi kiếm như sóng to gió lớn ngất trời, thân ảnh hai người Nam Cung Đế Huyền, Cơ Bá Doanh chợt lóe lên, xuất hiện bên cạnh Bá Thiên Đồ.

"Cửu U Minh Vực!"

"Quỷ Sát lĩnh vực!"

Trong lúc nhất thời.

Ba lĩnh vực lớn xuất hiện, uy áp hủy trời diệt đất, đối mặt với uy lực hai kiếm của Diệp Trường Sinh, bọn hấn không lùi mà phản công.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, chấn động trời cao, rung Cửu U.

Từng tắc từng tắc không gian sụp đổ chôn vùi, sóng khí mênh mông từ trên người Diệp Trường Sinh tàn sát bữa bãi qua, hất bay hẳn ra ngoài ngàn trượng.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, đột nhiên ngừng đầu: "Đây là thực lực của các người, thời gian trôi qua, các người đã không xứng làm đối thủ của ta nữa."

"Nhất kiếm chi hạ, chủ tử vạn linh."

Dứt lời, thân ảnh của hắn chậm rãi bay lên trời, ánh sáng chín màu xuất hiện, lấy hắn làm trung tâm điên cuồng lan tràn.

Chín mũi kiếm xông thẳng lên trời cao, ngưng tụ dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một thanh kiếm lớn hướng lên trời.

"Nhất kiếm, đồ!"

Kiếm lớn hướng lên trời hạ xuống, giống như trụ thần trên bầu trời sụp đổ, mang theo vô số thần lực nghiền ép trên thân ảnh Bá Thiên Đồ.

Lực lượng thuộc tính thật đáng sợ.

Diệp Trường Sinh lại dung hợp chín thuộc tính vào trong kiếm đạo, đây quả thực quá không thể tưởng tượng nổi, hẳn rồi cuộc có phải là người hay không?

Sắc mặt ba người Bá Thiên Đồ, Nam Cung Đế Huyền, Cơ Bá Doanh đại biến, kiên trì nghênh đón, ngay sau đó, bọn hắn phóng thích công kích, bị kiếm lớn chặt đứt từng tắc từng tắc.

Vô số mũi nhọn rơi vào lĩnh vực của bọn hắn, ba người chỉ cảm giác uy lực một kiếm của Diệp Trường Sinh, đè ép bọn hắn có chút không thở nổi.

Kiểm tu.

Kiểm tu dung hợp thuộc tính.

Có cái gì Diệp Trường Sinh làm không được?

Vốn tưởng rằng tử mĩ chuẩn bị ba năm, chém giết Diệp Trường Sinh dễ dàng, hiện tại ba người bọn hắn liên thủ, còn rơi vào chật vật như thế.

Nam Cung Phục Huyền hí mắt, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người này yêu nghiệt, có thể so với Hoàng Hạo Thiên của Thần Ma Tộc."

Lãnh Xuân Thu nói: "Có hơn mà không kém, người này không thể giữ lại, lấy tu vi cấp Thần Vương địch với ba vị cấp Thần Hoàng, khắp thiên hạ không thể tìm ra người như vậy."

Nam Cung Phục Huyền gật đầu: "Đã đến lúc ta và người ra tay."

Lãnh Xuân Thu nói: "Tuyệt đối không lưu tình, một kích chém giết!"

Oanh.

Oanh.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, ba người Bá Thiên Đồ bay ngược ra ngoài, lĩnh vực của bọn hắn xuất hiện dấu vết nổ tung, máu tươi trong miệng tràn ra

Lúc này.

Thân ảnh Nam Cung Phục Huyền, Lãnh Xuân Thu xuất hiện, ánh mắt xẹt qua ba người, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lãnh Xuân Thu nói: "Bá Thiên Đồ, để cho người sau lưng Bá Tộc các người đi ra đi, người không giết được Diệp Trường Sinh."

Bá Thiên Đồ lâm vào trầm mặc, trong lòng hoảng sợ, không nghĩ tới Lãnh Xuân Thu lại biết, ở sau lưng Bá Tộc còn có người.

Vị kia đến Vạn Thần Vực không lâu, ngoại trừ lão ta thì không ai biết.

Đúng lúc này.

Một thân ảnh lẳng không hạ xuống, thân ảnh người tới mơ hồ như tiên, trên người hẳn ta không có chút linh khí dao động nào, lại làm cho người ta có cảm giác sâu không lường được.

Ngay cả hai người Nam Cung Phục Huyền, Lãnh Xuân Thu trong nháy mắt nhìn thấy người tới, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

Chương 458: Thiên Đồ, lui ra đi

Bởi vì bọn hắn nhìn không thấu người trước mắt.

Bá Thiên Đồ nhìn thấy người tới, vội vàng tiến lên khom người một cái, thanh âm cung kính nói: "Bái kiến Thần sứ."

Công Tử Diễn nói: "Thiên Đồ, lui ra đi."

Nói đến đây, ánh mắt thâm thúy của hắn ta rơi vào trên người Đạm Đài Tú: "Thiên Đồ, người đi bắt nàng cho ta, về phần gã kiếm tu trẻ tuổi này, giao cho ta đi."

Bá Thiên Đồ nói: "Thần sứ yên tâm, Thiên Đồ sẽ đi làm!"

Công Tử Diễn di chuyển về phía trước, đi về phía Diệp Trường Sinh, tốc độ của hắn ta rất chậm, nơi đi qua, ngân quang vạn trượng xuất hiện dưới chân.

Đây là... Sức mạnh gì?

Nam Cung Phục Huyền và Lãnh Xuân Thu vô cùng chấn động, Công Tử Diễn phóng thích ngân quang, làm cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi, đó là sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Công Tử Diễn, hàng lông mày nhíu chặt, Công Tử Diễn cho hắn cảm giác có chút giống với Kiếm phu tử của Thiên Thư Viện ngày đó.

Một là linh hồn thể, một là bản tôn.

Thực lực của Công Tử Diễn hẳn là yếu hơn Kiếm phu tử một chút, nhưng mạnh hơn ma côn một chút, đây là một người mạnh mẽ.

Lúc này.

Đạm Đài Tú xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, người này rất mạnh, từ hơi thở trên người hắn có thể kết luận, người này không thuộc về Vạn Thần Vực."

Diệp Trường Sinh nói: "Ý của Thành chủ là..."

Bộ Đai Tú nói: "Hắn hẳn là đến từ đâu đó!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Thành chủ, người biết người này đến từ nơi nào không."

Đạm Đai Tú gật đầu: "Thiên Thần Giới, Thần tộc."

Diệp Trường Sinh nhớ rõ Diễm Xích Vũ từng nhắc tới, Bá Tộc là một nhánh của Thần Tộc, về phần Bá Tộc vì sao lại xuất hiện ở Vạn Thần Vực, không ai nói cho hắn biết đáp án.

Nhưng có thể chắc chắn là... Bá Tộc và Thần Tộc vẫn có liên hệ.

Bằng không, nam tử Thần Tộc trước mắt cũng không có khả năng giúp Bá Thiên Đồ, mặt khác, Công Tử Diễm hình như nhìn ra thân phận của Đạm Đai Tú.

Người này không đơn giản.

Đạm Đai Tú lại nói: "Trường Sinh, Thiên Thần Giới có người xuống, kế tiếp Vạn Thần Vực có thể sẽ hỗn loạn không ngừng."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, những người này đều đến tìm ta gây phiền toái?"

Đạm Đai Tú gật đầu: "Đúng vậy, người là thiếu chủ Thần Ma tộc, bọn hắn sẽ không nhìn người quật khởi."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Trường Sinh, nam hài tử ở bên ngoài muốn bảo vệ tốt cho mình, trên người người có bao nhiêu nhân quả, người nên biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, bọn hắn là tham vọng thân thể của ta, không đúng, bọn hắn là muốn có được chí bảo trên người ta, nghĩ hay nhỉ, ta sẽ không để cho bọn hắn thực hiện được."

Lúc này.

Công Tử Diễn nhìn Diệp Trường Sinh, trầm giọng nói: "Tuổi còn nhỏ có được tu vi như vậy, người không tồi, đáng tiếc thân phận của người hại người, Thần Ma tất phải giết, không thể tha thứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không, người muốn giết ta, thành toàn cho người."

Công Tử Diễn ghé mắt nhìn Đạm Đài Tú: "Các hạ vẫn không nên nhúng tay vào, bằng không người sẽ gặp phiền toái lớn."

Đạm Đài Tú nói: "Người rất kiêng kỵ ta?"

Công Tử Diễn cười nhạt nói: "Tình huống của người là gì, trong lòng mình rõ ràng, nói kiêng kỵ thì không đến mức, ta muốn bắt sống."

Sắc mặt Đạm Đài Tú lạnh như băng: "Người có thể nhìn thấu thân phận của ta, đích xác có chút năng lực, nhưng người quá yếu."

Công Tử Diễn lại nói: "Ta đánh không lại người, nhưng ta có thể gọi người, phá hủy toàn bộ nơi này, người biết ta không phải nói giỡn."

Đạm Đài Tú lạnh lùng nói: "Người đang uy hiếp ta?"

Công Tử Diễn lắc đầu, cười nói: "Không sai, chính là uy hiếp, người có thể không sợ chết, nhưng bọn hắn đều phải chôn cùng người."

Mọi người nghe được cuộc nói chuyện của Đạm Đài Tú và Công Tử Diễn, vẻ mặt đều ngây ra, không biết bọn hắn đang nói cái gì.

Duy chỉ có Diệp Trường Sinh trong lòng rõ ràng, Công Tử Diễn kiêng kỵ Đạm Đài Tú, bởi vì nàng là Luân Hồi Giả.

Đạm Đài Tú không dám tùy tiện ra tay là lo lắng Công Tử Diễn gọi người, hắn sẽ có táng thân ở đây.

Sự tình rất đơn giản.

Tất cả vì hắn mà lên, vì sao liên lụy đến người khác.

Diệp Trường Sinh giơ tay đè xuống bả vai Đạm Đài Tú: "Thành chủ, lui ra sau, để cho ta."

Công Tử Diễn nói: "Người rất không may mắn, vừa vận gặp được ta xuống giới này."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có bằng hữu từ phương xa đến, mặc dù xa tất phải giết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn giết ta, trứng của người... Không còn nữa."

"Cuồng vọng!" Công Tử Diễn tiếp tục đi về phía trước, uy áp ngập trời trên người hắn ta bắn ra, dưới chân xuất hiện ngân quang vạn trượng, giống như sóng dữ ngất trời, lăng không hạ xuống cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh âm thầm thúc dục Thần Ma Bất Diệt Kim Thân: "Thập phương sát đạo, sát kiếm áo nghĩa!"

Chương 459: Người muốn ngăn cản ta?

Đây là truyền thừa mà sư phụ tiện nghi để lại cho hắc, hắc đã thật lâu không sử dụng, hiện tại lĩnh ngộ Sát Giới, uy lực Thập phương sát đạo đầu chỉ tăng lên gấp trăm lần.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Một kiếm xuất ra, tựa như đồ long.

Kiểm quang chém vào ngân quang của Công Tử Diễn, một kiếm chém khoảng không, chém xuống đầu.

Công Tử Diễn nhìn kiếm quang gần trên đỉnh đầu trong gang tấc, bát phong bất động, vững như bàn thạch, ngay sau đó, kiếm quang ầm ầm nghiền nát, biến mất trên hư không.

“Sát kiếm, rất mạnh, lại không đả thương được ta!”

Diệp Trường Sinh biến sắc, không thể tin được Công Tử Diễn thế mà có thể khống chế kiếm quang, thủ đoạn thật mạnh.

Lúc này.

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Trường Sinh cẩn thận, người này lĩnh ngộ Không gian áo nghĩa."

“Không gian áo nghĩa?” Diệp Trường Sinh trong lòng hoảng sợ, vừa định vung kiếm lần nữa, Công Tử Diễn lại xuất hiện trước mặt hắc, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Phanh.

Tiếng đánh truyền ra, một bóng người bay ngược ra sau, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Bóng người không phải là người khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Tốc độ của Công Tử Diễn quá nhanh, nhanh đến mức khiến người

ta lúu lưỡì, lĩnh ngộ không gian, tốc độ cũng vậy.

Diệp Trường Sinh vô cùng chấn động, cho dù mình phóng thích Thần Ma Dực, tốc độ cũng không có khả năng vượt qua Công Tử Diễn.

May mà hắn có Thần Ma Bất Diệt Kim Thân phòng ngự, nếu không, một chiêu này không thể làm cho hắn chết được.

Mặc dù như thế, khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào, linh khí ở trong kinh mạch chạy loạn, đủ thấy một kích của Công Tử Diễn vẫn rất mạnh.

Công Tử Diễn nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh dừng lại: "Cố gắng đỡ một kích vừa rồi của ta mà không chết, người làm cho ta rất ngoài ý muốn, thân là kiếm tu, nhưng tu luyện thân thể đến trình độ như vậy, thật sự là hiếm có."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, một kích tiếp theo của ta, sẽ không cho người cơ hội nữa."

Đúng lúc này.

Một thanh âm từ trên hư không xuất hiện: "Muốn đả thương Thiểu chủ của ta, hỏi lão phu có đáp ứng hay không."

Thanh âm thấu khoảng không, chấn động tai.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện ở giữa sân, người tới không phải người khác, chính là lão tổ Hoàng Tuyền – Hàn Hải Tiêu.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Công Tử Diễn, sắc mặt Hàn Hải Tiêu biến đổi: "Mạnh như vậy? Thiểu chủ thật sự là người nào cũng dám chọc vào."

Công Tử Diễn nhìn Hàn Hải Tiêu: "Người muốn ngăn cản ta?"

Hàn Hải Tiêu: "..."

Trên hư không.

Trên mặt Hàn Hải Tiêu nổi lên vẻ xấu hổ, vốn định lập tức làm đáng, lại tuyệt đối không nghĩ tới thực lực của Công Tử Diễn quá mạnh.

Xác nhận bằng ánh mắt, là lão ta đánh không lại người ta.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới bên cạnh Hàn Hải Tiêu: "Lão Hàn, người lui ra sau đi!"

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, ta..."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không sao, ta hiểu."

Thân ảnh Hàn Hải Tiêu lui về phía sau, mấy thân ảnh lại xuất hiện, mọi người nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên người người tới.

Thân ảnh Tinh Thần và Tinh Nguyệt xuất hiện, rơi xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tinh Thần khom người một cái: "Thiếu chủ, ta đến trễ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không muộn, đúng lúc."

Có thể ở thời điểm hãn gặp nguy nan mà đến, há có thể là muộn như vừa nói?

Giờ khắc này.

Đám người Bá Thiên Đồ, Lãnh Xuân Thu, Nam Cung Phục Huyền lộ vẻ ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ có nhiều người trung thành với Diệp Trường Sinh như vậy.

Công Tử Diễn nhìn đám người Tinh Thần, lắc đầu: "Tới bao nhiêu trợ thủ, có thể làm gì ta?"

"Cũng chỉ là có thêm mấy cỗ thi thể mà thôi!"

Diệp Trường Sinh nhìn Công Tử Diễn, cười nói: "Người sẽ không thật sự cảm thấy mình vô địch chứ!"

Công Tử Diễn vân đạm phong khinh: "Ít nhất người không giết được ta."

Diệp Trường Sinh nói, "Ai nói ta không giết được, có phải cúc hoa của người rất ngứa đúng không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đều tránh ra, ta muốn phóng đại chiêu!"

Dứt lời.

Hắn mạnh mẽ xông về phía Công Tử Diễn: "Sát Giới, miểu vạn vật!"

Kiểm lớn xông thẳng lên Cửu Tiêu xuất hiện, sát ý che trời trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện, điên cuồng lan tràn, bao phủ trên người mọi người.

Trong lúc nhất thời.

Kiểm quang tàn sát tung hoành bừa bãi, làm trời đất biến sắc, thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng trong Sát Giới, vô số ánh sáng bắn ra, làm cho người ta không cách nào ngẩng đầu nhìn thẳng.

Thần thánh, mạnh mẽ.

Tựa như chúa tể của mười phương vũ trụ.

Sừng sững đứng, không cách nào lay động.

Nhìn thấy một màn như vậy.

Vẻ mặt Công Tử Diễn trở nên ngưng trọng, âm thầm nuốt nước miếng: "Linh ngộ giới vực, không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng."

"Làm sao có người có thể vượt cấp linh ngộ được?"

Bên kia, đám người Bá Thiên Đồ, Lãnh Xuân Thu, Nam Cung Phục Huyền ngậy ra như phỗng, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Sát Giới xuất hiện.

Chương 460: Lật trời lật đất lật không khí

Trong lòng bọn hắn vô cùng vô cùng vô cùng chắc chắn, dị tượng ngày đó chính là Diệp Trường Sinh dẫn tới, khó trách dị tượng khủng bố như vậy.

Tu vi cấp Thần Vương lại lĩnh ngộ giới vực, loại tư chất này khó trách sẽ bị trời ghen tị.

Thần Ma Tộc chưa bao giờ là người tầm thường, mỗi người như rồng, làm cho thiên hạ khiếp sợ.

Ngày sau đó.

Mọi người lần lượt vút ra chí bảo bảo mạng, bởi vì bọn hắn rõ ràng, một kiếm này của Diệp Trường Sinh... Lật trời lật đất lật không khí.

Mạng quan trọng hơn, những thứ khác đều có thể vút bỏ.

Ánh mắt đám người Đạm Đài Tú, Hàn Hải Tiêu, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, mọi người rung động không thôi, nhưng càng nhiều là hưng phấn.

Trong thời gian ngắn ngủi ba năm, Diệp Trường Sinh đã cường đại đến trình độ ngạo mạn xưng hùng xưng bá, tốc độ trưởng thành này... Quả thực nhanh đến mức khiến người ta lú lờ.

Tàng Thất nói: "Diệp huynh... Sao người mạnh mẽ như vậy? Hòa thượng lúc nào mới có thể đuổi kịp, ba năm tiềm tu, hòa thượng thật sự rất mệt mỏi."

Trong mắt Tiêu Tuy Phong tràn đầy khát vọng: "Đây mới là kiếm đạo vô địch thật sự, kiếm này vừa xuất ra, ai dám tranh phong?"

Mọi người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt lóe ra kính sợ, duy chỉ có Đạm Đài Tú khẽ nhíu mày, bộ dáng lo lắng.

Một kiếm của Diệp Trường Sinh có thể chém mọi người trước mắt?

Những người này là tồn tại truyền thừa ngàn năm, ai lại không có lá bài tẩy bảo vệ tính mạng?

Diệp Trường Sinh lại bại lộ lá bài tẩy mạnh nhất, sau một kiếm này, sẽ có càng nhiều thế lực theo dõi hắn.

Kiếm này vừa ra, nước đổ khó hốt.

Thiên tư của hắn sẽ khiến cho rất nhiều người đứng ngồi không yên, là phúc hay họa, không ai biết.

Đạm Đài Tú biết đã không ai có thể ngăn cản Diệp Trường Sinh, một kiếm này đi xuống, mặc kệ kết cục như thế nào, nàng nhất định cùng tiến cùng lùi với Diệp Trường Sinh.

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt nàng cảm thấy thoải mái, nếu ta giết người, ai có thể không chết?

Nếu Trường Sinh bình an, ta chết thì có ngại gì?

Đúng lúc này.

Hai mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhắm, thanh âm như phán xét: "Phàm nhân, run rẩy đi!"

Công Tử Diễn nhìn kiếm lớn rơi xuống, hắn bóp nát một viên huyền thạch trong lòng bàn tay, kiếm quang trong nháy mắt hạ xuống.

Trên bầu trời, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, điên cuồng khuếch tán, giống như một đoàn hắc động.

Thân ảnh Công Tử Diễn dưới kiếm lớn mờ mịt, giang hai tay bay ngược ra sau, trên đường, từng đạo phù văn bay ra, ngăn cản trước mặt hắn ta.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang vọng khắp cửu thiên thập địa, kéo dài ước chừng nửa canh giờ, sương máu ngập trời tràn ngập cửu thiên.

Theo sự khôi phục từ từ của trời đất, Công Tử Diễn nửa quỳ trong hư không, quần áo màu trắng hóa thành đỏ như máu, ở khoe miệng hắn ta lộ ra vết máu, một cánh tay sớm đã biến mất không thấy.

Về phần thương thế của ba người Bá Thiên Đồ, Lãnh Xuân Thu, Nam Cung Phục Huyền càng nặng, mặc dù không trí mạng, nhưng đã không còn sức lực chiến đấu.

Lãnh Xuân Thu khàn khàn nói: "Chuẩn bị rút đi, chúng ta thua, thất bại thảm hại."

Nam Cung Phục Huyền ho nhẹ một tiếng: "Thần Ma Tộc xuất ra yêu nghiệt này, tất cả kết cấu đều phải thay đổi, hẳn quả thực chính là một dị số."

Bá Thiên Đồ nhìn thân thể nứt nẻ: "Chờ một chút, Diệp Trường Sinh cũng chỉ có hôm nay, thực lực hắn bày ra càng mạnh, thì chết càng nhanh."

Lúc này.

Công Tử Diễn chậm rãi đứng lên, nhìn Diệp Trường Sinh: "Người lại có thể đả thương ta như thế, thời gian chết của người đã đến."

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết Công Tử Diễn nói cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về vòng xoáy màu đen trên hư không: "Người gọi người."

Công Tử Diễn nghe thấy cười nói: "Sao lại sợ."

"Rất sợ đó nha, thật sự làm ta sợ muốn chết." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, đột nhiên vọt tới trước: "Ta đưa người lên đường trước."

Công Tử Diễn hí mắt, trong lòng bàn tay có một ấn cổ bay ra, nghênh đón kiếm quang xuyên qua của Diệp Trường Sinh: "Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy."

Oanh.

Tiếng va chạm truyền ra, kinh thiên động địa, ánh sáng khủng bố

khuếch tán.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, nhìn chăm chú vào ấn cổ lơ lửng trước mắt: "Không có nó, người đã chết rồi."

Công Tử Diễn nói: "Mặc dù là ngoại vật, nhưng nó cũng là một phần thực lực của ta, không giết được ta, rất tức giận đi!"

Nói đến đây, hắn ta ngẩng đầu liếc mắt một cái về phía hư không: "Người của ta tới rồi."

Lúc này.

Đạm Đài Tú đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói: "Trường Sinh, thành Vạn Thần sẽ giao cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, người muốn đi đâu!"

Đạm Đài Tú mỉm cười: "Đi gặp bọn hắn, người yên tâm đánh một trận, sẽ không có người đến quấy rầy người."

Dứt lời, thân ảnh nàng bay lên trời, quần áo bay lên như nhẹ nhàng múa, trong chớp mắt, tiến vào trong vòng xoáy màu đen...

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ, không cần..."

Chương 461: Hắc là người ta phải bảo vệ

Sắc mặt Công Tử Diễm đại biến, đồng tử phóng đại: "Nàng đây là muốn hy sinh chính mình, si tâm vọng tưởng, lực lượng của một người chung quy là có hạn."

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang lên, giống như hủy diệt trời cao.

Theo thanh âm truyền ra, vòng xoáy màu đen trên hư không biến mất không thấy.

Điều này...

Công Tử Diễm ngây ra.

Không thể tin được Đạm Đài Tú thể mà cắt đứt thông đạo truyền tống, cái này cũng quá mẹ nó biến thái đi!

Diệp Trường Sinh nhìn vòng xoáy màu đen biến mất, đáy lòng đột nhiên nổi lên một sự khác thường, biết Đạm Đài Tú lần này đi lãnh ít dữ nhiều.

Tiếp theo, ánh mắt hắc từ trên người đám người Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tàng Thất, Diệp Mặc Tà xẹt qua: "Cùng nhau lên, giết tất cả mọi người."

Tinh vực vô tận.

Một ánh sao xuất hiện, từ hư không xẹt qua, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Cùng lúc đó, mấy thân ảnh xuất hiện, ngạo nghễ đứng trong hư không, nhìn thông đạo truyền tống tiêu tán, trên mặt mọi người nổi lên vẻ nghi hoặc.

Một lão giả mở lời nói: "Có người nghiền nát thông đạo truyền tống."

Một người khác nói: "Không nghĩ tới Vạn Thần Vực còn có cường

giả như vậy, chúng ta thật sự khinh thường giới này.”

Dứt lời.

Bốn người biến sắc, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía trước, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Người tới không phải là ai khác, chính là Đạm Đài Tú.

Lúc này khí chất của Đạm Đài Tú hoàn toàn thay đổi, đã không phải tu sĩ cấp Thần Tôn lúc trước, một thân tu vi đạt tới cấp Thần Hoàng cao nhất.

Công Tôn Mục nhìn Đạm Đài Tú: "Tiểu cô nương, người đến từ Vạn Thần Vực.”

Đạm Đài Tú nói: "Ta chính là người các người muốn tìm.”

Công Tôn Mục lại nói: "Người phá hủy thông đạo truyền tống.”

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Không sai, là ta.”

Sắc mặt Công Tôn Mục biến đổi: "Tiểu nữ oa, người có biết thân phận của chúng ta không?”

Đạm Đài Tú vân đạm phong khinh: "Có quan trọng không?”

Công Tôn Mục nói: "Chúng ta đến từ Thần Tộc, đối địch với chúng ta, người sẽ chết rất thảm.”

Đạm Đài Tú lắc đầu, cười nói: "Thần Tộc, các người thật sự là Thần Tộc? Chân Thần có xuống, ta cũng không sợ, huống chi là các người?”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Tộc chân chính, há lại không chịu nổi như các người, sự tồn tại của các người căn bản là làm nhục uy danh Thần Tộc.”

Sắc mặt Công Tôn Mục trở nên cực kỳ khó coi, uy nghiêm của Thần Tộc há có thể để cho người khác khinh thường, ngàn năm qua, chưa từng có người nào dám bôi nhọ Thần Tộc như thế, Đạm Đài Tú là người đầu tiên.

"Tiểu cô nương, người chúng ta tìm không phải người, tên kiếm tu Thần Ma Tộc kia mới là người chúng ta muốn giết, thức thời thì nhanh chóng rời đi, Thần Tộc không làm khó người."

Đạm Đài Tú nói: "Các người biết tên kiếm tu kia là ai không? "

Công Tôn Mục khinh thường nói: "Thần Tộc muốn giết người, không cần biết thân phận của hắn."

Đạm Đài Tú lạnh lùng nói: "Hắn là người ta muốn bảo vệ, các người dám đả thương hắn dù chỉ một chút, ta sẽ diệt Thần Tộc các người."

Công Tôn Mục ghé mắt nhìn về phía những người khác, bốn người đồng thời cười điên cuồng không thôi, đã lâu không nghe thấy chuyện cười như vậy.

Diệt Thần Tộc, ai cho người dũng khí đó?

Chỉ là Thần Hoàng, làm sao dám tuyên bố diệt Thần Tộc, người bây giờ đều cuồng vọng như thế sao?

"Tiểu cô nương, đây là người tự tìm, đừng trách chúng ta xuống tay vô tình."

Dứt lời.

Bốn người mạnh mẽ xông về phía trước, công kích khủng bố rơi vào trên người Đạm Đài Tú, người sau lạnh lùng nói: "Muốn chết!"

Ngay sau đó.

Đạm Đài Tú không để ý đến công kích của bốn người, hơi thở trên người nàng điên cuồng tăng vọt, tu vi từ Thần Hoàng cao nhất, lần thứ hai bắt đầu tăng vọt.

Thần Đế.

Thần Đế tầng thứ ba.

Thần Đế tầng thứ sáu.

Thần Đế tăng thứ chín.

Theo hơi thở trên người Đạm Đài Tú tràn ra, thân ảnh bốn người đi về phía trước dừng lại, vô hình trung có một cỗ lực lượng thần bí trói buộc bọn hắn.

Đạm Đài Tú nói: "Hắn là người ta muốn bảo vệ, ai có ý muốn đả thương hắn, tất chết!"

Oanh.

Oanh.

Ba tiếng nổ vang lên, ngoại trừ Công Tôn Mục ra, ba người khác nổ tan xác mà chết, hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập trong không trung.

Trong lúc nhất thời.

Công Tôn Mục sợ đến choáng váng.

Thần Đế... Nặng bao nhiêu? Dù sao hắn ta cũng nhìn không ra.

Tại sao nàng lại mạnh mẽ như vậy?

"Cô nương, đừng giết ta, không biết người mạnh như vậy, thả ta, về sau ta sẽ không bao giờ quấy rầy người nữa."

Công Tôn Mục cầu xin tha thứ.

Đạm Đài Tú nói: "Biết ta vì sao không giết người không?"

Công Tôn Mục vội vàng lắc đầu: "Không biết, mong cô nương nói rõ."

Bộc Đài Tú lại nói: "Sưu hồn, ta phải biết Thần Tộc ở nơi nào, yên tâm rất nhanh."

"Không... Không cần!" Công Tôn Mục kêu thảm thiết.

Tay ngọc của Đạm Đài Tú giơ lên, một cỗ linh khí tựa như mạng nhện bao phủ trên đỉnh đầu Công Tôn Mục, trực tiếp rút linh hồn của hắn ta ra.

Chương 462: Cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, ta chờ người trở về

Tiếng nổ vang lên, sương máu bay tán loạn, Công Tôn Mục hóa thành bột mịn, biến mất không thấy đâu.

Đạm Đài Tú quay đầu nhìn về phía Vạn Thần Vực, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu tinh vực vô tận: "Trường Sinh, những thứ ta có thể vì người làm chỉ có như vậy."

"Cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, ta chờ người trở về."

Dứt lời, thân ảnh nàng hóa thành một luồng ánh sao, biến mất ở trong hư không mênh mông, phương hướng đi tới chính là Thần Tộc.

Đạm Đài Tú lần này đi Thần Tộc, mục đích chỉ có một, khiến Thần Tộc trọng thương, ít nhất trong vòng mười năm bọn hắn không cách nào ra tay với Diệp Trường Sinh.

Tin tưởng thời gian mười năm, đối với Diệp Trường Sinh mà nói là đủ rồi, chuyện còn lại cũng chỉ có thể dựa vào chính hắn hoàn thành.

...

Bên ngoài địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Trên hư không.

Cường giả của ba thế lực Cửu U Tộc, Bá Tộc, Quỷ Vương Tông bắt đầu bảo hộ đám người Công Tử Diễn, Bá Thiên Đồ rời đi.

Những dưới sự tiến công của đám người Diệp Trường Sinh, Hàn Hải Tiêu, cường giả ba tộc căn bản không chịu nổi một kích, thi thể đầy trời, lông không rơi xuống.

Bá Thiên Đồ thấy Diệp Trường Sinh đã điên, không ai có thể ngăn cản uy lực một kiếm của hắn, trong lòng vô cùng hoảng sợ, biết cứ tiếp tục như vậy, bọn hắn căn bản không thể toàn thân trở ra.

Trầm mặc trong chớp mắt, lão ta giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch, mũi nhọn màu bạc hướng thẳng về phía trời cao, một kỵ binh xuất hiện, đoàn trận trên hư không.

Kỵ binh này có số lượng không nhiều lắm, ba ngàn người mà thôi, nhưng thân ảnh bọn hắn tỏa ra khí huyết sát, làm cho can đảm của người ta muốn vỡ ra.

Giống như một thiết kỵ từ luyện ngục Tu La giết ra.

Ngay sau đó, ba thân ảnh lẳng không rơi xuống, xuất hiện bên người Bá Thiên Đồ, người tới không phải người khác, chính là Quân Lục Thiên và hai gã cường giả của đô thành Sát Lục.

Bá Thiên Đồ nói: "Quân huynh, ngăn cản Diệp Trường Sinh, để Thần sứ đi trước."

Quân Lục Thiên gật đầu: "Quân đoàn Sát Thần nghe lệnh, tấn công!"

Trên hư không.

Quân Lục Thiên ra lệnh một tiếng, quân đoàn Sát Thần lao xuống phía dưới, khí quán trường hồng, mọi người nhanh chóng chạy về phía Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào quân đoàn Sát Thần: "Chỉ có cái này, cũng muốn ngăn cản ta?"

Ngay sau đó.

Diệp Thập Vạn và Thiên Khô lão nhân xuất hiện, đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, trên thân ảnh hai người dâng lên chiến ý khủng bố.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, quân đoàn này giao cho lão nô và Thập Vạn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Cùng nhau lên, nghiền ép bọn hắn."

Bá.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, mạnh mẽ vọt tới phía đoàn quân Sát Thần, trong lúc giơ tay lên một đạo kiếm quang bay ra.

Kiếm quang giậm cuốn, quét ngang ngàn quân.

Biển kiếm ngập trời trực tiếp cắn nuốt đoàn quân Sát Thần, sau một kiếm, người ngã ngựa đổ, trụ máu tận trời, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh đập không mà đi, xuyên qua sương máu tràn ngập: “Bá Tộc, Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông, ân oán giữa chúng ta, hôm nay nhất định phải thanh toán.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Sau hôm nay, không còn ba tộc nào nữa, các người cũng sẽ không còn là đối thủ của ta nữa.”

Lãnh Xuân Thu quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh một kiếm lay động cửu thiên, quân đoàn Sát Thần mất mạng dưới kiếm: "Chư vị, cùng nhau bỏ chạy là không có khả năng.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Lãnh Xuân Thu, cho rằng hắn ta sẽ có chủ ý tốt: "Tách ra rút đi, Diệp Trường Sinh không có phương pháp phân thân, có thể rời đi hay không thì tùy duyên.”

Dứt lời.

Hắn mang theo cường giả Quỷ Vương Tông, đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới một bên, tốc độ vô cùng nhanh.

Bá Thiên Đồ và Nam Cung Phục Huyền không nghĩ tới, chủ ý của Lãnh Xuân Thu lại là tách ra rời đi, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn.

Nam Cung Phục Huyền nói: "Bá huynh, bảo trọng!”

Ngay sau đó.

Lão ta mang theo cường giả Cửu U Tộc rời đi, trong lòng thầm nói, hy vọng Diệp Trường Sinh không nên đuổi giết bọn hắn.

Chỉ cần rời khỏi địa chỉ cũ của Thần Ma Tộc, còn sống trở về cấm địa Cửu U, đâu phải là địa bàn của hắn, Nam Cung Phục Huyền nắm chắc có thể ngăn cản Diệp Trường Sinh.

Dù sao truyền thừa ngàn năm của Cửu U Tộc, không có khả năng không có một chút nội tình.

Nhìn Lãnh Xuân Thu, Nam Cung Phục Huyền lần lượt rời đi, Bá Thiên Đồ hoàn toàn ngâyra, bọn hắn chạy thật nhanh.

Lúc này.

Công Tử Diễn ghé mắt nhìn về phía Bá Thiên Đồ: "Người ở lại, ngăn cản Diệp Trường Sinh chỉ trong một chén trà, ta sẽ có thể rời đi."

Bá Thiên Đồ: "..."

Công Tử Diễn lại nói: "Người yên tâm, chỉ cần ta trở về Thần Tộc, nhất định sẽ để Bá Tộc trở về Thần Tộc, vì tương lai của Bá Tộc, người biết nên lựa chọn như thế nào."

Cả người Bá Thiên Đồ không tốt.

Chương 463: Long Huyết Bá Thế

Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông rút đi, Công Tử Diễn để cho lão ta ở lại, làm sao có loại cảm giác mình bị vứt bỏ.

Tại sao lại là ta?

Tại sao người bị thương luôn là ta?

Công Tử Diễn giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Bá Thiên Đồ: "Cứ quyết định như vậy, người cống hiến vì Bá Tộc, không ai sẽ quên."

Nhìn Công Tử Diễn rời đi, Bá Thiên Đồ lộn xộn ở trong gió.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đến, ở cách Bá Thiên Đồ không xa rơi xuống: "Như thế nào chỉ còn lại một mình người."

"Người là tính toán... Một người muốn ngăn cản chúng ta?"

Bá Thiên Đồ: "..."

Ai không muốn đi?

Gặp phải người điên như Diệp Trường Sinh, lão ta thật sự rất hối hận trên chóc Diệp Trường Sinh, đáy lòng có một cảm giác vô lực trong nháy mắt đánh sâu khắp toàn thân.

Lần đầu tiên gặp được Diệp Trường Sinh, khi đó lão ta còn mạnh mẽ sử dụng bí thuật thúc dục cấp bậc, nay không giống như xưa, hẳn thật sự rất mạnh.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Công Tử Diễn đang chạy trốn: "Muốn chạy trốn, si tâm vọng tưởng."

Xuy.

Một kiếm xẹt qua, Bạch Hồng như điện, tiến công về phía Bá Thiên Đồ.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh Bá Thiên Đồ bay ra phía sau, một cái bay này ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Một trận ho nhẹ truyền ra, máu tươi trong miệng tràn ra, ở lòng bàn tay lão ta nắm chặt một tấm chắn, trên đó, xuất hiện dấu vết nứt nẻ, tựa như mạng nhện.

Thuần Bá Thần.

Một trong ba vật quý của Bá Tộc.

Lúc trước vì ngăn cản Sát Giới của Diệp Trường Sinh, mâu Bá Thần bị phá hủy thành bột mịn, hiện tại thuần Bá Thần vỡ tan, không cách nào ngăn cản một kích của Diệp Trường Sinh.

Bá Thiên Đồ quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện Công Tử Diễn và Quân Lục Thiên đã rút đi: "Bá Tộc, thật sự có thể trở về Thần Tộc?"

Phía bên kia.

Trên người Công Tử Diễn xuất hiện vô số ánh sáng trắng, dưới chân xuất hiện một đóa bạch liên: "Diệp Trường Sinh, thù cụt tay, ta sẽ trở về tìm người thanh toán."

"Sống thật tốt đi, ba tháng sau, chính là ngày chết của ngươi."

Rất hiển nhiên, hẳn ta chuẩn bị trở về Thần Tộc gọi người, ba tháng sau lại quay trở lại, không biết, Thần Tộc hiện tại... Một lời khó nói hết.

Diệp Trường Sinh ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói của Công Tử Diễn, chiến bại nói dọa, biểu hiện vô năng, có bản lĩnh cứng rắn ở lại đi.

Chỉ đánh nhau một chút này, hẳn cho tới bây giờ chưa từng sợ.

Ngay sau đó.

Hắn mạnh mẽ xông về phía Bá Thiên Đồ, một kiếm tức giận chém

xuống, giống như muốn khai thiên liệt địa.

Một kiếm này hạ xuống, Bá Thiên Đồ chắc chắn sẽ chết, nhưng trong nháy mắt kiếm quang cách Bá Thiên Đồ trong gang tấc, sóng khí khổng bố từ trong cơ thể Bá Thiên Đồ bắn ra.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa.

Trong cơ thể Bá Thiên Đồ giống như có núi lửa bộc phát, kim mang khổng bố đánh nát kiếm quang.

Một tòa ảnh lớn xuất hiện, trong nháy mắt bao bọc Bá Thiên Đồ, khiến lão ta tiến vào trạng thái vô địch.

Biến cố bỗng nhiên xảy ra, đừng nói là đám người Diệp Trường Sinh, ngay cả Bá Thiên Đồ cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Tại sao điều này lại xảy ra?

Cỗ lực lượng và hình ảnh lớn này chẳng lẽ là...

Ngàng.

Ngang.

Long khiêu cửu thiên, bay lượn chiếm cứ.

Hai hình ảnh Thần Long lớn buông xuống, xuất hiện sau lưng Bá Thiên Đồ, đầu rồng quan sát xuống phía dưới, nhìn chăm chú Diệp Trường Sinh, hai mắt bề ngễ, tất cả đều tỏ ra coi thường.

Bá Thiên Đồ hưng phấn nói: "Long Huyết Bá Thể, thật sự là Long Huyết Bá Thể!"

Lão ta không thể tin được lúc sắp chết, lại ma xui quỷ khiến lão ta thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, mình đây là muốn đi lên đỉnh cao của nhân sinh?

Tốt nha!

Cổ tịch Bá Tộc có ghi lại, tổ tiên Bá Tộc đời thứ nhất, thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, dùng thần thể vô địch quét ngang tất cả kẻ địch.

Chỉ là về sau Bá Tộc không còn một người thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, tổ tiên mạnh nhất của Bá Tộc cũng chỉ là lĩnh ngộ ra lĩnh vực Bá Thần.

"Ha ha..."

"Diệp Trường Sinh, người chết chắc rồi."

Bá Thiên Đồ có được Long Huyết Bá Thể hoàn toàn bành trướng, vừa mới trải qua tuyệt vọng do tử vong mang đến, hiện tại đường cùng lại gặp được sự sống, há có thể không điên cuồng?

Bá Thiên Đồ vung cánh tay, một quyền đánh xuống phía Diệp Trường Sinh: "Đến, giết ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Câu cửa miệng của hắn... Cái này cũng đã học được?

Có được chút thực lực, liền phiêu thành như vậy?

"Sát Giới!"

Diệp Trường Sinh di chuyển như thỏ chạy, vùng kiếm nghênh đón, Sát Giới nghênh đón quyền lớn, hai đoàn sóng khí mênh mông va chạm cùng một chỗ.

Oanh.

Oanh.

Ánh sáng vạn trượng, nuốt trời cắn đất.

Khiến mọi người Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn bay ngược ra ngoài, cả đám phun ra máu tươi, thân ảnh giống như bèo nổi trong biển rộng.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, vô số ánh sáng tiêu tán, thân ảnh Bá Thiên Đồ biến mất tại chỗ: “Diệp Trường Sinh, chúng ta xem xem, ta tất sẽ giết ngươi.”

Chương 464: Bá Thiên Đồ hẳn là người được trời chọn

Thanh âm thấu bầu trời, bóng người biến mất.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, khoe miệng tràn ra máu tươi: "Quyền lệ thật mạnh."

Lúc này.

Thiên Khô lão nhân đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, Bá Thiên Đồ thức tỉnh Long Huyết Bá Thể."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên: "Long Huyết Bá Thể, tốt cho một Long Huyết Bá Thể, rất mạnh."

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Bá Thiên Đồ hẳn là người được trời chọn."

Diệp Trường Sinh hồ nghi nói: "Thiên Khô, lời này giải thích thế nào?"

Thiên Khô lão nhân tiếp tục nói: "Thiếu chủ, Long Huyết Bá Thể của Bá Tộc, ngoại trừ Tộc trưởng Bá Tộc đời thứ nhất thức tỉnh, mấy ngàn năm qua Bá Tộc không còn ai thức tỉnh, không nghĩ tới Bá Thiên Đồ lại thức tỉnh."

"Trong sách cổ ghi lại Tộc trưởng đời thứ nhất của Bá Tộc là Bá Cầu Bại, vì thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, từng tự tay chém giết ba con rồng lớn, dung hợp máu của chúng, hơn nữa còn dùng long cốt thay thế xương cốt trong cơ thể mình, thời đại đó Long Huyết Bá Thể được liệt vào bảng Bá Thể mạnh thứ hai."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Bá Tộc, không hổ là truyền thừa mấy ngàn năm, còn có người mạnh mẽ như vậy, hy vọng Bá Thiên Đồ có thể giống như tổ tiên của hẳn, bởi vì chỉ có như vậy hẳn mới xứng làm đối thủ của ta."

Nói đến đây.

Hắn xoay người nhìn về phía sau lưng, tiếp tục nói: "Trước tiên trở về Thần Ma Tộc."

Đám người Bá Thiên Đồ, Công Tử Diễn, Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông đã chạy trốn, hiện tại đuổi theo đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Trải qua trận chiến này, trong thời gian ngắn bọn hắn không nhắc nổi sóng gió.

Trải qua trận chiến này, hắn phát hiện mình không đủ, chỉ dựa vào lực lượng một mình hắn, căn bản không cách nào chống cự một kích của các thế lực liên hợp lại.

Mới vừa rồi Bá Thiên Đồ thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, may mắn chỉ có một mình Bá Thiên Đồ, nếu có thêm một người nữa, cho dù hắn có được Sát Giới, chỉ sợ cũng không cách nào thắng.

Còn có một vấn đề, đó chính là thời gian ba năm, tu vi của hắn là Thần Vương vẫn không có đột phá, kiếm đạo và thân thể là tăng lên không ít, nhưng cấp bậc cũng rất quan trọng.

Không có tu vi mạnh mẽ tuyệt đối, ưu thế kiếm đạo và thân thể sẽ yếu bớt trên phạm vi lớn.

Cuối cùng, hắn rất lo lắng cho an nguy của Đạm Đài Tú, thông đạo truyền tống kia bị nghiền nát, Đạm Đài Tú rốt cuộc như thế nào không ai biết.

Trong giây lát.

Mọi người trở lại đảo nổi ở Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh nhìn mọi người, tùy thời vung lên, bình nước sinh mệnh siêu cấp rơi xuống trước mặt bọn hắn: "Mọi người chữa thương trước đi!"

Đám người Diệp Mạc Tà, Hàn Hải Tiêu tiếp nhận bình ngọc, đều ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lúc này, Diệp Yêu Nhi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, tay ngọc khẽ nâng lên: "Thiếu chủ, ngọc giản này là Thành chủ để lại, nói là nếu nàng rời đi, sẽ để cho ta chuyển giao cho người."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên ngọc giản: "Yêu Nhi, Thành chủ khi nào để lại ngọc giản cho người."

Diệp Yêu Nhi nói: "Khi Thiếu chủ trở về, trên đường đến Thần Ma Tộc, Thành chủ giao ngọc giản này cho Yêu Nhi."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Thành chủ còn nói cái gì nữa?"

Diệp Yêu Nhi lắc đầu: "Thành chủ chỉ là bảo ta đưa ngọc giản cho thiếu chủ, những lời khác cũng không có lưu lại."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản: "Yêu Nhi, người khôi phục thân thể đi!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, một mình ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi cao.

Gió nhẹ nhàng lướt qua, vạt áo nhẹ nhàng bay lên, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở ngọc giản ra: "Trường Sinh, khi người nhìn thấy viên ngọc giản này, ta đã rời khỏi Vạn Thần Vực, nói vậy người hẳn là biết ta là Luân Hồi Giả, bảo hộ người là số mệnh của ta, hiện tại số mệnh đã hoàn thành, ta cũng nên trở về. Cố gắng tu luyện, nhất định phải sống sót, chờ mong một ngày chúng ta gặp lại."

"Ta vẫn sẽ chờ người, con đường sau này rất dài, người phải biết bảo vệ mình, bất kể như thế nào, sống mới là quan trọng nhất."

"Tin tưởng chúng ta còn có thể gặp lại."

Nhìn nội dung trên ngọc giản, vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, số mệnh của Đạm Đài Tú là bảo vệ mình, vậy nàng nhất định biết mình là ai.

Nhưng ở chung lâu như vậy, vì sao một chút nàng cũng không tiết lộ, ẩn giấu cũng quá sâu.

Còn nữa, rốt cuộc mình là ai?

Có thể làm cho Đạm Đài Tú không tiếc luân phiên trở về bảo vệ mình.

Diệp Trường Sinh thật sự lơ mờ.

Vốn tưởng rằng mình chỉ là một thành viên xuyên qua đại quân, nhưng theo thời gian trôi qua, thân thể của hắn hình như rất phức tạp!

Trên ngọn núi.

Diệp Trường Sinh nắm chặt ngọc giản trong tay, lông mày nhíu chặt, Đạm Đài Tú luân hồi vì bảo vệ hắn, như vậy vấn đề đã đến.

Tại sao nàng lại rời đi?

Lúc này, thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, nàng là Luân Hồi Giả, một khi thức tỉnh tu vi và trí nhớ kiếp trước, thân thể ở lại giới này kiên trì sẽ không được lâu, sẽ biến mất không thấy."

Chương 465: Cuộc sống chính là như thế

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, cái này người đều biết."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, ta chính là Thần Kiếm Tổ, đương nhiên biết rất nhiều thứ."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Vậy người biết thân thể của ta không?"

Diệp Tiểu Thất đáp ứng: "Chủ nhân, thân thể của người quá phức tạp, Tiểu Thất cũng nhìn không thấu."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn làm rõ thân thể, còn cần chủ nhân tự mình đi hoàn thành, những người khác không giúp được chủ nhân."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiểu Thất, ý của người là Đạm Đài Thành chủ ở giới này thì thân thể sẽ biến mất, sau đó nàng sẽ trở lại luân hồi?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Đúng vậy, cái gọi là luân hồi của nàng, cũng không phải luân hồi trọng sinh chân chính, từ lúc đưa bé bắt đầu sinh ra, mà là phá vỡ thời không, mạnh mẽ xuống tới giới này. Làm như vậy nguy hiểm tới tu vi là vô cùng lớn, rất ít người sẽ làm."

"Nói như vậy cho chủ nhân đi, nàng mạnh mẽ luân hồi trở lại giới này, nàng chỉ là một luồng linh hồn mà thôi, sau đó nàng muốn tái tạo lại thân thể, khả năng ngay cả tu vi bằng một phần vạn trước kia cũng không có, sau đó từ từ tu luyện. Nếu như không cẩn thận ngã xuống, sẽ làm cho thực lực bản thể của nàng xuống dốc không phanh."

"Cho dù như nàng không có ngã xuống, cuối cùng lại vì chủ nhân, không tiếc thức tỉnh ký ức và thực lực trước luân hồi, từ trước đến nay thân thể hiện tại của nàng căn bản không cách nào thừa nhận lực lượng như vậy, cho nên rất nhanh sẽ biến mất."

"Như vậy sợi linh hồn này của nàng cũng sẽ theo sau biến mất,

người mất đi một hồn phách, nếu muốn sửa lại thần hồn, thần phách, đại giới quá lớn, thống khổ như vậy không phải chủ nhân có thể tưởng tượng.”

Trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng hoảng sợ: “Vậy Thành chủ vì sao phải lựa chọn rời đi, cũng là bởi vì cường giả Thần tộc?”

Diệp Tiểu Thất nói: "Không sai, cường giả Thần tộc lúc trước được gọi tới, nếu bọn họ mà xuống, chủ nhân sẽ bị một quyền đánh nổ tung.”

"Một quyền, mà thôi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Kẻ địch của hắn đều mạnh như vậy, chỉ hắn là cận bã?

Một quyền đánh nổ tung, cường giả Thần tộc sẽ có tu vi gì, Thần Đế?

Áp lực thật lớn.

Cho dù hắn điên cuồng, cũng không dám dùng tu vi Thần Vương chiến đấu với Thần Đế, không phải là vấn đề sợ hãi, nói trắng ra, kỳ thật chính là đánh không lại, còn nhất định phải giả vờ, người nói có xấu hổ hay không?

Tu vi của người ta là Thần Đế, một ngón tay là có thể khiến hắn đau chết.

Cuộc sống chính là như vậy, hoặc là chống lại, hoặc là hưởng thụ, không phải ở trên, thì là dưới đây.

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, nguy cơ trước mắt đã được hóa giải, nhưng chủ nhân không thể nơi lỏng, bởi vì chủ nhân càng mạnh, kẻ địch cũng sẽ trở nên mạnh hơn.”

"Lần này, nếu không phải bởi vì nàng trả giá, chủ nhân sẽ lành ít dữ nhiều, ngoại lực có đôi khi là một loại thực lực, nhưng thời điểm nguy cơ chân chính, vẫn cần thực lực bản thân cường đại."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiểu rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút tiếp tục nói: "Tiểu Thất, người nói Đạm Đài Thành chủ sẽ ở nơi nào."

Diệp Tiểu Thất nói: "Nàng ưu tú như vậy, ở nơi đó nhất định là cường giả như mây, nhưng Tiểu Thất tin chắc rằng chủ nhân nhất định có thể gặp lại nàng."

Diệp Trường Sinh thu hồi ngọc giản, thân ảnh chợt lóe, trở lại trên đảo nổi, giờ khắc này, thương thế trên người mọi người đã khôi phục.

Một đám bao vây bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hàn, chuyện của thành Hoàng Tuyền xử lý như thế nào?"

Hàn Hải Tiêu bá nói: "Hồi thiếu chủ, toàn bộ thành Hoàng Tuyền đều nằm trong tay ta, về sau ta có thể ở lại bên người Thiếu chủ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chợt lóe, nhìn về phía hai người Tinh Thần và Tinh Nguyệt: "Các người thì sao."

Tinh Thần nói: "Hồi Thiếu Chủ, chúng ta đã thống trị Thiên Yêu Tộc, lần này trở về chính là muốn ở lại bên cạnh Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu, trầm giọng nói: "Thiên Khô, người mang mọi người tiến vào Thương Khung Thần Cung, để cho bọn hắn tới Cửu Sắc Thiên Trì tu luyện."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, người muốn đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tạm thời không rời khỏi Thần Ma Tộc, ta cũng phải bế quan tu luyện."

Thiên Khô lão nhân gật đầu: "Lão nô mang mọi người tiến vào Thương Khung Thần Cung."

Một đoàn vòng xoáy xuất hiện, thân ảnh mọi người chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, trong lúc nhất thời, trên đảo nổi, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh.

Hắn dõi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía chân trời bên ngoài Thần Ma

Tộc, thân ảnh chợt lóe lên biến mất trên đảo nổi.

...

Phía bên kia.

Trên hư không.

Thân ảnh Bá Thiên Đồ xuất hiện, hơi thở cường đại và rồng lớn biến mất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, quần áo trước ngực bị máu tươi nhuộm đỏ.

Một đạo kiếm ngân xuất hiện, rất sâu.

Chương 466: Chờ lão phu, gặp lại, tất giết người

Bá Thiên Đồ giơ tay lên đưa một viên thuốc vào trong miệng, sát khí nồng đậm từ trên thân ảnh lão ta bắn ra: "Diệp Trường Sinh, lão phu trong họa gặp phúc, thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, chờ lão phu, gặp lại, tất giết người."

Nói đến đây, lão ta cúi đầu nhìn về phía trước ngực, ánh mắt dừng lại trên hai đồ họa long vân, thì ra là người làm cho ta thức tỉnh Long Huyết Bá Thể.

Bá tộc có ba bảo vật, mâu Bá Thần, thuẫn Bá Thần còn có ngọc bội song long, cho tới nay Bá Thiên Đồ cũng không biết ngọc bội song long có tác dụng gì.

Nhưng đã là chí bảo của Bá Tộc, lão ta vẫn ở lại bên người, không nghĩ tới ngọc bội song long lại giúp lão ta thức tỉnh Long Huyết Bá Thể.

Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của họa, Bá Thiên Đồ bị trọng thương, nhưng tâm tình của lão ta vô cùng tốt, mấy ngàn năm qua, tâm tình chưa từng tốt như vậy.

Cứu Công Tử Diễn, Bá Tộc có thể trở về Thần Tộc, lão ta lại thức tỉnh bá thể vô địch, kiếp này, Bá Tộc nhất định sẽ đạt tới đỉnh cao trước nay chưa từng có dưới sự dẫn dắt của lão ta.

Ngay sau đó.

Lão ta nội liễm tâm thần, hai gò má mỉm cười: "Long Huyết Bá Thể, dung long cốt, đúc thần thể... Quay lại đồ thành Sát Lục trước."

Hết sức rõ ràng, Bá Thiên Đồ đã nghĩ đến làm thế nào để có được long cốt, nhưng việc cấp bách trước hết, lão ta trước tiên phải khôi phục thân thể.

...

Phía bên kia.

Cường giả Cửu U Tộc dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Phục Huyền xuất hiện trên hư không mênh mông. Trên boong tàu phi hành, Nam Cung Phục Huyền đứng ngay ngắn, đôi mắt trông về phía xa, vẫn một mực nhìn về phía Thần Ma Tộc.

"Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, lão phu cuối cùng vẫn bại."

Nam Cung Đế Huyền xuất hiện trên boong tàu, ghé mắt nói: "Lão tổ, thực lực Cửu U Tộc chúng ta không có hoàn toàn khôi phục, đợi một thời gian, nhất định có thể chém chết Diệp Trường Sinh."

Nam Cung Phục Huyền lắc đầu: "Tốc độ trưởng thành của hắc làm cho chúng ta không thể theo kịp, cho dù có trăm năm cũng là uống công."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Tư chất của chúng ta có hạn, thế hệ trẻ lại không có ai có thể tranh phong với Diệp Trường Sinh, sau khi bại trận này, chúng ta sợ không còn cơ hội giết hắc nữa."

Nam Cung Đế Huyền nói: "Đối thủ của Diệp Trường Sinh đã không còn là thế hệ trẻ, sự xuất hiện của hắc làm cho tu sĩ Vạn Thần Vực ảm đạm thất sắc. Lão tổ, tổ tiên Cửu U Tộc chúng ta từng để lại Cửu U Thiên Đồ Lục, hiện tại đã đến lúc lấy nó ra, để cho người trẻ tuổi tư chất trong tộc đi tìm hiểu."

Nam Cung Phục Huyền gật đầu: "Ta cũng đang có ý này, Thiên Đồ Lục, dịch tạo hóa che trời, hy vọng có thể bồi dưỡng thiên kiều kinh thể cho Cửu U Tộc ta."

Dứt lời.

Một cỗ uy áp khủng bố hạ xuống, bao phủ trên phi hành khí, về mặt hai người Nam Cung Phục Huyền đề phòng nhìn về phía trước, lo lắng là Diệp Trường Sinh buông xuống.

Không có biện pháp, bóng ma mà Diệp Trường Sinh để lại cho bọn hắc thật sự là quá sâu, vừa nghĩ đến một kiếm nghịch thiên kia, hai người đã sợ hãi, hoảng sợ.

Lúc này.

Người áo đen từ hư không bay xuống, lơ lửng ở phía trước boong tàu: "Cửu U Tộc, có thể nguyện thần phục Thần Đế Minh."

Nam Cung Phục Huyền nhìn người áo đen trước mắt: "Các hạ đến từ Thần Đế Minh."

Người áo đen nói: "Thần Đế Minh Lô Bá Thiên, thần phục Thần Đế Minh, đưa các người tiến vào Chúng Thần Mộ tu luyện, tương lai Cửu U Tộc các người chính là chủ nhân của Vạn Thần Vực."

"Chúng Thần Mộ?"

Hai người Nam Cung Phục Huyền, Nam Cung Đế Huyền hai người liếc nhau, vô cùng động tâm, nếu bọn hắn có thể tiến vào Chúng Thần Mộ tu luyện, tương lai là vô hạn.

Không phải bọn hắn thiếu thực lực, bọn hắn là thiếu cơ hội tăng lên thực lực.

Lô Bá Thiên tiện tay vung lên, hai viên thuốc rơi vào trước mặt đám người Nam Cung Phục Huyền: "Thần Đế Đan, ban cho các người."

Nam Cung Phục Huyền nói: "Thần phục Thần Đế Minh, ngoại trừ để cho chúng ta trung thành ra, các hạ hẳn là còn có yêu cầu khác đi."

Lô Bá Thiên gật đầu: "Hai yêu cầu, thứ nhất chém chết Diệp Trường Sinh, thứ hai đưa Thiên đồ Lục của Cửu U Tộc ra."

Nam Cung Phục Huyền biến sắc: "Có thể gia nhập Thần Đế Minh, chém giết Diệp Trường Sinh cũng được, nhưng Thiên Đồ Lục là vật không truyền của Cửu U Tộc, kính xin các hạ thứ lỗi."

Lô Bá Thiên lâm vào trầm mặc, kì thực mục đích của hắn ta chỉ có một, ngay từ đầu hắn ta đã không muốn Thiên Đồ Lục gì, sở dĩ thêm yêu cầu này, chính là vì thúc đẩy Nam Cung Phục Huyền lựa chọn.

Đó là một loại ấm chỉ tâm lý.

Lôi Bá Thiên không hổ là lão hồ ly, đạo hạnh cao hơn nhiều so với Nam Cung Phục Huyền.

"Được, ta đáp ứng các người, trước tiên trở về cấm địa Cửu U đi, mười ngày sau, sẽ có người tới đón người đi đến Chúng Thần Mộ tu luyện."

Chương 467: Không giết người, thề không làm người

Nam Cung Phục Huyền thu hồi hai viên đan dược: "Đa tạ Lôi tiên sinh, bắt đầu từ giờ phút này Cửu U Tộc vì Thần Đế Minh sai đâu đánh đó."

Thân ảnh Lôi Bá Thiên biến mất không thấy đâu: "Trở về chuẩn bị thật tốt đi!"

Trên boong tàu.

Nam Cung Phục Huyền đưa Thần Đế Đan cho Nam Cung Đế Huyền: "Có đan dược và ủng hộ của Thần Đế Minh, chúng ta có lẽ có cơ hội chân chính quét khỏi."

Nam Cung Đế Huyền nhìn đan dược trong lòng bàn tay: "Lão tổ, đan dược này có thể có vấn đề hay không!"

Nam Cung Phục Huyền giơ tay lên đưa đan dược vào trong miệng: "Không sao, lão phu dùng trước, kế tiếp lão phu phải bế quan."

Nam Cung Đế Huyền gật đầu: "Lão tổ an tâm bế quan, hết thủy giao cho ta."

Phía bên kia.

Tình huống của Quỷ Vương Tông không khác Cửu U Tộc lắm, vì có thể tiến vào Chúng Thần Mộ tu luyện, bọn hắn lựa chọn trung thành với Thần Đế Minh.

Đối với Lãnh Xuân Thu và Cơ Bá Doanh mà nói, trung thành với Thần Đế Minh có thể làm cho Quỷ Vương Tông cường đại lên, có thể tiến vào Chúng Thần Mộ tu luyện, đích thật là chuyện bọn hắn tha thiết ước mơ.

Nhưng còn có một nguyên nhân khác, làm cho bọn hắn không thể không trung thành với Thần Đế Minh, bởi vì bọn hắn muốn có được một thứ, chỉ có Thần Đế Minh mới có...

Lãnh Xuân Thu và Cơ Bá Doanh được ăn cả ngã về không, lựa chọn đánh cuộc một lần, đánh một trận, xe đạp biến thành xe máy.

Một con gà con trở thành một con chim lớn.

Nguy hiểm càng cao, phần thưởng càng lớn, Lãnh Xuân Thu cũng không muốn vĩnh viễn khuất phục dưới người khác.

...

Đô thành Sát Lục.

Thân ảnh Bá Thiên Đồ xuất hiện, lẳng không rơi xuống, cùng lúc đó, Quân Lục Thiên và cường giả nhìn Bá Thiên Đồ buông xuống, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Bá Thiên Đồ, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

Bá Vô Thiên kích động nói: "Lão tổ, đã trở lại."

Quân Lục Thiên kinh ngạc nói: "Bá huynh, người làm sao từ dưới kiếm của Diệp Trường Sinh chạy về."

Bá Thiên Đồ thúc dục Long Huyết Bá Thể, Thần Long bay lượn chiếm cứ: "Ta cần chạy trốn? Đại nạn không chết, thức tỉnh Long Huyết Bá Thể."

Quân Lục Thiên cực kỳ chấn động: "Long Huyết Bá Thể, bá thể thứ hai, kiếp này, Bá huynh chắc chắn sẽ tạo ra thần thoại."

Bá Thiên Đồ nói: "Quân huynh, thương lượng với người một chuyện."

Quân Lục Thiên nói: "Bá huynh cứ nói đừng ngại."

Bá Thiên Đồ gật đầu: "Cùng nhau đi Vạn Phật Thánh Đình, phá hủy Thánh Đình, ta chỉ cần Long Cốt và Xá Lợi, những chí bảo khác toàn bộ thuộc về Quân huynh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ngoài ra, chờ sau khi Thần Sứ để Bá Tộc trở về Thần Tộc, ta nhất định đề cử Quân huynh nhập Thần Tộc."

Quân Lục Thiên cười nói: "Vì Bá huynh đúc thần thể, ta không từ chối, huynh đệ ta và người, tuyệt đối nghiêm túc."

Bá Thiên Đồ cười nói: "Được, cho ta thời gian một tháng khôi phục thân thể, Quân huynh trước thu thập tin tức về Vạn Phật Thánh Đình, đợi ta xuất quan chúng ta lập tức xuất phát!"

Cùng lúc đó.

Trên tinh vực mênh mông.

Thân ảnh Công Tử Diễn xuất hiện, đứng ngay gần trên hoa sen, ngày xưa phong lưu phóng khoáng, bộ dạng phong tuấn nho nhã sớm đã không còn, cả người phong trần mệt mỏi, nhìn qua suy sụp không chịu nổi.

Theo hoa Tuyết Liên không ngừng đi về phía trước, khóe miệng hắn ta nhắc lên một nụ cười đã lâu không gặp, lập tức đến Thần Tộc.

Đợi sau khi hắn ta tái tạo thân thể, nhất định dẫn người đi chém chết Diệp Trường Sinh.

Thiên Thần Vực, Công Tử Diễn xuất hiện bên ngoài sơn môn Thần Tộc, nhìn khí Huyết Sát ngưng tụ trong hư không, ở trên mặt hắn ta nổi lên vẻ hoảng sợ.

Thánh địa Thần Tộc làm sao có hơi thở Huyết Sát nồng đậm như vậy, cả Thiên Thần Vực không người nào dám khiêu khích Thần Tộc.

Chẳng lẽ là nàng...

Vì Diệp Trường Sinh tàn sát Thần Tộc?

Không thể nào, nàng không thể mạnh mẽ như vậy.

Ngay trong nháy mắt Công Tử Diễn bước đi về phía trước, hai thân ảnh lẳng không rơi xuống, ngăn hắn lại.

Nhìn hai lão giả trước mắt, Công Tử Diễn vội vàng khom người một cái: "Công Tử Diễn, bái kiến Chấp pháp trưởng lão."

Lão giả tóc bạc trầm giọng nói: "Công Tử Diễn, người gây họa cho Thần Tộc, đã bị trục xuất khỏi Thần Tộc."

Công Tử Diễn nghe thấy tiếng, hoàn toàn ngây ra, hắn như thế nào lại bị trục xuất khỏi Thần Tộc: "Chấp pháp trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Công Tôn Kiêu nói: "Cường giả người trêu chọc tới, thiếu chút nữa làm cho Thần Tộc diệt vong, trục xuất khỏi Thần Tộc, Tộc trưởng đã nhân từ rồi."

"Rời đi đi!"

Dứt lời, hai người Công Tôn Kiêu biến mất trước sơn môn, chỉ còn lại một mình Công Tử Diễn, hắn ta lộ vẻ phẫn nộ: "Diệp Trường Sinh, hết thấy đều là bởi vì ngươi, ta ở đây phát huyết thệ, không giết ngươi, thề không làm người."

Thần Ma Tộc.

Trên một ngọn núi cao ngút trời.

Diệp Trường Sinh từ từ mở hai mắt, nhìn tầng mây bắt đầu khởi động trước mắt, một tháng tu luyện trong nháy mắt đã qua.

Chương 468: Làm sao có cảm giác giống như nướng nướng

Hắn nhiều lần mạnh mẽ tiến vào Thần Tôn, nhưng vẫn không cách nào đánh vỡ kết giới, vẫn bị kẹt ở Thần Vương cao nhất.

Thần Vương tiến vào Thần Tôn, đối với hắn mà nói giống như một khe rãnh không cách nào vượt qua.

Gần trong gang tấc, kém ngàn dặm.

Tuy nhiên.

Diệp Trường Sinh không nản chí, con đường tu luyện, không thể liều lĩnh, hết thấy nước chảy thành sông, tự nhiên phá vỡ rào cản.

Mạnh mẽ tiến vào, quá tổn thương thân thể.

Tiếp theo, hắn đứng lên, chuẩn bị rời khỏi núi cao, đúng lúc này, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

"Xích Vũ?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, lúc này mới bao lâu không gặp, người không biết ta rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người lớn quá nhanh đi, chiều cao này cũng sắp đuổi kịp ta rồi, còn có ấn ký giữa hai hàng lông mày của người là..."

Diễm Xích Vũ ngạo mạn nói: "Thiếu chủ, ấn ký mi tâm chính là Phượng Hoàng Đồ Đằng, người nói có phải là rất đẹp hay không, có hay không."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đẹp? Làm sao có cảm giác giống như nướng nướng."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Thiếu chủ, người không biết thưởng thức, thật sự không biết thưởng thức."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, lần này dung hợp thú hạch ma côn, tu vi của ta tăng lên rất nhiều, hiện tại tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với Thiếu chủ."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, tiện tay đánh một quyền ra ngoài, thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ngược ra sau.

Cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

"Thiếu chủ, người đánh lén..."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đánh lén? Nếu người thật sự mạnh hơn ta rất nhiều, còn sợ ta đánh lén người?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người phải nhớ kĩ, làm người phải khiêm tốn một chút, giống như ta, quá kiêu căng, dễ dàng bị đánh."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người còn chưa đạt tới cấp Thần Tôn, vì sao chiến lực mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết, chính là mạnh như vậy, ta cũng không có cách nào."

Nghe này, đây có phải là lời người ta nói không?

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, lần thứ hai trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có hứng thú làm một đợt lớn hay không?"

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Người muốn làm gì?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Thiếu chủ, Cửu U Tộc hình như còn có một viên Cửu U Ma Huyết Đan, có muốn đi hay không?"

Diệp Trường Sinh dừng một chút, mở lời nói: "Làm."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Thiếu chủ sẵn khoái, đánh hạ Cửu U Tộc, đan dược thuộc về ta, nữ nhân thuộc về người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân, người vẫn nên tự mình giữ lại đi!"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Vậy ta sẽ không khách khí."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thiếu chủ, xuất phát đi, ta có có chút không kiềm chế được."

Ngay sau đó.

Hai người trở lại Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh đơn giản dẫn dò Thiên Khô lão nhân, mang theo Diễm Xích Vũ rời đi.

Đám người Diệp Mạc Tà tu luyện trong Thương Khung Thần Cung, tương đương với Diệp Trường Sinh đi đâu, bọn hắn sẽ ở đó.

Sau khi rời khỏi Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh bay lượn trên cửu thiên, tốc độ của Thần Ma Dực không hề thua kém Diễm Xích Vũ. Trong lúc đi về phía trước, hắn nhớ tới Nam Cung Kinh Thiên ngày xưa từng nói qua, ở Cửu U tộc có ba đại chí bảo.

Cửu U Hắc Minh Long, Cửu U Dịch Thiên Thương, Cửu U Thiên Thần Chiến Giáp, những lúc trước giao chiến với Cửu U Tộc, ba kiện chí bảo này chưa từng xuất hiện.

Ngoại trừ Tộc trưởng Cửu U tộc Nam Cung Phục Huyền ra, bát đại cung phụng cũng không có hiện thân, cho nên nói sau khi trải qua một hồi đại chiến, Cửu U Tộc không có thương tổn đến nguyên khí, nội tình của bọn hắn vẫn như trước.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, tiến vào Cửu U Tộc, chính là sân nhà của người, lúc này có thể cứng rắn hay không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ yên tâm, lúc này đây Thiếu chủ cũng không cần ra tay, xem ta biểu diễn là được, phút chốc dạy Cửu U Tộc làm người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có thể tin tưởng người không."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ nghiêm nghị: "Thiếu chủ, giữa người với người không thể có chút tin tưởng sao?"

Thật ra không phải Diệp Trường Sinh không tin Diễm Xích Vũ, chủ yếu là tên này mỗi lần đều như xe bị tuột xích, lúc nói có thể chọc thủng trời, mỗi lần đến thời điểm thực chiến, luôn là người đầu tiên ngã xuống.

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn ta: "Thiếu chủ, trước kia ta có chút yếu, từ nay về sau, ta sẽ cho Thiếu chủ biết, phong thái Thần thú siêu cấp là như thế nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta tin... Cái quỷ, đừng nói tốt như vậy, ta muốn xem biểu hiện của người."

...

Cấm địa Cửu U.

Một tòa thành trì bị vô số dị ma khổng lồ chế, ma khí màu đen ngập trời bao phủ, mệnh mạng vô tận, cả tòa thành trì giống như bị màn đêm bao trùm.

Ngoài thành.

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ ngạo nghễ đứng, đôi mắt nhìn thành trì phía trước, Diễm Xích Vũ nói: "Rất nhiều dị ma, có thể xác định Cửu U Tộc ở giới này, nhất định có quan hệ với Cửu U Đại Đế của Huyền Giới."

Chương 469: Người tới là ai, dám xông vào Cửu U

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, tiến vào đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, có phải Cửu U Đại Đế rất mạnh hay không, người ở đỉnh cao cũng không dám trêu chọc?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Đó là ta không muốn để ý tới hắn, hơn nữa Cửu U Tộc trước mắt nhiều nhất xem như là một nhánh, làm xong rồi, không cần hoảng hốt."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn ta lao về phía trước, nhanh chóng lao tới cấm địa Cửu U, tốc độ vô cùng nhanh.

Diệp Trường Sinh vốn định nhắc nhở Diễm Xích Vũ, Cửu U Tộc có mấy cường giả, nhưng còn chưa nói ra miệng, cũng đã không thấy bóng người.

Ngay sau đó.

Trong cấm địa Cửu U, mười người bay lên trời, xuất hiện trước mặt Diễm Xích Vũ: "Người tới là ai, dám xông vào Cửu U."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ của ta là Diệp Trường Sinh."

Mười người: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thiếu chủ của ta là Diệp Trường Sinh, xin hỏi các người có sợ hay không."

Một người nói: "Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, nhanh chóng đi thông báo cho Tộc trưởng."

Diễm Xích Vũ thấy có người rời đi, thân ảnh nhanh chóng xông lên trên, nơi đi qua, ngọn lửa cháy trời, chiếu rọi bầu trời cấm địa Cửu U như ban ngày.

Mười người bị ngọn lửa tiêu diệt, hóa thành bột mịn biến mất.

Nhìn thấy cảnh này.

Trán Diệp Trường Sinh đầy vạch đen, quả thực quá kiêu ngạo, sợ người khác không biết hấn đến, còn kiêu ngạo như vậy, phỏng chừng muốn bị vây công.

Diễm Xích Vũ quay đầu lại: "Thiếu chủ, ta bồi người, phải kiêu ngạo, có bao nhiêu kiêu ngạo, không có việc gì."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, dừng lại bên cạnh Diễm Xích Vũ: "Người xác định?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, không thấy một chiêu vừa rồi của ta sao? Thật hung tàn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, khẽ thở dài nói: "Xích Vũ, người sợ là đã hiểu lầm về hung tàn, về sau vẫn nên đọc sách nhiều hơn."

Diễm Xích Vũ nói: "Đọc sách có ý gì, đánh nhau không tốt sao? Thực chiến ra chân lý, cũng giống như nữ nhân, hoặc là làm hư..."

"Chỉ cần sống tốt, khí lớn, thực lực mạnh, ai không thích?"

"Đọc sách là không thể đọc sách, cả đời đều có thể!"

"Dừng lại, người thắng!" Diệp Trường Sinh không muốn nói chuyện với Diễm Xích Vũ, mạch não của tên hàng này quá thanh kỳ.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Đúng lúc này.

Một tiếng rống ngâm truyền ra, vang vọng cửu thiên trên cao, trong cấm địa Cửu U hắc ám, một ảnh lớn che trời xuất hiện.

Phía trên.

Một người ngạo ngừ đứng, trăm người theo sát phía sau.

Diễm Xích Vũ hí mắt nhìn về phía trước: "Ta nói, nơi này thật sự

có rồng nha, tuy rằng huyết mạch không ra sao.”

Diệp Trường Sinh nói: "Cửu U Hắc Minh Long?"

Trên đầu rồng, Nam Cung Phục Huyền trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người dám tới Cửu U Tộc, là tới tìm chết?"

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Lão đầu, giao Cửu U Ma Huyết Đan ra, ta lập tức rời khỏi nơi này, như thế nào.”

Nam Cung Phục Huyền nói: "Muốn Cửu U Huyết Ma Đan, đừng có nằm mơ.”

Diễm Xích Vũ lại nói: "Giao ra đan dược, các người đại chiến với thiếu chủ, ta không tham dự, giao dịch này các người rất có lợi.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Nam Cung Phục Huyền nói: "Vậy nếu ta không giao thì sao?"

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, nhào về phía trước: "Không đồng ý, vậy thì đánh một trận đi!"

Không thể đồng ý.

Làm đi.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ tiến lên, bất đắc dĩ lắc đầu: "Vẫn còn quá trẻ.”

"Dữ dội như vậy, thật sự tốt?"

Nam Cung Phục Huyền thấy Diễm Xích Vũ xông lên: “Diệp Trường Sinh, hai người các người đã muốn xông vào Cửu U Tộc ta, không khỏi cũng quá cuồng vọng.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Tám đại cung phụng, liên thủ chém chết Diệp Trường Sinh, chớ có khinh địch.”

Tám thân ảnh xuất hiện, sóng khí khủng bố xoay tròn trên không trung, trong lúc nhất thời, một màn kỳ quỷ xảy ra.

Dị ma ở cấm địa Cửu U trở nên nóng nẩy, điên cuồng gào thét, chậm rãi cắn nuốt Diệp Trường Sinh.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, chớ động, giao cho ta!"

Ngay sau đó.

Phượng Hoàng chín màu sau lưng hắn ta xuất hiện, ánh sáng che trời bắn ra: "Trấn Ngục Thiên Công."

Dứt lời, từng ánh sáng chín màu bắn về phía trước, rực rỡ chói mắt, làm hồn phách người ta chấn động, nơi đi qua, dị ma đều bị nghiền ép thành bột mịn.

Trấn ngục thiên công.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới Diễm Xích Vũ lại có công pháp lợi hại như vậy, toàn bộ dựa vào uy áp, có thể dễ dàng trấn áp hàng tỷ dị ma.

Xem ra cắn nuốt thú hạch ma côn, hắn ta đích xác có thu hoạch rất lớn.

Vô số dị ma bị diệt, Diễm Xích Vũ ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, ánh mắt rơi vào trên người tám đại cung phụng: "Phong huyết thủ."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, ánh sáng đầy trời chột hội tụ cùng một chỗ, từ dưới lên, công kích về phía tám người.

Cái này...

Chưởng pháp không đúng.

Diệp Trường Sinh bị chấn động bởi thần thông mà Diễm Xích Vũ phóng thích.

Nó thực sự là quá rung động.

Chương 470: Đây là chưởng pháp gì vậy?

Phục Ma Đại Ba Chưởng của Tàng Thất, còn có Hám Thiên Chưởng, Như Lai thần chưởng gì đó, đều từ trên cao cửu thiên hạ xuống, bàn tay thô đến từ thiên ngoại.

Công kích từ trên xuống dưới, một chưởng hạ xuống, nhất định sẽ bị đánh dính trên mặt đất.

Ngược lại, Phong Huyết Thủ của Diễm Xích Vũ, từ dưới lên, cái này đặc biệt là hướng về trứng và mương...

Nếu bị đánh trúng, hoa cúc tàn phế, móng đầy vết thương, trứng còn có thể vỡ vụn.

Đã biết Diễm Xích Vũ không phải là người đứng đắn từ lâu, nhưng công pháp mà hắn ta tu luyện công pháp, vũ kỹ, thần thông, quả thực một cái càng biến thái hơn so với một cái.

Giờ khắc này.

Về mặt tám đại cung phụng của Cửu U Tộc cũng mơ hồ, hoàn toàn bị Diễm Xích Vũ công kích bất ngờ không kịp đề phòng.

Đây là chưởng pháp gì vậy?

Oanh.

Oanh.

Tiếng vang lớn truyền ra, tám người vẫn bị đánh bay ra ngoài, ngay cả mộ kích mà bọn hắn liên thủ, mới miễn cưỡng có thể ngăn cản.

Nếu như thực lực nhỏ yếu, một chưởng có thể để cho bọn hắn lên trời.

Nam Cung Phục Huyền thấy tám đại cung phụng bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt chợt đại biến, không thể tin được Diễm Xích Vũ biến thái như vậy.

Diễm Xích Vũ khó giải quyết như thế, còn thêm Diệp Trường Sinh, nếu muốn chém giết thật sự là quá khó khăn.

Thân ảnh Nam Cung Phục Huyền bay về phía Diễm Xích Vũ, hàn thương trong tay chỉ thẳng, mũi thương như hồng, xuyên qua hư không.

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chơi thương, ta sẽ làm cho người khóc rất có tiết tấu."

Ngay sau đó.

Trong lòng bàn tay hắn ta không biết từ khi nào xuất hiện một cây trường thương màu đỏ rực, trên thân thương ánh sáng chín màu xuyên qua, một thương bắn ra, như chín rồng nuốt trời.

Oanh.

Oanh.

Hai mũi thương va chạm cùng một chỗ, sóng khí như trăng tàn, khuếch tán ra ngoài bốn phía.

Cùng lúc đó, tám đại cung phụng xuất hiện bên cạnh Nam Cung Phục Huyền, một lão giả nói: "Tộc trưởng, người này giao cho tám người chúng ta, tộc trưởng và Hắc Long liên thủ đi chém giết Diệp Trường Sinh, hắn mới là tai họa ngầm lớn nhất của chúng ta."

Nam Cung Phục Huyền nói: "Các người có thể không?"

Lão giả nói: "Vừa rồi bị đánh lén, lúc này đây chúng ta sẽ không cho hắn cơ hội."

Nam Cung Phục Huyền cúi đầu, nhìn Hắc Minh Long dưới chân: "Ông bạn già, đến lúc người hiện ra thần uy rồi."

Ngang.

Ngang.

Tiếng rồng ngâm vang vọng cửu thiên, kinh thiên động địa.

Nam Cung Phục Huyền mang theo Cửu U Hắc Minh Long lướt đi về phía trước, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, thấy thế, Diễm Xích Vũ mở lời nói: "Thiếu chủ, người trước chống đỡ một lúc trước, chờ ta xử lý mấy lão đầu này, lại đến giết rồng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng chưa từng giết rồng, vẫn là ta đến đi."

Ngay khi hắc chuẩn bị công kích, thanh âm của Diệp Thập Vạn đột nhiên truyền đến: "Thiếu chủ, Lôi Ẩn Thú hình như đã phát hiện ra chí bảo, vô cùng phấn khởi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, người ẩn nấp, theo Lôi Ẩn Thú đi xem một chút."

Diệp Thập Vạn nói: "Ta đi đây."

Diệp Trường Sinh hí mắt, khóe miệng nhắc lên ý cười, Diệp Thập Vạn chính là dị chủng, ngoại trừ không cách nào đột phá cấp Tiên Thiên, thuộc tính ẩn nấp của hắn ta, cũng là vô cùng cường đại.

Hiện tại cường giả Cửu U Tộc đều ở trước mặt bọn hắn, Diệp Thập Vạn dưới sự dẫn dắt của Lôi Ẩn Thú có thể dễ dàng lấy đi chí bảo của Cửu U Tộc.

Có điều, trước đó, hắn cũng chơi đùa giết rồng...

Xuy.

Một kiếm bay ra, xuyên thấu không khí ngăn cách, cắt xuống trên người Cửu U Hắc Minh Long.

Hắc Minh Long nhanh chóng, dễ dàng tránh thoát kiếm quang xuyên thấu, một kiếm chém không, đuôi thần long, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Không gian bị phá vỡ, sụp đổ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược về phía sau ngàn thước, chậm rãi ổn định thân ảnh, hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Minh Long trước mắt.

Nam Cung Phục Huyền từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt coi thường: "Diệp Trường Sinh, ngày chết của ngươi đã đến."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Trận chiến Thần Ma Tộc, ba người các ngươi liên thủ chưa từng đả thương ta dù chỉ một chút, hiện tại ngươi thêm một con rồng, có phần thắng sao?"

"Thập phương sát đạo, vạn kiếm quy nhất."

Kiểm quang vạn trượng nằm ngang trên hư không, tựa như một đạo tiên hà khuynh đảo, xuyên qua phía một người một rồng.

Nam Cung Phục Huyền và Hắc Minh Long không sợ hãi, nhìn xuống phía dưới, ngênh đón kiếm quang chém xuống...

"Hỗn Độn Trảm!"

"Siêu phạm nhất kiếm!"

"Thiên Huyền chi thân!"

...

Trong phút chốc, Diệp Trường Sinh phóng thích ba đạo thần thông, vô số kiếm quang tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, bao bọc Nam Cung Phục Huyền và Hắc Minh Long kín không kẽ hở.

Xuy.

Xuy.

Vô số mũi nhọn bắn ra, hàn thương xuyên thấu quanh quần kiếm quang, dần dần, thân ảnh Nam Cung Phục Huyền xuất hiện, chẳng biết lúc nào, thân thể lão ta bị chiến giáp bao trùm.

Giờ khắc này.

Tay Nam Cung Phục Huyền cầm hàn thương, thân mặc chiến giáp,

chân đạp Hắc Long, thoát khỏi một vị chiến thần Hắc Long.

Chương 471: Có thể ra tay, cũng đừng chết

Giống như chiến sĩ cười rùng, thân ảnh tản ra hơi thở, mệnh môn hùng hồn.

Cửu U Thí Thiên Thương.

Cửu U Thần Vương Chiến Giáp.

Cửu U Hắc Minh Long.

Khó trách không sợ hãi, tuyên bố muốn giết hẳn, thì ra ba chí bảo của Cửu U Tộc, toàn bộ đều ở trên người Nam Cung Phục Huyền.

So với thời điểm đại chiến Thần Ma Tộc, Nam Cung Phục Huyền chính là súng hơi đối pháo.

Hơi thú vị.

Kẻ địch như vậy, mới làm cho người ta có cảm giác chờ mong.

Đan dược với không đan dược, chỉ cần có thể chém chết Nam Cung Phục Huyền, chuyến này đi Cửu U Tộc sẽ không uổng công.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng có tính toán của mình, Nam Cung Phục Huyền nay không còn như xưa, vừa lúc có thể mượn đại chiến với hắn, xem có thể nhân cơ hội phá vỡ rào cản hay không, để tu vi đột phá đến cấp Thần Tôn.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh phóng thích Thần Ma Dực, cầm kiếm lần nữa giết về phía Nam Cung Phục Huyền, đại chiến hủy trời diệt đất.

Giống như một sao chổi đâm vào Trái Đất.

Một bên khác.

Diêm Xích Vũ bị uy áp khủng bố của tám đại cung phụng hạ

xuống, ý đồ muốn trói buộc hắn ta: "Tám tiểu lão đầu, khi dễ một mình ta, lương tâm các người không đau sao?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Quên đi, các người khi dễ ta đi, cầu xin... Đi."

"Dùng sức đi!"

Tám đại cung phụng bị Diễm Xích Vũ làm cho chấn động, một lão giả nói: "Có thể ra tay, cũng đừng chết."

"Cùng nhau lên, đánh chết hắn!"

Diễm Xích Vũ thấy tám người vây công tới, trường thương đỏ rực trong tay chỉ một cái: "Một thương cuối cùng, hiểu rõ."

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ vừa dứt lời, thân ảnh của hắn ta lại biến mất không thấy gì nữa.

Không thấy.

Tám cung phụng của Cửu U Tộc lơ lửng, phóng thích thần thức, nhanh chóng muốn tìm kiếm tung tích Diễm Xích Vũ.

Bóng người biến mất trong hư không, bọn hắn luôn có một dự cảm bất thường.

Chủ yếu là Phong Huyệt Thủ của Diễm Xích Vũ đến bây giờ còn khiến trong lòng tám tên cung phụng sợ hãi.

Không biết hắn ta lại có chiêu thức gian trá gì.

"Lão nhị, cẩn thận!"

Một tên cung phụng hoảng sợ nói.

Nhị cung phụng biến sắc, phát hiện được một hơi thở nguy hiểm truyền đến dưới chân, cúi đầu nhìn sang, một trường thương đầy ánh lửa bay thẳng tới.

Dưới ba đường.

Đây là công kích chỗ nào?

Trong lúc nhất thời, thân ảnh Nhị cung phụng run lấy bầy, hoa cúc không khỏi xiết chặt, cái này nếu như bị trường thương đánh trúng...

Không dám tưởng tượng, quá hung tàn.

Thân ảnh Nhị cung phụng bay lên trời, cố gắng muốn tránh khỏi tiến công của Diễm Xích Vũ, có thể tốc độ của trường thương quá nhanh khiến cho hắn ta không kịp vội vàng chuẩn bị.

Gào gào!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, quanh quẩn trên hư không.

Tiếng kêu thảm thiết khiến cho người ta rùng mình.

Nhìn Nhị cung phụng bị mũi thương xuyên qua, thân ảnh bị đập nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập không trung, bảy người khác không rét mà run.

Hướng công kích của Diễm Xích Vũ luôn khiến người ta không tưởng tượng được.

Người vĩnh viễn không biết, hắn sẽ công kích ở nơi nào, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Đại cung phụng tức giận không kiềm chế được, giọng nói như sấm: “Dung hợp dị ma, thuật hợp kích, không thể lại cho hắn cơ hội ra tay.”

Dứt lời.

Bảy người điều khiển dị ma, một màn kinh khủng xảy ra, bên trên hư không, bảy vòng xoáy màu đen xuất hiện, điên cuồng xoay tròn phía dưới, chậm rãi dung hợp lại cùng nhau.

Theo hơi thở mà dị ma bắn ra, giống như muốn hủy trời diệt đất.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, trong lòng bàn tay nắm lấy trường thương đỏ rực: “Thuật hợp kích, đáng tiếc thiếu một

người, không chịu nổi một kích.”

Xuy.

Mũi thương đâm rọc tới trước, sau đó ra thương như rồng.

Hắn ta không sợ hãi, thẳng tiến không lùi đánh tới, một thương này, chú trọng là khí thế.

Khí thế cường đại mới có thể chấn áp kẻ địch.

Giờ khắc này, Diễm Xích Vũ giống như nói cho bảy người, lão tử lợi hại, lão tử có thể đánh.

Các người tới chém ta à.

Thì phách lối như vậy.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang truyền ra, tình hình thay đổi.

Giống như bầu trời lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Diễm Xích Vũ quyết chiến với bảy người cùng một chỗ, thân ảnh lướt nhanh trên hư không, những nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị chôn vùi.

...

Một bên khác.

Diệp Trường Sinh hùng hực khí thế chiến đấu với Nam Cung Phục Huyền, một người một rồng điên cuồng công kích, Diệp Trường Sinh vẫn ở thế bất bại như cũ.

Nam Cung Phục Huyền vốn cho rằng có ba chí bảo có thể dễ dàng hạ gục được Diệp Trường Sinh, đánh một lúc lâu khiến cho lão ta chân động không thôi, Diệp Trường Sinh càng đánh càng mạnh, kiếm kỹ càng sắc bén.

Sát Giới!

Giây vụn vật!

Vô số kiếm khí xuất hiện, ánh sáng chín màu tràn ngập, tự thành Kiếm Giới, giết chóc vô tận.

Lần này, Nam Cung Phục Huyền không nhượng bộ, lựa chọn phá vỡ Sát Giới của Diệp Trường Sinh: “Sát chiêu mạnh nhất? Diệp Trường Sinh, chịu chết đi!”

Lão ta vô cùng tự tin.

Chương 472: Mục đích là để phá vỡ Sát Giới.

Tin chắc rằng nhất định có thể phá vỡ Sát Giới của Diệp Trường Sinh, có phòng ngự của Cửu U Thiên Thần Chiến Giáp, công kích của Cửu U Thí Thiên Thương lại thêm ưu thế về cấp bậc.

Nam Cung Phục Huyền cảm giác lão ta căn bản không cần sợ hãi Diệp Trường Sinh, có thể sự thật là như thế, lão ta cầu thả.

Bên trong Sát Giới, Trường Sinh là vua, chúa tể của tất cả, mặc dù tu vi kém một chút nhưng cũng không là vấn đề!

Giờ khắc này.

Bên trong Sát Giới, về mặt Nam Cung Phục Huyền trở nên cực kỳ khó coi, uy áp trong lúc vô hình khiến lão ta thấy vô cùng nguy hiểm.

Cửu U Hắc Minh Long dường như cũng nhận ra được nguy hiểm, ngửa mặt lên trời điên cuồng kêu không thôi, bay lượn bên trong Sát Giới, nhanh chóng đánh tới phía Diệp Trường Sinh.

Mục đích là để phá vỡ Sát Giới.

Oanh.

Oanh.

Một tiếng nổ lớn vang lên khắp vũ trụ.

Nam Cung Phục Huyền và Hắc Minh Long bị đánh bay ra ngoài, cái bay này, bay ra ngoài ngàn trượng.

Một người một con rồng, rời khỏi Sát Giới.

Cửu U Thí Thiên Thương trong tay Nam Cung Phục Huyền bay ra ngoài, cúi đầu nhìn về phía trước ngực, phát hiện Cửu U Thiên Thần Chiến Giáp xuất hiện dấu vết nứt ra, máu tươi từ trong chiến giáp tràn ra.

Lão ta rốt cục hiểu được sự kinh khủng của Sát Giới, đặt mình vào trong Sát Giới, thần uy của Diệp Trường Sinh đối với bọn hắn có áp chế rất mạnh, đồng thời Diệp Trường Sinh có thể lấy lực lượng Sát Giới làm của riêng.

Tùy tiện phát động công kích, uy lực ít nhất tăng lên gấp trăm lần, đây mới là chuyện đáng sợ nhất.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không, huy động đồ kiếm trong lòng bàn tay: "Kết thúc rồi."

Xuy.

Một kiếm rơi xuống, mở trời, nứt đất.

Nam Cung Phục Huyền nhìn biển kiếm lăng không rơi xuống, thanh âm hoảng sợ nói: "Đại Hắc, ngăn cản hắn!"

Cửu U Hắc Minh Long đột nhiên mở hai mắt ra, xông thẳng vào cửu thiên, nghênh đón biển kiếm vỡ vụn.

Oanh.

Một kiếm chém xuống, đánh trúng Cửu U Hắc Minh Long, máu tươi như trụ, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh tấn công lại phá vỡ phòng ngự thân thể của Hắc Minh Long, nhìn Hắc Minh Long lăng không rơi xuống, thân ảnh của hắn đuổi theo.

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ.

Diệp Trường Sinh thế mà xuất hiện trên lưng Hắc Minh Long, giơ tay lên, đồ kiếm đâm xuống.

Ngang.

Ngang.

Cửu U Hắc Minh Long phát ra rồng ngâm kinh trời, điên cuồng lắc lư thân thể, cố gắng đẩy Diệp Trường Sinh ngã khỏi lưng xuống.

Lần đầu tiên cười rồng, cảm giác này... Thật tuyệt vời.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó cố gắng ổn định thân ảnh lay động: "Lên đây, muốn ta đi xuống, đó là chuyện không thể nào."

"Còn chưa đủ sáng khoái đâu!"

Sau đó, hấn vung hai tay, đập vào thân rồng và giết chết, đó là quyền đâm đến thịt, gân và xương.

Từ xa.

Sắc mặt Nam Cung Phục Huyền đại biến, trợn mắt há hốc mồm: "Tay không?"

Không biết, Diệp Trường Sinh không phải tay không, dưới bao bọc của Thần Ma Quyền Bộ mới có thể phát huy sát thương lớn nhất.

Đánh bạo.

Làm tổn thương đầy đủ.

Thân ảnh Cửu U Hắc Minh Long không ngừng rơi xuống, máu nhuộm trời xanh, phát ra tiếng kêu rên rỉ, giống như lại cầu xin Diệp Trường Sinh tha thứ.

Rồng, sự hiện diện tối cao.

Rồng, tồn tại hô phong hoán vũ.

Nhưng dưới sự oanh kích của Diệp Trường Sinh, nó không thể không buông bỏ tôn nghiêm cao quý cầu xin tha thứ, nếu không thật sự sẽ chết.

Nam Cung Phục Huyền cũng nóng lòng như lửa đốt, cứ tiếp tục như vậy, Hắc Minh Long sẽ bị đâm chết, nó là hộ tộc Thần thú của Cửu U Tộc.

Bá.

Lão ta giơ tay lên, Cửu U Thí Thiên Thương trở lại trong tay, thân ảnh lao xuống phía dưới, xuyên về phía Diệp Trường Sinh.

Uy của một thương, như thiên thạch rơi xuống.

Diệp Trường Sinh mở ra Thần Ma Dực, thân ảnh từ trên lưng rồng bay ngược ra ngoài, trên đường đi, đồ kiếm từ sau lưng Hắc Minh Long bay trở về bên cạnh hắn, hình thành một hàng rào kiếm quang, ngăn cản mũi thương lại.

Nam Cung Phục Huyền vội vàng nói: "Đại Hắc, rút lui!"

Dứt lời.

Cửu U Hắc Minh Long mang theo thân thể trọng thương, vọt tới phía sâu trong cấm địa Cửu U, nơi đi qua, máu tươi bao trùm hư không.

Nam Cung Phục Huyền quay đầu lại nhìn lại, nói về phía vài tên cung phụng nói: "Rút về cấm địa, mở đại trận."

Ra lệnh một tiếng, bốn người cung phụng còn lại vội vàng xông về phía cấm địa, tốc độ vô cùng nhanh.

Cuối cùng lão ta có thể rút lui, lão ta chỉ đơn giản là đang chạy trốn, hoảng loạn.

Diễm Xích Vũ quá khủng khiếp, để lại cho bọn hắn một cái bóng không thể xóa nhòa, từ đó Diễm Xích Vũ sẽ trở thành cơn ác mộng của bọn hắn, không bao giờ thay đổi.

Nhìn mọi người chạy trốn về phía cấm địa Cửu U, Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đuổi theo, giết chết bọn hắn."

Diệp Trường Sinh bay xuống bên cạnh Diễm Xích Vũ, trầm giọng nói: "Vậy còn chờ gì nữa."

Ngay sau đó.

Hai người nhanh chóng đi về phía sâu trong cấm địa Cửu U, trong lúc đi về phía trước, linh khí mệnh môn tràn đầy bắn ra, một đại

trận bao phủ trên bầu trời cấm địa Cửu U.

Chương 473: Diệp Trường Sinh thật không phải người này nọ

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Xích Vũ, đừng đuổi theo, tòa đại trận này rất mạnh, cẩn thận bị cản trở."

Diễm Xích Vũ ngừng lại, ngừng thần nhìn chăm chú vào đại trận phía trước, lộ vẻ không cam lòng: "Cứ để cho bọn hắc chạy trốn như vậy?"

"Cửu U Huyết Ma Đan còn chưa lấy được, nếu không cách nào diệt tộc bọn hắc, chuyển này của chúng ta sẽ vô ích."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, thứ người muốn, đã đến tay rồi."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ mờ mịt: "Thiếu chủ, có ý gì, đã lấy được Cửu U Huyết Ma Đan?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thập Vạn, ra ngoài đi!"

Thân ảnh Diệp Thập Vạn xuất hiện, Lôi Ân Thú ngồi xổm trên vai hắc ta, khom người một cái: "Thiếu chủ, ba cái hộp gấm này được mang ra từ Cửu U Tộc Tổ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên hộp gấm, cầm lấy một cái trong đó, đưa cho Diễm Xích Vũ: "Nhìn xem có phải đan được người muốn hay không."

Diễm Xích Vũ nhận lấy hộp gấm, chậm rãi mở ra, một mùi hương nồng đậm tràn ngập không trung: "Không sai, đúng vậy, chính là Huyết Ma Đan."

Lúc trước Diệp Thập Vạn đưa ba cái hộp gấm cho Diệp Trường Sinh, hắc vội vàng đánh một trận với Hắc Minh Long, để cho Diệp Thập Vạn tạm thời bảo quản.

Nhưng hệ thống đã quét ba hộp gấm, trong đó ngoại trừ Cửu U Huyết Ma Đan, còn có Cửu U Thiên Đồ Lục và Tham Thiên Tạo Hóa Dịch.

Bên ngoài nghe đồn ba chí bảo của Cửu U Tộc, kỳ thật cũng không phải là bảo vật chân chính của Cửu U Tộc, so sánh, ba thứ này mới là tồn tại có giá trị nhất.

Nam Cung Phục Huyền vốn định chờ cường giả được phái đến Thần Đế Minh lịch lãm trở về, đưa Cửu U Thiên Đồ Lục cho bọn hắn tìm hiểu.

Tuyệt đối không ngờ, ba món chí bảo sẽ bị Lôi Ẩn Thú lấy đi.

Diễm Xích Vũ thu Cửu U Huyết Ma Đan lại, ánh mắt dừng lại trên hai hộp gấm khác: "Thiếu chủ, hai cái hộp này là cái gì, ta có thể xem một chút được không?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu hai hộp gấm vào hệ thống: "Không thể, đan dược cho người, còn lại thuộc về ta."

Diễm Xích Vũ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi thôi, Cửu U Tộc đã phế, trong thời gian ngắn không nhắc nổi sóng gió gì, chúng ta còn có chuyện khác phải làm."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Thật đáng tiếc, không có diệt bọn hắn."

Nói đến đây, hắn ta dừng lại và tiếp tục: "Thiếu chủ, chúng ta sẽ đi đâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không cần nuốt Cửu U Huyết Ma Đan trước?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Không gấp gáp, hiện tại thực lực đủ dùng, đan dược này cộng thêm một thứ, uy lực càng thêm cường đại."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Cái gì vậy."

Diễm Xích Vũ nói: "Cổ Luân Hồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Biết ở nơi nào có thể lấy được cổ Luân Hồi không?"

Diêm Xích Vũ lạnh nhạt nói: "Đồ chơi này... Cần duyên phận, nhưng bộ dáng ta soái như vậy, may mắn chắc chắn sẽ không quá tệ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Đi thôi, trước tiên trở về Thần Ma Tộc."

...

Cấm địa Cửu U.

Nam Cung Phục Huyền và bốn người cung phụng ngạo nghễ đứng trong đại trận, nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, bọn hắn thở dài một hơi.

May mắn có đại trận ngăn cản Diệp Trường Sinh, bằng không, hôm nay Cửu U Tộc chỉ sợ sẽ có đại nạn.

Nam Cung Phục Huyền trầm giọng nói: "Hắc Minh Long bị thương, ta muốn đi xem một chút, tùy tiện cho nó ăn Tham Thiên Tạo Hóa Dịch."

"Bốn người các người hãy ở lại chỗ này trấn thủ, đề phòng vạn nhất, đảm bảo Diệp Trường Sinh sẽ không quay trở lại."

Dứt lời.

Một bóng người hốt hoảng đến: "Lão tổ, ba chí bảo trong tổ địa bị trộm đi."

Sắc mặt Nam Cung Phục Huyền thay đổi, giận dữ nói: "Không có khả năng, ba chí bảo ở tổ địa, làm sao có thể bị trộm đi."

Nói đến đây, lão ta nhìn phương hướng Diệp Trường Sinh rời đi: "Bọn hắn chưa từng tiến vào cấm địa, rốt cuộc là ai trộm ba chí bảo."

Người tới lại nói: "Hồi lão tổ, mới vừa rồi đột nhiên trời giáng thần lôi, mấy người chúng ta toàn bộ bị chấn động, nhưng trước khi hôn mê, ta nhìn thấy một bóng người, người nọ chỉ là cấp Tiên Thiên, tay cầm hai chùy lớn, có một con hung thú hình chuột ngồi xổm trên vai hắn."

Nam Cung Phục Huyền nói: "Là hắc, Diệp Trường Sinh thật sự không phải người này nọ, thừa dịp đại chiến lại phái người trộm chí bảo của chúng ta, khó trách bọn hắc lựa chọn rồi đi."

Phốc.

Trong miệng Nam Cung Phục Huyền phun ra ngụm máu, lão ta tức giận không thể kiềm chế: "Diệp Trường Sinh, đồ của Cửu U Tộc, không phải dễ lấy như vậy, cho dù dùng hết tất cả, ta cũng phải khiến ngươi trả giá."

Một người cung phụng nói: "Lão tổ, phải làm sao bây giờ?"

Nam Cung Phục Huyền lau máu tươi trên khóe miệng: "Khôi phục thân thể trước, đợi sau khi thương thế khỏi hắc, ta phải rời đi một thời gian."

Cung phụng nói: "Lão tổ muốn đi đâu."

Nam Cung Phục Huyền nói: "âm Dương Giới, xin giúp đỡ."

Sắc mặt cung phụng biến đổi, "Lão tổ, chúng ta đã thần phục Thần Đế Minh, đi tới âm Dương Giới, bọn hắc sẽ trợ giúp?"

Nam Cung Phục Huyền híp mắt, thanh âm lạnh lùng nói: "Sẽ."

...

Chương 474: Hãy để Tàng Thất xuất hiện

Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh trở về, bóng dáng vừa mới rơi xuống đảo nổi, bóng dáng Thiên Khô lão nhân xuất hiện, bên cạnh hắn còn có một người, chính là Lạp Thập hòa thượng giúp thành Vạn Thần một tay.

Thiên Khô lão nhân bái nói: "Thiếu chủ, Vạn Phật Thánh Đình xảy ra chuyện, hắn tới tìm Tàng Thất hỗ trợ."

Lạp Thập hòa thượng chấp hai tay lại: "Diệp công tử, xin hãy để Tàng Thất xuất hiện."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Diệp Mặc Tà, Diệp Yêu Nhi và những người khác đi ra.

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người Lạp Thập hòa thượng: "Sư thúc, sao ngài lại tới đây?"

Lạp Thập hòa thượng nói: "Bá Tộc và đô thành Sát Lục tấn công Thánh Đình, Thánh chủ muốn người trở về hỗ trợ."

Tàng Thất biến sắc: "Sư thúc, Thánh chủ tìm ta trở về, mục đích là vì muốn Diệp huynh cùng đi."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta rất rõ ràng mình có mấy cân mấy lượng, Thánh Chủ đều không thể ngăn cản Bá Tộc và đô thành Sát Lục, để ta trở về chịu chết sao?"

"Diệp huynh ở ngay chỗ này, sư thúc có cái gì muốn nói cứ việc nói, tất cả mọi người là người thật."

Lạp Thập hòa thượng nói: "Diệp công tử, Bá Thiên Đồ dẫn người giết vào Thánh Đình, mục đích là cướp đi long cốt và xá lợi của Thánh Đình."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Bá Thiên Đồ cướp

lấy long cốt, hẳn là muốn dung nhập long cốt vào trong cơ thể, luyện Long Huyết Bá Thể cao nhất, thánh chủ để cho bản tăng đến đây, mời Diệp công tử ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Tàng Thất, người trở về với tiền bối đi."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh không đi?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Một đường đã chiến đấu rất nhiều, ta không thể hưởng thụ một chút sao?"

Tàng Thất vội vàng nói: "Sư thúc, Thánh chủ bảo Diệp huynh ra tay, chẳng lẽ không nói sau khi đánh bại Bá Tộc có thù lao gì sao?"

"Tất cả mọi người là người thật, đừng sửa chữa những điều vô dụng."

Lập Thập hòa thượng vội vàng nói: "Thánh chủ nói, Diệp công tử giúp Thánh Đình ta hóa giải kiếp nạn này, bảo vật trong Phật Các của Vạn Phật Thánh Đình, Diệp công tử có thể lấy đi ba kiện, trong đó có long cốt và xá lợi."

Tàng Thất ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, như thế nào..."

"Đi thôi!" Diệp Trường Sinh gật đầu, sau đó lại nói: "Bảo vật với không bảo vật, tình nghĩa của hòa thượng với ta chính là vô giá, mau đi, chậm thì sinh biến."

Tàng Thất: "..."

Ngày xưa.

Tàng Thất mang theo Lập Thập hòa thượng đến tương trợ, tuy rằng khi đó đại chiến đã chấm dứt, nhưng Diệp Trường Sinh ghi nhớ nhân tình trong lòng.

Hiện tại Lập Thập hòa thượng đến cầu viện, như thế nào cũng phải đi Vạn Phật Thánh Đình xem một chút.

Chí bảo với không chí bảo, hẳn không phải người như vậy.

Kinh Thiên Trụ đều có thể tiện tay cho Tàng Thất, há lại ham chỉ bảo của Vạn Phật Thánh Đình?

Mặt khác, đi tới Vạn Phật Thánh Đình còn có một nguyên nhân quan trọng, đó chính là tuyệt đối không thể để cho Bá Thiên Đồ đạt được long cốt.

Bá Thiên Đồ chính là kẻ địch không chết không thôi của hắn, nếu để cho lão ta có được long cốt, chỉ có thể gia tăng độ khó giết hắn.

Diệp Trường Sinh cũng không ngốc, tuyệt đối sẽ không cho kẻ địch cơ hội trưởng thành.

Đoàn người đạp không đi về phía Vạn Phật Thánh Đình, trong khi đi về phía trước, Tàng Thất đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, đa tạ."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, từ khi nào người lại già mồm như vậy."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh vốn không cần đi Vạn Phật Thánh Đình."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lập Tháp tiền bối đến mời, người tất sẽ đi Vạn Phật Thánh Đình, người là huynh đệ của ta, ta sẽ không để người chiến đấu một mình."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Mặt khác, Bá Thiên Đồ tất phải loại trừ, nếu không hậu hoạn vô cùng, cho nên người không cần có bất kỳ áp lực gì, huynh đệ chúng ta cùng nhau, đi đâu mà không được?"

Tàng Thất gật đầu: "Diệp huynh, là ta già mồm."

Lúc này.

Diễm Xích Vũ không biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh bọn hắn, nhìn Tàng Thất: "Tiểu hòa thượng, thực lực tăng lên không tệ? Ta cho người công pháp mạnh đi!"

Tàng Thất nói: "Công pháp rất mạnh, nhưng có chút vấn đề."

Diễm Xích Vũ nói: "Có vấn đề gì, đây chính là công pháp của Nguyên Thủy Tà Phật, tu luyện tới đỉnh cao, người chính là hòa thượng mạnh nhất."

Tàng Thất hơi giật mình: "Nguyên Thủy Tà Phật? Thảo nào công pháp này sau khi tu luyện, sát khí nặng như vậy, không có việc gì luôn muốn giết người."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Phật môn có vô số xá lợi, người có thể tìm một quả Xá Lợi, đến áp chế sát khí trong cơ thể người, đương nhiên cũng có thể tìm một bộ công pháp thanh tâm, có điều rất khó tìm."

Tàng Thất nhìn Diễm Xích Vũ, chậm rãi mở miệng nói: "Có phải bản tăng tu luyện bộ công pháp này đến cảnh giới Đại Thành hay không, sẽ trở thành ác tăng giết người lung tung?"

Chương 475: Ta không muốn hấn biển thành bộ dáng của người

Diễm Xích Vũ nói: "Sẽ không nghiêm trọng như vậy, người phải học cách khắc chế chính mình, nếu như lệ khí quá mạnh, không nên áp chế chính mình, phải học cách phóng thích thích hợp."

Nói đến đây, khoe miệng hấn ta nhắc lên ý cười cổ quái, tiếp tục nói: "Ví dụ như tìm người, phát tiết một chút gì đó."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Lăn, nhanh đi tu luyện."

Nếu để Diễm Xích Vũ nói tiếp, Tàng Thất sớm muộn gì cũng bị đưa vào trong mương.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, ta đang giúp hấn!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Giúp hấn, người lại đừng gây họa cho hòa thượng nữa, ta không muốn hấn biến thành bộ dáng của người."

"Ta thì sao?"

"Quá phóng túng!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

...

Vạn Phật Thánh Đình.

Một hòn đảo nổi nguy nga, đều có tượng đá Phật cao chót vót, giống như thiên Phật buông xuống, ngạo nghễ đứng giữa trời đất.

Mọi người lắng không hạ xuống, đứng ngay ngắn trên đảo nổi, trong không khí tràn ngập khí huyết tinh nồng đậm.

Tàng Thất biến sắc: "Diệp huynh, sát khí thật nặng, chúng ta nhất định phải chạy tới Thánh Điện."

Diệp Trường Sinh cảm nhận được hơi thở Tàng Thất thay đổi, đó là một cỗ sát khí đến từ sâu trong linh hồn, nơi này là nơi Tàng Thất sinh trưởng.

Cho dù hắn ta thoát ly khỏi Vạn Phật Thánh Đình, nơi trước mắt ở trong lòng hắn ta cũng là thần thánh bất khả xâm phạm, hiện tại Bá Tộc và đô thành Sát Lục ở chỗ này không kiêng nể gì giết chóc, phá hủy địa phương tốt đẹp nhất trong lòng hắn ta.

Tàng Thất há có thể không giận?

Mọi người đạp không lướt đi, một đường chạy về phía trước, nhìn xuống phía dưới, khắp nơi đều có thể nhìn thấy thi thể.

Trên tượng Phật khổng lồ cũng treo đầy thi thể, có thể tưởng tượng lúc trước nơi này đã trải qua một hồi đại chiến kinh thế.

Trong nháy mắt, mọi người xuất hiện ở ngoài Thánh Điện, đứng ngạo nghễ trên phật lớn, cường giả Bá Tộc và đô thành Sát Lục phía dưới đã vây kín Thánh Điện đến nước cũng không lọt qua được.

Tàng Thất nhìn cường giả Bá Tộc chém giết phía dưới, hơi thở khủng bố trên người hắn ta bắn ra, ánh sáng màu máu dưới chân bắt đầu lan tràn.

"Đã thương sự huynh ta, bần tăng đạp chết người."

Dứt lời, thân ảnh của hắn ta từ trên phật lớn rơi xuống, chậm rãi dừng ở trước Thánh Điện, cường giả Bá Tộc và đô thành Sát Lục theo tiếng mà động, bất ngờ xoay người ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất.

Bá Vô Thiên nhìn Tàng Thất, ánh mắt chợt lóe, nhìn qua Phật lớn, sắc mặt chợt thay đổi: "Diệp Trường Sinh tới rồi, mọi người cẩn thận."

Trong giọng nói của lão ta lộ ra vài phần hoảng sợ.

Bởi vì, Diệp Trường Sinh khủng bố, đến bây giờ hắn ta còn nhớ như in, ngoại trừ lão tổ Bá Thiên Đồ có thể ngăn cản, bọn hắn căn bản không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh phiêu dật như gió, xuất hiện bên cạnh Tàng Thất, sau đó Diệp Thập Vạn, Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tùy Phong theo sát.

Theo thân ảnh mọi người xuất hiện, Bá Thiên Đồ và Quân Lục Thiên từ sâu trong Thánh Điện lướt nhanh mà đến, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Bá Thiên Đồ nhìn Diệp Trường Sinh, dữ tợn nói: "Chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, lại gặp mặt, thật trùng hợp."

Bá Thiên Đồ lại nói: "Diệp Trường Sinh, có dám đánh một trận hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ai da, lúc này mới bao lâu không gặp, bản lĩnh dài."

Ngay khi hần vừa định ra tay, một bên, Tàng Thất mở miệng nói: "Diệp huynh, để cho bản tăng đến giết hần."

Diệp Trường Sinh nâng tay đề lên bả vai Tàng Thất, vội vàng nói: "Hòa thượng, không thể, hần chính là cường giả Thần Hoàng."

Tàng Thất nói: "Đừng kéo ta, bản tăng không thể không giết hần."

Diệp Trường Sinh phát hiện tu vi Tàng Thất thay đổi, bàn tay từ bả vai hần nâng lên: "Không ai kéo người, đi đi!"

Tàng Thất lao nhanh về phía trước: "Địa Tàng Thế Tôn, Đại Uy Thiên Long."

Bá Thiên Đồ liếc mắt nhìn Tàng Thất: "Cái đồ chơi gì, người cũng xứng ra tay với ta."

Trong lúc nói chuyện, lão ta giơ tay vung lên, sóng khí khủng bố trực tiếp hất bay Tàng Thất ra ngoài, hung hăng ngã xuống dưới chân Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn miệng Tàng Thất phun máu tươi: "Hòa thượng, đây là Thần Hoàng, thực lực như vậy sau này người cũng

sẽ có, có điều, chuyện kể tiếp giao cho ta.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Hàn, đi giết Quân Lục Thiên, những người khác giúp Vạn Phật Thánh Đình ngăn địch, về phần Bá Thiên Đồ, ta sẽ dạy hắn làm người.”

Dứt lời.

Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn, Tinh Thần, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tùy Phong lần lượt ra tay, nhanh chóng tới chém giết đám người Quân Lục Thiên, Bá Vô Thiên.

Diệp Trường Sinh lại chậm rãi đi về phía Bá Thiên Đồ, nơi đi qua, kiếm khí ngập trời bắn ra, nghiền ép trên thân ảnh Bá Thiên Đồ.

"Lần trước để cho ngươi chạy, lần này ngươi phải chết, đến đây, bắt đầu sự biểu diễn của ngươi."

"Diệp Trường Sinh, lão phu có Long Huyết Bá Thể, còn có thể sợ ngươi?" Bá Thiên Đồ tức giận nói, giơ tay lên đánh một quyền xuống: "Diệt Đạo Quyền!"

Chương 476: Thiếu chủ, xảy ra chuyện gì

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng tòa Phật lớn sụp đổ.

Khói bụi vọt thẳng lên cửa tiêu, cuộn cuộn căn nuốt, giống như mặt thể buông xuống.

Diệp Trường Sinh và Bá Thiên Đồ chiến đấu trên không trung, phía dưới, Lạp Thập hòa thượng nâng Tàng Thất lên: "Người không sao chứ!"

Tàng Thất lắc đầu: "Thần Hoàng thật mạnh."

Lạp Thập hòa thượng nói: "Đó là đương nhiên, các người chênh lệch hai cấp bậc lớn, có thể cứng rắn đỡ một kích mà không chết, đều coi như mệnh của người lớn."

Lúc này, Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Tàng Thất: "Sao lại bị người ta đánh."

Tàng Thất gật đầu: "Bị đánh."

Diễm Xích Vũ nói: "Không có việc gì, đánh người là vì tốt cho người, bị đánh là phúc, từ từ người sẽ quen."

Tàng Thất: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Nếu không bị hấn đánh, người có thể biết Thần Hoàng mạnh bao nhiêu không? Nếu không bị hấn đánh, người có biết mình rác rưởi như thế nào không?"

"Ta hỏi người một câu, có khát vọng hay không, có muốn hay không? Ta nói là thực lực, người cũng đừng hiểu lầm."

Tàng Thất nói: "Diễm thí chủ, người hình như rất có kinh nghiệm."

Ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng ở trên người Tàng Thất: "Hòa thượng,

ta phát hiện người sẽ không nói chuyện phiếm, đáng đời người bị đánh."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diễm thí chủ đừng tức giận, người có phải có biện pháp làm cho bản tăng trở nên mạnh mẽ hay không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đương nhiên có rồi, ta hiện tại dạy người hai đạo thần thông, người xem kỹ."

Ánh mắt Tàng Thất tập trung trên người Diễm Xích Vũ, người sau lao nhanh về phía trước, một chưởng vỗ lên người Bá Vô Thiên: "Hòa thượng, chiêu này gọi là xối nước lên đầu."

Phanh.

Chưởng như núi lớn, một chưởng đánh xuống người Bá Vô Thiên, máu tươi như trụ, khủng bố như vậy.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ biến mất không thấy, lúc xuất hiện lại, một cước đá vào hạ ba đường của Bá Vô Thiên, hắn ta quay đầu nhìn về phía Tàng Thất: "Hòa thượng, chiêu này gọi là tiền người lên trời."

Tàng Thất nhìn thân ảnh Bá Vô Thiên thẳng hướng lên trời, đầu mờ mịt: "Khó trách Diệp huynh không cho Diễm thí chủ ở cùng một chỗ, người này vừa nhìn đã biết không phải là người đứng đắn, tu luyện thần thông cái gì?"

"Người ưu tú như ta, người chính trực cũng không thể học hăn, ngàn vạn lần không thể bị hăn dạy hư."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, trở lại bên người Tàng Thất: "Hòa thượng học được chưa?"

Tàng Thất lắc đầu: "Diễm thí chủ, thần thông của người không thích hợp với bản tăng."

Diễm Xích Vũ giận dữ nói: "Sao không thích hợp, chẳng lẽ uy lực không lớn?"

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Bá Vô Thiên hóa thành sương máu, hình thần câu diệt.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Hòa thượng, nếu không phải người và ta có duyên, hai chiêu này ta sẽ không truyền thụ cho người, xối nước lên đầu hủy diệt linh hồn, tiễn người lên trời nghiền nát thân thể, có được hai chiêu này, tu sĩ cùng cấp bậc với người, người có thể đánh bọn hắn."

"Đi đi, tìm người thử một lần."

Tàng Thất nói: "Hay là quên đi, trên người bần tăng có thương tích."

Diễm Xích Vũ tức giận nói: "Người đi hay không, cần thận ta dùng hai chiêu này trên người người."

Tàng Thất biến sắc, ánh mắt rơi vào trên người một gã tu sĩ Bá Tộc, nhanh chóng xông lên, dựa theo chiêu thức của Diễm Xích Vũ, dễ dàng chém giết người nọ.

"Thế nào, có mạnh hay không?"

Tàng Thất gật đầu: "Thật mạnh."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Người cân nhắc kỹ càng đi, ta đi giúp Thiểu chủ giết người."

Tàng Thất lẩm bẩm: "Hai đạo thần thông này nhìn như đơn giản mà lại không đơn giản, nhưng uy lực thật sự lớn, bần tăng thích."

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đấu hơn mười hiệp với Bá Thiên Đồ, trên người người sau phủ đầy vết kiếm, nhìn qua chật vật không thôi.

Lão ta thức tỉnh Long Huyết Bá Thể, cũng có thể hoàn toàn khống chế Bá Thể, nhưng vẫn không địch lại Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Bá Vô Thiên bay ngược ra ngoài, ánh mắt từ hư không xẹt qua, phát hiện Bá Tộc và đồ thành Sát Lục tổn thất thảm trọng: "Quân huynh, chúng ta rút lui!"

Theo thanh âm hạ xuống, một đao của Quân Lục Thiên mạnh mẽ chém trên người Hàn Hải Tiêu, thân ảnh hóa thành một luồng ánh sao xông ra bên ngoài Vạn Phật Thánh Đình.

Mọi người thấy cường giả Bá Tộc và đô thành Sát Lục rút đi, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tàng Thất mở lời nói: "Diệp huynh, không đuổi theo? Cứ để cho Bá Thiên Đồ chạy trốn như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần đuổi theo, ta còn không giết được hắn."

Tàng Thất nói: "Được rồi, sau này có cơ hội, bản tăng muốn tự tay giết lão tổ Bá Tộc."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Đi, theo ta đến một nơi."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, hai người đi tới một ngọn núi, ngạo nghễ đứng, tùy ý kinh phong tàn sát bừa bãi trên người bọn hắn.

Diễm Xích Vũ mở lời: "Thiếu chủ, xảy ra chuyện gì, vì sao lại nghiêm túc như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, thân thể của ta xuất hiện vấn đề."

Chương 477: Ta kể cho người chuyện xưa đi

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, nhìn Phật lớn nguy nga xa xa, vẻ mặt vô cùng ngưỡng trọng, hàng lông mày nhíu chặt.

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thân thể người xuất hiện vấn đề gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, nếu như trong cơ thể có được hai đạo linh khí, có thể hay không sẽ có ảnh hưởng đối với tu luyện."

Diễm Xích Vũ hơi giật mình: "Chủ nhân có ý gì?"

Diệp Trường Sinh hơi hơi nâng hai tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hai vòng xoáy linh khí, tay trái Hỗn Độn, tay phải âm Dương.

Sắc mặt Diễm Xích Vũ thay đổi: "Chủ nhân, người thể mà không dung hợp hai đạo linh khí này."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, có phải lúc chiến đấu với Bá Thiên Đồ cảm thấy có chút tâm có thừa mà lực không đủ hay không, linh khí trong cơ thể va chạm lẫn nhau, thân thể dễ dàng nhũn ra, mỗi một đạo công kích đều không đạt được yêu cầu của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, chính là như thế."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, tình huống này của người tương đối nghiêm trọng, thật sự rất nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Đừng vòng vo, mau nói rốt cuộc chuyện gì xảy ra, có cách nào giải quyết."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, người sau lại nói: "Không có cách nào giải quyết?"

Diệp Trường Sinh dừng một chút, tiếp tục nói: "Xích Vũ, người rốt

cuộc có hiểu hay không?”

Điểm Xích Vũ nói: "Không phải rất hiểu, đã từng có người có tình huống như Thiếu chủ, cuối cùng hấn gắng gượng không nổi, sau đó mạnh mẽ dung hợp hai khí cùng một chỗ, cuối cùng nổ tung."

“Oanh, nổ tung!”

“Xích Vũ, người lại hù dọa ta?” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Xích Vũ, ta kể cho người nghe một câu chuyện đi!"

Điểm Xích Vũ gật đầu: “Chủ nhân, người nói!”

Diệp Trường Sinh nói: "Trước kia có một con gà con xinh đẹp, sau đó nó biến thành một con gà nướng xinh đẹp."

Điểm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, ta thật sự không có lừa gạt người, đồng thời tu luyện hai đạo linh khí, rất có thể khiến thân thể nổ tung mà chết, ít nhất trong trí nhớ của ta, không ai tu luyện thành công."

"Chủ yếu còn có một điểm, tu vi của chủ nhân không cách nào đột phá, bởi vì trong cơ thể không cách nào cân bằng được hai hơi thở, ngăn chặn lẫn nhau, cho nên đột phá quá khó."

"Nếu chủ nhân có biện pháp cân bằng hai khí, vấn đề này sẽ giải quyết xong, nếu không hai khí tiêu hao lẫn nhau, thực lực của chủ nhân sẽ ngã xuống."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Đi thôi, trước tiên trở về Vạn Phật Thánh Đình đi!"

...

Ngay sau đó.

Hai người trở lại Vạn Phật Thánh Đình, trước Thánh Điện, Tàng Thất thấy hai người Diệp Trường Sinh trở về, vội vàng nghênh đón: "Diệp huynh, Thánh chủ muốn gặp người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Dẫn đường đi!"

Tàng Thất mang theo Diệp Trường Sinh vào Thánh Điện.

Sau khi vào điện.

Diệp Trường Sinh bị cảnh tượng trước mắt rung động, trong Thánh Điện có mười pho tượng Phật lớn màu vàng, mặc dù là đúc từ hoàng kim chú, nhưng chúng sống động như thật, tản ra uy áp khủng bố.

Trong điện, mọi người thấy Diệp Trường Sinh đến, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Tuổi còn trẻ, có được thực lực kiêu ngạo, bọn hắn không thể không kính trọng.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt có Diệp Trường Sinh chạy tới, cơ nghiệp Vạn Phật Thánh Đình sẽ bị hủy trong chốc lát, cho nên Diệp Trường Sinh có ân với bọn hắn.

Ở vị trí trên, một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn, mặc quần áo màu trắng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng hiền lành.

Người này không phải là người khác, chính là Thánh chủ của Vạn Phật Thánh Đình - Vô Trần.

Tàng Thất khom người một cái: "Thánh chủ, Diệp huynh tới."

Vô Trần lạnh nhạt nói: "Diệp công tử, chúng ta tâm sự."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể."

Vô Trần chậm rãi đứng lên, thân ảnh chợt lóe, vọt ra ngoài Thánh Điện, Diệp Trường Sinh theo sát phía sau, hai người biến mất ở phía chân trời.

...

Trên đỉnh Phật Các.

Vô Trần ngạo nghễ mà đứng, áo dài cưỡi gió thổi nhẹ nhàng: "Đa tạ Diệp công tử lần này ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối khách khí, nhắc tay chi lao, không đáng nhắc đến."

Ánh mắt Vô Trần rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người trẻ tuổi rất khiêm tốn? Nhiều năm như vậy, toàn bộ Vạn Thân Vực toàn là lời đồn về ngươi, hôm nay vừa thấy, Diệp công tử quả nhiên không giống người thường."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thế giới sau này là của người trẻ tuổi các ngươi, Tàng Thất ở bên cạnh ngươi tiến bộ không ít, ngươi nói nếu lão phu nhường vị trí Thánh chủ cho Tàng Thất thì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, tư chất và thiên phú của Tàng Thất rất mạnh, nhưng hắn hiện tại còn không cách nào đảm nhiệm vị trí Thánh chủ, người trẻ tuổi có tương lai không sai, nhưng thiếu历练 và trưởng thành."

"Tiền bối, hắn là cho hắn thêm một chút thời gian, không trải qua hoạn nạn, vĩnh viễn không cách nào chân chính cường đại."

Chương 478: Thật sự không có cách nào?

Vô Trần gật đầu, trong mắt lộ vẻ tán thưởng: “Trước kia lão phu có chút thành kiến đối với Thần Ma Tộc, nhưng sau khi nhìn thấy người, lão phu thừa nhận là mình hẹp hòi.”

"Lúc trước lão phu sai người tìm người tới, nói qua người có thể chọn lựa ba kiện bảo vật ở trong Phật Các, hiện tại người có thể đi chọn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiền bối, trong cơ thể người có thương tích, bình linh dịch này cho người."

Nhìn bình ngọc đưa tới, Vô Trần không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối, tại hạ có một vấn đề, muốn thỉnh giáo."

Vô Trần nói: "Cứ nói đừng ngại."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối cũng biết phương thức cân bằng linh khí."

Vô Trần giật mình, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Vì sao Diệp công tử lại hỏi như vậy."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta có một bằng hữu, trong cơ thể có hai loại linh khí, cho nên ta muốn giúp hắn."

Vô Trần gật đầu: "Thì ra là như thế, nói như vậy cho người đi, nếu mà trong cơ thể một tu sĩ đồng thời tồn tại hai cỗ linh khí, căn bản là không cách nào cân bằng, tu luyện đến cuối cùng thân thể chỉ có nổ tung mà chết."

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Thật sự không có cách nào?"

Vô Trần lại nói: "Người có thể tiến vào Phật Các xem một chút, bên trong tàng thư quá nhiều, có lẽ sách cổ trong đó sẽ có ghi chép."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu tiền bối cũng không biết, trong cổ tịch Phật Các sợ là cũng sẽ không có ghi chép."

Vô Trần lắc đầu, cười nói: "Thực lực của Vạn Phật Thánh Đình không phải là mạnh nhất, nhưng tàng thư ở Phật Các tuyệt đối là nhiều nhất Vạn Thần Vực, lão phu cũng không xem toàn bộ, người có thể tiến vào thử một lần."

"Nếu như thật sự tìm không được phương pháp, có thể đi Thiên Cơ Các một chuyến, hẳn là có thể có đáp án người muốn."

Diệp Trường Sinh khom người một cái: "Đa tạ tiền bối."

Vô Trần tiện tay vung lên, cửa Phật Các mở ra, một vòng xoáy màu vàng xuất hiện: "Đi đi."

Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, bước vào vòng xoáy màu vàng, ngay sau đó, cửa Phật Các đóng lại, bốn phía trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Vô Trần nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất: "Thiên tư vô địch, tương lai của hắn... Không giới hạn."

"Nhân quả quần thân, phúc họa làm bạn, không ai có thể biết hắn có thể đạt tới độ cao nào."

Nói đến đây, hắn ta không khỏi cảm khái, mình thế mà không bằng Tàng Thất, nếu sớm một chút buông thành kiến về thân phận, kết thiện duyên với Diệp Trường Sinh, Vạn Phật Thánh Đình cũng sẽ không có kiếp nạn hôm nay.

Bên trong Phật Các.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần ở giữa tầng một, nhìn từng dãy giá sách trước mắt, trên mặt nổi lên vẻ rung động.

Phật Các cao ngất, vô số tầng thứ.

Ở trước giá sách, hắn có vẻ nhỏ bé, đương nhiên trong Phật Các, ngoại trừ vô số sách cổ ra, còn có nội tình ngàn năm của Vạn Phật Thánh Đình.

Trong đó có Long Cốt và Xá Lợi mà Bá Thiên Đồ thềm muốn.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, đi tới phía giá sách, nếu hắn dung hợp khí âm Dương thì nhất định có biện pháp cân bằng Hỗn Độn và âm Dương.

Ngày đó hệ thống nhắc nhở hắn, đồng thời tu luyện hai khí, phúc họa làm bạn, để cho hắn thận trọng lựa chọn, thì ra vấn đề là nằm ở chỗ này.

Hắn sẽ không bỏ cuộc đâu.

Người khác không làm được, cũng không có nghĩa là hắn không làm được.

Nếu như có thể cân bằng Hỗn Độn và âm Dương, vậy thực lực của hắn nhất định sẽ xảy ra thay đổi về chất.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh bắt đầu tìm kiếm sách hữu dụng đối với hắn, toàn bộ dần dần đắm chìm trong đại dương sách.

Sau khi xuyên không, ngoại trừ ba năm đầu tiên ở Kiếm Cung, hắn đã đọc rất nhiều sách, đây là lần đầu tiên hắn tĩnh tâm học tập.

Người ta thường nói, trong sách có hoàng kim ốc, trong sách tự có Nhan Như Ngọc.

Hy vọng thời gian này không để cho hắn thất vọng, có thể mang lại cho hắn bất ngờ.

Đô thành giết chóc.

Trên một tòa lầu các.

Bá Thiên Đồ thẳng tắp mà đứng, trên mặt ẩn chứa sự tức giận: "Diệp Trường Sinh, lại phá hỏng đại sự của ta."

"Nếu như lần này có thể đạt được tài nguyên của Vạn Phật Thánh Đình, thực lực của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều."

Quân Lục Thiên nói: "Bá huynh, thực lực của Diệp Trường Sinh không thể khinh thường, đừng quên hắn còn chưa cởi bỏ phong ấn Thần Ma Tộc."

Bá Thiên Đồ nói: "Phong ấn Thần Ma Tộc, hắn không có khả năng cởi bỏ."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần này đánh một trận với Vạn Phật Thánh Đình, ta phát hiện Diệp Trường Sinh không phải rất mạnh, chỉ cần ta dung hợp một ít long cốt, tuyệt đối có nắm chắc giết hắn."

"Quân huynh, người người phái ra có tin tức không?"

Quân Lục Thiên nói: "Còn không có tin tức truyền về, có điều các đại thương hội và phòng đấu giá đều có người của ta, chỉ cần có tin tức của long cốt, lập tức sẽ truyền về."

"Bá huynh, Thần sứ trở về đã một đoạn thời gian, như thế nào đến bây giờ không có tin tức truyền đến, có thể xảy ra vấn đề hay không?"

Chương 479: Hồi Thành chủ, ở Thế Giới Hắc Ám

Sắc mặt Bá Thiên Đồ trầm xuống: "Quân huynh, nay không còn như xưa, ta đã từng khát vọng trở về Thần Tộc, nhưng hiện tại suy nghĩ của ta thay đổi, có được Long Huyết Bá Thể, ta có thể dẫn Bá Tộc đi lên đỉnh cao."

"Quân huynh, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, người khác căn bản không đáng tin cậy."

Trong hai mắt Quân Lục Thiên xẹt qua một tia khiếp sợ, không nghĩ tới Bá Thiên Đồ lại buông tha suy nghĩ trở về Thần Tộc, Long Huyết Bá Thể thật sự rất mạnh, nhưng sức lực của lão ta có thể mạnh hơn Thần Tộc sao?

"Bá huynh, chúng ta cần hậu thuẫn, trước khi chúng ta không thực sự cường đại lên, không biết Bá huynh hiểu được ý của ta không?"

Bá Thiên Đồ gật gật đầu: "Hiểu được."

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện trên lầu các, khom người một cái: "Thành chủ, có tin tức của long cốt."

Quân Lục Thiên vội vàng nói: "Ở nơi nào."

Người tới nói: "Hồi Thành chủ, ở Thế Giới Hắc Ám."

Ánh mắt Quân Lục Thiên rơi vào trên người Bá Thiên Đồ: "Bá huynh, thật sự muốn đi?"

Bá Thiên Đồ hưng phấn nói: "Đương nhiên, chỉ cần có long cốt, đừng nói là Thế Giới Hắc Ám, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng không chối từ."

Quân Lục Thiên nói: "Bá huynh, Thế Giới Hắc Ám chính là một trong ba cấm địa lớn của Vạn Thần Vực, có khả năng đi vào sẽ không đi ra."

"Nơi nào cũng có người, trong lòng Bá huynh rất rõ ràng."

Bá Thiên Đồ khinh thường nói: "Chúng ta đi mua bán, chẳng lẽ bọn hần còn muốn giết người cướp của không thành."

"Đã sớm nghe nói Thế Giới Hắc Ám tồn tại, lại chưa từng đi qua, vừa lúc nhân cơ hội này đi xem Thế Giới Hắc Ám bị liệt vào ba cấm địa lớn, rốt cuộc có gì khác nhau."

Quân Lục Thiên trầm mặc trong chớp mắt: "Nếu tâm ý Bá huynh đã quyết, chúng ta vẫn là chuẩn bị đầy đủ tiến vào đi!"

Bá Thiên Đồ nói: "Chuẩn bị một tháng, sau đó chúng ta xuất phát. Đúng rồi, Diệp Trường Sinh còn đang ở Vạn Phật Thánh Đình?"

Quân Lục Thiên gật đầu: "Vẫn còn, thời gian nửa năm, không biết hần ở Vạn Phật Thánh Đình làm gì."

Bá Thiên Đồ hí hửng, trầm giọng nói: "Chúng ta mau chóng đi tới Thế Giới Hắc Ám đi!"

Diệp Trường Sinh ở lại Vạn Phật Thánh Đình nửa năm, Bá Thiên Đồ lo lắng hần đạt được Long Cốt hoặc Xá Lợi, mặc kệ hần đạt được cái gì, trong nửa năm thực lực của Diệp Trường Sinh khẳng định tăng lên không ít, cho nên thời gian lưu lại cho lão ta không nhiều lắm.

Thật sự không biết.

Trong thời gian nửa năm này, Diệp Trường Sinh căn bản không tu luyện, mà là đắm chìm trong biển sách.

Tu luyện là không có khả năng tu luyện.

Kỳ thật hần thật sự không thích tu luyện, thật sự, một chút cũng không thích chút nào.

...

Lại nửa năm trôi qua.

Diệp Trường Sinh đi ra từ Phật Các, nâng gậy chiếu rọi trên người

hắn, thở phào một hơi, vài lần, lướt nhanh về phía Thánh Điện.

Trước Thánh Điện.

Thân ảnh Vô Trần bay xuống, nhìn Diệp Trường Sinh: "Thời gian một năm, Diệp công tử có thu hoạch không nhỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn phải đa tạ tiền bối cho tại hạ cơ hội."

Vô Trần gật đầu: "Nên vậy, linh dịch của Diệp công tử cũng không giống bình thường, chẳng những khiến cho thương thế của lão phu khỏi hẳn, còn khiến cho tu vi tăng lên không ít."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Vậy thì tốt rồi, quấy rầy tiền bối một năm, ta cũng nên rời đi."

Vô Trần vội vàng nói: "Diệp công tử tìm được phương pháp cân bằng hai khí rồi?"

"Tìm được." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có điều, ta vẫn cần phải đi Thiên Cơ Các một chuyến."

"Bảo vật trong Phật Các, một món ta cũng chưa lấy, chỉ mang đi một bản chép tay."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiền bối, bọn Tàng Thất đang ở nơi nào."

Vô Trần nói: "Đi ra ngoài lịch lãm, hiện tại ở lại Thánh Đình chỉ có lão tổ Hoàng Tuyền và Tinh Thần, Tinh Nguyệt."

Dứt lời, ba người Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, lần lượt khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ."

"Đứng lên đi!" Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo ba người đứng dậy, ánh mắt rơi vào trên người Vô Trần: "Tiền bối, cứ như vậy đừng qua, ngày sau có việc, cứ tới tìm ta."

Vô Trần gật đầu: "Diệp công tử khách khí, hoan nghênh người lúc nào cũng có thể đến Thánh Đình làm khách."

"Sẽ." Diệp Trường Sinh gật đầu, nhìn ba người Hàn Hải Tiêu:
"Chúng ta đi thôi!"

Ngay sau đó.

Ba người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đập không bạo lực, tiến đến bên ngoài Vạn Phật Thánh Đình.

Trước Thánh Điện, một lão giả đi tới bên người Vô Trần: "Thánh chủ, Diệp công tử chỉ mang đi hai quyển tay trát, những bảo vật khác một mực không nhúc nhích."

Vô Trần nói: "Chú ý người."

Lão giả lại nói: "Thánh chủ, trong một năm qua, cấp bậc của Diệp công tử giống như giảm xuống."

Vô Trần lắc đầu, cười nói: "Cấp bậc ngã xuống là không sai, nhưng hẳn trở nên mạnh mẽ, người chẳng lẽ không phát hiện khí chất của hắn không giống trước sao?"

Chương 480: Hâm mộ không?

"Thêm một phần nội liễm và trầm ổn, đồng thời có vẻ càng thêm nho nhã, nếu không phải hắc đeo hộp kiếm, người xem bộ dáng của hắc giống như là một gã kiếm tu không?"

"Có thể hao phí một năm thời gian đắm chìm trong biển sách, thế hệ trẻ có thể có mấy người làm được."

Nói đến đây, ánh mắt hắc ta rơi vào trên người lão giả, tiếp tục nói: "Tu vi giảm xuống có thể một lần nữa tu luyện, nhưng một năm lắng đọng này, có thể làm cho tương lai của hắc đi rất xa."

Lão giả nói: "Hiện tại hậu bối như thế này thật sự không nhiều lắm, chỉ là khiến cho ta có cảm giác kỳ quái chính là, vì sao cấp bậc của hắc lại giảm xuống?"

"Không thể nói, không thể nói!" Vô Trần chậm rãi nói, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhìn về phía chân trời phương xa: "Thì ra người tu hai khí hắc nói, chính là chính hắc!"

...

Rời khỏi Vạn Phật Thánh Đình.

Diệp Trường Sinh mang theo ba người Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt cười gió mà đi: "Lão Hàn, người có biết Thiên Cơ Các ở đâu không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Đương nhiên, Thiếu chủ muốn đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường đi!"

Nói đến đây, hắc dừng lại, tiếp tục nói: "Người biết bọn Tàng Thất đi lịch lãm ở đâu không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, nghe đồn nơi đó xuất hiện một tòa bí cảnh, bọn hắc đi tìm cơ duyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Là nên để cho bọn hắc lịch lãm để học hỏi

kinh nghiệm, đúng rồi, Diễm Xích Vũ có phải cũng đi theo hay không.”

Hàn Hải Tiêu lắc đầu: "Sau khi Thiếu chủ tiến vào Phật Các, Diễm công tử đã mai danh ẩn tích, một năm này cũng không thấy xuất hiện.”

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nương lên: "Gã này đi đã đi kia?”

Dứt lời.

Một cổ hơi thở quen thuộc truyền đến, ngay sau đó, Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, rời đi cũng không gọi ta?”

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người Diễm Xích Vũ, phát hiện bên cạnh hắn có một người đi về phía trước: "Xích Vũ, vị cô nương này là...”

Diễm Xích Vũ nói: "Nàng à, nữ nhân của ta, hâm mộ không?”

Diệp Trường Sinh: "..."

Một năm.

Diễm Xích Vũ lừa gạt một vị mỹ nhân, thật sự là cải trắng tốt để cho heo...

Diệp Trường Sinh hoài nghi ánh mắt cô nương này có vấn đề, làm sao lại thích Diễm Xích Vũ?

Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người không cần hâm mộ, dù sao không phải ai cũng ưu tú như ta.”

"Ai, mị lực chết tiệt của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Có nữ nhân thì giỏi sao?”

Diễm Xích Vũ kiêu căng nói: "Đương nhiên, có nữ nhân chính là rất giỏi, quên đi, hạnh phúc của ta, chủ nhân không tưởng tượng được đâu.”

Diệp Trường Sinh lại không nói nên lời, đúng lúc này, trên trán nữ tử xuất hiện một tin tức: "Thất thái huyền diệu, có thể bồi dưỡng, tỷ lệ hồi báo: Thái Hư thần diệu."

Thì ra là một con thất thái huyền diệu.

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, đồng thời bội phục thủ đoạn của Diễm Xích Vũ, hẳn ta rốt cuộc là làm sao lừa được Thất Thái Huyền Diệu hóa hình.

Diễm Xích Vũ nói: "Thải nhi, mau đến bái kiến chủ nhân."

Bách Lý Thải Nhi hơi khom người một chút: "Thải nhi gặp qua chủ nhân."

Diệp Trường Sinh nói: "Đứng lên đi."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, lần đầu tiên gặp mặt, người có phải nên tặng cho Thải Nhi một ít lễ gặp mặt hay không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ thật sự là tính toán tốt.

Một người ăn hẳn còn chưa đủ, thế mà còn muốn mang theo một người.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc và một quả linh quả: "Thải nhi, những thứ này ban cho người."

Bách Lý Thải Nhi vội vàng nói: "Thải nhi, tạ chủ nhân ban thưởng."

Tiếp nhận bình ngọc và linh quả, Bách Lý Thải Nhi đưa đồ cho Diễm Xích Vũ: "Tướng công, người cất đi."

"Thật nghe lời." Diễm Xích Vũ gật đầu, tiếp nhận bình ngọc và linh quả: "Đa tạ chủ nhân."

Diệp Trường Sinh không muốn nói chuyện, trầm mặc trong chớp mắt: "Đi thôi."

Diễm Xích Vũ theo sát bên cạnh hắn: "Chủ nhân, ta dạy dỗ, thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói, "Người trâu bò."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chẳng lẽ chủ nhân không muốn biết ta làm như thế nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể đừng nói chuyện với ta? Người là đang dạy ta làm việc?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Ta chỉ đang thảo luận với chủ nhân."

Nói đến đây, hắn tạm ngừng, tiếp tục nói: "Chủ nhân, người nói miệng và đầu lưỡi nam nhân dùng để làm gì."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, lắc lắc đầu nói: "Đùa giỡn!"

Sau đó, hắn lại nói: "Đừng nói chuyện, hãy cho ta yên lặng."

Diễm Xích Vũ: "..."

"Không nói thì không nói, ta đi chơi với Thái Nhi."

...

Thiên Cơ Các.

Nằm trên núi Thiên Cơ.

Đây là một ngọn núi hùng vĩ.

Sáu người Diệp Trường Sinh lắng không hạ xuống, xuất hiện ở bên ngoài Thiên Cơ Các, từng bóng người xuất hiện trước mắt, ngăn bọn họ lại.

Ánh mắt một gã lão giả áo trắng rơi vào trên người sáu người, sắc mặt chợt đại biến: "Diệp Trường Sinh, người là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta, đừng hoảng hốt!"

Chương 481: Ba quy tắc, ba nhiệm vụ

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta đến Thiên Cơ Các để hỏi một vấn đề, chỉ cần các người phối hợp thật tốt, ta sẽ không diệt Các."

Lão giả áo trắng run lấy bầy, giọng nói khẽ run: "Diệp công tử đợi một chút, lão phu đi thông tri Các chủ."

Vật đổi sao dời, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đã không phải là người mà Thiên Cơ Các có thể trêu chọc, ngày xưa vì nhìn trộm bí mật của Diệp Trường Sinh, trưởng lão Thiên Cơ Các bị sét đánh.

Mấy năm nay, sự tích của Diệp Trường Sinh truyền khắp Vạn Thần Vực, vị Thiếu chủ Thần Ma này có bao nhiêu khủng bố, Thiên Cơ Các vô cùng rõ ràng.

Trong giây lát.

Lão giả áo trắng đã quay lại, ở sau lưng lão ta có một gã nam tử trung niên đang đứng, người này chính là Các chủ Thiên Cơ Các, Tri Thiên Nhất.

"Diệp công tử đột nhiên đến Thiên Cơ Các, không biết là có việc gì!" Tri Thiên Nhất hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Nghe đồn Thiên Cơ Các không gì không biết, không gì không hiểu, ta đến muốn hỏi tung tích của một vật, kính xin Các chủ cho biết."

Tri Thiên Nhất nói: "Diệp công tử muốn biết cái gì."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Cửu Chuyển Như Ý Đan."

Tri Thiên Nhất khẽ nhíu mày: "Diệp công tử, lão phu có thể nói mình không biết không?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Người có thể biết, Thiên

Cơ Các không phải là cái gì cũng biết sao?”

Tri Thiên Nhất lắc đầu: "Cũng có người không biết, tỉ như người..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các hạ nói cho ta biết đáp án, ta lập tức rời khỏi Thiên Cơ Các."

Tri Thiên Nhất vừa nhận thấy uy áp tỏa ra trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu lão ta không nói ra đáp án.

Thiên Cơ Các có thể biến thành một mảnh phế tích.

Không nên hoài nghi kiếm đạo của Diệp Trường Sinh, một kiếm không được, hai kiếm là đủ.

Xưa đâu bằng nay, Thiên Cơ Các ở trước mặt Diệp Trường Sinh căn bản là không chịu nổi một kích.

"Diệp công tử, lão phu không biết công tử từ đâu biết được Cửu Chuyển Như Ý Đan tồn tại, nhưng đan dược như vậy chỉ tồn tại trong truyền thuyết."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra các hạ biết đan dược ở nơi nào, sáng khoái nói cho ta biết."

Tri Thiên Nhất nói: "Nghe đồn Cửu Chuyển Như Ý Đan và Phạm Thiên Thai Tâm đều ở Thế Giới Hắc Ám, khuyên Diệp công tử một câu, vẫn là không nên đi."

Thế Giới Hắc Ám?

Diệp Trường Sinh nói: "Không nên gạt ta, bằng không Thiên Cơ Các sẽ không còn."

Ngay sau đó, thân ảnh sáu người Diệp Trường Sinh hóa thành một đoàn ánh sao, biến mất trên hư không.

Nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh rời đi, thân ảnh Tri Thiên Nhất thiếu chút nữa ngã xuống đất, mồ hôi trên trán đổ như mưa, cả người mềm nhũn không chịu nổi.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần uy, thật sự là quá mạnh.

Lão giả áo trắng tiến lên, giơ tay lên ý muốn nâng Tri Thiên Nhất, người sau khoát tay áo: "Ta không sao!"

"Các chủ, người nói Diệp Trường Sinh sẽ không thật sự đi tới Thế Giới Hắc Ám chứ!"

Tri Thiên Nhất nói: "Đi thôi, điều ta nên nói đều đã nói, Bạch trưởng lão truyền lệnh xuống, chúng ta rời khỏi núi Thiên Cơ."

Bạch trưởng lão mờ mịt nói: "Các chủ, vì sao phải rời đi."

Tri Thiên Nhất lại nói: "Diệp Trường Sinh muốn tìm thứ đó, có phải là ở Thế Giới Hắc Ám hay không, ta thật sự không cách nào xác định."

Bạch trưởng lão nói: "Chẳng lẽ các chủ là lừa Diệp Trường Sinh."

"Ta dám lừa gạt hử?" Tri Thiên Nhất trầm giọng nói: "Nghe đồn hai món đồ kia ở Thế Giới Hắc Ám, người biết đấy, nghe đồn có đôi khi chưa chắc là thật."

"Đừng quên, hử nói qua nếu không tìm được đồ, Thiên Cơ Các sẽ không còn, mau chạy đi!"

Bạch trưởng lão vội vàng nói: "Các chủ yên tâm, lão phu đi xuống an bài!"

Phía bên kia.

Sau khi rời khỏi Thiên Cơ Các, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão Hàn, người có biết Thế Giới Hắc Ám không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Biết là biết, nhưng chưa từng đi qua."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao."

Hàn Hải Tiêu lại nói: "Thiếu chủ, Thế Giới Hắc Ám là một trong ba cấm địa lớn của Vạn Thần Vực, rất nguy hiểm, đừng nói là ta chưa từng đi qua, sợ là cường giả Bá Tộc, Cửu U Tộc, Quỷ Vương Tông cũng chưa từng đi qua."

"Nghe đồn Thế Giới Hắc Ám có ba quy tắc, người không phù hợp quy tắc tiến vào phải chết không thể nghi ngờ."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới ở Vạn Thần Vực còn có địa phương như vậy: "Lão Hàn, ba quy tắc của Thế Giới Hắc Ám là gì?"

Thế Giới Hắc Ám.

Một nơi có thể làm cho Hàn Hải Tiêu nói đến mà biến sắc, điều này làm cho Diệp Trường Sinh tràn ngập tò mò cùng chờ mong.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, tin tức về Thế Giới Hắc Ám là từ lời đồn mà đến."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời đồn có thật có giả, sẽ có nghe nhầm đồn bậy, nhưng không có lửa làm sao có khói, lời đồn có thể tin được."

"Nói một chút đi, ba quy tắc về Thế Giới Hắc Ám là cái gì."

Chương 482: Có người còn sống rời khỏi Thế Giới Hắc Ám không?

Hàn Hải Tiêu nói: "Thứ nhất, muốn vào, cần đưa ra vật làm cho Thân Hắc Ám động tâm, mạnh mẽ xông vào, chỉ có một con đường chết, mấy ngàn năm qua ta không nghe nói người nào mạnh mẽ xông vào mà thành công."

"Thứ hai, phải có thiên tư yêu nghiệt, ở cửa vào Thế Giới Hắc Ám có một tòa tháp Tử Vong, người có thể đi ra từ tháp Tử Vong mới có cơ hội tiến vào Thế Giới Hắc Ám."

"Thứ ba, chính là giá trị nhan sắc và huyết mạch, Thế Giới Hắc Ám có yêu cầu vô cùng cao đối với giá trị nhan sắc và huyết mạch của người tiến vào."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta xem như hiểu rồi, muốn tiến vào Thế Giới Hắc Ám, phải có nhan sắc, có thực lực, còn phải nộp phí qua đường."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Kỳ thật, cái này cũng không phải rất khó sao?"

Hàn Hải Tiêu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Hàn, rất khó?"

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Rất khó, nếu ta tiến vào trong đó, hẳn là sẽ không còn."

Dừng một chút, lão ta tiếp tục nói: "Tuy nhiên, Thiếu chủ không cần lo lắng, dù sao nhan sắc này của người chính là không ai có thể địch nổi."

"Về phần thực lực và huyết mạch, lão Hàn cũng không nói nhiều, quá đau lòng."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Lão Hàn, có người còn sống rời

khỏi Thế Giới Hắc Ám không?”

Hàn Hải Tiêu lắc đầu: "Ta chưa từng nghe nói có người rời đi, cho nên ngoại trừ ba quy tắc hà khắc ra, bên trong Thế Giới Hắc Ám mới là nguy hiểm thật sự."

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết đi như thế nào là được, dẫn đường đi!"

Một bên, Diễm Xích Vũ phụ họa nói: "Tiểu lão đầu, người nói chỗ kia rất thú vị, xuất phát đi, ta có chút không thể chờ đợi."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, khiêm tốn một chút, ta cảm thấy người phiêu."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có thực lực vì sao phải khiêm tốn, lại nói, không phải còn có chủ nhân sao?"

Nói đến đây, hắn ta ghé mắt nhìn về phía Bách Lý Thái Nhi, tiếp tục nói: "Thái Nhi, tùy tiện dạo chơi, không cần sợ, có chủ nhân rồi."

Bách Lý Thái Nhi nói: "Ta hiểu rồi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật sự là gần son thì đỏ, gần Xích Vũ thì... Sai.

Bất kể là ai, hắn đều có thể thành công dẫn theo.

Mọi người lần nữa xuất phát, dưới sự dẫn dắt của Hàn Hải Tiêu, nhanh chóng đi tới Thế Giới Hắc Ám.

Đúng lúc này, âm báo hệ thống bên tai truyền đến: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu địa điểm mới - Thế Giới Hắc Ám, đánh dấu thành công sẽ nhận được phần thưởng một lần của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ chính, thống nhất Thế Giới Hắc Ám, trở thành Thần Hắc Ám mới, đạt được phần thưởng một lần của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ phụ, đạt được trái

tim của Thần Hắc Ám, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được rút thăm trúng thưởng hai lần của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ ẩn nấp, tiến vào nham thạch nóng chảy Hắc Ám, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được phần thưởng một lần của hệ thống.]

Liên tiếp bốn âm báo của hệ thống truyền đến, Diệp Trường Sinh giật mình, hệ thống đã lâu không có tuyên bố nhiệm vụ.

Không đến thì không đến, vừa đến đã bảy ngày, không đúng, vừa đến đã ba cái.

Làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc chính là nhiệm vụ phụ, đạt được trái tim của Thần Hắc Ám, đây là muốn tặng nữ nhân cho hắn?

Hay là nói để cho hắn biểu hiện phương pháp trừ chọc mũi tử?

Người đẹp trai như hắn còn thiếu nữ nhân?

Hắn cũng không giống Diễm Xích Vũ, có nữ nhân đã không chịu được mà đặc ý.

Cho nên nói nhiệm vụ phụ này, một chút khó khăn cũng không có đối với hắn.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng có lo lắng, không biết Thần Hắc Ám hiện tại rốt cuộc lớn lên như thế nào.

Nếu là một cô nương to lớn hoặc một lão thái bà ngàn năm, hắn không thể xuống tay.

Tuy nói nữ đại tam thiên, đứng hàng tiên ban, nhưng hắn thật sự không thể xuống miệng.

Im lặng trong chớp mắt.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, bắt đầu xem xét trang hệ thống, phát hiện có ba địa điểm cần đánh dấu, Thần Ma Tộc, âm Dương Giới và Thế Giới Hắc Ám.

Đánh dấu Thần Ma Tộc, chậm chạp không cách nào hoàn thành,

hắn đã biết nguyên nhân, chờ hắn mở phong ấn Thần Ma Tộc, hắn là sẽ đánh dấu thành công.

Đáng tiếc hiện tại còn thiếu đạo tặc sinh mệnh, chờ giải quyết xong vấn đề về thân thể, nhất định phải đi Hải Tộc một chuyến.

Về phần đánh dấu âm Dương Giới, phỏng chừng phải chờ rất lâu, đường ở dưới chân, đi từng bước một.

Vấn đề hai khí không được giải quyết, không thể đi khắp nơi chơi loạn, nếu không, rất dễ bị đánh chết.

Trong khi tiến lên.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: "Lão Hàn, nơi bọn Tàng Thất đi là bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, đúng không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Không sai, lần này chúng ta đi hắn là có thể gặp được bọn họ."

Diệp Trường Sinh gật đầu, lẩm bẩm nói: "Thế Giới Hắc Ám, ta tới rồi."

...

Thế Giới Hắc Ám.

Bên ngoài.

Nơi này được gọi là thành Hắc Ám.

Cả ngày không thấy mặt trời, bóng tối vô tận che khuất bầu trời.

Chương 483: Mạc Tà nói rất đúng, giết bọn hăn, không cần sợ!

Trên đường, một đoàn người chậm rãi đi về phía trước, bọn họ không phải ai khác, chính là Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong.

Đi về phía trước, Diệp Mạc Tà trầm giọng nói: "Chúng ta hiện tại sẽ nghỉ ngơi một đêm ở thành Hắc Ám, ngày mai tiến vào Tử Thần Cốc."

Tàng Thất nói: "Mạc Tà, vì sao không trực tiếp tiến vào trong Tử Thần Cốc, ở thành này trì hoãn một đêm, sợ là sẽ bỏ qua thời cơ tiến vào bí cảnh."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, trên người người có vết thương, vẫn nên nghỉ ngơi một đêm đi!"

Tàng Thất lại nói: "Chúng ta hiện tại bị Cổ Yêu Tộc và La Sát Tộc theo dõi, kế tiếp phải cẩn thận."

Tiêu Tùy Phong nói: "Cổ Yêu Tộc và La Sát Tộc coi trọng thần binh của người, nếu bọn hăn không chiếm được, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chờ sau khi bí cảnh chấm dứt, chúng ta nhất định phải mau chóng rời đi."

Diệp Mạc Tà nói: "Rời đi, vì sao không đánh một trận với bọn hăn, chỉ cần cường giả siêu cấp của Cổ Yêu Tộc và La Sát Tộc xuống, chúng ta làm sao có thể sợ?"

"Lần này đi ra ngoài lịch lãm, ta không muốn sống sót trở về, không có thực lực sống sót, vậy có khác gì chết."

Tàng Thất gật đầu: "Mạc Tà nói rất đúng, giết bọn hăn, không cần sợ!"

Ngay sau đó.

Đoàn người dừng lại trước một tòa tử lâu, Diệp Mạc Tà ngẩng đầu nhìn tấm biển tử lâu – tử lâu Quang Minh?

Trong thành Hắc Âm là một màu đen kịt, mở một tửu lâu Quang Minh, có chút thú vị.

Diệp Mạc Tà và đoàn người bước vào trong tửu lâu, đại sảnh lâu một đã quá đông người, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người bọn hắn.

“Là hắn!”

Có người nhận ra Tàng Thất: “Hòa thượng vừa rồi ở bên ngoài Thần Cốc giao chiến với cường giả La Sát Tộc, không nghĩ tới hắn thế mà có thể sống sót trở lại thành Hắc.”

“Đúng vậy, thực lực của hòa thượng này không tầm thường, chúng ta cũng không thể trêu chọc!”

"Ai, lúc này bí cảnh Tử Thần Cốc mở ra, đến đây toàn là tu sĩ trẻ tuổi, một người lại mạnh hơn một người, làm cho chúng ta rất mất mặt."

"Thời đại đã khác, sóng sau đẩy sóng trước, chúng ta cũng phải cố gắng, nếu không sẽ bị thời đại vứt bỏ."

Nghe được tiếng nghị luận của mọi người, Diệp Mạc Tà thuê bốn gian phòng, Tàng Thất và Tiêu Tùy Phong một gian, ba người Diệp Yêu Nhi, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ một gian, hắn và Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo một gian.

Sau khi lấy xong thẻ phòng, đoàn người đi về phía tầng hai.

Đúng lúc này.

Trước cửa tửu lâu, mấy thân ảnh xuất hiện, cầm đầu là một nữ tử áo đen, dung mạo tuyệt sắc, xinh đẹp không gì sánh được.

Diệp Mạc Tà thấy ánh mắt nữ tử nhìn qua: "Là nàng, thế mà đuổi tới nơi này."

Tàng Thất tức giận nói: "Các cô nương này... Khinh người quá đáng, Mạc Tà, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ."

Diệp Mạc Tà lạnh nhạt nói: "Trở về phòng nghỉ ngơi đi, bọn họ

không dám động thủ trong thành Hắc Ám, bởi vì không ai dám phá hư quy tắc của thành Hắc Ám.”

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn dãy núi kéo dài không dứt, lúc thì có sương khói nồng đậm xông thẳng lên trời, không khí dần dần trở nên nóng rực.

“Lão Hàn, nơi này là Thần Hỏa?”

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, có Thần Hỏa hay không, ta thật sự không rõ ràng lắm, nhưng nơi này có rất nhiều núi lửa, lúc nào cũng có khả năng bùng nổ loại kia.”

"Về phần lối vào Thế Giới Hắc Ám, nghe đồn là phải bước qua biển nam thạch nóng chảy, mới có thể đến Thế Giới Hắc Ám."

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút thú vị.”

Nơi này có hàng ngàn núi lửa, muốn nói chưa từng có Thần Hỏa cường đại, hẳn tuyệt đối không tin.

Hàn Hải Tiêu lại nói: "Thiếu chủ, phía trước chính là thành Hắc Ám, nơi này là thành trì duy nhất, sau lưng hẳn là có Thế Giới Hắc Ám làm chỗ dựa, cho nên không ai dám ở động võ ở thành Hắc Ám.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, giơ tay chỉ về một bên: "Thiếu chủ, nơi đó là Tử Thần Cốc, bọn Tàng Thất rời đi ở đó.”

Diệp Trường Sinh dỗi mắt nhìn về phía xa: "Thật là một nơi nguy hiểm, đi, chúng ta trước đi Tử Thần cốc xem một chút.”

Ngay sau đó.

Thân ảnh bọn hắn biến mất trên hư không...

Bên ngoài Tử Thần cốc.

Sáu người Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, nhìn xương trắng trước mắt, Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nơi này vô cùng

nguy hiểm.”

Hàn Hải Tiêu phụ họa nói: "Đúng vậy, Thiếu chủ, lão phu nhận thấy được một hơi thở vô cùng nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta biết.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Nơi này hung hiểm như thế, bọn huynh trưởng tiến vào trong đó, chỉ sợ không cách nào toàn thân trở ra.”

“Đi, chúng ta đi vào xem một chút!”

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, hóa thành một đoàn ánh sao tiến đến bên trong sơn cốc, những người khác theo sát phía sau.

Đi về phía trước một khoảng thời gian, một tiếng lắc lư kịch liệt truyền đến, giống như sơn cốc bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Chương 484: Cô nương, ta có thể xen vào chứ?

Diệp Trường Sinh ngừng lại, trăm bóng người tước mặt hoảng hốt chạy bừa đến, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại, khói bụi cuộn cuộn tới.

Thú lớn.

Một con thú lớn chạy như điên về phía trước, giống như ra khỏi cửa, thú uy khủng bố nghiền ép, làm cho người ta không thở nổi.

Một nữ tử thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Công tử, mau chạy trốn đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, tình huống như thế nào."

Nữ tử thở hổn hển vài hơi: "Hung thú biến dị, từ bí cảnh lao ra, đã chết rất nhiều tu sĩ."

Diệp Trường Sinh phát hiện trong đám người không có Diệp Mặc Tà, thân ảnh chợt lóe lên đi tới trước mặt hung thú, giơ tay lên giậm giẫm chém một kiếm ra ngoài.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Kiếm quang chém vào trên người thú lớn, nó ngửa mặt lên trời rỗng điên cuồng, càng thêm điên cuồng, thô bạo...

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh cầm kiếm ngăn cản thú lớn, đều lắc đầu, tiếp tục chạy như điên về phía trước, bởi vì bọn hắn biết Diệp Trường Sinh sẽ chết.

Sẽ chết trong miệng thú lớn.

Lúc này.

Giọng nói Diễm Xích Vũ truyền ra: "Chủ nhân, buông con mãnh thú

kia ra, để cho ta!”

Dứt lời, hắn ta xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt rơi vào trên người thú lớn, hai má nhấc lên vẻ hưng phấn: “Chủ nhân, thú này biến dị, hẳn là ăn nhầm đan dược, hoặc là thiên tài địa bảo.”

“Toàn thân nó là bảo vật, không thể lãng phí, để cho ta đến đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Người đến!”

Nhìn Diễm Xích Vũ tấn công về phía thú lớn, Diệp Trường Sinh xoay người đi tới bên cạnh nữ tử lúc trước, phát hiện nàng đang nói chuyện với mấy người: “Cô nương, ta có thể xen vào chứ?”

Nữ tử thấy thú lớn bị ngăn lại, ánh mắt lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Công tử muốn hỏi cái gì.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cô nương đã từng gặp được một hòa thượng và mấy vị kiếm tu chưa.”

Nữ tử nhíu mày, “Hòa thượng, đích xác có một hòa thượng, lúc trước bọn họ giao phong với cường giả La Sát Tộc, hình như là bị đuổi tới Thế Giới Hắc Ám.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đa tạ cô nương.”

Lúc này.

Một bên, nam tử mở miệng nói: “Đoàn người hòa thượng kia, bị nhốt ở thành Hắc Ám, tửu lâu Quang Minh, cường giả La Sát Tộc ở ngoài thành, bọn hắn căn bản không dám ra khỏi thành.”

Nữ tử lại nói: “Người nói là chuyện mười ngày trước, bọn hắn cuối cùng lao ra khỏi thành, đi về phía Thế Giới Hắc Ám.”

“Đặc tội La Sát Tộc, bọn hắn hẳn là lành ít dữ nhiều.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: “Xích Vũ, người ở tại chỗ này, ta có việc đi trước.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân đi trước một bước, sau đó ta sẽ đến!”

Diệp Trường Sinh không dừng lại chút nào, mang theo ba người Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, biến mất ở hư không vô tận.

Diễm Xích Vũ và Bách Lý Thái Nhi lưu lại trong Tử Thần Cốc, bọn hắn là Thần thú hóa người, Diệp Trường Sinh không chút lo lắng an nguy của hai người.

Ngược lại đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, dưới sự truy kích của La Sát Tộc, bọn hắn sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Trong mấy người, thực lực mạnh nhất chính là Diệp Mạc Tà và Tàng Thất, hai người bọn hắn có thể chống lại Thần Tôn, nhưng nếu gặp phải cường giả Thần Hoàng...

Tốc độ của Diệp Trường Sinh vô cùng nhanh, nhanh chóng lướt về phía trước, mục tiêu chính là thành Hắc Ám.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, La Sát Tộc thế mà xuất thế, Thiếu chủ phải cẩn thận một chút, bọn hắn và Bá Tộc, Quỷ Vương Tông, Cửu U Tộc giống nhau, đều muốn giết Thiếu chủ."

"Chủ yếu là thực lực của La Sát Tộc, mạnh hơn ba thế lực kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, người muốn giết ta quá nhiều, La Sát Tộc nguyện ý gia nhập vào trong đó, ta không có ý kiến."

Cũng không phải hắn coi trời bằng vung, dù sao ai muốn giết hắn, loại chuyện này không phải hắn có thể khống chế.

Nhưng trước giờ hắn không sợ hãi, không sợ hãi chút nào.

Huống chi nơi này ở trong phạm vi Thế Giới Hắc Ám, chủ nhân chân chính của nơi này là Thần Hắc Ám mới đúng, La Sát Tộc có thể phái người đến đây lịch lãm, nhưng cường giả chân chính trong tộc tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Hiện tại thực lực của hắn đã giảm xuống một phần, nhưng giết tu sĩ trẻ tuổi của La Sát Tộc, vậy còn không phải là một kiếm một người.

...

Trên bầu trời thành Hắc Ám.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thích, vẫn chưa phát hiện hơi thở của nhóm người Tàng Thất: "Bọn hắc không còn nơi này nữa, chúng ta đi Thế Giới Hắc Ám."

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, bước vào biển dung nham nóng chảy vô tận, chúng ta sẽ không có đường quay đầu."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hàn, người sợ rồi sao?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ nói cái gì đây, ta sẽ sợ?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không sợ, người run cái gì?"

Hàn Hải Tiêu: "..."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Người không phải chưa từng đi qua Thế Giới Hắc Ám sao? Lần này, ta sẽ đưa người đi dạo chơi, đừng sợ, sẽ không có vấn đề gì."

Về mặt Hàn Hải Tiêu nghiêm túc: "Thiếu chủ yên tâm, lão Hàn ta là người đã chết, không có gì có thể làm cho ta sợ hãi."

"Chúng ta đi."

...

Chương 485: Biển nham thạch nóng chảy, Thế Giới Hắc Ám

Phía bên kia.

Trong Tử Thần cốc.

Thú lớn đã bị Diễm Xích Vũ giết chết.

Hắn ta và Bách Lý Thái Nhi mang theo thi thể thú lớn, đi về phía sâu nhất trong bí cảnh sơn cốc, nghe người ta nói thú lớn chính là chạy ra từ bí cảnh.

Diễm Xích Vũ chắc chắn có thứ hắn muốn trong bí cảnh, cho nên mang theo Bách Lý Thái Nhi bay lượn trên không, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bí cảnh, sợ bị người khác nhanh chân lên trước.

Hai người đi tới cửa vào bí cảnh, một bóng dáng xinh đẹp từ trong đó lướt ra, đập không lướt đi, ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người nữ tử: "Thái Nhi, mau đuổi theo, thứ chúng ta muốn ở trên người nàng."

Bách Lý Thái Nhi đuổi theo nữ tử, sau lưng xuất hiện cánh bảy màu, tốc độ vô cùng nhanh.

Nơi đi qua, giống như sao băng bảy màu xẹt qua bầu trời...

Hừ không.

Vạn mây bắt đầu khởi động, không khí nóng rực.

Thân ảnh bốn người Diệp Trường Sinh, Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt ngừng lại, quan sát xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào biển nham thạch nóng chảy vô tận.

Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, trên biển nham thạch nóng chảy chỉ có một sợi xích sắt, ai có thể đi qua?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, mặt lộ ra vẻ rung động: "Thế Giới Hắc

Ám, nơi này quả nhiên không đơn giản.”

"Trong biển nham thạch nóng chảy, ngoại trừ nham thạch nóng chảy sôi trào ra, còn có hung thú ẩn nấp và đại trận bao phủ. Nếu không có chút thực lực, đừng nói bước vào Thế Giới Hắc Ám, biển nham thạch nóng chảy trước mắt đã trở thành khe rãnh mà bao nhiêu người không thể vượt qua.”

"Không biết có bao nhiêu người, táng thân trong nham thạch nóng chảy."

Hàn Hải Tiêu biến sắc: "Thiếu chủ, vậy chúng ta còn đi qua?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã nhìn thấu manh mối trong đó, há có lý không đi?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ba người các người theo sát ta, ngàn vạn lần không được đi sai.”

Lúc này.

Một giọng nói từ sau lưng truyền đến: "Chủ nhân, ngăn cô nương này..."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, bất ngờ quay đầu lại nhìn lại, thấy Diêm Xích Vũ đang đuổi theo một nữ tử: "Lão Hàn, ngăn nàng lại!"

Thân ảnh Hàn Hải Tiêu chột lóe, nhanh chóng lướt tới phía nữ tử, trong lúc đi về phía trước, một công kích bay tới phía lão ta.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, kinh thiên động địa.

Trong biển dung nham, nham thạch nóng chảy phóng lên trời, giống như từng hỏa long bay lượn cửu thiên.

Hàn Hải Tiêu mạnh mẽ ổn định thân ảnh, kinh ngạc nói: "Cô nương này... Thật mạnh mẽ!"

Dứt lời, lão ta nhìn về phía nữ tử, phát hiện đối phương đã xuất hiện ở trên biển nham thạch nóng chảy, mũi chân khẽ chạm vào

xích sắt.

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ, Bách Lý Thái Nhi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt ba người đồng loạt rơi vào trên người nữ tử.

Nữ tử mở lời nói: "Đây không phải là nơi các người nên đến, đến từ nơi nào, lăn về chỗ đó."

Diễm Xích Vũ nói: "Giao thứ người mang từ bí cảnh ra, nếu không, ta sẽ khiến người thống khổ."

Hắc Tinh Tinh nói: "Đồ vật ở bí cảnh, có duyên sẽ có được, các người còn muốn cứng rắn muốn đoạt?"

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Lúc chúng ta chạy tới bí cảnh, chỉ bảo đã bị nàng mang đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Hắc Tinh Tinh: "Cô nương, không có việc gì, người đi đi."

Hắc Tinh Tinh mỉm cười, nhìn Diệp Trường Sinh: "Người ngược lại nói đạo lý, các người đến đây có phải là muốn tiến vào Thế Giới Hắc Ám hay không, ta có thể mang người đi vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, chúng ta có thể tự mình đi vào."

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Người cho rằng đây là địa phương nào, không có ta mang theo người, các người đừng hòng bước qua biển nam thạch nóng chảy."

"Sau này còn gặp lại!"

Diễm Xích Vũ thấy Hắc Tinh Tinh rời đi: "Chủ nhân, làm sao có thể để cho nàng chạy trốn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người nhìn phương hướng nàng

rời đi.”

Diễm Xích Vũ hơi giật mình: “Thế Giới Hắc Ám, nàng là người của Thế Giới Hắc Ám.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Xích Vũ, mọi việc đều có một chữ lý, nàng đã lấy đi chí bảo ở bí cảnh, nếu chúng ta mạnh mẽ cướp đoạt, cường giả Thế Giới Hắc Ám nhất định sẽ ra tay.”

Diễm Xích Vũ khinh thường nói: “Sợ cái gì, chí bảo xưa nay là cường giả có được, Thế Giới Hắc Ám thì như thế nào, ta sẽ sợ sao?”

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: “Hy vọng người có thể một mực cứng rắn như thế.”

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chột lóe, mũi chân khẽ đạp lên xích sắt: “Theo sát ta.”

Biển nam thạch nóng chảy nhìn như vô biên vô tận, nhìn không thấy điểm cuối, kỳ thật, tất cả là ảo giác mà huyền trận cho người ta.

Nó thực sự là dài, nhưng nó không thể không vượt qua.

Diệp Trường Sinh bay lượn trên không, hóa giải một cách kỳ diệu huyền trận, rất nhanh bọn hắn đã xuất hiện trên một đảo nổi.

Chương 486: Thập Tử Vong (1)

Hắc Tinh Tinh thấy sáu người Diệp Trường Sinh xuất hiện, hai má nổi lên vẻ rung động, bọn hắn lại dễ dàng xuyên qua biển nham thạch nóng chảy như thế.

Tốc độ còn nhanh như vậy.

Bọn hắn làm sao làm được.

"Chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, thật trùng hợp!"

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Các người thế mà có thể xuyên qua biển nham thạch nóng chảy, nhưng các người biết tiếp theo là địa phương nào không?"

"Thế Giới Hắc Ám." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Hắc Tinh Tinh lóe lên: "Biết là Thế Giới Hắc Ám còn dám đến, lá gan của các người quá lớn, khuyên người một câu, không cần đi về phía trước, nếu không các người sẽ không còn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Phải không? Có thể làm người thất vọng."

Hắc Tinh Tinh lắc đầu: "Chỉ là Thần Vương, còn muốn tiến vào Thế Giới Hắc Ám, quả thực kẻ si nằm mộng."

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta đã nói cô nương này không phải là người tốt lành gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên vào Thế Giới Hắc Ám, những chuyện khác từ từ giải quyết, cuối cùng có một ngày, nàng sẽ quỳ gối dưới chân ta."

Lúc này.

Hàn Hải Tiêu mở lời: "Thiếu chủ, phía trước có người đăng ký."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi xem một chút."

Sáu người đi tới đăng ký, ở phía trước bọn hắn còn có bốn người, thực lực tất cả là Thần Tôn.

Một lão giả chỗ đăng ký nói: "Muốn vào Thế Giới Hắc Ám, trước tiên lấy chí bảo ra để lão phu nhìn xem, nếu không có chí bảo khiến lão phu động tâm, các người chỉ có thể trở về đường cũ."

Rất nhanh bốn người lần lượt lấy chí bảo ra, toàn bộ đều bị lão đầu thu đi, điều này chứng tỏ bọn hắn có thể tiếp tục tiến vào.

Không khó để nhận ra bốn người này đã có chuẩn bị mà đến.

Lúc này, ánh mắt lão đầu dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Xuất ra chí bảo của người, còn có năm người các người, đều chuẩn bị!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, chỉ vào Hàn Hải Tiêu, tiếp tục nói: "Lão đầu không thể tiến vào Thế Giới Hắc Ám, người trở về đi."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Trên đảo nổi.

Bên vách núi.

Chỗ ghi danh.

Hàn Hải Tiêu có chút ngơ ngác.

Tại sao lão ta không thể bước vào Thế Giới Hắc Ám?

Giá trị nhan sắc không được sao? Phải biết rằng khi lão còn trẻ, nhan sắc đó cũng đã mê hoặc ngàn vạn thiếu nữ.

Hoài nghi thực lực của lão? Cái này không thể nhịn được, nhất định phải cho mọi người biết được uy lực cự long của lão, mới biết được lão mạnh cỡ nào đúng không?

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả trước mắt, lạnh nhạt nói: "Tiền bối,

vì sao hắn không thể tiến vào.”

Lão giả khinh thường nói: "Quá già, không phù hợp với quy củ của Thế Giới Hắc Ám.”

Câu trả lời này không có gì sai.

Diệp Trường Sinh nhất thời lại không nói nên lời, quay đầu nhìn về phía Hàn Hải Tiêu, người sau lắc đầu, cười nói: "Thiếu chủ yên tâm, đây cũng không phải là vấn đề.”

Ngay sau đó.

Hàn Hải Tiêu giơ tay lên đưa một viên thuốc vào trong miệng, ngay lập tức dung nhan lão có thay đổi lớn, trở thành một vị đại thúc trung niên.

"Hiện tại có thể tiến vào rồi chứ?"

Lão giả nhìn Hàn Hải Tiêu: "Trú Nhan Đan, người cũng có chút đồ.”

Hàn Hải Tiêu nói: "Cũng chỉ có ta khiêm tốn, thật sự... Sau này cũng không thể làm việc như vậy.”

Lão giả tức giận nói: "Người đang dạy ta cách làm việc?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Không có việc gì, người mau lên!"

Làm người phải biết nhẫn nhịn.

Dù sao nơi này là địa bàn của Thế Giới Hắc Ám, lão không muốn gây phiền toái cho Diệp Trường Sinh, nếu trong quá khứ thì đã giết lão giả kia từ lâu rồi.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quả linh quả: "Linh quả này có thể tiến vào chưa.”

Lão giả liếc mắt nhìn linh quả, tiện tay vung lên: "Đi vào đi.”

Sau đó.

Diễm Xích Vũ, Bách Lý Thải Y, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Hàn Hải

Tiêu lần lượt giao bảo vật cho lão giả, bọn họ thuận lợi thông qua cửa ải đầu tiên của Thế Giới Hắc Ám.

Lúc này.

Một người áo đen giống như linh hồn người chết xuất hiện: "Các người đi theo ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xin dẫn đường."

Giọng nói của người áo đen khàn khàn: "Công tử tuổi còn trẻ đã có được thực lực như thế, vì sao nhất định phải tiến vào Thế Giới Hắc Ám, một khi bước vào cửa này, tất cả các người sẽ có khả năng táng thân ở đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ nhắc nhở, đến nơi này, chúng ta tự có mục đích."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửa đá chậm rãi mở ra, phát ra âm thanh đing tai nhức óc.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn vào trong cửa, một tòa tháp cổ nằm ở phía trước, người áo đen đứng bên kia nói: "Các người trước tiên vượt qua tháp Tử Vong, nếu như có thể sống sót đi ra, sẽ có người dẫn các người đi tới bên ngoài Thế Giới Hắc Ám."

Dứt lời, người áo đen biến mất không thấy, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Diêm Xích Vũ mở lời nói: "Chủ nhân, chúng ta vì sao phải tuân theo quy củ nơi này mà tự tay dâng lên chí bảo, sau đó thông qua chém giết để sống sót? Về sau còn không biết có nguy hiểm gì, Thế Giới Hắc Ám này không khỏi cũng quá cường thế."

Chương 487: Tháp Tử Vong (2)

"Xích Vũ, người phải nhớ kỹ tồn tại là hợp lý, chúng ta đến đây là có mục đích." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Khó trách bên ngoài Thế Giới Hắc Ám nghe đồn rất ít, nơi này một chút cũng không đơn giản."

"Đến bây giờ chúng ta chưa từng tiến vào Thế Giới Hắc Ám, cho dù là đi ra từ tháp Tử Vong cũng chỉ là ở bên ngoài, muốn tiến vào trung tâm, hẳn là còn có rất nhiều quy củ."

Diêm Xích Vũ nói: "Thực lực chính là vương đạo, nhớ năm đó nếu ta đến chỗ như thế này, người mạnh nhất bọn họ đều phải quỳ xuống cầu xin ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nhìn lại, trước tiên đi tháp Tử Vong."

Đoàn người đi tới trước tháp Tử Vong, hơi thở tử vong bao phủ ngập trời, trong lúc đó mơ hồ sẽ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Làm cho người ta sởn gai ốc, không rét mà rùng mình.

Giờ khắc này.

Một lão bà có vóc người cao lớn xuất hiện, nhìn sáu người Diệp Trường Sinh: "Lại một nhóm tới chịu chết, các người từng người một tiến vào, tháp Tử Vong tổng cộng có mười tầng, có thể còn sống đi ra thì coi như các người khiêu chiến thành công."

Diêm Xích Vũ liếc mắt nhìn bà lão: "Ta đến trước!"

Nói đến đây, hắn quay đầu lại nhìn Bách Lý Thải Nhi: "Cẩn thận một chút."

Bách Lý Thải Nhi gật gù đầu: "Không có việc gì, tháp này rất đơn giản."

Lão bà: "..."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chột lóe, tiến vào trong tháp Tử Vong. Trước tháp, Bách Lý Thái Nhi ôn nhu nói: "Chủ nhân, người đến trước đi!"

Diệp Trường Sinh di chuyển đi tới bên người Tinh Thần, Tinh Nguyệt, giơ tay lên đưa hai cái bình ngọc cho bọn họ: "Cẩn thận một chút."

Hàn Hải Tiêu vội vàng nói: "Thiếu chủ, của ta thì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không cần, ta tin tưởng thực lực của người."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Bá.

Bá.

Từng bóng người tiến vào trong tháp Tử Vong, khóe miệng lão bà nhấc lên một nụ cười, lẩm bẩm nói: "Trên người thiếu niên này có không ít chí bảo nha."

Dứt lời, thân ảnh bà ta chột lóe biến mất trước tháp, lúc xuất hiện lại, đi tới bên ngoài một nhà tranh: "Trưởng lão, lại có một thiếu niên có thiên tư yêu nghiệt vào tháp."

"Ta biết rồi, người đi xuống đi!" Một giọng nói khàn khàn từ nhà tranh truyền ra.

Lão bà khom người một cái, khóe miệng mỉm cười đắc ý, lần thứ hai trở lại trước tháp Tử Vong. Có trưởng lão tự mình ra tay, Diệp Trường Sinh rất nhanh sẽ chết, chí bảo trên người hẳn sẽ thuộc về bọn hắn.

Không biết đã qua bao lâu.

Diễm Xích Vũ đi ra từ tháp Tử Vong, bộ dáng rất thoải mái. Ngay sau đó, hai thân ảnh xuất hiện, lần lượt là Bách Lý Thái Nhi và Hàn Hải Tiêu.

Ánh mắt ba người đồng loạt rơi vào lối ra của tháp Tử Vong, thời

gian từng chút từng chút trôi qua, hai gò má bọn họ nổi lên vẻ lo lắng.

Theo lý thuyết, thực lực của Diệp Trường Sinh mạnh hơn bọn hắn rất nhiều, hẳn là người đầu tiên đi ra mới đúng.

Diễm Xích Vũ nói: "Hàn lão đầu, chủ nhân có thể gặp nguy hiểm hay không."

Hàn Hải Tiêu nói: "Không, tháp này ngay cả ta cũng không vây được, huống chi là Thiếu chủ. Chúng ta chỉ muốn vượt qua cửa này, Thiếu chủ có lẽ có phát hiện khác, chờ một chút đi!"

Đúng lúc này.

Tinh Thần và Tinh Nguyệt lần lượt xuất hiện, hai người thông qua tháp Tử Vong, nhưng trên người đầy vết thương, có thể tưởng tượng được bọn họ đã trải qua cửa tử nhất sinh để vượt qua tháp Tử Vong.

Bách Lý Thải Nhi tiến lên đỡ Tinh Nguyệt, người sau giơ tay đưa nước sinh mệnh siêu cấp vào miệng: "Cám ơn Thải Nhi."

Tinh Thần nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện không thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ còn chưa đi ra?"

Hàn Hải Tiêu biến sắc, liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ, hai người chắc chắn đã có chuyện xảy ra, Tinh Nguyệt và Tinh Thần đều đi ra.

Diệp Trường Sinh không có lý gì lại không vượt qua được tháp Tử Vong, trong đó nhất định có huyền cơ khác.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, xuất hiện bên cạnh lão bà: "Nói đi, các người làm gì chủ nhân ta."

Lão bà lạnh nhạt nói: "Tiến vào tháp Tử Vong, sống chết có số, không thể có quá nhiều người sống đi ra."

Nói đến đây, bà ta dừng lại, tiếp tục nói: "Hoặc là chờ đợi, hoặc là tiếp tục đi về phía trước, nơi này là Thế Giới Hắc Ám, không phải nơi người có thể làm càn."

Diễm Xích Vũ vừa muốn tức giận, lại bị Hàn Hải Tiêu ngăn lại: "Đừng xúc động, chờ một chút, không thể phá hỏng việc lớn của Thiếu chủ."

Diễm Xích Vũ nhìn lão bà, thân ảnh lần thứ hai trở lại trước tháp Tử Vong, Bách Lý Thải Nhi ở một bên nói: "Chủ nhân không có việc gì."

Nói đến đây, nàng ở bên tai Diễm Xích Vũ thì thầm một hồi, người sau cười nói: "Người xem trí nhớ này của ta, sao lại quên hết chuyện quan trọng như vậy."

Đúng lúc này

Một trận run rẩy mạnh mẽ truyền đến, đảo nổi dưới chân giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động bầu trời, lay động Cửu U.

Khủng bố như vậy.

Ngay sau đó, một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra...

Chương 488: Ta từ chối

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, tháp Tử Vong nổ tung.

Một ánh kiếm hướng thẳng lên trời, bạch hồng như trụ, khủng bố như vậy.

Ngay sau đó.

Một bóng người xuất hiện, từ trên bay xuống, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Tháp Tử Vong tháp bị ánh kiếm chia làm hai.

Ầm ầm sụp đổ, hóa thành một mảnh phế tích, tựa như tận thế bùng nổ.

Khói bụi tràn đầy bao trùm, nuốt trời nuốt đất, đám người Diễm Xích Vũ bay ngược ra, đứng ngạo nghễ bên ngoài ngàn trượng.

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, bọn họ vội vàng tiến đến, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lợi hại, thế mà phá hủy tháp Tử Vong."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Sức mạnh có chút lớn, không khống chế được."

Nói đến đây, hắn ghé mắt nhìn lại, phát hiện lão bà ngậy ra như phồng, không thể tin nhìn phế tích sụp đổ trước mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trường lão tự mình ra tay, kết quả không nên như vậy.

Tháp Tử Vong chính là một chí bảo siêu cấp, đứng sừng sững ngàn năm ở Thế Giới Hắc Ám, bao nhiêu người ra vào vào, không ai có thể mảy may thương tổn nó.

Lão bà chợt xoay người, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh, thấy hắn không hao tổn gì, chấn động nói không nên lời.

Thần Vương, hủy tháp, chuyện gì đã xảy ra với thế giới này vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, người sẽ không muốn ta bồi thường chứ!"

Lão bà: "..."

Loại tình huống này chưa từng xảy ra, rốt cuộc xử lý như thế nào, nhất thời, bà ta cũng không quyết định được.

Lúc này.

Hắc Tinh Tinh từ trên hạ xuống, chấn động nói: "Người nào phá hủy tháp Tử Vong?"

Ánh mắt bà ta dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Tam tiểu thư, là hắn."

Hắc Tinh Tinh nói: "Người lại phá hủy tháp Tử Vong, xem ra ta đã khinh thường người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng khinh thường người."

Lúc trước hắn đoán được Hắc Tinh Tinh là người của Thế Giới Hắc Ám, lại không nghĩ tới nàng thế mà được người ta gọi là Tam tiểu thư.

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Nếu người còn sống đi ra từ tháp Tử Vong, hy vọng người có thể tiếp tục đi tiếp."

Diệp Trường Sinh nói: "Cáo từ."

Một người áo đen mang theo sáu người Diệp Trường Sinh rời đi, trong sân chỉ còn lại lão bà và Hắc Tinh Tinh, giọng nói người sau lạnh như băng: "Yếm bà bà, người và Minh trưởng lão đi Chấp Pháp Đường đi, tự mình thay đổi độ khó của tháp Tử Vong, đây không phải là lần đầu tiên."

"Nhiều năm như vậy, các người lợi dụng chức quyền, tham ô bao

nhiều chí bảo, đừng tưởng rằng làm làm việc không để lại dấu vết gì, cũng không có ai biết."

Lão bà sợ hãi nói: "Tam tiểu thư, ta biết sai rồi, kính xin Tam tiểu thư tha cho một lần, ta nguyện ý dâng lên hết thảy."

Hắc Tinh Tinh nói: "Có chuyện gì, giữ lại nói ở Chắp Pháp Đường đi!"

Lão bà biến sắc, dữ tợn khủng bố: "Tam tiểu thư, đây là người bức ta."

Ngay sau đó, bà ta lao nhanh về phía trước, tấn công về phía Hắc Tinh Tinh, sóng khí khủng bố bao trùm, hình thành một đoàn vòng xoáy.

Nhìn vòng xoáy cắn nuốt mà đến, Hắc Tinh Tinh bình tĩnh khẽ vung cánh tay ngọc, một ánh sáng bay ra ngoài.

Phanh.

Lão bà bị đánh bay ra ngoài, hung hăng ngã xuống mặt đất, hai người mặc áo đen xuất hiện, mang theo lão bà rời đi.

Thân ảnh Hắc Tinh Tinh chợt lóe, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, nàng bay xuống phía trước một tòa Huyết Trì.

Người đứng đối diện chính là Diệp Trường Sinh.

Một lão giả tóc bạc nhìn Hắc Tinh Tinh, người sau nói: "Long thúc, bắt đầu đi!"

Long Lạc Trần gật đầu, nói với Diệp Trường Sinh: "Để lại máu của các người, có thể chính thức tiến vào Thế Giới Hắc Ám."

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cô nương này có thể hại chúng ta hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước ngực nữ nhân dày như vậy, làm sao ta có thể nhìn thấu?"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Chủ nhân nói rất đúng, có đạo lý."

Long Lạc Trần lại nói: "Bắt đầu, để máu của các người lại trong Huyết Trì thì có thể chính thức tiến vào Thế Giới Hắc Ám."

Diệp Trường Sinh dời bước bước lên, nhìn Huyết Trì: "Ta từ chối."

Long Lạc Trần, Hắc Tinh Tinh đều giật mình, lúc này, Diệp Trường Sinh lại nói: "Không để lại máu, làm sao mới có thể tiến vào Thế Giới Hắc Ám."

"Không để lại máu, người sẽ chết ở chỗ này!" Long Lạc Trần lạnh lùng nói.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Như vậy à, vậy nếu ta không muốn chết, các người có thể làm gì ta?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lúc trước trong tháp Tử Vong, các người đã ra tay một lần, muốn giết ta, đừng chơi xấu."

"Theo ta thấy, Thế Giới Hắc Ám cái gì cũng không phải."

"Chủ nhân, ở trong tháp Tử Vong, bọn hắn ra tay với người?" Diễm Xích Vũ mở lời hỏi, theo đó, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hắc Tinh Tinh: "Cô nương xấu xa, ta nhận người rất lâu rồi, nói đi, người muốn run rẩy như thế nào!"

Sắc mặt Hắc Tinh Tinh lạnh như sương giá: "Ta cũng nhận người rất lâu rồi, thật cho rằng ta sợ người sao? Lúc trước ở Thần Cốc, nếu không phải ta có việc gấp, người hiện tại đã là một con chim chết rồi."

Chương 489: Tuần tú thì tính sao?

Diễm Xích Vũ nói: "Đến đây, nói ra chuyện xưa của người, ta cũng không tin người có thể giết ta."

Diệp Trường Sinh nghe được lời của Hắc Tinh Tinh, lâm vào trầm tư, có thể liếc mắt một cái nhìn ra bản thể của Diễm Xích Vũ, cô nương này... Không, cô nương này không đơn giản.

Hắn đi tới bên cạnh Diễm Xích Vũ, thấp giọng nói: "Xích Vũ, thực lực của nàng không kém, người có nắm chắc đánh bại được nàng không?"

Diễm Xích Vũ thề son sắt: "Chủ nhân yên tâm, ta đã tìm được nhược điểm của nàng, chỉ cần đánh trúng hai điểm và một lỗ của nàng, còn sợ không cách nào đánh bại nàng sao?"

"Hai điểm và một lỗ?" Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hắc Tinh Tinh: "Mẹ kiếp, Xích Vũ thật trâu bò."

"Người chính trực như ta, đều bị hắn dẫn đi chệch hướng."

Bên cạnh Huyết Trì.

Long Lạc Trần mở lời nói: "Tam tiểu thư nói nhảm với bọn hắn làm gì, giết toàn bộ là được."

Hắc Tinh Tinh nhìn Diệp Trường Sinh: "Phạm là vào Thế Giới Hắc Ám của ta, nhất định phải giao máu ra, đây là quy củ không thể thay đổi, người cũng không có chỗ hơn người, nên cũng phải tuân thủ quy củ."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỗ hơn người? Mạnh mẽ, lớn, tuần tú thì tính sao?"

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Người nói xem?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Lớn lên tuần tú chẳng lẽ không phải chỗ hơn người sao?"

Hắc Tinh Tinh tiếp tục nói: "Không phải, Thế Giới Hắc Ám chưa bao giờ thiếu người tuấn tú."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên: "Có đẹp mắt như ta không?"

Hắc Tinh Tinh nhất thời không nói nên lời: "Người làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta nói biện pháp, để cho chúng ta tiến vào."

Hắc Tinh Tinh trầm mặc trong chớp mắt, mở lời nói: "Người nói xem."

Diệp Trường Sinh nói: "Bình linh dịch này cho người, như thế nào."

Hắc Tinh Tinh khinh thường không thèm để ý: "Ở Thế Giới Hắc Ám của chúng ta, không thiếu nhất chính là linh dịch, một bình linh dịch đã nghĩ muốn..."

Lúc này, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một bình ngọc bay về phía Hắc Tinh Tinh, nàng ta giơ tay lên nhận lấy bình ngọc, mở nắp bình ra: "Có thể, các người đi vào đi!"

Diệp Trường Sinh nhìn những người khác: "Đi thôi!"

Ánh mắt Hắc Tinh Tinh rơi vào bóng dáng Diệp Trường Sinh: "Sống thật tốt, chúng ta còn có thể gặp mặt."

Diệp Trường Sinh không nói gì, di chuyển đi về phía trước.

Long Lạc Trần trầm giọng nói: "Tam tiểu thư, vì sao để cho bọn họ rời đi?"

Hắc Tinh Tinh giơ tay lên đem bình ngọc đưa cho Long Lạc Trần: "Long thúc, người nhìn linh dịch này một chút."

Long Lạc Trần tiếp nhận bình ngọc, sắc mặt chợt thay đổi: "Tam tiểu thư, linh dịch này là..."

Hắc Tinh Tinh nói: "Linh dịch này tên là nước sinh mệnh, vô cùng vô cùng vô cùng khó có được, hắc tiện tay có thể lấy ra, thân phận nhất định không đơn giản."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Chờ bọn họ tiến vào Thế Giới Hắc Ám, ta sẽ biết thân phận của hắc. Hiện tại ở trong tháp Tử Vong, Yểm bà bà và Minh trưởng lão thay đổi độ khó khi vào tháp, cuối cùng hắc lại phá hủy tháp Tử Vong. Chuyện này chúng ta vốn là đuối lý, nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại danh dự của Thế Giới Hắc Ám."

Long Lạc Trần nói: "Tam tiểu thư, thực lực của thiếu niên kia cũng chỉ là Thần Vương, hắc không có khả năng đi ra khỏi Thế Giới Hắc Ám."

Hắc Tinh Tinh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Hắc mang đến quá nhiều kinh hỉ cho ta, cho nên lời nói không thể quá vẹn toàn, Long thúc, người ở Huyết Trì mấy trăm năm, gặp phải vô số thiên kiều và cường giả, người có thể nhìn thấu hắc không?"

"Long thúc, còn có một vấn đề mà ta nghĩ không ra, vì sao hắc không muốn giao ra huyết mạch?"

Long Lạc Trần lâm vào trầm tư: "Cái này..."

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Long thúc, ta trở về trước."

...

Thế Giới Hắc Ám.

Một thành trì khổng lồ.

Sau khi tiến vào cửa đá khổng lồ, hơi thở ngọt ngào bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, dưới ánh đèn mờ mờ, bóng người đi lại.

Trên hai cột gỗ, treo đầy thi thể đang bị phân hủy, đầy xương trắng, khủng bố như vậy.

Diêm Xích Vũ nói: "Khá lắm, nơi này chết bao nhiêu người? Thật không biết, Thế Giới Hắc Ám có gì tốt, có thể để nhiều người

không để ý đến tính mạng như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, nơi này không đơn giản, chúng ta mới vào, khiêm tốn một chút.”

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân yên tâm, chúng ta rất khiêm tốn.”

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, nơi đi qua, ánh mắt người đi đường đồng loạt rơi vào trên người bọn họ.

Ánh mắt kia, nóng bỏng, tham lam.

Từng người giống như ác ma chọn người mà cần.

Thực lực của những người này không kém, tùy ý cũng thấy cấp Thần Tôn, chủ yếu là giá trị nhan sắc của người nơi này thật sự đều rất cao.

Hắc Tinh Tinh lúc trước nói không sai.

Có điều, bọn họ ở trước mặt Diệp Trường Sinh vẫn là âm thầm thất sắc. Trước kia những người này cho rằng mình rất anh tuấn, sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, đột nhiên phát hiện thì ra tuấn tú cũng có thể cụ thể như vậy.

Chương 490: Nơi đó mới là trung tâm của Thế Giới Hắc Ám

Khí chất, dung nhan, có thể nói là hoàn mỹ.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ánh mắt những người này cứ là lạ..."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này hẳn là có thể tùy tiện chém giết, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước, tiến vào trong thành đi, nơi đó mới là trung tâm của Thế Giới Hắc Ám."

Dứt lời.

Một cỗ kinh phong ập tới, bộ xương trên mặt đất loảng xoảng lay động, ngay sau đó, sáu thân ảnh xuất hiện trên đường, ngăn nhóm người Diệp Trường Sinh lại.

Người tới có năm nam một nữ.

Nữ tử có dáng người rất bùng nổ, lưng đeo một cây cung nổ, mặt nhân như tở, chấn nhiếp tâm hồn người ta.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nữ tử, vô cùng hoảng sợ: "Dáng vẻ này của nàng là một xạ thủ?"

Nữ tử quan sát Diệp Trường Sinh trong chớp mắt, ghé mắt nhìn sang một bên: "Chân Sảng, rốt cuộc cũng có một nam tử đẹp mắt hơn người, đáng tiếc, tu vi của hắn ta chỉ là Thần Vương."

Giây tiếp theo.

Một nam tử đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Lam tử, hắn lớn lên rất đẹp sao? Ta nhớ ba năm trước, có một nam tử cũng vậy, hiện tại xương của hắn đã biến thành bột mịn."

Mộ Dung Lam cười nói: "Đúng vậy, đáng tiếc cái túi da này."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Đồ vật trên người các người lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự muốn như vậy?"

Mộ Dung Lam lạnh lùng nói: "Người cho rằng ta đang nói đùa?"

Dứt lời, Chân Sảng đi về phía Diệp Trường Sinh: "Bảo người giao thì người giao ra, lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tiểu tử, làm người phải khiêm tốn, cũng may có ta ở đây, bằng không khẳng định người tuần tú nhất."

"Xích Vũ, không cần khiêm tốn, một phút chiến đấu giải quyết!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta không có khả năng nhanh như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Cố gắng, người có thể nhanh hơn!"

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, mang theo ngọn lửa vô tận lao nhanh về phía trước, nơi đi qua, Chân Sảng trực tiếp hóa thành tro tàn.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Mộ Dung Lam đột nhiên biến đổi, bay ngược ra sau, nhặt cung cài tên, từng đạo linh khí hóa thành mũi tên, xuyên về phía Diễm Xích Vũ.

Bốn người còn lại liên thủ đánh một kích, lực lượng khủng bố nghênh đón ánh lửa bao trùm.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, bóng người bay ngược, máu tươi như trụ, tràn ngập trong không trung.

Thấy thế, mũi chân Mộ Dung Lam khẽ chạm, hai tay mở ra, biến mất trong bóng tối vô tận.

Bốn người trên mặt đất phun ra máu tươi, Diễm Xích Vũ nội liễm

hơi thở, đi về phía bọn hắc: "Lấy ra đi, các người dám cướp đồ của chủ nhân, có phải ngại mạng dài hay không?"

Diễm Xích Vũ mang theo bốn tấm linh giới trở lại bên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, chúng ta đi thôi."

Diệp Trường Sinh đi thẳng về phía trước, về phần bốn người trên mặt đất, sẽ có người thay bọn họ ra tay.

Nơi này là nơi ăn thịt người, hiện tại bốn người không hề có lực đánh một trận, đối thủ và kẻ địch ngày xưa của bọn họ sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Trong khi đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xích Vũ, người bây giờ rất mạnh."

Diễm Xích Vũ nói: "Một năm tiềm tu, có Thái Nhi làm bạn, thực lực tất nhiên phải tăng lên."

Nói đến đây, ánh mắt hắc rơi vào trên người Hàn Hải Tiêu: "Giống như lão tiểu tử này, ta hiện tại có thể đánh mười người như người."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Diệp Trường Sinh không nói gì, một năm không gặp, hiện tại hắc xác thực có chút nhìn không thấu Diễm Xích Vũ.

Đúng lúc này.

Lại có mấy người xuất hiện, các nàng từ trong bóng tối đi ra, vận vạt thất lưỡng, phong tình vận chủng.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, ánh mắt rơi vào trên người tám nữ tử: "Các nàng mạnh hơn rất nhiều so với sáu người vừa rồi."

"Khà khà!" Ánh mắt Diễm Xích Vũ bị hấp dẫn: "Chủ nhân, các người nhường trước, để cho ta đi thử một chút xem thế nào!"

Thế Giới Hắc Ám.

Một tòa lầu các trên không.

Hắc Tinh Tinh đứng trước cửa sổ, nhìn xuống dưới, toàn bộ Thế Giới Hắc Ám thu hết vào mắt, nàng ta nắm chặt một quyển trục trong tay.

“Diệp Trường Sinh!”

“Thì ra người chính là Thiếu chủ Thần Ma Tộc thanh danh vang dội, người gây thù với vô số người, vì sao muốn tới Thế Giới Hắc Ám, người rốt cuộc có mục đích gì?”

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài lầu các, khom người một cái: “Tam tiểu thư, thủ hạ của Diệp Trường Sinh giết Lục La Sát, chỉ có một mình Mộ Dung Lam chạy trốn.”

“Lúc này Bách Hoa Cốc ra tay với bọn họ.”

Hắc Tinh Tinh thu quyển trục vào trong linh giới: “Không cần để ý, không có tu sĩ bên ngoài nào có thể làm gì bọn họ.”

“Người tiếp tục đi theo bọn họ là được.”

Người tới bái nói: “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Hắc Tinh Tinh lẩm bẩm nói: “Có thể làm cho bốn con Thần Thú ở lại bên người, Thần Ma Tộc không hổ là chủng tộc đã từng nghiền ép một thời đại.”

“Có lẽ người đối có ích với tỷ tỷ.”

Để lại một câu, bóng dáng xinh đẹp của nàng ta biến mất trong lầu các, thân pháp phiêu dật như tiên, vượt qua bóng tối vô tận.

Chương 491: Mãnh Long Thám Huyết

Giống như Hằng Nga trên cung trăng, lướt nhanh về phía cung điện trên trời.

...

Trên đường.

Tám nữ tử Bách Hoa Cốc đi tới trước mặt sáu người Diệp Trường Sinh, Hoa Vận mỉm cười: "Hôm nay người mới tới rất nhiều, giao linh giới của các người ra, ta có thể bảo đảm các người ở chỗ này sẽ bình an vô sự."

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Thiếu chủ, các nàng muốn cướp của chúng ta, làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh nhìn Hoa Vận: "Cô nương, làm người không nên quá tham lam, nếu không sẽ dễ chết."

Hoa Vận nói: "Trong Thế Giới Bóng Tối, cái chết chẳng lẽ không bình thường sao? Nếu như không thể trở nên mạnh mẽ, sống còn không bằng chết."

Lời này... Không có gì sai.

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người có thể có giác ngộ như vậy, ta vì người mà cao hứng, đáng tiếc người chọn nhầm người."

"Xích Vũ, dạy các nàng làm người đi!"

"Được." Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Hoa Vận:

"Người thật sự không có mắt nhìn độc đáo, người nào cũng dám chọc, ta vì người cảm thấy bi ai."

Hoa Vận tức giận nói: "Bớt nói nhảm, giao linh giới ra, bằng không thì chết."

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói: "Khá lắm, dọa ta sao? Có tin ta giết người hay không."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đều nói ngực lớn... Không có não, xem ra những lời này là thật."

Sau đó.

Thân ảnh của hắn vọt tới trước, không biết từ khi nào, trường thương màu đỏ rực xuất hiện trong lòng bàn tay: "Cho người biết thương kỹ mới lĩnh ngộ của ta – Mãnh Long Thâm Huyệt."

Xùy.

Một thương vừa ra, ánh lửa chói trời, thế như rồng, nơi đi qua, không gian chiếu rọi như ban ngày.

Ổng tay áo Hoa Vận tung bay, lụa mỏng cuộn cuộn, từng vòng xoay nuốt chửng về phía trước, nghênh đón trường thương của Diễm Xích Vũ.

Những bóng dáng của nàng ta lại lui về phía sau, hai má nổi lên vẻ hoảng sợ: "Kết trận, cùng nhau giết hắn."

Xuy.

Hỏa thương nóng bỏng, bay ra khỏi tay, xuyên về phía Hoa Vận, tốc độ vô cùng nhanh.

Cùng lúc đó, Diễm Xích Vũ dè một chưởng xuống: "Khai Sơn Chưởng."

Nhìn đại chiến trước mắt, Hàn Hải Tiêu có chút thoải mái, sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy Diễm Xích Vũ thần thông như vậy.

Hỏa thương như rồng, công kích ba đường.

Chưởng lệ khai thiên, công kích ba vòng.

Điều này... Tám người trước mắt là nữ tử, vũ kỹ thần thông này... Có thể nói là vô địch.

Diễm Xích Vũ thật sự là quý tài!

Diệp Trường Sinh nhìn công kích của Diễm Xích Vũ: "Ai, hẳn đã thật sự hỏng rồi."

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Từng bóng dáng xinh đẹp bay ngược ra ngoài, hung hăng ngã xuống mặt đất, tám người Hoa Vận căn bản không kịp kết trận.

Diễm Xích Vũ tấn công quá mức quỷ dị, làm cho các nàng bất ngờ không kịp đề phòng, dễ dàng bị đánh bại.

Một hiệp giao chiến, trong lòng Hoa Vận rất rõ ràng, Diễm Xích Vũ không phải người mà các nàng có thể chống lại.

Họ trêu chọc những người không nên trêu chọc.

Sáu người này sẽ không ở lại bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, bọn họ tất sẽ tiến vào trung tâm.

Bá.

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, một ngọn lửa chín màu bay ra ngoài, giống như chín con rồng tàn sát bừa bãi trên không.

Ngay sau đó.

Tám thân ảnh hóa thành tro tàn, dưới gió nhẹ, biến mất không thấy.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta rất mạnh đấy!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Còn có thể, tiếp tục cố gắng."

Diễm Xích Vũ kiên cường nói: "Chủ nhân, ta hiện tại chính là Thương Tthần, có được hai cây thương, một cây chuyên giết kẻ địch, một cây chuyên đánh nữ nhân."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái tên này không thể bình thường được sao?

Im lặng trong nháy mắt, hắn nói: "Đi thôi, tiếp tục tiến lên, tiếp theo chúng ta sẽ tiến vào trung tâm của Thế Giới Hắc Ám."

Diễm Xích Vũ hưng phấn nói: "Gà động, ta đã rục rịch."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiến vào trung tâm Thế Giới Hắc Ám, nếu để ta gặp được nữ nhân kia, nhất định phải đại chiến ba ngày ba đêm với nàng, chính là loại cá chết lưới rách."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Cá chết lưới rách? Tôi sợ lưới không phá được mà cá thì đã chết."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, người không đứng đắn."

Diệp Trường Sinh nói, "Không, ta rất đứng đắn."

...

Liên tiếp chém giết mấy người, khiến cho nhóm người Diệp Trường Sinh đi trên đường, không ai dám trêu chọc bọn họ nữa.

Là nhượng bộ lui binh.

Diễm Xích Vũ thể hiện thực lực quá mạnh, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Nơi đi qua, mọi người nhìn nhóm người Diệp Trường Sinh bằng ánh mắt hâm mộ, biết kế tiếp bọn họ muốn tiến vào trung tâm Thế Giới Hắc Ám.

Đây mới là nơi bọn họ tiến vào Thế Giới Hắc Ám, là nơi mọi người luôn hướng tới, đáng tiếc thực lực không cho phép, bọn họ chỉ có thể đi dạo ở bên ngoài, kéo dài hơi tàn.

Đang đi về phía trước.

Hàn Hải Tiêu mở lời: "Thiếu chủ, những người này hình như rất hâm mộ chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ cũng muốn tiến vào trung tâm Thế Giới Hắc Ám, tuy rằng ta không biết nơi đó có cái gì, nhưng có thể để nhiều tu sĩ không tiếc bất cứ giá nào muốn tiến vào như vậy, nhất định không đơn giản."

Chương 492: Người nghĩ, người nghĩ cần thận xem

Một lát sau.

Sáu người đi tới một màn sáng trước mặt, tựa như cánh cửa kết giới, bình chướng này chia Thế Giới Hắc Âm làm hai.

Bước vào trong đó coi như là chân chính tiến vào Thế Giới Hắc Âm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong màn ánh sáng, những người khác không chút do dự, theo sát phía sau.

Sau đó.

Thân ảnh sáu người xuất hiện, con đường trước mắt giống như đúc bên ngoài, nhưng hơi thở bao phủ lại hoàn toàn khác biệt.

Sát khí nồng đậm tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, làm cho người ta cảm giác càng thêm áp lực, có một loại cảm giác lúc nào cũng có thể hít thở không thông, giống như một giây sau tim sẽ ngừng đập.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, nơi này càng nguy hiểm hơn so với bên ngoài."

Nói đến đây, lão ta cúi đầu nhìn xuống chân, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Thiếu chủ, dưới chân chúng ta toàn bộ là máu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nơi này mới là trung tâm của thế giới Thế Giới Hắc Âm, tu sĩ bên ngoài muốn đến nơi này, nhưng bọn họ không biết nơi này lại tràn ngập sát khí."

Diêm Xích Vũ phụ họa nói: "Chủ nhân, ta thích nơi này, nơi càng nguy hiểm, kỳ ngộ càng nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Nguyện cho người thích nơi này, không có thứ người khác lưu lại."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ mờ mịt: "Chủ nhân, lời này giải thích thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nghĩ, người nghĩ cẩn thận xem."

Diễm Xích Vũ: "..."

Trên đường lớn.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, một bên, Diễm Xích Vũ mở lời nói: "Chủ nhân, nơi này sao không có người cướp của chúng ta sao?"

"Người muốn bị cướp bóc?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Đúng vậy, đặc biệt muốn."

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ nói: "Người thật hèn hạ, không sợ có cường giả đánh chết người?"

Diễm Xích Vũ nói: "Sợ cái gì, ta còn có chủ nhân mà."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng ở lâu các một bên trên đường: "Chủ nhân, ở kia có cửa hàng, chúng ta đi qua xem một chút."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi xem một chút đi, tùy tiện hiểu rõ tình huống."

Huyền Các.

Trên tấm biển, hai chữ Huyền Các hào phóng đẹp đẽ, làm cho người ta có một loại cảm giác tràn ngập sức mạnh.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, hai chữ kia đang di chuyển."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Di chuyển? Người hãy bình tĩnh nhìn lại một chút!"

Dứt lời, hần di chuyển tiến vào bên trong Huyền Các, trong lầu các tối tăm, có năm người. Trong nháy mắt khi Diệp Trường Sinh tiến vào, ánh mắt năm người đồng loạt rơi vào trên người hần.

Ánh mắt những người này vô cùng vô cùng bình tĩnh, không giống ánh mắt nóng bỏng tham lam khi nhìn thấy con mồi.

Thời gian dài ở trung tâm Thế Giới Hắc Ám, bọn họ hiểu được một đạo lý, không thể khinh thường bất kỳ kẻ nào tiến vào nơi này.

Nếu tu vi Diệp Trường Sinh chỉ là cấp Thần Vương, bọn họ vẫn không khinh thường, bởi vì không phải tùy tiện người nào cũng có thể đi qua màn ánh sáng kia.

Diệp Trường Sinh đi tới trước quầy, lão giả bò trên quầy mê man chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hắn một cái: "Người mới tới, muốn mua cái gì? Hay là muốn tìm hiểu tình hình."

"Trung tâm nham thạch nóng chảy, một bình một vạn tử linh thạch, có thể dùng vật phẩm cùng giá cả đổi."

"Một bản cách sinh tồn ở Thế Giới Hắc Ám, một bản một vạn tử linh thạch."

"Nếu muốn làm ăn buôn bán, cũng có thể trò chuyện, chỉ cần người có đủ bảo vật."

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả, sắc mặt hơi đổi, lão giả trước mắt sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, làm cho người ta cảm giác vô cùng bệnh hoạn, nhưng hắn lại nhìn không thấu thực lực của lão giả.

Lúc này.

Mấy người Hàn Hải Tiêu, Diễm Xích Vũ xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt khi nhìn thấy lão giả trước mắt này, sắc mặt Hàn Hải Tiêu đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, ta xác thực muốn làm việc khác, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

Lão giả nói: "Có thể, công tử có phải hay không nên để ta xem thực lực của người có tư cách làm ăn với Huyền Các hay không."

Diệp Trường Sinh chỉ búng một cái, một linh giới rơi ở trước mặt lão giả: "Lễ gặp mặt cho tiền bối."

Ánh mắt lão giả dừng trên linh giới, cười nhạt nói: "Công tử đi theo ta!"

Đẩy vách ngăn quầy ra, lão giả chậm rãi đi ra, mang theo Diệp Trường Sinh đi về phía sau quầy.

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện trong một gian phòng, so với bên ngoài u ám, nơi này sáng ngời vô cùng, giống như ban ngày.

Lão giả trầm giọng nói: "Lão phu Ngân Đạo Diễm, không biết công tử xưng hô như thế nào?"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, trầm nghĩ, tên của lão đầu này là nghiêm túc? "Ngân tiền bối, tại hạ Diệp Trường Sinh."

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Diệp công tử tuổi còn nhỏ đã có thể tiến vào nơi này, xác thực có chỗ hơn người, tháp Tử Vong là Diệp công tử phá hủy đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không cần thận, dùng sức hơi lớn một chút."

Ngân Đạo Diễm cười nhạt: "Quả nhiên là thiếu niên thiên kiêu, không biết Diệp công tử muốn nói chuyện làm ăn gì với lão phu."

Chương 493: Thêm một linh quả

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Tiền bối, có phải chuyện làm ăn nào Huyền Các cũng làm hay không."

Ngân Đạo Diễm hăng hái: "Ở Thế Giới Hắc Ám không có việc mà Huyền Các không làm ăn được, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là công tử phải có thực lực."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, một viên Phục Linh Đan xuất hiện ở lòng bàn tay: "Tiền bối chỉ cần trả lời ta một vấn đề, viên thuốc này chính là của tiền bối, như thế nào!"

Ngân Đạo Diễm nhìn Phục Linh Đan, trong hai mắt xẹt qua tia sáng, có điều rất nhanh đã bị lão ta che giấu: "Diệp công tử có thể lấy ra đan dược trân quý như vậy, chắc hẳn muốn hỏi vấn đề không đơn giản đi."

Diệp Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề, "Ngân tiền bối, ta muốn biết tung tích của Cửu Chuyển Như Ý Đan."

Ngân Đạo Diễm lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, lão phu chưa từng thấy qua người, cáo từ."

"Ngân tiền bối, chờ một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc: "Ngân tiền bối, bình linh dịch này cho người."

Ngân Đạo Diễm giật mình: "Diệp công tử, người như vậy khiến ta thật sự rất khó xử."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thêm một linh quả."

Ngân Đạo Diễm tiện tay vung lên, một màn sáng bao phủ ở gian phòng: "Diệp công tử có thành ý như vậy, lão phu há có thể cự tuyệt người ngàn dặm."

Trong lúc nói chuyện, lão ta thu toàn bộ bình ngọc, đan dược, còn có linh quả: "Thật ra thì tung tích của Cửu Chuyển Như Ý Đan tung tích chỉ có Thần Hắc Ám biết, Diệp công tử có thể đi tìm Thần Hắc

Ám hỏi một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối, chỉ có như vậy, người thu nhiều đồ của ta như vậy có phải có chút không phúc hậu hay không.”

Ngân Đạo Diễm lắc đầu: "Diệp công tử cũng không thể nói vậy, lão phu trả lời không phải là cho người biết tung tích của Cửu Chuyển Như Ý Đan sao.”

"Có điều, lão phu và người rất hợp ý, liền tặng miễn phí cho người một câu, đừng nghĩ đến đan dược, rời khỏi nơi này sớm một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối, nói cho ta biết, làm sao có thể nhìn thấy Thần Hắc Ám.”

Về mặt Ngân Đạo Diễm nghiêm túc: "Vấn đề này, muốn tiền.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trả lời câu hỏi trước, tiền sẽ không bạc đãi người.”

"Không được, trước tiên phải đưa tiền.”

"Người thấy ta giống người thiếu tiền sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ngân tiền bối, làm ăn cũng cần phải liêm chính.”

"Yên tâm, ta sẽ không nói cho Thần Hắc Ám biết tin tức là từ chỗ người lấy được.”

Ngân Đạo Diễm nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử người quả nhiên không phải đèn cạn dầu, nói như vậy cho người đi, muốn nhìn thấy Thần Hắc Ám, người nhất định phải tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám và còn phải sống sót đi ra. Hơn nữa hoàn thành nhiệm vụ do Thần Hắc Ám đưa ra. Có điều đừng trách ta không nhắc nhở người, cho dù người có được Thần Hỏa, cũng không cách nào tiến vào nham thạch nóng chảy.”

"Đưa tiền.”

Diệp Trường Sinh chỉ búng một cái, một quả linh giới xuất hiện trước mặt Ngân Đạo Diễm: "Đa tạ Ngân tiền bối.”

Ngân Đạo Diễm giữ linh giới ở lòng bàn tay: "Diệp tiểu tử, người không phúc hậu, chỉ cho chút đồ như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không ít, Ngân tiền bồi vẫn nên nhanh chóng đi khôi phục thân thể đi!"

Ngân Đạo Diễm nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, lẩm bẩm nói: "Thiếu niên này có chút thú vị, thế mà không sợ lão phu, còn có thể nhìn ra trên người ta có thương tích."

"Ai, đáng tiếc, uổng công mằm non tốt như vậy lại muốn tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám, tuổi còn trẻ đã muốn tìm chết, ta còn không kéo được."

Rời khỏi Huyền Các.

Suy nghĩ trong đầu Diệp Trường Sinh xoay chuyển, có thể khẳng định là Thể Giới Hắc Ám có tung tích của Cửu Chuyển Như Ý Đan.

Nhưng muốn từ trong miệng Thần Hắc Ám lấy được đáp án, sợ là không dễ dàng.

Mới vừa rời Ngân Đạo Diễm nhắc tới, cho dù có được Thần Hỏa, cũng không có khả năng còn sống đi ra từ nham thạch nóng chảy hắc ám.

Hiển nhiên là ở bên cạnh nhắc nhở chính mình, không thể tùy tiện tiến vào, nhưng vì muốn gặp Thần Hắc Ám, hẳn không có lựa chọn nào khác.

Đang đi về phía trước.

Hàn Hải Tiêu mở lời nói: "Thiếu chủ, lão đầu vừa rồi không đơn giản."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Lão Hàn, người biết hẳn."

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Ngàn năm trước, Dương Thần biến mất, tứ đại Chiến Thần dưới trướng cũng không thấy đâu, mới vừa rồi lão đầu kia chính là một trong tứ đại Chiến Thần."

"Vô Si, Ngân Đạo Diễm."

"Không nghĩ tới hắc thế mà ở Thế Giới Hắc Ám, nơi này thật sự là càng ngày càng thần bí."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Hàn, Dương Thần người nói rất lợi hại?"

Hàn Hải Tiêu tựa hồ lâm vào trong hồi ức: "Ở phía đông Biển Vô Tận có Thần Quốc, người ta gọi là Cửu Dương Thần Quốc, Dương Thần chính là tồn tại mạnh nhất Cửu Dương Thần Quốc."

"Trong lời đồn, Dương Thần liên thủ với âm Hậu, từng đánh bại Hải Tộc, bọn họ rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ta thật sự không dám bình luận bừa bãi."

Chương 494: Thiên Đệ Cửu

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói như vậy, Huyền Các và Cửu Dương Thần Quốc có quan hệ."

Lúc trước Ngân Đạo Diễm đã nói qua, ở Thế Giới Hắc Ám còn không có chuyện Huyền Các không giải quyết được, chẳng lẽ Dương Thần và âm Hậu là người sau lưng Thế Giới Hắc Ám?

Diệp Trường Sinh thầm suy đoán, di chuyển về phía trước, không biết qua bao lâu, bọn họ vẫn không đi đến cuối con đường.

Có điều, không khí càng ngày càng nóng, dưới mỗi một hô hấp, thân thể giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị thiêu hủy.

Đột nhiên.

Một bóng người bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới là một nam tử áo trắng, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Trên người người có một hơi thở quen thuộc, người có phải họ Diệp hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta họ Diệp, không biết các hạ là ai."

Bạch y nam tử nói: "Kiếm tiên sinh, Thiên Đệ Cửu."

Một cái tên thật kỳ lạ.

Diệp Trường Sinh vô cùng khẳng định hẳn không biết Thiên Đệ Cửu trước mắt: "Các hạ nói hơi thở trên người ta quen thuộc, còn biết ta họ Diệp, chúng ta đã từng gặp sao?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Ta chưa từng gặp người, nhưng mười năm trước có một nam tử tiến vào Thế Giới Hắc Ám, người và hẳn rất giống nhau, có bóng dáng của người đó."

Diệp Trường Sinh biến sắc, biết người trong miệng Thiên Đệ Cửu có thể là phụ thân Diệp Chiến Thiên của hắn.

"Tiền bối, người mà người nói có phải tên là Diệp Chiến Thiên hay

không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Không sai, chính là Diệp Chiến Thiên, người quả nhiên có quan hệ với hắc.""

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tiền bối biết hiện tại hắc ở nơi nào không?"

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, trầm giọng nói: "Hắc là một trong số ít người còn sống rời khỏi Thế Giới Hắc Ám, tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám lấy đi một thanh kiếm, sau đó đã rời đi."

"Vừa rời nhìn thấy người, còn tưởng rằng hắc lại trở về."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đa tạ tiền bối."

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Người muốn tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám? Đến Thế Giới Hắc Ám cũng là vì kiếm đạo?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải vì kiếm đạo, chỉ cầu một đan dược, không biết vì sao tiền bối vẫn ở lại Thế Giới Hắc Ám."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Một luồng phân thân có sinh mệnh ở nơi này."

Nói đến đây, ông dừng lại, tiếp tục: "Giúp người may mắn."

Nhìn bóng lưng Thiên Đệ Cửu rời đi, Diệp Trường Sinh không hiểu ra sao, người này thật kỳ quái, có thể khẳng định trước kia phụ thân mình nhất định đã gặp người này.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người nọ có chút khủng bố, chỉ là một luồng phân thân mà vô cùng mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, người như vậy, thế mà ở lại Thế Giới Hắc Ám, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn."

"Ta thật sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú với nơi này."

Diêm Xích Vũ nói: "May mà người nọ không có ác ý đối với chủ nhân, bằng không chúng ta đều xong đời."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người không phải rất mạnh sao? Lúc này làm sai vậy."

Diễm Xích Vũ nói: "Là chủ nhân bảo ta khiêm tốn."

Diệp Trường Sinh cười nhạt một cái, tiếp tục đi về phía trước, phía trước, từng bóng người xuất hiện, ánh lửa rực rỡ chiếu rọi trên người bóng người.

Cho đến thời điểm này.

Bọn họ mới phát hiện cuối đường, thế mà là một vách núi, ở dưới, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn sôi trào.

Ở bên vách núi, mọi người ngồi ngay ngắn, toàn bộ đắm chìm trong tu luyện, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, phát hiện người tu luyện trong nham thạch nóng chảy còn nhiều hơn so với bên vách núi.

Diễm Xích Vũ nói: "Tâm diễm hỗn độn, khó trách nhiều người như vậy cho dù chết cũng phải tiến vào Thế Giới Hắc Ám, thì ra bọn họ đều là hướng về phía tâm diễm."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh vẫn như trước rơi vào nham thạch nóng chảy sôi trào, trước mắt xuất hiện một tin tức, Tâm Diễm Hỗn Độn, có thể bồi dưỡng trở thành Đế Viêm Hỏa Hỗn Độn.

"Xích Vũ, Tâm Diễm này có công dụng rất lớn đối với tu sĩ?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nói như vậy cho người đi, Tâm Diễm Hỗn Độn có tác dụng vô cùng lớn đối với bất kỳ tu sĩ nào, thể tu, kiếm tu, luyện dược sư, luyện khí sư, coi như là Thần Thú tiến vào trong đó, đều có thể đạt được chỗ tốt thật lớn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng chủ nhân... Tâm Diễm ở đây có chút không đúng đắn."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, trầm giọng nói: "Sao lại không đúng đắn, cũng bởi vì đây nham thạch nóng chảy có dao động dị thường?"

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ kinh ngạc: "Chủ nhân, cái này cũng có thể bị

người phát hiện.”

"Nếu đứng đắn, tất cả mọi người đều đi vào." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút: "Xích Vũ, có hứng thú tiến vào dạo một chút không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đến cũng đến rồi, há có lý lại không đi.”

Ngay sau đó, hắn nhảy thẳng vào dung nham: "Chủ nhân, Thải Nhi, xuống chơi đi!”

Diệp Trường Sinh vừa muốn tiến vào nham thạch nóng chảy, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh hắn: "Diệp Trường Sinh, nhắc nhở người một câu, tốt nhất không nên tiến vào.”

Chương 495: Sao không dám xuống? Sợ ta bắt người?

"Là người!" Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người người tới: "Hắc cô nương có phải lo lắng ta tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám sẽ bị cắn nuốt hay không."

Hắc Tinh Tinh nói, "Người muốn tiến vào, ta không ngăn cản người, nhưng người đừng quên hoàn thành nhiệm vụ."

Nhiệm vụ?

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía tấm bia đá bên cạnh, trên đó khắc từng nhiệm vụ, toàn bộ là nhiệm vụ Thần Hắc Ám đưa ra cho người tiến vào nham thạch nóng chảy hắc ám.

Ánh mắt Hắc Tinh Tinh rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Chim ngốc, tự cho là đúng, người rất nhanh sẽ bị nướng chín."

Diễm Xích Vũ nói: "Thối cô nương, vì sao mỗi lần nhìn thấy người, ngón giữa của ta luôn cứng cứng?"

Trong Dung Nham Hắc Ám.

Diễm Xích Vũ nằm ở trong đó, bộ dáng thản nhiên tự đắc, không hề sợ hãi nham thạch nóng chảy nóng rực chút nào.

Điểm nhiệt độ này đối với hắn mà nói căn bản cũng không là vấn đề gì.

Ánh mắt hắn dừng trên người Hắc Tinh Tinh, không có ý tốt nói: "Nào, xuống, cùng nhau tắm rửa."

Sắc mặt Hắc Tinh Tinh cực kỳ khó coi: "Hy vọng người có thể một mực càn rỡ như vậy."

Diễm Xích Vũ nói: "Sao không dám xuống? Sợ ta bắt người?"

"Nướng chín chim chết, ta không thích ăn!" Hắc Tinh Tinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, biến mất ở bên vách núi.

Nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, Diễm Xích Vũ nói: "Đương nhiên người không thích chim chết, nữ tử đều thích có sức sống."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, tranh thủ thời gian xuống đây đi!"

Giờ khắc này.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên tấm bia đá, nhìn nhiệm vụ và phần thưởng khắc trên đó.

Nhiệm vụ thứ nhất, lấy một trăm bình tâm diễm, phần thưởng tiến vào tầng thứ nhất của tháp Vô Thủy Thế Giới Hắc Ám chọn một kiện chí bảo.

Nhiệm vụ thứ hai, lấy một ngàn bình tâm diễm, phần thưởng tiến vào tầng thứ hai của tháp Vô Thủy chọn hai kiện chí bảo.

Nhiệm vụ thứ ba, lấy ngọn lửa bản nguyên của tâm diễm, phần thưởng tiến vào tầng bất kỳ tầng nào của tháp Vô Thủy lựa chọn ba kiện chí bảo, có thể trở thành một thành viên của Thế Giới Hắc Ám.

Nhiệm vụ thứ tư, lấy chí bảo trong ngọn lửa bản nguyên, có thể để cho Thế Giới Hắc Ám hỗ trợ hoàn thành một việc.

Nhìn nhiệm vụ và phần thưởng trước mắt, Diệp Trường Sinh hơi giật mình, những nhiệm vụ này thật sự rất khó?

Dứt lời.

Hắn xoay người đi về phía vách núi, từng ánh mắt rơi vào trên người hắn, trong mắt mọi người càng thêm kinh ngạc.

Bọn họ chưa từng thấy qua người có tu vi cấp Thần Vương lại dám tiến vào Dung Nham Hắc Ám.

Bởi vì lửa dung nham khủng bố, căn bản không phải là tu sĩ cấp Thần Vương có thể chống lại, tiến vào trong đó rất nhanh sẽ bị thiêu đốt thành tro tàn.

Tu vi của bọn họ là cấp Thần Tôn, ở bên vách núi đi dạo vài năm,

nhiều nhất cũng chỉ ngâm mình trong Dung Nham Hắc Ám vài phút, không dám ở lâu, sợ ngâm thì mình sẽ không còn.

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh đi tới: "Chủ nhân, mau xuống đây, rất thoải mái, đúng rồi còn có mấy người các người, cũng đều đi xuống."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Tinh Thần và Tinh Nguyệt: "Đi xuống đi, đối với các người có nhiều chỗ tốt, tận lực kiên trì thêm một lát."

"Lão Hàn, người cũng đi, rửa sạch xương già kia của người một chút."

Ba người Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt tung người nhảy lên, nhảy vào trong Dung Nham Hắc Ám, Bách Lý Thái Nhi ở một bên nói: "Tướng công, ta tới."

"Đến đây, chúng ta cùng nhau tắm rửa, cực kỳ sảng khoái!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, sao người không xuống?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Các người cứ xuống trước, chờ một chút rồi ta xuống."

Thật sự không biết, nếu hắn đi xuống, chủ yếu sẽ cắn nuốt Dung Nham Hắc Ám, mấy người Diễm Xích Vũ cũng không chiếm được chỗ tốt.

Tâm Diễm Hồn Động này dùng để tôi luyện thân thể, tinh lọc huyết mạch, vẫn là có tác dụng rất lớn, bằng không nhiều tu sĩ như vậy đến đây vì cái gì?

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh không dám tiến vào Dung Nham Hắc Ám, đều nghị luận sôi nổi, xì xào bàn tán.

Đối với sự trào phúng của bọn họ, Diệp Trường Sinh làm như không nghe thấy, những người này căn bản không hiểu hắn, không cần phải so đo với bọn họ quá nhiều.

Huống chi, hắn trong chốc lát sẽ tiến vào Dung Nham Hắc Ám, hành động thực tế sẽ dạy bọn họ cách làm người, cũng sẽ để cho bọn họ cảm miệng.

Dùng hành động để vả mặt, mới là giả vờ tốt nhất.

Dù sao ta cũng có thực lực này, không phải sao?

Trong Dung Nham Hắc Ám, mấy người Diễm Xích Vũ đắm chìm trong tu luyện, Phần Thân Liệt Diễm đối với thân thể bọn họ có tác dụng rèn luyện vô cùng lớn.

Phải biết rằng Diễm Xích Vũ và Bách Lý Thái Nhi đều có thuộc tính hỏa, về phần Tinh Thần và Tinh Nguyệt, bọn họ đã hóa rồng.

Ở trong Dung Nham Hắc Ám, bọn họ có khả năng tắm lửa trọng sinh, tu vi lần thứ hai tăng lên không ít.

Về phần thân thể Hàn Hải Tiêu, ngàn năm chưa từng tu luyện, có được một lần cơ hội rèn luyện như vậy, tuyệt đối có thể khiến cho lão lấy lại cuộc sống mới.

Chương 496: Hỏa chi áo nghĩa

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Diệp Trường Sinh híp mắt, từng bước bước bước ra, lắng không bay xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Bên vách núi, mọi người hoàn toàn sôi trào.

Tiến vào.

Hắn tiến vào.

Trên mặt mọi người hiện lên vẻ không thể tin...

Diệp Trường Sinh có thể tiến vào trung tâm Thế Giới Hắc Ám, bọn họ không dám khinh thường, nhưng thật sự không tin hắn có thể ngăn cản Dung Nham Hắc Ám thiêu đốt.

Ngay khi mọi người chấn động, một động tác của Diệp Trường Sinh khiến bọn họ hít một ngụm khí lạnh.

Diệp Trường Sinh tiến vào Dung Nham Hắc Ám, không có dừng lại ở trong nham thạch nóng chảy sôi trào, mà là một đường xâm nhập tiến vào.

Đáng sợ.

Đơn giản thật là đáng sợ.

Càng đi đến đáy nham thạch nóng chảy, ngọn lửa ở tâm càng nồng đậm, không có thực lực cấp Thần Hoàng, thân thể căn bản không có khả năng thừa nhận.

Nhưng bọn họ cũng không biết, tâm điểm bề ngoài không có một chút tác dụng nào đối với Diệp Trường Sinh.

Thân thể của hắn đã trải qua sự rèn luyện tẩy lễ của Thần Hỏa, lôi kiếp, Thăng Huyết Trì, Hóa Long Trì, Cửu Sắc Thiên Trì.

Thân thể thông thần, bao nhiêu thân thể cấp Thần Hoàng, còn xa

mới bằng hần.

Trong Dung Nham Hắc Ám.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, bao phủ toàn bộ Dung Nham Hắc Ám, đúng lúc này, hộp kiểm Thiên Cực sau lưng bắt đầu run rẩy, hóa thành một ánh sao vọt tới phía đáy nham thạch nóng chảy.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, có bắt đầu cắn nuốt Tâm Diễm Hỗn Độn hay không.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, thành công tiến vào Dung Nham Hắc Ám, đạt được một lần phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Cắn nuốt!]

Dừng lại, hần tiếp tục nói: [Nhận phần thưởng ngay lập tức.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống - Hỏa Chi Áo Nghĩa.]

Hỏa Chi Áo Nghĩa?

Diệp Trường Sinh sau khi phát hiện có được Hỏa Chi Áo Nghĩa, hỏa diễm trong Dung Nham Hắc Ám vô cùng thân thiết với hần.

Cắn nuốt vào trong cơ thể không có chút ảnh hưởng nào đối với kinh mạch và xương cốt.

Hần có thể rõ ràng cảm nhận được, thân thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, cùng lúc đó, ở trước ngực hần xuất hiện một đồ dạng tâm diễm.

Một ngọn lửa rực rỡ khắc trên da trước ngực, sống động như thật, làm cho người ta có một loại cảm giác hủy diệt.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, thân ảnh đuổi theo hộp kiểm, đi về phía trước, tâm diễm càng lúc càng nóng, rõ ràng có thể cảm nhận được nham thạch nóng chảy bốn phía vô cùng vô cùng vô cùng nóng.

Giờ khắc này.

Cường giả tu luyện trong tâm diễm nhao nhao mở hai mắt, đồng loạt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ chấn động.

Mấy trăm năm rồi, chưa từng có người đến sâu trong tâm diễm, Diệp Trường Sinh lại làm được.

Chủ yếu là hẩn một đường chạy nước rút, không có chút ý muốn dừng lại.

Chúng cường giả không thể tin vào mắt mình, thiếu niên kia thật sự chỉ có tu vi cấp Thần Vương?

Tại sao hẩn lại mạnh mẽ như vậy?

Tu vi cấp Thần Vương có thể tiếp cận ngọn lửa bản nguyên của tâm diễm, hẩn rốt cuộc làm như thế nào, chẳng lẽ trời sinh hẩn đã có hỏa thần thể?

Không có khả năng.

Tuyệt đối không có khả năng, coi như là trời sinh đã có hỏa thần thể, cũng không cách nào tới gần ngọn lửa bản nguyên như vậy.

“Hẩn... Hẩn đang làm gì?”

Một người hoảng sợ nói.

Những người khác chấn động không nói nên lời.

Diệp Trường Sinh đến tột cùng đang làm gì? Có thể làm cho chúng cường giả khiếp sợ như thế?

Thật ra, cũng không làm gì, chính là hẩn lấy ra bình ngọc, đang thu thập ngọn lửa bản nguyên.

Ngày xưa cũng có người thu thập ngọn lửa bản nguyên, nhưng bọn họ đều sẽ bị ngọn lửa bản nguyên tấn công, mỗi một lần thu thập đều phải tổn rất nhiều công.

Bình ngọc trước mắt Diệp Trường Sinh lơ lửng, ngọn lửa bản nguyên tự động tiến vào trong bình...

Nếu không phải chúng cường giả tận mắt chứng kiến, quả thực không thể tin được, thế giới này làm sao vậy, thật điên cuồng!

Bên vách núi.

Bóng người di chuyển.

Nham thạch nóng chảy sôi trào, thô bạo như rồng.

Từng thân ảnh lẳng không bay xuống, người cầm đầu chính là Hắc Tinh Tinh.

Ngoại trừ nàng ta ra, còn có Long Lạc Trần và năm lão giả, nhìn thấy mọi người xuất hiện, chúng tu sĩ bên vách núi sắc mặt đại biến.

Vài chủ sự của Thế Giới Hắc Ám lại đồng thời xuất hiện, cảnh tượng như vậy chính là trăm năm khó gặp.

Ánh mắt Hắc Tinh Tinh rơi vào trên nham thạch nóng chảy tàn phá bờ bãi: "Hắn quả nhiên tiến vào."

Long Lạc Trần nói: "Tam tiểu thư, người nói là Diệp Trường Sinh?"

Hắc Tinh Tinh gật gật đầu: "Người này quá mức quỷ dị, hẳn lúc trước nói qua sẽ cắn nuốt tâm điểm."

Long Lạc Trần khinh thường nói: "Thiếu niên này có chút năng lực, nhưng tật xấu khoác lác này thật sự không tốt, xem ra sau khi phá hủy tháp Tử Vong đã khiến cho hắn tăng lên không ít."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Cắn nuốt Tâm Điểm, cho dù là Giới Chủ cũng không dám. Hắn chỉ là Thần Vương, quả thực nói khoác mà không biết xấu hổ."

Chương 497: Có thể tâm sự không

Hắc Tinh Tinh híp mắt lại, mở lời nói: "Long thúc, hắc có lẽ thật sự có thể."

Một bên, lão giả tóc bạc phụ họa nói: "Tam tiểu thư, mấy năm nay tâm điểm càng ngày càng cuồng bạo, ngay cả Giới Chủ cũng hết đường xoay sở, lão phu không tin có người có thể cắn nuốt nó."

Ánh mắt Hắc Tinh Tinh rơi vào trên người lão giả tóc bạc: "Vân gia gia, nếu hắc cắn nuốt tâm điểm, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Vân Động Thiên lạnh lùng nói: "Giết chết, lấy."

Hắc Tinh Tinh lâm vào trầm mặc, hiểu được ý của Vân Động Thiên, nếu Diệp Trường Sinh thật sự cắn nuốt tâm điểm, vậy hắc không có khả năng đi ra khỏi Thế Giới Hắc Ám.

Giờ khắc này.

Trên vách đá.

Trong bóng tối vô tận, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt đánh giá Dung Nham Hắc Ám.

Đứng bên cạnh nàng là một nam tử, người này chính là Thiên Đệ Cửu.

Âm thanh của nữ tử như trời nói: "Thiên thúc, sẽ không thật sự có người có thể hàng phục tâm điểm đi!"

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu tử kia có lẽ có thể, chúng ta chờ xem."

Nữ tử lại nói: "Thiên thúc, ta xem qua tin tức của hắc, đến từ Kiếm Châu, sau khi tiến vào Vạn Thần Vực, không biết vì sao hắc thành Thiếu chủ Thần Ma Tộc, quấy nhiễu toàn bộ Vạn Thần Vực đến mức long trời lở đất, kẻ địch của hắc thật sự là quá nhiều, không thích hợp ở lại Thế Giới Hắc Ám."

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, cười nói: "Nhân quả trên người hắc, không

phải ta có thể nhìn thấu, nhưng hắn nếu có thể đến Thế Giới Hắc Ám, chứng tỏ tất cả đã được định trước.”

"Có một số việc không thay đổi được, phải học cách tiếp nhận."

Sắc mặt nữ tử trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Thiên thúc hình như rất coi trọng hắn."

Thiên Đệ Cửu nói: "Chẳng lẽ người không thấy thiên phú không khác người sao, tương lai các người ai đi xa hơn, thật đúng là khó nói."

Nữ tử nói: "Thiên thúc, nếu hắn căn cước thâm hiểm, sợ là không đi ra khỏi Thế Giới Hắc Ám."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Hắn có bình an hay không, còn không phải là trong suy nghĩ của người."

Nữ tử lâm vào trầm mặc, ánh mắt vẫn dừng trên Dung Nham Hắc Ám, vẻ mặt của nàng vô cùng vô cùng vô cùng phức tạp.

...

Dưới đáy dung nham.

Diệp Trường Sinh hoàn thành thu thập ngọn lửa bản nguyên, thân ảnh tiếp tục đi về phía trước, tiến vào chỗ sâu nhất.

Mọi người nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi biến mất, miệng há to có thể nhét một nắm tay.

Giờ khắc này, chúng cường giả thật sâu hoài nghi, bọn họ không cùng một chỗ với Diệp Trường Sinh.

Bọn họ tiến vào Dung Nham Hắc Ám, nửa bước đã khó đi. Ngược lại Diệp Trường Sinh như cá gặp nước, không có chút kháng cự nào.

Đúng lúc này, một tiếng thú rống chấn động trời truyền ra, vang vọng cửu tiêu, chấn động đến mức dung nham như trụ xông thẳng lên không trung.

Chúng cường giả hoàn toàn sợ hãi, vội vàng rời khỏi Dung Nham Hắc Âm, sợ bị ảnh hưởng.

Bên vách núi, mấy người Hắc Tinh Tinh nhìn nham thạch nóng chảy xông thẳng vào không trung, thân ảnh vội vàng lui về phía sau, trên mặt bọn họ lộ vẻ hoảng sợ.

Vân Động Thiên trầm giọng nói: "Chuyện gì xảy ra, đại hung thú phong ấn trong Dung Nham Hắc Âm thức tỉnh?"

Về mặt những người khác mờ mịt, hoảng sợ nhìn chăm chú vào phía trước, linh khí trong cơ thể bắn ra, như lâm vào đại địch.

Trong hư không.

Sắc mặt nữ tử sắc mặt không gợn sóng, lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Nó quả nhiên thức tỉnh."

Thiên Đệ Cửu nói: "Đúng vậy, Doanh Nhi, người muốn đi vào?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Trước tiên nhìn tình huống một chút, nếu hẳn không địch lại, ta chỉ có thể tự mình ra tay rồi."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Hai người các người liên thủ là tốt nhất, bằng không, thật sự rất khó trấn áp nó."

Hắc Doanh Doanh trầm mặc trong chớp mắt, bóng dáng xinh đẹp hóa thành một vệt ánh sao, tiến vào trong Dung Nham Hắc Âm.

Phía bên kia.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên hộp kiếm Thiên Cực, nhìn hung thú dữ tợn khủng bố trước mắt: "Hỏa Kỳ Lân?"

Có chút không giống nha.

"Hệ thống, quét hung thú trước mắt."

[Định, nhắc nhở chủ nhân, con thú này là Xích Viêm Thú, là hậu duệ của Phần Thiên Kim Kỳ Lân, là đại hung thú, thích thần binh hỏa diễm, phòng ngự nghịch thiên, công kích mạnh mẽ, chúc chủ nhân may mắn.]

Diệp Trường Sinh: "..."

Hệ thống này cũng không nói nhược điểm của nó, làm việc không thể nghiêm túc một chút sao? Quá qua loa.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Xích Viêm Thú ngửa mặt lên trời rỗng điên cuồng, bồm sau lưng dựng thẳng lên, hỏa diễm từ trên người nó hạ xuống, từng bước từng bước đi tới phía Diệp Trường Sinh.

Trong khi bước tới, thân ảnh của nó chẳng những phóng đại, mở cái miệng to phun ra hỏa diễm, răng nanh bén nhọn như thần binh.

Diệp Trường Sinh nhìn Xích Viêm Thú: "Cái kia, có thể tâm sự không?"

Bá.

Xích Viêm Thú mạnh mẽ nhào về phía trước, mang theo thú uy không thể ngăn cản, khủng bố như vậy, làm cho người ta sợ hãi.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác miệng nó vừa hạ xuống, có thể cắn nuốt tất cả Dung Nham Hắc Ám vào trong miệng...

Chương 498: Phòng ngự này còn không phải quá mạnh rồi sao?

Rống rống.

Rống rống.

Xích Viêm Thú mạnh mẽ nhào tới, nham thạch nóng chảy sôi trào, nhấc lên sóng lớn nuốt trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên hộp kiếm lay động không thôi, lúc nào cũng có thể ngã xuống, hấn mạnh mẽ ổn định thân ảnh, Song Kiếm Hỗn Độn xuất hiện ở lòng bàn tay.

Xuy.

Một kiếm giằng dữ chém xuống, nham thạch nóng chảy bị chia làm hai, kiếm quang chém trên người Xích Viêm Thú.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Xích Viêm Thú ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh, hơi thở càng trở nên thô bạo.

Khá lắm.

Phòng ngự này còn không phải quá mạnh rồi sao?

Một kiếm chém xuống, thế mà không đả thương được nó một chút.

Xích Viêm Thú lần thứ hai vọt tới, tốc độ vô cùng nhanh, nhìn thấy một màn này, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau.

Sau đó, một màn kinh người xảy ra.

Xích Viêm Thú một ngụm nuốt hộp kiếm Thiên Cực vào trong cơ thể, nhìn Diệp Trường Sinh, xoay người vọt tới Tâm Điểm Hỗn Độn.

Có ý gì vậy?

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Hóa ra Xích Viêm Thú là vì cắn nuốt hộp kiếm Thiên Cực, căn bản cũng không phải muốn công kích hắn?

Mang theo sự hiếu kỳ, hắn di chuyển hướng đi tới tâm điểm đi, một khắc lại tiếp cận Xích Viêm Thú, thú uy kinh khủng nghiền ép trên người hắn.

Diệp Trường Sinh hiểu được.

Xích Viêm Thú đang bảo vệ Tâm Điểm Hỗn Động, chỉ cần người không tới gần, nó sẽ không công kích người, nhưng người có chủ ý đến Tâm Điểm, vậy nó sẽ liều mạng với người.

Cái này xử lý như thế nào?

Hộp kiếm bị nó cắn nuốt, mặc kệ cũng không được.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên Tâm Điểm Hỗn Động, khóe miệng nhấc lên một ý cười, ngay sau đó, trong nham thạch nóng chảy, trong nháy mắt xuất hiện chín thân ảnh của hắn.

Thiên Huyền chi thân.

Chín thân ảnh xuất hiện, đồng thời phát động tấn công Xích Viêm Thú.

Chín kiếm quang hội tụ cùng một chỗ, tức giận chém xuống Xích Viêm Thú.

Xích Viêm Thú ngửa đầu rống giận, vung tay lớn đập xuống phía Diệp Trường Sinh, chín thân ảnh lướt qua làm cho Xích Viêm hoa cả mắt.

Rơi vào đường cùng, nó chỉ có thể phá hủy từng người một.

Diệp Trường Sinh thấy Xích Viêm Thú rời khỏi Tâm Điểm Hỗn Động, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh tâm điểm, vừa muốn thu tâm điểm trước mắt, một hơi thở nguy hiểm từ sau lưng truyền đến.

Xuy.

Xuy.

Từng đạo phi kiếm mang theo ngọn lửa của nham thạch nóng chảy chỉ thẳng vào trên người hắc, tốc độ vô cùng nhanh, căn bản không kịp phản ứng.

Diệp Trường Sinh vội vàng thúc dục Cửu Chuyển Thần Ma Thể, ngăn cản trường kiếm bay tới trước mắt, dưới loại tình huống này, hắc chỉ có thể chống đỡ.

Phanh.

Phi kiếm đánh trúng, thân ảnh của hắc bay ngược ra sau, hung hăng va chạm vào vách nham thạch nóng chảy sau lưng.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Xích Viêm Thú dừng trên người hắc, hai tay lớn đè xuống, thân ảnh bao trùm Diệp Trường Sinh.

Ta đi, hung thú này có chỉ số thông minh rất cao nha!

Diệp Trường Sinh nhìn móng vuốt lớn rơi xuống, thân ảnh chợt lóe chuẩn bị tránh né, lại phát hiện vô hình trung có một cỗ thú uy khủng bố trói buộc hắc.

Rơi vào đường cùng, hắc chỉ có thể vung kiếm ngăn cản.

Oanh.

Móng vuốt khổng lồ của Xích Viêm Thú rơi xuống, trực tiếp đè Diệp Trường Sinh vào trong vách nham thạch nóng chảy.

Nhìn Xích Viêm Thú trước mắt gần trong gang tấc, Diệp Trường Sinh biết mình qua loa, thực lực của hung thú này chỉ sợ phải ở trên cấp Thần Hoàng.

Rống rống.

Xích Viêm Thú gầm về phía Diệp Trường Sinh, trong hai mắt lóe ra

sự thềm thường, nham thạch nóng bỏng trong miệng chảy xuống.

Diệp Trường Sinh nói: "Thú huynh, người không thích ăn thịt người, đúng không."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thú huynh, ta còn có rất nhiều thần binh chí bảo, chúng ta nói chuyện một chút."

Dứt lời.

Xích Viêm Thú mở miệng nói: "Ta thích ăn người nhất."

"Con mẹ nó, nói tiếng người!" Diệp Trường Sinh biến sắc: "Đường đột, hung thú cường đại như người, có thể nói tiếng người, không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta càng nên nói chuyện một chút, người sẽ không vĩnh viễn muốn ở lại nơi này đi, ta có thể dẫn người ra ngoài."

"Còn nữa, người đói không, chúng ta nướng chút thịt, lấy chút rượu cùng nhau ăn một chút."

Tiếp theo, lòng bàn tay hắn xuất hiện một khối thịt Ma Côn: "Thịt này như thế nào, thích không, so với thịt của ta ngon hơn nhiều."

Ánh mắt Xích Viêm Thú dừng lại trên thịt Ma Côn: "Còn nữa không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có, có, có, bao ăn no!"

Chỉ cần là người ăn, ta có thể cho người ăn no.

Móng vuốt lớn của Xích Viêm Thú từ bả vai Diệp Trường Sinh hạ xuống: "Có bao nhiêu thì lấy ra toàn bộ cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Có muốn chúng ta đổi chỗ khác ăn không?"

Xích Viêm Thú nói: "Mau lấy ra, nơi khác ta không đi, thủ đoạn của nhân loại các người, ta rất rõ ràng."

Xem ra cũng là một hung thú có chuyện xưa!

Có điều chỉ số thông minh của tên này thật cao, thực lực mạnh, mình như thế nào mới có thể lấy đi tâm điểm, một lần nữa lấy lại hộp kiếm?

Chương 499: Một chút mặt mũi cũng không cho?

Giờ khắc này.

Hắc Doanh Doanh xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, nhìn thấy một màn trước mắt, khuôn mặt nàng ta thất sắc, trong ánh mắt hiện lên vẻ khó có thể tin được.

Xích Viêm Thú gió cuốn mây trôi với thịt Ma Côn, đang ăn say sưa, nhận thấy được hơi thở của Hắc Doanh Doanh: "Nhân loại các người quả nhiên không có thứ tốt."

Trong lúc nói chuyện, nó tựa như chuẩn bị tấn công Diệp Trường Sinh.

Mẹ kiếp, Xích Viêm Thú điên rồi sao?

"Huynh đệ, không phải như vậy, ta là người tốt, thật sự là người tốt!" Diệp Trường Sinh nói xong, quay đầu nhìn về phía Hắc Doanh Doanh: "Người là ai, mau rời khỏi nơi này."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người đang giảng đạo lý với một con hung thú?"

"Không được sao? Hung thú cũng có tình cảm, quan hệ của chúng ta rất tốt." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt rơi vào trên người Xích Viêm Thú: "Người nói có đúng hay không!"

Xích Viêm Thú nói: "Không phải, ta sẽ không tin tưởng người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ kiếp, vô tình!

Một chút mặt mũi cũng không cho?

...

Dưới đáy dung nham.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, tránh thoát công kích móng vuốt lớn của Xích Viêm Thú: "Thú huynh, ta và nàng không phải cùng một chỗ."

"Đừng hiểu lầm, chúng ta tiếp tục ăn thịt, không tốt hơn sao?"

Xích Viêm Thú nói: "Tiếp tục ăn thịt thì được, nhưng lần này ta muốn ăn thịt người."

Thần Ma Dực sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện, rất nhanh tránh né công kích của Xích Viêm Thú, tốc độ vô cùng nhanh.

Năm lần bảy lượt công kích không tới Diệp Trường Sinh, ánh mắt Xích Viêm Thú tập trung vào trên người Hắc Doanh Doanh.

Nhìn thấy cảnh này.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: "Cơ hội đã đến rồi."

Xích Viêm Thú và Hắc Doanh Doanh đại chiến, hắn vừa lúc nhân cơ hội lấy đi Tâm Điểm Hỗn Độn.

Công kích cường đại của Hắc Doanh Doanh rơi vào trên người Xích Viêm Thú, thấy Diệp Trường Sinh đi về phía Tâm Điểm Hỗn Độn: "Xích Viêm Thú, hắn đi lấy Tâm Điểm Hỗn Độn."

Xích Viêm Thú quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Quả nhiên, người mới là người xấu nhất."

Diệp Trường Sinh thấy Xích Viêm Thú nhào tới, giơ tay lên vung ra một kiếm: "Hỗn Độn Thí Thiên Kiếm Trận."

Một kiếm, một trận.

Bao phủ trên người Xích Viêm Thú, ngăn ngửi trói buộc nó lại.

Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên thu Tâm Điểm Hỗn Độn vào trong hệ thống, cùng lúc đó, Hắc Doanh Doanh xuất hiện bên cạnh hắn: "Sao người lại dễ dàng thu được tâm điểm như vậy."

"Rất khó?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, dừng một chút: "Mặc

kệ người là ai, nơi này rất nguy hiểm, mau rời đi đi!"

"Không nên chú ý đến tâm điểm, ta sẽ không cho người."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người cảm thấy mình có thể mang nó đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thử một lần không phải là biết sao."

Hắc Doanh Doanh cười một tiếng: "Yên tâm, ta sẽ không đoạt tâm điểm của người, chỉ sợ Xích Viêm Thú sẽ không đáp ứng."

Oanh.

Oanh.

Hỗn Độn Thí Thiên Kiếm Trận nổ tung, một thân ảnh từ trong kiếm quang vạn trượng đi ra, lưng hắn ta đeo hộp kiếm, tay cầm một thanh ngân thương, thân mặc chiến giáp màu đỏ.

Hiển nhiên là một vị chiến thần.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử trước mắt: "Hắn là Xích Viêm Thú?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Không sai, tu vi Thần Đế, người cảm thấy có phân thắng sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

"Vì sao hắn bây giờ mới biến thành người?"

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Hắn mới từ trong phong ấn đi ra không lâu, cho nên nói tiếng người, biến thành người đều cần thời gian."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, nhìn Hắc Doanh Doanh nói: "Người rất hiểu rõ hắn, cho nên người là người của Thế Giới Hắc Ám."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắn là cường giả bị cường giả của Thế Giới Hắc Ám các người phong ấn, hiện tại hắn phá tan phong ấn, nhất định sẽ tìm các người gây phiền toái, nhanh chóng kêu người cùng nhau trấn áp hắn."

Hắc Doanh Doanh lắc đầu, cười nói: "Không, hắc không bị cường giả của Thế Giới Hắc Âm phong ấn, là hắc tự phong ấn chính mình, chính là muốn ở một chỗ với Tâm Điểm Hỗn Độn."

"Nói như vậy cho người đi, ai lấy đi Tâm Điểm Hỗn Độn, hắc sẽ giết người đó, đơn giản như vậy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chuyện náo loạn này, thật kích thích, quá kích thích.

Xích Viêm Thú xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, giơ trường thương trong tay chỉ thẳng lên người hắc: "Giao Tâm Điểm Hỗn Độn ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Tâm Điểm Hỗn Độn đã nhận ta làm chủ, người vẫn nên từ bỏ đi!"

Xích Viêm Thú gật gật đầu: "Vậy người có thể chết."

Xuy.

Một thương đánh ra, mãnh liệt như rồng, bao trùm thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hắc Doanh Doanh.

Hắc Doanh Doanh hơi giơ tay lên, một ánh sáng bạc bay ra, nghênh đón mũi thương xuyên qua: "Nhanh chóng nghĩ biện pháp giết hắc, bằng không người chắc chắn phải!"

Diệp Trường Sinh giơ tay lên chém ra một kiếm: "Hỗn Độn Trảm!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, nham thạch nóng chảy khùng bố vọt thẳng lên, tựa như Thần Long nuốt trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hắc Doanh Doanh bay ngược ra ngoài, cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Chương 500: Vật gì của người đang chống vào người ta

Hắc Doanh Doanh mở lời nói: "Kiếm đạo thần thông của người rất mạnh, đáng tiếc chính là thực lực quá yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc này không phải lúc đánh giá ta, gọi người."

Hắc Doanh Doanh lắc đầu: "Người cảm thấy cường giả Thế Giới Hắc Ám sẽ vì cứu người mà hy sinh? Tất cả mọi thứ vẫn phải dựa vào chính mình."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Xích Viêm Thú, hung thú cấp Thần Đế, để cho hắn đi đánh, độ khó thật sự là quá lớn.

Lúc này.

Trong tay Xích Viêm Thú xuất hiện một cái chuông lớn, tiện tay vung lên, chuông lớn bay xuống, bao phủ thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hắc Tinh Tinh.

Phanh.

Theo một tiếng nổ lớn hạ xuống, Diệp Trường Sinh phát hiện bọn họ bị bao phủ dưới tiếng chuông lớn, đáng sợ nhất chính là chuông lớn không ngừng thu nhỏ lại.

Hai gò má Hắc Doanh Doanh nổi lên vẻ hoảng sợ: "Chuông Như Ý, món chí bảo này thế mà nằm trong tay hắn."

Diệp Trường Sinh nói, "Cô nương, người biết bảo vật này, vậy làm thế nào chúng ta có thể phá vỡ nó?"

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Xích Viêm Thú cắn nuốt không ít chí bảo, hẳn đều có thể sử dụng những thứ đó. Chuông Như Ý chỉ là một trong số đó, muốn mạnh mẽ đánh vỡ nó, cho dù ta và người liên thủ cũng không có khả năng."

Nói đến đây, nàng phát hiện mình và Diệp Trường Sinh gần trong gang tấc, Song Kiếm Hỗn Độn chống đỡ trong chuông lớn đã cong như tôm.

Trông rất nguy hiểm, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Hắc Doanh Doanh thấy Diệp Trường Sinh híp mắt, trên mặt có vẻ rất hưởng thụ, nhất là nụ cười ở khóe miệng, làm cho nàng cảm giác vô cùng phóng đãng.

Ngay sau đó.

Nàng phát hiện một sự khác thường, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Vật gì của người đang chống vào người ta."

Bên trong chuông Như Ý.

Hơi thở Hắc Doanh Doanh như lan, ấm áp vỗ vào gò má Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời, không khí giữa hai người có chút ái muội.

Đáng chết.

Tại sao lại thấy hơi nóng nhỉ?

Ta cũng là chàng trai tràn đầy tinh lực đấy, đây không phải là muốn chết sao?

Một chút phản ứng cũng là bình thường.

Nhưng... Đó có phải là một chút phản ứng không?

Có phải có chút quá lớn hay không.

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh, thấy gương mặt lạnh như băng như sương của nàng nổi lên một tia ửng đỏ, bộ dáng xinh đẹp vô cùng.

Vô cùng mê người.

"Cô nương, ta thật sự không phải cố ý, người có tin hay không."

Hắc Doanh Doanh lạnh lùng nói: "Còn không mau nghĩ biện pháp

phá vỡ chuông Như Ý, cứ tiếp tục như vậy, ta và người đều phải chết ở chỗ này.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vừa rồi ta chính là đang suy nghĩ làm thế nào để phá vỡ chuông này, là người cắt ngang ta.”

Hắc Doanh Doanh dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Diệp Trường Sinh, hẳn thật sự là đang tự hỏi phương pháp phá chuông sao? Tại sao vẻ mặt của hắn lại hưởng thụ như vậy?

Bởi vì hắn trông rất tuấn tú, vì vậy biểu hiện của hắn trông không hèn mọn như vậy.

Mặc dù như vậy, nếu không phải bị vây trong chuông Như Ý, Diệp Trường Sinh hành động như thế, Hắc Doanh Doanh đã sớm ra tay.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một giọt máu, ngay sau đó, máu chìm vào trong chuông Như Ý.

Vẻ mặt Hắc Doanh Doanh mờ mịt, không biết Diệp Trường Sinh đang làm gì, chuông Như Ý đã bị Xích Viêm Thú khống chế: "Người muốn phá tan cấm chế của chuông Như Ý, để nó nhận người làm chủ sao?"

"Đây là không thể... Có thể!"

Dứt lời.

Chuông Như Ý bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng kêu điếc tai.

Diệp Trường Sinh nói: "Sao lại không có khả năng?"

Hắc Doanh Doanh kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, rốt cục hiểu được vì sao lúc hắn tiến vào Thế Giới Hắc Ám, từ chối giao ra huyết mạch của hắn.

Lực lượng huyết mạch này thật sự quá mạnh.

Nếu hắn nhỏ máu vào trong Huyết Trì, toàn bộ máu trong Huyết Trì đều sẽ bị hắn cắn nuốt không còn.

Thật sự không biết.

Trong cơ thể Diệp Trường Sinh có được huyết mạch Thần Ma thuần túy nhất, ở trong giếng Thần Ma, hắn dung hợp lực lượng huyết mạch của Thần Ma Bát Bộ.

Hiện tại huyết mạch của hắn có thể gọi là huyết mạch Thần Ma mạnh nhất.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động bầu trời, áp Cữu U.

Trên chuông Như Ý tỏa ra ánh sáng đen vàng vạn trượng, diên cuồng khuếch tán, thân ảnh Xích Viêm Thú bay ngược ra sau.

Không thể nào.

Làm sao hắn có thể phá vỡ cấm chế ta để lại?

Lực lượng huyết mạch thật mạnh, nhân loại kia rốt cuộc là ai?

Ngay sau đó.

Chuông Như Ý biến mất không thấy, hai thân ảnh xuất hiện ở đáy nhام thạch nóng chảy, không khí vẫn mập mờ như vậy.

Bởi vì giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đang ôm ngang Hắc Doanh Doanh...

Hắc Doanh Doanh nói: "Buông ta ra!"

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười, thu cánh tay lại, Hắc Doanh Doanh lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hắc Doanh Doanh mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Chúc người may mắn."

Sau đó.

Thân ảnh nàng chợt lóe, biến mất ở đáy nhام thạch nóng chảy,

trong lúc nhất thời chỉ còn lại Diệp Trường Sinh và Xích Viêm Thú
bốn mắt nhìn nhau.

Chương 501: Như thế nào khiến ta tin tưởng người?

Xích Viêm Thú không đuổi theo Hắc Doanh Doanh, nguyên nhân quá đơn giản, bởi vì Tâm Diễm Hồn Độn ở trên người hắn.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, chuông Như Ý xuất hiện trong lòng bàn tay: "Chúng ta vẫn nên nói chuyện thật tốt, bằng không ta sẽ dùng nó bao lấy người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người không phải chỉ muốn Tâm Diễm Hồn Độn sao? Ta có thể cho người, chuyện đơn giản như vậy, không chỉ như thế, ta còn có thể cho người Thần Hỏa khác, làm cho thực lực của người tăng lên nhanh hơn."

Dứt lời.

Tử Vi Thần Hỏa quanh quẩn trên người hắn, Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Thế nào, có thể nói chuyện không."

Ánh mắt nóng bỏng của Xích Viêm Thú rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người thật sự là nhân loại không biết xấu hổ nhất ta từng gặp qua, thật sự."

Diệp Trường Sinh nói, "Cảm ơn đã khen ngợi."

Xích Viêm Thú: "..."

Mẹ nó, đây mà là khen ngợi?

Có phải có hiểu lầm gì về khen ngợi hay không?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta biết người nhất định sẽ nói, chỉ cần giết ta, cái gì cũng là của người, nhưng người có nghĩ tới rằng người có thể giết được ta hay không?"

"Không phải ta lừa gạt người, chỉ cần đáp ứng ở lại bên cạnh ta, nhất định sẽ mang người bay."

"Trong cơ thể người có huyết mạch Phần Thiên Kim Lân Thú, ta có

thể cho người lột xác trở thành Phần Thiên Kim Lân Thú chân chính."

Xích Viêm Thú hoàn toàn chấn động, không thể tin được Diệp Trường Sinh lại có thể nhìn thấu huyết mạch của hắn: "Như thế nào khiến ta tin tưởng người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người cường đại như vậy, nếu như ta lừa gạt người, hoàn toàn có thể rời đi, hoặc là lần thứ hai ra tay giết ta."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Đi, ta dẫn người đi một chỗ, người nhất định sẽ thích."

Xích Viêm Thú đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, tâm thần người sau vừa động, bên cạnh xuất hiện một đoàn vòng xoáy khổng lồ.

Không sai, hắn mở ra Thương Khung Thần Cung, muốn để Xích Viêm Thú ở lại bên người, đương nhiên phải dùng liều thuốc mạnh.

Giờ khắc này.

Xích Viêm Thú nhìn vòng xoáy trước mắt: "Không nghĩ tới trên người người còn có chí bảo như vậy."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Đi vào chơi đi, đúng rồi, tên của người là gì?"

Xích Viêm Thú nói: "Thác Bạt Thiên."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu, "Đi thôi, cùng nhau tiến vào đi, yên tâm, ta thật sự không lừa người."

"Ta còn sợ bị người lừa gạt?" Thác Bạt Thiên trầm giọng nói: "Tiến vào xem một chút thì có sao."

Tiếp theo, hai người tiến vào Thương Khung Thần Cung, xuất hiện ở quảng trường, Diệp Trường Sinh bắt đầu giới thiệu: "Thăng Long Trì, Thăng Huyết Trì, Cửu Sắc Thiên Trì, đây đều là những nơi tốt, người có thể đi đề tăng huyết mạch của mình."

"Mặt khác, ta sẽ để lại Tâm Điểm Hỗn Động và Tử Vi Thần Hỏa bản nguyên ở trong cung, để người cần nuốt hấp thu."

Thác Bạt Thiên kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, phát hiện hình như hắn cũng không lừa gạt mình: "Vì sao đối với ta tốt như vậy, nói ra ý đồ của người đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này chúng ta là bằng hữu, người ở lại bên cạnh ta làm bằng hữu, nếu ta bị người ta đánh, có phải người nên ra tay giúp ta không?"

Thác Bạt Thiên nói: "Thì ra người muốn ta bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Thời điểm cần thiết người có thể ra tay, ngày thường người ở chỗ này tu luyện, tương lai trong Thần Cung sẽ có nhiều tài nguyên hơn."

Thác Bạt Thiên suy nghĩ trong nháy mắt: "Nơi này đích xác không tệ, ta có thể đáp ứng ở lại bên cạnh người, có điều, chúng ta hãy nói trước, sau này một năm ta chỉ ra tay một lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì một lần hai lần, có khả năng người ở tại chỗ này, vĩnh viễn không cần ra tay, dù sao ta cũng rất mạnh."

Thác Bạt Thiên ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Mạnh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không mạnh? Nếu chúng ta không mạnh mẽ, chúng ta sẽ làm bằng hữu ư? Bằng hữu của người... Có ai mạnh không?"

Thác Bạt Thiên lắc đầu, giơ tay đưa hộp kiếm Thiên Cực sau lưng cho Diệp Trường Sinh: "Trả lại cho người, tùy tiện giúp người rèn luyện một chút, so với trước kia dùng tốt hơn rất nhiều."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận hộp kiếm, đeo sau lưng: "Vậy ta có phải trả lại chuông Như Ý cho người hay không?"

Thác Bạt Thiên nói: "Không cần, chí bảo của ta còn có rất nhiều, chuông Như Ý đưa cho người, ai bảo chúng ta là bằng hữu."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người tu luyện đi, ta rời đi trước."

Dứt lời, hắc tiện tay vung lên, trên quảng trường Thần Cung xuất hiện hai đoàn thần hỏa bản nguyên.

Thác Bạt Thiên nhìn bóng dáng Diệp Trường Sinh biến mất, lại nhìn hai ngọn lửa bản nguyên trước mắt: "Tại sao ta lại bị hắc lửa gạt rồi?"

"Nhân loại này tiền đồ vô lượng, nên là hắc quá biết lừa gạt."

...

Dưới đáy dung nham.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, khoe miệng nhếch lên ý cười, bắt đầu thu đi toàn bộ thần binh gần cạnh Tâm Điểm.

Những thần binh này đều do Thác Bạt Thiên lưu lại, có thể không lọt vào mắt hắc, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói cũng không tệ lắm.

Chương 502: Không hổ là chủ nhân, quá mạnh mẽ

Mang về cho đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi dùng không phải tốt hơn sao?

Sau đó.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, vọt tới trên nham thạch nóng chảy, tốc độ vô cùng nhanh...

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, trụ nham thạch nóng chảy xông thẳng vào hư không, Diệp Trường Sinh đứng phía trên, uy áp khủng bố trong nháy mắt lan tràn ra ngoài.

Trên vách đá.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt ngây ra như phỗng, trăm miệng một lời nói: "Hắn... Ra ngoài rồi."

"A!"

"Tại sao hắn lại ra ngoài?"

"Không thể nào, chỉ là cấp Thần Vương, thế mà còn sống đi ra, hắn làm như thế nào vậy?"

Trong lúc nhất thời, chúng cường giả cảm giác mạch não của mình không đủ dùng, mới vừa rồi Dung Nham Hắc Ám như vậy, thú uy khủng bố khiến cho can đảm của bọn hắn muốn nát.

Bọn hắn trốn tránh, sợ bị tổn thương.

Nhưng Diệp Trường Sinh đã ở dưới đáy nham thạch nóng chảy, hắn làm sao tránh được một kiếp?

Đúng lúc này.

Có người hoảng sợ nói: "Mau nhìn xem dung nham trở nên bình tĩnh lại rồi, nhiệt độ cũng giảm rất nhiều."

Ánh mắt mọi người dừng lại trên nham thạch nóng chảy, sắc mặt Hắc Tinh Tinh đại biến, lẩm bẩm nói: "Hắn sẽ không thật sự cắn nuốt Tâm Diễm chứ?"

Long Lạc Trần khiếp sợ nói: "Tam tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì."

Vẻ mặt Hắc Tinh Tinh mờ mịt: "Long thúc, hắn giống như cắn nuốt Tâm Diễm."

Long Lạc Trần nói: "Không có khả năng, hắn làm sao có thể cắn nuốt Tâm Diễm? Còn có thú ực kia sao lại biến mất vậy?"

Vân Động Thiên ở một bên nói: "Thiếu niên này quá quý dị, đây nham thạch nóng chảy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sợ là chỉ có một mình hắn biết."

Ba người rơi vào trầm mặc, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, tâm tình tương đối phức tạp...

Trên hư không.

Hắc Doanh Doanh đứng ở bên người Thiên Đệ Cửu: "Thiên thúc, vì sao hắn lại đi ra nhanh như vậy."

Thiên Đệ Cửu lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, Xích Viêm Thú hình như biến mất, tiểu tử này làm sao làm được?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Doanh Nhi, Tâm Diễm Hỗn Độn đã rơi vào trong tay hắn, kế tiếp, ngươi nên biết làm như thế nào."

Hắc Doanh Doanh gật đầu, truyền cho Hắc Tinh Tinh phía dưới. Dứt lời, thân ảnh nàng chợt lóe, biến mất trên hư không.

Vẻ mặt Thiên Đệ Cửu phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh, theo sát phía sau rời đi.

Bên dưới.

Năm người Hàn Hải Tiêu, Diễm Xích Vũ, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Bách Lý Thái Nhi bao vây bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Diễm Xích Vũ nói: "Không hổ là chủ nhân, quá mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Bình thường, bình thường, xếp hạng thứ ba."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người thu hoạch cũng không nhỏ, thân thể tăng lên rất nhiều, đúng rồi, ta còn chuẩn bị cho các người một vài thứ."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thứ gì tốt, chủ nhân nhanh chóng lấy ra."

Diệp Trường Sinh trừng mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Có thể không cần gấp gáp như vậy được không? Nhiều người nhìn vậy, người không sợ bị cướp sao?"

Diễm Xích Vũ khinh thường nói: "Chủ nhân yên tâm, một phút đồng hồ ta có thể đánh trên dưới một trăm người."

Không khoác lác có thể chết đúng không?

Dù sao cũng thoải phòng khoác lác tự nhiên như vậy, Diệp Trường Sinh đều tự thẹn không bằng.

Lúc này.

Bóng dáng xinh đẹp của Hắc Tinh Tinh xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, theo ta đi một chuyến, Thần Hắc Ám cho mời."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Dẫn đường đi!"

Cuối cùng cũng gặp được Thần Hắc Ám, khoảng cách với Cửu Chuyển Như Ý Đan lại tiến thêm một bước.

Tiếp theo, thân ảnh bọn hắn biến mất ở bên vách núi, mọi người nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên.

Bọn hắc ở Thế Giới Hắc Ám mười năm, trăm năm, cũng chưa từng gặp qua Thần Hắc Ám, không thể tin được Diệp Trường Sinh chỉ là cấp Thần Vương, thế mà có thể khiến cho Thần Hắc Ám ưu ái.

Giờ khắc này.

Có người mở lời nói: "Tâm Diễm biến mất, thiếu niên kia cần nuốt Tâm Diễm."

Mọi người xôn xao, lần lượt nhảy vào trong Dung Nham Hắc Ám, một đám mặt như tro tàn, bọn hắc đến Thế Giới Hắc Ám lịch lãm, mục đích chính là vì thông qua Tâm Diễm để tăng thực lực.

Hiện tại Tâm Diễm đã không còn, vậy bọn hắc ở lại Thế Giới Hắc Ám còn có ý nghĩa gì?

"Không, đây không phải là thật, thân thể của ta lập tức sẽ đại thành, chẳng lẽ công sức cứ bị phá vỡ như vậy?"

"Người nói cái búa, đan dược của lão phu cũng chỉ còn lại một bước cuối cùng, hiện tại không có Tâm Diễm, ô ô..."

"Không thể để cho hắc mang Tâm Diễm đi, nhất định phải để lại cho chúng ta!"

Mọi người vô cùng phẫn nộ, ồn ào muốn tìm Thần Hắc Ám, đúng lúc này, một lão giả bay xuống, nhìn mọi người trước mặt: "Chư vị vẫn là ngoan ngoãn đợi, ai dám dị động hay yêu ngôn hoặc chúng, giết!"

Dứt lời.

Bên vách đá là một mảnh yên tĩnh, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám...

...

Bên ngoài Hắc Ám Cung.

Chương 503: Người như vậy sẽ bị người đánh chết

Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của Hắc Tinh Tinh xuất hiện, đi về phía trước, Hắc Tinh Tinh trầm giọng nói: "Diệp công tử, người có phải thật sự cần nuốt Tâm Diễm hay không."

"Người đoán xem!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Người như vậy sẽ bị người đánh chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không tin."

Dứt lời, ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Hắc Tinh Tinh: "Đừng tìm chủ nhân của ta gây phiền toái, có bản lĩnh thì tới tìm ta, ta sẽ cho người cầu sống không được, muốn chết không xong."

Hắc Tinh Tinh giận dữ nhìn Diễm Xích Vũ: "Nhớ kỹ lời người nói."

Ngay sau đó.

Nàng ta dẫn đầu tiến vào trong Hắc Âm Cung, chỉ chốc lát sau, mọi người đi tới trước một tòa cung điện, Hắc Tinh Tinh ngừng lại: "Diệp công tử, chỉ có thể mang theo một người tiến vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người và ta đi vào đi!"

Ba người bước vào trong cung điện, ánh sáng rực rỡ chói mắt, chiếu sáng cung điện một cách rạng ngời, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước, phát hiện trong đại điện có hai hàng bóng người đứng thẳng, có chút cảm giác tương tự như thượng triều ở cổ đại.

Vị trí trên lại trống rỗng, đó là vị trí của Thần Hắc Âm.

Mọi người đứng ở phía dưới, nhất định là trụ cột trong Thế Giới Hắc Âm, dù sao thực lực những người này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Giờ khắc này.

Ánh mắt bọn hắn toàn bộ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, nhìn qua vô cùng không thân thiện, rất nhiều người trên người phóng thích ra sát khí như ẩn như hiện.

Có ý gì đây?

Người đông thể mạnh, muốn cướp ta?

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ, nhưng bên ngoài lại bình tĩnh, thân ảnh xuất hiện ở giữa đại điện.

Đột nhiên, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở vị trí phía trên, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người người tới, nhìn thẳng trực tiếp.

“Sao lại là nàng!”

"Nàng là Thần Hắc Ám?"

Người tới không phải ai khác, chính là Hắc Doanh Doanh.

Lúc này, nàng mặc quần áo màu trắng không nhiễm một hạt bụi, hơn nữa khí chất lạnh như băng cực tuyệt người ngoài ngàn dặm, tựa như Hàn tiên tử.

Uy áp cường đại bao phủ ở đại điện mỗi trong một tấc không gian, tất cả mọi người đều bị bao phủ dưới uy áp của nàng.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ: "Không nghĩ tới nàng lại mạnh như vậy, lúc trước ở đây nham thạch nóng chảy, rõ ràng là che dấu thực lực."

Giờ khắc này.

Hắc Doanh Doanh cao cao tại thượng, hai mắt bề ngỗ giống như Nữ Hoàng, làm cho người ta không dám có chút khinh nhờn nào.

Nàng nhìn Diệp Trường Sinh phía dưới, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, giống như chưa từng thấy qua: "Diệp công tử, giao Tâm Điểm Hỗn Động ra đi!"

Giọng nói như trời, vang vọng đại điện.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Hắc Doanh Doanh: "Vì sao."

Hắc Doanh Doanh nói: "Tâm Diễm Hỗn Độn vốn là vật của Thế Giới Hắc Ám, há có thể rơi vào trong tay người khác."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cô nương, lời này của người nói có chút sai, Tâm Diễm Hỗn Độn vẫn luôn là vật vô chủ, đương nhiên là ai lấy được thì là của người đấy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người lợi dụng Tâm Diễm Hỗn Độn hấp dẫn nhiều tu sĩ đến đây như vậy, thì ra chính là có mục đích này. Chính bản thân không chiếm được lại không cách nào lấy được Tâm Diễm, chờ người khác lấy được, các người thật biết giết người đoạt bảo."

"Không phải ta nói người, đừng tưởng rằng mình lớn lên xinh đẹp là có thể làm gì thì làm."

Trong đôi mắt của Hắc Doanh Doanh hiện lên một tia dị sắc, lại bị nàng che giấu rất nhanh: "Giết người đoạt bảo, nếu thật sự là như thế, Diệp công tử cảm thấy người có thể xuất hiện ở chỗ này sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy cũng không thể bởi vì một câu nói của các người, ta sẽ giao Tâm Diễm Hỗn Độn, ta không cần mặt mũi sao?"

"Hơn nữa, nhiệm vụ mà các người khắc ở trên bia đá bên vách núi ta đều đã hoàn thành, có phải chúng ta nên nói đến phần thưởng một chút hay không?"

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt nói: "Chỉ cần người đồng ý giao Tâm Diễm Hỗn Độn ra, phần thưởng trên tấm bia đá ta đều có thể đáp ứng người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Những phần thưởng kia vốn là thứ ta xứng đáng được nhận."

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, trong đại điện xuất hiện trăm thanh chí bảo: "Trên bia đá khắc rõ ràng, lấy chí bảo trong lửa bản nguyên, có thể để cho Thế Giới Hắc Ám hỗ trợ hoàn thành một việc."

"Nơi này bây giờ có một trăm thanh chí bảo, Thế Giới Hắc Ám có phải nên thay ta làm một trăm việc hay không."

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Sắc mặt mọi người trong đại điện vô cùng khó coi, tuyệt đối không thể tưởng tượng được Diệp Trường Sinh khiến cho Tâm Diễm Hỗn Độn nhận chủ, còn mang toàn bộ chí bảo trong đó về.

Quả thực chính là đập đá vào chân mình.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh:
"Chúng ta từng có duyên gặp mặt, một trăm việc thì không cần, người chỉ cần thay ta làm một việc là được."

Chương 504: Chủ nhân, nói với người chút chuyện

"Tìm một phòng ở yên tĩnh, chúng ta hãy nói chuyện sâu một chút!"

"Làm càn, người dám bất kính với Thần Chủ!" Một lão giả áo đen cất tiếng quát lớn.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lão giả áo đen, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Diễm Xích Vũ ở một bên nói: "Lão đầu, người nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận bị đánh!"

Uy áp khủng bố của lão giả áo đen bắn ra, nghiền nát Diễm Xích Vũ, người sau biến sắc, ngọn lửa chín màu cuồng bạo bốc lên.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xích Vũ, lui ra!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lão đầu này rất thiếu đánh."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh: "Người của người... Mặc kệ không quản?"

"Đoàn lão, lui ra đi!" Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt nói, chậm rãi đứng dậy: "Đi thôi, tìm một chỗ chúng ta nói chuyện."

Sau khi rời khỏi Hắc Âm Cung.

Dưới sự dẫn dắt của Hắc Doanh Doanh, Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ theo sát phía sau, ba người xuyên qua bóng tối vô tận.

Đang đi về phía trước, Diễm Xích Vũ thấp giọng nói: "Chủ nhân, nói cho ngài một chuyện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người nói."

Diễm Xích Vũ nói nhỏ: "Chủ nhân, người nhất định phải nghĩ biện pháp đẩy nàng ngã xuống."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, nữ tử này có thiên phú không kém chủ nhân, nếu đẩy ngã nàng sẽ có chỗ vô cùng tốt với chủ nhân."

"Chủ nhân tuổi cũng không còn nhỏ, đã đến lúc điều hòa lại, bằng không thân thể sẽ xuất hiện vấn đề."

Diệp Trường Sinh lảng lảng nhìn Diễm Xích Vũ, giống như đang nói ta tin người cái quý: "Nói tiếng người đi."

Diễm Xích Vũ xấu hổ cười: "Chủ nhân, kỳ thật bên cạnh nàng có một con phượng hoàng, nếu như chủ nhân công hãm nàng, phượng hoàng kia tự nhiên sẽ thuộc về ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đây là logic gì?

"Xích Vũ, người đã có Thái Nhi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta chính là Thần Thú mạnh nhất, làm sao chỉ có một người bạn đời được, ít nhất phải một trăm người mới được."

"Lăn!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có bao xa, lăn xa bấy nhiêu, một trăm người cái đầu người, người cũng không sợ mệt chết chính mình?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ngài không hiểu, sự tuyệt vời trong đó, không thể nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn tìm con phượng hoàng kia, tự mình nghĩ biện pháp, đừng liên lụy đến ta."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, "Thật sự là một nam nhân khẩu thị tâm phi, rõ ràng là thèm muốn thân thể người ta, lại giả bộ thành tiểu tử còn tân."

"Chủ nhân của ta không nên như vậy."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, dờ khóc dờ cười: "Vậy chủ nhân của người hẳn là như thế nào."

Diễm Xích Vũ nói: "Ít nhất cũng phải phóng túng thứ nhất vũ trụ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Người nào tới nương con chim này đi.

Thực sự không phải là một con chim tốt, giữ hẩn ở bên người, không sớm thì muộn hẩn cũng làm hư sự thuần khiết của ta.

Ba người bay xuống một tòa lầu các, bóng dáng xinh đẹp của Hắc Doanh Doanh đứng thẳng, đôi mắt trông về phía xa, nhìn hư không hắc ám phía trước.

Diệp Trường Sinh dẫn đầu mở miệng nói: "Người là cố ý."

Hắc Doanh Doanh nhìn Diệp Trường Sinh: "Vì sao lại nói như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Thực lực của người rất mạnh, có biện pháp phá vỡ chuông Như Ý, nhưng người lại không làm."

Hắc Doanh Doanh vô cùng bình tĩnh: "Ta có biện pháp phá vỡ chuông Như Ý, nhưng Thiên thúc nói tư chất của người bất phàm nên ta muốn nhìn xem người rốt cuộc mạnh cỡ nào."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục: "Người nên cảm ơn ta, nếu không làm sao người có thể nhận đặt chuông Như Ý."

"Vâng cảm ơn." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Đã như vậy, vậy người cũng đừng chê ta chống vào người người."

Hai má Hắc Doanh Doanh giận dữ: "Người..."

Trên lầu các.

Vẻ mặt Hắc Doanh Doanh lạnh như băng: "Diệp công tử, vẫn là nói việc chính đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn Tâm Diễm Hỗn Động, cũng không phải không thể, yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ hai tay dâng lên Tâm Diễm."

Hắc Doanh Doanh đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, luôn cảm giác

Diệp Trường Sinh không thể nào là người dễ nói chuyện: "Yêu cầu gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Nghe nói Thế Giới Hắc Ám có một viên Cửu Chuyển Như Ý Đan, chỉ cần cô nương đưa nó cho ta, Tâm Diễm Hồn Độn chính là của cô nương."

Hắc Doanh Doanh nói: "Không có khả năng."

Dứt lời, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Không nghĩ tới người thế mà biết Cửu Chuyển Như Ý Đan, xem ra mục đích người tiến vào Thế Giới Hắc Ám đã không thuần khiết."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta là vì Cửu Chuyển Như Ý Đan mà đến, yêu cầu đơn giản như vậy, đồng ý thì chúng ta tiếp tục đàm phán."

"Không đồng ý, không nên lãng phí thời gian của nhau, ta sẽ rời khỏi Thế Giới Hắc Ám."

Mặt Hắc Doanh Doanh trầm như nước, trầm giọng nói: "Nửa năm trước, cường giả Bá Tộc tiến vào Thế Giới Hắc Ám, người nọ mang đi hai khối long cốt, nếu Diệp công tử rời khỏi Thế Giới Hắc Ám, hắn sẽ là kẻ địch lớn nhất của người, chỉ cần Diệp công tử giao ra Tâm Diễm, ta có thể giúp người diệt trừ phiền toái này."

Chương 505: Đánh dấu Thế Giới Hắc Ám

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Xem ra Bá Thiên Đồ vì lấy được hai khối long cốt mà trả giá không nhỏ, chỉ tiếc hẫch cho dù có được long cốt, cũng không phải là đối thủ của ta, càng không cần cô nương ra tay."

"Ngoại trừ Cửu Chuyển Như Ý Đan, cái gì ta cũng không cần!"

Hắc Doanh Doanh bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh: "Không thương lượng?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không thương lượng."

Hắc Doanh Doanh nói: "Vậy người cứ chờ bị đánh chết đi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Trong Thế Giới Hắc Ám không phải một mình ta định đoạt, người không thể mang Tâm Điểm Hỗn Độn đi, đừng trách ta không nhắc nhở người, nơi này có rất nhiều người người không trêu vào nổi, cho dù con Thần Thú bên cạnh người rất mạnh, nhưng một mình hẫch không ngăn được."

Diêm Xích Vũ nói: "Sự mạnh mẽ của ta, người không tưởng tượng được!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Phải không, mười vị Thần Hoàng cao nhất, mười gã trận pháp sư cấp Đế, mười gã phù sư cấp Đế, người có thể sao?"

Diêm Xích Vũ vội vàng nói: "Không có việc gì, các người tiếp tục trò chuyện!"

Diệp Trường Sinh nghe xong, sắc mặt biến đổi. Trận pháp sư có cấp bậc thâm nghiêm, từ cao đến thấp lần lượt có tám cấp bậc là Chí Tôn, Vĩnh Hằng, Thần, Đế, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Hẫch thân là trận pháp sư, hiện tại cũng chỉ là trận pháp sư cấp Thiên, vừa tới đã là mười vị trận pháp sư cấp Đế, có chút khủng

bố.

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Diệp công tử, hiện tại còn dám đàm phàm không?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh không chút thay đổi: "Chỉ cần Cửu Chuyển Như Ý Đan, không có gặp mặt nói chuyện, muốn chiến, ta phụng bồi đến cùng."

Diễm Xích Vũ phụ họa nói: "Chủ nhân rất tốt, ta đi cùng người."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh biến đổi, trong lòng hoảng sợ, nàng nhận ra chính mình căn bản không nhìn thấu Diệp Trường Sinh, chỉ có thực lực Thần Vương, lấy đâu ra sức lực?

Nhưng vừa nghĩ đến Diệp Trường Sinh sống sót từ đáy nham thạch nóng chảy trở về, hẳn tuyệt đối có lá bài tẩy khác, bằng không cũng không dám kiêu ngạo như thế.

Thật sự không biết là Diệp Trường Sinh căn bản không có lá bài tẩy gì, hẳn cũng chỉ là kiên trì giả bộ, nói trắng ra chính là giả bộ chiến đấu.

Mục đích chính là muốn hù dọa Hắc Doanh Doanh.

Nếu như hẳn yếu thế, vậy thì sẽ bị Hắc Doanh Doanh bóp chặt, chút chiến thuật tâm lý này, Diệp Trường Sinh rất quen thuộc.

Hắc Doanh Doanh thấy thái độ của Diệp Trường Sinh cường ngạnh như thế: "Diệp công tử, tự cầu phúc đi!"

Dứt lời, nàng chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Diệp Trường Sinh: "Chờ một chút, như thế nào thì cô nương mới có thể giao ra Cửu Chuyển Như Ý Đan."

Hắc Doanh Doanh rơi vào trầm tư: "Nếu như người giúp ta lấy lại Sinh Mệnh Đạo Tắc, ta nguyện ý dùng Cửu Chuyển Như Ý Đan trao đổi với người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn còn muốn Sinh Mệnh Đạo Tắc, người của Thần Ma Bát Bộ còn

chờ hẩn cởi bỏ phong ấn: "Có thể đổi một cái khác hay không!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Không thể."

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Xích Vũ, cẩn thận một chút, kế tiếp phỏng chừng sẽ có một hồi đại chiến."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân chớ hoảng hốt, có ta ở đây, nhất định sẽ dẫn chủ nhân rời khỏi nơi này."

Ngay sau đó.

Hẩn hoảng sợ nói: "Chủ nhân, mau chạy đi!"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, ghé mắt nhìn lại, phát hiện Diễm Xích Vũ đã không còn, tốc độ chạy trốn quá nhanh.

Đã nói sẽ bảo vệ hẩn chu toàn, lại để cho hẩn một mình thừa nhận.

Lời Diễm Xích Vũ nói tuyệt đối không thể tin!

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lao ra khỏi lầu các, đập không bay ngược ra sau, một giây sau, từng bùa chú rơi vào lầu các.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, lầu các hóa thành bột mịn, biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh biến sắc, quá mẹ nó khủng bố, nếu mình còn ở trên lầu các, lúc này thi cốt đã bị nổ không còn.

Lúc này.

Trong không gian đen kịt, mười thân ảnh xuất hiện, áo bọn hẩn trắng như tuyết, trên người quanh quần phù văn vô tận.

Phù sư cấp Đế?

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn chăm chú vào mười người trước mắt: "Mẹ nó, đây là muốn chơi thật, chuẩn bị giết người lấy lửa."

Nói đến đây, trước mắt lại xuất hiện mười thân ảnh, tất cả là Thần Hoàng cao nhất, uy áp khủng bố rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Có chút bắt nạt người ta.

Nhiều người thì rất trâu bò hả?

Diệp Trường Sinh nói xong, xoay người đạp không lướt nhanh, bỏ chạy đuổi theo Diễm Xích Vũ...

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu Thế Giới Hắc Ám, có lập đánh dấu hay không?]

[Đánh dấu.] Diệp Trường Sinh không chút do dự đáp.

Thế Giới Hắc Ám.

Trong bóng tối vô tận.

Bóng dáng xinh đẹp của Hắc Doanh Doanh đứng trên không, ở hai bên người nàng lần lượt là hai người Hắc Tinh Tinh và Thiên Đệ Cửu, ánh mắt ba người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Hắc Tinh Tinh nói: "Tỷ tỷ, thật sự muốn giết hắn?"

Chương 506: Phần Thưởng của hệ thống, Thần cách Hắc Âm

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt bình tĩnh: "Hắc không phải rất lợi hại sao? Ta muốn xem hắc có lá bài tẩy nào."

Hắc Tinh Tinh gật đầu: "Là nên giáo huấn hắc thật tốt, lớn như vậy còn chưa bao giờ gặp qua người kiêu ngạo như vậy."

"Nhất là con chim bên cạnh hắc, nếu có thể, ta muốn lột sạch lông của hắc."

Hắc Doanh Doanh nói: "Hắc hắc là còn có lá bài tẩy, trước tiên xem rồi nói sau."

Thiên Đệ Cửu nói: "Doanh Nhi, hắc đưa ra yêu cầu gì, các người không đàm phán sao."

Hắc Doanh Doanh không chút do dự nói: "Cửu Chuyển Như Ý Đan."

Thiên Đệ Cửu hí mắt, cười nói: "Tiểu tử này có khẩu vị không nhỏ, nếu như có thể, đưa Cửu Chuyển Như Ý Đan cho hắc."

Hắc Doanh Doanh: "..."

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Doanh Nhi, ta biết người muốn nói gì, Cửu Chuyển Như Ý Đan rất quan trọng với người, nhưng điều kiện tiên quyết là người trước tiên phải rời khỏi nơi này, sau đó mới có thể dùng Cửu Chuyển Như Ý Đan."

"Tiểu tử này là người duy nhất có thể giúp người rời đi, Cửu Chuyển Như Ý Đan có thể cho hắc, khi người cần, trong tộc có biện pháp tìm cho người một cái mới."

Hắc Doanh Doanh gật gật đầu: "Thiên thúc, nếu đã quyết định đưa Cửu Chuyển Như Ý Đan cho hắc, để cho mọi người đừng tay đi."

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Không vội, ta hiện tại muốn nhìn xem hắc mạnh cỡ nào, có một số việc phải phó"

thác cho hần, nếu không có thực lực, Cửu Chuyển Như Ý Đan thật đúng là không thể cho hần.”

“Bằng không, lãng phí!”

Dứt lời, Hắc Tinh Tinh hoảng sợ nói: "Tỷ tỷ, Thiên thúc, hần sao lại không chạy nữa, đây là muốn từ bỏ chống cự?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Từ bỏ, người không hiểu rõ kiếm tu, một kiếm tu chân chính tuyệt đối là thà chết bất khuất, hần là hậu bối của người kia, tuyệt đối không đơn giản.”

Hắc Doanh Doanh mở lời nói: "Thiên thúc, lúc trước ta nghe người nhắc tới, nói Diệp Trường Sinh là con của cố nhân, người nợ chính là kiếm tu năm đó mang kiếm Phần Thiên đi?"

Thiên Đệ Cửu gật đầu, "Không sai, Diệp Chiến Thiên hần là người thân của hần, năm đó Diệp Chiến Thiên tiến vào Thế Giới Hắc Ám đã được tộc coi trọng, đáng tiếc cuối cùng bị hần cự tuyệt.”

Hắc Doanh Doanh khó hiểu nói: "Vậy còn để cho hần mang kiếm Phần Thiên đi.”

Thiên Đệ Cửu nói: "Dựa vào bản lĩnh lấy được, vì sao không cho mang đi?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Tư chất của hần mạnh hơn Diệp Chiến Thiên nhiều lắm, cho nên an tâm nhìn đi.”

Hắc Tinh Tinh lại nói: "Thiên thúc, nhưng hần chỉ có tu vi cấp Thần Vương, làm sao chống cự được?"

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, cười nói: "Vậy hần làm sao khiến cho Tâm Điểm Hỗn Động nhận chủ, xem người xem chuyện, không thể quá phiến diện.”

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Chủ nhân sao không chạy?"

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong phần thưởng của hệ thống, làm

ngơ lời nói của Diễm Xích Vũ, người sau tiếp tục nói: "Chủ nhân sẽ không bị dọa choáng váng chứ!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, tựa như sét đánh giữa trời quang.

Trong bóng tối vô tận, một tia sáng xé rách ra một lỗ hổng, ngay sau đó, linh khí mệnh môn tràn đầy rơi vào, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Ánh sáng vạn trượng bao phủ, Diệp Trường Sinh giống như tắm rửa trong thần quang, thần thánh bất khả xâm phạm, nhìn mà sợ hãi.

Cường giả đuổi tới, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bóng dáng xinh đẹp đi về phía trước ngừng lại, hai má nổi lên vẻ đề phòng.

Ngay cả ba người Hắc Doanh Doanh, Thiên Đệ Cửu, Hắc Tinh Tinh cũng đắm chìm trong chấn động, linh khí khủng bố như thế, bọn hắn trong lòng tò mò Diệp Trường Sinh đến tột cùng muốn làm gì?

Hắc Doanh Doanh mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động: "Thiên thúc, đây là lá bài tẩy của hắn?"

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: "Không phải, hắn là hắn đạt được truyền thừa của một vị cường giả."

Hắc Doanh Doanh kinh ngạc: "Thiên thúc, nơi này là Thế Giới Hắc Ám, hắn làm sao có thể đạt được truyền thừa của cường giả?"

Hai má Thiên Đệ Cửu hiện lên sự mờ mịt: "Sự tình quá mức khác thường, ta cũng không rõ lắm."

Hắc Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Hắn luôn có thể mang đến cho người ta kinh hỉ."

Diễm Xích Vũ đứng thẳng bên cạnh Diệp Trường Sinh, cũng hưởng thụ linh khí mệnh môn rơi xuống: "Chủ nhân, lại muốn bắt đầu

giả vờ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, cười nói: "Có điều... Cảm giác này cực kỳ sáng khoái.”

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công, đạt được Thần cách Hắc Ám, có phải lập tức dung hợp Thần cách hay không.]

“Có!”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chậm rãi bay lên, đúng lúc này, trong ánh sáng, một khối lớn bằng bàn tay xuất hiện, bay về phía hắn.

Thần uy khủng bố bắn ra, mọi người trong sân khí huyết sôi trào, cổ họng truyền đến một trận tanh ngọt.

Một lão giả áo trắng trầm giọng nói: "Lui!”

Ra lệnh một tiếng, mọi người vội vàng lui về phía sau, không dám tới gần Diệp Trường Sinh một bước.

Chương 507: Thiên thúc, không phải truyền thừa của cường giả?

Diệp Trường Sinh là cấp Thần Vương không sai, nhưng Thần cách bay xuống thật sự là quá mạnh, phóng thích uy áp căn bản không phải mọi người có thể chống cự, cho dù bọn hắn là Thần Hoàng cao nhất.

Diễm Xích Vũ thấy Thần cách xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi nói: "Thần cách, chủ nhân thế mà có được Thần cách, cái này..."

Phải biết rằng Thần cách căn bản không phải Thần Vương, Thần Tôn, Thần Hoàng có thể có được, khởi đầu là Thần Đế, còn phải là người nổi bật trong Thần Đế.

Diệp Trường Sinh dễ dàng đạt được Thần cách như vậy, dễ dàng làm cho người ta hoài nghi nhân sinh.

"Không được, ta phải đi, đợi tiếp nữa, uy áp Thần cách phóng thích có thể phế ta mất."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ngược ra sau, vẫn kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, con gà thật hâm mộ.

Một bên khác.

Giọng nói của Thiên Đệ Cửu khê run lên: "Thần cách, Thần cách Hắc Âm, vận khí của tiểu tử này cũng quá nghịch thiên."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, không phải truyền thừa của cường giả?"

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Không phải, là Thần cách, không thể tin được hắn còn trẻ như vậy đã đạt được Thần cách, tương lai sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?"

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh biến đổi: "Thiên thúc, cỗ thần lực này mạnh mẽ như thế, hắn có thể khống chế sao?"

Thiên thứ chín nói: "Chỉ cần hẩn thành công có được Thần cách, cổ thần lực này sẽ không thương tổn đến hẩn, có lẽ trong thời gian không cách nào phóng thích uy lực chân chính của Thần cách, nhưng đợi đến khi tu vi của hẩn đột phá đến cấp Thần Đế, đó chính là vô cùng vô cùng vô cùng đáng sợ."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Doanh Nhi, người phải nắm chặt thời gian, bằng không sẽ bị tiểu tử này vượt qua quá nhiều."

Hắc Doanh Doanh hí mắt, gật gật đầu: "Thiên thúc, ta biết rồi."

Hắc Tinh Tinh ở một bên nói: "Thiên thúc, có thể đoạt lại Thần cách của hẩn, sau đó cho tỷ tỷ sử dụng hay không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Không thể, Thần cách tự động chọn chủ, nếu mạnh mẽ chiếm đoạt mà sử dụng, ngược lại sẽ mang đến phản phệ thật lớn, lấy tư chất của Doanh Nhi, sớm muộn gì cũng có được Thần cách thuộc về mình."

Hắc Tinh Tinh vội vàng nói: "Thiên thúc đừng tức giận, ta chỉ là hỏi một chút."

Hắc Doanh Doanh nhìn Diệp Trường Sinh, mở lời hỏi: "Thiên thúc, Thần cách là mình dung hợp tốt, hay là giống như Diệp Trường Sinh có được Thần cách của người khác?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Đương nhiên là cái đầu tiên, có điều, loại tình huống như tiểu tử này, đây chính là vận năm khó gặp. Nói như vậy cho người đi, hẩn hiện tại đạt được Thần cách Hắc Ám tự động chọn chủ, trong cơ thể sẽ có được một Thần cách. Đợi đến khi tu vi của hẩn tăng lên đến trình độ nhất định, còn có thể tiếp tục dung hợp Thần cách thuộc về mình. Trong cơ thể một người có được hai Thần cách, nếu gặp phải tu sĩ có được một Thần cách, vậy hoàn toàn chính là treo trên trời đánh."

Trong hai mắt Hắc Doanh Doanh hiện lên một tia dị sắc: "Thiên thúc, một tu sĩ có thể có tối đa mấy Thần cách?"

Thiên Đệ Cửu trầm mặc trong nháy mắt: "Vấn đề này quá thâm sâu, ta không cách nào trả lời người. Chỉ có thể nói cho người biết

như thế này, tu luyện là không có cực hạn, cho nên tương lai của mỗi người đều không giống nhau.”

Trong bóng tối vô tận.

Ánh sáng vạn trượng như trụ hướng lên trời, thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng trong ánh sáng, thánh khiết vô cùng, tựa như một vị Thái Cổ Thần Chủ buông xuống.

Hơn nữa giá trị nhan sắc của hắn muốn mạng, hào quang đoạt người, toàn bộ Thế Giới Hắc Ám, ánh mắt tất cả tu sĩ đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Kính sợ.

Thờ phụng.

Bao nhiêu nữ tu sĩ nhìn Diệp Trường Sinh, bất tri bất giác rơi vào trong, ngay cả tên hài tử bọn họ cũng nghĩ đến.

Tục ngữ nói, đánh giá tốt nhất về nam nhân, không phải là thực sự đẹp trai, không phải là mạnh mẽ, mà là ta ước.

Vừa thấy Trường Sinh đã sai cả đời.

Sau hôm nay, dung nhan thần tiên của Diệp Trường Sinh sẽ khắc sâu trong đầu các nàng, vĩnh viễn không thể xóa đi được.

Sẽ không bao giờ quan tâm đến những nam nhân khác một lần nữa.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong dung hợp Thần cách, vô số thần văn quanh quẩn trên thân ảnh của hắn, kinh khủng như vậy.

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, chờ sau khi hắn dung hợp Thần cách, ta sẽ nói chuyện với hắn một chút!"

Thiên Đệ Cửu gật đầu: "Chúng ta cùng đi, ta sợ tiểu tử này dung hợp Thần cách sau đó sẽ phiêu.”

"Lúc trước nếu người đáp ứng yêu cầu của hắc, đưa Cửu Chuyển Như Ý Đan cho hắc, tất cả đều sẽ vô cùng thuận lợi, hiện tại tình huống đã khác."

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Thiên thúc, người lo lắng hắc sẽ lên giá ngay tại chỗ?"

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, cười nói: "Ta còn có chuyện khác, muốn trò chuyện với hắc một chút."

Nói đến đây, ông dừng một chút, nhìn Hắc Doanh Doanh nói: "Doanh Nhi, người cảm thấy hắc như thế nào?"

Chương 508: Chủ nhân, lên đi

Hắc Doanh Doanh khẽ nhăn mày, trên mặt nổi sự nghi ngờ: "Thiên thúc có ý gì?"

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Ta chuẩn bị tranh thủ cho người một đoạn nhân duyên."

Ánh mắt Hắc Doanh Doanh rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Vớ hử?"

Thiên Đệ Cửu gật đầu: "Tương lai của tiểu tử này là vô hạn, nếu các người có thể kết làm đạo侶, nhất định là tồn tại vô địch, hiện tại có thể kết thiện duyên với hử, bằng không về sau sợ là không có cơ hội."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, ta từ chối, hiện tại ta còn chưa muốn tìm kiếm đạo侶, sau này hãy nói sau đi."

Hắc Tinh Tinh phụ họa nói: "Thiên thúc, tỷ tỷ tuyệt đại vô song, đạo侶 tương lai của nàng nhất định là nam tử mạnh nhất tinh vực, Diệp Trường Sinh chung quy chỉ là tu sĩ Vạn Thần Vực."

Sắc mặt Thiên Đệ Cửu trầm xuống: "Tinh Nhi, địa vực không phải là quan trọng nhất, tiềm lực mới đúng, cường giả siêu cấp từ Vạn Thần Vực đi ra cũng không ít."

Nói đến đây, ánh mắt ông rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh: "Doanh Nhi, lời của ta người vẫn nên suy nghĩ một chút, bằng không nếu bỏ qua cơ hội này, sau này hết thủy sẽ không biết."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, chuyện này không cần nói nữa, trong lòng ta tự rõ ràng chuyện của mình."

Đúng lúc này.

Ánh sáng vạn trượng lừng không bay xuống, tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, thân ảnh của hử chậm rãi rơi xuống.

Lúc này, Diệp Trường Sinh một chút cũng không vui, dung hợp Thần cách, nhưng cấp bậc của hắn một chút cũng không tăng lên.

Nói như thế nào đây.

Chính là ghen đến hoảng hốt.

Linh khí mệnh môn tràn đầy tiến vào trong cơ thể, lại không cách nào dùng để tăng cấp bậc lên, Diệp Trường Sinh cảm giác linh khí trong cơ thể nếu không thể lợi dụng hợp lý, lúc nào cũng có thể nổ tung tại chỗ.

Vấn đề về thể chất phải được giải quyết, tiếp tục như vậy không phải là một vấn đề.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người dung hợp Thần cách, tu vi thể mà không có thay đổi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tình huống có chút đặc thù."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Vậy ảnh hưởng đến giết người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết người, chuyện nhỏ."

Diễm Xích Vũ nói: "Được, làm đi!"

Thân ảnh hai người vừa muốn xông về phía trước, cường giả Thế Giới Hắc Ám đã vây công vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh dung hợp Thần cách thì thực lực sẽ tăng vọt.

Không nghĩ tới sấm sét lớn, mưa nhỏ, một thân tu vi không thay đổi chút nào.

Vậy bọn hắn sợ cái gì chứ, nhất định phải cùng nhau ra tay, đánh hội đồng Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ đến chết.

Một nữ tử mặc quần áo màu trắng, chân thành từ trong đám người đi ra, mỉm cười nói: "Trận chiến lớn như vậy, dọa chết người ta, thì ra là trông thì ngon mà không dùng được."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không, người có thể thử một lần."

Nữ tử nói: "Đệ đệ tức giận lớn như vậy, tỷ tỷ cho người tiết tức giận."

Ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng ở trên người nữ tử: "Hướng về phía ta, không nên thương tổn chủ nhân của ta."

Nữ tử liếc mắt Diễm Xích Vũ: "Lăn, xấu xí!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Ta chính là ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, tài trí hơn người, dáng vẻ như tiên phạm, được xưng là một đóa lê hoa áp hải đường, người tặng biệt danh là tiểu lang quân Ngọc Diện.

Lại dám nói hần xấu, thật sự là thúc thúc có thể nhện, thím không thể nhện.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người nữ tử: "Người xong rồi, ta nhất định phải cuồi ở trên người người, hung hăng giáo huấn người."

Ngay sau đó, thân ảnh của hần vọt tới trước, tốc độ vô cùng nhanh, ngọn lửa ngập trời bao trùm, bao phủ về phía nữ tử.

Nữ tử tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố nuốt trời, nghênh đón ngọn lửa bao trùm...

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, sóng xung kích như trăng tàn, kích động trong không gian tối tăm.

Diễm Xích Vũ ổn định thân ảnh đi về phía trước, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử, phát hiện bên người nữ tử xuất hiện mười bóng người, hần vội vàng xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, lên đi."

Trên hư không hắc ám.

Cường giả bên cạnh nữ tử buông xuống, uy áp cái thế, bao phủ trên người Diễm Xích Vũ.

Diệp Trường Sinh nghe được thanh âm của Diễm Xích Vũ, thân ảnh chợt lóe, bay lên trời, nhìn thấy một màn này, Diễm Xích Vũ trực tiếp đi.

“Chủ nhân, người làm cái gì đi, không thể như vậy!”

“Làm sao có thể bỏ lại ta mặc kệ?”

"Đây có là người không?"

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh không hạ xuống: "Các người đều lui ra đi!"

Ra lệnh một tiếng, thân ảnh nữ tử và mười cường giả biến mất, Diễm Xích Vũ thở dài một hơi: "May mà lui đi, bằng không ta sẽ đại khai sát giới."

Dứt lời.

Thân ảnh hần chợt lóe, đuổi theo Diệp Trường Sinh...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt ba người Hắc Doanh Doanh: "Ra tay đi!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Diệp công tử, chúng ta vẫn là nói chuyện lại đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói chuyện cũng không phải là không thể, người có phải nên lấy ra chút thành ý hay không."

Chương 509: Đi Hắc Âm Cung

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Đi thôi, đi Hắc Âm Cung."

...

Hắc Âm Cung.

Tầng cao nhất.

Bên trong lầu các.

Ổng tay áo Hắc Doanh Doanh tung bay, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Diệp công tử, người muốn Cửu Chuyển Như Ý Đan, ta có thể cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Đồng ý sao?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Cửu Chuyển Như Ý Đan cho người, nhưng Tâm Điểm Hỗn Độn nhất định phải để lại cho ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta có một vấn đề vẫn khiến ta bối rối, cô nương có thể trả lời cho ta hay không."

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Không biết Diệp công tử muốn biết cái gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không phải hỏa tu sĩ thuộc tính hỏa, vì sao nhất định phải có Tâm Điểm Hỗn Độn."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta cần nó xua đuổi hàn độc trong cơ thể."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thần Hỏa trong thiên hạ nhiều như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác cần Tâm Điểm Hỗn Độn, huống hồ các người ở Thế Giới Hắc Âm nhiều năm như vậy, vì sao không tự mình đi lấy đi, ngược lại phải đợi đến khi ta lấy được các người mới mở miệng."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh biến đổi: "Người có biết Tâm Điểm Hỗn Độn mạnh bao nhiêu không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Hắc Doanh Doanh doanh nói: "Tâm Diễm Hồn Độn là tồn tại thứ ba trong bảng Thần Hỏa, cho dù là Thiên thúc cũng không cách nào có được nó. Năm đó chúng ta phát hiện Tâm Diễm Hồn Độn ở nơi này, khi trạng thái của nó là đỉnh cao, huống hồ có Xích Viêm Thú trấn thủ, rất nhiều cường giả đều muốn có được nó, cuối cùng đều thất bại."

"Sau trận đại chiến kia, Tâm Diễm Hồn Độn trở nên yếu đi không ít, Xích Viêm Thú lại bị phong ấn."

"Thằng đến trong khoảng thời gian này, Xích Viêm Thú bắt đầu di động, có xu hướng phá phong ấn, không nghĩ tới sau khi người xuất hiện, dễ dàng đạt được Tâm Diễm Hồn Độn."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, trách ta quá ưu tú."

Hắc Doanh Doanh nói: "Không phải, vận khí của người quá tốt."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: "Thì ra là như thế, nếu sự tình đã rõ ràng, giao Cửu Chuyển Như Ý Đan ra, ta sẽ cho người Tâm Diễm Hồn Độn."

Hắc Doanh Doanh chậm rãi đứng dậy, bàn tay ngọc hướng lên trên, một hộp vuông màu đen xuất hiện, bị hơi thở băng hàn bao vây: "Đây là Cửu Chuyển Như Ý Đan và Phạm Thiên Thai Tâm, hai kiện chí bảo trong truyền thuyết, đổi lấy Tâm Diễm Hồn Độn, người một chút cũng không thiệt thòi."

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, Tâm Diễm Hồn Độn xuất hiện, trong lúc nhất thời, hơi thở nóng rực tràn ngập trong lầu các: "Đưa Cửu Chuyển Như Ý Đan và Phạm Thiên Thai Tâm cho ta đi!"

Hắc Doanh Doanh giật mình, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, người sau lại nói: "Sao lại không tin ta? Đừng quên, nơi này chính là địa bàn của người, ta dám giở trò sao?"

"Cho người!" Tay ngọc của Hắc Doanh Doanh khẽ vung lên, hộp màu đen bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh: "Đưa Tâm Diễm Hồn Độn cho ta đi!"

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, bao phủ ở trên hộp màu đen, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, thu vào trong linh giới: "Cô nương, ta đã đồng ý đưa Tâm Điểm Hỗn Động cho người, nhưng hắn không đáp ứng!"

Dứt lời.

Thác Bạt Thiên xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt dừng lại trên bóng đen của Hắc Doanh Doanh: "Muốn Tâm Điểm Hỗn Động, hỏi ta có đáp ứng hay không!"

Hắc Doanh Doanh giận dữ nhìn Diệp Trường Sinh: "Người hèn hạ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, người thật sự hiểu lầm ta rồi."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh lạnh như sương hàn, tản ra sát ý khủng bố: "Diệp Trường Sinh, hôm nay nếu không để lại Tâm Điểm Hỗn Động, các người ai cũng đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Người đây là đang uy hiếp ta? Ta ghét nhất là bị người khác đe dọa."

Trong lúc nhất thời, không khí giữa hai người trở nên lạnh như băng, gương cung bật kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng.

Lúc này.

Thiên Đệ Cửu trầm giọng nói: "Diệp công tử, người đã đồng ý giao ra Tâm Điểm Hỗn Động, hiện tại lại để cho hắn đi ra quấy rối, làm người có thể có chút thành tín hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiên bối, trời đất chứng giám, ta thật muốn đưa Tâm Điểm Hỗn Động cho nàng, nhưng Thác Bạt Thiên không đồng ý, tiên bối cũng không muốn ta bị Thác Bạt Thiên đánh chết đi!"

Thác Bạt Thiên nghe thấy lời này, ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Xấu quá, thật sự là quá xấu, lừa cô nương nhà người ta, hiện tại lại phủ sạch quan hệ với mình."

"Đây là việc con người làm?"

"Ngay cả ta cũng bị tiểu tử này tính kế, thật không phải là dạng vừa."

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Diệp công tử, đã như vậy, lão phu nói biện pháp, công tử suy nghĩ một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiên bối xin nói."

Thiên Đệ Cửu nói: "Bệnh hàn trong cơ thể Doanh Nhi mấy ngày nay sẽ phát tác, đến lúc đó Diệp công tử giúp Doanh Nhi xua đuổi hàn độc, làm cho bệnh âm hàn trong cơ thể nàng hoàn toàn khỏi hẳn, Tâm Điểm Hỗn Độn vẫn là của ngươi, Cửu Chuyển Như Ý Đan cũng là của ngươi."

Chương 510: Vô sỉ, ta kiêu ngạo?

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử, đây là giải pháp tốt nhất trước mắt, người hẳn là sẽ không từ chối!"

Diệp Trường Sinh trầm tư trong chớp mắt: "Được, ta đồng ý với người!"

Thiên Đệ Cửu gật đầu, nhìn Hắc Doanh Doanh: "Cứ quyết định như vậy."

Hắc Doanh Doanh tức giận xoay người, giận dữ phất ống tay áo rời đi, trước khi đi, liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, vô sỉ, hèn hạ!

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Hắc Doanh Doanh rời đi...

Vô sỉ, ta kiêu ngạo?

Hèn hạ, ta kiêu ngạo?

Giờ khắc này.

Thác Bạt Thiên nói: "Ta đi bế quan, không có việc gì không cần tính kế ta, nếu có lần sau, hậu quả rất nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta và người là huynh đệ, nói gì đến tính kế, giữa chúng ta không phải là người giúp ta, ta giúp người sao?"

"Tu luyện thật tốt, lần sau đánh nhau còn chờ người hỗ trợ!"

"Tự mình đánh đi, tốt nhất đừng để người ta đánh chết!" Thác Bạt Thiên để lại một câu, thân ảnh biến mất không thấy, lần nữa trở lại trong Thương Khung Thần Cung.

Thiên Đệ Cửu thấy Thác Bạt Thiên rời đi, mặt lộ vẻ hoảng sợ: "Diệp công tử, đổi chỗ khác nói chuyện một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể, ta vừa lúc có việc muốn tiền bối hỗ trợ!"

Thế Giới Hắc Ám.

Trong hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh và Thiên Đệ Cửu chậm rãi đi về phía trước, bọn họ đi rất chậm, giống như đang tản bộ.

Hai người giống như bằng hữu gặp lại sau xa cách lâu dài...

Thiên Đệ Cửu nói: "Diệp tiểu hữu, ngươi là muốn hỏi ta Cửu Chuyển Như Ý Đan và Phạm Thiên Thai Tâm sử dụng như thế nào, đúng không?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Xem ra tiền bối đều đoán được."

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Lão phu không biết vì sao ngươi lại sử dụng Cửu Chuyển Như Ý Đan, nhưng uy lực của đan này vô cùng khủng bố, có tác dụng điều hòa linh khí trong cơ thể, một khi không cách nào áp chế hơi thở thô bạo của đan dược, lúc nào cũng có thể nổ tung thể mà chết."

"Trong cơ thể người đã có hai loại Thần Hỏa, nếu muốn sử dụng Cửu Chuyển Như Ý Đan, tốt nhất là khi giúp Doanh Nhi xua đuổi khí âm hàn, như vậy, có thể dùng khí âm hàn trong cơ thể Doanh Nhi áp chế Thần Hỏa và đan dược thô bạo."

Về mặt Diệp Trường Sinh vô cùng ngưỡng trọng: "Nghiêm trọng như vậy?"

Thiên Đệ Cửu nghiêm nghị nói: "Lão phu tuyệt đối không phải nói xạo, ngươi hẳn là biết Cửu Chuyển Như Ý Đan trân quý cỡ nào, nó có được lực lượng cực hạn, dung hợp nó thành công, người sẽ được lợi vô cùng, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể tử vong."

"Bình thường tu sĩ sử dụng Cửu Chuyển Như Ý Đan sẽ có rất nhiều cường giả hỗ trợ hộ pháp, thời điểm tất yếu có thể áp chế uy lực của đan dược."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiểu rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiên tiền bối, người từ nơi nào đến?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Nơi rất xa, đó mới là thiên đường của tu sĩ, đồng dạng cũng là địa ngục của tu sĩ, kẻ yếu như con kiến hôi."

"Cường giả nằm trong tay hết thấy, chúa tể sống chết của vạn linh."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối là vì bảo vệ nàng mới ở chỗ này?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Bảo vệ Doanh Nhi chỉ là một trong những mục đích, đồng thời cũng phải tìm kiếm một ít tu sĩ có tiềm lực cho gia tộc."

"Không biết Diệp tiểu hữu có hứng thú hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiền bối, ta lười biếng quen rồi, sợ là không cách nào..."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Lý do người từ chối rất đơn giản, nhưng ta tin, năm đó ta một lòng muốn Diệp Chiến Thiên gia nhập với chúng ta, hẳn nói những lời giống như người."

"Kiếm tu thích tự do, ta đều hiểu."

"Diệp tiểu tử, tuổi người còn trẻ đã có trình độ như hiện tại, nhất là ở kiếm đạo, tương lai người nhất định có thể vượt qua hai người kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiền bối nói hai người kia ở trên kiếm đạo rất mạnh?"

Thiên thứ chín gật đầu, "Rất mạnh, Diệp Chiến Thiên đã đi theo một người trong đó, hiện tại hẳn là đang ở Hỗn Loạn Tinh Không."

"Một người khác mai danh ẩn tích đã ngàn năm, tin đồn về hẳn nhiều lắm, rất nhiều người nói hẳn đã chết, nhưng cái loại cường giả siêu phàm thoát tục này, làm sao có thể ngã xuống?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng sục sôi không thôi: "Thiên tiền bối, người nói cho ta biết, hai kiếm khách này tên là gì?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Đương nhiên có thể, kiếm tu dẫn theo Diệp

Chiến Thiên tên là Diệp Tu Duyên, vốn là người của Thần Ma Tộc, sau này kiếm đạo siêu phàm, hẳn lại có chút tẩu hỏa nhập ma, đi tới Hỗn Loạn Tinh Không tìm kiếm kiếm đạo.”

"Một người khác? Người chỉ cần biết tên hẳn là Kiếm Phàm, kiếm tu còn mạnh hơn Diệp Tu Duyên, theo ta được biết, mấy ngàn năm qua không ai có thể khiến hắn xuất ra hai kiếm liên tục.”

Kiếm Phàm?

Diệp Trường Sinh đọc tầm tên này, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cũng là kiếm tu, chênh lệch sao lại lớn như vậy?

Đương nhiên, ngoại trừ hoảng sợ ra, càng nhiều hơn là mừng thầm, rốt cục lần nữa biết tung tích của phụ thân mình.

Chương 511: Không thể chờ đợi như vậy?

Không ngờ cha mình lại ở cùng một chỗ với Diệp Tu Duyên, thật sự là quá trùng hợp.

Hắn đã từng đến ngôi nhà tranh của Diệp Tu Duyên, chiếm được bức thư tay của hắn ta, từ tâm đắc kiếm đạo mà hắn ta ghi chép, trong những ngày ở nhà tranh, hắn ta hẳn là còn chưa tẩu hỏa nhập ma.

"Tiền bối, tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không có thể nhanh chóng tăng lên kiếm đạo sao?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Hỗn Loạn Tinh Không có nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại, đương nhiên, đối với người mà nói thì không có cơ hội."

Diệp Trường Sinh: "???"

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Người quá yếu, tiến vào sẽ chết, tại sao lại có cơ hội có được kỳ ngộ? Tư chất có tốt đến đâu, cũng phải đặt chân xuống đất, tu luyện một đường, kiêng kị nhất chính là vì cái lợi trước mắt, căn cơ không ổn, sẽ mang đến tai họa ngầm vô tận, có khả năng làm cho nỗ lực mấy ngàn năm tiêu tốn, không nên cảm thấy ta đang nói giỡn."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Diệp tiểu hữu khách khí, lần sau gặp mặt, người sẽ càng thêm cảm tạ ta."

Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Đệ Cửu, luôn cảm giác nụ cười của ông có chút làm cho người ta không cách nào nắm bắt được, cái loại ý cười cao thâm khó lường này.

Hình như là muốn tính kế hắn.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện sau lưng hai người, đi tới chính

là Hắc Tinh Tinh: "Thiên thúc, độ âm hàn của tử tử phát tác sớm."

Thiên Đệ Cửu quay đầu lại nhìn lại: "Diệp tiểu hữu, không có Tâm Diễm Hồn Động áp chế, hàn độc của Doanh Nhi phát tác, làm phiền Diệp tiểu hữu."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiên bối khách khí, chúng ta đi thôi."

Ngay sau đó.

Ba người xuất hiện ở ngoài một gian phòng trên đỉnh Hắc Ám Cung, Thiên Đệ Cửu nói: "Diệp tiểu hữu, nhất định cẩn thận, chờ người hoàn toàn khống chế lực lượng của Cửu Chuyển Như Ý Đan thì có thể sử dụng Phạm Thiên Thai Tâm."

"Doanh Nhi sẽ giao cho người, sau khi chuyện thành công, lão phu có trọng tạ!"

Diệp Trường Sinh đẩy cửa phòng ra, quay đầu lại nói: "Ta đi vào."

Thiên Đệ Cửu và Hắc Tinh Tinh đưa mắt nhìn Diệp Trường Sinh tiến vào trong phòng, ngay sau đó, thanh âm đóng chặt cửa phòng truyền ra.

Hắc Tinh Tinh nói: "Thiên thúc, cứ như vậy để cho Diệp Trường Sinh và tử tử một mình một phòng, có thể có nguy hiểm hay không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Người không tin hẳn?"

Hắc Tinh Tinh gật đầu: "Hắn hèn hạ, âm hiểm, cũng chỉ có tướng mạo có thể gạt người, kỳ thật xấu từ trong xương."

Thiên Đệ Cửu lắc đầu, cười nói: "Tinh Nhi, con người đều ích kỷ, bất cứ lúc nào lợi ích cũng là thứ nhất, lòng người hiểm ác tồn tại từ xưa, Diệp tiểu hữu đã rất tốt, tương lai chờ người trải qua nhiều hơn, người sẽ hiểu cái gì mới là âm hiểm chân chính."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, chúng ta đi làm chuyện khác, chờ xua đuổi được hàn độc trong cơ thể Doanh Nhi, ta mang các người trở về."

Hắc Tinh Tinh cười nói: "Cuối cùng chúng ta cũng trở về?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Đã đến lúc trở về, hai tỷ muội các người cũng nên tiếp nhận truyền thừa tẩy lê."

Dứt lời.

Bóng dáng hai người biến mất bên ngoài phòng...

Trong phòng.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, hàn khí lạnh như băng hao mòn xương cốt bao phủ lại, hắc vôi vàng thục dục Thần Hỏa trong cơ thể, ngăn cản hàn khí không cho nó tiến vào cơ thể.

Lựa mông bay lên.

Một bóng dáng xinh đẹp đập vào mắt, Diệp Trường Sinh phát hiện Hắc Doanh Doanh ngồi ngay ngắn trên giường, một tầng hàn băng bao phủ trên người nàng, giống như đã đông cứng.

"Sao người lại tới đây." Hắc Doanh Doanh mở lời nói.

Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Ta tới giúp người xua tan hàn độc, yên tâm, rất nhanh, một chút cũng không đau."

Hắc Doanh Doanh nói: "Vậy còn không mau tới."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Không thể chờ đợi như vậy?"

Trong lúc nói chuyện, hắn đi về phía Hắc Doanh Doanh, khoảng cách càng ngày càng gần, trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ.

Không thể tin được khí âm hàn trong cơ thể Hắc Doanh Doanh lại kinh khủng như thế, dưới sự chống cự của Tử Vi Thần Hỏa, hắc thể mà còn có thể cảm nhận được cái lạnh như băng làm hao mòn xương cốt.

Hắc Doanh Doanh không mượn bất kỳ ngoại lực nào, cứ như vậy cứng rắn chống đỡ hàn khí này, lại còn có thể kiên trì trong thời gian dài như vậy, thật sự là làm cho người ta rung động.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trên giường, khoanh chân ngồi, rất nhanh thúc dục hai đạo Thần Hỏa trong cơ thể, hai tay áp sát sau lưng Hắc Doanh Doanh.

"Không cần lo lắng, ta rất nhanh sẽ tiến vào, không đúng, Thần Hỏa rất nhanh sẽ tiến vào."

Hắc Doanh Doanh khó nhọc nói: "Diệp Trường Sinh, người nói nhảm quá nhiều, không thể nhanh lên được sao?"

...

Trong phòng.

Hàn khí trong cơ thể Hắc Doanh Doanh không ngừng lan tràn, cả lâu các bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành tượng băng.

Trên giường, Diệp Trường Sinh được hai đạo Thần Hỏa bao vây, bắt đầu thay Hắc Doanh Doanh xua đuổi hàn độc trong cơ thể.

Chương 512: Làm sao có thể cân bằng ba lực lượng này?

Nữ nhân sợ lạnh, chảy máu bảy ngày, đây là chuyện thường gặp.

Những loại tình huống giống như Hắc Doanh Doanh này, Diệp Trường Sinh vẫn là lần đầu tiên gặp phải, hàn khí trong cơ thể nàng thật sự quá bá đạo.

Thần Hỏa bản nguyên trên hai tay muốn tiến vào trong cơ thể nàng vẫn gặp phải sự chống cự của hàn khí.

Giọng nói Hắc Doanh Doanh khẽ run: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hàn khí của người quá mạnh, ngăn cản Thần Hỏa!"

Nói đến đây, ông ngừng tạm, tiếp tục nói: "Đừng nhúc nhích, ta sẽ thử lại lần nữa!"

Sau nhiều nỗ lực.

Tiến vào.

Cuối cùng nó cũng tiến vào.

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi, tâm thần khẽ động, hộp vuông màu đen xuất hiện trước mặt. Sau khi mở ra, Cửu Chuyển Như Ý Đan xuất hiện, bay về phía miệng hắn.

Đan được vào cổ họng, tìm đầu nhúc.

Cửu Chuyển Như Ý Đan sau khi vào miệng, một lực lượng khủng bố trong nháy mắt bộc phát ra, đáng sợ nhất không phải là lực lượng của đan được.

Mà là khí hỗn độn khí và khí âm dương trong cơ thể Diệp Trường Sinh trong nháy mắt trở nên thô bạo, giống như như thiên lôi kết hợp với lửa.

Điên cuồng, không kiêng nể gì tiến vào trong kinh mạch của hắn. Hơn nữa đan dược phóng thích linh khí, trong lúc nhất thời, ba đạo linh khí ở trong thân thể hắn độ sức.

Người tới ta lui, đối chọi gay gắt.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh cảm giác cả người không tốt.

Lúc trước Thiên Đế Cửu nói Cửu Chuyển Như Ý Đan vô cùng bá đạo, hắn đã có chuẩn bị tâm lý, lại không nghĩ rằng vừa ăn vào đã dữ dội như vậy.

Thật sự là làm cho hắn có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Mẹ kiếp.

Tình hình gì đây?

Ngoại trừ hơi thở thô bạo còn có hai đạo Thần Hỏa cũng không an phận, đây là muốn đùa chết hắn?

Trên trán Diệp Trường Sinh nổi lên gân xanh, hai má dữ tợn khủng bố, giống như muốn biến thân, rất dọa người.

Nghĩ đến Thiên Đế Cửu lúc trước đã nói qua, có thể dùng khí âm hàn trong cơ thể Hắc Doanh Doanh áp chế Thần Hỏa và lực lượng đan dược cuồng bạo.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng dẫn hàn khí trong cơ thể Hắc Doanh Doanh vào trong cơ thể mình, trong lúc nhất thời, hơi thở trong cơ thể hai người bắt đầu tuần hoàn.

Theo hàn khí trong cơ thể không ngừng dẫn ra ngoài, Hắc Doanh Doanh ‘ừm’ một tiếng, giống như vô cùng hưởng thụ.

Diệp Trường Sinh bên này cũng tốt hơn một chút, hàn khí nhập thể, đích xác có thể áp chế lực lượng của đan dược và Thần Hỏa: "Hàn khí trong cơ thể nàng thật sự mạnh, phỏng chừng thần thể của nàng cũng không đơn giản."

Tiếp theo, hắn nội liễm tâm thần, bắt đầu lợi dụng Cửu Chuyển Như Ý Đan cân bằng hai khí hỗn độn và âm dương, không thử không biết, vừa thử thì giật mình.

Diệp Trường Sinh phát hiện khi ba cỗ lực lượng dung hợp cùng một chỗ, hàn khí của Hắc Doanh Doanh đã không áp chế nổi.

Run rẩy.

Giãy dụa.

Kêu thảm.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, ngay cả Hắc Doanh Doanh cũng hoảng sợ, không biết Diệp Trường Sinh đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này.

Thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, giữ vững bản tâm, ngàn vạn lần không thể bị cỗ lực lượng này khống chế."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, làm sao có thể cân bằng ba lực lượng này?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, hiện tại là giai đoạn tranh phong của ba lực lượng, hết thủy mới vừa mới bắt đầu, kiên trì vượt qua, chủ nhân sẽ bước vào cấp độ mới, nếu thất bại, ba lực lượng này sẽ phá hủy chủ nhân."

Phá hủy ta là chuyện không thể nào.

Đáy lòng Diệp Trường Sinh gào thét, mạnh mẽ dẫn ba hơi thở này vào trong đan điền, đau, thật sự là quá đau.

Hắn có thể vượt qua nhiều lần như vậy, hắn đều kiên trì tới cùng.

Nhưng lúc này đây ba lực lượng tấn công mạnh vào kinh mạch, mang đến thống khổ gấp ngàn lần, vạn lần, nếu không phải bởi vì thân thể hắn đủ cường đại, đã sớm nổ tung mà chết.

Chẳng lẽ thật sự muốn tan thành tro bụi?

Mồ hôi đã làm quần áo ướt nhẹp, Thần cách Hắc Âm lơ lửng trên đỉnh đầu, phóng thích linh khí khổng bố, ý đồ muốn giúp Diệp Trường Sinh áp chế lực lượng trong cơ thể.

Hắc Doanh Doanh nhận thấy Diệp Trường Sinh khác thường, quay đầu nhìn về phía sau lưng, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên vẻ kinh ngạc.

Hắn sử dụng Cửu Chuyển Như Ý Đan!

Nhưng vì sao trong cơ thể hắn có ba đạo linh khí, hơn nữa đều kinh khủng như vậy?

Hắn là quái vật gì vậy?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắc Doanh Doanh trầm giọng nói: "Diệp công tử, người..."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Mau rời khỏi nơi này, bằng không, ta sẽ phá hủy ngươi."

Hắc Doanh Doanh nghe tiếng, cố gắng muốn đứng lên rời đi, không biết vì sao thân thể mềm nhũn, nhào về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bị đè lên.

Hai người gần nhau trong gang tấc, hô hấp quyện vào nhau... Rõ ràng có thể nghe thấy.

Mỹ nhân trong lòng, tâm viên ý mã.

Đây không phải là muốn mạng sao?

Diệp Trường Sinh thật sự hoài nghi Hắc Doanh Doanh là cố ý.

Chương 513: Tại sao nàng ấy không giết ta?

Ngay sau đó.

Ánh mắt hần tràn ngập tính công kích, đối khách làm chủ. Hắc Doanh Doanh nhìn Diệp Trường Sinh, vừa muốn mở miệng nói chuyện...

Ô ô.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh từ trong mê man tỉnh lại, phát hiện trong phòng chỉ còn lại một mình mình. Chuyện xảy ra lúc trước, hần chỉ nhớ rõ lúc bắt đầu và kết thúc.

Quá trình hoàn toàn không nhớ rõ, khi đó hần hoàn toàn bị lực lượng trong cơ thể khống chế.

"Tại sao nàng ấy không giết ta?"

Diệp Trường Sinh biết mình đã làm gì, với sự hiểu biết của hần với Hắc Doanh Doanh, nữ nhân này nhất định sẽ muốn tự mình động thủ.

Hần nội liễm tâm thần, nhanh chóng kiểm tra hai khí trong cơ thể, phát hiện Hồn Độn và âm Dương đã hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ.

Có thể tùy ý sử dụng khí hỗn độn, cũng có thể tùy ý sử dụng khí âm dương, chuyển hoá đổi lẫn nhau hoàn toàn không có vấn đề.

Đáng sợ nhất chính là sau khi dung hợp hai khí, cũng có thể tùy ý sử dụng, uy lực khủng bố rất lớn.

Trên mặt Diệp Trường Sinh nổi lên vẻ hưng phấn, vấn đề thân thể đã được giải quyết, hiện tại rốt cục có thể tăng cấp bậc.

Lúc này.

Thần cách Hắc Âm phóng thích linh khí đi trong kỳ kinh bát mạch, cấp bậc của hắn bắt đầu không ngừng tăng vọt...

Cấp Thần Tôn?

Thần Tôn tầng thứ bảy.

Thần Tôn tầng thứ chín.

Nhìn cấp bậc của mình tăng vọt một đường, trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng hoảng sợ: "Tiếp tục như vậy, ta không phải càng đi càng xa trên đường vô địch ư, vậy phải làm sao bây giờ?"

Rốt cục cắn nuốt toàn bộ linh khí mà Thần cách Hắc Âm phóng thích ra, cấp bậc của hắn ở ngưỡng lại ở Thần Hoàng tầng thứ nhất.

Cái gì gọi là nước chảy thành sông.

Cái gì gọi là dễ như trở bàn tay.

Tu vi bị áp chế trong thời gian dài như vậy, lúc này đây bộc phát cũng không khiến cho Diệp Trường Sinh phóng thích, một lần đột phá là một cấp bậc mới.

Sảng khoái đến mức không thể sảng khoái hơn nữa.

Với tốc độ đột phá này, thử hỏi một câu... Còn ai nữa?

Hòa hợp Thần cách, nuốt Thần Hỏa, tu vi tăng lên mạnh mẽ, Diệp Trường Sinh triệt để thoát thai hoá cốt, làm cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Hắn sửa sang lại quần áo, đi ra ngoài phòng, về chuyện của Hắc Doanh Doanh, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Kéo kẹt.

Cửa phòng mở ra, hết thấy trước mắt làm cho Diệp Trường Sinh vô cùng chấn động, bóng tối vô tận biến mất, trước mắt đúng là một tòa thành lớn.

“Bái kiến Thần Chủ!”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người một phụ nhân: "Người đang nói chuyện với ta?"

Phụ nhân lại nói: "Thuộc hạ Hắc phu nhân, bái kiến Thần Chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta làm sao trở thành Thần Chủ rồi?"

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Trước lâu các.

Trong đầu Diệp Trường Sinh có muôn vàn suy nghĩ, làm sao sau khi bế quan đi ra, hết thảy đều thay đổi.

"Hắc phu nhân, Thiên tiên bối và Thần Chủ của các người ở nơi nào, còn có vì sao bóng tối vô tận lại biến mất?"

Hắc phu nhân nói: "Hồi Thần Chủ, Thiên tiên sinh mang theo hai vị tiểu thư nhà ta rời đi, từ giờ phút này trở đi, Diệp công tử chính là chủ nhân của Thế Giới Hắc Ám."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắc Ám đổi chủ, cuối cùng sẽ thấy ánh sáng, Thần Chủ là được hầu hết chư vị trưởng lão ủng hộ, nhất định phải đốt cháy hắc ám."

"Đi rồi?" Diệp Trường Sinh có chút không nghĩ ra, sau một đêm điên cuồng, Hắc Doanh Doanh cứ như vậy rời đi, tựa hồ có chút không hợp lẽ thường.

"Hắc phu nhân, lại đốt cháy hắc ám như thế nào."

Hắc phu nhân lại nói: "Thần Chủ, nơi này có rất nhiều người không cách nào ở bên ngoài sinh hoạt một cách quang minh chính đại, bọn họ chỉ có thể sinh hoạt trong bóng đêm. Trước kia Thiên tiên sinh mở ra đại trận hắc ám, hiện tại tiên sinh đi rồi, Thần Chủ muốn chưởng quản Thế Giới Hắc Ám, nhất định phải mở đại trận ra một lần nữa, hơn nữa chế định quy củ mới."

"Đương nhiên, trong khoảng thời gian Thần Chủ bế quan này, đã có rất nhiều người bắt đầu kháng nghị, cho rằng Thiên tiên sinh

truyền vị trí Thần Chủ cho người là vô cùng không sáng suốt, bọn họ đều chờ Thần Chủ xuất quan, sẽ ra tay với Thần Chủ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hắc phu nhân, Thiên tiên sinh và tiểu thư nhà người đi nơi nào."

Hắc phu nhân nói: "Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao người lại ở lại."

Hắc phu nhân khom người một cái: "Hồi Thần Chủ, Thiên tiên sinh bảo thuộc hạ ở lại đây trợ giúp Thần Chủ."

Diệp Trường thở dài nói: "Những bằng hữu của ta ở nơi nào."

Hắc phu nhân nói: "Hồi Thần Chủ, bọn họ ở tầng thứ nhất của Hắc Ám Cung."

"Dẫn ta qua đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Lúc trước ở bên ngoài Thế Giới Hắc Ám có một đám người bị cường giả La Sát Tộc đuổi giết, bọn họ còn muốn tiến vào Thế Giới Hắc Ám, có thể giúp ta tìm được bọn họ không?"

Chương 514: Còn có thể đột phá cấp bậc như vậy sao?

“Thần Chủ nói là năm gã kiếm tu, một gã hòa thượng sao?” Hắc phu nhân chậm rãi nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai chính là bọn họ."

Hắc phu nhân nói: "Hồi Thần Chủ, bọn họ hiện tại ở bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, ta sẽ phái người dẫn bọn họ tới đây."

"Không vội, chỉ cần để cho bọn họ lịch lãm trước, chúng ta đi giải quyết người muốn giết ta trước." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, bước đi từng bước, thân ảnh bay xuống từ tầng trên cùng của Hắc Ám Cung.

Hắc phu nhân nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, hai gò má nổi lên vẻ hoảng sợ: “Cấp Thần Hoàng... Tu vi của Thần Chủ không phải là Thần Vương sao?”

Nói đến đây, sắc mặt nàng ta đột nhiên biến đổi, thanh âm khẽ run lên nói: "Còn có thể đột phá cấp bậc như vậy sao?"

Ngay sau đó.

Nàng lẳng không bay xuống, đuổi theo sau lưng Diệp Trường Sinh, hai người xuất hiện ở tầng thứ nhất của Hắc Ám Cung.

Năm người Hàn Hải Tiêu thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vội vàng nghênh đón, Diêm Xích Vũ vây quanh Diệp Trường Sinh một vòng: "Chủ nhân, người thay đổi rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói thực lực của ta trở nên mạnh mẽ sao?"

Diêm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Chủ nhân thành nam nhân, nói đi, tai họa cho ai."

Diệp Trường Sinh nói, "Xích Vũ, người biết nhiều lắm."

Diễm Xích Vũ thần bí cười: "Chủ nhân thành nam nhân rồi. Nói đi, người nào đen đủi như vậy?"

"Có phải càng cao lãnh hay không, kỳ thật càng nhiều..."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng hơi thở khủng bố trực tiếp hất bay Diễm Xích Vũ ra ngoài: "Ta còn có chuyện phải làm, người có đi hay không!"

Ngoài trăm trượng, Diễm Xích Vũ ổn định thân ảnh, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Không phải chứ, chủ nhân có phải người uống thuốc không? Lập tức trở nên mãnh liệt như vậy!"

"Nữ nhân còn có tác dụng tăng cấp bậc lên sao, sao ta lại không gặp được?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hắc phu nhân: "Bọn hắc đâu?"

Vừa dứt lời.

Trên hư không, từng hơi thở khủng bố hạ xuống, trực tiếp nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, ngay sau đó trăm người xuất hiện ở trên quảng trường.

Hắc phu nhân nói: "Thần Chủ, bọn hắc đến."

Trước Hắc Âm Cung.

Từng thân ảnh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở trên quảng trường, liếc mắt nhìn lại, ước chừng có mấy trăm người.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sát ý lăm lăm, uy áp như núi.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh lạnh nhạt nhìn mọi người, tựa tiểu phi tiêu, làm cho người ta có một loại cảm giác cao thâm khó lường, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Hải Tiêu, Diễm Xích Vũ xuất hiện ở hai bên trái phải hắn, hơi thở mênh mông tràn đầy bắn ra, như lâm đại địch, tùy thời chuẩn bị đánh một trận.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, có muốn khai chiến hay không, ta đã không kiềm chế được rồi."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một lão giả áo trắng đi ra: "Diệp Trường Sinh, giao Tâm Diễm Hồn Độn ra, Thần Hỏa thuộc về Thế Giới Hắc Ám."

"Còn có người không xứng làm Thần Chủ của Thế Giới Hắc Ám."

Hắc phu nhân nói: "Long lão, Diệp công tử làm Thần Chủ chính là Thiên tiên sinh quyết định, chẳng lẽ người muốn làm trái ý của Thiên tiên sinh?"

Long Trường Phong nói: "Hắc Mộc Nhĩ, không cần dùng Thiên tiên sinh tới dọa ta, hắn đã rời đi, cường giả Thế Giới Hắc Ám cũng bị mang đi, hiện tại nơi này do chúng ta định đoạt, lão phu làm Thần Chủ thích hợp hơn nhiều so với hắn."

Dứt lời.

Mấy trăm người đồng thanh phụ họa, tỏ vẻ bọn họ ủng hộ Long Trường Phong, hơn nữa uy hiếp Diệp Trường Sinh nếu muốn sống sót rời đi, nhất định phải để lại Tâm Diễm Hồn Độn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hắc Mộc Nhĩ: "Hắc phu nhân, vì sao bọn họ không ở thời điểm ta bế quan ra tay, ngược lại phải đợi đến bây giờ."

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Thần Chủ bế quan, bọn họ không cách nào tới gần, tiểu thư đều bị Thần Chủ làm trọng thương."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, biết nhất định là Thần cách bảo hộ hắn, ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi vào trên người Long Trường Phong: "Ta làm Thần Chủ, người có ý kiến?"

Long Trường Phong nói: "Vị trí Thần Chủ liên quan đến tương lai của Thế Giới Hắc Ám, người là dư nghiệt của Thần Ma Tộc gây thù bốn phía, có tài đức gì xứng làm Thần Chủ."

Xuy.

Kiểm quang như hồng, nhanh như tia chớp, một kiếm hạ xuống,

máu tươi như trụ.

Nhanh.

Quá nhanh.

Long Trường Phong không kịp phản ứng gì, một cánh tay bị chém bay ra ngoài, giờ khắc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt Long Trường Phong, trường kiếm chỉ thẳng vào mi tâm lão: "Hiện tại ta có tư cách làm Thần Chủ không?"

"Có không?"

Thanh âm không lớn, lại như sấm sét quanh quẩn bên tai mọi người.

Long Trường Phong kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không phải Thần Vương sao? Tại sao mạnh mẽ như vậy?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Thần Vương đã là quá khứ."

Xuy.

Lại là một kiếm xẹt qua, đầu Long Trường Phong bay ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Chương 515: Ta làm Thần Chủ, người nào có ý kiến?

Thấy một màn trước mắt.

Mấy trăm thân ảnh theo bản năng lui về phía sau một bước, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ và rung động, không thể tin được rằng hai kiếm của Diệp Trường Sinh đã giết chết Long Trường Phong.

Cường giả Thần Hoàng tầng thứ bảy ở trước mặt hắc không hề có lực đánh trả, hắc không phải Thần Vương, một mực che dấu thực lực.

Giả heo ăn thịt hổ?

Hắc Mộc Nhĩ kính sợ nhìn Diệp Trường Sinh, rốt cục hiểu được vì sao Thiên Đệ Cửu truyền vị trí Thần Chủ cho Diệp Trường Sinh.

Người tàn nhẫn.

Tuyệt đối là cấp bậc lang diệt.

Một lời không hợp đã rat ay giết chết.

Mấu chốt là kiếm đạo quả thực vô địch.

Kiểm Hồn Động trong tay Diệp Trường Sinh chui vào trong hộp kiếm: “Ta làm Thần Chủ, người nào có ý kiến?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt rơi vào thân ảnh Diệp Trường Sinh. Ban đầu bọn họ chuẩn bị đẩy Long Trường Phong làm Thần Chủ, đáng tiếc hiện tại người đã không còn.

Lúc này.

Một lão giả đi ra: “Diệp công tử, người làm Thần Chủ cũng không phải không thể, trước tiên nói chúng ta có thể đạt được chỗ tốt gì.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Các người mới là người thực sự điều

khiến, lại ủng hộ con rồi Long Trường Phong này đi ra, mục đích chính là thuận tiện cho các người khổng chế tất cả tài nguyên của Thế Giới Hắc Ám."

Nói đến đây, hắn ngừng lại, tiếp tục nói: "Ta làm Thần Chủ, các người hoặc là thần phục, hoặc là chết."

"Về phần tài nguyên, vạn linh vạn vật trên Thế Giới Hắc Ám, ta cho mới là của các người, ta không cho thì các người không thể cướp."

Lão giả lại nói: "Diệp Trường Sinh, người biết trong tháp Vô Thủy có bao nhiêu tài nguyên không? Người có biết Thế Giới Hắc Ám có bao nhiêu lá bài tẩy không? Chúng ta đã trả giá bao nhiêu cho Thế Giới Hắc Ám, người căn bản cũng không biết."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta không có hứng thú biết, các người vì Thế Giới Hắc Ám trả giá bao nhiêu, nếu như ta không đoán sai, các người ở lại Thế Giới Hắc Ám chính là vì tài nguyên, người thực sự trả giá vì Thế Giới Hắc Ám, bọn họ mới không hy vọng Thế Giới Hắc Ám bị hủy."

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía hư không: "Ngân tiền bối, nếu đã tới, sao không hiện thân gặp mặt."

Ngay sau đó.

Ngân Đạo Diễm lẳng không bay xuống, xuất hiện ở bên người Diệp Trường Sinh, theo đó còn có một bà lão.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, sắc mặt mọi người thay đổi, đề phòng nhìn Ngân Đạo Diễm và bà lão.

Ngân Đạo Diễm chậm rãi mở miệng nói: "Hải Đại Phú, người đến đây nói xem, người vì Thế Giới Hắc Ám trả giá cái gì."

"Một đám tuổi lớn như vậy rồi, mặt mũi cũng không cần?"

"Nhiều năm như vậy, nếu không phải ẩn giấu ở Thế Giới Hắc Ám, người đã sớm bị người ta loạn đao chém giết, hiện tại có chút thực lực người đã phiêu, đừng quên thân phận của mình."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão phu và Mộ lão ủng hộ Diệp công tử làm Thần Chủ, còn có Huyền Các chúng ta cũng ủng hộ Diệp công tử, các người là tình huống gì, trong lòng có chút tính toán đi."

Mộ Thanh Lưu nói: "Nhiều năm như vậy nếu không phải Thiên tiên sinh che chở cho các người, các người có thể có thực lực như hiện tại, còn có thể sống tốt sao."

"Diệp công tử nếu là người Thiên tiên sinh coi trọng, mọi người nên ủng hộ, đại trận Hắc Ám đã mở ra một thời gian, nếu không đốt cháy hắc ám, nơi này sẽ hoàn toàn bại lộ, hậu quả là gì trong lòng các người rất rõ ràng."

Vẻ mặt Hải Đại Phú ảm đạm, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Nếu Ngân lão đã mở miệng, chúng ta nghe Thần Chủ an bài."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là Thần Chủ, tự nhiên sẽ che chở an toàn cho các người."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nhưng ta cũng có quy củ của mình, các người nhớ kỹ, bất trung với ta, giết không tha."

"Đại chiến mà tới, lâm trận bỏ chạy, giết không tha!"

"Người làm hại Thế Giới Hắc Ám, giết không tha!"

Âm thanh như thẩm phán, như sấm sét bên tai.

Hải Đại Phú vội vàng khom người vái chào: "Thuộc hạ cần tuân theo lệnh Thần Chủ."

Những người khác nhao nhao lên tiếng phụ họa, thanh âm chấn động trời.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hiện tại trước tiên đốt cháy bóng tối, chuyện còn lại, ta sẽ nói cho mọi người biết."

"Ngân tiên bối, làm phiền theo ta đi một chuyến."

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Đi thôi!"

Ngay sau đó.

Đám người Diệp Trường Sinh, Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu, Diễm Xích Vũ, Hàn Hải Tiêu, Hắc Mộc Nhĩ, Hải Đại Phú đập không lướt nhanh, xông thẳng lên đỉnh mây.

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói: "Thần Chủ, đốt cháy hắc ám cũng không đơn giản, người phải có chuẩn bị trong lòng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối, lời này có ý gì?"

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Thần Chủ hiểu trận pháp không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiểu một chút đi!"

"Đã như vậy, lão phu có thể giúp người." Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ngân tiền bối, người nói cho ta biết như thế nào mới có thể đốt cháy hắc ám."

Chương 516: Cháy lên hắc ám, đại trận Thiên Khải

Ngân Đạo Diễm chỉ thẳng về vòng xoáy thật lớn phía trước: "Ở đó là đại trận Hắc Ám, chỉ cần Thần Chủ mở ra một lần nữa là được."

"Ngân tiền bối hiểu trận pháp?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Ngân Đạo Diễm lắc đầu, cười nói: "Lão phu không hiểu trận pháp, cho nên chỉ có thể dựa vào để giúp đỡ Thần Chủ, có ta và Mộ lão ra tay, hẳn là có thể giúp Thần Chủ khởi động lại đại trận."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hai vị tiền bối không cần ra tay, để cho ta là tốt rồi."

Dứt lời, hắn hóa thành một ánh sao vọt tới vòng xoáy phía hư không...

Nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh đi xa, Mộ Thanh Lưu nói: "Ngân lão, Thần Chủ có thể khởi động lại đại trận?"

Ngân Đạo Diễm lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Ta cũng không rõ lắm, nếu Thần Chủ đã nói, chúng ta trước xem tình huống một chút."

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước vòng xoáy, sau lưng Hỗn Độn và Đồ bay ra, hai đạo kiếm quang bay nhanh về phía vòng xoáy.

Một kiếm thành trận?

Sắc mặt Ngân Đạo Diễm đại biến: "Thần Chủ quá khiêm tốn, hẳn chính là trận pháp sư, ít nhất là trận pháp sư cấp Thiên."

Mộ Thanh Lưu nói: "Kiếm tu, trận pháp sư, có được Thần Hỏa, không phải luyện khí sư thì chính là luyện dược sư, Thần Chủ tuổi trẻ tài cao, thật sự là quá yêu nghiệt."

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói: "Khó trách Thiên tiên sinh truyền vị trí Thần Chủ cho hần, trong toàn bộ Thế Giới Hắc Ám không có ai thích hợp với vị trí này hơn hần."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh lướt nhanh trong hư không, từng đạo kiếm quang xẹt qua bầu trời, giống như đặng long bay lượn.

Diễm Xích Vũ nhìn sương mù hắc ám tràn ngập: "Chủ nhân có thể, không khỏi mở đại trận hắc ám ra, còn củng cố đại trận một lần nữa, hiện tại tòa đại trận này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với ban đầu, có thể nói là đại trận số một ở Vạn Thần Vực."

Ngân Đạo Diễm hoảng sợ không thôi: "Trình độ về trận pháp của Thần Chủ quá mạnh, trong thời gian ngắn như vậy, hần đã hoàn toàn nắm đại trận Hắc Ám trong tay."

Nói đến đây, ánh mắt ông rơi vào trên người Hải Đại Phú: "Tiểu Hải, hiện tại ngươi còn muốn làm Thần Chủ không?"

Khuôn mặt Hải Đại Phú đỏ lên, xấu hổ nói: "Ngân lão... Là ta lỗ mãng."

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Tiểu Hải, ngươi có phát hiện đại trận Hắc Ám có thay đổi hay không?"

Hải Đại Phú nói: "So với trước đây càng mạnh hơn, chủ yếu là tốc độ hội tụ linh khí nhanh hơn, đây quả thực là quá khó tin."

"Nhiều năm như vậy, ta rất ít khi bội phục một người, lần này Thần Chủ làm cho ta tâm phục khẩu phục."

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Làm người chủ yếu là nhìn nhận rõ chính mình, có một số việc có thể nằm mơ, nhưng có một số việc ngay cả nằm mơ cũng không được."

Hải Đại Phú vội vàng nói: "Ngân lão dạy phải, Tiểu Hải nhất định sẽ nhớ kỹ."

Giờ khắc này.

Bóng tối vô tận một lần nữa bao phủ xuống, bóng tối cháy lên, tất cả lại khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Diệp Trường Sinh đeo hộp kiếm, hai ngọn lửa bùng cháy trong lòng bàn tay, thân ảnh lẳng không bay xuống, tiếp theo, tiện tay vung lên, hai ngọn lửa rơi vào trong nham thạch nóng chảy.

Nhìn nham thạch nóng chảy sôi trào một lần nữa, mọi người cực kỳ chấn động.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt mọi người: "Trong Dung Nham Hắc Ám đã có được hai đạo Thần Hỏa bản nguyên, tương lai không lâu nhất định sẽ tạo ra hai đạo Thần Hỏa."

Hải Đại Phú khom người một cái, thanh âm cung kính nói: "Thần Chủ, lúc trước là thuộc hạ lỗ mãng, kính xin Thần Chủ thông cảm."

Diệp Trường Sinh nói: "Chuyện đã qua không cần nhắc lại, xem biểu hiện sau này của người."

Nói đến đây, ánh mắt hần rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, người và Thái Nhi không để lại chút gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân lên tiếng, đương nhiên là không thể chối từ."

Dứt lời, hần nhìn Bách Lý Thái Nhi, hai người bay lên trời, hai luồng hỏa diễm bay ra, tiến vào trong Dung Nham Hắc Ám.

Trong lúc nhất thời, Dung Nham Hắc Ám tản ra hơi thở khủng bố hơn nhiều so với thời điểm có Tâm Diễm Hỗn Độn lúc trước.

Hai đạo Thần Hỏa bản nguyên, hai luồng chân hỏa của Thần Thú, không thể không nói, Diệp Trường Sinh để lại cho Thế Giới Hắc Ám một tài phú không nhỏ.

Lúc này.

Ánh mắt Ngân Đạo Diễm thu hồi từ Dung Nham Hắc Ám, trầm

giọng nói: "Thần Chủ, người vừa mới bày ra đại trận gì!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đại trận Thiên Khải."

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Trình độ trận pháp của Thần Chủ làm cho người ta thán phục, cũng không phải là hiểu da lông."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Khiêm tốn, khiêm tốn."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hắc Mộc Nhĩ: "Hắc phu nhân, người đi bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, dẫn bằng hữu của ta tiến vào đi!"

"Những người khác theo ta đi tới Hắc Ám Cung, hiện tại tất cả đã kết thúc, Thế Giới Hắc Ám còn cần mọi người cùng nhau trấn thủ."

Hắc Mộc Nhĩ khom người một cái: "Thần Chủ, linh giới này là Thiên tiên sinh để lại cho người."

Chương 517: Ngoài ý muốn

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới, trầm giọng nói: "Người đi đi!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắc lãng không bay xuống, xuất hiện trước Hắc Âm Cung: "Hải Đại Phú, người trước dẫn mọi người đi Dung Nham Hắc Âm tu luyện đi."

Hải Đại Phú khom người bái nói: "Thuộc hạ đi ngay bây giờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối, Mộ lão, có một số việc tiểu tử muốn thỉnh giáo, mong tiền bối vui lòng cho biết."

Mộ Thanh Lưu nói: "Huyền Các nếu ủng hộ Thần Chủ, chỉ cần điều mà Thần Chủ muốn biết, lão bà ta tự nhiên là biết gì nói vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hai vị tiền bối, ta muốn biết mọi người vì sao không thể rời khỏi Thế Giới Hắc Âm?"

Ngân Đạo Diễm thấp giọng nói: "Tất cả là người số khổ, ở tại chỗ này kéo dài hơi tàn. Có vài người vì tài nguyên mà đến, chỉ là nơi này có khách qua đường, có vài người nhất định thuộc về nơi này, cho nên chỉ có thể lần nữa chấm dứt những năm cuối đời."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối, người cũng là như vậy? Ta nghe nói qua quá khứ về tiền bối, chẳng lẽ tiền bối chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi Thế Giới Hắc Âm?"

Ngân Đạo Diễm lắc đầu: "Chuyện cũ nhớ lại như khói, hiện giờ thân thể đã nửa tàn phế, ở lại chỗ này rất tốt."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Được rồi, đã như vậy, ta muốn giao thành Hắc Âm cho tiền bối quản lý, không biết ý tiền bối như thế nào?"

Ngân Đạo Diễm nói: "Có Hắc phu nhân, Thần Chủ không cần lo lắng. Thế Giới Hắc Âm vẫn là do Hắc phu nhân quản lý nhiều năm

như vậy, Thần Hắc Ám và Thiên tiên sinh rất ít nhúng tay vào.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là như thế.”

Dứt lời.

Thân ảnh Hắc Mộc Nhĩ xuất hiện, theo sát phía sau chính là đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong.

Thân ảnh mọi người bay xuống trước Hắc Ám Cung, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, Hắc Mộc Nhĩ khom người một cái, tất cung tất kính nói: "Thần Chủ, đã dẫn người đến.”

Thần Chủ?

Diệp huynh là Thần Chủ, đó chính là Thần Hắc Ám?

Trong nháy mắt, mọi người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong hóa đá...

Trước Hắc Ám Cung.

Tàng Thất dụi dụi dụi mắt, miệng há hốc: "Mẹ nó, thật sự là Diệp huynh.”

Diệp Mạc Tà nói: "Là Trường Sinh, không sai.”

Tàng Thất lại nói: "Diệp huynh sao lại thành Thần Hắc Ám, cái này..."

Nói đến đây, hần than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Chúng ta bị La Sát Tộc đuổi giết, trốn vào bên ngoài Thế Giới Hắc Ám, thiếu chút nữa đã bị giết, Diệp huynh lại dễ dàng thành Thần Hắc Ám. ”

"Người không so sánh nổi, so sánh với Diệp huynh, bản tăng quá rác rưởi."

Tiêu Tùy Phong nói: "Hòa thượng, ta đã sớm nói qua, so với ai cũng được, không cần so với Diệp huynh, nhưng người chính là không nghe, hiện tại bị đả kích đi!"

Tàng Thất nói: "Tất cả mọi người là lần đầu tiên làm người, Diệp huynh vì sao lại ưu tú như vậy?"

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đi về phía Diệp Trường Sinh...

Diệp Trường Sinh từ trên đài cao đi xuống, xuất hiện trước mắt mọi người: "Như thế nào, cũng không nhận ra ta rồi?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, sao ngươi lại trở thành Thần Hắc Ám?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Ngoài ý muốn."

Tàng Thất gật đầu: "Rất mẹ nó ngoài ý muốn."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Việc này nói rất dài dòng, về sau có thời gian sẽ từ từ nói cho các người biết. Ta phái Hắc phu nhân đón các người tới là chuẩn bị cho các người tiến vào Dung Nham Hắc Ám."

Diệp Mạc Tà nói: "Dung Nham Hắc Ám, tất cả người tiến vào Thế Giới Hắc Ám đều hướng về nơi đó."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh, hòa thượng lúc nào có thể ưu tú như ngươi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cố gắng đi."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hắc Mộc Nhĩ: "Hắc phu nhân, phái người đưa bọn họ tới Dung Nham Hắc Ám, sau đó người tới tìm ta, có chuyện muốn nói với người."

Hắc Mộc Nhĩ khom người một cái: "Thuộc hạ sẽ đi làm."

Đám người Diệp Mạc Tà bị mang đi, ánh mắt Ngân Đạo Diễm rơi vào trên người Tàng Thất: "Thần chủ, hòa thượng kia là bằng hữu của người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân tiền bối có chuyện gì?"

Ngân Đạo Diễm lạnh nhạt nói: "Hạt giống không tồi, nếu như có thể, lão phu muốn thu hắn làm đồ đệ. Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, có thể dạy dỗ hắn một chút."

Mộ Thanh Lưu nói: "Nữ kiếm tu kia cũng không tệ, có thể để nàng lại cho ta, không tới vài năm, lão bà sẽ cho Thần Chủ một kinh hỉ."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Vậy thì làm phiền hai vị tiền bối."

Ngân Đạo Diễm và Mộ Thanh Lưu liếc nhau, thân ảnh hai người chợt lóe, biến mất trước Hắc Âm Cung.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn hai người rời đi, trầm giọng nói: "Xích Vũ, lão Hàn, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Thái Nhi, nơi này có năm bình lửa của Tâm Diễm Hỗn Độn bản nguyên, hiện tại ban cho các người, đi tu luyện trong Thương Khung Thần Cung đi!"

Mọi người tiếp nhận ngọn lửa bản nguyên, thân ảnh chợt lóe tiến vào trong Thương Khung Thần Cung. Trong nháy mắt, Diễm Xích Vũ đi rồi trở về, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Chủ nhân, người nọ trong Thần Cung..."

Chương 518: Đơn thuần như ta à

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói là Thác Bạt Thiên? Hẳn cũng là Thần Thú hóa hình, về sau sẽ ở lại bên cạnh ta với các người."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, hẳn cũng không đơn giản, tương lai nếu trưởng thành sẽ rất khủng bố."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người đang lo lắng cái gì."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Ta lo lắng chủ nhân không cách nào khống chế hẳn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người đây là không có lòng tin với ta, hay là không có lòng tin với chính người?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Cũng đúng, chờ ta trưởng thành, hẳn cái gì cũng không phải, ta lo lắng nhiều rồi."

Trước Hắc Ám Cung, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh, nhìn xuống phía dưới, hết thấy Thế Giới Hắc Ám đều thu hết vào đáy mắt.

Giờ khắc này.

Tóc đen của khế bay lên, hai mắt bể nghệ, làm cho người ta có một loại cảm giác chí cao vô thượng. Trên thân ảnh không có hơi thở non nớt, ngược lại sâu không lường được, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Hắc Mộc Nhĩ lăng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thần Chủ, thuộc hạ dẫn Thần Chủ đi dạo tháp Vô Thủy."

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường đi!"

Đi về phía trước, hẳn nhìn Hắc Mộc Nhĩ, không thể không nói, cái tên này thật sự là quá làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Cái gì Hắc Mộc Nhĩ, nho tím, đơn thuần như ta, đơn thuần như ta à.

“Hắc phu nhân, nói cho ta một chút về Thiên Giới đi!”

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Thần chủ muốn đi tới Thiên Giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thời gian khẳng định phải đi dạo, theo ta được biết bên ngoài Vạn Thần Vực, hẳn là còn có rất nhiều giới."

Hắc Mộc Nhĩ gật đầu: "Đúng là như thế, Thiên Giới chỉ là một, nhưng Thiên giới lại là tồn tại mạnh nhất trong chư giới, Hắc gia chỉ là một trong tam đại thế gia cổ xưa của Thiên Giới. Nói như vậy cho Thần Chủ đi, trận pháp sư cấp Đế xuất hiện ở Thế Giới Hắc Ám lúc trước, phù văn sư, còn có cường giả cấp Thần Hoàng cao nhất, bọn họ đều do Thiên tiên sinh bồi dưỡng ra ở Thế Giới Hắc Ám. Hiện tại những người đó đã bị Thiên tiên sinh mang đi."

"Bọn họ tiến vào Hắc gia cũng chỉ là tồn tại tầng dưới chót, nhưng mặc dù như thế, những người đó cũng sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Người là muốn nói cho ta biết, Hắc gia ở Thiên Giới rất mạnh, đúng không?"

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Tương lai của Thần Chủ là vô hạn, thuộc hạ là muốn nói cho Thần Chủ, cường giả Thiên giới có nhiều lắm, thực lực Hắc gia khủng bố như thế cũng chỉ là một trong những thế gia cổ xưa."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao người không trở về Hắc gia."

Hắc Mộc Nhĩ lắc đầu: "So với Thiên Giới, thuộc hạ thích nơi này hơn, ít nhất ta được tự do."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thích Thế Giới Hắc Ám, vậy ta sẽ giao nơi này cho người, cũng đừng để ta thất vọng."

“Thần Chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ bất chấp gian nguy!” Hắc Mộc Nhĩ trầm giọng nói: "Thần Chủ, kế tiếp nhất định phải đề phòng Hải Tộc, hiện tại Thiên tiên sinh rời đi, Hải Tộc và La Tương Tộc hẳn

là sẽ có hành động.”

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên: "Hải Tộc? Bởi vì người của Cửu Dương Thần Quốc?"

Sắc mặt Hắc Mộc Nhĩ đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Không nghĩ tới Thần Chủ còn biết Cửu Dương Thần Quốc, người Huyền Các cầm đầu trong Thế Giới Hắc Ám là người của Cửu Dương Thần Quốc."

Nói đến đây, bà dôi mắt trông về phía xa: "Đương nhiên, Hải Tộc và La Sát Tộc ra tay với Thế Giới Hắc Ám, không chỉ là vì diệt trừ người của Cửu Dương Thần Quốc, mục tiêu chân chính của bọn họ là tháp Vô Thủy."

Diệp Trường Sinh nhìn tháp lớn như ẩn như hiện trước mắt: "Tháp này quý hiếm như thế, Thiên tiên bởi vì sao không mang nó đi."

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Thiên tiên sinh nói, tháp Vô Thủy là căn cơ của Thế Giới Hắc Ám, nếu bị hãm mang đi, Thế Giới Hắc Ám cũng sẽ không tồn tại, cho nên để lại cho Thần Chủ."

Diệp Trường Sinh cảm thấy tò mò, tăng tốc đi về phía trước: "Đi, ta ngược lại muốn nhìn xem tháp Vô Thủy này rốt cuộc có gì khác biệt."

Trước tháp Vô Thủy.

Diệp Trường Sinh và Hắc Mộc Nhĩ ngừng lại, người sau trầm giọng nói: "Xin hỏi Thân Chủ, tháp lớn trước mắt có mấy tầng?"

"Có gì khác nhau?" Diệp Trường Sinh khó hiểu nói.

Hắc Mộc Nhĩ lại nói: "Hồi Thần Chủ, tháp Vô Thủy biến ảo khó lường, nghe đồn người xem khác nhau, cấp độ biểu hiện khác biệt, điều này cũng dẫn đến những người tiến vào trong tháp sẽ có sự khác nhau, có thể đi tới cấp độ khác nhau."

Nói đến đây, bà dừng lại, tiếp tục nói: "Thiên tiên sinh đã xem qua, tháp này tổng cộng có bốn mươi lăm tầng, tiểu thư nhà ta xem qua, tháp này tổng cộng tám mươi tầng."

Diệp Trường Sinh biến sắc, chậm rãi mở miệng nói: "Thì ra là như vậy, nhưng vì sao ta lại nhìn tháp lớn trước mắt này tổng cộng có... Chín mươi chín tầng?"

“Chín mươi chín tầng!”

Hắc Mộc Nhĩ chấn động không thôi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thần Chủ quả nhiên là kỳ tài ngút trời, tháp này đứng ở đây mấy ngàn năm, chỉ có Dương Thần năm đó của Cửu Dương Thần Quốc xem vượt qua chín mươi tầng, hẳn giống như tiến vào tầng chín mươi ba, ghi chép như vậy vẫn duy trì đến hiện tại.”

Chương 519: Ai, thật là khiến người ta đau đầu

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phải không, người để ta xem lại!"

Ngay sau đó.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói: "Hình như không phải chín mươi chín tầng, mà là một trăm lẻ chín tầng."

Hắc Mộc Nhĩ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hắc phu nhân, có phải nhìn bao nhiêu tầng thì có thể tiến vào bấy nhiêu tầng hay không, trong đó ẩn giấu đồ vật không giống nhau đúng không?"

Hắc Mộc Nhĩ gật đầu: "Đúng là như thế."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Tháp này mạnh mẽ như vậy, vì sao không có ai mang nó đi?"

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Thần Chủ, tháp này chính là một kiện bảo bối thông thiên, đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn biến nó làm của riêng, Hải Tộc và La Sát Tộc nhiều năm như vậy cũng không hề từ bỏ."

"Nhưng cho dù là Dương Thần năm đó cũng không cách nào lay động nó."

Nói đến đây, bà dừng lại, tiếp tục nói: "Năm đó Dương Thần tiến vào trong đó, thu hoạch to lớn, đặt cho hắn con đường vô địch, nhưng khi hắn từ trong tháp đi ra, chỉ nói một câu đã xoay người rời đi."

"Hắn ta đã nói gì!" Diệp Trường Sinh hỏi.

Hắc Mộc Nhĩ lại nói: "Dương Thần nói, tháp này không phải hắn có thể có được, nhưng người có được tháp này, tất là người mạnh nhất vũ trụ."

Hai má Diệp Trường Sinh mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, mình rốt cuộc có muốn mang tháp Vô Thủy đi hay không?

Có thể quá kiêu căng hay không.

Đã càng đi càng xa trên đường vô địch, nếu như đạt được tháp Vô Thủy, có thể bị mất hay không?

Ai, thật là khiến người ta đau đầu.

Im lặng trong một khoảnh khắc.

Diệp Trường Sinh khai: "Hắc phu nhân, nếu Dương Thần mạnh như vậy, vì sao cuối cùng Cửu Dương Thần Quốc lại diệt vong?"

Hắc Mộc Nhĩ lắc đầu, trầm giọng nói: "Vấn đề này, thuộc hạ thật sự không biết, có lẽ Ngân Đạo Diễm có thể cho Thần Chủ đáp án. Mới vừa rồi thuộc hạ nói tất cả về Dương Thần, đó là lời đồn, là thật hay giả, rất khó chứng thực."

Diệp Trường Sinh nói: "Hắc phu nhân, người cứ đưa đến nơi này đi, ta đi vào xem một chút!"

Hắc Mộc Nhĩ vội vàng nói: "Thần Chủ, tháp này từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín là tất cả nội tình nhiều năm của Thế Giới Hắc Ám. Lên trên có cái gì thì Thần Chủ hãy đi thăm dò."

Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo tinh mang, xuất hiện ở cửa vào tháp Vô Thủy, một đoàn vòng xoáy xuất hiện, thân ảnh hần xẹt qua, trực tiếp tiến vào trong tháp.

Hắc Mộc Nhĩ nhìn bóng người Diệp Trường Sinh, lẩm bẩm nói: "Một trăm lẻ chín tầng, Thần Chủ sợ là tu sĩ thiên tài nhất từ trước đến nay, bởi vì trong lời đồn tháp Vô Thủy thật sự chỉ có một trăm lẻ chín tầng."

...

Trong tháp.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, trước mặt một cỗ khí máu tươi nồng nặc đánh tới, vô cùng gay mũi, nếu không phải biết nơi

này là tầng thứ nhất của tháp Vô Thủy, hắc sẽ cho rằng mình đi nhầm chỗ.

Chậm rãi di chuyển về phía trước, huyết trì khổng lồ xuất hiện, máu trong trì sôi trào, từng tiếng ừng ực ừng ực vang lên.

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên: "Máu tươi trong huyết trì này, hắc là của những tu sĩ tiến vào Thế Giới Hắc Ám đã giao ra máu ra đi!"

Trong lòng hắc có nghi hoặc, thu hoạch nhiều máu như vậy rốt cuộc có ích lợi gì?

Sau đó.

Hắc ở tầng một không có lưu lại quá nhiều thời gian, bởi vì nơi này ngoại trừ một tòa huyết trì, không có một vật gì.

Tầng thứ hai, ba, bốn, toàn bộ là công pháp và vũ kỹ, căn bản là một cái thư viện, tầng thư thật sự là quá nhiều.

Tầng thứ năm, sáu, bảy là chí bảo, thần binh, tầng tám là đan dược, tầng chín là quyền trục và phù văn.

Về phần tầng thứ chín đi lên trên là cái gì, Diệp Trường Sinh không có đi tới, thân ảnh đứng ngay ngắn trước kết giới cửa vào tầng thứ mười.

Chí bảo tầng chín, đây chính là một tài phú rất lớn.

Diệp Trường Sinh không có lựa chọn tiến vào tầng thứ mười, mà là bắt đầu xem qua vũ kỹ và công pháp trong tháp Vô Thủy.

Đồng thời, còn có một việc mà hắc nhất định phải mau chóng hoàn thành, đó chính là dung hợp Phạm Thiên Thai Tâm.

...

Đô Thành Sát Lục.

Trên hư không.

Theo tiếng rỗng ngâm chấn thiên truyền ra, hình ảnh hai con rồng bay lượn cửu thiên, chiếm giữ trên vùng trời lớn.

Thân ảnh Quân Lục Thiên xuất hiện trên đỉnh lâu các, hai tay chấp sau lưng mà đứng, nhìn chăm chú vào hình ảnh hai con rồng trên hư không: "Bá huynh thành công."

"Uy áp thật đáng sợ, Long Huyết Bá Thể của Bá huynh thành công, lúc này đây Bá Tộc thật sự muốn đi lên đỉnh cao."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lúc này mới dùng hai khối long cốt, thật không dám tưởng tượng, nếu hoàn thành thay thế xương cốt toàn thân, Long Huyết Bá Thể sẽ mạnh đến trình độ nào?"

Lúc này.

Một ánh sáng vàng xuất hiện, từ hư không xẹt qua, trong chớp mắt, bay xuống bên người Quân Lục Thiên, bóng người từ trong ánh sáng vàng đi ra.

Không phải người khác, chính là Bá Thiên Đồ.

Quân Lục Thiên ghé mắt nhìn lại, sắc mặt hơi đổi, "Chúc mừng thần thể của Bá huynh đại thành."

Chương 520: Hẳn không làm chúng ta thất vọng

Bá Thiên Đồ nói: "Dung hợp hai khối long cốt làm cho thực lực của ta tăng vọt, lúc này đây Thần Ma Tộc sẽ hoàn toàn diệt vong."

"Quân huynh, Diệp Trường Sinh hiện tại ở nơi nào!"

Quân Lục Thiên nói: "Diệp Trường Sinh không ở địa điểm cũ của Thần Ma Tộc, hình như đã mai danh ẩn tích, trong khoảng thời gian này ta và người đều đang bế quan, người phía dưới đã cố gắng tìm kiếm."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, ta nhận được tin tức, Diệp Trường Sinh đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, thân nhân của hẳn còn ở trong Kiếm Châu Kiếm Cung, ta đã phái người đi."

"Chỉ cần thân nhân của hẳn ở trong tay chúng ta, còn sợ Diệp Trường Sinh không xuất hiện?"

Bá Thiên Đồ nói: "Quân huynh, chuyện này làm không tệ, chỉ cần giết Diệp Trường Sinh, chí bảo trên người hẳn, ta chỉ lấy một cái, những thứ khác toàn bộ thuộc về Quân huynh."

Quân Lục Thiên cười nói: "Chí bảo với không chí bảo, có thể giải quyết họa lớn trong lòng cho Bá huynh, đó là vinh hạnh của ta."

Về mặt Bá Thiên Đồ kiêu căng, hăng hái, "Quân huynh, chờ trừ bỏ Diệp Trường Sinh, ta và người sẽ thống nhất Vạn Thần Vực."

"Đúng rồi, Quân huynh, ta muốn đi ra ngoài một chuyến, sau khi bắt được thân nhân của Diệp Trường Sinh, trước tiên không cần động đến bọn họ, hết thủy chờ ta trở về."

Quân Lục Thiên nói: "Bá huynh yên tâm đi."

...

Thiên Đạo Giới.

Thần Đế Minh.

Bên ngoài Thần Điện.

Thân ảnh ba người Lôi Khuyết, Yến Thiên Cuồng, Yến Thái Chân ngạo nghễ đứng trên đảo nổi, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Thần Mộ.

Yến Thiên Cuồng nói: "Còn chưa tới thời gian năm năm, hắc thể mà muốn đi ra sớm."

Lôi Khuyết gật đầu: "Hắc không làm chúng ta thất vọng."

Yến Thái Chân nhíu mày: "Thiên phú của Đạo Diệt Sinh rất cao, nhưng tâm tính người này không tốt, chúng ta không thể không đề phòng."

Yến Thiên Cuồng cười nói: "Chúng ta có thể đạt được hắc, cũng có thể phá hủy hắc."

Vừa dứt lời.

Một đạo tinh mang màu đen phóng lên trời, tựa như trụ cột kinh thiên, uy áp khủng bố như trắng tàn, điên cuồng khuếch tán ra.

Ngay sau đó.

Một bóng người lẳng không bay xuống, xuất hiện trên đảo nổi, người tới không phải ai khác, chính là Đạo Diệt Sinh.

Minh Chủ của Thiên Đạo Minh ngày xưa – Đạo Diệt Sinh.

Hắn ta tiến vào Thần Mộ chưa tới năm năm, xuất quan sớm, hiện tại Đạo Diệt Sinh rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Không ai biết.

Trước Thần Điện.

Đạo Diệt Sinh lẳng không bay xuống, sương mù hắc ám bao phủ trên người lão ta chợt tiêu tán, khom người một cái, bái chào về phía ba người Lôi Khuyết:

“Đạo Diệt Sinh, bá kiến ba vị trưởng lão!”

Lôi Khuyết hơi giơ tay lên, ý bảo Đạo Diệt Sinh đứng dậy: "Tiến vào Thần Mộ không tới năm năm, người có thể có thành tựu như bây giờ, thật sự là làm cho người ta chấn động."

“Kế tiếp, người có tính toán gì?”

Đạo Diệt Sinh mở lời nói: "Lôi trưởng lão, ta muốn trở về Vạn Thần Vực, lấy lại tất cả thuộc về ta."

Lôi Khuyết gật đầu: "Thực lực của người bây giờ ở Vạn Thần Vực đã có thể ngạo thị quần hùng, có điều, người không nên đi trâu chọc Đạo Tông bên kia, mục tiêu chuyển đi Vạn Thần Vực của người chỉ có Diệt Trường Sinh."

"Ta sẽ phái chín Chiến Thần đi với người, nhất định mang đồ Diệt Trường Sinh về cho ta."

Đạo Diệt Sinh nói: "Lôi trưởng lão yên tâm, lúc này đây Diệt Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ."

Dứt lời, hắn ta xoay người chuẩn bị rời đi, giọng nói Lôi Khuyết sau lưng lại truyền đến: "Diệt Sinh, Bá Tộc và Đô thành Sát Lục một mực đối phó Diệt Trường Sinh, người có thể đi tới liên hợp với bọn họ, như vậy có thể bảo đảm không xảy ra sai sót."

Đạo Diệt Sinh nhẹ nhàng gật đầu, cung kính nói: "Tuân theo lệnh trưởng lão."

Ngay sau đó.

Hắn ta đạp không lướt nhanh, vọt tới phía Vạn Thần Vực, chín vết ánh sao theo sát sau lưng.

Nhìn bóng lưng Đạo Diệt Sinh rời đi, Yến Thiên Cuồng nói: "Vì sao không để cường giả Cửu U Tộc và Quỷ Vương Tông cùng đi."

Lôi Khuyết cười nói: "Chỉ là Diệt Trường Sinh thì cần gì phải lãng phí nhiều tài nguyên như vậy, có Đạo Diệt Sinh là đủ rồi, mặt khác vị Bá Tộc kia gần đây vô cùng nổi bật, giữa hắn và Diệt Trường Sinh đã là loại không chết không thôi."

Yến Thái Chân nói: "Lão Lôi nói không sai, kẻ địch của chúng ta cũng không chỉ là Diệp Trường Sinh, đừng quên, Đạo Tông bên kia còn có một tồn tại khó giải quyết."

Lôi Khuyết nói: "Không cần quá lo lắng, Đạo Tông có Phệ Hồn Môn, chúng ta chỉ cần ngư ông đắc lợi."

Yến Thiên Cuồng lại nói: "Lão tổ Cửu U Tộc đi âm Dương Giới, phỏng chừng cũng là viện binh. Trong khoảng thời gian này, Hải Tộc, La Sát Tộc, Cổ Yêu Tộc đều hết sức sôi nổi, mục tiêu của bọn họ là Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người nói Diệp Trường Sinh lần này chết hay là không chết? Nhiều cường giả nhìn chăm chăm hằm như vậy, tiểu tử kia phỏng chừng có áp lực rất lớn đi, nghe nói mai danh ẩn tích một khoảng thời gian rất dài."

Chương 521: Sát khí này quá kinh khủng

Lôi Khuyết nói: "Không nên xem thường Diệp Trường Sinh, nói như thế nào hắn cũng là hậu duệ của Thần Ma Tộc, chỉ cần hắn còn sống, không thể xem nhẹ."

Ba người đổi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Vạn Thần Vực, về mặt khác nhau, nhìn không ra bọn hắn đang suy nghĩ cái gì.

...

Bất tri bất giác.

Ba tháng đã trôi qua.

Vạn Thần Vực lâm vào hỗn loạn, bởi vì trước đây Vạn Phật Thánh Đình bị phá hủy, Thánh Chủ Vô Trần bị trọng thương, vả lại tung tích không rõ.

Đại Hạ Thánh Đình cũng bị thương nặng, mạng sống Nữ Đế Tư Không Lạc Tuyết như treo trên sợi tóc.

Kinh khủng nhất chính là Y Tiên Cốc. Trong một đêm bị người mạnh mẽ tấn công, thương vong vô số, cuối cùng Yến Tiêu lấy một địch năm, bức lui cường địch.

Y Tiên Cốc hiện tại đã là nỗ lực hết đà, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm Y Tiên Cốc. Dù sao thế lực truyền thừa mấy ngàn năm, đan dược và tài nguyên cũng không cách nào tưởng tượng được.

Nhưng bức bách Y Thần Yến Tiêu trở nên khủng bố, trong thời gian ngắn không ai dám tìm Y Tiên Cốc gây phiền toái.

Ba chuyện ở Vạn Thần Vực nhắc lên bọt nước không nhỏ, thế lực khắp nơi hoảng sợ không chịu nổi một ngày, sợ đột nhiên có một ngày, cường giả xuống tiêu diệt tông môn của bọn họ.

Hiện tại Vạn Thần Vực quá loạn.

Địa điểm cũ của Thần Ma tộc.

Trên đảo nổi.

Thiên Khô lão nhân thẳng tắp mà đứng, sau lưng có ba người đang đứng, theo thứ tự là Thánh Chủ Vạn Phật Thánh Đình Vô Trần, hòa thượng Lạp Tháp, còn có Tàng Huyền.

Vạn Phật Thánh Đình bị diệt, bọn họ dưới sự dẫn dắt của hòa thượng Lạp Tháp, đi tới địa điểm cũ của Thần Ma Tộc tạm trú.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ lần này đi một khoảng thời gian, hiện tại Bá Tộc và Đô thành Sát Lục bắt người nhà của Thiếu chủ, bọn họ đây là buộc Thiếu chủ đi giết người."

Giọng nói Vô Trần suy yếu: "Bá Thiên Đồ dung hợp hai khối long cốt, thực lực quá mạnh, hiện tại hắc lại đạt được Thánh Đình Long Cốt Xá Lợi, một thân tu vi hắc là còn có thể đột phá, Diệp tiểu hữu thật sự có thể đánh bại hắc?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Bá Thiên Đồ cho dù dung hợp long cốt toàn thân, hắc cũng không có khả năng mạnh hơn Thiếu chủ, lần này hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ."

...

Tháp Vô Thủy.

Hao phí ba tháng, Diệp Trường Sinh rốt cục nghiên cứu triệt để vũ kỹ, công pháp, chí bảo, thần khí.

Quả nhiên là được lợi ích không nhỏ, làm cho tâm tình của hắc phát sinh thay đổi thật lớn.

Đồng thời việc lĩnh ngộ với công pháp và vũ kỹ, có nhận thức hoàn toàn mới.

Ngoài ra.

Hắc từ trong đó lựa chọn một ít công pháp thích hợp cho đám người Diệp Mặc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong tu luyện.

Những thứ khác, tất cả đều thu vào trong linh giới, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín của tháp Vô Thủy đều bị hắc trực tiếp dọn dẹp.

Giờ khắc này.

Thân ảnh của hắc xuất hiện ở cửa vào tầng thứ mười, vừa định tiến vào tầng thứ mười, thanh âm của Hắc Mộc Nhĩ đột nhiên truyền đến.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã ở ngoài tháp Vô Thủy: "Hắc phu nhân, có chuyện gì quan trọng sao?"

Hắc Mộc Nhĩ khom người một cái, bái nói: "Hồi Thần Chủ, Bá Thiên Đồ diệt Vạn Phật Thánh Đình, khiến Đại Hạ Thánh Đình bị trọng thương."

"Mặt khác..."

Diệp Trường Sinh nói, "Có lời gì, người cứ nói đừng ngại."

Hắc Mộc Nhĩ lại nói: "Cường giả của Đô thành Sát Lục xuống Hoang Cổ Thiên Vực, đi tới Kiếm Cung Kiếm Châu bắt người thân của Thần Chủ."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, sát ý khủng bố trên người hắc bắn ra: "Thế Giới Hắc Ám giao cho người, chờ ta trở về!"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắc biến mất trước tháp Vô Thủy...

Bóng người xuất hiện ở ngoài vạn trượng, sát khí khủng bố bao phủ bầu trời của Thế Giới Hắc Ám, nơi đi qua, cây xanh sinh tồn trong bóng tối trong nháy mắt khô héo, tàn lụi.

Cái này... Sát khí quá kinh khủng.

Trong hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh đạp không lướt đi, tốc độ vô cùng nhanh, giờ

khắc này, hắn không tức giận đến mức không kiềm chế được, ngược lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Bởi vì hắn biết mục tiêu của Bá Thiên Đồ và Quân Lục Thiên là hắn, trước khi hắn không xuất hiện, người thân của hắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Không thể không nói, lá gan hai người Bá Thiên Đồ rất lớn, ngay cả người nhà của hắn cũng dám đụng vào, hành động này khiến cho bọn hắn càng chạy càng xa trên đường chết.

Rồng có vảy ngược, chạm vào chắc chắn phải chết.

Đám người Diệp Tiêu Huyền, An Mộng Quân chính là vảy ngược của Diệp Trường Sinh. Bá Thiên Đồ muốn dùng bọn họ uy hiếp Diệp Trường Sinh, ý nghĩ thật sự rất tốt, nhưng hậu quả mà bọn hắn có thể thừa nhận hay không, thật sự cũng không biết.

Trong khi đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh mở Thương Khung Thần Cung ra, trầm giọng nói: "Xích Vũ, các người xuất quan đi!"

Dứt lời, năm người Diễm Xích Vũ, Hàn Hải Tiêu, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Bách Lý Thái Nhi xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Chương 522: Bá Thiên Đồ, đi ra chịu chết đi!

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân vội vàng như vậy là muốn đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi giết người, vui vẻ không."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thật sao? Khoảng thời gian này nhưng làm ta nhịn gần chết, lúc này đây ta muốn bùng nổ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Xích Vũ, lần này đi tới Đô thành Sát Lục sẽ cho người giết đủ, nhưng người cũng đừng như xe bị tuột xích cho ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân yên tâm, sẽ không, lúc này đây nhất định cứng đến cùng."

Diệp Trường Sinh: "..."

Con rùa đen, chỉ cần nói chuyện thì cực nhanh, không thể trêu vào, không thể trêu vào!

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Lần này đi đến Đô thành Sát Lục, các người không cần giữ lại bất cứ thứ gì, dù sao cũng chính là một chữ, giết.""

"Có thể đánh giết, đánh không lại thì để cho ta, không cần cứng rắn, cẩn thận bị..."

...

Bên ngoài Đô Thành Sát Lục.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không: "Xích Vũ, lão Hàn, các người vào thành cứu người, những thứ khác giao cho ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân yên tâm, ta mà nghiêm túc thì ngay cả chính mình cũng sợ hãi."

Nhìn hai người hóa thành vệt sáng nhanh chóng vọt tới Đô thành Lục Sát, Diệp Trường Sinh nắm chặt kiếm Hồn Độn trong tay, giơ tay chém xuống một kiếm, kiếm quang như biển, khai thiên tích địa.

Trực tiếp chia Đô thành Sát Lục làm hai.

“Bá Thiên Đồ, đi ra chịu chết đi!”

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, khói bụi ngập trời bao trùm, bay thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu.

Sau đó.

Ba người Bá Thiên Đồ, Quân Lục Thiên, Đạo Diệt Sinh xuất hiện, bọn họ đạp không lướt đi, nhanh như chớp, trong khoảnh khắc xuất hiện ở ngoài thành.

Ánh mắt ba người dừng trên người Diệp Trường Sinh, Bá Thiên Đồ nói: "Diệp Trường Sinh, người rốt cục cũng xuất hiện."

Diệp Trường Sinh nói: "Bớt nhiều lời, để ta nhìn xem hiện tại các người mạnh cỡ nào."

Bá Thiên Đồ trêu tức nói: "Diệp Trường Sinh, bây giờ ta đã không phải là người mà người có thể lay động, yên tâm, ta sẽ khiến cho người chết rất thoải mái."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không, thời gian dài như vậy không gặp, thật xấu khoe khoang của người còn chưa sửa, bộ dáng này của người là cả đời không được ăn sao."

Sau đó, hần bước ra, đi tới trước mặt Bá Thiên Đồ: "Muốn chết!"

Bá Thiên Đồ nói: "Đừng nóng vội, ta sẽ đưa các người cùng nhau lên đường, dẫn người tới."

Dứt lời.

Lão ta nhìn lại phía sau, tức giận nói: "Dẫn người tới."

Thanh âm quanh quẩn ở hư không, trong thành lại không có một ai.

Thật tình không biết rằng, cường giả áp giải ba người Diệp Tiêu Huyền đã bị hai người Diễm Xích Vũ ngăn lại.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người một người: "Tiểu tử, thấy ta còn không tự vẫn!"

Người nọ thấy Diễm Xích Vũ trẻ tuổi như vậy: "Tiểu tử, Đô Thành Lục Sát cũng không phải là nơi người tạo ra."

Xuy.

Một ánh lửa nằm ngang trong hư không, nhanh như chớp, ngay sau đó, một mũi thương xuyên qua mi tâm người nọ.

Diễm Xích Vũ nói: "Để cho người tự vẫn, thế mà không nghe lời."

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt hai người còn lại đại biến, nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp ra tay, Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu đã xông lên.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh nói: "Động đến người thân của ta, chết!"

Xuy.

Một kiếm bay ra, đánh thẳng về phía Bá Thiên Đồ.

Bá Thiên Đồ khinh thường: "Diệp Trường Sinh, vậy trước tiên để cho ta đưa người lên đường đi!"

Oanh.

Một quyền đánh mạnh xuống, nghênh đón kiếm quang trước mặt, hai rồi ba bóng dáng của rồng quanh quẩn sau lưng Bá Thiên Đồ, phóng thích uy áp khủng bố.

Oanh.

Nường theo tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số sóng khí bắn ra ngoài, Bá Thiên Đồ cuồn cuộn nói: "Diệp Trường Sinh, người..."

Không biết từ khi nào, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở trước mặt lão ta, kiếm Hồn Độn trong tay chỉ thẳng vào mi tâm Bá Thiên Đồ, trên thân kiếm mang theo Thần Hỏa nóng rực: "Bá Thiên Đồ, người khiến cho ta quá thất vọng."

Xuy.

Trường kiếm của Diệp Trường Sinh chỉ một cái, mũi kiếm xuyên qua mi tâm Bá Thiên Đồ.

Giờ khắc này, con người Bá Thiên Đồ phóng to, trong mắt tất cả là vẻ không thể tin được: "Không có khả năng"

"Cái này tuyệt đối không có khả năng, thân thể của ta không phải người có thể phá hủy."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Rất ngoài ý muốn? Cũng không phải là lần đầu tiên, người hẳn là phải thích mới đúng."

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng lại ở linh hồn Bá Thiên Đồ, tiếp tục nói: "Có điều, trận này người nhất định phải hình thần câu diệt."

Hắn tiện tay vung lên, một luồng Thần Hỏa bay ra, bay về phía Bá Thiên Đồ, người sau gào thét nói: "Diệp Trường Sinh, cấp bậc của người rốt cuộc là gì?"

Người chết còn phải biết nhiều như vậy sao?

Diệp Trường Sinh không có phản ứng với Bá Thiên Đồ, xoay người, ánh mắt dừng ở trên hai người Quân Lục Thiên: "Hiện tại đến các người rồi."

Bá Thiên Đồ dung hợp ba khối long cốt lại bị hai kiếm của Diệp Trường Sinh chém giết, trong lòng Quân Lục Thiên hoảng hốt, lão ta lại có thể ngăn cản mấy kiếm của Diệp Trường Sinh?

Chương 523: Động đến người nhà của ta, vạn kiếp bất phục

Ngược lại, Đạo Diệt Sinh lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người quả nhiên không làm ta thất vọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng người làm cho ta quá thất vọng, nhiều năm trôi qua như vậy, sao lại không tiến bộ mà vẫn yếu đuối như vậy!"

Đạo Diệt Sinh: "..."

Quân Lục Thiên: "..."

Bên ngoài Đô Thành Sát Lục.

Sát khí ngập trời tràn ngập, che khuất bầu trời, khủng bố như vậy.

Đạo Diệt Sinh ghé mắt nhìn Quân Lục Thiên: "Không cần che dấu thực lực, Diệp Trường Sinh khủng bố thế nào, người đã tận mắt chứng kiến."

Quân Lục Thiên nói: "Thật hối hận khi trêu chọc hắn, hiện tại ta đã không còn lựa chọn nào khác!"

Dứt lời.

Hắn ta bóp nát một viên huyền thạch, ánh sáng xông thẳng lên trời, ngay sau đó, từng hơi thở khủng bố từ trong Đô Thành Sát Lục lướt đi.

"Gọi người?"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh, dừng một chút, tiếp tục nói: "Động đến người nhà của ta, vạn kiếp bất phục, gọi người đi, đến bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu."

Lúc này.

Chín thân ảnh xuất hiện sau lưng Đạo Diệt Sinh, uy áp khủng bố

rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau híp mắt, đánh giá chín người trước mắt.

Đạo Diệt Sinh nhìn Diệp Trường Sinh tức giận không thể kiềm chế được: "Diệp Trường Sinh, năm năm, người biết năm năm này, ta sống như thế nào không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhìn dáng vẻ của người, năm năm nay trôi qua hẳn là không tốt lắm, như vậy ta rất vui vẻ."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nếu như được sống khiến người cảm thấy mệt mỏi, tốt hơn là ta sẽ tiễn người lên đường."

Đạo Diệt Sinh gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, lúc này đây ta muốn lấy lại hết thấy thuộc về ta, giao đồ người lấy từ Thiên Đạo Điện ra."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Nếu người không đề cập tới, ta cũng đã quên mình cầm đồ của Thiên Đạo Điện."

"Thế nhưng đồ đã thuộc về ta, người còn muốn?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, bạch hồng như điện, cắt vào trên người Đạo Diệt Sinh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Đạo Diệt Sinh bay ngược ra sau, cái bay này, ước chừng lui ra ngoài trăm trượng.

Nhìn kiếm quang nghiền nát hư không, hắn ta cúi đầu nhìn về phía bàn tay, phát hiện quyền bộ bao phủ trên cánh tay xuất hiện từng vết nứt, tựa như mạng nhện.

Trong lúc nhất thời.

Trong lòng Đạo Diệt Sinh hoảng sợ, hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Năm năm nay, hắn ta cửu tử nhất sinh ở trong Thần Mộ mới có được thực lực như hiện tại, nhưng Diệp Trường Sinh rất cuộc

mạnh bao nhiêu, hắn ta căn bản không cách nào nhìn thấu.

Đạo Diệt Sinh cảm thấy năm năm trôi qua rất gian nan.

Không biết, Diệp Trường Sinh có gặp nhiều khó khăn hơn hắn ta không mà có thể có được thực lực hiện tại, nhưng hắn ta đánh mất thứ quý giá nhất của mình.

Từ thiếu niên biến thành nam nhân...

Cắm địa Thần Ma, trăm Ma Côn, dung hợp khí âm Dương, đày nham thạch nóng chảy, chiến đấu với Thác Bạt Thiên, dung hợp Cửu Chuyển Như Ý Đan, Phạm Thiên Thai Tâm, lần đó không phải điên cuồng thăm dò bên bờ vực tử vong sao?

Diệp Trường Sinh không cảm thấy rất khó, ngược lại cảm thấy tất cả những gì đã trải qua là con đường phải trưởng thành.

Tâm trạng của hai người hoàn toàn khác nhau, điều này dẫn đến sự khác biệt trong vận mệnh của bọn hắn.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, lạnh lùng nói: "Đến đây đi, các người cùng nhau lên."

Không phải hắn điên cuồng.

Không phải hắn kiêu ngạo.

Hắn chỉ muốn biết, mình hiện tại rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Sau khi dung hợp Phạm Thiên Thai Tâm, cấp bậc mặc dù không tăng lên nhưng Diệp Trường Sinh rõ ràng cảm giác được mình trở nên mạnh mẽ, trưởng thành rất nhiều.

Rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ngay cả hắn cũng không biết, thật làm cho người ta sốt ruột!

Giờ khắc này.

Đám người Đạo Diệt Sinh, Quân Lục Thiên đều đang đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kiểm của Diệp Trường Sinh quá khủng bố.

Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm.

Diệp Trường Sinh nói: "Đạo Diệt Sinh, Quân Lục Thiên, đến giết ta đi, ta thật sự rất yếu, con người ta thành thật nhất, chưa bao giờ nói dối... Ngoại trừ câu này."

Đạo diệt sinh: "..."

Quân Tinh Thiên: "..."

Im lặng trong chớp mắt.

Đạo Diệt Sinh trầm giọng nói: "Chín Chiến Thần, theo ta chém chết Diệp Trường Sinh."

Ra lệnh một tiếng, chín người lao xuống phía dưới, theo sát sau lưng Đạo Diệt Sinh, xông tới giết Diệp Trường Sinh.

Nơi đi qua, không gian nghiền nát, từng tắc từng tắc sụp đổ xuống.

Thực lực của chín người là Thần Hoàng tầng thứ tám, chín công kích hội tụ làm một, mệnh môn tràn đầy, giống như sóng biển lao nhanh về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, hai mắt bề nghe nhìn Diệt Đạo Sinh và chín người phía trước. Ngay sau đó, bốn thanh kiếm xuất hiện, lơ lửng trên người hắn.

Ông.

Ông.

Tiếng kiếm kêu vang trời xuất hiện, đỉnh tai nhức óc, kinh khủng như vậy.

Bốn kiếm lướt qua, vạn đạo kiếm quang bắn ra, va chạm với công kích rơi xuống.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số ánh kiếm vẫn bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, mà công kích của Diệt Đạo Sinh và chín Chiến Thần phóng thích ra đã hoàn toàn bị phá hủy.

Chương 524: Thành chủ, chúng ta... Trốn đi!

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước từng bước từng bước...

Kiểm khí vạn trượng, mệnh mông cuộn cuộn.

"Đạo Diệt Sinh, các người quá yếu." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại để cho các người hiểu được sự khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận."

"Diệt!"

Dứt lời, kiếm quang che trời, bốn kiếm đồng loạt bay lên, cắn nuốt về phía mười người Đạo Diệt Sinh. Trong khi tiến lên, kiếm trận bao phủ, kiếm quang đốt trời nấu biển.

Khủng bố như vậy khiến cho người ta không rét mà run.

Cường giả của Đô Thành Sát Lục thấy biến kiếm giết chết mười người Đạo Diệt Sinh, trong đó một lão giả khẽ run rẩy nói: "Thành chủ, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Quân Lục Thiên vô cùng khó coi: "Không tiếc bất cứ giá nào chém chết Diệp Trường Sinh."

Lão giả lại nói: "Thành chủ, cho dù tất cả liều mạng, chúng ta cũng không ngăn cản được Diệp Trường Sinh, hẳn thật sự quá mạnh mẽ."

Nói đến đây, lão ta dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Thành chủ, lão tổ Bá Tộc dung hợp ba khối long cốt, Long Huyết Bá Thể tương đối khủng bố cũng không cách nào chống lại ba kiếm của Diệp Trường Sinh. Mười người trước mắt này ai mà không mạnh hơn chúng ta, tử chiến đến cùng, chúng ta ngay cả vốn liếng tử chiến cũng không có."

Quân Lục Thiên chứng kiến hết thấy, làm sao không biết, ở trước

mặt Diệp Trường Sinh mình nhỏ bé như thế nào?

Giờ khắc này.

Hối hận nhất trên sân chính là Quân Lục Thiên, vốn định liên thủ với Bá Thiên Đồ dễ dàng chém chết Diệp Trường Sinh, sau đó thu được một lượng lớn chí bảo và tài nguyên.

Ai có thể nghĩ đến Bá Thiên Đồ không đánh lại được như vậy, hai kiếm đã bị giết chết.

Lão ta chính là người đánh nước tương, lại muốn lão ta một mình đối mặt với Diệp Trường Sinh, thật sự là quá khó khăn.

Thật sự là trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Vừa nghĩ đến Diệp Trường Sinh nói muốn bọn hắn vạn kiếp bất phục, Quân Lục Thiên vô cùng hoảng hốt...

"Bạch lão, người có ý gì?"

Bạch Chi Cảnh tiếp tục: "Thành chủ, chúng ta... Trốn đi!"

Quân Lục Thiên nghiêng răng nghiêng lợi: "Bạch lão, người cho rằng chúng ta có thể trốn thoát được sao?"

Bạch Chi Cảnh lại nói: "Vậy thì chỉ có thể đi con đường cuối cùng."

Quân Lục Thiên nói: "Mời lão Thành chủ ra tay?"

Nói đến đây, lão ta khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ cần lão Thành chủ có thể giết Diệp Trường Sinh, chí bảo trên người hắn đều thuộc về Đồ Thành Sát Lục của chúng ta."

"Bạch lão, các người trước tiên ngăn cản Diệp Trường Sinh, ta đi mời lão Thành chủ."

Bạch Chi Cảnh: "..."

Lão ta có thể ngăn cản được sao?

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh thấy Quân Lục Thiên muốn chạy trốn, cầm kiếm lướt nhanh đuổi theo, thân ảnh đám người Bạch Chi Cảnh liên tiếp bại lui, không dám ra tay với hắn chút nào.

Bạch Chi Cảnh mạnh mẽ áp chế nội tâm sợ hãi: "Diệp Trường Sinh, người không cần đi về phía trước nữa, nếu không..."

Xuy.

Kiểm đến.

Máu tươi như trụ, đầu một nơi thân một nẻo.

Chúng cường giả của Đô Thành Sát Lục trở mắt nhìn Bạch Chi Cảnh bị Diệp Trường Sinh một kiếm giết chết. Trong lúc nhất thời, tâm tính bọn hắn trực tiếp sụp đổ.

“Chạy đi!”

“Chạy đi!”

"Muốn trốn?" Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Từ ý nghĩ bắt đầu muốn động đến người thân của ta, các người nhất định chỉ có thể chết."

Xuy.

Xuy.

Kiểm tựa như du long, cắt bầu trời.

Máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn đầy trời.

Tốc độ tiến lên của Diệp Trường Sinh rất chậm, rất chậm. Không chế kiếm Hỗn Độn và Thần Mâu, tựa như lưỡi hái tử thần, những chỗ đi qua, không còn ai sống sót.

Trên hư không.

Quân Lục Thiên điên cuồng đi về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện cường giả của Đô Thành Sát Lục lần lượt táng thân dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Lão ta bị dọa đến nỗi cả người mềm nhũn.

Đúng lúc này.

Một hơi thở quen thuộc truyền đến, sương mù trên mặt Quân Lục Thiên được quét sạch sành sanh, vội vàng hô to: "Lão tổ, cứu ta!"

Dứt lời, hơi thở kia đang đi về phía trước kia đột nhiên dừng lại, Quân Lục Thiên tập trung nhìn về phía trước, phát hiện lão tổ bị một bóng người ngăn lại.

Ngăn cản lão tổ Sát Lục không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Quân Chiến nhìn Diễm Xích Vũ, đồng tử co rụt lại: "Thần Thú hóa hình?"

Diễm Xích Vũ nói: "Lão đầu, người xuất hiện quá đúng lúc, một người có thể đánh cũng không có, người cũng không tệ, ra tay đi!"

Quân Chiến nói: "Các người là ai, vì sao lại ra tay với Đô Thành Sát Lục."

Diễm Xích Vũ nói: "Người đánh hay không, nói nhảm thật nhiều."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đắc tội với chủ nhân của ta, tòa thành này sẽ trở thành một mảnh phế tích."

Quân Chiến gằn giọng nói: "Khẩu khí thật lớn, Đô Thành Sát Lục ta truyền thừa..."

Lời trong miệng lão ta còn chưa nói hết, một mũi thương đã xuất hiện trước mặt lão ta, ánh lửa chói trời, tựa như mặt trời rơi xuống.

Chương 525: Thiếu chủ chó động, để ta tới!

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, vô số thần huy cửu sắc bắn ra, thân ảnh Quân Chiến bay ngược ra sau, cái bay này ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Sau khi ổn định thân ảnh, lão ta đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Diễm Xích Vũ trước mắt: "Lão phu mặc kệ Đô Thành Sát Lục nhiều năm, các người tiếp tục, ta cũng không quấy rầy."

Bá.

Quân chiến hóa thành một đạo tinh mang, biến mất trên trên đỉnh hư không...

Diễm Xích Vũ nhìn bóng người biến mất: "Hiện tại còn có người kinh hoàng như vậy? Thực sự làm ta quá thất vọng."

"Nào đi, đừng chạy, giết đi!"

Nói đến đây, hắn bắt ngờ xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Quân Lục Thiên: "Tiểu gia hỏa, ta tới đây... Hắc hắc!"

Quân Lục Thiên phát hiện hơi thở của Quân Chiến biến mất, trong nháy mắt mặt xám như tro tàn, ánh mắt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn sau lưng, phát hiện Diệp Trường Sinh cách mình càng ngày càng gần.

Hai mặt giáp công, ta xong rồi, ta muốn phế đi.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ chó động, để ta tới!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, nhanh chóng lướt về phía

Hàn Hải Tiêu. So với chém giết Quân Lục Thiên, hẳn càng lo lắng cho an nguy của ba người Diệp Tiêu Huyền, An Mộng Quân, Diệp Thương Vân.

Dù sao Quân Lục Thiên ở trước mặt Diễm Xích Vũ cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Xuy.

Một chút ánh lửa đến trước, sau đó thương ra như rồng.

Trường thương trong tay Diễm Xích Vũ tiến vào trong cơ thể Quân Lục Thiên: "Có đau không?"

Quân Lục Thiên run rẩy nói: "Đau."

Diễm Xích Vũ nói: "Vậy quên đi!"

Quân Lục Thiên vội vàng nói: "Đừng! Đừng giết ta, ta có thể dâng tất cả cho người."

Xuy.

Một thương quật ngã, Diễm Xích Vũ nhìn Quân Lục Thiên lảo đảo không rơi xuống: "Ta cần người hiến? Tự mình đa tình."

Tiếp theo, hắn tiện tay vung lên thu đi linh giới của Quân Lục Thiên: "Ta tự mình cầm!"

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Hàn Hải Tiêu, ánh mắt dừng trên người ba người Diệp Tiêu Huyền, giờ khắc này, hơi thở ba người suy nhược, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng lộ ra vết máu.

Không khó tưởng tượng bọn họ vì ngăn cản cường giả của Đô Thành Sát Lục, hẳn là liều mạng dùng hết một chút sức mạnh cuối cùng.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, linh khí mệnh môn bao bọc trên người ba người, tiếp theo, ba người từ từ tỉnh lại.

"Lão tổ, gia gia, mẫu thân, Trường Sinh đến muộn, để cho các người chịu khổ."

Diệp Tiêu Huyền ho nhẹ một tiếng: "Lão tổ vô dụng, cho người thêm phiền toái."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ sao lại nói ra lời này, hết thấy bởi vì ta mà đến. Có điều, sau hôm nay, Trường Sinh sẽ không để cho người khác đả thương các người nữa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão tổ, gia gia, mẫu thân, uống bình linh dịch này xong sẽ có sự trợ giúp với thương thế của các người."

Ba người tiếp nhận bình nước sinh mệnh siêu cấp, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão tổ, các người trước tiên vào Thương Khung Thần Cung tu luyện, chờ ta xử lý sự tình trước mắt."

Sau đó.

Ổng tay áo Diệp Trường Sinh bay lên, một đoàn vòng xoáy xuất hiện, ba người Diệp Huyền Huyền không chút do dự, thân ảnh chọt lóe tiến vào trong Thần Cung.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, có muốn triệt để phá hủy Đô Thành Sát Lục hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phá hủy, sau hôm nay, không còn Đô Thành Sát Lục nữa."

Hàn Hải Tiêu gật đầu, đập không lướt nhanh tới trong thành, sau một khắc, truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trên mặt đất, đi tới bên cạnh Bá Thiên Đồ, lòng bàn tay xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ bao phủ trên người Bá Thiên Đồ.

Một màn kinh ngạc đã xảy ra.

Ba khối long cốt và long huyết của huyết mạch Bá Thể, toàn bộ bị Diệp Trường Sinh rút ra, sau đó, hắn lấy đi linh giới của Bá Thiên

Đồ.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận trên hư không, tính toán thời gian, Đạo Diệt Sinh và chín Chiến Thần hẳn là hình thần câu diệt.

Bá!

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Tru Tiên Kiếm Trận trong nháy mắt biến mất, đúng lúc này, một đạo tinh mang màu đen bay ra, xẹt qua phía chân trời, giống như ngôi sao rơi xuống.

“Muốn chạy, đừng tưởng rằng giấu chính mình ở trong thần khí thì có thể tránh thoát một kiếp!”

Dứt lời, hắn biến mất tại chỗ, đuổi theo đạo tinh mang màu đen: “Hỗn Độn Trảm!”

Kiểm bộc hạ xuống, khai thiên liệt địa.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh ngăn tinh mang màu đen lại, hơi giơ tay lên, một quyển trục màu đen xuất hiện trong tay: “Nếu người nguyện ý giấu ở bên trong, vậy vĩnh viễn ở lại đi!”

“Không, thả ta ra ngoài!” Một thanh âm từ trong quyển trục truyền ra, thanh âm này thuộc về Đạo Diệt Sinh.

Đã một tháng trôi qua sau đại chiến ở Đô Thành Sát Lục.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người trở lại địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Trên đảo nổi.

Ba người Thiên Khô lão nhân, Vô Trần, hòa thượng Lạp Thập như lâm đại địch, thấy người tới là Diệp Trường Sinh mới vội vàng tiến lên.

Chương 526: Thiếu chủ, người cuối cùng đã trở lại

"Thiếu chủ, người cuối cùng đã trở lại." Thiên Khô lão nhân trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, ta vốn đã trở về từ lâu, ven đường đi diệt Đô Thành Sát Lục nên trì hoãn một chút thời gian."

Thiên Khô lão nhân chấn động nói: "Thiếu chủ, Đô Thành Sát Lục diệt vong?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Biến mất, về sau Vạn Thần Vực không còn Đô Thành Sát Lục nữa."

Vô Trần: "..."

Hòa thượng Lạp Tháp: "..."

Hai người không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, lúc này mới bao lâu không gặp, bọn hắn lại nhìn không thấu thực lực của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Trần tiền bối, thương thế của người thế nào."

Vô Trần nói: "Để Diệp tiểu hữu nhớ nhưng, thương thế của lão phu gần như đã hoàn toàn khôi phục."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lòng bàn tay hướng lên trên, một khối Long Cốt và Xá Lợi lơ lửng: "Vô Trần tiền bối, đây là Long Cốt và Xá Lợi của Thánh Đình, tiền bối cầm về đi!"

Ánh mắt Vô Trần rơi vào Long Cốt và Xá Lợi: "Đồ là do Diệp tiểu hữu lấy về, vậy thuộc về người, lão phu há có thể lấy được?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xá Lợi là chí bảo của Vạn Phật Thánh Đình, ở lại bên cạnh ta cũng vô dụng, tiền bối vẫn là cầm về đi. Về phần khối Long Cốt này thì để lại cho Tàng Thất đi."

Vô Trần nói: "Đại ân của Diệp tiểu hữu, lão phu ghi nhớ trong lòng."

Dứt lời.

Hắn thu Xá Lợi vào trong linh giới, tiếp tục nói: "Bá Thiên Đồ dung hợp ba khối Long Cốt, thế mà bị Diệp tiểu hữu dễ dàng chém giết. Lần đi ra ngoài này, Diệp tiểu hữu lại có cơ duyên."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vận khí mà thôi."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Thiên Khô lão nhân, tiếp tục nói: "Thiên Khô, trong khoảng thời gian này Vạn Thần Vực còn xảy ra chuyện gì không?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Đại Hạ Thánh Đình bị hủy, Nữ Đế Tư Không Lạc Tuyết trọng thương. Mặt khác, trước đó không lâu Y Tiên Cốc xảy ra đại chiến có một khôn hai. Cụ thể là người nào ra tay, đến bây giờ còn không có tin tức truyền ra."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm, đưa một quả linh giới cho Thiên Khô lão nhân: "Đưa linh giới như vậy qua cho Nữ Đế Đại Hạ."

"Ta muốn đi Y Tiên Cốc một chuyến."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, thể lực thần bí ra tay với Y Tiên Cốc có thực lực vô cùng mạnh mẽ, Thiếu chủ cũng không nên lấy thân mạo hiểm."

Vô Trần phụ họa nói: "Diệp tiểu hữu, nghe đồn là thể lực đến từ Thiên Đạo Giới, chứ có lỗ mãng, những người này mạnh hơn nhiều so với Bá Thiên Đồ."

Diệp Trường Sinh nói: "Y Tiên Cốc, ta phải đi."

Đã từng ước hẹn năm năm, lập tức sẽ tới, hắn không thể thất tín.

Ngày xưa đồng ý với Yến Tiêu muốn đi đón Yến Ly Lạc, nói được làm được là phép làm người căn bản.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vô Trần tiền bối, trong khoảng thời gian này người hãy ở lại Thần Ma Tộc, chờ Tàng Thất trở về, hẳn sẽ giúp tiền bối xây dựng lại Vạn Phật Thánh Đình."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất ở chân trời, phương hướng đi về phía trước, chính là Y Tiên Cốc.

...

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, một trận ở Đô Thành Sát Lục, ta có phải rất mạnh hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không tệ lắm, trong khoảng thời gian này người đạt được không ít chỗ tốt, thực lực tăng lên đến trình độ như vậy cũng không có gì ngạc nhiên."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, người không thể khen ta sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Tại sao ta phải khen người, làm nam nhân thì phải mạnh mẽ, chẳng lẽ không phải?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Lời này của chủ nhân nói không sai, làm nam nhân, vẫn là cứng rắn tương đối thoải mái."

Diệp Trường Sinh trừng mắt nhìn Diễm Xích Vũ: Người lẩn, ta không muốn nói chuyện với người."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, chúng ta vẫn nên tán gẫu một chút chuyện đêm đó ở Thế Giới Hắc Ám đi. Ta thật sự muốn biết, chủ nhân làm thế nào làm mà nhanh như vậy đã khiến tu vi tăng lên nhiều như thế."

Diệp Trường Sinh nói: Lẩn nhanh lên, nếu không đừng trách ta ra tay."

Diễm Xích Vũ nói: "Cũng không phải là bí mật gì, chủ nhân không thể truyền thụ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải ai cũng ưu tú như ta, người hiểu không?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, vậy người yêu nàng sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không yêu."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Không có việc gì, tình yêu chính là như vậy, lâu ngày sinh tình."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Đừng nói ta rất xấu, ta từng ngốc hơn bất luận kẻ nào trong các người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không nghĩ tới người còn là một con chim có chuyện xưa."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ buồn bã: "Ta quá thuần khiết, ta thuần khiết đến mức có chút vô sỉ, ai, có ai trước kia mà không phải thiếu niên?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người tiếp tục, ta rút trước!"

Ngay sau đó.

Hắn tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, không muốn để ý đến Diễm Xích Vũ nữa. Trong Thần Cung, ba người Diệp Tiêu Huyền đang bế quan tu luyện.

Chương 527: Đi tới Y Tiên Cốc

Bọn họ từ lúc tiến vào Thần Cung đã một mực tu luyện, Diệp Trường Sinh hiểu được dụng tâm lương khổ của bọn họ, liễu mạng tu luyện như thế, chính là không muốn trở thành gánh nặng của mình.

Nhưng thật ra, họ không cần phải như thế.

Diệp Trường Sinh đi tới quảng trường, lòng bàn tay hướng lên trên, quyền trục màu đen xuất hiện: "Đi ra đi!"

Thanh âm hoảng sợ của Đạo Diệt Sinh truyền đến: "Diệp Trường Sinh, người lại muốn làm gì, cầu xin người, giết ta đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Điều ta muốn biết, người còn chưa nói cho ta biết. Hơn nữa người hiện tại ngay cả tư cách chết trong tay ta cũng không có."

Đạo Diệt Sinh khẽ run rẩy nói: "Hôm nay người sẽ không lại muốn đánh ta chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh người thì đánh người, ta còn phải chọn ngày sao?"

Đạo Diệt Sinh: "..."

Kế tiếp, một trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Diệp Trường Sinh đánh một linh hồn của Đạo Diệt Sinh một chầu tới bờ: "Yên tâm, ta sẽ không để cho người hồn phi phách tán, người phải cầu khẩn ta mỗi ngày đều có tâm tình tốt, chỉ cần tâm tình ta không tốt, sẽ đến đánh người."

Đạo Diệt Sinh khàn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người ngay cả một luồng linh hồn cũng không buông tha, người sẽ không được chết một cách yên lành."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu chúng ta trao đổi, người sẽ đổi với ta gấp ngàn lần vạn lần như vậy, đừng coi mình là người tốt."

...

Y Tiên Cốc.

Sương mù nồng đậm bao phủ, bao trùm cả dãy núi, mơ hồ, một mùi máu tươi bay tới.

Diệp Trường Sinh lảng không bay xuống, xuất hiện ở cửa sơn cốc, phát hiện đại trận tiến vào Y Tiên Cốc đã biến mất.

Ly Lạc có nguy hiểm.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người đi quá nhanh, sẽ không sợ linh hồn không theo kịp?"

Chuyện gì mà gấp gáp như vậy, hồn đều đi mất.

Thiên Đạo Giới.

Bên trong Thần Điện.

Thân ảnh ba người Lôi Khuyết, Tiêu Thái Chân, Yến Thiên Cuồng xuất hiện, một người mặc áo bào đen đứng ngay ngắn ở giữa đại điện.

Yến Thiên Cuồng trầm giọng nói: "Tình huống ở Vạn Thần Vực như thế nào, có tin tức của Đạo Diệt Sinh không?"

Người áo đen nói: "Hồi ba vị trưởng lão, Đô Thành Sát Lục đã bị phá hủy, lão tổ Bá Tộc, Thành chủ của Đô Thành Sát Lục và Đạo Diệt Sinh, tất cả đều bị giết."

Ba người Lôi Khuyết nghe xong đều hít một ngụm khí lạnh...

Đạo Diệt Sinh mang theo chín Chiến Thần, lại toàn bộ bị chém giết, cái này cũng quá khủng bố.

Diệp Trường Sinh lại trưởng thành, vậy bây giờ hắn đã khủng bố cỡ nào?

Im lặng trong chớp mắt.

Lôi Khuyết mở lời nói: "Hiện tại Diệp Trường Sinh ở nơi nào?"

Người áo đen nói: "Hồi trưởng lão, Diệp Trường Sinh đi tới Y Tiên Cốc, một tháng trước, Vạn Độc Tông đột nhiên ra tay với Y Tiên Cốc, Diệp Trường Sinh lúc này tới đó hẳn là muốn đối địch với Vạn Độc Tông.

Vạn Độc Tông?

Ánh mắt Lôi Khuyết ánh mắt âm kiết, lạnh như băng nói: "Vạn Độc Tông ở Thiên Đạo Giới ở ẩn nhiều năm, đã thật lâu không có hoạt động quy mô lớn, lúc này đây lại ra tay với Y Tiên Cốc, hẳn là lại để mắt tới chí bảo của người ta."

"Vì sao Diệp Trường Sinh lại đi Y Tiên Cốc, dường như hắn và Y Tiên Cốc không có giao hảo gì."

"Người đi xuống tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Diệp Trường Sinh, có tình huống gì thì lập tức đến bẩm báo."

Người áo đen khom người một cái, xoay người đi ra ngoài đại điện, ngay sau đó, hóa thành một đạo tinh mang biến mất trên hư không.

Bên trong đại điện.

Yến Thiên Cuồng nhìn người áo đen rời đi: "Diệp Trường Sinh càng ngày càng khó giải quyết, xem ra chúng ta phải đi đến Vạn Độc Tông một chuyến. Mặt khác chúng ta cũng phải sớm tính toán, hẳn đến Thiên Đạo Giới chỉ là vấn đề thời gian."

Tiêu Thái Chân nói: "Không sai, Bá Tộc bị diệt, Cửu U Phong, Quỷ Vương Tông không đủ để chém chết Diệp Trường Sinh, còn lại La Sát Tộc, Hải Tộc, Long Tộc bây giờ lại chậm chạp không động thủ, bọn họ cũng có mưu đồ của mình."

"Chúng ta nhất định phải làm không có sơ hở nào, chẳng những phải lấy lại đồ thuộc về chúng ta, còn phải lấy thủ cấp của Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, khẽ thở dài nói: "Chỉ là đáng tiếc tân tân khổ khổ bồi dưỡng Đạo Diệt Sinh năm năm, một chút

tác dụng cũng không có, đã bị Diệp Trường Sinh chém giết.”

Lôi Khuyết nói: "Đúng vậy, quả thực chính là lãng phí tài nguyên."

Yến Thiên Cuồng lại nói: "Mười Giới tỷ thí chỉ còn mười năm nữa sẽ bắt đầu. Nghe đồn thế hệ trẻ tuổi ở Ngũ Hành Giới, Huyền Giới, Thiên Giới, Tinh Thần Giới đều có thiên chi kiêu tử, Giới Chủ hiện tại đã bắt đầu tuyển chọn nhân tài. Tiểu bối nào trong Minh có hy vọng vẫn là rất lớn. Nếu bọn họ có thể được Giới Chủ ưu ái, thành tựu tuyệt đối vượt xa Diệp Trường Sinh."

Lôi Khuyết gật đầu: "Ta cũng nghe nói, hình như Ngũ Hành Tiên Tử mạnh nhất Ngũ Hành Giới chính là đến từ Vạn Thần Vực, ta lo lắng có thể hay không sẽ chọn Diệp Trường Sinh?"

Chương 528: Diệp tiểu hữu, người đến rồi

Tiêu Thái Chân nói: "Yên tâm, đừng quên thân phận của Diệp Trường Sinh, hẳn là hậu duệ của Thần Ma Tộc, các giới tuyệt đối sẽ không chọn hẳn."

Lôi Thiếu nói: "Ta chỉ chú ý tới thiên phú của hẳn, thiếu chút nữa đều quên mất thân phận của hẳn."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, đi Vạn Độc Tông."

...

Trong Y Tiên Cốc.

Trước Thiên Y Cung.

Một nữ tử ngạo nghễ đứng, trên quần áo màu trắng dính đầy máu tươi, trên mặt nàng không có một tia máu, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên định.

Nữ nhân này không phải ai khác, chính là Yến Ly Lạc.

Thật sự là nữ tử đến mười tám sẽ thay đổi, càng thay đổi càng đẹp.

Hiện tại Yến Ly Lạc đã trở mã thành đại mỹ nữ, qua vài năm, chắc chắn sẽ là tồn tại khuynh quốc khuynh thành.

Ánh mắt Yến Ly Lạc rơi vào trên người mọi người trước mắt: "Hàn Vũ Huyền, tại sao ngươi lại làm như vậy."

Hàn Vũ Huyền nói: "Nước chảy xuống chỗ thấp, người đi lên cao, Vạn Độc Tông cho ta tài nguyên càng nhiều, ta vì sao không thể lựa chọn?"

Nói đến đây, ánh mắt nàng ta lạnh lẽo như rắn độc: "Năm năm này, Yến Tiêu dốc hết tài nguyên cho ngươi, khi nào đã suy nghĩ đến chúng ta?"

Yến Ly Lạc nói: "Sư phụ chưa bao giờ thiên vị ta, năm năm trước, các người hưởng thụ tài nguyên trong cốc, khi đó ta chỉ là một được nô, ta đã từng oán hận chưa?"

"Người đừng quên, nếu không phải sư phụ cứu người, từ mười mấy năm trước người đã chôn mình trong miệng hung thú."

Hàn Vũ Huyền nói: "Người đang nói thân tình với ta? Ly Lạc à Ly Lạc, người vẫn là quá ngây thơ, hiện tại Yến Tiêu bị thương nặng, lão tổ đã ngã xuống, chỉ bằng một mình người có thể ngăn cản chúng ta hay sao?"

Một bên, ánh mắt một gã nam tử mặc áo gấm rơi vào trên người Yến Ly Lạc: "Chỉ cần người từ bỏ chống cự, theo ta trở về Vạn Độc Tông, có thể cho người và Vũ Huyền cùng nhau hầu hạ ta."

Hàn Vũ Huyền vội vàng nói: "Nàng chỉ là một được nô nhỏ, có tư cách gì làm nữ nhân của người?"

Long Vân Thiên lạnh lùng nói: "Người thì biết cái gì, nàng trời sinh có thần thể, vô cùng hữu dụng đối với ta."

Nghe được lời nói của hai người, Yến Ly Lạc trầm giọng nói: "Hôm nay cho dù ta chết ở đây, cũng sẽ không để cho các người đạt được mục đích."

Lúc này.

Trong Thiên Y Cung.

Một đạo giọng nói suy yếu truyền đến: "Ly Lạc, người mau rời đi, đi tìm tiểu sư phụ của người."

Yến Ly Lạc nói: "Sư phụ, ta sẽ không bỏ mặc kẻ người. Y Tiên Cốc là nhà của ta, ta sẽ không để bọn hản phá hủy nơi này."

Long Vân Thiên trầm giọng nói: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bắt lấy nàng, bốn công tử muốn có được nữ nhân, cho tới bây giờ cũng không có không chiếm được."

Ra lệnh một tiếng, ba cường giả Vạn Độc Tông hai chân đạp đất, mạnh mẽ xông về phía trước, ba đạo công kích rơi vào trên người

Yến Ly Lạc.

Thấy một màn trước mắt.

Yến Ly Lạc khẽ nâng tay ngọc, ngân quang màu trắng nhảy lên đầu ngón tay, ngay sau đó, từng tắc từng tắc bốn phía không gian bị nghiền nát, yêu thực khủng bố nghênh đón công kích của ba người.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, yêu thực đứt gãy, sóng khí mạnh mẽ đánh bay Yến Ly Lạc ra ngoài, vừa bay, thân ảnh va chạm vào nhà tranh.

Nhà tranh sụp đổ, thân ảnh của nàng xuất hiện bên người Yến Tiêu, tình huống hai người vô cùng không ổn.

Yến Tiêu chậm rãi đứng lên, ánh mắt rơi vào trên người của Vạn Độc Tông trước mắt: "Thật không nghĩ tới lão phu sẽ chết trong tay đám kẻ xấu các người."

Nói đến đây, ông truyền âm cho Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, vì sự thay người ngăn cản bọn họ, người mau chóng rời khỏi Y Tiên Cốc, đi tới Thần Ma Tộc, không cần nghĩ đến việc báo thù, việc người bây giờ phải làm là tu luyện thật tốt, hiểu chưa?"

Yến Ly Lạc vội vàng nói: "Sư phụ, ta..."

Đúng lúc này.

Một thân ảnh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở bên ngoài nhà tranh, quần áo người tới phiêu đảng, tiên khí mười phần, tại một khắc hân xuất hiện, uy áp khủng bố hạ xuống, sắc mặt mọi người trong sân chợt đại biến.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Yến Tiêu dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, người tới rồi."

Trước nhà tranh.

Uy áp khủng bố bao phủ, giống như từng ngọn núi lớn nguy nga nghiền ép trên người mọi người.

Hắn ta cố gắng giả dụ, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Một số người đã bị ép đến nổi máu chảy ra.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại, nhẹ nhàng gạt đầu: "Tối, tiền bối chờ động, còn lại giao cho ta."

Long Vân Thiên nói: "Người là ai, dám quản sự tình của Vạn Độc Tông chúng ta."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, đánh giá Long Vân Thiên: "Người là người của Vạn Độc Tông sao, ta thích nhất là giết người của Vạn Độc Tông."

Long Vân Thiên: "..."

Cái này, Diệp Trường Sinh thật đúng là không có nói dối, thời điểm ở cấm địa Thần Ma, hai gã tu sĩ muốn cướp hoa Thần Ma chính là tu sĩ của Vạn Độc Tông.

Chương 529: Người biết ta là ai không?

Chỉ tiếc bọn hắc không lấy hoa đi, lại bị Diệp Trường Sinh một kiếm giết chết trong nháy mắt.

Long Vân Thiên lại nói: "Vạn Độc Tông chúng ta là tông môn của Thiên Đạo Giới, không phải người có thể trêu chọc vào. Vẫn khuyên người một câu, không nên nhúng tay vào việc này."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đang dạy ta làm việc?"

Nói đến đây, uy áp quanh thân hắc biến ra, Long Vân Thiên trực tiếp quỳ trên mặt đất: "Vệ người biết ta là ai không?"

Mồ hôi trên trán Long Vân Thiên rơi xuống, cảm giác ngay cả hô hấp cũng khó khăn: "Chẳng cần biết người là ai, trêu chọc Vạn Độc Tông, người tất phải chết không thể nghi ngờ."

"Còn có ta là tôn tử của đại trưởng lão Vạn Độc Tông, người dám dă thương ta thì chờ bị gia gia ta chém giết đi!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thân phận này của người không được rồi, ta giết người thì bắt đầu ít nhất là Thiếu Tông chủ, người còn không xứng để ta ra tay."

"Ly Lạc, người đến giết hắc!"

Yến Ly Lạc tiến lên, ánh mắt lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người thật sự là tiểu sư phụ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có phải tiểu sư phụ lại trở nên tuần tú hay không mà người cũng không nhận ra."

Yến Ly Lạc cười một tiếng: "Dáng vẻ của tiểu sư phụ không thay đổi, nhưng thực lực thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói, "Không có chút thực lực thì làm sao thành sư phụ của người, làm thế nào bảo vệ người? Năm năm không gặp, người thay đổi rất nhiều, ngày càng đẹp."

“Ly Lạc, đi đi, giết hắn!”

Ánh mắt Yến Ly Lạc dừng trên người Long Vân Thiên, tay ngọc khẽ nâng lên, một đạo tinh mang bay về phía Long Vân Thiên.

Long Vân Thiên nhìn thấy công kích bay tới, thân ảnh ý đồ muốn giãy dụa, lại phát hiện ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời.

Dưới uy áp của Diệp Trường Sinh, hắn ta căn bản không cách nào nhúc nhích, tinh mang xuyên qua, thân ảnh Long Vân Thiên ngã trên mặt đất.

Máu tươi chảy dài, nhuộm đỏ mặt đất.

Mọi người thấy Long Vân Thiên bị giết, trong lòng hoảng sợ vạn phần, Hàn Vũ Huyền gần giọng nói: "Yến Ly Lạc, đại trưởng lão Vạn Độc Tông sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lại là ngươi, thật sự là chết không đáng tiếc."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố vọt về phía trước, trực tiếp hất bay Hàn Vũ Huyền ra ngoài, ngay sau đó, thân ảnh nàng ta nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu.

Yến Ly Lạc nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu sư phụ, những người này làm sao bây giờ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ngươi là mà người ta cũng luyện tiếc bắt nạt, làm sao có thể để cho người khác bắt nạt ngươi. Những người này phải chết, một người không để lại."

“Giết bọn hắn đi!”

Yến Ly Lạc chần chờ, trước mắt rất nhiều người là sư tử ngày xưa của nàng: "Tiểu sư phụ, ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Ly Lạc, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình, hôm nay nếu không phải ta kịp thời chạy tới, ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ niệm tình cảm ngày xưa mà tha cho

người một mạng sao?”

"Người phải nhớ kỹ, người phản bội người một lần, thì sẽ có thêm một lần, một lần phản bội, vĩnh viễn không tha thứ."

Yến Tiêu phụ họa nói: "Ly Lạc, tiểu sư phụ người nói không sai, vì sư biết người rất thiện lương, nhưng có vài người không thể nhân từ bọn họ, hôm nay người thả bọn họ rời đi, ngày sau gặp mặt bọn họ còn có thể ra tay với người."

Yến Ly Lạc gật gật đầu, mũi chân khẽ điểm về phía trước, ngân quang bao phủ hạ xuống, tấn công về phía bọn họ.

Trong sân, từng bóng người ngã xuống...

Lúc này.

Diễm Xích Vũ lẳng không bay xuống, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta còn chưa tới, người làm sao lại kết thúc chiến đấu rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trách ta."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Không có việc gì, muốn trách thì trách những người này quá yếu."

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới phía Yến Tiêu, giơ tay lên đưa bình nước sinh mệnh siêu cấp cho Yến Tiêu: "Tiền bối, trước tiên uống linh dịch khôi phục thân thể."

Yến Tiêu không từ chối, tiếp nhận bình ngọc giữa đầu uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó, ông ngồi xếp bằng, bắt đầu khôi phục thân thể.

Yến Ly Lạc đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Ta nghe sư phụ nói, tiểu sư phụ trong khoảng thời gian này sẽ có phiên toái lớn, làm sao lại có thời gian đến Y Tiên Cốc?"

Diệp Trường Sinh giơ tay sờ sờ đầu Yến Ly Lạc: "Người có nguy hiểm, tiểu sư phụ làm sao có thể không đến, những phiên toái kia đã giải quyết xong rồi."

Yến Ly Lạc nói: "Lúc này Vạn Độc Tông có chuẩn bị mà đến, sư phụ bị thương, lão tổ ngã xuống, bọn họ còn cướp đi Mộc Chi Đạo Tắc."

"Mộc Chi Đạo Tắc?" Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ phụ, đạt được Mộc Chi Đạo Tắc, được một phần thưởng của hệ thống.]

Nghe tiếng.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, trang hệ thống hiển thị, phát hiện hắn còn có hai nhiệm vụ chưa hoàn thành.

Lần đầu tiên trở thành Thần Hắc Ám, đạt được một phần thưởng của hệ thống, nhưng hắn rõ ràng đã là Thần Hắc Ám mà nhiệm vụ này lại không nhắc nhở hắn hoàn thành.

Chương 530: Thật quá khó khăn

Thật kỳ lạ!

Mặt khác, đạt được trái tim của Hắc Doanh Doanh, nhiệm vụ này là không thể hoàn thành. Mọi người đều đi rồi, cho dù muốn lâu ngày sinh tình, cũng không có cơ hội.

Hiện tại hệ thống lại phát ra nhiệm vụ phụ, để hẳn đạt được Mộc Chi Đạo Tắc, đây không phải là lại để cho hẳn đi diệt tông sao?

Nhưng ta thực sự... Không muốn diệt tông!

Thật quá khó khăn.

Một người lương thiện như ta, tại sao lại để ta làm chuyện tàn nhẫn như vậy?

Bên ngoài nhà tranh.

Thân ảnh Yến Tiêu chậm rãi bước đi, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, lúc này đây nhờ người kịp thời chạy tới, bằng không cái mạng này của lão hủ sẽ xong rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Hẳn là đến sớm một chút, gặp phải chút phiền toái, chậm trễ."

Yến Tiêu nói: "Đều xử lý rồi sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xử lý rồi, nên giết đều giết."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Yến tiên bối, Vạn Độc Tông làm sao lại để mắt tới Y Tiên Cốc?"

Về mặt Yến Tiêu ảm đạm: "Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội(*), một Mộc Chi Đạo Tắc đã làm cho Y Tiên Cốc trở thành như thế."

((*) Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội: Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.)

"Tất cả đều là lỗi của lão phu, là ta suy nghĩ hết thấy quá đơn giản."

Diệp Trường Sinh nói: "Yến tiên bối, lời này giải thích thế nào?"

Yến Tiêu lại nói: "Ngày xưa Y Tiên Cốc ở ẩn không ra, đều bởi vì Mộc Chi Đạo Tắc, lão hủ vốn tưởng rằng như thế có thể bảo vệ Đạo Tắc không có gì đáng ngại, chưa từng nghĩ đến khi người không có thực lực tuyệt đối, cho dù người trốn tránh, cũng là vô ích."

"Thực lực mới là vương đạo, nếu lão hủ có thực lực, Vạn Độc Tông đừng nói cướp đi Mộc Chi Đạo Tắc, lão hủ đã giết lên Thiên Đạo Giới từ lâu, tiêu diệt tông môn bọn họ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Yến tiên bối có muốn đi Thiên Đạo Giới đạo hay không, thuận tiện đoạt lại Mộc Chi Đạo Tắc?"

Yến Tiêu lắc đầu, trầm giọng nói: "Hiện tại còn không được, thương thế của lão hủ vừa mới khỏi hẳn, đối mặt với quái vật khổng lồ Vạn Độc Tông, lực một người căn bản không cách nào lay động hẳn."

"Diệp tiểu hữu, người sẽ không muốn đi Thiên Đạo Giới chứ, ngàn vạn lần đừng xúc động, nghe lão hủ khuyên một câu, hiện tại không có thực lực mà đi sẽ dễ chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng chưa từng đi qua Thiên Đạo Giới, chính là đơn thuần muốn đi đạo."

Về mặt Yến Tiêu nghiêm nghị: "Diệp tiểu hữu, tình huống của người khác biệt, thân là hi vọng của Thần Ma Tộc, mọi việc phải suy nghĩ hai lần rồi mới làm. Có điều, lão phu có thể đi Thiên Đạo Giới cho người dò đường, ngày sau chờ người xuống Thiên Đạo Giới, chúng ta cùng nhau liên thủ tiêu diệt Vạn Độc Tông thì như thế nào?"

"Sau này Ly Lạc sẽ giao cho người, năm năm này, có thể giao cho nàng, lão hủ không có một chút giấu diếm, nguyên bản Mộc Chi Đạo Tắc cũng là chuẩn bị cho Ly Lạc, hiện tại chỉ có thể chờ ta lấy về rồi nói sau."

"Ly Lạc, sau này người sẽ ở lại bên cạnh tiểu sư phụ của người, tương lai của hần là vô hạn, ở lại bên cạnh hần thì người mới có thể đi xa hơn."

Yến Ly Lạc vội vàng nói: "Sư phụ, người cứ ở lại đi, chờ tu vi Ly Lạc tăng lên, tự mình đi Vạn Độc Tông đoạt lại Mộc Chi Đạo Tắc thuộc về chúng ta."

Diệp Trường Sinh phụ họa nói: "Yến tiên bối, Ly Lạc nói không sai, người vẫn nên ở lại đi, ta vừa lúc có một chỗ có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, trong khoảng thời gian này người hãy an tâm tu luyện, đến lúc đó chúng ta cùng đi Vạn Độc Tông."

Yến Tiêu nói: "Không cần, lão hủ đã ở Y Tiên Cốc nhiều năm, thế giới lớn như vậy, thật muốn đi xem một chút."

"Trước kia là không bỏ được, hiện tại giao nàng cho người, ta có thể an tâm rồi đi."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Yến tiên bối đừng vội cự tuyệt, ta dẫn người đi một chỗ trước."

Dứt lời.

Hần tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra: "Đi thôi, đi vào xem một chút!"

Ngay sau đó.

Bốn người Diệp Trường Sinh, Yến Ý, Yến Ly Lạc, Diễm Xích Vũ xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, nhìn cảnh tượng trước mắt Yến Tiêu giống như bà mẹ tiến vào một trang viên lộng lẫy.

Cả người nhìn trái nhìn phải, trong hai mắt lóe ra vẻ chấn động, không thể tin được trên người Diệp Trường Sinh sẽ có chí bảo nghịch thiên như thế.

Im lặng trong chớp mắt.

Yến Tiêu nói: "Diệp tiểu hữu, nơi này quả thực chính là thiên đường của tu sĩ, lão phu không đi, về sau sẽ tu luyện ở chỗ này, chờ thực lực của ta tăng lên, ta muốn diệt Vạn Độc Tông."

Diệp Trường Sinh nói: "Yến tiên bối, cũng không tệ lắm phải không!"

Yến Tiêu gật đầu: "Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt, không đi."

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, thần thể của người tương đối đặc thù, linh giới này cho người. Bên trong có công pháp ta chuẩn bị cho người, vũ kỹ, còn có tài nguyên. Nhớ kỹ, bí lục y thần, người phải tìm hiểu thật tốt, đó là một quyển công pháp vô giai, có trợ giúp rất lớn với người."

Chương 531: Cái tên này lại khoác lác

Yến Ly Lạc tiếp nhận linh giới, tâm thần khê động, kiểm tra linh giới trong tay. Ngay sau đó, khuôn mặt xinh đẹp của nàng chợt thay đổi: "Tiểu sư phụ, tài nguyên này có phải là quá nhiều hay không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nhiều sao? Nói về tài nguyên, chúng ta cho tới bây giờ chưa từng sợ ai, người dùng trước, không đủ thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm sư phụ."

"Đúng rồi, tất cả tài nguyên trong Thần Cung, người cũng có thể tùy ý sử dụng."

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng trên người Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, Ly Lạc là đồ đệ của ta, lần đầu gặp mặt, người không định bày tỏ chút gì sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Lần trước Diễm Xích Vũ mang Bách Lý Thái Nhi trở về, bắt chẹt Diệp Trường Sinh như thế nào, hắn nhớ rất rõ ràng.

"Chủ nhân, ngài như vậy thật sự là tốt đúng không?" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói luôn là có cho hay không đi, đúng rồi, nhất định phải là đồ đứng đắn, không đứng đắn thì không cần."

Diễm Xích Vũ chậm rãi giơ tay lên, một quyển sách cổ xuất hiện trong tay: "Quyển sách cổ này là Độc Kinh, khi nào rảnh người có thể xem một chút."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ly Lạc nhận lấy đi, người làm y giả, luyện dược, đúc đan, thi độc thì đều hiểu rõ, quyển Độc Kinh này đối với người có trợ giúp."

Yến Ly Lạc tiếp nhận Độc Kinh, khom người về phía Diễm Xích Vũ: "Đa tạ lễ vật của Đại ca ca."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Được, rất tốt, vì tiếng Đại ca ca này của người, ta sau này sẽ bảo kê người."

"Nếu ai dám bắt nạt người, nhắc tới tên của ta, tuyệt đối dễ dàng!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái tên này lại khoát lác.

Thật muốn nói một câu, người đâu, kéo ra ngoài, jj thái lát xào ớt xanh!

Trong Thương Khung Thần Cung.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Yến Ly Lạc: "Ly Lạc, người đi xuống tu luyện, nhớ kỹ sau này nhất định phải rời xa hắn!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Xích Vũ, người theo ta đi một chỗ."

Diễm Xích Vũ nói: "..."

"Chủ nhân, chúng ta lại muốn đi địa phương nào, trở về Thế Giới Hắc Ám sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không, chúng ta đi Hoang Cổ Thiên Vực."

Ba người Diệp Tiêu Huyền tu luyện trong Thần Cung, ngày đó bọn họ là bị cường giả Đô Thành Sát Lục bắt được, tiên điền còn ở lại Kiếm Cung.

Cho nên, hắn muốn trở về lấy tiên điền đi, đặt ở trong Thương Khung Thần Cung, bởi vì về sau tất cả mọi người tu luyện không thể rời khỏi sự trợ giúp của linh quả.

Sau khi rời khỏi Thương Khung Thần Cung, hai người Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, phương hướng đi tới chính là Hoang Cổ Thiên Vực.

Tuy nhiên, trước khi đi tới Hoang Cổ Thiên Vực, hắn cảm thấy

trước tiên đi thành Vạn Thần một chuyến, nhìn một chút Thiên Thần Thất Lão, Bạch Phật và Long Kinh Thiên.

Đạm Đài Tú đi rồi, những người này là thủ hạ trước đây của nàng, nhất định phải cho bọn hắn tài nguyên tốt nhất và điều kiện tu luyện.

Lúc này đi tới thành Vạn Thần, Diệp Trường Sinh tính toán nâng Long Kinh Thiên lên thành Thành chủ, nước không thể một ngày không có vua, thành không thể một ngày không có chủ.

...

Trên hư không.

Hai người đạp không mà đi, giống như đi trên mây, tốc độ vô cùng nhanh.

Đột nhiên, Diễm Xích Vũ ngừng lại: "Chủ nhân, người này đi theo một thời gian, vì sao không xử lý hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Đâu chỉ có một mình hắn ta, người nhìn chằm chằm chúng ta thật đúng là không ít!"

Diễm Xích Vũ nói: "Cắt hết bọn hắn đi."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không cần, có người đã không kiếm chế được nữa rồi."

Vừa dứt lời.

Mấy thân ảnh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở trước mặt hai người, cầm đầu là một nữ tử mặc váy dài màu đen.

Làm cho người ta cảm thấy âm trầm đến cực điểm.

Khóe miệng Hồn Thiên Kiều nhấc lên ý cười: "Vạn Thần Vực thật là một nơi tốt, thế mà có ba đạo linh hồn cường đại như vậy, chuyến đi này thật sự không tệ nha!"

Diễm Xích Vũ nghe tiếng, mở miệng nói: "Chủ nhân, nàng không muốn thân thể của người nhưng lại muốn linh hồn của người,

những người này có gì đó rất kỳ lạ, không thể khinh thường.”

Diệp Trường Sinh nói, "Người lên đi, giết chết nàng!"

Diễm Xích Vũ dờn bước tiến lên, nhìn Hồn Thiên Kiều: "Cô nương, một đánh một hay là cùng nhau lên, kỳ thật ta thích nhiều người."

Nói đến đây, hần dừng lại, tiếp tục nói: "Cô nương, người yên tâm, lần này ta sẽ biến người thành nữ nhân."

Hồn Thiên Kiều liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Lăn, người quá xấu, so sánh ra, ta càng thích linh hồn của hần hơn."

Diễm Xích Vũ: "..."

Không có so sánh sẽ không có tổn thương, chủ nhân tuần tú hơn ta một chút, tại sao ta lại thành quá xấu rồi?

Ánh mắt của cô nương này có vấn đề sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Diễm Xích Vũ nhìn Hồn Thiên Kiều: "Cô nương, ta xấu, nhưng ta rất bền bỉ!"

Hồn Thiên Kiều ghé mắt nhìn sang một bên: "Giết hần."

Ra lệnh một tiếng, ba tên áo đen mạnh mẽ xông về phía trước, lực công kích khủng bố rơi vào trên người Diễm Xích Vũ.

Chương 532: Người có độc

Bá.

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, ngọn lửa chín màu bay ra, trong lúc đi về phía trước, huyền hóa thành từng trường thương sắc bén, xuyên thấu qua người ba tên áo đen.

Oanh.

Tiếng vang truyền ra, thanh âm thấu khoảng không.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bát phong bất động, đứng ngay ngắn ở trong hư không, một bên ba thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Cái bay này, ước chừng bay ra ngoài trăm trượng.

Hồn Thiên Kiều nói: "Ngọn lửa chín màu, người tốt cuộc là ai, ngọn lửa này hẳn là Phượng Hoàng Tộc mới có."

Diễm Xích Vũ nói: "Muốn biết ta là ai sao? Đánh chết ta cũng không nói, các người còn chưa dùng mỹ nhân kế đấy."

Khuôn mặt Hồn Thiên Kiều đanh lại, lạnh lùng nói: "Khống Hồn Ti!"

Ngay sau đó.

Không gian run rẩy lay động, từng tia linh khí màu đen giống như nòng nọc nhỏ đang bơi đi, đầy ắp tấn công về phía Diễm Xích Vũ.

Tốc độ vô cùng nhanh làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Thấy một màn này.

Diễm Xích Vũ biến sắc, khẽ nhíu mày kiểm: "Khống Hồn Thuật, người còn có chút năng lực, đáng tiếc người căn bản không làm gì được ta."

Bá.

Ánh sáng chín màu che trời, giống như một con phượng hoàng bay lượn trên không, cắn nuốt về phía Hồn Thiên Kiều.

“Từ bỏ đi, luận thực lực thì người không thắng được ta!”

Dứt lời, bóng dáng xinh đẹp của Hồn Thiên Kiều bay ngược ra ngoài, hóa thành một đoàn sương máu hòa vào trong không gian, một giây sau, biến mất vô tung vô ảnh.

"Trốn thoát?" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói, một bên, hai mắt Diệp Trường Sinh híp lại, nhìn về phía xa xa.

Tại sao lại trở về rồi?

Diễm Xích Vũ nhìn Hồn Thiên Kiều xuất hiện, vẻ mặt không thể tin được: "Chủ nhân, người lại khổng chế nàng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nàng bị người bị thương nặng, dùng Thần Mâu có thể dễ dàng khổng chế!"

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ âm trầm: "Có Thần Mâu chính là lợi hại như vậy, có Thần Mâu chính là muốn làm gì thì làm."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như vậy. Xích Vũ, người nói nếu Thần Mâu của ta tu luyện tới cao nhất, có thể hay không quá vô địch rồi?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Đắc ý cái rắm!

Có Thần Mâu thì rất ghê gớm hả?

Diễm Xích Vũ trầm ngâm.

Diệp Trường Sinh nhìn Hồn Thiên Kiều trước mặt: "Ai phái người tới, các người thuộc về thế lực nào."

Hồn Thiên Kiều trầm giọng nói: "Chúng ta là người của Phệ Hồn Môn, đến Vạn Thần Vực chỉ vì linh hồn thể của Đạo Tông."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao lại theo dõi ta!"

Hồn Thiên Kiều nói: "Ngẫu nhiên gặp, linh hồn của người quá mạnh, cho nên nổi lên lòng tham, muốn giết người đoạt hồn!"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, giơ tay lên một kiếm xẹt qua, Hồn Thiên Kiều trực tiếp bị giết, máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn đầy trời.

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, giết như thế không phải là phung phí của trời sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giữ lại làm gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Làm ấm giường, không tốt hơn sao?"

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh đầy hắc tuyến: "Xích Vũ, người là thiếu rất nhiều nữ nhân sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chứ, thật muốn có nhiều nữ nhân mau đến... Chà đập, chà đập ta!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Người có độc!

Trên hư không.

Toàn bộ những người khác của Phệ Hồn Môn đã bị giết, sau khi thu hồi linh giới của bọn hắn, Diệp Trường Sinh vẫn đứng bất động như trước.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chúng ta không rời đi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải còn có một người sao? Cho người một cơ hội, bắt hắn tới đây."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, người hãy nhìn thật kỹ, nhất định đừng để hắn chạy thoát."

Ngay sau đó.

Hắn hóa thành một đạo tinh mang, biến mất ở trên hư không.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Diễm Xích Vũ trở về, trong tay mang theo một lão giả: "Chủ nhân, bắt được rồi."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người lão giả: "Xích Vũ, người làm gì hắn vậy, người sẽ không ngay cả lão đầu cũng không buông tha chứ!"

"Khẩu vị có phải quá nặng hay không."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, người nghĩ cái gì đó, chính là lúc ta tấn công, sức mạnh lớn hơn một chút."

"Chủ nhân, chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua lực lớn tạo ra kỳ tích sao? Đánh một kích xuống, hắn sẽ biến thành dạng này, ai, hiện tại tu sĩ quá không thể đánh."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người lão giả: "Còn chưa chết đi!"

Lão giả chật vật ngẩng đầu: "Còn chưa, ta còn có thể cứu!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ai phái người tới."

Lão giả sợ hãi không thôi: "Ta nói rồi, có thể không giết ta chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta sẽ không giết người."

Tuy rằng Diệp Trường Sinh nói như vậy, nhưng lão giả không thể tin được.

Mới vừa rồi cường giả Phệ Hồn Môn bị giết, lão giả tận mắt chứng kiến, Diệp Trường Sinh thật sự sẽ buông tha cho lão ta?

Giọng nói lão giả run rẩy: "Ta... Là Thần Đế Minh phái ta tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Đế Minh, người đi đi!"

Lão giả hơi giật mình, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Thật sự để cho ta rời đi?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thật, giúp ta nói một câu cho Thần Đế Minh, lão tử sớm muộn gì cũng tiêu diệt bọn hắn."

Chương 533: Chủ nhân, người là đi ra từ nơi này?

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Còn nữa, nói cho Thân Đế Minh lần sau muốn giết ta, phải chút cường giả tới đây, bằng không ta giết thì không có ý nghĩa gì."

Lão giả nghe thấy tiếng, xoay người lão đảo chạy trốn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại: "Hắn thật sự không giết ta!"

Diêm Xích Vũ thấy lão giả chạy trốn: "Tên này chạy quá nhanh, chủ nhân thật sự thả hắn đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, bằng không ai giúp ta truyền lời?"

Diêm Xích Vũ nói: "Không nghĩ tới chủ nhân nói lời giữ lời như vậy, không phải đều nói miệng nam nhân là gạt người gạt quỷ sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đó là người, không phải ta."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, vọt tới phía thành Vạn Thần, Diêm Xích Vũ nhìn bóng lưng hắn rời đi: "Nam nhân mà đáng tin, heo mẹ sẽ biết leo cây, ta tin người cái quỷ!"

...

Thành Vạn Thần.

Diệp Trường Sinh đột nhiên đến, Thiên Thần Thất Lão, Long Kinh Thiên, Bạch Phạt tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Biết được Diệp Trường Sinh muốn đi Hoang Cổ Thiên Vực, bọn hắn trực tiếp mở đại trận truyền tống.

Đương nhiên trước khi rời đi, Diệp Trường Sinh để lại cho bọn hắn đủ tài nguyên tu luyện, những người này đều trải qua tẩy lễ

của Thăng Huyết Trì, Niết Bàn Trì, tiền đồ trong tương lai là vô hạn.

Mặt khác, Diệp Trường Sinh tuyên bố để Long Kinh Thiên làm Thành chủ thành Vạn Thân, Bạch Phật làm Phó Thành chủ, Thiên Thần Thất Lão là trưởng lão thủ hộ thành Vạn Thân.

Mọi người nhìn Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ tiến vào trong truyền tống trận, trong mắt lóe ra vẻ kính sợ, trong lòng bọn hắn vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, tốc độ Diệp Trường Sinh đi tới thật sự là quá nhanh, đã không phải bọn hắn có thể đuổi kịp.

Hiện tại thay Diệp Trường Sinh quản lý tốt thành Vạn Thân, chính là điều duy nhất bọn hắn có thể làm.

Bên kia truyền tống trận có hai thân ảnh xuất hiện, chính là Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ.

Rời khỏi Hoang Cổ Thiên Vực đã được một đoạn thời gian, nhìn tất cả trước mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Diễm Xích Vũ không thể tin: "Chủ nhân, người là đi ra từ nơi này?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có vấn đề gì sao?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Nơi này linh khí thừa thớt, tài nguyên thiếu thốn, thật không biết chủ nhân là như thế nào có được thực lực hiện tại."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người tốt xấu gì cũng là Thần Thú, chẳng lẽ không rõ một đường tu luyện, hoàn cảnh chỉ là thứ yếu, chân chính quan trọng là tự bản thân cố gắng sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tự bản thân cố gắng? Chủ nhân hình như rất ít tu luyện, còn ta không cố gắng có được hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Nỗ lực của ta người không nhìn thấy. Đương nhiên, ngoại trừ nỗ lực ra, vận khí cũng là một phần của thực lực, ai bảo ta có vận khí tốt."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Những lời này ngược lại không sai, vận khí thật sự là quá quan trọng, ta cũng hâm mộ vận khí của chủ nhân."

Diệp Trường Sinh nói: "Người hâm mộ cũng không được, ta có, người lại không có."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, vọt tới phía Kiếm Châu...

Diễm Xích Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng đuổi theo.

Không biết qua bao lâu, Diễm Xích Vũ ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người xem thiếu niên phía dưới kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nhìn thấy, một phàm nhân, lại có thể ngăn cản vạn thú vây công, là một mầm non không tồi."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Đích thật là mầm non không tồi, tên này trời sinh thân thể đã rất cường đại, đáng tiếc không thể bước vào con đường tu luyện, tư chất tốt như vậy đều lãng phí."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nếu đã gặp, vậy ta sẽ tặng hắn một hồi tạo hóa."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân muốn thu hắn làm đồ đệ?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Xuong xem một chút, đứa nhỏ này không đơn giản như vậy!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người lẳng không rơi xuống, ngay khi bọn hắn xuất hiện, vạn thú thần phục, phát ra tiếng rên chấn động trời.

Đứa bé ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt rơi vào trên người hai người, trong miệng lẩm bẩm nói: "Bọn họ là thần tiên?"

Hai người Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt đứa bé, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Các người đi thôi!"

Dứt lời, vạn thú chuyển hướng, điên cuồng chạy trốn, Diễm Xích Vũ dù sao cũng là Thần Thú, huyết mạch này gắt gao nghiền ép bọn nó.

Diệp Trường Sinh nhìn đứa bé trước mắt: "Tên người là gì."

Đứa bé giơ tay lau vết máu trên gương mặt: "Tiền bối, ta là Niếp Côn Lôn."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nhà người ở đâu, có muốn ta đưa người trở về hay không."

Niếp Côn Lôn nói: "Tiền bối, ta không có nhà, đã một mình sinh hoạt trong dãy núi này, chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ."

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ thấp giọng nói: "Chủ nhân, đầu óc đứa nhỏ này có thể không tốt lắm hay không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, giống như đang nói, cho người một ánh mắt tự mình hiểu đi: "Côn Lôn, nếu người đã không có nhà để về, sau này hãy ở lại bên cạnh ta, làm đệ tử của ta thì thế nào."

Chương 534: Chí Tôn Long Đế, Niếp Côn Lôn

Niếp Côn Lôn vội vàng nói: "Tiền bối, nếu ta làm đệ tử của người, có phải cũng có thể giống như tiền bối, bay tới bay lui trên không trung hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên có thể!"

Bịch!

Niếp Côn Lôn trực tiếp quỳ xuống đất, bái nói: "Đồ nhi Niếp Côn Lôn bái kiến sư phụ."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Niếp Côn Lôn đứng dậy: "Vi sư thấy thân thể người không sợ hung thú, sức mạnh cũng rất lớn, nơi này có một huyết mạch, vi sư hiện tại ban cho người."

Tiện tay vung lên, tiếng rống ngâm truyền ra.

Vô số ánh sáng vàng bao phủ trên người Niếp Côn Lôn, ngay sau đó, một con rồng lớn màu vàng chiếm cứ trên đỉnh đầu hắn.

Thấy cảnh này.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, ngài truyền cho hắn Long Huyết Bá Thể?"

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Không sai, là Long Huyết Bá Thể, nhưng huyết mạch giống như biến dị, lúc trước Thần thể của Bá Thiên Đồ cũng không có khủng bố như vậy."

Dứt lời, một màn kinh người đã xảy ra, trên đỉnh đầu Niếp Côn Lôn xuất hiện một tin tức.

Diệp Trường Sinh nhìn tin tức trên đỉnh đầu Niếp Côn Lôn, khoe miệng nhắc lên một nụ cười yếu ớt: "Mẹ kiếp, lần này kiếm được lợi lớn rồi!"

[Niếp Côn Lôn, trọng sinh giả, có thể bồi dưỡng trở thành Chí Tôn

Long Đế.]

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới Niếp Côn Lôn lại là trọng sinh giả, bồi dưỡng có thể trở thành Chí Tôn Long Đế.

Đây không phải là cách cường giả trọng sinh sao?

Thế mà để cho hắn gặp phải.

Như vậy trước khi sống lại, Niếp Côn Lôn có thân phận gì, Chí Tôn Long Đế?

Vì sao hắn sống lại lại đến Hoang Cổ Thiên Vực, ở trên người hắn lại xảy ra chuyện gì?

Trong lúc nhất thời.

Suy nghĩ trong đầu Diệp Trường Sinh xoay chuyển, nhưng mặc kệ Niếp Côn Lôn vì sao sống lại mà đến đây, đối với hắn mà nói đều là kiếm được.

Một vị Chí Tôn Đại Đế tương lai báỉ hắn làm sư phụ, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, tất nhiên sẽ trở thành một trợ thủ lớn của hắn.

Nhìn hơi thở trên người Niếp Côn Lôn thay đổi, Diệp Trường Sinh không chút nào keo kiệt, giơ tay lên, hai khối long cốt bay ra ngoài trực tiếp chui vào trong cơ thể Niếp Côn Lôn, tiếng rỗng ngâm cửu thiên, thanh âm hoàn vũ.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, thân phận của hắn không đơn giản."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Được rồi, chúng ta chờ một chút, nhìn hắn dung hợp huyết mạch và long cốt, sau đó một thân tu vi có thể đạt tới cấp bậc gì."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Không thể không nói, vận khí của chủ nhân thật sự là quá nghịch thiên, tùy tiện gặp phải một thiếu niên hoang dã thế mà có được tư chất nghịch thiên như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra người có dáng dấp tuần tú thì vận

khí cũng sẽ không quá kém. Vận khí của người kém một chút, chính mình hẳn là trong lòng biết rõ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật hâm mộ các người có thể gặp được ta, cái này ít phần đầu bao nhiêu năm?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Sau đó.

Niếp Côn Luân dung hợp huyết mạch Long Huyết Bá Thể, còn có hai khối long cốt, một thân tu vi lại trực tiếp tăng lên tới cấp Thần Vương.

Một buổi sáng thức tỉnh, một bước lên trời, đó chính là nói Niếp Côn Luân.

Ánh sáng vàng trên người hắn tản đi, Niếp Côn Luân vội vàng quỳ xuống đất, bái nói: "Đồ nhi đa tạ sư phụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Côn Luân, người vừa mới dung hợp huyết mạch và long cốt, hãy quen thuộc với thực lực của mình."

"Thương Tử Dương này đưa cho người, về sau hãy ở lại bên cạnh vi sư tu luyện, tương lai của người có thể có hy vọng."

Niếp Côn Luân tiếp nhận thương Tử Dương, bái nói: "Đồ nhi nhớ sự dạy bảo của sư tôn."

Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, cây thương kia không tệ, vì sao chủ nhân không đưa nó cho ta?"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Không phải người có hai cây thương sao? Còn muốn nhiều như vậy để làm gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta là thương tu, đương nhiên càng nhiều thương thì càng tốt, nam nhân không có thương lợi hại, làm sao có thể làm cho nữ nhân thích?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố trực tiếp đánh bay Diễm Xích Vũ ra ngoài, đột nhiên công kích Như Lai, làm Diễm Xích Vũ có chút bất ngờ không kịp đề phòng, thân ảnh hung

hăng ngã xuống mặt đất.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Niếp Côn Lôn, giống như đang nói, đỡ ta đứng lên, ta còn có thể giả bộ.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Côn Lôn, vì sư đã chuẩn bị sẵn vũ kỹ thương pháp cho người, sau này nếu hãn truyền thụ vũ kỹ cho người, ngàn vạn lần không nên học."

Tuổi Niếp Côn Lôn còn nhỏ, hơn nữa vẫn sống trong núi lớn, cho nên hãn tương đối đơn thuần và mộc mạc.

Diệp Trường Sinh cũng không muốn Niếp Côn Lôn bình thường ở bên cạnh, bị Diễm Xích Vũ lừa gạt.

Diễm Xích Vũ nói: "Côn Lôn, nào, ta không truyền cho người thương kỹ, ở chỗ ta có một đạo chỉ pháp thần thông, vô cùng vô cùng lợi hại, có muốn học tập hay không?"

Chương 535: Thần thông lợi hại như vậy, vì sao không có ai nguyện ý học?

Niếp Côn Lôn nhìn Diệp Trường Sinh, vội vàng lắc đầu nói: "Ta không học!"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Tam chỉ định huyết, lục mạch thần chỉ, uy lực rất lớn, người thật sự không học?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, từ lúc này trở đi, nếu người nói thêm một câu, ta sẽ cho người một kiếm."

Diễm Xích Vũ: "..."

Thần thông lợi hại như vậy, vì sao không có ai nguyện ý học?

Tạo nghiệp!

...

Sau khi rời khỏi đây nói, mãi cho đến Kiếm Cung, Diễm Xích Vũ làm càn làm bậy một câu cũng không dám nói.

Bởi vì hắn không chút hoài nghi lời nói của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đưa Niếp Côn Lôn đến Thương Khung Thần Cung, để Thác Bạt Thiên bồi dưỡng, mặt khác, để Yến Ly Lạc chăm sóc Niếp Côn Lôn nhiều hơn.

Hiện tại việc Yến Ly Lạc và Niếp Côn Lôn phải làm là cố gắng tu luyện, rời xa Xích Vũ.

Bá.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ lẳng không bay xuống, xuất hiện trên đảo nổi Kiếm Cung. Ngay sau đó, ba người Diệp Kinh Vân, Diệp Hàn Vân, Vân Trọng Lâu mang theo cường giả Diệp gia xuất hiện.

Mọi người như lâm đại địch.

Ánh mắt Diệp Kinh Vân dừng trên người Diệp Trường Sinh:
"Người là Trường Sinh?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tam gia gia, ta là Trường Sinh."

Sắc mặt Diệp Kinh Vân đột nhiên biến đổi, cười nói: "Trường Sinh, thật sự là người, người đã trở về rồi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tam gia gia, trở về thăm các người một chút, tùy tiện đưa chút đồ cho các người."

Diệp Kinh Vân vội vàng nói: "Trường Sinh, lão tổ và gia gia của người, còn có mẫu thân người đều bị mang đi, bọn hắc hien tại cũng ổn đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Để cho Tam gia gia nhớ nhung, hết thủy đều rất tốt."

Nói đến đây, sắc mặt hắc hoi biến đổi, trầm giọng nói: "Tam gia gia, đệ tử Kiếm Cung sao lại ít như vậy."

Diệp Kinh Vân khẽ thở dài một tiếng: "Trước đây ba người lão tổ bị bắt, một phần đệ tử Kiếm Cung đã rời đi, bọn hắc hoi lảng ở lại sẽ bị liên lụy. Sau đó, Tiên Vũ Tông lại tới tấn công Kiếm Cung, chiến đấu gian khổ, đệ tử Kiếm Cung tổn thất thảm trọng."

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm: "Tiên Vũ Tông? Xích Vũ, người đi một chuyến đi!"

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, diệt tông?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Diệt đi!"

Thân ảnh Diêm Xích Vũ chợt lóe, biến mất trước Kiếm Cung, nhìn bóng lưng hắc hoi rời đi, Diệp Kinh Vân vội vàng nói: "Trường Sinh, thực lực của Tiên Vũ Tông rất mạnh, một mình hắc hoi đi tới đó có được không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tam gia gia yên tâm đi, hắc hoi rất mạnh!"

Sau đó.

Diệp Trường Sinh dời bước đi về phía Kiếm Mộ, có tiên điền, trận pháp tồn tại, linh khí ở Kiếm Cung hẳn là rất nồng đậm mới đúng, ít nhất có thể nói là bảo địa tu luyện tốt nhất Hoang Cổ Thiên Vực.

Những linh khí trong Kiếm Cung trước mắt vô cùng mỏng manh, so với lúc hắn rời đi còn không bằng, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Theo thân ảnh đi về phía trước, sắc mặt hắn hơi biến đổi: "Tam gia gia, các người trước tiên ở tại chỗ này, chờ ta trở về!"

Diệp Kinh Vân thấy vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Trường Sinh, cậu đi đi!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, vọt tới phía Kiếm Mộ...

Kiếm Mộ.

Núi Cô Phong.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, phóng thích thần thức bao phủ ở trên tiên điền: "Thì ra là người đang cần nuốt linh khí."

Ngay sau đó, hắn bước ra một bước, bay xuống bên trong tiên điền, tiện tay vung lên, toàn bộ linh khí ngập trời hội tụ trong lòng bàn tay hắn.

Bá.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, ánh mắt nữ tử lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người thế mà có thể phát hiện ra ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Rất khó?"

Nữ tử lại nói: "Đây là địa bàn của ta, trước khi ta nổi giận thì tốt nhất người nên rời đi, nếu không hậu quả là rất nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Địa bàn của người, người chắc chứ?"

Trong lúc nói chuyện, tâm thần hắn khẽ động, tiên điền trực tiếp

biến mất, nữ tử kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thế mà thu bảo địa tu luyện đi."

"Cô nương, tất cả nơi này đều do ta lưu lại, người hưởng thụ tài nguyên của ta, lại gọi là địa bàn của người, có phải có chút quá kiêu ngạo hay không."

Nữ tử gật gật đầu: "Thì ra là đại trận này là người lưu lại, nói như vậy chí bảo trên người người không ít, vậy thì toàn bộ giao ra đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Cô nương, người có chút phiêu."

Nữ tử nói: "Bổn cô nương tu luyện nhiều năm ở đây, giới này không ai là đối thủ của ta, người cũng không ngoại lệ."

"Nếu không phải nhìn bộ dạng tuấn tú của người, ta sẽ không nói với người nhiều như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Ăn vụng linh quả trong tiên điền, tội không thể tha thứ, ta muốn trừng phạt người... Hắc hắc!"

Kiểm Mộ.

Nữ tử nhận thấy được ánh mắt không có ý tốt của Diệp Trường Sinh: "Người muốn làm gì, biết ta có thân phận gì không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ăn vụng linh quả, mặc kệ là ai, đều phải trả giá đắt!"

Nữ tử vội vàng nói: "Ta là thần sủng của Cửu Thiên Thần, hung thú mạnh mẽ nhất vũ trụ, ăn linh quả của người, đó là vinh hạnh của người!"

Chương 536: Cô nương, phóng thích bản thể đi!

Diệp Trường Sinh lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Người có thể tự luyện, nhưng vì sao hung thú lại tự luyện như vậy?"

Lúc trước gặp Diễm Xích Vũ, hắn cũng nói mình là hung thú mạnh mẽ nhất vũ trụ, so sánh ra, Diệp Trường Sinh càng tin tưởng Diễm Xích Vũ hơn.

"Cô nương, phóng thích bản thể đi!"

Nữ tử nói: "Ngay cả Thần Thú người cũng không buông tha?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ nó người nghĩ ta là ai?

Thân ảnh nữ tử chột lóe, hóa thành Cửu Đầu Giao màu trắng, nói với Diệp Trường Sinh: "Nhân loại không biết tốt xấu, nhất định bắt ta phải ra tay."

Diệp Trường Sinh hí mắt, nhìn Cửu Đầu Giao: "Khá lắm, thế mà còn là một con quái vật khổng lồ."

Cửu Đầu Giao lại nói: "Ta vốn không muốn hại người, bằng không tu sĩ nơi này đã sớm bị ta ăn sạch, ta chỉ muốn hóa thành hình người tu luyện thật tốt, vì sao người lại trêu chọc ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người tu hú chiếm tổ chim, ăn vụng linh quả của ta, vậy thì nhất định phải bị trừng phạt."

"Không muốn chết cũng được, ta cho người một ý kiến!"

Cửu Đầu Giao nói: "Để ta thần phục người? Nếu như vậy thì không cần phải nói, nếu lựa chọn thần phục nhân loại, ta sẽ không lựa chọn rời khỏi Cửu Thiên Thần."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đừng nóng vội từ chối ta!"

Ngay sau đó.

Tâm thần hấn khê động, hai tiếng rỗng ngâm truyền ra, long uy mệnh mông tràn đầy bao phủ trên hư không, Cửu Đầu Giao đột nhiên ngẩng đầu, chấn động nói: "Thanh Giao Hóa Long, làm sao có thể?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có gì là không thể, chỉ cần người thần phục ta, rất nhanh người cũng sẽ hóa thành rồng lớn."

"Nguyên bản ta có thể dễ dàng giết người, nhưng suy nghĩ nhiều lần, giết người thật sự là quá đáng tiếc. Dù sao người ăn vụng nhiều linh quả như vậy, tương lai trưởng thành có thể đạt tới Thần Thú mạnh nhất vũ trụ hay không thì ta không rõ ràng lắm, nhưng nhất định sẽ vô cùng vô cùng mạnh mẽ."

Cửu Đầu Giao nhìn xuống phía dưới, nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh nói: "Người thật sự có thể khiến ta hóa rồng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, Tinh Nguyệt, các người trở về đi!"

Dứt lời, Tinh Thần, Tinh Nguyệt hóa thành hình người, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, giơ tay lên nhìn Cửu Đầu Giao trước mắt.

Tinh Thần nói: "Người cũng chỉ là một Cửu Đầu Giao còn nhỏ, nếu muốn hóa rồng thì đi theo chủ nhân, sẽ cho người đạt được chỗ tốt không cách nào tưởng tượng được."

Nói đến đây, hấn ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, nó hẳn là bị thương nặng, có chút giống với tình huống năm đó của ta, nhưng nó là Cửu Đầu Giao, cho dù còn nhỏ thì thực lực cũng có thể so với Thần Tôn của nhân loại."

"Chủ nhân vẫn nên lưu nó lại, tương lai trưởng thành, tuyệt đối có thể trở thành cánh tay phải của chủ nhân."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta không hỏi quá khứ của người, chỉ hỏi người có nguyện ý thần phục hay không."

Cửu Đầu Giao nói: "Ta vốn là thần sủng của Cửu Thiên Thần, nếu

như ta đi theo người, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cửu Thiên Thần là ai, ta không biết, chỉ cần người lựa chọn thần phục, người chính là người của ta, hiểu chưa?"

Cửu Đầu Giao ăng không bay xuống, hóa thành hình người: "Cửu Thiên Thần rất mạnh, người không cần phải vì ta mà tự tìm phiền toái!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta làm việc, chỉ cầu bản tâm, ai cũng đừng nghĩ đến trái phải."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Chỉ cần nói cho ta biết, người đến từ đâu!"

“ âm Dương Giới, ta là Đường Linh!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đủ rồi, sau này người cứ ở lại bên cạnh ta đi!"

Đường Linh lại nói: "Người không hỏi quá khứ của ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mỗi người đều có bí mật của mình, người không muốn nói, ta cũng sẽ không cưỡng cầu."

Đường Linh gật gật đầu: "Trên người ta còn có khế ước của Cửu Thiên Thần, hiện tại đại trận biến mất, hẳn rất nhanh sẽ tìm được ta."

Diệp Trường Sinh chỉ cong ngón tay búng một cái, hai đạo tinh mang chui vào trong mi tâm Đường Linh: "Ấn ký của Cửu Thiên Thần đã bị ta đập tan, hiện tại người đã khôi phục chỉ có bản thân người."

Đường Linh nói: "Xem ra là ta khinh thường người, người tuổi còn trẻ, thực lực mặc dù so được với Cửu Thiên Thần, nhưng thủ đoạn của người quá mức quỷ dị."

“Đường Linh bái kiến chủ nhân!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, dẫn nàng đi Thăng Long Trì đi!"

Thân ảnh ba người Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh biến mất tại chỗ, trực tiếp tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh sở dĩ lựa chọn không giết Đường Linh là bởi vì hắn biết Cửu Đầu Giao trưởng thành mạnh bao nhiêu.

Hệ thống cho thấy tỷ lệ hồi báo của Đường Linh là không rõ, nhưng càng như thế, càng làm cho người ta có chờ mong, không phải sao?

Đúng lúc này.

Một cổ uy áp khủng bố hạ xuống, bao phủ toàn bộ Kiếm Cung, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, trầm giọng nói: "Tới nhanh như vậy?"

Ngay sau đó.

Một thân ảnh từ Cửu Thiên bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, giao Cửu Đầu Giao ra!"

Chương 537: Ta là bá bá

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ đang nói cái gì, ta chưa từng thấy qua Cửu Đầu Giao nào!"

Cửu Thiên Thần nói: "Tiểu tử, lão phu rõ ràng phát hiện Cửu Đầu Giao ở đây, có phải người giấu nó đi hay không."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Các hạ nói ở chỗ này, vậy người tìm đi!"

Cửu Thiên Thần biến sắc, gằn giọng nói: "Nhẫn nại của ta có hạn, cho người thời gian ba hơi thở, giao Cửu Đầu Giao ra."

Xuy.

Kiểm quang chợt lóe, nhanh như tia chớp, nghiền nát hư không xuyên về phía Cửu Thiên Thần.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta ghét nhất bị người khác đe dọa ở trước mặt ta, một đạo linh hồn thể mà thôi, xem người trâu bò."

Phanh.

Tiếng nổ vang lên, vô số kiếm khí bắn ra, thân ảnh Cửu Thiên Thần bay ngược ra sau, cái bay này, ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Lão ta nhìn Diệp Trường Sinh, mặt lộ vẻ hoảng sợ: "Không nghĩ tới ở giới này còn có tu sĩ yêu nghiệt như thế, thật sự là làm cho ta mở rộng tầm mắt."

"Điều người không nghĩ tới còn rất nhiều!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe, mạnh mẽ vọt về phía trước: "Tạo Hóa Nhất Kiếm!"

Xuy.

Kiểm quang lóe lên, tạo hóa diệt.

Sắc mặt Cửu Thiên Thần đột nhiên biến đổi, hai tay mở ra, bay

ngược ra ngoài: "Các hạ có dám lưu lại tên hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cút!"

Cửu Thiên Thần gằn giọng nói: "Nhát gan như chuột nhắt, ngay cả tên cũng không dám lưu lại!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta là bá bá, hoan nghênh người tới tìm ta!"

Cửu Thiên Thần lẩm bẩm nói: "Bá bá?"

Ngay sau đó, thân ảnh lão ta bị hư không nghiền nát rồi biến mất, kiếm đạo thần thông của Diệp Trường Sinh quá mạnh, lão ta chỉ là một luồng linh hồn thể, căn bản đánh không thắng, cho nên chỉ có thể rời đi trước.

Lúc này.

Bóng hình xinh đẹp của Đường Linh xuất hiện: "Chủ nhân, ta nhận thấy được hơi thở của Cửu Thiên Thần."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hắn đã tới, có điều bị ta đánh cho bỏ chạy rồi, hắn cũng không mạnh như người nói, rất sợ hãi!"

Đường Linh: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Người làm sao không tiến vào Hóa Long Trì!"

Đường Linh vội vàng cúi người một cái: "Đa tạ ân cứu mạng của chủ nhân, về sau Đường Linh nhất định vì chủ nhân xông pha khói lửa."

Diệp Trường Sinh đánh giá Đường Linh trước mắt: "Xông pha khói lửa thì không cần, trước tiên tu luyện thật tốt đi!"

Đường Linh nói: "Chủ nhân, ngài thật sự không tò mò vì sao ta rời khỏi Cửu Thiên Thần sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão già xấu xa kia vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, nếu người không rời khỏi hắn, làm sao có thể

gặp được chủ nhân mới ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng như ta?"

...

Thiên Đạo Giới.

Thần Đế Minh.

Một thân ảnh lẳng không bay xuống xuất hiện trước đại điện, sau khi ổn định thân ảnh, người tới quay đầu nhìn sau lưng, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Người này không phải người khác, chính là lão giả Thần Đế Minh mà Diệp Trường Sinh thả đi.

Ngay sau đó.

Lão ta bước nhanh về phía đại điện. Sau khi tiến vào đại điện, ánh mắt ba người Lôi Khuyết, Tiêu Thái Chân, Yến Thiên Cuồng rơi vào trên người người tới.

Lôi Khuyết phát hiện người đến khác thường: "Chuyện gì xảy ra, vì sao lại kinh hoảng như vậy."

Lão giả khom người một cái, thanh âm khẽ run lên nói: "Bẩm trưởng lão, thuộc hạ bại lộ."

Con người Lôi Khuyết co rụt lại, trầm giọng nói: "Bại lộ, người còn có thể sống sót trở về!"

Lão giả lại nói: "Hồi trưởng lão, là Diệp Trường Sinh thả thuộc hạ trở về, hơn nữa còn để thuộc hạ mang theo mấy câu."

Lôi Khuyết nói: "Cái gì, nói đi!"

Lão giả sắp xếp lại ngôn từ: "Diệp Trường Sinh bảo ta nói cho mấy vị trưởng lão, lần sau nếu phái người giết hắn thì hãy phái một ít cường giả đi tới, bằng không hắn giết không có ý nghĩa. Mặt khác, hắn còn nói sớm muộn gì cũng tiêu diệt Thần Đế Minh."

Lôi Khuyết nghe xong, trong lòng lửa giận thiêu đốt: "Diệp Trường

Sinh, hắn không khỏi cũng quá kiêu ngạo, xem thường Thần Đế Minh chúng ta, xem ra phải mau chóng diệt trừ hắn.”

Lão giả lại nói: "Trưởng lão, trước khi ta bại lộ đã tận mắt chứng kiến Diệp Trường Sinh diệt sát một đám cường giả của Phệ Hồn Môn, mười cường giả không ai có thể tiếp một kiếm của hắn.”

Lôi Khuyết nói: "Thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh là gì!"

Lão giả tiếp tục nói: "Thần Hoàng tầng thứ nhất.”

Dứt lời.

Sắc mặt ba người Lôi Khuyết, Tiêu Thái Chân, Yến Thiên Cuồng chợt đại biến, cũng không phải cảnh giới của Diệp Trường Sinh làm cho bọn hắn giật mình. Mà là tốc độ trưởng thành của Diệp Trường Sinh làm cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi.

Lúc này mới ngắn ngủi bao lâu, Diệp Trường Sinh thế mà đột phá từ Thần Vương đến cấp Thần Hoàng. Nếu như mặc kệ, một khi để cho hắn hoàn toàn trưởng thành, diệt Thần Đế Minh thật sự không phải là một câu nói ngông cuồng.

Ngẫm lại Thiên Đạo Minh, Ma Kiếm Tông, bọn hắn mới đầu cũng không phải khinh thường Diệp Trường Sinh rồi cuối cùng rơi vào kết quả diệt tông sao.

Im lặng trong chớp mắt.

Lôi Khuyết trầm giọng nói: "Tiêu huynh, Yến huynh, xem ra ta phải tự mình đi Vạn Thần Vực một chuyến.”

Chương 538: Kiếm cung linh khí lại trở về

Yến Thiên Cuồng nói: "Cùng đi, triệt để giải quyết Diệp Trường Sinh."

Tiêu Thái Chân phụ họa nói: "Diệp Trường Sinh có thể chết trong tay ba người chúng ta, xem như là vinh hạnh của hắn."

Lôi Khuyết gật đầu: "Đã như vậy, trước tiên đi bấm báo với Minh Chủ một tiếng, sau đó chúng ta xuất phát tới Vạn Thần Vực."

...

Kiếm Cung.

Kiếm Mộ.

Diệp Trường Sinh sửa chữa đại trận Kiếm Cung một lần nữa, sử dụng trình độ trận pháp hiện tại của hắn bày ra đại trận, coi như là cường giả Thần Hoàng cao nhất cũng sẽ không dễ dàng công phá.

Kiếm Cung có được tòa đại trận này, ở toàn bộ Hoang Cổ Thiên Vực tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn xuất hiện ở chủ điện Kiếm Cung, chỉ chớp lát sau, ba người Diệp Kinh Vân, Diệp Hàn Vân, Vân Trọng Lâu xuất hiện.

Diệp Kinh Vân nói: "Trường Sinh, kiếm cung linh khí lại trở về."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lúc trước đại trận xuất hiện chút vấn đề, hiện tại đã được ta sửa lại, Tam gia gia, kế tiếp ta sẽ giao cho người phương pháp mở đại trận."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nơi này có ba tấm linh giới, do Tam gia gia bảo quản, về sau dùng để bồi dưỡng đệ tử Diệp gia. Mặt khác ta sẽ lưu lại ba giọt máu, nếu có đệ tử thiên

phú xuất sắc, có thể để cho bọn họ cắn nuốt máu của ta, đối với thân thể bọn họ có chỗ tốt thật lớn.”

Trong lúc nói chuyện, hần tiện tay vung lên, ba tấm linh giới bay xuống trước mặt Diệp Kinh Vân: "Nhận lấy đi, chẳng mấy chốc ta sẽ rời đi, lần này đi không biết khi nào mới có thể trở về!"

Diệp Kinh Vân không chút do dự, giơ tay thu ba tấm linh giới vào: "Trường Sinh, Tam gia gia biết người phải đi đường rất dài, tương lai nếu có một ngày chán ghét cuộc sống bên ngoài, hãy trở về Kiếm Cung.”

"Tam gia gia yên tâm, ta hiểu rồi." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Tam gia gia, ta dẫn các người đi một nơi!"

Một đoàn vòng xoáy xuất hiện, Diệp Trường Sinh mang theo ba người xuất hiện trong Thần Cung: "Tam gia gia, mấy ngày kể tiếp, các người ở chỗ này tu luyện, chờ các người đột phá, ta sẽ rời đi.”

Diệp Kinh Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, ngây ra như phỗng: "Trường Sinh, ba người lão tổ cũng ở đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ, gia gia, còn có mẫu thân đều đang bế quan.”

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Hàn, dẫn mọi người Tam gia gia đi Tiên Thiên Kiếm Bộc, sau đó lại đi Cửu Sắc Thiên Trì và Thăng Huyết Trì.”

Hàn Hải Tiêu lẳng không bay xuống, khom người về phía ba người Diệp Kinh Vân: "Đi thôi, ta dẫn các người đi.”

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Diệp Trường Sinh gật gật đầu, hiện tại việc hần có thể làm vì Kiếm Cung cũng chỉ có những thứ này.

Ba người Diệp Kinh Vân ở chỗ này tiếp nhận tẩy lễ, trở thành cường giả đỉnh cao nhất của Hoang Cổ Thiên Vực chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa hần lưu lại tài nguyên, Kiếm Cung ở Hoang Cổ Thiên Vực tuyệt đối sung sướng không già.

...

Âm Dương Giới.

Cửu Thiên Cung.

Một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, một thân ảnh từ trong đó đi ra, không phải ai khác, chính là Cửu Thiên Thân – Diêm Thanh Vân.

“Người đâu!”

Ra lệnh một tiếng, bốn người xuất hiện, quỳ xuống đất vái chào: “Bái kiến Thần Chủ.”

Diêm Thanh Vân nói: “Bốn người các người lập tức đi Hoang Cổ Thiên Vực tìm kiếm một vị kiếm tu tên là Bá Bá, tìm được tin tức của hắn thì lập tức trở về bẩm báo!”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiện tay vung lên, một màn ánh sáng xuất hiện, bên trong chính là thân ảnh Diệp Trường Sinh: “Chính là người này.”

Ánh mắt bốn người dừng lại trên màn ánh sáng, đồng thanh nói: “Thần Chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định tìm được người này.”

Diêm Thanh Vân nói: “Đi xuống đi!”

Bốn người hóa thành tinh mang biến mất trước Cửu Thiên Cung, Diêm Thanh Vân gằn giọng nói: “Đừng để ta tìm được người, gặp lại thì người nhất định phải chết!”

...

Trước Kiếm Cung.

Diệp Trường Sinh khom người về phía Diệp Kinh Vân: “Tam gia gia, bảo trọng.”

Diệp Kinh Vân nói: “Người cũng bảo trọng!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ Kiếm Cung xẹt qua, xoay người

chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, Diễm Xích Vũ lẳng không bay xuống: "Chủ nhân, đây là chuẩn bị rời đi?"

"Xích Vũ, người làm sao đi thời gian dài như vậy, Tiên Vũ Tông rất mạnh sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Diễm Xích Vũ nói: "Một chút cũng không mạnh, ta còn chưa động thủ đã dọa chết mấy người. Sở dĩ đi thời gian dài như vậy là bởi vì ta phát hiện ra một chỗ rất thú vị, cho nên trì hoãn một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu đã trở lại, chúng ta rời đi đi!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân không hỏi ta đi đâu sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trên đường nói!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh bọn hắn chợt lóe, biến mất ở phía chân trời. Trong khi đi về phía trước, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ở trong thành trì của Tiên Vũ Tông có một cô nương trong lâu các kia... Khắc khắc... Cực kì đẹp."

Chương 539: Người có phải giấu nữ nhân hay không

“Lầu các, cô nương, hóa ra tên này đi Đại Bảo Kiếm!” Về mặt Diệp Trường Sinh đen lại: “Xích Vũ, chỗ người đi có phải là Di Hồng Viện hay không?”

Diễm Xích Vũ nói: “Quần Phương Các.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tất cả đều giống nhau.”

Diễm Xích Vũ lại nói: “Xem ra chủ nhân đã đi qua, bằng không sao lại quen thuộc như vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng chưa từng đi qua, không phải ai cũng đói mà không chọn thức ăn như người.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Xích Vũ, người không thể như vậy, hết sức phí eo.”

Vạn Thần Vực.

Bên ngoài truyền tiếng ồn.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ đi ra, người sau trầm giọng nói: “Chủ nhân, hiện tại chúng ta đi nơi nào? Nếu không có chuyện gì, ta chuẩn bị tiến vào Thần Cung tu luyện một thời gian.”

“Trước tiên ở lại bên cạnh ta đi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diễm Xích Vũ lại nói: “Chủ nhân, cấp bậc gần đây của ta có chút buông lỏng, phỏng chừng lại muốn đột phá.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thật sự là như vậy?”

Sắc mặt Diễm Xích Vũ hơi đổi: “Chủ nhân, vì sao người không cho ta tiến vào Thần Cung, người có phải giấu nữ nhân hay không.”

Dứt lời.

Một bóng dáng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, không phải ai khác, chính là Đường Linh.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Đường Linh, tròn mắt đều sắp rơi xuống: "Chủ nhân, cô nương này... Là ai vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đường Linh, tốt nhất người đừng có ý đồ xấu xa!"

Diễm Xích Vũ nói: "Nàng là nữ nhân của chủ nhân? Có thể, ta còn tưởng rằng chủ nhân sẽ không gần nữ sắc, không nghĩ tới, không nghĩ tới!"

Diệp Trường Sinh không có phản ứng Diễm Xích Vũ, ánh mắt rơi vào trên người Đường Linh: "Tìm ta có chuyện gì?"

Đường Linh nói: "Chủ nhân, ta đã hoàn thành thay đổi, hiện tại có thể dễ dàng hóa rồng, cho nên tính toán mang theo Tinh Thần, Tinh Nguyệt đi ra ngoài lịch lãm."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người muốn đi đâu, âm Dương Giới hay là nơi khác?"

Đường Linh lại nói: "Chúng ta tính toán đi tới Thiên Đạo Giới, nghe đồn ở Thiên Đạo Giới có một bí cảnh Thần Thú, chúng ta muốn đi xem một chút."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiện tại người đã hoàn thành thay đổi, hơi thở cũng hoàn toàn thay đổi, đã không cần lo lắng bị phát hiện nữa, các người vẫn ở lại bên cạnh ta, có chỗ tốt cũng có chỗ xấu."

"Đi đi!"

Đường Linh nói: "Đa tạ chủ nhân, vậy chúng ta rời đi."

"Chờ một chút!" Diễm Xích Vũ đột nhiên mở miệng: "Không nghĩ tới Đường cô nương lại là một Yêu Long chín đầu, thật sự là làm cho ta mở rộng tầm mắt."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Mới vừa rồi nghe nói Đường cô nương muốn đi Thiên Đạo Giới lịch lãm, ta cũng vừa lúc muốn đi ra ngoài một chút, không bằng chúng ta kết bạn mà

đi.”

“Người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể đả thương các người, để cho ta bảo vệ các người đi!”

Đường Linh nói: "Không cần, chúng ta có thể tự mình bảo vệ chính mình."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Nữ hài tử các người ở bên ngoài rất nguy hiểm, có ta bảo vệ thì tuyệt đối tuyệt đối sẽ không có sơ hở."

"Thực lực của ta thật sự rất mạnh, còn mạnh hơn chủ nhân, các người sẽ cần ta!"

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn Diễm Xích Vũ, giống như đang nói, trâu bò ép bán như thế nào, cho hẳn hai cân.

"Đường Linh, các người đi đi."

"Xích Vũ, người không thể đi, trong khoảng thời gian này nhất định phải ở lại bên cạnh ta!"

Nhìn ba người Đường Linh rời đi, Diễm Xích Vũ khẽ thở dài một tiếng: "Chủ nhân, bọn họ thật sự cần ta bảo vệ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn làm gì, đừng tưởng rằng ta không biết, ngoan ngoãn ở lại đi."

Diễm Xích Vũ nhìn bóng lưng Đường Linh rời đi: "Ai, sau khi người đi, hai đầu của ta lại lớn lên."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thằng nhãi này rất thích hợp làm sủng vật, vì sao phải hóa thành người?

Tới gây họa cho ai?

Thật là khiến người ta nhức đầu.

Hắn là người đứng đắn như vậy, bên người mang theo Thần Thú phóng đảng như thế, thật sự thích hợp sao?

...

Địa điểm cũ của Thần Ma Tộc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, còn chưa rơi xuống đảo nổi, đám người đông nghịt xuất hiện, ngăn hãm lại.

Ánh mắt ba người Lôi Khuyết, Tiêu Thái Chân, Yến Cuồng Thiên đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau sắc mặt hơi biến đổi, những người này ngồi chồm hổm đợi hãm sao?

Yến Cuồng Thiên nói: "Diệp Trường Sinh, người không phải muốn Thần Đế Minh phái cường giả tới đây sao? Bây giờ chúng ta ở đây, người muốn chết như thế nào?"

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Thì ra các người là Thần Đế Minh, đây đã không phải là lần đầu tiên, thật cho rằng ta còn dễ bắt nạt?"

Lôi Khuyết nói: "Chỉ cần bắt nạt người thì thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu đã như vậy, ta cũng chỉ có thể diệt Thần Đế Minh, nguyên bản còn muốn cho các người làm việc một đoạn thời gian."

Lôi Khuyết cười gằn nói: "Diệp Trường Sinh, nơi này gió lớn, người cũng không sợ đau đầu lười."

Dứt lời.

Lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Đế quân, lấy tính mạng của hãm!"

Chương 540: Mẹ nó, thật giống như một giấc mơ

Ngàn tên mặc giáp đen xuất hiện, tay cầm trường thương sắc bén, nhìn xuống phía dưới, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Bốn người Thiên Khô lão nhân, Diễm Xích Vũ, Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn xuất hiện, bọn họ ngạo nghễ đứng ở hai bên Diệp Trường Sinh, ánh mắt rơi vào trên người Thần Đế quân.

Diễm Xích Vũ mím môi: "Chủ nhân, may mà ta không có rời đi, bằng không, trận đại chiến này ta sẽ bỏ lỡ."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy còn chờ gì nữa, giết bọn hắn!"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Vừa lúc tâm tình không tốt, các người tới quá đúng lúc, run rẩy đi!"

Bá.

Bá.

Thân ảnh bốn người nhanh chóng lao ra, nghênh đón Thần Đế quân bay xuống, đại chiến nổi lên, từng tiếng nổ rung trời truyền ra.

Chấn động bầu trời, đè ép cửu u.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, vững như bàn thạch, ánh mắt rơi vào trên người ba người Lôi Khuyết: "Ba lão đầu tử các người, cùng nhau lên đi!"

"Giết người, cần gì phải ba người chúng ta." Lôi Khuyết khinh thường, bàn tay đè xuống, lực lượng mệnh mông tràn đầy, tựa như núi lớn nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, vân đạm phong khinh: "Cơ hội cho các người mà không biết quý trọng, quả nhiên là chết

không đáng tiếc!”

Xuy.

Một kiếm bay ra, chỉ thẳng vào Lôi Khuyết.

Oanh.

Chưởng phong và kiếm quang va chạm cùng một chỗ, sóng xung kích kinh khủng tán ra, giống như trăng tàn quét ngang hư không.

Vô số hào quang tiêu tán, Lôi Khuyết tập trung nhìn lại, sắc mặt đại biến, thân ảnh vội vàng lui về phía sau.

Khoảnh khắc này.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ nhào tới phía lão ta, trường kiếm trong tay chấn động: "Tạo Hóa Đoạt Thiên!"

Kiếm xuất ra, tạo hóa diệt.

Một màn kỳ lạ ngoài dự đoán phát sinh, theo kiếm quang của Diệp Trường Sinh tiến về phía trước, linh khí trong hư không bị rút ra trong nháy mắt, toàn bộ hội tụ ở trên kiếm quang.

Bạch Hồng vạn trượng, nhanh như tia chớp, đi về phía trước, kiếm quang càng ngày càng mạnh, giống như cử khúc ngân hà rơi xuống, nghiền nát trên người Lôi Khuyết.

Nhìn thấy cảnh này.

Lôi Khuyết hoảng sợ: "Tiêu huynh, Yến huynh giúp ta!"

Dứt lời, Tiêu Thái Chân, Yến Thiên mạnh mẽ xông về phía trước, muốn hỗ trợ Lôi Khuyết một tay, kiếm quang cường đại bao trùm, làm cho tốc độ của bọn hắn không cách nào tăng nhanh.

Oanh.

Kiếm quang chém xuống, làm trời đất biến sắc.

Trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh sâu không thấy đáy, tựa như vực sâu vô tận.

Tiêu Thái Chân và Yển Thiên Cuồng ổn định thân ảnh, phóng thích thần thức, lại phát hiện hoàn toàn không tìm thấy một hơi thở nào của Lôi Khuyết.

Một... Một kiếm, giết chết trong nháy mắt?

Điều này sao có thể?

Mẹ nó, thật giống như một giấc mơ.

Thực lực của Lôi Khuyết còn hơn xa Diệp Trường Sinh, hai người không cách nào lý giải một kiếm kia rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố, lại có thể vượt cấp giết chết nhanh như vậy.

Thật ra không biết.

Đó là một kiếm bình thường sao?

Không, không phải.

Một kiếm dung hợp Kiếm Chi Đạo Tắc, uy lực tăng lên dữ dội, nhanh chóng giết chết Lôi Khuyết, vụn nát.

Lúc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tiêu Thái Chân: "Đến đây, đến lượt các người."

Tiêu Thái Chân biến sắc, hoảng sợ nói: "Rút lui, rời khỏi nơi này!"

Bá.

Bá.

Hai đạo phù chú hạ xuống, nghênh đón Diệp Trường Sinh bạo lực mà đến, về phần Tiêu Thái Chân và Yển Thiên Cuồng thiếu chút nữa đều bị dọa tè ra quần.

Tốc độ chạy trốn... Nhanh đến mức làm người ta nghẹt thở.

So với sự kiên cường lúc trước, lúc này hai người như chó nhà có tang.

Diệp Trường Sinh vung ra một kiếm, nghênh đón hai đạo phù chú: "Muốn chạy, cho dù giết được Thần Đế Minh, ta cũng phải lấy tính mạng của các người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Xích Vũ, đi Thiên Đạo Giới dạo chơi, có dám hay không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đi chứ, lúc này không giết nữ nhân Thần Đế Minh, nam nhân đánh cho đến chết!"

Thần Ma Tộc.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Thiên Khô lão nhân: "Thiên Khô, người tiếp tục ở lại nơi này, những người khác rời đi với ta."

Ra lệnh một tiếng.

Thân ảnh hắn lóe lên, đuổi theo phương hướng Tiêu Thái Chân chạy trốn...

Trong khi tiến lên, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, người sẽ không thật sự muốn đi Thiên Đạo Giới chứ?"

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm: "Có ý gì, người cảm thấy ta giống như đang nói đùa sao?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, chúng ta còn chưa hiểu rõ Vạn Thần Vực, ta sợ đến Thiên Đạo Giới sẽ bị Thần Đế Minh giết nha."

"Người sợ rồi?"

"Chủ nhân nói cái gì đó, ta làm sao lại sợ được?" Diễm Xích Vũ không phục nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ở Thiên Đạo Giới, tất cả mọi người là tu sĩ, người nào sẽ thua kém ai khác chút gì chứ? Nếu như lần này ta không đến Thần Đế Minh, tin rằng không bao lâu bọn hắn sẽ phải nhiều người hơn quay trở lại."

"Tại sao lúc nào cũng phải ở thế bị động? Lần này ta nghĩ chúng ta chủ động thử một lần, nhìn xem sẽ có cảm giác như thế nào."

Chương 541: Nơi này chính là kết giới giữa Thiên Đạo Giới và Vạn Thần Vực?

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân nói có đạo lý. Là nam nhân thì phải ở phía trên, một mực bị người ta đè ép sẽ có nhiều ghen ghét!”

Diệp Trường Sinh: “...”

Lại lái sang chuyện khác?

Diệp Trường Sinh thật sự bó tay rồi. Đơn giản là không có biện pháp đả thông tư tưởng với Diễm Xích Vũ, cái tên này không phải khoác lác mà là siêu khoác lác.

Trước kết giới.

Bốn người Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ, Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn ngừng lại: “Nơi này chính là kết giới giữa Thiên Đạo Giới và Vạn Thần Vực?”

Hàn Hải Tiêu gật đầu: “Đúng vậy Thiếu chủ, có điều bây giờ đã là thùng rỗng kêu to.”

Diễm Xích Vũ nói: “Tầng này đã không thể ngăn được kẻ địch, vậy còn giữ lại nó để làm gì?”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại phía sau, than nhẹ một tiếng: “Vạn Thần Vực đã từng có một cường giả, bây giờ không có.”

Diễm Xích Vũ nói: “Vì sao?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Bởi vì ta rời đi.”

Mọi người: “...”

Ngay sau đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, trực tiếp xuyên qua kết giới, tiến vào bên trong thông đạo truyền tống...

...

Thiên Đạo Giới.

Trên hư không, thân ảnh bốn người Diệp Trường Sinh xuất hiện, lẳng không bay xuống. Bốn hắc dơi mắt nhìn về phía xa, tầm mắt đồng loạt rơi vào một tòa thành trì.

Diệp Trường Sinh nói: “Lần đầu tiên chúng ta tới đây nên cũng chưa quen thuộc với nơi này. Trước tiên vào thành xem xét tình huống.”

Hàn Hải Tiêu nói: “Thiếu chủ, Thiên Đạo Giới này cũng không hề có sự khác biệt gì, linh khí vẫn như vậy.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Linh khí nơi này vẫn rất nồng nặc, nhưng không cách nào so sánh được với Thương Khung Thần Cung. Các người một mực tu luyện trong Thần Cung nên không cảm thấy linh khí nồng đậm.”

Không có cách nào, dù sao cũng đi tới Di Hồng Viện nên chú ý mắt phòng gọi đầu cũng là bình thường.

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, đi nhanh lên, trong thành có đồ tốt.”

Diệp Trường Sinh không tin lời Diễm Xích Vũ. Dưới tình huống bình thường, hắn nói có đồ tốt khẳng định sẽ có liên quan đến nữ nhân.

Ngay sau đó, bốn người tới dưới cửa thành, ngẩng đầu lên. Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thành Thần Huyền.”

Nói đến đây, hắn tạm dừng, tiếp tục nói: “Lão Hàn, hiện tại phát hiện khoảng cách rồi?”

Hàn Hải Tiêu gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, khoảng cách có chút lớn, tu vi mỗi người ở nơi này đặc biệt đều rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có cách nào, điểm xuất phát của những tu sĩ này cao, có được thực lực như vậy cũng không có chút ngoài ý muốn nào.”

“Có điều, có vài người có cấp bậc rất cao, nhưng miệng cộp gan thỏ, hư vô cùng.”

Diễm Xích Vũ phụ họa nói: “Đúng vậy nha, một người có thể đánh cũng không có. Thực lực chân chính của nam nhân là một mặt, chủ yếu vẫn là tàn nhẫn. Thế giới này không có người tàn nhẫn sẽ đứng không vững.”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói: “Có vài người trở nên hung ác, ngay cả mình cũng đánh. Đi thôi, vào thành nhìn một chút.”

Bốn người tiến vào trong thành. Trên đường lớn, tầm mắt người qua lại đều dừng trên người bọn hắn. Ánh mắt kia là loại tham lam và thèm nhỏ dãi, không có một chút che giấu, từng đôi mắt đều thả ra ánh sáng.

Trên đường lớn có rất nhiều người có tu vi cấp Thần Hoàng, cho nên trong mắt bọn hắn, bốn người Diệp Trường Sinh là dê vào miệng cộp.

“Chủ nhân, ánh mắt của bọn hắn có chút kỳ lạ!”

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: “Không cần để ý, nếu bọn hắn dám ra tay, ai giết ai còn chưa biết đâu.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, các người cứ đi dạo trước, ta đi làm một ít chuyện!”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng gây chuyện, chúng ta đi dạo sẽ rời đi!”

Diễm Xích Vũ gật đầu: “Chủ nhân yên tâm, không có việc gì.”

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ba người Diệp Trường Sinh đi dọc theo đường lớn, dừng lại trước một tòa lầu các.

Đây là một nhà thương hội. Mục đích đến đây vô cùng đơn giản, Diệp Trường Sinh chỉ muốn mua một tấm bản đồ Thiên Đạo Giới.

Dù sao về sau muốn lăn lộn ở đây thì hai mắt cũng không thể đen thui được.

Sau khi tiến vào thương hội, một bồi bàn tiến lên hỏi thăm mới biết Diệp Trường Sinh muốn đi bản đồ. Gương mặt bồi bàn ghét bỏ, tiện tay chỉ một cái: “Chỗ đó là tập hợp bản đồ Thiên Đạo Giới,

một ngàn tử linh thạch.”

Hàn Hải Tiêu đưa tử linh thạch cho bồi bàn, tiến lên cầm một tấm bản đồ đưa cho Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói:
“Chúng ta đi!”

“Thiếu chủ, cứ như vậy rời đi?”

Diệp Trường Sinh nói: “So sánh sức lực với một tên bồi bàn làm gì, nàng chẳng qua là làm việc ở đây, còn tưởng rằng nơi này là của nàng sao? Loại người này cũng chỉ có thể làm một bồi bàn thôi.”

“Lão Hàn, tuổi của người cũng cao rồi, gặp chuyện gì cũng phải trầm ổn.”

Hàn Hải Tiêu nói: “Thiếu chủ, tính tình nóng nảy này của ta là không nhận được loại người mắt chó mà còn coi thường người khác. Nếu là lúc trước ta nhất định dạy nàng làm người.”

Diệp Trường Sinh thu tấm bản đồ vào trong hệ thống, khoe miệng nhắc lên ý cười, dời bước ra khỏi thương hội.

Chương 542: Chúng ta đi Thần Đế Minh trước

Hàn Hải Tiêu lại nói: “Thiếu chủ, chúng ta rời đi sao? Diễm Xích Vũ vẫn chưa về!”

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức: “Đi thôi, không mất hãn được!”

Dứt lời, ba người tới ngoài thành Thần Huyền, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn thành trì: “Chúng ta đi Thần Đế Minh trước.”

“Chủ nhân, chờ ta một chút!”

Một giọng nói từ sau lưng truyền đến, giọng nói này chính là của Diễm Xích Vũ.

Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại, sắc mặt hơi đổi một chút: “Hãn lại đang làm gì vậy?”

Bên trong thành Thần Huyền.

Trăm thân ảnh truy kích Diễm Xích Vũ, đằng đằng sát khí, trong lòng Diệp Trường Sinh sinh nghi, lấy thực lực của Diễm Xích Vũ thì không nên xuất hiện cảnh tượng như vậy mới đúng!

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, bị nhiều người đuổi theo như vậy, sợ là hãn gặp rắc rối rồi."

Ngay sau đó.

Diễm Xích Vũ bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân người đến đây, một mình ta lừa không được!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, đây là chuyện gì xảy ra!"

Lòng bàn tay Diễm Xích Vũ hướng lên trên, một thanh kiếm xuất hiện: "Chủ nhân, kiếm này là cho người, nhưng bọn hãn nhất định phải cướp."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn thanh kiếm kia, vẻ mặt nghiêm túc: "Chuyện thật sự là như vậy sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Còn có cô nương kia, nàng là muội muội của ta, ta chỉ muốn đi thăm nàng, lại bị cứng rắn nói thành ta nhìn trộm nàng tắm rửa."

"Ta là loại người như vậy sao? Muốn xem khẳng định cũng là quang minh chính đại xem."

Diệp Trường Sinh: "..."

Muội muội?

Đầu tiên là bằng hữu, sau đó là muội muội, cuối cùng trở thành tiểu bảo bối.

Mặt dày, không biết xấu hổ.

Không nghĩ tới Diễm Xích Vũ trực tiếp bỏ qua bước đầu tiên, vừa lên đã nói cô nương người ta là muội muội của hắn, không bị đánh mới là lạ.

Lúc này.

Trăm thân ảnh lẳng không bay xuống, nữ tử cầm đầu đứng đối diện Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: "Tiểu tặc chết tiệt, dám nhìn trộm ta tắm rửa, hôm nay nhất định phải đào tròng mắt của ngươi xuống."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương, người thật sự hiểu lầm, chúng ta thật sự là bằng hữu tốt, người có tin hay không?"

Triệu Linh Nhi lạnh lùng nói: "Mục đích, đánh chết hắn!"

Ra lệnh một tiếng.

Mười người lao về phía trước, lực công kích cường đại hội tụ trên người Diễm Xích Vũ, người sau nói: "Cô nương, ta nhận người thật lâu, nếu không phải thân phận của người đặc thù, thật cho rằng ta không dám giết người sao?"

Dứt lời, hấn tiện tay vung lên, sóng khí quay cuồng cắn nuốt về phía mười người...

"Cô nương, lưng cô có phải có một đồ đằng phượng hoàng lửa hay không..."

Triệu Linh Nhi tức giận nói: "Người thế mà nhìn rõ ràng như vậy, ta muốn giết người!"

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ hơi giật mình: "Chủ nhân, chạy đi!"

...

Rời khỏi thành Thần Huyền.

Diệp Trường Sinh lật xem tập bản đồ Thiên Địa Giới, nhìn qua không quên, tất cả địa phương đều khắc ở trong đầu hấn.

Về phần chuyện của Diễm Xích Vũ, hấn cũng lười đi hỏi.

Dù sao hấn cũng không tin, cô nương kia là muội muội của Diễm Xích Vũ.

Chủ yếu là hấn quá hiểu Diễm Xích Vũ, nếu không nhìn trộm cô nương người ta tắm rửa, làm sao biết sau lưng người ta có đồ đằng phượng hoàng lửa?

Trong khi tiến lên, vẻ mặt Diễm Xích Vũ mất mát: "Chủ nhân, cô nương kia thật sự là muội muội của ta, người làm sao lại không tin?"

Diệp Trường Sinh nói: "Muội muội của người nhiều như vậy, anh nói đúng thì đúng đi!"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, nàng thật sự là muội muội của ta, ta phải nói như thế nào người mới có thể tin tưởng? Vừa rồi không vào thành là ta nhận ra được hơi thở của nàng, vốn định giới thiệu nàng cho chủ nhân."

"Nhưng nàng ấy lại không biết ta, có điều ta cũng có thể lý giải được. Dù sao thời gian đã qua quá lâu, hiện tại ta cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với nàng ấy."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, ta thật muốn ban cho người một người tí hon."

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, người có ý gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Diễn xuất của người quá tốt, than thở khóc lóc, mỗi lần người lừa gạt tiểu cô nương chính là như vậy sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

"Chủ nhân, tại sao người không tin ta? Người như thế này khiến ta rất thương tâm."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đừng giả vờ, đã rời khỏi thành Thần Huyền."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, sớm muộn gì ta cũng sẽ cho ngài biết, lời ta nói là sự thật."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên đi Thần Đế Minh làm chính sự, có thời gian ta sẽ nghe người kể chuyện xưa."

Diễm Xích Vũ không vui nói: "Chủ nhân, thế mà người không tin ta, hãy đưa thanh kiếm kia cho ta, đó chính là một thanh tổ binh."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Xích Vũ, người thích khoác lác ta có thể lý giải, nhưng không thể nói láo được, thanh kiếm kia rất bình thường, người lại nói nó là tổ binh."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, thật không nghĩ tới còn có thứ người không biết."

Lúc này.

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất đột nhiên truyền đến: "Chủ nhân, thanh kiếm kia đích thật là tổ binh, có điều hiện tại có chút vấn đề."

Chương 543: Qua loa

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ: "Tiểu Thất, thật sự là tổ binh sao?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Đích thật là một thanh tổ binh, hơn nữa phẩm cấp đặc biệt cao, chủ nhân xuất thanh kiếm kia ra, về sau Tiểu Thất và Kiếm Chi Đạo Tắc đặt mình ở trong đó, có thể làm cho thanh kiếm này trở thành tổ binh chân chính."

Qua loa.

Đường đột.

Chẳng lẽ cô nương kia thật sự là muội muội của Diễm Xích Vũ.

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, thân phận của tiểu cô nương vừa rồi kia không đơn giản, con Thần Thú bên cạnh người nói hẳn là không sai."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, nói một chút muội muội người rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chúng ta trước đây đều sinh sống ở Huyền giới, nàng là muội muội mà ta nhận, nhưng tình như thủ túc. Về sau xảy ra chuyện gì, ta đã hoàn toàn không nhớ rõ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Không có việc gì, một ngày nào đó người sẽ nhớ tới, về phần chuyện của muội muội người, chúng ta không nên vội vàng."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, sau khi đại chiến Thần Đế Minh chấm dứt, ta muốn ở lại Thiên Đạo Giới, âm thầm bảo vệ nàng."

"Đương nhiên là có thể!"

Thiên Đạo Giới.

Thần Đế Minh.

Thần Đế Cung.

Tiêu Thái Chân và Yến Thiên Cuồng đứng ở trong đại điện, hai người khẽ cong người, vẻ mặt vô cùng âm đạm. Ngay phía trước vị trí trên, một nam tử trung niên đang ngồi ngay ngắn.

Người này không phải ai khác, chính là Phó Minh Chủ của Thần Đế Minh, Linh Thiên Vũ.

Giọng nói Yến Thiên Cuồng khẽ run: "Linh Minh Chủ, thực lực của Diệp Trường Sinh quá mạnh, Lôi trưởng lão bị một kiếm chém giết."

Linh Thiên Vũ nói: "Chỉ là một gã tu sĩ ở Vạn Thần Vực đã để cho các người chật vật như thế. Sau khi Minh Chủ bế quan, ta giao chuyện trong minh cho các người, thật sự làm cho ta quá thất vọng."

Tiêu Thái Chân nói: "Linh Minh Chủ, Diệp Trường Sinh thân là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, trên người hắn có quá nhiều bí mật, đến bây giờ chúng ta vẫn như cũ không cách nào biết thực lực của hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Hai trông mắt Linh Thiên Vũ lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Nói nhiều như vậy chỉ có thể nói rõ các người vô năng, uy nghiêm của Thần Đế Minh uy nghiêm đều do các người làm cho mất hết."

"Nay không còn như xưa, cho dù là thời kỳ đỉnh cao của Thần Ma Tộc, chúng ta cũng không kiêng nể chút nào, huống chi Diệp Trường Sinh chỉ có một người."

"Thiên Đạo Minh bị diệt, đồ vật chủ yếu của Minh, các người lại không có năng lực lấy lại, giữ lại các người còn có ích lợi gì?"

Nói đến đây, thân ảnh của lão ta bay xuống, song chưởng đánh ra, sóng khí khủng bố bao phủ, trực tiếp trói buộc hai người lại.

Ngay sau đó.

Hai người bị hút đến trước mặt Linh Thiên Vũ: "Lưu lại các người chỉ lãng phí tài nguyên trong minh."

Dứt lời, Tiêu Thái Chân và Yến Thiên Cuồng toàn bộ bị cắn nuốt, chỉ có thể thấy y phục rơi trên mặt đất.

Linh Thiên Vũ cắn nuốt linh khí của hai người trong cơ thể, thở ra một ngụm trọc khí: "Phế vật, các người cũng chỉ có một chút giá trị như vậy!"

Đúng lúc này.

Một người áo đen xuất hiện, khom người một cái: "Linh Minh Chủ, có người tiến vào Thần Đế Minh!"

Linh Thiên Vũ giậm dừ phất ống tay áo, trầm giọng nói: "Người nào to gan như vậy, dám lỗ mãng ở Thần Đế Minh."

Người áo đen nói: "Một tên kiếm tu, hắn đã giết rất nhiều người trong minh."

Linh Thiên Vũ híp mắt, "Truyền lệnh xuống, để cho Thần Đế Quân và Thần Đế Kiếm Vệ xuất động, người vào Thần Đế Minh ta, giết không tha!"

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, đỉnh tai nhức óc.

Linh Thiên Vũ cảm giác mặt đất đang run rẩy, thân ảnh chột lóe, hóa thành một đạo tinh mang, vọt tới bên ngoài cung điện.

Giờ khắc này.

Đệ tử Thần Đế Minh liên tiếp bại lui, bốn thân ảnh phía trước đi tới, uy áp tràn đầy mệnh mông bao phủ trên Thần Đế Minh.

Bá.

Thân ảnh Linh Thiên Vũ xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người bốn người Diệp Trường Sinh: "Là người!"

Lão ta liếc mắt một cái đã nhận ra Diệp Trường Sinh, chỉ là không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại dám đến Thần Đế Minh: "Cấp Thần Hoàng, tới đúng lúc lắm, cắn nuốt các người, cấp bậc của ta sẽ đột phá lần nữa."

Cùng lúc đó, sâu trong Thần Đế Minh, từng bóng người từ Cửu

Thiên bay xuống, xuất hiện ở bên người Linh Thiên Vũ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người mọi người, vân đạm phong khinh nói: "Xem ra ba người bọn hắn ở Thần Đế Minh là tồn tại thấp nhất."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, những người này có chút mạnh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đây mới là bộ dáng của thế lực truyền thừa mấy ngàn năm nên có, những người trước mắt này chỉ là bắt đầu, bên trong Thần Đế Minh không chỉ có như thế, lần này chúng ta xem như đến đúng rồi."

Diễm Xích Vũ hơi run lên: "Chủ nhân, lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ chúng ta không phải dè vào miệng cọp sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người mới là dê, biết ta vì sao nói đúng rồi không?"

Chương 544: Tới đi, tiếp kiếm

Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu đồng thời lắc đầu, đồng thanh nói: "Không biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sau trận chiến này, các người sẽ biết mình yếu bao nhiêu, ta sẽ biết mình mạnh bao nhiêu."

Diễm Xích Vũ: "..."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Lúc này.

Thân ảnh Linh Thiên Vũ đi về phía trước, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại tự đâm đầu vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Vẫn luôn là Thần Đế Minh các người phái người tới giết ta, hôm nay cũng đến Thần Đế Minh các người giết chút người, người khoan hãy nói, cảm giác này thật sự rất sáng khoái."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng mà tóm lại giết vẫn quá yếu, không có một chút tính khiêu chiến nào, ta vẫn thích giết dạng như người hơn."

Linh Thiên Vũ trêu tức nói: "Giết ta, cấp bậc của người đủ sao?"

Trên lưng Diệp Trường Sinh đeo hộp kiếm đi về phía trước. Trong khi tiến lên, một thân tu vi của hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, nơi đi qua, uy áp ngập trời làm cho từng tắc từng tắc không gian bị chôn vùi.

Thần Ma Biển!

Không sai, hắn chính là phóng thích Thần Ma Biển.

Ở trong tháp Vô Thủy, Diệp Trường Sinh dung hợp Phạm Thiên Thai Tâm. Hiện tại Thần Ma Biển đã tu luyện tới tầng thứ tư, ba

tăng đầu là dùng để nhanh chóng tăng lên cấp bậc, hiện tại hẳn hoàn toàn có thể tùy ý thúc dục.

Mặt khác, Phần Huyết Cường Hóa, Phạm Thiên Tạo Hóa Công cũng tăng lên rất nhiều.

Không thể không nói, ngày đó Phạm Thần Hoàng Phạm Thiên để lại công pháp và thần thông thật sự là quá mạnh.

Linh Thiên Vũ nhìn Diệp Trường Sinh, mày kiếm nhướng lên, hai mắt lóe ra vẻ nóng rực: "Bí thuật thật mạnh."

Tu vi của Diệp Trường Sinh còn đang tăng lên: "Tới đi, tiếp kiếm!"

Xuy.

Xuy.

Hỗn Động và Đồ bay ra, chỉ thẳng vào trên người Linh Thiên Vũ, bạch hồng như điện, mãnh liệt như đằng long.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xích Vũ, lão Hàn, Thập Vạn, các người tùy tiện giết một chút là được."

Thân ảnh Linh Thiên Vũ vọt mạnh về phía trước, nghênh đón hai thanh phi kiếm xuyên qua: "Kiếm Vệ, Thần Đế Quân nghe lệnh, phạm vào Thần Đế Minh ta, giết!"

Trong lúc nói chuyện, lão ta đánh ra chưởng phong đập vào hai đạo kiếm quang, tay không tiếp hai thanh trường kiếm, vẻ mặt trêu tức nhìn Diệp Trường Sinh: "Đây là kiếm đạo của người sao, thật sự là có tiếng mà không có miếng."

"Người bắt đầu biểu diễn đi, để ta xem thể hệ Thiếu chủ Thần Ma Tộc này có bao nhiêu thủ đoạn!"

Giờ khắc này.

Hai thanh kiếm bay tới phía Diệp Trường Sinh, tâm thần hẳn vừa động, hai kiếm khảm ở trong hộp kiếm, đúng lúc này, thân ảnh Linh Thiên Vũ đã xuất hiện, cách hẳn gần trong gang tấc.

“Cửu Dương Phần Thiên!”

Một quyền oanh kích ra ngoài, trên quyền có Thần Hỏa cuốn theo, đánh về phía Linh Thiên Vũ.

Con người Linh Thiên Vũ sáng ngời, khóe miệng nhếch lên ý cười thâm độc: "Kiếm thể song hữu, thân mang Thần Hỏa, không hổ là người của Thần Ma Tộc."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, trên song chưởng xuất hiện khí hàn băng, giống như bao tay, từ bàn tay đến cánh tay toàn bộ bị hàn băng bao trùm.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí kinh khủng quét qua.

Thần Hỏa rực rỡ, nơi đi qua, không gian hóa thành bột mịn, tất cả sinh linh trong nháy mắt đều mất đi sự sống.

Đối mặt với uy lực một quyền của Diệp Trường Sinh, Linh Thiên Vũ không có chút lui về phía sau, ngược lại nắm lấy cánh tay Diệp Trường Sinh.

“Đến đây là chấm dứt đi!”

Nghĩ cứ chấm dứt như vậy, không khỏi cũng quá khinh thường hẳn.

Diệp Trường Sinh có lòng tin, thân thể hiện tại của mình, cho dù cứng rắn chịu một kích của Linh Thiên Vũ, nhiều nhất cũng chỉ là bị thương, nhưng tuyệt đối sẽ không trí mạng.

Linh Thiên Vũ tuyên bố chấm dứt, lão ta lấy đâu ra tự tin vậy?

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Linh khí trong cơ thể Diệp Trường Sinh bắt đầu bị Linh Thiên Vũ

căn nuốt, vòng xoáy khổng lồ giống như sóng lớn nuốt bầu trời, hoàn toàn chôn vùi hai người trong đó.

"Căn nuốt?"

“Thật sự quá tốt rồi!”

Diệp Trường Sinh không có chút sợ hãi nào, ngược lại có chút hưng phấn, tuy rằng linh khí trong cơ thể hắn đang nhanh chóng xói mòn, nhưng hắn thấy đây mới chỉ là khởi đầu.

Rốt cuộc hươu chết vào ai tay, còn chưa biết được.

Ngay sau đó.

Hắn lặng yên không một tiếng động thúc dục Phạm Thiên Tạo Hóa Công. Ngày đó Phạm Thần lưu lại công pháp, trong đó ghi lại rõ ràng, tu luyện Phạm Thiên Tạo Hóa Công đến cấp bậc cao nhất có thể hóa thân thành trời đất, căn nuốt vô tận tạo hóa để bản thân sử dụng.

Hiện tại Diệp Trường Sinh không tu luyện Phạm Thiên Tạo Hóa Công đến cấp bậc cao nhất, nhưng dùng để đối phó Linh Thiên Vũ thì một chút vấn đề cũng không có.

Người căn nuốt ta.

Ta căn nuốt ngược lại người.

Ai nha má ời, ngấm lại mà thấy thích không chịu được.

Trên hư không.

Trong vòng xoáy sóng khí khủng bố, Linh Thiên Vũ bắt đầu điên cuồng căn nuốt linh khí của Diệp Trường Sinh, ở trên mặt lão ta nổi lên vẻ hưng phấn.

Chương 545: Đứa nhỏ này làm sao vậy?

Tuyệt đối không nghĩ tới linh khí trong cơ thể Diệp Trường Sinh lại mạnh mẽ như vậy, Linh Thiên Vũ tin chắc sau khi kết thúc căn nuốt, một thân tu vi của lão ta tuyệt đối sẽ đột phá.

Nghĩ tới đây, lão ta càng thêm vui vẻ, ánh mắt nhìn Diệp Trường Sinh, hẳn đang cười cái gì?

Linh Thiên Vũ có chút lờ mờ.

Linh khí bị căn nuốt, thế mà Diệp Trường Sinh cười rất vui vẻ, đứa nhỏ này làm sao vậy?

Lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Linh Thiên Vũ phát hiện linh khí tràn vào trong cơ thể lão ta thế mà bắt đầu trở lại trong cơ thể Diệp Trường Sinh, chủ yếu nhất là linh khí của mình lại theo đó chảy đi.

Cản trở?

Hẳn đang cản trở lão ta!

Không thể.

Cái này sao có thể?

Thần Công căn nuốt của lão ta là độc nhất vô nhị.

Huống hồ cấp bậc nghiền ép, Diệp Trường Sinh không có khả năng cản trở linh khí của lão ta.

Sự thật thẳng hùng biện.

Nhận thấy linh khí trong cơ thể chảy ra quá nhanh, Linh Thiên Vũ bắt đầu hoảng hốt.

Ý đồ muốn buông cánh tay Diệp Trường Sinh ra, nhưng lão ta phát

hiện căn bản không cách nào tránh thoát trôi buộc, vô hình trung giống như có một cỗ thần lực khống chế lão ta.

Không.

Không cần.

Người không thể làm như vậy được.

Linh Thiên Vũ cảm thấy cuồng loạn, tốc độ căn nuốt khủng bố như thế, nếu tiếp tục duy trì, kết quả của lão ta sẽ giống với hai người Tiêu Thái Chân.

"Người thế mà có được thần công căn nuốt mạnh mẽ như vậy."

Mái tóc đen của Diệp Trường Sinh bay lên, chậm rãi mở miệng: "Kinh ngạc hay không, có ngoài ý muốn hay không!"

Linh Thiên Vũ gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, ta sẽ không để người thực hiện được."

Diệp Trường Sinh nói: "Người sợ chết không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu người không sợ chết, ta cho người một chủ ý, tự bạo đi!"

Tự bạo!

Linh Thiên Vũ thật sự dám sao?

Lão ta không có dũng khí như vậy.

Người càng có thực lực, càng sợ chết.

Để cho Linh Thiên Vũ buông tha tất cả mọi thứ ở hiện tại, tự bạo để đồng quy vu tận với Diệp Trường Sinh, lão ta thật sự không bỏ được.

Diệp Trường Sinh thấy Linh Thiên Vũ lâm vào trầm mặc, lại nói: "Lão đầu, như thế nào, không dám?"

Ngoài miệng lại nói, động tác không ngừng.

Lòng Linh Thiên Vũ nóng như lửa đốt, mồ hôi trên trán rơi xuống, làm ướt một mảnh quần áo.

Hiện tại tiếp tục như vậy, lão ta xong rồi.

Đúng lúc này.

Một thanh âm từ Cửu Thiên hạ xuống, thanh âm như phán xét, làm cho người ta thần phục.

“Cuồng vọng, dám làm càn ở Thần Đế Minh, chịu chết đi!”

Theo thanh âm hạ xuống, một lưỡi đao khai thiên, rơi xuống phía Diệp Trường Sinh.

Đao như biển khơi, uy chấn bầu trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, dễ dàng tránh thoát lưỡi đao rơi xuống, cùng lúc đó, Linh Thiên Vũ bay ngược ra ngoài.

Cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Linh Thiên Vũ mạnh mẽ ổn định thân ảnh, lại phát hiện linh khí mất đi quá nhiều, cả người mềm nhũn không chịu nổi, lúc nào cũng có thể té ngã.

“Đại trưởng lão, kẻ này chính là dư nghiệt của Thần Ma Tộc!”

Linh Thiên Dương nói: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc, khó trách yêu nghiệt như thế, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Linh Thiên Dương, trầm mặc không nói, bắt đầu cắn nuốt linh khí dẫn vào trong đan điền.

Linh Thiên Dương lại nói: "Thiên Vũ, phẩm cấp thần công của hắn ở trên ngươi, cho nên linh khí của ngươi mới có thể bị cắn nuốt, đi xuống tỉnh dưỡng đi."

Linh Thiên Vũ nói: "Làm phiền Đại trưởng lão rồi!"

Linh Thiên Dương lần thứ hai đánh giá Diệp Trường Sinh: "Tiểu

tử, người không nên đến Thần Đế Minh.”

Diệp Trường Sinh nói: "Đến cũng đã đến rồi, còn gì phải sợ?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Lão đầu, gọi người, nếu không một người là quá yếu."

Linh Thiên Dương gằn giọng nói: "Quá cuồng vọng, giết người, một người là đủ rồi."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh nói xong, mạnh mẽ xông về phía trước, không biết từ khi nào trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh kiếm, cũng không phải Hồn Độn và Đồ.

Tổ binh.

Tổ binh có được Kiếm Tổ Chi Thần và Kiếm Chi Đạo Tắc.

“Hồn Độn Trảm!”

Một kiếm xuất ra, hồn độn diệt.

Kiếm uy khủng bố kích động đi ra ngoài, nơi đi qua, bầu trời bị bóng tối vô tận bao phủ, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh gật đầu nhìn chăm chăm trường kiếm trong lòng bàn tay, trên mặt hiện lên vẻ dọa người, kiếm này cũng quá khủng bố.

Đây là uy lực của tổ binh?

"Chủ nhân, đây chỉ là một kích tùy ý của tổ binh, chủ nhân còn chưa phát huy uy lực chân chính của thanh kiếm này."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, khiếp sợ nói: "Đây chỉ là một kích tùy ý? Vậy sẽ rất khó nói uy lực chân chính của kiếm này mạnh bao nhiêu sao?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân hiện tại còn chưa thật sự khống

chế thanh kiếm này, cho nên không cách nào phát huy thực lực chân chính của nó.”

Diệp Trường Sinh nói: "Không vội, chờ trận đại chiến này chấm dứt, ta lại khống chế thanh tổ binh này.”

Chương 546: Hai mươi vị Thần Sứ, giết người dễ như trở bàn tay

Diệp Tiểu Thất tiếp tục nói: "Chủ nhân, có cơ hội có thể hoàn toàn chữa trị thanh kiếm này, đến lúc đó chủ nhân sẽ biết thanh kiếm này đến tội cùng mạnh bao nhiêu."

"Tốt, giết người trước, xong rồi thì đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Linh Thiên Dương.

Người đâu?

Sẽ không phải bị một kiếm giết trong chớp mắt chứ?

Nếu là trường hợp đó, vậy thật sự không thú vị.

Bóng tối tiêu tan, ánh sáng đến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Nhiều người như vậy?

Vốn tưởng rằng Linh Thiên Dương ngã xuống, không nghĩ tới lão ta lại gọi tới hai mươi người.

Linh Thiên Dương đập không mà đến, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người chết chắc rồi, tin không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng không biết xấu hổ nói dối, ta nào dám không biết xấu hổ không tin!"

Linh Thiên Dương lại nói: "Hai mươi vị Thần Sứ, giết người dễ như trở bàn tay."

"Ta không tin, muốn chết!" Diệp Trường Sinh nói xong, trường kiếm trong tay chỉ thẳng lên người Linh Thiên Dương: "Biết cái gì gọi là khổ hạ sinh phong không? Một kiếm này của ta mà hạ xuống là người có thể biết."

Linh Thiên Dương mạnh mẽ áp chế nội tâm phần nộ: "Kết trận,

giết hẳn!”

Bá!

Diệp Trường Sinh dẫn ra tay, thân ảnh mạnh mẽ xông về phía trước, một kiếm cắt hư không, chém đầu rơi vào trên người Linh Thiên Dương.

Hắn không ngốc.

Đánh vỡ từng cái từng cái, tự nhiên đơn giản.

Nếu kết trận, khẳng định khó giải quyết.

Một kiếm có thể quật ngã một người, chỉ cần đại trận không cách nào hình thành, giết sạch hai mươi người trước mắt còn không phải là chuyện mấy kiếm thôi sao.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, một đoàn sương máu tràn ngập, thân thể Linh Thiên Dương bị hủy, chỉ còn lại có một luồng linh hồn phiêu đảng trên không.

Đúng lúc này.

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, tay cầm một cây trường thương màu đỏ như máu: "Chủ nhân, những người này giao cho ta."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Người có thể?"

Diễm Xích Vũ nói: "Được chứ, trong khoảng thời gian này tất cả linh dược, thú hạch đều được sắp xếp. Nếu ngay cả những người này cũng đánh không lại, ta sẽ tự mình bóp chết chính mình."

"Giao cho người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, cầm kiếm đuổi theo linh hồn thể của Linh Thiên Dương. Đúng lúc này, thanh âm Diễm Xích Vũ sau lưng truyền đến: "Chủ nhân, để Thái Nhi đi ra!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao, một mình người đánh không lại?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Chủ nhân, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Bách Lý Thái Nhi từ trong Thần Cung bay ra, bay đến bên người Diễm Xích Vũ, người sau cười nói: "Thái Nhi, cùng nhau."

"Cùng nhau!"

Thần uy khủng bố cắn nuốt trời đất, thân ảnh hai người lướt nhanh về phía trước. Không biết từ khi nào, trong tay Bách Lý Thái Nhi cũng nắm một thanh trường thương.

"Giết, đâm bọn hắn!"

Linh Thiên Dương chỉ còn lại có một sợi linh hồn, nhanh chóng chạy đến chỗ sâu trong Thần Đế Minh.

Chỉ cần linh hồn bất tử, lão ta có thể tái tạo lại thân thể, như vậy vẫn có thể cứu.

Giờ khắc này.

Trận chiến kinh hoàng này đã kinh động đến tầng trên của Thần Đế Minh, không ít người nghe theo tiếng động mà chạy đến.

Linh Thiên Dương nhìn thấy bóng người phía trước, sương mù trên mặt biến mất, lão ta biết mình còn hy vọng sống.

"Thái Thượng trưởng lão, cứu ta!"

Dứt lời, Linh Thiên Dương nhìn về phía sau, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, một đạo kiếm quang đang ở gần lão ta.

Xuy.

Kiếm quang xuyên thấu, xuyên qua thân thể.

Linh hồn của Linh Thiên Dương đã bị phá hủy, sức mạnh của linh hồn đã bị thanh kiếm nuốt chửng trên không trung.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện tại Đồi kiếm bên cạnh, chăm chú nhìn về phía trước: “Cường giả chân chính cuối cùng xuất hiện.”

Bóng dáng của Vũ Văn Thiên dừng lại, mười tên lão giả ở phía sau đứng ngạo nghễ trên không, ánh mắt đồng loạt hướng vào Diệp Trường Sinh.

Một lão giả trầm giọng nói: “Kẻ này một mình xông vào Thần Đế Minh, thật to gan.”

Vũ Văn Thiên nói: “Tuổi còn nhỏ, nhưng hắn là một tên kiếm tu xuất thân từ Thần Ma Tộc, không thể coi thường.”

Lão giả gật đầu, lòng còn sợ hãi: “Đúng vậy, vị Thần Ma Tộc kia cũng là kiếm tu, hiện tại khắp nơi đều là truyền thuyết về hắn.”

Vũ Văn Thiên lại nói: “Uy nghiêm của Thần Đế Minh không thể xâm phạm, vậy chúng ta đi!”

Nói đến đây, lão ta dừng lại một chút, nói với Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử thúc thủ chịu trời đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão đầu, người thật biết nói đùa.”

Uy áp đáng sợ bắn ra khỏi cơ thể Vũ Văn Thiên, nghiền ép về phía Diệp Trường Sinh: “Quỳ xuống, muốn chết!”

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói: “Quỳ xuống sao? Lão đầu, người có bao giờ thấy nam nhâm cúi đầu không?”

Vũ Văn Thiên đánh ra một chưởng, sóng khí nuốt trời dâng trào như thác nước, nhấn chìm Diệp Trường Sinh.

Thần Đế nửa bước?

Cũng chỉ đến như thế.

Diệp Trường Sinh không sợ hãi, tay cầm tổ binh, đối mặt với sóng
khí cuộn trào, lúc này, bầu trời đang rung chuyển, mây gió vì đó
mà biến sắc.

Chương 547: Người không phải người

Trong khi tiến lên, tu vi của hắn bắt đầu tăng vọt, trực tiếp chiếm lấy linh khí của Linh Thiên Vũ làm của riêng.

Không phải bí thuật, mà là đột phá.

Đột phá thực sự.

Thấy cảnh này.

Vẻ mặt Vũ Văn Thiên bỗng nhiên biến sắc, kinh ngạc nói: “Người không phải người, làm sao có thể có hai cái đan điền?”

Hai cái đan điền?

Sắc mặt những người khác cũng thay đổi, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, người này là yêu quái sao, làm sao có thể có được hai cái đan điền?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Xem vẻ mặt vô tri của các người, có hai cái đan điền rất kỳ quái sao?”

Trong tháp Vô Thủy, hắn đã dung hợp Phạm Thiên Thai Tâm, lập tức có được hai cái đan điền.

Trái âm Dương, phải Hồn Độn.

Hai khí hỗ trợ lẫn nhau, không can thiệp vào nhau.

Vũ Văn Thiên cưỡng ép áp chế nội tâm chấn động: “Người đến cùng là ai, làm thế nào có được hai cái đan điền?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tên ta Trường Sinh, các người một mực muốn giết Thiếu chủ Thần Ma Tộc vì hai cái đan điền sao? Cho dù là cường giả như vậy, ta cũng không có cách nào!”

“Nhất kiếm tạo hóa!”

Kiểm như Đẳng Long, xé nát bầu trời.

Vô số kiếm quang cắt về phía trước, dễ dàng đánh tan chưởng pong trong lòng bàn tay do Vũ Văn Thiên phóng ra, thế của kiếm quang không hề giảm.

Vũ Văn Thiên trầm giọng nói: “Thật là một con quái vật, chúng ta hãy đồng loạt ra

tay.”

Ngay sau đó.

Mười một người phát động công kích, nghênh tiếp kiếm quang của Diệp Trường Sinh, hai đạo ánh sáng va chạm trên không trung, giống như sao chổi rơi vào Trái Đất.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, hào quang khuếch tán, những nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ và bị hủy diệt...

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ, tầm mắt nhìn về phía trước, đám người Vũ Văn Thiên xuất hiện ở các phương hướng khác nhau, trong tay có đủ loại binh khí, trực tiếp chỉ vào người hắn.

Đúng lúc này.

Một mùi hương dị thường ập đến, một nữ tử khoác áo bào đỏ đi tới, dưới chân từng bước sinh hoa.

Cũng không phải là hoa Bạch Liên thánh khiết, mà là một loài hoa đen kì lạ, giống như muốn chọn người mà cắn nuốt.

Nữ nhân này phong tình vạn chủng, cho dù mặt không biểu cảm, nhưng khí chất trên người nàng ta tỏa ra cũng khiến làm cho người ta cảm thấy tâm viên ý mã.

Dài.

Trắng.

Giống như một quả đào, như một yêu tinh quyến rũ.

Câu hồn đoạt phách, khiến cho người ta hứng thú.

Diệp Trường Sinh không khỏi nghĩ đến một câu, trong trắng nhất cũng chỉ là thiếu nữ, khát vọng nhất cũng chỉ nam nhân, chính là vợ của hắn.

Đám người Vũ Văn Thiên thấy nữ tử đó tiến tới, dồn dập khom người thi lễ, vẻ mặt vô cùng cung kính, cho thấy nàng ta được tôn trọng thế nào trong Thần Đế Minh.

Ánh mắt Vũ Văn Nguyệt thoáng nhìn Diệp Trường Sinh: “Tiểu lang quân, dung mạo của người thật giống phu quân tương lai của ta.”

Diệp Trường Sinh biến sắc, trong lòng kinh hãi: “Nữ nhân này thèm muốn thân thể

của hắn sao?”

Vũ Văn Nguyệt lại nói: “Tiểu lang quân cảm thấy thế nào, về sau người sẽ là đệ đệ ta, ta sẽ cho đệ đệ những điều tốt nhất.”

Cho đệ đệ những điều tốt nhất? Câu nói này có nghĩa khác!

“Đệ đệ, người hãy theo ta đi!”

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm Vũ Văn Nguyệt, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “Ảo cảnh, quả nhiên nữ nhân này không phải người tốt.”

Tâm trí hắn hợp nhất, để cho mình không bị huyền cảnh mê hoặc. Lúc này, Diêm Xích Vũ đi tới bên cạnh hắn, tầm mắt lập tức bị Vũ Văn Nguyệt hấp dẫn.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Xích Vũ, đừng nhìn vào mắt nàng!”

Mắt Diêm Xích Vũ nhìn Vũ Văn Nguyệt, chậm rãi mở miệng nói: “Cô nương, người ăn mặc ít như vậy làm gì? Đây không phải để cho ta phạm sai lầm sao?”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Một con hung thú, cút nhanh lên, ta không có hững thú với người.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Tạm ngừng, hắn tiếp tục nói: “Cô nương, biến nữ hài thành nữ nhân là trách nhiệm và nghĩa vụ cơ bản của nam nhân, người không thể cự tuyệt ta như vậy!”

Vũ Văn Nguyệt ghé mắt nhìn về phía Vũ Văn Thiên: “Thiên thúc, đánh chết hắn!”

Diễm Xích Vũ: “...”

Mẹ nó, vô tình!

Tất cả mọi người là nam nhân, vì cái gì hắn và Diệp Trường Sinh lại khác nhau như vậy?

Nhìn đám người Vũ Văn Thiên đi tới phía mình, sắc mặt Diễm Xích Vũ cực kỳ

khó coi: “Chủ nhân, hãy giết hết bọn hắn, sau đó đoạt nữ nhân này trở về, để cho ta dạy dỗ thật tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, người nói nghiêm túc sao?”

Diễm Xích Vũ gật đầu: “Bởi vì nam nhân muốn mạnh mẽ, nữ nhân muốn phóng đảng, ta rất thích loại người như nàng.”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Thái Nhi: “Thái Nhi, người không quan tâm sao?”

Bách Lý Thái Nhi nói: “Chủ nhân, không quản được, nam nhân chúng ta phải tự định đoạt!”

Diệp Trường Sinh: “... Đúng là nữ nhân tốt, Diễm Xích Vũ sao lại không biết quý trọng như vậy?”

Lúc này.

Vũ Văn Nguyệt di chuyển đi về phía Diệp Trường Sinh: “Đệ đệ, đề

nhị của ta, người cảm thấy thế nào?”

Chương 548: Ta đến đây để giết người, người đang đùa giỡn với ta?

“Chém chém giết giết nhiều cũng chán, ta dẫn người đi hạch tâm của Thần Đế Minh, về sau người ở Thần Đế Minh sẽ chỉ dưới một người, trên vạn người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cô nương, người biết ta đến để làm gì không? Ta đến đây để giết người, người đang đùa giỡn với ta?”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: “Người là ai?”

Sắc mặt Vũ Văn Nguyệt hơi biến đổi: “Minh Chủ Thần Đế Minh, Vũ Văn Nguyệt!”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Người là Minh Chủ!”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Không thể sao? Chưa từng thấy Minh Chủ phong hoa tuyệt đại như vậy?”

Diệp Trường Sinh trăm triệu lần không nghĩ tới Minh Chủ của Thần Đế Minh lại là một vị nữ tử: “Người thật khiến ta kinh ngạc, nhưng là kẻ thù, cho dù là nữ nhân, ta cũng sẽ giết người!”

Vừa dứt lời.

Hắn giơ tay lên đánh ra một kiếm, chém về phía Vũ Văn Nguyệt.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Vũ Văn Nguyệt lạnh như băng, nàng ta búng một ngón tay, một tia sáng bay ra, phịch một tiếng, kiếm quang vỡ vụn, trường kiếm dập dờn.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng Diệp Trường Sinh bay về phía sau, lần này, hắn đã bay xa ngàn thước.

Hắn ổn định lại thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Nguyệt, nữ nhân này có chút mạnh mẽ.

Vũ Văn Nguyệt nói: “Không biết lượng sức, tự tìm đường chết!”

Bóng dáng xinh đẹp của nàng ta nhanh chóng lao về phía trước, bầu trời bắt đầu thay đổi, một áp lực đáng sợ vây quanh Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cảm giác mình sắp nghẹt thở, Vũ Văn Nguyệt không hổ là Minh Chủ Thần Đế Minh, thực lực kinh người khiến người ta kinh sợ.

Đây là giới.

Diệp Trường Sinh có được Kiểm Giới, không xa lạ với Giới Vực.

Huyền Giới?

Diệp Trường Sinh hí mắt nhìn về phía trước, phát hiện xung quanh đều là bóng dáng xinh đẹp của Vũ Văn Nguyệt, ống tay áo tung bay, mê hoặc vạn vật.

Vũ Văn Nguyệt nói: “Diệp Trường Sinh, ta đã sớm nghe danh người, vốn không muốn giết người, nhưng người không theo ta.”

Diệp Trường Sinh âm thầm kích hoạt Thần Hỏa, ngọn lửa bao phủ như nuốt trời, trong nháy mắt tràn ngập trong toàn bộ Huyền Giới: “Ta sẽ không thần phục bất kỳ kẻ nào.”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Người chẳng cái gì, có bản lĩnh cưới ta sao.”

Mẹ kiếp, nữ nhân này thiếu tình cảm sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Người nghĩ hay lắm, ta là sự tồn tại mà người vĩnh viễn không thể có được.”

Vũ Văn Nguyệt lạnh lùng nói: “Thứ ta muốn, chưa bao giờ không chiếm được.”

Bá.

Bá.

Trăm bóng người xinh đẹp không sợ Thần Hỏa, đồng thời lao

xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

“Kiếm Giới!”

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ, kiếm khí hủy thiên diệt địa trên người bắn ra, vô số kiếm quang xuất hiện, thần quang bao phủ trên người hắn.

Cả người thần thánh không thể xâm phạm, giống như kiếm đạo chi thần buông xuống!

Vũ Văn Nguyệt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Trường Sinh, ánh mắt hiện lên vẻ bất ngờ: “Người thật sự đã lĩnh ngộ giới.”

Xuy xuy.

Xuy xuy.

Kiếm quang điên cuồng tung hoành, tàn sát bừa bãi. Trong Huyền Giới, bóng dáng xinh đẹp của Vũ Văn Nguyệt hóa thành hư vô, trong lúc nhất thời chỉ còn lại bản thể.

Diệp Trường Sinh nói: “Người không phải cũng lĩnh ngộ sao? Có gì lạ?”

Hai người đều có Giới Vực, thế nhưng thực lực hai người chênh lệch quá nhiều, Vũ Văn Nguyệt đã là cường giả cấp Thần Đế.

Thời gian tu luyện của nàng ta ít nhất phải hai ngàn năm, nhưng Diệp Trường Sinh mới tu luyện bao lâu chứ?

So sánh đã thấy được, cao thấp nổi bật.

Tư chất của nàng ta khác với Diệp Trường Sinh.

Càng là như thế, sát ý của Vũ Văn Nguyệt càng nồng đậm, nàng ta nhất định phải chém chết Diệp Trường Sinh, lấy được tất cả mọi thứ trên người hắn.

Diệp Trường Sinh không bình thường.

Cho dù hắn có được hai đan điền cũng không nên tu luyện thần tốc

như vậy.

Vũ Văn Nguyệt trầm giọng nói: “Huyền hóa thiên địa, xoay chuyển càn khôn!”

Dứt lời, hai tay nàng ta mở ra, sau lưng lại xuất hiện một đoàn hư ảnh, tựa như nữ đế chí cao vô thượng, quan sát chúng sinh, bề ngể vạn vật.

Giờ khắc này, giọng nói của Diệp Tiểu Thất truyền đến: “Chủ nhân, nữ nhân này là người của Dực Tộc, nhất định phải cẩn thận.”

“Dực Tộc? Mặc kệ người là tộc gì, giết trước rồi nói sau.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, mạnh mẽ nhào về phía trước, một kiếm chém trời, tức giận chém xuống.

Theo kiếm quang đi về phía trước, một màn kinh người đã xảy ra, vô số kiếm khí lại tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Mẹ nó, đây là tình huống gì?

Xoay chuyển càn khôn, khủng bố như thế?

Cả người Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, trường kiếm trong tay vung lên rất nhanh, ngăn cản kiếm khí bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, quanh quẩn bên tai hắn, thân ảnh không ngừng lui về phía sau, Huyền Giới lại lâm vào một mảnh đen kịt.

Giống như đến ngày tận thế.

Ngay cả Thần Hỏa mà Diệp Trường Sinh phóng thích cũng bị bóng tối che khuất.

Hắn mạnh mẽ ổn định thân ảnh, phóng thích thần thức, một vết

máu tràn ra khóe miệng, nắm trường kiếm trong tay, đề phòng nhìn về phía bốn phía.

Chương 549: Trên đời, không có bữa cơm trưa nào là miễn phí

Đột nhiên, ánh mắt đỏ tươi nhìn về phía người Diệp Trường Sinh, trong bóng tối, hồng quang không ngừng di động, càng ngày càng gần với Diệp Trường Sinh.

Hung thú?

Người?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, trong cơ thể xuất hiện cây sinh mệnh siêu cấp, dây leo như rồng, tấn công về phía trước.

Oanh.

Oanh.

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, ánh sáng đỏ tươi lấp lánh, đến bây giờ Diệp Trường Sinh vẫn không thấy rõ rốt cuộc là cái gì.

Lúc này.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một đoàn Thần Hỏa, tiện tay vung lên, không gian

trong nháy mắt bị chiếu rọi như ban ngày.

Con chuột?

Con mẹ nó, trên đời này sao lại có chuột lớn như vậy, mẹ nó, nó cũng đuổi kịp trâu rồi.

Một màn kế tiếp phát sinh làm cho Diệp Trường Sinh càng thêm chấn động, cái đám chuột này thật sự đang nuốt chửng Thần Hỏa.

Thật hay giả?

“Diệp Trường Sinh, Thần Hỏa của người ở chỗ này không có chút tác dụng nào, người cứ chờ bị từng bước nuốt không còn đi!”

Lúc này.

Thanh âm Thác Bạt Thiên truyền đến: “Tiểu tử, có muốn hỗ trợ hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh đệ, đây chính là người chủ động.”

Thác Bạt Thiên nói: “Tiểu tử người thật sự là tên trộm gà, ta giúp người cũng được, người phải giúp ta lấy được một thứ.”

Quả nhiên, trên đời không có bữa trưa nào là miễn phí.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Thứ người muốn ở đâu.”

Thác Bạt Thiên nói: “Nữ nhân trước mắt này biết, người bắt nàng ta, chúng ta từ từ tra hỏi!”

Ta đi, đây là bệnh gì, sao lại giống Diễm Xích Vũ như vậy?

Một người muốn dạy dỗ, một người phải thẩm vấn.

Đó chính là cường giả Thần Đế, người cho rằng dễ dàng bắt được như vậy sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Thác Bạt Thiên, người phụ trách đánh bại nàng ta, chuyện

còn lại ta sẽ làm!”

Thác Bạt Thiên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta chỉ có thể giúp người diệt những Phệ Hỏa Thú này, còn lại chỉ có thể tự mình ra tay, nếu ta rời khỏi Huyền Giới này, chúng ta sẽ bị cường giả bên ngoài giết chết trong nháy mắt.”

Diệp Trường Sinh biến sắc: “Ý của người là bên ngoài còn có tu sĩ mạnh hơn nữ nhân này?”

Thác Bạt Thiên nói: “Đúng vậy, hai con Phượng Hoàng bên cạnh người, tình huống này thật không tốt, làm không tốt sẽ bị người bắt và bị nuôi nhốt.”

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, Thần Đế Minh cường đại

đã vượt qua tưởng tượng của hắn, dùng sức mạnh của mình, sợ là tiêu diệt không được.

Giờ khắc này.

Tâm tình Diệp Trường Sinh có chút nặng nề.

Cường giả Thần Đế Minh nhiều như vậy sao?

Vậy hắn không phải là đập trúng cửa sắt sao.

Có thể bị đánh chết hay không?

Hắn là không, Vũ Văn Nguyệt còn thêm nhỏ nhỏ thân thể của hắn.

Kết quả cuối cùng hắn là bị đánh ngất xỉu.

Sau đó bị cưỡng ép chiếm đoạt.

Đây không phải là kết quả mà hắn muốn.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở miệng nói: "Thác Bạt Thiên, người có thể nhận ra bọn Xích Vũ còn tốt không?"

Thác Bạt Thiên nói: "Hơi thở của hai người kia biến mất, không phải bị đánh chết, mà là bỏ người mà đi."

Nói đến đây, hắn tạm ngừng, tiếp tục nói: "Hiện tại tình cảnh của người đang rất nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không thể giúp ta hóa giải tình thế nguy hiểm này sao?"

Thác Bạt Thiên nói: "Tiểu lão đệ, người quá để ý đến ta, hiện tại nếu ta đi ra ngoài, phỏng chừng vài phút nữa sẽ chết."

"Thế lực này hắn là truyền thừa ở giới này đã lâu..."

Nói đến đây, hắn dừng lại, sau đó lại nói: "Người rất quyết đoán."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chúng ta chính là huynh đệ, nếu ta bị

đánh chết, sau này người cũng sẽ không có Thần Hỏa.”

Thác Bạt Thiên lắc đầu, cười nói: "Không có việc gì, người bị đánh chết, Thần Hỏa vừa vận thuộc về ta, người không cần lo lắng ta rời đi như thế nào, dù sao ta cũng có biện pháp!"

Mẹ kiếp, tàn nhẫn!

Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong nháy mắt: "Dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, ta đường đường là nam nhi bảy thước, sao phải sợ sống chết.”

Thác Bạt Thiên nói: "Chúc may mắn!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người không giúp ta giải quyết Phệ Hỏa Thú sao?"

Thác Bạt Thiên nói: "Không được, người không phải phải dựa vào chính mình sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Thác Bạt Thiên mai danh ẩn tích, hưởng thụ cuộc sống ở Thương Khung Thần Cung, không chút quan tâm đến sống chết của Diệp Trường Sinh.

Trong Huyền Giới chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh và vô số Phệ Hỏa Thú đang tấn công về phía hắn.

Phệ Hỏa Thú này thật khó lường, ngoại trừ cắn nuốt ngọn lửa ra, nó còn vô cùng vô cùng vô cùng thích ăn thịt người.

“Diệp Trường Sinh, thúc thủ chịu trói đi!” Thanh âm của Vũ Văn Nguyệt truyền đến, giọng điệu vô cùng trêu tức, hoàn toàn có cảm giác ăn chắc Diệp Trường Sinh.

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng nói: "Không giả vờ, để cho các người thấy ta mạnh bao nhiêu.”

Bá.

Thân ảnh hắt lao nhanh về phía trước, trên người hắt tản ra ánh sáng chín màu, giơ tay lên chém một kiếm cắt hư không.

Xuy.

Xuy.

Kiểm quang bắn ra, ẩn chứa chín loại thuộc tính, nơi đi qua, Phệ Hỏa Thú nhao nhao lui về phía sau.

Chương 550: Ta muốn bắt đầu năm trong tay thanh tổ binh này

So sánh ra, ngoại trừ số lượng Phệ Hỏa Thú nhiều ra, những thứ khác cũng không đáng sợ, thực lực không bằng Ma Côn bị chém giết.

Theo kiếm quang bức lui Phệ Huyết Thú trước mắt, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, khoanh chân ngồi, vận hành lực lượng Thần Cách trong cơ thể.

Trong lúc nhất thời.

Thần tướng che trời xuất hiện, một thân ảnh cao vút trong mây, tay cầm một thanh trường kiếm ngạo nghễ đứng.

Mặc dù chỉ là một luồng thần tướng, nhưng từ đường viển nhìn lại giống như đúc với Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, ảo ảnh Long Linh và Huyền Vũ xuất hiện, xoay quanh thần tướng.

Thần uy ngập trời làm cho can đảm của người ta muốn nát. Ngoài Huyền Giới, Vũ Văn Nguyệt thu hết tất cả vào đáy mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Diệp Trường Sinh bày ra thực lực, làm cho nàng ta cảm thấy khiếp sợ và sợ hãi.

Nhất là Diệp Trường Sinh có Thần cách.

Giờ khắc này, Vũ Văn Nguyệt rốt cục biết Diệp Trường Sinh đáng sợ, trong lòng vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu như không thể thừa dịp cấp bậc của Diệp Trường Sinh đang còn yếu yếu mà diệt trừ hắn, chờ sau khi hắn trưởng thành, Thần Đế Minh sẽ không có cơ hội giết hắn.

Dừng một chút, nàng ta ghé mắt nhìn về phía vài lão giả bên cạnh, trên mặt mọi người lộ vẻ tham lam, ánh mắt bọn hắn vô cùng nóng rực, xem ra đã bắt đầu tính toán sau khi giết người, làm sao phân chia chí bảo trên người Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lại không có vội vàng lao ra khỏi Huyền Giới: "Tiểu Thất, ta muốn bắt đầu nắm trong tay thanh tổ binh này."

Diệp Tiểu Thất nói: "Đương nhiên có thể, chỉ cần chủ nhân có thể được nó tán thành."

Diệp Trường Sinh nói: "Người và Kiếm Chi Đạo Tắc ở trong kiếm này một thời gian, tin tưởng nó sẽ không bài xích ta."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Vẫn là cẩn thận mới là tốt. Loại tổ binh có cấp bậc này một khi không được tán thành, cản trở cũng là vô cùng lớn."

"Theo tình huống trước mắt của chủ nhân, có thể mạo hiểm một lần, cầu phú quý trong nguy hiểm?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sống chết do mệnh, làm xong rồi!"

Ngay sau đó.

Lòng bàn tay hần khê nâng lên, một giọt máu xuất hiện, hóa thành một đoàn hắc kim sắc quang mang, bao phủ trên trường kiếm.

Nhìn thấy cảnh này.

Vũ Văn Quân lông mày hơi thẳm, trầm giọng nói: "Tổ binh, không tốt, ngăn cản hần!"

Ra lệnh một tiếng, Huyền Giới mở ra.

Từng bóng người lao xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, mười đạo quang mang từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây.

Ngay trong nháy mắt đánh trúng Diệp Trường Sinh lại bị thần tướng ngăn cản lại, tùy ý mọi người tấn công như thế nào, không cách nào phá tan bình chướng thần tướng.

Ánh sáng vạn trượng bắn ra, rực rỡ chói mắt, sắc mặt mọi người cương nhiên đại biến, không thể tin được công kích của hần sẽ bị

thần tướng ngăn cản.

Vũ Văn Nguyệt lại nói: "Người này quá mức yêu nghiệt, chư vị toàn lực đánh một kích, bằng không đợi đến khi hắn hoàn toàn khống chế thanh kiếm này, chúng ta sẽ vô cùng bị động."

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay nàng ta xuất hiện một tòa kim ấn, tiện tay vung lên, đánh về phía thần tướng của Diệp Trường Sinh.

Trong khi đó.

Mọi người lần lượt lấy ra thần binh của chính mình, cột sáng rực rỡ đánh trúng thần tướng, phát ra tiếng động trời rung trời.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, vàng sáng vô lượng bắn ra, giống như muốn hủy diệt trời đất.

Thế giới này dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào...

Trên thần tướng của Diệp Trường Sinh xuất hiện từng vết nứt, tùy thời có thể hóa thành hư vô...

Phốc.

Một ngụm máu từ trong miệng phun ra, hai mắt thâm sâu của Diệp Trường Sinh chậm rãi mở ra, chỉ thấy trường kiếm bất ngờ rơi xuống, cắn nuốt toàn bộ máu tươi.

Tiếp theo.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng lên, tốc độ vô cùng thông thả. Ngay sau đó, hắn đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người đám người Vũ Văn Nguyệt.

Giơ tay lên, vung kiếm.

Động tác giơ tay lên, vung kiếm, thần tướng dường như giống hệt

với Diệp Trường Sinh.

Kiểm lớn trong tay Thần Tướng, giống như một thanh kiếm chỉ thẳng lên trời.

Xuy.

Kiểm lớn chém xuống, khai thiên tích địa, tức giận chém xuống đám người Vũ Văn Nguyệt.

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Kiểm quang nuốt trời nấu biển, từng thần binh đều bay trở về, thân ảnh Vũ Văn Nguyệt giống như điều đứt dây.

Một cái bay này, mọi người bay ra ngoài ngàn trượng.

Bọn hắn miễn cưỡng ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh. Trong lúc nhất thời, mọi người cảm thấy run sợ, trong mắt là hoảng sợ.

Hắn tới.

Diệp Trường Sinh rút kiếm mà đi, đi về phía đám người Vũ Văn Nguyệt. Thần tướng như hình với bóng, nguy nga thẳng tắp, hùng vĩ bá đạo.

Uy áp của kiếm như nuốt trời bao phủ trên người, những nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sau lưng sụp đổ, chôn vùi.

“Tới đi, giết ta!”

Khóe miệng Vũ Văn Nguyệt hơi co rúm lại: “Diệp Trường Sinh, ngươi đây là muốn đồng quy vu tận?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đồng quy vu tận, ngươi nghĩ hay lắm!”

Chương 551: Có thời gian lại đến giết người

Dứt lời, hắn lần nữa đưa tay lại chém xuống một kiếm...

Hai tay Vũ Văn Nguyệt kéo ra sau, cánh chim màu trắng sau lưng xuất hiện: “Bia Thần Đế.”

Bá.

Một tấm bia đĩa từ trong cơ thể nàng ta bay ra ngoài. Trong khi tiến lên hình thành một hàng rào chắn giống như bình chướng không thể vượt qua, trực tiếp ngăn cản kiếm quang đang tới của Diệp Trường Sinh.

“Các vị cung phụng hãy đồng loạt ra tay, chớ có khiến cho hắn lại xuất ra một kiếm. Bằng không mấy trăm năm cơ nghiệp của Thần Đế Minh sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!”

Bá.

Bá.

Mọi người đập không lướt nhanh như tia chớp, tiến vào tấn công Diệp Trường Sinh, uy áp che trời và thần tướng đụng vào nhau.

Đối chọi gay gắt.

Giống như cây kim so với cộng râu.

Vô cùng chấn động.

Vũ Văn Nguyệt cho rằng có thể dễ dàng chém giết Diệp Trường Sinh, dù sao hắn cũng chỉ là một tu sĩ Thần Hoàng tầng thứ nhất.

Ngây thơ.

Làm Thiếu chủ Thần Ma Tộc, sao lại có thể bị chém giết dễ dàng như vậy?

Diệp Trường Sinh thể hiện thiên phú làm cho Vũ Văn Nguyệt sợ hãi, so sánh ra, hẳn không kém Hoàng Hạo Thân đời thứ nhất của Thần Ma Tộc ngày xưa một chút nào.

Trình độ kiếm đạo càng có thể so với Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên.

Nếu để cho hắn trưởng thành, Thần Đế Minh sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Thiên tài lợi hại hơn nữa chỉ cần chết trong trứng nước, vậy hắn sẽ chẳng là cái gì cả.

Cho nên Vũ Văn Nguyệt quyết định không tiếc bất cứ giá nào cũng không thể để Diệp Trường Sinh rời khỏi Thần Đế Minh.

Răng rắc!

Một tiếng nổ tung truyền ra, bia Thần Đế bị nổ tung do ngăn cản kiếm quang của Diệp Trường Sinh, phía trên xuất hiện từng vết nứt giống như mạng nhện.

Toàn bộ công kích của mấy người khác đều bị thần tướng ngăn cản lại, không cách nào đả thương Diệp Trường Sinh dù chỉ một chút.

Oanh.

Bia Thần Đế vỡ ta, sóng khí kinh khủng như trăng tàn quét ngang bầu trời, kiếm quang chém xuống đánh trúng lên bóng hình xinh đẹp của Vũ Văn Nguyệt.

Cánh chim màu trắng của Vũ Văn Nguyệt vung lên, thân ảnh bay về phía sau, khoe miệng tràn ra một vết máu tươi, dáng vẻ cao quý nhìn qua có chút chật vật.

Bia Thần Đế bị hủy!

Quá kinh khủng.

Thân ảnh mọi người bay xuống bên người Vũ Văn Nguyệt, một lão giả trong đó trầm giọng nói: “Minh Chủ, tổ binh trong tay người này quá mạnh, trong thời gian ngắn chúng ta không thể làm gì

được hẳn.”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết được hẳn. Nếu để cho hẳn rời đi, thời điểm quay lại sẽ là ngày Thần Đế Minh bị hủy diệt!”

Lão giả lại nói: “Minh Chủ, kẻ này có Thần cách và hai đan điền, đơn giản chính là một quái vật. Nếu đánh lâu hơn, linh khí của chúng ta sẽ bị tiêu hao rất lớn. Trái lại hẳn càng đánh càng hăng, linh khí cũng càng ngày càng hùng hậu!”

Nói đến đây, lão ta tạm dừng, tiếp tục nói: “Minh Chủ, hãy mời lão tổ ra tay đi!”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Lão tổ đang bế quan chuẩn bị tiến sâu vào bình chương cuối cùng, lúc này mời lão tổ xuất quan không phải khiến hẳn thua thiệt thất bại sao?”

“Thức tỉnh phong ấn Thần Đế đi, hôm nay sẽ là ngày chết của Diệp Trường Sinh!”

Sắc mặt lão giả thay đổi, sợ hãi nói: “Minh Chủ, phong ấn Thần Đế là con át chủ bài mạnh nhất trong mình, một khi mở phong ấn, Thần Đế Minh chúng ta sẽ trở thành mục tiêu để tấn công.”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Không quản được nhiều như vậy, trước hết giết Diệp Trường Sinh rồi lại nói!”

Lão giả lại nói: “Minh Chủ nghĩ lại!”

Vũ Văn Nguyệt gằn giọng nói: “Giết Diệp Trường Sinh, chúng ta sẽ đạt được chỗ tốt để bù đắp tổn thất, đi làm đi.”

Lão giả gật gật đầu, vừa muốn quay người rời đi thì giọng nói của Diệp Trường Sinh đã truyền đến: “Lần này ta sẽ tha cho các người, chờ ta có thời gian lại đến giết người.”

Dứt lời.

Hẳn quay người rời khỏi Thần Đế Minh. Tốc độ vô cùng thông thả, nhà nhả như đi bộ làm cho người ta có cảm giác sâu không lường được.

Vũ Văn Nguyệt thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi: “Muốn chạy trốn sao, lần này chắc chắn ngươi phải chết.”

Diệp Trường Sinh quay người, lãnh đạm nói: “Không muốn chết thì cứ đuổi theo ta!”

Ngay sau đó.

Hắn đi tới rìa đảo Thần Đế Minh, thân ảnh lóe lên hóa thành một ánh sáng biến mất ở chân trời, phóng thích thần thức, phát hiện sau lưng không có người đuổi theo.

Diệp Trường Sinh lúc này mới thở dài một hơi: “Hù dọa thật tốt, mẹ nó, thật dọa người.”

Dứt lời.

Máu tươi trong miệng hắn tràn ra, trước ngực xuất hiện một số dấu vết bỏng, máu tươi cuồn cuộn chảy ra làm quần áo ướt nhẹp.

“Tiểu tử, ngươi có khả năng nha, bọn hắn thế mà để ngươi sống sót rời đi.” Giọng nói của Thác Bạt Thiên vang lên bên tai.

Diệp Trường Sinh nói: “Bất ngờ không? Bọn hắn không làm gì được ta.”

Thác Bạt Thiên lại nói: “Ta thật bội phục ngươi mạnh miệng. Đã bị đánh đến chảy máu mà còn ở đây giả vờ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cuộc sống không giả vờ thì có khác gì cá ướp muối chứ?”

Thác Bạt Thiên lại nói: “Sự tình lúc trước ta nói với ngươi, có hứng thú làm hay không?”

Chương 552: Lão tổ Thần Đế Minh

“Được, ở đó là tòa Thần Cung, đồ vật bên trong rất hữu dụng với người. Người đã không muốn đi thì ta cũng không bắt buộc.” Thác Bạt Thiên lạnh nhạt nói.

Diệp Trường Sinh nói: “Chẳng lẽ là ta muốn vật kia của người? Chủ yếu là nể mặt người, giúp người đi lấy đồ.”

“Nói đi, ở nơi nào?”

Thác Bạt Thiên nói: “Trước hết người vẫn nên tìm nơi chữa thương đi. Chờ thương thể của người khỏi hẳn ta lại dẫn người đi.”

Nói đến đây, hắn tạm ngừng, tiếp tục nói: “Mới vừa rồi người rõ ràng đã chiếm thể thượng phong, vì sao không đuổi tận giết tuyệt?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người đoán xem!”

Thác Bạt Thiên cười nói: “Thì ra cũng có người khiến người kiêng kị.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Không phải kiêng kị, biết rõ đánh không lại còn cứng rắn xông lên mới là ngu ngốc!”

“Giấu tài có hiểu không? Ngày sau ta lại đến Thần Đế Minh, nhất định sẽ san bằng nơi đó.”

Thác Bạt Thiên lắc đầu, cười nói: “Có thể không khoác lác được không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta đây mà là khoác lác sao? Người vẫn không hiểu rõ ta à?”

Trên bầu trời Thần Đế Minh.

Vũ Văn Nguyệt nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, trên mặt phủ đầy sương mù, một bên, lão giả trầm giọng nói: "Minh

Chủ, có muốn đuổi theo hay không!”

“Không cần!”

"Hắn bị thương, nhưng chúng ta ai cũng không cách nào ngăn cản uy lực một kiếm của hắn."

Vũ Văn Nguyệt lạnh nhạt nói, kỳ thật trong lòng nàng ta vô cùng rõ ràng, thân thể Diệp Trường Sinh đã bị trọng thương, nhưng bọn hắn làm sao không có lỗi?

Ít nhất đại chiến đến nước này, Diệp Trường Sinh còn không thật sự liều mạng, thay vì liều mạng với toàn bộ bên trong Thần Đế Minh, không bằng để cho hắn rời đi.

"Nguyệt Nhi, tới tổ địa!" Một giọng nói tang thương khàn khàn từ Cửu Thiên hạ xuống.

Sắc mặt mọi người đại biến, lần lượt xoay người nhìn theo tiếng, biết thanh âm kia là của lão tổ.

Không nghĩ tới lão tổ thể mà thức tỉnh, vậy lão ta vì sao không xuất quan chém Diệp Trường Sinh?

Thân ảnh Vũ Văn Nguyệt chợt lóe, vọt tới phía tổ địa. Đi về phía trước ngàn thước, thân ảnh nàng ta ngừng lại, quay đầu nhìn mọi người: "Mở đại trận, sửa chữa Thần Cung, hết thấy chờ ta trở về!"

...

Trước một tòa cung điện.

Vũ Văn Nguyệt lẳng không bay xuống, cúi người một cái: "Bái kiến lão tổ!"

"Vào đi!" Giọng nói khàn khàn lần thứ hai truyền đến, Vũ Văn Nguyệt di chuyển đi vào trong cung điện.

Vào đại điện.

Một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, chậm rãi mở hai mắt, hai đạo tinh mang bắn ra, trong mơ hồ bao phủ uy áp làm

cho Vũ Văn Nguyệt cảm thấy sợ hãi.

Vũ Văn Nguyệt khom người một cái: "Lão tổ, người gọi Nguyệt Nhi đến đây, có phải có chuyện gì bàn giao không?"

Vũ Văn Minh nói: "Vừa rồi đứa nhỏ kia là người của Thần Ma Tộc?"

Vũ Văn Nguyệt nói: "Không sai, hẳn là Thiếu chủ của Thần Ma Tộc đời này."

Vũ Văn Minh gật gật đầu: "Người này thân mang chí bảo, thiên phú yêu nghiệt, nếu không trừ bỏ, sẽ trở thành đại họa tâm phúc của chúng ta."

"Trên người người này có được Thần cách, truyền tin tức ra ngoài, để cho các thế lực Thiên Đạo Giới đi cướp đi."

"Một khối Thần cách có thể làm cho cả Thiên Đạo Giới sôi trào lên, hẳn cũng có thể giúp chúng ta tiêu hao nội tình các thế lực, cố sao lại không làm."

Vũ Văn Nguyệt nói: "Lão tổ, nếu để cho những người khác giết Diệp Trường Sinh, vậy đối với chúng ta mà nói sẽ là uy hiếp rất lớn."

"Mặt khác, Vô Tự Thiên Thư cũng ở trên người hắn, một khi rơi vào trong tay các thế lực khác, chúng ta sẽ vô cùng bị động."

Vũ Văn Minh lắc đầu, cười nói: "Người cho rằng tiểu tử kia rất dễ bị giết sao? Mới vừa rồi sở dĩ hắn rời đi là bởi vì nhận ra hơi thở của ta. Nhưng nếu các người tiếp tục đuổi theo, tất nhiên sẽ có đi mà không có về."

"Tiểu tử kia ngoại trừ thực lực bản thân mạnh mẽ, trên người còn có quá nhiều bí mật. Ở trên người hắn ta nhận ra hơi thở của một vị hung thủ cường đại, thực lực hẳn là khó phân trên dưới với người."

"Hắn hết sức thông minh, biết tiến lùi, cho nên không nên bị tuổi tác của hắn lừa gạt. Đây là một kẻ địch vô cùng khó giải quyết."

Vũ Văn Nguyệt nói: "Lão tổ quyết định mượn đao giết người, Nguyệt Nhi sẽ đi xuống an bài."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Không biết lão tổ xuất quan từ khi nào?"

Vũ Văn Minh nói: "Còn cần một đoạn thời gian nữa, kế tiếp, về chuyện của tiểu tử kia, Thần Đế Minh không nên đi tham gia. Có việc cấp bách cần người đi làm!"

Vũ Văn Nguyệt gật đầu: "Lão tổ phân phó!"

Vũ Văn Minh lại nói: "Dực Tộc Thiên Cung rất nhanh sẽ mở ra, người biết nên làm như thế nào chứ?"

Vũ Văn Quyết nói: "Lão tổ yên tâm, Nguyệt Nhi nhất định sẽ đạt được tất cả trong Thiên Cung."

Vũ Văn Minh nói: "Xuống xử lý đi, Thiên Đạo Giới không yên ổn, người phải để ý nhiều hơn, hết thủy chờ ta xuất quan."

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh uống nước sinh mệnh siêu cấp, thân thể đã gần như hoàn toàn khôi phục. Trong khi đi về phía trước, bốn thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 553: Không giả, để cho các người mở rộng tầm mắt

Người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ, Bách Lý Thái Nhi, Hàn Hải Tiêu và Diệp Thập Vạn.

Bốn người vội vàng tiến lên vây quanh Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ dẫn đầu mở miệng nói: "Chủ nhân, ta biết người sẽ bình an vô sự."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người rời đi như thế nào?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có ta ở đây, dẫn bọn họ rời đi còn không phải chuyện rất thoải mái hay sao."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đánh nhau thì người không được, chạy trốn thì đứng đầu, người còn không biết xấu hổ mà nói."

Diễm Xích Vũ có chút ủy khuất: "Chủ nhân, người hiểu lầm ta rồi, lần này ta giết không ít người của Thần Đế Minh. Thật sự là mấy lão già xấu xa kia quá mạnh, ta biết ở lại sẽ trở thành gánh nặng của chủ nhân nên dứt khoát rời đi trước, như vậy chủ nhân không cần phải lo lắng, cũng phát huy tốt thực lực chân chính."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, hẳn là cảm tạ người đã suy nghĩ cho ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Cảm tạ thì thôi, chủ nhân không có việc gì là tốt rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, ta muốn ở lại thành Thần Huyền, chủ nhân có tính toán gì tiếp theo không?"

"Trở về Thế Giới Hắc Ám!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, lựa chọn trở về Thế Giới Hắc Ám là bởi vì hắn còn chưa vượt qua tháp Vô Thủy.

Một trăm lẻ chín tầng của tháp Vô Thủy, hắn mới có được chín tầng công pháp, thần binh và tài nguyên, từ tầng thứ mười trở lên

mới là từng bước tiến vào trung tâm tháp Vô Thủy.

Cho nên hần muốn tiến vào tháp Vô Thủy để tăng lên thực lực. Lúc trước ở Thần Đế Minh, hơi thở trong bóng tối kia làm cho hần cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Nếu như người nọ ra tay, hần rất khó toàn thân trở ra.

“Xích Vũ, Thái nhi, hai người các người ở lại Thiên Đạo Giới!”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, mang theo Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn rời đi, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Thế Giới Hắc Ám.

Trước tháp Vô Thủy.

Một bóng người xuất hiện, đi tới bên người Diệp Trường Sinh, khom người vái chào: “Bái kiến Thần Chủ.”

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Mộc Nhĩ: “Trong khoảng thời gian ta rời đi này, có chuyện gì phát sinh hay không?”

Hắc Mộc Nhĩ nói: “Hồi Thần Chủ, Hải Tộc và La Sát Tộc đang rục rịch, nhiều lần phái người đến Thế Giới Hắc Ám. Thuộc hạ suy đoán chẳng mấy chốc bọn hần sẽ có hành động.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi xuống chú ý chặt chẽ động tĩnh của bọn hần. Kế tiếp ta sẽ bề quan trong tháp Vô Thủy, có chuyện gì xảy ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới báo.”

Nói đến đây, hần tạm ngừng, tiếp tục nói: “Hắc phu nhân, thực lực của Hải Tộc như thế nào so với Bá Tộc và Cửu U Tộc?”

Hắc Mộc Nhĩ nói: “Hải Tộc mạnh hơn hai tộc kia rất nhiều, nếu không phải năm đó chiến đấu với Cửu Dương Thần Quốc, Hải Tộc bị thương nặng thì bọn hần cũng đã muốn đến Vạn Thần Vực.”

“Đã nhiều năm như vậy, Hải Tộc đã khôi phục nguyên khí, Thần Chủ không thể khinh thường.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu như Thiên tiên sinh ở lại Thế Giới Hắc Ám, Hải Tộc sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại bọn hắc nhìn chăm chăm cũng bởi vì Thiên tiên sinh rời đi, đúng không?”

Hắc Mộc Nhĩ gật đầu: “Hải Tộc đã thềm nhỏ dải Thế Giới Hắc Ám từ lâu, ra tay chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bây giờ không có Thiên tiên sinh chấn nhiếp, bọn hắc đã sớm không kiềm chế được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được rồi, người đi xuống đi!”

Thân ảnh Hắc Mộc Nhĩ chợt lóe, tan biến trong bóng tối vô tận.

Diệp Trường Sinh nhìn tháp Vô Thủy trước mắt, tự lẩm bẩm: “Hải Tộc, Sinh Mệnh Đạo Tắc, trận đại chiến này giữa chúng ta là không cách nào tránh khỏi.”

Trải qua trận chiến ở Thần Đế Minh, Diệp Trường Sinh sẽ không đi dò xét bất kỳ thế lực nào. Hải Tộc có thể có được Sinh Mệnh Đạo Tắc nhiều năm như vậy, nếu là không có chút thực lực nào thì đạo tắc đã bị người ta cướp đi từ lâu.

Việc cấp bách vẫn là nâng cao thực lực. Ngoại trừ Hải Tộc bên ngoài, còn có La Sát Tộc. Thời gian của hắc không còn nhiều lắm.

Nhất định phải nhanh chóng phá bỏ phong ấn Thần Ma Tộc, như vậy hắc mới thể giao phong chính diện với nội tình của các thế lực.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, tiến vào trong tháp Vô Thủy, rất nhanh đã đi tới cửa vào tầng thứ mười. Sắc mặt hắc hơi đổi một chút, mày kiếm nhướng lên: “Lúc trước không có sức mạnh này.”

Trong khi nói chuyện, hắc dời bước tiến lên, bước vào vòng xoáy kết giới bên trong. Ngay sau đó, thân ảnh xuất hiện tại tầng thứ mười.

Sức mạnh thật tinh khiết.

Toàn bộ tầng thứ mười không có vật gì, nhưng trong không gian lại tràn ngập vô số thần lực. Loại cảm giác gắt gao bao vây này thật sự rất đẹp.

Thần lực từ kỳ kinh bát mạch và lỗ chân lông của hắn điên cuồng tràn vào trong cơ thể, cảm giác này đơn giản là cực sướng.

Diệp Trường Sinh thoải mái kém chút kêu thành tiếng.

Chương 554: Hòa thượng, người phiêu

Đúng lúc này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên truyền đến: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện đánh dấu tạm thời – tầng cao nhất của tháp Vô Thủy, đạt được một lần phần thưởng của hệ thống.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đạt được đánh dấu địa điểm mới – Hải Tộc.]

Hai âm thanh nhắc nhở bên tai, Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, nhìn hệ thống như đang cho hắn phần thưởng, nhưng trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, không thể dễ dàng hoàn thành như vậy.

Đừng quên, đến bây giờ hắn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu Thần Ma Tộc, sợ là phải chờ đến sau khi mở được phong ấn mới có thể hoàn thành đánh dấu.

Sau đó.

Hắn ném hai cái đánh dấu ra ngoài chín tầng mây, bắt đầu cắn nuốt linh khí bên trong tầng thứ mười.

Linh khí thần bí tràn vào trong cơ thể, Diệp Trường Sinh phát hiện linh khí này khác Hỗn Độn và âm Dương.

“Chủ nhân, thần lực nơi này là lực lượng Huyền Hoàng, cắn nuốt toàn bộ cũng có chỗ tốt với chủ nhân.” Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói ra.

Lực lượng Huyền Hoàng?

Diệp Trường Sinh vội vàng hỏi: “Tiểu Thất, lực lượng Huyền Hoàng có tác dụng gì?”

Diệp Tiểu Thất nói: “Chủ nhân, có được lực lượng Huyền Hoàng thì có thể thân cận vạn sinh linh trong vũ trụ, đồng thời có khả năng tùy ý chuyển hóa thành Hỗn Độn và âm Dương.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thì ra là thế!”

Diệp Tiểu Thất lại nói: “Chủ nhân, lực lượng Huyền Hoàng nơi này rất tinh khiết, nhưng chỉ có một ít mà thôi. Chủ nhân dùng để nâng cao cấp bậc hoặc là ngưng tụ thành kiếm khí Huyền Hoàng sẽ có uy lực rất mạnh. Chờ sau này có cơ hội, chủ nhân sẽ thu hoạch được càng nhiều lực lượng Huyền Hoàng.”

Diệp Trường Sinh nội liễm tầm thần, dùng để đề cao cấp bậc cùng không cần. Hiện tại cấp bậc của hắn là Thần Đế, đã đột phá một lần.

Cho nên hắn quyết định sẽ ngưng tụ lực lượng Huyền Hoàng thành kiếm khí Huyền Hoàng. Diệp Tiểu Thất nói uy lực rất lớn, hắn là sẽ không kém.

...

Oanh.

Oanh.

Trong Dung Nham Hắc Ám.

Ba tiếng nổ mạnh truyền ra, dung nham trực tiếp hướng tới hư không, giống như là trụ chỉ thẳng lên trời.

Phía trên, ba thân ảnh ngạo nghễ đứng lần lượt là Tàng Thất, Diệp Mạc Tà và Diệp Yêu Nhi.

Hồng quang chiếu khắp người Tàng Thất, pháp tướng Thiên Phật xuất hiện sau lưng, cuồn long quanh quần xung quang, Địa Tàng Thế Tôn, khủng bố như vậy.

Tóc đen của Diệp Mạc Tà bay lên, chín đường kiếm khí quanh thân giống như một vị Kiếm Thần tuyệt thế, ngạo thị thương khung.

Áo trắng của Diệp Yêu Nhi tung bay, như tiên tử, cả người như Bạch Liên thánh thiết cao quý, kiếm khí mơ hồ bao phủ trên bóng hình xinh đẹp.

Mặc dù Diệp Mạc Tà không bá đạo mạnh mẽ nhưng lại cho người

ta cảm giác phiêu dật linh động.

Tàng Thất có Ngân Đạo Diễm bồi dưỡng, trong khoảng thời gian này tu vi tăng nhanh như gió, Ngân Đạo Diễm càng cho Tàng Thất sử dụng bảo vật trong Huyền Các.

Cái tên này ăn đan dược giống hệt kẹo đậu.

Diệp Yêu Nhi cũng có Mộ Thanh Lưu vun trồng cho nên tu vi của nàng cũng tăng lên rất nhanh. Chỉ có một mình Diệp Mặc Tà là tự mình tu luyện, nhưng tốc độ tu luyện của hắn còn mạnh hơn hai người Tàng Thất.

Tàng Thất ghé mắt nhìn sang phía hai người: “Mặc Tà, Yêu Nhi, chúng ta cuối cùng cũng đột phá đến Thần Hoàng. Lần này nhìn thấy Diệp huynh, có thể đánh một trận với hắn.”

Diệp Mặc Tà nói: “Hòa thượng, người nghiêm túc đấy à?”

Tàng Thất nói: “Dĩ nhiên, Diệp huynh không thể đã đột phá lên cấp Thần Hoàng, cho nên ta muốn đánh một trận với hắn, để cho hắn biết hòa thượng ta cũng rất lợi hại.”

Diệp Mặc Tà và Diệp Yêu Nhi cười nhạt một tiếng, trăm miệng một lời: “Hòa thượng, người phiêu!”

Tàng Thất nói: “Nhân sinh đắc ý cần giả bộ cường ép, lúc này không phóng túng thì đợi khi nào mới phóng túng, hòa thượng hiện tại rất mạnh.”

Trên bầu trời Dung Nham Hắc Ám.

Hai người Ngân Đạo Diễm và Mộ Thanh Lưu xuất hiện, Tàng Thất và Diệp Yêu Nhi vội vàng tiến lên khom người thi lễ.

Diệp Mặc Tà bái nói: “Bái kiến hai vị tiền bối.”

Ngân Đạo Diễm nói: “Cấp bậc của tiểu tử ngươi tăng lên rất nhanh, đáng tiếc ngươi là kiếm tu, lão phu không có cách nào chỉ điểm ngươi.”

“Tàng Thất, ngươi phải cố gắng tu luyện, bằng không tiểu tử này

rất nhanh sẽ vượt qua người."

Tàng Thất nói: "Sư phụ yên tâm, hòa thượng sẽ không cho Mạc Tà huynh cơ hội."

Mộ Thanh Lưu nhìn Diệp Yêu Nhi, hài lòng gật gật đầu: "Thần Chủ đã trở lại, bế quan trong tháp Vô Thủy, trong khoảng thời gian này Hải Tộc và La Sát Tộc liên tiếp phái người đến Thế Giới Hắc Ám, kế tiếp các người rời khỏi nơi này, đi bên ngoài lịch lãm đi!"

Tàng Thất nói: "Mộ tiền bối, đi ra ngoài có thể giết người của La Sát Tộc không?"

Ánh mắt Ngân Đạo Diễm rơi vào trên người Tàng Thất: "Khiêm tốn một chút, động một chút đã hô đánh hô giết, đừng quên thân phận của mình."

Tàng Thất vội vàng nói: "Sư phụ nói phải, Phật ngữ có câu: Vô sắc vô tướng, vô sân vô cuồng, đệ tử sẽ đi siêu độ bọn hắc."'

Chương 555: Thần Hoàng tầng thứ hai

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Sư phụ, cấp bậc hiện tại của Thần Chủ là gì!"

Ngân Đạo Diễm lạnh nhạt nói: "Thần Hoàng tầng thứ hai."

Tàng Thất hưng phấn nói: "Vậy cấp bậc của ta không khác hắn lắm."

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Không sai, cấp bậc đích xác không khác nhau lắm, nhưng Thần Chủ có thể đánh người một trăm cái."

Tàng Thất: "..."

"Sư phụ, người không có đùa chứ, ta yếu như vậy sao?"

Vẻ mặt Ngân Đạo Diễm nghiêm túc: "Là thật, vì sư còn ít nói, nếu không tin, chờ Thần Chủ xuất quan, người có thể tìm Thần Chủ luận bàn, xem người có thể tiếp một kiếm hay không."

"Quên đi, quên đi, chúng ta vẫn nên đi lịch lãm đi!" Tàng Thất nói xong, ghé mắt nhìn Diệp Mạc Tà và Diệp Yêu Nhi: "Đừng cười, mau đi!"

Thân ảnh Diệp Mạc Tà chợt lóe, đuổi theo Tàng Thất: "Hòa thượng, tâm tình như thế nào!"

Tàng Thất nói: "Tâm tình cũng không tệ lắm, sớm biết Diệp huynh rất mạnh. Nếu không thể đánh một trận với Diệp huynh, chúng ta có thể đi đánh La Sát Tộc, đừng quên lúc trước bọn hắn vẫn đuổi giết chúng ta, đã đến lúc biểu hiện thực lực chân chính của chúng ta."

Diệp Mạc Tà lại nói: "Không luận bàn với Trường Sinh?"

Tàng Thất nói: "Hòa thượng đã nói chuyện luận bàn sao?"

Diệp Mạc Tà nhìn bóng lưng Tàng Thất đi về phía trước: "Hòa thượng thay đổi rồi, người xuất gia không nói xấu, người này cách

Phật Tổ càng ngày càng xa.”

...

Tháp Vô Thủy.

Tầng thứ mười lăm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, ánh mắt đề phòng nhìn không gian trước mắt: "Kiếm ý thật mạnh."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, nơi này chính là một nơi bảo địa, thập trọng kiếm ý, chủ nhân nhất định phải dung hợp những kiếm ý này vào trong kiếm đạo."

"Nhất trọng kiếm ý có thể làm cho uy lực một kiếm của chủ nhân tăng cường gấp đôi, thập trọng kiếm ý chính là gấp mười lần, vô cùng đáng sợ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hiểu rồi!"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Có điều, chủ nhân nếu muốn hoàn toàn dung hợp thập trọng kiếm ý, chỉ sợ phải hao phí thời gian rất dài."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thử một chút đi!"

Dứt lời, hắn khoanh chân ngồi, bắt đầu đắm chìm trong thập trọng kiếm ý. Cũng không biết là ai lưu lại kiếm ý, lúc hắn thúc dục ba thanh trường kiếm, một màn kỳ lạ đã xảy ra, kiếm ý mệnh môn tràn đầy quanh quần trên người hắn.

Diệp Trường Sinh lâm vào một chỗ ý cảnh cực khoái, không gian trước mắt nhanh chóng lưu chuyển, phía trên, một bóng dáng màu trắng đang múa kiếm.

Kiếm quang đơn giản cổ xưa, từ đầu đến cuối lại chỉ có một kiếm.

Một kiếm ẩn chứa kiếm đạo vô tận.

Khí thể như cầu vòng, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên bóng, bắt đầu bắt chước bóng

trắng múa kiếm, một kiếm nhìn như đơn giản, sau hơn một ngàn lần thử, hắn vẫn chỉ có hình, không có ý.

Trong tháp, thời gian không để lại dấu vết.

Vô số lần múa kiếm, Diệp Trường Sinh rốt cục theo dõi được áo nghĩa của một kiếm này, kiếm này có thể nhanh nhanh, có thể chậm.

Nhanh như sấm sét, tia chớp.

Chậm như mây bay, nước chảy.

Bất kể nhanh hay chậm, đạo pháp tự nhiên.

Diệp Trường Sinh đặt tên cho kiếm này là Khoảnh Khắc, Mãi Mãi.

Nhanh vì một kiếm trong khoảnh khắc.

Chậm vì mãi mãi chỉ một kiếm.

“Chủ nhân, người thành công rồi sao?” Thanh âm Diệp Tiểu Thất truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Còn chưa có, còn chưa hoàn toàn dung hợp kiếm ý."

Diệp Tiểu Thất nói: "Còn chưa có?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thập trọng kiếm ý đã dung hợp, nhưng ta lĩnh ngộ ra kiếm ý cao hơn."

Diệp Tiểu Thất chấn động nói: "Kiếm ý cao nhất, một kiếm thành thần?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không có khoa trương như vậy, nhiều nhất xem như kiếm ý cực hạn, cách phong thần còn lâu, còn lâu."

Diệp Tiểu Thất: "..."

Diệp Trường Sinh thu hồi trường kiếm trong tay: "Tiểu Thất, thanh kiếm này đến bây giờ còn chưa có tên."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, kiếm này tên là Thần Kiếm Thái Hư."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Thần Kiếm Thái Hư, thì ra người biết nó."

Diệp Tiểu Thất nói: "Ta cũng mới biết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tốt cho một thanh Thần Kiếm Thái Hư, Tiểu Thất, Hồn Độn và Đồ khi nào có thể thăng cấp làm tổ binh."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, Hồn Độn và Đồ nếu muốn thăng cấp thành tổ binh, chủ nhân cần phải đạt được kiếm linh Hồn Độn và kiếm linh Sát Lục. Thần Kiếm Thái Hư từng là kiếm linh Thái Hư biến mất, lại bị Tiểu Thất thay thế, cho nên không ảnh hưởng chút nào đến phẩm cấp tổ binh của nó."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Có thời gian lại đi tìm kiếm linh Hồn Độn và Sát Lục."

Lúc này.

Bên ngoài tháp.

Thanh âm của Hắc Mộc Nhĩ truyền đến: "Bẩm Thần Chủ, Hải Tộc và La Sát Tộc bắt đầu tiến công, ngàn cường giả đang tập kết tiến vào Thế Giới Hắc Ám."

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, sắc mặt trầm xuống: "Rốt cục cũng tới?"

Ngay sau đó, hắc biến mất ở tháp Vô Thủy...

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Nổ trời vang trời truyền ra, tháp Vô Thủy hóa thành hư vô, một vật tinh mang chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Chương 556: Ai đang ngăn cản Hải Tộc và La Sát Tộc

Nhìn thấy một màn này, miệng Hắc Mộc Nhĩ há to, giống như có thể nhét một nắm đấm: "Thần Chủ, hẳn lại đạt được sự tán thành của tháp Vô Thủy, cái này..."

Dương Thần đã từng, sau đó, trải qua bao nhiêu người đều muốn có được tháp Vô Thủy, đều kết thúc bằng thất bại.

Thiên Đệ Cửu, Hắc Doanh Doanh cũng chưa từng thành công.

Thanh âm Hắc Mộc Nhĩ khẽ run lên: "Thần Chủ, hẳn làm được bằng cách nào?"

Bá.

Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, xuất hiện bên cạnh Hắc Mộc Nhĩ: "Hắc phu nhân, hiện tại ai đang ngăn cản Hải Tộc và La Sát Tộc."

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Hồi Thần Chủ, đám người Ngân lão, Mộ lão, Hải Đại Phú đang ngăn cản Hải Tộc và La Sát Tộc, ba người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi bị vây công."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi, chúng ta đi qua xem một chút!"

Giờ khắc này.

Bên ngoài Thế Giới Hắc Ám.

Trên hư không.

Đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Tiêu Tùy Phong đang giao chiến với những người trẻ tuổi của Hải Tộc, La Sát Tộc.

Mọi người là bị vây công không sai, nhưng tu sĩ Hải Tộc, La Sát Tộc căn bản không làm gì được bọn họ.

Ngân Đạo Diễm nhìn đại chiến trước mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Thế hệ trẻ của Hải Tộc không có khả năng chỉ có thực lực như vậy, đừng quên, con của Hải Thần là thiên kiêu tuyệt đại."

Mộ Thanh Lưu phụ họa nói: "Đúng vậy, con của Hải Thần, đó chính là Hải Thần tương lai."

Nói đến đây, bà dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Hải Đại Phú: "Người hẳn là biết rõ tình huống của Hải Tộc, nói một chút đi!"

Trong hư không.

Hải Đại Phú tập trung nhìn về phía trước, chậm rãi mở miệng nói: "Tu sĩ vây công bọn Tàng Thất nhiều nhất xem như là nhân tài trẻ tuổi của Hải Tộc, thiên phú và tư chất còn kém xa con của Hải Thần."

"Con của Hải Thần đời này có ba người, theo thứ tự là Giang Lưu Nhi, Hải Nha Nha và Giang Vô Thượng."

Ngân Đạo Diễm biến sắc: "Không nghĩ tới đời này, Hải Tộc thế mà bồi dưỡng ba đứa con của Hải Thần."

"Xem ra dã tâm của bọn hắn đến bây giờ còn chưa biến mất."

Hải Đại Phú lại nói: "Trong ba đứa con của Hải Thần, thực lực mạnh nhất là Giang Vô Thượng, nhưng thần bí nhất chính là Hải Nha Nha, về phần Giang Lưu Nhi là kiêu căng nhất Hải Tộc, vẫn tự xưng là một thế hệ trẻ, thiên phú tồn tại mạnh nhất."

"Giang Lưu Nhi từng nói hắn tay đấm Thiếu chủ Thần Ma Tộc, chân đá thần tử của Long Tộc."

Ngân Đạo Diễm nói: "Ngông cuồng như vậy?"

Hải Đại Phú nói: "Hắn đích xác có vốn liếng để ngông cuồng, có được Tiên Thiên Hải Thần Thể, hơn nữa luyện chế công pháp mạnh nhất của Hải Tộc, Cuồng Đào Nộ Hải Quyết đến đỉnh cao."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, hẳn đối với Giang Vô Thượng vô cùng tôn kính, cho nên nghe đồn Giang

Vô Thượng mới là mạnh nhất trong con trai của Hải Thần.”

Mộ Thanh Lưu nói: "Ba người này so sánh với Thần Chủ thì như thế nào?"

Hải Đại Phú nói: "Chưa từng đánh một trận, không dễ kết luận!"

Ngân Đạo Diễm lạnh nhạt cười: "Cho dù ba tên con trai yêu nghiệt của Hải Thần thì như thế nào, bọn hần và Thần Chủ khác nhau một trời một vực, các người đừng quên Thần Chủ có một thân phận khác."

"Thiếu chủ Thần Ma Tộc!" Mộ Thanh Lưu và Hải Đại Phú đồng thanh.

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Thần Ma Tộc mạnh mẽ, các người hần là rất rõ ràng, Bá Tộc và Đô Thành Sát Lục đã bị Thần Chủ hủy diệt, thử hỏi con trai của Hải Thần có thể làm được gì?"

Hải Đại Phú: "..."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, xuất hiện bên cạnh ba người: "Ngân lão, Mộ lão, vì sao không ra tay!"

Ngân Đạo Diễm khom người một cái: "Thần Chủ, hiện tại là thế hệ trẻ của Hải Tộc giao thủ với bọn Tàng Thất, chúng ta không cách nào nhúng tay vào!"

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía trước: "Ta và bọn hần bằng tuổi nhau, gia nhập cuộc chiến hần là không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề! Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ngân lão, ta lúc này đây là muốn tiêu diệt Hải tộc, người phải xuất ra chút thành ý."

"Diệt Hải Tộc?" Ngân Đạo Diễm biến sắc, theo đó lại nói: "Thần Chủ diệt Hải Tộc, Huyền Các dốc hết tất cả."

“Tốt, ta rất thích những lời này của Ngân lão!” Diệp Trường Sinh nói xong, hóa thành một đạo tinh mang, nhanh chóng vọt tới phía trận chiến phía trước.

Xuy.

Một kiếm chém không, chém đầu xuống.

Tu sĩ Hải Tộc bị một kiếm giết chết trong nháy mắt, đầu bay ra ngoài, máu tươi như trụ, thậm chí không đành lòng nhìn.

Diệp Mạc Tà ghé mắt nhìn lại, khóe miệng nhấc lên ý cười: “Trường Sinh, người tới rồi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Tu vi của huynh trưởng tăng lên không ít.”

Diệp Mạc Tà nói: “Có linh ngộ.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, ghé mắt nhìn Tàng Thất: “Hòa thượng, sao người còn yếu như vậy?”

Tàng Thất: “...”

Ngay sau đó.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên người tu sĩ của Hải Tộc và La Sát Tộc: “Các người quá yếu, gọi người đi!”

Chương 557: Quá dữ dội

Một gã tu sĩ Hải Tộc đi về phía trước, giận dữ nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người quá cuồng vọng, hy vọng người có tư cách ngông cuồng..."

Xuy.

Bóng người nổ tung, một chia làm hai.

Tàng Thất dụi dụi mắt, khiếp sợ nói: "Diệp huynh, người quá dữ dội."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không tin Phật!"

Nói đến đây, hắn rút kiếm đi tới phía tu sĩ Hải Tộc, La Sát Tộc, Tàng Thất theo sát phía sau, di chuyển bước đi không theo quy luật.

Ở phía xa.

Cường giả Hải Tộc, La Sát Tộc phát hiện Diệp Trường Sinh, một lão giả trầm giọng nói: "Người này là ai, sao lại nhìn quen mắt như vậy!"

"Hồi trưởng lão, hắn là Diệp Trường Sinh, Thiếu chủ Thần Ma Tộc!" Một người nói.

Giang Lô Minh hí hóp mắt, mở lời nói: "Hắn chính là Diệp Trường Sinh vang danh ở Vạn Thần Vực sao, người của Thần Ma Tộc làm sao có quan hệ với Thế Giới Hắc Ám."

Dứt lời.

Một thiếu niên đi ra, mái tóc dài màu xanh lam, hai mắt tựa như bảo thạch màu xanh: "Diệp Trường Sinh, ta rất cực gặp được người."

Nói đến đây, hắn ta ghé mắt nhìn về phía Giang Lô Minh: "Tam trưởng lão, Diệp Trường Sinh giao cho ta."

Giang Lô Minh nói: "Lưu Nhi, hắc là kiếm tu, không thể khinh thường."

Giang Lưu Nhi nói: "Tam trưởng lão yên tâm, ta sẽ lấy đầu của hắc trở về!"

Bá.

Một đạo ngân quang bắn về phía trước, tựa như sóng biển cuộn cuộn, nhanh như linh xà.

Không thể không nói, Giang Lưu Nhi xuất hiện thật sự rất phong tao.

Trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, tu sĩ Hải Tộc thấy Giang Lưu Nhi xuất hiện, vẻ hoảng sợ trên mặt biến mất, ánh mắt một đám người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người chết chắc rồi.

Ánh mắt Giang Lưu Nhi dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Người chính là Thiếu chủ đời này của Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy!"

Giang Lưu Nhi gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, nghe đồn Thiếu chủ Thần Ma Tộc chỉ cần xuất thế sẽ nghiền ép một thời đại, nhưng ta không tin, làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không có việc gì, người rất nhanh sẽ tin."

Giang Lưu Nhi khinh thường, tiện tay vung lên: "Kinh thiên nổ lừng!"

Xuy.

Xuy.

Kiểm quang chợt lóe, khai thiên tích địa.

Giang Lưu Nhi phóng thích công kích bị chia làm hai, kiếm khí sắc bén chỉ thẳng vào mi tâm hắc ta, kiếm vào nửa tắc, máu tươi nhỏ

xuống.

Chỉ cần Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng động một cái, kiếm quang sẽ từ mi tâm hắn ta xuyên qua.

Giang Lưu Nhi giống như bị thi triển thuật định thân, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, cái này cũng quá cường đại rồi.

Hắn ta ngay cả một chiêu cũng không ngăn cản được.

Diệp Trường Sinh nhìn Giang Lưu Nhi: "Hiện tại người tin chưa?"

Miệng Giang Lưu Nhi giật giật, còn chưa nói ra miệng, máu tươi phun ra ngoài.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe lên tiến lên, thu linh giới của Giang Lưu Nhi đi" "Sao có thể yếu như vậy?"

Nhìn thấy cảnh này.

Hải Đại Phú rớt cằm xuống đất: "Một kiếm đã giết chết trong nháy mắt, hắn thật sự là Giang Lưu Nhi?"

Ngân Đạo Diễm lạnh nhạt cười: "Hắn là Giang Lưu Nhi không sai, chỉ là Thần Chủ quá mạnh."

Mộ Thanh Lưu phụ họa nói: "Đúng vậy, tu luyện kiếm đạo đến đây đã đạt tới hóa chi cảnh, hắn lại trẻ tuổi như vậy."

Hắc Mộc Nhĩ nói: "Ngân lão, Mộ lão, Thần Chủ được tháp Vô Thủy nhận chủ."

Ngân Đạo Diễm Vân đạm phong khinh: "Thần Chủ có thực lực như vậy, không có gì ngạc nhiên."

Mộ Thanh Lưu híp mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Thiên phú của Thần Chủ, lại ở trên chủ nhân."

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài, mỗi thời đại đều có thiên kiêu, thế hệ này đặc biệt nhiều."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như không có

Thần Chủ, bọn Tàng Thất, Yêu Nhi, Mạc Tà, Tùy Phong, Diệp Thần ai không phải là thiên tài, đáng tiếc ở trước mặt Thần Chủ, hào quang của bọn hắn trở nên ảm đạm.”

"Thanh Lưu, nhiều năm như vậy, rốt cục đến thời khắc chúng ta ra tay, Thần Chủ muốn diệt Hải Tộc, thù của chúng ta cũng nên báo."

Mộ Thanh Lưu gật đầu: "Vì một ngày này, chúng ta chờ nhiều năm như vậy, Ngân huynh, hạ lệnh đi!"

Ngân Đạo Diễm hơi giơ tay lên, trong tay xuất hiện một lệnh bài màu đỏ rực, ném ra ngoài không trung. Ngay sau đó, một lệnh bài khổng lồ đỏ rực xuất hiện.

Ánh lửa đốt trời, chiếu rọi mặt đất.

Giang Lô Minh vốn đắm chìm trong chấn động, khi lão ta nhìn thấy lệnh bài lớn màu hồng xuất hiện trong hư không, sắc mặt càng thêm khó coi: "Dương Thần Lệnh, bọn hắn đang triệu hoán bộ hạ cũ của Cửu Dương Thần Quốc."

Một lão giả nói: "Tam trưởng lão, dư nghiệt Cửu Dương Thần Quốc và Thần Ma Tộc liên hợp sao?"

Giang Lô Minh nói: "Không sao, lần này Tộc trưởng đã hoàn toàn chuẩn bị, nhất định phải tấn công vào Thế Giới Hắc Ám."

"Nếu dư nghiệt Cửu Dương Thần Quốc muốn chịu chết, vậy lúc này đây sẽ triệt để tiêu diệt bọn hắn!"

Dương Thần Lệnh được xuất ra.

Ánh sáng vạn trượng, chiếu rọi bầu trời.

Từng hơi thở mạnh mẽ hội tụ lại đây, bao phủ trên bầu trời hoang dã.

Chương 558: Cho dù liều mạng này, cũng không tiếc

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn Dương Thần Lệnh trên hư không: "Ngân lão thật ra sức!"

Có Huyền Các ủng hộ, lúc này đây, giết vào Hải Tộc, cướp lấy Sinh Mệnh Đạo Tắc hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ cần lấy được Sinh Mệnh Đạo Tắc thì sẽ có thể cởi bỏ phong ấn Thần Ma Tộc.

Ngẫm lại đã sẵn khoái không chịu được.

Lúc này.

Bốn người Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu, Hắc Mộc Nhĩ, Hải Đại Phú đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Ngân lão, nội tình không tệ."

"Cũng được, chỉ cần là có thể đánh một trận với Hải Tộc, cho dù liều mạng này, cũng không tiếc."

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói, dừng một chút, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Thần Chủ, lão phu có một chuyện cầu xin."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân lão cứ nói đừng ngại."

Ngân Đạo Diễm suy nghĩ trong nháy mắt: "Giết vào Hải Tộc, Thần Chủ có thể giúp lão phu đoạt lại thân thể của chủ cũ hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Ngân Đạo Diễm gật gật đầu, hơi thở khùng bố trên người ông tản ra, một thân tu vi trong nháy mắt tăng lên đến nửa bước Thần Đế.

Ngay sau đó.

Ông mạnh mẽ xông về phía trước, ánh mắt dừng trên người Giang Lô Minh: "Người còn biết ta?"

Giang Lô Minh biến sắc: "Võ Sĩ Ngân Đạo Diễm, không nghĩ tới người thật sự ẩn thân ở Thế Giới Hắc Ám."

"Nhiều năm trôi qua như vậy, hình như người yếu đi."

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói: "Yếu rồi, già rồi, có thể giết người dễ như trở bàn tay!"

Giang Lô Minh lại nói: "Đừng tưởng rằng liên hợp với Thần Ma Tộc thì Cửu Dương Thần Quốc các người có thể một lần nữa quật khởi, chỉ cần một ngày còn có Hải Tộc, các người vĩnh viễn chỉ có thể là quá khứ."

Ngân Đạo Diễm lắc đầu, cười nói: "Cửu Dương Thần Quốc quật khởi hay không đã không còn quan trọng, giết vào Hải Tộc mới là nguyện vọng của lão phu."

"Thập phương kiếp diệt!"

Một quyền oanh kích, bầu trời sụp đổ.

Ngân Đạo Diễm mang theo khí thế không thể ngăn cản, tấn công về phía Giang Lô Minh, quyền lệ ngập trời ngưng tụ ra một đạo nắm tay thật lớn.

Giống như thiên thạch rơi xuống, từ trên hoàn vũ xẹt qua...

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, quyền lệ vạn trượng bắn ra, giống như mặt trời rơi xuống...

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Ngân lão mạnh như vậy?"

Mộ Thanh Lưu nói: "Yếu đi quá nhiều, Võ Sĩ cũng không phải chỉ là hư danh, trận đại chiến kia nếu hắn không bị thương, uy lực một quyền có thể tiêu diệt toàn bộ mọi người trước mắt."

Diệp Trường Sinh nói: "Tu vi của Ngân lão rút xuống rất nhiều?"

Mộ Thanh Lưu lại nói: "Không phải rất nhiều, nhờ linh dịch của Thần Chủ mới để cho hắc khôi phục nhanh như vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ngân lão đã ra tay, chúng ta cũng nên động thủ."

Mộ Thanh Lưu vội vàng nói: "Thần Chủ, chờ một chút, cường giả chân chính của Hải Tộc còn chưa xuất hiện."

Dứt lời.

Sóng lớn che trời cắn nuốt trời đất, bao trùm Thế Giới Hắc Ám, trên đó, từng thân ảnh ngạo nghễ đứng.

Mộ Thanh Lưu tập trung nhìn lại: "Thần Chủ, cường giả Hải Tộc tới."

Hải Đại Phú ở một bên vội vàng nói: "Bọn hắc thế mà đến rồi, lần này chúng ta có phiền toái lớn."

Diệp Trường Sinh nhìn Hải Đại Phú: "Người biết bọn hắc?"

Hải Đại Phú mở lời nói: "Thần Chủ, mười người này là người bảo vệ Hải Tộc, cấp bậc của bọn hắc đều ở nửa bước Thần Đế."

"Thiếu niên và thiếu nữ đứng ở giữa bọn hắc, hắc là hai đứa con khác của Hải Thần, Giang Vô Thượng và Hải Nha Nha."

Diệp Trường Sinh nói: "Hải Tộc còn có con trai khác của Hải Thần?"

Hải Đại Phú nói: "Giang Lưu Nhi cũng vậy, đã bị Thần Chủ giết chết."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên: "Hắc cũng là con trai của Hải Thần, cũng quá yếu!"

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Hải Tộc chuẩn bị rất đầy đủ, mười tên Thủ Hộ giả đều phái tới, ta thích nhất là giết nửa bước Thần Đế."

Hải Đại Phú: "..."

Mộ Thanh Lưu: "..."

Hắc Mộc Nhĩ: "..."

Hải Đại Phú nói: "Cấp bậc của Thần Chủ mới là Thần Hoàng tăng thứ hai, cũng không nên mạo hiểm!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thần Hoàng tăng thứ hai thì rất yếu?"

Dứt lời.

Thân ảnh hần chột lóe, xuất hiện bên cạnh Ngân Đạo Diễm: "Ngân lão, chuẩn bị xong chưa?"

Ngân Đạo Diễm ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Thần Chủ, người tiến lên làm cái gì, thực lực của mười người này rất mạnh, hãy giao cho Huyền Các."

Diệp Trường Sinh nói: "Giết vào Hải Tộc là chuyện của chúng ta, làm sao có thể để cho Huyền Các một mình thừa nhận?"

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Thần Chủ, con trai của Hải Thần giao cho người, còn lại thì lão phu đến!"

Lúc này.

Mười thân ảnh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở phía trước hai người Ngân Đạo Diễm, Giang Đỉnh Thiên híp mắt, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, Võ Si, không nghĩ tới hai người các người đều ở chỗ này."

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói: "Giang Đỉnh Thiên, biết lão tử ở chỗ này mà người còn dám đến, có phải quên năm đó bị đánh như thế nào hay không."

Bị người ta nhắc tới chuyện xấu trước mặt mọi người, sắc mặt Giang Đỉnh Thiên khó coi vô cùng: "Võ Si, bây giờ không giống như xưa, người đã không còn vốn liếng để tùy tiện như vậy."

Chương 559: Người là Hắc Âm Thần

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc và dư nghiệt Cửu Dương Thần Quốc, các người ở cùng một chỗ thật sự là quá thích hợp."

"Hôm nay lão phu đến diệt Thế Giới Hắc Âm, để cho Hắc Âm Thần đi ra đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người tìm ta?"

Giang Đỉnh Thiên biến sắc: "Người là Hắc Âm Thần."

Diệp Trường Sinh nói, "Không thể sao?"

Giang Đỉnh Thiên cười nói: "Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt, giết hai người các người, tất cả Thế Giới Hắc Âm đều thuộc về Hải Tộc."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Hải Tộc các người đang tìm nó?"

Dứt lời.

Ảo ảnh của tháp Vô Thủy xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, thần huy vạn trượng rơi xuống, cả người giống như tắm trong thần quang.

Giang Đỉnh Thiên: "..."

Giọng nói của lão ta khẽ run lên: "Người lại khiến cho tháp Vô Thủy nhận chủ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không cần ngoài ý muốn, dù sao sự ưu tú của ta, không phải các người có thể tưởng tượng."

...

Tháp Vô Thủy xuất hiện.

Cao vút vào mây, nguy nga cao ngất.

Uy áp khủng bố bắn ra, bao phủ trên hư không.

Ánh mắt Giang Đỉnh Thiên lộ sự chấn động, nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt: "Người lại đạt được tháp Vô Thủy, xem ra lần này không cần tiến vào Thế Giới Hắc Ám, chỉ cần giết người, hết thấy đều thuộc về Hải Tộc chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người suy nghĩ một chút, sắp xếp lại ngôn từ rồi chúng ta lại nói chuyện."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhắc nhở người một câu, tháp Vô Thủy nhận chủ, người cảm thấy là ngẫu nhiên sao?"

Giang Đỉnh Thiên nói: "Cho dù tháp Vô Thủy nhận người là chủ, lúc này đây người cũng phải chết không thể nghi ngờ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão đầu, người thật không có đầu óc!"

Dứt lời.

Một bóng người từ trong phe của Hải Tộc đi ra.

Người này chính là Giang Vô Thượng.

Hắn ta nhìn Diệp Trường Sinh, mặt trầm như nước: "Thiếu chủ Thần Ma Tộc quả nhiên là danh bất hư truyền, để ta xem người mạnh bao nhiêu!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người bắt đầu thể hiện đi!"

Không thể không nói, Giang Vô Thượng trước mắt là tu sĩ trẻ tuổi có cấp bậc mạnh nhất mà hắn gặp qua ngoại trừ Hắc Doanh Doanh.

Trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người trẻ tuổi ưu tú.

Tuy nhiên, xuất sắc như hắn, chỉ có một người là hắn.

Giang Vô Thượng chậm rãi đi về phía trước, phong ba sóng dữ bao phủ sau lưng, tựa như vô số rồng lớn bay lượn cửu thiên.

“Nộ lãg phiên thiên!”

Sóng biển gào thét, giống như rồng lớn tức giận, lao xuống phía dưới căn nuốt Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, chậm rãi nâng Thần kiếm Thái Hư trong tay lên: "Một kiếm khoảnh khắc!"

Xuy.

Bạch Hồng vạn trượng, cắt hư không, nghênh đón căn nuốt sóng lớn.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Kiểm quang thẳng tiến không lùi, chia sóng lớn từ một thành hai.

Thấy thế, mũi chân Giang Vô Thượng khẽ điểm nhẹ, bay ngược ra sau. Trong lòng bàn tay không biết từ khi nào xuất hiện một ánh sáng bạc, trong nháy mắt kiếm quang xuyên qua, ánh sáng bạc bay ra ngoài, va chạm cùng một chỗ với kiếm quang.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, chấn động bầu trời, lay rung Cửu U.

Khí kinh đan xen bốn phía, như rồng điên cuồng cắn nuốt trời đất, khuếch tán ra bốn phía.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người nhao nhao giơ tay lên che hai mắt, vẫn nhìn về phía nơi hai người giao phong.

Tàng Thất nói: "Mạc Tà, ánh sáng bạc trong tay người nọ là cái gì!"

Diệp Mạc Tà híp mắt: "Hình như là một cây kích đi!"

Tàng Thất giơ tay sờ sờ trán trụi lủi: "Thế hệ trẻ lại có cường giả như vậy, hắc hắc mà đỡ được kiếm của Diệp huynh."

Trong lòng Diệp Mặc Tà hoảng sợ: "Đúng vậy, người này rất mạnh."

Ngân Đạo Diễm lẩm bẩm nói: "Giang Vô Thượng, không hổ là tồn tại mạnh mẽ nhất trong những người con của Hải Thần, so sánh ra, Giang Lưu Nhi quả thực không chịu nổi một kích."

Phía bên kia.

Giang Đỉnh Thiên nhìn đại chiến trước mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, vốn tưởng rằng Giang Vô Thượng là tu sĩ trẻ tuổi đứng thứ nhất, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại mạnh như vậy.

Không đến ba hiệp đã buộc Giang Vô Thượng sử dụng kích Kinh Thiên Diệt Long, đây chính là chí bảo của Hải Tộc.

Lúc này.

Hải Nha Nha khẽ di chuyển, chậm rãi đi tới, mỗi một bước tiến về phía trước, dưới chân nàng ta đều sẽ xuất hiện một đoàn gợn sóng.

Có được khuôn mặt trẻ con... ngực lớn, nàng ta đứng trong đám người vô cùng bắt mắt, bóng dáng xinh đẹp giống như bao phủ một tầng sóng nước nhàn nhạt.

Hải Nha Nha nói: "Giang lão, chuẩn bị hạ lệnh ra tay!"

Giang Đỉnh Thiên nói: "Đại tiểu thư, Vô Thượng đang giao chiến, hiện tại chúng ta ra tay, hắc sẽ không có ý kiến gì sao?"

Hải Nha Nha lại nói: "Hiện tại ra tay là cứu hắc, nếu không, hắc nhất định phải chết không thể nghi ngờ!"

Giang Đỉnh Thiên: "..."

Hải Nha Nha tiếp tục nói: "Khương lão, người đang nghi ngờ ta?"

Giang Đỉnh Thiên vội vàng nói: "Ra tay, chém chết Diệp Trường Sinh!"

Chương 560: Bần tăng sẽ cố mà niệm chú cho nàng

Ra lệnh một tiếng.

Cường giả Hải Tộc xông về phía trước, tựa như thiên quân vạn mã, mang theo sóng lớn ngập trời, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ hư không.

Ngân Đạo Diễm thấy cường giả Hải Tộc ra tay với Diệp Trường Sinh, tiếng nói như sấm: "Cùng nhau giết, giết vào Hải Tộc, huyết tẩy sỉ nhục ngày xưa!"

Dứt lời.

Ông xung phong đi đầu, mang theo khí thế không thể ngăn cản, lướt nhanh về phía Giang Đỉnh Thiên.

Ánh mắt Tàng Thất dừng trên người Hải Nha Nha: "Mạc Tà, cô nương kia không tệ, chúng ta cùng lên đi!"

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, cô nương kia sâu không lường được, không cần lo lắng!"

Tàng Thất nói: "Nàng ngoại trừ lớn một chút, cao một chút, còn có cái gì, tuổi tác tương đương với chúng ta, bần tăng không tin thế hệ trẻ Hải Tộc đều mạnh như vậy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp huynh ngăn cản tu sĩ Hải Tộc mạnh nhất, cô nương này... Bần tăng sẽ cố mà niệm chú cho nàng."

Diệp Mạc Tà nhìn Tàng Thất đạp không lướt đi, dừng một chút, vội vàng đuổi theo.

Thân ảnh Tàng Thất đi tới trước mặt Hải Nha Nha: "Cô nương, để cho bần tăng đến niệm chú cho người."

Ánh mắt Hải Nha Nha chợt lóe, ống tay áo tung bay, một sóng khí khủng bố bao trùm, tựa như gió lốc bùng xuống.

Phanh.

Tiếng va chạm truyền ra, thân ảnh Tàng Thất bị hất bay ra ngoài, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Hắn gian nan ổn định thân ảnh, khóe miệng tràn ra một chút máu tươi: "Cô nương, người quá trực tiếp, không có chút màn dạo đầu nào?"

Hải Nha Nha nói: "Người quá yếu, không xứng làm đối thủ của ta, có thể tiếp một chiêu của ta mà không chết thì mau trốn đi thôi!"

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống, hào quang màu đỏ đen trên người bắn ra, vòng sáng dưới chân bắt đầu lan tràn, tiếng rống ngâm chấn động bầu trời.

Ngang ngang.

Một con rồng đen chiếm cứ ở thân ảnh của hắn: "Đại Uy Thiên Long!"

Con rồng đen lao xuống, mang theo uy áp vô lượng tiến về phía trước, giống như muốn diệt thế.

Đôi mắt Hải Nha Nha híp lại, lạnh lùng nói: "Người còn là tà tăng!"

Trong lúc nói chuyện, nàng ta vung tay ngọc lên, sóng biển mênh mông cuộn cuộn tuôn trào, trong lúc đi về phía trước, hóa thành từng mũi thương sắc bén.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, rồng đen bị diệt hóa thành hư vô, vô số mũi thương chỉ thẳng lên người Tàng Thất.

"Thiên Phật hàng thế!"

Tàng Thất vội vàng thúc dục thần thông, pháp tướng Kim Thân xuất hiện. Trên hư không, một vị thiên phật xuất hiện, bàn tay thật lớn đẩy về phía trước.

Vô số ánh sáng tản ra, từng tấc từng tấc không gian bị chôn vùi, thân ảnh Tàng Thất bắt đầu lui về phía sau, pháp tướng bao phủ trên người xuất hiện vết nứt, tựa như mạng nhện.

Diệp Mạc Tà đi tới bên người Tàng Thất, giơ tay vung một kiếm ra, chém về phía Hải Nha Nha.

Nhìn thấy cảnh này.

Khóe miệng Hải Nha Nha nhấc lên ý cười, thân ảnh chậm rãi đi về phía trước: “Hải Thần chi uy!”

Theo thân ảnh của nàng ta tiến về phía trước, kiếm quang bị tiêu diệt mà tiêu tán, một ảo ảnh khổng lồ xuất hiện sau lưng, một chưởng đánh xuống.

Sóng biển nuốt bầu trời, bầu trời muốn hãm xuống, chưởng lớn rơi xuống.

Tàng Thất và Diệp Mạc Tà bị đánh bay ra ngoài, hai người tựa như điều đứt dây, như bèo trên biển.

Cách đó ngàn trượng.

Hai người ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn về phía Hải Nha Nha, người sau bát phong bất động, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ngay cả bọn hắn cũng không thềm nhìn.

Loại cảm giác hoàn toàn bị coi thường này, thật sự làm cho người ta vô cùng khó chịu.

Tàng Thất nói: "Cô nương này thế mà mạnh mẽ như vậy."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, đừng quên, nàng cũng là con của Hải Thần."

Tàng Thất gật đầu: "Đúng vậy, nữ nhân này không thử cũng không biết nàng sâu cạn như thế nào, thực lực này chỉ sợ khó phân trên dưới với Diệp huynh."

Diệp Mạc Tà lại nói: "Sâu không lường được!"

Phía bên kia.

Giang Vô Thượng xuất hiện bên cạnh Hải Nha Nha: "Ta thua!"

Hải Nha Nha nói: "Tiếp mấy kiếm!"

Giang Vô Thượng lại nói: "Hai kiếm, nếu không phải Thủ Hộ trưởng lão kịp thời ra tay, ta phải chết không thể nghi ngờ."

Hải Nha Nha gật đầu: "Hắn thật sự rất mạnh."

Giang Vô Thượng sợ hãi không thôi: "Người có thể đánh bại hắn?"

Hải Nha Nha lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chỉ nắm chắc ba phần, cho nên ta chậm chạp không ra tay, chính là muốn nhìn xem hắn rốt cuộc mạnh như thế nào."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Toàn bộ Vạn Thần Vực cũng chỉ có hắn có thể làm đối thủ của ta."

Giang Vô Thượng hí mắt, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt chợt đại biến: "Hắn đang đột phá?"

Hải Nha Nha nói: "Không có, là bí thuật."

Giọng nói Giang Vô Thượng khẽ run: "Hắn trong nháy mắt tăng tu vi lên đến Thần Hoàng tầng thứ bảy, trực tiếp tăng vọt năm cấp bậc nhỏ, xem ra hắn khinh thường giết ta!"

"Không phải hắn khinh thường giết người, mà là giao chiến với người, hắn không sử dụng toàn lực."

Chương 561: Cơ hội của người tới

Hải Nha Nha nói xong, theo đó lại nói: "Thật sự rất tò mò, hẳn rốt cuộc có bao nhiêu lá bài tẩy, đến bây giờ ta vẫn không cách nào nhìn thấu hẳn!"

Giang Vô Thượng nuốt nước miếng, mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi trong lòng: "Lấy một địch ba, đứng ở thế bất bại, hẳn... Quá mạnh mẽ."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh vung ra một kiếm, bầu trời sụp đổ, không gian nghiêng nát, ba gã Thủ Hộ trưởng lão bay ngược ra ngoài.

Trên người bọn hắn xuất hiện vết kiếm, máu tươi chảy ròng ròng, trên mặt ba người nổi lên vẻ hoảng sợ, không thể tin được kiếm quang của Diệp Trường Sinh lại có thể đả thương bọn hắn.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đứng, đánh giá ba người trước mắt: "Thủ hộ giả của Hải Tộc, đây là thực lực của các người?"

"Các người có thấy chiến hỏa trong mắt ta không? Tiếp theo, ta sẽ đưa các người một đoạn đường."

Ba người nghe thấy, sắc mặt cực kỳ khó coi, vừa muốn nhích người tấn công Diệp Trường Sinh, vô hình trung có một hơi thở khủng bố bao phủ trên người bọn hắn.

Mũi chân Diệp Trường Sinh khẽ chạm vào không trung, thân ảnh lao nhanh về phía trước: "Sát Chi Giới, cực trí kiếm ý."

Sát Giới bao phủ, kiếm ý tàn sát bừa bãi.

Ba người bị vây trong đó, dùng tất cả vốn liếng vẫn không cách nào phá tan trói buộc của Sát Giới, nhất là uy áp từ trên người Diệp Trường Sinh bắn ra, làm cho can đảm của bọn hắn vỡ vụn.

Cỗ sát ý kia thuần túy cỡ nào.

Mỗi một kiếm ý đều giống như thần binh ngưng tụ mà thành, uy lực mở rộng gấp mười lần, ba người thúc dục linh khí trong cơ thể ý đồ ngăn cản kiếm ý ngược sát.

Không nghĩ tới kiếm ý quá mức mạnh mẽ, linh khí của bọn hắn tiêu hao quá nhanh, sợ là kiên trì không được bao lâu, sẽ phải táng thân trong đó.

Ở phía xa.

Hải Nha Nha nhìn tất cả xảy ra trước mắt, sắc mặt chợt đại biến: "Kiếm ý cực hạn, linh ngộ Sát Giới, hắn... Làm sao hắn làm được?"

Tự xưng là yêu nghiệt nghịch thiên, đến bây giờ cũng chưa từng lĩnh ngộ Giới Vực, chứ đừng nói chỉ là lực lượng cực hạn.

Diệp Trường Sinh là kiếm tu, có được kiếm ý cực hạn, tuổi còn trẻ như thế, có còn là người không?

Hải Nha Nha đắm chìm trong chấn động, một bên, Giang Vô Thượng hoảng sợ nói: "Đại tiểu thư, hắn tới rồi."

"Người rời đi trước, ta sẽ ngăn cản hắn!" Hải Nha Nha trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe xông về phía trước: "Đấu Chuyển Tinh Di!"

Dứt lời, trong hư không, Diệp Trường Sinh chém xuống kiếm quang điều chuyển phương hướng, tấn công về phía hắn.

Ta đi.

Diệp Trường Sinh nhanh tay lẹ mắt, lại một kiếm vung ra, hai đạo kiếm quang va chạm cùng một chỗ, thanh âm chấn động trời, kiếm quang vạn trượng xông thẳng về phía trời cao.

Chân Hải Nha Nha đạp sóng lớn, nhìn xuống phía dưới, hai mắt bế nghe, giống như một chúa tể, coi thường Diệp Trường Sinh.

Hải Thần thúc phước!"

Bốn sóng biển vọt thẳng lên trời, ngưng tụ ra bốn thân ảnh khổng lồ, bao bọc Diệp Trường Sinh kín không kẽ hở.

Trên ảnh lớn bắn ra lực lượng mênh mông, giống muốn nghiền nát Diệp Trường Sinh thành mảnh vụn.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Hải Nha Nha: "Muội tử, ta không nhúc nhích được, cơ hội của người đã tới."

Bốn bóng dáng lớn của Hải Thần ngạo nghễ đứng dưới bầu trời, trói buộc Diệp Trường Sinh trong đó, ở trước mặt ảnh lớn hẳn có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Đôi mắt Hải Nha Nha lấp lánh, đánh giá Diệp Trường Sinh, trầm mặc trong chớp mắt, nàng ta lao xuống phía dưới, tốc độ vô cùng nhanh.

Không biết từ khi nào, trong lòng bàn tay nàng ta xuất hiện một thanh loan đao, trên đó, hàn quang lóe ra, nhiếp hồn đoạt phách.

"Hải Thần Chi Nhận!"

Mũi đao nộ trăm, tựa như cưỡi thiên ngân hà rơi xuống, lập tức tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Không thể không nói, Hải Nha Nha vô cùng vô cùng vô cùng thông minh.

Ngay từ đầu giao phong, nàng ta đã không hề giữ lại chút nào, đầu tiên là phóng thích Hải Thần trói buộc, khủng bố hành động của Diệp Trường Sinh.

Kể từ đó, Diệp Trường Sinh không cách nào phóng thích Sát Giới, có thể giảm bớt uy hiếp của hắn trên phạm vi lớn, như vậy nàng ta chém chết Diệp Trường Sinh cũng thành công một nửa.

Hiện tại chỉ cần Hải Thần Chi Nhận đánh trúng Diệp Trường Sinh thì sẽ có thể dễ dàng chém giết hắn.

Xuy.

Lưỡi đao lẳng không rơi xuống, cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc.

Giờ khắc này.

Khóe miệng Hải Nha Nha nhắc lên ý cười, nếu chém chết Diệp Trường Sinh, nàng ta sẽ trở thành thần thoại của thế hệ trẻ.

Sẽ không còn ai lay chuyển vị trí của nàng ta nữa.

Nhìn lưỡi đao rơi xuống, nụ cười ở khóe miệng nàng ta biến mất, thay vào đó là chấn động, hoảng hốt...

Làm thế nào điều này có thể xảy ra?

Hắn là kiếm tu, lại tay không tiếp nhận lưỡi đao...

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, lưỡi đao bị Diệp Trường Sinh bóp nát, vô số mũi nhọn bắn ra ngoài, cắn nuốt trời đất.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh phá vỡ trói buộc của Hải Thần, bay lên không, kiếm khí ngập trời quanh quẩn, ánh sáng chín màu bao phủ.

“Tuyên cổ nhất kiếm!”

Chương 562: Hòa thượng, người đã hiểu

Thần kiếm Thái Hư từ dưới lên, cắt bầu trời, xuyên về phía Hải Nha Nha.

Kiểm quang như cầu vồng, xuyên qua hư không.

Theo kiếm quang đi về phía trước, hết thấy giống như bị đình chỉ, chỉ có một kiếm.

Tàng Thất đồ Kinh Thiên Trụ, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Phật tổ, sao lại có người mạnh mẽ như vậy?"

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh khó phân cao thấp với Hải Nha Nha, hiện tại mới biết là mình đường đột.

Đúng như Diệp Trường Sinh nói, hắc ưu tú, không phải người thường có thể tưởng tượng.

Diệp Mạc Tà hí hóp mắt, mạnh mẽ làm cho mình trấn định lại: "Đây là kiếm đạo của Trường Sinh?"

Tàng Thất nói: "Phật ngữ có nói: Một sát là vĩnh hằng, kiếm đạo của Diệp huynh đã đạt tới cảnh giới như vậy."

Một bên, Tiêu Tuy Phong nói: "Hòa thượng, người đã hiểu."

Tàng Thất kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên, chân lý của Phật môn, ẩn chứa áo nghĩa, không phải tư chất của ta ngu dốt, sớm đã lĩnh ngộ đại đạo của Phật môn."

Tiêu Tuy Phong lắc đầu, cười nói: "Hòa thượng, khống chế lại, lại khoác lác, người cũng có thể lên trời."

Về mặt Tàng Thất không vui, ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Tuy Phong: "Tiêu thí chủ, người có tin ta dùng Kinh Thiên Trụ đâm người hay không!"

Tiêu Tuy Phong vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, nhìn Diệp huynh chém địch, đối với chúng ta rất có trợ giúp."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang vọng cứu thiên thập địa.

Bóng dáng xinh đẹp của Hải Nha Nha bay ngược ra sau, nơi đi qua, một vết máu tươi xẹt qua hư không...

Thua rồi.

Thất bại thảm hại.

Lưỡi đao bị bóp nát!

Dưới một kiếm, nàng ta bị trọng thương, nếu không phải có phòng ngự của Hải Thần chiến giáp, giờ phút này nàng ta hẳn là đã ngã xuống.

Ánh mắt Hải Nha Nha vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh:
"Hôm nay thất bại, ta nhớ kỹ, chúng ta sẽ còn gặp lại."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Giang lão, lui về Hải Tộc!"

Dứt lời, trên hư không một đoàn sóng lớn nuốt trời xuất hiện, đám người Hải Nha Nha, Giang Vô Thượng, Giang Đỉnh Thiên lần lượt tiến vào trong sóng lớn.

Ngay sau đó.

Sóng lớn biến mất trong phút chốc, hư không chậm rãi khôi phục bình tĩnh, hết thảy phát sinh quá nhanh, làm cho người ta cảm giác có chút mộng ảo.

Nhìn cường giả Hải Tộc rút đi, Ngân Đạo Diễm dẫn người đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, trong mắt mọi người lộ vẻ kính sợ.

Diệp Trường Sinh thật sự quá mạnh mẽ.

Ngay cả Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu đều bị chấn động thật sâu, liên tục giết ba gã nửa bước Thần Đế, trẻ tuổi như thế mà đã

có được thực lực như vậy, Diệp Trường Sinh tuyệt đối là người chưa từng có từ trước đến nay.

Ngân Đạo Diễm nói: "Thần Chủ, kế tiếp tính toán gì!"

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía cường giả La Sát Tộc: "Nếu không thì giải quyết bọn hắc trước!"

Ngân Đạo Diễm cười nhạt một tiếng: "La Sát Tộc muốn ngư ông đắc lợi, mặt hàng này, ta cũng không tiện ra tay."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Uy hiếp tiềm ẩn, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước, bằng không chúng ta làm sao có thể chuyên tâm diệt Hải Tộc?"

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Thần Chủ nói đúng."

Nói đến đây, ông xoay người nhìn về phía cường giả sau lưng: "Đừng để người La Sát Tộc bỏ chạy."

Từng thân ảnh nhanh chóng vọt tới phía cường giả La Sát Tộc, bọn hắc lúc này mới lấy lại tinh thần, người cầm đầu hoảng sợ nói: "Rút lui!"

Vốn là muốn ngư ông đắc lợi, tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh đánh lui Tả Tộc.

Bọn hắc còn đắm chìm trong chấn động, cường giả Huyền Các đã ra tay, nhặt nhạnh những chỗ tốt là không có cơ hội, chỉ có thể lui trước.

Diệp Trường Sinh nói: "Ngân lão, để cho cường giả Huyền Các trở về, chúng ta chuẩn bị xuất phát tới Hải Tộc."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiện tay vung lên, mấy trăm bình ngọc xuất hiện trước mặt Ngân Đạo Diễm: "Ngân lão, cầm để cho mọi người khôi phục thân thể, trận chiến kế tiếp, chúng ta phải đánh một tiếng trống để tăng lên dũng khí."

Ngân Đạo Diễm thu hồi linh dịch đưa cho Mộ Thanh Lưu, nhìn Diệp Trường Sinh: "Thần Chủ, mượn một bước nói chuyện."

Thân ảnh hai người đi tới một bên, Ngân Đạo Diễm dẫn đầu mở miệng nói: "Thần Chủ, tháp Vô Thủy ở trên người người, nếu như đi tới Hải Tộc, Hải Vô Địch trước tiên sẽ ra tay với Thần Chủ."

"Hải Vô Địch, tộc trưởng Hải tộc?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Không sai, hắn rất mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Nên đổi mặt thì sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, cho dù ta không đi Hải Tộc, Hải Vô Địch sẽ buông tha cho ta sao?"

"Uy hiếp vĩnh viễn tồn tại, thay vì chờ người khác tới cửa, không bằng ta chủ động một chút!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ngân lão, cô nương vừa rồi đấu với ta có chút cổ quái, Ngân lão có biết thân phận của nàng không?"

Ngân Đạo Diễm lại nói: "Hải Nha Nha, con của Hải Thần, cũng là nữ nhi của Hải Vô Địch. Cho tới nay, lão phu đều cho rằng người mạnh nhất thế hệ trẻ Hải Tộc là Giang Vô Thượng, không nghĩ tới lại là nàng."

Chương 563: Hòa thượng, sao lại bị đánh?

“Thiên phú của nữ nhân này còn mạnh hơn phụ thân nàng!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thực lực của nàng ngược lại bình thường, nhưng kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, lúc trước ta thiếu chút nữa cũng bị nàng giết."

"Ngân lão, để cho mọi người tu dưỡng, một canh giờ sau xuất phát."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, đi tới bên cạnh mấy người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất: "Hòa thượng, sao lại bị đánh?"

Tàng Thất nói: "Bần tăng chưa bao giờ đánh nữ thí chủ, cho nên nhường nàng!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Hòa thượng người không giả vờ thì có thể chết sao? Ta thấy vẫn là bị đánh nhẹ, người quang minh chính đại không nói dối, người có phải thích tiểu tử tỷ tỷ kia hay không."

Hai tay Tàng Thất chấp lại: "A Di Đà Phật, bần tăng không thích nữ sắc."

Tiêu Tùy Phong nói: "Hòa thượng, người quá đối trá."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hắn không phải đối trá, hắn là hư!"

Nói đến đây, lòng bàn tay hắn hướng lên trên, một khối long cốt xuất hiện: "Hòa thượng, đi Thần Cung tu luyện, dung hợp khối long cốt này."

Tàng Thất hưng phấn nói: "Diệp huynh, người đối với hòa thượng quá tốt, không thể báo đáp, nếu không bần tăng..."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Những lời còn lại, ghen trở về!"

Bốn chữ lấy thân báo đáp, chỉ có thể bị Tàng Thất sống chết nuốt trở về.

Tàng Thất tiếp nhận long cốt: "Diệp huynh, ta đi vào."

Ngay sau đó.

Một đoàn vòng xoáy xuất hiện, thân ảnh Tàng Thất chợt lóe vào trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh lần lượt đưa cho mấy người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Diễm Linh Cơ, Hiên Viên Đông Quân công pháp và thần binh.

Mọi người tiếp nhận công pháp và thần binh, dồn dập cảm tạ Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Các người cũng không cần khách khí với ta."

"Các người cũng vào Thần Cung khôi phục linh khí, kế tiếp sẽ có một hồi đại chiến kinh thế!"

...

Hải Tộc.

Một đoàn sóng lớn lăng không hạ xuống, trên biển vô tận, thân ảnh đám người Hải Nha Nha xuất hiện, đập sóng mà đi, đi tới trước cung điện Hải Tộc.

Một bà lão vịn quả trượng vội vàng tiến lên: "Đại tiểu thư đã trở lại!"

Hải Nha Nha nói: "Giang bà bà, cha ta còn đang bế quan?"

Bà lão nói: "Tộc trưởng đã xuất quan rồi."

Dứt lời.

Một nam tử trung niên xuất hiện trước cung điện, lăng không bay xuống, lão ta mặc một bộ trường sam màu lam, dáng người cao lớn, tóc dài màu đen, tướng mạo cực kỳ nho nhã trầm ổn, giơ tay nhắc chân tản ra uy áp vô cùng cường đại.

Người này không phải ai khác, chính là Hải Vô Địch.

Khi lão ta nhìn thấy quần áo Hải Nha Nha bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt hơi đổi: "Nha Nha, ai đánh người bị thương."

Hải Nha Nha nói: "Phụ thân, là Diệp Trường Sinh, Thiếu chủ Thần Ma Tộc."

Hải Vô Định tiện tay vung lên, ánh sáng màu lam bay trên người Hải Nha Nha, ngay sau đó, vết thương của nàng ta khép lại trong nháy mắt.

"Cha đã sớm nói cho người biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, hiện tại tin tưởng rồi chứ?"

Hải Nha Nha làm nũng nói: "Phụ thân, người muốn bắt Diệp Trường Sinh trở về, sau đó nhốt lại, chờ tu vi của ta mạnh mẽ, ta muốn đánh bại hắn!"

Hải Vô Định cười nói: "Vậy người phải cố gắng tu luyện, Thiếu chủ Thần Ma Tộc đời này, chính là một nhân vật hung ác."

Hải Nha Nha nắm chặt bàn tay trắng như phấn: "Ta nhất định sẽ đánh bại hắn!"

Hải Vô Định gật đầu, ghé mắt nhìn giang bà bà: "Mang Nha Nha xuống nghỉ ngơi!"

Sau khi hai người rời đi, ý cười trên mặt Hải Vô Định tiêu tán, nói với Giang Đỉnh Thiên: "Chuyện gì xảy ra."

Giang Đỉnh Thiên nói: "Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh được tháp Vô Thủy nhận chủ, hiện tại hắn chẳng những là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, còn là Hắc Ám Thần của Thế Giới Hắc Ám, hơn nữa bộ hạ cũ của Cửu Dương Thần Quốc cũng nghe theo hắn điều khiển."

Sắc mặt Hải Vô Định không chút thay đổi, không có bất kỳ tâm tình ba động gì: "Trận chiến này thương vong như thế nào."

Giang Đỉnh Thiên vội vàng nói: "Hồi Tộc trưởng, Giang Lưu Nhi và năm Thủ Hộ giả bị giết!"

Hải Vô Định nói: "Các người đi xuống nghỉ ngơi, không bao lâu Diệp Trường Sinh sẽ đến đây, đây là tác phong trước sau như một

của hắn.”

Giang Đỉnh Thiên nói: "Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh dám vào Hải Tộc, nhất định để cho hắn có đi mà không có về.”

Hải Vô Địch lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Không có đơn giản như vậy, Diệp Trường Sinh nếu dễ giết, hắn cũng không có khả năng sống đến bây giờ.”

“Đều lui ra đi, ta tự có chừng mực!”

...

Trên vùng biển vô tận.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, hai bên trái phải lần lượt là Ngân Đạo Diễm và Mộ Thanh Lưu, những người khác theo sát phía sau.

Trong khi tiến lên.

Ngân Đạo Diễm đôi mắt nhìn ra xa, trầm giọng nói: "Thần Chủ, phía trước chính là Hải Tộc, chúng ta đã tiến vào trong đại trận của Hải Tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: "Hải Tộc thật sự biết tìm địa phương, hải vực vô tận làm bình chương, bọn hắn chính là chúa tể nơi này.”

Chương 564: Run rẩy đi, Hải Tộc

Ngân Đạo Diễm gật đầu: "Chủ yếu là trong hải vực vô tận còn có vô số tài nguyên, cho nên tài nguyên của Hải Tộc là không thể ước lượng được."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vậy chúng ta cũng không uống công, cướp tài nguyên không phải là được rồi sao."

Nói đến đây, hắn tạm ngừng, tiếp tục nói: "Run rẩy đi! Hải Tộc!"

Sóng biển xanh bắt đầu khởi động, trên mặt biển xuất hiện từng bóng người.

Trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, số lượng người tới không nhiều lắm, chỉ là tiểu đội trăm người.

Người cầm đầu khoác áo giáp màu lam, tay cầm trường mâu màu bạc, khí tức cường đại bắn ra, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

"Người tới là ai, dám xông vào Hải Tộc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không biết?"

Hải Vân Đào nói: "Ta cần biết người? Mặc kệ là ai, nhanh chóng rời khỏi Hải Tộc, nếu không giết không tha!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, giơ tay lên, một kiếm bay ra, kiếm như huyền hà, chém vào trên người Hải Vân Đào.

Một kiếm này quá nhanh.

Hải Vân Đào không kịp né tránh, đã bị một kiếm chém giết, hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập trong hư không.

Những người khác kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, trường mâu trong tay chỉ thẳng, đều như lâm đại địch.

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu các người không biết ta, vậy để cho các người quen biết, nhớ kỹ kẻ giết người, Diệp Trường Sinh!"

Nghe tiếng.

Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng bay ngược ra sau, tên của Diệp Trường Sinh, như sấm bên tai.

Không nghĩ tới vị sát thần này lại tới Hải Tộc.

Rất hiển nhiên, tiểu đội Hải Tộc phụ trách tuần tra này, không tham gia đại chiến bên ngoài Thế Giới Hắc Ám lúc trước.

Diệp Trường Sinh thấy trăm người lui đi, thân ảnh chợt lóe, lướt nhanh về phía trước.

Rất nhanh, cung điện Hải Tộc mơ hồ xuất hiện, nhìn điện lớn nguy nga hùng vĩ, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người một pho tượng đá.

Người này nhìn thế nào có chút quen mắt.

Dường như đã gặp nhau ở đâu đó, nhưng hắn không thể nhớ ra được.

Bá.

Bá.

Từng hơi thở khủng bố từ Cửu Thiên hạ xuống, ngăn Diệp Trường Sinh lại, trong đám người, ngoại trừ Thủ Hộ Giả của Hải Tộc là Giang Đỉnh Thiên ra, còn có mười lão giả, hơi thở của bọn hắn hùng hậu, một thân tu vi đều ở nửa bước Thần Đế.

Không thể không nói, bên trong của Hải Tộc rất mạnh.

Sau khi mọi người xuất hiện, cũng không có trực tiếp ra tay với Diệp Trường Sinh, bọn hắn đột nhiên phân tán mà đứng, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

Theo người tới xuất hiện, uy áp ngập trời, tựa như một thú biển nuốt trời, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt đám người Diệp Trường Sinh.

Người tới không phải ai khác, chính là Hải Vô Địch.

Ngân Đạo Diễm đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thần Chủ, người này chính là Tộc trưởng Hải Tộc."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, "Đích xác rất mạnh."

Ánh mắt Hải Vô Địch rơi vào trên người Ngân Đạo Diễm: "Vô Si, người già rồi."

Sắc mặt Ngân Đạo Diễm lạnh như băng, hai mắt lạnh thấu xương: "Già rồi thì sao, không ảnh hưởng đến ta giết người."

Hải Vô Địch nói: "Người thật sự sẽ náo loạn, giết ta, người đã không phải chưa từng, hiện tại người quá yếu."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Nghe nói tháp Vô Thủy ở trên người người, giao ra đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu ta không muốn thì sao?"

Hải Vô Địch lại nói: "Lão phu không phải đang thương lượng với người, người cảm thấy mình còn có lựa chọn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nghe nói Sinh Mệnh Đạo Tắc ở Hải Tộc, giao ra đi!"

Sắc mặt Hải Vô Địch biến đổi: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

"Nếu người không muốn giao Sinh Mệnh Đạo Tắc ra, ta cũng không ép buộc người." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ghé mắt nhìn về phía Ngân Đạo Diễm "Ngân lão, làm như thế nào?"

"Giết hẳn!" Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói, thân ảnh bắn ra ngoài, một quyền nện xuống.

Hải Vô Địch vân đạm phong khinh: "Chỉ bằng các người mà cũng dám làm càn ở Hải Tộc."

Dứt lời.

Đám người Giang Đỉnh Thiên lướt nhanh đi ra ngoài, nghênh đón Ngân Đạo Diễm và cường giả Huyền Các. Đại chiến bắt đầu, tiếng

va chạm chấn động trời truyền ra.

Không đến một hiệp, thân ảnh đám người Ngân Đạo Diễm bay ngược trở về, ngã xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh, khước miệng bọn họ máu tươi tràn ra.

Ngoại trừ Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu còn có lực đánh một trận, cường giả Huyền Các khác rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Hải Vô Địch nói: "Võ Si, cho người cơ hội, người cũng không dùng được!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh, nếu người dựa vào Huyền Các muốn chống lại Hải Tộc, bọn hăn sợ là làm người thất vọng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta chưa bao giờ dựa vào người khác, chỉ tin tưởng chính mình!"

Hải Vô Địch lại nói: "Phải không? Một mình người có thể lay động được Hải Tộc sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thử một chút là biết!"

Dứt lời, một bóng người xuất hiện bên cạnh hăn, không phải ai khác, chính là Thác Bạt Thiên.

Hải Vô Địch nhìn Thác Bạt Thiên: "Một Thần Thú hóa hình, yếu một chút!"

Ánh mắt Thác Bạt Thiên xẹt qua mọi người Hải Tộc: "Tiểu tử, người có phải là lừa ta hay không!"

Chương 565: Đánh dấu Hải Tộc

Diệp Trường Sinh nói: "Thác Bạt huynh, người có thể nhìn được?"

Thác Bạt Thiên nói: "Người có ý gì!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nói như thế nào người cũng là Thần Thú chí cao vô thượng, bị người ta khinh thường như vậy, người không cảm thấy rất mất mặt sao?"

"Nếu là ta, trực tiếp đi lên giết hẳn!"

"Chẳng lẽ Thần Thú không cần mặt mũi? Nếu để cho Thần Thú khác biết, người ta làm sao có thể để ý tới người, về sau người làm sao có thể lẫn lộn trong giới Thần Thú?"

Thác Bạt Thiên gật gật đầu: "Tiểu tử, ta biết người vừa mới khích ta, nhưng người nói đúng, Thần Thú cũng không cần mặt mũi sao?"

Hải Vô Địch: "..."

Lão ta cái gì cũng không nói, chỉ nói Thác Bạt Thiên yếu một chút, đây chính là làm tổn thương mặt mũi của hắn sao?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thác Bạt huynh, người đánh mấy người?"

Thác Bạt Thiên có chút lơ mờ, đánh mấy người? Những người này đều là nửa bước Thần Đế hàng thật giá thật, người nói đánh mấy người.

Con mẹ nó, đánh một cái cũng vất vả.

Diệp Trường Sinh khoác lác như vậy, thật sự tốt?

"Tiểu tử, người đánh mấy người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tộc trưởng Hải Tộc giao cho ta, những người khác giao cho người thì như thế nào?"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn đột nhiên vọt về phía trước, nhìn Hải Vô Địch nói: "Xuất chiêu đi!"

Hải Vô Địch nói: "Thỏa mãn người!"

Hai người lần lượt ra tay, thân ảnh xông thẳng vào hư không, tiếng va chạm truyền ra, trên mặt biển từng cột nước xuất hiện.

Giống như trụ chỉ thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, những người khác của Hải Tộc lướt nhanh về phía Thác Bạt Thiên, người sau biến sắc: "Tiểu tử này lại âm mưu ta!"

Thà rằng tin trên đời này có quỷ, tuyệt đối không tin Diệp Trường Sinh há miệng.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời vang lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Hai mắt Hải Vô Địch bỗng ngừng, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, có thể cứng rắn đỡ một kích của ta, người đã rất xuất sắc rồi."

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, để phòng nhìn Hải Vô Địch, biết lão ta hẳn là Chuẩn Thần Đế.

Một kích va chạm vừa rồi có thể rõ ràng cảm nhận được linh lực của Hải Vô Địch vô cùng hùng hồn, tựa như nước biển, thao thao bất tuyệt.

Lúc này.

Hải Vô Địch lần thứ hai tấn công về phía Diệp Trường Sinh, một chưởng lăng không đè xuống, mang theo sóng biển che trời, giống như rồng điên cuồng gầm thét.

"Bách Hải Thôn Thiên!"

Diệp Trường Sinh híp mắt, đập sóng mà đi, một kiếm nhắc lên sóng vụn trượng, nghênh đón công kích của Hải Vô Địch.

Oanh.

Oanh.

Sóng lớn bắn ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh phiêu dật đứng ngay gần trên sóng biển, tay cầm một kiếm, ánh mắt thâm sâu nhìn về phía Hải Vô Địch.

Giờ khắc này.

Hải Vô Địch vô cùng vô cùng chấn động.

Thế hệ trẻ có thể đi qua hai hiệp trong tay hấn, ngoại trừ Diệp Trường Sinh, sợ là rốt cuộc không tìm được người thứ hai.

Cho dù là Hải Nha Nha, cũng không có khả năng làm được.

Ngược lại thân ảnh Diệp Trường Sinh lướt qua, kiếm lục bích hải, động tác như nước chảy mây trôi, mỗi một công kích đều phóng thích kiếm kỹ đến cực hạn.

Cho dù có cấp bậc bị áp chế, hấn vẫn phát huy ra ưu thế mạnh nhất của bản thân.

Ngay từ đầu Hải Vô Địch đã chưa từng khinh thường Diệp Trường Sinh, so sánh ra, lão ta rất muốn biết thiếu niên ưu tú hơn nữ nhi của mình đến tột cùng có chỗ nào hơn người.

“Diệp Trường Sinh, coi chừng, công kích thứ ba của lão phu tới rồi!”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: [Lập tức đánh dấu Hải Tộc!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu Hải Tộc!]

Ầm ầm.

Bầu trời Hải Tộc, gió mây bắt đầu khởi động, làm cho trời đất biến

sắc.

Sóng lớn nuốt trời vọt thẳng vào bầu trời, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ, cuộn cuộn cuốn tới phía Diệp Trường Sinh.

Gió lốc Hải Thần!

Một trong tam đại thần thông của Hải Vô Địch.

Không biết có bao nhiêu cường giả táng thân trong gió lốc Hải Thần.

Ngân Đạo Diễm nhìn thấy vòng xoáy xuất hiện trong hư không, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh hô nói: "Thần Chủ có nguy hiểm!"

Mộ Thanh Lưu nói: "Hải Vô Địch thế mà sử dụng đạo thần thông này, Thần Chủ sợ là không cách nào tránh thoát."

Trong lúc nhất thời.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hội tụ trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, đối mặt với gió lốc Hải Thần, hẳn thật sự có thể tránh được một kiếp?

Những trước gió lốc nuốt trời bao trùm tới, Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, bất phong bất động.

Mọi người có chút bối rối.

Vì sao Diệp Trường Sinh không chạy trốn?

Một khi bị gió lốc Hải Thần cắn nuốt, mặc kệ thân thể mạnh như thế nào đều sẽ bị cắn nuốt thành bột mịn, hình thần câu diệt.

Ngang.

Ngang.

Tiếng rống ngấm chấn động bầu trời, vang vọng trời đất.

Một con rồng lớn màu đen xuất hiện, quanh quẩn trong chớp mắt trên thân ảnh Diệp Trường Sinh, tiếp theo, nó bay lượn Cửu Thiên, đánh tới phía gió lốc Hải Thần.

Oanh.

Rồng lớn màu đen đụng vào trong gió lốc Hải Thần, vô số linh khí nổ tung, giống như sao chổi đụng vào trái đất, muốn hủy diệt thế giới này.

Chương 566: Xin vui lòng nhận

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Long trước mắt, cả người là ngậy ra.

Đánh dấu Hải Tộc, phần thưởng của hệ thống chính là - Bất Diệt Long Nguyên.

Làm thế nào đồ chơi này lại đi ra.

Nó được đặc biệt tới giúp mình chiến đấu?

Hắc Long lơ lửng trong hư không: "Hải Quân Thiên ở đâu, để cho hắn đi ra gặp ta!"

Hải Vô Định không kỵ nhìn Hắc Long: "Tổ tiên đã không còn ở giới này nữa, các hạ là ai, vì sao đột nhiên xuống Hải Tộc."

Hắc Long nói: "Không có Hải Quân Thiên, như vậy Hải Tộc cũng không cần tồn tại."

Dứt lời.

Một kích thần long vẩy đuôi, bức tượng đá khổng lồ trong Hải Tộc hóa thành bột mịn.

Tượng đá Hải Thần bị phá hủy, cả Hải Tộc hoàn toàn sôi trào.

Từng bóng người từ chỗ sâu nhất của Hải Tộc lướt nhanh mà đến, xuất hiện bên người Hải Vô Định, một lão giả tóc bạc tập trung nhìn Hắc Long: "Tiền bối là Hắc Long Vương?"

Hắc Long nói: "Người thế nhưng biết ta."

Hải Xuân Thu nói: "Long Vương là thần hộ mệnh của Hải Tộc, hiện giờ Long Vương trở về, Hải Tộc ta đại hưng."

Hắc Long nói, "Ngủ say mấy ngàn năm, nếu không phải chủ nhân đánh thức ta, cũng không biết các người lại dám bất kính với chủ nhân."

Chủ nhân?

Hải Xuân Thu trợn tròn mắt.

Chủ nhân của Hắc Long Vương, vậy sẽ là người cự phách cỡ nào?

Hải Tộc há dám trêu chọc.

Hải Xuân Thu khom người một cái, vô cùng cung kính nói: "Long Vương đại nhân nói giỡn, nơi này làm sao có thể có chủ nhân của người?"

Hắc Long lao xuống phía dưới, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Nhìn thấy chủ nhân, các người còn không quỳ xuống."

Diệp Trường Sinh là chủ nhân của Hắc Long Vương?

Đừng nói là Hải Xuân Thu cùng cường giả Hải Tộc bị dọa choáng váng, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy không thể tin.

Hắn như thế nào lại trở thành chủ nhân của Hắc Long Vương.

Bọn hắn đã gặp nhau sao?

Hắc Long lại nói: "Các người còn không quỳ xuống!"

Hải Xuân Thu vội vàng quỳ xuống, một bên, Hải Vô Địch thấp giọng nói: "Lão tổ, quỳ thật sao?"

"Vô Địch, mau quỳ xuống, không được bất kính với Long Vương!" Hải Xuân Thu trầm giọng nói.

Hải Vô Địch không tình nguyện quỳ xuống, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Diệp Trường Sinh, trăm mối suy tư cũng không giải thích được.

Hắn làm sao có thể là chủ nhân của Hắc Long Vương.

Còn có lão tổ vì sao lại sợ hãi Hắc Long Vương như vậy?

Hắc Long thấy mọi người Hải Tộc quỳ xuống, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Chủ nhân, người đến Hải Tộc là chuyện gì!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết ta sao?"

Hắc Long lại nói: "Chủ nhân, mấy vạn năm không gặp, đừng nói giống với Tiểu Hắc."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh vẻ mặt nghiêm túc: "Ta không nói giống, rất nghiêm túc."

Hắc Long lâm vào trầm mặc, đúng lúc này, một tiếng truyền âm vang lên bên tai Hắc Long, thanh âm này chính là Diệp Tiểu Thất.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắc Long lại nói: "Tiểu Hắc ngủ say mấy vạn năm, lại bị người đánh thức, ân này giống như tái tạo, cho nên người chính là chủ nhân của Tiểu Hắc."

"Hải Tộc nếu làm cho chủ nhân không vui, Tiểu Hắc sẽ làm cho bọn hắn biến mất."

Diệp Trường Sinh thấy Hắc Long thay đổi đề tài, trong lòng sinh nghi: "Tiền bối vì sao lại ngủ say mấy vạn năm."

Hắc Long nói: "Trước tiên giải quyết chuyện của chủ nhân, còn lại chúng ta chậm rãi trò chuyện."

Nói đến đây, ánh mắt nó dừng trên người đám người Hải Xuân Thu: "Các người ai trêu chọc chủ nhân, đứng ra đi!"

"Nói cho các người biết, cho dù Hải Quân Thiên ở chỗ này, nhìn thấy chủ nhân, hắn cũng phải quỳ xuống hành lễ, huống chi là các người!"

"Long Vương đại nhân, hiểu lầm, đều là hiểu lầm." Hải Xuân Thu nói xong, theo đó lại nói: "Vô Địch, ai trêu chọc, tự mình đứng ra, đừng để ta tự mình động thủ."

Hải Vô Địch nói: "Là ai, nhanh lên!"

Ánh mắt cường giả Hải Tộc đồng loạt rơi vào trên người Hải Vô Địch, người sau mở lời: "Các người nhìn ta làm gì, lúc trước ta chỉ cùng Diệp công tử luận bàn!"

Giờ khắc này.

Trong lòng Hải Vô Địch hoảng hốt, bởi vì vừa rồi lão tổ truyền âm cho lão ta, nếu Hắc Long Vương muốn tiêu diệt bọn hắn, một kích hạ xuống, Hải Tộc hoàn toàn biến mất.

Hắc Long lại nói: "Chủ nhân, nể mặt Tiểu Hắc hãy tha cho bọn hắn đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nghe nói Sinh Mệnh Đạo Tắc ở Hải Tộc..."

Hắc Long nói: "Còn không mau dâng Sinh Mệnh Đạo Tắc lên."

Hải Xuân Thu vội vàng đứng dậy, chậm rãi giơ tay lên, một ánh sáng bạc xuất hiện, trong không khí nháy mắt tràn ngập hơi thở sinh mệnh nồng đậm.

"Diệp công tử, Sinh Mệnh Đạo Tắc, xin vui lòng nhận!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Sinh Mệnh Đạo Tắc vào hệ thống, ghé mắt nhìn về phía Ngân Đạo Diễm: "Ngân lão, người có yêu cầu gì cứ việc nhắc tới."

Ngân Đạo Diễm trầm giọng nói: "Hải Xuân Thu, giao thân thể Dương Thần ra."

Hải Xuân Thu tiện tay vung lên, một cỗ thân thể xuất hiện bên cạnh Ngân Đạo Diễm, người sau thu hồi thân thể, lui về phía Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Hắc Long mở lời nói: "Các người là con cháu của Hải Quân Thiên, lão Long sẽ không làm khó các người, từ nay về sau, các người hãy nghe mệnh lệnh của chủ nhân, nếu có vi phạm, Hải Tộc sẽ biến mất."

Chương 567: Các người không cần tháp Vô Thủy sao?

Nói đến đây, nó dừng lại, tiếp tục nói: "Tiểu Hắc dẫn chủ nhân đi một chỗ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đâu?"

Thân ảnh Hắc Long chợt lóe, mang theo Diệp Trường Sinh tiến vào đáy biển, nó chậm rãi há miệng, một vệt ánh sáng vàng xuất hiện.

"Chủ nhân, đây là Bất Diệt Long Nguyên, kính xin chủ nhân ăn vào!"

Diệp Trường Sinh giơ tay lên tiếp nhận Bất Diệt Long Nguyên, trong lòng nghi hoặc vạn phần, đây không phải là phần thưởng của hệ thống sao, làm sao có thể là Hắc Long tự mình cho hắn?

Hắc Long lại nói: "Chủ nhân, ta sẽ rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Ta còn rất nhiều vấn đề!"

Hắc Long tiếp tục nói: "Chủ nhân, giới này quá yếu, ta không thể ở tại chỗ này trong thời gian dài, bằng không thế giới này sẽ sụp đổ!"

"Chủ nhân, Tiểu Hắc nhận thấy được Thần tháp Tử Dương, có thời gian chủ nhân có thể ở trong tháp tu luyện, chờ mong gặp mặt chủ nhân lần thứ hai."

Diệp Trường Sinh có rất nhiều vấn đề không tới hỏi, Hắc Long hóa thành một đạo tinh mang biến mất.

Lần này đánh dấu Hải Tộc có chút hoang đường.

Đột nhiên xuất hiện một Hắc Long Vương hóa giải tình thế nguy hiểm, còn nhận hắn làm chủ.

Mọi thứ có phần không phát triển theo kịch bản.

Sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, xuất hiện trên mặt biển, giờ khắc này, đám người Hải Xuân Thu, Hải Vô Địch vẫn quỳ như trước.

Chợt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Hải Xuân Thu nói: "Diệp công tử, Long Vương đại nhân đi rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có, Long Vương ngủ say, để cho các người sau này nghe ta, nếu dám lại có ý đồ không tốt, Long Vương lúc nào cũng có thể thức tỉnh."

Hải Xuân Thu vội vàng nói: "Diệp công tử là chủ nhân của Long Vương, về sau chính là chủ nhân của Hải Tộc, Hải Tộc nhất định như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không cần thắp Vô Thủy sao?"

Hải Xuân Thu vội vàng lắc đầu: "Không cần, không cần!"

Mọi thứ đang diễn ra ở đây.

Mọi người trong sân đều cảm thấy đầu óc của họ cũng không đủ dùng.

Hải Tộc không hiểu sao lại đầu hàng, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cho đến bây giờ, Hải Vô Địch vẫn đang bật vô âm tín.

Diệp Trường Sinh nhìn Hải Xuân Thu: "Nể mặt Hắc Long Vương, ta sẽ không so đo với Hải Tộc các người."

Nói đến đây, hần quay đầu nhìn về phía Ngân Đạo Diễm: "Ngân lão, ân oán của Cửu Dương Thần Quốc và Hải Tộc, người dự định xử lý như thế nào."

Ánh mắt Ngân Đạo Diễm rơi vào trên người Hải Xuân Thu: "Thần Chủ, Huyền Các và Hải Tộc có mối thù không đội trời chung. Hiện tại Hải Tộc đã khuất phục Thần Chủ, từ nay về sau, Huyền Các thoát khỏi thế giới hắc ám."

Diệp Trường Sinh nói: “Ngân lão, người có ý gì. Người vẫn muốn tiếp tục đánh một trận với Hải Tộc sao?”

Ngân Đạo Diễm gật đầu: “Lão phu có thể sống đến bây giờ, chỉ muốn tiêu diệt Hải Tộc. Nếu không, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa.”

Diệp Trường Sinh hơi nhúc nhích đầu.

Ân oán giữa Hải Tộc và Huyền Các, hình như đã không còn cách nào để hòa giải.

Lúc này.

Hải Xuân Thu nói: “Võ Si, trận chiến năm đó, phe cánh của ta và người khác nhau. Nếu năm đó Hải Tộc tỏ ra yếu thế, Cửu Dương Thần Quốc cũng sẽ không bỏ qua cho Hải Tộc.”

“Nếu người muốn báo thù, lão phu vẫn luôn chờ người!”

Ngân Đạo Diễm cúi người về phía Diệp Trường Sinh: “Thần Chủ, xin từ biệt!”

Ông vừa dứt lời.

Bóng dáng của ông chợt lóe lên, mang theo các cường giả Huyền Các rời đi, biến mất vào biển cả vô tận.

Diệp Trường Sinh nhìn Hải Xuân Thu: “Các người tự giải quyết cho tốt.”

Hải Xuân Thu vội vàng nói: “Thiếu chủ, người không ở lại Hải Tộc sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta rất bận rộn.”

Trong lúc nói chuyện, hắn mang theo Thác Bạt Thiên rời khỏi Hải Tộc. Hiện tại Sinh Mệnh Đạo Tắc đã nằm trong tay hắn, chỉ cần trở về Thần Ma Tộc là có thể cởi bỏ phong ấn.

Ngày này cuối cùng cũng đến, Diệp Trường Sinh vẫn rất kích động. Hắn không biết sau khi cởi bỏ phong ấn của Thần Ma Tộc, sẽ mang đến cho hắn bất ngờ gì.

Hải Tộc.

Trên một hòn đảo nổi.

Hải Vô Địch nhìn bóng dáng của Diệp Trường Sinh rời đi, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Lão tổ, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy!”

Hải Xuân Thu hưng phấn nói: “Vô Địch, lần này Hải Tộc sẽ vùng lên.”

Hải Vô Địch càng ngày càng mờ mịt: “Lão tổ, lời này nghĩa là sao?”

Hải Xuân Thu nói: “Diệp Trường Sinh có thể làm cho Hắc Long Vương nhận chủ, nên tương lai của hắn vô cùng rộng lớn. Chúng ta chỉ cần phụ tá hắn, trong tương lai Hải Tộc nhất định có thể đi lên đỉnh cao.”

Hải Vô Địch lại nói: “Lão tổ, Hắc Long Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Hải Xuân Thu cao thâm khó lường nói: “Hắc Long Vương chính là người cùng thời đại với tổ tiên Hải Tộc, điều này chỉ tồn tại trong sách cổ của Hải Tộc. Tổ tiên chúng ta được Hắc Long Vương trợ giúp mới có thể hình thành Hải Tộc.”

“Chỉ là thời gian trôi qua, Hải Tộc càng ngày càng suy yếu. Người phải biết rằng ở nơi này hàng vạn năm chỉ có hải dương, khi đó Hải Tộc mới là bá chủ thực sự.”

Chương 568: Đúng là một thiên tài

“Lão tổ, Hắc Long Vương đã ngủ say mấy vạn năm, vì sao đột nhiên tỉnh lại?” Hải Vô Địch trầm giọng nói xong, sau đó lại nói: “Lão tổ, hiện tại Hắc Long Vương có phải vẫn đang ngủ say ở biển sâu hay không?”

Hải Xuân Thu nói: “Mấy vạn năm hắc đứng đầu, cho dù hắt hơi một cái, cũng có thể dễ dàng phá hủy Vạn Thần Vực. Hắc Long Vương có lẽ đang ngủ say, nếu không, hơi thở của hắc vốn không cách nào che dấu, thế giới này cũng không chịu được sức mạnh của hắc.”

Hải Vô Địch gật đầu: “Lão tổ, một vấn đề cuối cùng. Nếu Hắc Long Vương là người của Long Tộc, vì sao lại trở thành thần hộ mệnh của Hải Tộc.”

Hải Xuân Thu nhìn Hải Vô Địch: “Vô Địch, vấn đề của người hơi nhiều. Người chỉ cần nhớ kỹ, từ giờ phút này trở đi Hải Tộc dốc hết toàn lực phụ tá Diệp công tử, hiểu chưa?”

Hải Vô Địch nói: “Ta hiểu rồi!”

Hải Xuân Thu lại nói: “Sau này cũng đừng nên cố chấp với tháp Vô Thủy nữa, chỉ cần đi theo đúng người, Hải Tộc vùng lên chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

...

Rời khỏi Hải Tộc.

Diệp Trường Sinh không có trở về Thế Giới Hắc Ám, mà rời đi cùng với thanh kiếm, nhanh chóng hướng về phía Thần Ma Tộc.

Vào thời điểm này.

Suy nghĩ của hắc là một mớ hỗn độn.

Lúc trước hắc trao đổi với Hắc Long Vương, Diệp Trường Sinh chắc chắn khẳng định Hắc Long Vương đã biết mình.

Nhất là câu nói sau mấy vạn năm không gặp, khiến Diệp Trường Sinh nghi ngờ thân phận của mình.

Yên lặng trong giây lát.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Có lẽ chính là như vậy, mấy vạn năm trước người đứng đầu đã chuyển kiếp trọng sinh, trở thành đứa bé, đúng lúc lại bị hắc xuyên qua.”

“Đúng, nhất định là như vậy, mẹ nó ta thật sự là một thiên tài!”

Vì vậy, đây là vấn đề.

Mấy vạn năm trước hắc có thân phận gì, có thể khiến cho người khùng bố như Hắc Long Vương gọi là chủ nhân.

Điều này quá phức tạp.

Thảo nào trên người hắc phủ đầy nhân quả.

Vào khoảnh khắc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên cảm thấy áp lực, mấy vạn năm hắc nhất định là siêu cấp cường giả trấn áp vũ trụ, bằng không cũng không thể có tùy tùng như Hắc Long Vương.

Vậy kẻ thù của hắc có lẽ cũng sẽ rất khùng bố. Hiện tại Hắc Long Vương có thể nhận ra hắc, kẻ thù cũng có thể nhận ra.

Nếu bị phát hiện, hắc có thể bị đánh chết không?

Chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy kích thích rồi!

Đối mặt với tình huống như vậy, hắc chỉ có thể trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có như vậy mới có thể đối phó với những nguy hiểm chưa biết.

Trở lại Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh vừa mới xuất hiện trên đảo nổi, Thiên Khô lão nhân lập tức xuất hiện, vội vàng nghênh đón: “Thiếu chủ đã trở lại.”

“Thiên Khô, ta tìm được Sinh Mệnh Đạo Tắc.”

Thiên Khô lão nhân hưng phấn nói: “Thiếu chủ, người muốn cởi bỏ phong ấn sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Chờ ta kết thúc việc bề quan, sẽ lập tức cởi bỏ phong ấn!”

Thiên Khô lão nhân nước mắt rơi đầy mặt, ghen ngào nói: “Trời cao có mắt, Thần Ma Tộc cuối cùng sắp xuất hiện rồi.”

“Ông trời không quên Thần Ma Tộc ta!”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Khô, người rất nhanh sẽ gặp mặt bọn hắc.”

Hắn vừa dứt lời.

Bóng dáng hắc chợt lóe, xuất hiện trong Thần Ma Cung. Hắn quyết định trước khi cởi bỏ phong ấn, hắn sẽ chiếm đoạt Long Nguyên bất diệt.

Bởi vì hắn cũng không biết, một khi cởi bỏ phong ấn, tám tu sĩ của Thần Ma Tộc, có thực sự trung thành với hắn hay không.

Làm người có thủ đoạn, không việc gì phải cầu thả.

Chỉ cần thực lực của hắn tăng lên, cũng xem như là phòng bị trước tránh được tai họa.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, lòng bàn tay hướng lên trên. Bất Diệt Long Nguyên xuất hiện, từ từ nổi lên, trực tiếp bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

Trong khi đó.

Bầu trời của Thần Ma Tộc.

Một luồng sáng đen rơi xuống, cùng với tiếng nổ mạnh truyền ra, hòn đảo nổi của Thần Ma Tộc chỉ còn lại một nửa.

Nửa còn lại hóa thành bột mịn dưới sự bắn phá của ánh sáng đen,

đã biến mất trong hư không.

Bóng dáng Thiên Khô lão nhân xuất hiện, hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi: "Làm sao lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy!"

"Hần... bọn hần muốn phá hủy Thần Ma Tộc?"

Cường giả buông xuống, thanh thế chấn động trời.

Tiên tay đánh một kích, Thần Ma Tộc sụp đổ một nửa.

Những người này đến đúng lúc.

Thiếu chủ bế quan, sắp cởi bỏ phong ấn, bọn hần muốn trở thành nhóm người đầu tiên bị giết sau khi Thần Ma Bát Bộ xuất thế?

Không thể không nói, loại may mắn này thật sự rất trọng yếu.

Lúc này.

Một kiếm tu áo đen lẳng không bay xuống, tóc bạc tung bay, hai mắt bế ngễ, thanh âm bá đạo: "Diệp Trường Sinh, lão phu là Ninh Kiếm Thất của Thiên Kiếm Tông, Thiên Đạo Giới, đi ra lĩnh chết đi!"

Ánh mắt Thiên Khô lão nhân rơi vào trên người Ninh Kiếm Thất, sắc mặt hơi đổi: "Không nghĩ tới những người này thế mà là cường giả của Thiên Đạo Giới."

"Không đúng, vậy vì sao người Cửu U Tộc cũng ở trong đội ngũ này."

Chương 569: Đừng giấu nữa, lão phu đã phát hiện người

Thật tình không biết, lần này chuyện lớn rồi.

Đến đây giết Diệp Trường Sinh, cũng không chỉ cường giả Thiên Đạo Giới, còn có âm Dương Giới.

Tin tức Diệp Trường Sinh có được Thần cách được lan truyền nhanh chóng, không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm hẳn, cường giả đến Thần Ma Tộc cũng chỉ là bề ngoài.

Âm thầm còn có bao nhiêu người nhìn trộm, thật đúng là không biết.

Đúng lúc này.

Ninh Kiếm Thất lại nói: "Đừng giấu nữa, lão phu đã phát hiện người."

Trong lúc nói chuyện, một đạo kiếm quang từ sau lưng lão ta bắn xuống, chỉ thẳng vào một nửa Thần Ma Tộc còn sót lại.

Thiên Khô lão nhân trong lòng rõ ràng, nếu một kiếm này hạ xuống, Thần Ma Tộc có khả năng bị hủy trong chốc lát.

Ngay sau đó.

Ông vội vàng thúc dục một tòa đại trận, bao phủ Thần Ma Tộc lại.

Ninh Kiếm Thất thấy trận pháp xuất hiện, một kiếm oanh kích xuống, giống như ngôi sao ngã xuống va chạm trên địa cầu.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, năng lượng vô tận bắn ra, kiếm quang bề gãy, khuếch tán ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, tựa như tận thế bùng xuống, khủng bố như vậy.

Bá.

Bá.

Ba bóng người xuất hiện bên người Ninh Kiếm Thất Bát, ánh mắt rơi vào trên đại trận, một tu sĩ trung niên nói: "Chỉ là một tòa đại trận cũng có thể ngăn cản chúng ta?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật sự là vật đối sao dời, Thần Ma Tộc xuống dốc, đã không còn khí phách như xưa."

Lời này nói thật trâu bò!

Nếu Thần Ma Tộc vẫn có hào quang vạn trượng như ngày xưa, bọn hắn dám tới nơi này làm càn?

Cũng chỉ hiện tại Thần Ma Tộc suy bại, bọn hắn mới dám lỗ mãng, nếu là ở trước kia, lúc này phỏng chừng đều bị dọa tè ra quần.

Ninh Kiếm Thất trầm giọng nói: "Cùng nhau ra tay, phá vỡ đại trận!"

Đông Phương Vân Thiên xoay người, nhìn về phía các thể lực sau lưng: "Các người lui ra sau, cẩn thận linh khí của lão phu chấn thương các người."

"Ninh huynh, Tử huynh, đừng quên ước định của chúng ta."

Dứt lời.

Hai tay lão ta nắm chặt, thân ảnh lăng không mà lên, vung quyền đánh xuống đại trận, từng đạo quyền lệ giống như thiên thạch va chạm vào trên đại trận.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Thiên Khô lão nhân ngẩng đầu nhìn đại trận trước mắt, cau mày, ba quyền này còn chưa đủ để phá vỡ đại trận, nhưng trận này thật sự kiên trì không được lâu.

Nếu như đại trận Thần Ma tộc ngày xưa, coi như là những người này một chết, cũng không thể phá vỡ đại trận.

Nhưng đại trận trước mắt này là Diệp Trường Sinh từng bày ra, có thể ngăn cản cường giả cấp Thân Đế đánh xuống, thật sự đã vô cùng không tệ rồi.

Tiếng nổ vẫn tiếp tục.

Bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Thân ảnh Ninh Kiếm Thất chợt lóe, giơ tay lên giận dữ chém một kiếm xuống: "Đông Phương huynh, ta đến giúp người một tay."

Cùng lúc đó, Tử Đông Hành cũng xuất hiện ở bên hai người, ba người đồng thời tấn công đại trận.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trong sân biết, một kích này hạ xuống, đại trận trước mắt chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Quyền lệ rực rỡ, kiếm quang vô cùng chói mắt, Thiên Khô lão nhân trong lòng hoảng sợ, thân ảnh lui về phía sau, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đánh một trận.

Biết không cách nào ngăn cản những người này, nhưng ông nguyện ý dùng thân thể của mình vì Diệp Trường Sinh tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh sáng vô lượng bắn ra, tựa như mặt trời xuất thế.

Mọi người híp mắt, nhìn qua phía đại trận, giờ khắc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Đại trận cũng không có bị phá vỡ, chỉ là phía trên xuất hiện từng vết nứt, giống như mạng nhện.

Mọi người chấn động vô cùng.

Ba người Đông Phương Vân Thiên cũng là trăm triệu lần không nghĩ tới, bọn hắn nhìn lại trong đại trận, phát hiện ở sau lưng Thiên Khô lão nhân xuất hiện một bóng người.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Ngay tại khi công kích của bọn hắn đánh xuống, Diệp Trường Sinh một lần nữa chữa trị trận pháp, lúc này mới ngăn cản công kích của bọn hắn.

Thiên Khô lão nhân thấy đại trận không có phá vỡ, xoay người nhìn lại: "Thiếu chủ, lão nô vô năng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, người không cần tự trách mình, ta xuất quan, chuyện còn lại... Ta chống đỡ!"

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, những người tới này không tốt, toàn bộ là cường giả của Thiên Đạo Giới, có muốn cởi bỏ phong ấn trước hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có thời gian, Thiên Khô, ta đến ngăn cản bọn hắn, người đi cởi bỏ phong ấn."

Nói đến đây, hắn tiện tay vung lên, một quả linh giới rơi ở trước mặt Thiên Khô: "Máu, Hoàng Tuyền Dịch, hoa Thần Ma, còn có Sinh Mệnh Đạo Tắc, người đi cởi bỏ phong ấn."

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Phong ấn này nhất định phải do Thiếu chủ tự mình mở ra mới được."

Diệp Trường Sinh nói, "Phức tạp như vậy? Vậy thì chờ một chút, trước tiên giải quyết những người trước mắt này."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, bọn hắn người đông thế mạnh, chúng ta đánh không lại đi!"

Chương 570: Xem ai nhanh hơn

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Xem nhẹ sống chết, một chữ giết, không thể sợ, ngay từ lúc người bắt đầu sợ, người đã thua!"

Lúc này.

Ninh Kiếm Thất nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt coi thường: "Diệp Trường Sinh, người cuối cùng cũng xuất hiện, đi ra lĩnh chết đi!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, đại trận trước mặt tiêu tán, thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện trước mặt đám người Ninh Kiếm Thất: "Chư vị muốn giết người đoạt bảo!"

Ninh Kiếm Thất nói: "Người thức thời mới là trang tuấn kiệt, tự mình giao đồ ra đi!"

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, nhìn Ninh Kiếm Thất nói: "Cho tới bây giờ toàn là ta dạy người làm việc, không ai dám dạy ta."

Xuy.

Một kiếm bay ra, chỉ thẳng lên người Ninh Kiếm Thất, người sau biến sắc, cùng là kiếm tu, lão ta không thể tin được tốc độ xuất kiếm của Diệp Trường Sinh nhanh như vậy.

Thân ảnh Ninh Kiếm Thất bay ngược ra sau, kiếm khí trên người lão ta bắn ra, tựa như vạn sông hội tụ, dung hợp cùng một chỗ.

Ngay sau đó.

Một biển kiếm thật lớn xuất hiện, nghênh đón công kích của Diệp Trường Sinh, hai đạo kiếm quang đối chọi gay gắt, tựa như mũi kim với cọng râu.

Nhìn thấy cảnh này.

Đông Phương Vân Thiên, Tử Đông Hành hí mắt, vẻ mặt có chút

ngừng trọng, không nghĩ tới một hiệp giao phong, Diệp Trường Sinh thể mà chiếm thể thượng phong.

Ninh Kiếm Thất làm Đại trưởng lão của Thiên Kiếm Tông, trình độ kiếm đạo nghịch thiên, còn có danh hiệu Quỷ Kiếm Thần, nguyên nhân chính là kiếm của lão ta thật sự rất nhanh.

Oanh.

Oanh.

Kiểm khí khuấy động, tàn sát bừa bãi.

Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian nổ tung chôn vùi.

Ninh Kiếm Thất ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Kiếm của người rất nhanh, có phong phạm lúc ta còn trẻ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra các hạ lúc còn trẻ là nam nhân rất nhanh, thất kính thất kính!"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nói như vậy, các hạ hiện tại còn nhanh hơn?"

Ninh Kiếm Thất nói: "Lão phu nhanh bao nhiêu, không phải người có thể tưởng tượng."

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Tuổi trẻ không biết củi gạo quý bao nhiêu, lão đến đối với vại không rơi lệ, thì ra người là Kiếm thủ tốc độ."

"Vậy chúng ta so một lần, xem ai nhanh hơn!"

Bầu trời Thần Ma Tộc.

Mọi người nghe được Diệp Trường Sinh muốn so kiếm với Ninh Kiếm Thất, đều lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Một kiếm vừa rồi, nếu không phải Diệp Trường Sinh đánh lén, hẳn làm sao có thể bức lui Ninh Kiếm Thất.

Danh hiệu Quỷ Kiếm Thần cũng không phải hư danh.

Thanh danh Thiên Kiếm Tông mấy năm nay có thể nổi lên ở Thiên Đạo Giới, mấy tên kiếm tu có quan hệ rất lớn với Ninh Kiếm Thất.

Trên kiếm đạo, Thiên Kiếm Tông đích xác có tư cách kiêu ngạo.

Ninh Kiếm Thất nói: "Người muốn so kiếm với lão phu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phải thì như thế nào?"

Ninh Kiếm Thất trêu tức nói: "Lão phu nghiêm túc, người ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão đầu, luận về khoác lác, người còn kém một chút."

Xuy.

Thần kiếm Thái Hư ra khỏi vỏ, trong nháy mắt một kiếm xuyên qua không trung, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát,

Ninh Kiếm Thất không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lần thứ hai đột nhiên ra tay, một kiếm này so với lúc trước còn nhanh hơn.

Thật sự là quá nhanh.

Lão ta ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, chỉ có thể thúc dục kiếm thể, cứng rắn đỡ một kiếm của Diệp Trường Sinh.

Phanh.

Thân ảnh Ninh Kiếm Thất bay ngược ra ngoài, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Mạnh mẽ ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên mặt nổi lên vẻ hoảng sợ, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đang cất bước đi về phía lão ta.

Tốc độ vô cùng thông thả, trong khi tiến lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh huyền hóa ra mười người, mỗi một vị đều có tu vi

cấp Thần Hoàng.

Mười đạo kiếm quang tàn sát bừa bãi, đồng loạt rơi vào trên người Ninh Kiếm Thất.

Một giọng nói từ Cửu Thiên truyền đến: "Lão đầu, người cũng xuất kiếm đi!"

Giờ khắc này.

Sắc mặt Ninh Kiếm Thất cực kỳ khó coi, bởi vì dưới sự tiến công của Diệp Trường Sinh, lão ta ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có.

Chỉ có thể bị buộc phải liên tục tránh né.

"Đông Phương huynh, Tử huynh, giúp ta!"

Dứt lời, Đông Phương Vân Thiên và Tử Đông Hành đạp không lướt nhanh, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Trên hư không có mười thân ảnh Diệp Trường Sinh, hai người phát động công kích, lại phát hiện một vấn đề.

Một thân ảnh kia mới là bản thể của Diệp Trường Sinh?

Mọi người trong sân cũng bị một màn trước mắt chấn động, Diệp Trường Sinh trong nháy mắt có được mười phân thân, coi như là tu sĩ cấp Thần Đế cũng không cách nào làm được đến mức này.

"Lão đầu, rút kiếm đi!"

Giọng nói của Diệp Trường Sinh lần thứ hai truyền đến, Ninh Kiếm Thất quay đầu nhìn sau lưng, một tia bạch hồng xẹt qua, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của lão ta.

Chương 571: Quỷ kiếm nhất kích

Trong lúc nhất thời.

Mí mắt Ninh Kiếm Thất như muốn nứt ra, tung tiếng như sấm:
"Quỷ kiếm nhất kích!"

Bang.

Tiếng kiếm kêu xông thẳng lên trời, ngay sau đó, kiếm quang vô lượng bao vây Ninh Kiếm Thất, ánh mắt lạnh lùng của lão ta nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh.

"Diệp Trường Sinh, chặt đứt một tay của ta, ta sẽ để người hình thần câu diệt!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, Quỷ Kiếm Nhất Kích hạ xuống, mang theo khí thế không thể ngăn cản, đánh vào thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Kiếm quang đầy trời bắn ra, tựa như đại dương mệnh mông của kiếm.

Ninh Kiếm Thất gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, đi ra đi, lão phu biết người chưa chết!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, xuất hiện trước mặt ba người Ninh Kiếm Thất: "Ta ở chỗ này, các người đến giết ta đi!"

Ninh Kiếm Thất khống chế một thanh trường kiếm màu đen, ghé mắt nhìn về phía hai người Đông Phương Vân Thiên: "Là ta sơ suất, không thể cho hãn cơ hội xuất thủ."

Đông Phương Vân Thiên gật đầu: "Trước tiếp một quyền của ta!"

Dứt lời.

Lão ta mạnh mẽ xông về phía trước, trên quyền lớn bọc lấy ánh sáng vàng, giống như một vàng mặt trời, ánh sáng vạn trượng.

Đúng lúc này.

Một thanh âm từ hư không hạ xuống, bá đạo vô cùng: "Dám đá thương chủ nhân, các người chắc chắn phải chết!"

Vừa dứt lời, một thác nước phóng lên trời, giống như thác nước treo ngược, trực tiếp ngăn cản quyền lệ của Đông Phương Vân Thiên lại.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ truyền ra, hơi nước khuếch tán đầy trời, mờ lung.

Mười thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, đi tới khom người một cái: "Hải Xuân Thu đến muộn, làm Thiếu chủ kinh hãi."

Diệp Trường Sinh nói: "Sao các người lại tới đây."

Hải Xuân Thu lại nói: "Thiên Đạo Giới dị động, lão phu đã sớm nghe thấy, biết được bọn họ muốn ra tay với Thiếu chủ nên đã chạy tới đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Có lòng."

Hải Xuân Thu gật đầu, xoay người nhìn về phía đám người Đông Phương Vân Thiên: "Đối địch với chủ nhân, trước tiên hỏi lão phu có đáp ứng hay không."

Đây là thời cơ tốt nhất để kéo gần quan hệ với Diệp Trường Sinh, Hải Xuân Thu vô cùng quý trọng, bằng không lão ta cũng sẽ không mang theo cường giả Hải Tộc tới đây trước.

Đông Phương Vân Thiên nói: "Không nghĩ tới Vạn Thần Vực còn có tu sĩ như các hạ, các hạ cần gì phải hạ mình với Diệp Trường Sinh, chỉ cần theo ta rời đi, Thiên Môn cho người vị trí khách khanh."

Hải Xuân Thu khinh thường: "Thiên Môn, người có biết lão phu là

ai không?”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão phu Hải Xuân Thu, lão tổ Hải Tộc, khách khanh Thiên Môn các người từ khi nào đáng giá như vậy."

Đông Phương Vân Thiên biến sắc: "Người là lão tổ Hải Tộc, lại thần phục Thần Ma Tộc, người xác định là nghiêm túc?"

Hải Xuân Thu nói: "Lão tử vui lòng, người quản được sao? Trước khi ta không nổi bão, nhanh chóng rút đi."

Lúc này.

Tử Đông Hành nhìn Đông Phương Vân Thiên: "Hải Tộc suy bại, Thần Ma Tộc đang hấp hối, Đông Phương huynh cần gì phải kiêng kỵ bọn hắn?"

"Người của Phiếu Miếu Tông nghe lệnh, chém chết Diệp Trường Sinh, ai ngăn cản giết người đó!"

"Chờ một chút, ta gọi sư huynh đến đây." Ninh Kiếm Thất trầm giọng nói, giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch, ngay sau đó, một đạo kiếm quang hướng thẳng về phía bầu trời.

Lý do tại sao lão ta gọi người đến là rất đơn giản.

Lão ta hiện tại bị thương, thực lực giảm đi rất nhiều, nguyên bản ba người liên hợp chém chết Diệp Trường Sinh, chuẩn bị chia cắt hết thủy.

Nếu như Tử Đông Hành, Đông Phương Vân Thiên lúc này giết Diệp Trường Sinh, rất có thể sẽ liên thủ diệt trừ chính lão ta.

Cho nên gọi sư huynh lão ta đến đây, có thể ổn định địa vị của Thiên Kiếm Tông trong trận giao dịch này, đồng thời lại có thêm một phần lực lượng chém chết Diệp Trường Sinh.

Tin tưởng Đông Phương Vân Thiên và Tử Đông Hành tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Nhìn kiếm quang trên hư không, Hải Xuân Thu nói: "Thiếu chủ,

bọn họ gọi người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Hải lão, đấu với bọn hắc một nén nhang, được không?"

Hải Xuân Thu hơi giật mình: "Có thể đi!"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, bên cạnh xuất hiện một vòng xoáy, ngay sau đó, bốn người Thác Bạt Thiên, Hàn Hải Tiêu, Diệp Thập Vạn, Yến Tiêu xuất hiện: "Kiên trì một nén nhang, ta nhất định trở về!"

Thác Bạt Thiên nói: "Tiểu tử, người cũng không thể chạy trốn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, sẽ không."

Ngay khi hắc xoáy người chuẩn bị rời đi, trong hư không, lại có bóng người xuất hiện, trong chớp mắt bay tới bên người Diệp Trường Sinh.

Người tới không phải người khác, chính là Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu, còn có Tư Không Lạc Tuyết, Tư Không Thiên Nhất và một lão giả.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu với mọi người: "Các người tới đây!"

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Diệp huynh gặp nạn, ta há có thể không đến?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tư Không Lạc Tuyết: "Có phong phạm Nữ Đế, thực lực tăng lên không ít."

Tư Không Lạc Tuyết nói: "Cái này còn phải nhờ Diệp huynh để cho Vô Trần tiên bối đưa tới linh dịch và tài nguyên."

Chương 572: Thần Ma Tộc đã trở lại

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hắn là vậy."

Nhìn thấy Thần Ma Tộc xuất hiện từng bóng người, Tử Đông Hành nói: "Thật không nghĩ tới Thần Ma Tộc còn có bằng hữu."

Lời này nghe có chút chua.

Người nào mẹ nó không thể có bằng hữu.

Diệp Trường Sinh không để ý tới Tử Đông Hành, ngẩng đầu nhìn kiếm quang trên hư không, biết cường giả Thiên Kiếm Tông đến đây, còn cần một khoảng thời gian.

Hắn nhìn mọi người, trầm giọng nói: "Chờ ta trở lại!"

Thác Bạt Thiên nói: "Tiểu tử, ngươi làm gì vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng đi gọi người."

Gọi người?

Thác Bạt Thiên có chút bối rối, Diệp Trường Sinh đi đâu gọi người.

Đám người Hải Xuân Thu, Vô Trần lại mơ hồ đoán được Diệp Trường Sinh muốn làm gì.

Chỉ có Thiên Khô lão nhân trong lòng rõ ràng, Diệp Trường Sinh muốn thời gian một nén nhang này là vì để cho Thần Ma Tộc giáng thế.

Giờ khắc này.

Không ai hy vọng Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn hơn ông.

Thân là người canh mộ của Thần Ma Tộc, nhiều năm như vậy ông chịu đựng bao nhiêu, không ai biết.

Có thể tận mắt nhìn thấy Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn là nguyện vọng nhiều năm như vậy của ông.

Trên hư không.

Ba người Đông Phương Vân Thiên không động thủ, ánh mắt dừng lại ở kiếm quang trên không trung, tò mò lúc này Thiên Kiếm Tông sẽ phái ai đến.

Đối với việc Ninh Kiếm Thất gọi người, Đông Phương Vân Thiên và Tử Đông Hành không có bất kỳ gì khác thường.

Cùng lúc đó, cường giả ẩn núp trong bóng tối, không lúc nào không nhìn trộm.

Sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, trước tiên xuất hiện ở nơi phong ấn Thần Ma Tộc, hiện tại thời gian lưu lại cho hắn không còn nhiều lắm.

Không có chút do dự nào, tiện tay vung lên, ánh sáng đen vàng bay ra, bay xuống nơi phong ấn.

Lúc trước Thiên Khô lão nhân từng nói qua, chỉ cần máu tươi của hắn là có thể dễ dàng mở ra phong ấn.

Thật sự phức tạp chính là làm cho chúng Thần Ma Bát Bộ thức tỉnh, để cho bọn hắn hoàn toàn thức tỉnh sự sống dưới sự tẩy lễ của Hoàng Tuyên Dịch, hoa Thần Ma, Sinh Mệnh Đạo Tắc.

Quá trình này là khó khăn nhất, chỉ sợ nó sẽ mất một chút thời gian.

Theo huyết mạch rơi vào nơi phong ấn, giống như một giọt máu tươi rơi vào trong biển rộng, bắt đầu nhanh chóng khuếch tán.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thần lực mênh mông bắn ra, giống như trong nháy mắt sẽ san bằng Thần Ma Tộc.

Lực lượng cường đại ngay cả Diệp Trường Sinh cũng lùi lại vài bước, hắn mạnh mẽ ổn định thân ảnh, tập trung nhìn về phía trước, ngay sau đó, hắn tiện tay vung lên, Hoàng Tuyên Dịch, hoa

Thần Ma, Sinh Mệnh Đạo Tắc bay ra.

Ba thần vật dưới sự khống chế của Diệp Trường Sinh rất nhanh xoay tròn dung hợp cùng một chỗ, ngay sau đó thần vật chậm rãi bay xuống.

Bay tán loạn đầy trời, giống như một tinh linh phiêu đảng.

Diệp Trường Sinh nín thở tập trung, nhìn chăm chú vào nơi phong ấn, nói thật, giờ khắc này, hắn còn có chút khẩn trương.

Dù sao cố gắng lâu như vậy, rốt cục cũng đã đến lúc thấy hiệu quả.

Có thể thuận lợi phá vỡ phong ấn hay không, để cho bọn hắn một lần nữa xuất hiện, Diệp Trường Sinh cũng không có yên lòng, lần đầu tiên thực hiện luôn có chút bối rối.

Nhìn hoa Thần Ma, Hoàng Tuyền Dịch, Sinh Mệnh Đạo Tắc toàn bộ đều rơi vào trên người Thần Ma Bát Bộ, Diệp Trường Sinh thu hồi linh khí: "Sao lại không có một chút động tĩnh nào?"

Có chút bối rối.

Có chút mờ mịt.

Hoa Thần Ma, Sinh Mệnh Đạo Tắc, Hoàng Tuyền Dịch toàn bộ rơi vào trên người chúng Thần Ma Bát Bộ, nhưng bọn hắn không có chút nào muốn thức tỉnh.

Đến cùng là nơi nào xuất hiện vấn đề?

Sẽ không phải là tất cả nỗ lực đều thất bại chứ.

...

Giờ khắc này.

Bầu trời Thần Ma Tộc.

Một đạo kiếm quang kia biến mất không thấy đâu, thay vào đó là hai thân ảnh, thân ảnh bọn hắn phiêu dật xuất trần, lảng không

bay xuống trong chớp mắt, kiếm ý khủng bố bao phủ trên bầu trời Thần Ma Tộc.

Ninh Kiếm Thất thấy hai người đến, di chuyển tiến lên: "Gặp qua hai vị sư huynh."

Phong Thiên Gia nói: "Cánh tay người là chuyện gì xảy ra vậy!"

Ninh Kiếm Thất nói: "Hồi sư huynh, bị Diệp Trường Sinh chặt đứt."

Phong Thiên Gia biến sắc: "Ở chỗ này thế mà còn có người so kiếm nhanh hơn người, Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới hẳn có được Thần cách, vẫn là một vị kiếm tu ưu tú như vậy."

Ninh Kiếm Thất lại nói: "Sư huynh, Diệp Trường Sinh mang hộp kiếm Thiên Cực, tay cầm tổ binh, trình độ kiếm đạo không hề thua kém ta chút nào."

Phong Thiên Gia nói: "Không có gì đáng ngạc nhiên, Thần Ma Tộc vẫn luôn là nơi xuất hiện yêu nghiệt."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần này cường giả đến Thần Ma Tộc nhiều lắm, chúng ta khiêm tốn một chút."

Ninh Kiếm Thất nói: "Ý của sư huynh là... Cánh tay của ta sẽ bị mất trắng sao?"

Phong Thiên Gia nói: "Kiếm Thất, tính tình của người nên thay đổi. Ta nói khiêm tốn, cũng không phải không đi chém Diệp Trường Sinh."

"Người có nghĩ tới nếu như chúng ta lấy được Thần cách, có thể ngăn cản thế lực khác vây công hay không?"

Chương 573: Thần Ma tới nhân gian, bóng tối bao trùm bầu trời

"Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, Thiên Kiếm Tông phát triển đến nay cũng không dễ dàng."

Ninh Kiếm Thất nói: "Sư huynh, ta đã nghĩ đến điểm này từ lâu rồi, cho nên ta hợp tác với Phiếu Miếu Tông, Thiên Môn, như vậy sư huynh sẽ không cần lo lắng."

"Diệp Trường Sinh đâu, để ta nhận biết được vị thiếu niên Thần Ma Tộc này." Phong Thiên Gia lạnh nhạt nói, ghé mắt nhìn Phong Thiên Lang: "Sư huynh, người cũng không cần ra tay."

Phong Thiên Lang nói: "Các người buông tay đi làm, xảy ra chuyện, sư huynh giúp các người đi vòng vo."

Nghe tiếng.

Ninh Kiếm Thất trầm giọng nói: "Đông Phương huynh, Tử huynh, ra tay đi!"

Hai người Đông Phương Vân Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, mọi người tập trung nhìn về phía đảo nổi, Tử Đông Hành trầm giọng nói: "Sao không thấy tung tích của Diệp Trường Sinh, tiểu tử này sẽ không lâm trận bỏ chạy chứ."

Phong Thiên Gia nói: "Hắn là kiếm tu, cũng sẽ không lâm trận bỏ chạy."

Tử Đông Hành gằn giọng nói: "Đã như vậy, vậy trước tiên giết những người này, xem Diệp Trường Sinh có xuất hiện hay không."

Trong khi nói chuyện.

Thân ảnh lão ta chợt lóe, lao xuống phía dưới, thần uy mệnh mông ngiên ép trên người đám người Hải Xuân Thu.

Về mặt đám người Hải Xuân Thu, Thác Bạt Thiên ngưng trọng, hơi thở khùng bố trên người bắn ra, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra

sức đánh một trận.

Nếu đã đáp ứng Diệp Trường Sinh kiên trì thời gian một nén nhang, cho dù liều chết cũng phải đợi hần trở về.

Bóng dáng Thác Bạt Thiên bay lên trời trước: "Đánh đi, dù sao cũng rất nhanh."

Đúng vậy, một nén nhang rất nhanh.

Những có vài người ngay cả một nén nhang cũng không kiên trì được đã mềm nhũn không chịu nổi.

Ba người Hải Xuân Thu, Ngân Đạo Diễm, Mộ Thanh Lưu hai chân đạp đất, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Thác Bạt Thiên.

Đại chiến bắt đầu, sát khí tràn ngập.

Lòng bàn tay Tử Đông Hành ngự lôi, tiện tay vung lên, từng đạo lôi đình điên cuồng xé rách hư không, đánh về phía đám người Thác Bạt Thiên.

Lòng bàn tay Thác Bạt Thiên xuất hiện một thanh trường kích, Thần Hỏa ngập trời tràn ngập, trong nháy mắt hóa thành một người lửa, chiến kích chỉ thẳng vào trời cao, nghênh đón lôi đình đánh xuống.

Hải Xuân Thu âm ỉ nói: "Bích Hải Thôn Thiên, Hải Thần thúc phước!"

Trong lúc nhất thời.

Ánh lửa chói lọi bầu trời, lôi đình sấm sét, biển xanh bao phủ, căn cước trời đất, ba hơi thở này vô cùng đáng sợ.

Như thế ngày tận thế đã đến.

Nhìn thấy cảnh này.

Phong Thiên Gia nói: "Lão đầu kia là của Hải Tộc, không nghĩ tới Hải Tộc thế mà có liên quan đến Thần Ma Tộc, thế giới này có chút loạn!"

Kiểm Vô Ý nói: "Như thế càng chứng tỏ Diệp Trường Sinh không đơn giản, có thể làm cho Hải Tộc trung thành, hẳn còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiên Gia, ra tay đi!"

Phong Thiên Gia hóa thành một đạo tinh mang nhanh chóng vọt tới phía dưới, kiếm ý khủng bố chỉ thẳng vào trên người Ngân Đạo Diễm.

Đúng lúc này.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, một cột sáng màu đen xông thẳng về phía bầu trời, trong chớp mắt, bóng tối vô tận bao phủ bầu trời.

Trời đất tối đen, giống như tiến vào màn đêm.

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho mọi người hoảng sợ vạn phần.

Thiên Khô lão nhân đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở trên cột sáng màu đen: "Đi ra, rốt cục đi ra."

Tại thời điểm này, ông vui mừng như một đứa trẻ, những nước mắt cũng rơi đầy mặt.

Chờ đợi một thời gian dài như vậy, cuối cùng chờ đợi cho đến ngày hôm nay.

Giấc mơ trong một thời gian dài, cuối cùng đã biến giấc mơ thành hiện thực.

Thần Ma Tộc, đã trở lại.

Cột sáng màu đen, chỉ thẳng lên trời.

Linh khí khủng bố, che khuất bầu trời.

Mọi người chỉ cảm giác không gian vặn vẹo nghiêng nát, kịch liệt lay động, giống như muốn đảo ngược càn khôn.

Thân ảnh đám người Hải Xuân Thu, Thác Bạt Thiên bay ngược ra ngoài, xuất hiện ở bãi đất trống Thần Ma Tộc, bọn họ mạnh mẽ ổn định thân ảnh lay động, trên gương mặt nổi lên vẻ hoảng sợ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Về mặt Hải Xuân Thu ngưng trọng, trong lòng vô cùng hoảng sợ, bởi vì giờ khắc này trên hư không bao phủ uy áp khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Thác Bạt Thiên nói: "Diệp tiểu tử đi gọi người rồi, những thứ này không phải là hấn làm ra!"

Đúng lúc này.

Hư không.

Trong đám đông.

Nam Cung Phục Huyền nói: "Không tốt, Thần Ma phá phong ấn, Diệp Trường Sinh mở ra phong ấn Thần Ma Tộc."

Một câu khơi dậy ngàn cơn sóng, giống như tảng đá lớn rơi xuống biển.

Nhắc lên sóng to gió lớn.

Sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi, thân ảnh theo bản năng lui về phía sau, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại mở ra phong ấn Thần Ma Tộc.

Đó có phải là những gì con người làm không?

Phong Thiên Gia nói: "Phá phong ấn Thần Ma, trời đất thất sắc, bóng tối giáng thế, chúng ta gặp phiền toái lớn rồi."

Nói đến đây, lão ta ghé mắt nhìn về phía Phong Thiên Lang, tiếp tục nói: "Sư huynh, lần này chúng ta ngu xuẩn."

Chương 574: Chiến đến cùng?

Vẻ mặt Phong Thiên Lang vô cùng ngưng trọng: "Vốn là một mình Diệp Trường Sinh, giết đơn giản, hiện tại chúng cường giả buông xuống, trở thành ngòi nổ đánh thức Thần Ma Tộc."

"Là chúng ta đánh thức con hung thú ngu độn Thần Ma Tộc này, hiện tại đã không còn đường lui."

Phong Thiên Gia nói: "Ý của sư huynh là... Chiến đến cùng?"

Phong Thiên Lang lại nói: "Thần Ma mới tỉnh, thực lực còn nhỏ yếu, chính là thời cơ chúng ta chém tận giết tuyệt."

Dừng một chút, lão ta tiếp tục nói: "Thần Ma tỉnh, phong vân động, ngày xưa phá hủy thế lực Thần Ma Tộc, bọn hắc ngòi không yên, tin tưởng rất nhanh sẽ phái người đến, cho nên sư đệ không cần quá lo lắng, có người sẽ thay chúng ta trấn áp Thần Ma Tộc, mục tiêu của chúng ta chỉ có Diệp Trường Sinh."

Phong Thiên Gia gật đầu: "Đúng là như thế, Thần Ma Tộc muốn ra đời, sẽ không đơn giản như vậy!"

...

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Một nửa còn lại của Thần Ma Tộc đột nhiên nổ tung, một khe rãnh sâu không thấy đáy xuất hiện, hồng quang chói trời và bầu trời hắc ám chiếu ứng lẫn nhau.

Nhìn đến làm cho can đảm của người ta sắp nát.

Đúng lúc này.

Thiên Đạo Giới

Trong Thiên Học Viện.

Một bóng người áo trắng xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên đỉnh cung điện, hai mắt híp lại, đôi mắt trông về phía xa: "Thần Ma Tộc thật sự là côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa."

"Người nào làm cho Thần Ma Tộc thức tỉnh!"

Thân ảnh Kiếm phu tử Đạo Thiên Quân xuất hiện: "Phó viện trưởng, là tiểu tử kia mở ra phong ấn Thần Ma Tộc."

Ngạo Vô Thiên nói: "Người biết hẳn!"

Đạo Thiên Quân lại nói: "Ngày xưa người này phá hủy Vân phủ, một luồng phân thân của lão phu đánh một trận với hắn, kẻ này là thiên tài kiếm đạo, không thể khinh thường."

Nhớ tới ngày xưa Diệp Trường Sinh cấp Thần Vương mà đấu với cấp Thần Hoàng, Đạo Thiên Quân cũng không dám khinh thường hắn.

Dừng một chút, lão ta tiếp tục nói: "Phó viện trưởng, trong khoảng thời gian này người này chính là danh chấn Thiên Đạo Giới, nghe đồn trên người hắn có một khối Thần cách, thể lực khắp nơi rục rịch, lần lượt đi tới Vạn Thần Vực."

Ngạo Vô Thiên gật đầu: "Thiên Quân, người đi truyền lệnh để cho bảy trưởng lão của Học Viện, còn có mười đệ tử thiên kiêu đi tới Vạn Thần Vực, nhất định mang Diệp Trường Sinh về."

Đạo Thiên Quân gật đầu: "Ta đi làm."

Trong khi đó.

Thái Cổ Tộc, Thiên Thần Cung, Thiên Long Thần Đình lần lượt phái người đi Vạn Thần Vực, ngày xưa bọn hắn là kẻ cầm đầu phá hủy Thần Ma Tộc.

Hiện tại Thần Ma Tộc muốn ra đời, bọn hắn đương nhiên sẽ không đáp ứng.

Trước tiên phái người đến đây, chính là muốn bóp chết Thần Ma

Tộc từ trong trứng nước.

Phong vân biến sắc, lôi động tám phương, thế lực khắp nơi buông xuống Vạn Thần Vực.

So với những thế lực muốn tiêu diệt Thần Ma tộc, Tà Thần Cung, La Sát tộc, Quỷ Vương Tông lâm vào sợ hãi.

Bởi vì bọn hắn rất rõ ràng, nếu Thần Ma tộc xuất hiện, bọn hắn sẽ không còn là đối thủ của Diệp Trường Sinh nữa.

Giờ khắc này.

Bên trong hư không vô tận.

Trên hỗn loạn tinh không.

Hai bóng người ngừng lại, cầm đầu là một nam tử áo vải thô, cả người lồi thối lếch thếch, ở trên người ông không có chút linh khí dao động nào.

Một người bình thường, lại đi lại đến hỗn loạn tinh không, kinh khủng như vậy.

Nam tử xoay người, ngừng thân nhìn về phía trước: "Thần Ma tộc bất diệt, tốt, tốt, tốt!"

Nói đến đây, ông dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên người một người khác: "Hãy đi tới nơi này với ta, trở về đi, có chút nhân quả sớm muộn gì cũng muốn chấm dứt. Vì sư ở chỗ này chờ người, kiếm đạo của người cách đại thành chỉ còn lại một bước cuối cùng."

Nam tử áo trắng khó hiểu nói: "Sư phụ, vậy vì sao để cho ta rời đi!"

Nam tử áo thô nói: "Tâm ma của người không trừ sẽ vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới kia, lần này trở về chính là vì phá tâm ma của người, còn có phần chấp niệm trong lòng người."

Nam tử áo trắng khom người một cái: "Sư phụ, ta vừa đi, sợ là phải thật lâu."

Nam tử áo thô lại nói: "Dài thì ba năm, ngắn thì hai năm, vì sư chờ được."

Nam tử áo trắng nói: "Đa tạ sư phụ!"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn biến mất ở trong hỗn loạn tinh không, tựa như một đạo tinh thần rơi xuống, xẹt qua hư không vô tận...

Lại nhìn một chút Thần Ma Tộc bên này.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần ở ven vùng phong ấn, nhìn từng bóng người bay lên trời: "Rất cực thành công."

Vốn tưởng rằng chúng Thần Ma Bát Bộ không cách nào xuất hiện, không nghĩ tới bọn họ sẽ làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Theo một trăm lẻ tám thân ảnh bay lên trời, một ảo ảnh thật lớn xuất hiện, bao phủ trên bầu trời Thần Ma Tộc.

Nó có hình dạng như một con rồng, che khuất bầu trời.

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Trước đây Thiên Khô lão nhân chưa từng nói qua, trong nơi phong ấn còn có Thần Thú tồn tại.

Chương 575: Giết đến khi các người diệt vong!

Nó rốt cuộc là Thần Thú gì?

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn hư không, kinh hô một tiếng nói.

Đó là cái gì?

Có người kêu lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ chấn động, trên hư không đột nhiên xuất hiện ảnh lớn, giống như rồng mà không phải là rồng, lại thần uy cái thế.

Phong Thiên Lang biến sắc, trong miệng nhả ra ba chữ: “Là số mệnh!”

Phong Thiên Gia nói: “Số mệnh, đây là số mệnh của Thần Ma Tộc, sư huynh, hiện tại làm sao bây giờ?”

Phong Thiên Lang nói: “Phá hủy số mệnh, bằng không người Thần Ma Tộc tiếp nhận số mệnh tầy lể, thực lực của bọn hắn sẽ tăng vọt, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Dứt lời.

Thân ảnh lão ta bay lên trời, một đạo kiếm quang chém xuống ảo ảnh lớn trên hư không, đúng lúc này, một bóng người xuất hiện, tiện tay vung lên, kiếm quang bị đánh nát.

Một người.

Hai người.

Ba người.

...

Bóng người càng ngày càng nhiều, ước chừng một trăm lẻ tám người, thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít.

Người cầm đầu quan sát xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Phong Thiên Lang: "Lá gan các người thật lớn, dám phạm vào Thần Ma Tộc ta, đả thương số mệnh Thần Ma của ta, giết đến khi các người diệt vong!"

Thanh âm như phán xét, kinh thiên động địa.

Trong lúc nói chuyện, nam tử áo dài tung bay, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh kiếm đen, tựa như một vị sát thần đứng trên hư không.

Sắc mặt Phong Thiên Lang đột nhiên biến đổi, híp mắt: "Hắn là kiếm tu, thật đáng sợ!"

Phong Thiên Thuyền nói: "Sư huynh, Thần Ma Tộc coi như là ra đời?"

Vẻ mặt Phong Thiên Lang mờ mịt: "Sợ là sẽ không đơn giản như vậy, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút đi!"

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, đi tới bên cạnh đám người Hải Xuân Thu, Thác Bạt Thiên, ngẩng đầu nhìn chúng Thần Ma Bát Bộ, thập phần hài lòng gật gật đầu.

Thác Bạt Thiên nói: "Tiểu tử, người gọi người từ đâu, sao lại khùng bố như vậy."

Diệp Trường Sinh nói, "Bọn họ? Là người dưới trướng ta, về phần thực lực sao? Ta cảm thấy bình thường!"

Thác Bạt Thiên đột nhiên muốn đánh người, trên đời sao lại có người thích giả vờ như vậy?

Thiên Khô lão nhân đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, chúng Thần Ma Bát Bộ đã xuất thế, người cầm kiếm cầm đầu là

Kiểm Thủ, Kiểm Vô Ý.”

Diệp Trường Sinh nói: "Rất tốt, có cá tính, ta thích!"

Thiên Khô lão nhân lại nói: "Thiếu chủ, hạ lệnh, tiến công đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không vội, tất cả những chuyện này còn chưa kết thúc!"

Dứt lời.

Trên cửu thiên đột nhiên xuất hiện từng điểm đỏ, tựa như ngôi sao màu đỏ, ngay sau đó điểm đỏ bắn xuống, tiến vào trong cơ thể chúng Thần Ma Bát Bộ.

Ngoại trừ bọn họ ra, ba người Diệp Trường Sinh, Thiên Khô lão nhân, Diệp Thập Vạn cũng không ngoại lệ.

Sau khi điểm đỏ tiến vào trong cơ thể, mọi người bắt đầu thay đổi, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

Máu Thần Ma.

Những chấm đỏ, chấm đen, chấm tím.

Diệp Trường Sinh phát hiện máu Thần Ma xâm nhập vào trong cơ thể, giống như mỗi người đều không giống nhau.

Thiên Khô lão nhân sau khi máu Thần Ma nhập thể, cả người trong nháy mắt trởa, một thân tu vi giống như ngời hỏa tiễn vậy.

Trực tiếp tăng lên Thần Hoàng cao nhất.

Diệp Thập Vạn càng thêm kinh khủng, lấy hấn làm trung tâm, trong phạm vi trăm mét trực tiếp hình thành một mảnh lôi vực.

Khủng bố.

Thật kinh khủng.

Đám người Phong Thiên Lang, Đông Phương Vân Thiên, Tử Đông Hành nhìn thấy biến hóa của mọi người Thần Ma Tộc, sắc mặt khó coi vô cùng.

Đả kích.

Đả kích trí mạng.

Những người này đột phá đều điên cuồng như vậy?

Khó trách Thần Ma Tộc được người ta gọi là tồn tại đáng sợ nhất.

Khó trách Thần Ma Tộc vẫn bị người chèn ép.

Biến thái thành bộ dạng như vậy, không chèn ép, vậy còn không thể đâm trời thành một lỗ thủng sao?

Phong Thiên Gia nói: "Sư huynh, lui đi, hiện tại rời đi còn kịp, nếu không đi đợi bọn hắc kết thúc đột phá, chúng ta sẽ không có cơ hội."

Phong Thiên Lang nói: "Rời đi là không có khả năng rời đi, trận đại chiến này tính chất đã thay đổi."

Dứt lời, quả nhiên cường giả ẩn nấp trong bóng tối toàn bộ buông xuống, Thần Ma Tộc có uy hiếp quá lớn, không ai nguyện ý để cho bọn họ trưởng thành.

Cường giả của sáu tông môn lớn Phiếu Miểu Tông, Thiên Môn, Thiên Huyền Điện, Thần Binh Các, Hoa Thần Cốc, Phệ Hồn Môn tề tụ.

Giờ khắc này, ẩn nấp trong bóng tối chỉ còn lại Thần Đế Minh, bọn hắc tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh lại mở ra phong ấn Thần Ma Tộc.

Một lão giả Thần Đế Minh xoay người rời đi, trong nháy mắt biến mất ở trong hư không.

Phong Thiên Lang ghé mắt nhìn về phía người tới: "Chư vị, ra tay đi! "

Phó Môn chủ Thiên Môn là Đệ Nhất Hình, trầm giọng nói: "Chờ một chút, hiện tại mọi người Thần Ma Tộc có số mệnh thêm vào, đánh một trận với bọn hắc thì chúng ta không chiếm được bất kỳ ưu thế gì."

Tam Điện chủ của Thiên Huyền Điện - Bách Lý Phạt gật đầu: “Đệ Nhất huynh nói không sai, chờ một chút, trận đại chiến này sẽ không nhanh chóng kết thúc.”

Chương 576: Đã đến lúc ta biểu diễn

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Ma Tộc quả thực quá đáng sợ, lần trước các thế lực vây quét Thần Ma Tộc, khi đó ta vẫn còn nhỏ, không nghĩ tới có một ngày, ta cũng có cơ hội gia nhập vào trong đó."

Đệ Nhất Hình nói: "Bây giờ không giống ngày xưa, số mệnh vây quét Thần Ma Tộc ngày xưa đã hết, nhưng hôm nay số mệnh buông xuống, lần này nếu muốn phá hủy Thần Ma Tộc là không dễ dàng!"

Lúc này.

Trên hư không.

Số mệnh biến mất, chỉ còn lại một sợi tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, một trăm lẻ tám người do Kiếm Vô Ý cầm đầu, lẳng không bay xuống.

Mọi người quỳ xuống đất, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đồng thanh hô to nói: "Chúng ta bái kiến Thiếu chủ."

"Chúng ta bái kiến Thiếu chủ."

...

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đây mới là bộ dáng Thần Ma Tộc chân chính nên có, đều đứng lên đi."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía mọi người Phong Thiên Lang phía trước: "Đã đến lúc bắt đầu ta biểu diễn."

"Chúng Thần Ma Bát Bộ nghe lệnh, tấn công, một tên cũng không để lại!"

"Ai dám chạy trốn, đập phá tông môn bọn hắn, huyết đồ mười vạn dặm."

“Sau hôm nay, Thần Ma Tộc và các người... Không chết không thôi!”

Ra lệnh một tiếng.

Kiểm Vô Ý trầm giọng nói: "Thiếu chủ chớ động, chuyện còn lại giao cho ta, nhẫn nhịn mấy ngàn năm, ta muốn phóng thích."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần, hai người người ở lại bảo vệ Thiếu chủ, những người khác theo ta giết địch."

"Trong vòng nghìn dặm Thần Ma Tộc, một người... Không lưu, kẻ thù đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu!"

Dứt lời.

Hai nam tử ở lại bên người Diệp Trường Sinh, bọn họ lần lượt là Lãnh Kinh Thiên và Huyết Phàm Trần.

Lãnh Kinh Thiên là tu sĩ cận chiến, có được Thương Thiên bá thể, một thân tu vi cũng chỉ là Thần Đế tầng thứ hai.

Huyết Phàm Trần càng thú vị, hắn là một vị Thần Niệm sư, tu vi cũng không phải rất mạnh, chỉ là Thần Đế tầng thứ nhất.

Về phần những người khác toàn bộ theo Kiểm Vô Ý vọt về phía trước, giết tới mọi người trên hư không.

Cảm giác này thật tuyệt vời.

Đánh nhau không cần tự mình ra tay, nhìn là được, rất thoải mái.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, ánh mắt rơi vào trên người Kiểm Vô Ý, kế tiếp chính là lẳng lặng nhìn hắn giết người.

Trên hư không.

Kiểm Vô Ý mang theo kiếm khí vô lượng mà đi, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát. Ánh mắt cường giả của Phiếu Miểu Tông, Thiên Môn, Thiên Huyền Điện, Thần Binh Các,

Hoa Thần Cô, Phệ Hồn Môn đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Thân ảnh Phong Thiên Lang chợt lóe, ngăn Kiếm Vô Tình lại, kiếm khí va chạm trên thân ảnh hai người, tựa như mũi kim so với cọng râu.

Sắc mặt Kiếm Vô Tình không đổi, thân ảnh bá đạo mà đứng, áo trắng khê giương lên: "Rút kiếm."

Phong Thiên Lang gằn giọng nói: "Phong ấn mấy ngàn năm, tu vi của người rất bình thường!"

Kiếm Vô Ý lại nói: "Rút kiếm!"

Phong Thiên Lang thúc dục linh khí trong cơ thể, kiếm khí mênh mông tràn đầy bắn ra, ngay khi lão ta chuẩn bị phát động công kích, một ánh sáng bạc nghiền nát hư không, cắt ở trên thân ảnh của lão ta.

Xuy.

Một kiếm hạ xuống, không gian chôn vùi.

Phong Thiên Lang ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, mi tâm có một tia máu tươi trượt xuống, đồng tử lão ta phóng đại, nhìn Kiếm Vô Ý nói: "Người trẻ tuổi, người không nói vô đức!"

Nói để cho lão ta rút kiếm.

Nhưng lão ta còn chưa ra tay đã phát động công kích, một chút võ đức cũng không có.

Oanh.

Không gian chia làm hai, Phong Thiên Lang trực tiếp nổ tung, hình thần câu diệt, chỉ còn lại có một đoàn sương máu.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt đám người Phong Thiên Gia, Ninh Kiếm Thất đều bỗng nhiên thay đổi, đại sư huynh cứ bị giết như vậy?

Đều là kiếm tu, lại ngay cả cơ hội xuất kiếm cũng không có.

Điều này quá khủng khiếp.

Thế nhưng Phong Thiên Lang và Kiếm Vô Ý có cảnh giới giống nhau, kiếm đạo của hắn làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?

Thật tình không biết.

Thân là Kiếm thủ, Kiếm Vô Tình đã lĩnh ngộ kiếm thế từ lâu, chủ yếu nhất là trong kiếm đạo của hắn ẩn chứa không gian áo nghĩa.

Kiếm đạo cao thâm khó lường như thế, há Phong Thiên Gia và Ninh Kiếm Thất có thể xem hiểu được.

Diệp Trường Sinh nhìn thân ảnh Kiếm Vô Ý đi xa, hài lòng gật gật đầu: "Không tồi, thủ đoạn sắc bén, không dây dưa dài dòng!"

Lúc này.

Diệp Thập Vạn tức giận nói: "Thiếu chủ, Thập Vạn thỉnh cầu xuất chiến!"

"Đi đi!" Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Ai còn muốn đi, trực tiếp đi, những người này là cường giả Thiên Đạo Giới, tài nguyên trên người hắn là không ít."

"Các người hiểu không?"

Đám người Hải Xuân Thu, Thác Bạt Thiên, Ngân Đạo Diễm gật gật đầu, đương nhiên biết ý của Diệp Trường Sinh, người nào giết người, tài nguyên chính là của người đó.

Rất công bằng.

Đám người Diệp Thập Vạn, Thiên Khô lão nhân, Hải Xuân Thu, Hải Vô Địch bay lên trời, xông về phía mọi người trong hư không.

Chương 577: Bọn hắc tới bao nhiêu, chúng ta giết bấy nhiêu

Có đám người Kiếm Vô Ý ra tay, trận đại chiến này không có chút hồi hộp nào, để cho đám người Diệp Thập Vạn đi luyện tập, cũng là lựa chọn không tồi.

Thật sự không được, hắc cũng có thể ra tay.

Một bên, Huyết Phàm Trần đột nhiên mở miệng nói: "Thiếu chủ, có cường giả lập tức đến."

Diệp Trường Sinh nói: "Có rất nhiều người?"

Huyết Phàm Trần gật đầu: "Rất nhiều."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Rất tốt, Thần Ma Tộc giáng thế, kẻ địch đã đứng ngồi không yên, đến thật đúng lúc, bọn hắc tới bao nhiêu, chúng ta giết bấy nhiêu."

Huyết Phàm Trần lại nói: "Thiếu chủ, những người này khác với tu sĩ trước mắt, trong đó có mấy vị có thực lực vô cùng mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Người sợ hãi?"

Huyết Phàm Trần nói: "Không sợ!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu không sợ cũng không cần nói cho ta biết bọn hắc mạnh bao nhiêu, quá yếu, xứng làm đối thủ của Thần Ma Tộc sao?"

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta thích có tính khiêu chiến, kẻ yếu ta không giết, chuyên giết cường giả."

Huyết Phàm Trần nói: "Thiếu chủ nói rất đúng!"

Dứt lời.

Hai người ngẩng đầu nhìn về phía hư không, lúc này dưới sự dẫn dắt của Kiếm Vô Ý, đám người Thần Ma Bát Bộ máu nhuộm ngàn

thước, đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Cường giả của sáu thế lực lớn bị đánh không hề có lực đánh trả, điên cuồng lui về phía sau, muốn thoát khỏi vùng đất Thần Ma Tộc, nhưng Kiếm Vô Ý dẫn đầu mọi người truy đuổi không rời, căn bản không cho bọn hắn cơ hội chạy trốn.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Từng thân ảnh bay xuống, uy áp cường đại bao phủ. Đám người Đông Phương Vân Thiên, Phong Thiên Gia quay đầu nhìn lại, thấy chúng cường giả xuất hiện, sương mù trên mặt bọn hắn biến mất hết.

Một đám thở dài một hơi, giống như thấy được hy vọng sống sót.

Đệ Nhất Hình nói: "Thiên Thư Viện, là bảy vị trưởng lão của Thiên Thư Viện, còn có Thái Cổ Cốc, Thiên Long Thần Đình, Thiên Thần Cung, lúc này đây tai kiếp của Thần Ma Tộc khó thoát!"

Tử Đông Hành nói: "Dư nghiệt của Thần Ma Tộc thật sự quá mạnh, là chúng ta khinh địch."

Nói đến đây, lão ta xoay người nhìn về phía sau lưng, phát hiện cường giả của Phiếu Miếu Tông chỉ còn lại không đến mười người: "Đại chiến kế tiếp hãy giao cho bọn họ đi!"

Đệ Nhất Hình lại nói: "Ý của người là chúng ta rút lui? Đừng quên Diệp Trường Sinh lúc trước đã nói qua, ai dám chạy trốn, diệt tông môn, huyết đồ mười vạn dặm."

Tử Đông Hành khinh thường: "Ta không tin, ở trước mặt các thế lực Thiên Học Viện, Thái Cổ Tộc, người cảm thấy Thần Ma Tộc còn có khả năng sống sót sa?"

Bách Lý Phật phụ hòa nói: "Ta cũng không tin, tạp chủng Thần Ma Tộc này, ba trăm cao thủ Thiên Huyền Điện chúng ta bị tàn sát không còn, hy vọng Thiên Học Viện trấn áp toàn bộ bọn hắn."

Trong khi nói chuyện.

Thân ảnh mọi người bất giác lui về phía sau, nhưng đám người Kiếm Vô Ý vẫn xông lên giết không ngừng như cũ, không hề đặt cường giả Thiên Học Viện, Thái Cổ Tộc ở trong mắt.

Trên người bọn họ sát khí ngập trời, tư thế một người ngăn cản giết một người, phật cản giết phật.

Lúc này.

Trong Thiên Học Viện.

Một lão giả áo trắng nói: "Diệp Trường Sinh, ra ngoài nhận cái chết đi!"

Thanh âm thấu cửu tiêu, chấn động tai.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người lão giả áo trắng: "Lão già xấu này vừa đến đã muốn giết ta?"

Dứt lời, ngay khi hãn chuẩn bị ra tay, trên hư không, thanh âm vô tình vang lên: "Người tính là cái gì, dám gọi thẳng tên của Thiểu chủ."

Lão giả áo trắng lạnh lùng nói: "Lão phu là Thiên Học Viện..."

Xuy.

Trước mặt một đạo kiếm quang xuyên qua, lão giả áo trắng chậm rãi giơ tay lên, một chưởng đẩy ra ngoài, chưởng phong như rồng, va chạm cùng một chỗ với kiếm quang.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, hào quang khủng bố trùng kích đi ra ngoài.

Hai bóng người vẫn đứng thẳng tại chỗ như trước, lão giả áo trắng cúi đầu nhìn lại, phát hiện trước ngực xuất hiện một dấu vết.

"Không gian áo nghĩa!"

Thân ảnh Kiếm Vô Ý biến mất tại chỗ trong phút chốc, nơi đi qua, kiếm quang rậm rạp bao phủ trên người lão giả áo trắng.

Thấy thế, Diệp Trường Sinh hài lòng: "Không hổ là Kiếm thủ của Thần Ma Tộc, kiếm đạo có chút ý tứ."

Vừa dứt lời, bên tai hắn truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu Thần Ma Tộc thành công, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có phải lập tức nhận hay không!]

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, khá lắm, rốt cục đánh dấu thành công, chờ đến khi hoa cũng đã tàn.

[Lập tức nhận!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, mở ra phần thưởng hệ thống, đạt được một cái túi quà xa hoa.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được một quả Thần Ma chí tôn cốt, Kiếm mạch ba đạo thần cấp, một Thần Ma hữu thủ, một khối Thần cốt thuộc tính thủy.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến Diệp Trường Sinh kích động không thôi, cảm xúc sục sôi, phần thưởng lần này của hệ thống thật sự là quá kinh khủng.

Chương 578: Phần thưởng khủng bố của hệ thống

Tùy tiện lấy ra một phần thưởng, toàn là tồn tại khiến thiên hạ điên cuồng.

Hệ thống quá tuyệt vời.

Hắn đã mạnh mẽ như vậy, còn cho nhiều phần thưởng như vậy, đây không phải là để cho hắn càng đi càng xa ở con đường vô địch sao?

Vô địch là cỡ nào tĩnh mịch.

Ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Ai, cả đời này, ta nhất định sẽ tịch mịch cô độc lạnh... Nhưng ta rất thích!"

Giờ khắc này.

Huyết Phàm Trần thấy khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười phóng đảng, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ chuyện gì làm cho Thiếu chủ vui vẻ như vậy?

"Thiếu chủ, Kiếm Vô Ý bị vây công, để cho thuộc hạ xuất chiến đi!"

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, phát hiện bảy lão của Thiên Học Viện bày ra đại trận, vây Kiếm Vô Ý ở trong đó.

Bảy đánh một?

Động đến người của ta?

Người của Diệp Trường Sinh ta, cũng là các người có thể động sao.

Ngay sau đó.

Hai chân hần đạp đất, thân ảnh bay lên trời, hóa thành một đạo tinh mang vọt tới phía bầy lão Thiên Học Viện.

Tốc độ nhanh vô cùng, tựa như một tia chớp.

Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần thấy Diệp Trường Sinh tự mình ra tay, không dám dừng lại chút nào, theo sát phía sau đuổi theo.

Bọn họ phụ trách bảo vệ an nguy của Diệp Trường Sinh, tuyệt đối không thể để cho hắn phát sinh bất kỳ nguy hiểm nào.

Xuy.

Một kiếm hoành không, khủng bố như vậy.

Lão giả áo trắng nhận thấy được hơi thở nguy hiểm, vội vàng xoay người nhìn lại, kiếm quang chỉ thẳng vào thân ảnh của lão ta.

“Kiếm khí thật khủng bố!”

Thân ảnh lão giả áo trắng bay ngược ra sau, sắc mặt cực kỳ khó coi, một chưởng lại một chưởng đánh ra ngoài, ngăn cản kiếm quang đánh tới.

Đối mặt với tiến công của Diệp Trường Sinh, lão ta không dám có chút khinh thường, bởi vì đạo kiếm quang này làm cho lão ta cảm thấy sợ hãi, một cỗ lạnh như băng từ sâu trong linh hồn truyền đến.

Dường như linh hồn đang run rẩy.

Nguyên bản đám người Đệ Nhất Hình, Bách Lý Phạt còn đang vui sướng khi người gặp họa, thấy Diệp Trường Sinh đột nhiên ra tay, bọn hắn vội vàng dừng ý cười lại, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, chấn động bầu trời, rung chuyển Cửu U.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh phiêu dật, chậm rãi ngừng lại, tập trung nhìn về phía lão giả áo trắng, thân ảnh sau bay ngược ra ngoài, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Lão giả áo trắng mạnh mẽ ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên cánh tay có máu tươi chảy cuồn cuồn, đột nhiên ngắc đầu, không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Trường Sinh.

Vốn tưởng rằng kiếm đạo của Kiếm Vô Ý đã vô cùng mạnh, tuyệt đối không nghĩ tới thiếu niên trước mắt còn mạnh hơn Kiếm Vô Ý.

“Người là Diệp Trường Sinh!”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão đầu, người tuyên bố muốn giết ta, ngay cả ta cũng không biết, người rất không tôn trọng ta, hiểu không?”

Về mặt lão giả áo trắng vô cùng ngưng trọng, lúc đến Thần Ma Tộc, Đạo Thiên Quân dặn dò lão ta nhất định không thể khinh thường Diệp Trường Sinh.

Khi đó lão ta cảm thấy kỳ quái, chưa từng thấy qua Kiếm phu tử đối với một tiểu bối có cảnh giác như thế, một hiệp giao phong, mạnh mẽ bị Diệp Trường Sinh dạy cho một bài học.

“Diệp Trường Sinh, người có biết lão phu là ai không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Cầu xin người, đừng nói chuyện, có thể để cho ta lặng lẽ giết người hay không?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía Huyết Phàm Trần, tiếp tục nói: “Hai người các người đi giúp Kiếm Vô Ý, lão đầu này để cho ta.”

Lão giả áo trắng nói: “Diệp Trường Sinh, người dám phá vỡ phong ấn Thần Ma Tộc, có biết như vậy người sẽ chết rất thảm không!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, thân ảnh chợt lóe, kiếm thế khủng bố bao trùm qua, tựa như sóng lớn nuốt trời.

“Một kiếm khoanh khắc!”

“Một kiếm tạo hóa!”

Trong khi tiến lên phía trước, hai đạo kiếm quang bay ra, tựa như hai con thần long tàn sát bừa bãi, nơi đi qua, không gian bị chôn vùi.

Oanh.

Oanh.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh lão giả áo trắng bị đánh bay ra ngoài, trên người lão ta xuất hiện vết nứt, tựa như mạng nhện.

Cách đó ngàn trượng, lão giả áo trắng ngừng lại: “Người... Vượt cấp chiến đấu!”

Diệp Trường Sinh nói: "Rất ngoài ý muốn sao?"

Lão giả áo trắng nói: "Người thật làm cho người ta bất ngờ, trẻ tuổi mà khủng bố như vậy!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta biết mình rất ưu tú, không cần người khen ta!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Xét thấy người khen ta một câu, để cho người chết đau một chút."

“Kiếm tới!”

Lão giả áo trắng nghe thấy tiếng, thấy Diệp Trường Sinh bát phong bất động, gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người rất mạnh, nhưng người không giết được..."

Xuy.

Một đạo kiếm quang từ Cửa Thiên hạ xuống, tựa như sét đánh Cửa Thiên, đánh trúng trên đỉnh đầu lão giả áo trắng.

Giả vờ bị kiếm bổ?

Một kiếm hạ xuống, Bạch Hồng tàn sát bừa bãi.

Chương 579: Vây người ra tay đi

Đồng tử lão giả áo trắng phóng to, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng, ai có thể nghĩ tới kiếm khí sẽ từ đỉnh đầu hạ xuống?

Mẹ nó, giống như nằm mơ.

Tuyệt đối không thể tưởng tượng được mình lại chết theo cách như vậy.

Kiếm khí đánh xuống đầu!

Quá mẹ nó tàn nhẫn.

Đây là việc mà người làm?

Nhìn thấy cảnh này.

Đệ Nhất Hình, Bách Lý Phạt, Tử Đông Hành ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Thiên, vẻ mặt mờ mịt, trong lòng vô cùng tò mò, làm sao có kiếm quang hạ xuống từ Cửu Thiên?

Bách Lý Phạt nói: "Chúng ta vẫn nên đi thôi, ta thấy Thiên Học Viện và Thái Cổ Tộc gần không được Diệp Trường Sinh."

Đệ Nhất Hình nói: "Đừng đi, nếu bị Diệp Trường Sinh theo dõi, trên trời rớt xuống bảo kiếm lớn, hậu quả các người tự mình đoán..."

Trong lúc nhất thời, mọi người hoảng hốt, ở lại không được, rời đi cũng không được, làm như thế nào?

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới của lão giả áo trắng vào hệ thống. Thân ảnh chợt lóe, ánh mắt xẹt qua trên người đám người Đệ Nhất Hình, lắc đầu, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người lão giả Thái Cổ Tộc.

Mấy người Đệ Nhất Hình, Bách Lý Phạt cảm thấy bị vũ nhục.

Diệp Trường Sinh có ý gì, trực tiếp không nhìn bọn hắn, loại cảm giác này quá khó chịu.

Sắc mặt Tử Đông Hành cực kỳ khó coi: "Hắn có ý gì, khinh thường chúng ta sao? Khẩu khí này ta thật sự không nhịn được."

Đệ Nhất Hình nói: "Vậy người ra tay đi!"

Tử Đông Hành nói: "Mau xem, tu sĩ Thần Ma Tộc bị Thái Cổ Tộc nghiền ép, Thái Cổ Tộc thật sự là rất tốt."

Mọi người: "..."

Bọn hắn phát hiện tu sĩ Thần Ma Tộc bị nghiền ép, Diệp Trường Sinh há sẽ không có phát hiện, đạp không lướt nhanh mà đi, hai kiếm khai thiên, nộ trăm ba người.

Tu sĩ Thái Cổ Tộc ngừng lại, ánh mắt lão giả cầm đầu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Tới vừa lúc, lão phu giết chính là người."

Còn khoe khoang sao?

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn rõ ràng tu vi của lão giả, còn không có mạnh bằng lão giả áo trắng của Thiên Học Viện mà cũng dám tuyên bố giết hắn.

Đừng tưởng rằng người là từ Thiên Đạo Giới tới thì có thể ở Thần Ma Tộc không kiêng nể gì khoe khoang.

Xuy.

Một kiếm chém vào khoảng không, dồn ép thẳng vào lão giả Thái Cổ Tộc.

Lão giả đánh một quyền ra, nghênh đón kiếm quang tập kích tới: "Thần Hoàng cao nhất lại khùng bố như vậy!"

Diệp Trường Sinh có tu vi Thần Hoàng cao nhất không sai, đó là hắn không có thời gian đột phá, số mệnh Thần Ma tẩy lễ, hiện tại linh khí trong cơ thể hắn chống đỡ.

Nếu không phải hắn mạnh mẽ áp chế, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, vô cùng thoải mái.

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn cường giả Thái Cổ Tộc đang tới gần hắn: "Sát giới, trấn áp."

"Nhất kiếm diệt đạo!"

Sát Giới đáng sợ bao trùm.

Vô số sát khí tràn ngập trong từng tấc không gian, cường giả Thái Cổ Tộc có cảm giác dường như đang đi vào địa ngục Tu La.

Vẻ mặt của lão giả cầm đầu rất khó coi: "Sát Giới, hắn... Hắn thế mà lĩnh ngộ được Giới Vực, Diệp Trường Sinh có thể so với người đứng đầu Thần Ma Tộc."

Lão ta vừa dứt lời.

Hắn đã tế ra một thanh kiếm đỏ như máu, đón nhận kiếm quang xuyên qua, kiếm quang và bóng kiếm hoành hành tàn phá bữa bãi.

Các cường giả khác của Thái Cổ Tộc sôi nổi ra tay giúp đỡ, bởi vì thanh kiếm này thật sự quá mạnh, một mình lão giả vốn không thể ngăn cản được.

Mọi người lần lượt ra tay, từng đòn tấn công được đánh ra, tụ lại về phía trước thanh kiếm đỏ như máu, ngăn cản kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Một người chiến đấu với một trăm người của Thái Cổ Tộc, điều này... Điều này quá kinh khủng.

Bách Lý Phạt nuốt nước miếng, âm thanh run rẩy nói: "Đây là Diệp Trường Sinh sao? Khó trách hắn có được Thần cách, hắn quả thực rất mạnh."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, sau đó nói tiếp: "Hắn tu luyện như thế nào vậy. Cho dù có huyết thống của Thần Ma Tộc thì cũng không có khả năng quái dị như thế."

Đệ Nhất Hình phụ họa: "Ta... Ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao Thần Ma Tộc không được mọi người chấp nhận. Bọn hắn vốn không phải là người, nếu để cho bọn hắn trưởng thành, thử hỏi ai sẽ là đối thủ của bọn hắn?"

Tử Đông Hành nói: “Thật ra ta vẫn coi trọng Thái Cổ Tộc, còn có Thiên Thần Cung. Ta tin bọn họ có thể trấn áp được Thần Ma Tộc!”

...

Phía bên kia.

Đạo Tông.

Bên trong Đạo Các.

Đạo Linh Nhi đột nhiên mở hai mắt ra, khoe miệng có một vết máu tươi tràn ra, âm thanh lạnh như băng nói: “Người nào khiêu khích Diệp Trường Sinh?”

“Tại sao phải dùng Nhất Kiếm Diệt Đạo?”

“Thật vất vả mới củng cố được thực lực, lại suýt nữa bị người phá hủy đạo văn, mỗi lần đều như vậy thật sự tốt không!”

Dứt lời.

Bóng dáng xinh đẹp của nàng biến mất ở trong Đạo Các. Khi xuất hiện lại, nàng đứng ngạo nghễ trên đỉnh Đạo Tông. Ngay sau đó, Đông Phương Đạo Huyền và Cơ Huyền Trí xuất hiện bên cạnh nàng.

Chương 580: Một kiếm có thể hủy diệt bầu trời, đảo lộn thế giới

Đông Phương Đạo Huyền cúi người chào: “Đạo sứ tại sao đột nhiên lại ra ngoài!”

Đạo Linh Nhi nói khẽ: “Diệp Trường Sinh đang làm gì?”

“Thưa đạo sứ, Diệp Trường Sinh mở phong ấn Thần Ma Tộc ra. Các thế lực của giới Thiên Đạo Giới đang đến, bao vây tấn công Thần Ma Tộc.” Đông Phương Đạo Huyền trầm giọng nói.

Đạo Linh Nhi gật đầu: “Thiên Đạo Giới?”

Nói đến đây, nàng dừng lại, sau đó nói tiếp: “Người của Phệ Hồn Môn đang ở đâu!”

“Thưa đạo sứ, Phệ Hồn Môn đang ở Thần Ma Tộc, bọn họ cũng là một trong những thế lực bao vây tấn công Diệp Trường Sinh.”

Đông Phương Đạo Huyền chậm rãi nói.

“Đi thôi, người theo ta đến Thần Ma Tộc!” Bóng dáng của Đạo Linh Nhi lóe lên, hóa thành một tia sáng biến mất trên bầu trời.

Cơ Huyền Trí nói: “Lão tổ, Đạo sứ đến Thần Ma Tộc làm gì, chẳng lẽ nàng cũng muốn ra tay với Diệp Trường sao?”

Đông Phương Đạo Huyền lắc đầu: “Truyền lệnh xuống cho các trưởng lão của Đạo Tông, để cho bọn họ đi đến Thần Ma Tộc. Về phần người thì ở lại Đạo Tông.”

Cơ Huyền Trí khó hiểu nói: “Lão tổ, vì sao không cho ta đi đến Thần Ma Tộc?”

Đông Phương Đạo Huyền nhìn Cơ Huyền Trí: “Người đi để chịu chết sao?”

Cơ Huyền Trí: “...”

...

Thần Ma Tộc.

Sau khi lão giả áo trắng của Thiên Học Viện bị giết, đội hình lớn của bọn hắn đã tự sụp đổ. Kiếm Vô Ý bất khả chiến bại với một thanh kiếm, hơn nữa còn có Lãnh Kinh Thiên và Huyết Phàm Trần gia nhập. Ba người phối hợp rất ăn ý, hoàn toàn trấn áp sáu trưởng lão của Thiên Học Viện.

Ngoài ra mười thiên kiêu được đưa đến đều hoàn toàn sửng sờ vào lúc này.

Ở trong Thiên Học Viện, bọn hắn vẫn luôn là đại diện cho thế hệ trẻ. Tuy rằng bọn hắn không bằng đệ tử thân truyền thần bí nhất Học viện, nhưng cũng là tồn tại ở trên cao.

Bằng không, Học viện cũng sẽ không để bảy trưởng lão dẫn bọn hắn đến Thần Ma Tộc xem trận chiến.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Trường Sinh, mới thực sự nhận ra mình yếu đuối như thế nào.

Nếu so sánh thì thật lu mờ ảm đạm.

Ánh mắt của mười người đều rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một đám người ngây ra như phỗng. Tại sao Vạn Thần Vực có thể có người mạnh mẽ như vậy?

Lúc này.

Trong Sát Giới.

Một trăm người của Thái Cổ Tộc vẫn đang ngăn cản Diệp Trường Sinh, trên mặt bọn hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, lực lượng một người lại có thể chống đỡ một trăm người bọn hắn.

Chủ yếu là... Khí thế của Diệp Trường Sinh quá mạnh mẽ!

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra từ trong Sát Giới, sóng khí kinh khủng không chút kiêng kỵ xông vào, bóng dáng của Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau.

Lần bay ra này, hắn lui ra xa khoảng một trăm trượng mới từ từ ổn định. Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một trăm người của Thái Cổ Tộc giống như điều đứt dây.

Trong miệng lão giả cầm đầu phun ra máu, trước ngực lão ta xuất hiện một vết kiếm, xương trắng lộ ra, nhìn thấy mà giật mình.

Hai người mạnh mẽ ổn định thân thể lại xông lên phía trước, đỡ cơ thể lão giả đang bay ngược ra: “Đại trưởng lão, kiếm đạo của Diệp Trường Sinh là vô địch. Sức mạnh của hắn lại tăng lên trong Sát Giới, chúng ta sợ rằng không thể giết được hắn.”

Lão giả nói: “Ngoại trừ kiếm đạo và Sát Giới ra, điều đáng sợ của hắn chính là có được hai đan điền, linh khí trong cơ thể hắn cũng rất nhiều.”

“Đại trưởng lão, chúng ta rút lui đi!”

Lão giả lại nói: “Muốn đi không đơn giản như vậy, Diệp Trường Sinh đã bắt đầu tích tụ lực lượng. Nếu không thể chống đỡ một kiếm này, chúng ta ai cũng không đi được.”

Nói đến đây, lòng bàn tay của lão ta hướng lên trên, một tấm khiên xuất hiện: “Khiên chiến đấu Thái Cổ, một đòn hủy diệt thế giới!”

Bá.

Khiên chiến đấu Thái Cổ bay ra, giống như một cánh cổng kết giới đang di chuyển, bay về căn nút Diệp Trường Sinh.

Tốc độ rất nhanh, ánh sáng cao ngất xông thẳng tới chín tầng mây.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh nắm chặt kiếm Thái Hư trong tay: “Nhất kiếm cầu bại!”

Một kiếm này, hắn đã thúc đẩy Kiếm Chi Đạo Tắc, đồng thời chứa

chín thuộc tính trong đó.

Một kiếm này, có thể hủy diệt bầu trời, đảo lộn thế giới.

Thái Cổ Tộc bắt đầu liều mạng.

Bởi vì trong Sát Giới bọn hắn vô cùng bị động, Diệp Trường Sinh đáng sợ, đã lật đổ nhận thức của bọn hắn.

Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu.

Chỉ khi người chiến đấu với hắn, người sẽ biết.

Làm thế nào một người có thể mạnh mẽ đến mức này.

Khiên chiến đấu Thái Cổ, một kích hủy diệt thế giới.

Lá bài tẩy cuối cùng của Thái Cổ Tộc.

Nếu có thể ngăn cản uy lực một kiếm của Diệp Trường Sinh, như vậy bọn hắn có hy vọng sống sót.

Oanh.

Oanh.

Tiếng va chạm truyền ra, hào quang vạn trượng bắn ra, kinh khủng như vậy!

Răng rắc.

Trên khiên chiến đấu Thái Cổ xuất hiện từng vết nứt, tựa như mạng nhện, kiếm quang từ trong khe hở bắn ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này.

Cường giả Thái Cổ Tộc lộ ra thần sắc hoảng sợ, bọn hắn sắp xong rồi, uy lực một kiếm lại khủng bố như thế?

Chương 581: Thực lực tuyệt đối, tuyệt đối khí phách

Đánh nát khiên chiến đấu Thái Cổ, đồng thời cũng làm cho bọn hắn cách tử thần chỉ có một bước.

Về mặt lão giả Thái Cổ Tộc có chút vắn vẹo: "Kiếm đạo kinh khủng như vậy, từng ngày, đất, không khí?"

Xuy.

Kiểm quang tựa như trăng tàn, quét ngang hư không mà qua, chiến thuẫn Thái Cổ hoàn toàn hóa thành bột mịn.

Không có rào cản nào ngăn cản, trường kiếm thẳng tiến không lùi.

Máu bay tán loạn, kêu thảm thiết.

Bên trong Sát Giới không còn một người, chỉ còn lại sương máu nồng đậm.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới của mọi người Thái Cổ Tộc vào hệ thống, thân ảnh chợt lóe, lấy thế phá hủy giết tới Thiên Thần Cung.

Lúc này.

Đệ Nhất Hình điên cuồng nuốt nước miếng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy: "Quá... Thái Cổ Tộc bị tiêu diệt sạch."

Bách Lý Phạt ghé mắt nhìn về phía Tử Đông Hành: "Người nói như thế nào?"

Tử Đông Hành lộ vẻ xấu hổ, thanh âm run rẩy nói: "Không có việc gì, còn có Thiên... Thiên Thần Cung"

Đông Phương Vân Thiên nói: "Người đừng nói nữa, miệng người có độc."

Tử Đông Hành tức giận nói: "Người có ý gì, nói ai có độc? Ta đánh

không lại Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ ta còn sợ người sao.”

Đông Phương Vân Thiên lắc đầu, cười lạnh nói: "Thật quá ngu xuẩn.”

Tử Đông Hành hừ lạnh nói: "Chờ rời khỏi Thần Ma Tộc, chúng ta phân cao thấp.”

Đệ Nhất Hình vội vàng nói: "Vẫn là ngấm lại kế tiếp đối phó Diệp Trường Sinh như thế nào, Thái Cổ Tộc bị diệt, nếu Thiên Thần Cung và Thiên Long Thần Đình không ngăn cản được, hậu quả là cái gì các người rất rõ ràng.”

Tử Đông Hành hí hóp mắt, lạnh lùng nói: "Gọi người, tiếp tục giết, ta không tin Diệp Trường Sinh thật sự vô địch.”

Đông Phương Vân Thiên nói: "Diệp Trường Sinh vô địch hay không ta không biết, nhưng tiêu diệt người của Phiếu Miểu Tông thì dư dả.”

Tử Đông Hành khinh thường, giơ tay lên bóp nát một quả huyền thạch, ánh sáng xông thẳng lên trời: "Ta không tin, Diệp Trường Sinh có thể diệt Phiếu Miểu Tông ta.”

Mọi người trầm mặc không nói, ánh mắt rơi vào trên người Tử Đông Hành, giống như đang nói, Phiếu Miểu Tông các người thật sự là đầu sắt.

Tử Đông Hành gọi người, bọn hắn đương nhiên sẽ không ngăn cản, thêm một người thì sẽ có thêm một phần sức mạnh, nếu thật sự có thể chém chết Diệp Trường Sinh, đối với bọn hắn trăm lợi mà không có hại.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt mọi người Thiên Thần Cung, xoay người nhìn về phía chúng Thần Ma Bát Bộ sau lưng, tiện tay vung lên, nước sinh mệnh siêu cấp xuất hiện ở trước mặt bọn hắn: "Uống vào, khôi phục, những người này giao cho ta.”

Một hán tử dáng người nổ tung tiến lên, cầm trong tay một thanh đao lớn: "Thiếu chủ, ta còn có thể đánh.”

Diệp Trường Sinh nói: "Tên người là gì?"

Đại hán nói: "Hồi Thiếu chủ, Đạo bộ Hình Phá Thiên."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nhớ kỹ người, theo ta cùng nhau chém địch, có dám không?"

Hình Phá Thiên gật đầu: "Có gì phải sợ, đạo tu vĩnh viễn không lui về phía sau."

Dứt lời.

Sóng đao của hắn ngất trời, chém ngang trời một cái, đánh xuống mọi người Thiên Thần Cung.

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu. Bốn người Kiếm Vô Tình, Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần, Hình Phá Thiên trong chúng Thần Ma Bát Bộ, thật sự làm cho hắn vô cùng vô cùng hài lòng.

Thực lực tuyệt đối, tuyệt đối khí phách.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Hình Phá Thiên bay ngược trở về, bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh, khoe miệng tràn ra một ít máu: "Thiếu chủ, lão già xấu xa kia rất mạnh, hắn cũng là thần niệm sư."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần niệm sư? Hóa ra là như vậy!"

Một kích vừa rồi của Hình Phá Thiên, rõ ràng công kích và khí thế đều ở trên lão già, cuối cùng lại là Hình Phá Thiên bị thương.

Diệp Trường Sinh suy đoán lực lượng tinh thần của lão đầu này hẳn là tương đối cường đại, như vậy mới làm cho Hình Phá Thiên bị thương.

"Phá Thiên, không có việc gì, để cho ta đi!"

Trong lúc nói chuyện, hắn di chuyển về phía Dương Thanh Vân,

người sau híp mắt, vẻ mặt đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh.

Không gian vắng vẻ, sụp đổ chôn vùi.

Tinh thần lực khủng bố tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, bình tĩnh nhìn Dương Thanh Vân: "Yên tâm, ta sẽ không chém người."

"Tinh thần lực thuần túy va chạm, xem người nào đau!"

Chỉ có một khối tinh thần lực này, lão ta cho tới bây giờ chưa từng phục qua bất luận kẻ nào.

Là một thành viên của đại quân xuyên việt giả, hơn nữa khống chế Thần Mâu, so đấu với tinh thần lực của lão ta, đó không phải là tìm sao?

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Dương Thanh Vân, không gian vắng vẻ khô phục bình tĩnh.

Hai người bốn mắt đối diện nhau, hơi thở khủng bố trên thân ảnh đã đối chọi gay gắt từ lâu, tựa như mũi kim so với cộng râu.

Phốc.

Trong miệng Dương Thanh Vân phun ra một ngụm máu, thân ảnh bay ngược ra sau, ở trên mặt lão ta nổi lên hoảng sợ.

Chương 582: Có lẽ hắc quá yếu

Diệp Trường Sinh rõ ràng là kiếm tu, vì sao tinh thần lực lại khủng bố như vậy?

Hình Phá Thiên đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người cũng là thần niệm sư?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải!"

Hình Phá Thiên biến sắc: "Không phải thần niệm sư, Thiếu chủ làm sao đánh bại lão già xấu xa này."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có lẽ hắc quá yếu."

Hình Phá Thiên khẽ nhú mày, lẩm bẩm nói: "Lời này của Thiếu chủ có chút đau lòng, lão đầu kia quá yếu, nhưng ta ngay cả hắc cũng đánh không lại, vậy ta..."

Dương Thanh Vân ổn định thân ảnh, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh: "Thật không nghĩ tới người lại là thần niệm sư."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là kiếm tu."

Dứt lời, Thần Hỏa trên thân ảnh hắc dâng lên, di chuyển về phía Dương Thanh Vân.

Dương Thanh Vân biến sắc: "Luyện được sư?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta là kiếm tu!"

Dứt lời, hắc tiện tay vung lên, một tòa trận pháp xuất hiện, hắc tiếp tục đi về phía trước.

Thanh âm Dương Thanh Vân khẽ run lên: "Trận... Trận sư."

Diệp Trường Sinh giận dữ nói: "Nói cho người bao nhiêu lần rồi, ta là kiếm tu, người làm sao lại không tin?"

Dứt lời, hắc giơ tay lên, một kiếm bay ra, bạch hồng như rồng, tàn sát bừa bãi trên không, cắt lên người Dương Thanh Vân.

Xuy.

Một kiếm chém xuống, không gian sụp đổ.

Thân ảnh Dương Thanh Vân lại bay ngược ra ngoài, trong lúc nhất thời, cường giả Thiên Thần Cung hội tụ tới, trên mặt bọn hắn nổi lên vẻ sợ hãi.

“Đại trưởng lão, người không sao chứ!”

Dương Thanh Vân nói: "Diệp Trường Sinh quá quỷ dị, hẳn là tu sĩ toàn năng, nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

"Đại trưởng lão, làm sao rời đi, Diệp Trường Sinh đã giết tới rồi."

Dương Thanh Vân lại nói: "Ngự Linh thuật, xé rách hư không.”

Dứt lời, chúng cường giả Thiên Thần Cung tay nắm pháp quyết, thúc dục Ngự Linh thuật, trong lúc nhất thời, không gian mạnh mẽ bị xé ra một vết rách.

Mọi người che chở Dương Thanh Vân chuẩn bị tiến vào trong đó, một ánh sáng bạc từ Cửu Thiên hạ xuống, đánh trúng trên người mọi người.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, cường giả Thiên Thần Cung chỉ còn lại một mình Dương Thanh Vân, những người khác hình thần câu diệt.

Lúc này.

Một đạo bóng dáng xinh đẹp lẳng không bay xuống, tiện tay vung lên, một đoàn linh khí bao bọc Dương Thanh Vân, nữ tử tiện tay vung lên, Dương Thanh Vân xuất hiện dưới chân Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Người tới rồi!"

Đạo Linh Nhi nói: "Có phải bọn hắn tìm người phiền toái hay không, người đừng nhúc nhích, để cho ta tới!"

Một kích đáng sợ, giết mọi người Thiên Thần Cung trong nháy mắt.

Tất cả mọi người trong sân đều bối rối.

Tầm mắt đồng loạt lướt vào trên người Đạo Linh Nhi.

Một đám trong lòng tò mò, nữ nhân này rốt cuộc là ai, vì sao phải giúp Diệp Trường Sinh?

Có được thực lực như vậy, nàng hẳn là không phải cường giả Vạn Thần Vực mới đúng.

Thế nhưng đám người Đông Phương Vân Thiên, Tử Đông Hành, Đệ Nhất Hình lại không biết Đạo Linh Nhi.

Phía bên kia.

Cường giả Phệ Hồn Môn phát hiện thân ảnh Đạo Linh Nhi, sắc mặt đều thay đổi, không tin được Đạo Linh Nhi và Diệp Trường Sinh thế mà biết nhau.

Đạo Linh Nhi và Diệp Trường Sinh, mặc kệ là ai thì cũng là tồn tại vô cùng khủng bố, nếu hai người bọn hắn liên thủ thì không dám tưởng tượng, thật là đáng sợ.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Linh Nhi:
"Không cần các hạ xuất thủ, chuyện của ta, tự mình làm."

Đạo Linh Nhi vội vàng nói: "Không có việc gì, tiện tay mà thôi!"

Diệp Trường Sinh cảm thấy kỳ lạ, vì sao Đạo Linh Nhi muốn giúp hắn? Nữ nhân này thực sự làm cho người ta khó nắm bắt.

Oanh.

Trên hư không.

Tiếng nổ lớn truyền ra, một đoàn vòng xoáy thật lớn xuất hiện, ngay sau đó, một thân ảnh lẳng không bay xuống, hơn mười người

theo sát sau lưng.

Tử Đông Hành nhìn thấy người tới, vội vàng nghênh đón: "Đại ca, người tới rồi!"

Tử Đông Lai gật đầu, ánh mắt xẹt qua giữa sân, sắc mặt chợt biến đổi: "Đông Hành, đã xảy ra chuyện gì."

Tử Đông Hành vội vàng nói: "Đại ca, Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn, Diệp Trường Sinh liên tiếp chém giết cường giả Thái Cổ Tộc, Thiên Thần Cung và Thiên Học Viện."

Tử Đông Lai gật gù: "Diệp Trường Sinh mạnh như vậy, người gọi ta đến đây làm gì?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Mau rời khỏi nơi này!"

Dứt lời.

Lão ta vội kéo Tử Đông Hành bay lên trời, hướng vòng xoáy còn chưa tiêu tán lướt nhanh đi qua.

Diệp Trường Sinh thấy nhóm người Tử Đông Lai chuẩn bị rời đi, thân ảnh chợt lóe, một kiếm vạn cổ cắt ngang, bổ xuống phía bọn hắn.

Tử Đông Lai tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố nghênh đón: "Không biết các hạ mạnh mẽ như thế, Phiếu Miểu Tông đường đột!"

"Diệp công tử tiếp tục, lão phu cáo lui trước!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đến cũng đã đến rồi, cùng nhau chơi đùa thôi!"

Tử Đông Lai nói: "Không được, sẽ không quấy rầy Diệp công tử giết người."

Trong lúc nói chuyện, lão ta vội vàng ném ra ba đạo phù văn, hình thành một đạo màn sáng vạn trượng dùng để ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Chương 583: Chọc giận ta, hủy diệt Thiên Đạo Giới

Ngay sau đó.

Nhóm người Tử Đông Lai tiến vào trong vòng xoáy, biến mất ở trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Mong muốn sống sót... Thật là mạnh mẽ!"

Lúc này.

Bốn người Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên, Huyết Phàm Trần mang theo chúng Thần Ma Bát Bộ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh. Trong hư không, bảy lão của Thiên Học Viện chỉ còn lại có ba người, người của các thế lực khác tương đối xấu hổ, bọn hắn không có gia nhập chém giết, nhưng bọn hắn vẫn lẳng lẳng đứng thẳng.

Bọn hắn không muốn rời đi à?

Bọn hắn là không dám rời đi.

Đến bây giờ mọi người còn chưa quên lời Diệp Trường Sinh nói lúc trước, ai dám chạy trốn, huyết đồ mười vạn dặm.

Một người tàn nhẫn.

Cùng lúc đó, Đạo Linh Nhi mang theo Dương Thanh Vân đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người này xử lý như thế nào."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Dương Thanh Vân đang hấp hối: "Giết đi, giữ lại hắn để lãng phí tài nguyên sao?"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Có muốn ta giúp người chém giết toàn bộ những người trước mắt này không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, người xem ta là người cần giúp đỡ sao?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Người dường như thật sự không cần hỗ trợ."

Bây giờ không giống ngày xưa, bên người Diệp Trường Sinh có chúng Thần Ma Bát Bộ hội tụ, một người lại càng mạnh mẽ hơn một người, hơn nữa thực lực bản thân hẳn nghịch thiên, người của các thế lực trước mắt cộng lại là người đông thế mạnh, đáng tiếc yếu như gà.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Giết, một người cũng không lưu lại!"

Dứt lời, mọi người không chút do dự, đập không lướt nhanh xông về phía trước, uy áp khủng bố bao trùm, quét ngang về phía trước.

Một lão giả của Thiên Học Viện quay đầu nhìn về phía mười tên thiên kiều sau lưng: "Các người mau rời khỏi nơi này."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh đã bắt đầu trả thù, lúc này đây là chúng ta khinh địch."

Một người khác nói: "Cung lão, sử dụng quyền trục không gian, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Cung lão nói: "Người cho rằng sử dụng quyền trục không gian là có thể rời đi sao? Kiếm đạo của người nọ ẩn giấu không gian ảo nghĩa, vô dụng."

Một người khác nói: "Đại chiến đến tận đây, chúng ta không còn đường lui."

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng oanh kích truyền ra, sương máu tràn ngập không trung, đối mặt với sự tấn công của đám người Kiếm Vô Ý, can đảm của mọi người đã muốn nát từ lâu.

"Chạy đi!"

"Tách ra chạy!"

Trong đám người không biết người nào kinh hô một tiếng, một câu khởi dậy ngàn tầng sóng, mọi người giải tán ngay lập tức, đập không lướt đi.

Trong lúc nhất thời.

Phù văn, thần khí, dù sao là thứ có thể để cho bọn hắc còn sống rời đi, toàn bộ chào hỏi phía bên trên, mục đích cũng chỉ có một.

Đó chính là còn sống rời khỏi Thần Ma Tộc, về phần có thể bị huyết đồ mười vạn dặm hay không, bọn hắc không để ý nhiều như vậy.

Miễn là còn sống.

Chỉ khi còn sống mới có hy vọng.

Giết chóc.

Giết chóc vô tận.

Trên hư không, Thần Ma Tộc bày ra một hồi thịnh yến, điên cuồng giết chóc, máu nhuộm ngàn trượng.

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Giết nhiều người như vậy, Thiên Đạo Giới tất không chết không thôi với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây mới là khởi đầu, chọc giận ta, ta hủy diệt Thiên Đạo Giới!"

Đạo Linh Nhi: "..."

Thật tàn nhẫn.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có hứng thú cùng nhau giết đến Thiên Đạo Giới hay không."

Đạo Linh Nhi nói: "Có thể."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thực lực của người không tệ, về sau hãy theo ta lăn lộn, ta sẽ không bạc đãi người."

Đạo Linh Nhi cười nói: "Người nghiêm túc sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, người có thể cự tuyệt."

"Ta sẽ không theo người lẫn lộn, có điều, chúng ta có thể cùng nhau giết người." Đạo Linh Nhi trầm giọng nói, ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh.

Đại chiến đã kết thúc.

Máu nhuộm vụn trượng, thân nằm vô số.

Thật có thể nói là Trường Sinh tức giận, thân nằm trăm vạn.

Giờ khắc này.

Đám người Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên, Huyết Phàm Trần, Thiên Khô lão nhân đi tới bên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên trở về Thần Ma Tộc."

Ngay sau đó.

Mọi người đi tới đảo nổi Thần Ma Tộc, ánh mắt hội tụ trên người Diệp Trường Sinh, chỉ thấy hắc tiễn tay vung lên, một luồng ánh sáng từ trong hộp kiếm Thiên Cực bay ra.

Đồ kiếm.

Một kiếm lơ lửng trên không, vô số hơi thở tử vong bắt đầu hội tụ về phía trường kiếm.

Mọi người thấy Đồ kiếm cắn nuốt khí tử vong, sắc mặt đều thay đổi.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Trận chiến này, các thế lực Thiên Đạo Giới có thể nói là toàn quân bị diệt, không thể bỏ qua công lao của các người, con người ta xưa nay là thưởng phạt rõ ràng."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Kiếm Vô Ý, đạo kiếm mạch thần cấp này ban thưởng cho người."

Kiếm Vô Ý nhìn kiếm mạch bay tới, sắc mặt chợt thay đổi, khom

người một cái, vội vàng nói: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

"Lãnh Kinh Thiên, cái Thần Ma quyền sáo này cho người."

Chương 584: Có một người tính một người, diệt toàn bộ

Lãnh Kinh Thiên tiếp nhận Thần Ma quyền sáo, trên mặt lộ vẻ hưng phấn: "Đa tạ Thiếu chủ."

"Huyết Phàm Trần, quyền công pháp này cho người."

Huyết Phàm Trần tiếp nhận công pháp, ánh mắt dừng trên bìa, mày kiếm nhướng lên, phương pháp sử dụng tinh thần lực chính xác, đây là công pháp gì?

Có điều, hẳn vẫn khom người khấu tạ.

Diệp Trường Sinh lại ban một thanh cổ đao cho Hình Phá Thiên, thanh đao này là từ trong linh giới của Dương Thanh Vân lấy được.

Tên là Thái Cổ Lăng Thiên Đao.

Kế tiếp, hẳn ban cho những người khác trong Thần Ma Bát Bộ nước sinh mệnh siêu cấp và tất cả linh quả.

Chúng Thần Ma Bát Bộ khom người một cái, khấu tạ Diệp Trường Sinh ban thưởng, người sau lại nói: "Thần Ma Tộc giáng thế, con đường tương lai sẽ vô cùng gian nan, ta hy vọng các người sẽ đi tiếp với ta, để cho Thần Ma Tộc một lần nữa leo lên đỉnh cao."

"Chúng ta nhất định sẽ giết lên Thiên Đạo Giới, để các thế lực lớn hiểu rõ."

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, kẻ địch của Thần Ma Tộc thật sự là quá nhiều, chúng ta phải động thủ với ai trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Có một người thì tính một người, diệt toàn bộ!"

Thiên Khô lão nhân: "..."

Mọi người: "..."

Tàn nhẫn?

Diệp Trường Sinh cảm thấy không tàn nhẫn chút nào.

Chẳng lẽ hắn không ra tay, những thế lực này sẽ buông tha cho hắn sao?

Tất nhiên là không.

Thay vì bị người giết, không bằng chủ động một chút, giết người ta.

Thế giới võ đạo, người nhân từ cho ai xem?

Lòng tốt của người sẽ chỉ làm cho kẻ thù làm hại người hơn.

Con người không tàn nhẫn, đừng không vững.

Người tàn nhẫn sẽ đi xa.

Hai đời làm người, chút đạo lý này, hắn rất rõ ràng.

Đối địch với hắn, tất giết!

Nếu Diệp Trường Sinh không phá bỏ phong ấn, để cho chúng Thần Ma Bát Bộ giáng thế, những thế lực Phiếu Miếu Tông, Thiên Môn, Thiên Kiếm Tông sẽ buông tha cho hắn sao?

Sợ là thủ đoạn của bọn hắn còn tàn nhẫn hơn Diệp Trường Sinh vô số lần.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Linh Nhi:
"Trước mang theo người của người rời đi, hai ngày sau, chúng ta xuất phát đi Thiên Đạo Giới."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Không gặp không về!"

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn nàng rời đi, di chuyển đi tới bên người Tư Không Lạc Tuyết: "Những linh giới này cho người và Tư Không tiền bối trở về Đại Hạ."

Tư Không Lạc Tuyết gật đầu: "Diệp huynh, những linh giới này ta không thể nhận."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần cự tuyệt, đây là một chút lòng của ta."

Từ Không Lạc Tuyết thu hồi linh giới, mang theo mọi người Đại Hạ Thánh Đình rời đi. Trên hư không, nàng ngừng lại, quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Cho dù có muôn vàn không nở, nhưng nàng vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, sau hôm nay, nàng và Diệp Trường Sinh sẽ là người của hai thế giới.

Diệp Trường Sinh quá ưu tú, chính mình liều mạng đuổi theo, nhưng vẫn phát hiện là quá lớn.

Có vài người đã được định trước số mệnh chỉ là khách qua đường.

Từ Không Lạc Tuyết thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi!"

Sau đó.

Vô Trần và hòa thượng Lạp Thập cũng rời đi, bọn hắn ngay cả ra tay cũng không có, lại đạt được tài nguyên thật lớn.

Có bao nhiêu người gửi than trong ngày tuyệt?

Vô Trần đã làm được.

Trong lúc Thần Ma Tộc gặp nguy nan, Vô Trần không sợ sống chết đến tương trợ, phần tình nghĩa này, Diệp Trường Sinh cho bọn hắn bao nhiêu tài nguyên, đều không then.

Ngân Đạo Diễm và Mộ Thanh Lưu chào từ biệt Diệp Trường Sinh, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại, muốn rời thì đi có thể, nhưng bọn hắn nhất định phải tiến vào Thương Khung Thần Cung.

Chờ sau khi bọn hắn tiếp nhận tẩy lễ, có thể đi tới Thế Giới Hắc Ám, Diệp Trường Sinh sẽ nhường vị trí Hắc Ám Thần cho Ngân Đạo Diễm.

Sau này sân nhà của hắn nhất định là Thiên Đạo Giới, Thế Giới Hắc Ám cần có người trấn thủ, so sánh ra, không ai thích hợp hơn Ngân Đạo Diễm.

Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía Hải Xuân Thu: "Thần cốt này ban cho các người, trở về Hải Tộc đi!"

Hải Xuân Thu nhìn Thần cốt chậm rãi bay xuống, ánh mắt nóng rực: "Thần cốt thuộc tính thủy!"

Năm đó Hải Thần chính là bởi vì có được một khối Thần cốt thuộc tính thủy, hắn mới trở thành Hải Thần chân chính, dẫn dắt Hải Tộc đi lên đỉnh cao.

Hải Xuân Thu vội vàng nói: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

"Trở về đi!" Diệp Trường Sinh khoát tay áo, ý bảo Hải Xuân Thu rời đi, tiếp theo, hắn tiện tay vung lên, mang theo mọi người tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Trong Thần Cung.

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, không thể tin được trên người Diệp Trường Sinh còn có một món chí bảo khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, Thiên Khô, người mang theo mọi người đi xuống tu luyện, ta muốn đi bế quan một khoảng thời gian."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chờ ta xuất quan, giết lên Thiên Đạo Giới."

Thiên Khô lão nhân vội vàng tiến lên: "Thiếu chủ, Thần Ma Tộc bị cường giả Thiên Kiếm Tông phá hủy một nửa, lão nô muốn sửa chữa nơi này, muốn mời Thiếu chủ bày ra một tòa đại trận."

Chương 585: Hết thấy nghe Thiếu chủ an bài

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần sửa chữa, tổ địa Thần Ma Tộc cũng đã đến lúc đổi chỗ khác."

Thiên Khô lão nhân nói: "Hết thấy nghe Thiếu chủ an bài!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, biến mất trên đỉnh Thần Cung: "Thiên Khô, địa điểm cũ của Thần Ma Tộc sẽ xuất hiện trong Thần Cung. Về phần địa điểm mới... Thiên Đạo Giới lại chọn bảo địa!"

Trong Thương Khung Thần Cung.

Bốn người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người đám người Kiếm Vô Ý, ai nấy đều lộ ra vẻ chấn động.

Trong Thần Cung đột nhiên có nhiều người như vậy, lại còn là cường giả, là loại bọn hắn nhìn không thấu.

Tàng Thất chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, Diệp huynh đã làm việc lớn gì, từ đâu tìm được nhiều cường giả như vậy."

Diệp Mạc Tà nói: "Thủ đoạn của Trường Sinh, rất bình thường."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thấy kiếm tu đi ở phía trước không? Ngoại trừ Trường Sinh ra, hắn là kiếm tu mạnh nhất ta từng gặp."

Tiêu Tùy Phong phụ họa: "Đúng vậy, kiếm khí hồn nhiên thiên thành, mệnh môn bàng bạc, người này kiếm đạo đã đạt tới mức hóa."

"Thật hâm mộ!"

Đúng lúc này.

Một tiếng truyền âm vang lên bên tai mọi người, mọi người ngẩng

đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào đỉnh Thần Cung, ngay sau đó, bọn hắn biến mất tại chỗ.

Xuất hiện lần nữa.

Mọi người đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau mở lời: "Nói ngắn gọn, lúc trước vừa mới trải qua một hồi đại chiến, Thần Ma Tộc với các thế lực của Thiên Đạo Giới, trong đó có Thiên Học Viện, Thái Cổ Tộc. Nói cho các người biết những thứ này, chính là nhắc nhở các người tu luyện thật tốt, bằng không ở lại bên cạnh ta bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng."

Thiên Học Viện?

Tàng Thất hoàn toàn bối rối.

Hắn biết Thiên Học Viện, đó là học phủ chí cao vô thượng của Thiên Đạo Giới, cổ tịch có ghi lại, ngày xưa Thần Ma Tộc diệt vong chính là Thiên Học Viện giúp đỡ, hơn nữa phái ra cường giả trấn áp.

Không nghĩ tới bọn hắn mạnh mẽ vô số năm, hiện tại lại để Diệp Trường Sinh giết.

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, người cứ yên tâm, chúng ta sẽ theo sát bước chân của người."

Tàng Thất phụ họa: "Đúng vậy, người muốn bỏ rơi chúng ta là không có khả năng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tốt nhất là như thế, huynh trưởng, nơi này có một kiếm mạch thần cấp, hiện tại cho người và Tùy Phong, các người cần nuốt lĩnh ngộ đi!"

Tàng Thất trông mong nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, hòa thượng không có sao?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, năm tấm linh giới bay ra ngoài, lần lượt bay tới trước mặt Tàng Thất, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ: "Đã chuẩn bị tốt cho các người từ lâu."

“Các người đi xuống tu luyện đi!”

Tàng Thất thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi, vội vàng mở miệng: "Diệp huynh, cấp bậc của người bây giờ là gì?"

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Đợi ta xuất quan, bước vào Thần Đế."

Thân ảnh Tàng Thất khẽ run lên: “Cấp Thần Đế?”

Đây có là con người không?

Lúc trước tu vi của Diệp Trường Sinh khó phân cao thấp với bọn hắn, cái này đã hoàn toàn bị nghiền ép.

Tàng Thất chỉ muốn nói một câu, còn sống, thật sự rất mệt mỏi.

Làm bằng hữu của Diệp Trường Sinh, thật sự là vừa đau đớn vừa vui vẻ.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh biến mất trên đỉnh Thần Cung, nhìn bóng lưng hắn biến mất, ánh mắt Tàng Thất kiên định, nói: "Diệp huynh, chờ ta, bản tăng nhất định phải đuổi kịp người."

Ánh mắt Tiêu Tuy Phong dừng ở trên người Tàng Thất, lẳng lặng nhìn hắn: "Hòa thượng, người..."

Tàng Thất nói: "Làm sao vậy!"

Tiêu Tuy Phong lại nói: "Thật biết đùa."

Tàng Thất biến sắc: "Người đang giấu cọt hòa thượng sao? Tin hay không bản tăng sẽ giết người."

Tiêu Tuy Phong lắc đầu, xoay người đi về phía trước: "Đi, cắn nuốt kiếm mạch thần cấp, lại sắp đột phá rồi, thật tốt!"

Tàng Thất nghe thấy tiếng, cúi đầu nhìn về phía linh giới trong lòng bàn tay, đột nhiên phát hiện linh giới hình như không thơm như vậy, tâm thần vừa động, bắt đầu kiểm tra vật phẩm bên trong

linh giới.

Trên mặt hần nổi lên vẻ hưng phấn, hét lớn về phía hư không:
"Diệp huynh, hòa thượng yêu người chết mất."

Âm thanh thấu trời.

Diệp Mạc Tà xoay người nhìn lại: "Hòa thượng thay đổi rồi."

Tiêu Tuy Phong phụ họa: "Đúng vậy, làm hòa thượng đã lâu, thế mà bắt đầu thích nam nhân, Diệp huynh thật sự là quá khó khăn."

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong bí cảnh trong Thiên Cung, vốn định truyền âm cho Diệp Tiêu Huyền và Diệp Thương Vân, tính toán cho bọn hần kiểm mạch thần cấp cuối cùng.

Nhận thấy hai người còn đang bế quan, hần lựa chọn tiến sâu vào cảnh giới, thuận tiện dung hợp Thần Ma Chí Tôn Cốt và Thần Ma Hữu Thủ.

Nguyên bản ban Thần Ma quyền bộ cho Lãnh Kinh Thiên, hiện tại hần chỉ có thể dung hợp Thần Ma hữu thủ, cũng không biết uy lực như thế nào.

Hần khoanh chân ngồi, nội liễm hơi thở, hợp nhất tâm thần, thúc dục số mệnh Thần Ma trong cơ thể, điên cuồng đánh sâu vào hàng rào chắn.

Chương 586: Diệp Trường Sinh hiện tại ở nơi nào

Một sức mạnh hùng hồn tràn đầy quanh quẩn trên người hắn, bọc kín hắn không kẽ hở, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trong đó, trên mặt nổi lên biểu tình vô cùng hưởng thụ.

Chứng tỏ lần đột phá này vô cùng thuận lợi.

...

Thần Đế Minh.

Một lão giả xuất hiện, tốc độ vô cùng nhanh, ở trên mặt lão ta lộ vẻ bối rối, không cần suy nghĩ nhiều, đều biết người này là từ Thần Ma Tộc trở về.

Đi tới trước một tòa lầu các, lão giả khom người một cái: "Bái kiến Minh chủ."

Ngay sau đó, một bóng dáng xinh đẹp từ trên lầu các bay xuống, quần áo phiêu dật, tựa như tiên nữ múa.

Người tới không phải ai khác, chính là Vũ Văn Nguyệt.

"Tiền trưởng lão, đại chiến Thần Ma Tộc như thế nào."

Tiền trưởng lão nói: "Minh chủ, Diệp Trường Sinh mở phong ấn Thần Ma Tộc, thả ra dư nghiệt của Thần Ma Tộc."

Vũ Văn Nguyệt nói: "Ta biết."

Tiền trưởng lão lại nói: "Trận chiến Thần Ma Tộc, Thiên Học Phủ, Thái Cổ Tộc, Thiên Thần Cung, Thiên Long Thần Đình, toàn quân bị diệt."

Nói đến đây, trong lòng lão ta còn sợ hãi, nuốt nước miếng, nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán: "Thế lực đi tới Thần Ma Tộc cướp đoạt Thần cách thương vong hơn phân nửa, người chạy trốn bị dọa điên không ít, những người này dường như đã phá đạo tâm,

một đường tu luyện hoàn toàn kết thúc.”

Sắc mặt Vũ Văn Nguyệt đột nhiên thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Diệp Trường Sinh hiện tại ở nơi nào.”

Tiền trưởng lão nói: "Hồi Minh chủ, đại chiến chấm dứt, Diệp Trường Sinh ở Thần Ma Tộc chưa từng rời đi, lần đại chiến này chấm dứt, hẳn tất sẽ đến Thiên Đạo Giới. Minh chủ nói hẳn có thể sẽ ra tay với Thần Đế Minh hay không?”

Đôi mắt Vũ Văn Nguyệt híp lại: "Nhất định là như vậy, nhưng Thần Đế Minh hẳn không phải là người đầu tiên, hẳn hẳn là sẽ lựa chọn Thiên Học Viện hoặc là Thái Cổ Tộc.”

"Có điều, Tiền lão không cần quá lo lắng, Thần Ma Tộc xuất thế, các thế lực Thiên Đạo Giới rất nhanh sẽ hình thành đồng minh, cho dù Diệp Trường Sinh đến Thiên Đạo Giới, hẳn cũng không lật nổi sóng biển gì."

Tiền trưởng lão gật đầu: "Hy vọng như thế đi! Thái Cổ Tộc ở Thiên Đạo Giới thế nhưng là tàn nhẫn vô số năm, hiện tại lại để cho người ta giết, Diệp Trường Sinh thật sự rất mạnh.”

“Không đúng, hẳn là Thần Ma Tộc mới đúng!”

Vũ Văn Nguyệt thở nhẹ một tiếng: "Thần Ma Tộc, nếu không mạnh, sẽ bị nhắm vào sao?”

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi xuống chuẩn bị đi, kế tiếp sẽ đánh một trận với Thần Ma Tộc, Thần Đế Minh chúng ta cũng phải tham gia.”

Dứt lời.

Thân ảnh nàng ta chợt lóe, biến mất trước cung điện, giống như chưa từng xuất hiện.

Trong khi đó.

Bên trong Phiếu Miếu Tông.

Trong đại điện.

Một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn, phía dưới lần lượt là hai người Tử Đông Lai, Tử Đông Hành.

Tử Đông Lai nói: "Đông Hành, người có phải gốc hay không?"

Tử Đông Hành nói: "Đại ca, lời này giải thích thế nào?"

Tử Đông Lai một bộ hận sắt không thành thép: "Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn, người còn truyền tin tức cho ta, là muốn ta đi chôn cùng người?"

Vẻ mặt Tử Đông Hành vô tội: "Đại ca, nếu nói như vậy thì thật oan uổng cho đệ đệ, bởi vì ở trong lòng đệ đệ, đại ca là mạnh nhất."

Tử Đông Lai cười khổ: "Người quá để ý tới ta."

Nói đến đây, lão ta nhìn về phía nam tử trung niên: "Tông chủ, việc này nên giải quyết như thế nào."

Bạch Thông Thiên hơi giơ tay lên, ý bảo hai người ngồi xuống: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta không có lựa chọn nào khác!"

Tử Đông Lai nói: "Tông chủ có ý gì?"

Bạch Thông Thiên lại nói: "Chờ đã, có người sẽ không để cho Thần Ma Tộc quật khởi, Diệp Trường Sinh muốn chống lại, hẳn còn chưa đủ tư cách."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Trật tự, quy tắc, cho tới bây giờ chỉ một người có thể định đoạt, nhưng người này tuyệt đối sẽ không phải Diệp Trường Sinh."

"Trận chiến Thần Ma Tộc, thế lực khắp nơi xuất động người, còn kém xa một phần ngàn bọn hắn, đại chiến chân chính còn chưa bắt đầu, Diệp Trường Sinh không đi được quá xa."

Tử Đông Lai nói: "Tông môn chúng ta cũng phải tham dự vào trong đó?"

Bạch Thông Thiên gật đầu: "Không có cách nào chỉ lo mỗi bản thân mình, nhất định phải tham dự, có đôi khi phải đứng xếp hàng, lựa chọn vô cùng trọng yếu. Chọn đúng, một phi ngút trời, chọn sai,

vạn kiếp bất phục.”

"Thần Ma Tộc mấy lần quật khởi, cuối cùng lại ngã xuống, không phải là không có nguyên nhân."

Tử Đông Lai nói: "Hiểu rồi, ta đi xuống chuẩn bị."

Bạch Thông Thiên khoát tay áo: "Đi đi, Thiên Đạo Giới sắp nổi lên phong vân, lại là một hồi gió tanh mưa máu, không biết về sau, kết cấu mới sẽ như thế nào."

...

Thần Ma Tộc.

Trong Thần Cung.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trong bí cảnh Thiên Cung bay ra, lẳng không bay xuống, hắc nội liễm hơi thở, sắc mặt lạnh nhạt, lại làm cho người ta có một loại cảm giác không thể nhìn gần.

Ở trên người hắc quanh quần một cổ hơi thở, bá đạo, thần thánh...

Chương 587: Thiên Đạo Giới, ta tới đây

Đứng ở Thần Cung, chúa tể tôn quý!

Đây có lẽ là bởi vì nguyên nhân dung hợp Chí Tôn Cốt.

Lúc này, một thân cảnh giới của hắn đã đạt tới cấp Thần Đế tầng thứ hai, Thần Đế trẻ tuổi như vậy, có thể có mấy người?

Giờ khắc này.

Từng hơi thở bắn tới phía Diệp Trường Sinh, Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trân, Hình Phá Thiên, Thiên Khô lão nhân, Diệp Thập Vạn lần lượt xuất hiện.

Phía sau chính là chúng Thần Ma Bát Bộ.

Mặt khác, bốn người Diệp Mặc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong xuất hiện, tu vi bọn hắn cũng cố ở cấp Thần Hoàng tầng thứ năm.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Xuất phát, đi tới Thiên Đạo Giới."

Dứt lời.

Thần Cung mở ra, mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh rời đi.

Trên bầu trời Thần Ma Tộc, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, một đạo tinh mang nhanh như chớp bắn về phía hắn.

Đồ kiếm!

Hư không khôi phục sáng trong, khí tử vong đều bị cắn nuốt.

Đồ kiếm tiến vào trong hộp kiếm, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu đảo nổi Thần Ma Tộc thu vào trong Thần Cung.

Nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi...

Thủ đoạn này quả thực nghịch thiên.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Từ nay về sau, Vạn Thần Vực không còn Thần Ma Tộc nữa, hành trình mới bắt đầu, ta sẽ mang theo các người đập khắp vạn giới."

"Sau này ta ở nơi nào, nơi đó chính là Thần Ma Tộc!"

"Mặc kệ kẻ địch mạnh bao nhiêu, Thần Ma Tộc chỉ cần có một hơi thở còn tồn tại, đánh một trận đến cùng, không chết không thôi."

Mọi người nghe thấy, nhiệt huyết sôi trào, đồng thanh hô to:
"Chúng ta cần tuân theo lệnh Thiếu chủ!"

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh bay lên trời, hóa thành một đạo tinh mang biến mất ở Cửu Thiên trên cao...

Thiên Đạo Giới, ta tới đây.

Thiên Đạo Giới.

Bên ngoài thành Thần Huyền, trên đồng không mông quạnh, thân ảnh đoàn người Diệp Trường Sinh xuất hiện, đây là lần thứ hai hấn đến Thiên Đạo Giới.

Ngựa quen đường cũ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên thành Thần Huyền, đột nhiên nghĩ đến Diễm Xích Vũ và Bách Lý Thái Nhi, không biết bọn hấn hiện tại như thế nào.

Kiểm Vô Ý tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, chúng ta đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Đế Minh"

Kiểm Vô Ý giật mình: "Thiếu chủ, vì sao là Thần Đế Minh?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sở dĩ có một trận chiến Thần Ma Tộc,

tất cả là do Thần Đế Minh ban tặng!”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Đế Minh trăm phương ngàn kế muốn mượn đao giết người, vậy ta sẽ giết gà dọa khỉ.”

“Chinh chiến Thiên Đạo Giới, bắt đầu từ Thần Đế Minh!”

Kiểm Vô Ý gật đầu: "Thiếu chủ, vậy để cho Thần Đế Minh đối mặt với Tật Phong đi, kiếm của ta muốn uống máu.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chuyến đi Thiên Đạo Giới này, Thần Ma tung hoành, ngăn người giết!”

Lúc này.

Thiên Khô lão nhân tiến lên, trầm giọng nói: "Thiếu chủ, Thiên Học Phủ và Thái Cổ Tộc thâm căn cố đế, không thể khinh thường.”

Diệp Trường Sinh nhìn ông một cái: "Thiên Khô, Thần Ma Tộc sao phải sợ hãi.”

Hắn ta mạnh mẽ cho hắn ta mạnh, gió mát thổi núi, hắn ngang tàng do hắn ngang tàng, trăng sáng chiếu Trường Giang.

Cảnh giới.

Hiện tại cảnh giới của hắn chính là loại này.

Trong lòng Diệp Trường Sinh, cuộc sống chính là không ngừng chiến đấu.

Cho dù mình không giết, người khác cũng sẽ giết hắn.

Biết Thiên Khô lão nhân đang lo lắng cho hắn, nhưng hắn có trách nhiệm của mình.

Nếu Thần Ma Tộc đã phá bỏ phong ấn, phải dẫn dắt bọn hắn tái hiện huy hoàng, sẽ không để bị kịch xuất hiện lại.

Nếu để cho bọn hắn tiếp tục giấu đầu rụt đuôi, vậy còn không bằng để cho bọn hắn một mực phong ấn dưới lòng đất.

Lúc này.

Bên trong thành Thần Huyền.

Từng hơi thở mạnh mẽ nhanh chóng vọt tới phía ngoài thành, mục tiêu chính là nhóm người Diệp Trường Sinh.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Đột nhiên uy áp ngập trời bao phủ thành Thần Huyền, bọn hắn hoảng hốt.

Tất nhiên là phải đến xem một chút.

Người tới ngoại trừ Triệu Linh Nhi, Mục Long Đường ra, còn có hai bóng người quen thuộc là Diễm Xích Vũ và Bách Lý Thái Nhi.

Khi bọn hắn đi tới bên ngoài thành Thần Huyền nơi Diệp Trường Sinh xuất hiện, bóng người đã biến mất không thấy đâu.

Diễm Xích Vũ dỗi mắt trông về phía xa, lầm bầm: "Những người này thật khủng bố!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tại sao ta nhận ra hơi thở của chủ nhân, chẳng lẽ những người này là chủ nhân mang đến, hay là bọn hắn đang truy kích chủ nhân."

"Hắn là về sau, ta phải đi xem một chút, bằng không chủ nhân sẽ bị giết chết."

Tiếp theo, thân ảnh của hắn đi tới bên người Triệu Linh Nhi: "Những người này quá mạnh, ta muốn đi xem một chút!"

Triệu Linh Nhi nói: "Nếu mục tiêu của bọn hắn không phải thành Thần Huyền, người đi làm gì, chịu chết sao?"

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Người làm sao có thể nói ca ca của người như vậy đây, ta mạnh bao nhiêu, người còn không biết hả?"

Chương 588: Con đường vô địch của ta lại mệnh mông mịt mù

Triệu Linh Nhi lại nói: "Người đừng gây chuyện nữa, Thần Ma Tộc giáng thế, Thiên Đạo Giới sắp thay đổi, người đi ra ngoài chạy loạn, nếu chộc người không nên chộc, người sẽ chết rất thảm."

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ giật mình: "Linh Nhi, người nói Thần Ma Tộc giáng thế, chuyện xảy ra khi nào?"

Triệu Linh Nhi nói: "Khoảng thời gian trước, lúc người đang bế quan cho nên không biết."

Khóe miệng Diễm Xích Vũ nhắc lên ý cười: "Xem ra chủ nhân lại tới Thiên Đạo Giới, ta phải đi giúp hã, đã đến lúc để cho chủ nhân biết sự lợi hại của ta."

"Thả Nhi, chúng ta đi!"

Dứt lời, hai người đạp không lướt đi, biến mất không thấy nữa...

Triệu Linh Nhi lắc đầu: "Lúc này dính líu quan hệ với Thần Ma Tộc, thật sự là chê sống lâu, sống không tốt sao?"

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú phía trước: "Tới rồi thì xuất hiện đi!"

Một bóng dáng xinh đẹp lẳng không bay xuống, xuất hiện ở trước mặt hã, người tới không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi.

Diệp Trường Sinh nói: "Ngượng ngùng, đi có chút sốt ruột, quên mất người."

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt: "Không sao, ta đến Thiên Đạo Giới ba

ngày, thuận tiện đi giải quyết một chút phiền toái.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra sự tình đã được xử lý xong.”

"Xong rồi." Đạo Linh Nhi trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Người cũng không tò mò ta đến Thiên Đạo Giới làm gì sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đơn giản là chuyện giết người, có gì phải tò mò.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta đi diệt minh, cùng nhau đi!"

Đạo Linh Nhi cười nhạt: "Được, bồi người!"

Diệp Trường Sinh cười gió mà đi, tốc độ vô cùng nhanh, nhìn bóng lưng hắn rời đi, ống tay áo Đạo Linh Nhi khẽ vung lên, đi về phía hắn.

Đạo Linh Nhi cảm thấy tò mò, Diệp Trường Sinh mang theo người dưới trướng, có thể đảo loạn Thiên Đạo Giới thành bộ dáng gì.

Giới này vẫn có chút cường giả.

Nếu những người đó ra tay, Diệp Trường Sinh ứng phó như thế nào?

Giờ khắc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ chính, thống nhất Thiên Đạo Giới, phần thưởng là một gói quà thần bí.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu địa điểm mới, đánh dấu Thiên Học Viện, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ phụ, kiếm đạo nhập phàm, đạt được một gói quà kiếm đạo lớn.]

Ba âm thanh nhắc nhở, Diệp Trường Sinh không có chút chần chừ nào, hệ thống thật sự là quá xấu rồi, lại tặng phần thưởng cho

hắn.

Nhiệm vụ này một chút khó khăn cũng không có!

Nếu đã đến Thiên Đạo Giới, không vì thống nhất thì đến đây làm cái gì?

Về phần kiểm đạo nhập phạm, lấy trình độ của hắn ở kiểm đạo, nhập phạm còn không đờn giản sao?

Ai, con đường vô địch của ta lại mệnh mông mịt mù.

Thế gian tịch mịch, không gì bằng vô địch.

Hệ thống là để cho hắn cô độc sống quãng đời còn lại!

Nó rất xấu.

...

Thần Đế Minh.

Ta đến đây.

Diệp Trường Sinh nhìn lâu các quen thuộc trước mắt, chậm rãi mở miệng nói.

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, hãy giao Thần Đế Minh cho thuộc hạ!"

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, hóa thành một ánh sáng bạc đi xa, trong lúc đi về phía trước, một ánh kiếm màu bạc từ Cửu Thiên hạ xuống.

Kiểm quang che khuất bầu trời, uy áp khủng bố, giống như muốn phá hủy hết thảy thành bột mịn.

Giờ khắc này.

Cường giả Thần Đế Minh nhận thấy được sự nguy hiểm nguy hiểm, thân ảnh bay lên trời, từng công kích bay ra, nghênh đón kiếm quang hủy thiên diệt địa.

Có người sợ hãi kêu lên: "Diệp Trường Sinh tới rồi, mau chạy đi!"

Giọng nói này có chút quen thuộc, là Tiền trưởng lão.

Lão ta đã chứng kiến một kiếm đáng sợ của Diệp Trường Sinh, biết bọn hắn ngăn không được kiếm quang trước mắt này.

Một kiếm này, sẽ phá hủy Thần Đế Minh, không chạy, sẽ hình thành cầu diệt.

Thật ra không biết.

Kiếm quang cũng không phải do Diệp Trường Sinh đánh ra, mặc dù như thế, vẫn khủng bố như trước!

Tiếng kêu sợ hãi run rẩy.

Kiếm quang quét ngang hạ xuống, cường giả Thần Đế Minh có ý muốn ngăn cản đều táng thân dưới kiếm quang.

Lúc này.

Từng bóng người xuất hiện, mang theo khí thế không thể ngăn cản, cầm đầu chính là Vũ Văn Nguyệt, sau đó còn có trăm lão giả áo đen.

Vũ Văn Nguyệt tiện tay vung lên, không gian nghiền nát được chữa trị, ánh mắt nàng ta lóe lên, nhìn về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Vô Ý.

Nàng ta trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Đạo Giới, sẽ trực tiếp ra tay với Thần Đế Minh.

Ra bài hoàn toàn không theo !

"Chúng lão, chuẩn bị đánh một trận!"

Trăm bóng đen tiến lên, hơi thở mạnh mẽ bắn ra, uy áp tràn ngập bao trùm về phía Kiếm Vô Ý.

Thần Đế Minh truyền thừa đến nay, nội tình không chỉ đơn giản như bề ngoài.

Nhiều năm như vậy, Thần Đế Minh âm thầm bồi dưỡng bao nhiêu cường giả, cũng chỉ có Vũ Văn Nguyệt và Vũ Văn Minh biết.

Kiểm Vô Ý đập không mà đi, đi về phía trước, tốc độ vô cùng thông thả, những nơi đi qua, cường giả Thần Đế Minh phóng thích uy áp, trong nháy mắt sụp đổ.

Chương 589: Một kiếm, giết chết trong nháy mắt

Một lão giả áo đen nói: "Phạm Thần Đế Minh ta, lão phu lấy tính mạng của hần!"

Dứt lời.

Lão ta mạnh mẽ xông về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, nhưng lão ta ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Một ánh kiếm xẹt qua, lão giả bị chia làm hai.

Nó đơn giản như cắt dưa hấu!

Một kiếm, giết chết trong nháy mắt.

Cường giả cấp Thần Đế từ khi nào yếu như vậy?

Vũ Văn Nguyệt biến sắc: "Phong lão, người mang theo ba người đi chém giết người này."

Phong lão gật đầu, chợt lóe đi về phía trước, nơi đi qua, bão táp tàn phá bừa bãi trên không, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ, bị chôn vùi.

Kiếm Vô Ý vẫn chậm rãi đi tới.

Một bước, giết một người.

Một kiếm, một ý niệm.

Trong nháy mắt, ba gã lão giả và Phong lão ra tay, chỉ còn lại có một người.

Kiếm Vô Ý nói: "Nói cho các người biết một bí mật, ta là vô địch."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Đế Minh nếu không có cường giả, các người có thể diệt vong."

Phong Trường Lăng nói: "Các hạ chưa ngủ cũng quá ngông cuồng!"

Kiểm Vô Ý cười nhạt, ngông cuồng? Không lâu trước đây, hắn so với bây giờ còn ngông cuồng hơn gấp một ngàn, một vạn lần, phong ấn mấy ngàn năm, hắn nội liễm tài năng, hiện tại hắn đã rất khiêm tốn.

Người ta thường nói, chưa trải qua đau khổ của người khác, đừng khuyên người khác tốt lên.

Chưa trải qua bóng tối nên không bao giờ biết sự quý giá của ánh sáng.

Ngay sau đó.

Hắn vung kiếm lên, bạch hồng chợt lóe, nhanh như chớp: "Không gian liệt!"

Phong Trường Lăng một quyền oanh kích ra ngoài, nghênh đón kiếm quang công kích, quyền tuất của hắn ẩn chứa phong thuộc tính, uy lực vô cùng.

Ầm.

Ầm.

Quyền lớn thẳng tiến không lùi nghiền ép kiếm quang, cách Kiểm Vô Ý càng ngày càng gần.

Mặc dù như thế, Kiểm Vô Ý bát phong bất động, ngạo đứng trên hư không, bình tĩnh nhìn quyền lớn trước mắt.

Ở khóe miệng hắn nhấc lên một nụ cười, vô cùng xán lạn.

Ánh mắt Phong Trường Lăng rơi vào trên người Kiểm Vô Ý, cả người mờ mịt, quyền lệ cách hắn gần trong gang tấc, hắn đang cười cái gì?

Xuy.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Phong Trường Lãng giơ tay che cổ, trong mắt lộ ra không thể tin được, sao lại như vậy.

Kiểm quang rõ ràng bị vỡ vụn.

Tại sao?

Đáy lòng lão ta đang gào thét, người lại càng ngày càng lạnh.

Cùng lúc đó, quyền lệ cách Kiếm Vô Ý chỉ có một cm, ánh mắt hắc không chớp, ngay sau đó, quyền lệ bị phá vỡ, hóa thành hư vô.

Nhìn thấy cảnh này.

Tàng Thất nuốt nước miếng: "Diệp huynh, kiếm đạo của hắc là gì vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không gian kiếm đạo, giết người vô hình."

Tàng Thất gật đầu: "Diệp huynh, kiếm đạo của hắc rất mạnh, người xem hòa thượng có thể tìm hiểu không."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hòa thượng, Đại Đạo trong thiên hạ, mỗi người đều có sự khác biệt, mỗi người một loại đạo, chủ yếu vẫn là xem ngộ tính."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Không gian ảo nghĩa dùng cho kiếm đạo, người tu Phật pháp, đạo này không thông."

"Bên trong linh giới ta cho người không phải có một quyển công pháp gọi là Kim Cương Bất Hoại Thần Công sao? Người hãy tu luyện nó, đợi đến cấp bậc đại thành, người sẽ lĩnh ngộ ra đạo thuộc về mình, đến lúc đó kiếm đạo của Vô Ý cũng không đả thương được người."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, ta chính là đang tu luyện quyển công pháp kia."

Dứt lời.

Ánh sáng vàng trên thân ảnh hắc tản ra, cả người tựa như được

hoàng kim đúc thành: "Diệp huynh, thế nào?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không tồi lắm, trong thời gian ngắn như vậy có thể tu luyện tới nhập môn, hòa thượng người có thể."

Tàng Thất cười nói: "Ha ha ha, ghé gớm, ta quả nhiên là thiên tài."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lúc này.

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Kiếm đạo của hắc rất mạnh, nhưng sức mạnh của một người thì không cách nào phá hủy nơi này."

"Người không có ý định ra tay sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý còn có thể ứng phó, không vội ra tay."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên, Thập Vạn, Thiên Khô, các người đi đi!"

Ra lệnh một tiếng.

Năm người Huyết Phàm Trần đạp không lướt đi, vọt tới phía Kiếm Vô Ý, tốc độ vô cùng nhanh...

Đạo Linh Nhi cười nhạt: "Có bọn hắc, người rất thanh nhàn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, không, không, không, người biết tại sao ta không ra tay không?"

"Tại sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta đang chờ lão tổ Thần Đế Minh, chuẩn bị giết hắc."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Phá hủy Thần Đế Minh, người sẽ không thật sự muốn giết sạch tất cả thế lực Thiên Đạo Giới chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán xem!"

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi: "Người muốn lên trời sao?"

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Đạo Linh Nhi: "Không muốn!"

Đạo Linh Nhi mở lời: "Thiên Đạo Giới không có đơn giản như người nghĩ, không cần quá để lộ mũi nhọn, cẩn thận bị người khác giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vốn thiện lương, là bọn hắc bực bách ta."

Chương 590: Cho dù là một vùng tối tăm, nhưng ta đối phó rất chuẩn

Người nghe một chút, lời này nói, nghe thế nào cũng có loại cảm giác bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Một chút mặt mũi cũng không cần.

Xin người hãy làm người đi.

Đạo Linh Nhi trầm mặc.

Àm.

Àm.

Tiếng nổ vang lên, thanh âm vang vọng khắp không trung.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Vô Ý rất tốt, hung hăng giết."

Giờ khắc này, Kiếm Vô Ý và Vũ Văn Nguyệt giao phong cùng một chỗ, thân ảnh hai người xẹt qua không trung, nơi đi qua, không gian nổ tung, hóa thành hư vô.

Đúng lúc này.

Bóng tối vô tận che trời, một hơi thở khủng bố truyền đến, giống như bóng tối ác mộng buông xuống, màn đêm vĩnh hằng mở ra.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một ý cười: "Người cuối cùng cũng đi ra, đến lúc ta biểu diễn."

Bá.

Thân ảnh của hắn bắn ra phía trước, sau lưng truyền đến giọng nói của Đạo Linh Nhi: "Diệp Trường Sinh, đây là Cửu U Mộng Yểm, đen như vậy, người có thể dừng xúc động không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cho dù là một vùng tối tăm, nhưng ta đối

phó rất chuẩn!”

Cửu U Mộng Yểm?

Cái gì vậy?

Diệp Trường Sinh thắc mắc.

Tuy rằng bóng tối buông xuống nhưng thần thức của hắn mạnh mẽ, tất cả đều nằm ở trong tay.

Phải chuẩn.

Thực sự chuẩn.

“Cố làm ra vẻ bí ẩn!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó mở lời: "Các hạ cho rằng như thế có thể thay đổi hết thủy sao?"

"Diệt minh, ta rất nghiêm túc."

"Diệp Trường Sinh, Thần Đế Minh truyền thừa mấy ngàn năm, sao có thể bị hủy trong tay người, hôm nay lão phu chắc chắn sẽ trấn áp người."

Thanh âm này, thuộc về Vũ Văn Minh.

Diệp Trường Sinh nói: "Một đoàn sương đen đã muốn trấn áp ta, lão đầu, người có tật xấu, phải trị! "

Giờ khắc này.

Trong bóng tối vô tận, một đôi mắt chấn nhiếp hồn phách xuất hiện, giống như muốn chọn người mà cắn, vô cùng sợ hãi.

“Diệp Trường Sinh, nhận chết đi!”

Dứt lời, Cửu U Mộng Yểm mở miệng to ra, bầu trời giống như trong nháy mắt sụp đổ xuống, cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Tới địa ngục đi.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thần Hỏa đốt trời, hào quang vạn trượng, theo ngọn lửa lan tràn bao trùm, Cửu U Mộng Yểm

thẳng tiến không lùi, không chút sợ hãi Thần Hỏa.

Vũ Văn Minh nói: "Thần Hỏa, Diệp Trường Sinh, Thần Hỏa của người chỉ có thể trở thành thức ăn của nó, đấu với ta, người vẫn còn quá trẻ."

"Phải không!" Diệp Trường Sinh hai tay chắp sau lưng, thân ảnh đột nhiên lao ra ngoài, giống như một đạn pháo, đánh thẳng Cửu U Mộng Yểm.

"Hơi thở trên người hắn..."

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh đang xông lên, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi, trong ánh mắt lóe ra một tia nghi hoặc: "Không nên, vì sao lại như vậy?"

Hơi thở này thật đáng sợ, hắn làm sao làm được.

Thật ra không biết.

Hơi thở trên người Diệp Trường Sinh thay đổi là bởi vì Thần Ma Chí Tôn Cốt.

Cho dù hắn nói cho Đạo Linh Nhi chính mình dung hợp Thần Ma Chí Tôn Cốt, Đạo Linh Nhi cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Loại thần vật như Thần Ma Chí Tôn Cốt này sẽ không xuất hiện ở Vạn Thần Vực.

Cho nên khí thế trên người Diệp Trường Sinh gọi là thần uy chí tôn, đừng nói Đạo Linh Nhi cảm thấy sợ hãi, Vũ Văn Minh cũng hoảng hốt.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Diệp Trường Sinh vung nắm tay, đánh vào trên người Cửu U Mộng Yểm, vô số ánh sáng vàng khuếch tán ra ngoài, giống như hai vầng trăng tàn.

Một tiếng gầm bén nhọn truyền ra, Cửu U Mộng Yểm bay ngược ra sau, ngay sau đó, Diệp Trường Sinh phát hiện không gian trước mắt trở nên mộng ảo.

Ảo cảnh.

Mộng cảnh.

Hư vô va chạm với thực tế.

Những cơn ác mộng và tốt đẹp đan xen lẫn nhau.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm không gian trước mắt phát sinh biến hóa, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, nếu không phải bởi vì thần thức của hắn đủ mạnh mẽ, tâm trí kiên định, lúc này sợ là đã lâm vào mộng cảnh từ lâu.

"Như vậy đã muốn trấn áp ta?"

"Bóng tối có thể đã đi xa!"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, hai mắt thâm sâu nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên thấu bóng tối vô tận, cuối cùng rơi vào trên người Vũ Văn Minh.

"Ta có thể mở trời, người có tin hay không!"

Wu Wen Ming nói: "Diệp Trường Sinh, người đích xác có tư cách kiêu ngạo, nhưng hôm nay người không mở được."

"Thần Đế Ấn, trấn áp!"

Một cái ấn lớn trấn áp trời đất, rơi trên người Diệp Trường Sinh, giống như một tòa Cửu Thiên Tiên Sơn bay xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Công kích khủng bố như thế, nếu Diệp Trường Sinh phóng thích Nhất Kiếm Diệt Đạo, nàng có thể làm gì không?

Nghĩ đến chính mình giúp Diệp Trường Sinh đỡ được một kích này.

Nhưng ngay khi nàng đi về phía trước, Diệp Trường Sinh đã ra tay, đánh một quyền ra ngoài, hào quang vạn trượng xuất hiện.

Một màn khủng khiếp đã xảy ra.

Quyền lệ nghiền nát hư không, chín mặt trời xuất hiện, hào quang rực rỡ chiếu rọi, dưới bầu trời hóa thành ban ngày.

Chương 591: Tay xé CỬU U MỘNG YẾM, Thần Ma HỮU THỦ khủng bố

Không khí trở nên nóng bỏng, giống như muốn đốt cháy toàn bộ vạn linh.

Khủng khiếp như vậy!

Cửu Nhật Phần Thiên Quyên.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, quyền lệ va chạm cùng một chỗ với Thần Đế Ấn, vô số hào quang bắn ra, hủy trời diệt đất.

Bá.

Thần Đế Ấn bay ngược ra ngoài, chìm vào trong bóng tối vô tận.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, bay lên không trung, theo sát phía sau.

Ngay sau đó.

Hắn giơ tay lên bắt tới phía bóng tối trong hư không, xoẹt một tiếng, bóng tối vô tận xuất hiện một lỗ hổng.

Hắn... Thực sự làm được?

Đạo Linh Nhi lơ mờ.

Mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, đây cũng quá mạnh rồi.

Ánh sáng xuất hiện, rơi xuống hư không.

Diệp Trường Sinh nở nụ cười.

Là nụ cười hết sức sáng lạn.

Tiến vào, tấn công, phá vỡ rào cản.

Chỉ thiếu nước chảy ào ào.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuyên qua bóng tối đi vào trong một không gian kỳ lạ, mặt hắn trầm như nước: "Thần Ma đại ba chương!"

Cảm hứng của một chương này đến từ Phục ma đại ba chương của Tàng Thất.

Một chương đánh ra, không gian nổ tung.

Vũ Văn Minh nhìn Thần Đế Ấn bay trở về trong lòng bàn tay, sắc mặt chợt đại biến, nổ tung, chỉ bảo cất giữ nhiều năm như vậy, vỡ vụn.

Tên đáng sợ!

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Hắn làm sao làm được?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh mang Thần Ma Hữu Thủ, bất kể là sức mạnh hay là tốc độ, đều được tăng lên thật lớn.

Thần Ma Hữu Thủ đánh nát Thần Đế Ấn là chuyện hết sức dễ dàng.

Im lặng trong chớp mắt.

Vũ Văn Minh lần thứ hai thúc dục Cửu U Mộng Yểm, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, bóng tối lại tập kích, che khuất bầu trời.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại: "Còn đến!"

Dứt lời, hắn vươn cánh tay ra, chộp tới phía Cửu U Mộng Yểm, cả người bị bóng tối cắn nuốt.

Vũ Văn Minh thấy Diệp Trường Sinh chìm vào bóng tối, nhe răng cười một tiếng: "Tiến vào Mộng Yểm lĩnh vực, Diệp Trường Sinh,

người phải chết không thể nghi ngờ.”

Sắc mặt Đạo Linh Nhi cũng thay biến, trong lòng vạn phần khó hiểu, Diệp Trường Sinh rõ ràng là kiếm tu mạnh mẽ, vì sao không xuất kiếm?

Ngược lại dùng thân thể chống lại Cửu U Mộng Yểm, điều này có chút không hợp lẽ thường.

Tại sao Diệp Trường Sinh lại làm như vậy?

Có lẽ chỉ có một mình hắn biết.

Sau khi dung hợp Thần Ma Chí Tôn Cốt và Thần Ma Hữu Thủ, hắn vẫn muốn tìm cơ hội thử nghiệm Thần Ma Hữu Thủ rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Cửu U Mộng Yểm trước mắt, chính là đối tượng hắn thử.

Giờ khắc này.

Hư không lần thứ hai bị bóng tối che khuất, tất cả lâm vào bình tĩnh.

Thời gian dường như dừng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, Diệp Trường Sinh rốt cuộc như thế nào?

Oanh.

Tiếng nổ lớn chấn động trời, ánh sáng hạ xuống.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, thần uy chí tôn khủng bố bao trùm, trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn bóng tối lơ lửng, ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Minh: "Đến người."

Vũ Văn Minh: "..."

Mộng Yểm lĩnh vực bị hủy, Cửu U Mộng Yểm biến mất, thật là đáng sợ.

Dùng tay xé Cửu U Mộng Yểm?

Đạo Linh Nhi run sợ một chút, sắc mặt thay biến, bóng dáng xinh đẹp tiếp tục đi về phía trước, đi tới bên người Diệp Trường Sinh, hẳn rồi cuộc làm như thế nào.

Cửu U Mộng Yểm quá yếu.

Hay là Diệp Trường Sinh quá mạnh?

Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng ở tay phải Diệp Trường Sinh: "Người trưởng thành nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Trưởng thành?"

Nói đến đây, hẳn dừng lại, tiếp tục nói: "Người biết thế nào là trưởng thành không?"

Trong nhận thức của Diệp Trường Sinh, cái gọi là trưởng thành chính là đang nghe được bốn chữ "sống biển mãnh liệt", rồi cuộc không liên tưởng đến biển cả nữa.

Khi còn bé đánh đòn sẽ khóc, bây giờ đánh đòn sẽ ướm, đây có lẽ là trưởng thành.

Trưởng thành trong miệng Đạo Linh Nhi là muốn nói hẳn trở nên mạnh mẽ.

Nam nhân mỗi giờ mỗi khắc đều đang thay đổi để mạnh mẽ hơn...

Ánh mắt Đạo Linh Nhi lóe lên: "Thế nào là trưởng thành."

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: "Tâm cảnh thay đổi, thân thể biến hóa, tất cả là trưởng thành."

"Người cũng trưởng thành!"

Đạo Linh Nhi thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trước ngực nàng: "Nhìn cái gì nhìn, lại nhìn ta sẽ không khách khí."

Diệp Trường Sinh nói: "Kẻ địch trước mắt, người cảm thấy ta sẽ phân tâm sao?"

Giả vờ đứng đắn?

Da mặt dày nha, đều mẹ nó đuổi kịp tường thành.

Rõ ràng nhìn kích thước của người ta, lại nói mình là người đứng đầu.

Lúc này.

Bóng tối rút đi, trời đất bừng sáng.

Đám người Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên, Huyết Phàm Trần đạp không lướt đi, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Chính ngay phía trước, thân ảnh Vũ Văn Minh và ngàn cường giả đứng ngạo nghễ, hình thành thế giằng co với Diệp Trường Sinh.

Kiếm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, lão đầu này dùng bóng tối che trời, nhân cơ hội cứu cường giả Thần Đế Minh đi, bằng không bọn hăn đều đã chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, đại chiến mới chính thức bắt đầu."

Chương 592: Ta có người, còn sợ bọn hắc sao?

Vũ Văn Minh hiện thân, mang đến là cường giả Thần Đế Minh bế quan ngàn năm, những người này không đến thời khắc sống chết tồn vong của Thần Đế Minh, bọn hắc sẽ không ra tay.

Lúc này đây Thần Đế Minh dốc toàn lực mà động, đó là bởi vì Vũ Văn Minh ý thức được tình thế nghiêm trọng.

Vũ Văn Nguyệt nói: "Lão tổ, trận chiến Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh giết chết cường giả Thiên Học Viện, Thái Cổ Tộc và Thiên Long Thần Đình."

Vũ Văn Minh gật đầu: "Tốc độ trưởng thành của người này vượt quá tưởng tượng của ta, Thần Ma Tộc tàn lụi, chỉ có thể xuống những người trước mắt này. Bọn hắc ở trong Thần Ma Tộc không tính là yêu nghiệt nhất, nhưng bọn hắc sống sót, mỗi người có thể một mình đảm đương một mặt."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh rất thông minh, cho nên trận chiến này liên quan đến tương lai của Thần Đế Minh."

Vũ Văn Nguyệt lại nói: "Lão tổ, Thần Ma Tộc không tới hai trăm người, làm sao có thể chống lại được Thần Đế Minh, chúng ta truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình há có thể so sánh được với Diệp Trường Sinh!"

Vũ Văn Minh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Lời này sai rồi, Diệp Trường Sinh có thể dùng tay xé Cửu U Mộng Yểm, người cho rằng thực lực của hắc mạnh mẽ sao?"

Vũ Văn Nguyệt nói: "Chẳng lẽ không phải?"

Vũ Văn Phong nói: "Không phải thực lực của hắc, mà là bàn tay của hắc, tay phải của hắc không thích hợp."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chư vị Thiên Tôn,

các người hỗ trợ cho Nguyệt Nhi cùng nhau chém giết những người khác của Thần Ma Tộc. Về phần Diệp Trường Sinh, để lại hắc cho ta.”

“Đúng rồi, còn có nữ tử bên cạnh Diệp Trường Sinh kia, các người nhất định phải cẩn thận nàng, nữ nhân này cũng không thích hợp, lão phu thế nhưng nhìn không thấu nàng!”

Thiên Tôn là tồn tại có thân phận cao quý nhất ngoại trừ Vũ Văn Minh ra, quyền lợi và hưởng thụ đãi ngộ của bọn hắn vượt xa Minh chủ Vũ Văn Nguyệt này.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Đạo Linh Nhi từ trên người đám người Vũ Văn Minh thu hồi, ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Người gặp phiền toái lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lớn sao? Không có cảm giác gì cả!"

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Những người này là nội tình mạnh nhất của Thần Đế Minh, so sánh ra, bọn hắn đã chiếm thế thượng phong, bất kể là số lượng hay là thực lực."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta có người, còn sợ bọn hắn sao?"

Đạo Linh Nhi: "..."

"Người sẽ không để ta một mình đấu với bọn hắn chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể!"

Đạo Linh Nhi biến sắc: "Đùa cái gì, ta đáp ứng đến giúp người, cũng không nói một người chống lại tất cả!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta biết người có thể, nhưng ta sẽ không làm như vậy, mọi người là bằng hữu, đương nhiên phải sống vai chiến đấu."

"Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi!"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Cùng nhau ra tay đi!"

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, ánh mắt dừng ở trên người Vũ Văn Minh: "Lão đầu, run rẩy đi!"

Dứt lời.

Thân ảnh hần chột lóe, mạnh mẽ vọt về phía trước, Thần kiếm Thái Hư ra khỏi vỏ, một ánh kiếm đột nhiên đi về phía trước.

Không gian nghiền nát, mãnh liệt như đằng long.

Xuy.

Xuy.

Lại một ánh kiếm bay ra, tốc độ vô cùng nhanh. Trong lúc nhất thời, vầng kiếm che kín hư không.

Vũ Văn Minh híp mắt lại, nhìn ánh kiếm trước mắt, hóa thành một đoàn khói đen, nghênh đón tiếp kiếm.

Thấy cảnh này.

Vũ Văn Nguyệt hoa dung thất sắc: "Kiếm của hần sao lại nhanh như vậy?"

Cửu Thiên Tôn nói: "Không phải kiếm của hần."

Nói đến đây, lão ta tạm ngừng, tiếp tục nói: "Là tay của hần."

Tay?

Vẻ mặt Vũ Văn Nguyệt mờ mịt, vô cùng không hiểu: "Tay của hần có vấn đề gì?"

Cửu Thiên Tôn nói: "Tay của hần không bình thường, hần là dung hợp cái gì đó. Nhưng cụ thể là cái gì khiến cho tốc độ tay của hần nhanh như vậy, trong thời gian ngắn ta cũng nghĩ không ra!"

Cửu Thiên Tôn tỏ vẻ chính mình đơn độc mấy ngàn năm, tốc độ tay cũng không đuổi kịp Diệp Trường Sinh, hiện tại người trẻ tuổi đều mạnh như thế sao?

Vũ Văn Nguyệt lại nói: “Cửu U Mộng Yểm vừa rời của lão tổ cũng là bị tay của hắc đánh chết?”

Cửu Thiên Tôn gật đầu: “Không sai, tay phải của kẻ này hắc là được tăng sức mạnh và tốc độ. Là một kiếm tu, có được dạng tay phải này đối với hắc mà nói là trăm lợi không có một hại.”

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, không gian run rẩy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Vũ Văn Minh lướt qua hư không, nơi đi qua, hơi thở mệnh mông bắn ra, không gian bị chôn vùi hóa thành hư vô.

Vũ Văn Nguyệt chấn động nói: "Hắc sao lại mạnh như vậy?"

Trận chiến ngày xưa, Diệp Trường Sinh còn chưa phải là đối thủ của nàng ta, hiện tại lại mạnh mẽ đến mức có thể cứng rắn với lão tổ, quả thực quá khó tin.

Cửu Thiên Tôn nói: "Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn, trên người người này có số mệnh Thần Ma Tộc, thêm vào tay phải lại thần bí, không thể khinh thường."

Chương 593: Trên người hắc rớt cuộc có bí mật gì?

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nguyệt Nhi, người ở lại, chúng ta đi chém giết những người khác của Thân Ma Tộc."

Vũ Văn Nguyệt nhìn nhóm người Cửu Thiên Tôn lướt nhanh mà ra đi, nghênh đón đám người Kiếm Vô Ý, ánh mắt nàng ta vẫn như cũ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lẩm bẩm nói: "Trên người hắc rớt cuộc có bí mật gì?"

Lúc này.

Hai bóng người xuất hiện ở giữa sân, người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ và Bách Lý Thái Nhi.

Diễm Xích Vũ sau khi ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn trời: "Ta đi, chủ nhân mạnh như vậy?"

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Đây là chủ nhân của ta? Đã trải qua cái gì, làm cho hắc mạnh mẽ đến trình độ như vậy, là bởi vì nữ nhân?"

Sau đó.

Hắc ghé mắt nhìn sang một bên, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Thật đẹp, là bởi vì nàng?"

Đạo Linh Nhi nhận thấy được ánh mắt Diễm Xích Vũ: "Nhìn cái gì vậy, người là ai?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Lão Hàn, người giới thiệu cho ta vị cô nương này đi!"

Hàn Hải Tiêu nói: "Nếu đã trở lại thì giúp Thiếu chủ đánh nhau!"

Diễm Xích Vũ đi tới bên người Đạo Linh Nhi: "Cô nương, ta là Diễm Xích Vũ, người có thể gọi ta là đệ đệ."

"Nếu như đệ đệ có chỗ dùng được, cứ việc mở miệng."

Đạo Linh Nhi lạnh giọng: "Người thật sự muốn làm đệ đệ của ta sao? Ta thấy người không tệ lắm, nếu không người làm tỳ nữ của ta đi!"

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương, người lại muốn cười ta, thật ra ta nguyện ý, chính là chủ nhân không muốn."

Dứt lời.

Một hơi thở nguy hiểm truyền đến, tốc độ vô cùng nhanh.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, đưa tay nắm một con linh xà trong tay, quay đầu nhìn về phía Đạo Linh Nhi: "Đừng sợ, ta bảo vệ người."

Nói đến đây, hắn nắm chặt linh xà trong tay, lại nói: "Người có biết con rắn nhỏ biến thành con trăn lớn như thế nào không? Người ngồi xuống, ta sẽ cho người xem."

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, ánh sáng bạc lóe ra, từ trước mặt Diễm Xích Vũ bay qua, ba linh xà bị đánh trúng, phát ra tiếng kêu xé rách.

Làm cho người ta sờn tóc gáy, da đầu tê dại!

"Đây là đánh nhau, chuyện liên quan đến sống chết, như thế nào còn tán gẫu." Hàn Hải Tiêu liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ, thân ảnh chợt lóe vọt tới phía trước.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không, đại chiến đột nhiên nổi lên, tiếng nổ lớn giống như sấm sét, sóng khí ngập trời bao trùm, giống như sóng to kinh động.

Đạo Linh Nhi thẳng tiến không lùi, không gian né tránh, một bóng người xuất hiện, trên người có một con trăn lớn quấn quanh.

Sau lưng con trăn lớn phủ đầy linh xà dài nhỏ, lưỡi nuốt vào nhả ra, nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Nếu có chứng sợ hãi tập trung, nhìn thấy cái này phỏng chừng sẽ ngất đi.

"Ngự Thú Thuật?"

Lão giả áo đen nói: "Coi như người có chút kiến thức, thúc thủ chịu trói đi!"

"Chút tài mọn!" Đạo Linh Nhi bước ra một bước, tay ngọc vung lên, bốn phía không gian quanh lão giả áo đen bắt đầu vặn vẹo.

Sắc mặt lão giả áo đen thay đổi, thanh âm run rẩy nói: "Người... Người thế mà điều khiển không gian."

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn sương máu tràn ngập, lão giả và con trăn lớn hóa thành bột mịn, hình thần câu diệt.

Không gian cần giết.

Đây là thần thông gì vậy?

Những Thiên Tôn khác nhìn thấy một màn này, trong lòng hoảng sợ, trong ánh mắt nhìn về phía Đạo Linh Nhi tràn ngập kiêng kỵ.

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh là khó giải quyết nhất, không nghĩ tới thủ đoạn của Đạo Linh Nhi lại sắc bén như thế.

Nhưng nàng cũng không phải người của Thần Ma Tộc, Vạn Thần Vực khi nào có cường giả như vậy?

Đạo Linh Nhi chậm rãi mở miệng: "Thần Đế Minh, đã nghe nói các người là người ủng hộ phía sau Thiên Đạo Điện từ lâu, các người có biết ta là ai không?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Đạo Tông, Đạo Linh Nhi!"

Đạo Tông?

Ở trong trí nhớ của mọi người, người mạnh nhất Đạo Tông cũng

chỉ là Đông Phương Đạo Huyền, lúc nào có Đạo Linh Nhi cự phách như vậy.

Cấp bậc của nàng sâu không lường được, thủ đoạn càng là thần kỳ, thực lực như vậy không nên ở lại Vạn Thần Vực.

Cửu Thiên Tôn nói: "Cùng nhau lên, chớ để cho nàng ra tay!"

Dứt lời, mọi người liên thủ một kích, thân ảnh phân bố ở các vị trí khác nhau trong hư không, từng công kích hạ xuống, đánh về phía Đạo Linh Nhi.

Bá.

Bóng dáng xinh đẹp của Đạo Linh Nhi lướt qua, ngón tay búng lên, ánh sáng bạc từ đầu ngón tay bay ra, hóa thành từng dây leo.

“Thiên đạo thúc phước!”

Công kích của đám người Cửu Thiên Tôn bị dây leo đánh nát, nhìn dây leo quấn quanh mà đến, thân ảnh bọn hắn đạp không lướt nhanh đi.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Vô hình trung có một sức mạnh khủng bố trói buộc bọn hắn, thân ảnh trong nháy mắt bị trói buộc, ngay cả thời gian cũng đình chỉ.

Mọi người cảm thấy hoảng sợ vạn phần, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đây là thủ đoạn gì?

Chương 594: Thật sự là càng ngày càng khó lẫn lộn

Tung hoành ở Thiên Đạo Giới ngàn năm, chưa từng thấy qua thần thông như vậy.

Thật ra không biết.

Đạo Linh Nhi chỉ là khống chế một phần ngàn sức mạnh Thiên Đạo đã có thể dễ dàng làm cho mọi người mất đi sức chiến đấu.

Linh khí hình thành dây leo quấn quanh trên người mọi người, dưới sự khống chế của Đạo Linh Nhi, dây leo bắt đầu điên cuồng siết chặt, thân thể mọi người vỡ tan, linh hồn bị trói buộc.

Khuôn mặt bọn hắn xám như tro tàn, đây là trâu chọc tồn tại khủng bố gì?

Ngay sau đó.

Dây leo biến mất, linh hồn đám người Cửu Thiên Tôn bị nghiền nát, hóa thành hư vô.

Diễm Xích Vũ thu hết thủy vào đáy mắt, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Thế giới quá điên cuồng, nữ nhân hiện tại đều mạnh như vậy sao."

"Thật sự là càng ngày càng khó lẫn lộn"

Nghĩ đến trước đó hắn còn tuyên bố muốn bảo vệ Đạo Linh Nhi, cái mặt già này không khỏi đỏ lên, qua loa.

Đám người Cửu Thiên Tôn ngã xuống, cường giả Thần Đế Minh không dám tới gần Đạo Linh Nhi, nữ nhân này thật sự là quá khủng bố.

Xác nhận qua ánh mắt, là người bọn hắn đánh không lại.

Đạo Linh Nhi liếc mắt nhìn mọi người, lắc đầu: "Quá vô địch mà không tìm được đối thủ, cũng là loại vô địch ưu thương."

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Có lẽ nỗi ưu thương của ta, chỉ có người mới hiểu được!"

Oanh.

Oanh.

Hai tiếng nổ vang lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Vũ Văn Minh biến mất trên hư không...

Hai mắt Đạo Linh Nhi híp lại: "Không gian khác, không nghĩ tới giới này còn có chí bảo như vậy!"

Dứt lời.

Nàng nội liễm hơi thở, trên thân ảnh vẫn tản ra sự lạnh như băng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, cũng không có ra tay giúp Diệp Trường Sinh.

Có một số việc, Diệp Trường Sinh phải tự mình đi giải quyết, nàng đã đánh nhân quả của Diệp Trường Sinh, nhưng không thể để cho nàng chống đỡ tất cả.

Bởi vì nàng không muốn thay đổi quỹ tích tương lai của Diệp Trường Sinh, mỗi người đều có con đường riêng phải đi, con đường mình lựa chọn, cho dù quỳ cũng phải đi hết.

Đạo Linh Nhi thu hồi ánh mắt, lẳng lặng đứng thẳng, giống như đại chiến trước mắt không có bất kỳ quan hệ gì với nàng.

Hoàn toàn treo lên một bộ dáng không liên quan đến mình.

...

Thiên Thư Viện.

Từng thuyền tiên, phi hành thú, xe kéo cổ xưa xuất hiện. Phía trên, bóng người bắt đầu khởi động, cường giả như mây.

Trận chiến Thần Ma Tộc, Thái Cổ Tộc, Thiên Long Thần Đình, Phiếu Miểu Tông, Thiên Môn, Thiên Kiếm Tông, Thiên Huyền Điện, Thần Binh Các, Hoa Thần Cốc thương vong nghiêm trọng.

Cho nên sau khi Thiên Thư Viện ban bố lệnh đồng minh, các thế lực lớn nhao nhao phái người đến, ký kết đồng minh với Thiên Thư Viện, cùng nhau trấn áp Thần Ma Tộc.

Trong lòng bọn hắn vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, một khi Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Thiên Đạo Giới, chờ bọn hắn sẽ là cái gì.

Thay vì một mình ngăn cản Thần Ma Tộc, chi bằng gia nhập đồng minh, cứ như vậy, có lẽ có thể xuất ra lực lượng ít nhất, dễ dàng diệt trừ cái gai họa lớn là Diệp Trường Sinh.

Thiên Thư Viện.

Quần Anh Các.

Cường giả các thế lực bước vào trong đó, ba vị phu tử Thiên Thư Viện xuất hiện, ngoại trừ Kiếm phu tử Đạo Thiên Quân ra còn có Võ phu tử Vô Vô Bại, Đạo phu tử Độc Cô Diêm.

Ba người di chuyển tiến lên, Đạo Thiên Quân đưa cho Ngạo Vô Thiên một ánh mắt, người sau hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống.

Ngạo Vô Thiên trầm giọng nói: "Bởi vì trong các người có rất nhiều người ngu xuẩn, làm cho Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn sớm, cuối cùng tất cả mọi người đều nếm được hậu quả xấu. Một trận chiến với Thần Ma Tộc, các thế lực đều có tổn thất."

"Chuyện quá khứ, chúng ta sẽ không đề cập tới. Thần Ma Tộc phá bỏ phong ấn, Diệp Trường Sinh tất sẽ dẫn dắt bọn hắn xuất hiện ở Thiên Đạo Giới, Thư Viện tìm mọi người đến đây, chính là bàn bạc chuyện cùng nhau chém giết Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Ma Tộc đáng sợ, không cần ta nhiều lời. Nếu muốn ký kết đồng minh, nhất định phải có trật tự và quy củ, thường nói không có quy củ không thành quy tắc, nếu như rối rắm mất đầu, vẫn là chia năm xẻ bảy như cũ!"

Dứt lời.

Tông chủ Thiên Kiếm Tông khom người một cái: "Thiên Kiếm Tông

ta nghe hiệu lệnh của Thư Viện.”

Ngạo Vô Thiên hài lòng gật gật đầu, phải biết rằng trận chiến Thần Ma Tộc ngày xưa, một kiếm đã phá hủy đảo nổi của Thần Ma Tộc là do Ninh Kiếm Thất chém xuống.

Cho nên Tông chủ Thiên Kiếm Tông Kiếm Lăng Phong là người đầu tiên đi ra tổ thái độ, nhân cơ hội lấy lòng Thiên Thư Viện, tùy tiện ôm đùi Thư Viện.

Kế tiếp, Phiếu Miếu Tông, Thiên Huyền Điện, Thần Binh Các, Hoa Thần Cốc lần lượt tổ thái độ, nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Thiên Thư Viện.

Ánh mắt Ngạo Vô Thiên chợt lóe, rơi vào trên người cường giả của ba tông môn Thái Cổ Tộc, Thiên Long Thần Đình, Thiên Môn: "Chư vị có ý gì!"

Chương 595: Xin rửa tai lắng nghe

Hư Vô Nhai của Thái Cổ Tộc nói: "Nghe theo hiệu lệnh Thư Viện thì không có vấn đề gì, có điều, tại hạ có câu hỏi, kính xin Phó Viện trưởng giải thích nghi hoặc."

Ngạo Vô Thiên nói: "Xin rửa tai lắng nghe!"

Hư Vô Nhai lại nói: "Nếu như chém chết Diệp Trường Sinh, tiêu diệt Thần Ma Tộc, lấy được tài nguyên thì nên xử lý như thế nào."

Ngạo Vô Thiên híp mắt, không có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên lão ta đã nghĩ đến Thái Cổ Tộc sẽ hỏi vấn đề này từ lâu: "Sau khi chém Diệp Trường Sinh, tài nguyên của Thần Ma Tộc sẽ phân phối đều cho các thế lực ở đây."

"Hư huynh, cảm thấy thế nào?"

Hư Vô Nhai nói: "Phân phối đều, vậy ta sẽ lại tin Thư Viện một lần nữa. Đường nhiên, khoảng cách thời gian thi đấu giữa các giới không nhiều lắm, lần phân phối tài nguyên này, Thư Viện có thể chiếm thêm một phần, dù sao Thư Viện cũng phải đại diện cho Thiên Đạo Giới tham gia đại hội."

Ngạo Vô Thiên gật đầu: "Chư vị còn có ý kiến gì nữa không?"

Cường giả Thiên Môn, Thiên Long Thần Đình trầm mặc không nói, xem như là chấp nhận Thiên Thư Viện là thủ lĩnh đồng minh lần này.

Tất cả mọi người toàn bộ nghe theo hiệu lệnh của cường giả Thiên Thư Viện.

Ngạo Vô Thiên lại nói: "Chư vị yên tâm, lúc này đây vây giết Diệp Trường Sinh, Thư Viện sẽ phái ra ba vị phu tử cùng nhau. Cho đến bây giờ, Thần Ma Tộc đã không còn như xưa, có ba vị phu tử tọa trấn, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ."

Dứt lời.

Một bóng người tiến vào trong điện, người tới khom người một cái: "Bẩm Phó Viện trưởng, Vân đạo sư đã trở lại."

Ngạo Vô Thiên vội vàng nói: "Để cho hắn vào đi!"

Trong nháy mắt, một bóng người xuất hiện trong đại điện, Vân Diệp khom người vái chào, nói: "Phó Viện trưởng, Diệp Trường Sinh đến Thiên Đạo Giới."

Ngạo Vô Thiên vội vàng nói: "Người đang ở nơi nào?"

Vân Diệp lại nói: "Diệp Trường Sinh đến Thiên Đạo Giới, trực tiếp đi Thần Đế Minh."

Ngạo Vô Thiên hí mắt, sắc mặt thay đổi: "Theo ta được biết, Thần Đế Minh không tham gia trận chiến Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh vì sao phải tấn công Thần Đế Minh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Tình hình trận chiến như thế nào?"

Vân Diệp nói: "Đại chiến quá mạnh, ta không thể tới gần!"

Ngạo Vô Thiên lại nói: "Diệp Trường Sinh ra tay rồi. Mặc kệ là nguyên nhân gì để cho hắn phát động tấn công Thần Đế Minh, chúng ta cũng không thể ngồi yên không để ý."

"Thực lực của Thần Đế Minh không kém, hắn là có thể tiêu hao không ít lực lượng của Diệp Trường Sinh. Chúng ta hiện tại đi tới, vừa lúc có thể ngư ông đắc lợi."

"Chuyện không nên chậm trễ, lập tức xuất phát!"

Dứt lời, mọi người trong đại điện lần lượt đứng dậy, đi ra ngoài điện. Rất nhanh bọn hắn leo lên tiên thuyền, bay xuống trên lưng phi hành thú.

Bóng người xuất hiện, đông nghìn nghịt.

Thiên Đạo Giới đã lâu không có xuất hiện trận chiến lớn như vậy.

Ngạo Vô Thiên đứng ở sau lưng một con phi hạc, hai tay chấp sau

lưng, nhìn Đạo Thiên Quân, người sau gật gật đầu: "Xuất phát đi!"

Ngay sau đó.

Từng đạo tinh mang xẹt qua trên bầu trời, uy áp bao phủ ngập trời, trong chớp mắt, mọi người tan biến trong vụn mây.

Một bên khác.

Vùng trời Thần Đế Minh.

Tiếng nổ chấn động trời cao, rung chuyển Cửu U.

Ánh sáng vàng khúng bố bắn ra giống như mặt trời, ánh sáng chói mắt như lúc nào cũng có thể phá hủy giới này.

Hai bóng người từ Cửu Thiên bay xuống chính là Diệp Trường Sinh và Vũ Văn Minh.

Bóng người Diệp Trường Sinh bay xuống bên cạnh Đạo Linh Nhi, trong tay nắm chặt Thần kiếm Thái Hư, uy áp chí tôn kinh khủng quanh thân khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Một bên khác, Vũ Văn Minh bay xuống, khóe môi có vết máu, bả vai lão ta xuất hiện một vết kiếm rất sâu, thấy rõ cả xương trắng.

Vũ Văn Nguyệt đi đến bên cạnh lão ta: "Lão tổ, người bị thương!"

Vũ Văn Minh nói: "Ta xuất quan sớm, không thể đánh vỡ rào chắn. Vốn cho rằng có thể dễ dàng giết chết Diệp Trường Sinh chỉ trong chớp mắt, không nghĩ đến hắn lại vô địch như vậy."

Nói đến đây, lão ta tạm dừng, tiếp tục nói: "Trên người Diệp Trường Sinh ngoại trừ có Thần cách bên ngoài thì còn có nhiều bí mật. Mời vừa rồi trong không gian khác, trong tay hắn xuất hiện một tòa tháp lớn, nếu chúng ta không nhìn lầm, hắn là tháp Tử Dương chín tầng."

Sắc mặt Vũ Văn Nguyệt thay đổi, sợ hãi nói: "Lão tổ, làm sao bây giờ? Diệp Trường Sinh khó giải quyết như thế, nữ nhân kia cũng khủng bố như vậy, nàng đã giết nhóm bảy người Cửu Thiên Tôn chỉ trong chớp mắt."

Sắc mặt Vũ Văn Minh lạnh lẽo, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh và Đạo Linh Nhi: “Muốn phá hủy Thần Đế Minh, bọn hần si tâm vọng tưởng.”

“Nguyệt Nhi, đưa Minh chủ lệnh của người cho ta!”

Vũ Văn Nguyệt nói: “Lão tổ muốn làm gì?”

Vũ Văn Minh nói: “Gọi tổ.”

Vẻ mặt Vũ Văn Nguyệt có chút hiền lành, chậm rãi đưa Minh chủ lệnh cho Vũ Văn Minh: “Lão tổ, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước không nên tiếc bất cứ giá nào chém giết Diệp Trường Sinh.”

Chương 596: Ta chính là trật tự

Vũ Văn Minh lại nói: “Đáng tiếc thì đã trễ. Có điều lần này bọn hắc vẫn khó thoát khỏi cái chết như cũ.”

Hết sức rõ ràng, lão ta tràn đầy lòng tin với việc gọi tổ.

Một bên khác.

Tầm mắt Đạo Linh Nhi rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Người không sao chứ? Đấu một trận ở không gian khác có cảm giác như thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Cảm giác cực sướng.”

Đạo Linh Nhi gật đầu: “Có mấy lời ta nhất định phải nói cho người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mời nói!”

Đạo Linh Nhi mở lời nói: “Người xuất hiện đã đánh vỡ trật tự của giới này. Cho nên người rất nguy hiểm.”

Nói đến đây, nàng tạm dừng, tiếp tục nói: “Có vài người không cho phép người tồn tại, tiếp đó, người sẽ có phiền toái không ngừng.”

Diệp Trường Sinh nhìn Đạo Linh Nhi: “Ta chính là trật tự!”

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Một đạo tinh mang xuất hiện.

Ngay sau đó, một bóng dáng trắng từ trong hào quang đi ra.

Ông dôi mắt nhìn ra xa, thở dài một hơi: “Mộng Quân, ta đã trở lại.”

Dứt lời.

Từng hơi thở khủng bố từ hư không truyền đến, sắc mặt nam tử biến đổi, híp mắt, ngay sau đó, hơn mười bóng người xuất hiện ở

trong sân.

Cầm đầu là một nữ tử mặc áo trắng, tóc nàng ta dài như thác nước, xinh đẹp không gì sánh được, liếc mắt một cái là có thể rớt trông mắt trong nháy mắt.

Đẹp vô cùng.

Làm cho người ta có cảm giác tim đập thành thịnh.

Những nam tử nhìn thấy nữ tử áo trắng, sắc mặt hơi đổi: "Tạo Hóa Môn, Ngọc Linh Quân."

Ngọc Linh Quân mỉm cười: "Không nghĩ tới thời gian trôi qua, người còn nhớ rõ ta."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Diệp Chiến Thiên, người khiến ta rất bất ngờ, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, người đã trưởng thành đến mức này. Nói cho ta biết Diệp Tu duyên ở đâu, ta có thể để cho người được toàn thân."

Diệp Chiến Thiên nói: "Người tìm sư phụ ta, hẳn ở trong Hỗn Loạn Tinh Không, các người có thể vào tìm."

Ngọc Linh Quân lại nói: "Diệp Chiến Thiên, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người nếu có thể đi ra khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, tự nhiên có con đường quen thuộc, giao ra đi!"

Diệp Chiến Thiên cười nói: "Các người không dám tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, Tạo Hóa Môn không phải là rất mạnh sao? Thì ra cũng có chuyện các người không dám."

"Ngọc Linh Quân, ta khuyên người một câu, không nên ở chỗ này lãng phí thời gian. Tạo Hóa Môn các người muốn làm gì, trong lòng ta vô cùng rõ ràng."

"Động thủ đi!"

Ngọc Linh Quân biến sắc, lạnh lùng nói: "Diệp Chiến Thiên, người có thể đi tới hôm nay không dễ dàng, vì sao không biết quý trọng danh dự của chính mình?"

"Chỉ cần người hợp tác với Tạo Hóa Môn, người sẽ nhận được chỗ tốt trước nay chưa từng có. Đúng rồi, theo ta được biết, ở hạ giới người còn có vợ con, ta đã phái người đi đón bọn hắn."

Đôi mắt Diệp Chiến Thiên lạnh lẽo, hơi thở khủng bố trên người hắn bắn ra: "Người đang uy hiếp ta?"

Ngọc Linh Quân cười nói: "Không, không, không, không, làm sao có thể gọi là uy hiếp? Ta đang dạy người cách làm việc."

Diệp Chiến Thiên nói: "Người có thể động đến ta, dám động đến vợ con của ta, ta giết cả nhà người!"

Dứt lời.

Thân ảnh ông chợt lóe, mang theo kiếm quang mệnh môn tiến về phía trước, nơi đi qua, không gian nghiền nát, hóa thành hư không.

Xuy.

Bạch Hồng như điện, tàn phá bừa bãi.

Kiếm quang đến, bầu trời run rẩy.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng cả đỉnh Cửu Thiên, giống như chỉ sau một khắc, giới này sẽ bị phá hủy.

Kiếm khí bao phủ ngập trời, thân ảnh Ngọc Linh Quân bay ngược ra sau, một cái bay này, ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Những cường giả Tạo Hóa Môn khác không kịp chạy trốn, toàn bộ táng thân ở trong kiếm quang.

Nhất Kiếm Táng Thiên, cắn nuốt tinh không.

Ngọc Linh Quân mạnh mẽ ổn định bóng dáng xinh đẹp, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Chiến Thiên, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ. Giờ khắc này, bình chương linh khí trên thân ảnh nàng ta bị

nghiền nát, góc váy màu trắng bị kiếm quang cắt đứt, một vết máu đỏ tươi chói mắt.

“Người lại mạnh như vậy, xem ra người ở trong Hỗn Loạn Tinh Không đạt được không ít cơ duyên!”

Diệp Chiến Thiên nói: "Ta còn chưa đủ mạnh."

Ngọc Linh Quân: "..."

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Nếu như ta đủ mạnh, một kiếm đã đưa người lên đường."

Ngọc Linh Quân cảm thấy hoảng sợ, chính mình biết Diệp Chiến Thiên mạnh bao nhiêu. Một kiếm mới vừa rồi không phải nàng ta có thể địch lại. Nếu như không phải sử dụng sức mạnh của phù văn, dưới một kiếm này, nàng ta tất phải chết không thể nghi ngờ.

"Diệp Chiến Thiên, người có biết ngoại trừ Tạo Hóa Môn ra, còn có bao nhiêu người nhìn chằm chằm người không? Đi ra khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, người sẽ nửa bước khó đi."

"Tin tưởng không bao lâu nữa, vợ con của người sẽ xuất hiện ở Tạo Hóa Môn, hoan nghênh người đến làm khách."

Dứt lời.

Bóng dáng xinh đẹp của Ngọc Linh Quân mờ đi, trong chớp mắt biến mất ở trong hư không.

Diệp Chiến Thiên nhìn phương hướng nàng ta rời đi: "Tạo Hóa Môn? Làm tổn thương vợ con ta, không chết không thôi!"

Chương 597: Tồn tại đáng sợ

Tiếp theo, thân ảnh của ông biến mất tại chỗ, phương hướng rời đi chính là đi tới Tọa Hóa Môn.

Có thù tất báo, lúc này đi báo thù, tuyệt đối không dây dưa.

Tọa Hóa Môn không phải là muốn đả thương vợ con của ông sao?

Vậy thì diệt vong đi!

...

Thần Đế Minh.

Vũ Văn Minh lựa chọn gọi tổ tiên, bởi vì Diệp Trường Sinh và Đạo Linh Nhi cường đại, cũng không phải một mình lão ta có thể ngăn cản.

Bây giờ lão ta không thể quan tâm nhiều.

Chỉ cần có thể chém chết Diệp Trường Sinh và Đạo Linh nhi, căn cơ Thần Đế Minh vẫn còn, thế lực khác ở Thiên Đạo Giới vẫn không dám dòm ngó Thần Đế Minh.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào vòng xoáy trên hư không: "Lại gọi người?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Lúc này Thần Đế Minh là tính toán không chết không thôi với người, bọn hắc ngưu cả át chủ bài mạnh nhất đều sử dụng."

Diệp Trường Sinh nói: "Người bọn hắc muốn giết sợ là không chỉ có một mình ta, hắc là còn có người."

Đạo Linh Nhi cười nhạt: "Bọn hắc không giết được ta, nhưng có thể giết người."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại: "Lời này của người có ý gì,

không có ý định kề vai chiến đấu rồi? Người đây là muốn vút bỏ?”

Đôi mắt Đạo Linh Nhi lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh, cười nói: "Người đây là sợ rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sợ, trong từ điển của ta cho tới bây giờ cũng không có chữ này. Chỉ là cảm thấy không thể kề vai chiến đấu với người, có chút thất vọng mà thôi."

"Thật sao?" Đạo Linh Nhi hỏi.

Diệp Trường Sinh chẳng chặc đảng hoàng, nghiêm túc nói: "Thật sự."

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Ta không tin, người chính là muốn ta giúp người đánh nhau. Nhưng lần này ta không thể giúp người, ai gây phiền toái, người đó tự giải quyết."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cuối cùng cũng không!"

Dứt lời.

Một đoàn linh khí mênh mông lấy vòng xoáy làm trung tâm, bắt đầu điên cuồng lan tràn bao phủ trên bầu trời Thần Đế Minh.

Hơi thở này hùng hồn bá đạo, có thể kết luận người tới là một vị tồn tại đáng sợ.

Nhận thấy hơi thở của người đến, đám người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần bao vây bên cạnh Diệp Trường Sinh, cảnh hẩn ở sau lưng.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người này có chút mạnh, hẳn là không thuộc về giới này."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai còn không có bối cảnh mạnh mẽ, Thần Đế Minh truyền thừa mấy ngàn năm, một hai cường giả đi ra là chuyện bình thường."

Diêm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, hình như người một chút cũng không lo lắng."

Diệp Trường Sinh trấn định nói: "Lo lắng cái gì, nên phát sinh, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, trốn là trốn không thoát."

Kỳ thật, trong lòng hắn có chút hoảng hốt, nhưng hắn có thể nói cho Diễm Xích Vũ sao? Rõ ràng là không thể.

Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào vòng xoáy trước mắt, tâm thần khê động: "Tiểu Thất, chốc nữa có thể cần người hỗ trợ."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân yên tâm, nghĩa bất dung từ!"

Ánh mắt Đạo Linh Nhi rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng thầm nói, không nghĩ tới trong cơ thể hắn còn có một đạo kiếm linh.

Bá.

Một bóng người lẳng không bay xuống. Người này mặc một bộ trường bào màu đen, trên người quanh quẩn đạo văn kỳ dị, tản ra hơi thở vô cùng cường đại.

Vũ Văn Minh nhìn thấy người tới, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, vội vàng tiến lên, khom người một cái: "Đệ tử Vũ Văn Minh, bái kiến lão tổ!"

Vũ Văn Bác nói: "Sao lúc này lại gọi ta đến đây?"

Vũ Văn Minh quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh và Đạo Linh Nhi: "Lão tổ, bọn hắn diệt Thần Đế Minh ta. Đệ tử vô năng, chỉ có thể gọi lão tổ bảo vệ cơ nghiệp của Thần Đế Minh ta."

Vũ Văn Bác hí mắt, nhìn xuống: "Người nào dám ở đây..."

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, sắc mặt lão ta chợt đại biến, thân ảnh khê run lên, nàng làm sao có thể ở chỗ này.

Không nên.

Sau nhiều lần xác định mình không nhìn lầm, Vũ Văn Bác mở lời nói: "Không biết các hạ ở đây, đừng đột."

Nói đến đây, lão ta khom người một cái, tiếp tục nói: "Các hạ xin đừng trách, ta rời đi, các người tiếp tục!"

Nghe tiếng.

Về mặt Vũ Minh kinh ngạc, vội vàng nói: "Lão tổ, có chuyện gì xảy ra?"

Vũ Văn Bác tức giận nói: "Người thật sự là quá ngu xuẩn, có vài người không phải người có thể trêu chọc, Thần Đế Minh sẽ chôn vùi ở trong tay người."

Vũ Văn Minh càng lúc càng nghi hoặc, không biết ý trong lời nói của Vũ Văn Bác: "Lão tổ, chẳng lẽ người nhìn Thần Đế Minh diệt vong sao?"

Vũ Văn Bác nói: "Sống chết của các người có liên quan gì đến ta, để cho ta dính vào vì người, lão phu tất phải chết không thể nghi ngờ."

Người càng mạnh, càng sợ chết.

Đến trình độ này của Vũ Văn Bác, lão ta hiểu rõ nhất là cân nhắc ưu nhược điểm. So với sự tồn vong của Thần Đế Minh, lão ta càng coi trọng an toàn của bản thân.

Kết quả như vậy khiến Vũ Văn Minh không thể chấp nhận được.

Lão ta không biết Vũ Văn Bác đến tột cùng đang kiêng kỵ cái gì.

Chương 598: Người phải tin tưởng chính mình

Là Diệp Trường Sinh, hay là Đạo Linh Nhi?

Nhưng hai người này đều đến từ Vạn Thần Vực, so sánh ra, thân phận Thần Ma Tộc của Diệp Trường Sinh hình như mạnh mẽ hơn một chút, nhưng cũng không đến mức làm cho Vũ Văn Bác sợ hãi như thế.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Vũ Văn Bác chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh biến mất trên hư không.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh có chút lơ mờ.

Ánh mắt hắn rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Bởi vì người, cho nên hắn mới rời đi."

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng cười: "Người quá coi trọng ta, người cảm thấy ta giống như là tồn tại đáng sợ sao?"

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Hắn là bởi vì người, dù sao thân phận của người cũng không đơn giản."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự là như vậy?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Nhất định là như vậy, người phải tin tưởng chính mình."

"Không nghĩ tới ta mạnh mẽ như vậy, lực uy hiếp cũng mạnh như vậy?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Mặc kệ là nguyên nhân gì, giúp đỡ Thần Đế Minh rời đi, vậy còn chờ cái gì nữa, giết bọn hắn!"

Ra lệnh một tiếng.

Đám người Kiếm Vô Ý, Hình Phá Thiên, Huyết Phàm Trần đạp không lướt nhanh, đánh giết về phía Vũ Văn Minh còn đang ngây ngốc.

Lúc này đây, Đạo Linh Nhi cũng gia nhập vào trong cuộc chiến. Bóng dáng xinh đẹp tung bay, nhẹ nhàng linh động, mang theo hơi thở mạnh mẽ xông về phía trước.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng sau lưng nàng: "Người đến tốt cùng là ai!"

Tiếp theo, tâm thần hẫng khẽ động: [Hệ thống, có thể quét hơi thở của nàng hay không.]

[Hệ thống...]

[Hệ thống, người đâu rồi?]

Sau mấy phen hô to, hệ thống không có hồi phục chút nào, Diệp Trường Sinh càng thêm tò mò về thân phận của Đạo Linh Nhi.

Có thể để cho hệ thống trở nên câm điếc, thân phận của Đạo Linh Nhi khẳng định vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy, vấn đề là vì sao nàng lại xuất hiện ở Vạn Thần Vực, lại xuất hiện ở bên cạnh hắn?

Đạo Linh Nhi là luân hồi giả, cường giả chuyển thế sao?

Lúc này.

Thanh âm Diễm Xích Vũ và Diệp Tiểu Thất đồng thời vang lên bên tai hắn, hai người đồng thanh nói: "Chủ nhân, nữ nhân này không đơn giản!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết rồi!"

Người ta thường nói, lòng hại người không thể có nhưng lòng phòng người không thể không có.

Luôn luôn cảnh giác với những người và những điều không rõ.

Ngay sau đó, bóng dáng hần chợt lóe, đánh giết về phía Vũ Văn Minh.

Lúc này, Vũ Văn Minh hoàn toàn là choáng ngợp, cảm giác mình hoàn toàn bị từ bỏ.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, những lời này một chút cũng không sai.

Vũ Văn Nguyệt thấy Kiếm Vô Ý giết tới, vội vàng nói: "Lão tổ, cường giả Thần Ma Tộc giết tới."

Vũ Văn Minh tức giận không thể kìm được, âm ỉ nói: "Muốn diệt Thần Đế Minh, vậy thì lưỡng bại câu thương, mọi người cùng nhau hủy diệt!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nguyệt Nhi, truyền lệnh xuống, tất cả mọi người Thần Đế Minh ra tay, cho dù chết cũng phải kéo người Thần Ma Tộc làm đệm lưng."

Vũ Văn Nguyệt nói: "Lão tổ, thật sự muốn liều mạng như vậy sao? Trời đất rộng lớn, nơi nào không có chỗ dung thân của chúng ta, thật sự không được thì chúng ta trở về Dực Tộc, lưu lại núi xanh, không sợ không có củi đốt."

Vũ Văn Minh cười khổ nói: "Nếu như là trước kia chúng ta trở về Dực Tộc, có lẽ đi tới thế lực khác, nhất định sẽ được tiếp nhận, bây giờ không giống ngày xưa, lão phu không muốn tự rước lấy nhục."

"Thay vì bị người nhục nhã, không bằng có một trận chiến tôn nghiêm, chết có gì sợ?"

Dứt lời, lão ta đạp không lướt đi, nhanh như tia chớp, mục tiêu chính là Diệp Trường Sinh...

...

Tạo Hóa Môn.

Trước một tòa cung điện cổ xưa, đồ dâng tang thương cổ xưa tản ra uy áp khủng bố, dị thú trong cung điện sống động như thật,

giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bay lên trời, bay lượn trên đỉnh Cửu Thiên.

Một đoàn ánh sáng bạc xuất hiện, Ngọc Linh Quân từ trong đó đi ra, quay đầu nhìn về phía mây mù sau lưng: "Người lại tự mình đưa tới cửa, thật sự là thiên đường có lối người không vào, địa ngục không có cửa người lại xông vào."

Trong lúc nói chuyện, nàng ta chợt lóe vào trong cung điện, ngay sau đó, kiếm tu áo trắng xuất hiện, lơ lửng mà đứng.

Không phải ai khác, chính là Diệp Chiến Thiên.

Nhìn cung điện cổ xưa trước mắt, Diệp Chiến Thiên giơ tay lên đánh một kiếm ra, chém xuống trên cung điện.

Xuy.

Biến kiếm chém vào khoảng không, hủy trời diệt đất.

Ngay khi kiếm quang cách cung điện trong gang tấc, ba bóng người xuất hiện trên hư không, từng công kích bay ra nghênh đón kiếm quang rơi xuống.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, không gian sụp đổ, chôn vùi...

Ngọc Hành Tử tiện tay vung lên, không gian nghiền nát khôi phục như lúc ban đầu: "Diệp Chiến Thiên, người dám bước vào Tạo Hóa Môn, thật to gan!"

Diệp Chiến Thiên nói: "Tạo Hóa Môn muốn chết, ta đến thành toàn cho các người!"

Ngọc Hành Tử cười lạnh nói: "Diệp Chiến Thiên, người cho rằng mình là Diệp Tu Duyên sao? Nếu sự phụ người đến đây nói như vậy, ngược lại có tư cách, về phần người... Cái gì cũng không phải!"

Chương 599: Hiện tại ta có tư cách rồi?

Mặt Diệp Chiến Thiên trầm như nước, một bước đạp trời, đi về phía Ngọc Hành Tử, giơ tay lên vung ra một kiếm: "Vô Lượng!"

Xuy.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Ngọc Hành Tử trực tiếp bị giết chết trong chớp mắt!

Diệp Chiến Thiên trầm giọng nói: "Hiện tại ta có tư cách rồi?"

Kiểm quang thẳng tiến không lùi, đánh trúng trên cung điện.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn vang lên, cung điện cổ xưa sụp đổ, hóa thành một đồng đồ nát.

Từng bóng người bay lên trời, tề tụ ở trên hư không, ánh mắt mọi người đề phòng rơi vào trên người Diệp Chiến Thiên.

Công Tôn Huyền Phong trầm giọng nói: "Cổ Thần, Diệp Chiến Thiên, người lại trưởng thành nhanh như vậy!"

Thời gian ngắn ngủi mười năm, một người có thể trưởng thành đến trình độ như vậy, cho dù ông có được vô số tài nguyên, tư chất của bản thân không được cũng không cách nào đạt tới.

Dù sao bao nhiêu người cả đời tu luyện cũng dừng lại ở một cấp bậc, vĩnh viễn không cách nào vượt qua được.

Không thể không nói, Diệp Tu Duyên ngoại trừ tu vi nghịch thiên của bản thân ra cũng là người có năng lực dạy được một đồ đệ giỏi.

Diệp Chiến Thiên nói: "Các người quá mức yếu đuối, để Môn chủ Tạo Hóa Môn đi ra đánh một trận!"

Công Tôn Huyền Phong nói: "Người còn không xứng để Môn chủ ra

tay, lão phu đến lĩnh giáo cao chiêu của ngươi, nhìn xem nhiều năm như vậy ngươi dưới sự dạy dỗ của Phàm Kiếm, kiếm đạo có gì khác biệt.”

Diệp Chiến Thiên nói: "Thành toàn cho ngươi!"

Bá.

Bá.

Hai người đồng thời đạp không lướt đi, lao nhanh về phía nhau, sóng khí kinh khủng và kiếm khí va chạm cùng một chỗ.

Tựa như hai mặt trời va chạm, ánh sáng vạn trượng, vô biên vô tận.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, thân ảnh Công Tôn Huyền Phong lui về phía sau, không gian sau lưng bị chôn vùi, trên mặt lão ta nổi lên vẻ rung động, không thể tin được kiếm đạo của Diệp Chiến Thiên lại kinh khủng đến trình độ như vậy.

Kiếm đạo mênh mêng, một kiếm mênh mêng, gặp mạnh thì mạnh, khủng bố như vậy.

Một phương thế giới, kiếm đạo vô địch.

Nếu như không phải cấp bậc của lão ta chiếm ưu thế, dưới một kiếm này, lão ta tất bại không thể nghi ngờ.

Diệp Chiến Thiên mạnh mẽ đến trình độ như vậy, Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên mạnh bao nhiêu?

Đối địch với ông, thực sự là chính xác sao?

Giờ khắc này.

Các cường giả của Tạo Hóa Môn nhao nhao đạp không mà đi, xuất hiện sau lưng Công Tôn Huyền Phong, trăm công kích hội tụ, dung

hợp cùng một chỗ.

Oanh.

Dưới một kích, bầu trời sụp đổ, hết thấy về như cũ.

Thời gian dừng lại, không gian bị phá hủy.

Theo thanh âm truyền ra, toàn bộ tạo hóa Thiên Giới khiếp sợ, cường giả thế lực khắp nơi đều hiện thân, những lão yêu quái bề quan không ra lần lượt buông xuống.

Bọn hắn xuất hiện ở địa phương khác nhau, ánh mắt đồng loạt nhìn lại Tạo Hóa Môn, ở trên mặt bọn hắn nổi lên vẻ nghi hoặc.

Tạo Hóa Môn đây là trêu chọc kẻ địch mạnh mẽ gì?

Điều khiến bọn hắn cảm thấy sợ hãi nhất là... Người này thế mà còn là một kiếm tu.

Kiểm tu như vậy toàn bộ tạo hóa Thiên Giới, nhiều nhất không quá ba người, nhưng bọn hắn không có ân oán với Tạo Hóa Môn.

Dù sao sau lưng Tạo Hóa Môn có Tạo Hóa Thiên Cung, tu sĩ và thế lực mạnh hơn nữa, cũng không muốn đối địch với Tạo Hóa Thiên Cung.

Là ai hung mãnh như vậy, bỏ qua Tạo Hóa Thiên Cung, dám cứng rắn với Tạo Hóa Môn?

...

Trước Tạo Hóa Môn.

Không gian hóa thành một mảnh hỗn độn.

Cung điện hóa thành phế tích, trên không trung là một mảnh tĩnh mịch.

Công Tôn Huyền Phong và cường giả Tạo Hóa Môn không thấy tung tích, ngay cả Diệt Chiến Thiên cũng biến mất không thấy.

Giống như sau một kích kia, tất cả mọi người đều biến mất trên

hư không.

Một nơi trong hư không.

Thân ảnh Diệp Chiến Thiên xuất hiện, ngừng lại, trong miệng phun ra một ngụm máu: “Một trăm người đánh ta một cái, lão tử mới sẽ không chết với các người, thật sự cho rằng lão tử ngốc nghếch sao?”

Dứt lời.

Ông giơ tay lên đưa một viên thuốc vào miệng, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Bên kia, trong phế tích, một bàn tay vươn ra, chỉ thấy Công Tôn Huyền Phong gian nan bò ra từ trong phế tích.

Giờ khắc này.

Thân thể lão ta nổ tung, máu tươi chảy ròng ròng, cả người chật vật đến cực điểm, xoay người lại, nhìn về phía sau lưng, phát hiện tình huống của những người khác còn không bằng mình.

Mấy người chỉ còn lại linh hồn, là dạng vẫn vô cùng yếu đuối.

Một kiếm của Diệp Chiến Thiên lay động Cửu Thiên, phế trăm người bọn hắn, thật sự là quá mạnh.

Nghĩ đến một kiếm mệnh mỏng vừa rồi, Công Tôn Huyền Phong còn cảm thấy sợ hãi, chậm rãi giơ tay lên đưa một viên thuốc vào trong miệng.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Hai bóng người rơi xuống, chính là Môn chủ Tạo Hóa Môn và Ngọc Linh Quân, nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt hai người đại biến.

Tạo Hóa Môn đã trải qua những gì?

Tất cả là do Diệp Chiến Thiên ban tặng sao?

Chương 600: Thiên chân vạn xác

Ngọc Linh Quân hoa dung thất sắc, ghé mắt nhìn về phía Môn chủ Tạo Hóa Môn: "Môn chủ, cái này..."

Tiêu Thủy Hàn giận dữ nói: "Diệp Chiến Thiên hủy Tạo Hóa Môn ta, truyền lệnh truy nã hắn, ta muốn nhìn thấy thủ cấp của hắn."

Công Tôn Huyền Phong mang theo thân thể trọng thương xuất hiện bên cạnh Tiêu Thủy Hàn: "Môn chủ, Diệp Chiến Thiên đã là Cổ Thần, kiếm đạo của hắn được truyền thừa từ Phàm Kiếm từ đời này sang đời khác, thật sự là quá mạnh."

Tiêu Thủy Hàn nói: "Cung chủ muốn thủ cấp của Diệp Tu Duyên, bây giờ chỉ có Diệp Chiến Thiên biết tung tích của hắn, người cảm thấy Diệp Chiến Thiên có thể ngăn cản Tạo Hóa Thiên Cung đánh giết sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía Ngọc Linh Quân: "Xác định chỉ có một mình Diệp Chiến Thiên từ Hỗn Loạn Tinh Không đi ra?"

Ngọc Linh Quân nói: "Môn chủ, thiên chân vạn xác!"

Tiêu Thủy Hàn nói: "Ta muốn đi Thiên Cung một chuyến, hai người các người triệu tập cường giả trong môn, để cho bọn hắn tìm kiếm tung tích của Diệp Chiến Thiên."

Ngọc Linh Quân lại nói: "Môn chủ, theo ta được biết, Diệp Chiến Thiên có huyết mạch ở Hạ Giới. Lần này hắn trở về, tất sẽ trở về thăm vợ con của hắn, ta đã phái người đi bắt vợ con của hắn, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến."

Tiêu Thủy Hàn nói: "Diệp Chiến Thiên đã là Cổ Thần, thân thể của hắn không thể xuống Hạ Giới. Nếu hắn muốn cứu vợ con của mình, nhất định phải là phân thân đi tới. Nghĩ biện pháp tìm được chỗ ẩn thân của hắn, hết thấy chờ ta trở về. Đến lúc đó thừa dịp phân thân hắn rời đi, cho hắn một kích trí mạng, lúc này đây nhất định phải hỏi ra tình huống ở Hỗn Loạn Tinh Không và tung tích của Diệp Tu Duyên, nếu không không thể khai báo với Cung chủ."

Dứt lời.

Thân ảnh của lão ta biến mất trên phế tích...

...

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ khủng bố truyền ra, hơi thở mênh mông bắn ra. Ở Thần Đế Minh, Vũ Văn Minh mang theo chúng cường giả, bắt đầu liên tiếp bại lui.

Ngược lại Diệp Trường Sinh và Thần Ma Bát Bộ, bọn hắn càng đánh càng hăng, giống như ma quỷ chọn người mà cắn. So sánh với đại chiến Thần Ma Tộc lần trước, lần đại chiến này, Thần Ma Bát Bộ càng thêm ưu tú.

Bọn hắn giống như tìm được cảm giác kịch chiến ngày xưa, đồng thời ở trong Thương Khung Thần Cung, bọn hắn tiếp nhận tẩy lễ mới, cũng làm cho tu vi tăng lên không ít.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, xuyên qua hư không, tốc độ vô cùng nhanh. hiện tại Thần Đế Minh đã là nỗ lực hết sức, cho một kích cuối cùng, bọn hắn có thể nói tạm biệt với thế giới.

Một bên, Đạo Linh Nhi đột nhiên mở miệng: "Người không thể phá hủy Thần Đế Minh."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhướng lên, sắc mặt khế biến: "Khá lắm, tới nhiều người như vậy, lần này thật sự náo nhiệt rồi."

"Rất nhiều cường giả, người thật sự không lo lắng?" Đạo Linh Nhi trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có lựa chọn sao? bọn hắn đều muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải lảng lạng đợi bọn hắn đến giết sao?"

"Không có một chút giây dụa, nào có ý nghĩa gì?"

Đạo Linh Nhi thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Người người ít không đánh lại đông, cuối cùng có khả năng táng thân ở đây."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy thì như thế nào? Nếu ta chạy trốn sẽ chỉ làm cho bọn hắc càn thêm thêm tệ hơn, huống hồ loại chuyện chạy trốn này, ta thật sự sẽ không làm!"

Đạo Linh Nhi: "..."

Vũ Văn Minh chợt thấy Diệp Trường Sinh ngừng lại, trên mặt nổi lên vẻ mờ mịt, ngay sau đó, khóe miệng lão ta nổi lên ý cười: "Nguyệt Nhi, vấn đề nguy cấp của chúng ta đã được giải trừ."

Sắc mặt Vũ Văn Nguyệt tái nhợt, khó hiểu nói: "Lão tổ, lời này giải thích thế nào?"

Vũ Văn Minh nói: "Kẻ địch của Diệp Trường Sinh tới rồi, các thế lực Thiên Đạo Giới buông xuống, ngay cả ba vị Thiên Thư Viện cũng tới."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần này Diệp Trường Sinh phải chết không thể nghi ngờ!"

Trong khi nói chuyện.

Trên hư không.

Thuyền tiên, thú lớn, xe kéo cổ xưa xuất hiện trong tầng mây. Phía trên, từng bóng người ngạo nghễ đứng, phóng mắt nhìn lại, số lượng ít nhất ba ngàn.

So sánh ra, Diệp Trường Sinh không đến hai trăm người, có vẻ có chút đơn bạc.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người mọi người: "Vì giết ta mà giống trống khua chiêng, xem ra bọn hắc vô cùng sợ ta."

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Làm người phải khiêm tốn, hiểu được tiến lùi, trật tự giới này đã loạn."

"Ta chính là trật tự!" Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc, theo

đó lại nói: "Nếu đã tới, sẽ không có ý định sống sót."

"Chỉ còn một hơi thở cũng chiến đấu không ngừng, ta đến, ta thống trị!"

Điên cuồng.

Thật là ngông cuồng.

Đạo Linh Nhi không biết Diệp Trường Sinh lấy từ đâu ra sức mạnh, Thần Ma Bát Bộ sau lưng? Nhưng trước mặt ba ngàn cường giả này, số người Thần Ma Bát Bộ quá ít.

Nhưng Diệp Trường Sinh chỉ nói đơn giản mấy câu, nàng nghe được nhiệt huyết sôi trào, suýt nữa nàng cũng không nhịn được muốn lớn tiếng nói một câu, ta tới giúp người giết người.

Chương 601: Các người không động, vậy ta tự động

Lúc này.

Trên thuyền tiên.

Thân ảnh Kiếm phu tử Đạo Thiên Quân xuất hiện trên thuyền:
"Diệp Trường Sinh, chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía thuyền tiên:
"Lão đầu, thì ra là người, sao lần này bản thể xuất hiện, sẽ không chạy trốn nữa chứ!"

Đạo Thiên Quân biến sắc: "Lão phu chưa từng chạy trốn, lần trước không có giết người, lúc này đây người xong rồi, vừa lúc để cho người Thân Ma Tộc chôn cùng người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, trên thuyền gió lớn, cẩn thận đau đầu lưỡi."

Nói đến đây, hắn một bước bước ra, xuất hiện ở ngoài ngàn trượng: "Nào, các người cùng lên, đánh chết ta đi!"

Mọi người: "..."

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi mờ mịt, không biết Diệp Trường Sinh đây là hát thế nào? Chủ động nhận thua, đó không phải là tính cách của hắn!

Quả nhiên, Diệp Trường Sinh lại nói: "Các người không động, vậy ta tự động!"

Ngay sau đó.

Hắn đạp không mà đi, lao nhanh về phía thuyền tiên, thần huy chí tôn khùng bố bắn ra, bao phủ trên người mọi người.

Thật mạnh mẽ.

Thực sự quá mạnh mẽ.

Cảm giác này làm cho bọn hắn run rẩy.

Ý hắn là gì?

Một người chiến ba ngàn?

Người này nên bành trướng đến trình độ nào mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Mọi người khinh thường, trào phúng Diệp Trường Sinh ngu xuẩn, đúng lúc này, Đạo Thiên Quân trầm giọng: "Vô Thiên, ra tay đi!"

Ngạo Vô Thiên gật đầu, ghé mắt nhìn về phía người của các thế lực: "Cùng nhau giết hắn!"

Kiểm Vô Ý nói: "Đại chiến như thế, há có thể để cho Thiếu chủ chiến đấu một mình?"

Bá.

Bá.

Từng bóng người đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, người sau lúc này đã phát động công kích, hộp kiếm Thiên Cực xuất hiện ở trước mặt, tiện tay vung lên, hộp kiếm bay về phía trước.

Chậm rãi đi về phía trước, vô số kiếm quang bắn ra, giống như sóng xanh nuốt trời, bao phủ về phía đám người Ngạo Vô Thiên.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Thiên Quân: "Lúc này đây ta đưa cho các người một đại lễ."

"Tru Tiên kiếm trận!"

Dứt lời, trên hư không, phong vân biến sắc, kiếm khí mênh mông tràn đầy xuất hiện, trời đất một phương này trong nháy mắt hóa thành một tòa kiếm trủng.

Diệp Trường Sinh đặt mình trong đó, lấy hắc làm trung tâm, một tòa đại trận kinh sợ xuất hiện: "Lão đầu, không phải là muốn giết ta sao?"

"Vào trận đánh một trận, có dám không?"

Đạo Thiên Quân hít mắt, tiếng nói như sấm: "Có gì không dám, lão phu phụng bồi đến cùng!"

Ngay khi lão ta chuẩn bị lao ra khỏi thuyền tiên, lại bị một người ngăn lại, người này chính là Đạo phu tử – Độc Cô Diêm.

"Chớ có lỗ mãng, tòa đại trận này có cổ quái, trong đó ẩn giấu huyền cơ, tiến vào trong đó người sẽ phải chết."

Đạo Thiên Quân biến sắc: "Độc Cô huynh, trận này đáng sợ như vậy sao?"

Độc Cô Diêm nói: "Thật không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh ngoại trừ là kiếm tu ra, còn là một vị trận sư đáng sợ. Tòa đại trận này giấu kiếm trận bên trong, khắp nơi biến ảo, một khi bước vào trong đó, người sống sẽ biến thành xương trắng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại trận như vậy, một mình Diệp Trường Sinh bày ra, linh khí của hắc tiêu hao thật lớn, chớ nhất thời xúc động mà để cho mình rơi vào nguy hiểm. Đợi đến khi linh khí của hắc hao hết, chúng ta lại giết hắc cũng không muộn."

Đạo Thiên Quân gật gật đầu: "Độc Cô huynh nói có lý!"

Lúc này.

Trong đại trận.

Đạo Linh Nhi đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Kiếm trận có quý mô như thế, người sợ là kiên trì không được bao lâu."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Rất khó sao?"

"Không khó?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trận này, chỉ cần ta nguyện ý, có thể vĩnh viễn ở đây!"

Đạo Linh Nhi: "..."

Bày ra Tru Tiên kiếm trận.

Diệp Trường Sinh thần nhiên ngồi, không có chút sợ hãi nào. Bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, với thực lực hiện tại của hắn, bày ra Tru Tiên kiếm trận có thể dễ dàng giết bất kỳ tu sĩ nào cấp Thần Hoàng chỉ trong chớp mắt.

Đạo Linh Nhi thấy hắn vân đạm phong khinh, phóng thích thần thức, bắt đầu xem xét Tru Tiên kiếm trận. Ngay sau đó, sắc mặt nàng chợt thay đổi. Sát khí trong trận này dày đặc, gió lạnh ập đến, bốn kiếm xanh hồng bạc vàng treo lên, kiếm khí che phủ vô cùng hủy diệt.

Vừa vào trận này lập tức tan thành tro bụi.

Giờ khắc này, nàng cảm giác được vô cùng nguy hiểm, nếu Diệp Trường Sinh lợi dụng trận này ra tay với nàng, có thể dễ dàng giết nàng ở trong trận.

Đáng sợ.

Nó thực sự đáng sợ.

Hắn làm sao có thể bày ra trận pháp mạnh mẽ như vậy?

Thật ra không biết.

Tương truyền từ thời hồng hoang đến nay, Tru Tiên kiếm trận là sát trận đệ nhất Thiên Đạo, chúa tể Thiên Đạo sát phạt trận pháp vô thượng.

Bốn kiếm Tru Tiên được ca ngợi là đệ nhất hung khí của Thiên Đạo.

Tru tiên lợi, lục Tiên vong.

Hăm tiên đao xử khởi hồng quang, tuyệt tiên biến hóa vô cùng

diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.

Tiến vào đại trận, mặc cho hấn bị vây hãm vạn kiếp, cũng khó thoát khỏi khó khăn này.

Chương 602: Van cầu các người, tiến đến đánh chết ta đi

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt của Đạo Linh Nhi, quay đầu nhìn lại: "Người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta?"

Đạo Linh Nhi híp mắt: "Không có việc gì, chỉ là có chút tò mò, người đến tột cùng là ai."

Diệp Trường Sinh nói: "Vấn đề này có chút sâu xa, chờ sau khi đại chiến chấm dứt, chúng ta tìm thời gian nói chuyện với nhau vào ban đêm, tìm hiểu sâu hơn về nhau."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta biết người đang lo lắng cái gì, người yên tâm, ta sẽ không dùng trận này đối phó người."

Đạo Linh Nhi: "..."

Diệp Trường Sinh lại có thể nhìn thấu tâm tư của nàng?

Kiểm tu đáng sợ!

Trận sư đáng sợ!

Đạo Linh Nhi cảm thấy Diệp Trường Sinh chính là khắc tinh của nàng, từ khi dính vào nhân quả của hắn, đã bị hắn gắt gao bóp chặt.

Tạo nghiệp!

Chẳng lẽ vẫn muốn như vậy?

Nàng thế nhưng là Thiên Đạo, kiêng kỵ một gã tu sĩ, nói ra ai sẽ tin tưởng?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên người đám người Đạo Thiên Quân: "Cầu xin các người, vào trận

đánh chết ta đi!”

“Thật sự, thật muốn bị các người đánh chết!”

Đám người Đạo Thiên Quân: "..."

Đây cũng quá dễ tiện.

Một đám người giận dữ, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Đạo Thiên Quân trầm giọng: "Độc Cô huynh, tòa đại trận này có cổ quái, linh khí của Diệp Trường Sinh không có chút dấu hiệu yếu bớt."

Vẻ mặt Độc Cô Diêm mờ mịt: "Đúng vậy, thật kỳ lạ, rốt cuộc hẳn làm như thế nào."

Đạo Thiên Quân suy nghĩ trong nháy mắt: "Độc Cô huynh, một tòa đại trận mà thôi, ta và người còn có lão Võ, ba người chúng ta bước vào trong đó, chẳng lẽ còn không cách nào phá vỡ trận này?"

Độc Cô Diêm nói: "Ta luôn có một dự cảm không lành!"

Một bên.

Hư Vô Nhai nói: "Một tòa trận pháp mà thôi, chớ không dám tiến vào, cường giả Thái Cổ Tộc chúng ta đi."

Dứt lời.

Thân ảnh của lão ta chợt lóe, vọt về phía trước, cường giả Thái Cổ Tộc theo sát phía sau lưng.

Diệp Trường Sinh thấy Đạo Thiên Quân không chút nhúc nhích: "Nghe đồn Kiểm phủ tử của Thiên Thư Viện rất mạnh, thì ra cũng kém cỏi, khó trách kiếm đạo của người không cách nào tăng lên, sợ đầu sợ đuôi, ai, người quá làm ta thất vọng."

Sắc mặt Đạo Thiên Quân biến đổi, tính tình nóng nảy trong nháy mắt dâng lên: "Diệp Trường Sinh, ta vào trận giết người thì sao?"

Độc Cô Diêm thấy Đạo Thiên Quân chuẩn bị rời đi: "Lớn tuổi rồi sao còn nóng nảy, một chút cũng thiếu kiên nhẫn, rõ ràng là phép

khích tướng, người cũng nghe không hiểu?”

Sắc mặt Đạo Thiên Quân cực kỳ khó coi: "Độc Cô huynh, ta nhận không được!"

Độc Cô Diêm lại nói: "Cường giả Thái Cổ Tộc đã vào trận, trước xem tình huống rồi nói sau. Tính toán trước rồi mới làm, giết người chưa bao giờ phân trước sau."

Đạo Thiên Quân hí mắt, ánh mắt rơi vào trên người Hư Vô Nhai: "Trận này của Diệp Trường Sinh tốt nhất là đủ mạnh mẽ, bằng không hẳn sẽ chết rất thảm."

Trong Tru Tiên kiếm trận.

Hư Vô Nhai dẫn cường giả Thái Cổ Tộc bay xuống, linh khí khủng bố bắn ra, bốn hắc đề phòng nhìn quanh bốn phía.

Diệp Trường Sinh nói: "Tới rồi."

Hư Vô Nhai nói: "Cố làm ra vẻ bí ẩn!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người có chút gan dạ, đáng tiếc không có đầu óc!"

Trong lúc nói chuyện, đại chiến bắt đầu biến ảo, kiếm khí ngập trời bao trùm, Tru Tiên tứ kiếm lướt qua, đại trận biến ảo mọi nơi.

Hư Vô Nhai nhận thấy đại trận biến ảo, thân ảnh mãnh liệt xông về phía trước, vung quyền nện xuống phía Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí vô tận bắn ra, thân ảnh Hư Vô Nhai biến mất không thấy, ngay cả một luồng tàn hồn cũng không có lưu lại.

Xóa bỏ chẳng qua chỉ là trong chớp mắt.

Bên trong đại trận ngoại trừ kiếm khí ra, từng đạo tiếng vang bén nhọn truyền ra, giống như vong linh Cửu U rống lên.

Tiếp theo.

Các cường giả Thái Cổ Tộc lần lượt táng thân trong đại trận, hồng quang lóe ra, máu tươi bắn tung tóe, bọn hắn đến chết cũng không biết đại trận trước mắt rốt cuộc đáng sợ cỡ nào!

Một tiếng kêu thảm thiết cũng không có, im lặng bị giết.

Bên ngoài đại trận.

Đám người Đạo Thiên Quân không biết trong trận phát sinh chuyện gì.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trên đại trận: "Quá yếu, có còn cường giả hay không!"

Nghe tiếng.

Sắc mặt đám người Đạo Thiên Quân, Độc Cô Diêm, Vũ Vô Dịch bỗng nhiên thay đổi, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, chẳng lẽ cường giả Thái Cổ Tộc bị giết rồi?

Đây cũng quá nhanh.

Đạo Thiên Quân trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, có dám đánh một trận với ta hay không!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không dám."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Làm sao vậy, có phải rất tức giận hay không."

Sắc mặt Đạo Thiên Quân vô cùng âm trầm, lại không có chút biện pháp nào với Diệp Trường Sinh: "Diệp Trường Sinh, ngươi có thể trốn ở trong đại trận cả đời?"

"Thần Ma Tộc thì ra cũng là hạng người giấu đầu giấu đuôi!"

Chương 603: Nguy cơ được giải trừ

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão đầu, người đang ở khích ta? Nhưng ta chính là không bị lừa, có bản lĩnh thì vào trận đánh một trận!"

Đạo Thiên Quân: "..."

Tâm lý muốn bùng nổ.

Diệp Trường Sinh quả thực quá không phải là người.

Lúc này.

Vũ Vô Định nói: "Diệp Trường Sinh ỷ vào trận này, chúng ta không làm gì được hắn, chúng ta rút đi trước, xem bước tiếp theo hắn làm gì."

Đạo Thiên Quân khó hiểu: "Vũ huynh, người có ý gì."

Vũ Vô Định nói: "Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Đạo Giới sẽ không phải chỉ là vì tiêu diệt Thần Đế Minh. Kế tiếp hắn khẳng định còn có thể có hành động, lại giao thủ thì chúng ta không cho hắn cơ hội bày trận, không có tòa đại trận này hắn có thể ngăn cản ba người chúng ta sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng lại và tiếp tục: "Đối phó với hắn, chúng ta cần sự giúp đỡ của Viện trưởng."

Độc Cô Diêm phụ họa: "Không sai, trình độ trận pháp của Viện trưởng siêu tuyệt, có hắn tự mình xuất mã, có thể phá trận này."

"Vây lui đi!" Đạo Thiên Quân gật đầu: "Thế nhưng Hư Vô Nhai ngã xuống, Thái Cổ Tộc bên kia nên làm sao bây giờ."

Độc Cô Diêm nói: "Hư Vô Nhai chỉ vì cái lợi trước mắt mà tùy tiện tiến vào đại trận. Mọi người ở đây tận mắt chứng kiến, có liên hệ gì với chúng ta, cho dù Thái Cổ Tộc muốn truy cứu, người bọn hắn muốn giết cũng là Diệp Trường Sinh."

“Rút đi!”

“Rút đi!”

Dứt lời, người của các thế lực trong hư không rút lui về phía sau, tốc độ cô cùng nhanh. Nhìn thấy một màn này, Vũ Văn Minh hoàn toàn bối rối, kết quả như vậy tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Vũ Văn Nguyệt nói: "Lão tổ, làm sao bây giờ, Thiên Thư Viện dẫn đầu các thế lực đã rút đi, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Vũ Văn Minh nói: "Căn cơ của Thần Đế Minh đã bị hủy, trước rồi khỏi nơi này, việc này không có chấm dứt, ta không tin Thiên Đạo Giới lại không có ai có thể trị được Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắn xuất hiện phá hủy kết cấu của Thiên Đạo Giới, muốn động đến khối bánh Thiên Đạo Giới này sẽ có người đánh hắn chết tươi."

Nhìn mọi người rút đi, Diệp Trường Sinh rút Tru Tiên kiếm trận, một bên, Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Nguy cơ được giải trừ."

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc này mới vừa bắt đầu."

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Người có kế hoạch gì!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi Thiên Thư Viện!"

Đạo Linh Nhi khó hiểu: "Vì cái gì, người đây không phải là đi chịu chết sao?"

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Ta có đại trận, bọn hắn không giết được ta."

"Đặt mình trong đại trận, bọn hắn không giết được người, nhưng bọn hắn không vào trận pháp, người cũng không giết được bọn hắn." Đạo Linh Nhi chậm rãi nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Biết, ta chính là muốn bọn hắn ghét bỏ!"

Đạo Linh Nhi: "..."

Tâm lý gì đây?

Một tòa đại trận khiến cường giả Thiên Thư viện và các thế lực bó tay không có biện pháp, cuối cùng thất vọng mà về.

Diệp Trường Sinh đến tột cùng là nghĩ như thế nào thì không ai biết, giờ khắc này, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, Thần Đế Minh đã bị diệt, chỉ còn lại có vài người, rốt cuộc cũng không nhắc nổi sóng gió gì."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, đã đạt được hiệu quả uy hiếp Thiên Đạo Giới, nếu không chúng ta rời đi một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao phải rời đi?"

Thiên Khô lão nhân ghen lời, ấp úng nói không nên lời.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thần Ma Tộc chính là muốn biến thái trong giết chóc, chém giết vô tận mới có thể làm cho các người trưởng thành nhanh hơn."

"Ở ẩn không có khả năng vĩnh viễn ở ẩn, chính là muốn giết đến cùng. Chúng ta không giết chóc, mà là trên con đường giết chóc."

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ nói rất đúng, Thần Ma Tộc đã ở ẩn thời gian dài, nhưng không ai nguyện ý buông tha chúng ta. Trốn tránh chỉ làm cho bọn hắn càng thêm tệ hại, thà rằng như vậy, chi bằng đánh một trận đến cùng."

"Cho dù chết, cũng không hối tiếc!"

Huyết Phàm Trần nói: "Chúng ta nghe lệnh của Thiếu chủ, đi vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thôi, đi Thiên Thư Viện."

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, một chiếc thuyền tiên xuất hiện

trong hư không: "Lên thuyền, xuất phát!"

Thuyền tiên này là của Thái Cổ Tộc. Hư Vô Nhai ngã xuống, linh giới của bọn hắn rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, thuyền tiên tự nhiên thuộc về hắn.

Ngay sau đó.

Một chiếc thuyền tiên biến mất trên hư không.

Trên thuyền.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, tùy ý kinh phong tàn sát bừa bãi trên thân ảnh, đôi mắt trông về phía xa, nhìn lại phía trước.

Đạo Linh Nhi xuất hiện bên cạnh hắn: "Người thật sẽ không tính toán lợi dụng một tòa đại trận liều chết với Thiên Thư Viện chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói đại trận lợi hại hay không!"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Rất lợi hại, thế nhưng cường giả Thiên Thư Viện không tiến vào, người cũng không làm nên chuyện gì."

Chương 604: Giới Chủ sẽ ra tay với ta?

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không tiến vào, ta sẽ bố trí trận pháp ở bên ngoài Thiên Thư Viện, bọn hắc vĩnh viễn đừng đi ra, bằng không, ta thấy một người giết một người."

Về mặt Đạo Linh Nhi bất đắc dĩ: "Người được lắm, nhưng Thiên Đạo Giới cũng không chỉ có Thiên Thư Viện, mỗi một giới đều có một vị Giới Chủ, thực lực vô cùng mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Ý của người là Giới Chủ sẽ ra tay với ta."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Không phải là sẽ, mà là khẳng định, người đã nhiều loạn trật tự của Thiên Đạo Giới, nếu mà Giới Chủ ra tay, người sẽ vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy chờ hắc tới đi!"

Bó tay rồi.

Lòng người này sao lại lớn như vậy?

Thật sự sẽ không có chuyện hắc kiên ky?

Diệp Trường Sinh thật sự là người lỗ mãng như vậy sao?

Tất nhiên là không.

Đi tới Thiên Thư Viện, hắc là có mục đích, có thể đánh dấu một lần, không ngon ư?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có thể hỏi người một vấn đề không?"

Đạo Linh Nhi mở lời: "Người hỏi!"

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Người biết kiếm đạo nhập phạm?"

Đạo Linh Nhi trầm mặc.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Quên đi, người cũng không phải kiểm tu, làm sao có thể biết kiểm đạo nhập phạm."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi biến đổi: "Ai nói ta không biết."

Đường đường là Thiên Đạo lại bị Diệp Trường Sinh khinh thường, thật sự là quá tức giận.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Nếu người đã biết, vậy ngược lại nói đi!"

"Ta không nói cho người biết!" Đạo Linh nhi không vui.

Diệp Trường Sinh: "... Ha ha!"

Đạo Linh Nhi tức giận nói: "Ha ha là có ý gì!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, người tự mình hiểu đi!"

Đạo Linh Nhi chậm rãi giơ tay lên, một quyển sách cổ lơ lửng trước mặt Diệp Trường Sinh: "Trong này có ghi chép rõ ràng về kiểm đạo nhập phạm, có thể hiểu được bao nhiêu, xem chính người."

Dứt lời.

Nàng xoay người đi về phía lầu các trên thuyền tiên: "Hiện tại tính tình ta sao lại tốt như vậy, nếu là trước kia bị người khinh thường như vậy, ta nhất định phải dạy hần làm người."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận sách cổ, mở trang đầu ra, bất ngờ xuất hiện mười chữ lớn, Kiểm đạo chân kinh, nhập phạm thiên, hỗn độn nhất.

Kiểm đạo chân kinh, hỗn độn nhất?

Hần nội liễm tâm thần, khoanh chân mà ngồi, biết Hỗn Độn Nhất là do người khắc bản sách cổ này, hần hần cũng là một kiểm tu.

Sau khi mở ra, trang tiêu đề là giới thiệu về Hỗn Độn Nhất.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh ngây ngốc.

Có ý gì, Hỗn Độn Nhất không phải kiếm tu, là một vị thư sinh.

Đùa cái gì vậy?

Thư sinh viết sách cổ về kiếm đạo, thật sự có thể xem sao?

Làm sao có cảm giác Đạo Linh Nhi ngăn cản sự ngu ngơ của chính mình.

Tiếp theo, hắn nội liễm tâm thần, khoan chân ngồi, xem thư sinh viết sách cổ về kiếm đạo, người khoan hãy nói, càng xem càng háng hái.

Nó thực sự giống như vậy.

Dần dần, dần dần, Diệp Trường Sinh hoàn toàn đắm chìm trong sách cổ. Mẹ nó, ta viết thật tốt.

Hỗn Độn Nhất thật sự không phải là kiếm tu?

Trong lòng Diệp Trường Sinh có nghi hoặc, rất nhanh hắn lại bỏ lại phía sau đầu, quần hắn ta có phải là kiếm tu hay không, chỉ cần sách cổ có tác dụng với mình là được.

Trong sách cổ nhắc tới, cái gọi là kiếm đạo nhập phàm mới là kiếm đạo nhập môn, sau đó còn có các cấp bậc Phá Phàm, Siêu Phàm, Nhập Hư, Bất Diệt, Vĩnh Hằng.

Kiếm đạo nhập phàm, tức là tâm cảnh nhập phàm.

Không có cấp bậc, tất cả mọi thứ là kiếm.

Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng không phải đài.

Vốn không có gì, nơi nào lại có bụi bặm!

Diệp Trường Sinh lảo bẫm, ngay sau đó, ánh mắt của hắn chợt lóe, phát hiện mình hiểu ra.

Khoảnh khắc và mãi mãi, cách nhập phàm nửa bước.

Nơi kiếm đến là nơi tâm hướng về.

Đạo không thể truyền thụ đơn giản, vượt qua người thường, thoát ly phàm tục.

Một người bình thường, gọi là trời đất ngày đêm, núi sông đá xanh, cỏ cây côn trùng, tất cả chúng sinh đều có thể làm kiếm.

Hai người bình thường, gọi là thân này của ta, thủ đoạn thông thiên, nhất niệm vĩnh hằng, nơi tâm hướng về đều có thể là kiếm.

Sâu sắc không?

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên boong thuyền, cả người hoàn toàn ngồi thiền, lâm vào suy nghĩ của mình.

Cách đó không xa, Đạo Linh Nhi nhìn kiếm khí quanh quần trên người Diệp Trường Sinh, lẩm bẩm nói: "Trời sinh kiếm đạo chi thần, có được kiếm cốt kiếm thai, kiếm đạo thiên hạ không có hãn không thể lĩnh ngộ."

"Vì sao ta không nhìn thấu kiếp trước kiếp này của hãn, rốt cuộc là cái gì ngăn cản ta?"

...

Thấm thoát.

Thuyền tiên xuất hiện ở trong biển mây cách Thiên Thư Viện không xa, mọi người xuất hiện đi tới phía boong thuyền, lại bị Đạo Linh Nhi ngăn lại.

Mọi người nhìn về phía trước, trên mặt nổi lên vẻ chấn động. Trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện một đoàn vòng xoáy kiếm khí thật lớn, cắn trời nuốt ngày, khủng bố như vậy.

Kiểm Vô Ý hí hóp mắt, thanh âm khẽ run lên nói: "Đây là..."

Chương 605: Kiếm đạo nhập phạm trong truyền thuyết

Huyết Phàm Trần nói: "Người là kiếm tu, người cũng không biết, chúng ta làm sao có thể biết?"

Kiểm Vô Ý lại nói: "Kiếm đạo của Thiếu chủ đạt tới một loại cảnh giới khác, đây hẳn là kiếm đạo nhập phạm trong truyền thuyết."

Huyết Phàm Trần biến sắc: "Kiếm đạo nhập phạm, một vị kia cũng từng đạt tới cảnh giới như vậy."

Kiểm Vô Ý gật đầu: "Đúng vậy, Phàm Kiếm lão Diệp, kiếm đạo đệ nhất, chỉ tiếc hẳn đi rồi."

Huyết Phàm Trần nói: "Kiếm đạo có thể đạt tới trình độ như vậy, tương lai Thiếu chủ thành công, tuyệt đối vượt xa lão Diệp."

Đúng lúc này.

Kiểm khí bao phủ trên thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn, ở trên người hắn rốt cuộc không cảm thụ được một tia kiếm khí.

Nếu mà hắn không ra tay, không ai có thể nhìn ra hắn là một gã kiếm tu.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ phụ của hệ thống, kiếm đạo nhập phạm, đạt được một gói quà lớn về kiếm đạo, có lập tức mở ra hay không.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở bên tai của hệ thống, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt, trầm giọng nói: [Đến Thiên Thư Viện rồi sao?]

Dứt lời, bên tai lại truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đến Thiên Thư viện, có lập tức đánh dấu hay không.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Đánh dấu!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công ...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công...]

Đánh dấu thành công.

Lần này sao lại đơn giản như vậy?

Diệp Trường Sinh vốn cho rằng muốn đánh dấu thành công Thiên Thư Viện thì ít nhất cũng phải phá hủy Thiên Thư Viện mới có thể dùng.

Không nghĩ tới lại trực tiếp đánh dấu rồi.

Thật đơn giản!

Có chút không quen.

Hệ thống thay đổi, mọi thứ trở nên thân thiết hơn.

Hắn bố trí Tru Tiên kiếm trận khiến cho các cường giả Thiên Thư Viện rút lui, nhất định sẽ có người nói, mỗi lần Diệp Trường Sinh đánh không lại sẽ đánh dấu.

Thật sự là như thế?

Thật sự không thể đánh lại?

Diệp Trường Sinh thực sự không biết liệu mình có thể đánh bại hay không, chủ yếu là hắn thích đánh dấu.

Hệ thống cũng cũng là một phần thực lực của hắn, vì sao lại không sử dụng.

Kẻ địch có thể dùng bùa chú, thần binh, chí bảo thì tại sao hắn lại không thể dùng hệ thống?

Nếu thật sự giao đấu một trận với Thiên Thư Viện, hắn không hề sợ hãi chút nào.

Mà dù sao hơn phân nửa thế lực của Thiên Đạo Giới là địch, hắn không sợ hãi, có thể là số lượng người Thần Ma Tộc quá ít.

Người ít không đánh lại đông, loại chuyện này không phải là không xảy ra.

Nếu như chỉ có một mình hắc, dù cứng rắn đến đâu, đều không có vấn đề.

Nhưng liên quan đến Thần Ma Tộc, hắc nhất định phải suy tính càng thêm chu toàn.

Thời đại của Thần Ma Tộc vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Hắc không muốn Thần Ma Tộc chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn, Kiếm Vô Ý và những người khác nhất định đi theo hắc, phải đi rất xa.

Hiện tại hắc đã bước vào Kiếm đạo nhập phạm, hắc đã lấy được một gói quà lớn về Kiếm đạo và đưa nó cho Kiếm Vô Ý và những người khác để thực lực của bọn hắc tăng lên bội phần, sau đó giết Thiên Thư Viện không chừa mảnh giáp, không phải rất tốt sao?

Nhìn không gian vô tận trước mắt, Diệp Trường Sinh tiên tay vung lên, Tru Tiên kiếm trận xuất hiện, lơ lửng bên ngoài Thiên Thư Viện.

Con đường dưới chân, bước từng bước một.

Người trong Thư Viện, giết từng người một.

Đừng lo lắng, nó sẽ được thực hiện rõ ràng.

Đạo Linh Nhi thấy Diệp Trường Sinh bố trí đại trận, sắc mặt thay đổi: "Hắc có độc, thật sự không phải ghê tởm đối với Thiên Thư Viện."

Thuyền tiên biến mất, mọi người xuất hiện ở bên trong đại trận, Diệp Trường Sinh vẫn ngồi xếp bằng, mọi người đều cho rằng hắc vẫn đang ngồi thiền định, lĩnh hội...

Thật tình không biết.

Diệp Trường Sinh đã sớm kết thúc việc tu luyện.

Lúc này hẳn đang bận thu thập phần thưởng.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, mở thành công gói quà lớn về Kiếm đạo, thu được một phần truyền thừa Chí Tôn Kiếm Thần, tổ binh kiếm A Tì và kiếm linh Vô Thượng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Thiên Thư Viện, đạt được một trận chiến của lão tổ Thần Ma Tộc từ trên trời rơi xuống, một tấm thẻ giết chóc.]

Nghe được âm thanh của hệ thống bên tai, Diệp Trường Sinh không nhận được cười.

Thật sự không thể nhận được.

Phần thưởng này thật ra cũng bình thường... Ha ha...

Có điều.

Diệp Trường Sinh có nghi vấn, tại sao hẳn lại nhận được một trận chiến của lão tổ Thần Ma Tộc, người này không phải đã chết sao?

[Chủ nhân, người đang nghi ngờ hệ thống?]

[Chẳng lẽ không thể nghi ngờ? Đừng tưởng rằng người cư xử tốt trước mặt ta, đừng quên ai là chủ nhân.]

[Người thẳng!]

Khoé miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên một nụ cười, hẳn nhìn bên trong trang hệ thống, xem xét nhanh, trầm mặc trong chốc lát, hẳn nhìn Kiếm Vô Ý: "Vô Ý, người tiến lên đây!"

Kiếm Vô Ý đập không mà đi, thân ảnh của hắn bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh, khom người vái chào: "Bái kiến Thiếu chủ."

Chương 606: Đúng là khinh người quá đáng

Diệp Trường Sinh nói: "Theo ta rời đi một lát!"

Kiểm Vô Ý sửng sờ một lúc, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Diệp Trường Sinh đưa vào Thương Khung Thần Cung.

Đạo Linh Nhi thấy hai người đột nhiên biến mất, vẻ mặt bỗng nhiên đại biến: "Trên người hắn có bao nhiêu bí mật?"

Giờ khắc này.

Thiên Thư Viện.

Ba người Đạo Thiên Quân, Vũ Vô Địch, Độc Cô Diêm nhận được tin tức, biết Diệp Trường Sinh đã đưa người tới bên ngoài Thư Viện.

Vũ Vô Địch nói: "Diệp Trường Sinh thật là kẻ gây họa, hắn bố trí đại trận ở trước của Thư Viện là có ý gì?"

Đạo Thiên Quân cả giận nói: "Đúng là khinh người quá đáng."

Nói đến đây, lão ta tạm dừng, tiếp tục nói: "Viện trưởng đi tới phủ Giới Chủ, sau khi tính toán thời gian phải hai ngày mới có thể trở về."

Độc Cô Diêm nói: "Chờ Viện trưởng trở về, Diệp Trường Sinh sẽ không thể tạo ra đại trận, chúng ta cũng không được ra tay. Cường giả Thái Cổ Tộc còn đang trên đường, lần này không chiến thì ngừng, chiến thì phải giết!" Đạo Thiên Quân gật đầu: "Hiện tại cũng chỉ có cách này."

...

Trong Tru Tiên kiếm trận.

Hàn Hải Tiêu đến bên cạnh Diêm Xích Vũ: "Người có muốn đến Thiên Thư Viện dạo chơi không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Người muốn chết sao?"

Hàn Hải Tiêu lại nói: "Sao người lại sợ hãi? Nữ đệ tử ở Thiên Thư Viện hết sức xinh đẹp!"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Thật sao?"

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Đương nhiên là thật, có đi hay không!"

Diễm Xích Vũ suy nghĩ trong chớp mắt: "Người đừng gạt ta, nếu đi, không cẩn thận sẽ bị đánh chết."

Hàn Hải Tiêu tiếp tục nói: "Ta làm sao có thể lừa người? Tứ đại mỹ nhân Thiên Thư Viện đều rất đẹp, trẻ trung và hấp dẫn, da trắng, đẹp cực kì, ta khẳng định người sẽ rất thích!"

Diễm Xích Vũ nhướn mày nghi ngờ nói: "Lão Hàn, ta nhớ rõ người không gần nữ sắc."

"Đúng vậy, nhưng ta đã hứa sẽ bắt tứ đại mỹ nhân Thiên Thư Viện trở về cho Thiếu chủ chơi đùa!" Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói ra.

Diễm Xích Vũ một mặt hâm mộ: "Thiếu chủ thật hạnh phúc!"

Dứt lời.

Thân ảnh bọn hắn lóe lên, tan biến trong đại trận...

Trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh nói: "Vô ý, chỗ này ta có một đạo truyền thừa, hiện tại ban cho người!"

Kiểm Vô Ý vội vàng khom người vái: "Đa tạ Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, truyền thừa của Chí Tôn kiếm thần chui vào trong cơ thể Kiểm Vô Ý. Ngay sau đó, cột sáng kiếm khí đáng sợ xuất hiện, bay thẳng lên đỉnh Thần Cung.

Kiểm Vô Ý ngồi xếp bằng, đắm chìm trong truyền thừa, Diệp Trường Sinh hết sức hài lòng gật đầu, vừa muốn quay người rời đi, một bóng người bay từ trên không xuống, không phải ai khác,

chính là Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại: "Lão tổ, người xuất quan!"

Diệp Tiêu Huyền nói: "Xuất quan, thực lực của ta cải thiện rất nhiều, hiện tại ta hẳn là có thể giúp được người."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Hoàng tăng thứ năm, lão tổ tăng lên thật nhanh!"

"Này còn không phải may mắn mà có tài nguyên bên trong Thần Cung, bất cứ ai tu luyện ở đây thực lực đều có thể tiến bộ rất nhanh."

Diệp Tiêu Huyền chậm rãi nói xong, sau đó lại nói: "Lại nói, lão tổ có tư chất rất tốt, tài nguyên trước đây không đủ, linh quả của người thay đổi thể chất, huyết mạch và tư chất lại một lần tăng lên, không muốn mạnh lên cũng khó!"

"Nếu như lão tổ tông có tư cách hiện tại, sớm đã mang Diệp gia đi đến đỉnh cao của đời người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hiện tại cũng không muộn, tu vi của lão tổ tăng lên, trong tay vẫn không có vũ khí, ta có một thanh kiếm đưa cho lão tổ."

Đang nói chuyện, lòng bàn tay hắn hướng lên, kiếm A Tì xuất hiện: "Lão tổ, đây là một thanh tổ binh, đưa cho lão tổ."

Ánh mắt Diệp Tiêu Huyền rơi vào trên kiếm A Tì, sắc mặt đại biến: "Tiểu tử người hiện tại mạnh như vậy? Tổ binh này loại thần binh trong truyền thuyết, người tiên tay đưa?"

"Vũ khí lợi hại như vậy, lão tổ không thể nhận, người vẫn là giữ lại chính mình dùng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta còn có, lão tổ muốn từ chối sao."

Diệp Tiêu Huyền rất vừa ý kiếm A Tì, thực lực tăng lên dữ dội, trong tay thực sự thiếu binh khí: "Ta đây sẽ không khách khí."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão tổ còn khách khí với ta sao, từ hôm

nay trở đi, lão tổ có thể thả lỏng bản thân."

Diệp Tiêu Huyền thu hồi kiếm A Tì: "Trường Sinh, chúng ta bây giờ ra ngoài đi!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không vội, ta muốn bế quan mấy ngày, chờ ta xuất quan sẽ ra ngoài với lão tổ."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Lão tổ chờ người!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, đi vào một tòa cung điện, ngồi xếp bằng, kiếm A Tì thật không tệ, nhưng không thích hợp với ông.

Đưa cho Diệp Tiêu Huyền, có thể khiến cho thực lực của ông lần nữa tăng lên, cũng có thể khiến kiếm A Tì phát huy ra uy lực lớn hơn.

Truyền thừa Chí Tôn kiếm thần? Kiếm đạo của hắn không hợp, theo hệ thống giới thiệu, đạo truyền thừa này có độ phù hợp cao nhất với Kiếm Vô Ý.

Chương 607: Hai tai họa này...

Nhường Kiếm Vô Ý tiếp nhận truyền thừa, để hắn có thể trở nên mạnh hơn và hắn sẽ không phải tự mình làm mọi thứ.

Hiện tại Diệp Trường Sinh muốn nghiên cứu Kiếm Linh, nhìn Kiếm Linh trôi nổi trong lòng bàn tay, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, đạo kiếm Linh này có thể dung hợp vào Thần kiếm Hỗn Độn hay là Đồ kiếm?

Đúng lúc này.

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, đạo kiếm linh này rất lợi hại, người có thể cho ta cắn nuốt được không"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, nếu người muốn nuốt kiếm linh này xuống, người có thể tiến bộ rất nhiều."

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Sẽ để cho ta trưởng thành nhiều lắm, có một trăm kiếm linh như vậy, ta có thể khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao."

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Người nuốt nó!"

Mặc dù Kiếm Vô Ý, Diệp Tiểu Thất đều thuộc về ngoại lực, nhưng hắn không keo kiệt chút nào, cho dù chỉ là ngoại lực, nhưng bọn hắn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngay sau đó.

Diệp Tiểu Thất xuất hiện trực tiếp nắm kiếm linh Vô Thượng, lần nữa chui vào bên trong Thần kiếm Thái Hư: "Chủ nhân, người không thể sử dụng Thần kiếm Thái Hư trong thời gian ngắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, yên tâm nuốt xuống, chờ người trở lại!"

Không còn phần thưởng của kiếm đạo nữa, hiện tại chỉ còn lại phần thưởng của đánh dấu Thiên Thư Viện, hai phần thưởng này xem như lá bài tẩy của hắn, tạm thời không có dự định sử dụng.

Hắn nội liễm tâm thần, thân ảnh lẳng không bay xuống, trong giây lát, Diệp Tiêu Huyền xuất hiện bên người hắn: "Trường Sinh, nhanh như vậy đã kết thúc bế quan?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Kết thúc."

Diệp Tiêu Huyền sững sờ: "Việc này có chút nhanh không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lão tổ, đi thôi, bên ngoài có nhiều phiền toái, cùng nhau ra ngoài giải quyết."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Đã đến lúc ra ngoài, cho cả người trong thiên hạ biết phong thái của ta."

Sau đó.

Hai người xuất hiện trong Tru Tiên kiếm trận, tầm mắt Diệp Tiêu Huyền rơi vào Đạo Linh Nhi: "Trường Sinh, nàng là đạo lữ của người sao?"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Lão tổ, nàng là bằng hữu của ta."

Diệp Tiêu Huyền gật đầu: "Trường Sinh, cô nương này không tệ, người cũng trưởng thành, nên tìm đạo lữ."

"Lão tổ tin tưởng người!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Đạo Linh Nhi: "..."

Lúc này.

Thiên Khô lão nhân tiến lên: "Thiếu chủ, Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu rời đi, đi tới Thiên Thư Viện."

Diệp Trường Sinh hơi ngơ ngác: "Bọn hắn đi làm gì."

Thiên Khô lão nhân nói: "Lão nô không biết."

Diệp Trường Sinh biến sắc, lá gan hai người này cũng quá lớn, hiện tại tiến vào Thiên Thư Viện, làm không tốt sẽ bị đánh chết.

Đột nhiên.

Ngoài trận.

Từng hơi thở mạnh mẽ truyền đến, thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện phía trên đại trận, chỉ thấy cường giả Thiên Thư Viện đang đuổi theo Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu.

Diệp Trường Sinh híp mắt lại, nhìn bọn hắn: "Con mẹ nó, hai tai họa này đến Thiên Thư Viện đoạt nữ nhân sao?"

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu lướt qua không trung với tốc độ vô cùng nhanh, khiến cho người khác khinh ngạc. Trong khi tiến lên, bọn hắn thỉnh thoảng nhìn lại về phía sau.

Hốt hoảng.

Đúng lúc này, Diễm Xích Vũ đột nhiên phóng thích bản thể xông về phía Tru Tiên kiếm trận, chỉ còn lại một mình Hàn Hải Tiêu chặt vật chạy trốn.

"Hỏa phượng hoàng? Qua loa!"

Hàn Hải Tiêu không ngờ bản thể của Diễm Xích Vũ là một con phượng hoàng lửa, hiện tại chỉ còn lại ông, cường giả của Thiên Thư Viện đang đến gần.

Có thể bị chém chết hay không?

Trong lòng ông hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện Diệp Trường Sinh đang đứng ở trên đại trận: "Thiếu chủ, cứu ta!"

Diệp Trường Sinh không chút do dự, thân ảnh lao ra, một kiếm lay động cửu thiên, chém về phía cường giả của Thiên Học Viện.

Xùy.

Một kiếm hạ xuống, không gian sụp đổ, bầu trời như thể bị chia làm hai.

Cường giả Thiên Thư Viện bị kiếm quang ngăn cản, ánh mắt đồng loạt rơi vào Diệp Trường Sinh, quanh thân Đạo Thiên Quân bắn ra kiếm khí đáng sợ: "Diệp Trường Sinh, người cuối cùng cũng xuất hiện."

Xùy.

Kiếm khí mệnh mông tràn đầy bay ra, một biển kiếm ngang qua cửu thiên, chém xuống Diệp Trường Sinh.

Bóng người Diệp Trường Sinh lóe lên, hắc vẩy tay đón lấy, bóng người giống như đạn pháo, xuyên qua kiếm quang.

"Lão Hàn, mau chóng rời đi!"

Bóng dáng Hàn Hải Tiêu loé lên, đạp không lướt nhanh rời đi. Đúng lúc này, Vũ Vô Dịch, Độc Cô Diêm lần lượt ra tay, liên hợp với Đạo Thiên Quân bao vây Diệp Trường Sinh.

Độc Cô Diêm nói: "Diệp Trường Sinh, người chấp cánh khó mà chạy thoát!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ba đánh một, rất sợ đó!"

Nói đến đây, hắc ngừng tạm, tiếp tục nói: "Ta lúc nào có dự định chạy trốn, chỉ là ba người các người, ta còn không để trong lòng."

"Đại Đạo Tù Long, thúc phước!" Độc Cô Diêm tức giận nói. Sau đó, hư không sôi trào lên, giống như phong ba sóng dữ dâng trào, từng đạo linh khí cuốn đi, nhanh như rồng quấn quanh Diệp Trường Sinh.

Thấy cảnh này.

Vũ Vô Dịch và Đạo Thiên Quân lần lượt ra tay, quyền lộ và kiếm quang hạ xuống, không gian như bị hủy diệt, thật kinh người.

Chương 608: Khoảnh khắc và mãi mãi!

Đối mặt với sự tấn công của ba người, sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, tâm thần khê động, Hồn Độn và Đồ trong hộp kiếm Thiên Cực bay ra ngoài.

Khoảnh khắc và mãi mãi!

Hai đạo kiếm quang bay ra, nghênh tiếp đòn công kích của Vũ Vô Định và Đạo Thiên Quân, thanh kiếm như xé nát mọi thứ, vĩnh viễn dừng lại.

Nhìn kiếm quang của mình bị phá hủy, khuôn mặt Đạo Thiên Quân biến sắc, trong lòng kinh hãi vô cùng, Kiếm đạo nhập phạm?

Hắn... Kiếm đạo của hắn thực sự bước vào tầng này, nhưng hắn vẫn là một thiếu niên!

Có kiếm đạo như vậy, tại sao lúc trước ở Thần Đế Minh hắn không ra tay?

Có lẽ nào...

Trong đầu Đạo Thiên Quân hiện lên một ý nghĩ, ngay cả lão ta cũng bị giật mình: "Chẳng lẽ hắn vừa mới vào Kiếm đạo nhập phạm!"

Nghĩ tới đây, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh, người sau đạp không lướt nhanh, sau lưng của hắn có ngàn đầu rồng lớn, còn có ngàn con voi ma mút khổng lồ.

Chúng nó từ từ tiến về phía trước, không gian rung chuyển dữ dội, như thể sẽ bị sụp đổ bất cứ lúc nào, thế giới sẽ hủy diệt hoàn toàn nếu chúng đánh sâu vào.

"Long Tượng Diệt Thiên!"

Diệp Trường Sinh bá đạo mà đứng, rồng lớn sau lưng bay lượn, cự tượng xông tới, đụng vào linh khí mà Độc Cô Diêm đang điều khiển.

Long Tượng Bàn Nhược Công.

Hắn đã lâu không dùng thủ đoạn này, hiện tại tính toán trong cơ thể hắn đã mở ra hơn ngàn đạo linh mạch, có được hai đan điền, có hai khí âm Dương và Hỗn Độn, lập tức Long Tượng Bàn Nhược Công thay đổi trở nên càng thêm tàn bạo.

Thần Long, Tượng lớn đập phá cửu thiên, tiến thẳng về phía trước với khí thể không thể ngăn cản, Độc Cô Diêm điều khiển không gian để ngăn cản, thân ảnh không ngừng bay về phía sau.

Chấn động.

Thật sự rất chấn động.

Thấy cảnh này, Đạo Thiên Quân và Vũ Vô Địch nhìn nhau, hai người lại tấn công Diệp Trường Sinh.

"Cửu Nhật Phần Thiên Quyền!" Mặt trời đỏ tươi hình thành bởi chín Thần Hoả xuất hiện phía sau Diệp Trường Sinh, hơi thở trong hư không trong nháy mắt trở nên nóng rực, Phần Thiên Liệt Diễm thổi quét như muốn thiêu rụi mọi thứ thành tro bụi.

Hai quyền lệ đánh ra, tựa như thiên thạch bay xuống vũ trụ, mang theo Thần Hoả mệnh mông đón công kích của hai người Đạo Thiên Quân.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh sáng vạn trượng trong hư không, sóng khí bao phủ mạnh mẽ, khủng bố như vậy.

Ngay sau đó.

Ba người Đạo Thiên Quân, Vũ Vô Địch, Độc Cô Diêm bay ra phía sau, lần này, bọn hắn đã lùi xa nghìn trượng.

Bọn hắn mới chậm rãi ổn định thân ảnh.

Ánh mắt ba người nhìn vào Diệp Trường Sinh, kinh ngạc nói

không ra lời, hóa ra không có đại trận, bọn hắc cũng không thể giết được Diệp Trường Sinh.

Lúc này, mấy người Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên, Thiên Khô lão nhân, Diệp Tiêu Huyền, Đạo Linh Nhi xuất hiện, đến bên người Diệp Trường Sinh.

Đạo Linh Nhi khó hiểu nói: "Thì ra người mạnh như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Tạm được!"

Nói đến đây, hắc dừng lại rồi tiếp tục nói: "Trước tiên trở lại đại trận!"

Đạo Linh Nhi ngơ ngác: "Tại sao, người lấy một địch ba, đứng ở thế bất bại, còn gì phải sợ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại thời cơ còn chưa chín muồi, người cứ đợi đi, những người trước mắt này rõ ràng không phải tồn tại mạnh nhất của Thiên Thư Viện."

Thật là một người lập dị.

Khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Đạo Linh Nhi không biết Diệp Trường Sinh đang chờ đợi điều gì.

Diệp Trường Sinh quay người rời đi, mọi người theo sát ở phía sau.

Thấy thế, ba người Đạo Thiên Quân đều sửng sờ.

Diệp Trường Sinh có ý gì? Rõ ràng đã chiếm thế thượng phong, tại sao không thừa thắng xông lên.

Ba người bọn hắc luôn cảm giác Diệp Trường Sinh ấp ủ một thứ gì đó, nhưng bọn hắc vẫn không có cách giải được.

Tiến vào bên trong đại trận.

Hàn Hải Tiêu đi tới chỗ Diệp Trường Sinh với vẻ mặt buồn bã: "Thiếu chủ, ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Mọi người không sao là tốt rồi."

Hàn Hải Tiêu quay người nhìn về phía sau, tầm mắt dừng ở trên hai người nữ tử: "Thiếu chủ, ta nói muốn mang tứ đại mỹ nữ của Thiên Thư Viện, chính là hai người bọn họ."

Diệp Trường Sinh liếc nhìn hai nữ tử, cười khổ nói: "Lão Hàn, các người sao lại tưởng thật, ta thật sự không phải loại người như thế!"

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, đây chính là ta bất chấp nguy hiểm không màng tính mạng mang về, Thiếu chủ thật sự không thích sao?"

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: "Lão Hàn, ta là người đứng đắn, các người như thế sẽ làm xấu danh tiếng của ta."

Hàn Hải Tiêu: "... Vậy các nàng làm sao bây giờ, giết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết!"

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, mỹ nhân như vậy mà cũng giết, có phải có chút phung phí của trời không?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người đừng nói chuyện, nói không chừng ta đánh chết người, có phải người khuyến khích lão Hàn cùng đi Thiên Thư Viện với người hay không?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, hiểu lầm, lần này là chủ ý của lão Hàn."

Chương 609: Có nhân tính hay không.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Vậy người đi Thiên Thư Viện thu được lợi ích gì, giao ra đi!"

Diễm Xích Vũ đáp ứng: "Kỳ thật cũng không có gì."

"Giao ra đây!"

Diễm Xích Vũ thấy vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị, chậm rãi đưa tay ra, một cổ quan tài cổ xuất hiện, phía trên là Cửu Long Đồ Đằng sinh động như thật, lúc nào cũng có thể chao liệng cửu thiên, kéo quan tài rời đi.

Chín con rồng kéo quan tài?

Hơi thở thật mạnh mẽ, là ai ở trong quan tài này chứ?

Diệp Trường Sinh cảm thấy tò mò, ánh mắt nhìn vào Diễm Xích Vũ: "Bảo vật như vậy, Thiên Thư Viện nhất định sẽ bảo vệ tốt, người làm sao chiếm được."

Diễm Xích Vũ nói: "Không có người trấn thủ, ta lập tức thuận tay mang đi."

Thật vậy sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Nói thật."

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ lóe lên rồi biến mất tại đại trận, giống như chưa từng xuất hiện, ngay cả hơi thở của hắn cũng không thể phát hiện được.

Sau đó, hắn lại xuất hiện ở trước mắt mọi người: "Chủ nhân, là ta sớm nhận thấy được hơi thở của chiếc quan tài, lúc bọn hắn đuổi theo lão Hàn, ta nhân cơ hội đó mang quan tài về."

Hàn Hải Tiêu: "..."

Tên này thật xấu xa, lấy mình làm mồi dụ, đi trộm lấy bảo vật.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Nhưng thật sự quan tài cổ này không có người trấn thủ, chỉ có một đại trận, nhưng tòa trận kia đối với ta không nhằm nhò gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có khả năng ẩn thân."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Thần thông vừa mới thức tỉnh, có phải rất mạnh hay không?."

Diệp Trường Sinh mặc kệ hắc, dạo quanh quan tài cổ một vòng, tiện tay vung lên, thu quan tài cổ vào trong linh giới.

Thấy thế, Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, người lấy cái này đi rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người cầm quan tài cổ về, không phải để cho ta sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Cường đạo!

Thậm chí còn cướp đồ của Thần Thú, còn nhân tính hay không.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không đồng ý?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không phải, không phải, chiếc quan tài cổ này đã được giao cho chủ nhân, ta không có ý kiến gì cả."

Trong Tru Tiên kiếm trận.

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ ảm đạm, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, quan tài cổ đều cho người, hai nữ tử này... Người xem!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không được!"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân có chút quá phận, quả thực quá bắt nạt người khác."

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Người có ý kiến?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta dám có sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Xích Vũ, thân thể người quan trọng, không nên cả ngày phóng túng chính mình, đặt tâm tư ở trên tu luyện, bằng không, người sẽ bị mọi người vượt qua."

"Ta làm như vậy cũng là vì tốt cho người!"

Diễm Xích Vũ nói: "Cám ơn chủ nhân."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Đạo Linh Nhi: "Người biết quan tài cổ vừa rồi sao?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao ta có thể cảm giác là người biết."

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt cười: "Ta không phải vạn năng."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Có điều, ta muốn nhắc nhở người một câu, không được mở quan tài cổ, ít nhất hiện tại không cần."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao?"

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt: "Bởi vì một khi dính vào nhân quả của hần, người sẽ vô cùng phiền toái, đến lúc đó không ai có thể giúp người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khủng bố như vậy? Người cũng không thể giúp ta sao?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: "Có một số việc, một khi dính vào thì người nhất định phải tự mình đi đối mặt. Những người khác nếu nhúng tay vào chỉ để cho người dính vào càng nhiều nhân quả. Trước khi người không chặt đứt nhân quả, vô số phiền toái sẽ làm cho người sống rất mệt mỏi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không sợ một chút mệt mỏi, dù sao thoải mái là để lại cho người chết, hơn nữa, nam nhân làm sao có thể

nói mệt? Cho dù chuyện gì xảy ra, nhất định phải chống đỡ đến cùng.”

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Đối với Thiên Thư Viện, người rớt cuộc tính toán làm như thế nào!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đánh một trận đến cùng, tuyệt đối không lùi bước!"

Dứt lời.

Thân ảnh hắt chột lóe, biến mất không thấy đâu.

Đạo Linh Nhi lẩm bẩm: "Rõ ràng nhận thấy hắt đang ở trong đại trận, lại không cách nào tìm được thân ảnh của hắt, trên người hắt còn có chí bảo gì?"

"Có thể tránh được ánh mắt của ta, bảo vật này quá mạnh."

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, tung người vài cái đã xuất hiện bên cạnh một ngọn lửa: "Thác Bạt huynh, tu luyện như thế nào rồi?"

Ngọn lửa chậm rãi tản đi, thân ảnh Thác Bạt Thiên xuất hiện, ngược mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, người lại muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thân thể người có phải có vấn đề hay không?"

Thác Bạt Thiên biến sắc: "Thân thể người mới có vấn đề, ta rất khỏe mạnh."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, tiếp tục nói: "Không đúng, ta nhớ rõ tu vi của người không phải cấp Thần Đế."

Chương 610: Đột nhiên muốn đánh

Vì sao lúc trận chiến ở Thần Ma Tộc, thực lực của người chỉ ở Thần Hoàng, còn nói thân thể người không có vấn đề gì, tu vi người ngã xuống nhanh như vậy, đây là bệnh... Cần phải trị!"

Thác Bạt Thiên nói: "Người biết cái chùy, ta muốn cấp bậc gì thì chính là cấp bậc đó, người mới có bệnh."

"Muốn ta giúp người đánh nhau thì trực tiếp nói, cần gì phải quanh co lòng vòng như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Thác Bạt huynh, người thật sự hiểu lầm ta, ta đang quan tâm người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Vậy người nói cho ta biết, tu vi của người lúc cao lúc thấp là xảy ra chuyện gì?"

Thác Bạt Thiên nói: "Nói với người như vậy đi, ở bên cạnh người tu vi của ta chỉ có thể là cấp Thần Hoàng, ta mới thật sự vì tốt cho người!"

"Nếu như ta phóng thích tu vi cấp Thần Đế, có thể sẽ mang đến cho người một ít phiền toái."

Diệp Trường Sinh nói: "Có ý gì?"

Thác Bạt Thiên nói: "Ta không có kẻ địch sao? Người thật khờ. Người yếu thành như vậy, nếu ta phóng thích cấp bậc Thần Đế, một khi để cho bọn hắn nhận thấy, người sẽ bị người đánh chết tươi."

"Người cho rằng ta nguyện ý áp chế cảnh giới ở cấp Thần Hoàng? Nghẹn khuất chết đi được, nếu là trước kia, ta tuyệt đối sẽ không ủy khuất mình như vậy."

"Hiểu rồi." Diệp Trường Sinh gật đầu, theo đó hắn xoay người rời đi, đi về phía trước vài bước, ngừng lại: "Người tu luyện trước, đại chiến kế tiếp nhớ tham gia!"

"Nhớ kỹ hãy dùng cấp Thần Đế, để cho kẻ địch của người đến đây, ta chịu được."

Thác Bạt Thiên nói: "Người có thể chịu được cái chùy, chờ người không chịu nổi, lại giao ta ra ngoài."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta làm sao có thể là loại người này?"

Thác Bạt Thiên lại nói: "Chẳng lẽ người không phải sao? Đừng hòng lừa gạt ta, người không vì mình, trời tru đất diệt."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người trâu bò!"

...

Trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh vừa chuẩn bị rời đi, một bóng người lẳng không xuất hiện, khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ."

"Kết thúc rồi!" Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Kiếm Vô Ý: "Trở nên mạnh mẽ không ít!"

Kiếm Vô Ý nói: "Là do Thiếu chủ ban thưởng truyền thừa."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thời cơ chín muồi, đã đến lúc khai chiến."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Thác Bạt Thiên: "Thác Bạt huynh, xuất chiến!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh ba người chợt lóe, rời khỏi Thương Khung Thần Cung, lúc xuất hiện, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, rút Tru Tiên kiếm chém xuống.

"Bước vào Thiên Thư Viện, người nào chống đỡ người đó chết!"

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi mờ mịt, đôi mắt híp lại: "Làm sao đột nhiên quyết định tiến công."

Diệp Trường Sinh nói: "Đột nhiên muốn đánh."

Đạo Linh Nhi: "..."

Nàng biết Diệp Trường Sinh tuyệt đối không phải nhất thời hứng khởi, ánh mắt chợt lóe: "Thì ra là như thế!"

Nhận thấy Kiếm Vô Ý thay đổi, Đạo Linh Nhi biết mình đánh giá thấp Diệp Trường Sinh, hẳn rốt cuộc là làm như thế nào có thể để cho tu vi của Kiếm Vô Ý trong thời gian ngắn tăng lên nhiều như vậy?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh một bước đạp trời, đi về phía Thiên Thư Viện, hai bên là đám người Thác Bạt Thiên, Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần theo sát.

Uy áp khủng bố bao trùm, tựa như một tòa núi lớn nghiền ép trên bầu trời Thiên Thư Viện.

...

Bên trong Thư Viện.

Đạo Thiên Quân, Vũ Vô Địch, Độc Cô Diêm nhận được bẩm báo, biết được quan tài cổ bị trộm. Ba người thăm mắng, Diệp Trường Sinh thật sự là đệ tiện vô sỉ.

Thật ra không biết là Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu tiến vào Thư Viện, căn bản cũng không phải Diệp Trường Sinh bày mưu tính kế.

Độc Cô Diêm nói: "Quan tài cổ bị trộm đi, Viện trưởng trở về khẳng định sẽ tức giận, ba người chúng ta thất trách."

Vũ Vô Địch nói: "Cũng không phải tất cả là trách nhiệm của ba người chúng ta. Thư Viện còn có nhiều cường giả như vậy, bọn hắn không phải không có phát hiện như nhau?"

Dứt lời.

Một lão giả áo trắng lãng không bay xuống, vội vàng mà tới, lão đảo tiến vào đại điện: "Ba vị phu tử, Diệp Trường Sinh dẫn người giết vào Thư Viện."

Đạo Thiên Quân vội vàng nói: "Hắn đem đại trận rút lui, tự mình bước vào thư viện?"

Lão giả áo trắng nói: "Không sai, đã tiến vào bên ngoài Thư Viện."

Đạo Thiên Quân gật đầu: "Truyền tin tức xuống, để cho cường giả các thế lực ra tay, cùng nhau vây giết Diệp Trường Sinh."

Lão giả áo trắng xoay người rời đi, còn chưa đi ra khỏi đại điện, lại một bóng người xuất hiện: "Ba vị phu tử, cường giả Thái Cổ Tộc tới rồi."

Độc Cô Diêm nói: "Tới đúng lúc."

Ba người đi ra ngoài đại điện, đi về phía trước, Đạo Thiên Quân trầm giọng: "Diệp Trường Sinh đột nhiên lựa chọn ra tay, nhất định là chuẩn bị chu đáo. Chúng ta cũng không thể khinh thường, hay là trước tiên thông tri cho Viện trưởng cũ đi!"

Vũ Vô Địch nói: "Sự phụ hiện tại đang bế quan, hiện tại đi quấy nhiễu hắn, có phải không tốt lắm hay không."

Đạo Thiên Quân lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chuyện liên quan đến an nguy của Thư Viện, chúng ta không thể khinh thường. Diệp Trường Sinh khủng bố, các người cũng có thể thấy rõ như ban ngày."

Chương 611: Ta chỉ cần ta cảm thấy, không cần người cảm thấy

Vũ Vô Định lại nói: "Hay là thông tri Nữ phu tử đi, có nàng ở đây, Thư Viện khẳng định sẽ không xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào."

Độc Cô Diêm gật đầu: "Vũ huynh nói có lý, để Nữ phu tử đi ra là thích hợp nhất, Viện trưởng cũng phải trở về."

Nói đến đây, lão ta ghé mắt nhìn về phía đi tới, tiếp tục nói: "Đi tới biển Vạn Trượng, thông tri Nữ phu tử, nói Thư Viện gặp nguy hiểm."

"Mặt khác, ban hành Thư Viện lệnh, để cho toàn bộ cường giả ở bên ngoài Thư Viện trở về!"

Người tới lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Ba người đi tới ngoài đại điện, một bên hành lang dài, thân ảnh cường giả Thái Cổ Tộc xuất hiện. Cầm đầu là một lão giả áo đen, trên quần áo đầy đồ đẳng kỳ dị, hơi thở phát ra làm cho người ta không kỵ.

Đạo Thiên Quân mở lời nói: "Hư Vô Danh, không nghĩ tới lúc này dẫn đội Thái Cổ Tộc lại là hắn."

"Đừng quên, Hư Vô Nhai có quan hệ gì với hắn." Độc Cô Diêm thấp giọng nói, đứng dậy tiến lên, tiếp tục nói: "Hư huynh tới rồi!"

Hư Vô Danh nhìn Độc Cô Diêm: "Ba vị ngược lại thanh nhàn, đều bị người đánh tới cửa, một chút cũng không hoảng hốt!"

Độc Cô Diêm nói: "Hoảng cái gì, đại chiến không phải còn chưa bắt đầu sao? Nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn gì mà Thư Viện chưa từng trải qua, đã từng có thể trấn áp Thần Ma Tộc, cho tới bây giờ cũng có thể."

Hư Vô Danh nói: "Phải không? Vậy tại sao Vô Nhai lại chết, các người có thể cho ta một lời giải thích hợp lý không?"

Ba người nghẹn lời.

Hư Vô Danh lại nói: "Chuyện quá khứ, Thái Cổ Tộc chúng ta có thể không đổ lỗi, nhưng lần này nhất định phải chém chết Diệp Trường Sinh, ta muốn cho tất cả mọi người Thân Ma Tộc chôn cùng Vô Nhai."

Độc Cô Diêm nói: "Lúc này Thư Viện chuẩn bị đầy đủ, tất sẽ làm cho Diệp Trường Sinh có tới mà không có về."

Hư Vô Danh nói: "Xưa nay ta không bao giờ tin vào lời nói, vẫn là nhìn vào hành động đi!"

Dứt lời.

Ngay phía trước.

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh dẫn đầu mọi người xuất hiện, lơ lửng mà đứng giữa không trung, uy áp bắn ra bốn phía, giống như thiên thần buông xuống.

Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng trên người bọn hắn mang theo khí thế không thể ngăn cản.

Giờ khắc này.

Cường giả của các thể lực khác cũng xuất hiện trước cung điện, Thiên Kiếm Tông, Phiếu Miểu Tông, Hoa Thần Cốc, Thiên Môn và các cường giả của thể lực khác, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Trước Thần Đế Minh, Diệp Trường Sinh bày ra đại trận, giấu ở trong đó không dám xuất chiến, bọn hắn vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ vẫn giấu trong trận, chưa từng nghĩ tới hắn lại thật sự dám đến khiêu khích Thiên Thư Viện.

Tòa thư viện truyền thừa mấy ngàn năm này, bất kể là nội tình hay là thực lực, đều mạnh mẽ đến đáng sợ, Diệp Trường Sinh không phải tự tìm đường chết sao?

Ánh mắt Đạo Thiên Quân rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp Trường Sinh, ta cảm thấy ngươi đang muốn chết!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta chỉ cần ta cảm thấy, không cần người cảm thấy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn chết, mau đến đánh chết ta!"

Hư Vô Danh nói: "Hắn vẫn như vậy sao?"

Đạo Thiên Quân gật đầu: "Không sai, rất dễ tiện, nhưng Hư huynh coi chừng bị lừa, Diệp Trường Sinh vô cùng quỷ dị."

Hư Vô Danh lại nói: "Nhiều thế lực Thiên Đạo Giới ở đây như vậy, chẳng lẽ còn không giết được hắn?"

Đạo Thiên Quân ghé mắt nhìn về phía Ngạo Vô Thiên: "Vô Thiên, người tự mình dẫn người kết trận, chém giết những người khác của Thần Ma Tộc."

"Hư huynh, chúng ta cùng nhau chém Chết Diệp Trường Sinh thì như thế nào?"

Hư Vô Danh nói: "Cường giả của Thiên Thư Viện như mây, chẳng lẽ còn cần lão phu ra tay sao? Hay là nói Thư Viện các người cần bản không có biện pháp với hắn?"

Đạo Thiên Quân vừa muốn mở miệng, một bên, Vũ Vô Địch giận dữ nói: "Cường giả Vũ đường nghe lệnh, theo ta cùng chém chết Diệp Trường Sinh."

Vũ đường là một bộ phận của Thiên Thư Viện, trong đó trên cơ bản là thể tu, thân thể bọn hắn mạnh mẽ, sức lực lớn vô cùng.

Chỉ riêng cao thủ cấp Thần Hoàng cũng có ít nhất trăm người, hơn nữa Vũ Vô Địch là Thần Hoàng cao nhất, quả nhiên là một sức mạnh không thể khinh thường.

Ngay sau đó.

Vũ Vô Địch dẫn theo trăm người xông ra ngoài, đi về phía trước,

hơi thở mọi người phóng thích va chạm với hơi thở của Diệp Trường Sinh.

Đối chọi gay gắt.

Giống như mũi kim với cọng râu!

Nhìn thấy cảnh này.

Kiểm Vô Ý trầm giọng nói: "Thiếu chủ, những người này giao cho ta!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đừng yên đừng nhúc nhích, để ta đi!"

Tất cả mọi người là thể tu, vậy thì đụng một cái xem ai cứng hơn.

Diệp Trường Sinh hẳn tự xưng là vô cùng cứng rắn, bất kể là đầu to hay là đầu nhỏ.

Một trăm người, không đủ để đánh!

Hắn bước từng bước đi về phía trước, cho dù là đối mặt với trăm cường giả, vẫn vẫn đậm phong khinh như trước.

Chương 612: Tu kiểm, ta cũng biết

Lấy một cản trăm?

Ánh mắt Hư Vô Danh rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt tràn ngập tò mò với Diệp Trường Sinh, rất muốn biết hẳn rốt cuộc có thủ đoạn gì.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, từng quyền lệ tựa như đạn pháo, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với công kích như vậy, nếu là những người khác đã bắt đầu tránh né hoặc phản kích từ lâu, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn thẳng tiến không lùi.

Hắn âm thầm vận hành Cửu Chuyển Thần Ma Quyết, mặc cho quyền lệ oanh đánh vào trên người, đột nhiên bóng dáng đi về phía trước của hắn ngừng lại: "Các người chưa ăn cơm sao? Một chút sức mạnh cũng không có?"

"Có điều, các người đánh lâu như vậy, ta cũng nên ra tay!"

Bá.

Diệp Trường Sinh hóa thành một tàn ảnh, tựa như rồng ra từ nơi vực sâu, lao nhanh về phía mọi người, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Vung quyền đánh xuống cường giả Võ đường trước mặt, đối phương nghênh đón quyền lớn. Dưới sự va chạm, cường giả Võ đường bị một quyền đánh nổ tung.

Hình thần tiêu diệt, chỉ còn lại một đoàn sương máu.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, cường giả Võ đường lần lượt bị giết, những người khác lui về phía, ngay cả Vũ Vô Định cũng không dám cứng rắn với Diệp Trường Sinh.

Thật là một thân thể đáng sợ!

Vũ Vô Định cảm thấy hoảng sợ, trầm giọng nói.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn lại: "Vô Ý, những người này... Quá yếu, sẽ giao cho các người."

Vừa nghe lời này, mọi người rục rịch.

Kiểm Vô Ý cười gió mà đi, hóa thành một luồng kiếm quang tiến về phía trước, kiếm chém Cửu Thiên, mệnh môn tràn đầy, giống như lốc xoáy mang theo thác kiếm, điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Nơi đi qua, kiếm chém tất cả mọi thứ.

Hư Vô Danh nhìn về phía Đạo Thiên Quân: "Đây là người nói chuẩn bị đầy đủ?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Xem ra Thiên Thư Viện cũng chỉ như thế!"

Ai nói Thiên Thư Viện không được!

Một đạo bóng dáng xinh đẹp từ Cửu Thiên bay xuống, nữ tử cực kỳ tao nhã, có được dung nhan tuyệt thế, một bộ váy dài màu trắng cười gió giương nhẹ giống như bạch liên nở rộ.

Lựa mỏng lúc ẩn lúc hiện, khí chất xuất trần.

Nhất là khí chất lạnh như băng trên người nàng ta, làm cho người ta sợ hãi, người lạ chớ lại gần.

Hư Vô Danh nói: "Nữ phu tử, Lạc Cửu Khanh?"

Đối với danh tiếng của Lạc Cửu Khanh, với Hư Vô Danh chính là như sấm bên tai, nữ nhân này là phu tử trẻ tuổi nhất Thiên Thư

Viện từ trước đến nay.

Càng là thiên kiêu vạn năm không gặp của Thiên Đạo Giới, tuổi còn trẻ mà một thân thực lực đã vượt qua đám người Đạo Thiên Quân.

Chủ yếu chính là... Nàng tu đủ tất cả.

Đây là lần thứ hai Hư Vô Danh nhìn thấy Lạc Cửu Khanh, lần đầu tiên là ở một bí cảnh, lúc ấy trăm tên cự phách tranh đoạt một thanh tổ binh, cuối cùng lại bị Lạc Cửu Khanh cướp đi.

Trận chiến kia, cũng không phải Lạc Cửu Khanh mạnh bao nhiêu, mà là bởi vì nàng có Viện trưởng Thiên Thư Viện Long Thương Sinh, Thái Thượng trưởng lão Quân Cửu Tư bảo vệ.

Bởi vậy mới thấy, Thiên Thư Viện đối với nữ nhân này dụng tâm cỡ nào.

Sự thật chứng minh, Lạc Cửu Khanh cũng không có làm cho Thiên Thư Viện thất vọng, bởi vì Hư Vô Danh phát hiện mình dĩ nhiên nhìn không thấu nàng ta.

Lạc Cửu Khanh lăng không bay xuống, cánh tay ngọc nhẹ nhàng vung lên, một sóng khí bay ra nghênh đón kiếm quang của Kiếm Vô Ý.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm quang bị chôn vùi trong hư không, biến mất vô tung vô ảnh.

Lạc Cửu Khanh lơ lửng đứng trên không, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Vô Ý: "Kiếm tu thật lợi hại."

Nói đến đây, sắc mặt nàng ta biến đổi, lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh: "Kiếm phu tử, hửn là ai!"

Đạo Thiên Quân theo ngón tay ngọc của nàng ta nhìn lại: "Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh!"

Lạc Cửu Khanh gật đầu: "Nghe đồn Thiếu chủ Thần Ma Tộc, vẫn luôn là người nghiền ép một thời đại, hôm nay để cho ta nhìn hắn xem có phải lợi hại như trong lời đồn hay không."

Dứt lời.

Nàng ta đạp không mà đi, bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng như tiên, nhanh chóng lướt về phía Diệp Trường Sinh, lại bị Kiếm Vô Ý ngăn lại.

Kiếm Vô Ý nói: "Người còn không xứng đánh một trận với Thiếu chủ!"

Lạc Cửu Khanh nói: "Người cảm thấy mình có thể ngăn cản ta?"

Kiếm Vô Ý nói: "Ta chẳng những có thể ngăn cản người, còn có thể giết người!"

Bá.

Bóng người hắn vọt về phía trước, mang theo kiếm khí ngập trời, chỉ thẳng lên người Lạc Cửu Khanh, người sau trầm giọng nói: "Tu kiếm, ta cũng biết."

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay ngọc của nàng ta xuất hiện một thanh trường kiếm, tiện tay vung lên, bạch hồng như rồng, nhanh như tia chớp.

Thấy vậy.

Về mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, trầm trầm nói: "Nữ nhân này không đơn giản, trình độ kiếm đạo cũng không tệ lắm."

"Thanh tổ binh này cũng không tệ!"

"Chủ nhân, tổ binh trong tay nữ tử này có được một đạo kiếm linh." Thanh âm Diệp Tiểu Thất truyền đến.

Chương 613: Thanh kiếm này thuộc về người

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, người lại muốn cắn nuốt!"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, Thần kiếm Thái Hư có thể dùng, nếu nuốt đạo kiếm linh này, Tiểu Thất sẽ mạnh hơn, tương lai có khả năng lấy hình người xuất hiện bên cạnh chủ nhân."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thanh kiếm này thuộc về người."

Lúc này.

Một bên, Đạo Linh Nhi mở lời: "Người gặp phải đối thủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói nàg?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Cô nương này trời sinh có được thần mạch và thần cốt, thiên tư không kém người chút nào."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy thì như thế nào? Nàng thậm chí không thể đánh bại Vô Ý."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Thiên tư của nàng đích xác rất mạnh, nhưng không thể so sánh với ta, ta mạnh mẽ... Không phải người có thể tưởng tượng."

Những lời này... Là thật.

Bỏ qua không nói đến thiên tư của Diệp Trường Sinh, hãy nói hắn hiện tại có được hết thủy nội tình, căn bản không phải Lạc Cửu Khanh có thể so sánh.

Quan trọng nhất là... Hắn có hệ thống độc nhất vô nhị, cái này không ai có thể so sánh với hắn.

Trên hư không.

Đạo Linh Nhi lần thứ hai mở miệng: "Cô nương này có thiên tư như thế, Thiên Thư Viện nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào

bồi dưỡng, người cảm thấy Thiên Thư Viện sẽ để cho nàng xảy ra nguy hiểm sao?”

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Thư Viện sẽ diệt vong, làm sao còn để ý đến nàng?”

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: "Người thật sự không giết được nàng!”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mọi việc đều không có sự tuyệt đối!”

Dứt lời.

Thân ảnh hần chợt lóe lên vọt về phía trước: "Vô Ý, buông cô nương kia ra, để cho ta!”

Trường kiếm Kiếm Vô Ý chém một cái, kiếm quang xuyên qua Cửu Thiên, giống như trăng tàn chém về phía Lạc Cửu Khanh.

Mũi chân Lạc Cửu Khanh khẽ chạm vào không trung, nghênh đón kiếm quang bay tới trước mặt. Đối mặt với công kích của Kiếm Vô Ý, nàng ta không có chút nhượng bộ nào, ngược lại chủ động công kích.

Lúc này.

Đạo Thiên Quân ghé mắt nhìn về phía Hư Vô Danh: "Nữ phu tử đã ra tay, hiện tại là thời cơ tốt nhất chém chết Diệp Trường Sinh, cường giả Thái Cổ Tộc còn không động thủ sao?”

Hư Vô Danh nói: "Diệp Trường Sinh và Thần Ma Tộc không giữ lại được!”

Đạo Thiên Quân gật đầu: “Ra tay, không nên buông tha bất kỳ một người nào của Thần Ma Tộc!”

Theo thanh âm truyền ra, cường giả các thế lực chen chúc xông lên, tựa như lũ vỡ đê, chém giết về phía đám người Huyết Phàm Trần.

Chỉ cần không để cho bọn hần chém chết Diệp Trường Sinh, những người này hẳn là chẳng tiến không lùi.

Thân ảnh Hư Vô Danh chợt lóe, bất ngờ biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, lão ta đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Trường Sinh: "Giết huynh đệ ta, nợ máu trả bằng máu!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hai người các người cùng lên đi!"

Lạc Cửu Khanh ghé mắt nhìn Hư Vô Danh: "Ta không thích liên thủ với người khác, các hạ vẫn là rời khỏi đây đi!"

Hư Vô Danh nói: "Nữ phu tử, lão hủ biết người vô cùng cao ngạo, nhưng lão hủ có thù không đội trời chung với Diệp Trường Sinh, mạng của hủ nhất định là của ta."

Lạc Cửu Khanh gật đầu: "Vậy người đến đi!"

Dứt lời.

Hai tay nàng ta mở ra, bóng dáng xinh đẹp bay ngược ra sau: "Nếu hủ bại trong tay người, vậy hủ sẽ không có tư cách làm đối thủ của ta."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Hư Vô Danh, trầm giọng nói: "Vô Ý, dẫn đầu Thần Ma Bát Bộ, giết vào Thiên Thư Viện."

Kỳ thật, giờ khắc này, Kiếm Vô Ý đạp không lướt nhanh, đã rút kiếm giết tới phía Thiên Đạo Quân.

Mục tiêu của hủ chính là vị Kiếm phu tử này.

Huyết Phàm Trần, Hình Phá Quân, Lãnh Kinh Thiên, Thiên Khô lão nhân, Diệp Thập Vạn, Hàn Hải Tiêu, Diêm Xích Vũ theo sát phía sau, tốc độ vô cùng nhanh.

Chỉ có Đạo Linh Nhi, Thác Bạt Thiên lạnh nhạt bình tĩnh, chậm rãi đi về phía trước.

Lúc này.

Hư Vô Danh đánh ra một chưởng đè ép xuống phía Diệp Trường Sinh, chưởng lớn che trời, khủng bố như vậy, giống như cả bầu trời đang nghiền ép xuống.

Oanh.

Oanh.

Thanh âm vang vọng Cửu Tiêu, từng ánh sáng màu tím từ trên trời hạ xuống, bên trong chưởng lớn ẩn chứa một đoàn sấm sét khủng bố.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, tiện vung kiếm Thái Hư từ dưới lên, chém vào chưởng lớn.

Ầm ầm.

Kiểm quang xuyên thấu qua chưởng lớn, tiếng nổ tung sụp đổ truyền ra, thân ảnh hần bay lên không trung, xông thẳng lên trời.

Xuy.

Xuy.

Hai kiếm liên tiếp bay ra, đánh thẳng vào Hư Vô Danh.

Nhìn thấy kiếm quang trước mắt, Hư Vô Danh biến sắc: "Kiếm đạo này..."

Ngay sau đó.

Hư Vô Danh không dám có chút sơ suất nào, nắm chặt nắm đấm đánh xuống kiếm quang, giờ khắc này, ở trên nắm tay lão ta quanh quần đạo văn kỳ dị.

Thân thể vô địch, kiếm đạo nghịch thiên, Thiếu chủ Thần Ma Tộc đời này mạnh mẽ trước sau như một.

Hư Vô Danh thầm nói, nhưng lão ta vô cùng tin tưởng một kích này của mình tưởng, tin tưởng có thể dễ dàng đánh chết Diệp Trường Sinh.

Nhưng một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Chương 614: Thái Cổ Huyền Thiên Đồ

Khi quyền lệ va chạm vào kiếm quang, vô số kiếm khí đánh nát đạo văn, quyền lớn vỡ vụn chấn động trời.

Một kiếm kinh động, máu tươi như trụ.

Nhìn thấy cảnh này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Cửu Khanh hơi thay đổi: "Kiếm đạo nhập phạm, kiếm đạo của hắn lại đạt tới trình độ như vậy."

"Một kiếm đánh nát thần văn, ta có thể làm được sao?"

Nàng ta tự hỏi, chính mình không làm được.

Trong lúc nhất thời, nàng ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải tu sĩ còn ưu tú hơn mình.

Cho tới nay, Lạc Cửu Khanh đều tự cho là thiên tư của nàng ta là mạnh nhất, bởi vì Long Thương Sinh và Quân Cửu Tư vẫn luôn nói như vậy.

Hôm nay vừa thấy Diệp Trường Sinh, nàng ta mới hiểu được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, trong nháy mắt đã khơi dậy lòng hiếu thắng của nàng ta, đáy lòng quyết định cho dù như thế nào cũng phải đánh một trận với Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, ánh mắt lần thứ hai nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Hai chiêu? Còn phải mấy chiêu mới có thể chém giết hắn?"

Lúc này.

Hư Vô Danh mạnh mẽ ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn về phía bả vai, một lỗ máu xuất hiện, uy lực của một kiếm phá vỡ thân thể phòng ngự của lão ta.

Không phải Thần Đế thì không thể địch lại!

Trong lòng lão ta vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu muốn chém chết Diệp Trường Sinh, không phải cấp Thần Đế thì không thể.

Thực lực nửa bước Thần Đế vẫn là có chút thiếu sót.

“Thái Cổ Huyền Thiên Đồ!”

Một bức tranh, một thế giới?

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Cổ Huyền Thiên Đồ bay về phía hắn, sắc mặt hơi đổi một chút, chỉ là một bức tranh mà thôi nhưng lại tản ra hơi thở làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm.

Xuy.

Một kiếm bay ra, đánh trúng vào Thái Cổ Huyền Thiên Đồ.

Ngay sau đó.

Kiểm quang trực tiếp bị Huyền Thiên Đồ cắn nuốt.

Thái Cổ Huyền Thiên Đồ bắt đầu không ngừng lớn lên, tựa như một màn trời, bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Hư Vô Danh lẩm bẩm nói: "Diệp Trường Sinh, chỉ cần người tiến vào Huyền Thiên Đồ, đến lúc đó người phải chết không thể nghi ngờ."

Một bức tranh, một thế giới.

Nhìn không gian mộng ảo trước mắt giống như muốn đặt mình ở một thế giới khác, thân ảnh Diệp Trường Sinh đang đi tới ngừng lại.

Hắn cau mày, lão già khốn kiếp này có chút quái, có chút quỷ dị!

Chủ yếu là lão già này cứng như thép.

Một thân tu vi của hắn đã đạt tới Thần Đế tầng thứ hai, lão đầu này chỉ là nửa bước Thần Đế, thế mà có thể liên tiếp ngăn cản hai chiêu của hắn.

Theo lý thuyết thì có thể chém chết lão ta chỉ bằng một kiếm.

Đối với việc này Lạc Cửu Khanh ngược lại không có chút ngoài ý muốn nào, bởi vì nàng ta biết thân phận của Hư Vô Danh.

Thật tình không biết, cũng không phải là Hư Vô Danh cứng như thép, mà bởi vì lão ta là một Luyện khí sư.

Lạc Cửu Khanh tu luyện đủ tất cả, tự nhiên biết Luyện khí sư đáng sợ.

Diệp Trường Sinh cũng là lần đầu tiên gặp phải Luyện khí sư.

Ở thế giới này, địa vị của một Luyện khí sư và Luyện dược sư tôn quý như nhau.

Bất kể đi tới nơi nào, tuyệt đối là khách quý.

Luyện dược sư có thể dùng đan dược chiêu mộ rất nhiều cường giả vì hãn mà bán mạng, Luyện khí sư cũng có thể làm được như vậy.

Chủ yếu nhất là... Luyện khí sư còn có vô số thần khí. Trong giao chiến, cho dù tu vi của hãn yếu một chút nhưng có vô số Thần khí cũng có thể khiến cho hãn đứng ở thế bất bại.

Mới vừa rồi Hư Vô Danh sở dĩ có thể ngăn cản hai kiếm của Diệp Trường Sinh, toàn bộ dựa vào lá bài tẩy.

Lần đầu tiên, trong bàn tay lão ta ẩn giấu thần lôi, thực ra là một chí bảo có thuộc tính lôi, không nghĩ tới bị một kiếm của Diệp Trường Sinh đánh nát.

Lần thứ hai, bên trên quyền lệ của lão ta có ẩn giấu thần văn, cũng là lão ta từ từ đánh ra, cho nên thần văn của lão ta nhiều nhất cũng xem như ngụy thần văn.

Nhưng mà, tất cả những chuyện này Diệp Trường Sinh cũng không biết, toàn bộ tâm tư của hãn đều ở trên Thái Cổ Huyền Thiên Đồ trước mắt.

Sau khi hãn bước vào kiếm đạo nhập phạm, dưới một kiếm, thần

khí bình thường trong nháy mắt hóa thành bột mịn, Thái Cổ Huyền Thiên Đồ lại bình yên vô sự.

Bảo vật này không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Diệp Trường Sinh híp mắt, tầm mắt xẹt qua đám người Kiếm Vô Ý. Giờ khắc này, trong đầu hắn xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ.

Đó chính là tiến vào Thái Cổ Huyền Thiên Đồ, hắn sẽ đi vào dạo một vòng, không làm gì khác.

Nói làm là làm ngay, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe, tiến vào trong Huyền Thiên Đồ. Nhìn thấy một màn này, ý cười trên mặt Hư Vô Danh càng đậm. Trong nháy mắt khi Diệp Trường Sinh tiến vào Huyền Thiên Đồ, lão ta giống như đã nhìn thấy Diệp Trường Sinh chết.

Chương 615: Chí tôn nhất kiếm!

Đôi mắt Lạc Cửu Khanh mở to, không thể tin. Nàng ta nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ dùng các loại biện pháp ngăn cản Huyền Thiên Đồ, lại tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ tiến vào trong đó.

Bước vào một nơi hoàn toàn không cho mình khống chế thần khí bên trong đó, tất sẽ là đao phủ, hẳn là thịt cá.

Thật không rõ Diệp Trường Sinh nghĩ như thế nào.

Giờ khắc này.

Những người khác đắm chìm trong đại chiến, Kiếm Vô Ý lấy một địch ba, ngăn cản Đạo Thiên Quân, Vô Vô Địch, Độc Cô Diêm.

Ba người này thân là phu tử của Thư Viện, đều có tu vi cấp Thần Đế nhưng bọn hắn lại rơi vào thế hạ phong dưới sự tấn công của Kiếm Vô Ý.

Diệp Trường Sinh nghịch thiên khủng bố, ba người bọn hắn không cách nào chiến thắng, chuyện này có thể lý giải.

Nhưng ngay cả Kiếm Vô Ý cũng không thể đánh bại, điều này làm cho ba người bọn hắn rất khó tiếp nhận.

Như thế nào sau khi Thần Ma Tộc giáng thế, thực lực của bọn hắn càng trở nên yếu hơn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thật ra không biết, không phải bọn hắn yếu đi, mà là mọi người Thần Ma Tộc quá mạnh mẽ. Dưới sự bồi dưỡng của Diệp Trường Sinh, bọn hắn so với lúc mới xuất thế tuyệt đối là thoát thai hoán cốt.

Kiếm Vô Ý cầm kiếm mà đứng, ánh mắt Lãnh Tặc rơi vào trên người ba người: "Khó trách thiếu chủ nói các người quá yếu, không sai, các người thật sự rất yếu!"

Dứt lời, hắn nghiền nát hư không, hư ảnh xẹt qua, mang theo vô

số kiếm khí mà đi: "Chí tôn nhất kiếm!"

Xuy.

Bạch Hồng chột lóe, cắt ngang bầu trời, xuyên qua về phía ba người.

Nhìn thấy một kiếm trước mắt, sắc mặt Đạo Thiên Quân đại biến: "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, kiếm đạo của hắc sao lại khủng bố như thế!"

Chí tôn nhất kiếm.

Không có ẩn chứa bất kỳ sức mạnh không gian kiếm đạo nào, chính là một kiếm vô cùng thuần túy.

Một kiếm này, uy lực chân chính không phải ở kiếm, mà ở hai chữ chí tôn, một kiếm đánh ra, kiếm đạo chí tôn.

Uy áp đó... Má ơi, có thể nghiền nát mọi người thành bột mịn.

Ở phía xa.

Đạo Linh Nhi nhìn Kiếm Vô Ý: "Diệp Trường Sinh đến tột cùng đã làm cái gì với hắc, có thể để cho kiếm đạo của hắc thay đổi nghiêng trời lệch đất."

Hiện tại kiếm đạo của Kiếm Vô Ý, tất cả mọi người ở đây ngoại trừ Diệp Trường Sinh, không ai có thể so sánh với hắc.

Có thể đánh bại Kiếm Vô Ý cũng chỉ còn lại Lạc Cửu Khanh, nhưng kiếm đạo của nàng ta không bằng Kiếm Vô Ý.

Kiếm phu tử Đạo Thiên Quân quá kém, không đáng nhắc tới!

Đối mặt với một kiếm của Kiếm Vô Ý, linh hồn Đạo Thiên Quân đang run rẩy, cũng là kiếm tu, lão ta không phục.

"Kiếm Chuyển Càn Khôn!"

Một kiếm bay ra, không gian vặn vẹo, hết thảy trở nên hư ảo.

Kiếm Vô Ý liếc mắt nhìn kiếm quang bay tới, khinh thường, xoay

người đập không mà đi, tiến về phía Độc Cô Diêm và Võ Vô Định.

Xuy.

Lại là một kiếm bay ra, phòng ngực của Vũ Vô Định tăng lên tới cao nhất, vùng quyền nện xuống kiếm quang.

Quyền lệ bị nghiền nát, kiếm quang vô lượng đánh trúng trên người Vũ Vô Định.

Ngay sau đó, thân ảnh Vũ Vô Định bay ngược ra ngoài, cúi đầu nhìn về phía trước ngực, phát hiện phòng ngực bị đánh vỡ, một kiếm xuyên qua thân thể.

Máu tươi chảy ào ạt.

Cùng lúc đó, trên hư không, Đạo Thiên Quân và Kiếm Vô Ý phóng thích hai đạo kiếm quang va chạm cùng một chỗ.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền khắp cửu thiên thập địa, kiếm khí ngập trời khuếch tán ra ngoài.

Thân ảnh Đạo Thiên Quân giống như điều đứt dây, xệt qua một vết trên không trung, tô binh trên tay xuất hiện một dấu vết nổ tung.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không.

Chỉ còn lại một mình Độc Cô Diêm.

Kiếm Vô Ý xoay người ánh mắt rơi vào trên người Độc Cô Diêm, hai tay người sau giơ lên: "Thiên Vọng thúc phước!"

Linh khí tràn đầy lướt qua, tựa như từng cơn rồng qua không trung, từng tấm lưới khổng lồ che khuất bầu trời xuất hiện, bao phủ về phía Kiếm Vô Ý.

Kiếm Vô Ý cầm kiếm mà đi, không sợ hãi, tùy ý Thiên Vọng rơi vào

trên người mình, ở khóe miệng hắn đột nhiên nhấc lên một nụ cười.

Hắn đã lĩnh ngộ không gian từ lâu, muốn tránh né trời buộc của Độc Cô Diêm, thật sự là quá đơn giản.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp lẳng không bay xuống, xuất hiện bên cạnh Độc Cô Diêm, người tới không phải ai khác, chính là Lạc Cửu Khanh.

Nàng ta xoay người nhìn về phía Độc Cô Diêm: "Đạo phu tử, nhanh chóng đi thông báo cho mấy vị Thái thượng trưởng lão xuất quan."

Độc Cô Diêm nói: "Người cẩn thận một chút!"

Lạc Cửu Khanh lạnh nhạt nói: "Yên tâm, kiếm của hắn không giết được ta!"

Xuy.

Một kiếm kinh hồng, phá vỡ Thiên Vồng.

Thân ảnh Kiếm Vô Ý trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lạc Cửu Khanh: "Người cũng không giết được ta, không phải sao?"

Đôi mắt Lạc Cửu Khanh chợt lóe: "Ta không giết được người, nhưng có thể làm cho người mất đi sức chiến đấu!"

Kiếm Vô Ý nói: "Ta không tin!"

Chương 616: Băng phong... Vạn lý!

Cánh tay ngọc của Lạc Cửu Khanh nâng lên, linh khí khủng bố bao trùm, điên cuồng lan tràn, cắn nuốt về phía Kiếm Vô Ý: "Băng phong... Vạn lý!"

Thuộc tính băng?

Kiếm Vô Ý biến sắc, thân ảnh bay ngược ra sau, trên đường, liên tiếp hai đạo kiếm quang bay ra, thân ảnh của hắn trong nháy mắt xuyên qua ngàn dặm không gian.

Mặc dù vậy, vạn lý băng phong vẫn phong ấn hắn lại.

Khủng bố như vậy!

Ánh mắt Đạo Linh Nhi dừng ở trên người Lạc Cửu Khanh: "Thì ra nàng có thuộc tính băng, trong cơ thể ẩn giấu dị băng, còn có một luồng dị hỏa, thật sự là một người kỳ quái."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Tu sĩ song thuộc tính?"

Rất lâu, rất lâu, rất lâu trước đây.

Hoàn toàn có tu sĩ song thuộc tính, nhưng đã mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện qua, không nghĩ tới hôm nay thế mà gặp phải một vị ở đây.

Điều này quả thực làm cho Đạo Linh Nhi có chút ngoài ý muốn.

Lạc Cửu Khanh thấy Kiếm Vô Ý bị đóng băng, di chuyển đi về phía Kiếm Vô Ý, hiện tại chỉ cần một kích của nàng ta là có thể dễ dàng chém giết hắn.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng khối băng bắn ra, thân ảnh Kiếm Vô Ý từ trong hàn băng bay lên, giơ tay vung ra một kiếm, đánh thẳng về phía Lạc Cửu Khanh.

Thấy thế, thân ảnh Lạc Cửu Khanh đang đi về phía trước vội vàng ngừng lại, tay ngọc đẩy về phía trước, khí hàn băng lại xuất hiện, trực tiếp đóng băng kiếm quang.

Giờ khắc này, toàn bộ không gian hóa thành thế giới băng tuyết, gió lạnh vù vù thổi qua, đóng băng vạn thước trong trời đất.

Kiểm Vô Ý cầm kiếm đứng trên nhũ băng khổng lồ, ánh mắt đề phòng nhìn Lạc Cửu Khanh, nữ nhân này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn.

Lạc Cửu Khanh cũng thật không ngờ, Kiểm Vô Ý có thể phá tan trói buộc đóng băng của nàng.

Hai người đối đầu trên không trung.

...

Trong Thái Cổ Huyền Thiên Đồ.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở một bãi đất trống, so với phong cảnh đẹp đẽ trước đây hắn nhìn thấy, hiện tại chỗ này tràn ngập nguy cơ vô tận.

Nơi này giống như địa ngục Cửu U, vô số khí tử vong tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, dòng sông trước mặt, nước đen chảy xuôi.

Bên bờ sông, có thể thấy được xương trắng dày đặc, chứng tỏ Hư Vô Danh dùng bức tranh này chém giết không ít người.

Lúc này.

Từng tiếng rống thê lương truyền ra, nước sông chảy ngược, xông thẳng lên Cửu Thiên, hóa thành một hung thú có dáng vẻ đáng sợ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp mà đứng, híp mắt đánh giá thú lớn Hắc Thủy trước mắt: "Nếu chỉ có người, căn bản không có khả năng đả thương ta."

Dứt lời, ở trước mắt hắn xuất hiện một tin tức: "Quý Hắc Thủy, một trong dị thủy, có thể cắn nuốt."

"Mặt khác, có thể bỏ vào trong tiên điền, tiên điền có thể thăng cấp."

Nhìn tin tức trước mắt, tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, mở ra cửa vào Thương Khung Thần Cung, thân ảnh xuất hiện ở lối vào, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía quỷ Hắc Thủy: "Nào, đuổi theo ta!"

Quỷ Hắc Thủy có được linh trí, lao xuống phía dưới, đuổi theo Diệp Trường Sinh, thân ảnh của hắn chợt lóe tiến vào trong Thần Cung.

Ngay sau đó, quỷ Hắc Thủy cũng tiến vào Thần Cung, Diệp Trường Sinh tung người, nhanh chóng vọt tới Tiên Điền, quỷ Hắc Thủy theo sát phía sau.

Ngay sau đó.

Ánh sáng vạn trượng bay lên trời, từ chỗ sâu trong thần công bao trùm lại, cắn nuốt về phía quỷ Hắc Thủy.

Đợi đến khi quỷ Hắc Thủy phản ứng lại, biết mình bị lừa thì đã quá muộn, Tiên Điền cũng có linh, uy áp hơn xa quỷ Hắc Thủy, trực tiếp cắn nuốt nó.

Nhìn thấy sương khí bóng tối biến mất trong hư không, Diệp Trường Sinh vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới Tiên Điền thế mà kinh khủng như thế.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, tiên điền thăng cấp thành công, là Hỗn Độn tiên điền, diện tích tăng gấp đôi, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Cái này cũng có phần thưởng?

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, không chút do dự: [Lập tức nhận phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được thần mạch ngũ hành, có lập tức sử dụng hay không?]

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nường lên, rất nhanh xem xét giới

thiệt về thần mạch ngũ hành. Xem xong, hắc phát hiện thần mạch ngũ hành có tác dụng không phải là rất lớn với hắc.

So sánh ra, thần mạch ngũ hành hoàn toàn chuẩn bị cho An Lạc Nhi.

Trong đầu hắc đột nhiên xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp:
"Người ở đó, có khỏe không?"

Ngày xưa An Lạc Nhi đi không từ biệt, không ai biết nàng đi đâu.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắc thu thần mạch ngũ hành lại, cũng không trực tiếp sử dụng, dự định sau gặp được An Lạc Nhi sẽ đưa đạo thần mạch này cho nàng, xem như là lễ gặp mặt.

Sau đó.

Thân ảnh của hắc biến mất, lần thứ hai xuất hiện trong Thái Cổ Huyền Thiên Đồi. Không có quỷ Hắc Thủy, nơi hắc xuất hiện lần thứ hai phát sinh thay đổi.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, di chuyển về phía trước. Đúng lúc này, tử dương tháp chín tầng trong cơ thể hắc đột nhiên dị động.

Chương 617: Thật sự là thiếu đòn!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chín tầng của tháp Tử Dương vẫn vô cùng an tĩnh, sau khi hấn tiến vào ba tầng đầu, không còn thời gian tiếp tục đi tới tầng cao hơn.

Tầng thứ tư dị động, chẳng lẽ là bởi vì Thái Cổ Huyền Thiên Đờ?

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, Thần tháp Tử Dương chín tầng xuất hiện, chậm rãi bay lên không trung, không gian tầng thứ tư đột nhiên mở ra, vô số ánh sáng bắn ra, tựa như thần huy bao phủ trong Thái Cổ Huyền Thiên Đờ.

Cùng với đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh phát hiện không gian trước mặt bắt đầu sụp đổ, vụn vụn, từng sóng khí tràn vào trong Thần tháp Tử Dương.

Đây là...

Có chút kỳ lạ.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, Diệp Trường Sinh cũng mờ mịt, không biết vì sao lại như vậy.

Theo Thái Cổ Huyền Thiên Đờ bị cắn nuốt hết, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trong hư không.

Chợt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Hư Vô Danh mơ hồ, thanh âm khẽ run, hấn... Làm sao hấn có thể sống sót đi ra?

Thái Cổ Huyền Thiên Đờ của ta đi đâu rồi?

Đây thật sự là một vấn đề, bởi vì Diệp Trường Sinh cũng không biết Thái Cổ Huyền Thiên Đờ đi đâu.

Chỉ biết bị Thần tháp Tử Dương cắn nuốt, đến tột cùng ở nơi nào, còn phải chờ hấn có thời gian tiến vào trong tháp nghiên cứu kỹ.

Bảo vật ở trong người, người không hoảng hốt.

Việc cấp bách trước mắt là giải quyết đám người Hư Vô Danh.

Giờ khắc này.

Ánh mắt đám người Đạo Linh Nhi, Lạc Cửu Khanh đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Ta đã trở lại, các người sao lại không vui?"

Lời này nghe... Thật sự là thiếu đòn!

Diệp Trường Sinh đột nhiên lao nhanh về phía trước, một đạo kiếm quang xẹt qua, tấn công về phía Hư Vô Danh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, hàng rào ngăn cản trước mặt Hư Vô Danh bị đánh nghiền nát, thế đi của kiếm quang không giảm.

Xuy.

Máu tươi như trụ, bắn ra không khí.

Hư Vô Danh bay ngược ra ngoài, đồng tử phóng to, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin được.

Lão ta phóng thích Thái Cổ Quy Giáp Thuần, đây chính là thần khí phòng ngự đệ nhất của Thái Cổ Tộc, cho dù là cường giả Thần Đế cao nhất cũng có thể ngăn cản.

Tại sao?

Vì sao không cách nào ngăn cản kiếm quang của Diệp Trường Sinh?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn thân ảnh Hư Vô Danh, đạp không tiến lên, lướt nhanh về phía trước: "Tiểu Thất, uy lực của một kiếm này rất mạnh?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, kiếm linh vô thượng không phải

cẩn nuốt vô ích, hơn nữa chủ nhân có kiếm đạo nhập phàm, bất kể cái gì ngăn cản dưới một kiếm của chủ nhân, đều giống như hư vô.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, tiện tay vung lên, linh giới của Hư Vô Danh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bất thành linh xoay người, nhìn về phía Lạc Cửu Khanh: "Cô nương, hiện tại đến người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta cũng là kiếm tu, rút kiếm đi!"

Ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, trong mắt nổi lên đề phòng: "Băng phong không gian!"

Dứt lời.

Từng hàng băng nhũ dài tàn sát bữa bãi trên không, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

"Thuộc tính băng?" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó lại nói: "Nếu không phải kiếm tu, vậy cho người biết băng hỏa lưỡng trọng thiên."

“Phân Thiên Liệt Diễm!”

Thần hỏa vô tận xuất hiện quanh quần trên người hắn, từng ngọn lửa như rồng tuôn ra, nghênh đón băng xuyên qua mà đến.

Băng và lửa va chạm, xông thẳng lên trời.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, mạnh mẽ lao về phía trước, trường kiếm chấn động, ánh sáng vạn trượng.

Lạc Cửu Khanh biến sắc: "Thần hỏa, ta cũng có!"

Nàng ta bùng tay lên, một đạo thần hỏa bay ra, ngọn lửa này có màu tuyết trắng, mặc dù là một luồng thần hỏa, nhưng lại không có cảm giác nóng rực, ngược lại làm cho người ta không rét mà run.

Thật sự là một thần hỏa kỳ quái.

Bằng diễm hư vô của Lạc Cửu Khanh nghênh đón kiếm quang, ở trên không trung va chạm vào nhau, thần hỏa mặc dù rất mạnh nhưng vẫn bị kiếm quang nghiền nát.

Bá.

Kiếm quang thẳng tiến không lùi, tàn phá nghiền nát, bóng dáng xinh đẹp của Lạc Cửu Khanh bay ngược ra ngoài. Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian nghiền nát.

Mặc dù như thế, kiếm quang bức người, chỉ thẳng vào mi tâm nàng ta.

Lạc Cửu Khanh cũng tu kiếm, biết rõ một kiếm này của Diệp Trường Sinh đáng sợ, tay ngọc nâng lên, từng đạo phù văn bay ra ngoài.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Kiếm tu, thuộc tính băng, thuộc tính hỏa, phù sư, nàng còn biến thái hơn ta sao?"

"Khó trách tuổi còn trẻ đã có thể có được tu vi cấp Thần Đế!"

Giờ khắc này, hẳn hiểu được ý của Đạo Linh Nhi, tư chất nghịch thiên của Lạc Cửu Khanh, tất là đối tượng bảo vệ trọng điểm của Thiên Thư Viện.

Thiên Thư Viện tuyệt đối sẽ không để cho hắn chém giết Lạc Cửu Khanh!

Nhưng Diệp Trường Sinh hết lần này tới lần khác không tin tà, đạp không lướt nhanh đi về phía trước, lầm bầm nói: "Mặc kệ người ưu tú thế nào, ở trước mặt ta người nhất định lu mờ ảm đạm."

Chương 618: Một núi không thể chứa hai hổ, trừ khi...

“Người, nhất định phải chôn dưới kiếm của ta!”

Lạc Cửu Khanh thấy Diệp Trường Sinh lần thứ hai đánh tới, khuôn mặt xinh đẹp căng chặt, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Đúng lúc này, trên hư không, một thanh âm từ Cửu Thiên hạ xuống.

“Làm càn!”

“Thiên Thư Viện há lại là nơi để các người lỗ măng!”

Thanh âm như phán xét, kinh thiên động địa.

Ngay sau đó.

Một lão giả áo trắng lẳng không bay xuống, trong chớp mắt xuất hiện bên người Lạc Cửu Khanh: “Khanh Nhi, người không sao chứ?”

Lạc Cửu Khanh nói: “Hồi Thái thượng trưởng lão, ta không có việc gì.”

Người tới không phải ai khác, chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Thư Viện - Quân Cửu Tư.

Sau đó.

Từng bóng người xuất hiện bên người Quân Cửu Tư, tổng cộng có chín lão giả, là Thần Đế cao giai.

Quân Cửu Tư bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, sắc mặt hơi đổi, thấp giọng lầm bầm: “Tư chất của hắn... Lại không kém Khanh Nhi chút nào!”

Dứt lời, vô lượng sát ý bắn ra, diệp trường sinh trong mắt hắn nhất định phải chết.

Một núi không thể chứa hai hổ.

Diệp Trường Sinh không chết sẽ uy hiếp đến Lạc Cửu Khanh, chuyện như vậy, lão ta tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Lập tức sắp đến thời điểm các giới thi đấu, Lạc Cửu Khanh thế nhưng là đại biểu cho Thiên Đạo Giới xuất chiến.

Nhưng Quân Cửu Tư không biết, có đôi khi một ngọn núi có thể chứa hai hồ, một đực một cái, rất thơm.

Lúc này.

Đám người Đạo Linh Nhi, Kiếm Vô Ý vây quanh ở bên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Cường giả của các thế lực chém giết không ít, hiện tại Thiên Thư Viện vẫn là tâm phúc đại họa của chúng ta, thực lực của lão đầu này không tệ, Thiên Thư Viện bắt đầu sử dụng lá bài tẩy."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Các người biết phải làm gì không?"

Kiếm Vô Ý nói: "Bằng mọi giá phá hủy Thiên Thư Viện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta nhận thấy trong Thiên Thư Viện có một tòa lâu các cất giấu vô số chí bảo bên trong, các người hiểu không?"

Nghe tiếng, mọi người ngẫm hiểu lẫn nhau, đều biết Diệp Trường Sinh là có ý gì.

Đánh vào Thiên Thư Viện, cướp đoạt chí bảo và tài nguyên.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, Thiên Thư Viện có một thư phòng di động, bên trong có thể cất giấu công pháp vũ kỹ vô tận, đó là chí bảo các đời Viện trưởng của Thiên Thư Viện ở các giới cất giữ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thư phòng di động?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Đúng vậy, nghe đồn thư phòng di động này, hình như gọi là Tàng Thư Các."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hàn, người ngược lại rất hiểu rõ Thiên

Thư Viện?”

Vẻ mặt Hàn Hải Tiêu ảm đạm: "Thiếu chủ, những người này của Thiên Thư Viện ai nấy đều đạo mạo, kì thực sau lưng rất xấu, chuyện gì không thấy không được thông đồng bọn hắc đều làm."

"Cũng không cần bị bọn hắc dối trá lừa gạt!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đều nghe được đi, ai lấy được Tàng Thư Các thì chính là của người đó, làm đi!"

Kiểm Vô Ý đi đầu, cầm kiếm lướt nhanh về phía trước, những người khác không muốn bỏ lại phía sau, lần lượt ra tay tiến lên.

Bá.

Một sóng khí đột nhiên lắng không bay xuống, trực tiếp hất bay Kiểm Vô Ý ra ngoài...

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, quả nhiên một bóng trắng bay xuống, phía sau còn có mười người, những người này một người càng mạnh hơn một người.

Nhìn thấy nam tử áo trắng xuất hiện, mọi người Thiên Thư Viện nhao nhao khom người thi lễ, ngay cả Lạc Cửu Khanh cũng không ngoại lệ.

"Bái kiến Viện trưởng!"

Người tới chính là Viện trưởng Thiên Thư Viện - Long Thương Sinh.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Long Thương Sinh dừng trên người Diệp Trường Sinh, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Đi mòn gót không tìm thấy, gặp được chẳng tốn chút sức lực nào."

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn mười người sau lưng: "Các hạ, kẻ này chính là người các ngươi muốn tìm."

Một lão giả áo đen khăn khăn nói: "Thật sao?"

Long Thương Sinh gật đầu: "Thiên chân vạn xác, hắc đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, Kiếm Châu Kiếm Cung, tuyệt đối không sai được!"

Lão giả áo đen gật đầu, tiếp tục nói: "Đánh tàn phế, ta muốn mang hắc đi!"

Long Thương Sinh nói: "Đây là chuyện nhỏ, chuyện các hạ đáp ứng, có phải là có thể thực hiện hay không."

Lão giả áo đen tiện tay vung lên, một khối xương cốt bay vào trong tay Long Thương Sinh: "Cầm đồ của lão phu, nếu không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, Thư Viện của các ngươi có thể diệt vong."

Long Thương Sinh nói: "Các hạ yên tâm!"

Dứt lời, lão ta thu xương cốt vào trong linh giới, lần thứ hai nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thái thượng trưởng lão, tất cả mọi người toàn bộ chém giết, hắc nhất định phải lưu lại người sống!"

Quân Cửu Tư nói: "Thiên táng, giết bọn hắc!"

Ra lệnh một tiếng, mọi người đập không lướt nhanh, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Bên kia, Lạc Cửu Khanh di chuyển đi tới phía Long Thương Vân, cúi người một cái: "Bái kiến Viện trưởng!"

Long Thương Vân khẽ giơ tay lên, ý bảo Lạc Cửu Khanh đứng dậy: "Khanh Nhi, người nhìn đây là cái gì?"

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay lão ta xuất hiện một khối long cốt, ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, đánh giá long cốt trước mắt: "Huyền Sương cự long, long cốt?"

Chương 619: Tam thúc và Kiếm thúc là muốn đón ta trở về?

“Cho người!” Long Thường Sinh gật đầu, theo đó lại nói: “Người nhìn bọn Tam thúc một chút.”

Lạc Cửu Khanh thu hồi long cốt, di chuyển đi tới bên người mấy nam tử ở một bên, những người này chính là cường giả đi tới với Long Thường Sinh.

“Tam thúc, Kiếm thúc, các người làm sao lại tới đây!”

Một nam tử áo xanh lạnh nhạt cười: “Khanh Nhi, người ở Thư Viện mười năm, phụ thân và mẫu thân người nhớ người.”

Lạc Cửu Khanh nói: “Tam thúc và Kiếm thúc là muốn đón ta trở về?”

Lạc Quân Thiên nói: “Đã đến lúc trở về, không phải người vẫn muốn tu kiếm đạo sao? Lần này trở về có thể học tập với Kiếm thúc người.”

Dạ Kinh Hồng gật đầu: “Trở về đi, kiếm đạo của ta truyền thụ cho người.”

Lạc Cửu Khanh khẽ nâng tay ngọc lên, chỉ thẳng Diệp Trường Sinh: “Kiếm thúc, kiếm đạo của người còn mạnh hơn hẳn sao?”

Dạ Kinh Hồng híp mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh: “Hắn là kiếm tu?”

Bởi vì Diệp Trường Sinh không có động thủ, cho nên ở trên người hắn không có một tia linh khí dao động.

Lạc Cửu Khanh nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn là kiếm tu... Kiếm đạo nhập phạm!”

Dạ Kinh Hồng biến sắc: “Tuổi trẻ như vậy đã tiến vào kiếm đạo nhập phạm, không có khả năng.”

Lạc Cửu Khanh lại nói: "Kiếm thức, người nghĩ ta sẽ lừa người?"

Mặt Dạ Kinh Hồng trầm như nước, ghé mắt nhìn Lạc Quân Thiên: "Ra tay, giao kẻ này ra."

Lạc Quân Thiên tự nhiên biết Dạ Kinh Hồng là có ý gì, tồn tại của Diệp Trường Sinh sẽ uy hiếp đến Lạc Cửu Khanh, cho nên hẳn nhất định phải biến mất.

Chỉ cần giao hẳn ra, hy vọng có thể sống sót cơ hồ bằng không.

Ngay sau đó.

Hai người đạp không lướt nhanh, mang theo uy áp không ai bì nổi tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Long Thương Sinh thấy hai người ra tay, trầm mặc trong chớp mắt, cũng lướt nhanh về phía trước, uy áp khủng bố nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời.

Ba cường giả cự phách phát động tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đã biết thân phận của Long Thương Sinh, về phần Lạc Quân Thiên và Dạ Kinh Hồng, hẳn còn không biết thân phận hai người.

Không biết bọn hắn đến từ phủ Giới Chủ.

Đạo Linh Nhi khai báo: "Phiền toái lớn của người tới rồi, những người này hẳn là một trong những cường giả mạnh nhất giới này."

Diệp Trường Sinh nói: "Hai gã linh hồn thể kia mới là mạnh nhất."

Đạo Linh Nhi lại nói: "Người có biết vì sao bọn hắn là linh hồn thể không? Đó là bởi vì bản thể của bọn hắn không cách nào xuất hiện ở giới này, chỉ có thể phóng thích một luồng phân thân đến đây."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Theo lý thuyết người sẽ không có kẻ thù như vậy, nhưng bọn hắn thật sự xuất hiện."

“Người thật sự có thể gây chuyện!”

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: "Xem ra thế lực muốn Thần Ma Tộc diệt vong, không chỉ có Thiên Đạo Giới."

Hắn cảm thấy hai người áo đen xuất hiện là bởi vì Thần Ma Tộc, thật ra lại không biết hai người này là cường giả của Tào Hóa Môn.

Trực tiếp xuống Thiên Đạo Giới, tìm tới phủ Giới Chủ, mục đích chính là vì bắt Diệp Trường Sinh trở về.

Diệp Trường Sinh không biết những người này là bởi vì phụ thân hắn mới tới.

Nếu biết hẳn nhất định sẽ nói một câu, người khác đều hồ cha, sao lại đến hắn thành hồ em bé rồi?

Đạo Linh Nhi thấy ba công kích bay tới, vội vàng nói: "Mang theo người của người rút đi, ta giúp người ngăn cản bọn hắn một lần!"

“Không cần, loại cường giả này ta cũng chưa từng giết qua, thật muốn thử một lần!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó chợt lóe, nhanh chóng vọt tới ba người Dạ Kinh Hồng.

Lỗ mãng như vậy?

Quá cầu thả.

Ba người này có được tu vi Thần Đế tầng thứ chín. Phải biết rằng sau khi bước vào cấp Thần Đế, tu vi mỗi khi tăng lên một tầng, đó là khe rãnh không cách nào vượt qua.

Thiếu một cảnh giới nhỏ, thực lực khác nhau một trời một vực.

Diệp Trường Sinh mới là Thần Đế tầng thứ hai, chênh lệch sáu cấp bậc nhỏ với ba người kia, còn muốn lấy một địch ba, không biết xúc động là ma quỷ sao?

Bá.

Tuyên cổ nhất kiếm bay ra, xuyên qua về phía ba người.

Dạ Kinh Hồng biến sắc, trong lòng thầm nói: “Hắn thật sự là kiếm tu, kiếm đạo nhập phạm, tiền đồ của người này là vô hạn, đáng tiếc hắn đắc tội người không thể đắc tội.”

Long Thương Sinh nhìn kiếm quang bay tới, ống tay áo giật dữ cuồn cuộn bay lên, một sóng khí khủng bố bao trùm: "Phù sinh vạn nhận!"

Sóng khí tựa như đao cuồn cuộn, chậm rãi cuồn cuộn tuôn trào, cắn trời nuốt đất, bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi về phía trước ngừng lại, hai đạo kiếm quang liên tiếp bay ra nghênh đón sóng khí dòng nước lũ.

Thân ảnh hắn thẳng tắp mà đứng, pháp tướng sau lưng xuất hiện, Hắc Ám Thần cách xuất hiện ở chính giữa pháp tướng, thần uy chí tôn mệnh mông tràn đầy tản ra.

Vô số ánh sáng vàng đen che khuất bầu trời, pháp tướng hai bên trái phải, thần long, huyền vũ xuất hiện, bay lượn Cửu Thiên.

Chương 620: Thần uy chí tôn, cái thế vô địch.

Tất cả những thứ này là gì?

Tại sao hắc lại mạnh mẽ như vậy?

Pháp tướng, Thần cách, thần long, huyền vũ, còn có thần uy đáng sợ.

Hắc mạnh đến mức nào?

Còn bao nhiêu con bài tẩy nữa!

Ánh mắt ba người Lạc Quân Thiên, Dạ Kinh Hồng, Long Thương Sinh đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh âm thầm vận hành phần huyết cuồng hóa, còn có Thần Ma Biến, một thân tu vi bắt đầu tăng lên, tuy rằng chỉ là vượt qua hai cấp bậc, nhưng hắc cảm thấy mình nắm chắc chém giết ba người trước mắt.

Lạc Quân Thiên thấy cấp bậc của Diệp Trường Sinh tăng lên, quay đầu nhìn sau lưng: "Chư vị cung phụng, ra tay đi!"

Dứt lời, sáu bóng người xông lên, xuất hiện bên cạnh Lạc Quân Thiên. Sáu người này là cung phụng phủ Giới Chủ.

Thực lực cũng là một người càng mạnh mẽ hơn một người.

Trong lúc nhất thời.

Chín người hình thành thế vây công Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn này, Đạo Linh Nhi ghé mắt nhìn Thác Bạt Thiên: "Các hạ không đi giúp hắc sao?"

Thác Bạt Thiên nói: "Vì sao người không giúp hần!"

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt cười: "Hần cần trưởng thành, những chuyện này nhất định phải tự mình đối mặt."

Thác Bạt Thiên lại nói: "Ta không phải không giúp hần, chọc kẻ địch một người lại mạnh hơn một người, ta sợ bị đánh chết."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Vẫn là để cho người ta đánh chết hần đi, như vậy về sau sẽ không có phiền toái."

Đạo Linh Nhi: "..."

Trên hư không.

Thác Bạt Thiên nói một chút cũng không sai, hần căn bản không dám ra tay, bởi vì hiện tại tu vi của hần không chiếm ưu thế.

Trước kia lo lắng xuất kích toàn lực sẽ gây phiền toái cho Diệp Trường Sinh, hiện tại bản khoản này cũng tồn tại.

Nếu hần không giúp được Diệp Trường Sinh thì sẽ mang đến phiền toái cho hần, dứt khoát sẽ không ra tay, như vậy mới là hỗ trợ tốt nhất cho Diệp Trường Sinh.

Hiện tại kẻ địch của Diệp Trường Sinh mạnh như vậy, nếu như kẻ địch của hần tìm tới, Diệp Trường Sinh vốn đã tự lo không xong, tất sẽ giật gấu vá vai.

Tuy nhiên.

Thác Bạt Thiên đã đánh giá thấp Diệp Trường Sinh...

Diệp Trường Sinh rất cuộc mạnh bao nhiêu, ngay cả chính hần cũng không biết.

Ít nhất trước mắt ba người Lạc Quân Thiên, Long Thương Sinh, Dạ Kinh Hồng, hần căn bản không có để ở trong mắt.

Thần uy chí tôn, cái thế vô địch.

Bóng tối vô tận giáng xuống, giống như màn đêm vĩnh hằng mở ra.

Phía dưới.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, nắm trường kiếm, cười phi long, đập huyền vũ, pháp tướng che trời, thần cách rọi sáng thế gian.

Trong lúc nhất thời.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người hắn, ba người Dạ Kinh Hồng khiếp sợ nói không nên lời, sáu cường giả cung phụng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, không dám tới gần hắn chút nào.

Vô hình trung... Sự uy hiếp đó làm cho bọn hắn sợ hãi.

Giờ khắc này.

Ngay cả hai tên linh hồn thể trên hư không, sắc mặt đều vô cùng trầm trọng, Yến Bất Quy nói: "Hắn là con trai của Diệp Chiến Thiên, như thế nào cảm giác tiềm lực của hắn còn mạnh hơn cha hắn."

Kỷ Vu Sơn nói: "Một môn có hai yêu nghiệt, vả lại là kiếm tu, thật đáng sợ!"

Nói đến đây, hai người nhìn nhau, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, ở sau lưng Diệp Chiến Thiên còn có một người đứng.

Phạm Kiếm - Diệp Tu Duyên.

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi rung mình một cái.

Yến Bất Quy trầm giọng nói: "Không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải mang hắn trở về."

Kỷ Vu Sơn gật đầu: "May mà hắn không hoàn toàn trưởng thành, bằng không sẽ vô cùng khó giải quyết."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người Long Thương Sinh, khoe miệng nhắc lên một chút ý cười: "Đây mới là bộ dáng Thiên Thư Viện nên

có.”

"Không giả vờ, ngả bài, ta muốn bắt đầu huyết đồ mười vạn dặm."

Dứt lời, hắn lao xuống phía dưới, nhanh chóng vọt tới phía đám người Long Thương Sinh, mang theo khí thế không thể ngăn cản.

Nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi...

Diệp Trường Sinh điên rồi sao?

Hắn muốn làm gì, lấy một địch vô số?

Hiện tại người cứng rắn thì cũng không thể làm như vậy!

Lạc Cửu Khanh hoa dung thất sắc, trong mắt lóe ra một tia dị sắc, thân ảnh Diệp Trường Sinh hoàn toàn khắc ở trong đầu nàng ta.

Chẳng lẽ lại phải đi trên con đường vừa nhìn thấy Trường Sinh đã sai cả đời?

Đáng tiếc Diệp Trường Sinh sẽ không cho nàng ta cơ hội, bọn hắn nhất định không phải là người của một thế giới.

Long Thương Sinh thấy Diệp Trường Sinh giết tới, trầm giọng nói: "Chí bảo trên người người này nhiều lắm."

Lạc Quân Thiên nói: "Người có thể giao ra, nhưng chí bảo là của chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, hăng hái: "Sáu vị cung phụng, ra tay đi!"

Bá.

Bá.

Sáu tên lão giả nghiền nát không gian, từng công kích mệnh môn tràn đầy, tựa như ngôi sao ngã xuống, đánh trên người Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, kiếm như sông, khí thế hào hùng, nghênh đón công kích của sáu người.

Chương 621: Lá bài tẩy này quá nhiều, không thể lưu lại!

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh vang lên, hư không sụp đổ, bị phá hủy...

Hóa thành hư vô.

Kịch liệt lay động, bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, nghĩa vô phản cố.

Xuy.

Xuy.

Hai đạo kiếm quang kinh hồng chợt lóe, máu tươi như trụ, bắn tung tóe.

Xông lên giết hai lão giả ở phía trước, táng thân dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Sương máu tràn ngập, bao trùm không trung.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, kiếm quang điên cuồng tàn sát bừa bãi, đúng lúc này, bốn lão giả còn lại đồng thời ra tay, ánh sáng vạn trượng, rực rỡ chói mắt.

Thấy vậy.

Khuôn mặt Lạc Quân Thiên trầm như nước: "Ra tay đi, kiếm đạo của người này quá mạnh."

Dạ Kinh Hồng và Long Thương Sinh gật gật đầu, ba người xuyên qua không gian, đánh từng công kích ra ngoài.

"Đến đây, cùng nhau lên, ta thích nhiều người, như vậy mới thú vị!" Giọng nói của Diệp Trường Sinh như sấm, theo đó hơi thở trên

thân ảnh thay đổi: “Sát giới!”

Vô số sát khí xuất hiện, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ kín, hoàn thành việc chém giết trăm người cấp Thần Đế, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Chém giết trăm người?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên bầu trời xẹt qua, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Giết những người này, đủ rồi!"

Sát khí đáng sợ giống như binh khí bén nhọn, nghiến ép trên thân ảnh mọi người, sắc mặt bốn tên lão giả thay đổi, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Bọn hắc tung hoành Thiên Đạo Giới mấy ngàn năm, lần trước có cảm giác sợ hãi như vậy đã không biết là lúc nào.

Tu vi của Diệp Trường Sinh yếu hơn bọn hắc, thế nhưng uy áp và khí thế hoàn toàn không phải bọn hắc có thể so sánh.

Ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắc... Hắc mới là người đứng thứ nhất thế hệ trẻ, hiện tại ta còn không bằng hắc!"

Nói đến đây, trong lòng nàng ta còn sợ hãi, nếu vừa rồi đánh một trận với Diệp Trường Sinh, lúc này nàng ta hẳn là đã bị trọng thương.

Lạc Quân Thiên nói: "Lá bài tẩy này quá nhiều, không thể lưu lại!"

Long Thương Sinh gật đầu: "Hắc là hậu bối có thiên phú nhất mà ta từng gặp qua, có hắc tồn tại, sẽ che dấu hào quang của Khanh Nhi!"

Dạ Kinh Hồng phụ họa: "Tuổi còn trẻ mà kiếm đạo vô địch, lĩnh ngộ Sát Giới, có được Thần cách, còn có uy áp đáng sợ kia, hẳn hẳn là con của trời. Nếu không, không có khả năng có nhiều cơ duyên như vậy."

Một số người không thể gặp được cơ duyên trong suốt cuộc đời của họ.

Ở trên người Diệp Trường Sinh lại là bình thường như vậy, hẳn rồi cuộc làm như thế nào.

“Giết!”

Thân ảnh ba người đi về phía trước ngừng lại, linh khí mệnh môn trên người ngăn cản Sát Giới. Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, nơi đi qua, đều có bóng người ngã xuống.

Bốn tên cung phụng, tốt.

Một kiếm giết, hình thần câu diệt.

Trong Sát Giới, Trường Sinh làm vua.

Bốn tên cung phụng căn bản không nhắc nổi bọt nước gì.

Bọn hắn là Thần Đế thì như thế nào, cũng bị giết trong nháy mắt mà thôi. Ở trong mắt Diệp Trường Sinh, tu sĩ cấp Thần Đế không khác gì rau cải trắng.

Trong phút chốc.

Sáu tên cung phụng bị giết, Lạc Quân Thiên cảm thấy hoảng sợ: “Thiếu niên này thật đáng sợ, Thiếu chủ Thần Ma Tộc đời này còn đáng sợ hơn trước kia.”

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, cúi đầu nhìn kiếm Thái Hư đang nhỏ máu: “Chỉ còn lại ba người các ngươi, muốn chết với tư thế gì, ta thỏa mãn các ngươi!”

Long Thương Sinh giận dữ nói: “Cuồng vọng, Thiên Thư Viện há lại là nơi ngươi làm càn!”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta làm càn, ngươi đánh ta đi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Thiên Thư Viện rất

mạnh sao? Nhưng làm thế nào ta cảm thấy rất bình thường?”

Long Thương Sinh lại nói: "Người sẽ vì sự ngu xuẩn của mình mà trả giá."

"Người đi!" Diệp Trường Sinh giận dữ quát một tiếng, giơ tay lên một kiếm chọc trời, tức giận chém xuống phía Long Thương Sinh: "Ta diệt Thiên Thư Viện người thì sẽ phải trả giá đắt, các người chèn ép ta, tiêu diệt Thần Ma Tộc là có thể bình an vô sự."

"Còn có vương pháp không?"

Long Thương Sinh nhìn chăm chú vào kiếm quang rơi xuống trước mắt, trên cánh tay xuất hiện áo giáp màu đen, vung quyền nện qua.

Oanh.

Oanh.

Quyền lệ và kiếm quang va chạm cùng một chỗ, sóng khí khuếch tán làm cho hư không sụp đổ, một kích va chạm sẽ đập lửa trời đất.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Long Thương Sinh lui về phía sau, cách đó trăm trượng, lão ta mới chậm rãi ổn định thân ảnh. Cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên áo giáp xuất hiện vết nứt, tựa như mạng nhện.

"Lạc huynh, Dạ huynh, ra tay đi!"

Về mặt Lạc Quân Thiên, Dạ Kinh Hồng chấn động, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại một kiếm đánh lui Long Thương Sinh.

Ngay trong nháy mắt hai người chuẩn bị ra tay, Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía bọn hắn: "Đứng kia đừng nhúc nhích, nếu không chết!"

Chương 622: Muốn chạy sao, ta đồng ý chưa?

Hai người hơi run lên.

Đây cũng quá kiêu ngạo.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện với bọn hắn như vậy.

Vẻ mặt Lạc Quân Thiên tức giận, hơi thở khủng bố trên người lao ta bắn ra, phù văn màu vàng trải rộng: "Vạn phù diệt thế."

Bá.

Bá.

Từng phù văn như rồng cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Phù sư?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nói để cho người đừng nhúc nhích, không tin tà sao?"

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, một tòa chuông lớn bay ra, bao phủ về phía Lạc Quân Thiên.

Chuông này chính là chuông Như Ý của Thác Bạt Thiên, nhưng hiện tại đã thuộc về Diệp Trường Sinh.

Chuông Như Ý bay ra, oanh kích trên phù văn, tựa như một đạn pháo tiến về phía trước, nơi đi qua, phù văn bị hủy diệt.

Chuông khổng lồ bao phủ trên người Lạc Quân Thiên, lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, chuông khổng lồ bay trở về, hóa thành cổ nắm tay nhỏ.

Cái này...

Dạ Kinh Hồng sợ hãi không thôi, một sự rét lạnh từ sâu trong linh hồn truyền đến, trong nháy mắt lan ra toàn thân...

Một tên phù sư cấp Thần Đế, trong khoảnh khắc táng thân trong chuông lớn.

Ở phía xa.

Đồng tử Thác Bạt Thiên phóng to, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Khá lắm, hắc dùng chuông Như Ý thành thạo như vậy sao?"

Ngày đó Diệp Trường Sinh và Hắc Tinh Tinh suýt nữa mất mạng trong chuông Như Ý, cuối cùng chỉ bảo của hắn rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, không còn muốn trở về nữa.

Hôm nay gặp lại chỉ bảo, không nghĩ tới chuông Như Ý trong tay Diệp Trường Sinh có uy lực khủng bố như vậy.

Thác Bạt Thiên khẽ thở dài một tiếng: "Ta vẫn không biết chơi!"

Lúc này.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Dạ Kinh Hồng: "Người là kiếm tu, ta sẽ không dùng nó đối phó người, rút kiếm đi!"

Dạ Kinh Hồng gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, người xong rồi, giết người của phủ Giới Chủ, Thiên Đạo Giới sẽ không có chỗ ẩn thân của người."

Nói đến đây, thân ảnh của lão ta bay ngược ra sau: "Diệp Trường Sinh, người cứ chờ bị giết đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chạy sao, ta đồng ý chưa?"

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh hắn chợt lóe, lao ra. Một kiếm chém trời, xuyên về phía Dạ Kinh Hồng.

Giờ khắc này.

Long Thương Sinh, Lạc Cửu Khanh đều mờ mịt.

Hết sức mờ mịt.

Long Thương Sinh không nghĩ tới Dạ Kinh Hồng lại lựa chọn chạy trốn, lão ta cũng là kiếm tu, như thế nào không thể đánh một trận?

Lạc Cửu Khanh không thể tin được Tam thúc Lạc Quân Thiên cứ như vậy bị giết, Kiếm thúc trong lòng nàng ta, ở trước mặt Diệp Trường Sinh, ngay cả rút kiếm cũng không dám.

Xuy.

Một kiếm xẹt qua, Dạ Kinh Hồng bị ép ra tay, ngăn cản một kích của Diệp Trường Sinh. Hai đạo kiếm quang va chạm cùng một chỗ, thân ảnh Dạ Kinh Hồng bay ngược ra sau, trường kiếm trong tay hóa thành bột mịn.

Hai má dưới uy áp khủng bố có chút vặn vẹo, biến hình, vô số kiếm khí từ trên người lão ta xẹt qua, từng vết kiếm xuất hiện.

Cả người trong nháy mắt đầy máu, bộ dáng vô cùng chật vật.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Thương Sinh quay đầu nhìn về phía Lạc Cửu Khanh: "Khanh ân hi, thông tri cho phụ thân người!"

Lạc Cửu Khanh giật mình, tay ngọc khẽ nâng, một viên đá truyền âm bị bóp nát: "Một mình hắn có thể đánh bại Thiên Thư Viện sao?"

Lúc này.

Thân ảnh Long Thương Sinh chợt lóe, đi tới bên người Dạ Kinh Hồng, giơ tay lên đưa một viên đan dược cho Dạ Kinh Hồng: "Dạ huynh, người lui sau trước, chuyện còn lại giao cho Thư Viện!"

Dạ Kinh Hồng tiếp nhận đan dược: "Long huynh, ta..."

Long Thương Sinh nói: "Không cần nhiều lời."

Nói đến đây, lòng bàn tay lão ta xuất hiện một tia sáng, tiện tay vung lên, bay tới chỗ sâu trong Thiên Thư Viện.

Khi ánh sáng lan rộng, một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra...

Oanh.

Oanh.

Màn sáng khúng bố xuất hiện che khuất bầu trời, bao phủ toàn bộ Thiên Thư Viện.

Ngay sau đó, chín bóng người xuất hiện, giống như đạp mây mà tới, tựa hồ như Thần tiên Cửu Thiên buông xuống.

Long Thương Sinh thấy chín người đến, vội vàng tiến lên, khom người một cái: "Thương Sinh, bái kiến Lão Viện trưởng."

Khuôn mặt Long Nam Huyền trầm như nước, thanh âm khàn khan: "Chuyện gì xảy ra, Thư Viện đang tốt, bị người làm cho chướng khí mù mịt."

Long Thương sinh sợ hãi không thôi: "Lão Viện trưởng, Thần Ma Tộc đã trở lại."

Long Nam Huyền hoạt động thân thể một chút. "Thần Ma Tộc, thì ra là bọn hần, đã nói sao hơi thở này sao lại quen thuộc như thế."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Đến thì đến, giết là được, thế nào, đánh không lại sao?"

Long Thương sinh nói: "Lão Viện trưởng, Thiếu chủ Thần Ma Tộc đời này quá mức yêu nghiệt."

Long Nam Huyền nói: "Có bao nhiêu yêu nghiệt, ta xem một chút."

Ngay sau đó.

Sắc mặt lão ta chợt biến đổi: "Thật sự rất yêu nghiệt! Thần cách và Giới hần đã có được, lão phu bế quan nhiều năm như vậy, mới miễn cưỡng lĩnh ngộ ra Giới!"

Long Thương Sinh lại nói: "Nếu không phải như thế, Thương Sinh không dám quấy rầy Lão Viện trưởng bế quan."

Chương 623: Thật sự rất khủng bố

Long Nam Huyền không nói gì, quay đầu nhìn về phía Yến Bất Quy và Kỷ Vu Sơn: "Bọn hắc là ai?"

Long Thương Sinh nói: "Lão Viện trưởng, bọn hắc tới từ Tào Hóa Thiên Giới."

Long Nam Huyền hít mắt: "Kia chỉ là linh hồn thể đã mạnh mẽ như thế, bọn hắc cũng là hướng về phía Thần Ma Tộc?"

Long Thương Sinh gật đầu: "Đúng vậy, bọn hắc cho một khối long cốt. Phủ Giới Chủ đáp ứng hỗ trợ bắt Diệp Trường Sinh."

Long Nam Huyền nói: "Lạc Trường Giới hồ đồ, người này bị Tào Hóa Thiên Giới để mắt tới có thể là hạng người tầm thường sao? Hắc còn trẻ như vậy, chắc chắn sẽ không rời khỏi giới này, làm sao có thể có liên quan đến cường giả của Tào Hóa Thiên Giới, các người chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người này có thiên phú nghịch thiên, đã vượt qua Lạc Cửu Khanh, người sẽ không cảm thấy hắc là tự mình tu luyện chứ!"

Long Thương Sinh như sấm kinh mộng, bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của Lão Viện trưởng là... Sau lưng Diệp Trường Sinh có người sao? Nhưng theo ta được biết, hắc đến từ Hoang Cổ Thiên Vực, Kiếm Châu Kiếm Cung, tài nguyên ở nơi đó khô kiệt, cũng chưa từng nghe nói qua có cường giả đi ra!"

Long Nam Huyền nói: "Thật sự không có sao? Người hãy suy nghĩ kỹ một chút!"

Long Thương Sinh kinh ngạc: "Là hắc, Phàm Kiếm, Diệp..."

Long Nam Huyền gật đầu: "Kiếm tu, Thần Ma Tộc, cũng là họ Diệp, chẳng lẽ là trùng hợp sao?"

Long Thương Sinh: "..."

Trong nháy mắt hắn ta cảm thấy mình thật ngu xuẩn, như thế nào lại không nghĩ tới điểm này?

Không thể không nói, gừng càng già càng cay.

Long Nam Huyền lại nói: "Bất kỳ một món đồ trên người người này, đều là tồn tại làm cho người ta điên cuồng. Người lại vì một khối long cốt mà giúp người khác bắt hắn!"

Long Thương Sinh nói: "Lão Viện trưởng, người có thể giao cho bọn hắn, nhưng chí bảo nhất định là của Thư Viện chúng ta."

"Cái này còn tạm được, cũng không uổng công lão phu xuất quan một lần!" Long Nam Huyền trầm giọng nói, quay đầu nhìn về phía tám người sau lưng: "Bạn già, làm việc."

Dứt lời.

Tám người bước đi về phía trước, đi về phía Diệp Trường Sinh, người sau hít mắt: "Đây là nội tình mạnh nhất của Thiên Thư Viện?"

Không hổ là Thư Viện truyền thừa mấy ngàn năm, thực lực của chín người này thật sự rất mạnh, nhất là Long Nam Huyền, hơi thở trên người lão ta tản ra khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh nắm chặt tay Thái Hư, vận dụng hai khí âm Dương và Hỗn Độn trong cơ thể, lần thứ hai điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất.

Đây sẽ là một hồi đại chiến chấn động thế gian, không cho phép có một chút sơ suất nào.

Dù sao trước kia cũng chưa từng đánh mạnh như vậy.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, một nam tử trung niên đi ra, trăm người theo sát sau lưng, uy áp khủng bố hạ xuống.

Nam tử trung niên lẳng không bay xuống, đi về phía Long Nam Huyền: "Viện trưởng, người làm sao xuất quan."

Long Nam Huyền nói: "Nếu ta không ra cửa, Thư Viện sẽ không còn, Giới Chủ người làm sao có thể làm được."

Lạc Trường Giới xấu hổ cười: "Khiến cho Viện trưởng chê cười."

Long Nam Huyền lại nói: "Nếu đã tới, Thần Ma Tộc sẽ giao cho người."

Lạc Trường Giới quay đầu nhìn Dạ Kinh Hồng: "Lão Tam đâu!"

Dạ Kinh Hồng yếu ớt nói: "Hồi Giới Chủ, Quân Thiên bị Diệp Trường Sinh chém giết."

Sắc mặt Lạc Trường Giới trầm xuống: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, mỗi một lần Thần Ma Tộc giáng thế, không thể thiếu một hồi đại chiến chấn động thế gian."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chỉ tiếc lúc này đây, Thần Ma Tộc có phải hơi yếu một chút hay không."

"Giới Thần Vệ, tru sát Thần Ma Tộc, một người cũng không để lại!"

Ra lệnh một tiếng, trăm người đồng loạt xuất hiện, mãnh liệt như đằng long, trong chớp mắt đi tới bên cạnh tám lão giả Thiên Thư Viện, ánh mắt tề tụ trên người Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Đạo Linh Nhi, Thác Bạt Thiên, Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần, Thiên Khô lão nhân, Diệp Huyền Huyền đi tới bên người Diệp Trường Sinh.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, người của phủ Giới Chủ Thiên Đạo Giới cũng tới, hơn nữa còn có Thiên Thư Viện, chuyện lần này thật sự lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Là có chút lớn, ta sợ giết đến mềm tay!"

Đạo Linh Nhi ghé mắt: "Người còn không có ý định rời đi?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Còn chưa đánh xong, đi cái gì, bọn hần sẽ thả ta đi sao?"

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Người đừng giả bộ, có thể ra tay."

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: "Nếu ta thật sự ra tay, người không sợ dính vào nhân quả của ta sao? Quên đi, ta vẫn không nên ra tay, bằng không người sẽ không có."

Diệp Trường Sinh nói: "Khủng bố như vậy?"

Đạo Linh Nhi gật đầu, nghiêm nghị nói: "Thật sự rất khủng bố, sẽ chết người đấy."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta không tin, người cứ việc ra tay, nhân quả gì ta tiếp tục lấy."

Đạo Linh Nhi: "..."

Chương 624: Chúng ta là huynh đệ!

Trong hư không.

Thác Bạt Thiên nghe thấy tiếng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Ta cũng có thể giúp người, những người này quá đáng, khi để người một mình, ta thật sự là nhìn không nổi nữa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhân quả của ta, người cũng giúp ta tiếp nhận."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đừng động, nhân quả của người ta không muốn nhận!"

Thác Bạt Thiên lại nói: "Chúng ta là huynh đệ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Vậy lúc ta bị người đánh, người sao không ra tay, hiện tại ta trở thành huynh đệ của người."

Thác Bạt Thiên tiếp tục nói: "Kỳ thật nhân quả với không nhân quả không quan trọng, ta chủ yếu là muốn giúp người, chính là nhìn không quen nhiều người khi dễ ít người."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Thác Bạt Thiên: "Ta tin người mới là quý!"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Người xác định để cho ta giúp người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cứ việc ra tay, đánh bọn hắn cho đến chết!"

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, hơi thở kinh khủng trên người nàng bắn ra. Theo đó trên bầu trời phong vân bắt đầu khởi động, từng sấm sét kinh khủng rơi xuống, điên cuồng xé rách hư không.

Lôi đình như rồng, kinh thiên động địa.

Toàn bộ hội tụ cùng một chỗ, bổ xuống phía Diệp Trường Sinh.

Cái quái gì vậy?

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thần lòi rơi xuống từ cửu tiêu, vội vàng nói: "Đây là nhân quả người nói?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Đây mới là bắt đầu, phía sau còn nghiêm trọng hơn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Mau dừng lại, người đừng ra tay!"

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Kẻ địch trước mắt, trước hết người đi giết địch đi, để ta ra tay cũng không có bất kỳ sự trợ giúp gì cho người, ngược lại sẽ dẫn tới phiền toái lớn hơn."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người rốt cuộc là ai!"

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt cười: "Cơ hội thích hợp, lại nói cho người biết!"

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục: "Ta muốn rời đi, có duyên chúng ta còn có thể gặp nhau."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Lúc này đi? Có phải có chút gấp gáp hay không?"

Đạo Linh Nhi mỉm cười, thân ảnh chợt lóe, biến mất ở Cửu Thiên trên cao. Theo đó, vô số lòi kiếp cũng không thấy đâu.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nàng cứ đi như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, chuyện nơi này vốn không có quan hệ gì với nàng!"

Thật tình không biết.

Đạo Linh Nhi sở dĩ lựa chọn rời đi là bởi vì nàng thật sự tính toán giúp Diệp Trường Sinh, chỉ là nàng thật không ngờ nhân quả lại kinh khủng như vậy.

Lòi kiếp buông xuống, dẫn động Cửu Thiên.

Hẳn là đã có người nhận ra nàng rời đi.

Tiếp tục ở tại chỗ này, sẽ mang đến tai họa sát thân cho Diệp

Trường Sinh.

Một số người sẽ nói, tại sao không giúp Diệp Trường Sinh giải quyết tất cả kẻ thù trước khi rời đi.

Không phải Đạo Linh Nhi không muốn, mà là nàng không thể.

Mọi người thấy Cửu Thiên Lô Kiếp tới nhanh, đi cũng nhanh, đều mờ mịt, đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này.

Lạc Trường Giới trầm giọng nói: "Giới Thần Vệ, ra tay đi!"

Trăm người đập không mà đi, mang theo khí thế không thể ngăn cản, hàn quang bắn thẳng vào người Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với một kích khủng bố của trăm người, Diệp Trường Sinh nói: "Các người đợi chờ động, trận chiến này một mình ta tiếp."

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, thực lực của Giới Thần Vệ bình thường, không phải chúng ta không địch lại. Trăm người này giao cho chúng ta, Thiếu chủ đi chém giết những người khác."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người chém giết Giới Thần Vệ, ta đi trước giết tám lão đầu này!"

Giới Thần Vệ rất mạnh, nhưng so với bát lão của Thiên Thư Viện, bọn hắn đã yếu đi rất nhiều.

Dù sao một người là thể lực thông thường của phủ Giới Chủ, một người là nội tình mạnh nhất của Thiên Thư Viện.

Diệp Trường Sinh rút kiếm lướt đi, tấn công về phía tám người, kiếm chém Cửu Thiên, nhất kiếm vạn trượng.

Tám người tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, đối mặt với kiếm quang xuyên suốt mà đến, bọn hắn không lùi mà tiến, thần lực khủng bố nghiền ép xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Nam Huyền nói: “Trường Giới, vì sao ngươi không trực tiếp ra tay, như vậy chỉ tiêu hao lực lượng của phủ Giới Chủ các ngươi.”

Lạc Trường Giới nói: "Viện trưởng, những người này quá yếu, không cần ta ra tay."

Long Nam Huyền lại nói: "Diệp Trường Sinh một chút cũng không kém, ngươi và Thương Sinh đồng thời ra tay, cứ việc chém giết hẳn, chậm thì sinh biến."

Lạc Trường Giới gật đầu: "Nếu Viện trưởng đã mở miệng, vậy ta sẽ tự mình ra tay giết hẳn."

Long Nam Huyền tiếp tục: "Ngươi sẽ không hối tiếc với sự lựa chọn của mình, giết hẳn, ngươi sẽ nhận được lợi ích bất ngờ!"

Lạc Trường Giới nói: "Viện trưởng nói rất đúng!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, chấn động Cửu Thiên, rung động Cửu U.

Thế giới này dường như sắp sụp đổ.

Tám người liên thủ một kích, thần lực cường đại đánh nát kiếm quang của Diệp Trường Sinh, đồng thời đánh bay hẳn ra ngoài.

Không gian sụp đổ, bị phá hủy...

Diệp Trường Sinh gian nan ổn định thân ảnh, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía tám người, ở khóe miệng hẳn tràn ra máu tươi: "Đây là thực lực của nửa bước Cổ Thần?"

Chương 625: Nhanh thôi, nhanh thôi

Tám tên nửa bước Cổ Thần, thật kinh khủng như vậy.

Diệp Trường Sinh cảm giác mình có chút bành trướng, thế mà lấy một địch tám, đấu cùng một chỗ với bọn hắn.

Lạc Trường Giới thấy Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài: "Giới Ảnh, các người cũng đi đi!"

Ra lệnh một tiếng, mười bóng người bất ngờ bay về phía trước, tựa như U Linh trong bóng tối.

Long Nam Huyền nói: "Trường Giới, xem ra nhiều năm như vậy, thực lực của phủ Giới Chủ các người tăng lên không ít!"

Lạc Trường Giới nói: "Viện trưởng, bọn hắn là lão Giới Chủ lưu lại."

Long Nam Huyền gật đầu: "Lão Giới Chủ chưa từng trở về sao?"

Lạc Trường Giới lại nói: "Chưa từng trở về!"

Sắc mặt Long Nam Huyền trầm xuống: "Hắn tuyệt thế phong hoa, hẳn là đã đi xa hơn. Nhưng phủ Giới Chủ có nội tình hẳn lưu lại, cũng không có ai có thể lay động."

Lạc Trường Giới cười nói: "Viện trưởng hẳn là cũng phải rời khỏi thế giới này."

Nam Long Huyền lạnh nhạt nói: "Nhanh thôi, nhanh thôi!"

Dứt lời, hai tiếng nổ vang đến, Lạc Trường Giới, Long Nam Huyền theo tiếng nhìn lại, khóe miệng nhếch lên một ý cười...

Tiếng nổ đình tại nhức óc, vô số linh khí bắn ra, kinh khủng như vậy.

Long Nam Huyền và Lạc Trường Giới theo tiếng nhìn lại, khóe miệng nhấc lên ý cười...

Bởi vì giờ khắc này, Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Tám gã nửa bước Cổ Thần, không hổ là lá bài tẩy mạnh nhất Thiên Thư Viện.

Bọn hắn vừa ra tay đã trấn áp Diệp Trường Sinh, mỗi một công kích giống như có thể dẫn dắt vạn linh lực, phát huy lực lượng linh khí bốn nguyên đến cực hạn.

Một lão giả trong đó càng dễ dàng đánh nát kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Khủng bố như vậy, không hiểu gì chỉ biết là rất lợi hại.

Thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu. Trên hư không, hai người Yến Bất Quy, Kỷ Vu Sơn lặng không bay xuống, xuất hiện ở bên người Lạc Trường Giới.

Yến Bất Quy trầm giọng nói: “Hắn đã bị thương, giao người cho chúng ta!”

Lạc Trường Giới nói: “Các hạ chớ vội, người nhất định sẽ giao cho các người, có phải nên chờ một chút hay không?”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Diệp Trường Sinh bị thương là không sai, nhưng hắn còn có sức lực đánh một trận.”

Yến Bất Quy lại nói: “Được, người chúng ta phải mang đi, đồ đáp ứng cho các người cũng sẽ không nuốt lời. Các hạ không nên động tâm tư với hắn, nếu không, hậu quả các người đều biết.”

Lạc Trường Giới nói: “Yên tâm, hợp tác? Vẫn nên chân thành một chút, điều này ta hiểu.”

Lúc này.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt: “Có chút thú vị, nhiều người chơi chính là không giống.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, mạnh mẽ xông về phía trước, lần thứ hai vung kiếm tức giận chém xuống. Mặc dù là tám gã nửa bước Cổ Thần, hắn vẫn không như cũ không sợ hãi.

Là nam nhân, cho dù là bất cứ lúc nào cũng không cúi đầu.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Nam Huyền trầm giọng nói: “Đánh không chết? Hắn thực sự ngoan cường.”

Lạc Trường Giới nói: “Viện trưởng yên tâm, có Giới Ảnh cùng nhau ra tay, hắn giãy dụa không được quá lâu!”

Long Nam Huyền lại nói: “Trường Giới, người đáp ứng giao Diệp Trường Sinh cho bọn họ.”

Lạc Trường Giới gật đầu: “Người khẳng định phải giao cho bọn họ, bởi vì bọn họ trả thù lao, ta không cách nào cự tuyệt.”

Long Nam Huyền không chút kiêng dè: “Cả người Diệp Trường Sinh là bảo vật, cứ như vậy để cho bọn hắn mang đi, người không cảm thấy thiệt thòi sao?”

"Nếu tám lão bắt được Diệp Trường Sinh, chỉ bảo trên người hắn sẽ thuộc về Học Viện. Người, ta có thể giao ra, nhưng chỉ bảo nhất định phải lưu lại."

Lời này... Hiển nhiên là nói cho hai người Yến Bất Quy nghe.

Yến Bất Quy quay đầu nhìn Long Nam Huyền: “Chỉ bảo cho các người, chút đồ vật này, chúng ta chướng mắt.”

Một bên, Kỷ Vu Sơn vừa định mở miệng, lại bị ngăn lại.

Yến Bất Quy tiếp tục nói: “Các người bắt Diệp Trường Sinh, sức lực tiêu hao không nhỏ. Chỉ bảo cho các người, không có gì đáng trách, chúng ta chỉ cần người.”

Trâu bò như vậy?

Phía trên tới quả là không giống nhau.

Làm cho người ta có cảm giác tài đại khí thô.

Thật ra không biết, Yến Bất Quy cảm thấy vô cùng bất mãn với Long Nam Huyền. Dám cướp đồ với Tào Hóa Môn, có phải sống quá lâu nên muốn chết hay không?

Lão ta sở dĩ lựa chọn để lại chí bảo cho Thiên Thư Viện, nguyên nhân kỳ thật vô cùng đơn giản, chính là để cho Thiên Thư Viện tạm thời bảo quản.

Chờ mang Diệp Trường Sinh trở về, có rất nhiều thời gian thu thập Thiên Thư Viện. Ở trong mắt Tào Hóa Môn, Thiên Thư Viện quá yếu.

Thần cách, loại thần vật này là tồn tại mà mọi người đều hướng tới, làm sao có thể dễ dàng giao cho Thiên Thư Viện như vậy?

Toàn là hồ ly ngàn năm, một đám già thành tinh.

Long Nam Huyền nghe thấy tiếng, lạnh nhạt cười. Ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh, uy áp khủng bố bắn ra, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Chương 626: Thể giết chết trong nháy mắt

Chỉ cần có thể đạt được chí bảo trên người Diệp Trường Sinh, cho dù để lão ta ra tay một lần, cũng không có chút thiệt thòi nào.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, truyền khắp cửu thiên thập địa.

Vô số kiếm khí tàn sát bừa bãi, hư không mệnh mông hóa thành một vùng biển kiếm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lần thứ hai bay ngược ra ngoài. So với lần trước, hắn rất nhanh ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên người xuất hiện từng vết nứt.

Hắn nâng tay lau máu tươi trên khóe miệng, quay đầu nhìn sau lưng, phát hiện đám người Kiếm Vô Ý bị Giới Thần Vệ vây quanh. Bọn hắn vừa đánh vừa lui, tạm thời không rơi vào thế hạ phong.

Lui là không có khả năng lui, cho dù bị đánh chết cũng không có khả năng.

Chỉ là sự tình phát triển đến bây giờ là điều hắn thật không ngờ tới. Nếu hai thế lực lớn Thiên Thư Viện và phủ Giới Chủ liên hợp, có vẻ Thần Ma Tộc đích xác có chút nhỏ bé.

Lúc này.

Thân ảnh Long Nam Huyền chợt lóe, xuyên qua hư không đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: “Thúc thủ chịu trời, nếu không, trong phút chốc lão phu giết chết tất cả Thần Ma Tộc.”

Nói đến đây, lão ta đưa cho Long Thương Sinh, Lạc Trường Giới một cái ánh mắt: “Giết người Thần Ma Tộc, để cho hắn nhìn thuộc hạ của mình ngã xuống.”

Thân ảnh Long Thương Sinh, Lạc Trường Giới chột lóe, đập không lướt nhanh, vọt tới phía đám người Kiếm Vô Ý.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, ánh mắt nhìn về phía Long Nam Huyền: “Lão đầu, có dám đánh một trận với ta hay không?”

Long Nam Huyền hơi giật mình: “Người để cho ta ra tay?”

Diệp Trường Sinh một bước đập trời, cầm kiếm đi tới phía Long Nam Huyền: “Ra tay đi!”

Nghe tiếng.

Thân ảnh Long Thương Sinh, Lạc Trường Giới đi về phía trước ngừng lại, bọn hắn xoay người tò mò nhìn Diệp Trường Sinh, hẳn muốn đánh một trận với Long Nam Huyền.

Người trẻ tuổi, cuối cùng vẫn còn quá trẻ.

Long Nam Huyền nhìn Diệp Trường Sinh đi tới: “Ta, một chiêu giết người!”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng vậy!”

Mẹ kiếp, khoác lác có hơi lớn!

Dám khoác lác như vậy, Diệp Trường Sinh tuyệt đối là người đứng thứ nhất.

Đã bị đánh thành dạng này, còn muốn một kiếm chém Long Nam Huyền, đầu hai người Long Thương Sinh và Lạc Trường Giới đều ong ong.

Nhóc, người điên rồi.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía Long Nam Huyền, trong lúc đi về phía trước, tâm thần hắn khẽ động: [Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ giết chết trong nháy mắt!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, sử dụng thành công thẻ giết chết trong nháy mắt!]

Nghe được bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống, khoe miệng hắc hắc lên một nụ cười, giơ tay lên, một kiếm bay ra: “Thuần Sát!”

Long Nam Huyền kinh thường, lao mạnh về phía trước, nghênh đón kiếm quang của Diệp Trường Sinh. Nhưng khi cách kiếm quang càng ngày càng gần, sắc mặt lão ta chợt thay đổi: “Thật mạnh... Thật chói mắt, hai mắt đau quá!”

Xuy.

Kiểm đến.

Một kiếm kinh hồng, Bạch Hồng như điện, xuyên qua cổ Long Nam Huyền.

Một kiếm bão máu, khủng bố như vậy!

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Long Nam Huyền: “Người không tránh sao? Người không tránh sao?”

Thân thể Long Nam Huyền ngã xuống, chỉ còn lại một luồng tàn hồn, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Làm sao... Làm sao có thể, người...”

Diệp Trường Sinh nói: “Một chiêu giết người, người cho rằng ta khoác lác sao?”

Tiếp theo, trong hộp kiếm sau lưng, Đồ kiếm bay ra, hóa thành một đạo tinh mang xuyên qua phía Long Nam Huyền.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Trường Sinh và Lạc Trường Giới vội vàng hô: “Lão Viên trưởng!”

Diệp Trường Sinh bất ngờ xoay người, ánh mắt dừng trên người hai người Lạc Trường Giới, trường kiếm chỉ một chỉ: “Các người muốn thử một chút?”

Hai người Lạc Trường Giới vội vàng lui về phía sau, vẻ mặt đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng sợ hãi vạn phần, hắc làm

sao làm được?

Diệp Trường Sinh lại xoay người nhìn về phía hai người Yến Bất Quy, tiếp tục nói: “Nếu không, các người đến tiếp một kiếm của ta!”

Yến Bất Quy và Kỷ Vu Sơn sợ hãi, một kiếm thuật sát vừa rồi thật sự là quá mạnh.

Một kiếm đơn giản, không chịu ảnh hưởng của không gian, linh khí, pháp tắc, quy tắc, thiên đạo, chính là một kiếm giết hết thảy chỉ trong nháy mắt.

Quả thực mạnh mẽ không có đạo lý.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một tiếng nổ mạnh truyền ra, mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện Đồ kiếm bay tới phía Diệp Trường Sinh.

Tàn hồn của Long Nam Huyền vẫn lơ lửng trên hư không như trước, ở trước mặt lão ta xuất hiện một tòa lầu các, đánh lui Đồ kiếm chính là tòa lầu các này - Tàng Thư Các.

"Người trẻ tuổi, người không giết được ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Thường Sinh, Trường Giới, các người ra tay giết hắn, có lẽ kiếm kỹ của hắn chỉ có thể sử dụng được một lần!”

“Lão phu đi chữa trị thân thể, cho ta thời gian một nén nhang!”

Tiếp theo, Tàng Thư Các mang theo tàn hồn của Long Nam Huyền biến mất không thấy đâu.

Trong lúc nhất thời.

Thân ảnh bốn người Yến Bất Quy, Lạc Trường Giới bay xuống bên người Diệp Trường Sinh, bọn hắn không biết Long Nam Huyền nói có thật hay không.

Chương 627: Tất cả các người đều phải chết

Kiểm kỹ của hắn... Thực sự chỉ có thể được sử dụng một lần?

Ta cũng không dám thử!

Nếu không phải chỉ có thể sử dụng một lần, hậu quả mà một kiếm kia mang đến, bọn hắn là không cách nào thừa nhận.

Ngay khi bốn người trầm mặc, Diệp Trường Sinh đột nhiên chuyển hướng, lướt nhanh về phía Giới Thần Vệ.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn nâng tay đưa một bình nước sinh mệnh siêu cấp vào trong miệng, hơi thở trên người hắn lần thứ hai khôi phục đến trạng thái cao nhất.

Một kiếm.

Lại một kiếm.

Cửu thiên tận táng, máu nhuộm bầu trời.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh giống như điên cuồng, cả người hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Nhìn đám người Giới Thần Vệ bị tiêu diệt, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười lạnh lùng: “Nhanh, lập tức sẽ hoàn thành.”

Giới Thần Vệ phát hiện Diệp Trường Sinh giết tới, vội vàng xoay người nghênh đón, nhưng không ai có thể ngăn cản một kiếm của Diệp Trường Sinh.

Trong chớp mắt, Giới Thần Vệ đã chết hơn phân nửa, tăng lên không tới hai mươi người, thân ảnh run rẩy, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nhìn thấy cảnh này.

Bốn người Lạc Trường Giới có chút bối rối, Diệp Trường Sinh đây là sao, chẳng lẽ kiếm kỹ của hắn thật sự chỉ có thể sử dụng một lần.

Nếu không, Diệp Trường Sinh sẽ không buông tha công kích bọn hắn, ngược lại điên cuồng tấn công Giới Thần Vệ.

Lạc Trường Giới trầm giọng nói: “Người này quá mạnh, hai vị vẫn là cùng nhau ra tay, mau chóng chém giết hắn.”

Yến Bất Quy nói: “Nếu như chúng ta ra tay, đáp ứng thù lao của các người sẽ bị hủy bỏ.”

Long Thương Sinh lắc đầu, trầm giọng nói: “Lạc huynh, chúng ta liên thủ, hơn nữa có tám lão ở đây, đủ để chém chết Diệp Trường Sinh.”

Lạc Trường Giới híп mắt, giọng nói như sấm: “Giới Ảnh, ra tay!”

Lựa chọn để cho Giới Ảnh xuất thủ, nếu Diệp Trường Sinh còn có thể phóng thích kiếm kỹ kia, dưới sự vây công của Giới Ảnh, hắn nhất định sẽ sử dụng.

Nếu hắn không sử dụng nó... Hắc hắc... Vậy thì hắn xong rồi.

Giới Ảnh lĩnh mệnh, nhanh chóng lướt về phía Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, một tên Giới Thần Vệ cuối cùng ngã xuống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn của hệ thống, giết trăm người cấp Thần Đế, đạt được một lần phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi, nhìn áo bị máu tươi nhuộm đỏ: “Rốt cục hoàn thành.”

Dứt lời.

Hắn nhận thấy hơi thở nguy hiểm sau lưng truyền đến, không kịp xoay người, đã nghe được Diệp Tiêu Huyền hô: “Trường Sinh, cẩn thận!”

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Tiêu Huyền chợt lóe, xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, giúp hắn ngăn cản công kích xuyên qua mà đến.

Phanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Diệp Tiêu Huyền nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu, máu tươi bắn tung tóe trên người Diệp Trường Sinh.

“Lão tổ!” Diệp Trường Sinh xoay người, khàn giọng.

Sát ý trong mắt hắn sôi trào, giống như muốn chọn người mà cắn...

Nghĩ tới sẽ chết người, nhưng không nghĩ tới sẽ là Diệp Tiêu Huyền.

Diệp Trường Sinh vẫn luôn có một loại tình cảm đặc biệt đối với Diệp Tiêu Huyền, vừa là thầy vừa là bạn. Ở thời niên thiếu của hắn, chính lão già này đã làm bạn với hắn.

Khiến cho hắn có một sự hiểu biết hoàn toàn mới về thế giới.

Lúc này.

Tàn hồn của Diệp Tiêu Huyền xuất hiện: “Trường Sinh, lão tổ về sau sẽ không ở bên cạnh ngươi, con đường của ngươi còn rất xa, nhất định phải đi tiếp.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão tổ, ta sẽ không để ngươi ngã xuống.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng vung cánh tay lên, thu tàn hồn của Diệp Tiêu Huyền vào trong hệ thống, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tất cả các ngươi đều phải chết!”

Phần Huyết Cuồng Hóa.

Thần Ma Biến.

Diệp Trường Sinh trực tiếp thúc dục hai thiên phú thần thông, hai

khí âm Dương Hồn Độn ở trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một thân tu vi bắt đầu tăng vọt...

Trên hư không.

Từng bước.

Từng bước.

Đi về phía Giới Ảnh.

Ở dưới chân hắc, màu vàng đen lan tràn. Mỗi một bước rơi xuống, giống như bầu trời đều đang sụp đổ.

Sự thay đổi của Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến khiến cho hơi thở của hắc đạt tới cao nhất, mạnh mẽ khiến hai khí âm Dương và Hồn Độn chạy trong kỳ kinh bát mạch.

Cấp bậc tăng lên tới trạng thái cao nhất.

Thần Đế tầng thứ chín.

Khủng bố như vậy.

Ngay cả thân thể của hắc cũng xảy ra thay đổi. Trên thân thể màu vàng đen phủ đầy hoa văn quỷ dị màu đỏ như máu, giống như từng đạo phù chú.

Diệp Trường Sinh hoàn toàn lâm vào trong phần khởi, trong cơ thể giống như có một tòa núi lửa, tùy thời sẽ bùng nổ.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt bốn người Lạc Trường Giới, Long Thương Sinh, Yến Bất Quy, Kỷ Vu Sơn thay đổi, trong mắt lộ ra sự chấn động.

“Thần Ma Văn, hắc... Trên người hắc là Thần Ma Văn!” Giọng nói Long Thương Sinh run rẩy.

Thần Ma Văn là gì?

Tu sĩ đạt tới cấp Cổ Thần, sẽ có được Thần Văn.

Tu sĩ khác nhau sẽ có được Thần Văn khác nhau, mà Thần Ma Văn trên người Diệp Trường Sinh chính là Thần Văn mạnh nhất Thần Ma Tộc.

Chương 628: Phải giết trừ trong trứng nước

Luyện khí sư có thể luyện chế ra Thần Văn chính là bắt chước Thần Văn trên người tu sĩ để rèn luyện.

Nói như vậy đi, nếu như bản thân người có được Thần Văn, hơn nữa luyện khí sư luyện chế Thần Văn, uy lực công kích của người ít nhất có thể gấp mấy lần.

Tựa như Hư Vô Danh lúc trước chỉ là sử dụng một Ngụy Thần Văn đã có thể ngăn cản một kiếm của Diệp Trường Sinh.

Lạc Trường Giới nói: “Hắn là tu sĩ Thần Ma Tộc có thiên phú mạnh nhất từ trước đến nay, hơn nữa hắn còn nắm giữ hai thần thông bản mạng của Thần Ma Tộc. Bằng không, cấp bậc của hắn không có khả năng tăng lên nhanh như vậy.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Ra tay đi, cứ tiếp tục như vậy, không biết Diệp Trường Sinh còn có lá bài tẩy gì nữa.”

“Người này không trừ, nhất định sẽ trở thành họa lớn!”

Long Thương Sinh gật đầu: “Hắn còn trẻ như vậy, thật không biết nhiều năm như vậy, hắn trưởng thành như thế nào, lại có thể đáng sợ đến trình độ như vậy.”

Bá.

Bá.

Hai người đập không mà đi, nhanh chóng lướt về phía Giới Ảnh.

Sắc mặt Yến Bất Quy và Kỷ Vu Sơn âm trầm đến cực điểm, hai người hoảng sợ vô cùng, sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh đã vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Nếu để hắn trưởng thành hơn nữa, cộng thêm Diệp Chiến Thiên, Diệp Tu Duyên, ôi mẹ của ta, ba tên kiếm tu vô địch, thử hỏi ai có

thể ngăn cản bọn hắc?

Bóp chết.

Nhất định phải giết trừ trong trứng nước.

Yến Bất Quy nói: “Lão Kỷ, không quan tâm nhiều như vậy, chúng ta nhất định phải ra tay.”

Kỷ Vu Sơn nói: "Đúng vậy, ra tay đi, người này quá khủng bố."

Hai người đập không lướt đi, gia nhập vào đội hình vây công Diệp Trường Sinh. Trong lúc nhất thời, đám người tám lão của Thiên Thư Viện, Giới Ảnh, Lạc Trường Giới, Long Thương Sinh lần lượt tấn công mệnh mẽ về phía Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa

Đối mặt với sự vây công của mọi người, kiếm của Diệp Trường Sinh như rồng đi du ngoạn, đoạt thiên tạo hóa, thân ảnh xuyên qua mọi người.

Thành thạo điều luyện, giết chóc vô hạn.

Theo máu tươi bắn tung tóe, hai gã Giới Ảnh bị chém, đầu bay ra ngoài, máu tươi như trụ.

Đúng lúc này.

Một hơi thở khủng bố từ Cửu Thiên hạ xuống, theo đó, một bóng người chậm rãi đi xuống.

Người tới không phải người khác, chính là Long Nam Huyền.

Không đến thời gian một nén nhang, lão ta đã tái tạo thân thể, phóng thích hơi thở càng thêm khủng bố. Giờ khắc này, ở trên mặt lão ta ngậm nụ cười.

Bị Diệp Trường Sinh phá hủy thân thể, hình như không làm cho

lão ta mất hứng.

Theo bóng người bay xuống, giọng nói của Long Nam Huyền như phán xét: “Diệp Trường Sinh, ngày chết của người đã đến.”

Dứt lời.

Lão ta tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố cắn nuốt Cửu Thiên, một quyển sách cổ bay ra ngoài, nghiền ép về phía Diệp Trường Sinh.

Đám người Lạc Trường Giới thấy Long Nam Huyền xuất hiện, nhao nhao quay đầu nhìn lại, vẻ mặt mọi người vẻ mặt ngây ra như phỗng, trong mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Long Trường Sinh kinh ngạc hô: “Lão Viện trưởng, người... Người đã đột phá.”

Long Nam Huyền nói: “Đột phá, tái tạo thân thể, Tàng Thư làm cơ sở, lần các làm cốt, ta là Cổ Thần, vô địch ở giới này.”

Lạc Trường Giới hít mắt: “Lão Viện trưởng, người dung hợp Tàng Thư Các và thân thể thành một thể?”

Long Nam Huyền sau đó vung lên, vô số sách cổ bay ra, mang theo khí thể không thể ngăn cản, tựa như đạn pháo, oanh kích về phía Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh dưới sự oanh kích của hàng loạt sách cổ, thân ảnh lui về phía sau.

Long Nam Huyền nói: “Diệp Trường Sinh, ta muốn cảm ơn người, nếu không phải người hủy thân thể của ta, lão phu không có khả năng bước vào cấp Cổ Thần, cũng không có khả năng dung hợp Tàng Thư Các.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Yên tâm, lão phu sẽ để lại cho người một cỗ thi thể đầy đủ.”

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, hai chân đạp không, rút kiếm mà đi, một kiếm lại một kiếm tức giận chém ra, nghênh đón sách cổ bao trùm tới.

Ánh sáng vàng của phù văn bao phủ trên cổ tịch, vô số hạo nhiên chính khí bắn ra, kiếm quang tàn sát bừa bãi, sách cổ giống như ngôi sao ngã xuống, vẫn như trước thẳng tiến không lùi.

Kiểm phá cửu thiên, vô biên vô tận.

Vô số ánh sáng vàng chôn vùi bầu trời, chỉ còn lại thân ảnh Diệp Trường Sinh ở trong ánh sáng vàng xẹt qua...

Long Nam Huyền tung tiếng nói: “Tám lão, bày trận, Hồn Nguyên Hạo Nhiên Chấn Thiên Trận!”

Ra lệnh một tiếng.

Tám lão di chuyển, đạp không lướt đi, xuất hiện ở các vị trí khác nhau trên hư không, bảy vị trí lần lượt là Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang, một người ở chính giữa, hình thành thế bao vây Diệp Trường Sinh.

Nam Long Huyền lơ lửng trên không, bá đạo mà đứng: “Diệp Trường Sinh, Hồn Nguyên Hạo Nhiên Chấn Thiên Trận chính là chỗ táng thân của ngươi.”

Chương 629: Tên ta là Diệp Chiến Thiên

Đúng lúc này.

Trên hư không một bóng trắng che khuất bầu trời, ngay sau đó có một giọng nói từ ngoài trời: “Chỉ bằng các người cũng dám thương tổn nhi tử của ta, cút!”

Cút.

Thanh âm thấu Cửu Tiêu, đình tại nhức óc.

Trong hư không, mọi người chỉ cảm giác khí huyết sôi trào, cổ họng truyền đến một trận tanh ngọt, uy áp khủng bố, bọn hắn ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Nhịp tim dường như dừng lại bất cứ lúc nào.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời, nhìn lại phía Cửu Thiên. Kế tiếp, một màn kinh người xảy ra.

Một bảo kiếm lớn lừng không chém xuống, bao trùm trên người mọi người.

Mẹ nó, ai vậy?

Thanh kiếm này... Thật mạnh, thật lớn.

Nếu bị trúng đạn... Ngao... Không dám nghĩ.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người đạp không lướt nhanh muốn chạy trốn, ngay cả Long Nam Huyền cũng không ngoại lệ.

Bởi vì lão ta cũng không nắm chắc có thể ngăn cản uy lực một kiếm trước mắt.

Mọi người lướt nhanh mà đi, thoát khỏi bảo kiếm lớn bao trùm, ngay lúc bọn hắn cho rằng bình yên vô sự.

Bảo Kiếm lớn thay đổi.

Cần quét cữu thiên, phá hủy nghiền nát.

Kiểm khí sẽ rẽ ngoặt?

Mẹ nó quá biến thái.

Bọn hắn đã sống hàng ngàn năm, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự không cách nào tin tưởng kiếm khí sẽ rẽ ngoặt.

Đáng sợ.

Thật đáng sợ.

Oanh.

Oanh.

Một kiếm quét ngang, Giới Ảnh, Long Thường Sinh, tám lão của Thư Viện đều táng thân dưới kiếm quang.

Kiểm đến.

Bầu trời sụp đổ, không gian sụp đổ, thân ảnh mọi người hóa thành bột mịn, biến mất không thấy.

Lúc này.

Một bóng người đạp không đi xuống, áo trắng như tuyết, tiên phong phiêu dật, nhìn qua vô cùng tuấn mỹ.

Tinh mục kiếm mi, tướng mạo như tiên. Những nơi đi qua, từng trường kiếm màu bạc bay qua.

Ánh mắt Long Nam Huyền rơi vào trên người tới, híp mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ: “Các hạ là ai?”

“Tên ta là Diệp Chiến Thiên!”

Nói đến đây, ông xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: “Là cha hửn, mấy lão gia hỏa các người, mấy ngàn tuổi mà khi dễ một mình con trai của ta.”

“Nào, ta và các người luyện một chút!”

Con người của Long Nam Huyền phóng to, trong miệng lẩm bẩm: “Diệp Chiến Thiên, không phải là Diệp Tu Duyên sao?”

Một bên, Yến Bất Quy nói: “Sư phụ của Diệp Chiến Thiên là Diệp Tu Duyên.”

Nam Long Huyền hít một ngụm khí lạnh...

Diệp Chiến Thiên tuy rằng là một luồng phân thân, nhưng trên người ông tản ra uy áp, căn bản không phải mình có thể chống lại.

Lão ta mới đột phá Cổ Thần, đạt tới cấp bậc tha thiết ước mơ, chẳng lẽ phải táng thân ở đây?

Không.

Ta tuyệt đối không thể chết.

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Ra tay, để ta xem các người mạnh cỡ nào!”

Nói đến đây, ông dừng một chút, nhìn về phía Yến Bất Quy và Kỷ Vu Sơn nói: “Hai lão tạp mao các người là người của Tạo Hóa Môn. Trước khi đến nơi này, ta vừa mới đi Tạo Hóa Môn một chuyến, nơi đó bây giờ đã là một vùng phế tích.”

Yến Bất Quy mạnh mẽ trấn định chính mình: “Diệp Chiến Thiên, một luồng phân thân của người đi tới giới này, Tạo Hóa Môn nhất định sẽ hủy thân thể của người, người sẽ trở thành cô hồn dã quỷ.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Nói nhiều!”

Ông chỉ búng lên, một luồng kiếm quang bay ra, chui vào mi tâm của Yến Bất Quy, một luồng phân thân hóa thành hư vô.

Kỷ Vu Sơn thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần.

Đây cũng quá mạnh mẽ.

Lão ta cũng cảm thấy lạnh.

Diệp Chiến Thiên nói: “Ba người các người không liên thủ đánh một trận? Không cho ta mặt mũi sao?”

Long Nam Huyền truyền âm nói: “Trường Giới, để cho cường giả phủ Giới Chủ ra tay, bằng không chúng ta đều phải chôn mình ở đây.”

Lạc Trường Giới nói: “Lão Viện trưởng, ta đã mở ra Không Gian Đạo Tắc, chúng ta chuẩn bị rời đi, trước tiên trở về phủ Giới Chủ, chuyện còn lại chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Long Nam Huyền híp mắt, nhìn chăm chú vào Lạc Trường Giới bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rời đi. Giờ khắc này, Diệp Chiến Thiên lại là một kiếm, trực tiếp giết Kỷ Vu Sơn trong nháy mắt.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không chỉ còn lại Long Nam Huyền và Lạc Trường Giới, thân ảnh người sau bay ngược ra sau, tiện tay ném một quả Thiên Đạo Phù ra, ở sau lưng lão ta xuất hiện một vòng xoáy thật lớn.

Lạc Trường Giới mang theo Lạc Cửu Khanh và Nam Long Huyền biến mất trong vòng xoáy.

Một kiếm của Diệp Chiến Thiên phá vỡ Thiên Đạo Phù, phát hiện hai người đã không thấy tung tích, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Tiểu tử, nội liễm hơi thở, theo ta đến!”

Theo thanh âm hạ xuống, y phục ông bay bay, thân ảnh chợt lóe biến mất trên bầu trời Thiên Thư Viện, trong chớp mắt, biến mất ở chân trời vô tận.

Hơi thở khủng bố trên thân ảnh Diệp Trường Sinh tản đi, trên thân thể xuất hiện vết nứt: “Quét dọn chiến trường, chờ ta trở về!”

Sau đó.

Thân ảnh hắt chợt lóe, đuổi theo hướng Diệp Chiến Thiên rời đi.

Lúc xuất hiện lại, trên một tòa vạn nhận cô phong, hai tay Diệp Chiến Thiên chấp sau lưng mà đứng: “Người tới rồi.”

Chương 630: Cha con nói chuyện

Diệp Trường Sinh nói: "Tối rồi."

Hai người tuy là cha con, nhưng xưa nay chưa từng gặp mặt, vẫn là vô cùng xa lạ.

Diệp Chiến Thiên nói: "Mười tám năm rồi, không nghĩ tới người lớn như vậy, mẫu thân người, gia gia, lão tổ, bọn hắc còn tốt chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mẫu thân và gia gia còn tốt, lão tổ vừa rồi vì cứu ta, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn."

Diệp Chiến Thiên hơi giật mình: "Thân phận của người không đơn giản, ta nhận thấy được huyết mạch Thần Ma Tộc trên người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta là Thiếu chủ Thần Ma Tộc."

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Thì ra là như thế, khó trách nhân quả trên người người phức tạp như vậy."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Hai linh hồn thể vừa rồi bị ta chém giết, bọn hắc đến từ Tạo Hóa Môn ở Tạo Hóa Thiên Giới, mục đích vẫn là bắt được người và mẹ người, dùng để uy hiếp ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra phiền toái của người cũng không ít, sao lại có thời gian cứu ta? Còn nữa, người không phải bị Diệp Tu Duyên mang đi sao, sao đột nhiên lại trở về?"

Trên đỉnh núi Cô Phong.

Mờ mịt tràn ngập, gió nhẹ nhàng.

Diệp Trường Sinh và Diệp Chiến Thiên ngạo nghễ đứng, tùy ý gió nhẹ tàn phá bờ bãi trên người.

Áo trắng tung bay, bay phất phới.

Diệp Chiến Thiên trầm giọng nói: “Vì sao ta trở về, người và mẫu thân người ở chỗ này, ta há có thể không trở về.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Xem ra nhiều năm như vậy, người biết không ít, thế mà biết tên của sư phụ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đã qua rồi, người bình an trở về, ta dẫn người đi gặp mẫu thân và gia gia.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Không vội, có một số lời ta muốn nói với người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nói đi!”

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Người có phải có chút ghi hận phụ thân hay không.”

Diệp Trường Sinh không chút do dự: “Không có, vì sao phải ghi hận!”

Diệp Chiến Thiên cười nói: “Ta lo lắng nhiều, kế tiếp, ta nói người nhất định phải nhớ kỹ. Lần này ta đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không, trở về tìm kiếm các người cũng là vì cởi bỏ khúc mắc của mình, đồng thời tiêu trừ chấp niệm và tâm ma.”

"Hiện tại toàn bộ Tạo Hóa Thiên Giới đều đang tìm ta, mục tiêu của bọn hắn là sư phụ, những người này muốn đạt được bản đồ tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không."

"Vi phụ trở lại giới này tìm người, tin tức rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, tương lai người sẽ có rất nhiều phiền toái."

Diệp Trường Sinh nói: “Phiền toái, ta không sợ nhất chính là phiền toái.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Cho dù người không đến tìm ta, bọn họ cũng không có ý định buông tha cho ta.”

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Vi phụ thật sự không ngờ người sẽ trưởng thành đến trình độ như vậy, thiên phú của người là mạnh nhất mà vi phụ từng gặp từ trước đến nay.”

"Tương lai của người là vô hạn, vì phụ chỉ là một luồng phân thân trở về, ở lại giới này không được quá lâu, nơi này có một quả linh giới, sẽ lưu lại cho người."

"Nếu có một ngày, người muốn đi tới Hỗn Loạn Tinh Không, bên trong Linh Giới có một bản vẽ, có thể cho người tiến vào trong đó. Có điều, bản vẽ này chỉ có thể giúp người tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không. Sau đó, hết thấy trong nháy mắt vạn biến, căn bản không có dấu vết có thể tìm được, nhưng người nhớ kỹ, vạn biến quy nhất."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới, dừng một chút: "Ta cũng có đồ đưa cho người!"

Diệp Chiến Thiên cười nói: "Đồ của người vẫn là tự mình giữ lại dùng, trên người vì phụ cái gì cũng không thiếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đừng vội cự tuyệt!"

Dứt lời. Một quả linh giới xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, nâng tay đưa cho Diệp Chiến Thiên: "Nhìn xem, nhất định có ích với người."

Diệp Chiến Thiên tiếp nhận linh giới: "Trong này là ..."

Diệp Trường Sinh nói: "Linh dịch, linh quả, có thể là xương trắng của người chết."

Diệp Chiến Thiên biến sắc: "Nhiều như vậy? Người không để lại cho mình một ít sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nhiều sao, đó chỉ là một phần ngàn trong tay ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi gặp mẫu thân."

Diệp Chiến Thiên xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị ngăn lại.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một vòng xoáy xuất hiện: "Tiến vào!"

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện ở trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Chiến Thiên đang ở trong Thần Cung, trên khuôn mặt bình tĩnh nổi lên vẻ chấn động, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Nơi này là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Một tòa thế giới nhỏ."

Nói đến đây, hắn lẳng lặng nhìn Diệp Chiến Thiên: "Người không cần lo lắng an nguy của mẫu thân, chỉ cần ta không chết, không ai có thể đả thương nàng."

Diệp Chiến Thiên nói: "Bí mật trên người tiểu tử ngươi còn nhiều hơn so với tưởng tượng của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi tìm mẫu thân và gia gia đến đây!"

...

Giây lát.

Diệp Trường Sinh đi rồi trở về, sau đó An Mộng Quân và Diệp Thương Vân đứng thẳng.

Chương 631: Trở về là tốt rồi

Ánh mắt hai người dừng trên người Diệp Chiến Thiên, An Mộng Quân lê hoa đài vũ, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Thiên ca, thật sự là người?"

Diệp Chiến Thiên di chuyển về phía trước: "Mộng Quân, là ta!"

An Mộng Quân một đường chạy như điên về phía trước, trực tiếp nhào vào trong ngực Diệp Chiến Thiên.

Hai ông cháu Diệp Trường Sinh và Diệp Thương Vân lẳng lẳng đứng thẳng.

Sau đó.

Diệp Chiến Thiên buông An Mộng Quân ra tiến lên, khom người về phía Diệp Thương Vân: "Hài nhi bái kiến phụ thân."

Vẻ mặt Diệp Thương Vân có chút xúc động: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Nói đến đây, ông ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, mau đi thông tri cho lão tổ."

Diệp Trường Sinh nói: "Gia gia, lão tổ vì cứu ta, thân thể bị hủy, hiện tại chỉ còn lại có một luồng tàn hồn."

"Có điều, gia gia yên tâm, Trường Sinh nhất định sẽ làm cho lão tổ sống lại!"

Diệp Thương Vân nói: "Bây giờ người hắc là rất khó khăn, là gia gia vô năng, không cách nào giúp được người!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hết thấy đều đã qua. Gia Gia, mẫu thân, các người hắc là có rất nhiều chuyện muốn nói với phụ thân, ta trước đi ra ngoài xử lý chút chuyện."

Diệp Thương Vân nói: "Người đi đi, cẩn thận là hơn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thân ảnh chợt lóe, biến mất trong

Thần Cung.

Xuất hiện lại.

Thân ảnh hắc ngạo nghễ đứng trên bầu trời Thiên Thư Viện, ánh mắt từ trên người đám người Kiếm Vô Ý xẹt qua, trận đại chiến này đã kết thúc.

Thiên Thư Viện cũng hóa thành một đồng đồ nát.

Những trận đại chiến này cũng bại lộ rất nhiều vấn đề, Thần Ma Tộc mạnh mẽ, nhưng đám người Kiếm Vô Ý dù sao cũng bị phong ấn mấy ngàn năm.

So sánh với Thiên Thư Viện, cường giả phủ Giới Chủ, tu sĩ của bọn hắn vẫn là kéo xuống quá nhiều.

Đại chiến lúc trước, nếu không phải phụ thân trở về, hẳn thật sự có năm chắc thắng lợi không?

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm tư...

Lúc này.

Đám người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Thiên tiến lên, vây quanh bên người Diệp Trường Sinh.

"Thiếu chủ, quét dọn chiến trường đã kết thúc!"

Huyết Phàm Trần mở miệng nói, hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện mấy trăm tấm linh giới.

Diệp Trường Sinh nói: "Tài nguyên trong những linh giới này, các người phân cho chúng Thần Ma Bát Bộ. Sau đó, toàn bộ tiến vào trong Thần Cung tu luyện."

"Trận đại chiến này đã kết thúc, nhưng con đường tương lai còn dài..."

Huyết Phàm Trần còn muốn nói cái gì, lại bị Kiếm Vô Ý ngăn lại.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hai người Xích Vũ và lão Hàn đâu?"

Kiểm Vô Ý nói: "Hồi Thiếu chủ, bọn họ tiến vào Thiên Thư Viện, đến bây giờ còn chưa đi ra."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người vào Thần Cung trước, ta đi xem bọn họ!"

Tieten tay vung lên, cửa Thần Cung xuất hiện. Thấy mọi người bước vào trong đó, thân ảnh hần chợt lóe, lao xuống phía dưới, lướt nhanh về phía Thiên Thư Viện.

...

Hư không vô tận.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, không phải ai khác, chính là người đã rời đi, Đạo Linh Nhi.

Nàng xuyên qua không gian vô tận, tựa như tiên nữ bay lượn Cửu Thiên, nơi đi qua, không gian nghiền nát, khép lại.

Không hề ngăn cản bóng dáng nàng đi về phía trước.

Đúng lúc này.

Đạo Linh Nhi đột nhiên ngừng lại. Trong bóng tối vô tận, từng hơi thở đáng sợ truyền đến, bóng người chậm rãi đi ra.

Hư không vô tận.

Từng bóng người xuất hiện, bọn hắn cười Thần Long, cười Kỳ Lân, cũng có ngự kiếm giả, còn có ngòi liễu Cửu Long Kim Ngưu...

Trong chớp mắt, trăm bóng người xuất hiện, ngăn cản ở trước mặt Đạo Linh Nhi, một tên nam tử áo trắng từ trong đám người đi ra.

"Quả nhiên là người!"

"Lúc trước nhận thấy cửu thiên lôi kiếp buông xuống, ta còn hoài nghi tất cả, không nghĩ tới thật sự là người."

"Đạo Linh nhi, người đã rời khỏi Thiên Đạo Cung, thúc thủ chịu trời đi!"

Ánh mắt Đạo Linh Nhi rơi vào trên người nam tử áo trắng: "Đạo Lăng Thiên, các người muốn làm gì, dám ngăn cản ta."

Đạo Lăng Thiên cười nói: "Cái này còn không rõ ràng sao? Chúng ta là tới bắt người, hiện tại người cũng chỉ là một luồng phân thân, căn bản không phải là đối thủ của ta."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi trầm xuống: "Đạo Lăng Thiên, các người không tiếc xuyên qua vô số tinh vực, đến đây chặn giết ta. Vũ Trụ Thần Cung các người thật đúng là dụng tâm."

Đạo Lăng Thiên lạnh nhạt cười: "Không dụng tâm, làm sao có thể bắt được người. Có được một luồng thiên đạo, nhưng con đường tế diện vô địch của Vũ Trụ Thần Cung, cho dù trả giá lớn hơn nữa, cũng đều đáng giá."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc là cái gì, có thể khiến cho người rời khỏi Thiên Đạo Cung."

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: "Ta đi ra dạo một vòng, không được sao? Ta làm cái gì chẳng lẽ còn phải báo cáo người?"

Đạo Lăng Thiên lắc đầu, cười nói: "Người tùy hứng, sẽ khiến cho người trả giá thảm trọng."

Thân ảnh Đạo Linh Nhi bay ngược ra sau, tay ngọc khẽ nâng lên, từng đạo công kích bay ra, bay về phía mọi người trước mắt.

Chương 632: Người quá yếu

Những người này có chuẩn bị mà đến, nàng phải ra tay trước, mới có thể chiếm được tiên cơ.

Bây giờ nàng chỉ là một linh hồn thể, thực lực không bằng một phần trăm thời kỳ toàn thịnh. Đối mặt với những người của Vũ Trụ Thần Cung này, đích xác áp lực vô cùng lớn.

Nhân quả luôn luôn thần bí khó lường.

Vốn tưởng rằng rời khỏi Thiên Đạo Giới sẽ có thể để cho Diệp Trường Sinh không cần dính vào nhân quả, lại chưa từng nghĩ tới Cửu Thiên Lô Kiếp buông xuống sẽ khiến nàng bại lộ.

Vũ Trụ Thần Cung xuất hiện, khiến nàng rơi vào trong nguy hiểm.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng tinh vực vỡ vụn, thiên thạch xẹt qua bầu trời, biến mất ở trong hư không vô tận.

Đạo Linh Nhi bay ngược ra sau ngoài ngàn trượng, nàng chậm rãi ổn định thân ảnh, hít mắt lại, nhìn về phía Đạo Lăng Thiên.

Sóng khí vô tận tán đi, mọi người vẫn ngạo nghễ đứng trên đỉnh hư không. Hơi thở mạnh mẽ đáng sợ, từng thần khí siêu cấp xuất hiện trong lòng bàn tay, chỉ thẳng lên người nàng.

Đạo Lăng Thiên trầm giọng nói: "Người quá yếu."

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay hắn ta xuất hiện một viên linh châu, nhìn về phía Đạo Linh Nhi, trên tức nói: "Kết thúc rồi."

Đạo Linh Nhi nhìn linh châu lơ lửng trước mắt, sắc mặt thay đổi: "Dị Độ Châu, bảo vật bậc này thế mà ở trong tay người."

"Có kinh hỉ hay không, có ý hay không ngoài ý muốn?" Đạo Lăng Thiên kiêu căng vô cùng, tiện tay vung lên, Dị Độ Châu cắn nuốt về

phía Đạo Linh Nhi.

Dị Độ Châu khùng bố giống như một tòa tinh vực, mệnh môn vô cùng, lại giống như thú lớn thượng cổ, há to miệng, cắn nuốt hết thảy.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong con người Đạo Linh Nhi lóe ra một tia kiên định, hai tay mở ra, tung hoành nói: "Vạn đạo quy ngã!"

“Hủy diệt!”

Vô số ánh sáng bắn ra, vòng xoáy thật lớn xuất hiện, từng lực lượng thần bí tràn vào trong vòng xoáy, tấn công về phía Dị Độ Châu.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh hủy diệt bầu trời, ánh sáng như trăng tàn, khuếch tán ra ngoài.

Tất cả đều bị chôn vùi trong tiếng nổ lớn ...

Không biết đã qua bao lâu.

Hư không khôi phục bình tĩnh, nhóm người Đạo Lăng Thiên xuất hiện, nhìn tinh vực bị chôn vùi, bọn hắn nhìn chung quanh bốn phía, tìm kiếm tung tích của Đạo Linh Nhi.

Một lão giả trầm giọng nói: "Thiếu chủ, Đạo Linh Nhi bị phá hủy rồi sao?"

Đạo Lăng Thiên tiện tay vung lên, Dị Độ Châu xuất hiện trong lòng bàn tay hắn ta: "Nàng chính là một trong Thiên Đạo, sao có thể dễ dàng bị hủy như vậy!"

Lão giả lại nói: "Không có bị phá hủy, vậy nàng chạy trốn đi đâu, vì sao một chút hơi thở cũng không phát hiện được."

Lăng Thiên híp mắt, trầm mặc trong chớp mắt: "Nàng đã bị thương nặng, hẳn là chạy về thế giới cũ. Người đi điều tra một chút, lời kiếp cuối cùng là ở nơi nào."

Lão giả gật đầu: "Thiếu chủ, nếu tìm được nơi lời kiếp đáp xuống, chúng ta cũng không cách nào đi tới."

Đạo Lăng Thiên cười nhạt một tiếng: "Chúng ta không thể đi tới, chẳng lẽ không có người nào có thể đi tới sao?"

"Với quyền lợi của Vũ Trụ Thần Cung, bao nhiêu người chờ được chúng ta sai khiến. Người đi điều tra trước, những chuyện còn lại giao cho ta!"

...

Trong hư không.

Một đóa hoa sen đột nhiên xuất hiện. Phía trên, một bóng dáng xinh đẹp ngã xuống, không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi.

Lúc này, linh hồn thể của nàng vô cùng suy yếu, nhìn qua tùy thời có thể biến mất.

Đạo Linh Nhi gian nan chống đỡ thân thể, ánh mắt nhìn về phía Thiên Đạo Giới. Ngay sau đó, hoa sen chậm rãi hợp lại, hóa thành một đạo tinh mang biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó.

Trong Thiên Thư Viện.

Diệp Trường Sinh đã tìm được Diễm Xích Vũ cùng Hàn Hải Tiêu, hai người đứng ngay gần bên vách núi, ánh mắt dò dẫm nhìn về phía đáy vực sâu.

Chợt thấy Diệp Trường Sinh đến, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, trong Thiên Thư Viện này lại có một nơi hung hiểm như vậy."

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, bao phủ ở trên vực sâu vô tận. Ngay sau đó, sắc mặt hắn biến đổi: "Tuyệt địa, nơi vô cùng nguy hiểm, Thiên Thư Viện vì sao lại ở chỗ này."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Xích Vũ, người không phát hiện hơi thở nơi này có chút quen thuộc sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Trên quan tài cổ Cửu Long có hơi thở nơi này, ta và lão Hàn chính là theo hơi thở tìm tới."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, có muốn xuống xem một chút hay không, có lẽ có kinh hỉ."

Diệp Trường Sinh cũng muốn biết rõ ràng chuyện quan tài cổ Cửu Long: "Đi, xuống xem một chút!"

Sau đó.

Ba người tung người nhảy lên, tiến vào trong vực sâu. Một đường rơi xuống, hơi thở nguy hiểm càng ngày càng nồng đậm.

Đối diện là mùi mực nát xông vào mũi, ngay sau đó, từng ánh sáng màu đỏ xuất hiện, trực tiếp tập trung trên người bọn hắn.

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân chớ hoảng hốt, những hung thú này giao cho ta!"

Oanh.

Phần Thiên Liệt Diễm xuất hiện, Diễm Xích Vũ phóng thích bản thể, lao xuống phía dưới, tốc độ vô cùng nhanh.

Chương 633: Nơi nguy hiểm như vậy sẽ có chí bảo sao?

Ngay sau đó, từng bóng đen vỗ cánh xuất hiện, chúng lớn lên có chút giống dơi, nhưng miệng vô cùng bén nhọn, nhất là hai mắt đỏ tươi, giống như muốn chọn người mà cắn.

Hung thú chung quy là hung thú, ở trước mặt Diễm Xích Vũ, chúng nó không có chỗ che giấu, trong nháy mắt bị hóa thành tro tàn.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, những thứ này là dơi khát máu. Thiên Thư Viện chính là địa phương thần thánh nhất Thiên Đạo Giới, bao nhiêu thế lực đưa đệ tử ưu tú đến nơi này, lại không nghĩ tới bọn hắn tà ác như vậy."

"Lúc trước lại còn trấn áp ta, so với bọn hắn, ta quả thực quá thiện lương, đều có chút có lỗi với danh hiệu của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này có cổ quái, nếu như ta không đoán sai, Thiên Thư Viện coi nơi này là nơi lịch lãm, để cho đệ tử Thư Viện tiến vào lịch lãm, kỳ thật là vì lấy được chí bảo nơi này."

Hàn Hải Tiêu lại nói: "Thiếu chủ, nơi nguy hiểm như vậy sẽ có chí bảo sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Địa phương càng nguy hiểm, bảo vật càng nhiều. Nếu không, Thiên Thư Viện hoàn toàn có thể cho nơi này gặp lại mặt trời, vì sao vẫn phong ấn dưới lòng đất?"

Lúc này.

Giọng nói Diễm Xích Vũ truyền đến: "Chủ nhân, nơi này có một cái cửa!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hàn Hải Tiêu chợt lóe, xuất hiện trước một cánh cửa đá, trên đó quanh quẩn sương mù màu đen nồng đậm.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, hơi thở bên trong rất khủng bố, nhưng cánh cửa này lại không cách nào mở ra được."

Diệp Trường Sinh nói: "Cửa trước không thông, có thể cân nhắc đi cửa sau!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Có cửa sau sao?

Tại sao hẳn không phát hiện ra?

"Chủ nhân, nơi này có cửa sau?" Diễm Xích Vũ trầm giọng hỏi.

"Hẳn là có đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đưa tay lôi kéo Diễm Xích Vũ bay ngược ra sau: "Lão Hàn, mau lui lại!"

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang lên, cửa đá nổ tung, một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Ba người Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt lộ ra trên sương đen, ngay sau đó, đầu màu đen xuất hiện, dữ tợn khủng bố.

"Các người là ai, không phải người của Thiên Thư viện."

Thanh âm khàn khàn cổ xưa truyền ra, làm cho người ta sởn tóc gáy.

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ là ai, vì sao lại xuất hiện ở nơi này, còn có nơi này là nơi nào."

Đầu màu đen nói: "Tiểu oa nhi, ta chỉ hỏi một câu, người lại hỏi nhiều như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể không trả lời!"

Đầu màu đen lại nói: "Người trước tiên nói cho ta biết, Long Nam Huyền đi đâu, ta sẽ trả lời câu hỏi của người"

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Long Nam Huyền đi phủ Giới Chủ."

Đầu màu đen giật mình: "Phủ Giới Chủ, ở đâu?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thiên Đạo Giới, phủ Giới Chủ!"

Đầu màu đen gập đầu: "Ta là Viện trưởng Ma Đạo Thư Viện, Kinh Thiên Nhất. Nơi này là luyện ngục Ma giới, về phần vì sao ta xuất hiện ở chỗ này, tin tưởng người đã đoán được."

Diệp Trường Sinh nói: "Ma Đạo Thư Viện? Hiện tại các người có ai còn sống không."

Kinh Thiên Nhất nói: "Không còn, chỉ còn lại một mình ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nơi này vốn có phải là một quan tài cổ cữu long hay không."

Sắc mặt Kinh Thiên Nhất đột nhiên thay đổi: "Người đã gặp được Thiên Ma Cổ Quan, nó có phải đã bị Long Nam Huyền mở ra hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn chưa có."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các hạ nếu đã ra ngoài, hãy rời khỏi nơi này đi!"

Kinh Thiên Nhất ngăn ra: "Người thả ta rời đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao không để người rời đi?"

Kinh Thiên Nhất nói: "Người không giống những người khác, để lại tên, sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh!"

"Được, nhớ kỹ!" Kinh Thiên Nhất chợt biến mất ở hư không: "Trong luyện ngục Ma Giới có mấy món chí bảo, đưa cho tiểu hữu."

Ngay sau đó.

Hắn ta biến mất.

Trên chín tầng trời, trong vạn mây, trong sương mù màu đen có một nam tử áo đen đi ra, người này chính là Kinh Thiên Nhất.

Hắn ta lẩm bẩm nói: "Thần Ma Tộc còn tồn tại, thế hệ này của Thần Ma Tộc vẫn rất mạnh."

Trước cửa đá.

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, vì sao để cho hắn rời đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Thư Viện trấn áp hắn ở đây, người nói hắn hiện tại rời đi, trở về sẽ tìm ai?"

Hàn Hải Tiêu gật đầu: "Hắn sẽ đi Phủ Giới Chủ tìm Long Nam Huyền."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, hơn nữa ta cảm thấy hắn cũng không tệ, để cho hắn rời đi cũng rất tốt."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, tiến vào luyện ngục Ma Giới, mang chí bảo hắn lưu lại đi."

...

Trong Thương Khung Thần Cung.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh vừa mới xuất hiện, hai bóng người đi tới trước mặt là Diệp Chiến Thiên và An Mộng Quân.

Diệp Chiến Thiên trầm giọng nói: "Trường Sinh, chúng ta lại nói chuyện một chút!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phụ thân, người phải đi rồi sao?"

Diệp Chiến Thiên gật đầu: "Chuẩn bị rời đi."

Chương 634: Nàng làm sao vậy

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện trên đỉnh Thần Cung, một bên chính là Diệp Chiến Thiên chấp tay mà đứng.

"Trường Sinh, vi phụ phải đi, mẫu thân và gia gia người sẽ giao cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Phụ thân yên tâm, khi nào chúng ta có thể gặp lại?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Chờ người đến Tạo Hóa Thiên Giới, hoặc là đến Hỗn Loạn Tinh Không. Tu vi của người đã rất mạnh, nghiên cứu thật tốt kiếm đạo của người."

"Một trong những con đường kiếm, biến ảo vô cùng, kiếm đạo của người đã nhập phạm, chẳng qua là vừa mới bắt đầu, tương lai trên kiếm đạo còn phải đi rất xa."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Chuyện của Diệp thúc người, phụ thân sẽ không cảm tạ người, nơi này có một ít đồ vật tái tạo thân thể, lưu lại cho lão tổ dùng đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, phụ thân giữ lại đi!"

Diệp Chiến Thiên nói: "Ta cho người cái linh giới kia, trong có một lệnh bài. Nếu như người sau này đi tới Tạo Hóa Thiên Giới, gặp phải vấn đề không cách nào giải quyết được, có thể cầm lệnh bài đi tới Ngự Hương Các, nơi đó sẽ có người giúp người."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi."

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Trước khi rời đi, vi phụ giúp người phá hủy Phủ Giới Chủ."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Không cần, chuyện của mình tự mình làm!"

Diệp Chiến Thiên vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Cái linh giới kia sử dụng cho tốt, vi phụ đi trước, cố gắng trở nên mạnh mẽ, làm một

nam tử hán đỉnh thiên lập địa!”

Bá.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra, thân ảnh Diệp Chiến Thiên chột lóe, biến mất trong Thiên Cung.

Ba người An Mộng Quân, Diệp Thương Vân, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở ngoài Thần Cung, nhìn theo Diệp Chiến Thiên rời đi, biến mất trên hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía An Mộng Quân: "Mẫu thân, con sẽ dẫn người đi tìm phụ thân. Lần sau gặp lại, ta sẽ không để người và phụ thân tách ra.”

An Mộng Quân đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, người không nên tạo cho mình áp lực quá lớn, mẫu thân tin tưởng người có thể làm rất tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: "Mẫu thân, gia gia, các người tiếp tục tu luyện trong Thần Cung, cho ta chút thời gian, nhất định sẽ giúp lão tổ tái tạo thân thể.”

Diệp Thương Vân nói: "Gia gia tin tưởng người.”

Thân ảnh hai người chột lóe, tiến vào trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên hư không. Đột nhiên, một hơi thở quen thuộc truyền đến, hắn quay đầu nhìn qua, sắc mặt chột biến đổi: "Nàng làm sao vậy!”

Hư không.

Bạch Liên.

Từ từ bay xuống.

Trên, Đạo Linh Nhi đứng lên, nhìn qua vô cùng suy yếu.

Hai chân Diệp Trường Sinh đạp đất, bay lên trời, đi tới bên cạnh Bạch Liên: "Người làm sao trở về, đã xảy ra chuyện gì.”

Giọng nói Đạo Linh Nhi yếu ớt: "Ngộ phục, tìm một chỗ để cho ta khôi phục thân thể!"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, ngay cả hắn cũng không thể thấy rõ thực lực của Đạo Linh Nhi, người nào có thể khiến nàng trọng thương như thế?

Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn vẫn lựa chọn để cho Đạo Linh Nhi tiến vào Thương Khung Thần Cung.

Bên trong Thần Cung.

Khí hỗn độn mệnh môn tràn đầy rất nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Đạo Linh Nhi, để cho linh hồn thể của nàng chậm rãi ngưng tụ.

Nhìn qua có chút sự sống.

Diệp Trường Sinh nói: "Biết người có rất nhiều vấn đề, nhưng trước tiên nói về người một chút."

Đạo Linh Nhi trầm mặc trong nháy mắt: "Người thật sự muốn biết?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta đã cứu người. Xem bộ dạng này, sau này người phải ở lại chỗ ta thật lâu, ta có quyền biết thân phận của người."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nếu không, chờ kẻ địch của người đến, ta cũng không biết rõ bọn hắn là ai."

Đạo Linh Nhi khai báo: "Được, ta nói cho người biết. Kỳ thật, ta là Vũ Trụ Thiên Đạo."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Kỳ thật, từ khi người sinh ra, chúng ta cũng đã quen biết, lúc đó, trên người ta đã dính nhân quả của người."

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, đoán được thân phận của Đạo Linh Nhi không đơn giản, lại tuyệt đối không nghĩ tới nàng sẽ là Vũ Trụ Thiên Đạo.

“Vậy người xuất hiện ở Vạn Thần Vực, nhưng thật ra là vì giết ta, có đúng không?”

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Ban đầu ta có suy nghĩ giết người, nhưng lần đầu tiên gặp mặt sau đó ở Thiên Đạo Điện, ta thay đổi suy nghĩ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người che dấu thật sâu, làm cho ta không cách nào nhìn ra sâu cạn."

Đạo Linh Nhi nhú mày: "Người không tin ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Bán tín bán nghi, dù sao thân phận của người thật sự quá mạnh."

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Người là lo lắng kẻ địch của ta quá mạnh, sẽ mang tới nguy hiểm đến tính mạng cho người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta là loại người này sao? Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, chúng ta thực sự cũng không phải rất quen thuộc, đúng không?"

“Có ý gì, người chuẩn bị đuổi ta đi?”

Chương 635: Mở phần thưởng giết trăm người

"Vây cũng không phải!" Diệp Trường Sinh nói xong, theo đó lại nói: "Người nói ta mạo hiểm tính mạng bảo vệ người, mà người lại là Vũ Trụ Thiên Đạo, có phải nên có chút biểu thị hay không?"

Đạo Linh Nhi giật mình một chút, thì ra Diệp Trường Sinh ở chỗ này chờ nàng, trước kia sao không có phát hiện hắc xảo trá như vậy?

"Ta ở lại bên cạnh người, chính là chỗ tốt lớn nhất. Mặc dù sẽ mang đến nguy hiểm cho người, nhưng cũng có thể ở trên tu luyện và kiến thức cho người sự trợ giúp trước nay chưa từng có."

"Hơn nữa, ta rơi vào tình trạng như vậy, người không thể trốn tránh trách nhiệm. Thân là một nam nhân, người có thể vô tình bỏ lại ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đây là cầu xin ta?"

Sắc mặt Đạo Linh Nhi trầm xuống: "Quên đi, để cho ta rời đi đi!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người nói giam cầm Vũ Trụ Thiên Đạo, sẽ có cảm giác gì?"

Đạo Linh Nhi hoa dung thất sắc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không thể đối với ta như vậy, không muốn..."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nói giỡn đã dọa người sợ như vậy. Sau này người cứ ở lại chỗ này đi, chờ thân thể khôi phục, muốn rời đi lúc nào cũng có thể nói cho ta biết."

"Thú vị như vậy?" Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Yên tâm, ta ở lại bên cạnh người, này... Người không lỗ đâu!"

"Ta có thể cho người trong thời gian ngắn nhất có được thực lực mạnh nhất!"

Diệp Trường Sinh nói: "Để cho ta cắn nuốt người?"

Đạo Linh Nhi kinh ngạc: "Chúng ta đổi đề tài khác đi!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Được, kẻ địch của người là ai, bọn hắc rất mạnh sao?"

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Vũ Trụ Thần Cung, về phần bọn hắc rất mạnh, vẫn là không nói."

Diệp Trường Sinh khó hiểu: "Vì sao không nói."

Đạo Linh Nhi chậm rãi từ trong hoa sen đi xuống: "Bởi vì những cấp bậc kia, không phải người bây giờ nên biết."

"Sống ở hiện tại là được rồi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sống ở dưới đống quần?... Lại xấu xa nữa!"

Quá xuất sắc, thực sự khó chịu!

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: "Người có biết quan tài cổ cữu long kia là cái gì không?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Đương nhiên!"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Là cái gì?"

Đạo Linh Nhi mỉm cười: "Tâm tình không tốt, đột nhiên không muốn nói!"

Dứt lời.

Nàng bước đi nhẹ nhàng, đi vào sâu trong Thần Cung, trên đường đi vừa đi vừa nghĩ, giống như vô cùng hưởng thụ.

Diệp Trường Sinh: "..."

Đây là có ý gì?

Cẩn nuốt linh khí hỗn độn của ta, sống một chút cũng mặc kệ.

Vậy ta đây muốn người làm... Thôi.

Lúc này.

Bên tai đột nhiên truyền ra âm thanh của hệ thống.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét đánh dấu địa điểm mới, Vũ Trụ Thân Cung, hoàn thành đánh dấu, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, Hỗn Loạn Tinh Không, hoàn thành đánh dấu, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, phủ Giới Chủ của Thiên Đạo Giới, hoàn thành đánh dấu, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ ẩn, bảo vệ Đạo Linh nhi, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hoàn thành giết trăm người cấp Thần Đế, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có lập tức nhận hay không?]

Đột nhiên âm thanh hệ thống nhắc nhở hạ xuống, Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu: "Bảo vệ Đạo Linh Nhi có phần thưởng, cái này còn tạm được."

Tiếp theo, hắn không chút do dự: [Hệ thống, lập tức mở phần thưởng hệ thống!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được một kiếm linh giết chóc, bỏ vào trong lan can trữ vật của hệ thống.]

Kiểm linh giết chóc?

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đạo kiếm thể to bằng bàn tay, trong suốt long lanh, kiếm tuy nhỏ, uy lực lớn.

Trong lúc nhất thời.

Trong Thương Khung Thần Cung, vô số kiếm khí tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, đồng thời sát khí bá đạo vô cùng, làm can đảm của người ta muốn nứt ra.

Kiểm linh giết chóc thật đáng sợ!

Đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Trường Sinh.

“Chủ nhân, kiếm linh này thật mạnh!” Thanh âm Diệp Tiểu Thất truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, người muốn cắn nuốt nó?"

Diệp Tiểu Thất vội vàng nói: "Kiếm linh mạnh mẽ như vậy, ta cũng không nỡ cắn nuốt. Chủ nhân có thể dung hợp kiếm linh này vào trong đồ kiếm."

"Cứ như vậy, đồ kiếm ít nhất có thể tăng lên mấy lần, đương nhiên, cũng sẽ thăng cấp thành tổ binh."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất tại chỗ...

Hắn lựa chọn dung nhập kiếm linh giết chóc vào trong đồ kiếm, tay trái một thanh tổ binh, tay phải một thanh tổ binh, có phải là có chút ít hay không.

...

Phủ Giới Chủ.

Bên trong Trường Đạo Điện.

Lạc Trường Giới, Long Nam Huyền, cùng với cường giả Phủ Giới Chủ tề tụ, bọn hắn đang thương lượng chuyện đối phó Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Trên bầu trời phủ đệ.

Trên cao Cửu Thiên, một tiếng rống ngâm truyền ra, thú uy khủng bố bao phủ hạ xuống, nghiền ép ở trên phủ đệ.

Chương 636: Thời gian của Diệp Trường Sinh không còn nhiều lắm

Mọi người nghe tiếng vội vàng lao ra khỏi đại điện, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía hư không.

Giờ khắc này, trong vụn mây, một đầu rồng xuất hiện. Thần long vụn trường bay lượn trên đỉnh mây, thân ảnh đông đưa, giống như tùy thời có thể làm cho bầu trời sụp đổ.

Trong không khí, hàn khí lạnh như băng tản ra, làm cho người ta cảm giác như đang ở trong hầm băng ngàn năm.

Huyền Sương Cự Long?

Long Nam Huyền nhìn Thần Long bay lượn trên hư không, hai gò má hiện lên vẻ chấn động: "Huyền Sương Cự Long này là chuyện gì xảy ra."

Lạc Trường Giới nói: "Lúc trước người của Tào Hóa Môn tới, đáp ứng chỉ cần Thư Viện ra tay, bọn hắn nguyện ý giao ra một khối long cốt, những thứ khác chờ sau khi bắt được Diệp Trường Sinh, lại một lần nữa cho ta."

"Hư ảnh của Huyền Sương cự long, hẳn là khối long cốt kia!"

Long Nam Huyền gật gật đầu: "Có thể ngưng tụ ra hình ảnh chân thật như thế, long cốt này cũng không bình thường, xem ra lúc này đây Khanh Nhi sắp đạt được cơ duyên lớn."

"Thần thể Thái ân, cộng thêm Huyền Sương Cự Long, tương lai của Khanh Nhi là vô hạn!"

Về mặt Lạc Trường Giới âm đạm, trầm giọng nói: "Thiên phú của Khanh Nhi đích xác rất tốt, nhưng... Nhưng so sánh với Diệp Trường Sinh, vẫn có không ít chênh lệch."

Long Nam Huyền nói: "Thiên tài yêu nghiệt hơn nữa, chết non, vậy thì không phải thiên tài."

Lạc Trường Giới nói: "Lão Viện trưởng, thực lực của Diệp Chiến Thiên quá đáng sợ, chúng ta căn bản không cách nào chống lại."

Long Nam Huyền lắc đầu, cười nói: "Diệp Chiến Thiên cũng chỉ là một luồng linh hồn thể, không có khả năng vẫn ở lại Thiên Đạo Giới. Nếu như ta không đoán sai, Tọa Hóa Môn đến bắt Diệp Trường Sinh, mục đích chính là vì nhằm vào Diệp Chiến Thiên."

"Chỉ cần hẩn rời đi Thiên Đạo giới, lão phu có mười phần nắm chắc chém giết hẩn!"

Lạc Trường Giới gật đầu: "Hiện tại chúng ta án binh bất động, chờ một đoạn thời gian sau, nhìn tiếng gió bên ngoài. Trong khoảng thời gian này, ta thử liên lạc với lão Giới Chủ. Nếu hẩn có thể trở về, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ."

Long Nam Huyền nói: "Người trước tiên thử liên lạc, kẻ địch của Diệp Trường Sinh không chỉ có chúng ta. Thần Ma Tộc có vô số kẻ địch, ngày xưa có thể làm cho Thần Ma Tộc bị ép phong ấn, cho tới bây giờ, Thần Ma Tộc vẫn không cách nào trường tồn, thời gian của Diệp Trường Sinh không còn nhiều lắm."

"Chúng ta ra tay với hẩn, đơn giản là coi trọng chí bảo trên người hẩn. Toàn thân người này là bảo vật, nếu có thể đạt được, Thư Viện lần nữa quật khởi, người cũng sẽ đi ra khỏi Thiên Đạo Giới."

Lạc Trường Giới nói: "Chí bảo trên người hẩn vô cùng mê người, cho nên Diệp Trường Sinh đã được định trước là có vô số kẻ địch."

"Hai cường giả của Tọa Hóa Môn bị giết, bọn hẩn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta hãy chờ xem."

Dứt lời.

Từng trụ băng xuất hiện xông thẳng lên trời, hư ảnh Huyền Sương Cự Long bay lượn trong trụ băng. Ngay sau đó, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, quần áo cưỡi gió phiêu đảng, đứng ngay ngắn trên đầu rồng.

Người tới không phải ai khác, chính là Lạc Cửu Khanh.

Nàng lẳng không bay xuống, trụ băng và long ảnh biến mất, trên

người nàng quanh quần bông tuyết, hơi thở lạnh lẽo thực cốt, cự tuyết người ở ngoài ngàn dặm.

Lạc Trường Giới, Long Nam Huyền thấy Lạc Cửu Khanh bay xuống, vội vàng nghênh đón, Lạc Cửu Khanh trầm giọng nói: "Phụ thân, lão tổ, ta muốn rời khỏi Thiên Đạo Giới!"

Nghe tiếng.

Lạc Trường Giới giật mình: "Vì sao phải rời đi, người dự định đi nơi nào?"

Lạc Cửu Khanh nói: "Ở lại Thiên Đạo Giới thời gian quá lâu, ta muốn đi ra ngoài một lần, xem có thể gặp được cơ duyên hay không."

"Ta nhất định phải vượt qua Diệt Trường Sinh, muốn trở nên mạnh mẽ hơn hẳn."

Long Nam Huyền nói: "Cửu Khanh, năm năm nữa sẽ bắt đầu thi đấu với vạn giới, Thư Viện đã sớm báo danh cho ngươi."

Lạc Cửu Khanh nói: "Lão Viện trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ tham gia thi đấu vạn giới, năm năm này ta sẽ cố gắng lịch lãm, để cho mình ở thi đấu vạn giới đạt được thành tích tốt hơn."

Lạc Trường Giới vừa muốn mở miệng, lại bị Nam Long Huyền ngăn lại: "Cửu Khanh, ngươi đã dung hợp Huyền Sương Cự Long, hơn nữa thực lực bản thân đã là vô cùng mạnh. Nếu lựa chọn đi ra ngoài lịch lãm, có cơ hội nhất định đi một chuyến đến Vãn Kiếm U Uyên."

Lạc Cửu Khanh nói: "Vãn Kiếm U Uyên ở nơi nào?"

Trên hư không.

Long Nam Huyền nói: "âm Dương Giới, nơi nguy hiểm nhất, không có cái thứ hai!"

Lạc Trường Giới vội vàng nói: "Viện trưởng, đi Vãn Kiếm U Uyên có thể quá nguy hiểm hay không?"

Vẻ mặt Long Nam Huyền nghiêm túc: "Không nguy hiểm còn gọi gì là lịch lãm? Không bằng đợi ở nhà."

Lạc Cửu Khanh nói: "Ta nhất định sẽ đi Vãn Kiếm U Uyên."

Long Nam Huyền lại nói: "Trong Vãn Kiếm U Uyên ngoại trừ có một con rồng băng thượng cổ ra, còn có một thanh trường kiếm thuộc tính băng"

Chương 637: Người đi bế quan đi

“Nghe đồn kiếm này rơi xuống từ ngoại vực tinh không, mang theo dị băng ngoại vực, vô cùng khủng bố.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Kiếm này tên là Thái Thanh Băng Huyền Kiếm, người nhất định nghĩ biện pháp lấy được. Nếu đồng thời đạt được kiếm này và lọt vào mắt xanh của rồng băng, người nhất định sẽ tỏa hào quang vạn trượng ở so tài vạn giới, không ai có thể chống lại người.”

"Cho dù là Diệt Trường Sinh cũng không có khả năng là đối thủ của người."

Ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, ánh mắt vô cùng kiên định: "Thái Thanh Băng Huyền Kiếm, ta chắc chắn phải có được!" - Truyện Dịch Hay Giá Rẻ. Hỗ trợ xuất File ebook đọc offline - ebook truyện dịch giá rẻ

Lúc này.

Lạc Trường Giới giơ tay lên đưa một quả linh giới cho Lạc Cửu Khanh: "Mang theo nó, nếu mệt mỏi thì trở về, phụ thân có thể bảo vệ người.”

Lạc Cửu Khanh tiếp nhận linh giới, khom người về phía Lạc Trường Giới: "Phụ thân, lão Viện trưởng, các người bảo trọng.”

Dứt lời, nàng hóa thành một luồng ánh sáng, trong phút chốc biến mất trên phủ Giới Chủ...

Lạc Trường Giới nhìn bóng lưng nàng rời đi: "Con gái lớn không giữ được, con đường của nàng nhất định phải tự mình đi.”

Long Nam Huyền gật đầu: "Chúng ta che chở, chỉ có thể hủy đi thiên phú của nàng, không trải qua sinh tử, không cách nào trưởng thành.”

Ánh mắt Lạc Trường Giới luyến tiếc thu hồi: "Lão Viện trưởng, người đi bế quan đi, chuyện còn lại giao cho ta.”

Long Nam Huyền gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên một hơi thở mạnh mẽ truyền ra, bóng tối vô tận che trời, bao phủ trên phủ Giới Chủ.

Lạc Trường Giới biến sắc: "Hơi thở này là..."

Long Nam Huyền híp mắt lại: "Là hắc tối rồi!"

Lạc Trường Giới ghé mắt nhìn lại: "Lão Viện trưởng, người biết người này sao?"

Long Nam Huyền ngẩng đầu nhìn trời, trầm giọng nói: "Kinh Thiên Nhất, nếu đã tới thì hiện thân gặp mặt đi!"

Kinh Thiên Nhất từ trong bóng tối xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Long Nam Huyền: "Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp mặt!"

Long Nam Huyền nói: "Đích xác không nghĩ tới, người lại có thể sống sót từ trong luyện ngục Ma Giới đi ra. Diệp Trường Sinh thể mà không giết người, hẳn từ khi nào nhân từ như vậy."

Kinh Thiên Nhất tức giận nói: "Long Nam Huyền, không phải ai cũng hèn hạ vô sỉ như người, trấn áp Ma Đạo Thư Viện nhiều năm như vậy, người chiếm được vô số chỗ tốt, hiện tại cũng đã đến lúc trả lại."

Long Nam Huyền khinh thường: "Ngày xưa người còn chưa phải là đối thủ của ta, bị trấn áp nhiều năm như vậy, người cảm thấy mình còn có cơ hội sao?"

Kinh Thiên Nhất nói: "Vật đổi sao dời, ta đã không còn là ta ngày xưa từ lâu. Giao ra quan tài cổ Thiên Ma, ta để cho người toàn thân."

Hai chân Long Nam Huyền đạp đất, thân ảnh xông thẳng lên không trung. Trong khi đi về phía trước, Tầng Thư Các sau lưng xuất hiện, vô số sách cổ bao bọc lão ta trong đó.

Tiện tay vung lên, sách cổ bay ra, ánh sáng vàng vạn trượng tấn công về phía Kinh Thiên Nhất.

Nhìn thấy cảnh này.

Kinh Thiên Nhất trầm giọng nói: "Tàng Thư Các, người lại dung hợp Tàng Thư Các và thân thể thành một chỗ."

Long Nam Huyền cười nói: "Như thế nào, sợ hãi?"

Thân ảnh Kinh Thiên Nhất bay ngược ra sau: "Thiên Ma giải thể!"

Sương đen che trời hóa thành một bộ xương khô thật lớn, miệng mở to ra, cắn nuốt về phía sách cổ.

Rống rống.

Rống rống.

Tiếng nổ lớn truyền ra, vang vọng dưới vòm trời.

Ngay sau đó chính là một tiếng nổ mạnh, sóng khí ngập trời tiêu diệt hư không...

Long Nam Huyền và Kinh Thiên Nhất đối đầu trên không trung, đi về phía trước trầm giọng nói: "Thật không nghĩ tới, cách lâu như vậy, người lại mạnh lên."

Kinh Thiên Nhất nói: "Giao quan tài cổ Thiên Ma ra."

Long Nam Huyền nói: "Quan tài cổ Thiên Ma mà người muốn ở trong tay Diệt Trường Sinh, căn bản không ở chỗ ta."

Kinh Thiên Nhất nói: "Người nghĩ ta sẽ tin sao? Chỉ bảo như vậy, người sẽ mượn tay người khác sao? Long Nam Huyền người có phải đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta hay không."

Long Nam Huyền nói: "Chỉ số thông minh của người đích xác đáng lo!"

Kinh Thiên Nhất nổi giận: "Không giao ra quan tài cổ Thiên Ma, lão ma ta hôm nay sẽ diệt phủ Giới Chủ các ngươi."

Lạc Trường Giới nghe thấy, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Long Nam Huyền. "Phủ Giới Chủ há là nơi để người giương oai."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, nhìn Long Nam Huyền: "Lão Viện trưởng, ta đến giúp người một tay."

Dứt lời.

Trong phủ Giới Chủ, từng bóng người xuất hiện, trong chớp mắt ít nhất xuất hiện trăm người.

Nhìn thấy một màn này, Kinh Thiên Nhất nói: "Long Nam Huyền, người trâu bò, nhiều người là rất giỏi, chúng ta chọn ngày tái chiến."

Long Nam Huyền nói: "Đừng chạy, ở lại chiến một trận!"

Kinh Thiên Nhất hóa thành một đoàn sương đen biến mất trên hư không: "Long Nam Huyền, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu. Tiểu tử Thần Ma Tộc kia không tệ... Hắc hắc..."

Mặt Long Nam Huyền trầm như nước, mở đầu nói: "Kinh lão ma nếu liên hợp một chỗ với Diệp Trường Sinh, bọn hăn là nhân vật ngoan độc, chúng ta phải cẩn thận."

Chương 638: Thật sự cho rằng ta dễ bị lừa gạt ừ?

Lạc Trường Giới nói: "Lão Viện trưởng an tâm bế quan, phủ Giới Chủ nhiều năm như vậy vẫn có vài bằng hữu, không cho phép bọn hắc đến làm càn."

Hai người nhìn Kinh Thiên Nhất vừa biến mất, xoay người mang theo trăm người tiến vào phủ Giới Chủ.

...

Thiên Đạo Giới.

Các thế lực đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày, theo Thần Đế Minh và Thiên Thư Viện lần lượt bị phá hủy, tiếng xấu của Diệp Trường Sinh đã truyền khắp bất kỳ một chỗ nào trong Thiên Đạo Giới.

Thế lực tham dự vây giết, hiện tại có khổ nói không nên lời.

Cường giả phái ra lần lượt bị diệt, để cho thực lực của bọn hắc giảm xuống ngàn trượng, cuối cùng người không giết chết, mỗi ngày còn phải lo lắng đề phòng, sợ Diệp Trường Sinh đột nhiên dẫn người tới.

Rất nhiều tông môn và thế lực âm thầm mở ra đại trận bảo vệ tông môn, bọn hắc chú ý chặt chẽ tất cả những gì xảy ra ở Thiên Đạo Giới.

Không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì bọn hắc vô cùng rõ ràng, dùng sức một mình, không có khả năng đánh bại Diệp Trường Sinh.

Thật ra không biết.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh một mực ở trong Thần Cung tu luyện, thành công làm cho kiếm linh giết chóc và đồ kiếm dung hợp cùng một chỗ.

Lúc này, một thanh trường kiếm xuất hiện sau lưng hắn, hơi thở khùng bố bắn ra, thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Phá diệt vạn vật, giết chóc hết thảy, đồng thời có thể cắn nuốt vô tận tử khí. Chủ nhân, đồ kiếm này rất thích hợp với người hiện tại."

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy: "Thích hợp sao? Ta cảm thấy bình thường."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân sử dụng đồ kiếm, sức mạnh công kích của người sẽ tăng lên rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng ta vẫn cảm thấy không đủ, nếu đồ kiếm có thể cắn nuốt một đạo kiếm linh, như vậy mới càng thêm hoàn mỹ!"

Diệp Tiểu Thất: "..."

Chỉ bảo như kiếm linh giết chóc, ở trong miệng Diệp Trường Sinh giống như bắp cải, nào có nhiều như vậy?

Diệp Trường Sinh thu đồ kiếm vào trong hộp kiếm Thiên Cực, phóng thích thần thức, phát hiện đám người Kiếm Vô Ý đều đang tu luyện. Thân ảnh hắn chợt lóe, rời khỏi Thương Khung Thần Cung.

Vừa mới xuất hiện trên bầu trời Thiên Thư Viện, một bóng đen xuất hiện bên cạnh hắn: "Diệp công tử quả nhiên không rời đi."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Là người."

Kinh Thiên Nhất nói: "Lão ma đến tìm Diệp công tử kết minh, cùng nhau chém Long Nam Huyền, không biết Diệp công tử có cảm thấy hứng thú hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể."

Kinh Thiên Nhất cười nói: "Diệp công tử quả nhiên là người sáng khoái, lão ma không có nhìn lầm người!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Long Nam Huyền thể mà nói cho ta biết, quan tài cổ Thiên Ma ở trên người Diệp công tử. Ta làm sao có thể tin tưởng, thật cho rằng ta dễ bị lừa gạt

ư?”

"Diệp công tử nhìn cũng không phải người như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão già xấu xa Long Nam Huyền này rất hư, chúng ta liên thủ đánh một trận, đoạt lại thứ người muốn."

...

Trên bầu trời Thiên Thư Viện.

Kinh Thiên Nhất nói: "Diệp công tử, bảy ngày sau, chúng ta gặp mặt trước Phủ Giới Chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không gặp không về."

Kinh Thiên Nhất gật đầu: "Diệp công tử quả nhiên sạch sẽ lưu loát, lão phu thưởng thức người."

Dứt lời, thân ảnh hần biến mất, hóa thành một đạo tinh mang vào trong vụn mây.

Diệp Trường Sinh nhìn theo hướng Kinh Thiên Nhất vừa rời đi, lẩm bẩm nói: "Ta có phải rất xấu hay không, ngay cả người già cũng lừa gạt."

Tiếp theo, thân ảnh của hần chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, quyết định chờ đám người Kiếm Vô Ý xuất quan, lại dẫn bọn họ đi tới Phủ Giới Chủ.

Trước tiên, hần quyết định trước tiên giúp Diệp Tiêu Huyền tái tạo thân thể.

Trên đỉnh Thần Cung, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ở bên cạnh hần là Đạo Linh Nhi đang tu luyện. Giờ khắc này, Đạo Linh Nhi hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Tiến vào Thương Khung Thần Cung, Đạo Linh Nhi hoàn toàn thích nơi này. Linh khí hỗn độn hùng hồn mênh mông, các loại chí bảo giúp thực lực tăng lên.

Nàng chỉ đơn giản là yêu nơi này.

Rời đi là không có khả năng rời đi, trước khi nàng không khôi phục đến trạng thái cao nhất, tuyệt đối là không có khả năng rời đi.

Đạo Linh Nhi có lòng tin, tu luyện trong Thần Cung có thể làm cho nàng trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng giả vờ, ta biết người đã rời khỏi tu luyện."

Đạo Linh Nhi chậm rãi đứng lên: "Có chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Tái tạo thân thể cần cái gì?"

Đạo Linh Nhi ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Tái tạo thân thể được phân thành rất nhiều loại, không biết người muốn loại nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể làm cho thực lực không thay đổi thì làm như thế nào?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Nói như vậy cho người đi, nếu như muốn để cho thực lực không thay đổi, có hai loại phương pháp tái tạo thân thể. Loại thứ nhất, khí thân thể, chính là tìm kiếm thần binh thích hợp và tàn hồn dung hợp cùng một chỗ, phương thức này yêu cầu cực cao, nếu không thành công, tàn hồn sẽ tan thành mây khói."

Chương 639: Đi tới âm Dương Giới

"Loại thứ hai, tái tạo một thân thể cường đại, cần một giọt máu, hoa âm Dương, dịch âm Dương, Dung Thần Cốt."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Khí thân thể, cũng cần hoa âm Dương và dịch âm Dương."

Khí thân thể?

Lúc trước Long Nam Huyền dung hộp Tàng Thư Các, hẳn là khí thân thể, có thể khiến lực lượng bản thân Tàng Thư Các làm của riêng.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nơi nào có hoa âm Dương hoa và dịch âm Dương."

Đạo Linh Nhi mỉm cười: "Hai thứ này vốn không phải chỉ bảo gì, nhưng ở giới này là tình huống gì, ta thật sự không rõ ràng lắm"

Diệp Trường Sinh nói: "Người tiếp tục tu luyện đi, sớm một chút khôi phục thân thể."

Tiếp theo, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất trên đỉnh Thần Cung. Lúc xuất hiện lại, đi tới bên người Hàn Hải Tiêu.

Hàn Hải Tiêu chợt thấy Diệp Trường Sinh đến, thân ảnh phút chốc đứng dậy: "Bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề: "Lão Hàn, người biết nơi nào có hoa âm Dương và dịch âm Dương không?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, hai thứ này đồng thời chính là chỉ bảo vô cùng trân quý của âm Dương Giới."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "âm Dương Giới? Xem ra chắc chắn phải đi một chuyến."

Đồ vật giống nhau, ở trong miệng Đạo Linh Nhi bình thường đến cực điểm, nhưng trong miệng Hàn Hải Tiêu lại là chỉ bảo.

Đây là khoảng cách!

Vừa nghĩ đến muốn đi tới âm Dương Giới, Diệp Trường Sinh lại nhớ tới hắc còn chưa hoàn thành đánh dấu âm Dương Giới. Ngày đó đạt được linh khí âm Dương, nhiệm vụ của hệ thống là đánh dấu âm Dương Giới.

Sau đó, ở trong kiếm mộ, hắc lại gặp được Đường Linh, nàng chính là đến từ âm Dương Giới, đúng rồi, còn có Cửu Thiên Thần.

Ở đâu cũng có người quen, như vậy thật sự tốt sao?

Lúc này.

Hàn Hải Tiêu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, chúng ta khi nào đi tới âm Dương Giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không vội, trước tiên đi Phủ Giới Chủ một chuyến, chờ sau khi giải quyết xong mọi việc ở Thiên Đạo Giới, chúng ta lại đi tới âm Dương Giới."

"Lão Hàn, người và Xích Vũ đạt được chí bảo của luyện ngục Ma Giới, ta thấy thực lực của người tăng lên không ít."

Hàn Hải Tiêu nói: "Thiếu chủ, lần này lão Hàn có thu hoạch rất lớn, đã bước vào cấp Thần Đế, về sau có thể theo Thiếu chủ rong ruổi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cấp Thần Đế, cũng không tệ lắm, nhưng là xa xa không đủ. Tiếp tục cố gắng, con đường sau này của ta quá dài, tu vi không đủ, ta sợ người đi lạc."

Hàn Hải Tiêu vội vàng nói: "Thiếu chủ yên tâm, lão Hàn nhất định cố gắng tu luyện."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, cô nương ở Thiên Thư Viện được bắt về làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh ngó ra: "Người còn chưa giết các nàng?"

Hàn Hải Tiêu nói: "Cô nương kia, bộ dạng rất xinh đẹp, cho nên còn chưa giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hàn, người thật sự có lỗi với danh tiếng lão tổ Hoàng Tuyền. Nếu không giết thì giữ bọn họ lại."

Cũng không phải Diệp Trường Sinh nhân từ nường tay. Hắn lưu lại ba nữ tử là tính toán để cho các nàng ở trong Thân Cung hầu hạ An Mộng Quân.

Hàn Hải Tiêu nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, vẻ mặt mờ mịt: "Xinh đẹp, đầy đà, Thiếu chủ như thế nào lại không thích?"

"Lão Hàn ta tuổi đã cao rồi, thất lực không được, bằng không... Khắc khắc..."

...

Bảy ngày sau.

Bên ngoài Phủ Giới Chủ.

Bóng người Kinh Thiên Nhất xuất hiện, một mình một người dạo quanh phủ vài vòng: "Diệp công tử, không phải không tới."

"Ngàn vạn lần đừng hãm hại ta!"

Dứt lời, thân ảnh Lạc Trường Giới, Long Nam Huyền xuất hiện, cường giả Phủ Giới Chủ hai cánh trái phải, trong lúc nhất thời, uy áp khủng bố rơi vào trên người Kinh Thiên Nhất.

Long Nam Huyền trầm giọng nói: "Kinh Thiên Nhất, người còn dám đến đây, lần trước nếu không phải người chạy nhanh thì đã chôn thân ở đây."

Kinh Thiên Nhất nói: "Long Nam Huyền, người không cần cao hứng quá sớm, lần này lão phu cũng không phải là một người đến đây."

Nghe tiếng.

Long Nam Huyền và Lạc Trường Giới phóng thích thần thức, rất nhanh tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh, phát hiện không có một bóng người, khóe miệng hai người nhắc lên ý cười trêu tức.

Lạc Trường Giới nói: "Lão Viện trưởng, Diệp Trường Sinh không tới, hẳn thể mà muốn lừa gạt chúng ta."

Long Nam Huyền nói: "Ra tay, giết hẳn, quyết không cho hẳn cơ hội liên thủ với Diệp Trường Sinh."

Ngay sau đó, lão ta đạp không lướt đi, đi tới phía Kinh Thiên Nhất. Nơi đi qua, vô số sách cổ giống như vòi rồng, dây thừng quấn quanh thân ảnh của lão ta.

Ở dưới chân lão ta có sách cổ trải đường, giống như một cái thang trời, từng bước một đi về phía Kinh Thiên Nhất.

Tuy rằng thời gian bế quan rất ngắn, nhưng lão ta hoàn toàn quen thuộc với thân thể mới, hiện tại Tàng Thư Các phóng thích tự nhiên, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Kinh Thiên Nhất vừa nhìn Long Nam Huyền đi tới: "Ngoài miệng không có lông, làm việc không vững, Diệp công tử, người dù sao cũng là hậu duệ Thần Ma Tộc, sao có thể nói dối?"

Chương 640: Diệt công tử, người cuối cùng cũng tới

“Hài tử gạt người, thật không phải hài tử tốt, người đây không phải là hãm hại lão phu đến thăm sao?”

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh của hắn chợt lóe, tấn công về phía Long Nam Huyền, cho dù là một mình hắn, cũng tuyệt đối không thể sợ.

Giết thì xong rồi.

Rời đi bảy ngày, hắn lấy ra thần binh phong ấn nhiều năm, đồng thời một thân tu vi lần thứ hai tăng lên, hiện tại đối đầu với Long Nam Huyền, một chút cũng không sợ.

Cho dù không giết được lão ta, đánh thành ngang tay, vẫn là chuyện dễ dàng.

Lạc Trường Giới thấy hai người đại chiến cùng một chỗ, trầm giọng nói: "Cùng nhau ra tay, giết hắn."

Ra lệnh một tiếng, mọi người đạp không lướt đi, giết về phía Kinh Thiên Nhất. Hơn trăm cường giả đồng loạt xuất hiện, mỗi một công kích đều khủng bố như vậy.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung trời, truyền khắp cửu thiên thập địa.

Kinh Thiên Nhất vừa bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ ổn định thân ảnh: "Nhiều người khi dễ ít người, các người thật không biết xấu hổ."

Long Nam Huyền nói: "Chính là nhiều người hơn người, không phục?"

Kinh Thiên Nhất: "Ta..."

Đúng lúc này, một giọng nói từ cửu thiên hạ xuống: "Kinh lão,

người làm sao sốt ruột như vậy, cũng không chờ ta đến mà đã giết rồi?”

Kinh Thiên Nhất vừa nghe thấy tiếng, kích động thiếu chút nữa khóc: "Diệp công tử, người cuối cùng cũng tới, lão phu đã biết người sẽ không vứt bỏ mình hữu.”

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long xuất hiện bên trong tầng mây.

Diệp Trường Sinh mặc một bộ áo trắng, ngạo đứng trên boong thuyền: "Kinh lão nói giỡn, ta trọng tình nghĩa nhất, làm sao có thể để Kinh lão một mình thừa nhận hết thảm?”

Sương mù trên mặt Kinh Thiên Nhất lập tức mất hết: “Diệp công tử tới vừa lúc, chúng ta cùng nhau liên thủ phá hủy tòa Phủ Giới Chủ này.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Cái gì mà Giới Chủ chó má, ta thấy Diệp công tử thích hợp hơn hắn.”

Diệp Trường Sinh mơ hồ, xuyên qua không gian, trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh Kinh Thiên Nhất: "Kinh lão, người cũng cảm thấy như vậy?”

"Suy nghĩ của người đơn giản là phù hợp với ta!"

Kinh Thiên Nhất: "..."

Kỳ thật, hắn chính là thuận miệng nói, Diệp Trường Sinh như thế nào còn coi như là thật?

Nghe tiếng.

Sắc mặt Lạc Trường Giới cực kỳ khó coi, bọn họ một xướng một họa, bôi thuốc nhỏ mắt cho mình? Lão ta làm sao không bằng Diệp Trường Sinh?

“Lão viện trưởng, Diệp Trường Sinh giao cho ta!”

Long Nam Huyền nói: "Người có thể? Cần thận là hơn.”

Lạc Trường Giới nói: "Không có Diệp Chiến Thiên, trong vài phút ta sẽ dạy hẳn làm người, muốn cho hẳn biết, ai mới là Giới Chủ chân chính."

Long Nam Huyền gật đầu: "Ta mau chóng chém giết Kinh Thiên Nhất, đến lúc đó giúp người một tay."

Thân ảnh Lạc Trường Giới chợt lóe, lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh. Trong lúc đi về phía trước, hơi thở khủng bố từ trên người lão ta bắn ra.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Hai tiếng rỗng giần dữ truyền ra, sau lưng Lạc Trường Giới xuất hiện một lực sĩ kim cương cao vút trong mây, vô số ánh sáng vàng bắn ra, lực sĩ kim cương giống như ngủ đông vạn năm thức tỉnh, tản ra uy áp chấn động hồn phách.

Lúc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến giọng nói của Đạo Linh Nhi: "Cuồng bạo kim cương, người này có được lực lượng kim cương, phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, người phải cẩn thận một chút."

"Cuồng bạo Kim Cương?" Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, cũng không có cảm thấy Lạc Trường Giới mạnh bao nhiêu, lao xuống phía dưới, phóng thích uy áp của Sát Giới, đồ kiếm trong tay lẳng không tức giận chém xuống.

Thấy vậy.

Lạc Trường Giới vùng quyền lớn, đập về phía kiếm quang, quyền lệ tựa như ngôi sao ngã xuống, mang theo thần uy không thể ngăn cản.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, ánh sáng vàng bắn ra, hư không trong

nháy mắt bị tiêu diệt...

Lạc Trường Giới ngạo nghễ đứng trên không trung, sắc mặt chợt thay đổi, bởi vì lão ta đã phát hiện sát ý bốn phía.

Sát khí thật đáng sợ.

Toàn bộ Phủ Giới Chủ bị sát khí bao phủ, Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, giống như sát thần buông xuống, làm cho người ta sợ hãi.

Nhất là sát khí trên người hắn tản ra, vọt thẳng tới chỗ cao hơn mười trượng, sát khí ngưng tụ mà không tan, như hoa điên cuồng nở rộ.

Diệp Trường Sinh nhảy về phía trước, thân ảnh xẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ, sát khí ngập trời ngưng tụ thành một thanh kiếm lớn, chỉ thẳng lên người Lạc Trường Giới.

Trong khi tiến lên.

Hơi thở trên người hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một thân tu vi tăng lên rất nhanh, đồng thời sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Bởi vì hắn biết cấp bậc của mình và Lạc Trường Giới vẫn có chênh lệch, cao hơn bậc tăng lên tới trạng thái cao nhất, hơn nữa đồ kiếm chém giết, hắn là có thể chém giết Lạc Trường Giới.

Nhìn thấy sát khí trước mắt ngưng tụ thành kiếm lớn, trong tay Lạc Trường Giới xuất hiện một thanh gậy sắt, cuồng bạo kim cương sau lưng vung gậy sắt lên, giống như tay cầm một trụ chống trời.

Kiếm lớn và gậy lớn va chạm, ánh sáng vạn trượng che khuất bầu trời.

Chương 641: Giết thì giết, có sao không?

Hai mắt mọi người trong hư không bị ánh sáng làm cho đau đớn, nhao nhao giơ tay lên che mắt.

Đúng lúc này.

Tay Lạc Trường Giới cầm gậy sắt, mạnh mẽ xông về phía trước, mang theo ánh sáng vàng vụn trượng, nện xuống phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, chợt thấy gậy sắt rơi xuống, vung kiếm nghênh đón.

Lạc Trường Giới trêu tức nói: "Diệp Trường Sinh, dưới một kích này, người phải chết không thể nghi ngờ. Dưới sự nghiền ép của kim cương và Hồn Thiên Tù Long Bổng của ta, người không có khả năng chống đỡ được một kích này."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không, người quá tự tin!"

Giơ kiếm nghênh đón, đỡ Tù Long Bổng, khoe miệng hắc nhếch lên một nụ cười, Thần tháp Tử Dương trong cơ thể bay ra ngoài, tấn công về phía Lạc Trường Giới.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Lạc Trường Giới bay ngược ra sau, trên mặt lộ ra vẻ rung động, ánh mắt dừng trên Thần tháp Tử Dương: "Tháp này là... Sao lại nhìn quen mắt như vậy?"

Bên kia, Long Nam Huyền nhận thấy hơi thở của Thần tháp Tử Dương: "Trường Giới, tháp Tử Dương chín tầng, không tiếc bất cứ giá nào chém chết Diệp Trường Sinh, chúng ta nhất định phải lấy được tòa tháp này."

Lạc Trường Giới gật đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Người làm cho ta ngoài ý muốn, chí bảo trên người vượt quá tưởng tượng của ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn, đúng không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng ta chính là không cho người, có tức giận hay không?"

Khuôn mặt Lạc Trường Giới tức giận, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, một tòa tháp đã muốn đánh bại ta, quả thực si tâm vọng tưởng.”

“Kim Cương hợp thể, diệt thế chi lực!”

Theo thanh âm truyền ra, thân ảnh của lão ta và hư ảnh cuồng bạo kim cương hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, thần lực hủy trời diệt đất xuất hiện, tựa như một tòa núi lớn nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh nở nụ cười.

Cười vô cùng sáng lạn.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một tấm phù văn, dán lên đồ kiếm: "Vô Lượng!"

Xuy.

Một kiếm chém Cửu Thiên, chư thiên táng diệt.

Lạc Trường Giới nhìn thấy một kiếm trước mắt, sắc mặt thay đổi. Một kiếm này, quá mẹ nó quen thuộc.

Ngày đó Diệp Chiến Thiên tới, một kiếm chém xuống giống hệt kiếm quang trước mắt.

Diệp Trường Sinh như thế nào cũng vậy?

Cảm giác uy lực một kiếm này còn khủng bố hơn Diệp Chiến

Thiên.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thật kinh khủng.

Lạc Trường Giới không thể hiểu được, điên cuồng vung Tù Long Bổng trong tay, ý đồ muốn ngăn cản một kiếm trước mắt.

Phanh.

Tiếng nổ vang lên, Tù Long Bổng hóa thành bột mịn, bạch hồng chợt lóe, xuyên qua mi tâm lão ta.

Uy lực quá lớn.

Kiểm đến.

Kim Cương hợp thể phóng thích bình chướng bằng cương khí, trong nháy mắt bị nghiền nát, thùng rỗng kêu to.

Máu tươi từ mi tâm nhỏ xuống, Lạc Trường Giới vẫn không tin, lão ta cứ như vậy để cho Diệp Trường Sinh chém giết.

Không thể như vậy!

Cho dù hẳn là thiên tài kiếm đạo cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy, học được kiếm kỹ của Diệp Chiến Thiên.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh căn bản không có nắm giữ kiếm kỹ của Diệp Chiến Thiên, sở dĩ có thể phóng thích kiếm kỹ Vô Lượng, đều cho rằng Diệp Chiến Thiên lúc rời đi, lưu lại kiếm phù.

Bên trong linh giới, lưu lại hai kiếm phù, một kiếm kỹ Vô Lượng của Diệp Chiến Thiên, một kiếm của Phạm Kiếm Diệp Tu Duyên.

Kiểm đạo phù vốn do Diệp Tu Duyên để lại cho Diệp Chiến Thiên, bảo ông dùng tự vệ trong lúc nguy nan, nhưng ông lại để lại cho Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Lạc Trường Giới lảng không ngã xuống, hình ảnh cuồng

bạo kim cương sau lưng tiêu tán, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đạp không lướt nhanh về phía trước, tiện tay vung lên, thu linh giới của Lạc Trường Giới đi.

Đúng lúc này.

Trên Cửu Thiên, uy áp ngập trời rơi xuống, ba bóng người lẳng không bay xuống. Lão giả cầm đầu trợn mắt nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người lại giết Trường Giới, dám giết người ở Phủ Giới Chủ, người là người thứ nhất."

Nói đến đây, lão ta dừng lại và tiếp tục: "Người sẽ vì điều đó mà đánh đổi mạng sống."

Diệp Trường Sinh nắm linh giới bỏ vào trong hệ thống, vân đạm phong khinh: "Giết thì giết, có sao không?"

Một bên, Long Nam Huyền nói: "Lão Lạc, người này là người của Thần Ma Tộc, thân tàng Thần cách và Thần tháp Tử Dương chín tầng."

Lão Lạc, lão Giới Chủ của Thiên Đạo Giới, tên là Lạc Cửu Thiên.

Lạc Cửu Thiên hí mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Lão phu du lịch thiên hạ, đi qua vô số địa phương, không nghĩ tới cơ duyên cuối cùng lại ở trước cửa nhà mình."

"Thần cách, tháp Tử Dương chín tầng, lão phu đều muốn!"

Lạc Trường Giới tốt.

Đánh nhỏ, đến già.

Đây là thao tác thông thường, Diệp Trường Sinh không có chút ngoài ý muốn nào.

Tuy nhiên.

Lạc Cửu Thiên và hai tên lão giả lão ta mang đến, thực lực có chút bá đạo.

Diệp Trường Sinh lại có chút nhìn không thấu cấp bậc của bọn họ.

Chương 642: Có muốn chúng ta hỗ trợ không?

Lúc này.

Lạc Cửu Thiên xoay người nhìn về phía sau lưng: "Tư huynh, Sở huynh, các người chờ một lát, để ta giải quyết hẳn trước."

Ánh mắt Tư Thanh Vân và Sở Thiên Huyền đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bọn họ tự nhiên cũng phát hiện trên người Diệp Trường Sinh có rất nhiều chí bảo.

Sở Thiên Huyền nói: "Lạc huynh, có muốn chúng ta hỗ trợ không?"

Lạc Cửu Thiên vội vàng nói: "Không cần, một vị tu sĩ cấp Thần Đế, lão phu giết hẳn rất dễ dàng."

Sở Thiên Huyền còn muốn mở miệng, lại bị Tư Thanh Vân ở một bên ngăn lại: "Lão Sở, trên người người này có vô số chí bảo, người cảm thấy lão Lạc sẽ để cho chúng ta nhúng chàm sao?"

"Cứ như vậy nhìn chí bảo rơi vào trong tay lão Lạc?" Sở Thiên Huyền trầm giọng nói.

Tư Thanh Vân nói: "Trước tiên nhìn tình huống rồi nói sau, nhân quả trên người người này quá mức phức tạp, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu, chúng ta tốt nhất vẫn là không nên dính vào."

Sở Thiên Huyền khinh thường: "Tư huynh, người vẫn là quá cẩn thận."

Tư Thanh Vân lắc đầu, cười nói: "Đến loại cấp bậc này của chúng ta, không có gì quan trọng hơn sống sót."

Sở Thiên Huyền cũng không đồng ý với cách nói của lão ta, lâm vào trầm mặc.

Giờ khắc này.

Lạc Cửu Thiên đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Diệp

Trường Sinh, mang theo khí thể không thể ngăn cản, từng tắc không gian từng tắc sụp đổ chôn vùi.

Công kích khủng bố hạ xuống, giống như muốn hủy trời diệt đất.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng đầu, một đạo kiếm quang bay ra, nghênh đón công kích của Lạc Cửu Thiên.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí kinh khủng khiến Diệp Trường Sinh bay ra ngoài.

Nơi đi qua, không gian sau lưng ầm ầm vỡ tan, toàn bộ thế giới giống như muốn bị phá hủy.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ổn định thân ảnh, vận hành Cửu Chuyển Thần Ma Quyết, đồng thời kích hoạt Phần Huyết Cuồng Hóa. Trong nháy mắt một thân tu vi tăng vọt, hắc rút kiếm mà đi, lần thứ hai xung phong tiến lên.

Vô số kiếm khí bắn ra, thôn thiên phệ nhật, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ, bao phủ về phía Lạc Cửu Thiên.

Biết thực lực lão đầu trước mắt này rất mạnh, Diệp Trường Sinh không dám có chút sơ suất nào.

Người trong nghề vừa ra tay là biết được hay không.

Một kích vừa rồi của Lạc Cửu Thiên hạ xuống, Diệp Trường Sinh đã biết lão già xấu này rất mạnh.

Lạc Cửu Thiên nhìn vòng xoáy kiếm khí trước mắt, vân đạm phong khinh: "Kiếm đạo không tệ, đáng tiếc cấp bậc thấp một chút, cho dù người sử dụng bí thuật mạnh mẽ khiến cho cấp bậc tăng lên, chênh lệch giữa chúng ta không cách nào bù đắp."

Phanh.

Lão ta ép một chưởng xuống, nghênh đón kiếm quang bay tới.

Ngay sau đó, một màn kinh người xảy ra. Diệp Trường Sinh phóng thích vòng xoát kiếm khí, dưới chưởng lớn, kiếm khí của hắn trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Chưởng lớn cường thế trấn áp, đập vào trên người Diệp Trường Sinh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang vọng khắp hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, trên người xuất hiện từng vết nứt...

Lạc Cửu Thiên trầm giọng nói: "Tiểu tử, ngươi có thể lên đường."

Diệp Trường Sinh nói: "Người suy nghĩ nhiều rồi, ai còn không có lá bài tẩy?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Lắc người, ta cũng biết!"

Dứt lời.

Hắn trực tiếp sử dụng phần thưởng của hệ thống, để cho lão tổ Tự Tại Thiên của Thần Ma Tộc buông xuống.

Triệu hoán kết thúc.

Trên hư không.

Một cánh cửa kết giới xuất hiện, vô số ánh sáng vàng đáp xuống, bao phủ trên Phủ Giới Chủ.

Ngay sau đó, chiến ý nuốt trời bao trùm, giống như tiên sơn nghiền ép xuống. Trong sân, sắc mặt năm người Lạc Cửu Thiên, Tư Thanh Vân, Sở Thiên Huyền, Long Nam Huyền, Kinh Thiên Nhất thay đổi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Thiên.

Thật là một hơi thở khủng khiếp.

Đây là cường giả gì buông xuống?

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào cánh cửa kết giới trên hư không, Lạc Cửu Thiên cảm thấy hoảng sợ, không thể tin được sau lưng Diệp Trường Sinh còn có tồn tại khủng bố như thế.

Kỳ thật, ngay từ đầu Diệp Trường Sinh đã không nghĩ tới muốn sử dụng triệu hoán, nhưng thế cục trước mắt đối với hắn vô cùng bất lợi.

Cho dù dốc hết toàn lực đánh bại Lạc Cửu Thiên, sau đó còn có Tư Thanh Vân và Sở Thiên Huyền.

Suy nghĩ nhiều lần, hắn cảm thấy nên triệu hoán lão tổ đến đây.

Có điều, hắn cũng có băn khoăn. Dù sao Thần Ma Tộc đã từng bị trấn áp, Chiến bộ lão tổ thật sự sẽ rất mạnh sao?

Trong lòng có chút hoài nghi.

Nhưng nhìn ra tư thế này hắn là sẽ không quá yếu đâu.

Ngay sau đó.

Một bóng người lẳng không bay xuống, người tới mặc quần áo trắng, ôn nhuận như ngọc, nhìn qua vô cùng nho nhã.

Hắn đạp không mà đi, chậm rãi bay xuống, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh, trong hai mắt nổi lên vẻ kinh hãi.

Tiếp theo, hắn đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Lão phu Tự Tại Thiên, bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nhìn trung niên nhân nho nhã trước mắt, trong lòng nghi hoặc muôn vàn, hắn thật sự là lão tổ chiến tộc?

Chương 643: Ta vui lòng

Tại sao nó còn trẻ như vậy?

Hơn nữa hắn chỉ là một luồng linh hồn thể, nhưng khí tức trên người hắn phát ra so với đám người Lạc Cửu Thiên hùng hồn gấp trăm lần.

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần đa lễ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Lạc Cửu Thiên: "Bọn họ muốn giết ta, người mặc kệ sao?"

Tự Tại Thiên đương nhiên hiểu được ý của Diệp Trường Sinh, tìm mình trở về từ xa như vậy, khẳng định sẽ không đơn giản là vì ôn chuyện.

"Thiếu chủ yên tâm, bọn họ giao cho ta!"

Dứt lời, hắn di chuyển về phía trước, đưa tay chụp một cái, Lạc Cửu Thiên trực tiếp bị một cỗ thần lực vô hình khống chế.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh trực tiếp bối rối.

Sớm biết Tự Tại Thiên kinh khủng như thế, hắn đã không sử dụng triệu hoán, tục ngữ nói, thép tốt nên dùng trên lưỡi đao.

Để cho Tự Tại Thiên đối phó đám người Lạc Cửu Thiên, thật sự là có chút đại tài tiểu dụng.

Lạc Cửu Thiên bị thần lực trói buộc, giãy dụa nói: "Tư huynh, Sở huynh, mau ra tay!"

Hai chân Tư Thanh Vân đạp không, thân ảnh chợt lóe, công kích khủng bố đánh về phía Tự Tại Thiên. Ngược lại, thân ảnh Sở Thiên Huyền bay ngược ra sau.

Lão ta đang chạy trốn à?

Tự Tại Thiên trầm giọng nói: "Chỉ là ba gã tu sĩ Cổ Thần tầng thứ nhất, cũng xứng ra tay với Thiếu chủ?"

Nói đến đây, hắn đánh ra một quyền. Quyền lệ khủng bố oanh kích trên người Tư Thanh Vân, thân ảnh người sau giống như bị trọng pháo đánh trúng, dưới một cổ thần lực bao vây, bay về phía sau.

Phanh.

Tiếng va chạm truyền ra, thân ảnh Tư Thanh Vân va chạm vào người Sở Huyền Thiên.

Giờ khắc này.

Sở Huyền Thiên hoàn toàn là trạng thái ngây ra.

Lão ta đều chạy ra xa như vậy, Tư Thanh Vân làm sao lại tới, còn nhanh hơn tốc độ của lão ta?

Tự Tại Thiên nắm tay chặn trước ngực, bàn tay thật lớn trực tiếp bóp nát Lạc Cửu Thiên.

Oanh.

Sương máu tràn ngập, bay tán loạn khắp nơi.

Thấy thế, Long Nam Huyền sợ hãi, lẩm bẩm nói: "Làm sao lại là hắn, vì sao hắn còn sống?"

"Hắn... Hắn rốt cuộc là cấp bậc gì!"

Tự Tại Thiên tiện tay vung lên, không gian chòng chát lên nhau. Tư Thanh Vân và Sở Huyền Thiên xuất hiện trước mặt hắn, hai người sợ tới mức can đảm muốn nát.

Xác nhận qua ánh mắt, là người bọn họ đánh không lại, nhưng tuyệt đối không ngờ, Tự Tại Thiên sẽ mạnh mẽ đến trình độ như vậy.

Hắn vẫn chỉ là một luồng linh hồn thể, nếu bản thể của hắn ở chỗ này... Không dám nghĩ, thật khủng khiếp.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới bên người Tự Tại Thiên, ánh mắt rơi vào trên người Tư Thanh Vân: "Buông hắt ra, giao cho ta!"

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ, người này cũng không tệ lắm, có thể bồi dưỡng."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái này người đều nhìn ra."

Tự Tại Thiên lại nói: "Rất đơn giản, dù sao bọn họ cũng yếu như vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, vậy giữ hắt lại."

Sở Huyền Thiên nghe thấy, vội vàng nói: "Lưu ta lại, ta cũng có thể trung thành với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh chết hắt!"

Sở Huyền Thiên: "... Tại sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta vui lòng!"

Trên hư không.

Tự Tại Thiên đánh một quyền khiến Sở Thiên Huyền nổ tung.

Chỉ còn lại Tư Thanh Vân run rẩy.

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng sợ, ta không giết người, sau này trung thành ở lại bên cạnh ta."

Tư Thanh Vân vội vàng nói: "Được, thuộc hạ Tư Thanh Vân, bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Long Nam Huyền: "Tự Tại Thiên, còn có hắt, người hiểu chứ?"

Tự Tại Thiên gật đầu, di chuyển đi tới phía Long Nam Huyền, người sau tung tiếng nói: "Diệp Trường Sinh, có dám quyết sinh tử với ta hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có hứng thú."

Có Tự Tại Thiên bảo vệ, lựa chọn quyết chiến với Long Nam Huyền, đó không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Tự Tại Thiên bước một bước, một bước cách Long Nam Huyền càng ngày càng gần: "Tự bạo đi!"

Long Nam Huyền nói: "Tự Tại Thiên, chiến thần đệ nhất Thần Ma Tộc, năm đó người vậy mà không có ngã xuống!"

Tự Tại Thiên giật mình: "Người biết ta, không nên, ở trong ấn tượng của ta, chưa bao giờ biết người yếu như người."

Long Nam Huyền: "..."

Lão ta biết Tự Tại Thiên, có điều khi đó lão ta còn là một hạng người vô danh, mà Tự Tại Thiên đã là Chiến thần đệ nhất của Thần Ma Tộc.

Trận đại chiến thời không kia, vô số cường giả ngã xuống, lão ta mới có cơ hội từng bước thành lão tổ của Thiên Thư Viện.

Thời gian trôi qua, tận mắt nhìn thấy Tự Tại Thiên, điều này làm cho lão ta không cách nào tin được, chẳng lẽ trong trận chiến kia, hắn không có ngã xuống?

Lúc này.

Long Nam Huyền lựa chọn dẫn đầu xuất hiện, vô số sách cổ bay ra, tựa như thần long bay lượn cửu thiên, tấn công về phía Tự Tại Thiên.

Nhìn thấy cảnh này.

Tự Tại Thiên lạnh nhạt nói: "Khí thân thể? Ta cũng là khí thân thể, so với ta một chút!"

Dứt lời, hắn di chuyển về phía Long Nam Huyền, một bình ngọc màu trắng xuất hiện trên thân ảnh của hắn.

Chương 644: Thần Ma Tộc chân chính (1)

Đối mặt với công kích của Long Nam Huyền, hắc thẳng tiến không lùi, sách cổ công kích trên bình ngọc màu trắng, trong nháy mắt toàn bộ bị cắn nuốt trong đó.

Sắc mặt Long Nam Huyền chợt đại biến, không thể tin nhìn Tụ Tại Thiên, điều này làm sao có thể, vì sao hắn có thể cắn nuốt toàn bộ sách cổ?

Tụ Tại Thiên nói: "Rất ngoài ý muốn?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bình ngọc Dị Độ, có thể cắn nuốt hết thủy công kích, lợi hại không?"

Long Nam Huyền: "..."

Có lợi hại hay không, hắn hỏi lão ta làm gì?

Tụ Tại Thiên tiếp tục đi về phía trước, một quyền nện xuống phía Long Nam Huyền, hai tay sau mở ra, Tàng Thư Các từ trong cơ thể bay ra, nghênh đón quyền lệ trước mặt.

Trong lúc nhất thời.

Long Nam Huyền chỉ còn lại có một luồng tàn hồn, điên cuồng bay ngược về phía sau, ý đồ muốn chạy trốn.

Oanh.

Tụ Tại Thiên nện một quyền đập Tàng Thư Các thành bột mịn, quyền lệ thẳng tiến không lùi, trực tiếp bao phủ lấy tàn hồn của Long Nam Huyền.

Thật là một quyền khủng khiếp!

Diệp Trường Sinh âm thầm khiếp sợ.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất chính là... Khí thân thể của Tụ Tại Thiên, thể mà có thể cắn nuốt tất cả công kích.

Lúc này.

Trên hư không.

Chỉ còn lại Kinh Thiên Nhất, ánh mắt hần rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, cái này cũng quá khủng bố. Tầng thứ các của Long Nam Huyền đều bị đánh nổ tung, quan tài cổ Thiên Ma của ta có phải cũng không có hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hần là như vậy."

Vẻ mặt Kinh Thiên Nhất ảm đạm, khẽ thở dài nói: "Hết thủy là đã định trước rồi, lão ma ta cũng không cưỡng cầu, xin từ biệt."

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: "Kinh lão, không lưu lại sao?"

Kinh Thiên Nhất lắc đầu, cười nói: "Bên cạnh Diệp công tử có cường giả như vậy bảo vệ, lão ma lưu lại một chút tác dụng không có, chúng ta có duyên gặp lại đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu Kinh lão đã quyết định đi, vậy ta cũng sẽ không ngăn cản."

Kinh Thiên Nhất ôm quyền một cái, xoay người biến mất ở trên hư không.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát hiện Tự Tại Thiên trở về, hơi thở khủng bố trên người hần đã biến mất không thấy.

Tự Tại Thiên giơ tay lên đưa ba tấm linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đây là linh giới của ba người bọn họ."

Long Nam Huyền, Lạc Cửu Thiên, Sở Thiên Huyền, ba linh giới của ba gã cường giả cấp Cổ Thần, Diệp Trường Sinh không chút khách khí thu lại.

Tự Tại Thiên lại nói: "Ta biết Thiếu chủ có rất nhiều nghi vấn, đổi chỗ khác chúng ta nói chuyện một chút."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ở chỗ này đi!"

Trong lúc nói chuyện, hần tiện tay vung lên, một tòa đại trận xuất

hiện, bao phủ trên Phủ Giới Chủ.

Tự Tại Thiên giật mình: "Không nghĩ tới Thiếu chủ còn tinh thông trận pháp."

Diệp Trường Sinh nói: "Một chút da lông, người vẫn nên nói cho ta biết, chuyện về Thần Ma Tộc, còn có vì sao người còn sống."

Sắc mặt Tự Tại Thiên trầm xuống, giống như lâm vào trong hồi ức: "Thiếu chủ hẳn là đã nghe qua đại chiến thời không đi?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã từng nghe qua!"

Tự Tại Thiên lại nói: "Trận chiến kia, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, ước chừng đánh ba tháng, Thần Ma Tộc và cường giả các tộc lần lượt ngã xuống."

Đây chính là một lần có ý nghĩa thanh tẩy lớn chân chính, kết cấu một lần nữa thành lập, thế lực còn sót lại bắt đầu sinh trưởng.

"Điên cuồng cướp đoạt tài nguyên, theo thời gian trôi qua, mới có trật tự hiện tại."

Diệp Trường Sinh nhìn Tự Tại Thiên: "Người tham dự một lần đại chiến tinh không kia?"

Tự Tại Thiên nói: "Không có, lúc ấy Thần Ma Tộc có ba người ở bên ngoài, một người là ta, còn có Phạm Kiếm Diệp Tu Duyên và Huyết Đế Băng Tiên Nhi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu ba người chúng ta ở Thần Ma Tộc, coi như là đại chiến tinh không, Thần Ma Tộc cũng sẽ không bị phá hủy, cũng sẽ không bị phong ấn."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mạo muội hỏi một câu, các người vì sao lựa chọn rời khỏi Thần Ma Tộc."

Tự Tại Thiên khẽ thở dài một tiếng: "Chúng ta cũng không phải lựa chọn rời khỏi Thần Ma Tộc, mà là vì tìm kiếm Thần Ma Tộc chân chính."

"Cho nên ba người chúng ta lựa chọn đi ba địa phương khác nhau,

bởi vì nghe đồn Thần Ma Tộc chân chính xuất hiện ở ba địa phương này."

Thần Ma Tộc chân chính?

Chẳng lẽ Thần Ma Tộc nơi này chỉ là một nhánh, hay là có bí mật khác.

Ngày đó hắn tiếp nhận truyền thừa và huyết mạch của Phạm Thần Hoàng Phạm Thiên, từ đó về sau, hắn đã trở thành Thiếu chủ Thần Ma Tộc.

Hơn nữa hắn từ trong miệng Đạm Đài Tú biết được, năm ngàn năm trước Thần Ma Tộc đột nhiên bắt đầu tàn lụi, huyết mạch hậu bối bị hạn chế, rất nhiều hậu bối Thần Ma Tộc đều mất sớm.

Chính xác thì tại sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Tự Tại Thiên: "Mục đích của người tìm Thần Ma Tộc chân chính là cái gì?"

Tự Tại Thiên nói: "Năm đó Thần Ma Đại Đế nói chỉ có tìm được Thần Ma Tộc chân chính, mới có thể giải quyết cấm kỵ của Thần Ma Tộc."

Chương 645: Thần Ma Tộc chân chính (2)

"Như vậy chúng ta mới không bị nhân quả cản trở, bằng không vĩnh viễn không có khả năng thật sự mạnh mẽ, một thân tu vi cũng không cách nào đạt tới đỉnh cao tuyệt đối."

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiểm: "Ý của ngươi là... Trên người Thần Ma Tộc đều có cấm kỵ?"

Tự Tại Thiên lại nói: "Ta cũng chỉ là biết một ít da lông mà thôi, năm đó Thần Ma Đại Đế đã nói qua, tổ tiên của hắc chỉ là nhánh của Thần Ma Tộc. Thần Ma Tộc chân chính vì tránh né phiền toái, bọn họ lựa chọn tìm nơi ẩn náu trong tam đại tuyệt địa."

"Tổ tiên của Thần Ma Đại Đế không muốn bị vây khốn trong tuyệt địa, trải qua cuộc sống tối tăm, cho nên lựa chọn rời đi."

"Nguyên bản cũng không phải dòng chính, cho nên tổ tiên Thần Ma Đại Đế mang theo tộc nhân rời đi, cấm rễ ở thế giới này."

Hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Tổ tiên của Thần Ma Đại Đế tuy không phải dòng chính, nhưng dù sao cũng là người của Thần Ma Tộc, cho nên dần dần tộc nhân nhanh chóng trở nên mạnh mẽ. Nhưng dần dần bọn họ phát hiện ra vấn đề, cấm kỵ trên người tộc nhân xuất hiện, dẫn đến Thần Ma Tộc bắt đầu tàn lụi. Thẳng đến khi Thần Ma Đại Đế tạo ra Thần Ma Thánh Đình, lần nữa mới đưa Thần Ma Tộc lên đỉnh cao."

"Nhưng theo thời gian trôi qua, cấm kỵ của Thần Ma Tộc lại xuất hiện. Lúc này, Thần Ma Đại Đế mới biết được, nếu muốn giải quyết vấn đề của Thần Ma Tộc, nhất định phải tìm được Thần Ma Tộc chân chính."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đây là nguyên nhân ba người các ngươi rời khỏi Thần Ma Tộc."

Tự Tại Thiên nói: "Không sai, năm đó Thần Ma Tộc bị diệt, ta cuối cùng chạy trở về, nhưng lại bỏ lỡ trận đại chiến kia, cho rằng lực lượng huyết mạch của ta căn bản không cách nào mở ra phong ấn, cho nên ta chỉ có thể lần nữa rời đi, tiếp tục tìm kiếm Thần Ma

Tộc chân chính.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người đi địa phương nào."

Tự Tại Thiên đang nói: "Ba tuyệt địa lần lượt là Hỗn Loạn Tinh Không, Dị Độ Diện Vị, Tử Thần Đại Khư, mà ta đi chính là Dị Độ Diện Vị."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Diệp Tu Duyên ở Hỗn Loạn Tinh Không, Huyết Đế Băng Tiên Nhi đang ở Tử Thần Đại Khư."

Tự Tại Thiên nói: "Không sai, ở Tử Thần Đại Khư có một tòa thành Khung Thiên Huyết, Thành chủ nơi đó chính là Băng Tiên Nhi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Những nơi này đối với Thiếu chủ mà nói có chút xa xôi, lão phu không thể ở lại giới này quá lâu. Nếu Thiếu chủ sau này có nguy hiểm, có thể đến Dị Độ Diện Vị tìm ta."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Cái kia... Ta có một câu hỏi cuối cùng!"

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ muốn hỏi cái gì!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trên người ta có phải cũng có cấm kỵ của Thần Ma Tộc hay không."

Về mặt Tự Tại Thiên nghiêm túc: "Lão phu nhìn không ra, nhân quả trên người Thiếu chủ quá phức tạp, cho dù có cấm kỵ Thần Ma thì cũng đã bị nhân quả khác bao trùm từ lâu."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tự Tại Thiên hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quả linh giới: "Thiếu chủ, lần này tới vội vàng, linh giới này xem như là lễ gặp mặt, Thiếu chủ nhất định nhận lấy."

"Như vậy không tốt lắm!" Diệp Trường Sinh nói xong, giơ tay thu linh giới vào hệ thống: "Người ở Dị Độ Diện Vị chờ ta."

Tự Tại Thiên hơi giật mình: "Được, tốt, tốt, lão phu chờ Thiếu chủ đến đây!"

Ngay sau đó.

Bóng dáng của hắn trở nên hư ảo và cuối cùng biến mất trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng hắn rời đi, lắc đầu: "Quá phức tạp, Thần Ma Tộc chân chính rốt cuộc ở nơi nào."

"Sư phụ Hoàng Phạm Thiên có thể chính là Thần Ma Tộc chân chính hay không?"

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh bắt đầu xem xét linh giới Tự Tại Thiên lưu lại, về phần Thần Ma Tộc chân chính ở đâu đã bị hắn bỏ lại phía sau.

Người ta thường nói, thuyền đến đầu cầu... Tự nhiên chìm, không đúng, làn xe trước núi... Như xe bị tuột xích.

Thần Ma Tộc chân chính rốt cuộc ở đâu, không phải chuyện hắn nên suy nghĩ, bởi vì hắn tin tưởng thời gian sẽ cho hắn đáp án hắn muốn.

Mặc kệ cấm kỵ Thần Ma Tộc là cái gì, đều không thể xảy ra trên người hắn, ai bảo chúng ta là nam nhân có đuôi vàng?

Đơn giản xem xét linh giới Tự Tại Thiên lưu lại, trên mặt Diệp Trường Sinh nổi lên hưng phấn, thứ trong linh giới này, nói như thế nào đây.

Vô nhân tính.

Cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên một thanh cổ kiếm, trên thân kiếm khắc ba chữ vô cùng nhỏ - kiếm Dị Tinh!

Lúc này.

Một tin tức xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, kiếm Dị Tinh, nghe đồn tinh thể huyền bí của Dị Độ Diện Vị huyền hóa thành kiếm, phẩm cấp xấu, uy lực không tốt.

[Hệ thống, người không được!] Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

[Chủ nhân trâu bò, vậy người tự mình đến!] âm báo hệ thống truyền đến: [Chủ nhân, ta thấy người bành trướng, hơi chút bay!]

Diệp Trường Sinh: "..."

Tuy rằng hệ thống không hiển thị cấp bậc của kiếm Dị Tinh, nhưng Diệp Trường Sinh có thể cảm giác được nó vô cùng mạnh mẽ.

Chương 646: Thiên phú chết tiệt này của ta

Cho nên hắn quyết định dùng thanh kiếm Dị Tinh này để giúp Diệp Tiêu Huyền tái tạo thân thể, khí thân thể của Tự Tại Thiên lúc trước mạnh mẽ cỡ nào, hắn chính là tận mắt nhìn thấy.

Nếu Diệp Tiêu Huyền có thể có được một cỗ khí thân thể, thực lực của ông nhất định sẽ tăng vọt, hơn nữa không biết phẩm cấp của kiếm Dị Tinh, có lẽ sẽ mang đến cho hắn kinh hỉ.

Nghĩ đến đây.

Diệp Trường Sinh quyết định đi âm Dương Giới. Trước đó, hắn muốn an bài cho những người khác. Ngày xưa, địa điểm cũ của Thần Ma Tộc đã bị hủy, một mực tìm địa phương thích hợp.

Hắn cảm thấy Phủ Giới Chủ trước mắt vô cùng không tệ.

Phủ Giới Chủ.

Không đúng, hiện tại hắn là gọi là Thần Ma Tộc - Diệp phủ.

Khi rời khỏi Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh đã đáp ứng Thiên Khô lão nhân, nhất định tìm được tổ địa mới cho Thần Ma Tộc.

Sau khi bước vào Thiên Đạo Giới, bọn họ cũng đi qua rất nhiều địa phương.

Thần Đế Minh, Thiên Thư Viện, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không thích những nơi này, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn Phủ Giới Chủ tạm thời làm nơi trú ẩn của Thần Ma Tộc.

Dù sao hắn ở Thiên Đạo Giới cần một chỗ, như vậy có thể để cho mọi người có chỗ tu luyện, hắn cũng có thể trước tiên tìm được mọi người.

Tạm thời cứ như vậy, chờ sau này gặp được địa phương tốt hơn, đổi lại cũng không muộn.

Một thời gian sau.

Kiểm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần, Hình Phá Thiên một lần nữa xây dựng Phủ Giới Chủ, cũng treo tấm biển Diệp phủ.

Diệp Trường Sinh một mực nghiên cứu trận pháp, nói như thế nào hẳn cũng là một trận sư nghiêm chỉnh. Bắt đầu từ Vạn Thần vực, hẳn vẫn say mê kiếm đạo và thể tu, về phần luyện dược và trận pháp đều bị hẳn chậm trễ.

Là một thanh niên tốt phát triển toàn diện, không có kỹ năng nào có thể kéo xuống.

Mặt khác, hẳn cũng chuẩn bị bố trí một tòa đại trận cho Diệp phủ, tuy rằng chỉ là nơi tạm thời, nhưng nên có quy mô vẫn phải có.

Đại trận ban đầu của Phủ Giới Chủ rất mạnh, nhưng với tư cách là người khiêm tốn, hẳn nhất định phải mạnh mẽ hơn Phủ Giới Chủ.

...

Diệp phủ.

Sau đình.

Vách núi.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên đỉnh núi cô phong, trên người hẳn quanh quần hơi thở menh mông, bất tri bất giác, hẳn đã bế quan ba tháng ở nơi này.

Dốc lòng nghiên cứu trận pháp.

Công phu không phụ lòng người, không nghĩ rằng cấp bậc trận sư đã tăng lên.

Tám cấp bậc trận pháp sư từ cao đến thấp lần lượt là là Chí Tôn, Vĩnh Hằng, Thần, Đế, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Diệp Trường Sinh bất tri bất giác bước vào trận pháp sư cấp Thần.

Thiên phú chết tiệt này của ta.

Ngày đó ở Thế Giới Hắc Ám, dưới trướng Thiên Đệ Cửu có mười vị trận pháp sư cấp Đế, còn có mười gã phù sư cấp Đế.

Khi đó cảm thấy bọn họ thật mạnh mẽ, hơn nữa bọn họ còn bị Thiên Đệ Cửu mang đi, một người cũng không có lưu lại cho hắn.

Hiện tại mình đã là trận pháp sư cấp Thần, còn mạnh mẽ hơn trận pháp sư mà Thiên Đệ Cửu bồi dưỡng.

Chủ yếu là ta vẫn còn trẻ, tương lai là vô hạn!

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía trước, sương mù mờ mịt bao phủ xa xa, cự phong vạn trượng xông thẳng lên trời.

Như ẩn như hiện, giống như một thanh thần binh ra khỏi vỏ.

Thanh Sơn ẩn ẩn phiếm trung lưu, động thiên vân tiêu hà xử sinh?

Khả liên thụ long mãnh kinh tởm, khước vô động huyết tạm tê thân.

Than nhẹ một cái, hai chân hắn đạp đất, thân ảnh bay lên trời, xuất hiện trên hư không, thần thức khủng bố phóng thích, bao phủ ở trên bầu trời Diệp phủ.

Tiếp theo.

Trong bàn tay hắn xuất hiện từng dị huyền thạch. Sau đó một hồi, dị huyền thạch xuất hiện ở những nơi khác nhau. Cùng lúc đó, xuất hiện còn có cổ kiếm ngang hàng với huyền thạch.

Trước kia hắn bày trận đều lấy cổ kiếm làm mắt trận, mà lúc này đây lại lấy dị huyền thạch làm mắt trận, cổ kiếm làm phụ trợ và phòng ngự.

Đây là một tòa đại trận đủ để chấn nhiếp toàn bộ Thiên Đạo Giới.

Tên gọi: Hỗn Độn Kiếm Đấu Trận.

Trong trận này dị huyền thạch là Tự Tại Thiên lưu lại, đến từ Dị Độ Diện Vị. Coi như là tu sĩ có thực lực Cổ Thần cũng không thể đánh nát dị huyền thạch.

Hơn nữa chín chín tám mươi một thanh cổ kiếm, tòa đại trận này một khi mở ra, Cổ Thần bước vào trong đó sẽ táng thân trong nháy mắt.

Vạn kiếm xuyên tâm, hình thần câu diệt.

Đại trận chậm rãi hạ xuống, dị huyền thạch và cổ kiếm hạ xuống, biến mất vô tung vô ảnh.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười. Bởi vì hắn biết Hỗn Độn Kiếm Đấu Trận đã được bày ra, chỉ cần nói phương pháp mở ra cho đám người Kiếm Vô Ý, bọn họ sẽ có thể sử dụng bình thường.

Hoàn hảo.

Lúc này.

Thân ảnh hắn lẳng không bay xuống, lần thứ hai xuất hiện trên ngọn núi, không có trực tiếp trở về Diệp phủ, mà là đang tự hỏi hai vấn đề.

Chương 647: Giới Chủ cũng không có bằng hữu

Nếu giới này tên là Thiên Đạo Giới.

Hắn là có Thiên Đạo mới đúng, chẳng lẽ cũng giống như bánh bà xã(*), trong bánh không có bà xã, giới này cũng không có Thiên Đạo?

(*)Bánh bà xã: bánh ngọt truyền thống của Quảng Đông, Trung Quốc)

Còn có một vấn đề vẫn khiến Diệp Trường Sinh hoang mang.

Lạc Trường Giới thân là người đứng đầu một giới, không có khả năng không có mấy bằng hữu, hoặc là thể lực dựa vào Phủ Giới Chủ.

Vì sao khi hắn tấn công Phủ Giới Chủ, cả Thiên Đạo Giới gió êm sóng lặng, không có một người nào đến giúp lão ta một tay.

Thật sự không phải là bởi vì hắn quá mạnh, tất cả thể lực đều không dám tới chứ?

Diệp Trường Sinh suy nghĩ thật lâu, sau đó gật gật đầu: "Ừm, hẳn là nguyên nhân này."

Ta quá mạnh, làm Giới Chủ cũng không có bằng hữu.

Ta quá mạnh, có thể về sau cũng không có bằng hữu hay không?

Mạnh đến mức không có bằng hữu, nghiệp chướng!

Sẽ không có người thực sự cảm thấy vô địch rất hạnh phúc chứ!

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất trên ngọn núi, lúc xuất hiện lại, hắn đi vào trong Diệp phủ, thân ảnh ở trong đình viện bay xuống.

Thân ảnh bốn người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần xuất hiện, đều khom người một cái: "Cung nghênh Thiếu chủ xuất quan!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đứng lên đi."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Vô Ý, chí bảo ta để lại cho các người đã luyện hóa toàn bộ chưa?"

Kiếm Vô Ý vội vàng nói: "Luyện hóa rồi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Số mệnh và linh mạch ở chỗ sâu trong phủ đệ, các người phải cẩn nuốt thật tốt, tranh thủ mau chóng tăng lên tu vi."

Bốn người Kiếm Vô Ý đồng thanh nói: "Chúng ta cẩn tuân theo lệnh Thiếu chủ."

Hiện tại biết vì sao Diệp Trường Sinh lại lựa chọn nơi này làm tổ địa Thần Ma Tộc rồi chứ?

Nếu không phải bởi vì số mệnh và linh mạch ở chỗ sâu trong phủ đệ, hần cũng sẽ không lựa chọn thiết lập phủ đệ ở đây.

Sau đó.

Hần tiến vào Thương Khung Thần Cung, mang theo đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Hiên Viên Đông Quân, Diễm Linh Cơ, Diệp Thần, Diệp Yêu Nhi, Nhiếp Côn Lôn, Yến Ly Lạc xuất hiện.

Mọi người xuất hiện trong phủ đệ, Tàng Thất dẫn đầu mở miệng nói: "Diệp huynh, đây là địa phương nào, có chút lớn nha!"

Diệp Trường Sinh nói: "Trước kia là Phủ Giới Chủ, hiện tại thành Diệp phủ, về sau các người có thể tu luyện ở chỗ này."

Tàng Thất: "..."

Dừng một chút, hần trầm giọng nói: "Phủ Giới Chủ, Diệp phủ, Diệp huynh... Người đánh ngã Giới Chủ rồi sao? Trong khoảng thời gian bế quan, bản tăng đã bỏ lỡ cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người bỏ lỡ quá nhiều, sau này có thời gian, ta chậm rãi nói cho các cậu."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần này để cho các người xuất quan, ta dự định tự mình dẫn các người đi lịch lãm."

Tàng Thất vội vàng nói: "Lịch lãm, Diệp huynh muốn dẫn chúng ta đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "âm Dương Giới!"

Tàng Thất hưng phấn: "Được, đi âm Dương Giới, vừa lúc để cho chúng ta có thêm kiến thức một chút."

Lúc này.

Hiên Viên Đông Quân nói: "Diệp huynh, ta dự định trở về Vạn Thần Vực, muốn thăm tộc một chút."

Diễm Linh Cơ phụ họa: "Ta dự định kết bạn với Đông Quân mà đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nên vậy, các người đi đi, lúc nào muốn trở về, ta tùy thời hoan nghênh các người."

Hiên Viên Đông Quân và Diễm Linh Cơ không nói gì nữa, thân ảnh các nàng biến mất trên bầu trời Diệp phủ...

Trong lòng các nàng vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, mất đi cơ hội đi tới âm Dương Giới lần này sẽ làm cho các nàng có chênh lệch càng lớn với đám người Tàng Thất. Nhưng rời đi quá lâu, cần phải trở về xem một chút.

Diệp Trường Sinh sở dĩ để cho các nàng trở về Vạn Thần Vực, chính là không muốn để cho trong lòng các nàng có vướng bận. Các nàng sốt ruột nhớ nhà, cũng không cách nào toàn tâm toàn ý tu luyện.

Đám người Tàng Thất thu hồi ánh mắt từ phương hướng hai nàng rời đi. Dù sao cùng tu luyện một chỗ, lịch lãm thời gian dài như vậy, tình nghĩa giữa mọi người vẫn rất thâm hậu.

Ít nhiều có chút không nỡ.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tư Thanh Vân ở đâu?"

Dứt lời, một bóng người lẳng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Lão nô bá kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tư lão, người cứ ở lại Diệp phủ trấn thủ, ta rời đi trong khoảng thời gian này, không hy vọng Diệp phủ xuất hiện bất cứ vấn đề gì."

Tư Thanh Vân vội vàng nói: "Thiếu chủ yên tâm, lão nô nhất định dốc hết toàn lực bảo vệ an toàn của Diệp phủ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh vừa chuyển: "Vô Ý, Phàm Trần, hai người các người theo ta cùng nhau đi tới âm Dương Giới. Các Thần Ma Bát Bộ khác tu luyện ở Diệp phủ, nghe Kinh Thiên và Phá Thiên thống lĩnh."

"Thiên Khô, tất cả mọi việc hàng ngày của Diệp phủ, một mình người toàn quyền phụ trách. Nơi này là Diệp phủ, cũng là tổ địa Thần Ma, ta ở chỗ này lưu lại một tòa đại trận, hiện tại giao phương thức mở ra cho các người."

Chương 648: Các người theo ta rời đi

Sau đó.

Hắn cong ngón búng ra, từng đạo tinh mang chui vào trong đầu ba người Thiên Khô lão nhân, Lãnh Kinh Thiên, Hình Pháp Thiên.

Ba người khom người một cái, đồng thanh nói: "Chúng ta cần tuân theo lệnh Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tài nguyên ta ban cho các người, mau chóng luyện hóa toàn bộ, không cần tiết kiệm cho ta. Dù sao tài nguyên này, cho tới bây giờ ta cũng không thiếu."

"Chờ ta trở về, muốn nhìn thấy thực lực các người xảy ra biến hóa. Thần Ma Tộc không nuôi phế vật, ta không muốn bất kỳ một người nào trong các người bị đào thải!"

"Huynh trưởng, Tàng Thất, Yêu Nhi các người theo ta rời đi!"

Mọi người gật gật đầu, leo lên thuyền tiên Cửu Long, vừa chuẩn bị rời khỏi Diệp phủ, trên hư không, từng bóng người xuất hiện.

...

Nhìn thấy người tới, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên boong thuyền, mọi người trong Diệp phủ nhao nhao xuất hiện trên thuyền tiên.

Năm bóng người ngừng lại, đứng thẳng trước mặt Diệp Trường Sinh. Cầm đầu là một lão giả áo trắng, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Các hạ hẳn là Diệp công tử đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người là..."

Lão giả áo trắng nói: "Diệp công tử, lão phu là Võ Minh hộ pháp Võ Thanh Dương, lần này đến đây là mời Diệp công tử tham gia Đại hội luận võ vạn giới."

Đại hội luận võ vạn giới?

Diệp Trường Sinh giật mình: "Vì sao mời ta?"

Võ Thanh Dương nói: "Diệp công tử diệt Phủ Giới Chủ, xem như là nhân tài mới nổi mạnh nhất Thiên Đạo Giới. Đại hội luận võ vạn giới há có thể thiếu đi thiên kiêu thể hệ trẻ như Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đại hội luận võ vạn giới, thật sự có vạn giới?"

Vũ Thanh Dương cười khò: "Đương nhiên không có vạn giới, chỉ là nói như vậy tương đối khí phách, chân chính dự thi chỉ có mười giới."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, cường giả trẻ tuổi trong mười giới này không ít, đến lúc đó Diệp công tử có thể đi luận bàn với bọn họ một phen."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không có hứng thú."

Võ Thanh Dương giật mình: "Diệp công tử suy nghĩ kỹ, tham gia đại hội luận võ vạn giới, chẳng những cá nhân có thể đạt được phần thưởng cực kỳ phong phú, đại biểu giới vực cũng sẽ đạt được tài nguyên vô tận."

"Ngược lại, nếu như Diệp công tử không tham gia, các giới sợ sẽ liên hợp lại, cùng nhau tiêu diệt Thiên Đạo Giới, từ đó phân chia tài nguyên của Thiên Đạo Giới."

"Là như vậy à!" Diệp Trường Sinh nói xong, theo đó lại nói: "Vậy thì diệt Thiên Đạo Giới, dù sao bốn công tử cũng không đại biểu được Thiên Đạo Giới."

Võ Thanh Dương: "..."

Thật không nghĩ tới Diệp Trường Sinh hoàn toàn không theo lối bình thường ra bài, điều này làm cho lão ta có chút trở tay không kịp.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phá hủy Thiên Đạo Giới, ta một chút ý kiến cũng không có, nhưng Diệp phủ là lá bài tẩy của ta, ai động vào người đó chết."

Võ Thanh Dương lại nói: "Diệp công tử, lần tỉ thí luận võ vạn giới này, người thắng có thể đạt được một danh ngạch tiến vào Bất Tử Sơn."

Một danh ngạch, ta thấy hiếm lạ?

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, xuất hiện địa điểm đánh dấu mới - Bất Tử Sơn, đánh dấu thành công nhận được một phần thưởng của hệ thống.]

Ta đi, hệ thống là cố ý?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có thể buông tha nhiệm vụ này, thật sự, ta đề nghị chủ nhân buông tha.]

Ta tin người cái quỷ.

Hệ thống càng khiến cho hắn buông tha, hắn càng không thể buông tha. Hắn dám cam đoan chỉ cần hoàn thành lần đánh dấu này, phần thưởng của hệ thống khẳng định vô cùng phong phú.

Im lặng trong chớp mắt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Võ Thanh Dương: "Lúc nào bắt đầu luận võ?"

Vũ Thanh Dương nói: "Năm năm sau"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Địa điểm."

Vũ Thanh Dương lại nói: "Thiên Giới Đệ Nhất, Võ Minh Đạo Đài."

Diệp Trường Sinh nói: "Biết rồi, các người có thể đi."

Võ Thanh Dương nói: "Diệp công tử nhớ kỹ tham gia, lão phu ở Thiên Giới chờ người."

Âm thanh hạ xuống.

Lão ta mang theo mọi người rời đi, trên hư không, một lão giả đi theo nói: "Võ hộ pháp, vì sao khách khí với hắn như vậy."

Võ Thanh Dương nhìn lão giả, thần bí cười: "Người không hiểu,

hắn thật không đơn giản.”

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tư Thanh Vân: "Tư lão, nói một chút về luận võ vạn giới và Thiên Giới Đệ Nhất đi."

Tư Thanh Vân nói: "Thiếu chủ, luận võ vạn giới kỳ thật là mười giới luận võ với nhau, trong đó lần lượt là Ngũ Hành Giới, Tinh Thần Giới, Thiên Đạo Giới, âm Dương Giới, Võ Giới, Nho Đạo Giới, Long Giới, Thanh Vân Giới."

"Trận tỉ thí luận võ này cứ năm trăm năm một lần, do Thiên Giới Đệ Nhất phụ trách tổ chức. Nó có ba mục đích, các thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất sẽ tuyển chọn đệ tử trong lần tỷ thí này, thứ hai, phân phối tài nguyên mười giới, cũng chính là kết cấu lại thành lập, thứ ba, bảng xếp hạng vạn giới."

"Phàm là tu sĩ đạt được thứ hạng trong luận võ, có thể đạt được phần thưởng phong phú của Thiên Giới Đệ Nhất, ở nơi Giới Vực cũng sẽ đạt được tài nguyên."

Chương 649: Đây quả thực là chuyện không cách nào hoàn thành

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vì sao do Thiên Giới Đệ Nhất tổ chức."

Tư Thanh Vân lại nói: "Thiếu chủ, bởi vì thực lực của Thiên Giới Đệ Nhất mạnh hơn mười giới, bọn họ tự xưng bồi dưỡng ra tu sĩ mới là cường giả chân chính."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ có Thiên Giới Đệ Nhất? Phía trên còn có Thiên Giới?"

Tư Thanh Vân tiếp tục nói: "Hồi Thiếu chủ, nghe đồn tổng cộng có bốn tầng Thiên Giới, cũng chính là Thiên Giới Thứ Tư."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi: "Tư lão, người biết Tạo Hóa Thiên Giới thuộc về giới thứ mấy không?"

Tư Thanh Vân lắc đầu: "Thiếu chủ, lão nô thật sự không biết."

Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm kinh hãi, nếu Tư Thanh Vân không biết Tạo Hóa Thiên Giới tồn tại, vậy đã nói rõ nó không thuộc về Thiên Giới Đệ Nhất.

Vậy Tạo Hóa Thiên Giới rốt cuộc thuộc về tầng thứ mấy của Thiên Giới?

Thế giới này cũng quá lớn.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tư lão, tham gia luận võ vạn giới có quy tắc gì, người biết không?"

Tư Thanh Vân nói: "Hồi Thiếu chủ, tuổi không quá trăm tuổi, tu vi không thể vượt qua cấp Cổ Thần, đều có thể tham gia."

Nghe tiếng.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh biến đổi, tu vi không thể vượt qua Cổ

Thần, lần này qua loa, thời gian năm năm, tu vi của hần nhất định sẽ vượt qua Cổ Thần.

Tiếp theo, ánh mắt hần rơi vào trên người đám người Tàng Thất, Diệp Mặc Tà, Tiêu Tuy Phong.

Nhận thấy được ánh mắt của Diệp Trường Sinh, Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh, vì sao huynh lại nhìn chúng ta như thế."

"Diệp huynh, không phải là tính toán để cho chúng ta đi tham gia luận võ vạn giới chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người thật thông minh, lập tức đoán đúng."

Tàng Thất: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Không dám tham gia?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, trăm tuổi không vượt quá Cổ Thần, chúng ta bây giờ mới chỉ là cấp Thần Hoàng, tham gia tỷ thí như vậy, vừa lên sân trực tiếp bị người ta giết chết."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đây không phải còn năm năm nữa sao? Đừng sợ!"

Tàng Thất vội vàng nói: "Năm năm, năm năm phải tăng lên một cấp bậc lớn, vậy năm năm này chúng ta nên sống như thế nào?"

"Đây quả thực là chuyện không cách nào hoàn thành."

Diệp Trường Sinh cười cười, tiến lên vỗ vai Tàng Thất: "Hòa thượng, người yên tâm, năm năm nay ta sẽ chuyên môn bồi dưỡng các người."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, vì sao người không tham gia, chẳng lẽ người đã... Ô ô ... Quá đả kích người."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người không phải vẫn một mực muốn so sánh với ta sao? Bây giờ cho người cơ hội, không nên không sử dụng, hòa thượng người là cứng nhất."

Tàng Thất nghe thấy tiếng: "Thật sao? Diệp huynh, huynh thật sự cho rằng như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thật đấy."

Tàng Thất hăng hái, hùng tâm tráng chí: "Được, làm, năm năm sau tham gia luận võ vạn giới, hòa thượng muốn đánh bọn họ toàn bộ nổ tung!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tư lão, nhớ kỹ lời ta nói, mặt khác trong khoảng thời gian ta rời đi, chú ý chặt chẽ hướng đi của Thiên Đạo Giới."

Tư Thanh Vân nói: "Lão nô hiểu rồi!"

Thiên Khô lão nhân vội vàng nói: "Thiếu chủ, có muốn mang thêm chút người đi hay không, lão nô lo lắng có nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần, đi tìm chút đồ, rất nhanh sẽ trở lại."

Mọi người rời khỏi thuyền tiên Cửu Long, nhìn theo Diệp Trường Sinh và đoàn người rời đi, thẳng đến khi thuyền tiên biến mất trong biển mây, bọn họ mới xoay người trở về Diệp phủ.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh bảo tám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Niếp Côn Lôn, Yến Ly Lạc ở lại, chậm rãi mở miệng nói: "Lời ta nói kế tiếp, các người phải nhớ kỹ."

"Sau khi bước vào âm Dương Giới, ta sẽ lựa chọn tấn công bí cảnh, các người đi lịch lãm cấm khu. Lần lịch lãm này hoàn toàn dựa vào các người, không đến thời điểm sống chết tồn vong, ta và Vô Ý, Phàm Trần sẽ không ra tay."

"Cho nên nói lần lịch lãm này phải dựa vào tám người các người. Các người phải biết phối hợp, phóng thích toàn bộ tiềm lực bản thân ra. Năm năm kế tiếp, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào bồi dưỡng các người, vô luận cần bất cứ tài nguyên gì, ta đều sẽ cung cấp cho các người."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, chúng ta nhất định có thể đạt được yêu cầu của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, nếu các huynh có thể vượt qua ta, ta sẽ càng thêm cao hứng."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Ta sẽ không yêu cầu các người có thể đạt tới độ cao nào, các người cố gắng đi. Chỉ cần thời gian năm năm, các người có thể sống sót từ trong lịch lãm, ta đều sẽ đưa các người đi tham gia luận võ vạn giới, dù cho tu vi của các người chỉ có cấp Thần Hoàng."

Mọi người: "..."

Vô tình!

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các người đi xuống tu luyện đi!"

Mọi người vội vàng đứng dậy rời đi, hiện tại thời gian lưu lại cho bọn họ thật sự không nhiều lắm.

Chương 650: Một mình ta đi là đủ rồi

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Vô Ý, Phàm Trần hai người các người đi âm Dương Giới trước, tìm được địa phương thích hợp cho bọn họ lịch lãm, chờ sau khi ta đến, chúng ta sẽ đi tới."

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, chút chuyện này giao cho lão Huyết là được, hẳn thích hợp nhất, ta vẫn nên ở lại bên cạnh bảo vệ Thiếu chủ."

Huyết Phàm Trần phụ họa: "Thiếu chủ, một mình ta đi là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, vậy người đi đi!"

Thời gian năm năm.

Dẫn dắt đám người Tàng Thất tham gia luận võ vạn giới, thời gian đích xác có chút khẩn trương, tuy nói như thế, nhưng toàn lực ứng phó.

Thật sự không được, hẳn sẽ áp chế tu vi, không nhanh như vậy tăng lên đến Cổ Thần.

Năm năm không phá Cổ Thần, có phải khắc chế quá lợi hại hay không.

Quá ưu tú, thật khó khăn!

Thuyền tiên Cửu Long xuyên qua biển mây, Diệp Trường Sinh và Kiểm Vô Ý đứng ngay trên boong thuyền, về phần những người khác, toàn bộ tiến vào cung điện trên thuyền tu luyện.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Vô Ý, người lưu lại, ta đi bế quan!"

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ yên tâm, hết thầy đã có ta!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Hiện tại trong Thần Cung chỉ còn lại Diễm Xích Vũ, Hàn Hải Tiêu,

Đạo Linh Nhi, Thác Bạt Thiên, Yến Tiêu, Diệp Thương Vân, An Mộng Quân.

Diễm Xích Vũ và Hàn Hải Tiêu đạt được chí bảo của luyện ngục Ma Giới, hai người vẫn đắm chìm trong tu luyện.

Đạo Linh Nhi càng siêng năng, từ khi tiến vào trong Thần Cung, tu luyện cũng chưa từng dừng lại, nàng hình như đặc biệt thích linh khí Hỗn Độn.

Nàng là Thiên Đạo, đều cố gắng như thế, thật sự là làm cho người ta không cách nào lười biếng.

Cũng may cho dù Đạo Linh Nhi cần nuốt như thế nào, linh khí Hỗn Độn trong Thần Cung cũng không có gia tăng hay giảm bớt, vẫn là trạng thái vô cùng cân bằng.

Thần thức của hắn bao phủ, phát hiện mọi người đều đang tu luyện, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, thân ảnh xuất hiện trên đỉnh Thần Cung.

Lần lượt lấy ra linh giới mà Diệp Chiến Thiên và Tự Tại Thiên để lại, trong đó ngoại trừ đồ đặc bảo mệnh mà hai người để lại cho hắn ra, càng nhiều là tài nguyên, dùng để cho hắn tăng lên thực lực.

Bên trong linh giới của Diệp Chiến Thiên, ngoại trừ hai tấm kiếm đạo phù ra, còn có bản chép tay Kiếm đạo và một quyển trục, ngoài ra, kiếm mạch cấp Thần cũng có mười cái.

Bên trong linh giới của Tự Tại Thiên, ngoại trừ kiếm Dị Tinh ra, toàn bộ là về công pháp và vũ kỹ luyện thể, còn có vô số dị huyền thạch.

Loại dị huyền thạch này ẩn chứa một sức mạnh thuần túy, rất cuộc thuộc về linh khí gì, đến bây giờ hắn cũng không rõ.

Thử cắn nuốt mấy cái, phát hiện linh khí thuần túy trong đó đối với rèn luyện thân thể vô cùng hữu dụng, giống như có thể trong nháy mắt làm cho thân thể trở nên mạnh mẽ.

Ngày sau đó.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong tu luyện, cắn nuốt dị huyền thạch rèn luyện thân thể, cắn nuốt kiếm mạch cấp Thần tăng lên kiếm đạo.

Đồng thời, trong rất nhiều công pháp luyện thể và vũ kỹ, hắn lựa chọn ra mấy bộ thích hợp lưu lại cho Tàng Thất và Niếp Côn Lôn.

Hai người bọn họ là thể tu, hắn là có trợ giúp.

...

Thiên Thư Viện.

Địa điểm cũ.

Một đồng đồ nát.

Đột nhiên, mấy bóng người từ trên cửa thiên bay xuống, lơ lửng trên bầu trời Thư Viện, lão giả cầm đầu mặc trường sam màu đen, trên mặt nổi lên vẻ mờ mịt.

"Nơi này trải qua một hồi đại chiến, ngày đó Cửu Khúc Thần Lô đã buông xuống nơi này, nhưng chúng ta vẫn đến trễ, nơi này đã hóa thành một mảnh phế tích."

"Mấy người các người đi xuống điều tra, nhất định phải điều tra rõ ràng, ngày đó nơi này đã xảy ra chuyện gì."

"Nhiệm vụ cấp trên giao phó, chúng ta phải dốc hết toàn lực hoàn thành."

Mọi người nghe thấy tiếng, đáp không mà đi, biến mất không thấy.

Lão giả áo đen lẩm bẩm nói: "Cách chân tướng càng ngày càng gần, người phía trên muốn tìm, hắn là ở trong giới này."

"Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, Phiếu Miếu Kiếm Tông chúng ta có thể trở về nơi đó, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua."

Trong lúc nói chuyện, thần thức của lão ta phóng thích, điên cuồng lan tràn: "Cường giả giới này quá ít, ai cũng không ngăn cản được

Phiếu Miếu Kiểm Tông chúng ta.”

Dứt lời.

Dưới chân lão ta xuất hiện một đạo bạch hồng, chợt một tiếng xuyên qua trên đỉnh cửu thiên, biến mất vô tung vô ảnh.

...

Âm Dương Giới.

Ngoài thành Vô Song.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Thân ảnh đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Tiêu Tuy Phong, Diệp Diệt Đạo xuất hiện, đứng ngay ngắn trên boong thuyền.

Tùy ý gió thổi bừa bãi trên người, trên gương mặt nổi lên vẻ kích động.

Kiểm Vô Ý trầm giọng nói: "Thiếu chủ đang bế quan, chúng ta ở đây chờ một chút!"

Mọi người gật gật đầu, không nói cái gì, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào thành Vô Song, lúc này, Tàng Thất đi tới bên người Kiểm Vô Ý: "A Di Đà Phật, tiền bối, tiểu tăng muốn thỉnh giáo một vấn đề, có được hay không?"

Chương 651: Đổi vấn đề đi

Kiểm Vô Ý nhìn Tàng Thất: "Cứ nói đừng ngại!"

Tàng Thất nói: "Tiền bối, cấp bậc của người là gì?"

Kiểm Vô Ý nói: "Thần Đế tầng thứ năm."

Tàng Thất biến sắc, lại nói: "Lúc trước ở Diệp phủ, tên Tư lão kia có cấp bậc gì?"

Kiểm Vô Ý lại nói: "Cổ Thần."

Tàng Thất: "..."

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn lần thứ hai mở miệng: "Cổ Thần, lại trung thành với Diệp huynh, cấp bậc hiện tại của Diệp huynh là gì?"

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ mạnh hơn ta nhiều, Cổ Thần trung thành rất bình thường, còn có cường giả lợi hại hơn Cổ Thần, nhìn thấy Thiếu chủ tất cung tất kính."

Mọi người: "..."

Ánh mắt Tàng Thất lộ vẻ rung động: "Hâm mộ, Diệp huynh thật sự là quá mạnh."

Kiểm Vô Ý nói: "Tư chất của các người rất tốt, tiềm lực vô hạn, chỉ cần chịu cố gắng, tương lai là vô hạn."

Tàng Thất lại nói: "Vậy chúng ta có thể đuổi kịp Diệp huynh không?"

Kiểm Vô Ý nhìn hắn một cái: "Đổi vấn đề đi!"

Mọi người âm thầm cười.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trên boong thuyền: "Vô Ý, đã tới âm Dương Giới rồi sao?"

Kiểm Vô Ý khom người một cái, cung kính nói: "Hồi Thiếu chủ, đến, phía trước chính là thành Vô Song."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vào thành đi!"

Dứt lời, thuyền tiên Cửu Long biến mất không thấy, mọi người xuất hiện trên ngoài thành, di chuyển đi về phía thành trì.

Sau khi vào thành.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người dừng lại ở trước một tòa lâu các: "Vô Ý, người đi vào hỏi, có bán hoa âm Dương và âm Dương Dịch hay không."

Kiểm Vô Ý lĩnh mệnh, di chuyển đi về phía lâu các.

Mọi người đứng ở trên đường lớn, một bên, Diệp Mạc Tà đột nhiên mở miệng: "Trường Sinh, mấy người kia một mực chú ý chúng ta."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại, thân ảnh mấy người chột lóe, trong nháy mắt biến mất trên đường lớn: "Không cần quản bọn họ."

Rắc rối luôn luôn tồn tại.

Tại sao phải quan tâm nhiều như vậy?

Tâm tính của hắn rất tốt, binh đến tướng chặn, nước đến đất che.

Chốc lát.

Kiểm Vô Ý đi mà trở về, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, tìm hiểu rõ ràng, hoa âm Dương và âm Dương Dịch, toàn bộ được khống chế ở Cửu Thiên Cung, loại thương hội bình thường này, căn bản không có quyền ra tay."

Cửu Thiên Cung?

Cái tên này làm sao nghe quen thuộc như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: "Trong tòa thành trì này có thương hội Cửu Thiên Cung?"

Kiểm vô tình nói: "Không có, thương hội và phòng đấu giá Cửu Thiên Cung chỉ có thành Cửu Thiên mới có. Mặt khác, ở chợ quý âm Dương có thể mua được hoa âm Dương và âm Dương Dịch, nhưng chợ quý cũng ở trong thành Cửu Thiên."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thành Cửu Thiên!"

Kiểm Vô Ý giơ tay đưa một quyển trục cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đây là bản đồ của âm Dương Giới, trong đó đánh dấu tất cả khu vực, bao gồm cả đại hung và cấm địa."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận quyển trục: "Đây chính là thứ tốt, có nó, ta ở âm Dương Giới cũng sẽ không lạc đường."

Sau đó.

Đoàn người xoay người đi ra ngoài thành, đúng lúc này, một bóng người xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Huyết Phàm Trần.

"Bái kiến Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phàm Trần, chuyện giao cho người đều đã làm xong?"

Huyết Phàm Trần nói: "Hồi Thiếu chủ, đều làm xong."

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long rời khỏi thành Vô Song, đi về phía thành Cửu Thiên.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Phàm Trần, âm Dương Giới có bí cảnh cấm địa gì thích hợp cho bọn họ lịch lãm?"

Huyết Phàm Trần nói: "Hồi thiếu chủ, tuyệt địa mạnh nhất âm Dương Giới xem như là Vãn Kiếm U Uyên, địa phương nguy hiểm nhất, không có cái thứ hai."

"Nghe đồn ở sâu trong U Uyên có một con gọi là Băng Long thượng cổ, còn có một thanh trường kiếm đến từ ngoại vực, nơi này mấy ngàn năm qua vẫn luôn bị Huyền Băng phong ấn. Trong đó có các loại hung thú thuộc tính băng, vô số người bước vào trong đó muốn tìm kiếm cơ duyên, lại không có ai còn sống đi ra."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ngoại trừ Vãn Kiếm U Uyên ra, còn có Đệ Cửu Phong và Bất Tử Sơn. Hai địa phương này có trình độ hung hiểm thấp hơn nhiều so với Vãn Kiếm U Uyên, nhưng cũng được liệt vào trong tam đại cấm địa của âm Dương Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, có thể đi khỏi Vãn Kiếm U Uyên, lại đi tới Đệ Cửu Phong và Bất Tử Sơn cũng không có vấn đề gì."

"Vậy trước tiên đi tới Vãn Kiếm U Uyên."

Dứt lời, Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh, lịch lãm không phải là từ đơn giản đến khó sao? Người làm sao vừa lên chính là mức khó nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, chuyện này người không hiểu. Giả sử các người có thể vượt qua Vãn Kiếm U Uyên, lại bước vào hai cấm địa khác, các người sẽ thành thạo. Ngược lại, cho dù các người vượt qua Đệ Cửu Phong và Bất Tử Sơn, sau khi tiến vào Vãn Kiếm U Uyên, các người vẫn một chút nắm chắc cũng không có."

"Như vậy nên đi Vãn Kiếm U Uyên, từ bên ngoài bắt đầu lịch lãm!"

Chương 652: Hắc dám tới thành Cửu Thiên!

Tàng Thất: "..."

Diệp Mặc Tà thấy Tàng Thất muốn nói lại thôi: "Hòa thượng, người sợ rồi sao?"

Tàng Thất nói: "Nói đùa, hòa thượng sẽ sợ hãi ư?"

Tiêu Tùy Phong phụ họa nói: "Hòa thượng, người thật sự sợ."

Vẻ mặt Tàng Thất khinh thường: "Hòa thượng không sợ trời cũng không sợ đất, các người cũng không nên vu khống ta, khiến cho hình tượng cao lớn vĩ đại của ta bị ảnh hưởng."

Diệp Mặc Tà: "..."

Tiêu Tùy Phong: "..."

Tàng Thất càng ngày càng không biết xấu hổ.

Giả vờ chỉ là trong nháy mắt, không biết xấu hổ mới là vĩnh hằng.

...

Cửu Thiên Cung.

Trên đỉnh vạn mây.

Bên ngoài một cung điện.

Bóng người hai lão giả xuất hiện, trong đó một người khom người một cái: "Cung chủ, người nọ xuất hiện."

"Hắc ở đâu!" Một giọng nói hùng hồn bá đạo từ trong cung điện truyền ra.

Lão giả tiếp tục nói: "Hồi cung chủ, người nọ xuất hiện trong thành Vô Song, phái thủ hạ tìm hiểu tin tức của hoa âm Dương và

âm Dương Dịch, lập tức đến thành Cửu Thiên.”

“Hắn dám tới thành Cửu Thiên!”

Theo thanh âm truyền ra, một bóng người từ trong cung điện bay ra, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt hai người.

Người tới không phải là ai khác, chính là Cửu Thiên Thần Diêm Thanh Vân.

Lúc này.

Một lão giả khác trầm giọng nói: "Cung chủ, liên quan tới tin tức về người này, lão phu đã điều tra rõ ràng.”

Diêm Thanh Vân nói: "Nói đi!”

Lão giả nói: "Cung chủ, người này đi ra từ Hoang Cổ, bước vào Vạn Thần, trở thành Thiếu chủ Thần Ma Tộc. Cách đây không lâu hắn tiến vào Thiên Đạo Giới, phá hủy Thần Đế Minh, Thiên Thư Viện và Phủ Giới Chủ.”

"Tên thật của hắn không phải bá bá, tên là Diệp Trường Sinh.”

Diêm Thanh Vân nghe thấy tiếng, sắc mặt chợt biến đổi: "Diệp Trường Sinh, Thần Ma Tộc, hắn lại phá hủy Phủ Giới Chủ.”

Nói đến đây, lão ta mạnh mẽ làm cho mình trấn định lại: "Còn có tin tức gì về hắn không?”

Lão giả tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh thân mang Thần cách và Thần tháp Tử Dương, cho nên hắn mới thành mục tiêu của mọi người. Mặt khác, toàn bộ tài nguyên Thần Ma Tộc được khổng chế ở trong tay hắn.”

Diêm Thanh Vân gật đầu: "Thì ra là như thế.”

Tiếp theo, khóe miệng lão ta nhấc lên ý cười trêu tức, tiếp tục nói: "Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại đâm đầu vào.”

"Truyền lệnh đi xuống, cấm tất cả thương hội và phòng đấu giá

trông thành Cửu Thiên bán hoa âm Dương và âm Dương Dịch cho hần. Đúng, còn có chợ quỳ, các người cũng đi chào hỏi.”

Một lão giả nói: "Cung chủ, nếu hần sử dụng vũ lực, nên làm cái gì bây giờ!"

Diêm Thanh Vân nói: "Chính là muốn ép hần ra tay, bốn Cung chủ hiện tại đi an bài, quyết không thể để cho hần còn sống đi ra khỏi thành Cửu Thiên."

"Cung chủ, Diệp Trường Sinh liên tiếp phá hủy Thần Đế Minh, Thiên Thư Viện và Phủ Giới Chủ, thực lực của hần rất khủng bố, thuộc hạ lo lắng..."

Một lão giả nói.

Diêm Thanh Vân khinh thường không thèm để ý: "Nơi này là âm Dương Giới, không phải là nơi hần làm càn, theo ta đi làm."

Hai lão giả khom người rời đi.

Diêm Thanh Vân không chút do dự, biến mất trên bầu trời Cửu Thiên Cung, chỉ bảo trên người Diệp Trường Sinh vô cùng mê người, nhưng thực lực của hần cũng thật sự khủng bố.

Trước sau phá hủy ba thế lực lớn của Thiên Đạo Giới, trong lòng lão ta rất rõ ràng, chỉ bằng một mình lão ta là không có khả năng đánh bại Diệp Trường Sinh.

Nhưng Thần cách, chỉ bảo như Thần tháp Tử Dương há có thể trở mặt nhìn chúng nó từ trước mắt chạy đi.

Tục ngữ nói, chỉ bảo trước mặt, không cướp là tội lỗi.

Hơn nữa, lão ta vẫn hoài nghi Cửu Đầu Giao của mình bị Diệp Trường Sinh cướp đi, thù này lão ta nhất định phải báo.

...

Trong thành Cửu Thiên.

Nhóm người Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Kiểm Vô Ý và Huyết Phàm Trần rời đi, đi tới thương hội và phòng đấu giá hỏi thăm.

Rất nhanh, bọn họ đi mà quay lại, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Thế nào, có nhà nào bán hoa âm Dương và âm Dương Dịch không?"

Huyết Phàm Trần nói: "Hồi Thiếu chủ, thuộc hạ hỏi mấy phòng đấu giá, đều không có bán ra."

Kiểm Vô Ý phụ họa: "Thiếu chủ, tình huống thuộc hạ giống như lão Huyết."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nướng lên, rơi vào trầm tư: "Toàn bộ không có? Không khỏi cũng quá trùng hợp."

Kiểm Vô Ý lại nói: "Thiếu chủ, có muốn đi chợ quý âm Dương hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, đi thử một lần!"

Thương hội và phòng đấu giá của Cửu Thiên Cung nhất định là bị người khống chế, nhưng đi tới chợ quý, cho dù có người muốn khống chế, cũng không có khả năng khống chế toàn bộ chợ quý.

Có tiền có thể ma xui quỷ khiến.

Bất cứ lúc nào, cứ có tiền là muốn làm gì thì làm.

Chẳng bao lâu.

Đoàn người xuất hiện ở chợ quý âm Dương, trước một vòng xoáy bình chướng, hai gã lão giả áo đen ngăn Diệp Trường Sinh lại.

Một người nói: "Tiến vào chợ quý, cần phải nộp mười vạn tử linh thạch."

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý, cho hẳn mười vạn tử linh thạch."

Chương 653: Buôn bán đến rồi

Người nọ lại nói: "Các hạ có thể hiểu lầm, một người mười vạn tử linh thạch."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đây là quy củ ai đặt ra."

Lão giả trầm giọng nói: "Quy củ của chợ quý định ra, không có tử linh thạch, lập tức rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý, cho hẳn mười vạn tử linh thạch."

Lão giả vừa định mở miệng, lại bị ngăn lại, Diệp Trường Sinh nói: "Một mình ta tiến vào!"

Dứt lời, đợi đến khi Kiếm Vô Y giao tử linh thạch cho lão giả, hẳn tiện tay vung lên, thu toàn bộ mọi người vào trong Thương Khung Thần Cung, cất bước đi vào trong chợ quý.

Về mặt lão giả mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh: "Người đâu?"

Thay đổi người sống?

Sau khi vào chợ quý.

Diệp Trường Sinh nhìn con đường dài hắc ám trước mắt, nơi này nhìn qua giống Thế Giới Hắc Ám đến kì diệu.

Một đường đi về phía trước, Diệp Trường Sinh đi tới, dừng lại trước một tòa lâu các đồ sộ. Một vị lão giả dáng người cao lớn bò lên trên án gỗ, giống như rơi vào trong giấc ngủ say.

"Lão tiên sinh, buôn bán đến rồi!"

"Lão tiên sinh, buôn bán đến rồi!"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Lão đầu vẫn bò trên án gỗ như trước, không nhúc nhích, ngủ rất ngon.

Lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trong lâu các vọt ra, một chũng vũ lên án gỗ: "Đến buôn bán, một ngày chỉ biết ngủ."

Phanh.

Một chũng vũ xuống, sóng khí kinh khủng nghiền ép án gỗ thành bột mịn.

Lão đầu vẫn ngủ như trước, không bị ảnh hưởng chút nào.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Diệp Trường Sinh biến đổi, lão đầu này không phải là đang ngủ, mà là đắm chìm trong tu luyện.

Khó trách ông phóng thích lực lượng tinh thần mạnh mẽ như vậy.

Ngay sau đó, nữ tử giơ tay vũ về phía lão đầu, Diệp Trường Sinh vừa muốn mở lời ngăn cản, lão đầu đột nhiên tỉnh lại.

Lão đầu nhìn nữ tử: "Nha đầu, người cũng quá hồ báo."

Nữ tử nói: "Mỗi ngày người chỉ biết ngủ, kinh doanh cũng không làm?"

Ánh mắt lão đầu dừng trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt hơi đổi: "Tiểu tử, người muốn đến nơi này của lão đầu xem như người đến đúng rồi."

"Bất kể là bán ra hay là mua, lão đầu đều có thể thỏa mãn người."

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế tốt lắm. Lão tiên sinh, ta cần âm Dương Dịch và hoa âm Dương, nơi này của ngài có hay không?"

Lão đầu vừa muốn mở miệng, một bên, nữ tử nói: "Không có!"

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Lão tiên sinh, thật sự không có sao? Ta mang theo thành ý mà đến."

Nói đến đây, hần tiện tay vung lên, bình ngọc rơi xuống trước mặt lão đầu: "Dùng nó đổi, thế nào."

Lão đầu chậm rãi giơ tay lên, nắm bình ngọc trong lòng bàn tay,

sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Đổi, đổi, khẳng định đổi."

Nữ tử vội vàng nói: "Không thể đổi."

Lão đầu nói: "Như thế nào không thể đổi, ai quy định? Hoa âm Dương và âm Dương Dịch ở trong tay lão phu, ta muốn đổi với ai, không ai có thể ngăn cản ta."

"Đồ của ta ta làm chủ, ai dám nhúng tay vào, ta đánh hắn."

Nữ tử di chuyển tiến lên, thì thầm ở bên tai lão đầu một hồi, người sau cong ngón tay búng lên, một cái linh giới xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Mang theo đồ đặc, mau rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ."

Tiếp theo, hắn thu linh giới vào hệ thống, xoay người chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, trên đường lớn, từng hơi thở khủng bố hạ xuống, tựa như núi lớn nghiền ép xuống.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người nam tử cầm đầu: "Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt, còn nhớ rõ ta tên là gì không?"

Diêm Thanh Vân nói: "Bá... Diệp Trường Sinh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Một mình dám bước vào thành Cửu Thiên, ta rất bội phục dũng khí của ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Gọi là bá bá."

Diêm Thanh Vân lạnh lùng nói: "Ta đã biết thân phận thật sự của ngươi, ngươi căn bản không phải bá bá."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta là bá bá."

Diêm Thanh Vân tức giận nói: "Mặc kệ ngươi là ai, đều phải chết!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Trả lại Cửu Đầu Giao cho ta, mặt khác giao ra chỉ bảo trên người ngươi, bốn Cung chủ có thể cân nhắc cho ngươi toàn thân."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ muốn hoa âm Dương và âm Dương Dịch, không nên ép ta động thủ."

Diêm Thanh Vân khinh thường không thèm để ý: "Người động thủ đi, xem chúng ta đánh chết người như thế nào."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta không cách nào khiêm tốn, các người lúc này tội gì phải như vậy?"

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn, người tới không phải ai khác, chính là Kiếm Vô Ý.

"Vô Ý, đánh chết bọn hắn!"

Kiếm Vô Ý nói: "Thiếu chủ chờ động, những người này giao cho ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phàm Trần, lão Hải, Xích Vũ, các người cũng đi ra đi!"

Bá.

Bá.

Bá.

Ba bóng người xuất hiện, đứng ngay gần bên cạnh Kiếm Vô Ý, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người đám người Diêm Thanh Vân.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thực lực của ta tăng vọt, hiện tại vô cùng mạnh."

Chương 654: Đừng nói chuyện, giết là xong rồi

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, giết là xong rồi."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, trực tiếp giết, có thể có chút quá trực tiếp hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Một đám nam nhân, như thế nào, người còn cần chút khúc dạo đầu sao."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân nói rất đúng."

Bá.

Thân ảnh hần chột lóe, mạnh mẽ vọt về phía trước, ngọn lửa khủng bố trên người hần bao trùm: "Phượng Hỏa Cửu Thiên."

Ngọn lửa khủng bố đốt trời nấu biển, giống như một con hỏa phượng hoàng che trời, xuất hiện sau lưng Diễm Xích Vũ.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Diêm Thanh Vân hơi biến đổi: "Hỏa Phượng Hoàng, có chút thú vị."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh, người thu Cửu Đầu Giao của ta đi, đưa tới một con Hỏa Phượng Hoàng, sau này nó chính là tọa kỵ của ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Người nằm mơ đi, người còn muốn cưới lão tử."

Oanh.

Oanh.

Ngọn lửa và quyền lệ va chạm cùng một chỗ, chấn động ngập trời chiếu rọi chợ quỉ như ban ngày. Trong lúc nhất thời, toàn bộ chợ quỉ oanh động, từng hơi thở hội tụ về phía Diệp Trường Sinh.

Ổng tay áo Diêm Thanh Vân bay lên, tản ngọn lửa đi: "Chư vị động thủ đi!"

Lúc này.

Một nữ tử đi ra, ánh mắt lóe lên: "Cửu Thiên Thần, hỏa phượng này giao cho ta."

Diêm Thanh Vân nói: "Băng tiên tử, làm phiền!"

Băng Hàn Khanh nói: "Không sao, hắc là thuộc tính hỏa, ta là thuộc tính băng, vừa lúc có thể khắc chế hắc."

Diêm Xích Vũ nắm chặt ngân thương trong tay, trên đó đột nhiên xuất hiện hỏa diễm hùng hồn: "Cô nương, thương của ta nóng bỏng như thế, một thương rơi xuống, người chịu được không?"

Ổng tay áo Băng Hàn Khanh bay lên, từng đạo hàn khí thực cốt xuất hiện, trên không trung giống như có bông tuyết bay lên: "Dị Băng không gian!"

Xuy xuy.

Hơi thở lạnh lẽo lan tràn về phía trước, căn nuốt về phía Diêm Xích Vũ. Trong lúc nhất thời, không gian bị đóng băng lại.

Diêm Xích Vũ vân đạm phong khinh: "Hỏa thương bạo!"

Hàn băng như rồng, ngọn lửa như phượng, va chạm vào nhau trên hư không.

Dưới sự trùng kích của sóng khí khủng bố, thân ảnh Băng Hàn Khanh bay ngược ra sau, ngược lại Diêm Xích Vũ không có một chút việc gì.

Phía bên kia.

Diêm Thanh Vân mang theo những người khác, mạnh mẽ lao về phía trước, tấn công về phía Diệp Trường Sinh...

Thành Cửu Thiên.

Trong chợ quý âm Dương.

Từng bóng người xuất hiện, lừng không bay xuống, chú ý đại chiến giữa sân, trên mặt mọi người nổi lên vẻ hoảng sợ, không thể tin được có người lại dám khiêu chiến với Cửu Thiên Cung.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người tràn ngập tò mò đối với thân phận của Diệp Trường Sinh.

Hắn đến cùng là ai.

Cung chủ Cửu Thiên Cung lại tự mình ra tay.

Có người nói: "Thiếu niên này không phải là tu sĩ âm Dương Giới."

Lại có người nói: "Đúng vậy, tuổi trẻ như vậy, bên người hội tụ nhiều cường giả như vậy, thân phận của hắn không đơn giản."

Một bên.

Lão giả ra tay cho Diệp Trường Sinh hoa âm Dương híp mắt, nhìn chăm chú vào hết thấy trước mắt: "Tiểu tử này có chút thú vị."

"Chính là không biết, hắn có thể đánh bại Cửu Thiên Cung hay không!"

Dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh, không ai biết rốt cuộc hắn mạnh đến mức nào...

Lúc này.

Diêm Thanh Vân và mọi người sau lưng phát động tiến công mạnh mẽ, vô hình trung khựng bố uy áp và sát khí tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đường, vân đạm phong khinh, không có chút kiêng kỵ nào, Kiếm Vô Ý và Huyết Phàm Trần trước mặt đã thắng, đang quyết chiến cùng một chỗ với đám người Diêm Thanh Vân.

Kiểm phá cửu thiên, hủy trời diệt đất.

Thân ảnh Kiếm Vô Ý lơ lửng mà đứng, trực tiếp bức lui đám người Diêm Thanh Vân. Đúng lúc này, một màn khủng bố đã xảy ra.

Trong hư không mờ mịt, Huyết Phàm Trần tiện tay vung lên, sương máu ngập trời xuất hiện, điên cuồng lan tràn, toàn bộ chợ quỷ trong nháy mắt hóa thành một mảnh biển máu.

Cho tới nay, Diệp Trường Sinh cho rằng Huyết Phàm Trần chỉ là thần niệm sư, chưa từng nghĩ tới hẳn lại còn có một thân phận.

Thành viên Huyết Bộ trong chúng Thần Ma Bát Bộ.

Thì ra Huyết Phàm Trần và Huyết Đế Băng Tiên Nhi là một bộ.

Giờ khắc này.

Sương máu khủng bố bắt đầu tràn ngập, khuôn mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc, tò mò Huyết Phàm Trần phóng thích sương máu, rốt cuộc phát động tiến công như thế nào.

Nhìn bộ dáng mấy người Diêm Thanh Vân, hình như vô cùng sợ hãi Huyết Phàm Trần.

“Hẳn là Huyết Tộc? Một lão giả ổn định thân ảnh, kinh hô một tiếng.”

Diêm Thanh Vân nói: "Hẳn rất quỷ dị, ngoại trừ là Huyết Tộc ra, hẳn còn là một vị thần sư.”

Không hổ là Cung chủ Cửu Thiên Cung, chính là kiến thức rộng rãi.

Nhưng Huyết Phàm Trần cũng không phải thần sư, mà là thần niệm sư.

Hắn đứng lơ lửng giữa không trung, lực lượng tinh thần mênh mông tràn đầy khống chế biển máu vô tận. Từng sương máu đáng sợ huyền hóa thành bộ dáng vạn vật, nhìn xuống phía dưới, tấn công về phía mọi người.

Chương 655: Huyết Kiếm bất khả xâm phạm

Có thần uy Huyết Long cái thể.

Có Huyết Kiếm bất khả xâm phạm.

Cũng có công kích rong ruổi máu tốt, quét ngang cửu thiên, khủng bố như vậy.

Thân ảnh đám người Diêm Thanh Vân liên tiếp bại lui, công kích cường đại bay ra, tiếng nổ đinh tai nhức óc, vang vọng cửu thiên thập địa.

Nhìn thấy cảnh này.

Kiếm Vô Ý trầm giọng nói: "Lão Huyết, có thể, không nghĩ tới thuật khổng chế của người hiện tại lại dày công tôi luyện như thế."

Huyết Phàm Trần nói: "Bởi vì ta tu luyện phương pháp sử dụng lực lượng tinh thần chính xác, quyền công pháp này thật sự rất mạnh."

Ngày đó Diệp Trường Sinh ban công pháp cho hắn, Huyết Phàm Trần cảm thấy không phải rất thơm, thẳng đến sau khi tu luyện mới phát hiện trí tưởng tượng yếu kém bị hạn chế của hắn.

Phương pháp sử dụng lực lượng tinh thần chính xác, mặc dù là một quyền công pháp cấp nhập môn, nhưng làm cho hắn có nhận thức rõ ràng nhất đối với lực lượng tinh thần.

Có thể hoàn mỹ sử dụng lực lượng tinh thần.

Nghe tiếng.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách cổ, mặt trên khắc phương pháp sử dụng chính xác sử dụng lực lượng tinh thần 2.

"Xem ra có thể ban nó cho Phàm Trần!"

Dứt lời.

Một bên, lão đầu hơi gầy gò đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Công tử cũng là thần niệm sư."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh cũng là thần niệm sư?"

Gia Cát Vô Minh nói: "Xem như là thế đi, so sánh với công tử vẫn có chênh lệch."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão tiên sinh khiêm tốn."

Gia Cát Vô Minh lại nói: "Trên người công tử có không ít bảo vật, người có còn nghĩ muốn đổi hay không, lão phu đều có thể thỏa mãn người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh muốn đổi cái gì."

Gia Cát Vô Minh nói: "Đương nhiên là chỉ bảo tăng lên lực lượng tinh thần."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có cũng là có, không biết lão tiên sinh chuẩn bị dùng cái gì đổi?"

Gia Cát Vô Minh nói: "Lão phu giúp người đánh lui Cung chủ Cửu Thiên Cung, như thế nào?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão tiên sinh đùa giỡn, người cảm thấy ta cần hỗ trợ sao?"

Gia Cát Vô Minh lại nói: "Nơi này của lão phu có một tấm bản đồ bí cảnh, giá trị như thế nào, không ai có thể biết, công tử có muốn hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lấy ra xem một chút đi!"

Lòng bàn tay Gia Cát Vô Minh xuất hiện một tấm da thú, giơ tay đưa cho Diệp Trường Sinh: "Công tử, lão phu nói trước, bản đồ bí cảnh này có khả năng làm cho công tử đạt được vô số chí bảo, cũng có khả năng không có thu hoạch được gì."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cái này ta biết, thích loại cảm giác

này, chuyện không biết, luôn làm cho người ta tràn ngập tò mò.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Đương nhiên, may mắn của ta rất tốt.”

Sau đó.

Hắn thu bản đồ vào trong linh giới, ánh mắt chợt lóe, dừng ở đại chiến trên hư không. Một bên, Gia Cát Vô Minh nhìn Diệp Trường Sinh: "Công tử có phải quên chuyện gì hay không.”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Lão tiên sinh đừng nóng vội, ta không quên, chờ đại chiến chấm dứt, thứ người muốn, ta sẽ cho người.”

"Người hắn là nên tin tưởng ta, yên tâm, ta thật sự không phải là người quyệt nợ.”

Gia Cát Vô Minh nói: "Lão phu tin người!”

Giờ khắc này.

Vẻ mặt Diêm Thanh Vân vô cùng phẫn nộ, không nghĩ tới sự tình lại phát triển thành như vậy. Lão ta đang liều mạng đánh một trận, Diệp Trường Sinh lại trò chuyện.

Không tôn trọng lão ta chút nào.

Buộc mình phải nổi bão.

Không biết từ khi nào, lòng bàn tay lão ta xuất hiện một viên huyền thạch, phịch một tiếng trực tiếp bóp nát, một ánh sáng xuyên qua bóng tối.

Nở rộ, giống như pháo hoa.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại: "Không chú ý, lại gọi người, ta thật sự không muốn ra tay!”

Gia Cát Vô Minh tò mò nói: "Vì sao công tử không muốn ra tay?”

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu ta ra tay, tất diệt cung, sợ không

khống chế được chính mình!”

Gia Cát Vô Minh: “...”

Quá tàn nhẫn.

Diệt cung, thật hay giả?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ nói dối, loại chuyện diệt cung này thật sự thường xuyên làm.

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Uy áp mệnh môn hạ xuống, bao phủ toàn bộ chợ quỷ.

Từng bóng người bay xuống, Diêm Thanh Vân di chuyển tiến lên, khom người một cái: "Bái kiến Thái thượng Cung chủ."

Phó Đông Lưu nói: "Lại rước lấy phiền phức, để ta giúp người giải quyết?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người càng ngày càng phế vật, trước kia gây phiền toái ít nhất vẫn còn ở nơi khác, hiện tại ở Cửu Thiên Cung, người còn muốn ta ra tay."

Diêm Thanh Vân trầm mặc không nói...

Ánh mắt Phó Đông Lưu chột lóe, rơi vào trên người Gia Cát Vô Minh: "Gia Cát lão đầu, đã lâu không gặp."

Gia Cát Vô Minh nói: "Đúng vậy, người sống quá lâu, sao còn chưa chết?"

Sắc mặt Phó Đông Lưu trầm xuống: "Gia Cát lão đầu, người không biết nói chuyện phiếm sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Gia Cát lão đầu, là người đang kiếm chuyện?"

Chương 656: Thăm dò là phải đổ máu

Gia Cát Vô Minh khinh thường: "Phó lão đầu, nếu ta kiếm chuyện, người có thể thanh nhàn nhiều năm như vậy sao?"

Phó Đông Lưu gật đầu: "Nếu không phải người, chuyện kể tiếp, người cũng không cần nhúng tay vào, bằng không đừng trách ta không cho người mặt mũi."

Theo đó, lão ta nhìn Diệp Trường Sinh, lại nói: "Vậy chính là người đang kiếm chuyện, tuổi còn nhỏ, sao lại không học tốt chứ."

Hai chân Diệp Trường Sinh đạp đất, thân ảnh bay lên không trung, xuất hiện trước mặt Phó Đông Lưu: "Người đang dạy ta làm việc?"

Dừng một chút, ánh mắt hần chợt lóe, rơi vào trên người Diêm Thanh Vân: "Gọi người, người đang thăm dò ta?"

"Thăm dò, là phải đổ máu!"

"Thái Thượng Cung chủ, người này là người của Thần Ma Tộc, thân giấu Thần cách và Thần tháp Tử Dương." Diêm Thanh Vân truyền âm, theo đó lại nói: "Thái Thượng Cung chủ, hẩn ở thành Cửu Thiên kiêu ngạo như thế, khiêu khích thần uy của Cửu Thiên Cung, người nhất định phải quản lý!"

Phó Đông Lưu híp mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Có chút thú vị, nói hẩn vì sao kiêu ngạo như thế, thì ra là Thần Ma Tộc."

"Hiện tại thế hệ trẻ của Thần Ma Tộc đều kiêu ngạo như vậy sao?"

"Người trẻ tuổi phải khiêm tốn, nếu không sẽ bị đánh chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh ta, các người cùng lên đi!"

Diêm Thanh Vân giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh, người thật sự quá kiêu ngạo."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta vẫn kiêu ngạo như vậy, chỉ thích nhìn người nhìn không quen ta, lại không làm được bộ dáng của

ta.”

Sắc mặt Diêm Thanh Vân tức giận run rẩy, quá mẹ nó khinh người, sớm biết Diệp Trường Sinh khó giải quyết, lại không nghĩ tới hần khó chơi như vậy.

Hoàn toàn không cho lão ta cơ hội chém giết, hai người dưới trướng đã ngăn cản toàn bộ bọn hần.

Phó Đông Lưu khoát tay áo, ý bảo Diêm Thanh Vân lui ra phía sau: "Thần uy của Cửu Thiên Cung là không thể xâm phạm, lão phu đã lâu không ra tay, hôm nay vừa lúc hoạt động hạ gân cốt.”

Bá.

Thân ảnh lão ta chợt lóe, lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, không gian vận vẹo nghiêng nát, vô số ánh sáng bắn ra, bén nhọn như thần binh ra khỏi vỏ.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Gia Cát Vô Minh: "Lão tiên sinh, ta cảm thấy ngài sắp ra tay.”

Gia Cát Vô Minh giật mình, vẻ mặt mờ mịt, chuyện này có quan hệ gì với ông: "Vì sao?”

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh, nếu ta bị hần đánh chết, chỉ bảo người muốn sẽ không còn.”

Gia Cát Vô Minh biến sắc: "Tiểu tử người rất quý, ngay từ đầu đã tính kế lão phu.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, xuất hiện bên cạnh Gia Cát Vô Minh: "Lão tiên sinh hiểu lầm rồi, ta thật lòng muốn kết giao bằng hữu với người.”

Thân ảnh Gia Cát Vô Minh chợt lóe, ngênh đón công kích của Phó Đông Lưu: "Lão phu tin người, trận này ta đánh cho người.”

"Ta cũng đã nhiều năm không động thủ, cũng muốn hoạt động thân thể!”

Trong lúc nói chuyện, ông tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố bao

trùm, trực tiếp xốc bay công kích trước mặt ra ngoài.

Hai công kích va chạm trên không trung, xông thẳng lên Cửu Tiêu, kế tiếp, tiếng nổ mạnh chấn động bầu trời truyền ra.

Sóng xung kích tựa như trăng tàn, khuếch tán ra bốn phía.

Phó Đông Lưu tùy ý để sóng khí trùng kích trên người, mặt nổi giận, nhìn Gia Cát Vô Minh: "Gia Cát lão đầu, người muốn chết?"

Gia Cát Vô Minh nói: "Muốn chết, đánh chết ta đi!"

Phó Đông Lưu trong cơn giận dữ, không nghĩ tới Gia Cát Vô Minh lại nhúng tay vào, dưới cơn giận dữ, công kích cường đại điên cuồng hạ xuống.

Hai người người tới ta lui, chiến đấu trên không trung, tiếng nổ liên tiếp vang lên, giống như muốn hủy trời diệt đất.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn hai người, cười nói với Diêm Thanh Vân: "Không phải muốn giết ta sao? Cho người một cơ hội."

Diêm Thanh Vân nói: "Diệp Trường Sinh, người có dám đánh một trận với ta hay không?"

"Thành toàn cho người." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, không gian nghiêng nát mà đi, sát khí khủng bố bao phủ, giống như đang ở trong luyện ngục Tu La.

"Vô Lợng!"

Một kiếm mở trời, lăng không chém xuống.

Xuy.

Kiểm đến.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Đầu Diêm Thanh Vân bay ra ngoài, đến chết lão ta cũng không thể tin được, chính mình ngay cả một kiếm của Diệp Trường Sinh cũng không thể thừa nhận.

Hắn, vì sao lại mạnh như vậy?

Trước đây ở Hoang Cổ Kiếm Cung, một luồng phân thân của lão ta còn có thể đánh một trận với Diệp Trường Sinh. Lúc này mới qua bao lâu, lão ta thật sự yếu như vậy?

Diêm Thanh Vân trước khi chết vô cùng vô cùng vô cùng hoài nghi nhân sinh.

Diệp Trường Sinh lấy đi linh giới của Diêm Thanh Vân, xoay người, ánh mắt rơi vào trên người những người khác của Cửu Thiên Cung: "Ta đều không tiện giết các người."

Nói thật, thực lực của Cửu Thiên Cung thật sự rất yếu, so với Thần Đế Minh và Thiên Thư Viện, yếu ít nhất một cấp bậc.

Hoặc là nói hắn trở nên mạnh mẽ, Diệp Trường Sinh gật gật đầu, cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn một chút.

Chương 657: Người không có phần thắng

Thế lực như Cửu Thiên Cung, khẳng định không phải là tồn tại mạnh nhất âm Dương Giới, coi như là Phó Đông Lưu không phải là cái loại rất mạnh.

Mọi người Cửu Thiên Cung lâm vào sợ hãi, bọn họ tuyệt đối không ngờ, Diệp Trường Sinh sẽ giết chết Diêm Thanh Vân trong chớp mắt.

Khủng bố.

Thật sự là quá kinh khủng.

Có một số người có chí bảo, không phải không có lý.

Không phải ai cũng có thể giết người đoạt bảo, ít nhất bọn họ thật sự làm không được.

Kiểm Vô Ý tiến lên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta đi chém giết bọn họ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi."

Lúc này.

Thân ảnh Phó Đông Lưu và Gia Cát Vô Minh tách ra, từng tấc từng tấc không gian sụp đổ, chôn vùi...

Gia Cát Vô Minh nói: "Phó lão đầu, tiểu tử kia cũng không đơn giản, Cửu Thiên Cung các người lần này sợ là đá trúng cửa sắt."

"Diêm Thanh Vân bị giết, người đã cao tuổi rồi, chẳng lẽ cũng muốn táng thân ở đây?"

Phó Đông Lưu phóng thích thần thức, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắn lại giết Thanh Vân, Gia Cát lão đầu, chớ có nhúng tay vào nữa."

"Lão phu nhất định phải giết hắn, thần uy của Cửu Thiên Cung là không thể xâm phạm."

Gia Cát Vô Minh nói: "Ngu xuẩn, lớn tuổi rồi, sao lại sống không thông suốt? Vì cái gọi là thần uy, hết lần này tới lần khác muốn chôn vùi tính mạng."

"Diêm Thanh Vân không thông minh, chẳng lẽ người còn không rõ? Đối địch với hắc, không bằng kết thiện duyên."

Phó Đông Lưu tức giận nói: "Giết người Thiên Cung ta, lão phu còn muốn kết thiện duyên với hắc, người đang nhọc nhằn ta sao?"

"Gia Cát Vô Minh, người trông coi gian hàng không tốt sao? Hết lần này tới lần khác muốn nhúng tay vào việc này. Đừng quên, vết thương trên người người, tiếp tục chiến đấu, người không có phần thắng."

Thân ảnh Gia Cát Vô Minh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử người xuống tay thật ngoan độc, hiện tại rời khỏi nơi này, bằng không lão đầu tử sẽ bị người hại chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh, ta thật sự không muốn như vậy, nhưng cho dù ta muốn rời đi, hắc cũng không muốn."

Nói xong, ánh mắt hắc dừng trên người Phó Đông Lưu, tiếp tục nói: "Cửu Thiên Cung các người còn có cường giả không? Nếu như có thì gọi toàn bộ tới, giết từng người một thật sự quá lãng phí thời gian."

Gia Cát Vô Minh: "..."

Phó Đông Lưu tức giận không kiềm chế được: "Tiểu tử, thật cho rằng không ai có thể trị được người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh, ngài lui ra đi, để cho ta giết hắc."

Gia Cát Vô Minh nói: "Người nghiêm túc sao?"

Xuy.

Tuyên cổ nhất kiếm.

Chu Thiên đình cách, giống như chỉ còn lại một đạo kiếm quang.

Diệp Trường Sinh phóng thích Sát Giới, cầm đồ kiếm trong tay, từng bước từng bước đi về phía Phó Đông Lưu.

Một bước, một cảnh giới.

Một bước, một thần thông.

Vô số kiếm khí tung hoành cửu thiên, điên cuồng tàn sát bừa bãi oanh kích trên người Phó Đông Lưu.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trên đường phố hít một ngụm khí lạnh...

Thật là một kiếm tu đáng sợ.

Kiểm đạo của hắn...

Vẻ mặt Gia Cát Vô Minh nghiêm túc: "Kiếm tu, thần niệm sư, thật là biến thái!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, giống như tinh vực sụp đổ...

Diệp Trường Sinh cầm kiếm ngạo nghễ đứng trên đỉnh hư không, hít mắt nhìn về phía trước, lại phát hiện Phó Đông Lưu biến mất trong kiếm quang.

"Diệp Trường Sinh, việc này chưa dứt, lão phu nhất định lấy tính mạng của ngươi. Đắc tội Cửu Thiên Cung, ngươi phải chết không thể nghi ngờ."

Âm thanh xuyên thấu, đình tai nhức óc.

Diệp Trường Sinh nói: "Nói đùa, kém cỏi!"

Gia Cát Vô Minh đi tới bên cạnh hắn: "Diệp công tử, hắn nói là thật."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử, chẳng

lẽ không cảm thấy thực lực Cửu Thiên Cung rất yếu?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Là có chút yếu!"

Gia Cát Vô Minh lại nói: "Nếu thực lực rất yếu, vậy người biết vì sao ở âm Dương Giới không ai dám trêu chọc bọn họ không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nguyện nghe rõ ràng."

Gia Cát Vô Minh tiếp tục nói: "Bởi vì sau lưng Cửu Thiên Cung có người, hơn nữa là thể lực vô cùng cường đại."

Diệp Trường Sinh có chút tò mò: "Ai?"

Phó Đông Lưu rút lui.

Nói nghiêm túc, uy hiếp Diệp Trường Sinh, điều này làm cho hắn tràn ngập tò mò đối với thể lực sau lưng Phó Đông Lưu.

Diệp Trường Sinh nhìn Gia Cát Vô Minh, người sau trầm giọng nói: "Sau lưng Cửu Thiên Cung là Thiên Khư Cửu Cung."

"Thực lực của Thiên Khư Cửu Cung vô cùng khủng bố."

Nói đến đây, ông dừng một chút, ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: "Trên người Diệp công tử có không ít chí bảo. Nếu Phó Đông Lưu tung tin ra ngoài, tin tưởng không bao lâu nữa, cường giả của Thiên Khư Cửu Cung sẽ đến."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói như vậy, ta sẽ có phiền toái rất lớn."

Gia Cát Vô Minh nói: "Phiền toái khẳng định có, Diệp công tử hẳn là sẽ không sợ hãi, đúng không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tiên sinh, thật ra ta rất sợ hãi, nếu không người ở lại bên cạnh ta bảo vệ ta."

Chương 658: Lão phu còn muốn sống thêm vài năm nữa

Gia Cát Vô Minh vội vàng lắc đầu: "Lão phu còn muốn sống thêm vài năm nữa."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão tiên sinh, còn có một vấn đề cuối cùng, Thiên Khư Cửu Cung thuộc về giới nào?"

Gia Cát Vô Minh nói: "Thiên Khư Giới, Cung chủ Cửu Cung, bọn họ đồng khí liên chi, khùng bố như vậy. Đúng rồi, Thiên Khư Giới là thế lực trong Thiên Giới Đệ Nhất."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó, xoay người nhìn về phía Huyết Phàm Trần: "Phàm Trần, người lại đây một chút."

Huyết Phàm Trần nghe thấy tiếng, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có gì phân phó."

Diệp Trường Sinh nói: "Lấy công pháp lực lượng tinh thần của ta ban cho người tu luyện ra."

Huyết Phàm Trần hơi giật mình, lòng bàn tay hướng lên trên, một quyền trực xuất hiện, chính là phương pháp sử dụng lực lượng tinh thần mà Diệp Trường Sinh ban cho hắn.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận công pháp, xoay người đưa cho Gia Cát Vô Minh: "Lão tiên sinh, quyền công pháp này cho người."

Gia Cát Vô Minh không chút khách khí, tiện tay vung lên, thu công pháp vào trong linh giới: "Đa tạ Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hẳn là tạ lão tiên sinh, chúng ta xin từ biệt."

Gia Cát Vô Minh gật đầu: "Diệp công tử bảo trọng."

Diệp Trường Sinh đứng dậy, đi ra ngoài chợ quỳ, Huyết Phàm Trần và Kiếm Vô Ý theo sát sau lưng. Bọn họ rời khỏi chợ quỳ, lão

đầu phụ trách trông coi biết rõ Diệp Trường Sinh chỉ giao linh thạch của một người, nhưng không có ngăn trở.

Ngay cả Cung chủ Cửu Thiên Cung cũng dám giết, lão ta cũng không dám trêu chọc, sợ nhóm người Diệp Trường Sinh giết luôn cả lão ta.

Thật là đáng sợ.

Không thể trêu chọc.

Thành Cửu Thiên.

Trên đường lớn.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng: "Phàm Trần, người đã nắm giữ được quyền công pháp kia?"

Huyết Phàm Trần vội vàng nói: "Hồi Thiếu chủ, thuộc hạ nắm giữ toàn bộ, lực lượng tinh thần tăng lên rất nhiều."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, quyền trục này cho người, tu luyện thật tốt!"

Huyết Phàm Trần tiếp nhận quyền trục, hơi giật mình: "Phương pháp sử dụng lực lượng tinh thần 2?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mục đích đến âm Dương Giới đã đạt được, đã đến lúc đi tới Vãn Kiếm U Uyên rồi."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong xuất hiện trên đường lớn.

"Vô Ý, Phàm Trần, hai người các người mang theo bọn họ đi Vãn Kiếm U Uyên lịch lãm, ta sẽ ở bên cạnh các người, nhưng chúng ta phải tách ra đi."

Kiểm Vô Ý biết Diệp Trường Sinh đang lo lắng cái gì, Phó Đông

Lưu mang tin tức đi, không lâu nữa cường giả Thiên Khư Cửu Cung sẽ đến.

Bọn họ ngược lại không sợ hãi đối phương, nhưng thực lực của đám người Diệp Mạc Tà quá yếu, một khi gặp phải, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Huyết Phàm Trần nói: "Thiếu chủ, một mình ngươi có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta cũng không phải một người, có Xích Vũ và lão Hàn bồi ta, các người không cần lo lắng."

"Hai người các người bảo vệ tốt bọn họ, không đến lúc tính mạng gặp nguy hiểm, ngàn cân treo sợi tóc, các người không cần ra tay cứu giúp."

Kiểm Vô Ý và Huyết Phàm Trần gật gật đầu, khom người một cái, mang theo đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà rời đi.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, dừng một chút, biến mất trên bầu trời Cửu Thiên Cung.

...

Thiên Đạo Giới.

Thành Liệt Phong.

Bên trong một nhà hàng.

Mọi người Phiếu Miếu Kiểm Tông phái đi ra ngoài đã trở lại, tề tụ ở sương phòng trong tửu lâu, mọi người khom người một cái, đồng loạt nói: "Bách kiến Bách Lý trưởng lão."

Bách Lý Thiên Phong nói: "Điều tra thế nào rồi."

Một lão giả khom người một cái: "Hồi trưởng lão, điều tra rõ ràng, thế lực phá hủy Thiên Thư Viện là Thần Ma Tộc."

"Người dẫn đầu là Thiếu chủ Thần Ma Tộc Diệp Trường Sinh."

Bách Lý Thiên Phong gật đầu: "Diệp Trường Sinh, người ở nơi nào."

Lão giả lại nói: "Diệp Trường Sinh sau khi phá hủy Thiên Thư Viện, lại một lần nữa giết lên Phủ Giới Chủ, trước mắt hấn rời khỏi Thiên Đạo Giới, tung tích không rõ."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều Phủ Giới Chủ đã từng đổi tên thành Diệp phủ, phía trên có một tòa đại trận bao phủ vô cùng khủng bố, chúng ta không cách nào lên vào trong đó."

Bách Lý Thiên Phong nói: "Ở giới này lại có đại trận có thể ngăn cản các người, xem ra người muốn tìm, chính là ở trong Diệp phủ."

"Nếu đã xác định, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, truyền tin tức về."

Lão giả tiếp tục nói: "Trưởng lão, nếu đã phát hiện người muốn tìm, vì sao không trực tiếp động thủ."

Bách Lý Thiên Phong cười nói: "Lại gọi ít người, phòng ngừa vạn nhất, tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này, không đơn giản như các người tưởng tượng."

Mọi người chỉ biết muốn tìm người, lại không biết sau lưng toàn bộ sự việc liên lụy bao nhiêu lợi ích.

Giờ khắc này.

Vui vẻ nhất chính là Bách Lý Thiên Phong, hiện tại người muốn tìm đã xác định, chỉ cần bọn họ hoàn thành nhiệm vụ lần này, Phiếu Miếu Kiểm Tông đạt được chỗ tốt, sẽ là không cách nào lường được.

Chương 659: Con đường chúng ta muốn đi còn dài

...

Phía bên kia.

Bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên.

Hai người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần mang theo nhóm người Tàng Thất tiến vào. Từng tòa núi băng xuất hiện xa xa, trong suốt long lanh, tản mát ra hàn quang chói mắt.

Không khí lạnh lẽo tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, làm cho người ta không rét mà run, cảm giác nếu không có linh khí chống cự, kinh mạch và xương cốt trong nháy mắt sẽ bị hàn khí đóng băng.

Thật khó để tưởng tượng làm thế nào hàng ngàn sinh vật sống tồn tại trong một môi trường như vậy.

Kiếm Vô Ý nói: "Dựa theo mệnh lệnh của Thiếu chủ, kế tiếp, lịch lãm cần các người đối mặt."

"Nơi này đã là bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên, mục tiêu của các người là tiến vào bên trong, cố gắng đi."

Diệp Mạc Tà gật đầu, nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, Tùy Phong, chúng ta xuất phát đi!"

Tàng Thất nói: "Quá lạnh, để cho hòa thượng khoác thêm áo cà sa!"

Dứt lời, một kiện áo cà sa màu đen xuất hiện, bao phủ trên người Tàng Thất, trên áo cà sa phủ đầy phù văn màu vàng.

Tiêu Tùy Phong nói: "Hòa thượng, cánh tay người vẫn để trần, bảo vai không lạnh sao?"

Tàng Thất nói: "Người thì biết cái gì, cái áo cà sa này của ta cũng

không phải là áo cà sa bình thường, có thể tăng cường thực lực.”

Diệp Mạc Tà nói: "Xuất phát, con đường chúng ta muốn đi còn dài!"

Tiếp theo.

Đoàn người kết bạn mà đi, chân đạp tuyết, đi về phía Vãn Kiếm U Uyên. Trong hành trình phía trước, về mặt Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Diệp Yêu Nhi vô cùng ngưỡng trọng.

Nơi này tuy rằng khí hậu vô cùng ác liệt, nhưng đám người Diệp Mạc Tà rõ ràng có thể cảm nhận được nguy hiểm, luôn cảm giác trong bóng tối có đồ vật đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Kiểm Vô Ý nhìn thân ảnh mọi người trước mắt: "Nơi này không hổ là địa phương hung hiểm nhất âm Dương Giới, thật sự là nguy cơ ở khắp nơi."

Huyết Phàm Trần gật đầu: "Đúng vậy, bọn họ lập tức sẽ gặp phải nguy cơ, nơi này chỉ là bên ngoài mà thôi, thật không biết bọn họ có thể kiên trì đến vào trong hay không."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nơi này hung hiểm vạn phần, hai người ta và người cũng không biết có thể chống đỡ được hay không."

Kiểm Vô Ý nói: "Lão Huyết, bước vào Vãn Kiếm U Uyên, không phải chỉ có bọn họ lịch lãm, đối với ta và người mà nói, cũng là một lần lịch lãm trước nay chưa từng có."

Huyết Phàm Trần nói: "Người khoan hãy nói, khí hậu nơi này, thật sự vô cùng hữu dụng để tăng lên lực lượng tinh thần."

Kiểm Vô Ý phụ họa: "Đích xác là như thế, luôn cảm giác vô hình có một cỗ kiếm khí vô cùng đáng sợ, nếu có thể cắn nuốt tìm hiểu nó, kiếm đạo của ta sẽ tăng lên một tầng."

Dứt lời.

Thân ảnh hai người biến mất tại chỗ, đuổi theo đoàn người Diệp Mạc Tà.

...

Lúc này.

Diệp Trường Sinh cũng bước vào Vãn Kiếm U Uyên, xuyên thẳng qua bên ngoài, tiến vào bên trong.

Một tòa núi lớn bị băng lạnh ngàn năm bao phủ, thân ảnh hắc ngạo ngẩng đứng phía trên, vạt áo tung bay, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía chỗ sâu nhất của U Uyên.

“Không hổ là cấm địa đệ nhất của âm Dương Giới!”

Nơi này là bên trong Vãn Kiếm U Uyên không sai, thế nhưng cũng không phải là địa phương hung hiểm nhất. Thần thức Diệp Trường Sinh bao phủ phía dưới, phát hiện ở chỗ sâu nhất có hai hơi thở đáng sợ, coi như là hắc nhận thấy được hai hơi thở này, cũng cảm giác được vô cùng nguy hiểm.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn tiện tay vung lên, bày ra một tòa trận pháp, quyết định ở chỗ này chờ đám người Diệp Mạc Tà, tùy tiện giúp Diệp Tiêu Huyền tái tạo thân thể.

Tin tưởng với thực lực của đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất có thể đến nơi này. Nếu bọn họ ngay cả nơi này cũng không thể đến được, cũng không cần nhắc tới chỗ sâu nhất của Vãn Kiếm U Uyên.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, bắt đầu nín thở ngưng thần. Ngay sau đó, hoa âm Dương và âm Dương Dịch, còn có kiếm Dịch Tinh lần lượt xuất hiện trước mặt hắn, lơ lửng trong không gian.

Đây là lần đầu tiên hắc chế tạo khí thân thể, trong lòng ít nhiều có chút không yên, dù sao loại chuyện này trước kia hắn cũng chưa từng làm qua.

Một bước sai, cả bàn đều thua.

Hắn cũng không muốn Diệp Tiêu Huyền hình thần câu diệt.

Dừng một chút, hắc vẫn mang theo tất cả đồ đạc, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, tin tưởng Đạo Linh Nhi khẳng định có kinh nghiệm.

Trên đỉnh Thần Cung.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Đạo Linh Nhi, một đoàn linh khí mệnh môn tràn đầy bắn ra, nghiền ép ở trên người hắc.

Khá lắm, lúc này mới bao lâu, nàng lại tăng lên nhiều như vậy.

Thật sự biến Thần Cung trở thành động phủ để nàng tu luyện?

Chuyện gì cũng không làm, còn muốn cắn nuốt linh khí Hỗn Độn của ta, có phải có chút quá đáng hay không.

Đừng tưởng rằng dung mạo xinh đẹp thì ta sẽ không đánh người.

“Người tới làm cái gì, ta có thể bế quan, lập tức đến thời khắc mấu chốt nhất!” Đạo Linh Nhi truyền âm.

Chương 660: Không phải như vậy

Diệp Trường Sinh nói: "Dự định để cho người hỗ trợ tái tạo một cỗ khí thân thể."

Đạo Linh Nhi nói: "Cần nuốt nhiều linh khí Hỗn Độn như vậy, cũng cần phải giúp người làm cái gì đó."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Để đồ lại, chờ ta kết thúc bế quan sẽ giúp người rèn một cỗ khí thân thể hoàn mỹ."

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, không nghĩ tới Đạo Linh Nhi sẽ đáp ứng tự mình rèn một cỗ khí thân thể, nguyên bản hẳn đến đây chỉ là thỉnh giáo.

Thực sự là tham khảo ý kiến, không có ý nghĩ khác.

Ngay trong nháy mắt hẳn chuẩn bị để linh giới lại, phát hiện vẻ mặt Đạo Linh Nhi có chút thống khổ: "Người bế quan có phải gặp phải khó khăn hay không, có muốn ta ra tay trợ giúp hay không."

"Người không giúp được ta, mau rời khỏi nơi này, ta sợ chính mình áp chế không được, sẽ đối với người..."

Chẳng lẽ nàng không khắc chế được... Sẽ... Hắc hắc...

Phanh.

Một cỗ sóng khí đáng sợ đánh tới, Diệp Trường Sinh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một cái bay này ước chừng bay ra ngoài ngàn trượng.

Mẹ kiếp, không phải như vậy!

Linh khí mệnh môn tràn đầy bắn ra, tràn ngập trong toàn bộ Thần Cung, tóc dài của Đạo Linh Nhi bay lên, quần áo phất phới.

"Người mau rời khỏi nơi này, bằng không, sẽ bị đánh chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không thể đi, nếu người phá hủy Thần Cung của ta thì làm sao bây giờ!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Linh khí trong cơ thể người quá mức cuồng bạo, có muốn ta giúp người áp chế hay không."

"Người có biện pháp?" Đạo Linh Nhi không thể tin.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đương nhiên, chỉ cần ta nhẹ nhàng điểm huyết của người, người sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Ta tin tưởng người!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện sau lưng Đạo Linh Nhi, trên hai tay xuất hiện khí âm Dương hùng hồn, khẽ điểm vào huyết vị sau lưng Đạo Linh Nhi.

Linh khí âm Dương mênh mông, tiến vào trong cơ thể Đạo Linh Nhi, âm Dương lưu chuyển, bắt đầu điều hòa linh khí Hỗn Độn trong cơ thể nàng.

Dần dần.

Hơi thở cuồng bạo trong cơ thể Đạo Linh Nhi trở nên ôn hòa hẳn lên, hơi thở đáng sợ trên người nàng biến mất vô tung vô ảnh.

"Người đưa vào huyết vị của ta là khí... Gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tốt một chút đúng không, thoải mái đúng không."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Người thật mạnh!"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơi thở kia nhập thể, ta trong nháy mắt đột phá, tu vi đã khôi phục đến trước khi bị thương."

"Cổ linh khí kia người có thể cho ta thêm một chút hay không!"

Diệp Trường Sinh nói: "Còn muốn?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Muốn!"

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, một đoàn linh khí

âm Dương xuất hiện: "Thỏa mãn người!"

Đạo Linh Nhi tiếp nhận linh khí âm Dương, vội vàng nói: "Yên tâm đi, chuyện tái tạo khí thân thể hãy giao cho ta, nhất định giúp người chế tạo một cỗ khí thân thể hoàn mỹ nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy làm phiền!"

Ngay sau đó.

Hắn rời khỏi Thần Cung, xuất hiện trên ngọn núi băng, gió lạnh vù vù tàn phá bờ bãi, điên cuồng xé rách quần áo của hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên: " Cái này là rơi vào tình thế nguy hiểm rồi?"

Lịch lãm bắt đầu, chờ mong các người thành công.

Dứt lời, hắn lâm vào minh tưởng, cả người đắm chìm trong tu luyện...

Ở trong chợ quẻ, một kiếm của hắn giết chết Diêm Thanh Vân, chính là dùng kiếm đạo thần thông Vô Lượng của Diệp Chiến Thiên.

Hắn hình như nhìn trộm được áo nghĩa của đạo thần thông này, cho nên quyết định sẽ nắm giữ thật sự kiếm kỹ Vô Lượng.

...

Bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên.

Trên tuyết.

Một trận tiếng thú rống truyền đến, vang vọng trên đỉnh Cửu Thiên.

Tàng Thất nhìn tuyết lang vây quanh bốn phía: "Mạc Tà, đây là sói gì, có chút lớn."

Diệp Mạc Tà nắm chặt trường kiếm trong tay, vẻ mặt cảnh giác nhìn tuyết lang: "Không biết, chúng nó nhìn giống như sói, nhưng

hình dạng giống như vượn lớn.”

"Nơi này hẳn là lang yêu."

Hai tay Tàng Thất chấp lại, trên người hắn bắn ra ánh sáng vàng mờ mờ: "A Di Đà Phật, xem ra bản tăng phải đại khai sát giới."

"Siêu độ chúng nó, sớm lên cực lạc!"

"Đại uy thiên long, địa tàng thế tôn, bản nhược chư Phật, bản nhược ba ma không!"

Dứt lời, một đạo thần long màu đen quấn quanh thân ảnh Tàng Thất, áo cà sa phóng thích vô số phù văn, quấn quanh cùng một chỗ với hắc long.

Cùng lúc đó, Kinh Thiên Trụ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, Tàng Thất nói: "Mạc Tà, nhìn ta!"

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, đừng lỗ mãng, chúng ta cùng nhau công kích Lang Vương, bằng không... Không có hiệu quả!"

Những hắn còn chưa kịp nói xong, Tàng Thất đã giết vào trong bày sói, dừng một chút: "Cùng nhau lên, những lang yêu này rất mạnh."

Bá.

Bá.

Từng bóng người lướt nhanh về phía trước, kiếm quang như rồng, bạch hồng vạn trượng...

Diệp Mạc Tà cầm đầu, bốn người Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo theo sát, bọn họ đều là kiếm tu, công kích khủng bố như vậy.

Chương 661: Không biết mới là nguy hiểm nhất

Niếp Côn Lôn và Yến Ly Lạc lướt nhanh tiến về phía trước, cũng tấn công về phía lang yêu.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang vọng khắp Cửu Thiên.

Tiếng sói tru liên tiếp, giống như tùy thời sẽ có tuyết lở.

Tàng Thất cầm Kinh Thiên Trụ trong tay, thân quần Hắc Long, một đường xông về phía trước, nơi đi qua, Cuồng Tuyết Lang Yêu ầm ầm ngã xuống đất.

Bên kia, Diệp Mặc Tà đuổi theo: "Hòa thượng, chúng ta cùng nhau liên thủ chém giết Lang Vương"

Tàng Thất nói: "Lang Vương không chết, lang yêu bất diệt."

Ngay sau đó, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong trước sau xuất hiện, bốn người đồng loạt cưỡi ngựa, chém giết về phía Lang Vương.

Máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn đầy trời.

Trên mặt đất bị nhuộm đỏ một mảnh, thi thể tuyết lang chất đống như núi.

Trên đỉnh hư không.

Huyết Phàm Trần nói: "Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn."

Kiểm Vô Ý nói: "Đúng vậy, mùi máu tươi chỉ dẫn tới càng nhiều hung thú, không thể không nói, hung thú nơi này thật sự rất mạnh."

Huyết Phàm Trần gật đầu: “Đúng vậy, số lượng khổng lồ, Lang Vương có thể so với cấp Thần Hoàng của nhân loại, ta hoài nghi nó hẳn là có thể hóa hình.”

Kiểm Vô Ý nói: "Cái này còn cần hoài nghi sao? Rất nhiều yêu thú nơi này đều có thể hóa hình, sở dĩ lựa chọn bản thể, là bởi vì lực công kích của bản thể càng mạnh.”

Huyết Phàm Trần nói: "Hy vọng bọn họ có thể vượt qua!"

...

Trên đỉnh núi băng.

Diệp Trường Sinh rời khỏi tu luyện, rút đi đại trận bao phủ trên đỉnh núi, chậm rãi đứng dậy hoạt động cánh tay.

Đột nhiên.

Hai hơi thở từ bên người truyền đến, hắn xoay người nhìn lại, phát hiện cách đó không xa hai người đạp không lướt đi, vọt tới sâu trong Vãn Kiếm U Uyên.

Diệp Trường Sinh híp mắt, lẩm bẩm nói: "Sao lại là nàng ấy!"

Thật không nghĩ tới ở chỗ này thế mà có thể gặp được người quen, chủ yếu là hai người không có phát hiện hắn tồn tại.

Hai người này đều nhanh chóng đi vào sâu trong Vãn Kiếm U Uyên, chẳng lẽ các nàng không phát hiện được chỗ sâu nhất này rất nguy hiểm?

Chỗ sâu nhất vĩnh viễn là nơi nguy hiểm nhất, có khả năng cắn nuốt hết thảy, làm cho người ta hoàn toàn rơi vào trong đó.

Không thể tự kiểm chế!

Đỉnh núi băng.

Diệp Trường Sinh nhìn hai người biến mất trên hư không, xoay người nhìn ra bên ngoài, thân ảnh chợt lóe, đuổi vào sâu trong U Uyên.

Hắn cũng muốn vào trong xem.

Những nơi càng nguy hiểm, thường càng hấp dẫn.

Xuyên qua núi băng vạn trượng, thẳng tiến không lùi, đột nhiên một rào cản xuất hiện, ngăn Diệp Trường Sinh lại.

Thân ảnh hắn ngạo nghễ đứng trên không trung, híp mắt: "Từ nơi này đi vào, mới thật sự là Vãn Kiếm U Uyên."

Bởi vì ở bên ngoài có rào chắn, Diệp Trường Sinh rõ ràng nhận thấy được long uy và kiếm uy kinh khủng, tin rằng Băng Long viên cổ và Thiên Ngoại Vãn Kiếm khẳng định đang ở trong rào chắn.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, tiến vào trong màn rào chắn, lực hấp dẫn cường đại trực tiếp nuốt chửng hắn.

Ngay sau đó.

Hắn tiến vào bên trong rào chắn, vừa mới ổn định thân ảnh, phát hiện từng ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Các người tiếp tục bận rộn, không cần để ý đến ta!"

Lúc này, ánh mắt Lạc Cửu Thiên lóe lên, trong lòng nghi hoặc vạn phần, không thể tin được ở chỗ này lại có thể gặp được Diệp Trường Sinh.

Nàng thì thầm ở bên tai nữ tử bên cạnh một hồi, người sau biến sắc, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người là người Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh biết thân phận bại lộ: "Như thế nào, Thần Ma Tộc không thể tiến vào nơi này?"

Bà lão nói: "Đương nhiên là có thể."

Nói đến đây, bà dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu đã tới thì giao chỉ bảo trên người ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói giao thì giao sao, ta không cần mặt mũi chắc? Nhắc nhở người một câu, làm người cho tốt, không nên trêu chọc ta."

Bà lão lại nói: "Không giao, vậy ta sẽ tự mình động thủ."

Dứt lời, mọi người trong sân đi về phía Diệp Trường Sinh, đối với hắn hình thành thế bao vây.

Qua loa.

Diệp Trường Sinh vốn tưởng rằng bà lão và Lạc Cửu Thiên ở cùng một chỗ, trăm triệu lần không nghĩ tới mọi người trước mắt và bà lão cũng là một nhóm.

Đây là chuẩn bị đánh hội đồng hắn sao?

Như thế nào lại có cảm giác như dê vào miệng hổ.

Lão bà trầm giọng nói: "Cùng nhau lên, giết hắn, nơi này hết thấy chỉ thuộc về Băng Thần Cung chúng ta."

Bá.

Bá.

Mọi người đạp không lướt đi, linh khí thuộc tính băng khủng bố công kích về phía Diệp Trường Sinh.

Không gian trong nháy mắt đóng băng.

Diệp Trường Sinh vận hành Thần Hỏa trong cơ thể, hỏa diễm mệnh môn vô biên phun ra, nghênh đón hàn khí của mọi người công kích tới.

Ngay sau đó, đồ kiếm trên bàn tay hắn được ngọn lửa mệnh môn bao bọc, vô cùng nóng rực, từng đạo kiếm quang bay ra, giống như hỏa long bay lượn.

Lạc Cửu Khanh nói: "Sư phụ, hắn ngoại trừ là kiếm tu ra, còn là trận sư và luyện dược sư, trên người rất cuộc có bao nhiêu bí mật, không ai biết."

Chương 662: Tha thứ không thể phụng bồi

Lão bà nói: "Thần Ma Tộc lại xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế, đáng tiếc gặp phải chúng ta, lúc này nhất định phải trấn áp hẳn."

"Băng Thần chi lực!"

Dứt lời, hàn khí cuồng bạo quanh không trung hình thành một đoàn vòng xoáy, căn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Nơi đi qua, không gian trong nháy mắt bị đóng băng lại.

So với công kích của những người khác, một kích này của bà lão cường đại gấp trăm lần, bại lộ thực lực nửa bước Cổ Thần.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được vòng xoáy hàn khí căn nuốt mà đến, thân ảnh bay ngược ra sau: "Vô Lượng!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, lan rộng khắp cửu thiên thập địa.

...

Khi hư không lần thứ hai khôi phục bình tĩnh, sắc mặt mọi người bỗng nhiên thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Một ảnh lớn che trời xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, uy áp khủng bố làm cho can đảm của bọn họ muốn nát.

Một đám lạnh như ve mùa đông, căn bản không dám động linh tinh, mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào ảnh lớn trên hư không.

Diệp Trường Sinh cũng phát hiện ra sự tồn tại của ảnh lớn: "Ta đi, Băng Long viễn cổ?"

Không đúng.

Đây không phải là Băng Long viễn cổ, mà là hai cái Băng Long bình thường.

Nói như vậy đi, hai con rồng lớn trước mắt hẳn là đạt được huyết mạch của Băng Long viễn cổ, hơn nữa hàn khí và băng tuyết ở Văn Kiếm U Uyên là vô tận, năm tháng thay đổi, chúng nó mới trở thành bộ dáng hiện tại.

Rống rống.

Rồng ngâm Cửu Thiên, khiếp sợ bầu trời.

Hai con Băng Long lao xuống phía dưới, tấn công về phía mọi người, vẩy đuôi một cái, phá vỡ hư không, đánh vào trên người mọi người.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh lấy ra một linh quả từ trong hệ thống, tiện tay vung lên, ném tới phía lão bà và Lạc Cửu Thiên.

Trong lúc nhất thời.

Linh quả truyền ra mùi hương lạ, trong nháy mắt khiến cho hai con Băng Long chú ý, tốc độ chúng nó đi về phía trước nhanh hơn, công kích phát ra càng cuồng bạo.

Lão bà nhìn linh quả bay tới, tức giận không thể kiềm chế được: "Diệp Trường Sinh, ngươi quá âm hiểm."

Nói đến đây, thân ảnh của bà chợt lóe, tấn công về phía hai con Băng Long: "Các người trước mang Cửu Khanh rời đi."

"Hai con Băng Long này không phải Băng Long viễn cổ, chúng nó không làm gì được ta."

Mọi người lắng không bay xuống, xuất hiện bên người Lạc Cửu Khanh, bảo vệ nàng, chỉ còn lại có một mình bà lão đang đánh một trận với hai con Băng Long.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Các người bận rộn, ta sẽ không phụng bồi nữa."

Lạc Cửu Khanh thấy Diệp Trường Sinh vọt tới sâu trong U Uyên, sắc mặt chợt biến đổi: "Không thể để cho hắn nhanh chân lên trước."

Sau đó.

Thân ảnh nàng chợt lóe, đuổi theo Diệp Trường Sinh. Người sau quay đầu nhìn lại: "Đừng đuổi theo, Phủ Giới Chủ đều bị ta diệt. Một mình ngươi có thể làm gì được ta?"

Lạc Cửu Khanh nghe thấy, như bị sét đánh, sắc mặt thay đổi: "Không... Không thể nào, tuyệt đối không thể!"

Trên hư không.

Cả người Lạc Cửu Khanh mờ mịt.

Nàng không tin Phủ Giới Chủ sẽ bị Diệp Trường Sinh tiêu diệt.

Phủ Giới Chủ là thế lực gì, nàng còn vô cùng rõ ràng. Sau khi Thư Viện bị phá hủy, Long Nam Huyền cũng gia nhập vào Phủ Giới Chủ. Thế lực như vậy phóng tầm mắt khắp Thiên Đạo Giới cũng là tồn tại cao nhất.

Diệp Trường Sinh làm thế nào?

Thế nhưng hắn nếu đã xuất hiện ở âm Dương Giới, đó chính là nói rõ một vấn đề, phụ thân nàng và lão Viện trưởng không làm gì được Diệp Trường Sinh.

Chẳng lẽ thật sự giống như hắn nói?

Lạc Cửu Khanh nghĩ đến trận chiến Thiên Thư Viện, Diệp Trường Sinh xuất hiện bày ra thực lực, còn có phụ thân hắn khủng bố.

Sức mạnh như vậy khiến cho người ta tuyệt vọng.

Nhất là một kiếm diệt thế của Diệp Chiến Thiên, không ai có thể cứng rắn chống đỡ được một kích của ông.

Im lặng trong chớp mắt.

Nàng lướt nhanh trên không, đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Tiến vào Vãn Kiếm U Uyên, Băng Long thượng cổ và Thái Thanh Băng Huyền Kiếm nhất định phải là của nàng.

Tuyệt đối không thể để cho Diệp Trường Sinh nhúng chàm, nếu nàng có thể đạt được Băng Long xem trọng và Thái Thanh Băng Huyền Kiếm, thực lực nhất định có thể vượt qua Diệp Trường Sinh.

Nghĩ tới đây, tốc độ Lạc Cửu Khanh đi về phía trước càng lúc càng nhanh, đã nhìn thấy bóng lưng Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn bá đạo từ Cửu Thiên hạ xuống.

“Nhân loại, rời khỏi nơi này!”

“Nơi này là cấm khu của nhân loại, các người dám bước vào, tất phải chết không thể nghi ngờ!”

Thanh âm thấu Cửu Thiên, đình tai nhức óc.

Diệp Trường Sinh cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, giống như tiến về phía trước một bước sẽ bị uy áp khủng bố làm cho bị thương.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, từng trụ băng xuất hiện, xông thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu.

Tựa như trụ chỉ thẳng lên trời, đứng sừng sững trong không gian.

Sóng khí nuốt trời cuộn cuộn bao trùm, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, trong chớp mắt xuất hiện ở ngoài ngàn trượng.

Chương 663: Ai cũng không phải kẻ ngốc

Lạc Cửu Khanh cũng mở ra hai tay, bay ngược về phía sau, xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, nhìn về phía trước: "Các hạ chớ nên tức giận, ta chỉ là tới đi dạo, không có muốn bước vào cấm khu."

Thanh âm hùng hồn kia lần thứ hai truyền đến: "Cút đi, nơi này không phải nơi các ngươi nên tới."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Nếu ta không cút?"

"Nhân loại, ngươi đang khiêu khích ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể cho rằng như vậy, có bản lĩnh người đi ra đánh chết ta!"

Xuy xuy.

Xuy xuy.

Từng trụ băng thay đổi phương hướng, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Diệp Trường Sinh nắm chặt đồ kiếm, kiếm quang tức giận chém xuống, nghênh đón trụ băng xuyên qua.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện đánh dấu địa điểm – mộ Bằng Long viễn cổ, đánh dấu thành công sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, ngươi đang chuẩn bị để ta chết sao?]

[Đinh, chủ nhân không phải đã chết rồi sao? Nếu như chủ nhân sợ hãi thì có thể từ bỏ đánh dấu.]

Từ bỏ là không thể nào từ bỏ.

Thịt đến miệng không ăn, ai cũng không phải kẻ ngốc.

Huống chi, Diệp Trường Sinh cũng không phải muốn chết, chỉ là Băng Long viễn cổ quá kiêu ngạo, nếu như nói chuyện thật tốt với hắn, có lẽ hắn thật sự sẽ lựa chọn rời đi.

Vậy mà bảo hắn rút, đây thật sự là thúc thúc có thể nhịn, nhưng thắm thắm không nhịn được.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, trụ băng trên không vỡ vụn.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, lao về phía trước, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm, chỉ lưu lại một luồng tàn ảnh, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Lạc Cửu Khanh nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh đi xa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lẩm bẩm nói: "Hắn thật sự không sợ chết?"

"Nhân loại, người đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta sao?" Thanh âm hùng hồn kia lần thứ hai truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi vào, sẽ không động linh tinh."

"Muốn chết!"

Theo thanh âm hạ xuống, sóng khí khủng bố che khuất bầu trời, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

"Sát Giới!" Diệp Trường Sinh mang thần uy Sát Giới đi về phía trước, nghênh đón uy áp khủng bố: "Vô Lượng!"

Một kiếm chém Cửu Thiên, thẳng tiến không lùi.

Giống như một dải ngân hà treo ngang dưới bầu trời.

Sóng khí ngập trời vỡ vụn, biến mất vô tung vô ảnh, thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Đây là ý gì?

Đột nhiên rút đi uy áp, là chuẩn bị để cho hắn tới gần, một lần giải quyết chính mình?

Vậy tại sao nó không trực tiếp ra tay? Nó không thể di chuyển, hoặc có một lý do khác.

Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm suy đoán, thân ảnh lại lần nữa đi về phía trước, kỳ thật, suy đoán của hắn cũng không phải không có nguyên nhân.

Vừa mới bước vào Vãn Kiếm U Uyên, hắn đã có suy đoán như vậy. Sau khi phát hiện hai hơi thở đáng sợ, Diệp Trường Sinh đã vô cùng tò mò, Băng Long viễn cổ là tồn tại khủng bố cỡ nào, vì sao phải ở lại trong Vãn Kiếm U Uyên, cái này có chút không bình thường.

Chẳng lẽ nó trấn thủ thanh kiếm kia, hay là nói nó bị trói buộc ở chỗ này, căn bản không cách nào rời đi.

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, nếu Băng Long viễn cổ thật sự bị trói buộc ở chỗ này, hẳn là có người biết mới đúng.

Diệp Trường Sinh không ngừng đi về phía trước, ngoại trừ khí lạnh càng ngày càng nồng đậm, trong không khí tràn ngập hơi thở tử vong.

Nhìn xuống dưới, xương trắng chất đống như núi.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh hít một hơi khí lạnh...

Xem ra suy đoán của hắn là chính xác, người biết Băng Long viễn cổ bị trói buộc ở đây đều đã chết.

Vì vậy, tin tức đã không được truyền đi.

“Nhân loại, người thật to gan!”

Thanh âm thấu hư không, kinh thiên động địa.

Diệp Trường Sinh xuyên thấu qua sương băng nồng đậm nhìn lại,

một đầu rồng thật lớn xuất hiện, sau lưng có núi lớn đang ngồi, gắt gao đặt lên nó.

Có chút giống với bộ dáng Ngũ Chỉ Sơn ép Tôn Ngộ Không.

“Người quả nhiên bị trói buộc ở đây!”

Băng Long viễn cổ nói: "Cho dù ta bị trói buộc, người giống như bọn họ, sẽ hóa thành xương trắng."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vạn sự không có tuyệt đối, có lẽ ta là một ngoại lệ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta thấy người bị đè ở chỗ này cũng rất thống khổ, có muốn ta giúp người đi ra hay không."

"Ta là thật lòng."

Băng Long viễn cổ nói: "Nhân loại, người cảm thấy ta sẽ tin người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không giống những người khác, thật sự, ta thích nhất là giúp người khác vui vẻ. Chỉ cần người mở miệng, ta có thể giúp người."

Băng Long viễn cổ lại nói: "Người chẳng lẽ không lo lắng sau khi thả ta ra, ta sẽ giết người sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người sẽ không lấy oán trả ơn, một con Thần Long cường đại, mất đi tự do hẳn là vô cùng thống khổ đi, không cách nào bay lượn trên đỉnh Cửu Thiên, mỗi ngày còn phải chịu rét lạnh tra tấn, ta cũng cảm thấy đau lòng."

Chương 664: Người nào?

"Chẳng lẽ người không khao khát tự do?"

"Người chẳng lẽ không muốn hô phong hoán vũ?"

"Chẳng lẽ người không nghĩ tới huy hoàng ngày xưa?"

Băng Long viễn cổ nhìn Diệp Trường Sinh: "Người đừng nói nữa, được không?"

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi: "Không khí này... Đó là hương vị của tự do."

Băng Long viễn cổ giận dữ gầm thét: "Xin người đừng nói nữa."

Ô ô.

Quá bắt nạt con rồng.

Băng Long viễn cổ bị trấn áp ở đây vô tận năm tháng, nó gặp phải vô số nhân loại, vô sỉ giống như Diệp Trường Sinh, thật sự là lần đầu tiên gặp phải.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta hỏi người một câu, người rốt cuộc có muốn đi ra hay không?"

Nói đến đây, hắn tiện tay vung lên, hai hơi thở tức xuất hiện. Ngay sau đó, Niết Bàn Thăng Huyết Trì và Hóa Long Trì xuất hiện ở trước mặt Băng Long viễn cổ.

"Ta thật sự rất tò mò, nếu người tiến vào trong đó, tu vi có thể khôi phục đến trạng thái cao nhất hay không."

Băng Long viễn cổ liếc mắt một cái đã nhìn ra hai tòa Huyết Trì mạnh mẽ, không thể tin nói: "Không nghĩ tới trên người người còn có chí bảo như thế."

Diệp Trường Sinh thu hai tòa Huyết Trì vào Thương Khung Thần Cung: "Thế nào, có muốn ngâm mình không?"

Băng Long viễn cổ nói: "Nhân loại, chỉ cần người có thể thả ta ra ngoài, bản long có thể đáp ứng ba yêu cầu của người."

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, vội vàng nói: "Đây chính là chính người đưa ra, ta không có ép buộc người."

Băng Long viễn cổ nói: "Nhân loại, người rất thông minh, là bản long đáp ứng người, chỉ cần người có thể thả ta ra ngoài, ba yêu cầu tùy người nhắc tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Thả người ra đương nhiên là được, nhưng trước đó, chúng ta có phải nói chuyện ba yêu cầu trước hay không."

Băng Long viễn cổ nói: "Người không tin ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đừng nói là người, có đôi khi, ngay cả chính mình cũng không tin, cho nên chúng ta vẫn nên nói chuyện trước một chút."

Băng Long viễn cổ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, coi như người tàn nhẫn: "Người có yêu cầu gì, đưa ra đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Kỳ thật, yêu cầu của ta rất đơn giản, người ở lại bên cạnh ta là được."

Băng Long viễn cổ nói: "Cái này không thể, người đổi một cái khác đi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Cho ta hai khối long cốt, một bình máu Băng Long, yêu cầu này, người không thể cự tuyệt, bằng không chúng ta không nói nữa."

Băng Long viễn cổ trầm tư trong chớp mắt: "Được, đây coi như là hai yêu cầu, còn một cái cuối cùng."

Diệp Trường Sinh tiếp tục: "Ta nghe nói nơi này có thanh kiếm, người phải đưa nó cho ta."

Băng Long viễn cổ gật đầu: "Được, ba yêu cầu này, bản long đáp ứng người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Hiện tại nói một chút, như thế nào mới có thể giúp người thoát khỏi trói buộc."

Băng Long viễn cổ nói: "Nhìn thấy ngọn núi nghiêng ép trên người ta không? Người nhất định phải tiến vào trong đó, phá hủy trọng lực phù văn bên trong, mặt khác còn có bốn dây xích sắt từ thần thiết mười vạn năm, người phải nghĩ biện pháp chặt đứt nó."

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, sắc mặt biến đổi, không nghĩ tới cứu Băng Long viễn cổ sẽ khó khăn như vậy. Thần Thiết mười vạn năm sợ là Thái Hư và Đồ Kiếm trong tay hắn cũng không cách nào chặt đứt nó.

Băng Long viễn cổ thấy Diệp Trường Sinh chần chờ: "Như thế nào, có khó khăn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đây cũng không phải chuyện gì."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục: "Ta còn có một vấn đề cuối cùng, rốt cuộc là ai trói buộc người ở đây."

Băng Long viễn cổ nói: "Vấn đề này bản long từ chối trả lời."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Vì sao?"

Băng Long viễn cổ nói: "Bản long không cần mặt mũi sao?"

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười, hai chân đạp lên đất, lướt nhanh về ngọn núi sau lưng Băng Long. Trong chớp mắt, hắn xuất hiện trên đỉnh núi, trước mắt xuất hiện một trận pháp ngăn cản.

Nhìn đại trận trước mắt, Diệp Trường Sinh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hắn lắc đầu, khoanh chân ngồi, bắt đầu nghiên cứu đại trận trước mắt.

Mới vừa rồi hắn thế mà hỏi Băng Long viễn cổ, là người nào trói buộc nó ở đây, vấn đề này có chút ngu xuẩn.

Có thể trấn áp một con Băng Long viễn cổ cường đại, thực lực của đối phương làm sao có thể yếu?

Hắn nếu đã đáp ứng cứu Băng Long, mỗi bên đều có nhu cầu,

muốn đạt được chỗ tốt, tự nhiên phải dính nhân quả.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh trong nháy mắt đã thoải mái.

Chỉ cần có thể đạt được chí bảo long cốt, máu Băng Long, còn có thanh Thần kiếm ngã xuống kia, dính chút nhân quả thì tính là cái gì?

Coi nhẹ sống chết, không phục thì làm!

Tiếp theo.

Hắn khoanh chân mà ngồi, đắm chìm trong phá giải trận pháp, theo thời gian trôi qua, ở trên mặt hắn nổi lên vẻ ngưng trọng.

...

Thiên Giới Đệ Nhất.

Phiếu Miếu Kiếm Tông.

Thân ảnh Bách Lý Thiên Phong xuất hiện, dậm chân đi về phía điện Trưởng lão. Trong khi đi về phía trước, trên mặt lão ta lộ ra ý cười hừng phấn.

Chương 665: Đạo tắc thuộc tính gì

Điện Trưởng Lão.

Bách Lý Thiên Phong khom người một cái, bái nói: "Bẩm Thái thượng Trưởng lão, Thiên Phong đã trở lại."

Một giọng nói khàn khàn từ trong đại điện truyền ra: "Vào điện đi, chuyện giao cho người, điều tra thế nào rồi."

Bách Lý Thiên Phong di chuyển về phía trước, bước vào trong điện Trưởng lão, ngay phía trước vị trí bên trên, một lão giả tóc hoa râu ngồi ngay ngắn: "Thiên Phong, tìm được người rồi?"

"Hồi Thái Thượng Trưởng lão, đã tìm được, ở Diệp phủ Thiên Đạo Giới, chủ nhân của phủ này là Thiếu chủ Thần Ma Tộc."

Sắc mặt Bách Lý Thiên Đồ trầm xuống: "Người chúng ta muốn tìm, sao lại có quan hệ với Thần Ma Tộc."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thực lực của Thần Ma Tộc như thế nào?"

Bách Lý Thiên Phong nói: "Mạnh nhất cũng chỉ là Cổ Thần, nhưng trên bầu trời Diệp phủ có một tòa đại trận, thuộc hạ tự mình đi dò xét qua, dưới tòa đại trận này hẳn là có một luồng đạo tắc."

"Đạo tắc?" Bách Lý Thiên Đồ giật mình một chút: "Đạo tắc thuộc tính gì."

Bách Lý Thiên Phong lại nói: "Luồng đạo tắc này vừa mới thức tỉnh, cụ thể là thuộc tính gì, còn không thể biết, đại trận kia ngăn cản hơn phân nửa hơi thở của Đạo tắc."

Thân ảnh Bách Lý Thiên Đồ bất ngờ đứng lên, trầm giọng nói: "Nếu đã xác định người chúng ta muốn tìm đang ở Diệp phủ, lập tức dẫn người phá vỡ đại trận, tiến vào trong đó lấy được thứ chúng ta muốn, mặt khác thu Đạo tắc đi."

"Thế lực Thiên Đạo Giới có tư cách gì có được Đạo Tắc!"

Bách Lý Thiên Phong nói: "Thái thượng trưởng lão là muốn tự mình đi tới Thiên Đạo Giới sao? Luận võ vạn giới lập tức sẽ bắt đầu, hiện tại chúng ta ra tay với Thiên Đạo Giới, có thể khiến người khác mượn cớ hay không?"

Bách Lý Thiên Đồ nói: "Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, để người khác mượn cớ thì như thế nào? Người đã quên Tông chủ đã nói qua cái gì sao, không tiếc bất cứ giá nào hoàn thành nhiệm vụ lần này, đây sẽ là cơ hội thay đổi vận mệnh của Phiếu Miếu Kiếm Tông."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Được rồi, việc này giao cho ta, đợi tất cả chuẩn bị thỏa đáng, ta sẽ cho người thông tri người, cùng nhau đi tới Thiên Đạo Giới."

...

Thiên Đạo Giới.

Diệp phủ.

Bên trong đại điện.

Bốn người Tư Thanh Vân, Thiên Khô lão nhân, Lãnh Kinh Thiên, Hình Pháp Thiên xuất hiện, bốn họ đã nhận thấy ở chỗ sâu trong phủ đệ, có một hơi thở đáng sợ.

Thiên Khô lão nhân nói: "Luồng hơi thở này so với Thần mạch dưới lòng đất mạnh mẽ hơn nhiều, chúng ta nhất định phải thông tri Thiếu chủ, để cho hắn trở về định đoạt."

Tư Thanh Vân nói: "Hắn là một luồng Đạo tắc, nhất định phải nhanh chóng thông tri Thiếu chủ, một khi hơi thở của Đạo tắc bại lộ, sợ rằng sẽ dẫn tới rất nhiều cường giả tranh đoạt."

Dứt lời, bốn người lâm vào trầm mặc.

Lãnh Kinh Thiên đột nhiên mở miệng: "Ta đi Thiên Đạo Giới tìm Thiếu chủ."

Thiên Khô lão nhân nói: "Nhất định phải nhanh chóng tìm được Thiếu chủ."

Lãnh Kinh Thiên nói: "Yên tâm đi, nơi có Thiếu chủ, nhất định có đại sự phát sinh, cho nên muốn tìm Thiếu chủ, một chút cũng không khó."

Tiếp theo, thân ảnh hần chợt lóe, lao ra khỏi đại điện, tung người nhảy lên, giống như bước lên trời, biến mất trên bầu trời Diệp phủ.

...

Thiên Khư Giới.

Phần Thiên Cung.

Cung này chính là một trong Thiên Khư Cửu Cung.

Một bóng người lẳng không bay xuống, không phải ai khác, chính là Phó Đông Lưu.

Đi tới trước Phần Thiên Cung, Phó Đông Lưu khom người một cái: "Đệ tử Cửu Thiên Cung Phó Đông Lưu, cầu kiến Cung chủ Phần Thiên Cung."

Thanh âm thấu bầu trời, quanh quẩn trên đỉnh cung điện.

Ngay sau đó.

Một tên đạo đồng xuất hiện, đạp không bay xuống xuất hiện trước mặt Phó Đông Lưu: "Sư tôn cho mời!"

Phần Thiên Cung.

Phó Đông Lưu dưới sự dẫn dắt của đạo đồng, dừng lại trước một tòa cung điện, ngọn lửa nồng đậm bao phủ trên cung điện.

Phần Thiên liệt diễm nhập vào xuất ra, hỏa xà lượn lờ, làm cho người ta không dám tới gần chút nào.

Đạo đồng khom người một cái: " Mời vào điện."

Phó Đông Lưu bước ra một bước, đi về phía Phần Thiên Cung, hỏa diễm dưới chân tản ra, tựa như cuồng hoa kiều diễm ướt át.

Kéo kẹt.

Cửa cung điện mở ra, Phó Đông Lưu tiến vào trong đó, khom người bái nói: "Đệ tử Phó Đông Lưu, bái kiến Cung chủ."

Một tên nam tử mặc áo đỏ ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, dung nhan tuấn tú lỗi lạc, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Phó Đông Lưu: "Tiểu Phó, sao đột nhiên ngươi lại tới."

Phó Đông Lưu nói: "Hồi Cung chủ, ở âm Dương Giới có một tu sĩ mang Thần cách, đồng thời Thần tháp Tử Dương chín tầng cũng trên người hắn, chủ yếu nhất người này còn có Thần Hỏa."

Trên gương mặt không gợn sóng của nam tử áo đỏ đột nhiên nổi lên gợn sóng: "Lời này là thật sao, có thể biết thân phận của người này không?"

Phó Đông Lưu nói: "Hồi Cung chủ, người này là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, tên là Diệp Trường Sinh."

Chương 666: Đừng lỗ mãng, lượng sức mà làm

Thân ảnh Thiên Cửu Ca chậm rãi đứng lên: "Thật không nghĩ tới, tháp Tử Dương chín tầng lại hiện thế, thế mà còn có Thần cách."

"Tiểu Phó, Cửu Thiên Cung không cách nào đánh bại hãn, cho nên người đến cầu xin, đúng không?"

Phó Đông Lưu nói: "Cung chủ, Gia Cát Vô Minh của Thái Thượng Cung nhúng tay vào, đệ tử rất bị động, vì không để cho Thái thượng Cung nhận được tin tức trước, đệ tử trước tiên chạy tới."

Thiên Cửu Ca gật đầu: "Tiểu Phó, việc này người làm không sai, về sau cũng không cần đi âm Dương Giới, ở lại Phần Thiên Cung đi!"

Phó Đông Lưu vội vàng nói: "Đa tạ Cung chủ."

Thiên Cửu Ca lại nói: "Tiểu Đồng, người mang Tiểu Phó xuống đi."

Phó Đông Lưu dưới sự dẫn dắt của đạo đồng rời khỏi Phần Thiên Cung, Thiên Cửu Ca không dừng lại chút nào, thân ảnh hóa thành một đoàn hỏa diễm, biến mất trên đỉnh cung điện.

Nếu đã biết trên người Diệp Trường Sinh có chí bảo, lão ta tự nhiên không thể bỏ qua. Bất kể là Thần cách, Thần hỏa hay là Thần tháp, chỉ cần đạt được một thứ, đều có thể làm cho thực lực của lão ta tăng lên một tầng.

Con người đều tham lam, càng mạnh mẽ, tham lam thường càng lớn.

Dù sao, trên con đường mạnh mẽ, tất cả mọi người đều muốn càng chạy càng xa.

Thiên Cửu Ca vốn định một mình đi tới, nhưng lo lắng Thái Thượng Cung cũng nhận được tin tức, một khi phát sinh tranh đoạt, đó chính là một hồi đại chiến có một không hai.

Nhất định phải dao động người một chút.

Đương nhiên, người dao động này cũng không phải tùy tiện lắt, muốn tìm một ít quan hệ tương đối khá.

...

Vẫn Kiếm U Uyên.

Tuyết như lông ngỗng bay múa, trời đất trắng phau một mảnh, liếc mắt một cái nhìn không thấy bờ.

Hàn khí càng lúc càng lạnh như băng, trên đồng hoang, đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất cười tuyết chạy như điên, giao chiến cùng một chỗ với Băng Diễm Hồ.

Chém giết Lang Vương, lại gặp Băng Diễm Hồ, từng đợt từng đợt hung thú, linh khí mọi người tiêu hao rất nhanh.

Nhất là Diệp Mạc Tà và Tàng Thất xông lên giết ở đoạn trước, hai người bọn họ thành chủ công. Tàng Thất có Hắc Long che trời, cầm Kinh Thiên Trụ trong tay, dưới chân lưu chuyển một đoàn đồ đằng màu đỏ đen.

Diệp Mạc Tà thì một kiếm che trời, kiếm khí mênh mông vô biên, để cho hắn tung hoành trong đàn Băng Diễm Hồ, kiếm quang của hắn ẩn chứa tốc độ thuộc tính phong, kim loại sắc bén, thuộc tính thổ bá đạo, thuộc tính thủy uyển chuyển.

Một kiếm ẩn chứa thuộc tính ngũ hành, khủng bố như vậy.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Mạc Tà quay đầu nhìn lại, phát hiện Yến Ly Lạc bị Băng Diễm Hồ vây quanh: "Hòa thượng, chúng ta phải quay trở về, Yến cô nương đang gặp nguy hiểm, chúng ta không thể bỏ qua."

Tàng Thất đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lang Vương cách đó không xa: "A Di Đà Phật, người xuất gia lấy từ bi làm hoài, há có thể thấy chết không cứu?"

Nói về điều này, hắn dừng lại và tiếp tục: "Chỉ tiếc là Hồ Vương đang ở ngay trước mắt, nếu giết nó, nguy cơ của chúng ta sẽ được giải quyết hoàn toàn."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, một mình người độc chiến với Hồ Vương có khả thi hay không?"

Tàng Thất nói: "Mạc Tà yên tâm, hòa thượng bộc phát cũng rất khủng bố, người đi cứu Yến cô nương, còn lại giao cho ta."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, đừng lỗ mǎng, lượng sức mà làm."

Tàng Thất cười nói: "Hòa thượng rất cứng rắn, không sợ!"

Dứt lời.

Hắn nắm chặt Kinh Thiên Trụ trong tay, mang theo vô số huyết hồng sắc thiếp khí, đập tuyết mà đi, tấn công về phía Hồ Vương.

"Kinh Thiên Nhất Côn!"

Một trụ màu đỏ xuyên qua không trung, đập về phía đầu Hồ Vương.

Thân ảnh Hồ Vương bay ngược ra sau, sau lưng xuất hiện một đôi cánh, dưới tiếng gầm giận dữ, sóng ánh sáng khủng bố đánh úp lại, tuyết bay trên mặt đất bao trùm, nghiền ép Tàng Thất.

Ta đi.

Con hổ có cánh, thật điên rồ!

Thế giới này thay đổi quá nhiều, hòa thượng cũng có chút mờ mịt.

Vù vù.

Vù vù.

Bạch Hồ Khiếu Thiên, điên cuồng vẫy cánh, từng đạo sóng tuyết nhắc lên, giống như núi nghiền ép.

Tàng Thất cầm Kinh Thiên Trụ dựa một bên thân ảnh, mũi chân từ trên mặt đất xẹt qua, thiên phạt kim thân sau lưng xuất hiện: "Vạn Phật triệu bá, loạn côn quy nhất!"

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ánh sáng vạn trượng bắn thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu.

Chư Phật đầy trời buông xuống, Kinh Thiên Trụ trong lòng bàn tay vung lên, rất nhanh hội tụ cùng một chỗ, oanh kích về phía Hổ Vương.

Ngay sau đó.

Côn lớn rơi xuống, trụ tuyết phóng lên trời, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh nổ tung, sâu, không cách nào đánh giá.

Loạn côn quy nhất, vô cùng uy lực.

Tàng Thất hài lòng gật gật đầu, quay đầu nhìn Diệp Mạc Tà: "Mạc Tà huynh, Hổ Vương bị ta giết..."

Lời còn chưa dứt, một hơi thở nguy hiểm truyền đến, hòa thượng vội vàng quay đầu lại, quả nhiên thấy Hổ Vương bay lên trời, bổ nhào xuống phía hắn.

Lúc này Hổ Vương trở nên vô cùng to lớn, giống như một con Thôn Thiên Cự Thú, mãnh liệt nhào tới, móng vuốt lớn đè hòa thượng trên mặt đất.

Chương 667: Ma sát, ma sát, là ma quỷ sao?

Ma sát, ma sát, là ma quỷ sao?

Móng vuốt sắc bén khảm trong thân thể hòa thượng, điên cuồng lắc lư, hòa thượng bị giày xéo điên cuồng.

Tạo nghiệt.

Bị một con hổ đánh gục.

Quá mẹ nó mất mặt.

Hòa thượng sau này còn lặn lội như thế nào?

Cái đó... Lão hổ, chúng ta nói chuyện một chút được không?

Phanh.

Gào.

Tàng Thất kêu rên một tiếng, cảm giác thân thể đều muốn bị ném nát.

Không nên, Diệp huynh mỗi lần cũng là như vậy, vì sao những hung thú kia đều lựa chọn trò chuyện với hắn một chút.

Chẳng lẽ là phương pháp của ta không đúng sao?

Hổ huynh... Nói chuyện một chút, được chứ?

Phanh.

Gào.

A Di Đà Phật, con hổ này hắn là nghe không hiểu tiếng người.

Bạch Hổ nói: "Người xem thường ai đây, ta chỉ là không muốn phản ứng người."

Hòa thượng hơi giật mình: "Người có thể nghe hiểu, vậy chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Bạch Hổ lại nói: "Không được, ta chỉ muốn đánh chết người!"

Mẹ kiếp, vô tình.

Trực tiếp cự tuyệt, một chút cơ hội cũng không cho người ta.

Tàng Thất vội vàng thúc dục Cổ Phật kim thân, ánh sáng vàng nóng rực bắn ra, để Bạch Hổ mở to mắt, thừa dịp này, hấn vung cánh tay, một chưởng đánh về phía Bạch Hổ.

“Phục Ma đại ba chưởng!”

Một chưởng đánh ra, Bạch Hổ bay ra ngoài.

Thân ảnh Tàng Thất bay lên, trầm giọng nói: "Đến lượt hòa thượng biểu diễn, cho người thấy được sự kinh khủng của ta."

“Địa Tàng Thế Tôn, Phạm Thiên Chưởng!”

“Đại Uy Thiên Long, Chấn Thương Khung!”

Bàn tay khổng lồ rơi xuống, mang theo tiếng Phạn đáng sợ của Phật môn, từng đạo lại từng đạo oanh kích trên người Bạch Hổ.

Cùng lúc đó, Hắc Long rống giận, rồng ngâm Cửu Thiên, từng đợt từng đợt sóng ánh sáng khủng bố triệt để bao phủ Bạch Hổ.

Tàng Thất nhìn Bạch Hổ trước mắt đến cùng, nắm Kinh Thiên Trụ trong tay, chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ.

Ngay lúc này.

Trong cơ thể hắn có một cỗ linh khí mệnh môn truyền ra, cuồng bạo vô cùng, trùng kích ở trên rào chắn: "Mẹ nó, muốn đột phá."

Trên mặt tuyết.

Diệp Mặc Tà mang theo Yến Ly Lạc, rất nhanh đã xông về phía trước. Hai cánh trái phải có mấy người Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Tiêu Tùy Phong, Nhiếp Côn Lôn đang tiêu diệt Bạch

Hồ khác.

Lúc này.

Hồ Vương đã bị Tàng Thất oanh sát, khí thế của đông đảo Bạch Hồ rõ ràng giảm xuống ngàn trượng, dưới kiếm quang của mấy người, số lượng bạch hồ càng ngày càng ít.

Diệp Mạc Tà đi tới bên người Tàng Thất, vội vàng nói: "Hòa thượng, trước tiên khắc chế, không cần đột phá, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này."

Có kinh nghiệm lần trước, Tàng Thất biết không thể tiếp tục lưu lại, nếu không, mùi máu không biết sẽ dẫn hung thú gì tới.

Đại chiến hai trận liên tiếp thật sự là có chút mệt người.

Chốc lát.

Mấy người Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong đi tới bên cạnh Diệp Mạc Tà, người sau trầm giọng nói: "Chúng ta thay đổi đường đi, tiếp tục tiến vào sâu trong Vãn Kiếm U Uyên."

Tiêu Tuy Phong nói: "Mạc Tà huynh, trải qua hai trận đại chiến liên tiếp, chúng ta phải tìm một chỗ khôi phục thể lực."

Diệp Mạc Tà vừa muốn mở miệng, một bên, Nhiếp Côn Lôn nói: "Có người tới, chúng ta nhất định phải rời đi."

Tàng Thất nói: "Đích xác, số lượng còn không ít, nhanh chóng thu thi thể Hồ Vương, chúng ta rời khỏi nơi này."

Bọn họ không phải là lần đầu tiên lịch lãm, vô cùng vô cùng rõ ràng, ở trong nơi lịch lãm, nguy hiểm thật sự cũng không phải hung thú.

Thường thì con người càng hung tàn hơn.

Những người này đang hội tụ về phía bọn họ, người tới không tốt, không được khinh thường.

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, người mang theo mọi người rút lui

trước, ta và Tùy Phong ở lại phía sau.”

Dứt lời.

Đoàn người đạp tuyết đi về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh.

Đi về phía trước không đến ngàn mét, Yến Ly lạc nói: "Chúng ta không thể lưu lại dấu vết, bằng không bọn họ vẫn sẽ đuổi theo."

Mọi người gật gật đầu, ngự kiếm mà đi, biến mất trong tuyết bay.

Trên hư không.

Kiểm Vô Ý nhìn xuống phía dưới, hài lòng gật gật đầu: "Hai trận chiến đấu này, bọn họ trưởng thành không ít, phối hợp cũng càng thêm ăn ý."

Sắc mặt Huyết Phàm Trần ngưng trọng, trầm giọng nói: "Những người tới này không tốt, thực lực của bọn họ rất mạnh, hơn nữa hiểu được phương pháp ẩn nấp, người hẳn là biết thân phận của bọn họ."

Kiểm Vô Ý nói: "Những người này không phải dong binh, bọn họ hẳn là sát thủ được huấn luyện, thật tò mò, thực lực gì lại nuôi dưỡng nhiều sát thủ như vậy."

Huyết Phàm Trần nói: "Người chẳng lẽ không tò mò, bọn họ vì sao lại xuất hiện ở Vãn Kiếm U Uyên sao?"

Kiểm Vô Ý nói: "Ý người là những người này hướng về phía Thiếu chủ?"

Huyết Phàm Trần gật đầu: "Còn có rất nhiều cường giả không ngừng đến, nơi này chỉ sợ sẽ lâm vào hỗn loạn."

Dứt lời.

Thân ảnh hai người chợt lóe, đuổi theo đám người Tàng Thất, tốc độ vô cùng nhanh...

...

Mộ Băng Long.

Hai Băng Long xuất hiện, lăng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Băng Long viễn cổ, ngay sau đó, từng bóng người lăng không bay xuống.

Chương 668: Đánh dấu mộ Băng Long viễn cổ

Người tới không phải ai khác, chính là bà lão của Băng Thần Cung.

Lạc Cửu Khanh vội vàng đi tới bên người bà ta: "Sư phụ, Diệp Trường Sinh tiến vào tòa núi kia."

Bà lão gật đầu, ánh mắt đề phòng nhìn Băng Long viễn cổ trước mắt: "Long Uy thật mạnh, nó hẳn là con Băng Long viễn cổ kia, nói vì sao nó chậm chạp không chịu ra tay, thì ra là bị người trói buộc ở đây."

Nói đến đây, bà ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Khanh Nhi, người yên tâm, vi sư sẽ giết nó, lấy máu và long cốt của nó."

Lạc Cửu Khanh vội vàng nói: "Tạ ơn sư phụ!"

Lúc này.

Băng Long viễn cổ mở hai mắt ra, nhìn mọi người trước mắt: "Các người muốn giết bản long?"

Bà lão nói: "Người bị trói buộc ở đây, chính là thời cơ tốt nhất chém giết người, không cho giết người cũng được, giao long huyết và long cốt ra."

Băng Long viễn cổ nói: "Nhân loại ngu xuẩn, người cho rằng nơi này là nơi nào, bản long bị trói buộc, nhưng chém giết các người dễ như trở bàn tay."

"Băng Long thúc phước, Vạn nhận Băng Giới!"

Theo thanh âm hạ xuống, vô số khí băng hàn bắn ra, không gian trong nháy mắt bị đóng băng lại, thân ảnh đám người bà lão bay ngược ra sau, lại phát hiện vô hình trung một cỗ thần lực đáng sợ trói buộc các nàng.

Băng Long viễn cổ lại nói: "Nơi này là địa bàn của bản long, mấy vạn năm qua có bao nhiêu cường giả táng thân ở đây, bọn họ so

với người mạnh hơn nhiều lắm, thật không biết lòng tin của người ở đâu ra, còn muốn giết bản long.”

Nói đến đây, nó dừng một chút, tiếp tục nói: "Ngay cả tiểu tử vừa rồi, thực lực cũng mạnh hơn người nhiều.”

Bá.

Bá.

Không ngừng đóng băng, mọi người bị trói buộc lại.

Đúng lúc này.

Trên hư không, lại có mấy bóng người xuất hiện, cầm đầu là một lão giả áo đỏ, ánh mắt lão ta rơi vào trên người bà lão: "Quân Băng Lam, có muốn ta giúp người hay không!"

Quân Băng Lam chính là sư phụ của Lạc Cửu Khanh, lúc này bị lạnh đến đóng băng.

Đầu óc lão đầu này phỏng chừng không tốt.

Quân Băng Lam bị đóng băng, coi như là cần hỗ trợ, bà cũng không có cách nào mở miệng được.

Bá.

Một ngọn lửa xuất hiện, trong nháy mắt tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, hàn băng đóng băng trên người Quân Băng Lam biến mất.

Trong lúc nhất thời.

Hai chi nhân mã hội tụ cùng một chỗ, Quân Băng Lam nói: "Hỏa lão đầu, lần này cảm ơn người.”

Hỏa Phong Lăng nói: "Quan hệ giữa chúng ta, không cần những thứ này.”

Lão đầu này rất xấu.

Nói như thể có một chân giữa bọn họ.

Thế nhưng Quân Băng Lam căn bản là chướng mắt lão ta, nói trắng ra, lão đầu này chính là liếm chó.

Liếm chó, liếm đến cuối cùng không có gì, lão đầu vẫn còn thích thú.

Quân Băng Lam nói: "Hỏa lão đầu, chúng ta cùng nhau liên thủ chém giết Băng Long, ý của người như thế nào?"

Hỏa Phong Lăng gật đầu: "Có thể sống vai chiến đấu với người, ta thích."

Quân Băng Lam dẫn đầu ra tay, thân ảnh chợt lóe về phía trước, phát động tấn công mạnh mẽ về phía Băng Long viễn cổ

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, tuyết rơi tràn ngập đầy trời, bao phủ mọi người trong đó, hai con Băng Long bay lượn trên không cũng mạnh mẽ tấn công về phía mọi người.

Đúng lúc này, còn có cường giả không ngừng chạy tới, rất hiển nhiên, những người này hình như đã sớm có dự mưu.

Đối với tất cả những gì phát sinh bên ngoài, Diệp Trường Sinh cũng không biết, hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui phá giải đại trận.

Thật không biết là ai trói buộc Băng Long viễn cổ ở chỗ này, những người này tuyệt đối là rất biến thái. Ngoại trừ tiến vào trong núi có đại trận ra, ngay cả trọng lực phù cũng có một tòa trận pháp.

Quá mẹ nó phức tạp.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đến mộ Băng Long viễn cổ, có lập tức đánh dấu hay không?]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, không chút do dự nói: [Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu mộ Băng Long viễn cổ, đạt được triệu hoán Băng Long một lần, lưu ý trong thời gian ngắn không cần triệu hoán, bởi vì nó rất yếu.]

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh nhắc nhở bên tai của hệ thống, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ chờ thời gian dài, nó sẽ trở nên rất mạnh?"

Chờ nó trở nên mạnh mẽ, ta cũng không biết mạnh mẽ đến trình độ nào.

Thiếu niên lang, người bay rồi.

Mở rộng thành như vậy, rõ ràng là thiếu sự đánh đập của xã hội.

Thật ra không biết.

Nguy cấp của hắn đang từng bước tới gần...

Trước không nói đám người Quân Băng Lam bên ngoài, chính là cường giả Phiếu Miếu Kiếm Tông và Phần Thiên Cung đã ở trên đường giết hắn.

Khá lắm, đó là thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất, rất khủng bố.

Đáng tiếc Diệp Trường Sinh căn bản không biết, vô hình trung nguy cấp đang từng bước tới gần hắn.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn nội liễm tâm thần, tiếp tục nghiên cứu trận pháp trước mặt, người để lại tòa đại trận này, hiển nhiên là không muốn để cho người lấy trọng lực phù xuống.

Chương 669: Thử hỏi ai không muốn có một Thần Thú làm tọa kỵ

Người này rất xấu.

Thế mà làm khó dễ thiên tài trận sư như hần.

Chẳng lẽ là mình còn chưa đủ ưu tú sao?

Diệp Trường Sinh lần thứ hai đắm chìm trong phá trận, mồ hôi trên trán rịn ra, quần áo sau lưng đều bị mồ hôi làm ướt đầm.

Phải biết rằng nơi này có trọng lực trấn áp, ở lại trong thời gian dài, linh khí tiêu hao vô cùng lớn.

Có điều, chỗ này ở lâu cũng có lợi, đó chính là lực lượng tinh thần tăng rất nhanh.

Giờ khắc này.

Bên ngoài.

Tình huống của Băng Long viễn cổ vô cùng không xong, cường giả đến đây càng ngày càng nhiều, bọn họ hình như là đã hẹn trước.

Toàn bộ thế lực âm Dương Giới không sai biệt lắm đều tới, mà mục tiêu là Băng Long viễn cổ.

Quân Băng Lam nhìn bóng người không ngừng xuất hiện, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng: "Khanh Nhi, những người này đều hướng về phía Băng Long viễn cổ. Thế lực bên trái vì sư là Tông chủ Thần Thú Tông của âm Dương Giới, thuật Ngự thú của người này đã đạt đến đỉnh cao, một thân tu vi cũng là đạt tới Cổ Thần tầng thứ nhất. Hơn nữa Thần Thú của hần, thế lực ở trong những người này xem như là tồn tại cao nhất."

Lạc Cửu Khanh nói: "Sư phụ, Thần Thú Tông là muốn khống chế Băng Long viễn cổ để bọn họ sử dụng sao?"

Quân Băng Lam gật đầu: "Văn Kiếm U Uyên ẩn giấu Băng Long

viễn cổ đã không phải là bí mật gì từ lâu. Thần Thú Tông nhiều năm như vậy vẫn thềm nhỏ dải với Băng Long, lần này, thế lực trước mắt hẳn là do bọn họ mời tới.”

Lạc Cửu Khanh biến sắc: "Sư phụ, một gã Ngự Thú Sư có năng lượng lớn như vậy?"

Quân Băng Lam nói: "Đương nhiên, nghề nghiệp tu sĩ đặc thù, lực kêu gọi đều vô cùng khủng bố, tỷ như Luyện được sư, trận sư, phù văn sư, luyện khí sư vân vân."

Nói đến đây, bà ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thử hỏi ai không muốn có một Thần Thú làm tọa kỵ."

Lúc này.

Tông chủ Thần Thú Tông Ngự Thương Khung trầm giọng nói: "Lần này làm phiền chư vị, đồ vật mà bản Tông chủ đáp ứng với các vị, chỉ cần bắt được Băng Long, nhất định hai tay dâng lên."

Một lão giả lưng đeo kiếm nói: "Ngự Tông chủ, ra tay đi, thanh kiếm kia, lão phu không thể chờ đợi."

Ngự Thương Khung nói: "Mặc lão đừng nóng vội, đợi bản Tông chủ khống chế Băng Long trước mắt này, cứ như vậy lực cản của chúng ta sẽ nhỏ hơn rất nhiều."

Mạc Bất Hư nói: "Vậy làm phiền Ngự tông chủ mau chóng ra tay!"

Lòng bàn tay Ngự Thương Khung xuất hiện hai đạo phù văn, tiện tay vung lên, bay về phía hai con Băng Long. Phù văn màu vàng ngập trời điên cuồng mở rộng, bao phủ trên thân ảnh Băng Long.

Chỉ thấy miệng Ngự Thương Khung lẩm bẩm, thanh âm chấn tai phát điên truyền ra, đường vân trên phù văn giống như từng sợi xích, trói buộc về phía hai đầu Băng Long.

Hai con Băng Long này không phải là hậu duệ của Băng Long viễn cổ, chúng nó chỉ tu luyện nhiều năm ở Vãn Kiếm U Uyên, bản thể là Băng Xà, thật vất vả mới tu luyện thành Băng Long.

Cái này giống với suy đoán lúc đó của Diệp Trường Sinh.

Cho nên lực lượng huyết mạch của chúng vô cùng yếu kém, có thể nói là ngay cả một phần ngàn vạn của Băng Long viễn cổ cũng không có.

Hai đạo khốn thú phù đủ để cho chúng nó thúc thủ chịu trói, tùy ý chúng nó giãy dụa như thế nào, cũng không cách nào tránh thoát sự trói buộc của phù văn.

Mọi người nhìn hai con Băng Long trước mắt bị Ngự Thương Khung trói buộc, đều hít một hơi khí lạnh, thán phục thủ đoạn thần kỳ này của lão.

Lạc Cửu Khanh nói: "Sư phụ, hai con Băng Long này cứ như vậy bị trói buộc?"

Quân Băng Lam nói: "Chỉ là hai Băng Long bình thường tu luyện mấy ngàn năm, long cốt và long huyết của chúng nó không có bất kỳ trợ giúp gì với người, chỉ có thể pha loãng huyết mạch của Huyền Sương Cự Long trong cơ thể người."

Nói đến đây, bà ta truyền âm nói: "Mục tiêu của chúng ta là Băng Long viễn cổ, nó có thể làm cho người trở nên vô cùng mạnh mẽ."

Lạc Cửu Khanh nói: "Sư phụ, vậy chúng ta có phải đối địch với những người này hay không?"

Quân Băng Lam gật đầu: "Chỉ cần người có thể dung hợp Băng Long viễn cổ, đối địch với bọn họ thì sao, Băng Thần Cung chẳng lẽ sẽ sợ hãi bọn họ sao?"

Giờ khắc này.

Ngự Thương Khung tiện tay vung lên, thu hai con Băng Long vào trong một tòa cổ tháp, hướng về phía mọi người cười nói: "Hai con Băng Long này cũng không tệ lắm, đợi việc này chấm dứt, chư vị nếu cần, có thể tùy tiện mở miệng, bản Tông chủ nguyện ý đưa chúng cho mọi người."

Mạc Bất Hư nói: "Ngự Tông chủ, hai con Băng Long đã bị trói buộc, kế tiếp, chúng ta có phải là ra tay về phía Băng Long viễn cổ hay không?"

Ngự Thươg Khung gặt đầu: "Đương nhiên, vì hàng phục nó, Thần Thú Tông chúng ta đã chuẩn bị mấy ngàn năm, lúc này đây nhất định phải thành công."

"Băng Long viễn cổ, bản Tông chủ cho người một cơ hội, không nên hy sinh vô vị, như vậy người có thể tránh khỏi tra tấn, nếu không bản Tông chủ sẽ cho người sống không bằng chết."

Chương 670: Dây trói rồng, người hản là không xa lạ đi

Băng Long viễn cổ nói: "Thật sự là rồng bơi chỗ nước cạn bị tôm đũa giỡn, đừng tưởng rằng có nhiều người tới thì có thể dọa bản long, có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng hết đi."

Nghe tiếng.

Ngự Thương Khung tiện tay vung lên, trước mặt xuất hiện một sợi dây thừng: "Dây trói rồng, người hản là không xa lạ đi!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đúng rồi, còn có Phệ Long Đinh và Diệt Long Thương, những thứ này là thứ Long Tộc kiêng kỵ nhất, người nói nếu đều dùng ở trên người người, có thể vô cùng vô cùng vô cùng đau hay không?"

Băng Long viễn cổ nói: "Cứ việc chào hỏi, nếu bản long chớp mắt mấy cái, cũng không phải Băng Long mạnh nhất trong trời đất."

"Một sợi dây thừng rách, mấy cái đinh sắt, còn có cây thương rỉ sét kia, người hù dọa ai, chạy tới hù dọa một con rồng."

"Nhân loại, người vẫn là quá dốt nát."

Ngự Thương Khung nói: "Phải không? Ta đây không tin thì sao bây giờ!"

Dứt lời, lão ta tiện tay vung lên, Phệ Long Đinh bay ra, tấn công về phía Băng Long viễn cổ, người sau phát ra tiếng rồng ngâm khùng bố, từng sóng khí bao trùm, đánh bay Phệ Long Đinh ra ngoài.

Ngự Thương Khung nói: "Người không phải không sợ hãi sao? Tại sao ngăn chặn nó!"

"Người tấn công bản long, ta không thể ngăn cản sao?" Băng Long viễn cổ nói xong, truyền âm cho Diệt Trường Sinh nói: "Tiểu tử, có thể giải quyết được hay không, nếu không mở trói buộc ra, bản long cũng sắp bị đánh chết rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút, người cho rằng huyền thiết vạn năm là khối đậu hũ hủ? Với độ cứng rắn của khối sắt này, lão tử dùng kiếm chém cả đời ở chỗ này cũng không nhất định sẽ chém đứt nó."

Băng Long viễn cổ nói: "Vậy người ngược lại nghĩ biện pháp, nếu không người đi ra cho ta một hồi? Băng không đồ người muốn đều bị người khác cướp đi, bản long cũng sẽ trở thành tai họa của người khác."

Diệp Trường Sinh nói: "Người chống đỡ thêm một lát nữa, ta sợ ta không chịu nổi!"

Băng Long viễn cổ khẽ thở dài một tiếng: "Người quá hồ rông."

Diệp Trường Sinh không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được uy áp khủng bố.

Trốn ở trong ngọn núi này rất an toàn, muốn hẳn đi ra ngoài ngọn núi một cái, hẳn cũng không phải ngàn cân, chỗ nào cần đỉnh chỗ nào.

Dừng một chút, hẳn vội vàng nói: "Linh Nhi, người tìm được phương pháp phá vỡ huyền thiết vạn năm không?"

Đạo Linh Nhi không vui: "Ta nói cho người bao nhiêu lần, không nên gọi ta như vậy, giữa chúng ta thân mật đến trình độ như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút sốt ruột, sau này sẽ chú ý."

Đạo Linh Nhi lại nói: "Phương pháp đã tìm được, ta truyền vào trong đầu người."

Ngay sau đó.

Trong đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện một tin tức: "Thuật nấu thiết?"

Mẹ nó, ta cần phương pháp phá vỡ huyền thiết vạn năm, người lại cho ta phương pháp rèn sắt.

Đây có phải là có một chút sai lầm về chuyên môn không?

“Thật ngại quá, nhầm rồi!”

Tiếp theo, có một tin tức xuất hiện trong đầu Diệp Trường Sinh:
"Luyện Thủ!"

Dĩ nhiên là một quyển chú pháp?

Có được Thần Hỏa là có thể tu luyện Luyện Thủ.

Luyện đến cấp đại thành, có thể dung luyện hết thấy.

Nhìn giới thiệu Luyện Thủ, Diệp Trường Sinh thiếu chút nữa ngất đi.

Ta muốn xiên cái quyển này.

Ta cho dù có thiên tài như thế nào, cũng không có khả năng trong nháy mắt tu luyện Luyện Thủ đến cảnh giới đại thành.

Lúc này.

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Người nhanh chóng tu luyện đi, ta tin tưởng người có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Người tin tưởng có ích lợi gì."

Tiếp theo, hắn lật xem sách cổ Luyện Thủ một lần, bên tai đột nhiên truyền đến âm báo hệ thống: [Định, chúc mừng chủ nhân, tu luyện Luyện Thủ đạt đến cấp đại thành.]

Diệp Trường Sinh ngây ngốc.

Cái này là như thế nào?

Nhìn một lần đã đạt cấp đại thành, ta khi nào ưu tú đến trình độ như vậy?

Chính mình cũng không tin mình tuyệt vời như vậy.

Thật không thể tin được.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, trong sách cổ Luyện Thủ dung hợp áo nghĩa Thiên Đạo, hệ thống quét xong, chủ nhân trong nháy mắt tăng lên đến cảnh giới đại thành.]

Biến thái như vậy?

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: [Hệ thống, có phải tất cả công pháp và vũ kỹ, chỉ cần dung hợp áo nghĩa Thiên Đạo, ta đều có thể trong nháy mắt tu luyện đến cấp đại thành đúng không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, trên lý thuyết là như vậy, chỉ cần Thiên Đạo nguyện ý giúp chủ nhân dung hợp áo nghĩa Thiên Đạo.]

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, con người không ngừng chuyển động, giống như đang tính kế cái gì đó, lại bị hấn rất nhanh che dấu.

"Băng Long, ta chuẩn bị mở huyền thiết vạn năm, người rất nhanh sẽ tự do."

Băng Long viễn cổ nghe thấy: "Người làm nhanh lên một chút, bản Long sắp không được rồi, bọn họ hạ tử thủ với ta rồi."

Giờ khắc này.

Ngự Thương Khung trực tiếp khống chế Phệ Long Đình, dây trói rồng và Diệt Long Thương, đồng thời tấn công mạnh mẽ về phía Băng Long viễn cổ.

Chương 671: Diệp Trường Sinh, người là kẻ gây họa

Những người khác cũng bắt đầu phụ trợ, công kích có màu sắc đa dạng, toàn bộ chào hỏi trên người Băng Long viễn cổ.

Con rồng đáng thương, hoàn toàn không có sức chống trả.

Tựa như nó nói cho Diệp Trường Sinh, Ngự Thương Khung quả thực quá không phải người, hạ tử thủ với nó.

Quân Băng Lam nói: "Khanh Nhi, Băng Long viễn cổ đã bị thương nặng, cơ hội của chúng ta lập tức tới."

Ánh mắt Lạc Cửu Khanh lóe lên, trong mắt lộ ra nóng rực, trong lòng thầm nói, lúc này đây ta nhất định phải thành công.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, đỉnh núi phía sau Băng Long viễn cổ đột nhiên nổ tung, đá lăn rơi xuống không trung, nện tới phía mọi người.

Ngay sau đó.

Long Đăng cửu thiên, thẳng lên trời.

Băng Long viễn cổ triệt để tránh thoát trói buộc, bay lượn trên hư không: "Nhân loại, tất cả các người đều phải chết."

Đám người Ngự Thương Khung đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Băng Long viễn cổ, cả đám ngây ra như phỗng, chuyện gì xảy ra?

Tại sao Băng Long đột nhiên thoát khỏi trói buộc, làm thế nào nó có thể thực hiện được.

Trong khi mọi người đang chấn động, một bóng người xuất hiện

trên hư không, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Tại sao có thể có người.

Có người kinh ngạc nói.

Quân Băng Lam hoảng sợ nói: "Diệp Trường Sinh, là người mở ra trời buộc cho Băng Long viễn cổ, đúng không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hình như là như vậy!"

Quân Băng Lam giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh, người quả thực chính là kẻ gây họa!"

Sở dĩ tức giận mắng Diệp Trường Sinh, đó là bởi vì bà ta biết, một khi Băng Long viễn cổ mở trời buộc, những người này đều sẽ táng thân ở đây.

Lúc này.

Ngự Thương Khung cố giả bộ trấn định: "Chư vị chớ hoảng hốt, Băng Long viễn cổ đã bị thương nặng, chỉ cần chúng ta liên thủ một kích cũng có thể trấn áp nó."

Mọi người gật đầu, thúc dục thần binh trong tay, từng đạo công kích chỉ thẳng vào trên người Băng Long viễn cổ.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Băng Long viễn cổ: "Băng Long, người bị thương?"

Băng Long viễn cổ nói: "Một chút vết thương nhỏ, còn không làm gì được ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu, tiện tay vung lên, một cái bình ngọc bay tới phía Băng Long viễn cổ: "Cái này cho người, ta cũng chỉ có thể giúp người như vậy."

Băng Long viễn cổ há mồm cắn nuốt bình ngọc, vết thương trên người nó khép lại trong nháy mắt, hơi thở cuồng bạo điên cuồng tăng vọt...

Hắn... Hắn đã cho Băng Long viễn cổ ăn cái gì?

Chạy nhanh đi, Băng Long viễn cổ trở lại đỉnh cao.

Tiểu tử kia là ai, đừng để ta ra ngoài, nếu không ta nhất định phải giết hẳn.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

...

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Long ngâm Cửu Thiên, núi lở đất nứt.

Băng Long viễn cổ lao xuống phía dưới, tấn công về phía mọi người.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng giữa không trung: "Băng Long, làm bọn họ, ta coi trọng người!"

Mọi người hốt hoảng chạy trốn chết, hẳn lại thần nhiên tự đắc.

Hoàn toàn là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Ầm ầm.

Một kích thần long vẩy đuôi, trời lở đất nứt, không gian bị chôn vùi.

Từng bóng người bị đánh bay ra ngoài, hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội kêu rên một tiếng cũng không có.

Giờ khắc này.

Quân Băng Lam mang theo Lạc Cửu Khanh chạy trốn, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, hận không thể dùng chân thứ ba, đáng tiếc các nàng không có.

Đang di chuyển về phía trước.

Hai người sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Dưới chân Quân Băng Lam xuất hiện một lá cây, trong suốt long lanh, bà ta và Lạc Cửu Khanh đứng thẳng phía trên, sợ tới mức ngay cả quay đầu cũng không dám.

Lạc Cửu Khanh nói: "Sư phụ, Diệp Trường Sinh có phải là khổng chế Băng Long viễn cổ hay không?"

Quân Băng Lam nói: "Vi sư cũng không rõ ràng lắm, Diệp Trường Sinh quá mức quý dị, sẽ không có chuyện hấn không dám làm."

"Có điều, Diệp Trường Sinh cưỡi bỏ trời buộc cho Băng Long viễn cổ, lúc này đây xem như đắc tội tất cả thế lực âm Dương Giới."

Lạc Cửu Khanh lại nói: "Sư phụ, Băng Long viễn cổ tức giận, tất cả mọi người sợ là đều muốn táng thân ở đây, căn bản không ai biết nơi này xảy ra cái gì."

Quân Băng Lam nói: "Khanh Nhi, chúng ta phải rời khỏi nơi này, mang tin tức ra ngoài."

Dứt lời.

Thân ảnh các nàng đi về phía trước ngừng lại, phía trước có một người bá đạo mà đứng, ngăn các nàng lại.

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

"Chạy đi đâu, ta để cho các người đi sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Quân Băng Lam giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh, người cưỡi bỏ phong ấn cho Băng Long viễn cổ là muốn cho toàn bộ âm Dương Giới biến mất?"

Diệp Trường Sinh nói: "âm Dương giới biến mất có quan hệ gì với ta?"

Quân Băng Lam lại nói: "Chẳng lẽ người thật sự không sợ chết?"

Đối địch với toàn bộ âm Dương Giới.”

Diệp Trường Sinh nói: "Các người là do Băng Long viển cổ giết, có quan hệ gì với ta.”

Quân Băng Lam nói: "Vậy tại sao người lại ngăn cản chúng ta.”

Chương 672: Đều là tròng điện nhỏ

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Lạc Cửu Khanh: "Bởi vì nàng, ta làm việc cho tới bây giờ là một tắc cổ không lưu, nàng là người của Phủ Giới Chủ Thiên Đạo Giới cho nên nhất định phải chết."

Xuy.

Một kiếm bay ra, Bạch Hồng như điện, xuyên về phía Lạc Cửu Khanh.

"Khanh Nhi mau lui lại!" Quân Băng Lam kinh hô một tiếng, thân ảnh đạp không về phía trước, nghênh đón kiếm quang của Diệp Trường Sinh: "Khanh Nhi là đồ đệ của ta, người muốn giết nàng, trước tiên hỏi ta có đáp ứng hay không."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Băng Long viễn cổ: "Băng Long, các nàng muốn chạy trốn, bị ta ngăn lại."

Thân ảnh Băng Long viễn cổ vung vẩy, trực tiếp đánh bay những người khác ra ngoài, nhìn xuống phía dưới, cắn nuốt về phía Quân Băng Lam.

Long uy khủng bố nghiền ép, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Quân Băng Lam thấy Băng Long viễn cổ công kích tới, sắc mặt khó coi vô cùng: "Diệp Trường Sinh, người..."

Rống.

Rống.

Tiếng rống ngâm truyền ra, Băng Long viễn cổ trên không trung tản ra sóng khí, trực tiếp đánh bay Quân Băng Lam ra ngoài: "Tiểu tử, thực lực của nữ oa nhi kia quá yếu, bản long sẽ không giết, giao cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta thích nhất là dạy dỗ... Nữ oa nhi!"

Ngay sau đó.

Hắn đạp không lướt đi, đuổi theo Lạc Cửu Khanh đang chạy trốn, giơ tay lên đánh ra một kiếm: "Vô Lựợng!"

Xuy.

Kiểm quang xuyên qua phía trước, chỉ thẳng vào người Lạc Cửu Khanh, người sau nhận thấy được nguy hiểm, quay đầu nhìn lại.

Xuy.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Bóng dáng xinh đẹp của Lạc Cửu Khanh bay ngược ra sau, hai gò má không thể tin được, nàng cứ như vậy mà chết?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới bên người Lạc Cửu Khanh, tiện tay vung lên, một quả linh giới và long cốt xuất hiện trong lòng bàn tay.

Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn về phía Băng Long viễn cổ: "Những người còn lại giao cho người, ta đi làm chút chuyện trước, lát nữa chúng ta gặp lại."

Băng Long viễn cổ nói: "Đi đi, tất cả những nhân loại này đều muốn chết"

Rống rống.

Thần long bay lên không trung, không gian trong nháy mắt đóng băng.

Tất cả những người chạy trốn trong sân dừng lại, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có.

Diệp Trường Sinh đạp không lướt đi, lao tới bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên, Băng Long viễn cổ đại khai sát giới, tất sẽ tai bay vạ gió.

Hắn cũng không muốn để cho đám người Tàng Thất táng thân ở trong miệng Băng Long viễn cổ.

Đang di chuyển về phía trước.

Trước mặt xuất hiện trăm bóng người, đều mặc trường bào màu đen, trên thân ảnh tản ra sát khí khủng bố.

“Mau chạy đi, Băng Long viễn cổ giết người rồi!” Diệp Trường Sinh kinh hô.

Mọi người run lên, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lão giả cầm đầu lên tiếng: “Tiểu hữu, đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có người cởi bỏ phong ấn Băng Long viễn cổ, nhanh chóng chạy, bằng không đều phải táng thân ở đây.”

Dứt lời, hắn không có chút dừng lại, tiếp tục đạp không lướt nhanh mà đi.

Mọi người nhìn ra xa, phát hiện bóng dáng Băng Long viễn cổ bay lượn, một đám sợ tới mức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Lui!”

“Tranh thủ thời gian lui đi!”

Lão giả trầm giọng nói, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi, trong mắt lộ vẻ căm kích.

Có người nói: “Ai phóng thích Băng Long viễn cổ?”

Một người khác điên cuồng chạy trốn: “Băng Long viễn cổ phá bỏ phong ấn, thiếu niên kia làm sao trốn thoát được?”

“Quản nhiều như vậy làm gì, người có thời gian hỏi sao?” Lão giả trầm giọng nói.

Trong chớp mắt.

Trăm người rút lui, biến mất trên đỉnh núi băng.

Diệp Trường Sinh đi tới một tảng băng trôi, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất: “Đừng

hoảng hốt, là ta!”

Diệp Mạc Tà ngẩng đầu nhìn lại: "Trường Sinh đã trở lại."

Diệp Trường Sinh lảng không bay xuống, xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt Tàng Thất hoảng sợ: "Diệp huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hung thú bạo loạn, long ngâm chấn động trời, nơi này thật sợ hãi."

"Không có việc gì, không có việc gì, đều là tràng diện nhỏ!" Diệp Trường Sinh nói xong, theo đó lại nói: "Đi thôi, ta dẫn các người đi gặp một bằng hữu."

Sâu trong Vãn Kiếm U Uyên.

Băng Long viễn cổ oai phong trên không trung, nơi đi qua, chúng tu sĩ hóa thành bọt mìn, lần lượt táng thân dưới móng rồng.

Trong lúc nhất thời.

Núi băng sụp đổ, trái đất nổ tung.

Từng khe rãnh sâu không thấy đáy xuất hiện...

Dưới tiếng nổ lớn, giống như đã xảy ra tuyết lở, biển tuyết chậm rãi xông về phía trước.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới ngừng lại: "Lực công kích thật khủng bố."

Chốc lát.

Tuyết rơi đầy trời, trong trời đất khôi phục bình tĩnh, giống như hết thấy đều chưa từng xảy ra.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng phất tuyết bay trên người, bình chướng khí bao phủ trên người mọi người biến mất: "Lão Băng Long, ta tới rồi."

Ngay sau đó.

Băng Long viễn cổ nhìn xuống phía dưới, tay rồng khổng lồ giống

như từ trong biển mây vươn ra, nói với Diệp Trường Sinh: "Bản Long còn tưởng rằng người đi rồi."

Chương 673: Ta thật sự rất xấu sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao có thể đi, ta còn lo lắng cho an nguy của người đây."

Băng Long viễn cổ nói: "Lo lắng bản long, người là sợ Bản Long rời đi, không cách nào thỏa mãn yêu cầu của người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta không phải người công lợi như vậy, thật sự."

Lúc này.

Một bên, Tàng Thất nhìn Băng Long viễn cổ trước mắt, thân ảnh run rẩy, cảm giác chân đi cũng không hiệu nghiệm: "Diệp huynh, nó chính là bằng hữu mà người nói?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Bằng hữu mới của ta, Băng Long viễn cổ."

Mọi người: "..."

Lúc này.

Băng Long viễn cổ chậm rãi mở miệng, trăm linh giới bay ra: "Tiểu tử, những thứ này đều đưa cho người."

"Người và những nhân loại kia không giống nhau, Bản Long kết giao bằng hữu với người."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống: "Ngay từ đầu ta đã tính toán kết giao bằng hữu với người."

Băng Long viễn cổ nói: "Đồ đã đáp ứng người, hiện tại toàn bộ cho người!"

Bá.

Bá.

Hai khối long cốt và máu Băng Long, bay về phía Diệp Trường

Sinh, hắt hơi giơ tay lên, thu long cốt và máu đi.

Băng Long viễn cổ lại nói: "Thanh kiếm người muốn, ở nơi đó!"

Diệp Trường Sinh theo ánh mắt của Băng Long viễn cổ nhìn lại: "Thì ra thanh kiếm kia vẫn giấu dưới thân thể Băng Long viễn cổ."

Băng Long viễn cổ lại nói: "Người cứu ta đi ra, chộc phải phiền toái lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta làm việc, chỉ tuân theo bản tâm, những thứ khác không nên nói cho ta biết, phiền toái lớn hơn nữa, ta cũng không sợ."

Băng Long viễn cổ gật đầu: "Người là nhân loại thú vị nhất mà ta từng gặp qua, nơi này ta sẽ không lưu lại lâu, người theo ta đi một chỗ đi!"

Ngay sau đó.

Một người một rồng biến mất không thấy, khi xuất hiện, bọn họ xuất hiện bên cạnh Thái Thanh Băng Huyền Kiếm, Băng Long viễn cổ trầm giọng nói: "Thanh kiếm này cũng không đơn giản, người phải sử dụng thật tốt."

"Mặt khác, nơi này là bảo tàng ta sưu tầm vạn năm, hiện tại toàn bộ cho người, người có thể cho ta một chút linh dịch kia của người không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Thanh Băng Huyền Kiếm trước mắt và bảo tàng chồng chất như núi: "Người và ta là bằng hữu, một chút linh dịch là chuyện nhỏ."

Nói xong.

Hắt khê giơ tay lên, trước mặt xuất hiện trăm bình ngọc: "Đây, những thứ này là của người, chờ một chút, ta lại cho người thêm chút đồ!"

"Đúng rồi, người có muốn đi Thần Cung của ta khôi phục thân thể hay không, Thăng Long Trì và Niết Bàn Thăng Huyết Trì đều chuẩn bị tốt cho người."

Băng Long viễn cổ không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Thực sự có thể?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, ta thật lòng kết bằng hữu với người, ta là người không có nhiều ưu điểm lắm, chính là rất thành thật."

Băng Long viễn cổ nói: "Tốt, tốt, tốt, ta thích người chân thành, vậy ta vào Thần Cung của người đi!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một đoàn vòng xoáy xuất hiện: "Người tiến vào đi!"

Băng Long viễn cổ đi về phía trước vài bước, ngừng lại, một mảnh lân giáp chỗ cổ rơi xuống: "Đây là nghịch lân của ta, là long lân cứng rắn nhất trên người, hiện tại đưa nó cho người."

"Ta làm sao lại không biết xấu hổ?" Diệp Trường Sinh nói xong, giơ tay thu nghịch lân vào hệ thống: "Người thành thật, không biết cự tuyệt, người hiểu được."

Thân ảnh Băng Long viễn cổ chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh nhìn theo nó rồi đi, lẩm bẩm nói: "Ta có phải rất xấu hay không."

Thật ra.

Nước sinh mệnh siêu cấp và linh quả hắc cho Băng Long viễn cổ, lại để cho nó tiến vào Thần Cung tu luyện, kỳ thật là có tư tâm.

Dù sao Băng Long viễn cổ cường đại, hắc cũng không dễ triệu hoán.

Ai ngờ Băng Long viễn cổ là một con rồng khờ, ngay cả nghịch lân cứng rắn nhất trên người nó cũng cho mình.

Ta có thực sự xấu không?

Tiếp theo.

Hắn tiện tay vung lên, đầu tiên là thu bảo tàng của Băng Long viễn cổ vào linh giới, sau đó, ánh mắt rơi vào trên Thái Thanh Băng

Huyền Kiếm.

Lúc này.

Giọng nói Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, một thanh kiếm thật hoàn mỹ, thanh kiếm này tự nhiên mà thành, đến tột cùng vì như thế nào, toàn bộ đều phụ thuộc vào người sử dụng nó."

"Chỉ tiếc thanh kiếm này là thuộc tính băng, cũng không thích hợp với chủ nhân, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Về thanh kiếm này, ta đã nghĩ đến người thích hợp rồi."

Diệp Tiểu Thất nói: "Nếu có người có thể phóng thích toàn bộ uy lực của kiếm này, vậy uy lực sẽ là không thể đánh giá được."

Diệp Trường Sinh giơ tay rút Thái Thanh Băng Huyền Kiếm ra, đánh giá một phen sau đó thu vào trong hệ thống.

Hắn hài lòng gật gật đầu: "Tiểu Thất, thanh kiếm lần trước người muốn, ta tìm cho người."

Bá.

Một thanh tổ binh xuất hiện trên không trung, chính là thần binh của Lạc Cửu Khanh.

Diệp Tiểu Thất vội vàng nói: "Chủ nhân, nếu ta cần nuốt thanh kiếm linh này, thực lực sẽ lần nữa tăng lên rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Cần nuốt đi, chính là cho người."

Chương 674: Không tệ, không tệ, ta thích

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, thu toàn bộ băng nhũ trên mặt đất đi, trong chúng nó ẩn chứa linh mạch kiếm đạo thuần túy, sau khi cắn nuốt sẽ có trợ giúp vô cùng lớn với kiếm tu."

Diệp Trường Sinh nhìn quanh một vòng, phát hiện bốn phía phủ đầy băng nhũ: "Nhiều linh mạch kiếm đạo như vậy? Không tệ, không tệ, ta thích!"

Diệp Trường Sinh thu toàn bộ linh mạch kiếm đạo, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đi tới trước mặt đám người Diệp Mạc Tà.

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, thần long kia đi rồi sao?"

Nghe tiếng.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Còn chưa có, nó tu luyện trong Thần Cung, lần này tiến vào Vãn Kiếm U Uyên, thu hoạch chính là không nhỏ."

"Kế tiếp, các người lịch lãm phải dừng lại một đoạn thời gian, trước tiên tiến vào bế quan trong Thần Cung, ta có đồ ban cho các người."

Mọi người nghe thấy, trong hai mắt nổi lên sự nóng rực, bởi vì bọn họ rõ ràng, Diệp Trường Sinh lại có chí bảo đưa cho bọn họ.

Lúc này.

Thân ảnh Kiếm Vô Ý lẳng không bay xuống, khom người một cái: "Thiếu chủ, có một người chạy trốn."

Diệp Trường Sinh giật mình, có chút tò mò dưới công kích của Băng Long viễn cổ, thế mà còn có người sống sót chạy trốn: "Biết thân phận của hắn không?"

Kiếm Vô Ý nói: "Hồi Thiếu chủ, là một luồng tàn hồn, người nợ

khống chế một con thiểm điện cự đầu, tốc độ thật sự quá nhanh.”

Diệp Trường Sinh nói: "Một luồng tàn hồn, người cũng không thể chém giết hẳn?"

Vẻ mặt Kiếm Vô Ý âm đạm: "Thiếu chủ, người nọ mặc dù là một luồng tàn hồn, nhưng có thể thao túng vô số thần thú, cho nên..."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Quên đi, chúng ta đã bại lộ, ở trong Thần Cung tu luyện một đoạn thời gian, chúng ta rời khỏi Vãn Kiếm U Uyên."

Ngay sau đó.

Mọi người xuất hiện ở trong Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng băng nhũ xuất hiện: "Vô Ý, huynh trưởng, Tùy Phong, Diệp Thần, Diệt Đạo, toàn bộ những linh mạch kiếm đạo này cho các người, đi xuống luyện hóa căn cốt, đối với kiếm đạo của các người rất có trợ giúp."

"Yêu Nhi, người đi theo ta!"

Tàng Thất vội vàng mở miệng: "Diệp huynh, không có gì cho ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thiếu chút nữa quên mất người."

Im lặng trong chớp mắt.

Lòng bàn tay hắn hướng lên trên, xuất hiện hai khối long cốt và một khối Xá Lợi: "Cho người!"

Tàng Thất vội vàng thu đồ lại: "Diệp huynh, những chí bảo này đều cho chúng ta, vậy người có cái gì?"

Diệp Trường Sinh nhìn bảo tàng của Băng Long trong hệ thống, cười nói: "Không có việc gì, các người mạnh mẽ, ta rất vui vẻ."

Thật ra không biết.

Hắn cho Tàng Thất hai khối long cốt và Xá Lợi, chính là từ trong bảo tàng của Băng Long viễn cổ tìm ra.

Ngay sau đó, mọi người lần lượt đứng dậy rời đi, chỉ còn lại Diệp Yêu Nhi và Huyết Phàm Trần.

Diệp Trường Sinh nói: "Phàm Trần, nơi này có một tấm trọng lực phù và một quyển công pháp, ta đưa chúng cho ngươi."

Huyết Phàm Trần tiếp nhận trọng lực phù và công pháp, vội vàng khom người nói: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần khách khí, đi xuống tu luyện đi."

Sau khi Huyết Phàm Trần lĩnh mệnh rời đi, hắn xoay người nhìn về phía Diệp Yêu Nhi: "Yêu Nhi, khoảng thời gian tiếp theo, ta chỉ điểm ngươi tu luyện."

Diệp Yêu Nhi cảm thấy ngoài ý muốn: "Thiếu chủ tự mình chỉ ta tu luyện?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nào, thanh kiếm này cho ngươi."

Diệp Yêu Nhi nhìn Thái Thanh Băng Huyền Kiếm trước mắt: "Thiếu chủ, hơi thở của kiếm này thật mạnh, Yêu Nhi làm sao có thể sử dụng, vẫn là Thiếu chủ tự mình dùng đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Cho ngươi thì ngươi cứ cầm lấy!"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, nàng không phải thuộc tính băng, căn bản không cách nào phát huy uy lực của kiếm này."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Đừng nóng vội, Yêu Nhi tuy rằng không phải thuộc tính băng, nhưng ta có thể khiến nàng có thuộc tính băng."

Bá.

Bá.

Ba đoàn tinh mang xuất hiện trên không trung, chính là long cốt của Huyền Sương Cự Long của Lạc Cửu Khanh, Long Cốt và máu của Băng Long viễn cổ.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Yêu Nhi, thanh kiếm này sau này chính là thần binh của ngươi, nhưng nếu muốn sử dụng kiếm này, ngươi nhất định phải có thuộc tính băng."

"Hiện tại bắt đầu dung hợp hai khối long cốt và long huyết này, yên tâm, sẽ không rất đau, nhịn một chút sẽ đi qua."

Diệp Yêu Nhi thụ sủng nhược kinh: "Thiếu chủ, Yêu Nhi không sợ đau"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy bắt đầu đi!"

Diệp Yêu Nhi khoanh chân ngồi, nội liễm hơi thở, trước tiên bắt đầu cắn nuốt máu Băng Long. Đúng lúc này, Băng Long viển cổ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, ngươi điên rồi, máu của ta vô cùng bá đạo, làm sao có thể để cho nhân loại trực tiếp cắn nuốt, ngươi muốn nàng chết sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Long huyết không phải là trực tiếp cắn nuốt sao?"

Trong lúc nói chuyện, hắn trực tiếp đưa một giọt máu huyết Băng Long viển cổ vào trong miệng: "Hương vị cũng không tệ lắm."

Chương 675: Đánh dấu âm Dương Giới

Băng Long viển cổ: "..."

Hắn không phải là người.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Long, quen thuộc thì quen thuộc, nên có tôn trọng vẫn phải có."

Băng Long viển cổ lại nói: "Thân thể của người rất cường đại, nhưng tiểu nữ oa này không giống người, nàng thật sự có thể thừa nhận sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yêu Nhi là người của ta, ta tin tưởng nàng có thể."

Băng Long viển cổ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người trâu bò.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Long, người không được, vậy mà không thể chém giết toàn bộ mọi người, người nọ chạy trốn, người đây không phải là hãm hại ta sao?"

"Người xong rồi bỏ trốn, chỉ còn lại một mình ta, nếu hắn truyền tin tức ta lấy long cốt và Thần kiếm ra ngoài, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng."

"Qua loa." Băng Long viển cổ nói xong, theo đó lại nói: "Người mạnh như vậy, cho dù tin tức bị truyền ra ngoài, người sẽ sợ hãi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên sẽ sợ hãi!"

"Không, người không sợ." Băng Long viển cổ trầm giọng nói: "Bản Long muốn rời khỏi nơi này, chúng ta có duyên gặp lại."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lúc này đi rồi?"

Băng Long viển cổ gật đầu: "Nên đi, bằng không người sẽ gặp phiền toái lớn, không cần quá nhớ ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, nếu người nhớ ta, sẽ cho

người trở về thăm ta.”

Băng Long viễn cổ nói: "Người cho ta trở về thì ta sẽ trở về ư?"

Diệp Trường Sinh chỉ cười thần bí, theo sát Băng Long viễn cổ rời khỏi Thần Cung...

Bên ngoài cung điện.

Trên bầu trời Vãn Kiếm U Uyên.

Băng Long viễn cổ nói: "Nhân loại, người tên gì?"

“Ta tên, Diệp Trường Sinh!”

“Băng Long nhớ kỹ!”

Dứt lời, Băng Long viễn cổ biến mất trên đỉnh hư không, Diệp Trường Sinh nhìn theo nó rời đi, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu âm Dương Giới, có phải lập đánh dấu hay không?]

Diệp Trường Sinh nói: [Đánh dấu!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu âm Dương Giới, đạt được một gói quà siêu cấp của hệ thống.]

Gói quà siêu cấp?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: [Lập tức mở gói quà siêu cấp!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công mở ra gói quà siêu cấp, đạt được mười đạo linh căn.]

Âm báo nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Diệp Trường Sinh nhìn vào trang hệ thống, phát hiện trong thanh trữ vật xuất hiện mười đạo linh căn.

Kim mộc thủy hỏa thổ, phong băng lôi điện ám.

Hệ thống giới thiệu, mười đạo linh căn có thể dùng cho bất luận

kẻ nào, người đạt được linh căn, có thể có được sức mạnh cực hạn của thuộc tính.

Diệp Trường Sinh nhìn tin tức trước mắt, khóe miệng nổi lên ý cười, có mười đạo linh căn, đám người Diệp Mạc Tà lại muốn trở nên mạnh mẽ.

Thật hâm mộ bọn họ có Thiếu chủ như mình.

Có phải họ đã cứu dải Ngân Hà trong kiếp trước nên mới có thể gặp được mình không?

Ở lại bên cạnh hắn, những người này phải cố gắng ít hơn bao nhiêu năm.

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thân Cung, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Diệp Yêu Nhi.

Hơi thở băng hàn kinh khủng bắn ra, tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, hai đạo linh ảnh bay lượn Cửu Thiên, xoay quanh sau lưng Diệp Yêu Nhi.

Chính là Huyền Sương Cực Long và Băng Long viễn cổ.

Giờ khắc này.

Hơi thở trên người Diệp Yêu Nhi phát sinh thay đổi, hàn khí khủng bố làm cho người ta không cách nào tới gần, trên mặt nàng lộ vẻ thống khổ.

Nhưng vì không muốn Diệp Trường Sinh thất vọng, nàng vẫn cắn chặt răng kiên trì.

Oanh.

Oanh.

Hàn khí mênh mông cuộn cuộn từ trong cơ thể nàng bắn ra, hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn, trong lúc nhất thời, cảnh giới của nàng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Diệp Trường Sinh biết nàng đã hoàn toàn dung hợp huyết mạch Băng Long viễn cổ và hai khối long cốt, cả người dung hợp thuộc tính băng.

Tuy rằng nàng không phải trời sinh có thuộc tính băng, nhưng có huyết mạch của Băng Long viễn cổ thay đổi, làm cho thể chất của nàng phát sinh thay đổi thật lớn.

Diệp Trường Sinh không đi quấy rầy Diệp Yêu Nhi, mà để cho nàng quen thuộc với lực lượng trong cơ thể. Không biết qua bao lâu, hàn khí lạnh như băng bao phủ quanh không trung, toàn bộ đều chìm vào trong cơ thể Diệp Yêu Nhi.

Lúc này nàng mới chậm rãi mở mắt, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Thiếu chủ, Yêu Nhi thành công."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành công rồi."

Diệp Yêu Nhi lộ vẻ vui mừng: "Thiếu chủ nói rất đúng, thật sự một chút cũng không đau."

Diệp Trường Sinh gật đầu, tiện tay vung lên, Băng Linh Căn xuất hiện trước mặt Diệp Yêu Nhi: "Yêu Nhi, đây là một đạo Băng Linh căn, sau khi dung hợp nó, người sẽ chân chính có được thân thể thuộc tính băng, tương lai là vô hạn."

Diệp Yêu Nhi nói: "Yêu Nhi đều nghe Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh thấy nàng bắt đầu dung hợp Băng Linh Căn, thân ảnh chợt lóe, lướt qua bên kia Thần Cung.

Lúc này.

Năm người Kiếm Vô Ý, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo đang căn nuốt linh mạch kiếm đạo, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người bọn họ, tiện tay vung lên, năm đạo linh căn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bay ra ngoài.

Chương 676: Dung hợp

Lần lượt xuất hiện trên đỉnh đầu năm người.

Năm người nhận thấy linh căn xuất hiện trên đỉnh đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Dung hợp!"

Kiểm Vô Ý dung hợp linh căn thuộc tính kim.

Diệp Mặc Tà dung hợp linh căn thuộc tính mộc.

Tiêu Tùy Phong dung hợp linh căn thuộc tính thủy.

Diệp Thần dung hợp hỏa linh căn thuộc tính hỏa.

Diệp Diệt Đạo dung hợp linh căn thuộc tính thổ.

Trong lúc nhất thời.

Mười đạo linh căn cũng chỉ còn lại có bốn linh căn phong lôi điện ám. Trong đó, Diệp Trường Sinh tính toán ban cho Yến Ly Lạc linh căn thuộc tính phong.

Linh căn thuộc tính lôi, trừ Diệp Thập Vạn ra không còn có thể là ai khác.

Linh căn thuộc tính điện, trước mắt còn chưa có người thích hợp.

Linh căn ám thuộc tính, sẽ ban cho Diễm Xích Vũ có được thần thông ẩn nấp.

Sau khi tất cả kết thúc.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trên đỉnh Thần Cung, khoanh chân ngồi, đắm chìm trong tu luyện...

Hắn cho những người khác long huyết, long cốt, linh căn, nhưng hắn thu hoạch vẫn là lớn nhất.

Phải biết rằng Nghịch Lân và bảo tàng vạn năm của Băng Long

viễn cổ, toàn bộ đều ở trong hệ thống của hần.

Sau đó.

Diệp Trường Sinh phóng thích trăm tấm linh giới xuất hiện, quy kết đồ đạc trong đó, sau đó mới phóng xuất ra một đồng tử linh thạch.

Một đồng, lại một đồng tử linh thạch hóa thành bột mịn.

Tu vi của Diệp Trường Sinh không có chút biến hóa nào, chậm rãi mở hai mắt: "Ai, nếu muốn cho hai cái đan điền ăn no, coi như là tiêu hao hết tử linh thạch, cũng không có khả năng thỏa mãn chúng nó."

Nói bóng gió vô cùng rõ ràng, chính là nói đan điền quá mạnh, linh khí bình thường không cách nào thỏa mãn hần.

Trầm tư trong chớp mắt.

Tâm thần hần vừa động, tiến vào trong Thần tháp Tử Dương. Lần trước sau khi tiến vào tầng thứ hai của Thần tháp Tử Dương, hần đã không còn tiến vào trong đó.

Một món chí bảo mà mỗi người đều muốn có được, há có thể lãng phí vô ích như thế. Đó không phải là phung phí của trời sao?

Đi tới tầng hai của Thần tháp Tử Dương, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào cửa vào của tầng thứ ba, có cảm giác giống lần đầu tiên vào tháp.

Hơi thở quen thuộc kia trong nháy mắt bao phủ trên thân ảnh, hần luôn cảm giác tháp này có một loại quan hệ vi diệu với mình.

Dường như một thời gian dài trước đây, hần đã gặp tháp này.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, thân ảnh chợt lóe, bước vào tầng thứ ba của Thần tháp Tử Dương, tháp này tổng cộng có chín tầng, chí bảo càng lên cao, tất sẽ càng thêm cường đại.

...

Thần Thú Tông.

Bên trong một cung điện.

Ngự Thương Khung đi ra.

Lão ta chính là đạo linh hồn thể chạy trốn từ Vãn Kiếm U Uyên. Có điều, giờ khắc này, lão ta đã tái tạo thân thể.

Một bộ áo trắng, bộ dạng anh tuấn, nhìn qua chính khí凛冽.

Bá.

Ngự Thương Khung tiện tay vung lên, cửa cung điện mở ra: "Người đâu!"

Thanh âm vang vọng trên không, truyền khắp cả Thần Thú Tông.

Chốc lát, từng bóng người lẳng không bay xuống, xuất hiện bên ngoài cung điện, bọn họ thẳng tắp mà đứng, ánh mắt nhìn vào trong điện.

"Vào đi!" Thanh âm Ngự Thương Khung lại vang lên.

Trăm người dờn bước, xuất hiện trong cung điện.

"Bái kiến Tông chủ!"

Ngự Thương Khung hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống: "Chuyến đi Vãn Kiếm U Uyên này tổn thất thảm trọng, thân thể bản Tông chủ bị hủy, trăm đạo thần thú bị giết, cường giả các thế lực đi theo không một ai sống sót."

"Tất cả đều bởi vì một thiếu niên, là hắn cưỡi bỏ trói buộc Băng Long viễn cổ, thiếu niên kia càng được Băng Long viễn cổ tặng quà."

Một lão giả nói: "Tông chủ, thiếu niên kia có thể cưỡi bỏ trói buộc cho Băng Long, cũng không phải hạng người bình thường. Tông môn trận này tổn thất vô cùng thảm trọng, vẫn không nên đi trêu

chọc thiếu niên kia, để tránh mang đến tai họa cho Tông môn.”

Ngự Thương Khung nói: "Lời này của Hàn trưởng lão nói sai rồi, nếu như không nói chuyện xảy ra trong Vãn Kiếm U Uyên cho các thế lực, người cho rằng chỉ có bản Tông chủ còn sống trở về, bọn họ sẽ không sinh lòng nghi hoặc sao?"

"Mặc kệ thiếu niên kia mở trời buộc cho Băng Long như thế nào, hẳn là thủ phạm gây tổn thất cho các thế lực, cho nên hẳn là kẻ địch của toàn bộ âm Dương Giới."

"Nơi này là cảnh tượng huyền ảnh thú ghi lại, trong đó có tất cả xảy ra trong Vãn Kiếm U Uyên, các người dùng Thiên Huyền Thạch ghi lại cảnh tượng trong đó, lập tức đưa đến các thế lực lớn."

Lão giả vội vàng nói: "Ý của Tông chủ là muốn các thế lực lớn liên hợp, cùng nhau chém giết thiếu niên kia?"

Ngự Thương Khung gật đầu: "Thực lực của hẳn mạnh hơn nữa, chẳng lẽ có thể chống lại toàn bộ âm Dương Giới sao?"

Lão giả nói: "Lão phu đi làm ngay!"

...

Giờ khắc này.

Toàn bộ âm Dương Giới đều truyền khắp nơi về sự tình ở Vãn Kiếm U Uyên, chúng tu sĩ biết Băng Long viễn cổ phá bỏ phong ấn.

Chương 677: Chẳng lẽ thật sự không sợ chết?

Đại khai sát giới, Vãn Kiếm U Uyên trở thành luyện ngục nhân gian.

Bọn họ tề tụ ở bên ngoài Vãn Kiếm U Uyên, cũng không dám bước vào trong đó.

Lúc này, một bóng người xuất hiện, nhìn về phía Vãn Kiếm U Uyên, không có chút chần chờ nào, từng bước từng bước đi về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người hít một hơi khí lạnh...

Băng Long viễn cổ phá phong ấn đang điên cuồng chém giết nhân loại, trong lúc mấu chốt này, thế mà còn có người dám tiến vào Vãn Kiếm U Uyên.

Người này... Chẳng lẽ thật sự không sợ chết?

Lãnh Kinh Thiên nghe được tiếng nghị luận của mọi người, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, trong lòng thầm nghĩ, làm động tĩnh lớn như vậy, nhất định là do Thiếu chủ gây ra.

Thiếu niên mở phong ấn Băng Long viễn cổ trong miệng bọn họ, không phải là Thiếu chủ chứ!

...

Một tháng sau.

Lãnh Kinh Thiên xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong Vãn Kiếm U Uyên, thực cốt lạnh lẽo tàn sát bữa bãi trên người hắn, một đường đi tới, gặp phải không ít Thần Thú cường đại.

Nhưng nhân loại không có ai cả.

Lập tức đến chỗ sâu nhất.

Hắn đã ở trong gió lạnh lộn xộn, trong lòng sinh ra nghi hoặc, chẳng lẽ Thiếu chủ không có ở chỗ này?

Thiếu chủ thích kiếm chuyện, lần này thế mà không tới, Lãnh Kinh Thiên cảm thấy có chút không hợp lẽ thường.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, từng bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn, người tới chính là nhóm người Diệp Trường Sinh.

Lãnh Kinh Thiên vội vàng tiến lên, khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Kinh Thiên, người tìm được nơi này, Diệp phủ đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lãnh Kinh Thiên vội vàng nói: "Thiếu chủ, dưới Diệp phủ xuất hiện một hơi thở vô cùng đáng sợ, Tư tiên sinh nói hắn là một luồng đạo tắc."

"Đạo tắc?" Diệp Trường Sinh giật mình: "Đi thôi, về Diệp phủ trước."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, thuyền tiên Cửu Long xuất hiện, mọi người nhảy lên thuyền tiên, đứng ngay ngắn trên boong thuyền.

Lãnh Kinh Thiên đi tới bên người Kiếm Vô Ý: "Kiếm huynh, các người theo Thiếu chủ mới đi ra được bao lâu, một thân tu vi lại trở nên khủng bố như thế."

Kiếm Vô Ý nói: "Cái này là nhờ Thiếu chủ ban thưởng, tu vi của ta và lão Huyết tăng lên không nhiều lắm, người nhìn xem bọn họ có thay đổi gì."

"Nhất là nữ oa nhi kia, thời gian một tháng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trình độ kiếm đạo không kém chút nào so với ta."

Ánh mắt Lãnh Kinh Thiên dừng trên người Diệp Yêu Nhi: "Đúng

vậy, hơi thở trên người nàng làm cho người ta không rét mà run, còn có thanh kiếm sau lưng nàng... Trông rất nguy hiểm.”

Kiểm Vô Ý nói: "Người lại nhìn hòa thượng kia, quả thực rất kinh khủng.”

Lãnh Kinh Thiên nhìn Tàng Thất, sắc mặt chợt đại biến: "Thần Đế tầng thứ hai, hắc... Hắc làm gì mà tu vi tăng lên nhanh như vậy!”

Kiểm Vô Ý nói: "Cái này phải hỏi Thiếu chủ.”

Lãnh Kinh Thiên gật đầu, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, thấy hắc đứng một mình ngạo đứng trên boong thuyền, di chuyển tiến lên nói: "Thiếu chủ, ta cũng muốn trở nên mạnh mẽ.”

"Muốn trở nên mạnh mẽ là chuyện tốt." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó giơ tay đưa một quả linh giới cho Lãnh Kinh Thiên: "Đã chuẩn bị tốt cho người từ lâu.”

Lãnh Kinh Thiên khom người một cái: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng!”

Diệp Trường Sinh nói: "Trở nên mạnh mẽ là được, chớ làm cho ta rất thất vọng, bằng không ta có thể cho người, cũng có thể thu hồi lại.”

Lãnh Kinh Thiên nói: "Thuộc hạ hiểu rõ!”

Lúc này.

Diệp Mạc Tà và Tàng Thất tiến lên, người sau trầm giọng nói: "Diệp huynh, hình như người lại trở nên mạnh mẽ.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng không tệ, trái là Thanh Long, phải là Thần Long, dưới chân đạp Hắc Long, hòa thượng, không đúng, hắc phải gọi người là long tăng mới đúng.”

Tàng Thất cười nói: "Vẫn là Diệp huynh nói chuyện dễ nghe.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mạnh thì có mạnh hơn rất nhiều, nhưng làm sao ta có cảm giác người không giống hòa thượng đứng đắn.”

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống: "Đừng nháo."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Ta nghiêm túc."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, kỳ thật vấn đề này hòa thượng cũng phát hiện, có phải thân thể của ta có chỗ nào xảy ra vấn đề hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không nên, người nói chút triệu chứng xem còn có thể chữa được hay không."

Tàng Thất lại nói: "Cũng không có phản ứng không tốt gì, chính là từ sau khi tu vi đột phá, tu vi trở nên đặc biệt mạnh, luôn muốn giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Vây đại sự không tốt."

Sắc mặt Tàng Thất đột nhiên biến đổi: "Diệp huynh, người đừng dọa hòa thượng!"

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Hắn là người dung hợp long cốt và Xá Lợi có vấn đề, dung nhập lệ khí và sát khí trong đó vào trong cơ thể."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh, vậy làm sao bây giờ, hòa thượng có thể chết hay không?"

"Chết là không có khả năng chết." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Nhưng người sẽ biến thành một ma vương giết người."

"Ai, người có ý thức chính nghĩa như ta, gặp phải ma đầu giết người, bình thường đều sẽ ra tay chém giết hắn."

Chương 678: Không khống chế nổi

Tàng Thất: "..."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường sinh, người cũng đừng chọc hòa thượng nữa, hẳn đều bị dọa choáng váng."

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: "Hòa thượng, có thanh tâm chú hay không."

Về mặt Tàng Thất mờ mịt: "Không có!"

"Không có Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh?"

"Không có!"

"Vậy người nói có cái gì?"

Tàng Thất nói: "Kim Cương vô địch kinh có được không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phật ngữ có mây, lệ khí càng lớn sẽ hấp dẫn càng nhiều tai họa, mà lòng từ bi càng lớn, càng gặp được chuyện tốt. Nếu tất cả các loại tâm kinh mà người đều không có, sau này người cố gắng trở thành một người tốt, học cách kiềm chế cảm xúc của mình, sử dụng thiện niệm của người để áp chế lệ khí của người!"

Tàng Thất gật đầu: "Hòa thượng tận lực!"

Diệp Trường Sinh nhìn hai người rời đi, mày kiếm nhướng lên. Tàng Thất đích xác có vấn đề, hiện tại lệ khí của hắn vừa mới hiện ra, theo thời gian trôi qua, lệ khí sẽ càng ngày càng mạnh, một khi có tâm ma, sẽ là chuyện không thể ngăn cản.

Biến thành ma vương giết người chân chính, chỉ là vấn đề thời gian.

Tà tăng Tàng Thất?

Nghe có vẻ không tệ.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, quyết định mau chóng giúp Tàng Thất tìm được thứ áp chế lệ khí, hẳn cũng không muốn mất đi một tiểu đồng bọn.

...

Hư không vô tận.

Thuyền tiên Cửu Long đi trên đỉnh vạn mây, sương mù mù mịt bao phủ trên thuyền tiên, chín con thần long sống động như thật, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bay lên trời.

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên boong thuyền, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Vô Ý, để thuyền tiên dừng lại đi!"

Thân ảnh Kiếm Vô Ý lóe lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ngữ khí hưng phấn nói: "Thiếu chủ, người tới cũng không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý, hình như người rất hưng phấn."

Kiếm Vô Ý gật đầu: "Hưng phấn, đương nhiên hưng phấn. Sau khi tu vi đột phá, còn không có đại chiến qua, ta đều có chút không thể chờ được."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Người tới không tốt, số lượng nhiều lắm, những người này có thể là thế lực của toàn bộ âm Dương Giới."

Kiếm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, bọn họ đến là vì Băng Long viễn cổ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Còn có thể vì cái gì, chí bảo mê người, chỉ trách ta quá ưu tú, được Băng Long viễn cổ tặng quà."

Dứt lời.

Đám người Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi lần lượt xuất hiện trên boong tàu, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía trước.

Ngay sau đó.

Từng bóng người đập không mà đến, xuất hiện ngay phía trước

thuyền tiên, ngay sau đó bốn phía thuyền tiên lần lượt xuất hiện cường giả.

Trong chớp mắt, thuyền tiên bị bao vây.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Trận chiến thật lớn."

Kiểm Vô Ý giơ tay lên chỉ về phía trước: "Thiếu chủ, người nọ chính là linh hồn thể chạy trốn ngày đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra hẳn chính là người khởi xướng."

Một bên, Tàng Thất nói: "Diệp huynh, rất nhiều người, có phải muốn đánh nhau hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người tận lực khống chế chính mình."

Tàng Thất bước ra từng bước, thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài boong thuyền: "Diệp huynh, hòa thượng không khống chế được."

Xúc động là ma quỷ.

Hòa thượng hiển nhiên cầu thả.

Trong khoảnh khắc hẳn bước ra khỏi boong thuyền, mười bóng người lướt nhanh đến trước mặt, từng công kích bay ra, đánh thẳng lên người Tàng Thất.

"Mẹ kiếp, mười người?"

"Đây là muốn đánh hội đồng ta sao?"

Tàng Thất biến sắc, hơi thở kinh khủng quanh người bắn ra, long ngâm chấn động trời truyền ra, ba ảnh lớn của thần long bao phủ trên người hắn: "Phục Ma đại ba chưởng!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí khủng bố bao trùm, tàn sát khắp người mọi người.

Chiến lược này... Có chút kinh khủng.

Một tay Tàng Thất đánh bay mười người ra ngoài.

Phải biết rằng cấp bậc của mười người đều ở trên hắn.

Vượt cấp khiêu chiến, lấy một địch mười, cái này cũng quá mãnh liệt.

Hòa thượng nóng nảy.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy một màn này, khóe miệng nổi lên ý cười vui mừng, thật giống như lão phụ thân nhìn hài tử của mình.

Bồi dưỡng thời gian dài như vậy, rốt cục cho mình một khẩu khí.

Phía bên kia.

Sắc mặt đám người Ngự Thương Khung đại biến, hòa thượng trước mắt rõ ràng chỉ có tu vi Thần Đế tầng thứ hai, vì sao chiến lực của hắn khủng bố như vậy?

Ngay sau đó.

Lại có hai mươi người xuất hiện, đạp không lướt đi, vây quanh bên người Tàng Thất.

Tàng Thất biến sắc, vòng sáng màu đỏ đen dưới chân điên cuồng khuếch tán, trên người xuất hiện phù văn màu đỏ như máu.

Màu sắc đỏ rất chói mắt, giống như dung nham.

Ba đạo thần long buông xuống, phù văn màu máu bao phủ, lệ khí màu đen quanh quẩn, hòa thượng giống như bị ma hóa.

“Đến đây, cùng nhau lên, hòa thượng không sợ!”

Mặc dù địch nhiều ta ít, hòa thượng vẫn bá đạo vô song như trước, không biết từ khi nào, Kinh Thiên Trụ xuất hiện trong lòng

bàn tay.

Thanh sắt như rồng, uy áp cái thế.

Một người chấn nhiếp mọi người trước mắt, dẫn đến mọi người
vây công, lại không ai dám ra tay.

Chương 679: Hòa thượng, người làm gì

Ngự Thương Khung nói: "Hòa thượng này có cổ quái, hẳn là hòa thượng đứng đắn, Phật Các, các người chẳng lẽ không có ý định diệt trừ hắn?"

"Người này tuyệt đối là bại hoại của Phật môn các người."

Phật Các, thánh địa Phật môn của âm Dương Giới.

Phàm là hòa thượng từ Phật Các đi ra đều là thánh tăng.

Bởi vì trong mắt bọn hắn, long tăng như Tàng Thất, căn bản là dị chủng.

Ngự Thương Khung vừa dứt lời, mười tên cao tăng từ trong đám người đi ra. Bọn họ mặc áo cà sa che kín thân thể, tay cầm thiền trượng Cửu Long, vô số Phật pháp phổ chiếu, nghiền ép trên người Tàng Thất.

Hòa thượng Vô Sân đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Tàng Thất: "Biến khổ khôn cùng, quay đầu lại là bờ."

Tàng Thất nói: "Lão thiền sư là đang dạy bần tăng làm việc?"

Vô Sân sẵn giọng: "Phật pháp cao thâm, phổ độ chúng sinh, người cần gì phải rơi vào địa ngục?"

Tàng Thất Vân đạm phong khinh: "Một niệm thành Phật, nhất niệm thành ma, là thiện hay ác, ta quyết định."

Vô Sân than nhẹ một tiếng: "Ngu xuẩn mất khôn, Phật không độ người, ta đến độ!"

Dứt lời.

Mười cao tăng Phật các gia nhập vào cuộc chiến, trong lúc nhất thời, bốn mươi cường giả vây quanh Tàng Thất.

Vô Sân phóng thích pháp tướng kim thân, mang theo vô số Phật đạo màu vàng, một chưởng đánh về phía Tàng Thất.

Thần Đế tàng thứ chín?

Cảnh giới ước chừng cao hơn bảy cấp bậc nhỏ so với Tàng Thất.

Ánh sáng vàng vọt trượng bắn ra, sáng chói chói mắt, làm cho người ta không mở được hai mắt...

Hai chân Tàng Thất đạp không, mạnh mẽ xông về phía trước, giơ tay lên nghênh đón một chưởng: "Phục Ma đại ba chưởng!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Tàng Thất lui về phía sau, trở lại bờ boong thuyền, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, giết bọn họ, một mình ta chống đỡ không nổi, cũng sắp bị người ta giết rồi."

Thực lực của hắn đích xác tăng lên không ít, nhưng đồng thời đối mặt với bốn mươi người, ít nhiều vẫn có chút cố hết sức.

Dù sao hắn cũng không phải Diệp Trường Sinh.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, bát phong bất động, nhìn mọi người trước mắt. Ở trong mắt hắn, những người này chính là tới đưa kinh nghiệm.

Không, là tới đưa tài nguyên.

Một người khiêm tốn như hắn, tại sao luôn luôn có người tìm hắn gây sự?

Còn có thiên lý hay không?

Không nghĩ ra, thật sự nghĩ không ra.

Nhưng tài nguyên đưa tới cửa, nếu không thu hoạch một đợt, hắn thật sự có chút không đành lòng.

Bọn họ ngàn dặm xa xôi chạy tới, làm sao có thể cô phụ ý tốt của người ta?

"Vô Ý, Yêu Nhi, các người ra tay đi, tu vi tăng lên không ít, đã đến lúc thể hiện thực lực thật sự của các người."

Ra lệnh một tiếng, Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên cầm đầu, sau đó Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong theo sát.

Nhẹ nhàng nhảy tới bên người Tàng Thất, người sau trầm giọng nói: "Các người tới rồi, hòa thượng không sợ nữa."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, còn có lúc người sợ sao?"

Tàng Thất nói: "Đương nhiên, vừa rồi ta rất sợ hãi, bọn họ một người mạnh hơn một người, chỉ có thân thể nhỏ bé này của ta, không nhận được đánh!"

Diệp Mạc Tà vừa muốn mở miệng, thấy hòa thượng bước ra một bước, lần thứ hai xông tới phía Vô Sân: "Hòa thượng, người làm gì!"

"Xử lý hắn!" Thanh âm hòa thượng truyền đến: "Một chọi một, hòa thượng không sợ hắn!"

Ngay sau đó.

Tàng Thất và Vô Sân giao chiến cùng một chỗ, sóng khí khủng bố bắn ra, đám người Diệp Mạc Tà không chút do dự, trực tiếp ra tay với những người khác.

Trên hư không, đại chiến mở ra, kiếm quang quyền lệ bắn ra, từng tắc từng tắc không gian nghiền nát, sụp đổ, chôn vùi.

Nhìn cảnh này.

Ánh mắt Ngự Thương Khung dừng ở trên boong thuyền, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, giao long cốt và máu Băng Long viên cổ lưu lại cho người ra."

"Còn có bảo tàng vạn năm của Băng Long viên cổ, những thứ kia

không phải là thứ người có thể có được."

"Ta không xứng có được sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Cho người, người dám muốn hả?"

Ngự Thương Khung nói: "Các thế lực âm Dương Giới ở đây, bảo tàng đương nhiên phải giao cho mọi người chia sẻ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thật biết đùa, có phải thân thể bị hủy nên đầu óc cũng hỏng rồi hay không?"

Ngự Thương Khung giận dữ nói: "Ngày đó nếu như không có Bằng Long viễn cổ, người còn có cơ hội còn sống rồi đi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngày đó là ngày đó, bây giờ là bây giờ, nếu ta đã ở trước mặt người, động thủ đến giết ta!"

"Ngông cuồng!" Một thanh âm truyền đến, ngay sau đó, một lão giả đập không mà đi, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ngược mắt nhìn lão giả, hơi thở trên người hắt bắn ra, vẫn đứng trên boong thuyền như trước, không nhúc nhích.

Lão giả nhận thấy hơi thở phóng thích trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt chợt thay đổi, run rẩy nói: "Cổ Thần?"

"Mạnh như vậy!"

"Cáo từ!"

Thân ảnh lão giả đi về phía trước không có dừng lại, mà là thay đổi phương hướng, chạy về phía bên kia, tốc độ vô cùng nhanh, trong chớp mắt đã trốn ở phía chân trời.

Chương 680: Người cho rằng hắc sẽ không có chỗ dựa sau lưng sao?

Cái này...

Toàn bộ cường giả bốn phía thuyên tiên đều mờ mịt.

Cảnh tượng này quá kịch tính, luôn có hình ảnh.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn mọi người trước mắt: "Ai muốn bảo tàng, đến lấy đi!"

Mọi người không chút nhúc nhích, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Ngự Thương Khung, có người giật dử nói: "Ngự Tông chủ, người là muốn chúng ta chết sao?"

"Có phải chê chúng ta sống quá lâu hay không."

Ngự Thương Khung á khẩu không nói nên lời, một câu cũng không nói nên lời: "Chư vị, trước đó, bản Tông chủ cũng không biết hắc là Cổ Thần."

"Cổ Thần tàng thứ nhất thì như thế nào, chẳng lẽ thực lực của chư vị không phải Cổ Thần sao? Chẳng lẽ còn e ngại một mình hắc?"

Một lão giả khiển trách: "Ngự Tông chủ, Cổ Thần trẻ tuổi như vậy, người cho rằng hắc sẽ không có chỗ dựa sau lưng sao?"

"Tuổi còn trẻ bằng vào chính mình tu luyện tới cấp Cổ Thần, thử hỏi ai có thể làm được?"

"Có thể bồi dưỡng ra Cổ Thần trẻ tuổi như vậy, thế lực sau lưng tuyệt đối không phải chúng ta có thể trâu chọc."

Một người khác phụ họa: "Đúng vậy, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, đối mặt với cuộc vây công của chúng ta, người nhìn thấy hắc sợ hãi chưa?"

"Đừng trâu chọc hắc, lão phu rút trước!"

“Ta cũng rút lui!”

“Bảo tàng tuy tốt, cũng phải có mệnh hưởng thụ, Ngự Tông chủ, chúng ta vô phúc hưởng thụ!”

Ngự Thương Khung: "..."

Sao lại đều bỏ chạy?

Không phải là cấp Cổ Thần Cảnh nên bị dọa chạy mất chứ.

Ai, một người có thể đánh cũng không có.

Diệp Trường Sinh bắt đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ngự Thương Khung: "Người không chạy? Sẽ chết."

Ngự Thương Khung khinh thường: "Người vừa mới đột phá Cổ Thần, ta sẽ sợ người sao."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng chỉ là Cổ Thần tầng thứ nhất, một chút ưu thế cũng không có, lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy."

Ngự Thương Khung nói: "Cho dù tất cả mọi người đi rồi, một mình ta cũng có thể giết người."

Dứt lời.

Hai tay lão ta hơi hơi nâng lên, từng đạo phù văn quỷ dị xuất hiện, ngay sau đó, ở sau lưng hắn xuất hiện một đoàn vòng xoáy.

Rống.

Rống.

Thú rống chấn động trời, ánh lớn che trời.

Một con lại một con Thần Thú từ trong vòng xoáy xuất hiện, thú uy khủng bố bao phủ, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn Thần Thú trước mắt, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Đây là lá bài tẩy của người? Đã lâu không ăn thịt Thần Thú, đêm nay chuẩn bị một bầu rượu ngon, nướng thịt Thần Thú cho thỏa mãn cơn thèm."

Trong miệng Ngự Thương Khung lăm bằm, từng Thần Thú lao xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, đồ kiếm trong tay xuất hiện, một đạo kiếm quang bay ra, khai thiên liệt địa, chém vào thân ảnh Thần Thú.

Xuy.

Xuy.

Từng đạo kiếm quang tung hoành hoành tàn sát bừa bãi, ánh sáng bạc vạn trượng, nơi đi qua, không gian nghiền nát, máu tươi bắn tung tóe như trụ.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Thần Thú xông lên phía trước bị chia làm hai.

Những Thần Thú khác ngừng lại, bay lượn trên Cửu Thiên, cũng không dám tới gần Diệp Trường Sinh một bước.

Khoảnh khắc.

Tuyên cổ.

Vô lượng.

Liên tiếp ba kiếm bay ra, kiếm khí tràn ngập trong không gian, hư không trước mắt trong nháy mắt hóa thành một tòa kiếm trủng.

Giống như có vô số phi kiếm tàn sát bừa bãi.

Thần Thú dưới kiếm quang bao phủ phát ra tiếng kêu rên chấn động trời, máu nhuộm trời xanh, Thần Thú bị nghiền nát.

Ngự Thương Khung thấy Thần Thú bị Diệp Trường Sinh chém giết, khóe miệng co rúm, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, trong lòng là một trận đau đớn.

Lúc trước ở Vãn Kiếm U Uyên, Thần Thú của lão ta đã tổn thất nghiêm trọng, hiện tại Diệp Trường Sinh lại chém giết một nhóm Thần Thú.

Cứ tiếp tục như vậy, Thần Thú của Thần Thú Tông sẽ bị giết sạch.

Thần Thú Tông truyền thừa nội tình mấy ngàn năm, chẳng lẽ thật sự muốn chôn vùi trong tay lão ta sao.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đứng, nhìn Ngự Thương Khung trước mắt: "Không đủ giết, còn có hay không, lại thêm một chút!"

Ngự Thương Khung thiếu chút nữa hộc máu, đây là lời người nói sao, quả thực khinh người quá đáng.

Mình nuôi dưỡng một con Thần Thú khó khăn như thế nào, đã bị chém giết dễ dàng như thế, không thể nghi ngờ giống như cắt thịt lão.

"Thần thú lĩnh vực, vạn thú chấn thiên!"

Dứt lời, trong hư không, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, giống như có thú triều buông xuống, vô số thú uy trong không trung hội tụ lại đây.

Chỉ có thể à?

Diệp Trường Sinh nhận thấy được lĩnh vực thần thú bao phủ tới, vân đạm phong khinh: "Sát Giới, tạo hóa đoạt thiên."

Xuy.

Kiểm quang như hồng, khuấy động cửu thiên.

Sát khí ngập trời bắn ra, va chạm cùng một chỗ với thần thú lĩnh vực.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, giống như tinh vực nổ tung.

Ngự Thương Khung phóng thích Thần thú lĩnh vực sụp đổ, hư ảnh vạn thú dưới kiếm quang mà chạy, Diệp Trường Sinh rút kiếm mà đi.

Ngày sau đó.

Hắn đi tới trước mặt Ngự Thương Khung, đồ kiếm chỉ một cái:
"Uổng công cấp bậc của người là Cổ Thần, người căn bản không
hiểu sự mạnh mẽ của Cổ Thần."

Chương 681: Vô địch sẽ cô đơn sao?

“Quên đi, không nói nữa, nếu người hiểu, cũng không biết không chịu nổi!”

Giết người tru tâm.

Lời nói của Diệp Trường Sinh, từng chữ từng chữ, giống như binh khí sắc bén, cắm vào trong lòng Ngự Thương Khung.

Quá khi dễ người.

Giết thần thú của lão, còn muốn nhục nhã lão.

Không nên quá phận.

Mình đạt tới cấp Cổ Thần trăm năm, tuy rằng vẫn chậm chạp chưa từng đạt tới Cổ Thần tầng thứ hai, nhưng lý giải của lão đối với cấp Cổ Thần vẫn rất thông thấu.

Xuy.

Một kiếm bay ra, bạch hồng như điện, chỉ thẳng vào mi tâm Ngự Thương Khung.

Diệp Trường Sinh nói: "Người là Cổ Thần đầu tiên ta giết, yên tâm, ta sẽ cho người một cái thống khoái."

Ngự Thương Khung nhìn kiếm quang trước mắt, thân ảnh bay ngược ra sau, nhưng một kiếm bay tới, cưỡi gió mà đi, kiếm quang mãi mãi không thay đổi.

Dưới tình thế cấp bách, lão ta thúc dục hết chí bảo, nghênh đón kiếm quang trước mặt, lại không giúp được gì.

Chí bảo bị kiếm quang trùng kích, nhao nhao hóa thành bột mịn, biến mất trong hư không.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Ngự Thương Khung đột nhiên biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ

sợ hãi, đột nhiên đồng tử lão ta phóng ta, phát hiện phía trước xuất hiện trăm thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Tại sao có thể như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Cổ Thần phân thân, người sẽ không, thật đáng tiếc!"

Dứt lời, trăm đạo kiếm quang chỉ thẳng lên người Ngự Thương Khung, một giây sau, kiếm quang hội tụ bốn phương, toàn bộ tiến vào trong cơ thể Ngự Thương Khung.

Kiếm quang xuyên thấu thân thể, bắn ra.

Trong lúc nhất thời, trên thân ảnh Ngự Thương Khung xuất hiện vô số lỗ kiếm, ở trên mặt lão ta nổi lên vẻ mờ mịt, Cổ Thần còn có thể phân thân thành trăm người?

Chẳng lẽ ta thật sự sai rồi?

Nhiều năm như vậy, ta thật sự không hiểu cấp Cổ Thần sao?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Ngự Thương Khung trước khi chết.

Giờ khắc này.

Mọi người trong sân nhìn bóng dáng Ngự Thương Khung rơi xuống, vẻ mặt một đám thay đổi, bọn họ không có lựa chọn rút đi, phần lớn trong lòng đều có có may mắn, hy vọng xa vời Ngự Thương Khung có thể chém giết Diệp Trường Sinh.

Kể từ đó, họ có thể chia sẻ một chén canh.

Tuyệt đối không ngờ, Diệp Trường Sinh sẽ mạnh mẽ như vậy, dễ dàng chém giết Ngự Thương Khung.

Thật ra không biết.

Đây là dưới tình huống Diệp Trường Sinh không quen thuộc thực lực cấp Cổ Thần, nếu hắn thật sự nắm giữ tu vi Cổ Thần, có thể một kiếm giết Ngự Thương Khung trong nháy mắt.

Mọi người lập tức tản ra, đạp không lướt đi, tốc độ nhanh làm cho người ta lú lẫm.

Diệp Trường Sinh cũng không truy kích, tùy ý bọn họ chạy trốn.

Những người này đã là chim sợ cành cong, căn bản không đáng sợ, về sau cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với mình.

Tiếp theo, hần thu linh giới của Ngự Thương Khung đi, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trên boong thuyền, ánh mắt dừng trên người đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi.

Cảnh giới của mọi người đạt tới cấp Thần Đế, hơn nữa dung hợp linh căn, quả nhiên không làm cho hần thất vọng, hiện tại mấy người đều có thể một mình gánh vác một phương.

Nhất là ba người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tàng Thất, bọn họ vượt cấp khiêu chiến, chiến lực khủng bố như vậy.

Phật Các Vô Sân và Tàng Thất đại chiến mấy trăm hiệp, vẫn không đánh bại hần, Vô Sân thấy cường giả các thế lực lui đi, một chưởng oanh kích ra ngoài.

"A Di Đà Phật, tiểu hòa thượng, ngươi là thiên tài mà lão nạp gặp qua không nhiều lắm, đệ tử Phật môn, đừng làm đường lạc lối."

Dứt lời.

Thân ảnh Vô Sân bay ngược ra sau, các đệ tử khác của Phật Các theo sát phía sau, biến mất trên hư không.

Phật Các vốn chỉ là tới trợ giúp Thần Thú Tông một tay, hiện tại Phật Các lại biến thành chủ sân, được không bù đắp được mất.

Vô Sân không muốn để cho đệ tử Phật Các ngã xuống, chỉ có thể mang theo bọn họ rời đi.

Ngay sau đó.

Nhóm người Diệp Mạc Tà trở lại boong thuyền, Tàng Thất hưng phấn nói: "Sảng khoái, thật sự là quá sảng khoái, trận chiến này, đánh thoải mái nhẹ nhàng, đã lâu không có loại cảm giác này."

"Diệp huynh, có thực lực là tốt rồi, về sau không còn sợ bị người ta giết nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, đây mới là khởi đầu, chờ người càng ngày càng mạnh, người sẽ biết... Vô địch sẽ cô đơn!"

Về mặt Tàng Thất mờ mịt: "Vô địch sẽ cô đơn sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, người nhìn ta thì biết."

Tàng Thất: "..."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, cấp bậc bây giờ của người bây giờ là gì rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần thận đột phá Cổ Thần, cho nên năm năm sau luận võ vạn giới, toàn bộ hy vọng ký thác ở trên người các người."

"Vốn tưởng rằng sẽ đột phá Cổ Thần chậm một chút, thật không nghĩ tới sẽ đột phá nhanh như vậy!"

Mọi người: "..."

Rời khỏi âm Dương Giới

Đoàn người trở lại Diệp phủ.

Chuyến đi âm Dương Giới này có thu hoạch rất phong phú, thực lực mọi người tăng vọt, ngoài ra, Diệp Trường Sinh cũng là một đêm giàu có.

Chương 682: Đánh dấu Phủ Giới Chủ, phóng thích bản thân đi

Toàn bộ bảo tàng vạn năm của Băng Long viên cổ rơi vào trong tay hắn.

Những tài nguyên này phải bao lâu mới sử dụng hết?

Thật sự là quá sâu.

Chủ yếu bảo tàng này chính là một phần trong tất cả tài nguyên của hắn.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: "Quên đi, trước tiên đặt ra một mục tiêu nhỏ, tăng tu vi lên đến Cổ Thần cao nhất rồi nói sau."

Hiện tại đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất chậm rãi có thể một mình đảm đương một mặt, về sau mọi việc không cần hắn đều tự mình ra tay, tất cả đều có rất nhiều thời gian chế tạo.

Không đúng, có rất nhiều thời gian tu luyện.

Sau đó.

Hắn thu hồi thuyền tiên Cửu Long, đoàn người đi về phía Diệp phủ. Đang đi về phía trước, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu Phủ Giới Chủ, có lập tức đánh dấu hay không!]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: [Lại tới? Hệ thống sẽ thưởng gì lần này? Muốn áp chế cảnh giới quá khó, hệ thống hoàn toàn không cho cơ hội.]

[Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Phủ Giới Chủ, đạt được không chế Đạo tắc.]

Khống chế Đạo tắc?

Diệp Trường Sinh quá sợ hãi, không nghĩ tới đạo tắc ẩn sâu dưới đáy Phủ Giới Chủ, lại là khống chế đạo tắc.

Hắn có khống chế Thần Mâu, hiện tại cộng thêm khống chế Đạo tắc, có phải Thần Mâu của hắn có thể lần thứ hai thăng cấp hay không?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, dung hợp khống chế Đạo tắc, khống chế thần mâu có thể thăng cấp, đạt tới cấp Khống Nguyên.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức dung hợp khống chế đạo tắc hay không?]

Thật sự có thể thăng cấp?

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức dung hợp!]

Hắn nhớ kỹ, cấp bậc khống chế thần mâu chia làm Khống Tâm, Khống Niệm, Khống Nguyên, Khống Thiên Địa.

Hiện tại đã đạt tới Khống Nguyên, lần thứ hai thăng cấp chính là Khống Thiên Địa, đến lúc đó khống chế Thần Mâu coi như là đạt tới cao nhất.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, khống chế Thần Mâu đạt tới Khống Thiên Địa, phía trên còn có cấp bậc.]

Diệp Trường Sinh dừng một chút: [Còn nữa? Vậy khi nào mới là cái đầu?]

[Chẳng lẽ chủ nhân không muốn trở nên mạnh mẽ?]

[Nếu là như vậy, chủ nhân có thể không thăng cấp khống chế Thần Mâu.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, người đừng nói chuyện, ta phát hiện người sẽ không nói chuyện phiếm.]

Dứt lời.

Thân ảnh hần đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn ra ngoài Diệp phủ: "Nhiều người như vậy nghênh đón ta trở về? Có phải có chút nhiệt tình hay không."

Lúc này.

Đám người Tư Thanh Vân, Thiên Khô lão nhân, Diệp Thập Vạn, Hình Phá Thiên từ trong Diệp phủ đi ra, vây quanh bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, đạo tắc dưới phủ đệ biến mất."

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Thiên Khô, đạo tắc kia cũng không phải biến mất, mà là bị ta lấy đi."

Thiên Khô lão nhân: "..."

Nhanh như vậy sao?

Thiếu chủ còn chưa tiến vào Diệp phủ đã thu Đạo Tắc đi, thủ đoạn này quả thực là thần kỳ kỳ kỳ.

Tư Thanh Vân nói: "Thiếu chủ, người tới đã xuất hiện mấy tháng trước, theo thời gian chỉ có ít ỏi vài người, không nghĩ tới lần này bọn họ mang đến nhiều người như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Có bằng hữu từ phương xa đến, xa đâu cũng giết!"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, người như vậy có phải quá kiêu ngạo hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Con người chỉ sống một lần, lẽ ra phải sống ngang ngược."

Tàng Thất gật đầu: "Đúng vậy, Diệp huynh nói có lý!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thực lực những người này không kém, cấp Cổ Thần giao cho ta, những người khác giao cho các người. "

"Các người hiện tại thiếu nhất chính là thực chiến, những người

này tới đúng lúc, hung hăng giết bọn họ."

Tàng Thất lại nói: "Diệp huynh nói rất đúng, coi như là thua, vẫn là vương giả từng sống không ngã."

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Hai đội ngũ xuất hiện, một bên là cường giả Phiếu Miểu Kiếm Tông, một bên là cường giả Phần Thiên Cung do Phó Đông Lưu mang đến.

Họ có mục đích riêng của họ, nhưng mục tiêu là như nhau.

Phó Đông Lưu lơ lửng trên không, nói về phía Diệp Trường Sinh: "Ta đã nói chúng ta còn có thể gặp mặt."

Diệp Trường Sinh nói: "Người tội gì phải khổ như thế, hẳn là tạ ơn ta không giết mới đúng, người hết lần này tới lần khác đưa tới cửa."

Xuy.

Kiểm như kinh hồng, xuyên thấu hư không, chỉ thẳng lên người Phó Đông Lưu.

Nhìn thấy cảnh này.

Thiên Cửu Ca biến sắc: "Thiếu niên thật bá đạo, một lời không hợp đã ra tay? Có phong phạm của ta năm đó!"

"Phần Hỏa trưởng lão, người đi chém giết người này!"

Ra lệnh một tiếng, Thiên Phần Hỏa đập không lướt đi, lướt tới phía Diệp Trường Sinh, trong lúc đi về phía trước, một ánh lửa bay ra, nghênh đón kiếm quang đánh tới.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang lên, kiếm khí và ánh lửa đầy trời bắn ra ngoài.

Hai chân Diệp Trường Sinh đập đất, thân ảnh bay lên trời:

"Nghênh chiến."

Ngay sau đó.

Mọi người lần lượt bay lên không trung, giăng co một chỗ với cường giả Phần Thiên Cung và Phiếu Miếu Kiếm Tông.

Chương 683: Người chờ táng thân trong biển lửa đi

Thiên Phần Hỏa nói: "Tu vi Cổ Thần, người trẻ tuổi có chút vốn liếng."

Diệp Trường Sinh nói: "Đùa với lửa, ta cũng biết."

Trong lúc nói chuyện, một kiếm lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, tâm diễm hỗn độn bao phủ trên trường kiếm, ánh lửa nóng rực bao trùm.

Không khí trong nháy mắt trở nên sôi trào.

Ánh mắt Thiên Phần Hỏa rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh chính là một gã kiếm tu, không nghĩ tới hắn lại mang Thần Hỏa.

Thần Hỏa này rất mạnh.

Nếu như lão ta có thể đạt được luồng Thần Hỏa này, một thân tu vi sẽ tăng lên không ít.

Giết người, lấy lửa.

Loại chuyện này trước kia lão ta làm không ít, xem ra lại muốn làm lại nghề cũ.

Phía bên kia.

Trong trận doanh của Phiêu Miểu Kiếm Tông, sắc mặt Bách Lý Thiên Đồ biến đổi: "Người này là kiếm tu, thân lại chứa Thần Hỏa, xem ra không đơn giản."

Một bên, Bách Lý Thiên Phong nói: "Thái thượng trưởng lão, người này là người Thần Ma Tộc, rốt cuộc có được bao nhiêu lá bài tẩy, không ai biết."

Bách Lý Thiên Đồ nói: "Hắn có thể có được cấp bậc như thế, tuyệt đối không đơn giản, có lẽ người chúng ta muốn tìm, thật sự ở trên

người hấn.”

"Dù sao đến bây giờ lão phu căn bản nhìn không thấu hấn, ở trên người hấn ngoại trừ nhân quả phức tạp ra, còn có một đạo bình chướng ngăn cản lão phu."

"Thực lực của ta vẫn không đủ."

Bách Lý Thiên Phong nói: "Thái thượng trưởng lão, chúng ta muốn ra tay?"

Bách Lý Thiên Đồ lắc đầu, cười nói: "Không vội, trước nhìn xem, Phần Thiên Cung không phải cũng muốn giết người này sao?"

"Vừa lúc để Phần Thiên Cung thăm dò cho chúng ta, thực lực của người này rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, phần thiên liệt diễm bao trùm, che khuất bầu trời, mọi người giống như đang ở trong một biển lửa.

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Phần Hỏa: "Lão đầu, dùng thêm chút lực, người quá yếu."

Sắc mặt Thiên Phần Hỏa trầm xuống, hai tay mở ra, ngọn lửa khủng bố sôi trào, xông thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu, tay áo lão giống như hung thú tức giận.

Gầm gừ, gầm gừ.

Dữ tợn, khủng bố.

"Liệt Hỏa phần thiên!"

Từng ngọn lửa vọt về phía trước, cắn nuốt tới phía Diệp Trường Sinh, người sau lắc đầu, thân ảnh hướng về phía sau bay ngược ra ngoài.

Kiểm lửa trong tay biến mất, chui vào trong hộp kiểm Thiên Cực.

Thấy vậy.

Khỏe miệng Thiên Phần Hỏa nhắc lên ý cười: "Tiểu tử, người chờ táng thân trong biển lửa đi!"

Diệp Trường Sinh bay ngược xa ngàn thước, thân ảnh đột nhiên dừng lại, Thần Hỏa thần hỏa che trời, xuất hiện chín vầng mặt trời đỏ.

"Cửu Nhật Phần Thiên Quyền!"

Một quyền oanh kích ra ngoài, chín mặt trời tựa như đạn pháo, đánh mạnh về phía Thiên Phần Hỏa.

Quyền lệ nghiền nát hư không, giống như ngôi sao ngã xuống, nơi đi qua, ngọn lửa vô tận đốt bầu trời hóa thành tro tàn.

Nóng quá.

Không xong rồi.

Thật sự không chịu được.

Diệp huynh nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ chôn vùi trong biển lửa.

Tàng Thất thúc dục linh khí, ngăn cản ngọn lửa bao phủ trên thân ảnh, mồ hôi trên đầu trọc đều nhỏ xuống.

Diệp Mạc Tà ghé mắt nhìn Diệp Yêu Nhi: "Yêu Nhi, hạ nhiệt cho hòa thượng!"

Diệp Yêu Nhi vung tay ngọc lên, hàn khí lạnh lẽo bao phủ trên thân ảnh Tàng Thất.

"Đừng như vậy, một lạnh một nóng, hòa thượng chịu không nổi." Tàng Thất vội vàng nói, theo đó lại nói: "Vốn tưởng rằng Diệp huynh chính là kiếm tu, không nghĩ tới quyền pháp của hắn cũng bá đạo như vậy."

Diệp Yêu Nhi nói: "Thiếu chủ mạnh mẽ, không phải chúng ta có thể tưởng tượng."

Điểm này, nàng thấu hiểu rất rõ.

Nàng có thể có được thực lực hiện tại, hết thảy là Diệp Trường Sinh ban cho.

Oanh.

Oanh.

Hai ngọn lửa oanh kích cùng một chỗ, không gian sụp đổ chôn vùi.

Thân ảnh Thiên Phần Hỏa bay ngược ra sau, vội vàng nói: "Cung chủ, cứu ta!"

Khuôn mặt Thiên Cửu Ca trầm như nước, tiện tay vung lên, một tường lửa xuất hiện, ngăn cản lại một kích.

Thiên Phần Hỏa đi tới bên người Thiên Cửu Ca, thở hổn hển: "Cung chủ, Thần Hỏa của hắc thật sự là quá mạnh."

Thiên Cửu Ca nói: "Thần hỏa của người này, hắc là Tâm Diễm Hỗn Độn trong bảng mười vị trí đầu của Thần Hỏa, thật không nghĩ tới Thần Hỏa như thế lại rơi vào trong tay hắc."

"Hắc cũng không phải là thuộc tính hỏa, lại có thể dày công tôi luyện khống chế Thần Hỏa, quả nhiên là không đơn giản."

Tiếp theo, lão ta ghé mắt nhìn về phía Phó Đông Lưu, tiếp tục nói: "Khó trách Cửu Thiên Cung không làm gì được hắc."

Thanh âm Phó Đông Lưu run rẩy: "Cung chủ, trước đây hắc... Tu vi của hắc không phải là Cổ Thần."

Sắc mặt Thiên Cửu Ca biến đổi: "Ý của ngươi là... Mấy ngày nay hắc mới đột phá Cổ Thần?"

Phó Đông Lưu gật đầu: "Hắc là như vậy."

Thiên Phần Hỏa thế nhưng là tu sĩ Cổ Thần lâu năm, lại không

cách nào đánh bại một gã tu sĩ vừa mới bước vào Cổ Thần?

Thiên Cửu Ca đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bách Lý Thiên
Đồ: "Phiếu Miểu Tông các người tới một khoảng thời gian, không
có ý định ra tay sao?"

Chương 684: Lão tổ có chút phiêu

Bách Lý Thiên Đồ nói: "Phần Thiên Cung dẫn đầu ra tay, chúng ta cũng không tiện can thiệp."

Thiên Cửu Ca nói: "Cùng nhau liên thủ, mỗi người đều cần, như thế nào?"

Bách Lý Thiên Đồ trầm tư trong chớp mắt: "Thành giao!"

Đúng lúc này.

Giọng nói của Đạo Linh Nhi đột nhiên truyền đến: "Khí thân thể đã tái tạo thành công, người muốn kiểm tra không?"

Diệp Trường Sinh giật mình, tâm thần khê động: "Không cần, người hãy nói cho ta biết, thực lực hiện tại của lão tổ là gì?"

"Cổ Thần tăng thứ ba!" Đạo Linh Nhi trầm giọng nói.

Mạnh mẽ như vậy?

Diệp Trường Sinh có chút không tin lỗ tai mình, sao lại là Cổ Thần tăng thứ ba?

Đạo Linh Nhi lần thứ hai truyền âm: "Cổ Thần tăng thứ ba là yếu nhất, chờ hắn hoàn toàn thích ứng với khí thân thể, thanh kiếm Dị Tinh kia sẽ mang đến cho hắn kinh hỉ lớn hơn."

"Không thể không thừa nhận, người thật sự đã lựa chọn chí bảo. Nếu đổi thành kiếm khác, cỗ khí thân thể này cho dù do ta tự mình ra tay, cũng không có khả năng mạnh mẽ như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Để lão tổ đi ra đi!"

Ngay sau đó.

Một đạo kiếm khí ngập trời xuất hiện, tựa như trụ chỉ trời, trên đó, Diệp Tiêu Huyền mặc một bộ áo đen, tóc dài như thác, làm cho người ta cảm giác vô cùng sắc bén.

Trông trẻ hơn rất nhiều.

Diệp Tiêu Huyền lảng không bay xuống, xuất hiện ở bên người Diệp Trường Sinh: "Không thể nào, người lại bị người vây công."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão tổ, người mặc kệ sao?"

Diệp Tiêu Huyền nói: "Vậy hãy quản đi, ta cũng muốn biết mình hiện tại rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ, phóng thích bản thân đi!"

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Ánh mắt cường giả Phần Thiên Cung và Phiếu Miểu Kiếm Tông đồng loạt rơi vào trên người Diệp Tiêu Huyền, sắc mặt một đám thay đổi, như thế nào đột nhiên xuất hiện một gã kiếm tu cấp Cổ Thần tầng thứ ba?

Diệp Tiêu Huyền quan tâm trái phải, lẩm bẩm nói: "Đây là hai thế lực, ta rốt cuộc nên giết ai?"

Tiếp theo, vô số kiếm khí trong cơ thể ông bắn ra, thân ảnh chợt lóe xuất hiện trên cột kiếm khí, hai mắt bế nhãn, nhìn xuống phía dưới.

"Đến, ta đánh toàn bộ các người!"

Thanh âm thấu Cửu Thiên, đình tai nhức óc.

Lão tổ có chút phiêu.

Diệp Mạc Tà đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Phiêu sao? Ta cảm giác như thế nào cũng được, một người đánh toàn bộ không có gì không ổn!"

"Một đánh một, có chút quá khi dễ người, dù sao thực lực hiện tại không cho phép lão tổ khiêm tốn."

Diệp Mạc Tà lại nói: "Trường sinh, lão tổ sao đột nhiên trở nên khùng bố như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, người cũng là Thần Đế tăng thứ ba, lão tổ không trở nên mạnh mẽ, không được bị người vượt qua."

Diệp Mạc Tà nói: "Cũng đúng, ngoại trừ người, thiên phú của lão tổ ở Diệp phủ là mạnh nhất."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão tổ sắp ra tay rồi, các người không có ý định đi chơi một chút?"

Diệp Mạc Tà híp mắt, ánh mắt sắc bén như kiếm, rơi vào trên người mọi người Phiếu Miếu Kiếm Tông: "Bọn họ hình như là kiếm tu, vậy thì tìm bọn họ luận bàn một chút!"

Bá.

Bóng người lướt qua, nhanh chóng đi về phía mọi người Phiếu Miếu Kiếm Tông.

Thấy vậy.

Đám người Diệp Yêu Nhi, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong theo sát phía sau.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng bọn họ rời đi: "Những người này tới quá đúng lúc, một hồi thực chiến, kinh nghiệm đối chiến của mọi người lại có thể tăng lên không ít."

Hắn là không có khả năng tham gia vạn giới luận võ.

Đám người Diệp Mạc Tà nếu có thể đạt được kỳ vọng của hắn, tin tưởng tại Đại hội Luận Võ Vạn Giới, nhất định có thể đạt được thành tích không tồi.

Cuối cùng họ đã trưởng thành.

Thật khiến người ta vui mừng.

Lúc này.

Ánh mắt Bách Lý Thiên Đồ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh:
"Ta đến hạ lão giả này, các người đi chém giết người này."

Dứt lời, thân ảnh lão ta chột lóe, bay lên trời, vung kiếm tấn công Diệp Tiêu Huyền, kiếm khí khủng bố hoành không, tựa như ngân hà rơi xuống.

Diệp Tiêu Huyền nhìn kiếm quang đánh tới trước mắt: "Không nghĩ tới đối thủ đầu tiên chính là kiếm tu, vậy để cho chúng ta va chạm, xem kiếm của ai mạnh hơn."

"Dị tinh hội tụ, kiếm tấn!"

Dứt lời, kiếm quang vô tận hội tụ cùng một chỗ, bao bọc ở trên kiếm Dị Tinh.

Giờ khắc này.

Kiểm Dị Tinh giống như mở rộng vô số lần.

Một kiếm chém xuống, không thể tan vỡ.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên xuất hiện bảy kiếm Dị Tinh, vô biên thật lớn, Diệp Tiêu Huyền giận dữ chém một kiếm xuống, kiếm quang che khuất bầu trời, đập xuống phía Bách Lý Thiên Đồ.

Đúng vậy, chính là đập xuống.

Kiểm như chùy lớn khiến bầu trời vỡ vụn.

Điều này...

Kiểm đạo của hắn... Quá mạnh.

Bách Lý Thiên Đồ thân là Thái thượng trưởng lão của Phiếu Miếu Kiếm Tông, tu kiếm mấy ngàn năm, tự xưng là trình độ kiếm đạo đã rất khó gặp được đối thủ.

Thế nhưng kiếm đạo của Diệp Tiêu Huyền làm cho lão ta cảm thấy sợ hãi, nhất là kiếm Dị Tinh trong tay, tản ra bảy ảnh kiếm.

Chương 685: Hình như ta không có ân oán với các người

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí vô biên khuấy động, điên cuồng tàn sát bầu bãi trên bầu trời, cắt nát từng tắc từng tắc không gian.

Thân ảnh Bách Lý Thiên Đồ bay ngược ra sau, kiếm khí khủng bố nghiền ép, trên người hằn xuất hiện từng đạo vết nứt.

Giờ khắc này.

Bách Lý Thiên Phong dẫn đầu cường giả Phiếu Miểu Kiếm Tông đập không mà đi, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, chợt thấy thân ảnh Bách Lý Thiên Đồ bay ngược, mọi người ngừng lại.

Bách Lý Thiên Đồ nói: "Không cần phải để ý ta, chém chết Diệp Trường Sinh!"

Bách Lý Thiên Phong chần chờ trong chớp mắt, tiếp tục lướt nhanh về phía trước, một vị cường giả Cổ Thần tầng thứ ba, cho dù ở Phiếu Miểu Kiếm Tông cũng có địa vị rất cao.

Bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, ở Thiên Đạo Giới thế mà gặp phải một vị cường giả Cổ Thần tầng thứ ba.

Bách Lý Thiên Đồ thấy cường giả tông môn xông lên, tiếp tục nói: "Thiên Cung chủ, người còn không có ý định ra tay sao? Nếu lão phu thất bại, một mình người có thể ngăn cản hắn sao?"

Thiên Cửu Ca không chút do dự, hóa thành một đoàn hỏa diễm che trời, cắn nuốt về phía Diệp Tiêu Huyền.

"Giết Diệp Trường Sinh!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Phần Thiên Cung chen chúc xông lên, mục tiêu chính là Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với thế lực hai phương vây công, Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh. Hai bên Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Thiên Khô lão nhân, Lãnh Kinh Thiên lần lượt ra tay.

Đại chiến bắt đầu, ánh sáng vạn trượng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện trước mặt Bách Lý Thiên Phong: "Hình như ta không có ân oán với các người."

Bách Lý Thiên Phong nói: "ân oán, trên người người cất giấu cái gì, chẳng lẽ chính mình không biết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trên người ta cất giấu nhiều đồ đặc, thật đúng là không biết các người muốn tìm cái gì."

Bách Lý Thiên Phong lại nói: "Vậy ta nhắc nhở người, ngày xưa người nào dẫn lời kiếp buông xuống, chỉ cần người giao người này ra, chúng ta có thể thả người một con đường sống."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, biết bọn họ tới là vì Đạo Linh nhi: "Ta không biết các người muốn tìm người nào."

Xuy.

Đồ kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, kiếm quang khủng bố mà đi, vô cùng rực rỡ chói mắt. Ngay sau đó, kiếm quang lẳng không rơi xuống, tấn công về phía đầu của Bách Lý Thiên Phong.

Bách Lý Thiên Phong đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn kiếm quang từ hư không hạ xuống, kiếm khí khủng bố trên người lão ta bắn ra, giống như đài phun nước nghênh đón.

Oanh.

Oanh.

Kiểm khí kích động, nổ vang rung trời.

Thân ảnh Bách Lý Thiên Phong bay về phía sau, không gian sau lưng sụp đổ yên tĩnh. Ngoài ngàn trượng, lão ta mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, sắc mặt chợt thay đổi...

Đúng lúc này.

Một đạo kiếm quang chỉ thẳng vào trước mặt lão ta, tùy thời có thể xuyên qua mi tâm lão ta.

Sắc mặt Bách Lý Thiên Phong thay đổi, thân ảnh chợt lóe, ý đồ tránh thoát kiếm quang bao trùm, nhưng theo thân ảnh vừa động, kiếm quang vẫn chỉ thẳng vào trên người lão ta.

Kiểm khí... Rẽ?

Mẹ nó, làm sao làm được?

Bách Lý Thiên Phong hoài nghi mình tu kiếm đạo giả nhiều năm như vậy, chưa từng thấy kiếm khí rẽ ngoặt.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh cũng chấn động không thôi, thanh âm kích động nói: "Kiếm của ta cũng có thể rẽ."

Cuối cùng cũng có thể.

Ta thật mẹ nó thiên tài.

Ngày xưa Diệp Chiến Thiên phóng thích kiếm kỹ, đạo kiếm khí kia sẽ rẽ, dưới một kiếm, uy lăng Cửu Thiên.

Hao phí thời gian dài như vậy, hấn rốt cục cũng thật sự lĩnh ngộ kiếm kỹ Vô Lượng, làm được kiếm khí rẽ ngoặt.

Có chút phấn khích.

Sau này kiếm tùy ý động, lấy đầu thủ lĩnh địch ở ngoài ngàn dặm, cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên, kiếm quang quét ngang hư không, trực tiếp bao phủ thân ảnh Bách Lý Thiên Phong, dưới một kiếm, lão ta hình thần câu diệt.

Thu hồi một quả linh giới, Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, phát hiện Bách Lý Thiên Đồ táng thân dưới kiếm của Diệp Tiêu

Huyền.

Trên hư không chỉ còn lại một mình Thiên Cửu Ca vẫn đang khổ sở giãy dụa, nếu không phải lão ta có ưu thế Thần Hỏa, hẳn là cũng đã táng thân dưới kiếm Dị Tinh.

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, đại chiến bên ngoài đã không cần hắn nữa.

Thế nhưng đám người Bách Lý Thiên Phong xuất hiện, để cho hắn không thể không nói chuyện một chút với Đạo Linh Nhi.

Trong Thần Cung, Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Đạo Linh Nhi, còn chưa kịp mở miệng, người sau tiện tay vung lên: "Quyển thần thông kiếm đạo này cho người."

Diệp Trường Sinh nói, "Ta không phải tới muốn thần thông kiếm đạo."

Tay ngọc của Đạo Linh Nhi lần thứ hai vung lên: "Khối thạch thần bí này cho người, dùng để rèn đúc thần binh hoặc là khí thân thể, uy lực không kém kiếm Dị Tinh."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người không cần như vậy."

Đạo Linh Nhi lại phất tay, một tấm da thú xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Đây là bản đồ bên ngoài Thiên Hắc Ám Thời Không, giá trị là vô hạn."

Chương 686: Ta muốn cho thế giới một kinh hỉ

Diệp Trường Sinh vội vàng thu ba thứ trước mặt vào hệ thống: "Kỳ thật ta đến cũng không có ý gì khác, chính là nhìn xem thân thể người khôi phục như thế nào."

"Hiện tại xem ra người khôi phục không tệ, tiếp tục tu luyện đi, ta sẽ không quấy rầy người."

Đạo Linh Nhi: "..."

Nàng biết Diệp Trường Sinh tiến vào Thần Cung, là tính toán để nàng rời đi.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể lựa chọn đưa chí bảo cho Diệp Trường Sinh.

Tục ngữ nói, ăn người ngắn nhất, bắt người tay ngắn.

Diệp Trường Sinh đi trên quảng trường Thần Cung, khẽ thở dài một tiếng: "Trước kia ta cũng là người có lễ tiết, hiện tại lễ tiết của ta bị mất?"

"Ba món chí bảo đã khiến cho ta rơi vào tay giặc?"

Nói đến đây, hắn lần thứ hai xem xét ba món chí bảo trong hệ thống: "Thần thông kiếm đạo, vẫn thạch thần bí, bản đồ Thiên Ngoại Thiên."

"Ừm, thật thơm!"

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh hoàn toàn ném sự tồn tại của Phiếu Miếu Kiếm Tông lên chín tầng mây, cái gì tiềm ẩn uy hiếp, không tồn tại.

Hắn là loại người nhận đồ không làm việc sao?

Điểm mấu chốt cơ bản nhất của con người vẫn phải có.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn đột nhiên mở miệng, "Cũng không biết, lần sau cường địch đến đây, Đạo Linh Nhi sẽ cho ta cái gì?"

"Khoan hãy nói, thật có chút chờ mong!"

...

Bên ngoài Diệp phủ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lần thứ hai xuất hiện, lúc này đại chiến trên hư không đã kết thúc, mọi người thấy hắn xuất hiện, lần lượt lắng không bay xuống.

Diệp Tiêu Huyền nói: "Không nghĩ tới ta hiện tại mạnh như vậy, ít nhiều còn có chút không quen."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ, chờ người hoàn toàn quen thuộc với kiếm Dị Tinh, người sẽ trở nên mạnh hơn bây giờ."

Diệp Tiêu Huyền gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như vậy."

Diệp Trường Sinh cười không nói, ánh mắt rơi vào trên người đám người Diệp Mạc Tà: "Nguy cơ đã giải trừ, các người lại bắt đầu lịch lãm đi."

"Lão tổ, lúc này người mang theo bọn họ đi ra ngoài lịch lãm."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Có thể, ta vẫn tôn trọng tự do, thế giới lớn như vậy, ta cũng muốn đi xem một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Lần này lịch lãm kéo dài năm năm, ta ở Thiên Giới Đệ Nhất chờ các người."

Ánh mắt Diệp Tiêu Huyền dừng trên người đám người Diệp Mạc Tà: "Bọn nhỏ, đi thôi, ta dẫn các người bay, không đúng, ta dẫn các người đi lịch lãm."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Lão tổ, người thông thả một chút, cao tuổi rồi, cẩn thận thân thể không chịu nổi."

Thân ảnh Diệp Tiêu Huyền chợt lóe, biến mất trên hư không: "Yên tâm đi, thân thể lão tổ mạnh mẽ, người chờ chúng ta trở về!"

Lúc này.

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, ta đi với lão Huyết, tu vi của chúng ta đều gặp phải rào cản, vừa lúc nhân cơ hội này tìm kiếm một ít cơ duyên."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Đi đi, đừng quên ngày quay về."

Ngay sau đó.

Mọi người biến mất trên hư không.

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, rơi vào trên người mấy người Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, linh căn thuộc tính lôi này cho người."

Diệp Thập Vạn nhìn linh căn bay tới trước mặt, vội vàng nói: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thiên Khô, Phá Thiên, Tư lão, ba tấm linh giới này cho các người, các người sử dụng tùy ý tài nguyên bên trong. Thời gian năm năm, tu vi của các người nhất định phải đề cao."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Mở ra đại trận Diệp phủ, tất cả mọi người bế quan năm năm."

Mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi về phía Diệp phủ. Ngay sau đó, trên bầu trời Diệp phủ, Hỗn Độn Kiếm Đấu Trận xuất hiện...

Trận pháp thật lớn bao phủ Diệp phủ trong đó, linh khí và kiếm khí mênh mông tràn đầy bắn ra, hình thành một đoàn vòng xoáy che trời.

Giống như một cấm khu.

Bước vào trong đó sẽ bị kiếm khí cắn nuốt thành cặn bã trong nháy mắt.

Đang di chuyển về phía trước.

Thiên Khô lão nhân nói: "Thiếu chủ, vì sao phải bế quan năm năm?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn cho thế giới một kinh hỉ!"

Phần Thiên Cung.

Thân ảnh Thiên Cửu Ca xuất hiện, hỏa diễm nồng đậm bao phủ trên thân ảnh của lão ta, hơi thở càng thêm mạnh mẽ so với lúc ở Diệp phủ.

Ngay sau đó.

Lão ta đi ra từ trong hỏa diễm, ánh mắt rơi vào trên người đạo đồng trước cung điện: "Truyền lệnh xuống, để cho trưởng lão các cung đến nghị sự."

Đạo đồng khom người một cái, xoay người bước nhanh rời đi.

Trở về Phần Thiên Cung đã nửa năm, Thiên Cửu Ca một mực bế quan, một trận chiến ở Diệp phủ kết thúc, lão ta tuy rằng chạy trốn được từ dưới kiếm của Diệp Tiêu Huyền Kiếm, nhưng thương thế trên người vô cùng nghiêm trọng.

Nửa năm bế quan, thương thế trên người Thiên Cửu Ca khỏi hẳn, một thân tu vi càng lên một tầng.

Giây lát.

Trưởng lão các cung xuất hiện trong Phần Thiên Cung, Thiên Cửu Ca hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống: "Tình huống của Diệp phủ như thế nào?"

Một lão giả khom người: "Hồi Cung chủ, sau khi đại chiến ở Diệp phủ chấm dứt, Diệp Trường Sinh đã phong ấn phủ đệ, hiện tại nửa năm qua một chút động tĩnh cũng không có."

Chương 687: Phong ấn phủ đệ, bế quan

Thiên Cửu Ca nói: "Phong ấn phủ đệ, bế quan?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Xem ra Diệp Trường Sinh đang lắng đọng thực lực, trong khoảng thời gian này cũng không cần đi giám thị Diệp phủ nữa."

"Luận võ vận giới năm năm sau, tin tưởng Diệp Trường Sinh nhất định sẽ xuất hiện."

Lão giả lại nói: "Cung chủ, luận võ vận giới còn có thời gian bốn năm, Thiên Khư Cửu Cung đã bắt đầu chuẩn bị từ lâu, chúng ta có phải cũng nên chuẩn bị hay không."

Thiên Cửu Ca nói: "Danh ngạch đi núi Bất Tử, Phần Thiên Cung chúng ta nhất định phải có được. Diệp Trường Sinh đã là Cổ Thần, không có cách nào tham gia luận võ vận giới, tin tưởng lấy thực lực điểm hạo, đạt được danh ngạch hẳn là không khó."

"Đúng rồi, Phiếu Miếu Kiếm Tông bên kia không có dị động sao? Còn có điều tra rõ ràng vì sao Phiếu Miếu Kiếm Tông ra tay với Diệp Trường Sinh."

Lão giả lại nói: "Cung chủ, sau đại chiến Diệp phủ, Phiếu Miếu Kiếm Tông không có bất kỳ dị động nào. Về phần vì sao lại ra tay với Diệp Trường Sinh, hẳn là vì bảo tàng trong Vãn Kiếm U Uyên."

Thiên Cửu Ca giật mình: "Bảo tàng Vãn Kiếm U Uyên, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra."

Lão giả tiếp tục nói: "Bẩm Cung chủ, Băng Long viễn cổ ở Vãn Kiếm U Uyên phá bỏ phong ấn, các thế lực âm Dương Giới hoài nghi là Diệp Trường Sinh cởi bỏ phong ấn, bởi vì hắn chiếm được huyết mạch và xương cốt của Băng Long viễn cổ, còn có toàn bộ bảo tàng của Băng Long viễn cổ."

Về mặt Thiên Cửu Ca lộ vẻ ghen tị: "Vì sao vận khí của Diệp Trường Sinh tốt như vậy, bảo tàng Băng Long viễn cổ Vãn Kiếm U Uyên của âm Dương Giới thế mà đều rơi vào trong tay hắn, cơ

duyên của hắc cũng quá nghịch thiên.”

Lão ta ở Thiên Giới Đệ Nhất không sai, nhưng tin tức Vãn Kiếm U Uyên có Băng Long viên cổ và phi kiếm thiên ngoại, lão ta đã sớm biết.

Tất cả tu sĩ Phần Thiên Cung là thuộc tính hỏa, cho nên bảo tàng ở Vãn Kiếm U Uyên cũng không khiến bọn hắc động tâm.

Trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại lấy được bảo tàng gần vạn năm của Băng Long viên cổ, đây chính là tồn tại làm cho tất cả thực lực thêm nhỏ dãi.

Thật sự là người hơn người chết, hàng so với hàng hóa phải ném.

Mấy ngàn năm qua, bao nhiêu cường giả tiến vào Vãn Kiếm U Uyên, cũng chưa từng có được chỉ bảo trong đó, như thế nào lại để cho Diệp Trường Sinh chiếm được?

Chính xác thì hắc có sức hấp dẫn gì?

Trời đánh, vận khí sao lại tốt như vậy?

Im lặng trong chớp mắt.

Thiên Cửu Ca nói: "Tất cả mọi người bế quan đi, bốn Cung chủ đi núi Hỏa Diễm một chuyến, năm năm sau luận võ vạn giới, lại gặp Diệp Trường Sinh, nhất định phải có được chỉ bảo trên người hắc."
”

So với bảo tàng của Băng Long viên cổ, Tâm Diễm Hỗn Động trên người Diệp Trường Sinh càng làm cho Thiên Cửu Ca động tâm.

Mọi người khom người một cái, đứng dậy rời khỏi Phần Thiên Cung.

...

Diệp phủ.

Bên ngoài Hỗn Động Kiếm Đấu Trận.

Một đoàn người xuất hiện, cầm đầu là một nữ tử áo đỏ, nhìn đại trận trước mắt, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Tam gia gia, tòa đại trận này thật mạnh mẽ, xem ra trong Diệp phủ có một vị trận sư cường đại."

Lão giả áo trắng nói: "Đúng vậy, thật không nghĩ tới ở giới này còn có người mạnh mẽ như vậy, chỉ là đại trận phong ấn phủ đệ, chúng ta muốn tìm được Diệp Trường Sinh, sợ là rất khó."

Nữ tử áo đỏ nói: "Lần này chúng ta nhất định phải tìm Diệp Trường Sinh, vô luận trả giá bao nhiêu."

Theo đó, nàng bước ra, đi tới trước đại trận: "Vô Thần Giới, Văn Nhân Thanh Diên, cầu kiến Diệp Thiếu chủ."

Thanh âm như trời, quanh quẩn trên bầu trời Diệp phủ.

Theo thanh âm hạ xuống, không có đáp lại, khuôn mặt xinh đẹp của Văn Nhân Thanh Diên thay đổi, tiếp tục nói: "Văn Nhân Thanh Diên, cầu kiến Diệp Thiếu chủ."

Vẫn không có ai trả lời.

Lão giả áo trắng nói: "Tiểu thư, phủ này bị đại trận bao phủ, Diệp Trường Sinh căn bản không có khả năng nghe được thanh âm của tiểu thư, chúng ta vẫn nên rời đi đi!"

Văn Nhân Thanh Diên nói: "Rời đi, nếu như bỏ qua cơ hội này, chúng ta lại muốn tìm được huyết dịch Băng Long viễn cổ, đó chính là so với lên trời còn khó hơn."

"Diệp Thiếu chủ bế quan không ra, vậy ta sẽ ở chỗ này chờ!"

Lão giả áo trắng vội vàng nói: "Tiểu thư, nếu hắc vẫn không ra cửa, tiểu thư phải đợi mãi sao?"

Văn Nhân Thanh Diên nói: "Tam gia gia, truyền lệnh xuống, ở đối diện Diệp phủ xây dựng một tòa cung điện cho ta, ta cũng lần nữa bế quan, trong vòng mười năm ta tuyệt đối không rời khỏi nơi này, cho đến khi đợi được Diệp Thiếu chủ."

Lão giả áo trắng lắc đầu: "Tiểu thư, tội gì người phải vậy?"

Văn Nhân Thanh Diên nói: "Vì Võ Thần Giới, hết thấy đều đáng giá, dựa theo phân phó của ta đi làm."

Lão giả áo trắng lĩnh mệnh, xoay người rời đi, kế tiếp, không đến một tháng, đối diện Diệp phủ quả nhiên xuất hiện một tòa cung điện.

Chương 688: Đến tột cùng muốn làm gì

Văn Nhân Thanh Diên giải tán tất cả mọi người, chỉ có nàng một mình tu luyện trong cung điện, chờ Diệp Trường Sinh xuất quan.

Bên trong Diệp phủ.

Tất cả xảy ra bên ngoài, Diệp Trường Sinh đều biết rõ ràng, chỉ là hắn không có ý định xuất quan, bởi vì trong khoảng thời gian này, hắn muốn tiến vào tầng thứ tư của Thần tháp Tử Dương.

Luận võ vạn giới năm năm năm sau, chắc chắn sẽ là quần anh hội tụ, cao thủ như mây, lấy ưu tú của hắn tất sẽ bị rất nhiều người ghen tị.

Mặt khác, thế lực truy đuổi Đạo Linh nhi cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu muốn hóa hiểm thành an, chỉ có thực lực đủ mạnh mẽ.

Bởi vì ở trước mặt thế lực tuyệt đối, hết thảy đều là phù vân.

Trong nửa năm qua, hắn tu luyện thần thông kiếm đạo Đạo Linh Nhi cho hắn, tên là Càn Khôn Kiếm Ấn.

Vốn tưởng rằng Văn Nhân Thanh Diên chờ không được hắn sẽ rời đi, lại không nghĩ tới nàng lại ở bên ngoài Diệp phủ xây dựng một tòa cung điện.

Hành động này là muốn chinh đốn Diệp Trường Sinh sao.

Nữ nhân này... Đến tột cùng muốn làm gì?

Bên trong Diệp phủ.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, vừa mới ổn định thân ảnh, Đạo Linh Nhi đã xuất hiện bên cạnh hắn: "Muốn rèn vãn thạch huyền bí thành một thanh Thần kiếm, thật sự là quá lãng phí."

"Huống hồ cần tài liệu nhiều lắm, người căn bản cũng không có."

"Vậy người nói rèn đúc thành cái gì thì tương đối thích hợp?" Diệp

Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Đạo Linh Nhi, trầm giọng hỏi.

Đạo Linh Nhi lại nói: "Áo giáp đi, nếu có thể rèn thành áo giáp, hơn nữa phòng ngự của người, cho dù là Cổ Thần cao nhất cũng không có khả năng đả thương người may mắn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì rèn áo giáp!"

"Ai sẽ tới rèn?" Đạo Linh Nhi hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên là người, chẳng lẽ vẫn là ta?"

Đạo Linh Nhi biến sắc: "Diệp Trường Sinh, người không cần quá đáng, vẫn thạch thần bí này ở trong tay ta mấy vạn năm, nếu có thể rèn thành chiến giáp, ta sẽ đợi đến bây giờ sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người chính là Thiên Đạo, chẳng lẽ rèn áo giáp sẽ làm người khó?"

Đạo Linh Nhi tức giận: "Ta là Thiên Đạo không sai, nhưng ta không phải vạn năng."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Rèn áo giáp, đây chính là chuyện của luyện khí sư, ta vừa không có Thần Hỏa, cũng không có tài liệu khác, làm sao có thể rèn đúc thành công?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có Thần Hỏa. Người muốn tài liệu gì, nói cho ta biết, ta sẽ tìm cách."

Đạo Linh Nhi trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Người là quyết tâm để cho ta làm việc cho người?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không thể nói như thế, ta một lòng trở nên mạnh mẽ, cũng là vì bảo hộ người tốt hơn."

"Kẻ địch của người mạnh như vậy, với thực lực của ta bây giờ, cường giả tới, vài phút sẽ bị người ta giết."

"Cho dù là ta có lòng bảo hộ người, thực lực cũng không cho phép!"

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Dừng, đừng nói nữa, gặp

phải người, ta nhận thua.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người đây là đáp ứng giúp ta rèn áo giáp sao?"

Đạo Linh Nhi không vui: "Ta có thể không đáp ứng?"

Thật sự là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tiếp theo, nàng tiếp tục nói: "Để lại Tâm Diễm Hỗn Độn, còn có huyết mạch của người, nếu có chí bảo đủ cứng rắn, cho ta là được.”

Diệp Trường Sinh nói: "Cái này rất đơn giản.”

Ngay sau đó, hắn tiện tay vung lên, Tâm Diễm Hỗn Độn, huyết mạch, nghịch lân của Băng Long viễn cổ còn có hai viên châu màu đỏ xuất hiện.

Đạo Linh Nhi nhìn hết thấy trước mắt, hoa dung thất sắc: "Người... Trên người người lại có nhiều chí bảo như vậy.”

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Nhiều sao, đây chỉ là phần nổi của tảng băng trôi chí bảo của ta.”

Đạo Linh Nhi: "..."

Tiếp theo.

Diệp Trường Sinh biến mất không thấy đâu.

Đạo Linh Nhi khẽ thở dài một tiếng, đầu óc ong ong, sự tình làm sao có thể phát triển đến mức này, Diệp Trường Sinh thế mà bắt đầu sai khiến mình.

Nàng chính là Thiên Đạo chí cao vô thượng.

Ta nhận.

Ta lại nhận.

Chờ ta trở lại Thiên Đạo Cung, đến lúc đó lại tính sổ với người thật tốt.

...

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt bốn năm trôi qua.

Ngày hôm nay.

Trên hư không.

Từng bóng người xuất hiện, bọn họ đạp không lướt đi, lẳng không bay xuống, người cầm đầu chính là Diệp Tiêu Huyền.

Thân ảnh Tàng Thất xuất hiện, ánh mắt dừng ở cung điện đối diện Diệp phủ: “Nơi này vẫn là Diệp phủ? Sao lại có thêm một tòa phủ đệ.”

Dứt lời.

Một tiếng mở cửa truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tàng Thất ngậy ra như phỗng, đánh giá nữ tử áo trắng trước mắt, không tốt, là cảm giác động tâm.

Hòa thượng có chút xúc động.

Cô nương này... Quá wow.

Mắt Tàng Thất không chuyển động đánh giá Văn Nhân Thanh Diên, di chuyển tiến lên, hai tay chấp lại: "A Di Đà Phật, dám hỏi nữ thí chủ vì sao ở đây?"

“Có muốn bần tăng giúp người không?”

Chương 689: Hổn Độn bản nguyên

Văn Nhân Thanh Diên nhìn Tàng Thất: "Các người cũng là tới tìm chủ nhân Diệp phủ sao?"

Tàng Thất nói: "Đúng vậy!"

Văn Nhân Thanh Diên lại nói: "Vậy các người vẫn nên trở về đi, ta ở đây chờ bốn năm, cũng chưa từng gặp qua chủ nhân Diệp phủ một lần."

Tàng Thất vội vàng nói: "Thì ra cô nương là muốn vào Diệp phủ, hãy giao việc này cho bản tăng."

Văn Nhân Thanh Loan nói: "Hòa thượng, người chó đùa giỡn, chủ nhân Diệp phủ là người người nói gặp là có thể gặp sao?"

Tàng Thất cười nói: "Bản tăng chưa bao giờ khoác lác, nói gặp thì gặp, chuyện rất đơn giản"

Vẻ mặt Văn Nhân Thanh Diên mờ mịt nhìn Tàng Thất, chỉ thấy người sau bước đi không theo quy luật, đi tới trước cửa Diệp phủ.

"Diệp huynh, bản tăng đã trở lại, mở cửa đi!"

Âm thanh truyền ra, lặng ngắt như tờ.

Tàng Thất quay đầu lại, xấu hổ nhìn Văn Nhân Thanh Diên: "Đừng nóng vội, bản tăng lại thử xem, khẳng định có thể đi vào."

Vẻ mặt Văn Nhân Thanh Diên hồ nghi nhìn Tàng Thất, rất hiển nhiên, nàng cũng không tin Tàng Thất có thể tiến vào trong Diệp phủ.

Lúc này.

Tiêu Tuy Phong tiến lên, đi tới bên người Tàng Thất: "Hòa thượng, vô sự hiển ân cần, không gian thì rộng."

"Người đây là đang ở bên bờ phá giới điên cuồng thăm dò!"

Tàng Thất nói: "Cút xa một chút, cái này bần tăng gọi là giúp người làm vui, tư tưởng của người thật xấu xa."

Tiêu Tỳ Phong nói: "Giúp người làm vui, ta tin người cái quý, động phạm tâm, người cũng không sợ Phật Tổ trách tội."

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống: "Đừng nói những thứ vô dụng kia, nhanh chóng để Diệp huynh mở phong ấn đi!"

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đi ra từ tầng thứ năm của Thần tháp Tử Dương, trên gương mặt lộ vẻ hài lòng, bốn năm, hẳn đã từ tầng ba xông vào đến tầng sáu của Thần tháp.

Thu hoạch khá phong phú.

Nhưng một thân tu vi của hắn lại không thay đổi chút nào, vẫn dừng lại ở Cổ Thần tầng thứ nhất.

Một đạo tinh mang từ trên cao Thần Cung hạ xuống, Diệp Trường Sinh từ trong ánh sáng vàng đi ra, chậm rãi tới trước mặt Đạo Linh Nhi.

Diệp Trường Sinh trước tiên mở miệng: "Linh Nhi, áo giáp của ta đã rèn xong chưa?"

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, một bộ áo giáp lơ lửng trên không: "Đừng gọi ta là Linh Nhi, nếu không, đừng trách ta trở mặt."

"Được rồi!" Diệp Trường Sinh cười, khê giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hơi thở, trong suốt long lanh, giống như như thủy ngân nhảy lên.

Sắc mặt Đạo Linh Nhi biến đổi, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Hỗn Độn bản nguyên!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vốn là định cho người, nhưng người không quá thân thiện với ta."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi trầm xuống: "Kỳ thật, chúng ta đã rất quen thuộc, người cũng có thể gọi ta là Linh Nhi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không được, ta vẫn là gọi người là Thiên Đạo đi!"

Trong lúc nói chuyện, hắn tiện tay vung lên, thu áo giáp vào hệ thống, di chuyển về phía trước.

Đạo Linh Nhi nhìn bóng lưng hắn đi về phía trước: "Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao lại nhỏ mọn như vậy?"

Diệp Trường Sinh xoay người: "Người nói ta hẹp hòi, được, lần sau lại có người tìm người, ta sẽ không chút khách khí để bọn hắn mang người đi."

"Tốt tính không?"

Đạo Linh Nhi: "..."

Rời khỏi Thần Cung.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, dạy dỗ nữ nhân, có thể là một chuyện nhỏ.

Không thể vội vàng.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn đột nhiên mở miệng: "Tại sao bọn hắn trở lại?"

Cách thời gian luận võ vạn giới còn nửa năm, thế mà sớm trở về.

Dứt lời.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hỗn Độn Kiếm Đấu Trận bao phủ trên bầu trời Diệp phủ biến mất.

Ngoài phủ, Tàng Thất thấy đại trận tản đi: "Diệp huynh rốt cục xuất quan, bản tăng còn tưởng rằng hắn không cần chúng ta nữa."

"Cô nương, đến đây đi, chúng ta vào phủ một lần!"

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, người ngược lại hiểu khách, cũng không biết thân phận của nàng là gì, người đã dẫn nàng vào phủ?"

Tàng Thất nói: "Một tiểu cô nương mà thôi, chẳng lẽ còn có nguy hiểm sao."

Diệp Mạc Tà cười nói: "Tiểu cô nương, ta nhớ rõ ở trong Mê Vụ Sâm Lâm, hình như chính là một tiểu cô nương thiếu chút nữa đã giết người."

Tàng Thất vội vàng nói: "Chuyện quá khứ, nhắc tới nó làm gì?"

Mọi người nhao nhao cười to.

Kéo kẹt.

Cửa lớn Diệp phủ mở rộng, một bóng người đi ra, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Áo trắng như tuyết, thần thánh như tiên.

Chỉ có khí chất này, triệt để bắt chẹt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người mọi người: "Các người như thế nào trở về sớm vậy?"

Mọi người rơi vào im lặng.

Một bên, Diệp Tiêu Huyền mở lời nói: "Không trở về không được, những thằng nhóc này rất có thể gây họa."

"Đắc tội quá nhiều thế lực, đều bị vây công nhiều lần."

"Ta sợ bọn họ sẽ bị đánh chết nên sớm mang về trả lại cho người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Gây họa là chuyện tốt, chứng tỏ bọn họ có thực lực."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Người thật không ngại chuyện lớn, tên hòa thượng này thiếu chút nữa tiêu diệt một cái tông môn, người ta đã tuyên bố, muốn băm thây vạn đoạn hắn."

Chương 690: Tự gây nghiệt, không thể sống

"Mạc Tà, Yêu Nhi, Côn Lôn cũng không phải đèn cạn dầu."

Tàng Thất nói: "Lão tổ, không thể nói như vậy, giang hồ hung hiểm, nam hài tử cũng phải bảo vệ mình thật tốt."

"Hòa thượng nếu không diệt tông, đã bị người bắt trở về làm nam sủng, nữ nhân nếu phát điên, quá mẹ nó dọa người."

"Chết tiệt, không có chỗ an bài mị lực!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, lần này đi ra ngoài, tu vi của người không tăng lên bao nhiêu, da mặt ngược lại dày rất nhiều, có phong phạm của ta!"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, thời gian năm năm, cấp bậc của người sao lại không thay đổi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Năm năm nay ta không tăng lên cảnh giới, cho nên không có thay đổi."

Tàng Thất lại nói: "Diệp huynh, người nên mau chóng tăng lên cảnh giới đi, bằng không bần tăng và Mạc Tà huynh sẽ đuổi kịp người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thần Đế tăng thứ tám, thời gian bốn năm, một năm một cấp bậc, các người quả nhiên không khiến ta thất vọng."

Về mặt Tàng Thất kiêu căng: "Diệp huynh, không phải khoác lác, trước đó không lâu ở chiến trường vong linh, bần tăng đã giết một vị tu sĩ cấp Cổ Thần."

Người đẳng cấp, người đẳng cấp.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hòa thượng, ý của người là muốn luận bàn với ta?"

Tàng Thất nói: "Có thể, chờ luận võ vạn giới chấm dứt, bản tăng luận bàn với Diệp huynh một phen."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, người bành trướng rồi."

Tiêu Tuy Phong phụ họa nói: "Hòa thượng, người càng đi càng xa trên con đường chết."

Tàng Thất nói: "Nếu người không có lý tưởng, vậy có gì khác với cá muối, trên chiến trường vong linh, các người tận mắt nhìn thấy bản tăng đánh bại một Cổ Thần, chẳng lẽ còn giả sao?"

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Hòa thượng, người đánh bại Cổ Thần, nhưng hẳn có thể so sánh với Trường Sinh sao? Người sẽ không thật sự cho rằng thời gian năm năm, thực lực của Trường Sinh một chút cũng không tăng lên đi!"

Tàng Thất nói: "Bản tăng chính là muốn luận bàn với Diệp huynh, các người sao không thể ủng hộ ta chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, ta ủng hộ người."

Dứt lời.

Hơi thở trên thân ảnh hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một thân cấp bậc từ Cổ Thần tầng thứ nhất, trong nháy mắt tăng lên đến Cổ Thần tầng thứ năm.

Tàng Thất: "..."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, kỳ thật đột phá chính là đơn giản như vậy."

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh, bản tăng thu hồi lời vừa rồi, chúng ta nói cái gì cũng chưa từng phát sinh, có thể không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không thể, sau luận võ vạn giới, người nhất định phải luận bàn với ta một phen."

"Có điều người có thể yên tâm, ta ra tay sẽ vô cùng ôn nhu."

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói ôn nhu, da đầu hòa thượng đã tê dại, cúc hoa không khỏi căng thẳng, bởi vì hắn biết Diệp Trường Sinh ôn nhu sẽ đại biểu cho không chết, tùy tiện chơi đùa.

Diệp Mạc Tà lắc đầu: "Tự gây nghiệt!"

Tiêu Tuy Phong phụ họa: "Không thể sống!"

Vẻ mặt Tàng Thất không còn gì luyến tiếc: "Diệp huynh, hòa thượng làm sao cảm thấy người là cố ý."

Diệp Trường Sinh nói: "Không, ta cố tình."

Tất cả mọi người đều cười điên cuồng không thôi...

Lúc này.

Văn Nhân Thanh Diên tiến lên, cúi người một cái: "Vô Thần Giới, Văn Nhân Thanh Diên, bái kiến Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Văn Nhân cô nương có nghị lực thật tốt, ở bên ngoài Diệp phủ chờ ta bốn năm, người thật sự là quá cố chấp."

Văn Nhân Thanh Diên vội vàng nói: "Tiểu nữ tử không dám quấy rầy Diệp công tử thanh tu, thời gian bốn năm trong nháy mắt đã qua, có thể nhìn thấy Diệp công tử, thật sự là vinh hạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Văn Nhân cô nương vẫn nên biểu hiện mục đích đến đi."

Văn Nhân Thanh Diên nói: "Cầu một giọt máu Băng Long trong tay Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ngại quá, cô nương đến trạm, máu của Băng Long viễn cổ đã không còn."

Văn Nhân Thanh Diên biến sắc: "Diệp công tử chứ cự tuyệt, chỉ cần công tử nguyện ý, Vô Thần Giới chúng ta có thể dùng bất kỳ chí bảo nào trao đổi."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Văn Nhân cô nương vẫn là trở về

đi.”

Chí bảo với không chí bảo, hiện tại hẳn không thiếu nhất chính là chí bảo.

Quá nhiều, không sử dụng hết.

Ta thực sự muốn tìm thêm một số người đến dùng giúp.

Bằng không chí bảo quá nhiều, hẳn cũng không có động lực.

Trước Diệp phủ.

Diệp Trường Sinh xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng Văn Nhân Thanh Diên bịch một tiếng quỳ xuống: "Cầu Diệp công tử cho chút máu của Băng Long.”

Sao lại quỳ rồi?

Văn Nhân Thanh Diên lại nói: "Chỉ cần Diệp công tử đáp ứng cho máu Băng Long, Thanh Diên nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Diệp Trường Sinh quay đầu lại: "Văn Nhân cô nương, người như vậy khiến cho ta rất khó xử.”

Văn Nhân Thanh Loan nói: "Máu của Băng Long viển cổ liên quan đến an nguy của gia phụ, Diệp công tử giơ cao đánh khẽ, hãy cho gia phụ một con đường sống, Thanh Diên làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân của Diệp công tử.”

Diệp Trường Sinh xem như nghe hiểu, hóa ra cô nương này muốn máu của Băng Long viển cổ là vì cứu phụ thân nàng.

Chương 691: Diệp huynh, người quá coi thường chúng ta

Thật sự là một mảnh hiếu tâm, cảm thiên động địa.

Lúc này.

Ánh mắt Tàng Thất rơi vào trên người Văn Nhân Thanh Diên, trong lòng thầm nói, nếu ta có máu của Băng Long viễn cổ thì tốt biết bao?

"Diệp huynh, người nghe cô nương này cũng không dễ dàng, người có thể giúp thì giúp đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người thay đổi."

Tàng Thất nói: "Phật nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Diệp huynh, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi."

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, xuất hiện nhiệm vụ ẩn, thu phục Vũ Thân Giới, hoàn thành nhiệm sẽ vụ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm, Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, vậy đều có người.]

[Chủ nhân, yên lặng bốn năm, chẳng lẽ người không muốn đi ra ngoài xem một chút? Thế giới bên ngoài tốt đẹp biết bao, chẳng lẽ chủ nhân muốn ở lại Diệp phủ?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, Vô Thần Giới, đánh dấu thành công đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, Thiên Sơn, đánh dấu thành công đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, Vô Minh đạo đài, đánh dấu thành công đạt được một phần thưởng của hệ

thống.]

Liên tiếp truyền đến ba tiếng nhắc nhở, Diệp Trường Sinh giật mình, phát hiện ba địa điểm đánh dấu đều ở Thiên Giới Đệ Nhất.

Lại thêm đánh dấu núi Bất Tử, thoáng cái chỉ cần đến Thiên Giới Đệ Nhất đã có bốn chỗ cần được đánh dấu.

Hệ thống hoàn toàn cố ý.

Một nhiệm vụ hệ thống, bốn lần đánh dấu, hệ thống muốn thưởng bao nhiêu thứ tốt?

Cứ tiếp tục như vậy, nhất định ta phải càng đi càng xa trên con đường vô địch.

Hệ thống có ý định để cho ta cô đơn cho đến khi chết sao?

Có đui vàng đúng là khác.

Con đường vô địch là như vậy, đơn giản và nhàm chán.

Im lặng trong chớp mắt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Văn Nhân Thanh Diên: "Đứng lên đi, niệm tình một mảnh hiểu tâm của người, ta đáp ứng cho người máu của Băng Long."

Văn Nhân Thanh Diên vội vàng nói: "Thanh Diên tạ ơn đại ân của Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một cái bình ngọc xuất hiện trước mặt Văn Nhân Thanh Diên: "Cầm đi!"

Văn Nhân Thanh Diên nắm chặt bình ngọc: "Diệp công tử cần ta làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Về cứu phụ thân người trước, chúng ta gặp ở Vô Thần Giới."

Văn Nhân Thanh Diên cúi người một cái: "Thanh Diên ở Vô Thần Giới, cung nghênh Diệp công tử đại giá."

Tàng Thất nhìn Văn Nhân Thanh Diên rời đi, có chút không ổn: "Diệp huynh, người không có ý định thu Văn Nhân cô nương?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, nếu ta thu nàng lại, người có liều mạng với ta không?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh đùa giỡn cái gì, nữ nhân như quần áo, nam nhân như tay chân."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, di chuyển đi về phía Diệp phủ, trong miệng thì thảo tự nói: "Người đả thương tay chân ta, ta mặc quần áo của người."

...

Sau khi tiến vào Diệp phủ.

Tàng Thất thở dài một hơi: "Vẫn là nơi này tốt, không có giết chóc và tử vong, hòa thượng chỉ thích yên tĩnh như vậy."

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, người đừng quên, rất nhiều người chờ lấy tính mạng của người."

Tàng Thất khẽ thở dài, học tập giọng điệu của Diệp Trường Sinh: "Không có biện pháp, quá ưu tú, cũng phiền!"

Diệp Mạc Tà cười nói: "Ở trước mặt Trường Sinh, người nói ưu tú, hòa thượng, chỉ luận độ dày của da mặt, ta đã phục người."

Tàng Thất nói: "Mạc Tà huynh, da mặt hòa thượng nhiều nhất là thứ hai."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh mới là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Cách luận võ vụn vặt còn có thời gian nửa năm, các người nếu đã trở về sớm, thời gian ba tháng kế tiếp hãy ở Thần Cung trùng kích một đợt tu vi lần cuối."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh còn muốn tu luyện? Bốn năm giết chóc, không thể để cho chúng ta thả lỏng một chút sao?"

“Thả lỏng?” Diệp Trường Sinh trầm giọng: “Muốn thả lỏng cũng không phải là không thể, các người liên thủ, nếu có thể ở dưới tay ta vượt qua ba hiệp, nửa năm nay muốn làm gì thì làm, ta tuyệt đối không nhúng tay vào.”

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống: “Ba hiệp, tất cả chúng ta?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đúng!”

Tàng Thất nói: “Diệp huynh, người quá coi thường chúng ta.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe: “Vào Thần Cung, đánh một trận!”

Diệp Mạc Tà nói: “Ta vẫn lựa chọn tiếp tục bế quan!”

Tiêu Tuy Phong phụ họa: “Ta cũng vậy.”

Diệp Yêu Nhi nói: “Ta cũng vậy.”

Tàng Thất ngăn ra: “Các người cũng quá sợ đi, dũng khí liên thủ đánh một trận cũng không có?”

Diệp Mạc Tà nói: “Chúng ta không thích bị ngược!”

Ngay sau đó.

Mọi người tiến vào Thần Cung, quả nhiên thấy Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên quảng trường, ở bên cạnh hắn là đám người Diệp Thập Vạn, Hình Phá Thiên, lão Hàn.

Diệp Trường Sinh nói: “Đến đây, chiến sĩ, các người toàn lực một kích, không cần giữ lại bất cứ thứ gì.”

Tàng Thất nói: “Diệp huynh, kỳ thật bế quan cũng rất tốt, thật sự.”

Chương 692: Diệp huynh, người quá coi thường chúng ta (2)

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lùng: "Hòa thượng, huynh trưởng, Yêu Nhi, ra tay!"

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên khẩn trương, sắc mặt mọi người nghiêm nghị, hơi thở mêm mông trên người bắn ra, từng uy áp bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Hai chân Tàng Thất đậm đất, dưới chân xuất hiện màn sáng đỏ thẫm, điên cuồng khuếch tán, ba long ảnh quanh quẩn trên người.

Kiểm khí của Diệp Mạc Tà bắn thẳng lên đỉnh Thần Cung, kiểm quang ngập trời, hình thành vòng xoáy thật lớn.

Trên bóng dáng xinh đẹp của Diệp Yêu Nhi tản ra hàn khí lạnh lẽo, nơi đi qua, không gian sau lưng đóng băng, trên hai vai cũng xuất hiện hai đầu rồng.

Lần lượt là Huyền Sương Cự Long và Băng Long viễn cổ.

Ba người Tiêu Tuy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo tản ra kiểm khí, kiểm quang ba màu giống như thần huy, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Niếp Côn Lôn phóng thích long thể, cầm thương Tử Dương trong tay, long uy trên người hắn còn mạnh hơn so với Diệp Yêu Nhi.

Ngày đó Diệp Trường Sinh tiện tay ném cho Niếp Côn Lôn hai khối long cốt và long huyết, không nghĩ tới hai khối long cốt trong cơ thể hắn, lần lượt là Cửu U Huyết Long và Thái Hư Bá Vương Long có long uy thật đáng sợ, không hổ là Long Đế chí tôn.

So với đám người Tàng Thất, thực lực Niếp Côn Lôn vẫn là yếu nhất, nhưng sau lần lịch lãm này, cấp bậc của hắn không hề thua kém những người khác.

Diệp Trường Sinh nói: "Bắt đầu, các người ra tay!"

Ra lệnh một tiếng.

Mọi người chen chúc mà tới, từng đạo công kích rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, tiếng nổ tung truyền ra.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Thanh âm thấu không trung, quanh quẩn trong Thần Cung.

Thân ảnh mọi người bay ngược ra sau, đều không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, sức mạnh của thân thể này cũng quá đáng sợ.

Đối mặt với một kích của mọi người, Diệp Trường Sinh ngay cả linh khí cũng không có thúc dục, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể, cứng rắn đỡ một kích của bọn họ.

“Ta muốn ra tay, các người phải cẩn thận!” Thanh âm Diệp Trường Sinh truyền ra, trong nháy mắt xuất hiện mười bóng người lướt qua như U Linh, quyền lớn lay động trời oanh kích trên người mọi người.

Phanh.

Phanh.

Thân ảnh Tàng Thất và Diệp Mạc Tà bay ngược ra ngoài, trực tiếp bị đập khảm ở trên cung điện, xuống cũng không xuống được.

Khóe miệng Diệp Mạc Tà tràn ra vết máu, ánh mắt dừng trên người Tàng Thất: "Hòa thượng, có phải người thích bị ngược hay không?"

Vẻ mặt Tàng Thất ủy khuất, nhếch môi cười: "Ta... Ta cũng không biết Diệp huynh mạnh như vậy!"

Bên trong Thần Cung.

Đám người Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi đỡ lấy, lão đảo đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Các người không phải đều cảm thấy mình rất mạnh sao?”

Mọi người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vạn giới luận võ, thiên kiều hội tụ, các người thật sự có thể nổi bật ở trong luận võ?”

"Thế giới này không thiếu nhất chính là thiên tài, tư chất các người không kém ai, nhưng vẫn còn chưa đủ cố gắng."

"Nhớ kỹ một câu, người không ép mình một phen, người cũng không biết mình ưu tú cỡ nào!"

Diệp Mạc tà nói: "Trường Sinh, chúng ta nên làm như thế nào!"

Diệp Trường Sinh nói: "Trong ba tháng tiếp theo, ta sẽ cho các người tài nguyên vô tận, mặt khác sau này mỗi một ngày, các người lựa chọn một người luận bàn trong Thần Cung."

"Lão tổ, Vô Ý, Phá Thiên, Phàm Trần, lão Hàn, Kinh Thiên, kể cả ta, các người đều có thể lựa chọn."

Tàng Thất nói: "Mỗi ngày đều luận bàn? Tối tăm không có mặt trời, còn để cho người ta sống không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Hải Tiêu: "Hàn lão, kế tiếp hòa thượng sẽ luận bàn với người."

Lão Hàn nói: "Có thể!"

Tàng Thất lại nói: "Người phải kiềm chế một chút."

Hàn Hải Tiêu phóng thích cấp bậc: "Ta cũng muốn kiềm chế một chút, nhưng thực lực không cho phép!"

Tàng Thất kinh ngạc: "Cổ Thần? Lão Hàn người có độc!"

...

Lúc này.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng linh giới xuất hiện trước mặt mọi người: "Nhận lấy, tu luyện!"

Mọi người vội vàng nắm linh giới trong lòng bàn tay, ngay sau đó,

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, có phải có nhiều tài nguyên lắm hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Không nhiều lắm, các người không cần thay ta tiết kiệm, dùng hết sức lực đi!"

Diệp Mạc Tà: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chính là không có nhân tính như vậy!"

Sau đó.

Trong ba tháng.

Trong Thương Khung Thần Cung, tiếng kêu rên liên tiếp không hề gián đoạn. Đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất vô cùng hoài niệm bốn năm lịch lãm.

Mấy ngày nay, cuộc sống của bọn họ quá thê thảm, đã nói là luận bàn, nhưng đám người Diệp Tiêu Huyền lại hạ tử thủ.

Sau mỗi lần trọng thương, Diệp Trường Sinh sẽ dùng nước sinh mệnh siêu cấp để cho bọn họ nhanh chóng khôi phục, ngày này qua ngày khác, quả thực quá khó khăn.

Chủ yếu là Diệp Trường Sinh không có việc gì, cũng muốn luận bàn với bọn hắn, người nói đây là chuyện người làm sao?

Trên đỉnh Thần Cung.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, trên thân thể xuất hiện một bộ chiến giáp màu vàng, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phân biệt rõ ràng rốt cuộc là chiến giáp hay thân thể.

Chương 693: Thật vô nhân tính

Bộ chiến giáp này chính là Đạo Linh Nhi thay hắc rên, tên là: Thái Hư Long Giáp.

Bộ giáp này lấy vẩy thạch thần bí làm căn cơ, dung hợp huyết mạch của Diệp Trường Sinh, nghịch lân của Băng Long viễn cổ, trong đó còn có hai viên Thăng Huyết Châu.

Thái Hư Long Giáp ngoại trừ lực phòng ngự nghịch thiên ra, có thể hoàn mỹ dung hợp với thân thể Diệp Trường Sinh cùng một chỗ, bởi vì Thăng Huyết Châu, giáp này có thể cuộn cuộn không ngừng làm cho huyết mạch của Diệp Trường Sinh thăng cấp.

Diệp Trường Sinh thu hồi Thái Hư Long Giáp, thân ảnh chậm rãi dâng lên, lại phát hiện một bóng dáng xinh đẹp đứng ở bên cạnh.

Không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi.

Diệp Trường Sinh nói: “Người ở đây bao lâu rồi.”

Đạo Linh Nhi mở lời nói: “Từ lúc người bắt đầu dung hợp Thái Hư Long Giáp, ta vẫn ở chỗ này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy người có phải là... Thấy hết?”

Đạo Linh Nhi gật đầu: “Vóc dáng của người rất bình thường, không có gì hấp dẫn.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Đạo Linh Nhi tiếp tục: “Người đừng hiểu lầm, ta không phải cố ý nhìn người, chỉ là lo lắng người dung hợp thần giáp sẽ xảy ra nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người quan tâm ta như thế, mặc kệ, người nhìn ta, ta cũng nhìn người, như vậy mới công bằng.”

Đạo Linh Nhi biến sắc: “Đừng tưởng rằng ta ở trong Thần Cung, cũng thật sự không dám đánh người, hiện tại thực lực của ta đã

khôi phục, thời điểm người nói chuyện với ta, hãy sắp xếp cho tốt ngôn từ của mình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta mặc kệ, người phải bồi thường cho ta!”

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố hất bay Diệp Trường Sinh ra ngoài: “Bồi thường này... Người còn không hài lòng!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh: “Thật sao? Người có tin ta đặt người ở...”

Nói đến đây, hắn phát hiện hơi thở trên người Đạo Linh Nhi điên cuồng tăng vọt: “Chuyện này ta tha thứ cho người.”

Một nam nhân tốt không chiến đấu với nữ nhân.

Chuyện này không liên quan gì đến việc đánh hay không.

Đạo Linh Nhi thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi: “Người cũng dùng Thái Hư Long Giáp, một chút thù lao cũng không có ý định cho?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thù lao gì, người sẽ không phải là thèm muốn Hỗn Độn bản nguyên của ta sao? Quên đi, cho người, chờ cấp bậc của người khôi phục, sớm một chút rời khỏi Thần Cung, miễn mang đến phiền toái cho ta!”

Thật ra không biết.

Từ đầu Diệp Trường Sinh chính là chuẩn bị Hỗn Độn bản nguyên cho Đạo Linh Nhi, trong lòng hắn rõ ràng, Đạo Linh Nhi trong thời gian ngắn không có khả năng rời khỏi Thần Cung.

Cho dù thực lực của nàng khôi phục đến cao nhất, đó cũng chỉ là vô địch ở giới này mà thôi, thế lực dám ra tay với Thiên Đạo, tuyệt đối sẽ không yếu.

Tương lai bọn họ tất yếu sóng vai tác chiến, khiến cho Đạo Linh Nhi trở nên mạnh mẽ là rất cần thiết, hắn không thích một mình gánh vác tất cả.

Đương nhiên, hiện tại tu vi của Đạo Linh Nhi tăng lên, coi như là một lá bài tẩy của hắn.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hỗn Độn bản nguyên bay về phía Đạo Linh Nhi, thân ảnh biến mất trên đỉnh Thần Cung.

Lúc xuất hiện lại, hắn đi tới trên quảng trường Thần Cung: "Kỳ hạn ba tháng đã qua, chuẩn bị xuất phát đi Thiên Giới Đệ Nhất."

Bá.

Bá.

Từng bóng người từ bốn phương tám hướng hội tụ lại Thần Cung, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tàng Thất hưng phấn nói: "Rốt cục có thể đi Thiên Giới Đệ Nhất giả vờ bức bách, không đúng, đi Thiên Giới Đệ Nhất luận võ."

Mọi người: "..."

Thuyền tiên Cửu Long xuất hiện ở cửa vào Thiên Giới Đệ Nhất.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên boong thuyền, ở bên cạnh hắn là sáu người Diệp Mặc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Niếp Côn Lôn.

Bên trong lầu các trên thuyền, bốn người Kiếm Vô Ý, Lãnh Kinh Thiên, Huyết Phàm Trần và Hình Pháp Thiên còn đang tu luyện, còn những người khác trong Thần Cung.

Thiên Khô lão nhân, Tư Thanh Vân và chúng Thần Ma Bát Bộ ở lại Diệp phủ.

Tàng Thất nhìn cửa kết giới trước mắt: "Diệp huynh, từ nơi này đi vào chính là Thiên Giới Đệ Nhất, hình như có không ít người xếp hàng phía trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, tiến vào Thiên Giới Đệ Nhất, người tốt nhất nên khiêm tốn một chút, không nên luôn nói thật."

"Loại chuyện giả vờ này, nhất định phải vô hình mới trí mạng, giả bộ quá kiêu căng, rất dễ bị sét đánh."

Tàng Thất gật đầu: "Diệp huynh, yên tâm, ta hiểu, khiêm tốn!"

Diệp Trường Sinh thu thuyền tiên Cửu Long, đoàn người đập không bay xuống, xuất hiện trước cửa kết giới.

Chính ngay phía trước, hung thú mệnh mông bao trùm, ánh sáng vàng vạn trượng xông thẳng lên trời cao, thể lực các giới đến dự thi phô trương không phải lớn bình thường.

Thần thú làm tọa kỵ, xe kéo màu vàng, so sánh ra, nhóm người Diệp Trường Sinh thật sự khiêm tốn rất nhiều.

Thần thức của Diệp Trường Sinh bao trùm trên người mọi người, trong lòng thầm nói, vạn giới luận võ, cường giả không phải rất nhiều.

Một bên, Tàng Thất nói: "Diệp huynh, những tu sĩ này rất bình thường, một mình hòa thượng có thể đánh tất cả bọn họ."

Chương 694: Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Diệp Trường Sinh nói: "Đã nói phải khiêm tốn. Tu sĩ các giới tất có yêu nghiệt, chỉ là bọn họ chưa xuất hiện mà thôi, không nên khinh thường bất luận kẻ nào."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh dạy phải."

Lần này.

Sự xuất hiện của bọn họ không gây ra bất kỳ gợn sóng nào, rất thuận lợi đã tiến vào Thiên Giới Đệ Nhất.

Lúc này, một bóng người tiến lên, khom người một cái: "Hoan nghênh chư vị đến tham gia vạn giới luận võ, không biết chư vị đến từ giới nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Đạo Giới, Diệp phủ, Diệp Trường Sinh."

Lão giả áo đen gật đầu, giơ tay đưa một tấm lệnh bài cho Diệp Trường Sinh: "Mời Diệp công tử đi tới thành Võ Minh."

Diệp Trường Sinh thu hồi lệnh bài: "Làm phiền!"

...

Thành Võ Minh.

Mọi người xuất hiện ở ngoài thành, nhìn thành trì trước mắt, Tàng Thất nói: "Không hổ là thành trì của Thiên Giới Đệ Nhất, quả nhiên hùng vĩ nguy nga, tựa như Thần Thú ẩn nấp, tản ra hơi thở làm cho người ta kiêng kỵ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải là lớn một chút sao, có lợi hại như người nói không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, cường giả trong thành này không ít, xem ra giới này luận võ, đối thủ của các ngươi rất mạnh!"

Tàng Thất hăng hái: "Chúng ta cũng không kém, nhất là Mạc Tà, Yêu Nhi và Côn Lôn, một người so với một người càng kinh khủng."

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, di chuyển đi về phía trong thành, đúng lúc này, đột nhiên một trận tiếng ồn ào vang lên.

Có người kinh hô nói: "Mau nhìn, con của Thần Tinh Thần của Tinh Thần Giới. hần chính là tinh thần thể vạn năm khó gặp, có thể chiếm sức mạnh của ngôi sao làm của riêng, nghe đồn hần cố ý áp chế tu vi, bằng không cảnh giới đã sớm đột phá Cổ Thần rồi."

"Đúng vậy, Trích Tinh Tử nếu không phải có thể áp chế cảnh giới, hần đúng là Cổ Thần trẻ tuổi nhất ngàn năm qua."

Lại có người nói: "Con của Thần Tinh Thần tính là cái gì, Ngũ Hành Tiên Tử mới là mạnh nhất, nàng chính là tiên nữ hoàn mỹ nhất trong lòng ta."

Một người nói: "Không đúng, Huyền Mạc Tiểu mới là mạnh nhất, hần chính là tồn tại có hy vọng lấy được vị trí thứ nhất trong vạn giới luận võ lần này."

Nghe mọi người bàn tán, cãi vã, rất nhiều người lắc đầu, nhìn về phía Trích Tinh Tử.

Đúng lúc này.

Tàng Thất biến sắc, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử bên cạnh Trích Tinh Tử: "Làm sao lại là nàng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người biết nàng sao?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, ngày xưa ta thiếu chút nữa diệt một tông môn, chính là tông môn nơi nữ tử này ở, người ngày đó tuyên bố muốn giết ta, cũng là nàng, Hồ Lệ Tinh của Ngọc Nữ Tông."

Nói đến đây, hần vội vàng xoay người lại: "Không nghĩ tới nàng lại ôm đuôi Tinh Thần Giới, nữ nhân này ngoan độc như rắn rết."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người lo lắng cái gì, một nữ nhân cũng khiến người đến mức như vậy?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, ta chủ yếu là muốn khiêm tốn, còn có nữ nhân này tu luyện công pháp và thần thể có chút đặc thù, hòa thượng gặp phải nàng luôn muốn phạm sai lầm!"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hồ Lệ Tinh: "Linh mị thể, hồ ly tinh, thật sự là người cũng như tên."

Lúc này.

Xe kéo của Trích Tinh Tử đi ngang qua bên cạnh nhóm người Diệp Trường Sinh, đột nhiên một tiếng ngựa hí trường truyền ra.

Âm thanh thấu khoảng không, đình tai nhức óc.

Mọi người theo tiếng nhìn, ánh mắt đồng loạt lướt qua trên xe kéo, quả nhiên thấy ánh mắt Hồ Lệ Tinh rơi vào trên người Tàng Thất: "Hòa thượng thối, quả nhiên là người!"

Tàng Thất chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, nữ thí chủ, người nhận lầm người rồi."

Hồ Lệ Tinh nói: "Hòa thượng, người có hóa thành tro, ta cũng nhận ra người."

Trích Tinh Tử nói: "Tinh Nhi, hòa thượng này đắc tội người sao?"

Hồ Lệ Tinh làm nũng nói: "Tinh ca ca, hòa thượng thối này nhìn trộm ta tắm rửa, thiếu chút nữa hủy hoại sự trong sạch của người ta."

Tàng Thất: "..."

Nữ nhân này lại vu hãm ta, thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Trích Tinh Tử nói: "Thành Võ Minh xảy ra chuyện gì, người nào cũng muốn vào, loại hàng hóa này cũng có thể tham gia vận giới luận võ sao?"

"Xem ra lần vận giới luận võ này cũng chỉ có Huyền Mạc Tiểu, Khanh Hồng Nhan và Ngũ Hành Tiên Tử có thể miễn cưỡng làm đối thủ của ta."

Hồ Lệ Tinh lại nói: "Tinh ca ca, người nhất định phải giúp người ta làm chủ."

Trích Tinh Tử hung hăng đề lên người Hồ Lệ Tinh, cười xấu xa nói: "Người chính là nữ nhân của ta."

"Người đâu, đánh hòa thượng này tàn phế, ném ra khỏi thành Võ Minh!"

Lúc này mới vừa bước vào trong thành.

Sẽ bị ném ra khỏi thành?

Tu sĩ có thể vào thành Võ Minh, đều đến tham gia luận võ.

Có phải Trích Tinh Tử làm việc quá tàn nhẫn hay không.

Có người nói.

Người thì biết cái gì?

Trích Tinh Tử chính là thiên chi kiêu tử của Phủ Giới Chủ của Tinh Thần Giới, ngay cả Giới chủ của Tinh Thần Giới cũng sủng ái hẳn.

Chương 695: Ta kém gì?

Luận bối cảnh, luận thực lực, luận địa vị, vậy hòa thượng kia có cái gì?

Cho dù hắn bị ném ra khỏi thành, cũng không có ai dám có oán hận.

Lại có người nói.

Lúc này.

Bên cạnh xe của Trích Tih Tử, hai lão giả đi về phía Tàng Thất.

Tàng Thất nhìn Diệp Trường Sinh, trực tiếp nói một câu: "Diệp huynh, tình huống không cho phép ta khiêm tốn."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì cao ngạo đến cùng là làm xong việc rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Yên tâm lớn mật mà làm, xảy ra chuyện gì, ta sẽ giúp người đi vòng."

Tàng Thất nói: "Thật giúp ta đi vòng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, chịu đựng được, ta nhịn bọn họ rất lâu."

Tàng Thất nghe thấy tiếng, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Muốn khi dễ hòa thượng, các người phải thất vọng."

Dứt lời, hắn bước đi từng bước về phía hai gã lão giả: "Không tới Cổ Thần, ngông cuồng cái gì?"

Bá.

Bá.

Hai chân hai gã lão giả đạp đất, mang theo khí thế không thể ngăn cản, tấn công về phía Tàng Thất, hai người tận lực khống chế linh khí, bằng không, những nơi đi qua, lâu các đã sớm hóa thành một

mảnh phế tích.

Tàng Thất ổn định thân ảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hai người trước mắt, hào quang màu đỏ đen dưới chân bắt đầu khuếch tán.

"Phục Ma... Đại ba chương!"

"Phật chỉ... Kinh Thiên!"

Theo hai công kích bay ra, trên hư không, bàn tay thật lớn rơi xuống, giống như đến từ ngoài trời.

Hung hăng vỗ lên người một gã lão giả, một tiếng nổ lớn âm âm truyền ra, trên mặt đất xuất hiện một đoàn hố sâu.

Dấu vết nổ tung lan ra bốn phía, tựa như mạng nhện.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người kinh hãi thất sắc, đều hoảng sợ nhìn Tàng Thất, hòa thượng này có chút biến thái!

Một chương đã ấn chết thủ hạ của Trích Tinh Tử trên mặt đất.

Một người khác lao nhanh tới, lại bị Phật chỉ xuyên thấu, thân ảnh bay ngược ra sau, giống như điều bị đứt dây.

Giết chết hai người trong nháy mắt?

Mũi bảy chân của Tàng điểm nhẹ, lướt qua hố sâu trên mặt đất, khi xuất hiện lại, hắn ở trên xe kéo của Trích Tinh Tử.

Bá.

Trích Tinh Tử ôm Hồ Lệ Tinh từ xe kéo bay ra ngoài, ngay sau đó, xe kéo nổ tung, hóa thành bột mịn.

Hồ Lệ Tinh nói: "Tinh ca ca, hòa thượng này rất mạnh, người phải cẩn thận hắn!"

Trích Tinh Tử buông Hồ Lệ Tinh ra: "Hắn mạnh? Vài phút ta sẽ dạy hắn làm người."

Bá.

Thân ảnh của hắc bay lên trời, linh khí mệnh mông tràn đầy bắn ra, thực lực Thần Đế cao nhất lộ ra. Cùng lúc đó, trên chín tầng trời, hắc ám che khuất bầu trời, từng ngôi sao xuất hiện.

Hào quang bắn xuống, hội tụ trên người Trích Tinh Tử.

Chiến thể Tinh Thần?

Có thể chiếm lực lượng ngôi sao làm của riêng, mỗi một công kích ẩn chứa áo nghĩa Tinh Thần?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Trích Tinh Tử: "Hòa thượng gặp phải đối thủ."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường sinh, hòa thượng có thể đánh bại hắc không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, huynh có nắm chắc đánh bại hắc không?"

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Hắc là có thể."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu người có thể đánh bại hắc, lần luận võ này người nhiều nhất tiến vào năm vị trí đầu, bởi vì ở trong thành này còn có năm người có thực lực còn mạnh hơn hắc."

"Huynh trưởng tu luyện kiếm đạo Vô Bại, đây chính là muốn tấn công đệ nhất."

"Về phần hòa thượng, nếu ngay cả người này cũng không thể đánh bại, vậy thì có chút hổ thẹn với phật thể của hắc."

Nếu như hắc không quên, Tàng Thất trưởng thành, nhưng là muốn trở thành thiên phật thần.

Nếu như ngay cả Trích Tinh Tử cũng không thể đánh bại, vậy năm năm lịch lãm này, xem như là lãng phí vô ích.

Ngang.

Ngang.

Từng tiếng rỗng ngâm truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Ba long ảnh quanh quẩn trên người Tàng Thất, trong đó hai hắc long dữ tợn khủng bố, giống như muốn cắn trời nuốt đất.

Trong lúc nhất thời.

Trên đường lớn.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất, sắc mặt đều đại biến, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Thật đáng sợ... Long tăng.

Hắn đến từ giới kia?

Trước kia cũng chưa từng nghe nói qua người này.

Thật sự chưa từng nghe qua? Đó là kiến thức của các người quá hạn hẹp.

Mấy năm qua, bí cảnh và cấm địa các giới xuất hiện một đội ngũ, trong đó có một hòa thượng.

Người ta gọi là Tà tăng Tàng Thất.

Có phải là hắn không?

Hòa thượng này là một nhân vật độc ác.

Tại sao ta không nghĩ tới hắn?

Ngay tại lúc mọi người nghị luận, trên hư không, một bóng người lẳng không xuất hiện, lơ lửng ở giữa Trích Tinh Tử và Tàng Thất.

“Thành Võ Minh nghiêm cấm tư đấu động võ, các người muốn bị hủy tư cách?”

Theo thanh âm truyền ra, lão giả áo trắng tiện tay vung lên, hắc ám và long ảnh bao phủ trên hư không, trong nháy mắt khôi phục lại trong cơ thể Trích Tinh Tử và Tàng Thất.

Thân ảnh Tàng Thất chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, nếu không phải lão đầu này xuất hiện kịp thời, ta nhất định đánh cho hắn hoàn toàn thay đổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này có cơ hội."

Chương 696: Ta kém gì? (2)

Lúc này.

Lão giả áo trắng lẳng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Lão phu là Thành chủ thành Võ Minh Thác Bạt Đức, hoan nghênh Diệp công tử vào thành."

Diệp Trường Sinh nói: "Thác Bạt Thành chủ khách khí rồi."

Thác Bạt Đức nói: "Cửa lớn của phủ Thành chủ luôn mở rộng cho Diệp công tử, lão phu cũng không bồi công tử nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Thác Bạt Thành chủ bận, ta ở trong thành tùy tiện đi dạo."

Thác Bạt Đức xoay người, ánh mắt xẹt qua mọi người: "Trước khi luận võ chưa bắt đầu, bất luận kẻ nào gây sự ở trong thành, đừng trách ta không nể mặt."

"Người tới, đưa hai người đã chết... Xiên ra ngoài cho ta!"

"Ta lại nói lần cuối cùng, thành Võ Minh không được phép động võ."

Ngay sau đó, thân ảnh của lão ta biến mất trên đường lớn, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Trích Tinh Tử một cái.

Trên đường, mọi người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong lòng đều sinh ra nghi hoặc, thiếu niên kia rốt cuộc có thân phận gì, thế mà làm cho Thác Bạt Thành chủ khách khí như thế.

Chẳng lẽ thân phận của hắn còn tôn quý hơn Trích Tinh Tử?

Diệp Trường Sinh nghe được tiếng nghị luận của mọi người: "Vô Ý, đi tìm một tòa tửu lâu, chúng ta ở lại trước."

Kiểm Vô Ý khom người một cái, xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên một bóng dáng xinh đẹp đập không mà đến, tựa như Tiên nữ Cửu Thiên lâm phạm.

Người tới không phải ai khác, chính là Văn Nhân Thanh Liên.

Võ Thần Giới, Văn Nhân Thanh Liên?

Nàng chính là ứng cử viên hàng đầu cho chức vô địch luận võ lần này, vốn tưởng rằng Văn Nhân Giới chủ bị thương, lần luận võ này Võ Thần Giới sẽ rời khỏi, không nghĩ tới nàng lại tới.

Đẹp quá!

Thắt lưng này...

Đôi chân dài này...

Ta không xứng!

Văn Nhân Thanh Liên xuất hiện, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người trên đường, ngay cả hai mắt Trích Tinh Tử cũng sáng ngời.

Chuyện gì xảy ra, vì sao nàng lại đi về phía thiếu niên kia?

Thiếu niên kia rốt cuộc là ai, đầu tiên là được Thác Bạt Thành chủ ưu ái, hiện tại lại được Văn Nhân tiên tử xem trọng.

Tất cả mọi người là nam nhân, ta có kém gì hần sao?

Kém gì?

Mọi người trăm mối không giải thích được.

Văn Nhân Thanh Liên tiến lên, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thanh Liên đã gặp qua Diệp công tử!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật trùng hợp, chúng ta gặp nhau nhanh như vậy."

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Tất cả đều phải cảm tạ đại ân của Diệp công tử, biết được công tử đến thành Võ Minh, gia phụ cố ý an bài phủ đệ, mời Diệp công tử dời bước."

Diệp Trường Sinh nói: "Cung kính không bằng tuân lệnh."

Cầm thú!

Tiểu bạch kiểm?

Hơi thở trên người hắn còn không mạnh mẽ, vì sao lại được Văn Nhân Thanh Liên xem trọng.

Một nam tử cao thâm khó lường: "Người này tất có chỗ hơn người, các vị không kịp."

Thành Võ Minh rất lớn.

Là loại vô cùng lớn.

Đoàn người đi ba con phố, mới đi tới trước mặt một tòa phủ đệ.

Phủ này cao vút trong mây, hùng vĩ nguy nga, xứng là cung điện cũng không quá đáng.

Văn Nhân Thanh Liên mở lời nói: "Diệp công tử, nơi này là biệt uyển của Võ Thần Giới ở thành Võ Minh, trước khi luận võ tỷ thí bắt đầu, đoàn người Diệp công tử hãy ở lại chỗ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Văn Nhân cô nương khách khí rồi."

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Là việc Thanh Loan nên làm."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Trích Tinh Tử là người của Tinh Thần Giới, người này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Mặt khác, trong thế hệ trẻ của Tinh Thần Giới, người mạnh nhất không phải là Trích Tinh Thần mà là Lận Tinh Thần."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Biết rồi."

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Không quấy rầy Diệp công tử nghỉ ngơi, Thanh Liên cáo lui trước."

Mọi người đưa mắt nhìn Văn Nhân Thanh Liên rời đi, vừa định tiến vào phủ đệ, một vệt mị ảnh xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Người tới không phải ai khác, chính là Hồ Lệ Tinh.

Tàng Thất biến sắc: "Nữ nhân này thật sự là âm hồn không tan!"

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, rốt cuộc người đã làm gì cô nương người ta!”

Về mặt Tàng Thất mờ mịt: “Không làm gì, ngày đó ta bị nữ nhân này mang về Ngọc Nữ Tông, sau đó ta đã mơ một giấc mơ kỳ quái.”

"Chờ ta tỉnh lại, nữ nhân này không cho ta rời đi, trong cơn tức giận, ta đã giết Ngọc Nữ Tông."

Một giấc mơ kỳ lạ?

Diệp Trường Sinh ý vị thâm trường nhìn Tàng Thất, biết giấc ơ trong miệng hắc hắc là mộng... xuân.

Hồ Lệ Tinh hắc hắc là khiến cho Tàng Thất, ôi.

Lúc này.

Hồ Lệ Tinh di chuyển tiến lên, đi tới trước mặt Tàng Thất: “Giữa chúng ta có hiểu lầm, quan hệ giữa ta và Trích Tinh Tử không phải như người tưởng tượng.”

Tàng Thất nói: “Bần tăng không có trí tưởng tượng, người và ta không có quan hệ.”

Hồ Lệ Tinh nói: “Sao lại không có quan hệ, người ở Ngọc Nữ Tông nửa tháng, thân thể trong sạch của ta đều bị người hủy đi.”

Tàng Thất biến sắc: “Nữ thí chủ, người nói chuyện là phải chịu trách nhiệm, cần thận ta cáo người phỉ báng.”

Chương 697: Ta kém gì? (3)

Trong đôi mắt của Hồ Lệ Tinh lóe ra nước mắt: “Hòa thượng thối, người thật sự không nhớ rõ đã làm gì ta?”

Tàng Thất nói: “Bần tăng chính trực như vậy, làm sao có thể làm gì người, người mau rời đi, không nên hủy hoại danh dự của bần tăng.”

Khuôn mặt Hồ Lệ Tinh tức giận: "Người thật sự muốn đối với ta như vậy sao? Người sẽ hối hận."

Tàng Thất lắc đầu, cười nói: "Không hối hận, không hối hận, sau hôm nay, giữa chúng ta không còn liên quan gì nữa."

Dứt lời.

Hắn đứng dậy đi vào trong phủ đệ, những người khác cũng di chuyển về phía trước, ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Hồ Lệ Tinh, thấy nàng lê hoa đái vũ.

“Kiếp hồng trần của hòa thượng tới rồi!”

"Cô nương này ngoại trừ có chút phóng đảng, những thứ khác đều rất tốt, loại nhân duyên này, thật sự là quá kỳ quái."

Bên ngoài phủ đệ, chỉ còn lại một mình Hồ Lệ Tinh đứng trong gió, nguyên bản nàng ta muốn Trích Tinh Tử giáo huấn Tàng Thất.

Không nghĩ tới tu vi của Tàng Thất lại tăng lên, cho nên nàng ta quyết định ở lại bên người Tàng Thất, dù sao bọn họ cũng có tiếp xúc da thịt.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới thái độ của Tàng Thất đối với nàng lại ác liệt như vậy, hoàn toàn không để ý đến tình cảm ngày xưa.

Tình cảm.

Nếu có tình cảm, Tàng Thất cũng sẽ không giết ra Ngọc Nữ Tông.

Nếu như có tình cảm, nàng ta cũng sẽ không để Trích Tinh Tử ra tay.

Nói trắng ra, đêm đó là xúc động trường phạt, nàng, chiếm đoạt Tàng Thất.

Đối với tất cả những gì đã xảy ra trong đêm đó, Tàng Thất chỉ cảm thấy là một giấc mơ.

Một giấc mơ dài, khi tỉnh mộng, tan thành mây khói.

...

Lúc này.

Thành Võ Minh.

Bên trong một cung điện.

Một bóng dáng xinh đẹp dựa vào cửa sổ, nhìn phi hạc lướt qua trước mắt, lẩm bẩm nói: “Trường Sinh, bảy năm rồi, người còn tốt sao?”

Nữ tử có đôi mi thanh tú, mắt phượng, má ngọc môi anh đào, hạo khí thanh anh, tiên tài trác đậm, thật là một tuyệt đại giai nhân.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trong cung điện, vội vàng đi tới bên cạnh nữ tử: “Lạc tiên tử, sao người lại u sầu như vậy?”

"Phải biết rằng người chính là ứng viên đoạt quán quân lần này."

An Lạc Nhi nói: “Đoạt quán quân, rất khó sao?”

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: “Nhưng nếu hắc tham gia, quán quân luận võ lần này không ai khác ngoài hắc.”

Dạ Lãnh Nguyệt nói: “Lạc tiên tử nói tới ai, Huyền Mạc Tiểu hay là Thiên Giới Đệ Nhất Lâm Lăng Khúc?”

An Lạc Nhi lắc đầu, lông mày nhíu lại: “Thực lực của bọn họ bình thường.”

Dạ Lãnh Nguyệt hồ nghi: “Đó là ai, có thể để Lạc tiên tử chúng ta

để ý như thế?”

An Lạc Nhi nói: “Hắn... Cũng không biết có tới tham gia luận võ hay không, thật hy vọng luận võ sớm bắt đầu, như vậy ta có thể đi ra ngoài xem một chút.”

Dạ Lãnh Nguyệt nói: “Lạc Nhi, lần luận võ này không giống như trước kia, các giới chuẩn bị đầy đủ, Tinh Thần Giới ngoại trừ Trích Tinh Tử ra, Lận Tinh Thần cũng tới.

“Còn Long Tộc có ba gã cường giả, Thái tử của Long Tộc Long Phong Uyên cũng tới.”

An Lạc Nhi nói: “Bọn họ cũng chỉ là hư danh mà thôi, mạnh mẽ thật sự chính là Khanh Hồng Nhan.”

Dạ Lãnh Nguyệt nói: “Cạnh tranh quá kịch liệt, ta cũng không biết có thể tiến vào mười vị trí đầu tiên hay không.”

An Lạc Nhi nói: “Người khẳng định không thành vấn đề.”

Dạ Lãnh Nguyệt lắc đầu: “Vậy cũng không nhất định, vừa rồi ở trên đường lớn, một tên hòa thượng lại khó phân trên dưới với Trích Tinh Tử.”

An Lạc Nhi khẽ nhún mày: “Hòa thượng? Người có biết tên hắn là gì không?”

Dạ Lãnh Nguyệt nói: “Nghe người khác gọi hòa thượng kia là Tà tăng Tàng Thất.”

“Là hắn!” An Lạc Nhi có lúm đồng tiền như hoa: “Bọn họ quả nhiên tới rồi, không nghĩ tới Tàng Thất lại có thể không phân trên dưới với Trích Tinh Tử.”

Nói đến đây, ý cười trên mặt nàng càng đậm, Tàng Thất cũng mạnh mẽ như vậy, Diệp Trường Sinh nên mạnh cỡ nào?

Chính mình hiện tại còn có bao nhiêu chênh lệch với hắn?

Dạ Lãnh Nguyệt vội vàng nói: “Lạc Nhi, người biết Tà tăng Tàng Thất sao?”

An Lạc Nhi gật đầu: “Quen biết, chúng ta vẫn là bằng hữu không tệ lắm.”

Dạ Lãnh Nguyệt càng thêm nghi hoặc: "Lạc Nhi, nhiều năm như vậy người chưa từng rời khỏi Ngũ Hành Thần Cung, làm sao có thể quen biết hòa thượng kia?"

"Chúng ta đã biết nhau từ rất lâu rồi." An Lạc Nhi cười nói: "Hắn tới rồi, lần luận võ này không ai có thể vượt qua hắn!"

Đúng lúc này.

Bóng người một bà lão xuất hiện, đi vào trong cung điện, An Lạc Nhi cúi người một cái: "Gặp qua sư phụ."

Người tới không phải ai khác, chính là Thần Ngũ Hành, Vân Bạch Tổ.

"Lạc Nhi, vì sư đến đây là muốn nói cho người biết, quy tắc của đại hội luận võ thay đổi, lần luận võ này, dưới năm mươi tuổi, không giới hạn tu vi, đều có thể tham gia."

Vân Bạch Tổ trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Cho nên trong khoảng thời gian cuối cùng, người nhất định phải tăng tu vi lên đến Cổ Thần."

"Huyền Mạc Huyền, Long Phong Uyên, Khanh Hồng Nhan, Lận Tinh Thần đều đã bế quan, người cũng không thể chậm hơn bọn họ."

Chương 698: Người nào còn không phải cường giả

An Lạc Nhi nói: "Sư phụ, vì sao đột nhiên thay đổi quy tắc?"

Vân Bạch Tố nói: "Quy tắc luận võ vẫn luôn do Thiên Giới Đệ Nhất chế định, quy tắc ở trước mặt cường giả, vĩnh viễn là thùng rỗng kêu to."

"Chúng ta không thể thay đổi, chỉ có thể làm cho mình mạnh hơn."

An Lạc Nhi gật đầu: "Sư phụ, Lạc Nhi sẽ bế quan, tranh thủ trước khi luận võ bắt đầu, bước vào cấp Cổ Thần."

Vân Bạch Tố tiện tay vung lên, một quả linh giới xuất hiện trước mặt An Lạc Nhi: "Linh giới này vì sư chuẩn bị tốt từ lâu, chính là tính toán người đột phá Cổ Thần thì giao cho người, hiện tại nó có ích."

An Lạc Nhi tiếp nhận linh giới: "Tạ sư phụ."

Vân Bạch Tố gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Dạ Lãnh Nguyệt: "Người cũng nhanh chóng trở về tu luyện, bằng không người ngay cả hai mươi vị trí đầu cũng không vào được."

Dạ Lãnh Nguyệt: "..."

Biệt uyển thành Võ Minh.

Diệp Trường Sinh lệnh cho mọi người đi xuống tu luyện, ngay khi mọi người vừa chuẩn bị rời đi, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện.

Chính là Văn Nhân Thanh Liên.

Nàng đi rồi trở về, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Văn Nhân cô nương đi vội vàng, là có việc gấp sao?"

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Vạn giới luận võ đã thay đổi quy tắc, ta cố ý đến đây nói cho Diệp công tử biết."

Thay đổi quy tắc?

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Văn Nhân Thanh Liên.

Diệp Trường Sinh nói: "Đổi thành cái gì, người nào thay đổi quy tắc."

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Các thế lực lớn của Thiên Giới Đệ Nhất sau khi thương lượng đã thay đổi quy tắc luận võ, tỷ thí luận võ ban đầu chỉ có mười giới tham gia."

"Lúc này đây, ngoại trừ các giới ra, các thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất cũng tham gia, hơn nữa bọn họ quyết định, người dự thi dưới năm mươi tuổi, không giới hạn tu vi."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là muốn mở rộng cánh cửa sau cho mình, hoàn toàn không để ý đến sống chết của người khác?"

Ánh mắt Văn Nhân Thanh Liên lóe lên, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Diệp công tử lại nói thật.

Thiên Giới Đệ Nhất vì sao đột nhiên thay đổi quy tắc, trong lòng mọi người ngầm hiểu lẫn nhau.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đám tôn tử này, không nói võ đức!"

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Quy tắc vĩnh viễn do cường giả chế định, ở trước mặt thực lực, quy tắc chính là một tờ giấy vụn, lúc nào cũng do cường giả định đoạt."

"Không tuân thủ quy tắc của bọn họ, chính là đối nghịch với bọn họ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Cường giả chế định quy tắc, bọn họ thật cho rằng như vậy là có thể giành được thắng lợi sao?"

"Vẫn còn quá trẻ."

Văn Nhân Thanh Liên lại nói: "Diệp công tử, cách luận võ còn có một đoạn thời gian, các người chuẩn bị trước đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ!"

Ánh mắt mọi người nhìn Văn Nhân Thanh Liên rời đi, Diệp Mạc Tà dẫn đầu mở miệng: "Trường Sinh, Thiên Giới Đệ Nhất đột nhiên thay đổi quy tắc, bọn họ rốt cuộc có ý đồ gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vào điện trước rồi nói sau."

Ngay sau đó.

Mọi người đi vào trong đại điện, Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống: "Thiên Giới Đệ Nhất đột nhiên thay đổi quy tắc, lại ngay cả một thông báo cũng không có."

"Căn bản là coi thường sự tồn tại của tu sĩ các giới, mà ý đồ chân chính của bọn họ, chính là muốn đạt được thắng lợi cuối cùng của trận luận võ này."

Tàng Thất tức giận nói: "Dựa vào cái gì bọn họ nói tính toán, sau khi thay đổi quy tắc, chúng ta một chút ưu thế cũng không có."

"Ai biết tu sĩ dưới năm mươi tuổi sẽ có loại biến thái gì, nếu đều giống như Diệp huynh, chúng ta làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Tàng Thất: "Hòa thượng, người nói như vậy, ta sẽ mất hứng."

"Ý của người là... Ta biến thái à?"

Tàng Thất vội vàng nói: "Diệp huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ là cảm thấy bọn họ quá đùa giỡn, luận võ sắp tới, bọn họ tùy tiện đã thay đổi quy tắc, có phải quá không phúc hậu hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Cường giả một tay che trời, kẻ yếu giống như con kiến hôi, pháp tắc của thế giới này chính là như vậy."

"Mặc kệ Thiên Giới Đệ Nhất có mục đích gì, cuối cùng cũng là thực lực quyết định hết thảy, cho nên trong khoảng thời gian cuối cùng, các người thả lỏng một chút, chuẩn bị nghênh đón luận võ."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, chẳng lẽ không cần chúng ta bề quan trùng kích tu vi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, tu luyện một đường, chú ý chính là vững vàng đánh. Khi lâm trận, cho dù trận luận võ này thắng lợi, đối với võ đạo sau này của các người không có bất kỳ chỗ tốt nào."

Tàng Thất nói: "Vậy mấy ngày tới, chúng ta làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ở trong thành dạo một vòng, hưởng thụ cuộc sống thật tốt."

Về mặt tất cả mọi người đều mờ mịt, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại đưa ra quyết định như vậy.

Diệp Mạc Tà lại nói: "Trường Sinh, nếu đã thay đổi quy tắc, vậy người có thể tham gia, dùng thực lực của người tuyệt đối quét ngang vô địch."

Chương 699: Người nào còn không phải cường giả (2)

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, cười nói: "Ta sẽ không tham gia, trận luận võ này vẫn là các người dự thi, để cho ta xem tiềm lực chân chính của các người."

Diệp Mặc Tà gật đầu: "Trường Sinh, ta sẽ không đi ra ngoài, mấy ngày nay bế quan, lại lĩnh ngộ kiếm đạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý, người đi cùng huynh trưởng thảo luận kiếm đạo."

Sau đó.

Những người khác nhao nhao mở miệng, cũng lựa chọn bế quan.

Quy tắc thay đổi, để cho bọn họ không có bất kỳ ưu thế nào, muốn ở luận võ đạt được thành tích, nhất định phải lần nữa tăng lên cảnh giới.

Sau khi mọi người rời đi, trong đại điện chỉ còn lại bốn người Diệp Trường Sinh, Huyết Phàm Trần, Hình Phá Thiên, Lãnh Kinh Thiên.

Huyết Phàm Trần nói: "Thiếu chủ, trước kia chúng ta chưa từng tham gia vạn giới luận võ, lần này bọn họ đột nhiên thay đổi quy tắc, có thể hay không là hướng về phía Thiếu chủ mà tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể nào, ta có ảnh hưởng lớn như vậy sao?"

Huyết Phàm Trần nói: "Thiếu chủ, tình huống trước mắt còn chưa rõ ràng, không thể xem nhẹ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đến cũng đến rồi, thuận theo tự nhiên, chúng ta không gây chuyện, nhưng cũng tuyệt đối không sợ chuyện."

"Cường giả chế định quy tắc, ai còn không phải cường giả?"

Lãnh Kinh Thiên nói: "Thiếu chủ, nơi này là địa bàn của Thiên Giới Đệ Nhất, bất kỳ một thực lực nào cũng là quái vật khổng lồ, thậm chí căn cổ đế."

Diệp Trường Sinh nói: "Sao tu vi các người càng mạnh, lá gan lại càng nhỏ."

Lãnh Kinh Thiên nói: "Thiếu chủ, nếu chỉ có chúng ta, đương nhiên không sợ hãi, chủ yếu là lo lắng cho an nguy của Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Không cần lo lắng cho ta, người ngày xưa muốn giết ta, hiện tại cổ trên mộ cũng cao hơn một người."

...

Võ Minh.

Bên trong một cung điện.

Vị trí trên cùng có một lão giả áo đen ngồi ngay ngắn, phía dưới, thân ảnh Võ Thanh Dương xuất hiện, còn có cường giả của Thiên Khư Cửu Cung, Phiếu Miểu Kiếm Tông.

Lúc này.

Một hơi thở mạnh mẽ xuất hiện, sương màu đen tràn vào trong đại điện, ngay sau đó, một bóng người từ trong sương mù đi ra.

Võ Huyền Đình phút chốc đứng lên, khom người vái chào: "Bái kiến Minh chủ."

Người tới không phải ai khác, chính là Minh chủ Võ Minh, Đông Phương Kiếm.

Lúc này.

Cường giả Thiên Khư Cửu Cung, Phiếu Miểu Kiếm Tông nhao nhao đứng dậy, thi lễ với Đông Phương Kiếm.

Đông Phương Kiếm nói: "Quy tắc luận võ đã thay đổi, nói vậy mọi người đều biết."

Trong lúc nói chuyện, lão ta ngồi xuống vị trí trên, nhẹ nhàng vung áo, khí phách lẫm liệt, hai mắt bế nghe.

Mọi người gật gật đầu, đồng loạt nói: "Đã biết."

Đông Phương Kiếm tiếp tục nói: "Phía trên có người muốn Diệp Trường Sinh, các người hẳn là biết, tất cả mọi người đều làm việc cho phía trên, cho nên chư vị vẫn phải xuất ra chút thành ý."

Phiếu Miểu Kiếm Tông Bách Lý Không Thành nói: "Lúc này, Kiếm Tông chúng ta phái ra ba Cổ Thần trẻ tuổi, chỉ cần Diệp Trường Sinh tham gia luận võ, nhất định phải bắt được hắn."

Thiên Khư Cửu Cung Quân Lâm Thiên nói: "Cửu Cung chúng ta nhận được nhiệm vụ bắt sống Diệp Trường Sinh, nhiệm vụ này chúng ta nhất định phải hoàn thành."

Đông Phương Kiếm nói: "Nhiệm vụ của Võ Minh cũng giống như vậy, cho nên mục tiêu của chúng ta nhất trí, kế tiếp chính là muốn có một kế sách vạn toàn, làm sao có thể dễ dàng bắt được Diệp Trường Sinh."

"Phần Thiên Cung, Phiếu Miểu Kiếm Tông đều đã giao thủ với Diệp Trường Sinh, hắn là biết hắn khủng bố, nơi này ta cũng không nói nhiều."

Bách Lý Không Thành nói: "Nói vậy, Đông Phương Minh Chủ đã có ý nghĩ, chúng ta rửa tai cung nghe."

Đông Phương Kiếm lại nói: "Bất Tử Sơn, nơi đó chính là nơi tốt nhất để chém giết Diệp Trường Sinh, chúng ta sớm bố trí, chỉ cần hắn bước vào trong đó, chính là cừu non mặc cho người ta chém giết."

Quân Lâm Thiên nói: "Được, cứ theo Đông Phương Minh chủ, trong Bất Tử Sơn, chúng ta đều dựa vào bản lĩnh."

Đông Phương Kiếm nói: "Nếu như có thể đánh bại Diệp Trường Sinh trong luận võ, cần gì phải tiến vào Bất Tử Sơn?"

Lúc này.

Võ Thanh Dương nói: "Minh chủ, nếu Diệp Trường Sinh không tham gia luận võ, vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Đông Phương Kiếm cười nói: "Hắn không tham gia, chẳng lẽ chúng ta không thể ép hắn tham gia? Đừng quên, bên cạnh hắn còn có rất nhiều người."

Võ Thanh Dương gật đầu: "Thuộc hạ hiểu rồi."

...

Trên hư không.

Thân ảnh ba người Quân Lâm Thiên, Bách Lý Không Thành, Đông Phương Kiếm lướt đi nhanh về ba phía khác nhau.

Trong tình vực vô tận.

Thân ảnh Đông Phương Kiếm ngừng lại, khom người một cái: "Đông Phương Kiếm bái kiến Lăng Thiên tiên tử."

Một bóng dáng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, giống như xuyên thấu tình vực vô tận, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Đông Phương Kiếm: "Tìm được hắn rồi sao?"

Đông Phương Kiếm nói: "Bẩm tiên tử, người cởi bỏ phong ấn cho Băng Long viễn cổ, chính là Diệp Trường Sinh của Thần Ma Tộc."

Hạ Lan Vận nói: "Người đã tìm được, vậy mang hắn đến cho ta."

Chương 700: Có phải ta bị gài bẫy hay không

Đông Phương Kiếm lại nói: "Hồi tiên tử, việc này chỉ sợ có chút khó khăn, hiện tại có hai thế lực lớn cũng muốn bắt Diệp Trường Sinh, sau lưng bọn họ cũng có thế lực cường đại ủng hộ."

Hạ Lan Vận nhú mày: "Ai muốn bắt Diệp Trường Sinh?"

Đông Phương Kiếm nói: "Tạo Hóa Môn và Tử Tiêu Cung."

Hạ Lan Vận nói: "Một tu sĩ hạ giới, lại liên tiếp trêu chọc nhiều thế lực như vậy, ta thật sự là càng ngày càng tò mò với hắn."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người không cần lo lắng Tạo Hóa Môn và Tử Tiêu Cung, chỉ cần giao Diệp Trường cho ta là được."

Đông Phương Kiếm có chút khó xử: "Tiên tử, việc này ta..."

Hạ Lan Vận tiện tay vung lên, một quả linh giới rơi trước mặt Đông Phương Kiếm: "Linh giới này là thưởng cho người, chờ sau khi thành công, còn có thể có trọng thưởng."

Đông Phương Kiếm tiếp nhận linh giới, vội vàng nói: "Tiên tử yên tâm, chỉ cần ở Võ Minh, thuộc hạ nhất định có biện pháp mang Diệp Trường Sinh đến."

Dứt lời, lão ta đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hạ Lan Vận mở lời: "Chờ một chút, giúp ta báo danh tỷ thí luận võ."

Sắc mặt Đông Phương Kiếm thay đổi: "Tiên tử muốn tham gia luận võ?"

Hạ Lan Vận nói: "Phòng ngừa vạn nhất, bởi vì ta không tin Tạo Hóa Môn và Tử Tiêu Cung."

...

Phía bên kia.

Trong hư không.

Quân Lâm Thiên xuất hiện trước một màn ánh sáng: "Đệ tử Quân Lâm Thiên, bái kiến lão tổ!"

Ngay sau đó, một lão giả bước ra khỏi màn ánh sáng: "Lâm Thiên, người đột nhiên đến là có việc gì?"

Quân Lâm Thiên nói: "Hồi lão tổ, Phiếu Miếu Kiểm Tông và Võ Minh đều tính toán ra tay với Diệp Trường Sinh, đệ tử sợ sẽ đột nhiên sẽ phát sinh biến cố."

Sắc mặt Quân Thích Thiên trầm xuống: "Phiếu Miếu Kiểm Tông và Võ Minh? Chẳng lẽ người không nói cho bọn họ biết, Diệp Trường Sinh là người Tạo Hóa Môn điểm danh muốn bắt?"

Quân Lâm Thiên nói: "Lão tổ, đệ tử biểu lộ thân phận, nhưng sau lưng bọn họ cũng có người, sau lưng Phiếu Miếu Kiểm Tông là Tử Tiêu Cung, sau lưng Võ Minh là Hạo Thiên Thần Cung."

Quân Thích Thiên biến sắc: "Người xác định là Tử Tiêu Cung và Hạo Thiên Thần Cung?"

Quân Lâm Thiên gật đầu: "Xác định."

Quân Thích Thiên nói: "Xem ra Diệp Trường Sinh còn có thể gây họa hơn cha hắn, cái này đều trừu chọc thế lực gì?"

Quân Lâm Thiên lại nói: "Lão tổ, hiện tại làm sao bây giờ?"

Quân Thích Thiên lâm vào trầm mặc, chính mình không dễ dàng nhận được nhiệm vụ này, nếu có thể mang Diệp Trường Sinh về, Thiên Khư Cửu Cung sẽ có thể tiến vào Tạo Hóa Thiên Giới.

Như thế nào nửa đường nhảy ra Tử Tiêu Cung và Hạo Thiên Thần Cung, quá không phải là người, không thể cho lão ta có một cơ hội phát huy sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Lão ta xoay người nhìn về phía màn sáng: "Đi ra đi!"

Ngay sau đó, hai bóng người xuất hiện, Quân Lâm Thiên nói: "Lão tổ định tính toán làm gì."

Quân Thích Thiên nói: "Để cho bọn họ và người đi tham gia vận giới luận võ."

Quân Lâm Thiên nói: "Linh hồn thể, tạ ơn lão tổ."

...

Biệt uyển thành Võ Minh.

Nhóm người Tàng Thất bế quan, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh.

Thật sự là nhàn rồi có chút nhàm chán.

Hắn quyết định tiến vào Thần Cung đùa giỡn với Đạo Linh Nhi.

Thuận tiện nhìn xem Đạo Linh Nhi có chí bảo cho hắn hay không.

Bên trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đập không mà đi, thân ảnh như ẩn như hiện, tung người vài cái, xuất hiện trên đỉnh Thần Cung.

Đạo Linh Nhi chợt thấy Diệp Trường Sinh đến: "Có chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì thì đến thăm người."

Đạo Linh Nhi cười nhạt: "Nói đi, muốn cái gì, có thể thỏa mãn người, ta nhất định thỏa mãn."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sao?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Người cho ta Hỗn Độn bản nguyên, để cho ta khôi phục thân thể, ta cũng không phải người nhỏ nhen."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Có bí pháp gì tăng lên tu vi nhanh chóng?"

Đạo Linh Nhi khó hiểu: "Người còn cần những thứ này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn cho những người khác tăng lên tu vi."

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, một quyển trục xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thiên Đạo Biến, bí thuật thích hợp cho bất kỳ ai."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận quyển trục, nhanh chóng duyệt qua một lần, bên tai đột nhiên truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt tới cấp bậc đại thành của Thiên Đạo Biến.]

Lúc này.

Đạo Linh Nhi lại nói: "Tu luyện bí thuật này có chút khó khăn, cho nên..."

Oanh.

Hơi thở trên người Diệp Trường Sinh tăng vọt, linh khí khủng bố bắn ra, bao phủ trên người Đạo Linh Nhi, người sau sắc mặt thay đổi, thanh âm khẽ run: "Người... Người đã học được rồi?"

"Không cần thận học được!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó lại nói: "Hình như còn tu luyện tới cấp bậc đại thành."

Tên này cố ý làm vậy.

Đây có phải là con người không?

Bí thuật Thiên Đạo Biến thâm ảo như thế, cho dù nàng tu luyện cũng có khó khăn.

Hắn làm thế nào mà hiểu được trong vài giây?

Trong nháy mắt tu luyện tới cấp đại thành, đây là năng lực lĩnh ngộ gì?

Diệp Trường Sinh thấy vẻ mặt Đạo Linh Nhi không thể tin: "Sao lại không tin? Người cho ta một đạo thần thông, ta để cho người chứng kiến phép lạ."

Khuôn mặt Đạo Linh Nhi lộ ra hồ nghi: "Ta còn thật sự không tin, cái gì bí thuật thần thông, người đều có thể trong nháy mắt tu luyện tới cấp đại thành."

Chương 701: Tất cả nghe theo người

Dứt lời, nàng tiện tay vung lên, lại một quyển trục xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, lúc này nàng cho Diệp Trường Sinh là kiếm đạo thần thông.

Kiểm đạo thần thông này không giống với những vũ kỹ khác, chẳng lẽ hệ số vô cùng vô cùng cao.

Năm đó nàng đạt được đạo quyển trục này, hao phí ước chừng trăm năm thời gian, mới chân chính lĩnh ngộ kiếm đạo thần thông.

Còn không phải là lĩnh ngộ toàn bộ, mà là cấp bậc nhập môn.

Bất động kiếm ấn.

Diệt Thiên Nghiệp, Trảm Thái Hư, Toái Cửu U, Diệt Luân Hồi.

Diệp Trường Sinh mở quyển trục trước mắt ra, rất nhanh duyệt qua một lần, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, không thể tin nhìn Đạo Linh Nhi.

"Người lại có kiếm đạo thần thông mạnh mẽ như vậy."

Về mặt Đạo Linh Nhi ngạo nghễ: "Thế nào, không phải là muốn chứng kiến kỳ tích?"

Hai chân Diệp Trường Sinh đạp không, thân ảnh bay lên không trung, không biết từ khi nào Thần kiếm Thái Hư xuất hiện trong lòng bàn tay.

Diệt Thiên Nghiệp!

Trảm Thái Hư!

Toái Cửu U!

Diệt Luân Hồi!

Bốn đạo kiếm kỹ xuất hiện trên Thần Cung, vô số kiếm khí kích động, hình thành bốn tòa không gian kiếm đạo.

Đạo Linh Nhi ngây ra như phỗng...

Diệp Trường Sinh thu hồi Thần kiếm Thái Hư, thân ảnh lảng không bay xuống: "Đa tạ kiếm đạo thần thông của người."

Đạo Linh Nhi nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Có phải ta bị hấn tính kể hay không?"

...

Diệp Trường Sinh từ trong Thần Cung đi ra, Kiếm Vô Ý xuất hiện trước mặt, khom người một cái: "Thiếu chủ, Văn Nhân cô nương tới."

"Vô Ý, đi thông báo cho đám người Tàng Thất xuất quan!" Diệp Trường Sinh nói xong, theo đó lại nói: "Đúng rồi, Văn Nhân cô nương đang ở nơi nào?"

Kiếm Vô Ý nói: "Hồi Thiếu chủ, ở trong tiền sảnh!"

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía tiền sảnh.

Văn Nhân Thanh Liên thấy Diệp Trường Sinh đến, vội vàng tiến lên: "Gặp qua Diệp công tử!"

Diệp Trường Sinh nói: "Văn Nhân cô nương không cần tu luyện sao?"

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Đây không phải là tìm Diệp công tử có việc sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chuyện gì vậy?"

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Phụ thân ta muốn gặp Diệp công tử, trực tiếp cảm tạ."

Diệp Trường Sinh nói: "Phụ thân người đến thành Võ Minh?"

Văn Nhân Thanh Liên gật đầu: "Ngay bên ngoài thành."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ ta một lát, có một số việc dặn dò, sau đó theo người đi gặp phụ thân người."

Bên trong biệt uyển.

Bảy người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Nhiếp Côn Lôn, Tiêu Tỳ Phong xuất hiện.

Thân ảnh trắng tấp như thương, đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Trường Sinh.

Tàng Thất trầm giọng nói: "Diệp huynh, đột nhiên cho chúng ta xuất quan, phát sinh chuyện gì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có việc gì, cuối cùng truyền thụ một đạo bí thuật cho các người, về phần có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, toàn bộ đều xem ngộ tính của các người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bí thuật này nếu người học được, luận võ ít nhất có thể dùng để bảo vệ tính mạng."

Tàng Thất hưng phấn nói: "Diệp huynh, bí thuật gì, mạnh mẽ như vậy sao?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đều lộ ra vẻ chờ mong, chỉ thấy Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng đạo tinh mang chui vào tử mi tâm bọn họ.

Ngay sau đó.

Mọi người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới tiền sảnh, xuất hiện bên cạnh Văn Nhân Thanh Liên: "Đi thôi, chúng ta xuất phát."

Văn Nhân Thanh Liên cúi người, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi ra ngoài biệt uyển...

Hai người đi tới bên ngoài Bắc Uyển, vừa muốn đứng dậy rời đi, trên hư không, một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, bao phủ toàn bộ thành Võ Minh trong đó.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên sương đen: "Lực lượng Tinh Thần, đây là cường giả Tinh Thần Giới đang đột phá?"

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Diệp công tử, hẳn là Lận Tinh Thần đang đột phá."

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ mạnh truyền đến, màn sáng vọt thẳng lên trời, giống như cột sáng chỉ thẳng lên trời, chống đỡ bóng tối trong hư không.

Diệp Trường Sinh nói: "Còn chưa xong, đột phá như vậy là muốn làm gì, thể hiện bọn họ bước vào Cổ Thần?"

Làm người không thể khiếm tốn như ta sao?

Ngay sau đó.

Trên hư không, lại xuất hiện một vệt ánh sáng.

Ngũ thái quang trụ, thần huy diệu thiên, khí thế trong nháy mắt nghiền ép những người khác.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Đây là ai?... Là nàng."

Văn Nhân Thanh Liên nói: "Diệp công tử quen biết Ngũ Hành tiên tử?"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Lạc Nhi là Ngũ Hành tiên tử?"

Văn Nhân Thanh Liên nghe tiếng, chắc chắn Diệp Trường Sinh nhất định biết An Lạc Nhi, có thể xưng hô như vậy, nhất định là người vô cùng thân mật.

Diệp Trường Sinh nói: "Văn Nhân cô nương, ta đột nhiên có chút chuyện, trước tiên không đi gặp phụ thân ngươi."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Văn Nhân Thanh Liên nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, lẩm bẩm nói: "Bọn họ quả nhiên có quan hệ mật thiết."

Trong giọng nói tràn ngập âm mưu.

Chương 702: Tất cả nghe theo người (2)

...

Bóng tối biến mất.

Cột sáng xông thẳng lên trời cũng theo đó biến mất.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại ngũ thải quang trụ, vẫn như trước bay thẳng về phía bầu trời.

Diệp Trường Sinh dừng lại trên một tòa lầu các, thân ảnh ngạo nghễ đứng, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía trong phủ đệ.

Lúc này.

Một hơi thở mạnh mẽ truyền đến, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, một bóng người xuất hiện trên lầu các đối diện hẳn.

Vân Bạch Tố nhìn Diệp Trường Sinh, sắc mặt hơi đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nàng lại nhìn không thấu thiếu niên trước mắt: "Các hạ là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người là ai?"

Vân Bạch Tố nói: "Nơi này là phủ đệ của Ngũ Hành Giới, người nói ta là ai."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là tới tìm Lạc Nhi."

Vân Bạch Tố hí hóp mắt lại: "Người là ai, làm sao có thể quen biết Lạc Nhi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người quen cũ."

Kỳ thật, hẳn muốn nói mình là nam nhân của An Lạc Nhi, nhưng nghĩ đến như vậy quá kiêu căng.

Dù sao làm việc khiêm tốn là tiêu chuẩn của hẳn.

Vân Bạch Tố nói: "Tại sao ta không nghe Lạc Nhi nhắc tới có một người quen cũ như người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người và Lạc Nhi rất quen thuộc?"

Vân Bạch Tố chính là sư phụ của An Lạc Nhi, người nói có quen không?

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, mang theo vô số ngũ thải thần quang, trong chớp mắt xuất hiện bên người Vân Bạch Tố.

Người tới không phải ai khác, chính là An Lạc Nhi.

Nàng lơ lửng trên hư không, ngũ thải thần huy minh mông tràn đầy quanh quẩn người, ánh mắt lóe lên, lảng lảng nhìn Diệp Trường Sinh.

Vân Bạch Tố liếc mắt nhìn An Lạc Nhi, thấy ánh mắt nàng lộ ra nhu tình, trong lòng thầm nói, chẳng lẽ bọn họ thật sự quen biết đã lâu?

Rất lâu.

Diệp Trường Sinh trước tiên mở miệng: "Người còn tốt sao? Có nghĩ tới ta không?"

An Lạc Nhi nói: "Ta rất tốt, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng gặp được người."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi, tìm một chỗ để nói chuyện, ta biết người nhất định có rất nhiều lời muốn nói với ta."

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu, bóng người xinh đẹp vừa chuẩn bị rời đi, mới nhớ tới Vân Bạch Tố ở bên người, cúi người một cái: "Sư phụ, Trường Sinh là đạo侶 của ta, Lạc Nhi và hắn tách ra nhiều năm."

Vân Bạch Tố nói: "Hiểu rồi, đi đi, người trẻ tuổi phải chú ý nhiều hơn, nhớ rõ mọi việc đều có chừng mực, hiểu không?"

An Lạc Nhi nói: "Đồ nhi hiệu!"

Diệp Trường Sinh nhìn Vân Bạch Tố, biết câu nói cuối cùng vừa rồi là nói cho hắn nghe, cái gì gọi là người trẻ tuổi phải chú ý nhiều hơn.

Hắn là loại người như vậy à?

Nhiều năm không gặp, chính là đơn thuần tâm sự.

Nói như ai cũng hết sức đói khát vậy.

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh lôi kéo An Lạc Nhi, hai người tựa như tiên, ngự kiếm mà đi.

Đang di chuyển về phía trước.

An Lạc Nhi mở miệng nói: "Mấy năm nay ta cố gắng tu luyện, hiện tại đã là Cổ Thần, về sau ta có thể bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, vậy người phải bảo vệ ta thật tốt, bởi vì kẻ địch của ta đặc biệt nhiều."

An Lạc Nhi gật đầu: "Không sợ, toàn bộ Thần thể Ngũ Hành của ta đã thức tỉnh, về sau sẽ trở nên mạnh hơn, người có bao nhiêu kẻ địch cũng không sợ."

Mẹ nó, thế mà có chút cảm động.

Lúc này, An Lạc Nhi lại tựa vào vai hắn, mỹ nhân trong lòng, hơi thở thơm như lan.

Nữ đại thập bát biến, càng thay đổi càng mê người.

Lời này thật sự là một chút cũng không sai.

An Lạc Nhi từ nhỏ đã là mỹ nhân, cách nhiều năm như vậy, càng lúc càng xinh đẹp, hơn nữa nàng có được thần thể ngũ hành.

Hiện tại dung nhan tuyệt thế, nam nhân nhìn sẽ phát điên, nữ nhân nhìn lại tự ti xấu hổ.

Ai, tiên tử tuyệt sắc như vậy, lại nằm ở trong ngực mình.

Có nhiều thứ, không cách nào khiếm tốn.

Ví dụ như ba phương diện mị lực, nhan sắc này...

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ tới cái gì, cúi đầu nhìn An Lạc Nhi: "Lạc Nhi, người đã đột phá Cổ Thần, ta có hai thứ đưa cho người."

An Lạc Nhi nói: "Ta cũng có thứ tặng cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người trước."

An Lạc Nhi khẽ nâng tay ngọc lên, một quả linh giới xuất hiện: "Bên trong linh giới này, toàn bộ là đồ vật hữu dụng của kiếm tu, ta cất giữ nhiều năm, hiện tại đều cho người, hy vọng đối với người có trợ giúp."

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của An Lạc Nhi: "Người xem đây là cái gì."

Đôi mắt An Lạc Nhi lóe lên, ánh mắt dừng ở trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Thần mạch Ngũ Hành? Người làm sao lại có Thần mạch Ngũ Hành, sư phụ nói rất khó tìm."

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi, nếu như người cần, ta có thể giúp người tìm thêm một chút."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đúng rồi, còn có một đạo bí thuật, hiện tại cũng truyền cho người."

An Lạc Nhi thấy bàn tay Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng đặt lên trán nàng, ngay sau đó, một tin tức xuất hiện trong đầu nàng.

Chính là Thiên Đạo Biến.

Chương 703: Một kiếm ra, vạn kiếm thần phục

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bí thuật này vô cùng vô cùng vô cùng mạnh mẽ, người nhất định phải tu luyện thật tốt. Đúng rồi, chuyện bí thuật, người tự mình biết là được, không cần nói cho những người khác, sư phụ người cũng không được."

An Lạc Nhi gật đầu: "Tất cả nghe theo người."

Vào đêm.

Ánh trăng bao phủ trên thành Võ Minh.

Đèn lồng đỏ treo trên đường phố, bóng người qua lại không ngừng.

Trên đỉnh một tòa lầu các.

Diệp Trường Sinh và An Lạc Nhi ngồi ngay ngắn, người sau vẫn tựa vào vai Diệp Trường Sinh, không có chút ý định rời đi.

An Lạc Nhi và Diệp Trường Sinh nói rất nhiều, giống như nói toàn bộ những lời giấu trong lòng nhiều năm như vậy.

Diệp Trường Sinh là một người nghe hoàn mỹ, hẳn biết An Lạc Nhi trải qua rất nhiều gian nan, một lòng một dạ đều tu luyện.

Từng là thiếu nữ hồ đồ, một mình bước lên con đường tu luyện, có thể có được thực lực hiện tại.

Làm thế nào có thể không khó khăn.

Làm sao có thể không cô đơn.

Làm sao có thể không nhớ hẳn?

Hai người ở cùng một chỗ, quả thực chính là hiện trường thức ăn cho chó cỡ lớn.

Gió đêm kéo tới, tóc giai nhân khẽ giương, phất qua hai má Diệp Trường Sinh, ngứa ngáy, rất thoải mái.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Lạc Nhi, thời gian không còn sớm, ta đưa người trở về."

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Sau lần luận võ này, ta sẽ rời khỏi tông môn, vẫn ở lại bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, đến lúc đó ta mang người rời đi!"

An Lạc Nhi chậm rãi đứng lên, mỉm cười với Diệp Trường Sinh: "Người không cần tiễn ta, ta tự mình trở về."

Dứt lời.

Bóng dáng xinh đẹp của nàng như ẩn như hiện, từ dưới màn đêm xẹt qua, biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh nhìn theo nàng rời đi, xoay người vọt tới phía biệt uyển.

Trở lại trong phủ đệ.

Bảy người Tàng Thất, Diệp Mặc Tà còn đang bế quan, một mình Diệp Trường Sinh tiến vào Thần Cung, thân ảnh vừa mới xuất hiện, Đạo Linh Nhi đã đi tới đối diện.

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Không sai sao? Ở cùng với tiểu đạo lữ dưới ánh trăng."

Diệp Trường Sinh nói: "Người giám thị ta?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Không đúng, ta nghe lời này sao có chút chua, có phải người ghen hay không."

Về mặt Đạo Linh Nhi mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên nàng không biết ghen là có ý gì.

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải người thích ta hay không, nếu thật sự yêu ta, người cứ lớn tiếng nói ra, ta sẽ không để ý thân phận của người."

Đạo Linh Nhi: "..."

Ta sẽ thích người sao?

Làm người thật sự có thể không biết xấu hổ sao?

Làm sao có thể có người vô sỉ đến trình độ như vậy sao.

Đạo Linh Nhi tức giận: "Ta chỉ muốn nói cho người biết, có người nhìn chăm chăm người, tốt nhất là cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không, vậy để cho bọn họ nhìn chăm chăm đi, không nghĩ tới người lại quan tâm ta như vậy."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi biến đổi: "Ta quan tâm người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chẳng lẽ không phải?"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Ta là lo lắng người bị người đánh chết, ta không có chỗ trú ẩn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nữ nhân là móng heo lớn, rõ ràng yêu ta muốn chết, ngoài miệng lại không thừa nhận."

"Kỳ thật, ta đều hiểu rõ, ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật."

Thân ảnh Đạo Linh Nhi chợt lóe, vọt tới sâu trong Thần Cung:
"Diệp Trường Sinh, người có độc."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nàng rời đi, khoanh chân ngồi, lòng bàn tay xuất hiện linh giới An Lạc Nhi cho hắn.

Bóng dáng xinh đẹp của Đạo Linh Nhi ngừng lại, hai má đỏ ửng, nóng bỏng: "Quá tức giận, ta đường đường là Thiên Đạo, lại bị hắn đùa giỡn."

"Diệp Trường Sinh càng ngày càng can đảm, nhất định phải nghĩ biện pháp chữa trị tốt cho hắn mới được."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh nhìn linh giới, phát hiện trong đó có rất nhiều

công pháp, vũ kỹ kiếm đạo, trong đó còn có mấy quyển sách cổ bị tàn phá, những thứ này hẳn là An Lạc Nhi lấy được từ trong bí cảnh.

Trong linh giới nhiều nhất chính là cổ kiếm.

Hệ thống quét, tổng cộng có ba ngàn.

Nàng vì tìm cho mình những cổ kiếm này, hẳn là trả giá rất nhiều.

Thật là một nữ nhân tốt.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, ba ngàn cổ kiếm lơ lửng trên không, hình thành một kiếm trủng loại nhỏ, ngay sau đó, hắn phóng tích song kiếm Hỗn Độn ra.

Một kiếm xuất ra, vạn kiếm thần phục.

Ba ngàn cổ kiếm xoay tròn như bay, quanh quẩn trên song kiếm Hỗn Độn.

Lúc này.

Diệp Tiểu Thất mở lời nói: "Chủ nhân, nếu song kiếm Hỗn Độn cắn nuốt ba ngàn cổ kiếm, nó hẳn là có thể dễ dàng thăng cấp đến tổ binh."

Diệp Trường Sinh nói: "Ba ngàn cổ kiếm này có phẩm cấp không tệ, như thế nào mới đến tổ binh, hẳn là sẽ đề cao một ít."

Diệp Tiểu Thất nói: "Hy vọng đi, kỳ thật tổ binh đã rất mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu nhân thủ một thanh tổ binh, có phải Thái Hư và Đồ Kiếm sẽ không có ưu thế hay không?"

Chương 704: Một kiếm ra, vạn kiếm thần phục (2)

Diệp Tiểu Thất lắc đầu: "Chủ nhân nói có chút đạo lý, nhưng kiếm tu chân chính, thần binh chỉ là một phân thực lực của hần, có chút kiếm tu cho dù dùng một thanh kiếm sắt bình thường, cũng có thể kiếm đạo vô địch."

"Bởi vì bọn họ có được kiếm tâm, kiếm niệm."

"Kiếm đạo của chủ nhân vượt qua quá nhiều kiếm tu, cần gì phải để ý đẳng cấp của một thanh thần binh?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói đúng, mọi việc không thể quá chú trọng ngoại lực, thực lực bản thân mới là vương đạo."

Phía bên kia.

An Lạc Nhi trở lại biệt uyển của Ngũ Hành Giới, bóng dáng xinh đẹp vừa mới bay xuống, một bóng người đã xuất hiện bên cạnh nàng.

Người tới chính là Vân Bạch Tố.

An Lạc Nhi cúi người một cái: "Lạc Nhi bái kiến sư phụ."

Vân Bạch Tố nói: "Lạc Nhi, người khi nào có đạo lữ, vi sư thế nào một chút cũng không biết."

An Lạc Nhi nói: "Sư phụ, Trường Sinh là đạo lữ trước khi ta đến Ngũ Hành Giới đã xác định, cũng sẽ là đạo lữ duy nhất trong đời ta."

Vẻ mặt Vân Bạch Tố nghiêm túc: "Lạc Nhi, thiên phú của người rất mạnh, tương lai không là vô hạn, cũng không nên bởi vì chuyện nam nữ mà trì hoãn chính mình."

An Lạc Nhi nói: "Sư phụ yên tâm, Lạc Nhi hiểu được."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Sư phụ, Lạc Nhi đi

xuống bể quan.”

Vân Bạch Tố nói: "Lạc Nhi, tu vi của người thăng cấp đến Cổ Thần, không cần bể quan, nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, chờ tham gia luận võ là được.”

An Lạc Nhi nói: "Sư phụ, Trường Sinh cho ta một Thần mạch Ngũ Hành, ta dự định bể quan cắn nuốt nó.”

Vân Bạch Tố nghe tiếng, sắc mặt thay đổi, thanh âm khẽ run rẩy: "Thần mạch Ngũ Hành, không có khả năng, thiên hạ làm sao có thể có Thần mạch Ngũ Hành?”

An Lạc Nhi khẽ nâng tay lên, một đoàn ánh sáng ngũ thải xuất hiện ở lòng bàn tay: "Sư phụ, người xem, đây có phải là Thần mạch Ngũ Hành hay không?”

Vân Bạch Tố kích động nói không nên lời: "Đúng... Đúng... Thật sự là Thần mạch Ngũ Hành.”

Ngay sau đó, bà mạnh mẽ để cho mình trấn định lại: "Lạc Nhi, người nhanh chóng dung hợp Thần mạch Ngũ Hành này, lúc vạn giới luận võ này, người khẳng định có thể tỏa sáng rực rỡ.”

"Đây sẽ là thời đại của người!"

An Lạc Nhi gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi, Vân Bạch Tố sau lưng đột nhiên mở miệng nói: "Lạc Nhi, đạo lữ của người, hiện tại hẳn có cấp bậc gì.”

"Không biết!" An Lạc Nhi nói xong, theo đó lại nói: "Ta nhìn không thấu cấp bậc của Trường Sinh.”

Vân Bạch Tố nhìn An Lạc Nhi rời đi, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Thiếu niên kia làm sao có được Thần mạch Ngũ Hành, hẳn thật sự là quá thần bí.”

"Lạc Nhi đến từ Vạn Thần Vực, vậy hẳn cũng là tu sĩ Vạn Thần Vực?"

Càng nghĩ càng cảm thấy rung động.

Tiên tay tặng Thần mạch Ngũ Hành, Vân Bạch Tố trong nháy mắt tràn ngập tò mò đối với Diệp Trường Sinh. Nguyên bản còn lo lắng An Lạc Nhi sẽ bối vì tình cảm nam nữ mà trì hoãn tu luyện.

Bây giờ có vẻ như nỗi sợ hãi của bà là dư thừa.

Đáy lòng Vân Bạch Tố không khỏi cảm thấy may mắn, mình không có ngăn cản An Lạc Nhi và Diệp Trường Sinh gặp mặt, hiện tại An Lạc Nhi dung hợp Thần mạch Ngũ Hành, tỷ thí luận võ nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Ngũ Hành Giới cũng sẽ vì vậy mà nhận được chỗ tốt vô tận.

Chớp mắt đã trôi qua bảy ngày.

Ngày hôm nay mở ra thời gian vạn giới luận võ.

Trong thành Võ Minh, dòng người bắt đầu khởi động, mọi người nhao nhao chạy tới đài Võ Minh chạy tới.

Đây chính là vạn giới luận võ trăm năm mới thấy một lần, hưởng chi quy tắc luận võ lần này thay đổi, các thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất cũng sẽ phái người tham gia.

Tuyệt đối là một sự kiện lớn.

Có thể may mắn được tận mắt chứng kiến là một may mắn lớn trong cuộc sống.

Bảy người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Tiêu Tuy Phong, Nhiếp Côn Lôn, Diệp Diệt Đạo xuất quan từ lâu, ở trong biệt uyển chờ Diệp Trường Sinh.

Trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh thu song kiếm Hỗn Độn vào trong hộp kiếm, thân ảnh chợt lóe, chuẩn bị rời khỏi Thần Cung.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trên đỉnh Thần Cung, Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại: "Có chuyện gì sao?"

Giọng nói Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng: "Nhớ kỹ lời ta nói, cẩn thận

một chút, người mạnh hơn người nhiều lắm, gặp chuyện thì khiêm tốn một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, không có chính miệng nghe được người nói yêu ta, ta làm sao nỡ đi chết?"

“Đừng dẫn một chút!” Đạo Linh Nhi trầm giọng.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta nói là sự thật, lời từ đáy lòng!"

Ngay sau đó, hắn biến mất trong Thần Cung.

Đạo Linh Nhi nhíu mày, nhìn vòng xoáy mở ra của Thần Cung: "Vẫn là để cho bọn họ đánh chết người đi!"

“Thật khiến người ta phiền lòng!”

Mỗi lần hảo tâm nhắc nhở, lời nói từ trong miệng Diệp Trường Sinh nói ra đã biến vị, để cho nàng ngay cả tâm tư tu luyện cũng không có.

Người nói làm ta tức giận.

Chẳng lẽ ta thật sự thích hắn?

Không thể nào, tuyệt đối không thể.

Chương 705: Luận võ bắt đầu

...

Trong biệt uyển.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, mọi người vội vàng tiến lên, ánh mắt hẩn từ trên người bảy người xẹt qua, thập phần hài lòng gật gật đầu.

“Xuất phát!”

Đoàn người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi về phía biệt uyển.

Trên đường lớn, bóng người như dật, ngựa xe như nước.

Diệp Trường Sinh nói: "Thật náo nhiệt."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, cũng quá nhiều người đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không thích? Nhiều người quan sát như vậy, nếu như người có thể đạt được thành tích tốt tại đại hội luận võ, sẽ là một trận thành danh."

Tàng Thất hưng phấn nói: "Hòa thượng ta đã không còn là hòa thượng ngày xưa, lúc này ta nhất định phải nổi danh vạn giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, trước đi đài Võ Minh."

Bởi vì số lượng tham gia luận võ và quan sát đại chiến tu sĩ rất nhiều, cho nên Võ Minh mở ra thông đạo.

Cho nên nhóm người Diệp Trường Sinh đến đài Võ Minh cũng không có hao phí quá nhiều thời gian.

Đài Võ Minh là một tòa vô cùng lớn trên không trung, giống như một tòa đảo nổi lơ lửng trên không, trên đó bao phủ một tòa đại trận.

Liếc mắt một cái nhìn lại, không nhìn thấy bờ.

Cẩn thận phỏng đoán, trên đài Võ Minh có thể chứa ba vạn người.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào đài, đưa ra lệnh bài ngày xưa Võ Thanh Vân đưa xuống, rất nhanh đã có người dẫn bọn họ đi tới khu vực của Thiên Đạo Giới.

Đến khu vực Thiên Đạo Giới, thân ảnh Võ Thanh Vân xuất hiện, nhìn thấy Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Diệp công tử tới rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta lại gặp mặt, không biết lần này các hạ có chuyện gì."

Võ Thanh Vân nói: "Lão phu tới để thống kê tuyển thủ dự thi của Thiên Đạo Giới, không biết Diệp công tử dự định để cho người nào dự thi?"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía bảy người Diệp Mạc Tà sau lưng: "Bảy người các người đi báo danh đi!"

Diệp Mạc Tà chậm rãi đứng dậy, mang theo sáu người khác chuẩn bị rời đi, lúc này, Võ Thanh Vân nói: "Diệp công tử không có ý định tự mình tham gia sao? Nếu để cho bảy người bọn họ dự thi, Thiên Đạo Giới chỉ sợ là sẽ thua."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, hạ giọng nói: "Diệp công tử, lão phu tiết lộ cho người biết, lần tỷ thí luận võ lần này, các giới chuẩn bị vô cùng đầy đủ, người xem bảy người bọn họ ngay cả một Cổ Thần cũng không có"

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế nào, tu vi không có đạt tới Cổ Thần thì không cho tham gia sao? Thiên Giới Đệ Nhất các người lại thay đổi quy tắc?"

Võ Thanh Vân vội vàng nói: "Diệp công tử hiểu lầm rồi, lão phu là hy vọng Diệp công tử có thể tự mình vào sân, như vậy có thể có được nhiều tài nguyên hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta chưa bao giờ thiếu tài nguyên, bọn họ có thể tham gia thì báo danh, không thể tham gia chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian của nhau, ta lập tức dẫn bọn họ rời đi."

“Có thể, đương nhiên có thể tham gia!” Võ Thanh Vân trầm giọng, theo đó lại nói: “Đúng rồi, mỗi một giới có một danh ngạch dự bị, nói cách khác nếu như toàn bộ tu sĩ giới này thất bại, giới này còn muốn tiếp tục tham gia luận võ thì có thể sử dụng danh ngạch dự bị.”

Diệp Trường Sinh nói: “Biết rồi, người dẫn bọn họ xuống báo danh!”

Võ Thanh Vân mang theo bảy người rời đi, khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, thần thức bao phủ toàn bộ đài Võ Minh.

Lão đầu này có gì đó kỳ lạ.

Vẫn muốn ta tham gia luận võ, rốt cuộc là có ý gì?

Ta thật sự không muốn làm đệ nhất luận võ.

Nào có người buộc người ta lấy vị trí thứ nhất, muốn khiêm tốn sao lại khó khăn như vậy?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiểm, tiếp tục nói: “Có chút thú vị, lần tỷ thí luận võ này thật đúng là náo nhiệt!”

Lúc này.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là An Lạc Nhi.

Nàng xuất hiện trong nháy mắt làm cho không khí đài Võ Minh đạt tới điểm cao, ánh mắt tu sĩ các giới đồng loạt bị nàng hấp dẫn.

An Lạc Nhi vô cùng cao quý, trên thân ảnh tản ra uy áp cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, ánh mắt nàng lóe lên, rất nhanh xẹt qua đài, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, khóe miệng nhắc lên ý cười.

Lạc tiên tử nở nụ cười.

Thật đẹp.

Ta bị luân hãm.

Quay đầu cười thật xinh đẹp.

Ánh mắt nữ tử trong đài rơi vào trên người An Lạc Nhi, trên đời này thế mà có mỹ nữ tuyệt sắc bậc này, không khỏi tự ti xấu hổ.

Diệp Trường Sinh thấy An Lạc Nhi đi tới bên cạnh hắn, vân đạm phong khinh: "Đi đăng ký đi!"

An Lạc Nhi nói: "Chờ ta."

Vân Bạch Tố mang theo An Lạc Nhi rời đi, lúc đi ngang qua Diệp Trường Sinh, nhẹ nhàng gật đầu với hắn.

Giờ khắc này.

Trên tầng trên cùng của đài Võ Minh, mấy bóng người xuất hiện, bọn họ chính là Đông Phương Kiếm, Quân Lâm Thiên và Bách Lý Không Thành.

Chương 706: Luận võ bắt đầu (2)

Đông Phương Kiếm nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Hắn chính là Thiếu chủ Thần Ma Tộc.”

Quân Lâm Thiên nói: “Cấp bậc của hắn là gì, ta thế nhưng nhìn không thấu hắn!”

Bách Lý Không Thành nói: “Nhiều nhất không vượt quá Cổ Thần tầng thứ ba, đến từ Thiên Đạo Giới thì có thể có cấp bậc cao bao nhiêu?”

Đông Phương Kiếm lại nói: “Luận võ lúc này, ngoại trừ muốn đối phó Diệp Trường Sinh ra, còn có Dị Ma Giới.”

Quân Lâm Thiên nói: “Dị Ma Giới đã hai ngàn năm không tham gia vạn giới luận võ, lúc này đây bọn họ thế mà xuất thế tham gia.”

“Xem ra Nho Đạo Giới lại sắp gặp nạn, bọn họ chính là tử địch ngàn năm.”

Bách Lý Không Thành nói: “Nếu muốn đối phó Dị Ma Giới, để cho người của Thái Học Cung đến là được, ta nhớ rõ Cung chủ Thái Học Cung có quan hệ rất tốt với Đông Phương Minh chủ.”

Đông Phương Kiếm mở lời nói: “Cung chủ Thái Học Cung đã tới, hắn cũng ở trong đài.”

Lúc này.

Thân ảnh Võ Thanh Vân xuất hiện, đi tới bên cạnh Đông Phương Kiếm, khom người một cái: “Minh chủ, Diệp Trường Sinh từ chối dự thi!”

Đông Phương Kiếm nói: “Danh ngạch dự bị cho hắn sao?”

Võ Thanh Vân gật đầu: “Cho...”

Đông Phương Kiếm trêu tức cười một tiếng: “Nếu đã cho hắn, vậy ta sẽ có biện pháp để cho hắn xuất chiến.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "An bài xong xuôi, để cho người dự thi của Dị Ma Giới và Thiên Đạo Giới đánh một trận."

"Trận đại chiến này, bất kỳ kẻ nào của Thiên Đạo Giới cũng không thể thắng cấp."

Võ Thanh Vân nói: "Hiểu rồi, ta sẽ xuống sắp xếp!"

Nửa canh giờ sau.

Diệp Trường Sinh sắp ngủ thiếp đi.

Đám người Diệp Mạc Tà mới trở lại khu vực Thiên Đạo Giới, trên mặt mọi người lộ vẻ ngưỡng trọng, nhìn qua sĩ khí không phải rất cao.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt ra: "Các người sao rồi?"

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, người dự thi luận võ lần này có thực lực quá mạnh, mới vừa rồi ở đẳng ký chỗ, người dự thi các giới cơ hồ là cấp Cổ Thần, so sánh ra, thực lực của chúng ta một chút ưu thế cũng không có."

Tàng Thất phụ họa: "Luôn cho rằng thực lực của mình không tệ, hôm nay bị đả kích thật sâu, một đám nội tình gì đó, trẻ tuổi như vậy đã là Cổ Thần."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tức giận nhất chính là vài tên dự thi của Nho Đạo Giới, Long Giới, Dị Ma Giới, còn có Thiên Giới Đệ Nhất, thế mà là Cổ Thần tầng thứ ba."

Diệp Trường Sinh nói: "Cổ Thần tầng thứ ba rất mạnh sao? Chưa đánh một trận, thắng bại không biết, há có thể làm yếu sĩ khí."

"Các người phải nhớ kỹ, mạnh mẽ không phải chưa bao giờ thất bại, mạnh mẽ là khi bại khi thắng."

"Chuột vừa phát uy, tất cả mọi người là mèo bệnh."

"Bí thuật ta truyền cho các người, đều tu luyện thành công?"

Diệp Mạc Tà nói: "Nhập môn."

Tàng Thất gật đầu: "Ta cũng vậy."

Diệp Yêu Nhi nói: "Ta tu luyện tới biến thứ hai."

Niếp Côn Luân nói: "Ta tu luyện tới biến thứ ba."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người không cần có gánh nặng trong lòng, cấp bậc cũng không có nghĩa là gì hết, lên lôi đài chính là giết."

"Chỉ cần không chết thì sẽ có cơ hội."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh nói rất đúng, xem ra là chúng ta quá khẩn trương."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Khẩn trương cái gì, thất bại là mẹ thành công, các người toàn lực ứng phó là được, con đường tương lai còn dài, cười đến cuối cùng mới là người thắng."

"Đừng quên, năm năm trước, các người cũng sẽ không nghĩ tới có cấp bậc như hiện tại."

Tàng Thất nói: "Có lý, chiến đấu một trận."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đánh một trận, không bức mình đến tuyệt cảnh, người vĩnh viễn không biết tiềm lực của mình lớn bao nhiêu."

"Ta tràn ngập lòng tin với các người!"

Lúc này.

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, chúng ta gặp An cô nương."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết, nàng đại biểu cho Ngũ Hành Giới, nếu gặp được nàng, các người toàn lực đánh một trận là được."

...

Đúng lúc này.

Một ánh sáng bạc xẹt qua đài Võ Minh, ngay sau đó, một thanh trường kiếm cắm ở đài.

Một nữ tử lẳng không bay xuống, chân kia...

Vừa dài lại trắng.

Một bộ quần áo màu đỏ thẫm, vóc người nở tung, bóng dáng xinh đẹp ngạo nghễ đứng trên trường kiếm: "Mời người dự thi các giới bắt đầu rút thăm."

"Lần tỷ thí luận võ này, người dự thi vạn giới tổng cộng có hai trăm người, hiện tại rút thăm, vòng đầu tiên tỷ thí bắt đầu, người thắng tiến vào một trăm vị trí đầu."

"Thi đấu quy định, trong trận đấu một bên nhận thua, luận võ lập tức chấm dứt, nếu như không nhận thua, không bàn sống chết."

Thanh âm vang vọng trên không, quanh quẩn ở đài Võ Minh.

Giờ khắc này.

Chỉ có thanh âm trong sáng của nữ tử phiêu đăng, trong sân một mảnh vắng lặng.

Không thể không nói, người xem thi đấu vẫn rất có tổ chất, dù sao người có thể đến quan sát thi đấu, đều là tu sĩ có thực lực không kém.

Đám người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi đứng dậy, đi về phía khu rút thăm.

Chương 707: Đánh dấu đài Võ Minh

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Vạn giới luận võ lớn như vậy, người dự thi mới có hai trăm người, có chút ít."

"Cũng không biết, một mình ta có thể đánh hai trăm người không?"

"Quên đi, vẫn là ngủ đi, nhiều người như vậy nhìn chăm chăm ta, rất an toàn!"

...

Trên đài Võ Minh.

Thân ảnh nữ tử váy đỏ lẳng không mà lên, trường kiếm rút ra quanh quần bốn phía bóng dáng xinh đẹp, ngay sau đó, võ đài trong nháy mắt bị chia thành một trăm võ đài nhỏ.

Mỗi một võ đài nhỏ đều bao phủ một tòa đại trận, đồng thời cũng có trình tự chuẩn xác.

Trong lúc ngủ mơ.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, hình như là khen ngợi kiếm đạo của nữ tử.

Không biết đã qua bao lâu.

Từng bóng người bay lên trời, tiến vào trên lôi đài.

Lúc này.

Kiểm Vô Ý thấp giọng nói: "Thiếu chủ, luận võ bắt đầu."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt nhập nhèm, giang cánh tay hoạt động một chút: "Bây giờ đã bắt đầu rồi?"

Dứt lời, thần thức của hắn quét qua, ánh mắt xẹt qua đám người Diệp Mạc Tà: "Chuyện gì xảy ra, đối thủ của bọn Tàng Thất như thế nào là tu sĩ ngoại giới, đây có phải cũng quá trùng hợp hay không."

Kiểm Vô Ý nói: "Ý của Thiếu chủ là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Có người cố ý làm vậy."

Sắc mặt Kiểm Vô Ý trầm xuống: "Thiếu chủ, vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía tầng cao nhất của đài Võ Minh: "Xem ra là có người muốn ép ta ra tay."

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, bọn họ nhắm vào chúng ta, chẳng lẽ cứ nhịn như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhịn, ta là loại người này sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước tiên nhìn tình huống rồi nói sau, thật sự không được, ta chỉ có thể để cho luận võ lần này kết thúc sớm."

Bốn người Kiểm Vô Ý giật mình, vẻ mặt mờ mịt, không biết Diệp Trường Sinh nói để luận võ chấm dứt sớm, rốt cuộc là có ý gì.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ vô cùng đơn giản, nếu có người cố ý nhắm vào bọn họ, mục đích chính là vì để cho hắn tham gia luận võ.

Vậy hắn trực tiếp một mình đánh hai trăm người dự thi, trực tiếp chấm dứt trận luận võ này không phải là được rồi sao.

Ý nghĩ đáng sợ như vậy, cũng chỉ có Diệp Trường Sinh mới dám có.

Quả thực chính là người điên từ đầu đến cuối.

Đúng lúc này.

Đột nhiên âm báo của hệ thống vang lên.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu đài Võ Minh, có lập tức đánh dấu hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công đài Võ Minh...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công đài Võ Minh, đạt được địa mạch Cửu Long.]

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, về mặt hơi giật mình, địa mạch Cửu Long là cái gì?

Ngay sau đó.

Hắn nhìn vào trang hệ thống, phát hiện chín đạo thần mạch xuất hiện trong lan can trụ vật của hệ thống, hình dạng như Thần Long, tản ra thần uy mệnh mông.

Đây là địa mạch Cửu Long?

Diệp Trường Sinh vội vàng kiểm tra giới thiệu về địa mạch Cửu Long trên hệ thống.

Thì ra địa mạch Cửu Long tự động hình thành trong vũ trụ, phạm là có nơi long mạch, tất có khí chuyển động lớn và cơ duyên lớn.

Một đạo long mạch hình thành vô cùng vô cùng vô cùng khó khăn.

Địa mạch Cửu Long xuất hiện, tuyệt đối là vạn năm không có một.

Có được địa mạch Cửu Long, bất luận kẻ nào tu luyện trong địa mạch, tốc độ đều tăng lên gấp trăm lần, trình độ khủng bố có thể tưởng tượng được.

Thì ra là một bảo địa tu luyện, không tệ, không tệ.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, địa mạch Cửu Long trực tiếp xuất hiện trong Thần Cung. Trong lúc nhất thời, tiếng rỗng ngâm chấn động trời trong Thần Cung, vô số khí vận chuyển tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Diệp Tiêu Huyền, Thác Bạt Thiên, Yến Ly Lạc, Đạo Linh Nhi, Diễm Xích Vũ nhao nhao hiện thân, nhìn địa mạch Cửu Long xuất hiện trước mắt, trên mặt bọn họ nổi lên vẻ kinh ngạc.

Đạo Linh Nhi biến sắc: "Địa mạch Cửu Long, đây chính là tồn tại trong thiên địa gần với thiên mạch, Diệp Trường Sinh đạt được như thế nào?"

"Trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?"

Người khác muốn có được một món chí bảo, khó như lên trời, Diệp Trường Sinh lại dễ dàng đạt được.

Nếu để cho người khác biết hắn có địa mạch Cửu Long, kết quả nhất định là bị đánh hội đồng mà chết.

Diệp Tiêu Huyền nói: "Số mệnh thật mạnh, mọi người có thể tiến vào trong số mệnh tu luyện."

Dứt lời.

Thân ảnh mọi người chợt lóe, đạp không tiến vào trong địa mạch Cửu Long.

Nhìn thấy cảnh này.

Đạo Linh Nhi mở lời: "Không phải là địa mạch Cửu Long sao? Ở trong Thiên Đạo Cung chính là có vài cái thiên mạch."

Nói đến đây, thân ảnh của nàng chợt lóe, xuất hiện trên địa mạch Cửu Long: "Số mệnh thật mạnh, địa mạch Cửu Long này sao lại mạnh như vậy, lực số mệnh có thể so với thiên mạch, có nó, tu vi của ta có thể đề cao lần nữa."

Chương 708: Địa mạch Cửu Long

"Xem ra lựa chọn ở lại bên cạnh hắc, quyết định này thật sự là quá đúng."

Phía bên kia.

Trên trăm tòa lôi đài.

Tỷ thí luận võ đã bắt đầu.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào lôi đài của Tàng Thất, bởi vì đối thủ của bảy người vòng đầu tiên, chỉ có đối thủ của Tàng Thất và Diệp Yêu Nhi là mạnh nhất.

Diệp Yêu Nhi đã tu luyện Thiên Đạo Biến đến biến thứ hai, hơn nữa nàng có được linh căn hệ băng, cho dù đối thủ là Cổ Thần tầng thứ hai, Diệp Trường Sinh cũng tin tưởng nàng có lực đánh một trận.

Tình huống của Tàng Thất thì khác, đối thủ có một thân tu vi đạt tới Cổ Thần tầng thứ ba, chênh lệch quá nhiều, cho nên trận chiến này đối với hắc mà nói có chút khó khăn.

Trong khi đó.

Tầng trên cùng của võ đài.

Một lão giả dáng người cao lớn xuất hiện, trong nháy mắt lão ta bước vào phòng, Đông Phương Kiếm vội vàng nói: "Chư vị, bản Minh chủ có chút việc riêng phải làm, chư vị tạm tránh."

Đám người Bách Lý Không Thành, Quân Lâm Thiên đứng dậy đi ra ngoài phòng, lão giả tiện tay vung lên, một đạo cấm chế bao phủ ở trên phòng.

Đông Phương Kiếm khom người một cái: "Bái kiến lão tổ."

Ánh mắt Thiên Huyền Túc âm kiết, thanh âm lạnh lùng nói: "Có người trộm đi địa mạch Cửu Long."

Đông Phương Kiếm nghe thấy tiếng, cả người ngậy ra như phồng, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được: "Lão tổ, địa mạch Cửu Long còn chưa thức tỉnh, căn bản không ai biết Võ Minh có địa mạch tồn tại."

Thiên Huyền Túc nói: "Nửa năm nay địa mạch Cửu Long dị động, đã ở bên bờ vực thức tỉnh, ngay lúc vừa rồi địa mạch đột nhiên biến mất."

"Ta thủ hộ địa mạch Cửu Long hơn một ngàn năm, mắt thấy sắp thức tỉnh, lại bị người khác nhanh chân lên trước, người này đang ở đài Võ Minh, vô luận như thế nào nhất định phải tìm được hắn."

Đông Phương Kiếm nhận thấy được Thiên Huyền Túc tức giận: "Có thể ở trước mắt lão tổ trộm đi địa mạch Cửu Long, thực lực của người này hẳn là vô cùng mạnh, có thể hay không là Tạo Hóa Môn hoặc là Tử Tiêu Cung."

Về mặt Thiên Huyền Túc ảm đạm: "Chủ yếu là... Ta ngay cả hơi thở của đối phương cũng không nhận ra, địa mạch Cửu Long đã biến mất."

"Quả thực quá khi dễ người, còn có thiên lý hay không?"

Đông Phương Kiếm: "..."

Thiên Huyền Túc di chuyển đi tới rìa phòng, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt nhìn vào bên trong võ đài, thần thức đáng sợ bao trùm ở trên người mọi người.

"Quá quý dị, ta không nhận ra hơi thở của địa mạch Cửu Long ở trên người những người này, đến tận cùng là ai, tâm huyết ngàn năm của ta cứ như vậy bị hủy trong chốc lát?"

Đông Phương Kiếm nói: "Lão tổ, có thể là địa mạch thông linh hay không, chính mình rời đi, bằng không làm sao có thể không cánh mà bay?"

Thiên Huyền Túc nói: "Người cảm thấy lão tổ là kẻ ngốc sao? Địa mạch Cửu Long thông linh, ta sẽ không biết hử, không có một chút biện pháp bảo hộ nào sao?"

Càng nói càng tức, địa mạch chính là dưới các loại bảo hộ, trong nháy mắt biến mất.

Quả thực quỷ dị làm cho người ta hít thở không thông.

Đông Phương Kiếm nói: "Lão tổ, vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Thiên Huyền Túc trầm tư trong chớp mắt: "Người tiếp tục chủ trì luận võ, sự tình mà Hạo Thiên Thần Cung dẫn dắt, nhất định phải làm tốt."

"Về phần địa mạch Cửu Long, ta tự mình đi tìm, cho dù có ba thước có giết thành Võ Minh, ta cũng phải tìm được địa mạch."

Giờ khắc này.

Trên lôi đài.

Tàng Thất đã bắt đầu tỷ thí với tu sĩ Dị Ma Giới.

"Thiên Đạo Giới, Tàng Thất!"

"Dị Ma Giới, Tà Thiên Tội!"

Sau khi hai người chào hỏi nhau, Tà Thiên Tội trầm giọng nói: "Hòa thượng, nhận thua đi, người thật sự quá yếu, ta ngay cả ý nghĩ giết người cũng không có."

Tàng Thất biến sắc: "Người xem thường bản tăng? Tới đi, muốn chết!"

Tà Thiên Tội nói: "Được, ta thành toàn cho người!"

Dứt lời, vô số ma khí màu đen bắn ra, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ bao phủ trên người Tà Thiên Tội.

Cổ Thần tăng thứ năm?

Tàng Thất: "..."

Ta nhỏ vào.

Người che giấu cấp bậc.

Tàng Thất nhìn Tà Thiên Tội, trầm giọng nói.

Tà Thiên Tội nói: "Hòa thượng, người có chút thú vị, thân là đệ tử Phật môn, miệng lại nói ra lời xấu xa."

Tàng Thất nói: "Đừng tưởng rằng người là Cổ Thần tăng thứ năm thì ta sẽ không đánh người."

Tà Thiên tội nói: "Được, ta cho người một cơ hội."

Hai chân Tàng Thất đập đất, ánh sáng đỏ đen dưới chân xuất hiện, trong nháy mắt nổi lên bao phủ trên người hắn, ngay sau đó phủ văn màu vàng kỳ dị xuất hiện.

Ngang.

Ngang.

Tiếng rống ngâm truyền ra, ba Thần Long chiếm cứ, long uy khủng bố bao trùm trên lôi đài.

Tà Thiên Tội nhìn Tàng Thất, trong hai mắt không hề gợn sóng nổi lên một tia khác thường: "Thú vị, thật sự là quá thú vị."

"Người dĩ nhiên là một vị ma tăng."

Tàng Thất nắm chặt Kinh Thiên Trụ trong tay: "Không, người có thể gọi ta là Long Tăng hoặc là Tà Tăng."

Tà Thiên Tội nói: "Mặc kệ người là tăng gì, gặp phải ta, chỉ có thể trách vận khí của người quá kém. Tuy rằng thực lực của người không phải Cổ Thần, nhưng người vẫn không tệ, nguyên bản là có thể thăng cấp."

Chương 709: Tàng Thất, Phật kiếm, Bồ đề bất diệt kim thân

Tàng Thất nói: "Nói nhiều như vậy làm gì, thắng cấp với không thắng cấp quan trọng sao? Chỉ cần đánh đủ sảng khoái là được."

Khóe miệng Tà Thiên Tội nhấc lên ý cười: "Có tính cách, ta thích, đánh đủ sảng khoái, ta thành toàn cho người, yên tâm ta sẽ không giết người."

Tàng Thất thở dài một hơi, thân ảnh mạnh mẽ lao về phía trước, mang theo ba ảnh của Thần Long, Kinh Thiên Trụ trong tay nện xuống phía Tà Thiên Tội.

"Kinh Thiên nhất bổng!"

Thân ảnh Tà Thiên Tội ngạo nghễ đứng, bát phong bất động, sương đen sau lưng hóa thành hình ảnh hai tên La Sát, lướt nhanh về phía trước nghênh đón Kinh Thiên Trụ của Tàng Thất.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, lôi đài kịch liệt lắc lư, cương khí bao phủ đại trận, trên đó xuất hiện từng vết nứt, tựa như mạng nhện.

Thân ảnh Tàng Thất bay ngược ra sau, hung hăng va vào trên bình chướng khí, Kinh Thiên Trụ trong tay bay ra ngoài.

Loảng xoảng.

Kinh Thiên Trụ rơi xuống mặt đất, thân ảnh Tàng Thất rơi xuống, khóe miệng tràn ra máu tươi, ở trong mắt hấn lóe ra vẻ kiên định.

Tà Thiên Tội nói: "Thần thông của người không tệ, đáng tiếc quá yếu, đi xuống đi, về sau có cơ hội chúng ta tái chiến."

Tàng Thất nói: "Người cho rằng cái này đã kết thúc sao?"

Dứt lời.

Hắn ngẩng đầu điên cuồng rống lên một tiếng, vô số ánh sáng vàng từ trên thân ảnh bắn ra ngoài, cả người giống như được hoàng kim tưới lên.

“Bồ Đề bất diệt kim thân!”

Tà Thiên Tội nói: "Có thể, ngươi là một đối thủ không tồi."

Tàng Thất bước từng bước về phía trước, lôi đài dưới chân xuất hiện dấu vết sụp đổ, đúng lúc này, sau lưng hắn xuất hiện một thanh kiếm.

Cổ kiếm treo ngược sau lưng hắn, phật pháp khủng bố bao trùm, trong đó ẩn chứa kiếm khí khiến người ta kiêng kỵ.

Phật kiếm.

Sát lục chi kiếm của Phật môn.

Đây là thần khí bản mệnh của hắn.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong võ đài, thân ảnh mọi người nhao nhao đứng lên, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất, thế mà có thể nhìn thấy một vị cường giả Phật môn có được Phật kiếm.

Thần Đế cao nhất đối chiến với Cổ Thần tàng thứ năm, trận chiến này làm cho mọi người cảm thấy khó có thể tin.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tàng Thất, thập phần hài lòng gật gật đầu, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng.

Trận chiến này mặc dù thất bại vẫn vinh quang.

Thật sự là đáp lại câu nói hắn nói kia, không ép mình một phen, vĩnh viễn không biết mình ưu tú bao nhiêu.

Tàng Thất không hổ là muốn trở thành tồn tại Thần Thiên Phật.

Giờ khắc này.

Trong phòng tầng cao nhất của đạo đài, trên mặt Đông Phương Kiếm, Quân Lâm Thiên, Bách Lý Không Thành, Cung chủ Thái Học Cung lộ ra vẻ rung động.

Cung chủ Thái Học Cung Ngu Bất Cơ trầm giọng nói: "Kỳ quái, thật sự là kỳ quái, hòa thượng này cũng không phải tu luyện Phật công chính thống của Phật môn, nhưng hắn lại có được Phật kiếm vạn năm khó gặp."

Đông Phương Kiếm nói: "Thái Học Chủ, chuyện này có vấn đề gì?"

Ngu Bất Cơ nói: "Vấn đề lớn, Phật công chính thống tu luyện hạo nhiên chính khí, có thể trấn áp lực tà ác của Phật kiếm, mà hắn vốn là một gã tà tăng, hơn nữa có Phật kiếm, hậu quả sẽ như thế nào, còn cần ta nói nhiều?"

Đông Phương Kiếm lại nói: "Nói như vậy, hắn sẽ bị tà khí khống chế, biến thành ác ma ác ma."

Ngu Bất Cơ nói: "Chính là như thế, nhưng hắn lại hoàn toàn không chịu tà khí khống chế, đây chính là chỗ kỳ quái."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Còn thiếu niên Dị Ma Giới có được thực lực Cổ Thần tầng thứ năm kia, thật sự là kỳ tài ngút trời. Hắn còn tu luyện Thiên Ma La Sát Công của Dị Ma Tộc đến cao nhất, thiếu niên này nếu toàn lực một kích, ít nhất có thể đánh một trận với chúng ta."

Đông Phương Kiếm nói: "Vậy hắn có thể giết hòa thượng này hay không?"

Ngu Bất Cơ nói: "Hắn là không, bọn họ đều vô cùng thưởng thức đối phương."

Đông Phương Kiếm gật đầu: "Cho dù hòa thượng không chết, trận chiến này, hắn cũng thất bại không thể nghi ngờ."

Ánh mắt Ngu Bất Cơ chợt lóe lên, nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Đông Phương, hòa thượng này mạnh mẽ như thế, lại cam tâm ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, vị Thiếu chủ Thần Ma Tộc này

cũng không đơn giản.”

Đông Phương Kiếm nói: "Nếu không đơn giản, phía trên có người để cho hấn chết, vậy hấn nhất định phải chết!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, trận pháp bao phủ trên đỉnh đầu Tàng Thất và Tà Thiên Tội bị nghiền nát, uy áp còn lại của Đế Kiếm biến mất.

Tàng Thất chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, trận này bần tăng thua.”

Tà Thiên Tội nói: "Tàng Thất, kết giao bằng hữu thì thế nào?"

Tàng Thất nói: "Có thể, luận võ chấm dứt, chúng ta tìm cơ hội tái chiến!"

Tà Thiên Tội nói: "Tùy thời phụng bồi!"

Tàng Thất tiện tay vung lên, thu Kinh Thiên Trụ vào linh giới, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, làm cho người thất vọng.”

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người nghe tiếng hoan hô này, trận chiến này, người biểu hiện thật tuyệt vời.”

Chương 710: Chẳng lẽ Diệp gia lại có yêu nghiệt?

Tàng Thất sờ sờ đầu trọc, chất phác nói: "Thật sao?"

Thiên Đạo Giới.

Khu vực.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, một cái bình ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay: "Hòa thượng, ăn vào đi, thương thể của người rất nhanh sẽ khép lại."

Tàng Thất tiếp nhận bình ngọc: "Đa tạ Diệp huynh."

Ngay sau đó, hắn cầm bình ngọc trong lòng bàn tay, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "Diệp huynh, lần tỷ thí này ta có thu hoạch không nhỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thu hoạch là tốt rồi, người cầm một thanh Phật kiếm là chuyện gì xảy ra!"

Tàng Thất nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, dưới tình thế cấp bách, nó đã xuất hiện, không nghĩ tới uy lực cũng không nhỏ."

"Chủ yếu là lúc Phật kiếm vừa mới xuất hiện, trong cơ thể có một cỗ khí tà ác giống như muốn khống chế ta, nhưng cuối cùng lại bị ta áp chế."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không hổ là người, làm không tệ."

Dứt lời.

Ánh mắt hắn nhìn về phía lôi đài của Diệp Yêu Nhi, đại chiến của Tàng Thất chấm dứt, hiện tại quan tâm duy nhất chính là Diệp Yêu Nhi.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, băng nhũ khổng bố bắn ra ngoài, đâm thủng trên đại trận.

Thân ảnh Diệp Yêu Nhi nhẹ nhàng như tiên, bay ngược ra sau, mũi chân chạm xuống mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh.

Bên kia, nam tử Dị Ma Giới đứng ngay ngắn, híp mắt nhìn Diệp Yêu Nhi: "Băng mỹ nhân, thực lực của người không tồi, có hứng thú gia nhập Dị Ma Giới của chúng ta hay không."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Kết đạo lữ không, người xem ta thế nào."

Diệp Yêu Nhi nhìn Vân Độc Tú: "Người, quá yếu."

Vân Độc Tú biến sắc: "Người có thể nói ta xấu, nhưng người không thể nói ta yếu, không phải vì người là nữ nhân, ta sẽ không đánh người!"

Diệp Yêu Nhi nói: "Đánh ta, người được không?"

Trong lúc nói chuyện, hai ảnh lớn Thần Long sau lưng nàng xuất hiện, Huyền Sương cự long và Băng Long viễn cổ bay lượn trên không trung, uy áp khổng bố tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Hàn khí lạnh lẽo giống như bão táp, quanh quẩn quanh người nàng, không biết từ khi nào, Thái Thanh Băng Huyền Kiếm xuất hiện trong tay nàng.

Vân Độc Tú nhìn Diệp Yêu Nhi trước mắt, sắc mặt chợt đại biến: "Ai da, hóa ra lúc trước người chơi đùa ta, hiện tại là muốn thật sao?"

"Có điều, cấp bậc của người quá yếu, căn bản không phải là đối thủ của ta."

Diệp Yêu Nhi nói: "Người cũng chỉ là Cổ Thần tầng thứ hai mà thôi."

Ngang.

Ngang.

Tiếng rỗng ngâm chấn động trời, quanh quẩn trong đại trận.

Uy áp Thần Thú khủng bố bao trùm trên người Vân Độc Tú, đúng lúc này, hơi thở trên người Diệp Yêu Nhi bắt đầu thay đổi.

Cổ Thần tàng thứ nhất.

Cổ Thần tàng thứ hai.

Cổ Thần tàng thứ ba.

Vân Độc Tú bối rối...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nữ nhân này thật biến thái, có điều ta thích.

Trong nháy mắt tăng lên ba cấp bậc nhỏ, cấp bậc của hắn ta trong nháy mắt không có ưu thế, còn có thanh kiếm trong tay nàng, rất khủng bố.

Ánh mắt Diệp Yêu Nhi lóe lên, rút kiếm chậm rãi đi tới phía Vân Độc Tú: "Hiện tại cấp bậc của ta còn yếu?"

Vân Độc Tú nuốt nước miếng: "Diệp cô nương không cần phải nghiêm túc như vậy, mọi người không phải luận bàn sao, người như vậy sẽ gây ra mạng người."

Diệp Yêu Nhi vẫn đậm phong khinh: "Người có thể nhận thua."

Vân Độc Tú lắc đầu: "Ta vẫn muốn đánh một trận, dù sao nhận thua trước nữ nhân, Dị Ma Giới chúng ta không có tiền lệ này."

"Thiên ma giải thể!"

Dứt lời, thân ảnh hắn ta mạnh mẽ lao về phía trước, sau lưng sương đen ngập trời hóa thành một thiên ma viễn cổ.

Trợn mắt, dữ tợn khủng bố.

Bóng dáng xinh đẹp của Diệp Yêu Nhi dừng lại, bình tĩnh nhìn ảnh

lớn Thiên Ma viễn cổ trước mắt, Thái Thanh Bằng Huyền Kiếm trong tay vung lên: "Huyền Bằng vạn lí!"

Xuy xuy.

Một ánh sáng bạc xông thẳng về phía trước, nghênh đón Thiên Ma viễn cổ cắn nuốt tới, hai ánh sáng một đen một trắng, ở trong đại trận va chạm cùng một chỗ.

Đối chọi gay gắt, tựa như mũi kim với cọng râu.

Tầng trên cùng của đạo đài.

Ánh mắt đám người Đông Phương Kiếm đồng loạt rơi vào lôi đài của Diệp Yêu Nhi, trong mắt mọi người lóe ra vẻ rung động.

Bách Lý Không Thành nói: "Thiên Đạo Giới này là đội hình gì, tiểu nữ oa này có chút đồ vật, chẳng những là kiếm tu, còn có thuộc tính băng và long cốt, đáng sợ nhất chính là nàng hẳn là thông hiểu một loại bí thuật."

"Bí thuật có thể nhanh chóng tăng lên tu vi!"

Quân Lâm Thiên trầm giọng nói: "Mau xem, đâu chỉ có một mình nàng thông hiểu bí thuật, mà là mấy người Thiên Đạo Giới đều biết."

Ánh mắt ba người Đông Phương Kiếm, Bách Lý Không Thành, Ngu Bất Cơ xẹt qua lôi đài, phát hiện giờ khắc này, năm người Diệp Mạc Tà, Nhiếp Côn Lôn, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo đều sử dụng bí thuật.

Rung động.

Tuyệt đối rung động.

Một đạo bí thuật có thể tăng lên tu vi, cho dù ở loại địa phương như Thiên Giới Độ Nhất này cũng là tồn tại vô cùng hi hữu.

Nhưng đám người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi tùy tiện phóng thích ra như vậy, thật sự làm cho bọn họ trăm mối không giải thích được.

Chương 711: Chẳng lẽ Diệp gia lại có yêu nghiệt? (2)

Bách Lý Không Thành nói: "Các người nói, bí thuật của mấy người Thiên Đạo Giới có thể do Diệp Trường Sinh truyền cho bọn họ hay không?"

Quân Lâm Thiên nói: "Có phải Diệp Trường Sinh truyền hay không thì không biết, nhưng hẳn nhất định sẽ."

Một bên, ánh mắt Đông Phương Kiếm và Ngu Bất Cơ nóng rực, một tia tham lam xẹt qua, lại rất nhanh bị bọn họ che dấu đi.

Đông Phương Kiếm nói: "Tiểu cô nương này rất mạnh, tên tu sĩ Địa Ma Giới này phỏng chừng sẽ bại."

Ngu Bất Cơ nói: "Tên kiếm tu trên lôi đài số ba, tên thể tu trên lôi đài số chín, bọn họ cũng muốn thắng lợi."

Hắn nói là Diệp Mạc Tà và Nhiếp Côn Lôn.

Sắc mặt Đông Phương Kiếm cực kỳ khó coi: "Bên người Diệp Trường Sinh là những người gì, không có một thân tu vi nhưng thực chiến rất phong phú."

Ngu Bất Cơ nói: "Người này không hổ là hậu duệ Thần Ma Tộc, tốc độ trưởng thành của hắn làm cho người ta lú lợ, cứ tiếp tục như vậy, Thần Ma Tộc lại quật khởi."

Oanh.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn truyền ra, trận pháp bao phủ trên lôi đài Diệp Yêu Nhi bị nghiền nát, hàn khí lạnh lẽo tựa như trăng khuyết, bao trùm toàn bộ đạo đài.

Mọi người vội vàng thúc dục linh khí, ngăn cản hàn khí ăn mòn, cả đám run rẩy.

Thật là hàn khí đáng sợ.

Nhìn mọi người ở trong gió lạnh lộn xộn, Diệp Trường Sinh nói: "Đài Võ Minh này, một chút thành ý cũng không có, đây là trận pháp gì, dễ dàng đã bị nghiền nát như vậy."

"Luận võ lớn như vậy, ngay cả một trận sư đẳng hoàng cũng không có?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, khẽ thở dài một tiếng: "Quên đi, yêu cầu không thể quá cao, dù sao trận sư ưu tú như ta, thật sự là quá ít."

Lúc này.

Bóng dáng xinh đẹp của Diệp Yêu Nhi lẳng không bay xuống, đứng ngạo nghễ trên lôi đài: "Người thua rồi!"

Dứt lời, hàn khí bao phủ trên đạo đài trong nháy mắt biến mất, hơi thở lần thứ hai khôi phục lại bình thường, mọi người vội vàng lui đi linh khí trên người.

Vân Độc Tú đưa tay ôm ngực, ánh mắt dừng trên người Diệp Yêu Nhi: "Đa tạ hạ thủ lưu tình, nhân tình này ta nhớ kỹ."

Diệp Yêu Nhi xoay người, lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta thắng!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiềm lực của ngươi còn chưa kích phát toàn bộ, che dấu cũng tốt, xem như lá bài tẩy của ngươi đi!"

Diệp Yêu Nhi hơi giật mình, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ lại liếc mắt một cái nhìn thấu hết thấy."

Tàng Thất chen lên: "Diệp huynh, ngươi nói cái gì, tiềm lực của Yêu Nhi cô nương còn chưa có kích phát toàn bộ, vậy nàng hiện tại rốt cuộc mạnh bao nhiêu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dù sao cũng mạnh hơn ngươi, nếu ngươi không cố gắng, về sau cũng sẽ bị Yêu Nhi đánh."

Tàng Thất: "..."

Đây là yêu quái gì?

Chẳng lẽ Diệp gia lại có yêu nghiệt?

Trên lôi đài.

Lần lượt có tỷ thí kết thúc.

Diệp Mạc Tà và Nhiếp Côn Lôn cũng chấm dứt chiến đấu.

Họ đã giành chiến thắng dễ dàng.

Tất cả những điều này, vốn nằm trong dự liệu của Diệp Trường Sinh.

Diệp Mạc Tà và Nhiếp Côn Lôn đi tới khu vực Thiên Đạo Giới, bọn họ còn chưa kịp mở miệng, Tàng Thất đã nghênh đón: "Mạc Tà huynh, kiếm cuối cùng vừa rồi của ngươi, quả thực là quá mạnh, có thể dạy ta không."

"Hòa thượng, ngươi không phải tu côn sao?" Diệp Mạc Tà trầm giọng nói.

Tàng Thất nói: "Ta là song tu côn kiếm, hiện tại ta cũng là người có kiếm."

Diệp Mạc Tà cao thâm khó lường: "Hòa thượng, kiếm đạo của mỗi người không giống nhau, ngươi vẫn là tự mình lĩnh ngộ đi!"

Tàng Thất nói: "Hạp hời, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, chỉ có một đạo kiếm kỹ, ngươi cũng không nỡ dạy ta?"

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: "Hòa thượng, ngươi có thể đừng dùng ánh mắt trần trụi như vậy nhìn ta không? Tôi chỉ thích hoa mai, không thích hoa cúc."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, huynh trưởng nói rất đúng, kiếm đạo mỗi người có sự khác nhau, ngươi muốn tu kiếm, tự mình đi ngộ, kiếm đạo như vậy mới thuộc về chính ngươi."

Nói đến đây, ánh mắt hắn nhìn lại phía lôi đài, hiện tại chỉ còn lại Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Tiêu Tùy Phong.

Giờ khắc này, hai người Diệp Thần và Diệp Diệt Đạo, đã bại trận.

Vẻ mặt mất mát đi về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được tâm tình hai người sa sút, khóe miệng lộ ra ý cười, không biết từ khi nào lòng bàn tay xuất hiện hai quả linh giới.

Diệp Thần và Diệt Diệt Đạo tiến lên, khom người một cái, đồng thanh nói: "Làm cho Thiếu chủ thất vọng."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: "Hai cái linh giới này cho các người, xem như là phần thưởng cho các người."

Vẻ mặt hai người kinh ngạc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, bọn họ chiến bại, vì sao còn muốn thưởng cho bọn họ?

Diệp Trường Sinh nói: "Chính là bởi vì các người bại, tài nguyên trong linh giới này mới có thể cho các người, như vậy có thể làm cho các người nhanh chóng tăng lên thực lực, bằng không sau này chênh lệch giữa các người và mọi người sẽ càng lúc càng lớn."

Hai người không nói gì, giơ tay tiếp nhận linh giới: "Tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Chương 712: Quá vô tình

Tàng Thất đuổi đầu tới: "Diệp huynh, hòa thượng cũng bại, sao lại không có ban thưởng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lăn, không có!"

Tàng Thất: "... Diệp huynh, người đã mất đi ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đâu, ai kéo hòa thượng này ra ngoài đánh chết đi!"

Mẹ kiếp, quá tàn nhẫn.

Giờ khắc này

Bên trong phòng tầng cao nhất.

Sắc mặt bốn người Đông Phương Kiếm, Bách Lý Không Thành, Ngu Bất Cơ, Quân Lâm Thiên vô cùng khó coi, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Yêu Nhi lại đánh bại Cổ Thần tăng thứ hai Vân Độc Tú.

Không biết khi nào.

Võ Thanh Vân xuất hiện sau lưng Đông Phương Kiếm: "Minh chủ, kế tiếp làm sao bây giờ?"

Đông Phương Kiếm nói: "Trận đại chiến tỷ thí này chấm dứt, người chiến thắng của Thiên Đạo Giới, an bài cho Long Giới, Tinh Thần Giới, năm mươi vị trí đầu, ta không muốn nhìn thấy một người nào của Thiên Đạo Giới."

Võ Thanh Vân nói: "Thuộc hạ hiểu rồi!"

Ngu Bất Cơ nói: "Lần luận võ này thật sự là nhân tài xuất hiện, Tinh Thần Giới Sắc Tinh Thần, Long Giới Long Phong Uyên, Thanh Vân Giới Khanh Hồng Nhan, Ngũ Hành Giới An Lạc Nhi, Huyền Giới Huyền Mặc Tiểu, Dị Ma Giới Tà Cửu Thiên, Nho Đạo Giới Trường Cầm Vô Địch, Võ Thần Giới Văn Nhân Thanh Liên, tám người này là kỳ tài vạn năm khó gặp."

"Có điều, thiên phú của đám người Diệp Yêu Nhi, Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Nhiếp Côn Lôn không hề thua kém tám người này chút nào, chính là cấp bậc của bọn họ không chiếm ưu thế, bằng không mấy người này cũng là yêu nghiệt vạn dặm khó gặp."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chúng ta một mực tìm kiếm thiên tài bồi dưỡng, như thế nào cũng không gặp được bọn họ, ngược lại để cho toàn bộ những người này xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh."

Bách Lý Không Thành nói: "Những người của Thiên Đạo Giới này ưu tú như thế, vậy Diệp Trường Sinh nên mạnh mẽ đến trình độ nào?"

Đông Phương Kiếm nói: "Người không phải nói Diệp Trường Sinh nhiều nhất chỉ có Cổ Thần tăng thứ ba sao?"

Bách Lý Không Thành: "..."

Đông Phương Kiếm lại nói: "Tu sĩ tám giới đích xác rất yêu nghiệt, nhưng Thiên Giới Đệ Nhất chúng ta chuẩn bị cũng rất đầy đủ, Kiếm Phi Đạo của Phiếu Miếu Kiếm Tông, Lâm Lăng Khúc của Võ Minh chúng ta, Đông Phương Vân Sóc, còn có Trần Bắc Huyền của Thiên Khư Cửu Cung, Thương Tiểu Ngạo."

"Cho nên Ngu huynh hoàn toàn yên tâm, tu sĩ Thiên Giới Đệ Nhất có thể dễ dàng nghiền ép tám người này."

Ngu Bất Cơ nói: "Nói tuy như thế, nhưng trăm năm phát triển của các giới thật sự là quá nhanh, chúng ta phải có áp lực."

Nói đến đây, lão ta dừng lại và tiếp tục: "Ta rời đi một lúc."

Đông Phương Kiếm nhìn theo Ngu Bất Cơ rời đi, ánh mắt lần thứ hai rơi vào lô đài. Lúc này, Bách Lý Không Thành nói: "Đông Phương Minh Chủ, thắng lợi của luận võ rất quan trọng, nhưng đối phó Diệp Trường Sinh mới là ưu tiên hàng đầu của chúng ta, ta thật sự rất lo lắng hắn không tham gia luận võ."

Quân Lâm Thiên phụ họa: "Ta cũng rất lo lắng."

Đông Phương Kiếm cười nói: "Nếu đến cuối cùng hắn vẫn không

tham gia luận võ, vậy thế lực ba phương chúng ta liên hợp lại, còn sợ không cách nào chém giết?”

Đúng lúc này.

Thân ảnh Thiên Huyền Túc xuất hiện.

Quân Lâm Thiên và Bách Lý Không Thành vô cùng tự giác rời đi, bởi vì bọn họ nhận thấy được sát ý trên người Thiên Huyền Túc.

Sát ý vô cùng vô cùng nồng đậm.

Đông Phương Kiếm nói: "Lão tổ, tìm được chưa."

Thiên Huyền Túc lắc đầu, tâm tình sa sút: "Không có, thật sự là quá kỳ quái, không có dấu vết."

Đông Phương Kiếm lại nói: "Lão tổ, có thể là Long giới ra tay hay không."

Thiên Huyền Túc nói: "Không phải, lần này thực lực của cường giả Long Giới đến bình thường giống nhau, nếu như bọn ra tay, ta há sẽ không phát hiện được."

"Người trộm đi địa mạch Cửu Long, thực lực thông thiên, mạnh hơn ta nhiều lắm."

Nói đến đây, lão ta khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Địa mạch Cửu Long hẳn là đã bị mang đi, có điều, ta lại phát hiện chí bảo mới."

Đông Phương Kiếm nói: "Chí bảo mới ở nơi nào."

Ánh mắt Thiên Huyền Túc rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Ngay trên người hắc, lúc trước trên người hắc có hơi thở sinh mệnh siêu cấp cường đại, hơn nữa hắc cho hòa thượng kia đồ vật, trong nháy mắt làm cho tu vi hòa thượng kia khôi phục đến cao nhất."

"Cho nên trên người người này tất có bảo vật, nhất định phải khiến hắc lưu lại Võ Minh."

Đông Phương Kiếm cười nói: "Lão tổ yên tâm, Diệp Trường Sinh là người Hạo Thiên Thần Cung muốn, chờ sau khi bắt được hắn, chúng ta có thể giao người cho Thần Cung, về phần bảo vật trên người hắn, tự nhiên là thuộc về Võ Minh."

"Nhưng Phiếu Miếu Kiếm Tông và Thiên Khư Cửu Cung cũng muốn bắt Diệp Trường Sinh, hơn nữa sau lưng bọn họ cũng có thể lực ủng hộ."

Thiên Huyền Túc hừ lạnh một tiếng: "Nơi này là Võ Minh, còn không tới phiên bọn họ kiêu ngạo, hết thảy do Võ Minh định đoạt."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thời điểm năm mươi cường giả tỷ thí, để cho người ta giết tu sĩ của Thiên Đạo Giới."

Đông Phương Kiếm biến sắc: "Lão tổ, như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không?"

Chương 713: Mặt mũi đầu

Thiên Huyền Túc nói: "Người không tàn nhẫn, chờ thời điểm ra tay với Diệp Trường Sinh, những người này đều sẽ trở thành đối thủ của người."

"Cái này gọi là sớm quét sạch chướng ngại vật!"

Đông Phương Kiếm gật đầu: "Ta hiểu rồi!"

Nhìn bóng lưng Thiên Huyền Túc rời đi, trong lòng lão ta thầm nói, gờng càng già càng cay.

Giờ khắc này.

Tiêu Tuy Phong đã trở lại.

Cuối cùng bốn người Thiên Đạo Giới Diệp Mạc Tà, Nhiếp Côn Lôn, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong thành công tiến vào trận chiến giữa trăm cường giả.

Tuy rằng bốn người thắng cấp, thế nhưng Diệp Trường Sinh một chút cũng không cao hứng nổi.

Biết bọn họ bị nhả vào, vị trí năm mươi người đầu tiên, tình cảnh của bọn họ hẳn là càng thêm nguy hiểm.

Trên lôi đài.

Nữ tử váy đỏ lại xuất hiện, vẫn phong tình vạn chủng, diên đảo chúng sinh, sau lưng nữ tử xuất hiện một đôi cánh mỏng như cánh ve.

Bóng dáng xinh đẹp lướt qua không trung, như ẩn như hiện, làm cho người ta say mê.

"Trăm người kết thúc, nghỉ ngơi ba canh giờ, luận võ tiếp tục!"

"Ba canh giờ sau, mời tu sĩ thắng cấp đi tới chỗ rút thăm."

Thanh âm hạ xuống, thân ảnh nữ tử hóa thành một luồng tinh

mang màu đỏ, biến mất trên lồi đài.

Ngay sau đó.

Bên trong đạo đài.

Tu sĩ các giới nhao nhao bắt đầu rời khỏi hiện trường, đi tới phòng mà Võ Minh chuẩn bị để tu luyện khôi phục linh khí.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn mọi người: "Đi thôi, chúng ta trước tiên trở về biệt uyển"

Hắn sẽ không để cho mọi người khôi phục trong phòng tu luyện Võ Minh chuẩn bị.

Tu luyện ở Thần Cung chẳng phải nhanh hơn sao?

Hơn nữa, vừa mới đạt được địa mạch Cửu Long, hắn cũng muốn nhìn xem uy lực của nó rốt cuộc như thế nào, vừa lúc có thể để cho mấy người Diệp Mạc Tà đi thử.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh đi tới khu vực Ngũ Hành Giới, ánh mắt rơi vào trên người An Lạc Nhi: "Theo ta cùng nhau rời đi."

An Lạc Nhi ghé mắt nhìn Vân Bạch Tố, người sau nói: "Đi đi!"

Lúc trước trăm người tỷ thí, Vân Bạch Tố cũng không chú ý nhiều đến An Lạc Nhi, bởi vì bà biết An Lạc Nhi sẽ không thất bại.

Ngược lại, bà thu hết tỷ thí của bảy người Diệp Mạc Tà vào đáy mắt, điều này làm cho bà càng thêm tò mò đối với Diệp Trường Sinh.

Thực lực của hắn rốt cuộc là gì, tu sĩ hội tụ ở bên cạnh hắn lại đều khựng bố như thế.

Trong lòng Vân Bạch Tố vô cùng rõ ràng, người có thể tùy tiện lấy ra Thần mạch Ngũ Hành, lại há sẽ là hạng người bình thường?

Cho nên bà không ngại An Lạc Nhi và Diệp Trường Sinh ở cùng

một chỗ.

Dạ Lãnh Nguyệt nhìn An Lạc Nhi rời đi, vẻ mặt mờ mịt: "Sư phụ, thiếu niên kia là ai, sao ngài có thể để Lạc Nhi rời đi với hắn?"

Vân Bạch Tố nói: "Hắn là đạo lữ của Lạc Nhi!"

Khuôn mặt Dạ Lãnh Nguyệt thay đổi: "Sư phụ, Lạc Nhi lúc nào thì có đạo lữ, Lạc Nhi thiên tư vô song, hắn há có thể xứng đôi."

Vân Bạch Tố nhìn Dạ Lãnh Nguyệt, lắc đầu: "Người quan tâm nhiều lắm, vẫn là nhanh chóng đi khôi phục linh khí, thăng cấp năm mươi vị trí đầu trong tỷ thí sẽ càng thêm tàn khốc."

Nói đến đây, bà dừng một chút, tiếp tục nói: "Lạc Nhi ưu tú như vậy, người cảm thấy nàng chọn đạo lữ sẽ kém sao?"

"Ngược lại người cũng nên cân nhắc đạo lữ, ta thấy mấy tên kiếm tu của Thiên Đạo Giới này cũng không tệ."

Dạ Lãnh Nguyệt nói: "Sư phụ, người cũng cảm thấy như vậy sao? Diệp Mạc Tà kia cũng không tệ, lạnh như băng, ta rất thích thú."

Vân Bạch Tố liếc mắt nhìn Dạ Lãnh Nguyệt: "Nữ hài tử cũng học được cách khống chế chính mình, nhanh chóng lau nước miếng của người một chút."

Dạ Lãnh Nguyệt nói: "Ta chảy nước miếng sao? Sư phụ, sao người lại như thế này!"

...

Tầng trên cùng của đạo đài.

Đông Phương Kiếm tìm đến mấy vị trưởng lão phụ trách rút thăm của Võ Minh, để cho đối thủ của bốn người Thiên Đạo Giới là toàn bộ thành viên truyền thừa của Võ Minh.

Mục đích không cần nói cũng biết, chính là muốn chém giết bốn người Diệp Mạc Tà.

Võ Thanh Dương nói: "Minh chủ, làm như vậy nếu bị phát hiện, sẽ

ảnh hưởng đến danh dự của Võ Minh chúng ta.”

Đông Phương Kiếm nói: "Chuyện đơn giản như vậy, nếu các người đều làm không tốt, vậy còn muốn các người làm cái gì, lãng phí tài nguyên?"

"Các người phải biết rằng, người hạ mệnh lệnh này chính là lão tổ, ngay cả ta cũng không dám phản bác."

Võ Thanh Dương lại nói: "Minh chủ, Diệp Trường Sinh và Ngũ Hành Giới An Lạc Nhi hình như đi rất gần, có muốn ngay cả nàng cũng diệt trừ hay không."

Đông Phương Kiếm lắc đầu: "Không cần rắc rối, An Lạc Nhi chính là đệ tử được Vân Bạch Tố sủng ái nhất, hiện tại nếu chúng ta động nàng, cái bà điên Vân Bạch Tố khẳng định sẽ liều mạng với chúng ta. Mục tiêu hiện tại của chúng ta là Diệp Trường Sinh, những chuyện khác đều có thể thả ra trước."

Võ Thanh Dương gật đầu: "Thuộc hạ hiểu rồi."

Đông Phương Kiếm hí mắt, nhìn đạo đài trống trải, khóe miệng nhếch lên ý cười, trước tiên trăm cánh chim của Diệp Trường Sinh, sau đó ép hẳn tham gia luận võ, thật sự không được vây giết hẳn.

Chương 714: Mặt mũi đầu (2)

Đừng quên lão ta còn có một lá bài tẩy, đó chính là Hạ Lan Vận.

...

Sau khi trở về biệt uyển.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người xuất hiện trong Thần Cung, một màn trước mắt làm cho hấn rung động. Chỉ thấy Đạo Linh Nhi, Diệp Tiêu Huyền, Diệp Thương Vân, Diệp Cực Thiên, Diệp Phá Quân, Diễm Xích Vũ, lão Hàn, Thác Bạt Thiên, Yến Ly Lạc, Diệp Thập Vạn ai nấy đều tu luyện trên địa mạch Cửu Long.

Khá lắm, các người đã sớm hưởng thụ.

Tàng Thất nhìn địa mạch Cửu Long trước mắt: "Diệp huynh, đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Địa mạch Cửu Long, bảo địa tăng lên tu vi, các người đi vào khôi phục đi!"

Vừa nghe là bảo địa tăng lên tu vi, Tàng Thất không chút do dự, trực tiếp xông vào, tốc độ nhanh dọa người.

Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Nhiếp Côn Lôn, Tiêu Tuy Phong lần lượt xuất hiện trên địa mạch Cửu Long, An Lạc Nhi trầm giọng nói: "Ta sẽ không đi, lưu lại bồi người."

Diệp Trường Sinh nói: "Càng về sau luận võ càng gian nan, người vẫn nên tăng lên thực lực trước, sau này cuộc sống của chúng ta sẽ dài lắm."

An Lạc Nhi nhẹ nhàng găm đầu, từng bước đi về phía địa mạch Cửu Long.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên bóng dáng xinh đẹp của nàng: "Tình xưa nếu mãi còn yêu, cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau."

Lúc này.

Đạo Linh Nhi từ địa mạch Cửu Long đi xuống: "Không sai, đi ra ngoài một chuyến, tìm được thứ tốt như vậy."

"Còn bắt cóc tiểu đạo lữ của người trở về."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì gọi là bắt cóc trở về, có phải chính người hâm mộ ghen tị hay không?"

Đạo Linh Nhi cười khẽ: "Ta cần sao?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhắc nhở người một câu, địa mạch Cửu Long này chính là thứ tốt, tuyệt đối đừng để người khác biết ở trong tay người, bằng không phiền toái của người lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Đồ vật là của ta, ai muốn cướp, trừ phi ta chết, nhưng ta chính là đánh không chết, người nói có tức người hay không?"

Đạo Linh Nhi: "... Tôi không biết nàng ấy thích gì ở người!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu ta nói nàng ấy thích ta mạnh mẽ, lớn, người có tin không?"

Đạo Linh Nhi khẽ thở dài một tiếng: "Mặt mũi đâu?"

...

Đảo mắt ba canh giờ trôi qua.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người rời khỏi biệt uyển, đã là hoàng hôn, bọn họ rất nhanh xuất hiện ở trong đạo đài.

Lúc này, tu vi mấy người Diệp Mạc Tà đã khôi phục đến trạng thái cao nhất, đã tiến vào đạo đài, bốn người đi tới khu rút thăm.

Giờ khắc này.

Tầng trên cùng của đạo đài.

Thân ảnh Thiên Huyền Túc phút chốc đứng lên, vội vàng đi tới

trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng trên người đám người Diệp Trường Sinh.

Không có khả năng

Làm thế nào nó có thể ở trên người hắn.

Thiên Huyền Túc nhận thấy trên người đám người Diệp Trường Sinh có hơi thở địa mạch Cửu Long, nhưng hắn không cách nào tin được, địa mạch Cửu Long của mình là bị Diệp Trường Sinh trộm đi.

Hắn làm sao làm được?

Trong nháy mắt, khóe miệng lão ta nhấc lên ý cười, hiện tại có manh mối của địa mạch Cửu Long, Thiên Huyền Túc có loại cảm giác mất mà lấy lại được, trong lòng vô cùng kích động.

Đông Phương Kiếm ghé mắt nhìn Thiên Huyền Túc: "Lão tổ, chuyện gì khiến cho người cao hứng như thế?"

Thiên Huyền Túc nói: "Ta tìm được địa mạch Cửu Long."

Sắc mặt Đông Phương Kiếm thay đổi, không thể tin: "Lão tổ, người nói địa mạch Cửu Long ở trong đạo đài sao?"

Thiên Huyền Túc gật đầu: "Không sai, ngay trên người Diệp Trường Sinh."

Đông Phương Kiếm: "..."

Làm sao có thể ở trên người Diệp Trường Sinh, lão tổ rõ ràng đã nói qua, người trộm đi địa mạch Cửu Long, ngay cả hơi thở của đối phương lão ta cũng không nhận ra.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ như vậy sao?

Đạo đài.

Tầng cao nhất.

Đông Phương Kiếm mạnh mẽ áp chế nội tâm rung động, trăm triệu

lần không nghĩ tới người trộm đi địa mạch Cửu Long lại là Diệp Trường Sinh.

"Lão tổ, nếu đã biết là Diệp Trường Sinh gây ra, chúng ta trực tiếp chém giết, chiếm lấy địa mạch Cửu Long."

Thiên Huyền Túc nhìn Đông Phương Kiếm: "Tiểu Kiếm, người làm Minh chủ Võ Minh nhiều năm, làm sao kết cấu vẫn nhỏ như vậy?"

"Hiện tại lấy danh nghĩa gì ra tay với Diệp Trường Sinh? Chẳng lẽ người muốn nói cho mọi người ở đây biết, Diệp Trường Sinh đã trộm đi địa mạch Cửu Long của Võ Minh sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Sao người một chút cũng không giữ được bình tĩnh, điểm này, người phải học hỏi Diệp Trường Sinh nhiều hơn."

Vẻ mặt Đông Phương Kiếm mờ mịt: "Lời ấy của lão tổ giải thích như thế nào."

Thiên Huyền Túc nói: "Diệp Trường Sinh trộm đi địa mạch Cửu Long, người thấy hấn bối rồi không? Còn không phải là đứng trước mặt người."

"Tiểu tử này chính là to gan cần thận, ngang ngược càn rỡ."

Đông Phương Kiếm nói: "Lão tổ, Diệp Trường Sinh là muốn nói cho chúng ta biết, chính hấn trộm đi địa mạch Cửu Long, chúng ta còn không làm gì được hấn sao?"

Thiên Huyền Túc gật đầu: "Cho nên chúng ta cũng phải bình tĩnh lại, chỉ cần hấn còn ở Võ Minh thì đừng mơ tưởng mang địa mạch Cửu Long đi."

Chương 715: Ta muốn Võ Minh ghi nhớ thật lâu

"Chỉ là vừa nghĩ đến địa mạch Cửu Long đã bị bọn họ dùng lần đầu tiên, trong lòng lão phu đã nổi trận lôi đình."

Đông Phương Kiếm nói: "Lão tổ chó có tức giận, chờ năm mươi cường thăng cấp chấm dứt, tu sĩ bên người Diệp Trường Sinh đều sẽ chết, chỉ cần hắn ở trong Võ Minh, chúng ta sẽ có biện pháp giữ hắn lại."

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh căn bản không biết địa mạch Cửu Long là của Võ Minh, cũng không biết bọn họ đã bại lộ.

Nếu biết, hắn có thể sẽ điên đảo.

Cái gì một chút cũng không hoảng, tố chất tâm lý mạnh mẽ, căn bản là nói nhảm.

Toàn bộ là Thiên Huyền Túc tự mình bố nã.

Lúc này.

Ba người Bách Lý Không Thành, Quân Lâm Thiên, Ngu Bất Cơ xuất hiện, bọn họ tiến vào trong phòng, lần lượt thi lễ với Thiên Huyền Túc.

Quân Lâm Thiên nói: "Đông Phương Minh chủ, người có phải muốn ra tay với người bên cạnh Diệp Trường Sinh hay không?"

Đông Phương Kiếm gật đầu: "Các người cảm thấy như thế nào."

Quân Lâm Thiên lại nói: "Sớm diệt trừ cánh chim của Diệp Trường Sinh, đích thật là biện pháp không tồi, chỉ lo lắng Diệp Trường Sinh bị ép đến mức nóng nảy, chớ cùng rút gươm hay không?"

Đông Phương Kiếm vân đạm phong khinh: "Sợ cái gì, trên lôi đài, đao kiếm không có mắt, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh dám chất vấn

chúng ta?”

"Nếu hấn dám làm càn ở đạo đài, chúng ta vừa lúc nhân cơ hội này diệt trừ hấn!"

...

Trên lôi đài.

Từng bóng người xuất hiện, bọn họ là tu sĩ tiến vào một trăm vị trí đầu, sau khi rút số, mọi người nhẹ nhàng quen đường leo lên lôi đài.

Diệp Trường Sinh hí mắt, ánh mắt xẹt qua Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong và Nhiếp Côn Lôn.

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, cũng không biết đối thủ của bốn người bọn họ là ai."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút xem!"

Dứt lời, bốn bóng người xuất hiện trên lôi đài, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, trầm giọng nói: "Toàn bộ bốn người này là tu sĩ của Võ Minh, trong đó hai người ở vòng tỷ thí trước, bọn họ chưa từng xuất hiện qua."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, đối thủ của Côn Lôn là Đông Phương Vân Sóc của Võ Minh, còn đối thủ của Yêu Nhi cũng là của Võ Minh, hình như tên là Lâm Lăng Khúc."

"Diệp huynh, người nói đối thủ của Tiêu huynh và Mạc Tà huynh cũng là cường giả Võ Minh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huy chương trước ngực bọn họ lớn như vậy, người không nhìn thấy?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, Võ Minh muốn làm gì?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, mở lời nói: "Võ Minh hoàn toàn không để ý quy tắc luận võ, tùy tiện thay người dự thi. Đừng tưởng luận võ do bọn họ tổ chức thì có thể muốn làm gì thì làm."

"Đám người này thật vô sỉ." Tàng Thất nói xong, theo đó lại nói: "Diệp huynh, Võ Minh tận lực nhằm vào chúng ta, nếu không để cho bọn Mạc Tà nhận thua, Đông Phương Vân Sóc và Lâm Lăng Khúc sâu không lường được."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là ép ta ra tay."

Ngay sau đó, hắn trực tiếp truyền âm cho bốn người Diệp Mạc Tà, để cho bọn họ lựa chọn nhận thua, bởi vì cấp bậc của bốn người Võ Minh mạnh hơn bốn người họ nhiều lắm.

Thế nhưng trên lôi đài bao phủ đại trận, ngăn truyền âm lại.

Trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên lửa giận thiêu đốt, Thiên Giới Đệ Nhất là cố ý, đã có chuẩn bị từ lâu, so với đại chiến trước đây, cường độ đại trận lần này ít nhất tăng lên một cấp bậc.

Giờ khắc này.

Đại chiến trên lôi đài đã bắt đầu, bốn người Võ Minh không cho Diệp Mạc Tà cơ hội nhận thua.

Vừa lên đã hạ tử thủ.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trong nháy mắt nổi giận, mục tiêu này cũng quá rõ ràng, là tính toán để cho bốn người Diệp Mạc Tà chết.

Oanh.

Oanh.

Bốn tiếng nổ vang ra, đại trận run rẩy lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung sụp đổ.

Thân ảnh ba người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tùy Phong bay ngược ra ngoài, hung hăng va chạm vào đại trận, khóe miệng tràn ra máu tươi, bộ dáng nhìn qua có chút chật vật.

Chỉ có Nhiếp Côn Lôn ngạo nghễ đứng trên lôi đài, hơi thở trên người hắn bắt đầu tăng vọt, hiển nhiên là trực tiếp vận hành Thiên

Đạo Biển.

Bốn người Võ Minh vốn tưởng rằng có thể một kích chém giết bốn người, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới bốn người Diệp Mạc Tà cũng rắn đỡ lấy một kích của bọn hắn, chỉ là bị thương nặng mà thôi.

Ba người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong phát hiện ý đồ của tu sĩ Võ Minh, hơi thở trên người ba người tăng vọt, không dám có chút giữ lại.

Lúc này.

Trên đạo đài, sắc mặt cường giả các giới xem cuộc chiến đều thay đổi, bọn họ cảm thấy hồ nghi, không biết vì sao Võ Minh lại trực tiếp hạ tử thủ với bốn người của Thiên Đạo Giới.

Vân Bạch Tố nói: "Võ Minh thật đúng là đủ đề tiện, tự mình thay thế tu sĩ dự thi, đây là xem tu sĩ các giới đều trở thành kẻ ngốc sao?"

Đông Phương Kiếm nói: "Bọn họ thế mà còn không nhận thua, nhiều nhất là ba hiệp, bọn họ phải chết không thể nghi ngờ."

Chương 716: Ta muốn Võ Minh ghi nhớ thật lâu (2)

Tàng Thất tức giận nói: "Diệp huynh, làm sao bây giờ, bọn Mạc Tà huynh vì sao không nhận thua?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhận thua, còn chưa đánh một trận, bọn họ há có thể dễ dàng nhận thua."

Nói đến đây, hắn dừng lại và tiếp tục: "Nếu như là người, người sẽ chọn chịu thua?"

Tàng Thất lắc đầu: "Sẽ không!"

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, truyền âm cho bốn người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần: "Lát nữa ngăn cản người của Võ Minh."

Kiếm Vô Ý vội vàng nói: "Thiếu chủ, người muốn làm gì!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn cho Võ Minh ghi nhớ thật lâu."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, vọt tới phía lôi đài của Tiêu Tuy Phong, không biết từ khi nào, Thần kiếm Thái Hư xuất hiện trong tay.

Xuy.

Bóng người như tiên, kiếm quang chém xuống.

Đại trận bao phủ trên lôi đài bị nghiền nát trong nháy mắt dưới kiếm...

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, ngăn lại thân ảnh Tiêu Tuy Phong bay ngược ra ngoài, giơ tay lên lại là một kiếm.

Sát na!

Kiếm đến.

Thân ảnh tu sĩ Võ Minh đánh bay Tiêu Tuyền Phong bay ngược ra sau, máu tươi bắn tung tóe như trụ, thẳng đến giờ khắc này, hắn ta cũng không cách nào tin tưởng, một kiếm của Diệp Trường Sinh có thể giết hắn ta trong chớp mắt.

“Lui trước đi!” Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Tuyền Phong, thân ảnh lần thứ hai bay lên trời, lướt nhanh tới lôi đài của Diệp Mạc Tà.

Trong lúc nhất thời.

Trong đạo đài triệt để lâm vào hỗn loạn, mọi người bất chợt đứng lên, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Hắn đang làm gì vậy?

Nhiều loạn thi đấu luận võ sao?

Người này là ai, cũng quá hung tàn.

Một kiếm... Một kiếm giết chết tu sĩ Võ Minh cấp Cổ Thần tầng thứ năm chỉ trong nháy mắt.

Mẹ của ta, hắn làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?

Đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ từ tầng cao nhất đạo đài truyền đến, thanh âm này tràn ngập uy nghiêm, làm cho người ta sinh ra ý muốn thần phục.

“Diệp Trường Sinh, ngươi dám!”

“Nơi này là đạo đài Võ Minh, há có thể để người làm càn ở đây!”

Mấy bóng người lẳng không bay xuống, uy áp mạnh mẽ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, nhưng bọn họ lại bị bốn người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Hình Phá Quân ngăn lại.

Oanh.

Vụ nổ bùng phát, trận chiến lớn bị nghiền nát.

Uy áp sát giới hạ xuống, trên lôi đài, tu sĩ Võ Minh hoảng sợ không thôi, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Lại là một kiếm chém xuống.

Bảo kiếm chém xuống đầu, nửa lồi đài đều bao trùm ở phía dưới.

Không thể trốn thoát!

Tu sĩ Vũ Minh ở trong tuyệt vọng, bị Bảo kiếm mang đi.

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang lên, lồi đài hóa thành bột mịn, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh thật sâu.

Bóng người trên khán đài lay động, ai nấy đều sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Đây là thực lực gì?

Có thể tùy tiện giết Cổ Thần trong nháy mắt?

Sao người trẻ tuổi có thể mạnh mẽ như vậy?

Quân Lâm Thiên thấy hai kiếm của Diệp Trường Sinh chém giết hai gã tu sĩ Võ Minh, sắc mặt chợt thay đổi: "Người họ Diệp kia thật sự quá kiêu ngạo, vô pháp vô thiên."

Hầu kết Đông Phương Kiếm bắt đầu chuyển động, mạnh mẽ áp chế nộ tâm chấn động: "Cùng nhau ra tay, chém chết Diệp Trường Sinh."

Ngay sau đó.

Thân ảnh bốn người Bách Lý Không Thành, Đông Phương Kiếm, Quân Lâm Thiên, Ngu Bất Cơ nhảy ra, lẳng không bay xuống.

Sau lưng truyền đến giọng nói của Thiên Huyền Túc: "Trước cứu Vân Sóc và Lăng Khúc."

Đông Phương Kiếm nghe thấy tiếng, thân ảnh lướt qua, vọt tới lồi đài của Đông Phương Vân Sóc.

Thiên Huyền Túc xuất hiện trên lôi đài của Lâm Lăng Khúc, tức giận nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Người giết người của Võ Minh, lão phu sẽ giết người."

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Huyền Túc: "Lão già, người của ta, người dám đụng vào?"

Dứt lời, một luồng tàn ảnh bay lên trời, trên hư không, thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện mười người, trong tay đều cầm Thần kiếm Thái Hư.

Xuy.

Càn khôn kiếm ẩn!

Theo một đạo kiếm quang bay ra, trên hư không, mười tên Diệp Trường Sinh lần lượt ném trường kiếm trong tay ra, kiếm chém hư không, vạn kiếm đồng loạt bay.

Thiên Huyền Túc biến sắc, một quyền oanh kích ra ngoài, nghênh đón vạn kiếm bay tới.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm quang và quyền lệ bắn ra, thần huy vạn trượng bắn ra, điên cuồng khuếch tán ra ngoài.

Dưới lực trùng kích ngập trời, từng tòa đại trận nghiền nát, tu sĩ trên lôi đài vội vàng chạy trốn, bọn họ đạp không lướt đi, rời xa Diệp Trường Sinh và Thiên Huyền Túc.

Đại hội luận võ đang tốt, trong nháy mắt đã kết thúc.

Đạo đài hóa thành một mảnh phế tích, đập vào mắt là vách tường tàn hoàn.

Tu sĩ các giới trở lại khu vực bọn họ ở, ánh mắt hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh, một đám ảm đạm thất sắc.

Trước khi tham gia luận võ, bọn họ tự xưng là những người trẻ tuổi mạnh nhất.

Diệp Trường Sinh xuất hiện, làm cho bọn họ có hiểu biết rõ ràng với chính mình, cái gì mà trẻ tuổi mạnh nhất.

Nó chỉ đơn giản là rác rưởi.

Chương 717: Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trích Tinh Tử nhìn Diệp Trường Sinh, trong đầu vang lên ngày đó khi vào thành, hắn và Tàng Thất xảy ra cọ xát.

Lúc ấy Diệp Trường Sinh đứng ở bên cạnh, nếu hắn ra tay với mình, không dám nghĩ, thật sự là quá đáng sợ.

Về sau không bao giờ trêu chọc người bên cạnh hắn nữa, nếu hắn cho ta một kiếm, ta cũng không chịu nổi.

Khu vực Ngũ Hành Giới.

Vân Bạch Tố thấy thân ảnh An Lạc Nhi đi về phía trước ngừng lại, vội vàng nói: "Lạc Nhi, mau trở về, đại chiến như vậy không phải người có thể tham dự."

An Lạc Nhi lạnh nhạt cười với Vân Bạch Tố: "Sư phụ, Trường Sinh có nguy hiểm, ta muốn sống vai tác chiến với hắn."

Trong lúc nói chuyện, nàng xoay người đi về phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Dạ Lãnh Nguyệt nói: "Sư phụ, bình thường Lạc Nhi dũng cảm như vậy sao?"

Vân Bạch Tố nói: "Đây mới thật sự là Lạc Nhi."

Dạ Lãnh Nguyệt nói: "Lạc Nhi thật dũng cảm, vì yêu, có thể liều lĩnh."

Lúc này.

Bốn người Đông Phương Kiếm, Bách Lý Không Thành, Quân Lâm Thiên, Ngu Bất Cơ xuất hiện bên cạnh Thiên Huyền Túc, cường giả khác của Võ Minh cũng lần lượt xuất hiện.

Trong không gian, mười thân ảnh Diệp Trường Sinh quy nhất, hắn bá đạo mà đứng, cầm trong tay Thần kiếm Thái Hư, ánh mắt rơi

vào trên người mọi người trước mắt.

Thiên Huyền Túc nói: "Diệp Trường Sinh, Võ Minh không phải là nơi người giường oai."

Diệp Trường Sinh nói: "Bình thường ta đã quen giường oai, chưa bao giờ chọn địa điểm, chỉ cần ta sẵn khoái, khắp nơi đều có thể."

Sắc mặt Thiên Huyền Túc trầm xuống, ánh mắt âm kiết đến cực điểm: "Diệp Trường Sinh, người sẽ không thật sự cho rằng không ai có thể trị người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có ai hay không thì ta không biết, nhưng các người khẳng định không được!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người cùng nhau lên đây đi, ta đang vội!"

Thiên Huyền Túc lại nói: "Diệp Trường Sinh, làm người thì nên kiêu ngạo sao, nhưng cho người mặt mũi, người phải lấy!"

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta cho người mặt mũi mới đúng! Thiên Giới Đệ Nhất các người không phải thích lập quy củ sao?"

"Hôm nay quy củ này làm cho ta rất khó chịu, cho nên ta dự định sửa một chút, các người ai có ý kiến?"

"Nếu như các người cảm thấy ta làm không đúng, các người có thể đánh ta!"

Đông Phương Kiếm nghe thấy tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Quân Cung chủ, Bách Lý trưởng lão, Diệp Trường Sinh làm càn như thế, các người cũng không có ý định quản sao?"

Quân Lâm Thiên nói: "Cùng lên, giết hắn!"

Bách Lý Không Thành nói: "Uy nghiêm của Thiên Giới Đệ Nhất há có thể khiêu khích."

Ngu Bất Cơ nói: "Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn e ngại hắn?"

Bốn người dứt lời, từng bóng người đi về phía Diệp Trường Sinh, uy áp khủng bố đến từ bốn phương tám hướng.

Đúng lúc này.

An Lạc Nhi xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, vân đạm phong khinh: "Trường Sinh chớ sợ, chúng ta cùng nhau."

Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Kiếm Vô Ý lần lượt xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, giờ khắc này, thương thế trên người bọn họ đã khôi phục.

Đừng hỏi tại sao.

Muốn hỏi thì hãy hỏi nước sinh mệnh siêu cấp.

Không có cách nào khác, chỉ có điều kiện này.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người ở cùng ta lâu như vậy, hẳn là học được một chút gì đó."

Tàng Thất nói: "Cái gì?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Kiêu ngạo, xem nhẹ sống chết, không phục thì giết, ai muốn giết chúng ta, vậy thì dùng thần binh trong tay các người, hung hăng hầu hạ bọn họ."

"Đại uy thiên long!"

"Vô lượng băng phong!"

"Nhất kiếm vô bại!"

Ba người Tàng Thất, Diệp Yêu Nhi, Diệp Mạc Tà mạnh mẽ xông ra, nghênh đón cường giả Thiên Giới Đệ Nhất tập kích tới.

"Người có bối cảnh của người, ta có câu chuyện của ta, người của ta, người đừng đụng vào, người cũng không thể đụng tới!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Muốn đánh ta, các người thật sự là suy nghĩ nhiều."

Ngay sau đó.

Hai tay hắn mở ra, sau lưng xuất hiện một vòng xoáy, từng đạo tinh mang bắn ra, thân ảnh Diệp Tiêu Huyền, Diễm Xích Vũ, Bách Lý Thái Nhi, Hàn Hải Tiêu, Thác Bạt Thiên, Diệp Thập Vạn xuất hiện.

Diệp Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, những người này lại khi dễ người?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão tổ, bọn họ người đông thế mạnh, khi dễ ta thế đơn lực bạc, ta quá khó khăn."

Kiểm Dị Tinh sau lưng Diệp Tiêu Huyền xuất hiện, bảy đạo thần huy phá vỡ đạo đài: "Trường Sinh yên tâm, kiểm Dị Tinh đối khát."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, náo nhiệt như vậy không gọi ta, dám khi dễ chủ nhân, ta muốn bọn họ trứng gà không yên."

Gà, trứng à?

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh đầy vạch đen: "Xích Vũ, người vẫn nên trở về Thần Cung đi, ta không thể vứt bỏ được người kia."

Dứt lời, hắn phát hiện thân ảnh Diễm Xích Vũ lại không thấy đâu.

Hắn ẩn thân?

Xem ra tu sĩ Thiên Giới Đệ Nhất sắp gặp nạn.

Gào.

Gào.

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thân ảnh tu sĩ Thiên Giới Đệ Nhất bay lên không, hai chân gắt gao kẹp chặt, sắc mặt vô cùng thống khổ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Chương 718: Quá mất mặt

Bọn hắn thật sự không biết, chỉ là cảm giác bị đâm một chút.

Tạo nghiệt, ai hèn hạ hạ lưu vô sỉ như vậy?

Nhìn từng bóng người tựa như thẳng lên trời hầu.

Về mặt năm người Thiên Huyền Túc, Đông Phương Kiếm, Quân Lâm Thiên, Bách Lý Không Thành, Ngu Bất Cơ mờ mịt, không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Quân Lâm Thiên nói: "Bọn họ làm sao vậy?"

Về mặt Đông Phương Kiếm ngậy ra: "Không biết... Gào!"

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Đông Phương Kiếm trực tiếp bay lên không trung, xông thẳng lên đỉnh đạo đài.

"Người nào mẹ nó đánh lén ta."

"Đau quá!"

Cho dù lão ta là tu sĩ Cổ Thần, tại đây dưới đả kích trí mạng đều khiến lão ta thống khổ không chịu nổi.

Nhìn Đông Phương Kiếm bay lên trời xa, Thiên Huyền Túc nói: "Có người đánh lén, kéo hắn ra."

Quân Lâm Thiên nói: "Thiên tiên bối, người không cần quản chúng ta, người đi chém chết Diệp Trường Sinh."

Thiên Huyền Túc nói: "Chúng ta đánh giá thấp Diệp Trường Sinh, hắn mạnh hơn so với tưởng tượng của chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thông tri Thiên Khư Cửu Cung và Phiếu Miểu Kiếm Tông, để cho cường giả các người đến đây, bằng không không cách nào chém chết Diệp Trường Sinh."

Bách Lý Không Thành híp mắt, bóp nát một viên huyền thạch trong

lòng bàn tay: "Diệp Trường Sinh quá cuồng vọng, lúc này đây, hấn..."

Gào!

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, thân ảnh lão ta run lên, một tiếng kêu rên từ trong miệng truyền ra, theo đó lại nói: "Các người... Các người đi giết Diệp Trường Sinh, ta nhất định phải bắt người ẩn nấp ở chỗ tối ra."

Nghe tiếng.

Thiên Huyền Túc, Quân Lâm Thiên, Ngu Bất Cơ vội vàng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, bọn hấn không dám lơ lửng trên không, sợ một giây sau cũng sẽ phát ra một tiếng thét chói tai.

Quá mất mặt.

Bọn hấn tung hoành nhiều năm ở Thiên Giới Đệ Nhất, chưa từng nghẹn khuất như thế?

Bách Lý Không Thành mạnh mẽ áp chế nội tâm phẫn nộ, kiểm khí mệnh môn trên người lão ta bắn ra: "Kiểm Quang Táng Thiên!"

Dứt lời, vạn phi kiếm treo ngược trên hư không, tựa như mưa rào rơi xuống.

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ đã trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhìn Bách Lý Không Thành nói: "Muốn giết tiểu gia, người muốn rầm đây!"

Nói đến đây, hấn ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt kiêu căng nói: "Chủ nhân, thế nào, kích thích không."

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: "Xích Vũ, trước kia người không phải như vậy."

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, trước kia ta là dạng gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trước kia người rất phóng đảng, nhưng không đê tiện, bây giờ người vừa phóng đảng, vừa đê tiện."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Ta thật sự là như vậy? Có điều không quan trọng, ta chỉ quan tâm kết quả, một kích vừa rồi của ta tuy rằng không có chém giết bọn họ, nhưng đủ để cho bọn họ cả đời khó quên."

"Bởi vì loại cảm giác này là bọn họ khát vọng."

"Vừa rồi ta đánh những tên hỗn đản kia rất cao hứng!"

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Đại chiến còn chưa chấm dứt, vậy người ngược lại tiếp tục!"

Dứt lời, thân ảnh hai người chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía đám người Thiên Huyền Túc.

Trên khán đài.

Ánh mắt Vân Bạch Tố rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Sớm biết tiểu tử này không phải là người tầm thường, lại không nghĩ tới hắn bá đạo như vậy, ngay cả người của Thiên Giới Đệ Nhất cũng không để ở trong mắt."

Thật sự là có thể gây chuyện.

Dùng sức một mình đối kháng Thiên Giới Đệ Nhất, hẳn hẳn là người đầu tiên.

Giờ khắc này.

Đông Phương Kiếm xuất hiện trên không trên đạo đài, quan sát xuống phía dưới, Diệp Trường Sinh trộm đi địa mạch Cửu Long, giết đệ tử Võ Minh ta.

Nhìn xem ta có giết người không.

Ngay sau đó, thân ảnh của lão ta chợt lóe, từ lỗ thủng trên cao đạo đài chạy trốn, tuy rằng mồ hôi nóng rát đầu, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ của lão ta.

Đi tới trên hư không, lão ta giơ tay lên bóp nát một quả truyền âm thạch, một đạo ánh sáng thẳng lên trời.

Một đoàn vòng xoáy xuất hiện, Hạ Lan Vận bay xuống, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên, vô hình trung có một cỗ uy áp rơi vào trên người Đông Phương Kiếm.

Đông Phương Kiếm khom người một cái, bái lạy nói: "Mời Lăng Thiên tiên tử ra tay."

Hạ Lan Vận nói: "Đã xảy ra chuyện gì rồi."

Đông Phương Kiếm lại nói: "Diệp Trường Sinh ra tay, ta sợ Thiên Khư Cửu Cung và Phiếu Miểu Kiếm Tông nhanh chân lên trước."

Hạ Lan Vận gật đầu: "Đi thôi, ta đi xem một chút!"

...

Bên trong đạo đài.

Trên hư không.

Kiểm quang tung hoành, vô số linh khí bắn ra, Diệp Trường Sinh chém một kiếm xuống, kiếm quang mênh mông vô biên đánh vào thân ảnh Thiên Huyền Túc.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động bầu trời, đè ép Cửu U.

Sóng khí xông thẳng lên, trực tiếp xóc bay tầng trên đỉnh đạo đài ra ngoài.

Mọi người trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài trời, rất nhiều người đã bắt đầu rời khỏi hiện trường.

Thật sự quá sợ hãi.

Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm khí làm cho can đảm của bọn họ muốn vỡ vụn, lại tiếp tục ở lại có khả năng táng thân ở đây.

Chương 719: Quá mất mặt (2)

Thực lực yếu là nguyên nhân của tội lỗi.

Ngay cả tư cách xem cuộc chiến cũng không có.

Thiên Huyền Túc ổn định thân ảnh bay ngược ra ngoài, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, truyền âm nói: "Diệp Trường Sinh, người trộm địa mạch Cửu Long của ta, lão phu sẽ không bỏ qua cho người."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, trong lòng vô cùng hoảng sợ, hóa ra hệ thống dăm lừa gạt hắn, địa mạch Cửu Long thế mà là đồ của Võ Minh.

Qua loa.

Sớm biết như vậy, sẽ không để cho bọn Tàng Thất tu luyện trong địa mạch Cửu Long.

Hiện tại bị bại lộ, có chút rắc rối lớn.

"Người nói cái gì, ta nghe không hiểu!"

Thiên Huyền Túc nói: "Bớt giả điên giả ngốc cho lão phu, nhanh chóng giao ra địa mạch Cửu Long."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, ăn nói lung tung không tốt, oan uổng ta, là phải trả giá đắt."

Thiên Huyền Túc tức giận thối râu tròng mắt, tiện tay vung lên, một bóng đen xuất hiện, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Cái gì vậy?

Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm, đánh trúng trên bóng đen, lại phát hiện bóng đen miễn dịch với kiếm quang, một chưởng đánh xuống.

Phanh.

Sóng khí khủng bố bắn ra, không gian sụp đổ chôn vùi.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, híp mắt nhìn bóng đen trước mắt: "Một người sao?"

Ngay sau đó.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống quét đến thần thi, chủ nhân cẩn thận một chút!]

Thần thi?

Diệp Trường Sinh nhìn trang hiển thị của hệ thống, nhanh chóng kiểm tra tin tức của thần thi, phát hiện thần thi trước mắt vậy mà là một thi thể có thực lực đạt tới Cổ Thần cao nhất.

Vì vậy vấn đề tới rồi.

Thi thể khủng bố như thế, Thiên Huyền Túc lấy được từ đâu?

Võ Minh ở Thiên Giới Đệ Nhất có chút địa vị, Thiên Huyền Túc lại tu luyện công pháp âm hiểm như thế, khống chế thi thể người, có tổn hại âm đức.

Bá.

Thần thi lần thứ hai tấn công về phía Diệp Trường Sinh, thi khí đáng sợ bao trùm, không gian trong nháy mắt bị sương mù màu đen bao phủ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, Thần kiếm Thái Hư trong tay biến mất, đánh ra một đoàn Tâm Điểm Hỗn Độn.

Ngọn lửa bao trùm, đốt trời nấu biển.

Thần thi không sợ kiếm quang, Thần Hỏa hẳn là đủ cho hắn ta uống một bình.

Nhưng một màn kinh người đã xảy ra, thần thi trực tiếp xuyên thấu Thần Hỏa, một quyền nện vào trước ngực Diệp Trường Sinh.

Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, hơn nữa có Thái Hư Long

Giáp phòng ngự, một quyền của thần thi có thể đánh xuyên thủng thân thể hắc.

Đúng lúc này.

Đông Phương Kiếm mang theo Hạ Lan Vận xuất hiện.

Hai người lẳng không bay xuống, xuất hiện ở bên người Thiên Huyền Túc, người sau gật gật đầu: "Gặp qua Hạ cô nương."

Hạ Lan Vận nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Thiên lão thế mà vận dụng thần thi, xem ra Diệp Trường Sinh thật sự rất khó giải quyết."

Thiên Huyền Túc nói: "Kẻ này không dễ đối phó, lá bài tẩy nhiều lắm, lão phu không muốn kéo dài quá lâu, thăm nghĩ tốc chiến tốc thắng."

Hạ Lan Vận nói: "Hắc quả nhiên không đơn giản, ta lại nhìn không thấu hắc."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục: "Càng như vậy, ta càng tò mò về hắc."

Thiên Huyền Túc nói: "Hạ cô nương muốn ra tay?"

Hạ Lan Vận nói: "Ta không ra tay, cho hắc thêm một ngọn lửa!"

Dứt lời, nàng ta tiện tay vung lên, lại là một thần thi bay ra, hơi thở trên thi thể này còn mạnh hơn so với thần thi của Thiên Huyền Túc.

Diệp Trường Sinh thấy một thần thi bay tới: "Mẹ kiếp, không dám đánh chính diện một trận, lại giở trò với ta?"

"Chủ nhân, thần thi đã qua thủ đoạn luyện chế đặc thù, bọn họ không sợ công kích bình thường." Thanh âm Diễm Xích Vũ truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người biết phá hủy bọn họ như thế nào không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đương nhiên, những thứ này đều là thứ ta chơi chán, bọn họ mới vừa mới mê."

"Chủ nhân, hai đạo thần thi giao cho người, người đi chém chết nữ nhân kia, ta ăn chắc nằng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ăn? Ở đâu?"

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó: "Xích Vũ, người còn chưa nói cho ta biết, như thế nào mới có thể phá hủy thần thi!"

Trên hư không.

Hai gã thần thi đập không lướt đi, phá vỡ không gian, lần thứ hai tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này, màu sắc của hai tên thần thi phát sinh thay đổi, từ màu đen ban đầu dần dần biến thành màu vàng.

Giống như vàng đúc.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số ánh sáng vàng bắn ra, Diệp Trường Sinh đánh bay hai tên thần thi ra ngoài.

"Mẹ nó, thật cứng!"

Diệp Trường Sinh mắng một câu.

Cứng rắn đỡ hai tên thần thi, phát hiện song quyền bị chấn động đến đau nhức, phải biết rằng thân thể của hắn vô cùng vô cùng cứng rắn.

Còn có Thần Ma hữu thủ tồn tại.

Bởi vậy có thể thấy được, thần thi màu vàng cứng rắn đến mức đáng sợ.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, mau nói cho ta biết, phá hủy bọn hắn như thế nào."

Chương 720: Học được

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thần thi có một sơ hở, chỉ cần người công kích, có thể phá hủy bọn hắn."

Sơ hở nào?

Con mẹ nó, nói cũng không xong.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Tấn công bọn hắn... Hoa cúc!"

"Không phải chứ!" Diệp Trường Sinh có chút không tin: "Xích Vũ, ta đọc sách ít, người đừng lừa ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thần thi biến sắc, bọn họ đã là cổ thi hoàng kim, có tư duy của mình."

"Nhưng mặc kệ thần thi mạnh mẽ như thế nào, nhược điểm của bọn họ cũng chỉ có một cái này, chủ nhân thử một lần không phải là biết hay sao."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người hai tên cổ thi hoàng kim: "Thật ngại quá, ta muốn công kích nhược điểm của các người."

Phía bên kia.

Ánh mắt Hạ Lan Vận lóe lên, nhìn Diễm Xích Vũ vọt tới: "Con Thần Thú này không đơn giản, dĩ nhiên biết Cổ Thi hoàng kim."

"Thiên lão, người đi giết hắn."

Thiên Huyền Túc nhìn Diễm Xích Vũ: "Một con Thần Thú hóa hình, lão phu có gì phải sợ."

Ngay sau đó.

Bóng dáng xinh đẹp của Hạ Lan Vận biến mất không thấy, khi xuất hiện lại, nàng ta bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tự mình mở ra phong ấn Vãn Kiếm U Uyên, người thật to gan."

Diệp Trường Sinh đánh ra một kiếm từ dưới lên, cắt qua cổ thi hoàng kim, hắc đã nắm bắt nhược điểm của cổ thi, cho nên công kích phi vô cùng dễ dàng.

Một kích hạ xuống, hai ánh sáng vàng bắn ra phía sau.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hạ Lan Vận: "Thì ra người tới vì Băng Long viễn cổ, ai nói các người lưu lại phong ấn thì không thể mở ra."

Hạ Lan Vận nhướng mày: "Người thật sự không sợ chết, dính vào nhân quả của Băng Long viễn cổ, người sẽ vì thế mà trả giá bằng sinh mệnh."

"Sợ, ta sợ nhất là chết!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó lại nói: "Nhưng chính là không ai có thể giết ta, thực lực chết tiệt của ta."

Hạ Lan Vận giật mình, chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như vậy.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu người là bởi vì chuyện phong ấn mà đến, vậy ra tay đánh chết ta đi!"

Hạ Lan Vận nói: "Người quả thực quá ngông cuồng."

Bá.

Bóng dáng xinh đẹp của nàng chợt lóe, hóa thành một bóng tàn tảo công về phía Diệp Trường Sinh: "Thời gian áo nghĩa, tĩnh chi!"

Diệp Trường Sinh nhìn tàn ảnh trước mắt, giơ tay lên vẽ ra một kiếm: "Diệt Thiên Nghiệp!"

Xuy.

Bạch Hồng như điện, xuyên qua không trung.

Nhưng trong khi kiếm quang đi về phía trước, đột nhiên ngừng lại, tất cả bốn phía trong nháy mắt dừng lại.

Diệp Trường Sinh phát hiện ngay cả thân ảnh của hắc cũng không

thể nhúc nhích.

Miệng không mở ra được.

Mẹ kiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thời gian áo nghĩa, khủng bố như vậy?

Lúc này.

Giọng nói Đạo Linh Nhi đột nhiên truyền đến: "Người nhanh chóng đánh vỡ thời gian cấm chế, bằng không, người sẽ mặc cho người chém giết."

"Còn nữa, nữ nhân này cũng không đơn giản, nàng ít nhất nắm giữ hai loại áo nghĩa."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Động cũng không động dậy được, làm sao phá vỡ được cấm chế?"

"Người không phải rất kiêu ngạo sao?" Đạo Linh Nhi nói xong, theo đó lại nói: "Người có thể cầu xin ta, ta giúp người mở ra cấm chế."

Diệp Trường Sinh nói: "Cầu xin người, giữa chúng ta làm sao có thể dùng từ cầu đâu, người nhìn tâm nhìn ta bị giết sao?"

"Nếu người bị giết, ta vừa lúc có thể mang theo Thần Cung rời đi!" Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: "Đến lúc đó, toàn bộ chí bảo của người là của ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân, lấy oán trả ơn?

Chờ trận đại chiến này chấm dứt, xem ta dạy dỗ người như thế nào.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh cố gắng thúc dục Thần Ma Dực, lại phát hiện căn bản không có khả năng.

Đây là buộc ta phóng đại chiêu?

Hạ Lan Vận thấy Diệp Trường Sinh bị trói buộc, bóng dáng xinh đẹp như ẩn như hiện, lần thứ hai tấn công về phía hắn. Trong khi tiến lên, từng ánh sáng màu bạc xuất hiện quanh người nàng ta.

“Không gian áo nghĩa, cắt!”

Xuy xuy.

Xuy xuy.

Ánh sáng bạc tràn đầy xuất hiện, giống như lưới nhện bằng tơ bạc, những nơi đi qua, không gian bị cắt thành từng tắc.

Đạo công kích này nếu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hẳn phỏng chừng cũng sẽ bị cắt thành từng miếng từng miếng.

Ngay tại lúc ánh sáng bạc bắn ra, cách Diệp Trường Sinh càng ngày càng gần, một màn kinh người xảy ra.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Vô số kiếm quang quanh người Diệp Trường Sinh nổ tung ra ngoài, rực rỡ chói mắt, ánh sáng vạn trượng chiếu sáng bầu trời.

Lúc này.

Dưới chân Diệp Trường Sinh xuất hiện một tòa bàn cổ, phía trên, vạn thanh cổ kiếm điên cuồng xoay tròn, phù văn kỳ dị bao phủ.

Đây là...

Bóng dáng xinh đẹp của Hạ Lan Vận bị sóng kiếm hất bay ra ngoài, ánh sáng bạc trong hư không bị kiếm quang nuốt chửng...

Tay áo Diệp Trường Sinh tung bay, đứng ngay ngắn trên bàn cổ, quanh thân được kiếm quang bao bọc, tóc dài bay lên.

Cả người tản ra khí thế bá đạo bề ngỗ, tựa như kiếm đạo chi thần.

Trên thế giới căn bản cũng không có Kiếm Thần, nếu có, đó chính là ta.

Chương 721: Học được (2)

Thanh âm hùng hồn bá đạo kích động trên chín tầng trời, sóng khí đáng sợ chấn động đến mức trong miệng mọi người phun ra máu tươi.

Hạ Lan Vận ổn định thân ảnh lay động, sắc mặt đại biến: "Trên người người lại có chí bảo như thế!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng rất mạnh."

Trảm Thiên Nghiệp!

Một kiếm xuất ra, vạn kiếm theo sát.

Cổ kiếm trên bàn cổ dần dập bay ra, chỉ thẳng lên người Hạ Lan Vận.

"Thời gian áo nghĩa, tĩnh chi!"

Hạ Lan Vận trầm giọng nói, bóng dáng xinh đẹp bay ngược ra sau.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười: "Sớm biết người sẽ như thế!"

Oanh.

Oanh.

Kiểm quang va chạm vào không gian, vô số kiếm khí bắn ra, không gian đứng yên xuất hiện vết nứt.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ xông về phía trước, uy áp sát giới tuân trào, một đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa chém xuống: "Diệt Luân Hồi!"

Một kiếm chém xuống, tựa như cự thú hồng hoang, cắn nuốt về phía Hạ Lan Vận.

Tiếng nổ vang truyền ra, không gian tĩnh lặng nổ tung, kiếm quang nghiền nát mà đi, cách Hạ Lan Vận càng ngày càng gần.

Diệp Trường Sinh nói: "Một luồng phân thân, người trâu cái gì?"

Hạ Lan Vận ngay cả cơ hội hô một tiếng cũng không có, đã bị kiếm quang cự thú cắn nuốt không còn.

Tại sao hắn lại mạnh mẽ như vậy?

Cường giả các giới trong sân chấn động vô cùng.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ làm cho bọn họ cảm thấy hít thở không thông.

Ánh mắt mỗi người đều rơi vào trên bàn cổ, nhưng không có người sinh lòng tham.

Đồ của cường giả, nhìn một chút là được, tốt nhất đừng nhớ thương, bằng không sẽ gây ra mạng người.

Đông Phương Kiếm phát hiện Hạ Lan Vận bị giết, cả người lạnh run: "Họ Diệp, chẳng lẽ là trời sinh vô địch?"

Chân Diệp Trường Sinh đạp bàn cổ vạn kiếm, đạp không lướt nhanh về phía trước: "Diệt Võ Minh, một người không lưu."

Diệt Minh?

Thật quá tàn nhẫn.

Trong trận doanh Dị Ma tộc, Tà Thiên Tội nói: "Tốt cho một Diệp Trường Sinh, đủ cuồng, đủ mạnh, học được."

Vân Độc Tú nói: "Khá lắm, hắn muốn diệt Minh, Võ Minh chính là thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất, hắn sợ là điên rồi."

Tà Thiên Tội nói: "Điên rồi, làm sao ta cảm thấy hắn có thể làm được!"

Lúc này.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên bàn cổ, ánh mắt xẹt qua trên người cường giả các giới không rời sân.

"Thiên Giới Đệ Nhất, thế lực do Võ Minh đứng đầu, tự tiện thay

đối quy tắc luận võ, các người đều có thể nhịn sao?"

"Chư vị, tài nguyên của Thiên Giới Đệ Nhất rất nhiều, chẳng lẽ các người không động tâm? Chẳng lẽ muốn suốt ngày bị trấn áp sao?"

"Các người cũng không muốn trở nên mạnh hơn sao?"

"Các người cũng không muốn thế lực được thành lập ở Thiên Giới Đệ Nhất?"

"Đến đây đi, chúng ta cùng nhau lật đổ các thế lực của Thiên Giới Đệ Nhất, về sau nơi này chính là nơi các người tu luyện."

"Còn đang do dự cái gì, cơ hội như vậy không nhiều đâu."

Thanh âm trong trẻo trên không trung, vang vọng trong đạo đài.

Cường giả các giới đều thất thần nhìn nhau, Diệp Trường Sinh muốn làm gì, mời bọn họ cùng nhau diệt Võ Minh?

Diệp Trường Sinh thấy mọi người không nhúc nhích: "Xem ra ta đánh giá quá cao các người, chẳng trách các người vẫn bị Thiên Giới Đệ Nhất áp chế."

"Các người thích làm nô lệ cho kẻ khác sao?"

"Các người đều tu luyện mấy ngàn năm, sao các người lại cam tâm cho Đệ Nhất Thiên Giới tài nguyên."

"Sinh ra mà làm người, các người quá thất bại."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người không gia nhập chiến đấu cũng được, đợi ta tiêu diệt thế lực Thiên Giới Đệ Nhất, tài nguyên của bọn hắn sẽ thuộc về một mình ta, ta sẽ không chia sẻ với các người."

Nghe tiếng.

Tà Thiên Tội nói: "Đại trưởng lão, mau tận dụng thời cơ."

Vân Độc Tú phụ họa: "Đại trưởng lão, ta cảm thấy Diệp Trường Sinh nói rất đúng."

Tà Cửu Thế gật đầu: "Tiểu tử này chẳng những tu vi cao, miệng cũng rất lợi hại, ta thấy hẳn có thể làm nên chuyện."

Dứt lời.

Thân ảnh ông chợt lóe, lao về phía đại điện.

Trong trận doanh của Long Giới, Thái tử Long Phong Uyên hí hóp mắt: "Có tài nguyên lại không cướp, đó là kẻ ngốc, dù sao cũng có người dẫn đầu, giết là xong rồi."

Nói đến đây, hẳn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Tính tình của người trẻ tuổi kia rất hợp với ta, có thể kề vai chiến đấu với hẳn cũng là một loại vinh hạnh."

Võ Thần Giới Văn Nhân Thanh Liên nói: "Tam gia gia, Diệp công tử có ân với Võ Thần Giới ta."

Văn Nhân Chiến cười nói: "Nha đầu Thanh Liên, người cái gì cũng đừng nói, ta đã chịu đựng những tu sĩ ở Thiên Giới Đệ Nhất lâu rồi."

Bá.

Bá.

Cường giả Long Giới, Võ Thần Giới đập không lướt nhanh, gia nhập vào trong trận chiến, nguyên bản Võ Minh, Phiếu Miểu Kiếm Tông, Thiên Khư Cửu Cung chiếm ưu thế về quân số, trong chớp mắt bọn hắn rơi vào thế hạ phong.

Lúc này.

Dạ Lãnh Nguyệt ghé mắt nhìn về phía Vân Bạch Tố: "Sư phụ, Lạc Nhi đã gia nhập trận chiến rồi, chẳng lẽ chúng ta vẫn tiếp tục chờ?"

Vân Bạch Tố nói: "Diệp Trường Sinh, thật là hậu bối lợi hại, nói mấy câu đơn giản đã lập tức có thể làm cho cường giả các giới gia nhập vào trong trận doanh của hắn."

Chương 722: Kẻ siêu lừa dối – Diệp Trường Sinh

"Nếu hần là đạo lữ của Lạc Nhi, trận chiến này làm sao có thể thiếu Ngũ Hành Giới chúng ta, kỳ thật vì sư đã không vừa mắt những người này từ lâu."

Dạ Lãnh Nguyệt nhìn Vân Bạch Tố lao ra: "Sư phụ, trước kia tính tình người rất ôn hòa, nhưng sao bây giờ trở nên nóng nảy như thế này?"

...

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Thiên Huyền Túc bay ngược ra sau, phát hiện Diêm Xích Vũ biến mất không thấy đâu.

Hóa ra là hần.

Hiện tại lão ta mới biết được, lúc trước Diêm Xích Vũ đánh lén bọn hần.

Đông Phương Kiếm đi tới bên người Thiên Huyền Túc: "Lão tổ, không ổn, chúng ta bị bao vây."

Thiên Huyền Túc nhìn quanh bốn phía, sắc mặt ảm đạm đến cực điểm: "Tại sao lại như vậy?"

Đông Phương Kiếm nói: "Đều do Diệp Trường Sinh, hần quả thực là tên lừa gạt, hần nói cường giả các giới lật đổ Thiên Giới Đệ Nhất, có thể cướp đoạt tài nguyên."

Mắt của Thiên Huyền Túc muốn nứt ra: "Người họ Diệp này chỉ là một tên cặn bã."

Nghẹn khuất phục.

Thật sự là quá bức bối.

Ngàn năm qua bọn họ đều áp chế các giới, hơn nữa tài nguyên các giới do bọn họ tùy ý hưởng thụ.

Nói khó nghe một chút, các giới chính là hậu hoa viên của bọn họ, họ có thể tùy ý ra vào lúc nào cũng được.

Thật ra không biết.

Bởi vì thực lực của Thiên Giới Đệ Nhất mạnh mẽ, cường giả các giới chưa từng dám lên tiếng phản đối.

Hiện tại có Diệp Trường Sinh dẫn đầu, cường giả các giới mới mặc kệ cái gì là Thiên Giới Đệ Nhất, tất cả mọi người đều đang tu luyện, tại sao phải nhường bộ?

Một Diệp Trường Sinh đã khiến bọn họ bị tàn phá. Hơn nữa cường giả các giới công kích, cường giả của Võ Minh, Phiếu Miếu Kiếm Tông, Thiên Khư Cửu Cung, Thái Học Cung dần dần rơi vào thế hạ phong.

“Tiểu Kiếm, thông báo cho cường giả Võ Minh, để cho bọn họ xuất quan, nếu Diệp Trường Sinh muốn chơi, vậy chúng ta sẽ chơi với hắn đến cùng!”

"Mặt khác, để cho Thái Học Cung, Phiếu Miếu Kiếm Tông, Thiên Khư Cửu Cung gọi người đến. Lần này, toàn bộ cường giả các giới sẽ được chôn cất ở thành Võ Minh."

“Hãy để bọn hắn chôn cùng Diệp Trường Sinh.”

Đông Phương Kiếm gật gật đầu: "Ta đi ngay bây giờ."

Trong miệng còn chưa nói hết, lão ta chỉ cảm giác cú huyết thất lại, một trận đau nhức lan khắp toàn thân.

"Con mẹ nó, lại đến nữa, thù lớn!"

Tâm lý của Đông Phương Kiếm sụp đổ.

Bị đánh hai lần, cảm giác này... Lúc đầu rất đau, lúc sau lại có chút tiêu hồn.

Không thích hợp, làm sao ta lại có cảm giác như thế này.

Thiên Huyền Túc thấy Đông Phương Kiếm bị công kích, biết là Diễm Xích Vũ làm trong bóng tối, nhưng lão ta không tìm được thủ phạm.

Thân hình lão ta chợt lóe lên, lướt nhanh về phía ba người Quân Lâm Thiên, Bách Lý Không Thành, Ngu Bất Cơ, Thiên Huyền Túc nói: "Người các ngươi kêu đến đâu, còn chưa tới sao?"

Quân Lâm Thiên nói: "Đến, rất nhanh sẽ đến hiện trường."

Bách Lý Không Thành nói: "Ta nghe thấy kiếm khí xé rách khoảng không, cường giả các giới bị Diệp Trường Sinh lừa gạt, bọn họ đều sẽ trở thành vật hi sinh của trận chiến đấu này."

Quân Lâm Thiên nói: "Cẩn thận, Dị Ma Tộc công kích tới đây."

Ngay sau đó.

Thân ảnh ba người xẹt qua, lâm vào trong đại chiến.

...

Ở xa.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng ở trên bàn cổ, nhìn đại chiến trước mắt: "Thiên Giới Đệ Nhất cũng chỉ như thế, tất cả mọi người là tu sĩ, dựa vào cái gì phải nhường cho các ngươi."

"Bàn cổ của ngươi từ đâu tới." Thanh âm của Đạo Linh Nhi truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Thế nào, ngươi biết Kiếp Thiên Kiếm Bàn?"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Không biết, chỉ là cảm thấy kỳ quái, trên kiếm bàn này bày đầy đạo văn, trải qua Thiên Đạo tẩy lễ, không nên xuất hiện ở trong tay ngươi."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Trải qua Thiên Đạo tẩy lễ, ngươi lại không biết nó. Đừng nói với ta, ngoại trừ ngươi, còn có Thiên Đạo khác tồn tại."

"Người hỏi nhiều như vậy làm gì, không tốt cho người chút nào." Đạo Linh Nhi nói xong, dừng một chút, tiếp tục nói: "Mặt khác, bàn cổ của người từ rất lâu rồi, ít nhất lớn hơn ta rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nhướng mày, hẳn lấy được kiếp thiên kiếp bàn từ tầng thứ năm của Thần tháp Tử Dương, lúc ấy kiếp thiên kiếp bàn trực tiếp nhận chủ, ngay chính hẳn cũng hoảng sợ.

Bởi vì kiếp thiên kiếp bàn thật sự quá mạnh, hẳn cũng không dám dễ dàng di chuyển.

"Người bảo vệ tốt cái kiếp bàn này, tuy rằng nó nhận người làm chủ, nhưng hiện tại người còn không phát huy được uy lực chân chính của nó."

Giọng nói của Đạo Linh Nhi lần thứ hai truyền đến.

"Kiếm bàn mạnh như vậy, người lại nói không phát huy được uy lực chân chính?" Diệp Trường Sinh không hiểu sao nói: "Có thể nói cho ta biết vì sao không?"

Đạo Linh Nhi suy nghĩ trong chớp mắt: "Bởi vì người chưa ngộ ra Đạo của mình, kiếm thể song tu của người lại tu luyện thần thông vũ kỹ của người khác, không thuộc về chính người."

Nói đến đây, nàng dừng lại và tiếp tục: "Người vẫn còn một chặng đường dài để đi, đôi khi, đi chậm lại sẽ khiến người đạt được nhiều hơn nữa."

Chương 723: Hắc cũng quá nhanh

Diệp Trường Sinh lâm vào trầm tư.

Hắc cảm thấy Đạo Linh Nhi nói không sai, tu vi của hắc tăng lên tới bây giờ, xác thực không có đạo thuộc về mình.

"Chờ trận đại chiến này chấm dứt, đến lúc đó ta sẽ bế quan một khoảng thời gian."

Đúng lúc này, trong đêm đen, một đoàn ánh sáng xuất hiện, uy áp kinh người bay xuống.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại: "Ta cũng muốn chậm, nhưng bọn hắc không cho ta cơ hội."

Màn đêm buông xuống.

Đèn trong đạo đài bật sáng.

Từng bóng người lẳng không bay xuống, hơi thở người tới vô cùng khủng bố.

Đại chiến trong sân trong nháy mắt dừng lại.

Ánh mắt cường giả các giới đồng loạt rơi vào trên người người tới, trong mắt bọn họ lóe ra một tia kiêng kỵ.

Lúc này.

Thân ảnh ba người Quân Lâm Thiên, Bách Lý Không Thành, Ngu Bất Cơ chợt lóe, xuất hiện bên người tới, giờ khắc này, trên người ba người bọn họ đầy vết thương, hơi thở vô cùng hỗn loạn.

Nếu những người này đến trễ một lát, ba người Quân Lâm Thiên có thể mất mạng ở đây.

Quân Lâm Thiên khom người một cái: "Lão Cung chủ, tu sĩ các giới điên rồi, lại ra tay với chúng ta."

Quân Dịch An liếc mắt nhìn tu sĩ các giới trong sân: "Ai là Diệp

Trường Sinh?"

Quân Lâm Thiên giơ tay lên chỉ một cái: "Lão Cung chủ, hẳn chính là Diệp Trường Sinh."

Quân Dịch An ghé mắt nhìn sang một bên: "Kiếm Phi Huyền, ta và người đều vì Diệp Trường Sinh mà đến, mỗi người đều dựa vào bản lĩnh đi!"

Kiếm Phi Huyền là Tông chủ của Phiếu Miếu Kiếm Tông, kiếm đạo vô địch, đã tu luyện Phiếu Miếu thánh kiếm đến cảnh giới đại thành.

Một thân tu vi đạt tới Cổ Thần tầng thứ chín.

Cho dù ở Thiên Giới Đệ Nhất, trong đông đảo thế lực, cũng tuyệt đối là tồn tại như cường giả đỉnh cao.

Kiếm Phi Huyền nhìn Quân Dịch An: "Chín vị lão Cung chủ của Thiên Khư Cửu Cung đều tới, bản Tông chủ đương nhiên phải cho các người mặt mũi."

"Giết Diệp Trường Sinh, Phiếu Miếu Kiếm Tông không lấy một vật gì, chỉ cần một linh hồn thể giấu ở trên người hắn, những thứ khác tùy ý các người phân phối."

Diệp Trường Sinh nghe được thanh âm của Kiếm Phi Huyền, biết hẳn là hướng về phía Đạo Linh Nhi mà tới: "Người muốn giết người tới, người nói ta nên giao người ra, hay là không giao ra đây?"

"Người sẽ không!" Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Chắc chắn như vậy?"

Đạo Linh Nhi lại nói: "Người sĩ diện, nếu giao ta ra ngoài, người sẽ mất hết mặt mũi."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Người rất hiểu ta sao? Nhưng mặt có đôi khi có thể không cần, dù sao mệnh cũng quan trọng."

Đạo Linh Nhi: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nhưng ngươi là người của ta, cho nên không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương!"

Dứt lời.

Hắn bước một bước đạp trời, thân ảnh nhanh chóng vọt về phía trước, vọt tới phía Kiếm Phi Huyền Tật.

Đạo Linh Nhi lẩm bẩm: "Ta khi nào trở thành người của hắn? Không đúng, hắn lại chiếm tiện nghi của ta."

Lúc này.

Đám người Diệp Tiêu Huyền, Diễm Xích Vũ, Kiếm Vô Ý, An Lạc Nhi xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người đám người Thiên Khư Cửu Cung và Phiếu Miểu Kiếm Tông.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người đám người Long Giới, Dị Ma Giới, Ngũ Hành Giới, Vô Thần Giới: "Không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến mức này, chứ vị nếu sợ hãi, hiện tại có thể rời đi."

"Chuyện còn lại, một mình Diệp Trường Sinh ta gánh vác."

Tà Thiên Tội di chuyển về phía Diệp Trường Sinh: "Làm sao có thể để cho người một mình gánh vác, Thiên Giới Đệ Nhất của bọn họ có thể gọi người, chẳng lẽ chúng ta sẽ không?"

Vân Độc Tú nói: "Sợ cái gì, cùng lắm thì chết, hiện tại chúng ta rời đi, nếu các hạ bại, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Long Phong Uyên nói: "Thiên Giới Đệ Nhất cũng không phải rất mạnh, bốn Thái tử chưa từng có ý định rời đi. Có điều, trận đại thắng này, tài nguyên cũng không thể thua lỗ bốn Thái tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai muốn rời đi, ta tuyệt đối không ngăn trở, người lưu lại, đợi đại chiến chấm dứt, ngoại trừ tài nguyên của Thiên Giới Đệ Nhất, ta còn có thể bồi thường cho mọi người."

"Bởi vì Diệp Trường Sinh ta thích nhất là kết giao bằng hữu."

Long Phong Uyên vừa muốn mở miệng, một lão giả bên cạnh thì thầm bên tai hắn ta: "Thái tử điện hạ, Diệp Trường Sinh chính là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, Long Tộc chúng ta và Thần Ma Tộc luôn bất hòa."

"Thần Ma Tộc thì làm sao, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, bốn Thái tử chính là muốn làm bằng hữu với hắn, về sau Long Tộc không trở mặt với Thần Ma Tộc nữa." Long Phong Uyên trầm giọng nói.

Lão giả khó hiểu nói: "Thái tử điện hạ, vì sao?"

Long Phong Uyên nói: "Bởi vì ta thích tính cách của hắn."

Lão giả: "..."

Cầu thả như vậy?

Cũng bởi vì thích tính cách của Diệp Trường Sinh nên muốn biến chiến tranh thành tơ lụa với Thần Ma Tộc, còn phải đối kháng Thiên Giới Đệ Nhất với Thần Ma Tộc.

Long Phong Uyên thật sự là người hời hợt như vậy sao?

Chương 724: Hẳn cũng quá nhanh (2)

Hết sức rõ ràng, căn bản là không phải.

Chỉ là lão giả không hiểu rõ Thái tử của bọn họ.

Long Phong Uyên thân là Thái tử Long Tộc, gánh vác hy vọng tương lai của Long Tộc, mỗi một quyết định hẳn ta đưa ra, nhất định là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng.

Giờ khắc này.

Quân Dịch An bước ra một bước, đi tới bên người Kiếm Phi Huyền: "Ra tay đi, ngoại trừ Diệp Trường Sinh mạnh hơn một chút, những người khác không đáng sợ."

Có ý gì?

Coi thường ai đây.

Trên mặt mọi người nổi lên vẻ tức giận, Quân Dịch An khinh thường bọn họ như thế, đó là chưa từng thấy qua rồng lớn của bọn họ.

Không đánh người của Thiên Giới Đệ Nhất đến mức gào khóc, cũng không biết bọn họ mạnh bao nhiêu.

Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, bị khinh thường như vậy, dù sao ta cũng không nhịn được."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người có thể đánh hẳn sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đương nhiên là được rồi."

Nói đến đây, hẳn cười thần bí, tiếp tục: "Ta không phải một mình chiến đấu."

Cổ thi hoàng kim?

Diệp Trường Sinh giật mình, cổ thi hoàng kim từ khi nào bị Diễm Xích Vũ không chế rồi?

Kiểm Phi Huyền liếc mắt nhìn cổ thi hoàng kim, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người là kiếm tu, đến, đánh ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người đều nghe được, là hắc bảo chúng ta đánh, đời này ta chưa từng nghe qua yêu cầu kỳ quái như vậy."

"Còn chờ cái gì, giết bọn họ!"

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, mang theo Sát Giới vô địch, tấn công về phía Kiểm Phi Huyền.

Vân Độc Tú thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất: "Hắc nhanh như vậy, ai chịu được?"

Tà Thiên Tội phụ họa: "Người mạnh mẽ, nam nhân nhanh cũng vậy, đạt tới trình độ kiếm đạo như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ."

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, cổ thi hoàng kim bay ra ngoài, thân ảnh của hắc lại một lần nữa ẩn nấp.

Không thể không nói, tên này thật sự quá cầu thả.

Đám người Diệp Tiêu Huyền, Kiếm Vô Ý không chút do dự nào, nhao nhao hóa thành một đạo tinh mang giết tới cường địch trước mắt.

Cách đó không xa.

Thiên Huyền Túc nhìn đại chiến trước mắt, thân ảnh không tiến ngược lại lại lùi, rất hiển nhiên lão ta lại bắt đầu tính kế.

Đây là dự định chờ Diệp Trường Sinh và Phiếu Miểu Kiếm Tông, Thiên Khư Cửu Cung, Thái Học Cung liều mạng bại câu thương, chính mình ngư ông đắc lợi.

Trí tưởng tượng luôn luôn tốt.

Thực tế thực sự sẽ như thế sao?

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Những tu sĩ xem chiến tranh này đều chạy trốn, sợ tới mức ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Toàn bộ thành Võ Minh bị lực công kích khủng bố bao trùm, đao quang kiếm ảnh tung hoành ngang không, uy áp cường đại phá hủy hết thảy.

Lâu các cung điện hóa thành phế tích...

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Phi Huyền: "Kiếm đạo của người rất bình thường."

Kiếm Phi Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, hơi thở trên người lão ta bắt đầu tăng vọt, kiếm khí tựa như phong bạo, phóng thích ra cương khí sắc bén.

"Phiếu Miếu cửu kiếm, phong bạo yên!"

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên hư không, mặc cho kiếm tàn sát bừa bãi trên thân ảnh: "Diệt Luân Hồi."

Người trong nghề vừa ra tay là biết có được hay không.

Trực tiếp chính là một kích mạnh nhất của Bất Động Kiếm Ấn.

Kiếm Phi Huyền biến sắc: "Hắn lại nắm giữ kiếm đạo thần thông đáng sợ như thế, uy lực của kiếm này, có thương thiên hòa, thật sự là một đại biến thái!"

Cái gì có thương thiên hòa, Diệp Trường Sinh chưa bao giờ để ở trong lòng, kiếm đạo có thể giết người, đó chính là kiếm đạo mạnh nhất.

Vô số kiếm khí khuấy động, ở trên đạo đài hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn.

Giống như hỗn độn nổ tung.

Một kiếm chôn hết thiên hạ.

Kiểm Phi Huyền không hổ là cường giả Cổ Thần tầng thứ chín, uy lực của phong bạo yên thật sự là quá mạnh.

Coi như là gặp phải Diệt Luân Hồi của Diệp Trường Sinh, cũng không chút nào rơi vào hạ phong.

Mức độ khủng khiếp có thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này.

Một cảnh khủng khiếp hơn đã xảy ra.

Kiểm Phi Huyền nhìn Diệp Trường Sinh: "Tuổi còn nhỏ, tu luyện kiếm đạo như thế, hôm nay để cho lão phu hủy kiếm đạo của ngươi."

"Kiếm Ngục!"

Theo thanh âm hạ xuống, vạn đạo cổ kiếm trên Cửu Thiên hạ xuống, phi kiếm treo ngược giống như mưa sao băng, xuyên qua trên người Diệp Trường Sinh.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu, Kiếm Ngục chân chính đáng sợ chính là... Trăm thanh tổ binh cùng bay, giống như một tòa kiếm trủng bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Kiểm Giới thật mạnh.

Không sai, Kiếm Phi Huyền có giới của mình.

Kiểm Giới bá đạo vô cùng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, Sát Giới bao phủ trên người hắn: "Trăm Thiên Nghiệp, kiếm nghịch cần khôn!"

Bất động kiếm ẩn.

Cần Khôn Kiếm Ấn.

Hai thần thông kiếm đạo phóng thích, nghênh đón Kiếm Ngục trước mặt cần nuốt tới đây, về mặt Diệp Trường Sinh vô cùng ngưng trọng, cho tới bây giờ, ngoại trừ phụ thân của mình, Kiếm Phi Huyền là kiếm tu lợi hại nhất hắn từng gặp qua.

Chương 725: Núi Bất Tử mở ra

Kiểm Giới.

Sát Giới.

Hai Giới Vực độc quyền va chạm vào nhau trên không trung, thanh âm thấu Cửu Thiên, kiếm khí tiêu diệt hết thảy.

Kiểm Phi Huyền không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Là kiếm tu, lại lĩnh ngộ ra Sát Giới, tiểu tử này thật không phải người bình thường."

Phóng mắt nhìn Thiên Giới Đệ Nhất, số lượng người có Giới Vực của riêng mình không vượt quá một bàn tay, Diệp Trường Sinh tuổi còn trẻ như vậy đã có được.

Quả nhiên là yêu nghiệt.

Phía bên kia.

Một quyền của Quân Dịch An đập Diễm Xích Vũ ra ngoài, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Giới vực!"

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ngược ra ngoài, chậm rãi ổn định thân ảnh, ánh mắt dừng ở trên người Quân Dịch An: "Lão đầu, đối thủ của ngươi là ta, có thể tôn trọng ta hay không?"

Quân Dịch An nói: "Một con chim mà thôi, ta lúc nào cũng có thể giết ngươi."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ngươi vẫn là phóng thích ra bản thể, bằng không ngươi không có một chút phần thắng."

Diễm Xích Vũ nói: "Lão đầu, ngươi khinh thường ta như vậy, là muốn bị đâm."

"Kình Thiên Hỏa Liệt Thương!"

"Liệt Hỏa liệt câu cừ!"

“Khai hoa bạo tạc chi!”

Theo thanh âm hạ xuống, trong hư không, thân ảnh Diễm Xích hư ảo, không đứng, ngay cả không gian cũng hư ảo hẳn lên.

Ảo cảnh?

Sắc mặt Quân Dịch An hơi biến đổi, linh khí đáng sợ trên người lão ta bắn ra, quyền lớn đập xuống Diễm Xích Vũ.

Ánh sáng chín màu bao trùm, bầu không khí trở nên có chút không thích hợp.

Quân Dịch An chỉ cảm giác mỗi một quyền hạ xuống đều đánh hụt, nhưng Diễm Xích Vũ ở trước mặt lão ta.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ không phải ảo cảnh?

Thật ra không biết.

Đây là Diễm Xích Vũ mới lĩnh ngộ thần thông, Mị Huyền Linh Vực.

Người nói một nam nhân, có được Mị Huyền Linh Vực, Diễm Xích Vũ thật sự không đứng đắn.

Đầu tiên là ẩn thân, sau đó lại là Mị Huyền Linh Vực, con chim này không phải là chim bình thường.

Đột nhiên.

Quân Dịch An nhận thấy được một cỗ hơi thở nguy hiểm, phát hiện ảo ảnh của Diễm Xích Vũ trước mắt công kích tới từ các phương hướng khác nhau.

Nhưng cuối cùng đều hội tụ ở hạ tam lộ của lão ta.

Con chim này... Có độc!

...

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh vang lên, sóng khí kinh khủng hình thành hai vòng tròn, điên cuồng khuếch tán ra ngoài.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Kiếm Phi Huyền tách ra, vẫn ngạo nghễ đứng trên Cửu Thiên, hơi thở trên người bọn họ còn đang không ngừng tăng vọt.

Kiếm Phi Huyền nói: "Nhiều năm như vậy, ngươi là một người có thể ngăn cản Kiếm Giới của ta. Nhưng tu vi của ngươi quá yếu, đợi ta phóng thích uy lực mạnh nhất của Kiếm Giới, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Loại tu vi này, chẳng lẽ không phải nói có thì có sao?"

Hung hăng càn quấy.

Khí phách.

Bề ngễ.

Ngay sau đó.

Hơi thở trên người hắn điên cuồng tăng vọt, một thân tu vi từ Cổ Thần tầng thứ năm trong nháy mắt tăng lên đến Cổ Thần tầng thứ chín.

"Ngươi xem, đủ chưa?"

Kiếm Phi Huyền hoàn toàn bối rối.

Đây là kỹ thuật gì?

Hắn sử dụng bí thuật, trong nháy mắt tăng lên bốn cấp bậc nhỏ?

"Diệp Trường Sinh, ngươi tội gì vậy? Mạnh mẽ tăng lên tu vi, căn bản không chịu nổi một kích, đến lúc đó cản trở, ngươi sẽ chết càng thảm!"

Diệp Trường Sinh nhìn Kiếm Phi Huyền: "Còn có thể cản trở? Ta

làm sao không biết, người có phải tu luyện bí thuật giả hay không.”

Có ý gì?

Bí thuật của hắn sẽ không cản trở sao?

Ngượng ngùng, thật đúng là như vậy.

Diệp Trường Sinh sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa, Thần Ma Cửu Biến, bao gồm cả Thiên Đạo Biến, thật sự một chút cản trở cũng không có.

Người nói có giận hay không?

Kiểm Phi Huyền nghe thấy tiếng, trong lúc nhất thời nghẹn lời.

Diệp Trường Sinh nói: "Người và ta có lực lượng ngang nhau, đến đây, chế tạo!"

Ưu thế nghiêng ép về cấp bậc không còn.

Kiểm Phi Huyền không nắm chắc đánh bại Diệp Trường Sinh, trong lòng nghi hoặc vạn phần, họ Diệp, chẳng lẽ trời sinh vô địch?

Với tuổi tác của hắn, không có khả năng có được thực lực như bây giờ.

Chủ yếu là... Hắn, đến từ hạ giới.

Giữa sân.

Mọi người nhận thấy được uy áp phóng thích trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt đều thay đổi, vẻ mặt thể hệ trẻ ảm đạm.

Tu sĩ thể hệ trước, kinh hãi thất sắc.

Ai còn không phải là thiên tài chói mắt, nhưng ở trước mặt Diệp Trường Sinh, bọn họ trở nên quá nhỏ yếu.

So sánh với nhau, một trời một vực.

Đang dùng câu nói kia, ánh sáng của đom đóm, sao dám tranh với hào quang của mặt trời?

Đả kích.

Đả kích trí mạng.

Tâm tính của tu sĩ thế hệ trẻ lần thứ hai sụp đổ.

Ở trước mặt Diệp Trường Sinh, bọn họ chính là phế vật từ đầu đến cuối.

Giờ khắc này.

Áp lực lớn nhất chính là Kiếm Phi Huyền, nếu lão ta bại trong tay Diệp Trường Sinh, vậy sau này lão ta còn lặn lội như thế nào?

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi trên bầu trời, mang theo khí thế không thể ngăn cản, ngay khi hắn chuẩn bị phát động tiến công, cột sáng ngút trời xuất hiện.

Chương 726: Cho người đi luân hồi

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, bầu trời vỡ vụn, không gian vặn vẹo, uy áp đáng sợ giống như muốn hủy diệt phương thế giới này.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên cột sáng, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thiên Huyền Túc lấy lại tinh thần từ trong chấn động Diệp Trường Sinh mang đến, thanh âm kích động nói: "Núi Bất Tử mở ra."

Dựa theo thời gian núi Bất Tử mở ra trước kia, nguyên bản hẳn là một tháng sau.

Đến tận cùng là nguyên nhân gì khiến núi Bất Tử mở ra sớm, trước mắt mọi người đã không chú ý như vậy.

Thân ảnh Thiên Huyền Túc chợt lóe, đạp không lướt nhanh, nhanh chóng vọt tới phía núi Bất Tử.

"Núi Bất Tử mở ra, chí bảo Bất Tử Tổ Thần ra đời, quyết không thể để Võ Minh nhanh chân lên trước." Một tiếng kinh hô truyền ra.

Mọi người trong sân nhao nhao đạp không mà đi, chính là phương hướng núi Bất Tử.

Chúng cường giả Quân Dịch An, Kiếm Phi Huyền, Thái Học Cung buông tha chém giết Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt biến mất trên bầu trời thành Võ Minh.

Sức hấp dẫn của bí cảnh núi Bất Tử thật sự là quá lớn.

Nếu như bọn họ có thể đạt được truyền thừa của Bất Tử Tổ Thần, như vậy chém chết Diệp Trường Sinh còn không phải chuyện chỉ trong vài phút.

Biến cố đột nhiên xảy ra, khiến Diệp Trường Sinh có chút bối rối: "Chỉ bảo gì làm cho bọn họ điên cuồng như vậy?"

Lúc này.

Đám người Diêm Xích Vũ, Diệp Tiêu Huyền, Kiếm Vô Ý, Diệp Mạc Tà nhao nhao bao vây bên cạnh Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên bọn họ đang chờ Diệp Trường Sinh quyết định.

Tham gia luận võ, mục đích chính là đạt được danh ngạch tiến vào núi Bất Tử.

Hiện tại vạn giới luận võ bị một mình Diệp Trường Sinh làm loạn, bí cảnh núi Bất Tử lại vừa vạn mở ra vào lúc này.

Đã thành nơi mọi người đều có thể tiến vào.

Diệp Trường Sinh nói: "Núi Bất Tử mở ra, chúng ta cũng tiến vào xem một chút."

Hắn cũng không quên, mình còn có một cơ hội đánh dấu núi Bất Tử.

Phần thưởng cách đó không xa, há có thể dễ dàng buông tha?

Tục ngữ nói rất hay, phần thưởng trước cửa, không lấy là sai lầm.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, hóa thành từng đạo tinh mang nhanh chóng vọt tới núi Bất Tử.

Bê ân ngoài thành Võ Minh, tu sĩ rời đi nhìn lại về phía núi Bất Tử, ở trên mặt bọn họ lộ ra vẻ hâm mộ.

Người so với người, phải chết.

Đáng đời thực lực của chúng ta yếu ớt.

Bởi vì chúng ta ngay cả dũng khí tiến vào núi Bất Tử cũng không có.

Cuộc sống chính là như vậy.

Khi người còn nhỏ, ngay cả quyết tâm dục hỏa trường sinh cũng không có, bởi vì luôn luôn sợ mất tất cả mọi thứ bây giờ.

...

Núi Bất Tử.

Vô số cột sáng xông thẳng lên trời, linh khí mạnh mẽ bắn ra, bao trùm phạm vi ngàn dặm.

Thiên Huyền Túc trước tiên xuất hiện ở núi Bất Tử, ở trên mặt lão ta nổi lên vẻ cuồng nhiệt, giống như đang nói, tất cả chí bảo là của ta.

Cái gì Diệt Trường Sinh.

Cái gì địa mạch Cửu Long.

Giờ khắc này, toàn bộ bị lão ta ném lên chín tầng mây.

Thân ảnh Thiên Huyền Túc chợt lóe, tiến vào trong vòng xoáy, sau đó cường giả Vô Minh không chút do dự.

Rất nhanh, ba người Quân Dịch An, Kiếm Phi Huyền, Cung chủ Thái Học Cung Hạo Thiên Vân xuất hiện ở núi Bất Tử.

Ánh mắt Kiếm Phi Huyền, Quân Dịch An rơi vào trên người Hạo Thiên Vân, người sau trầm giọng nói: "Ta vừa mới tới, các người có tin hay không."

Quân Dịch An nói: "Chúng ta đang liều mạng với Diệt Trường Sinh, người lại giấu ở chỗ tối, đường đường là Cung chủ Thái Học Cung, làm người không phúc hậu."

Kiếm Phi Huyền phụ họa: "Hạo Thiên Vân, người từ khi nào trở nên hèn hạ như thế, ta vẫn cảm thấy người là chính nhân quân tử."

Hạo Thiên Vân nói: "Ta thật sự là vừa tới!"

Kiếm Phi Huyền lại nói: "Mặc kệ người đến khi nào, ba người chúng ta nhất định phải liên hợp lại, núi Bất Tử mở ra, Diệt

Trường Sinh tất sẽ tiến vào trong đó, chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, chí bảo bí cảnh và Diệp Trường Sinh đều sẽ thuộc về chúng ta.”

"Đến lúc đó, ba nhà chúng ta chia đều hết thấy, cho dù bước vào Thiên Giới Đệ Nhị cũng không phải là không có khả năng."

Hạo Thiên Vân nói: "Thành giao!"

Dứt lời.

Thân ảnh ba người chợt lóe, tiến vào trong vòng xoáy kết giới, cường giả thế lực ba phương theo sát sau lưng mà đi.

Cường giả của Thái Học Cung, Phiếu Miểu Kiếm Tông, Thiên Khư Cửu Cung tiến vào núi Bất Tử, số lượng cộng lại ít nhất là ba trăm người.

Sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhận thấy được uy áp của núi Bất Tử bắn ra, sắc mặt hắc hơi đối: "Hơi thở thật mạnh mẽ."

Một bên, Tà Thiên Tội nói: "Diệp huynh, nghe đồn núi Bất Tử có truyền thừa của Bất Tử Tổ Thần, uy áp ở nơi này chính là uy lực của Tổ Thần. Có điều mấy ngàn năm qua, người bước vào núi Bất Tử vô số kể, nhưng không có ai đắc đạo được truyền thừa của Bất Tử Tổ Thần."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, trầm nghĩ: "Mấy ngàn năm qua không ai thành công đạt được truyền thừa, chẳng lẽ là đang chờ ta?"

Chương 727: Cho người đi luân hồi (2)

"Vận khí chết tiệt, luôn làm cho ta và mọi người không hợp."

Tà Thiên Tội lại nói: "Diệp huynh, chúng ta tiến vào trước, chúng ta có duyên gặp lại."

Cường giả Dị Ma Giới bước vào núi Bất Tử, bên người Diệp Trường Sinh chỉ còn lại tu sĩ của Ngũ Hành Giới.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại: "Lạc Nhi, tiến vào núi Bất Tử, theo sát ta."

Bá.

Hắn mạnh mẽ lao về phía trước, hóa thành một đạo tinh mang tiến vào trong vòng xoáy...

Sau khi tiến vào núi Bất Tử, Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, lại phát hiện đám người An Lạc Nhi, Diệp Mặc Tà, Diễm Xích Vũ bên cạnh thế mà không thấy đâu.

Truyền tống ngẫu nhiên?

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, trong lòng có chút lo lắng, dưới truyền tống ngẫu nhiên, nếu để cho những người khác gặp phải Kiếm Phi Huyền, bọn họ căn bản không có một chút phần thắng.

Lúc này.

Giọng nói của Đạo Linh Nhi truyền đến: "Không tốt, phải có việc lớn phát sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Có ý gì?"

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Bọn họ đến vì ta, bọn họ thế mà xuống giới này."

Diệp Trường Sinh có chút bối rối: "Người đang nói cái gì, ai tới?"

“Mở Thần Cung ra, để cho ta đi ra ngoài!” Đạo Linh Nhi nói xong, theo đó lại nói: “Lần trước ta bị thương, chính là do bọn họ ban tặng, những người này vô cùng mạnh mẽ, căn bản không phải người có thể chống lại.”

Có thể đánh Đạo Linh Nhi bị thương, thực lực của đối phương có thể tưởng tượng được.

Vì vậy, vấn đề tới.

Bọn họ làm sao xuất hiện ở Thiên Giới Đệ Nhất.

Không phải cường giả siêu cấp chỉ có thể áp chế tu vi, dùng phương thức linh hồn thể đến sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Bọn họ áp chế tu vi đến Thiên Giới Đệ Nhất, chẳng lẽ người còn có thể sợ bọn họ hay sao.”

Ngay sau đó.

Đạo Linh Nhi một câu nói trực tiếp làm cho Diệp Trường Sinh tuyệt vọng: “Bọn họ không áp chế tu vi, cũng không phải linh hồn thể.”

Diệp Trường Sinh: “...”

“Mau thả ta ra ngoài!” Giọng nói của Đạo Linh Nhi truyền đến: “Bọn họ đã xuống, người ngay cả một kích của bọn họ cũng không thể chống lại.”

Diệp Trường Sinh nói: “Bọn họ là cấp bậc gì, làm sao tới nơi này?”

Đạo Linh Nhi trầm giọng: “Đó là cấp bậc người không biết, về phần vì sao đi tới nơi này, là bởi vì một món chí bảo.”

“Mở Thần Cung ra, để cho ta đi ra ngoài.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người trả lời câu hỏi cuối cùng của ta.”

“Người nói!”

“Người giết người là ai, bọn họ thuộc về thế lực nào?”

“Vũ Trụ Thần Cung!”

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, như thế nào còn liên quan đến Vũ Trụ Thần Cung rồi, người tới khủng bố đến trình độ nào?

Vũ trụ, thật lớn!

Vũ trụ, thực sự có!

Thế giới này thật điên rồ.

Lúc này.

Trên hư không.

Từng bóng người bay xuống, bọn họ lơ lửng trên không mà đứng, trên thân ảnh mỗi người bao bọc ánh sáng khác biệt.

Biết phát sáng thì ngon hả?

Từng người chảnh giống như rất kiêu ngạo.

Uy áp khủng bố hạ xuống, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, mồ hôi trên trán hắt nhỏ xuống, hai chân bắt giác uốn cong xuống.

Uy áp thật đáng sợ, bọn họ rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Thân ảnh nam tử áo trắng quanh quẩn ánh sáng bạc, rực rỡ chói mắt, rực rỡ vô cùng, làm cho người ta cảm giác vô cùng thần thánh.

Không cần nhìn cũng biết là người đánh không lại.

“Giao Đạo Linh Nhi ra, cho người đi luân hồi!”

Uy áp khủng khiếp hạ xuống.

Giống như mái vòm rơi xuống, đè lên thân ảnh của hắn.

Diệp Trường Sinh gian nan ngắc đầu, ánh mắt dừng trên người Đạo Lăng Thiên: "Người đang nói cái gì, ta làm sao nghe không hiểu."

Dứt lời, thân ảnh hắc quỷ xuống, Đồ Kiếm trong tay xuất hiện, mạnh mẽ chống đỡ thân thể hạ xuống.

Quỷ xuống, không thể nào.

Thà chết đứng còn hơn sống quỳ.

Thanh âm Đạo Lăng Thiên như phán xét: "Không nghĩ tới người yếu như vậy, còn rất có cốt khí, nhưng người ở trước mặt chúng ta có khác gì con kiến hôi đâu?"

"Quỷ xuống, giao Đạo Linh Nhi ra!"

Uy áp lần nữa tăng cường, tựa như mười vạn núi lớn đè lên người mình, Diệp Trường Sinh nắm chặt Đồ Kiếm, không cho thân thể hạ xuống.

Kéo kẹt.

Kéo kẹt.

Tiếng ma sát xương cốt truyền ra, Diệp Trường Sinh còn đang kiên trì...

Bá.

Đạo Lăng Thiên tiện tay vung lên, ánh sáng bạc bắn xuống, Diệp Trường Sinh tiếp tục quỳ trên mặt đất, phát hiện Đồ Kiếm trong tay hóa thành bột mịn.

Mẹ nó, một kích phá hủy một thanh tổ binh?

Đạo Lăng Thiên tiếp tục mở lời nói: "Đạo Linh nhi, người đường đường là Thiên Đạo, đã trở thành rùa đen rụt đầu rồi? Nếu không hiện thân, ta sẽ để cho hắc tan thành mây khói."

"Để cho ta đi ra ngoài, bọn họ là hướng về phía ta!" Thanh âm của Đạo Linh Nhi truyền đến: "Nhanh lên, bằng không người sẽ chết."

Thần Ma Dực sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện, thân ảnh xuất hiện trên không trung: "Ta đã nói người là người của ta, ai đến cũng đừng hòng mang người đi."

Nói đến đây, hấn ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Lăng Thiên: "Muốn ta quỳ xuống, ngươi còn không xứng."

Vẻ mặt Đạo Lăng Thiên kiên cường, hai mắt bễ nghễ: "Đồ không biết sống chết, một ngón tay của ta là có thể đè chết ngươi."

Chương 728: Mạnh mẽ.

“Không nghĩ tới trên người người còn có cánh chim, thật sự là càng yếu nhỏ, càng thích làm quái!”

“Đạo Thừa Phong, người đi hủy cánh chim của hắn!”

Ra lệnh một tiếng, bóng trắng lẳng không bay xuống, hơi thở đáng sợ trực tiếp trói buộc Diệp Trường Sinh, mặc cho hắn giãy dụa như thế, đều không thể đánh vỡ trói buộc của đối phương.

Mạnh mẽ.

Thật sự là quá mạnh mẽ.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh mới nhận thức rõ ràng được mình có bao nhiêu yếu, trình độ mạnh mẽ của những người này hoàn toàn vượt qua nhận thức của hắn.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, máu tươi bắn tung tóe, máu nhuộm bầu trời xanh.

Thần Ma Dực sau lưng Diệp Trường Sinh bị loại bỏ, đây chính là nỗi đau đến tận xương, người bình thường căn bản không thể thừa nhận.

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không rơi xuống, hung hăng ngã xuống mặt đất, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Nhìn qua mà thấy giật mình, làm cho da đầu người ta tê dại.

Không thể chết.

Ta không thể chết ở đây.

Diệp Trường Sinh âm thầm thúc dục nước sinh mệnh siêu cấp, vết thương trên người hắn bắt đầu khép lại, nhưng Thần Ma Dực bị hủy, hoàn toàn thoát ly khỏi thân thể hắn.

Mặc dù thương thế khép lại, nhưng cả người vô cùng suy yếu.

Kiếp nạn.

Đây là một kiếp nạn Diệp Trường Sinh không ngờ tới.

"Diệp Trường Sinh, người để ta ra ngoài, nếu cứ tiếp tục như vậy, người sẽ chết, ta không đáng để người làm như vậy!"

Giọng nói Đạo Linh Nhi truyền đến, theo đó lại nói: "Ta cũng là một luồng linh hồn thể, cho dù bọn họ chém giết ta, cũng chỉ là đạt được một luồng lực Thiên Đạo, đối với bản thể của ta không có ảnh hưởng lớn."

"Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, người sẽ hình thần câu diệt!"

Trong lúc nói chuyện, nàng điên cuồng oanh kích Thương Khung Thần Cung, nhưng mặc cho nàng công kích khủng bố cỡ nào, đều không thể mở ra Thần Cung.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hiện tại thả người ra, người sẽ chết."

Đạo Linh Nhi mở lời: "Người quá coi thường ta, bọn họ muốn giết ta, nói thì dễ mà làm thì khó?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Để ta đi ra ngoài, người đã biết ta mạnh như thế nào."

"Nếu người không thả ta ra ngoài, ta lập tức tự bạo trong Thần Cung, phá hủy toàn bộ Thần Cung."

Diệp Trường Sinh hiểu rõ ý đồ của Đạo Linh Nhi, nàng muốn bảo vệ mình, cho nên mới có thể nói ra những lời như vậy.

Thế nhưng hẳn thật sự muốn buông tha Đạo Linh Nhi sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Thần kiếm Thái Hư xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đạo Thừa Phong: "Hủy Thần Ma Dực của ta, lão tử muốn mạng của người!"

Theo thanh âm truyền đến, một đạo kiếm quang bay ra, xuyên qua đỉnh Cửu Thiên, đánh trúng trên người Đạo Thừa Phong.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, vô số kiếm khí bao trùm bầu trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lần thứ hai bay ra, va chạm vào dãy núi sau lưng, trong miệng phun ra ngụm máu, trường kiếm gian nan chống đỡ thân thể.

Quá mạnh.

Ở trước mặt những người này, chí bảo của hắn quả thực giống như thùng rỗng kêu to.

Lực phòng ngự của Thái Hư Long Giáp, tác dụng vô cùng nhỏ bé.

Bên kia, thân ảnh Đạo Thừa Phong bị kiếm quang xuyên qua, trong mắt lộ ra không thể tin, không phải là một đạo kiếm quang bình thường, vì sao lại đánh thủng phòng ngự của hắn ta?

Kiểm quang bình thường?

Thật ra không biết, một kiếm vừa rồi, Diệp Trường Sinh đã sử dụng một kiếm đạo phù khác do phụ thân để lại, mà kiếm đạo phù này thuộc về Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên.

Đạo Thừa Phong nhìn bả vai bị xuyên qua, trong mắt lửa giận thiêu đốt, thân ảnh nhìn xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

“Người đã thương ta, chết!”

Theo thanh âm hạ xuống, một đạo công kích mệnh môn bá đạo hạ xuống, đánh thẳng vào ngực Diệp Trường Sinh.

Một kích này quá mức bá đạo, cường hãn.

Diệp Trường Sinh không kịp né tránh, nguyên bản dưới uy áp của Đạo Thừa Phong, hắn di chuyển đã vô cùng gian nan.

Oanh.

Dãy núi sau lưng nổ tung, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất không thấy.

Đúng lúc này.

Một đạo ánh sáng xuất hiện, Thương Khung Thần Cung mở ra, Đạo Linh Nhi đi ra, nhìn Diệp Trường Sinh hôn mê, nàng từ trong núi bước ra từng bước.

Bá.

Tiên tay vung lên, một sóng khí bay ra, trực tiếp hất bay Đạo Thừa Phong ra ngoài, đạo văn trên người sau bao phủ, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Thân thể cứng rắn bị bóc tách, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn, không kị nhìn Đạo Linh Nhi.

“Thừa Phong, mau lui!” Đạo Lăng Thiên trầm giọng nói, ánh mắt dừng trên người Đạo Linh Nhi: “Người tốt cục cũng hiện thân.”

Mũi chân Đạo Linh Nhi chạm xuống mặt đất, xuất hiện trước mặt Đạo Lăng Thiên: “Người đả thương hắc, chết!”

Đạo Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Thiên Đạo chí cao vô thượng, thế mà vì một nhân loại mà tức giận, tiểu tử này nhìn rất bình thường, người lại vì hắc mà không tiếc đi tới nơi này.”

Đạo Linh Nhi nổi giận: “Một nhân loại, các người chẳng lẽ không phải nhân loại?”

Đạo Lăng Thiên kiêu căng vô cùng: “Chúng ta tự nhiên không phải nhân loại, chúng ta là thần, sánh ngang với thần.”

Chương 729: Mạnh mẽ. (2)

"Đạo Linh Nhi, vì bắt được người, chúng ta chính là hao tổn quanh co!"

Đạo Linh Nhi mạnh mẽ áp chế lửa giận trong nội tâm: "Vì bắt ta, các người thúc dục Dị Độ Châu, lợi dụng tòa bí cảnh này mở ra, đời không gian đi."

Đạo Lăng Thiên gật đầu: "Không hổ là Thiên Đạo, liếc mắt một cái đã nhìn ra bố trí của chúng ta."

Hơi thở quanh người Đạo Linh Nhi bắn ra, lòng bàn tay xuất hiện một thanh loan đao màu bạc: "Các người hao tâm tổn trí, kết quả chỉ là công dã tràng."

Đạo Lăng Thiên lắc đầu, cười nói: "Không, người sẽ thúc thủ chịu trời."

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Diệp Trường Sinh, khoe miệng nhắc lên ý cười âm hiểm: "Người tốt nhất không nên giãy dụa, nếu không, hắn sẽ chết ở trước mặt người."

"Hắn, không thể chết!" Đạo Linh Nhi nói xong, ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Ai dám động đến hắn, ta để cho các người vạn kiếp bất phục."

"Giết hắn!"

Đạo Lăng Thiên ra lệnh một tiếng, cường giả Vũ Trụ Thần Cung lao xuống phía dưới, lao nhanh về phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Hơi thở trên người Đạo Linh Nhi điên cuồng tăng vọt, linh khí trong không trung hội tụ lại, không gian sụp đổ chôn vùi, hư không lâm vào bóng tối vô tận.

"Một viên Dị Độ Châu đã muốn giết ta, quả thực si tâm vọng tưởng, ta chết, cũng chỉ là một luồng linh hồn mà thôi, các người

đều sẽ táng thân ở đây."

Đạo Lăng Thiên mở lời nói: "Người cảm thấy chúng ta sẽ vì một luồng linh hồn mà trả giá lớn như vậy sao?"

"Thiên Đạo Cung của người cũng không phải là không gì không phá được, thiếu một luồng hồn phách, bản thể thực lực của người giảm xuống ngàn trượng."

Đạo Linh Nhi hí mắt, biết bản thể của nàng hẳn là cũng bị công kích: "Đã như vậy, vậy thì hủy diệt đi!"

Nói đến đây, nàng xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta không làm được người của người, chúng ta xin từ biệt!"

"Không tốt, nàng muốn tự bạo!" Đạo Lăng Thiên kinh hô.

Trong đồng đồ nát.

Diệp Trường Sinh từ từ tỉnh lại.

Bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu núi Bất Tử hay không?]

Bây giờ đánh dấu có phải hơi muộn không?

Diệp Trường Sinh không oán giận, chỉ trình bày sự thật.

Ngay sau đó, hẳn không để ý tới hệ thống, kéo thân thể trọng thương ra khỏi đồng đồ phế tích.

Nhìn thấy hết thảy trước mắt, Diệp Trường Sinh kinh hãi muốn chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nguyên bản không gian hóa thành một mảnh đất hoang vu.

Một chút hơi thở sinh mệnh cũng không có.

Cường giả Vũ Trụ Thần Cung đâu.

Chết rồi hay là rời đi?

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, âm ỉ hét lớn: "Đạo Linh nhi, người ở đâu?"

Thanh âm thấu khoảng không, vang vọng thật lâu.

Phốc phốc.

Một ngụm máu tươi lần thứ hai phun ra từ trong miệng, thân ảnh hắt nửa quỳ xuống, mái tóc dài đen nhánh, trong nháy mắt biến thành màu trắng.

Phải, đó là màu trắng bạc.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười khổ.

Tự giễu một tiếng.

Vô địch, thật sự là quá châm chọc.

Trước mặt Vũ Trụ Thần Cung, hắt ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Thật đáng buồn!

Vốn tưởng rằng mình rất mạnh rất mạnh rất mạnh, hiện tại mới hiểu được ở trước mặt cường giả chân chính, mình vẫn không chịu nổi một kích.

Con đường vô địch không phải là càng đi càng xa, mà là hắt còn chưa thật sự bước vào trong đó.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ chống đỡ thân thể, máu tươi từ khóe miệng nhỏ xuống, trong lòng hắt rõ ràng, Đạo Linh Nhi hắt là ngã xuống.

Đúng lúc này.

Một hơi thở mạnh mẽ truyền đến, trong nháy mắt bao phủ trên người hắt.

Diệp Trường Sinh biến sắc, trong lòng hoảng sợ, lúc này nếu có cường địch xuất hiện, tình huống của hắt sẽ vô cùng không ổn.

Bá.

Một ánh sáng trắng bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, một

lão giả áo trắng đứng ngạo nghễ trong đó: "Song thần thể, cơ hội của lão phu đã tới."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người lão giả: "Người là ai?"

Lão giả áo trắng nói: "Bất Tử Tổ Thần, Tiêu Ngọc Gia."

Diệp Trường Sinh âm thầm đề phòng, bởi vì hắn nhận thấy được hơi thở nguy hiểm ở trên người Tiêu Ngọc Gia, tâm thần vừa động: [Hệ thống, lập tức đánh dấu núi Bất Tử!]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công núi Bất Tử, đạt được Thần cách Bất Tử.]

Âm thanh của hệ thống hạ xuống bên tai, Tiêu Ngọc Gia lần nữa mở miệng: "Thể chất người không tệ, lão phu rất thích."

"Tuy rằng thân thể của người đã tàn phá không chịu nổi, nhưng chỉ cần lão phu đoạt xá thành công, sẽ giúp người chữa trị thân thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn đoạt xá."

Tiêu Ngọc Gia nói: "Đợi thật lâu, rốt cục cũng đợi đến khi người đến, người đừng trách lão phu, kỳ thật ta vốn cũng là người tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Đến đây, đoạt xá!"

Nghe tiếng.

Tiêu Ngọc Gia giật mình, tự giác như vậy? Làm cho ông có chút ngượng ngùng xuống tay.

Ngay sau đó.

Thân ảnh ông chợt lóe, hóa thành một ánh sáng bạc tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh: "Thân thể thật mạnh, khó trách có thể sống sót dưới một kích diệt thể vừa rồi."

Chương 730: Đánh dấu và đoạt xá

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra người thềm muốn thân thể của ta đã lâu, vì sao lúc trước người không xuất hiện?"

Tiêu Ngọc Gia nói: "Đại chiến vừa rồi hủy thiên diệt địa, ta làm sao dám xuất hiện. Trong tình huống đó, nếu ta xuất hiện, ta sẽ bị mang đi trong nháy mắt."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Nói như vậy, người chứng kiến hết thảy phát sinh lúc trước."

Tiêu Ngọc Gia nói: "Vinh hạnh, vinh hạnh, có thể tận mắt chứng kiến đại chiến như vậy, thật sự là tam sinh hữu hạnh."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Người và nữ nhân kia có quan hệ gì, nàng vì bảo vệ người, thế mà lựa chọn tự bạo, đồng quy vô tận với những cường giả siêu cấp kia."

"Cảnh tượng đó... Có chút bi tình, lão phu nhìn thiếu chút nữa cũng khóc."

Diệp Trường Sinh thì thảo tự nói: "Nàng tự bạo, vì ta sao?"

Tiêu Ngọc Gia lại nói: "Kỳ thật, ta cũng là suy nghĩ thật lâu mới quyết định đoạt xá người, dù sao kẻ địch của người thật sự là quá mạnh."

"Người cũng chỉ là một tên tu sĩ hạ giới, làm sao có thể trêu chọc tồn tại khủng bố như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết cấp bậc của bọn họ không?"

Tiêu Ngọc Gia nói: "Ta không xứng, bọn họ quá mạnh, không thuộc về thế giới này."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vệ cấp bậc của bọn họ ở trên Tổ Thần."

Tiêu Ngọc Gia nói: "Trên Tổ Thần, không, ta không biết cấp bậc

của bọn họ, tu sĩ trên Tổ Thần dưới tay bọn họ cũng như con kiến hôi.”

"Đừng hỏi ta về cấp bậc của bọn họ nữa, nếu ta biết, cũng sẽ không bị phong ấn vạn năm ở nơi này."

"Mặt khác, bọn họ để lại cho ta bóng ma tâm lý, nhắc tới bọn họ ta lại sợ hãi, chúng ta vẫn nên tán gẫu về chuyện đoạt xá."

Đoạt Xá?

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy bắt đầu đi!"

Tiêu Ngọc Gia lần thứ hai bị Diệp Trường Sinh làm cho bối rối, chẳng lẽ là bởi vì nữ nhân kia tự bạo, tinh thần hẳn bị kích thích.

Đây là bình đã mở nên không sợ rơi chứ?

Biết Diệp Trường Sinh buông tha chống cự, Tiêu Ngọc Gia cũng không dừng lại, bởi vì ông thật sự quá cần thân thể.

Oanh.

Sóng khí khủng bố từ trên người Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, Tiêu Ngọc Gia bắt đầu đoạt xá.

Đúng lúc này.

Hắn chậm rãi mở miệng nói: [Hệ thống, lập tức dung hợp Thần cách Bất Tử.]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, bắt đầu dung hợp Thần cách Bất Tử.]

Theo thanh âm của hệ thống hạ xuống, trên hư không, một vòng xoáy màu đỏ cuộn cuộn tràn đầy xuất hiện, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Trong khi đó.

Trên người hắn xuất hiện vô số ánh sáng vàng, hào quang này sao nhìn có chút quen mắt?

Giống khi mấy người Đạo Lăng Thiên của Vũ Trụ Thần Cung xuất

hiện, trên thân ảnh bao trùm ánh sáng như vậy, trong đó ẩn chứa vô số hoa văn kỳ dị.

Ngay sau đó.

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh truyền ra, thanh âm này thuộc về Tiêu Ngọc Gia.

Không đúng, rõ ràng hẳn bị thương nặng, tại sao còn mạnh như vậy?

Thả ta ra ngoài.

Ta sai rồi.

Ta thực sự sai rồi.

Tất cả các người là những kẻ biến thái.

Nữ nhân kia thế mà để lại đạo văn của nàng cho người.

Chính xác thì ta đã làm gì sai?

Tại sao người lại để ta gặp người.

Tiểu lão đệ, có thể thương lượng chút chuyện với người không, thả ta ra ngoài đi!

Toàn bộ truyền thừa của ta đều cho người.

Còn có... Còn có rất nhiều chí bảo, đây chính là bộ sưu tập vạn năm của ta, người nhất định sẽ thích.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đừng quấy rầy ta, để cho ta lặng lẽ luyện hóa người."

Tiêu Ngọc Gia vội vàng nói: "Không... Đừng làm thế!"

Diệp Trường Sinh nghe được Tiêu Ngọc Gia nói, trong đầu không khỏi xuất hiện bóng dáng xinh đẹp của Đạo Linh Nhi, nàng lựa chọn tự bạo để bảo toàn chính mình, cuối cùng còn để lại đạo văn cho hắn.

Nữ nhân này... Thật là quá ngốc!

Tiêu Ngọc Gia lại nói: "Tiểu lão ca, đừng xúc động, có chuyện gì không thể thương lượng hay sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tham lam phải trả giá thật lớn."

Tiêu Ngọc Gia tiếp tục nói: "Tiểu lão ca, ta nói cho người biết chút thông tin có giá trị, người còn muốn tìm nữ nhân kia hay không?"

Diệp Trường Sinh giật mình một chút: " Tiếp tục nói."

Tiêu Ngọc Gia dừng một chút: "Ta có thể nói cho người biết, vậy người có thể buông tha ta hay không?"

Tâm Điểm Hỗn Độn dâng lên quanh người Diệp Trường Sinh: "Không nên cò kè mặc cả với ta, người có thể lựa chọn không nói."

Tiêu Ngọc Gia nói: "Người trẻ tuổi, sao người có thể làm thế? Người không thể cho ta một cơ hội sao? Ta bị phong ấn ở chỗ này vạn năm, hiện tại thật vất vả mới phá tan phong ấn, người hãy buông tha cho ta."

"Ta nghĩ, ở lại bên cạnh người, vẫn trung thành người, có thể không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói cho ta biết, làm sao tìm được Đạo Linh Nhi."

Tiêu Ngọc Gia nói: "Nữ nhân kia lựa chọn tự bạo, linh hồn thể của nàng rất đặc thù, cũng không có triệt để hủy diệt, mà là rơi vào các góc khác nhau của các giới, nếu người có thể tìm được mảnh vỡ linh hồn nàng để lại thì có thể một lần nữa khôi phục linh hồn thể."

Chương 731: Biến dị và luyện hóa

"Đến lúc đó, người thật sự sẽ cần ta, bởi vì chỉ có ta biết Bất Tử Luyện Thiên Công."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chờ ta luyện hóa người, tất cả của người còn không phải thuộc về ta sao."

Tiêu Ngọc Gia vội vàng nói: "Không, ký ức là không cách nào kế thừa, thật sự, ta không gạt người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng ta muốn thử một lần!"

Tiêu Ngọc Gia: "..."

Bên trong núi Bất Tử.

Trong một hang động.

Bốn người Kiếm Phi Huyền, Quân Dịch An, Thiên Huyền Túc, Hạo Thiên Vân lộ vẻ hoảng sợ đứng ở cửa động, một đám cổ giả bộ trấn định.

Kỳ thật, trong lòng đã sớm hoảng hốt.

Lúc trước màn đêm buông xuống, bao phủ toàn bộ núi Bất Tử.

Sau đó, một vụ nổ lớn xảy ra, giống như muốn hủy trời diệt đất.

Sợ hãi đến nỗi họ không dám ra ngoài.

Lửa đỏ đánh lui vĩnh viễn, dư uy nổ tung, làm cho can đảm của bọn họ muốn vỡ vụn.

Mọi người không rõ đó là sức mạnh gì, nhưng bọn họ hiểu được coi như là dư uy, chỉ cần va chạm, vẫn phải chết không thể nghi ngờ.

Đáng sợ.

Thật sự là đáng sợ.

Lớn như vậy, chưa từng thấy qua cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Thiên Huyền Túc nói: "Lão phu tiến vào núi Bất Tử ba lần, loại tràng diện này vẫn là lần đầu tiên gặp phải, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Kiểm Phi Huyền nói: "Nghe đồn Tổ Thần có sức mạnh hủy thiên diệt địa, nhưng sức mạnh xuất hiện lúc trước hiển nhiên còn mạnh mẽ hơn Tổ Thần vô số lần."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, sợ hãi không thôi: "Chỉ là một dư ba mà thôi, đã muốn phá hủy toàn bộ núi Bất Tử."

Hạo Thiên Vân nói: "Đây có lẽ chính là sức mạnh một kiếm phá hủy một tòa tinh vực trong lời đồn, chỉ là trong núi Bất Tử làm sao có thể xuất hiện sức mạnh như vậy?"

Quân Dịch An phụ họa: "Vậy chúng ta đi ra ngoài sao?"

Kiểm Phi Huyền lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ: "Chờ một chút đi, hiện tại bên ngoài là một mảnh hỗn độn, tình huống không rõ, cẩn thận vừa đi ra ngoài đã bị một kiếm giết chết trong nháy mắt."

Mọi người gật đầu, đồng loạt nói: "Vậy chờ một chút đi!"

Lúc trước truyền thừa của Tổ Thần làm cho bọn họ trở nên cuồng nhiệt. Lúc này, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại, mặc cho ai cũng không muốn dùng mạng của mình đi thử.

...

Phía bên kia.

Đám người Diệp Tiêu Huyền, Kiếm Vô Ý, Diễm Xích Vũ, cùng với cường giả các giới ở trong một tòa địa cung, so với bọn Kiếm phi Huyền, hoàn cảnh của mọi người vẫn là rất tốt.

Chỉ là... Họ dường như bị mắc kẹt trong địa cung.

Diễm Xích Vũ dẫn đầu mở miệng: "Sức mạnh vừa rồi kia phá hủy núi Bất Tử, dãy núi vỡ vụn, địa cung bị chôn vùi."

"Mặt khác, cơ quan vào cửa địa cung này cũng hạ xuống."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Cơ quan hạ xuống, chúng ta nhiều người hợp lực như vậy có thể phá hủy nó, chỉ là sức mạnh lúc trước đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là cái gì?"

"Sức mạnh kia là... Không thể nào!" Diêm Xích Vũ nói xong, theo đó lại nói: "Nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra, sức mạnh như vậy vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

Tàng Thất di chuyển tiến lên, đi tới bên cạnh Diêm Xích Vũ: "Người biết rõ đó là sức mạnh gì sao?"

Diêm Xích Vũ gật đầu: "Ta biết, nhưng loại sức mạnh này là không có khả năng xuất hiện ở giới này."

"Mọi người vẫn nên tiếp tục ở tại chỗ này, trước tiên không nên rời đi, bởi vì sức mạnh kia không phải chúng ta có thể thừa nhận."

Vân Bạch Tố nói: "Vậy chúng ta phải đợi đến khi nào!"

Diêm Xích Vũ nói: "Chờ đi, nếu ai không sợ chết có thể đi ra ngoài, đừng quên, cường giả của Thiên Giới Đệ Nhất cũng đang tìm chúng ta."

Mọi người trầm mặc không nói, trong địa cung lâm vào một mảnh tịch mịch.

Diệp Mạc Tà đi tới bên cạnh Diêm Xích Vũ: "Trường Sinh còn ở bên ngoài, hẳn sẽ không có nguy hiểm chứ!"

Diêm Xích Vũ nói: "Người tốt sống không lâu, tai họa ở lại ngàn năm, chủ nhân không chết được."

Mọi người: "..."

...

Đồng đồ nát.

Đất đỏ.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, bắt đầu dung hợp Thần cách Bất Tử, trên người hắn bao phủ nồng đậm khí huyết hồng.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, dung hợp thành công Thần cách Bất Tử, Thần Ma Dực bắt đầu biến dị.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, dung hợp thành công Thần cách Bất Tử, đạt được phần thưởng của hệ thống là Thần Ma Thư, đã bỏ vào trong hành lang trữ vật của hệ thống.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, có bắt đầu luyện hóa Bất Tử Tổ Thần hay không?]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống hạ xuống bên tai, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác sau lưng truyền đến một trận cảm giác xé rách, nơi Thần Ma Dực gãy xuất hiện hai ánh sáng.

Trong ánh sáng đỏ như máu, cánh mới xuất hiện, xuất hiện màu trắng bạc, cùng màu với mái tóc của Diệp Trường Sinh.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, Thần Ma Dực biến dị thành công, đạt được Bất Diệt Thần Dực, lĩnh ngộ thần thông Thần Dực Già Thiên.]

Gân xanh trên trán Diệp Trường Sinh nổi lên, mồ hôi lạnh theo hai má trượt xuống, thân thể sau lưng nổ tung bắt đầu khép lại.

Chương 732: Biến dị và luyện hóa (2)

[Hệ thống, lập tức luyện hóa Bất Tử Tổ Thần!]

Theo thanh âm hạ xuống, một tiếng kêu thảm thiết từ trong cơ thể hắn truyền ra, chỉ nghe thấy Tiêu Ngọc Gia run rẩy nói: "Biến thái, thật sự quá biến thái."

"Lão phu không phục!"

"Ta ở núi Bất Tử vạn năm, cũng chưa từng tìm được Thần cách Bất Tử, vì sao người lại có được nó?"

"Tiểu tử người có được Thần cách Bất Tử, căn bản sẽ không chết đi, lại làm cho nữ oa kia tự bạo, người quá xấu rồi."

Âm thanh từ từ biến mất.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, bắt đầu luyện hóa linh hồn của Tiêu Ngọc Gia.

Nếu mà hắn thật sự có được Thần cách Bất Tử, há có thể để cho Đạo Linh Nhi tự bạo?

...

Bên trong hang động.

Kiểm Phi Huyền chậm rãi phóng thích thần thức, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Không có việc gì, sức mạnh kia đã biến mất, chúng ta có thể đi ra ngoài."

Quân Dịch An nói: "Sức mạnh kia thật sự biến mất."

Thân ảnh Thiên Huyền Túc chợt lóe, dẫn đầu lao ra khỏi sơn động, phát hiện dãy núi vạn dặm trước mắt cơ hồ toàn bộ biến thành đất bằng.

Đột nhiên, trên mặt lão ta nổi lên một nụ cười: "Truyền thừa của Bất Tử Tổ Thần vẫn còn, truyền thừa chỉ có thể thuộc về một mình ta."

Ngay sau đó.

Ba người Kiếm Phi Huyền, Quân Dịch An, Hạo Thiên Vân lao ra khỏi sơn động, dõng dạc nhìn ra xa, nhìn về phía Thiên Huyền Túc rồi đi.

Hạo Thiên Vân nói: "Hơi thở giống như là thuộc về Bất Tử Tổ Thần, nhanh chóng đuổi theo, tuyệt đối không thể để cho hắn nhanh chân lên trước."

Đoàn người đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Thiên Huyền Túc.

...

Cái gì vậy?

Có người kinh hô một tiếng.

Mọi người đồng loạt nhìn qua.

Kiếm Phi Huyền nói: "Diệp Trường Sinh, thật sự là hắn!"

Quân Dịch An nói: "Cổ hơi thở khủng bố này là từ trên người hắn phát ra, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh đã được Bất Tử Tổ Thần truyền thừa?"

Hạo Thiên Vân lộ vẻ chấn động: "Không rõ ràng lắm, người này lại bình yên vô sự dưới sức mạnh hủy thiên diệt địa kia, đây quả thực là quá không thể tưởng tượng nổi."

Ba người tiếp tục đi về phía trước, tới gần Diệp Trường Sinh. Cùng lúc đó, bên kia, đám người Diễm Xích Vũ cũng xuất hiện, cũng lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh.

Chỉ có một mình Thiên Huyền Túc ngây ra như phỗng nhìn Diệp Trường Sinh: "Hắn... Ánh sáng trên người hắn là gì?"

Lúc này.

Diễm Xích Vũ nói to: "Chủ nhân đang đột phá, đừng để bọn họ tới gần!"

Dứt lời.

Trong lòng bàn tay hần xuất hiện một thanh trường thương, một cái chém ngang trời, xuyên về phía Thiên Huyền Túc, những người khác lần lượt ra tay, ngăn cản đám người Kiếm Phi Huyền.

Đại chiến sắp xảy ra.

Lực công kích khủng bố nổ tung trên không trung, sóng khí mệnh mông như biển, khuếch tán ra bốn phía.

Cường giả thế lực ba phương ngăn cản đám người Diễm Xích Vũ, bốn người Kiếm Phi Huyền, Quân Dịch An, Hạo Thiên Vân, Thiên Huyền Túc đi về phía Diệp Trường Sinh.

Kiếm Phi Huyền híp mắt, trong mắt lóe ra ánh mắt nóng rực: "Đạo văn, đường văn trên người Diệp Trường Sinh hẳn là đạo văn trong truyền thuyết."

Hạo Thiên Vân nói: "Cùng nhau lên, giết hần."

Bốn người nhao nhao bay lên trời, từng đạo công kích rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, luyện hóa thành công Bất Tử Tổ Thần...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, luyện hóa Bất Tử Tổ Thần đã chấm dứt, đạt được thần binh bản mệnh của Bất Tử Tổ Thần, Bất Tử Thần Mâu, đạt được công pháp Bất Tử Luyện Thiên Công, đạt được một truyền thừa của Bất Tử Tổ Thần.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá đến Cổ Thần cao nhất, đạt được một phần thưởng của hệ thống!]

Âm báo của hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức mở ra phần thưởng của hệ thống!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng là một thẻ Thuấn Sát của hệ thống!]

Thẻ thuận sát?

Diệp Trường Sinh cười khở một tiếng, tấm thẻ thuận sát này tới có chút muộn, nếu lúc trước hắn có được cái thẻ thuận sát này, Đạo Linh Nhi cũng không cần lựa chọn tự bạo.

Hắn có nhân quả đặc phúc, một thân thực lực tăng vọt, nhưng mất đi Đạo Linh Nhi.

Ngay sau đó.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, ánh sáng trên người xuất hiện: "Đây là đạo văn? Nàng lại để lại thứ quan trọng nhất của mình."

Dứt lời, hắn chậm rãi đứng lên, đôi mắt nhìn ra xa, vừa định đứng dậy rời đi, một hạt châu màu đen dưới chân xuất hiện.

"Đây là?" Diệp Trường Sinh khom người xuống, nhặt hạt châu màu đen trên mặt đất lên: [Hệ thống lập tức quét hạt châu này.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống đang quét...]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đạt được một viên Dị Độ Châu bị tàn phá, có thể chữa trị.]

Dị Độ Châu?

Hạt châu này không đơn giản.

Hết thấy đều hủy diệt ở trong Đạo Linh Nhi tự bạo, duy chỉ có nó còn ở đây, đủ thấy hạt châu này mạnh mẽ như thế nào.

Diệp Trường Sinh thu Dị Độ Châu vào trong hệ thống, tâm thần vừa động, bắt đầu xem xét tài liệu cần thiết để chữa trị.

Chương 733: Phần thưởng của hệ thống

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, những tài liệu này không tồn tại ở thế giới hiện tại!]

Diệp Trường Sinh nói: [Không vội, cuối cùng có một ngày, ta sẽ tìm đủ những tài liệu này.]

Dứt lời.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra hai đạo tinh mang, rơi vào trên người bốn người Kiếm Phi Huyền trước mắt.

Oanh.

Một uy áp khủng bố bắn ra, trực tiếp đánh bay bốn người Kiếm Phi Huyền ra ngoài.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, hóa thành một đạo tinh mang bắn ra ngoài, không biết từ khi nào, Thần kiếm Thái Hư xuất hiện trong lòng bàn tay.

Xuy.

Một kiếm bay ra, máu tươi như trụ.

Thiên Huyền Túc bị một kiếm chém giết.

Ánh mắt ba người Kiếm Phi Huyền hội tụ qua, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân ảnh theo bản năng lui về phía sau.

Hạo Thiên Vân nói: "Tu vi này lại ở trên chúng ta."

Quân Dịch An không thể tin: "Hắn lại đột phá."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên lại chém xuống một kiếm, đánh thẳng lên người Quân Dịch An, người sau ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

Xuy.

Kiểm quang chém xuống, thân ảnh chia làm hai.

Lại là một kiếm giết chết trong nháy mắt?

Kiểm Phi Huyền cảm thấy vô cùng hoảng sợ: "Hắn... Chẳng lẽ hắn đột phá qua Cổ Thần?"

Không thể tin được.

Tu vi sau khi đạt tới cấp Cổ Thần, muốn tăng lên một cấp bậc nhỏ có bao nhiêu khó khăn, trong lòng lão ta vô cùng rõ ràng.

Lúc trước lão ta đánh một trận với Diệp Trường Sinh, người sau sử dụng bí thuật mới mạnh mẽ tăng cấp bậc lên tới Cổ Thần tầng thứ chín.

Trước mắt hắn không sử dụng bí thuật, một thân tu vi lại ở trên lão ta.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho tu vi của hắn tăng lên nhanh như vậy?

Hạo Thiên Vân đột nhiên mở miệng nói: "Kiếm huynh, rút lui đi, người này không phải ta và người có thể địch lại!"

Kiểm Phi Huyền nội liễm tâm thần: "Sợ là không dễ đi, sát khí bắn trên người hắn, thật sự là quá cường đại."

Diệp Trường Sinh thẳng tiến không lùi, không cho hai người cơ hội thở dốc một hơi, hai đạo kiếm quang xuyên qua không trung.

Thấy vậy.

Hạo Thiên Vân và Kiếm Phi Huyền đồng thời ra tay, ngăn cản kiếm quang trước mặt, đồng thời thân ảnh bay ngược ra sau.

Tốc độ vô cùng nhanh.

"Muốn trốn?" Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói, Bất Diệt Thần Dực sau lưng xuất hiện, đuổi theo hai người.

Giờ khắc này.

Mọi người trong sân nhao nhao ngừng công kích, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Tàng Thất trầm giọng nói: "Diệp huynh đã trải qua cái gì, tóc của hắn... Làm thế nào nó có thể trở thành màu trắng bạc."

Diễm Xích Vũ nói: "Hòa thượng, điểm chú ý của người có chút kỳ quái, chẳng lẽ người không cảm thấy chủ nhân trở nên mạnh hơn rất nhiều sao?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh không phải lúc nào cũng mạnh như vậy sao?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Người biết cái chùy!"

Xuy.

Xuy.

Theo hai đạo kiếm quang hạ xuống, Kiếm Phi Huyền và Hạo Thiên Vân bị chém giết, thực lực hai người là Cổ Thần tầng thứ chín.

Thấy hai người bị giết, cường giả thế lực ba bên trong sân sợ hãi vụn phần, nhao nhao lui về phía sau.

Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không mà đứng, tóc bạc theo gió khẽ giương: "Giết sạch bọn họ, một người không lưu!"

Theo thanh âm hạ xuống, hắn tiện tay vung lên, thu linh giới của bốn người Kiếm Phi Huyền vào hệ thống, thân ảnh bát phong bất động, nhìn đại chiến phía dưới.

Chẳng bao lâu.

Dưới sự vây công của cường giả các giới và Diệp Tiêu Huyền, tất cả cường giả thế lực ba phương bị diệt.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Các người phân phối tài nguyên trên người những người này đi, mặt khác, ta sẽ bồi thường cho các người một ít."

Vân Bạch Tố nói: "Diệp công tử, bồi thường thì thôi, nếu không phải người chém chết bốn cường giả của Thiên Giới Đệ Nhất,

chúng ta cũng đạt được những tài nguyên này.”

Tà Thiên Tội nói: "Ngũ Hành Thần nói có lý, chúng ta há có thể muốn Diệp công tử bồi thường?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bất Tử Tổ Thần đã ngã xuống, nơi này không còn truyền thừa Bất Tử Tổ Thần nữa, mọi người có thể rời đi."

Lúc này.

Đám người Diệp Tiêu Huyền xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ dẫn đầu mở miệng: "Chủ nhân, tóc của người là chuyện gì xảy ra."

Tàng Thất: "... Lại cướp lời nói của hần."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, tóc bạc không đẹp sao? Có đẹp hơn trước không?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Dừng một chút, hần tiếp tục nói: "Chủ nhân, sức mạnh lúc trước không thuộc về giới này, người làm sao tránh thoát một kiếp?"

Diệp Trường Sinh bỗng chốc quay đầu, ánh mắt dừng trên người Diễm Xích Vũ: "Người biết được cái gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chúng ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người ở chỗ này chờ ta!"

Hai người đạp không lướt đi, biến mất trên đỉnh hư không, đi về phía trước, Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, sức mạnh kia là cấp bậc gì mới có thể phóng thích ra."

Diễm Xích Vũ ngừng lại: "Chủ nhân, ít nhất là Đại Chúa Tể."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Nguyên bản cường giả như vậy không có khả năng xuất hiện ở thế giới này, bọn họ rốt cuộc đến như thế nào, đến bây giờ ta cũng không biết."

Chương 734: Phần thưởng của hệ thống (2)

"Nhưng sức mạnh kia thật sự là Đại Chúa Tể mới có thể có được."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, Dị Độ Châu xuất hiện ở lòng bàn tay: "Xích Vũ, người biết hạt châu này không?"

"Dị Độ Châu!" Diễm Xích Vũ bừng tỉnh đại ngộ, cao thâm khó lường: "Thì ra là như thế!"

Diệp Trường Sinh nói: "Những người đó xuất hiện quả nhiên có quan hệ với hạt châu này!"

Diễm Xích Vũ nói: "Đối phương hẳn là dùng Dị Độ Châu như vậy, cải biến không gian núi Bất Tử, bằng không bọn họ xuống giới này, toàn bộ thế giới này sẽ bị hủy diệt."

"Thật không nghĩ tới lại có người phá hủy Dị Độ Châu."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt Diễm Xích Vũ: "Không phải ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Ta biết không phải chủ nhân, nhưng ta thật sự rất tò mò, chủ nhân sống sót như thế nào, còn có đạo văn trên người chủ nhân từ đâu mà đến."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Xích Vũ, người vì sao biết nhiều như vậy."

Diễm Xích Vũ kiên cường nói: "Không cần thận thức tỉnh một ít ký ức, chủ nhân, người còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hẳn là tận mắt chứng kiến trận đại chiến kia."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Ta không có."

Diễm Xích Vũ nói: "Nếu chủ nhân không muốn nói chuyện, vậy ta sẽ không hỏi."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, kế tiếp ta muốn rời đi một khoảng

thời gian, người định rời đi với ta, hay là ở lại Thần Ma Tộc?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Đương nhiên là rời đi với chủ nhân, ở lại Thần Ma Tộc, ta sẽ bị ghen ghét."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, chúng ta trở về đi!"

Diễm Xích Vũ theo sát phía sau, lướt nhanh tới phía mọi người: "Chủ nhân, lần này chúng ta muốn đi địa phương nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Du lịch các giới, tăng cao tu vi!"

Bên trong núi Bất Tử.

Diệp Trường Sinh mang theo Diễm Xích Vũ trở về, hai người đập không mà đi: "Xích Vũ, trên Tổ Thần, còn có mấy cấp bậc là Đại Chúa Tế?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, vấn đề này, ta còn chưa có biện pháp trả lời người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thời gian trôi qua, cấp bậc tu luyện trong trí nhớ của ta, đó là mấy vạn năm trước, cũng không biết có giống với cấp bậc hiện tại hay không."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, lực lượng xuất hiện ở núi Bất Tử, tuyệt đối là Đại Chúa Tế không sai."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta hiểu rồi."

Chẳng bao lâu.

Hai người trở lại bên người mọi người, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Bất Tử Tổ Thần bị hủy, ở tại chỗ này đã không có bất kỳ giá trị gì."

"Chúng ta rời khỏi núi Bất Tử trước!"

An Lạc Nhi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, người thay đổi, rốt cuộc đã trải qua cái gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Về thành Võ Minh trước."

Nói đến đây, ánh mắt hần xẹt qua mọi người Long Giới, Dị Ma Giới, Võ Thân Giới, Ngũ Hành Giới: "Rời khỏi núi Thanh Vân, các người đi công chiếm Võ Minh, hiện tại cường giả Võ Minh đều ngã xuống, không ai có thể ngăn cản các người."

Long Phong Uyên nói: "Diệp công tử không ở cùng chúng ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi diệt Phiếu Miểu Kiếm Tông."

Mọi người: "..."

Phiếu Miểu Kiếm Tông có thực lực rất mạnh ở Thiên Giới Đệ Nhất, cho dù Tông chủ Kiếm Phi Huyền bị giết, nhưng nội tình của Kiếm Tông vẫn còn.

Diệp Trường Sinh thật sự có thể tiêu diệt Phiếu Miểu Kiếm Tông sao?

...

Thành Võ Minh.

Sau khi cường giả các giới trở về, trước tiên đã phát động tấn công Võ Minh, bởi vì bọn họ lo lắng sẽ bị người khác nhanh chân lên trước.

Võ Minh đứng sừng sững ở Thiên Giới mấy ngàn năm, nội tình vô cùng hùng hậu, cho dù không có Thiên Huyền Túc và Đông Phương Kiếm, cường giả các giới vây công Võ Minh, cũng là lâu không công được.

Long Phong Uyên nói: "Mau đi mời Diệp công tử đến."

Thân ảnh Văn Nhân Thanh Liên rời đi, biến mất ở trên hư không.

Tại thời điểm này.

Diệp Trường Sinh cũng không có đi Phiếu Miểu Kiếm Tông, mà là đứng với An Lạc Nhi ở trong hậu đình của biệt uyển Ngũ Hành Giới.

Lúc này.

Bóng dáng xinh đẹp của Dạ Lãnh Nguyệt xuất hiện, đi tới trước mặt hai người: "Diệp công tử, Văn Nhân cô nương tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Người ở đâu?"

Dạ Lãnh Nguyệt nói: "Ngay ở tiền sảnh!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, lúc xuất hiện lại đã đi vào trong tiền sảnh ngoại viện. Văn Nhân Thanh Liên thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, bước đi như bay: "Diệp công tử, căn cơ Võ Minh vẫn còn, cường giả các giới liên thủ không thể đánh hạ Võ Minh."

"Kính xin Diệp công tử ra tay, giúp chúng ta một tay!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi xem một chút!"

Không hổ là thế lực truyền thừa mấy ngàn năm, quả nhiên không thể coi thường.

Những vận khí của bọn hắn không tốt, gặp được Diệp Trường Sinh.

Trêu chọc ai không tốt, hết lần này tới lần khác muốn trêu chọc Diệp Trường Sinh, chẳng may tâm tình hắn không tốt, đây không phải là chết sao?

...

Trên bầu trời Võ Minh.

Cường giả Long Giới, Võ Thần Giới, Dị Ma Giới, Ngũ Hành Giới bị ngăn lại.

Chương 735: Người cản giết người, Phật cản giết Phật

Trong hư không trước mặt bọn họ, tám gã cường giả Võ Minh bá đạo mà đứng, tu vi của bọn họ thanh là Cổ Thần tầng thứ tám.

Ngoài ra, còn có Võ Minh Thiên Vệ, số lượng lại ở năm ngàn người, trong đó thống lĩnh Thiên Vệ là Cổ Thần tầng thứ ba.

So sánh ra, bất kể là số lượng hay thực lực của tứ giới đều không chiếm bất cứ ưu thế gì.

Lão giả Dị Ma Giới nói: "Tám lão già các người thế mà còn chưa chết."

Lão giả cầm đầu Võ Minh giận dữ nói: "Tà Đình, người cũng không có chết, chúng ta há lại ngã xuống, các người ăn gan hùm mật gấu sao, lại dám tiến công Võ Minh, ta thấy các người là chán sống rồi."

Tà Đình nói: "Võ Minh các người ở Thiên Giới Đệ Nhất làm mưa làm gió, hiện tại cục diện cũng nên thay đổi, Dị Ma Giới chúng ta cũng muốn đặt chân ở Thiên Giới Đệ Nhất, vừa lúc coi trọng địa bàn Võ Minh các người."

Thiên Huyền Phong nói: "Đặt chân vào Thiên Giới Đệ Nhất, Dị Ma Giới các người xứng sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Võ Minh Thiên Vệ nghe lệnh, giết sạch bọn họ!"

Ngay sau đó.

Võ Minh Thiên Vệ lao xuống phía dưới, mang theo khí thế không thể ngăn cản, uy áp bàng bạc mênh mông rơi vào trên người cường giả các giới.

Tà Thiên Tội ghé mắt nhìn về phía Tà Đình: "Đại trưởng lão, tám người này là ai?"

Tà Đình nói: "Bát đại kim cương của Võ Minh, cũng là tám đại hộ pháp của Võ Minh."

Tà Thiên Tội gật đầu: "Võ Minh vẫn có nội tình, xem ra tài nguyên của Võ Minh không ít, cướp của bọn họ."

Tà Đình lại nói: "Thiên Tội, không cần lo lắng, tám người này rất mạnh, bọn họ còn có một đạo thuật tổng hợp, liên hợp lại một kích, đó là vô cùng vô cùng khủng bố."

Thân ảnh Tà Thiên Tội đi về phía trước đột nhiên dừng lại: "Dung hợp kỹ, tám lão đầu này đủ biến thái."

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, ánh sáng bắn ra đầy trời, những nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ chôn vùi.

Võ Minh Thiên Vệ dưới sự dẫn dắt của tám lão giả, rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, Thiên Huyền Phong gầm giọng nói: "Một đám người trộm cắp, cũng dám dòm ngó Võ Minh."

"Giết, không nên cho bọn họ cơ hội thở dốc một hơi!"

Mọi người đập không lướt đi, công kích khủng bố bay ra, cường giả các giới liên tiếp bại lui.

Long Phong Uyên nói: "Diệp công tử sao còn chưa tới, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không chịu nổi."

Tà Thiên Tội nói: "Chịu không nổi, cũng phải chống, cứng rắn."

Lúc này.

Tám người Thiên Huyền Phong bay lên trời, hơi thở trên người lão ta bắn ra, trong nháy mắt liên hợp cùng một chỗ, vòng tròn vô biên vô tận bao trùm, bao phủ trên người cường giả các giới.

Tà Đình nói: "Không tốt, bọn họ muốn phóng thích thuật hợp kích."

Uy áp vô lượng bao phủ, sắc mặt mọi người đại biến, tám gã Cổ Thần hợp kích, công kích như vậy có bao nhiêu đáng sợ.

Có thể so với một kích của Tổ Thần.

Mọi người đều biến sắc.

Tà Đình nói: "Mau ra tay, không thể để cho bọn họ liên hợp!"

Vân Bạch Tổ nói: "Đã muộn, bọn họ liên hợp cùng một chỗ, uy áp phóng thích quá mạnh, chúng ta căn bản không cách nào tới gần."

Đúng lúc này.

Một đạo kiếm quang nghiền nát Cửu Thiên, trực tiếp chém ở trên người Thiên Huyền Phong.

Ánh sáng bạc che trời, kiếm quang sôi trào.

Xuy.

Máu tươi như trụ, bay đầy trời.

Thân ảnh Thiên Huyền Phong lảo nhảo ngã xuống, tám người liên hợp một kích bị đánh vỡ, ánh mắt những người khác đồng loạt nhìn về phía trước.

Một bóng người xuất hiện, lơ lửng trên không mà đứng, tay áo cưỡi gió lướt qua, tóc bạc như tơ, khẽ nhẩy múa.

Long Phong Uyên kinh hô: "Diệp công tử, cái này cũng quá mãnh liệt!"

Tà Thiên Tội nói: "Chẳng lẽ không bình thường? Đừng quên, trong núi Bất Tử, hắn chém giết tất cả mọi người là một kiếm giết chết trong nháy mắt."

Ánh mắt đề phòng của bảy lão Võ Minh rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong đó có một người nói: "Các hạ là ai?"

"Người giết các người!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Võ Minh các người muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng các

người lại không biết ta là ai!”

Xuy.

Xuy.

Lại là hai đạo kiếm quang bay ra, giống như ngân hà từ Cửu Thiên rơi xuống.

Bảy lão Võ Minh trong nháy mắt biến thành năm lão, mọi người hoảng sợ vạn phần, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Hắn mạnh đến mức nào?

Tùy tiện giết chết cường giả Cổ Thần chỉ trong chớp mắt, thực lực như vậy, Thiên Giới Đệ Nhất cũng không tìm ra người thứ hai.

Sắc mặt một lão giả tái nhợt như tờ giấy, tung tiếng như sấm nói: "Võ Minh Thiên Vệ, mau lui, mở đại trận, ngăn cản người này!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn diệt minh, người cản giết người, Phật cản tru Phật!"

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Đại trận che trời xuất hiện, Võ Minh Thiên Vệ và năm lão còn sót lại đạp không lướt đi, chạy trốn vào trong đại trận.

Diệp Trường Sinh quá mạnh.

Cũng không phải bọn họ có thể ngăn cản, điểm này năm lão Võ Minh đã vô cùng thấu triệt.

Cường giả các giới nhìn đại chiến trước mắt, biết không cách nào đánh bại Võ Minh.

Chương 736: Phá vỡ, hẳn là ma quỷ sao?

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang, tiến vào trong đại trận.

Sau lưng trong hư không, đám người Diễm Xích Vũ, Diệp Tiêu Huyền xuất hiện, nhìn thấy một màn trước mắt, lần lượt đạp không lướt đi, muốn tiến vào trong đại trận.

Đại trận dâng lên, vô số cột sáng xuất hiện.

Cương khí xuất hiện bốn phía, uy áp khủng bố bắn ra, đánh bay thân ảnh mọi người đi về phía trước ra ngoài.

Thật là đại trận mạnh mẽ!

Long Phong Uyên trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Một mình Diệp công tử tiến vào đại trận, nên làm thế nào cho phải?"

Tà Thiên Tội phụ họa: "Diệp công tử lỗ mãng, trong đại trận Võ Minh có nhiều cường giả như vậy, một mình hẳn làm sao có thể ngăn cản?"

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, đại trận che khuất bầu trời, đám người Diệp Tiêu Huyền bị sóng khí đánh bay ra ngoài, đi tới bên người mọi người Tà Thiên Tội.

Tàng Thất nhìn đại trận trước mắt: "Lão Diễm, chúng ta nên làm cái gì bây giờ, có muốn phá vỡ tòa đại trận này hay không?"

Diễm Xích Vũ nhìn Tàng Thất: "Chơi đùa đấy, đại trận này mạnh bao nhiêu, chúng ta có thể phá vỡ sao? Đây chính là đại trận hộ mệnh của Võ Minh, người cho rằng là giấy dán hả?"

Tàng Thất lại nói: "Vậy chúng ta sẽ nhìn Diệp huynh bị đánh chết trong trận sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Hòa thượng, người chết, chủ nhân cũng sẽ không chết!"

Tàng Thất: "..."

Hiện tại người này sao lại như vậy, tính tình sao lại nóng nảy như vậy?

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân lại không ngốc, nếu không nắm chắc, hẳn có thể tiến vào đại trận sao? Đừng bận tâm, có thời gian không bằng đi tìm mỹ nữ chơi đùa, người nói có phải hay không, hòa thượng!"

Tàng Thất: "..."

Quá mẹ nó bắt nạt người khác.

Loại vấn đề này... Nhục nhã ai đây?

Tàng Thất nhìn Diễm Xích Vũ sắp khóc, tên này quả thực quá xấu rồi.

Mọi người không biết Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu, nhưng Diễm Xích Vũ biết, hơn nữa hẳn vẫn cảm thấy Diệp Trường Sinh đã trải qua những gì.

Một đêm bạc đầu, đau đớn cỡ nào, mới có thể như thế?

Huống hồ, Diệp Trường Sinh có thể chạy thoát dưới công kích của Đại Chúa Tể, chỉ là một Võ Minh có thể làm gì hắn?

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Trên hư không.

Mọi người đắm chìm trong tu luyện, đột nhiên từng đạo tiếng nổ tung truyền ra, tựa như Cửu Thiên Thần Lô đáp xuống.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, mọi người nhao nhao đứng lên, kinh ngạc nhìn đại trận trước mắt.

Trên đại trận xuất hiện dấu vết nổ tung, tựa như mạng nhện.

Đây là muốn phá?

Loại thực lực gì, có thể mạnh mẽ phá vỡ đại trận?

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào đại trận, bọn họ cảm giác hô hấp đều khẩn trương hẳn lên, tim đập giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngừng lại.

Căng thẳng.

Thật sự quá căng thẳng.

So với bọn họ tự mình lên, còn khẩn trương hơn.

Ngay sau đó.

Đại trận bị nghiền nát, vô số linh khí bắn ra, điên cuồng khuếch tán ra ngoài bốn phía.

Một bóng người từ trong đại trận đi ra, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Hắn một đầu tóc bạc, quần áo màu trắng trên người bị máu tươi nhuộm đỏ, tay cầm Thần kiếm Thái Hư, giống như sát thần đi ra từ luyện ngục Tu La.

Theo thân ảnh của hắn không ngừng đi về phía trước, mùi máu nồng đậm tràn ngập bốn phía trong mỗi một tấc không gian.

Một đoàn sương máu tràn ngập, che khuất bầu trời, hư không hóa thành một vùng biển máu.

Mọi người ngây ra như phỗng.

Đền cùng đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Trường Sinh phá trận đi ra, cường giả Võ Minh và Thiên Vệ ở địa phương nào?

Lúc này.

Thanh âm Tà Đình run rẩy: "Chết rồi, toàn bộ đều đã chết."

Tà Thiên Tội nói: "Đại trưởng lão, cái gì cũng chết, người đang nói cường giả Võ Minh?"

Tà Đình gật đầu: "Tử khí tràn ngập, hoàn toàn không có sự sống, sức lực một mình Diệp Trường Sinh huyết tẩy Võ Minh."

Mọi người: "..."

Một người độc hành, huyết tẩy Võ Minh.

Hắn... Hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh tiến vào đại trận Võ Minh sẽ lành ít dữ nhiều, tuyệt đối không nghĩ tới hắn đi ra.

Còn huyết tẩy Võ Minh.

Hắn là ma quỷ sao?

Đây có phải là việc con người làm không?

Phá vỡ.

Hoàn toàn phá vỡ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới phía mọi người, tiện tay vung lên, bốn tấm linh giới xuất hiện trước mặt Tà Đình, Văn Bạch Tố, Văn Nhân Thanh Liên và Long Phong Uyên.

"Những tài nguyên này cho các người, địa bàn Võ Minh sau này cũng thuộc về các người, không cần khách khí với ta, những thứ này là các người xứng đáng."

Long Phong Uyên cười nói: "Diệp huynh, vậy chúng ta sẽ không khách khí."

Diệp Trường Sinh nói: "Khách khí cái gì, có những tài nguyên này, các người có thể đặt chân ở Thiên Giới Đệ Nhất, tương lai nếu ta gặp khó khăn, còn cần các người bảo hộ."

Long Phong Uyên nói: "Diệp huynh cứ gì nói ra lời này, về sau chỉ cần Diệp huynh có chỗ cần, cứ việc đến Long Giới, ta nhất định dốc hết toàn lực."

Tà Thiên Tội phụ họa: "Dị Ma Giới lúc nào cũng hoan nghênh Diệp huynh, có nhu cầu cứ việc nói."

Chương 737: Phá vỡ, hẳn là ma quỷ sao? (2)

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thiên phú của các người rất mạnh, hơn nữa có những tài nguyên này, tu vi có thể lần thứ hai tăng lên, chờ mong lần sau gặp mặt, đến lúc đó chúng ta cùng nhau luận bàn."

Dứt lời.

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt đám người Diệp Tiêu Huyền: "Chúng ta đi trước đi!"

Sau lưng, Văn Nhân Thanh Liên nói: "Diệp công tử, người đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phiếu Miếu Kiếm Tông!"

Phiếu Miếu Kiếm Tông xong rồi!

Đây là ý nghĩ đầu tiên mọi người nghe được từ lời nói của Diệp Trường Sinh.

Tà Đình nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Người trẻ tuổi có độ lượng, không kiêu ngạo không nóng nảy, tiền đồ vô lượng."

...

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Lão tổ, Xích Vũ, Vô Ý, các người dẫn mọi người về Diệp phủ đi."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Không phải muốn đi Phiếu Miếu Kiếm Tông sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi một mình."

Nói đến đây, hắn giơ tay ngăn Diệp Tiêu Huyền lại, tiếp tục nói: "Lão tổ, Xích Vũ, các người lưu lại trấn thủ Diệp phủ, cũng có thể đi ra ngoài lịch lãm."

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: "Trường Sinh, chúng ta hiện tại có thực lực, có thể sống vai tác chiến với người, để cho chúng ta ở lại bên cạnh người đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, hòa thượng, Yêu Nhi, các người là kỳ tài ngút trời, đường tương lai còn rất dài, hãy ở lại Thiên Giới Đệ Nhất lịch lãm thật tốt. Nếu như có cơ hội có thể tiến vào trong các thế lực học tập, lấy thiên phú của các người ở trong bất kỳ tông môn nào đều có thể đạt được bồi dưỡng tốt nhất."

Nghe tiếng.

Tâm tình mọi người vô cùng sa sút, luôn cảm giác trên người Diệp Trường Sinh có chuyện đã xảy ra, nhưng bọn họ lại không tiện hỏi.

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, lần này người đi bao lâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dài thì năm năm, ngắn thì ba năm, các người yên tâm, ta sẽ trở về."

Nói đến đây, hắn khẽ giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện mấy cái linh giới: "Lão tổ, những tài nguyên này lưu lại cho người."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Trường sinh, nếu không để cho gia gia và mẫu thân người cũng ở lại Diệp phủ đi, như vậy người mới có thể không lo lắng."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, bọn họ còn chưa xuất quan, sẽ không đi quấy rầy. Các người tu luyện thật tốt, đừng để ta vượt qua quá nhiều, nếu quá yếu, cũng đừng trách ta không dẫn các người chơi."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, lướt nhanh về phía thành Vô Minh, lần thứ hai xuất hiện, đi tới biệt uyển của Ngũ Hành Giới.

An Lạc Nhi thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Trường Sinh, người định rời đi sao? Đưa ta đi!"

Diệp Trường Sinh đi tới dưới cây cổ thụ, tóc bạc che mày kiếm:

"Lạc Nhi, người vẫn nên ở lại Ngũ Hành Giới, thật sự không được thì người hãy ra ngoài lịch lãm."

"Chờ ta, trong vòng năm năm, ta tuyệt đối sẽ trở về."

An Lạc Nhi nói: "Được, ta chờ người!"

Trong biệt uyển của Ngũ Hành Giới.

Diệp Trường Sinh quay người nhìn về phía sau, ánh mắt nhìn vào người Vân Bạch Tố: "Tiền bối, ta giao Lạc Nhi cho người."

Vân Bạch Tố nói: "Diệp công tử yên tâm, lão bà nhất định sẽ bảo vệ Lạc Nhi thật tốt. Vốn Lạc Nhi định đi theo người, nên ta từ bỏ việc đưa nàng đến Học Viện Thiên Giới. Thế nhưng, có vẻ như bây giờ nàng đến đây mới là thích hợp nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Học Viện Thiên Giới ở đâu?"

Vân Bạch Tố nói: "Ngoài Thiên Giới Đệ Nhất không có, những Thiên Giới khác đều có. Nếu Lạc Nhi có thể tỏa sáng ở Học Viện Thiên Giới, tương lai của nàng sẽ không thể tưởng tượng nổi."

Nói đến đây, bà dừng lại một lúc, rồi tiếp tục nói: "Rất có thể Lạc Nhi sẽ thăng tiến rất thuận lợi, nàng có thể được đưa đến Học Viện cuối cùng của Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh nhìn An Lạc Nhi: "Lạc Nhi, ta tin người có thể làm được."

Vân Bạch Tố nói: "Diệp công tử, thật ra người có thể đến Học Phủ Thiên Giới, với tư chất của người, muốn tiến vào Học Viện cuối cùng cũng không có vấn đề gì."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Trước hết là vì thân phận của ta, không có Học Viện nào muốn nhận ta. Hơn nữa ta là người thích tự do, bị trói buộc ở trong Học Viện, ta không chịu nổi."

"Đúng rồi, tiền bối, bất kỳ ai cũng có thể tiến vào Học Viện Thiên Giới sao?"

Vân Bạch Tố nói: "Không có bối cảnh, chỉ có thể dùng mạng của

mình để đổi lấy cơ hội, cho nên rất khó.”

Ý của những lời này rất rõ ràng, giống như ý nhà nghèo khó sinh con quyền quý.

“Diệp công tử dự định cho người bên cạnh vào Học Viện sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Huynh trưởng, hòa thượng có tài năng khá tốt. Nếu họ có thể tiến vào Học Phủ Thiên giới, ta tin rằng bọn họ nhất định có thể trở thành người cự phách.”

Vân Bạch Tố lại nói: “Lão bà có thể mang bọn họ đến đó, nhưng có thể tiến vào Học Phủ Thiên Giới hay không, thì phải xem cơ hội của bọn họ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy thì ta đa tạ tiền bối.”

An Lạc Nhi giơ tay đưa một viên ngọc thạch lên: “Trường Sinh, viên ngọc thạch này ta vẫn luôn mang theo bên người, người giữ nó ở bên cạnh, coi như là ta đang làm bạn ở bên người.”

Chương 738: Thần Ma Thư kinh khủng

“Người yên tâm, ta nhất định có thể tiến vào Học Viện cuối cùng. Lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ không cần chia xa nữa.”

Diệp Trường Sinh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của An Lạc Nhi: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ gặp lại nhau, vẫn luôn ở bên nhau.”

Sau khi từ biệt hai người, Diệp Trường Sinh biến mất trên bầu trời thành Võ Minh. An Lạc Nhi đuổi theo ra ngoài thành, cho đến khi không nhìn thấy Diệp Trường Sinh nữa.

“Trường Sinh, ta chờ người!”

Lúc này, Vân Bạch Tố bay xuống bên cạnh An Lạc Nhi, nàng quay đầu nhìn: “Sư phụ, khi nào chúng ta đến Học Viện Thiên Giới.”

Vân Bạch Tố nói: “Chúng ta nghỉ ngơi hai ngày, rồi lên đường!”

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh mở Bất Diệt Thần Dực ra, bay lượn trên chín tầng mây, phương hướng đang đi chính là đi đến Phiếu Miếu Kiếm Tông.

Hắn không quên, ban đầu Phiếu Miếu Kiếm Tông đuổi giết Đạo Linh Nhi, cho nên cường giả xuất hiện trong núi Bất Tử cũng là do Phiếu Miếu Kiếm Tông mang đến.

Cho nên, nhất định phải tiêu diệt Phiếu Miếu Kiếm Tông.

...

Một tháng sau.

Trên Phiếu Miếu Kiếm Tông.

Một tu sĩ hoảng hốt chạy bừa từ trên Kiếm Tông xuống, trong

miệng hắn ta lẩm bẩm: “Chết rồi, chết hết rồi.”

Người này đã sợ tới mức mất hồn mất vía.

Hắn ta vốn là đệ tử ngoại môn của Phiếu Miểu Kiếm Tông, một tháng trước nhận mệnh xuống núi làm việc. Khi hắn ta trở về lại phát hiện toàn bộ tông môn bị huyết tẩy.

Hàng ngàn người của đại tông không còn ai sống sót.

Báu vật và tài nguyên của tông môn cũng trống rỗng.

Khi tin tức huyết tẩy các tu sĩ Phiếu Miểu Kiếm Tông truyền ra ngoài, rất nhanh đã gây chấn động trong Thiên Giới Đệ Nhất, rất nhiều người sau khi biết được tin tức này đều rất ngạc nhiên.

Bọn họ lập tức đoán được là Diệp Trường Sinh gây ra.

Một mình hắn phá hủy một tông môn lớn.

Thật trâu bò.

Tuyệt đối là người sói.

Nhưng sau khi Diệp Trường Sinh huyết tẩy Phiếu Miểu Kiếm Tông, hắn dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn không có tin tức gì của hắn.

Hoàn toàn không biết.

Diệp Trường Sinh đã bắt đầu con đường đi du lịch các giới, mà nơi hắn đi đầu tiên chính là Võ Thần Giới và Thiên Sơn.

Bởi vì hai nơi này có hệ thống đánh dấu.

Hắn muốn chọn từng nơi có mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi, thế nhưng thực lực cần phải tăng lên nhanh chóng.

Diệp Trường Sinh biết được từ truyền thừa của Tiêu Ngọc Gia, mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi sẽ xuất hiện ở các giới dưới Thiên Giới Đệ Nhất.

Đương nhiên điều này cũng bao gồm cả Thiên Giới Đệ Nhất.

Bởi vì núi Bất Tử ở Thiên Giới Đệ Nhất, nơi Đạo Linh Nhi nổ tung có Dị Độ Châu, nhưng sau khi mọi thứ bị phá hủy, mọi thứ vẫn còn trong Thiên Giới Đệ Nhất.

Không thể vượt qua.

Về việc hắc tìm kiếm mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi, chỉ cần tìm được tất cả mảnh vỡ thì Đạo Linh Nhi có thể xuất hiện trở lại.

Tất nhiên linh hồn của Đạo Linh Nhi và cơ thể của nàng không có sự liên quan nào.

Lúc đầu Đạo Linh Nhi xuất hiện là một linh hồn thể.

...

Hồ nước lạnh lẽo Cửu U.

Mặt nước lấp lánh giống như một vũng nước đọng.

Đột nhiên, có một bóng người từ trong nước đi ra, mái tóc bạc ướt sũng dán chặt vào vai, hai má góc cạnh rõ ràng giống như được dùng đao khắc ra.

Một đôi mắt đặc biệt mê người, lóe lên ánh sáng xanh mờ nhạt, nhưng trên cơ thể hắc lại không có linh khí dao động.

Diệp Trường Sinh từ trong hồ nước lạnh lẽo Cửu U đi ra, hắc từ từ mở lòng bàn tay ra, một tia sáng xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Cuối cùng cũng tìm được người!”

Một phần mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi.

Diệp Trường Sinh ngồi trên một tảng đá lớn, thu mảnh vụn linh hồn trong lòng bàn tay vào hệ thống. Hắc không ngờ việc tìm kiếm mảnh vụn linh hồn lại khó khăn đến như vậy.

Đồng thời hắc phát hiện ra một vấn đề, Đạo Linh Nhi vốn là Thiên Đạo, cho nên mảnh vụn linh hồn của nàng sẽ xuất hiện dưới nhiều hình thức khác nhau, cũng có thể nhập vào thân thể con người.

Tuy nhiên, bất kể là dùng hình thức nào xuất hiện, miễn là ở nơi hắc xuất hiện, mảnh vụn linh hồn đều sẽ phát ra hơi thở.

Có lẽ là do Đạo Linh Nhi để lại duyên cớ cho hắc.

Hắc im lặng trong một chốc lát.

Tâm niệm Diệp Trường Sinh khẽ động, trong lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách cổ màu đen, ngay sau đó, hắc cố hết sức muốn mở ra.

Lại thất bại?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sách cổ màu đen chính là Thần Ma Thư.

Trong khoảng thời gian này hắc nghiên cứu rất cẩn thận Thần Ma Thư, hắc phát hiện với thực lực hiện tại của mình, hắc chỉ có thể mở trang đầu tiên của Thần Ma Thư.

Thần Ma giáng thế!

Diệp Trường Sinh đã thử nhiều lần, hắc chỉ thành công một lần, trang đầu tiên của Thần Ma Thư là Thần Ma giáng thế, một khi mở ra sẽ xuất hiện ba con rối.

Sức mạnh của ba con rối này dựa vào sức mạnh của Diệp Trường Sinh để quyết định.

Chương 739: Thần Ma Thư kinh khủng (2)

Nói như vậy, hiện tại Diệp Trường Sinh là Cổ Thần cao nhất, sức mạnh của ba con rối Thần Ma cũng là Cổ Thần cao nhất.

Người nói biến thái hay không biến thái nào?

Một trang sách, ba con rối, tồn tại mãi mãi.

Diệp Trường Sinh nhìn quyển Thần Ma Thư dày cộp trong lòng bàn tay, trong lòng có thêm vài phần chờ mong, hẳn thật muốn biết Thần Ma Thư có tổng cộng bao nhiêu trang?

Trang thứ hai sẽ là gì?

Sau nhiều lần thử, hẳn phát hiện vẫn không thể mở Thần Ma Thư ra, tâm niệm Diệp Trường Sinh khẽ động, cất Thần Ma Thư đi.

Có lẽ thực lực của hắn vẫn chưa đủ.

Có lẽ Thần Ma Thư có thời gian hạn chế.

Ngay sau đó.

Hắn nội liễm tâm thần, lòng bàn tay xuất hiện một bộ trang phục màu trắng, nhẹ nhàng khoác lên người, nhiệm vụ của Vô Thân Giới đã hoàn thành.

Tiếp theo là Huyền Giới, đi đến Thiên Sơn.

Ba năm sau.

Thiên Giới Đệ Nhất.

Bên trong một quán rượu.

Vài tên tu sĩ vây quanh trước bàn, đang thoải mái uống rượu, một người mở miệng nói: "Các người nghe nói gì chưa? Ba năm qua mười giới xuất hiện một người rất mạnh mẽ, dường như xông vào toàn bộ nơi nguy hiểm nhất trong mười giới."

Một người khác buông chén rượu trong tay xuống: "Đương nhiên biết, người này quả thực chính là một tên điên, thời gian gần gũi ba năm đã vượt qua hơn ba mươi tuyệt địa, bí cảnh, hung địa, cho đến bây giờ không ai biết hắn rốt cuộc là ai."

"Truyền thuyết mười giới!"

"Các người chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua? Hắn hiện tại chính là truyền thuyết của mười giới, không biết có bao nhiêu người muốn vén bức màn thần bí của hắn lên."

Lúc này.

Mấy người ngồi bên cạnh tới, trực tiếp gia nhập vào đề tài, một bình rượu, không có thức ăn, vẫn có thể thổi phồng đến trời đất quay cuồng.

Đây là nam nhân.

Một người nói: "Các người nghe nói gì chưa? Thiên la địa võng đã xuất động, bắt đầu săn giết truyền thuyết của mười giới."

Một câu khơi dậy ngàn tầng sóng.

Trên mặt mọi người trong nháy mắt nhắc lên vẻ tò mò, một người vội vàng nói: "Chuyện gì xảy ra, Thiên la địa võng chính là đoàn sát thủ nổi danh nhất Sát Thần Điện, bọn họ vì sao phải ra tay với truyền thuyết của mười giới?"

"Người cũng không hiểu, truyền thuyết mười giới xông vào bí cảnh, diệt cấm địa, diệt đại hung. Ba năm qua hắn đã đi qua bao nhiêu địa phương, lấy được bao nhiêu tài nguyên, chí bảo, sợ là nhiều đến không thể buông được."

"Cẩn thận, các người phải cẩn thận."

"Thì ra Sát Thần Điện là muốn cướp đoạt chí bảo trên người hắn."

"Xem ra truyền thuyết mười giới lúc này có phiền toái lớn, Sát Thần Điện chính là vô cùng mạnh mẽ, nghe đồn Sát Thần Điện của Thiên Giới Đệ Nhất không chỉ là một phân điện mà thôi."

"Sát Thần Điện rất mạnh, nhưng truyền thuyết của mười giới cũng là một người ngoan độc, lúc này sợ lại có một hồi đại chiến kinh thiên."

"Cũng không biết trận đại chiến này sẽ ở nơi nào, nếu chúng ta có thể tận mắt chứng kiến chân dung truyền thuyết mười giới, cũng xem như là tam sinh hữu hạnh."

Mọi người nghị luận sôi nổi, một đám càng nói càng kích động.

Lúc này.

Một góc trong quán rượu.

Một nam tử tóc bạc ngồi ngay ngắn, chậm rãi rót rượu xuống, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Sát Thần Điện?"

"Lại có thêm một kẻ địch!"

"Ta đã khiếm tốn như vậy, tại sao kẻ địch còn nhiều như thế?"

"Ưu tú, nhất định là ưu tú gây họa!"

Trong mắt mọi người Diệp Trường Sinh là truyền thuyết của mười giới, cảm thấy hắn vô cùng mạnh mẽ, nhưng chỉ có hắn biết, thật ra hắn không mạnh chút nào.

Sau trận ở núi Bất Tử, kẻ địch của hắn chính là Vũ Trụ Thần Cung. Cho nên ba năm qua Diệp Trường Sinh không hề lơ lửng chút nào.

Một hơi thở hiện lên, Diệp Trường Sinh biến mất không thấy đâu, chén rượu trước mặt mọi người khẽ run lên, bọn họ vội vàng ghé mắt nhìn lại, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Có người nói: "Có một nam tử tóc bạc ở đó, nhưng bây giờ lại không thấy."

...

Lạc Hoa Thủy Ổ.

Một tiếng đàn truyền ra, thanh âm vang vọng trong không gian, giống như tiếng trời, làm cho người ta không khỏi say mê trong đó.

Như si như say.

Nhà thủy tạ dưới đình cổ, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, ngồi ngay ngắn trước bàn đá, trên đó bày một cây đàn cổ.

Nữ tử mặc áo trắng như tuyết, ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng xẹt qua dây đàn, cả người lạnh nhạt tự nhiên, khí chất như tiên.

Đúng lúc này.

Trong hư không.

Từng hơi thở hội tụ lại đây, chim sợ hãi bay đi như điều gặp gió, giống như vội vàng chạy trốn.

Nữ tử vẫn đang đánh đàn như trước, ánh mắt nâng lên, nhìn về phía núi băng xa xa, môi son khẽ mở ra: "Chư vị đều đều tới rồi, sao không hiện thân gặp mặt!"

Một lão giả lẳng không bay xuống, trên người lão ta bao phủ uy áp cường đại: "Lưu Vân tiên tử, nghe nói người hẹn người đánh một trận này, lão phu có vinh hạnh quan sát trận chiến hay không?"

Vũ Sư Tuyên nói: "Đến cũng đều đến rồi, vậy thì lưu lại đi, còn có các người, nếu đã tới thì hãy ở một bên quan sát trận chiến."

Chương 740: Truyền thuyết mười giới

“Thu liễm sát khí lại, không nên quấy nhiễu khách của ta!”

Dứt lời, trăm bóng người xuất hiện, mũi chân khê điểm lên trên cỏ cây hoa, mặc dù bọn họ mạnh mẽ áp chế sát khí, vẫn có sát khí tràn ngập ra.

Bang.

Tiếng đàn du dương uyển chuyển đột nhiên dừng lại.

Linh khí mỏng manh từ trong đình cổ bao phủ ra ngoài, trên mặt hồ nhấc lên một trận gợn sóng.

Một khúc kết thúc, vạn vật đều tĩnh lặng.

Vũ Sư Tuyền khẽ nhắc tay ngọc lên, nhìn về phía trước: "Người rất đúng giờ."

"Không được, vẫn là đến trễ!" Một thanh âm từ Cửu Thiên hạ xuống, ngay sau đó, bóng người xuất hiện, đạp không mà đi, chậm rãi bay xuống.

Người tới một đầu tóc bạc, lưng đeo hộp kiếm, trên người hắt bao phủ vàng sáng màu vàng, theo hắt không ngừng bay xuống, vô số thần huy bao phủ ở Lạc Hoa Thủy Ổ.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người trong sân đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía người tới, có người mở lời: "Hắn chính là truyền thuyết của mười giới?"

"Trẻ tuổi như vậy, một thân tu vi lại sâu không lường được!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lưu Vân tiên tử, ước chiến giữa ta và ngươi, thế mà có nhiều người xem như vậy?"

Vũ Sư Tuyền nói: "Bọn họ đều tới, ta cũng không thể để cho họ rời đi, hơn nữa những người này vì sao lại đến, chẳng lẽ trong lòng

người không rõ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rõ cái gì, là ta ăn bánh bao nhà bọn họ, hay là trộm cô nương nhà bọn họ?"

"Từng người chỉ biết khi dễ người thành thật!"

Vũ Sư Tuyên: "..."

Người thành thật?

Nàng thật sự vì người thành thật trong thiên hạ bất bình, nếu như tất cả người thành thật đều như Diệp Trường Sinh, còn có ai sẽ bị khi dễ?

Nếu người thành thật như Diệp Trường Sinh, nàng cũng muốn trở thành người thành thật!

Diệp Trường Sinh nói: "Lưu Vân tiên tử, ta thỏa mãn người, người muốn bại, cũng phải thỏa mãn ta."

Vũ Sư Tuyên nói: "Yên tâm, chuyện đáp ứng người, ta nhất định sẽ làm được."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Bắt đầu đi!"

Bóng hình xinh đẹp của Vũ Sư Tuyên chợt lóe, vọt ra từ trong đình cổ, cầm cổ lơ lửng trên không: "Người trước tiên nghe ta đàn tấu một khúc, như thế nào?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Một người độc tấu có phải là thiếu chút vui vẻ hay không, ta đến cùng người."

Vũ Sư Tuyên xuất thân từ Thiên âm Cung, hiện tại lại là đệ tử của Học Viện Thiên Giới, nói là chủ tu âm luật, nhưng tiếng đàn của nàng là biết giết người.

"Người cũng biết đàn tấu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh đàn, thổi sáo, ta đều rất am hiểu, có cơ hội ta có thể dạy người thổi sáo, người nhất định sẽ rất thích."

Sắc mặt Vũ Sư Tuyền trầm xuống, hơi giơ tay lên, nàng chỉ biết Diệp Trường Sinh là kiếm tu, chưa từng nghĩ tới hắn cũng có thành tựu ở phương diện âm luật.

Bàn tay ngọc khẽ gảy nhẹ, tiếng đàn vang lên.

Từng đạo sóng khí tựa như thủy triều, thẳng lên đỉnh mây, nuốt chửng về phía Diệp Trường Sinh.

Uy áp khủng bố, chấn động đến nỗi những người khác trong sân nhao nhao lui về.

Một lão giả kinh ngạc: "Uy áp khủng bố như thế, không hổ là đệ tử xuất sắc nhất của Thiên âm cung."

Diệp Trường Sinh nhìn sóng khí bao trùm mà đến, tiện tay vung lên, kiếm cổ Thái Hư xuất hiện trước mặt, đầu ngón tay khẽ búng lên thân kiếm.

Vù vù.

Vù vù.

Vạn đạo kiếm quang bay ra, che khuất bầu trời, nghênh đón sóng khí trước mặt bao trùm tới.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Hai người lơ lửng trên không trung, bắt đầu điên cuồng khuấy động dây đàn và trường kiếm, tiếng đàn như mâu, bén nhọn vô cùng.

Va chạm cùng một chỗ với kiếm quang, vô số ánh sáng bắn ra, từng tắc không gian sụp đổ chôn vùi.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Lưu Vân tiên tử, nếu như đây là toàn bộ thực lực của ngươi, như vậy ngươi chẳng mấy chốc sẽ bại."

Vũ Sư Tuyền nói: "Cũng chỉ là khúc dạo đầu mà thôi."

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Tiếng thú rống chấn động trời truyền ra, tiếng đàn nhấc lên sóng khí, trong nháy mắt huyền hóa thành bộ dáng hung thú viễn cổ. Chúng nó đập trời mà tới, mở miệng như muốn nuốt trời, cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút thú vị, người không yếu như ta tưởng tượng."

Vũ Sư Tuyền nói: "Người cũng không mạnh như ta tưởng tượng."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thật ra, ta sợ dùng sức mạnh sẽ khiến người không chịu nổi."

"Đến đây đi, nghe ta tấu một khúc, Lục Thần Khúc!"

Lục Thần Khúc?

Vũ Sư Tuyền biến sắc, ánh mắt lóe lên: "Đây là chí bảo trong bí cảnh Cửu Khúc, quả nhiên bị người mang đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Rất kinh ngạc?"

Vũ Sư Tuyền nói: "Ta đã đoán được từ lâu, Lục Thần Khúc là công pháp của Nguyệt Cơ Tổ Thần, được ca ngợi là âm kỹ mạnh nhất, người giao nó cho ta, ta lập tức cho người thứ người muốn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ước định giữa chúng ta hình như không có một cái này, Lưu Vân tiên tử có phải nghĩ có chút hay hay không?"

"Tới đi, đánh bại ta, tất cả mọi thứ là của người, bao gồm cả ta!"

Chương 741: Ta đến Thiên Giới Đệ Nhị

Vũ Sư Tuyền khẽ nhăn mày, ánh mắt trở nên đề phòng. Diệp Trường Sinh là kiếm tu không sai, nhưng hẳn lấy kiếm làm đàn, lại

thêm Lục Thần Khúc, nếu muốn đánh bại hắn, thật sự không đơn giản.

Qua loa.

Ngày đó vẫn đánh giá thấp Diệp Trường Sinh.

Im lặng trong chớp mắt.

Tốc độ vung bàn tay ngọc của nàng nhanh hơn, tiếng đàn tựa như bão táp bay ra. Trên bầu trời, vạn thú chạy như điên, đánh tới phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh, ta nhất định phải đánh bại người.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Vạn thú lao nhanh, đập phá bầu trời.

Diệp Trường Sinh vung hai tay, sóng khí trên trường kiếm bắn ra. Đi về phía trước, từng đạo kiếm quang liên hợp cùng một chỗ, bao trùm ở dưới Lục Thần Khúc, hình thành một tòa Giới Vực.

Vũ Sư Tuyên nhìn quanh bốn phía, sắc mặt đại biến, vội vàng nói: "Ta nhận thua!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Giới Vực bao phủ ở hư không biến mất, Lục Thần Khúc đột nhiên dừng lại, uy áp tràn ngập trên hư không tiêu tán.

Tất cả mọi thứ đã được khôi phục như ban đầu.

Khóe miệng Vũ Sư Tuyên xuất hiện một vết máu: "Lục Thần Khúc vậy mà đã thương đến thần thức và linh hồn, thanh âm thật đáng sợ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng không biết khúc này mạnh mẽ như vậy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lưu Vân tiên tử,

người thua, giao đồ ra đi!”

Vũ Sư Tuyên nhìn Diệp Trường Sinh, một tia sáng trước ngực bay ra, chính là một mảnh vụn linh hồn, theo ánh sáng phá thể mà ra, trong miệng nàng phun ra ngụm máu.

“Cho người, hiện tại ta có thể đi rồi chứ?”

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, ngón tay búng lên, một hơi thở sinh mệnh siêu cấp chui vào trong cơ thể Vũ Sư Tuyên: "Người bị thương, luyện hóa luồng hơi thở này, người lại rời đi đi!"

Vũ Sư Tuyên nói: "Ta có thể ở lại bên cạnh người không? Làm trâu làm ngựa, tuyệt đối không oán hận!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao?"

Vũ Sư Tuyên lại nói: "Người truyền thụ Lục Thần Khúc cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Trở về đi, khúc này quá mức tà ác, căn bản không thích hợp với người."

Vũ Sư Tuyên lộ vẻ thất vọng, bóng dáng xinh đẹp trở lại trong đình cổ, khoanh chân ngồi bắt đầu luyện hóa hơi thở sinh mệnh siêu cấp trong cơ thể.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt xẹt qua mọi người trong sân: "Chư vị tìm ta thật lâu, cũng không có gì muốn nói muốn làm sao?"

Mọi người còn đắm chìm trong chấn động.

Một đám ngậy ra như phồng, nghe được thanh âm của Diệp Trường Sinh, một lão giả vội vàng nói: "Các hạ đừng hiểu lầm, chúng ta chính là đến xem cuộc chiến."

"Thật sự chính là xem cuộc chiến, không có ý gì khác."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta tin tưởng người."

Lão giả thở dài một hơi như trút được gánh nặng, lúc này, Diệp Trường Sinh lại nói: "Đại chiến vừa rồi đặc sắc sao?"

"Đặc sắc!" Lão giả gật đầu nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu đã đặc sắc, người không có chút biểu thị?"

Lão giả: "..."

Cầu thả như vậy?

Quả thực chính là ăn cướp trắng trợn!

Biểu thị... Biểu thị cái chùy.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Như thế nào, người muốn xem miễn phí một trận đấu đặc sắc vô song, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần sao?"

Lão giả mẹ nó khóc.

Đại chiến vừa rồi rất đặc sắc, thế nhưng cũng không có đến trình độ mà Diệp Trường Sinh nói.

Rất hiển nhiên, Diệp Trường Sinh đây là muốn ý vào thực lực khi dễ bọn họ.

Lão giả có thể nghe qua rất nhiều sự tích về truyền thuyết thập giới, trong đó bị nhắc tới nhiều nhất chính là hắc động một chút sẽ giết người.

Nghĩ tới đây, sắc mặt lão ta biến đổi, vội vàng ném linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Một chút tâm ý, kính xin các hạ vui vẻ nhận."

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới: "Người có thể đi."

Thân ảnh lão giả chợt lóe, vội vàng đạp không rời đi, tốc độ nhanh khiến người ta tức giận, đây là sợ chết cỡ nào?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người những người khác xẹt qua: "Các người cũng quyết tâm muốn xem miễn phí sao?"

Lúc này.

Thiên la địa võng của Sát Thần Điện động, một lão giả nói: "Người khác sợ người, Sát Thần Điện chúng ta cũng không sợ, người giao ra..."

Xuy.

Xuy.

Từng đạo kiếm quang xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe như trụ, lão giả nói chuyện bị dỡ bỏ thành tám khối, những người khác lần lượt táng thân dưới kiếm quang.

Trong chớp mắt, Thiên la địa võng của Sát Thần Điện xuất động trăm người, trong nháy mắt bị chém giết hơn phân nửa. Mặc dù như thế, Diệp Trường Sinh vẫn không nhúc nhích.

Tất cả chỉ được thực hiện bởi một thanh kiếm bay.

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại sợ rồi?"

Lão giả Sát Thần Điện vừa muốn mở miệng nói chuyện, Diệp Trường Sinh trực tiếp cắt đứt lão ta: "Người đừng nói nữa, ta không muốn nghe!"

"..."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh khẽ động, kiếm như tuyết bay, nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không thể ngăn cản.

Ngay sau đó.

Máu tươi bắn tung tóe trên sân, bay tán loạn khắp bầu trời, bóng người ngã chổng vó lên trời, lẳng không rơi xuống.

Một hiệp xông lên đến chém giết Thiên la địa võng Sát Thần Điện của Diệp Trường Sinh, không ai sống sót.

Chương 742: Ta đến Thiên Giới Đệ Nhị (2)

“Đều muốn giết ta, sẽ không có chút thành ý?”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới của mọi người trong sân vào hệ thống, diệt toàn bộ Sát Thần Điện, lại chỉ thả lão giả Lang Gia Kiểm Các.

Thật ra cũng không phải là không có nguyên nhân.

Ngày xưa Diệp Trường Sinh du lịch các giới, từng tiếp xúc gần gũi với Các chủ của Lang Gia Kiểm Các, hai người nói chuyện rất vui vẻ, lấy kiểm kết bạn, kết thành tình nghĩa thâm hậu.

Xem như là một đôi bạn vong niên đi!

Cho nên gặp được thành viên của Lang Gia Kiểm Các, tốt nhất vẫn nên để lại cho bọn họ một mạng.

Dưới đình cổ.

Vũ Sư Tuyên chậm rãi đứng lên, trong nháy mắt hoa dung thất sắc, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong khoang mũi.

Nàng từ trong đình cổ đi ra, phát hiện thi thể trôi nổi trên mặt hồ, nước hồ đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Kiếm đạo thật sắc bén, thủ pháp thật tàn nhẫn!”

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Vũ Sư Tuyên không thể tin được tất cả là do Diệp Trường Sinh gây ra.

Từng có hai mặt duyên phận với Diệp Trường Sinh, hẳn làm cho người ta có cảm giác vĩnh viễn là ôn văn nho nhã, lãnh khốc cao ngạo.

Cho dù như thế nào cũng không cách nào liên hệ hắn và sát nhân cuồng cùng một chỗ.

Vũ Sư Tuyên nhìn quanh bốn phía, phát hiện đã không thấy tung tích Diệp Trường Sinh: “Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?”

...

Trên đỉnh hư không.

Một bóng người xuất hiện, hần ngự kiểm phi hành, tay cầm một bầu rượu, nằm trên phi kiểm uống rượu, người này không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Ba năm.

Nên tìm mảnh vỡ linh hồn đã tìm được toàn bộ, vì sao còn thiếu ba khối?

Nếu không ở giới này, vậy đi Thiên Giới Đệ Nhị xem một chút đi!

Vũ Sư Tuyền chính là một ví dụ rất tốt. Ngày đó nếu không phải gặp được nàng trong bí cảnh, mảnh vỡ linh hồn trên người nàng sợ là sẽ bị mang đi, bởi vì nàng là đệ tử của Học Viện Thiên Giới.

Đưa bầu rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đến Thiên Giới Đệ Nhị."

...

Trong khi đó.

Cường giả Sát Thần Điện xuất hiện ở Lạc Hoa Thủy Ổ, nhìn cường giả trong điện bị chém giết trong sân, lão giả cầm đầu tức giận nói: "Đi điều tra, bất kể như thế nào cũng phải điều tra rõ ràng, truyền thuyết thập giới rốt cuộc là ai."

Một bên, một lão giả chậm rãi mở miệng nói: "Bổ Thiên Các đã truyền ra tin tức, truyền thuyết thập giới chính là Diệp Trường Sinh, ba năm trước Phiếu Miếu Kiểm Tông và Võ Minh chính là do hắn diệt."

"Chắc chắn chứ?"

Núi cao vạn trượng, lầu các lơ lửng trên không.

Tựa như quỳnh lâu ngọc vũ buông xuống nhân gian.

Tiên hạc bay lượn, linh khí bốn phía.

Nơi này tựa như tiên cảnh nhân gian.

Từng bóng người cuổi gió mà tới, bay xuống trước tòa lâu vũ.

Một tên đạo đồng di chuyển tiến lên, khom người một cái: "Hoan nghênh đến Bồ Thiên Các!"

Mọi người theo sát sau lưng đạo đồng, đi từng bước về phía bên trong Bồ Thiên Các, nhìn quanh trái phải, một đám cảm khái không thôi.

Bồ Thiên Các không hổ là nơi truyền tống tin tức nhanh nhất chín giới.

Nghe đồn không có sự tình gì mà Bồ Thiên Các không biết, hơn nữa cho dù một giới kia đều có Bồ Thiên Các tồn tại.

Tu sĩ các giới đều vô cùng cung kính với cường giả Bồ Thiên Các.

Một nơi tuyệt vời như tiên cảnh.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của đạo đồng, đi vào trong lâu vũ, đạo đồng mở lời nói: "Chư vị ngồi xuống, ta đi mời sư tôn."

Mọi người lần lượt ngồi xuống, nội liễm hơi thở, chờ cường giả Bồ Thiên Các đến.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Một lão giả xuất hiện trong đại điện, người tới không phải ai khác, chính là Các chủ của Bồ Thiên Các - Huyền Thông Thiên.

Mọi người nhao nhao ôm quyền khom người thi lễ về phía Huyền Thông Thiên, người sau mở lời nói: "Sát Thần Điện, Thanh Khâu, Thiên Huyền Cung, Hạo Thiên Thân Cung, Kiếm Tinh Cung, Tử Dương Thần Cung, sáu thế lực lớn đến Bồ Thiên Các, hẳn là vì cùng một người đi!"

Huyền Thông Thiên tiếp tục nói: "Truyền thuyết thập giới truyền ra trong miệng các người vốn là Thiếu chủ Thần Ma Tộc Diệp

Trường Sinh, chứ vị đến Bồ Thiên Các, hẳn là phải biết tung tích của hắn đi!”

“Quy củ của Bồ Thiên Các, chắc hẳn mọi người đều biết!”

Ngay sau đó, sáu người tiện tay vung lên, sáu kiện chí bảo xuất hiện ở giữa đại điện.

Huyền Thông Thiên nhìn chí bảo, tiện tay vung lên, thu chúng vào trong linh giới: “Diệp Trường Sinh ở Thiên Giới Đệ Nhị.”

Một người đẹp nói: "Thiên Giới Đệ Nhị quá lớn, Các chủ có thể nói cho chúng ta biết vị trí chính xác hay không?"

Huyền Thông Thiên nói: "Nhân quả trên người người này phức tạp, lão phu cũng không cách nào biết chính xác tung tích của hắn. Có điều xem xét tung tích hoạt động của Diệp Trường Sinh trong quá khứ, chứ vị có thể đi các đại bí cảnh, hung địa tìm một chút."

Mọi người chậm rãi đứng lên, khom người về phía Huyền Thông Thiên, đứng dậy rời khỏi đại điện, hóa thành lưu quang biến mất trên hư không.

Chương 743: Yêu quá bốc đồng

Bên trong Bồ Thiên Các.

Thân ảnh Huyền Thông Thiên chợt lóe, biến mất trong đại điện, lúc xuất hiện lại đi tới bên cạnh một vách đá, khom người một cái: "Thiếu chủ, bọn họ quả nhiên tới."

Trên vách đá.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, ánh mắt nhìn chăm chú vào thác nước trước mắt, tóc bạc khẽ bay trong gió: "Nói cho bọn họ biết ta ở nơi nào?"

Huyền Thông Thiên vội vàng nói: "Thuộc hạ dựa theo phân phó của Thiếu chủ, đã nói cho bọn họ biết, sáu món chí bảo này là bọn họ lưu lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Người tự giữ lại chí bảo đi!"

Dứt lời.

Hắn chậm rãi đứng lên, tiếp tục nói: "Người trung thành với ta, nếu để cho tầng trên của Bồ Thiên Các biết, có thể có phiền toái rất lớn hay không?"

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, nơi này chỉ là phân các của Bồ Thiên Các, sẽ không có ai chú ý. Cho dù bị bọn họ biết, cùng lắm thì không làm Các chủ này, về sau có thể không lúc nào không ngừng ở bên cạnh hầu hạ Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, người nhất định phải tiếp tục làm vị trí Các chủ của Bồ Thiên Các, ta còn tính toán cho người làm Tổng các Các chủ, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng."

Sắc mặt Huyền Thông Thiên thay đổi: "Tổng các Các chủ, vậy có thể quá khó khăn hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không nóng nảy, bước đi từng bước một, sớm muộn gì người cũng có thể thành công. Hơn nữa không phải

còn có ta ủng hộ người sao?”

Huyền Thông Thiên vội vàng khẩu tạ: "Thuộc hạ nhất định không phụ kỳ vọng của Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi, đi dạo một vòng khắp nơi, bằng không sáu thế lực lớn sẽ thất vọng."

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, Tử Dương Thần Cung và Hạo Thiên Thần Cung cũng không phải thế lực của Thiên Giới Đệ Nhị. Theo lý thuyết bọn họ không có giao tiếp với Thiếu chủ mới đúng, vì sao bọn họ muốn ra tay với Thiếu chủ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng rất muốn biết nguyên nhân là gì."

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, biến mất trên hư không...

Huyền Thông Thiên nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, lẩm bẩm nói: "Thiếu chủ quả nhiên là kỳ nhân đệ nhất thiên hạ."

...

Sau khi rời khỏi Bồ Thiên Các.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm mà đi, đi tới nơi nguy hiểm nhất của Thiên Giới Đệ Nhị, Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Nghe đồn ở trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc có một không gian trọng lực thần bí. Phàm là cường giả tiến vào trong đó, chỉ cần bước vào không gian trọng lực, toàn bộ sẽ bị trọng lực áp chế thành tro cạn.

Mặc dù hung hiểm như thế, nhưng vẫn để cho cường giả Thiên Giới Đệ Nhị tiến vào trong đó.

Nguyên nhân rất đơn giản, trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc có ba khối Thần cách và Thần cốt. Nghe đồn đạt được một khối Thần cốt nào trong đó, có thể phá vỡ rào cản Tổ Thần, tiến vào cấp bậc tiếp theo.

Mặc dù là truyền thuyết, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn muốn đi

thử một lần.

Kỳ thật ba năm qua, Diệp Trường Sinh vượt qua vô số bí cảnh, hung địa, làm cho hắc hủ được một đạo lý.

Phạm là hung địa, cấm địa đều sẽ tồn tại đồ vật cực kỳ nguy hiểm. Mà hiện tại tu sĩ tiến vào trong đó tìm kiếm đồ đặc, chỉ là di vật thuộc về tu sĩ chết ở trong đó.

Đồ vật thật sự khiến tu sĩ ngã xuống trong đó trái lại không bị mọi người đi chú ý.

Nói một cách khác, thật giống như hiện tại tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc tìm kiếm Thần cách và Thần cốt chính là do tu sĩ ngã xuống để lại. Như vậy, cái gì khiến cho bọn họ ngã xuống.

Đây là một câu hỏi đáng suy ngẫm.

Tất nhiên rồi.

Diệp Trường Sinh đi tới Vãn Thần Đại Hạp Cốc còn có một nguyên nhân khác, đó chính là hệ thống làm mới đánh dấu, chính là Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắc hủ bẩm nói: "Vãn Thần Đại Hạp Cốc chính là nơi hung hiểm nhất Thiên Giới Đệ Nhị, các người sẽ ở nơi nào chờ ta?"

Sáu thế lực lớn muốn vây công mình, mục đích của bọn họ đều khác nhau.

Điều khiến Diệp Trường Sinh không thể chấp nhận nhất chính là Thanh Khâu.

Hai năm trước đi ngang qua Thanh Khâu, tiện tay cứu một nữ tử, chưa từng nghĩ tới là Nữ hoàng Thanh Khâu. Sau đó một hồi đại chiến nữ trụ nam bắt đầu.

Mị lực chết tiệt, thực sự làm cho người ta nhức đầu.

Diệp Trường Sinh là người lạm tình?

Hiển nhiên không phải.

Nếu không phải bởi vì trong cơ thể Nữ hoàng Thanh Khâu có mảnh vỡ linh hồn, hẳn sẽ ra tay cứu người sao?

Thật sự là vì mảnh vỡ, cái gì mỹ nữ, Nữ hoàng, hẳn mới không phải là người như vậy.

Ban đầu có thể là một tình yêu đẹp.

Chỉ là vấn đề thêm thân thể.

Hiện tại lại thành một hồi đuổi giết.

Yêu quá bốc đồng rồi.

Tình yêu thật điên rồ.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, ngực kiếm biến mất trên bầu trời.

...

Bên ngoài Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên đỉnh một ngọn núi lớn, đôi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Hắn phóng thích thần thức, khước miệng nhắc lên một ý cười:
"Nhiều người như vậy, thật đúng là náo nhiệt."

Dứt lời.

Hắn đột nhiên xoay người một bên nhìn lại, sắc mặt chợt thay đổi:
"Lão đầu, người là ai?"

Chương 744: Thư Viện Thiên Giới, Trần Phục Sinh

Lão đầu này có chút đáng sợ.

Bất tri bất giác xuất hiện bên cạnh hắn, mình lại không phát hiện, nếu như tấn công mình.

Càng nghĩ càng sợ, không hiểu sao chỉ nghĩ là rất lợi hại.

Lão đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, xương cốt người thanh kỳ, là người trẻ tuổi lão phu gặp qua có thiên phú nhất, có muốn cân nhắc bái ta làm thầy hay không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Lão đầu này đột nhiên xuất hiện, lại muốn thu hắn làm đồ đệ, tất cả xảy ra có chút nhanh!

Chẳng lẽ chỉ vì hắn ưu tú?

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người biết ta có thân phận gì không, đã tính toán thu ta làm đồ đệ?"

Lão giả nói: "Không phải là Thần Ma Tộc sao? Lão phu thu đồ đệ chưa bao giờ nhìn thân phận."

Diệp Trường Sinh giật mình, lại nói: "Lão đầu, vậy ta còn không biết người có thân phận gì."

Lão giả nói: "Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, Trần Phục Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Người là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, chắc chắn chứ?"

Trần Phục Sinh nói: "Sao lại nhìn không giống?"

Lão đầu tóc rối bời, quần áo tả tơi, cho dù như thế nào cũng không cách nào liên hệ ông và Viện trưởng cùng một chỗ.

Nhiều nhất là một lấu đầu kỳ lạ.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ biết Học Viện Thiên Giới, vẫn là lần đầu tiên nghe Thư Viện Thiên Giới."

Trần Phục Sinh khinh thường không thèm để ý: "Cái gì Học Viện Thiên Giới, cũng chỉ có hư danh mà thôi. Ta lười phát triển Thư Viện, bằng không hiện tại quy mô tuyệt đối gấp mấy trăm lần Học Viện Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn Trần Phục Sinh: "Lão đầu, Thư Viện ngoại trừ người, còn có mấy người?"

"Nếu như ta đoán không sai, người chính là người tham mưu, muốn kéo ta gia nhập có đúng không?"

Trần Phục Sinh hí mắt, cười nói: "Tiểu tử người... Chẳng những thiên phú cực mạnh, đầu óc cũng tốt lắm, lão phu rất thích."

"Cân nhắc xem, có nên gia nhập Thư Viện hay không, ta làm Viện Trưởng, người làm đệ tử cao nhất, chẳng phải là đẹp sao!"

"Lão đầu, người thật sự biết tính toán!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Ta một chút hứng thú cũng không có gia nhập Thư Viện Thiên Giới, chúng ta xin từ biệt."

Trần Phục Sinh nói: "Đừng vội đi, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn có gì để nói, cho dù như thế nào, ta cũng không có ý định bá người làm sư phụ, tiến vào Thư Viện Thiên Giới."

Trần Phục Sinh lại nói: "Tiểu tử người đến Vãn Thần Đại Hạp Cốc hẳn là vì Thần cách và Thần cốt đi, không biết lão phu có nên nhắc nhở người hay không. Tiến vào trong đó người đừng nghĩ còn sống đi ra, thiên phú của người tuy tốt, nhưng cấp bậc quá yếu."

"Người cũng không nghĩ một chút, Vãn Thần Đại Hạp Cốc ở chỗ

này mấy ngàn năm, nếu chí bảo trong đó dễ dàng lấy được như vậy, nó sẽ vẫn tồn tại cho đến bây giờ sao?"

"Cường giả các giới, thế lực đều nhìn chằm chằm Vãn Thần Đại Hạp Cốc, liên tục không ngừng có người tiến vào, nhưng đều thương vong thảm trọng, thậm chí toàn quân bị diệt, người có biết vì sao không?"

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm, lão đầu này nói không phải không có đạo lý: "Lão đầu, xem ra người biết bí mật trong đó."

Trần Phục Sinh nói: "Lão phu ở chỗ này mấy ngàn năm, gặp qua vô số người vì chí bảo mà chết, ít nhiều vẫn biết một chút."

"Nếu người lựa chọn gia nhập Thư Viện Thiên Giới, lão phu có thể nói toàn bộ điều ta biết cho người, như thế nào?"

Không thả tép sao bắt được tôm.

Trần Phục Sinh vì để Diệp Trường Sinh gia nhập Thư Viện cũng đủ liều.

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm tư: "Gia nhập Thư Viện cũng không phải không thể, người phải đáp ứng hai yêu cầu của ta."

"Người nói!"

"Thứ nhất, ta muốn làm Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới."

"Thứ hai, người nhất định phải tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc với ta."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, ánh mắt vẫn nhìn Trần Phục Sinh, xem ông sẽ lựa chọn như thế nào.

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử, hai yêu cầu này của người có chút quá đáng! Người làm Viện trưởng Thư Viện, vậy lão phu làm gì?"

"Mặt khác, để lão phu bồi người tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc, người không phải tính để ta đi chết sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người là không định đáp ứng?"

Trần Phục Sinh suy nghĩ trong nháy mắt: "Người tới làm Viện trưởng, ta sẽ không đi vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc, đây là nhượng bộ cuối cùng của ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thành giao, nói cho ta biết tất cả mọi thứ về Vãn Thần Đại Hạp Cốc."

Trần Phục Sinh giơ tay lên, một quả linh giới xuất hiện trong lòng bàn tay: "Tất cả những gì người muốn biết đều ở trong linh giới này, xem xong hãy rời khỏi nơi này với lão phu, chúng ta đi nơi khác chơi."

"Nơi này sẽ chết người!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống: "Ta chưa từng từ bỏ tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc. Lão đầu, nếu người không muốn đi thì hãy ở chỗ này chờ ta."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, vọt tới bên trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc, tốc độ vô cùng nhanh.

Chương 745: Thư Viện Thiên Giới, Trần Phục Sinh (2)

Trần Phục Sinh nhìn bóng lưng hắn rời đi: "Tiểu tử tốt lắm, lừa linh giới của lão phu, sau đó tự mình đi chịu chết."

"Thật là hạt giống tốt, đáng tiếc."

"Người, chung quy phải chết ở một chữ tham!"

Rất hiển nhiên, ông không tin Diệp Trường Sinh sẽ còn sống đi ra, dù sao so có quá nhiều tu sĩ có thực lực mạnh mẽ hơn Diệp Trường Sinh tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc đều táng thân trong đó.

Diệp Trường Sinh tiến vào cũng chỉ là tăng thêm một bộ xương trắng mà thôi.

Không thể không nói, Trần Phục Sinh là một nhân vật trâu bò, lưỡng lự bên ngoài Vãn Thần Đại Hạp Cốc mấy ngàn năm chưa từng bước vào, chỉ riêng phần tâm tính này cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

...

Tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, từng hơi thở khùng bố bốn phía truyền đến, bao phủ trên người hắn.

Uy áp cường đại bao trùm, giống như từng ngọn núi lớn nghiền ép.

Diệp Trường Sinh thẳng tắp mà đứng, khoe miệng lộ ra ý cười nhạt. Ngay sau đó, bóng người lướt qua như tiên, xuất hiện ở bốn phía đỉnh núi.

"Diệp Trường Sinh, người quả nhiên tới rồi!"

Một gã lão giả mở lời nói, theo đó lại nói: "Không nghĩ tới người

lại tính toán tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc, người trẻ tuổi vẫn là quá kiêu ngạo.”

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn quanh bốn phía: "Các người chờ thật lâu đi, như thế nào còn không động thủ? Chờ ta tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc, các người sẽ không có cơ hội.”

Lão giả Sát Thần Điện nói: “Diệp Trường Sinh, chỉ cần người giao ra chí bảo Thiên Sơn, còn có truyền thừa bí cảnh Sát Thần, Sát Thần Điện chúng ta có thể buông tha cho người.”

“Ta dựa vào bản lĩnh lấy được chí bảo và truyền thừa, vì sao phải giao ra, mặt mũi các người lớn như vậy sao?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, kiếm khí khùng bố trên người hần xuất hiện, trong đó ẩn chứa vô số sát ý.

Xuy.

Một kiếm bay ra, mang theo sát khí khùng bố, trực tiếp chém ở trên người lão giả Sát Thần Điện.

Lão giả nhìn thấy kiếm quang bay tới, thân ảnh hóa thành một đoàn sương đen, ý đồ muốn tránh thoát một kích trước mắt.

Xuy.

Máu tươi như trụ, thân ảnh vỡ vụn.

Dưới một kiếm, hình thần câu diệt.

Trong Sát Giới, một kiếm độc tôn.

Diệp Trường Sinh chính là chúa tể, chỉ cần là ở trong Sát Giới, bọn họ sẽ không có chỗ trốn.

Mọi người Sát Thần Điện biến sắc, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, quả thực quá kiêu ngạo, sát phạt quả quyết như thế.

Có người nói: "Sát Giới thật đáng sợ, xem ra hần đã đạt được truyền thừa của Sát Thần.”

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người bốn phía: "Cùng nhau lên, ta vội vàng, nếu các người không động thủ, vậy ta có thể đi."

"Chờ ta đi ra khỏi Vãn Thần Đại Hạp Cốc, lại bồi các người chơi!"

Theo thanh âm hạ xuống, một đạo kiếm quang bay ra, xuyên qua về phía mọi người.

Có người hét lên: "Chạy đi, kiếm khí của hắn sẽ rẽ!"

Mọi người lập tức giải tán, đạp không lướt nhanh chạy trốn, lo lắng táng thân dưới kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Giờ phút này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã thật sự tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Trong không khí, tử khí nồng đậm tràn ngập, quan sát xuống phía dưới, trong cốc có thể thấy được xương cốt trắng khắp nơi.

Gió nhẹ nhàng lướt qua, kèn kèn lên như điều gặp gió, xương trắng trên mặt đất hóa thành bột mịn, cưỡi gió phiêu đảng đi xa.

Xuy.

Một kiếm chém vào khoảng không, máu tươi bay tán loạn.

Vài tên tu sĩ Sát Thần Điện chạy chậm, táng thân dưới kiếm quang.

Bọn họ đến chết cũng nghĩ không ra, kiếm quang vì sao lại rẽ? Cái này mẹ nó do người làm?

Thân ảnh những người khác ngừng lại, nội liễm tâm thần, nhìn về phía giữa sân, lại phát hiện đã không thấy tung tích của Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Trăm bóng người xuất hiện, lơ lửng trên hư không.

Một người đẹp đi ra, ánh mắt rơi vào trên người mọi người Sát Thần Điện: "Diệp Trường Sinh ở nơi nào?"

"Hắn tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc."

"Hắn tự phụ, cầm địa và hung địa ở hạ giới há có thể so sánh với Vãn Thần Đại Hạp Cốc, nơi này chính là địa phương hung hiểm nhất Thiên Giới Đệ Nhị."

"Xem ra chúng ta phải chạy một chuyến vô ích, Diệp Trường Sinh không cách nào đi ra khỏi Vãn Thần Đại Hạp Cốc."

Lại có người nói: "Toàn thân hắn là bảo vật, có được truyền thừa vô tận, cứ như vậy bỏ mạng ở đây, thật sự là quá đáng tiếc."

Nam tử của Tử Dương Thần Cung nói: "Đi thôi, về sau không còn Diệp Trường Sinh nữa, không còn Thiếu chủ Thần Ma Tộc nữa."

Dường như không có người tin tưởng Diệp Trường Sinh sẽ sống sót đi ra từ Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên một ngọn núi, bốn phía mặt đất có ba con hung thú khổng lồ không biết tên, có điều chúng nó đã chết.

Vẫn còn nóng.

Hiển nhiên là mới bị Diệp Trường Sinh chém giết.

Trên đỉnh đầu hắn bao phủ một tòa đại trận, một quả linh giới lơ lửng trong lòng bàn tay. Hắn bắt đầu nghiên cứu linh giới Trần Phục Sinh đưa cho, muốn tìm được tất cả đồ vật có giá trị.

Chương 746: Không gian trọng lực đứng im

Tất cả mọi người đều biết sự nguy hiểm của Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Vậ Diệp Trường Sinh há lại không biết?

Những hắc không có lựa chọn nào khác. Nếu muốn trở nên mạnh mẽ, ngoại trừ bế quan tu luyện ra, không thể thiếu truyền thừa và cơ duyên.

Ba năm qua hắc nhiều lần trải qua cửu tử nhất sinh, cuối cùng hắc sống sót, điều này cũng khiến cho tu vi của hắc không ngừng tăng lên.

Tổ Thần trẻ tuổi như vậy, nếu để cho người khác biết, nhất định sẽ hâm mộ muốn chết.

Diệp Trường Sinh lại biết, những thứ này còn thiếu rất nhiều, cho đến bây giờ hắc vẫn không quên một trận chiến trong núi Bất Tử.

Trở nên mạnh mẽ hơn.

Không có vấn đề gì có thể ngăn cản hắc trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng hắc làm việc cũng không lỗ mãng, lại tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc trước, hắc muốn làm tốt chuẩn bị chu đáo.

Một khi bước vào trong đó sẽ không còn đường lui.

Bất tri bất giác đến nửa đêm.

Đầy trời treo đầy sao, bóng tối vô tận bao phủ Vãn Thần Đại Hạp Cốc. Đôi mắt trông về phía xa, dãy núi xa xa giống như hung thú ngủ đông dưới lòng đất, giờ phút này giống như thức tỉnh.

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ lo lắng, dựa theo rất nhiều ghi chép trong linh giới của Trần Phục Sinh, Vãn Thần Đại Hạp Cốc có thể gọi là tử địa.

Ngoại trừ trọng lực quỷ thần khó lường áp chế, còn có vô số hung thú mạnh mẽ, trong đó rất nhiều hung thú có được huyết mạch mãnh thú thượng cổ.

Mặt khác, trong linh giới có một bản chép tay, trên ghi chép ngoại trừ hung thú, trọng lực áp chế ra, còn có một tòa tháp lớn hướng thẳng lên bầu trời.

Thủ hộ tòa tháp lớn này là hai con hung thú tà ác, chiến lực của bọn nó ở trên Tổ Thần của nhân loại. Cho tới bây giờ, chưa từng có ai leo lên tầng thứ hai của tháp lớn.

Diệp Trường Sinh chậm rãi khép bản chép tay lại, còn có một ít quyển trục, thân ảnh hắn ngã trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Trong lúc nhất thời.

Suy nghĩ trong đầu hắn xoay nhanh, bởi vì trong bản chép tay, quyển trục, ngoại trừ ghi lại bên trong Văn Thần Đại Hạp Cốc có cái gì ra, còn có một ít tuyến đường và kinh nghiệm của người đi trước.

Bắt đầu sắp xếp những điều hữu ích này.

Diệp Trường Sinh không có tính toán hành động ban đêm, cho nên một đêm này, hắn ở trong đại trận tu luyện một đêm.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt đất, chiếu lên đại trận, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt ra, đứng dậy hoạt động gân cốt.

Nhiều năm như vậy, hắn không biết có bao nhiêu ngày đêm, chính là cứ trải qua như vậy.

Hết thủy chuẩn bị xong, hắn tiện tay vung lên, đại trận bao phủ tan biến trong hư không, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị rời đi.

Đoàn người xuất hiện trong cốc, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn

lại: "Đội ngũ Học Viện Thiên Giới?"

Nhưng trong đội ngũ, hẳn không phát hiện tung tích đám người Diệp Mặc Tà, ngay cả An Lạc Nhi cũng không ở trong đó.

Không hổ là Học Viện Thiên Giới, thế mà mang theo đệ tử đến Vãn Thần Đại Hạp Cốc lịch lãm.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, biến mất ở trên đỉnh núi, rất nhanh đã bỏ lại đội ngũ của Học Viện Thiên Giới phía sau.

Trong lòng Diệp Trường Sinh rõ ràng, sau khi tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc, gặp phải nơi hung hiểm đầu tiên, chính là không gian trọng lực.

Rất nhiều người đều dừng bước tại đây.

Trong cốc, một bình chướng ngăn Diệp Trường Sinh lại, uy áp tản ra vô cùng cường đại, làm cho người ta có cảm giác ngay cả hô hấp cũng trở nên khẩn trương.

Đây là không gian trọng lực?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong đó. Ngay sau đó, vẻ mặt hắn trở nên ngưng trọng, tòa không gian này quả nhiên không đơn giản.

Ngoại trừ trọng lực mạnh mẽ áp chế ra, còn có từ trường vô cùng đáng sợ.

Tiến vào trong không gian, giống như tất cả đều tĩnh lặng.

Ngay cả vận hành linh khí cũng trở nên vô cùng khó khăn, trọng lực mệnh mông rơi xuống. Nếu cường độ thân thể không đủ, trong khoảnh khắc sẽ nổ tung mà chết.

Diệp Trường Sinh biết chỉ có xuyên qua không gian trọng lực mới xem như thật sự tiến vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc. Hắn thúc dục Cửu Chuyển Thần Ma Quyết, trên người hắn xuất hiện phù văn kỳ quặc.

Trong nháy mắt cường độ thân thể tăng đến cao nhất.

"Trọng lực áp chế này cũng không tệ lắm, nếu như tu luyện trong đó, đối với thân thể rất có lợi."

Kéo kẹt.

Kéo kẹt.

Một thanh âm xương cốt nghiền nát vang lên, mồ hôi trên trán Diệp Trường Sinh nhỏ xuống, giơ tay lên đưa một bình nước sinh mệnh siêu cấp vào trong miệng.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ hắn vẫn không vận hành linh khí, toàn bộ dựa vào cường độ thân thể từng bước đi ra khỏi không gian trọng lực.

Xương cốt không ngừng bị phá hủy, cũng không ngừng tu luyện, lặp đi lặp lại, làm cho thân thể của hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Cái loại thống khổ phệ thần này, hắn đã thành thói quen từ lâu.

Chương 747: Không gian trọng lực đứng im (2)

Oanh.

Một tiếng nổ mạnh từ trên người Diệp Trường Sinh truyền ra, hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Rốt cục đi ra khỏi không gian này."

Đến tột cùng tổn thời gian bao lâu, bởi vì là không gian đứng im, căn bản không có biện pháp đi tính toán.

Dù sao Diệp Trường Sinh cảm giác mình đi rất lâu rất lâu rất lâu...

Lúc này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, cường độ thân thể đột phá, đạt tới Tổ Thần, đạt được một lần rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Vãn Thần Đại Hạp Cốc hay không?]

Như vậy đã đột phá?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, xuyên qua không gian trọng lực đứng im, hao phí thời gian ba tháng.]

Ba tháng?

Làm thế nào lại lâu như vậy.

Chẳng lẽ ta vào quá sâu rồi?

Diệp Trường Sinh cảm giác hao tổn thời gian rất lâu, nhưng không đến mức tới ba tháng!

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn mở lời nói: [Lập tức đánh dấu Vãn Thần Đại Hạp Cốc!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Vãn Thần Đại Hạp Cốc!]

...

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Vãn Thần Đại Hạp Cốc, đạt được một gói quà lớn xa hoa.]

[Gói quà lớn xa hoa?]

Trong lòng Diệp Trường Sinh mừng thầm: [Hệ thống, lập tức mở gói quà lớn xa hoa!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được không gian trọng lực đứng im, một thanh kiếm Vãn Thần, một khối Thần cốt về tốc độ.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, cảm xúc Diệp Trường Sinh dâng trào, không nghĩ tới gói quà xa hoa lại đưa ra ba món chí bảo.

Hắn vừa mới trải qua không gian trọng lực đứng im, có được tòa không gian này, trong đối chiến sẽ có ưu thế tuyệt đối.

Có thể trong nháy mắt làm cho người ta không cách nào nhúc nhích, lại thêm công kích của kiếm đạo, hai thứ phối hợp hoàn mỹ, tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Kiếm Vãn Thần, một thanh tổ binh siêu việt, phẩm cấp trực tiếp đạt tới siêu phàm, đây là Thần kiếm mạnh nhất cho tới bây giờ Diệp Trường Sinh mới nhìn thấy.

Trên trang hệ thống, kiếm Vãn Thần lơ lửng, tản ra khí màu đỏ xơ xác, kiếm khí như bàn long, bao phủ trên thân kiếm.

Trận chiến ở núi Bất Tử, Đồ Kiếm bị hủy, trong hộp kiếm Thiên Cực chỉ còn lại Thần kiếm Thái Hư và song kiếm Hỗn Độn, hiện tại lại có kiếm Vãn Thần.

Ba vũ kiếm rốt cục được lấp đầy.

Có thanh kiếm này, Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng khẳng định, thực lực của hắn ít nhất tăng lên một cấp bậc.

Cuối cùng, ánh mắt hắn rơi vào Thần cốt tốc độ. Thứ này thật đúng là lần đầu tiên đạt được, ba năm qua, hắn đánh dấu không ít nơi.

Tỷ như Thiên Sơn, Huyền Giới, Võ Thần Giới vân vân.

Nhưng chính là lần đầu tiên thật sự lấy được Thần cốt, trên trang hệ thống phát hiện một khối xương cốt đang chuyển động dưới ánh sáng bạc bao bọc.

Nhìn qua chính là một khối xương người bình thường, cũng không có chỗ gì kỳ lạ.

Thế nhưng hệ thống hiển thị xương cốt trước mắt là một khối Thần cốt tốc, có thể dung hợp tiến vào cánh tay phải, đây là một Thần cốt tốc độ của kiếm tu.

Một khi hoàn toàn dung hợp nó, tốc độ xuất kiếm của hắn sẽ nhanh hơn.

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc, hắn có được Thần Ma Hữu Thủ, tốc độ xuất kiếm đã rất nhanh, nếu lại dung hợp Thần cốt tốc độ, không dám tưởng tượng ra tốc độ kiếm sẽ đạt tới trình độ nào.

Nhiều năm như vậy cũng không có gì có thể ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của hắn.

Tăng lên không ngừng như thế, hắn nhất định trở thành một tay kiếm rất nhanh.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu dung hợp Thần cốt tốc độ.

Cánh tay phải truyền ra một cảm giác kỳ quái, không phải rất đau, nhưng có loại cảm giác mất mẻ.

Điều khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy kỳ quái chính là... Thần cốt tốc độ này hình thành như thế nào.

Ngay cả hệ thống cũng không đưa ra lời giải thích.

Chỉ có một câu nói, Thần chân chính mới có được Thần cốt.

Tổ Thần chẳng lẽ không phải là Thần chân chính sao?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nhìn về phía cánh tay, ánh sáng màu trắng bạc biến mất không thấy đâu, cánh tay của hắn khô phục bình thường.

Nhìn qua không có chút cảm giác nào, ngay cả một chút khác thường cũng không có.

Trong lòng hắn không khỏi có chút hoài nghi, dung hợp Thần cốt tốc độ thật sự có thể khiến tốc độ tăng lên?

Đúng lúc này.

Hắn phát hiện từng hơi thở đang tới gần mình, quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện không gian trọng lực đứng im lại biến mất.

Khó trách những người này có thể thuận lợi đi tới nơi này.

Những người này thật sự là may mắn, có thể gặp được hắn, tu mấy đời mới được phúc phận như vậy?

Thật sự là tiện nghi cho bọn hắn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất tại chỗ. Chỉ chốc lát sau, đội ngũ của Học viện Thiên Giới xuất hiện.

Vẻ mặt trưởng lão cầm đầu mờ mịt, thân ảnh đi xuống: "Không đúng, không gian trọng lực đứng im ở chỗ này, làm sao lại đột nhiên không thấy."

Lần này Học Viện Thiên Giới dẫn chúng đệ tử đến đây chính là vì để cho bọn họ lịch lãm trong không gian trọng lực đứng im, để cho thân thể và cấp bậc của bọn họ có đột phá.

Chương 748: Gói quà lớn xa hoa

Rõ ràng ở chỗ này, làm sao có thể biến mất?

Một người khác nói: "Thật sự là quá quý dị, đại trưởng lão, chúng ta không thể tiếp tục đi về phía trước. Hung thú bên trong quá mạnh, nếu tùy tiện tiến vào, chúng đệ tử sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!"

Phục Kiếm Phong gật đầu: "Nơi này quý dị khó lường, chúng ta vẫn không nên liều lĩnh."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy, lão phu cũng chưa từng nghe nói qua không gian trọng lực đứng im sẽ di động."

Một người khác tiếp tục nói: "Đại trưởng lão, đây là địa phương quý dị của Vãn Thần Đại Hạp Cốc, vì an toàn, chúng ta vẫn nên rời khỏi!"

Phục Kiếm Phong hơi giơ tay lên, trầm giọng nói: "Lui ra sau, rời khỏi Vãn Thần Đại Hạp Cốc."

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đạp không tiến lên, tốc độ vô cùng nhanh, đột nhiên mở miệng nói: "Vì sao bọn họ dừng lại?"

Cười nhạt một tiếng, lắc đầu tiếp tục đi về phía trước.

Rống.

Một tiếng thú rống truyền ra, trước mặt là ánh lửa ngút trời, che khuất bầu trời.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước: "Mẹ kiếp, lại là một tên gia hỏa lớn!"

Con rết sao?

Lớn như vậy, phát triển không phải là quá tốt rồi sao.

Thôn Thiên Cự Rết phát hiện Diệp Trường Sinh, hỏa xà trong miệng phun ra, thân ảnh vụn vụn, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Trực tiếp phá không, cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Một kiếm đánh ra, khai thiên liệt địa.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đi, tấn công về phía Thôn Thiên Cự Rết.

Phía bên kia.

Phục Kiếm Phong Thú nghe tiếng thú rống, sắc mặt chợt đại biến: "Mau rời khỏi nơi này, hung thú của Văn Thần Đại Hạp Cốc thức tỉnh, chậm thì sinh biến."

Dứt lời, tốc độ mọi người đi về phía trước tăng nhanh, cả đám sợ tới mức hồn vía.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Thôn Thiên Cự Rết bay ngược ra sau, Diệp Trường Sinh thẳng tiến không lùi, tốc độ kiếm quang lần thứ hai tăng nhanh.

Khóe miệng hần nhắc lên ý cười: "Thần cốt tốc độ thật lợi hại, tốc độ xuất kiếm này... Thực sự là không ai bằng."

Phía sau lưng Thôn Thiên Cự Rết xuất hiện dấu vết nổ tung, máu đỏ rực tựa như dung nham chảy ra, nó kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh.

Tiếng kêu trong miệng lại vang lên lần nữa.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Gọi người? Không đúng,

gọi thú? Đại gia hỏa này có trí lực.”

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Trần xanh dài trăm trượng, bộ cặp, cóc và nhện xuất hiện, mỗi con đều lớn hơn con còn lại. Khi chúng hiện thân, trong không khí tràn ngập sương mù màu đen nồng đậm.

Khí độc.

Năm con hung thú trước mắt cộng lại với nhau chính là ngũ độc.

Diệp Trường Sinh vẫn vân đạm phong khinh như trước, cánh chim tiến hóa đến bây giờ, hẳn đã sớm miễn dịch với bất kỳ độc tố nào.

Chúng nó đứng phải chính mình, nói như thế nào đây, may mắn có chút kém.

Không để ý sương mù ăn mòn, Diệp Trường Sinh vùng kiếm tức giận chém xuống, chiến đấu với năm con hung thú cùng một chỗ.

Trần xanh giết trời, bộ cặp lớn nuốt sương mù, nhện kéo lưới, cóc cắn nuốt, lại thêm rất lớn tấn công.

Mặc dù là năm con hung thú, nhưng chúng phối hợp vô cùng ăn ý như nước chảy mây trôi.

Trên trường kiếm của Diệp Trường Sinh, Tâm Điểm Hỗn Độn bao phủ, từng đạo kiếm quang chém xuống, hư không hóa thành một biển lửa.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, năm con hung thú trong nháy mắt bỏ chạy.

Diệp Trường Sinh lao xuống phía dưới, đuổi theo chúng nó, không nghĩ tới năm con hung thú này lại có thể chống đỡ công kích của Thần Hỏa.

Lăng không bay xuống mặt đất, từng tòa núi xương trắng xuất hiện trước mắt, hình như đã thành sào huyệt của hung thú.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, không tùy tiện đi về phía trước, dưới thân thức bao phủ, sắc mặt chợt thay đổi.

"Ta mẹ nó... Nơi này có bao nhiêu hung thú?"

"Như thế nào còn có hơi thở của nhân loại? Không đúng, hơi thở của bọn họ có chút cổ quái, sức mạnh sinh mệnh ít ỏi như thế, tử khí lại nồng đậm hùng hồn."

Dứt lời.

Ngay phía trước.

Khói bụi cuộn cuộn bao trùm mà đến, trong đó, bóng người màu đen xuất hiện, dưới người bọn hắn là các loại hung thú.

Tử khí ngập trời bao trùm, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

"Những người này bị ai khống chế?"

"Vì sao nơi này có một hơi thở quen thuộc như vậy?"

Những người này đã chết.

Là loại lạnh thấu.

Thế nhưng bọn họ còn sót lại một chút ý thức, hẳn là linh hồn bị trói buộc.

Rốt cuộc là ai, vì khống chế bọn họ mà sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng khẳng định, ở trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc khẳng định có người tồn tại, hoặc là nói có linh hồn thế.

Lúc này.

Mọi người khống chế hung thú, phát động tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, mặt đất khẽ lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Mũi chân Diệp Trường Sinh chạm xuống mặt đất, thân ảnh bay ngược ra sau, Sát Giới trên người hắt và không gian trọng lực đứng im đồng thời xuất hiện.

Chương 749: Diệp Thập Vạn xuất quan, Tiên Thiên bảy mươi vạn

Trong lúc nhất thời.

Bóng người đi về phía trước ngừng lại, hung thú ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, ý đồ muốn tránh thoát trói buộc. Nhưng dưới không gian trọng lực đứng im, chúng chậm rãi nằm rạp trên mặt đất.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một đạo tàn ảnh tiến lên, nơi đi qua, kiếm quang lướt qua, rực rỡ nhiều màu sắc.

Xuy xuy.

Xuy xuy.

Theo kiếm quang bắn ra, máu tươi như trụ, tràn ngập trong không gian.

Diệp Trường Sinh xuyên qua trong đám hung thú, quay đầu nhìn lại, tất cả hung thú và bóng người trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Đúng lúc này.

Trong hư không.

Lôi đình hạ xuống, đánh thẳng vào Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh hần chợt lóe, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, phát hiện hai con hung thú xuất hiện, một là Phệ Lôi Thú, còn có một con Lôi Long.

Ầm ầm.

Lôi đình điên cuồng tàn sát bờ bãi, ở trên hư không hình thành một đoàn Lôi Vực.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên không trung, một kiếm từ

dưới lên, tấn công hai con hung thú.

Lôi đình oanh kích trên người hắn, vẻ mặt Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, không có chút sợ hãi nào, giống như lôi đình của hai hung thú chỉ gãi ngứa cho hắn.

"Thiếu chủ, ta xuất quan, thuộc tính lôi thật nồng đậm, để cho ta được không?" Thanh âm của Diệp Thập Vạn từ trong Thương Khung Thần Cung truyền ra.

Diệp Trường Sinh nói: "Người xuất quan, vậy hai con hung thú này sẽ giao cho người đi!"

Ngay sau đó.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Thập Vạn.

Lực lượng lôi đình nồng đậm quanh quẩn trên người hắn, giống như một vị Lôi Thần buông xuống.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diệp Thập Vạn: "Không đến năm năm, cấp bậc của người thế mà tăng lên tới Tiên Thiên sáu mươi vạn."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, địa mạch Cửu Long chính là bảo địa tu luyện, nếu không phải lo lắng cho an nguy của chủ nhân, ta còn không có ý định xuất quan."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, người bây giờ rốt cuộc mạnh bao nhiêu?"

Diệp Thập Vạn lắc đầu, vẻ mặt vô tội: "Thiếu chủ, ta một mực đột phá, đến tột cùng mạnh bao nhiêu, ta cũng không biết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, có điều ta dám khẳng định có thể cắn nuốt Lôi Vực trước mắt. Lại thêm hai con hung thú thuộc tính lôi này, cấp bậc của ta đạt tới Tiên Thiên bảy mươi vạn hẳn là vấn đề không lớn."

Diệp Trường Sinh: "... Người đến đi!"

Diệp Thập Vạn cũng không có sử dụng Thần Ma Lục Thiên Chùy, mà thân ảnh bay lên không trung, đi tới phía Lôi Vực.

Diệp Trường Sinh tò mò: "Thập Vạn, Tiên Thiên sáu mươi vạn rốt cuộc tương đương với cấp bậc bình thường gì, Cổ Thần hay là Tổ Thần?"

“Lôi Đình Trích Tinh Thủ!”

Thanh âm của Diệp Thập Vạn truyền ra, một bàn tay tấn công về phía hai con hung thú. Đi về phía trước, lôi đình trên hư không lại hội tụ về phía bàn tay của hắn.

Vô số lôi đình hội tụ, bàn tay lôi đình không ngừng lớn lên, giống như muốn nâng cả bầu trời lên.

Diệp Thập Vạn đột nhiên chấp tay trước ngực, bắt tới phía Phệ Lôi Thú: “Chịu chết đi!”

Rống.

Rống.

Phệ Lôi Thú điên cuồng giãy dụa, cố gắng muốn thoát khỏi tay lôi đình, lại phát hiện dưới sự trói buộc của chuồng lớn, nó căn bản không thể nhúc nhích.

Muốn cắn nuốt Lôi Đình Trích Tinh Thủ, phát hiện hết thủy đều vô ích.

Tốc độ lôi đình hội tụ vượt xa nó cắn nuốt.

Oanh.

Một tiếng nổ tung truyền ra, Phệ Lôi Thú trực tiếp bị bóp nát.

Máu tươi bắn ra, bay tán loạn đầy trời.

Lòng bàn tay Diệp Thập Vạn xuất hiện một viên thú đan, giơ tay lên trực tiếp đưa thú đan vào trong miệng...

Nuốt sống thú đan, đây có phải là có chút dữ dội lại biến thái hay

không.

Viên thú đan này là Phệ Lôi Thú dùng để cất giữ lôi đình bản nguyên, Diệp Thập Vạn cứ cắn nuốt như vậy.

Nhìn về mặt Diệp Thập Vạn hưởng thụ.

Không hổ là người.

Ngay sau đó.

Ánh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người Lôi Long, quay đầu cười ngậy ngô với Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, Lôi Long này có chút khác biệt, ta không có ý định giết nó."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người định làm gì?"

Diệp Thập Vạn nói: "Ta sẽ cưới nó, để cho nó làm tợa kị của ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chủ ý này rất tốt!"

Thân ảnh Diệp Thập Vạn bay lên trời, nhanh chóng vọt tới phía Lôi Long, vô số lôi đình đánh trúng trên người hắn, nhưng trong nháy mắt bị hắn cắn nuốt.

"Tiểu Lôi Long, đừng sợ, chúng ta đến kết giao bằng hữu!" Diệp Thập Vạn trầm giọng nói, lòng bàn tay hắn xuất hiện Thần Ma Lục Thiên Chùy, trên đó quanh quẩn vô số lôi đình: "Ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta dùng chùy lớn đập nát đầu ngươi!"

Lôi Long ngửa mặt lên trời rống dài, một kích thần long vẩy đuôi đánh về phía Diệp Thập Vạn.

Bá.

Thân ảnh Diệp Thập Vạn chợt lóe, bước ra lôi đình đoạt thiên bộ, xảo diệu né tránh công kích của Lôi Long, trực tiếp ở sau lưng Lôi Long, tay cầm long lân của nó.

Oanh.

Thần Ma Lục Thiên Chùy vung lên hạ xuống, nện lên đỉnh đầu Lôi

Long.

Một chùy hạ xuống, đập Lôi Long hoa mắt.

Ta mẹ nó... Đập thật đấy!

Chương 750: Diệp Thập Vạn xuất quan, Tiên Thiên bảy mươi vạn (2)

Diệp Thập Vạn nói: "Ngoan ngoan nghe lời, ta để cho người thời gian cái chùy, có thể gõ chết người."

Lôi Long nội liễm hơi thở, lồi đình trên người nó biến mất, trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Diệp Thập Vạn khống chế Lôi Long, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, chúng ta đi thôi!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, có muốn đi lên thử một lần hay không, cười rồing có cảm giác gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, cười rồing có ý nghĩa gì, quá bình thường!"

Chẳng lẽ không phong cách sao?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thập Vạn, người ký khế ước với Lôi Long trước, sau đó chúng ta tiếp tục tiến sâu vào Vãn Thần Đại Hạp Cốc!"

Diệp Thập Vạn gật đầu: "Thiếu chủ, khế ước kia làm thế nào?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Để Lôi Long giúp người đi!"

Ngay sau đó.

Lôi Long bay lên trời, một khế ước đỏ hồng xuất hiện, bao phủ trên người một người một thú.

Khế ước bình đẳng.

Diệp Trường Sinh nhìn, lạnh nhạt nói.

Phía bên kia.

Phục Kiếm Phong dẫn đầu đệ tử Học Viện Thiên Giới lao ra khỏi

Vẫn Thần Đại Hạp Cốc. Bọn họ quay đầu nhìn lại, phát hiện trên hư không xuất hiện một người một rồng, tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc, trong mắt lóe ra hoảng sợ.

“Đại trưởng lão, có người đang chiến đấu kịch liệt với Thần Long!” Một người kinh hô.

Phục Kiếm Phong nói: "May mà chúng ta rời đi, bằng không sẽ táng thân trong đó, Vẫn Thần Đại Hạp Cốc quả nhiên khủng bố."

“Đi thôi, chúng ta đi nơi khác lịch lãm!”

Mọi người không dừng lại chút nào, xoay người nhanh chóng rời đi.

Cách đó không xa, trên một đỉnh núi, Trần Phục Sinh ngạo nghễ độc lập, đôi mắt trông về phía xa, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ: "Là tiểu tử kia? Tại sao sau khi hấn bước vào cốc, không gian trọng lực đứng im lại biến mất? Đến cùng hắn đã làm gì?"

Dứt lời.

Thân ảnh của ông chợt lóe, biến mất trên đỉnh núi, phương hướng rời đi chính là phía sâu trong Vẫn Thần Đại Hạp Cốc.

Trong Hạp Cốc, Diệp Thập Vạn và Lôi Long kết thúc ký khế ước, Lôi Long hóa thành một đạo tinh mang tiến vào trong cánh tay Diệp Thập Vạn.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước: "Thập Vạn, chúng ta tiếp tục đi về phía trước!"

Trong Hạp Cốc.

Hai người một đường đi về phía trước, xuyên qua toàn bộ Hạp Cốc, đột nhiên thân ảnh bọn họ ngừng lại, bởi vì ở cuối Hạp Cốc là một vách núi.

Khe rãnh sâu không thấy đáy, sương mù màu đen quanh quẩn nồng đậm.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, trong sương đen có phải có một

tòa tháp khổng lồ hay không.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, chúng ta đi qua xem một chút đi!"

Một đường đi tới, đã đến tháp lớn.

Nhưng Diệp Trường Sinh phát hiện, mức độ hung hiểm của Vãn Thần Đại Hạp Cốc, căn bản không có hung hiểm như người khác miêu tả.

Có phải vì hấn quá mạnh mẽ?

Không.

Diệp Trường Sinh rất nhanh buông tha suy nghĩ này trong đầu, hấn là nguy hiểm thật sự còn chưa tới.

Hai người tung người nhảy lên, tiến vào trong vực sâu hắc ám, trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một đoàn Thần Hỏa, chiếu sáng vực sâu.

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện dưới tháp lớn, ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện liếc mắt một cái, tháp lớn nhìn không thấy bờ.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin: "Tháp này... Vì sao lại tương tự Thần tháp Tử Dương như vậy?"

"Còn có hơi thở quen thuộc kia chính là đến từ trong tháp, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Đúng lúc này.

Một thanh âm đột nhiên truyền đến, khàn khàn tang thương, khiến cho người ta có một loại cảm giác tê lương: "Người đến rồi, mười vạn năm, ta lại gặp được người ở đây."

Mười vạn năm?

Ý người là sao, hần biết mình sao?

Người này là ai.

Tại sao hần lại xuất hiện trong tháp khổng lồ.

Oanh.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, ánh sáng vạn trượng trên thân tháp hình thành một đoàn vòng tròn thật lớn, bao phủ trên thân tháp.

“Người tiến vào đi, những người khác rời xa, nếu không ta sẽ giết người!”

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ nhà ta ở đâu, ta sẽ ở đó..."

Bá.

Một sóng khí khủng bố xuất hiện, trực tiếp xốc bay Diệp Thập Vạn ra ngoài, hung hăng va chạm vào vách đá trong vực sâu.

Cả người khảm ở trong vách đá, không nhúc nhích.

“Ngoan ngoãn đợi đừng nhúc nhích, bằng không, lần sau ta sẽ phá hủy người!” Thanh âm khàn khàn lần thứ hai truyền đến, làm cho người ta sởn tóc gáy, không rét mà run.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn Diệp Thập Vạn, sắc mặt hơi đổi, hần vô cùng vô cùng xác định, thực lực của người trong tháp phải ở trên mình.

Và là loại mạnh hơn hần rất nhiều.

Im lặng trong chớp mắt.

Hần dậm chân bước đi về phía trước, cánh cửa tháp lớn mở ra, ánh sáng chiếu lên người Diệp Trường Sinh.

Quả nhiên giống như Thần tháp Tử Dương.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong tháp, uy áp khủng bố trực tiếp rơi vào trên người hần, cỗ uy áp này không kém chút nào so với không gian trọng lực đứng im.

“Đến đây, ta ở tầng hai chờ người!”

Chương 751: Người thật sự là khắc tinh của ta

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, đánh tan uy áp bao phủ trên người, di chuyển về phía lầu hai.

Tiến vào trong tháp lớn, hắn đã phát hiện người này cũng chỉ là một luồng linh hồn thể, còn bị trói buộc lại.

Cho nên cho dù hắn rất mạnh, chính mình cũng không cần lo lắng.

Nếu là một trận chiến thật sự, ít nhất có ba phần thắng.

Đi tới cửa vào tầng hai, thân ảnh của hắn chợt lóe vào trong đó, quả nhiên một linh hồn thể ở ngay trước mắt hắn.

Người này nhìn qua tao nhã nho nhã, các phương diện tinh thần đều không tệ, như thế nào cũng không giống tồn tại bị phong ấn ở đây mười vạn năm.

Có điều có một điểm Diệp Trường Sinh có thể vô cùng khẳng định, hơi thở quen thuộc kia chính là đến từ trên người người này.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử trước mắt: "Các hạ là ai, giống như quen biết ta!"

Nam tử có chút giật mình, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người không biết ta?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết, nhưng hơi thở trên người người làm cho ta cảm giác rất quen thuộc, chúng ta có phải đã từng gặp nhau hay không?"

Nam tử cười điên cuồng một trận, lẩm bẩm nói: "Nhân quả tuần hoàn, nhân quả tuần hoàn."

Nói đến đây, hắn dừng lại và tiếp tục: "Ta sẽ kể cho người một câu chuyện xưa!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói!"

Nam tử lại nói: "Mười vạn năm trước, ta là một trong những cường giả của Vũ Trụ Tối, lúc đó ta có một đối thủ, hắc vô cùng vô cùng vô cùng mạnh mẽ. "

"Chúng ta hẹn nhau đánh một trận, sau đại chiến chín chín tám mươi mốt ngày, ta bại."

"Người nọ lo lắng thực lực của ta vượt qua hắc, đã phong ấn ta ở trong tòa tháp này."

Nói đến đây, tâm tình nam tử trở nên vô cùng kích động, trong mắt lóe ra sát ý phần nộ: "Người biết bày trận?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Biết một chút!"

Nam tử tiếp tục: "Vậy người biết sử dụng cơ thể con người để bày trận? Xương cốt là gốc rễ, linh hồn là phụ, thần cốt và huyết mạch làm giá đỡ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Trên đời lại có trận pháp tà ác như vậy?"

"Ta cũng cảm thấy như thế!" Nam tử trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Chuyện xưa đến nơi này còn chưa kết thúc, người nọ phong ấn ta ở đây, năm ngàn năm trước ta mới thức tỉnh, khi đó thực lực của ta giảm xuống ngàn trượng, ngay cả sĩ khí cũng không bằng một phần mười vạn cao nhất."

"Cũng may ta sống sót, lúc ấy ta vô cùng may mắn, dần dần phát hiện ta quá ngây thơ."

"Bởi vì Thần cách và Thần cốt sẽ dẫn tới cường giả và hung thú trong giới này tranh nhau cướp đoạt."

"Năm ngàn năm, người biết năm ngàn năm này ta sống như thế nào không? Mỗi ngày lo lắng đề phòng, sợ mình hình thần câu diệt."

Diệp Trường Sinh nói: "Thực lực của người mạnh như vậy, căn bản sẽ không có người cướp đi Thần cách và Thần cốt, hơn nữa cái này có liên quan gì đến người hình thần câu diệt?"

Nam tử: "... Người không hiểu ta nói gì sao? Thần cốt và Thần cách là căn cơ của đại trận, một khi bị người cướp đi, đại trận trong nháy mắt sẽ biến mất, ta cũng sẽ biến mất theo."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là như thế, người đích xác không dễ dàng, đều vì sống."

Nam tử lại nói: "Hung thú, cường giả của thế giới này lúc nào cũng nhớ thương Thần cách và Thần cốt, ta muốn chiến đấu không ngừng với bọn họ. Ta thực sự là một người tốt. Là hắc tử từng bước đẩy ta xuống vực sâu, làm cho ta trở thành ác ma giết chóc thành tính."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có thể giúp gì cho người?"

Nam tử nói: "Người có thể thả ta ra ngoài."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không thể, nơi này không có đại trận gì, cũng không có Thần cách và Thần cốt, thực lực của ta quá yếu, căn bản không cách nào thả người rời đi!"

Nam tử khàn giọng: "Người có thể, chỉ cần người nguyện ý là có thể!"

Diệp Trường Sinh nói: "Chủ yếu là ta không muốn, nếu không có chuyện gì, ta sẽ rời đi trước."

Nam tử tức giận nói: "Đến rồi, người cũng đừng hòng rời đi, ta bị phong ấn ở đây mười vạn năm, người lại sống tiêu sái như vậy."

"Người nào sẽ suy nghĩ đến cảm xúc của ta?"

"Người không thả ta rời đi, vậy thì cùng nhau chết ở chỗ này!"

Diệp Trường Sinh nhận thấy hơi thở trên người nam tử tăng vọt, thân ảnh bay ngược ra sau, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân, vô số cổ kiếm quanh quẩn trên thân ảnh của hắn.

Nam tử nói: "Cho dù thực lực của ta bây giờ giảm xuống ngàn trượng, nhưng giết người dễ như trở bàn tay, ân oán giữa chúng ta, hôm nay sẽ hiểu rõ."

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên bàn kiếm Kiếp Thiên, nhìn nam tử trước mắt: "Người phong ấn mà người nói, hẳn là ta đi!"

"Mười vạn năm trước, chúng ta quen biết sao?"

Nam tử nói: "Người muốn chết, nói cho người biết cũng không sao!"

Oanh.

Oanh.

Hai Cửu Khúc Thần Lôi buông xuống, oanh kích trên người nam tử: "Người có phải là người hay không? Nhân quả lại dính vào thiên kiếp, ta quá khó khăn."

Diệp Trường Sinh nói: "Người ngược lại nói, mười vạn năm trước ta đến tội cùng là ai!"

Chương 752: Người có độc

Tâm tính nam tử sụp đổ, như thế nào cũng cảm giác là Diệp Trường Sinh cố ý: "Ta dám nói sao? Thiên kiếp treo trên đỉnh đầu, nói thêm một câu, ta sẽ bị oanh kích thành tro tận."

"Người thật sự là khắc tinh của ta, có thể để cho ta an tĩnh làm một linh hồn thể hay không?"

Trong ánh sáng.

Nam tử ngửa đầu nhìn thiên kiếp rơi xuống, nước mắt đều sắp chảy ra.

Người nào có biết hấn ghen khuất?

Bị phong ấn mười vạn năm, hấn đều nhìn.

Hiện tại ngay cả nói một câu cũng bị sét đánh.

Tạo nghiệt.

Linh hồn thể thì không cần mặt mũi sao?

Quá mẹ nó bắt nạt người khác.

Ánh mắt nam tử dừng trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt trở nên dữ tợn khủng bố: "Ta không thể tiết lộ thiên cơ, nhưng ta có thể giết người."

"Sau khi người sống lại, tu vi quả thực yếu đến đáng thương, chịu chết đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người xác định muốn ra tay với ta sao? Không sợ dính vào nhân quả của ta?"

Nam tử nói: "Ta sẽ sợ sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Kỳ thật, ta có một nghi vấn, người có thể giúp ta giải thích nghi hoặc không?"

Nam tử đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Chỉ cần người không hỏi ta về cái chết của người, những thứ khác ta xem tâm tình."

Diệp Trường Sinh nói: "Người là ai?"

Nam tử có chút mất mát: "Người thế mà quên hết về ta?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chú Tế Vũ Trụ, tên ta Ngự Phong Gia."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mười vạn năm trước là ta đánh bại người, sau đó phong ấn người ở chỗ này?"

Sắc mặt nam tử cực kỳ khó coi: "Vấn đề này, còn muốn ta trả lời?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thực lực của người giảm xuống ngàn trượng, vì sao đến bây giờ không có ai cướp đi Thần cốt và Thần cách?"

Ngự Phong Gia nói: "Sau khi người sống lại, trở nên ngốc như vậy?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngự Phong Gia lại nói: "Nếu không phải người đến đây, không ai có thể tiến vào trong tháp. Hung thế và con rối bên ngoài chỉ dùng để chấn nhiếp tu sĩ bình thường. Cường giả thật sự đến đây, tòa tháp lớn này mới có thể là nơi bọn họ táng thân."

"Ta nói như thế nào cũng từng là một trong những Chú Tế Vũ Trụ, người cảm thấy ta không có thủ đoạn sao? Nếu không có chút thủ đoạn, ta có thể sống đến bây giờ hả?"

"Tòa tháp lớn này phong ấn ta, đồng thời nó cũng đang bảo vệ ta. Quên đi, người cũng không hiểu."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người nói tháp lớn này sẽ phát động tấn công ta?"

Ngự Phong Gia nói: "Người đoán!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Hai tay Ngự Phong Gia mở ra, trong miệng lẩm bẩm, linh khí bốn phía hóa thành phù văn kỳ quái liên kết cùng một chỗ, giống như một sợi dây thừng trói về phía Diệp Trường Sinh.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, trên bàn kiểm Kiếp Thiên có vô số kiểm khí bắn ra, va chạm cùng một chỗ với dây thừng phù văn.

"Linh hồn trói buộc?"

Ngự Phong Gia lạnh lùng nói: "Kiểm tu, lại là kiểm tu, người ngoại trừ là tu kiểm còn có thể biết cái gì, ta ghét nhất chính là kiểm tu."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có biện pháp, ta thích kiểm."

Ngự Phong Gia cười lạnh: "Kiếp này, người quá yếu, cho dù người là kiểm tu, căn bản không làm gì được ta."

"Giết người, cho dù ta vĩnh viễn không cách nào rời khỏi nơi này, cũng không còn tiếc nuối nữa!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Mười vạn năm trước, ta có thể trấn áp người, kiếp này, cũng có thể giết người."

Ngự Phong Gia khinh thường: "Người quá ngây thơ rồi!"

Dứt lời, không gian bên trong tháp bắt đầu nghiền nát, Diệp Trường Sinh phát hiện một cổ thần lực trực tiếp trói buộc hắn, đang điên cuồng xé rách thân thể của hắn.

Giống như có vô số hung thú đang gặm nhấm hắn.

Thực lực của hắn thật sự rất mạnh.

Có chút chênh lệch với vài tên tu sĩ xuất hiện trong núi Bất Tử, nhưng cũng chỉ là kém một bậc.

Ngự Phong Gia nói: "Vạn Hồn Phệ Cốt, ta trước tiên hủy thân thể người, sau đó lại từng chút từng chút luyện hóa linh hồn người."

“Đến lúc đó đạt được tất cả của người, ta sẽ có thể mở ra trận pháp, rời khỏi tòa tháp này!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, trường mâu màu đen xuất hiện trước ngực, ánh sáng màu đen bắn ra, trường mâu ngút trời chỉ thẳng lên người Ngự Phong Gia.

Bất Tử Thần Mâu, phá diệt!

Xuy.

Xuy.

Trường mâu chỉ thẳng vào người Ngự Phong Gia, một ánh sáng rơi xuống và chạm cùng một chỗ với trường mâu.

Ánh sáng vạn trượng, rực rỡ chói mắt, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Ngự Phong Gia nói: "Một cây trường mâu cũng muốn đả thương ta?"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, chấn động khiến khí huyết sôi trào, hơi thở Bất Tử Trường Mâu yếu dần, hoàn toàn bị ánh sáng bạc nghiền ép.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh thúc dục từng đạo văn, nắm chặt Thần kiếm trong tay, thân ảnh mạnh mẽ lao về phía trước, ý đồ muốn phá vỡ không gian trời buộc.

Phanh.

Phanh.

Từng tắc từng tắc không gian nổ tung, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ xông lên trên: "Trảm Luân Hồi!"

Một kiếm xuất ra, vạn kiếm theo sát, cổ kiếm trên bàn kiếm Kiếp Thiên theo sát, cuồng bạo chỉ thẳng vào trên người Ngự Phong Gia.

Chương 753: Người có độc (2)

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Ngự Phong Gia biến đổi, tức giận không thể kìm được: "Chăm dứt đi, người cũng cứ như vậy."

"Vũ Trụ Trảm!"

Mũi dao hạ xuống, Diệp Trường Sinh biến sắc: "Đây là sức mạnh gì?"

Vũ Trụ Trảm?

Một kích này thật sự là quá mạnh.

Hắn ngay cả cơ hội sử dụng thẻ thuấn sát cũng không có, rất hiển nhiên, Ngự Phong Gia muốn chém giết hắn chỉ bằng một kích.

Oanh.

Oanh.

Ánh dao bóng kiếm va chạm cùng một chỗ, kiếm quang chôn vùi biến mất, mũi dao oanh kích trên người Diệp Trường Sinh, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, hung hăng va chạm vào vách tường trên tháp.

Vết dao trước ngực xuất hiện, sâu, có thể thấy được xương trắng.

Diệp Trường Sinh ngã xuống mặt đất, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Ngự Phong Gia nói: "Cứ như vậy? Ở trên người người làm sao còn như mười vạn năm trước, chấp chưởng khí thể vũ trụ, quả thực không chịu nổi một kích!"

Nói đến đây, hắn cất tiếng cười rộ lên: "Ha ha, nếu để cho những Chú Tế Vũ Trụ biết ta đánh chết người, thật tốt!"

"Mười vạn năm, cơn giận này cuối cùng cũng được giải tỏa!"

"Chuyện gì xảy ra, cứng rắn đỡ một kích của ta mà cũng không chết?"

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh có được Thần cách Bất Tử, hơn nữa có cây sinh mệnh siêu cấp, thật đúng là không dễ dàng chết như vậy.

Ngự Phong Gia nói: "Một đao chém không chết người, vậy ta sẽ tới một đao!"

Bá.

Một mũi đao lần thứ hai chém xuống, so với lần trước, trở nên càng thêm mạnh mẽ cuồng bạo.

Ngay khi mũi đao cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, một đạo sức mạnh từ trong cơ thể hần bắn ra, Ngự Phong Gia kinh hãi thất sắc: "Hồng Mông... Sức mạnh, người có độc!"

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, tháp lớn run rẩy lay động, hết thủy rơi vào hủy diệt, không gian tối đen một mảnh...

Trong bóng tối vô tận.

Bốn ánh sáng xuất hiện, lẳng không bay xuống.

Màu đỏ, vàng, bạc và xanh dương.

Bốn ánh sáng này chính là trong Văn Thần Đại Hạp Cốc, nghe đồn là ba khối Thần cách và một khối Thần cốt.

Hào quang rực rỡ sáng chói bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Không gian cũng được chiếu sáng.

Lúc này.

Linh hồn thể của Ngự Phong Gia đã biến mất không thấy đâu.

Ngay cả tháp khổng lồ cũng hóa thành hư vô.

Diệp Trường Sinh nằm trên một khối đá lớn lơ lửng, theo sức mạnh thần bí kia tràn vào trong cơ thể hắn, một ký ức xuất hiện trong đầu.

Đỉnh Vũ Trụ.

Mười vị cường giả Chúa Tế vây công.

Ngã xuống, nghiền nát, vũ trụ sụp đổ.

Những ký ức này rất mơ hồ...

Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác trong đầu truyền đến một trận đau đớn xé rách.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ta mẹ nó đến tột cùng là ai.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh từ từ tỉnh lại, phát hiện trong cơ thể có thêm một sức mạnh thần bí, làm cho hắn không cách nào tiếp nhận chính là... Sức mạnh này rõ ràng ở trong cơ thể, nhưng hắn lại không cách nào thúc dục.

Hắn hoàn toàn không thể kiểm soát sức mạnh này.

Thật ra không biết.

Hắn đã thức tỉnh một ít ký ức, chỉ là một phần vụn ký ức của kiếp trước.

Đây là...

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại ở bốn ánh sáng: "Ba khối Thần cách, một khối Thần cốt, Ngự Phong Gia chết rồi sao?"

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến sức mạnh thần bí trong cơ thể?"

Trầm mặc trong chớp mắt, hắn chậm rãi giơ tay lên, khống chế Thần cách và Thần cốt ở trong lòng bàn tay, khóe miệng nhếch lên

một nụ cười.

Thoảng cái dung hợp nhiều Thần cách, Thần cốt như vậy, thực lực của hắn có phải lại tăng cường rất nhiều hay không?

Diệp Trường Sinh khổng chế Thần cách, bắt đầu cắn nuốt nhập thể, lại phát hiện căn bản không cách nào dung hợp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao không thể hợp nhất?

Hắn lại thử Thần cốt, kết quả cũng là không cách nào dung hợp.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, phẩm cấp của ba khối Thần cách và Thần cốt quá cao, chủ nhân trước mắt không có cách nào dung hợp.]

Phẩm cấp quá cao?

Ba khối Thần cách và một khối Thần cốt này đến từ trong cơ thể của Ngự Phong Gia, mười vạn năm trước bị bóc tách ra, khi đó hắn còn là Chúa Tế Vũ Trụ.

Cho nên, hắn hiện tại không có cách nào dung hợp.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ. Mười vạn năm trước mình rốt cuộc mạnh mẽ đến trình độ nào, ngay cả Chú Tế Vũ Trụ cũng có thể phong ấn.

Vậy hắn lại ngã xuống như thế nào, chuyển thế sống lại.

Là bởi vì trận đại chiến trong đầu?

Quá phức tạp.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Thần cách và Thần cốt vào trong hệ thống, tập trung nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện đại trận bao phủ trên không trung biến mất.

Lúc này.

Diệp Thập Vạn đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm

giọng nói: "Thập Vạn, tóc người làm sao vậy?"

“Thiếu chủ, vừa rồi xảy ra chuyện gì, thật sự là quá đáng sợ!” Diệp Thập Vạn trầm giọng hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao vậy, người nói cho ta nghe tình huống như thế nào."

Diệp Thập Vạn nói: "Vừa rồi đột nhiên xuất hiện một sức mạnh đáng sợ, giống như muốn hủy diệt hết thảy. Ta trực tiếp bị sức mạnh kia làm choáng váng, đứng lên tóc đã thành như vậy."

Chương 754: Ta mẹ nó đến tột cùng là ai

Diệp Trường Sinh biết Diệp Thập Vạn nói là sức mạnh thần bí kia: "Không có việc gì, tất cả đã kết thúc, người mau xử lý tóc đi."

Tóc bị cháy, nhìn qua thật sự có chút dọa người.

Diệp Thập Vạn theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, vẫn sửa sang lại tóc, về mặt kinh hãi không thôi: "Thiếu chủ, chúng ta bây giờ đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên rời khỏi nơi này, nếu không có việc gì, chúng ta trước tiên trở về Diệp phủ một chuyến."

Thật ra.

Giờ khắc này.

Tâm tình Diệp Trường Sinh có chút nặng nề, đột nhiên biết mình là đại lão mười vạn năm, điều này làm cho hắn có cảm giác nguy cơ càng thêm nồng đậm.

Lần này gặp được Ngự Phong Gia, hắn ta bị phong ấn, suýt nữa còn đánh chết hắn.

Sau này kẻ địch sẽ càng ngày càng mạnh, thế giới tu luyện này thật nguy hiểm.

Nhưng có một điều làm cho hắn rất hài lòng.

Ít nhất mười vạn năm trước hắn không yếu đuối.

Mười vạn năm trước hắn có thể đạt tới độ cao, kiếp này, nhất định có thể vượt qua.

Dù sao hắn cũng có hệ thống.

Tục ngữ nói, sản phẩm của hệ thống, tất cả phải là tinh phẩm.

Hắn nhất định phải trở lại đỉnh cao, tìm lại ký ức đã mất.

...

Bên ngoài Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Trên một ngọn núi lớn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Diệp Thập Vạn xuất hiện, ngay sau đó, một bóng người đi tới bên người bọn họ: "Tiểu tử người thật sự còn sống đi ra, mau nói cho ta biết, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Sao người còn chưa đi?" Diệp Trường Sinh nhìn Trần Phục Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Sắc mặt Trần Phục Sinh trầm xuống: "Người là tiểu vô lương tâm, lão phu sợ người chết ở bên trong, cố ý đến tiếp ứng người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người mà tốt bụng như vậy!"

Trần Phục Sinh nói: "Có tin hay không, lão phu lười giải thích với người, nếu đã đi ra, chuyện người đáp ứng lão phu vẫn không quên đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là Viện trưởng, đương nhiên do ta quyết định."

Trần Phục Sinh: "..."

Đây không phải là lưu manh sao?

Trên thế giới tại sao có người vô sỉ như vậy.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thư Viện Thiên Giới chỉ có hai người chúng ta, có ý gì, nếu không chúng ta giải tán đi!"

Trần Phục Sinh vội vàng nói: "Cũng không thể như vậy, một tháng sau, đạo tràng Thiên Giới có các thế lực lớn thu đệ tử tỷ thí, chúng ta có thể đi thu chút đệ tử."

"Người nghĩ đi, người là hậu duệ Thần Ma Tộc, kẻ địch nhiều như vậy, có phải cần có thế lực của mình hay không?"

"Nếu như có được một tòa thư viện, sau đó bồi dưỡng ra rất nhiều đệ tử kiêu ngạo, người có phải sẽ thoải mái hơn rất nhiều không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, ta có thể đi thu đệ tử, nhưng chuyện bồi dưỡng đệ tử, vẫn phải giao cho người."

"Ta không có thời gian để làm những điều này."

Trần Phục Sinh nói: "Có thể, chỉ cần người đi thu đệ tử, lão phu đến bồi dưỡng. Người bây giờ là Viện trưởng Thư Viện, vậy ta chính là lão Viện trưởng, thế nào?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đều là hư danh, người nguyện ý làm lão Viện trưởng, ta một chút ý kiến cũng không có."

Hắn sở dĩ đáp ứng đi tới đạo tràng Thiên Giới thu đệ tử, là bởi vì đến lúc đó sẽ có rất nhiều người đến. Như vậy hắn sẽ có cơ hội tìm được ba mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi.

Bằng không, hắn sẽ không lãng phí thời gian, đi tham gia tỷ thí như vậy.

Trần Phục Sinh nói: "Vậy đi thôi, chúng ta đi đạo tràng Thiên Giới. Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết, bên trong Văn Thần Đại Hạp Cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Tiểu tử người có phải chiếm được ba khối Thần cách và một khối Thần cốt hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì cũng không đạt được, suýt nữa còn chết ở bên trong nên ta nhanh chóng chạy ra."

Trần Phục Sinh bán tín bán nghi, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Vậy hắn là ai, tu sĩ cấp Tiên Thiên lại tản ra hơi thở khủng bố như thế, hắn không bình thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn là tùy tùng của ta, hắn vẫn luôn ở cấp Tiên Thiên, không có gì ngạc nhiên."

Trần Phục Sinh hí mắt, trong lòng hoảng sợ: "Hắn cũng là người Thần Ma Tộc, thật sự là một chủng tộc kỳ quái, sao lại biến thái như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người biết rõ ta là người của Thần Ma Tộc, vì sao còn muốn ở một chỗ với ta, chẳng lẽ không sợ phiền toái sao?"

"Kẻ địch của ta rất nhiều."

Vẻ mặt Trần Phục Sinh lạnh nhạt: "Không có việc gì, kẻ địch của ta còn nhiều hơn người!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh giật mình, ánh mắt dừng trên người Trần Phục Sinh: "Lão đầu, người đừng lừa ta, ta thật sự không thích giết người."

Trần Phục Sinh nói: "Sát nghiệp trên người người nặng như vậy, người nói cho ta rằng người không thích giết người? Tiểu tử, người còn đang trêu chọc lão phu sao?"

"Yên tâm, kẻ địch của ta rất mạnh, gặp phải bọn họ thì ta cũng ra tay, sẽ không để cho người ra tay."

"Dù sao loại người như người, sẽ bị người ta đánh chết."

Chương 755: Đường như ta không biết các người

Dứt lời.

Thân ảnh ông chợt lóe, biến mất trên hư không: “Tiểu tử, gặp lại ở đạo tràng Thiên Giới!”

Diệp Trường Sinh nói: "Không đi cùng nhau sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Ta rút trước, người tự cầu phúc đi!"

Thanh âm cuội gió phiêu tán, quanh quẩn trên hư không.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, chúng ta đi!"

Hai người đạp không lướt đi, biến mất trên đỉnh bầu trời. Đi về phía trước không đến thời gian một nén nhang, trăm người áo đen xuất hiện, ngăn bọn họ lại.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, lão đầu kia có phải biết có người tới cho nên rời đi trước hay không."

“Lão già xấu xa!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nếu thật sự giống như Diệp Thập Vạn nói, thần thức của Trần Phục Sinh nên mạnh bao nhiêu?

Ít nhất mới vừa rồi hẳn không phát hiện những người này đến.

Lúc này.

Một lão giả đạp không mà đi, đi tới phía Diệp Trường Sinh. Dưới chân xuất hiện một vòng sáng màu đen, khí tức sát quanh quẩn nồng đậm.

Trên mặt người tới lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt vô cùng nóng rực, là loại thèm nhỏ dãi và khát vọng, làm cho cả người người ta sợ

hải.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt nam tử: "Các người muốn làm gì, ta cũng không phải loại người như vậy."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, ánh mắt của bọn họ là sao vậy, thật mập mờ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Có lẽ bọn họ thích hoa cúc hơn đi!"

Dương Khai Thiên nói: "Diệp Trường Sinh, người thật sự còn sống đi ra khỏi Vãn Thần Đại Hạp Cốc, xem ra Cung chủ suy đoán một chút cũng không sai!"

Diệp Trường Sinh nói: "Dường như ta không biết các người."

Dương Khai Thiên nói: "Tử Dương Thần Cung, giao Thần tháp Tử Dương trong cơ thể người ra, chúng ta có thể tha cho người một con đường sống."

"Đúng rồi, giao luôn thứ người lấy được từ Vãn Thần Đại Hạp Cốc ra đi!"

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: "Các người bảo ta nói như thế nào đây, không tu luyện thật tốt, cả ngày nghĩ cướp đoạt tài nguyên của người khác, suy nghĩ như vậy rất nguy hiểm, biết không?"

"Thập Vạn, bọn họ muốn cướp của chúng ta, người nói làm sao bây giờ!"

Giọng Diệp Thập Vạn âm âm: "Thiếu chủ, cho ta thời gian hai chùy, xem ta có đánh bại toàn bộ bọn họ không!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thời gian hai chùy có đủ không?"

Trong lòng bàn tay Diệp Thập Vạn xuất hiện Thần Ma Lục Thiên Chùy, trên đó có vô số lôi đình quanh quẩn. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu hắn, bầu trời giống như muốn nổ tung, sấm sét màu tím rơi xuống.

"Chùy Bạo!"

Dứt lời, thân ảnh của hắn bắt đầu xoay tròn, chùy lớn trong tay tựa như cối xay gió, mang theo thân lôi ngập trời, oanh kích mọi người ra ngoài.

Dương Khai Thiên nhìn Lôi Đình điên cuồng khuếch tán, sắc mặt chợt đại biến: "Đây là sự biến thái gì?"

"Rõ ràng chỉ có tu vi cấp Thiên Tiên, vì sao lực công kích khủng bố như vậy?"

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, sức mạnh lôi đình bắn ra, một làn sóng mạnh hơn một làn sóng, cường giả của Tử Dương Thần Cung bị thân lôi chôn vùi.

Trăm bóng người trong nháy mắt còn lại một nửa.

Dương Khai Thiên nắm trong tay một cái ấn hình vuông, ngăn cản lôi đình trên hư không: "Các người liên thủ chém giết người này, Diệp Trường Sinh giao cho ta."

Mọi người chen chúc xông lên, từng đạo công kích tấn công về phía Diệp Thập Vạn. Nhìn công kích bay tới trước mắt, khóe miệng Diệp Thập Vạn nhếch lên ý cười.

"Lôi đình già thiên thủ!"

Theo thanh âm hạ xuống, thân ảnh hắn ngạo nghễ đứng trên hư không, một tay nắm chặt chùy lớn, cánh tay khác vung lên, ánh sáng lôi đình hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một bàn tay thật lớn.

Đây là...

Chưởng pháp gì?

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, lôi đình màu tím bắn ra, năm mươi tên tu sĩ bị bàn tay lớn nắm chặt trong lòng bàn tay. Nắm tay lại, bọn họ

bị ánh chớp oanh kích thành bột mịn.

Ta, Diệp Thập Vạn, lời tu của Thần Ma Tộc, vô địch!

Thanh âm thấu khoảng không, kinh thiên động địa.

Diệp Thập Vạn xoay người nhìn lại, phát hiện Dương Khai Thiên lao về phía trước, thúc dục ấn lớn chuẩn bị phát động tiến công.

Đột nhiên.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Thân ảnh Dương Khai Thiên ngừng lại, nửa bước khó đi, giống như gặp thương tổn thật lớn, linh khí khủng bố bắn ra.

Làm sao lại quỳ xuống.

Hắn có ý gì vậy?

Diệp Thập Vạn khó hiểu, chậm rãi nói.

Dương Khai Thiên gian nan ngẩng đầu, nhìn Diệp Trường Sinh: "Người rốt cuộc đã làm gì ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không ra tay, làm sao người lại quỳ, có phải muốn thần phục hay không?"

Sắc mặt Dương Khai Thiên cực kỳ khó coi, ý đồ muốn đứng lên, lại phát hiện vẫn không cách nào nhúc nhích, thật sự là gặp quỷ.

Ngay sau đó.

Hắn ta bỗng nhiên hiểu ra, thanh âm kinh ngạc: "Không gian trọng lực đứng im, làm sao có thể ở trên người người?"

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, một đoàn sương máu xuất hiện, Dương Khai Thiên hình thần tiêu diệt, biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh bước từng bước về phía trước, đi tới bên cạnh Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, thu linh giới của bọn họ lại, chúng ta

chuẩn bị rời đi.”

Diệp Thập Vạn thu hồi linh giới, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, nhanh chóng vọt tới phía đạo tràng Thiên Giới.

Chương 756: Đường như ta không biết các người (2)

Trong khi tiến lên, Diệp Thập Vạn mở lời nói: "Thiếu chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, người nọ sao đột nhiên không cử động?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là không gian trọng lực đứng im của ta, cho nên hẳn không cách nào nhúc nhích. Bây giờ người lĩnh ngộ thuộc tính lôi không tệ, có thể thử lĩnh ngộ ra Giới Vực Lôi Đình, như vậy chiến lực của người sẽ tăng lên rất nhiều. Bởi vì ở Giới Vực Lôi Đình, người chính là tồn tại vô địch."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, là như vậy sao?"

Dứt lời.

Thần lôi đánh xuống đầu, lôi vực tự thành, bao trùm Diệp Thập Vạn trong đó.

Diệp Trường Sinh: "... Thập Vạn, thì ra người đã lĩnh ngộ ra Giới Vực Lôi Đình."

Diệp Thập Vạn lắc đầu, vội vàng nói: "Thiếu chủ, ta chính là mới vừa lĩnh ngộ."

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ: "Người thật sự là một nhân tài!"

...

Đạo tràng Thiên Giới.

Dòng người bắt đầu khởi động, cường giả các thế lực xuống nơi này.

Đại hội tỷ thí chiêu mộ người mới hàng năm bắt đầu, các gia tộc đều muốn đưa đệ tử ưu tú vào tông môn, hoặc là Học Viện Thiên Giới.

Trên đài quan sát.

Các cường giả của đại tông môn và Học Viện Thiên Giới ngồi ngay ngắn, ánh mắt bọn họ không rơi vào trên người tu sĩ dự thi, mà là rơi vào một bên khán đài.

Một lão giả khinh thường nói: "Thiên Tú Tông là tông môn gì mà cũng có tư cách tham gia đại hội chiêu tân."

Một người nói: "Mấy năm gần đây Thiên Tú Tông là tông môn mới mới quật khởi ở Thiên Giới Đệ Nhị, nội tình không phải rất mạnh, hơn nữa phần lớn trong tông môn là người trẻ tuổi."

"Có điều, người không nên khinh thường bọn họ, những người trẻ tuổi này vô cùng đoàn kết, hơn nữa chiến lực cũng không tầm thường."

Về mặt lão giả Học Viện Thiên Giới kêu căng: "Một đám người trẻ tuổi cũng học cách sáng tạo tông môn, các thế lực lớn chỉ là không muốn ra tay với bọn họ mà thôi. Cho bọn họ cơ hội phát triển, đợi đến khi đủ mạnh mẽ lại một lưới bắt hết, chẳng phải là càng tốt hơn sao."

Trên đài quan sát, Tàng Thất nhận thấy được ánh mắt khác thường của các thế lực lớn: "Mạc Tà huynh, những người này có phải khinh thường chúng ta hay không?"

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, khiêm tốn một chút."

Một bên, Tiêu Tuy Phong nói: "Hòa thượng, Phật ngữ có mây, quân tử có thể nhện, tất có đại khí."

Tàng Thất nói: "Mấy năm nay tính tình bần tăng tốt hơn rất nhiều, nếu là trước kia, khẳng định sẽ đè bọn họ trên mặt đất điên cuồng đánh một trận."

Diệp Mạc Tà ý bảo Tàng Thất ngồi xuống, trầm giọng nói: "Hòa thượng, chúng ta tới chiêu mộ người mới, không cần phải trở mặt với những người này."

"Người rất mạnh mẽ, chẳng lẽ còn muốn chứng minh với bọn họ sao?"

"Hơn nữa, người đừng quên, Thiên Tú Tông chúng ta còn có

Trường Sinh, những người này làm sao có thể so sánh với Trường Sinh?"

Tàng Thất nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, lập tức đã bốn năm, một chút tin tức của Diệp huynh cũng không có, thật sự là làm cho người ta lo lắng."

Diệp Yêu Nhi nói: "Hòa thượng, người lo lắng cho Thiếu chủ sao? Ta thấy người nghĩ về tài nguyên của Thiếu Chủ mới đúng."

Tàng Thất lại nói: "Yêu Nhi, bần tăng là người như vậy sao? Mấy năm nay, người thay đổi rồi, không còn là Yêu Nhi trước kia nữa."

Diệp Yêu Nhi mỉm cười: "Ta đương nhiên thay đổi, hiện tại ta chính là Phó Tông chủ của Thiên Tú Tông."

Tàng Thất: "..."

Nếu không phải ta đánh không lại người, Phó Tông chủ làm sao có thể rơi vào trong tay người?

Diệp Mạc Tà nói: "Hòa thượng, Yêu Nhi, tỷ thí lập tức bắt đầu, chú ý quan sát đệ tử thích hợp. Nhớ kỹ, những thứ khác đều có thể nhường nhịn nhưng đệ tử thì tuyệt đối không cho."

Lúc này.

Một lão giả xuất hiện trên lôi đài, người này là chủ sự của đạo tràng Thiên Giới, Hồng Thế Tiên.

"Đại hội chiêu tân hàng năm bắt đầu, đệ tử dự thi trước đi Thần Huyết Thạch kiểm tra huyết mạch, sau đó đệ tử các đại gia tộc tỷ thí. Người thắng sẽ có thể được Học Viện Thiên Giới và các đại tông môn xem trọng."

Đây không phải giống đấu khí ba đoạn sao?

Đệ tử các gia tộc lần lượt đi về phía Thần Huyết Thạch.

Lão giả của Học Viện Thiên Giới híp mắt: "Nghe đồn Tàn gia xuất hiện một yêu nghiệt, có phải là thiếu niên tóc đỏ trong đám người hay không."

"Hồi trưởng lão, chính là hắc, người này tên là Tần Vũ, trời sinh có Thần Hỏa cùng đao, là tu sĩ song thần thể. Tuổi còn trẻ đã là tu sĩ cấp Thần Đế, bồi dưỡng một chút, tương lai tất thành người tài."

Lão giả vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Tốt, là hắc, cho dù như thế nào cũng phải tuyển vào trong Học Viện."

"Đúng rồi, còn có tiểu tử Tiêu gia kia, hắc chính là Thần Niệm Sư, nhất định phải khiến cho hắc gia nhập Học Viện."

Một bên, trung niên nam tử nói: "Trưởng lão, lần chiêu tân này cũng chỉ có hai người Tần Vũ và Tiêu Thần là mầm non không tệ, tư chất của những người trẻ tuổi khác vẫn thiếu chút nữa."

Lão giả nói: "Những người khác có tư chất kém, làm sao có thể tiến vào Học Viện chúng ta được?"

Chương 757: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai?

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta nghe nói lần tỷ thí chiêu tân này, Thư Viện Thiên Giới cũng sẽ tham gia, tại sao lại không thấy bọn họ?"

Nam tử trung niên nói: "Thư Viện Thiên Giới suy tàn gần ngàn năm, hiện tại bắt đầu chiêu tân, không biết Viện trưởng của bọn họ nghĩ như thế nào."

Mọi người Học Viện Thiên Giới đều lộ ra ý cười khinh thường.

...

Bên ngoài đạo tràng Thiên Giới.

Hai bóng người xuất hiện, Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, nhìn xuống phía dưới: "Thập Vạn, người đi mang người trẻ tuổi kia tới."

Diệp Thập Vạn lẳng không bay xuống, đi tới bên cạnh một thiếu niên: "Đi thôi, Thiếu chủ nhà ta tìm người."

Thiếu niên giật mình, không kịp phản ứng gì đã bị Diệp Thập Vạn mang đi.

Trên hư không.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người thiếu niên: "Người tên gì?"

Thiếu niên nói: "Tần Mặc!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tư chất của người không tệ, vì sao lựa chọn chấm dứt sinh mệnh?"

Vẻ mặt Tần Mặc ảm đạm, cười khổ nói: "Tư chất, tư chất của ta, từ nhỏ đã bị đoạt huyết mạch, ở Tần gia ta chính là một người coi ngựa, cả ngày bị người khác khi dễ, ta chính là một phế nhân."

Diệp Trường Sinh nói: "Trong lòng người có rất nhiều thù hận, đúng không?"

Tần Mặc nói: "Ta hận, hận thiên đạo bất công, hận người Tần gia đoạt huyết mạch của ta, hận tất cả người khi dễ ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người muốn trở nên mạnh mẽ không?"

Tần Mặc không ngừng gật đầu: "Ta muốn, ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người trẻ tuổi, ta thấy xương cốt người thanh kỳ, hôm nay sẽ tặng người một cơ duyên đi!"

Cơ duyên?

Tần Mặc không thể tin nhìn hai người Diệp Trường Sinh.

Tuổi tác của bọn họ cũng không hơn hẳn bao nhiêu.

Thật sự có thể cho hắn cơ duyên sao?

Không thể tin được.

Trong lòng sinh ra hoài nghi.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, hai đạo tinh mang chui vào trong đầu Tần Mặc. Ngay sau đó, ánh sáng bạc trên người hắn dâng lên, bao phủ cả người trong đó.

"Dung hợp truyền thừa này!"

"Mặt khác, ta giúp người cháy lên huyết mạch!"

Theo lời nói dứt lời, thân ảnh Tần Mặc ngồi xếp bằng, trên người hắn ngoại trừ ánh sáng bạc bao phủ ra, hỏa diễm nóng rực tràn ngập mà lên.

Cả người đắm chìm trong tu luyện.

Ánh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người Tần Mặc: "Thiếu chủ, lòng người này mang hận ý, nếu để hắn trở thành cường giả, sợ là sẽ không dễ khống chế."

Diệp Trường Sinh nói: "Có hận mới có động lực, mới có thể khát vọng thực lực."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thập Vạn, người phải nhớ kỹ, ta có thể khiến hắn niết bàn trọng sinh, cũng có thể hoàn toàn hủy diệt hắn."

Diệp Thập Vạn gật đầu, không nói gì nữa, bởi vì hắn không chút hoài nghi lời nói của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh trầm mặc trong chớp mắt, ngón tay búng lên, hai đạo tinh mang lần thứ hai tràn vào trong cơ thể Tần Mặc. Ngay sau đó, linh khí hùng hồn mệnh môn bắn ra, hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn, bao phủ trên đỉnh đầu Tần Mặc.

Sắc mặt Diệp Thập Vạn chợt thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin: "Thiếu chủ, cấp bậc của hắn vì sao tăng lên nhanh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Niết bàn trọng sinh, lại đến đỉnh cao, thân phận người này không đơn giản, cũng may hắn gặp được ta, bằng không cả đời sẽ tầm thường không làm được gì."

"Thật hâm mộ hắn, có thể gặp được ta!"

Đương nhiên, hắn lựa chọn trợ giúp Tần Mặc cũng không phải không có nguyên nhân, mới vừa rồi đỉnh đầu Tần Mặc xuất hiện một tin tức.

Thiên mệnh chân heo, tương lai có hi vọng.

Lần này tới đạo tràng Thiên Giới, đáp ứng Trần Phục Sinh giúp ông thu đồ đệ. Tần Mặc chính là một mầm non không tồi, một khi trưởng thành, sẽ vô cùng đáng sợ.

Không biết đã qua bao lâu.

Ánh sáng bạc và ánh lửa trên người Tần Mặc tiêu tán, một thân tu vi của hắn lại dừng ở Thần Hoàng cao nhất.

Đây thật đúng là cá chép vượt long môn.

Một khi gặp Trường Sinh sẽ làm cả đời, những lời này một chút cũng không đúng.

Hắn là vừa gặp Trường Sinh sẽ cất cánh mạnh mẽ.

Thử hỏi phạm là tu sĩ gặp phải Diệp Trường Sinh, hoặc là người chết, hoặc là tu vi tăng lên tăng dữ dội.

Lúc này.

Tần Mặc chậm rãi đứng lên, ánh mắt nóng rực rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bùm bùm một tiếng quỳ rạp trên mặt đất.

“Tần Mặc bái kiến sư phụ!”

“Còn không biết tôn tính đại danh của sư phụ!”

Diệp Trường Sinh nói: "Người không cần bái ta làm sư phụ, mau đi tham gia tỷ thí đi!"

Tần Mặc giật mình một chút: "Sư phụ có ân tái tạo với Tần Mặc, kính xin sư phụ nhận ta!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi tham gia tỷ thí, lấy lại tôn nghiêm thuộc về người. Nếu như người muốn gia nhập tông môn hoặc Học Viện, nhớ kỹ gia nhập Thư Viện Thiên Giới, ta ở nơi đó chờ người!"

Tần Mặc vội vàng gật đầu: "Tần Mặc hiểu rồi!"

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Diệp Thập Vạn khó hiểu: "Thiếu chủ, nếu hắn là một mầm non không tồi, vì sao không thu hắn làm đồ đệ?"

Chương 758: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Ta bận rộn như vậy, không có thời gian dạy hần, có người thích hợp hơn ta."

Diệp Thập Vạn gật đầu: "Chúng ta cũng tiến vào đạo tràng Thiên Giới sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, một ít bằng hữu cũ đến rồi, đã đến lúc đi gặp bọn họ rồi."

...

Đạo tràng Thiên Giới.

Vòng khiêu chiến đã bắt đầu.

Hết vòng lại một vòng tuyển chọn, mười đệ tử hàng đầu đã xuất hiện, đạt được vị trí thứ nhất chính là Tần gia Tần Vũ.

Vị trí thứ hai là Tiêu gia Tiêu Thần.

Hồng Thế Tiên xuất hiện trên lôi đài, giọng nói như sấm: "Nếu không còn ai ra tỷ thí, vòng khiêu chiến sẽ chấm dứt."

"Chờ một chút!" Một thanh âm truyền đến.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Tần Mặc. Giờ khắc này, Tần Mặc di chuyển đi về phía trước, chậm rãi đi lên lôi đài.

Ánh mắt Hồng Thế Tiên dừng ở trên người Tần Mặc: "Vòng khiêu chiến sắp kết thúc, người phải tham gia khiêu chiến, cơ hội chỉ có một lần, lựa chọn một người trong mười người bọn họ."

Lúc này.

Trên khán đài, người Tần gia bất ngờ đứng lên, ánh mắt đồng loạt dừng trên người Tần Mặc, từng người kinh hãi thất sắc.

Hắn... Sao lại ở đây?

Tần Mạc xuất hiện làm cho người Tần gia không cách nào tiếp nhận, bởi vì hắn cũng chỉ là một người trông ngựa của Tần gia, căn bản không có tư cách tham gia khiêu chiến.

Nhưng khi người Tần gia nhận thấy cấp bậc của Tần Mạc, càng thêm chấn động và khó tin.

Tần Mạc sinh ra chính là thiên tài, thế nhưng hắn cũng không phải là dòng chính của Tần gia, cuối cùng bị đoạt huyết mạch, trở thành phế nhân.

Mười mấy năm trôi qua hắn vẫn luôn là phế vật trong miệng những người ở Tần gia, ngược lại Tần Vũ đạt được huyết mạch của hắn, trở thành kiêu ngạo của người Tần gia.

Cũng trở thành người thứ nhất trong thế hệ trẻ của Tần gia.

Hiện tại đứng thứ nhất trong vòng khiêu chiến, sau đó nhất định sẽ gia nhập Học Viện Thiên Giới, tiền đồ là vô hạn.

Cả Tần gia cũng sẽ bởi vì Tần Vũ gia nhập Học Viện Thiên Giới mà nước lên thì thuyền lên.

Trên lôi đài.

Hồng Thế Tiên nhìn Tần Mạc, lại mở miệng: "Người muốn lựa chọn khiêu chiến vị nào?"

Tần Mạc trầm giọng nói: "Ta chọn... Tần Vũ!"

Dứt lời.

Một mảnh xôn xao.

Toàn bộ đạo tràng Thiên Giới trực tiếp sôi trào.

Tần Mạc lựa chọn đối thủ lại là người đứng thứ nhất vòng khiêu chiến - Tần Vũ?

Hồng Thế Tiên lắc đầu: "Người chắc chắn chứ?"

Hết sức hiển nhiên, lão ta cũng không coi trọng Tần Mạc.

Trong sân truyền ra âm thanh nghị luận, đều trào phúng Tần Mạc.

Tần Vũ là tu sĩ song thần thể, yêu nghiệt như vậy, ngàn năm khó gặp, Tần Mạc lấy cái gì để khiêu chiến?

Thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Tần Mạc làm ngơ với tiếng nghị luận trong sân, lại mở miệng nói: "Ta khiêu chiến Tần Vũ."

Hồng Thế Tiên nhìn Tần Vũ: "Người không có vấn đề chứ?"

Về mặt Tần Vũ kiên cường, hăng hái: "Muốn khiêu chiến ta, được, ta đáp ứng!"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, tỷ thí giữa chúng ta, nhất định phải là sinh tử chiến."

"Một trận chiến quyết định sống chết, chỉ có thể có một người còn sống từ lời đài đi xuống!"

Trên mặt Tần Mạc không có một chút tâm tình dao động: "Được, ta đáp ứng người!"

Mọi người không nghĩ tới sự tình lại phát triển đến trình độ như vậy.

Đơn thuần là vòng khiêu chiến, dĩ nhiên trở thành sinh tử chiến.

Hồng Thế Tiên nhìn về phía chín người khác: "Các người lui ra trước đi!"

Ngay sau đó lão ta cũng rời khỏi, trực tiếp giao lời đài giao cho hai người Tần Mạc.

Tần Vũ nhìn Tần Mạc: "Ta không biết người có tu vi như thế nào, nhưng người chỉ có thực lực Thần Hoàng cao nhất, đấu với ta, người quá ngây thơ rồi."

"Tần Mạc, người nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn không phải là người

của một thế giới, người nhất định bị ta giẫm ở dưới chân."

Tần Mạc nói: "Còn sống đi xuống lôi đài rồi nói sau!"

Ngay sau đó.

Hơi thở trên người hai người bắt đầu tăng vọt, Tần Vũ là song thân thể, thần hỏa cuồng bạo quanh quẩn trên người, sau lưng xuất hiện một thanh đao cổ màu đen.

"Tần Mạc, người bắt đầu biểu hiện đi!"

Tần Mạc Vân đạm phong khinh, bắt đầu thúc dục thần hỏa trong cơ thể.

Mọi người ngoài sân đều thất vọng lắc đầu, cấp bậc hai người có chênh lệch không nói, Tần Vũ chính là song thân thể, thử hỏi Tần Mạc lấy cái gì đánh một trận với hắn!

Đó là... Ngọn lửa gì!

Kiểm thể?

Hắn cũng là song thân thể!

Theo thần hỏa của Tần Mạc và đại bảo kiếm sau lưng xuất hiện, mọi người trong sân triệt để sôi trào.

Ngay cả vài trưởng lão của Học Viện Thiên Giới cũng đứng lên, bọn họ lộ vẻ vui mừng, trong mắt lóe ra vẻ mừng như điên.

Hai tu sĩ song thân thể, lần này Học Viện Thiên Giới có thể xem như bắt được.

Lại thêm Tiêu Thần, bọn họ sẽ có thu hoạch rất tốt.

Lúc này.

Người Tần gia đứng trên khán đài, ngây ra như phỗng, chấn động nói không nên lời.

Tần Mạc làm sao có thể là song thân thể, còn có một thân cấp bậc của hắn rốt cuộc là như thế nào?

Hắn cả ngày cho ngựa ăn, căn bản không có thời gian tu luyện, chẳng lẽ cho ngựa ăn có thể tăng thực lực?

Chương 759: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (3)

Gia chủ Tần gia ghé mắt nhìn về phía một lão giả: "Lão tổ, Vũ Nhi sẽ không có việc gì chứ?"

Tần Lâm Thương híp mắt, trầm giọng nói: "Yên tâm, Vũ Nhi sẽ không có nguy hiểm, song thần thể của hần phối hợp không chê vào đâu được, lại nắm giữ vũ kỹ cao cấp của Tần gia chúng ta, ngược lại Tần Mặc không có một thân cấp bậc, làm sao có thể đánh bại Vũ Nhi!"

"Hơn nữa, hần thấp hơn Vũ Nhi ba cấp bậc nhỏ, hai người căn bản khác nhau một trời một vực, người cần gì phải lo lắng?"

Gia chủ Thông gia gật gật đầu: "Xem ra là ta lo lắng nhiều, ta hần phải có lòng tin với Vũ Nhi mới đúng."

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, trên hư không, hai ánh sáng va chạm cùng một chỗ, ánh sáng vạn trượng, ngọn lửa đốt trời.

Thân ảnh Tần Vũ và Tần Mặc xuất hiện trong hư không, hai người đối chọi gay gắt, giống như mũi kim và cọng râu.

"Tần Mặc, ta vừa lúc thiếu một đạo thần hỏa, trong cơ thể người cũng không tệ, giết người, nó thuộc về ta."

Tần Mặc nói: "Vậy xem rốt cuộc là ai giết ai!"

Giờ khắc này.

Trên thân ảnh hần nổi lên cơn giận dữ ngập trời, sát ý sắc bén bén nhọn từ trong mắt bắn ra. Huyết mạch của Tần Vũ vốn là của mình, Tần gia mạnh mẽ tước đoạt, khiến hần trở thành phế nhân, gặp phải vô số khinh thường và trào phúng.

Hiện tại Tần Vũ còn muốn đoạt thần hỏa của hắn, quả thực là khinh người quá đáng.

“Tần Vũ, thu thập đi!”

Dứt lời, tóc dài của Tần Mặc bay lên, mắt sắp nứt ra, kiếm cổ sau lưng trong nháy mắt hóa thành trăm đạo.

Vù vù.

Vù vù.

Vạn đạo kiếm quang chỉ thẳng lên người Tần Vũ, mang theo thần hỏa hủy thiên diệt địa, một kích này thật sự là quá đáng sợ.

Tần Vũ biến sắc, thân ảnh bay ngược ra sau, không nghĩ tới Tần Mặc lại nắm giữ kiếm kỹ mạnh mẽ như vậy.

Ngoài trăm trượng, đao cổ sau lưng hắn và hỏa diễm dung hợp cùng một chỗ, lừng không tức giận chém xuống, nghênh đón kiếm quang bay tới.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh đao bóng kiếm tung hoành, ngọn lửa đầy trời bắn ra ngoài.

Một bóng người bay ngược ra sau, hung hăng ngã xuống lôi đài, ở dưới chân hắn xuất hiện từng dấu vết nổ tung.

Người này không phải ai khác, chính là Tần Mặc.

Tần Vũ lơ lửng trên không, hai mắt bế nhãn: “Tần Mặc, người chỉ có chút năng lực này, người căn bản không xứng làm đối thủ của ta!”

“Giao thần hỏa của người ra, ta có thể cho người toàn thân!”

Tần Mặc giơ tay lau vết máu trên khóe miệng, trầm giọng nói: “Muốn thần hỏa của ta, trừ phi ta chết.”

Dứt lời, hơi thở trên người hắn lần thứ hai tăng vọt, cả người nhìn qua có chút điên cuồng.

Trên hư không.

Diệp Thập Vạn nhìn xuống phía dưới: "Thiếu chủ, cấp bậc của bọn họ có chút chênh lệch, Tần Mặc sợ là đánh không lại đối phương!"

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ là chênh lệch ba cấp bậc nhỏ, nếu như hắn không cách nào đánh bại đối thủ, vậy hắn cũng sẽ không có bất kỳ giá trị bồi dưỡng nào."

Phía bên kia.

Khuôn mặt Diệp Mặc Tà trầm như nước, híp mắt đánh giá Tần Mặc: "Hòa thượng, kẻ có song thần thể này lại là thiên tài kiếm đạo, cho dù như thế nào cũng phải tranh thủ để hắn gia nhập tông môn."

Tàng Thất nói: "Mấy lão già của Học Viện Thiên Giới vẫn nhìn chằm chằm hắn, giống như là nhất định phải có."

Diệp Mặc Tư lại nói: "Đừng từ bỏ, không đến một khắc cuối cùng, chúng ta còn có hy vọng."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hai người vẫn như trước rơi vào trên người Tần Mặc, sắc mặt Diệp Mặc Tà đột nhiên thay đổi: "Đây là cái gì, thần thông kiếm đạo bản mệnh?"

Tàng Thất nói: "Hắn lại lĩnh ngộ thần thông bản mệnh, quả nhiên là một vị thiên tài không tồi."

Trên đài quan sát.

Đám người Học Viện Thiên Giới, lão tổ Tần gia chấn động không thôi, không thể tin nhìn Tần Mặc lại là yêu nghiệt lĩnh ngộ thần thông bản mệnh.

Một thần thông bản mệnh trong nháy mắt thu nhỏ khoảng cách giữa hắn ta và Tần Vũ, có thể nói thiên phú của Tần Mặc còn phải ở trên Tần Vũ.

Giờ khắc này.

Chấn động nhất chính là Tần Vũ.

Nhiều năm như vậy hắn ta được gia tộc chú trọng bồi dưỡng, tất cả tài nguyên dốc hết trên người hắn ta, mới làm cho hắn ta có thực lực như bây giờ.

Tần Mặc một mực ở trên chuồng ngựa, ngay cả thời gian tu luyện bình thường, công pháp, vũ kỹ cũng không có, hắn lại lĩnh ngộ ra bản mạng thần thông.

Không thể.

Điều này là hoàn toàn không thể!

Tần Vũ bị ý nghĩ của mình hoảng sợ, chẳng lẽ thiên phú của Tần Mặc thật sự ở trên hắn ta?

Không, ta mới là thiên tài đứng đầu của Tần gia!

Đáy lòng hắn ta gào thét.

Đạp không lướt nhanh, nghênh đón Tần Mặc trước mắt.

“Liệt Hỏa Trảm!”

“Đao Phá Cửu Tiêu!”

Hai công kích liên tiếp bay ra, ánh đao khủng bố chỉ thẳng lên người Tần Mặc, mắt người sau muốn nứt ra, tức giận không kiềm được: “Kiếm Vãn!”

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh sáng của Kiếm Vãn phá hủy nghiền nát, những nơi đi qua, ánh đao của Tần Vũ hóa thành bột mịn.

Bạch hồng như điện, máu tươi như trụ.

Thân ảnh Tần Vũ bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống trên lôi đài, trên

vai hăn ta xuất hiện một vết kiếm.

Chương 760: Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai? (4)

Máu tươi chảy dài.

Toàn bộ bả vai bị kiếm xuyên qua, máu thịt be bét, vô cùng thê thảm.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Thập Vạn, người có biết một kích thần thông bản mệnh cuối cùng của Tần Mặc là dựa vào cái gì phóng thích không?"

Diệp Thập Vạn lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói: "Thiếu chủ, chẳng lẽ không phải do mệnh mẽ thúc dục linh khí sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải, một kích cuối cùng hoàn toàn dựa vào hận ý trong nội tâm của hắc, cũng chỉ có hận ý thuần túy nhất, mới có thể xuất ra Kiếm Vãn."

Diệp Thập Vạn nói: "Là thù hận của hắc làm cho hắc trở nên mạnh mẽ, làm cho kiếm đạo của hắc không gì không phá. Cũng do thù hận của hắc mới để cho hắc đạt được chiến thắng trong trận tỷ thí này."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại chiến còn chưa kết thúc, cần thận có người gây bất lợi cho Tần Mặc!"

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ yên tâm, có ta ở đây, những người này không dám thương được hắc."

Giờ khắc này.

Tóc Tần Vũ dài như thác nước, bay múa lộn xộn, ánh mắt trở nên ngốc trẻ: "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ta làm sao có thể thua phế vật như người!" Tần Mặc lắc không bay xuống, xuất hiện trên lôi đài, ngọn lửa tức giận trong mắt biến mất: "Tần Vũ, cho dù Tần gia tước đoạt huyết mạch của ta cho người, người vẫn không chịu nổi một kích."

"Sau này đừng nói ta là phế vật nữa, người chính là bại tướng dưới tay ta, nếu ta là phế vật, vậy người là cái gì?"

Tần Vũ điên cuồng phẫn nộ nói: "Tần Mạc, ta muốn giết người!"

Sắc mặt Tần Mạc không gợn sóng, trường kiếm trong tay chỉ thẳng lên người Tần Vũ: "Bây giờ là ta giết người đi!"

Một bước.

Một bước.

Hắn đi xuống khỏi lôi đài, tới gần Tần Vũ.

Đúng lúc này.

Thân ảnh lão tổ Tần gia lẳng không bay xuống, trợn mắt nhìn: "Tần Mạc, người muốn làm gì, Tần Vũ chính là Thiếu chủ Tần gia."

"Thiếu chủ, chính bởi vì hắn là Thiếu chủ nên có thể tước đoạt tất cả của ta sao?" Tần Mạc đối chọi gay gắt với lão tổ Tần gia: "Sao bây giờ hắn bại, người lại chuẩn bị ra tay? Nhiều năm trôi qua như vậy, người Tần gia vẫn hèn hạ vô sỉ như trước."

Xôn xao.

Một mảnh xôn xao.

Gia tộc đến tham gia tỷ thí đều ném ánh mắt khinh bỉ về phía Tần gia.

Kỳ thật, mỗi gia tộc đều sẽ xảy ra loại chuyện này, có điều chuyện xấu của Tần gia bị Tần Mạc nói ra.

Lão tổ Tần gia hối hận thì đã muộn, ngày đó hắn là nên giết Tần Mạc.

"Tần Mạc, người đừng nói lung tung, lại dám bôi nhọ Tần gia, lão phu sẽ đánh chết người tại chỗ này."

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt lão tổ Tần gia, người tới không phải ai khác, chính là trưởng lão của Học Viện Thiên Giới.

Diệp Mạc Tà thấy lão giả của Học Viện Thiên Giới ra tay, thân ảnh chợt lóe, cũng xuất hiện trên lôi đài.

Học Viện Thiên Giới Lãnh Kinh Không liếc mắt nhìn Diệp Mạc Tà: "Lão tổ Tần gia, Tần gia các người có hai thiên tài tuyệt thế, thật sự là một chuyện đáng mừng. Học Viện Thiên Giới có hai danh ngạch, chính là hai người bọn họ."

Diệp Mạc Tà nói: "Các hạ vẫn là chờ một chút, Tần Mạc có thể gia nhập Học Viện Thiên Giới hay không, vẫn là một ẩn số."

Lãnh Kinh Không nói: "Người là ai, có tư cách gì nói chuyện với lão phu."

Diệp Mạc Tà nói: "Ta là Tông chủ Thiên Tú Tông. Tần Mạc, chỉ cần người gia nhập Thiên Tú Tông, có thể đạt được tài nguyên kiếm đạo tốt nhất."

Lãnh Kinh Không khinh thường: "Thiên Tú Tông, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, hiện tại thật sự là tông môn không ra gì cũng dám đến đạo tràng Thiên Giới thu đệ tử."

"Tần Mạc, Học Viện Thiên Giới mạnh mẽ, người hẳn là như sấm bên tai. Chỉ cần gia nhập Học Viện, người sẽ đạt được tài nguyên vô cùng to lớn, Học Viện đã từng có tứ đại kiếm tu, uy danh của bọn họ đã vang khắp chín giới."

"Ta sẽ không gia nhập Học Viện Thiên Giới!" Tần Mạc nhìn Lãnh Kinh Không, theo đó khom người về phía Diệp Mạc Tà: "Cám ơn Tông chủ Thiên Tú Tông, ta đã có tông môn gia nhập rồi."

Diệp Mạc Tà nói: "Không biết thế lực người gia nhập là..."

Tần Mạc nói: "Ta gia nhập Thư Viện Thiên Giới!"

Một câu chấn động, mọi người kinh ngạc.

Tần Mạc có phải là ngốc hay không?

Từ chốn cảnh ô liu của Học Viện Thiên Giới, lại gia nhập Thư Viện Thiên Giới.

Người đời ai mà không biết Thư Viện Thiên Giới xuống dốc mấy ngàn năm, ngay cả chỗ ngồi của bọn họ cũng không có một ai.

Lãnh Kinh Không nói: "Tần Mặc, lão phu thấy người có thiên tư không tệ, mới cho người một danh ngạch vào Học Viện, người lại không biết tốt xấu gì gia nhập Thư Viện Thiên Giới."

"Người cũng không nhìn xem, Thư Viện Thiên Giới có ai tới không?"

"Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai?"

"Ai nói Thư Viện Thiên Giới không có ai?"

Hai giọng nói từ cửu thiên hạ xuống, mọi người ngẩng đầu nhìn trời, theo tiếng nhìn qua...

Đạo tràng Thiên Giới.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên hư không, đúng lúc này, ba bóng người lẳng không bay xuống...

Chương 761: Nếu có lần sau nữa, người sẽ không có

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh, Diệp Thập Vạn, còn có Trần Phục Sinh.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn lại: "Lão đầu, người cũng tới rồi!"

Trần Phục Sinh nói: "Có đệ tử ưu tú như vậy, lão phu đương nhiên sẽ tới."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão già này rất xấu, chủ yếu còn rất vô sỉ.

Ngay sau đó.

Dưới sự chú ý của vạn người, ba người xuất hiện trên lôi đài.

Rất nhiều người trong sân sôi trào.

Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong kích động nói không nên lời, ánh mắt bọn họ vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh.

Bốn năm, cuối cùng họ cũng gặp nhau.

Bốn năm rồi, hắn vẫn phong tao như vậy.

Ánh mắt Lãnh Kinh Không dừng trên người Trần Phục Sinh và Diệp Trường Sinh: "Các người là người của Thư Viện Thiên Giới."

Trần Phục Sinh liếc mắt nhìn Lãnh Kinh Không: "Người yếu như vậy, làm sao có thể quen biết ta, trở về để Lâm An Bình đến. Nếu hắn ngã xuống, vậy ta cũng không quen nhiều người của Học Viện Thiên Giới các người."

Sắc mặt Lãnh Kinh Không biến đổi: "Lão đầu, chú ý thái độ nói chuyện của người."

Phanh.

Tiếng đập truyền ra, thân ảnh Lãnh Kinh Không trực tiếp bay ra ngoài, hung hăng ngã xuống mặt đất.

Trần Phục Sinh nói: "Ta nói chuyện, còn cần người dạy sao?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu có lần sau, người sẽ không có!"

Sau đó.

Hắn đi tới bên người Tần Mặc, đi quanh hắn một vòng: "Người trẻ tuổi, người thật sự rất có ánh mắt, chỉ cần gia nhập Thư Viện Thiên Giới, lão phu cam đoan không tới vài năm, người có thể danh chấn chín giới."

"Về phần những rác rưởi như Học Viện Thiên Giới, nhất định sẽ bị người giẫm ở dưới chân. Trong nháy mắt khi lão phu nhìn thấy người, đã giúp người lập ra kế hoạch tu luyện tốt, chỉ cần người dựa theo kế hoạch của lão phu..."

Ngay lúc Trần Phục Sinh lải nhải không ngớt, Tần Mặc lễ phép nở nụ cười, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, bịch một tiếng quỳ xuống đất: "Tần Mặc bái kiến sư phụ!"

Trần Phục Sinh: "..."

Làm sao có thể như vậy, chẳng lẽ không phải là Tần Mặc kích động bái hắn làm thầy chứ?

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Tần Mặc đứng dậy: "Người đứng lên trước, ta đã nói không làm sư phụ người. Nếu người đã lựa chọn gia nhập Thư Viện Thiên Giới, về sau Trần lão đầu chính là sư phụ của người, hắn vô cùng vô cùng mạnh mẽ."

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử, trước kia các người đã gặp nhau sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vừa rồi chúng ta gặp qua một lần, sau đó ta giúp hắn khôi phục tu vi, để cho hắn đến tham gia tỷ thí."

Trần Phục Sinh nói: "Đơn giản như vậy?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đơn giản như vậy!"

Trần Phục Sinh xoay người, âm ỉ nói: "Hắn là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, tất cả mọi người đều nghe được lời của hắn chứ?"

"Trước trận đấu, hắn mới giúp Tần tiểu tử khôi phục thực lực, các người còn chờ cái gì nữa?"

"Muốn trở nên mạnh mẽ, hãy nhanh chóng gia nhập Thư Viện Thiên Giới."

"Muốn nổi danh, hãy nhanh chóng gia nhập Thư Viện Thiên Giới."

"Lão phu cam đoan với các người, chỉ cần gia nhập Thư Viện Thiên Giới, các người sẽ không chịu thiệt, sẽ không bị lừa."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão đầu này thật mẹ nó là một nhân tài.

Lúc này.

Trưởng lão của Học Viện Thiên Giới xuất hiện, đầu tiên là đỡ Lãnh Kinh Không dậy, tiếp theo ánh mắt mọi người rơi vào trên người Trần Phục Sinh và Diệp Trường Sinh.

Một người mở miệng nói: "Các hạ chưa ngủ cũng quá bá đạo, ra tay đã thương người của Học Viện Thiên Giới ta, các hạ chẳng lẽ muốn khai chiến với Học Viện Thiên Giới?"

Trần Phục Sinh nói: "Khai chiến, người trở về hỏi Lâm An Bình một chút, xem hắn có dám hay không? Hôm nay là ngày đạo đài Thiên Giới thu đệ tử, lão phu không muốn ra tay, mọi người vẫn là dựa vào bản lĩnh thu đệ tử đi!"

"Ai nguyện ý gia nhập Thư Viện Thiên Giới, lập tức đi tới bên cạnh lão phu, cơ hội chỉ có một lần."

Đệ tử tiến vào mười vị trí đầu của cuộc tranh tài, ngoại trừ Tần Vũ

ra, chín người khác nhau nhao nhao xuất hiện bên cạnh Trần Phục Sinh.

"Đệ tử Tiêu Thần, nguyện ý gia nhập Thư Viện Thiên Giới."

"Đệ tử Vũ Đại Lang, nguyện ý gia nhập Thư Viện Thiên Giới."

"Đệ tử..."

Trần Phục Sinh cười nói: "Tốt, tốt, tốt, các người là những đứa trẻ tốt, có ánh mắt. Sau hôm nay, các người nhất định sẽ tỏa sáng ở Thư Viện Thiên Giới."

Nói tới đây, ông nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp Viện trưởng, không có chuyện gì thì chúng ta có thể rời đi hay không?"

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, di chuyển đi tới bên cạnh Diệp Mạc Tà: "Huynh trưởng, bốn năm không gặp, các huynh có khỏe không?"

Diệp Mạc Tà nói: "Rất tốt."

Dứt lời, đám người Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái, nói: "Gặp qua Diệp huynh!"

"Gặp qua Thiểu chủ!"

Diệp Trường Sinh vội vàng giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy: "Tu vi của các người tiến bộ không ít, ngày đó Vân tiên bối không có mang các người gia nhập Học Viện Thiên Giới sao?"

Chương 762: Giữa các người có chuyện xưa

Tàng Thất nói: "Học Viện Thiên Giới cái gì, người ta ghét bỏ thân phận của chúng ta, từ chối chúng ta gia nhập."

"Trong cơn tức giận, chúng ta thành lập Thiên Tú Tông ở Thiên Giới Độ Nhị."

Diệp Trường Sinh nói: "Không gia nhập cũng tốt, hiện tại ta là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, về sau các người hãy đến Thư Viện đi!"

"Đúng rồi, tình huống Diệp phủ như thế nào?"

Diệp Mạc Tà nói: "Trường sinh, Diệp phủ có lão tổ và phụ thân trấn thủ, một chút vấn đề cũng không có."

"Vậy thì tốt rồi, chúng ta về Thư Viện Thiên Giới trước đi!" Diệp Trường Sinh gật đầu, nhìn về phía Trần Phục Sinh: "Dẫn đường đi!"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, tỷ thí của Tần Mạc còn chưa kết thúc, chúng ta trước không vội rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiếu chút nữa đã quên, bọn họ là sinh tử chiến!"

Tần Mạc nghe tiếng, rút kiếm đi về phía Tần Vũ.

Đạo tràng Thiên Giới.

Đám người Diệp Trường Sinh, Trần Phục Sinh ngạo nghễ đứng trên lôi đài, chỉ thấy Tần Mạc rút kiếm đi về phía Tần Vũ.

Lão tổ Tần gia thấy Tần Mạc đằng đằng sát khí đi tới, thân ảnh chợt lóe, chắn ở trước mặt Tần Mạc, thanh âm lạnh lùng nói: "Tần Mạc, người dám giết người?"

Tần Mạc nói: "Sinh tử chiến, không chết không thôi!"

Lão tổ Tần gia nói: "Tần Mạc, Vũ Nhi đã thất bại, việc này cứ như vậy chấm dứt, bằng không đừng để lão phu ra tay."

Kỳ thật, lão tổ Tần gia muốn buông lời tàn nhẫn, nhưng lời nói đến bên miệng vẫn bị lão ta nuốt trở về.

Nếu không phải kiêng kỵ đám người Trần Phục Sinh, lão ta đã ra tay chém giết Tần Mạc từ lâu.

Phanh.

Một tiếng va chạm truyền ra, lão tổ Tần gia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Thân ảnh của lão ta giống như điều đứt dây, hung hăng ngã xuống mặt đất, cả người bị choáng ngợp.

Là ai ra tay, lão ta cũng không biết.

Nâng tay lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh.

Trần Phục Sinh trầm giọng nói: "Đệ tử ta giết người, còn cần hỏi người sao?"

Sắc mặt lão tổ Tần gia cực kỳ khó coi, nhưng Trần Phục Sinh trước mặt, lão ta có một loại cảm giác vô lực, đối phương quá mạnh.

Căn bản không phải lão ta có thể trêu chọc.

Ngay sau đó.

Lão tổ Tần gia nhìn về phía các trưởng lão của Học Viện Thiên Giới: "Chư vị trưởng lão, Tần Vũ nguyện ý gia nhập Học Viện Thiên Giới."

Các trưởng lão Học Viện Thiên Giới rơi vào khó xử, thiên tư của Tần Vũ mặc dù hơi kém Tần Mạc, nhưng mang về Học Viện bồi dưỡng một thời gian, khẳng định phải vượt qua Tần Mạc.

Bởi vì bọn họ tin chắc rằng, Học Viện Thiên Giới có thực lực như

vậy.

Nhưng có đám người Trần Phục Sinh ở đây, bọn họ thật sự rất khó xử.

Muốn mang Tần Vũ đi, tất yếu phải đánh một trận với Trần Phục Sinh, đối phương gọi thẳng tên lão Viện trưởng, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Không phải người mà họ có thể trêu chọc.

Trần Phục Sinh nghe thấy tiếng, lạnh nhạt cười: "Ta xem ai dám động!"

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, thầm nghĩ, lão đầu này đủ bá đạo.

Lúc này.

Lãnh Kinh Không truyền âm nói: "Vũ trưởng lão, người dẫn Tần Vũ rời đi, máy người chúng ta ngăn hãm lại!"

Dứt lời, thân ảnh Vũ Phá Khiếu chợt lóe, vọt tới phía Tần Vũ, nắm lấy bả vai hắn ta, hai người bay lên trời.

Đúng lúc này.

Vũ Phá Khiếu biến sắc, lão ta phát hiện không cách nào di động, giống như có một tòa núi tiên nghiến ép trên người mình.

Cổ thần lực này rất mạnh, giống như một bàn tay to nắm trên cổ lão ta, hô hấp đều trở nên khấn trương, tim lúc nào cũng có thể ngừng đập.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao lão ta không thể động đây?

Lãnh Kinh Không quay đầu nhìn lại, phát hiện hai người ở trên không trung không nhúc nhích: "Thật là trọng lực áp chế đáng sợ, xem ra chúng ta không bảo vệ được Tần Vũ."

Một tên trưởng lão nói: "Tư chất của Tần Vũ tuy tốt, nhưng không thể bởi vì hần mà để cho chúng ta chôn ở đây."

"Lãnh trưởng lão, chúng ta nên rời khỏi nơi này trước đi!"

Lãnh Kinh Không gật đầu: "Học Viện Thiên Giới chúng ta từ bỏ thu Tần Vũ làm đệ tử!"

Lão tổ Tần gia: "..."

Dứt lời.

Trọng lực áp chế trên hư không biến mất, Vũ Phá Khiếu tiện tay vung lên, Tần Vũ lại trở lại mặt đất.

Thân ảnh mọi người Học Viện Thiên Giới bay lên trời, biến mất ở trên bầu trời đạo tràng Thiên Giới.

Sắc mặt Tần Vũ xám như tro tàn, kịch bản này phát triển hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hắn ta. Vốn tưởng rằng mình đạt được vị trí thứ nhất trong tỉ thí có thể thành công gia nhập Học Viện Thiên Giới, từ nay về sau đi lên đỉnh cao cuộc đời.

Tuyệt đối không nghĩ tới kết cục lại là như vậy, khiến cho mạng sống của hắn ta treo trên sợi tóc.

Tần Vũ vội vàng tiến lên: "Tổ gia gia, cứu ta!"

Về mặt lão tổ Tần gia cực kỳ khó coi, lão ta đã không thể chi phối thế cục trước mắt, ngay cả Học Viện Thiên Giới cũng kiêng kỵ mấy người trước mắt, lão ta nên làm cái gì bây giờ?

Chương 763: Giữa các người có chuyện xưa (2)

Trần Phục Sinh nói: "Tần Mặc, mau động thủ, chúng ta còn vội vàng!"

Thân ảnh Tần Mặc chợt lóe, một kiếm đánh ra, xuyên qua trên người Tần Vũ, lão tổ Tần gia chặn trước mặt Tần Vũ, vô hình trung có một cỗ lực lượng truyền đến, trực tiếp hất bay lão ta ra ngoài.

Xuy.

Kiếm như trường hồng, chui vào trong cơ thể Tần Vũ, hắn ta không cam lòng nhìn Tần Mặc, giơ tay lên nắm trường kiếm xuyên qua: "Muốn chết, mọi người cùng nhau đi!"

Ngay sau đó.

Thần hỏa trên người hắn bắt đầu sôi trào, linh khí điên cuồng tăng vọt, Trần Phục Sinh nói: "Hắn muốn tự bạo!"

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh ông chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh, trực tiếp mang Tần Mặc đi.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn sương máu bay tán loạn khắp bầu trời, Tần Vũ, tốt.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, hiện tại có thể xuất phát rồi chứ?"

Trần Phục Sinh gật đầu: "Đi thôi, ta dẫn các người đến Thư Viện Thiên Giới."

Bá.

Tiên tay vung lên, một con thuyền cổ xuất hiện trên hư không:
"Tất cả lên đi!"

Mọi người nhao nhao leo lên thuyền cổ, Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh ngạo nghễ đứng trên boong tàu, người sau nói: "Diệp tiểu tử, Thư Viện Thiên Giới ở Thiên Giới Đệ Cửu, hiện tại thực lực bọn họ quá yếu, chúng ta vẫn nên ở lại Thiên Giới Đệ Nhị trước đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, người đến từ Thiên Giới Đệ Cửu sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Nơi nào cũng có từng lớp sóng, ta đã ở lại Thiên Giới Đệ Cửu, không có ý nghĩa gì, đến Thiên Giới Đệ Nhị."

Về mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nghi ngờ: "Thật sự là như vậy?"

Trần Phục Sinh nói: "Người không tin ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Bí mật trên người người quá nhiều, ta không hỏi tới, nhưng người cũng đừng hồ ta."

Trần Phục Sinh nói: "Ta có thể có bí mật gì, chính là một lão già xấu."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không muốn nói, ta không cưỡng cầu, chúng ta hiện tại đi đâu?"

Trần Phục Sinh cười nói: "Đương nhiên là mang đệ tử về Thư Viện Thiên Giới, đây chính là một nơi tốt, có núi có nước, có rừng có cây!"

Diệp Trường Sinh rời khỏi boong thuyền, đi tới bên người Diệp Mạc Tà: "Huynh trưởng, Thiên Tú Tông có đệ tử không?"

Diệp Mạc Tà nói: "Côn Lôn và Ly Lạc ở tông môn, mặt khác, bốn người Kiếm Vô Ý đi ra ngoài lịch lãm."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ sau khi đến Thư Viện Thiên Giới, huynh trưởng trở về tông môn một chuyến, để cho bọn họ đều đến Thư Viện đi!"

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Trường Sinh, người làm sao thành Viện trưởng của Thư Viện Thiên Giới?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Trần Phục Sinh: "Lão đầu kia vẫn cầu ta, cầu ta, không tiện từ chối nên đáp ứng."

Tàng Thất phụ họa: "Diệp huynh, người rất xấu, vừa trở về đã tranh giành đệ tử với chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, bốn năm nay thực lực tăng lên không ít, có muốn cùng nhau luận bàn hay không."

Tàng Thất vội vàng nói: "Luận bàn là không thể luận bàn, vĩnh viễn cũng không đánh với người!"

Đang di chuyển về phía trước.

Thuyền cổ đột nhiên dừng lại.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được uy áp khủng bố trong hư không rơi xuống, đi tới bên người Trần Phục Sinh: "Lão Trần, tình huống gì."

Trần Phục Sinh nói: "Có ít bằng hữu tới, cũng không biết là tới vì người, hay là tới vì ta."

Dứt lời.

Từng bóng người lẳng không bay xuống, uy áp ngập trời bao phủ trên thuyền cổ, ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người mọi người xẹt qua: "Lão Trần, những người này ta không biết, bọn họ hẳn là tới vì người."

Trần Phục Sinh lắc đầu, cười khổ nói: "Lão phu khiêm tốn thành như vậy, bọn họ vẫn hùng hổ bức người. Ta có thể là quá khiêm tốn, không có cá tính, bọn họ mới có thể khi dễ ta như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, bọn họ là ai, thực lực cũng không kém!"

Trần Phục Sinh nói: "Bọn họ là người của Tinh Thần Cung."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra giữa các người có chuyện xưa!"

Thuyền cổ lơ lửng trên không.

Trần Phục Sinh đứng ngay ngắn trên boong thuyền: "Có thể có chuyện gì, chính là thật lâu thật lâu trước kia, không cần thận tiến vào tổ địa của bọn họ một lần."

"Ta cũng không lấy cái gì, đã bị đuổi giết gần ngàn năm!"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Khá lắm, cái gì cũng không lấy đã bị đuổi giết ngàn năm, lời này nói ra ai sẽ tin?"

Hắn hoài nghi lão Trần chẳng những lấy, khẳng định còn lấy chỉ bảo của Tinh Thần Cung đi.

Trần Phục Sinh bước ra một bước, ánh mắt xẹt qua mọi người trước mắt: "Các người không khác lắm, Thần cách Tinh Thần thật sự không ở trên người ta, các người hẳn là trở về hỏi Cô Thượng Khanh một chút."

"Nói đến thế thôi, ta không muốn giải thích quá nhiều nữa, muốn đánh, các người đều phải chết!"

Lão giả Tinh Thần Cung Mộc Lâm Uyên nói: "Trần Phục Sinh, năm đó không chỉ có Thần cách Tinh Thần, còn có hai khối Thần cốt, người dám nói người không lấy sao?"

Sắc mặt Trần Phục Sinh trầm xuống: "Thả chó má mẹ người, hai khối Thần cốt là thù lao mà Tinh Thần Cung các người cầu ta ra tay, sao lại muốn lấy về?"

"Ta có phải là cho các người mặt mũi hay không."

Chương 764: Hẳn thật sự có thể?

Trong lúc nói chuyện, đạo văn màu xanh trên người ông xuất hiện, sóng khí quanh quần giống như sóng biển, giờ tay lên đề một chưởng xuống.

"Lão phu tung hoành nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người mặt dày vô sỉ như Tinh Thần Cung các người."

"Năm đó lúc cầu ta, các người như chó vẫy đuôi mừng chủ, hiện tại lại ngược lại cắn ta một cái."

"Có tin hay không, lão tử mất hứng, đi tiêu diệt Tinh Thần Cung các người."

Oanh.

Oanh.

Bàn tay lớn rơi xuống, tiếng nổ vang lên.

Mọi người Tinh Thần Cung bay ngược ra ngoài, cả đám miệng phun ra máu tươi, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh nhìn Trần Phục Sinh, thầm nghĩ, lão già này mạnh có chút thái quá, một kích đánh bại trăm Cổ Thần chỉ trong chớp mắt, trong đó Mục Lâm Uyên còn là một cường giả Tổ Thần.

Trên người ông còn có đạo văn thuộc tính thủy, không đơn giản!

Ngay từ đầu Diệp Trường Sinh đã nhìn không thấu Trần Phục Sinh, biết ông rất mạnh mẽ, nhưng cực hạn của ông rốt cuộc là trình độ nào?

Mục Lâm Uyên mạnh mẽ ổn định thân ảnh, trầm giọng nói: "Trần Phục Sinh, bao nhiêu thế lực chín giới đều đang chờ người hiện thân, đừng tưởng rằng có chút thế lực thì người không sợ hãi, chúng ta nhìn xem."

Trần Phục Sinh nói: "Đi đi, lúc này đây lão tử tuyệt đối sẽ không rời đi, ai muốn giết ta, cứ để cho bọn họ đến đây!"

"Ta phụng bồi đến cùng!"

Mục Lâm Uyên giận dữ phất ống tay áo, xoay người biến mất trên hư không.

Trần Phục Sinh nói: "Xem ra là ta quá thiện lương, để cho các người khi dễ như vậy, lão tử sau này cũng phải làm người xấu."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, quá khứ của người rất phức tạp, đường đường là một Viện trưởng Thư Viện, sao lại đáng thương như vậy?"

Trần Phục Sinh nói: "Không đề cập tới chuyện trong quá khứ, chúng ta hưởng thụ cuộc sống sau này."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy người có bao nhiêu kẻ địch, nói ra, chúng ta chuẩn bị trước."

Trần Phục Sinh nói: "Chuẩn bị cái gì, lo lắng lão tử không giết được bọn họ sao?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Người không biết xấu hổ nói ta, theo lão phu biết, kẻ địch của người còn nhiều hơn ta."

"Cho nên không cần lo lắng, ta sẽ không để người chịu thiệt."

Diệp Trường Sinh nói: "Như vậy cũng rất tốt, để cho chúng ta cùng nhau làm cho chín giới náo nhiệt hẳn lên."

Trần Phục Sinh gật đầu: "Được, lão phu thích nhất là náo nhiệt, chúng ta về Thư Viện trước."

...

Thiên Giới Đệ Tam.

Tạo Hóa Môn.

Trên Thiên Cung.

Bóng dáng xinh đẹp của Ngọc Linh Quân xuất hiện, tựa như tiên tử lẳng không bay xuống, di chuyển đi vào trong Thiên Cung.

Bên ngoài Thiên Cung.

Nàng ta khom người một cái, bái nói: "Môn chủ, tra được tin tức của Diệp Trường Sinh, thời gian qua tám năm, hắc lại xuất hiện."

"Nơi nào!" Một thanh âm hùng hồn truyền ra từ trong Thiên Cung.

Ngọc Linh Quân lại nói: "Thiên Giới Đệ Nhị, hắc và Trần Phục Sinh ở cùng một chỗ ở Thư Viện Thiên Giới."

Thiên Môn mở ra, Tiêu Thủy Hàn từ trong đó đi ra: "Diệp Trường Sinh làm sao có thể ở cùng một chỗ với lão già kia?"

Ngọc Linh Quân nói: "Hồi Môn chủ, Diệp Trường Sinh đã là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới."

Tiêu Thủy Hàn híp mắt: "Xem ra quan hệ của bọn họ không tầm thường, có Trần Phục Sinh, muốn bắt được Diệp Trường Sinh là không dễ dàng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có tin tức của Diệp Chiến Thiên không?"

Ngọc Linh Quân lắc đầu: "Một trận chiến ở Ngự Hương Các năm đó, bản thể của Diệp Chiến Thiên bị thương nặng, vì không liên lụy đến Ngự Hương Các, một mình hắc đã chạy trốn."

"Lúc người của chúng ta đuổi theo, hắc lại biến mất không thấy đâu, có thể khẳng định là... Hắc không trở lại Hỗn Loạn Tinh Không."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Môn chủ, ta hoài nghi Diệp Chiến Thiên bị Thần Hồn Tông bắt đi. Năm đó ở nơi Diệp Chiến Thiên biến mất có hơi thở của cường giả Thần Hồn Tông, hơn nữa không đến một năm, cường giả Thần Hồn Tông đã xuất hiện ở Hỗn Loạn Tinh Không."

Về mặt Tiêu Thủy Hàn đột nhiên biến đổi: " Thiên Giới Đệ Cửu, Thần Hồn Tông? Xem ra Diệp Tu Duyên cũng trở thành mục tiêu của bọn họ."

"Sự tình liên quan trọng đại, ta muốn đi Tọa Hóa Thần Cung một chuyến, người tiếp tục chú ý hướng đi của Diệp Trường Sinh, mặt khác biết rõ ràng cấp bậc hiện tại của hắn là gì."

Ngọc Linh Quân nói: "Môn chủ, Diệp Trường Sinh hẳn là đã bước vào Tổ Thần, thiên tư của hắn phải ở trên Diệp Tu Duyên và Diệp Chiến Thiên."

Tiêu Thủy Hàn cảm thấy hoảng sợ: "Được rồi, người đi đi, hết thảy chờ tin tức của ta, không cần đánh rắn động cỏ."

Ngọc Linh Quân khom người một cái, hóa thành một luồng tàn ảnh, biến mất trên Thiên Cung.

Trong khi đó.

Ngự Hương Các.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại xuất hiện, quần áo màu tím làm cho nàng ung dung hoa quý, phác họa ra đường cong tuyệt vời.

Eo liễu mảnh khảnh, dáng người uyển chuyển.

Từng bước từng bước đi về phía trước, tựa như nữ hoàng tuyệt thế, bề ngễ chúng sinh.

Chương 765: Hẳn thật sự có thể? (2)

Nữ nhân này không phải người khác, chính là Các chủ Ngự Hương Các Hoàng Phủ Phi.

Một nữ tử khom người một cái: "Bẩm Các chủ, đã có tin tức con trai của Diệp tiên sinh."

Hoàng Phủ Phi nói: "Diệp Trường Sinh? Hẳn đang ở đâu!"

Nữ tử lại nói: "Hồi Các chủ, Diệp Trường Sinh ở Thiên Giới Đệ Nhị, hẳn ở cùng một chỗ với tên bại hoại chín giới Trần Phục Sinh."

Hoàng Phủ Phi khẽ nhăn mày, trong ánh mắt lóe ra vẻ hồ nghi: "Diệp Trường Sinh làm sao lại ở cùng một chỗ với hẳn?"

Nữ tử bái nói: "Thuộc hạ không biết!"

Hoàng Phủ Phi lại nói: "Phái Lạc Hi Hi đi Thiên Giới Đệ Nhị, để cho nàng mang Diệp Trường Sinh đến."

Nữ tử nói: "Các chủ, để cho một mình Hi Hi tới đó?"

Hoàng Phủ Phi gật đầu: "Để cho một mình nàng đi. Đúng rồi, tình huống ở Tào Hóa Môn như thế nào?"

Nữ tử lại nói: "Nhiều năm như vậy, Tào Hóa Môn vẫn một mực tìm kiếm tung tích của Diệp tiên sinh, bọn họ hẳn là đã nắm giữ được, hơn nữa Ngọc Linh Quân dẫn người điều tra Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Các chủ, kẻ địch của Diệp Trường Sinh hình như rất nhiều, hẳn mới xuất hiện ở Thiên Giới Đệ Nhị, Thiên Giới Đệ Tam, Tứ đều bắt đầu chú ý hẳn."

Hoàng Phủ Phi nói: "Vì sao lại như vậy, người này có gì khác biệt?"

Nữ tử nói: "Hồi Các Chủ, người này có được tu vi Tổ Thần, hiện

tại còn trở thành Viện trưởng của Thư Viện Thiên Giới.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Phi khẽ thay đổi: "Hắn như thế nào lại lẫn lộn cùng một chỗ với lão đầu tử Trần Phục Sinh, thật sự là phiền toái.”

“Trước tìm hắn trở về, chuyện còn lại, giao cho ta đi làm!”

Nữ tử khom người một cái, rời khỏi Ngự Hương Các, Hoàng Phủ Phi khẽ thở dài một tiếng: "Chiến Thiên, người có tốt không? Hắn thật sự có thể sao?”

...

Trong Hạo Thiên Thần Cung.

Một phòng đá mở ra.

Một bóng dáng xinh đẹp đi ra, người này không phải là ai khác, chính là Hạ Lan Vận.

Bốn năm trước, nàng ta phụng mệnh đi tới Thiên Giới Đệ Nhất bắt Diệp Trường Sinh trở về hối tội, không nghĩ tới cuối cùng phân thân bị hủy.

Khiến cho thực lực của nàng ta giảm xuống ngàn trượng, bế quan trong thời gian bốn năm, tu vi lần thứ hai khôi phục đến đỉnh cao.

Nhưng nhiệm vụ năm đó không hoàn thành, nàng ta còn muốn tiếp tục.

Bá.

Thân ảnh Hạ Lan Vận chợt lóe, biến mất ở ngoài phòng đá, lúc xuất hiện lại, bay xuống bên ngoài đại điện Hạo Thiên Thần Cung.

“Hạ Lan Vận cầu kiến Cung chủ!”

Một nam tử nói: "Lăng Thiên tiên tử chờ một chút.”

“Để cho nàng vào đi!” Một giọng nói truyền ra từ trong đại điện, nam tử khom người một cái, ý bảo Hạ Lan Vận tiến vào đại điện.

Trong điện.

Trung niên nam tử ngồi ngay ngắn ở vị trí trên, phong tuấn lỗi lạc, trên thân ảnh tản ra uy áp cường đại.

Hạ Lan Vận khom người một cái: "Bái kiến Cung chủ."

Đường Hùng gật đầu: "Xuất quan."

Hạ Lan Vận lại nói: "Cung chủ, bốn năm trước là thuộc hạ làm việc bất lợi, thuộc hạ xin đi giết giặc lần nữa, đi bắt Diệp Trường Sinh."

Đường Hùng nói: "Diệp Trường Sinh, lại là Diệp Trường Sinh, mấy năm gần đây tên mà ta nghe được nhiều nhất chính là hắn."

"Một gã tu sĩ hạ giới lại vang danh chín giới, hưởng hồ hắn còn chưa thật sự bước vào chín giới."

Hạ Lan Vận vội vàng nói: "Cung chủ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Đường Hùng lại nói: "Người đã nghe tên của bạch y Kiếm Thần Diệp Chiến Thiên đi."

Hạ Lan Vận gật đầu: "Diệp Chiến Thiên không phải bước vào Hỗn Loạn Tinh Không với Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên sao? Bọn họ có quan hệ gì với Diệp Trường Sinh?"

Đường Hùng nói: "Bọn họ đều họ Diệp, Diệp Chiến Thiên là phụ thân của Diệp Trường Sinh."

Hạ Lan Vận: "..."

Khó trách trình độ kiếm đạo của Diệp Trường Sinh kinh khủng như vậy.

Đường Hùng tiếp tục nói: "Tạo Hóa Môn, Bất Tử Môn, Liên Minh Kiếm Đạo đều đang tìm Diệp Trường Sinh. Có điều, ta vừa mới nhận được tin tức, hắn hiện tại ở cùng một chỗ với Trần Phục Sinh, hơn nữa trở thành Viện trưởng mới của Thư Viện Thiên Giới."

Hạ Lan Vận khiếp sợ không thôi: "Tên bại hoại chín giới, Trần Phục Sinh? Làm thế nào hai người họ có thể ở cùng một chỗ, hai người hoàn toàn chưa gặp nhau."

Đường Hùng chậm rãi đứng dậy, tiếp tục nói: "Các thế lực đều đang nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, chúng ta án binh bất động."

"Mặt khác, Học Viện Thiên Giới và Liên Minh Thiên Giới khẳng định cũng sẽ ra tay. Dù sao Trần Phục Sinh xuất hiện, mấy ngàn năm qua chỉ cần hắn xuất hiện, chín giới có khi nào được thái bình?"

Hạ Lan Vận nói: "Nói như thế, lần này chín giới sẽ trở nên rất náo nhiệt."

Đường Hùng nói: "Người mang theo Hạo Thiên Cửu Lão, cùng đi Thiên Giới Đệ Nhị xem một chút, không nên làm việc lỗ mãng."

Hạ Lan Vận gật đầu: "Ta hiểu rồi!"

Đường Hùng nhìn bóng lưng Hạ Lan Vận rời đi, đột nhiên mở miệng nói: "Chờ một chút, cẩn thận Thần Hồn Tông, trong khoảng thời gian này bọn họ thường xuyên hoạt động."

"Thần Hồn Tông?" Hạ Lan Vận khẽ nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Thần Hồn Tông thần bí nhất chín giới cũng muốn ra tay với Diệp Trường Sinh sao?"

"Hắn thật sự có bản lĩnh, đi tới đâu cũng là tiêu điểm!"

Chương 766: Thư Viện Thiên Giới

...

Thiên Giới Đệ Nhị.

Trên hư không.

Thuyền cổ dừng lại.

Trần Phục Sinh xoay người nhìn mọi người sau lưng: "Bọn nhỏ, đã đến Thư Viện Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, sắc mặt biến đổi: "Lão Trần, đây chính là người nói có núi có nước, có rừng có cây?"

Trần Phục Sinh tung người nhảy lên, lảng không bay xuống: "Diệp tiểu tử, trước có biển rộng mênh mông, phía sau có rừng rậm thần bí, lão phu không có lừa người!"

Diệp Trường Sinh đáp không bay xuống: "Lão Trần, vậy chúng ta ở đâu?"

Trần Phục Sinh tiện tay vung lên, trước mặt xuất hiện một đoàn vòng xoáy khổng lồ: "Đi thôi, đi vào xem một chút!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người thâm tàng bất lộ nha, còn thông hiểu trận pháp!"

Trần Phục Sinh nói: "Ta còn biết nhiều hơn, sau này người sẽ từ từ biết."

Nói đến đây, ông quay lại và nhìn ra sau lưng: "Đi thôi, bọn nhỏ, lão đầu tử đưa các người đến Thư Viện."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng Trần Phục Sinh rời đi, đáy lòng càng thêm tò mò về ông, đây là một lão đầu có chuyện xưa.

Nhìn mọi người rời đi, hắn ghé mắt nhìn về phía Diệp Mạc Tà: "Huynh trưởng, người đi Diệp phủ và Thiên Tú Tông một chuyến, mang tất cả mọi người đến nơi này!"

Diệp Mặc Tà nói: "Trường Sinh, người cứ yên tâm đi!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trên đường cẩn thận!"

...

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh bước vào trong vòng xoáy, cả người trong nháy mắt bị tắt cả trước mắt làm cho chấn động, lão Trần có thể.

Trong đại trận ẩn giấu huyền cơ, đảo nổi lơ lửng, cung điện đứng thẳng, linh khí nồng đậm tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, một vòng xoáy ngăn cách, bên kia lại có càn khôn khác.

Lúc này.

Mười đệ tử đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, đều lộ ra ánh mắt không thể tin. Cung điện trước mắt giống như Thần Thú ẩn nấp, tản ra uy áp vô cùng mạnh mẽ.

Trần Phục Sinh nói: "Trước tiên ta dẫn các người đi làm quen với hoàn cảnh. Hôm nay các người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lão đầu tử bắt đầu muốn huấn luyện kiểu ma quỷ đối với các người."

"Trên đường huấn luyện, nếu có người không chịu nổi, có thể lựa chọn rời đi, ta quyết không ngăn cản."

Diệp Trường Sinh di chuyển tiến lên, đi tới bên cạnh Trần Phục Sinh: "Hòa thượng, Yêu Nhi, Tùy Phong, Diệp Thần, Diệt Đạo, năm người các người sau này cũng theo lão Trần tu luyện."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, chẳng lẽ không cần chúng ta mang theo đệ tử?"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn mang theo đệ tử, các người hiện tại còn không được, hãy đi theo lão Trần tu luyện, hẳn có thể làm cho thực lực của các người tăng lên trong thời gian ngắn nhất."

Tàng Thất nhìn Trần Phục Sinh: "Lão đầu, thực lực của người là

gì?”

Trần Phục Sinh nói: "Người đang hoài nghi thực lực của ta?"

Tàng Thất không nói gì, một cỗ sóng khí trực tiếp bao vây hẳn lại, lơ lửng ở trên hư không.

Sức mạnh thật đáng sợ.

Tàng Thất cảm thấy vô cùng hoảng sợ, biết cỗ sức mạnh bao vây này, chỉ cần Trần Phục Sinh muốn giết hẳn, hoàn toàn chính là trong một suy nghĩ.

Trần Phục Sinh nói: "Thế nào, người cảm thấy sức mạnh này thế nào."

Tàng Thất vội vàng nói: "Trần lão, người hiểu lầm, hòa thượng làm sao có thể hoài nghi thực lực của người?"

Trần Phục Sinh lại nói: "Diệp tiểu tử, người tùy tiện đi dạo, có chỗ nào không hài lòng có thể đề cập, lão phu tìm thời gian sửa một chút."

"Bọn nhỏ, đi thôi, ta dẫn các người đến phòng xem một chút, có kinh hỉ!"

Thư Viện Thiên Giới.

Trên đảo nổi.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người rời đi, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Lão Trần này... Có chút thú vị."

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, xuất hiện trên đỉnh cung điện: "Tụ Linh Trận, để ta giúp người tăng cường."

Bá.

Từng kiếm cổ xuất hiện, huyền thạch cũng theo đó lơ lửng trên không, Diệp Trường Sinh bắt đầu bày trận ở phía trên cung điện.

Về sau nơi này coi như là nơi sinh hoạt của hẳn. Kẻ địch của hẳn và lão Trần cũng không ít, một tòa đại trận có thể giúp bọn họ ngăn cản rất nhiều phiền toái.

“Hà Lạc Kiếm Đồ Trận!”

Một bức tranh khổng lồ xuất hiện, trong đó một cọng cỏ một cây, một hoa một đá, toàn bộ giống như kiếm cổ, tản ra kiếm khí nhiếp hồn đoạt phách.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bức tranh lọt vào trong hư không, giống như chưa từng xuất hiện.

Lúc này.

Trần Phục Sinh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Không sai? Trình độ trận pháp mạnh mẽ như vậy, lại có thể dung nhập kiếm đạo vào trong đại trận, lão phu quả nhiên không nhìn lầm người."

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: "Nói như thế nào ta cũng là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, vẫn nên cố gắng một chút cho Thư Viện."

Trần Phục Sinh nói: "Không sai, có giác ngộ. Ta đã an bài thỏa đáng cho bọn nhỏ, kế tiếp chính là kế hoạch tu luyện của bọn họ."

Diệp Trường Sinh tò mò nói: "Lão Trần, người có thể nói cho ta biết, vì sao lại để ý đến việc bồi dưỡng đệ tử như vậy không?"

Trần Phục Sinh nói: "Người không hiểu, lớn tuổi nên thích ở cùng một chỗ với người trẻ tuổi, có sức sống, có vẻ như ta cũng trẻ ra, không phải sao?"

Chương 767: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi

Dứt lời.

Bên ngoài đại trận.

Hơi thở mạnh mẽ truyền đến, từng bóng người xuất hiện, có người ngự kiếm lơ lửng, có người ngồi trên khí phi hành, có người cười hung thú.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, phiền toái của người cũng nhiều lắm, chúng ta mới trở về, bọn họ đã xuất hiện."

"Người nơi này cũng không an toàn!"

Trần Phục Sinh vừa muốn mở miệng, bên ngoài đại trận truyền đến một thanh âm: "Diệp Trường Sinh, lão phu biết người ở chỗ này, nhanh chóng đi ra nhận chết đi!"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tìm ta sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, phiền toái của người tới rồi, nếu như ta không nhìn lầm, bọn họ hẳn là Liên Minh Kiếm Đạo, thế lực này thuộc về Thiên Giới Đệ Tứ."

Lúc này, thanh âm người nọ lần thứ hai truyền đến: "Diệp Trường Sinh, đừng tưởng rằng người ở cùng một chỗ với tên bại hoại chín giới thì có thể tránh được một kiếp, hẳn đã khó bảo toàn bản thân từ lâu. Hiện tại người giao ra thứ chúng ta muốn, lão phu có thể cho người một mạng."

"Tên bại hoại chín giới?" Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Trần Phục Sinh: "Lão Trần, người bọn họ nói là người đi!"

"Che giấu đủ sâu, không nghĩ tới danh tiếng của người lớn như vậy!"

Trần Phục Sinh nói: "Tên bại hoại chín giới, đã lâu không có ai gọi ta như vậy, ta cũng sắp quên mình còn có danh hiệu này."

"Muốn nghe hay không, vì sao ta lại có danh hiệu này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói, ta nghe!"

Trần Phục Sinh nói: "Rất nhiều năm trước, ta cũng không nhớ rõ bao lâu, khi đó ở chín giới chỉ có Thư Viện Thiên Giới, nơi nào có cái gọi là Học Viện Thiên Giới?"

Sư tôn một tay sáng lập ra Thư Viện Thiên Giới, lúc ấy chính là thể lực mạnh nhất chín giới, người người kính sợ, không ai dám trêu chọc.

Nhưng một ngày nọ, một biến cố xảy ra.

Sư tôn trúng kỳ độc, không đến ba ngày, một thân tu vi tan hết.

Mà người tiến vào mật thất của sư tôn, chỉ có một mình ta.

"Trưởng lão và phu tử của Thư Viện tự nhiên cảm thấy là ta hạ độc sư tôn, mục đích chính là vì trở thành Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh nhìn Trần Phục Sinh: "Người không hạ độc!"

Trần Phục Sinh nói: "Không có, nhưng không ai tin lời ta nói, ta trở thành nỗi bại hoại của Thư Viện, cường giả toàn bộ Thư Viện dưới sự liên hợp của Lâm An Bình ra tay chém giết ta."

"Khi đó không ai tin tưởng một câu ta nói, ta lẻ loi một mình, chiến đấu đẫm máu, cuối cùng mang theo thân thể trọng thương, chạy ra khỏi Thư Viện Thiên Giới."

"Đến lúc này ta mang tiếng xấu giết sư, bị người ta gọi là bại hoại của chín giới."

"Sau khi ta rời khỏi Thư Viện Thiên Giới, hai người Lâm An Bình và Vũ Đế Thiên chia Thư Viện Thiên Giới chia làm hai."

"Lâm An Bình sáng lập Học Viện Thiên Giới, Vũ Đế Thiên sáng lập Liên Minh Thiên Giới, mấy ngàn năm trôi qua, hai thế lực lớn này đã trở thành thế lực lớn nhất chín giới. Mà sau khi ta chạy ra khỏi Thư Viện, kéo dài hơi tàn mấy ngàn năm, nhưng thế lực các giới

không ngừng đuổi giết ta. Bởi vì Lâm An Bình và Vũ Đế Thiên đưa ra giải thưởng rất cao, mặt khác còn nói ta trộm đi chí bảo của Thư Viện Thiên Giới. Cho nên ta chưa từng nghe tới việc truy sát, mấy ngàn nơi ta đã giấu quá nhiều, cũng giết qua rất nhiều người ở chín giới, cụ thể có bao nhiêu, ta cũng quên mất."

"Theo thời gian trôi qua, thân thể trọng thương của ta chậm rãi khôi phục, phàm là thế lực tông môn đuổi giết ta, ta đều đến thăm một lần, giết người đoạt bảo."

Diệp Trường Sinh nói: "Trâu bò, người là người tàn nhẫn, mấy ngàn năm trôi qua, người tìm được người hạ độc năm đó không?"

Trần Phục Sinh nói: "Tìm được, nhưng đã không còn quan trọng nữa."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mấy ngàn năm qua người trốn đông trốn tây, hẳn là không dễ chịu đi, đây là nguyên nhân người ẩn nấp ở Vãn Thần Đại Hạp Cốc?"

Trần Phục Sinh gật đầu: "Trình độ hung hiểm của Vãn Thần Đại Hạp Cốc không hề thua kém Hỗn Loạn Tinh Không và Tử Thần Đại Khư, địa phương càng nguy hiểm, đối với ta mà nói càng an toàn."

Hỗn Loạn Tinh Không, Tử Thần Đại Khư?

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy tại sao người không đi Dị Độ Điện Vị?"

Con người Trần Phục Sinh sáng ngời: "Người còn biết Dị Độ điện vị, tiểu tử, xem ra người biết không ít."

"Không phải lão đầu tử không đi Dị Độ Điện Vị, nơi nào có người của Học Thiên Giới Học Viện và Liên Minh Thiên Giới, đi rồi, lão đầu tử không thể không chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người và hai thế lực lớn nhất chín giới có ân oán, người kéo ta làm Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, người nói có phải chuyên môn hồ ta hay không."

Trần Phục Sinh nói: "Cái này làm sao có thể gọi là hồ đây, chuyện người tình ta nguyện, dùng hồ thì xa lạ."

"Ta là bại hoại chín giới, ngươi là Thiếu chủ Thần Ma, hai người chúng ta liên hợp cùng một chỗ, ta cảm thấy rất thích hợp."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Lão đầu, nghe thế nào cũng là ta chịu thiệt, ngươi nên bồi thường cho ta, bằng không sau này kẻ địch của ngươi tới, ta có thể không ra tay."

Chương 768: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi (2)

Trần Phục Sinh nói: "Bồi thường, cả người người là bảo vật, lão đầu tử không cướp của người đã là không tệ rồi, còn muốn ta bồi thường."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt Trần Phục Sinh: "Lão đầu tử, người không hổ là bại hoại của chín giới, còn muốn giết người quen?"

Ánh mắt Trần Phục Sinh nhìn ra ngoài đại trận: "Ta không có hứng thú với chí bảo của người. Có điều, bảo vật trên người bọn họ, ta cũng không muốn bỏ qua. Thư Viện vừa mới thành lập thiếu nhất chính là tài nguyên. Nếu bọn họ đưa tới, người nói chúng ta há lại không lấy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói có lý, trên tinh thần ta ủng hộ người!"

Trần Phục Sinh trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử người không thể hành động ủng hộ ta sao? Lão đầu tử lớn tuổi rồi, luôn để cho ta đi đánh nhau, có hiểu tôn trọng người lớn tuổi hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, ta cũng muốn giúp người, nhưng bọn họ quá mạnh, tôi đánh không lại!"

"Ta tin người là quý!" Trần Phục Sinh nói xong, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang lao ra đại trận: "Các người hủy danh dự của ta, để mạng lại đi!"

Đại trận bao phủ.

Ẩn sâu trên hư không.

Cường giả Liên Minh Kiếm Đạo ngạo nghễ đứng trên kiếm cổ, trên người bọn họ quanh quẩn kiếm khí nồng đậm.

Ngoại trừ bọn họ ra, còn có cường giả khác.

Diệp Trường Sinh nhìn cường địch liên tục không ngừng đến, trong lòng nổi lên nghi hoặc, những người này làm sao có thể tìm được nơi này?

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, lướt nhanh ra bên ngoài đại trận...

Lúc này, Trần Phục Sinh đã từ trong đại trận đi ra, ánh mắt dừng ở trên người mọi người: "Liên Minh Kiếm Đạo, Thiết Tộc, Cổ Tộc, Lôi Tộc, Thạch Tộc, các người đều tới."

"Xem ra năm đó lão phu lưu lại cho các người bóng ma rất lớn, dẫn đến mấy ngàn năm trôi qua, các người vẫn truy đuổi không rời như thế."

Lão giả dẫn đầu Liên Minh Kiếm Đạo, một bộ trường sam màu trắng, dưới chân giẫm lên một thanh trường kiếm màu bạc, người này là Phó Minh chủ của Liên Minh Kiếm Đạo.

Thiên Kiếm Thần, Độc Cô Bát Phương.

Người này cũng không phải là người lương thiện, lĩnh ngộ áo nghĩa bá kiếm, ở trong chín giới có rất nhiều cường giả kiếm đạo, ít nhất xếp trong năm vị trí đầu tiên.

Độc Cô Bát Phương nhìn Trần Phục Sinh: "Giữa chúng ta không có ân oán, chỉ cần người giao Diệp Trường Sinh ra, Liên Minh Kiếm Đạo chúng ta không làm khó người."

Trần Phục Sinh lắc đầu, trầm giọng nói: "Các người vẫn nên làm khó ta đi, Diệp tiểu tử là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, người cảm thấy lão phu sẽ giao hắn ra ngoài?"

Độc Cô Bát Phương nói: "Người sẽ giao hắn ra!"

Nói xong.

Tiện tay vung lên, trong hư không trong nháy mắt xuất hiện vạn đạo kiếm quang, chỉ thẳng lên người Trần Phục Sinh, kiếm khí bá đạo sắc bén, ánh sáng vạn trượng, rực rỡ vô cùng.

Trần Phục Sinh vân đạm phong khinh, thân ảnh bay lên trời, trực tiếp nghênh đón vạn đạo kiếm quang.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Kiểm quang xuyên qua trên người Trần Phục Sinh, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Hư không lần thứ hai khôi phục bình tĩnh, không có một chút gợn sóng.

Trần Phục Sinh nhìn Độc Cô Bát Phương: "Chỉ với những thủ đoạn này, làm sao có thể để cho ta giao người, các người vẫn nên cố gắng!"

Độc Cô Bát Phương biến sắc, đề phòng nhìn Trần Phục Sinh: "Chư vị, cùng nhau ra tay, đừng quên, hắn đã từng mang đến cho các người sỉ nhục."

Dứt lời, cường giả Thiết Gia, Cổ Tộc, Lôi Tộc, Thạch Tộc dồn dập đập không mà đến, xuất hiện bên người Độc Cô Bát Phương.

Lão giả Thạch Tộc gằn giọng nói: "Trần Phục Sinh, giao chí bảo Thạch Tộc chúng ta ra, bằng không, hôm nay cho người chết không có chỗ chôn."

Trần Phục Sinh cười nói: "Năm đó ta mang nhiều chí bảo Thạch Tộc lắm, không biết người nói là món nào."

Nghe xem, đây có phải là lời người nói không.

Tức giận hay không?

Về mặt lão giả Thạch Tộc vô cùng khó nhìn: "Trần Phục Sinh, người thật sự quá hèn hạ!"

Trần Phục Sinh nói: "Hèn hạ, phạm là có nhân quả, năm đó khi các người liên thủ vây giết ta, chẳng lẽ không hèn hạ?"

"Chẳng lẽ các người đã quên, danh hiệu của ta là bại hoại của chín

giới? Hèn hạ không phải là rất bình thường sao?”

“Được rồi, các người cùng nhau lên, lão phu còn vội vàng!”

Linh khí trên thân ảnh mọi người bắn ra, nghiền ép tới phía Trần Phục Sinh. Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh đi ra từ trong đại trận.

Thân ảnh hần lơ lửng trên không, bộ dáng vô cùng nhàn nhã, rất nhanh đã xuất hiện bên cạnh Trần Phục Sinh, người sau quay đầu nhìn lại: "Tiểu tử người coi như có chút lương tâm."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không phải tới hỗ trợ."

Trần Phục Sinh: "..."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người một người Liên Minh Kiếm Đạo: "Có thể tán gẫu không!"

Người nọ giật mình: "Người đang nói ta à?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chính là nói người, người còn đang nhìn người khác."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người có phải đã đi qua Thiên Giới Đệ Nhất hay không?"

Chương 769: Các người hủy danh dự của ta thì để lại mạng đi (3)

Người kia nói: "Phải thì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì không thành vấn đề, cùng nhau tán gẫu một chút, yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương người."

"Làm tổn thương ta?" Người nọ khinh thường: "Chỉ bằng người, quả thực nói to không biết xấu hổ!"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, có thể tán gẫu gì với bọn họ, trực tiếp giết không phải là tốt rồi sao."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người nói có đạo lý!"

Xuy.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, vọt về phía trước, một đạo kiếm quang từ trên thân ảnh bắn thẳng vào người Liên Minh Kiếm Đạo.

"Chơi kiếm, lão phu sẽ cho người..."

Lời nói trong miệng người nọ còn chưa nói hết, kiếm quang đã bao phủ lão ta, thân ảnh dưới kiếm quang trùng kích hóa thành bột mịn.

Một kiếm giết chết trong nháy mắt?

Mọi người chấn động không thôi, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe về phía trước, hơi giơ tay lên, một đạo ánh sáng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, chính là một mảnh vỡ linh hồn.

"Vốn định nói chuyện với người, nhưng người không nể mặt, nhất định ép ta ra tay!"

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử ngươi, biết chơi!"

Độc Cô Bát Phương thấy cường giả Liên Minh bị giết: "Diệp Trường Sinh, ngươi đã gặp nạn rồi, còn dám kiêu ngạo như thế."

"Ngươi có thể sống sót đi ra từ núi Bất Tử, thật sự là một kỳ tích. Nhiều năm như vậy, ngươi trở thành truyền thuyết mười giới, đến tột cùng đang làm gì, ngươi cho rằng không ai biết sao?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, ánh mắt dừng ở trên người Độc Cô Bát Phương: "Xem ra ngươi biết không ít!"

"Bọn hần phái các người đến, phải không?"

Độc Cô Bát Phương kiêu căng nói: "Nếu đã biết ai phái chúng ta tới, còn không mau thúc thủ chịu trời."

"Các người tới vừa vặn, để cho ta thu chút lãi trước!" Thanh âm Diệp Trường Sinh lạnh như băng, thân ảnh biến mất tại chỗ, tấn công về phía Độc Cô Bát Phương.

Hắn đã đoán được, Liên Minh Kiếm Đạo hần là Vũ Trụ Thần Cung. Chỉ là cường giả Vũ Trụ Thần Cung không thể trực tiếp liên hệ với Liên Minh Kiếm Đạo, hần là còn có thể lực khác.

Thì ra trong bốn năm này, mỗi một chuyện mình làm, đối phương đều âm thầm chú ý.

Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn có được linh hồn của Đạo Linh Nhi?

Hiện tại tất cả mảnh vụn linh hồn chỉ thiếu hai khối, sẽ ở nơi nào?

Có khả năng ở trong tay người của Liên Minh Kiếm Đạo hay không.

Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm suy đoán.

Bá.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, đi về phía trước. Sát Giới và không gian trọng lực đứng im xuất hiện, hơi thở quanh không trung bắt đầu thay đổi, hết thảy vào giờ khắc này đều dừng lại.

Đám người Độc Cô Bát Phương còn chưa kịp di chuyển, thân ảnh đã bị không gian trọng lực đứng im trối buộc, Diệp Trường Sinh cầm kiếm tiến lên: "Bọn họ đánh giá ta quá thấp, phải các người đến đây chính là chịu chết!"

Xuy.

Xuy.

Từng đạo kiếm quang xẹt qua, cường giả Liên Minh Kiếm Đạo bị chia làm hai, máu tươi bắn tung tóe, hình ảnh thảm không đành lòng nhìn.

Độc Cô Bát Phương nhìn mọi người hai bên trái phải bị giết, trong lòng vô cùng hoảng sợ, điên cuồng giãy dụa, ý đồ muốn thoát khỏi sự áp chế của không gian trọng lực đứng im.

Đúng lúc này.

Trọng lực nghiền ép trên người lão ta biến mất, Độc Cô Bát Phương vội vàng thúc dục linh khí, lại phát hiện Diệp Trường Sinh ở trước mặt lão ta.

Gần trong gang tấc.

Xuy.

Kiểm quang chỉ thẳng vào mi tâm Độc Cô Bát Phương, kiếm vào nửa tấc, máu tươi nhỏ giọt, Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Yên tâm, ta sẽ không giết người, trở về nói cho người sau lưng người biết, muốn giết ta, để cho bọn họ tự mình đến đây."

"Không giết người, nhưng người nếu đã tới, có phải nên để lại chút đồ đạc hay không!"

Dứt lời, máu tươi bắn tung tóe, một cánh tay Độc Cô Bát Phương bị chặt đứt, Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của lão ta: "Cút!"

Mẹ kiếp.

Trong nháy mắt giết sạch rồi?

Người trẻ tuổi đều huyết khí phương cương như vậy sao?

Không biết khiêm tốn chút nào.

Điều đó có thực sự tốt không?

Trần Phục Sinh nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Lúc này.

Mọi người Lô Tộc, Thiết Tộc, Cổ Tộc cùng Thạch Tộc ngây ra như phỗng, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Lão giả Thạch Tộc nuốt nước miếng: "Diệp công tử, chúng ta tới tìm Trần Phục Sinh, giữa chúng ta cũng không có ân oán."

"Ta biết!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, lẳng lặng nhìn Độc Cô Bát Phương: "Còn chưa cú sao, chờ ta giữ người lại ăn cơm?"

Độc Cô Bát Phương cảm giác mình bị nhục nhã.

Lão ta đến từ Thiên Giới Đệ Tứ, thế nhưng Phó Minh chủ của Liên Minh Kiếm Đạo ngay cả cơ hội xuất kiếm trước mặt Diệp Trường Sinh cũng không có.

Những người trẻ tuổi tấn công đều cấp tiến như thế?

Xông vào cũng không dừng lại?

Sau một thời gian ngẩn hoảng sợ, Độc Cô Bát Phương xoay người rời đi, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Trong khi tiến lên.

Lão ta phóng thích thần thức, bởi vì sợ Diệp Trường Sinh đột nhiên ở sau lưng cho lão ta một kiếm.

Chương 770: Thật ra, chúng ta là người tốt

Không biết qua bao lâu, tốc độ đi về phía trước của lão ta chậm lại, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh: "Cấp bậc của Diệp Trường Sinh rốt cuộc là gì?"

Trận chiến vừa rồi thật sự quá nhanh.

Một người có thể xuất kiếm nhanh như vậy, đây rốt cuộc là tốc độ tay gì?

Nhanh đến nghẹt thở.

Thế cho nên lão ta cũng không nhận ra được cấp bậc của Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ xa thu hồi, xoay người nhìn Trần Phục Sinh: "Lão Trần, bọn họ sẽ giao cho người."

"Đừng để bọn họ cảm thấy người còn giống người trẻ tuổi như ta, giết xong, lăng nhà lăng nhăng."

Trần Phục Sinh nói: "Ta cũng cảm thấy mình không còn hung ác như trước nữa, rốt cuộc là tuổi tác, không có người trẻ tuổi cứng rắn."

"Cho ta thời gian ba hơi thở, bọn họ không chết, coi như ta thua!"

"Linh hồn diệt!"

Theo thanh âm hạ xuống, hai tay ông chậm rãi nâng lên, linh khí màu lam trong nháy mắt bắn ra, giống như linh xà, tiến vào trong cơ thể mọi người.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, mọi người trong sân trong nháy mắt nổ

tung.

Sương máu bao trùm, tràn ngập không trung.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, có thể, đây là công kích gì, hiệu quả mạnh mẽ như thế."

Trần Phục Sinh nói: "Muốn học không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không muốn, ta chỉ hỏi một chút!"

Trần Phục Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Hắn tiện tay vung lên, thu toàn bộ linh giới trong sân đi, ghé mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Lúc trước người nói bọn họ là ai, có thể sai khiến Liên Minh Kiếm Đạo, thực lực của đối phương hẳn là rất mạnh."

"Sớm một chút nói cho ta biết, chuẩn bị trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Đã nghe nói qua Vũ Trụ Thần Cung chưa?"

Trần Phục Sinh lắc đầu: "Không có."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đã nghe nói qua tu vi Đại Chúa Tế?"

Trần Phục Sinh tiếp tục lắc đầu: "Không có."

Diệp Trường Sinh nói: "Vây quên đi, bọn họ mạnh hơn người nhiều lắm, người vẫn là không nên biết thì tốt hơn."

Trần Phục Sinh giật mình: "Tiểu tử người rốt cuộc trêu chọc ai?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật ra, chúng ta là người tốt, toàn là người khác đang khi dễ chúng ta."

Trần Phục Sinh nói: "Không sai, lão phu cũng cảm thấy như vậy."

...

Trở lại Thư Viện Thiên Giới.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, giơ tay lên đưa cho Trần Phục Sinh một quả linh giới: "Những tài nguyên này cho người, dùng để bồi dưỡng đệ tử."

Trần Phục Sinh nói: "Người làm gì vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bế quan, vừa rồi đánh một trận, có chút linh ngộ."

Trần Phục Sinh nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Cái này thật đúng là chưởng quỹ vung tay!"

Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Linh hồn diệt!"

Theo thanh âm truyền ra, từng ánh lửa bắn ra, giống như rồng lửa tấn công về phía Trần Phục Sinh.

Trần Phục Sinh ngậy ra như phỗng.

Hắn làm sao cũng biết Linh hồn diệt?

Tuy rằng uy lực không bằng ta, nhưng nhìn trình độ thuần thục, hẳn là sẽ rất lâu.

Đúng lúc này.

Rồng lửa bắn tới đột nhiên ngừng lại, biến mất bốn phía quanh Trần Phục Sinh.

Diệp Trường Sinh xoay người: "Lão Trần, đạo thần thông này thế nào?"

Trần Phục Sinh nói: "Thì ra tiểu tử người đã biết Linh hồn diệt từ lâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có, vừa mới học được nên muốn thử người một chút."

Trần Phục Sinh lại nói: "Vừa mới học được, người cảm thấy lão phu sẽ tin sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người khẳng định không tin, bởi vì

người không tin trên đời này sẽ có người ưu tú như ta.”

Trần Phục Sinh nhìn Diệp Trường Sinh biến mất trên bầu trời Thư Viện, lẩm bẩm nói: "Hắn sẽ không thật sự vừa mới học được chứ!"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, lão phu là kỳ tài ngút trời, lĩnh ngộ Linh hồn diệt phải hao phí thời gian mấy năm, Diệp tiểu tử làm sao có thể học được trong nháy mắt."

“Tiểu tử này lừa gạt lão phu!”

...

Ngay sau đó.

Trong nửa năm.

Trần Phục Sinh một mực ở trong Thư Viện dạy mọi người phương pháp tu luyện, hơn nữa ông cho mỗi người chế định phương pháp tu luyện khác nhau.

Giữa biển rộng.

Sóng lớn ngập trời giống như thú lớn viễn cổ nằm úp sấp dưới đáy biển thức tỉnh, Tần Mặc, Diệp Yêu Nhi, Tiêu Tuy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, toàn bộ luyện tập kiếm đạo ở trong sóng biển.

So với bọn họ, Tàng Thất có chút cô đơn.

Một người, một thanh sắt, không cần linh khí, phải mài thanh sắt thành kim.

Đây mẹ nó là phương pháp tu luyện gì?

Mới đầu Tàng Thất vô cùng cự tuyệt, tốt xấu gì tu vi hiện tại của hắn cũng là Cổ Thần, lại để cho hắn đang mài gậy sắt.

Quả thực chính là nhục nhã với hắn.

Dưới sự dạy dỗ bảy lần liên tiếp của Trần Phục Sinh, Tàng Thất cuối cùng kéo thân thể trọng thương, bắt đầu con đường mài gậy

sắt của hắn.

Nửa năm trôi qua, Tàng Thất kinh hỉ phát hiện, hắn tuy rằng không thúc dục linh khí, nhưng tu vi của hắn vô hình trung tăng lên hai cấp bậc nhỏ.

Trên hư không.

Trần Phục Sinh híp mắt, ánh mắt xẹt qua đám đệ tử, thập phần hài lòng gật gật đầu: "Nửa năm rồi, Diệp tiểu tử đi đâu, hắn còn ở Thư Viện sao?"

Điều làm cho ông cảm thấy kỳ lạ là... Ngày đó sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, nửa năm hắn lại không xuất hiện qua.

Chương 771: Bí cảnh Vĩnh Sinh

Trong Thư Viện, ngay cả một hơi thở của Diệp Trường Sinh cũng không có, Trần Phục Sinh thật sự hoài nghi hẳn rồi đi.

Đột nhiên.

Trên bầu trời, một ánh sáng xuất hiện, uy áp mệnh môn tràn đầy hạ xuống, sắc mặt Trần Phục Sinh biến đổi: "Thiên Giới Đệ Tam, đó là..."

Trên hư không.

Ánh sáng vạn trượng, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ, bao phủ toàn bộ bầu trời trong đó.

Khóe miệng Trần Phục Sinh nhấc lên ý cười: "Trước thời hạn, thế mà mở ra sớm, xem ra đám tiểu tử này có phúc khí rồi."

"Lão Trần, cái gì mở ra sớm khiến ngươi hưng phấn thành như vậy?" Thanh âm Diệp Trường Sinh đột nhiên truyền đến.

Trần Phục Sinh xoay người nhìn lại: "Tiểu tử ngươi chết đâu rồi, lão phu còn tưởng rằng ngươi rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Bế quan, tu luyện, ta là Viện trưởng, làm sao có thể rời đi đây!"

Trần Phục Sinh lại nói: "Nếu ngươi đã xuất quan, vừa lúc mang theo chúng đệ tử đi Thiên Giới Đệ Tam. Bí cảnh Vĩnh Sinh mở ra, nếu bọn họ có thể đạt được cơ duyên trong đó, tương lai là vô hạn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Bí cảnh Vĩnh Sinh? Lão Trần, hay là ngươi dẫn bọn họ đi?"

Vẻ mặt Trần Phục Sinh không vui: "Lão đầu tử già yếu hơn nửa năm, tiểu tử ngươi một mực bế quan, chẳng lẽ lão phu cũng không cần tu luyện?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lão Trần, thật không phải là ta không muốn đi, người biết đấy, nếu ta đi, cơ duyên khẳng định thuộc về ta."

"Ta thật sự không muốn cướp cơ duyên của bọn họ!"

Trần Phục Sinh: "..."

Ông lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, tiểu tử người thật sự là biến thái.

Lúc này.

Chúng đệ tử xuất hiện bên cạnh hai người, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tàng Thất: "Hòa thượng, nơi này là Thư Viện, còn có nữ đệ tử, có thể chú ý hình tượng hay không, nhanh chóng mặc quần áo vào."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, huynh thật sự hiểu lầm rồi, ta nóng!"

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng trên người Trần Phục Sinh, tiếp tục nói: "Trần lão Viện trưởng, cho ta một cây gậy sắt giống như mấy vạn cân, không cho ta sử dụng linh khí, còn phải mài gậy sắt thành châm."

Diệp Trường Sinh thấy Tàng Thất ủy khuất sắp khóc: "Lão Trần, phương pháp tu luyện của người là gì vậy?"

Trần Phục Sinh nói: "Tàng Thất, ném gậy sắt của người đi, sau đó phóng thích linh khí."

Tàng Thất tiện tay vung lên, một gậy sắt chìm vào trong nước biển, giống như trụ chỉ thẳng lên trời, ngay sau đó, hắn bắt đầu thúc dục linh khí trong cơ thể.

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ lớn từ trong cơ thể truyền ra, linh khí trên người hùng hồn bá đạo, làn da như đồng cổ rền đục.

Đồ đằng Thần Long trên cánh tay trái phải sống động như thật, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ chao liệng cứu thiên.

Đột phá?

Lão Trần, không đúng, Trần lão Viện trưởng, có thể!

Tàng Thất kích động không thôi, không nghĩ tới mài kim nửa năm, tu vi tăng lên ba cấp bậc nhỏ, đây quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Trần Phục Sinh nói: "Được rồi, nửa năm tu luyện với cường độ cao, các người cũng mệt mỏi, ta dẫn các người đi ra ngoài dạo chơi."

Tàng Thất vội vàng phủ thêm quần áo: "Chúng ta muốn đi nơi nào."

Trần Phục Sinh nói: "Thiên Giới Độ Tam, bí cảnh Vĩnh Sinh."

Tàng Thất lại nói: "Còn chưa hiểu rõ Thiên Giới Độ Nhị đã đi tới Thiên Giới Độ Tam, có thể bị đánh chết hay không?"

Trần Phục Sinh quát vào đầu hắc: "Người bài trí thay lão phu?"

Tàng Thất xoa xoa đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, huynh muốn đi với chúng ta không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi, ta cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí."

Trần Phục Sinh nói: "Không phải người không đi sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thông khí cũng không được?"

Thật ra không biết.

Hắn vốn thật sự không có ý định đi tới, ai biết hệ thống đột nhiên nhắc nhở, làm mới địa điểm đánh dấu, bí cảnh Vĩnh Sinh.

Vừa lúc hắn muốn đi ra ngoài hít thở không khí thì đi dạo một vòng ở bí cảnh Vĩnh Sinh, còn có thể lấy phần thưởng, thoải mái.

Giờ khắc này.

Ánh sáng trên hư không đã biến mất.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, bí cảnh Vĩnh Sinh có phải đã mở ra hay không, chúng ta hiện tại đi còn kịp không?"

Trần Phục Sinh nói: "Bí cảnh còn chưa chính thức mở ra, tính toán thời gian hẳn là còn có một tháng."

"Dùng thuyền cổ của lão phu, thời gian là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy chúng ta xuất phát đi!"

Mọi người rời khỏi đại trận, leo lên thuyền cổ, biến mất trên hư không.

Trong khi đó.

Bí cảnh Vĩnh Sinh sắp mở ra, Thiên Giới Đệ Nhị hoàn toàn sôi trào.

Các thế lực bắt đầu hành động, mang theo đệ tử đi tới Thiên Giới Đệ Tam, một nơi bí cảnh mở ra, trở thành bảo địa tăng tu vi trong mắt mọi người.

Muốn đạt được cơ duyên, đầu tiên phải đi tới Thiên Giới Đệ Tam.

Thiên Giới Đệ Nhị đều điên cuồng như thế.

Thế lực Thiên Giới Đệ Tam tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, rất nhiều thế lực và gia tộc ẩn thế không ra đều phái đệ tử ra.

Chương 772: Bí cảnh Vĩnh Sinh (2)

...

Dãy núi Vạn Phật.

Một chiếc thuyền cổ xuất hiện, trên boong thuyền, Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh thẳng tắp mà đứng, mặc cho gió tàn sát bừa bãi trên người bọn họ.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, vẫn có một vấn đề muốn hỏi người."

Trần Phục Sinh nói: "Cứ nói đừng ngại!"

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Vì sao phải phân chín giới, có cái gì khác nhau?"

Trần Phục Sinh nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi mở miệng nói: "Vốn chỉ có Thiên Giới, nhưng dã tâm và dục vọng của mọi người trở nên lớn hơn, từ từ có phân hóa tầng lớp."

"Khôn sống mong chết?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Trần Phục Sinh lại nói: "Suy nghĩ tham lam tựa như động không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy. Dù cho có tầng lớp, một số người không muốn từ bỏ các nguồn lực trong tay của những người yếu hơn."

"Thiên Giới từ từ bị chia làm chín giới, các đại tông môn, thế lực điên cuồng thâm thấu. Mặc dù là chín giới, những người thật sự không chế tất cả, vẫn là những người đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là như thế!"

Trần Phục Sinh tiếp tục nói: "Diệp tiểu tử, ở chín giới có ba thế lực, nếu gặp phải bọn họ, người nhất định không nên khinh thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Ba thế lực nào?"

Trần Phục Sinh nói: "Học Viện Thiên Giới, Liệp Thần Cung và Thánh Linh Tộc, ba thế lực này thâm căn cố đế, rắc rối khó gỡ."

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng: "Được, ta nhớ kỹ!"

Lúc này.

Tàng Thất đi tới bên cạnh hai người: "Trần lão Viện trưởng, nơi này trước kia có phải là thánh địa Phật Môn hay không?"

Trần Phục Sinh nói: "Đúng vậy, trước kia là Vĩnh Sinh Phật Cung, một trận biến cố Phật Cung bị diệt, nơi này đã thành bí cảnh Vĩnh Sinh."

"Xuyên qua tòa Phật khổng lồ phía trước, chính là bí cảnh Vĩnh Sinh."

Tàng Thất cười nói: "Nơi này nếu là thánh địa Phật Môn, vậy cơ duyên trong bí cảnh Vĩnh Sinh nhất định thuộc về ta."

Trần Phục Sinh nói: "Tàng Thất, người không thể khiếm tốn một chút sao?"

Dứt lời.

Sắc mặt hần hơi biến đổi, tiếp tục nói: "Không hổ là bí cảnh Vĩnh Sinh, vậy mà có nhiều người như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, thật sự không ít người, xem ra Vĩnh Sinh Phật Cung trước kia hẳn là vô cùng mạnh mẽ, bằng không một chỗ bí cảnh không đủ hấp dẫn nhiều người như vậy."

Trần Phục Sinh nói: "Bí cảnh Vĩnh Sinh, thời gian quá lâu, Vĩnh Sinh Phật Cung rốt cuộc mạnh bao nhiêu, lão đầu tử thật đúng là không biết."

Lúc này.

Tàng Thất đột nhiên khoanh chân ngồi: "Diệp huynh, lão Viện trưởng, những Phật khổng lồ này có cổ quái, cho phép ta tu luyện một phen."

Trần Phục Sinh nói: "Xem ra Tàng Thất lĩnh ngộ được cái gì, chúng ta ở chỗ này chờ một chút."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra lần này là cơ duyên của hòa thượng."

Trần Phục Sinh cười nói: "Không phải người nói, nơi nào có người thì cơ duyên là của người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, vừa rồi người nói ta sao?"

Tiếp theo, hai người cất tiếng cười rộ lên...

Bất tri bất giác, hai ngày trôi qua, Phật quang vạn trượng từ thân ảnh Tàng Thất bay lên, hình thành một cột sáng ngút trời.

Khủng bố như vậy.

Nhìn thấy cảnh này.

Trần Phục Sinh nói: "Hòa thượng này... Không biết khống chế sao? Phách lối như thế, sợ người khác không biết hẩn tu luyện ở đây?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Mọi người đều kinh động, để cho hẩn an tâm tu luyện, hai người chúng ta ở chỗ này, chẳng lẽ còn không bảo vệ được hẩn?"

Ngay sau đó.

Từng bóng người đập không mà đến, rất nhanh, trên hư không người đầy người, giống như thiên binh thiên tướng lâm phạm.

Mọi người đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tàng Thất, ngay sau đó, rất nhiều người lộ ra vẻ thất vọng.

Có người trầm giọng nói: "Cũng chỉ là một tu sĩ đột phá, không có gì kinh ngạc."

Lại có người nói: "Có thể ở dãy núi Vạn Phật lĩnh ngộ, tiểu hòa thượng này có tư chất không tệ."

Khi mọi người không còn chú ý đến Tàng Thất nữa, rất nhanh có người phát hiện Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh.

“Thuyền tiên Càn Không, đây là khí phi hành của bại hoại chín giới!”

Một câu kinh thiên, nhắc lên sóng biển vạn trượng.

Thân ảnh mọi người theo bản năng lui về phía sau, ánh mắt dừng trên người Trần Phục Sinh, trên người rất nhiều người nổi lên hơi thở phẫn nộ.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, xem ra kẻ địch của người không ít."

Về mặt Trần Phục Sinh nghiêm túc: "Bọn họ không đáng lo lắng, nhân vật độc ác thật sự sắp xuất hiện."

"Nhân vật độc ác?" Diệp Trường Sinh nhướn mày kiểm: "Những người này có chút mạnh!"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, sau này nếu khai chiến, người mang theo bọn họ rời đi."

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Được, nghe lời người."

Trần Phục Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Trăm bóng người xuất hiện, hơi thở khủng bố trên người bọn họ bắn ra, trên hư không mọi người nhao nhao lui về.

Kính sợ nhìn trăm người xuất hiện.

Những người này mặc quần áo khác nhau, thuộc về ba thế lực khác nhau.

Một lão giả đi ra, ánh mắt từ trên thuyền cổ xẹt qua, Trần Phục Sinh bước ra một bước: "Minh Hà, đã lâu không gặp!"

Chương 773: Nóng người

"Vì tìm ta mà các người xuất động nhiều cường giả như vậy."

Minh Hà nói: "Không, chúng ta không tìm người!"

Trần Phục Sinh giật mình. Minh Hà là cường giả của Học Viện Thiên Giới, đến nơi này không tìm ông, chẳng lẽ là vì...

Lúc này.

Ánh mắt Minh Hà dời đi, dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Chúng ta tìm Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tìm ta sao?"

Lại một người đi ra, trầm giọng nói: "Không, chúng ta muốn cả Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh. Từ sau khi Thần Ma Tộc biến mất, chúng ta tìm kiếm khổ sở mấy ngàn năm, hiện tại người tốt cục đưa tới cửa, lúc này đây người đừng mơ tưởng chạy trốn."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh biết những người trước mắt này có chuẩn bị mà đến: "Nếu các người là hướng về phía ta, đương nhiên không thể làm cho các người thất vọng."

"Đến đây, đánh ta!"

Cường giả Liệp Thần Cung nói: "A Nô, giết hắn!"

Ra lệnh một tiếng.

Một nữ tử đạp không đi ra, đạo văn màu đỏ như máu quanh quần trên người, cả người giống như đi ra từ địa ngục Tu La.

Nơi đi qua, khí huyết sát ngập trời bao phủ Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn A Nô trước mắt: "Ai mà không có thủ hạ có thể đánh, Thập Vạn, người như vậy giao cho người."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửu Thiên Thần Lô đáp xuống, một bóng người từ trong lô đình mênh mông đi ra, không phải ai khác, chính là Diệp Thập Vạn.

“Thiếu chủ chớ động, nữ nhân này giao cho ta!”

Ánh mắt cường giả Liệt Thần Cung rơi vào trên người Diệp Thập Vạn, ánh mắt trở nên nóng rực như lửa: “Tu sĩ bộ Lô của Thần Ma Tộc, xem ra lúc này chúng ta sẽ thu hoạch rất phong phú!”

Bá.

Bá.

A Nô và Diệp Thập Vạn đồng thời bay lên trời, hai ánh sáng va chạm cùng một chỗ, khí huyết sát khí và ánh sáng lô đình trong nháy mắt chia bầu trời làm hai.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh vang lên, ánh sáng vạn trượng, hủy thiên diệt địa.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, người bảo vệ đệ tử, những người này giao cho ta."

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, bộ xương già này của ta còn chưa phế đâu, làm sao có thể để cho người ra tay."

“Lui ra phía sau, để cho ta!”

Trong mắt Diệp Trường Sinh nổi lên ánh sáng kỳ lạ: “Thần Hồn Tông và Liệt Thần Cung đều hướng về phía Thần Ma Tộc, há có thể cho người ra tay.”

“Yên tâm, bọn họ đánh không chết ta!”

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, không cần lo mãng, ba thế lực lớn này đều vô cùng thần bí, cấp bậc của tất cả mọi người trước mắt là Tổ Thần."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Tổ Thần, rất mạnh sao?"

Giống như ai cũng không phải cấp Tổ Thần vậy?

Theo đó, hần bước ra, xuất hiện trước mặt đám người Liệp Thần Cung: "Đã lâu không giết người, dùng các người làm nóng người luôn."

Giết người?

Hình Lệ khinh thường: "Người trẻ tuổi, người sợ là không hiểu rõ Liệp Thần Cung."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta rơi vào trên người Trần Phục Sinh: "Người không định giải thích cho hần sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Liệp Thần Cung rất mạnh hả? Liệp Thần Cung trong mắt ta rất bình thường!"

Hình Lệ gật đầu: "Trần Phục Sinh, Liệp Thần Cung thật sự bình thường sao? Người phải chịu trách nhiệm về những gì người nói."

Trần Phục Sinh nói: "Như thế nào, chẳng lẽ lão phu lại sợ người?"

Lúc này.

Hình Hùng đi tới bên người Hình Lệ: "Huynh trưởng, không thể khinh thường tu sĩ Thần Ma Tộc. Đừng quên, ở trên người bọn họ có khả năng vô hạn."

Hình Lệ hí mắt lại: "Không sao, hần chỉ là hậu duệ nhánh của Thần Ma Tộc, chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm với Thần Ma Tộc thật sự."

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh là hậu duệ nhánh của Thần Ma Tộc, nhưng hần vẫn là truyền thừa biến thái của Thần Ma Tộc.

Hình Hùng nói: "Huynh trưởng, vẫn là ta tự mình ra tay đi!"

Hình Lệ gật gật đầu: "Người tự mình dẫn đội, Lập Thần Vệ ở cùng

một chỗ với người, nhớ kỹ phải để lại chỗ sống cho Diệp Trường Sinh.”

Thân ảnh Hình Hùng chợt lóe, mang theo khí thế không ai bì nổi lao ra ngoài, uy áp mạnh mẽ trực tiếp nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, lui ra, để cho ta!"

Diệp Trường Sinh nhìn Hình Hùng trước mắt, sắc mặt biến đổi, mạnh mẽ xông về phía trước, không gian trọng lực đứng im bắn ra, nghiền ép trên người đám người Hình Hùng.

“Mặc kệ các người là ai, làm kẻ địch của ta, các người chỉ có một con đường chết!”

Thân ảnh Hình Hùng đi về phía trước ngừng lại, vô số ánh sáng vàng bắn ra, va chạm cùng một chỗ với không gian trọng lực đứng im.

"Huynh trưởng, huynh ra tay giết hắc trước, tòa không gian này nhiều nhất vây khốn ta chỉ trong thời gian một nén nhang."

Hình Lệ híp mắt, nhìn không gian trọng lực đứng im bao phủ: "Đây không phải là không gian trọng lực đứng im của Vãn Thần Đại Hạp Cốc sao? Làm thế nào nó có thể xuất hiện trên người hắc?"

Có điều Hình Lệ cũng nhân vật hung ác, thân là một trong bốn trưởng lão của Liệp Thần Cung, tu vi sớm đã đạt tới Tổ Thần tầng thứ chín.

Cho dù ở chín giới, cường giả của bất kỳ thế lực nào nhìn thấy cường giả cự phách bậc này, cũng không dám lỗ mãng ở trước mặt bọn hắc.

Chương 774: Các người cũng phải đi chôn cùng

Nhưng Diệp Trường Sinh sẽ sợ bọn hắc sao?

Hình Lệ bát phong bất động, một chưởng đánh xuống phía Diệp Trường Sinh. Không gian nghiền nát, chưởng phong hùng hồn như biển, giống như một bàn tay khổng lồ kinh thiên.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được khí thế trên người Hình Lệ, khoe miệng nhắc lên chút ý cười. Nhiều năm như vậy, từ sau khi tu vi đột phá, hắn cũng chưa thật sự giao chiến với cường giả nào.

Hình Lệ trước mắt đến đúng lúc, Diệp Trường Sinh nghĩ mình có thể đánh chết lão ta hay không?

Tò mò thực lực hiện tại của mình, có thể đánh một trận với Tổ Thần tăng thứ chín hay không.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa.

Linh khí mệnh môn hất bay mọi người ra ngoài, thân ảnh Trần Phục Sinh thẳng tắp mà đứng, ông phóng thích hơi thở trên người bao vây thuyền cổ.

"Nhiều năm trôi qua như vậy, người chỉ có chút tu vi này? Xem ra Liệp Thần Cung xuống dốc không phanh."

Rất hiển nhiên, trong mắt Trần Phục Sinh, Hình Lệ có chút yếu, ít nhất không giống với tưởng tượng của ông.

Diệp Trường Sinh nhìn không gian trước mắt xuất hiện một bàn tay thật lớn, giơ tay lên chém ra một kiếm, thân ảnh mạnh mẽ lao ra, kiếm quang theo sát sau lưng.

Bạch Hồng như điện, thế như rồng điên cuồng.

Kiểm quang cắt ở trên chưởng lớn, một tiếng nổ lớn âm âm truyền ra, chưởng lớn trước mắt âm âm sụp đổ, hóa thành bột mịn biến mất không thấy.

Hình Lệ thấy thế, sắc mặt hơi biến đổi: “Không hổ là người của Thần Ma Tộc, quả nhiên không làm ta thất vọng.”

Dứt lời, trong hai mắt lão ta lóe ra ngọn lửa nóng rực, thân ảnh chợt lóe đi về phía trước, trên không trung trong nháy mắt xuất hiện tám bóng người.

Tám phân thân?

Sắc mặt Trần Phục Sinh biến đổi: "Đây là... Vạn thần phân ảnh? Có chút thú vị!"

Vạn Thần Phân Ảnh Công vốn là vũ kỹ thân pháp, nhưng Trần Phục Sinh biết tu luyện vũ kỹ này đến cấp đại thành sẽ có được tám phân thân.

Hình Lệ có được tám phân thân, chứng tỏ lão ta đã tu luyện tới cấp đại thành.

Tám phân thân không có chênh lệch lớn với tu vi bản thể cùng bản thể, như vậy có nghĩa là Diệp Trường Sinh phải chiến đấu với chín Hình Lệ.

Trần Phục Sinh lộ vẻ lo lắng, nội liễm hơi thở, chuẩn bị tiến lên giúp Diệp Trường Sinh một tay.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Trong hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên huyền hóa ra mười người, bóng người giăng co cùng một chỗ với phân ảnh của Hình Lệ.

Mọi người trong sân kinh hãi thất sắc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Không thể nào!

Hắn làm sao có thể vận thần phân ảnh công?

Phải biết rằng Vận Thần Phân Ảnh Công chính là Liệt Thần Cung lấy được từ trong Thần quật thượng cổ, vẫn luôn là bí mật không truyền của Liệt Thần Cung.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh tu luyện căn bản cũng không phải là Vận Thần Phân Ảnh Công, mà là Thiên Huyền Chi Thân. Giờ khắc này, thân ảnh hắn lơ lửng mà đứng, ánh mắt rơi vào trên người Hình Lệ: "Rất kỳ lạ sao?"

Hình Lệ nói: "Người cho rằng như vậy có thể chống lại ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ai còn không có lá bài tẩy?"

Hình Lệ lạnh nhạt cười: "Phải không? Vậy hãy để ta xem lá bài tẩy của người."

Nói đến đây, lão ta tiện tay vung lên, ba binh khí rơi trước mặt Diệp Trường Sinh: "Quen mắt không?"

Diệp Trường Sinh biến sắc, trong lòng hoảng sợ, hắn làm sao có thể không biết ba binh khí trước mắt này. Những binh khí này chính là của ba người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Hình Pháp Thiên.

"Người muốn dùng bọn họ để uy hiếp ta?"

Hình Lệ nói: "Ta chính là uy hiếp người thì như thế nào, muốn bọn họ còn sống, người tốt nhất thúc thủ chịu trời."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng chỉ là ba tên thuộc hạ, người cảm thấy dùng bọn họ có thể uy hiếp ta sao?"

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe, mang theo vô số đạo văn đi về phía trước, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân: "Ta có thể hy sinh bọn

họ, nhưng các người cũng phải đi chôn cùng!”

Ba thanh binh khí xuất hiện, Diệp Trường Sinh biết ba người Kiếm Vô Ý đã rơi vào trong tay Liệp Thần Cung.

Liệp Thần Cung xuất hiện, quả nhiên không phải ngẫu nhiên.

Trong lúc nhất thời.

Hơi thở trên người Diệp Trường Sinh bắt đầu điên cuồng tăng vọt: “Cấp Tổ Thần thì như thế nào?”

Tổ Thần tầng thứ ba.

Tổ Thần tầng thứ bốn.

Tổ Thần tầng thứ năm.

Cấp bậc không ngừng tăng lên, khí thế trên người hắn càng ngày càng mạnh mẽ, ánh sáng vàng mênh mông vô biên từ trên thân ảnh bắn ra ngoài.

Đạo văn lấy thân ảnh làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Bàn kiếm Kiếp Thiên có vạn kiếm cổ xoay tròn, vô số kiếm khí bắn ra, hủy diệt bầu trời.

Chín bóng người xuất hiện ở các vị trí khác nhau, đứng ngạo nghễ ở bốn phía bàn kiếm Kiếp Thiên, lấy bản thể Diệp Trường Sinh bản thể làm trung tâm.

Nhìn thấy cảnh này.

Hình Lệ biến sắc: “Cấp Tổ Thần, người cho rằng như vậy có thể tránh thoát cái chết?”

Nói đến đây, lão ta xoay người nhìn sau lưng, tiếp tục nói: “Minh Hà, Thiên Trì, hai người các người còn không có ý định ra tay sao?”

Chương 775: Trang thứ hai của Thần Ma Thư

Minh Hà là cường giả của Học Viện Thiên Giới, lúc này không vì Trần Phục Sinh, cũng là vì Diệp Trường Sinh, xem ra Học Viện Thiên Giới cũng có hứng thú với Thần Ma Tộc.

Về phần Thiên Trì lão nhân, lão ta là cường giả Thần Hồn Cung, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ánh mắt lão đầu này vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh.

Thật sự là càng nhìn càng thích.

Nếu Thần Hồn Cung có thể bắt được Diệp Trường Sinh, vậy chỗ tốt thu được sẽ là không thể đánh giá.

Bởi vì linh hồn Diệp Trường Sinh là mạnh mẽ nhất mà lão ta từng gặp, coi như là những tu sĩ này có tu vi mạnh hơn rất nhiều so với Diệp Trường Sinh nhưng linh hồn cũng không cách nào so sánh với hắn.

Một luồng linh hồn tuyệt thế có thể khiến cho Thần Hồn Cung mạnh mẽ lên ít nhất một cấp bậc.

Ngay sau đó.

Minh Hà và Thiên Trì lão nhân xuất hiện bên cạnh Hình Lệ, ánh mắt ba người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Thiên Trì lão nhân nói: "Diệp Trường Sinh, ngươi có biết mình đối mặt với cái gì không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Trì lão nhân, tiện tay vung lên, trên bàn kiểm Kiếp Thiên có trăm phi kiểm bắn ra, nghiêng nát hư không, thẳng tiến không lùi.

Thấy vậy.

Quyền trượng trong tay Thiên Trì lão nhân gõ nhẹ một cái, trên không gian trong nháy mắt xuất hiện một đoàn vòng xoáy màu

đen, trong nháy mắt khi kiếm cổ xuyên qua, vòng xoáy màu đen nuốt chửng hết thấy.

"Diệp Trường Sinh, chút thủ đoạn này của người có thể gây khó dễ cho ta sao?"

Tóc bạc của Diệp Trường Sinh bay múa, tựa tiểu phi cười nói:
"Nếu là chút thủ đoạn này, ta còn xứng là người Thần Ma Tộc?"

"Nếu các người muốn biết, vậy thì thành toàn các người!"

Nói đến đây, thân ảnh của hắn mạnh mẽ vọt tới trước, tựa như một ngôi sao ngã xuống, xẹt qua trên bầu trời.

Lúc này.

Trong đám người có một nữ tử chen ra, nữ tử mặc quần áo màu trắng, thon dài, chân trắng nõn, dung nhan tuyệt thế.

Còn có một đôi... Không thể nói, không thể nói.

Trong nháy mắt khi nữ tử xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người trẻ tuổi trong sân, có một ít lão đầu cũng nhìn nàng không chớp mắt.

Khá lắm.

Khuôn mặt trẻ con tuyệt đối... Lớn...

Trên người nữ tử tản ra mùi hương kỳ lạ, ánh mắt lóe lên, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắn chính là người ta muốn tìm sao?"

"Kiêu ngạo như vậy?"

"Nhìn tuổi của hắn không khác ta, thế mà mạnh như vậy, dám đánh một trận với cường giả Học Viện Thiên Giới, Liệp Thần Cung, Thần Hồn Tông."

"Ba thế lực ba phương này lại phái ra ba người bọn họ, Thiên Trì, Minh Hà và Hình Lệ là Tổ Thần cao giai."

Nói đến đây, nàng khẽ nhăn mày, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ lo lắng: "Hắn có thể bị đánh chết ở chỗ này hay không?"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, vô số ánh sáng bao phủ trên không.

Chín thân ảnh Diệp Trường Sinh hội tụ hợp nhất, một kiếm tuyên cổ nằm ngang trên bầu trời, ba người Thiên Trì liên thủ một kích ngăn cản hẳn tiến công.

Theo tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, phiêu dật như tiên, sắc mặt không gợn sóng.

Lúc này.

Phân thân Hình Lệ biến mất, ở sau lưng lão ta xuất hiện một lồng giam màu máu, nhìn qua giống như một tòa luyện ngục.

Thiên Trì lão nhân ghé mắt nhìn lại, trầm giọng nói: "Hình huynh, không đến mức như vậy chứ, ba người chúng ta liên thủ giết hắn, còn cần sử dụng Liệp Thần Luyện Ngục?"

Hình Lệ nói: "Phòng ngừa vạn nhất, Thần Ma Tộc mạnh mẽ, các người rất rõ ràng, không cần lật thuyền trong mương."

Thiên Trì lão nhân và Minh Hà đều cười lạnh một tiếng, Hình Lệ rốt cuộc đang có chủ ý gì, trong lòng hai người biết rõ.

Ba người bọn hắn liên thủ chém giết Diệp Trường Sinh khẳng định là vô cùng thoải mái. Hình Lệ lúc này phóng thích Liệp Thần Luyện Ngục, hiển nhiên là muốn nhanh chân lên trước.

Đến lúc đó Diệp Trường Sinh chỉ cần bị lão ta khống chế ở trong Liệp Thần Luyện Ngục, đó chính là của Liệp Thần Cung bọn họ. Người nào muốn đoạt sẽ khai chiến với Liệp Thần Cung.

Tất cả mọi người là hồ ly ngàn năm, còn chơi trò chơi gì với ta?

Oanh.

Lại một tiếng nổ tung truyền ra, Hình Hùng lao ra từ trong không gian trọng lực đứng im của Diệp Trường Sinh, sau lưng mang theo Liệp Thần Vệ.

Hắn đi tới bên người Hình Lệ: "Huynh trưởng, ta đến giúp người một tay!"

Hình Lệ gật đầu: "Người tới vừa lúc, lúc này chúng ta nhất định phải bắt được Diệp Trường Sinh."

Lời này hiển nhiên là nói cho hai người Thiên Trì lão nhân và Minh Hà nghe.

Thiên Trì lão nhân nói: "Hình huynh, Liệp Thần Cung các người muốn khác biệt với Thần Hồn Cung chúng ta, cho nên chúng ta có thể tiếp tục liên thủ, không nên vì một Diệp Trường Sinh mà làm tổn thương quan hệ giữa chúng ta."

"Đừng quên, đây chỉ là khởi đầu, tương lai chúng ta còn phải liên thủ bắt càng nhiều tu sĩ Thần Ma Tộc."

Hình Lệ cười nói: "Thiên Trì huynh, người đừng hiểu lầm, chúng ta vẫn luôn tồn tại hợp tác, Thần Hồn Cung các người muốn, Liệp Thần Cung tự nhiên sẽ cho các người."

Minh Hà nói: "Hình Lệ, người có ý gì?"

Chương 776: Trang thứ hai của Thần Ma Thư (2)

Hình Lệ nói: "Minh Hà huynh đừng tức giận, giết người trước, những thứ khác chúng ta đều có thể thương lượng, chớ tổn thương hòa khí."

Minh Hà nói: "Ta sẽ tin người một lần nữa."

Lúc này.

Trần Phục Sinh đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu tử, vì sao người không để lão phu giúp người, kỳ thật lão phu cũng có thể đánh."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thích một mình gánh vác!"

Trần Phục Sinh gật đầu: "Được rồi, lão phu dẫn chúng đệ tử lui về phía sau, đại chiến của các người có chút sợ hãi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hình Lệ thấy Trần Phục Sinh lui về phía sau, khóe miệng nhấc lên ý cười khinh thường: "Trần Phục Sinh lúc này ngược lại rất hiểu chuyện."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, người cho rằng như vậy có thể thoát khỏi một kiếp sao? Thật sự là si tâm vọng tưởng."

Ngay sau đó.

Bốn người đạp không mà đi, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, người sau vân đạm phong khinh, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách cổ màu đen.

Thần Ma Thư!

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, buông trang đầu tiên của Thần Ma Thư ra, một đoàn vòng xoáy màu đen xuất hiện trước mặt hắn,

trong đó truyền đến ba hơi thở.

Ngay sau đó, ba bóng người xuất hiện, tất cả là Tổ Thần tầng thứ năm.

“Giết bọn họ!”

Ra lệnh một tiếng, ba con rối Tổ Thần tầng thứ năm tấn công về phía đám người Hình Lệ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Hình Lệ, trầm giọng nói: "Làm tổn thương Thần Ma Tộc ta, chết!"

Dứt lời, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, trên Cửu Thiên xuất hiện một ánh sáng màu trắng.

Giống như hỗn độn sơ khai, bạch hồng che trời.

Xuy.

Kiểm đến.

Sắc mặt Hình Lệ thay đổi, không kịp phản ứng gì, kiếm quang xuyên qua mi tâm lão ta, máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Chết rồi à?

Ba người Thiên Trì lão nhân, Hình Hùng, Minh Hà hoảng sợ vạn phần, Hình Lệ chính là cường giả cấp Tổ Thần tầng thứ chín!

Diệp Trường Sinh rốt cuộc làm như thế nào.

Mới vừa rồi đạo bạch hồng kia quá nhanh, làm cho bọn họ không cách nào nắm bắt được.

Giờ khắc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, vẫn ngạo nghễ đứng trên bàn kiếm Kiếp Thiên, chẳng qua lúc này Thần Ma Thư trong tay hắn đã chuyển sang trang thứ hai.

Thần Ma Thư.

Trang thứ hai.

Hỗn Độn sơ khai, bạch hồng phá khung?

Đó là một đạo kiếm quang, chuẩn xác mà nói là một đạo kiếm kỹ, tên là Hỗn Độn Thần Quang.

Giờ khắc này.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Lúc này, Thiên Trì lão nhân mở lời: "Là sách cổ trong tay hắc."

Minh Hà nói: "Đó là chí bảo gì, lại khủng bố như thế!"

Hình Hùng tức giận không kiềm chế được: "Mặc kệ nó là chí bảo gì, giết huynh trưởng ta, ta muốn hắc nợ máu phải trả bằng máu."

Thiên Trì lão nhân nhìn Hình Hùng, lại nói: "Người tốt nhất không nên lỗ mắng, ánh sáng trắng có thể giết huynh trưởng người trong nháy mắt, vậy cũng có thể giết người trong nháy mắt."

Dứt lời.

Công kích của ba con rối đã rơi vào trên người đám người Minh Hà, từng tiếng nổ mạnh truyền ra, bóng người ở trong hư không lướt qua.

Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát, sụp đổ, chôn vùi...

Lúc này.

Âm báo nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chém giết một cường giả Tổ Thân, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, trước mắt có được hai phần thưởng của hệ thống, có lập tức sử dụng hay không?]

Hai cơ hội?

Diệp Trường Sinh nhớ tới ngày đó hắc đột phá Cổ Thần cao nhất, đạt được một phần thưởng của hệ thống, hắc vẫn chậm chạp

không sử dụng.

[Lập tức mở phần thưởng!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được Hồn Độn Thông Minh Kiểm Tâm, bỏ vào trong lan can trữ vật của hệ thống, tùy thời có thể sử dụng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được một căn nguyên Thiên Đạo, bỏ vào trong lan can trữ vật của hệ thống, tùy thời có thể sử dụng.]

Thanh âm hệ thống hạ xuống, vẻ mặt Diệp Trường Sinh không gợn sóng, ánh mắt dừng trên người mọi người Liệp Thần cung.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, kiếm quang chém trời, nơi đi qua, cường giả Liệp Thần Cung táng thân dưới kiếm quang.

Hình Hùng đánh bay con rối trước mặt ra ngoài, quay đầu nhìn sau lưng, muốn rách cả mí mắt: "Diệp Trường Sinh, dám giết cường giả Liệp Thần Cung ta, người sẽ vì thế mà trả giá đắt."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái giá phải trả, vậy người cũng biết, bắt người Thần Ma Tộc ta sẽ có cái giá gì?"

"Ta làm việc, xưa nay không chừa lại gì, cho nên Liệp Thần Cung các người, ta nhất định diệt."

Hủy diệt Liệp Thần Cung?

Trên hư không, mọi người nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, đều hít một ngụm khí lạnh...

Bọn họ thừa nhận Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng so với Liệp Thần Cung, cánh tay vĩnh viễn không xoay được đùi.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh của Thần Ma Tộc, căn bản sẽ không để Liệp Thần Cung vào mắt, nhưng hiện tại chỉ có một mình Diệp Trường Sinh.

Chương 777: Vây người cũng lên đi

Lời nói hùng hồn như vậy, nghe như thế nào cũng giống như khoác lác.

Người cảm thấy Diệp Trường Sinh khoác lác, khẳng định là không biết chiến tích trong quá khứ của hắn, phàm là thế lực hắn từng nói muốn tiêu diệt, chưa từng có một người may mắn thoát khỏi.

Xuy.

Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm, tay cầm Thần kiếm, đi tới phía Hình Hùng.

Phía bên kia.

Trên mặt Thiên Trì lão nhân và Minh Hà nổi lên vẻ nghi hoặc. Cấp bậc của bọn họ rõ ràng mạnh hơn con rối trước mắt, nhiều lần công kích, bọn họ đều đã thương được con rối.

Những con rối chính là đánh không chết.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đánh không chết!

Bọn hắn thật sự thật không ngờ, con rối trước mắt lại khó đánh như vậy.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đã đi tới trước mặt Hình Hùng, kiếm Vãn Thần chỉ thẳng lên người lão ta: "Nói cho ta biết, Liệp Thần Cung ở nơi nào, ta có thể cho người chết thống khoái."

Hình Hùng chém xuống một đao, khinh thường: "Liệp Thần Cung ở đâu, người còn chưa xứng được biết."

Mũi đao bay về phía trước, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh, thân ảnh của hắn bay ngược ra sau...

Lúc này, máu tươi từ mi tâm Hình Hùng trượt xuống, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin: "Không có khả năng, hẳn làm sao có thể nhanh như vậy?"

Rõ ràng là lão ta dẫn đầu xuất hiện, vì sao kiếm quang của Diệp Trường Sinh nhanh hơn lão ta?

Không có biện pháp, ai bảo Diệp Trường Sinh có Thần Ma Hữu Thủ và Thần cốt tốc độ.

Nên nhanh như vậy.

Nhanh khiến người ta nghệt thở.

Thân ảnh Hình Hùng ngã về phía sau, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Trần Phục Sinh: "Lão Trần, đến sưu hồn đi!"

Trần Phục Sinh nhìn Diệp Trường Sinh, kinh hãi thất sắc: "Ta sẽ không!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng giả vờ, ta biết ngươi sẽ!"

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử ngươi là người không, người đều biết, lão phu không thể có chút bí mật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thừa dịp còn nóng thì nhanh lên, ta phải biết vị trí của Lục Thần Cung."

Thân ảnh Trần Phục Sinh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người không phải thật sự muốn diệt Liệt Thần Cung chứ!"

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị: "Người cảm thấy ta giống như đang nói giỡn sao?"

Trần Phục Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay hướng xuống dưới, một đoàn ánh sáng bao phủ trên đầu Hình Hùng. Giây lát, ông tiện tay vung lên, ánh sáng theo đó biến mất.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, sưu hồn thì sưu hồn, sao còn lấy đi linh giới."

Trần Phục Sinh nói: "Lão phu không cần thù lao hả?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Cường giả Học Viện Thiên Giới và Thần Hồn Cung, người dự định làm như thế nào?"

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Giết!"

Trần Phục Sinh gật gật đầu: "Thật không cần lão phu hỗ trợ?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Trần Phục Sinh: "Vậy thì người cũng lên đi!"

Trần Phục Sinh nói: "Có thể giết người, nhưng tất cả mọi thứ trên người bọn hắn thuộc về ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Địa chủ!"

"Cũng thế, cũng thế!" Trần Phục Sinh nói xong, thân ảnh chợt lóe, lướt nhanh về phía Minh Hà: "Tiểu Minh Hà, lão tử đến tiễn người đi!"

Giờ khắc này, Thần Ma Thư xuất hiện, Diệp Trường Sinh sau đó vung lên, ba con rối tiến vào Thần Ma Thư.

Trong chớp mắt Thần Ma Thư chậm rãi khép lại, hắn cầm kiếm mà đi, đi về phía Thiên Trì lão nhân.

Bí cảnh Vĩnh Sinh còn chưa mở ra.

Một trận đại chiến kinh thế bắt đầu.

Mọi người trong sân có thể nói là mãn nhãn.

Cái tên Diệp Trường Sinh khắc thật sâu trong đầu bọn họ.

Điên cuồng.

Tàn nhẫn.

Mạnh mẽ.

Những thứ này đã trở thành danh hiệu với Diệp Trường Sinh.

Dùng sức một mình chống lại ba thế lực mạnh nhất chín giới, đây là chuyện mà người làm sao?

Đáng đời thực lực người ta mạnh mẽ như vậy, chỉ cần phần quyết đoán này, có mấy người có thể so sánh?

Nếu bọn họ nhìn thấy cường giả của ba thế lực lớn, đừng nói là phản kháng, phỏng chừng đã sớm bị dọa tè ra quần, hoặc là rất ngoan ngoãn tiếp nhận.

Cuộc sống chẳng phải được chia thành hai loại, không phải trên con đường đấu tranh thì là trên con đường tận hưởng sao?

Giờ khắc này.

Trong đám đông.

Ánh mắt Lạc Hi Hi lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh xách kiếm mà đi: "Mạnh mẽ như vậy, ta thích."

"Cũng chỉ có nam tử như vậy, mới có thể trở thành đạo lữ của ta, không sai, chỉ có người."

Nàng cảm thấy mình đi chuyến này, có thể gặp được Diệp Trường Sinh, thật sự là một chuyện may mắn trong cuộc đời.

Vừa gặp Trường Sinh làm cả đời!

Lại một nữ tử bị Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ấn nấp.

Đương nhiên, trong đó khẳng định có giá trị nhan sắc chết tiệt của hắn.

Trần Phục Sinh cũng rất mạnh mẽ, vì sao Lạc Hi Hi không thích ông, cũng không phải ông lớn lên xấu xí, chủ yếu là ông quá già.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi tới trước mặt Thiên Trì lão nhân, người sau quay đầu nhìn Minh Hà, lại phát hiện tình cảnh của đối phương còn không bằng mình.

Thiên Trì lão nhân thấy Thần Ma Thư sau lưng Diệp Trường Sinh biến mất, thân ảnh chợt lóe về phía trước, quyền trượng trong tay

oanh kích xuống.

Chương 778: Đánh dấu bí cánh Vĩnh Sinh

Rống rống.

Rống rống.

Một kích hạ xuống, tiếng rống giận cuồng bạo truyền ra. Trên hư không, sương mù màu đen xuất hiện, huyền hóa thành một con rồng màu đen.

Rồng đen che trời, dữ tợn khủng bố, lao xuống phía dưới, cắn nuốt về phía Diệt Trường Sinh.

Xuy.

Kiểm quang bay ra, chém Cửu Thiên.

Diệt Trường Sinh vốn tưởng rằng một kiếm hạ xuống có thể dễ dàng chém giết rồng đen trước mắt, tuyệt đối không nghĩ tới một màn kinh người đã xảy ra.

Rồng đen trực tiếp cắn nuốt kiếm quang, bẻ gãy, tiếp tục cắn nuốt về phía hắn, trực tiếp cắn xé trên cánh tay hắn.

Lúc này.

Thân ảnh Thiên Trì lão nhân lơ lửng trên không, trên người xuất hiện đạo văn màu đen, sương mù màu đen khủng bố lấy thân ảnh của lão ta làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ.

Sương đen che trời, chỉ còn lại một mình Thiên Trì lão nhân, quyền trượng trong tay lão ta xẹt qua không trung: "Vong Linh Phược Hồn Trận."

"Diệt Hồn Tỏa!"

Theo quyền trượng vừa động, sương mù màu đen bất ngờ bay ra, trói buộc quần quanh trên người Diệt Trường Sinh.

Tốc độ vô cùng nhanh, làm cho người ta khó nắm bắt.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được sương mù màu đen quấn quanh, tâm thần khê động: "Bàn kiểm Kiếp Thiên, đồ thần phá thiên!"

Theo thanh âm truyền ra, bàn kiểm Kiếp Thiên trong nháy mắt hóa thành hư vô, hình thành một gió lốc kiểm khí, nghênh đón rồng đen trước mặt và hai công kích.

Oanh.

Oanh.

Vô số kiểm quang ngút trời, sương mù màu đen lùi về phía sau, kiểm quang từ trong bóng tối xẹt qua.

Giống như vạch một đường trên bầu trời.

Thiên Trì lão nhân nhìn thấy một màn trước mắt, đôi mắt híp lại đột nhiên sáng lên: "Tốt cho một Diệp Trường Sinh, trên người người lại có nhiều chí bảo như vậy!"

Vốn tưởng rằng chí bảo mạnh nhất của Diệp Trường Sinh chính là sách cổ màu đen, Thần Ma Thư!

Lại thật không ngờ bàn kiểm Kiếp Thiên dưới chân hắn lại cũng mạnh mẽ như thế, có thể dễ dàng phá hủy hẳn ba đạo công kích.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh đến bây giờ còn không có phóng thích uy lực thật sự của bàn kiểm Kiếp Thiên.

Có điều, bàn kiểm Kiếp Thiên và Thần Ma Thư đều vô cùng mạnh mẽ, nếu Diệp Trường Sinh phóng thích một kích mạnh nhất của bàn kiểm Kiếp Thiên, Thiên Trì lão nhân nhất định sẽ bị mang đi.

Gió lốc kiểm khí tiếp tục đi về phía trước, tấn công về phía Thiên Trì lão nhân, người sau vung lên, sương mù màu đen trên người lão ta hóa thành một tấm chắn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh hủy thiên diệt địa, gió lốc kiếm khí đùng vào tấm chắn, một kích này chính là Vĩnh Dạ Thần Hồn Thuẫn của Thiên Trì lão nhân.

Thần Hồn Thuẫn ngăn cản gió lốc kiếm khí lại, giống như có vô số hồn phách đang gào thét, kiếm quang bắn ra đốt trời nấu biển.

Khủng bố như vậy.

Thiên Trì lão nhân nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng thầm nói, không nghĩ tới người còn khó đối phó hơn phụ thân người.

"Rút lui."

"Rời khỏi nơi này trước!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Thần Hồn Tông trong nháy mắt biến mất trên hư không, chỉ lưu lại sương đen tràn ngập trên không trung.

Thiên Trì lão nhân bỏ chạy xa, Vĩnh Dạ Thần Hồn Thuẫn giống như đồng hồ cát, lẳng không rơi xuống.

"Chạy thật nhanh!" Diệp Trường Sinh nhìn cường giả Thần Hồn Tông biến mất không thấy, xoay người nhìn về phía Trần Phục Sinh: "Lão Trần, có muốn ta hỗ trợ không?"

Trần Phục Sinh nói: "Chờ một chút, ta lập tức giết xong rồi."

Lúc này.

Trên hư không.

Cường giả còn lại của Học Viện Thiên Giới không nhiều lắm, dưới uy áp của Trần Phục Sinh, thân ảnh của bọn họ run rẩy.

Mạnh mẽ.

Thực sự là quá mạnh mẽ.

Trần Phục Sinh kinh khủng vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Bá.

Một sóng khí bay ra ngoài, trực tiếp nuốt chửng cường giả Học Viện Thiên Giới. Trần Phục Sinh nhìn sương máu trước mắt tiêu tán, sau khi thu hồi linh giới của bọn họ, thân ảnh chợt lóe xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh.

“Xong việc rồi!”

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, có thể, gương quý không bao giờ cùn!”

Trần Phục Sinh nói: "Thì ra ta mạnh như vậy, trước kia ta cũng không biết.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Trần, người như vậy thật sự rất thiếu đòn.”

Sắc mặt Trần Phục Sinh trầm xuống, nghiêm túc nói: "Diệp tiểu tử, người giết cường giả Liệp Thần Cung, lại bị Học Viện Thiên Giới và Thần Hồn Cung nhìn chăm chăm, kế tiếp chỉ sợ sẽ có không ngừng phiên toái.”

"Phiên toái?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Chọc ta là bọn họ phiên toái mới đúng, lão Trần, nói cho ta biết Liệp Thần Cung ở nơi nào.”

Trần Phục Sinh nói: "Hình Hùng cũng chỉ là một thành viên của Liệp Thần Cung của Thiên Giới Đệ Ngũ, cho nên trong linh hồn hắn chỉ có vị trí Liệp Thần Cung ở Thiên Giới Đệ Ngũ.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nghĩ tới, dù sao cường giả thật sự của Liệp Thần Cung sẽ không yếu như bọn họ.”

"Nếu ở Thiên Giới Đệ Ngũ, vậy chờ sau khi kết thúc bí cảnh Vĩnh Sinh, ta tự mình đi một chuyến đến Thiên Giới Đệ Ngũ.”

Trần Phục Sinh nói: "Không mang theo ta sao?”

Diệp Trường Sinh nói: "Chuyện của Thần Ma Tộc, ta tự mình giải quyết, người cứ ở lại Thư Viện Thiên Giới đi!”

Chương 779: Đánh dấu bí cảnh Vĩnh Sinh (2)

Dứt lời.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, Phật quang vạn trượng che trời, hai người Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh Tàng Thất bay lên trời.

Phật quang tắt gọi trên người hắn.

Trần Phục Sinh nói: "Xem ra Tàng Thất có thu hoạch không nhỏ!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vĩnh Sinh Phật Cung, bí cảnh Vĩnh Sinh, cơ duyên nơi này hẳn là thuộc về Tàng Thất."

Ngay sau đó, Tàng Thất đập không mà đi, bay xuống bên người hai người: "Diệp huynh, ai tìm người gây phiền toái, nói cho ta biết, hòa thượng giết hắn!"

"Người đều đi rồi!"

Tàng Thất ngắt ra: "Đi rồi? Thật sự khiến người ta quá thất vọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này còn có cơ hội."

Tàng Thất gật đầu: "Diệp huynh, vậy chúng ta đi thôi!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bí cảnh Vĩnh Sinh còn chưa mở ra!"

Tàng Thất lộ ra ý cười đắc tiện: "Đã mở ra rồi."

Nói xong, hắn đưa cho Diệp Trường Sinh một ánh mắt, người hiểu được mà.

Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh trong nháy mắt ngầm hiểu, biết truyền thừa bí cảnh Vĩnh Sinh đã bị Tàng Thất chiếm được.

Không đúng.

Hệ thống không phải đã nói đánh dấu bí cảnh Vĩnh Sinh sao?

Cái này cũng có thể là giả sao?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có đánh dấu bí cảnh Vĩnh Sinh không?]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công bí cảnh Vĩnh Sinh, đạt được bút Vĩnh Sinh.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh phát hiện một cây bút màu trắng bạc xuất hiện trên trang hiển thị của hệ thống, trên đó tản ra hơi thở hùng hồn.

Diệp Trường Sinh tuy rằng không biết sử dụng bút Vĩnh Sinh như thế nào, nhưng hẳn vô cùng khẳng định bút Vĩnh Sinh tuyệt đối là một kiện thần khí không thua gì Thần Ma Thư và bàn kiếm Kiếp Thiên.

Chuyến đi này thật sự không tệ.

Sau khi có bút này, cho dù lại gặp được Liệp Thần Cung, Thần Hồn Tông, Học Viện Thiên Giới, lá bài tẩy của hắn lại có thêm một cái.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước!"

Lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp lẳng không bay xuống, xuất hiện ở cách Diệp Trường Sinh không xa, người tới không phải ai khác, chính là Lạc Hi Hi.

Đôi mắt nàng lóe lên, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đừng động thủ, ta có việc tìm người."

Diệp Trường Sinh nhìn Lạc Hi Hi, mày kiếm hơi nhướng lên, cô nương này là ai, hắn hình như không biết.

Một bên, Tàng Thất đi tới trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, cô nương này thật sự rất hăng hái, người lúc nào thì thông

đồng, không đúng, lúc nào quen biết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tôi không biết nàng!"

Tàng Thất nói: "Không thành thật."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Luận giá trị nhan sắc, ta một chút cũng không thua người, vì sao những cô nương này đều tìm người, không tìm ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thân phận của người, trong lòng mình không đếm được sao?"

Dứt lời.

Hắn dời bước đi tới phía Lạc Hi Hi: "Không biết cô nương là..."

Lạc Hi Hi nói: "Ngự Hương Các, Lạc Hi Hi."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Ngự Hương Các?" Năm đó khi Diệp Chiến Thiên rời đi đã từng nói với hắn, nếu mà đi tới Tào Hóa Thiên Giới, cần giúp đỡ có thể tìm Ngự Hương Các.

"Không nghĩ tới các nàng lại phái người đến tìm mình!"

"Người là người của Ngự Hương Các."

Lạc Hi Hi mỉm cười, làm cho lòng người nhện nhào: "Như thế nào, Diệp công tử hoài nghi thân phận của ta?"

"Diệp công tử dám chống lại thế lực mạnh nhất chín giới, lại kiêu kỳ một tiểu nữ tử?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

Lạc Hi Hi nói: "Diệp công tử có thể mượn một bước nói chuyện hay không."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Trần Phục Sinh: "Lão Trần, ta rời đi trước một chút."

Trần Phục Sinh nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Tuổi trẻ thật tốt, cô nương này... Tuyệt phẩm."

Trên một tòa Phật khổng lồ.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ mà đứng, tóc bạc cuỗi gió bay múa, áo dài tung bay, ánh mắt Lạc Hi Hi lóe lên, ánh mắt vẫn rơi trên gò má hần.

Trong lúc nhất thời, nhìn có chút si mê.

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc cô nương, đẹp không?"

Lạc Hi Hi không chút do dự: "Đẹp!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Cô nương này có chút trực tiếp!

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nơi này không có ai, Lạc cô nương có thể bắt đầu."

Lạc Hi Hi nói: "Các chủ để cho ta tìm người đi tới Ngự Hương Các, ta đến từ Thiên Giới Đệ Nhị, vẫn tìm nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Tìm ta đi Ngự Hương Các, bởi vì chuyện gì?"

Lạc Hi Hi lại nói: "Chuyện của phụ thân người, những thứ khác ta không biết."

Chuyện liên quan đến phụ thân, Diệp Trường Sinh lựa chọn đi một chuyến với Lạc Hi Hi.

"Người ở chỗ này chờ ta, sau đó chúng ta đi tới Ngự Hương Các."

Lạc Hi Hi nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, đôi mắt có chút mê ly: "Hắn anh tuấn tiêu sái, giống như tiên."

"Một nam tử lớn lên như vậy, thật sự là quá khi dễ người."

Diệp Trường Sinh trở lại trên thuyền cổ, nói cho Trần Phục Sinh biết, hắn muốn rời đi một khoảng thời gian.

Trần Phục Sinh không hỏi nhiều: "Người đi bận việc của mình, nếu lẫn lộn bên ngoài không nổi nữa thì trở về Thư Viện Thiên Giới,

lão phu chờ người.”

Chương 780: Đi tới Ngự Hương Các

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, đi."

Tàng Thất tiến lên, vội vàng nói: "Diệp huynh, mang theo ta cùng nhau rời đi, thực lực của ta hiện tại tăng vọt, khẳng định có thể giúp được người."

Nói đến đây, hắn hạ giọng xuống: "Diệp huynh, ta thật sự không muốn trở về tiếp tục mài kim."

Diệp Trường Sinh nói: "Trở về mài kim, nơi ta đi không thích hợp với người, dễ khiến cho người phá giới."

Tàng Thất ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh, khẽ thở dài một tiếng: "Diệp huynh, cuộc sống của người thật khiến người ta hâm mộ."

"Bớt lảm lòi, mau trở về đi!" Diệp Trường Sinh nói xong, đạp không lướt đi, mang theo Diệp Thập Vạn rời đi.

Đang di chuyển về phía trước.

Thân ảnh Diệp Thập Vạn Mười ẩn nấp không thấy đâu.

Đi tới đỉnh Phật lớn, Lạc Hi Hi nói: "Một mình người đi Ngự Hương Các với ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có cần rất nhiều người cùng nhau không?"

"Vậy cũng không cần!" Lạc Hi Hi trầm giọng nói, theo đó: "Chỉ là người giết người của Liệp Thân Cung, lại bị Học Viện Thiên Giới và Thần Hồn Cung theo dõi, một người ở bên ngoài rất nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải có Ngự Hương Các các người sao?"

Lạc Hi Hi lắc đầu, cười khổ nói: "Người đánh giá Ngự Hương Các

quá cao, quên đi, trở về trước rồi nói sau!"

Phía bên kia.

Mọi người trên hư không còn đang ngây ngốc chờ bí cảnh Vĩnh Sinh mở ra, Trần Phục Sinh đã mang theo chúng đệ tử rời đi.

...

Thành Thiên Hương.

Trên bầu trời.

Lạc Hi Hi mang theo Diệp Trường Sinh dừng lại trước một toàn cung điện trên mây: "Diệp công tử, người chờ một chút, ta đi thông báo!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Làm phiền Lạc cô nương."

Lạc Hi Hi di chuyển đi tới bên ngoài Quỳnh Lâu, khom người một cái: "Các chủ, Diệp Trường Sinh tới."

"Để hắn vào!" Thanh âm như trời, từ trong lầu các truyền ra.

Lạc Hi Hi quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, mời vào các!"

Quỳnh Lâu mở ra, trước mặt có một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi, nơi đi qua, chúng thị nữ nhao nhao cúi người.

Tiến vào trong đại điện kim bích huy hoàng.

Hoàng Phủ Phi ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cao, vẫn là phong tình vạn chủng, tuyệt đại phong hoa, loại khí chất này trong nháy mắt sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Hoàng Phủ Phi, nữ nhân này quả thực không đơn giản.

Trong lúc giờ tay nhấc chân, nhu tình như lửa.

Hoàng Phủ Phi chậm rãi nâng tay ngọc lên, thị nữ trong đại điện nhao nhao lui ra ngoài: "Người chính là Diệp Trường Sinh, quả

nhiên rất giống phụ thân người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người tìm ta đến, chẳng lẽ người không biết ta?"

Hoàng Phủ Phi nói: "Là ta tìm người tới không sai, nhưng ta thật sự không biết người, nhưng ta biết phụ thân người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết người biết phụ thân ta."

Dứt lời, hần giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tấm lệnh bài: "Năm đó khi phụ thân rời đi đã để lại lệnh bài như vậy, nói nếu đi Tới Tào Hóa Thiên Giới, có việc có thể tìm Ngự Hương Các hỗ trợ."

Ánh mắt Hoàng Phủ Phi lóe lên, đánh giá lệnh bài trong tay Diệp Trường Sinh: "Phụ thân người lại cho người Ngự Hương Các."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết các hạ là ai!"

Hoàng Phủ Phi hơi giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Hoàng Phủ Phi, Các chủ Ngự Hương Các."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không nên ở Tào Hóa Thiên Giới sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây."

Hoàng Phủ Phi nói: "Người đang hoài nghi thân phận của ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cẩn thận một chút cũng tốt, dù sao người nhớ thương ta quá nhiều."

Hoàng Phủ Phi khẽ vung tay ngọc lên, một đạo ánh sáng bay ra, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh. Ngay sau đó, một lệnh bài xuất hiện, dưới lực hấp dẫn cường đại, Ngự Hương Lệnh trong tay Diệp Trường Sinh bay ra ngoài.

Bên trong Ngự Hương Các.

Hai tấm lệnh bài dung hợp cùng một chỗ, một đóa hoa lan yêu dị xuất hiện, sống động như thật, tản ra hơi thở nhiếp hồn đoạt phách.

Hoàng Phủ Phi nói: "Hiện tại tin tưởng thân phận của ta chưa?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết Hoàng Phủ Các chủ tìm ta là có chuyện gì, nghe Lạc Hi Hi nói là vì phụ thân ta."

Hoàng Phủ Phi chậm rãi đứng lên, đi xuống từ trên đài cao: "Đích thật là vì phụ thân người."

"Tám năm trước, phụ thân người vì đi thăm mẹ con các người, không tiếc để cho một luồng phân thân đi tới Thiên Đạo Giới."

"Mà thân thể của hắc ở lại Ngự Hương Các, nhưng Tào Hóa Thiên Cung liên hợp với Liên Minh Thiên Giới, cường giả đạo tràng chín giới vây công Ngự Hương Các. Trận chiến kia đánh suốt mười ngày, phụ thân người bị trọng thương, vì không liên lụy Ngự Hương Các, hắc đã lựa chọn rời đi."

"Sau đó hoàn toàn không có tung tích, giống như biến mất."

Diệp Trường Sinh bất chợt đứng lên: "Người nói phụ thân biến mất, chẳng lẽ hắc không trở về Hỗn Loạn Tinh Không?"

Hoàng Phủ Phi lắc đầu: "Không có, lúc ấy ba thế lực Tào Hóa Thiên Cung đã mai phục bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không từ lâu, chỉ cần phụ thân người đến, nhất định sẽ bị bọn họ đuổi bắt."

Chương 781: Hắc... Đây là muốn đi đâu?

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy hiện giờ phụ thân ta ở đâu, người biết không?"

Hoàng Phủ Phi gật đầu: "Biết, đây cũng là nguyên nhân ta tìm người tới."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lùng: "Nói đi, phụ thân ta ở nơi nào?"

Hoàng Phủ Phi nói: "Thần Hồn Tông, là tông môn thần bí nhất trong chín giới."

"Thần Hồn Tông?" Diệp Trường Sinh lăm bắm, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Phủ Phi: "Thần Hồn Tông ở nơi nào nào, nói cho ta biết!"

Hoàng Phủ Phi di chuyển đi tới trước cửa sổ, ghé mắt nhìn ra hư không ngoài cửa sổ: "Thiên Giới Đệ Cửu, cụ thể ở nơi nào cũng không biết. Đừng nói là ta, các thế lực lớn trong chín giới cũng không ai biết Thần Hồn Tông ở nơi nào."

"Có điều có thể khẳng định, nguyên nhân chân chính Thần Hồn Tông bắt phụ thân người chính là vì Phạm Kiếm Diệp Tu Duyên, bởi vì cường giả Thần Hồn Tông đã tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, ta tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không thì có thể gặp phải cường giả Thần Hồn Tông?"

Hoàng Phủ Phi gật đầu: "Đó chỉ là một bộ phận nhỏ cường giả của Thần Hồn Tông, mà tông môn của bọn họ ở nơi nào, phải xem người có thể chiếm được từ trong miệng bọn họ hay không."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bổ Thiên Các không biết Thần Hồn Tông ở đâu sao?"

Hoàng Phủ Phi nói: "Có lẽ sẽ biết, nhưng cái giá phải trả thật sự quá lớn, yêu cầu bọn họ đưa ra, căn bản không có người có thể

thỏa mãn."

"Vì tìm kiếm tung tích của phụ thân người, giá cả Bồ Thiên Các đưa ra hết sức không hợp lẽ thường."

Diệp Trường Sinh khom người một cái: "Đa tạ người nói cho ta biết nhiều như vậy, ta nhất định sẽ cứu phụ thân ra."

Hoàng Phủ Phi thấy hắn xoay người rời đi: "Người muốn đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hỗn Loạn Tinh Không!"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Sớm biết nên giết sạch bọn họ ở bên ngoài bí cảnh Vĩnh Sinh."

Ở bí cảnh Vĩnh Sinh, Thiên Trì lão nhân chạy trốn, khi đó hắn còn không biết phụ thân rơi vào trong tay Thần Hồn Tông.

Hắn tin tưởng lời nói của Hoàng Phủ Phi, nhưng trong lòng vẫn có nghi vấn, nữ nhân này có quan hệ gì với phụ thân hắn.

Tình nhân.

Hồng nhan.

Tri kỷ.

Hay là...

Diệp Trường Sinh gặp qua Diệp Chiến Thiên một lần, giá trị nhan sắc này bị hai cha con hắn nắm chặt gắt gao.

Cho nên bên người Diệp Chiến Thiên khẳng định không thể thiếu một ít nữ nhân.

Diệp Trường Sinh biết Hoàng Phủ Phi không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

"Chờ một chút!" Hoàng Phủ Phi đột nhiên kêu Diệp Trường Sinh dừng lại, tiện tay vung lên, một ánh sáng bạc bay tới.

"Đây là đĩa Thần Văn, ta đưa nó cho người. Tiến vào Hỗn Loạn

Tinh Không, nó hẳn là có thể giúp được người."

"Đúng rồi, bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không có cường giả của Học Viện Thiên Giới, Bất Tử Môn, Liên Minh Thiên Giới. Sau khi người đi tới, nhất định phải cẩn thận."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thu đĩa Thần Văn vào trong linh giới: "Đa tạ Hoàng Phủ Các chủ."

Hoàng Phủ Phi lại nói: "Thực lực của người bây giờ không cách nào đi tới Thiên Giới Đệ Cửu. Sau khi tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, tìm kiếm cường giả Thần Hồn Tông chỉ là một trong những mục đích, nơi đó hung hiểm vạn phần, người cũng có thể lịch lãm thật tốt một phen."

"Mặt khác, nếu người có thể tìm được Diệp Tu Duyên, có hẳn giúp người, cho dù là Thiên Giới Đệ Cửu, người cũng có thể một đường không bị cản trở."

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía Ngự Hương Các, lẩm bẩm nói: "Cuối cùng sẽ có một ngày, ta không cần bất kỳ kẻ nào, cũng có thể đi tới đi lui tự nhiên ở Thiên Giới Đệ Cửu."

...

Bên trong Ngự Hương Các.

Bóng dáng xinh đẹp của Lạc Hi Hi xuất hiện, nhìn vị trí bên trên của Hoàng Phủ Phi: "Các chủ, ta có thể cùng nhau tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không với Diệp Trường Sinh không?"

Hoàng Phủ Phi nói: "Không thể!"

Lạc Hi Hi nói: "Vì cái gì?"

Hoàng Phủ Phi chậm rãi đứng dậy: "Thực lực của người không cách nào tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, mặt khác, ta muốn mang người đi tới Thiên Giới Đệ Cửu."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Hi Hi, tương lai Diệp Trường Sinh sẽ đi rất xa, nếu người thích hẳn, sẽ vô cùng thống khổ."

"Thiếu niên ưu tú như hần, bên người cho tới bây giờ cũng sẽ không thiếu hồng nhan tri kỷ, người vẫn nên đặt tinh lực ở trên tu luyện, hiểu được ý của ta không?"

Lạc Hi Hi cúi người một cái: "Hi Nhi hiểu rồi."

Hoàng Phủ Phi khoát tay áo: "Đi xuống chuẩn bị, lát nữa chúng ta rời đi."

Lạc Hi Hi rời đi Quỳnh Lâu, đi về phía trước, trong lòng nàng thầm nói, ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ, nhất định sẽ trở thành đạo lữ của Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Bên trong Quỳnh Lâu, một ảnh ảo xuất hiện, cúi người một cái: "Bái kiến Các chủ!"

Hoàng Phủ Phi nói: "Hoa Di, người đi theo Diệp Trường Sinh, đưa hần tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không."

Ảnh ảo nói: "Lão nô hiểu rồi."

...

Sau khi rời khỏi thành Thiên Hương.

Diệp Trường Sinh ngừng lại trên một đỉnh núi. Hiện tại hần muốn đi tới Hỗn Loạn Tinh Không, thế nhưng ba người Kiếm Vô Ý còn đang ở trong tay Liệp Thần Cung.

Chương 782: Hắc... Đây là muốn đi đâu? (2)

Tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không cần một khoảng thời gian, cũng không biết tình huống ba người bọn họ như thế nào.

Nếu trực tiếp đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ, giết vào Liệt Thần Cung cứu bọn họ, sau đó lại đi tới Hỗn Loạn Tinh Không.

Đó thực sự là một lựa chọn tốt.

Đúng, cứ làm như thế!

Bởi vì hắc không xác định tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không sẽ hao phí bao nhiêu thời gian, nếu như không đi cứu người, hắc cảm thấy hổ thẹn với ba người Kiếm Vô Ý.

Giờ khắc này.

Trong lòng hắc đã lập ra kế hoạch, trước tiên vào Thiên Giới Đệ Ngũ cứu người, sau đó tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Bởi vì Diệp Chiến Thiên để lại bản đồ Hỗn Loạn Tinh Không, hắc có thể tiến vào dễ dàng hơn rất nhiều so với người khác.

Đến lúc đó cho dù có người đuổi giết hắc, Hỗn Loạn Tinh Không cũng sẽ là một chỗ ẩn thân không tồi.

Ý tưởng này thật sự quá hoàn mỹ.

Động tâm không bằng hành động.

Diệp Trường Sinh trực tiếp thay đổi hành trình. Trước khi vào Thiên Giới Đệ Ngũ, Hoa Di đi theo hắc thật lâu, phát hiện Diệp Trường Sinh cũng không phải đi tới Hỗn Loạn Tinh Không.

Sau khi tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ, Hoa Di càng ngày càng khiếp sợ, không biết Diệp Trường Sinh đến tột cùng muốn làm gì.

Lúc này, mục tiêu của Diệp Trường Sinh vô cùng mạnh, trực tiếp

đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ cứu người, sau đó rời đi.

Cho nên dọc theo đường đi hắn không chút dừng lại nào, thân ảnh ngời ngấn trên kiếm Vãn Thần, một mực tu luyện.

Có Diệp Thập Vạn âm thầm bảo vệ, hắn ngược lại không lo lắng sẽ bị người đánh lén.

Diệp Trường Sinh cũng là lần đầu tiên đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ, cho nên trong lòng hắn không nắm chắc được chút nào. Dù sao đối với thực lực của Liệp Thần Cung ở Thiên Giới Đệ Ngũ, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện tại duy nhất có thể làm chính là hết sức đề cao tu vi của mình, chỉ có như vậy khi gặp phải cường giả của Liệp Thần Cung, phần thắng của hắn mới có thể nhiều hơn một phần.

Sau khi rời khỏi Thiên Giới Đệ Tứ.

Hoa Di ngừng lại, sắc mặt thay đổi: "Hắn... Đây là muốn đi đâu?"

Thiên Giới Đệ Tam.

Tạo Hóa Môn.

Bóng dáng xinh đẹp của Ngọc Linh Quân xuất hiện, lẳng không bay xuống, nhanh chóng đi tới phía cung điện.

Trước điện.

Nàng khom người một cái, bái nói: "Môn chủ, có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

Thân ảnh Tiêu Thủy Hàn xuất hiện, một bộ áo trắng đứng trước cung điện: "Chuyện gì mà vội vàng như thế?"

Ngọc Linh Quân nói: "Môn chủ, bên ngoài bí cảnh Vĩnh Sinh, Diệp Trường Sinh chém giết cường giả Liệp Thần Cung, hai huynh đệ Hình Lệ đã chết."

Tiêu Thủy Hàn nghe tiếng, sắc mặt biến đổi: "Diệp Trường Sinh mạnh như vậy? Lúc này hắn đang ở đâu?"

Ngọc Linh Quân tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh rời khỏi bí cảnh Vĩnh Sinh, tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ, sau đó biến mất."

Tiêu Thủy Hàn khiếp sợ nói: "Biến mất, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Điều tra, nhất định phải tìm được tung tích của Diệp Trường Sinh. Cung chủ đã phái người đến chém giết Diệp Trường Sinh, cũng không thể để cho bọn họ chạy một chuyến vô ích."

Ngọc Linh Quân gật đầu: "Thuộc hạ hiểu rồi, sẽ phái người đi điều tra!"

Tiêu Thủy Hàn nhìn bóng lưng Ngọc Linh Quân rời đi: "Diệp Trường Sinh, người trưởng thành cũng quá nhanh."

...

Hừ không vô tận.

Hai bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, các nàng đứng ở trên một đóa hoa kỳ dị, hai người này không phải ai khác khác, chính là Hoàng Phủ Phi và Lạc Hi Hi.

Đúng lúc này.

Một ảnh ảo xuất hiện, dừng lại ở cách đóa hoa không xa: "Lão nô bái kiến Các chủ!"

Hoàng Phủ Phi thấy Hoa Di xuất hiện, khẽ nhăn mày: "Hoa Di, sao ngươi lại trở về nhanh như vậy?"

Hoa Di nói: "Bẩm Các chủ, Diệp Trường Sinh không đi tới Hỗn Loạn Tinh Không, mà là đi Thiên Giới Đệ Ngũ, lão nô mất dấu."

Hoàng Phủ Phi nói: "Thiên Giới Đệ Ngũ, hẳn đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ làm gì."

Hoa Di lại nói: "Hồi Các chủ, hẳn hình như rất sốt ruột, sau khi rời khỏi Thiên Giới Đệ Tam, một đường đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ, không có ý dừng lại, giống như có chuyện rất quan trọng phải

làm.”

Hoàng Phủ Phi lại nói: "Hoa Di, người đi tới Thiên Giới Đệ Ngũ, nhất định phải tìm được tung tích của Diệp Trường Sinh. Người này xuất hiện ở Thiên Giới Đệ Ngũ cũng không phải ngẫu nhiên, tin tưởng rất nhanh sẽ có việc lớn phát sinh.”

Hoa Di nói: "Các chủ có muốn ra tay giúp hần hay không?”

Hoàng Phủ Phi suy nghĩ trong nháy mắt: "Chỉ cần hần không có nguy hiểm đến tính mạng, các người cũng không cần ra tay.”

Hoa Di gật đầu, thân ảnh lần thứ hai hóa thành hư vô, biến mất trên bầu trời.

...

Trong khi đó.

Thiên Giới Đệ Ngũ.

Một vùng đất tối tăm.

Nước ao sôi trào có màu đỏ như máu, trong không khí quanh quần khí tử vong nồng đậm.

Trong bóng tối, từng bóng người đứng ngay ngắn, trên thân ảnh tản ra hơi thở lạnh lẽo, bọn họ không nhúc nhích.

Lúc này, một bóng người xuất hiện, khom người một cái: "Cung chủ, Hình Lệ đã chết, người bọn họ mang đến không một ai sống sót.”

Chương 783: Ta, Diệp Trường Sinh tới

“Người nào giết bọn họ, có thể là Trần Phục Sinh ra tay?” Một thanh âm khàn khàn truyền đến.

Người tới lại nói: "Hồi Cung chủ, không phải Trần Phục Sinh, kẻ giết người là Thần Ma Tộc Diệp Trường Sinh."

"Một nhánh Thần Ma Tộc từ hạ giới bò tới, lại có thể chém giết Hình Lệ, xem ra Diệp Trường Sinh này so với tưởng tượng của chúng ta còn mạnh mẽ hơn."

Người tới tiếp tục nói: "Cung chủ, lần này đi Thiên Giới Đệ Tam, thuộc hạ nhận được một ít tin tức về Diệp Trường Sinh."

“Nói!”

Lão giả áo đen nói: "Diệp Trường Sinh là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, nhưng hắn cũng là con trai của Bạch Y Kiếm Thần Diệp Chiến Thiên. Thần Hồn Tông, Bất Tử Môn, Học Viện Thiên Giới, Liên Minh Kiếm Đạo, Liên Minh Thiên Giới đều đang tìm Diệp Trường Sinh."

"Mặt khác, Các chủ Ngự Hương Các âm thầm gặp gỡ Diệp Trường Sinh. Sau đó, Diệp Trường Sinh tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ, sau lại mất tích, đến bây giờ các thế lực lớn đều phái người tìm hắn."

Dứt lời.

Một bóng người từ trong bóng tối đi ra, lại là một nữ tử. Nàng ta mặc trường sam màu đỏ, làm cho người ta có cảm giác vô cùng xinh đẹp.

Một cái nhản mày một nụ cười cũng tản ra khí lạnh đến tận xương.

Nhan Ngọc Mộng.

Nàng là Cung chủ Lập Thần Cung của Thiên Giới Đệ Ngũ.

Nhan Ngọc Mộng nói: "Phái người ra ngoài tìm, nhất định phải tìm được tung tích của Diệp Trường Sinh. Bắt được hắn, chúng ta có thể trở về chín giới, tiến vào trung tâm Thần Cung."

"Nếu thật sự không tìm thấy, có thể đi Bồ Thiên Các tìm Tiêu Dao Quân, hắn sẽ giúp người."

Lão giả áo đen gật đầu: "Thuộc hạ đi làm ngay."

Nhan Ngọc Mộng nói: "Phát hiện Diệp Trường Sinh, không nên đánh rắn động cỏ, ta tự mình đi bắt hắn trở về."

Lão giả áo đen nói: "Thuộc hạ hiểu rồi!"

Nhan Ngọc Mộng nhìn lão giả áo đen rời đi: "Thần Ma Tộc thật sự mạnh mẽ như trong truyền thuyết sao?"

...

Trên đỉnh núi cao vạn trượng.

Một người mặc áo choàng màu trắng bạc, thân ảnh bị trường sam che lấp, hai bên tóc bạc cuỗi gió khẽ giương, hắn chậm rãi mở miệng: "Liệp Thần Cung, ta tới rồi!"

Người này không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Trên hư không, một nam tử áo đen xuất hiện, lão ta chính là lão giả vừa rời bẩm báo với Nhan Ngọc Mộng.

Nhìn thấy lão giả áo đen xuất hiện, Diệp Trường Sinh tung người nhảy lên, hóa thành một đạo kiếm quang xuất hiện trước mặt lão giả.

"Lão đầu, người sốt ruột đi đâu?"

Lão giả áo đen đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Các hạ là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không phải muốn đối phó ta sao? Ta đến tìm người, không hài lòng?"

Lão giả áo đen kinh hãi thất sắc: “Người... Người là Diệp Trường Sinh.”

“Chúc mừng người, đáp đúng rồi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó, một đạo kiếm quang xẹt qua, thân ảnh của hắn xuất hiện ở một bên lão giả áo đen, Thần kiếm trong lòng bàn tay đặt ở trên cổ lão giả.

Chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, đầu lão giả sẽ bay ra ngoài.

“Đi thôi, dẫn ta đi Liệp Thần Cung!”

Lão giả áo đen âm thầm nuốt nước miếng: “Diệp Trường Sinh, người lại tự mình đưa tới cửa, người đây là muốn chết!”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng nói chuyện, chẳng may bàn tay nhỏ bé của ta run lên, người sẽ không còn, tốt nhất nên làm theo lời ta bảo.”

Lão giả áo đen xoay người mang Diệp Trường Sinh đi về phía trước, đi tới trước một tòa đại trận thì ngừng lại. Lão giả áo đen giơ tay mở đại trận, một đỉnh núi xuất hiện trước mặt bọn họ: “Liệp Thần Cung chính là ở đây.”

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, phát hiện núi lớn trước mắt quả nhiên ẩn giấu mấy trăm đạo linh khí mạnh mẽ, có thể chứng minh lão giả không nói dối.

Xuy.

Một kiếm xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe.

Lão giả áo đen nâng tay che cổ, máu tươi theo kẽ ngón tay tràn ra: “Người...”

“Người đã không còn giá trị, giữ người lại làm gì?” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, nắm chặt Thần kiếm trong tay, vô số linh khí quanh quẩn trên người hắn.

Ngay sau đó.

Một thanh kiếm lớn chỉ thẳng lên trời xuất hiện, xông thẳng lên

đỉnh Cửu Thiên, nếu một kiếm này chém xuống, dãy núi trước mắt sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Nhưng Diệp Trường Sinh không gấp gáp phát động tiến công, mà là thúc dục Tru Tiên Kiếm Trận, bố trí ở trên hư không.

“Liệp Thần Cung, ta, Diệp Trường Sinh tới rồi, nhanh chóng đi ra chịu chết!”

Dứt lời, hắc thúc dục kiếm lớn chỉ thẳng trời sau lưng, chém mạnh xuống núi lớn trước mắt.

Núi lớn đột nhiên mở ra, từng bóng người nhanh chóng lao ra, nhưng thân ảnh bọn họ đi về phía trước, đột nhiên ngừng lại.

Ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hư không, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Cái gì?

Đại Bảo Kiếm?

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, cường giả Liệp Thần Cung lao ra táng thân dưới kiếm quang, cự phong bị chia làm hai.

Khói bụi che trời bao trùm, giống như mấy con rồng đất bay lượn trên không trung.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, nhìn hư không trước mắt, cũng không biết một kiếm này có thể hoàn toàn tiêu diệt cường giả Liệp Thần Cung hay không.

Chương 784: Đây là bút gì?

Kiểm quang chôn vùi.

Những ngọn núi sụp đổ, bị san thành đất bằng.

Đột nhiên.

Một tia sáng đỏ hướng thẳng về phía bầu trời, một bóng dáng xinh đẹp đập không mà đến, trên thân ảnh quanh quẩn đạo văn màu đỏ như máu.

Nhan Ngọc Mộng lơ lửng trên không mà đứng, đôi mắt lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người là người Thần Ma Tộc, nếu ta không đoán sai, người là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán đúng rồi."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Người đã biết ta là ai, cũng đã hiểu rõ ý đồ ta đến."

Nhan Ngọc Mộng nói: "Người là tới chịu chết."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Chịu chết là không thể nào, ta là tới diệt cung, mau chóng giao người của ta ra."

Nhan Ngọc Mộng lạnh lùng nói: "Diệt cung, người thật sự quá ngu xuẩn, đối địch với Liệp Thần Cung, người quả thực không biết trời cao đất rộng."

"Liệp Thần Cung rất mạnh sao?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Cho dù tất cả mọi người đều kiêng kỵ Liệp Thần Cung các người, nhưng ta không sợ."

"Dám bắt người Thần Ma Tộc, ta và các người không chết không thôi!"

"Nói đến ngu xuẩn, ai ngu xuẩn, trong lòng còn không rõ ràng sao?"

Nhan Ngọc Mộng gật gật đầu: "Ra tay đi."

Ra lệnh một tiếng.

Trên hư không, trăm bóng người xuất hiện, bọn họ ngạo nghễ đứng ở trên hư không, vây kín Diệp Trường Sinh trong đó.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ trên người mọi người xẹt qua, trăm cường giả là cấp Tổ Thần, xem ra hẳn vẫn đánh giá thấp sự cường đại của Liệp Thần Cung.

Nơi này cũng chỉ là một phân cung của Liệp Thần Cung ở Thiên Giới Độ Ngũ, cũng có nhiều cường giả như vậy. Vậy thì Liệp Thần Cung của Thiên Giới Độ Cửu sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?

May mà đến Thiên Giới Độ Ngũ, nếu đi tới Thiên Giới Độ Cửu, phỏng chừng mình sẽ lạnh.

Khó trách Hoàng Phủ Phi nói thực lực hiện tại của hắn không cách nào đi tới Thiên Giới Độ Cửu.

Đây chỉ là cường giả Liệp Thần Cung. Như vậy thực lực của Học Viện Thiên Giới, Thần Hồn Cung hẳn là khó phân trên dưới với Liệp Thần Cung.

Tạo nghiệp.

Mình đẹp trai như vậy, sao lại có kẻ địch như thế?

Không phải nói bộ dạng đẹp trai có thể làm gì thì làm sao?

Nhan Ngọc Mộng lơ lửng mà đứng, tuyệt thế vô song, khí chất điên đảo chúng sinh: "Diệp Trường Sinh, người chấp cánh cũng khó thoát."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, tới cũng đã tới, trước khi chưa cứu được người, hắn không thể nào rời đi.

Bá.

Bá.

Trăm cường giả lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, từng công kích rơi xuống, ngang dọc đan xen, hình thành một đoàn lưới lớn

bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Vô số lực công kích đánh thẳng xuống, Diệp Trường Sinh không chút nhúc nhích, bình tĩnh nhìn bóng người trước mắt.

Nhan Ngọc Mộng nói: "Hắn muốn làm gì?"

Nàng ta không tin Diệp Trường Sinh sẽ buông tha công kích, Thần Ma Tộc xưa nay quỷ dị, nhìn bộ dáng tự tin mười phần của Diệp Trường Sinh, một sự bất an từ sâu trong linh hồn truyền đến.

Quả nhiên, ngay khi trăm công kích hạ xuống, dưới chân Diệp Trường Sinh tản ra ánh sáng vạn trượng, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện bao phủ cả người hắn trong đó.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Bàn kiếm Kiếp Thiên đột nhiên biến ảo, hóa thành một bộ kiếm giáp bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, bao bọc hắn kín không kẽ hở, chỉ lộ ra hai mắt bềnh.

Kiểm giáp che thân, ánh sáng bạc tràn ngập, hai chân Diệp Trường Sinh đạp không, mạnh mẽ vọt tới, mang theo kiếm khí không ai bì nổi.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, bầu trời giống như sụp đổ.

Lực công kích bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh hóa thành bột mịn, ánh sáng menh mông bắn ra ngoài.

Dưới sóng khí cường đại, thân ảnh trăm người hơi lui về phía sau, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Lấy một cản trăm, hắn đã thực sự làm được.

Chỉ bảo trên người hắn là cái gì, vì sao lại khủng bố như vậy?

Trong lòng trăm người vô cùng vô cùng rõ ràng, Diệp Trường Sinh sở dĩ có thể ngăn cản công kích của bọn họ, tất cả đều là dựa vào kiếm giáp trên người.

Kiểm giáp Kiếp Thiên là hình thái thứ ba của bàn kiếm Kiếp Thiên. Đây là sau khi Diệp Trường Sinh dung hợp Hỗn Độn Thông Minh Kiếm Tâm mới phát hiện chức năng mới của bàn kiếm Kiếp Thiên.

Một thân kiếm giáp khổng lồ như vậy, kiếm đạo một đường, duy ngã độc tôn.

Sát na nhất kiếm!

Diệp Trường Sinh lơ lửng mà đứng trên không, thân ảnh xoay tròn, Thân kiếm trong lòng bàn tay xẹt qua, kiếm quang giống như hai vầng trăng tàn, quét ngang chư thiên vạn giới.

Dung hợp Hỗn Độn Thông Minh Kiếm Tâm, Diệp Trường Sinh quả thức đã lĩnh ngộ kiếm đạo vô địch. Bất kể kiếm kỹ nào thì hần chỉ cần xem một lần là có thể nắm giữ tinh túy và áo nghĩa trong nháy mắt.

Hơn nữa hần dung hợp Thần cốt tốc độ, đã không có gì có thể ngăn cản tốc độ xuất kiếm của hần.

Nữ nhân cũng không được.

Một kiếm xuất ra, diệt bầu trời.

Trăm cường giả bị kiếm quang bao phủ, người tu vi hơi yếu trực tiếp táng thân dưới kiếm quang.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Ngọc Mộng biến đổi, trong đôi mắt xinh đẹp tản ra sát ý, những người trước mắt này chính là dòng chính nàng bồi dưỡng nhiều năm.

Chương 785: Đây là bút gì? (2)

Một kiếm của Diệp Trường Sinh đã chém giết hai mươi người, dựa theo phương pháp giết người như hắc, một chút người dưới trướng sẽ không còn.

Sớm muộn gì cũng phải ra tay, cần gì phải đợi đến cuối cùng?

Những người này chính là nội tình trở về chín giới với nàng ta, hiện tại còn kém Diệp Trường Sinh.

Nói trắng ra, Diệp Trường Sinh chính là cái tên đầu tiên mà Nhan Ngọc Mộng cáo trạng khi tiến vào trung tâm Liệt Thần Cung ở chín giới.

Bá.

Thân ảnh Nhan Ngọc Mộng chợt lóe, cuồn gió mà đi, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Áo giáp trên người người là cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán xem!"

Nhan Ngọc Mộng nói: "Người có thể lựa chọn yên lặng, chờ ta đánh bại người, sẽ rút áo giáp từ trên người người ra, sau đó chậm rãi nghiên cứu!"

Bộ dáng Diệp Trường Sinh hoảng sợ: "Nữ nhân này thế mà muốn lột quần áo của ta, nhưng ta không có hứng thú với lão bà!"

"Muốn chết!" Tay Nhan Ngọc Mộng đè ép, sương máu che trời bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đánh một kiếm bay ra, thân ảnh bát phong bất động, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Nhan Ngọc Mộng.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn vang lên, vang vọng cửu thiên thập địa.

Bóng dáng xinh đẹp của Nhan Ngọc Mộng bị kiếm quang bức lui: "Dựa vào một thanh kiếm, một bộ áo giáp, người cho rằng có thể chống lại ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cho người một cơ hội, lập tức thả người ta muốn, bằng không, kiếm tiếp theo, người sẽ chết!"

Hai tay Nhan Ngọc Mộng mở ra, dưới chân tràn ngập sương máu trong hư không, giống như nham thạch nóng chảy sôi trào. Ngay sau đó, ở sau lưng nàng ta xuất hiện lồng giam thật lớn.

Liệp Thần Ngục.

Liệp Thần Ngục của nàng ta tựa hồ ẩn chứa thuộc tính nào đó, so sánh ra thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần Hình Lệ ngày đó.

Bá.

Liệp Thần Ngục bay ra, nghiền nát hư không bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh biến sắc, thân ảnh bay ngược ra sau. Đây chính là một kích của cường giả cấp Tổ Thần cao nhất, cho dù có kiếm giáp bảo hộ, hẳn cũng không dám có chút sơ suất nào.

Ngay sau đó.

Thần kiếm trong lòng bàn tay hắn biến mất, thay vào đó là một cây bút màu bạc, không sai chính là bút Vĩnh Sinh.

Bá.

Bá.

Bút Vĩnh Sinh ở trên không trung múa bút thành văn, một đạo phù văn kỳ dị xuất hiện, trực tiếp nghênh đón Liệp Thần Ngục bay tới.

Phù văn ở phía trước phóng đại vô hạn, va chạm một chỗ với Liệp Thần Ngục. Ngay sau đó, Liệp Thần Ngục bị cắt nát, phù văn bắn tới phía Nhan Ngọc Mộng.

Đây là bút gì?

Trong công kích ẩn chứa không phải sức mạnh của đạo tắc, đó là sức mạnh gì?

Đạo tắc... Ha ha!

Nó quá yếu.

Bên trong bút Vĩnh Sinh ẩn chứa sức mạnh quy luật.

Đúng vậy, chính là quy luật vũ trụ.

Diệp Trường Sinh đến bây giờ cũng chỉ có thể vẽ ra một đạo phù văn này, phải biết rằng bút Vĩnh Sinh có thể vẽ ra chín đạo phù văn.

Nhan Ngọc Mộng nhìn phù văn bay tới trước mắt, trong nháy mắt hoa dung thất sắc, sức mạnh trong phù văn này, nàng ta chưa bao giờ gặp qua.

Thật sự là đáng sợ.

Liên tiếp ba đạo công kích bay ra, ngăn cản phù văn trước mặt, tiếng nổ tung liên tiếp vang lên, thân ảnh Nhan Ngọc Mộng bay ngược ra ngoài mấy ngàn trượng.

Trên hư không.

Nhan Ngọc Mộng rốt cục biết Diệp Trường Sinh đáng sợ, tuy rằng cấp bậc của hắn không phải rất mạnh, nhưng lá bài tẩy trên người hắn thật sự quá nhiều.

Thực lực bản thân bình thường, toàn bộ là dựa vào ngoại lực.

Nhưng có đôi khi, ngoại lực cũng là một phần của thực lực.

Nàng ta cũng muốn ngoại lực như vậy, nhưng không phải ai cũng có cơ duyên như vậy.

Đạo phù văn vừa rồi phát ra hơi thở làm cho nàng ta cảm thấy sợ hãi, loại sợ hãi này đến từ sâu trong linh hồn.

Nhan Ngọc Mộng cúi đầu nhìn về phía cánh tay, phát hiện một vết

máu xuất hiện, rất sâu, có thể thấy được xương trắng.

Nếu nàng ta trốn chậm hơn một chút, toàn bộ cánh tay sẽ bị cắt.

Lúc này.

Những người khác của Liệp Thần Cung xuất hiện bên cạnh Nhan Ngọc Mộng, một lão giả trầm giọng nói: "Cung chủ, hắc chính là một tên điên, Cung chủ không cần phải ăn thua đến cùng với hắn."

"Hiện tại Cung chủ rời đi, trở về chín giới cũng có thể tiếp nhận truyền thừa, chờ Cung chủ phá cấp Tổ Thần, lại đến săn giết Diệp Trường Sinh cũng không muộn."

Nhan Ngọc Mộng nói: "Nếu như chúng ta bắt được Diệp Trường Sinh, lại trở về Thần Cung chín giới. Khi đó nhận được truyền thừa và ban thưởng sẽ hoàn toàn không giống bây giờ."

Dứt lời.

Hơi thở trên người nàng ta bắt đầu thay đổi, sương máu màu đỏ càng lúc càng cuồng bạo, cả người giống như bước vào một loại trạng thái khác.

Hóa thân... Tu La?

Cường giả Liệp Thần Cung trong sân kinh hãi thất sắc, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới Nhan Ngọc Mộng vì chém chết Diệp Trường Sinh, vậy mà không tiếc rơi vào đạo Tu La.

Đạo Tu La là một trong sáu đạo, hóa thân Tu La có thể khống chế sát niệm Tu La, đồng thời một thân tu vi sẽ được tăng lên trên phạm vi lớn.

Chương 786: Thoát được sao?

Phạm là vào đạo Tu La, dễ giận hiếu chiến, dũng mãnh thiện chiến, vừa chính vừa tà, sùng bái lực lượng đến cực hạn, theo đuổi võ đạo cực hạn đỉnh cao.

Mặt khác Tu La chia làm bốn loại, Bất Tử Tu La, Địa Ngục Tu La, Kim Cương Tu La và A Tì Tu La.

Kim Cương Tu La và A Tì Tu La đa là nam nhân, mà Địa Ngục Tu La và Bất Tử Tu La đa là nữ nhân, hơn nữa tướng mạo xinh đẹp.

Chỉ là Nhan Ngọc Mộng trước mắt rốt cuộc là Tu La gì?

Lúc này.

Nhan Ngọc Mộng cầm trong tay một thanh loan đao, hồng quang bao phủ, giống như còn đang nhỏ máu, hơi thở trên người khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân này vì giết ta, thật đúng là không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng như vậy thật sự có thể giết ta sao?"

Trong khi nói chuyện.

Diệp Trường Sinh vô thanh vô tức lấy ra Thần Ma Thư, nhảy qua trang thứ nhất, trực tiếp lật xem trang thứ hai.

Nhan Ngọc Mộng cầm đao giết tới, mang theo huyết quang vô tận, khí tử vong tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Bốn phía biển máu sôi trào, giống như hóa thành hai Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, theo sát bên cạnh Nhan Ngọc Mộng.

Sóng khí khủng bố trùng kích trên người Diệp Trường Sinh, giống như muốn nghiền ép hắn thành mảnh vụn.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhan Ngọc Mộng, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Để ta tiễn ngươi đi thôi!"

Xuy.

Trên Thần Ma Thư, một tia sáng bay ra, chính là Hỗn Độn Thần Quang.

Thần quang bắn ra, vô biên vô tận.

Đây là loại ánh sáng gì, thật chói mắt.

Dưới thần quang bắn ra, Nhan Ngọc Mộng híp mắt, hơi thở trên người càng lúc càng cuồng bạo, nắm chặt loan đao trong tay, ra sức chém xuống.

Oanh.

Oanh.

Hai đạo quang mang va chạm cùng một chỗ, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu, giống như muốn đánh thủng bầu trời.

Một kích kinh thiên, phá diệt bầu trời.

Giờ khắc này.

Cường giả Thiên Giới Đệ Ngũ phát hiện ra cột sáng, mọi người sau khi nghi hoặc ngăn ngừa, nhao nhao đạp lướt nhanh tới phía cột sáng.

Cột sáng chỉ thẳng trời đứng sừng sững, sóng xung kích mênh mông dựa vào núi đi ra ngoài, xốc bay chúng cường giả Liệp Thần Cung ra ngoài.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Nhan Ngọc Mộng đồng thời bay ra, không gian sau lưng sụp đổ, khoe miệng hai người đồng thời tràn ra máu tươi.

Một kích của Tu La, khủng bố như vậy.

Vốn tưởng rằng có thể giết Nhan Ngọc Mộng trong nháy mắt, không nghĩ tới sau khi nàng ta hóa thân thành Tu La, một thân thực lực lại mạnh mẽ như thế.

Lúc này.

Các cường giả Liệp Thần Cung xuất hiện bên cạnh Nhan Ngọc Mộng, lão giả cầm đầu lại nói: "Cung chủ, rút đi trước đi!"

Nhan Ngọc Mộng nói: "Diệp Trường Sinh đã trọng thương, hiện tại nói rút lui, Hàn lão người nhất gan như thế từ khi nào?"

Sắc mặt lão giả biến đổi: "Cung chủ, ta..."

Nói đến đây, thân ảnh lão ta chợt lóe, lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh. Một quyền được đánh ra, giống như ngôi sao ngã xuống, đánh thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, vạn đạo kiếm quang chỉ thẳng lên người lão giả: "Người còn không giết được ta!"

Lão giả kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không bị thương?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, một kích vừa rồi của Nhan Ngọc Mộng đích xác làm cho hắn bị thương, nhưng hắn có được truyền thừa bất tử, lại có nước sinh mệnh siêu cấp, chút thương thế này trong nháy mắt khôi phục đến cao nhất.

"Vạn Kiếm Vần Diệt!"

Theo thanh âm truyền ra, vạn đạo kiếm quang xuyên thấu qua người lão giả, lão giả hoảng sợ vạn phần, trong mắt lộ vẻ không cam lòng.

"Sao người lại mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có biện pháp, chính là mạnh mẽ như vậy!"

Nhan Ngọc Mộng thấy lão giả bị giết, nhận thấy hơi thở trên người Diệp Trường Sinh lần thứ hai trở lại đỉnh cao, sắc mặt biến đổi: "Trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?"

"Rút lui, rời khỏi nơi này trước!"

Ra lệnh một tiếng, mọi người chặn trước mặt Nhan Ngọc Mộng, che chở cho nàng ta chuẩn bị rời đi. Nhan Ngọc Mộng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, một kích Tu La Diệt Thế thế nhưng không làm gì được Diệp Trường Sinh.

Hắn dường như không đánh chết được.

Một kích va chạm, mình bị thương nặng, Diệp Trường Sinh lại bình yên vô sự.

Quá quý dị.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người muốn chạy trốn, sắc mặt trầm xuống: "Thoát được sao?"

Tâm thần hắn vừa động, Tru Tiên Kiếm Trận lẳng không bay xuống, bao phủ trên người mọi người.

Đại trận che trời xuất hiện, bao phủ phía trên bọn họ.

Thân ảnh đám người Nhan Ngọc Mộng bay lên trời rơi xuống, nhìn trận pháp biến ảo khó lường trong hư không, một đám lộ ra vẻ khiếp sợ.

Một người nói: "Cung chủ, Diệp Trường Sinh đã bố trí đại chiến từ lâu, khó trách hắn dám đánh một trận với chúng ta."

Vẻ mặt Nhan Ngọc Mộng trầm như nước: "Đây là trận pháp gì, lại tản ra hơi thở khủng bố như thế."

Vẻ mặt mọi người mờ mịt, căn bản không biết trận pháp trước mắt.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, xuất hiện sau lưng mấy người: "Chào mừng đến Tru Tiên kiếm trận."

Chương 787: Ta yếu như vậy sao?

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người một lão giả: "Người run cái gì, thân thể không thoải mái sao?"

Nhan Ngọc Mộng quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện lão giả bên cạnh không ngừng run rẩy. Nói như thế nào cũng là tu sĩ cấp Tổ Thần, một tòa đại trận đã dọa lão ta thành như vậy?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Giao người của ta ra, đây không phải là thương lượng, mà là mệnh lệnh."

Nhan Ngọc Mộng nắm chặt loan đao huyết hồng trong tay: "Diệp Trường Sinh, một tòa đại trận đã muốn ta thúc thủ chịu trói, cùng lắm thì đồng quy vu tận."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt tự nhiên: "Đồng quy vu tận, nghĩ hay lắm, người cảm thấy ta sẽ cho người cơ hội?"

Dứt lời.

Tâm thần hắn vừa động, một đoàn sóng khí lăng không hạ xuống, giống như thú lớn hồng hoang mở miệng lớn, trực tiếp cắn nuốt cường giả Liệp Thần Cung.

Những người này ngay cả cơ hội kêu thảm một tiếng cũng không có, trong nháy mắt táng thân ở trong sương mù vàng cuộn cuộn, ánh sáng vàng xinh đẹp lóe ra.

Kiểm quang bay vút, giống như gió lốc, phát ra âm thanh nhiếp hồn đoạt phách.

Nhan Ngọc Mộng thấy mọi người bên cạnh bị đại trận cắn nuốt, hoa dung thất sắc, đây là trận pháp gì? Cường giả Tổ Thần táng thân trong trận, ngay cả cơ hội ra tay cũng không có?

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cho phép người ra tay."

Khí huyết sát trên người Nhan Ngọc Mộng tăng vọt, sau lưng đột nhiên xuất hiện một ảnh lớn, giống như Tu La Chân Thần lay động

cửu thiên.

“Tu La phụ thể!”

“Tu La Trảm!”

Dứt lời, Tu La Chân Thần sau lưng Nhan Ngọc Mộng nắm chặt đao lớn, lẳng không tức giận chém xuống phía Diệp Trường Sinh.

Đây là một kích mạnh nhất của nàng ta.

Mục đích chẳng những muốn chém chết Diệp Trường Sinh, còn muốn đánh vỡ Tru Tiên Trận trước mắt.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện, sau lưng hắn xuất hiện Bất Diệt Thần Dực, trực tiếp phóng thích thần thông cánh chim.

Thần Dực Già Thiên.

Hắc ám vô tận bao phủ trên bầu trời Tu La Chân Thần, Thần cách Hắc Ám và Thần cách Bất Tử xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh.

Trong khi đó.

Pháp tướng chân thân chỉ thẳng lên trời xuất hiện, nhìn qua còn nguy nga hùng vĩ hơn ảnh lớn Tu La Chân Thần của Nhan Ngọc Mộng.

Pháp tướng chân thân cao ngất.

Hắn cầm kiếm Vãn Thần, một kiếm chém ngang cắt bầu trời, ánh sáng trắng ba ngàn dặm, xuyên thấu qua người Tu La Chân Thần.

Bá.

Thân ảnh Nhan Ngọc Mộng bay ngược ra sau, trong mắt lộ ra khó có thể tin: "Hắn... Thực lực của bản thân cũng khủng bố như vậy?"

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh chỉ là phát huy bình thường mà thôi.

Còn không sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, ảnh lớn của Tu La Chân Thần sụp đổ, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Thân ảnh Nhan Ngọc Mộng lảng không ngã xuống, khóe miệng lại tràn ra vết máu: "Song Thần Cách, đây rốt cuộc là biến thái gì?"

Tung hoành nhiều năm ở Thiên Giới Đệ Ngũ, cũng từng học tập ở Thiên Giới Đệ Cửu, yêu nghiệt tuyệt thế như Diệp Trường Sinh, hình như căn bản không có.

Pháp tướng chân thân sau lưng Diệp Trường Sinh biến mất, thân ảnh lảng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Nhan Ngọc Mộng: "Hiện tại có thể giao người ra."

Nhan Ngọc Mộng nói: "Người đã được ta đưa đến Thiên Giới Đệ Cửu, có can đảm người hãy đi Liệp Thần Cung ở Thiên Giới Đệ Cửu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói như vậy, vậy người cũng không có bất kỳ giá trị gì."

Nhan Ngọc Mộng nói: "Giết ta, người nhất định sẽ hối hận."

"Hối hận?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Trong tín điều nhân sinh của ta, chưa từng có hai chữ hối hận."

Xuy.

Một kiếm xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe.

Đầu Nhan Ngọc Mộng bay ra ngoài, con người mở to, tất cả đều không cam lòng.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một quả linh giới xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn xoay người đi về phía Tru Tiên Trận.

Giờ khắc này.

Đám cường giả Liệp Thần Cung chỉ còn lại có ba người, bọn họ tận mắt chứng kiến Nhan Ngọc Mộng bị giết, nhìn Diệp Trường Sinh rút kiếm đi về phía trước, ba người sợ hãi vạn phần.

Diệp Trường Sinh nói: "Người của Thần Ma Tộc mà các người bắt, hiện tại ở nơi nào, trả lời ta, có thể sống."

Ba người đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó vội vàng nói: "Trong địa cung Thiên Sát, có điều địa cung đã bị hủy, bọn họ sợ là đã chôn sâu dưới lòng đất."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự là như vậy?"

Ba người bưng tỉnh đại ngộ, đồng thanh nói: "Có thể, chúng ta có thể mở địa cung ra, thật sự có thể mở ra!"

Trong lúc nhất thời, ba tên cường giả Tổ Thần trong nháy mắt trở thành sức lao động, bắt đầu di chuyển đến dãy núi sụp đổ.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chém một phân thân Tu La, đạt được một lần rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hoàn thành trăm trăm cường giả Tổ Thần, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Phân thân Tu La?

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trong Tru Tiên Trận, quay đầu nhìn về phía Nhan Ngọc Mộng, phát hiện thi thể của nàng ta trên mặt đất thế nhưng biến mất không thấy đâu.

Chương 788: Ta yếu như vậy sao? (2)

[Hệ thống, Nhan Ngọc Mộng rốt cuộc có chết hay không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đạo phân thân Tu La này đã ngã xuống.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, người này chỉ là một đạo phân thân chân chính của Tu La, có chút tương tự với sự tồn tại của Đạo Linh Nhi.]

Diệp Trường Sinh giống như đã hiểu: [Nói cách khác, Tu La thật sự đã để thân phận của hắn ở bên ngoài tu luyện, có thể hắn không chỉ có một đạo phân thân này, đúng không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, chính là đạo lý này. Chờ chủ nhân đủ mạnh mẽ cũng có thể có được rất nhiều phân thân, một luồng phân thân trấn áp một giới là chuyện rất dễ dàng. Có điều phân thân của Tu La này yếu một chút, hoàn toàn không cách nào so sánh với Đạo Linh Nhi, cho nên Tu La thật sự sẽ không quá mạnh mẽ.]

Diệp Trường Sinh nói: [Cũng may không phải rất mạnh.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, cho dù Tu La thật sự không phải rất mạnh, chém giết chủ nhân cũng rất thoải mái.]

Diệp Trường Sinh: "... Ta yếu như vậy sao?"

[Chủ nhân không kém sao? Giết một luồng phân thân Tu La lâu như vậy, bi ai!]

Diệp Trường Sinh biến sắc: [Ta lau, đây là bị hệ thống khinh thường?]

Ba tên cường giả Liệt Thần Cung dời dãy núi sụp đổ, địa cung Thiên Sát xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh. Hắn tiện tay

vung lên, trên mặt đất hết thấy hóa thành hư vô.

Huyết trì sôi trào thẳng lên trời, hình thành hơn mười cột nước, thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở vùng ven Huyết Trì.

Hắn phóng thích thần thức, phát hiện hơi thở ba người Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Hình Phá Thiên, cong ngón tay búng ra, một luồng kiếm quang bắn xuống.

Huyết trì hóa thành hư vô, một tòa lao ngục dưới lòng đất xuất hiện, hơi thở ba người Kiếm Vô Ý yếu ớt, dây xích đen trói buộc bọn họ ở trên cột đá.

Diệp Trường Sinh đưa nước sinh mệnh siêu cấp tiến vào trong cơ thể bọn họ, phất tay chém đứt xích sắt trên người bọn họ.

Ba người Kiếm Vô Ý từ từ tỉnh lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ba người kéo thân thể trọng thương quý xuống đất.

“Thuộc hạ vô năng!”

Diệp Trường Sinh nói: “Tất cả đều đứng lên đi.”

Nói đến đây, trước mặt hắn xuất hiện một đoàn vòng xoáy: “Các người tiến vào Thần Cung tu luyện, trong khoảng thời gian này hãy khôi phục thân thể đi!”

Thân ảnh ba người Kiếm Vô Ý chột lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung. Xoay người, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người ba tên cường giả Liệt Thần Cung: “Biểu hiện của ba người các người không tệ, về sau hãy trung thành với ta, như thế nào?”

Sự lựa chọn giữa sự sống và cái chết.

Ba người nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Một lão giả khom người, bái nói: “Lão phu Độc Cô Ung, nguyện ý trung thành với Thiếu chủ.”

Hai người khác vội vàng nói: "Chúng ta cũng nguyện ý!"

Diệp Trường Sinh gật đầu, tiện tay vung lên, ba ánh sáng lọt vào trong cơ thể ba người Độc Cô Ung: "Đây là Phần Tâm Ấn thượng cổ, chỉ cần các người trung thành và tận tâm, tương lai các người sẽ vui mừng vì lựa chọn hôm nay. Nhưng nếu có nửa điểm dị tâm, Phần Tâm Ấn sẽ tự động thiêu đốt, đến lúc đó các người sẽ hình thần câu diệt."

Ba người Độc Cô Ung khom người một cái: "Thiếu chủ yên tâm, chúng ta thề chết trung thành, tuyệt không hai lòng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Dùng hành động thực tế nói cho ta biết."

Dứt lời.

Tru Tiên Trận trên hư không biến mất, Diệp Trường Sinh biến sắc: "Người tới có không ít."

Lúc này.

Ba người Độc Cô Ung cũng nhận thấy được có mấy trăm hơi thở hội tụ về phía bọn họ: "Thiếu chủ, chúng ta rời khỏi nơi này trước, đại chiến vừa rồi hẳn là kinh động các thế lực lớn của Thiên Giới Đệ Ngũ."

"Nếu để cho bọn họ biết Thiếu chủ từ đó, tình huống sẽ vô cùng nguy cấp."

Diệp Trường Sinh nói: "Không kịp rồi, đã có người tới."

Ba người nghe thấy tiếng xuất hiện ở hai bên Diệp Trường Sinh, đề phòng nhìn về phía trước, đột nhiên trong không gian đi ra một nam tử áo trắng.

Trên người người này không có một tia linh khí dao động, nhìn qua nho nhã phiêu dật, trang phục thư sinh, nhìn qua một chút nguy hiểm cũng không có.

Nhưng trong lòng Diệp Trường Sinh rõ ràng, càng là người như vậy càng nguy hiểm, bởi vì người không biết sâu cạn của hắn.

Nam tử áo trắng nhìn Diệp Trường Sinh: "Chính người đã chém cánh tay Độc Cô Bát Phương."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, xem ra các hạ là người của Liên Minh Kiếm Đạo, vậy người chính là kiếm tu, nếu đã tới, xuất kiếm đi!"

Nam tử áo trắng nói: "Ta xuất kiếm, người nhất định phải chết!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Ta muốn thử, đến, muốn chết!"

Có được thần thể Bất Tử, cộng thêm Hỗn Độn Thông Minh Kiếm Tâm, Thần cốt tốc độ, kiếm đạo thần thông vô tận, hẳn còn thật sự không tin trình độ kiếm đạo của nam tử áo trắng ở trên hẳn.

Một bên, Độc Cô Ung nói: "Thiếu chủ, người này là Phó Minh chủ Liên Minh Kiếm Đạo, người ta gọi là Thư Sinh Kiếm —— Phong Vân Miểu, rất mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm thư sinh không tốt sao? Còn học người ta luyện kiếm."

Chương 789: Làm thư sinh không tốt sao?

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Trên kiếm đạo, ta còn thật sự không phục ai."

"Táng Thiên!"

Một kiếm bay ra, kiếm táng chư thiên.

Vô số phi kiếm từ trên bầu trời bắn xuống, giống như toàn bộ kiếm trong thiên hạ hội tụ ở đây.

Đạo kiếm kỹ thần thông này chính là phần thưởng ngày đó Diệp Trường Sinh đánh dấu Thiên Sơn của hệ thống - thần thông Táng Thiên.

Thân ảnh Phong Vân Miểu bay ngược ra sau, mũi chân nhẹ nhàng xẹt qua trong hư không, thân pháp lúc ẩn lúc hiện như tiên.

Theo thân ảnh hắn ta xẹt qua, nơi dừng chân đều sẽ xuất hiện một đạo kiếm quang, khủng bố phi phạm, thẳng hướng trời cao.

Diệp Trường Sinh hí mắt, trong lòng hoảng sợ, kiếm thể của Phong Vân Miểu trước mắt không đơn giản. Ngay sau đó, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Phong Vân Miểu lại bị ánh kiếm Táng Thiên ngăn lại, chỉ có thể trở mắt nhìn Diệp Trường Sinh rời đi.

Ngay sau đó.

Cường giả các thế lực lớn của Thiên Giới Đệ Ngũ xuất hiện, nhìn ánh kiếm Táng Thiên trên hư không, thân ảnh mọi người bất giác lui về phía sau...

Sắc mặt Phong Vân Miểu âm trầm, lạnh lùng nói: "Là Diệp Trường Sinh, đừng để hắn chạy trốn!"

...

Trên hư không.

Bất Diệt Thần Dực xuất hiện, tốc độ vô cùng nhanh, hất bay ba người Độc Cô Ung ra, hần quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người ba người.

Tốt xấu gì cũng là tu vi cấp Tổ Thần, tốc độ chậm như vậy?

Hơi phế.

Đánh người cũng không đánh lại, tốc độ chạy trốn còn không được.

Thật khiến người khác lo âu.

Nhưng hần nghĩ lại, không phải ai cũng ưu tú như hần, trong nháy mắt cũng thoải mái.

Tiện tay vung lên, ba người Độc Cô Ung bị vòng xoáy cắn nuốt, trực tiếp tiến vào trong Thương Khung thần cung.

Bên trong Thần Cung.

Về mặt ba người mờ mịt.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này.

Trên đỉnh Thần Cung, thanh âm của Diệp Trường Sinh hạ xuống: "Trong Thần Cung có rất nhiều tài nguyên, ba người các người ở bên trong tu luyện, lần sau gặp mặt nếu cấp bậc không tăng lên, ta sẽ ra tay giết các người."

"Bởi vì, bên người ta chưa bao giờ giữ lại phế vật!"

Thân ảnh ba người run rẩy, không khỏi căng thẳng, đây là thủ đoạn gì?

Quả thực là kỳ kỹ.

Sau một thời gian ngắn sợ hãi, trên mặt ba người hiện lên vẻ kinh ngạc, Độc Cô Ung run rẩy nói: "Đây là... Địa phương nào, linh khí lại hùng hồn bá đạo như thế."

Trần Cửu nói: "Ta cũng không biết, hay là nhanh chóng tu luyện đi. Tài nguyên tốt như vậy, nếu không cách nào tăng lên cấp bậc, cũng không cần Thiếu chủ ra tay giết chúng ta, đến lúc đó chúng ta trực tiếp tự sát."

Hoa Vân Phong phụ họa: "Chúng ta tu hành mấy ngàn năm, chưa từng thấy qua phúc địa như thế. Tu luyện ở nơi này một ngày ít nhất tương đương với một năm bên ngoài, hãy quý trọng cơ hội này cho tốt."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại nạn không chết tất có hậu phúc, câu này một chút cũng không sai. Nếu chúng ta ở lại Liệp Thần Cung, vĩnh viễn cũng không có khả năng tiến vào bảo địa như thế, có lẽ kết cục sẽ chết rất thảm."

Độc Cô Ung gật đầu: "Khó trách Thiếu chủ nói có một ngày chúng ta sẽ vui mừng với lựa chọn của mình. Tu luyện đi, tranh thủ sớm ngày trở thành một trợ lực lớn của Thiếu chủ."

Lời nói của ba người truyền vào tai Diệp Trường Sinh, hắn vô cùng hài lòng gật gật đầu, thân ảnh tiếp tục đi về phía trước, mà phương hướng hắn rời đi chính là Thiên Giới Đệ Tứ.

Hiện tại đã cứu được ba người Kiếm Vô Ý, điểm đến tiếp theo chính là Hỗn Loạn Tinh Không, chính như Hoàng Phủ Phi nói.

Tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không ngoại trừ tìm kiếm cường giả Thần Hồn Tông ra, hắn còn phải lịch lãm trong đó. Nếu có cơ hội gặp Diệp Tu Duyên, vừa lúc có thể luận bàn kiếm đạo với hắn.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Phong Vân Miếu nghiền nát hư không mà đến, lại phát hiện tốc độ của Diệp Trường Sinh còn nhanh hơn hắn ta, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bản thân hắn ta có kiếm thể Vô Tướng, đồng thời lĩnh ngộ ba ảo nghĩa không gian, tốc độ, thời gian, tốc độ vẫn là nơi hắn ta kiêu ngạo.

Lại để cho Diệp Trường Sinh dạy cho hắn ta một bài học.

...

Thiên Giới Đệ Tứ.

Thân ảnh Phong Vân Miếu ngừng lại, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên sự tức giận: "Diệp Trường Sinh, người trốn không thoát."

Dứt lời, cường giả các thế lực lớn sau lưng xuất hiện, ánh mắt của một lão giả áo trắng rơi vào trên người Phong Vân Miếu: "Người này có được đôi cánh hiếm có của Thần Ma Tộc, tốc độ trên không ai có thể so sánh, người cũng không cần canh cánh trong lòng."

"Cánh chim của hắn còn mạnh hơn Thần Vũ Tộc, đây chính là chỗ biến thái của Thần Ma Tộc."

Ánh mắt Phong Vân Miếu rơi vào trên người lão giả áo trắng: "Hàn lão, Bất Tử Môn các người và Bồ Thiên Các có quan hệ không tệ, có thể mời cường giả Bồ Thiên Các ra tay, tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh."

Hàn Phong nói: "Đương nhiên có thể tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh, nhưng chúng ta vẫn nên chuẩn bị vạn toàn, lại ra tay với hắn cũng không muộn."

Chương 790: Người vẫn không hiểu rõ Thần Ma Tộc

Phong Vân Miếu nói: "Lời Hàn lão nói nên giải thích thế nào?"

Hàn Phong lại nói: "Ở Thiên Giới Đệ Ngũ, chúng ta phát hiện Diệp Trường Sinh, hẳn là một phân cung của Liệp Thần Cung."

"Ngày xưa Diệp Trường Sinh tuyên bố muốn tiêu diệt Liệp Thần Cung ở bên ngoài bí cảnh Vĩnh Sinh, hết thầy biến thành hiện thực."

"Một mình hắc huyết tẩy một phân cung của Liệp Thần Cung, thực lực như vậy sợ là người cũng không có."

Phong Vân Miếu biến sắc: "Tám thế lực lớn chúng ta liên hợp, cũng không phải là một phân cung Liệp Thần Cung có thể so sánh, chẳng lẽ Hàn lão không nắm chắc đánh chết Diệp Trường Sinh sao?"

Hàn Phong nhìn Phong Vân Miếu: "Xem ra người vẫn không hiểu rõ Thần Ma Tộc."

Nói bóng gió, chính là Hàn Phong không biết đòn hiểm của Thần Ma Tộc.

Ngay sau đó.

Hàn Phong xoay người rời đi, không tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ. Bởi vì trong lòng hắn ta vô cùng rõ ràng, không nắm chắc một kích trí mạng, tốt nhất không nên ra tay với Diệp Trường Sinh.

Nếu không, kết cục sẽ giống như phân cung của Liệp Thần Cung.

Phong Vân Miếu vẫn là quá cấp tiến.

Lúc này.

Một lão giả Liên Minh Kiếm Đạo xuất hiện bên người Phong Vân Miếu: "Phong Minh chủ, chúng ta còn tiếp tục đuổi theo không?"

Phong Vân Miếu nói: "Tiếp tục truy kích, Hàn Phong càng già càng nhất gan, khó trách nhiều năm như vậy một thân tu vi của hắn chưa bao giờ tăng lên."

Lão giả lại nói: "Phong Minh chủ, Diệp Trường Sinh một mực tìm kiếm mảnh vỡ linh hồn, chúng ta có thể dùng mảnh vỡ linh hồn trong tay dẫn hắn tới."

Phong Vân Miếu nghe tiếng, vẻ mặt cực kỳ khó coi: "Nói đến mảnh vỡ linh hồn, các người làm sao có thể để cho chủ nhân sở hữu mảnh vỡ ở Liên Minh bị Diệp Trường Sinh chém giết?"

Lão giả sợ hãi nói: "Phong Minh chủ, Độc Cô Bát Phương vẫn dẫn người đi tìm tung tích của Diệp Trường Sinh chưa từng thấy qua mảnh vụn linh hồn, cho nên hắn căn bản không biết trong cơ thể cường giả bên người cất giấu mảnh vụn linh hồn, lúc này mới để cho Diệp Trường Sinh thừa lúc vắng mà vào."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Tuy rằng chúng ta mất đi một mảnh vụn linh hồn, nhưng có thể khẳng định lúc trước hai vị Minh chủ suy đoán, Diệp Trường Sinh đích xác có cảm ứng đặc biệt với mảnh vụn linh hồn."

Phong Vân Miếu nói: "Dùng một mảnh vụn linh hồn, dẫn Diệp Trường Sinh mắc câu, chủ ý này đích xác không tệ, nhưng trước mắt thời cơ không đúng."

"Tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh."

Các thế lực lớn đều đang tìm kiếm Diệp Trường Sinh, nhưng mục đích của bọn họ khác nhau, có thể nói là mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Phong Vân Miếu không muốn dùng một mảnh vụn linh hồn, đi làm áo cưới cho người khác. Dù sao tất cả mọi người đều đang tìm Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng không nóng nảy.

Ngay sau đó.

Mấy trăm cường giả đạp không lướt nhanh, tiến vào trong Thiên Giới Đệ Tứ...

...

Cửu Giới.

Trên hư không vô tận.

Một dãy núi đỏ thẫm xuất hiện, ngọn lửa cháy trời, rồng lửa nhập vào xuất ra, chiếu rọi một mảnh huyết hồng xung quanh.

Trên núi nham thạch nóng chảy xuống, vạn dặm là đất cháy, không có chút hơi thở sinh mệnh nào.

Trong núi.

Dung nham.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, thân ảnh của nàng bị trói buộc, tóc bạc mắt tím, trên thân ảnh lưu chuyển thần huy màu tím.

Nếu như Diệp Trường Sinh ở chỗ này sẽ giật nảy cả mình, bởi vì nữ tử trước mắt có bộ dạng giống Nhan Ngọc Mộng như đúc.

Có điều, hơi thở trên người nàng ta không biết mạnh hơn Nhan Ngọc Mộng bao nhiêu lần, nữ nhân này không phải ai khác, chính là Tu La thật sự.

Nhan Ngọc Mộng cũng chỉ là một phân thân của nàng ta.

Nữ tử trầm giọng nói: "Người nào hủy phân thân của ta, để cho tu vi ngàn năm bị hủy trong chốc lát!"

Nói đến đây, sắc mặt nàng ta càng thêm khó coi: "Kiếm Điện chết tiệt, phong ấn ta ở đây, chờ sau khi ta đi ra ngoài, nhất định sẽ san bằng Kiếm Điện các ngươi."

Tiếng rống giận dữ truyền ra, ba thanh trường kiếm trên đỉnh đầu nữ tử xuất hiện, cách thân ảnh nàng ta trong gang tấc.

Ba thanh trường kiếm nếu hạ xuống, tất sẽ khiến nàng ta chết.

...

Tin tức phân cung Liệt Thần Cung của Thiên Giới Đệ Ngũ bị diệt

lan truyền nhanh chóng, trong nháy mắt truyền khắp các giới.
Phàm là thế lực từng tham gia bí cảnh Vĩnh Sinh, đều biết ngày đó
Diệp Trường Sinh tuyên bố muốn diệt cung.

Chương 791: Người vẫn không hiểu rõ Thần Ma Tộc (2)

Không nghĩ tới hẳn thật sự làm được.

Tuy nói là một tòa phân cung, nhưng chỉ dựa vào lực một người, huyết tẩy phân cung Liệp Thần Cung, chiến tích như vậy đã vô cùng kiêu ngạo rồi.

Thiên Giới Đệ Cửu.

Hoàng Phủ Phi nhận được tin tức Hoa Di đưa tới, hoa dung thất sắc: "Một người diệt một cung, tiểu tử này thật sự là một tên điên."

"Hắn có bao nhiêu thù oán với Liệp Thần Cung?"

Một bên, Lạc Hi Hi vội vàng nói: "Các chủ, ngày đó ở bên ngoài bí cảnh Vĩnh Sinh, Liệp Thần Cung hình như là bắt người Thần Ma Tộc."

Hoàng Phủ Phi gật đầu: "Ngôn tất tín, hành tất quả, hiện tại ta không khỏi có chút lo lắng cho Thần Hồn Tông."

Nói đến đây, đôi mắt nàng lóe lên, ánh mắt dừng ở trên người Hoa Di: "Hiện tại Diệp Trường Sinh ở nơi nào?"

Hoa di nói: "Sau khi tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ thì biến mất, có điều lão nô hoài nghi, hẳn hẳn là muốn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không."

Hoàng Phủ Phi nói: "Hắn ngược lại cân nhắc chu đáo, trước đi Thiên Giới Đệ Ngũ giết người, sau đó trốn vào Hỗn Loạn Tinh Không. Coi như là các thế lực lớn muốn vây công hắn, cũng chỉ có thể dừng lại ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không."

"Cứ như vậy, Hỗn Loạn Tinh Không nguy hiểm như vậy, lại thành nơi ẩn thân của hắn."

Hoa Di nói: "Các chủ, Diệp Trường Sinh kia tiến vào Hỗn Loạn

Tinh Không, sẽ không có nguy hiểm sao?”

Hoàng Phủ Phi nói: "Hoa Di, người đừng quên Diệp Trường Sinh là con của ai, hẳn là người duy nhất đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không."

Hoa Di lại nói: "Các chủ, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Hoàng Phủ Phi nói: "Chú ý tình huống bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không, mặt khác tiếp tục tìm kiếm địa điểm của Thần Hồn Tông."

Hoa Di khom người vái chào, đứng dậy rời đi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Phi rơi vào trên người Lạc Hi Hi: "Chuyện truyền thừa đã an bài xong, người chuẩn bị đi bế quan đi!"

Lạc Hi Hi nhẹ nhàng gật đầu: "Ta biết rồi."

Sau khi rời khỏi đại điện.

Lạc Hi Hi đi dọc theo hành lang: "Diệp Trường Sinh, chờ ta tiếp nhận truyền thừa xong, hy vọng người có thể sống sót đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không."

...

Hư không vô tận.

Trong một không gian kỳ lạ.

Nơi này có đảo nổi lơ lửng, cung điện cao vút trong mây, linh khí nồng đậm, lúc nào cũng có Thần Thú từ trên trời cao bay qua.

Thần Thú khổng lồ che khuất bầu trời, Thần Thú trong biển sâu cũng vô cùng khổng lồ, nhưng chúng lại sinh hoạt trong khu vực của mình.

Nơi sâu nhất trong rừng.

Nhân loại nơi này rất kỳ quái, có người dáng người vô cùng cao lớn, hình dáng như Bửu Mông, tựa như sắt thép.

Có người dáng người thấp bé, lại làm cho người ta cảm giác trong cơ thể bọn họ ẩn chứa một tòa núi lửa, tùy thời đều có thể bùng

nổ.

Những nhân loại này cũng sinh sống trong rừng rậm, không dám rời khỏi nơi này, bước vào bầu trời và biển sâu.

Lúc này.

Trên một ngọn núi tiến vào tầng mây, một bóng người xuất hiện, mặc một bộ quần áo màu trắng, tựa như tiên.

Tóc đen rơi xuống, hai mắt sâu giống như ngôi sao, cả người không có một tia linh khí dao động.

Người này không phải ai khác, chính là Diệp Chiến Thiên.

Ở bên cạnh ông có một con Kỳ Lân màu trắng đang đứng: “Lão Diệp, người thật sự tính toán rời khỏi nơi này sao?”

Diệp Chiến Thiên nói: “Ta phải rời khỏi nơi này, bên ngoài có cuộc sống của ta.”

Kỳ Lân trắng lại nói: “Lão Diệp, nếu người rời khỏi nơi này, phải nghĩ biện pháp mở kết giới phong ấn, đến lúc đó Di Thất Diện Vị chính là bại lộ. Thần Thú và nhân loại nơi này sẽ rời đi, đối với thế giới bên ngoài cũng không phải là một chuyện tốt.”

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Nếu không có cách nào mở ra kết giới phong ấn, vậy nhiều năm trước ta làm sao tiến vào?”

Kỳ Lân trắng nói: “Người hẳn là sử dụng phù Phá Giới, đó là một tấm phù Vũ Trụ Phá Giới.”

Diệp Chiến Thiên mở mắt.

Năm đó ông bị tám thế lực lớn vây công, thân thể và thần hồn đều bị thương nặng. Dưới tình thế cấp bách, ông xuất ra một tấm phù văn lấy được từ Hỗn Loạn Tinh Không.

Ngày đó ông nhận được phù văn cũ nát ở Hỗn Loạn Tinh Không, ngay cả Diệp Tu Duyên cũng không thể nhìn ra manh mối, chỉ nói cho ông biết đó là một tấm phù Phá Giới.

Nhưng ông tuyệt đối không ngờ, một tấm phù văn sẽ đưa mình đến Di Thất Diện Vị.

Lúc này.

Kỳ Lân màu trắng lại nói: "Lão Diệp, hay là chờ một chút đi, thực lực của người hiện tại cho dù mạnh mẽ mở phong ấn ra, chính người cũng sẽ bị trọng thương, có khả năng bị phong ấn đại trận xé rách thành tro cạn."

Ánh mắt Diệp Chiến Thiên rơi vào trên người Kỳ Lân trắng: "Lão Bạch, vậy ta còn phải chờ bao lâu."

Kỳ Lân trắng nói: "Một trăm năm đi!"

"Một trăm năm!" Diệp Chiến Thiên kinh ngạc không thôi: "Cái này cũng quá lâu rồi, một trăm năm sau chờ ta rời khỏi nơi này, bên ngoài hết thủy không biết sẽ biến thành dạng gì."

Kỳ Lân trắng lại nói: "Lão Diệp, người đừng nóng vội, nghe ta nói xong!"

Chương 792: Di Thất Diện Vị

Diệp Chiến Thiên nói: "Người nói!"

Kỳ Lân trắng tiếp tục nói: "Đừng quên nơi này là Di Thất Diện Vị, ở trong phiến không gian này thời gian qua trăm năm, bên ngoài chỉ là thời gian mười năm mà thôi."

"Đương nhiên, trong thời gian trăm năm này, nếu người có thể tăng lên tới mở phong ấn đại trận, vả lại không tổn hao chút nào, khi đó người có thể sớm rời đi."

Sắc mặt Diệp Chiến Thiên trầm xuống: "Lão Bạch, ta muốn ra ngoài phiến rừng rậm này xem một chút."

Kỳ Lân trắng nói: "Cũng không phải không thể được, nhưng người phải tính toán giết được trong nháy mắt, dù sao bên ngoài còn có tam đại bá chủ, thực lực của chúng không kém chút nào ta."

Diệp Chiến Thiên nói: "Người theo ta cùng nhau đi ra ngoài?"

Kỳ Lân trắng lắc đầu: "Ta không thể rời đi, nơi này cũng có thứ ta muốn bảo vệ, người đi ra ngoài lịch lãm đi, nếu có nguy hiểm thì trở về, ta tiếp tục bảo vệ người."

Diệp Chiến Thiên gật đầu: "Ta đi rồi, trong thời gian trăm năm, ta nhất định có thể mạnh mẽ hơn tam đại bá chủ."

Kỳ Lân màu trắng chậm rãi mở miệng, một thanh cổ kiếm rỉ sét xuất hiện: "Thanh kiếm này vốn là chuẩn bị đưa cho người lúc người rời đi, hiện tại đưa nó cho người trước."

"Nhớ kỹ những gì ta nói cho người biết, ta đến bây giờ cũng không biết Di Thất Diện Vị đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Năm đó đột nhiên xuất hiện đại trận phong ấn chúng ta ở đây, sau lưng khẳng định có thể lực mạnh mẽ thao túng."

"Cho nên sau khi người đi ra khỏi rừng rậm, ngoại trừ cẩn thận sinh linh tồn tại ở Di Thất Diện Vị, còn phải đề phòng nguy hiểm không biết."

Diệp Chiến Thiên gật đầu, thu hồi thanh trường kiếm kia: "Lão Bạch, cảm ơn người, ta sẽ trở về thăm người."

Dứt lời.

Ông tung người nhảy lên, từ trên cao núi bay xuống.

Kỳ lân màu trắng nhìn bóng lưng Diệp Chiến Thiên rời đi, thân ảnh hóa thành hình người. Một lão giả tóc hoa râm xuất hiện, dáng người gầy gò, trong tay cầm một thanh kiếm trượng.

"Lão Diệp, chúc may mắn, có lẽ người chính là người của Thiên Mệnh, sự xuất hiện của người hẳn là có thể cởi bỏ bí mật cho Di Thất Diện Vị."

...

Thiên Giới Đệ Tam.

Thân ảnh Ngọc Linh Quân xuất hiện ở trước đại điện Tạo Hóa Môn. Lúc này, còn không đợi nàng ta bấm báo, thân ảnh Tiêu Thủy Hàn đã xuất hiện.

Cùng với đó còn có ba lão giả.

Tiêu Thủy Hàn nói: "Chúng ta đã biết tin tức Diệp Trường Sinh huyết tẩy Liệp Thần Cung."

Ngọc Linh Quân nói: "Môn chủ, Diệp Trường Sinh biến mất. Liên Minh Kiếm Đạo, Học Viện Thiên Giới, Bất Tử Môn, Liệp Thần Cung đã phái người ở các giới tìm kiếm Diệp Trường Sinh, nhưng sau khi hắn tiến vào Thiên Giới Đệ Tứ thì hoàn toàn không có tung tích."

Tiêu Thủy Hàn lại nói: "Bổ Thiên Các không có tung tích của Diệp Trường Sinh?"

Ngọc Linh Quân lắc đầu: "Bổ Thiên Các ở Thiên Giới Đệ Tứ bị Thần Lôi phá hủy, tất cả mọi người táng thân dưới Thần Lôi, ngay cả dãy núi cũng bị lôi đình phá hủy, hoàn thành san thành bình địa."

Tiêu Thủy Hàn kinh hãi thất sắc, vội vàng mở miệng nói: "Bổ Thiên Các đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Ngọc Linh Quân nói: "Bởi vì... Bổ Thiên Các suy diễn tung tích của Diệp Trường Sinh, cho nên bị sét đánh."

Lúc này.

Một lão giả mở lời nói: "Xem ra nhân quả trên người Diệp Trường Sinh không cách nào dò xét. Bổ Thiên Các bị hủy, chín giới lớn như vậy, muốn tìm được Diệp Trường Sinh, không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển."

Tiêu Thủy Hàn ghé mắt nhìn về phía lão giả: "Bạch trưởng lão, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Bạch Chính Thuần nói: "Các thế lực lớn đều đang tìm Diệp Trường Sinh, chúng ta cần gì phải nhất thời nóng lòng, an tâm chờ là được."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh mạnh mẽ đã vượt xa kỳ vọng của chúng ta. Lão phu cần trở về Thần Cung một chuyến, bằng không chỉ dựa vào chúng ta chỉ sợ không làm gì được Diệp Trường Sinh."

...

Thiên Giới Đệ Tam.

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Một bóng người đi ra từ trong không gian, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Hắn dõi mắt trông về phía xa, nhìn dãy núi rắc rối phức tạp phía xa, hẳn biết nơi đó chính là cửa vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Diệp Trường Sinh không trực tiếp đi tới, mà ngồi trên mặt đất, tâm thần khẽ động: [Hệ thống, lập tức mở hệ thống rút thăm trúng thưởng.]

Chém giết phân thân Tu L, đạt được một lần rút thăm trúng

thưởng.

Hoàn thành trăm trăm Tổ Thần, đạt được một phần thưởng của hệ thống.

Hắn chậm chạp không dùng, hiện tại lập tức đã muốn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, nhanh chóng nhận phần thưởng trước.

Thêm một chút lá bài tẩy thì có thêm một ít cơ hội sống sót.

Cửa vào Hỗn Loạn Tinh Không ẩn giấu cường giả cũng không phải là phiền toái lớn nhất, tiến vào trong đó mới là nguy hiểm nhất.

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Chiến Thiên để lại ghi chép về Hỗn Loạn Tinh Không, đây là một tinh không luôn luôn thay đổi.

Vì vậy, không ai biết một giây tiếp theo sẽ xảy ra điều gì.

Chương 793: Đó không phải là lời đồn

Cái chết, hoặc ngày mai, không thể biết được.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công rút thẻ tăng cấp bậc, không biết hiệu quả sử dụng.]

Không biết?

Diệp Trường Sinh giật mình, tiếp tục nói: [Lập tức mở phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công mở phần thưởng của hệ thống, đạt được Sát Đạo Thiên Mạch, có thể cắn nuốt.]

Rung động.

Quá rung động.

Diệp Trường Sinh trăm triệu lần không nghĩ tới hoàn thành trăm trăm cường giả Tổ Thần thể mà sẽ đạt được Sát Đạo Thiên Mạch.

Giá trị của một thiên mạch không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với địa mạch, còn hơn xa một luồng đạo tắc, có thể so với một pháp tắc.

Ngày đó hắn đạt được địa mạch Cửu Long, khiến cho tu vi của mọi người có thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nếu một mình hắn cắn nuốt Sát Đạo Thiên Mạch, đây có thể hay không có chút quá biến thái.

Cuộc sống dừng mãi, không cần phải giải thích.

Lúc này, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng với hai phần thưởng của hệ thống. Có thể tăng lên tu vi và Sát Đạo Thiên Mạch, lại có nhiều hơn vài phần nắm chắc sống sót xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Không.

Sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung

Thần Cung, không chút do dự, trực tiếp bắt đầu cắn nuốt Sát Đạo Thiên Mạch.

...

Trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, Sát Đạo Thiên Mạch xuất hiện, mới đầu chỉ cỡ ngón tay, từ từ trở nên dày, lớn lên.

Cho đến khi cuối cùng bao trùm toàn bộ đỉnh Thần Cung.

Sát khí khủng bố tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn Sát Đạo Thiên Mạch: "Lớn như vậy, ai chịu được?"

"Nếu cắn nuốt toàn bộ, có thể bị nổ đến nổ tung hay không? Còn phải cắn nuốt bao lâu nữa mới có thể chấm dứt?"

Vấn đề cuối cùng, chính là chính bản thân cắn nuốt Sát Đạo Thiên Mạch sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?

Không dám nghĩ, quá sợ hãi.

Giờ khắc này.

Bảy người Độc Cô Ung, Trần Cửu, Hoa Vân Phong, Kiếm Vô Ý xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhận thấy được sát khí bao phủ hư không, sắc mặt bảy người chợt thay đổi, thật sự là quá đáng sợ.

Trần Cửu nói: "Thiếu chủ, cái gì bao phủ bầu trời Thần Cung vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sát Đạo Thiên Mạch."

Dứt lời.

Ba người Độc Cô Ung, Trần Cửu ngây ngốc, ngây ra như phỗng, tiếp theo, trên mặt bọn họ nổi lên vẻ hưng phấn.

Thiên mạch?

Đây là thiên mạch trong truyền thuyết.

Ba người kích động không thôi, không thể tin được khi còn sống, thế mà có thể tận mắt nhìn thấy thiên mạch.

Đây chính là đồ vật tồn tại trong truyền thuyết.

Trong lúc nhất thời.

Ba người càng cảm thấy vui mừng vì lựa chọn ngày đó, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ vượt xa nhận thức của bọn họ.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các người đi địa mạch Cửu Long tu luyện, ta cũng phải bế quan."

Độc Cô Ung giật mình, lẩm bẩm nói: "Thì ra nơi chúng ta tu luyện là địa mạch Cửu Long, khó trách linh khí mạnh mẽ như vậy."

Dứt lời.

Một cỗ uy áp khủng bố bao phủ trên người bọn họ, sát khí mênh mông cuộn cuộn. Ánh mắt mọi người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, phát hiện cỗ sát khí này là phóng thích từ trên người hắn.

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh phóng thích Sát Giới, chậm rãi khoan chân mà ngồi, bắt đầu đắm chìm trong căn cước Sát Đạo Thiên Mạch.

Trong lúc nhất thời sao, trên hư không, vòng xoáy sát khí cực lớn xuất hiện, tựa như gió lốc, tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Cỗ sát khí này giống như thần binh sắc bén, bảy người Trần Cửu, Kiếm Vô Ý, Diệp Thập Vạn vội vàng bay ngược ra sau.

Sát khí thật sự quá mạnh, căn bản không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Mọi người vội vàng chạy ra ngoài, may mà Diệp Trường Sinh hội tụ toàn bộ sát khí trên đỉnh đầu hắn. Nếu tiếp tục tràn ngập trong Thần Cung, bọn họ phỏng chừng đều muốn lạnh lẽo.

Cách đó trăm trượng, thân ảnh mọi người bay xuống, bọn họ thở dài một hơi, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường

Sinh.

Sát khí khủng bố như thế, bọn họ căn bản không cách nào thừa nhận. Một mình Diệp Trường Sinh đắm chìm trong đó, hẳn thật sự có thể thừa nhận sao?

Thân ảnh Kiếm Vô Ý, vọt tới địa mạch Cửu Long, Trần Cửu nói: "Lúc này đi sao? Một chút cũng không lo lắng cho an nguy của Thiếu chủ?"

Huyết Phàm Trần vĩ vai Trần Cửu: "Đi thôi, chút sát khí này còn không làm gì được Thiếu chủ, các người ở cùng một chỗ với Thiếu chủ thời gian ngắn, còn không biết hẳn mạnh mẽ cỡ nào."

Trần Cửu thấy ba người Huyết Phàm Trần, Hình Pháp Thiên, Diệp Thập Vạn rời đi: "Chúng ta cũng đi thôi!"

Hai người Độc Cô Ung, Hoa Vân Phong nhẹ nhàng gân đầu: "Đi, lúc này đi, Thiếu chủ là người mạnh mẽ nhất ta từng gặp qua."

Một tháng sau.

Trong Thương Khung Thần Cung.

Sát Đạo Thiên Mạch còn lại bao phủ có kích thước ngón tay. Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, hai đạo sát ý sắc bén từ trong mắt bắn ra, cánh tay hơi hơi nâng lên, Sát Đạo Thiên Mạch còn lại rơi vào trong lòng bàn tay.

Hắn trực tiếp đưa Sát Đạo Thiên Mạch vào trong miệng, nội liễm hơi thở, đứng lên, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Thời gian một tháng tuy rằng dài một chút, nhưng hiệu quả rất rõ ràng."

Chương 794: Đó không phải là lời đồn (2)

"Đã đến lúc tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không rồi."

Ngay sau đó, bóng dáng của hắn biến mất không thấy.

...

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Mấy bóng người đột nhiên xuất hiện, trong đó một lão giả lộ vẻ đề phòng: "Các hạ là ai, thỉnh hiện thân gặp mặt."

Thanh âm truyền ra, hư không là một mảnh vắng lặng.

Lão giả áo đen lại nói: "Không biết tiền bối có thể hiện thân gặp mặt hay không."

Trong hư không, Diệp Trường Sinh chậm rãi bay xuống, đây đều bị bọn họ phát hiện sao? Ta rõ ràng che dấu hơi thở.

Xem ra hơi thở của ta quá mạnh, cho dù ẩn nấp cũng sẽ bị phát hiện.

Đây có lẽ là một rắc rối lớn rồi!

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, ánh mắt dừng trên người hắn. Lão giả áo đen biến sắc, không thể tin được cổ uy áp khủng bố vừa rồi lại trên người người trẻ tuổi trước mắt này.

Lão giả áo đen áp chế nội tâm chấn động, vừa muốn mở miệng hỏi. Một bên, một người tiến đến bên tai lão ta thì thầm một hồi.

"Hắn... Hắn là Diệp Trường Sinh!"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không phải đang tìm ta sao? Lão đầu, người không biết ta sao?"

Lão giả áo đen nói: "Người chính là Diệp Trường Sinh trong lời đồn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, chính là ta."

Lúc này.

Một nữ tử đi tới, một bộ quần áo màu đỏ phác họa thân hình hoàn mỹ: "Diệp Trường Sinh, trong lời đồn người vô cùng mạnh mẽ, không biết có phải là thật hay không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Gần đây có tin đồn nói ta rất mạnh, ta muốn làm rõ một chút, đó không phải là lời đồn."

Mọi người: "..."

Trên hư không.

Bóng người càng ngày càng nhiều, bọn họ ngăn cản Diệp Trường Sinh ở cửa vào Hỗn Loạn Tinh Không. Từng bóng người đập không mà đến, đều đánh giá Diệp Trường Sinh.

Nguyên bản cho dù bọn họ phát hiện mình, Diệp Trường Sinh cũng có thể dễ dàng tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Vì vậy, vấn đề tới.

Tại sao hắn lại hiện thân để bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm?

Để giả vờ?

Hắn có thực sự là loại người này không?

Giả vờ hay không giả vờ cũng không quan trọng, nguyên nhân chân chính là hắn không muốn bỏ qua cơ hội tìm kiếm cường giả Thần Hồn Tông.

Lúc này.

Nữ tử áo đỏ đi tới phía Diệp Trường Sinh, nhu tình như lửa, quyến rũ xinh đẹp: "Diệp Trường Sinh, đi theo ta đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì cái gì, bởi vì người là nữ nhân, ta sẽ rời đi với người sao?"

Nữ tử áo đỏ lại nói: "Tình hình như vậy... Người vẫn còn cơ hội

trốn thoát?”

Diệp Trường Sinh nói: "Các người ngu xuẩn thành như vậy, lại được phái tới bắt ta, thật sự là nhục nhã đối với ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt xẹt qua mọi người: "Người Thần Hồn Tông lưu lại, những người khác lui ra phía sau."

Nữ tử áo đỏ nhận thấy hơi thở trên người Diệp Trường Sinh thay đổi, lông mày khẽ nhú, bóng dáng xinh đẹp hóa thành một ánh sáng đỏ biến mất tại chỗ.

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử áo đỏ: "Người là người của Thần Hồn Tông."

Nữ tử áo đỏ nói: "Người cố ý phóng thích sát khí, người lôi kéo ta!"

"Đây không phải là chuyện gì, hướng hồ ta chưa bao giờ làm trò vật đó." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người hẳn là biết ta tìm Thần Hồn Tông vì cái gì."

"Nói đi, Thần Hồn Tông ở cửu giới ở đâu, còn có phụ thân ta ở nơi nào nào."

Nữ tử áo đỏ nói: "Thì ra người muốn tìm Diệp Chiến Thiên, theo ta được biết năm đó tám thế lực lớn vây công, Diệp Chiến Thiên đã chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Tám thế lực lớn? Trả lời vấn đề thứ hai của ta, Thần Hồn Tông ở nơi nào nào."

Nữ tử áo đỏ nói: "Người nghĩ rằng ta sẽ nói sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người có thể lựa chọn không nói, nhưng ta tin tưởng Thần Hồn Tông các người khẳng định có người nguyện ý nói."

Bá.

Thân ảnh của hắn mạnh mẽ vọt tới phía nữ tử áo đỏ, sát khí che trời ra ngoài, ngưng tụ thành một thanh kiếm sát đạo.

Nữ tử áo đỏ không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại trực tiếp phát động tấn công nàng ta, thân ảnh chợt lóe, chuẩn bị né tránh kiếm sát đạo trước mắt.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Vô số thanh kiếm sát đạo từ bốn phương tám hướng hội tụ trên người nữ tử áo đỏ, mũi kiếm cách nàng ta trong gang tấc.

Đừng nói chạy trốn, ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời.

Không động đậy được?

Nữ tử áo đỏ hoa dung thất sắc, con người phóng to, lộ ra vẻ không thể tin được.

Xuy.

Xuy.

Vạn đạo kiếm quang xuyên thấu qua, thân thể của nữ tử áo đỏ bị hủy, linh hồn không còn chỗ che giấu ở dưới kiếm quang.

Trong sân, mọi người thấy nữ tử áo đỏ bị giết, hoảng sợ vạn phần, thân ảnh bay ngược về phía sau.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người chuẩn bị chạy trốn: "Trốn? Ngày đó tám thế lực lớn vây công phụ thân ta, trong đó không thể thiếu các người."

"Tất cả chịu chết đi!"

Dứt lời, Sát Giới xuất hiện, vô biên lan tràn, che khuất bầu trời, khiến cho mọi người không có chỗ ẩn thân.

Ngay sau đó.

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, mọi người bị kiếm sát đạo xuyên qua, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Chương 795: Nhẹ nhàng một chút

Bao nhiêu người ý đồ muốn chạy trốn, nhưng kiếm khí sát đạo giống như sóng biển cuộn cuộn, trong nháy mắt đã nuốt chửng bọn họ.

Đáng sợ.

Thật sự là đáng sợ.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ đến mức làm cho bọn họ tuyệt vọng.

Mọi người nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ táng thân ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không, hơn nữa còn là cả đoàn bị diệt, một người cũng không sống sót.

Nhìn cường giả các thế lực trong sân táng thân trong kiếm quang sát đạo, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, Sát Đạo Thiên Mạch quả nhiên không khiến hắn thất vọng.

Huống hồ sau khi kiếm sát đạo cắn nuốt Sát Đạo Thiên Mạch đã lĩnh ngộ đạo thần thông đầu tiên.

Ngẫm lại hai đạo thần thông khác, thật sự khiến người ta động lòng.

Sau khi hưng phấn ngăn ngủi, Diệp Trường Sinh thu hồi uy áp Sát Giới, tiện tay vung lên thu đi linh giới của mọi người.

Lúc này.

Trong hư không sương mù.

Hai bóng người hóa đá.

Miệng há to đến mức có thể nhét một nắm đấm.

Một kích nghiền giết trăm cường giả.

Sức mạnh đó làm cho linh hồn của họ run rẩy.

Một người kinh hô: "Chạy trốn!"

Ngay sau đó.

Hai người vung tay chạy trốn, hận không thể dùng luôn tới chân thứ ba.

Tổ Thần, Tổ Thần.

Bọn họ đã từng bối vì đạt tới cấp Tổ Thần mà cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, bọn họ cảm thấy có thể tùy ý rong ruổi trong cửu thiên thập địa này .

Vĩnh viễn không thể tưởng tượng được có một ngày, vậy mà có người giết Tổ Thần một cách đơn giản như nghiền chết một con kiến hôi.

Từ khi nào Tổ Thần trở nên yếu như vậy?

Thật sự là Tổ Thần yếu sao?

Không phải như vậy, là Diệp Trường Sinh quá biến thái.

Hắn... Hắn căn bản không phải là con người.

Trăm cường giả Tổ Thần đối mặt với một kích của Diệp Trường Sinh, ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Không biết qua bao lâu, hai người quay đầu nhìn sau lưng, sương mù trên mặt biến mất, bởi vì Diệp Trường Sinh không đuổi theo.

Bọn họ đã rời xa Hỗn Loạn Tinh Không, hiện tại xem như thật sự an toàn.

Một người mở miệng nói: "Mới vừa rồi may mà chúng ta chậm một bước, bằng không chúng ta cũng sẽ ngã xuống."

Một người khác cười khổ: "Đúng vậy, sự thật nói cho chúng ta biết, mọi việc sau này không thể xông lên phía trước đầu tiên."

"Đúng, người nói đúng, sau này gặp chuyện cầu tha thì cầu tha, mọi việc sẽ đều ổn, xông nhanh, chết nhanh."

Dứt lời.

Hai người đạp không lướt nhanh, tiếp tục tiến về phía trước rồi đi. Đúng lúc này, trên cửu thiên, một ánh sáng bạc xuất hiện.

Giống như xuyên thấu bầu trời, từ ngoài trời mà đến.

"Đại bảo kiếm?" Một người kinh hô.

"Cổ!" Người kia hô tên của một loài thực vật.

Ngay sau đó.

Bọn họ giống như mút quả, bị đại bảo kiếm từ hư không rơi xuống xuyên thấu.

Phanh.

Kiểm quang rơi xuống mặt đất, hai người nhìn hoàn cảnh bốn phía, nơi này sao lại quen mắt như vậy?

Mẹ nó.

Sao lại trở lại bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không?

Lúc này, Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt hai người: "Ta thật sự không đành lòng giết các người, nhưng các người chạy quá chậm."

Hai người: "..."

Bọn họ vốn tưởng rằng lĩnh ngộ chân lý cuộc đời có thể trở thành thần cầu thủ của thế hệ mới, lại không nghĩ tới Diệp Trường Sinh còn cầu thủ hơn bọn họ, hơn nữa người này tuyệt đối có độc.

Diệp Trường Sinh chậm rãi nâng cánh tay lên, lấy linh giới xuống từ ngón tay hai người: "Kiếp sau, đừng gặp được ta."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng vọt tới bên trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Trong nháy mắt hắn rời đi, đại bảo kiếm ngút trời sau lưng biến

mất, hai người bị xuyên thấu rơi xuống mặt đất, tốt.

Sau khi tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, Diệp Trường Sinh quyết đoán lấy ra bản đồ ngày đó Diệp Chiến Thiên để lại cho hắn. Nhưng sau đó hắn lại lưu luyến bản đồ, về mặt trở nên mất tự nhiên.

Tại sao mọi thứ lại thay đổi.

Chủ yếu là không gian trước mắt dường như đang di chuyển, vẫn không hề có quy luật chuyển động.

Diệp Trường Sinh phát hiện thần thức của hắn bao phủ không tới ba ngàn thước trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Không hổ là nơi hung hiểm nhất chín giới.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn nội liễm hơi thở, bước ra một bước: "Hỗn Loạn Tinh Không, ta tới, nhẹ nhàng một chút!"

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Từng viên đá lớn bay xẹt qua, giống như thiên thạch rơi xuống.

Đá lớn xẹt qua, trong không khí vang lên tiếng ma sát, tựa hồ còn có sương mù tràn ngập.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, trong lòng sinh ra nghi hoặc, Hỗn Loạn Tinh Không này rốt cuộc được hình thành như thế nào.

Hắn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không lâu như vậy, phát hiện chỉ cần nơi hắn đi qua, ngay sau đó con đường đang đi sẽ tan biến trong nháy mắt trong không gian.

Đây cũng chính là nói, một vạn người tiến vào sẽ có một vạn lối đi.

Muốn tìm người trong Hỗn Loạn Tinh Không thật sự là quá khó khăn.

Hoàn toàn không có dấu vết để tìm, căn bản là dựa vào may mắn.

Diệp Trường Sinh đã buông tha chấp niệm trong lòng, tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, mục đích chủ yếu là tu luyện và đánh dấu. Về phần tìm kiếm vị trí Thần Hồn Tông. ngay từ lúc chém chết nữ tử áo đỏ, hắn đã buông tha.

Chương 796: Thật sự là một nơi kỳ lạ

Chỉ cần mình đủ mạnh mẽ, cho dù giết vào đỉnh chín giới cũng có thể làm cho Thần Hồn Tông không có chỗ che giấu.

Nhưng nếu thực lực của mình không đủ, cho dù hấn hỏi thăm được vị trí của Thần Hồn Tông ở chín giới thì có thể như thế nào?

Theo tâm tính thay đổi, Diệp Trường Sinh xem Hỗn Loạn Tinh Không như là nơi lịch lãm, càng quan tâm Hỗn Loạn Tinh Không hình thành như thế nào.

Trong này đến cùng cất giấu bí mật gì.

Thật sự là một nơi kỳ lạ.

...

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Mấy bóng người xuất hiện.

Bọn họ đứng lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên.

Tất cả mọi người đã bị giết?

Người nào ra tay, cái này cũng quá khó tin.

Ngay sau đó.

Mấy người lẳng không bay xuống, xuất hiện trên mặt đất. Nhìn hai cổ thi thể trước mắt, một lão giả mở lời nói: "Trăm cường giả chỉ còn lại hai cổ thi thể, những người khác đều hình thần câu diệt?"

Một người khác nói: "Kiếm tu giết người, hấn là hấn!"

Sắc mặt mọi người trầm xuống, trăm miệng một lời nói: "Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ hấn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không rồi?"

Dứt lời, mọi người lâm vào trầm mặc.

Giây lát, một người dẫn đầu mở miệng: "Việc này nhất định phải trở về bẩm báo, tốc độ trưởng thành của Diệp Trường Sinh quá nhanh."

"Nếu hẳn thật sự tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, vậy nói rõ người này nhất định có bản đồ, dù sao chỉ có Diệp Chiến Thiên còn sống đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không."

Lúc này, lão giả áo trắng vẫn không mở miệng, trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh có đang ở Hỗn Loạn Tinh Không hay không, chúng ta nhìn một cái sẽ biết."

Dứt lời, lão ta tiện tay vung lên, một ánh sáng bạc tiến vào bên trong Hỗn Loạn Tinh Không. Ngay sau đó, trước mặt bọn họ xuất hiện một đoàn vòng xoáy, chính là hình ảnh Diệp Trường Sinh tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Thánh Huyền Thiên nói: "Đây là phù Thiên Huyền của Thánh Linh Tộc chúng ta, có thể nắm rõ được tất cả chuyện gì đã xảy ra ở đây."

Vân Thương Hải nói: "Phù Thiên Huyền của Thánh Linh Tộc quả nhiên mạnh mẽ, nếu đã xác định Diệp Trường Sinh ở trong Hỗn Loạn Tinh Không, tin tức này nhất định phải truyền ra ngoài."

Thánh Huyền Thiên nói: "Thánh Linh Tộc chúng ta xuất thế, chỉ vì máu Thần Ma, cho nên Diệp Trường Sinh nhất định phải chết."

Nghe tiếng.

Nhóm người Bất Tử Môn, Học Viện Thiên Giới, Liên Minh Kiếm Đạo trầm mặc không nói. Tất cả mọi người vì Diệp Trường Sinh mà đến, không nghĩ tới Thánh Linh Tộc bá đạo như vậy.

Ngay sau đó, mấy người liếc nhau, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chỗ.

...

Một tháng sau.

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Cường giả Bất Tử Môn, Thánh Linh Tộc, Tạo Hóa Thiên Cung, Học Viện Thiên Giới, Liên Minh Thiên Giới, Liên Minh Kiếm Đạo, Thần Hồn Tông, Liệp Thần Cung, Hạo Thiên Thần Cung, Bồ Thiên Các buông xuống.

Mười cường giả thế lực lớn xuất hiện, bọn họ quyết định ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không tấn công Diệp Trường Sinh. Cho nên lúc này đây, bọn họ phải rất nhiều cường giả tới.

Một Diệp Trường Sinh có thể làm cho bọn họ thiếu phần đấu trăm năm, thậm chí ngàn năm.

Diệp Trường Sinh ngoại trừ có thân phận Thần Ma Tộc ra, còn có bí mật khác, huống hồ hiện tại hắn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Nếu như hắn có thể sống sót đi ra, vậy giá trị của Diệp Trường Sinh sẽ tăng lên lần nữa. Bọn họ đã bỏ qua một Diệp Chiến Thiên, tuyệt đối không thể bỏ qua Diệp Trường Sinh.

Muốn lý giải bí mật trong Hỗn Loạn Tinh Không, nhất định phải bắt được Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Thánh Huyền Thiên nhìn lại những người khác của các thế lực: "Chư vị đều tới, chúng ta vẫn nên thương lượng trước chuyện sau khi bắt được Diệp Trường Sinh."

Ánh mắt Cung Vô Thiên của Học Viện Thiên Giới thu hồi từ phương hướng Hỗn Loạn Tinh Không: "Không biết Thánh huynh tính toán làm như thế nào?"

Thánh Huyền Thiên nói: "Nếu tất cả mọi người đến vì Diệp Trường Sinh, mọi người vẫn nên thương lượng, miễn cho có người nói Thánh Linh Tộc chúng ta quá mức bá đạo."

Phong Vân Miếu nói: "Liên Minh Kiếm Đạo chúng ta chỉ lấy một vật trên người Diệp Trường Sinh, những thứ khác giao cho các người xử lý."

Thánh Huyền Thiên nói: "Chỉ lấy một vật, vậy không biết là vật gì, kính xin Phong huynh thẳng thắn nói ra."

Sắc mặt Phong Vân Miểu biến đổi: "Vật này không có tác dụng gì với mọi người, Liên Minh Kiếm Đạo chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc."

Cung Vô Thiên nói: "Phụng mệnh làm việc, có thể sai khiến người của Liên Minh Kiếm Đạo các người, bối cảnh cũng không nhỏ."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Chưa bắt được Diệp Trường Sinh, hiện tại nói những thứ này còn quá sớm. Lão phu đề nghị sau khi bắt được Diệp Trường Sinh, tất cả mọi người ở đây cùng nhau thẩm vấn, về phần chí bảo trên người hắn, chúng ta theo như nhu cầu mỗi bên."

"Đương nhiên cũng sẽ xuất hiện một tình huống chí bảo mà tất cả mọi người đều muốn có được, đến lúc đó chúng ta có thể cùng hưởng."

"Không biết ý của chư vị như thế nào?"

Thiên Thập Nhị của Liệp Thần Cung nói: "Cứ theo lời Cung lão nói."

Mọi người nhao nhao gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với ý kiến của Cung Vô Thiên.

Chương 797: Các người bạn rộn đi, ta cáo từ trước

Hạ Lan Thiên nói: "Diệp Trường Sinh là một tên tu sĩ hạ giới, lại làm mưa làm gió. Có thể để cho mười thể lực lớn ra tay, hẳn có thể xem như là người đầu tiên trong trăm ngàn năm qua."

Thánh Huyền Thiên nói: "Nhớ rõ lần trước, người khiến cho các thể lực ở chín giới ra tay, hẳn là Trần Phục Sinh của Thư Viện Thiên Giới."

"Nghe nói hẳn hiện tại ở Vô Tận Chi Hải, Học Viện Thiên Giới và Liên Minh Thiên Giới không có ý định ra tay với hắn sao?"

Cung Vô Thiên nói: "Thánh huynh yên tâm đối phó Diệp Trường Sinh, về phần Trần Phục Sinh, hẳn không có khả năng trở thành chướng ngại vật của chúng ta."

"Bởi vì hiện tại bản thân hắn cũng khó bảo toàn."

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Mọi người nghe được lời của Cung Vô Thiên đều biến sắc, biết Học Viện Thiên Giới hẳn là ra tay với Trần Phục Sinh.

Bây giờ Học Viện Thiên Giới chính là quái vật khổng lồ trong chín giới, Trần Phục Sinh vẫn luôn là chó nhà có tang.

Dùng sức mạnh một người, căn bản không cách nào chống lại Học Viện Thiên Giới.

Thánh Huyền Thiên nói: "Thời gian Diệp Trường Sinh tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không không dài, xem ra chúng ta phải chờ một đoạn thời gian."

Cung Vô Thiên nói: "Chờ, chờ một chút, chỉ cần hắn còn sống đi ra, nhất định khiến hắn chấp cánh khó thoát."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão phu đi tu luyện trước, các người tự tiện."

Ngay sau đó.

Người của các thế lực lớn trong sân trong nháy mắt biến mất trên mặt đất.

...

Phía bên kia.

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, về mặt đề phòng nhìn không gian trước mắt: "Chỗ bóng tối sau nhất... Luôn luôn là nguy hiểm nhất."

Người ta thường nói, khi người nhìn chăm chăm vào vực thẳm, vực thẳm cũng nhìn chăm chăm vào người.

Hắn phóng thích thần thức, phát hiện không gian bóng tối trước mắt căn bản không cách nào điều tra.

Diệp Trường Sinh đã thành thói quen, bởi vì Hỗn Loạn Tinh Không đặc biệt, loại tình huống này thỉnh thoảng có xảy ra.

Ngay sau đó.

Bóng tối vô tận tựa hồ đang di động, bao phủ về phía hắn. Diệp Trường Sinh thật cẩn thận tiến vào, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đột nhiên.

Một hơi thở nguy hiểm truyền đến, trong không gian bóng tối bắt đầu co rút lại, vô số áp lực bao vây hắn.

Ngay phía trước còn có ánh sáng bạc bay tới, giống như ngôi sao ngã xuống, tốc độ vô cùng nhanh.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên biến đổi, linh khí trong cơ thể vận hành mà lên, ngăn cản không gian bóng tối nghiền ép. Kiếm Vần Thần trong hộp kiếm sau lưng bay ra, nghênh đón ánh sáng bạc bay tới trước mặt.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, chấn động tai.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước: "Thật sự là thiên thạch?"

Dứt lời.

Ba ánh sáng bạc nhanh chóng vọt tới, ngay sau đó vô số ánh sáng bạc điên cuồng trút xuống.

"Mẹ kiếp, còn tới, chịu không nổi."

Vô số ánh sáng bạc xuyên qua mà đến, nếu không cách nào tránh né, nhất định sẽ táng thân trong không gian bóng tối.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ xoay nhanh, muốn sống sót, trước hết phải rời khỏi không gian bóng tối đang trói buộc hắn.

Không gian trọng lực đứng im.

Theo thanh âm truyền ra, ánh sáng bạc trước mắt ngừng lại, Diệp Trường Sinh vội vàng thúc dục Tâm Điểm Hỗn Độn.

Phần Thiên Liệt Diễm quanh quần trên người, không gian tối tăm được chiếu rọi tựa như ban ngày.

Bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện, vạn kiếm cổ bản ra, sức mạnh nghiền ép trên người biến mất trong nháy mắt. Diệp Trường Sinh nắm lấy thời cơ, thân ảnh chợt lóe vọt tới phía trước.

Đi tới bên ngoài không gian trọng lực đứng im, hắn híp mắt, nhìn ánh sáng bạc dừng lại, phát hiện loạn thạch đứng lại trên không trung.

Oanh.

Oanh.

Không gian trọng lực đứng im biến mất, theo tiếng nổ vang truyền

ra, loạn thạch lần thứ hai bắn tới. Hắc vụng kiếm Văn Thần trong tay, kiếm quang xoay tròn như quạt gió.

Ngay phía trước một đoàn vòng xoáy khổng lồ, trực tiếp đánh nát toàn bộ loạn thạch bay tới thành bột mịn.

Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại, phát hiện không gian bóng tối bao phủ trên người hắn, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Điều này...

Không gian đã thay đổi một lần nữa?

Không gian Hỗn Loạn Tinh Không giống như bị loại sức mạnh nào đó khống chế, mỗi giờ mỗi khắc đều đang thay đổi.

Làm cho mọi người không bao giờ biết sẽ xảy ra chuyện gì ngay sau đó.

Lúc này.

Một ánh sáng đột nhiên xuất hiện, vô cùng vô cùng nhỏ. Nhưng trong bóng tối che trời đột nhiên xuất hiện một tia sáng, làm sao có thể không khiến người ta tò mò?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, vô số kiếm quang bao phủ trên người, lướt nhanh về phía ánh sáng kia.

Ánh sáng càng lúc càng lớn, tựa như một vầng mặt trời chiếu rọi lên người hắn: "Ta đi, cái quỷ gì đây?"

Bóng dáng Diệp Trường Sinh đang đi tới phanh gấp lại.

Trước mắt hắn xuất hiện một quái vật khổng lồ, người khổng lồ đá cao vạn trượng, hắn là người một mắt.

Ánh sáng vừa rồi xuất hiện, lại là ánh mắt của người khổng lồ trước mắt, ta đã qua loa.

Chương 798: Các người bạn rộn đi, ta cáo từ trước (2)

Rống.

Rống.

Tiếng rống lớn truyền ra, đá vụn chung quanh bay về phía Diệp Trường Sinh, sóng khí khủng bố chấn động đến mức khí huyết sôi trào.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn người khổng lồ trước mắt: "Đây là chỗ nào? Tảng đá đều mẹ nó thành tinh."

Bá.

Mũi chân hần khê đập xuống mặt đất, thân ảnh bay ngược ra sau, từng đạo kiếm quang bay ra, đánh nát loạn thạch rơi xuống trước mặt.

Oanh.

Oanh.

Người khổng lồ đá đi về phía Diệp Trường Sinh, đi về phía trước, còn có loạn thạch không ngừng khảm ở trên người hần ta.

Diệp Trường Sinh nín thở tập trung: "Cái đầu to nhất định lợi hại sao? Không phải khủng long cũng tuyệt chủng sao?"

"Nếu có người có thể đánh người thành người chột mắt, ta có thể lấy mạng của người."

Dứt lời, hần chỉ cảm giác trước mắt tối sầm, người khổng lồ đá vung nắm đấm đánh xuống.

Xuy.

Một đạo kiếm quang xẹt qua, đánh trúng trên quyền lớn.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, quyền lớn ầm ầm nát bấy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên không trung, kiếm quang lần thứ hai bay ra, điên cuồng cắt lên người người khổng lồ.

Cát bay đá chạy bắn ra, thân ảnh người khổng lồ bị nghiền nát.

Đúng lúc này.

Đá lớn trên bầu trời lại bay tới, khảm ở trên người người khổng lồ, hắn ta lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

“Có ý gì, đánh không chết?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, khoe miệng nhắc lên ý cười: “Thân thể có thể dùng đá lớn đúc lại, con mắt hình như không thể.”

“Đúng, sẽ công kích con mắt của ngươi, chờ ngươi bị mù, ta lại từ từ thu thập ngươi.”

Dứt lời, thân ảnh hắn bay lên trời, trong nháy mắt huyền hóa ra mười đạo tàn ảnh, xuất hiện ở bốn phía người khổng lồ đá.

Mười người lơ lửng mà đứng, tay đều cầm trường kiếm.

Thấy một màn trước mắt.

Người khổng lồ đá bối rối một chút.

Trong lúc nhất thời, không biết công kích cái nào.

Xuy.

Xuy.

Mười đạo kiếm quang được đánh ra, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, đánh thẳng vào mắt người khổng lồ đá.

Kiếm quang này rất chói mắt...

Thân ảnh người khổng lồ đá lùi về phía sau, ý đồ muốn tránh thoát kiếm quang bao trùm, nhưng kiếm quang của Diệp Trường Sinh thật sự quá nhanh.

Phải biết rằng Diệp Trường Sinh được gọi là tay kiếm nhanh.

Oanh.

Oanh.

Người khổng lồ đá âm âm sụp đổ, một ánh sáng bạc xuất hiện, đột nhiên bay về phía bóng tối.

"Trở về!" Một thanh âm đột nhiên truyền đến, mệnh mệnh hùng hồn, giống như từ ngoài trời vô tận truyền đến.

Cổ xưa và lâu đời.

Diệp Trường Sinh nhìn linh hồn thần bí trước mắt, há có thể dễ dàng để cho nó chạy trốn. đây là sinh linh đầu tiên mà hắn gặp khi tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Ngay sau đó.

Một người một linh hồn, ở trong phi thạch ngã xuống, bắt đầu một trận chiến truy đuổi.

Không biết đã qua bao lâu.

Đạo linh hồn kia đột nhiên ngừng lại, hóa thành bộ dáng của một con thú nhỏ.

Đây là loại thú gì, trước kia ta như thế nào cũng chưa từng thấy qua.

Mẹ kiếp.

Ánh mắt gì đây?

Diệp Trường Sinh phát hiện thú nhỏ dừng lại, ánh mắt trở nên ngạo mạn, nhìn qua vô cùng kiêu ngạo.

Hắn biết nhất định là tìm được chỗ dựa vững chắc, chủ nhân của

thanh âm vừa rồi hẳn là phải xuất hiện.

Bằng không, thú nhỏ trước mắt này cũng không dám làm càn như thế.

Ngay sau đó.

Một đoàn ánh sáng xuất hiện, giống như mặt trời mọc, trong nháy mắt chiếu rọi Hỗn Loạn Tinh Không như ban ngày.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn chăm chú vào ánh sáng trước mắt, sắc mặt biến đổi: "Trong ánh sáng này rốt cuộc cất giấu cái gì, lại phóng thích ra uy áp đáng sợ như vậy?"

"Nhân loại, nơi này không phải là nơi người nên tới!"

Diệp Trường Sinh nói: "Cái kia... Ta cũng biết nơi này không phải là nơi ta nên tới, nhưng ta không có cách nào. Kẻ địch bên ngoài quá nhiều, bọn họ buộc ta tiến vào."

"Vào nhằm nơi này, mạo muội quấy rầy."

"Các người cứ bận rộn, ta cáo từ trước!"

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, không có chút dừng lại nào...

"Tới đây rồi thì cứ ở lại đi!"

Thanh âm kia lần thứ hai truyền đến, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát hiện trong ánh sáng có một ánh sáng bạc xuất hiện.

Thân ảnh hắn đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, vô hình trung giống như có một cổ thần lực trói buộc hắn.

Uy áp thật mạnh, hắn căn bản không cách nào di chuyển.

Ánh sáng bạc tùy ý thay đổi hình thái, bay lượn bên người Diệp Trường Sinh: "Người là nhân loại thứ ba xuất hiện ở nơi này."

"Thật lâu, thật lâu, thật lâu trước kia cũng có hai nhân loại xuất hiện ở chỗ này, có điều khi đó ta không có thời gian phản ứng bọn

họ."

"May mắn của người... Không bằng hai người kia!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Ánh sáng bạc lại mở miệng: "Người hẳn là tới tìm hai người kia!"

Diệp Trường Sinh biết hai người trong miệng ánh sáng bạc hẳn là Diệp Tu Duyên và phụ thân: "Ta thật sự không tới tìm người."

Ánh sáng bạc tiếp tục nói: "Trên người người có hơi thở của hai người bọn họ, cho nên người không lừa được ta. Lần trước bỏ lỡ bọn họ, lúc này người hãy ở lại chơi với ta đi!"

Chương 799: Ta không có hứng thú với mấy cái này

Lúc này.

Thú nhỏ mở lời nói: "Nhân loại này vừa nhìn đã không phải là người tốt, giết hẳn đi!"

Ánh sáng bạc lại nói: "Không thể giết, chúng ta tịch mịch nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có được sinh linh, hãy giữ lại hẳn chơi với chúng ta."

Thú nhỏ lại nói: "Có thể hẳn rất biết đánh nhau, nếu không trước tiên phong ấn hẳn lại."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người thú nhỏ, con thú này rất xấu, đừng thấy nó nhỏ, mưu ma chước quỷ cũng không ít.

Đây là ý định giết hẳn.

"Không cần phong ấn, hẳn yếu như vậy, có thể làm cái gì!" Ánh sáng bạc trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh: "..."

Một chút tức giận cũng không có.

Ánh sáng bạc này thật sự quá mạnh.

Hơi thở tản ra trên người nó còn mạnh hơn người trong núi Bất Tử kia.

Thú nhỏ nhảy nhót tiến lên, xuất hiện trên vai Diệp Trường Sinh: "Hộp sắt sau lưng người không tệ, về sau nó sẽ thuộc về ta."

Dứt lời, nó đi tách hộp kiếm Thiên Cực.

Diệp Trường Sinh nhìn ánh sáng bạc trước mắt: "Không biết các hạ là ai?"

"Người không biết ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không biết."

Giờ khắc này, bên tai hắn truyền đến thanh âm của Diệp Tiểu Thất: "Chủ nhân, nàng hẳn là Pháp Tắc Chi Linh."

Diệp Trường Sinh gật mình: "Tiểu Thất, như thế nào là Pháp Tắc Chi Linh?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, trong vũ trụ mênh mông, lần lượt có đạo tắc, pháp tắc, pháp tắc bản nguyên, pháp tắc vũ trụ. Sự tồn tại của chúng đều do vũ trụ tự nhiên thai nghén ra, đến tột cùng có bao nhiêu thì không rõ ràng."

"Chủ nhân đến bây giờ đã gặp qua không ít đạo tắc, lại là lần đầu gặp pháp tắc."

"Một đạo pháp tắc có thể thay đổi một thế giới, mà sự tồn tại của nàng thay đổi phiên thời không này."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như thế."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Người lại hiểu rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn chưa hiểu lắm, người có thể giải thích cho ta một cách tỉ mỉ không?"

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Người người này, không thành thật, nhưng ta vẫn nguyện ý nói cho người nghe, ai bảo ta cô đơn nhiều năm như vậy."

"Đạo tắc, chính là thiên đạo thai nghén ra. Ngàn vạn thuộc tính đều có thể gọi là đạo tắc. Pháp tắc là vũ trụ thai nghén ra. Chia làm pháp tắc bản nguyên, pháp tắc chí cao và pháp tắc vũ trụ, pháp tắc khác nhau sẽ có sức mạnh và tác dụng khác nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "Trong vũ trụ có bao nhiêu pháp tắc?"

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Vấn đề này hỏi rất hay, ta cũng muốn biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy người là Pháp Tắc Chi Linh gì."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Người đoán!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, nàng không giống với kiếm linh, thuộc về một thanh kiếm nào đó, nàng là một loại hình thái chuyển tiếp từ pháp tắc đến pháp tắc bản nguyên, được xưng là Pháp Tắc Chi Linh."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy nàng sẽ trở thành pháp tắc bản nguyên gì?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, cái này không dễ nói, phải xem nàng cuối cùng sẽ trở thành bộ dáng gì."

"Nhưng hiện tại nàng thật giống như một tờ giấy trắng, nếu chủ nhân có thể tiêm nhiễm cho nàng, có khả năng thu Pháp Tắc Chi Linh này làm của mình."

"Tiểu Thất, đừng nao loạn, nàng quá mạnh."

"Chủ nhân, nàng rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm, chỉ cần tìm đúng nhược điểm của nàng, chủ nhân khẳng định có thể khống chế nàng."

Diệp Tiểu Thất chậm rãi nói: "Chủ nhân, ta tin tưởng người có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, có phải người đã có biện pháp rồi đúng không?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, người am hiểu cái gì nhất?"

Diệp Trường Sinh như bị sấm sét làm cho tỉnh mộng, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Pháp Tắc Chi Linh, chúng ta có thể tâm sự không?"

"Nói chuyện gì? Yên tâm, ta sẽ không giết người, nhiều năm như vậy rốt cục bắt được một người, làm sao có thể dễ dàng để cho người rời đi."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Người trước tiên bồi ta mấy ngàn năm, đến lúc đó nếu ta chơi chán, sẽ cân nhắc giết chết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Bồi người ngàn năm cũng không phải là không thể, chỉ là ở chỗ này ngàn năm, người cảm thấy có ý gì?"

"Một mảnh hoang vu, cái gì cũng không có, chỉ có hai chúng ta bốn mắt nhìn nhau. Đừng nói là ngàn năm, phỏng chừng một tháng người đã thấy chán."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Không, đều chờ đợi mấy ngàn năm, ta cũng không phiền."

Diệp Trường Sinh: "..."

Vốn định lừa gạt, Pháp Tắc Chi Linh lại không theo lối ra bài.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thế giới bên ngoài rất náo nhiệt, bầu trời xanh, biển sâu..."

Cái tên này... Hẳn đang dụ dỗ ta à?

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Tôi không có hứng thú với mấy cái này."

Diệp Trường Sinh có chút im lặng, Pháp Tắc Chi Linh này quả thực chính là mềm cứng không ăn, chẳng lẽ mình thật sự bị vây ở nơi này ngàn năm?

Một ngày.

Lại một ngày.

Diệp Trường Sinh cứ như vậy ở với Pháp Tắc Chi Linh, nhàm chán, thật sự là quá nhàm chán.

Ngày hôm nay, hẳn khoanh chân ngồi, đắm chìm trong tu luyện.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ vô cùng đơn giản, nếu không cách nào rời đi thì có thể tu luyện tăng cao thực lực.

Chương 800: Đúng, cứ làm như thế

Vốn định lừa gạt Pháp Tắc Chi Linh, nhưng người ta một chút cũng không bị lừa.

Quả thực chính là dầu muối không vào.

Hiện tại hy vọng duy nhất chính là tăng lên tu vi, có một ngày có thể vượt qua pháp tắc chi linh.

Tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không cũng một đoạn thời gian, thế nhưng đến bây giờ vẫn là không cách nào đánh dấu được, hệ thống đưa ra lý do là chưa đạt tới yêu cầu đánh dấu.

Người nói tức giận hay không tức giận.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, lâm vào minh tưởng, kiểm khí khổng bố quanh quần trên người, hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn.

Tóc bạc múa, kiểm khí như rồng.

Pháp Tắc Chi Linh nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt: "Hắn đang làm gì, nhìn giống như đang chơi rất vui vẻ."

Tiếp theo, nàng xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, xoay quanh một vòng, một màn kinh người đã xảy ra.

Kiểm khí trên người Diệp Trường Sinh trong nháy mắt bị Pháp Tắc Chi Linh cắn nuốt toàn bộ. Người sau khiếp sợ nhìn Diệp Trường Sinh: "Trên người người lại có hai linh khí vũ trụ."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Nhân loại, người thật sự là một bảo tàng!"

Mẹ kiếp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, phát hiện Pháp Tắc Chi Linh ở bên người: "Người cắn nuốt kiểm khí của ta."

"Kiếm khí?" Pháp Tắc Chi Linh tựa tiểu phi tiểu: "Người tiếp tục cho ta kiếm khí, ta còn muốn... Rất nhiều rất nhiều."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thanh âm Diệp Tiểu Thất vang lên bên tai: "Chủ nhân, cho nàng."

Diệp Trường Sinh biết Tiểu Thất sẽ không hại hắn, rất nhanh thúc dục linh khí, từng hình ảnh kiếm cổ xuất hiện trên người.

Pháp Tắc Chi Linh lần thứ hai cắn nuốt kiếm khí.

"Lại đến!"

Diệp Trường Sinh tiếp tục ngưng tụ kiếm khí...

"Lại đến!"

"Lại đến, nhanh lên!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không thể như vậy!"

"Vẫn muốn, vẫn muốn, thân thể ta cũng chịu không nổi."

Pháp Tắc Chi Linh tựa hồ vô cùng thích kiếm khí của Diệp Trường Sinh, sau khi liên tiếp cắn nuốt nhiều kiếm khí như vậy, hơi thở của nàng tựa hồ trở nên càng thêm mạnh mẽ.

"Ta mặc kệ."

"Người nhất định phải cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không tu luyện, còn không được? Thật bất nạt người khác."

Dựa theo tốc độ cắn nuốt của Pháp Tắc Chi Linh, rất nhanh đã tiêu hao hết linh khí của hắn, cái này giống cái gì vậy?

Người ta đều từ từ tiến hành.

Pháp Tắc Chi Linh hận không thể một hơi ăn hắn.

Điều này không thể được.

Thực sự mệt chết người.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Pháp Tắc Chi Linh: "Nghỉ ngơi, ngày khác chúng ta tiếp tục."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Nhân loại người thật hẹp hòi, cần nuốt một chút linh khí của người mà cũng không muốn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là một chút sao?"

Pháp Tắc Chi Linh lại nói: "Hơi thở vừa rồi trên người người là cái gì, sử dụng như thế nào?"

Diệp Trường Sinh giật mình, chẳng lẽ nàng không hiểu: "Đó là kiếm khí, dùng để giết người, rất lợi hại."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Là như vậy?"

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, phá không ba vạn dặm, nơi đi qua, đá chết trong Hỗn Loạn Tinh Không hóa thành bột mịn.

Giống như một tòa tinh vực ở trước mắt nổ tung.

Diệp Trường Sinh âm thầm lú lười, kinh ngạc nhìn Pháp Tắc Chi Linh: "Cái này cũng quá khủng bố, tùy tiện đánh ra một đạo kiếm quang đã có sức mạnh phá hoại nghịch thiên."

"Chẳng lẽ đây là một kiếm trăm ngôi sao trong truyền thuyết?"

Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ: "Thì ra người hiểu được kiếm kỹ!"

Pháp Tắc Chi Linh lắc đầu: "Ta không hiểu!"

Người không hiểu sao?

Không hiểu, tiện tay đánh một kích, kiếm khí ngang dọc cừu thiên, hủy diệt bầu trời.

Diệp Trường Sinh cảm thấy Pháp Tắc Chi Linh đang giả điên giả ngốc, cái tên này hẳn là một người giả heo ăn hổ.

Pháp Tắc Chi Linh lại nói: "Cái mà ta phóng thích vừa rồi chính là kiếm kỹ sao? Uy lực thật lớn, về sau người phụ trách cung cấp linh khí cho ta."

"Ta còn có thể phóng ra kiếm kỹ lợi hại hơn."

Mắt Diệp Trường Sinh tối sầm lại, khá lẩm, Pháp Tắc Chi Linh là muốn hút khô hãn?

Khẩu vị quá lớn.

Căn bản cho ăn cũng không no.

Lúc này.

Thanh âm Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, nàng muốn kiếm khí, người hãy thỏa mãn nàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, bây giờ là thời điểm nàng thăng cấp từ Pháp Tắc Chi Linh đến pháp tắc bản nguyên. Nếu nàng cần nuốt nhiều kiếm khí của chủ nhân, có khả năng trở thành pháp tắc kiếm đạo bản nguyên, cũng gọi là pháp tắc kiếm đạo."

"Nếu chủ nhân có thể đạt được nàng, coi như là có được pháp tắc kiếm đạo. Về sau uy lực kiếm đạo thần thông của chủ nhân sẽ gấp mấy trăm lần hiện tại."

Diệp Trường Sinh bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là như thế!"

Nếu là như vậy, ta nhất định phải cho, muốn bao nhiêu đều cho.

Nhưng làm thế nào để làm cho Pháp Tắc Chi Linh đi theo hãn? Đây là một vấn đề khó giải quyết.

Tên này có linh trí quá cao, không dễ lừa.

Tuyệt kỹ lừa gạt của hãn hình như cũng không có tác dụng với Pháp Tắc Chi Linh.

Chương 801: Đa tạ

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh đột nhiên nhấc lên một nụ cười, ánh mắt rơi vào trên người Pháp Tắc Chi Linh: "Để cho ta cung cấp kiếm khí cho người, cũng không phải không có khả năng. Nhưng ta cần tu luyện, vẫn một mực ở nơi này, tốc độ tu luyện của ta sẽ rất chậm, người hiểu ý của ta không?"

Pháp Tắc Chi Linh lắc lắc: "Không rõ!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ý của ta là... Chúng ta có thể rời khỏi nơi này, đi một chút trong Hỗn Loạn Tinh Không, như vậy ta mới có linh cảm, mới có cơ hội lĩnh ngộ, có thể ngưng tụ kiếm khí mạnh hơn."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Người muốn đi thì nói rõ, không đến mức như này, người ta lại không ngốc."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Trước kia hơi thở trên người hai người kia rất giống người, chúng ta có thể đi tìm bọn họ, sau đó ta cần nuốt toàn bộ linh khí của bọn họ."

"Đúng, cứ làm như thế!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Đi thôi.

Tại sao không nhúc nhích?

Pháp Tắc Chi Linh nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh giật mình, vốn tưởng rằng có thể lừa gạt Pháp Tắc Chi Linh rời đi Hỗn Loạn Tinh Không, không nghĩ tới mạch não của hắn thanh kỳ như thế.

Phụ thân hắn đã rời đi Hỗn Loạn Tinh Không, hiện tại sống chết chưa biết, tung tích không rõ.

Pháp Tắc Chi Linh muốn đi tìm bọn họ, chỉ có thể tìm được Diệp

Tu Duyên.

Chẳng lẽ thật sự thấy nàng cần nuốt kiếm khí của Diệp Tu Duyên?

Lúc này.

Thú nhỏ trầm giọng nói: "Chúng ta vẫn không nên đi tìm hai người kia, trong bọn họ có một người rất mạnh."

Pháp Tắc Chi Linh gật đầu: "Chính là bởi vì hắn rất mạnh, chúng ta mới muốn đi tìm hắn chơi. Ngày đó nếu không phải ta không cách nào ra tay, người cũng sẽ không bị thương."

"Lúc này đây tìm được hắn, ta khẳng định báo thù cho người!"

Dứt lời, thân ảnh Pháp Tắc Chi Linh chợt lóe, chuẩn bị rời đi, thấy Diệp Trường Sinh không nhúc nhích: "Nếu người không đi, ta lập tức giết chết người!"

"Thế nào, người định bảo vệ bọn hắn? Còn nói người không biết bọn hắn."

Diệp Trường Sinh chỉ có thể kiên trì rời đi, kế tiếp đi một bước tính một bước: "Người sẽ không chuẩn bị cứ như vậy rời đi với ta chứ?"

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Ý của người là...".

Diệp Trường Sinh nói: "Người lớn như vậy, đi theo bên cạnh ta, ta sẽ có áp lực, người không thể trở nên nhỏ hơn một chút sao?"

Pháp Tắc Chi Linh vây quanh thân ảnh Diệp Trường Sinh một vòng, ngay sau đó, một tiểu cô nương xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn qua bộ dáng bảy tám tuổi, thánh khiết không rảnh, làm cho người ta cảm giác không nhiễm một hạt bụi, da như mỡ đông, dung nhan tuyệt thế.

"Như vậy có thể rồi chứ?" Cô bé hỏi.

Diệp Trường Sinh biến sắc, không thể tin: "Người lại biến thành hình người."

Pháp Tắc Chi Linh nói: "Ta có thể biến thành bất kỳ bộ dáng nào, có điều, biến thành như vậy ta rất thoải mái, đi cùng một chỗ với người cũng tương đối thích hợp."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có tên không?"

"Tên?" Đôi mắt tiểu cô nương chớp chớp: "Hình như không có."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tên ta là Diệp Trường Sinh, nếu không ta sẽ cho người một cái tên, về sau người chính là muội muội ta."

Tiểu cô nương nói: "Muội muội có nghĩa là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người thân của ta, sau này ta sẽ là ca ca người, ta sẽ bảo vệ người."

"Người thân, bảo vệ ta?" Tiểu cô nương lăm lăm, theo đó nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Hỗn Loạn Tinh Không hình như là địa phương của ta, ta còn cần người bảo vệ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thế giới này rất lớn, không chỉ có Hỗn Loạn Tinh Không. Bên ngoài còn có rất nhiều tinh vực, đến lúc đó ta có thể dẫn người đi xem một chút."

"Thế giới rộng lớn như vậy, người cũng không muốn đi dạo một vòng sao?"

Tiểu cô nương trầm mặc trong nháy mắt: "Được, sau này ta chính là muội muội của người, ta tên là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này người sẽ gọi là Diệp Linh Khuynh."

Tiểu cô nương nói: "Diệp Linh Khuynh, cái tên này cũng không tệ lắm, chúng ta đi thôi!"

Thấy tiểu cô nương đáp ứng làm muội muội của mình, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, đây xem như là lừa gạt thành công.

Sau đó.

Hai người di chuyển rời đi, trong lúc đi về phía trước, thú nhỏ đột

hiện xuất hiện trên vai Diệp Linh Khuynh: "Nhân loại này chiếm tiện nghi của người, cho người làm muối muối của hân, vậy hân chính là ca ca của người, nói là người thân, nhưng sau này người nhất định phải nghe lời hân."

Diệp Linh Khuynh nhìn Diệp Trường Sinh: "Là như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta là huynh muội, nhưng không bắt buộc người nhất định phải nghe lời ta, khi xảy ra chuyện gì thì chúng ta có thể thương lượng."

"Bộ dáng của người bây giờ là tiểu cô nương, ta chỉ coi người như muội muội."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ta tin người."

Thú nhỏ nói: "Không thể tin hân, nhân loại này rất xấu."

Diệp Linh Khuynh nói: "Thú nhỏ đừng lo lắng, hân không lừa được chúng ta, nếu như hân dám gạt người, trực tiếp đánh chết là tốt rồi."

Chương 802: Đa tạ (2)

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Linh Khuynh, khoe miệng lộ ra nụ cười vô hại, trong lòng thầm nói, Pháp Tắc Chi Linh này có phải quá bạo lực hay không.

Sao lại động một chút đã đề nghị đánh chết người?

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Thú nhỏ, người phụ trách dẫn đường, chúng ta cùng nhau dạo một vòng ở trong Hỗn Loạn Tinh Không."

"Từ sau khi ta thai nghén ra, ta từ từ có linh trí. tTa ở Hỗn Loạn Tinh Không đã mấy vạn năm, mấy năm trước số lần ta thức tỉnh tương đối nhiều, thế nhưng đối với nơi này cũng không hiểu rõ một chút nào. Người cũng đừng nói, ta rất tò mò Hỗn Loạn Tinh Không rốt cuộc có cái gì."

Thú nhỏ nói: "Nơi này cũng không có gì, chính là đá nhiều, về phần vì sao lại xuất hiện biến hóa trong không gian, hẳn là có quan hệ với từ trường nơi này."

"Sâu trong Hỗn Loạn Tinh Không rốt cuộc cất giấu cái gì, kỳ thật ta cũng vẫn muốn biết."

Ngay sau đó, nó hóa thành một đạo lưu quang, lao nhanh về phía trước, kỳ quái chính là nó lại có thể xảo diệu tránh thoát công kích của đá bay.

Diệp Trường Sinh và Diệp Linh Khuynh theo sát phía sau, xuyên qua bay lượn trong Hỗn Loạn Tinh Không...

Đột nhiên.

Thú nhỏ ngừng lại, nhìn chăm chú vào phía trước: "Có nhân loại, còn không ít."

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại: "Ta rốt cục tìm được các người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Người tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không,

chính là vì tìm bọn họ?”

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải tất cả, ta tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không chính là bị bọn họ bức bách, bọn họ là người xấu."

"Hiện tại gặp phải bọn họ, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

Diệp Linh Khuynh nói: "Muốn giết bọn họ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người thú nhỏ: "Nơi này là sâu trong Hỗn Loạn Tinh Không?"

Tiểu Thú nói: "Hỗn Loạn Tinh Không chưa bao giờ phân ra trong ngoài, bởi vì nó lúc nào cũng thay đổi."

"Nói cách khác nơi này có thể là chỗ sâu nhất, cũng có thể chỉ là bên ngoài."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như thế."

Lúc này.

Cường giả Thần Hồn Tông cũng phát hiện nhóm người Diệp Trường Sinh, ánh mắt mọi người đồng loạt hội tụ lại đây, ánh mắt lão giả cầm đầu đề phòng.

"Người là Diệp Trường Sinh!"

"Không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được người, thật sự là quá tốt!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết ta, vậy thì dễ làm rồi."

Lão giả áo đen nói: "Tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, vốn định tìm Diệp Tu Duyên, nhưng bắt được người thì cũng có thu hoạch."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có thể bắt ta, trước đó, ta muốn hỏi các người một vấn đề."

Lão giả áo đen nói: "Hỏi đi, để cho người an tâm chết đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Năm đó các người vây công phụ thân ta, hiện tại hẳn đang ở nơi nào."

Lão giả áo đen biến sắc: "Phụ thân người... Tự bạo, trận đại chiến kia kết thúc, hài cốt phụ thân người cũng không còn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thật sự là như vậy sao?"

Lão giả áo đen nói: "Đương nhiên, người đều là người muốn chết, ta há có thể lừa gạt người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đột nhiên còn muốn hỏi thêm một vấn đề nữa, Thần Hồn Tông các người ở nơi nào trong Cửu Giới."

Lão giả áo đen khinh thường: "Người hỏi những thứ này làm cái gì, cho dù nói cho người biết, chẳng lẽ người có cơ hội đi tới Cửu Giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hỏi tự nhiên có đạo lý của ta, Thần Hồn Tông các người tự xưng là mạnh mẽ, chẳng lẽ ngay cả địa điểm ẩn thân cũng không dám nói ra sao?"

Lão giả áo đen nói: "Có gì không dám, Thần Hồn Tông ở trên đỉnh Cửu Giới, trên trời cao, người biết thì như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả áo đen: "Đa tạ!"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, kiếm quang tung hoành trên không trung, kinh hồng chợt lóe, lão giả áo đen bị một kiếm giết trong chớp mắt.

Lão giả áo đen đến chết cũng không thể tin được, Diệp Trường Sinh sẽ yêu nghiệt như thế, một kiếm dễ dàng đã quật ngã lão ta.

Nhìn thấy cảnh này.

Những người khác của Thần Hồn Tông vội vàng ra tay, từng công kích hội tụ về phía Diệp Trường Sinh, nhưng bọn họ vẫn phản ứng quá chậm.

Oanh.

Oanh.

Một đạo kiếm quang vạn trượng bay thẳng tới, bao phủ tất cả mọi người trong đó, một kiếm hạ xuống, toàn bộ bọn họ bị xóa sạch.

Hài cốt, hình thần câu diệt.

Diệp Trường Sinh thu hồi Thần kiếm trong tay, xoay người nhìn về phía Diệp Linh Khuynh: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước."

Diệp Linh Khuynh nhẹ nhàng gật đầu: "Thì ra giết người là như vậy."

...

Tảng đá khổng lồ.

Tựa như đảo nổi vậy.

Diệp Trường Sinh, Diệp Linh Khuynh ngạo nghễ đứng phía trên, hai người đôi mắt ra xa, nhìn về phía trước.

Một bên, thú nhỏ ngã trên mặt đất: "Không đi, đã hai năm rồi, thật sự là quá mệt mỏi."

Hai năm, bọn họ hầu như đạp khắp Hỗn Loạn Tinh Không.

Vẫn không phát hiện ra bóng dáng Diệp Tu Duyên.

Diệp Trường Sinh không khỏi hoài nghi Diệp Tu Duyên đã rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không hay là hắn đã ngã xuống.

Chương 803: Diệp Tu Duyên

Diệp Linh Khuynh nói: "Những ngày như vậy thật sự rất nhàm chán."

Diệp Trường Sinh nói: "Chính là rất nhàm chán, nếu không ca ca dẫn người đi ra ngoài, chúng ta rời khỏi nơi này, đi ra ngoài hưởng thụ cuộc sống."

Diệp Linh Khuynh nói: "Bên ngoài thật sự rất tốt nha."

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, không có việc gì ta có thể cho người một ít thịt nướng, cái gì mà rỗng, phượng, kỳ lân, người muốn ăn cái gì cũng có."

"Trong thành trì của nhân loại có quần áo đẹp, còn có rất nhiều đồ ăn ngon, hồ lô đường phèn, lòng nướng..."

Thú nhỏ vội vàng đứng lên: "Chúng ta không thể đi ra ngoài, hấn gạt người, nhân loại thích nhất là gạt người."

Diệp Trường Sinh trừng mắt nhìn thú nhỏ, giống như đang nói, ta lừa người? Ta ăn bánh bao nhà người mà không đưa tiền sao?

Diệp Linh Khuynh nói: "Thú nhỏ, ta muốn ra ngoài xem một chút, nếu người không muốn đi, có thể ở lại chỗ này."

Thú nhỏ: "..."

Ánh mắt của nó vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh, thà rằng tin trên đời này có quỷ, không thể tin vào miệng nam nhân.

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy hiện tại chúng ta rời khỏi nơi này!"

Thú nhỏ nói: "Muốn rời đi, không dễ dàng như vậy, hiện tại cũng không biết chúng ta đang ở nơi nào."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ta có thể trở lại chỗ cũ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Không, chúng ta có thể đi ra ngoài, thú nhỏ, người nói có đúng hay không?"

Thú nhỏ nói: "Người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ không mang người đi ra ngoài."

Diệp Linh Khuynh nói: "Thú nhỏ, người dẫn đường đi!"

Thú nhỏ gật đầu: "Được rồi."

Hai người một thú rời khỏi tảng đá khổng lồ, tiếp tục đi về phía trước, thú nhỏ nhìn qua rất không vui.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng: "Kiếm văn, nơi này lại có người lưu lại kiếm văn mạnh mẽ như vậy."

Thú nhỏ nói: "Là hắc, ta thấy hắc."

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, một cỗ kiếm khí mênh mông tràn đầy xuất hiện, một tòa kiếm vực xuất hiện trên không trung, bốn phía loạn thạch gặp phải kiếm vực trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Một bóng người xuất hiện trước mắt hắc, người này mặc áo vải thô, hai tay chấp sau lưng mà đứng, ở trên người hắc không có chút linh khí dao động nào.

Thú nhỏ nói: "Chính là hắc, đã từng là người kia!"

Dứt lời.

Nam tử xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên gương mặt nổi lên vẻ chấn động.

Diệp Trường Sinh thấy rõ dáng vẻ của nam tử: "Diệp Tu Duyên, thật sự là hắc!"

Thú nhỏ nói: "Người này rất mạnh, chúng ta vẫn không nên trêu chọc hắc."

Diệp Linh Khanh nói: "Hắc hình như rất bình thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng cảm thấy hắc rất hiền lành."

Thú nhỏ nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không bằng hắc, ngày đó hắc chỉ dùng một kiếm đã đánh bại ta."

Diệp Trường Sinh biến sắc, không nghĩ tới mắt của thú nhỏ lại bị Diệp Tu duyên đánh bị thương.

Thú nhỏ lại nói: "Đó là chuyện đã xảy ra mấy ngàn năm trước, hiện tại hắc mạnh mẽ đến trình độ nào, ta thật sự không biết."

"Chúng ta vẫn không nên trêu chọc hắc, trước tiên rời khỏi nơi này!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Nơi này chính là lá bài tẩy của ta, chẳng lẽ ta còn sợ một nhân loại?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nhúc nhích, ta đi nói chuyện với hắc một chút."

Thú nhỏ: "..."

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, đi tới trước mặt Diệp Tu Duyên, người sau mở miệng trước: "Tới đây, phụ thân người có tốt không?"

"Phụ thân tôi đã biến mất!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diệp Tu Duyên nói: "Không thể nào, ta để lại cho phụ thân người một phù văn kiếm đạo, trừ phi cường giả Cửu Giới cùng nhau vây công hắc, nếu không, không ai có thể làm gì được hắc."

Diệp Trường Sinh nói: "Phụ thân đã để lại cho ta phù văn kiếm đạo kia, hắc bị tám thế lực lớn vây công, sau đó hoàn toàn không có tung tích."

Sắc mặt Diệp Tu Duyên không gợn sóng: "Tất cả nguyên nhân bắt nguồn từ ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã gặp qua Tự Tại Thiên, nơi này thật sự có Thần Ma Tộc sao?"

Diệp Tu Duyên nói: "Tự Tại Thiên, hắc có tốt không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hắc ở Dị Độ Điện Vị, còn đang tìm kiếm Thần Ma Tộc chân chính, mặt khác, Huyết Đế ở Tử Thần Đại Khư."

Diệp Tu Duyên lắc đầu: "Không dễ tìm, thay vì tìm kiếm Thần Ma Tộc chân chính, không bằng tìm đạo của riêng mình."

"Muốn sống sót, dựa vào bất kỳ kẻ nào cũng là hư vô, chỉ có chính mình đột phá mới có thể chân chính lĩnh ngộ áo nghĩa của đại đạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Người từ bỏ tìm kiếm Thần Ma Tộc?"

Diệp Tu Duyên lắc đầu: "Không hề từ bỏ."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Thần Ma Tộc chân chính, không dễ tìm như vậy, dù sao bọn họ cũng từng là bá chủ của phiến vũ trụ này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy người ở đây làm cái gì, có tính toán rời đi hay không?"

Diệp Tu duyên nói: "Rời đi là không thể rời đi, muốn tìm hiểu kiếm đạo, người cũng là kiếm tu, trên thanh kiếm sau lưng còn có hơi thở Thần Võ."

"Người có được kiếm Thần Võ."

Chương 804: Từ trước tới giờ không hỏi cấp bậc

Diệp Trường Sinh nói: "Đi một chuyến tới nhà tranh của người, chiếm được kiếm Thần Vó, có điều nó đã bị cắn nuốt."

Diệp Tu Duyên gật đầu: "Mỗi người có nhân quả khác nhau, đều có cơ duyên của riêng mình, trình độ của người trên kiếm đạo rất mạnh."

"Trong kiếm tu ta gặp qua, chỉ có một người mạnh hơn người."

"Đến đây, để cho ta kiến thức được kiếm đạo của người!"

Dứt lời, một đạo kiếm khí vô lượng bắn ra, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, hai tay người sau mở ra, bay ngược ra phía sau.

Cách đó không xa.

Diệp Linh Khuynh và thú nhỏ biến sắc, người sau vội vàng nói: "Nhìn kìa, ta nói không nên trêu chọc hắn, hiện tại thì tốt rồi, sẽ bị đánh chết."

Xuy.

Xuy.

Hai đạo kiếm quang bay ra, thần huy vạn trượng, chiếu rọi trong vòng nghìn dặm. Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuyên qua kiếm quang, điên cuồng vung Thần kiếm trong tay lên.

Hai tay Diệp Tu Duyên chấp sau lưng, bóng dáng bay về phía trước, tất cả kiếm quang lọt vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt bị nuốt chửng không còn.

Ta đi.

Cắn nuốt kiếm khí?

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Không ngờ Diệp Tu Duyên lại mạnh mẽ như vậy.

Thế thì còn đánh như thế nào?

Kiểm đạo thần thông đối với hắc hoàn toàn không có tác dụng.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Linh Khuynh chợt lóe về phía trước, một ánh sáng bạc bay ra, tấn công về phía Diệp Tu Duyên.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm đạo bao phủ sông dài, trong nháy mắt sụp đổ vỡ nát, hết thủy hóa thành hư vô.

Thân ảnh Diệp Tu Duyên lảng không bay xuống, ánh mắt rơi vào Diệp Linh Khuynh: "Ta đã gặp người, không ngờ người lớn lên nhanh như vậy."

Diệp Linh Khuynh nói: "Người không thể giết hắc, hắc chỉ có thể bị ta giết!"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Linh Khuynh, không cần xúc động, chúng ta chỉ đang luận bàn."

Diệp Linh Khuynh lẩm bẩm nói: "Luận bàn?"

Thú nhỏ tiến lên nói: "Bọn họ không phải thật sự chém giết, chỉ là đang tỷ thí, xem ai mạnh hơn một chút."

Diệp Linh Khuynh gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Tu Duyên: "Thì ra là như thế, chúng ta luận bàn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Khuynh, ta còn có chuyện muốn nói với hắc, sau này lại luận bàn."

Nói đến đây, hắc đến bên cạnh Diệp Tu Duyên: "Bây giờ người có cấp bậc gì vậy? Vì sao có thể ngăn cản một kích của Linh Khuynh?"

Diệp Tu Duyên nói: "Không có cấp bậc."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Không có cấp bậc, vậy người làm sao lại mạnh như vậy."

Diệp Tu Duyên nói: "Cấp bậc với không cấp bậc đối với ta mà nói không quan trọng, chỉ cần có kiếm, ta sẽ vô địch."

Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ, đây là biến thái gì?

Diệp Tu Duyên lại nói: "Người có kiếm tâm mạnh mẽ, còn có Thần cốt tốc độ, nhưng kiếm đạo của người quá phức tạp."

"Nhớ kỹ, kiếm chính là dùng để giết người, không có nhiều kiếm kỹ rườm rà như vậy, kiếm kỹ có thể giết người chính là kiếm đạo thần thông mạnh nhất."

"Điểm này, người không bằng hần, sau này người ở lại bên cạnh ta, chúng ta luận bàn về kiếm đạo!"

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm tu mà người nói là ai?"

Diệp Tu Duyên nói: "Một kiếm tu mạnh mẽ hơn ta."

Diệp Trường Sinh khiếp sợ nói: "Còn mạnh hơn người? Hần là ai?"

Diệp Tu Duyên nói: "Kiếm Điện, Kiếm Phàm."

Kiếm Điện?

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một lệnh bài: "Ta biết Kiếm Điện."

Ánh mắt Diệp Tu Duyên dừng lại trên lệnh bài, sắc mặt biến đổi: "Lệnh bài này của người từ đâu mà đến?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ cho ta, bọn họ nói ta là đại đệ tử của Kiếm Điện."

Diệp Tu Duyên vô cùng hoảng sợ: "Đại đệ tử Kiếm Điện, người lại là đại đệ tử Kiếm Điện."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta thu hồi lời vừa

rồi của mình.”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: "Lời này giải thích thế nào?"

Diệp Tu Duyên nói: "Nếu ngươi là đại đệ tử Kiếm Điện, sau này sẽ là đệ tử của người nọ, người không cần ở lại bên cạnh ta, sau này để cho hắn dạy người đi!"

"Đúng rồi, ngươi là đệ tử Kiếm Điện của vị kia."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, ngày xưa lúc báỉ sư, bảy vị tiền bối Kiếm Điện là sư phụ của ta."

Sắc mặt Diệp Tu Duyên thay đổi: "Ngươi thật là yêu nghiệt, lại có cơ duyên như vậy, một lần đã báỉ bảy người của Kiếm Điện làm sư phụ, ngươi có biết thân phận của bọn họ không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Diệp Tu Duyên lại nói: "Bảy người mà ngươi báỉ sư, cộng thêm Kiếm Phàm, được xưng là Kiếm Bát Tiên, trình độ kiếm đạo của bọn họ rất mạnh rất mạnh."

Diệp Trường Sinh: "..."

Kiếm Bát Tiên?

Xem ra dáng dấp đẹp trai, may mắn cũng sẽ không quá kém.

Diệp Tu Duyên lại nói: "Tất cả đều đang thay đổi, giống như Hỗn Loạn Tinh Không này, sau này vũ trụ này sẽ giống như Hỗn Loạn Tinh Không vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi là Phàm Kiếm, người của Kiếm Điện là Kiếm Phàm, giữa hai người các ngươi có phải có liên hệ hay không."

Diệp Tu Duyên nói: "Nhân quả mà thôi, giống như thân phận của ngươi vậy, chẳng những là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, mà còn là đại đệ tử Kiếm Điện."

Chương 805: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người gặp Kiếm Phàm ở nơi nào, còn có Kiếm Điện ở nơi nào?"

Diệp Tu Duyên nói: "Gặp Kiếm Phàm ngay trong vũ trụ này, về phần Kiếm Điện, ở rất xa rất xa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như Hỗn Loạn Tinh Không tìm không thấy tung tích Thần Ma Tộc, ta sẽ lựa chọn rời khỏi phiên vũ trụ này, có lẽ sẽ đi tới Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trên Tổ Thần là cấp bậc gì, người có thể nói cho ta biết không?"

Diệp Tu Duyên nói: "Không biết, ta giết người, chưa bao giờ hỏi cấp bậc."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật.

Đến bây giờ hắn không biết Diệp Tu Duyên đã xảy ra chuyện gì, không có cấp bậc lại tồn tại như vô địch.

Diệp Thập Vạn mặc dù là cấp Tiên Thiên, nhưng cấp bậc của hắn không ngừng chồng lên nhau, cho nên hắn trở nên rất mạnh mẽ.

Diệp Tu Duyên xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ thật sự có người vừa sinh ra đã vô địch?

Hỗn Loạn Tinh Không.

Vô số đá bay rơi xuống, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ có một khối đá khổng lồ đứng im.

Hai người Diệp Trường Sinh và Diệp Tu Duyên đứng trên tảng đá, mặc cho đá bay bốn phía tàn sát bừa bãi, bên tai truyền đến tiếng ma sát bén nhọn.

“Người khổng chế khối đá khổng lồ này!” Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Diệp Tu Duyên nói: “Khổng chế, đá khổng lồ giống như kiếm khí, người cảm thấy đang động, đó chính là vạn quân giận dữ, người cảm thấy đứng yên, vậy thì mãi mãi không thay đổi.”

Con người Diệp Trường Sinh sáng ngời, gật gật đầu, lại nói: “Ta có một nghi vấn.”

Diệp Tu Duyên nói: “Nói đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người nói Kiếm Bát Tiên là tám cường giả của Kiếm Điện, nhưng ngày đó lúc ta bái sư lại là mười người, bọn họ đến từ thời đại kỷ phần trắng.”

Diệp Tu Duyên đột nhiên biến sắc: “Mười người? Thời đại kỷ phần trắng, người có chắc không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đương nhiên.”

Diệp Tu Duyên lại nói: “Người có biết tên của bọn họ không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Mười người Kiếm Huyền Tử, Kiếm Vô Địch, Kiếm Vô Thiên, ngày đó bọn họ để lại một lệnh bài, sau đó nói ta là đại đệ tử của Kiếm Điện, sau đó thì biến mất không thấy.”

Ngày đó, Kiếm Huyền Tử để lại linh giới, trong đó lần lượt là kiếm lệnh, hộp kiếm rỉ sét, còn có một trang giấy.

Lúc ấy, trên tờ giấy kia ghi rõ ràng đám người Kiếm Huyền Tử thuộc về thời đại kỷ phần trắng, Diệp Trường Sinh vẫn cảm thấy tò mò, rõ ràng chỉ vài câu, bọn họ không truyền miệng, ngược lại lưu lại trên một tờ giấy.

Còn có hộp kiếm rỉ sét, đến bây giờ còn rỉ sét, vẫn đặt trong hệ thống.

Diệp Tu Duyên nói: “Cơ duyên của người quá lớn.”

Diệp Trường Sinh có chút bối rối: “Có ý gì.”

Diệp Tu Duyên nói: "Có thể khẳng định, mười người này là cường giả Kiếm Điện, bọn họ và Kiếm Bát Tiên hẳn là đều thuộc về Kiếm Điện."

"Người có thể đạt được sự xem trọng của bọn họ, trở thành đại đệ tử của Kiếm Điện, tương lai là vô tận trong vũ trụ, người có thể tùy ý rong ruổi."

"Có điều, hiện tại bọn họ hẳn là sẽ không xuất hiện ở phương thế giới này, cho nên bọn họ trong miệng người không tiến vào thời đại kỷ phần trắng, bọn họ không có trợ giúp lớn đối với người."

"Lại nhắc nhở người một câu, chuyện kiếm lệnh Kiếm Điện, chớ để cho người khác biết, nếu không sẽ mang đến phiền toái vô tận cho người."

Diệp Trường Sinh gật đầu.

Nhân quả trên người mình thật sự là phức tạp.

Hậu duệ Thần Ma Tộc, đại đệ tử Kiếm Điện, Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới, bất kể người nào cũng mang đến cho mình vô số phiền toái.

Đây vẫn là nguy cấp của kiếp này.

Đến bây giờ bí ẩn thân thể của hắn vẫn chưa được giải quyết.

Ngự Phong Gia xuất hiện khiến hắn tràn ngập tò mò với thân phận của mình mười vạn năm trước, trận chiến giết chóc trong đầu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tại sao hắn lại chết?

Mỗi một luồng nhân quả đều ẩn chứa nguy cấp vô tận, bước đi gian nan, nguy cơ bốn phía.

Diệp Trường Sinh nói: "Thời đại kỷ phần trắng đã là thời đại của quá khứ, vì sao còn xuất hiện? Chẳng lẽ thời đại sẽ trùng hợp?"

Diệp Tu Duyên nói: "Quá khứ, đại biểu cho sự tồn tại, vũ trụ không ngừng biến ảo, quỹ tích lịch sử trùng khớp cũng không phải là

không có khả năng.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, vấn đề này thật không nên hỏi, mình có thể xuyên qua nơi này, còn có chuyện gì không thể xảy ra?

Diệp Tu Duyên lại nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi một chỗ."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh sau lưng: "Nàng hẳn là Pháp Tắc Chi Linh, người lại có thể giữ nàng ở lại bên cạnh, bội phục."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải ta để nàng ở lại, nàng rất nguy hiểm."

Diệp Tu Duyên lại nói: "Còn có thú nhỏ kia, nó hẳn là Hồn Nguyên Thú, bây giờ còn nhỏ, chờ nó trưởng thành, vô cùng đáng sợ."

"Chúng ta phải rời đi một lát, muốn mang theo bọn họ không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Khuynh, thú nhỏ, chúng ta đi."

Dứt lời.

Hai người một thú theo sát sau lưng Diệp Tu Duyên, đạp không lướt nhanh, lướt nhanh trong bóng tối vô tận.

Chương 806: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không (2)

Đang di chuyển về phía trước.

Hỗn Nguyên Thú nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Các người đã sớm quen biết, đúng không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bạn tri kỷ đã lâu, lần đầu tiên gặp mặt."

Hỗn Nguyên Thú lại nói: "Hắn lần đầu tiên tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, bên người còn có một gã kiếm tu, huyết mạch người nọ giống như người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người lại biết."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Quả nhiên, nhân loại đều lừa đảo, nàng như thế nào lựa chọn tin tưởng người."

Diệp Trường Sinh nói: "Mị lực, người không hiểu, ai bảo người xấu xí như vậy."

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Diệp Tu Duyên ngừng lại, tập trung nhìn chăm chú về phía trước: "Nơi này hẳn là trung tâm nhất của Hỗn Loạn Tinh Không, cũng là nơi ban đầu của Hỗn Loạn Tinh Không."

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ổn định thân ảnh lay động, nhìn động đen trước mắt: "Sức mạnh thật cường đại."

Sức mạnh thần bí trong hắc động thật sự vô cùng khủng bố, cảm giác tiến vào trong đó, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị sức mạnh này khuấy nát thành cặn bã.

Diệp Linh Khuynh đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Nơi này là cấm địa Hỗn Loạn, từ nơi này tiến vào trong đó, chúng ta sẽ xuất hiện ở một thế giới khác."

"Trong đó, sức mạnh thần bí quanh quẩn, hẳn là pháp tắc hỗn loạn

bản nguyên, các người tiến vào trong đó, trong nháy mắt sẽ hóa thành hư vô."

Diệp Tu Duyên nói: "Người thử cắn nuốt linh khí nơi này."

Diệp Trường Sinh gật đầu, trong cơ thể vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, bắt đầu cắn nuốt linh khí của động đen. Theo linh khí không ngừng tràn vào trong cơ thể, hẳn thoải mái thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

"Đây là linh khí gì?"

Diệp Tu Duyên nói: "Khí bản nguyên, có trợ giúp rất lớn đối với cấp bậc của người."

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một chút ý cười, trực tiếp khoanh chân mà ngồi, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt khí bản nguyên.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không hay không?]

[Rốt cục có thể đánh dấu rồi?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công!]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, nhưng ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Trong động đen.

Đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay che trời, tốc độ vô cùng nhanh.

Diệp Trường Sinh không kịp phản ứng gì, trực tiếp bị chưởng lớn kéo vào trong động đen.

Sau lưng truyền đến tiếng của Diệp Tu Duyên, Diệp Linh Khuynh,

Hỗn Nguyên Thú, nhưng rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì.

Diệp Trường Sinh căn bản không biết.

Thân ảnh Diệp Tu Duyên chợt lóe, cố gắng đuổi theo chuồng lớn, một lực lượng khủng bố xuất hiện, bóng dáng của hắn bay ngược ra ngoài.

Phốc.

Trong miệng phun ra ngụm máu, thân ảnh Diệp Tu Duyên ngừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn động đen trước mắt.

“Mấy ngàn năm, lần đầu tiên bị thương!”

Diệp Linh Khuynh dời bước tiến lên lại bị Hỗn Nguyên Thú ngăn lại: “Chớ có xúc động, tiến vào trong đó tất phải chết không thể nghi ngờ, chúng ta cũng không cứu được hắn.”

Diệp Tu Duyên nói: “Bàn tay khổng lồ trong động đen, trong này khẳng định có sinh linh tồn tại, bọn họ thương tổn Thiếu chủ, cả đời ta cũng phải vào giết hắn.”

Thân ảnh Diệp Linh Khuynh bắt đầu mờ đi, lần thứ hai hóa thành một đoàn linh khí. Đúng lúc này, một thanh âm khàn khàn truyền đến: “Các người dám tiến lên một bước, chết.”

Một thanh kiếm lớn chỉ trời xuất hiện sau lưng Diệp Tu Duyên, phân hóa thành vô số kiếm ảnh, chỉ thẳng vào động đen.

Vù vù.

Vù vù.

Kiếm khí bắn về phía trước, toàn bộ bị động đen nuốt chửng.

Thanh âm kia lần thứ hai truyền đến: “Nhân loại, ta không phải người mà người có thể chống lại, rời đi đi!”

Hơi thở trên người Diệp Tu Duyên tiêu tán, ánh mắt sắc bén vô cùng, biến cố bất thành liệt này thật sự là điều hắn không thể ngờ tới.

Sớm biết như thế, hẳn sẽ không để Diệp Trường Sinh tới đây tu luyện.

Vốn định để cho Diệp Trường Sinh cần nuốt khí bản nguyên, có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, xem như hẳn đưa cho Diệp Trường Sinh lễ gặp mặt.

Hiện tại lại để cho hắn rơi vào tình thế nguy hiểm.

Diệp Linh khuyên hóa thành hình người, đứng ngay gần bên cạnh Diệp Tu Duyên: "Hắn chết như vậy sao?"

Diệp Tu Duyên nói: "Không biết, tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, động đen này hẳn là hắc động vũ trụ trong truyền thuyết."

Diệp Linh Khuyên nói: "Hắc động vũ trụ, đó là cái gì tồn tại?"

Diệp Tu Duyên lại nói: "Nghe đồn trong vũ trụ có tám hắc động, chính vì tám hắc động này tồn tại mới có thể liên kết vũ trụ lại, làm cho nó hoạt động bình thường."

"Tương truyền Thần vũ trụ chí cao vô thượng từng phái tám cao thủ trấn thủ trong hắc động vũ trụ, phòng ngừa có người phá hủy liên kết vũ trụ."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Ý của ngươi là... Người vừa ra tay chính là cường giả trấn thủ hắc động vũ trụ."

Diệp Tu Duyên gật gật đầu: "Hẳn là như vậy, bọn họ đã tồn tại trăm vạn năm, mức độ khủng bố có thể tưởng tượng được, cũng không phải chúng ta có thể chống lại."

Chương 807: Bàn tay khổng lồ hắc ám, Hi Huyền

Hỗn Nguyên Thú nói: "Vậy hẳn vì sao phải bắt Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ là bởi vì hắn lớn lên quá xấu?"

Diệp Tu Duyên nói: "Xấu? Nếu là bởi vì xấu, người đầu tiên chết hẳn là người."

Hỗn Nguyên Thú: "..."

...

Phía bên kia.

Bàn tay khổng lồ đột nhiên ngừng lại, năm ngón tay chậm rãi mở ra, phóng thích Diệp Trường Sinh ra.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn về phía trước, một khuôn mặt xuất hiện trước mặt hắn, đang nhìn hắn không chớp mắt: "Các hạ là ai, chúng ta quen biết sao?"

Mặt người thay đổi một chút: "Trong cơ thể người có một hơi thở quen thuộc, hẳn là thuộc về chủ nhân của ta."

Diệp Trường Sinh có chút bối rối.

Có ý gì?

Người này là muốn nhận hắn làm chủ?

Trên đời còn có chuyện tốt như vậy sao?

Chẳng lẽ người này là thuộc hạ của mình mười vạn năm trước?

Khuôn mặt lại nói: "Trăm vạn năm không thấy, người cũ gặp mặt, người không đi ra sao?"

"Ta lau, trăm vạn năm?" Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ, đây còn chưa phải cùng một thời đại với hắn.

Vì vậy, vấn đề tới.

Hơi thở quen thuộc mà hắn nói là gì?

Khuôn mặt kia lại nói: "Đi ra, ta sẽ không làm tổn thương hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ có thể có nhầm lẫn hay không, ta kỳ thật chính là một người bình thường, trên người căn bản không có hơi thở thuộc của người."

"Người đang nghi ngờ ta?" Khuôn mặt không vui: "Người có biết ta là ai không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết!"

Khuôn mặt nói: "Thần Vũ Trụ chí cao, Hi Huyền."

Diệp Trường Sinh cực kỳ chấn động, cái quỷ gì, Thần Vũ Trụ chí cao sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Hi Huyền nói: "Nói cho người biết quá nhiều, người cũng không hiểu được, dù sao người vẫn còn trẻ. Có điều, người có thể được chủ nhân tán thành, tương lai nhất định sẽ có thành công lớn, nếu đã gặp được bốn Thần, ta sẽ cho người một hồi cơ duyên."

Bá.

Khuôn mặt chậm rãi há miệng, ba đạo ánh sáng từ trong miệng bay ra, lơ lửng trước mặt Diệp Trường Sinh.

Ba màu tím, đỏ và vàng.

Khuôn mặt lại nói: "Màu tím là bìa vũ trụ, một kiện khí phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, hiện tại người không cách nào sử dụng. Màu đỏ đại biểu cho bá kiếm, năm xưa ta lấy ở vũ trụ thần binh, người bây giờ có thể sử dụng bình thường, ta cũng không rõ uy lực lắm."

"Về phần màu vàng thì là linh khí vũ trụ huyền hoàng, dùng để tắm bổ thân thể của người."

Nói đến đây, khuôn mặt trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Chủ nhân, ta không biết tại sao người không gặp ta, nhưng ta có thể làm cho

hắn nhiều như vậy.”

"Năm đó ta đáp ứng chủ nhân, sẽ một mực trấn thủ, không có mệnh lệnh của chủ nhân, ta tuyệt đối sẽ không rời đi."

Diệp Trường Sinh nhìn ba ánh sáng trước mắt, cả người hoàn toàn là trạng thái mờ mịt, bộ dáng đẹp trai thật sự có thể muốn làm gì thì làm?

Lúc này.

Khuôn mặt lại nói: "Cẩn nuốt linh khí vũ trụ huyền hoàng, thân thể của người sẽ được thay đổi rất lớn. Giống như rác rưởi sau lưng người, về sau sẽ không xứng với thân phận của người, ta giúp người dọn dẹp chúng."

Dứt lời, hộp kiếm Thiên Cực sau lưng Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, một tiếng nổ vang ra, hộp kiếm Thiên Cực hóa thành bột mịn ở trước mặt hắn.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh sắc mặt: "Hắn đây là muốn làm gì?"

Đau lòng.

Nhìn hộp kiếm Thiên Cực và ba thanh kiếm bị hủy trước mắt, Diệp Trường Sinh thật sự đau lòng.

Chí bảo tốt cứ như vậy hủy một cách không đáng tiếc?

Hi Huyền nói: "Chí bảo, có phải người có hiểu lầm với chí bảo hay không, một đồng đồng nát sắt vụn mà thôi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đồng nát sắt vụn?

Thần Vũ Trụ chí cao nói chuyện có thể cứng rắn như vậy?

Song kiếm Hỗn Độn, Đồ Kiếm, hộp kiếm Thiên Cực là thứ tốt, cho dù hắn không cần, cũng có thể cho đám người Diệp Mạc Tà.

Thật sự là phung phí của trời.

Hi Huyền nói: "Tiểu tử ngươi như thế nào cũng là người chủ nhân ta xem trọng, sao lại nhỏ như vậy?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nào, ta cho ngươi xem những thứ tốt."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hi Huyền, một chút hào quang xuất hiện, ngay sau đó, hào quang không ngừng phóng to, một hộp kiếm lại xuất hiện.

Trong đó vẫn là ba thanh kiếm như trước, song kiếm Hỗn Độn, Đồ Kiếm và kiếm Vãn Thần.

Hi Huyền nói: "Hiện tại nhìn hộp kiếm này xem như thế nào, người có hài lòng hay không."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ hai tay lên, nhìn hộp kiếm bay xuống, cả người đều choáng váng, hộp kiếm và thần kiếm bị hủy lại xuất hiện.

Nhìn qua không tổn hao gì, nhưng hơi thở tản ra mạnh mẽ gấp trăm lần so với ban đầu.

Hi Huyền nói: "Đây mới là bộ dáng chí bảo nên có, ta chẳng qua là giúp ngươi gọt giũa, cầm lấy dùng đi."

"Không cần cảm tạ ta quá nhiều, về sau có thời gian tới nơi này bồi ta nhiều hơn."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, hộp kiếm Thiên Cực khảm ở sau lưng: "Có thời gian ta nhất định sẽ đến thăm ngươi."

"Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi."

Chương 808: Ta sẽ phá hủy ngươi

Hi Huyền nói: "Ngươi muốn biết chủ nhân của ta là ai?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu.

Hi Huyền nói: "Sau này ngươi sẽ biết."

Diệp Trường Sinh không có chút ngoài ý muốn: "Hiện tại ta có thể rời đi?"

Hi Huyền nói: "Ta đưa ngươi ra ngoài, bằng không ngươi sẽ không còn hài cốt, sau khi rời đi, hết thấy phát sinh ở nơi này, chớ có nhắc cho bất kỳ kẻ nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi đang khống chế Hỗn Loạn Tinh Không?"

Dứt lời.

Bàn tay khổng lồ kia lại xuất hiện, mang theo Diệp Trường Sinh rời đi.

...

Bá.

Một bóng người từ trong hắc động bay ra, không gian bốn phía dừng lại.

"Sống sót thật tốt!"

Thanh âm Hi Huyền đột nhiên vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

Diệp Tu Duyên, Diệp Linh Khuynh, Hỗn Nguyên Thú thấy Diệp Trường Sinh trở về, trên mặt ba người hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hỗn Nguyên Thú nói: "Cái này đều không chết, vì cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi đoán xem!"

Diệp Tu Duyên vội vàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao cả người từ trong ra ngoài đều thay đổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Gặp được người quen, nói thêm hai câu."

Thanh âm Hồn Nguyên Thú run rẩy: "Ở chỗ này người còn có bằng hữu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể sao?"

Thân ảnh Hồn Nguyên Thú chợt lóe, vội vàng trốn sau lưng Diệp Linh Khuynh. Đúng lúc này, trong hắc động, một ánh sáng đột nhiên bay ra.

Tốc độ vô cùng nhanh, trực tiếp tiến vào mi tâm của Diệp Linh Khuynh.

Ngay sau đó.

Diệp Linh Khuynh tiến lên lôi kéo cánh tay Diệp Trường Sinh: "Ca ca, chúng ta rời khỏi nơi này đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ đã!"

Nói xong, hắn nhìn Diệp Tu Duyên, tiếp tục nói: "Người thật sự không định rời đi với ta sao?"

Diệp Tu Duyên nói: "Không được, ta muốn tiếp tục tìm hiểu áo nghĩa kiếm đạo, chờ ta, không bao lâu nữa ta sẽ xuất hiện bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hồn Nguyên Thú, người có muốn cùng nhau rời đi hay không?"

Hồn Nguyên Thú nói: "Ta mới không rời đi!"

Lúc này.

Giọng nói của Hi Huyền lần thứ hai truyền đến: "Hồn Nguyên Thú, người tốt nhất rời đi với hắn, bằng không, Hồn Loạn Tinh Không không có chỗ ẩn thân của người."

"Người phải bảo vệ hãn, cho dù người chết, hãn cũng không thể chết."

Hỗn Nguyên thú nhìn về phía hắc động: "Người đang dạy ta làm việc?"

Bá.

Bàn tay khổng lồ kia xuất hiện, năm ngón tay hợp mười, gắt gao nắm chặt Hỗn Nguyên Thú, cảm giác ngay sau đó sẽ bóp chết nó.

"Đây là mệnh lệnh, không phải đang thương lượng với người!"

Hỗn Nguyên Thú cũng muốn ngắt đi, từ bỏ giãy dụa: "Ta đi, ta bảo vệ còn không được sao? Có chuyện thì nói cho tốt, chúng ta đừng động thủ có được không?"

Bàn tay khổng lồ biến mất không thấy, Hỗn Nguyên Thú ngã xuống: "Chúng ta nhanh chóng đi, nơi này quá đáng sợ, bắt nạt thú thì tính là bản lĩnh gì?"

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Tu Duyên: "Ta chờ người."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh hãn chợt lóe vọt về phía trước, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Diệp Linh Khuynh, Hỗn Nguyên Thú đứng trên vai Diệp Linh Khuynh.

Đột nhiên, một linh giới bay tới, bay tới trước mặt Diệp Tu Duyên: "Cho người, có ích."

Diệp Tu Duyên thu hồi linh giới, trong lòng bàn tay xuất hiện một kiếm quang cùng một tấm phù văn: "Mấy thứ này vốn định cho người, hiện tại xem ra là không cần."

Giọng nói của Hi Huyền truyền đến: "Nhân loại, người rất cố chấp, ta quan sát người thật lâu, nếu nguyện ý lưu lại, vừa lúc làm bạn với ta!"

Diệp Tu Duyên nói: "Ta muốn tu kiếm, không có thời gian trò chuyện với người."

Hi Huyền nói: "Đầu óc không hoạt động, người luyện kiếm như

vậy? Một bộ Vô Thủy Phàm Thể đều bị người lãng phí.”

"Thật hâm mộ người trẻ tuổi như vậy, có thể quen biết bốn Thần."

Dứt lời, phi thạch bốn phía bắn xuống, tốc độ tăng nhanh ít nhất gấp trăm lần, hơn nữa số lượng phi thạch cũng tăng vọt.

Vô số phi thạch rơi xuống, bao phủ trên người Diệp Tu Duyên, giống như muốn hấn chôn mình dưới phi thạch.

Hi Huyền nói: "Người không phải thích tu kiếm sao? Tu luyện cho tốt, khi nào có thể đi ra từ trong đó, ta lại đến thăm người."

...

Phía bên kia.

Hai người một thú rất nhanh xuyên qua phi thạch, lúc này, Hỗn Loạn Tinh Không lần thứ hai khôi phục thành bộ dáng ban đầu.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, chúng ta rời đi ngay bây giờ, ta biết đường."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thay đổi, là bởi vì ánh sáng vừa rời?"

Diệp Linh Khuynh lắc đầu: "Không liên quan gì đến ánh sáng kia, người là ca ca ta, ta đương nhiên phải đi theo người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, biết Diệp Linh Khuynh thay đổi lớn như vậy, khẳng định có quan hệ với ánh sáng kia.

Tuy nhiên, điều này không còn quan trọng nữa.

Diệp Linh Khuynh có thể ở lại bên cạnh hắn là đủ rồi.

Hắn thật sự không phải bởi vì Diệp Linh Khuynh là pháp tắc chi linh, chính là bởi vì nàng là muội muội của mình.

Hỗn Nguyên Thú đột nhiên mở miệng nói: "Khuynh Nhi, thực lực của người quá mạnh, rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, thế giới này

vẫn không thể dung nạp người.”

Diệp Linh Khuynh nói: "Không có việc gì, ta có biện pháp!"

Chương 809: Ta sẽ phá hủy ngươi (2)

Ngay sau đó, nàng lắc mình biến đổi, hơi thở trên người phát sinh thay đổi: "Hiện tại như vậy có thể chứ?"

Hỗn Nguyên Thú kinh hãi thất sắc: "Người làm sao trở nên yếu như vậy?"

Ánh mắt Diệp Linh Khuynh rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Không có việc gì, có ca ca ta bảo vệ ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, ta bảo vệ ngươi, thực lực của ngươi cũng có thể tự động biến hóa?"

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy là được rồi."

Ba người tiếp tục đi về phía trước, biến mất trong bóng tối vô tận...

Diệp Trường Sinh lại nói: [Hệ thống, đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không rút cuộc có phần thưởng gì? Người đâu?]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, phần thưởng đã bỏ vào trong hàng lưu trữ hệ thống.]

Diệp Trường Sinh lộ vẻ hồ nghi: [Hệ thống, có phải người sợ Hi Huyền hay không, hoặc là nên giải thích như vậy, hơi thở quen thuộc mà hẳn nói không phải chính là người chứ!]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, không cần suy nghĩ, hơi thở kia nếu là ta, chủ nhân cảm thấy ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi sao?]

Diệp Trường Sinh nói: [Người có thể không thừa nhận, nhưng ta đã bắt đầu hoài nghi ngươi. Tốt nhất không nên có ý đồ xấu với ta, bằng không...]

[Như thế nào, ngươi còn tính toán đồng quy vu tận với ta?]

Diệp Trường Sinh nói: [Không, ta sẽ phá hủy ngươi!]

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Diệp Trường Sinh mang theo Diệp Linh Khuynh, Hỗn Nguyên Thú đi ra...

Hỗn Nguyên Thú nói: "Rất nhiều nhân loại!"

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn hắc đang chờ ta!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Không nghĩ tới người lợi hại như vậy, dĩ nhiên có nhiều người ngênh đón người như vậy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không phải ngênh đón, bọn hắc là tới giết ta."

Hỗn Nguyên Thú: "..."

Lúc này.

Trên hư không.

Từng bóng người xuất hiện, bọn hắc ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi. Hai mắt bễ nghễ, trăm hơi thở nghiền ép trên người hai người một thú.

Hỗn Nguyên Thú từ trên vai Diệp Linh Nghiêng nhảy lên người Diệp Trường Sinh: "Không đúng."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao vậy."

Hỗn Nguyên Thú lại nói: "Người mạnh như vậy, có thể làm bằng hữu với người trong hắc động, sao kẻ địch của người yếu như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể là bọn hắc muốn chết đi!"

Hỗn Nguyên Thú gật đầu: "Hắc là như vậy."

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn người của các thế lực: "Tất cả mọi người đều tới đây, chờ thật lâu rồi, có nhớ ta không?"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Còn có thể như vậy sao? Ta thích phương thức chào hỏi này!"

Bá.

Bá.

Từng bóng người lẳng không bay xuống, cầm đầu chính là đám người Thánh Huyền Thiên, Phong Vân Miếu, Cung Vô Thiên, Vân Thương Hải.

Thánh Huyền Thiên trầm giọng nói: "Hai năm, Diệp Trường Sinh, chúng ta chờ người ước chừng hai năm, người rốt cục cũng đi ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Gương mặt mới, trước kia ta chưa từng gặp người. Giới thiệu bản thân đi, ta chưa bao giờ giết hạng người vô danh."

Sắc mặt Thánh Huyền Thiên biến đổi: "Thánh Linh Tộc, Thánh Huyền Thiên."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Biết rồi."

Thánh Huyền Thiên lại nói: "Vậy chịu chết đi!"

Dứt lời, một bên, Cung Vô Thiên vội vàng nói: "Thánh huynh, chờ một chút."

Phong Vân Miếu nói: "Còn chờ cái gì nữa, trực tiếp động thủ, không nên cho hắn cơ hội thở dốc một hơi."

Cung Vô Thiên nhìn Phong Vân Miếu: "Ngày xưa, người đã giao thủ với Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ người không phát hiện Diệp Trường Sinh đã khác trước, xem ra hắn tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không có thu hoạch không ít."

Phong Vân Miếu bình tĩnh xem xét: "Hắn có thay đổi, nhưng vậy thì thế nào, chúng ta liên thủ còn không giết được hắn sao?"

"Diệp Trường Sinh, hai năm trước người nhìn thấy ta chỉ biết chạy trốn, hiện tại xem người chạy trốn đến nơi nào?"

Diệp Trường Sinh vẫn đạm phong khinh: "Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại, ta đã đứng ở trước mặt người, người xem ta có vài phần giống trước kia không?"

Ngày đó rời khỏi Thiên Giới Đệ Ngũ, hắn lựa chọn chạy trốn, đó là hắc sớ Phong Vân Miếu sao? Hắn là không muốn bị tám thế lực lớn vây công.

Có điều bây giờ không giống ngày xưa, hiện tại dĩ nhiên trở thành mười thế lực vây công.

Hắn sẽ sợ?

“Nếu các người không động thủ, vậy để cho ta đến trước!” Phong Vân Miếu trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo kiếm quang nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh trầm trầm: “Động thì vạn quân giận dữ, tĩnh thì mãi mãi không thay đổi, làm kiếm tu, kiếm của người có chút chậm!”

Xuỵ.

Một ánh sáng trắng xẹt qua, tựa như lấy tư thế trắng tàn, thế như sấm đánh, chém lên người Phong Vân Miếu.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Thân ảnh Phong Vân Miếu đi về phía trước bị chia làm hai, đến chết cũng chỉ nhìn thấy một ánh sáng trắng, quá nhanh.

Mọi người trong sân hoảng sợ vạn phần, cùng là kiếm tu, làm sao có thể có người mà tốc độ nhanh như vậy.

Tốc độ tay này... Không phải con người?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh ngay cả tay cũng không dùng, sau khi dung hợp Hỗn Độn Thông Minh Kiếm Tâm, kiếm đạo của hắc đã tâm niệm tương thông.

Dùng tay có phải tổn nhiều công sức không?

Chương 810: Có muốn ta hay không

Lúc này.

Cung Vô Thiên nói: "Diệp Trường Sinh quả nhiên có thu hoạch lớn ở Hỗn Loạn Tinh Không, lui, vào trận."

Dứt lời, thân ảnh mọi người bay ngược ra sau, ngay sau đó, trên mặt đất, vô số ánh sáng xuất hiện, một tòa trận thật lớn xuất hiện.

Cột sáng bốc lên hướng thẳng về phía bầu trời, tựa như chỉ thẳng lên trời.

Mấy trăm người xuất hiện ở các vị trí khác nhau, trong lòng Cung Vô Thiên thầm mắng, Phong Vân Miếu thật sự là ngu xuẩn, Diệp Trường Sinh có thể bình yên vô sự rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, há có thể không có thu hoạch.

Cho dù hẳn không có bất kỳ thu hoạch gì, cũng không thể khinh thường hẳn.

Diệp Trường Sinh nếu bị giết đơn giản như vậy, đám người bọn hắn cũng không cần chờ ở chỗ này hai năm.

Ngu ngốc phải trả giá thật lớn.

Thánh Huyền Thiên nói: "Đây mới là bộ dáng Thần Ma Tộc nên có, xem ra lão phu đi chuyến này không tệ, hai năm nay không có uổng công."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ hai năm vì tiền người, các người thật sự là cố chấp."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chậm rãi bay lên trời, nắm chặt kiếm trong tay: "Táng Thiên!"

Đạo kiếm kỹ thần thông này là hắn có được sau khi đánh dấu Thiên Sơn năm đó, hệ thống thưởng kiếm đạo thần thông, uy lực

tương đối lớn.

Hắn dùng Bá Kiếm phóng thích đạo thần thông này, chính là muốn nhìn xem Bá Kiếm rốt cuộc mạnh cỡ nào, dù sao Hi Huyền cũng không biết, dùng thực lực hiện tại của hắn sử dụng Bá Kiếm sẽ phát huy bao nhiêu uy lực.

Một kiếm chém xuống.

Ánh kiếm che khuất bầu trời, kiếm ảnh khổng lồ lay động Cửu Thiên.

Mấy trăm người đồng thời phát động công kích, không đánh tới Diệp Trường Sinh mà là ngăn cản kiếm ảnh khổng lồ rơi xuống.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kỳ trận trước mắt hóa thành hư vô.

Mấy trăm thân ảnh bị tiêu diệt dưới kiếm ảnh, phóng mắt nhìn lại, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh sâu không thấy đáy.

Cách đó vạn trượng.

Diệp Trường Sinh ghen hờn trên trời nhìn, Bá Kiếm, rất bá đạo, uy lực của một kiếm này có chút dọa người.

Vô số khói bụi quanh quần trên không trung, cát bay đá chạy tràn ngập.

Hỗn Nguyên Thú đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Kiếm của người là gì, có thể để cho ta nhìn xem không?"

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa Bá Kiếm cho Hỗn Nguyên Thú, người sau nhìn thoáng qua: "Quên đi, ta cảm không nổi."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Bá Kiếm biến mất trong lòng bàn tay: "Còn có người chưa chết sao? Có chút thú vị, xem ra thực lực của ta vẫn chưa được!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Chỉ còn lại hai người, lần sau cố gắng, tranh thủ một kiếm diệt tất cả."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, bay xuống trước mặt một người. Cung Vô Thiên trước mắt ngã trên mặt đất, thân thể đã nổ tung không nhìn ra bộ dáng, nhìn Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, hoảng hốt không thôi, giọng nói run rẩy:

"Diệp Trường Sinh, ngươi không thể giết ta!"

Không thể giết người sao?

Bởi vì ngươi đẹp?

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, một đạo kiếm quang bay ra, xuyên qua từ sau lưng Thánh Huyền Thiên.

Máu tươi như trụ, bay tán loạn đầy trời.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nào, cho ta một lý do không giết người."

Sắc mặt Cung Vô Thiên tái nhợt như tờ giấy, trong lòng sợ hãi vạn phần, hai năm khổ cực, bọn hắn ảo tưởng các loại cảnh chém chết Diệp Trường Sinh.

Nhưng cuối cùng, toàn bộ bọn hắn đều được chôn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Thời gian đại chiến cũng không đủ một nén nhang.

Nhanh.

Thật sự quá nhanh.

Nhanh làm người ta nghẹt thở, dạng kỹ thuật này chạm đến linh hồn lão ta.

Cung Vô Thiên nói: "Ta là... Tổ Thần, đừng giết ta, ta có thể trung thành với ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lý do này không được, bởi vì Tổ Thần quá

yếu.”

Cung Vô Thiên vội vàng nói: "Thư Viện Thiên Giới, hai năm nay khi người tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, kết cấu chín giới lần thứ hai phát sinh thay đổi, Vô Tận Chi Hải Thư Viện Thiên Giới bị phá hủy, Trần Phục Sinh không rõ tung tích.”

Diệp Trường Sinh nói: "Học Viện Thiên Giới và Liên Minh Thiên Giới làm?”

Cung Vô Thiên gật đầu.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đã như vậy, ta càng không giữ lại người.”

Cung Vô Thiên: "..."

Xuy.

Bạch Hồng chợt lóe, đầu bay ra.

Thân ảnh Cung Vô Thiên ngã xuống, không nghĩ tới mình rong ruổi nhiều năm ở chín giới, vậy mà ở trong mắt Diệp Trường Sinh không đáng một đồng.

Bi ai.

Thật là một bi kịch.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ giữa sân xẹt qua: "Hai năm bố trí, phái những người này tới, một cái có thể đánh cũng không có.”

Trong lúc nói chuyện, hắn tiện tay vung lên, thu linh giới của mọi người vào hệ thống, xoay người nhìn về phía Diệp Linh Khuynh và Hỗn Nguyên Thú.

“Chúng ta đi thôi!”

Một người một thú đi tới bên người Diệp Trường Sinh, Hỗn Nguyên Thú nói: "Giết sạch đám người này, có phải có chút tàn nhẫn hay không.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thế giới loài người chính là như vậy, người phải từ từ làm quen, nhớ kỹ một câu, hôm nay nếu chúng ta thế yếu, người chết chính là chúng ta."

"Người sẽ bị chém thành thịt nát!"

Chương 811: Huyết tẩy chín giới thì có làm sao

Hỗn Nguyên Thú rùng mình một cái: "Nhân loại vẫn rất xấu, chúng ta nên cảm tạ bọn hắc tới toàn là kẻ yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Tới yếu, không có tác dụng gì."

Nói đến đây, hắc dừng lại, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, chúng ta sẽ sớm gặp phải nhiều cường giả, có sợ hay không!"

Diệp Linh Khuynh vân đạm phong khinh: "Không sợ!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Không sợ, người sẽ bảo vệ ta."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không, ta sẽ không bảo vệ người."

Hỗn Nguyên Thú: "..."

...

Thiên Đạo Giới.

Bên ngoài Diệp phủ.

Thân ảnh hai người một thú xuất hiện, nhìn phủ đệ trước mắt, Hỗn Nguyên Thú nói: "Nơi này là địa phương nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhà ta."

Ngay sau đó.

Một bóng người từ trong Diệp phủ đi ra, người tới không phải ai khác, chính là Thiên Khô lão nhân.

"Lão nô bá kiến Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Khô, hiện tại trong phủ đệ còn có người nào?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi Thiếu chủ, chỉ còn lại lão nô và Tư

Thanh Vân, còn có một phần chúng Thần Ma Bát Bộ.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Những người khác đâu?"

Thiên Khô lão nhân nói: "Hồi Thiếu chủ, ngày đó Diệp lão tổ rời đi, mang đi một phần Thần Ma Bát Bộ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Báo cho Tư Thanh Vân và chúng Thần Ma Bát bộ, ta dẫn các người rời khỏi nơi này.”

Chẳng bao lâu.

Tư Thanh Vân và chúng Thần Ma Bát Bộ xuất hiện bên ngoài Diệp phủ, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, để cho bọn họ tiến vào trong Thần Cung.

Ngự kiếm mà đi, mang theo Diệp Linh Khuynh, Hồn Nguyên Thú rời khỏi Thiên Đạo Giới.

...

Vô Tận Chi Hải.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, sắc mặt chợt biến đổi, phát hiện đại trận bao phủ trên mặt biển đã biến mất không thấy đâu.

Thư Viện Thiên Giới bị phá hủy trong chớp lát.

Từ phế tích còn sót lại có thể thấy được, ngày xưa nơi này khẳng định đã trải qua một hồi đại chiến có một không hai.

Rất khó tưởng tượng, Trần Phục Sinh mang theo mọi người ngăn cản sự vây công của các thế lực lớn của chín giầy như thế nào.

Trần Phục Sinh vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng hai tay khó địch bốn tay, cường giả chín giới nhiều lắm, chỉ bằng một mình ông căn bản không cách nào ngăn cản.

Trong vòng hai năm.

Kết cấu của chín giới biến ảo, mục tiêu của bọn hắn vẫn là mình

và Trần Phục Sinh.

Diệt trừ Trần Phục Sinh, để cho bọn hắc không cách nào liên thủ, như vậy đánh chết từng người sẽ vô cùng đơn giản.

Đáng tiếc thế lực chín giới quá khinh thường hắc.

Diệp Linh Khuynh khẽ nhắc tay ngọc lên, nắm chặt bàn tay Diệp Trường Sinh: "Ca, sát khí trên người ngươi thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, không cần phải sợ!"

Ngay sau đó.

Bá Kiếm xuất hiện, hắc lôi kéo Diệp Linh Khuynh đứng trên thân kiếm. Hỗn Nguyên Thú hắc là bị sát khí trên người Diệp Trường Sinh dọa sợ, lúc này đây trở nên vô cùng ngoan, một câu cũng không nói, cuộn mình trên vai Diệp Linh Khuynh.

Thiên Giới Đệ Nhị.

Bổ Thiên Các.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở dưới một vách núi, mặt không chút thay đổi, nhìn hồ nước trước mắt.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện sau lưng hắc, người tới chính là Các chủ Bổ Thiên Các của Thiên Giới Đệ Nhị, Huyền Thông Thiên.

"Bái kiến Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Huyền Thông Thiên: "Như thế nào, nhìn thấy ta, rất kinh ngạc?"

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, trong thời gian hai năm này, khắp nơi ở chín giới là tin tức Thiếu chủ đã chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy ta sẽ chết sao?"

Huyền Thông Thiên vội vàng nói: "Thuộc hạ không dám!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vô Tận Chi Hải, Thư Viện Thiên Giới

rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Huyền Thông Thiên nói: "Hồi Thiếu chủ, một năm trước Học Viện Thiên Giới liên hợp với thế lực lớn ở chín giới san bằng Vô Tận Chi Hải, trận đại chiến kia đánh trọn vẹn ba ngày.”

“Truyền rằng, Trần Phục Sinh một mình cản trăm người của mười thế lực!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Người có biết Trần Phục Sinh ở nơi nào không?”

Huyền Thông Thiên lắc đầu: "Thuộc hạ không biết!”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Những người khác của Thư Viện Thiên Giới ở đâu?”

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, sau trận đại chiến kia, mười thế lực lớn cướp đoạt hết thầy của Thư Viện Thiên Giới, nghe nói là một người sống cũng không có.”

Trên người Diệp Trường Sinh Chu tản ra sát ý: "Người còn biết gì nữa?”

Huyền Thông Thiên nói: "Một năm trước, Thiên Giới Đệ Tam xuất hiện một tên tà tăng, hắc hắc là hòa thượng Tàng Thất bên cạnh Thiếu chủ, hiện tại hắn đã điên rồi.”

"Nghe đồn ở dưới đáy Vô Tận Chi Hải, có một pho tượng bằng Thần Nữ, người nọ là Diệp Yêu Nhi, thủ hạ của Thiếu chủ.”

"Về phần... Về phần những người khác, thuộc hạ thật sự không biết!”

Sát khí trên người Diệp Trường Sinh tản đi, thấy mồ hôi lạnh trên trán Huyền Thông Thiên nhỏ xuống: "Thông Thiên, cơ hội người tiến vào tổng các Bồ Thiên Các đã tới.”

Huyền Thông Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không hiểu ý của ta sao?”

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, không thể, nếu thuộc hạ tiết lộ tung tích Thiếu chủ ra ngoài, thế lực chín giới nhất định sẽ đến vây công Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chính là muốn như vậy."

Chương 812: Chín giới sôi trào

Sắc mặt Huyền Thông Thiên thay đổi: "Thiếu chủ, cường giả chín giới nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Có nhiều như thế nào, bọn hắc đến bao nhiêu, ta sẽ giết bấy nhiêu. Lúc này, ta muốn huyết tẩy chín giới."

"Huyết tẩy chín giới?"

Huyền Thông Thiên hít một ngụm khí lạnh...

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vô Tận Chi Hải, ta chờ bọn hắc!"

Huyền Thông Thiên nói: "Thiếu chủ, người đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không sao? Thuộc hạ đi bẩm báo!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, người của mười đại thế lực đã bị ta chém giết, người chỉ cần bẩm báo tin tức của ta ở Vô Tận Chi Hải, rất nhanh người sẽ tiến vào tổng các chín giới."

Huyền Thông Thiên còn muốn nói cái gì, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại: "Tàng Thất hiện tại ở nơi nào!"

"Bên ngoài bí cảnh Vĩnh Sinh, trong dãy núi Phật khổng lồ!"

Thiên Giới Đệ Tam.

Bí cảnh Vĩnh Sinh.

Trong dãy núi Phật khổng lồ.

Diệp Trường Sinh, Diệp Linh Khuynh Ngạo đứng trên một đỉnh Phật thông thiên, hai người dõi mắt nhìn ra xa, thần thức bao trùm ở dãy núi Phật khổng lồ.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh đạp không lướt đi, lẳng không bay xuống. Trong lúc đi về phía trước, một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, trong đó một bóng người điên cuồng vung gậy sắt trong tay.

Tàng Thất.

Tà tăng Tàng Thất.

Lúc này, trên người hắc phủ đầy ma khí màu đen, nội tâm xuất hiện một vết ấn ký màu tím, trên cánh tay nắm gậy sắt xuất hiện vết thương dữ tợn khủng bố.

Đột nhiên.

Hắc phát hiện hơi thở của Diệp Trường Sinh, ngửa mặt lên trời điên cuồng kêu một tiếng, hai mắt đỏ rực như lửa, giống như muốn chọn người mà cắn.

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất trước mắt, không thể tin được đây là hòa thượng đã từng đấu võ mồm với hắc, gần gũi hai năm, hắc lại biến thành bộ dáng như thế.

Đến cùng đã trải qua những gì?

Rống.

Rống.

Tàng Thất Ngửa mặt lên trời gào thét, hai chân đạp không mà lên, Phật khổng lồ bốn phía bị linh khí khủng bố hất bay lên.

Bá.

Vùng Kinh Thiên Trụ, trực tiếp đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Một gậy lay trời, tựa như thần trụ chống đỡ bầu trời ngã xuống.

Diệp Trường Sinh không ra tay, không gian trọng lực đứng im xuất hiện bốn phía, Kinh Thiên Trụ rơi xuống dừng lại trong gang tấc.

“Tàng Thất, là ta, Diệp Trường Sinh!”

Tàng Thất điên cuồng giãy dụa, ý đồ muốn phá vỡ không gian trọng lực đứng im...

“Hòa thượng, ta là Diệp Trường Sinh!”

Tàng Thất vẫn không nhúc nhích, trong hai mắt không có chút tình cảm nào, căn bản cũng không biết Diệp Trường Sinh trước mắt.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng cứu thiên thập địa.

Cát bay lơ lửng đầy trời trên không trung, bao phủ trên thân ảnh hai người.

Diệp Trường Sinh chủ động rút đi không gian trọng lực tĩnh lặng, mà lúc này, hắn tay không tiếp nhận Kinh Thiên Trụ trong tay Tàng Thất.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh điên cuồng lui về phía sau, nơi đi qua, Phật khổng lồ vỡ vụn, sụp đổ.

“Hòa thượng, hòa thượng, là ta!”

Thanh âm truyền ra, Tàng Thất thờ ơ.

Diệp Trường Sinh không muốn đả thương hắn, chỉ có thể không ngừng lui về phía sau: [Hệ thống, lập tức quét Tàng Thất, xem hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống đang quét, xin chờ một chút!]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hệ thống quét xong, trong cơ thể Tàng Thất bị gieo xuống ấn Cổ Ma, mặt khác trong cơ thể hắn còn có một cỗ tà khí.]

Nghe tiếng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh xuất hiện sau lưng Tàng Thất, một chưởng đánh hắn ngất xỉu, thu hắn vào trong Thương Khung Thần Cung.

Tình huống thân thể Tàng Thất vô cùng không tốt, hiện tại chỉ có thể khống chế hắn trước, mang về Vô Tận Chi Hải, tìm thời gian lại chậm rãi thanh trừ ấn Cổ Ma và tà khí không biết trong cơ thể

hắn.

Tiến vào trong Thần Cung, Diệp Trường Sinh phong ấn Tàng Thất lại, bằng không hắn nhất định sẽ đánh mọi người trong Thần Cung thành một đoàn.

Kế tiếp, hắn chuẩn bị trở về Vô Tận Chi Hải, tiến vào đáy biển xem tình huống của Diệp Yêu Nhi là gì.

Tàng Thất và Diệp Yêu Nhi ít nhất còn có tung tích, tin tức của những người khác hoàn toàn không có, sống chết chưa biết.

Tính toán thời gian, Huyền Thông Thiên hắn là đã truyền tin tức của hắn ở Vô Tận Chi Hải ra ngoài, nhất định phải lập tức chạy trở về, không thể để cho cường giả chín giới chạy một chuyến vô ích.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh làm như vậy cũng có kế hoạch của hắn, nếu đám người Trần Phục Sinh không chết, đợi đến sau khi tin tức truyền ra, khẳng định sẽ xuất hiện ở Vô Tận Chi Hải.

Rời khỏi Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, kế tiếp ca muốn đại chiến một trận với kẻ địch, ngươi và thú nhỏ tiến vào trong Thần Cung trước."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ta không, ta muốn ở lại giúp ngươi!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Ta cũng phải bảo vệ ngươi, bằng không nếu ngươi chết, người trong hỗn loạn hắc động khẳng định sẽ không bỏ qua cho ta."

"Tay không lồ của hắn có thể bóp nát ta, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, thật sự là quá đáng sợ."

"Yên tâm, ta rất biết đánh nhau, ngươi hắn là biết."

Diệp Trường Sinh không nói gì: "Đi thôi, chúng ta rời đi trước!"

Chương 813: Chín giới sôi trào (2)

...

Thiên Giới Đệ Cửu.

Tin tức Bồ Thiên Các truyền ra, các thế lực lớn đều biết Diệp Trường Sinh còn sống đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ chín giới sôi trào.

Chấn kinh.

Quá khiếp sợ.

Nhiều năm như vậy, đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không chỉ có hai người, chính là Diệp Chiến Thiên và Diệp Trường Sinh.

Tin tức của Bồ Thiên Các, Diệp Trường Sinh ở Vô Tận Chi Hải, toàn bộ thế lực lớn nhỏ của chín giới đi tới, đều muốn ở lần đại chiến vây công Diệp Trường Sinh này sẽ chia một chén canh.

Diệp Trường trở thành mục tiêu của mọi người.

Nhưng bọn hắn lại không biết, tất cả những thứ này chính là Diệp Trường Sinh muốn nhìn thấy.

Bên trong Ngự Hương Các, thân ảnh Hoa Di xuất hiện, khom người một cái: "Các chủ, có tin tức của Diệp Trường Sinh."

Dung mạo của Hoàng Phủ Phi khẽ biến: "Nơi nào!"

Hoa Di nói: "Hiện tại toàn bộ chín giới đều sôi trào, Diệp Trường Sinh trở về từ Hỗn Loạn Tinh Không, hiện tại ở Vô Tận Chi Hải, các thế lực lớn đều đã tiến đến."

Hoàng Phủ Phi nói: "Vô Tận Chi Hải, lại là Vô Tận Chi Hải, một năm trước Trần Phục Sinh bị vây công chính là ở Vô Tận Chi Hải, đến bây giờ còn không rõ tung tích của hắn, rất nhiều người đều

nói hần đã chết.”

"Diệp Trường Sinh trở về từ Hỗn Loạn Tinh Không, vì sao phải trở về Vô Tận Chi Hải, tin tức này là từ đâu tới."

Hoa Di nói: "Bổ Thiên Các!"

Hoàng Phủ Phi suy nghĩ trong nháy mắt: "Truyền lệnh xuống, lập tức đi tới Vô Tận Chi Hải!"

Hoa Di vội vàng nói: "Các chủ, nếu chúng ta nhúng tay vào trận đại chiến này, lão Các chủ sợ là sẽ vô cùng mất hứng!"

Hoàng Phủ Phi nói: "Tung tích của hần không rõ, Diệp Trường Sinh là cốt nhục duy nhất của hần, ta há có thể nhìn đứa nhỏ này táng thân trong tay thế lực của chín giới."

Di Hoa nói: "Nhưng chúng ta đi tới... Tôi e là nó không thể thay đổi bất cứ điều gì!"

Hoàng Phủ Phi lại nói: "Cho dù không thay đổi được cái gì, cũng không thể cái gì cũng không làm, bằng không ta có mặt mũi gì gặp lại hần?"

Hoa di nói: "Lão nô đi xuống chuẩn bị!"

...

Thiên Giới Đệ Cửu.

Một tòa quỳnh lâu ngọc vũ lơ lửng trên biển mây.

Một bóng dáng xinh đẹp dựa vào cửa sổ mà đứng, hai mái tóc tóc đen cuỗi gió bay lên, dung nhan tuyệt thế, vượt xa tiên nữ.

Vẻ mặt nàng không hề bận tâm, đôi mắt trông về phía xa, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu vũ trụ vô tận.

Lúc này.

Bên ngoài quỳnh lâu.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, rất nhanh ngừng lại: "Tiểu

thư, có tin tức của hần.”

“Ở nơi nào!”

“Vô Tận Chi Hải!”

“Tình huống gì ở chín giới như thế nào?” Đôi môi đỏ của nữ tử khẽ mở ra.

"Chín giới oanh động, các thế lực lớn đều phái ra cường giả đi tới Vô Tận Chi Hải ở Thiên Giới Đệ Nhị."

Nữ tử nói: "Chúng ta cũng đi."

Có người tới noi: "Tộc trưởng bên kia làm sao bây giờ!"

Nữ tử nói: "Chuyện của ta, ta làm chủ!"

Học Viện Thiên Giới.

Thân ảnh một bà lão xuất hiện, đi tới trước cửa Học Viện, lại bị thị vệ ngăn lại, bà giơ tay lên lộ ra một cái lệnh bài.

Hai tên thị vệ vội vàng lui ra, vẻ mặt vô cùng cung kính ý bảo bà lão tiến vào Học Viện.

Trên đỉnh ngọn núi vạn trượng, bà lão lẳng không bay xuống, bà vừa định mở miệng, lại bị một người ngăn lại.

"Người tới là vì Diệp Trường Sinh, đúng không!"

Vân Bạch Tố nói: "Không thể trả lời, ta muốn gặp Lạc Nhi!"

Nam tử áo trắng nói: "Ta đã biết quan hệ giữa Lạc Nhi và Diệp Trường Sinh, Lạc Nhi đang bế quan, ta không hy vọng bất kỳ kẻ nào, bất kỳ chuyện gì quấy rầy nàng."

"Bây giờ người rời đi, ta có thể coi như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, bằng không đây sẽ là lần cuối cùng người tiến vào Học Viện Thiên Giới."

Vân Bạch Tố nói: "Ta không biết người đang nói gì, để Lạc Nhi đi ra gặp ta."

Sắc mặt nam tử áo trắng âm trầm đến cực điểm, thanh âm lạnh lùng nói: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đã như vậy, vậy chịu chết đi! ”

Bá.

Một ánh sáng bạc lướt đi, tức giận chém xuống trên người Vân Bạch Tố.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Vân Bạch Tố bị đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm vào vách núi, máu tươi trong miệng tràn ra.

Nam tử áo trắng khinh thường: "Yếu thành như vậy, người có tư cách gì làm sư phụ của Lạc Nhi?"

Vân Bạch Tố gian nan đứng lên, vẻ mặt ảm đạm vô cùng. Nam tử áo trắng nói không sai, phóng mắt khắp chín giới, thực lực của bà đích xác rất yếu.

"Ta có thể chết vì Lạc Nhi, các người có thể không?"

Nam tử áo trắng cười nói: "Phải không? Vậy thì ta sẽ đưa người lên đường ngay bây giờ!"

Vân Bạch Tố nhìn nam tử áo trắng đi tới phía bà, điên cuồng thúc dục linh khí trong cơ thể. Đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng truyền đến.

“Vân Thanh Thiên, người dám!”

Vân Thanh Thiên nghe được sau lưng truyền đến thanh âm, thân ảnh đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người An Lạc Nhi: "Lạc Nhi, sư tôn cho người bế quan, không thể rời khỏi Ngũ Hành Phong!"

Chương 814: Muốn một thân tu vi này để làm gì

An Lạc Nhi nói: "Ta đã nói là muốn rời đi sao?"

Vân Thanh Thiên nhất thời nghẹn lời.

An Lạc Nhi tiến lên đỡ Vân Bạch Tố lên: "Sư phụ, người không sao chứ!"

Vân Bạch Tố lắc đầu: "Không có việc gì!"

Ánh mắt An Lạc Nhi chợt lóe, nhìn về phía Vân Thanh Thiên: "Chỉ có lần này, nếu có lần sau, đừng trách ta không khách khí!"

Vân Thanh Thiên nhìn Vân Bạch Tố: "Chuyện hôm nay, nếu để cho sư tôn ta biết, người vô cùng rõ ràng hậu quả sẽ như thế nào."

Vân Bạch Tố nói: "Lạc Nhi, chúng ta đi!"

Sau khi rời khỏi vách núi, hai người đi dọc theo hành lang tiến về phía trước, An Lạc Nhi đột nhiên mở miệng: "Có tin tức của Trường Sinh không?"

Vân Bạch Tố nói: "Có rồi, ở Vô Tận Chi Hải!"

An Lạc Nhi nói: "Vô Tận Chi Hải, thì ra cường giả Học Viện Thiên Giới đi tới Vô Tận Chi Hải là muốn ra tay với Trường Sinh."

Vân Bạch Tố nói: "Lạc Nhi, người định làm như thế nào?"

An Lạc Nhi không chút do dự: "Lập tức đi tới Vô Tận Chi Hải!"

Vân Bạch Tố vội vàng nói: "Lạc Nhi, bây giờ không giống ngày xưa. Hiện tại Diệt công tử và toàn bộ chín giới là địch, người bây giờ lại là đệ tử của Học Viện Thiên Giới, vì sợ lo lắng cho an nguy của người."

An Lạc Nhi nói: "Sư phụ, người cũng biết, ta tu luyện tới đây là vì cái gì. Nếu Trường Sinh có nguy hiểm, ta lại không cách nào sống

vai chiến đấu với hắn, vậy ta muốn một thân tu vi này có ích lợi gì.”

Vân Bạch Tố gật đầu: "Nếu người đã quyết định xong, vì sư bồi người cùng đi, cho dù muốn chết, xương cốt của vi sư cũng phải chết ở phía trước người."

Dứt lời.

Hai người chuẩn bị rời khỏi Ngũ Hành Phong, lại bị Vân Thanh Thiên ngăn lại: "Lạc Nhi, sư tôn nói, người tuyệt đối không thể rời đi."

An Lạc Nhi nói: "Người muốn ngăn cản ta?"

Vân Thanh Thiên nói: "Lạc Nhi, người đừng quên nơi này là Học Viện Thiên Giới, không thể tùy theo tính tình của người, nếu không sẽ hại người."

An Lạc Nhi nói: "Ta muốn rời đi, ai cũng đừng hòng ngăn cản ta."

Vân Thanh Thiên biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, chính lão ta biết An Lạc Nhi mạnh mẽ: "Lạc Nhi, chẳng lẽ người muốn phản bội Học Viện?"

An Lạc Nhi nói: "Phản bội Học Viện? Ngày đó ta gia nhập Học Viện Thiên Giới, từ Thiên Giới Đệ Nhị đến đây, ta đáp ứng vì Học Viện lấy về tài nguyên, một cái cũng không thiếu."

"Tầng trên của Học Viện cũng rõ ràng, ta tu luyện ở Học Viện, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, không ai có thể ngăn cản ta."

"Tại sao lại nói một câu phản bội!"

Không thể không nói, mấy năm nay An Lạc Nhi thật sự thành thực rất nhiều, không còn là tiểu cô nương kia nữa.

Gia nhập Học Viện Thiên Giới, vì không mất đi tự do, nàng thiết lập quan hệ lợi ích bình đẳng với Học Viện.

Nàng có thể hưởng thụ tài nguyên của Học Viện Thiên Giới, nhưng đồng thời phải trợ giúp Học Viện hoàn thành nhiệm vụ tương ứng,

thu toàn bộ tài nguyên được giao cho Học Viện.

An Lạc Nhi mang theo Vân Bạch Tố từng bước đi ra ngoài Học Viện, Vân Thanh Thiên và đệ tử của Ngũ Hành Phong căn bản không dám ra tay.

Nhiều năm như vậy, An Lạc Nhi dẫn đầu đệ tử Học Viện vào bí cảnh, xông vào hung địa, thực lực của nàng đã tiến vào bảng Chiến Thần của Học Viện.

Lúc này.

Bóng người một lão giả xuất hiện, người này là một trợ giáo của Ngũ Hành Phong, Vân Thanh Thiên vội vàng nói: "Hàn tiên sinh, mau ngăn Lạc Nhi lại, không thể để cho nàng rời đi!"

Lão giả nhìn An Lạc Nhi, giơ hồ lô rượu lên uống một ngụm, xoay người đi về phía bên kia, ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Vân Thanh Thiên.

Nhìn Hàn tiên sinh rời đi, Vân Thanh Thiên trực tiếp ngây ngốc.

Ngay sau đó.

An Lạc Nhi tiện tay vung lên, một mảnh lá cây bảy màu xuất hiện, hai người đập không mà đi, xuất hiện trên lá cây.

Vân Thanh Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người An Lạc Nhi rời đi: "Lạc Nhi nhất định là đi Vô Tận Chi Hải, ta phải nói tin tức này cho sư tôn!"

...

Vô Tận Chi Hải.

Sóng lớn cắn nuốt bầu trời, giống như rồng tức giận gào thét.

Diệp Trường Sinh xuất hiện dưới đáy biển, đứng ngay ngắn trước mặt một tượng đá: "Yêu Nhi, sao ngươi lại biến thành như vậy?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, nàng ấy thật xinh đẹp!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Lão Diệp, nàng là nữ nhân của người sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không phải, nàng ấy là thuộc hạ của ta."

Vô Tận Chi Hải.

Đáy biển.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh cực kỳ khó coi, không biết Diệp Yêu Nhi rốt cuộc đã trải qua cái gì, lại hóa thành một tượng đá.

Đáy biển đóng băng, ngàn dặm không có sóng.

Nữ hài đã từng đi theo hắn lại trở thành một bức tượng lạnh lẽo.

[Đình, hệ thống đang quét, mời chủ nhân chờ một chút!]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, không nghĩ tới lúc này hệ thống lại chủ động bắt đầu quét.

Làm tốt lắm.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, Diệp Yêu Nhi lựa chọn tự đóng băng, không thể sử dụng ngoại lực giải phong ấn.]

Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc, có chút không hiểu ý trong lời nói của hệ thống.

Chương 815: Dám lên chín giới, máu nhuộm bầu trời

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, tự đóng băng hẳn là một đạo thần thông của Diệp Yêu Nhi, có chút giống với Vô Địch Kim Thân, chỉ là sau khi nàng sử dụng đạo thần thông này, thời gian kéo dài là ba năm.]

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: [Thì ra là như thế, nói cách khác, trong vòng ba năm, Diệp Yêu Nhi sẽ vẫn ở trong hình thái như thế, đồng thời không ai có thể phá hủy tượng đá này.]

[Đúng vậy, nếu mạnh mẽ phá hủy băng phong của nàng, đối phương cũng sẽ bị cản trở cực mạnh, hơn nữa thực lực phá hủy phải giống như chủ nhân.]

Hệ thống chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh nói: [Đã như vậy, vậy chờ một chút, khoảng thời gian ba năm đã không xa.]

Dứt lời.

Trên người hắn dâng lên sát khí, thanh âm lạnh lùng nói: "Đã tới rồi, người không nhiều lắm!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Mấy ngàn người, ở trong mắt người không nhiều lắm, người rút cuộc làm cái gì lại gây thù hằn nhiều như vậy."

Nói đến đây, nó dừng lại, tiếp tục nói: "Kỳ thật ta vẫn luôn có một nghi vấn, những người này muốn đẩy người vào chỗ chết, chẳng lẽ bọn hắn không biết sau lưng người có cường giả?"

"Cường giả làm bạn với người, kẻ yếu đối địch với người, thật sự là kỳ quái!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sau này người sẽ từ từ biết, kỳ thật kẻ địch của ta cũng có người vô cùng vô cùng vô cùng cường đại."

Hỗn Nguyên Thú: "..."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh lôi kéo Diệp Linh Khuynh, biến mất dưới đáy biển, khi xuất hiện lại, bọn hắn đứng trên mặt biển.

Bá.

Bá.

Từng bóng người từ hư không bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, cầm đầu vẫn là cường giả Học Viện Thiên Giới.

Hơi thở trên người một tên nam tử áo trắng còn mạnh hơn so với Cung Vô Thiên: "Người chính là Diệp Trường Sinh."

"Là ta!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Người là ai?"

Nam tử áo trắng nói: "Học Viện Thiên Giới, Cung Cửu Lăng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngày xưa vây công Thư Viện Thiên Giới, có người, đúng không?"

Cung Cửu Lăng nói: "Đương nhiên, Trần Phục Sinh là bại hoại chín giới, mỗi người có thể tiêu diệt, ta há có thể buông tha hắn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Còn có ai, đứng ra, bằng không tất cả các người đều phải chết!"

Cung Cửu Lăng nói: "Người muốn giết sạch chúng ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể sao?"

Cung Cửu Lăng cười lạnh: "Diệp Trường Sinh, người quá kiêu ngạo."

Kiêu ngạo?

Kiêu ngạo là bình thường.

Lúc này, một lão giả áo vàng xuất hiện bên cạnh Cung Cửu Lăng, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Thánh Linh Tộc, Thánh Thất."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn có ai, đứng ra!"

Ngay sau đó.

Cường giả Bất Tử Môn, Liệp Thần Cung, Liên Minh Kiếm Đạo, Thần Hồn Tông, Tạo Hóa Thần Cung, Hạo Thiên Thần Cung, Bồ Thiên Các, Liên Minh Thiên Giới nhao nhao tiến lên.

Cung Cửu Lăng nói: "Diệp Trường Sinh, người san bằng Thư Viện Thiên Giới đều ở chỗ này, người giết một người cho ta xem một chút."

Diệp Trường Sinh nhìn Cung Cửu Lăng: "Người sẽ không cảm thấy ta đang nói đùa chứ!"

Cung Cửu Lăng nói: "Người cũng giết ta đi, đến giết ta!"

Hỗn Nguyên Thú có chút mờ mịt: "Người này sao vậy, yêu cầu gì thế? Tại sao có thể có người luôn luôn muốn chết?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, thân ảnh bát phong bất động, nhìn Cung Cửu Lăng nói: "Người chết đi!"

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, xuyên qua không trung, chỉ thẳng lên người Cung Cửu Lăng, người sau còn ý đồ ngăn cản, một chưởng đè xuống.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, bàn tay vỡ vụn, hóa thành hư vô.

Kiếm quang nghiền nát, như vạn quân giận dữ.

Kiếm đến.

Đặt ở mi tâm Cung Cửu Lăng, lão ta không nhúc nhích, cảm giác ngay cả linh hồn cũng bị khóa chặt, hơi có dị động, kiếm quang sẽ từ mi tâm đâm tới.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh cường giả hai bên trái phải vội vàng bay ngược ra sau.

Kiểm quá nhanh.

Làm cho mọi người cảm thấy nghẹt thở.

Xuy.

Kiểm quang xuyên qua mi tâm của Cung Cửu Lăng, máu tươi như trụ, ngay cả linh hồn cũng bị phá hủy.

Không thể nào.

Cung Cửu Lăng không cách nào tin tưởng mình cứ như vậy bị xuyên qua.

Lão ta chính là cường giả Tổ Thần cao nhất, phóng mắt nhìn khắp chín giới, không ai có thể dùng một kiếm giết lão ta trong nháy mắt.

Nhưng Diệp Trường Sinh đã làm được.

Một kiếm chém giết cường giả Tổ Thần cao nhất.

Mọi người trong sân trong nháy mắt an tĩnh lại, tâm như hén, không khí trở nên khấn trương.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, sử dụng thẻ thuấn sát thành công, trước mắt còn có thể tăng cấp bậc là chưa sử dụng.]

Ngày đó ở trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc, hắc vốn muốn sử dụng thẻ Thuấn Sát chém giết Ngự Phong Gia, lại không nghĩ tới trực tiếp bị giết chết.

Ngự Phong Gia cũng bị cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể hắc giết chết, thẻ thuấn sát vẫn chưa được sử dụng.

Vừa lúc dùng cho Cung Cửu Lăng, lão ta không phải không tin Diệp Trường Sinh có thể giết lão ta sao?

Thẻ thuấn sát ngay lập tức làm cho giấc mơ của lão ta trở thành sự thật.

Đương nhiên, sử dụng thẻ thuận sát giết chết Cung Cửu Lăng, Diệp Trường Sinh còn có một mục đích khác - chấn nhiếp.

Chương 816: Quét ngang chín giới, ta nói

Lúc này, cường giả các thế lực mới vừa rồi kêu ngạo bá đạo không ai sánh được, một đám giống như bị bạo hoa cúc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ tăng cấp bậc!]

Kế tiếp, đến thời khắc hấn biểu diễn, ngày xưa những người này phá hủy Thư Viện Thiên Giới, hôm nay hấn sẽ quét ngang chín giới.

Người cản giết người, Phật cản tru Phật.

Dám lên chín giới, máu nhuộm bầu trời.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đang sử dụng thẻ tăng cấp bậc...]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, hoàn thành sử dụng thẻ tăng lên cấp bậc!]

Âm báo của hệ thống truyền đến bên tai.

Nghe tiếng, Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi về phía trước, một bước, một cấp bậc, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt, tăng vọt...

Bên trong sân, mọi người hóa đá.

Tổ Thần tầng thứ bảy.

Tổ Thần tầng thứ tám.

Tổ Thần tầng thứ chín.

Tổ Thần cao nhất.

...

Cái này...

Không phải nói không rõ hiệu quả sử dụng của thẻ tăng cấp bậc sao?

Cái gọi là không rõ... Thật là khủng khiếp.

Diệp Trường Sinh không khỏi khen ngợi: [Hệ thống, người sống không tệ!]

Nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh...

Vô cùng chấn động.

Tất cả mọi người là tu sĩ tu luyện mấy ngàn năm, chưa từng thấy qua người đột phá như vậy.

Thật dễ dàng.

Không có chút rào cản nào.

Hâm mộ, ghen ghét, hận.

Nếu bạn hẳn có thể có tốc độ đột phá như Diệp Trường Sinh, một thân tu vi sẽ biến thái đến trình độ nào.

Càng làm cho bạn hẳn cảm thấy sợ hãi chính là... Diệp Trường Sinh cũng chỉ là Tổ Thần tầng thứ sáu, lại có thể một kiếm giết Cung Cửu Lăng trong nháy mắt.

Bây giờ... Hiện tại tu vi tăng lên tới Tổ Thần cao nhất...

Thánh Thất thầm nghĩ, ta nói mẹ nó, Diệp Trường Sinh là người sao?

Giờ khắc này.

Trong lòng mọi người vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, bạn hẳn căn bản không ngăn cản được Diệp Trường Sinh, ít nhất một chọi một không có chút phần thắng nào.

Nghe nói Thần Ma Tộc biến thái, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại nghịch thiên như vậy, hẳn đã thoát ly khỏi phạm

trù biến thái.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh chỉ sử dụng thẻ tăng cấp bậc, như Hi Huyền cho hần linh khí vũ trụ huyền hoàng, hần còn chưa luyện hóa.

Còn không sử dụng phần thưởng đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không.

Chủ yếu là Diệp Trường Sinh cảm thấy đủ rồi.

Chém giết những người trước mắt này, thực lực hiện tại là đủ rồi.

Hần cũng có chút hối hận khi sử dụng thẻ thuấn sát, hần nên sử dụng Thần Ma Thư.

Trang thứ hai của Thần Ma Thư là Hỗn Động Thần Quang cũng có thể giết Cung Cửu Lăng trong nháy mắt, lá bài tẩy nhiều sẽ xuất hiện vấn đề như vậy.

Thật khó chịu.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hỗn Nguyên Thú: "Bảo vệ tốt Khuynh Nhi, nếu nàng có bất kỳ sơ suất nào, ta nướng người."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Nhân loại thì ra tàn nhẫn như vậy!"

Bá Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Các người không phải muốn giết ta sao? Không phải vẫn muốn có được chí bảo trên người ta sao?"

"Nói cho các người biết như vậy đi, chí bảo trên người ta thật sự rất nhiều rất nhiều, rất nhiều, phải xem các người có thể lấy đi được hay không."

Hỗn Nguyên Thú có chút mờ mịt, nhân loại đều thành thật như vậy sao? Người với người ở chung đều hòa hợp như vậy?

Thánh Thất nói: "Diệp Trường Sinh, người sẽ không thật sự cảm thấy không ai có thể trị được người chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ai trị, để cho hần đến, ta chờ!"

Nói đến đây, hắn trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Nếu chín giới không thể chứa được ta, vậy ta sẽ quét ngang chín giới, ta nói."

"Để cho các người chết một cách thoải mái!"

Thánh Thất gằn giọng nói: "Quét ngang chín giới, nơi này gió lớn, người cũng không sợ đau đầu lưỡi."

Dứt lời.

Cánh tay lão ta nâng lên, lòng bàn tay bóp nát một phù văn: "Diệp Trường Sinh, chín giới rốt cuộc có bao nhiêu cường giả, không phải người có thể tưởng tượng."

"Tổ Thần cao nhất thì như thế nào, người chẳng lẽ không biết thực lực của Trần Phục Sinh sao? Vượt qua Tổ Thần cao nhất, hắn còn không phải rơi vào hình thần câu diệt."

"Ta giết người, cũng không hỏi cấp bậc." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão Trần không làm được, cũng không có nghĩa là ta làm không được."

Cho đến bây giờ, hắn chậm chạp không động thủ, nhưng ở trong mắt hắn mọi người đều đã chết.

Hắn đang chờ.

Đang chờ.

Chờ bằng hữu, người thân của hắn.

Chờ cường giả chân chính của chín giới... Những người đó là kẻ thù thật sự của hắn.

Những người trước mắt này, cũng chỉ là, muốn giết, một kiếm tàn tiệt.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không gọi người sao?"

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Thánh Linh Tộc ra, chín thế lực lớn nhao nhao bắt đầu kêu người, từng cột ánh sáng xông thẳng lên trời.

Rực rỡ và đầy màu sắc, giống như Thần Huy buông xuống.

Hỗn Nguyên Thú đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Bọn hắc một mực gọi người, người không gọi vài người đến sao?"

"Nếu không người gọi cái người kiếm tu ở Hỗn Loạn Tinh Không tới, một kiếm của hắc sẽ tiêu diệt những người này."

Chương 817: Quét ngang chín giới, ta nói (2)

"Thật sự không được thì chủ nhân của bàn tay khổng lồ hắc ám cũng có thể, hắc mạnh."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Ta cần gọi người sao?"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Không cần hả?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Không cần, một mình ta đánh toàn bộ bọn hắc, ta muốn một mình đấu với chín giới!"

Hỗn Nguyên Thú nhận thấy sát khí trên người Diệp Trường Sinh: "Vậy người muốn giết bao nhiêu người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Kế tiếp, chúng ta không phải giết người, chính là trên đường giết người."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Thật mãnh liệt, quen biết người, chuyện xảy ra đều rất kích thích."

Lúc này.

Trên hư không.

Vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, giống như động đen trong tinh không.

Một chiếc xe cổ xưa bay xuống, bốn người mặc áo bào đen đứng xung quanh, kéo xe là một tên đại hán.

Không, không phải đại hán, mà là người khổng lồ, người khổng lồ cao đến tận trời.

Diệp Trường Sinh hí mắt, cảm thấy tò mò, bên trong xe kéo rốt cuộc là người phương nào.

Mọi người trong sân nhìn thấy xa kéo, sương mù trên mặt cường

giả Học Viện Thiên Giới biến mất, thay vào đó là vẻ hưng phấn.

Giống như người trên xe đến, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này.

Một tên nam tử áo trắng từ xe ngựa đi xuống, một bộ quần áo như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, bộ dạng phong tuấn phi phàm.

Nhìn qua có chút âm nhu.

Nam tử áo trắng cất bước đi tới, cường giả Học Viện Thiên Giới nhao nhao khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến tiểu sư thúc."

"Hắn là... Phàm Diêm La đứng thứ hai trên bảng Cửu Giới!"

Theo Phàm Diêm La đi tới, mười cường giả theo sát sau lưng theo sát, hơn nửa bốn tên áo đen và người khổng lồ, tổng cộng mười sáu người.

Thánh Thất nói: "Người của Học viện Thiên Giới tới rồi, cường giả Thánh Linh Tộc chúng ta lập tức buông xuống, ngày chết của Diệp Trường Sinh đã không xa."

Nói đến đây, vẻ mặt lão ta ảm đạm, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, một Diệp Trường Sinh làm cho mười thế lực lớn của chín giới xuất động nhiều người như vậy.

Hắn thực sự vô cùng yêu nghiệt.

Trong thực tế, trên bản chất thì bọn hắn đã thua.

Rống.

Rống.

Hai tiếng thú rống nổ trời, ngay sau đó, ánh sáng vàng che khuất bầu trời, một con thú khổng lồ từ trong vòng xoáy lao xuống.

Phía trên, một nữ tử áo vàng ngạo nghễ đứng, cũng không phải

tuyệt thế phong hoa, nhưng hơi thở trên người nàng ta vô cùng mạnh mẽ.

Thánh Thất cười nói: "Thánh Linh Thú, Thần nữ tới rồi, ha ha, Thần nữ ngàn năm chưa ra, không nghĩ tới nàng lại tới."

Thánh Thiên Lan từ sau lưng Thánh Linh Thú bay xuống, bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Thánh Thất, người sau vội vàng khom người một cái: "Thánh Thất bái kiến Thần nữ!"

Phàm Diêm La ghé mắt nhìn lại: "Thì ra là Thiên Lan Thần nữ, đã lâu không gặp."

Phải biết rằng hai người này chính là người nghiền ép hai thời đại, ở thời đại của bọn hắn, hai người cũng là phong quang vô hạn, vang danh chín giới.

Thánh Thiên Lan nhìn Phàm Diêm La: "Người cũng tới rồi, nhưng người có chút yếu!"

Phàm Diêm La nói: "Yếu? Người thử một lần thì sẽ biết ta mạnh mẽ và lớn đến mức nào."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Giữa chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, nhưng không phải hiện tại, hôm nay kẻ địch của chúng ta là Diệp Trường Sinh."

Thánh Thiên Lan nói: "Một tên tu sĩ trẻ tuổi, lại để cho chúng ta xuất thủ, tu sĩ chín giới không có người kể tục!"

Phàm Diêm La nói: "Vị Liên Minh Thiên Giới kia cũng tới."

Thánh Thiên Lan gật đầu: "Minh Thí Đạo, hắn vẫn quỷ dị khó lường như thế."

Dứt lời.

Một mũi nhọn màu đen từ Cửu Thiên hạ xuống, kiếm cổ quanh quần phù văn cổ xưa chui xuống mặt đất, một người giống như đi ra từ trong kiếm cổ, chậm rãi đứng trên chuôi kiếm.

Người này không phải ai khác, chính là Liên Minh Thiên Giới Minh

Thí Đạo.

Cường giả của ba thể lực lớn đã tới, những người của thực lực khác còn đang lục tục buông xuống.

Nhìn người trước mắt, Hồn Nguyên Thú nói: "Những người mới tới hoàn toàn không cùng một cấp bậc với người trong sân, người phải cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng chỉ có những người này miễn cưỡng có thể làm đối thủ của ta!"

Giờ khắc này.

Ánh mắt ba người Phàm Diêm La, Thánh Thiên Lan, Minh Thí Đạo đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt bọn hắn, Diệp Trường Sinh bình thường không có gì lạ.

Căn bản không có gì phải sợ hãi.

Ngay sau đó.

Cường giả của Bất Tử Môn, Liên Minh Kiếm Đạo, Liệt Thần Cung, Thần Hồn Tông, Bồ Thiên Các, Hạo Thiên Thần Cung, Tạo Hóa Thần Cung lần lượt buông xuống.

Trên bầu trời vô tận, hội tụ càng nhiều người.

Phóng mắt nhìn lại, một mảnh đen kịt.

Uy áp khủng bố tràn đầy mênh mông, tựa như từng tòa tiên sơn nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Thanh thế kinh thiên, kinh khủng như vậy.

Mấy ngàn năm qua, Cửu Giới chưa từng xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Một người có thể làm cho mười thể lực lớn của Cửu Giới đau đầu như thế cũng chỉ có một mình Diệp Trường Sinh.

Chương 818: Ta tới

Đối mặt với đội hình như vậy, Diệp Trường Sinh vẫn vân đạm phong khinh như trước, tựa hồ không có gì có thể làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Sợ, người sẽ thua.

Huống hồ, những người này còn không đến mức làm cho hắn sợ hãi.

Quét ngang Cửu Giới, nói ra, dù như thế nào cũng không thể nuốt lời.

Cái này giống như mình hẹn, cho dù ngậm lấy nước mắt cũng phải đánh xong nó.

Hỗn Nguyên Thú từ trên vai Diệp Linh Khuynh, nhảy đến bả vai Diệp Trường Sinh: "Người có chút nhiều, nếu không tạm thời tránh mũi nhọn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không chết, không lùi!"

Lúc này.

Thánh Thất đi ra, vẻ mặt kiêu căng: "Diệp Trường Sinh, người không phải rất ngông cuồng sao? Đến, giết ta đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Yêu cầu của các người đều rất kỳ quái."

Xuy.

Ánh sáng bạc tựa như trắng tàn, từ trên hư không xẹt qua, giống như sóng giận dữ cuộn cuộn.

Máu tươi như trụ, hình thần câu diệt.

Diệp Trường Sinh cầm Bá Kiếm đi ra: "Còn có ai muốn chết thì đi ra!"

Giết trong giây lát.

Lại là giết trong giây lát.

Trong sân rất nhiều người sợ hãi, Diệp Trường Sinh liên tiếp giết hai người trong chớp mắt, thủ đoạn cực kỳ sắc bén, bọn hắc chỉ có thể ký thác hy vọng trên người cường giả mới tới.

"Kiểm tu? Có chút thú vị!" Minh Thí Đạo trầm giọng nói: "Ta đến giết người!"

Xuy.

Một sương mù màu đen nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, ngay sau đó hóa thành một thanh kiếm cổ nằm ngang trên hư không.

Sức mạnh cường đại nghiền ép lại đây, hủy trời diệt đất...

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm quang trước mắt, bước từng bước từng đi về phía trước, trên người xuất hiện không gian trọng lực đứng im.

Thanh kiếm khổng lồ mà Minh Thí Đạo phóng thích ngừng lại, không cách nào tiến thêm một bước nữa, sắc mặt hắn ta biến đổi, trong lòng hoảng sợ: "Hắn lại ngăn cản kiếm kỹ của ta!"

Thánh Thiên Lan nói: "Không gian trọng lực đứng im, tòa không gian này không phải là nên ở Vãn Thần Đại Hạp Cốc sao, làm sao có thể ở trên người hắn."

"Thú vị, càng ngày càng thú vị."

Dứt lời, nàng ta quay đầu nhìn về phía Phàm Diêm La: "Còn không ra tay sao"

"Hai đánh một hình như không thích hợp lắm!" Phàm Diêm La trầm giọng nói, quay đầu nhìn về phía người khổng lồ sau lưng: "A Xi, Tứ Diêm La, các người đi giết hắn!"

Dứt lời.

A Xi và bốn tên mặc áo đen đột nhiên lao ra ngoài.

Oanh.

Oanh.

Mặt đất nổ vang, lôi động Cửu Thiên, trong lòng bàn tay A Xi xuất hiện một cây búa lớn, cánh tay vung lên, lẳng không tức giận chém xuống phía Diệp Trường Sinh:

Thánh Thiên Lan nói: "Không phải hai đánh một không thích hợp sao?"

Phàm Diêm La nói: "Ta thích đánh hội đồng!"

Thánh Thiên Lan gật đầu: "Thánh Linh Thần ra tay, chém chết Diệp Trường Sinh, không nên cho hắn cơ hội thở dốc một hơi."

Ánh sáng vàng che trời, từng cường giả Thánh Linh Tộc lao xuống phía dưới, tiến về phía Diệp Trường Sinh.

Trong khi đó.

Những thế lực khác phái người ra, cũng phát động tấn công Diệp Trường Sinh, hào quang rực rỡ nhiều màu sắc chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Minh Thí Đạo quay đầu nhìn về phía Phàm Diêm La, Thánh Thiên Lan: "Các người xem thường ta sao? Ta đang đại chiến, cần các người ra tay?"

"Đều cút hết cho ta!"

Rống giận chấn động bầu trời, sóng khí khủng bố đánh bay mọi người đang công kích ra ngoài...

Không gian trọng lực đứng im hóa thành hư vô, không gian khôi phục như lúc ban đầu.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, không nghĩ tới Minh Thí Đạo lại đánh vỡ không gian trọng lực đứng im: "Sát giới!"

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn vọt tới trước, một đạo phi kiếm nghiền nát không gian mà lên, nơi đi qua, sát khí hủy diệt hết thấy.

Thánh Thiên Lan nhìn Minh Thí Đạo: "Thật sự là một tên ngu xuẩn!"

Một lão giả khô gầy của Liên Minh Thiên Giới nói: "Thánh Linh Thần nữ, hy vọng người hãy tôn trọng một chút."

Thánh Thiên Lan nhìn lão giả: "Chẳng lẽ không phải? Lựa chọn một đánh một với Diệp Trường Sinh, thật cho rằng mình vô địch sao?"

Lão giả khô gầy nói: "Vậy thì như thế nào, có thể giết Diệp Trường Sinh là được!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số kiếm khí bắn ra ngoài, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Công kích của hai người va chạm, giống như muốn hủy diệt tinh cầu này.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Minh Thí Đạo bay ngược ra ngoài, trên người hắn ta phủ đầy dấu vết nổ tung, kiếm cổ trong tay hóa thành bột mịn, theo gió biến mất không thấy.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta thua, kiếm kỹ vừa rồi của người là cái gì!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sát đạo chi kiếm!"

Minh Thí Đạo gật gật đầu, khoe miệng nhấc lên một nụ cười thỏa mãn, ngay sau đó, một màn kinh người xảy ra.

Phanh.

Minh Thí Đạo nổ tung, chỉ còn lại một luồng sương máu tràn ngập trên không trung.

Thánh Thiên Lan, Phàm Diêm La không thể tin nhìn lại, Diệp Trường Sinh rốt cuộc giết Minh Thí Đạo như thế nào, bọn hắn không hiểu.

Diệp Trường Sinh làm quá nhanh, chính là sợ chúng ta hiểu.

Phàm Diêm La nói: "Kiếm đạo của người này quý dị, lại có vô số lá bài tẩy, không thể để cho hắn lần lượt chém giết, liên thủ cùng nhau lên, không nên cho hắn cơ hội thở dốc một hơi."

Chương 819: Ta tới (2)

Thật ra không biết.

Lúc này Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy mờ mịt.

Minh Thí Đạo làm sao lại nổ tung, hẳn chẳng qua dung hợp sát đạo chi kiếm và Bá Kiếm cùng một chỗ.

Thật sự không nghĩ tới uy lực lại trở nên lớn như vậy.

Không hổ là thần binh chí cao thần của vũ trụ.

Quá mạnh.

Yêu, yêu.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có thể một kiếm chém giết Minh Thí Đạo, ngoại trừ dung hợp Bá Kiếm và sát đạo chi kiếm ra, chủ yếu là khí phách của chủ nhân được Bá Kiếm tán thành, nói cách khác đã kích hoạt một phần Bá Kiếm.]

[Một phần?] Diệp Trường Sinh giật mình: [Vì sao là một phần, mà không phải toàn bộ.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, nếu Bá Kiếm hoàn toàn kích hoạt, uy lực của một kiếm có thể hủy diệt một tinh cầu.]

...

Bá.

Bá.

Cường giả của mười thế lực lớn lao xuống phía dưới, lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, mấy trăm người tới vây công, toàn bộ là cường giả cấp Tổ Thần.

Đúng lúc này.

Bóng tối vô tận buông xuống, một người từ Cửu Thiên bay xuống,

ba thanh phi kiếm rơi vào trước mặt Diệp Trường Sinh, ngăn cản cường giả trùng kích tới.

Nữ tử đứng ngạo nghễ trên phi kiếm, ánh mắt lóe ra, giống như ngôi sao trong bóng tối: "Ta tới."

Bóng tối buông xuống.

Giống như màn đêm vĩnh cửu.

Một bóng dáng xinh đẹp đứng trên không trung, tuyệt thế vô song, đẹp như thiên tiên, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả ánh mắt.

Phàm Diêm La nói: "Đây là... Không gian ám yểm của Hắc Tộc, nữ nhân này là vị Hắc Tộc kia."

Thánh Thiên Lan nói: "Người lại biết nàng."

Phàm Diêm La lại nói: "Đương nhiên, nữ nhân này được xưng là đệ nhất yêu nghiệt ở Cửu Giới, nổi bật có một không hai, còn chói mắt hơn người lúc ấy."

Sắc mặt Thánh Thiên Lan biến đổi: "Nàng thật sự mạnh như vậy sao?"

Phàm Diêm La gật đầu: "Rất mạnh."

Lúc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh, trên mặt hiện lên vẻ ngoài ý muốn, ngày xưa giữa bọn hắn đã xảy ra chút chuyện.

Vốn tưởng rằng Hắc Doanh Doanh cả đời cũng không muốn gặp hắn, không nghĩ tới khi mình gặp nguy hiểm, người đầu tiên xuất hiện lại là nàng.

"Người tới rồi!"

Hắc Doanh Doanh lẳng không bay xuống, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người không sao chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, đang giết sảng khoái!"

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Không bị thương là tốt rồi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao ngươi lại tới đây."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta sợ bọn hắc giết ngươi, cho nên đến xem."

Diệp Trường Sinh cảm động một hồi: "Người quan tâm ta như vậy sao?"

Hắc Doanh Doanh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Người cảm thấy ta quan tâm đến ngươi? Chỉ là không muốn ngươi bị người khác giết."

"Người chỉ có thể chết trong tay ta!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân này vẫn còn oán niệm sâu sắc về những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Là người trưởng thành, làm một số việc có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần, không đến mức ghi hận lâu như vậy đi.

Lúc này.

Một lão giả Học Viện Thiên Giới đi ra, dáng người cao lớn, ánh mắt sắc bén như đao: "Hắc cô nương, ngươi nhúng tay vào việc này, phụ thân ngươi có biết không?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta làm việc, không cần bất kỳ kẻ nào đồng ý, kể cả cha ta."

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì, đó là chuyện của Học Viện Thiên Giới và Hắc gia các ngươi, không có quan hệ gì với ta."

Nói đến đây, ánh mắt nàng dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: "Hắc là đạo lữ của ta, các ngươi muốn giết hắc, trước tiên hỏi ta có đáp ứng hay không."

Lão giả áo đen nói: "Người đây là muốn đẩy Hắc gia tới vạn kiếp bất phục, vì một Diệp Trường Sinh, người muốn chôn vùi cả gia tộc sao?"

Dứt lời.

Bóng tối che trời tựa như gió lốc hạ xuống, xuất hiện trước mặt lão giả áo đen, trực tiếp ngưng tụ ra một thân ảnh Hắc Doanh Doanh.

Phanh.

Lão giả áo đen bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, thân ảnh tựa như điều đứt dây.

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh đứng ở bên cạnh hắn, lại nhìn bóng người hắc ám ngưng tụ trước mắt: "Người lại trở nên mạnh mẽ như vậy."

Hắc Doanh Doanh nói: "Như thế nào, sợ rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giữa chúng ta nói cái gì có sợ hay không, cho dù người muốn giết ta, ta cũng luyện tiếu ra tay đánh người!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Hoa ngôn xảo ngữ, nhiều năm như vậy, lừa gạt không ít cô nương đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không phải người như vậy."

Hắc Doanh Doanh nhìn hắn một cái: "Thiên thúc, ra tay, ai dám động đến hắn, giết."

Bá.

Một bóng người lẳng không bay xuống, áo trắng cưỡi gió, tựa như tiên, người tới không phải ai khác, chính là Thiên Đệ Cửu.

Phía bên kia.

Lão giả áo đen ổn định thân ảnh, mắt muốn nứt ra: "Hắc Doanh Doanh, người dám ra tay đánh lão phu, Hắc gia các người cứ chờ diệt vong đi!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Nếu như người không phải là người của Học Viện Thiên Giới, người đã không có cơ hội nói chuyện với ta."

Thiên Đệ Cửu phụ họa: "Người tốt nhất nên giữ im lặng, dám mở miệng, ta để cho người vĩnh viễn không nói được."

Chương 820: Ta có thể là kiếm tu

Nói đến đây, sự lạnh lùng trên mặt ông biến mất, cười nói với Diệp Trường Sinh: "Lại gặp mặt, người bây giờ đều đã trở thành nhân vật lớn vang danh Cửu Giới rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhân vật lớn gì, vẫn bị người vây công, cuộc sống gian nan!"

Thiên Đệ Cửu mỉm cười.

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh: "Người có thể đến thăm ta, ta đã rất thỏa mãn, chuyện còn lại giao cho ta."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người có biết mình đối mặt với gì không? Những người này cũng không phải giấy, bọn hắn liên hợp lại vô cùng mạnh mẽ."

Trong lúc nói chuyện, nàng di chuyển đi về phía trước, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trước khi ta không giết người, người còn không thể chết."

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, giống như đang nói, ta chính là kiếm tu, làm sao có thể trốn sau lưng nữ nhân?

Có điều, cảm giác được người ta bảo vệ kỳ thật cũng rất sáng khoái.

Lúc này.

Thánh Thiên Lan nói: "Nữ tử này quả nhiên có chút năng lực, nếu nàng muốn nhúng tay vào việc này, vậy thì cùng nhau chém giết nàng."

Phạm Diêm La nói: "Thật nghĩ không ra, nữ oa Hắc gia cũng là thiên kiêu tuyệt đại, làm sao có thể lựa chọn Diệp Trường Sinh làm đạo侣, Cửu Giới nhiều tu sĩ trẻ tuổi như vậy, chọn ai mà không tốt?"

Nói đến đây, hắn ta quay đầu nhìn hư không, tiếp tục nói: "Động

thủ, chém giết toàn bộ!”

Theo thanh âm hạ xuống, cường giả mười thế lực lớn nhanh chóng xông ra. Thiên Đệ Cửu không chút do dự, là người đầu tiên cầm kiếm giết ra ngoài.

“Đã lâu không động thủ, cũng không biết kiếm của ta còn có thể giết người hay không!”

Xuy.

Xuy.

Trăm đạo kiếm quang đồng loạt bay, tiếng kiếm đinh tai nhức óc vang lên, tựa như bách điều triều phượng, xuyên về phía cường giả trước mắt.

Ngay sau đó.

Trên hư không, kiếm quang tiêu tán, ánh mắt hơn trăm cường giả rơi vào trên người Thiên Đệ Cửu. Chính như lời Hắc Doanh Doanh nói, những người trước mắt này cũng không phải là giả.

Bọn hắn chính là tinh nhuệ của mười thế lực lớn, bất kỳ một người nào đặt ở Cửu Giới, đều là một cường giả cự phách.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn Thiên Đệ Cửu: "Tiền bối, lui ra sau, để cho bọn hắn xông tới phía ta!"

Thân ảnh Thiên Đệ Cửu bay ngược ra, bay xuống bên người Hắc Doanh Doanh. “Mấy trăm cường giả Tổ Thần liên thủ, người chớ có khinh thường bọn hắn.”

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, lơ lửng mà đứng: "Để cho bọn hắn đến đây, ta muốn đứng... Giết."

Một người, đối kháng mấy trăm Tổ Thần.

Cảnh tượng như vậy, mấy ngàn năm không thấy.

Lần trước xảy ra tình huống như vậy, vẫn là lúc Trần Phục Sinh phản bội chạy trốn khỏi Thư Viện Thiên Giới.

Ngược lại.

Diệp Trường Sinh hình như mãnh liệt hơn một chút.

Bá.

Bá.

Mấy trăm bóng người lao xuống, từng công kích bay ra, hội tụ cùng một chỗ, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Ánh sáng vạn trượng, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đánh một kiếm ra: "Táng Thiên!"

Vô số phi kiếm xuất hiện, tàn sát bừa bãi trong hư không, trực tiếp nghênh đón công kích trước mặt.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, vô số phi kiếm bao phủ qua, hơn trăm bóng người bay ngược ra sau, rất nhiều người táng thân dưới phi kiếm.

Diệp Trường Sinh lại không nhúc nhích.

Đây mới là thật sự là đứng... Giết.

Phạm Diêm La lại nói: "Tiếp tục, không cần dừng lại, ta không tin Diệp Trường Sinh có thể chém giết tất cả mọi người."

Diệp Trường Sinh làm sao dựa vào sức mình chống lại mấy ngàn người?

Dứt lời.

Lần thứ hai có cường giả xông tới tiến lên, bọn hắn không giữ lại chút nào, từng thân khí hạ xuống, đập xuống phía Diệp Trường Sinh.

Vì sao mười thế lực lớn không có một người rời đi?

Lý do rất đơn giản.

Bởi vì bọn hắc vô cùng vô cùng rõ ràng, Diệp Trường Sinh không chết, bọn hắc vĩnh viễn không có ngày yên bình.

Coi như là hôm nay rời đi, về sau cũng trốn không thoát khỏi sự chém giết của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thích nhất chính là diệt tông, diệt cung, diệt môn.

Ở cùng một chỗ với mọi người, còn có cơ hội chém chết Diệp Trường Sinh, nếu bọn hắc rời khỏi, kết cục cũng chỉ có một cái chết.

Tất cả mọi người là những người hiểu chuyện, sẽ không hồ đồ.

Oanh.

Oanh.

Thanh âm xuyên thấu Cửu Thiên, nhắc lên sóng lớn vạn trượng.

Lần thứ hai cường giả tiến lên chém giết, lại một lần nữa bị Diệp Trường Sinh đánh lui.

Một người, một kiếm, đứng ở thế bất bại.

Có thể nói là vô địch.

Thiên Đệ Cửu nói: "Nhiều năm như vậy, hắc đã trải qua cái gì, lại trở nên mạnh mẽ như vậy."

Hắc Doanh Doanh nói: "Rời khỏi Vĩnh Sinh, không ai có thể giết hắc."

Thiên Đệ Cửu gật đầu: "Mười thế lực lớn muốn giết hắc, lần này phải dốc hết vốn liếng."

Hắc Doanh Doanh nhíu mày: "Toàn bộ Cửu Giới vĩnh viễn cũng chỉ có hai mươi người, mười thế lực lớn này chiếm hơn phân nửa, nếu bọn hắc dốc hết tất cả, hắc cũng vô cùng nguy hiểm."

Thiên Đệ Cửu nói: "Mười thế lực lớn hắc sẽ không vì giết một mình hắc, có thể không tiếc thay đổi cục diện cửu giới đi!"

Chương 821: Ta không tới trễ

Hắc Doanh Doanh nói: "Quyền chủ động không phải là mười thế lực lớn, mà là ở trên người hắc.""

Giờ khắc này.

Sắc mặt Phàm Diêm La và Thánh Thiên Lan cực kỳ khó coi, Diệp Trường Sinh dùng sức mạnh một mình, đã đánh lui hai lần tiến công.

Bọn hắc thương vong nghiêm trọng.

Thánh Thiên Lan nói: "Đến lúc chúng ta ra tay rồi."

Phàm Diêm La gật đầu: "Không nghĩ tới có một ngày chúng ta còn có thể liên thủ."

Thánh Thiên Lan nói: "Người đừng để ta thất vọng."

Bá.

Thân ảnh nàng ta chợt lóe, vọt tới phía Diệp Trường Sinh, vô số ánh sáng vàng chiếu rọi, ở sau lưng nàng ta xuất hiện tòa bóng người thật lớn.

Thánh Linh Kim Thân?

Mọi người vô cùng chấn động, không nghĩ tới Thánh Thiên Lan vừa ra tay chính là Thánh Linh Kim Thân, cái này tương đương với trực tiếp đứng ở thế bất bại.

Trên mặt người của mười thế lực lớn trong sân hiện lên vẻ vui sướng, cường giả vừa ra tay đã biết được hay không.

Bên kia, Phàm Diêm La lao nhanh về phía trước, bóng tối che trời, tử khí tràn ngập, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Diêm La thứ năm.

Đây là pháp tướng của Phàm Diêm La.

Trong hư không, hai pháp tướng một vàng một đen xuất hiện, uy chấn bầu trời, khủng bố như vậy.

“Một đám lão tạp mao, khi dễ chủ nhân ta một người, các người thật không biết xấu hổ!” Một thanh âm từ trong hư không truyền đến.

Ngay sau đó.

Ánh lửa rực rỡ trên bầu trời, đốt trời nấu biển.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ, Bách Lý Thải Nhi, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh từ trong biển lửa lao ra, bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh.

“Chủ nhân, chúng ta không tới muộn đi!”

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Không muộn, các người đều đã trở về.”

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân gặp nguy hiểm, chúng ta há có thể không trở về.”

Ánh mắt Thánh Thiên Lan lóe lên, sắc mặt chợt thay đổi. Tuy năm người Diễm Xích Vũ là hình người, nhưng năng ta vẫn liếc mắt một cái đã nhìn ra bản thể của mấy người.

Hai con phượng hoàng, ba con thần long.

“Thiếu chủ, chúng ta cũng đã trở lại!” Lại một thanh âm truyền đến, trên hư không, thân ảnh mấy người Diệp Tiêu Huyền, Diệp Mạc Tà, Nhiếp Côn Lôn, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Tiêu Tuy Phong xuất hiện.

Diệp Trường Sinh thấy mấy người bình an vô sự, gật gật đầu: "Trở về là tốt rồi!”

Nói đến đây, hắn ngừng tạm, tiếp tục nói: "Các người đã trở lại, vậy chúng ta hãy kê vai chiến đấu.”

Bá.

Hắn tiện tay vung lên, ánh sáng vạn trượng, một vòng xoáy xuất hiện, tựa như cánh cửa kết giới. Ngay sau đó, Diệp Thập Vạn, Kiếm Vô Ý, Huyết Phàm Trần, Lãnh Kinh Thiên, Tư Thanh Vân, Thác Bạt Thiên, Độc Cô Ung xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Thánh Thiên Lan và Phàm Diêm La nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt hơi đổi, hai người đồng thanh nói: "Diệp Trường Sinh có cổ quái, đó là một thế giới nhỏ."

Hắc Doanh Doanh nhìn mọi người xuất hiện: "Đây chính là mị lực của hắn."

Thiên Đệ Cửu nói: "Đúng vậy, người không thích hắn, hận không thể băm dập hắn thành tro bụi, người thích hắn, cam nguyện vì hắn chịu chết."

Thánh Thiên Lan nói: "Diệp Trường Sinh, đừng tưởng rằng có những trợ thủ này thì người có thể sống sót."

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nữ nhân này quá kiêu ngạo, để cho ta dạy dỗ nàng thật tốt. Không cần hoài nghi, tuyệt đối an bài rõ ràng."

Diệp Trường Sinh vẫn hỏi một câu: "Người có thể sao?"

Diêm Xích Vũ nói: "Ta đã không còn như xưa."

Tinh Thần nói: "Thiếu chủ, để cho hắn đi đi, hiện tại chính Xích Vũ đã gánh vác giới Thần Thú."

Diêm Xích Vũ vừa muốn ra tay, một ánh sáng bảy màu bùng xuống, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lại: "Thật đẹp."

Diệp Trường Sinh nhìn ánh sáng bay xuống: "Lạc Nhi, sao nàng cũng tới?"

Hắc Doanh Doanh nghe được thanh âm của Diệp Trường Sinh: "Nàng cũng là đạo侶 của người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đều biết."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta muốn nghe chính miệng người nói."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lạc Nhi là đạo lữ của ta, nhưng chúng ta chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều..."

Hắc Doanh Doanh nói: "Không cần giải thích, những thứ này ta đều biết."

An Lạc Nhi xuất hiện, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người trong sân, khi nhìn thấy nàng đi về phía Diệp Trường Sinh, có người giận dữ nói: "Lại là nữ nhân của Diệp Trường Sinh?"

Phạm Diêm La quay đầu nhìn về phía một lão giả: "Nàng không phải đệ tử Ngũ Hành Phong các người sao?"

Lão giả nói: "Là nàng."

Phạm Diêm La tức giận nói: "Nữ nhân này nếu có liên quan đến Diệp Trường Sinh, vì sao còn muốn mang nàng tiến vào Học Viện Thiên Giới!"

Lão giả trầm mặc không nói.

An Lạc Nhi bước đi nhẹ nhàng, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Lúc này, ta không đến muộn, rốt cục có thể sống vai tác chiến với người."

Dứt lời, hơi thở trên người nàng tản ra, ngũ thải thần huy hướng thẳng lên trời cao, làm cho người ta cảm giác vô cùng thần thánh.

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tổ Thần cao nhất?"

Vô Tận Chi Hải.

Sóng lớn ngập trời, giống như có hung thú ngủ đông thức tỉnh, điên cuồng tàn sát bờ bãi trên biển.

Chương 822: Diễm Xích Vũ quen thuộc

Bên bờ biển.

Sóng vỗ bờ, rống giận chấn động trời.

An Lạc Nhi đứng ngay ngắn bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên: "Trường Sinh, người không bị thương chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn hắc không thể làm tổn thương ta."

Lúc này, Diễm Xích Vũ xoay người: "Chủ nhân, các người nói chuyện trước, ta đi giải quyết bọn hắc."

Diệp Trường Sinh không kịp mở miệng, thân ảnh Diễm Xích Vũ đã xông ra ngoài, tốc độ vô cùng nhanh, Phần Thiên Liệt Diễm bao trùm, bầu trời hóa thành một vùng biển lửa.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ ngừng lại, nhìn Phàm Diêm La, Thánh Thiên Lan trước mắt: "Mấy năm nay tính tình ta đã tốt hơn nhiều, không thích giết người."

"Các người tu luyện đến bây giờ cũng không dễ dàng, không làm cái gì tốt, nhất định phải đắc tội chủ nhân ta."

"Đây không phải là buộc ta đại khai sát giới sao?"

Phàm Diêm La giận dữ nói: "Một con phượng hoàng mà thôi, kiêu ngạo cái gì, cần thận ta giết người nướng thịt ăn."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Người xem thường phượng hoàng? Muốn ăn ta, người xong rồi!"

Ngay sau đó.

Một ánh lửa bay ra, hình ảnh phượng hoàng khổng lồ che trời xuất hiện, cắn nuốt về phía Phàm Diêm La.

Trong lòng bàn tay Phàm Diêm La xuất hiện một cây quyền trượng màu đen, nhìn qua có chút giống chày gỗ, hình ảnh Diêm La thứ năm khổng lồ sau lưng, hai tay nắm chặt quyền trượng, lẳng

không đập xuống.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, ngọn lửa bắn ra.

Thân ảnh Phàm Diêm La lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu, hình ảnh Diêm La thứ năm khổng lồ sau lưng nát vụn, hóa thành hư vô, biến mất không thấy.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người kinh hoảng thất thố, trong mắt lộ ra không thể tin được.

Nhưng khi bọn hắn nhìn về phía Diễm Xích Vũ, lại phát hiện trên không trung chỉ còn lại một đám lửa.

Hắn biến mất?

Biến mất?

Mọi người choáng váng.

Thánh Thiên Lan phóng thích thần thức, muốn tìm kiếm tung tích của Diễm Xích Vũ, nhưng không thu hoạch được gì.

Điều này cũng quá kỳ lạ.

Gào.

Một tiếng kêu sợ hãi truyền ra, cực kỳ bi thảm.

Thanh âm truyền ra làm cho người ta sởn tóc gáy, da đầu tê dại.

Mọi người vội vàng theo tiếng nhìn lại, một ánh lửa từ dưới lên, tựa như cột chỉ thẳng lên trời, đánh trúng trên người Phàm Diêm La.

Chỉ là bộ phận đánh trúng hơi đặc biệt.

Đó hẳn là nơi cúc hoa đua nở.

Thân ảnh Phàm Diêm La bay lên trời, cảm giác linh hồn đều đang run rẩy, con chim này... Có độc!

Xuy.

Xuy.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ từ dưới lên, thương lửa trong tay điên cuồng đánh ra, căn bản không dừng lại được.

Tấn công liên tiếp?

Năm công kích liên tiếp.

Mười công kích liên tiếp.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh rất muốn biết diện tích bóng ma tâm lý của Phàm Diêm La.

Xuy.

Trường thương chỉ trời, lại đánh trúng lần nữa.

Phanh một tiếng, Phàm Diêm La nổ tung.

Ta đi, đây là... Bao nhiêu lần bạo kích?

Đâm phát nổ?

Quá thảm rồi.

Một vị cường giả Tổ Thần cao nhất cứ bỏ mình như.

Nghẹn khuất, thật sự là quá nghẹn khuất.

Phàm Diêm La đến chết cũng không cách nào tin tưởng, chính mình oai phong ở chín giới mấy ngàn năm, cuối cùng sẽ chết như vậy.

Diễm Xích Vũ cầm thương lớn quanh quần hỏa diễm, ánh mắt rơi vào trên người Thánh Thiên Lan. “Người có muốn thử một lần

không?”

Thánh Thiên Lan hoa dung thất sắc, thân ảnh vội vàng lui về phía sau, Diễm Xích Vũ còn chưa ra tay với nàng ta, nhưng đối với tâm linh của nàng ta đã tạo thành thương tổn rất lớn.

Không dám tưởng tượng, nếu bị Diễm Xích Vũ đánh trúng một thương...

Quá đau.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng dáng Thánh Thiên Lan lùi lại: "Nhiều năm trôi qua như vậy, công kích của Xích Vũ vẫn rất độc đáo như trước."

Hắc Doanh Doanh nói: "Vậy người nói... Hắc học với ai?"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải ta, trên thế giới này đã không còn nhiều người đứng đắn như ta."

Lúc này.

Thánh Thiên Lan giận dữ nói: "Tất cả mọi người cùng nhau ra tay!"

Theo thanh âm truyền đến, cường giả mười thế lực trên hư không không chút do dự, dốc toàn lực mà động phát động tiến công về phía Diệp Trường Sinh.

"Đến đây, mặc kệ đến bao nhiêu, các người đều phải chết!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đạp không lướt đi, xông tới mấy ngàn người trên hư không.

Đang di chuyển về phía trước.

Bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện, vạn đạo cổ kiếm quanh quần ở trên người, sát giới bắn về phía trước, bạo lực nghiền ép qua.

"Táng Thiên!"

"Tuyên cổ!"

“Sát na!”

Bá kiếm vung lên, kiếm quang bắn ra, đốt trời nấu biển, khủng bố như vậy.

Một kiếm táng thiên, tiêu diệt bầu trời.

Không biết bao nhiêu cường giả táng thân dưới kiếm quang.

Diệp Trường Sinh thẳng tiến không lùi, quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Tấn công, quét ngang Cửu Giới!"

Thanh âm như sấm sét, vang vọng khắp bầu trời.

Khí thế như cầu vồng, bể ngẫ cái thế.

Xuy.

Xuy.

Kinh hồng chợt lóe, bạch hồng như rồng.

Mạnh mẽ như vạn quân giận dữ, phá hủy tinh không.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh hoàn toàn đắm chìm trong giết chóc, đại chiến giống như một hồi thịnh yển của ác thú, nơi đi qua, dưới chân thi thể chất đống như núi.

Chương 823:Diễm Xích Vũ quen thuộc (2)

Máu nhuộm trời xanh, giống như một bức tranh luyện ngục.

Ngang.

Ngang.

Long Khiếu Cửu Thiên, Phượng Minh Tiêu Hán.

Toàn bộ nhóm người Tinh Nguyệt, Tinh Thần, Đường Linh, Bách Lý Thải Nhi, Thác Bạt Thiên huyễn hóa ra bản thể, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh.

Hình ảnh này...

Bên trong có mùi vị.

Trận chiến tàn sát mở ra, Thánh Thiên Lan ở trong đám người không nhúc nhích, ánh mắt vẫn dừng trên người Diễm Xích Vũ.

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương này vẫn nhìn ta, không phải là thích ta chứ, mị lực của ta lúc nào còn lớn hơn chủ nhân vậy?"

Cái đó là thích sao?

Thánh Thiên Lan sợ hãi.

Sợ Diễm Xích Vũ đánh lén nàng ta.

Giây lát.

Thánh Thiên Lan chủ động xuất kích, mang theo Thánh Linh Kim Thân tấn công Diễm Xích Vũ.

Diễm Xích Vũ nói: "Tới thật đúng lúc, cho người kiến thức thương lớn nóng bỏng của ta."

Lúc này, hắn không lựa chọn ẩn thân, đập không lướt đi ngênh đón, ánh lửa và ánh sáng vàng va chạm cùng một chỗ.

Trong lúc đi về phía trước, hơi thở trên người Diễm Xích Vũ điên cuồng tăng vọt, thần uy khủng bố nghiền ép lên người Thánh Thiên Lan: "Người... Cấp bậc của người là gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Người đoán xem!"

Xuy.

Một thương được đánh ra, ánh lửa xuyên qua cửu thiên, chỉ thẳng vào người Thánh Thiên Lan.

Thánh Linh Kim Thân tầng thứ hai, bất động kim thân.

Theo thanh âm truyền ra, thân ảnh Thánh Thiên Lan giống như hóa đá, đứng ở trong hư không không chút nhúc nhích.

Oanh.

Oanh.

Mũi thương đánh trúng trên Kim Thân, ánh lửa bắn ra bao trùm, tàn sát bừa bãi trong không gian, nơi đi qua, hết thấy hóa thành tro tàn.

Khóe miệng Diễm Xích Vũ nhấc lên ý cười: "Chỉ là Kim Thân cũng muốn ngăn cản ta?"

Phanh.

Tiếng nổ lớn truyền đến, thân ảnh Thánh Thiên Lan bay ngược ra sau, Kim Thân bị nghiền nát, xuất hiện từng dấu vết nổ tung, tựa như mạng nhện.

Ngoài ngàn trượng, nàng ta chậm rãi ổn định thân ảnh, khóe miệng tràn ra máu tươi: "Người lại bước vào cấp bậc kia!"

Diễm Xích Vũ nói: "Người biết đã quá muộn, chịu đựng bạo kích của ta đi!"

Thánh Thiên Lan hoa dung thất sắc, nhìn vụn mũi thương trước mắt bao phủ trên người nàng ta, lần thứ hai bay ngược ra sau.

"Thánh Linh phân thân!"

Vụn mũi thương bao phủ, trăm đạo phân thân hóa thành bột mịn.

Con người Diễm Xích Vũ sáng lên: "Cái này cũng cho người chạy trốn sao? Thất bại, thật sự là quá thất bại, sớm biết nên hung hăng cho người một phát."

"Qua loa."

Bên kia, Thiên Đệ Cửu hạ kiếm xuống, thân ảnh xuất hiện bên người Hắc Doanh Doanh: "Tiểu thư, phượng hoàng hóa hình kia..."

Hắc Doanh Doanh nói: "Nhận ra, hẳn trưởng thành thật nhanh!"

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Bên cạnh Diệp Trường Sinh có hắn, chúng ta có thể an tâm rồi đi."

"Hỏa Phượng này hẳn là một con thần thú chí tôn niết bàn."

Thiên Đệ Cửu ngăn ra: "Đó không phải là cùng tiểu thư..."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, thân phận của ta hiện tại còn không thể bại lộ, tuyệt đối không thể để Diệp Trường Sinh biết, bằng không sẽ mang đến họa sát thân cho hẳn."

Thiên Đệ Cửu nói: "Vâng, tiểu thư."

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Tiếp tục, trận đại chiến này kết thúc, chúng ta có thể rời đi."

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, dưới chân thi thể chồng chất, xông thẳng lên chín tầng biển mây, cường giả mười thế lực lớn phía trước đã còn lại không tới trăm người.

Bọn hắn dựa vào nhau, thân ảnh run rẩy.

Lúc này, tâm tính bọn họ đã sớm sụp đổ.

Đã từng tự xưng là cường giả, hiện tại chật vật như thế, trở thành cừu non mặc cho người ta chém giết.

Trong mắt bọn hắn, Diệp Trường Sinh đã không còn là con người nữa.

Tại sao có thể có người khủng khiếp như vậy?

Diệp Trường Sinh thật sự có thể dùng sức một mình lật đổ cả Cửu Giới?

Ngày đó, bọn hắn hẳn là không thấy được.

Diệp Trường Sinh nhìn trăm người trước mắt: "Các người không phải muốn giết ta sao? Không phải là trăm phương ngàn kế vây công ta sao?"

"Đến, lên đi, cơ hội cho các người mà các người cũng không dùng

được!”

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn sang một bên: "Tiếp tục giết, không cần dừng lại.”

Từng công kích bay ra, trăm người táng thân trong đó, hư không hóa thành một vùng biển máu, khí tử vong tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Cứ kết thúc như vậy?

Diệp Trường Sinh dẫn người tàn sát cường giả vây công của mười thế lực lớn.

Cùng một chỗ, lần trước mười thế lực vây công Trần Phục Sinh, cuối cùng giành được thắng lợi. Lúc này, bọn hắn lại để lại mạng sống ở chỗ này.

Giờ khắc này.

Trên Cửu Thiên.

Khuôn mặt một lão giả hoảng sợ, nhìn đại chiến kết thúc, không dám dừng lại chút nào, xoay người hoảng hốt chạy trốn bừa.

Trong hư không.

Hắc Doanh Doanh nội liễm hơi thở, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Đại chiến chấm dứt, ta cũng nên đi.”

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh: "Muốn về Hắc gia sao?”

Hắc Doanh Doanh lắc đầu: "Không, đi thế giới bên ngoài Cửu Giới.”

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Vì sao?”

Hắc Doanh Doanh nói: "Tìm kiếm... Chân lý võ đạo.”

Diệp Trường Sinh lại nói: "Khi nào còn có thể gặp mặt?”

Hắc Doanh Doanh nói: "Có duyên sẽ tự gặp nhau!”

Chương 824: Phía trên Tổ Thần

Diệp Trường Sinh nói: "Người không giết ta sao?"

Hắc Doanh Doanh lắc đầu: "Sau này hãy nói đi, nhớ kỹ ngoại trừ ta, không thể để cho bất kỳ kẻ nào giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Bên ngoài Cửu Giới, ta cũng sẽ đi, đúng rồi, ta còn muốn hỏi người một vấn đề."

"Trên Tổ Thần là cấp bậc gì?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Vĩnh Sinh, Vĩnh Hằng và Bất Hủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại Chúa Tể đâu?"

Hắc Doanh Doanh ngơ ngác, giật mình nhìn Diệp Trường Sinh: "Người cũng biết Đại Chúa Tể, còn hỏi ta làm gì."

Diệp Trường Sinh cười khổ: "Ta đã biết Đại Chúa Tể nhưng ta không biết rõ cấp bậc chi tiết."

Hắc Doanh Doanh nói: "Cấp bậc trên Tổ Thần, ta cũng chỉ biết đến Đại Chúa Tể. Theo thứ tự là, Vĩnh Sinh, Vĩnh Hằng, Bất Hủ, Tiểu Chí Tôn, Đại Chí Tôn, Chí Tôn, Thiên Chí Tôn, Chúa tể, Đại chúa tể."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Về phần trên Đại Chúa Tể là cái gì, có thể chính là vô địch trong truyền thuyết."

"Tuy rằng trên Tổ Thần còn có nhiều cấp bậc như vậy, nhưng đó là tồn tại vô cùng xa xôi. Tu sĩ cấp Vĩnh Sinh ở Cửu Giới cũng chỉ có hai mươi người."

Diệp Trường Sinh nói: "Bước vào Vĩnh Sinh rất khó sao?"

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Vô cùng khó, thân, pháp, thần, ba cái này nhất định phải đạt tới vĩnh sinh bất diệt mới có thể thăng cấp đến cấp Vĩnh Sinh. Đây cũng là lí do vì sao người nhìn thấy tu sĩ là cường giả cấp Tổ Thần."

"Đương nhiên, cường giả cấp Tổ Thần cũng phân mạnh yếu, cũng giống như người là Tổ Thần cao nhất, nhưng người có thể giết cường giả Tổ Thần cao nhất khác trong chớp mắt. Nhưng nếu gặp phải tu sĩ cấp Vĩnh Sinh, người nhất định sẽ bại trận."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Những thế lực trước mắt này hẳn là đều có cường giả cấp Vĩnh Sinh đi."

Hắc Doanh Doanh nói: "Đều có, còn rất nhiều. Bọn họ sợ dĩ không ra tay là cảm thấy người còn chưa đủ để cho bọn họ buông xuống. Nếu biết người mạnh mẽ như thế, bọn họ phỏng chừng đã sớm tới rồi."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Nói như vậy, hiện tại ta rất nguy hiểm."

Hắc Doanh Doanh nói: "Dù sao bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh chết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có phải ta đột phá đến cấp Vĩnh Sinh thì sẽ không bị đánh bại ở Cửu Giới hay không?"

"Người cho rằng cấp Vĩnh Sinh là cái gì, người nói đột phá thì đột phá?" Hắc Doanh Doanh nhìn Diệp Trường Sinh: "Người biết mấy ngàn năm có bao nhiêu người, thậm chí đến khi thân thể bị hủy diệt, bọn họ cũng không cách nào bước qua khe rãnh này không."

"Tuy rằng chỉ chênh lệch một cấp bậc, nhưng đó là không thể vượt qua những ràng buộc."

"Là như vậy!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Vượt qua ràng buộc, đạt tới cấp Vĩnh Sinh thật sự khó khăn như vậy sao?"

"Ta không tin!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Người có tin hay không thì chính là khó khăn như vậy, cho nên con đường người muốn đi còn dài!"

Sau đó.

Nàng xoay người nhìn về phía An Lạc Nhi: "Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

An Lạc Nhi nói: "Có thể."

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng hai nàng rồi đi: "Nàng tìm Lạc Nhi làm gì?"

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người nói xem các nàng có thể đánh nhau hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không, tính tình nữ nhân của ta rất tốt."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, Cửu Giới vẫn có chút cường giả, trận đại chiến này chấm dứt, chắc chắn sẽ chấn động cửu giới, đến lúc đó những người kia hẳn là sẽ ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói là cấp Vĩnh Sinh?"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Chủ nhân, có muốn ta cũng đi gọi chút người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết cấp Vĩnh Sinh?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, ta còn tưởng là cái gì, không phải là cấp Vĩnh Sinh sao?"

"Chủ nhân, người nhìn ta!"

Dứt lời.

Trên người Diễm Xích Vũ xuất hiện ngọn lửa bùng cháy nuốt trời, một đoàn đạo văn thần hỏa xuất hiện dưới chân hắn, điên cuồng khuếch tán.

Ảnh ảo Luyện ngục Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện.

Một thân tu vi tăng vọt, vô số uy áp bao phủ ở cửu thiên thập địa.

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Cấp Vĩnh Sinh?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, đây là cấp Vĩnh Sinh, rất đơn giản. Kỳ thật sau khi đạt tới cấp bậc này, ta một chút cũng không vui."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Từ khi ta bước vào cấp Vĩnh Sinh, rất nhiều trí nhớ đều khôi phục, ta mới biết thân phận thật sự của mình, không nghĩ tới ta đã từng mạnh mẽ như vậy, thật sự là quá phiền."

"Chủ yếu nhất là... Sau khi trí nhớ khôi phục, tốc độ tu luyện của ta nhanh hơn. Về sau chủ nhân có khả năng sẽ mất đi ta, cho nên ta rất không vui."

Không biết vì cái gì, Diệp Trường Sinh đột nhiên đặc biệt muốn đánh người.

Thật sự.

Gặp qua tên hèn hạ, lại chưa từng thấy Diễm Xích Vũ hèn hạ như vậy.

Sự hèn hạ của hắn đến từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Sự hèn hạ của hắn đã dung nhập vào trong xương tủy.

Nên gọi hắn là con chim hèn hạ nhất vũ trụ.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, người chờ, ta đi gọi cường giả Thần Thú Giới tới, đến lúc đó vô số thần thú buông xuống, trực tiếp san bằng Cửu Giới."

Chương 825: Người là nữ nhân của Diệp Trường Sinh ta

Sương máu tràn ngập, tựa như luyện ngục.

Diệp Trường Sinh nhìn cảnh tượng trước mắt: "Ta lại giết nhiều người như vậy."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta biết người cũng không thích giết người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng vậy, ta cũng không thích giết người."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, Đồ Kiếm từ trong hộp kiếm bay ra, lơ lửng trên hư không, bắt đầu cắn nuốt khí tử vong.

Khí tử vong nồng đậm như thế, nếu toàn bộ bị Đồ Kiếm cắn nuốt, nó hẳn là sẽ tăng lên rất nhiều.

Thật tuyệt vời.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Xích Vũ, trước không cần gọi người, chuyện quét ngang Cửu Giới, vẫn là ta tự mình đến."

Diễm Xích Vũ nói: "Cũng có thể, chúng ta khiếm tốn nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc để cho cường giả Cửu Giới một lần nữa nhận thức chúng ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xích Vũ, hai năm nay người đã trải qua rất nhiều, Tinh Thần nói người bây giờ là chủ Thần Thú Giới?"

Diễm Xích Vũ nói: "Cái gì mà chủ, là hư danh mà thôi, ta hiện tại cũng chỉ là Giới chủ của Thần Thú Giới, phía trên còn có vài người. Có điều bọn họ lớn tuổi một chút, nhưng quan hệ với ta cũng không tệ lắm, đã giao Thần Thú Giới cho ta."

"Chủ nhân nếu cần, ta sẽ nói một câu, cường giả toàn bộ Thần Thú Giới đều sẽ đến Cửu Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần!"

Dứt lời.

Hắc Doanh Doanh và An Lạc Nhi đi tới, trên mặt hai nàng mỉm cười, nhìn qua ở chung vô cùng hòa hợp.

An Lạc Nhi nói: "Trường Sinh, Doanh tỷ tỷ phải đi, người đi tiễn nàng đi."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Muốn đi nơi nào trước?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Không biết, chính là tùy tiện đi một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Thế giới lớn như vậy, đi ra ngoài một chút cũng tốt, thật hâm mộ người có thể nói đi là đi."

Hắc Doanh Doanh nói: "Chờ người giải quyết xong chuyện của Cửu Giới cũng có thể đi ra ngoài một chút, thế giới bên ngoài quá lớn."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Bên cạnh người có phượng hoàng kia, ở Cửu Giới hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì. Có điều ta vẫn phải nhắc nhở người một câu, cẩn thận Học Viện Thiên Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết rồi, sẽ cẩn thận. Đúng rồi, cái linh giới này lưu lại cho người, đồ vật bên trong là một chút tâm ý của ta."

"Nếu như đi quá xa, mệt mỏi thì hãy trở về bên cạnh ta, ta có thể bảo vệ người."

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Muốn bảo vệ ta, người hãy cố gắng trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh đột nhiên kéo bàn tay ngọc của nàng lên: "Đi, cùng ta đi một chỗ."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người biến mất ở hư không, lúc xuất hiện lại, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Hắc Doanh Doanh nhìn Thần Cung trước mắt, khuôn mặt hơi đổi: "Không nghĩ tới trên người người còn có một thế giới nhỏ mạnh mẽ như vậy."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Thích không? Về sau không muốn đi ra ngoài thì có thể ở lại chỗ này."

"Mặc kệ người là ai, chỉ cần người nhớ kỹ một câu, người là nữ nhân của Diệp Trường Sinh ta!"

Hắc Doanh Doanh quay đầu, ánh mắt lóe lên: "Vì sao đột nhiên nói những chuyện này, chuyện của thế giới nhỏ vẫn không nên cho quá nhiều người biết."

Nàng cố ý đổi chủ đề, bởi vì nàng phát hiện Diệp Trường Sinh hình như biết điều gì đó.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh đã biết thân phận của nàng...

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Đi, gặp lại, chúng ta phân cao thấp một chút, nếu như ta không giết được người, vậy ta sẽ ở lại bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh nói: "Một lời là định!"

...

Hai người xuất hiện trên hư không.

Hắc Doanh Doanh trầm giọng nói: "Thiên thúc, chúng ta đi!"

Thiên Đệ Cửu đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Có duyên gặp lại!"

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn hai người rời đi, thẳng đến khi

bọn họ biến mất trong hư không vô tận, thân ảnh chợt lóe, đi tới bên cạnh đám người An Lạc Nhi.

"Xích Vũ, người trước tiên tiến vào Thần Cung xem tình huống của Tàng Thất, hẳn bị tà khí nhập thể, còn bị trúng ấn Cổ Ma."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đây là thủ đoạn của Thiên Tà Thần, có điều chút mảnh khóc này ta chỉ giải quyết trong một phút."

Diệp Trường Sinh di chuyển đến bên cạnh Diệp Linh Khuynh, lôi kéo tay ngọc của nàng: "Lạc Nhi, nàng là Linh Khuynh, muội muội của ta."

An Lạc Nhi nói: "Khuynh Nhi muội muội thật xinh đẹp, sau này nếu lớn lên khẳng định khuynh quốc khuynh thành."

Hiện tại Diệp Linh Khuynh là bộ dáng bảy tám tuổi, nhưng mỹ mạo của nàng đã có đường nét, sau khi lớn lên khẳng định lại là tuyệt thế giai nhân.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, nàng là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Nhi là đạo lữ của ca."

Diệp Linh Khuynh mờ mịt: "Đạo lữ là gì?"

Trên vai, Hồn Nguyên Thú nói: "Đạo lữ chính là muốn ngủ cùng một chỗ, sau đó, cùng nhau... Tu luyện, hắc hắc..."

Diệp Trường Sinh nói: "Người lại biết."

Hồn Nguyên Thú nói: "Đương nhiên, ta biết không ít chuyện của nhân loại các người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, vậy ta nên gọi nàng ấy là gì."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, An Lạc Nhi nói: "Khuynh Nhi, người gọi ta là Lạc Nhi tử."

Chương 826: Người là nữ nhân của Diệp Trường Sinh ta (2)

Lúc này.

Diệp Tiêu Huyền tiến lên: "Trường Sinh, người dự định kế tiếp làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ, ngày đó Thư Viện Thiên Giới đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Tiêu Huyền nói: "Một năm trước ở nơi này, Thư Viện Thiên Giới đột nhiên gặp biến cố. Khi đó ta mang theo bọn họ đi núi Phi Kiếm lịch lãm, Thư Viện chỉ có đám người Trần Viện trưởng, Yêu Nhi, Tàng Thất, Tần Mặc."

"Lúc ta nhận được tin tức chạy về, đại chiến đã chấm dứt. Sau đó, ta mang theo nhóm Mặc Tà đi khắp nơi tìm kiếm tung tích Trần Viện trưởng, đến bây giờ không thu hoạch được gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần chết rồi sao?"

Diệp Tiêu Huyền nói: "Không biết, sau trận đại chiến kia, Trần Viện trưởng đã hoàn toàn biến mất."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão tổ, kỳ thật trận đại chiến này là một tay ta bày ra, mục đích chính là muốn tìm các người trở về."

Diệp Tiêu Huyền giật mình: "Người một tay bày mưu tính kế, để cho mười thế lực tới đây vây công người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, làm như vậy có hai nguyên nhân. Thứ nhất, sau khi tin tức truyền ra, các người nhất định sẽ trở về. Thứ hai, có thể tiêu hao nội tình của mười thế lực lớn của cửu giới."

"Ta đi ra từ Hỗn Loạn Tinh Không, đã trải qua hai hồi đại chiến, cho dù ta không giết bọn họ, những người này cũng sẽ không bỏ qua cho ta."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Người thật sự dự định quét ngang Cửu Giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ, nhiều năm như vậy, ta chưa từng nói láo?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, trước đó, ta muốn bế quan một thời gian, dài thì một tháng, ngắn thì mười ngày."

Diệp Tiêu Huyền nói: "Muốn đột phá?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đột phá đến Vĩnh Sinh để chơi đùa, bằng không không có chút thực lực, không trị được cường giả Cửu Giới."

Diệp Tiêu Huyền: "..."

Đúng lúc này.

Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh:
[Đỉnh...]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ quét ngang Cửu Giới, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, quét đánh dấu - cấm địa Học Viện Thiên Giới, đánh dấu thành công đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Âm thanh của hệ thống hạ xuống bên tai.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, hệ thống phát ra nhiệm vụ, căn bản là đang đưa cho hắn phần thưởng.

Quét ngang Cửu Giới là hắn nói.

Vậy còn có thể là giả không?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên năm người Diệp Mạc Tà, Tiêu Tuy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Nhiếp Côn Lôn: "Quét dọn chiến trường một chút, sau đó tiến vào Thần Cung."

Dứt lời.

Hắn lôi kéo An Lạc Nhi và Diệp Linh Khuynh, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Hỗn Nguyên Thú tiến vào Thần Cung, nhìn quanh bốn phía: “Thế giới nhỏ mạnh mẽ như vậy, người quả nhiên không đơn giản, khó trách chủ nhân của bàn tay khổng lồ hắc ám không giết người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lạc Nhi, Khuynh Nhi, các người đi dạo trong Thần Cung, ta đi bế quan trước.”

“Chờ ta xuất quan, chúng ta cùng nhau giết lên Cửu Giới!”

Diệp Linh Khuynh nói: “Ca, người muốn tu luyện, cần ta hỗ trợ không?”

Diệp Trường Sinh sờ sờ đầu nàng: “Không cần, người cứ dạo quanh ở chỗ này. Lạc Nhi, nếu các người cảm thấy nhàm chán, có thể đi vào trong thành dạo chơi, dẫn Khuynh Nhi đi ăn chút đồ ăn ngon.”

An Lạc Nhi gật đầu: “Người an tâm bế quan, ta sẽ chiếu cố Khuynh Nhi thật tốt.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện trên đỉnh Thần Cung, còn chưa tiến vào tu luyện. Một bên, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện: “Chủ nhân, tà khí trong cơ thể hòa thượng có chút khó giải quyết, sợ là cần chủ nhân tự mình ra tay.”

“Có ý gì?” Diệp Trường Sinh nói.

Diễm Xích Vũ nói: “n Cổ Ma trong cơ thể hắn đã bị ta xua đuổi, nhưng cỗ tà khí kia ta không thể khống chế. Hiện tại cỗ tà khí kia đã bắt đầu chiếm cứ thân thể hòa thượng, nếu hắn không chịu nổi, sẽ bị đoạt xá.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi, đi qua xem một chút!”

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện ở một bên Thần Cung, ánh mắt dừng ở trên

người Tàng Thất. Lúc này hắc khoanh chân ngồi, trên người quanh quần hơi thở màu đen nồng đậm.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đạo tà khí này có chút cổ quái, ta lại không cách nào áp chế!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, luồng tà khí này đến từ bản thân hòa thượng, là tà niệm và sát niệm của hắc hình thành."

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Vậy làm sao bây giờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ma do tâm sinh, một kiếp này, hòa thượng nhất định phải tự mình vượt qua. Người ở chỗ này quan sát, nếu hắc bị tà khí khống chế, lập tức đánh chết!"

Dứt lời.

Tàng Thất yếu ớt mở hai mắt ra, thanh âm khàn khàn nói: "Diệp huynh, người không phải có chút tàn nhẫn, ta còn có thể cứu."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Ta tin tưởng hòa thượng có thể."

Tàng Thất nhìn hai người rời đi: "Ta sáng tạo ra người, người còn muốn đoạt xá, muốn phản khách làm chủ, phản người."

Chương 827: Không đề cập nữa, đau lòng

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, một tòa Phật khổng lồ xuất hiện sau lưng Tàng Thất. Thiên Phật Pháp xuất hiện, ánh sáng vàng lấy hắn làm trung tâm bắt đầu lan tràn, điên cuồng cắn nuốt sương mù màu đen bao phủ.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh bắt đầu bế quan, linh khí vũ trụ huyền hoàng xuất hiện, trôi nổi ở trong ngực hắn...

...

Thiên Giới Đệ Cửu.

Trên biển lửa vô tận, một bóng người xuất hiện, người tới mặc áo che thân, quan sát phía dưới, ánh mắt rơi vào nham thạch nóng chảy.

“Các hạ coi như không tồn!”

"Người tới rồi."

Người áo đen: "Đến rồi."

Nữ tử lại nói: "Tìm được biện pháp?"

Người áo đen nói: "Còn chưa có, muốn phá hủy ba thanh kiếm trong nham thạch nóng chảy, thực lực của ta bây giờ còn không được."

Nữ tử tức giận nói: "Ngu xuẩn, một ngàn năm rồi, người một chút cũng không có, thật hối hận đã giao nhiệm vụ cho người."

Người áo đen nói: "Các hạ đừng tức giận, ta đã tìm được một người, hắn có thể thả người ra ngoài. Mặt khác, một phân thân

của người cũng do hấn phá hủy.”

Nữ tử nói: "Người đã tìm thấy, tại sao không mang lại?"

Hắc bào nói: "Người này là hậu duệ thần ma tộc, thực lực không kém, cho nên lần này đến đây còn cần các hạ trợ giúp."

Nữ tử nói: "Ta còn có ba phân thân, các nàng sẽ đi giúp người, nếu như không mang người đến, kết quả của người sẽ vô cùng thảm."

Người áo đen nói: "Các hạ yên tâm, lần này khẳng định không có sơ hở nào."

Rời khỏi biển nham thạch nóng chảy.

Người áo đen dừng lại, quay đầu lại nhìn: "Cửu Giới chỉ có thể là của ta, người chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi dung nham này."

Dứt lời, thân ảnh hấn chợt lóe biến mất ở hư không vô tận...

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Linh khí ngập trời bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, thần uy tràn ngập trong mỗi một tắc không gian. Mọi người trong Thần Cung khiếp sợ vô cùng, ánh mắt đồng loạt hội tụ về phía Diệp Trường Sinh.

Diêm Xích Vũ biến sắc: "Chủ nhân đây là muốn đột phá cấp Vĩnh Sinh? Không hổ là chủ nhân, phá Vĩnh Sinh vẫn đơn giản như vậy!"

Hỗn Nguyên Thú đứng ngay ngắn trên vai Diệp Linh Khuynh. "Thật mạnh, hấn là người nợ để lại cho hấn."

"Hấn rất cuộc có cái gì tốt, có thể được người nợ ưu ái."

Diệp Linh Khuynh nói: "Người từ từ sẽ biết, sau này bảo vệ ca ca ta thật tốt, bằng không, kết quả sẽ như thế nào, không cần ta nhắc nhở người."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Hiện tại ta còn nhỏ, thực lực rất yếu, cũng không giúp được hấn cái gì."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ta có thể làm cho người mạnh mẽ hơn."

Hỗn Nguyên Thú lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Ta cứ như vậy biến thành tay đấm miến phí của hần, tốt xấu gì ta cũng vậy... Không đề cập đến, không đề cập đến nữa, đau lòng."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, nhận thấy được uy áp của quanh không trung: "Đây là thực lực cấp Vĩnh Sinh?"

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đột phá đến cấp Vĩnh Sinh tầng thứ nhất, đạt được một cơ hội rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

Cảm ơn tất cả quà tặng của đại lão.

Ta rất dài, ta không đùa giỡn, tuyên bố một lần nữa.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đột phá đến cấp Vĩnh Sinh tầng thứ nhất, đạt được một cơ hội rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

[Rút đi!] Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Đã đạt tới cấp Vĩnh Sinh, đây là một cấp bậc hoàn toàn mới, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến sự nhiệt tình rút thăm trúng thưởng của Diệp Trường Sinh.

Tùy tiện rút thăm trúng thưởng là chí bảo.

Đơn giản, lại thuận tiện, loại chuyện tốt này cũng chỉ có hần mới xứng có.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, rút thăm trúng thưởng thành công, đạt được một viên Thiên Phật Xá Lợi.]

Thiên Phật Xá Lợi?

Hóa ra lần rút thăm trúng thưởng này là chuẩn bị cho Tàng Thất.

Không đủ cũng tốt.

Hiện tại khắp người hần là vô số lá bài tẩy, tu vi lại đạt tới cấp Vĩnh Sinh. Nếu người bên cạnh có thể mạnh mẽ lên, cũng là một

chuyện vô cùng không tẻ.

Diệp Trường Sinh nhìn trang hiển thị của hệ thống, phát hiện một viên Xá Lợi lấp lánh ánh sáng ở trong hàng trữ vật hệ thốn. Ngay sau đó, thân ảnh hần bay lên trời, nhanh chóng vọt tới chỗ Tàng Thất tu luyện.

Bá.

Thân ảnh hần lẳng không bay xuống, xuất hiện trên một tòa cung điện, tập trung nhìn, phát hiện Tàng Thất còn chưa trấn áp tà khí trong cơ thể.

Hòa thượng này... Làm sao chậm như vậy?

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, thân ảnh xuất hiện trước mặt Tàng Thất, người sau vội vàng mở hai mắt ra: "Diệp huynh, đừng nóng vội, hòa thượng lập tức xong rồi."

Tàng Thất thật sự sợ hãi Diệp Trường Sinh sẽ một chưởng đánh chết hần.

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, ta thật sự hâm mộ người đã biết ta khi còn trẻ như vậy."

Về mặt Tàng Thất mờ mịt: "..."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thiên Phật Xá Lợi lơ lửng trên không trung: "Nhìn xem, thích không!"

Con người Tàng Thất phóng to, ánh mắt không chớp mắt nhìn Thiên Phật Xá Lợi, kích động vô cùng: "Diệp huynh, đây là cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không muốn sao?"

Tàng Thất vội vàng nói: "Muốn... Muốn... Ta muốn!"

Chương 828: Người làm lão đại, ta làm lão nhị

Diệp Trường Sinh xoay người rời đi: "Nhanh chóng dung hợp Thiên Phật Xá Lợi, chúng ta còn có chính sự phải làm!"

...

Giờ khắc này.

Mọi người xuất hiện trong Thần Cung, đứng ở quảng trường, nhìn Diệp Trường Sinh bay xuống.

Diêm Xích Vũ tiến lên: "Chủ nhân, người đột phá cấp Vĩnh Sinh rồi, sao lúc nào chủ nhân đột phá cũng đơn giản như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Rất khó sao?"

Diêm Xích Vũ nói: "Không khó hả?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cảm thấy rất đơn giản."

Thật ra không biết.

Hắn đột phá thật sự rất đơn giản, dưới sự tiến vào của linh khí vũ trụ huyền hoàng, dễ dàng bước vào cấp Vĩnh Sinh.

Chủ yếu là đoàn linh khí vũ trụ huyền hoàng mới tiêu hao không tới một phần trăm.

Người nói tức giận hay không tức giận.

Nếu không phải thân thể không theo kịp, cấp bậc của hắn tuyệt đối không chỉ tăng lên tới cấp Vĩnh Sinh tầng thứ nhất.

Rất khó tưởng tượng luyện hóa toàn bộ linh khí vũ trụ huyền hoàng, hắn sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào.

Hi Huyền kia rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Hắn là Thần vũ trụ chí cao.

Vậy chủ nhân của hắn... Không dám nghĩ, không dám nghĩ, thật sự quá mạnh mẽ.

Diêm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, người đã đột phá Vĩnh Sinh, hiện tại có thể xông pha Cửu Giới. Chúng ta sẽ đi lật đổ Cửu Giới, đến lúc đó người làm lão đại, ta làm lão nhị."

"Khiêm tốn, khiêm tốn!" Diệp Trường Sinh nói: "Thế giới bên ngoài lớn như vậy, kết cấu phải phóng đại, không thể cứ nhìn chăm chăm Cửu Giới."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều làm lão đại Cửu Giới tựa hồ cũng không tồi."

Diêm Xích Vũ nói: "Đúng không, ta cũng cảm thấy như vậy, dù sao chúng ta cũng đã tới một lần, nhất định phải lưu lại chút dấu vết."

Đúng lúc này.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra trong Thần Cung, thanh âm vang vọng khắp không trung, Thần Cung chấn động.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt đồng loạt rơi trên tượng Thiên Phật khổng lồ trên không trung. Ngay sau một đó, một bóng người đập không mà đến, Thiên Phật sau lưng theo sát mà tới.

Tàng Thất xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, ta đã trở lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Trở về thì trở về, náo loạn thành động tĩnh lớn như vậy làm gì, người định hủy Thần Cung sao?"

Tàng Thất nói: "Không dám, không dám, Thần Cung nếu bị hủy, ta cũng không bồi thường nổi."

Một bên, Diêm Xích Vũ nói: "Hòa thượng, thu cái khối to con sau lưng người lại, muốn hù dọa ai hả?"

Tàng Thất nói: "Diêm thí chủ, đã lâu không gặp, hòa thượng có chút công pháp, người có muốn học hay không?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Chủ nhân, hòa thượng này sao lại bay thành như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, Xích Vũ là cấp Vĩnh Sinh."

Tàng Thất vội vàng thu tượng Thiên Phật khổng lồ sau lưng lại: "Diễm thí chủ, người còn có thần thông cường đại gì nữa? Nếu không thích dùng, có thể truyền cho hòa thượng."

Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu hòa thượng người vừa gặp mặt đã muốn thần thông của ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người khoan hãy nói, thật sự có một đạo thần thông rất thích hợp với người."

Bá.

Một vệt ánh sáng chui vào mi tâm Tàng Thất, trên mặt người sau nổi lên ý cười: "Đâm Thiên Chỉ, bản tăng thích thần thông này!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật sự là đứa nhỏ biết khóc có ăn, biết gọi nữ nhân mới...

Mọi người cũng khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới như vậy cũng có thể.

Tiêu Tuy Phong tiến lên đi tới bên người Diễm Xích Vũ: "Tiền bối, có kiếm kỹ thần thông hay không, cho chúng ta một chút."

Diễm Xích Vũ nói: "Không có, lại hỏi đánh chết!"

Tiêu Tuy Phong: "..."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bốn tấm linh giới xuất hiện, trôi nổi ở trước mặt bốn người Diệp Mạc Tà, Tiêu Tuy Phong, Diệp Thân, Diệp Diệt Đạo.

"Những thứ các người muốn đều ở bên trong!"

Bốn người vội vàng thu hồi linh giới, đồng thanh nói: "Tạ Thiếu chủ, tạ Diệp huynh!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài trước."

Hiện tại thân thể Tàng Thất đã khôi phục, hẳn quyết định đi xem Diệp Yêu Nhi trước, cũng không biết thần thông đóng băng của Yêu Nhi đã cởi bỏ hay không.

Bên ngoài Thần Cung.

Đoàn người theo sát Diệp Trường Sinh đi xuống đáy biển. Lúc này, trên mặt biển xuất hiện một vết nứt, sóng biển quay cuồng hai bên.

Một con đường xuống đáy biển xuất hiện.

Đang di chuyển về phía trước.

Tiêu Tỳ Phong đi tới bên người Tàng Thất: "Hòa thượng, cấp bậc của người bây giờ là gì?"

Tàng Thất nói: "Cấp Tổ Thần đi!"

Tiêu Tỳ Phong nói: "Nói cho kỹ."

Tàng Thất nói: "Có thể là... Tổ Thần cao nhất!"

Tiêu Tỳ Phong: "..."

Tàng Thất lại nói: "Lão Tiêu, người không cần hâm mộ ta, sau này ta sẽ bảo vệ người."

Tiêu Tỳ Phong nói: "Vẫn là quên đi, tu luyện nhiều năm như vậy, có việc gì thì ta thích tự mình gánh vác."

Tàng Thất nói: "Người gánh vác cái gì, ở bên cạnh ta tuyệt đối dễ dàng, người không thấy pháp tướng Thiên Phật của ta sao? Rất lợi hại."

Tiêu Tỳ Phong nói: "Ta cảm thấy không được tốt lắm!"

Cứ như vậy, đoàn người đi tới dưới đáy biển, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Yêu Nhi.

Chương 829: Tất cả chúng sinh là con kiến hôi

Diễm Xích Vũ nói: "Tự đóng băng, tiểu nữ oa này càng ngày càng mạnh. Có điều, chủ nhân, chúng ta cần phải đợi thêm một thời gian ngắn, thần thông đóng băng của nàng mới có thể cởi bỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ bao lâu?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ba tháng!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy chờ ba tháng, ta không muốn lưu lại một mình Yêu Nhi ở đây!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, vậy ta dẫn các nàng đi thành chơi."

Diệp Trường Sinh nhìn An Lạc Nhi, Diệp Linh Khuynh: "Các người muốn đi?"

An Lạc Nhi nói: "Trường Sinh, ta dự định dẫn Khuynh Nhi đi thành Vô Tận."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy các người đi đi!"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Tinh Nguyệt, Đường Linh, Thái Nhi, Tinh Thần, đi thôi, chúng ta đi dạo chơi."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng mọi người rời đi: "Thác Bạt, Côn Lôn, Ly Lạc, các người cũng đi đi."

"Những người khác tiếp tục tu luyện!"

...

Trong khi đó.

Thiên Giới Đệ Cửu.

Trên bầu trời vô tận.

Một tòa đảo nổi lơ lửng trên không, trên mặt đất có vô số tàng kiếm, một tòa kiếm trung cứ như vậy xuất hiện trong biển mây.

Trên trung tâm quảng trường, một thanh kiếm khổng lồ chỉ trời đứng sừng sững, tỏa ra uy lực khiếp người.

Nơi này chính là Liên Minh Kiếm Đạo.

Lúc này.

Bên ngoài Thiên Kiếm Các.

Lão tổ của Liên Minh Kiếm Đạo, Minh chủ Kiếm Kinh Thương, còn có cường giả trong minh đều đứng thẳng, bọn họ dõi mắt nhìn ra xa, trên mặt lộ vẻ cấp bách.

Xem ra tựa hồ là đang nghênh đón người nào đó.

Một trận chiến ở Vô Tận Chi Hải, cường giả của Liên Minh Kiếm Đạo không có ai sống sót, ngay cả Phó Minh chủ phái đi cũng đã chết.

Trận đại chiến này chấm dứt khiến cho Liên Minh Kiếm Đạo kinh hoàng không chịu nổi, Diệp Trường Sinh tuyên bố muốn quét ngang Cửu Giới, như vậy hẳn sẽ đến đây khi nào?

Lão tổ xuất quan, Liên Minh đề phòng.

Sợ Diệp Trường Sinh đột nhiên buông xuống tập kích bọn hắn.

Bọn hắn không tham gia trận chiến ở Vô Tận Chi Hải, nhưng kết quả đại chiến đã rất rõ ràng, Diệp Trường Sinh là người không trêu chọc được.

Hắn là một kẻ điên.

Lúc này.

Một hơi thở mạnh mẽ truyền đến, trên hư không, ba bóng người xuất hiện, đang đạp không lướt nhanh về phía Thiên Kiếm Các.

Bá.

Bá.

Bá.

Ba người bay xuống, đám người Kiếm Kinh Thương vội vàng nghênh đón, khom người một cái, tất cung tất kính nói: "Bái kiến ba vị tiền bối!"

Lão giả cầm đầu hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy: "Kiếm Minh chủ, lần cuối cùng truyền âm, người nhắc tới có được mảnh vụn khác, việc này là thật sao?"

Kiếm Kinh Thương nói: "Hồi tiền bối, thiên chân vạn xác, Diệp Trường Sinh hao phí thời gian năm năm, một mực thu thập mảnh vụn linh hồn, cho đến bây giờ hẳn vẫn không từ bỏ."

Phong Xi Huyền nói: "Lực lượng một mình các người còn không thể so sánh với một người, thật sự là làm ta thất vọng."

Kiếm Kinh Thương nói: "Tiền bối, Diệp Trường Sinh dường như có cảm giác đặc biệt đối với mảnh vụn linh hồn, cho nên..."

Phong Xi Huyền nói: "Diệp Trường Sinh ở nơi nào?"

Kiếm Kinh Thương nói: "Vô Tận Chi Hải."

Phong Xi Huyền gật đầu: "Đi thôi, lập tức đi tới Vô Tận Chi Hải!"

Kiếm Kinh Thương vội vàng nói: "Tiền bối, ta vẫn nên kể cho người tình huống của Diệp Trường Sinh, người này..."

Phong Xi Huyền khoát tay áo: "Không cần, phương thế giới này không ai có thể lọt vào mắt của ta."

Khá lắm, đủ kiêu ngạo.

Khí thế của hắn hoàn toàn vô địch, tất cả chúng sinh là con kiến hôi.

Kiếm Kinh Thương còn chưa từng gặp qua người bá đạo như vậy: "Tiền bối, Diệp Trường Sinh là người của Thần Ma Tộc, trên người hắn có vô số chí bảo, ta có một câu không biết có nên nói hay

không.”

Phong Xi Huyền nói: "Người nói!"

Kiểm Kinh Thương lại nói: "Tiền bối có thể phái người nói cho Diệp Trường Sinh, để cho hắn đến Liên Minh Kiếm Đạo tìm mảnh vụn linh hồn. Như vậy chúng ta có thể ở trong minh chém giết hắn, chẳng những có thể lấy được mảnh vụn linh hồn, còn có thể lấy được chí bảo trên người hắn.”

Phong Xi Huyền gật gật đầu, thập phần hài lòng nhìn Kiểm Kinh Thương: "Chủ ý này rất tốt!"

Kiểm Kinh Thương nói: "Vậy hiện tại ta phái người đi.”

Ba người Phong Xi Huyền nhìn Kiểm Kinh Thương rời đi, đều nhẹ nhàng gật đầu. Bọn hắn biết tầm quan trọng của mảnh vỡ linh hồn, Diệp Trường Sinh có thể tìm được mảnh vụn khác, chứng tỏ bản thân có chỗ hơn người.

Nếu bọn hắn có thể lấy được chí bảo trên người Diệp Trường Sinh, nhiệm vụ lần này cũng không tính là chạy một chuyến vô ích.

Ngay sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo, ba người đi vào trong Thiên Kiếm Các, hiển nhiên là ngồi chờ Diệp Trường Sinh đến chịu chết.

...

Học Viện Thiên Giới.

Trong cấm địa.

Một bóng người xuất hiện, khom người một cái: "Bái kiến Viện trưởng!"

Lúc này.

Trên vùng trời cấm địa xuất hiện một bóng mờ, người tới không

phải ai khác, chính là Viện trưởng Học Viện Thiên Giới Lâm An Bình.

"Lâm phu tử, có chuyện gì?"

Lâm Tam Thông nói: "Viện trưởng, đại chiến ở Vô Tận Chi Hải chấm dứt, cường giả mười thế lực lớn đi tới đó, không ai sống sót."

Chương 830: Người là người sao?

Sắc mặt Lâm An Bình khẽ biến: "Toàn bộ đều bị Diệp Trường Sinh chém giết?"

Lâm Tam Thông nói: "Đúng vậy, Diệp Trường Sinh đã trưởng thành đến Tổ Thần cao nhất, hơn nữa bên cạnh hắn có một con Thần thú hóa hình cấp Vĩnh Sinh."

Lâm An Bình nói: "Thật không nghĩ tới tốc độ trưởng thành của hắn nhanh như vậy. Ngắn ngủi vài năm, hắn lại đứng ở trong đội ngũ cường giả đỉnh cao ở Cửu Giới."

Lâm Tam Thông lại nói: "Viện trưởng, Diệp Trường Sinh tuyên bố muốn quét ngang Cửu Giới, người này xưa nay nói được làm được, cho nên ta lo lắng..."

Lâm An Bình vân đạm phong khinh: "Lo lắng cái gì, lo lắng Diệp Trường Sinh giết lên Cửu Giới, ra tay với Học Viện Thiên Giới sao?"

"Mấy ngàn năm trôi qua, nội tình của Học Viện Thiên Giới chúng ta là gì, chẳng lẽ người còn không rõ ràng sao? Một tên Vĩnh Sinh, một tên Tổ Thần cao nhất, bọn họ còn không tạo nổi sóng gió gì!"

Lâm Tam Thông nói: "Viện trưởng, vậy tiếp theo chúng ta làm gì?"

Lâm An Bình nói: "Không vội, chờ Diệp Trường Sinh bước lên Cửu Giới, lúc này mười thế lực tồn thất thảm trọng, bọn họ sẽ không bỏ qua cho Diệp Trường Sinh."

"Tin tưởng rất nhanh đồng minh mới sẽ xuất hiện, lần này Học Viện Thiên Giới chúng ta phải thống lĩnh Cửu Giới diệt trừ Diệp Trường Sinh."

Theo lão ta thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một, là cơ hội Học Viện Thiên Giới thống nhất Cửu Giới.

Mấy ngàn năm qua, Học Viện Thiên Giới một mực tìm kiếm một cơ hội, Diệp Trường Sinh xuất hiện vừa lúc cho bọn hắn tạo ra cơ

hội hoàn mỹ.

“Lâm phu tử, người đi xuống tiếp tục chú ý nhất cử nhất động của Diệp Trường Sinh, Cửu Giới có bất kỳ dị động nào, tùy thời đến bẩm báo!”

Lâm Tam Thông nói: "Lão phu hiểu rồi."

...

Chỗ sâu nhất trong cấm địa.

Sương mù mờ mịt quanh quẩn, tựa như tiên cảnh.

Dưới một gốc cây lê, trên bờ đoàn, lão giả áo đen ngồi ngay ngắn. Thân ảnh Lâm An Bình xuất hiện, tiến lên khom người một cái: "Đệ tử bái kiến sư tôn!"

Giọng nói của lão giả áo đen khàn khàn: "Ta đều biết."

Lâm An Bình nói: "Sư tôn, hiện tại làm sao bây giờ!"

Lão giả áo đen nói: "Chờ một chút, sư đệ người lập tức tới ngay."

Dứt lời.

Bên kia, trong hư không, một bóng người xuất hiện, áo trắng như tuyết, thân ảnh như tiên, người tới không phải ai khác, chính là Vũ Đế Thiên.

Lâm An Bình quay đầu nhìn Vũ Đế Thiên: "Sư đệ, người tới rồi."

Vũ Đế Thiên nói: "Sư huynh cũng tới rồi."

Tầm mắt của lão giả áo đen rơi vào trên người Vũ Đế Thiên: "Có tung tích của hắn rồi?"

Vũ Đế Thiên nói: "Hắn hình như biết ta ở gần hắn nên trong khoảng thời gian này dời đi rất nhiều địa phương. Có điều, có thể khẳng định chính là Trần Phục Sinh ở phụ cận thành Thiên Giới."

Lão giả áo đen nói: "Hắn hướng về phía ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Không vội, chờ thời cơ chín muồi, giải quyết hẳn và Diệp Trường Sinh cùng lúc."

"Vi sư bố trí mấy ngàn năm, rốt cục cũng phải hoàn thành đại nghiệp."

Lâm An Bình nói: "Sư tôn, vậy chúng ta hiện tại án binh bất động?"

Lão giả áo đen nói: "Lấy bất biến ứng vạn biến, Đế Thiên, người toàn lực lòng bắt Trần Phục Sinh, nếu xác định vị trí của hắn, lập tức đến bắt bả."

Vũ Đế Thiên nói: "Sư tôn yên tâm, nhất định khiến cho hắn chẳng cánh khó thoát!"

Lão giả áo đen khoát tay áo: "Được rồi, hai người các người đi xuống trước!"

Lâm An Bình và Vũ Đế Thiên xoay người rời đi, biến mất ở các phương hướng khác nhau.

Ánh mắt lão giả áo đen sáng ngời, khóe miệng nhếch lên ý cười, giống như hết thủy đều nằm trong tay lão ta...

...

Di Thất Mật Vị.

Sương mù bao phủ, cây cổ thụ che trời.

Từng tiếng thú rống truyền ra, vang vọng trên đỉnh Cửu Thiên, thú uy khủng bố che khuất bầu trời.

Đột nhiên.

Trên hư không.

Một bóng trắng xuất hiện, sau đó một con thần long màu đen dài trăm trượng, lân giáp màu đen hiện ra ánh sáng, vô cùng dọa người.

Hắc Long mở miệng nói: "Lão Diệp, chúng ta đây là muốn đi cấm

địa Di Thất sao?”

Diệp Chiến Thiên nói: "Chỉ còn lại cấm địa Di Thất còn chưa đi, ta dự định xông vào một lần."

Dứt lời.

Một ánh sáng trắng xuất hiện, Kỳ Lân màu trắng đi ra. "Lão Hắc, người cũng tới."

Hắc Long nói: "Người là Kỳ Lân thối, sao còn chưa chết!"

Kỳ Lân trắng nói: "Như thế nào, vừa mới gặp mặt đã muốn đánh nhau?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Lão Bạch, lão Hắc, hai người các người đều đánh nhau mấy vạn năm, không thể nghỉ ngơi sao?"

Kỳ Lân trắng nói: Lão Diệp, hiện tại người không thể vào cấm địa Di Thất, đợi thêm vài năm nữa đi!"

Diệp Chiến Thiên nói: "Đợi thêm vài năm nữa? Ta không thể chờ đợi, một ngày trong ba năm này đã bằng một năm."

Kỳ Lân trắng lại nói: "Ta biết người vội vã rời đi, nhưng cũng không thể dùng tính mạng của mình nói giỡn."

Nói đến đây, ánh mắt nó dừng trên người Hắc Long, tiếp tục nói: "Lão Hắc, cấm địa Di Thất là địa phương nào, chẳng lẽ người không rõ ràng hay sao? Sao cũng không ngăn cản một chút."

Chương 831: Người là người sao? (2)

Hắc Long nói: "Ta cũng muốn ngăn cản, nhưng không ngăn được."

Kỳ Lân trắng nói: "Lão Diệp, ba năm nay ta phát hiện ra một địa phương mới, chúng ta có thể đi xem."

Diệp Chiến Thiên suy nghĩ trong chớp mắt: "Đẫn đường!"

Đang di chuyển về phía trước.

Kỳ Lân trắng nói: "Lão Diệp, mọi việc không thể vội vàng, ta và lão Hắc ở Di Thất Diện Vị mấy vạn năm, còn có rất nhiều chỗ chúng ta không dám bước vào."

Diệp Chiến Thiên gật đầu: "Thê nhi của ta đều ở bên ngoài, người hiểu rõ."

Kỳ Lân trắng cười nói: "Lão Diệp, người biến thái như vậy, nhi tử của người chỉ sợ cũng không phải loại lương thiện. Người trẻ tuổi thì nên cho hắn cơ hội, để cho hắn tự mình xông xáo, nếu vẫn sống dưới hào quang của người, hắn rất khó có thành tựu."

Hắc Long nói: "Lão Bạch, không nhìn ra, người sống thông suốt như vậy."

Kỳ Lân trắng nhìn Hắc Long: "Ai cũng giống như người, sống trong giết chóc, cuộc sống ngoại trừ giết chóc, chẳng lẽ không thể có chút khác biệt sao?"

Hắc Long nói: "Người là con người sao?"

Kỳ Lân trắng: "..."

Trong lúc nhất thời lại không phản bác được.

Diệp Chiến Thiên nghe chúng nó đấu võ mồm, cười khổ một tiếng, chúng bắt đầu mất đi dáng vẻ vị bá chủ siêu cấp ở Di Thất, hiện tại lại giống như hai đứa trẻ.

Không biết đã qua bao lâu.

Một người hai thú lẳng không bay xuống, một mảnh sương trắng bao phủ trước mắt, Kỳ Lân trắng nói: "Lão Diệp, nơi này chính là nơi ta mới phát hiện, bên trong có hơi thở sinh linh, rất cuộc mạnh mẽ cỡ nào, hết thấy đều không biết."

Hắc Long khinh thường không thèm để ý: "Đi vào xem một chút không phải là biết sao."

Diệp Chiến Thiên quay đầu nhìn về phía Kỳ Lân trắng: "Cùng nhau tiến vào."

Kỳ Lân trắng nói: Đi thôi, ta không thể bị lão Hắc xem thường."

Hắc Long nói: "Tuy rằng người có thể đánh ta, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng xem trọng người, khiến một nhóm sợ hãi."

"Mặc kệ là làm người hay là làm Thần Thú, chúng ta nhất định phải phách lối, bá đạo, ngông cuồng, hiểu không!"

Kỳ Lân trắng nói: "Ta thấy người chính là thích ăn đòn!"

Hắc Long hiểu chiến, hung tàn vô cùng, lại bị Kỳ Lân trắng làm rõ ràng, nhưng hẳn chính là mạnh miệng.

Ngay sau đó.

Một người hai thú tiến vào trong sương trắng, đi về phía trước, Diệp Chiến Thiên thầm nói: "Trường Sinh, Mộng Quân, các người chờ ta trở về!"

Vô Tận Chi Hải.

Thời gian ba tháng đã trôi qua.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần bên bờ biển, tầm mắt rơi xuống mặt biển. Đột nhiên, sóng lớn nuốt trời, tựa như hung thú viễn cổ tàn sát bờ bãi.

Khóe miệng hắn nhắc lên ý cười: "Yêu Nhi muốn cởi bỏ phong ấn rồi?"

Dứt lời.

Đám người An Lạc Nhi, Diệp Linh Khuynh, Diễm Xích Vũ, Tàng Thất xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt bọn hắn đồng loạt rơi xuống mặt biển.

Oanh.

Một cột nước thẳng về phía bầu trời, phía trên, bóng dáng xinh đẹp ngạo nghễ, không phải ai khác, chính là Diệp Yêu Nhi.

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng rỗng ngâm truyền ra, hư ảnh Huyền Sương Cự Long và Băng Long Viễn Cổ xuất hiện sau lưng Diệp Yêu Nhi, chân nàng đạp đỉnh sóng, xuất hiện trên mặt biển.

Sau đó.

Nàng cúi người một cái: "Yêu Nhi gặp qua Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ba năm rồi, sống là tốt rồi!"

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nàng đã cởi bỏ phong ấn, chúng ta có phải nên giết lên Cửu Giới hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta muốn bắt đầu giết chóc."

Diễm Xích Vũ hưng phấn nói: "Cửu Giới run rẩy đi!"

Nói đến đây, hắn bất ngờ xoay người, nhìn lại hư không phía sau lưng, quả nhiên thấy một bóng người lẳng không bay xuống.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người người tới, người sau nhận thấy được uy áp trên hư không, sắc mặt chợt biến đổi: "Diệp Trường Sinh, muốn mảnh vụn linh hồn thì hãy đến Liên Minh Kiếm Đạo!"

Dứt lời, người tới trực tiếp chạy trốn, ngay cả một phút đồng hồ cũng không dám ở lâu, dù sao cổ uy áp kia không phải hắn ta có thể thừa nhận, thật sự là quá sợ hãi.

Diệp Trường Sinh không ra tay chém giết người tới, nhìn chỗ hấn ta biến mất: "Muốn chết!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chúng ta thật sự đi Liên Minh Kiếm Đạo sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên phải đi, người ta cũng đã phái người đến mời chúng ta, ít nhiều phải nể mặt một chút."

"Dù sao diệt minh, chúng ta cũng nghiêm túc."

Tàng Thất nói: "Vậy đi thôi, đánh nha."

...

Thuyền tiên Cửu Long xuất hiện trên Cửu Giới.

Trong lúc nhất thời, tin tức Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Giới Đệ Cửu đã lan truyền nhanh chóng, các thế lực lớn tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Bởi vì bọn hắn không biết Diệp Trường Sinh đến sẽ phát động tấn công ai trước.

Mười thế lực lớn gọi cường giả phân bố ở các giới trở về, người chưa tới, mười thế lực lớn đã như lâm đại địch.

Tu sĩ các giới đã bắt đầu nghị luận, bọn họ đều lớn mật suy đoán, Diệp Trường Sinh rốt cuộc sẽ ra tay với ai trước?

Cũng có không ít tu sĩ chạy tới Thiên Giới Đệ Cửu, muốn chứng kiến phong thái của Diệp Trường Sinh, xem hắn có phải thật sự có thể quét ngang Cửu Giới hay không.

Chương 832: Làm không sai

Nếu như có thể tận mắt chứng kiến một hồi đại chiến tuyệt thế, như vậy sau này bọn hắn khoắc lác xem như có tài liệu.

Ít nhất đủ cho bọn hắn khoắc lác một thiên niên kỷ.

Giờ khắc này.

Thuyền tiên Cửu Long xuất hiện bên ngoài Liên Minh Kiếm Đạo, ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên thanh kiếm khổng lồ chỉ trời kia: "Thật là nơi tốt, linh khí nồng đậm, kiếm khí bá đạo, thật không nghĩ ra vì sao lại đối địch với ta?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta đi trước một bước!"

Tàng Thất vội vàng nói: "Diễm thí chủ chớ động, để ta đến!"

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, từ trên boong thuyền vọt ra ngoài. Ảnh Thiên Phật khổng lồ xuất hiện sau lưng, không biết từ khi nào, Kinh Thiên Trụ xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Kinh Thiên nhất bổng!”

Hai tay ảnh Thiên Phật khổng lồ chấp lại, nắm chặt Kinh Thiên Trụ trong tay, bay lên trời đánh xuống một kích, nện vào kiếm khổng lồ ở giữa quảng trường.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, kiếm khổng lồ chỉ trời hóa thành bột mịn, cung điện của Liên Minh Kiếm Đạo biến thành phế tích, ngay cả đảo nổi cũng chấn động.

Giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ trăm trượng.

Bá.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lửng không bay xuống, bóng người đứng ngay ngắn, uy áp bao phủ.

Toàn bộ Liên Minh Kiếm Đạo đều ở dưới uy áp.

Cổ kiếm trên mặt đất nổi giận, phát ra tiếng đinh tai nhức óc, cổ kiếm điên cuồng đong đưa, giống như lúc nào cũng có thể bay lên trời.

Ngay sau đó.

Mấy trăm bóng người ngự kiếm mà đến, xuất hiện ở trong hư không trước mặt Diệp Trường Sinh, người cầm đầu chính là Minh chủ Liên Minh Kiếm Đạo - Kiếm Kinh Thương.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Kiếm Kinh Thương: "Ta tới rồi, giao đồ ra!"

Kiếm Kinh Thương nói: "Diệp Trường Sinh, nơi này là Liên Minh Kiếm Đạo, nếu đã tới, vậy người hãy để mạng lại đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Có can đảm đến tìm ta, xem ra các hạ đã chuẩn bị chu đáo, có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng."

Kiếm Kinh Thương nói: "Đều chuẩn bị tốt cho người!"

Dứt lời, một tòa kiếm trận từ dưới lên, bao phủ toàn bộ đảo nổi, vô số kiếm khí chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Còn có cái gì nữa, cùng đi, ta đang vội vàng!"

Kiếm Kinh Thương quay đầu nhìn sau lưng, ba bóng người lửng không bay xuống: "Diệp Trường Sinh, hiện tại thế nào?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn ba người Phong Xi Huyền: "Chuẩn bị rất đầy đủ."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nếu không chúng ta hôm khác lại trở lại đi, hôm nay hình như ta không có trạng thái."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Một tháng, người luôn có bảy tám ngày không có trạng thái, người cho rằng mình là nữ nhân sao?"

"Sợ chính là sợ, cứng rắn nói mình không có trạng thái."

Phong Xi Huyền nói: "Người chính là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta!"

Phong Xi Huyền lại nói: "Thứ ta muốn ở trong tay người, giao ra đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật trùng hợp, trên tay người cũng có thứ ta muốn, nếu không người giao ra đi!"

Uy áp trên người Phong Xi Huyền bắn ra: "Muốn chết, người cho rằng lão phu đang thương lượng với người sao? Đây là mệnh lệnh!"

"Mệnh lệnh?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, giơ tay lên, một kiếm bay ra, kiếm như sông, đánh thẳng lên người Phong Xi Huyền.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, vô số kiếm khí bắn ra, hai tay Phong Xi Huyền chấp sau lưng, đập không vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Tốc độ cực nhanh không gì sánh được, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, chỉ lưu lại từng tàn ảnh.

Lúc này.

Diệp Linh Khuynh chậm rãi đi về phía trước, ngăn Diệp Trường Sinh ở sau lưng: "Ca, đừng sợ, ta đến đánh hắc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Khuynh Nhi, mau lui ra sau."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, ta cũng muốn đánh người chơi đùa!"

An Lạc Nhi vội vàng nói: "Khuynh Nhi, lui ra phía sau, hắc không

phải người mà người có thể chống lại.”

Diệp Linh Khuynh lạnh nhạt cười, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vung lên, trực tiếp hất bay Phong Xi Huyền ra ngoài.

Cách đó ngàn trượng.

Phong Xi Huyền chậm rãi ổn định thân ảnh, khóe miệng tràn ra máu tươi, gương mặt ít nhiều có chút thay đổi, lão ta nhìn Diệp Linh Khuynh: "Sao người lại mạnh như vậy?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Mạnh sao? Chỉ là mạnh hơn người một chút!"

Phong Xi Huyền vừa muốn mở miệng lần nữa, lại phát hiện một ánh sáng bạc bay tới: "Không... Không có khả năng!"

Xuy.

Kiểm quang màu bạc xuyên qua mi tâm lão ta, máu tươi bắn tung tóe, con người của Phong Xi Huyền phóng to, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Lão ta không đi sai!

Thế giới này làm sao có thể có người giết lão ta trong chớp mắt?

Cái này mẹ nó giống như nằm mơ.

Diệp Linh Khuynh quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Ca! Giết người là như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Làm không tệ.”

Bối rồi.

Kiểm Kinh Thương sưng sốt.

Hai lão giả đi cùng Phong Xi Huyền cũng cho bối rồi.

Nơi này hay là Cửu Giới mà bọn hần quen thuộc sao?

Làm sao có thể có cường giả như vậy?

Vẫn là một cô nương nhỏ, bộ dáng bảy tám tuổi, còn có thiên lý hay không?

Chương 833: Ca bảo vệ người

Hai người cũng có suy nghĩ lúc trước của Phong Xi Huyền, chẳng lẽ bọn hắn đi nhầm chỗ.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, nàng mạnh như vậy? Người tìm đứa trẻ này ở đâu vậy?"

"Thật là biến thái!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, Khuynh Nhi là muội muội của ta!"

Diễm Xích Vũ giật mình: "Cũng là Diệp gia? Người Diệp gia các người đều mạnh mẽ như vậy sao? Là gia tộc bừa hãn gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người đừng chọc nàng."

Diễm Xích Vũ nói: "Chọc không nổi, chọc không nổi."

Đôi mắt của An Lạc Nhi lóe lên, nhìn chăm chú vào Diệp Linh Khuynh, không cách nào tin được tiểu cô nương ba tháng này đi theo bên cạnh mình dĩ nhiên lại là một cường giả siêu cấp.

Diệp Linh Khuynh xoay người, mỉm cười: "Ca, ta còn muốn giết người, làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh di chuyển đi tới bên người Diệp Linh Khuynh, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Kinh Thương: "Hiện tại có thể giao đồ ra đi!"

Vẻ mặt Kiếm Kinh Thương lộ vẻ sợ hãi, ghé mắt nhìn về phía hai lão giả, hiển nhiên là đang tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hai lão giả im lặng không nói.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kiếm Kinh Thương hoảng hốt không thôi: "Hai vị tiền bối, Diệp Trường Sinh tới, mảnh vụn linh hồn ở trên người hắn, các người

cũng ra tay đi!”

Phong Xi Liệt nói: "Người là muốn hại chết chúng ta sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, mạnh mẽ áp chế nội tâm hoảng sợ, dời bước đi ra: "Diệp Trường Sinh, lão phu khuyên người tốt nhất giao mảnh vụn linh hồn ra, có vài người người không thể trêu vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người nói là Vũ Trụ Thần Cung?"

Phong Xi Liệt giật mình, Vũ Trụ Thần Cung là thế lực gì? Bọn họ phụng mệnh lệnh của Thôn trưởng chỉ tôn đến tìm mảnh vỡ linh hồn.

Cái này cũng không thể trách Phong Xi Liệt. Dù sao thân phận của bọn hắn quá thấp, căn bản không thể tiếp xúc với Vũ Trụ Thần Cung.

Phong Xi Liệt nói: "Thế giới này rất lớn, không phải người có thể tưởng tượng, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, giao đồ ra, chúng ta có thể buông tha cho người."

"Khuynh Nhi còn muốn giết người không!" Diệp Trường Sinh quay đầu hỏi.

"Muốn!" Diệp Linh Khuynh gật đầu.

Diệp Trường Sinh nói: "Giết hắn!"

Xuy.

Một ánh sáng bạc bay ra, rực rỡ trong nháy mắt, ánh sáng này thật chói mắt.

Phong Xi Liệt tựa hồ đã có chuẩn bị từ lâu, thân ảnh bay ngược ra sau, trước mặt xuất hiện một đoàn vòng xoáy, trong đó một tấm chắn to bằng bàn tay xuất hiện.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, tấm chắn hóa thành bột mịn, thế đi của

ánh sáng bạc không giảm, xuyên qua mi tâm của Phong Xi Liệt.

Lại là giết chết trong chớp mắt?

Đây cũng quá mạnh.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Đám người Kiếm Kinh Thương ngậy ra như phồng, thực cốt lạnh lẽo từ sâu trong linh hồn đánh sâu khắp toàn thân, bọn hắn cảm giác thật lạnh.

Nàng vẫn còn là một đứa trẻ!

Ngay sau đó, Kiếm Kinh Thương mang theo mọi người Liên Minh Kiếm Đạo vội vàng lui về phía sau.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: "Muội muội vô địch này, kỳ thật cảm giác cũng rất thơm."

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Linh Khuynh: "Người lại mạnh như vậy."

Diệp Linh Khuynh lãnh đạm nói: "Mạnh sao? Ta đã sử dụng rất ít sức mạnh."

Diễm Xích Vũ: "..."

Quái vật.

Nàng chắc chắn không phải là con người.

Nhưng trong chốc lát, Diễm Xích Vũ lại không thể tưởng tượng được Diệp Linh Khuynh rốt cuộc là sinh linh gì.

Thật ra không biết.

Diệp Linh Khuynh một mực khắc chế chính mình, bằng không một kích hạ xuống, hủy toàn bộ Cửu Giới cũng là chuyện dễ dàng.

Nàng hiện tại còn không muốn rời khỏi Diệp Trường Sinh, cho nên chỉ dùng một chút thực lực.

Ai bảo Phong Xi Huyền yếu ớt như vậy, một người có thể đánh cũng không có.

"Ca, bọn họ thật yếu, ta thật muốn ra tay hai lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Khuynh Nhi, sau này sẽ có cơ hội."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Ca, nếu ai đánh người, ta sẽ đánh người đó, ta có thể bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ca cũng rất biết đánh nhau, người còn nhỏ, không cần tạo sát nghiệp, sẽ dính nhân quả."

"Ca bảo vệ người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Được rồi, người cuối cùng kia, ta sẽ không giết hẳn nữa."

Diệp Trường Sinh: "..."

Sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, lướt nhanh về phía đám người Kiếm Kinh Thương: "Giao đồ ra, đừng để ta ra tay, ta còn mạnh hơn muội muội ta, đừng nói ta không nói cho người biết."

Kiếm Kinh Thương đã bị dọa sợ.

Liên tiếp hai người bị giết, đều là một kích giết trong nháy mắt, đối mặt với bọn hắn, ngay cả dũng khí ra tay cũng không có.

Tiểu cô nương kia đã nghịch thiên, Diệp Trường Sinh còn mạnh hơn nàng...

Nghiệp chướng.

Bọn hắn ở cùng một thế giới, cùng tu luyện một dạng hệ thống cấp bậc sao?

Giờ khắc này, Kiếm Kinh Thương cảm giác đám người Diệp Trường Sinh trước mắt chính là quái vật: "Tiền bối, nếu không chúng ta vẫn là giao đồ cho hắn đi!"

Giọng nói Phong Xi Vân khẽ run lên: "Ta cũng muốn cho hã, nhưng đồ đã giao lại cho tông môn, ta."

Kiểm Kinh Thương vội vàng nói: "Cái kia... Ta còn có một mảnh vụn linh hồn, nếu như ta giao ra, người có thể không diệt Liên Minh Kiếm Đạo không?"

Chương 834: Ca bảo vệ người (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Không được!"

Kiểm Kinh Thương: "..."

Lúc này.

Phong Xi Vân hóa thành một luồng hư ảnh, xoay người chạy trốn về phía chân trời.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, hắn muốn chạy trốn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết!"

Diệp Linh Khuynh gật đầu, bước đi về phía trước một bước lại một bước, kế tiếp, một màn kinh người đã xảy ra.

Thân ảnh Phong Xi Vân chạy trốn ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện không gian bốn phía dừng lại, một cỗ thần lực vô hình nghiền ép trên người.

Diệp Linh Khuynh chậm rãi đi tới: "Lão đầu, ca ca ta muốn giết người, người phải đứng vững lĩnh chết, ai bảo người trốn."

Phong Xi Vân vừa định mở miệng, lại bị Diệp Linh Khuynh cắt ngang: "Đừng nói gì, để cho ta lắng lắng giết người."

Xuy!

Xuy.

Một kiếm bay ra, không gian sụp đổ.

Phong Xi Vân theo không gian nghiền nát, cùng nhau biến mất.

Diệp Linh Khuynh tiện tay vung lên, một quả linh giới rơi vào trong lòng bàn tay, nàng xoay người đi tới phía Diệp Trường Sinh.

Đi bộ nhàn nhã, không chút hoang mang.

Lúc này.

Kiểm Kinh Thương cảm giác thế giới đều trở nên tối tăm.

Ba người Phong Xi Huyền cứ như vậy bị giết, từ đầu đến cuối, ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Vậy bọn hân làm sao xử lý?

Kiểm Kinh Thương quay đầu nhìn về phía lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo: "Chúng ta làm sao bây giờ?"

Lão tổ lộ vẻ sợ hãi: "Người hỏi ta, ta hỏi ai?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ba người bọn họ vốn muốn đi Vô Tận Chi Hải chém giết Diệp Trường Sinh, đều do người đưa ra chủ ý tốt, để cho người ta dẫn Diệp Trường Sinh vào mình. Hiện tại thì tốt rồi, ngay cả một kích của người ta cũng không tiếp được."

Kiểm Kinh Thương trầm mặc không nói.

Là lão ta đánh giá quá cao ba người Phong Xi Huyền, hay là lão ta đánh giá thấp Diệp Trường Sinh?

Trận chiến ở Vô Tận Chi Hải, Diệp Trường Sinh cũng không mạnh mẽ như vậy.

Ngắn ngủi ba tháng trực tiếp thoát thai hoán cốt, trở nên khủng bố như thế?

Thần Ma Tộc đột phá thật sự không có rào cản nào sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Kiểm Kinh Thương: "Giao đồ ra đi!"

Kiểm Kinh Thương nói: "Diệp Trường Sinh, đồ có thể cho người, nhưng người phải cho Liên Minh Kiếm Đạo một con đường sống."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên giao đồ cho ta!"

Sắc mặt Kiểm Kinh Thương trầm xuống: "Người có đáp ứng hay không, nếu không đáp ứng, chúng ta đồng quy vu tận."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Đồng quy vu tận, người quá coi trọng chính mình."

Mẹ nó, đau lòng.

Có ý gì, mình ngay cả tư cách đồng quy vu tận cũng không có?

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân còn phí lời với bọn hăn làm gì, trực tiếp hai kiếm chém giết, chúng ta còn vội vàng đi tông môn tiếp theo?"

"Cửu Giới nhiều thế lực muốn bị tiêu diệt như vậy, ai có thời gian lãng phí trên người bọn hăn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người nói đúng, nếu hăn không muốn giao đồ ra, vậy chúng ta diệt mình trước, sau đó lại từ từ tìm."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, hóa thành một đoàn ánh lửa vọt tới phía Kiếm Kinh Thương. Trong khi tiến lên, thương lửa như rồng, thế như chẻ tre.

Công kích xảo trá, bá đạo...

Làm cho mọi người sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh này.

Kiếm Kinh Thương trực tiếp ra tay, vô số kiếm khí bắn ra, trong nháy mắt hóa thành một thanh đại bảo kiếm, nghênh đón thương lửa quét ngang Cửu Thiên.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm quang và thần hỏa bao trùm đầy trời, một bóng người bay ngược ra sau, chính là Kiếm Kinh Thương.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ từ trong ngọn lửa đi ra: "Người còn dám đánh trả, ai cho người dũng khí vậy?"

"Người khác tu kiếm, người cũng tu kiếm... Người cũng không nhìn xem mình có phải là nguyên liệu hay không, nhớ kỹ, kiếm tu

không phải dễ làm như vậy.”

Dứt lời.

Luyện ngục hỏa phượng hoàng che trời xuất hiện, bay lượn trên đỉnh đầu Kiếm Kinh Thương, hư không trong nháy mắt hóa thành một mảnh biển lửa.

Phần Thiên Liệt Diễm, khủng bố như vậy.

Uy áp của cấp Vĩnh Sinh hạ xuống, thân ảnh Kiếm Kinh Thương bắt đầu hạ xuống, nắm chặt cổ kiếm trong tay, không muốn để mình quỳ xuống.

Phanh.

Cổ kiếm vỡ vụn, lão ta vẫn quỳ.

Một thanh thương lửa đặt lên mi tâm lão ta, ánh lửa rực rỡ phun ra, Kiếm Kinh Thương vội vàng giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một mảnh vỡ linh hồn: "Đồ cho người, đừng giết ta."

Diễm Xích Vũ đưa tay nắm mảnh vỡ linh hồn trong lòng bàn tay: "Đừng tưởng rằng giao đồ ra thì ta sẽ không đánh người."

Lúc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn Kiếm Kinh Thương bị thương nặng trước mắt: "Còn có một khối mảnh vụn linh hồn mảnh vụn, ở địa phương nào."

"Vĩnh Sinh Môn, ở Vĩnh Sinh Môn!" Thanh âm Kiếm Kinh Thương run rẩy.

Diệp Trường Sinh nói: "Chính là môn phái của ba người vừa rồi?"

Kiếm Kinh Thương gật đầu: "Đúng, bọn họ đến từ Vĩnh Sinh Giới, những gì ta biết đều nói hết cho người, đừng giết ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, đánh chết!"

Dứt lời, hắn xoay người đi tới phía lão tổ của Liên Minh Kiếm Đạo, sau lưng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, hắn biết Kiếm Kinh Thương đã chết.

Chương 835: Làm sao vẫn còn khóc

“Lão đầu, rút kiếm đi!”

Lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo nói: "Người trẻ tuổi làm việc thì nên để lại một đường, ngày sau gặp nhau, không nên tăng nghiệp giết chóc."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người tu Phật sao?"

Lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo lắc đầu: "Ta là kiếm tu!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người nói cho ta đạo lý gì?"

Ngay sau đó.

Trong cơ thể lão tổ của Liên Minh Kiếm Đạo đột nhiên bay ra ba thanh cổ kiếm, chỉ thẳng vào trên người Diệp Trường Sinh: "Kiếm tu thì không thể nói đạo lý sao?"

"Ta không thể có một chút sở thích hả?"

Xuy.

Xuy.

Xuy.

Ba đạo kiếm quang bắn tới, không gian bốn phía bị nghiền nát dưới kiếm quang, Diệp Trường Sinh giơ tay lên, một kiếm bay ra.

Oanh.

Kiểm quang bắn ra, hủy thiên diệt địa.

Lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo đột nhiên cười rộ lên: "Ha ha ha... Người cũng chỉ là cấp Vĩnh Sinh, lão phu có thể giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không?"

Táng thiên!

Vô số kiếm quang lơ lửng bay xuống, bao trùm trên người lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo. Ngay sau đó, Thần Ma Thư bay ra, lơ lửng trong hư không.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hỗn Độn Thần Quang!"

Xuy.

Một ánh sáng vàng từ Thần Ma Thư bay ra, chỉ thẳng lên người lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo, người sau nói: "Người là kiếm tu, vì sao lại sử dụng ngoại vật."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai nói kiếm tu không thể vận dụng ngoại vật, ta không thể có chút sở thích sao?"

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, uy áp cấp Vĩnh Sinh do lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo phóng thích bị nghiền nát, thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau.

Những Hỗn Độn Thần Quang vẫn chỉ vào trên người lão ta.

Bá.

Lão ta thúc dục một thanh cổ kiếm, ý đồ muốn ngăn cản Hỗn Độn Thần Quang, ngay sau đó, từng tắc từng tắc cổ kiếm bị nghiền nát.

Không...

Ánh sáng vàng bắn qua, xuyên qua thân thể.

Thân ảnh lão giả Liên Minh Kiếm Đạo bay ngược ra ngoài, mi tâm xuất hiện một vết kiếm, ngay sau đó, tiếng nổ tung truyền ra.

Một đoàn sương máu xuất hiện, bay tán loạn đầy trời.

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của lão giả, xoay người lướt nhanh về phía đám người Diễm Xích Vũ, lúc này, tu sĩ của Liên Minh Kiếm Đạo đã bị dọa khóc.

Khóc hết sức thảm.

Nước tiểu đã khóc hết rồi.

Làm sao vẫn còn khóc.

Làm kiếm tu, thà chết không khuất phục.

Liên Minh Kiếm Đạo chọn đệ tử như thế nào mà tố chất tâm lý kém như vậy?

Bên ngoài Liên Minh Kiến Đạo.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên một đỉnh núi cao vạn trượng, bên cạnh là ba người An Lạc Nhi, Diệp Linh Khuynh, Diễm Xích Vũ.

Diễm Xích Vũ dỗi mắt trông về phía xa, tầm mắt rơi trên đảo nổi của Liên Minh Kiếm Đạo: “Thật tốt cho một thế lực, cứ bị ta đánh nổ như vậy, thật sự quá ưu tú.”

Dứt lời, hần phát hiện tầm mắt của Diệp Linh Khuynh, vội vàng nói: “Không đúng, là chúng ta.”

Diệp Linh Khuynh nói: “Ca ca ta nói phải khiêm tốn, hiểu không?”

Diễm Xích Vũ: “...”

Khiêm tốn?

Động một chút lại diệt mình, đây là khiêm tốn sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Tại sao lâu như vậy nhóm người huynh trưởng vẫn chưa về?”

Diễm Xích Vũ nói: “Từng người bọn hần chính là cường đạo, nếu Liên Minh Kiếm Đạo không trống rỗng, khẳng định không về được.”

Ngay sau đó,.

Từng bóng người xuất hiện bên ngoài đảo nổi, bọn hần đạp không lướt đi, xông tới phía Diệp Trường Sinh.

Chính là Diệp Mặc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong...

Mọi người xuất hiện trên đỉnh núi, tầm mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, chúng ta tiếp tục đi nơi nào?”

Diệp Trường Sinh thu hồi tầm mắt, thật ra hiện tại nơi mà hắn muốn đi nhất là Vĩnh Sinh Giới, nếu có thể đạt được mảnh vụn linh hồn cuối cùng, Đạo Linh Nhi có thể sống lại.

Phần thưởng của hệ thống là Thiên Đạo bản nguyên, hắn còn một mực giữ lại. chính là cho Đạo Linh Nhi.

Nhưng hắn biết hiện tại chưa phải thời điểm đi tới Vĩnh Sinh Giới, có một số việc phải làm.

Yên lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: “Đi Học Viện Thiên Giới!”

Bá.

Một ánh sáng vàng xuất hiện trong khung trung, chính là thuyền tiên Cửu Long.

Thân ảnh mọi người lóe lên, xuất hiện phía trên boong thuyền, thuyền tiên Cửu Long hóa thành một ánh sáng vàng bay lượn trên hư không.

Trong khi tiến lên.

Mấy người Diệp Mạc Tà tiến lên, lấy ra chí bảo của Liên Minh Kiếm Đạo, đưa toàn bộ cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: “Các người giữ lại đi!”

Dứt lời, hắn ngậy người, tiếp tục nói: “Hòa thượng, làm sao cái gì người cũng cầm trở lại?”

Tàng Thất ngậy ra, nhìn y phục nhỏ màu đỏ trong lòng bàn tay, mặt mo trong nháy mắt đỏ lên: “Diệp huynh, người cũng không thể hiểu làm hòa thượng, cái đồ chơi này ta cũng không biết tới từ đâu.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Hòa thượng, không cần nói rõ lí do, chúng ta đều hiểu.”

Tàng Thất nói: “Thật sự không phải như các người đang nghĩ đâu!”

Không đúng, ta chỉ đi cấm địa của lão tổ Liên Minh Kiếm Đạo, lão đầu tử này rất hư, lại có y phục nhỏ của nữ thí chủ.”

Một đời lừng lẫy của bần tăng cứ như vậy bị lão ta làm hỏng.

Chương 836: Thiếu đòn

Ngay sau đó.

Tàng Thất vội vàng thu hồi chí bảo trong lòng bàn tay, đổi chủ đề: “Diệp huynh, đi tới Học Viện Thiên Giới, nhất định phải để bản tăng ra tay, lần diệt minh này bản tăng còn chưa có cơ hội thể hiện.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, một bên, Tiêu Tuy Phong nói: “Hòa thượng, nếu người ra tay sẽ bị người ta đè xuống đất ma sát, người vẫn nên chơi yếm đi.”

Tàng Thất nói: “Ta yếu như vậy sao? Muốn ta oai phong xuất thế, đó vẫn tương đối kinh khủng.”

“Còn nữa, đừng đề cập đến việc cái y phục nhỏ này, bằng không đừng trách bản tăng trở mặt. Phải biết, về sau bằng tăng muốn trở thành tồn tại Thần Vũ Trụ, cuộc sống không thể có nửa vết nhơ.”

Tiêu Tuy Phong cười nói: “Hòa thượng, đừng khoác lác, chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Diệp Mặc Tà phụ họa: “Đúng vậy, nhiều năm như vậy, làm sao bệnh khoác lác lại không đổi được?”

Diêm Xích Vũ nói: “Thiếu đòn!”

Mọi người: “Ha ha...”

...

Học Viện Thiên Giới.

Chỗ sâu trong cấm địa.

Một bóng người xuất hiện dưới cây lê, người tới không phải ai khác, chính là Vũ Đế Thiên.

Lão giả áo đen trầm giọng nói: “Tìm được hãn?”

Vũ Đế Thiên nói: “Hồi sư tôn, tìm được, còn có một chuyện khác.”

Lão giả áo đen nói: “Nói!”

Vũ Đế Thiên nói: “Sư tôn, Liên Minh Kiếm Đạo bị diệt.”

Lão giả áo đen nói: “Là Diệp Trường Sinh làm sao?”

Vũ Đế Thiên gật đầu: “Là hắn, theo tin tức mà thủ hạ truyền đến, Diệp Trường Sinh đang chạy tới phía Học Viện.”

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Vũ Đế Thiên, chính là Viện trưởng Học Viện Thiên Giới Lâm An Bình.

Lão giả áo đen nói: “An Bình, người tới cùng là vì chuyện của Diệp Trường Sinh sao?”

Lâm An Bình nói: “Sư tôn, Liên Minh Kiếm Đạo bị diệt, không ai sống sót, thủ đoạn tương đối tàn nhẫn.”

“Chủ yếu nhất là... Diệp Trường Sinh còn hạ lệnh khiến cho Liên Minh Kiếm Đạo trống rỗng, lúc này hắn là đang chạy tới thành Thiên Giới!”

Lão giả áo đen gật đầu, chậm rãi đứng lên: “Tới cũng tới rồi, vậy thì hãy kết thúc đi. Lần này, Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh đều phải chết.”

“Đế Thiên, Trần Phục Sinh ở nơi nào?”

Vũ Đế Thiên nói: “Hồi sư tôn, Trần Phục Sinh ở trong thành Thiên Giới.”

Lão giả áo đen nói: “Rất tốt, bắt Trần Phục Sinh trước, mặt khác, người phái người truyền tin tức đi bắt Trần Phục Sinh.”

Vũ Đế Thiên gật đầu: “Đệ tử đi!”

Lão giả áo đen lại nói: “An Bình, truyền lệnh Cửu Giới, để cho tất cả mọi người đến thành Thiên Giới, vì si muốn cho tu sĩ Cửu Giới

biết, ai mới là chúa tể Cửu Giới!”

Lâm An Bình khom người vái chào, tan biến trên hư không. Ngay sau đó, lão giả áo đen biến mất không thấy đâu, cây lê nở đầy hoa kia cũng đã biến mất.

...

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long tới gần thành Thiên Giới, ven đường xuất hiện ngày càng nhiều bóng người, Diệp Trường Sinh phái Diễm Xích Vũ đến hỏi thăm.

Giây lát.

Diễm Xích Vũ trở về: “Chủ nhân, đã hỏi rõ ràng, Học Viện Thiên Giới muốn chém giết bại hạ Cửu Giới – Trần Phục Sinh ở thành Thiên Giới.

Boong thuyền.

Diệp Trường Sinh nghe được Diễm Xích Vũ nói, sắc mặt trầm xuống: “Chém giết lão Trần? Tăng thêm tốc độ, lập tức tới thành Thiên Giới.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, sắp đại chiến rồi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Huyết chiến.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh: “Khuynh Nhi, lần này vào thành, người đừng động thủ trước, cho mọi người cơ hội.”

Diệp Linh Khuynh gật đầu: “Được, ta nghe ca.”

Một đường tiến lên.

Cách thành Thiên Giới càng ngày càng gần, tu sĩ gặp phải ven đường không ngừng tăng lên, những người này tới làm gì.

Xem nào nhiệt sao?

Lá gan thật sự quá lớn.

Những tu sĩ này cuống cuồng hoảng loạn chạy tới thành Thiên Giới, chính là muốn tận mắt nhìn thấy trận đại chiến này, bỏ qua đại chiến Vô Tận Chi Hải, lần này bọn hắn cũng không muốn bỏ lỡ nữa.

Giờ phút này.

Trong thành Thiên Giới.

Đại chiến vây giết Trần Phục Sinh đã bắt đầu, Học Viện Thiên Giới và Liên Minh Thiên Giới xuất động trăm cường giả, trong đó có hai cường giả cấp Vĩnh Sinh.

Bọn hắn cũng không phải cấp Vĩnh Sinh bình thường, hai tu sĩ này đều đến Vĩnh Sinh tầng thứ ba.

Trên quảng trường thành Thiên Giới.

Một người quần áo tả tơi, tóc lộn xộn, vẻ mặt nhìn có chút bệnh trạng, người này chính là Trần Phục Sinh.

Ông nâng tay, ánh mắt xẹt qua không trung, nhìn trăm người đang ngao nghể đứng trên lầu các các phía: “Chúc Long, Cộng Lân, các người cuối cùng cũng ra tay rồi.”

Chúc Long bá đạo mà đứng, tay áo tung bay, hai mắt bễ nghễ, nói: “Trần Phục Sinh, người lại còn sống.”

Trần Phục Sinh tự giễu nói: “Thế nào, chẳng lẽ người chưa nghe một câu, người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm sao?”

Giọng nói Chúc Long lạnh lùng: “Năm đó người phản bội, có thể chạy trốn khỏi Thư Viện, kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy, hiện tại ngày chết của người cũng nên đến.”

Trần Phục Sinh ho nhẹ một tiếng: “Kẻ muốn giết ta nhiều lắm, nhưng ta chắc chắn sẽ không chết trong tay người, biết vì sao không?”

Chúc Long nói: “Vì sao?”

Chương 837: Ta sợ cái gì

Trần Phục Sinh nói: “Bởi vì... Người quá yếu!”

Sắc mặt Chúc Long âm trầm, giọng nói lạnh lẽo: “Thực lực của người cũng chỉ là cấp Vĩnh Sinh tầng thứ năm, hiện tại thân thể lại bị trọng thương, thực lực giảm đi nhiều, người còn tưởng rằng ta không giết được người sao?”

Trần Phục Sinh cười nhạt một tiếng: “Người nào nói cho người biết thực lực của ta là cấp Vĩnh Sinh tầng thứ năm, các người không phải đối thủ của ta, vẫn nên để hẩn ra đi!”

Chúc Long quay đầu nhìn về phía Cộng Lân, thân ảnh hai người lao xuống phía dưới, hơi thở cấp Vĩnh Sinh điên cuồng mạnh mẽ dâng trào bốn phương tám hướng, nghiền ép trên người Trần Phục Sinh.

Ngay sau đó.

Một thần hỏa chi long nóng rực, một huyền băng chi mâu lạnh đến tận xương cốt rơi vào trên người Trần Phục Sinh theo phương hướng khác nhau.

Một lửa, một băng, đây là muốn hai mặt giáp công ông, băng hỏa lưỡng trọng thiên?

Phanh.

Hai chân Trần Phục Sinh đạp đất, thân ảnh chậm rãi bay lên trời, hai tay đè ép về phía trước, đón lấy hỏa long và huyền băng chi mâu.

Đã nhiều năm như vậy, các người chỉ có chút thủ đoạn này?”

Dứt lời, hai tiếng nổ mạnh truyền ra, thần hỏa chi long và huyền băng chi mâu bị bàn tay khổng lồ của Trần Phục Sinh bóp nát.

Trần Phục Sinh bẻ gãy nghiền nát, thân ảnh tiếp tục hướng phía trước, chẳng biết lúc nào, lòng bàn tay ông xuất hiện một thanh

đạo màu máu.

Huyết đạo cộng thêm đạo ảnh, nhìn qua làm sao cũng có dáng vẻ dài bốn trăm thước.

Cùng lúc đó, đạo văn màu đỏ thẫm khuếch tán trên người ông, một vòng tròn to lớn bao phủ trên người ông.

Sắc mặt Chúc Long thay đổi: “Trần Phục Sinh, người lại rơi vào ma đạo.”

Trần Phục Sinh nói: “Đây không phải là điều các người muốn thấy sao? Ta là bại hoại Cửu Giới, rơi vào ma đạo thì có gì mà không bình thường?”

Chúc Long nói: “Người đã bước vào ma đạo, tu sĩ Cửu Giới há có thể chữa được người?”

“Tới đi!” Trần Phục Sinh ngửa mặt lên trời điên cuồng hống, tóc đen bay múa tán loạn: “Làm kẻ địch với Cửu Giới thì như thế nào, ta sợ cái gì.”

Mấy ngàn năm qua, tu sĩ Cửu Giới có từng buông tha cho ta không, bọn hần không chứa ta, ta cần gì phải quan tâm đến tính mạng của bọn hần!”

“Giết sạch Cửu Giới, dùng máu của các người nhuộm bầu trời!”

Chúc Long gằn giọng nói: “Trần Phục Sinh, người vẫn ngông cuồng tự phụ như thế, nhận một thương của ta!”

“Thần Hỏa Lăng Thiên Thương!”

Dứt lời, vô số cây thương xuất hiện bên người Chúc Long. Hai cánh tay lão ta hướng về phía trước vung lên, cây thương xuyên qua bản về phía Trần Phục Sinh.

Những nơi đi qua, thần hỏa che trời.

Tiếng rống điên cuồng truyền ra, chấn động bầu trời, lay động Cửu U.

Toàn bộ thành Thiên Giới đều lay động run rẩy trong sóng khí, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Thấy cảnh này.

Vẻ mặt Trần Phục Sinh không chút thay đổi, nắm chặt huyết đao trong tay: “A tị ma đao!”

Xuy.

Một đao được chém xuống, bóng tối che trời.

Vô số ma khí màu đen ngưng tụ thành một thanh đao khổng lồ mở trời, phía xa vạn trượng, tàn nhẫn đánh xuống.

Mũi đao màu đen ngênh tiếp vạn thương, không có tiếng nổ mạnh nào, chỉ thấy thân ảnh Chúc Long từ một chia làm hai.

Trần Phục Sinh nắm chặt huyết đao, quay người nhìn về phía Cộng Lân: “Tới phiên người!”

Sắc mặt Cộng Lân thay đổi, híp đôi mắt lại: “Không nên để cho hắn rat ay, hợp lại cùng một chỗ giết hắn!”

“A tị ma đao – Tu La nội!”

Thân ảnh Trần Phục Sinh xoay tròn, huyết đao trong tay quét ngang, bóng tối như rồng, giống như trăng tàn, quét ngang trên người mọi người.

Oanh.

Oanh.

Khói mù bao phủ nuốt trời, thành Thiên Giới bị san thành bình địa, bao nhiêu tu sĩ đều không có cơ hội chạy trốn dưới một đao này.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Cộng Lân thối lui đến bên ngoài ngàn trượng, trên thân thể xuất hiện từng vết nứt, nhìn qua bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Mời Viện trưởng ra tay!”

Dứt lời, từng bóng người trên Cửu Thiên bay xuống, khói bụi tràn ngập tan biến trong nháy mắt.

Trần Phục Sinh nhìn người tới: “Tàng Tần Thiên, người còn không ra sao, ta biết người đang tìm ta!”

“Hiện tại ta tới rồi, chẳng lẽ người còn muốn làm rùa đen rụt đầu?”

Bá.

Bá.

Bóng người đầy trời, uy áp điên cuồng mạnh mẽ bao trùm.

Lấy Lâm An Bình, Vũ Đế Thiên cầm đầu, cường giả Học Viện Thiên Giới và Liên Minh Thiên Giới trong nháy mắt xuất hiện trên hư không.

Liếc mắt một cái, ít nhất ngàn người.

Lâm An Bình nói: "Trần Phục Sinh, người cũng xứng gọi thẳng tên của sư tôn sao?"

Trần Phục Sinh cười lạnh: "Sư tôn, hửn xứng sao? Hãy để hửn làm người thật tốt đi!"

Vũ Đế Thiên nói: "Trần Phục Sinh, hôm nay thành Thiên Giới chính là nơi người táng thân."

Trần Phục Sinh nói: "Chết có gì đáng sợ, ta dám đến, không muốn sống sót trở về."

Dứt lời.

Trên hư không, vạn đóa hoa lê bay xuống, cây lê xuất hiện, trên đó, lão giả áo đen ngạo nghễ đứng.

Lâm An Bình, Vũ Đế Thiên vội vàng khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến sư tôn!"

Chương 838: Bối vì người sợ

Tàng Tần Thiên khẽ giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: "Trần Phục Sinh, người còn ưu tú như năm đó, lão phu thật sự không nhìn lầm người."

Trần Phục Sinh thấy rõ bộ dáng của người áo đen đang đi xuống: "Quả nhiên là người!"

Kỳ thật, ông đã biết là Tàng Tần Thiên từ lâu, nhưng khi ông tận mắt nhìn thấy, vẫn là chấn động không thôi.

"Tại sao?"

"Tại sao?"

"Tại sao phải đối xử với ta như vậy?"

Vô số lần nói với chính mình, nhìn thấy Tàng Tần Thiên nhất định phải khắc chế, nhưng ông vẫn không cách nào áp chế nội tâm phần nộ.

Tàng Tần Thiên nói: "Vì cái gì, chẳng lẽ người còn không rõ ràng sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Năm đó hết thảy là giả, người chính là muốn diệt trừ ta, chia Thư Viện Thiên Giới làm hai. Người lấy lý do giả chết, có thể dễ dàng lừa gạt tất cả mọi người, mà ý đồ thật sự của người là muốn thống nhất Cửu Giới."

Tàng Tần Thiên nói: "Người vẫn thông minh như vậy, năm đó người là đệ tử đặc ý nhất của ta, ta đặt tất cả hy vọng ở trên người người, nhưng người khắp nơi làm trái với ý nguyện của ta."

"Cho nên không thể để người sống nữa, bằng không mấy ngàn năm ta bố trí sẽ hoàn toàn bị hủy trong tay người."

Trần Phục Sinh cười khổ: "Khi đó người đã là người mạnh nhất Cửu Giới, vì cái gọi là bá nghiệp của người nên muốn hy sinh ta?"

“Vật đổi sao dời, bây giờ Liên Minh Thiên Giới Liên Minh và Học Viện Thiên Giới chẳng lẽ mạnh mẽ hơn trước đây sao?”

Tàng Tần Thiên điên cuồng cười một tiếng: "Người biết cái gì, sẽ không thật sự cho rằng lão phu bố trí mấy ngàn năm, chỉ có chút thực lực trước mắt này đi!"

Trần Phục Sinh nói: "Thế thì có sao, ta sẽ sợ hãi sao?"

Tàng Tần Thiên cười lạnh, đôi mắt nhìn ra xa, nhìn ra ngoài thành: "Diệp Trường Sinh, nếu đã tới thì vào thành đi!"

Ngay sau đó.

Đám người Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ, Diệp Linh Khuynh, An Lạc Nhi xuất hiện ở quảng trường, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Tàng Tần Thiên.

Duy chỉ có một mình Diệp Trường Sinh nhìn Trần Phục Sinh.

“Lão Trần, ta đến rồi!”

Trần Phục Sinh nói: "Ai bảo người tới, hôm nay là ân oán giữa ta và Tàng Tần Thiên, người lập tức rời đi, không cần nhúng tay vào!"

Diệp Trường Sinh nói: "Chuyện của người chính là chuyện của ta, Vô Tận Chi Hải đã giết qua một lần rồi, lại một lần nữa thì sao?"

Tàng Tần Thiên nói: "Hai người các người không cần nhượng bộ, bởi vì các người đều phải chết!"

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng trên người Trần Phục Sinh, tiếp tục nói: "Năm đó Thư Viện Thiên Giới tuy rằng đã mạnh nhất, nhưng Thư Viện muốn thống nhất Cửu Giới, các thế lực lớn nhất định sẽ liên hợp lại tiến công Thư Viện.

Nhưng hiện tại tình huống đã khác, bố trí mấy ngàn năm, Cửu Giới đã hoàn toàn nằm trong tay ta.

Chỉ cần ta gặt gặt đầu, vô số thế lực thần phục, ta chính là trời của Cửu Giới.

“Ta muốn giết ai, người đó nhất định phải chết.”

Tiếp theo, ánh mắt lão ta lại rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Biết vì sao ta giết người không? Vì sao phải tiêu diệt toàn bộ Thần Ma tộc?”

Diệp Trường Sinh nói: “Bởi vì người sợ!”

Tàng Tần Thiên cười nói: “Sợ? Người cảm thấy ta sẽ sợ người sao?”

Dứt lời.

Mười bóng người đập không mà đến, lần lượt bay vào trên quảng trường, uy áp ngập trời bao phủ, không gian vận vẹo nghiêng nát.

Trần Phục Sinh nhìn người trước mắt, sắc mặt chợt thay đổi, trong mười người trước mắt có tám người ông quen biết.

Tám người này chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của Cửu Giới, bất kỳ một người nào dậm chân, Cửu Giới đều phải run rẩy một phen.

Thân ảnh tám người xuất hiện, di chuyển đi tới trước mặt Tàng Tần Thiên, khom người một cái, đồng thanh nói: “Bái kiến chủ nhân.”

Trần Phục Sinh: “...”

Diệp Trường Sinh cũng biến sắc, tám người xuất hiện trước mắt rõ ràng là cấp Vĩnh Sinh, thân ảnh hắc chợt lóe, đi tới bên cạnh Trần Phục Sinh: “Lão Trần, những người này là ai? Người đều biết sao?”

Trần Phục Sinh nói: “Lão giả kia là Tàng Tần Thiên, từng là Viện trưởng Thư Viện Thiên Giới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải một thân tu vi của hắn đã tan hết sao?”

Trần Phục Sinh nói: “Tất cả là giả, chính là vì diệt trừ ta.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Tám người này lần lượt là là Cung chủ Liệp Thần Cung, Tông chủ Thần Hồn Tông,

Giới chủ Cửu Giới, Môn chủ Thiên Môn, Tộc trưởng Viễn Cổ Tu La Tộc, Gia chủ của gia tộc đệ nhất Cửu Giới, Cung chủ Cửu Thiên Thần Cung.”

"Tất cả là cường giả cấp Vĩnh Sinh, hai người khác ta không biết, nhưng cấp bậc của bọn hắn cũng là cấp Vĩnh Sinh cao giai."

“Thời đại thay đổi, Tàng Tần Thiên thật sự khống chế Cửu Giới!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Tàng Tần Thiên:

"Thì ra hắn mới là kẻ cầm đầu, lão Trần, để chúng ta liên thủ cùng nhau diệt trừ hắn!"

"Lão đầu, lộ ra thực lực, để cho chúng ta thua triệt để một chút..."

Tàng Tần Thiên nói: "Giết người, như vậy là đủ rồi. Vốn tưởng rằng có thể bắt được Diệp Tu Duyên, không ngờ hắn trốn vào Hỗn Loạn Tinh Không, bắt được người cũng không tệ."

Chương 839: Người chờ, ta muốn đánh chết người

"Đúng rồi, phụ thân Diệp Chiến Thiên của người cũng là ta phải người giết."

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Phải không? Cảm ơn người đã thành thật, bây giờ người có thể chết."

"Nào, đến đây, đến giết ta!"

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Tấn Thiên, khinh bỉ nói.

Theo thanh âm truyền ra, tất cả mọi người trong sân đều có chút bối rối, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh trực tiếp như vậy, một lòng muốn chết.

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, người rời đi đi, lão phu sẽ gánh vác tất cả những chuyện này."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, làm sao ta có thể để một mình người thừa nhận hết thảy, hơn nữa, cho dù ta muốn rời đi, bọn hắn cũng không đáp ứng!"

Diễm Xích Vũ tiến lên: "Chủ nhân, sợ cái gì, giết thì xong rồi."

Trần Phục Sinh: "..."

Ông không nghĩ tới Diễm Xích Vũ dữ dội như vậy, thế cục trước mắt cho dù tử chiến, dường như bọn họ không có phần thắng.

Vì sao Diễm Xích Vũ lại kiêu ngạo như vậy, đó là có nguyên nhân, bọn họ có Diệp Linh Khuynh, thử hỏi một câu còn sợ ai?

Tàng Tấn Thiên nói: "Một con Thần Thú hóa hình, cũng chỉ là cấp Vĩnh Sinh tầng thứ ba mà xứng hung hăng cản quấy trước mặt lão phu sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu lão đầu, ta khuyên người một câu, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi nói chuyện."

Tàng Tẩn Thiên nói: "Như thế nào, không phục, người có thể ra tay thử một lần, xem ai chết trước."

Diễm Xích Vũ gật gật đầu, xoay người nhìn về phía Diệp Linh Khuynh: "Người có thể cho hắc một kiếm không?"

Diệp Linh Khuynh lắc đầu: "Ca ta nói rồi, không cho ta ra tay!"

Tàng Tẩn Thiên lại nói: "Không dám sao?"

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Tiểu lão đầu, người khích ta!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắc chợt lóe, vọt về phía trước, trong nháy mắt hóa thành bản thể, liệt diễm phần thiên vô tận cắn nuốt về phía Tàng Tẩn Thiên.

Hai người Lâm An Bình, Vũ Đế Thiên xuất hiện, chuẩn bị ngăn cản Diễm Xích Vũ, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Tàng Tẩn Thiên: "Lui ra, để cho ta!"

Dứt lời.

Tàng Tẩn Thiên tiện tay vung lên nhấc lên một cỗ sóng khí, tựa như sóng giận dữ cuộn cuộn, trực tiếp cuốn phần thiên liệt diễm về hướng ngược lại, tấn công về phía Diễm Xích Vũ.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ra ngoài, rơi xuống bên người Diệp Trường Sinh. Lúc này, hắc lần thứ hai hóa thành hình người.

Khóe miệng tràn ra máu tươi, mắng: "Lão đầu chết tiệt, cấp Vĩnh Hằng?"

Nói tới đây, hắc lại một lần nữa nhìn về phía Diệp Linh Khuynh: "Người thật sự không cho hắc một kiếm sao? Lại nhìn ta bị bắt nạt."

Diệp Linh khuyển đậm nói: "Hắn lại không bắt nạt ca ta."

Diễm Xích Vũ: "..."

"Chủ nhân, người mặc kệ không quản sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người lui ra sau, lão đầu này giết phụ thân ta, ta muốn tự mình giết hắn."

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Chủ nhân, hắn là cấp Vĩnh Hằng cao nhất, nửa bước Vĩnh Hằng, vẫn là để cho ta đến đi!"

"Đánh ta một chưởng, việc này chưa xong đâu!"

Dứt lời, hắn xoay người nhìn về phía Tinh Thần: "Phát tin tức."

Lòng bàn tay Tinh Thần xuất hiện một viên huyền thạch, hai tay chấp lại bóp nát, bóng dáng một con rồng xuất hiện trên Cửu Thiên.

Diễm Xích Vũ nhìn Tàng Tần Thiên: "Người chờ, ta muốn đánh chết người!"

Tàng Tần Thiên khinh thường: "Gọi người? Lão phu chờ người!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người tìm tới cường giả Thần Thú Giới?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ai cũng đừng hòng khi dễ chúng ta, cho bọn hắn quen."

Diệp Trường Sinh gật đầu, nhìn Trần Phục Sinh: "Lão Trần, giết trước một lát, làm nóng người."

Trần Phục Sinh nói: "Được rồi, nhiều năm như vậy ta đã chờ ngày này, coi như là chết cũng phải khiến cho Cửu Giới long trời lở đất."

"Chỉ là lần này liên lụy người!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, từ khi chúng ta quen biết, hết thấy đều đã được định trước, cho dù không có chuyện của người,

bọn hăn cũng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp diệt trừ ta.”

“Bởi vì ta là Thần Ma Tộc!”

Dứt lời.

Hai người đạp không lướt đi, giết về phía Tàng Tẩn Thiên, trong lúc đi về phía trước, Bá Kiếm trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện, một kiếm quét ngang.

Kiếm như sông, thế như trăng tàn.

Diên cuồng mạnh mẽ như sấm, thế không thể ngăn cản.

“Muốn chết!” Ánh mắt Tàng Tẩn Thiên rơi vào trên người hai người: “Cùng nhau lên, đánh chết bọn hăn!”

Bá.

Bá.

Từng bóng người lẳng không bay xuống, công kích khủng bố nghênh đón kiếm quang của Diệp Trường Sinh. Ngay sau đó, vô số tiếng nổ tung truyền ra.

Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh nghênh đón vụ nổ, ngược dòng mà lên, đao quang kiếm ảnh tung hoành. Những nơi đi qua, cường giả các thế lực lớn lần lượt táng thân dưới công kích của bọn hăn.

Trần Phục Sinh nói: “Diệp tiểu tử, tất cả những người này đều giao cho người, ta đi chém giết Tàng Tẩn Thiên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão Trần, người đã lớn tuổi rồi, chuyện giết người vẫn là giao cho người trẻ tuổi.”

“Đúng rồi, người trước tiên uống bình linh dịch này vào, bằng không, người kéo thân thể trọng thương đánh một trận, ta lo lắng người sẽ bị đánh chết!”

Chương 840: Người chờ, ta muốn đánh chết người (2)

Trần Phục Sinh tiếp nhận bình ngọc: "Yên tâm, cho dù chỉ còn lại có nửa cái mạng, những thứ này tập chủng cũng không đả thương được ta."

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, ánh sáng vô tận bắn ra, giống như mặt trời đỏ rơi xuống.

Thú uy mệnh mông tràn đầy hạ xuống, điên cuồng rống chấn động bầu trời, từng con Thần Thú xuất hiện, toàn bộ bọn hắn là bản thể.

Che khuất bầu trời, bay lượn Cửu Thiên.

Tàng Tấn Thiên ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt hơi biến đổi, làm sao lại có nhiều Thần Thú đến như vậy? Tuy nhiên, lão ta không biết rằng... Chính mình nhìn thấy chỉ là một phần của Thần Thú Giới mà thôi.

Một đội quân lớn thực sự vẫn còn ở phía sau.

Ba hắc long lẳng không bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau trầm giọng nói: "Lão Ngao, Lão Dạ, Lão Đồng, các người tới rồi."

Dạ Bắc Huyền là một con đẳng xà hóa hình, mặc dù là Đẳng Xà, nhưng chiến lực của hắn tương đối khủng bố.

Ngay cả ba người Tinh Thần, Đường Linh, Tinh Nguyệt hiện tại hợp lực cũng không phải là đối thủ của Dạ Bắc Huyền.

Lão Ngao, tên là Ngao Vô Bại, là một con Huyền Thiên Hỏa Hống, tên này nếu không phải bởi vì nguyên nhân huyết mạch, tuyệt đối là bá chủ của Thần Thú Giới.

Bởi vì hần là sự tồn tại của thú tổ.

Cho dù huyết mạch của hần không được, nhưng cũng là một đầu hống, cho nên đứng thứ hai của Thần Thú Giới.

Lão Đồng, tên gọi là Đồng Vũ, thân phận của hần cũng có chút thú vị, hần là một con Cửu Trảo Bạch Long, tu vi có thể so với cường giả cấp Vĩnh Hằng của nhân loại, xếp thứ nhất Thần Thú Giới.

Cũng từng là Giới chủ của Thần Thú Giới, có điều, hiện tại hần đã truyền vị trí Giới Chủ cho Diễm Xích Vũ.

Đồng Vũ nói: "Xích Vũ, đã xảy ra chuyện gì, đây là đại chiến của nhân loại, người gọi chúng ta làm gì."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ ủy khuất: "Lão Đồng, ta bị người ta bắt nạt, người cũng mặc kệ sao?"

Ngao Vô Bại nói: "Ai dám bắt nạt người, nói cho ta biết, xem ta có xé hần hay không!"

Diễm Xích Vũ xoay người chỉ thẳng vào Tàng Tấn Thiên: "Lão Ngao, chính là tiểu lão đầu kia, hần còn nói muốn huyết tẩy Thần Thú Giới."

Ngao Vô Bại giận dữ nói: "Bà nội nó, dám bắt nạt Giới chủ của chúng ta, đại quân Thần Thú nghe lệnh, san bằng nơi này cho lão tử."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Lão Ngao, thiếu niên áo trắng và lão giả cầm đao kia là người một nhà, những người khác tùy tiện giết, không cần cho ta mặt mũi."

"Đại quân Thần Thú tấn công, hung hăng đánh bọn hần!"

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Tàng Tấn Thiên và cường giả các thế lực Cửu Giới căn bản là bối rối, vì sao đột nhiên xuất hiện nhiều thần thú như vậy?

Quá sợ hãi.

Thực sự, mấy ngàn năm, bọn hắc đã không nhìn thấy một cảnh như vậy.

Nhút nhát trực tiếp có thể bị dọa tiểu ra quần.

Ánh mắt Tàng Tẩn Thiên vẫn dừng ở trên người Đồng Vũ, hắc là tu sĩ cấp Vĩnh Hằng, sẽ trở thành kẻ địch khó giải quyết nhất của mình.

"Hỏa Phượng Hoàng kia rốt cuộc có thân phận gì, lại có thể gọi tới Thần Thú mạnh mẽ như vậy?"

Trên hư không.

Đại quân Thần Thú khí phách xông tới, cường giả Liệt Thần Cung, Thần Hồn Tông, Giới Chủ Phủ, Thiên Môn, Viễn Cổ Tu La Tộc, gia tộc đệ nhất Cửu Giới, Cửu Thiên Thần Cung đều lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn hắc từ khi nào đã gặp qua cảnh tượng như vậy.

Quả thực chính là kiếp nạn bùng xuống.

Tư thế Thần Thú công chiếm Cửu Giới.

Lúc này, tình cảnh một lần có chút mất khống chế.

Trên không trung loạn thành một đoàn, đại quân Thần Thú ngang ngược đầu đá lung tung như vào chỗ không người.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh cũng ngừng lại, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, thật sự là quá kinh khủng.

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, Thần Thú bên cạnh người không đơn giản!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tính cách Xích Vũ chính là như vậy."

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diêm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, thế nào, nao nhiệt không!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể, có chút đồ vật."

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Đồng Du: "Lão Đồng, đây là chủ nhân của ta."

Đồng Vũ gật đầu: "Không sai, huyết mạch Thần Ma, song thần thể, người trẻ tuổi như vậy trong nhân loại không nhiều lắm."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, tiểu lão đầu kia giao cho lão Đồng, chúng ta xem kịch là được."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Xích Vũ, người mang theo Đồng tiền bối đi chém giết những người khác, Tàng Tẩn Thiên giao cho ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người đánh không lại hẳn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, có Khuynh Nhi mà!"

Diễm Xích Vũ nói: "Cũng đúng, tiểu nha đầu kia quá mạnh mẽ, nhưng nàng chỉ bảo vệ một mình người."

Phía bên kia.

Diệp Linh Khuynh vội kéo tay ngọc của An Lạc Nhi đi về phía Diệp Trường Sinh. Trong khi tiến lên, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Lạc Nhi tử tử, những Thần Thú này hình như rất thú vị, có thể để cho ca ca ta bắt mấy con cho ta chơi một chút hay không?"

Chương 841: Người đang tìm ta sao?

An Lạc Nhi: "..."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Khuynh Nhi, người là muốn vứt bỏ ta sao?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Người không mạnh mẽ như chúng nó."

Hỗn Nguyên Thú nói: "Chờ ta trưởng thành, từng người chúng nó cũng không phải là đối thủ của ta."

Diệp Linh Khuynh không để ý tới, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Ca, thật náo nhiệt, ta cũng muốn ra tay, có chút không khống chế được!"

Diệp Trường Sinh giật mình, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đánh người còn nghiện?

Tiểu nha đầu này chẳng lẽ là cuồng ma chiến đấu?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn nhìn Diệp Linh Khuynh: "Đi, ca mang người đánh người đi, nhớ kỹ đừng giết hắn, để lại cho ta!"

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Ca, người cứ yên tâm đi, ta sẽ khống chế sức mạnh."

Sau đó.

Diệp Trường Sinh dắt Diệp Linh Khuynh bay lên trời, đạp không lướt nhanh về phía Tàng Tần Thiên, người sau thấy người tới là Diệp Trường Sinh, khoe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh lẽo.

"Diệp Trường Sinh, chúng ta đổi chỗ khác đánh một trận!"

Diệp Trường Sinh nói: "Được, phụng bồi đến cùng!"

Tàng Tần Thiên đột nhiên xoay người, lướt nhanh về phía cấm địa Học Viện Thiên Giới, tốc độ vô cùng nhanh, ngay cả một luồng tàn ảnh cũng không có lưu lại.

Đồng Vũ nhìn Diệp Trường Sinh đuổi theo: "Xích Vũ, tu vi của chủ nhân người kém một cấp bậc so với lão giả kia, sợ không phải là đối thủ của hần, thật không cần ta đi hỗ trợ sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Lão Đồng đừng lo lắng, thấy tiểu cô nương kia không, một kiếm có thể giết người trong nháy mắt!"

Đồng Vũ: "..."

Hiển nhiên, hần không chút hoài nghi lời của Diễm Xích Vũ.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, nếu không cho hần một kiếm!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không sốt ruột, còn có việc chưa làm!"

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Tàng Tấn Thiên ngừng lại, xoay người nhìn hai người Diệp Trường Sinh, cười lạnh nói: "Diệp Trường Sinh, người tới chịu chết thì thôi đi, còn mang theo một tiểu cô nương?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này là cấm địa của Học Viện Thiên Giới sao?"

Tàng Tấn Thiên nói: "Đúng thì như thế nào?"

Diệp Trường Sinh không nói gì, chỉ lạnh nhạt cười, đúng lúc này, bên tai hần truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu cấm địa Học Viện Thiên Giới hay không?]

[Bắt đầu!] Diệp Trường Sinh không chút do dự.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng tín ngưỡng Cửa Giới của hệ thống, có nên lập tức sử dụng hay không?]

Tín ngưỡng Cửa Giới?

Là cái gì?

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghi hoặc.

Lúc này.

Tàng Tần Thiên nói: "Diệp Trường Sinh, người có thể chịu chết!"

Dứt lời, ba bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, lẳng không bay xuống xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, nhìn ba nữ nhân trước mắt, hắn có chút bối rối.

Ba Nhan Như Mộng?

Đây là có chuyện gì?

Tàng Tần Thiên trầm giọng nói: "Giết hắn, chính hắn là người phá hủy phân thân của chủ nhân các ngươi."

Ba nữ tử theo tiếng mà động, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Khuynh Nhi, giết các nàng, ta đi chém giết Tàng Tần Thiên!"

Bá.

Thân ảnh Diệp Linh Khuynh lóe lên, đi tới trước mặt ba nữ tử: "Ba người các ngươi thế mà giống nhau."

"Vậy để ta một kiếm giết ba người!"

Xuy.

Ánh sáng bạc bắn ra, xuyên thấu hư không, trong nháy mắt xuyên qua trên người ba người.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh ba người hóa thành hư vô.

Tàng Tần Thiên bối rối.

Nhanh như vậy sao?

Không thể nào.

Trên người tiểu cô nương này không có chút linh khí dao động nào, vì sao lại mạnh mẽ như vậy?

Một kiếm mới vừa rồi kia bình thường không có gì lạ, nhưng uy lực lại mạnh mẽ nghịch thiên.

Tàng Tần Thiên nhất thời có chút không hiểu, cảm giác mấy ngàn năm hình như sống vô dụng rồi.

Xuy.

Một kiếm chém xuống, đánh thẳng lên người Tàng Tần Thiên, sắc mặt lão ta biến đổi, một chưởng đè xuống, kiếm bộc vỡ vụn, bao trùm trên bầu trời.

Tàng Tần Thiên nói: "Người kém xa Diệp Tu Duyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu Diệp Tu Duyên ở đây, người dám kiêu ngạo như vậy sao? Còn muốn làm chủ Cửu Giới, sợ là ngay cả một kiếm của Diệp Tu Duyên cũng không thể thừa nhận."

Tàng Tần Thiên giận dữ nói: "Người quá coi trọng Thần Ma Tộc, cũng đánh giá quá cao Diệp Tu Duyên. Nếu hắn không e ngại lão phu, làm sao có thể tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không?"

"Người đang tìm ta sao?" Một giọng nói từ Cửu Thiên hạ xuống.

Ta đi.

Hắn tới rồi?

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, một bóng trắng lẳng không bay xuống, cả người vẫn sạch sẽ như vậy.

Không nhuộm bụi trần.

Diệp Tu Duyên tới.

Con người Tàng Tần Thiên co rụt lại, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lão ta thuận miệng nói một câu, Diệp Tu Duyên thật sự đã tới.

Lão đầu, chỉ có thể nói miệng của người có đức!

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, trận đại chiến này nhất định không có cơ hội để hắn phát huy, ngay cả cơ hội giả vờ cũng không cho.

Tàng Tấn Thiên nói: "Diệp Tu Duyên, một luồng tàn hồn của người đến đây, người đang trêu chọc ta à?"

Diệp Tu Duyên cũng không để ý Tàng Tấn Thiên, khom người một cái, nói với Diệp Trường Sinh: "Ta đến trễ! "

Chương 842: Bối cảnh quá mạnh khiến người ta lo âu

Diệp Trường Sinh nói: "Đến đúng lúc!"

Diệp Tu Duyên lại nói: "Người lui ra phía sau, nhìn ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Loại tu vi này một kiếm đã chém giết?"

Diệp Tu Duyên nói: "Tu vi hay không tu vi không quan trọng."

Xuy.

Một kiếm bay ra.

Tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy một chút ánh sáng, giống như ngôi sao rơi xuống, từ trên hư không xẹt qua.

Ngay sau đó

Mi tâm Tàng Tẩn Thiên xuất hiện một cái lỗ máu, máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn khắp bầu trời.

Cái này đã giết xong rồi?

Không đúng.

Lão ta vẫn còn sống.

Ngay sau đó, bóng dáng Tàng Tẩn Thiên xuất hiện lần nữa: "Diệp Tu Duyên, biết kiếm đạo của ngươi lợi hại, đáng tiếc ngươi không giết được ta!"

"Nếu đã tới, ngươi và Diệp Trường Sinh nhất định phải chết!"

Diệp Tu Duyên nói: "Giết ta, sợ là ngươi còn chưa tỉnh ngủ đi!"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Ngươi có biết tại sao bản thể của ta không xuất hiện không?"

“Bởi vì người thật sự quá yếu!”

Mí mắt của Tàng Tấn Thiên muốn rách ra, giận dữ nói: "Diệp Tu Duyên, lão phu bố trí mấy ngàn năm, há lại không giết được người!"

“Cửu Giới tín ngưỡng, Vũ Trụ Kim Thân!”

Theo thanh âm truyền ra, Tàng Tấn Thiên mờ mịt, tình huống gì, sức mạnh tín ngưỡng của lão ta đâu?

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước: “Cửu Giới tín ngưỡng, vũ trụ kim thân!”

Ngay sau đó.

Vô số sức mạnh tín ngưỡng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, cảm giác này... Thoải mái, sáng khoái, hẳn thiếu chút nữa đều kêu ra tiếng.

Theo sức mạnh tín ngưỡng nhập thể, tu vi của Diệp Trường Sinh vậy mà lại đột phá.

Lại đột phá, một chút dấu hiệu cũng không có.

Đột phá luôn đơn giản như vậy, để cho tu sĩ khác sống như thế nào?

Theo tu vi bắt đầu đột phá, thân ảnh Diệp Trường Sinh tựa như một pho tượng, giống như hoàng kim đúc thành.

Vũ trụ kim thân?

Cái gì là vũ trụ kim thân, chẳng qua là kim thân bình thường mà thôi, Tàng Tấn Thiên còn lấy một cái tên khí phách như vậy.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Lão đầu, chuyện gì xảy ra, vũ trụ kim thân của người hình như không dùng được!"

Tàng Tấn Thiên tức giận không thể kiềm chế được: "Diệp Trường Sinh, người trộm sức mạnh tín ngưỡng của ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Giữa tu sĩ, làm sao có thể gọi là trộm? Cái này được gọi là người có khả năng."

Tàng Tẩn Thiên cảm giác thế giới đều không đúng.

Tâm lý sụp đổ.

Cảm thấy mình như một chú hề.

Hoàn toàn bị Diệp Trường Sinh trêu đùa trong lòng bàn tay.

Lão ta hao tổn tâm cơ, khổ tâm tiến hành, từ không sinh có, hoạt động bí mật, toàn bộ tiến hành đều làm áo cưới cho Diệp Trường Sinh.

Tại sao?

Lão ta là người đứng đầu Cửu Giới.

Diệp Trường Sinh có cái gì chứ?

Diệp Tu Duyên nói: "Tàng Tẩn Thiên, người trăm phương ngàn kế mà chỉ có chút thực lực này?"

Xuy.

Lại là một kiếm bay ra.

Một kiếm rất đơn giản.

Lại cảm giác dưới một kiếm, có thể hủy diệt một cái tinh vực.

Lần này, kiếm quang cũng không có đánh chết Tàng Tẩn Thiên, thân ảnh của lão ta vẫn lơ lửng mà đứng trên không, nhưng khuôn mặt lão ta lại xám như tro.

"Diệp Tu Duyên, làm sao ngươi làm được!"

Diệp Tu duyên nói: "Không nói cho người biết!"

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ vang lên, Tàng Tẩn Thiên vỡ vụn, hóa thành bột mịn biến mất.

Diệp Trường Sinh giật mình, nhìn Diệp Tu Duyên nói: "Rõ ràng người không giết hắc!"

Diệp Tu Duyên nói: "Ta không giết hắc, nhưng ta đã phá hủy cây vĩnh hằng của hắc, cũng chính là cây lê đỏ."

"Chỉ cần ta không phá hủy cây lê, cho dù ta chém hắc một ngàn lần, hắc cũng sẽ không ngã xuống!"

"Cái này gọi là xuyên thấu qua biểu hiện, phá hủy bản chất."

Diệp Trường Sinh nói: "Học được, học được!"

Diệp Tu Duyên lại nói: "Ta chỉ đến thăm người, tùy tiện nói cho người biết, ta phải đi. Hi tiền bối nhờ người đưa ít người đi Hỗn Loạn Tinh Không, một mình hắc thật sự quá nhàm chán."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn đi đâu!"

Diệp Tu Duyên nói: "Một thế giới khác, chưa biết, bởi vì ta đã đi qua Hỗn Loạn Tinh Không."

"Hi tiền bối là người không tệ, tìm mấy người tư chất không tệ đi Hỗn Loạn Tinh Không, tương lai bọn họ sẽ mang đến cho người kinh hỉ rất lớn!"

Dứt lời.

Thân ảnh Diệp Tu Duyên từ từ mờ đi, mãi cho đến khi biến mất không thấy.

Diệp Trường Sinh thì thảo tự nói: "Người độc ác, hắc thật sự làm được, đi xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Không. Cái thế giới không biết kia, thật sự có thể tìm được Thần Ma Tộc sao?"

Sau đó.

Hắc đi tới bên cạnh Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, chúng ta đi!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Hắn quá xấu rồi, lại giết chết lão già kia, không cho ta cơ hội ra tay!"

"Có điều, ta đã học được một kiếm cuối cùng kia của hắn!"

"Ca, kế tiếp ta không thể ở bên cạnh người!"

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Làm sao vậy!"

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Ta muốn bắt đầu tiến hóa, cần một thời gian rất dài!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đây là chuyện tốt, vậy người tiến vào Thần Cung tiến hóa, tuyệt đối không có ai quấy rầy người."

Chương 843: Phần thưởng phong phú như vậy

Diệp Linh Khuynh gật gật đầu: "Được, chờ ta tiến hóa đến pháp tắc bản nguyên, đến lúc đó còn mạnh hơn hiện tại, có thể một mực bảo vệ ca ca!"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Diệp Linh Khuynh vào trong Thương Khung Thần Cung, thân ảnh chợt lóe, lướt nhanh về phía thành Thiên Giới.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn đột nhiên cảm khái vạn phần, bối cảnh quá mạnh khiến người ta lo âu.

Một hồi đại chiến, hắn ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Hoàn toàn không cho người ta cơ hội phát huy.

Vốn tưởng rằng là một hồi đại chiến kinh thế vô cùng gian nan, hiện tại lại trở nên đơn giản như vậy.

Trực tiếp treo Tàng Tần Thiên lên đánh.

Đã từng là thần thoại Cửu Giới lại biến thành chuyện cười.

Cấm địa của Học Viện Thiên Giới.

Diệp Trường Sinh xoay người rời đi, đột nhiên thân ảnh hắn đang đi về phía trước dừng lại, quay đầu nhìn sau lưng, khóe miệng nhấc lên một tia ý cười.

Không đúng.

Cây lê kia không phải bị Diệp Tu Duyên phá hủy sao?

Hắn làm sao thấy được hư ảnh của cây lê vẫn còn, chẳng lẽ Tàng Tần Thiên không chết?

Nếu là như vậy, nó sẽ là một vấn đề lớn.

Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên, bay xuống bên cạnh cây lê, phát hiện hoa lê rơi xuống đang vọt tới phía cây lê rất nhanh.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, phát hiện cây vĩnh hằng, có lập tức dung hợp hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức dung hợp!]

Ngay sau đó.

Cây sinh mệnh siêu cấp trong cơ thể hắn xuất hiện, dây leo tựa như linh xà, quấn quanh trên cây vĩnh hằng, hoa lê ngừng lại trong nháy mắt.

Hư ảnh cây lê bắt đầu tiêu tán.

Một cái đầu xuất hiện, chính là Tàng Tần Thiên.

Lão ta nhìn cây sinh mệnh siêu cấp điên cuồng cắn nuốt cây Vĩnh Hằng, giận dữ gào thét nói: "Diệp Trường Sinh, ngươi ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người còn muốn sống lại, nằm mơ!"

Tàng Tần Thiên nói: "Diệp Trường Sinh, ta nguyện rửa người không được chết yên lành!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người vẫn nên lẳng lặng chết đi, có phải không có gì để nói hay không? Nếu nguyện rửa có ích, vậy còn muốn thực lực làm cái gì?"

"Sống mấy ngàn năm, làm một ít chuyện không phù hợp với thân phận của người."

Theo cây sinh mệnh siêu cấp cắn nuốt toàn bộ cây Vĩnh Hằng, cái đầu còn lại của Tàng Tần Thiên hoàn toàn biến mất không thấy.

Diệp Trường Sinh nói: "Nhờ ta nhảy bén, bằng không lão già xấu này lại sống lại."

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được sức mạnh tín ngưỡng, hệ thống thưởng cho thần thông Hỗn Độn Kim Thân duy trì thời gian một nén nhang, miễn dịch với tất cả công kích.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, cây sinh mệnh siêu cấp thăng cấp, hệ thống thưởng cho một đạo pháp tắc sinh mệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.]

Phần thưởng phong phú như vậy sao?

Diệp Trường Sinh có chút vui vẻ.

Lần này tuy rằng không phải hắc giết Tàng Tẩn Thiên, nhưng thu hoạch của hắn là lớn nhất.

Sức mạnh tín ngưỡng, hỗn độn kim thân.

Lại mạnh lên.

Phần thưởng quá nhiều, cấp bậc hoàn toàn không bị mình khống chế.

Đến bây giờ sức mạnh tín ngưỡng và linh khí vũ trụ huyền hoàng trong cơ thể hắn còn chưa luyện hóa toàn bộ. Không dám tưởng tượng nếu luyện hóa toàn bộ, cấp bậc của mình sẽ tăng lên đến trình độ nào?

Lần đầu tiên nghe nói đột phá quá nhanh cũng sẽ phiền não.

Sau đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lướt nhanh về phía thành Thiên Giới. Trong lúc đi về phía trước, thân ảnh xẹt qua trên bầu trời Học Viện Thiên Giới.

“Không hổ là Học Viện truyền thừa mấy ngàn năm, thật sự có rất nhiều chí bảo!”

Theo thanh âm hạ xuống, hắn lao xuống phía dưới, tiến vào trong Thiên Giới học viện.

Không vội vàng chạy tới Học Viện Thiên Giới, không có Tàng Tẩn

Thiên, tin tưởng rằng cường giả Thần Thú Giới, lại thêm Trần Phục Sinh, thế lực Cửu Giới sẽ không quá dễ chịu.

Trước tiên hẳn làm một chuyến rồi lại nói.

Tài nguyên của Học Viện Thiên Giới nhiều như vậy, cũng không thể lãng phí.

Nếu không thực sự là tội lỗi.

...

Phía bên kia.

Trên bầu trời thành Thiên Giới.

Đại chiến loạn thành một đoàn.

Các thế lực lớn dưới công kích của đại quân Thần Thú đã tạo thành một phòng tuyến, một lần lại một lần ngăn cản đại quân Thần Thú trùng kích.

Đồng Vũ đến bây giờ vẫn chưa động thủ, chỉ lảng lảng đứng trên không.

Diêm Xích Vũ nói: "Lão Đồng, sao ngươi lại không động thủ?"

Đồng Vũ nói: "Phải có phong phạm cường giả, bọn hắn yếu như vậy, ta làm sao không biết xấu hổ đánh bọn hắn?"

"Tại sao ngươi không đi? Có lão Ngao và lão Dạ bảo vệ ngươi, không ai có thể dả thương ngươi!"

Diêm Xích Vũ nói: "Ta bị thương, không muốn động đây, thật muốn bọn hắn đến trên người ta tự động!"

Đồng Vũ lại nói: "Đây không phải là tính cách của ngươi, ta nhớ trước kia tính tình của ngươi rất nóng nảy."

Diêm Xích Vũ nói: "Tính tình nóng nảy? Nếu ở trong quá khứ, đã đánh nổ cả nhà hắn từ lâu!"

Đồng Vũ nói: "Vậy bây giờ vì sao lại nhân từ như vậy!"

Diễm Xích Vũ chứng chạc đảng hoàng: "Ít tạo sát nghiệp."

Chương 844: Phần thưởng phong phú như vậy (2)

Đồng Vũ cười mà không nói, gật gật đầu: "Người nói đúng, chúng ta phải học cách nhân từ, ta nói với lão Ngao và Lão Dạ rất nhiều lần, nhưng bọn hắc lại không nghe!"

"Một đám lớn tuổi rồi, đi giết những người trẻ tuổi này, thủ đoạn còn tàn nhẫn như vậy, ta cũng có chút không nhìn nổi."

Giờ khắc này.

Sắc mặt Lâm An Bình và Vũ Đế Thiên cực kỳ khó coi, lòng nóng như lửa đốt, sư tôn sao còn chưa trở về?

Bọn hắc sắp không ngăn nổi rồi?

Ngoại trừ người điên Trần Phục Sinh ra.

Dạ Bắc Huyền và Ngao Vô Bại quả thực chính là cuồng ma chiến đấu, tay xé Tổ Thân cao nhất, chân đá cường giả Vĩnh Sinh.

Những Thần Thú hóa hình này đều từ đâu tới?

Một nhóm thật kinh khủng.

Điều làm cho bọn hắc cảm thấy kỳ lạ là... Diệp Trường Sinh chỉ mang theo một tiểu cô nương, sao lại mất thời gian dài như vậy.

Có khó giết như vậy không?

Thật ra không biết, Tàng Tần Thiên đã chết rồi, vĩnh viễn không có khả năng đến giúp bọn hắc.

Lúc này.

Vũ Đế Thiên nói: "Sư huynh, cứ tiếp tục như vậy, các thế lực tồn thất quá mức nghiêm trọng, chúng ta vẫn nên rút về Học Viện Thiên Giới trước."

Lâm An Bình gật đầu: "Cũng đúng, trước tiên rút về Học Viện, có đại trận và Thần Thú bảo vệ, có thể ngăn cản đại quân Thần Thú trước mắt."

"Rút lui!"

Theo thanh âm truyền ra, mọi người vừa đánh vừa lui, lướt nhanh về phía Học Viện Thiên Giới.

Thân ảnh Bạch Vô Thượng - Giới chủ của Thiên Giới Đệ Cửu xuất hiện bên cạnh Lâm An Bình: "Đã xảy ra chuyện gì, chủ nhân sao còn chưa trở về?"

Lâm An Bình nói: "Không rõ ràng lắm, chúng ta về Học Viện trước, tin tưởng sư tôn rất nhanh sẽ buông xuống."

Ngay sau đó.

Mọi người đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Học Viện Thiên Giới. Cách Học Viện càng ngày càng gần, thân ảnh bọn hắn đang đi về phía trước đột nhiên ngừng lại.

Một bóng người bay lên từ trong Học Viện, lướt nhanh về phía bọn hắn.

Diệp Trường Sinh?

Làm sao hắn lại ở Học Viện?

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lòng nổi lên một cổ dự cảm không lành.

Vũ Đế Thiên nói: "Diệp Trường Sinh ở chỗ này, vậy sư tôn đã đi đâu?"

Lâm An Bình híp mắt, uy áp cấp Vĩnh Sinh bắn ra: "Sư tôn không rõ tung tích, chúng ta giết Diệp Trường Sinh trước."

Vũ Đế Thiên gật đầu: "Người đi chém giết Diệp Trường Sinh, chúng ta ngăn cản đại quân Thần Thú!"

Một bên khác.

Đám người Diễm Xích Vũ, Đồng Vũ, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại, Trần Phục Sinh mang theo đại quân Thần Thú đuổi theo.

Đồng Vũ nói: "Xích Vũ, chủ nhân của người đã trở lại, không nghĩ tới hẳn thật sự làm được."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân trâu bò, trực tiếp trộm nhà của bọn hắn. Không hổ là chủ nhân ta, cũng hèn hạ như ta, không đúng, có trí tuệ giống như ta."

Đồng Vũ lại nói: "Xích Vũ, tên tu sĩ cấp Vĩnh Hằng kia thật sự bị tiểu cô nương kia giết chết sao?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Hắn là vậy, có điều sao lại không gặp tiểu nha đầu kia."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Dạ, lão Ngao, bắt đầu đi, chờ đại chiến chấm dứt, ta dẫn các người đi vào thành đùa giỡn một chút."

Dạ Bắc Huyền trừng mắt Diễm Xích Vũ: "Lăn, làm Giới chủ lại không thể có chút đứng đắn nào?"

Diễm Xích Vũ nói: "Hoạt động đứng đắn, vận động dưới đầu gối."

Dạ Bắc Huyền và Ngao Vô Bại không để ý tới, thân ảnh chợt lóe, xông tới phía cường giả các thế lực.

...

Lâm An Bình đạp không lướt đi, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Người lại có thể chạy thoát dưới tay của sư tôn của ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chạy thoát? Ta có cần phải chạy thoát không? Nói thật cho người biết, lão già tòi tẹt đó đã chết."

Lâm An Bình gằn giọng nói: "Chết rồi sao? Người đang mơ à? Tu vi của người và sư tôn chênh lệch một cấp bậc lớn, người có thể giết sư tôn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đầu năm nay nói thật, sao không ai tin tưởng, giữa người với người không thể có chút tín nhiệm sao?"

Lâm An Bình lại nói: "Diệp Trường Sinh, mặc kệ người trốn thoát như thế nào, hiện tại ta đưa người lên đường."

Bá.

Lão ta lao mạnh về phía trước, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường thương màu trắng bạc, kinh thiên nhất chỉ, uy áp cấp Vĩnh Sinh tầng thứ tư hội tụ từ bốn phương tám hướng, quanh quẩn trên mũi thương.

Trường thương đến, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh nhìn lướt qua Lâm An Bình, một tên hề mà thôi, cũng xứng giết ta?

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn vọt tới trước, sát giới xuất hiện, vô số sát khí hội tụ, tựa như một tòa tiên sơn, nghiền ép trên người Lâm An Bình.

Xuy.

Một kiếm bay ra, ánh sáng vạn trượng, trực tiếp lọt vào trong vòng xoáy mũi thương.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, mũi thương kiếm ảnh bắn ra, tàn sát bừa bãi trên chín tầng trời. Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Thân ảnh Lâm An Bình nhanh chóng lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, uy áp khủng bố của sát giới làm cho lão ta cảm thấy có chút ngột thở.

Chương 845: Phán quyết

Một cổ rét lạnh tận xương từ sâu trong linh hồn nổi lên bao trùm toàn thân trong nháy mắt.

Phanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh lão ta bay ngược ra ngưỡng lại, uy áp sát giới bao phủ tiêu tán trong không trung, một thanh thương bạc xuất hiện sau lưng lão ta.

Chậm rãi bay lên trời, thẳng về phía bầu trời.

Lấy thân thương là căn cơ, vô tận thương ý bắn ra, khủng bố như vậy, vô cùng kinh hãi.

Dưới thương ý lan tràn, không gian xuất hiện từng dấu vết nổ tung, nhìn qua giống như ánh sáng của sấm sét.

Lâm An Bình giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh, tiếp nhận uy lực một thương của ta!"

"Thương ý?" Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Ta cũng biết!"

Một thương này của Lâm An Bình thật sự rất mạnh, hơn nữa thương đạo chân ý, có thể nói là không gì không phá, hủy thiên diệt địa.

Lão ta cũng có nắm chắc có thể chém chết Diệp Trường Sinh dưới một kích.

Xuy.

Một thương được đánh ra, tốc độ còn nhanh, mạnh mẽ hơn tia chớp.

Vào lúc đó, Diệp Trường Sinh bỗng bùng nổ, một đạo kiếm quang bay ra, kiếm ý và sát ý kinh khủng được dung hợp cùng một chỗ.

"Sát Đạo Kiếm Vực!"

Đạo thần thông này là phần thưởng của hệ thống khi hấn đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không, đây là lần đầu tiên hấn sử dụng.

Rốt cuộc uy lực như thế nào, hấn cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng phỏng đoán cẩn thận, giết Lâm An Bình trong nháy mắt hấn là không có vấn đề gì.

Giờ khắc này.

Kiểm khí đầy trời trong nháy mắt nở rộ, bốn phía không gian khắc hóa thành một tòa kiếm vực.

Trong kiếm vực mênh mông dôi dào, vô số kiếm khí bắn ra bao trùm, chính giữa xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ.

Thanh kiếm này quá lớn.

Liếc mắt nhìn lại một cái, nhìn không thấy mũi kiếm.

Xuy.

Kiểm khổng lồ tức giận chém xuống, nghiền nát hư không, chém vào trên người Lâm An Bình.

Một kiếm, một thương điên cuồng va chạm với nhau.

Lâm An Bình cảm thấy hít thở không thông dưới sự chém giết của kiếm khổng lồ, kiếm vực bao phủ, kiếm đạo đáng sợ và sát khí ở mọi chỗ.

Oanh.

Kiểm khổng lồ lên cao chém xuống, thương đạo chân ý biến mất không thấy, ngay cả thân thể Lâm An Bình cũng nát bấy thành hư vô.

Diệp Trường Sinh nhìn thân ảnh Lâm An Bình biến mất, vẻ mặt hơi giật mình: "Sát Đạo Kiếm Vực, một sát đạo kiếm vực thật tốt."

Hấn phát hiện dùng thần thông này chém giết Lâm An Bình, quả thực chính là lãng phí. Sử dụng đạo thần thông này lúc bị đánh hội

đồng hăn là sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Lãng phí, thực sự quá lãng phí.

Lâm An Bình có thể chết ở Sát Đạo Kiếm Vực, lão ta hăn là cảm thấy vinh hạnh.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động trời, khiếp quỷ thần.

Sát Đạo Kiếm Vực biến mất, Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới của Lâm An Bình. Thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía cường giả các thế lực trước mặt.

Giờ khắc này.

Nhóm người Vũ Đế Thiên, Bạch Vô Thượng nhao nhao quay đầu nhìn lại, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới hăn lại giết Lâm An Bình.

Trần Phục Sinh lẩm bẩm: "Diệp tiểu tử trưởng thành quá nhanh, không sánh bằng, không sánh bằng."

Vũ Đế Thiên nói: "Lão Bạch, cùng nhau liên thủ chém chết Diệp Trường Sinh đi!"

Bạch Vô Thượng nói: "Để ta đến, là kiếm tu, nhìn ai mạnh ai yếu một chút."

Dứt lời, thân ảnh lão ta thoáng chốc lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, từng đạo kiếm quang bay ra, tức giận chém lên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Diệp Trường Sinh huy động Bá Kiếm, nghênh đón kiếm quang mênh mông trước mặt, khoe miệng hăn nhắc lên một chút ý cười: "Người có thể chết!"

Vô số kiếm khí bắn ra, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Kiểm kỹ mà Bá Kiếm phóng thích bị kiếm kỹ của Bạch Vô Thượng bao phủ, nhìn kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm Diệp Trường Sinh, trên mặt mọi người hiện lên vẻ mừng như điên.

Biết dưới một kiếm này, Diệp Trường Sinh tất phải chết không thể nghi ngờ.

Đột nhiên.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Thân ảnh Bạch Vô Thượng ngã xuống trước, ở mi tâm lão ta có một lỗ máu, con người mở to, tất cả đều không thể tin được.

Tại sao có thể như vậy?

Kiểm quang của Diệp Trường Sinh rõ ràng bị lão ta phá hủy.

Đạo kiếm khí vô hình này từ đâu mà đến?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh cũng học được một kiếm của Diệp Tu Duyên, xuyên thấu qua biểu hiện, phá hủy bản chất, đạo kiếm kỹ kia không chỉ có một mình Diệp Linh Khuynh học được.

Hắn còn đặt tên cho đạo kiếm kỹ này - Phán quyết!

Đây là kiếm kỹ gì?

Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Nhìn bóng dáng Bạch Vô Thượng ngã xuống, bọn hắn có chút không biết làm sao.

Phía trước có đại quân Thần Thú tàn sát bừa bãi, quất roi.

Sau đó có kiếm kỹ tuyệt thế vô song của Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời.

Bọn hần trở thành chó cùng rút giậu.

Mọi thứ không nên phát triển như thế này.

Thời điểm cường giả các thế lực chạy tới đều trợ giúp Tàng Tần
Thiên cường thế nghiền ép Diệp Trường Sinh, quét ngang hết thấy.

Chương 846: Buông cô nương kia ra, để cho ta tới

Xưng bá Cửu Giới.

Không ai nghĩ rằng kết thúc cuối cùng sẽ như vậy.

Vũ Đế Thiên cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nhìn Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi về phía trước, trong lúc nhất thời, không biết phải làm thế nào cho phải.

Cung chủ Liệp Thần Cung trầm giọng nói: "Vũ Minh chủ, chuyện đã đến nước này, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đánh một trận đến cùng!"

Tông chủ Thần Hồn Tông phụ họa: "Không sai, bất kể chúng ta làm ra lựa chọn gì, kết cục đều giống nhau, không phải Diệp Trường Sinh chết thì chính là chúng ta chết."

Vũ Đế Thiên nói: "Sự tôn đến bây giờ vẫn chưa trở về, hẳn đã bị Diệp Trường Sinh chém giết, người này quá mức quỷ dị, chúng ta sợ là không có phần thắng."

"Không có khả năng, hẳn không giết được chủ nhân!"

"Đúng vậy, chủ nhân chính là người có tu vi mạnh nhất Cửu Giới, khác một trời một vực với Diệp Trường Sinh!"

Tông chủ Thần Hồn Tông và Cung chủ Liệp Thần Cung lần lượt mở miệng, hiển nhiên bọn hắn không tin Tàng Tẩn Thiên sẽ bại.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới ngưỡng lại, nhìn cường giả các thế lực trước mắt: "Các người tốt nhất đừng đầu hàng."

"Tiếp tục, làm vào chỗ chết, không chết không thôi!"

Tông chủ Thần Hồn Tông nói: "Diệp Trường Sinh, muốn chúng ta đầu hàng, người nghĩ hay lắm!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tốt lắm, mặc kệ các người phản kháng như

thể nào, kết cục đều giống nhau, trực tiếp chết.”

“Đúng rồi, nói cho các người biết một chuyện, Tàng Tần Thiên đã chết!”

“Các người có thể không tin!”

Nói xong, lòng bàn tay hắc hướng lên trên, một dây leo xuất hiện, trên đó có hoa lê màu trắng quanh quẩn. Đây chính là bộ dáng biến dị sau khi cây sinh mệnh siêu cấp cắn nuốt cây Vĩnh Hằng.

Vũ Đế Thiên nhìn hoa lê quanh quẩn trên dây leo, sắc mặt chợt thay đổi: “Đây là cây Vĩnh Hằng của sư tôn.”

“Chẳng lẽ hắc thật sự giết sư tôn?”

Ý nghĩ này làm lão ta giật mình.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước một bước, vô số ánh sáng vàng bao trùm, trực tiếp hóa thành một tòa kim nhân, chính là hồn độn kim thân.

“Nào, chém ta, đừng nói ta không cho các người cơ hội!”

Vũ Đế Thiên nói: “Đây là vũ trụ kim thân của sư tôn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kim thân của ta mạnh hơn vũ trụ kim thân vô số lần, các người muốn thử một lần không?”

Giải quyết chiến đấu trong thời gian một nén nhang?

Có thể quá ngắn hay không.

Nam nhân nhất định phải bền bỉ!

Bá.

Thân ảnh của hắc đột nhiên lao về phía trước, tiến vào trong đám người Vũ Đế Thiên: “Lão Trần, Xích Vũ, các người còn chờ gì nữa?”

“Đã nói cùng nhau quét ngang Cửu Giới!”

Trần Phục Sinh theo tiếng mà động, cầm đao xông ra ngoài, đao vẩy màu đen dung hợp cùng một chỗ với mũi đao.

Ông sẽ một lần nữa hóa thân thành A Tì Tu La.

Diễm Xích Vũ lao nhanh ra, thanh âm Đồng Vũ từ sau lưng truyền ra: "Xích Vũ, người không phải bị thương sao?"

"Lại khôi phục!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Lão Đồng, cùng lên đi!"

Đồng Vũ khẽ thở dài một tiếng: "Đừng để ta động thủ, chẳng lẽ người không biết Long Tộc hiếu chiến sao? Nếu ta giết người thì có thể không dừng lại được."

Đây là những người biến thái gì?

Dạ Bắc Huyền vô cùng hung tàn, âm ngoan độc ác.

Ngao Vô Bại bá đạo khủng bố, bạo lực tàn nhẫn.

Đồng Vũ lại là kẻ giết người không dừng lại được, Cửu Giới nguy hiểm, chắc chắn sẽ hóa thành núi thây biển máu.

"Tu La nô!"

"Vô Gian Trảm!"

Trần Phục Sinh tức giận chém xuống liên tiếp hai mũi đao, mũi đao vụn vỡ cắt ngang trên đỉnh cửu thiên, giống như muốn chia Thiên Giới Đệ Cửu làm hai.

Đao pháp thật đáng sợ!

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy Trần Phục Sinh hóa thân thành Tu La khủng bố, mấy ngàn năm qua ông vì sống sót, trải qua bao nhiêu gian nan, chịu đựng biết bao ủy khuất, căn bản là không cách nào tưởng tượng được.

Tất cả những gì ông làm chỉ để sống sót.

Chỉ đơn giản như vậy.

Bất cứ khi nào, sống là vua, chỉ có sống mới có thể tạo ra vinh quang một lần nữa.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, buông cô nương kia ra, để cho ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, lần này cảm ơn người!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cảm ơn ta làm gì, cho dù không có cường giả Thần Thú Giới, chủ nhân cũng có thể giải quyết được."

"Ta gọi bọn họ đến đây, kỳ thật cũng là có tư tâm."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời này giải thích thế nào?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chờ ta giải quyết cô nương này rồi nói sau!"

...

Khi núi tuyết sụp đổ, không có bông tuyết nào vô tội.

Có Đồng Vũ, Dạ Bắc Huyền, Ngao Bất Bại gia nhập lại thêm cường giả Thần Thú Giới, các thế lực lớn của Thiên Giới Đệ Cửu như rắn mất đầu, rất nhanh đã thua trận.

Thương vong vô số, xác chết chất như núi.

Khí tử vong nồng đậm tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Mười cường giả thế lực lớn đều ngã xuống, không một ai còn sống sót...

Bọn hắn đã từng không chỉ một lần muốn chém chết Diệp Trường Sinh, năm lần bảy lượt vây công Diệp Trường Sinh, ý đồ muốn có được hết thảy trên người hắn.

Chương 847: Buông cô nương kia ra, để cho ta tới (2)

Ai có thể nghĩ đến, cuối cùng bọn hắn sẽ chôn trong tay Diệp Trường Sinh.

Một trận chiến lớn đã kết thúc.

Đồ Kiếm sau lưng Diệp Trường Sinh bay ra, lơ lửng trên bầu trời Học Viện Thiên Giới. Vỗ số khí tử vong và sát khí điên cuồng tràn vào trong Đồ Kiếm.

Đám người Diễm Xích Vũ, Đồng Vũ, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại, Trần Phục Sinh bao vây tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, chúng ta thắng rồi."

"Thắng rồi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó, khom người một cái: "Đa tạ chư vị tiên bối!"

Đồng Vũ vội vàng đưa tay đỡ Diệp Trường Sinh lên: "Diệp công tử khách khí, người là chủ nhân của Xích Vũ, chính là bằng hữu của chúng ta, há có lý không giúp."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau Thần Thú Giới có chỗ cần, cứ việc mở miệng, ta nhất định không từ chối!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, không cần về sau, bây giờ luôn đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, ngươi muốn nói gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, tài nguyên Thần Thú Giới khô kiệt, linh khí mỏng manh, có thể để cường giả Thần Thú Giới sau này tu luyện ở Cửu Giới hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên có thể!"

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Phục Sinh: "Lão Trần, ngươi không có ý kiến chứ?"

Trần Phục Sinh nói: "Ta có ý kiến gì, về sau người chính là người đứng đầu Cửu Giới, người quyết định là được rồi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão Trần, người đứng đầu Cửu Giới vẫn là người làm, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm!"

"Tung tích của phụ thân hoàn toàn không có, ta muốn đi tìm hãn, còn phải đi tìm Thần Ma Tộc chân chính!"

Trần Phục Sinh nói: "Ta cũng không được, mấy ngàn năm qua, ta đã quen tự do rồi, người hiểu mà!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, trên người người có vết thương, cần tĩnh dưỡng, cũng không cần bận ba nữa. Nguyên bản Thư Viện Thiên Giới chính là của người, hiện tại ta trả lại cho người!"

Trần Phục Sinh nội liễm hơi thở, cười khổ nói: "Người lại như vậy, để lại gánh nặng cho ta, chính mình mặc kệ, hưởng thụ cuộc sống tự tại."

"Người không thể lo lắng tâm tình của lão nhân gia sao?"

Diệp Trường Sinh tăng tốc Trần Phục Sinh: "Lão Trần, ta biết người có thể."

Trần Phục Sinh nói: "Được, ta đáp ứng người, chờ ta tìm được người thích hợp, ta sẽ đi tìm người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cường giả mười thế lực lớn đã ngã xuống, những căn cơ của bọn họ còn tồn tại. Chúng ta cùng nhau nhổ tận gốc bọn họ, vừa lúc vì Thần Thú Giới tìm nơi trú ẩn mới!"

Một tháng sau.

Trong Thư Viện Thiên Giới.

Diệp Trường Sinh và Trần Phục Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh cung điện, tùy ý để gió tàn sát bữa bãi trên người, thời gian một tháng đã trôi qua.

Các thế lực của Thiên Giới Đệ Cửu bị quét ngang, trong đó có Liệp Thần Cung, Thần Hồn Tông, Thiên Môn, Giới Chủ Phủ, gia tộc đệ

nhất Cửu Giới, Viễn Cổ Tu La Tộc, Bồ Thiên Các.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão Trần, người tìm ta có chuyện gì?"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, đại chiến Cửu Giới đến đây là chấm dứt đi?"

Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc, khó hiểu nói: "Lão Trần, lời này của người giải quyết thế nào?"

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, thế lực của Thiên Giới Đệ Cửu cũng không phải chỉ một chút những nơi mà chúng ta công chiếm, còn có rất nhiều thế lực vẫn ẩn thế không ra. Hiện tại chúng ta đã đánh bại Học Viện Thiên Giới, Liên Minh Thiên Giới, nhìn qua đã là thế lực mạnh nhất Thiên Giới Đệ Cửu."

"Đó là bởi vì chúng ta không đụng chạm lợi ích của những thế lực ẩn thế kia, cho nên bọn họ sẽ không nhúng tay vào."

"Ý của ta là... Chúng ta không nên phá vỡ cục diện ban đầu của Cửu Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, ý của người là Tàng Tẩn Thiên không phải là người mạnh nhất Thiên Giới Đệ Cửu."

Trần Phục Sinh nói: "Mấy ngàn năm qua, ta đã đi qua rất nhiều địa phương, Cửu Giới so với tưởng tượng lớn hơn rất nhiều. Tàng Tẩn Thiên đích xác không phải là cường giả mạnh nhất Cửu Giới, nhưng hắn là người có dã tâm lớn nhất Cửu Giới."

"Bố trí mấy ngàn năm, hắn vẫn không thể đánh vỡ kết cấu của Cửu Giới. Lần này hắn ra tay với chúng ta, chính là bước đầu tiên đánh vỡ cục diện Cửu Giới, chỉ tiếc hắn hình thần câu diệt."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Trần, ý của người là Cửu Giới còn có thế lực mạnh hơn Tàng Tẩn Thiên?"

Trần Phục Sinh gật đầu: "Không sai, nhưng bọn họ cũng không có ý khống chế Cửu Giới, không có nghĩ tới muốn phá vỡ hòa bình hiện tại, cho nên chúng ta cũng không cần phá vỡ."

"Thống nhất Cửu Giới đối với chúng ta mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì. Vũ trụ mênh mông, tình vực vô số, võ đạo văn minh là vô tận."

"Cho dù thống nhất Cửu Giới thì như thế nào, cũng chỉ là bá chủ một phương thế giới. Võ đạo văn minh còn cao hơn, bất luận một gã tu sĩ bình thường nào đều có thể đánh chúng ta, vậy người nói làm bá chủ còn có ý nghĩa gì."

Chương 848: Hệ thống để ta làm người tốt

"Nhân sinh quan trọng nhất vẫn là theo đuổi võ đạo cuối cùng, cái gọi là quyền lợi và thân phận, cũng chỉ xem là mây khói mà thôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, không nghĩ tới người nhìn thấu như vậy!"

Trần Phục Sinh lại nói: "Nói một chút đi, người rời khỏi Cửu Giới, tính toán đi địa phương nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Vĩnh Sinh Giới!"

Sắc mặt Trần Phục Sinh biến đổi: "Người muốn đi tìm phụ thân người?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Những chuyện khác, cha ta hoàn toàn không có tung tích. Nhưng ta tin tưởng hẳn khẳng định không chết, cho nên muốn tìm được phụ thân, vẫn cần cơ duyên."

Trần Phục Sinh nói: "Vĩnh Sinh Giới, đó là một nơi võ đạo văn minh hơn xa Cửu Giới, con đường lần này người đi không dễ dàng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Con đường ta đi, khi nào thì dễ dàng chứ."

Trần Phục Sinh nói: "Cũng đúng, thân phận của người đã định trước, con đường của người sẽ rất khó khăn."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, người biết bao nhiêu chuyện về Thần Ma Tộc?"

Vẻ mặt Trần Phục Sinh nghiêm nghị: "Tất cả về Thần Ma Tộc, kỳ thật đều ở trong lời đồn, bất kỳ nơi nào cũng có bóng dáng của Thần Ma Tộc, nhưng Thần Ma Tộc chân chính rốt cuộc ở nơi nào thì không ai biết."

"Có điều, nhánh Thần Ma Tộc ngược lại rất nhiều. Tuy nhiên theo thời gian trôi qua cũng bị tiêu diệt không sai biệt lắm, người là

người kiên cường nhất Thần Ma Tộc, giống như căn bản đánh không chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, không ai thấy qua Thần Ma Tộc chân chính."

Trần Phục Sinh lắc đầu, cười nói: "Thần Ma Tộc chân chính nếu đã tồn tại, tự nhiên sẽ có người gặp qua, hẳn là ở thế giới mạnh mẽ hơn, ít nhất nơi này sẽ không có người gặp qua."

"Tiểu tử người nếu muốn tìm được Thần Ma Tộc chân chính, con đường phải đi còn rất xa."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, tại sao ta phải đi tìm?"

Trần Phục Sinh nói: "Người có ý gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chờ ta đủ mạnh mẽ, Thần Ma Tộc chân chính sẽ tới tìm ta, chẳng lẽ không phải sao?"

Trần Phục Sinh nói: "Ý nghĩ của tiểu tử người quả nhiên không giống người khác, tính toán khi nào rời đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngày mai đi!"

Trần Phục Sinh nói: "Được, chờ người rời đi, ta lại bế quan. Chờ thực lực của ta khôi phục đến trạng thái cao nhất, ta sẽ đi tới Vĩnh Sinh Giới tìm người."

"Tiểu tử người đừng bị người ta đánh chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, không chết được."

Trần Phục Sinh nhẹ nhàng vỗ bả vai Diệp Trường Sinh, thân ảnh chợt lóe, biến mất trên cung điện. Hơi thở trong chớp mắt hoàn toàn không còn, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Diệp Trường Sinh dỗi mắt nhìn về phía xa, thu toàn bộ Cửu Giới vào mắt, thời gian trôi qua quá nhanh, không lâu trước đây, hẳn còn bốn ba ở Thiên Giới Đệ Nhất i.

Hiện tại lại ngạo nghễ đứng trên đỉnh Cửu Giới.

Cuộc sống là như vậy, người không làm việc chăm chỉ, không biết mình ưu tú đến đâu.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới - Vĩnh Sinh Giới, đánh dấu thành công sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới - Địa Ngục Vô Gian, đánh dấu thành công sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ quét ngang Cửu Giới, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh giật mình, không nghĩ tới cứ như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ quét ngang Cửu Giới: [Lập tức mở phần thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được số mệnh vô thượng, có nên lập tức sử dụng hay không?]

Số mệnh vô thượng?

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, nhìn trang hệ thống, lần đầu tiên đạt được số mệnh vô thượng, hẳn còn không rõ ràng lắm cách sử dụng.

Nhìn phương pháp sử dụng số mệnh vô thượng trước mắt, Diệp Trường Sinh có chút bối rối. Có ý gì? Hệ thống tính toán để cho hắn làm người tốt?

Số mệnh vô thượng sử dụng ở Cửu Giới, đề cao số mệnh Cửu Giới, như vậy phạm là tu sĩ Cửu Giới đều có thể hưởng lợi.

Chuyện gì đã xảy ra với hệ thống vậy?

Khi nào thì thế giới lại dịu dàng với hắn?

Lại để cho hắn làm người tốt, đi chia sẻ số mệnh vô thượng với mọi người.

Nói thật, nội tâm Diệp Trường Sinh từ chối.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, thay đổi số mệnh Cửu Giới, chủ nhân có thể đạt được sức mạnh tín ngưỡng.]

n = Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật ra, làm người tốt cũng không tệ lắm, thật đấy!"

Ngay sau đó, hắn xoay người biến mất trên cung điện...

Lúc xuất hiện lại, hắn đi tới dưới một tòa đình cổ, chỉ thấy Trần Phục Sinh ngồi ngay ngắn, vẻ mặt ảm đạm thất sắc, tựa hồ đắm chìm trong hồi ức.

Chợt thấy Diệp Trường Sinh đến, Trần Phục Sinh nói: "Tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, người dự định tiếp tục tổ chức Thư Viện Thiên Giới sao?"

Trần Phục Sinh gật đầu: "Đương nhiên, người có vấn đề gì?"

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, số mệnh vô thượng trong lòng bàn tay xuất hiện, hình như linh long, tản ra hơi thở vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Thư Viện Thiên Giới.

Chương 849: Số mệnh vô thượng

Trần Phục Sinh nhìn số mệnh vô thượng trước mắt, sắc mặt chợt biến đổi: "Diệp tiểu tử, đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Số mệnh vô thượng."

Trần Phục Sinh vội vàng nói: "Diệp tiểu tử, mau thu lại, chí bảo hiểm có như thế, sao có thể dễ dàng gặp người khác?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, ta dự định để lại số mệnh vô thượng ở Thư Viện Thiên Giới."

Trần Phục Sinh: "..."

Dưới đình cổ.

Sắc mặt Trần Phục Sinh thay đổi, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu tử, vì sao phải làm như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, có thể vì Thư Viện hấp dẫn càng nhiều đệ tử, như vậy Thư Viện Thiên Giới sẽ nhanh chóng tăng cường."

"Thứ hai, ta là Viện trưởng Thư Viện, số mệnh vô thượng này xem như là tài nguyên ta để lại cho Thư Viện. Ngoài ra, ta dự định xây dựng một bức tượng của ta trong Thư Viện để khuyến khích các đệ tử mới gia nhập, để cho họ xuất sắc như ta."

Trần Phục Sinh hí mắt, nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu tử, mặt mũi của người đâu?"

Nói đến đây, ông tạm ngừng, tiếp tục nói: "Hãy cho ta biết ý định thực sự của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, người nghe nói qua sức mạnh tín ngưỡng chưa?"

Con người Trần Phục Sinh co rụt lại, chấn động nói: "Người tu luyện sức mạnh tín ngưỡng?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, từ chỗ Tàng Tẩn Thiên học được."

Trần Phục Sinh nói: "Ta hiểu rồi, vậy thì để lại số mệnh vô thượng dưới pho tượng của người, đến lúc đó lại bày ra một tòa đại trận."

Đây chính là nguyên nhân vì sao Diệp Trường Sinh có thể trở thành bằng hữu với Trần Phục Sinh.

Trần Phục Sinh hiểu hần.

Không cần giải thích quá nhiều, đối phương luôn có thể hiểu được mình muốn làm gì.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, đa tạ người."

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử người còn khách khí với ta cái gì, nhưng ta muốn nhắc nhở người một câu, sức mạnh tín ngưỡng chính là một thanh kiếm hai lưỡi, có thể làm cho người trở nên vô cùng mạnh mẽ, cũng sẽ đả thương người, cho nên phải sử dụng chính xác."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Yên tâm đi!"

Dứt lời.

Hần tiện tay vung lên, trong hệ thống xuất hiện một khối huyền thạch Dị Độ thật. Đây là Tự Tại Thiên lưu lại cho hần ngày đó.

Huyền thạch Dị Độ khổng lồ xuất hiện, xông thẳng lên trời, sóng vai với cung điện hai bên, giống như một tòa thần thạch chấn động trời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trong đình cổ lao ra, đập không lướt đi xuất hiện trước mặt huyền thạch, Bá Kiếm xuất hiện trong tay.

Xuy xuy.

Xuy xuy.

Từng đạo kiếm quang bay ra, mảnh vụn của huyền thạch bắn tung

tóe, tràn ngập trong hư không.

Trần Phục Sinh đứng ngay ngắn dưới đỉnh cổ, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Kiếm Đạo, hẳn mới là tu sĩ kiếm đạo chân chính."

"Trình độ kiếm đạo đạt tới đỉnh cao như thế, cũng sắp đuổi kịp Phàm Kiếm năm đó rồi."

"Thần Ma Tộc có nhiều yêu nghiệt, yêu nghiệt đứng đầu đều mang họ Diệp."

...

Trên hư không.

Kiểm quang tràn ngập đầy trời, hình thành gió lốc kiếm đạo mệnh môn, bao trùm trên huyền thạch Dị Độ.

Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, thân ảnh xuất hiện bên ngoài đỉnh cổ, nhìn Trần Phục Sinh: "Lão Trần, thế nào, giống ta không?"

Trần Phục Sinh nói: "Giống, quá giống, sống động như thật, thật sự sinh động."

Diệp Trường Sinh gật đầu, "Đúng vậy, người nhìn xem giống như thế nào, tượng đá đều đẹp như vậy. Không biết sau này trong Thư Viện sẽ có bao nhiêu nữ đệ tử nhìn tượng đá của ta đến mê muội. Quá đẹp cũng là tội lỗi!"

Trần Phục Sinh lại không nói nên lời, bị Diệp Trường Sinh không biết xấu hổ làm chấn động một lần nữa.

Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, những lời này một chút cũng không sai.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Trần, đến đây, chúng ta cùng nhau bày trận đi!"

Dứt lời.

Hắn chỉ búng một phát, số mệnh vô thượng rơi xuống phía dưới tượng đá, vô số ánh sáng bạc bao phủ trên tượng đá, vọt thẳng lên đỉnh cửu thiên.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Trên đỉnh cửu thiên, sấm sét tàn phá bừa bãi, giống như muốn xé nát bầu trời.

Trần Phục Sinh vội vàng nói: "Diệp tiểu tử, nhanh chóng bày trận, lôi kiếp bùng xuống, dị tượng xuất hiện, số mệnh vô thượng sẽ thu hút vô số người chú ý."

"Như vậy sẽ mang đến tai họa cho Thư Viện."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, có người ở đây, ai dám động đến Thư Viện?"

Trần Phục Sinh nói: "Tiểu tử người nhất định là ngại lão phu sống quá lâu, người phải nhớ kỹ, không sợ trộm, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương."

"Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội."

"Lão Trần, xem người sợ chưa kìa!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe, bay lên xuất hiện trên đỉnh tượng đá. Trong lúc phát tay, từng huyền thạch bay ra.

Trong khi đó.

Thân ảnh Diệp Thập Vạn từ trong Thần Cung xuất hiện, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu, Lôi Long xuất hiện, bay lượn bên cạnh hắn.

Một người một rồng, ngăn lôi đình hạ xuống.

Trên Cửu Giới.

Từng bóng người xuất hiện, bọn họ lơ lửng trên không, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thư Viện Thiên Giới, ánh mắt mọi người

lóc lên, đều như có điều suy nghĩ.

Chương 850: Số mệnh vô thượng (2)

Một lão giả trầm giọng nói: "Số mệnh vô thượng buông xuống Thư Viện Thiên Giới, điều này báo hiệu Thư Viện Thiên Giới hoàn toàn quật khởi."

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn sau lưng: "Lập tức đưa đệ tử ưu tú nhất trong tộc đến Thư Viện Thiên Giới."

"Đưa đệ tử!"

"Đưa đệ tử!"

Tất cả mọi người đã đưa ra quyết định tương tự.

Một người trầm giọng nói: "Lão tổ, vì sao không ra tay cướp đoạt số mệnh vô thượng này của Thư Viện Thiên Giới?"

Phanh.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, người nọ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, khoe miệng xuất hiện vết máu, ủy khuất nhìn lão tổ.

"Suy nghĩ của người rất nguy hiểm, hiểu không?"

"Như vậy sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho gia tộc."

Lão tổ trầm giọng nói, trầm mặc trong chớp mắt, nói: "Trần Phục Sinh từng là người có thiên phú nhất Cửu Giới, hiện tại Diệp Trường Sinh lại là người của Thần Ma Tộc, bọn họ sau khi đánh bại mười thế lực lớn đã dừng tiếp tục công phạt, người biết vì sao không?"

Người kia lắc đầu.

Lão tổ lại nói: "Đó là bởi vì bọn họ không muốn phá vỡ cục diện hiện tại của Thiên Giới Đệ Cửu. Mười thế lực lớn đều không phải là đối thủ của bọn họ, người bảo chúng ta đi cướp đoạt số mệnh vô thượng, người là muốn cho gia tộc diệt vong."

"Người nhớ kỹ một câu, người thân là tu sĩ, vĩnh viễn không nên

tham lam, bằng không, người sẽ chết rất nhanh."

Người nọ vội vàng nói: "Lão tổ, ta nhớ kỹ."

...

Ngày hôm nay.

Trên quảng trường Thư Viện Thiên Giới, đám người Tàng Thất xuất hiện, Diệp Trường Sinh tính toán mang theo bọn họ rời đi.

Trần Phục Sinh nói: "Diệp tiểu tử, người mang bọn họ đi, một người cũng không để lại cho ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Trần, ta để lại cho người còn ít sao?"

Trần Phục Sinh cười nói: "Được rồi, người đi đi. Nếu bên ngoài lẫn lộn không nổi, cửa lớn của Thư Viện Thiên Giới vĩnh viễn mở rộng cho người."

Diệp Tiêu Huyền tiến lên: "Trường Sinh, chính mình phải bảo trọng!"

Đồng Vũ nói: "Diệp công tử, lão Dạ và lão Ngao đi theo người, kính xin Diệp công tử chiếu cố nhiều hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Đồng tiền bối yên tâm."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Trần, về sau trong phạm vi năng lực của người, chiếu cố Hắc gia, Bồ Thiên Các và Ngự Hương các nhiều hơn."

Trần Phục Sinh nói: "Yên tâm đi, ta biết rồi!"

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người rời đi. Sau khi bay ra khỏi Cửu Giới, bọn họ không trực tiếp đi tới Vĩnh Sinh Giới, mà nhanh chóng tiến tới Hỗn Loạn Tinh Không.

Trong hư không.

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn cửu thiên, bay về phía Hỗn Loạn

Tinh Không.

Trên boong thuyền.

Đám người An Lạc Nhi, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Nhiếp Côn Lôn ngạo nghễ đứng, mặc cho gió tàn sát bờ bãi trên người bọn họ.

Trải qua đại chiến Cửu Giới, mọi người trưởng thành không ít, cũng thành thực rất nhiều.

Đang di chuyển về phía trước.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, làm sao người lại làm một bức tượng đá cho Thư Viện."

Diệp Trường Sinh nói: "Đẹp trai không!"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta dám nói không đẹp trai sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Người có thể thử nói một chút."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, chúng ta hiện tại đi nơi nào đó?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hỗn Loạn Tinh Không!"

Mọi người biến sắc, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh muốn dẫn bọn họ đi tới địa điểm nguy hiểm nhất Cửu Giới.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đi Hỗn Loạn Tinh Không lịch lãm sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem như thế đi, có điều là bọn Tàng Thất lịch lãm, người phải đi nơi khác với ta."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Là nên để cho bọn họ lịch lãm thật tốt, nhiều năm như vậy còn đánh không lại ta, thật sự là lãng phí tài nguyên."

Tàng Thất: "..."

Diệp Mạc Tà: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người bây giờ đột phá rất nhanh sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Cũng được, nhưng ta đột phá hết sức ma tính, có đôi khi ngủ một giấc có thể tăng lên mấy cấp bậc, có đôi khi mắc kẹt ở một cấp bậc vài năm."

Tàng Thất nói: "Diễm thí chủ, người nghe một chút xem đây có phải lời người nói hay không."

Về mặt Diễm Xích Vũ kiêu căng, giống như đang nói, lão tử là Thần Thú đẹp trai vô địch nhất vũ trụ, cũng không phải là người.

...

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hỗn Nguyên Thú xuất hiện ở trên không trung, nhìn hoàn cảnh trước mắt, nơi này làm sao nhìn có chút quen mắt?

"Dẫn ta đi tìm Hi tiền bối!"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Thế giới bên ngoài tốt biết bao, như thế nào lại muốn trở về Hỗn Loạn Tinh Không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc trước người không muốn rời đi, hiện tại lại không muốn trở về, người sợ Hi tiền bối sao?"

Hỗn Nguyên Thú nói: "Cũng không phải sợ, chính là cảm thấy bên trong Hỗn Loạn Tinh Không không có ý nghĩa, nếu không chúng ta đi dạo quanh nơi khác."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhanh chóng dẫn đường, bằng không ta nói cho Hi tiền bối, nói sau khi rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, người chưa từng bảo vệ ta một lần."

"Đừng như vậy!" Hỗn Nguyên Thú vội vàng nói: "Có chuyện gì chúng ta đều có thể thương lượng, không phải sao?"

Chương 851: Gặp lại Hi Huyền

“Dẫn đường!”

“Được rồi!”

Hỗn Nguyên Thú ở phía trước dẫn đường, đoàn người rất nhanh xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Không, vô số phi thạch xẹt qua bên người bọn họ.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, nếu không có nó dẫn đường, chúng ta phỏng chừng đều bị phi thạch đập chết."

“Chỗ này thật sự không phải là nơi con người nên ở lại!”

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người vẫn nên nhỏ giọng một chút đi, Hi tiền bối vẫn ở chỗ này, rất lợi hại."

Diễm Xích Vũ nhìn xung quanh: "Chủ nhân, nơi này thật đúng là có người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hi tiền bối không phải là người, hẳn là Thần, là loại vô cùng vô cùng mạnh mẽ"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Hiểu rồi."

Trong lòng hắn yên lặng ghi nhớ ba chữ Hi tiền bối, có thể khiến Diệp Trường Sinh đánh giá cao như vậy, người này tuyệt đối không đơn giản.

Nếu gặp phải, nhất định phải giữ gìn mối quan hệ với hắn, nói không chừng còn có thể đạt được chút chỗ tốt.

Không biết đã qua bao lâu.

Hỗn Nguyên Thú ngừng lại: “Chúng ta đến rồi!”

Mọi người nhìn không gian trước mắt, ít nhiều có chút mờ mịt, nơi này chính là cái gì cũng không có.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nói: "Hi tiền bối, ta tới rồi."

"Không cần gọi ta là tiền bối, nếu không ghét bỏ thì gọi ta là Tiểu Hi đi!" Giọng nói khàn khàn tang thương của Hi Huyền truyền đến.

Mọi người phát hiện không gian trước mắt đang chuyển động, hai bờ môi thật lớn xuất hiện, nếu như bị cắn một cái, đầu khẳng định sẽ không thấy đau.

Diễm Xích Vũ thầm nghĩ, người này cũng không lợi hại như chủ nhân nói, thế nhưng lại để cho chủ nhân gọi hắn là Tiểu Hi.

Hi Huyền lại nói: "Không sai, tư chất của những người được mang đến này cũng không tính là rất kém cỏi, để cho bọn họ lưu lại đi!"

"Từ khi tên kiếm tu kia rời đi, ta rất cô độc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Hi, người có biết Diệp Tu Duyên đi đâu không?"

Hi Huyền nói: "Xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Không, hắn là đi một thế giới khác, người ngoan độc giống như hắn, thời đại này đã không nhiều lắm."

"Có điều, ta rất coi trọng hắn, sau này có hắn ở bên cạnh người, ta hết sức yên tâm."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy ta sẽ để bọn họ lại cho người, ta còn có một số việc phải đi xử lý, chờ bận rộn xong lại đến bồi người."

Hi Huyền nói: "Gấp gáp như vậy sao? Không vào tán gẫu vài câu với ta, đi ra ngoài lâu như vậy, linh khí trên người còn không luyện hóa toàn bộ."

"Có muốn ta giúp người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta từ từ luyện hóa, không nóng vội nhất thời."

Hi Huyền lại nói: "Cũng đúng, cấp bậc hiện tại của người hắn là vững vàng đánh, tăng lên quá nhanh, căn cơ bất ổn, đối với tương

lai của người không có chỗ tốt.”

Nói đến đây, hắc trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Thần Thú niết bàn này cũng không tệ lắm, ta giúp hắc tăng lên tu vi đi.”

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể.”

Hi Huyền khẽ thở dài một tiếng: "Sau khi gặp được người, ta càng ngày càng thích giúp đỡ người khác.”

Dứt lời.

Một bàn tay hắc ám khổng lồ xuất hiện, một tiếng nổ lớn truyền ra, Diễm Xích Vũ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nơi đi qua, va chạm ở phi thạch trên hư không, từng phi thạch hóa thành bột mịn.

Trong tình không đột nhiên xuất hiện trăm bàn tay khổng lồ hắc ám, Diễm Xích Vũ giống như bóng cao su, bị đánh một cách điên cuồng.

Một quả cầu lửa xuất hiện, Diễm Xích Vũ trực tiếp bị đánh cho choáng ngợp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Không phải nói giúp ta tăng lên tu vi sao?

Đây là định làm ta tàn phế!

Gào.

Gào.

Thật là âm thanh quen thuộc, trước đây là hắc khiến cho người khác kêu.

Không nghĩ tới có một ngày mình cũng sẽ kêu thê thảm như vậy.

Tàng Thất nhìn bàn tay khổng lồ vung lên, mồ hôi lạnh trên trán trượt xuống: “Diệp huynh, người không phải thật sự tính toán để chúng ta ở lại chỗ này chứ!”

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao vậy, có phải bị thủ đoạn của Tiểu Hi hấp dẫn hay không, yên tâm, hắc rất ôn nhu."

Tàng Thất nuốt nước miếng: "Diệp huynh, thủ đoạn này gọi là ôn nhu sao? Bần tăng cảm giác Diễm thí chủ đã bị phế."

Diệp Trường Sinh nói: "Phá rồi sau đó xây lại, Niết Bàn trùng sinh? Chịu khổ mới làm người bề trên, các người có thể."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, kỳ thật ta chỉ cần tu luyện Phật pháp là được, nơi này hình như không thích hợp với ta."

Hi Huyền nói: "Phật pháp, nơi này của ta có Phật pháp cao thâm khó lường nhất vũ trụ, chỉ sợ tiểu hòa thượng người không tu luyện được."

"Về sau người hãy ở Hỗn Loạn Tinh Không chuyển đá đi!"

Tàng Thất: "..."

Tại sao người bị thương luôn là ta?

Lúc trước đi theo Trần Phục Sinh tu luyện, hắc mài thiết bổng một năm rưỡi, hiện tại lại để cho hắc chuyển đá.

Phóng mắt nhìn lại, vô số phi thạch xẹt qua, Tàng Thất vô cùng vô cùng tuyệt vọng.

"Tiền bối, người nói Phật pháp cao thâm khó lường nhất vũ trụ, kỳ thật hòa thượng có thể thử một lần, tư chất của ta còn có thể!"

Tàng Thất yếu ớt mở miệng nói.

Chương 852: Gặp lại Hi Huyền (2)

“Tốt, người thử xem!” Hi Huyền nói xong, tiện tay vung lên, một chữ “Vạn” xuất hiện, bay tới phía Tàng Thất.

Vô số ánh sáng vàng bắn ra, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Uy áp đáng sợ đánh úp lại, Diệp Trường Sinh vội vàng phóng thích linh khí, ngăn mọi người ở sau lưng, mà mồ hôi trên trán hẳn đều rơi xuống.

Cố gắng chống đỡ thân thể, không để cho mình ngã xuống.

Sức mạnh một chữ lại khủng bố như vậy.

Tàng Thất nhìn chữ Vạn bay tới trước mắt, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, dưới sóng khí mạnh mẽ nghiền ép, thân thể của hắn bắt đầu vỡ vụn từng tấc từng tấc.

Giống như lúc nào thân thể cũng có thể nổ tung mà chết.

“La Hán quy nhất!” Tàng Thất gian nan nói ra bốn chữ, Kim Cương Phục Ma chân thân nghiền nát, miệng phun ra máu tươi, thân ảnh bay ra phía sau.

Nhỏ bé.

Thực sự quá nhỏ bé.

Hi Huyền tiện tay bóp một cái, chữ Vạn nổ tung, hóa thành bột mịn tản ra ánh sáng vàng: “Cho người chuyển đá, còn có ý kiến sao?”

Không biết qua bao lâu, có một bàn tay hắc ám khổng lồ đưa Tàng Thất trở về, hắn đã nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Trực tiếp trở thành một người toàn máu.

Tàng Thất đứng trên bàn tay khổng lồ, gian nan chống đỡ thân thể: “Ta không có... Không có ý kiến!”

Hi Huyền nói: "Như vậy mới ngoan?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Hi, phương thức huấn luyện của người đều độc đáo như vậy?"

Hi Huyền nói: "Cái này cũng phân người, ta cũng sẽ không thô lỗ như vậy với hai tiểu cô nương kia, ta chuẩn bị để cho các nàng làm đồ đệ của ta."

Nghe tiếng.

An Lạc Nhi vội vàng nói: "Trường Sinh, ta không có ý định ở lại chỗ này, ta muốn ở lại bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, phía trước, Hi Huyền lại nói: "Tiểu cô nương, làm đồ đệ của ta, người rất ủy khuất sao?"

An Lạc Nhi cúi người một cái: "Có thể làm đồ đệ của tiền bối là vinh hạnh của Lạc Nhi, nhưng ta muốn ở lại bên cạnh Trường Sinh để bảo vệ hắn!"

"Tiểu cô nương, người bảo vệ hắn?" Hi Huyền trầm giọng nói: "Tương lai hắn phải đi còn rất xa, người không để hắn bảo vệ đã là tốt rồi."

"An tâm ở lại chỗ này tu luyện, về sau người mới có thể đứng ở một độ cao với hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Nhi, người cứ ở tại chỗ này tu luyện thật tốt."

An Lạc Nhi suy nghĩ trong nháy mắt: "Được, ta ở lại!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Hi, chúng ta nói chuyện một chút!"

Hi Huyền nói: "Vào đi!"

Dứt lời.

Một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong đó. Lại một lần nữa nhìn thấy Hi Huyền, Diệp Trường Sinh vẫn có chút mất tự nhiên.

Dù sao Hi Huyền thật sự là quá mạnh mẽ.

Cho dù hần nội liễm hơi thở, tận lực che dấu uy áp, Diệp Trường Sinh vẫn có thể cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách cực mạnh.

Hi Huyền nói: "Lần này lại muốn đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vĩnh Sinh Giới."

Hi Huyền nói: "Không biết nơi này, làm sao lại muốn giao cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Hi à, người bồi dưỡng bọn họ, có cần tài nguyên hay không?"

Hi Huyền nói: "Ta sẽ thiếu tài nguyên sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao người giúp ta, chính là bởi vì trên người ta có hơi thở của chủ nhân người?"

Hi Huyền nói: "Đừng hỏi quá nhiều, ta không thể nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Vấn đề cuối cùng, người có biết Thần Ma Tộc không?"

Hi Huyền gật đầu: "Đương nhiên biết, một trong mười chủng tộc hàng đầu vũ trụ, người không phải là có huyết mạch Thần Ma Tộc sao? Sao người lại hỏi ta?"

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Một trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ, những chủng tộc khác là chủng tộc nào?"

"Không cần nhiều vấn đề như vậy, hiện tại người còn không gặp được bọn họ, chuyện nên biết, người tự nhiên sẽ biết."

Hi Huyền chậm rãi nói, theo đó lại nói: "Ta cho người tấm bia vũ trụ, mau chóng nắm giữ hần, còn có Bá Kiếm, người cũng không cần vội nhọc."

"Nhớ năm đó khi ta càn quét vũ trụ, một thanh kiếm, đánh đâu thắng đó, người tặng danh hiệu Kiếm đạo bạo đồ."

"Người, nhất định mạnh hơn ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, gặp lại, ta nhất định sẽ thoát thai hoá cốt."

Hi Huyền nói: "Đi thôi, không nên quấy rầy ta bồi dưỡng đệ tử. Đúng rồi, mang Thần Thú niết bàn kia đi, hẳn có thể phải khôi phục một đoạn thời gian."

"Kế tiếp, người sẽ có kinh hỉ."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, từ vòng xoáy bay ra, lúc này Diễm Xích Vũ đã từ bản thể hóa thành hình người.

Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, nhìn qua vô cùng suy yếu, trên người không có chút linh khí dao động nào.

Xuy.

Một ánh lửa bay tới, trực tiếp chui vào trong cơ thể Diễm Xích Vũ, thanh âm của Hi Huyền lần thứ hai truyền đến: "Đạo thần hỏa này ở chỗ ta mấy vạn năm, đưa cho người."

Diễm Xích Vũ nói: "Đa tạ, chờ ta khôi phục tất cả trí nhớ, đến lúc đó chúng ta đánh một trận."

Hi Huyền nói: "Chờ người khôi phục rồi nói sau."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua đám người An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Diệp Mặc Tà, Tàng Thất, Nhiếp Côn Lôn, Yến Ly Lạc, Tiêu Tuy Phong, Diệp Thân, Diệp Diệt Đạo.

Chương 853: Người kém xa hẵn

“Các người hãy ở tại chỗ này, tu luyện thật tốt, thật mong chờ lần gặp gỡ tiếp theo của chúng ta!”

Mọi người khom người vái chào; "Chúng ta cần tuân theo mệnh Thiếu chủ!"

...

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Ba người Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ, Kiếm Vô Ý ngạo nghễ đứng, lúc này, bọn họ đã rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không.

Thuyền tiên chạy trên bầu trời, chuẩn bị rời khỏi Cửu Giới, đi tới Vĩnh Sinh Giới.

Trên boong thuyền.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, trong Hỗn Loạn Tinh Không, thực lực của người nọ cũng không phải là mạnh bình thường, vì sao hẵn cung kính với người như vậy."

"Chủ nhân, thân phận của người rốt cuộc là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng muốn biết."

Diễm Xích Vũ nói: "Hắn dám chà đạp ta như vậy, chờ ta khôi phục đến cao nhất, nhất định phải phân cao thấp với hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, thời kỳ cao nhất của người mạnh như hắn sao?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Ta không rõ ràng lắm, nhưng hắn là gần giống như hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì cố gắng khôi phục đi, ta rất chờ mong."

Trong hư không vô tận.

Ngôi sao lấp lánh, tản ra ánh hào quang rực rỡ.

Trên một tòa tinh vực.

Hai bóng người ngừng lại, một nam một nữ.

Nữ tử nhìn tinh vực trước mắt: "Võ đạo văn minh ở nơi này đã từng hưng thịnh, cường giả chen chúc mà tới, có thể nói là thiên đường của tu sĩ."

"Không nghĩ tới vạn năm trôi qua, nơi này lại trở thành một hành tinh chết."

Nam tử nói: "Tiểu thư, vậy chúng ta tới nơi này làm gì?"

Nữ tử quay đầu nhìn nam tử: "Thiên thúc, nơi này có một luồng pháp tắc kiếm đạo, là loại rất mạnh, rất thích hợp với người."

"Nếu đi ngang qua nơi này, há có thể bỏ qua. Nếu Thiên thúc có thể đạt được luồng pháp tắc kiếm đạo này, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, một đường đi tới, người ban cho ta quá nhiều chí bảo."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, tất cả đều vì người xứng đáng, nơi chúng ta muốn đi vô cùng xa xôi. Thực lực người ở nơi đó quá mạnh, ta không thể một mực bảo vệ người."

Thiên Đệ Cửu vội vàng nói: "Ta làm sao có thể để cho tiểu thư bảo vệ? Theo tiểu thư rời khỏi Thiên Giới Đệ Cửu, trách nhiệm của ta chính là bảo vệ tiểu thư."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thế giới kia không thể so sánh với Thiên Giới Đệ Cửu, cường giả san sát, tùy tiện một người có thể diệt một ngôi sao."

Thiên Đệ Cửu run lên: "Tiểu thư, xem ra con đường ta muốn đi còn rất dài."

Nói đến đây, ông trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Tiểu thư, tu vi của người hiện tại khôi phục bao nhiêu?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Một nửa đi, khôi phục toàn bộ sợ là còn cần một chút thời gian."

Thiên Đệ Cửu gật đầu: "Tiểu thư, vậy chúng ta đi chỗ người nói, có thể có nguy hiểm hay không?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Khoảng cách còn vô cùng xa xôi, chạy tới nơi đó, thực lực của ta ít nhất có thể khôi phục bảy mươi phần trăm, rất đáng sợ."

"Thiên thúc, chúng ta trước tiên leo lên hành tinh chết này, đạt được pháp tắc kiếm đạo rồi lại nói, hơi thở của nó vô cùng nồng đậm, ta nhất định tập trung."

Hai người đạp không mà đi, bay về phía hành tinh chết trước mặt. Trong khi đi về phía trước, Thiên Đệ Cửu lại nói: "Tiểu thư, chúng ta đi xa như vậy, Diệp công tử còn có thể tìm được chúng ta không?"

Thân ảnh Hắc Doanh Doanh ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Thiên Giới Đệ Cửu: "Tương lai của hắc, không bị bất cứ thứ gì trói buộc."

"Có điều... Con đường tu luyện của hắc phủ đầy gai, có thể đi đến cuối võ đạo hay không, phải nhìn chính bản thân hắc."

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Tiểu thư, ngay cả người cũng nhìn không thấu Diệp công tử?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Nhìn không thấu, không ai có thể nhìn thấu hắc, chúng ta đi thôi, có duyên tự sẽ gặp mặt."

Đến hành tinh chết.

Thân ảnh hai người xuất hiện, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Sắc mặt Thiên Đệ Cửu thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ chấn động: "Tiểu thư, nửa kia của hành tinh chết này đi đâu?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Bị một kiếm của người ta phá hủy, luồng pháp tắc kiếm đạo này hắc là do người nọ lưu lại."

Thiên Đệ Cửu nói: "Ý của tiểu thư là... Một kiếm của người nọ phá

hủy một tòa tinh vực, kiếm quang lưu lại trở thành một luồng pháp tắc kiếm đạo?”

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Không sai, chính là như vậy!"

Thiên Đệ Cửu cảm thấy vô cùng hoảng sợ, thanh âm khẽ run: "Đây là kiếm tu gì?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Một kiếm này quá mạnh."

Nói đến đây, nàng trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Thiên thúc, kiếm tu mạnh mẽ nhiều lắm, ta đã biết một người, kiếm đạo có thể nói là vô địch, bất luận đối thủ nào cũng bị giết dưới một kiếm."

"Đã mấy ngàn năm, không ai có thể để hấn xuất kiếm!"

Thiên Đệ Cửu nói: "Thật sự có kiếm tu mạnh mẽ như vậy sao? Xem ra trên con đường kiếm đạo, ta còn là học sinh tiểu học."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, con đường kiếm đạo ngoại trừ tài nguyên ra, quan trọng nhất vẫn là ngộ tính, đại đạo chí giản, trăm sông đổ về một biển."

Chương 854: Người kém xa hăn (2)

Thiên Đệ Cửu nghe tiếng, như có điều suy nghĩ, vội vàng gật đầu: "Tiểu thư, ta hiểu rồi."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh biến đổi: "Trên hành tinh chết lại còn có người, xem ra cũng là tới vì pháp tắc kiếm đạo."

"Thiên thúc, chúng ta tăng nhanh tốc độ, không thể để cho người khác nhanh chân lên trước!"

Hai người đi về phía trước cực nhanh, lướt nhanh về phía pháp tắc kiếm đạo. Chỉ chốc lát sau, một tòa vách núi ven, ba bóng người xuất hiện cách đó không xa.

Thân ảnh Hắc Doanh Doanh như tiên, chậm rãi bay xuống, ba người nhận thấy được hơi thở, vội vàng xoay người, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người nàng.

Kiểm tu áo trắng nói: "Hai vị cũng tới vì pháp tắc kiếm đạo."

Hắc Doanh Doanh nói: "Lưu lại pháp tắc, các người có thể rời đi."

Kiểm tu áo trắng phát hiện trên người Hắc Doanh Doanh không có một tia linh khí dao động, về phần Thiên Đệ Cửu, thật sự quá yếu.

Nhiều năm như vậy, hăn chưa từng thấy người yếu đuối như vậy.

Tổ hợp của hai người rất thú vị, hăn vô cùng tò mò, thực lực của Hắc Doanh Doanh rốt cuộc là gì, vì sao lại mang theo một người yếu như vậy xuất hiện trên phiến hành tinh chết này.

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Các người là người của Thần Ma Tộc, ta không giết các người, rời đi đi!"

Kiểm tu áo trắng nói: "Biết chúng ta là người của tộc nào, còn dám nói ra lời ngông cuồng."

Hắc Doanh Doanh nói: "Thần Ma Tộc rất mạnh sao?"

Kiểm tu áo trắng biến sắc: "Mấy trăm năm rồi, người là người đầu

tiên nói Thần Ma Tộc không mạnh, xem ra người còn không biết sự mạnh mẽ của Thần Ma Tộc.”

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt cười: “Các người cũng không phải là Thần Ma Tộc chân chính, một nhánh mà thôi. Thần Ma Tộc có rất nhiều cường giả, nhưng trong đó không có người.”

"Mặt khác, mấy trăm năm không ai nói các người yếu, đó là bởi vì các người không gặp được cường giả thật sự."

"Khuyên người một câu, không phải ai cũng có thể có được thân phận Thần Ma Tộc. Người giống như người, chính là thiếu đánh."

Hơi thở trên người kiếm tu áo trắng bắn ra, vô số linh khí trên bầu trời hội tụ lại đây, hóa thành từng đạo kiếm khí sắc bén.

Kiểm quang che khuất bầu trời, kín không kẽ hở bao phủ trên người hai người Hắc Doanh Doanh.

“Đánh ta, người có thực lực kia sao?”

Cánh tay ngọc của Hắc Doanh Doanh khẽ nâng lên, tiện tay vung lên, sóng khí dồi dào mệnh môn bay ra, cắn nuốt về phía kiếm tu áo trắng.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm tu áo trắng bay ngược ra ngoài, toàn thân trực tiếp bị phá hủy, chỉ còn lại có một luồng linh hồn.

Hắc Doanh Doanh nói: "Người kém xa hần, ta cho hần mặt mũi nên không giết người. Nhớ kỹ, cứu người chính là thân phận Thần Ma Tộc, bằng không người đã hình thần câu diệt."

"Bây giờ có thể đi rồi?"

Kiểm tu áo trắng vội vàng nói: "Đi, ta rời đi!"

Đi về phía trước ngàn thước, thân ảnh của hần đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Hắc Doanh Doanh: “Không biết người trong miêng tiền bối là ai, cũng là người của Thần Ma Tộc chúng ta sao?”

Hắc Doanh Doanh nói: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, hẳn chính là người có thiên phú nhất Thần Ma Tộc các người."

Thân ảnh kiếm tu áo trắng biến mất không thấy.

Không biết qua bao lâu, linh hồn thể của hắn lơ lửng trong hư không, lẩm bẩm nói: "Thần Ma tộc, Diệp Trường Sinh, hai người các người nghe nói qua người này chưa?"

Hai người lắc đầu, đồng thanh nói: "Thần Ma Tộc chúng ta chưa từng có họ Diệp."

Kiểm tu áo trắng nói: "Một kích của nữ tử kia hủy thân thể ta, tu vi sâu không lường được. Có thể khiến nàng đánh giá cao như vậy, xem ra Diệp Trường Sinh này hẳn là đệ tử dòng chính của Thần Ma Tộc."

"Đi thôi, chúng ta nhất định phải mang tin tức này trở về."

Ngay sau đó, họ biến mất trên hư không...

Trên hành tinh chết.

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, bây giờ người mạnh như vậy sao? Thực lực của kiếm tu áo trắng kia là gì?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Tiểu Chí Tôn."

Ngày Đệ Cửu: "..."

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Thiên thúc, cần nuốt pháp tắc kiếm đạo, ta thay người hộ pháp!"

...

Vĩnh Sinh Giới.

Bên trong một thành trì.

Ba người Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ, Kiếm Vô Ý đi trên đường lớn, tòa thành trì này là tòa thành trì đầu tiên bọn họ bước vào Vĩnh Sinh Giới.

Tên là thành Vĩnh Thiên.

Đang di chuyển về phía trước.

Kiểm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, cường giả trong thành này cũng không ít!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vô Ý, tu sĩ người nhìn thấy trên đường, cơ bản là bình thường, cường giả thật sự ai sẽ đi dạo lung tung ở trên đường."

"Vĩnh Sinh Giới, võ đạo văn minh hưng thịnh, tu sĩ nơi này tự nhiên mạnh mẽ hơn nhiều so với Cửu Giới."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ, thấy ánh mắt hắn nhìn chăm chăm nữ tu sĩ lui tới.

Hèn mọn đến cực điểm.

Dáng vẻ như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta đánh chết.

"Đẹp mắt không?"

"Đẹp mắt, trắng!" Diễm Xích Vũ bất giác trả lời.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, ta đột nhiên có chút hối hận mang người tới đây."

Chương 855: Hắc là chủ nhân của ta

Diễm Xích Vũ nói: "Vì cái gì?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người rất có thể gây chuyện, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta có thể sẽ bị chém chết ở Vĩnh Sinh Giới."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, người mạnh như vậy, còn sợ những chút này sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sợ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người biết không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân chớ hoảng hốt, nếu xảy ra chuyện, cùng lắm thì để cho bọn họ chém ta thành thịt nát."

Trên đầu chữ sắc có cây đao.

Mặt hàng này đã không thể cứu nổi nữa rồi.

Sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta rắc gia vị, nướng hắc.

Diệp Trường Sinh thở dài, mặt hàng này thật sự không cứu được, nhưng bọn họ đến Vĩnh Sinh Giới không phải là nhìn mỹ nữ.

Có việc chính phải làm!

"Vô Ý, người đi tìm hiểu tin tức, hỏi Vĩnh Sinh Môn ở chỗ nào."

Kiểm Vô Ý khom người một cái, đứng dậy đi về một bên...

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người xem cô nương kia... Khắc khắc, rất đẹp."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cuối đường lớn.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ ngồi ở một quán trà lâu, người sau trầm giọng nói: "Chủ nhân, trong thành này có năm mỹ nữ, không đúng, có năm cường giả, tu vi ít đều ở cấp Vĩnh Hằng."

"Phải không!"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Không nghĩ tới một tòa biên thành lại có năm tên cấp Vĩnh Hằng, không hổ là Vĩnh Sinh Giới."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cường giả giới này đích xác rất nhiều, nếu tiến vào thành trì trung tâm, thực lực của chủ nhân quá yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người còn không bằng ta."

Diễm Xích Vũ cười thần bí: "Hiện tại ta rất mạnh, cái này còn muốn đa tạ Tiểu Hi, thật hy vọng hắn có thể đánh ta nhiều hơn một lần."

Diệp Trường Sinh khẽ nhấp một ngụm trà: "Người à, chính là thiếu đánh."

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng nổ mạnh truyền ra, lâu các khẽ run rẩy lay động, nước trà trên mặt bàn bắn tung tóe.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ, thân ảnh hai người chợt lóe, lao ra trà lâu, xuất hiện trên đường dài. Cách đó không xa, trên hư không xuất hiện từng đạo kiếm quang.

Giống như tia chớp, ầm ầm tàn sát bừa bãi.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, Kiếm Vô Ý bị người đánh, hắn phỏng chừng kiên trì không được bao lâu."

Dứt lời.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đã biến mất tại chỗ, lướt nhanh tới chỗ Kiếm Vô Ý.

Phanh.

Tiếng nổ vang lên, thân ảnh Kiếm Vô Ý bay ngược về phía sau,

trên người hắt xuất hiện vết nứt, tựa như mạng nhện.

Máu tươi trong miệng hắt tràn ra, trường kiếm trong tay đứt gãy, vết thương nhìn qua vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Trường Sinh một phen đỡ lấy Kiếm Vô Ý, một cỗ linh khí tràn vào trong cơ thể hắt, chính là hơi thở pháp tắc sinh mệnh pháp tắc.

Ngay sau đó.

Vết nứt trên người Kiếm Vô Ý trong nháy mắt khôi phục, thân thể được chữa trị khôi phục như lúc ban đầu: "Thiếu chủ, ta..."

Diệp Trường Sinh khẽ giơ tay lên, ý bảo Kiếm Vô Ý không cần nói chuyện, tập trung nhìn về phía trước, ba bóng người lảng không bay xuống.

Ba người đứng lơ lửng trên không, hai mắt bế ngẫ, nhìn xuống phía dưới, tầm mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, nam tử trung niên cầm đầu nói: "Lại một người nữa tới, trong thành Vĩnh Thiên đã lâu không nhìn thấy tu sĩ yếu như vậy."

Kiếm Vô Ý nói: "Thiếu chủ, bọn họ cố ý ra tay, muốn giết người đoạt vật."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiểu rồi."

Diễm Xích Vũ tiến lên, nhìn ba người trên hư không: "Giết người đoạt vật, trước kia ta đã thích làm nghề như vậy, là bọn họ ép ta làm lại nghề cũ."

"Chủ nhân, các người đừng nhúc nhích, để cho ta đi!"

Nói đến đây, hắt xoay người nhìn trái phải, nói với mọi người trên đường lớn: "Mau rời đi, bằng không ta sẽ làm các người bị thương."

"Ta xưa nay đều động võ văn minh, sẽ không đả thương người vô tội!"

Ba người trên hư không cười lạnh không thôi, bị Diễm Xích Vũ

chọc cười, bọn hắn chưa từng gặp qua người ngu xuẩn như vậy.

Bá.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bay lên không trung, xuất hiện trước mặt ba người. Ngay sau đó, vô số hỏa diễm xuất hiện, hình thành một tòa giới vực.

Vạn đạo văn quanh quần thần hỏa, hỏa diễm nóng rực giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đánh ba người hóa thành tro tàn.

"Hắn... Hắn là tu sĩ cấp Vĩnh Hằng?"

Bên trong Thần Hỏa giới vực, thân ảnh ba người run rẩy, mồ hôi trên trán trượt xuống, tùy thời đều có khả năng quỳ xuống.

Diễm Xích Vũ đi tới trước mặt nam tử: "Người như vậy còn giết người đoạt vật, lá gan của người thật sự là quá lớn?"

Nam tử nói: "Hiểu lầm, là hiểu lầm, tiểu nhân không biết bọn họ là thuộc hạ của đại nhân."

Diễm Xích Vũ nói: "Thuộc hạ cái gì, hắn là chủ nhân của ta."

Nam tử: "..."

Chủ nhân?

Có thể làm chủ nhân của cường giả Vĩnh Hằng, vậy hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Nam tử lại nói: "Đừng giết ta, tất cả là hiểu lầm, ta nguyện ý đền bù, thực sự."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ lẳng không bay xuống, Thần Hỏa giới vực biến mất trên hư không, thân ảnh ba người ngã xuống.

"Còn không cúi lại đây!"

"Chủ nhân, có cái gì muốn hỏi, cứ việc hỏi, như vậy thuận tiện biết bao!

Chương 856: Một kiếm này quá mạnh

Diệp Trường Sinh nhìn ba người tiến lên, quay đầu, ánh mắt dừng trên người Diễm Xích Vũ: "Người bây giờ đã mạnh như vậy?"

"Khó trách Tiểu Hi nói người nghỉ ngơi một thời gian sẽ cho ta một kinh hỉ."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lúc này mới bắt đầu đột phá, tốc độ phía sau sẽ nhanh hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, sau này có việc, người hãy xông lên phía trước đầu tiên."

Diễm Xích Vũ: "..."

Trong thành Vĩnh Thiên.

Trên đường lớn, ánh mắt các tu sĩ đồng loạt rơi vào trên người ba người Diệp Trường Sinh, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ chôn ở trong thành.

Trăm triệu lần không nghĩ tới tu vi của Diễm Xích Vũ khủng bố như vậy, trong lúc nhất thời, mọi người tràn ngập tò mò với thân phận của Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhìn ba người trước mặt: "Xích Vũ, mang bọn họ ra khỏi thành!"

Dứt lời, ba người đạp không lướt đi, lao tới bên ngoài thành, bên kia, lâu các sau lưng hóa thành một làn khói đen tiêu tán.

Ngoài thành.

Trên đồng không mông quạnh.

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, ném ba người xuống: "Chủ nhân, vì sao lại dẫn bọn họ ra khỏi thành?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ba người này có thể trắng trợn giết người đoạt vật ở trong thành, sau lưng tất có người đang ủng hộ."

"Người sở dĩ có thể mang bọn họ ra khỏi thành, về sau khi đối phương biết thế lực của người, không thể tính ra ba tên lâu la khai chiến với chúng ta."

"Dẫn bọn họ ra khỏi thành còn có một nguyên nhân khác, ta muốn biết thế lực sau lưng bọn họ là ai."

"Nói đi, đừng trách ta không cho các người cơ hội!"

Nam tử cầm đầu nói: "Chúng ta chính là tán tu, nhìn tu vi của hãn yếu nên muốn cướp lấy tài nguyên của hãn, loại chuyện này ở Vĩnh Sinh Giới lúc nào cũng có thể thấy được."

Diệp Trường Sinh nói: "Tán tu? Vậy các người đã đi qua không ít địa phương, biết Vĩnh Sinh Môn ở đâu không?"

Nam tử nói: "Vĩnh Sinh Môn chính là thế lực trung tâm của Vĩnh Sinh Giới, hình như ở đỉnh thần sơn bên ngoài thành Vĩnh Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Xử lý."

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, ba người trong nháy mắt hóa thành tro tàn: "Chủ nhân, đi Vĩnh Hằng Môn sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thành Vĩnh Sinh. Vô Ý, người vào Thần Cung trước, chờ thương thế khôi phục rồi nói sau."

Sau khi Kiếm Vô Ý tiến vào Thần Cung, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, về sau chỉ có một mình ta ở bên cạnh người, người phải đối xử tốt với ta một chút."

"Đừng nói nhảm, đi nhanh lên!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh bay lên trời, biến mất trên bầu trời.

Trong thời gian bọn họ rời đi không tới một nén nhang, ba bóng người xuất hiện ở chỗ hai người đứng, nhìn tro tàn trên mặt đất, một lão giả áo đen nói: "Thần hỏa thật đáng sợ, một người một thú này không đơn giản, trên người thiếu niên kia có huyết mạch Thần Ma Tộc. Tin tức này nếu bán cho Địa Ngục Vô Gian hẳn là sẽ nhận

được không ít chỗ tốt.”

Một người khác nói: "Nhưng chúng ta còn không biết thân phận của bọn họ, bên người thiếu niên kia có một Thần Thú cấp Vĩnh Hằng, có phải là người của Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới hay không.”

"Ta đã nghe nói, trong khoảng thời gian này, Thần Ma Tộc Thần ở Giới Thượng Giới rục rịch, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi đều ra ngoài lịch lãm."

Lão giả áo đen nói: "Ta biết, rất nhiều thế lực đã bắt đầu vây quét bọn họ, cho nên ngay từ đầu ta đã hoài nghi thiếu niên kia đến từ Giới Thượng Giới.”

"Bên cạnh hắn có Thần Thú cấp Vĩnh Hằng bảo vệ, thân phận và địa vị ở Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới khẳng định không tầm thường."

"Chúng ta đi Địa Ngục Vô Gian trước, lão nhị, người ghi lại bộ dạng của hai người kia không?"

"Đại ca yên tâm, lúc trước ở trong thành Vĩnh Thiên, ta đã ghi chép rõ ràng bộ dạng của bọn họ."

Dứt lời, ba người đứng dậy rời đi, trên gương mặt lộ vẻ hưng phấn, giống như đã thấy được phần thưởng phong phú mà Địa Ngục Vô Gian đưa ra.

Thật ra không biết.

Bọn hắn đang chạy càng ngày càng xa trên con đường tìm chết.

...

Trên hư không.

Gió nhẹ nhàng, vạt mây bắt đầu khởi động.

Trên thuyền tiên Cửu Long, Diệp Trường Sinh đắm chìm trong mình tưởng, trên người hắn bao phủ kiếm ý khủng bố. Một bên, Diêm Xích Vũ đứng ngay ngắn trên boong thuyền: "Chủ nhân,

người vẫn tu luyện, có nhàm chán không?”

“Không nhàm chán!”

"Thật sao? Nếu không ta đi bắt mấy cô nương tới... Chơi đùa một chút! Ha ha!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, sau này nếu người không khống chế được nửa người dưới của người, ta sẽ thiến người."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, người tu luyện đi, coi như cái gì ta cũng không nói. Tu luyện là rất tốt, tu luyện làm cho ta vui vẻ."

“Nhất chỉ liệt dương!”

“Cúc hoa thương!”

“Tu luyện chính là tốt, ta thích tu luyện!”

Diệp Trường Sinh sâu kín giương mắt, nhìn Diễm Xích Vũ: "Người... Thật đề tiện."

...

“Chủ nhân, phía trước có tiếng đánh nhau, có muốn đi qua xem một chút hay không!” Diễm Xích Vũ dừng tu luyện, đột nhiên mở miệng nói.

Chương 857: Một kiếm này quá mạnh (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Đi xem một chút, là người của Thần Ma Tộc."

Thân ảnh của hắn dâng lên, nội liễm hơi thở, đứng ngay ngắn trên boong thuyền. Một bên, Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có phải có đánh nhau hay không?"

"Trước tiên xem tình huống một chút!"

Thuyền tiên Cửu Long cấp tốc đi về phía trước, tiếng đánh nhau càng ngày càng vang dội. Diệp Trường Sinh dõi mắt trông về phía xa, phát hiện hai bóng người đang bị người vây công.

Hai người này vậy mà đều mang huyết mạch Thần Ma Tộc.

Như vậy, người vây công bọn hắn là ai?

Hai người vừa đánh vừa lui, trên người đầy vết thương. Thể chất một người trong đó có chút kỳ quái, vết thương không ngừng chồng lên nhau, đồng thời cũng không ngừng khôi phục.

Biến thái như vậy, cũng chỉ có Thần Ma Tộc mới có.

Quả thực chính là tồn tại đánh không chết.

Thật giống như hắn có được Thần cách Bất Tử, chính là một chỗ tốt, vô cùng vô cùng vô cùng chống đỡ được sự đánh đập.

Diêm Xích Vũ nhìn hai người trước mắt: "Chủ nhân, người nói những người này sao lại như vậy, vì sao phải giết tiểu cô nương đáng yêu như vậy?"

"Ai, hiện tại người thương hương tiếc ngọc như ta đã không còn nhiều lắm."

Dứt lời, hai người xuất hiện trước boong thuyền, nam tử quay đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Làm phiền các hạ ra tay tương trợ, Thần Ma Tộc chúng ta nhất định hậu tạ."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, cường giả đuổi giết hai người xuất hiện, trong đó một lão giả trầm giọng nói: "Địa Ngục Vô Gian bắt người, các người rút nhanh lên!"

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, quét ngang Cửu Thiên, ánh sáng vạn trượng, giống như muốn phá hủy Vĩnh Sinh Giới. Ngay sau đó, kiếm đến, chỉ thẳng vào mi tâm lão giả.

Diệp Trường Sinh nói: "Người dạy ta làm việc?"

Xuy.

Mi tâm xuyên thủng, máu tươi bắn tung tóe.

Đạo kiếm quang kia vẫn còn ở trên không trung, một kiếm quét ngang, mọi người bị kiếm quang bao phủ, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Một kiếm này quá mạnh.

Ngọc Hoàng Phi kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Kiếm tu thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Lên boong thuyền!"

Ngọc Hoàng Phi và Ngọc Linh Lung xoay người, xuất hiện trên boong thuyền. Hai người đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, hẳn có thể giết chết cường giả Địa Ngục Vô Gian trong chớp mắt chỉ bằng một kiếm, cũng có thể một kiếm giết bọn họ.

"Các người là người của Thần Ma Tộc."

Ngọc Hoàng phi nói: "Giới Thượng Giới, Thần Ma Tộc!"

Diệp Trường Sinh nói: "Huyết mạch Thần Ma của các người không phải rất thuần túy, hẳn không phải là Thần Ma Tộc chân chính."

Ngọc Hoàng Phi biến sắc, không thể tin được Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra huyết mạch của bọn họ: "Các hạ là ai?"

“Ta cũng là người Thần Ma Tộc!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Có điều, ta đến từ nơi khác.”

Ngọc Hoàng Phi hồ nghi nói: “Người thật sự là Thần Ma Tộc!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một giọt máu, tuy rằng chỉ có một giọt, nhưng uy áp mệnh môn tràn đầy bắn ra.

“Các người hẳn là biết huyết mạch Thần Ma!”

Giọng nói Ngọc Hoàng Phi run rẩy: “Người... Người thật sự là Thần Ma Tộc, huyết mạch Thần Ma thật thuần túy, người là đệ tử dòng chính của Thần Ma Tộc sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, hỏi: “Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới các người có bao nhiêu người? Còn có vì sao cường giả Địa Ngục Vô Gian phải vây giết các người?”

Trên boong thuyền.

Huynh muội Ngọc Hoàng Phi cảm thấy chấn động vạn phần, nồng độ huyết mạch Thần Ma của Diệp Trường Sinh còn mạnh mẽ hơn tộc trưởng của bọn họ.

Hắn nói mình không phải Thần Ma Tộc chân chính, hai người thật sự không tin.

Im lặng trong chớp mắt.

Ngọc Hoàng phi nói: “Địa Ngục Vô Gian vẫn luôn điên cuồng giết chết Thần Ma Tộc, mục đích chính là vì đoạt được huyết mạch Thần Ma. Huyết mạch của người thuần túy như thế, nhưng nhất định phải cẩn thận Địa Ngục Vô Gian.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, thật hy vọng Địa Ngục Vô Gian có thể tới tìm hắn gây phiền toái, nhớ rõ hệ thống hình như quét địa điểm đánh dấu mới, trong đó có Địa Ngục Vô Gian.

“Trong Vĩnh Sinh Giới, có rất nhiều tu sĩ Thần Ma Tộc sao?”

Ngọc Hoàng Phi gật đầu: “Rất nhiều, nhưng tình cảnh mọi người đều rất không tốt, các thế lực đều nhắm vào Thần Ma Tộc.”

Không hổ là một trong mười chủng tộc hàng đầu vũ trụ.

Mặc kệ ở nơi nào, cho dù là chi thứ của Thần Ma Tộc cũng bị chèn ép rất nhiều.

Nhìn thấy hai người Ngọc Hoàng Phi, hắn đột nhiên nghĩ đến mình đã từng như vậy.

Chẳng lẽ các giới thật sự không thể chứa được Thần Ma Tộc?

Vì sao mọi người không thể ở chung thật tốt, hướng tới cuộc sống hòa thuận với bà con hàng xóm, già trẻ.

Cả ngày chém chém giết giết, người chém ta hai đao, ta cầm người hai phát, cuộc sống như vậy không thú vị cỡ nào?

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại các người đã an toàn, mau rời đi, trở về Giới Thượng Giới, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm."

"Mặc kệ là nam hài hay nữ hài, đều phải học cách bảo vệ mình."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Có thể mời người giúp một việc được không?"

Chương 858: Địa Ngục Vô Gian

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã cứu người, người còn muốn ta giúp người như thế nào?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Muội muội ta bị cường giả Địa Ngục Vô Gian bắt được, người giúp ta cứu nàng ra, ta dẫn người đi đệ nhất bí cảnh ở Vĩnh Sinh Giới - Vĩnh Sinh Thâm Uyên."

"Ta có quyền da thú tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên, có thể giao nó cho người."

"Cái gì mà quyền da thú với không quyền da thú, những thứ này đều không quan trọng. Ta chính là thích giúp người làm vui, chủ yếu là tình cảm của người đối với muội muội khiến cho ta rất cảm động."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, tiếp tục nói: "Ta đáp ứng giúp người cứu người, dẫn đường đi!"

Đang di chuyển về phía trước.

Hai người Ngọc Hoàng Phi, Ngọc Linh Lung khôi phục thân thể trong thuyền tiên. Trên boong thuyền, Diễm Xích Vũ nhìn hai người: "Chủ nhân thật sự muốn đi Địa Ngục Vô Gian cứu người sao? Chủ nhân có phải thêm muốn quyền da thú của bọn họ hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là người như vậy sao? Chủ yếu là hành động cứu muội muội của nàng thực sự làm cho ta rất cảm động."

Diễm Xích Vũ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta tin người cái quỷ, thêm thì thêm, lại còn nói mình cao thượng như vậy.

...

Địa Ngục Vô Gian.

Ba bóng người xuất hiện, ở địa phương cách Địa Ngục Vô Gian

mấy ngàn thước, hắn ta bay tới, di chuyển đi tới phía trước.

Không dám trực tiếp bay xuống phía trước Địa Ngục Vô Gian, sợ hãi đối phương trực tiếp gạt bỏ hắn ta.

Ba người đi bộ tiến lên, đi tới trước cửa Địa Ngục Vô Gian, khom người một cái: "Tán tu Quỷ Nhất Hành cầu kiến."

Dứt lời.

Một bóng đen xuất hiện trong nháy mắt, đứng ở cách bọn họ không xa: "Ba huynh đệ Quỷ thị, các người đến Địa Ngục Vô Gian ta làm cái gì?"

Quỷ Nhất Hành nói: "Bẩm đại nhân, chúng ta phát hiện tung tích Thần Ma Tộc."

Bóng đen chậm rãi ngưng tụ: "Người ở nơi nào!"

Quỷ Nhất Hành nói: "Bọn họ rời khỏi thành Vĩnh Thiên, một đường đi về phía tây, hắn là đi tới thành Vĩnh Sinh."

Sắc mặt bóng đen trầm xuống: "Tin tức các người mang đến, một chút giá trị cũng không có."

Quỷ Nhất Hành vội vàng nói: "Đại nhân, trong viên huyền thạch này có ghi chép bọn họ xuất hiện ở thành Vĩnh Thiên, thân phận Thần Ma Tộc này có chút khác biệt, bên cạnh hắn có một con Thần Thú cấp Vĩnh Hằng."

Bóng đen nói: "Lấy huyền thạch ra!"

Quỷ Nhất Hành chần chờ một lúc: "Đại nhân, chúng ta treo giải thưởng..."

Bóng đen sau đó vung lên, một quả linh giới lơ lửng trước mặt Quỷ Nhất Hành: "Cầm lấy giải thưởng, tiếp tục tìm kiếm tung tích Thần Ma Tộc."

Quỷ Nhất Hành vội vàng thu hồi linh giới: "Đại nhân yên tâm, chúng ta đi tìm!"

Tiếp theo, hắn ta tất cung tất kính đưa huyễn thạch cho bóng đen: "Đại nhân, chúng ta đi trước."

Bóng đen tiếp nhận huyễn thạch, chợt lóe vào trong Địa Ngục Vô Gian. .

Bên trong một đại điện.

Sương mù màu đen nồng đậm bao phủ, thân ảnh bóng đen xuất hiện, bước nhanh tiến lên: "Bẩm Đại trưởng lão, phát hiện một tên Thần Ma Tộc, bên người người này mang theo một Thần Thú cấp Vĩnh Hằng."

Lận Vô Khung nói: "Lời này là thật?"

Bóng đen giơ tay lên bóp vỡ huyễn thạch trong lòng bàn tay, một bức họa xuất hiện, chính là thân ảnh ba người Diệp Trường Sinh ở thành Vĩnh Thiên.

Lận Vô Khung nhìn chăm chăm hình ảnh trước mắt, khóe miệng nhếch lên vẻ hưng phấn: "Thân phận thiếu niên này không đơn giản, nếu có thể bắt được hắn, nói không chừng chúng ta có thể khống chế Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới."

Một tên trưởng lão nói: "Đại trưởng lão, chẳng lẽ bởi vì một Thần Thú cấp Vĩnh Hằng đã có thể kết luận thân phận của thiếu niên này có khác biệt sao?"

Lận Vô Khung lắc đầu, cười nói: "Thần thú cấp Vĩnh Hằng rất mạnh sao? Thân phận thiếu niên này sở dĩ không đơn giản, là bởi vì lực lượng huyết mạch trên người hắn."

"Huyết mạch Thần Ma của hắn vô cùng vô cùng vô cùng tinh khiết, cho dù là trong Thần Ma Tộc chân chính, người có thể có huyết mạch Thần Ma như vậy cũng sẽ không nhiều lắm."

"Ý của Đại trưởng lão là... Thiếu niên này là Thần Ma Tộc chân chính?" Một tên trưởng lão trầm giọng nói.

Lận Vô Khung quay đầu nhìn tên trưởng lão kia: "Người cảm thấy Thần Ma Tộc chân chính sẽ xuất hiện ở Vĩnh Sinh Giới sao?"

“Vậytình huống của hần là như thế nào?”

Lận Vô Khung lại nói: "Mọi việc đều có ngoại lệ, thời gian trôi qua, Giới Thượng Giới Thần Ma Tộc xuất hiện hậu bối có huyết mạch tinh thuần như thế, cũng không phải là không có khả năng."

"Sở dĩ phái một Thần Thú cấp Vĩnh Hằng bảo vệ hần, chính là không muốn khiến cho quá nhiều người chú ý."

Đúng lúc này.

Một cỗ sóng khí bao trùm đại diện, một bóng trắng xuất hiện bên cạnh Lận Vô Khung, người sau vội vàng khom người một cái: "Bái kiến Ngục chủ."

Lận Cửu Phượng gật đầu, ánh mắt rơi vào hình ảnh trên không trung: "Không nên đi trêu chọc hần!"

Lận Vô Khung khó hiểu: "Ngục chủ, vì sao!"

Lận Cửu Phượng nói: "Đại trưởng lão, người cảm thấy nếu hần xảy ra chuyện thì Giới Thượng Giới sẽ làm gì? Chẳng lẽ người tính toán để Địa Ngục Vô Gian một mình thừa nhận sự tấn công của Giới Thượng Giới Thần Ma Tộc sao?"

Chương 859: Sự tình còn chưa kết thúc

"Mấy ngàn năm bọn họ không xuất hiện, hiện tại nội tình mạnh bao nhiêu, không ai biết."

Lận Vô Khung nói: "Ngực chủ, chúng ta đã bắt được nhiều tu sĩ Thần Ma Tộc như vậy, Giới Thượng Giới cũng sẽ động thủ với chúng ta sao?"

"Sẽ không, Giới Thượng Giới cho dù biết tu sĩ ra ngoài lịch lãm đã chết dưới tay chúng ta, bọn họ cũng sẽ không động thủ."

Lận Cửu Phượng chậm rãi nói, theo đó: "Chết khi lịch lãm là rất bình thường, nhưng nếu đụng tới đệ tử trung tâm của bọn họ, Thần Ma Tộc nhất định sẽ ra tay."

"Có điều, người này xuất hiện, chỉ có chúng ta nhìn chăm chăm hẳn, còn có rất nhiều chuyện, chúng ta trước xem tình huống rồi nói sau."

Lận Vô Khung nói: "Hiểu rồi."

Lận Cửu Phượng lại nói: "Trước đây không phải truyền tin tức về nói đang bắt một tên tu sĩ Thần Ma Tộc sao, như thế nào lại không có tin tức?"

Lận Vô Khung nói: "Ngực chủ chờ một chút, hẳn là rất nhanh sẽ có tin tức."

Lận Cửu Phượng nói: "Sau khi bắt được, đưa đến mật thất cho ta."

...

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long xuyên qua tầng mây, vạn mây bắt đầu khởi động, gió gào thét. Ba người Diệp Trường Sinh, Ngọc Hoàng Phi, Ngọc Linh Lung ngạo nghễ đứng trên boong thuyền.

Về phần Diễm Xích Vũ, hẳn đã tiến vào Thần Cung tu luyện, không

hề có dấu hiệu muốn đột phá, người nói tức người hay không tức người.

Từ sau khi bị Hi Huyền đánh, hắn giống như bật hack, trực tiếp biến thành tay cừ khôi đột phá.

Thật sự là đánh một chút đã khỏe mạnh hơn.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh đột nhiên quay đầu nhìn Ngọc Hoàng Phi: "Thể chất của người rất đặc thù!"

Ngọc Hoàng Phi gật đầu: "Người đã nhìn ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể nói một chút thể chất của người là gì không?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Dù sao cũng không chết được."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không hổ là người của Thần Ma Tộc, người phải phát huy thật tốt ưu thế thể chất."

Nói đến đây, hắn trầm mặc trong chớp mắt, nói: "Thực lực của Giới Thượng Giới Thần Ma Tộc như thế nào?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Không rõ ràng lắm, ẩn thế nhiều năm không ra, thực lực rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ta cũng không rõ lắm."

Diệp Trường Sinh lại hô: "Tộc trưởng các người có cấp bậc gì?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, Tộc trưởng chúng ta không phải mạnh nhất. Nói như vậy cho người đi, Giới Thượng Giới Thần Ma Tộc chia làm hai phái lớn. Tộc trưởng một phái, Phó Tộc trưởng một phái. Tộc trưởng chúng ta tu luyện nho đạo, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, cho nên cấp bậc hắn là không khác Diệp huynh lắm."

"Phó Tộc trưởng thì lợi hại, rất ít khi thấy hắn ra tay, đồn đãi hắn là cường giả đứng thứ hai của Giới Thượng Giới, ngoại trừ lão tổ ra."

Diệp Trường Sinh tò mò: "Vậy Tộc trưởng các người ngồi lên vị trí

Tộc trưởng như thế nào?”

Ngọc Hoàng phi nói: "Lão tổ coi trọng, mặt khác Tộc trưởng mưu trí vô song, cho nên người ủng hộ hẳn rất nhiều."

Nơi nào có người thì có giang hồ.

Xem ra Thần Ma Tộc cho tới bây giờ cũng không phải vững như thành đồng.

Từ năm Thần Ma Tộc bị chèn ép, chi thứ mang theo đệ tử rời đi là có thể nhìn ra được.

Phân tranh nội bộ trong Thần Ma Tộc cho tới bây giờ đều chưa từng dừng lại.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại, phía trước có một đám người xuất hiện, bay xuống cách thuyền tiên không xa.

Ánh mắt Ngọc Hoàng Phi rơi vào trên người người tới: "Sao lại là hắn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết?"

Ngọc Hoàng Phi gật đầu: "Nhận biết, Dương Đỉnh Thiên, cũng là thành viên Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới."

Diệp Trường Sinh thấy vẻ mặt cảnh giác của Ngọc Hoàng Phi: "Quan hệ giữa các người không tốt sao?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, hắn là Phó Tộc trưởng một phái, mà ta là Tộc trưởng một mạch, cho nên xưa nay lúc nào cũng có xung đột."

"Không biết vì sao hắn tới nơi này?"

Dứt lời, Dương Đỉnh Thiên mang theo mọi người tiến lên, đi tới một bên thuyền tiên: "Ngọc huynh, chúng ta lại gặp mặt."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Dương Đỉnh Thiên, người đến xem ta bị chê cười sao?"

Dương Đỉnh Thiên cười nói: "Ngọc huynh, người vẫn có thành kiến với ta, ta nghe nói muội muội người bị người Địa Ngục Vô Gian bắt, cho nên dẫn người cứu nàng ra, người không biết sao?"

Trong lúc nói chuyện, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Dương Đỉnh Thiên, không phải ai khác, chính là Ngọc Dao.

Sắc mặt Ngọc Hoàng Phi đột nhiên biến đổi, không nghĩ tới Ngọc Dao lại rơi vào trong tay Dương Đỉnh Thiên, đây không phải là vừa mới ra hang sói, lại vào hang hổ sao?

Hắn căn bản không tin Dương Đỉnh Thiên sẽ có lòng tốt giúp hắn cứu muội muội như vậy.

Dương Đỉnh Thiên lại nói: "Ngọc huynh, ta có thể giao người cho người, nhưng người cũng phải biểu hiện một chút."

Ngọc Hoàng Phi bình tĩnh đại ngộ, biết ý đồ của Dương Đỉnh Thiên, thì ra hắn muốn dùng Ngọc Dao để đổi lấy quyền da thú trong tay mình.

"Diệp huynh, người rời đi trước đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngọc Hoàng Phi lại nói: "Diệp huynh, trước đây ta đã nói cho huynh biết, bởi vì nguyên nhân thể chất nên ta căn bản đánh không chết. Đó là lý do tại sao ta có thể sống sót rời khỏi Vĩnh Sinh Thâm Uyên. Thế nhưng tu vi của ta quá yếu, căn bản không cách nào mở cấm chế trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên, chỉ mang về một quyền da thú. Trở lại Giới Thượng Giới, bởi vì sự tồn tại của quyền da thú mà ba huynh muội chúng ta bị khắp nơi nhắm vào. Kỳ thật, lần này rời khỏi giới Giới Thượng Giới lịch lãm, ta biết đây là một hồi âm mưu, đáng tiếc ta không có lựa chọn."

Chương 860: Sự tình còn chưa kết thúc (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ dòm ngó quyền da thú của người?"

Ngọc Hoàng Phi gật đầu: "Không sai. Dương Đỉnh Thiên vốn là Phó Tộc trưởng một mạch, xưa nay bất hòa với ta, đã từng không ngừng ức hiếp huynh muội chúng ta."

"Cho dù ta giao quyền da thú cho hắn, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho huynh muội chúng ta. Không muốn liên lụy Diệp huynh, người bây giờ đi còn kịp."

Dương Đỉnh Thiên nhìn Ngọc Hoàng Phi: "Muội muội người ở trong tay ta, giao ra thứ ta muốn, bất cứ lúc nào người cũng có thể mang theo nàng rời đi."

Ngọc Hoàng Phi quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Nếu hắn muốn, vậy thì cho hắn, thỏa mãn hắn!"

Diệp Trường Sinh đã từng nói hắn không phải ham quyền da thú mới đáp ứng Ngọc Hoàng Phi cứu người, giữa người với người, vẫn cần phải có một chút nhiệt độ.

Huống chi, hắn cũng không ra tay cứu người, làm sao có thể muốn quyền da thú của người ta?

Ngọc Hoàng Phi giơ tay ném c quyền da thú cho Dương Đỉnh Thiên: "Thả muội muội ta ra."

Dương Đỉnh Thiên cũng không nuốt lời, hạ lệnh cường giả sau lưng thả Ngọc Dao ra, tiện tay vung lên, thu quyền da thú vào linh giới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

"Chúng ta đi!"

Ngọc Hoàng Phi vội vàng tiến lên, đi tới bên cạnh Ngọc Dao: "Dao Nhi, người không sao chứ!"

Ngọc Dao nói: "Ca, ta không sao, chỉ là quyền da thú bị Dương

Đỉnh Thiên mang đi như vậy, nếu Phó Tộc trưởng có được truyền thừa của Vĩnh Sinh Thâm Uyên, Tộc trưởng nàng sẽ nguy hiểm.”

Ngọc Hoàng phi nói: "Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể nghe theo mệnh trời, Tộc trưởng cũng không nghĩ tới muốn quyền đa thú. Con người ích kỷ, ta chỉ muốn người và Linh Lung còn sống, những người khác ta không quản được."

“Diệp huynh, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi!”

Diệp Trường Sinh nói: "Sự tình còn chưa kết thúc!"

Dứt lời.

Trên hư không.

Từng hơi thở mê mông tràn đầy truyền đến, trăm tên bóng đen đột nhiên xuất hiện, vây kín bọn họ, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Ngọc Hoàng Phi bảo vệ hai muội muội ở phía sau, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, người rời đi trước, bọn họ là hướng về phía huynh muội chúng ta."

"Người đã đến, đi là không có khả năng." Diệp Trường Sinh bình tĩnh tự nhiên: "Ba người các người lên boong thuyền trước."

Ngọc Hoàng Phi mang theo hai muội muội xuất hiện trên boong thuyền: "Diệp huynh, thật không nghĩ tới bọn họ sẽ tới nhanh như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Những người này đã mai phục xong từ lâu, có thể không nhanh sao?"

Ngọc Hoàng Phi giật mình: "Diệp huynh, lời này của huynh là có ý gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ người không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Thực lực của Dương Đỉnh Thiên chỉ là cấp Vĩnh Sinh tầng thứ năm, nhưng hẳn lại cứu được muội muội người từ trong Địa Ngục Vô Gian."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Thực lực của trưởng lão bên cạnh hẳn rất mạnh, một người trong đó đã là cấp Vĩnh Sinh cao nhất."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía người tới: "Người nhìn xem bọn họ có thực lực gì?"

Sắc mặt Ngọc Hoàng Phi đột nhiên thay đổi: "Cường giả Địa Ngục Vô Gian nhiều như vậy, Dương Đỉnh Thiên căn bản không thể cứu người, như vậy chỉ có một khả năng - hẳn cấu kết với Địa Ngục Vô Gian."

"Đúng vậy!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Cho nên những người này một mực âm thầm, chỉ chờ Dương Đỉnh Thiên mang quyền da thù đi, sau đó lại ra tay với chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngay từ đầu bọn họ đã tính kế người, chuyện đã đến nước này, sợ là ai cũng đừng hòng rời đi."

Dứt lời, cường giả Địa Ngục Vô Gian đã xông tới, vây quanh thuyền tiên Cửu Long, uy áp mạnh mẽ rơi vào trên người mấy người Diệp Trường Sinh.

Trên người những người này quanh quần áo văn màu đen, sát ý sắc bén làm cho từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Một tên lão giả áo đen đi ra: "Không nên vùng vẫy giãy chết, bằng không các người sẽ chết rất thảm."

Ngọc Hoàng Phất ra linh khí, tùy thời chuẩn bị xuất thủ, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại: "Đừng giãy dụa, rời đi với bọn họ!"

"Diệp huynh, cái này..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nghe ta, bằng không chúng ta sẽ chết rất thảm."

Vốn là muốn đi Địa Ngục Vô Gian.

Không nghĩ tới đối phương nhiệt tình như vậy, thế nhưng phái người tới mời, chút mặt mũi này vẫn là muốn cho.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thuyền tiên Cửu Long biến

mắt không thấy, ánh mắt hấn rơi vào trên người người tới: "Chúng ta đi thôi!"

Nghe tiếng.

Mọi người ít nhiều có chút bối rối.

Hướng phát triển của sự việc hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Vốn tưởng rằng mấy người Ngọc Hoàng Phi sẽ liều mạng đánh một trận, sau đó bị bọn họ mang đi.

Bây giờ lại trở nên đơn giản như vậy.

Hoàn toàn không cần tốn nhiều công sức.

Ánh mắt ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, không biết hấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Trường Sinh truyền âm cho bọn họ: "Đừng lo lắng, chúng ta hãy đi Địa Ngục Vô Gian ngồi một chút."

Ngay sau đó.

Trăm tên cường giả Địa Ngục Vô Gian đi tới trước mặt bốn người, phát hiện bốn người là tu sĩ cấp Vĩnh Sinh, khóe miệng nhấc lên một chút ý cười: "Mang đi!"

...

Chương 861: Đánh dấu Địa Ngục Vô Gian

Trên một con thuyền cũ nát và tồi tàn.

Bốn người Diệp Trường Sinh bị áp giải, phi thuyền xuyên qua hư không, phía dưới núi non trùng điệp, phía trên vạn mây bắt đầu khởi động.

Ngọc Dao nói: "Ca, đây không phải là phương hướng đi Địa Ngục Vô Gian."

Ngọc Hoàng Phi biến sắc: "Đây không phải là đi Địa Ngục Vô Gian, vậy thì muốn đi nơi nào?"

Hắn vội vàng quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện Diệp Trường Sinh lại nhắm mắt lại, khí định thần nhàn đang ngủ.

Tâm này lớn bao nhiêu?

Không sợ chút nào sao?

Đột nhiên, tốc độ phi thuyền từ từ chậm lại, lão giả cầm đầu xoay người nhìn bốn người Diệp Trường Sinh: "Mang bọn họ đi gặp Ngọc chủ."

Ngay sau đó.

Bốn người bị đưa đến trước một cửa đá, một tiếng ầm ầm vang lên truyền ra, cửa đá mở ra.

Ngọc Dao hoa dung thất sắc: "Nơi này chính là Địa Ngục Vô Gian, ta quen thuộc mùi hương này."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng sợ, sau này bọn họ sẽ đưa chúng ta rời đi!"

Ngọc Hoàng Phi không biết Diệp Trường Sinh lấy lòng tin từ đâu, nhưng hắn lựa chọn tin tưởng Diệp Trường Sinh, bởi vì ở bên cạnh hắn luôn cảm thấy vô cùng an tâm.

Chẳng bao lâu.

Bốn người bị đưa đến trong một tòa đại điện địa cung, bốn phía bao phủ sương mù hắc ám, từng bóng người xuất hiện.

Người cầm đầu chính là Lận Vô Khung.

Khi lão ta nhìn thấy Diệp Trường Sinh, sắc mặt chợt thay đổi, giống như đang nói, mẹ kiếp, các người làm sao bắt được hắn trở về?

Thân ảnh Lận Vô Khung ngừng lại, xoay người đi vào sâu trong địa cung, một tòa đá ngoài trời, hắc khom người một cái: "Ngục chủ, bọn Hàn trưởng lão bắt thiếu niên Thần Ma Tộc kia về."

Oanh.

Phòng đá mở ra, thân ảnh Lận Cửu Phượng xuất hiện: "Chính là thiếu niên bên người có Thần Thú cấp Vĩnh Hằng?"

Lận Vô Khung gật đầu: "Chính là hắn, nhưng không nhìn thấy Thần Thú cấp Vĩnh Hằng kia."

Lận Cửu Phong nhướng mày kiếm lên, trong lòng nghi hoặc vạn phần, cảm giác có chỗ nào đó không đúng: "Đi, trước đi xem một chút!"

Bên trong địa cung.

Lận Cửu Phượng đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Các hạ đến tột cùng là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người bắt chúng ta đến nhưng lại hỏi ta là ai, người thật kỳ lạ!"

Lận Cửu Phượng nói: "Ba người bọn họ đến từ Giới Thượng Giới Thần Ma Tộc, mà người cũng không phải, người đến tột cùng là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta họ Diệp, tên Trường Sinh, cũng là người của Thần Ma Tộc."

"Diệp Trường Sinh?" Lận Cửu Phượng lẩm bẩm: "Cái tên này của người nghe thật lạ tai!"

Người ta thường nói, một lần thì lạ, hai lần thì quen, ba thì nhiệt tình.

“Sau này từ từ người sẽ quen thuộc!”

Dứt lời, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đã quét địa điểm đánh dấu mới là Địa Ngục Vô Gian, có lập tức đánh dấu hay không?]

Đã đánh dấu được rồi sao?

Thật nhanh, thật đột ngột.

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

Đột nhiên xuất hiện đánh dấu khiến Diệp Trường Sinh có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Luôn luôn cảm thấy rằng việc đánh dấu này đến quá dễ dàng.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được thẻ truyền thừa ký ức, có nên lập tức sử dụng hay không?]

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, hắn được sử dụng thẻ truyền thừa ký ức, chẳng lẽ hệ thống muốn trợ giúp mình khôi phục trí nhớ.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thẻ truyền thừa ký ức không phải dành cho chủ nhân, đã có người được chỉ định, có nên sử dụng ngay hay không?]

Không phải ta sao?

Đó sẽ là ai?

Hệ thống là rất xấu, không thể cung cấp cho hắn một câu trả lời rõ ràng sao?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức sử dụng thẻ truyền thừa ký ức hay không?]

Hệ thống thúc giục một lần nữa.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hồ nghi vạn phần, trước kia hắn cũng chưa gặp phải loại tình huống này.

Cũng không biết sau khi sử dụng thẻ truyền thừa ký ức sẽ có phản ứng dây chuyền gì.

Chủ yếu là... Thẻ truyền thừa ký ức này sẽ được sử dụng trên người ai?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nói: "Lập tức sử dụng."

Mặc dù không biết sẽ được sử dụng trên người ai, nhưng vì tò mò, hắn quyết định thử nó.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, sử dụng thành công thẻ truyền thừa ký ức.]

Dứt lời, Diệp Trường Sinh giấu trong lòng tâm tình thấp thỏm, ánh mắt xẹt qua mấy người trước mắt, phát hiện bọn họ vẫn nhìn chăm chú vào mình như trước, vẻ mặt không có một chút biến hóa.

Làm sao cảm giác có một chút đáng sợ?

Đến cùng là ai thu được trí nhớ?

Lận Cửu Phượng lại nói: "Theo ta được biết, bên người các hạ có một con Thần Thú cấp Vĩnh Hằng, để cho nó hiện thân gặp mặt đi!"

"Không lại nói ta không cho người cơ hội."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai nói bên người ta chỉ có một Thần Thú cấp Vĩnh Hằng?"

Sắc mặt Lận Cửu Phượng biến đổi: "Xem ra ta còn đánh giá thấp người."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Làm sao người biết ta không phải là người của Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới?"

Một vấn đề khiến Lận Cửu Phương hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Ngọc Hoàng Phi nói: "Dương Đỉnh Thiên, ta biết ngươi ở chỗ này, đi ra đi!"

Chương 862: Thẻ truyền thừa trí nhớ

Lận Cửu Phượng cười nói: "Nếu các người đều biết, vậy thì dễ làm hơn nhiều."

Ngay sau đó.

Lão ta quay đầu nhìn vào sâu trong cung điện: "Dương công tử, hiện thân đi!"

Dương Đỉnh Thiên di chuyển đi ra, bên người mang theo bốn lão giả. Trong nháy mắt khi nhìn thấy bọn họ, Ngọc Hoàng Phi vội vàng thì thầm ở bên tai Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, bốn người này là trưởng lão Thần Ma Tộc, thực lực của bọn họ rất mạnh, có hai người đã là cấp Vĩnh Hằng."

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt dừng trên người bốn người, vẻ mặt vẫn đậm phong khinh, không có chút bối rối nào.

Dương Đỉnh Thiên nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không phải là thành viên Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới, người đến tột cùng là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không nói cho người biết."

Dương Đỉnh Thiên nói: "Lận Ngục chủ, vì đại nghiệp của chúng ta, bốn người bọn họ không thể giữ được, nhất định phải lập tức chém giết."

Lận Cửu Phượng nói: "Ta cũng đang có ý này!"

Dứt lời.

Trong đại điện, mọi người nhao nhao đi về phía trước, uy áp mãnh mẽ cuồng mãnh rơi vào trên người bốn người Diệp Trường Sinh. Người sau di chuyển tiến lên, chắn ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi ở sau lưng.

Vô số sát giới bắn ra, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân, trong sát khí ngập trời tràn ngập kiếm khí.

Trong nháy mắt tràn ngập trong mỗi một tắc không gian của địa cung.

Mọi người biến sắc, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, tu vi cấp Vĩnh Sinh lại có thể phóng thích uy áp mạnh mẽ như vậy?

Dương Đỉnh Thiên giận dữ nói: "Đi tới nơi này, người đừng hòng còn sống rời đi. Lận Ngục chủ, Địa Ngục Vô Gian chính là địa bàn của người, cũng không thể để cho bọn họ còn sống rời đi."

Lận Cửu Phượng nói: "Dương công tử yên tâm, hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ."

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn Lận Vô Khung: "Truyền tin tức cho lão tổ."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh giật mình, có ý gì? Vừa lên đã gọi lão tổ?

Vẫn còn chưa đánh đâu.

Địa Ngục Vô Gian nói như thế nào cũng là một thế lực lớn của Vĩnh Sinh Giới, như vậy không có điểm mấu chốt?

"Ta rất yếu, không cần gọi lão tổ các người!"

Lận Cửu Phượng híp mắt: "Bốn Ngục chủ nhìn không thấu người, cho nên không thể cho người bất kỳ cơ hội nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Người rất cẩn thận."

Lận Cửu Phượng cười nói: "Làm người đương nhiên phải cẩn thận, ta cũng không khinh thường bất kỳ một người nào, cũng không kiêng kỵ bất kỳ một người nào."

Chỉ toàn khoác lác.

Không kiêng nể gì bất kỳ một người nào, còn chưa đánh đã trực tiếp gọi lão tổ.

Lão gia hỏa này không nói võ đức.

Đúng lúc này.

Trong địa cung, một bóng người xuất hiện ở giữa sân, người tới không phải ai khác, chính là lão tổ của Địa Ngục Vô Gian - Vương Phú Quý.

Lận Cữu Phượng thấy Vương Phú Quý xuất hiện, vội vàng tiến lên khom người một cái: "Bái kiến lão tổ."

Wương Phú Quý nói: "Đã xảy ra chuyện gì."

Lận Cữu Phượng vội vàng nói: "Lão tổ, người này lỡ mãng ở Địa Ngục Vô Gian ta, thỉnh lão tổ giết hẩn hẩn."

Wương Phú Quý bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, quay đầu, bàn tay đánh bay Lận Cữu Phượng ra ngoài.

"Ai cho người lá gan dám bất kính với chủ nhân."

Bối rối.

Hoàn toàn bối rối.

Lận Cữu Phượng bị đánh đến hai mắt nổi đom đóm, chủ yếu là lão ta không biết vì sao mình bị đánh.

Chẳng lẽ chủ nhân trong miệng Vương Phú Quý là...

Khi ánh mắt của lão ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trực tiếp bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, đây tuyệt đối không có khả năng.

Bọn họ là Địa Ngục Vô Gian, Diệp Trường Sinh là Thần Ma Tộc, hoàn toàn không liên quan.

Bịch.

Wương Phú Quý trực tiếp quỳ.

Quỳ gối dưới chân Diệp Trường Sinh, tất cung tất kính nói: "Tiểu nhân Vương phú quý, bái kiến chủ nhân."

Diệp Trường Sinh nhìn Vương Phú Quý nằm sấp dưới chân, trong lòng mờ mịt, hẳn không biết lão đầu này.

Vừa gặp mặt đã hành đại lễ như vậy, thật sự là quá nhiệt tình.

Nhưng hẳn nghĩ lại, trong nháy mắt biết là chuyện gì xảy ra, lão đầu này hẳn là tiếp nhận thẻ truyền thừa ký ức.

Chắc chắn.

Một chút tật xấu đều không có.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Mọi người trong địa cung hoàn toàn bối rối.

Lận Cữu Phượng ngậy ra như phồng.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lão tổ quỳ xuống trước hẳn.

Hẳn là chủ nhân của lão tổ, thế giới này làm sao vậy?

Một bên, thanh âm Lận Vô Khung run rẩy: "Lão tổ, hẳn... Hẳn là ai?"

Vương Phú Quý nhìn Lận Vô Khung: "Còn không thu uy áp của người lại, hù dọa ai đây, nhanh chóng quỳ xuống."

"Còn có các người... Từng người một quỳ xuống cho ta!"

Trong lúc nhất thời.

Toàn thể tu sĩ của Địa Ngục Vô Gian đều quỳ.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Vương Phú Quý đứng dậy: "Đứng lên nói chuyện!"

Vương Phú Quý nói: "Chủ nhân, ngài đến Địa Ngục Vô Gian cũng không thông báo cho ta một tiếng, lão nô sẽ đi đón người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chính là bồi bằng hữu dạo một vòng,

không nghĩ tới sẽ gặp được người.”

Chương 863: Ta... sợ bị sét đánh

Vương Phú Quý vội vàng xoay người, nhìn về phía Lận Cửu Phượng: "Cửu Phượng, ta giao Địa Ngục Vô Gian cho người, người đối đãi với chủ nhân như vậy, người thật sự khiến ta thất vọng."

Lận Cửu Phượng sợ hãi không thôi: "Lão tổ, hiểu lầm, là hiểu lầm, ta không biết thân phận của vị công tử này."

"Nếu biết hẳn là chủ nhân Địa Ngục Vô Gian, cho ta một vạn lá gan, ta cũng không dám ra tay với hẳn."

Vương Phú Quý nói: "Người lại đang mưu đồ cái gì, không phải ta đã khuyên bảo người rồi sao, thu lại dã tâm của mình, sao người không nghe chứ!"

"Người như vậy chỉ có thể hại Địa Ngục Vô Gian!"

Nói đến đây, ông đánh một chưởng rơi vào trên người Lận Cửu Phượng, sóng khí khủng bố trực tiếp đánh bay Lận Cửu Phượng ra ngoài.

Hung hăng va vào cột đá địa cung.

Cột đá nổ tung và sụp đổ.

Trực tiếp chôn Lận Cửu Phượng, chỉ có đầu còn ở bên ngoài.

Thật giống như Tôn Ngộ Không bị đè dưới chân núi Ngũ Chỉ.

Khóe miệng Lận Cửu Phượng đầy vết máu: "Lão tổ, người lại hủy đàn điền của ta."

Vương Phú Quý nói: "Bất kính với chủ nhân, ta không giết người đã là nhân từ rồi."

Dứt lời.

Cường giả trong sân của Địa Ngục Vô Gian nằm trên mặt đất, một đám run lấy bối, không thể tin được lão tổ sẽ tự tay phá hủy đàn điền của Lận Cửu Phượng.

Phải biết rằng Lận Cửu Phượng chính là người lão tổ coi trọng nhất.

Ánh mắt Vương Phú Quý xoay chuyển, rơi vào trên người năm người Dương Đỉnh Thiên. “Các người là người của Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới, đến Địa Ngục Vô Gian ta làm cái gì?”

Dương Đỉnh Thiên sợ tới mức môi run rẩy: “Lão tổ Địa Ngục, chúng ta... Chúng ta...”

Vương Phú Quý nói: "Người không cần phải nói, lén xông vào Địa Ngục Vô Gian, chết."

Dương Đỉnh Thiên còn muốn giải thích, bọn họ căn bản không phải lén xông vào, là Lận Cửu Phượng mời bọn họ tới.

Nhưng Vương Phú Quý căn bản không cho bọn họ cơ hội: "Người đâu, chém chết bọn họ, xiên ra ngoài!"

Ra lệnh một tiếng.

Cường giả Địa Ngục Vô Gian nhao nhao đứng dậy, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người năm người Dương Đỉnh Thiên. Giờ khắc này, bọn hắn thật giống như cừu non đang chờ làm thịt.

Dương Đỉnh Thiên vội vàng nói: "Lão tổ Địa Ngục, hiểu lầm, là hiểu lầm. Chúng ta là Thần Ma Tộc, Huyền Thánh Nguyên phái tới."

Vương Phú Quý nói: "Như thế nào, người lại dùng Huyền Thánh Nguyên ép ta sao? Thật không may, ta không biết hắn."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tức giận nói: "Động thủ, chờ bọn hắn ở lại ăn cơm sao?"

Mọi người chen chúc xông lên, từng tiếng nổ vang lên...

Địa cung lay động, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Vương Phú Quý khom người một cái với Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, nơi này lập tức sẽ bị hủy, chúng ta đổi một chỗ yên tĩnh một chút."

Diệp Trường Sinh xoay người chuẩn bị rời đi, một bên, Ngọc Hoàng Phi mở miệng nói: "Diệp huynh, quyền da thú còn ở trong tay Dương Đỉnh Thiên."

"Phú Quý, người xem cái này..."

Vương Phú Quý nói: "Chủ nhân, ta hiểu làm thế nào tiếp theo."

Ngay sau đó.

Thân ảnh ông biến mất tại chỗ, tiếng nổ vang lên, năm người Dương Đỉnh Thiên bị đánh ngã xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, phát hiện đan điền của toàn bộ năm người đan điền bị hủy, Vương Phú Quý này là cường ma phá nát đan điền sao?

"Đi lấy quyền da thú về!"

Ngọc Hoàng Phi tiến lên, đi tới bên cạnh Dương Đỉnh Thiên: "Giao đồ đạc ra đi!"

Dương Đỉnh Thiên nói: "Ngọc huynh, chúng ta là người của Thần Ma Tộc, người không thể thấy chết không cứu."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Giao đồ đạc ra, bằng không ta tự tay giết người."

Dương Đỉnh Thiên vội vàng tháo linh giới trên tay xuống, đưa cho Ngọc Hoàng Phi: "Ngọc huynh, người mau cứu ta."

Ngọc Hoàng Phi thu hồi linh giới, xoay người đi tới phía Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, quyền da thú này cho người."

"Làm sao không biết xấu hổ chứ?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, giơ tay thu quyền da thú vào trong hệ thống.

Ngọc Hoàng Phi giật mình, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Diệp huynh, đây là người xứng đáng."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Phú Quý, nhất năm người bọn họ lại

trước, còn có ích.”

Vương Phú Quý nói: "Mang xuống, trông coi thật cẩn thận. Chủ nhân, chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thôi!”

Vương Phú Quý lại nói: "Ba người bọn họ chính là khách của Địa Ngục Vô Gian, chiêu đãi cho tốt, hiểu chưa?”

Lận Vô Khung vội vàng nói: "Lão tổ yên tâm, không dám có chút chậm trễ nào.”

....

Trên một đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, phóng mắt nhìn lại, rất có thể đang đứng trên đỉnh cao nhất, nhìn trọn khí thế của những ngọn núi.

Bịch.

Vương Phú Quý lại quỳ: "Phú Quý đến muộn, khiến cho chủ nhân kinh hãi.”

Diệp Trường Sinh nói: "Phú Quý, người không cần quỳ, mau đứng lên nói chuyện.”

Vương Phú Quý nói: "Năm đó Phú Quý chỉ là một trong mười vạn tùy tùng của chủ nhân, thật không nghĩ tới sau khi luân hồi trùng tu còn có thể gặp được chủ nhân. Về sau Phú Quý sẽ đi theo bên người chủ nhân, hy vọng chủ nhân không ghét bỏ.”

Luân hồi trùng tu?

Chương 864: Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút

Diệp Trường Sinh khước miệng nhắc lên ý cười: "Phú Quý, nếu người là tùy tùng của ta, vậy người khẳng định biết thân phận của ta."

Vương Phú Quý nói: "Phú Quý biết một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là ai?"

Vương Phú Quý nhắc ngón tay chỉ vào bầu trời: "Không thể nói."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Vì sao?"

Về mặt Vương Phú Quý âm đạm: "Ta... Sợ bị sét đánh."

Lại như vậy sao?

Ngày đó ở Vãn Thần Đại Hạp Cốc, thời điểm gặp phải Ngự Phong Gia, hẳn cũng biết thân phận của mình, nhưng ngay lúc hẳn nói ra, đột nhiên lời kiếp buông xuống.

Vương Phú Quý cũng sợ bị sét đánh, chẳng lẽ có người đang che dấu thân phận của mình?

Hay là nói thân phận kiếp trước của mình đã mạnh mẽ đến mức bị người nhắc tới, sẽ bị sét đánh?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Vương Phú Quý, người sau sợ hãi nói: "Chủ nhân, ta nói thật."

"Người cũng đừng để ta thử!"

"Nếu không... Chúng ta vẫn là thử một lần đi!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Vương Phú Quý lộ vẻ khó xử, thanh âm run rẩy nói: "Chủ nhân, thật sự... Muốn thử một lần sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thử một chút!"

Đây không phải là muốn hố cấp dưới sao?

Vương Phú Quý nói: "Kỳ thật, thân phận thật sự của chủ nhân là..."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Lôi đình tàn sát bừa bãi, ánh sáng tím lóe ra, tựa như sét đánh.

Vương Phú Quý vội vàng hô: "Chủ nhân, không thể nói, không thể nói."

Ông sắp khóc.

Lại nói: "Chủ nhân, ta thật vất vả luân hồi trùng tu, hiện tại lại gặp được chủ nhân, kính xin chủ nhân cho ta sống sót."

"Ta thật sự không muốn bị thiên kiếp đánh thành tro tận!"

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn sét đánh tàn sát bừa bãi trên bầu trời: "Quên đi, không cần phải nói, người sống cũng không dễ dàng."

Vương Phú Quý vội vàng thở dài một hơi: "Tạ chủ nhân thông cảm!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phú quý, tu vi bây giờ của ngươi là tu vi gì?"

Vương Phú Quý nói: "Hồi chủ nhân, hiện tại ta vừa bước vào Bất Hủ"

Bất Hủ?

Làm sao yếu như vậy?

Diệp Trường Sinh có chút khó hiểu, nói như thế nào Vương Phú Quý cũng là luân hồi trùng tu. Thời gian dài như vậy vì sao mới đến cấp Bất Hủ?

Vương Phú Quý vội vàng giải thích: "Chủ nhân, luân hồi trùng tu kỳ thật rất khó. Chủ yếu mười vạn năm chất, tư chất của lão nô rất bình thường, chỉ là một tiểu binh trong mười vạn tùy tùng của chủ nhân."

"Trận đại chiến kia, thân thể lão nô bị hủy, đạo cơ nghiền nát, có thể luân hồi trùng tu, đó là may mắn."

"Cho nên ở kiếp này, tư chất của ta càng tầm thường, có thể có được cấp bậc hiện tại đã rất không dễ dàng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như thế, may mà người gặp được ta, về sau rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề tu luyện. Ta sẽ cho người tái tạo đạo cơ, trở thành cường giả thật sự."

"Tạ chủ nhân, lão nô không cầu cái gì khác, chỉ cầu có thể một mực hầu hạ bên người chủ nhân, tu vi với không tu vi không quan trọng!"

Vương Phú Quý chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh liếc ông một cái: "Cấp bậc hiện tại của người ở Vĩnh Sinh Giới coi như không tệ, có thể theo ta đi càng ngày càng xa. Tu vi của người quá yếu, thế nhưng không có tư cách ở bên cạnh hầu hạ ta."

"Người hiểu đạo lý này chứ?"

Vương Phú Quý nói: "Hiểu được, lão nô hiểu được, về sau khẳng định càng cố gắng tu luyện!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phú Quý, người có biết Vĩnh Sinh Môn không?"

Vương Phú Quý nói: "Lão nô biết, ba thế lực đầu tiên của Vĩnh Sinh Giới, giống như sau lưng dựa vào thôn Chí Tôn."

Thôn Chí Tôn?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thôn Chí Tôn cũng ở Vĩnh Sinh Giới?"

Vương Phú Quý nói: "Hồi chủ nhân, thôn Chí Tôn không ở Vĩnh

Sinh Giới mà là ở trong một tòa tinh vực ngoài Vĩnh Sinh Giới. Chỉ là một thôn, nhưng người nơi đó không phải tất cả là cấp Chí Tôn, rất mạnh mẽ.”

“Thì ra là như thế!”

Diệp Trường Sinh lâm vào trầm mặc.

Hắn muốn để ý tới quan hệ này. Thần Cung Vũ Trụ tìm thôn Chí Tôn, người sau lại tìm Vĩnh Sinh Môn, nhiệm vụ cuối cùng lại tới Liên Minh Kiếm Đạo?

Hoặc là nói từ Vũ Trụ Thần Cung đến thôn Chí Tôn, hắn là còn có thể lực tham dự vào trong đó.

Cổ.

Diệp Trường Sinh nhin không được nói ra một tên thực vật.

Vũ Trụ Thần Cung vì lấy được mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh Nhi, thật đúng là tổn rất nhiều công sức.

Ngày đó bọn hắn lợi dụng Dị Độ Châu, mạnh mẽ buông xuống núi Bất Tử, hiện tại lại phái ra nhiều thể lực như vậy.

Nói cách khác, chỉ cần một ngày hắn có được mảnh vụn linh hồn của Đạo Linh Nhi, kẻ địch sẽ đến liên tiếp không ngừng?

Kích thích.

Thật mẹ nó kích thích.

Tới thì tới đi, ta sẽ sợ các ngươi sao?

Vương Phú Quý nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ngài tìm Vĩnh Sinh Môn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có chuyện gì, ta dự định đi diệt môn."

Vương Phú Quý ngược lại hít một ngụm khí lạnh: "Diệt... Diệt môn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, chính là đi diệt môn."

Chương 865: Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút (2)

Vương Phú Quý vội vàng nói: "Chủ nhân, thực lực của Vĩnh Sinh Môn ở Vĩnh Sinh Giới rất mạnh, hơn nữa sau lưng có thôn Chí Tôn, người bình thường đều không dám trêu chọc bọn hắn."

"Người dám trêu chọc không?" Diệp Trường Sinh hỏi.

"Trước kia không dám!" Vương Phú Quý nói: "Nhưng hiện tại dám, nếu chủ nhân muốn đi diệt môn, làm sao có thể không có Phú Quý ta?"

"Ta nguyện vì chủ nhân xông pha khói lửa!"

Diệp Trường Sinh nói: "Được, ta xem biểu hiện của ngươi."

Vương Phú Quý lại nói: "Chủ nhân, thực lực của thôn Chí Tôn..."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Diệt thôn!"

Vương Phú Quý: "..."

Ông hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chủ nhân, sát tâm của ngươi thật mạnh nha.

"Chủ nhân, hiện tại chúng ta sợ là không cách nào chống lại thôn Chí Tôn, nếu không chờ một chút đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không vội, đừng xin cơm phải ăn từng miếng từng miếng một, đường đi phải đi từng bước một."

Nguyên bản hắn dự định trực tiếp đi tới Vĩnh Sinh Môn, nhưng hiện tại sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Trường Sinh thay đổi chủ ý.

Sau lưng Vĩnh Sinh Môn có thôn Chí Tôn, hơn nữa thực lực bản thân môn phái này cũng không kém, cho nên hắn sẽ không lỗ mắng.

Nhưng nếu đã tới, tự nhiên phải làm chút chuyện.

“Phú Quý, thế lực thứ nhất, thứ hai của Vĩnh Sinh Giới là gì?”

Vương Phú Quý nói: "Thế lực thứ nhất là Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, thứ hai là Thượng Cổ Quỷ Tôn. Hai thế lực này sở dĩ mạnh mẽ hơn Vĩnh Sinh Môn là bởi vì sau lưng bọn họ cũng có người ủng hộ."

"Sau lưng Vĩnh Sinh Kiếm Cốc là Thiên Đạo Kiếm Cung, về phần Thượng Cổ Quỷ Tôn, sau lưng nghe đồn có thế lực thời kỳ thượng cổ."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Thế lực thời kỳ thượng cổ, vì sao lại xuất hiện trong phiên tinh không này?"

Vương Phú Quý nói: "Ai biết được, thế giới này rất loạn, cho nên lão nô vẫn vô cùng khiêm tốn."

Diệp Trường Sinh nói: "Địa Ngục Vô Gian trong thế lực ở Vĩnh Sinh Giới có thể chen vào năm vị trí đầu không?"

Vương Phú Quý xấu hổ cười: "Năm vị trí đầu có chút khó khăn, miễn cưỡng tiến vào mười vị trí đầu. Sau lưng Địa Ngục Vô Gian không có thế lực, cho nên rất thiếu tài nguyên."

"Không cần nói rõ lý do, ta hiểu, dù sao tư chất cũng không được."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có điều, người yên tâm, từ hôm nay về sau, Địa Ngục Vô Gian rất nhanh sẽ trở thành thế lực mạnh nhất Vĩnh Sinh Giới."

Vương Phú Quý chấn động nói: "Chủ nhân, thật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nói, làm sao còn có thể là giả?"

Vương Phú Quý gật đầu: "Chủ nhân nói gì, ta đều tin tưởng, dù sao chủ nhân cũng đã từng là... Không có việc gì, ta thực sự tin tưởng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, trở về trước. Kế tiếp ta muốn đi một chuyến đến Giới Thượng Giới, chờ sự tình xử lý xong, chúng ta cùng nhau đi tới Vĩnh Sinh Môn."

Hết sức rõ ràng, hiện tại hẳn đã có kế hoạch. Trước tiên đi Giới Thượng Giới, nếu như có thể được Thần Ma Tộc hỗ trợ, đánh bại Vĩnh Sinh Môn không phải càng nắm chắc hơn sao?

Mặc dù hẳn rất mạnh mẽ nhưng hẳn không cứng rắn.

Đầu óc là một thứ tốt, cũng không có việc gì phải dùng.

Ngay sau đó.

Hai người xoay người lướt nhanh về phía Địa Ngục Vô Gian, đi về phía trước, Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng nói: "Phú Quý, Vĩnh Sinh Kiếm Cốc và Thượng Cổ Quỷ Tông, trong bọn họ ai là kẻ địch của Vĩnh Sinh Môn?"

Vương Phú Quý nói: "Chủ nhân, ngài hỏi cái này làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút."

Vương Phú Quý gật đầu: "Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Địa Ngục Vô Gian.

Diệp Trường Sinh đến tìm Ngọc Hoàng Phi, đi thẳng vào vấn đề: "Dương Đỉnh Thiên cầu kết với Địa Ngục Vô Gian, tất có bí mật không thể cho người khác biết."

"Hiện tại hẳn đã rơi vào trong tay ta, chúng ta cùng nhau mang theo hẳn đi Giới Thượng Giới."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, thân phận của người rốt cuộc là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế nào, người hoài nghi ta?"

Ngọc Hoàng Phi lắc đầu: "Không phải hoài nghi, chỉ là Diệp huynh có huyết mạch Thần Ma, lại là chủ nhân của lão tổ Địa Ngục Vô Gian, thân phận của người quá phức tạp."

Diệp Trường Sinh nói: "Kỳ thật ta chính là người của Thần Ma Tộc. Về phần lão tổ Địa Ngục Vô Gian gọi ta là chủ nhân, chuyện này có chút phức tạp, ta không cách nào giải thích rõ với người."

"Ta hoài nghi hiện tại Giới Thượng Giới đã lâm vào hỗn loạn, Phó Tộc trưởng nhất mạch sẽ có động tác lớn, nếu chúng ta trở về muộn, Tộc trưởng nhất mạch phỏng chừng rất nguy hiểm."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Tộc trưởng có lão tổ che chở, Phó Tộc trưởng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sự tình sợ là không đơn giản như người nghĩ, nếu như Phó Tộc trưởng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hẳn dám trắng trợn hợp tác với Địa Ngục Vô Gian, điên cuồng chém giết các người như vậy?"

"Nếu đã dám như vậy, tự nhiên là đã có biện pháp đối phó với lão tổ các người rồi."

Ngọc Hoàng Phi biến sắc, trầm mặc hồi lâu: "Được, bây giờ chúng ta sẽ trở về Giới Thượng Giới, có điều, chỉ có người Thần Ma Tộc mới có thể bước vào giới, những người khác không cách nào tiến vào."

Chương 866: Thật là đúng dịp

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hiểu!"

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh bảo Ngọc Hoàng Phi đi chuẩn bị, thuận tiện mang theo năm người Dương Đỉnh Thiên, mà hắn đi tìm Vương Phú Quý.

Để cho ông tiến vào trong Thần Cung tu luyện.

Huyết mạch và tư chất của Vương Phú Quý đích xác không phải rất mạnh, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung có Niết Bàn Trì và Hóa Long Trì, còn có địa mạch Cửu Long, các loại tài nguyên tẩy lễ, có thể làm cho ông thoát thai hoá cốt.

Diệp Trường Sinh, ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi mang theo năm người Dương Đỉnh Thiên rời khỏi Địa Ngục Vô Gian.

Hiện tại Vương Phú Quý để một lão tổ khác chăm sóc Địa Ngục Vô Gian, ông thì tiến vào trong Thần Cung hưởng thụ.

Không đúng, tiến vào trong Thần Cung tu luyện.

Vương Phú Quý giờ phút này thật giống như bà đỡ Lưu tiến vào đại quan viên, nhìn tài nguyên trong Thần Cung, cả người chấn động nói không nên lời.

Nó thực sự là quá mạnh mẽ.

Tiểu thế giới này có bao nhiêu khủng bố, ta không nói trước được.

Chỉ cần các loại tài nguyên như Thăng Huyết Trì, Niết Bàn Trì, địa mạch Cửu Long đã làm cho người ta trở nên vô cùng cuồng nhiệt. Tiến vào trong đó, tu vi, huyết mạch và tư chất chính là tùy tiện tăng lên.

Chủ nhân không hổ danh là chủ nhân.

Trước kia trâu bò, bây giờ càng trâu bò.

Vương Phú Quý nở nụ cười.

Cười rất phóng lãng.

Sao ông lại may mắn như vậy?

Tu luyện.

Phải lập tức tu luyện, chủ nhân bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên mạnh mẽ, nếu ta quá yếu, về sau sẽ không có cách nào ở lại bên cạnh chủ nhân.

Sẽ không còn có thể tận hưởng các tài nguyên này.

Nếu như trước kia ông có những tài nguyên này, cái gì Vĩnh Sinh Môn, thôn Chí Tôn, tất cả đều không để vào mắt.

Tiền tay có thể hủy diệt bọn hăn.

...

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn trên bầu trời, đi về phía trước với tốc độ rất nhanh.

Ngọc Hoàng Phi an bài năm người Dương Đỉnh Thiên ở trong lầu các, Ngọc Linh Lung và Ngọc Dao cũng đang tu luyện, cho nên trên boong thuyền cũng chỉ có hăn và Diệp Trường Sinh.

"Diệp huynh, ta tin tưởng cảm giác của mình, hy vọng ta không phải dẫn sói vào nhà."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Làm sao có thể, ta tốt như vậy, há lại là sói?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Ta tin người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sẽ giúp các người, nhưng tuyệt đối sẽ không hại các người. Thần Ma Tộc hăn là đoàn kết, mà không phải giống Phó Tộc trưởng các người, muốn phân hóa Thần Ma Tộc."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Tộc trưởng chúng ta cũng đã nói qua lời này,

vốn dĩ Thần Ma Tộc sinh tồn vô cùng khó khăn, nếu không đoàn kết, rất dễ bị các thế lực lớn phá hủy.”

“Đúng vậy, thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía trước, tâm thần vừa động, thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Một bên, Ngọc Hoàng Phi vội vàng nói: "Diệp huynh, sao lại dừng lại?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có người tới."

Ngọc Hoàng Phi nhìn về phía trước, quả nhiên thấy từng bóng người đang đi tới phía bọn họ, những người này ngự kiếm mà đi, tốc độ vô cùng nhanh.

Kiểm khí mênh mông tràn ngập trên hư không, tựa như từng đạo tinh thần ngã xuống xẹt qua.

"Diệp huynh, bọn họ hẳn là đệ tử của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Vĩnh Sinh Kiếm Cốc?

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn mọi người trước mắt, không biết bọn họ đến đây rốt cuộc muốn làm gì.

Ngay sau đó.

Hai mươi tên kiếm tu xuất hiện ở phía trước thuyền tiên, bọn họ ngừng lại, ngạo nghễ đứng trên trường kiếm, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

“Thần Ma Tộc!”

“Thật là đúng dịp!”

Ngọc Hoàng Phi nghe tiếng, trong lòng thầm kêu không tốt: "Diệp huynh, bọn họ hẳn là hướng tới ta."

Làm sao có thể hướng tới với người, ta cũng là Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói, ánh mắt rơi vào trên người người

Vĩnh Sinh Kiếm Cốc: "Chư vị nếu không có việc gì, xin tránh đường."

Phong Vân Lô nói: "Đi thôi, theo chúng ta trở về Vĩnh Sinh Kiếm Cốc một chuyến, yên tâm, chúng ta sẽ không làm khó người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu như ta không đáp ứng thì sao."

Phong Vân Lô nói: "Không đáp ứng, đó chính là chết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Để lại tên của người, ta cũng không giết hạng người vô danh!"

"Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, Phong Vân Lô."

"Vĩnh Sinh Môn, Diệp Trường Sinh, người hãy bắt đầu thể hiện đi!"
Diệp Trường Sinh bước ra một bước, xuất hiện ở bên ngoài boong thuyền. Hư không trong nháy mắt sôi trào lên, vô số sát ý ngưng tụ, nghiền ép ở trên người Phong Vân Lô.

Phong Vân Lô cảm thấy hoảng sợ, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh. Cấp bậc của hắn rõ ràng chỉ là cấp Vĩnh Sinh, vì sao lại phóng thích uy áp khủng bố như vậy?

"Không nghĩ tới Thần Ma Tộc thể mà cấu kết với Vĩnh Sinh Môn, Thần Ma Tộc các người đã thay đổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, người thì biết cái gì."

Phong Vân Lô nói: "Để ta ra tay, người sẽ chết rất thảm!"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chết!"

Thân ảnh Phong Vân Lô mạnh mẽ lao về phía trước, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên, trên người hắn ta xuất hiện một gió lốc kiếm văn.

Chương 867: Thật là đúng dịp (2)

Gió lốc kiểm văn?

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh gặp phải kiểm văn.

“Kiểm Cấm!”

Theo thanh âm truyền ra, vô số kiểm văn căn nuốt về phía Diệp Trường Sinh, đi về phía trước, ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ nằm ngang trên hư không.

Nhưng, đây chỉ là khởi đầu, ngay sau đó, trên bầu trời có trăm thanh kiếm khổng lồ xuất hiện, tựa như trụ chỉ thẳng trời, nâng bầu trời lên.

Trên thân kiếm, ánh sáng bạc lấp lánh, kiếm quang lưu chuyển bay ra, kín không kẽ hở, bao phủ Diệp Trường Sinh trong đó.

Chỉ có thể à?

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, thân ảnh như giáo, không gian trọng lực đứng im xuất hiện, kiếm quang đang bắn tới ngừng lại.

Thân ảnh của hắn hướng về phía trước, không bị trói buộc chút nào, Bá Kiếm xuất hiện trong tay: "Táng Thiên!"

Một kiếm ra.

Kiểm dọc cưỡi thiên, gió cuốn mây tan.

Vô số kiếm quang lóe ra, tựa như trăng tàn hoành không, chém ở trên người Phong Vân Lâu.

Tu sĩ Vĩnh Sinh Kiếm Cốc nhìn Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm kỹ trước mắt, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Tu vi của Phong Vân Lâu ở trong thế hệ trẻ của Vĩnh Sinh Giới là tồn tại có thể xếp hạng cao, nhất là trên trình độ kiếm đạo, có thể nói là tồn tại nghịch thiên.

Không nghĩ tới... Hôm nay gặp phải nghịch thiên trong nghịch thiên.

Kiểm kỹ của Diệp Trường Sinh hiển nhiên cao hơn Phong Vân Lâu một tầng.

Xuy.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu bay ra ngoài.

Nhìn thấy một mà trước mắt.

Trong sân, sắc mặt tu sĩ Vĩnh Sinh Kiểm Cốc bỗng nhiên thay đổi, thân ảnh nhao nhao lui về phía sau, ngự kiếm phi hành, tốc độ tăng lên đến cực hạn.

Ngọc Hoàng Phi nhìn mọi người chạy trốn: "Diệp huynh, vì sao không giết toàn bộ bọn họ, người giết người của Vĩnh Sinh Kiểm cốc, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người là Vĩnh Sinh Môn Diệp Trường Sinh giết, có quan hệ gì với chúng ta?"

Khóe miệng Ngọc Hoàng Phi nhắc lên ý cười: "Diệp huynh, người giá họa cho Vĩnh Sinh Môn, những người làm như vậy cũng sẽ đắc tội Vĩnh Sinh Môn."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Ngọc Hoàng Phi, người có biết chỗ nào có đệ tử Vĩnh Sinh Môn hoặc là phân đà của Vĩnh Sinh Môn không?"

Ngọc Hoàng Phi lâm vào trầm tư: "Diệp huynh, thật đúng là có một chỗ, cách nơi này không phải rất xa, chỉ là Diệp huynh tìm đệ tử Vĩnh Sinh Môn làm gì?"

"Đi giết người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Về mặt Ngọc Hoàng Phi mờ mịt, không biết Diệp Trường Sinh đến tột cùng muốn làm gì, người sau thần bí cười: "Vĩnh Sinh Môn giết người của Vĩnh Sinh Kiểm Cốc ta, ta đương nhiên phải ăn miếng

trả miếng.”

“Diệp huynh, người khi nào lại biến thành người của Vĩnh Sinh Kiếm cốc?”

Diệp Trường Sinh nói: "Ngay bây giờ!"

Ngọc Hoàng Phi: "..."

Thuyền tiên Cửu Long dừng lại.

Xuyên qua tầng mây, nhìn xuống phía dưới.

Rõ ràng có thể nhìn thấy một tòa thành trì nguy nga, tựa như một con hung thú đang ngủ đông, tản ra uy áp khiếp người.

Trên boong thuyền.

Ngọc Hoàng Phi mở miệng nói: "Diệp huynh, tòa thành này tên là thành Vĩnh Giới từng là trung tâm của Vĩnh Sinh Giới, chẳng qua hiện tại thành Vĩnh Sinh chiếm ưu thế nên trở thành thành trì lớn nhất Vĩnh Sinh Giới."

"Nơi này có phân đà của Vĩnh Sinh Môn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi, xuống xem một chút!"

Ngọc Hoàng Phi vội vàng nói: "Diệp huynh, thành Vĩnh Giới có quy củ, không thể động võ trong thành, bằng không hậu quả sẽ rất phiền toái."

"Ta nghĩ... Diệp huynh cũng không muốn bị cường giả Vĩnh Sinh Giới đuổi giết."

Đó thực sự là một vấn đề.

Không thể giết người trong thành.

Làm thế nào mới có thể khiến bọn hắn ra khỏi thành?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nhảy bén: "Người ở trên thuyền tiên chờ, ta vào"

thành xem một chút.”

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, lao xuống phía dưới, lao nhanh tới thành Vĩnh Giới.

Ngọc Hoàng Phi ngơ ngác đứng trên boong thuyền, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất, tuy rằng không biết Diệp Trường Sinh đi làm gì.

Nhưng chắc chắn... Diệp Trường Sinh lại muốn kiếm chuyện.

Trong thành Vĩnh Giới.

Diệp Trường Sinh rất nhanh đã xác định được vị trí phân đà của Vĩnh Sinh Môn, thân ảnh xuất hiện ở ngoài cửa: "Người bên trong nghe, ta là cảnh sát, không đúng, ta là Vĩnh Sinh Kiếm Cốc Phong Vân Lâu, các người giết người Kiếm Cốc ta, có dám ra khỏi thành đánh một trận không?"

“Nếu không dám ứng chiến, Vĩnh Sinh Môn các người chính là rùa đen rụt đầu!”

Dứt lời.

Hần xoay người rời.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Không thể không nói, Diệp Trường Sinh thật sự cầu thả.

Theo thanh âm truyền ra, tu sĩ cửa thành theo tiếng mà đến, đều hội tụ ở trước phân đà Vĩnh Sinh Môn, muốn nhìn một chút tu sĩ Vĩnh Sinh Môn sẽ như thế nào.

Tu sĩ ở Vĩnh Sinh Giới đều biết Vĩnh Sinh Môn và Vĩnh Sinh Kiếm Cốc bất hòa.

Kế tiếp có khả năng bộc phát một trận đại chiến hay không, ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội xem kịch hay.

Lúc này.

Bên trong phân đà Vĩnh Sinh Môn, một lão giả đi ra, giận dữ nói:
"Con rùa con bê nào dám kêu gào trước cửa Vĩnh Sinh Môn chúng ta."

Chương 868: Ta thật mẹ nó là một nhân tài

Một bên, một người nói: "Hình như là người của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Lão giả quay đầu nhìn lại: "Người đâu?"

Người nọ lại nói: "Để cho các người ra khỏi thành đánh một trận, không đi chính là rùa đen rụt đầu."

Nói xong, vẻ mặt kiêu ngạo của hắn giống như đang nói, ta chính là thích giúp người làm vui như vậy.

Lão giả xoay người tiến vào phân đà Vĩnh Sinh Môn, thời gian không tới một nén nhang, từng bóng người xông thẳng vào hư không.

Đạp không lướt đi, vọt tới bên ngoài thành.

Mọi người nhìn bóng người rời đi, sắc mặt đều biến đổi, có người kinh hô: "Tam trưởng lão của Vĩnh Sinh Môn, Chân Võ Chiến Tôn, hắn chính là tồn tại nghịch thiên trong tu sĩ luyện thể, thân thể đạt tới cấp Vĩnh Sinh, là tồn tại vô cùng đáng sợ."

"Mau đi, đi xem Chân Võ Chiến Tôn đánh đệ tử của Kiếm Cốc như thế nào."

"Lần này Kiếm Cốc chỉ sợ sẽ ngã, bọn họ hẳn là không nghĩ tới, Chân Võ Chiến Tôn sẽ ở trong thành Vĩnh Giới."

Dứt lời, mọi người chen chúc mà đi, tốc độ nhanh dọa người, cũng không sợ bị giẫm chết.

Rất hiển nhiên, bọn họ đều không muốn bỏ qua trận đại chiến ngoài thành này.

Giờ khắc này.

Trong phủ Thành chủ.

Một lão giả xuất hiện, đứng ở bên ngoài đình cổ: "Thành chủ, Vĩnh Sinh Môn và Vĩnh Sinh Kiếm Cốc khai chiến ngay bên ngoài thành."

Nam tử trung niên nhẹ nhàng buông quân cờ trong tay xuống: "Có chút thú vị, bọn họ ngược lại tự giác không gây chuyện ở trong thành, người đi xem tình huống như thế nào."

Lão giả khom người một cái, xoay người vội vàng rời đi.

Nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử đối diện: "Nạp Lan cô nương, đến người."

Tay ngọc của Nạp Lan Tuyết Y cầm một quân cờ đen, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn cờ: "Dạ Thành chủ không có ý định đi xem một chút sao?"

Dạ Minh Tấn nói: "Vĩnh Sinh Môn và Vĩnh Sinh Kiếm Cốc vẫn luôn xảy ra xung đột, có điều là hai thế lực tiểu bối chém giết, một chút thú vị cũng không có."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Dừng cờ, ta muốn đi xem một chút."

Trên gương mặt cương nghị của Dạ Minh Tấn hiện lên một tia nghi hoặc: "Nạp Lan cô nương cũng không phải người thích náo nhiệt."

Nạp Lan Tuyết Y chậm rãi đứng lên: "Lần này không giống, chính là muốn đi xem một chút, chuyện chơi cờ, sau này chúng ta còn cơ hội."

Dạ Minh Tấn nói: "Nạp Lan cô nương không dễ dàng đến một lần, là bằng hữu của thành Vĩnh Giới ta, vậy ta sẽ bồi người đi một chuyến."

Dứt lời.

Thân ảnh hai người biến mất trên phủ Thành chủ...

...

Bên ngoài thành Vĩnh Giới.

Diệp Trường Sinh trở lại boong thuyền, một bên, Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, sao người lại trở về nhanh như vậy?"

"Ta luôn luôn rất nhanh!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào thành, nhìn từng bóng người lướt nhanh mà đến: "Ta thật mẹ nó là một nhân tài."

Ngọc Hoàng Phi thấy bóng người trên không trung xuất hiện, sắc mặt biến đổi: "Diệp huynh, người làm gì mà tu sĩ trong thành Vĩnh Giới như thế nào đều tới?"

Diệp Trường Sinh vẫn đạm phong khinh: "Cũng không làm gì, chính là nói cho tu sĩ Vĩnh Sinh Môn, ta muốn quyết đấu với bọn hắn."

Ngọc Hoàng Phi: "..."

Trâu bò.

Một người muốn khiêu khích một phân đà của Vĩnh Sinh Môn.

Trong lòng Ngọc Hoàng Phi không khỏi cảm khái, xưa nay mình thật sự là quá sợ hãi, làm nam nhân hẳn là phải giống như Diệp Trường Sinh.

Cứng rắn lại mạnh mẽ.

Ngay sau đó.

Mọi người của phân đà Vĩnh Sinh Môn xuất hiện, đứng ở trước thuyền tiên, người cầm đầu chính là Chân Võ Chiến Tôn, Bạch Phật.

Bạch Phật nhìn Diệp Trường Sinh: "Người là người của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, Phong Vân Lâu."

Trong hư không.

Bạch Phật tựa hồ không tin thân phận của Diệp Trường Sinh, ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên người Ngọc Hoàng Phi: "Vĩnh Sinh Kiếm

Cốc các người lúc nào thì cầu kết với Thần Ma Tộc?"

"Lão đầu, người nói chuyện chú ý một chút, cái gì gọi là cầu kết!"
Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Ai còn không có mấy bằng hữu."

Bạch Phạt nói: "Vĩnh Sinh Kiếm Cốc và Thần Ma Tộc kết giao bằng hữu, thật sự là kỳ lạ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Như thế nào, ta kết giao bằng hữu với hã, người có ý kiến?"

Ai nói nam nhân không thể kết giao bằng hữu?

Nam với nam mới là chân ái.

Tình cảm giữa nam nhân cho tới bây giờ đều rất kiên cố.

Huynh đệ thật sự là khi người cần có nữ nhân thì làm nữ nhân của người.

Bạch Phạt nói: "Ta một chút cũng không quan tâm đến chuyện các người kết giao bằng hữu, nhưng khiêu khích Vĩnh Sinh Môn chúng ta, người nhất định phải chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Tu sĩ Vĩnh Sinh Môn các người giết người Kiếm Cốc ta, chẳng lẽ thù này cũng không cần báo sao?"

"Ra tay đi!"

"Mặc kệ ta không cho người cơ hội, nếu ta rút kiếm, người sẽ chết!"

Bạch Phạt cười lạnh không thôi: "Người thật sự biết kể chuyện cười."

Mọi người vây xem trên hư không cũng cảm thấy Diệp Trường Sinh quá biết khoác lác.

Một kiếm chém chết Bạch Phạt, hã nghĩ cái rắm.

Trước không nói thân thể Bạch Phạt mạnh bao nhiêu, chỉ cần tu vi

lão ta là cấp Vĩnh Hằng, cũng không phải là người mà Diệp Trường Sinh có thể so sánh.

Chương 869: Ta xuất kiếm, người chắc chắn phải chết

Người trẻ tuổi này... Quá phiêu.

May mà khoác lác không chết người, bằng không hẳn thối phồng to như vậy, phỏng chừng phải xuống mười tám tầng địa ngục.

Bạch Phật di chuyển đi về phía Diệp Trường Sinh: "Tất cả chớ động, để cho ta xem hẳn giết ta như thế nào."

Dứt lời.

Trên thân ảnh lão ta bắn ra vô số uy áp, cơ bắp trên thân thể như quả cầu, sau lưng xuất hiện hai khối lân giáp một đen một trắng.

Hơn nữa trên nắm tay lão ta xuất hiện một hư ảnh kim long, long uy khủng bố bao trùm, theo long ảnh xuất hiện, một cỗ cảm giác thần phục mạnh mẽ xuất hiện trong lòng mọi người trong sân.

Kim Long nghịch lân?

Lão ta.... Lão ta lại dung hợp long lân cứng rắn nhất của Kim Long trên nắm tay, sau lưng cũng có hai khối long lân, hẳn là thuộc về hai con rồng khác nhau.

Mặt khác, ở trước ngực lão ta có một đạo long văn màu vàng.

Diệp Trường Sinh nhìn Bạch Phật: "Thể tu, thì ra là dung hợp nhiều long lân, long văn như vậy mới có thể khiến thân thể mạnh mẽ tăng lên đến cấp Vĩnh Sinh."

Trong lòng hẳn bội phục Bạch Phật, dung hợp nhiều long lân, long văn như vậy, còn không thuộc về cùng một con rồng.

Đây chính là phải chịu đựng rất nhiều đau đớn.

Cổ thống khổ phệ thần kia, người bình thường căn bản không cách nào thừa nhận.

Thừa nhận nhiều thống khổ như vậy, thật vất vả mới có được thân thể này, nếu để cho hắc giết chết trong nháy mắt chỉ dưới một kiếm.

Có phải hơi đáng tiếc không?

Thật là một cơ thể khủng khiếp.

Nếu một quyền này được đánh xuống, còn không nện kiếm kia tu thành bánh thịt.

Đáng tiếc, Vĩnh Sinh Giới có một tên tu sĩ tráng niên sắp mất sớm.

Ai nói không phải, muốn trách thì trách vận khí của hắc không tốt, gặp phải Chân Võ Chiến Tôn, hắc cũng không có một chút phần thắng.

Nghe được tiếng nghị luận của mọi người, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng lắc đầu, người của thế giới này cũng thích náo nhiệt như vậy?

Cũng không sợ đánh nhau khiến linh khí bắn chết bọn hắc.

"Đến đây, tiếp một quyền của ta." Bạch Phạt tức giận nói.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, nhìn Bạch Phạt nói: "Người đã thấy qua một chiêu kiếm pháp từ trên trời giáng xuống chưa."

Bạch Phạt giật mình, không biết Diệp Trường Sinh đang nói cái gì.

Ngay sau đó.

Trên Cửu Thiên.

Một ánh lửa hạ xuống, giống như thiên thạch từ ngoài trời bay tới.

Ánh lửa bên trong nóng rực, ẩn giấu một thanh kiếm, ngay sau đó, một kiếm hóa vạn kiếm, đều được thần hỏa nồng đậm bao vây.

Lẳng lẳng treo ngược trên đỉnh đầu Bạch Phạt.

Đây là kiếm đạo thần thông gì?

Sao còn có thần hỏa?

Mọi người trong sân sợ ngây người.

Bạch Phật cũng ít nhiều có chút mờ mịt.

Tung hoành ở Vĩnh Sinh Giới nhiều năm như vậy, giao chiến nhiều lần với kiếm tu của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc. Thế nhưng kiếm đạo thần thông từ trên trời giáng xuống này, nói thật là lão ta lần đầu tiên nhìn thấy.

Lão ta cố nén nội tâm chấn động, vội vàng thúc dục linh khí trong cơ thể, long ảnh trên người quần quanh, tản ra ánh sáng vàng nhíp hồn chói mắt.

Long văn kinh khủng không ngừng lan tràn, tiếng rống ngâm kinh thiên động địa truyền đến.

Long văn khuếch tán, tạo thành một vòng tròn che khuất bầu trời.

Rất hiển nhiên, lúc này Bạch Phật đã tăng thân thể lên tới cao nhất.

Chưa từng thấy qua kiếm đạo thần thông từ trên trời giáng xuống, cho nên lão ta không dám có chút sơ suất nào.

Bá.

Bạch Phật mạnh mẽ lao về phía trước, một quyền oanh kích ra, quyền lệ như một con rồng vàng tàn sát bừa bãi trên không, oanh kích về phía Diệp Trường Sinh.

Hữu.

Hữu.

Từng kiếm lửa treo ngược rơi xuống, rậm rạp đánh trúng trên người Kim Long, Kim Long ngửa mặt lên trời rống điên cuồng, tựa hồ như bị trọng thương.

Nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian nổ tung, sụp đổ xuống.

Trong lúc nhất thời.

Kim long biến thành một con rắn nhỏ.

Phủ phục trên không.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Bạch Phạt cực kỳ khó coi, bởi vì lão ta biết không đánh nát kiếm lửa khổng lồ treo trên đỉnh đầu, mình căn bản không có khả năng công kích Diệp Trường Sinh.

Lão ta là thể tu, am hiểu nhất chính là cận chiến.

Hiện tại loại tình huống này vô cùng bất lợi với lão ta.

Bá.

Bạch Phạt bay lên trời, quyền lệ đánh thẳng vào kiếm lửa trên bầu trời, ba đạo long ảnh trên người lên như điều gặp gió, khí thế hào hùng.

Ít nhiều có chút không ai bì nổi.

Oanh.

Oanh.

Một quyền lại một quyền oanh kích ra ngoài, quyền lệ của Bạch Phạt giống như đại pháo, ý đồ muốn phá hủy kiếm lửa trên hư không.

Nhưng lão ta không biết, kiếm đạo thần thông trên đỉnh đầu mới chỉ bắt đầu.

Từng kiếm lửa lần thứ hai xuyên xuống, tốc độ gọi là rất nhanh, mang theo vô số thần hỏa hạ xuống.

Ngọn lửa đốt trời, kiếm uy nghiền ép.

Bạch Phạt có chút vội vàng.

Thân ảnh không ngừng xẹt qua, tránh thoát kiếm lửa xuyên qua,

trong lòng lão ta vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu như không kịp tránh né, kiếm lửa sẽ đâm xuống đỉnh đầu của lão ta.

Vẫn đâm, luôn đâm.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất kiếm, Bá Kiếm trong tay quét ngang, một đạo kiếm quang bay ra.

Chương 870: Đến Giới Thượng Giới

Xuy.

Kiểm đến.

Bạch Phật không kịp ngăn cản, thân thể cứng rắn đỡ một kiếm của Diệp Trường Sinh, nhìn long văn trên người bị nghiền nát, nhưng thân thể dường như không có vấn đề gì.

Lão ta xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Người... Người không giết được ta."

"Ta xuất kiếm, người chắc chắn phải chết!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Oanh.

...

Một tiếng nổ lớn truyền ra, Bạch Phật nổ tung.

Trên không trung chỉ còn lại một đoàn sương máu và ba khối long lân màu sắc khác nhau.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu ba khối long lân vào trong hệ thống, xoay người, ánh mắt nhìn về phía mọi người Vĩnh Sinh Môn.

"Vĩnh Sinh Kiếm cốc, Phong Vân Lâu, người là ta giết, muốn tìm ta thì đến Vĩnh Sinh Kiếm cốc."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn bay xuống trên thuyền tiên Cửu Long, Ngọc Hoàng Phi trên boong thuyền còn đang trong trạng thái mờ mịt, lại phát hiện thuyền tiên đã đi về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Chân Võ Chiến Tôn đã chết.

Cảnh tượng này ít nhiều có chút kinh dị.

Mọi người chấn động nói không nên lời.

Hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Hỏa kiếm rơi xuống vừa rồi dường như không làm gì được Bạch Phật. Chẳng lẽ là đạo kiếm quang cuối cùng kia?

Nhìn không hiểu!

Đến cùng thì người chết như thế nào?

Thật tình không biết.

Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm đạo thần thông còn không phải là kiếm đến.

Thần thông kiếm đến là một đạo đại bảo kiếm, uy lực cũng rất nghịch thiên.

Nhưng, so sánh với thần thông kiếm lửa vừa rồi, vẫn có chút chênh lệch.

Đạo kiếm thần thông từ trên trời giáng xuống này là Diệp Trường Sinh mới lĩnh ngộ ra - tên là Thiên ngoại phi tiên.

Dùng Thiên ngoại phi tiên vây khốn Bạch Phật, sau đó lại phóng thích Phán quyết.

Một kiếm giết không chết.

Vậy thì thêm một kiếm nữa.

Sau đó, nhẹ nhàng buông lỏng ba phút, xử lý xong Chân Võ Chiến Tôn.

Lúc này.

Mọi người trong hư không nhìn thuyền tiên Cửu Long biến mất, có người mở miệng nói: "Thì ra Chân Võ Chiến Tôn chỉ có chút thực lực này, quả thực buồn cười."

Có vẻ như mọi người khoe khoang lão ta quá mạnh mẽ, nhưng nó thật ra chỉ có bề ngoài mà thôi.

Tất cả mọi người đều một biểu hiện bọn hắc đã hiểu.

Trong thực tế, những người này hiểu cái chùy.

Căn bản không thể tưởng tượng được uy lực hai kiếm của Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu, cho nên chỉ cảm thấy Chân Vô Chiến Tôn quá yếu.

Chân Vô Chiến Tôn cho dù bị Diệp Trường Sinh chém giết, nhưng đánh loại như bọn hắc, cũng là lấy một địch trăm, hơn nữa còn treo ở trên không trung mà đánh.

Ở phía xa.

Nạp Lan Tuyết Y nhìn tu sĩ Vĩnh Sinh Môn rời đi: "Tên kiếm tu kia không phải là người của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Dạ Minh Tấn nói: "Hắc đích xác không phải đệ tử của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, nhưng thiên phú này của hắc thật là nghịch thiên."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Dạ Thành chủ, ta rời đi trước, có thời gian người hãy đến Giới Thượng Giới làm khách."

Dạ Minh Tấn nói: "Có thời gian sẽ đi."

Nạp Lan Tuyết Y đập không mà đi, thân ảnh mơ hồ như tiên, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Dạ Minh Tấn đưa mắt nhìn Nạp Lan Tuyết Y rời đi: "Kiếm tu này có chút thú vị, cố ý che dấu thân phận, khơi mào đại chiến giữa Vĩnh Sinh Môn và Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, xem ra Vĩnh Sinh Giới không yên ổn."

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần trên boong thuyền, Ngọc Hoàng Phi ở một bên đột nhiên mở miệng nói: "Diệp huynh, tại sao người lại làm như vậy?"

"Ý người là sao?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Ngọc Hoàng Phi lại nói: "Người trước sau che dấu thân phận, chém giết cường giả Vĩnh Sinh Kiếm Cốc và Vĩnh Sinh Môn, như vậy sẽ khơi mào sự việc, hai thế lực lớn này có thể xảy ra đại chiến."

"Nhưng nếu sự tình bại lộ, người sẽ đồng thời bị Vĩnh Sinh Kiếm Cốc và Vĩnh Sinh Môn đuổi giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Sợ cái gì, hiện tại không phải còn chưa bại lộ sao? Hãy để bọn hăn tấn công lẫn nhau trong một thời gian."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, ta thật sự càng ngày càng không hiểu người, vì sao phải làm như vậy?"

"Người có ân oán với hai thế lực này sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng hỏi, biết quá nhiều sẽ không tốt với người."

Ngọc Hoàng Phi thấy vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, thuyền tiên còn đang tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh nói: "Ngọc Hoàng Phi, Tộc trưởng Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới là nữ nhân, sau đó, nàng tu luyện Nho đạo, đúng không?"

Ngọc Hoàng Phi gật đầu: "Không sai!"

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, biết vừa rồi ở bên ngoài thành Vĩnh Giới, một bóng dáng xinh đẹp kia hẳn là Tộc trưởng Thần Ma Tộc.

Ngọc Hoàng Phi phát hiện vẻ mặt Diệp Trường Sinh hòa hoãn: "Diệp huynh, kỳ thật ta không có ý gì khác."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng không có ý gì khác."

Ngọc Hoàng Phi lại nói: "Có điều, lần này Diệp huynh chuyển đổi thân phận sẽ dễ dàng khơi mào ân oán của hai thế lực lớn, thủ đoạn thật sự là rất cao minh."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ra, chuyện chuyển đổi thân phận này

giống như kiểu... Người sẽ ở trên người, sau đó người lại ở phía dưới, vì vậy thân phận của người sẽ được chuyển đổi một cách tự nhiên.”

Chương 871: Đến Giới Thượng Giới (2)

Ngọc Hoàng Phi ngơ ngác: "Diệp huynh, người nói thật thâm áo!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người vẫn còn quá trẻ."

...

Ngày hôm nay.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Ngọc Hoàng Phi chỉ thẳng lên đảo nổi trước mắt: "Diệp huynh, bắt đầu từ nơi này, chúng ta sẽ bước vào Giới Thượng Giới."

"Giới Thượng Giới cũng là nơi nguy hiểm ở Vĩnh Sinh Giới. Ngoại trừ có Thần Ma Tộc sinh hoạt ở đây ra, còn có Mê Vụ Độc Lâm và rất nhiều sinh linh kỳ lạ cổ quái. Nhất là khi đêm xuống, trong này vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ chết trong đó."

"Cho nên, chúng ta phải đi trước khi trời tối, nhất định xuyên qua phiến rừng rậm bên ngoài Giới Thượng Giới này."

Diệp Trường Sinh nói: "Nguy hiểm như vậy sao? Vậy tại sao người lại sống ở đây?"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Không có cách nào khác, không sinh hoạt ở chỗ này, bên ngoài giết chóc sẽ khiến cho Thần Ma Tộc diệt vong."

"Giới Thượng Giới hung hiểm vạn phần, nhưng người trong tộc ngã xuống chỉ là con số nhỏ. Chỉ cần mọi người chú ý nhiều hơn, bình thường sẽ không phát sinh nguy hiểm, ít nhất mấy ngàn năm qua Thần Ma Tộc đều như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy còn chờ gì nữa, mau đi đi!"

Ngọc Hoàng Phi xoay người nhìn về phía sau lưng: "Diệp huynh, năm người Dương Đỉnh Thiên làm sao bây giờ? Mang theo bọn họ, chúng ta muốn xuyên qua phiến rừng rậm này trước khi đêm xuống, hẳn là rất khó."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đây là vấn đề nhỏ."

Ngay sau đó.

Hắn tiện tay vung lên, thuyền tiên Cửu Long biến mất không thấy đâu, thân ảnh năm người Dương Đỉnh Thiên xuất hiện, lần nữa chậm rãi giơ tay lên, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt năm người vào trong đó.

Ngọc Hoàng Phi nhìn vòng xoáy biến mất, sắc mặt thay đổi: "Diệp huynh, người mang người đi đâu rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, bọn hắn không chết được, chỉ là tìm một chỗ để bọn hắn nghỉ ngơi trước một hồi."

Ngọc Hoàng Phi gật gật đầu, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trên đảo nổi, nhìn hai vị muội muội: "Diệp huynh, ba người huynh muội chúng ta dẫn đường, người nhất định phải theo sát."

"Đi thôi!"

Bước vào Giới Thượng Giới.

Tốc độ bốn người vô cùng nhanh, xuyên qua rừng rậm vô tận. Trong khi đi về phía trước, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức bao phủ trên rừng rậm ở Giới Thượng Giới.

Nơi này hình như cũng không có Thần Ma khác biệt.

Không khác trước kia khi hắn tiến vào nơi nguy hiểm.

Ngay khi Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, sắc mặt hắn chợt thay đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, vài hơi thở vô cùng mạnh mẽ xuất hiện.

Ngay sau đó.

Toàn bộ sinh linh trong rừng rậm dường như trong nháy mắt đã thức tỉnh, tản ra hơi thở khủng bố.

Nơi này quả nhiên giống như lời Ngọc Hoàng Phi nói.

Trong đó ẩn chứa rất nhiều tồn tại khủng bố lớn.

Có mấy hơi thở vậy mà khiến cho hắc cảm giác được nguy hiểm, người nói sợ người hay không sợ người.

Bốn người đạp không lướt đi, thân ảnh lướt qua trên ngọn cây cổ thụ chọc trời, nhẹ nhàng như tiên, nơi đi qua, lá xanh đong đưa, giống như tinh linh nhảy lên.

Diệp Trường Sinh theo sát sau lưng ba người, vẻ mặt vô cùng đề phòng, không biết qua bao lâu, hắc để cho Ngọc Hoàng Phi ngừng lại.

Bởi vì, giờ khắc này, sinh linh trong rừng rậm đang điên cuồng tiến tới gần bọn họ, tốc độ nhanh làm cho người ta hít thở không thông.

Ánh mắt ba người Ngọc Hoàng Phi đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, vì sao đột nhiên dừng lại?"

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: "Người xác định ban ngày sẽ không có nguy hiểm sao?"

Ngọc Hoàng Phi gật gật đầu: "Thật sự sẽ không có."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người kiểm tra bốn phía, xem có cái gì không giống không?"

Ngay sau đó.

Sắc mặt Ngọc Hoàng Phi chợt thay đổi: "Không có khả năng, tại sao lại như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là những gì người nói với ta, buổi tối mới gặp nguy hiểm hả? Bây giờ là ban ngày, tại sao chúng nó lại xuất hiện?"

Ngọc Hoàng phi ngây ngốc, ấp úng nói: "Diệp huynh, ta cũng không rõ ràng lắm, ta thật sự không lừa người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không có ý trách người, chỉ là muốn biết vì sao thôi. Quên đi, ba người các người rời đi trước, ta sẽ ngăn

cản chúng nó.”

Vẻ mặt Ngọc Hoàng Phi nghiêm túc: "Linh Lung, Dao Nhi, các người mang theo Diệp huynh rời đi, ta cản lại phía sau.”

"Diệp huynh, huynh đừng quên thể chất của ta là gì, chúng nó không giết chết được ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng thực lực của người quá yếu, cũng không ngăn cản được chúng nó!"

Ngọc Hoàng Phi lạnh nhạt cười: "Biện pháp vẫn có, ta có thể một mực tự bạo, chậm rãi khiến chúng nó tiêu hao.”

Mẹ kiếp.

Dạng này cũng có thể?

Thực lực của hắn không mạnh.

Nhưng hắn có thể tự bạo, tự bạo không giới hạn.

Thần Ma Tộc thật sự là biến thái gì cũng có.

Mặc dù như thế, Diệp Trường Sinh vẫn không đáp ứng Ngọc Hoàng Phi lưu lại, bởi vì hắn biết cho dù Ngọc Hoàng Phi tự bạo, cũng không cách nào ngăn cản sinh linh tấn công bọn họ.

Lúc này.

Trên hư không.

Sương đen ngập trời xuất hiện, từ bốn phương tám hướng xông tới, giống như sóng lớn nuốt trời, trong đó ẩn chứa vô số sinh linh.

Chương 872: Ta không tin, muốn thử một lần

Chúng nó rốt cuộc là cái gì? Dưới sương đen bao phủ, Diệp Trường Sinh lại không cách nào thấy rõ bộ dáng của chúng.

Hình người là loại sinh linh có chút giống bộ xương khô.

Ngọc Hoàng Phi vội vàng nói: "Diệp huynh, vong linh đại quân, mau rút đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đã từng gặp phải tình cảnh này chưa?"

Ngọc Hoàng Phi lắc đầu: "Ta chưa từng gặp qua, nhưng trong cổ tịch ngọc giản của tộc có ghi chép rõ ràng, mỗi trăm năm Giới Thượng Giới sẽ xuất hiện vong linh đại quân."

"Chỉ có khí nho đạo của Tộc trưởng mới có thể trấn áp bọn hắn, những vong linh này bất tử bất diệt, hơn nữa càng giết càng nhiều."

"Chúng ta tăng nhanh tốc độ, hẳn là sẽ gặp người trong tộc. Vong linh đại quân xuất hiện, tin tưởng Tộc trưởng nhất định sẽ có phát hiện."

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta đã bị bao vây."

Ngọc Hoàng Phi nhìn quanh bốn phía, phát hiện vô số hố xương khô vong linh từ trong sương đen đi ra, vây quanh bọn họ đến mức con kiến chui không lọt.

Muốn rời đi, một hồi đại chiến là không thể tránh khỏi.

Vận khí này... Cũng không có ai.

Trăm năm, vong linh mới xuất hiện, vậy mà bọn họ lại gặp phải.

"Diệp huynh, xem ra chỉ có thể tử chiến, kiên trì đến khi Tộc trưởng đến đây!"

Diệp Trường Sinh nói: "Làm đi, chúng ta không có lựa chọn nào khác!"

Kỳ thật, nội tâm hân hưng phấn, đừng hỏi vì sao, hỏi chính là Đồ Kiếm có thể ăn no một bữa.

Bá.

Đồ Kiếm từ trong hộp kiếm bay ra, xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, thân kiếm tinh hồng, giống như ngâm trong máu ngàn vạn năm.

Xuy.

Một kiếm bay ra, quét ngang thiên quân.

Kiếm quang giống như trăng tàn, xẹt qua trên người bộ xương khô vong linh, chúng nó hóa thành bột mịn tràn ngập trong hư không.

Lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Trong hư không, bột mịn bắt đầu nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ, lần thứ hai đứng lên lần nữa, trở thành một bộ xương khô vong linh.

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, chúng là giết không chết."

"Giết không chết, đó là chúng nó không gặp được ta!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ba người các người đi theo sau lưng ta."

"Ngọc Hoàng Phi, người chỉ phương hướng, ta dẫn các người lao ra khỏi vòng vây!"

Dưới sự chỉ dẫn của Ngọc Hoàng Phi, thân ảnh Diệp Trường Sinh lao nhanh về phía trước, Bá Kiếm xuất hiện dưới chân, trên người có vô số hỗn độn tâm điểm quanh quần.

Phần thiên liệt diễm xuất hiện, chiếu rọi hư không hắc ám như ban ngày, vong linh đại quân vội vàng lui ra bốn phía, không dám tới gần Diệp Trường Sinh chút nào.

Uy áp của thần hỏa quá mạnh.

Chúng nó chạm vào chắc chắn sẽ chết.

Bá.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lao nhanh về phía trước, nơi đi qua, uy áp sát giới xuất hiện, vong linh đại quân bị nghiền nát đập tan.

Vô số bộ xương khô vong linh chỉ có thể nhìn Diệp Trường Sinh đi xa, chúng nó phát ra tiếng kêu khiến người ta sởn tóc gáy.

Âm thanh xuyên thấu không trung, đình tai nhức óc.

Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm kêu không tốt, không nghĩ tới những vong linh này lại còn có linh trí, âm thanh chúng nó phát ra căn bản không phải là tiếng kêu, mà là đang thông tri đồng bạn của chúng nó.

Rống.

Rống.

Hai thanh âm truyền ra, kinh thiên động địa, bầu trời dường như cũng muốn sập xuống.

Sâu trong rừng rậm xuất hiện một cột sáng màu đen, mặt đất run rẩy lay động, đại thụ che trời bẻ gãy.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, nhìn ba pho tượng khổng lồ, bộ xương khô còn có thể lớn đến mức này sao?

Có chút lớn.

Lớn như vậy, ai có thể chịu được?

Ngọc Hoàng Phi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhìn ba bộ xương khô vong linh khổng lồ trước mắt: "Diệp huynh, ba bộ xương vong linh này hẳn là Khô Lâu Vương, Thi Vương và Minh Hồng Tàn Hồn được ghi chép trong sách cổ."

Diệp Trường Sinh nói: "Có gì khác biệt?"

Ngọc Hoàng Phi vội vàng nói: "Trong sách cổ ghi lại như vậy... Quên đi, có chút dài, ta không nói kỹ, chủ yếu chính là chúng nó... Vô địch."

"Ngũ hành không thương tổn, bách độc bất xâm."

"Diệp huynh, người mang theo muội muội ta trở về, ta ở lại ngăn cản bọn hắn, bằng không tất cả mọi người đều phải chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự đánh không chết? Ta không tin, ta muốn thử một lần!"

Ba bóng dáng khổng lồ là Khô Lâu Vương, Thi Vương, Minh Hống Tàn Hồn đứng lơ lửng giữa không trung, hơi thở tử vong khủng bố bao trùm.

Bao trùm trên người bốn người Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Ngọc Hoàng Phi đại biến, hoảng sợ nói: "Diệp huynh, chuyện lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lớn sao? Làm sao ta cảm thấy bình thường?"

Ngọc Hoàng Phi lại nói: "Thật sự chuyện lớn rồi, trong sách cổ ghi lại Thi Vương, Khô Lâu Vương, minh hống tàn hồn chưa từng đồng thời xuất hiện."

"Lão giả trong tộc cũng từng nói, mỗi trăm năm vong linh đại quân hiện thế, Thi Vương, Khô Lâu Vương, Minh Hống Tàn Hồn chỉ xuất hiện một."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, nghiêm nghị nói: "Người muốn nói cái gì?"

Ngọc Hoàng Phi âm thầm nuốt nước miếng: "Diệp huynh, ta hoài nghi thượng cổ thi Minh Tộc Giới Thượng Giới hẳn là muốn phá tan phong ấn."

Chương 873: Rơi trang bị?

Lá gan của các người thực sự rất lớn.

Giới Thượng Giới là nơi phong ấn, các người cũng dám ở lại nơi này.

Diệp Trường Sinh nhìn Ngọc Hoàng Phi nói ra.

Ngọc Hoàng Phi nói: "Đây không phải là không có cách nào sao? Người ta thường nói nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, nơi này trăm năm một lần thi triều, nhưng có thể có trăm năm an bình, nếu ở bên ngoài, Thần Ma Tộc đã bị săn giết hầu như không còn từ lâu."

"Diệp huynh, chúng ta nên suy nghĩ làm thế nào để chạy trốn đi!"

"Chạy trốn là không có khả năng!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nếu đã tới rồi thì giết thôi."

Dứt lời.

Khi thân ảnh hần chợt lóe, chuẩn bị tiến lên chém giết Thi Vương, Khô Lô Vương và Minh Hồng Tàn Hồn, đúng lúc này, ba tin tức đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Có thể chém giết Thi Vương, rơi xuống Thi Vương chú.

Có thể chém giết Khô Lô Vương, rơi xuống một mảnh thần cốt viễn cổ.

Có thể chém giết Minh Hồng Tàn Hồn, rơi xuống một sớ hồn phách minh hồng.

Nhìn tin tức hiển thị trước mắt, Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Hệ thống, người lại thăng cấp sao?"

"Tính năng mới, không thể sao?"

"Người trâu bò."

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ ham những thứ rơi xuống này.

Thật đấy.

Có mấy thứ này hay không, hẳn đều sẽ chém giết những quái thú vừa xấu xí, vừa lớn, còn phun lửa trước mắt.

Dù sao người đẹp trai như hắn, không thể nhìn thấy những thứ xấu xí này.

"Khắc khắc... Mùi máu thật nồng đậm, nhân loại, ta muốn nuốt người!" Thi Vương mở miệng phun máu, nói từng chữ từng chữ.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Ngọc Hoàng Phi: "Bảo vệ tốt mọi người, đề phòng vong linh sau lưng, ba người chúng thì giao cho ta."

"Diệp huynh, đừng lỗ mãng, thực lực của bọn họ có thể so sánh với... Vĩnh Hằng cao nhất!" Ngọc Hoàng Phi nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh, người sau vội vàng đi ra ngoài, lần thứ hai trở lại bên cạnh hắn.

Diệp Trường Sinh cúi đầu phát hiện trên người xuất hiện một dấu vết, một cây búa lớn treo ở hư không phía trước: "Ngọc Hoàng Phi, người có thể nói chuyện nhanh lên một chút hay không!"

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, không thể trách ta, người quá nhanh."

Rống rống.

Rống rống.

Khô Lâu Vương lần thứ hai rống giận, vung búa lớn trong tay, mạnh mẽ vọt về phía trước.

Vô số khí tử vong bao trùm, giống như nước sông cuộn cuộn chảy trào, không gian sôi trào, khí tử vong hóa thành từng khung xương thú cổ hung ác, bám sát sau lưng Khô Lâu Vương.

Nhìn thấy cảnh này.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng hẳn lên, Khô Lâu Vương trước mắt không đơn giản. Theo khung xương thú cổ sau lưng hắn càng ngày càng nhiều, thực lực của hắn không ngừng tăng lên.

Ngọc Hoàng Phi nói cấp Vĩnh Hằng, hắn là trăm năm trước.

Hiện tại thực lực của hắn cũng không chỉ là Vĩnh Hằng.

Vừa nghĩ đến đây.

Diệp Trường Sinh đầu tiên là thúc dục Thái Hư Long Giáp, ngay sau đó đạo văn xuất hiện, thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau.

“Thiên ngoại phi tiên!”

Theo thanh âm hạ xuống, trên hư không một ngọn lửa đốt trời xuất hiện, vòng xoáy khổng lồ bao phủ Cửu Thiên.

Vô số thanh phi kiếm treo ngược trên không, phía trên xuất hiện một đoàn kiếm văn, giống như bát quái đồ quanh quẩn trên phi kiếm.

Không sai.

Chính là kiếm văn.

Lúc trước khi Diệp Trường Sinh chém Phong Vân Lâu, người sau phóng thích kiếm đạo thần thông có được kiếm văn, đó là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhìn thấy kiếm văn.

Kiểm tu ưu tú như hắn, há có thể không có kiếm văn thuộc về mình?

Cho nên Diệp Trường Sinh tìm hiểu một chút, lại thêm Diệp Tiểu Thất chỉ điểm, có được kiếm văn cũng không phải khó như vậy.

Người xem, đây không phải đã có rồi sao?

Nhìn kiếm lửa đâm xuống trên hư không, Ngọc Hoàng Phi ngăn hai muội muội ở sau lưng, thân ảnh lui về phía sau.

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh sử dụng Thiên

Ngoại Phi Tiên.

Nhưng... Thế nhưng Khô Lâu Vương căn bản cũng không sợ thần hỏa.

Trong cổ tịch ghi lại rõ ràng, Khô Lâu Vương miễn dịch với lực lượng ngũ hành, cho dù Diệp Trường Sinh có thần hỏa vô cùng mạnh mẽ, cũng không cách nào thật sự thương tổn đến Khô Lâu Vương.

Diệp huynh, qua loa.

Muốn giết Khô Lâu Vương, thật sự không đơn giản như vậy.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh căn bản không nghĩ tới dùng Thiên Ngoại Phi Tiên đến chém chết Khô Lâu Vương.

Phóng thích Thiên Ngoại Phi Tiên chỉ là tạm thời vây khốn Khô Lâu Vương mà thôi.

Giờ khắc này.

Khô Lâu Vương mang theo búa lớn, cực nhanh đánh về phía trước. Kiếm lửa đánh xuống, chui vào trong cơ thể Khô Lâu Vương.

Công kích của kiếm lửa có tác dụng duy nhất chỉ là làm cho tốc độ của Khô Lâu Vương chậm lại, lại không cách nào khiến nó thật sự thương tổn.

Nhìn Khô Lâu Vương không ngừng đến gần, sắc mặt Ngọc Hoàng Phi đại biến, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, Diệp huynh đang làm gì?

Sao người không nhúc nhích?

Không, ta phải tự bạo trước.

Ngọc Linh Lung nói: "Ca, tu vi của người quá yếu, cho dù tự bạo cũng không đủ thương được Khô Lâu Vương. Mới vừa rồi ta đếm bộ xương thú cổ sau lưng Khô Lâu Vương, ước chừng có một trăm

lẻ tám con, thực lực hiện tại của nó hẳn là đã vượt qua cấp Vĩnh Hằng của nhân loại.”

Chương 874: Ta mang thù

Ngọc Hoàng phi nói: "Mới qua trăm năm, nó lại đột phá, tốc độ tu luyện này... Còn thiên lý hay không?"

"Diệp huynh..."

Theo thanh âm của hắn truyền ra, trên người Diệp Trường Sinh đột nhiên bắn ra một đoàn kiếm khí khủng bố, tựa như gió lốc vậy.

Lấy Diệp Trường Sinh làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Ngay sau đó.

Vô số sát khí xuất hiện, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Ngọc Hoàng Phi cảm thấy hoảng sợ, sát khí thật khủng bố, một người làm sao có thể có được khí tức như vậy.

Hắn đã giết bao nhiêu người?

Bá.

Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện, trong nháy mắt huyễn hóa ra vô số kiếm quang, một tòa kiếm trủng xuất hiện, bao phủ trên bầu trời.

Sát Đạo Kiếm Vực.

Đây là kiếm đạo thần thông mạnh nhất mà Diệp Trường Sinh tự nhận.

Oanh.

Oanh.

Kiểm khổng lồ chỉ trời trong nháy mắt chém xuống, sát đạo kiếm vực bao phủ trên người Khô Lô Vương, đồng thời bao trùm Thi Vương và Minh Hồng Tàn Hồn.

Kiểm khí cuồng bạo bá đạo tàn sát bừa bãi lên người Thi Vương, Khô Lâu Vương và Minh Hồng Tàn Hồn, thân thể của chúng bắt đầu bay ngược ra sau.

Sau đó vong linh đại quân, bộ xương thú cổ hóa thành bột mịn trong nháy mắt dưới kiếm khí xuyên qua, tràn ngập trên hư không.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: “Ngọc Hoàng Phi, Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới có phải bị lạc hay không?”

Ngọc Hoàng Phi nói: “Diệp huynh có ý gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đại chiến đến đây, tiếng động lớn như vậy, nếu bọn họ không điếc, hẳn là đã tới rồi từ lâu rồi.”

Ngọc Hoàng Phi nói: “Diệp huynh, ta cũng rất nghi hoặc, có thể là trong tộc phát sinh chuyện gì hay không.”

Một bên, Ngọc Linh Lung kinh hô: “Diệp công tử, chúng nó... Chúng nó lại tới!”

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện thân ảnh Thi Vương, Khô Lâu Vương, Minh Hồng Tàn Hồn bị nghiền nát, lần thứ hai đứng lên.

Dưới sự khép lại nhanh chóng, hơi thở phát ra còn mạnh mẽ hơn so với lúc trước.

Hơn nữa trong tay bóng lớn do Tàn Hồn Minh Bào hình thành, xuất hiện một thanh đại kiếm màu đỏ như máu, thanh kiếm này vô cùng lớn.

Còn lớn hơn Bá Kiếm của Diệp Trường Sinh gấp mấy lần.

Trên thân kiếm tản ra từng tiếng gầm giận dữ, giống như trong cơ thể kiếm phong ấn vô số ác ma.

“Kiếm Ngục Ma!” Thanh âm của Diệp Tiểu Thất truyền đến: “Chủ nhân, vậy mà là kiếm Ngục Ma, nhất định phải có được thanh kiếm này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu Thất, thanh kiếm này có gì khác biệt?”

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, kiếm Ngục Ma là thần kiếm phong ấn tà vật vũ trụ, uy lực vô cùng khủng bố. Thanh kiếm này trước sau bị phá hủy chín lần, nhưng mỗi một lần đều có thể tự mình khép lại, cũng được gọi là kiếm Vĩnh Hằng."

Diệp Trường Sinh nói: "Gọi kiếm Vĩnh Hằng không tốt sao? Tại sao lại gọi là kiếm Ngục Ma."

Diệp Tiểu Thất nói: "Bởi vì chủ nhân đầu tiên của thanh kiếm này là Ngục Ma Đạo Thống, hiện tại nói cho chủ nhân những thứ này quá xa, chủ nhân chỉ cần biết nhất định phải có được thanh kiếm này là được."

"Về sau có thời gian Tiểu Thất chậm rãi nói cho chủ nhân chuyện về Ngục Ma Đạo Thống, trước mắt trước tiên hóa giải tình thế nguy hiểm."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục: "Chủ nhân, nếu người muốn giết Thi Vương, chúng ta phải tìm ra lỗ hổng của nó."

Diệp Trường Sinh nói: "Lỗ hổng? Ở đâu? Tiểu Thất, người biết không?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Vị trí đặc thù của chỗ dưới bụng mấy tấc."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Đó không phải là..."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần huyền hóa ra mười đạo phân thân, cầm Bá Kiếm trong tay biến mất không thấy, bởi vì hần định thử một chút.

Nhìn chỗ Diệp Tiểu Thất nói, có phải tử huyệt của Thi Vương hay không.

Xuy.

Kiếm khổng lồ màu vàng trực tiếp chọc vào vị trí đặc thù dưới bụng mấy tấc.

Thi Vương nổi giận gầm lên một tiếng, bay thẳng lên cửa tiêu.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Có hiệu quả!"

Nhưng đúng lúc này, một búa lớn lừng không rơi xuống, khai thiên tích địa, người không biết còn tưởng rằng là bàn cổ khai thiên.

Thật ra không biết, kỳ thật là Khô Lô Vương chuẩn bị khiến cho Diệp Trường Sinh u đầu sứt trán.

Diệp Trường Sinh phát hiện ánh búa như trăng tàn, tay mắt lạnh lẽ, trực tiếp rút kiếm ngăn cản.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, không gian nghiền nát, hư không dưới chân Diệp Trường Sinh sụp đổ xuống.

Sau đó.

Tất cả vẫn chưa kết thúc.

Minh Hống Tàn Hồn trong nháy mắt hóa thành một con thú lớn che trời, đánh tới phía Diệp Trường Sinh.

Thi Vương biến mất cũng xuất hiện, thân thể của nó càng lúc càng tàn phá, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến việc nó tấn công Diệp Trường Sinh.

Ba đánh một?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, kiếm Vãn Thần Kiếm và song kiếm Hỗn Động bay ra ngoài, nghênh đón thú lớn Minh Hống và Thi Vương.

Cùng lúc đó, thân ảnh của hắn bay ngược ra sau, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh: "Đánh hội đồng ta?"

"Ta mang thù!"

Sau khi ổn định thân ảnh, tâm thần hắn khẽ động, Thương Khung Thần Cung mở ra, hai thanh phi kiếm trở lại trong hộp kiếm.

Chương 875: Ta mang thù (2)

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn ở Thương Khung Thần Cung:
"Muốn giết ta, chúng ta đổi chỗ khác tiếp tục chơi!"

"Đến, đến chơi!"

Thi Vương, thú lớn Minh Hồng, Khô Lâu Vương mới mặc kệ nhiều như vậy, nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục xông lên.

Bá.

Ba người chúng nó tiến vào Thương Khung Thần Cung, hư không như cánh cửa kết giới vòng xoáy biến mất không thấy.

Nhìn thấy cảnh này.

Ba người Ngọc Hoàng Phi ngậy ra như phỗng.

Biến mất trong hư không?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Ba người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn lâm vào trong bối rối...

Bên trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh tựa như thiên thần, lẳng không bay xuống, Thi Vương, Khô Lâu Vương, thú lớn Minh Hồng lại bị mọi thứ trong Thần Cung hấp dẫn.

Dường như đã quên chúng nó muốn làm gì.

Chúng nó nhìn tài nguyên trước mắt, trong hai mắt toát ra ánh mắt thèm muốn...

Lúc này.

Đám người Diễm Xích Vũ, Ngao Vô Bại, Dạ Bắc Huyền, Vương Phú Quý xuất hiện, bọn họ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Vương Phú Quý nói: "Chủ nhân, ba con đại gia hỏa này tới từ Giới Thượng Giới sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, người còn có chút kiến thức?"

Vương Phú Quý xấu hổ cười một tiếng: "Chủ nhân, nói như thế nào ta cũng lẫn lộn trong Vĩnh Sinh Giới, nên biết, vẫn là phải biết."

"Chủ nhân định hàng phục ba chúng nó sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải, ta để chúng nó vào là để cho các người đánh chúng nó, đánh đến chết là được rồi."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, tử huyệt của Thi Vương là... Người hiểu được mà!"

Trong Thần Cung.

Diễm Xích Vũ hưng phấn nói: "Chủ nhân, chúng nó đến quá đúng lúc."

Vương Phú Quý nói: "Chủ nhân, thực lực của ba đại gia hỏa này hẳn là ở trên cấp Vĩnh Hằng, chúng ta thật sự có thể đánh bại chúng nó sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, đánh không lại, để cho chúng giết các người."

Dứt lời.

Bóng dáng của hắn biến mất không thấy đâu.

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi dưới sự giáp công của vong linh đại quân, đã là đường cùng, Ngọc Hoàng Phi đều tự bạo ba lần.

Cái rắm cũng không dùng.

Chỉ có thể trách tu vi của hắc quá yếu. Đột nhiên, một bóng người xuất hiện, bay xuống bên người Ngọc Hoàng Phi, người tới chính là Diệp Trường Sinh.

Ngọc Hoàng Phi kích động sắp khóc: "Diệp huynh, người đi đâu, ta còn tưởng rằng người vứt bỏ chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói chuyện cho cẩn thận, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta."

Tiếp theo, hắc rút kiếm mà đi, xông tới phía vong linh đại quân. Trong khi đi về phía trước, phóng thích Thần Ma Biển trong cơ thể, Phần Huyết Cuồng Hóa cũng sôi trào.

Cấp bậc cả người bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Đúng lúc này.

Trên hư không, một bóng dáng xinh đẹp bay xuống, thánh khí nho đạo vô cùng mênh mông bao phủ. Mũi sơn của nữ tử khẽ mở ra, chậm rãi mở miệng nói: "Diệt!"

Vô số thánh khí Nho đạo khuếch tán, vong linh đại quân quá sợ hãi, chạy trốn về chỗ sâu trong rừng rậm.

Nữ tử bay xuống, tựa như tiên nữ lâm phạm.

Ngọc Hoàng Phi vội vàng tiến lên, khom người một cái: "Bái kiến Tộc trưởng!"

Tay ngọc của Nạp Lan Tuyết Y khẽ nâng lên, ý bảo Ngọc Hoàng phi đứng dậy: "Người lui ra trước đi!"

Trong khi nói chuyện, ánh mắt nàng dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Có thể đổi chỗ khác trò chuyện một chút không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể."

Thân ảnh hai người đạp không tiến lên phía trước, xuất hiện trên một đỉnh núi cao, Nạp Lan Tuyết Y nói: "Người vậy mà tập được Thần Ma Biển và Phần Huyết Cuồng Hóa, hai đạo thần thông này chỉ có dòng chính của Thần Ma Tộc mới có thể học được. Người là

đệ tử dòng chính sao?”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không phải, người là Tộc trưởng Thần Ma Tộc của Giới Thượng Giới."

Nạp Lan Tuyết Y gật đầu: "Xem ra người ở bên ngoài thành Vĩnh Giới phát hiện ta, thần thức của người rất mạnh?"

Bình thường.

Bình thường.

Kỳ thật, Diệp Trường Sinh muốn nói là... Hẳn không mù.

Một vị mỹ nhân tuyệt thế, giống như tiên tử mờ ảo ở trong hư không.

Chỉ cần không phải mù lòa, hẳn sẽ đều phát hiện.

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Toàn bộ Thi Vương, Khô Lâu Vương, Minh Hống Tàn Hồn đều bị người thu đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

Nạp Lan Tuyết Y lại nói: "Xem ra trên người người có rất nhiều bí mật."

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút bí mật nhỏ, người muốn biết không?"

"Không muốn!" Nạp Lan Tuyết Y trực tiếp cự tuyệt: "Người có biết tình huống ở Giới Thượng Giới không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

"Ta nói cho người biết một chút." Nạp Lan Tuyết Y nhìn qua vong linh đại quân chạy trốn bốn phía: "Giới Thượng Giới vốn là một tinh vực độc lập, vì sao bị hủy diệt, ta cũng không rõ ràng lắm. Các ngôi sao bị tàn phá từ bầu trời giáng xuống, đó là hòn đảo nổi mà chúng ta đang sống bây giờ. Sau khi bị phá hủy, chỉ có Tộc trưởng thượng cổ Minh Thi Tộc sống sót, chúa tể Cửu Minh - Bắc Minh Thiên Tà."

"Không biết bắt đầu từ khi nào, đại trận phong ấn hắc bắt đầu buông lỏng, minh khí tử vong của hắc chậm rãi tiết lộ. Đầu tiên là khống chế tất cả sinh linh nơi này, ngay cả cường giả năm đó bị tru sát trên giới, cũng từ từ hình thành vong linh đại quân dưới minh khí tử vong của hắc."

Chương 876: Thần Ma Tộc, Nạp Lan Tuyết Y

“Về phần Khô Lâu Vương, Thi Vương và Tàn Hồn Minh Hồng, chúng nó không phải là người đầu tiên trung thành với chúa tể Cửu Minh. Nhưng chúng nó lớn lên nhanh nhất, điều này cũng chứng tỏ một vấn đề, thực lực của chúa tể Cửu Minh càng ngày càng mạnh.”

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới: "Nói như vậy, nơi này phong ấn một vị cường giả cấp Chúa Tể."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Là chúa tể Cửu Minh, không phải cường giả cấp Chúa Tể, hai cái này có sự khác nhau vô cùng lớn."

"Trong cổ tịch rõ ràng ghi lại, chúa tể có phong hào, so với tu sĩ cấp Chúa Tể mạnh mẽ hơn vô số lần."

"Phong hào chúa tể?" Diệp Trường Sinh nhướn mày kiểm, trầm nghĩ, đây không phải giống phong hào đấu la à?

Nạp Lan Tuyết Y lại nói: "Mỗi trăm năm vong linh đại quân sẽ xuất hiện một lần, chúng nó sẽ điên cuồng cướp đoạt tài nguyên, hiến cho chúa tể Cửu Minh cắn nuốt."

"Chúa tể Cửu Minh hiện tại hẳn là sắp phá tan phong ấn, nếu hẳn lao ra khỏi phong ấn, toàn bộ Vĩnh Sinh Giới sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt, ngàn tỉ sinh linh ở nơi này sẽ không ai sống sót."

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc trước các người vì sao phải lựa chọn Giới Thượng Giới, trước khi lựa chọn, đã biết tình huống trên giới chưa?"

Nạp Lan Tuyết Y gật đầu.

"Biết mà các người còn chọn nơi này!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xem ra tất cả mọi người đều không dễ dàng."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Giới Thượng Giới nguy hiểm, mọi người trong Vĩnh Sinh Giới đều biết, cho nên Thần Ma Tộc ở chỗ này vô

cùng an toàn.”

"Đương nhiên Giới Thượng Giới mang đến an toàn cho Thần Ma Tộc, đồng dạng cũng phải mất đi rất nhiều."

Nói đến đây, vẻ mặt nàng âm đạm, trầm mặc trong chớp mắt:
"Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới đã bảy ngàn năm, mỗi một đời Tộc trưởng đều chết trong lúc trấn áp vong linh đại quân."

"Bao gồm tổ phụ, gia gia, phụ thân của ta đều chết trong khi chiến đấu với vong linh đại quân, Thần Ma Tộc cũng đang lợi dụng vong linh đại quân không ngừng để cho đệ tử trong tộc trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hiện tại Thần Ma Tộc có phải muốn rời khỏi Giới Thượng Giới hay không? Chúa tể Cửu Minh lập tức phá phong ấn, tất cả nơi này đều sẽ bị phá hủy."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Nói như thế, nhưng cũng không phải là không có biện pháp! "

Diệp Trường Sinh thấy ánh mắt nàng dừng ở trên người mình, sắc mặt hơi đổi: "Nạp Lan Tộc trưởng có ý gì, không phải là muốn ta hỗ trợ chứ!"

"Ta rất yếu, có thể không đánh lại chúa tể Cửu Minh!"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Người có thể, không ai thích hợp hơn người."

Diệp Trường Sinh cảm giác mình lại sắp bị tính kế.

Ai, thực sự quá khó khăn.

Hắn đến Vĩnh Sinh Giới để lấy được một mảnh vỡ linh hồn cuối cùng của Đạo Linh Nhi, sau đó để cho nàng sống lại, cuối cùng mọi người sống cuộc sống không xấu hổ không xấu hổ.

Về phần chuyện của chúa tể Cửu Minh, hắn một chút cũng không muốn xen vào.

[Đỉnh, xuất hiện nhiệm vụ ẩn của hệ thống, phong ấn chúa tể Cửu

Minh, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, trong lòng biết khẳng định có liên quan đến chúa tể Cửu Minh chúa tể. Kỳ thật, trừ Ma Vệ Đạo, phong ấn chúa tể Cửu Minh cũng rất thơm.

Lúc này.

Nạp Lan Tuyết Y đột nhiên mở miệng nói: "Người ngụy trang thành người của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc đi chém chết Chân Võ Chiến Tôn của Vĩnh Sinh Môn. Kỳ thật, mục đích của người là khơi mào đại chiến giữa hai thế lực, cho nên có thể xác định người có ân oán với một trong hai thế lực này."

"Nhưng ta nói rõ ràng cho người biết, bất kể là Vĩnh Sinh Môn hay là Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, đều không phải người hiện tại có thể chống lại, trừ phi sau lưng người có Thần Ma Tộc chân chính."

Diệp Trường Sinh nhìn Nạp Lan Tuyết Y: "Người muốn nói cái gì?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Chỉ cần người đáp ứng giúp ta phong ấn chúa tể Cửu Minh, ta có thể khiến cho tu vi của người nhanh chóng tăng lên. Đến lúc đó bất kể là Vĩnh Sinh Môn hay là Vĩnh Sinh Kiếm cốc, người đều có sức mạnh đánh một trận."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm cho ta trở nên mạnh mẽ? Còn có chỗ tốt nào thay hẳn hay không."

Nạp Lan Tuyết Y thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nàng: "Người tốt nhất nên khống chế ánh mắt của mình, nếu không, ta sẽ giết người. "

Khống chế?

Ánh mắt của ta thuần khiết như vậy, còn bảo ta khống chế như thế nào?

Cái gì khinh nhờn.

Cái gì thêm nhỏ dãi.

Không thể nào, Diệp Trường Sinh là người thiếu nữ nhân sao?

"Ngoại trừ làm cho ta trở nên mạnh mẽ ra, ta còn muốn Thần Ma Tộc các người giúp ta một lần, chỉ cần người có thể đáp ứng, ta sẽ giúp người phong ấn chúa tể Cửu Minh."

Nạp Lan Tuyết Y rơi vào trầm mặc.

Diệp Trường Sinh nhìn hư không khôi phục bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ, cũng không biết trong Thương Khung Thần Cung thế nào.

Đám người Diễm Xích Vũ, Vương Phú Quý, Ngao Vô Bại và Dạ Bắc Huyền, có đánh chết Thi Vương, Lâu Khô Vương và Tàn Hồn Minh Hống hay không?

Chương 877: Ta còn có thể khống chế

"Cái kia... Nạp Lan Tộc trưởng, nếu người không suy nghĩ rõ ràng, vậy ta sẽ rời đi trước, việc này chúng ta coi như thôi!"

Nạp Lan Tuyết Y thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi: "Được, ta đáp ứng người!"

Diệp Trường Sinh nhấn mạnh lần nữa: "Nhớ kỹ, cả Thần Ma Tộc giúp ta một lần."

Nạp Lan Tuyết Y gật đầu: "Yên tâm, chuyện đáp ứng người, ta nhất định làm được."

"Tốt, khi nào chúng ta bắt đầu phong ấn chúa tể Cửu Minh?" Diệp Trường Sinh nhìn Nạp Lan Tuyết Y hỏi.

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Không vội, trước tiên trở về Thần Ma Tộc."

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Nạp Lan Tuyết Y đứng ngay ngắn ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, lẳng lặng nhìn hư không trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên, không có chút cảm xúc dao động nào.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tâm sự!"

Nạp Lan Tuyết Y quay đầu: "Người muốn hỏi cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cách thời gian phá vỡ phong ấn Cửu Minh Chí Tôn còn có bao lâu nữa, là ai phong ấn hẳn?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Cách phá phong ấn hẳn là có ba tháng, về phần là ai phong ấn hẳn, ta không biết."

"Toàn bộ Giới Thượng Giới đều từ ngoài trời rơi xuống, chuyện thời đại kia, người nào có thể nói rõ ràng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người làm sao khẳng định ta có thể lần nữa phong ấn Cửu Minh Chí Tôn?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Người là dòng chính của Thần Ma Tộc, người đều biết hai thần thông Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, như vậy người hắc là cũng biết thần công đệ nhất của Thần Ma Tộc là Phạm Thiên Tạo Hóa Công đi!"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh khẽ biến: "Không nghĩ tới người lại hiểu rõ ràng công pháp của Thần Ma Tộc như vậy."

Nạp Lan Tuyết Y nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta là chi thứ không sai, không cách nào học được hai đại thần thông và đệ thần công đệ nhất, chẳng lẽ ta còn không thể biết sao?"

"Người có tư cách biết!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Không nghĩ tới đệ tử bên cạnh Thần Ma Tộc lại thâm như vậy?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Đó là bởi vì người không biết mình ưu tú như thế nào, chi thứ và dòng chính có chênh lệch, đó chính là khác nhau một trời một vực."

"Người hắc là rất rõ ràng thể chất của Ngọc Hoàng Phi, ngay cả hắc vẫn như trước không cách nào tiến vào dòng chính, bởi vì ở trước mặt Thần Ma Tộc chân chính, thể chất như của hắc căn bản không tính là cái gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Người hiểu rõ Thần Ma Tộc như thế, vậy người biết Phạm Thần, Hoàng Phạm Thiên không?"

Nạp Lan Tuyết Y lắc đầu: "Chưa từng nghe nói qua, hắc cũng là người của Thần Ma Tộc sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xem như vậy đi, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút."

Nạp Lan Tuyết Y lại nói: "Chẳng lẽ người không phải Thần Ma Tộc chân chính?"

"Ta chưa từng nói mình là Thần Ma Tộc chân chính." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phạm Thiên Tạo Hóa Công có tác dụng gì đối với phong ấn Cửu Minh Chí Tôn?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Trở lại Thần Ma Tộc, người vào Tàng Thư Các, sách cổ bên trong có thể hóa giải toàn bộ nghi hoặc của

người.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu người không phải là Thần Ma Tộc chân chính, vậy người đến từ nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hoang Cổ, nghe nói qua chưa?"

Nạp Lan Tuyết Y hơi nhú mày: "Hoang Cổ là thế giới rất lớn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đến từ Hoang Cổ, người cảm thấy Hoang Cổ sẽ yếu sao?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Người nói Hoang Cổ, có phải là Hoang Cổ Thiên Vực hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra người biết!"

Nạp Lan Tuyết Y: "..."

Nàng đột nhiên không muốn nói chuyện, Hoang Cổ Thiên Vực là tiểu thế giới thấp nhất, Diệp Trường Sinh làm sao có thể đến từ nơi đó?

Rõ ràng là đang trêu chọc nàng.

Thà rằng tin trên đời này có quỷ, cũng không thể tin vào miệng của nam nhân.

Thật tình không biết, Diệp Trường Sinh nói sự thật, nói sự thật, đầu năm nay nói thật đã không ai tin.

Giữa người với người đã không còn tín nhiệm.

...

Cuối rừng rậm, một tòa tiên cung xuất hiện.

Sương mù mù mịt tràn ngập, bao phủ trong tiên cung.

Sương mù tràn ngập bốc lên, diễn hóa ra vô số bộ dáng linh cầm dị thú.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn chăm chú vào tiên cung trước

mắt: "Phúc trạch bảo địa, thần văn tự nhiên, đây chính là một chỗ bảo địa cực hạn."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Hung địa và bảo địa cùng tồn tại, đây chính là Giới Thượng Giới. Nơi này, Thần Ma Tộc sống bảy ngàn năm, vẫn chưa từng bước qua mỗi một tắc đất của Giới Thượng Giới."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chỗ tốt, ta không có việc gì có thể đi một chút?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Đương nhiên có thể."

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, nơi này dĩ nhiên có hai cỗ hơi thở quen thuộc.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới, Giới Thượng Giới!]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, phát động nhiệm vụ chính, thu phục Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ phụ, đập khấp Giới Thượng Giới, đạt được một lần rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

Chương 878: Ta còn có thể khống chế (2)

Hệ thống lại muốn đưa phần thưởng.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có thể không tiếp nhận nhiệm vụ, xem người có thể, nếu không phải tóm lấy trứng, người đều có thể lên trời.]

Diệp Trường Sinh: "..."

Một bên, Nạp Lan Tuyết Y đột nhiên mở miệng nói: "Diệp công tử, tiến vào Thần Ma Tộc, người phải khống chế chính mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Có ý gì?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Tính tính của Phó Tộc trưởng không tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Tính tình của ta cũng không tốt, vì sao ta phải khống chế?"

Đúng lúc này.

Một bóng người từ trong tiên cung vọt ra, thân ảnh phủ đầy vết máu, khi ông nhìn thấy Nạp Lan Tuyết Y, vội vàng tiến lên: "Tộc trưởng, người đã trở lại."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Yến trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì."

Yến Bất Quy nói: "Tộc trưởng, Phó Tộc trưởng cấu kết với Quỷ Tông thượng cổ, mở rộng tàn sát đệ tử nhất mạch của chúng ta."

Trên mặt Nạp Lan Tuyết Y hiện lên một tia lạnh như băng, hơi thở trên người lạnh đến tận xương: "Hắn cuối cùng cũng động thủ."

Yến Bất Quy nói: "Nếu không phải lão tổ bế quan, hắn không dám làm càn như thế."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Đi thôi, trở về."

Diệp Trường Sinh nói: "Phó Tộc trưởng không phải là cường giả đứng thứ hai của Giới Thượng Giới sao? Người có đánh thắng

được hẳn không?”

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Không phải còn có người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không nhúng tay vào chuyện của các người."

Nạp Lan Tuyết trầm mặc trong chớp mắt: "Diệp công tử đừng hoảng, ta còn có thể khống chế loại cục diện này!"

Thần Ma Tộc.

Tiên cung.

Thương Cửu Ca ngồi ngay ngắn ở vị trí phía trên, phía dưới ngoại trừ cường giả của Phó Minh chủ nhất mạch ra còn có tu sĩ của Quỷ Tông thượng cổ.

Quỷ Tam Thiên của Quỷ Tông thượng cổ nói: "Thương huynh, đại chiến đã chấm dứt, hiện tại không ai có thể uy hiếp người, lão phu có phải có thể rời đi hay không?"

Thương Cửu Ca nói: "Quý huynh, chưa trừ Nạp Lan Tuyết Y, kính xin Quý huynh ở lại thêm mấy ngày nữa."

Quỷ Tam Thiên nói: "Thương huynh, người nắm quyền lực trong tay, ngược lại Nạp Lan Tuyết Y một thân một mình, nàng làm sao chống lại người?"

Thương Cửu Ca khẽ nhíu mày: "Tuy nói như thế, nhưng không thể không đề phòng nàng. Nạp Lan Tuyết Y một chút cũng không dễ đối phó, bằng không nàng cũng không có khả năng ngồi ở vị trí Tộc trưởng nhiều năm như vậy."

Dứt lời, hắn ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài tiên cung: "Nàng đã trở lại!"

Ngay sau đó.

Mọi người vội vàng lao ra tiên cung, dõi mắt trông về phía xa, nhìn chăm chú vào phía trước, quả nhiên thấy đám người Nạp Lan Tuyết Y, Diệp Trường Sinh, Yến Bất Quy, Ngọc Hoàng Phi xuất

hiện.

Ánh mắt Nạp Lan Tuyết Y lóe lên, nhìn Thương Cửu Ca ở phía trước: "Người xử lý những người khác thế nào?"

Thương Cửu Ca nói: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Vì vị trí Tộc trưởng, người không tiếc khơi mào nội chiến, chẳng lẽ người không biết phong ấn Cửu Minh Chí Tôn sắp giải trừ sao?"

Thương Cửu Ca nói: "Giải trừ thật tốt."

Nạp Lan Tuyết Y híp mắt: "Người không chỉ cấu kết với Quỷ Tông thượng cổ, còn có liên hệ với vong linh đại quân."

Thương Cửu Ca nói: "Phải thì như thế nào, người đi lên cao, nước chảy xuống chỗ thấp, chỉ cần chúa tể Cửu Minh phá vỡ phong ấn, có thể mang theo chúng ta đi tới thế giới rộng lớn hơn, ta lựa chọn như vậy cũng là vì suy nghĩ cho Thần Ma Tộc."

"Nạp Lan Tuyết Y, người là kỳ tài ngút trời, chỉ cần đáp ứng trung thành với chúa tể Cửu Minh, tương lai của người sẽ là vô hạn."

Sắc mặt Nạp Lan Tuyết Y thay đổi: "Thương Cửu Ca, người đây là đang đùa với lửa có ngày chết cháy. Lập tức thả tộc nhân ra, lão tổ sẽ lưu cho người một mạng."

Thương Cửu Ca cười lạnh một tiếng: "Lão tổ, người còn không biết xấu hổ nhắc lão tổ với ta, thử hỏi ta có chỗ nào không bằng người, lão tổ lại cho người làm Tộc trưởng."

"Hắn đã cân nhắc qua chưa? Lúc này đây, hắn đang bế quan, vĩnh viễn cũng không có khả năng đi ra."

"Nếu người không biết điều, vậy đừng trách ta xuống tay vô tình."

"Giết nàng!"

Theo thanh âm hạ xuống, mọi người chen chúc mà lên, oanh kích tới phía Nạp Lan Tuyết Y.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước, Ngọc Hoàng Phi quay đầu nhìn lại: "Diệp huynh, người làm gì?"

"Các người đánh, ta xem!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Ngọc Hoàng Phi vội vàng nói: "Diệp huynh, bọn họ người đông thế mạnh, nếu người không giúp, chúng ta sẽ đánh không lại!"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể, Nạp Lan Tộc trưởng nói, những thứ này là cục diện nhỏ."

Ngọc Hoàng Phi nói: "Diệp huynh, cho dù người không ra tay, Phó Tộc trưởng cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cũng đúng."

"Ta biết Diệp huynh không phải là người thấy chết không cứu mà." Sương mù trên mặt Ngọc Hoàng Phi biến mất, chậm rãi mở miệng nói.

Hắn đã nhìn thấy thực lực của Diệp Trường Sinh, tuy rằng cấp bậc không phải rất cao, nhưng trình độ kiếm đạo vô cùng khủng bố.

Có hắn giúp đỡ, phần thắng là lớn hơn.

Chương 879: Hắc tối, hắc tối

Nhưng một màn kể tiếp phát sinh, hắc trực tiếp ngay người.

Bởi vì thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Lại chơi trò tan biến sao?

Giờ khắc này.

Cường giả bên người Thương Cửu Ca và tu sĩ của Quỷ Tông thượng cổ đã vây quanh Nạp Lan Tuyết Y.

Uy áp ngập trời bao phủ, từng lực công kích chỉ thẳng vào người Nạp Lan Tuyết Y.

Nạp Lan Tuyết Y vân đạm phong khinh, thánh khí nho đạo trên người xuất hiện, trên đỉnh bầu trời, sức mạnh lôi đình cuồn cuộn xuất hiện.

Tử khí ba ngàn dặm, hình như rồng, che khuất bầu trời.

Nho đạo Chí Thánh?

Quỷ Tam Thiên nói: "Nữ nhân này lại tu đạo này, nhất định phải chém giết nàng, nếu không sẽ trở thành đại họa tâm phúc."

Thương Cửu Ca nói: "Thời gian trăm năm ngắn ngủi, nàng lại trưởng thành đến mức này, không thể lưu lại được, tuyệt đối không giữ được."

Trong lúc nói chuyện, hai người đập không nhanh chóng vọt tới phía Nạp Lan Tuyết Y...

Xuy.

Xuy.

Hai đạo công kích nghiền nát bầu trời, chém vào trên người Nạp Lan Tuyết Y, thân ảnh người sau bát phong bất động, hơi thở điên

cuồng tăng vọt, khí nho đạo thật lớn ngăn cản công kích của hai người Quý Tam Thiên và Thương Cửu Ca.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sóng khí bắn ra ngoài, tiên cung âm âm sụp đổ, dãy núi bốn phía trực tiếp bị san thành bình địa.

Từng tắc từng tắc không gian sụp đổ, bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nghiền ép xuống.

Bá.

Nạp Lan Tuyết Y cứng rắn chống đỡ hai đạo công kích, thân ảnh bay ngược ra sau, mạnh mẽ chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn về phía Thương Cửu Ca, Quý Tam Thiên.

“Nho Đạo thánh kiếm!”

Dứt lời, một đạo sấm xẹt qua chân trời, lay động lòng người, khủng bố như vậy.

Trong tử khí, một thanh kiếm lớn xuất hiện, từ trên cao tức giận chém xuống, bao trùm tất cả mọi người trước mặt.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Thương Cửu Ca, Quý Tam Thiên biến sắc, thân ảnh không lùi mà tiến, hai đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện sau lưng bọn hắn, giống như cửa kết giới.

Cửu Minh Trảm!

Vạn Quỷ Nhận!

Vòng xoáy gió lốc màu đen bao trùm, ngưng tụ ra hai thanh đao, nghênh đón Nho Đạo thánh kiếm chém xuống, đao quang kiếm ảnh tung hoành, vô số phong mang tàn sát bừa bãi trên không trung.

Ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi đã bị đánh bay ra ngoài.

Đại chiến như vậy căn bản không phải bọn họ có thể gia nhập, ngay cả tư cách nhìn cũng không có.

Yếu cũng là một tội lỗi.

Không bị sóng khí đánh chết đã là vô cùng may mắn.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, đao quang kiếm reo tràn ngập, giống như thần long bay lên trời, điên cuồng tàn sát bữa bãi.

Tuyệt đối tĩnh lặng, tuyệt diệt sinh cơ.

Thương Cửu Ca học tập thần thông và công pháp của chúa tể Cửu Minh, mỗi một công kích rơi xuống, nơi đi qua, vạn vật bị tiêu diệt hoàn toàn.

Không để lại bất kỳ sự sống nào.

Nạp Lan Tuyết Y mạnh mẽ ổn định thân ảnh, lúc này nàng đã đạt tới cực hạn, có thể mạnh mẽ ngăn cản hai lần công kích của Quỷ Tam Thiên và Thương Cửu Ca, tuy rằng trên người nàng không có quá nhiều vết thương, vẫn là áo trắng bông bành như trước.

Thật ra không biết, trong cơ thể nàng đã bị thương nặng, căn bản không kiên trì được bao lâu, không phải nàng quá yếu, mà là kẻ địch quá mạnh.

Thương Cửu Ca vốn là cường giả đứng thứ hai trong Giới Thượng Giới, vốn Nạp Lan Tuyết Y có nắm chắc đánh bại hắn ta, ai ngờ hắn ta lại đưa Quỷ Tam Thiên tới thì không nói, còn tu luyện công pháp của Cửu Minh Chí Tôn.

Hiện tại hắn ta đã thoát thai hoá cốt từ lâu, xưa đâu bằng nay.

Mà lúc này, Diệp Trường Sinh lại ở trong Thương Khung Thần Cung nhìn Thi Vương, Khô Lô Vương, Minh Hống Tàn Hồn nằm ở trước mắt, hắn vô cùng hài lòng gật gật đầu.

"Các người làm không tệ."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cũng không phải chúng ta chết."

Mày kiếm Diệp Trường Sinh nhượng lên, ánh mắt rơi vào trên người Thi Vương: "Linh Khuynh xuất quan sao?"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Không tính là xuất quan, nàng tới, so với trước kia càng khủng bố hơn, ba kiếm đã giải quyết xong, lại đi bế quan, nàng nói còn phải thật lâu."

"Quá mạnh, thật sự quá mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Quên đi, các người đi ra ngoài với ta, bên ngoài có đánh nhau."

Diễm Xích Vũ nói: "Lão Dạ, Phú Quý, Lão Ngao, đi thôi."

Dứt lời.

Ba người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, xuất hiện bên ngoài Thương Khung Thần Cung, dưới sương mù bao phủ, Diệp Trường Sinh đi tới phía Nạp Lan Tuyết Y.

Hắn tới, hắn tới.

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Nạp Lan Tuyết Y: "Người bị thương."

Nạp Lan Tuyết Y nhìn Diệp Trường Sinh: "Tại sao người trở về?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không trở về thì người sẽ phải chết."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Người đi đi, người căn bản không phải là đối thủ của bọn hắn."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Còn chưa đánh, làm sao người biết ta không phải là đối thủ của bọn hắn."

"Hai tên tu sĩ cấp Vĩnh Hằng, thực lực không phải rất bình thường sao?"

Chương 880: Rốt cuộc người là ai?

Ánh mắt Thương Cửu Ca và Quỷ Tam Thiên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt bọn hắn, Diệp Trường Sinh chính là loại trâu lớn nhất, bị đánh thảm nhất.

Chỉ là cấp Vĩnh Sinh lại dám xem thường bọn hắn, người nào cho hắn dũng khí vậy?

Thương Cửu Ca nói: "Người cũng là người của Thần Ma Tộc, ta mặc kệ người là ai, chuyện nơi này, không phải người có thể quản."

Diệp Trường Sinh nói: "Con người ta cái gì cũng tốt, chính là có một điểm không tốt, đó chính là thích xen vào việc của người khác."

"Làm sao bây giờ, ta không khống chế được chính mình!"

Thương Cửu Ca nói: "Muốn chết!"

Diệp Trường Sinh nói: "Phú Quý, Xích Vũ, ở đâu?"

Ngay sau đó.

Vương Phú Quý và Diễm Xích Vũ xuất hiện ở hai bên Diệp Trường Sinh, đi theo còn có Ngao Vô Bại và Dạ Bắc Huyền.

Thương Cửu Ca nhìn thấy Vương Phú Quý, sắc mặt hơi đổi: "Vương Phú Quý, người làm sao có thể ở cùng một chỗ với bọn hắn."

Vương Phú Quý nói: "Rất kỳ quái sao?"

Thương Cửu Ca lại nói: "Đường đường là lão tổ của địa ngục Vô Gian, người lại không chịu nổi như thế, trung thành với một tên tu sĩ cấp Vĩnh Sinh."

"Người biết cái chùy!" Vương Phú Quý giận dữ nói, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta đi thu thập hắn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, các người đi giết tu sĩ của Quỷ Tông thượng cổ, giao hắc cho ta."

Vương Phú Quý nói: "Quỷ Tông thượng cổ? Giết."

Nếu như trước kia gặp phải Quỷ Tông thượng cổ, Vương Phú Quý hẳn là sẽ lựa chọn né tránh, nói như thế nào cũng là một trong ba thế lực lớn mạnh nhất Vĩnh Sinh Giới.

Nhưng bây giờ... Ông sợ một cái chùy, đừng nói là Quỷ Tông thượng cổ, mặc kệ là ai, chỉ cần Diệp Trường Sinh ra lệnh một tiếng, ông cũng xông lên phía trước.

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Diệp công tử, Thương Cửu Ca đã trung thành với chúa tể Cửu Minh, hơn nữa chiếm được rất nhiều thần thông, người không cần lo lắng."

Diệp Trường Sinh không nói gì, từng bước đi về phía Thương Cửu Ca: "Lão đầu, làm người của Thần Ma Tộc không tốt sao? Tại sao lại làm chó cho người khác."

"Thần Ma Tộc làm sao có thứ bại hoại như người?"

Thương Cửu Ca nói: "Làm người của Thần Ma Tộc, ta làm mấy ngàn năm nhưng chiếm được cái gì, vốn là chi thứ của Thần Ma Tộc, bị người ta coi như vứt bỏ, tại sao ta phải tiếp tục mang danh Thần Ma Tộc chứ?"

"Chúa tể Cửu Minh đã đáp ứng ta, chỉ cần giúp hắc giải phong ấn, sẽ mang theo ta rời khỏi giới này, để cho ta trở thành chúa tể của Thần Ma Tộc chân chính."

"Là người, người sẽ lựa chọn như thế nào?"

"Kỳ thật, người cũng không sai, cũng là một người đáng thương!"
Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng hận, trong lòng người khó lường, đã tâm bừa bừa, Thần Ma Tộc tự nhiên không thể dung nạp người."

"Quên đi, đạo lý là nói cho người ta nghe, nói cho người nghe, người cũng không hiểu!"

Thương Cửu Ca quay đầu nhìn Quỷ Tam Thiên: "Quỷ huynh, những người khác giao cho ngươi, kẻ này ta tất giết."

Bá.

Thân ảnh của hắn ta nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, cực nhanh đi về phía trước, linh khí khủng bố tăng vọt, giơ tay đè xuống phía Diệp Trường Sinh.

Nơi đi qua, không gian nổ tung sụp đổ, chướng phong như rồng, sắc bén vô cùng.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, một kiếm bay ra, nghênh đón chướng phong rơi xuống. Cùng lúc đó, một thân tu vi của hắn bắt đầu tăng lên.

Trong nháy mắt đạt tới cấp Vĩnh Hằng.

Tuy nhiên, không có ý định dừng lại.

Thân ảnh Thương Cửu Ca ngừng lại, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người đến tốt cùng là ai, vì sao thông hiểu Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ là Diệp Trường Sinh bình thường, bọn họ đều gọi ta là Thiếu chủ Thần Ma."

Thương Cửu Ca nói: "Thiếu chủ Thần Ma, ngươi là dòng chính của Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Dòng chính với không dòng chính, ta không rõ ràng lắm, dù sao ta đều biết thần thông công pháp của Thần Ma Tộc."

Nghe tiếng.

Thương Cửu Ca đột nhiên nở nụ cười.

Hắn ta cười rất vui vẻ.

Chẳng cần biết ngươi là ai, đưa đến tận cửa, tất cả mọi thứ trên người ngươi sẽ thuộc về ta.

Thần Ma Biển, Phần Huyết Cuồng Hóa, có hai đạo thần thông này, ta sẽ trở thành Thần Ma Tộc chân chính, cho dù là dòng chính thì như thế nào.

Diệp Trường Sinh nhìn Thương Cửu Ca, ngay giữa ban ngày, làm sao hắn ta lại bắt đầu nằm mơ rồi.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, lay động lòng người, hủy thiên diệt địa.

Thương Cửu Ca nói: "Cho người kiến thức thần thông của Cổ Thi Minh Tộc, Thi Minh chú đao."

Bá.

Một mũi đao từ trên trời tức giận chém xuống, giống như muốn khai thiên liệt khung, trên mũi đao quanh quẩn từng đạo chú văn quỷ quái.

Diệp Trường Sinh nhìn mũi đao trước mắt, bên tai truyền đến thanh âm của Diệp Tiểu Thất: "Chủ nhân, phải cẩn thận, là chú đao."

"Có ý gì?"

"Một đao thành vực, lưỡi đao chú văn vô cùng vô cùng khủng bố!"
Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói: "Thực lực của hắn quá yếu, cũng không có thật sự linh ngộ chân lý của chú đao, cho nên uy lực một kích này giảm đi rất nhiều."

Chương 881: Rốt cuộc người là ai? (2)

“Hiểu rồi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, huy động Bá Kiếm trong tay: “Phán Quyết!”

Xuy.

Kiểm quang rực rỡ tựa như hung tinh ngã xuống, hủy diệt vạn vật.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, chú đao bẻ gãy nghiền nát, tất cả bầu trời bị tiêu diệt.

Thương Cửu Ca nhìn chăm chú vào thân ảnh Diệp Trường Sinh: “Dòng chính thì như thế nào, còn không phải là phải chết dưới đao của ta hay sao.”

Ngay sau đó.

Một ánh sáng vàng xuất hiện trong chú đao, Diệp Trường Sinh thẳng tắp mà đứng, thân ảnh tựa như hoàng kim đúc.

Thần Ma Kim Thân.

Trực tiếp bỏ qua chú đao oanh kích.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, mạnh mẽ như đằng long, Bá Kiếm trong lòng bàn tay biến mất, thay vào đó là Thần Ma Thư, một trang, lại một trang.

“Hỗn Độn Thần Quang!”

Thương Cửu Ca nhìn thần quang bắn tới, trong mắt nổi lên vẻ kinh ngạc: “Người rốt cuộc là ai sao? Vì sao tất cả thần thông và chí bảo của Thần Ma Tộc đều ở trong tay người?”

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh cũng không để ý đến Thương Cửu Ca.

Là người sắp chết, biết nhiều như vậy để làm gì?

Xa xa, Nạp Lan Tuyết Y lặng lẽ nhìn Diệp Trường Sinh: "Hắn mới thật sự là Thần Ma Tộc chân chính."

Tại sao lại nói như vậy?

Ba khía cạnh.

Thứ nhất, huyết mạch của Diệp Trường Sinh rất thuần túy.

Thứ hai, Diệp Trường Sinh có được thần thông chân chính của Thần Ma Tộc, công pháp và chí bảo, một người có được nhiều chí bảo Thần Ma Tộc như vậy, cho dù là đệ tử dòng chính cũng tuyệt đối không làm được.

Thứ ba, Diệp Trường Sinh thật sự quá mạnh mẽ, vượt cấp khiêu chiến ở Thần Ma Tộc vốn không phải là chuyện gì mới mẻ. Nhưng giống như Diệp Trường Sinh, vượt qua một cấp bậc lớn đánh một trận, ngoại trừ hắn, chỉ sợ rất cuộc tìm không ra mấy người.

Mạnh mẽ, lớn.

Thật sự mạnh mẽ.

Không thử một lần, người không thể tưởng tượng người mạnh mẽ và lớn như thế nào.

Nạp Lan Tuyết Y cảm thấy vô cùng may mắn, may mà nàng mang Diệp Trường Sinh về, bằng không Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới thật sự sẽ chôn vùi trong tay nàng.

Nghĩ đến đây.

Vẻ mặt nàng ảm đạm, khẽ thở dài một tiếng, mình không phải là một Tộc trưởng đủ tư cách, cũng không phải Thần Ma Tộc đủ tư cách.

Oanh.

Oanh.

Hai tiếng nổ tung truyền ra, vô số kiếm quang thôn thiên phệ nhật, kiếm quang này nếu mạnh hơn vài phần, phỏng chừng sẽ dễ dàng phá hủy đảo nổi trên Giới Thượng Giới.

Đôi mắt Nạp Lan Tuyết Y híp lại, nhìn về phía trước, phát hiện thân ảnh Thương Cửu Ca biến mất.

Không sai.

Là biến mất.

Thương Cửu Ca bị hấn chém giết sao?

Chú đao vừa rồi thật sự quá đáng sợ, không hổ là thần thông của Cổ Thi Minh Tộc.

Thần thông cường đại như vậy lại bại dưới kiếm của Diệp Trường Sinh, hấn thật sự là nghịch thiên trong nghịch thiên.

Những giờ khắc này, Diệp Trường Sinh cũng không có bởi vì chém giết Thương Cửu Ca mà cảm thấy vui sướng, bởi vì hấn rõ ràng cảm giác được hơi thở của Thương Cửu Ca vẫn tồn tại như trước.

Nói cách khác, hai công kích vừa rồi của hấn chỉ phá hủy thân thể của Thương Cửu Ca, mà linh hồn của hấn ta vẫn còn.

Thân thể người đều bị đánh nát, còn sợ một luồng linh hồn thể của người sao?

Diệp Trường Sinh bất ngờ xoay người, nhìn về phía Ngọc Hoàng Phi: "Không tốt, lão tiểu tử này muốn chiếm thân thể của Ngọc Hoàng Phi."

Thương Cửu Ca muốn làm gì, há có thể thoát khỏi ánh mắt Diệp Trường Sinh?

Trong sân, người của Thần Ma Tộc nhiều như vậy, hấn ta lại hết lần này tới lần khác lựa chọn Ngọc Hoàng Phi, cũng không phải không có đạo lý.

Thế chất tự bạo của Ngọc Hoàng Phi có thể làm cho linh hồn của Thương Cửu Ca vĩnh viễn bất tử bất diệt.

Không thể không nói, hắn ta tính toán vô cùng sâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh, nhanh chóng vọt tới phía Ngọc Hoàng Phi, đáng tiếc đã quá muộn, ít nhiều có chút không kịp.

Đúng lúc này.

Một hơi thở mạnh mẽ truyền đến, chỉ thấy trên bầu trời, một ánh sáng bạc hạ xuống, giống như laser bắn ra.

Diệp Trường Sinh taaoy trung nhìn qua, một bóng người xuất hiện trong mắt hắn, một ngón tay thông minh sắc xảo của người tới, ánh sáng bạc lần thứ hai hạ xuống.

Ngay sau đó.

Linh hồn thể của Thương Cửu Ca xuất hiện, nhìn qua vô cùng suy yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn tiêu tán.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không, con người phóng to, không thể tin: "Không thể, tuyệt đối không thể... Làm sao người ra ngoài được?"

Lão giả áo trắng nói: "Một tòa trận pháp đã muốn vây khốn ta, Cửu Ca, mấy ngàn năm, ta ở trong lòng người yếu như vậy sao?"

"Đừng tưởng rằng người được chúa tể Cửu Minh chỉ điểm thì có thể làm chuyện xấu ở Thần Ma Tộc, người cái gì cũng không phải."

"Nhớ kỹ, chỉ cần lão phu ở đây, người dám kiêu ngạo, đánh chết người."

Thương Cửu Ca nói: "Ta cái gì cũng không phải, nhiều năm như vậy ta vì Thần Ma Tộc trả giá còn ít sao?"

Lão giả áo trắng nói: "Nếu không phải người còn có chút cố chấp, người cảm thấy ta nên nói chuyện với người sao? Một kích đã giết chết người từ lâu."

Chương 882: Tất cả quỳ xuống

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Làm người, phải hiểu rõ thân phận của mình, chuyện nghịch thiên cải mệnh, không phải ai cũng có thể làm được."

Bá.

Ông lẳng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, bùm một tiếng, trực tiếp quỳ gối trong hư không: "Lão nô A Hoàng, bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh có chút bối rối, bị lão đầu trước mắt làm cho không biết làm sao.

Ông quá thẳng thắn.

A Hoàng?

Sao cái tên này nghe có chút kỳ lạ?

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Khi còn sống có thể nhìn thấy Thiếu chủ, thật sự là may mắn của lão nô."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Hoàng lão, người đứng lên nói chuyện."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, người đừng gọi lão nô như vậy, vẫn nên gọi lão nô là A Hoàng."

Nghe được đối thoại của hai người, khuôn mặt Thương Cửu Ca xám như tro tàn, hẳn quả nhiên là dòng chính của Thần Ma Tộc chân chính.

Nạp Lan Tuyết Y cảm thấy kinh hãi, không nghĩ tới lần đầu tiên lão tổ nhìn thấy Diệp Trường Sinh đã trực tiếp nhận chủ.

Hoàng Vân Huyền chậm rãi đứng dậy, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Thương Cửu Ca: "Thiếu chủ, Thương Cửu Ca cấu kết với chúa tể Cửu Minh, Quỷ Tông thượng cổ, nên xử trí như thế

nào, kính xin Thiếu chủ định đoạt.”

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, người xem đó mà làm!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Loại người phản tộc này, nên giết!"

Trong lúc nói chuyện, ông cong ngón tay búng lên, một ánh sáng bạc chui vào linh hồn thể của Thương Cửu Ca, ngay sau đó, một màn kinh người trực tiếp xảy ra.

Linh hồn thể của Thương Cửu Ca trực tiếp bốc cháy...

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Thiếu chủ lần đầu tiên đi tới Giới Thượng Giới đã gặp phải cảnh tượng như thế này, là tội lỗi của lão nô.”

"Thiếu chủ chớ động, để lão nô xử lý những người Quý Tông thượng cổ trước."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng Hoàng Vân Huyền rời đi, khóe miệng nhắc lên ý cười, lão đầu này nhận hẳn làm chủ, nhiệm vụ thần phục Thần Ma Tộc dường như có thể nói là đã hoàn thành.

Hắn dường như nhìn thấy phần thưởng của hệ thống đang bay về phía mình.

Sảng khoái.

Cảm giác này cực kỳ sảng khoái.

Thật ra, đôi khi bối cảnh quá mạnh mẽ cũng cảm thấy rất thoải mái.

Mặc kệ đi tới chỗ nào cũng sẽ có một nhóm tùy tùng.

Có người giúp người đánh.

Có người giúp người cướp đoạt tài nguyên.

Nữ nhân... Cái này vẫn là quên đi, hắn không phải loại người đó.

Ngay sau đó.

Hoàng Vân Huyền đi tới trước mặt Quỷ Tam Thiên: "Tiểu tử, người biết ta sao?"

Sắc mặt Quỷ Tam Thiên thay đổi: "Người, người lại thoát khỏi tòa đại trận kia."

Hoàng Vân Huyền nói: "Khiến cho người thất vọng rồi, hiện tại người có thể chết, nhớ kỹ, Thần Ma Tộc không phải là nơi người có thể tới."

Quỷ Tam Thiên nói: "Hoàng lão, ta muốn nói đây là hiểu lầm, người sẽ tin sao?"

Hoàng Vân Huyền cười nhạt một tiếng, giơ tay lên, vỗ một chưởng vỗ xuống đầu Quỷ Tam Thiên: "Ta muốn nói là hiểu lầm, người sẽ tin sao?"

Heo có người giết, người gốc không có biện pháp.

Trên thế giới này còn có người ngu xuẩn giống người như vậy không?

Dứt lời, ông tiện tay vung lên, ánh sáng bạc như sóng, nuốt thiên phê nhật, trực tiếp bao phủ cường giả của Quỷ Tông thượng cổ.

Đại chiến kết thúc.

Hoàng Vân Huyền chính là mạnh như vậy.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ngọc Hoàng Phi, tiểu tử này nói chuyện không chính xác, nói thực lực của Thương Cửu Ca chỉ đứng sau Hoàng Vân Huyền.

Đây cũng không phải là kém một xú nha.

Lúc này.

Thân ánh bốn người Diễm Xích Vũ, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại, Vương Phú Quý trở về bên cạnh Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lão đầu này là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão tổ Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới."

Vương Phú Quý nói: "Hắn là Hoàng Vân Huyền, lão tổ Thần Ma."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, chính là hắn!"

Hoàng Vân Huyền chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Thần Ma Tộc, thanh âm lạnh như băng: "Tất cả quỳ xuống!"

"Quỳ xuống!"

"Còn không mau quỳ xuống cho Thiếu chủ!"

Theo âm thanh truyền ra, vô số uy áp giống như trời cao sụp đổ, nghiền ép ở trên người mọi người.

Mọi người vội vàng quỳ xuống, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ai có thể nghĩ đến người vừa rồi bọn hắn muốn giết, hiện tại bọn hắn lại quỳ chứ.

Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói: "Biết ta vì sao không giết các người không?... Bởi vì các người là một phần của Thần Ma Tộc, ta lựa chọn cho các người một cơ hội."

"Chúng ta ở Giới Thượng Giới sinh hoạt bao nhiêu năm, thân nhân của các người có bao nhiêu người chết trong tay vong linh đại quân, chẳng lẽ các người đều đã quên sao?"

"Thần Ma Tộc vì sao có thể truyền thừa lâu như vậy, cũng không phải Thần Ma Tộc mạnh cỡ nào, mà là bởi vì Thần Ma Tộc đoàn kết."

"Ta cho các người cơ hội, ai muốn rời đi, ta tuyệt đối không ngăn cản, nhưng nếu lựa chọn ở lại, nếu ai lại có dị tâm, giết không tha."

"Tuyệt Y, theo ta đi gặp Thiếu chủ."

Nạp Lan Tuyệt Y và Hoàng Vân Huyền tiến lên, hai người khom người một cái, A Hoàng nói: "Tuyệt Y, còn không mau bái kiến Thiếu chủ."

Chương 883: Tiến vào Tàng Thư Các

“Bái kiến Thiệu chủ!”

Diệp Trường Sinh nói: "Nạp Lan Tộc trưởng không cần khách khí."

Hoàng Vân Huyền mở lời nói: “Tuyệt Y, từ giờ phút này trở đi, Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới sẽ nghe theo hiệu lệnh của Thiệu Chủ, người hiểu ý của ta không?”

Nạp Lan Tuyệt Y nói: "Tuyệt Y nguyện ý giao ra vị trí Tộc trưởng."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "A Hoàng, ta không thích hợp làm Tộc trưởng, vẫn nên để Nạp Lan Tộc trưởng tiếp tục."

"Chúng ta có nên đổi chỗ khác nói chuyện hay không?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Lão nô đường đột, thỉnh Thiệu chủ dời bước đến Tàng Thư Các."

Diệp Trường Sinh nhìn bốn người Diễm Xích Vũ: "Trở về đi!"

Ngay sau đó.

Bốn người tiến vào Thương Khung Thần Cung.

Nhìn hư không xuất hiện vòng xoáy, Hoàng Vân Huyền sắc mặt đại biến: "Thiệu chủ, là thế giới nhỏ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Một thế giới nhỏ đơn giản, có cơ hội người đi vào dạo một vòng."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiệu chủ thật sự là phúc trạch thâm hậu, vậy mà có được một thế giới nhỏ, xem ra Thần Ma Tộc chúng ta có hy vọng."

"Tuyệt Y, người mang theo những thứ không chịu thua kém này xuống, dạy dỗ thật tốt, thuận tiện đi địa lao thả những người khác ra, bọn họ không có gì đáng ngại, chỉ là trúng quỷ độc của Quỷ Tông thượng cổ."

Nạp Lan Tuyết Y khom người vái chào: "Lão tổ yên tâm, ta sẽ đi làm!"

Hoàng Vân Huyền khom người một cái, ý bảo Diệp Trường Sinh rời đi.

Chẳng bao lâu.

Hai người đi tới đỉnh bầu trời, Hoàng Vân Huyền tiện tay vung lên, một tòa kiến trúc cổ xưa xuất hiện, là một tòa tháp nhỏ.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, nơi này chính là Tàng Thư Các."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây cũng không phải là một tòa tàng thư các bình thường."

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Đôi mắt của Thiếu chủ thật tinh tường, trong tòa tháp này có một phần ba cổ tịch, quyển trục và ngọc giản của Thần Ma Tộc, không phải Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới sưu tầm, mà là tàng thư của Thần Ma Tộc chân chính."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hoàng Vân Huyền, người sau nói: "Thiếu chủ có phải rất nghi hoặc hay không, vì sao Tàng Thư Các của Thần Ma Tộc chân chính lại xuất hiện ở chỗ này."

"Xem ra có chuyện xưa."

"Thiếu chủ, kỳ thật năm đó chúng ta rời khỏi Thần Ma Tộc cũng không phải là chạy trốn, mà là bị bày mưu tính kế rời đi."

Hoàng Vân Huyền chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó Thần Ma Tộc gặp phải kẻ địch mạnh, không thể không di chuyển rời đi. Trên đường liên tiếp gặp phải kẻ địch tập kích, rất nhiều chí bảo đều bị cướp đoạt, người cũng thương vong thảm trọng."

"Lúc này, rất nhiều chi thứ lựa chọn rời đi, Tộc trưởng chia Tàng Thư Các làm ba, trong đó có một phần là tháp nhỏ trước mắt."

"Chúng ta mang theo tháp nhỏ rời đi, ẩn thân ở Giới Thượng Giới, truyền thừa từ đời này sang đời khác cho đến bây giờ."

"Đương nhiên, những chuyện này chỉ có mỗi một đời người trông giữ tháp mới biết, lão nô chính là người trông giữ tháp đời này."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi: "Không phải Thần Ma Tộc rất mạnh sao?"

Theo hẳn biết, Thần Ma Tộc là một trong mười chủng tộc hàng đầu vũ trụ.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thần Ma Tộc rất mạnh, nhưng vũ trụ quá lớn, cường giả vô số, thế lực mạnh mẽ càng đếm mãi không hết."

"Không ai biết kẻ địch cụ thể của Thần Ma Tộc là ai, trong Tầng Thư Các có ghi chép, trên người kẻ địch của Thần Ma Tộc đều có một dấu hiệu, hẳn là đồ đẳng của bọn hắn."

"Mặt khác, ở tầng cao nhất của tháp nhỏ có một tấm da người, năm đó cường giả Thần Ma Tộc chém giết kẻ địch là cắt xuống từ trên người hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Vốn tưởng rằng Thần Ma Tộc là tồn tại vô địch, xem ra cũng không phải như thế."

Hoàng Vân Huyền nói: "Nếu có đủ thời gian và tài nguyên, Thần Ma Tộc có thể là vô địch thật sự, nhưng tình huống như vậy sẽ không xuất hiện."

"Thiếu chủ, tòa tháp nhỏ này tổng cộng chia làm chín tầng, lão nô đến bây giờ chỉ có thể tiến vào tầng thứ ba. Trên tầng bốn là cái gì, ta không rõ lắm, chỉ biết tầng chín có một tấm da."

"Hy vọng Thiếu chủ có thể lên tới tầng chín, cũng hy vọng Thiếu chủ có thể có thu hoạch ở trong Tầng Thư Các."

Dứt lời.

Bóng hình xinh đẹp của Nạp Lan Tuyết Y xuất hiện, tiến lên khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ, lão tổ."

Hoàng Vân Huyền nói: "Tuyết Y, có chuyện gì sao?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Lão tổ, phong ấn chúa tể Cửu Minh đã nói

lông, cần Thiếu chủ ra tay.”

Hoàng Vân Huyền nói: "Hắn muốn phá phong ấn, ít nhất phải mất nửa năm.”

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải ba tháng sao?”

Hoàng Vân Huyền cười nói: "Ba tháng là không có khả năng đi ra, Thiếu chủ vào Tàng Thư Các trước, chờ sau khi đi ra lại từ từ phong ấn chúa tể Cửu Minh.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, hóa thành một đạo lưu quang vọt tới tháp nhỏ...

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Hoàng Vân Huyền nói: "Tuyệt Y, người hãy ở ngoài tháp lâu chờ, Thiếu chủ có bất kỳ nhu cầu gì, người nhất định phải chạy tới trước tiên.”

Chương 884: Ta tự do

"Ta hiểu!" Nạp Lan Tuyết Y nói: "Lão tổ, người đi nơi nào?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Ta đi Cửu Minh Chi Địa xem tình huống, nếu phong ấn mở ra sớm, chúng ta sẽ xong rồi."

"Cho dù ta chết cũng không thể để Thiếu chủ có bất kỳ nguy hiểm nào."

Nạp Lan Tuyết Y đưa mắt nhìn Hoàng Vân Huyền rồi đi, thân ảnh chợt lóe đứng lảng lảng ở ngoài tháp. Ai có thể nghĩ đến từng là Tộc trưởng, thế mà đang đứng canh gác cho Diệp Trường Sinh.

Bên trong Tàng Thư Các.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện cho dù là tầng một của tháp nhỏ cũng cất giữ ít nhất mười vạn sách.

Không dám tưởng tượng tầng thứ chín của Tàng Thư Các sẽ có bao nhiêu sách cổ, ngọc giản và quyền trục.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, nhìn qua dường như không sốt ruột chút nào, chậm rãi đi tới trước giá sách, cầm lấy một quyển sách bắt đầu xem.

Ngay sau đó.

Bên trong Tàng Thư Các, mười vạn sách bay lên, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt của hắn xẹt qua sách cổ, quyền trục, ngọc giản, hệ thống nhanh chóng quét...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi: "Đọc sách vẫn tốt lắm, có thể làm cho ta một lần nữa hiểu rõ về thế giới này."

Mười vạn sách, một quyển cũng không còn, duyệt qua toàn bộ một lần, hơn nữa còn ghi nhớ nội dung trong đó.

Mặc dù hơi mất thời gian, nhưng Diệp Trường Sinh cảm thấy rất có giá trị.

Nội dung ghi chép trong ngọc giản làm cho hắn càng có thêm hiểu biết về Thần Ma Tộc, có lĩnh ngộ hoàn toàn mới về kiếm đạo, cũng có suy nghĩ khác về việc rèn luyện thân thể.

Chỉ tầng thứ nhất của Tầng Thư Các đã khiến hắn có thu hoạch vô cùng lớn.

Trên đường xem qua những quyển sách này, hắn rơi vào minh tưởng mười lần, hai lần tu vi đột phá, một lần như đi vào cõi thần tiên.

Cảm giác này... Trước nay chưa từng có.

Diệp Trường Sinh cảm giác mình bị đưa đến một thế giới khác, thế giới của chữ viết, ngay cả khí chất của hắn cũng thay đổi thật lớn.

Thiếu một phần sát khí, nhiều hơn một chút hơi thở phong độ của người trí thức.

Hơi thở nho nhã phong độ của người trí thức lộ ra, làm cho người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân.

Thay đổi.

Hắn đã thay đổi.

Diệp Trường Sinh dời bước đi về phía tầng thứ hai...

Tầng thứ ba.

Tầng thứ tư.

Tầng thứ năm.

...

Ở tầng thứ năm của tháp nhỏ, Diệp Trường Sinh khoanh chân

ngồi, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt, nguồn sức mạnh thần bí trong cơ thể giống như đang kích hoạt.

Lần trước ở Vãn Thần Đại Hạp Cốc, chính Ngự Phong Gia đã chết dưới nguồn sức mạnh thần bí này.

Từ đó về sau, Diệp Trường Sinh đã thử qua vô số lần, sức mạnh thần bí căn bản không bị hấn khống chế, giống như một dòng nước động.

Không nghĩ tới hôm nay, sức mạnh thần bí thể mà bắt đầu di chuyển, sau một khắc, gân xanh trên trán Diệp Trường Sinh nổi lên, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Rất thảm hại.

Giống như bị người ta... Chà đập vậy.

Bên ngoài tòa tháp.

Nạp Lan Tuyết Y nghe được tiếng kêu thảm thiết, lông mày khẽ nhíu lại, muốn tiến vào tháp nhỏ, lại phát hiện có một nguồn sức mạnh mệnh môn tràn đầy ngăn cản nàng lại.

Bên trong tháp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, căn bản không ai có thể biết được.

Diệp Trường Sinh cũng hôn mê...

Giờ khắc này.

Mấy đạo thần quang xuất hiện, lơ lửng trên hư không. Chính là Thần cốt thượng cổ lấy được khi chém giết Khô Lâu Vương, còn có ba khối Thần cách và một khối Thần cốt trong Vãn Thần Đại Hạp Cốc.

Đó đều từ trong cơ thể của cường giả chúa tể vũ trụ Ngự Phong Gia tháo rời ra.

Diệp Trường Sinh còn đang hôn mê, hai đạo thần quang tiến vào trong cơ thể hấn chính là thần cốt thượng cổ và một khối thần cách.

Trong lúc nhất thời.

Trong cơ thể hắn đã có được ba khối thần cách, hắc ám, bất tử và thần cách thần bí vừa mới dung nhập.

Về phần thần cốt, trên tay phải hắn có một khối thần cốt tốc độ, khối thần cốt thượng cổ này xuất hiện trước ngực hắn, về phần có tác dụng gì, ai cũng không biết.

...

Phía bên kia.

Hoàng Vân Huyền xuất hiện ở Cửu Minh Chi Địa, thân ảnh từ trên cao bay xuống, cúi đầu nhìn về phía dưới, một giếng đen sâu không thấy đáy xuất hiện.

Trong đó quanh quẩn minh khí tử vong tràn đầy mê mông, tiếng kêu thê lương truyền ra làm cho người ta sởn tóc gáy, da đầu tê dại.

"Người tới rồi!" Một giọng nói khàn khàn từ trong giếng sâu truyền ra, ngay sau đó, vô số vong linh trào ra.

Hoàng Vân Huyền nói: "Các hạ còn nhớ rõ ta."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Mấy ngàn năm qua, người đi tới Cửu Minh Chi Địa vài lần, thiên phú của người rất bình thường, nhưng cấp bậc ngược lại càng tăng lên."

"Bản tôn có phương pháp làm cho thiên phú của người trở nên mạnh mẽ, còn có thể làm cho huyết mạch của người tiến hóa. Cần nhắc đi, chỉ cần người đáp ứng trung thành với bản tôn, ta có thể mang người bay."

Chương 885: Ta tự do (2)

Lừa gạt.

Lại bắt đầu lừa gạt.

Chẳng lẽ cường giả đều giỏi lừa gạt?

Kỳ thật không phải như vậy, cường giả sở dĩ thích lừa gạt, đó là bởi vì lời bọn họ nói rất dễ làm cho người ta động tâm.

Phàm là người có lòng tham sẽ rất dễ dàng bị khống chế.

Hoàng Vân Huyền nói: "Để ta trung thành với người? Chúa tể Cửu Minh, người cho rằng ta rất ngu ngốc hả?"

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Người không ngốc sao? Lớn tuổi rồi mà vẫn còn sống ở một nơi vô đạo văn minh thấp như vậy, ta thực sự cảm thấy buồn cho người."

Hoàng Vân Huyền cười nói: "Ít nhất thì ta còn tự do, vô đạo văn minh ở nơi này tuy không cao, nhưng ta tự do."

"Tự do, người có hiểu không? Quên đi, nói chuyện tự do với người là làm nhục người, dù sao tự do quá xa vời với người."

Bắc Minh Thiên Tà giận dữ nói: "Tự do, đợi ngày ta tự do, giới này tất sẽ bị hủy, đến lúc đó cho dù người bò dưới chân ta cầu xin tha thứ, ta cũng sẽ không cho người cơ hội."

Hoàng Vân Huyền nói: "Người không ra được, không nói nữa, thấy người không cách nào phá vỡ phong ấn, ta đây an tâm."

Dứt lời.

Ông xoay người rời đi, thân ảnh biến mất trong hư không...

A.

A.

Một tiếng rống giận dữ truyền ra, vô số vong linh hướng thẳng lên trời cao, hình thành một cột sáng màu đen.

Bắc Minh Thiên Tà tức giận.

Hắn ta thực sự tức giận.

"Hai tháng sau, ta tất đập Cửu Thiên, để cho những con kiến hôi như các người vĩnh viễn không thể siêu sinh."

...

Phía bên kia.

Bên ngoài tòa tháp.

Thân ảnh Hoàng Vân Huyền xuất hiện, đi tới bên người Nạp Lan Tuyết Y: "Thiếu chủ thế nào rồi?"

Nạp Lan Tuyết Y nhú mày: "Lão tổ, Thiếu chủ kêu thảm thiết liên tục, không biết đã xảy ra chuyện gì."

Hoàng Vân Huyền vội vàng nói: "Vì sao, vì sao người không tiến vào trong tháp xem xét."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Lão tổ, vào không được, ta đã thử rất nhiều lần."

Hoàng Vân Huyền nhìn chăm chú vào tháp nhỏ trước mắt: "Thiếu chủ đây là tiến vào tầng thứ mấy, đây là sức mạnh gì, thật đáng sợ!"

` m.

` m.

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, trên tháp nhỏ, một cổ sóng khí bắn ra, trực tiếp đánh bay Hoàng Vân Huyền và Nạp Lan Tuyết Y ra ngoài.

Hai người mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ánh mắt vẫn như trước dừng lại ở tháp nhỏ, bọn họ không có thời gian lo lắng khí huyết sôi trào trong cơ thể.

"Lão tổ, khi nào thì Tàng Thư Các trở nên khủng bố như thế?"

"Tuyệt Y, đây chính là sự khủng bố của Thiếu chủ. Tàng Thư Các ở trong mắt chúng ta chính là gân gà, nhưng đến trong tay Thiếu chủ thì có thể phát huy ra uy lực vô cùng lớn."

Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này.

Một tia sáng từ trên tháp nhỏ bắn ra ngoài, giống như muốn xuyên thấu bầu trời.

Trong ánh sáng vạn trượng ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn màu vàng.

Thế kiếm vô địch.

Uy áp che Cửu Thiên.

Đây là...

Hoàng Vân Huyền nói: "Thần Ma... Kim kiếm Thần Ma, còn gọi là Thần Ma Đại Bảo Kiếm."

Nạp Lan Tuyệt Y nói: "Lão tổ, ta nói là trên hư không bao phủ cổ linh khí này."

Hoàng Vân Huyền nói: "Vậy cũng không quan trọng, dù sao cũng chính là rất mạnh, khiến ta kích động là chính Thiếu chủ đã lĩnh ngộ ra Thần Ma Đại Bảo Kiếm, quá khủng bố."

"Thần Ma Tộc có hy vọng rồi."

"Thần Ma Tộc có hy vọng rồi."

Trong lúc nói chuyện, một đại lão gia khóc, không đúng, một lão đầu mấy ngàn tuổi khóc như một đứa trẻ.

Phía bên kia.

Cửu Minh Chi Địa, trong giếng đen, Bắc Minh Thiên Tà ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói khàn khàn có chút run rẩy: "Hồng Mông... Tại

sao sức mạnh kia lại xuất hiện ở chỗ này?"

"Không, sẽ không."

Giọng nói Bắc Minh Thiên Tà tuyệt vọng, sâu trong linh hồn truyền đến một sự rét lạnh. Hắn ta không tin người có sức mạnh Hồng Mông sẽ xuất hiện ở võ đạo văn minh thấp kém như vậy.

Chẳng lẽ hắn đến vì mình sao?

Sẽ không.

Chỉ còn hai tháng nữa là ta có thể phá tan phong ấn,

Bắc Minh Thiên Tà không dám nghĩ, nếu sức mạnh Hồng Mông đến chữa trị phong ấn, sợ là qua ngàn năm hắn ta cũng không cách nào rời đi.

Thật là khiến người ta ghê tởm.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn ta cảm thấy nên ẩn núp một khoảng thời gian, nhìn tình huống rồi lại nói, có lẽ tu sĩ có được sức mạnh Hồng Mông lực chỉ vừa vặn đi ngang qua nơi này mà thôi.

...

Thấp nhỏ.

Tầng thứ năm.

Diệp Trường Sinh yếu ớt tỉnh lại.

Giờ khắc này, hắn còn không biết mình đã thay đổi.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, dung hợp Thần Cách tạo hóa, hiện tại có được ba khối thần cách hắc ám, bất tử, tạo hóa.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, dung hợp Hung Cốt Phòng Ngự, hiện tại có hai khối thần cốt là tốc độ và phòng ngự.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, tu vi đột phá đến cấp Vĩnh Sinh đỉnh

phong.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai. Diệp Trường Sinh hơi giật mình, cảm thấy khó có thể tin, cố sức mạnh thần bí kia lại một lần nữa làm hắn ngất đi.

Nhân tiện còn thay đổi thân thể của hắn?

Chương 886: Kim kiếm Thần Ma

Giúp hẩn dung hợp thần cốt và thần cách.

Diệp Trường Sinh nhìn trang giao diện của hệ thống, phát hiện thần cốt thượng cổ và thần cách đều thiếu một khối. Đúng lúc này, hẩn phát hiện trong đan điền có một thanh kiếm vàng lơ lửng.

Không lớn lắm, to bằng bàn tay.

Những kiếm khí quanh quần trên đó lại làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Tại sao cái đồ chơi này lại xuất hiện trong cơ thể hẩn?

Trong lòng Diệp Trường Sinh sinh nghi, thử thúc dục kim kiếm, ngay sau đó, ánh sáng vàng trong cơ thể bắn ra, đại bảo kiếm ngút trời xuất hiện, ngay cả chính hẩn cũng bị hoảng sợ.

Con mẹ nó, không phải chỉ ngủ một giấc thôi sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Diệp Trường Sinh cũng có cảm giác không hiểu chính mình.

Thanh kiếm quá đáng sợ.

Hẩn vội vàng nội liễm hơi thở, kim kiếm lần thứ hai trở lại trong cơ thể.

Diệp Trường Sinh lăm bắm, vừa đến tầng năm, tu vi đột phá bốn cấp bậc nhỏ, còn bốn tầng chưa đi thì sao?

Chần chừ trong chớp mắt, hẩn quyết định rời khỏi Tầng Thư Các trước. Một trận đột phá này cũng không biết đã qua bao lâu, phong ấn chúa tể Cửu Minh quan trọng hơn. Về phần năm tầng còn lại của Tầng Thư Các, hẩn có rất nhiều thời gian.

Ngay sau đó, thân ảnh hẩn chợt lóe, xuất hiện ở tầng thứ nhất của Tầng Thư Các, mười vạn quyển sách đặt chỉnh tề ở trên giá sách.

Diệp Trường Sinh dời bước ra khỏi Tầng Thư Các. Nường theo tiếng mở cửa vang lên, Hoàng Vân Huyền và Nạp Lan Tuyết Y vội vàng quỳ trên hư không, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía trước: "Cung nghênh Thiếu chủ xuất quan!"

"Cung nghênh Thiếu chủ xuất quan!"

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt hai người, hơi giơ tay lên ý bảo bọn họ đứng dậy: "A Hoàng, Nạp Lan Tộc trưởng, các người không cần đa lễ như vậy."

"A Hoàng, ta vào Tầng Thư Các bao lâu rồi?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Hồi Thiếu chủ, đã hai tháng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Qua lâu như vậy sao?"

Hoàng Vân Huyền: "..."

Nạp Lan Tuyết Y: "..."

Hai người theo Diệp Trường Sinh đi ra tháp nhỏ, liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của hắn tăng lên vài cấp bậc nhỏ. Thời gian ngắn ngủn không đến hai tháng, tu vi tăng lên bốn cấp bậc nhỏ.

Đây chính là cấp Vĩnh Sinh.

Bao nhiêu người cả đời cũng không cách nào đột phá một cấp bậc nhỏ.

Hoàng Vân Huyền yếu ớt hỏi: "Thiếu chủ, người đã đi tới tầng thứ mấy của Tầng Thư Các?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tầng thứ năm, ta phải đọc sách, tốn khá nhiều thời gian, bằng không ta có thể bước vào tầng thứ chín."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Kém chút nữa đã phun ra một ngụm máu, nghe ý của Diệp Trường

Sinh hình như còn ngại chậm?

Không thể so sánh.

Không thể so sánh.

Người so với người còn kém hơn rất nhiều.

Đến bây giờ, Hoàng Vân Huyền mới bước vào tầng thứ ba, mấy ngàn năm, mấy ngàn năm còn không bằng hai giờ của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hai người có sự khác thường: "Ta biết tốc độ có chút chậm, đây không phải là chúng ta muốn phong ấn chúa tể Cửu Minh trước sao?"

"Chờ chấm dứt phong ấn, ta lại tiến vào Tầng Thứ Các!"

"Chúng ta đi thôi!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, về chuyện phong ấn chúa tể Cửu Minh, lão nô phải nói rõ ràng trước cho Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói đi!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, nếu muốn phong ấn chúa tể Cửu Minh, bước đầu tiên phải cần nuốt tất cả minh khí tử vong của Cửu Minh Chi Địa, bao gồm cả vong linh đại quân."

"Phạm Thiên Tạo Hóa Công?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Muốn ta cần nuốt nhiều minh khí tử vong và toàn bộ vong linh đại quân, A Hoàng có gì lo lắng?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, lợi dụng Phạm Thiên Tạo Hóa Công cần nuốt, nếu như không kịp chuyển hóa minh khí tử vong sẽ rất dễ dàng bị khống chế, đến lúc đó hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng."

"Nhẹ thì trở thành nô lệ của chúa tể Cửu Minh, nặng thì, sẽ bị minh khí tử vong hoàn toàn khống chế, trở thành vong linh ác ma chân chính."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Hiện tại trong cơ thể hắn ngoại trừ có Hổn Động, âm Dương ra, còn có nguồn sức mạnh thần bí kia, hóa giải minh khí tử vong là chuyện dễ dàng.

Căn bản sẽ không xuất hiện tình huống bị khống chế.

"Nếu Thiếu chủ có lòng tin như vậy, vậy hiện tại hãy đi tới Cửu Minh Chi Địa!" Hoàng Vân Huyền mở lời nói: "Tuyệt Y, người mang Thiếu chủ đi đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, người không đi sao?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ xông qua tầng thứ năm của Tầng Thư Các, lão nô muốn đi vào xem một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Người không tin ta!"

Hoàng Vân Huyền vội vàng quỳ xuống đất: "Thiếu chủ hiểu lầm rồi, lão nô muốn đi vào xem có thần văn và sức mạnh thần bí còn sót lại hay không, như vậy tư chất và huyết mạch của lão nô có thể đề cao."

Đáng thương như vậy sao?

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, đi thôi, chờ phong ấn chấm dứt, ta dẫn người đi nơi tốt hơn. Những thứ như huyết mạch và tư chất căn bản cũng không phải là vấn đề."

Chương 887: Chúng ta không liên quan tới nhau

"Đi theo ta, người sẽ biến thành nghịch thiên trong nghịch thiên."

Hoàng Vân Huyền vội vàng nói: "Được, lão nô đều nghe Thiếu chủ."

Cửu Minh Chi Địa.

Thân ảnh ba người Diệp Trường Sinh, Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y từ trên cao bay xuống, đứng ở trên đỉnh núi.

Nhìn xuống phía dưới, tầm mắt rơi vào giếng sâu tối.

Hoàng Vân Huyền khẽ nhíu mày, cảm giác có chút kỳ quái: "Thiếu chủ, vì sao vong linh đại quân và minh khí tử vong đột nhiên biến mất?"

"Trước kia nơi này không phải như vậy."

Diệp Trường Sinh lắc đầu.

Dù sao đây là lần đầu tiên hắn đến Cửu Minh Chi Địa, hắn cũng không rõ nơi này có bộ dáng gì lắm.

Chúa tể Cửu Minh có phải sợ hắn hay không, cho nên mới thu toàn bộ vong linh đại quân và minh khí tử vong lại.

Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Thiếu chủ, vong linh đại quân và minh khí tử vong tiến vào trong giếng sâu, Thiếu chủ yếu muốn cắn nuốt chúng nó sẽ hơi phiền toái."

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, lời này của người nên giải thích thế nào?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, nguyên bản vong linh đại quân và minh khí tử vong ở bên ngoài giếng sâu. Thiếu chủ chỉ cần ở

chỗ này là có thể cắn nuốt chúng nó rồi luyện hóa, nhưng hiện tại nhất định phải tiến vào trong giếng sâu.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "A Hoàng, ý của người là... Ta phải đối kháng trực diện với chúa tể Cửu Minh đúng không?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Là như vậy, nhưng khi tiến vào trong giếng sâu sẽ không thể biết tất cả tình huống, có phải quá mạo hiểm hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, ta đi vào xem một chút.”

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Hoàng Vân Huyền vội vàng bổ sung: "Thiếu chủ, chúa tể Cửu Minh thông qua vong linh đại quân đạt được tài nguyên, không ngừng làm cho hắn trở nên mạnh mẽ. Bước đầu tiên khi Thiếu chủ tiến vào trong đó chính là cắn nuốt tất cả vong linh đại quân và khí U Minh, như vậy sẽ khiến cho chúa tể Cửu Minh không cách nào tu luyện.”

“Bước tiếp theo, chúng ta lại chữa trị đại trận, như vậy có thể phong ấn hắn ít nhất năm trăm năm!”

“Hiểu rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người hai người: "Nạp Lan Tộc trưởng, người để cho đệ tử trong tộc rời khỏi Giới Thượng Giới, đi thu thập tin tức về Vĩnh Sinh Môn.”

"A Hoàng, người tiến vào thế giới nhỏ. Bên trong có nơi có thể tăng lên huyết mạch và tư chất của người, người hãy ở bên trong tu luyện thật tốt."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, một mình người tiến vào giếng sâu, ta không yên tâm, vẫn nên để lão nô đi vào với người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, một mình ta có thể!”

Dứt lời.

Hắn chậm rãi giơ tay lên mở ra Thương Khung Thần Cung, vòng xoáy khổng lồ bao phủ trên người Hoàng Vân Huyền, người sau

trầm giọng nói: "Thiếu chủ, vậy ta đi vào."

"Vào đi!"

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Vân Huyền tiến vào Thương Khung Thần Cung, ánh mắt nhìn chăm chú vào giếng sâu trước mắt, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Khi người nhìn chăm chú vào vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn chăm chú vào người.

Mọi thứ đều không rõ.

Diệp Trường Sinh nhảy lên không trung, bay xuống trong giếng sâu, thân ảnh bay xuống phía dưới, minh khí tử vong càng ngày càng nồng đậm.

Bóng tối vô tận bao phủ trên người hắn, âm thanh gào thét của vong linh đại quân truyền vào tai, Diệp Trường Sinh ngừng lại, xuất hiện ở một bãi đất trống.

`m.

Tâm Diễm Hỗn Độn quanh quẩn trên người hắn, chiếu rọi không gian như ban ngày.

Ánh mắt nhìn quanh trái phải, nhanh chóng quét qua một vòng.

Diệp Trường Sinh âm thầm líu lưỡi, đây là giếng gì?

Dưới vực sâu, căn bản là một thế giới.

Có chút giống với thế giới nhỏ Thương Khung Thần Cung.

Tòa thế giới nhỏ này không phải rất lớn, hắn là Bắc Minh Thiên Tà lợi dụng minh khí tử vong, chính mình phát hiện ra.

Bên trong, vô số vong linh đại quân điên cuồng gào thét giãy dụa, giống như muốn cắn nuốt sạch Diệp Trường Sinh.

Khí hung lệ vô biên bao trùm, mùi xương mục nát khiến người ta buồn nôn.

Diệp Trường Sinh xuyên thấu qua vô số vong linh, tầm mắt xuyên qua thế giới nhỏ, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên một tòa đại trận.

“Chúa tể Cửu Minh không có ý định đi ra trò chuyện hai câu với ta sao?”

Bắc Minh Thiên Tà cảm thấy nổi giận ngút trời, chưa từng ghen khuất như thế. Hiện tại, ở trong thế giới của mình, hắn ta lại không dám nói chuyện.

Nếu để cho người khác biết.

Sau này hắn ta còn lăn lộn như thế nào?

Nhưng chính Diệp Trường Sinh làm được, ai bảo trên người hắn có sức mạnh Hồng Mông, Bắc Minh Thiên Tà sợ hãi đồ chơi này.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu người không nói lời nào, ta sẽ bắt đầu tu luyện."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Người là ai, vì sao phải lựa chọn tu luyện ở nơi này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này có vong linh đại quân, còn có minh khí tử vong ngập trời, ta tu luyện cần những thứ này."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Phải làm sao thì các hạ mới rời khỏi nơi này? Nơi này của bốn tôn có mấy đạo thần thông, đưa cho người tu luyện thì như thế nào?"

Chương 888: Chúng ta không liên quan tới nhau (2)

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Mấy đạo thần thông đã muốn ta rời đi, đó là không có khả năng."

"Không có việc gì, người tu luyện của người, ta tu luyện của ta, chúng ta không quấy nhiễu lẫn nhau!"

Hai mắt Bắc Minh Thiên Tà phun lửa, tức giận không thể kiềm chế. Hiện tại chính là thời khắc quan trọng nhất để hắn ta phá vỡ phong ấn, nếu để cho Diệp Trường Sinh cắn nuốt minh khí tử vong, vậy hắn ta phải làm sao bây giờ?

Hơn mười vạn năm, hắn ta rốt cục có cơ hội phá vỡ phong ấn, tuyệt đối không thể thất bại tan rã.

Hắn ta muốn nói chuyện với Diệp Trường Sinh, lại phát hiện Diệp Trường Sinh đã khoanh chân mà ngồi, tựa hồ đã đắm chìm trong minh tưởng.

Vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, một đoàn sóng khí thật lớn xuất hiện, tựa như gió lốc quanh quẩn trên người hắn.

Cùng lúc đó, vong linh đại quân và minh khí tử vong bị rút ra, dung nhập vào trong vòng xoáy gió lốc, tốc độ vô cùng nhanh.

Theo vong linh đại quân tiến vào trong gió lốc, từng tiếng kêu thê lương thấm thiết truyền ra, vong linh hóa thành bột mịn.

Bắc Minh Thiên Tà nhìn minh khí tử vong bốn phía bị cắn nuốt, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, lần thứ hai nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Là người bức ta giết người."

Dứt lời, vô số vong linh đại quân chen chúc đi về phía Diệp Trường Sinh, xương trắng như dao, vô cùng sắc bén.

Trong vong linh đại quân còn cất giấu một Thi Vương.

Diệp Trường Sinh vẫn đắm chìm trong tu luyện, rất nhanh vận

chuyển hai khí Hồn Động, âm Dương, chuyển hóa minh khí tử vong tiến vào thân thể.

Đột nhiên.

Hắn mở hai mắt ra, nhìn Thi Vương lao xuống, kim kiếm trong đan điền xuất hiện.

Oanh.

Oanh.

Vô số ánh sáng vàng bắn ra, thần quang buông xuống bao phủ Diệp Trường Sinh trong đó. Ngay sau đó, kim kiếm ngang trời chém xuống.

Khai thiên lập địa, kinh khủng như vậy.

Một kiếm hạ xuống, Thi Vương phía trước trực tiếp bị chia làm hai, ngay cả thế giới nhỏ của Bắc Minh Thiên Tà cũng hoàn toàn bị nghiền nát.

Cái này...

Đây là thanh kiếm gì?

Bắc Minh Thiên Tà có chút ngậy ra, không thể tin rằng một kiếm của Diệp Trường Sinh đã phá hủy thế giới nhỏ của hắn ta.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh cũng phát hiện ra một vấn đề, kim kiếm trong đan điền đột nhiên trở nên mờ đi, giống như rơi vào trầm mặc.

Không phải Thần Ma Đại Bảo Kiếm sao?

Làm sao còn có hạn chế?

Ngay khi hắn nghi hoặc, Bắc Minh Thiên Tà trầm giọng nói: "Các hạ cố ý, đúng không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, để cho ta yên lặng tu luyện!"

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Người cho rằng người như vậy có thể ngăn cản ta phá vỡ phong ấn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu không ngăn cản được, vậy người sốt ruột cái gì?"

Nói đến đây, thân ảnh của hắn chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bắc Minh Thiên Tà: "Hơi thở trên tòa đại trận này có chút quen thuộc, người đã từng phong ấn người chính là một nữ nhân."

Bắc Minh Thiên Tà không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, làm sao hắn biết được?

Theo ánh mắt của hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ: "Người... Không thể nào, điều này tuyệt đối là không thể nào."

Bắc Minh Thiên Tà tựa hồ thấy được thứ gì khủng bố.

...

Nơi giếng sâu.

Bắc Minh Thiên Tà bị phong ấn trong đại trận, ánh mắt kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh. Sống mấy chục vạn năm, hắn ta chưa từng thấy qua người kỳ quái như vậy.

Nhân quả trên người hắn rắc rối phức tạp như thế, căn bản không cách nào nhìn ra thân phận thật sự của hắn.

Luân hồi trùng tu?

Cấm kỵ trùng sinh?

Hay là Niết Bàn?

Thật kỳ lạ.

Thật sự quá kỳ lạ.

Đồng thời...

Trong cơ thể Diệp Trường Sinh tựa hồ có thứ gì đó giúp hắn che dấu tất cả quá khứ.

Trên đời tại sao có thể có người kỳ lạ như vậy.

Lúc này.

Trong đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện một bóng dáng nữ nhân: "Xem ra nữ nhân kia cũng phá hủy Giới Thượng Giới."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Người và nữ nhân kia căn bản không phải là người cùng thời đại, tại sao người có thể biết nàng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người phong ấn người có thể có họ Đạm Đài."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Không sai, chính là nàng, Đạm Đài Vũ!"

Diệp Trường Sinh nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi, không phải là Đạm Đài Tú hử? Làm sao lại thành Đạm Đài Vũ.

Bắc Minh Thiên Tà lại nói: "Người đến tốt cùng là ai, Đạm Đài Vũ chính là tồn tại gần với cấm kỵ, người và nàng vĩnh viễn không có khả năng gặp nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không biết Đạm Đài Vũ, nhưng ta biết Đạm Đài Tú."

Bắc Minh Thiên Tà lẩm bẩm nói, Đạm Đài Tú? Chẳng lẽ nàng cũng chuyển thế trùng tu sao? Tiếp theo, hắn ta nhìn Diệp Trường Sinh: "Chúng ta nói chuyện thật tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn cầu xin ta thả người ra."

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Người giúp ta cởi bỏ phong ấn, sau đó ta sẽ trung thành với người, như vậy chúng ta đều được lợi, người cảm thấy đề nghị này như thế nào?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không được tốt lắm, nếu như ta mở phong ấn, người sẽ là người đầu tiên giết ta."

Chương 889: Chẳng lẽ ta là cấm kỵ?

“Không nói nữa, chúng ta nên tiếp tục tự mình tu luyện đi!”

Bắc Minh Thiên Tà tức giận nói: "Tu luyện, người tu luyện cái gì, người là trộm cắp, người hiểu không?"

Diệp Trường Sinh lười để ý tới hắn ta, đi về phía trước vài bước, khoanh chân ngồi, trong miệng lầm bầm nói: "Đạm Đài Tú, Đạm Đài Vũ, gần với sự tồn tại của cấm kỵ? Nơi này có hơi thở thuộc về Đạm Đài Tú, nhưng Đạm Đài Vũ lại là người phá hủy Giới Thượng Giới."

Ngày đó Đạm Đài Tú rời đi, Diệp Trường Sinh biết thân phận của nàng.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh dường như đã hiểu được, Đạm Đài Tú và Đạm Đài Vũ hẳn là một người.

Ngay sau đó.

Sắc mặt hắn hơi đổi, Đạm Đài Tú xuất hiện là vì bảo vệ hắn, vậy thân phận của hắn...

Mẹ kiếp.

Không thể nào.

Chẳng lẽ hắn là cấm kỵ sao?

Hắn có mạnh mẽ như vậy không?

Như vậy mấu chốt là gì? Đại chiến trong đầu hắn là chuyện gì xảy ra, nếu như thật sự là tồn tại cấm kỵ, hắn hẳn là sẽ không chết dễ dàng.

Diệp Trường Sinh phát hiện ra một vấn đề, bất tri bất giác, thân phận của hắn càng ngày càng rõ ràng, theo thời gian trôi qua, rất nhanh hắn sẽ biết thân phận của mình.

Rốt cuộc còn có ai đang che dấu thân phận của hắn, người nào

đang khống chế thiên kiếp?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, bắt đầu đắm chìm trong tu luyện. Minh khí tử vong và vong linh đại quân vừa mới cắn nuốt đã chấm dứt luyện hóa toàn bộ.

Cảm giác lại cắn nuốt một phần, hẳn là cách đột phá cấp Vĩnh Hằng không xa.

Bắc Minh Thiên Tà thấy Diệp Trường Sinh lại một lần nữa đắm chìm trong tu luyện, căn bản không để ý tới tiếng hô của hắn ta, hơn mười vạn năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người mặt dày vô sỉ như vậy.

Ngay sau đó.

Vô số minh khí tử vong không ngừng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, Bắc Minh Thiên Tà cảm giác tim đều đang nhỏ máu.

Cứ tiếp tục như vậy, minh khí tử vong sẽ bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt không còn. Đến lúc đó, hy vọng phá phong ấn của hắn ta sẽ hoàn toàn tan vỡ.

“Đây là người bức ta!”

Theo giọng nói lạnh lẽo của Bắc Minh Thiên hạ xuống, vong linh đại quân và minh khí tử vong trong vực sâu điên cuồng tràn vào cơ thể Diệp Trường Sinh.

Không phải cắn nuốt từng chút, mà là như sóng lớn ngập trời, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Khí tử vong hùng hồn bá đạo, giống như muốn phá hủy Diệp Trường Sinh.

Bắc Minh Thiên Tà chính là muốn dùng phương thức này để cho Diệp Trường Sinh tự bạo, bởi vì hắn ta không tin Diệp Trường Sinh có thể hóa giải minh khí tử vong khổng lồ như vậy.

Dù sau, hắn ta cũng không làm được.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp như thương, nhận thấy mình khí tử vong mệnh mỏng tràn vào trong cơ thể, hắn chậm rãi mở hai mắt nhìn về phía Bắc Minh Thiên Tà.

“Cảm ơn!”

Bắc Minh Thiên Tà bối rối.

Tình huống gì đây?

Tại sao hắn lại cảm ơn ta?

Ngay sau đó.

Một màn kinh người đã xảy ra.

Trên người Diệp Trường Sinh trực tiếp xuất hiện hai ánh sáng Hỗn Độn và âm Dương, hai cổ linh khí vận hành cực nhanh, trực tiếp chuyển hóa mình khí tử vong tràn vào.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Thân Ma Pháp Tướng, bóng người phiêu dật tựa như tiên nhân lâm phạm.

Nhìn xuống bầu trời, bề ngỗ thiên hạ.

Một pháp tướng khiến người ta thần phục.

Hắn... Hắn lại đột phá.

Bắc Minh Thiên Tà còn có suy nghĩ muốn chết, vốn tưởng rằng hắn ta khống chế mình khí tử vong và vong linh đại quân có thể dễ dàng hủy diệt Diệp Trường Sinh.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, chính là bởi vì hành động của hắn ta nên đã trợ giúp Diệp Trường Sinh sớm đột phá đến cấp Vĩnh Hằng.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, vẫn đắm chìm trong đột

phá...

Trong mắt Bắc Minh Thiên Tà lóe ra sự tuyệt vọng. Minh khí tử vong bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt, hiện tại hẳn ta muốn phá tan phong ấn, căn bản là chuyện không thể nào.

Vốn minh khí tử vong có thể giúp hẳn ta đột phá, nhân cơ hội nghiền nát phong ấn đại trận, hiện tại lại làm áo cưới cho Diệp Trường Sinh.

...

Trong khi đó.

Bên ngoài thành Vĩnh Sinh.

Vĩnh Sinh Môn.

Trong một tòa thiên cung.

Một lão giả mang theo mấy người xuất hiện, bọn hắn cực nhanh đi vào trong Thiên Cung.

Bên ngoài Thiên Cung.

Lão giả áo đen khom người một cái: "Bái kiến Đại trưởng lão."

"Chuyện gì?"

Từ trong đại điện, một giọng nói khàn khàn cổ xưa truyền ra, trong giọng nói ẩn chứa vô số uy áp.

Lão giả áo đen lại nói: "Bẩm Đại trưởng lão, Tam trưởng lão đã chết."

Bá.

Một luồng sáng khí mệnh mờ mờ xuất hiện, bao trùm không trung. Ngay sau đó, một lão giả xuất hiện. Người tới không phải ai khác, chính là Đại trưởng lão ngoại môn của Vĩnh Sinh Môn - Long Diêu.

"Tam trưởng lão không phải đi thành Vĩnh Giới làm việc sao, có gì

bị giết?”

Lão giả áo đen nói: "Hồi Đại trưởng lão, Bạch Phạt bị Phong Vân Lâu của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc chém giết ngay bên ngoài thành Vĩnh Giới."

Chương 890: Chẳng lẽ ta là cấm kỵ? (2)

Sắc mặt Long Diệu trầm xuống: "Phong Vân Lâu? Ta đã nghe qua hẳn, nhưng hẳn căn bản không phải là đối thủ của Bạch Phật."

Lão giả áo đen quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh: "Đại trưởng lão, bọn họ là đệ tử đi tới thành Vĩnh Giới với Tam trưởng lão."

"Nhìn thấy Phong Vân Lâu chém giết Tam trưởng lão, ngoại trừ bọn họ ra, còn có toàn thể tu sĩ thành Vĩnh Giới."

Sắc mặt Long Diệu trầm xuống: "Việc này liên lụy đến Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, ta phải tiến vào trong môn bẩm báo, các người đi theo ta."

Ngay sau đó.

Thân ảnh bọn hắn biến mất tại chỗ, tiến vào cửa trong của Vĩnh Hằng Môn. Dưới sự dẫn dắt của Long Diệu, bọn hắn rất nhanh đi tới bên ngoài một tòa đại điện.

Long Diệu khom người một cái: "Làm phiền bẩm Phó Môn chủ, ngoại môn Long Diệu có chuyện quan trọng bẩm báo."

Một đệ tử xoay người rời đi.

Thời gian không đến uống cạn một chén trà, đệ tử đi tới trở về, nhìn Long Diệu: "Sư tôn cho người đi vào."

Long Diệu đứng dậy đi về phía trước. Đi vào trong đại điện, ba bóng người đập vào mắt, theo thứ tự là Phó Môn chủ Nguyên Đăng và hai trưởng lão chấp pháp đường.

Nguyên Đăng nhìn Long Diệu: "Long trưởng lão đột nhiên đến là có chuyện quan trọng gì?"

Long Diệu đi thẳng vào vấn đề: "Hồi Phó Môn chủ, Tam trưởng lão ngoại môn Bạch Phật bị Phong Vân Lâu của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc chém giết."

Nguyên Đăng hơi giật mình, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Lời này là sự thật sao?"

Long Diêu gật đầu: "Thiên chân vạn xác, xảy ra ở bên ngoài thành Vĩnh Giới."

Nguyên Đăng nói: "Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt."

Long Diêu: "..."

Vĩnh Sinh Môn.

Bên trong.

Trước đại điện.

Về mặt Long Diêu mơ hồ: "Phó Môn chủ, Phong Vân Lâu cũng chỉ là một đệ tử nội viện của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, trình độ kiếm đạo của hắn căn bản không có khả năng chém giết Tam trưởng lão ngoại môn."

Bạch Phật chính là cường giả có danh hiệu Chân Vô Chiến Tôn, há có thể bị một đệ tử nội viện của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc chém giết?

"Ta biết!" Nguyên Đăng lạnh nhạt nói: "Rốt cuộc là người nào chém giết Tam trưởng lão ngoại môn đã không còn quan trọng, bởi vì tu sĩ Vĩnh Sinh Giới đều biết là Phong Vân Lâu của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc giết Bạch Phật."

Long Diêu nói: "Phó Môn chủ có ý gì?"

Nguyên Đăng nói: "Xuất sư nổi danh, vừa lúc nhân cơ hội này phá hủy Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục nói: "Long trưởng lão, người đi tập hợp trưởng lão ngoại môn, ta đi thông báo Môn chủ, rất nhanh chúng ta sẽ đi san bằng Vĩnh Sinh Kiếm Cốc."

Long Diêu gật đầu, xoay người vội vàng rời đi.

Lão ta dù sao cũng chỉ là Đại trưởng lão ngoại môn, căn bản không tiếp xúc được với trung tâm của Vĩnh Sinh Môn. Trăm triệu lần

không nghĩ tới Bạch Phật chết lại trở thành ngòi nổ cho Vĩnh Sinh Môn tấn công Vĩnh Sinh Kiếm Cốc.

Thân ảnh Nguyên Đăng biến mất trước đại điện, khi xuất hiện lại, đi tới cấm địa Vĩnh Sinh Môn, khom người một cái: "Bẩm Môn chủ, Tam trưởng lão ngoại môn Bạch Phật chết trong tay Phong Vân Lô của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc Kiếm."

Bá.

Một bóng người xuất hiện, tốc độ vô cùng nhanh, chấp tay đứng ở trước mặt Nguyên Đăng: "Cơ hội tốt cực cũng tới."

"Lập tức thông báo cho thôn Chí Tôn."

Nguyên Đăng nói: "Ta đi làm ngay!"

"Chờ một chút!" Tần Vũ đột nhiên mở miệng: "Có tung tích Diệp Trường Sinh không?"

Nguyên Đăng nói: "Hồi Môn chủ, Diệp Trường Sinh diệt Học Viện Thiên Giới của Cửu Giới, sau đó đã biến mất không thấy, ta đoán hẳn hẳn là tới Vĩnh Sinh Giới."

"Có điều, người chúng ta phái ra còn chưa truyền tin tức trở về."

Sắc mặt Tần Vũ trầm như nước: "Tiếp tục phái người đi, cho dù đào ba tấc đất ở Vĩnh Sinh Giới cũng phải tìm được Diệp Trường Sinh, chúng ta nhất định phải lấy được mảnh vỡ linh hồn trong tay hắn."

Nguyên Đăng gật đầu: "Hiểu rõ!"

...

Giới Thượng Giới.

Bên trong Thần Ma Tộc.

Nạp Lan Tuyết Y đứng ngay gần trên lầu Vãn Tinh, cửa sổ mở rộng, gió nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc xanh của nàng bay lên, đôi mắt lóe lên nhìn về phía Cửu Minh Chi Địa.

"Có lẽ hẳn có thể mang Thần Ma Tộc ra khỏi khó khăn hiện tại."

Dứt lời, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đột nhiên thay đổi, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang, từ trong lầu Vãn Tinh lao ra.

Đạp không lướt nhanh về phía Cửu Minh Chi Địa.

Bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, nàng phát hiện một nguồn sức mạnh mẽ tới gần Cửu Minh Chi Địa, lo lắng cho an nguy của Diệp Trường Sinh, nàng nhất định phải lập tức đi điều tra.

Cửu Minh Chi Địa.

Hư không.

Thân ảnh Nạp Lan Tuyết Y xuất hiện, nhìn xuống phía dưới, phát hiện một bóng dáng xinh đẹp tiến vào trong giếng sâu.

Nhưng khi nàng tung người nhảy xuống, chuẩn bị tiến vào giếng sâu lại bị một đại trận ngăn cản.

Phanh.

Nạp Lan Tuyết Y bay ngược ra sau, chậm rãi ổn định thân ảnh, ánh mắt nhìn đại trận trên giếng sâu, ngay sau đó, trong bàn tay nàng xuất hiện một thanh kiếm màu bạc.

Thánh Đạo chi kiếm.

Bên trong ẩn chứa sức mạnh vô tận, là thần kiếm trăm yêu trừ ma.

Chương 891: Nữ nhân này có chút tàn nhẫn

Xuy.

Một kiếm chém xuống, giống như ngân hà rơi xuống.

`m.

Vô số đạo kiếm quang bắn ra ngoài, bao phủ đại trận, vậy mà không có một chút dấu vết nổ tung.

Sắc mặt Nạp Lan Tuyết Y biến đổi: "Trận pháp thật mạnh mẽ, tu vi của người này chỉ ít cũng là cấp Vĩnh Hằng đỉnh phong."

"Rốt cuộc nàng là ai?"

Ở Vĩnh Sinh Giới, nàng đều biết tu sĩ cấp Vĩnh Hằng đỉnh phong trở lên, nhưng trong những người này dường như không có nữ nhân.

Hơn nữa, tuổi tác của nữ tử vừa rồi kia không phải rất lớn, ở Vĩnh Sinh Giới hình như không có người như vậy.

Xuy.

Xuy.

Từng ánh sáng bạc hạ xuống, lần thứ hai đánh trúng trên đại trận, Nạp Lan Tuyết Y tập trung nhìn lại, phát hiện trên đại trận xuất hiện hoa văn nhỏ.

Nàng biết vẫn công kích thì nhất định sẽ đánh nát đại trận.

Bởi vì lo lắng cho an nguy của Diệp Trường Sinh, nàng không dám có chút sơ suất nào, một kiếm lại một kiếm chém xuống.

Đúng lúc này.

Yến Bất Quy xuất hiện, đi tới bên cạnh Nạp Lan Tuyết Y, khom

người một cái: "Bẩm Tộc trưởng, có người đánh lén Thần Ma tộc."

Thánh đạo chi kiếm trong tay Nạp Lan Tuyết Y ngừng lại, nhìn đại trận bao phủ, lâm vào trong khó xử.

Một bên là người của Thần Ma Tộc, một bên là Thiếu chủ Diệp Trường Sinh.

Điều này làm cho nàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết nên lựa chọn như thế nào.

"Yến trưởng lão, người tới có thực lực như thế nào?"

Yến Bất Quy nói: "Trong Thần Ma Nhân có mười tên cấp Vĩnh Hằng, còn có một cường giả cấp Bất Hủ."

Nạp Lan Tuyết Y không chút do dự: "Trở về!"

Hai người đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Thần Ma Tộc, tất cả lại bị một luồng linh hồn thể trên không trung thu hết vào đáy mắt.

Người này rất kỳ quái, mặc dù là một luồng linh hồn thể, nhưng ẩn giấu mình trong một thanh kiếm, chỉ có vẻ mặt có thể thấy rõ ràng.

Hắn ta nhìn hai người Nạp Lan Tuyết Y rời đi: "Tiểu thư, người nhất định phải thành công."

Phía bên kia.

Một bóng dáng xinh đẹp bay xuống giếng sâu, nữ tử phong hoa tuyệt đại, thu thủy vi thân, ngọc vi cốt(*), một bộ áo trắng như tuyết, ánh sáng lượn lờ xung quanh, tựa như tiên tử đẹp nhất Cửu Thiên.

(Thu thủy vi thân, ngọc vi cốt(*): thần tình như nước mùa thu, cốt cách như ngọc)

Tuy rằng tuổi tác không phải rất lớn, nhưng đã có mỹ mạo hại nước hại dân.

Nữ tử ổn định thân ảnh bay xuống, ánh mắt lóe lên, đề phòng nhìn không trung trước mắt. Sau một phen quét qua, ánh mắt của nàng ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, tò mò đánh giá Diệp Trường Sinh.

"Nơi này tại sao lại có người?"

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đang tu luyện vào thời điểm quan trọng, tuy rằng phát hiện nữ tử đến, nhưng hắn không thể dừng lại.

Nguyên Hi đề phòng đi về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt dừng trên linh giới trên ngón tay hắn, đồng thời phát hiện thần cốt trước ngực và cánh tay Diệp Trường Sinh.

"Hắn là ai?"

Mang theo tò mò, nàng ta đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, Bắc Minh Thiên Tà truyền âm cho Nguyên Hi: "Cô nương, chỉ cần người giết hắn, tất cả nơi này đều sẽ thuộc về người."

Nguyên Hi nhìn Bắc Minh Thiên Tà: "Người là chúa tể Cửu Minh?"

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Không sai, là ta!"

Nguyên Hi gật đầu: "Được, ta đáp ứng người, giết hắn!"

Dứt lời.

Nàng ta đánh một chưởng xuống thần cốt trên cánh tay Diệp Trường Sinh, một đoàn huyết hồng chi quang xuất hiện ở lòng bàn tay.

Hết sức rõ ràng.

Nàng ta chuẩn bị tước đoạt thần cốt của Diệp Trường Sinh...

Nữ nhân này có chút tàn nhẫn.

Không đúng, tàn nhẫn vô biên, vừa đến đã muốn đoạt được thần cốt của Diệp Trường Sinh.

Tay ngọc của Nguyên Hi rơi vào trên cánh tay Diệp Trường Sinh, người sau đột nhiên mở hai tay ra: "Cô nương, người sờ ta? Sao người không sờ lên trên?"

Phanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, Nguyên Hi gắt gao nắm lấy cánh tay Diệp Trường Sinh, ý đồ muốn cướp đi thần cốt.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cho người sờ lên phía trên, người lại sờ xuống phía dưới..."

Oanh.

Một tiếng nổ tung truyền ra, hình bóng xinh đẹp của Nguyên Hi bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống cách Diệp Trường Sinh không xa.

Nàng ta kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, trên hai gò má xuất hiện vẻ nghi hoặc. Tu vi của Diệp Trường Sinh cũng chỉ là cấp Vĩnh Hằng tầng thứ nhất, vì sao trong cơ thể hắn có thể phóng thích ra sức mạnh mạnh mẽ như vậy?

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lại, đánh giá Nguyên Hi: "Cô nương, sao người có thể sờ ta? Không, ta muốn sờ lại!"

Nguyên Hi nói: "Người là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hình như là ta tới trước, người tiến vào nơi này đã muốn cướp lấy thần cốt của ta, có phải cảm thấy cấp bậc mạnh mẽ nên chuẩn bị bắt nạt người khác?"

Nguyên Hi híp mắt lại: "Ta mặc kệ người là ai, nếu đã gặp, vậy người nhất định phải chết."

Nói đến đây, nàng ta xoay người nhìn về phía Bắc Minh Thiên Tà: "Ta phụng mệnh đến cứu người, yên tâm, ta nhất định có thể mang người rời đi."

Chương 892: Vậy hãy liều kiếm đi

Bắc Minh Thiên Tà nói: "Trước tiên giết hẳn, người này không đơn giản, người chó sớ suất!"

Sắc mặt Nguyên Hi trầm xuống, nhìn Diệp Trường Sinh: "Trên người người có hơi thở Thần Ma Tộc, nhưng còn có hai hơi thở khác, thân phận của người đủ thần bí."

"Đã lâu rồi không gặp được đối thủ như người, đến đây, để lại tất cả đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đểta ra tay sao? Không sợ ta quá mạnh khiến người không thể chịu đựng được sao?"

Nguyên Hi khinh thường: "Phải không, để ta xem người mạnh bao nhiêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy sẽ cho người biết mãnh long của ta, không đúng, hiểu được đại kiếm của ta."

"Một kiếm này đâm vào trong cơ thể người, người sẽ chết."

Tay ngọc của Nguyên Hi chắp trước ngực, một đoàn ánh sáng từ đỉnh đầu hạ xuống, đạo văn mệnh mông bao phủ lấy nàng ta, sau lưng xuất hiện một bóng trắng xinh đẹp.

"Diệt Đạo trận!"

Theo thanh âm hạ xuống, đại trận bắt đầu khuếch tán, điên cuồng lan tràn, cuộn cuộn cuốn tới phía Diệp Trường Sinh.

"Trận sư?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Niệp chỉ thành trận?"

Ngay sau đó, đại trận lan tràn qua, trong không gian hoàn toàn không có sự sống, sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, nữ nhân này vô cùng tàn nhẫn.

Một trận pháp đoạt tạo hóa của trời đất.

Giống kiếm đạo tạo hóa của hần .

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra chém tới phía đại trận trước mặt.

Một kiếm kinh hồng, như sét đánh.

Nguyên Hi lơ lửng đứng ở trên không, quần áo tung bay: "Kiếm của người... Đừng mơ phá trận!"

Dứt lời.

Nàng ta hoa dung thất sắc, trong đôi mắt xuất hiện một ánh sáng bạc, chính là kiếm kỹ Diệp Trường Sinh phóng thích.

Không có khả năng.

Tại sao hần làm được?

Nguyên Hi không thể tin được một kiếm của Diệp Trường Sinh lại xuyên thấu đại trận Diệt Đạo, xuyên qua thân ảnh của nàng ta.

Trong tình thế cấp bách, hàng rào khí đốt ngăn cản trước mặt.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số kiếm quang bắn ra, dưới sự trùng kích khủng bố, dãy núi bao trùm trên đỉnh đầu biến mất không thấy.

Bắc Minh Thiên Tà trực tiếp bại lộ trong không khí.

Hần ta vẫn như trước bị trói buộc ở trong đại trận, từng gợn sóng xẹt qua theo trận pháp.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh mây trắng trên hư không.

Bắc Minh Thiên Tà thở dài một hơi, rốt cục thoát khỏi cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời, có thể liếc mắt nhìn trời xanh mây trắng, hần ta cảm thấy hạnh phúc.

Thực sự hạnh phúc.

Trong lúc nhất thời, hẳn ta càng thêm khát vọng tự do, tưởng tượng mình có thể bay lượn trên đỉnh Cửu Thiên, tưởng tượng mình lại tiến vào đỉnh phong, chấp chưởng tất cả.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Nguyên Hi lui về phía sau vài bước, nhìn chăm chú Diệp Trường Sinh: "Kiếm đạo của người lại có thể xuyên thấu qua bản chất."

Nói đến đây, nàng ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về trên hư không, tiếp theo, tiện tay vung lên, đại trận vốn bao phủ trên giếng sâu biến mất.

Bá.

Bá.

Theo đại trận biến mất, từng bóng người từ trên cao bay xuống, những người này đều mặc áo bào đen che kín thân thể, chỉ lộ ra hai mắt sắc bén.

Nhìn không rõ diện mạo của bọn hắn, nhưng thực lực của những người này vô cùng khủng bố.

Tùy tiện một người cũng có tu vi cấp Vĩnh Hằng, lão giả cầm đầu lại là tồn tại cấp Vĩnh Hằng.

Lão giả áo đen đạp không bay xuống, xuất hiện ở bên người Nguyên Hi, khom người một cái: "Bái kiến tiểu thư."

Nguyên Hi nói: "Nam thúc, giết hắn, ta đi cứu chúa tể Cửu Minh!"

Dứt lời.

Ánh mắt Nam thúc nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không phải là người của Cổ Thi Minh Tộc, mà là người của Tinh Hà Môn, nhưng vì sao các người

lại xuất hiện ở chỗ này?”

Sắc mặt Nam thúc hơi đổi: "Tiểu tử, ánh mắt ngươi còn có chút tinh tường, thế mà có thể nhìn ra chúng ta là người của Tinh Hà Môn."

"Ở phương thế giới này, người có thể biết Tinh Hà Môn không nhiều lắm, nếu tình người biết thân phận của lão phu, ta có thể để lại cho người toàn thân."

Diệp Trường Sinh không biết Tinh Hà Môn vì sao phải tới cứu người, sau lưng nhất định có bí mật không thể cho người khác biết.

Phải biết rằng, trận pháp trước mắt một khi nghiền nát, Bắc Minh Thiên Tà chỉ cần lao ra khỏi phong ấn, toàn bộ Vĩnh Sinh Giới sẽ bị hủy trong chớp lát.

Trong sách cổ có ghi, Tinh Hà Môn là thế lực của Tinh Hà Cổ Giới.

Tinh Hà Cổ Giới cách Vĩnh Sinh Giới cực xa, hai nơi võ đạo văn minh căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Hi tuổi còn nhỏ hơn hẳn mà một thân thực lực đã khủng bố như thế.

Như vậy, vấn đề tới.

Những người áo đen này thật sự đến từ Tinh Hà Môn sao?

Tuổi của bọn hắn cũng không nhỏ, tại sao tu vi chỉ ở cấp Vĩnh Hằng?

"Lão đầu, người giết không được?"

Nam thúc nói: "Người là kiếm tu, vậy hãy liều kiếm đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người hẳn là một con rối, Nam thúc thật sự hẳn là ở trong thanh kiếm kia."

Chương 893: Vây hãm liền kiếm đi (2)

Dứt lời, hắn xoay người nhìn lại hư không, quả nhiên thấy một thanh kiếm lớn màu đen lơ lửng trên không.

Ngay sau đó.

Kiếm lớn màu đen từ trên trời bắn xuống, đâm tới trên người Diệp Trường Sinh. Ngay sau đó, Nam thúc mặc áo đen trực tiếp hóa thành từng luồng sương đen tiến vào trong kiếm lớn màu đen.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui ra ngoài, chậm rãi ổn định thân ảnh, không gian dưới chân xuất hiện dấu vết nổ tung.

Nam thúc nói: "Tiểu thư, người đi cứu người, còn lại giao cho ta!"

Thân ảnh Nguyên Hi chợt lóe, vọt tới phía Bắc Minh Thiên Tà, tốc độ vô cùng nhanh. Diệp Trường Sinh vội vàng xoay người, nhanh chóng vọt tới phía nàng ta, ý đồ muốn ngăn cản Nguyên Hi.

Biết hai người Nguyên Hi và Nam thúc đến từ Tinh Hà Môn, hắn không hoài nghi hai người không cách nào mở đại trận bao phủ ra.

Nếu bọn hắn dám xuất hiện ở Giới Thượng Giới, nhất định là chuẩn bị chu đáo.

Bá.

Kiếm lớn màu đen phát ra một hồi kiếm reo, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, trực tiếp ngăn hắn lại.

Trên thân kiếm, hai má Nam thúc xuất hiện, chậm rãi mở miệng nói: "Tinh Hà Môn chúng ta làm việc, người tốt nhất không nên nhúng tay vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, đừng tưởng rằng người giấu trong kiếm, ta sẽ không đánh người."

Nam thúc không nghĩ tới Diệp Trường Sinh dám nói lời ác độc với hắn ta: "Người đánh ta, người có phải đánh giá quá cao thực lực

của mình hay không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, tiện tay vung lên, từng đạo tinh mang xuất hiện, rất nhanh, bóng người từ trong không gian đi ra.

Chính là sáu người Hoàng Vân Huyền, Diễm Xích Vũ, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại, Vương Phú Quý, Diệp Thập Vạn. Bọn họ đứng ngay gần bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía trước mắt.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, giếng sâu bị hủy, những người này là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mau đi ngăn cản cô nương kia, tuyệt đối không thể để cho nàng mở phong ấn."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương? Hóa ra là ở đó, ta đến đây!"

Oanh.

Ngọn lửa ngút trời xuất hiện, Diễm Xích Vũ nhanh chóng vọt tới phía Nguyên Hi. Giờ khắc này, trên thân ảnh người sau xuất hiện một cỗ linh khí mệnh môn.

Xông thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu, theo tiếng nổ tung truyền ra, linh khí hóa thành vô số, ngay sau đó từng ngôi sao xuất hiện, chiếu rọi trên phong ấn.

Cửu Diệu Tinh Đấu?

Diễm Xích Vũ nhìn ngôi sao xuất hiện trên bầu trời, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Ha ha, lão tử còn có vận may như vậy sao?"

Phong ấn trong đại trận.

Bắc Minh Thiên Tà nhìn thấy Cửu Diệu Tinh Đấu xuất hiện trên bầu trời, tự nhiên hiểu được ý đồ của Nguyên Hi, vội vàng vận hành minh khí tử vong trong cơ thể.

Trực tiếp tăng thực lực lên tới đỉnh phong.

Nguyên Hi phóng thích Cửu Diệu Tinh Đấu, mục đích chính là

mượn sức mạnh của ngôi sao phá vỡ phong ấn trời buộc Bắc Minh Thiên Tà.

Sức mạnh của vô số ngôi sao hội tụ cùng một chỗ, chỉ cần đánh trúng phong ấn, có thể dễ dàng đánh nát phong ấn.

Nam thúc thấy Cửu Diệu Tinh Đấu xuất hiện: “Ai cũng không cách nào ngăn cản sức mạnh của ngôi sao, phong ấn lập tức sẽ bị phá vỡ, tất cả các người đều phải chết.”

Nghe nói như vậy, Hoàng Vân Huyền trong nháy mắt đã mất hứng, nhìn Nam thúc tức giận nói: "Giấu ở trong kiếm thì tính là cái gì, có dám đi ra hay không, người xem ta có đánh chết người hay không.”

Nam thúc nói: "Luận khoác lác, ta chỉ phục một mình người.”

Hoàng Vân Huyền nói: "Khoác lác? Ta là người thành thật, chưa bao giờ khoác lác!”

Bá.

Một thanh đoản đao xuất hiện trong tay ông, đao thật sự ngắn, có chút giống như đao mổ heo.

Thần Ma Thiên Đao?

Diệp Trường Sinh nhìn bốn chữ khắc trên thân đao, cả người trong nháy mắt cảm giác không tốt.

Hoàng Vân Huyền đùa giỡn sao?

Xuy.

Một mũi đao chém trời, đánh thẳng vào kiếm lớn màu đen. Ngay sau đó, một màn kinh người xảy ra, Thần Ma Thiên Đao trong tay Hoàng Vân Huyền thế mà trở nên lớn hơn.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, Thần Ma Thiên Đao rất lợi hại, đã từng là một thanh đao của tiền bối Thần Ma Tộc chiếu rọi một thời đại.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "A Hoàng, người ngăn hẳn lại, ta đi ngăn cản Cửu Diệu Tinh Đấu."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, chuẩn bị nhanh chóng vọt tới phía Cửu Diệu Tinh Đấu, lại phát hiện một ánh lửa xuất hiện, ngăn cản sức mạnh ngôi sao rơi xuống.

Sức mạnh của ngôi sao oanh kích trên người Diễm Xích Vũ, hắn trực tiếp hóa thành bản thể, bộ dáng giống như vô cùng hưởng thụ. Lên chín vạn dặm như điều gặp gió, xuyên qua sức mạnh ngôi sao.

Cẩn nuốt.

Điên cuồng cắn nuốt.

Cảm giác này... Thật tuyệt vời.

Diễm Xích Vũ thoải mái kém chút nữa kêu ra tiếng.

Trong lòng hắn vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu cắn nuốt toàn bộ sức mạnh của cửu diệu tinh đấu...

Nó sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Không dám nghĩ, quá xúc động.

...

Nguyên Hi thấy Diễm Xích Vũ ngăn cản Cửu Diệu Tinh Đấu, hí mắt lại, sát khí lạnh lùng bắn ra: "Vì sao là Hỏa Phượng Hoàng?"

Cửu Diệu Tinh Đấu ngưỡng tụ sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa, nhưng rơi vào trên người Diễm Xích Vũ lại không cách nào đủ thương hắn mấy may.

Chương 894: Xạ Thiên Hà

Cho dù hắn sẽ bị thương, Phượng Hoàng Niết Bàn trọng sinh, đối với hắn mà nói không có bất kỳ chỗ xấu nào, chỉ là một lần lột xác hoàn mỹ.

Vừa nghĩ đến nàng ngừng tụ Cửu Diệu Tinh Đấu lại làm áo cưới cho Diễm Xích Vũ, vẻ mặt Nguyên Hi cực kỳ khó coi.

Bá.

Thân ảnh nàng bay lên trời, nhanh chóng vọt tới phía Diễm Xích Vũ, tay ngọc vung lên, từng trận phù bay về phía Diễm Xích Vũ.

Trận phù cũng là một loại phù văn.

Từng trận phù bay ra, sức mạnh nổ tung tương đương với một gã tu sĩ tự bạo.

Ngay sau đó.

Trong tay Nguyên Hi xuất hiện một thanh thần cung màu bạc, đưa mũi tên lên dây, chỉ thẳng lên người Diễm Xích Vũ.

Những người khác là chặt chim.

Nàng đây là chuẩn bị bắn chim, chỉ có phá hủy bản thể của Diễm Xích Vũ, sức mạnh của ngôi sao mới có thể buông xuống.

Lúc này.

Nghẹn khuất nhất chính là Bắc Minh Thiên Tà, trong phong ấn, hắn ta ngồi thẳng tắp, chuẩn bị tốt hết thủy.

Đồng thời tăng thực lực lên tới đỉnh phong, chỉ cần sức mạnh của ngôi sao rơi vào phong ấn, bọn hắn nội ứng ngoại hợp, có thể dễ dàng phá vỡ phong ấn.

Sức mạnh của ngôi sao chậm chạp chưa hạ xuống, ngẩng đầu nhìn, cả người trong nháy mắt không tốt.

Mẹ nó.

Có thể vô sỉ hơn sao?

Diệp Trường Sinh cướp mình khí tử vong của hắc ta, Thần Thú dưới trướng cướp đi sức mạnh của ngôi sao, hắc ta chỉ muốn phá vỡ phong ấn, sao lại khó như vậy?

Vút.

Vút.

Từng mũi tên bạc bay ra, bắn vào trên người Diễm Xích Vũ, nhưng khi mũi tên tiến vào trong ngọn lửa, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Cái bóng màu trắng lần thứ hai xuất hiện sau lưng Nguyên Hi, nữ tử giơ tay cài cung cài tên: "Tiễn Lạc Cửu Thiên."

Vút.

Mũi tên bay ra ngoài, giống như sao chổi xẹt qua bầu trời đầy sao...

Không tốt.

Diệp Trường Sinh thầm kêu một tiếng.

Mũi tên này quá mạnh.

Diễm Xích Vũ đang đắm chìm trong tu luyện, nếu mũi tên bắn trúng, hắc tất sẽ trọng thương.

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, tấn công về phía mũi tên.

Đúng lúc này.

Bản thể của Diễm Xích Vũ đột nhiên động, vô số ánh lửa bay ra nghênh đón mũi tên bay tới.

` m.

` m.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, mũi tên và ánh lửa nổ tung trên không trung, khiến cho một kiếm của Diệp Trường Sinh chém vào khoảng không.

Bóng dáng Nguyên Hi ở trên không trung xoay tròn, quần áo nhấc lên, mũi tên trong lòng bàn tay đang bắn ra: "Xạ Thiên Hà."

Mũi tên bắn ra kèm theo lời đình buông xuống.

Diệp Trường Sinh biết uy lực của mũi tên này đã vượt qua phạm vi thừa nhận của Vĩnh Sinh Giới, trong nháy mắt bóng tối tràn xuống bầu trời.

Giống như màn đêm buông xuống, chỉ còn lại có một mũi tên.

Nguyên Hi nhìn mũi tên đi xa, khóe miệng nhấc lên một ý cười, bởi vì nàng ta biết một mũi tên này, Diễm Xích Vũ tất phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay khi mũi tên cách Diễm Xích Vũ trong gang tấc, một bóng người đột nhiên xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Tay hắn cầm Bá Kiếm, nghênh đón mũi tên, dưới sức mạnh công kích vô lượng, trên người Diệp Trường Sinh điên cuồng lùi lại, trên người xuất hiện dấu vết rạn nứt.

Mặc dù như thế, hắn vẫn không tránh né, một mũi tên này có mạnh hơn nữa, hắn đều phải chống đỡ, bằng không Diễm Xích Vũ có khả năng bị phá hủy.

Bá kiếm phóng thích ánh kiếm càng ngày càng ngắn, ánh sáng của mũi tên hoàn toàn chiếm thế thượng phong, giống như một ngân hà.

Diệp Trường Sinh đồng thời thúc dục Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, trên người xuất hiện Thái Hư Long Giáp, ngay sau đó, trước ngực một xuất hiện ánh sáng màu vàng, thân thể rạn nứt lại tự động khép lại.

Xuy.

Xuy.

Hai đạo kiếm quang xuất hiện, kiếm Vãn Thần và song kiếm Hồn Độn bay ra, nhìn xuống phía dưới, xuyên qua phía Nguyên Hi.

Theo kiếm quang xẹt qua, thân ảnh Nguyên Hi biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, thần thức bao phủ dưới, phát hiện Nguyên Hi lại xuất hiện, có điều, khoảng cách giữa nàng ta và hắn vô cùng vô cùng vô cùng xa.

Giờ khắc này.

Trên áo trắng của Nguyên Hi xuất hiện vết máu, nhìn qua rất bắt mắt, Diệp Trường Sinh lại tấn công về phía Nguyên Hi.

Kiếm lớn màu đen xuất hiện, mang theo Nguyên Hi biến mất trên bầu trời, ngay sau đó, người áo đen trực tiếp hóa thành sương mù.

Nhìn trong sân phát sinh biến hóa, Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày, những người áo đen này chẳng lẽ không phải là tu sĩ thật sự?

Lúc này.

Hoàng Vân Huyền đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, lão đầu giấu trong kiếm kia bị thương, nếu không phải hắn chạy nhanh, ta khẳng định có thể chém chết hắn."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hoàng Vân Huyền: "A Hoàng, người là đạo tu?"

Hoàng Vân Huyền lắc đầu: "Thiếu chủ, ta là khí tu."

Khuông mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng: "A Hoàng, không nghĩ tới người vậy mà là khí tu, vậy người có phải rèn binh khí rất lợi hại hay không!"

Hoàng Vân Huyền lần thứ hai lắc đầu: "Thiếu chủ, người hiểu lầm rồi, ta nói khí tu là tu luyện thần khí, ta không tu thần binh thể

gian.”

Chương 895: Xạ Thiên Hà (2)

"Về phần rèn đúc, đó là chuyện khí tu chân chính làm."

Diệp Trường Sinh gật đầu, không có cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn, tu sĩ Thần Ma Tộc luôn có thể mang đến cho người ta kinh hỉ không giống nhau.

"A Hoàng, vậy người am hiểu nhất là đao đạo?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Hồi Thiếu chủ, lão nô am hiểu chính là chùy, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không có thần binh thích hợp."

Nói đến đây, ánh mắt ông nhìn qua Diệp Thập Vạn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Thần Ma Lục Thiên Chùy.

"Thiếu chủ, cái chùy kia cũng không tệ!"

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, đó là thần binh của Thập Vạn, người cũng không cần nhớ thương, chờ có thời gian, ta sẽ tìm cho người một cái chùy."

Hoàng Vân Huyền nói: "Vậy đa tạ Thiếu chủ, hiện tại kẻ địch rút lui, lão nô trước tiên tiến vào Thần Cung tu luyện."

"Lão nô thích tu luyện trong Thần Cung, người bên trong là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, ta siêu thích Thần Cung."

"Đi đi!"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, quay đầu nhìn về phía Bắc Minh Thiên Tà, tựa tiểu phi tiểu: "Không ai cứu người, vậy ta sẽ từ từ luyện hóa người!"

Bên trong phong ấn.

Bắc Minh Thiên Tà nhìn Nguyên Hi biến mất ở bầu trời vô tận, khuôn mặt lần thứ hai hiện lên vẻ không cam lòng...

Ồn ào thì sao?

Diệp Trường Sinh tới giết hắn ta sao?

Cần nuốt mình khí tử vong của hắn ta, ngăn cản Cửu Diệu Tinh Đẩu, còn đánh bại người cứu hắn ta.

Hy vọng vốn dấy lên lại một lần nữa tan biến.

Không có cơ hội rời khỏi phong ấn.

Bắc Minh Thiên Tà có chút lo lắng tình cảnh của mình.

Hắn ta không muốn tất cả những nỗ lực cuối cùng đều thất bại.

"Thả ta rời đi, chỉ cần người thả ta rời đi, ta có thể đáp ứng tất cả."

Bắc Minh Thiên Tà nói với Diệp Trường Sinh: "Ta có thể trung thành với người, có ta ở bên cạnh người, chớ thiên mặc người rong ruổi."

Lời này đã nói rất rõ ràng, chính là muốn làm tay đắc miến phí của Diệp Trường Sinh, để đổi lấy một cơ hội sống.

Không đúng, hắn ta đổi lấy tự do.

Hắn ta không muốn bị phong ấn trong bóng tối vô tận một lần nữa.

Diệp Trường Sinh nói: "Lời nói của người đích xác rất mê người, đáng tiếc ta không thể đáp ứng."

Bắc Minh Thiên Tà khàn cả giọng: "Vì cái gì, vì cái gì, giữa chúng ta không có bất kỳ ân oán nào."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Giữa chúng ta có, bởi vì người phong ấn người là Đạm Đài Tú, nàng có thể trả giá hết thân vì ta."

"Nếu người là kẻ địch của nàng, vậy tự nhiên cũng là kẻ địch của ta, câu trả lời này người có hài lòng không?"

Bắc Minh Thiên Tà: "..."

Nhân quả tuần hoàn.

Thiên đạo luân hồi tốt, trời xanh bỏ qua cho ai?

Bắc Minh Thiên Tà nằm mơ cũng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ bởi vì Đạm Đài Tú mà từ chối hắn ta, đây chính là dập tắt hoàn toàn một chút hi vọng cuối cùng của hắn ta.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, chấn động bầu trời, rung chuyển cửu u.

Ngay sau đó, ngôi sao trên Cửu Thiên biến mất, Diễm Xích Vũ từ trên cao bay xuống, mang theo thần hỏa mệnh môn.

Ngọn lửa đốt trời bao trùm, tất cả hóa thành bột mịn.

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ bay xuống, sắc mặt hơi biến đổi, thần hỏa của Xích Vũ sao lại mạnh mẽ như vậy.

Ngay sau đó.

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, cảm ơn người đã giúp ta đỡ mũi tên kia, một mũi tên kia của nàng quá chuẩn xác, nếu không phải chủ nhân ngăn cản, có thể ta sẽ vô cùng nguy hiểm."

Dứt lời, hắn bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, giống như lại nói, nếu không phải chủ nhân xuất hiện, đường kính hoa cúc của ta lớn hơn ít nhất một vòng.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, thần hỏa trên người người là gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu Hi đưa cho ta, Hồng Liên Đế Diễm, người khoan hãy nói, thần hỏa mà Tiểu Hi cho có uy lực thật đúng là không nhỏ."

"Nếu không phải mượn sức mạnh của Cửu Diệu Tinh Đấu, ta còn không cách nào khiến nó thật sự nhận chủ."

"Chủ nhân, lần này ta có thu hoạch đầy đủ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có thu hoạch là tốt rồi, ta lại hỏi người một câu, thanh kiếm Ngục Ma kia ở nơi nào."

Diễm Xích Vũ nói: "Bị muội muội người lấy đi."

Bị Diệp Linh Khuynh lấy đi?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, Diệp Linh Khuynh đang bế quan, về sau nàng sẽ ở lại bên cạnh mình.

Đánh nhau khẳng định là không thể thiếu, cho nàng kiếm Ngục Ma cũng là một lựa chọn không tồi.

Hiện tại, hẳn có ba thanh kiếm Bá Kiếm, Vãn Thần và Hỗn Độn cũng đủ rồi.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Được rồi, các người trở về Thần Cung tiếp tục tu luyện đi."

Diễm Xích Vũ quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Bắc Minh Thiên Tà: "Chủ nhân, có muốn ta giúp người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta có thể tự mình xử lý."

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ, Hoàng Huyền Vân, Vương Phú Quý chợt lóe, lần lượt tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Bắc Minh Thiên Tà thấy mọi người biến mất, nhìn đến sửng sốt, không nghĩ tới ở trong cơ thể Diệp Trường Sinh lại có một thế giới nhỏ.

Chương 896: Nên làm gì đây?

Đây mẹ nó là yêu nghiệt gì?

Còn là người không?

Trong lúc nhất thời, trong sân chỉ còn lại có hai người bọn hắn, trong lòng Bắc Minh Thiên Tà rất bối rối, không biết Diệp Trường Sinh sẽ làm gì hắn ta.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không phản ứng hắn ta, thân ảnh chậm rãi bay xuống, xuất hiện ở bên ngoài phong ấn đại trận.

Khoanh chân mà ngồi, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Làm sao hắn lại tu luyện?

Bắc Minh Thiên Tà có chút không rõ tình huống.

Lúc này, Diệp Trường Sinh bắt đầu luyện hóa khí Huyền Hoàng vũ trụ mà Hi Huyền để lại trong cơ thể. Lần này, hắn tính toán luyện hóa toàn bộ khí Huyền Hoàng, dùng để đánh sâu vào cấp bậc.

Dù sao rời khỏi Giới Thượng Giới, kẻ địch mà hắn sắp phải đối mặt là Vĩnh Sinh Môn, còn có thôn Chí Tôn sau lưng.

Hiện tại hắn mới vào cấp Vĩnh Hằng, ở trước mặt con quái vật khổng lồ như thôn Chí Tôn, dường như vẫn rất kém.

...

Trong núi không có dấu vết của năm tháng.

Thấm thoát, một năm trôi qua, Diệp Trường Sinh giống như hóa đá.

Mặc cho gió táp mưa sa, hắn vẫn đắm chìm trong tu luyện.

Trong một năm qua, tuyệt vọng nhất chính là Bắc Minh Thiên Tà, vốn dựa theo kế hoạch ban đầu, hiện tại hắn ta đã phá tan phong ấn.

Nhưng minh khí tử vong bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt không còn, vong linh đại quân do mình nắm trong tay cũng toàn quân bị diệt.

Hắn ta đã không còn năng lực phá vỡ phong ấn.

Diệp Trường Sinh ở bên ngoài phong ấn tu luyện, hắn ta ở trong phong ấn tu luyện, ý đồ muốn nhanh chóng tăng lên cấp bậc, dựa vào nỗ lực của bản thân phá tan phong ấn.

Thế nhưng một màn đặc biệt kinh hãi đã xảy ra, Bắc Minh Thiên Tà phát hiện tu luyện một năm, cấp bậc của hắn ta không tăng lên chút nào, ngược lại còn giảm xuống không ít.

Tu luyện hơn mười vạn năm, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này.

Diệp Trường Sinh thì ngược, một năm, tu vi mạnh mẽ tăng lên một cấp lớn, từ cấp Vĩnh Hằng tăng lên đến cấp Bất Hủ.

Bắc Minh Thiên Tà lại không cảm thấy chấn động với Diệp Trường Sinh, dù sao hắn ta cũng từng ưu tú như vậy.

Tại sao cấp bậc của hắn ta lại giảm xuống?

Đây mới là vấn đề đứng đầu, thật sự khiến cho người ta không cách nào giải thích được.

Ngày này qua ngày khác.

Bắc Minh Thiên Tà phát hiện cấp bậc của hắn ta vẫn đang rơi xuống, nhưng lần này hắn ta phát hiện vấn đề, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Hóa ra tất cả đều do Diệp Trường Sinh ban tặng.

Hắn... Hắn đang cắn nuốt chính mình.

Hèn hạ vô sỉ, quả thực chính là lưu manh.

Chẳng lẽ cả đời hắn ta sẽ kết thúc như vậy?

Quá ghen ghét.

Bị phong ấn hơn mười vạn năm, cuối cùng một thân tu vi lại bị người khác cắn nuốt, thật sự muốn làm áo cưới cho người khác như vậy sao?

Thế nhưng còn có một vấn đề khiến Bắc Minh Thiên Tà vẫn nghĩ không ra, rõ ràng có phong ấn bao phủ, vì sao Diệp Trường Sinh có thể cắn nuốt tu vi của hắn ta?

Thật ra không biết.

Sau khi Diệp Trường Sinh luyện hóa khí Huyền Hoàng vũ trụ, tu vi tăng lên, đồng thời, hắn tu luyện Phạm Thiên Tạo Hóa Công đã tăng lên vài cấp độ.

Trong Phạm Thiên Tạo Hóa Công có một đoạn viết như vậy, công này tu luyện đến cấp đại, có thể hóa thân thành thiên địa, cắn nuốt vô tận tạo hóa để bản thân sử dụng.

Hiện tại Diệp Trường Sinh tuy rằng chưa tu luyện tới cấp đại thành, nhưng sau khi tăng lên liên tiếp mấy tầng, hắn vẫn có thể dễ dàng cắn nuốt được tạo hóa thiên địa.

Không cách nào trực tiếp một lần cắn nuốt Bắc Minh Thiên Tà, nhưng cắn nuốt vẫn có hiệu quả rõ ràng.

Đây cũng là lí do tu vi của Bắc Minh Thiên Tà giảm xuống với tốc độ chậm chạp.

Bên trong phong ấn.

Bắc Minh Thiên Tà vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn ta không cách nào thay đổi hết thảy, nếu như cứ tiếp tục như vậy, tu vi của hắn ta sẽ giảm xuống ngàn trượng.

Đừng nói phá phong ấn chạy trốn, ngay cả sức mạnh phong ấn, hắn ta cũng không thể thừa nhận.

Nên làm gì đây?

Lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng, không thể làm gì được.

...

Xa xa.

Trên đỉnh núi.

Một bóng áo trắng xinh đẹp ngạo nghễ đứng, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, không phải ai khác, chính là Nạp Lan Tuyết Y.

Trong một năm, nàng tới nơi này không dưới mười lần, thấy Diệp Trường Sinh đắm chìm trong tu luyện, nàng chỉ đứng ở xa nhìn, chưa bao giờ tiến lên quấy rầy.

Điều này cũng làm cho nàng tận mắt chứng kiến một thân tu vi của Diệp Trường Sinh đột phá từ cấp Vĩnh Hằng đến Bất Hủ.

Từ chấn động đến tiếp nhận.

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ khiến cho Nạp Lan Tuyết Y lú lẫm.

Phóng tầm mắt khắp Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới, không tìm được một người có thiên phú có thể so sánh với Diệp Trường Sinh.

Cỏ mọc chim bay, xuân qua đông tới.

Một năm nữa đã trôi qua.

Trong phong ấn đại trận, Bắc Minh Thiên Tà đã hoàn toàn điên cuồng, cả ngày điên cuồng rống về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh không nhúc nhích tí nào, giống như không nghe thấy bên ngoài, cấp bậc của hắn vẫn đang tăng lên.

Chương 897: Tự bạo

Không thể không nói, hẳn thật sự trâu bò.

Mạnh mẽ bức một vị cường giả hơn mười vạn năm đến điên rồi.

Một thân tu vi càng ngày càng yếu, cái này cũng giống như người không được động đến tiền trong thẻ ngân hàng, nhưng mà một ngày một ngày lại ít đi, người lại không có biện pháp nào.

Dưới loại tình huống này, tâm tính của một người đều muốn sụp đổ.

Huống chi Bắc Minh Thiên Tà coi tu vi còn nặng hơn mạng.

Không có một thân tu vi, linh hồn của hắn ta sẽ bị mai một.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, trời đất chấn động, dãy núi lay động.

Một cột sáng màu vàng hướng thẳng lên trời cao, trong đó, một bóng người xuất hiện, chính là pháp tướng của Diệp Trường Sinh.

Trước kia pháp tướng của Diệp Trường Sinh xuất hiện không khác gì bản thể của hắn, không khổng lồ như pháp tướng kim thân của Tàng Thất, che khuất bầu trời, nguy nga hùng vĩ.

Nhưng...

Lần này, Pháp Tướng Kim Thân của Diệp Trường Sinh thay đổi, còn lớn hơn Phật lớn che trời, ít nhất gấp ba lần pháp tướng kim thân của Tàng Thất.

Quá lớn.

Giống như một người màu vàng từ ngoài trời buông xuống, ánh sáng cao ngất, vô biên vô tận, kim thân đập không mà đứng, uy áp mệnh môn khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

Ngay cả người ở xa trong Thần Ma Tộc, ngay khi pháp tướng kim thân xuất hiện, một đám quỳ trên mặt đất.

Quỳ vì kính trọng.

Dưới uy áp của pháp tướng kim thân, không quỳ cũng không do bọn họ.

Nạp Lan Tuyết Y nhìn pháp tướng kim thân trong hư không, thân ảnh chợt lóe, muốn đi tới thăm dò thực hư, lại phát hiện dưới uy áp này, nàng ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời.

Quá mạnh.

Hai năm ngăn ngủi, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ đến không cách nào địch nổi.

Thân ảnh Nạp Lan Tuyết Y từ trên cao bay xuống, ánh mắt lóe lên, trong mắt lộ ra sự chấn động.

Bên trong phong ấn.

Bắc Minh Thiên Tà nhìn chăm chú vào pháp tướng kim thân xuất hiện trên hư không, hắn ta đang điên cuồng đột nhiên bình tĩnh lại, trong miệng lẩm bẩm: "Pháp tướng vô địch, đây chẳng lẽ chính là pháp tướng vô địch trong truyền thuyết?"

"Vì sao hắn lại có pháp tướng khủng bố như vậy?"

Im lặng trong chớp mắt.

Trong mắt hắn ta hiện lên sự kiên định, cho dù có chết cũng không thể thành toàn cho Diệp Trường Sinh.

Bắc Minh Thiên Tà vô cùng rõ ràng, cấp bậc của Diệp Trường Sinh không ngừng tăng lên, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn ta sẽ bị cắn nuốt hoàn toàn.

Một ngày, hắn ta nhìn hoàng hôn bên ngoài phong ấn, lựa chọn tự bạo.

Những tia nắng hoàng hôn cuối cùng, thật đẹp.

Đáng tiếc sau này hẳn ta sẽ không nhìn thấy nữa.

Oanh.

Oanh.

Tự bạo.

Bắc Minh Thiên Tà lựa chọn tự chấm dứt.

Khi tiếng nổ vang lên, kinh thiên động địa.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía phong ấn, phong ấn trước mắt sau khi Bắc Minh Thiên Tà tự bạo cũng theo đó biến mất.

Đây có lẽ là nơi tốt nhất mà hẳn ta thuộc về.

Đôi khi, tuyệt cảnh có thể khiến người ta sụp đổ, tuyệt vọng...

Dù sao hy vọng hết lần này đến lần khác tan vỡ, thật sự là đả kích quá lớn với người ta.

Ai.

Than nhẹ một tiếng, Diệp Trường Sinh đứng lên, pháp tướng kim thân trên hư không tiêu tán theo gió: "Sao lại tự bạo? Tổ chất tâm lý quá kém."

"Nếu cho ta thêm một chút thời gian, ta có thể cắn nuốt toàn bộ người."

"Người xấu, tình nguyện chết cũng không muốn dâng hiến mình cho ta."

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, lướt nhanh về phía Thần Ma Tộc.

Uy áp mệnh môn của pháp tướng tiêu tán, mọi người Thần Ma Tộc đứng lên, ánh mắt đồng loạt dừng ở Cửu Minh Chi Địa.

Bá.

Diệp Trường Sinh đạp không mà đến, tốc độ vô cùng nhanh, mọi

người thấy thế lại quỳ xuống đất, đồng thanh hô to: "Cung nghênh Thiếu chủ trở về!"

"Cung nghênh Thiếu chủ trở về!"

...

Bên trong Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Nạp Lan Tuyết Y, hơi giơ tay lên ý bảo mọi người đứng dậy, đúng lúc này, bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ chính, thu phục Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

"Cái này đã thu phục được?"

"Hình như ta không làm gì cả!"

Hắn còn cần làm gì nữa? Lão tổ đều tất cung tất kính với hắn, một lần cứu Thần Ma Tộc trong nước lửa.

Hơn nữa pháp tướng kim thân vừa rồi xuất hiện, hiện tại mọi người Thần Ma Tộc đều một lòng khâm phục, dù sao cường giả vì tôn là đạo lý không bao giờ thay đổi.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Nạp Lan Tuyết Y, hơi giơ tay lên đưa cho nàng một linh giới: "Trong này có chút tài nguyên, người cầm xuống chia sẻ cho mọi người."

"Cho người ba ngày, lựa chọn trăm đệ tử có thiên phú nhất giao cho ta."

Nạp Lan Tuyết Y tiếp nhận linh giới: "Thiếu chủ muốn đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta ở Giới Thượng Giới dạo một vòng."

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn chợt lóe biến mất tại chỗ, trong khi tiến lên, không chút do dự nói: [Hệ thống, lập tức mở phần thưởng.]

[Đỉnh...]

Chương 898: Như Lai Đại Thừa Kinh

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống, Như Lai Đại Thừa Kinh.]

Như Lai Đại Thừa Kinh?

Công pháp này hơi không thích hợp với ta.

Hóa ra lại tiện nghi cho Tàng Thất.

Diệp Trường Sinh kiểm tra Như Lai Đại Thừa Kinh, phát hiện bộ kinh thư này hơi mạnh mẽ, bên trong chỉ có vẻn vẹn mười thần thông.

Lôi Âm Bát Thức.

Thiên Thủ Phật Đà.

Như Lai Thần Chú.

Ngắm lại bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, uy lực hủy thiên diệt địa, hẳn quyết định chính mình cũng tu luyện.

Nhiều hơn một thần thông, nhiều hơn một lá bài tẩy.

Tuy rằng hẳn có vô số thần thông, thế nhưng bản lĩnh nhiều không đề người.

Ai chê nhiều thần thông chứ?

Kế tiếp, hẳn kiểm tra trang hệ thống, phát hiện nhiệm vụ phong ấn Bắc Minh Thiên Tà đã thất bại.

Hiện tại chỉ còn lại có đánh dấu Giới Thượng Giới, đến bây giờ còn chưa hoàn thành.

Còn có nhiệm vụ phụ đập khắp Giới Thượng Giới, ngày đó hẳn tiến vào Giới Thượng Giới đã phát hiện hai hơi thở quen thuộc.

Một đạo là đại trận phong ấn Bắc Minh Thiên Tà, Đạm Đài Tú để

lại hơi thở, một cái khác, ở nơi sâu nhất trong Giới Thượng Giới, lúc này hắn đã chuẩn bị đi thăm dò.

Vừa lúc nhân cơ hội này đập khắp giới, hoàn thành nhiệm vụ phụ của hệ thống.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuyên qua biển mây, tốc độ nhanh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Không thể không nói, sau khi bước vào cấp Bất Hủ, cả người đều trở nên không giống nhau.

Kiểm nhanh.

Tốc độ nhanh.

Thân thể mạnh hơn.

Ngay cả kích thước của người anh em cũng trở nên lớn hơn, biến hóa này tuy rằng rất vi diệu, nhưng vẫn bị Diệp Trường Sinh cẩn thận phát hiện.

Thế nhưng mãnh long không có chỗ đi, chỉ có thể ẩn núp... Trong đống quần.

...

Sương mù nồng đậm bao phủ, ánh mắt không cách nào nhìn rõ tình huống sâu trong rừng rậm đến tột cùng là gì.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, từ từ bay xuống phía dưới, hơi thở làm cho hắn cảm thấy quen thuộc ở sâu trong phiến rừng rậm này.

Thần thức bao phủ cũng không phát hiện bất cứ hơi thở nguy hiểm nào.

Thân ảnh xuất hiện trên mặt đất, hắn di chuyển đi về phía rừng rậm

Gió nhẹ nhàng lướt qua, trên mặt đất lá khô trôi nổi, giống như tinh linh bình thường, xẹt qua bên người Diệp Trường Sinh.

Bá.

Mũi chân Diệp Trường Sinh khẽ chạm xuống mặt đất, tựa như tiên bay xuyên qua rừng rậm, nơi đi qua, vạn thú nằm ẩn núp nằm rạp không nhúc nhích trên mặt đất.

Trước một thác nước, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, ánh mắt rơi vào dưới mưa đầy hồ nước lạnh, hơi thở kia chính là đến từ đáy hồ.

Bùm.

Diệp Trường Sinh tung người nhảy lên, lặn vào trong hồ nước lạnh, hai năm một mực tu luyện, vừa lúc nhân cơ hội này tắm rửa.

Dưới đáy nước, thân ảnh của hắn càng ngày càng sâu, hơi thở kia cũng trở nên nồng đậm, rất nhanh hắn đã phát hiện một hạt châu đen kịt.

Hơi thở quen thuộc kia đến từ hạt châu này?

Đưa tay vớt hạt châu lên, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên mặt nước, nhảy lên, bọt nước văng khắp nơi, hắn xuất hiện trên một tảng đá lớn.

Khoanh chân mà ngồi, lắc lắc mái tóc dài ướt sũng, ánh mắt dừng trên hạt châu đen kịt.

Hạt châu này nhìn qua vô cùng bình thường, bình thường không có gì lạ, nhưng khi hắn cầm hạt châu trong tay, cảm giác quen thuộc kia càng thêm nồng đậm.

Diệp Trường Sinh có thể khẳng định, hạt châu trước mắt nhất định có quan hệ với hắn. Đúng lúc này, Thần tháp Tử Dương trong cơ thể hắn đột nhiên truyền đến dị động.

Trực tiếp phá thể bay ra, lơ lửng ở trong hư không.

Hạt châu màu đen trong tay cũng lơ lửng, bay về phía Thần tháp Tử Dương.

Ngay sau đó.

Một màn kinh ngạc đã xảy ra.

Hạt châu màu đen vậy mà tiến vào Thần tháp Tử Dương, trực tiếp xuất hiện ở tầng cao nhất của Thần tháp.

Oanh.

Oanh.

Ánh sáng rực rỡ bắn ra, giống như một vầng mặt trời đỏ bao phủ trên Thần tháp Tử Dương.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hạt châu màu đen nhỏ này thế mà có quan hệ với Thần tháp Tử Dương

Theo đó, ánh sáng mạnh mẽ như mặt trời biến mất, Thần tháp hóa thành tia sáng, trở về trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, lẩm bẩm nói: "Xem ra có thời gian nhất định phải tiến vào Thần tháp một lần."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, biến mất trên đá lớn, xuất hiện trên đỉnh thác nước, dừng lại một lát, lần thứ hai biến mất không thấy.

...

Ba tháng sau.

Trên quảng trường Thần Ma Tộc.

Thân ảnh một đệ tử xuất hiện, từ trên cao bay xuống, trên người phủ đầy vết thương, đang hấp hối.

Vài tên đệ tử vội vàng tiến lên, đỡ đệ tử bị thương dậy, đầu tiên cho hắn ăn đan dược, đồng thời có người đi thông báo cho Nạp Lan Tuyết Y.

Chẳng bao lâu.

Thân ảnh Nạp Lan Tuyết Y xuất hiện ở trên quảng trường, bay xuống bên người đệ tử, ngồi xổm xuống đưa một cổ linh khí tràn

vào trong cơ thể đệ tử.

“Xảy ra chuyện gì khiến người trọng thương như thế!”

Đệ tử yếu ớt nói: "Hồi Tộc trưởng, Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ giết tới."

Chương 899: Như Lai Đại Thừa Kinh (2)

Sắc mặt Nạp Lan Tuyết Y biến đổi: "Dẫn hần đi xuống chữa thương!"

Quý Tông thượng cổ từng có khúc mắc với Thần Ma Tộc, đó là chuyện hai năm trước. Bọn hần ẩn núp lâu như vậy, vì sao đột nhiên lại rat ay với Thần Ma Tộc, còn cấu kết với Vĩnh Sinh Môn.

Hai năm trước, Vĩnh Sinh Môn và Vĩnh Sinh Kiếm Cốc đánh một trận, cuối cùng sau lưng Vĩnh Hằng Môn có cường giả ủng hộ, dẫn đến Vĩnh Sinh Kiếm Cốc thảm bại.

Cuối cùng không thể không phong ấn Kiếm Cốc, hai năm qua, đệ tử còn lưu lạc bên ngoài của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc dường như đều bị Vĩnh Sinh Môn giết sạch.

Trong hai năm này, Vĩnh Sinh Môn có thể nói là rất nổi bật.

Nạp Lan Tuyết Y vẫn cảm thấy kỳ quái, thực lực tổng hợp của Vĩnh Sinh Môn căn bản không phải là đối thủ của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc, hơn nữa sau lưng Vĩnh Sinh Kiếm Cốc cũng có cường giả ủng hộ.

Nhưng trong trận chiến đó, Vĩnh Sinh Môn lại thắng.

Dẫn đến Vĩnh Sinh Kiếm Cốc phong ấn cốc, hai năm chưa từng bước ra Kiếm Cốc một bước.

Hiện tại Vĩnh Sinh Môn và Quý Tông thượng cổ xem như là hai thế lực mạnh mẽ nhất giới này, bọn hần liên thủ xâm phạm, e rằng lại là một trận ác chiến.

Dù sao sau lưng bọn hần đều có thế lực lớn ủng hộ.

Trước kia Giới Thượng Giới có vong linh đại quân tồn tại, rất ít tu sĩ lên vào, bởi vì bọn hần sợ táng thân trong tay vong linh đại quân.

Bây giờ không giống ngày xưa, vong linh đại quân đã diệt vong,

Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ đến đây, một đường liên tục không có bất kỳ ngăn cản nào.

Bóng dáng xinh đẹp của Nạp Lan Tuyết Y đứng thẳng tắp, quần áo nhẹ nhàng bay lên: "Thiếu chủ và lão tổ không ở trong tộc, trận chiến kế tiếp chỉ có thể dựa vào chúng ta."

Yến Bất Quy nói: "Tộc trưởng, người hạ lệnh đi, chúng ta tuyệt đối không lùi một bước."

Thường Cửu Ca đã chết.

Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới không còn tranh giành phe phái nữa, hơn nữa Nạp Lan Tuyết Y đối xử bình đẳng với người trong tộc, cho nên mọi người đoàn kết chưa từng có.

...

Bên ngoài Thần Ma Tộc.

Nạp Lan Tuyết Y đứng lơ lửng trên không, điều động toàn bộ tu sĩ Thần Ma Tộc sau lưng, mọi người không sợ hãi, đứng ngay sau lưng nàng.

Mọi người dôi mắt nhìn về phía xa, từng khí phi hành xuất hiện, thuyền cổ, thú lớn, mũi tên bay...

Phía trên, cường giả của Quỷ Tông thượng cổ và Vĩnh Sinh Môn bá đạo đứng, hai mắt bọn hắn bềnh, ngạo thị hết thấy, hiển nhiên không có để Thần Ma Tộc ở trong mắt.

Nạp Lan Tuyết Y vân đạm phong khinh, bình tĩnh nhìn cường giả trước mắt. Một chiếc thuyền cổ ngừng lại, ánh mắt của lão giả mặc áo bào màu đen rơi vào trên người Nạp Lan Tuyết Y: "Nạp Lan Tộc trưởng, giao Diệp Trường Sinh ra."

Bọn hắn lại đến vì Thiếu chủ.

Ngày đó ở bên ngoài thành Vĩnh Giới, Diệp Trường Sinh ngự trang thành Phong Vân Lâu thành công khơi mào chiến tranh giữa hai thế lực lớn, qua hai năm, Vĩnh Sinh Môn hiện tại mới tìm tới, có chút không nên.

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Các hạ là Phó Môn chủ của Vĩnh Sinh Môn, Gia Cát Vô Minh?"

“Đúng là lão phu!”

Nạp Lan Tuyết Y lại nói: "Người các người muốn tìm không ở Thần Ma Tộc chúng ta, kính xin Gia Cát Môn chủ rời đi đi!"

Gia Cát Vô Minh nói: "Nạp Lan Tộc trưởng, người có biết bao che Diệp Trường Sinh sẽ có kết cục gì không? Người có biết thân phận thật sự của Diệp Trường Sinh không?"

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Ta lặp lại một lần nữa, người các người muốn tìm không có ở Thần Ma Tộc, lập tức rời đi đi!"

Gia Cát Vô Minh cười lạnh một tiếng: "Nạp Lan Tộc trưởng, lời của ta không phải thương lượng, là mệnh lệnh! Không giao Diệp Trường Sinh ra, ta san bằng Thần Ma Tộc các người."

“Khẩu khí thật lớn!” Về mặt Nạp Lan Tuyết Y lạnh như sương: "Người khác sợ các Vĩnh Sinh Môn người, Thần Ma Tộc chúng ta cũng không sợ. Muốn san bằng Thần Ma Tộc, đến, người có thể thử một lần."

Giết.

Gia Cát Vô Minh ra lệnh một tiếng, cường giả Vĩnh Sinh Môn sau lưng đập không mà đi, tấn công về phía Thần Ma Tộc.

Từng công kích bay ra, ánh sáng chiếu bầu trời, rực rỡ chói mắt, những người này không có một kẻ yếu.

Từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát, sát khí nồng đậm tràn ngập không trung.

Đạo văn rực rỡ bao phủ trên người mọi người, giống như trăm hoa đua nở.

Nhìn thấy cảnh này.

Hai tay Nạp Lan Tuyết Y nhẹ nhàng nâng lên, thánh khí Nho đạo mệnh môn tuôn trào sau lưng, quần áo bay lên, giống như mây

trắng phiêu đảng trên không trung.

Thánh Đạo chi kiếm.

Dứt lời, thánh khí Nho đạo ngưng tụ hóa thành một thanh kiếm lớn chỉ trời, khai thiên liệt khung, chém vào xuống người mọi người.

Cùng lúc đó, mọi người Thần Ma Tộc đập không mà đi, giết về phía cường giả Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ.

Gia Cát Vô Minh nhìn người của Thần Ma Tộc đang lao tới, cười lạnh một tiếng nói: "Thời đại của các người đã qua rồi."

"Hiện tại các người chính là cừu non mặc cho người ta chém giết!"

Chương 900: Bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão của Quỷ Tông thượng cổ: "Quý huynh, Nạp Lan Tuyết Y giao cho ta, người đi giết người của Thần Ma Tộc, như thế nào?"

Quý Hưởng Thiên lắc đầu, cười nói: "Gia Cát huynh, người biết ta thích nhất là mỹ nhân, đám quý nhỏ Nạp Lan Tuyết Y này nhường cho ta đi!"

Gia Cát Vô Minh cười nói: "Thành toàn người!"

Thân ảnh Quý Hưởng Thiên biến mất, trên không trung chỉ lưu lại một luồng sương đen, ngay sau đó, lão ta đi ra từ trong không gian.

Nơi đi qua, bóng tối vô tận che khuất bầu trời.

Màn đêm buông xuống, bách quỷ dạ hành.

"Nạp Lan Tộc trưởng, người cần gì phải khổ sở giãy dụa như thế. Trở về Quỷ Tông thượng cổ với ta, chỉ cần người làm nữ nhân của ta, ta sẽ cho người biết cái gì là hạnh phúc."

Nạp Lan Tuyết Y nói: "Quý Hưởng Thiên, nhiều năm người vẫn tồi tệ như vậy, nếu không phải người có Quỷ Tông thượng cổ làm hậu thuẫn, chỉ sợ đã bị người chém chết."

"Đừng quên, lão tổ chúng ta còn chưa ra tay!"

Quý Hưởng Thiên khinh thường: "Người nói Hoàng Vân Huyền? Hôm nay cho dù hắn ở chỗ này, chúng ta cũng tiêu diệt Thần Ma Tộc các người."

"Bách quỷ thực cốt!"

Dứt lời, hai tay lão ta vung lên, bóng tối che trời đột nhiên gào thét, hóa thành từng bộ xương khô dữ tợn, từ bốn phương tám hướng cắn nuốt về phía Nạp Lan Tuyết Y.

Phanh.

Hai chân Nạp Lan Tuyết Y đạp không, thân ảnh dâng lên, thánh khí nho đạo trên người bắn ra: "Nho đạo thánh thuần, thánh khí quang ba!"

Oanh.

Oanh.

Ánh sáng của thánh khí giống như trăng tàn quét ngang bầu trời, nơi đi qua, bộ xương khô dữ tợn trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Quỷ Hướng Thiên nói: "Nạp Lan Tuyết Y, trò hay thật sự mới vừa mới bắt đầu!"

Dứt lời.

Sau lưng lão ta xuất hiện một thanh kiếm lớn màu đen, phóng thích tu vi cấp Vĩnh Hằng tầng thứ bảy, linh khí mênh mông dồi dào, bá đạo cuồng mãnh.

“Quỷ Ảnh Kiếm!”

Quỷ Ảnh Kiếm thế nhưng là một trong những thần thông mạnh nhất của Quỷ Hướng Thiên, không biết có bao nhiêu tu sĩ táng thân dưới kiếm kỹ này của lão ta.

Quỷ ảnh vừa xuất hiện, thần tiên khó lường.

Xuy.

Xuy.

Kiếm lớn màu đen hóa thành vô số kiếm quang hiện ra màu đen, dưới sương đen đầy trời, kiếm ảnh biến mất không thấy.

Trong lúc nhất thời.

Vẻ mặt Nạp Lan Tuyết Y ngưng trọng hẳn lên, cấp bậc của Quỷ Hướng Thiên vốn mạnh hơn nàng, hiện tại lão ta trực tiếp phóng

thích thần thông mạnh nhất.

Nàng mạnh mẽ trấn định lại: "Đã như vậy, ta sẽ phụng bồi đến cùng!"

Dứt lời, hơi thở trên người nàng bắt đầu tăng vọt, cấp bậc cũng không ngừng tăng lên, sau lưng xuất hiện một tòa lầu các màu trắng.

"Nho đạo chúa tể, phụ thể!"

Một ánh sáng màu trắng từ trong lầu các bay ra, giống như thần quang bao phủ trên người Nạp Lan Tuyết Y, ngay sau đó, khí chất cả người nàng đều thay đổi.

Cao thâm khó lường.

Hơi thở bức người.

Giờ khắc này.

Đôi mắt Nạp Lan Tuyết Y đều biến thành màu trắng: "Nho đạo hướng tiêu!"

Thánh khí như thiên lôi cuộn cuộn, từ trên người nàng bắn ra ngoài, trong khi tiến lên, từng đạo văn tự xuất hiện.

Văn tự trôi nổi, mỗi một cái là một cá thể độc lập, nhưng ẩn chứa vô số thần vận.

Gặp được Quỷ Ảnh Kiếm mà Quỷ Hưởng Thiên phóng thích, trong nháy mắt nuốt chửng kiếm quang, hoàn toàn hóa thành hư vô, ngay cả bóng tối trong hư không lại một lần nữa khôi phục lại rõ ràng dưới ánh sáng của văn tự chiếu rọi.

Bá.

Bá.

Vô số văn tự hội tụ một chỗ, nằm ngang trên không trung, hình thành một cổ cầm màu bạc, ký tự tựa hồ đang nhảy lên, nhưng cổ cầm không nhúc nhích tí nào.

Nạp Lan Tuyết Y đi từng bước về phía cổ cầm, khẽ vung ống tay áo, khoanh chân ngồi, tất cả bốn phía giống như không có bất kỳ quan hệ gì với nàng.

Bang.

Bang.

Ngón tay ngọc thon dài của nàng xẹt qua dây đàn, từng tiếng đàn truyền ra, tựa như tiên âm buông xuống, kinh chiến thiên hạ.

“Lôi Minh Thánh âm, mời thưởng thức!”

Theo thanh âm du dương uyển chuyển truyền ra, cường giả Quỷ Tông thượng cổ và Vĩnh Sinh Môn đều bị đánh bay ra ngoài.

Một đám phun ra máu tươi, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Có một số người thực lực hơi yếu, lúc này thất khiếu đã chảy máu, xem ra cách cái chết không xa.

Quý Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh hội tụ ở một chỗ, hai người kinh hãi thất sắc, hiển nhiên thật không ngờ Nạp Lan Tuyết Y còn có một chiêu thức này.

Qua loa.

Gia Cát Vô Minh nói: "Quý huynh, nàng dùng sức mạnh phụ thể, căn bản kiên trì không được bao lâu, chúng ta đợi đến khi căn trả bắt đầu, nàng còn hoàn toàn mất đi sức mạnh đánh một trận."

Quý Hưởng Thiên tiện tay vung lên, một tòa đỉnh bằng đồng xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ trên người mọi người: "Đây là Vạn Quỷ Thần Đỉnh của Quý Tông thượng cổ ta, nó có thể ngăn cản công kích từ thánh âm của Nạp Lan Tuyết Y."

Người của hai thế lực lớn ẩn nấp dưới Vạn Quỷ Thần Đỉnh, đồng đỉnh phóng thích binh chương cường khí bao phủ bọn hắn, công kích của Thánh âm đều sẽ bị bình chương ngăn lại.

Chương 901: Bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống (2)

Ánh sáng màu trắng trong mắt Nạp Lan Tuyết Y càng ngày càng ít, trong lòng sốt ruột vạn phần, nàng chỉ có thể sử dụng một lần sức mạnh chúa tể Nho đạo.

Hơn nữa lấy tu vi hiện tại của nàng, mạnh nhất chỉ có thể phát động Lôi Minh Thánh âm, nếu là như vậy cũng không thể đánh bại người của hai thế lực lớn.

Một khi cản trở bắt đầu, vết thương của nàng sẽ rất lớn.

Mặc dù chúa tể Nho đạo phụ thể, nhưng Nạp Lan Tuyết Y chỉ có thể phát huy một phần trăm sức mạnh chúa tể.

Cũng không phải hoàn toàn phụ thể, trực tiếp sử dụng trăm phần trăm sức mạnh chúa tể.

Chẳng bao lâu.

Lôi Minh Thánh âm trở nên yếu đi.

Uy lực cũng giảm đi rất nhiều.

Phốc.

Nạp Lan Tuyết Y phun ra một ngụm máu, rơi trên cổ cầm, ngay sau đó, vầng tự bắt đầu tiêu tán, cổ cầm cũng dần dần biến mất.

Thân đàn, dây đàn...

Dưới Vạn Quỷ Thần Đỉnh, Quỷ Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh nhìn thấy một màn trước mắt, trên mặt bọn hắn hiện lên vẻ trêu tức.

Hiện tại Nạp Lan Tuyết Y bị thương nặng, vậy còn không mặc người chém giết sao, không cần bọn hắn ra tay, tùy tiện một người đều có thể dễ dàng giết chết nàng.

Người của Thần Ma Tộc phát hiện Nạp Lan Tuyết Y bị thương, vội vàng ôm nàng rời đi, tốc độ vô cùng nhanh.

Bọn họ hiển nhiên muốn bảo vệ Nạp Lan Tuyết Y, đúng lúc này, đám người Quỷ Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh chuẩn bị từ trong Vạn Quỷ Thần Đỉnh đi ra.

Oanh.

Oanh.

Đột nhiên tiếng sấm vang lên, trên bầu trời, một bàn tay lớn rơi xuống...

Một bàn tay này giống như đánh nát trời, để lại dấu năm ngón tay lớn, trên bàn tay lóe có ánh lửa, ánh vàng và sức mạnh lôi đình quanh quẩn.

Cái này...

Quỷ Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh hoảng sợ kinh ngạc, nhìn bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, một tiếng ầm nổ tung truyền ra, bàn tay lớn trực tiếp ấn xuống Vạn Quỷ Thần Đỉnh.

...

`m.

Vạn Quỷ Thần Đỉnh va chạm trên mặt đất, trực tiếp rơi xuống trăm trượng, cũng chính là một chướng kia ấn bọn hắn xuống đất.

Khủng bố.

Thật sự quá khủng bố.

Chướng pháp từ trên trời giáng xuống này, tự nhiên là Như Lai Thần Chướng.

Bá.

Một bóng người từ trên bầu trời bay xuống, chậm rãi rơi xuống Vạn Quỷ Thần Đỉnh, người tới mặc áo trắng như tuyết, thần vận

phi phạm, lưng đeo hộp kiếm.

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Hắn đến rồi.

Một chưởng đánh ngã tất cả mọi người.

Ngay sau đó, từng bóng người từ trên cao không bay xuống, Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diễm Xích Vũ và Diệp Thập Vạn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Nạp Lan Tuyết Y, tiện tay vung lên, một bình ngọc bay về phía nàng.

“Ăn vào, chữa thương!”

“Chuyện còn lại giao cho ta!”

Dứt lời, hai chân hắn đạp trên Vạn Quỷ Thần Đỉnh, thân ảnh bay lên không trung, linh khí mệnh môn đánh mạnh vào.

Tiếng nổ tung truyền ra, trên Vạn Quỷ Thần Đỉnh xuất hiện hoa văn nhỏ, tựa như mạng nhện.

‘m.

Thần đỉnh bị nghiền nát, chia năm xẻ bảy.

Phía dưới, thân thể cường giả Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ bị hủy, linh hồn tan vỡ, hình ảnh quá thảm, không thể miêu tả.

Lúc này.

Hoàng Vân Huyền đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, sau này loại chuyện này giao cho lão nô là được."

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, đi xem có còn thở dốc hay không."

Hoàng Vân Huyền từ cao bay xuống, xuất hiện ở trong hố sâu, rất nhanh ông đã trở về, xách hai người xuất hiện.

Chính là Quỷ Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh.

Thân thể bọn hắn bị thương nặng, nhưng còn có một chút hơi thở, không chết hẳn.

Hoàng Vân Huyền mang theo hai người tiến lên: "Thiếu chủ, hai người bọn họ còn sống."

Diệp Trường Sinh búng ngón tay, hai đạo nước sinh mệnh chui vào trong cơ thể Quỷ Hưởng Thiên và Gia Cát Vô Minh: "Các người đang tìm ta?"

Về mặt hai người lúc này có chút phức tạp, hoảng sợ, nghi hoặc, mờ mịt...

Bàn tay lớn vừa rồi là chuyện gì?

Một chưởng đã khiến bọn hắn thương vong thảm trọng, nếu không phải có phù văn bảo hộ, bọn hắn cũng tan thành mây khói.

Nhưng sau khi bọn hắn bị thương nặng, tại sao Diệp Trường Sinh lại muốn cứu bọn hắn, hai người dường như lại thấy được hy vọng sống sót.

Hoàng Vân Huyền nói: "Điếc sao? Thiếu chủ chúng ta đang hỏi các người!"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, ta thấy hai người này hình như không muốn trả lời, giết chết đi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vĩnh Sinh Môn đến tìm ta?"

Gia Cát Vô Minh nói: "Diệp Trường Sinh, người biết sau lưng Vĩnh Hằng Môn chúng ta là ai không, nhanh chóng thả chúng ta ra, bằng không thì người gặp họa lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không đi tìm Vĩnh Sinh Môn các người, các người lại tự mình đưa tới cửa, có phải cảm thấy ta dễ bị bắt nạt hay không?"

"Nói một chút, thôn Chí Tôn có bao nhiêu cường giả ở Vĩnh Sinh Môn các người!"

Gia Cát Vô Minh biến sắc: "Cho dù người đánh chết ta, ta cũng sẽ

không nói cho người biết.”

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, để cho hấn mở miệng.”

Chương 902: Cái tên này đủ xấu xa

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Thiếu chủ yên tâm, ta có một trăm loại biện pháp để cho hắn mở miệng."

Tiếp theo, ông nhìn Gia Cát Vô Minh và Quỷ Hưởng Thiên: "Hai người các người thừa dịp ta không có ở đây dám đánh lén Thần Ma Tộc, ta thật sự rất tức giận."

"Quỷ Hưởng Thiên, người không phải thích mỹ nhân sao? Hôm nay ta sẽ thành toàn cho người."

Nói xong, ông đưa một viên thuốc vào trong miệng Quỷ Hưởng Thiên, cười hắc hắc: "Gia Cát Vô Minh, người nói nếu hiện tại đặt người và Quỷ Hưởng Thiên cùng một chỗ, hắn có thể tạo thành thương tổn đối với người hay không?"

Quỷ Hưởng Thiên nói: "Người cho ta ăn cái gì?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Tên là Vô Dịch Đan, người hiểu, đi thôi, ta dẫn các người đi một nơi tốt."

Nghe tiếng.

Gia Cát Vô Minh sợ hãi.

Lão ta biết nếu đặt mình và Quỷ Hưởng Thiên ở cùng một chỗ, nhất định là khó giữ cục hoa, cho dù chết, lão ta cũng không muốn chịu nhục nhã như vậy.

"Ta nói, ta nói!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Vậy còn không nhanh lên!"

Gia Cát Vô Minh đề phòng nhìn Quỷ Hưởng Thiên, sợ lão ta sẽ nhào về phía mình: "Thôn Chí Tôn phái ra hai tên nửa bước Chí Tôn tọa trấn ở Vĩnh Sinh Môn, lúc này bọn hắn tới đây chính là muốn bắt người."

Hai gã nửa bước Chí Tôn?

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "A Hoàng, đưa bọn hắc lên đường!"

Trong lòng bàn tay Hoàng Vân Huyền xuất hiện Thần Ma Thiên Dao, tiện tay vung lên, trực tiếp lấy đầu Gia Cát Vô Minh.

Đao đang nhỏ máu, ông nhìn về phía Quỷ Hưởng Thiên: "Kỳ thật, thứ ta cho người ăn không phải đan dược, dọa người thôi."

Mẹ kiếp.

Cái tên này đủ xấu xa.

Còn tưởng là đan dược mãnh hổ.

Thật kinh tởm.

Lão già này không phải người tốt lành gì.

Khuôn mặt Quỷ Hưởng Thiên xám như tro tàn, tâm tính hoàn toàn sụp đổ, lão ta cứ như vậy bị Hoàng Vân Huyền tính kế?

Xuy.

Hoàng Vân Huyền chém một đao xuống, trực tiếp tiễn Quỷ Hưởng Thiên đi: "Còn dám trợn mắt nhìn ta!"

Giải quyết xong hết thảy, ông cầm hai quả linh giới đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, linh giới!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người giữ lại đi, dẫn người trở về Thần Ma Tộc, ta có chuyện quan trọng."

...

Bên trong đại điện Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn ở trên, phía dưới lần lượt là mấy người Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y, Diễm Xích Vũ, còn có trưởng lão các bộ Thần Ma Tộc.

"Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ tấn công đến đây, lần này sẽ có phiền toái không ngừng, bọn hắc hướng về phía ta. Hiện tại ta cho các người một cơ hội, muốn rời đi, ta không ngăn cản."

“Nếu không có người rời đi, kế tiếp phải nghe lời ta, chuẩn bị chiến đấu thật tốt, theo ta cùng nhau diệt Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ!”

Hoàng Vân Huyền nói: "Ai dám rời đi, xem ta có đánh gãy chân hắn hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, không nên thô lỗ như vậy, bọn họ đều có tự do, không nên ép buộc người khác làm chuyện mình không thích."

Thần Ma Tộc.

Bên trong đại điện.

Chư vị trưởng lão không ai mở lời, hiển nhiên là không ai có ý định rời đi.

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh, huống chi hắn còn khiến lão tổ tâm vui lòng phục tùng.

Những người này rất thông minh.

Tự nhiên biết đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh sẽ vô cùng có tiền đồ.

Rời đi là không có khả năng rời đi, đánh chết cũng sẽ không rời đi.

Có Diệp Trường Sinh phù hộ, đừng nói là địch với Vĩnh Sinh Môn, Quỷ Tông thượng cổ, cho dù đối địch với toàn thế giới, bọn họ cũng không tiếc.

Thế nhưng nếu hiện tại bọn họ là lựa chọn rời đi, phỏng chừng chỉ cần bước ra khỏi Giới Thượng Giới, sẽ bị tu sĩ Vĩnh Sinh Môn và Quỷ Tông thượng cổ chém thành thịt nát.

Tu sĩ bên ngoài của Vĩnh Sinh Kiếm Cốc chính là ví dụ tốt nhất.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người trầm mặc không nói, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Nạp Lan Tộc trưởng, ta bảo người lựa chọn trăm người, như thế nào?"

Nạp Lan Tuyết Y khom người một cái: "Hồi Thiếu chủ, người đã được lựa chọn, tùy thời nghe Thiếu chủ an bài."

Diệp Trường Sinh nói: "Rất tốt, để cho bọn họ đến quảng trường đi!"

Dứt lời.

Hắn dời bước đi ra ngoài đại điện, bốn người Hoàng Vân Huyền, Diễm Xích Vũ, Vương Phú Quý, Diệp Thập Vạn theo sát sau lưng.

Trong khi đi về phía trước, Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói: "Thiếu chủ, khi nào chúng ta khai chiến với Vĩnh Sinh Môn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao, vội vã như vậy?"

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Thiếu chủ, tu luyện một phen trong Thần Cung, ta cảm thấy mình có chút phiêu, không đứng, là có chút mạnh."

"Hiện tại tư chất và huyết mạch đều tăng lên, ngay cả cấp bậc cũng tăng vọt, hiện tại ta đã muốn đánh nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, kẻ địch của chúng ta rất mạnh, Vĩnh Sinh Môn chỉ là món khai vị, phía sau còn có thôn Chí Tôn, chẳng lẽ ngươi không sợ?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Sợ cái gì, có Thiếu chủ dẫn dắt, ta một chút cũng không sợ, ai cũng dám đánh."

"Có điều, thôn Chí Tôn thật sự hơi mạnh."

Chương 903: Tiên Thiên Bát Quái Chùy

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, thân ảnh đã xuất hiện trên quảng trường, lúc này trăm đệ tử Thần Ma Tộc đã xuất hiện.

Ba huynh muội Ngọc Hoàng Phi ở trong đó, tuổi tác của những người này cũng không phải rất lớn, nhưng thiên phú và huyết mạch của bọn họ tuyệt đối ưu tú trong Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên mở ra Thương Khung Thần Cung: "Thập Vạn, dẫn bọn họ vào Thần Cung, bồi dưỡng bọn họ tu luyện."

"Nạp Lan Tộc trưởng, người và chư vị trưởng lão cũng tiến vào, hoàn thành tăng lên huyết mạch."

Nạp Lan Tuyết Y chần chờ một chút, không nghĩ tới nàng cũng có tư cách tiến vào Thương Khung Thần Cung. Ngay khi nàng chuẩn bị tiến vào Thần Cung, thân ảnh đột nhiên ngừng lại.

Thanh âm của Diệp Trường Sinh lần thứ hai vang lên: "Nạp Lan Tộc trưởng, Tàng Thư Các trong cơ thể người còn chưa mở ra toàn bộ, chờ người từ Thần Cung đi ra, ta giúp người mở Tàng Thư Các."

Kỳ thật, lúc trước Diệp Trường Sinh đã phát hiện trong cơ thể Nạp Lan Tuyết Y có một tòa Tàng Thư Các, đây cũng là mấu chốt để nàng tu luyện Nho đạo.

Nếu như có thể mở toàn bộ Tàng Thư Các trong cơ thể Nạp Lan Tuyết Y, để nàng tiếp nhận sức mạnh truyền thừa, không dám tưởng tượng thực lực của nàng sẽ tăng lên đến trình độ nào.

Nạp Lan Tuyết Y cúi người một cái: "Tạ Thiếu chủ."

Ngay sau đó.

Mọi người tiến vào trong Thần Cung, Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn ánh sáng màu vàng, trong đó

lơ lửng hai cây chùy lớn.

Tiên Thiên Bát Quái Chùy.

Đây là phần thưởng mà Diệp Trường Sinh đập khắp Giới Thượng Giới.

Hắn tính toán ban một đôi chùy lớn này cho Hoàng Vân Huyền: "A Hoàng, chùy này như thế nào?"

Hoàng Vân Huyền kích động nhìn Tiên Thiên Bát Quái Chùy, trong mắt lấp lánh nước mắt: "Thiếu chủ còn nhớ rõ lão nô cần song chùy."

Diệp Trường Sinh nói: "Đôi chùy lớn này tên là Tiên Thiên Bát Quái Chùy, phẩm cấp đã đạt tới siêu phẩm, hiện tại ban cho người, hy vọng người có thể phát huy uy lực của chùy này."

Hoàng Vân Huyền tiếp nhận Tiên Thiên Bát Quái Chùy, khom người một cái: "Thiếu chủ yên tâm, lão nô nhất định không làm nhục cái chùy này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Kế tiếp, các người phụ trách trấn thủ Thần Ma Tộc, ta muốn tiến vào trong Tàng Thư Các tu luyện."

"Trước khi rời đi, ta muốn bước vào tầng thứ chín của Tàng Thư Các."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ an tâm tu luyện, có lão nô ở đây, ai cũng đừng mơ tưởng làm cản ở Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh đập không lướt đi, đi về phía Tàng Thư Các, rất nhanh biến mất không thấy.

...

Vĩnh Sinh Môn.

Một lão giả xuất hiện trong đại điện, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, khom người vun một cái: "Bẩm Môn chủ, đạo bia của Gia Cát Môn chủ vỡ vụn."

Đạo bia vỡ?

Phong Khải Minh nhẹ nhàng phất tay áo, ánh mắt rơi vào trên người người tới: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Người tới lại nói: "Hồi Môn chủ, cách đây không lâu."

Sắc mặt Phong Khải Minh hơi thay đổi: "Phó Môn chủ đi tới Thần Ma Tộc ở Giới Thượng Giới, có Quỷ Tông thượng cổ đi cùng, thực lực của bọn họ căn bản không phải Thần Ma Tộc có thể chống lại, chẳng lẽ là hãn..."

Hiển nhiên, lão ta nghĩ đến Diệp Trường Sinh.

Mấy năm nay, Phong Khải Minh xem xét tất cả tin tức về Diệp Trường Sinh, biết rõ hãn mạnh mẽ khủng bố.

Nhưng Gia Cát Vô Minh chính là cường giả cấp Vĩnh Hằng, cho dù Hoàng Vân Huyền cũng không có khả năng chém giết lão ta.

Một vị cấp Vĩnh Hằng không có khả năng dễ dàng bị chém giết như vậy.

Cho nên lão ta chỉ có thể hoài nghi là Diệp Trường Sinh, dù sao một đường mà hãn đi tới, lấy yếu thắng mạnh đã quá nhiều.

Động một chút lại diệt môn, diệt tông, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Im lặng trong chớp mắt.

Phong Khải Minh trầm giọng nói: "Phái người đi tới Giới Thượng Giới, điều tra hướng đi của Thần Ma Tộc."

Lão giả khom người một cái: "Thuộc hạ hiểu rõ."

Phong Khải Minh nhìn lão giả rời đi, thân ảnh chợt lóe, biến mất trong đại điện.

Trong khi đó.

Tình huống của Quỷ Tông thượng cổ không khác Vĩnh Sinh Môn bao nhiêu, tin tức Quỷ Hướng Thiên ngã xuống trong nháy mắt

truyền khắp Quỷ Tông thượng cổ.

Tông chủ Quỷ tông Thượng Quan Lễ dẫn người rời đi, chuẩn bị đi tới Vĩnh Sinh Môn bàn bạc chuyện kế tiếp với Phong Khải Minh.

...

Di Thất Điện Vị.

Trước một cửa kết giới.

Diệp Chiến Thiên, Bạch Kỳ Lân, Hắc Long ngừng lại, một người hai thú nhìn kết giới trước mắt, lâm vào trầm tư.

Bạch Kỳ Lân nói: "Lão Diệp, lão Hắc, cánh cửa kết giới này không biết thông đến nơi nào, ta sẽ không đi vào."

Diệp Chiến Thiên nói: "Lão Bạch, người không có ý định rời đi với ta sao?"

Bạch Kỳ Lân nói: "Lão Diệp, từ nơi này rời đi chưa chắc có thể trở lại thế giới trước kia của người, người còn tính toán mạo hiểm?"

Diệp Chiến Thiên rờig vào trầm tư...

Phiến không gian này vây khốn bọn họ rất lâu, hiện tại rốt cục đi tới trước cửa kết giới này, ông lại có chút do dự.

Dù sao bên kia của cánh cửa kết giới không biết là nơi nào, ông sợ hãi bị vây lần thứ hai trong đó.

Chương 904: Tiên Thiên Bát Quái Chùy (2)

Một bên.

Hắc Long nói: "Lão Bạch, ta nói người sợ hãi, người còn không thừa nhận, các người lui ra phía sau, để ta tới!"

Bá.

Một ánh sáng màu đen tiến vào cánh cửa kết giới, ngay sau đó, một giọng nói truyền đến: "Đừng đến... Nguy hiểm!"

Giọng nói này chính là của Hắc Long.

Nó hoàn toàn biến mất trên con đường chết.

Bạch Kỳ Lân lôi kéo Diệp Chiến Thiên vội vàng lui ra phía sau: "Lão Diệp, chúng ta vẫn nên trở về đường cũ, trước tiên trở lại nơi chúng ta quen thuộc."

Nói đến đây, nó thở dài một tiếng: "Đáng tiếc cho Lão Hắc, trên đời lại thiếu một con rồng đen lợi hại."

Diệp Chiến Thiên nhìn cánh cửa kết giới trước mặt, khẽ thở dài một tiếng, mang theo Bạch Kỳ Lân rời đi.

Ông biết mình muốn rời khỏi Di Thất Diện Vị, sợ là lại cần thời gian rất lâu.

Tầng thứ sáu.

Tầng thứ bảy.

Tầng thứ tám.

Tầng thứ chín của Tầng Thư Các.

Diệp Trường Sinh cuối cùng cũng xuất hiện ở tầng thứ chín của Tầng Thư Các. Sau khi tiến vào trong đó, vẻ mặt hắn đề phòng

nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng ở trên ghế gỗ trước mặt.

Ba cái hộp vuông xuất hiện, trong đó rốt cuộc có vật gì, Diệp Trường Sinh cũng không biết.

Lúc này.

Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, từ trong hộp vuông chính giữa xuất hiện, tuổi nhìn qua không lớn, tương tự Diệp Trường Sinh.

Nhưng hình dáng của hắn có hơi kỳ lạ - người giấy.

Nam tử nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt biến ảo khó lường, khi thì kinh hỉ vạn phần, khi thì nghi hoặc khó hiểu.

Mãi đến cuối cùng, hắn lại cười to.

Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn người giấy trước mắt, thăm nghĩ, người này chẳng lẽ là điên rồi sao?

"Tên của ta: Tri Bạch. Cường giả đứng thứ ba của Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Tri Bạch nói: "Một luồng tàn hồn, phát huy công dụng cuối cùng, phụ trách trấn thủ bí mật của Thần Ma Tộc."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở hai cái hộp gỗ khác: "Người nói bí mật của Thần Ma Tộc ở trong hai cái hộp này?"

Tri Bạch nói: "Đúng vậy, trong cái hộp này đặt một tấm da người và một viên đồ đằng. Hiện tại ta giao chúng cho ngươi bảo quản, như thế nào?"

Lúc trước từ trong miệng Hoàng Vân Huyền biết được, ngày xưa có thể lực thần bí tấn công Thần Ma Tộc, lúc này mới dẫn đến Thần Ma Tộc có di chuyển lớn.

Bên trong hai cái hộp này hẳn là đồ đằng và tấm da người bị cắt xuống của thể lực thần bí.

Tri Bạch tiện tay vung lên, một cái hộp vuông xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở ra, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ trong nháy mắt tràn ngập trong không gian.

Quả nhiên là một tấm da người, trên đó quanh quẩn ánh sáng màu vàng đen, tản ra hơi thở mệnh mông tràn đầy.

Hơi thở này làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Một tấm da người lại có thể phóng thích ra sức mạnh như thế, thật sự là quá kinh khủng.

Tri Bạch mở lời nói: "Tấm da người này là do ta cắt xuống, mặc dù như vậy, đến bây giờ ta vẫn không biết thân phận của đối phương là gì."

"Vì đánh bại người này, ta không tiếc phá hủy chính mình, cuối cùng chỉ còn lại một luồng tàn hồn, phong ấn ở chỗ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao phải để ta bảo quản tấm da người này?"

Tri Bạch nói: "Bởi vì người là hy vọng của Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đồ đằng kia là cái gì, mở ra cho ta xem một chút."

Sau đó Tri Bạch vung tay lên, một khối hộp vuông cuối cùng mở ra, trong đó xuất hiện một viên đồ đằng, đó là một hình vẽ vô cùng kỳ quái.

Hai bóng người trắng đen nhìn không ra bọn họ vốn trông như thế nào, trên đó cũng quanh quẩn sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Có điều, sức mạnh trên đồ đằng làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng thoải mái, hẳn chắc chắn khối đồ đằng này hẳn là thuộc về Thần Ma Tộc.

Tri Bạch nói: "Đây là Thần Ma Đồ Đằng, còn gọi là Thần Ma Đạo Nguyên, chỉ là hiện tại nó đã trở nên rất yếu, chỉ có cường giả của Thần Ma Tộc chân chính mới có thể hoàn toàn kích hoạt nó, làm

cho Thần Ma Đạo Nguyên lần thứ hai trở nên mạnh mẽ.”

"Người kia, chính là người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta ở lại chỗ này quá lâu, rốt cục hoàn thành sứ mệnh của mình, tương lai Thần Ma Tộc như thế nào sẽ toàn bộ dựa vào người."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao lại chọn ta?"

Tri Bạch nói: "Người là Thần Ma tộc chân chính, nhưng người lại không hoàn toàn là Thần Ma Tộc. Ở trên người người có quá nhiều bí mật, Thần Ma Tộc chỉ có đi theo người mới có thể thật sự mạnh mẽ trở lại."

"Thần Ma Đồ Đằng cũng chỉ có người mới có thể làm cho nó thức tỉnh một lần nữa."

Diệp Trường Sinh còn muốn hỏi Tri Bạch, nhưng bóng dáng của hắn bắt đầu tiêu tán, chỉ để lại một câu... Chúng ta sẽ còn gặp lại.

Đã đi rồi sao?

Người này thật không phúc hậu.

Giao cho ta vật nguy hiểm như vậy, một chút biểu hiện cũng không có?

Kỳ thật, hắn một đường từ tầng thứ sáu đến tầng thứ chín đã đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Chương 905: Đánh dấu Giới Thượng Giới

Làm người không thể quá tham lam.

Diệp Trường Sinh chậm rãi thu hồi Thần Ma Đồ Đằng và tắm da người kia, lần thứ hai nhìn lướt qua một vòng, biết đã đến lúc rời đi.

Ngay khi hắn xoay người, âm thanh của hệ thống truyền đến bên tai: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Giới Thượng Giới hay không?]

Cuối cùng cũng có thể đánh dấu rồi?

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Giới Thượng Giới, đạt được thần thông bị động vô địch.(chú ý: ngẫu nhiên xuất hiện, khi chủ nhân gặp phải uy hiếp càng lớn, tỷ lệ xuất hiện thần thông bị động vô địch sẽ càng lớn.)]

Bị động vô địch?

Diệp Trường Sinh giật mình, bị động vô địch tương đương với nguy vô địch, chỉ có thời điểm mình gặp phải nguy hiểm thật lớn, mới có thể xuất hiện.

Đều xem tỉ lệ?

Hắn cũng không tin mình có may mắn tốt như vậy, một cây đánh trúng chuyện là không thể xảy ra trên người hắn.

Cho nên thần thông vô địch bị động này cũng chỉ là gân gà.

Có thì vẫn tốt hơn không có, hắn đẹp trai như vậy, lạc quan.

Cuộc sống, mọi thứ phải nghĩ thoáng một chút.

Quá cố chấp ngược lại không phải chuyện tốt.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, thân ảnh chợt lóe, biến mất ở thứ chín của Tầng Thư Các, xuất hiện lại, hần bay xuống đại điện Thần Ma Tộc.

Hoàng Vân Huyền nhận thấy được hơi thở của Diệp Trường Sinh, vội vàng xuất hiện ở bên cạnh hắn: "Thiếu chủ, người nhanh như vậy đã tiến vào tầng thứ chín của Tầng Thư sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không vui, trì hoãn lâu như vậy."

Hoàng Vân Huyền có hơi không muốn nói chuyện: "Thiếu chủ, vậy chúng ta có thể xuất phát đi Vĩnh Sinh Môn hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã đến lúc chấm dứt."

Trong lúc nói chuyện, hắn tiện tay vung lên mở Thương Khung Thân Cung ra, Nạp Lan Tuyết Y mang theo trưởng lão và đệ tử Thần Ma Tộc xuất hiện ở ngoài đại điện.

Mọi người nhao nhao quỳ trên mặt đất, ánh mắt đồng loạt dừng trên người Diệp Trường Sinh, hiển nhiên đang chờ mệnh lệnh.

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, mở đại trận, để lại một phần đệ tử trấn thủ Thần Ma Tộc, những người khác theo ta xuất phát."

"San bằng Vĩnh Sinh Môn!"

Vĩnh Sinh Môn.

Thượng Quan Lệ mang theo cường giả Quỷ Tông thượng cổ tới.

Lúc này đây, bọn hắn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, tin tức hai thế lực lớn của Vĩnh Sinh Giới đã lan truyền nhanh chóng.

Người không rõ tình huống, biết cục diện Vĩnh Sinh Giới thay đổi, sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bọn họ cũng không biết Vĩnh Hằng Môn và Quỷ Tông thượng cổ liên hợp là vì chém giết Diệp Trường Sinh.

Vĩnh Sinh Môn không tiếc bất cứ giá nào chém giết Diệp Trường Sinh, đó là bởi vì mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh Nhi, như vậy

Quý Tông thượng cổ tham dự vào trong đó là vì cái gì?

Vì Bắc Minh Thiên Tà?

Nhưng hắn ta đã tự bạo.

Sau lưng Quý Tông thượng cổ đến tột cùng có bí mật gì, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Phong Khải Minh của Vĩnh Sinh Môn cũng chưa từng đi hỏi Quý Tông Thượng Cổ vì sao muốn liên hợp với Vĩnh Sinh Môn, chỉ cần lợi ích giống nhau, bọn hắn chỉ nhìn kết quả.

Nói trắng ra, chính là vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.

Trước đại diện Vĩnh Sinh Môn.

Một đám người đứng ngạo nghễ, người cầm đầu chính là Phong Khải Minh và Thượng Quan Lệ.

Lúc này, một bóng người từ trên cao bay xuống, vẻ mặt có chút bối rối, rất nhanh tiến lên khom người một cái: "Bẩm Môn chủ, người của Thần Ma Tộc dưới sự dẫn dắt của Diệp Trường Sinh đang tới thành Vĩnh Sinh."

Khóe miệng Phong Khải Minh nhấc lên một nụ cười: "Diệp Trường Sinh là muốn dê vào miệng cọp? Hắn lại tự mình đến tận cửa."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta rơi vào trên người Thượng Quan Lệ: "Thượng Quan Tông chủ, Diệp Trường Sinh chính là tôm tép nhãi nhép, xem ra hắn chắc chắn phải thua Vĩnh Sinh Môn."

Thượng Quan Lệ nói: "Phong Môn chủ, chúng ta theo như nhu cầu mỗi bên."

Phong Khải Minh nói: "Tự nhiên, tự nhiên."

...

Trên hư không.

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn trên bầu trời. Trên boong thuyền, bốn người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn đứng ngạo nghễ.

Nhìn thành trì nguy nga phía trước cách đó không xa, Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói: "Đã lâu không tới thành Vĩnh Sinh, hiện tại nơi này đúng là lá bài tẩy của Vĩnh Sinh Môn."

"Lão Vương, hiện tại lão tổ của Vĩnh Sinh Môn vẫn là Phong Động Thiên?"

Vương Phú Quý nói: "Hắn là hắn, lão gia hỏa kia trong thời gian ngắn sẽ không chết được. Dù sao hắn cũng đã là cường giả Bất Hủ, sống một ngàn tám trăm năm vẫn không có vấn đề gì."

Hoàng Vân Huyền nói: "Cấp Bất Hủ, quả thật có hơi mạnh. Nhưng hiện tại ta không sợ hắn, nếu gặp mặt, nhất định phải đè hắn trên mặt đất ma sát."

Vương Phú Quý nói: "A Hoàng, người có chút phiêu!"

Hoàng Vân Huyền biến sắc: "Lão Vương, A Hoàng cũng cho người gọi? Lại nói đi theo bên người Thiếu chủ, nhất định phải kiên ngạo."

Chương 906: Bởi vì người quá rảnh rỗi

“Xích Vũ, người nói có đúng hay không!”

Diễm Xích Vũ nói: "Đương nhiên, người không kiêu ngạo có khác gì cá muối đâu? Người xem ta kiêu ngạo nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị đánh chết."

Vương Phú Quý: "..."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Ta tin người cái quý, xấu xa.

Bọn họ đều biết Diễm Xích Vũ là Phượng Hoàng, căn bản là tồn tại đánh không chết.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Sắp đến thành Vĩnh Sinh, sao chủ nhân còn chưa đi ra?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Không có Thiếu chủ, chúng ta cũng đánh nổ tung Vĩnh Sinh Môn, hiện tại Thiếu chủ hẳn là đang bận rộn với Tuyệt Y."

"Đang bận?" Diễm Xích Vũ giật mình: "A Hoàng, lời này của người không đúng rồi."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Người thành thật như ông đều bị Diễm Xích Vũ đưa xuống mộ.

Phượng Hoàng này vừa nhìn đã không phải là một kẻ tốt lành gì.

Loại có độc.

Giờ khắc này.

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Nạp Lan Tuyệt Y yếu ớt mở hai mắt, đứng dậy cúi người một cái: "Đa tạ Thiếu chủ giúp ta mở Tàng Thư Các, để ta thành công tiếp

nhận truyền thừa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nạp Lan Tộc trưởng, người đã hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa, hiện tại thực lực tăng lên không ít, người phải mau chóng quen thuộc với cấp bậc của bản thân.”

Nạp Lan Tuyết Y gật đầu: "Hiểu rồi."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở quảng trường: "Vô Ý, Phàm Trần, Kinh Thiên, Lão Ngao, Lão Dạ, cùng nhau đi ra ngoài đánh nhau chứ?"

Ngao Vô Bại nói: "Diệp tiểu hữu, trong khoảng thời gian ở trong Thần Cung này đã nhờ người chiếu cố, có việc cần cứ nói một tiếng."

Dạ Bắc Huyền phụ họa: "Lão phu thích nhất là đánh nhau, Diệp tiểu hữu dẫn đường đi!"

Diệp Trường Sinh mở ra Thương Khung Thần Cung, mang theo mọi người xông ra ngoài.

Trên boong thuyền.

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Chủ nhân, người và Nạp Lan Tộc trưởng bận rộn xong rồi, ta còn tưởng rằng chủ nhân quên chuyện chính chứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, lát nữa tấn công Vĩnh Sinh Môn, người xông lên đầu tiên."

Diễm Xích Vũ nói: "Vì cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì người quá rảnh rồi."

Một bên, Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói: "Thiếu chủ, phía trước chính là thành Vĩnh Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Tăng tốc độ."

...

Bên ngoài thành Vĩnh Sinh.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Trên thành trì, từng bóng người ngạo nghễ đứng, uy áp mạnh mẽ bao phủ, người cầm đầu là một vị Phó Môn chủ của Vĩnh Sinh Môn, cố ý phụng mệnh ở đây chặn giết Diệp Trường Sinh.

Phong Khải Minh biết Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, vì sao còn muốn những người này ở đây ngăn cản Diệp Trường Sinh, đây không phải là để cho tu sĩ Vĩnh Sinh Môn mất mạng vô ích sao?

Không.

Vĩnh Sinh Môn muốn thăm dò.

Trận chiến Thần Ma Tộc, Vĩnh Sinh Môn tổn thất Gia Cát Vô Minh, Môn chủ Phong Khải Minh đoán được là Diệp Trường Sinh ra tay.

Nhưng tất cả chỉ là suy đoán mà thôi, lão ta phải biết thực lực thật sự của Diệp Trường Sinh.

Cửa ải ở thành trì này chỉ là thăm dò, lão ta cũng sẽ không để cho mỗi một tu sĩ Vĩnh Sinh Môn hy sinh vô ích.

Giờ khắc này.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Đi đi, đã đến lúc người thể hiện thần uy."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta không rời khỏi boong thuyền nhưng có thể tiêu diệt toàn bộ bọn hăn, người tin không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, ta không rời khỏi boong thuyền nhưng có thể tiêu diệt người, người tin không?"

Sắc mặt Diễm Xích Vũ thay đổi, than nhẹ một tiếng: "Ai, đầu năm nay nói thật sao lại không ai tin?"

"Ai. Làm một phương hoàng vừa vô địch vừa vĩ đại thật sự quá khó khăn."

Bịch!

Thân ảnh Diễm Xích Vũ vọt ra từ trên boong tàu, nơi đi qua, phần thiên liệt diễm xuất hiện, che khuất bầu trời.

Trong ngọn lửa, một con phượng hoàng lửa xuất hiện bao vây Diễm Xích Vũ trong đó, thần hỏa vô cùng nóng bỏng lan tràn, chính là Hồng Liên Đế Diễm.

“Thiên đốt đi!”

Dứt lời, phượng hoàng lửa bay lượn cửu thiên, lao nhanh về phía thành Vĩnh Sinh.

Này...

Nhìn phượng hoàng lửa lao xuống, tu sĩ Vĩnh Sinh Môn trên thành trì hoàn toàn luống cuống, phượng hoàng lửa cách thành trì càng ngày càng gần, hơi thở nóng rực giống như núi lửa bùng nổ.

Oanh.

Oanh.

Tiếng nổ mạnh vang lên, cổng thành trong nháy mắt sụp đổ, bị san thành bình địa.

Một công kích thiêu đốt ngàn người của Vĩnh Sinh Môn, cái này không khỏi cũng quá khủng bố.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, vào thành."

Diệp Trường Sinh đáp không mà đi, đi tới bên người Diễm Xích Vũ: "Trong khoảng thời gian này cấp bậc của ngươi tăng lên không ít."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Qua loa, tất cả đều phải cảm tạ Tiểu Hi, nếu không phải hấn ra tay, hiện tại ta còn không thể có thực lực như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Vào thành đi!"

Một đạo thần hỏa của Hi Huyền khiến Diễm Xích Vũ thoát thai hoá cốt, hẳn để nhóm người Mạc Tà, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà ở lại Hỗn Loạn Tinh Không, không biết thời điểm gặp lại, bọn họ sẽ trưởng thành đến trình độ nào?

Bất ngờ.

Chắc chắn là một bất ngờ lớn.

Hắn tin tưởng thực lực và thủ đoạn của Hi Huyền.

Chương 907: Ôn ào cái gì

Thuyền tiên Cửu Long biến mất, mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, vọt tới Vĩnh Sinh Môn với tốc độ vô cùng nhanh.

Uy áp khủng bố bao phủ mọi nơi đi qua.

Tu sĩ trong thành hoảng sợ vạn phần, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phía bên kia.

Một bóng người rơi xuống sân rộng của Vĩnh Sinh Môn, người tới không phải ai khác, chính là một phó môn chủ của Vĩnh Sinh Môn.

Thấy hắc talao đảo tiến lên, vài đệ tử vội vàng tiến lên đỡ.

Ánh mắt Phong Khải Minh dừng ở trên người người tới, phát hiện nửa thân thể hắc ta đã hóa thành thi thể khô, đen sì một mảnh, nhìn thấy mà giật mình.

"Chương Môn chủ, cửa thành đã xảy ra chuyện gì, tiếng nổ vừa rồi là xảy ra chuyện gì?"

Chương Nhất Dao khẽ nói: "Môn chủ, Diệp Trường Sinh tới rồi, một con phượng hoàng lửa phá hủy cửa thành. Con thần thú này hóa hình, tu vi ít nhất ở cấp Bất Hủ!"

Phong Khải Minh híp mắt, trầm giọng nói: "Thần thú hóa hình cấp Bất Hủ sao?"

Đây là một sự tàn nhẫn.

Trong lòng lão ta vô cùng vô cùng rõ ràng, cũng là cấp Bất Hủ nhưng tu sĩ nhân loại căn bản không thể là đối thủ của thần thú.

Không nghĩ tới bên cạnh Diệp Trường Sinh còn có một thần thú cấp Bất Hủ, lại thêm lão tổ Thần Ma Tộc, bên cạnh hắc đã có hai người cấp Bất Hủ.

Thượng Quan Lệ nói: "Phong Môn chủ, chúng ta có phải khinh

thường Diệp Trường Sinh hay không.”

Phong Khải Minh khinh thường: “Một thần thú cấp Bất Hủ còn không nhắc nổi sóng gió gì!”

Sắc mặt Thượng Quan Lệ âm trầm, lại mở miệng nói: “Phong Môn chủ, Diệp Trường Sinh có thể từ thế giới nhỏ đi tới bây giờ, tất nhiên có chỗ hơn người, tuy rằng chúng ta chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn không nên khinh địch.”

Phong Khải Minh nói: “Có thể đi ra Cửu Giới, đó là tạo hóa cuối cùng của hắn, Vĩnh Sinh Giới chính là khu vực cấm của hắn, dám tới nơi này, hắn tất phải chết không thể nghi ngờ!”

Không thể không nói, Phong Khải Minh thật sự trâu bò, không hề để Diệp Trường Sinh vào mắt, lão ta dám kiêu ngạo như vậy, toàn bộ dựa vào thôn Chí Tôn sau lưng.

Nếu không có thôn Chí Tôn ủng hộ, Vĩnh Sinh Môn sợ vẫn chỉ là một thế lực không có tiếng tăm gì.

Đôi khi, có một nền tảng mạnh mẽ sẽ cho phép người ít cố gắng hơn trong cuộc sống.

Điều này cũng chứng minh câu nói kia, đứng trên đầu gió, heo cũng có thể bay.

Lúc này mới gần ngủ mấy năm, Phong Khải Minh đã bành trướng thành bộ dáng gì.

Ngược lại.

Thượng Quan Lệ lại ổn trọng hơn rất nhiều, ở trong lòng lão ta rất coi trọng Diệp Trường Sinh, không tin từng bước từng bước mà Diệp Trường Sinh đi tới bây giờ, tất cả đều dựa vào may mắn.

Loại may mắn này không thể vĩnh viễn ở trên người một người.

Nếu không có bản lĩnh thật sự, cho dù may mắn đến thì người cũng không nắm được.

Lúc này.

Phong Khải Minh đột nhiên ngẩng đầu, dõi mắt nhìn ra xa: "Diệp Trường Sinh tới rồi, chuẩn bị chiến đấu!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Vĩnh Sinh Môn kích động, đồng loạt nhìn về phía hư không, chờ Diệp Trường Sinh đến.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Sấm sét mạnh mẽ trên cửu thiên, tựa như sét đánh, xẹt qua trên bầu trời...

Một ánh sáng vàng đột nhiên xuất hiện, giống như từ ngoài trời bay tới, cách càng ngày càng gần, sắc mặt mọi người chợt thay đổi.

"Đại ba chưởng?"

Bàn tay lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, giống như ngôi sao rơi xuống, đập xuống phía bọn hắn.

Vô số chưởng phong bao phủ, một nguồn sức mạnh thần bí trói buộc trên người bọn hắn, lúc nào cũng có thể xé nát thân ảnh bọn hắn.

Khủng bố.

Thật kinh khủng.

Thân ảnh Phong Khải Minh, Thượng Quan Lệ chợt lóe, biến mất tại chỗ, chạy ra ngoài bàn tay lớn với tốc độ cực nhanh.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, khói bụi bay đầy trời.

Nhìn xuống phía dưới, một dấu tay thật lớn xuất hiện ở Vĩnh Sinh Môn, cung điện lầu các, núi non động phủ biến thành một mảnh phế tích trong nháy mắt.

Cũng không biết bao nhiêu tu sĩ của Vĩnh Sinh Môn táng thân dưới bàn tay lớn.

Phong Khải Minh tiện tay vung lên, khói bụi bao phủ khắp bầu trời tiêu tán, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác: "Hủy Vĩnh Sinh Môn của ta, Diệp Trường Sinh chết chắc rồi."

Thượng Quan Lệ nhìn dấu tay xuất hiện phía dưới, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đây là chữ võng pháp gì, uy lực lại khủng bố như vậy.

Tu vi của người phóng thích một chữ võng này ít nhất là cấp Bất Hủ.

Đúng lúc này.

Mọi người chạy ra lần thứ hai ngẩng đầu, phát hiện lại có một đại ba chữ võng màu vàng đánh xuống.

Tuy nhiên, lúc này đây Phong Khải Minh không lựa chọn tránh né, trực tiếp ra tay nghênh đón, bóng dáng hắn hiện lên ánh sáng bạc, hóa thành một cột ánh sáng vọt tới phía bàn tay khổng lồ.

` m.

` m.

Bàn tay màu vàng vô tình nghiền ép, mặc dù Phong Khải Minh không ngừng công kích, nhưng vẫn không cách nào đánh nát bàn tay khổng lồ.

Ồn ào cái gì.

Đây chính là Như Lai Thần Chữ võng, nếu dễ đánh nát như vậy thì còn là thần thông gì nữa?

Chương 908: Ta muốn thử kiếm

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, không phải để đánh trận đầu sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Uy lực công kích của người quá nhỏ, người xem lực sát thương của đại ba chương này mạnh mẽ cỡ nào."

Diễm Xích Vũ nói: "Uy lực đích xác khủng bố, thực lực Vĩnh Sinh Môn chỉ như vậy thôi sao? Làm sao có thể trở thành một trong ba thế lực đứng đầu của Vĩnh Sinh Giới vậy?"

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Xích Vũ, Vĩnh Sinh Môn còn giấu rất nhiều cường giả, đại chiến thật sự còn chưa bắt đầu."

m.

Như Lai Thần Chương thứ hai đánh xuống, cơ nghiệp của Vĩnh Sinh Môn bị hủy trong chốc lát, chỉ còn lại có một tòa đảo nổi lơ lửng.

Bộ dáng lung lay sắp đổ, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Phong Khải Minh bò ra từ trong phế tích, tóc tai bù xù, khoe miệng có vết máu, nhìn qua chật vật đến cực điểm, trong lòng càng vô cùng ghen ghét.

Ngay cả một sợi lông cũng không nhìn thấy đã bị đại ba chương làm trọng thương, quả thực vô cùng mất mặt.

Lão ta chậm rãi đứng thẳng người, giơ tay đưa một viên thuốc vào trong miệng, thân ảnh lần thứ hai đi tới bên người Thượng Quan Lệ.

Cùng lúc đó, lão ta phát hiện bóng người phía trước xuất hiện, chính là nhóm người Diệp Trường Sinh.

Sau lưng Thượng Quan Lệ xuất hiện một đôi cánh màu đen, thúc

dục linh khí trong cơ thể, chuẩn bị tốt cho một trận chiến.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người hai người, trầm giọng nói: "Vĩnh Sinh Môn, Quỷ Tông, các người không phải là một mực tìm ta sao?"

"Ta tới đây rồi, ra tay đi!"

Phong Khải Minh tập trung nhìn Diệp Trường Sinh: "Hắn... Vậy mà hắn là cấp Bất Hủ!"

Diệp Trường Sinh đến để diệt môn, cho nên không giữ lại chút tu vi nào.

Thượng Quan Lệ nói: "Diệp Trường Sinh, người rất có can đảm, đáng tiếc người đánh giá thấp tất cả mọi người."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, Hoàng Vân Huyền nói: "Thượng Quan Lệ, đừng tưởng rằng có thêm hai cánh thì người rất lợi hại."

"Kỳ thật, người nhiều nhất chỉ được coi như người chim, so sánh ra, ta càng thích người làm quỷ hơn!"

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, tàn ảnh liên tục, lúc lại xuất hiện, đã đi tới trước mặt Thượng Quan Lệ, không biết từ khi nào, Tiên Thiên Bát Quái Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay: "Nào, đón ta một cái chùy!"

Thượng Quan Tuất nói: "Hoàng Vân Huyền, không phải người chơi đao sao? Khi nào thì bắt đầu chơi chùy rồi?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Mặc kệ ta chơi cái gì, đều có thể dễ dàng đánh người."

` m.

Chùy lớn lay trời, đập xuống phía Thượng Quan Lệ.

Vô số đạo văn bao phủ ở trên người Hoàng Vân Huyền, ngoài ra

còn có một bóng người thật lớn, ngay cả hơi thở trên người ông đều thay đổi khiến người ta sợ hãi.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, không nghĩ tới Hoàng Vân Huyền tu luyện trong Thần Cung một phen sẽ phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Thượng Quan Lệ nhìn người khổng lồ sau lưng Hoàng Vân Huyền: "Thần vực vô địch? Không thể nào, người lại mạnh mẽ như vậy!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Đến đây, tiếp chùy!"

Ông mới mặc kệ nhiều như vậy, người khổng lồ sau lưng vung chùy, chính là một trận đánh mạnh, không gian nghiền nát, bầu trời sụp đổ.

Thượng Quan Lệ bị đập hơi choáng ngợp, trên thân thể xuất hiện dấu vết nổ tung.

Hoàng Vân Huyền đột nhiên ngừng lại: "Tiểu Lệ, người không được rồi, nếu chỉ có chút năng lực này, một chùy này của ta sẽ tiến người đi."

"Bất quá chuy thiên!"

...

Nhìn đại trận trước mắt, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xích Vũ, Phú Quý, Thập Vạn, các người còn chờ gì nữa!"

Diễm Xích Vũ nói: "Hiểu rồi, giết chết bọn chúng!"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục: "Cổ, Vĩnh Sinh Môn này thậm chí không có một nữ nhân nào?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ vọt tới phía Phong Khải Minh: "Người bị thương, ta chỉ thích đánh người bị thương."

Phong Khải Minh nói: "Một con thần thú hóa hình, người cảm thấy ta sẽ sợ người..."

Ngay khi lão ta đang nói chuyện, hơi thở trên thân ảnh Diễm Xích Vũ tăng vọt lên, chỉ chốc lát sau đã tăng lên tới Bất Hủ đỉnh phong.

"Ta biết người không sợ hãi, không có việc gì, khi ta giết người sẽ rất ôn nhu."

Ôn nhu?

Chắc tên này có sự hiểu lầm với ôn nhu rồi.

Có điều, lúc này Diễm Xích Vũ sử dụng chiêu thức vô cùng đứng đắn, tiện tay vung lên, một cái thương lửa xuyên qua về phía Phong Khải Minh.

Khi thương lửa tiến về phía trước, khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười: "Không lỗ nào không vào!"

Bá.

Bá.

Thương lửa bay lượn trên không trung, vây quanh Phong Khải Minh không ngừng chuyển động, trong nháy mắt biến ra vô số thương lửa.

Từ dưới lên, trước sau giáp công, thật sự làm được không lỗ nào không vào.

Thương lửa thông linh, không kể hở chỉ thẳng lên người Phong Khải Minh, sắc mặt người sau thay đổi, mình cứ bị vây chết như vậy sao?

Ngay sau đó.

Thân ảnh của lão ta xuất hiện một lông vũ màu trắng, hóa thành cánh bao bọc thân ảnh của lão ta trong đó, ánh sáng năm màu bắn ra, rực rỡ sáng chói giống như thần quang bao phủ.

Chương 909: Ta muốn thử kiếm (2)

Diễm Xích Vũ giật mình: "Khổng Tước Linh? Cho dù Khổng Tước Vương ở đây thì ta cũng có thể khiến nó nằm sấp xuống chứ đừng nói là nhánh lông vũ."

Lúc này.

Từng hơi thở mạnh mẽ xuất hiện, mười lão giả đứng lơ lửng trên không, lão giả cầm đầu tiện tay vung lên, trực tiếp phá hủy thương lửa bao phủ trên người Phong Khải Minh.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người một nữ tử: "Khắc khắc... Cuối cùng đã có một nữ nhân, ta thích loại lớn tuổi này, có hương vị!"

Thân ảnh Phong Khải Minh và Thượng Quan Lệ vội vàng xuất hiện bên cạnh mười lão giả, giờ khắc này, trên mặt bọn hắn lộ vẻ hoảng sợ.

Nếu mười người đến trễ một bước, hai người bọn hắn sẽ xong đời.

Nhất là Thượng Quan Lệ đã thay đổi mười thần khí, nhưng đều bị Hoàng Vân Huyền đánh hủy.

Hoàng Vân Huyền giống như điên rồi.

Sức mạnh của chùy rất lớn, lại thêm thần vực vô địch của ông, lão ta căn bản không phải là đối thủ, một phen giao chiến cũng đã dùng hết toàn bộ lá bài tẩy tích lũy vạn năm.

Phong Khải Minh giơ tay lên chỉ thẳng về phía trước: "Lão tổ, hắn chính là Diệp Trường Sinh."

"Biết rồi." Phong Vân Động gật gật đầu: "Diệp Trường Sinh, giao đồ ra, đừng để ta động thủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người vẫn nên động thủ đi!"

Phong Động Thiên nói: "Muốn chết, ta thành toàn cho người!"

Bá.

Thân ảnh của lão ta mạnh mẽ xông về phía trước, mang theo gió lốc nuốt trời, một người khuấy đảo bầu trời đích xác có chút thực lực.

Nhưng Diệp Trường Sinh căn bản không để lão ta ở trong lòng. Tất cả mọi người là cấp Bất Hủ, ai sợ ai?

Hoàng Vân Huyền chặn trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, giao hãn cho lão nô!"

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng chớ động, ta muốn thử kiếm!"

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, thời không nghịch chuyển, năm tháng đảo ngược, một kiếm này ẩn chứa sức mạnh gì?

Thế mà có thể thay đổi thời gian và không gian...

Một kiếm bay ra, thời không nghịch chuyển.

Vô số kiếm khí bắn ra, chỉ thẳng lên người Phong Động Thiên, một kiếm này quá mạnh mẽ, trong đó ẩn chứa sức mạnh thời gian.

Phong Động Thiên không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau, từng công kích bay ra, ý đồ ngăn cản kiếm quang trước mắt.

Tu vi tất cả mọi người là cấp Bất Hủ, hưởng hồ Phong Động Thiên còn là Bất Hủ đỉnh phong.

Tuy rằng kiếm đạo thần thông của Diệp Trường Sinh mạnh mẽ nhưng lão ta tin chắc chính bản thân có thể ngăn cản.

Xuy.

Thời gian không thay đổi, treo trên bầu trời.

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, ánh sáng đầy trời bắn ra, đạo văn nghiền nát trôi nổi trong hư không.

Phong Động Thiên thấy công kích của mình bị đánh nát, vẻ mặt trở nên đề phòng, trong lòng vô cùng hoảng sợ, biết mình khinh thường Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Một kiếm chấn động cửu thiên, kiếm khí chưa từng có chỉ thẳng vào mi tâm của Phong Động Thiên rồi ngừng lại.

Trong lúc nhất thời.

Phong Động Thiên sợ tới mức hồn phi phách tán, nuốt nước miếng, một kiếm này sao có thể mạnh như vậy?

Nếu tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, kiếm quang đi về phía trước nửa tấc sẽ có thể dễ dàng lấy tính mạng của lão ta.

Nhìn thấy một màn trước mắt, mọi người ngây ra như phỗng, đứng ngay ngắn không nhúc nhích trên hư không.

Diệp Trường Sinh đứng dậy tiến lên, đi tới phía Phong Động Thiên: "Giao thứ ta muốn ra."

Phong Động Thiên nói: "Đồ không ở trong tay chúng ta, cho dù người giết ta, cũng đừng mơ có được."

Diệp Trường Sinh nói: "Người quá yếu, để cho cường giả thôn Chí Tôn đi ra!"

Sắc mặt Phong Động Thiên thay đổi, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới cái gì hắn cũng hiểu, biết sau lưng Vĩnh Sinh Môn là thôn Chí Tôn.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Diệp Trường Sinh cũng không phải kẻ ngốc, làm sao lại không hiểu đạo lý này?

Có thể một đường đi tới bây giờ mà không chết, Diệp Trường Sinh

có thể không có chỗ hơn người sao?

Tất cả những người khinh thường hẳn đều phải trả giá bằng mạng sống.

Phong Động Thiên mạnh mẽ khiến mình trấn tĩnh lại: "Diệp Trường Sinh, đồ mà thôn Chí Tôn thôn muốn, người cho rằng mình có thể mang đi sao?"

Diệp Trường Sinh không để ý tới Phong Động Thiên, tâm thần vừa động, ngay sau đó, kiếm quang xuyên quami tâm của Phong Động Thiên.

Máu tươi như cột, bắn tung tóe trên không.

Thân ảnh Phong Động Thiên hình thần câu diệt.

Diệp Trường Sinh nhìn thân ảnh lão ta biến mất, chậm rãi xoay người nhìn về phía những người khác: "Giết sạch bọn hắn!"

Ra lệnh một tiếng.

Đám người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diễm Xích Vũ xông về phía trước, mang theo khí thế không thể ngăn cản, lấy thế phá hủy kéo dài bắt đầu quét ngang cường giả của Vĩnh Sinh Môn và Thượng Cổ Quỷ Tông.

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ nói chuyện với người không có giá trị, bởi vì nói một câu cũng lãng phí thời gian.

"Cường giả thôn Chí Tôn, các người có thể xuất hiện rồi."

Hắn biết được từ trong miệng Gia Cát Vô Minh, thôn Chí Tôn phải ra hai gã cấp nửa bước Chí Tôn tọa trấn Vĩnh Sinh Môn, hiện tại Phong Thiên Động đã chết, bọn hắn đã đến lúc xuất hiện.

Chương 910: Một kiếm này – tuế nguyệt

Sau khi đi ra từ Tầng Thư Các Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh đã biết tiêu diệt Vĩnh Sinh Môn là một chuyện vô cùng thoải mái với hắn.

Luyện hóa vũ trụ khí Huyền Hoàng, lại cắn nuốt Bắc Minh Thiên Tà, Tử Vong Minh Khí và đại quân vong linh, hiện tại cấp bậc của hắn cũng là Bất Hủ đỉnh phong.

Ngắn ngủi hai năm đã có được cấp bậc như hiện tại, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng.

Ở trong tầng thứ bảy, tầng thứ tám của Tầng Thư Các, hắn lĩnh ngộ Thần Ma phân thân và dung hợp kiếm đạo thời gian.

Cũng chính là kiếm kỹ hắn phóng thích lúc trước, đặt tên là –tuế nguyệt.

` m.

` m.

Âm thanh xuyên thấu cửu thiên, kinh thiên động địa.

Vàng sáng sòng khí bắn ra, mọi người đánh đến choáng váng, dưới sự dẫn dắt của Diễm Xích Vũ và Hoàng Vân Huyền, cường giả Vĩnh Sinh Môn và Thượng Cổ Quỷ Tông căn bản chống đỡ không nổi.

Diễm Xích Vũ dung hợp Hồng Liên Đế Diễm, một thân tu vi cũng là Bất Hủ đỉnh phong. Hắn lại là thần thú, dễ dàng nghiền ép bất cứ kẻ nào.

Huyết mạch và tư chất của Hoàng Vân Huyền đã tăng lên, có được Tiên Thiên Bát Quái Chùy, giống như hổ thêm cánh, sát phạt quả quyết, chùy phá trời cao.

Máu nhuộm bầu trời xanh, thi thể rơi xuống.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt, sắc mặt Phong Khải Minh tái nhợt như tờ giấy, hoàn toàn bị sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh dọa sợ, ngoại trừ tu vi không thể địch nổi ra, người dưới trướng cũng là tồn tại vô địch.

Biết bọn hăn khinh thường Diệp Trường Sinh, đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận.

Bá.

Một nguồn thần lực mệnh mông tràn đầy xuất hiện, sắc mặt Phong Khải Minh đột nhiên biến đổi, thân ảnh không kịp tránh né, Diệp Trường Sinh ở gần lão ta trong gang tấc.

Phong Khải Minh nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh trước mắt, người sau trầm giọng nói: "Giao mảnh vỡ linh hồn ra!"

"Muốn mảnh vỡ linh hồn thì tìm ta!"

Đúng lúc này, một sấm sét xẹt qua chân trời, lay động lòng người, kinh khủng như vậy.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu, chăm chú nhìn đối phương, ánh mắt lạnh như băng mà tràn ngập sát ý.

Giống như ma quỷ khát máu của địa ngục Cửu U.

Giờ khắc này.

Bóng tối vô biên bao phủ toàn bộ trời đất trong nháy mắt, trên trời dưới đất rơi vào một mảnh tối đen.

Hai bóng người lẳng không bay xuống, một nam một nữ, uy áp của nửa bước Chí Tôn cuồng mãnh bá đạo trực tiếp nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Phong Khải Minh thấy hai người xuất hiện, giống như nhìn thấy ngọn hải đăng trong bóng tối, vội vàng mở miệng nói: "Thần Tôn, cứu ta!"

Vân Ngạo Thiên tiện tay đánh ra một công kích về phía Diệp Trường Sinh, trong lúc đi về phía trước, ánh sáng màu đen hóa

thành một thanh kiếm khổng lồ.

Vô số kiếm khí rơi vào, chỉ thẳng vào mi tâm Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, thân ảnh trên sát giới bắn ra, trực tiếp đánh bay Phong Khải Minh ra ngoài, xoay người nhìn chăm chú vào kiếm quang rơi xuống trước mắt.

Kiếm khổng lồ màu đen bay xuống, lúc tiến vào mi tâm Diệp Trường Sinh thì ngừng lại, giờ khắc này, tất cả mọi thứ quanh không trung đều ngừng lại trong nháy mắt.

Đúng vậy, là không gian trọng lực đứng im.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng vọt tới phía Vân Ngạo Thiên, kiếm lớn màu vàng trong cơ thể xuất hiện, nơi đi qua, ánh sáng màu vàng nghiền ép bóng tối.

"Không gian trọng lực đứng im?" Sắc mặt Vân Ngạo Thiên thay đổi, đập không mà đi, cũng chém về phía Diệp Trường Sinh.

Trong khi tiến lên, sau lưng lão ta xuất hiện một viên thần cách, lại hiện ra thành hình kiếm màu đen, thần cách của Vân Ngạo Thiên chính là một thanh kiếm thần các.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Vân Ngạo Thiên tách ra, hai người lơ lửng trên không, đánh giá đối phương.

Vân Ngạo Thiên có được thực lực nửa bước Chí Tôn, lại thêm giá trị của kiếm thần cách, va chạm một kích lại đứng ở thế bất bại.

"Diệp Trường Sinh, biết vì sao khi người ra tay với Vĩnh Sinh Môn, lão phu lại chậm chạp không ra tay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không kỵ ta!"

Vân Ngạo Thiên khinh thường: "Ta sẽ không kỵ người sao? Nực cười."

Trong lúc nói chuyện, trong mắt lão ta lộ ra vẻ khinh bỉ, trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Biết người muốn đến Vĩnh Sinh Môn, cho nên ta đi thông báo cho thôn trưởng."

"Có rất nhiều thế lực dựa vào thôn Chí Tôn, tổn thất Vĩnh Sinh Môn là yếu nhất, cho nên chúng ta không quan tâm chút nào đến sự tồn vong của Vĩnh Sinh Môn."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho nên các người thiết kế, chính là lợi dụng Vĩnh Sinh Môn để dẫn ta đến đây!"

Vân Ngạo Thiên gật đầu: "Không sai, chính là như thế. Có điều, người cũng không khiến chúng ta thất vọng, mạnh hơn nhiều với dự đoán của chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh, biết người là kiếm tu, chúng ta một kiếm quyết định thắng thua."

Diệp Trường Sinh nói: "Một kiếm sao? Nếu như ta thắng thì sao bây giờ!"

Vân Ngạo Thiên giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh hồn: "Ta biết tất cả mảnh vỡ linh hồn đều ở trong tay người, chỉ cần lấy được một mảnh linh hồn này, người có thể khiến nàng sống lại. Nếu người thắng, mảnh vỡ linh hồn này tự nhiên là của người."

Chương 911: Ba Chí Tôn, Long Dao

Một bên, nữ tử vội vàng nói: "Vân Thần Tôn, không thể!"

Vân Ngạo Thiên nói: "Ta làm việc còn không tới phiên người khoa tay múa chân, Diệp Trường Sinh nếu người chết, tất cả trên người người đều sẽ thuộc về ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, ta đồng ý với người!"

Những người này là ai?

Lại đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy.

Muốn một kiếm quyết định thắng thua với hắn.

Trên kiếm đạo, cho tới bây giờ hắn chưa từng sợ bất cứ kẻ nào.

Diệp Trường Sinh cảm thấy Vân Ngạo Thiên chính là đang tự tìm đường chết, thế nhưng hắn nên sử dụng kiếm kỹ thần thông nào?

Quá nhiều.

Không dễ để chọn!

Thật sự khiến người ta rối rắm.

Có điều trước khi so kiếm, hắn quyết định trước tiên phải tăng cấp bậc, để thực lực của bản thân đạt tới đỉnh phong.

Không phải có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa sao?

Đồng thời vận hành Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, một thân tu vi bắt đầu tăng vọt.

Nửa bước Chí Tôn sao?

Không đủ.

Cấp Chí Tôn tăng thứ nhất.

Cấp Chí Tôn tầng thứ hai.

Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Vân Ngạo Thiên: "Đến đây, có thể bắt đầu."

Vân Ngạo Thiên thấy cấp bậc của Diệp Trường Sinh tăng vọt, sắc mặt chợt thay đổi, biết mình qua loa, trong khoảnh khắc ưu thế cấp bậc của mình đã không còn.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nào, người ra tay trước hay để ta ra tay trước."

Vân Ngạo Thiên xoay người nhìn về phía nữ tử bên cạnh: "Thanh Thần Tôn, chúng ta liên thủ cùng nhau chém chết Diệp Trường Sinh."

Sắc mặt Thanh Tuyền Băng thay đổi, nhìn Vân Ngạo Thiên, kỳ thật nàng ta biết Vân Ngạo Thiên muốn làm gì. Thôn trưởng bọn hắn từng nói, ai nếu lấy được mảnh vỡ linh hồn, có thể đạt được một viên Chí Tôn đan.

Hiển nhiên Vân Ngạo Thiên vì đạt được Chí Tôn đan mới lựa chọn một kiếm phân thắng bại với Diệp Trường Sinh, đáng tiếc lão ta đánh giá quá cao thực lực của mình, tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh mạnh mẽ như vậy.

Thực lực cấp Chí Tôn tầng thứ hai căn bản không phải bọn hắn có thể chống lại, cho dù hai người liên thủ, tỷ lệ thắng cũng không phải rất lớn.

Đây không phải tìm đường chết sao?

Diệp Trường Sinh thấy hai người rơi vào trầm mặc: "Đã nói một kiếm quyết định thắng thua, các người không ra tay, ta có thể xuất kiếm."

Dứt lời, Diệp Trường Sinh di chuyển đi về phía hai người, thân ảnh trong nháy mắt hóa thành trăm đạo, vô số ánh sáng vàng bắn ra, rực rỡ chói mắt.

Trăm bóng người xuất hiện, tay đều cầm bá kiếm, nhìn qua hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc ai mới là Diệp Trường Sinh

thật sự.

Khủng bố.

Thực sự quá khủng bố.

Diệp Trường Sinh trước mắt phóng thích cũng không phải là thiên huyễn chi thân, mà là thần thông tuyệt thể của Thần Ma Tộc, Thần Ma phân thân.

Thực lực của mỗi một phân thân chỉ ít hơn bản thể một cấp bậc.

Điều đó có nghĩa là gì?

Trăm tên Diệp Trường Sinh là Chí Tôn tầng thứ nhất, Vân Ngạo Thiên và Thanh Tuyền Băng chỉ là nửa bước Chí Tôn, đồng thời đối mặt với trăm cường giả cấp Chí Tôn tầng thứ nhất.

Kết cục của họ chỉ có một đường chết.

Vân Ngạo Thiên nhìn trăm thân ảnh vây quanh bọn hắn, cả người trong nháy mắt bị dọa cho choáng váng.

Có vài người cho tới bây giờ đều không muốn Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng một khi giao thủ, hắn ta sẽ phát hiện vừa mới bắt đầu cao không thể chạm, sau khi chiến đấu thì sâu không lường được, sau khi xong việc luôn nói tuyệt không thể tả.

“Phán quyết!”

Dứt lời, trăm ánh kiếm khai thiên bay xuống, hội tụ trên người hai người Vân Ngạo Thiên, kiếm như rót xuống từ ngân hà trên cửu thiên...

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn sương máu tràn ngập mà lên, Thanh Tuyền Băng hình thần câu diệt, không ai may mắn thoát khỏi, ngược lại Vân Ngạo Thiên còn lại một cánh tay.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh mạnh mẽ xông về phía trước, nắm lấy cánh tay Vân Ngạo Thiên, lấy linh giới của lão ta ra.

Giờ khắc này.

Ở trên mặt hắn hiện lên ý cười đã lâu không thấy, cuối cùng cũng tập hợp đủ tất cả mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh nhi, hiện tại có thể khiến nàng sống lại.

Ngày xưa Đạo Linh Nhi vì bảo vệ hắn mà lựa chọn tự bạo, Diệp Trường Sinh vẫn cảm thấy thiệt thòi cho nàng, nếu hắn có thể tự tay khiến Đạo Linh Nhi sống lại, sự tự trách trong lòng sẽ giảm đi rất nhiều.

Bá.

Diệp Trường Sinh thu một mảnh vỡ linh hồn cuối cùng vào trong hệ thống, một hơi thở quen thuộc trong nháy mắt truyền đến, hơi thở này thuộc về Đạo Linh Nhi.

"Người đã trở lại!"

Dứt lời, trăm phân thân hội tụ hợp nhất, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện cường giả của Vĩnh Sinh Môn và Thượng Cổ Quỷ Tông bắt đầu rút lui.

Bọn hắn hoảng hốt chạy lung tung, chạy tán loạn bốn phía, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Không cần đuổi theo, trở về đi!"

Lúc trước Vân Ngạo Thiên nhắc có đến lão ta đã thông báo cho thôn Chí Tôn, Diệp Trường Sinh biết cường giả thật sự rất nhanh sẽ tới.

Chương 912: Ba Chí Tôn, Long Dao (2)

Không cần chém giết những người trước mắt này nữa, bọn hắc đã bị dọa đến tim gan đều muốn nứt ra từ lâm, đạo tâm tan vỡ, giết với không giết có gì khác nhau?

Dứt lời, đám người Hoàng Vân Huyền, Diễm Xích Vũ trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Cường giả thôn Chí Tôn rất nhanh sẽ chạy tới, chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, hiện tại chúng ta rời đi, có thể đi tới nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người trở về Thần Ma Tộc, chờ ta trở về!"

Hoàng Vân Huyền vội vàng nói: "Thiếu chủ, vậy người đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Mục tiêu của thôn Chí Tôn là ta, cho nên ta dự định dẫn bọn họ đi tới Vĩnh Sinh Thâm Uyên."

Vĩnh Sinh Thâm Uyên?

Bí cảnh thứ nhất của Vĩnh Sinh Giới, cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Đến bây giờ người tiến vào trong đó, không có ai sống sót đi ra ngoài.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, không thể, Vĩnh Sinh Thâm Uyên quá nguy hiểm, không phải là thôn Chí Tôn sao? Sợ cái gì, ăn thua đến cùng với bọn hắc!"

Vương Phú Quý phụ họa: "Chủ nhân, Vĩnh Sinh Thâm Uyên cũng gọi là Tử Thần Thâm Uyên. Bao nhiêu cường giả cấp Bất Hủ tiến vào trong đó đều một đi không trở lại, chủ nhân cũng không thể đặt mình vào nguy hiểm!"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người không cần lo lắng, ta đã nghĩ kỹ

từ lâu, ở Thần Ma Tộc chờ ta trở về.”

"A Hoàng, nếu Thần Ma Tộc bị tấn công, người hãy dẫn người trong tộc tiến vào Tàng Thư các, trong đó có trận pháp ta để lại, cho dù cường giả cấp Chí Tôn cũng không thể tấn công vào trong đó."

"Được rồi, các người mau rời đi, người của thôn Chí Tôn sắp tới rồi."

“Đi thôi!”

Nhóm người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diễm Xích Vũ, Nạp Lan Tuyết Y còn đang chần chờ, nhưng dưới tiếng quát lớn của Diệp Trường Sinh, bọn họ cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Thật ra Diệp Trường Sinh đã suy nghĩ kỹ từ lâu tất cả những điều trong Tàng Thư Các, lấy thực lực hiện tại của hắn, chém giết một hai cường giả thôn Chí Tôn thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng đối địch với cả thôn Chí Tôn thì vẫn hơi cố hết sức, nếu Diệp Linh Khuynh không bế quan, hai người huynh muội bọn hắn có thể dễ dàng huyết tẩy thôn Chí Tôn.

Hiện tại chỉ có một mình hắn, không cần phải đi thôn Chí Tôn mạo hiểm, nhân cơ hội này vừa lúc có thể đi tới Vĩnh Sinh Thâm Uyên dạo một vòng.

Địa điểm đánh dấu mới nhất của hệ thống, ngoại trừ thôn Chí Tôn ra, chính là Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Diệp Trường Sinh cũng muốn biết bên trong rốt cuộc có cái gì mà có thể khiến vô số cường giả ngã xuống trong đó, dù sao hắn tiến vào bất kỳ bí cảnh nào cũng không có nguy hiểm.

Vừa lúc hắn cũng muốn tìm nơi giúp Đạo Linh Nhi sống lại, Vĩnh Sinh Thâm Uyên càng thích hợp hơn.

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Mấy bóng người xuất hiện trên hư không, bọn hắn tựa như chư thiên Thần Vương mang theo vô số uy áp từ từ bay xuống.

Cầm đầu là một nữ tử, tuyệt thế phong hoa, khuynh quốc khuynh thành, vẻ đẹp này khiến Diệp Trường Sinh không cách nào hình dung.

Mỹ mạo của các cô nương này không giống An Lạc Nhi, Hắc Doanh Doanh, Đạo Linh Nhi, trên người tản ra hơi thở, chỉ một chữ dục.

Là một nam nhân thì đều sẽ bị nàng ta hấp dẫn, thật lớn, thật dài, thật trắng, thật đẹp...

Tội lỗi, tội lỗi!

Dục vọng của nàng ta là loại cảm giác rất cao cấp, cho dù Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái cũng hơi động...

Ánh mắt nữ tử dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Người đã tập hợp đủ mảnh vỡ linh hồn, hiến cho thôn Chí Tôn thì sao, ta sẽ không bạc đãi người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương này không giống người tốt, nàng chuẩn bị làm gì, hấp dẫn ta sao?"

Ta có thể từ chối bất cứ điều gì ngoại trừ cảm dõ.

Nữ tử lại nói: "Ta là Tam Chí Tôn của thôn Chí Tôn, Long Dao. Chỉ cần người đồng ý giao nộp mảnh vỡ linh hồn, ta có thể đưa người đến một thế giới rộng lớn hơn."

Trong lúc nói chuyện, nàng talắc một cái, xoay hai lượt đi về phía Diệp Trường Sinh...

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không thể cho người mảnh vỡ linh hồn, nếu người muốn thì đến Vĩnh Sinh Thâm Uyên tìm ta!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo tinh mang xuất hiện ở chân trời.

Ánh mắt Long Dao lóe lên, tựa như bảo thạch, quyến rũ cười:
"Vĩnh Hằng Thâm Uyên? Đó sẽ là nơi chôn xác của người!"

"Đuổi theo!"

Ra lệnh một tiếng, mọi người cười gió mà đi, nghiền nát không gian, đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Long Dao hiển nhiên rất có lòng tin, không tin Diệp Trường Sinh có thể thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh bay ở phía trước, Long Dao đuổi theo phía sau, khoảng cách càng kéo càng lớn.

Dù sao Diệp Trường Sinh là nam nhân có cánh.

Nữ nhân trên thế giới này có thể không có cánh, cho dù có cũng không thể mỗi ngày ở trên người.

Cho nên Diệp Trường Sinh không chút lo lắng bọn hắn sẽ đuổi theo mình, thảnh thơi còn dừng một chút, tận lực rút ngắn khoảng cách với Long Dao.

Chương 913: Suy nghĩ hơi lớn mật

Giống như đang nói, không thể bắt được ta, người không thể bắt được ta.

Long Dao vô cùng tức giận, rõ ràng cấp bậc của mình cao hơn Diệp Trường Sinh rất nhiều, vì sao tốc lại kém hẳn?

Đó là bởi vì nàng ta không biết Diệp Trường Sinh là nam nhân rất nhanh.

Hắn cũng không chỉ xuất kiếm nhanh, làm gì cũng nhanh.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh dừng lại trên một đỉnh núi cao vạn trượng, đôi mắt nhìn về phía trước, nơi đó chính là Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Có người nói Diệp Trường Sinh sợ, không dám chính diện cứng rắn với thôn Chí Tôn.

Diệp Trường Sinh cười ha ha, chính là không dám cứng rắn, thứ hắn muốn đã đến tay, cần gì phải đặt mình vào tình thế nguy hiểm?

Không phải cường giả thôn Chí Tôn muốn mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh Nhi sao?

Có thể.

Tìm hắn mà lấy!

Cứ như vậy, đương nhiên là hắn ở nơi nào, đối phương nhất định phải xuất hiện ở nơi đó.

Vĩnh Hằng Thâm Uyên hung hiểm vạn phần, hắn có thể tiến vào trong đó, mượn sức mạnh bên ngoài tiêu hao thôn Chí Tôn chẳng lẽ không tốt sao?

Con người đôi khi có thể không có não, nhưng đôi khi bộ não vẫn phải được sử dụng.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, thôn Chí Tôn tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên tất sẽ bị tiêu hao, mà hắn lại có thêm một cơ hội đánh dấu.

Cớ sao lại không làm?

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, tung người nhảy vào trong sương mù nồng đậm, không hổ là Vĩnh Hằng Thâm Uyên, đây mới là khu vực bên ngoài mà đã có mấy hơi thở nguy hiểm.

Nơi càng nguy hiểm thì cơ duyên càng lớn, phần thưởng đánh dấu càng phong phú.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, biến mất trong sương mù dày đặc...

Chẳng bao lâu.

Long Dao xuất hiện trên ngọn núi, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất: "Người chết chắc rồi."

Một bên, một tùy tùng trầm giọng nói: "Long Chí Tôn, phía trước chính là Vĩnh Sinh Thâm Uyên, Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó tất phải chết không thể nghi ngờ."

Long Dao nói: "Hắn nhẹ nhàng quen đường tới đây như vậy, nhất định có biện pháp toàn thân trở ra, tuyệt đối không thể bị hấn lừa gạt."

"Diệp Trường Sinh đi từ thế giới nhỏ tới bây giờ, nếu hắn dễ dàng đối phó như vậy, cũng sẽ không để cho chúng ta ra tay."

"Theo ta cùng tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên, đều nói nơi này nguy hiểm vạn phần, ta hết lần này tới lần khác không tin."

Tùy tùng còn muốn nói cái gì, nhưng thấy bóng dáng xinh đẹp của Long Dao chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Vĩnh Sinh Thâm Uyên, lời hấn nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

...

Bên ngoài Thâm Uyên.

Diệp Trường Sinh đi rất chậm, vô cùng vô cùng chậm, cho dù biết sau lưng có Long Dao đuổi theo, vẫn không tăng tốc độ.

Ngọc Hoàng Phi cho hắn cuốn da thú, hắn ghi nhớ trong lòng, cho nên đường đi trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên căn bản đã khắc ở trong đầu hắn.

Mặc dù như thế, Diệp Trường Sinh vẫn rất cẩn thận.

Bởi vì từ lúc bắt đầu tiến vào bên ngoài Vĩnh Sinh Thâm Uyên, hắn đã phát hiện hơi thở nơi này hơi cổ quái, linh khí quanh quần cũng khác thế giới bên ngoài.

Điều làm hắn cảm thấy kỳ lạ nhất là... Vĩnh Sinh Thâm Uyên giống như một không gian riêng biệt, một thế giới độc lập.

Sau khi hắn tiến vào trong đó, sương mù sau lưng dày đặc quanh quần bắt đầu di chuyển, trong nháy mắt phong ấn đường lui của hắn.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, phát hiện nơi hắn ở không có chỗ nào trùng khớp với đường đi được ghi chép trên cuốn da thú.

Hắn không hoài nghi quyền da thú của Ngọc Hoàng Phi là giả, bởi vì hắn phát hiện thế giới nhỏ trước mắt này lúc nào cũng đang chuyển động.

Đây rốt cuộc là tồn tại đáng sợ nào?

Rống.

Rống.

Một tiếng hung thú rống giận truyền ra, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu theo tiếng nhìn lại, trong nháy mắt trợn mắt há hốc mồm, phía trước cách đó không xa có một con Hoàng Kim Bĩ Mông Thú đang dùng tay xé chín con trăn khổng lồ.

Hình ảnh này... Hơi đáng sợ.

Một phần.

Một phần khác.

Hoàng Kim Bửu Mông thú xé chín con trăn khổng lồ thành từng phần từng phần, máu tươi phun tung tóe, nhuộm đỏ bầu trời xanh.

Nơi này mới là bên ngoài.

Hoàng Kim Bửu Mông thú xuất hiện ở bên ngoài, vậy khu vực trung tâm sẽ có loại tồn tại khủng bố gì?

Đúng lúc này.

Ánh mắt Hoàng Kim Bửu Mông dừng trên người Diệp Trường Sinh, trực tiếp ném chín con trăn khổng lồ trong tay đi, giống như điên cuồng nhanh chóng lao tới phía Diệp Trường Sinh.

Nơi đi qua, cây cổ thụ chọc trời sụp đổ, phát ra tiếng kinh thiên động địa.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên biến đổi, trong lòng thầm kêu việc lớn không tốt, trí tuệ của Hoàng Kim Bửu Mông rất cao, phát hiện hắc trước tiên sẽ phát tín hiệu với hung thú khác.

Khá lắm, chúng nó đang cố vây công mình sao?

Ngay khi hắc chuẩn bị xoay người, hơi thở của Long Dao truyền đến sau lưng, bất thành linh xoay người nhìn lại, Long Dao thật sự đứng trên đỉnh cây cổ thụ cách đó không xa.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Long Dao lóe lên, nhìn chăm chú vào Hoàng Kim Bửu Mông trước mắt, một bên, tùy tùng vội vàng nói: "Tam Chí Tôn, thần thú Bửu Mông này ít nhất là tồn tại Bất Hủ đỉnh cao của nhân loại, lực công kích và phòng ngự đều vô cùng khủng bố."

Chương 914: Diệp Trường Sinh, người sẽ không được chết tử tế

“Chúng ta nên rời khỏi nơi này trước đi!”

Mọi người nhao nhao lên tiếng phụ họa.

Long Dao trầm giọng nói: "Muốn đi, không dễ dàng như vậy."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thảo nào không có một tu sĩ nào tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên có thể sống sót đi ra ngoài, nơi này còn nguy hiểm hơn so với tưởng tượng."

Tùy tùng nói: "Tam Chí Tôn, vậy chúng ta bây giờ làm sao bây giờ?"

Long Dao mỉm cười: "Đương nhiên là giúp Hoàng Kim Bửu Mông cùng nhau giết Diệp Trường Sinh, con này không thể so với mãnh thú, có thể mang về thôn trông đại môn."

Mọi người: "..."

Bọn hắn không nghĩ tới Long Dao lại muốn mang Hoàng Kim Bửu Mông về thôn Chí Tôn trông coi, suy nghĩ này có phải hơi lớn mật hay không.

Rống.

Rống.

Hoàng Kim Bửu Mông ngửa mặt lên trời gào thét, cánh tay như chùy đập xuống phía của Diệp Trường Sinh. Ở trước mặt nó, Diệp Trường Sinh có vẻ hơi nhỏ bé.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, vô số phi kiếm từ trên thân ảnh của hắn bắn ra, xuyên về phía Hoàng Kim Bửu Mông Thú.

Cùng lúc đó, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân hắc, đạo văn như nham thạch nóng chảy sôi trào, cực nhanh khuếch tán ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Dao trầm giọng nói: "Ra tay, giết hắc!"

Cường giả thôn Chí Tôn lần lượt ra tay, đập không lướt nhanh, lao xuống phía dưới, từng công kích lẳng không rơi xuống, tựa như thiên lôi Cửu Thiên đánh mạnh xuống trên người Diệp Trường Sinh.

Cấp bậc của những người này là Chí Tôn, mười công kích dung hợp cùng một chỗ có uy lực hủy trời diệt đất.

Diệp Trường Sinh thấy công kích đánh úp sau lưng, thân ảnh chột lóe, nhanh chóng vọt tới phía Hoàng Kim Bửu Mông.

Hắc muốn làm gì vậy?

Long Dao hơi bối rối.

Lúc này, Hoàng Kim Bửu Mông đã đánh vỡ vạn kiếm xuyên qua, vùng bàn tay khổng lồ lần thứ hai công kích về phía Diệp Trường Sinh.

Hiện tại hắc vọt tới phía Hoàng Kim Bửu Mông, không phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng ngay khi bàn tay khổng lồ như thiên thạch nện lên người Diệp Trường Sinh, hắc xảo diệu tránh thoát quyền lệ đánh xuống, thân ảnh vọt tới một bên của Hoàng Kim Bửu Mông.

Công kích của mười cường giả thôn Chí Tôn vừa lúc rơi vào trên người Hoàng Kim Bửu Mông, một tiếng ầm ầm truyền ra, thân ảnh Hoàng Kim Bửu Mông liên tiếp lui về phía sau.

Trên người nó xuất hiện từng vết nứt, máu tươi ào ào chảy ra, từng khối máu thịt rơi xuống, nhìn qua dữ tợn khủng bố, thấy mà giật mình.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Kim Bửu Mông Thú hoàn toàn nổi giận, bắt đầu phát động tấn công mười người thôn Chí Tôn, nó mới mặc kệ ân oán của Long Dao và Diệp Trường Sinh, trong lòng nó chính là muốn chém giết toàn bộ nhân loại trước mắt.

Long Dao thấy mười người dưới trướng đánh nhau với Hoàng Kim Bửu Mông Thú, sắc mặt tái mét, không nghĩ tới lại khiến cho Diệp Trường Sinh thực hiện được.

Diệp Trường Sinh không tiếc để cho mình rơi vào nguy hiểm, mục đích chính là vì chuyển dời cuộc chiến đến bọn hắc và Hoàng Kim Bửu Mông thú.

Thật hèn hạ.

Nhưng sau khi giáp công trước sau, hắc còn có thể dễ dàng tránh thoát công kích, Long Dao vẫn rất bội phục Diệp Trường Sinh.

Ít nhất hắc đã bắt chẹt được thời gian và cơ hội tốt, vừa vặn.

Một loạt động tác vừa rồi được hoàn thành như nước chảy mây trôi, nhưng căn cốt chất tâm lý vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng trên không, ánh mắt dừng trên người Long Dao: "Cô nương, người từ từ chơi với Bửu Mông thú đi, nó rất lớn, nhất định có thể thỏa mãn người!"

Long Dao nói: "Diệp Trường Sinh, người cho rằng một con Hoàng Kim Bửu Mông có thể ngăn cản ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người trâu bò, thứ cho không phụng bồi!"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắc chợt lóe, tiếp tục lướt nhanh về phía trong của Vĩnh Hằng Thâm Uyên.

Long Dao nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh đi xa, hơi thở Chí Tôn tầng tầng thứ năm trên người bắn ra, đạo văn che trời bao phủ trên người, chợt lóe về phía trước trực tiếp phát động công kích về

phía Hoàng Kim Bửu Mông.

Dưới công kích của mười người thôn Chí Tôn, Hoàng Kim Bửu Mông vốn đã bị thương nặng, đối mặt với công kích của Long Dao, nó hơi lực bất tòng tâm.

Thân ảnh to lớn tận trời lung lay sắp đổ, lúc nào cũng đều có thể ngã xuống, thân thể dưới từng đạo công kích càng nghiền nát không chịu nổi.

Thân ảnh Long Dao vọt tới, một ánh sáng bạc nghiền nát bầu trời, chém vào trên người Hoàng Kim Bửu Mông.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang vọng cứu thiên thập địa.

Hoàng Kim Bửu Mông bị chia làm hai, sương máu che đầy trời, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

"Vốn không muốn giết người, nhưng người ngăn cản ta chém giết Diệp Trường Sinh, cho nên người chắc chắn phải chết."

Long Dao trầm giọng nói, quần áo bay múa, bóng dáng xinh đẹp từ trên bầu trời xẹt qua, đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Giây lát.

Thân ảnh nàng ta đi về phía trước ngừng lại, cách đó không xa chính là bóng dáng Diệp Trường Sinh, cùng lúc đó, vô số hung thú tung hoành trong hư không, vây quanh Diệp Trường Sinh.

Chương 915: Diệp Trường Sinh, người sẽ không được chết tử tế (2)

Những hung thú này muôn hình muôn vẻ, cũng không phải thần thú mà chúng ta thường gặp, bộ dáng dữ tợn khủng bố, phát ra hơi thở không hề thua kém Hoàng Kim Bửu Mông chút nào.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Long Dao, trầm giọng nói: "Có hứng thú kết minh hay không?"

Long Dao nói: "Người có ý gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta liên thủ đánh bại những hung thú này, về phần ân oán giữa chúng ta, chờ sau này lại làm rõ."

Long Dao lại nói: "Ta không tin người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Sợ ta lừa gạt người sao?"

Long Dao gật đầu: "Người quá hèn hạ, ta không có cách nào tin tưởng người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, hiện tại loại tình huống này, người hẳn là tin tưởng ta, dù sao chỉ dựa vào các người thì không thể ngăn cản những hung thú này. Mặt khác, hiện tại chúng ta chỉ ở bên ngoài Vĩnh Sinh Thâm Uyên."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Tin tưởng người chắc đã phát hiện, Vĩnh Hằng Thâm Uyên là một thế giới độc lập, nếu muốn sống sót đi ra ngoài, chúng ta phải liên thủ đánh một trận, bằng không đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng hung thú."

Long Dao lâm vào trầm mặc, ánh mắt lóe lên, xẹt qua trên người hung thú trước mắt, trong lòng nàng ta rất rất rõ ràng, chỉ dựa vào nàng ta và người dưới trướng nghênh chiến với hung thú trước mắt này, tỷ lệ thắng lợi chỉ có sáu phần.

Nhưng cho dù bọn hắn chiến thắng thì cũng sẽ có thương vong nghiêm trọng, khi đó nếu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, bọn hắn sẽ vô cùng bị động.

“Diệp Trường Sinh, chúng ta kết minh!”

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười: "Được, vứt bỏ ân oán, cùng nhau sống vai tác chiến, sống mới là quan trọng nhất."

Ngay sau đó.

Long Dao mang theo mười người dưới trướng đánh về phía đại quân hung thú trước mắt với Diệp Trường Sinh, trong lúc đi về phía trước, thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Đúng vậy.

Biến mất không thấy đâu.

Ta nhớ vào, thế mà lại hố ta?

Long Dao phát hiện Diệp Trường Sinh không thấy đâu, biết mình bị lừa gạt, nhưng đã quá muộn, đại quân hung thú trước mắt tựa như lũ vỡ đê, đang lao tới bọn hắn.

“Diệp Trường Sinh, người sẽ không được chết tử tế!”

Thà tin rằng trên đời này có quỷ, cũng không thể tin vào miệng nam nhân.

Nhìn hung thú như thủy triều bay lượn cứu thiên trước mắt, Long Dao hối hận không thôi, như thế nào lại lựa chọn tin tưởng Diệp Trường Sinh?

Nhưng vấn đề là, rốt cuộc thì Diệp Trường Sinh ẩn thân ở nơi nào? Tại sao hắn đột nhiên biến mất.

Thật ra không biết.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, nghênh chiến với hung thú như thủy triều là không thể, vừa lúc nhân cơ hội này khiến Đạo Linh Nhi sống lại trước tiên.

Mảnh vỡ linh hồn đặt ở trên người hắn cũng không phải rất an toàn.

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, trực tiếp phóng thích toàn bộ mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh Nhi, cùng lúc đó, hắn còn phóng thích Thiên Đạo bản nguyên.

Hiển nhiên là muốn bắt đầu khiến Đạo Linh Nhi sống lại.

Về phần đại chiến bên ngoài thì giao cho Long Dao, không có bất kỳ quan hệ gì với hắn.

Có người ngăn cản công kích của đại quân hung thú, hắn cũng sẽ thanh nhàn.

Trong hư không.

Mảnh vỡ linh hồn lơ lửng, từng ánh sáng bạc xuất hiện, rất nhanh dung hợp cùng một chỗ.

Thiên Đạo bản nguyên bao bọc trên mảnh vỡ linh hồn, sức mạnh bản nguyên mênh mông tràn đầy tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Bên kia Thần Cung, Diệp Linh Khuynh đang bế quan từ từ mở hai mắt ra, sau khi cảm nhận được hơi thở của Diệp Trường Sinh, nàng lần thứ hai rơi vào tu luyện.

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, nhìn chăm chú vào mảnh vỡ linh hồn trong hư không, thấy chúng chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, tâm trạng vô cùng kích động.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Từng tiếng nổ vang ra, lôi kiếp cửu thiên bùng xuống bao phủ trên đỉnh Thần Cung, vô số sấm sét tàn phá bừa bãi, giống như muốn phá hủy Thần Cung.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lồi kiếp hư không, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cường độ lồi kiếp này vượt xa chín chín lồi kiếp.

Phải biết rằng chín chín lồi kiếp là một trong những lồi kiếp mạnh nhất trong vũ trụ.

Hắn lo lắng lồi kiếp buông xuống sẽ phá hủy mảnh vỡ linh hồn của Đạo Linh Nhi, dù sao nàng còn chưa hoàn toàn sống lại, nếu bất kỳ một mảnh vỡ linh hồn nào bị phá hủy, vậy thì nhiều năm cố gắng của hắn sẽ thất bại.

Ngay tại lúc Diệp Trường Sinh chuẩn bị đứng dậy nghênh đón lồi kiếp, một bóng người xuất hiện trên hư không.

Không phải ai khác, chính là Diệp Linh Khuynh.

Nếu Diệp Thập Vạn ở Thần Cung thì tốt rồi, chín chín lồi kiếp tuyệt đối có thể làm cho hắn trưởng thành không ít.

Diệp Trường Sinh trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Linh Khuynh sẽ chủ động nghênh đón lồi kiếp, nhìn sắc mặt ngập trời bị Diệp Linh Khuynh cắn nuốt, trên mặt hắn hiện vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng Diệp Linh Khuynh từ pháp tắc chi linh tiến hóa đến pháp tắc bản nguyên sẽ lựa chọn tiến hóa một đường kiếm đạo. Nhưng nàng đột nhiên cắn nuốt chín chín lồi kiếp, điều này khiến Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời hơi không hiểu.

Chương 916: Đạo Linh Nhi sống lại

Cuối cùng thì Diệp Linh Khuynh tiến hóa pháp tắc bản nguyên là kiếm đạo hay thuộc tính lôi?

Giờ khắc này.

Chín chín lôi kiếp tàn sát bừa bãi, cũng không phải chỉ có Thương Khung Thần Cung, ngay cả bầu trời Vĩnh Sinh Thâm Uyên cũng bị sấm sét đánh mạnh mẽ.

Một đạo lại một đạo sấm sét đánh xuống, dãy núi bị đánh nát, sụp đổ xuống, vạn thú dưới sự tàn sát bừa bãi của sấm sét bắt đầu chạy trốn vào bên trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Trí tuệ của những hung thú này cực cao, chúng nó rất rõ ràng, chỉ cần bị lôi đình đánh trúng, chúng nó chắc chắn phải chết.

Long Dao nhìn hung thú rút đi, đột nhiên ngừng đầu lê, nhìn chăm chú vào sấm sét trên hư không: "Vì sao chín chín lôi kiếp đột nhiên buông xuống lôi kiếp khủng bố như vậy?"

Một tùy tùng trở lại bên người Long Dao, lúc này một cánh tay của hắn đã không cánh mà bay. "Tam Chí Tôn, lôi kiếp buông xuống xua tan đại quân hung thú, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta rời khỏi nơi này."

Long Dao nhìn mọi người trong sân, vốn đi theo mười người, hiện tại chỉ còn lại bốn người, nàng ta biết chỉ cần lôi kiếp biến mất, bất cứ lúc nào hung thú cũng có thể quay trở lại.

Im lặng trong chớp mắt.

Nàng ta nói: "Rút lui, rời khỏi đây trước!"

Mọi người nghe thấy, sắc mặt vui vẻ, xoay người vội vàng rời đi, Long Dao không cam lòng nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy tung tích của Diệp Trường Sinh, lúc này nàng ta mới đứng dậy rời đi.

Rốt cuộc Diệp Trường Sinh ẩn thân ở nơi nào?

...

Lúc này.

Trên vũ trụ.

Trước một cung điện.

Một tên nam tử áo trắng xuất hiện, phong thái xuất sắc, thần vận độc siêu khiến người ta có một loại cảm giác cao quý thanh hoa.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nam tử hiện vẻ tức giận: "Một đám phế vật, vậy mà có người khiến nàng sống lại."

Lúc này, một lão giả xuất hiện bên cạnh nam tử: "Cung chủ, là nàng sao?"

Nam tử áo trắng gật đầu: "Có người để nàng sống lại, chuyện này đã không còn do chúng ta khống chế nữa."

"Theo chín chín lời kiếp buông xuống, lời đồn trước kia đều sẽ thành sự thật, cuối cùng chúng ta không che giấu được nữa."

Lão giả nói: "Cung chủ lo lắng sẽ có nhiều thế lực tham dự vào sao?"

Nam tử áo trắng nói: "Một luồng thiên đạo, bất kì thế lực nào đạt được thì nội tình đều sẽ tăng lên, ai cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy."

Lão giả gật đầu: "Cung chủ, bản thể của Thiên Đạo đã bị chúng ta khống chế, một luồng tàn hồn mà thôi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể sợ nàng sao?"

"Chỉ cần chúng ta phái thêm người, nhất định có thể bắt nàng trở về."

Khuôn mặt nam tử áo trắng càng tức giận hơn: "Mấy năm trôi qua, một chuyện nhỏ như vậy cũng không xử lý được, thật sự khiến ta thất vọng."

Lão giả nói: "Cung chủ, thế giới nơi có tàn hồn này quá yếu, chúng ta căn bản không cách nào buông xuống, chỉ có thể mượn những người khác."

"Cung chủ chớ tức giận, lão nô đi làm việc này, sẽ mang một luồng tàn hồn cuối cùng trở về."

Nam tử áo trắng nói: "Bổn cung chủ muốn đi một chuyến đến hắc động vũ trụ, chờ ta trở về nhất định phải nhìn thấy tàn hồn. Nếu như người không cách nào hoàn thành, ta sẽ bớt cấp bậc của người, để người tự mình đi phương thời gian kia."

Sắc mặt lão giả đột nhiên biến đổi, sợ hãi bất an: "Cung chủ yên tâm, lão nô nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Trong khi đó.

Trên vũ trụ.

Cường giả thế lực khắp nơi nhao nhao xuất hiện, rất nhiều người mười vạn năm chưa từng xuất quan, nhưng vào giờ khắc này cũng buông xuống.

Bọn hắn nhìn chăm chú chín chín lôi kiếp trước mắt, trên gương mặt hiện lên ý cười thần bí khó lường, mấy năm nay tin tức Thiên Đạo bị khống chế đã truyền ra ở trong vũ trụ từ lâu.

Hiện tại chín chín lôi kiếp buông xuống, những tu sĩ này ít nhiều đoán được chút ít.

Trên vũ trụ.

Các thế lực nhao nhao hạ lệnh cho người trong tộc, để cho bọn hắn đi tìm người dẫn đến lôi kiếp.

Đương nhiên, chín chín lôi kiếp không chỉ dẫn tới cường giả vũ trụ vậy xem mà các thế lực ở hạ giới cũng sôi trào khi lôi kiếp buông xuống.

Chín chín lôi kiếp buông xuống, tất có yêu nghiệt vạn năm không ra.

Những người này đều hy vọng tìm được chủ nhân của lô kiếp, không chế hấn để mình sử dụng.

Một điều, những người ở các cấp độ khác nhau sẽ biết thông tin là khác nhau, vì vậy suy nghĩ là hoàn toàn khác nhau.

Nhưng bởi vì một đạo lô kiếp mà khiến cả vũ trụ sôi trào, đó chính là thật, một chút cũng không giả.

...

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh không hay biết gì với tất cả những gì xảy ra, vẫn tập trung nhìn chăm chú vào mảnh vỡ linh hồn ở hư không.

Bởi vì Diệp Linh Khuynh, chín chín lô kiếp căn bản không đã thương được Đạo Linh Nhi.

Thiên Đạo bản nguyên không ngừng dung hợp, trong hư không có một ít bóng người xuất hiện, từ mơ hồ rồi từng chút từng chút trở nên chân thực.

Bóng người không phải là ai khác, chính là Đạo Linh Nhi.

Chương 917: Hai nữ nhân này quá mạnh

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, vẻ mặt hơi kích động: "Sống lại, rốt cục sống lại."

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong hư không Thiên Đạo bản nguyên biến mất hầu như không còn, thân ảnh Đạo Linh Nhi hòa toàn chân thật.

Không có bất kỳ sự khác nhau nào với trước lúc tự bạo, có lẽ do dung hợp Thiên Đạo bản nguyên, hơi thở trên người nàng càng lúc càng mạnh mẽ.

Ngay sau đó.

Đạo Linh Nhi tung người bay xuống xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên, trong mắt là không thể tin.

"Khó cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nên làm."

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Người hao hết trăm cay nghìn đắng khiến ta sống lại, còn tìm tới Thiên Đạo bản nguyên, mấy năm nay người chịu đựng quá nhiều rồi."

Nói đến đây, vẻ mặt nàng ảm đạm, chậm rãi giơ tay lên, nhìn chín lồi kiếp dần dần biến mất: "Nhưng ta sống lại sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Phiền toái? Ta không sợ nhất chính là phiền toái, chỉ cần có thể khiến người sống lại, cho dù đối địch với toàn bộ vũ trụ, ta cũng không tiếc."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Trước kia có thể chỉ có Vũ Trụ Thần Cung, hiện tại thật sự là thế lực toàn vũ trụ. Con đường tiếp theo của chúng ta rất khó đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người sợ à?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không sợ!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy là được rồi, người cũng không sợ thì ta sợ cái gì, cho dù là ai, muốn ra tay với người và ta, giết là được."

"Ta chưa bao giờ gây chuyện, nhưng cũng không bao giờ sợ chuyện."

"Yên tâm, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến người."

Nghe tiếng.

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi hơi rung động: "Ta là người đã chết một lần, trong những ngày tới, ta và người cùng đối mặt."

"Đối địch với cường giả chư thiên thì như thế nào, tất cả đều giết."

Nếu như nữ nhân đề nghị tàn nhẫn, đó chính là tương đối khủng bố.

Hiện tại Đạo Linh Nhi đã khác lúc trước, nàng biết mình có quan hệ chặt chẽ không thể tách rời với Diệp Trường Sinh, về sau không chỉ là muốn bảo vệ mình mà còn phải bảo vệ Diệp Trường Sinh chu toàn.

Ai dám đả thương hắn, nhất định vạn kiếp bất phục.

Đúng lúc này.

Diệp Linh Khuynh lẳng không bay xuống, xuất hiện ở bên người hai người: "Ca, vị tử tử này là ai, vì sao có thể dẫn tới chín chín lời kiếp."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Đạo Linh Nhi mở miệng: "Gọi tử tử, ta là nữ nhân của ca ca người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, là thật sao?"

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới Đạo Linh Nhi trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời lại không biết giải thích như thế nào: "Khuynh Nhi, người gọi tử tử là được."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Ca, ta đã kết thúc thăng cấp, may mắn có chín chín lồi kiếp vừa rồi, hiện tại ta đã là pháp tắc bản nguyên rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thăng cấp là tốt rồi, sau này người có thể ở lại bên cạnh ca ca."

Đạo Linh Nhi nghe được hai người nói chuyện, khuôn mặt xinh đẹp hơi đổi, không thể tin nhìn Diệp Linh Khuynh, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên là một luồng pháp tắc bản nguyên.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Khuynh Nhi, nàng là Đạo tử tử, sau này chúng ta sẽ sống chung một chỗ."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Đạo Linh Nhi, tiếp tục nói: "Diệp Linh Khuynh, muội muội của ta."

Đạo Linh Nhi khẽ cười nói: "Người lại nhận một luồng pháp tắc bản nguyên làm muội muội, xem ra trong mấy năm nay, những chuyện người trải qua đã vượt qua tưởng tượng của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút cơ duyên, chủ yếu vẫn là ta tương đối đẹp trai, người cũng biết, bộ dạng đẹp trai, chắc chắn may mắn sẽ không kém."

Đạo Linh Nhi: "..."

Nhiều năm như vậy mà vẫn mặt dày vô sỉ, thật sự không có một chút thay đổi nào.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại chúng ta đang ở một nơi rất nguy hiểm, đợi lát nữa dẫn các người đi ra ngoài, nhất định phải cẩn thận."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, người yên tâm, ở nơi nguy hiểm, có ta ở đây sẽ không có vấn đề gì."

Diệp Trường Sinh tự nhiên biết Diệp Linh Khuynh mạnh mẽ, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Người vừa mới tiến hành tái tạo linh hồn, có muốn tu dưỡng trong Thần Cung một khoảng thời

gian hay không.”

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không cần, cần nuốt Thiên Đạo bản nguyên, ta đã mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần.”

"Nếu không phải ta cố ý áp chế cấp bậc, nhất định phải lập tức rời khỏi thế giới này."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hai nữ nhân này quá mạnh mẽ.

Có các nàng ở bên cạnh, về sau hẳn sao có thể xông pha?

Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Ba người Diệp Trường Sinh, Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh xuất hiện, thân ảnh lơ lửng mà đứng, nhìn hư không trước mắt.

Bởi vì chín chín lời kiếp, đại quân hung thú đã lui đi.

Ngay cả nhóm người Long Dao cũng không thấy tung tích.

Sau khi ba người quét qua một vòng, Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Nơi này là một thế giới nhỏ độc lập."

"Chúng ta có phiền phức lớn rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Có ý gì, không thể đi ra ngoài sao?"

Chương 918: Sinh vật Thâm Uyên

Đạo Linh Nhi suy tư một chút: "Cũng không phải là không cách nào rời đi, muốn đi ra khỏi thế giới nhỏ này thì nhất định phải tìm được kết giới lối ra."

"Thế giới nhỏ này lúc nào cũng biến ảo, cho nên tìm được lối ra rất khó khăn."

Diệp Linh Khuynh híp mắt: "Vậy còn tìm cái gì nữa, trực tiếp đánh một kiếm phá hủy phương thế giới này là được."

Đạo Linh Nhi vội vàng mở lời: "Không thể, nếu phá hủy nơi này, không gian chỗ nó ở cũng sẽ biến mất theo."

Diệp Trường Sinh xem như hiểu rõ, không thể mạnh mẽ phá vỡ, bằng không Vĩnh Sinh Giới sẽ không còn.

Hắn thật sự là một người vĩ đại.

Sẽ một lần nữa cứu tất cả sinh linh của Vĩnh Sinh Giới.

Lần trước nếu không phải bởi vì hắn để chúa tể Cửu Minh chúa phá phong ấn, toàn bộ Vĩnh Sinh Giới sẽ bị hủy diệt, may mà hắn ngăn cơn sóng dữ.

Phí sức chín trâu hai hổ mới làm cho Bắc Minh Thiên Tà tự bạo.

Lúc này Vĩnh Sinh Giới mới tránh thoát một kiếp.

Lúc này đây lại cần hắn ra tay.

Ai.

Thực lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn, thật sự quá mệt mỏi.

Quên đi, ai bảo hắn là một người tốt bụng.

Diệp Trường Sinh nhìn Đạo Linh nhi: "Làm sao mới có thể tìm được lối ra của thế giới nhỏ."

Đạo Linh Nhi trầm giọng nói: "Chỉ cần nắm giữ quy luật vận chuyển và độ biến hóa của thế giới nhỏ này là có thể tìm được lối ra."

"Ta tin tưởng người có thể, tuy nhiên trước đó, sinh linh nơi này sẽ là phiền toái rất lớn. Bởi vì chúng là bá chủ của thế giới nhỏ, chúng ta ngoài ý muốn xông vào, sẽ bị chúng nó không ngừng công kích."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy trước tiên giết sạch sinh linh nơi này."

Dứt lời.

Một hơi thở quen thuộc truyền đến, hắn từ từ xoay người nhìn về phía sau lưng, cách đó không xa, thân ảnh năm người Long Dao xuất hiện.

Trên mặt bọn họ có vẻ sợ hãi, giống như nhìn thấy chuyện gì đáng sợ.

Hắn... Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Một lão giả thôn Chí Tôn run rẩy nói.

Về mặt Long Dao kinh ngạc, thân ảnh theo bản năng lui về phía sau.

Dáng vẻ giống như vô cùng sợ hãi.

Phải biết rằng Long Dao chính là cường giả cấp Chí Tôn, có cái gì có thể làm cho nàng ta cảm thấy khủng bố?

Long Dao bị kinh hãi, ngoại trừ tâm tình hơi khác thường, tất cả những thứ khác đều bình thường, cho nên khi nàng ta nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Diệp Trường Sinh lúc trước biến mất như thế nào lại xuất hiện?

Chính xác thì hắn đang ẩn náu ở đâu.

Cách đây không lâu nàng ta vừa mới gặp Diệp Trường Sinh, nhanh như vậy lại xuất hiện trước mặt bọn họ, điều này quả thực quá

khó tin.

Diệp Trường Sinh nhìn Long Dao: "Như thế nào, vừa mới không gặp, người cũng không biết ta sao?"

Long Dao nói: "Diệp Trường Sinh, người rất cuộc là người hay là quỷ?"

Vừa hỏi, Diệp Trường Sinh cũng hơi bối rối: "Người muốn giết ta, người nói ta là người hay quỷ."

Long Dao xoay người nhìn về phía sau lưng, phát hiện cách đó không xa cũng có thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng. Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh và Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh cũng phát hiện ra bóng người kia.

Diệp Trường Sinh giật mình: "Đây là có chuyện gì?"

"Huyền Ảnh Thú, nơi này thế mà có huyền ảnh thú tồn tại!" Đạo Linh Nhi lên tiếng giải thích: "Trường Sinh, Huyền Ảnh Thú biến thành bộ dáng của người, nó có thể bắt chước tất cả giống người."

"Bắt đầu từ giờ trở đi, người không cần ra tay, bằng không nó chính là một người khác, rất khó đối phó."

Diệp Trường Sinh nói: "Trên đời này lại có kỳ thú như vậy."

Đạo Linh Nhi không kịp giải thích quá nhiều, ánh mắt lóe lên, nhìn Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, chúng ta cùng nhau chém giết Huyền Ảnh Thú, nhất định phải một kích mất mạng, bằng không nó sẽ lần thứ hai biến ảo thành những người khác."

Diệp Linh Khuynh gật đầu, xông lên phía trước với Đạo Linh Nhi, hai đạo công kích rơi vào trên người Huyền Ảnh Thú.

Thiên Đạo thăm phán.

Lôi đình chi kiếm.

Xuy.

Xuy.

Hai đạo công kích xuyên qua trên người Huyền Ảnh Thú, hư không bắt đầu biến ảo, thân ảnh Diệp Trường Sinh bắt đầu biến mất, một con hung thú xuất hiện trước mắt mọi người.

Oanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, Huyền Ảnh Thú hóa thành bột mịn, biến mất ở trong hư không.

Chuyện mà Đạo Linh Nhi lo lắng, chung quy không xảy ra, nếu như Huyền Ảnh Thú biến thành bộ dáng của nàng và Diệp Linh Khuynh thì có thể dễ dàng phóng thích ra công kích của các nàng.

Long Dao thấy Huyền Ảnh Thú bị giết, ánh mắt rơi vào trên người hai người Đạo Linh Nhi, trong lòng càng thêm hoảng sợ, thế mà nàng ta không nhìn thấu hai nữ nhân trước mắt.

Hai nữ nhân này thực sự quá mạnh mẽ.

Hai công kích Lô đình chi kiếm và Thiên Đạo thẩm phán mà các nàng mới đánh ra, cho dù một công kích nào đều có thể dễ dàng giết chết nàng ta trong nháy mắt.

Sao bên người Diệp Trường Sinh có thể có cường giả như vậy?

Lúc này.

Diệp Linh Khuynh chậm rãi nâng kiếm Ngục Ma trong tay lên, chỉ thẳng lên người năm người Long Dao: “Ca, là bọn họ muốn giết người sao?”

Chương 919: Sinh vật Thâm Uyên (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, nếu không phải bọn họ đuổi theo ta, ca cũng sẽ không tiến vào nơi này."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, để ta đưa bọn họ lên đường!"

Long Dao nhận thấy sát khí trên người Diệp Linh Khuynh, vội vàng xoay người chạy trốn, đúng lúc này, một đạo kiếm quang bay ra, mạnh mẽ như sét đánh.

Xuy.

Lôi đình chi kiếm kích động Cửu Thiên, giống như muốn khai thiên liệt khung...

Một kiếm hạ xuống, năm người Long Dao táng thân dưới kiếm quang.

Giết chết trong nháy mắt.

Không có chút sự cố nào.

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm quang trước mắt, biết Diệp Linh Khuynh vẫn tu luyện kiếm đạo, có điều nàng đã dung nhập sức mạnh của chín chín lôi kiếp vào trong kiếm đạo.

Lôi đình và kiếm đạo dung hợp hoàn mỹ, uy lực có thể không lớn sao?

Đạo Linh Nhi quay đầu: "Trường Sinh, Khuynh Nhi có phải hơi thích giết chóc hay không."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có, Khuynh Nhi chỉ giết người thương tổn ta."

Đạo Linh nhi nói: "Vậy là tốt rồi, nàng vì người hóa thành hình người, tâm tư quá mức đơn thuần, cũng không thể để cho giết chóc khống chế nàng."

"Nếu như dính quá nhiều sát nghiệp, nàng sẽ hoàn toàn thay đổi,

về sau chỉ sợ sẽ không cách nào ở lại bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh nói: "Không, ta sẽ không để Khuynh Nhi tạo ra quá nhiều sát nghiệp."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Linh Nhi, ta đi vào trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên trước, nơi này hẳn là có một thần thú cấp bậc bá chủ, chỉ cần khống chế nó, có lẽ chúng ta có thể sớm rời đi."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Nơi này ngoại trừ thần thú ra, hẳn là còn có sinh linh khác, có sinh vật tồn tại ở Thâm Uyên bị phong ấn mấy chục vạn năm."

"Những sinh linh này có trí tuệ cực cao, nhưng chúng không tu luyện giống như nhân loại, cho nên lực công kích của chúng chỉ phụ thuộc vào công kích bản năng của bản thân."

"Sinh vật Thâm Uyên?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, từ lúc tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên, hắn đã phát hiện linh khí nơi này hơi kỳ lạ: "Những sinh vật Thâm Uyên này tới từ dưới lòng đất sao?"

"Ta đã nhìn thấy chúng!" Đạo Linh Nhi đổi mắt nhìn về phía xa: "Thế giới nhỏ này này hẳn là thuộc về một trong Di Thất Diện Vị."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Di Thất Diện Vị? Linh Nhi, người có biết chuyện gì về Di Thất Diện Vị không?"

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Ta xem qua một quyển sách cổ, trong đó có tất cả ghi chép rõ ràng về Di Thất Diện Vị."

Nghe tiếng.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Linh Nhi, người sau trầm giọng nói: "Thật lâu thật lâu thật lâu trước kia, trong vũ trụ có vô số diện vị, mỗi một diện vị chính là một cái thế giới nhỏ, diện vị khác nhau thuộc về văn minh võ đạo khác nhau."

"Hơn nữa dòng vũ trụ mệnh mông vô biên, do đó vô số diện vị cùng tồn tại, nhưng mọi người chưa bao giờ công kích lẫn nhau, vẫn luôn ở trong trạng thái hòa bình."

"Về sau có một trận hỗn loạn vũ trụ, diện vị sụp đổ, tinh vực tiêu tán, vũ trụ rơi vào trong đêm vĩnh cửu. Sau trận tai nạn đó, vũ trụ một lần nữa thiết lập trật tự. Tất cả mọi người đều cho rằng toàn bộ sinh linh và tu sĩ diện vị đã biến mất, nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần xuất hiện Di Thất Diện Vị."

"Mỗi một lần Di Thất Diện Vị xuất hiện, sinh linh trong đó đều sẽ trở thành vật tranh đoạt của các thế lực lớn, còn có một ít Di Thất Diện Vị sau khi mở ra, tu sĩ phong ấn mấy chục vạn năm xuất hiện, bọn họ sẽ trong nháy mắt trở thành bá chủ mới của một phương thế giới, chiếm cứ một vị trí trong vũ trụ."

"Theo ta được biết, màn đêm vĩnh hằng biến mất, sau khi vũ trụ mới thành lập trật tự, tổng cộng xuất hiện ba Di Thất Diện Vị, trước mắt này xem như là thứ tư."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng: "Khó trách nơi này lại nguy hiểm như thế, xuất hiện nhiều sinh linh kỳ quái như vậy."

"Có điều, hỗn loạn vũ trụ năm đó, tại sao diện vị lại sụp đổ?"

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Có rất nhiều nguyên nhân, có người cảm thấy trật tự vũ trụ quá mức nghiêm khắc, tất cả tài nguyên đều khống chế trong tay một phần nhỏ người, tài nguyên không cân bằng, dẫn đến mất cân bằng diện vị. Cũng có người cho rằng là tài nguyên lãng phí quá mức nghiêm trọng, linh khí vũ trụ đã không cách nào chống đỡ vô số diện vị, mới xuất hiện hỗn loạn vũ trụ, màn đêm vĩnh hằng buông xuống."

"Phải biết rằng sau khi diện vị sụp đổ, tinh vực bị phá hủy, màn đêm vĩnh hằng kéo dài khoảng mười vạn năm, vũ trụ mới một lần nữa mở ra, thành lập trật tự mới. Nói đến đây không thể không nhắc tới hai người, Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần cùng Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần. Trong lời đồn, hai người bọn họ một lần nữa mở ra vũ trụ, một lần nữa có kỷ nguyên, có điều tất cả đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ai biết là thật hay giả."

Khối lượng thông tin quá lớn.

Diệp Trường Sinh nghe được đã rơi vào trầm tư.

Chương 920: Rốt cuộc lão tử là ai?

Ngày đó gặp phải Bắc Minh Thiên Tà, phong ấn hắc là Đạm Đài Tú, hắc từng nhắc tới Đạm Đài Tú là tồn tại gần với cấm kỵ.

Trong lòng Diệp Trường Sinh có một suy nghĩ lớn mật, chẳng lẽ hắc là một trong Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần và Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần?

Không thể nào, thân phận kiếp trước của hắc trâu bò như vậy sao?

Có điều, vấn đề đặt ra, có thể khởi động lại vũ trụ, thành lập kỷ nguyên và trật tự, cường giả như vậy làm sao có thể ngã xuống?

Rối rắm.

Trong lòng Diệp Trường Sinh tràn ngập hồ nghi, rốt cuộc lão tử là ai?

Lúc này.

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Đừng suy nghĩ, chuyện trong truyền thuyết ai biết thật hay giả, hiện tại chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần: "Đi thôi, trước tiên tiến vào bên trong Thâm Uyên!"

Ba người đạp không lướt đi, bay lượn trên hư không, trong khi đi về phía trước thì đột nhiên có một công kích từ trên trời rơi xuống.

Đạo Linh Nhi nhanh tay lẹ mắt vội vàng ra tay ngăn cản công kích rơi xuống trước mắt, theo một tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh ba người bay ngược ra sau.

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn chăm chú vào phía trước, cách đó không xa là một đoàn sương mù màu đen quanh quẩn, một bóng người từ trong đó đi ra.

Thân ảnh người này thấp bé, cả người bị áo bào đen bao lấy, trong

tay nắm một thanh quyền trượng.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, phát hiện người trước mắt ngoại trừ có thể nhìn thấy cánh tay, những nơi khác dường như do sương mù màu đen hình thành.

Đạo Linh Nhi tiến lên một bước, đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Hắn vô cùng mạnh, hắn là tu sĩ điện vị, không thể khinh thường."

Người có thể được Đạo Linh Nhi nói là mạnh mẽ, Diệp Trường Sinh tự nhiên không dám khinh thường: "Linh Nhi, hắn là nhân loại sao?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Không tính là nhân loại, cánh tay của hắn không thuộc về mình, chắc là hắn được hình thành từ một đạo sát khí, sau đó khống chế cánh tay này."

"Cánh tay này rất mạnh, một kích vừa rồi chính là cánh tay phát ra."

Nói đến đây, nàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lạnh nhạt cười: "Chờ giết hắn xong sẽ đưa cánh tay này cho ngươi."

"Cánh tay phải của người có thần cốt và tay Thần Ma, so sánh ra, cánh tay trái sẽ yếu đi rất nhiều, cánh tay này vừa vặn là cánh tay trái, nếu như người có thể đạt được nó, một thân thực lực có thể tăng lên một cấp độ."

"Như vậy cũng có thể sao?" Diệp Trường Sinh nói xong, giơ tay lên tức giận chém một kiếm xuống phía người áo đen.

Đạo Linh Nhi: "..."

Diệp Linh Khuynh: "..."

Ngoài miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Xuy.

Một kiếm chém xuống, người áo đen chôn thân dưới kiếm quang, Diệp Trường Sinh hơi ngoài ý muốn, mình từ khi nào mạnh như

vậy?

Ngay sau đó.

Vô số sương mù màu đen hội tụ, người áo đen lần thứ hai đứng lên, hơi thở trên người càng thêm mạnh mẽ, bầu trời bị sương mù màu đen bao trùm, hiển nhiên là muốn trói buộc ba người Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Diệp Linh Khuynh phát tay đánh một kiếm ra, lôi đình như sét đánh xuống, một bên, Đạo Linh Nhi cũng phát động công kích: "Trường Sinh, cùng nhau ra tay, chớ để cho hắn sống lại lần nữa."

Xuy.

Xuy.

Ba đạo kiếm quang đánh thẳng vào người áo đen, lúc này đây, người áo đen lựa chọn ghènh chiến, quyền trượng trong tay chỉ một cái.

Một cột sáng màu đen va chạm cùng một chỗ với kiếm quang, sóng khí nuốt trời giống mũi kim so với cộng râu, điên cuồng bắn ra, vòng xoáy gió lốc che trời xuất hiện.

"Trường Sinh, ta và Khuynh Nhi giết hắn, người nhân cơ hội cướp lấy cánh tay, không có cánh tay này, hắn sẽ không chịu nổi một kích."

Đạo Linh Nhi nói xong, linh khí kinh khủng hội tụ ở trong lòng bàn tay, lần thứ hai đánh tới phía người áo đen.

` m.

` m.

Sương đen bị đánh bay ra ngoài, chỉ còn lại cánh tay và quyền trượng lơ lửng trên không, Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên đưa tay chộp về phía cánh tay.

Trong khoảnh khắc hần chạm vào cánh tay, một lượng sát khí vô biên nhập thể, cùng lúc đó, sương đen đầy trời đồng thời tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh khiến Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh bất ngờ không kịp đề phòng, người sau vội vàng nói: "Ca ca ta làm sao vậy?"

"Không cần đi qua, Trường Sinh bị sát khí nhập thể, hần sẽ mất đi lý trí!" Đạo Linh Nhi đưa tay nắm lấy cánh tay Diệp Linh Khuynh.

Diệp Linh Khuynh nói: "Tỷ tỷ, phải như thế nào mới có thể cứu ca ca ta?"

Đạo Linh Nhi vội kéo nàng lui ra phía sau: "Hiện tại sát khí nhập thể chính là thời khắc thô bạo nhất, chúng ta không thể tiến lên, tất cả đều cần Trường Sinh phải tự đối mặt."

Nàng cũng thật không ngờ lượng sát khí này lại kinh khủng như thế, có thể nhân cơ hội tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh dưới sự tiến công của hai người bọn họ.

Sát khí không đơn giản!

"Lui!"

"Linh Nhi, bảo vệ tốt Khuynh Nhi, không cần để ý đến ta!" Diệp Trường Sinh dùng một ít lý trí cuối cùng hô về phía hai nàng.

Chương 921: Không hổ là ca ca của ta

Ngay sau đó.

Hắn bay tới chỗ sâu nhất của Vĩnh Sinh Thâm Uyên...

"Đuổi theo, không thể để Trường Sinh một mình chống đỡ tất cả!"
Đạo Linh Nhi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Linh Khuynh, hai nàng đuổi theo phía sau, trên mặt hiện vẻ lo lắng.

Bên trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ở dưới sự bao vây của sương đen tựa như một thiên thạch rơi xuống, vọt thẳng đến chỗ sâu nhất của Thâm Uyên.

Nơi đi qua, vô số sinh linh ở Thâm Uyên nhao nhao né tránh, dường như vô cùng sợ hãi.

Nhưng khi Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh xuất hiện, chúng nó trở nên nóng nảy, trực tiếp phát động tấn công hai người.

Thâm Uyên có rất nhiều sinh linh, mặc dù hai nàng tấn công vẫn bị ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh biến mất không thấy.

Một kiếm vô địch của Diệp Linh Khuynh hạ xuống khiến vô số sinh linh Thâm Uyên hóa thành bột mịn, thế nhưng vẫn có sinh linh cuồn cuộn không ngừng tràn ra.

Căn bản là giết không hết!

Đạo Linh Nhi đánh ra một công kích, thân ảnh xuất hiện bên người Diệp Linh Khuynh, tay ngọc bóp ấn, một tòa trận pháp xuất hiện.

"Khuynh Nhi, sinh linh nơi này sinh sôi nảy nở hơn mười vạn năm, thậm chí còn lâu hơn, căn bản là giết không hết."

"Chỉ có tiếp tục phong ấn chúng dưới lòng đất, chúng ta mới có thể đi tìm Trường Sinh."

Trong lúc nói chuyện, ngón tay nàng bung lên, trận pháp ở đầu ngón tay bay ra ngoài, xông tới bao phủ về phía sinh linh.

“Thiên Đạo trận pháp!”

Sinh linh bị đại trận bao phủ, điên cuồng giãy dụa gào thét, muốn tránh thoát đại trận, nhưng đến cuối cùng vẫn thất bại.

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, nếu như người ra tay phong ấn chúng nó, ta sẽ phá hủy thế giới nhỏ này."

“Dám thương tổn ca ca ta, ta muốn giết sạch chúng nó!”

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, hủy phương thế giới này, sinh linh của Thâm Uyên sẽ mất đi trời buộc, chúng sẽ phá hủy càng nhiều tinh vực, không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh táng thân trong tay chúng."

"Nói như vậy, trên người người mang sát nghiệp quá nặng, sẽ hoàn toàn mất đi bản tâm."

"Phương thế giới nhỏ này tồn tại lâu như vậy, tin tưởng rất nhiều người đều biết, sở dĩ bọn họ không ra tay, chính là không muốn dính vào nhân quả."

Diệp Linh Khuynh liếc mắt nhìn sinh linh Thâm Uyên bị phong ấn, thân ảnh chợt lóe, tan biến đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Đạo Linh Nhi lần thứ hai ra tay, ở trên đại trận lại tăng thêm một tầng trận pháp, chính nàng cũng không biết hai đại trận có thể phong ấn những sinh linh của Thâm Uyên này bao lâu.

Nhưng trong thời gian ngắn chúng nó không thể xuất hiện, như vậy nàng và Diệp Linh Khuynh sẽ có thời gian đi cứu Diệp Trường Sinh.

Hai người đạp không lướt đi, tựa như tiên tử trên Cửu Thiên, bay trên hư không, một đường đi về phía trước, các nàng lại tìm không thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh.

Ngay cả hơi thở của hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Thân ảnh hai người ngừng lại, Đạo Linh Nhi hơi nhíu mày: "Sao ta lại không phát hiện được hơi thở của Trường Sinh?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, ca ca ta đi nơi nào?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không biết."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như không tìm được ca ca người, vậy thì chỉ có thể phá hủy nơi này."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Cái này tốt, trực tiếp phá hủy đi!"

Đạo Linh Nhi thấy nàng muốn rút kiếm, vội vàng nói: "Tìm tiếp, đừng nóng vội, sao vẫn là một người nóng vội vậy?"

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một đoàn sương mù đen kịt, bốn phía hắc là sinh linh sát khí, chúng nó vây quanh Diệp Trường Sinh, tò mò đánh giá hắn.

Tất cả sinh linh sát khí đều cho rằng Diệp Trường Sinh bị khống chế.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh căn bản không bị khống chế, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Vĩnh Sinh Thâm Uyên không?]

[Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Vĩnh Sinh Thâm Uyên, đạt được phần thưởng của hệ thống là kiếm trận Lôi Kiếp, kiếm trận Lôi Kiếp chỉ có thể sử dụng một lần mỗi tháng.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công. Giờ khắc này, vẻ mặt hắn không biết là thống khổ hay hưởng thụ.

Vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, sinh linh sát khí bốn phía muốn chạy trốn, vô hình trung có một nguồn thần lực đang trói

buộc bọn họ.

“Rốt cuộc người là ai?” Một giọng nói truyền ra từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chính là ta, không giống khói lửa, không phải người muốn đoạt xá ta sao? Cơ hội đã cho người mà người cũng không thể."

Giọng nói kia lại một lần nữa truyền đến: "Người muốn cắn nuốt ta, quả thực chính là si tâm vọng tưởng."

Diệp Trường Sinh nói: "Không, ta chẳng những muốn cắn nuốt người, còn muốn cắn nuốt tất cả sát khí vong linh."

"Được, người cắn nuốt toàn bộ, đến lúc đó người sẽ bị sát khí khống chế."

Chương 922: Không hổ là ca ca của ta (2)

Diệp Trường Sinh không nói gì, chỉ lẳng lẳng cắn nuốt sát khí của sinh linh, Bắc Minh Thiên Tà và tử vong minh khí của hắn ta đều bị hắn cắn nuốt.

Còn có thể sợ những sát khí này sao?

Hai khí âm Dương, Hỗn Độn tự nhiên giúp hắn chuyển hóa sát khí thành linh khí, trên đời này không có gì có thể khống chế hắn.

Cùng lúc đó phóng thích Tâm Điểm Hỗn Độn, thần hỏa che trời sôi trào, sinh linh sát khí bị bao phủ trong đó.

Sinh linh sát khí bị thiêu tàn, càng dễ dàng để Diệp Trường Sinh cắn nuốt.

Lúc này.

Sinh linh sát khí tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh hoàn toàn hoảng hốt, ý đồ muốn lao ra ngoài thân thể Diệp Trường Sinh, lại phát hiện dưới sự bao phủ của Phạm Thiên Tạo Hóa Công, chúng căn bản không cách nào chạy trốn.

Giờ khắc này.

Thân thể Diệp Trường Sinh giống như một cái lò luyện, đang từng chút từng chút dung luyện chúng đến không còn.

"Cho dù người luyện hóa ta, cũng đừng nghĩ còn sống đi ra khỏi Vĩnh Sinh Thâm Uyên, ha ha..."

"Người cứ yên tâm đi, người không thể nhìn thấy ta đi ra khỏi Vĩnh Sinh Thâm Uyên như thế nào đâu."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, tăng tốc luyện hóa sinh linh sát khí trong cơ thể, đúng lúc này, Đạo Linh Nhi bà Diệp Linh Khuynh xuất hiện cách đó không xa.

Mới vừa rồi thần hỏa xuất hiện, Đạo Linh Nhi trong nháy mắt đã

nhận thấy được Diệp Trường Sinh, mang theo Diệp Linh Khuynh đến xem xét.

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, ca ca ta sẽ không có nguy hiểm chứ?"

Đạo Linh Nhi nói: "Sẽ không, lần này tiện nghi cho ca ca người, hẳn chẳng những chiếm được cánh tay kia, còn luyện hóa sinh linh sát khí."

"Sinh linh sát khí này cũng nghẹn khuất, vốn định đoạt xá ca ca người, cuối cùng lại hóa thành linh khí trong cơ thể ca ca người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Không hổ là ca ca ta, lợi hại như vậy."

Ba tháng sau.

Diệp Trường Sinh ra khỏi tu luyện, sương mù màu đen trên người hoàn toàn biến mất, cả người khôi phục bình thường.

Hắn từ từ mở hai mắt ra, phát hiện Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh ở cách đó không xa, trên mặt hiện lên ý cười.

Đạo Linh Nhi thấy Diệp Trường Sinh thức tỉnh, vội vàng tiến lên, kinh ngạc nhìn hắn: "Trường Sinh, người cắn nuốt nhiều sinh linh sát khí như vậy, vì sao cấp bậc không đột phá?"

Diệp Trường Sinh nói: "Là cắn nuốt không ít, nhưng còn chưa đủ đột phá."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi: "Bây giờ người đột phá một lần cần bao nhiêu linh khí?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, dù sao cũng cần rất nhiều rất nhiều rất nhiều."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Sớm biết ta đã không phong ấn sinh linh Thâm Uyên, để cho người cắn nuốt toàn bộ bọn chúng."

"Đúng rồi, có lấy được cánh tay kia không?"

Diệp Trường Sinh nói, "Lấy được rồi, nhưng ta không có ý định sử

dùng, không phải cánh tay của ta, dùng không tiện.”

"Ta có lòng tin, qua vài năm nữa, cánh tay của ta chắc chắn mạnh hơn nó nhiều."

"Người nói có lý, do ta quá vì cái lợi trước mắt!" Đạo Linh Nhi trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh trái phải: "Vì sao sinh linh Thâm Uyên bị người phong ấn còn tràn ngập hơi thở nguy hiểm nồng đậm như vậy?"

"Trường Sinh, nơi này là nơi sâu nhất của Vĩnh Sinh Thâm Uyên, trong thời gian ba tháng này vẫn có sinh linh âm thầm thăm dò, chúng nó dường như hơi e ngại người."

Đạo Linh Nhi trầm giọng nói, ánh mắt rơi vào trên đỉnh núi ngút trời trước mắt: "Trường Sinh, chỗ đó, sinh linh thăm dò chúng ta hẳn là ẩn thân ở nơi đó."

Diệp Trường Sinh đưa tay lôi kéo Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh: "Đi, chúng ta đi qua xem một chút!"

Ba người xuất hiện dưới núi lớn, thác nước trước mắt như ngân hà Cửu Thiên rơi xuống, Đạo Linh Nhi dẫn đầu mở miệng: "Vì sao sinh linh thăm dò chúng ta ở trong tòa núi lớn này lại đột nhiên biến mất."

Diệp Trường Sinh chăm chú nhìn thác nước trước mắt: "Ở bên trong."

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, cắt đứt thác nước bị chặn ngang: "Không có phong ấn và trận pháp, sợ rằng chúng ta không vào được."

Diệp Trường Sinh nói: "Có nước thì có thể đi vào."

Dứt lời.

Hai chân hắn đạp không, mạnh mẽ xông về phía trước, khi thân ảnh va chạm vào núi, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp hút hắn vào.

Lực hút này... Rất thoải mái.

Hai nàng thấy Diệp Trường Sinh tiến vào trong núi, thân ảnh chợt lóe, đuổi theo.

Quả nhiên trong núi lớn có càn khôn khác, phải nói là có động thiên khác, toàn bộ ngọn núi đều trống rỗng. Sau khi tiến vào, về mặt ba người Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn không gian trước mắt.

Trong một đoàn sương mù màu đen, có một con rồng đen đang bị trói buộc, nhìn qua đáng vẻ vô cùng suy yếu.

Lúc này.

Một giọng nói bén nhọn truyền đến đâm màng nhĩ đến đau đớn:
"Cuối cùng các ngươi cũng tới, giết nhiều con cháu của ta như vậy, các ngươi hãy ở lại chỗ này đi!"

"Chờ ta luyện hóa xong Hắc Long này, lại cần nuốt nhóm người các ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không dám hiện thân gặp mặt sao?"

Chương 923: Nó chỉ đơn giản là quá bất nạt người ta

"Ai nói ta không dám hiện thân?" Theo giọng nói bén nhọn xuất hiện, một bóng người xuất hiện trong không gian.

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả: "Linh hồn thể, người không phải sinh linh sát khí."

Lão giả nói: "Tất cả sinh linh sát khí đều do ta thai nghén ra, chúng nó vốn có thể sinh hoạt ở đây, không ngừng trưởng thành, về sau chính là cánh tay phải của ta, nhưng các người lại hủy diệt tất cả."

"Có điều, phương thế giới này còn có rất nhiều thần thú, chờ ta khống chế chúng nó, cũng có thể tranh bá vũ trụ."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật sự là trời không tuyệt đường người, đầu tiên là đưa tới một con Hắc Long, hiện tại các người lại tới."

"Một người có thần thể vô địch, một luồng pháp tắc bản nguyên, một luồng hiền đạo, có các người, ta sẽ vô địch cả thế giới."

Nhìn vẻ mặt tham lam của lão giả, Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, Hắc Long bị trói buộc chậm rãi mở miệng, giọng nói suy yếu: "Tiểu tử, trên người người có huyết mạch của lão Diệp."

Diệp Trường Sinh nói: "Người gặp phụ thân ta."

Hắc Long nói: "Đương nhiên, ta và bọn họ ở cùng một chỗ rất nhiều năm, đừng hiểu lầm, là trải qua rất nhiều năm ở cùng một chỗ. Còn có một Bạch Kỳ Lân."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, rốt cục có tin tức của phụ thân: "Phụ thân ta ở nơi nào."

Hắc Long nói: "Di Thất Diện Vị."

Di Thất Diện Vị?

Diệp Trường Sinh giật mình, Vĩnh Sinh Thâm Uyên chính là một tòa Di Thất Diện Vị: "Ý của ngươi là phụ thân ta cũng ở chỗ này?"

Hắc Long lắc đầu: "Không phải nơi này, một Di Thất Diện Vị khác."

Diệp Trường Sinh nhướng mày, không nghĩ tới phụ thân lại vào Di Thất Diện Vị: "Nếu ta cứu ngươi, có thể dẫn ta đi tìm phụ thân ta không?"

Biểu tình của Hắc Long nhìn qua như sắp khóc: "Ta tìm không được đường trở về."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắc Long lại nói: "Ngày đó, ta, lão Diệp, lão Bạch, ba người chúng ta phát hiện một cánh cửa kết giới, lúc ấy lão Bạch nói đầu kia kết giới là thế giới không biết, nhưng ta không tin, dẫn đầu tiến vào trong đó."

"Sau đó đã bị truyền tống đến nơi này, quanh thân bị hủy, chỉ còn lại một đạo Long Hồn, bởi vì một thân tu vi xuống dốc ngàn trượng nên đã bị hấn khống chế."

"Cuối cùng ta còn bị phong ấn, mỗi ngày cung cấp cho hấn cần nuốt long nguyên của ta."

"Ta thật sự quá khó khăn."

"Thời kỳ đỉnh phong của ta có sợ ai chứ? Ai, nghe người ta khuyên, ăn cơm no, ngày đó nếu nghe lão Bạch nói cũng không đến mức rơi vào kết quả như thế."

Diệp Trường Sinh nói, "Vậy ta sẽ mang ngươi rời đi, tìm cơ hội giúp ngươi chữa trị thân thể, ngươi cũng nhớ lại thật tốt xem như thế nào mới có thể tiến vào Di Thất Diện Vị."

Hắc Long gật gật đầu: "Ta cũng muốn trở về Di Thất Diện Vị, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, không thích hợp với ta."

Lão giả áo đen nói: "Thì ra các ngươi quen biết, vậy coi như là duyên phận, về phần rời khỏi nơi này, các ngươi sẽ không có cơ

hội.”

Diệp Trường Sinh truyền âm cho Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh để cho các nàng cứu Hắc Long rời đi, chính mình nghênh chiến với lão giả trước mắt.

Ngay sau đó.

Hắn trực tiếp thúc dục kiếm trận Lôi Kiếp...

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Lôi kiếp Cửu Thiên tàn phá bừa bãi đánh vào trên dãy núi, theo tiếng nổ tung truyền ra, dãy núi nổ tung chỉ còn lại có một tòa đại trận.

Lão giả ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt chợt biến đổi: "Vì sao đột nhiên xuất hiện lôi kiếp?"

Về mặt Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh cũng mờ mịt, lôi kiếp này xuất hiện có chút kỳ diệu khó hiểu.

Đại trận ngăn cản lôi kiếp, một đạo lại một đạo lôi kiếp rơi xuống, sắc mặt lão giả cực kỳ khó coi, vì sao lại như vậy?

Không đúng, lôi kiếp này vì sao lại bỏ một mình lão ta?

Nó chỉ đơn giản là quá bắt nạt người ta.

...

`m.

`m.

Lôi đình tàn sát bừa bãi, bầu trời nổ tung.

Lão giả áo đen nhìn chăm chú vào lôi đình trên hư không, sắc mặt cực kỳ khó coi, lôi đình xuất hiện không hề có dấu hiệu nào.

Còn chỉ bỏ một mình lão ta.

Không có đạo lý.

Diệp Trường Sinh nhìn lồi đình trên hư không bắt đầu ngưng tụ thành kiếm, biết kiếm trận Lôi Kiếp lập tức sẽ hình thành.

Đây cũng là lần đầu tiên hấn phóng thích đạo thần thông này, hấn cũng không rõ ràng uy lực như thế nào, nhưng hấn vô cùng vô cùng vô cùng khẳng định, kiếm trận Lôi Kiếp có thể đánh nát đại trận trước mắt.

Hấn xoay người nhìn về phía Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh: "Các người dẫn Hắc Long rời đi trước, ta ở lại cản phía sau."

Đạo Linh Nhi đương nhiên sẽ không đồng ý, thực lực của lão giả áo đen trước mắt sâu không lường được, căn bản không phải Diệp Trường Sinh có thể chống lại.

"Trường Sinh, người mang theo Linh Nhi rời đi, ta đến ngăn cản hấn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, người yên tâm, hấn đánh không chết ta."

Trên người có cây sinh mệnh siêu cấp, còn có thần cách Bất Tử và thần thể Bất Tử, muốn đánh chết hấn là chuyện không thể.

Chương 924: Đứa nhỏ này, ta thích

Đương nhiên, hắn ở lại cũng không phải để cho lão giả áo đen đánh, nếu như không có chút thủ đoạn, thật đúng là không làm gì được lão giả áo đen trước mắt.

“Đi thôi!”

"Ca, ta ở lại giúp người."

“Đi!”

Diệp Trường Sinh lại quát lớn một tiếng.

Đạo Linh Nhi vội kéo Diệp Linh Khuynh rời đi, đồng thời cũng mang Hắc Long đi.

Thấy Diệp Trường Sinh ở lại ngăn cản lão giả áo đen, Hắc Long trầm giọng nói: "Hài tử thật tốt, xem trọng hơn lão Diệp nhiều."

"Đứa nhỏ này... Ta thích!"

...

Hai người một rừng lao về phía trước, cùng lúc đó, đại trận bao phủ bị lôi kiếm đánh nát, các nàng trong nháy mắt vọt tới bên ngoài đại trận.

Dường như lão giả áo đen không tức giận với việc hai người Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh mang theo Hắc Long rời đi, bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, sát ý trong mắt là không thể gạt người.

"Người xong rồi, cho rằng như vậy thì các nàng có thể chạy trốn sao?"

Giọng nói khàn khàn của lão giả áo đen vang lên, tiện tay vung lên, hai bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn hai người trước mắt, vẻ mặt hơi đổi: "Tại sao nàng lại ở chỗ này?"

Trong hai bóng người, một người chính là Long Dao lúc trước bị Diệp Linh Khuynhgiết chết trong nháy mắt chỉ bằng một kiếm.

Tuy nhiên, lúc này Long Dao nhìn qua đã không còn quỵ rũ và linh động như xưa, vẻ mặt ngây ngốc, ánh mắt trống rỗng.

Hiển nhiên, nàng ta đã bị lão giả áo đen khống chế.

“Giết hắn!” Lão giả áo đen ra lệnh một tiếng, Long Dao và một người khác công kích về phía Diệp Trường Sinh, tốc độ vô cùng nhanh.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, vững như bàn thạch, lẳng lặng đứng ở trong hư không...

Xuy.

Xuy.

Từng đạo lôi kiếm lăng không xuyên qua, tốc độ vô cùng nhanh, mang theo sức mạnh lôi điện mênh mông bá đạo.

Bóng dáng Long Dao và nam tử ngừng lại, giơ tay lên không ngừng phát động công kích, ý đồ muốn ngăn cản lôi kiếm xuyên qua.

Nhưng công kích của bọn họ ở dưới kiếm trận Lôi Kiếp, căn bản là vô ích, đúng lúc này, trong tay lão giả áo đen xuất hiện một thanh quyền trượng, tiện tay vung lên, một đạo thần văn xuất hiện, chậm rãi dâng lên ngăn cản kiếm trận Lôi Kiếp.

Thần văn thật mạnh.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt rơi vào thần văn hiện lên ánh sáng vàng trước mắt, lão đầu này có thể tiện tay phóng thích thần văn như thế, thân phận của lão ta không đơn giản.

Kiểm trận Lôi Kiếp bị ngăn cản, Long Dao và nam tử phát động công kích mãnh liệt, từng đạo lực công kích giống như ngôi sao ngã xuống, bắn lên người Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với công kích, Diệp Trường Sinh lui về phía sau, trực tiếp phóng thích không gian trọng lực, cánh tay hơi nâng lên, hai đạo kiếm quang bay ra.

Kiểm như ngân hà cửu thiên, thế như thác nước ngược dòng.

“Lão đầu, người vẫn nên tự mình ra tay đi, bọn họ không làm gì được ta!”

Dứt lời, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt biến đổi, thân ảnh lão đầu áo đen trước mắt đột nhiên tiêu tán.

Hắn bị lừa.

Lão già này rất xấu, lại chơi chiêu này với hắn.

Lão giả áo đen phóng thích thần văn ngăn cản kiếm trận Lôi Kiếp, sau đó để cho Long Dao và nam tử hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Không tốt.

Diệp Trường Sinh trong nháy mắt ý thức được tình huống không ổn, chắc chắn lão giả áo đen đi đuổi bắt Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh.

Ngay sau đó, hắn xoay người bỏ chạy, sau lưng truyền đến hai tiếng nổ mạnh, thân ảnh Long Dao và nam tử biến mất.

Nhưng ngay sau khi đi xa một khoảng thời gian, Long Dao và nam tử lại xuất hiện, hóa thành hai đạo tinh mang đuổi theo Diệp Trường Sinh.

...

Sau khi Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh rời khỏi đại trận, đi về phía trước một khoảng thời gian với tốc độ rất nhanh, các nàng vừa mới ổn định thân ảnh, trước mắt xuất hiện một đoàn sương đen, lão giả từ trong đó đi ra.

Lão giả áo đen nhìn hai nàng: "Các người trốn không thoát."

Dứt lời.

Lão ta chậm rãi giang hai tay ra, vô số ánh sáng bạc bay ra, tung hoành đan xen, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Ánh sáng bạc xuất hiện dường như cắt không gian thành từng mảnh.

Đạo Linh Nhi nghiêng mặt sang một bên, quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, người mang theo Hắc Long rời đi, chờ ca ca người trở về!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, những người này muốn hại ca ca ta, còn muốn bắt nạt tỷ, vì sao không trực tiếp phá hủy thế giới này, thật không thể hiểu nổi các người."

Đạo Linh Nhi sờ đầu Diệp Linh Nhi: "Mau rời đi!"

Lão giả áo đen nói: "Ở trước mặt Vũ Trụ Tù Linh Trận, các người còn có cơ hội chạy trốn sao?"

Đôi mắt Đạo Linh Nhi híp lại: "Tòa đại trận này rất mạnh, hơn nữa có lực thương tổn rất mạnh với linh khí vũ trụ. Nhưng người không phát huy được uy lực chân chính của trận này."

Lão giả áo đen khinh thường, "Người cũng chỉ là một luồng linh hồn thể Thiên Đạo nhỏ yếu, làm sao biết được chỗ lợi hại của trận này."

Chương 925: Đại Chuyển Sinh Thuật

Đạo Linh Nhi lạnh lùng: "Ta là linh hồn thể Thiên Đạo không sai, người cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị phong ấn hơn mười vạn năm, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân."

"Thời đại thay đổi liên tục, người phải tiếp nhận hiện thực, nếu như không phải có điều cố kỵ, bây giờ người đã chết."

Đó là một câu nói sự thật.

Đạo Linh Nhi thầm nghĩ ở cùng Diệp Trường Sinh thêm một khoảng thời gian, kỳ thật suy nghĩ của nàng giống Diệp Linh Khuynh, bằng không hai nàng căn bản không cần áp chế thực lực.

Nếu như các nàng tăng thực lực lên tới trạng thái đỉnh phong, lão giả áo đen trước mắt tất phải chết không thể nghi ngờ.

Đúng như Đạo Linh Nhi đã nói, thời đại của lão giả đã qua.

Cho dù người đã từng trấn áp cường giả của một thời đại, phong ấn hơn mười vạn năm, hiện tại lão giả áo đen cũng không phải đặc biệt mạnh.

Nếu đủ mạnh mẽ, lão ta há có thể cho ba người một ít cơ hội.

Cũng không cần cần nuốt từng chút một long nguyên của Hắc Long.

Lão giả áo đen nói: "Muốn chết, người không cần có điều kiêng kỵ, đánh chết ta!"

Đây là ai, yêu cầu đều kỳ quái như vậy?

Đạo Linh Nhi chậm rãi nâng tay ngọc lên, lòng bàn tay xuất hiện linh khí hóa thành một thanh loan đao màu bạc, trên thân đao tản ra thần lực mệnh mông tràn đầy.

Sức mạnh Thiên Đạo.

Thanh đao này chính là Thiên Đạo Chi Nhận, cũng là thần binh bản

mạng của Đạo Linh Nhi.

“Một tòa trận pháp mà thôi!”

Thân ảnh nàng nhẹ nhàng như tiên, vọt tới ánh sáng bạc tung hoành đan xen trước mắt, từng lưỡi đao bay ra cắt ở trên ánh sáng bạc.

Giờ khắc này.

Sắc mặt lão giả áo đen cực kỳ khó coi, hai tay chấp lại trước ngực, sau lưng xuất hiện một bàn tay lớn màu đen giống như từ ngoài trời nghiền ép xuống.

Mang theo uy áp không thể ngăn cản.

Bàn tay lớn che khuất bầu trời, trên sương đen sôi trào, tựa như hung thú phần nộ đang gầm gừ rống giận.

Đạo Linh Nhi ngẩng đầu nhìn bàn tay lớn hạ xuống, vội vàng vùng Thiên Đạo Chi Nhận trong tay lên: "Thiên Đạo trùng giết!"

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, lưỡi đao vô tận quét ngang hư không, phạm vi ngàn dặm hóa thành một mảnh phế tích.

Khói bụi như rồng xông thẳng lên trời cao.

Hai bóng người bay ngược ra ngoài, chính là Đạo Linh Nhi và lão giả áo đen, nơi đi qua, không gian sau lưng sụp đổ chôn vùi...

Như thể ngày tận thế đã đến.

Trong khi đó.

Một bóng người xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Linh Khuynh, người sau trầm giọng nói: "Ca, người đã trở lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ của người đâu!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ và lão đầu kia đang kịch chiến."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên: "Đưa Hắc Long cho ta!"

Diệp Linh Khuynh đưa Hắc Long cho Diệp Trường Sinh, trực tiếp bị thu vào trong Thương Khung Thần Cung: "Khuynh Nhi, để ca cùng đi tìm lão đầu kia!"

"Diệp tiểu tử, người muốn đưa ta đi nơi nào nào?" Giọng nói của Hắc Long truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, đưa người đến nơi tuyệt đối an toàn."

Chỉ có Hắc Long biết tung tích của phụ thân, đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không để hắc có bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngay sau đó.

Hai người đạp không lướt đi, lao nhanh về phía trước, chỉ thấy phía trước có một đạo linh khí màu đen ngưng tụ thành dây thừng trói buộc trên người Đạo Linh Nhi.

Lão giả áo đen nói: "Phước Thiên Tỏa, cho dù là Chúa Tể mạnh nhất cũng không cách nào tránh thoát, cảm giác thế nào."

"Người nói không sai, thực lực của ta giảm xuống ngàn trượng, nhưng ký ức hơn mười vạn năm chính là bảo tàng lớn nhất của ta, ta có vô số thần thông, có thể chém giết toàn bộ các người."

Hai người Diệp Trường Sinh và Diệp Linh Khuynh xuất hiện, khi Đạo Linh Nhi bị trói buộc lại, lần lượt ra tay tấn công về phía lão giả áo đen.

Đạo Linh Nhi vội vàng nói: "Trường Sinh, người mang Linh Nhi rời đi, lão đầu này lợi hại hơn so với tưởng tượng!"

"Lợi hại?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta thích khiêu chiến nhất, trước kia ta cũng chưa từng giết qua người mạnh mẽ như vậy."

Dứt lời.

Thần Ma Kim Thân xuất hiện sau lưng hắn, nguy nga tận trời, giống như san bằng bầu trời: "Như Lai thần chưởng!"

Cánh tay Thần Ma Kim Thân đè xuống phía dưới, từng bàn tay khổng lồ màu vàng rơi xuống, chính là loại vũ, đập vào chỗ chết.

Mẹ kiếp.

Như Lai thần chưởng còn có thể dùng như vậy sao?

Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bàn tay khổng lồ che trời, lão giả áo đen không cách nào tránh né, chỉ có thể một mực cứng rắn, cả người đều bị đánh cho choáng váng.

Cho dù Diệp Trường Sinh ngừng công kích, lão ta còn điên cuồng vùng vẫy, cả người hoàn toàn điên cuồng.

Đột nhiên.

Lão giả áo đen thấy trên đỉnh đầu không có bàn tay khổng lồ hạ xuống, mắt muốn nứt ra, tức giận không thể kìm chế được: "Người dám trêu đùa lão phu."

Diệp Trường Sinh giơ ngón tay chỉ vào hư không: "Đừng nóng vội, còn chưa kết thúc đâu!"

Vút.

Vút.

Từng kiếm lửa hạ xuống, kiếm khổng lồ treo ngược có thần hỏa quanh quần, rậm rạp hạ xuống, tập trung ở trên người lão giả áo đen.

Chương 926: Đại Chuyển Sinh Thuật (2)

Cái gì?

Không có bàn tay khổng lồ, trực tiếp đổi thành kiếm lửa sao?

Tay Thần Ma Kim Thân cầm bá kiếm trực tiếp phóng thích kiếm đạo thần thông, thiên ngoại phi tiên!

Vô số kiếm lửa xuyên qua vây khốn y lão giả áo đen ở trong đó, thân ảnh lão ta bật không mà đi, lại nhanh chóng vọt tới phía kiếm lửa.

Diệp Trường Sinh mới mặc kệ lão ta làm gì, vội vàng tiến lên đánh nát trối buộcho Đạo Linh Nhi, nhưng vào lúc này, Long Dao và nam tử kia xuất hiện sau lưng.

Diệp Linh Khuynh thấy hai người xuất hiện: "Ca, người bảo vệ tốt Linh Nhi tỷ tỷ, giao hai người bọn họ cho ta!"

Xuy.

Một luồng kiếm quang bay ra, thẳng tiến không lùi, trực tiếp xuyên qua thân ảnh hai người.

Một kiếm giết hai người trong chớp mắt.

Xiên hồ lô.

Diệp Linh Khuynh nhìn kiếm Ngục Ma trong tay: "Kiếm đạo của ta lại mạnh."

Nói đến đây, nàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Ca, để ta cho lão đầu này một kiếm!"

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt chợt biến đổi, lão giả áo đen xuyên qua kiếm lửa, vậy mà bị nghiền nát từng chút từng chút.

Cứ bị giết như vậy sao?

Ba người đương nhiên không tin, lão giả áo đen không thể yếu như vậy.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca ca, lão già kia tự sát sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi: "Trường Sinh, chính hắc phá hủy thân thể, đây là một loại thủ đoạn để mạnh lên."

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, có ý gì?"

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Chắc hẳn hắc tu luyện một loại cấm kỵ thuật cổ xưa - Đại chuyển sinh thuật."

Đại chuyển sinh thuật?

Diệp Trường Sinh giật mình: "Đầu thai trùng tu?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Đây là một loại cấm thuật cổ xưa, chỉ cần linh hồn bất diệt, chuyển sinh một lần, thực lực tăng lên một lần."

"Cũng giống như bây giờ, thân thể của hắc bị phá hủy, nhưng linh hồn vẫn còn, rất nhanh hắc sẽ ngưng tụ một thân thể lần nữa, cho dù bộ dáng nào cũng có thể, nhưng thực lực của hắc ít nhất sẽ tăng lên gấp đôi so với lúc trước."

"Như vậy sao?" Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt rơi vào trên người lão giả áo đen: "Linh Nhi, nếu bây giờ chúng ta phát động tiến công, phá hủy linh hồn của hắc thì có thể hoàn toàn tiêu diệt hắc hay không?"

"Không kịp rồi!" Đạo Linh Nhi trầm giọng nói.

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, vì sao không kịp?"

Ánh mắt Đạo Linh Nhi lóe lên, nhìn hư không, "Bởi vì hắc lựa chọn kiếm lửa để tái tạo thân thể."

Nghe tiếng.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, đại chuyển sinh thuật của lão

đầu hơi biến thái, vậy mà lựa chọn kiếm lửa để tái tạo thân thể.

Vậy lão ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Ngay khi ba người chấn động, một bóng người xuất hiện, trên người dung hợp vô số kiếm lửa của Thiên Ngoại Phi Tiên.

Như vậy, có vấn đề rồi.

Linh hồn của lão đầu này mạnh mẽ như vậy? Không sợ thần hỏa đốt cháy sao?

Ha ha.

Các người không giết chết được ta, chỉ có thể khiến ta trở nên mạnh hơn.

Giọng nói kiêu ngạo của lão đầu truyền ra.

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Đại chuyển sinh thuật chính là cấm thuật, rốt cuộc người là ai!"

Lão đầu nói: "Không nghĩ tới một luồng thiên đạo nho nhỏ như người lại biết đại chuyển sinh thuật, hơn mười vạn năm trước, lão phu sáng tạo ra đại chuyển sinh thuật."

"Người là lão nhân cấm kỵ, Trữ Phụ Thiên."

Lão đầu điên cuồng cười: "Không nghĩ tới thời gian qua lâu như vậy, những tiểu bối các người thế mà còn biết tên của lão phu."

"Hiện tại các người có thể an tâm đi chết!"

Dứt lời, trên người lão ta bắt đầu ngưng tụ kiếm lửa hóa thành một cột sáng đánh thẳng vào trên người ba người.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh vội vàng cản hai nàng ở sau lưng, lựa chọn cứng rắn đỡ một đòn của Trữ Phụ Thiên. Một tiếng âm âm truyền ra, một bóng người bay ngược ra ngoài.

Chính là Diệp Trường Sinh.

Thần Ma Kim Thân sau lưng bao vây lấy hắn, dưới một đòn của Trữ Phụ Thiên, trên Kim Thân xuất hiện dấu vết nổ tung.

Mặc dù như thế, cột sáng kiếm lửa vẫn chỉ thẳng vào người hắn, Diệp Trường Sinh cắn chặt răng, còn đang khổ sở kiên trì.

Chợt thấy, Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh chuẩn bị ra tay, hắn vội vàng nói: "Đừng nhúc nhích, ta còn chịu đựng được."

Trữ Phụ Thiên nói: "Người quá yếu, nếu không phải nhờ đạo pháp tướng kim thân này, người đã hồn phi phách tán rồi."

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng: "Người cho rằng người có thể giết ta sao?"

Ngay sau đó.

Cây sinh mệnh siêu cấp trong cơ thể hắn xuất hiện, bao bọc thân thể hắn lại, thân cách Bất Tử cũng xuất hiện trong Kim Thân.

Trữ Thiên Phụ bối rồi.

Ngay sau đó, lão ta hưng phấn không thôi, giống như phát hiện một thế giới mới: "Thần cách Bất Tử, cây sinh mệnh, người thật đúng là một quái vật nhỏ."

"Có điều, những thứ này đều là của ta!"

` m.

` m.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh liên tiếp bại lui, khóe miệng tràn ra máu tươi nhưng hắn vẫn ngăn hai nàng ở phía sau.

Trữ Phụ Thiên còn đang không ngừng tăng cường công kích, ở trong mắt lão ta, Diệp Trường Sinh căn bản không thể ngăn cản uy lực một đòn của lão ta.

Chương 927: Bị động vô địch kinh khủng

“Quỳ xuống đi!”

Nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh lung lay sắp đổ, lão ta dường như vô cùng hưởng thụ, trên mặt hiện lên ý cười dữ tợn.

Bị đè nén hơn mười vạn năm, tâm lý người này ít nhiều có hơi biến thái.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh còn đang lui về phía sau, Thần Ma Kim Thân giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, cây sinh mệnh siêu cấp đang không ngừng chữa trị thân thể hắn.

Mặc dù như thế, trên người hắn vẫn chảy ra máu tươi, nhỏ xuống.

Cả người nhìn qua có chút thảm.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, kích hoạt bị động vô địch!]

Cuối cùng nó đã được kích hoạt rồi?

Ta muốn đứng lên.

Bịch.

Diệp Trường Sinh từ từ đứng lên, vô số hơi thở trên người hắn bắn ra, ngay cả nguồn sức mạnh thần bí trong cơ thể vào giờ khắc này dường như cũng bắt đầu vận hành.

Thần Ma Kim Thân đứng lên.

Hai tay nắm chặt bá kiếm, bay lên tức giận chém xuống, đánh vào trên người Trữ Phụ Thiên.

Nhìn một kiếm trước mắt, Trữ Phụ Thiên kinh thường, không tin Diệp Trường Sinh có thể giết lão ta, nhưng ngay khi bá kiếm hạ xuống, trong mắt lão ta hiện lên vẻ hoảng sợ.

Xuy.

Một kiếm vô địch, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm.

Kiếm quang hạ xuống, Trữ Phụ Thiên từ một bị chia làm hai.

Kiếm gì mà mạnh như vậy?

Thực lực gì mà khủng bố như vậy?

Còn là người sao? Sao có thể đột nhiên trở nên khủng khiếp như vậy.

Đáng tiếc Trữ Phụ Thiên vĩnh viễn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Diệp Trường Sinh cũng giật mình, bị động vô địch quá mạnh mẽ.

Đạo Linh Nhi: "..."

Diệp Linh Khuynh: "..."

Nhìn bóng dáng Trữ Phụ Thiên ngã xuống, các nàng tò mò vì sao Diệp Trường Sinh đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Mỗi nguy cuối cùng cũng được giải trừ.

Thân thể Diệp Trường Sinh mềm nhũn, ngã xuống từ trên cao, Đạo Linh Nhi vội vàng tiến lên, đỡ hẵn ở trong ngực.

Mỹ nhân ở bên cạnh, hơi thở như lan.

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, thành công chém giết lão nhân cấm kỵ, rơi xuống tà đao cấm kỵ, vũ trụ tu di châu, mười đạo long nguyên, vũ trụ chí tôn cốt.]

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh nhìn giao diện của hệ thống, nhìn giới thiệu vật phẩm rơi xuống, tâm thần hần khê động, tà đao cấm kỵ xuất hiện trong lòng bàn tay: "Linh Nhi, thanh đao này rất thích hợp với ngươi."

Đạo Linh Nhi tiếp nhận tà đao cấm kỵ: "Vừa lớn vừa thô, ta cầm

trong tay rất không thoải mái!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người luyện tập thêm vài lần thì sẽ quen thôi."

Trên mặt đất.

Ba người lẳng không bay xuống, Diệp Trường Sinh vẫn tựa vào trên người Đạo Linh Nhi, người sau nhìn hắn một cái: "Trường Sinh, người không sao chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lại dựa một lát, thương thể rất nặng."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, ta hoài nghi người đang giả vờ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn lẳng lặng nhìn Diệp Linh Khuynh, giống như đang nói, đưa nhóc như muội thì biết cái gì, biết mà phải nói ra mới được?

Ta không thể hưởng thụ sao?

Đạo Linh Nhi không nói gì, thu hồi tà đao cấm kỵ, mặc kệ để Diệp Trường Sinh tựa vào người.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: "Linh Nhi, cấp bậc của Trữ Phụ Thiên là gì?"

Đạo Linh Nhi nói: "Cấp bậc hắn là Chúa Tế, hắn đã từng rất mạnh mẽ, đáng tiếc bị phong ấn nhiều năm như vậy, tu vi đã không còn bao nhiêu từ lâu."

"Hắn từng là một người mạnh mẽ, kinh diễm thiên hạ ở thời đại đó, có thể tự nghĩ ra thần thông cấm kỵ như Đại chuyển sinh thuật, người này vẫn có chút bản lĩnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Đáng tiếc hắn bị ta đánh chết."

Đạo Linh Nhi vội vàng hỏi: "Trường Sinh, vì sao một kích cuối cùng của người lại mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Kỳ thật, sau khi ta bị người khác công kích sẽ trở nên vô địch, người tin không?"

Về mặt Đạo Linh Nhi rất nghi hoặc, nàng không chút hoài nghi lời nói của Diệp Trường Sinh, thế nhưng vì sao lại thế?

Bị người đánh thì vô địch sao?

Hơi không tưởng tượng được.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hiện tại nguy cơ đã được giải trừ, chúng ta nên cân nhắc rời khỏi nơi này."

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Trường Sinh, đi ra khỏi phương thế giới nhỏ này, chúng ta sẽ đối mặt với rất nhiều kẻ địch, hiện tại nguy hiểm ở nơi này đã được tiêu trừ, chúng ta có thể ở chỗ này dốc lòng tu luyện một đoạn thời gian."

"Người hiểu ý của ta không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy tu luyện một đoạn thời gian, vừa lúc nhân cơ hội này tìm lối ra."

Giờ khắc này.

Đạo Linh Nhi hơi nhíu mày, cảm thấy hơi lo lắng, lúc nàng sống lại xuất hiện chín chín lời kiếp sẽ dẫn đến sự chú ý của khắp nơi.

Rời khỏi thế giới nhỏ này, con đường tiến lên của bọn họ nhất định là bước đi gian nan.

Mỗi người đều có nhân quả khác nhau và sẽ mang lại những rắc rối khác nhau.

Diệp Trường Sinh dường như cảm nhận được nỗi lo lắng của Đạo Linh Nhi, lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Nhiều năm như vậy, con đường mà ta đi tới hiện tại không thiếu nhất chính là phiền toái, người không cần quá lo lắng."

Chương 928: Ta sẽ không đổi ý

“Phiền toái làm cho ta trở nên mạnh mẽ, nếu như không có kẻ địch, vậy sẽ tịch mịch biết bao!”

Dứt lời, hần tiện tay vung lên, Hắc Long xuất hiện trước mặt: “Người còn tốt không?”

Hắc Long đề phòng nhìn quanh bốn phía: “Diệp tiểu tử, lão đầu kia không còn sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có, bây giờ người rất an toàn, nói chuyện về phụ thân của ta đi!”

Hắc Long nói: “Năm đó phụ thân người không hề có dấu hiệu xuất hiện ở Di Thất Diện Vị, sau đó một mình hần đấu với bốn bá chủ, bắt đầu mang theo ta và lão Bạch thăm dò Di Thất Diện Vị, thoáng cái này đã qua sáu năm.”

“Chỉ là hiện tại ta không tìm được đường trở về, bằng không có thể khiến cha con các người đoàn tụ.”

Nói đến đây, nó dừng lại, tiếp tục nói: “Người và phụ thân người giống nhau, thiên phú đều mạnh mẽ, từ nay về sau ta sẽ ở lại bên cạnh người, chờ tìm được phụ thân người, hần nhìn thấy ta nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu người không thể nói cho ta biết phụ thân ta ở đâu, vậy người không có bất kỳ giá trị nào, ta không thích người không có giá trị.”

Hắc Long vội vàng nói: “Làm sao có thể nói ta không có giá trị? Chờ ta khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, người cũng không cần quan, chỉ cần là kẻ địch của người, ta đều giúp người đánh tất cả nổ tung.”

“Thật sự, ta rất biết đánh nhau.”

Ý muốn sống sót quá mạnh.

Nó bị Diệp Trường Sinh vứt bỏ.

Thật vất vả mới nhìn thấy hy vọng sống sót, nó cũng không muốn cứ như vậy mất đi.

Diệp Trường Sinh nói: "Khôi phục đỉnh phong, người có thể đánh nhiều sao?"

Hắc Long nói: "Ta chính là Đại Hắc Long, nếu huyết mạch của ta tăng lên tới đỉnh phong, tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng."

"Hơn mười vạn năm trước, huyết mạch của ta sắp tiến hóa lại chấm dứt, nghênh đón màn đêm vĩnh hằng buông xuống, vậy khốn ở Di Thất Diện Vị. Lần đó bóng tối buông xuống vũ trụ, thực lực của tất cả sinh linh giảm mạnh, ta cũng là một trong số đó."

"Mỗi một lần đúng lúc ta nhìn thấy hy vọng thì sẽ bị đánh một gậy, người nói cả đời này của ta có khó khăn không?"

"Là rất khó khăn!" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Muốn ở lại bên cạnh ta cũng không phải không thể."

"Người có yêu cầu gì?"

"Thành lập khế ước với ta!"

"Người trẻ tuổi, người gian trá hơn phụ thân người nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể lựa chọn không đồng ý."

Hắc Long rơi vào im lặng.

Một bên, Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh: "Nó cũng không tệ lắm, nhưng không có tư cách làm tọa kỵ của người."

"Hơn nữa, người là kiếm tu, chỉ cần có kiếm là được, dường như cũng không cần tọa kỵ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói rất có lý, nếu đã như thế, vậy thì quên đi."

Hắc Long vừa nghe lời này, vội vàng nói: "Được, ta đồng ý ký kết

khế ước với người.”

Sau khi nói xong còn không quên nhìn Đạo Linh Nhi, giống như đang nói, thế mà người dám khinh thường ta, bản long sẽ khiến người hối hận.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, mười đạo long nguyên xuất hiện trước mặt Hắc Long: "Những long nguyên này hẳn là thuộc về người đi, hiện tại vật về nguyên chủ, người trước tiên đi xuống tu luyện, chờ thực lực của người khôi phục một chút, chúng ta lại ký kết khế ước.”

Hắc Long nói: "Người không sợ thực lực của ta khôi phục sau đó đổi ý sao?”

Diệp Trường Sinh yên lặng nhìn bá kiếm trong lòng bàn tay: "Không có việc gì, đã lâu không ăn thịt rồng, ta cũng sắp quên có mùi vị gì rồi.”

Hắc Long rung mình một cái: "Không có việc gì, người đừng hiểu lầm, ta sẽ không đổi ý.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Hắc Long vào trong Thương Khung Thần Cung, nhìn hai người các nàng: "Đi thôi, chúng ta đi tìm lối ra.”

Trong khi đi về phía trước.

Đạo Linh Nhi trầm giọng hỏi: "Trường Sinh, vì sao phải ký kết khế ước với hắn?”

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, vật ngoài vũ trụ, khách đến từ xa, Hắc Long này cũng không đơn giản như vậy.”

Đạo Linh Nhi kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người... Lại có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai của sinh linh sao?”

Diệp Trường Sinh nói: "Có người có thể nhìn thấy, có người không nhìn thấy.”

Đạo Linh Nhi: "..."

Nàng đột nhiên cảm thấy không biết gì về Diệp Trường Sinh.

Sao lại có người yêu nghiệt như vậy?

"Ta còn sợ người sẽ thiệt thòi, không nghĩ tới người đã nhìn thấu hết thấy từ lâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao ta có thể làm chuyện thua lỗ, hy vọng Hắc Long này có thể mang đến cho ta kinh hỉ."

Lúc này.

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, ta có hơi lĩnh ngộ, muốn đi bế quan tu luyện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khuynh Nhi, hạt châu này đưa cho người, nếu như gặp phải nguy hiểm, người có thể ẩn thân trong đó."

"Về phần hạt châu này có thể mở khóa tư thể khác hay không, khụ khụ, là chức năng khác, phải tự mình mò mẫm."

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, ta không thể nhận hạt châu này, người còn cần hơn ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Khuynh Nhi, ca đưa cho người thì nhận lấy là được, ca không thiếu nhất chính là chí bảo."

Chương 929: Có thể tán gẫu hai câu không

Ánh mắt Đạo Linh Nhi lóe lên, ánh mắt rơi vào Vũ Trụ Tu Di Châu: “Hạt châu thật mạnh mẽ, trên đó lại có sức mạnh của vũ trụ bản nguyên. Khuynh Nhi, người mang nó theo bên người, sẽ mang đến chỗ tốt thật lớn cho người.”

Diệp Linh Khuynh chậm rãi tiếp nhận Vũ Trụ Tu Di Châu, trực tiếp đeo trên cổ: “Cám ơn ca, ta đi tu luyện.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, mở ra Thương Khung Thần Cung, nhìn nàng tiến vào trong đó: “Linh Nhi, trước tiên người phải quen thuộc với tà đao cấm kỵ.”

“Đúng rồi, cho người hai linh khí này, hẳn là rất có trợ giúp với người.”

Đạo Linh Nhi nhìn hai khí Hỗn Độn, âm Dương trong lòng bàn tay của Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người cho ta linh khí sẽ ảnh hưởng đến người tu luyện.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Không ảnh hưởng, về sau giữa chúng ta, trong người có ta, trong ta có người.”

...

Bên ngoài Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Một lão giả áo đen xuất hiện, sau lưng có mười người theo sát, bọn họ lơ lửng trên không, đôi mắt nhìn từ xa, nhìn về phía trước.

Triệu Tử Huyền nói: “Tam Chí Tôn tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên là không sai!”

Một tùy tùng nói: “Bẩm Phó thôn trưởng, Tam Chí Tôn tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên đuổi đánh Diệp Trường Sinh, đến bây giờ vẫn hoàn toàn không có tung tích.”

Triệu Tử Huyền nói: “Nàng đã chết, trong thế giới nhỏ này rất cuộc

có cái gì khiến Long Dao với tu vi Chí Tôn Cảnh cũng chết mà Diệp Trường Sinh có thể sống sót chứ?”

“Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này cứ thế thất bại?”

Tùy tùng nói: "Phó thôn trưởng, căn cứ theo thông tin của Diệp Trường Sinh cho thấy, người này tạo ra rất nhiều thần thoại, đã từng đi ra từ Vãn Thần Đại Hạp Cốc, còn nhiều lần tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không."

Triệu Tử Huyền nói: "Ý của người là... Diệp Trường Sinh có thể sống sót đi ra?"

Nói đến đây, lão ta dừng lại rồi tiếp tục: "Người có biết thế giới nhỏ bé này là gì không? Di Thất Diện Vị, nếu là địa phương bình thường, người cảm thấy Thôn trưởng sẽ hạ lệnh cấm chúng ta tiến vào sao?"

"Di Thất Diện Vị, sinh linh trong đó vô cùng khủng bố, có thể tiện tay tiêu diệt chúng ta."

Vẻ mặt lão giả áo xám thay đổi: “Di Thất Diện Vị? Khó trách lại hung hiểm như vậy, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Triệu Tử Huyền nói: "Lưu lại một người ở chỗ này, những người khác theo ta rời đi!"

...

Giới Thượng Giới.

Thần Ma Tộc.

Bên trong một cung điện.

Bốn người Hoàng Vân Huyền, Diễm Xích Vũ, Vương Phú Quý, Nạp Lan Tuyết Y ngồi ngay ngắn, người sau trầm giọng nói: "Lão tổ, trong khoảng thời gian này, Vĩnh Sinh Giới xuất hiện rất nhiều cường giả, không biết bọn họ đến từ đâu, nhao nhao hội tụ tới Vĩnh Sinh Thâm Uyên."

“Thiếu chủ có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Người tới không tốt, những người này hẳn là hướng về phía Thiếu chủ!” Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói, quay đầu nhìn về phía Diễm Xích Vũ: “Các người có ý gì?”

Diễm Xích Vũ nói: “Đi tới Vĩnh Sinh Thâm Uyên, dám khi dễ chủ nhân, ta phải dạy bọn họ làm người.”

Hoàng Vân Huyền nói: “Ta cũng đang có ý này, Tuyết Y, người ở lại Thần Ma Tộc, ba người chúng ta và Thập Vạn cùng đi xem.”

Nạp Lan Tuyết Y nói: “Lão tổ, việc trong tộc có thể giao cho Yến lão xử lý, ta đi với các người.”

Hoàng Vân Huyền xua tay: “Không cần, cấp bậc của người đang vào thời điểm đột phá quan trọng, ở lại trong tộc đột phá, chỉ khi người trở nên đủ mạnh mẽ mới có thể một mực ở lại bên cạnh Thiếu chủ.”

Nạp Lan Tuyết Y gật đầu: “Ta hiểu rồi!”

Ngay sau đó.

Sáu người Hoàng Vân Huyền, Diễm Xích Vũ, Vương Phú Quý, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại, Diệp Thập Vạn đạp không lướt đi, rời khỏi Giới Thượng Giới, nhanh chóng vọt tới phía Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

...

Ngày hôm nay.

Bên ngoài Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Thân ảnh sáu người xuất hiện, nhận thấy được hơi thở quanh quần bầu trời, sắc mặt Hoàng Vân Huyền biến đổi: “Những người này hơi mạnh.”

Diễm Xích Vũ nói: “Đó là người quá yếu.”

Hoàng Vân Huyền lại nói: “Xích Vũ, ta không nói giỡn, những người này hiển nhiên không thuộc về Vĩnh Sinh Giới, bọn họ tới đây nếu không phải tiến vào Vĩnh Sinh Thâm Uyên, vậy chỉ có một

mục đích, vì Thiếu chủ.”

Diễm Xích Vũ nói: "A Hoàng, người đi hỏi một chút, xem bọn họ đến nơi này làm gì.”

Hoàng Vân Huyền nói, "Sao người không đi?”

Diễm Xích Vũ nói: "Xem người sợ kìa, đi thì đi, còn chưa có việc ta không dám làm.”

Dứt lời.

Thân ảnh hần chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang đi xa, rất nhanh xuất hiện bên cạnh một nữ tử thướt tha: "Cô nương, có thể tán gẫu hai câu không!”

Trong hư không.

Nữ tử liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ, con người sáng ngời, chuyện gì xảy ra, làm sao cảm giác nơi đó ướt át.

Không tốt, rơi vào tay giặc.

Dung nhan chết tiệt này.

"Người muốn nói chuyện gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Nơi này người nhiều khó giữ bí mật, chúng ta có thể tìm một nơi không có người, tìm hiểu sâu hơn, yên tâm, ta nhất định sẽ khiến người hài lòng.”

Nữ tử mỉm cười: "Được, ta cũng đang có ý này.”

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người biến mất tại chỗ...

Chương 930: Cho nó một kiếm đi

Hoàng Vân Huyền thấy hai người rời đi, sắc mặt hơi đổi: "Tuổi trẻ thật tốt, nhớ năm đó ta cũng có mị lực vô hạn."

Vương Phú Quý nói: "Hảo hán không đề cập đến sự dũng mãnh của năm đó."

Diệp Thập Vạn nói: "Mị lực này, ta chỉ phục một người là Thiếu chủ."

Hoàng Vân Huyền nói: "Quên đi, nói với các người thì các người cũng không hiểu, nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của ta."

Một ngày đã trôi qua.

Diễm Xích Vũ chậm chạp chưa trở về, Hoàng Vân Huyền phát hiện cường giả hội tụ ở bên ngoài Vĩnh Sinh Thâm Uyên càng ngày càng nhiều.

Vương Phú Quý nói: "Xích Vũ có thể không trở về được hay không?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Trên đầu chữ sắc có một thanh đao, hy vọng hắn sẽ không gặp nguy hiểm."

Dứt lời.

Một hơi thở quen thuộc xuất hiện, rất nhanh xuất hiện bên cạnh bọn họ, người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Hoàng Vân Huyền nói: "Người có thể tính trở về, chúng ta còn lo lắng người bị người ta giết."

Diễm Xích Vũ nói: "Đêm qua mây mưa thất thường, hôm nay cả người chua xót, cho nên trì hoãn một chút thời gian."

"Các người không cần nhìn ta như vậy, mị lực lớn, ta cũng không có cách nào."

Hoàng Vân Huyền nói: "Người bán sắc sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Người đây chính là hâm mộ trần trụi, người phong lưu như ta còn phải bán sắc sao?"

"Chỉ cần ta dừng lại, các nàng đã bị ta mê hoặc đến mất hồn mất vía, các người căn bản không hiểu được sự phiền não của ta."

Vương Phú Quý có chút nghe không nổi: "Vẫn nói việc chính đi, người hỏi được gì rồi?"

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Có thể xác định, bọn họ tới vì chủ nhân, hiện tại thế cục rất phức tạp, sau lưng mỗi người ở nơi này đều có thế lực cường đại."

"Trước kia sao không biết chủ nhân có nhiều kẻ địch như vậy, lúc này mà chỉ dựa vào mấy người chúng ta có thể không được rồi."

"Phú Quý, thực lực như người, người ta tiện tay cho một kích sẽ tiến người đi ngay."

Vương Phú Quý: "..."

Hoàng Vân Huyền nói: "Vậy hiện tại chúng ta làm sao đây?"

Diễm Xích Vũ thần bí cười: "Không có việc gì, ta tìm được một đồng minh, có lẽ có thể giúp được chúng ta."

"Chúng ta trước tiên không nên bại lộ thân phận, lặng lẽ chờ."

...

Bên trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Diệp Trường Sinh hoàn mỹ dung hợp Vũ Trụ Chí Tôn Cốt, một thân tu vi tăng dữ dội không ít, hiện tại hần hần là Chí Tôn trẻ tuổi nhất.

Hần cũng không nghĩ tới sẽ đột phá tới cấp Chí Tôn, tu vi tăng lên hơi quá nhanh, thật sự là một chuyện thú vị.

Sau khi tu vi đột phá, hần tiến vào Thương Khung Thần Cung làm

hai việc, thứ nhất, ký khế ước với Hắc Long.

Tuy rằng Hắc Long chưa khôi phục thân thể, nhưng ở trong Niết Bàn Trì và Thăng Huyết Trì, huyết mạch của nó thăng cấp cũng không ít.

Điều này khiến Hắc Long phải nhìn Diệp Trường Sinh với cặp mắt khác xưa, đột nhiên cảm thấy không có thiệt thòi gì khi ký khế ước với Diệp Trường Sinh.

Thứ hai, hắn đưa Vũ Trụ Thần Cốt kia cho Diệp Thương Vân, nói đến hai người Diệp Thương Vân và An Mộng Quân cũng thật lợi hại.

Từ khi bọn họ tiến vào Thương Khung Thần Cung vẫn bế quan tu luyện, ở trong tiên điền tu luyện nhiều năm như vậy, lại có thần quả phụ trợ, tu vi của hai người tiến triển cực nhanh.

Nếu không phải bọn họ đột phá kinh động đến Diệp Trường Sinh, người sau cũng không thể tin được, gia gia và mẫu thân của mình trở nên mạnh mẽ như thế.

Thật ra không biết.

Lần đột phá cuối cùng của Diệp Thương Vân và An Mộng Quân bởi vì Diệp Trường Sinh đột phá cấp Chí Tôn, huyết mạch của hắn lần thứ hai thăng cấp, dẫn đến thân thích có quan hệ huyết thống, huyết mạch với hắn đều được tăng lên.

Đây mới là nguyên nhân hai người An Mộng Quân đột phá.

Ngay cả Diệp Chiến Thiên ở trong Di Thất Diện Vị, Hắc Doanh Doanh trong Hư Không Vô Tận đều vừa mới đột phá.

Huyết mạch chính là mạnh mẽ như thế.

Giờ khắc này.

Diệp Thương Vân đang dung hợp cánh tay kia, thân ảnh vẫn ngồi ngay ngắn trong tiên điền.

An Mộng Quân xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, lẳng lặng

nhìn hẳn: "Trường Sinh, người lớn lên không ít, nhiều năm như vậy mẫu thân một mực tu luyện, người sẽ không trách mẫu thân chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hài nhi làm sao có thể trách mẫu thân được."

An Mộng Quân nói: "Trường Sinh, hiện tại thực lực của mẫu thân đã tăng lên, có năng lực bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh không nói cho An Mộng Quân biết kế hoạch của hẳn mạnh mẽ cỡ nào: "Mẫu thân, hài nhi lớn lên, vẫn để bảo vệ người."

"Chờ tìm được phụ thân, một nhà chúng ta có thể đoàn tụ."

An Mộng Quân nói: "Cũng không biết phụ thân người có bình an hay không!"

Dứt lời, cách đó không xa, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đi tới, không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

An Mộng Quân nhìn hai nàng: "Trường Sinh, đây là đạo lữ và hài tử của người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mẫu thân, ta giới thiệu cho người một chút, Linh Nhi là đạo lữ của ta, Khuynh Nhi là muội muội của ta."

"Linh Nhi, Khuynh Nhi, ra mắt mẫu thân ta!"

Chương 931: Cho nó một kiếm đi (2)

Nghe tiếng.

Hai gò má Đạo Linh Nhi nổi lên ửng đỏ, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy mẫu thân của Diệp Trường Sinh, càng thật không ngờ An Mộng Quân một mực ở trong Thần Cung.

Diệp Linh Khuynh vội vàng tiến lên, kéo cánh tay An Mộng Quân: "Mẫu thân, ta là Linh Khuynh, sau này tavà ca sẽ bảo vệ người."

An Mộng Quân nhìn Diệp Linh Khuynh, trong mắt lộ ra vẻ yêu thích: "Được, tốt, tốt, sau này người chính là nữ nhi của mẫu thân."

Nói đến đây, ánh mắt nàng rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: "Linh Nhi, lần đầu tiên gặp mặt, nương cũng không có cái gì đưa cho người. Vòng tay này là phụ thân của Trường Sinh để lại, mặc dù không phải là chí bảo gì nhưng có ý nghĩa phi phàm, hiện tại nương hiện tại đưa nó cho người, không nên ghét bỏ."

Đạo Linh Nhi thụ sủng nhược kinh, chưa từng trải qua tình cảm của nhân loại, nàng ít nhiều hơi luống cuống tay chân, vội vàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Rõ ràng là đang cầu cứu.

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, nương đưa cho người, người cứ nhận lấy đi!"

Trong lúc nói chuyện, hắn tiếp nhận vòng tay, giấu hai khí Hỗn Độn âm Dương trong cơ thể ở trong đó, tiếp theo, giúp Đạo Linh Nhi đeo lên tay.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca, hiện tại ta có thể khống chế uy lực của kiếm, nếu như thật sự tìm không thấy lối ra, ta có thể bỏ một kiếm đánh cái thế giới nhỏ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không?"

Đạo Linh Nhi phụ họa: "Hắn là không thành vấn đề."

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Ca, ca cứ yên tâm đi!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, chúng ta trước tiên rời khỏi Thần Cung, sau đó ra ngoài tìm một chút, thật sự không được thì cho nó một kiếm đi!"

Rời khỏi Thương Khung Thần Cung.

Trên Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

Bóng dáng bốn người Diệp Trường Sinh, An Mộng Quân, Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh xuất hiện, sinh linh Thâm Uyên bị phong ấn, Trữ Phụ Thiên bị chém giết.

Hiện tại trong Vĩnh Sinh Thâm Uyên, những sinh linh khác đều lựa chọn ẩn nấp, chúng có trí tuệ cực cao, đương nhiên biết mấy người Diệp Trường Sinh nguy hiểm.

Đúng là lựa chọn duy nhất của chúng.

Bằng không sẽ chết, rất thảm rất thảm.

Hoàng Kim Bửu Mông là một ví dụ điển hình.

Đạo Linh Nhi quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Có thể tìm được lối ra sao?"

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Để ta nhìn lại!"

Ba người không quấy rầy Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chú vào hắn.

Bất tri bất giác, một ngày một đêm trôi qua.

Diệp Linh Khuynh hơi không kiên nhẫn: "Linh Nhi tử tử, vẫn để cho ta đánh một kiếm phá hủy nơi này đi!"

Đạo Linh Nhi nắm chặt tay Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, đừng nóng vội, chờ ca ca người kết thúc, chúng ta sẽ quyết định."

Diệp Linh Khuynh cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa có kinh nghiệm sống, trong mắt nàng, không có gì là không thể dùng một kiếm giải quyết được.

Nếu có, vậy thì hai kiếm.

Ai bảo nàng có thiên phú vô địch trên kiếm đạo?

Cũng chỉ là chuyện một kiếm mà trở nên phức tạp như vậy sao?

Hư không sáng lên, ánh sáng bao phủ mặt đất.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt, khoe miệng nhắc lên một nụ cười: "Chúng ta có thể đi."

Đạo Linh Nhi mở miệng: "Trường Sinh, người phát hiện cửa ra rồi sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lối ra tuy nhỏ, nhưng ta có thể đi vào."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Thế giới nhỏ bé này vĩnh viễn không ngừng biến ảo, nhưng không phải không có dấu vết để tìm."

Dứt lời.

Hắn hóa thành một luồng tàn ảnh, biến mất tại chỗ, ba nữ theo sát phía sau, tốc độ cực nhanh không gì sánh được.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh thu hồi cuộn da thú trong tay: "Nơi này có thể đi ra ngoài."

Cuộn da thú mà Ngọc Hoàng Phi để lại ngày đó cũng không phải không có một chút tác dụng nào, theo thế giới nhỏ không ngừng biến hóa, Diệp Trường Sinh phát hiện ở một điểm khớp, hình ảnh nơi này giống y như đúc trên cuộn da thú.

"Nhìn thấy linh khí phía trước là nơi mỏng manh nhất không? Đó là lối ra!"

“Mau rời đi!”

Ba người Đạo Linh Nhi, An Mộng Quân, Diệp Linh Khuynh đi về phía trước cực, nhanh chóng vọt tới vòng xoáy linh khí.

Giống như một cánh cửa kết giới, cắn nuốt ba người các nàng trong đó.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn Vĩnh Sinh Thâm Uyên, thân ảnh chợt lóe tiến vào trong vòng xoáy, kỳ thật, trong đầu hắn vẫn có một nghi vấn.

Ngọc Hoàng Phi có thể rời khỏi Vĩnh Sinh Thâm Uyên, là vận khí hay là trùng hợp?

Hoặc có thể nói là có một lý do khác.

Nghi vấn này ẩn sâu trong đáy lòng hắn, có lẽ phải gặp lại Ngọc Hoàng Phi mới có thể đạt được đáp án.

Bịch.

Bịch.

Không gian run rẩy, từng đạo đi ra.

Chính là ba nữ nhân An Mộng Quân, Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh.

Diệp Trường Sinh chậm hơn các nàng một bước.

Theo ba nữ xuất hiện, trong hư không, bóng người lướt qua, vô số uy áp hạ xuống, ánh mắt đồng loạt tập trung trên người các nàng.

Chương 932: Trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần kỳ

Đạo Linh Nhi nhìn mọi người trước mắt, sắc mặt hơi đổi: "Nên tới vẫn tới!"

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, những người này làm gì, ta nhận thấy ác niệm nồng đậm trên người bọn họ."

Đạo Linh Nhi trầm giọng: "Những người này tới vì tỷ tỷ và ca ca người."

Diệp Linh Khuynh gật đầu, cất bước về phía trước, Đạo Linh Nhi ở phía sau vội vàng hô: "Khuynh Nhi, người muốn làm gì."

"Linh Nhi tỷ tỷ chiếu cố mẫu thân, ta đi chém chết bọn họ!"

Đạo Linh Nhi: "..."

An Mộng Quân: "..."

Loli bạo lực!

...

Ở phía xa.

Trên hư không.

Bốn người Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Linh Khuynh, một bên, Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, có muốn ra tay hay không?"

"Không cần, đừng nhìn nàng chỉ là tiểu nha đầu, nhưng lại mạnh mẽ đến mức làm cho người sợ hãi!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Những người này không phải là người tốt, bất kỳ một người nào trong bọn họ đều có thể quan sát mọi người ở Vĩnh Sinh Giới."

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt cười: "Vậy người chưa từng thấy nàng ra

tay, những người này là có chút thực lực, nhưng trong mắt nàng cũng không bằng cả sâu kiến.”

"Đừng quên, ngày xưa trong Thần Cung, Khô Lôu Vương, Thi Vương và Minh Hồng Tàn Hồn là do chính nàng chém giết."

Lúc này.

Diệp Linh Khuynh không đi, ngẩng đầu nhìn mọi người trên hư không: "Các người tới giết ca ca ta sao?"

Một lão giả áo đen liếc mắt nhìn Diệp Linh Khuynh: "Tiểu nữ oa, ca ca người là ai?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Ca ca ta... Diệp Trường Sinh!"

Lão giả áo đen cười lạnh: "Vậy thì đúng rồi, sao ca ca người không dám đi ra mà lại phái tiểu oa nhi người đến chịu chết?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Lão đầu, thực lực của người là gì."

Lão giả áo đen khinh thường: "Người ngay cả cấp bậc của ta là gì cũng không biết mà dám tiến lên đây?"

Diệp Linh Khuynh nói: "Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn biết, ta có thể đánh bao nhiêu người giống như người."

Lão giả áo đen ngửa đầu cười điên cuồng, nói với người xuất hiện bên cạnh: "Tiểu cô nương này hơi thú vị, chỉ bằng nàng mà cũng muốn giết ta."

Diêm Xích Vũ nghe được lời của lão giả áo đen: "Hắn xong rồi."

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, ẩn chứa vô số sét đánh màu tím, đánh thẳng vào trên người lão giả áo đen.

Giờ khắc này.

Mọi người trong sân nhao nhao nuốt nước miếng, loại cảm giác này... Thực sự khủng khiếp.

Một kiếm bao phủ, lão giả áo đen phát hiện lão ta lại không thể di chuyển chút nào, kiếm đạo chi quang, uy áp của lôi đình đè ép lão ta không thở nổi.

Không thể tin rằng một cô nương yếu đuối sẽ đánh sợ như thế.

Kiếm của nàng...

Có thể phá hủy tất cả mọi thứ, bất kỳ phòng thủ dưới sự tấn công của nàng giống như thùng rỗng kêu to.

Tuyệt đối yên lặng, diệt tất cả đường sống.

Diệp Linh Khuynh nắm chặt kiếm Ngục Ma trong tay, hai chân đạp đất, thân ảnh nhanh chóng vọt tới phía mọi người trong hư không.

“Làm kẻ địch của ca ca ta, tất cả đều phải chết!”

Người ta thường nói, trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần kỳ.

Trong lòng nàng chỉ có ca ca, rút kiếm hóa thành ma.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Đạo Linh Nhi, An Mộng Quân: "Khuynh Nhi vẫn còn là một đứa trẻ, không nên đến ngang đối mặt với tất cả."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Trường Sinh, những người này đến vì ta, hay là giao cho ta đi!"

"Ta sẽ giết những người này!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta nói sẽ bảo vệ người!"

Đạo Linh Nhi nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh đi xa, vẻ mặt hơi rung động, giờ khắc này, nàng biết mình thật sự yêu nam nhân này.

Rất yêu, rất yêu, rất yêu.

Vì hắn, có thể vứt bỏ hết thảy.

Vì hần, cho dù tan xương nát thịt cũng không tiếc.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, trở về với mẫu thân, giao bọn họ cho ca."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Ca, ta nghe người."

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người: "Chư vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, tìm ta có chuyện gì, hình như ta không quen các người lắm"

Triệu Tử Huyền đi ra từ trong đám người, nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lần thứ hai bị sự nghịch thiên của hần làm cho chấn động.

Không nghĩ tới hần lại đi ra từ Vĩnh Sinh Thâm Uyên.

"Diệp Trường Sinh, giao đồ ra đi!"

Diệp Trường Sinh nhìn Triệu Tử Huyền: "Người là người của thôn Chí Tôn, lão đầu, người quá yếu, trở về gọi thêm cường giả tới"

Tiếp theo, hần xoay người nhìn về phía những người khác: "Đến đây, nói đi, chư vị đến từ nơi nào, cho ta biết là ai muốn giết ta."

"Mặt khác, kiếm của ta cũng không giết hạng người vô danh!"

Triệu Tử Huyền nói: "Ta rất yếu sao? Diệp Trường Sinh, người quá cuồng vọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người nhìn xem, trong sân có người nào không mạnh mẽ hơn người chứ?"

Dứt lời.

Mấy hơi thở xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, bọn họ bay xuống phía Đạo Linh Nhi, mắt của một người cầm đầu lộ vẻ tham lam: "Bắt ba người các người, Diệp Trường Sinh chỉ có thể thúc thủ chịu trời."

Trên mặt đất.

Ba người An Mộng Quân, Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh nghe được lời của người tới, lập tức cảm giác đầu óc mảy của người trước mắt này có thể không tốt lắm.

Chương 933: Đầu óc của lão đầu này không tốt

Ai cho bọn họ dũng khí đến bắt các nàng uy hiếp Diệp Trường Sinh vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ không thấy Diệp Linh Khuynh giết một gã Chí Tôn trong nháy mắt chỉ bằng một kiếm sao?

Diệp Linh Khuynh quay đầu, nói với Đạo Linh Nhi: "Linh Nhi tử tử, bọn họ muốn bắt chúng ta để uy hiếp ca ca ta."

Đạo Linh Nhi mỉm cười: "Khuynh Nhi, người ở lại."

Dứt lời, nàng bộ bộ sinh liên(*), bóng dáng xinh đẹp đi về phía mấy người, không ngừng đi về phía trước, sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

(Bộ bộ sinh liên(*): kỹ năng đi thì có hoa sen nở rộ dưới chân.)

Vô hình trung có uy áp của thần lực trói buộc trên người bọn họ, mọi người chỉ cảm giác sức thừa nhận đã đến cực hạn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung mà chết.

Không phải là có thể.

Mà là thân thể thật sự sẽ nổ tung.

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn sương máu tràn ngập mà lên, mấy người hình thần đều diệt, ngay cả cận bã cũng không ở lại.

Nhìn thấy cảnh này.

An Mộ Dung Quân kinh hãi thất sắc, không nghĩ tới Đạo Linh Nhi mạnh như vậy, chưa từng ra tay, chỉ dựa vào sức uy áp đã phá

hủy vài tên cường giả Chí Tôn.

Về mặt Diệp Linh Khuynh mất hứng: "Mẫu thân, Linh Nhi tỷ tỷ quá xấu, cũng không cho ta cơ hội ra tay."

An Mộng Quân sờ sờ cái đầu nhỏ của Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, chuyện giết người hãy giao cho ca ca tỷ tỷ, người còn là một đứa trẻ, sau này mẫu thân dạy người đọc sách, thế nào?"

Diệp Linh Khuynh tựa như hiểu không hiểu: "Mẫu thân, đọc sách còn lợi hại hơn tu kiếm sao?"

An Mộng Quân cười nói: "Đúng vậy, người càng đọc sách thì sẽ càng lợi hại."

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Mẫu thân, đọc sách còn thú vị hơn giết người sao?"

An Mộng Quân nói: "Đương nhiên."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Vậy sau này ta sẽ đọc sách với mẫu thân."

An Mộng Quân khẽ thở dài một tiếng, đứa trẻ tốt như thế nào lại ở lâu với trường sinh, biến thành bộ dáng này.

Tiếp theo, ánh mắt bà nhìn về phía Diệp Trường Sinh, không khỏi đau lòng, bà biết nhiều năm như vậy Diệp Trường Sinh nhất định đã sống rất khó khăn.

Trải qua vô số giết chóc mới có thể ảnh hưởng tới Diệp Linh Khuynh lớn như vậy.

Lúc này.

Trên hư không.

Ánh mắt chúng cường giả rơi vào trên người Đạo Linh Nhi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, người bên cạnh Diệp Trường Sinh đều khựng bố như vậy sao?

Một kiếm Diệp Linh Khuynh mang đến cho lão ta bóng ma còn

chưa tiêu tán, Đạo Linh Nhi lại một lần nữa chỉ dựa vào uy áp đã giết chết năm gã Chí Tôn chỉ trong nháy mắt.

Mọi người đều biết, muốn có được thứ bọn họ muốn, thật sự quá khó khăn.

Ít nhất thực lực của bọn họ còn không làm được.

Trong lúc nhất thời, mọi người muốn lui đi, xoay người rời đi, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Tu luyện tới cấp Chí Tôn, những người này cũng không phải kẻ ngốc.

Bọn họ biết xem xét thời thế, biết tiến lùi.

Biết rằng không thể làm được, đó là biểu hiện ngu ngốc nhất.

Sống... Mới là quan trọng nhất.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người lui đi: "Đừng chạy, đến giết ta, các người cứ như vậy đi, ta đi đâu tìm các người đây?"

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Triệu Tử Huyền: "Lão đầu, người rất ngoan cường, không có ý định rời đi sao?"

Triệu Tử Huyền nói: "Muốn ta rời đi thì giao đồ ra, ta lập tức đi."

Đầu óc lão đầu này không tốt.

Là bị cái gì kích thích vậy?

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Đạo Linh Nhi sau lưng: "Linh Nhi, hắn tìm người!"

Đạo Linh Nhi đi về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người Triệu Tử Huyền: "Người tìm ta?"

Triệu Tử Huyền nói: "Các hạ hiểu lầm rồi, lão phu muốn mảnh vỡ linh hồn."

Đạo Linh Nhi lạnh giọng: "Người muốn mảnh vỡ linh hồn, nhưng người biết mảnh vỡ linh hồn là gì không?"

Triệu Tử Huyền nói: "Phụng mệnh làm việc, không hỏi cái khác."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Người sống thật sự là lãng phí không khí, có được tu vi như thế lại cam nguyện làm quân cờ cho người khác, thật sự là đáng buồn, đáng thương!"

"Ta chính là mảnh vỡ linh hồn mà người tìm, có điều, hiện tại ta đã sống lại."

Triệu Tử Huyền giật mình, run rẩy nói: "Không thể nào, sao có thể là người!"

Uy áp trên người Đạo Linh Nhi bắn ra, bao phủ về phía Triệu Tử Huyền: "Người biết đã đủ nhiều rồi, hiện tại ta sẽ đưa người lên đường."

"Nếu luân hồi, nhớ làm người thông minh!"

"Thiên Đạo... Trường giới!"

Dứt lời, vô số lực Thiên Đạo co rút lại, phát ra tiếng sấm lớn, thân ảnh Triệu Tử Huyền bị trói buộc lại.

Dưới sự trừng phạt của lực Thiên Đạo, bóng người lão ta bắt đầu biến hình, thẳng đến khi tan thành mây khói.

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, thực lực của người tăng lên không ít!"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Cẩn nuốt Thiên Đạo bản nguyên, dung hợp tà đạo cấm kỵ, hiện tại thực lực của ta tăng cường không ít."

"Có điều, hiện tại tà đạo cấm kỵ đã thay đổi diện mạo, thành Thiên Đạo Thần Nhận, uy lực còn khủng bố hơn trước."

"Sức mạnh cấm kỵ cộng thêm sức mạnh Thiên Đạo, không dễ sử dụng ở trên giới này."

Chương 934: Đầu óc của lão đầu này không tốt (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Có người và Khuynh Nhi ở bên cạnh ta, sau này ta có cơ hội giả vờ, không đúng, ta không có nhiều cơ hội ra tay."

Đạo Linh Nhi hơi nhíu mày: "Trường Sinh, những người này ngoại trừ cường giả của thôn Chí Tôn ra, phần lớn đều đến từ nơi khác nhau."

"Bọn họ đến vì chín chín lô kiếp, hiện tại những người này còn không biết thân phận của ta, nhưng theo thời gian trôi qua, cường giả đến đây sẽ càng ngày càng nhiều, khi đó thân phận của ta sẽ bại lộ."

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi, người muốn nói gì, muốn rời khỏi ta sao?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Trường Sinh, ta cũng không muốn rời khỏi người, nhưng ta ở lại, người sẽ gánh vác quá nhiều."

"Có một số việc, ta phải tự mình đối mặt."

"Lần này, ta sẽ mang theo Khuynh Nhi cùng rời đi, có một chỗ thích hợp với nàng."

Về mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: "Vì sao phải rời đi, người không tin ta sao?"

Đạo Linh Nhi vội vàng lắc đầu: "Không phải ta không tin người, ta càng muốn ở cùng một chỗ với người thật tốt, thế nhưng hiện tại ta như vậy cũng không cách nào sống cùng một chỗ với người tốt hơn."

"Chờ đoạt lại bản thể thuộc về ta, ta sẽ mang theo Khuynh Nhi cùng nhau trở về tìm người, chỉ cần ta rời khỏi giới này, phiền toái của người cũng sẽ biến mất, như vậy người mới có thể dốc lòng tu luyện."

Nếu hai người ở lâu, mắt to trừng mắt nhỏ cũng là chuyện lãng mạn.

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ cảm thấy Đạo Linh Nhi vương vịu, thật không rõ vì sao nàng lại lựa chọn rời đi.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn xoay người nhìn về phía An Mộng Quân, Diệp Linh Khuynh: "Nương, dẫn Khuynh Nhi tới đây."

Hai người An Mộng Quân, Diệp Linh Khuynh tiến lên, Diệp Trường Sinh lại nói: "Khuynh Nhi, những ngày sau này, người hãy đi đến nơi rất xa với Linh Nhi tỷ tỷ, ở nơi đó chờ ca ca."

Diệp Linh Khuynh vội vàng lắc đầu: "Ta không đi, không rời khỏi ca ca và mẫu thân, ta muốn đọc sách với mẫu thân."

Đạo Linh Nhi tiến lên lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, nghe lời tỷ tỷ nói."

Nhìn hai nàng rời đi, An Mộng Quân trầm giọng nói: "Trường Sinh, vì sao Linh Nhi phải mang theo Khuynh Nhi rời đi."

Diệp Trường Sinh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh bầu trời: "Nàng đang bảo vệ chúng ta!"

Giờ khắc này.

Sáu người Diễm Xích Vũ, Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diệp Thập Vạn, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại xuất hiện, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, đều khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người tới rồi!"

Diễm Xích Vũ nói: "Biết chủ nhân gặp nguy hiểm, cho nên đến xem!"

Nói đến đây, hắn trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Chủ nhân, trên bầu trời dường như vẫn có một đôi mắt đang nhìn trộm chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết."

Diễm Xích Vũ nói: "Chuột nhắt, thế mà dám ở trong bóng tối nhìn trộm chúng ta, hần nhất định là bị thực lực mạnh mẽ của ta chấn nhiếp."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát hiện Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh trở về: "Ca, ta rời đi với Linh Nhi tỷ tỷ, người nhất định phải tới tìm ta."

"Yên tâm, ca nhất định sẽ đi tìm người." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diệp Linh Khuynh đi tới bên cạnh An Mộng Quân: "Mẫu thân, ta thật sự không nỡ rời xa người, chờ gặp lại, Khuynh Nhi nhất định ở lại bên cạnh mẫu thân."

An Mộng Quân gật đầu: "Mẫu thân sẽ đi tìm người với ca ca người."

Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Trường Sinh, "Trường Sinh, bảo trọng, ta sẽ trở về."

Diệp Trường Sinh nói: "Mọi việc đều lượng sức mà đi, thật sự không được thì trở về, ta sẽ một mực ở bên cạnh người."

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, cực lực kiềm chế cảm xúc của mình, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Linh Khuynh, hai người đạp không đi xa.

Trong khi đang đi về phía trước.

Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống...

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, tỷ khóc à?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không có, gió hơi lớn!"

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, người nói người nọ ở nơi nào, ta phải cho hần một kiểm, nếu không phải vì hần xuất hiện, chúng ta không cần rời khỏi ca ca."

“Rời khỏi phương thế giới này, rất nhanh có thể gặp được hần!”

Sở dĩ Đạo Linh Nhi lựa chọn rời đi là bởi nàng phát hiện có người của Vũ Trụ Thần Cung ở trong bóng tối, nàng không muốn để cho Diệp Trường Sinh rơi vào nguy hiểm.

Chỉ khi nàng rời đi, Diệp Trường Sinh mới có thể an toàn.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cứ để cho các nàng rời đi như vậy sao?"

"Nếu như vừa rời đi, các nàng không bao giờ trở về thì làm sao bây giờ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Linh Nhi sẽ không gạt ta!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lời nói dối của nam nhân có thể lừa gạt nữ nhân một đêm, lời nói dối của nữ nhân có thể lừa gạt nam nhân cả đời."

Diệp Trường Sinh nói, "Người thì hiểu cái gì."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, kế tiếp chúng ta đi đâu, có muốn trở về Giới Thượng Giới trước hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôn Chí Tôn!"

Chương 935: Đánh chết hẳn

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Thiếu chủ đi đâu, chúng ta đi nơi đó."

Mọi người đều biết lần này đi thôn Chí Tôn sẽ là một hồi tàn sát.

Lúc này, Diễm Xích Vũ mở lời nói: "Chủ nhân, chờ một chút, ta còn có đồng minh."

Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn về hư không: "Xuống đi!"

Từng bóng người bay xuống, xuất hiện trên mặt đất cách đó không xa, mọi người dưới sự dẫn dắt của nữ tử đi về phía nhóm người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, các nàng là ai?"

Diễm Xích Vũ nói: "Hồi chủ nhân, người của Cổ Thú Giới. Người cầm đầu là đại công chúa của Cổ Thú Giới, Ngu Tuyền Cơ hiện tại nàng là nữ nhân của ta."

"Chúng ta chỉ mới gặp mặt một lần, nàng đã bị ta bắt được. Thế nào, có phải rất có thủ đoạn hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải người lại hy sinh cái gì không?"

"Chủ nhân, ngài lại hiểu lầm ta, chúng ta ở cùng một chỗ chỉ hiểu biết lẫn nhau, học tập lẫn nhau."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói: "Người đang chạy theo học tập sao? Ta thật xấu hổ khi phá đám người."

Ngư Tuyền Cơ đi tới bên cạnh Diễm Xích Vũ: "A Vũ, hắn là chủ nhân của người sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không sai, còn không mau gặp qua chủ nhân."

Ngư Tuyền Cơ hơi khom người: "Tuyền Cơ gặp qua chủ nhân."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Ngư Tuyền Cơ đứng dậy, không thể không thừa nhận, Diễm Xích Vũ thật sự có thủ đoạn.

Đầu tiên là Bách Lý Thái Nhi, hiện tại lại là Ngu Tuyên Cơ, một con chim lại phong lưu thành như vậy?

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân chuẩn bị đi tới thôn Chí Tôn, các người đi theo đi."

Ngu Tuyên Cơ gật đầu: "A Vũ, người đi đâu, ta sẽ đi đó!"

Nhìn thấy hai người như vậy, Diệp Trường Sinh lắc đầu, đi tới bên cạnh An Mộ Dung Quân: "Mẫu thân, kế tiếp ta muốn đi tới một nơi rất nguy hiểm, ủy khuất mẫu thân ở trong Thần Cung một thời gian."

An Mộ Dung Quân vẻ mặt âm đạm, "Mẫu thân vốn tưởng rằng có thể giúp người, không nghĩ tới địch nhân hiện tại mạnh như vậy."

"Trường Sinh, mặc kệ người đi nơi nào, nhất định phải chú ý an toàn."

...

Thuyền tiên Cửu Long.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, mặc cho gió thổi bờ bãi trên người, trong lòng vẫn rất lo lắng cho Đạo Linh Nhi, bởi vì hắn hiểu rõ, Đạo Linh Nhi rời đi là vì bảo vệ hắn.

Nữ nhân này... Thật ngốc.

Diêm Xích Vũ không biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh hắn: "Chủ nhân, người như vậy là không được, lúc người ta đi thì người không giữ lại, hiện tại buồn bã đau khổ."

"Chủ nhân, không phải ta nói, người còn muốn học tập với ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Học cái gì với người, vô sỉ sao?"

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, về vấn đề này, ta không bằng người, không thể so sánh được. Kỳ thật ta chỉ nói cho Tuyên Cơ một câu, đi theo lão tử, ta để cho nàng ngủ đều có thể vui vẻ ra tiếng."

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là.... Người sống tốt!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Hắn lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chủ nhân, người sẽ không nói chuyện phiếm!

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, nói việc chính, lần này đi thôn Chí Tôn, tu vi yếu nhất của đối phương cũng là cấp Chí Tôn, người có thể chứ?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân người cứ yên tâm đi, cho dù không dùng tu vi, chỉ dựa vào cái miệng này của ta cũng có thể khiến bọn họ thất bại thảm hại."

Vương giả mạnh miệng sao?

...

Hừ không vô tận.

Hai bóng dáng xinh đẹp xuyên qua trong dòng tinh không dài, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, nơi đi qua, vô số rào cản bị các nàng phá vỡ.

Các nàng không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Giờ phút này, hai nàng đã hoàn toàn phóng thích bản thân, không cần áp chế cấp bậc nữa, nơi đi qua, điên cuồng cắn nuốt linh khí trong tinh không.

Diệp Linh Khuynh dường như cao lên rất nhiều, hơi thở trên người càng lúc càng nội liễm, Vũ Trụ Tu Di Châu hiện lên ánh sáng trắng như ẩn như hiện, rơi trên người nàng.

Cả người tựa hồ tắm trong thần quang, trên quần áo mang theo hào quang thánh khiết khiến người ta cảm giác không nhiễm bụi trần.

Đạo Linh Nhi quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, người trưởng thành cũng quá nhanh."

Diệp Linh Khuynh nói: "Một chút cũng không nhanh, ta muốn vô địch, như vậy có thể bảo vệ ca ca ta. Đúng rồi, Linh Nhi tỷ tỷ, người còn sách nữa không? Ta đều xem xong mấy quyển trước rồi."

"Mẫu thân nói, đọc sách có thể làm cho ta trở nên mạnh mẽ hơn."

Đạo Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Hơn nữa, chỉ cần người muốn đọc sách, ta sẽ tìm cho người vô số sách cổ, ngọc giản và bản chép tay."

"Tuy nhiên, trước đó, chúng ta phải đi một chỗ."

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, đi nơi nào?"

"Một hành tinh chết!" Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: "Chúng ta đi giết người!"

Diệp Linh Khuynh lại nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, người nói Thiên Đạo Thần Cung còn rất xa sao?"

"Rất xa!"

"Được rồi, vậy chúng ta đi giết người trước, chờ đến Thiên Đạo Thần Cung, ta sẽ trở nên mạnh hơn." Diệp Linh Khuynh nhẹ giọng nói, theo sát sau lưng Đạo Linh Nhi, lướt nhanh về phía hành tinh chết.

Chương 936: Đánh chết hẳn (2)

Đạo Linh Nhi dỗi mắt nhìn ra xa, lẩm bẩm nói: "Không phải các người đang tìm ta sao? Hiện tại ta tới đây."

...

Trong hư không.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Bây giờ người cũng không tu luyện?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tu luyện là không thể tu luyện, chủ nhân không phải cũng không tu luyện sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không cần so sánh với ta, cũng là hết ăn lại nằm, chỉ vì khuôn mặt không giống nhau, vận mệnh hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như gấu trúc và heo, một con được nuông chiều, một con bị giết."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, hiện tại ta không cần tu luyện thì cấp bậc tự động đột phá, ta cũng không có cách nào."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lúc này.

Hoàng Vân Huyền xuất hiện trên boong thuyền, khom người một cái: "Thiếu chủ, phía trước chính là thôn Chí Tôn."

Diễm Xích Vũ đánh cá chép, đứng trên boong thuyền: "Đến chưa? Nhanh như vậy!"

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Thiếu chủ, một nữ tử ngăn cản thuyền tiên, thực lực của đối phương không kém."

Diệp Trường Sinh nói: "Miệng lớn, không đúng, Xích Vũ, không phải người nói dùng miệng giữ lại là có thể khiến các nàng thất bại thảm hại sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân yên tâm, ta đi liếm... Đánh các nàng."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngay sau đó, hắn đi về phía trước với tốc độ cực nhanh, đi tới trước mặt một nữ tử: "Cô nương, có thể tán gẫu không."

Nữ tử liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Đánh chết hắn!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả thôn Chí Tôn sau lưng chen chúc xông lên, không gian nghiền nát tấn công về phía Diễm Xích Vũ.

Diễm Xích Vũ: "..."

Trên hư không.

Cường giả thôn Chí Tôn tiến lên vây quanh Diễm Xích Vũ, từng hơi thở mạnh mẽ bao trùm trời đất.

Không gian run rẩy dữ dội.

"Trực tiếp như vậy? Tuy nhiên, ta thích!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói, luyện ngục Hỏa Phượng Đồi Đằng xuất hiện sau lưng, tay cầm một cây thương lửa: "Nào, ta muốn một mình đấu với các ngươi!"

Bịch.

Bịch.

Cường giả thôn Chí Tôn chen chúc xông lên, từng công kích tràn đầy mệnh môn hội tụ trên người Diễm Xích Vũ.

Công kích như rồng, vô cùng cuồng bạo.

Những người này vừa ra tay đã tính toán muốn đưa tiễn Diễm Xích Vũ.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, vô số thần hỏa bắn ra ngoài, không gian bị đốt cháy tàn lụi không còn, Diễm Xích Vũ vẫn đứng ở trong hư không, bát phong bất động, vững như bàn thạch.

Hồng Liên Đế Diễm quanh quẩn trên người hắn, không ai bì nổi, tựa như Hỏa Thần trên cửu thiên buông xuống, hai mắt hắn bế nghê, tầm mắt xẹt qua mọi người: "Một đám lão tạp mao, muốn đánh bại ta, các người muốn ăn rắm đấy."

"Đế diễm bạo thiên thương!"

Theo thanh âm truyền đến, thân ảnh của hắn mạnh mẽ lao về phía trước, thương lửa trong tay chỉ một cái, vô số bóng thương xuất hiện, chỉ thẳng lên người mọi người.

Giờ khắc này.

Các cường giả thôn Chí Tôn bối rối, không thể tin nhìn Diễm Xích Vũ, mười người bọn họ liên thủ đánh một kích lại không cách nào lay động hắn một chút?

Đây là thân thể gì?

Thật ra không biết.

Diễm Xích Vũ phóng thích Đế Viêm Kim Thân, thân thể vô địch với những người cùng cấp bậc, đừng nói mười người liên thủ, chỉ có một ngàn người như thế này hắn cũng không sợ hãi.

"Lui!" Một giọng nói truyền đến, cường giả thôn Chí Tôn bắt đầu lui về phía sau, thân ảnh nữ tử nhanh chóng xông về phía trước, mang theo gió lốc nuốt trời, nghênh đón mũi thương của Diễm Xích Vũ.

Một tiếng nổ tung truyền ra, hai người bị lực công kích bao phủ, bóng dáng nữ tử xinh đẹp bay ngược ra sau, áo dài bay múa, khí thế to lớn.

Hiển nhiên, dưới một kích của Diễm Xích Vũ, nàng không hề thua kém chút nào.

Ở phía xa.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, Xích Vũ lại mạnh như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân này cũng không đơn giản, thôn

Chí Tôn cũng không kém!”

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Thiếu chủ, khí thế của thôn Chí Tôn ở tỉnh vực này rất lớn, nghe đồn Thôn trưởng của thôn Chí Tôn chính là một nhân vật ngoan độc."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Nhân vật ngoan độc? Đó là trước khi hắn gặp ta."

Có lẽ Thôn trưởng thôn Chí Tôn trước kia rất lợi hại, nhưng từ khi lão ta làm quân cờ của người khác, đã từng bước đi tới vực sâu.

Đối địch với hắn, tất phải chết không thể nghi ngờ.

Hiện tại Đạo Linh Nhi đã sống lại, nhưng ân oán giữa bọn họ nhất định phải chấm dứt.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước: "Đi, vào thôn."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, chúng ta cứ tiến vào thôn Chí Tôn như vậy, có thể có nguy hiểm hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu người sợ hãi thì có thể đứng tại chỗ đừng nhúc nhích."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, người có thể được hay không, chậm như vậy, muốn chờ cường giả khác của thôn Chí Tôn đến sao?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, đây là ý kiến hay, chờ bọn họ tới, chúng ta có thể một lưới bắt hết."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu cường giả thôn Chí Tôn dốc toàn lực, một mình người sẽ không chịu nổi."

Chương 937: Phó thôn trưởng, Thiên Hoàng

Nói đến đây, ánh mắt hần dừng ở trên người nữ tử: "Cô nương, có phải người có muội muội hay không?"

Nữ tử nói: "Diệp Trường Sinh, Dao Nhi là bị người giết, đúng không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán đúng rồi, có phải rất tức giận hay không, đến, đánh ta!"

Mắt Long Vân muốn nứt ra: "Diệp Trường Sinh, người nhất định phải chết!"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chết!"

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, yêu cầu của ngài thật kỳ quái."

"Kỳ quái?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta chính là muốn chọc giận nàng."

Bịch.

Bóng dáng xinh đẹp của Long Vân lướt qua, lần thứ hai nhấc lên một trận gió lốc ngập trời, căn nuốt tới phía Diệp Trường Sinh.

Không biết khi nào ở sau lưng nàng ta xuất hiện một bóng người trong suốt, khí lạnh đến tận xương bao trùm, tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Theo khí huyền băng tràn ngập, bầu trời giống như bị đóng băng ngàn dặm trong nháy mắt.

"Diệp Trường Sinh, thù giết muội, trả bằng máu!"

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Diễm Xích Vũ mở lời nói: "Cô nương, thật... Bồi thường, có thể không!"

“Đừng vội từ chối, chúng ta có thể nằm xuống, từ từ thương lượng!”

Long Vân tức giận nói: "Miệng không che được, cà lơ phất phơ, người cũng giống như Diệp Trường Sinh, nhất định phải chết."

"Tiểu sinh từ trước đến nay luôn cà lơ phất phơ, không biết cô nương có thích hay không?" Diễm Xích Vũ nói xong, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người vào thôn, nữ tử này giao cho ta."

Bịch.

Bịch.

Từng linh khí dưới bàn tay ngọc của Long Vân huy động, không gian nghiêng nát, thẳng tiến không lùi, chỉ thẳng lên người Diễm Xích Vũ.

Linh khí hóa thành hàn băng, như hàn thương, sắc bén vô cùng, trên đó có vô số thần văn huyền băng quanh quẩn.

Diễm Xích Vũ nhìn công kích bay tới trước mắt, lạnh nhạt bình tĩnh: "Người là băng, ta là hỏa, gặp được ta, người sẽ bị hòa tan!"

Long Vân giận dữ nói: “Không biết sống chết.”

Diễm Xích Vũ cười nói: "Ta biết, người bề ngoài mềm cứng không ăn, lén lút cứng rắn ăn đến miệng mềm."

Dứt lời, hắn để Long Vân phóng thích Huyền Băng Hàn Thương, xuyên thấu trên thân ảnh, nhưng Huyền Băng tiến vào thân thể, trong nháy mắt đã hóa thành hư vô.

Cánh tay Long Vân huy động, khí như huyền hà, từng công kích bay ra, băng phong ngàn dặm, không gian bốn phía bị đóng băng, bao phủ Diễm Xích Vũ trong đó.

"Một con phượng hoàng lửa mà thôi, giết người dễ như trở bàn tay!"

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh mang theo nhóm người Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Vương Phú Quý xuất hiện ở cửa thôn thôn Chí Tôn. Nơi đi qua, cường giả thôn Chí Tôn đi theo Long Vân đến đều ngã xuống dưới công kích của Hoàng Vân Huyền.

Tùng hơi thở khùng bố từ trong thôn tràn ngập ra, một đại trận che trời xuất hiện, ngăn mọi người ở ngoài thôn.

Ngay sau đó.

Một gã nam tử trung niên xuất hiện bên ngoài đại trận, phía sau có khoảng trăm người, liếc mắt nhìn lại, tu vi của những người này đều là cấp Chí Tôn.

Thần văn Chí Tôn trên người bọn họ hiện ra màu sắc khác nhau, uy áp mênh mông hạ xuống, mặt đất giống như sẽ sụp đổ trăm trượng trong nháy mắt.

Nam tử trung niên nói: "Diệp Trường Sinh, người mang theo bọn họ muốn xông vào thôn Chí Tôn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người là Thôn trưởng?"

Nam tử trung niên lại nói: "Phó Thôn trưởng, Thiên Hoàng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy để Thôn trưởng các người xuất hiện, người không xứng nói chuyện phiếm với ta."

Sắc mặt Thiên Hoàng đột nhiên thay đổi, lửa giận trong mắt bắn ra: "Người đang khinh thường ta?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, ta đang nhục nhã người."

Thiên Hoàng giận dữ, mấy ngàn năm qua, không ai dám kiêu ngạo ở trước mặt lão ta như thế, Diệp Trường Sinh lại dám châm chọc lão ta ở trước mặt nhiều người như vậy.

"Chân thân Chí Tôn!"

Dứt lời, vô số linh khí bắn ra, vàng sáng màu tím quanh quẩn trên người lão ta, ngay sau đó, một bóng dáng thật lớn xuất hiện.

Đây chính là chân thân Chí Tôn của Thiên Hoàng.

Uy áp kinh thiên động địa, khí thế huy động tràn đầy, sóng khí đáng sợ trực tiếp xốc bay bốn người Diệp Thập Vạn, Vương Phú Quý, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại ra ngoài.

Chỉ có Diệp Trường Sinh và Hoàng Vân Huyền đứng thẳng tắp, mặc cho uy áp Chí Tôn ở trên người bọn họ.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, người này hơi mạnh."

Diệp Trường Sinh đi về phía trước một bước, Thần Ma Kim Thân xuất hiện sau lưng, hình ảnh khổng lồ cao vút trong mây, khí thế hoàn toàn nghiền ép chân thân Chí Tôn của Thiên Hoàng.

Đều là cường giả cấp Chí Tôn.

Ai sợ ai?

Trên hư không.

Thần Ma Kim Thân xuất hiện, ánh sáng vàng bắn ra quét ngang bầu trời, dãy núi trái phải của thôn Chí Tôn phút chốc hóa thành vùng đất bằng phẳng.

Ngay cả đại trận bao phủ trên thôn Chí Tôn cũng xuất hiện từng vết nứt, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Hai người còn chưa động thủ, nhưng khí thế đã bắt đầu giao phong, có thể nói là cây kim so với cọng râu.

“Như Lai thần chưởng!”

Thần Ma Kim Thân chậm rãi giơ tay lên, một chưởng đè xuống phía Thiên Hoàng, người sau cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Chương 938: Tinh thần quy nhất

Diệp Trường Sinh rõ ràng chỉ là Chí Tôn tầng thứ nhất nhưng khí thể lại mạnh mẽ hơn lão ta, chủ yếu nhất chính là, ở trên người hắn vậy mà có năm đạo thần văn.

Một người có thể có nhiều thần văn như vậy sao?

Đây chính là chỗ hơn người của Diệp Trường Sinh.

Sau khi đột phá cấp Chí Tôn, hắn hoàn toàn phát huy sức mạnh thần cách trong cơ thể, hiện tại trên người hắn có thần văn Hắc Ám, thần văn Bất Tử, còn có thần văn Thôn Phệ.

Hiện tại hắn ở Giới Thượng Giới dung hợp khối thần cách thần bí kia, kỳ thật là một khối thần cách thôn phệ, khối thần cách này phải sử dụng với Phạm Thiên Tạo Hóa Công mới có thể phát huy uy lực thật lớn.

Ngoại trừ ba đạo thần văn này ra còn có thần văn Thiên Đạo, đây là Đạo Linh Nhi để lại cho hắn.

Thần văn cuối cùng là thần văn kiếm đạo do Diệp Trường Sinh lĩnh ngộ ra thần văn.

Có thêm năm đạo thần văn, thần uy mạnh hơn Thiên Hoàng là chuyện không thể nghi ngờ.

Thiên Hoàng phát hiện chống lại thần uy với Diệp Trường Sinh đã dần dần bắt đầu rơi vào thế hạ phong, linh khí trong cơ thể tiêu hao thật sự quá nhanh.

Ngược lại.

Diệp Trường Sinh tựa hồ không chịu bất kỳ cái gì ảnh hưởng, dưới sự dung hợp của năm đạo thần văn, thần uy còn đang không ngừng trở nên mạnh mẽ.

` m.

Một tiếng nổ vang lên, thần uy của Thiên Hoàng vỡ vụn, thân ảnh bay ngược ra sau, hung hăng va chạm vào đại trận.

Phốc phốc.

Miệng phun ra ngụm máu, khí thế cả người yếu đi một nửa.

Chưa từng giao thủ đã bị đả thương, Thiên Hoàng cảm giác mình thật sự bị nhục nhã.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Hiện tại có thể để Thôn trưởng các người đi ra rồi chứ?"

Thiên Hoàng tức giận không kiềm chế được: "Diệp Trường Sinh, người cho rằng như vậy là ta đã bại sao? Ta có vô số thần thông, cấp bậc cũng cao hơn người, ta sẽ không bại."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đó, người nhìn đỉnh đầu rồi lại nói chuyện tiếp có được không."

Thiên Hoàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện một bàn tay khổng lồ lơ lửng trên không, ánh sáng vàng quanh quẩn trên ngón tay, lúc nào cũng có thể rơi vào đỉnh đầu lão ta.

Thật không biết, một chưởng này mà chụp xuống sẽ có hậu quả gì.

Thiên Hoàng híp mắt, chân thân Chí Tôn lại xuất hiện, mười thanh kiếm xuất hiện ngược lại treo lơ lửng, bao vây thân ảnh lại.

Ngay sau đó, thân ảnh của lão ta bay lên không trung, vọt tới phía bàn tay lớn, mười thanh phi kiếm huyền hóa thành vạn đạo kiếm quang, từ dưới lên, xuyên về phía bàn tay khổng lồ.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đè xuống phía dưới, Như Lai thần chưởng hạ xuống, nơi đi qua, hư không bị chôn vùi trong nháy mắt.

Thiên Hoàng bị đập xuống, trên mặt đất xuất hiện năm ngón tay sâu không thấy đáy, đất đỏ tảo ra mùi gay mũi.

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới: "Cái này cũng không chết? Rất ngoan cường."

Dứt lời.

Một linh hồn thể xuất hiện, chính là Thiên Hoàng, có điều, thân thể của lão ta đã bị Diệp Trường Sinh phá hủy.

“Chí Tôn kiếm, trăm thiên!”

Trên người Thiên Hoàng vẫn được mười thanh kiếm bao bọc như trước, nhưng giờ khắc này, lão ta lại ngưng tụ ra một thanh kiếm khổng lồ không thua gì Thần Ma Kim Kiếm.

Xuy.

Một kiếm tức giận chém xuống.

Lão ta cố gắng đánh ra một đòn để chém chết Diệp Trường Sinh.

"Ôi chao, người cũng chơi kiếm à? Vậy thì ta sẽ để người hoàn toàn chết." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Xuy.

Xuy.

Ba thanh phi kiếm từ trong hộp kiếm bắn ra ngoài, chỉ thẳng vào người Thiên Hoàng, mỗi một tác hư không đều tràn ngập vô số kiếm uy.

“Kiếm không phải người chơi như vậy, hôm nay ta sẽ đánh cho người xem!”

Ba kiếm cùng bay, từ trong dòng kiếm của kiếm Chí Tôn lơ lửng xuyên qua, chỉ thẳng vào người Thiên Hoàng.

Lão ta trực tiếp trở thành người bia thịt.

Dưới Hỗn Độn, Thần, Bá Kiếm oanh kích, mười thanh kiếm bao phủ trên người bắt đầu vỡ vụn.

Thiên Hoàng biết tiếp tục như vậy thì tầng phòng ngự này cũng sẽ bị đánh vỡ: "Cùng nhau lên, nhìn ta chết sao?"

Ra lệnh một tiếng.

Trăm bóng người xông lên, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Nếu Thôn trưởng các người không đi ra được, vậy ta sẽ giết sạch các người trước, sau đó đi giết hãn."

Hãn tiện tay vung lên, Bá Kiếm từ trên người Thiên Hoàng xẹt qua, tấn công về phía trăm người, kiếm quang mãnh liệt như đằng long, ngăn cản trăm người.

Ngay sau đó.

Thần Ma Kim Kiếm xuất kiếm, từ cao tức giận chém xuống.

Công kích chính là bá đạo như thế.

Không có chiêu thức hoa lệ, chỉ đơn giản mộc mạc như vậy.

Không ra chiêu thì thôi, vừa ra tay tất chết.

Nhiều chiêu thức hoa lệ như vậy không có tác dụng chút nào.

` m.

Kim kiếm mở trời, giống như muốn cắt bỏ vũ trụ.

Một kiếm này thật sự quá khủng bố.

Rất nhiều người không kịp chạy trốn đã táng thân dưới uy lực của kiếm, trong nháy mắt hóa thành bột mịn...

Đúng lúc này.

Đại trận bao phủ trên thôn Chí Tôn đột nhiên biến mất, một bóng người đập không mà đến, hai tay chắp sau lưng khiến người ta có cảm giác phiêu dật xuất trần.

Chương 939: Tinh thần quy nhất (2)

Khí chất phiêu nhiên đậm bạc kia, nhìn thế nào cũng là một vị quân tử nhẹ nhàng.

Trong khi đi về phía trước, người tới búng tay một phát, một ánh sáng bạc bay ra nghênh đón hai kiếm Hỗn Độn và Vãn Thần, hai thanh thần kiếm đều thay đổi phương hướng, trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Thiên Hoàng vội vàng tiến lên, xuất hiện bên cạnh người tới:
"Thôn trưởng, Diệp Trường Sinh trưởng quá nhanh."

Trần Uyên nói: "Thần Ma Tộc há có người bình thường."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng trên người Diệp Trường Sinh:
"Người lại có được một khối Chí Tôn cốt, khó trách cấp bậc yếu lại có thể đánh bại Thiên Hoàng."

"Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người yếu như vậy, chắc chắn trước kia ta chưa từng gặp người."

Trần Uyên nói: "Người chuyển thế trùng tu, hay niết bàn luân hồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người hỏi nhiều như vậy làm gì, đừng tưởng rằng làm quen với ta thì người không cần phải chết."

Trần Uyên híp mắt, quan sát Diệp Trường Sinh hồi lâu: "Người không thể nào là hắc, người tuyệt đối không thể là hắc."

"Mặc kệ người là ai, đến thôn Chí Tôn ta, người đều phải chết."

"Diệp Trường Sinh, vốn Thiên Đạo rời đi, người đã an toàn. Ta cũng không tính đi tìm người gây phiền toái, nếu hiện tại người đưa tới cửa, ta tin tưởng đầu của người còn có thể đổi chút đồ."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra người là ngục quân tử, suýt chút

nữ đã bị về đạo mạo của người lừa gạt.”

"Cũng đúng, vì lợi ích, người cam nguyện làm chó thì có thể có tiền đồ gì?"

Trần Uyên lạnh lùng nói: "Được rồi, người đừng nói nữa, chịu chết đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Được, thành toàn cho người!"

Bịch.

Bịch.

Hai bóng người nhanh chóng xông lên, tiếng va chạm truyền ra, hủy thiên diệt địa, giống như sao chổi đụng vào trái đất...

Một kích va chạm, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, năm đạo thần văn bắn ra, ánh sáng vạn trượng.

Thân ảnh Trần Uyên lơ lửng trên không, trên đỉnh đầu lơ lửng trở nên mờ mịt, vô số ngôi sao vờn quanh lưu chuyển, sức mạnh khủng bố rót vào trong cơ thể lão ta.

Trên bầu trời, một bóng người hư ảo xuất hiện, Trần Uyên nhìn Diệp Trường Sinh: "Biết đây là gì không? Tinh thần quy nhất."

"Định nói cho người người cũng khác biệt, kiếp này, người cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi."

"Cấp bậc của người và ta có sự chênh lệch quá xa, khác nhau một trời một vực, làm sao người có thể đánh một trận với ta?"

Diệp Trường Sinh nhìn Nhật Nguyệt Tinh Thần xoay tròn, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Tu luyện nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người còn không rõ một đạo lý, mắt thấy chưa chắc là thật."

Một bước.

Một bước.

Hắn đạp không mà đi, đi về phía Trần Uyên: "Tinh thần quy nhất

rất lợi hại sao? Ta cho người thấy cái gì gọi là tín ngưỡng vô địch!”

Sắc mặt Trần Uyên đột nhiên thay đổi: "Người lại tu luyện tín ngưỡng lực.”

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể sao?”

Bên ngoài thôn Chí Tôn.

Ánh mắt chúng cường giả đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, chưa từng nghĩ tới một vị tu sĩ tới từ hạ giới lại tu luyện tín ngưỡng lực.

Trần Uyên thấy cấp bậc của Diệp Trường Sinh dưới sự trùng kích của tín ngưỡng lực đang điên cuồng bắt đầu tăng vọt, sắc mặt hơi đổi, trong mắt lộ ra vẻ đề phòng.

Giờ khắc này, trong lòng lão ta thầm nghĩ, người nhất định sẽ không bình thường, là ta ngu xuẩn, mặc kệ người có phải là hãn hay không, người đều có vốn liếng để kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Trần Uyên nói: "Có phải bị ta dọa sợ hay không?”

Trần Uyên khinh thường: "Diệp Trường Sinh, ta sẽ sợ người sao? Sự mạnh mẽ của thôn Chí Tôn không phải người có thể tưởng tượng.”

Lời này sao lại quen tai như vậy?

Người đã từng nói những lời này với hãn, hiện tại ở mộ đã cao mấy mét.

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta giết người rất nhẹ nhàng.”

Đúng lúc này.

Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, người lại đột phá sao? Không phải ba ngày trước người mới đột phá sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Không có cách nào, chính là muốn đột phá, ta không khống chế được chính mình!"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Được rồi, vậy ta cũng đột phá!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải hôm qua ngươi mới đột phá sao?"

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ vô tội: "Ta cũng không khống chế được chính mình!"

Trần Uyên: "..."

Các cường giả thôn Chí Tôn: "..."

Khóe miệng Hoàng Vân Huyền lại nhấc lên một nụ cười, biết Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ cố ý, bọn họ thật sự quá xấu.

Ngay sau đó.

Hồng Liên Đế Diễm trên người Diễm Xích Vũ cuồng bạo mà lên, một thân tu vi bắt đầu tăng lên, ở trên người hắc tựa hồ không tồn tại sức mạnh công kích.

Thần hỏa tràn ngập, đốt trời nấu biển.

Ánh mắt Trần Uyên dừng trên người Diễm Xích Vũ, trầm giọng nói: "Thật tốt cho một con phượng hoàng lửa, thế mà lại có được thần hỏa bá đạo như thế."

Sai rồi.

Mười phần sai.

Lão ta biết từ khi mình bắt đầu coi thường Diệp Trường Sinh thì cũng đã bước lên một con đường không trở về.

Cấp bậc của một người một thứ này tăng lên đơn giản như vậy cũng quá mức rung động.

Chương 940: Hạo Thiên Chí Tôn

Phải biết rằng hiện tại cấp bậc của bọn hắn tăng lên, đều ở trong phạm vi tăng lên của cấp Chí Tôn, Trần Uyên hơi nghĩ không ra, từ khi nào cấp Chí Tôn lại dễ đột phá như vậy?

Chẳng bao lâu.

Diệp Trường Sinh và Diễm Xích Vũ đã kết thúc đột phá.

Có người sẽ hỏi, vì sao Trần Uyên và cường giả thôn Chí Tôn không trực tiếp chém giết một người một thú khi bọn họ đang đột phá.

Ồn ào cái gì.

Tín ngưỡng lực của Diệp Trường Sinh ngưng tụ thần uy tương đối đáng sợ, nếu có người phát động tấn công hắn, lực phản phệ có thể dễ dàng đập tan người tấn công.

Về phần Diễm Xích Vũ thì càng không cần phải nói, lấy hắn làm trung ương hư không, trong phạm vi ngàn thước, Hồng Liên Đế Diễm sôi trào.

Đừng nói là ra tay tấn công, ngay cả tới gần cũng khó.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người lại trở nên mạnh mẽ, không được, ta còn muốn đột phá."

Trần Uyên: "..."

Diệp Trường Sinh biết Diễm Xích Vũ đang giả vờ, vội vàng mở miệng nói: "Xích Vũ, trước đừng đột phá, chờ giết sạch thôn xong, lại từ từ đột phá."

Diễm Xích Vũ nói: "Được rồi, vậy trước không đột phá, giết người trước, chờ sau khi chấm dứt, ta muốn đột phá một lần nữa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, nữ tử của thôn Chí Tôn kia bị ta bắt, hiện tại nàng rất nghe lời."

"Có phải ta rất lợi hại hay không, điều tặc thiên(*)?"

(Điều tặc thiên(*): là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.)

Diệp Trường Sinh nói: "Điều tặc thiên, Xích Vũ, sao người lại muốn dùng đệ đệ của người đi nổ trời? Bây giờ người nóng nảy như vậy à?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Trần Uyên: "Ra tay đi, nhìn xem tinh thần quý nhất của người hay tín ngưỡng lực vô địch của ta lợi hại."

Trần Uyên nói: "Thành toàn cho người."

Hai người nhanh chóng lao tới phía nhau, hừ không bị hai nguồn sức mạnh mệnh môn tràn ngập, mọi người nhao nhao lui về phía sau.

Dưới sức mạnh ngập trời đánh sâu vào, bọn họ thân bất do kỷ lui về phía sau.

Trong hư không mờ mịt, tinh thần lực ngưng tụ hóa một, một vệt sáng rơi xuống đánh trúng trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Diệp Trường Sinh không né tránh, Thần Ma Kim Thân di động, trực tiếp nghênh đón, trên bàn tay lớn có tín ngưỡng lực bao bọc, đập về phía cột sáng đánh tới trước mắt.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, vô số sóng xung kích bắn ra ngoài, thân ảnh Trần Uyên bay ngược ra sau.

Hai tay lão ta mở ra, chậm rãi ổn định thân ảnh, thấy Diệp Trường Sinh không nhúc nhích chút nào đứng tại chỗ, trong mắt nổi lên vẻ hoảng sợ.

Bên kia, nhóm người Diêm Xích Vũ, Hoàng Vân Huyền, Ngu Tuyền Cơ đã giao chiến cùng một chỗ với người của thôn Chí Tôn.

Trần Uyên quay đầu nhìn lại, giọng nói lạnh lùng: "Diệp Trường Sinh, người nhất định phải chết."

Dứt lời.

Lão ta giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch trong tay, ánh sáng vọt thẳng lên trời, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ từ trong thôn Chí Tôn bao trùm tới.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Trần Uyên, người tới nhìn Diệp Trường Sinh: "Thôn trưởng, gọi ta đến đây làm chuyện gì?"

Trần Uyên nói: "Hạo Thiên, giết bọn họ!"

Đường Hạo Thiên nói: "Thôn trưởng lui ra sau, giao cho ta!"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Đường Hạo Thiên: "Xích Vũ, người đi đi!"

Diêm Xích Vũ gật đầu, di chuyển về phía Đường Hạo Thiên, về mặt người sau coi thường: "Một con chim mà cũng xứng làm đối thủ của ta."

"Người đang nghi ngờ ta?" Về mặt Diêm Xích Vũ tức giận, một thương lớn chỉ thẳng vào người Đường Hạo Thiên: "Thương quý tham huyết!"

"Diệt!"

Đường Hạo Thiên nhìn mũi thương xuyên qua, đánh một quyền ra ngoài: "Biết danh tiếng của ta không?"

"Ta chính là Hạo Thiên Chí Tôn!"

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ khinh thường: "Người biết ta là ai không?"

Đường Hạo Thiên nói: "Một con phượng hoàng lửa hóa hình mà thôi."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Ta, gọi là, máy thu hoạch Chí Tôn!"

`m.

`m.

Hai người quyết chiến trong hư không, thân ảnh di chuyển lướt đi, đi qua nơi nào, mũi thương quyền lệ đều hủy thiên diệt địa.

Diệp Trường Sinh nhìn theo hai người rời đi, nói với Trần Uyên: "Gọi người, tiếp tục gọi người, nếu không gọi, người sẽ không có cơ hội."

Trần Uyên nói: "Đây là người nói, ta đồng ý với người."

"Hoán tổ!"

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra từ chỗ sâu nhất của thôn Chí Tôn, ngay sau đó, mười bóng người xuất hiện, đập không mà đến, bay xuống bên người Trần Uyên.

Trần Uyên khom người chào: "Bái kiến lão tổ."

Lão giả tóc bạc nói: "Tiểu Trần, chúng ta đang bế quan, có chuyện gì mà khiến người không giải quyết được?"

Trần Uyên giơ tay lên, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh: "Chư vị lão tổ, hần là người của Thân Ma Tộc, còn là một luân hồi trùng tu giả."

Nghe tiếng.

Con người của lão giả tóc bạc sáng ngời, đánh giá Diệp Trường
Sinh trước mắt: "Quả nhiên không đơn giản, vậy mà lão phu không
nhìn thấu hẳn."

Chương 941: Trang thứ ba của Thần Ma Thư

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía chín người khác, mọi người nhao nhao gật đầu, dường như đạt thành ước định nào đó.

Lão giả tóc bạc nói: "Tiểu Trần, phạm thôn Chí Tôn ta, trừ đi!"

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Trần Uyên, giống như đang nói, người đường đường là một Thôn trưởng, ta bảo người gọi người thì người gọi người sao?

Trần Uyên nói: "Vậy thì làm phiền chư vị lão tổ."

Lão giả tóc bạc nói: "Người này tu luyện tín ngưỡng lực, cũng không thể khinh thường, cùng nhau liên thủ, trực tiếp trấn áp hẳn."

Một người khác phụ họa: "Hắn là người của Thần Ma Tộc, càng không thể khinh thường."

Dứt lời, lão giả tóc bạc dẫn đầu xuất hiện, tấn công về phía Diệp Trường Sinh, như hình với bóng với chín người khác.

"Mười tên Chí tôn đỉnh phong?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Mười đánh một, đệ nhất đại khai sát giới sắp bắt đầu."

Ngay sau đó.

Thần Ma Kim Thân bao phủ trên người hắn, vô số cánh tay xuất hiện trên người Kim Thân hơi giống như Thiên Thủ Quan âm.

Nhưng thần thông mà Diệp Trường Sinh phóng thích là - Thiên Thủ Phật Đà.

Bốp.

Bốp.

Bốp bốp...

Vô số bàn tay lớn ngang dọc đầy ra ra, vổ vào trên người mười lão giả tóc bạc, mọi người trực tiếp bị đánh cho choáng ngợp.

Thần thông gì đây?

Nhiều bàn tay lớn như vậy, căn bản là không thể tới gần.

Trần Uyên cũng bị một màn trước mắt chấn động, không thể tin được Diệp Trường Sinh lại có thần thông biến thái như vậy.

Hắn không phải là kiếm tu sao?

Tại sao cái gì cũng có?

`m.

`m.

Một đạo lại một đạo công kích bay ra, mười người phát động tấn công mạnh mẽ về phía Thiên Thủ Phật Đà, tiếng nổ mạnh theo đó truyền đến.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước, nội liễm hơi thở, thân ảnh hơn ngàn tay Phật trong nháy mắt biến mất.

Ngay cả Thần Ma Kim Thân cũng biến mất.

Mười lão giả tóc bạc cho rằng Diệp Trường Sinh bại bởi công kích của bọn họ, thân ảnh mạnh mẽ xông về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, một đoàn kiếm dưới chân Diệp Trường Sinh hướng thẳng về phía cửu thiên, bao phủ cả người trong kiếm quang.

Ngay sau đó.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một quyển sách cổ, chính là Thần Ma Thư.

Trang thứ nhất, ba con rối xuất hiện, cấp bậc của chúng đều là Chí Tôn.

Trang thứ hai, một đạo thần quang bắn ra, xuyên qua trên người lão giả tóc bạc.

Trang thứ ba...

Người không nghe lầm, chính là trang thứ ba, Diệp Trường Sinh mở ra trang thứ ba của Thần Ma Thư.

Theo trang thứ ba của Thần Ma Thư mở ra, một tia sáng bất ngờ chui vào trong mắt Diệp Trường Sinh, ý chí Thần Ma vô địch chực thien.

Trong trang thứ ba của Thần Ma Thư hình như ẩn chứa một ý chí truyền thừa, theo ánh sáng tiến vào trong mắt, Diệp Trường Sinh rõ ràng cảm giác được thực lực bản thân bước vào một tầng khác.

Xuy.

Hỗn Độn thần quang bay ra, máu tươi bắn tung tóe, một cánh tay lão giả tóc bạc bị cắt xuống, máu tươi nhuộm đỏ tay áo.

Lão ta chậm rãi ổn định thân ảnh, ánh mắt dừng ở trên Thần Ma Thư, sự tham lam trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

"Một trong mười bảo vật của Thần Ma Tộc, Thần Ma Thư."

Lão giả tóc bạc biết Thần Ma Thư, đương nhiên biết thân phận của Diệp Trường Sinh không đơn giản, cũng vô cùng hiểu rõ rằng Diệp Trường Sinh căn bản không phát huy ra uy lực thật sự của Thần Ma Thư.

Tuy rằng hẳn chỉ có thể mở ra ba trang đầu tiên, vậy cũng đủ khiến bọn họ đầu một nơi thân một nẻo.

Thật lâu thật lâu trước kia, trong vũ trụ đã có tin đồn, Thần Ma Thư vừa xuất hiện, ai dám tranh phong?

Lúc này.

Một tay của Diệp Trường Sinh nâng Thần Ma Thư, một tay nắm chặt Bá Kiếm, mang theo vô số gió lốc kiếm khí đi về phía mọi người trước mắt.

Xuy.

Một kiếm quét ngang, kiếm quang như trăng tàn, mệnh mỏng tràn đầy, giống như sóng biển cuộn cuộn bao phủ lão giả tóc bạc trong đó.

Ngay khi Diệp Trường Sinh cho rằng lão giả tóc bạc phải chết không thể nghi ngờ, mười người hội tụ cùng một chỗ lại ngăn cản uy hiếp một kiếm của hắn.

Một kiếm không được, vậy lại thêm một kiếm.

Tuế nguyệt!

Theo thanh âm truyền ra, sức mạnh thời không trong trời đất trong nháy mắt bị rút ra, toàn bộ hội tụ cùng một chỗ.

Đây là một đạo kiếm quang khiến trời đất run rẩy.

Đây là một kiếm kỹ ẩn chứa sức mạnh thời không của vô số thế giới nhỏ.

Bịch.

Kiếm chém chư thiên, chấn động trời đất.

Yên tĩnh.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Mười người bị hất bay ra ngoài, bọn họ không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người trẻ tuổi, người tu luyện như thế nào vậy?

Nghịch thiên trong nghịch thiên, mười người bọn họ liên thủ có thể ngăn cản một kích của Đại Chí Tôn, nhưng dưới một kiếm của Diệp Trường Sinh, bọn họ không hề có lực đánh trả.

Trên đường thân ảnh mười người bay ngược, từng dấu vết nổ tung xuất hiện, tựa như mạng nhện.

`m, một người nổ tung.

Ngay sau đó tiếng nổ tung truyền ra, lão giả tóc bạc quay đầu nhìn sang một bên, trong lòng vô cùng hoảng sợ, mười người trong nháy mắt chỉ còn lại bốn người.

Chương 942: Vũ trụ khởi động lại

Thật kinh khủng.

Lão ta thật muốn trốn thoát, nhưng lại trốn không thoát.

Giờ khắc này, lão giả tóc bạc mới hiểu được một sự thật, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh căn bản là một kẻ biến thái, một thân chiến lược không thể lấy chỉ tiêu của người thường được.

Hắn chỉ là Chí Tôn tầng thứ năm, chiến lực đã vô địch trong cấp Chí Tôn, hơn nữa hắn có vô số lá bài tẩy và chí bảo.

Lần này, thực sự là trong cồng ngằm...Gãy.

Trên tinh vực vô tận.

Hai bóng dáng xinh đẹp xuyên qua trong hư không, nơi đi qua tựa như có thiên thạch rơi xuống.

Các nàng không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Lúc này dung mạo của Diệp Linh Khuynh đã khuynh quốc khuynh thành, khiến người trong thiên hạ kinh ngạc.

Chiều cao của nàng và Đạo Linh Nhi không khác biệt lắm, hơi thở trên người tiên khí mười phần, thanh linh không u, thiên tư tuyệt sắc.

Đẹp như vậy, đẹp đến mức không dính khói lửa trần gian, khiến trời đất ảm đạm thất sắc.

Trong khi đi về phía trước, Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tử tử, người chúng ta giết trên hành tinh chết là ai, hiện tại đi tới thế lực sau lưng hắn sao?"

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Lão đầu kia là thành viên của đội chấp pháp vũ trụ, cũng chỉ là thành viên bên ngoài. Nơi chúng ta hiện

tại muốn đi là nơi trước kia tỷ tỷ sinh hoạt.”

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, vì sao bọn họ phải giết người và ca ca của ta."

Đạo Linh Nhi tiếp tục: "Những người này muốn giết ta, ca ca người cứu ta mới thành đối tượng tấn công của bọn họ."

"Có điều, hiện tại bọn họ sẽ không đi tìm ca ca người gây phiền toái."

Diệp Linh Khuynh cười nói: "Nói như vậy, ca ca ta sẽ không gặp nguy hiểm."

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không, phiền toái của ca ca người sẽ rất lớn, ngoại trừ tỷ tỷ mang đến cho ca ca người phiền toái ra, thân phận ca ca người vốn sẽ mang đến phiền toái vô tận cho mình."

Diệp Linh Khuynh khó hiểu: "Thân phận sao?"

"Đúng, chính là thân phận. Ca ca người là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, phải biết rằng Thần Ma Tộc là một trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ. Chỉ cần ca ca người mang thân phận này thì sẽ có vô số phiền toái!"

Đạo Linh Nhi chậm rãi mở miệng nói, kỳ thật, nàng còn có rất nhiều chuyện không nói cho Diệp Linh Khuynh, kỳ thật trên người Diệp Trường Sinh còn có rất nhiều nhân quả không biết.

Sự tồn tại của những nhân quả này đều sẽ mang đến phiền toái cho Diệp Trường Sinh.

Ví dụ như: Diệp Trường Sinh rốt cuộc là ai.

Chỉ riêng vấn đề này sẽ mang lại cho hắn rắc rối vô tận.

Đột nhiên.

Đạo Linh Nhi mở lời nói để Diệp Linh Khuynh ngừng lại, sắc mặt người sau thay đổi: "Linh Nhi tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì, hắc động phía trước sao lại hơi quen thuộc như vậy?"

"Người đã từng thấy hắc động này sao?" Đạo Linh Nhi hỏi.

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Đã từng thấy, thời điểm quen biết ca ca, ở trong Hỗn Loạn Tinh Không có một hắc động tương tự như vậy."

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi thay đổi: "Có người khống chế hố đen vũ trụ, mặc dù hiện tại chỉ có ba hắc động xen kẽ, nhưng kế tiếp, toàn bộ trật tự vũ trụ sẽ xảy ra biến hóa rất lớn."

Diệp Linh Khuynh khó hiểu: "Linh Nhi tỷ tỷ, chuyện gì sẽ xảy ra?"

Đạo Linh Nhi hí hóp mắt, nhìn hắc động vũ trụ hội tụ ở phía trước: "Khuynh Nhi, những hố đen vũ trụ này hội tụ cùng một chỗ, tình vực mà chúng khống chế sẽ trùng hợp. Điều này cũng có nghĩa là rất nhiều tinh vực cổ xưa sẽ xuất hiện. Những thời đại biến mất trong dòng thời không cũng sẽ một lần nữa hội tụ ở nơi đó."

"Hố đen vũ trụ hội tụ còn gọi là vũ trụ khởi động lại."

"Người có thể thao túng tất cả những thứ này, thực lực phải mạnh mẽ đến trình độ nào?"

Diệp Linh Khuynh trừng mắt nhìn: "Linh Nhi tỷ tỷ, ta không có hứng thú với thực lực của người thao túng. Sau khi vũ trụ khởi động lại, ca ca ta có gặp nguy hiểm không?"

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi, không nghĩ tới Diệp Linh Khuynh coi trọng Diệp Trường Sinh như vậy: "Sau khi vũ trụ khởi động lại sẽ tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, ca ca người sẽ không có nguy hiểm."

"Chúng ta phải tăng tốc trở về, đợi đến khi vũ trụ khởi động lại kết thúc, tất cả đều sẽ thay đổi, chúng ta chỉ có trở nên mạnh hơn mới có thể giúp được ca ca người."

Kỳ thật, trước kia Đạo Linh Nhi thật sự không có bao nhiêu hứng thú với thực lực, thế nhưng sau khi sống lại, nàng trở nên vô cùng khát vọng thực lực.

Bởi vì trong lòng nàng vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, chỉ có thực lực đủ mạnh mẽ, nàng mới có thể thật sự ở lại bên cạnh Diệp

Trường Sinh.

"Khuynh Nhi, chúng ta phải thay đổi đường đi rồi. Hố đen vũ trụ hội tụ, sức mạnh hình thành quá mạnh, với thực lực của chúng ta căn bản không thể xuyên qua."

Diệp Linh Khuynh nói: "Linh Nhi tỷ tỷ, trong hố đen vũ trụ này có một hơi thở mạnh mẽ, nếu có thể cắn nuốt nó, ta có thể trở nên càng thêm mạnh mẽ."

Chương 943: Vũ trụ khởi động lại (2)

“Khuyh Nhi, đừng lỗ mãng!”

“Vì ca ca ta, chết cũng không sợ!” Diệp Linh Khuynh trầm giọng nói, bóng dáng xinh đẹp lao thẳng về phía trước, chính là nơi hắc động vũ trụ hội tụ.

Đạo Linh Nhi muốn ngăn cản, căn bản là không kịp, chỉ có thể đứng dây đuổi theo, nàng không thể để cho Diệp Linh Khuynh xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Bằng không, không cách nào bàn giao với Diệp Trường Sinh.

Trong khi tiến về phía trước, nhìn bóng lưng Diệp Linh Khuynh, Đạo Linh Nhi đột nhiên cảm thấy mình quá yếu đuối.

Diệp Linh Khuynh vì Diệp Trường Sinh mà có thể liều lĩnh, vì sao mình không thể, lần trước vì hắc mà tự bạo, hiện tại há có lý lùi bước.

Nàng đã phát hiện sức mạnh trong hố đen vũ trụ ra từ lâu, nhưng nàng do dự.

Vô tận hắc ám bắt đầu lan tràn, hai người giống như Hằng Nga trên cung trăng, bóng dáng xinh đẹp vọt vào trong hắc ám hỗn độn.

Làm việc nghĩa không chùn bước!

...

Thôn Chí Tôn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, một bộ áo trắng bay bay, trong lòng bàn tay chỉ còn lại Bá Kiếm, ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn về phía hư không.

“Nếu đã tới, đi ra đi!”

Dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp giống như cửu thiên huyền nữ từ

từ bay xuống, trên người nàng đều tỏa ra ánh sáng...

Đôi chân trần nhỏ bé của nữ tử nhẹ nhàng chạm lên mặt đất, những cánh tay tàn và máu trong nháy mắt biến mất không thấy, một đoàn ánh sáng xuất hiện dưới chân nàng.

"Không hổ là Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh, một mình giết sạch thôn Chí Tôn, bội phục, thật sự là bội phục."

"Cô nương, người là ai, chúng ta quen nhau sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Cô nương, con thỏ trắng lớn của người trốn thoát."

Trong không khí tràn ngập mùi máu nồng đậm, nữ tử bộ bộ sinh liên, đi tới phía Diệp Trường Sinh.

Phong tình vạn chủng, mị hoặc thiên hạ.

Nữ tử cười nói: "Người không biết ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết!"

Nữ tử lại nói: "Ám Điện, Khương Vũ Nhu."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết."

Khương Vũ Nhu: "..."

Cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua nam nhân không hiểu phong tình như vậy, mỗi một câu nói đều có thể khiến cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt.

Hơn nữa hắn thế mà không bị mình hấp dẫn, quả thật hơi khó tin khi còn có nam nhân có thể thừa nhận hấp dẫn của mình.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu người là trợ thủ của thôn Chí Tôn, hiện tại có thể ra tay, nếu như không phải, không nên quấy rầy ta giết sạch thôn."

"Người thật sự là một nam nhân kỳ lạ, chẳng lẽ người không hỏi một chút, vì sao ta lại xuất hiện ở đây sao?" Khương Vũ Nhu trầm giọng nói, đi về phía trước.

Tên kia...

Quá lớn.

Ta không thể chịu đựng được!

Kiểm khí trên người Diệp Trường Sinh bắn ra, chỉ thẳng lên người Khương Vũ Nhu: "Xem ra ngươi là trợ thủ của thôn Chí Tôn."

Khương Vũ Nhu vội vàng ngừng lại: "Đừng động thủ, Điện chủ chúng ta tìm ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có hứng thú!"

Khương Vũ Nhu khẽ nhắc tay ngọc lên, lòng bàn tay xuất hiện một viên đồ đằng: "Diệp công tử là người của Thần Ma Tộc, tin rằng sẽ không thấy xa lạ với đồ đằng này."

"Sao trong tay ngươi lại có đồ đằng này?"

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, đồ đằng trước mắt trong tay Khương Vũ Nhu chính là đồ đằng Tri Bạch để lại cho hắn trong Tàng Thư Các ở Giới Thượng Giới ngày đó.

Cũng chính là thể lực tru sát Thần Ma Tộc mới có đồ đằng độc đáo kia.

Có thể khẳng định... Âm Điện sau lưng Khương Vũ Nhu ít nhiều có quan hệ với thể lực thần bí.

Diệp Trường Sinh nói: "Điện chủ các ngươi ở đâu?"

Khương Vũ Nhu nói: "Địa Ngục Giới!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hắn muốn gặp ta, để hắn tự mình đến!"

Vẻ mặt Khương Vũ Nhu thay đổi, lạnh như băng nói: "Diệp Trường Sinh, ngươi sẽ không thật sự cho rằng huyết tẩy thôn Chí Tôn thì ngươi sẽ vô địch chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn gặp ta thì tự mình đến, nếu không,

thứ không phụng bồi!”

Nói đến đây, hắn đứng dậy đi về phía thôn Chí Tôn, trong thôn này có hơi thở huyết mạch giống hắn, một mực không ngừng gọi hắn.

Cho nên, không có thời gian lãng phí trên người Khương Vũ Nhu.

Khương Vũ Nhu thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi, vội vàng đuổi theo, đúng lúc này, Diệp Trường Sinh đột nhiên xoay người: "Ta đã nói rồi, muốn gặp ta, để hắn tự mình đến!"

"Đừng đi theo ta nữa, bằng không ta sẽ giết người."

Dứt lời, vô số sát khí tràn ngập trong hư không, đè ép khiến Khương Vũ Nhu không thở nổi, giống như bất cứ lúc nào tim cũng sẽ ngừng đập.

Sao có thể.

Tu vi của hắn cũng chỉ là Chí Tôn, vì sao lại có uy áp khủng bố như vậy?

Khương Vũ Nhu chỉ có thể nhìn Diệp Trường Sinh bước từng bước từng tiến vào thôn Chí Tôn, căn bản không dám đuổi theo, bởi vì nơi Diệp Trường Sinh đi qua để lại một cỗ sát khí cực mạnh.

Nếu nàng ta dám vọng động, Diệp Trường Sinh thật sự sẽ giết nàng ta.

Trên người một người sao có sát khí khủng bố như vậy?

Khương Vũ Nhu dừng lại trong chớp mắt, bóng dáng xinh đẹp biến mất trên hư không: "Thần Ma Tộc lại có thêm một cường giả tuyệt thế."

...

Chương 944: Âm Điện

Giờ khắc này.

Trong hư không vô tận.

Ánh mắt của một lão giả đầu trọc thu hồi từ bóng tối tràn ngập, nhìn xuống phía dưới, lầm bầm nói: "Ta tìm được, cuối cùng cũng tìm được người."

Dứt lời.

Lão giả đầu trọc hóa thành một luồng kiếm quang, biến mất ở hư không vô tận, mà chỗ lão vừa mới đứng thẳng, lại lưu lại một đạo kiếm ảnh.

Sống động như thật, bắn ra vô số kiếm uy.

Trong thôn Chí Tôn.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước, bên người có năm người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Diệp Thập Vạn, Dạ Bắc Huyền, Ngao Vô Bại đi theo.

Bọn họ theo sát hai bên Diệp Trường Sinh, ngay cả thở mạnh cũng không dám, vừa rồi Diệp Trường Sinh chém giết mười vị lão tổ thôn Chí Tôn đã để lại cho bọn họ bóng ma.

Thật kinh khủng.

Mười cường giả Chí Tôn đỉnh phong chết không có chỗ chôn chỉ trong nháy mắt.

Trong mắt bọn họ, cấp bậc của Diệp Trường Sinh dường như không có giới hạn, gặp mạnh thì mạnh, khủng bố như vậy.

Đúng lúc này.

Một hơi thở từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở phía trước cách đó không xa, người tới chính là Diễm Xích Vũ.

Có điều ở bên cạnh hắn còn có một người, đã bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Hạo Thiên Chí Tôn?

Diệp Xích Vũ xách Đường Hạo Thiên đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, hắn còn có thể cứu."

Diệp Trường Sinh nói: "Có ý gì, người muốn cứu hắn sao? Không phải người chỉ quan tâm đến nữ nhân sao?"

Diệp Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người này rất kháng đánh, hơn nữa thiên phú không kém, là một mầm non không tồi."

"Giữ một mạng của hắn, chủ nhân có thêm một tay đấm miễn phí, không tốt sao?"

Diệp Trường Sinh búng ngón tay xuống, nước sinh mệnh siêu cấp tiến vào trong cơ thể Đường Hạo Thiên: "Xích Vũ, sau này để hắn đi theo người."

Diệp Xích Vũ gật đầu: "Ta trước tiên nói chuyện với hắn một chút!"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người ở lại trong thôn Chí Tôn, nếu phát hiện còn có cá lọt lưới, giết toàn bộ."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, người muốn đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh đi thẳng về phía trước: "Đi dạo."

Ngay sau đó, hắn đi về phía chỗ sâu nhất trong thôn Chí Tôn...

...

Địa Ngục Giới.

Một bóng người xuất hiện, đứng ngạo nghễ trên một con Husky, không đúng, hắn là trên người của địa ngục ma khuyến, tựa như một vị đế vương hắc ám.

Người tới nhìn về hư không, ánh mắt dường như có thể xuyên

thấu tình vực, thì thảo tự nói: "Hỗn loạn thời không mở ra."

"Thật sự mở ra, lời tiên đoán trở thành sự thật."

"Đây sẽ là thời đại tốt nhất, cũng sẽ là thời đại tồi tệ nhất, vạn tộc hội tụ, thiên kiều tranh phong, thật sự giống như tiên đoán, vũ trụ khởi động lại, tất cả từ đầu?"

Nói đến đây, ông đột nhiên ngừng lại, như có điều suy nghĩ: "Đại thế tranh phong, giết chóc tung hoành, ai mới là người nắm giữ?"

"Lại là thời điểm khó khăn lựa chọn."

Trên thực tế, rất nhiều siêu thế lực đều hiểu được một đạo lý, vũ trụ khởi động lại là cơ hội, cũng là tai nạn.

Một lần nữa thiết lập trật tự sẽ xuất hiện tình huống, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

Đương nhiên, những Vũ Trụ Tối Cường Giả không cần đứng xếp hàng. Cho dù họ là người lập trật tự thì cũng có thể vũ trụ khởi động lại chính là do một tay của bọn họ.

Lúc này.

Một lão giả áo trắng xuất hiện, khom người một cái: "Điện chủ, Nhu Nhi đã trở lại."

Thạch Thông Thiên nói: "Mang Thiếu chủ Thần Ma Tộc trở về."

Lão giả áo trắng nói: "Không có, Nhu Nhi trở về một mình."

Thân ảnh Thạch Thông Thiên chợt lóe: "Trở về."

Ám Điện, trong một tòa cung điện lơ lửng, sương mù màu đen xuất hiện, Thạch Thông Thiên từ bên trong đi ra.

Khương Vũ Nhu vội vàng khom người một cái: "Bái kiến Điện Chủ."

Thạch Thông Thiên nhắc quần áo lên, chậm rãi ngồi xuống: "Đã xảy ra chuyện gì, vì sao không mang Diệp Trường Sinh trở về."

Khương Vũ Nhu nói: "Điện chủ, Diệp Trường Sinh huyết tẩy thôn Chí Tôn, nhưng hắn từ chối đến gặp Điện chủ, hơn nữa còn nói..."

Thạch Thông Thiên nói: "Nói cái gì?"

Khương Vũ Nhu lại nói: "Diệp Trường Sinh nói, muốn gặp hắn, Điện chủ phải tự mình tới."

Thạch Thông Thiên vẫn chưa tức giận, lạnh nhạt cười: "Không hổ là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, có cá tính, bốn Điện chủ thích."

"Hắn còn ở thôn Chí Tôn sao?"

Khương Vũ Nhu gật đầu: "Vẫn còn ở đó."

Thạch Thông Thiên nói: "Được, bốn Điện chủ đi gặp hắn."

Thôn Chí Tôn.

Trên một nhà tranh.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Hoàng Vân Huyền: "A Hoàng, người nói một thôn lớn như vậy, sao lại không có một chút chí bảo nào?"

"Cả đám đều tu luyện tới cấp Chí Tôn mà lại nghèo như vậy, thật sự khiến người ta đau khổ thất vọng!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Đúng vậy, còn ở nhà tranh, bọn họ thật sự quá mộc mạc."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật ra những người này đáng để chúng ta học tập, tất cả tài nguyên đều dùng để tu luyện, bọn họ cố gắng cỡ nào chứ, đúng là không dễ dàng."

Diễm Xích Vũ nói: "A Hoàng, nhìn chút tiền đồ của người, không phải ta nói, chỉ cần người đi theo ta và chủ nhân, về sau sẽ dùng mãi không hết tài nguyên kia."

Chương 945: Đánh dấu thôn Chí Tôn

Hoàng Vân Huyền vội vàng nói: "Nhanh chóng dừng lại, tài nguyên của người còn có thể đến phiên ta sao, sợ là nữ nhân của người đã chia sạch từ lâu."

Diễm Xích Vũ nói: "Vẫn là người thông minh!"

Hoàng Vân Huyền: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Người nói thôn Chí Tôn nghèo như vậy, chủ nhân đi làm gì, ở trong nơi này cũng không có thu hoạch gì!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ đi giải sầu không được sao?"

Diệp Thập Vạn phụ họa: "Người thì biết cái gì, Thiếu chủ tuyệt đối sẽ có thu hoạch."

Diễm Xích Vũ không phục: "Đại Thiết Chùy, vì sao người lại xác định như vậy?"

Đại Thiết Chùy?

Diệp Thập Vạn và Hoàng Vân Huyền đồng thời nhìn về phía Diễm Xích Vũ, hai người hận không thể xông lên đánh hấn một trận tới bời.

Dùng chùy thì làm sao?

Ăn bánh bao nhà người à?

Diễm Xích Vũ nhận thấy được ánh mắt của hai người, xấu hổ cười, dừng tức giận, chúng ta phải đoàn kết, một nhà tương thân tương ái chứ?

...

Giờ khắc này.

Chỗ sâu nhất trong thôn Chí Tôn.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở phía dưới một giếng cổ, đại trận bao phủ trên giếng đã hóa thành hư vô.

Đáy giếng có động tiên khác, hai mươi tòa thạch thất, tử linh tinh bên trong chất đồng như núi, vô số chí bảo, trước mắt đầy màu sắc.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh không gợn sóng, tiện tay vung lên, thu toàn bộ chí bảo trong thạch thất vào trong linh giới. Các người tích lũy nhiều tài nguyên như vậy sao lại không biết dùng?

Lại tiện nghi cho ta.

Lấy tính mạng của các người, lấy đi tài nguyên của các người, hiện tại các người có thể an tâm lên đường.

Kỳ thật có chí bảo nào không quan trọng hay không, chủ yếu hẳn tới tìm kiếm hơi thở gọi hẳn.

Hơi thở kia ở trong giếng cổ, Diệp Trường Sinh đã rõ ràng phát hiện, khoảng cách càng ngày càng gần.

Diệp Trường Sinh nhìn thạch thất trống rỗng, xoay người lướt nhanh về phía sâu trong giếng cổ, càng đi sâu vào trong, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện.

Ngay sau đó.

Một tòa đài cao xuất hiện, trên đó xuất hiện một tảng đá lớn đen kịt, hình tròn, giống như quả trứng phóng to.

Sức mạnh bí ẩn đến từ tảng đá này.

Diệp Trường Sinh lộ vẻ hồ nghi, nhìn tảng đá lớn trước mắt, đây rốt cuộc là cái gì?

Tại sao nó phát ra hơi thở khiến mình cảm thấy quen thuộc như vậy?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn di chuyển tiến lên, giơ cánh tay đặt bàn tay lên trên tảng đá

lớn, trong lúc nhất thời, vậy mà có một loại cảm giác huyết mạch tương thông.

Răng rắc.

Răng rắc.

Tiếng nghiền nát vang lên, trên tảng đá lớn xuất hiện từng vết nứt nổ tung, ánh sáng bắn ra rực rỡ chói mắt khiến người ta không mở được hai mắt.

Theo ánh sáng càng ngày càng mạnh, tảng đá lớn trực tiếp nổ tung, trung tâm xuất hiện một khối máu màu vàng, Diệp Trường Sinh nhìn qua huyết dịch kia.

Bịch.

Huyết dịch màu vàng trực tiếp tiến vào mi tâm Diệp Trường Sinh, rất nhanh đi khắp kỳ kinh bát mạch trong cơ thể hắn, thân thể giống như được hoàng kim tưới lên.

Ngay sau đó, một trận xé rách đánh úp lại, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác trước mắt tối sầm, cả người tê liệt ngã trên mặt đất.

Lại bị ngất xỉu.

Tạo nghiệp.

...

Sau khi ngất xỉu.

Diệp Trường Sinh phát hiện mình xuất hiện trong một mảnh hỗn độn, vũ trụ quy nhất, hỗn độn sơ khai, tất cả trước mắt đều vàng óng.

Nó giống như một đại dương được hình thành bởi chất lỏng vàng.

Đây là đâu?

Ngay khi hắn kinh ngạc, cách đó không xa xuất hiện mười bóng người nhìn qua rất mơ hồ, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe,

nhANH chóng vọt tới phía mười người.

Mười người dường như đã từng quen biết, nhưng hắN không nhớ ra, nhưng có thể xác định trong mười người có một người là Đạm Đài Tú.

Điều này, hắN rất, rất, rất chắc chắn.

Nhưng Diệp Trường Sinh không ngừng truy đuổi, lại phát hiện mình căn bản đuổi không kịp, đây không phải là gặp quỷ sao?

Đột nhiên, mười bóng người biến mất không thấy, trước mắt xuất hiện một tòa thần cung, Diệp Trường Sinh di chuyển tiến lên đẩy cửa tiến vào trong cung điện.

Một bóng người hiện lên từ sau lưng, hắN đột nhiên xoay người nhìn lại, phát hiện thân ảnh cách đó không xa vậy mà giống hắN y như đúc.

Chỉ là khí chất này giống như càng thêm xuất trần, phiêu dật.

Tóc đen không gió tự bay, một đôi mắt trong suốt tràn ngập sự lạnh lẽo, áo dài tung bay, dáng người nhẹ nhàng, quả thực như gặp thiên nhân.

Mình bị chính mình làm cho kinh ngạc, sợ rằng trong vũ trụ cũng chỉ có một mình Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, bóng dáng kia kia trực tiếp dung hợp thành một thể với hắN.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh yếu ớt tỉnh lại, trán tràn ra một ít mồ hôi, không phải là mơ rất dài, vì sao lại mệt mỏi như vậy.

Còn mệt hơn so với một trận đại chiến.

HắN vội vàng cúi đầu nhìn lại, phát hiện màu sắc thân thể đã khôi phục bình thường, một thân tu vi trực tiếp tăng lên tới cấp Chí Tôn

đỉnh phong, lại đột phá Đại Chí Tôn.

Năm mớ cũng có thể đột phá, mẹ nó còn có ai nữa?

Nhưng máu màu vàng rớt cuộc là cái gì, Diệp Trường Sinh vẫn rất muốn biết, vội vàng kiểm tra trang hệ thống, phát hiện không có bất kỳ biểu hiện gì.

Chương 946: Đánh dấu thôn Chí Tôn (2)

Đúng lúc này, bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu thôn Chí Tôn hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công thôn Chí Tôn, đạt được một phần thưởng của hệ thống là một thanh kiếm Thần Phật.]

Chỉ có một thanh kiếm?

Diệp Trường Sinh còn tưởng rằng hệ thống sẽ thưởng cho những thứ có liên quan với máu vàng, xem ra kỳ vọng của hắn quá cao.

Ngay sau đó, tâm thần hắn vừa động, kiếm Thần Phật xuất hiện trên bàn tay, đây là một thanh kiếm rất cổ xưa, phía trên quanh quần Tử Tiêu Lôi Đình, còn có đường vân và đạo vận kỳ quái.

Thanh kiếm này không đơn giản.

Hơi thở tản ra trên kiếm còn mạnh hơn Bá Kiếm.

Diệp Trường Sinh nhìn trang hệ thống, khóe miệng nhắc lên một nụ cười, wow, kiếm Thần Phật quả thực nghịch thiên sao?

Nếu phát huy một kích đỉnh cao của kiếm này sẽ tương đương với Vũ Trụ Thần Phật, đây vẫn là kiếm sao?

Thu hoạch hơi lớn, chuyển đi này không tệ.

Trong lúc nhất thời, ưu thương trong lòng Diệp Trường Sinh đã bị quét sạch không còn.

Chỉ là dòng máu hoàng kim và nghi vấn mà giấc mộng kia mang đến vẫn ẩn sâu trong đáy lòng hắn.

...

Bên ngoài giếng cổ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, thở dài một hơi, vừa chuẩn bị đi tìm đám người Diêm Xích Vũ, một hơi thở mạnh mẽ xuất hiện trong sân.

Hắn ngừng thần nhìn lại, một đoàn sương mù màu đen từ trên cao bay xuống, bóng người từ trong đó đi ra.

"Người là ai?"

"Địa Ngục Giới, Âm Tộc, Thạch Thông Thiên!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người còn thật sự tới, vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề, nói một chút đi, tìm ta có chuyện gì?"

Thạch Thông Thiên nói: "Tìm người trò chuyện một chút, chẳng lẽ người không muốn biết thế lực đằng sau đồ đằng thần bí là ai sao?"

Con người Diệp Trường Sinh sáng ngời: "Xin lắng nghe!"

Thạch Thông Thiên nói: "Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện một chút đi, nơi này quá hôi thối, ta không thích lắm."

Mẹ nó.

Người này còn có sở thích sạch sẽ sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, đổi chỗ khác!"

Dòng sông nhỏ đang chảy ào ào.

Từng sóng nước đánh vào đá vụn, gió nhẹ nhàng lướt qua, hai người đứng thẳng tắp, quần áo tung bay.

Tóc đen dài phiêu dạt tiêu sái.

Thạch Thông Thiên nhìn Diệp Trường Sinh: "Nơi này là nơi có hoàn cảnh tốt nhất ở thôn Chí Tôn, chúng ta ở chỗ này tán gẫu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cao hứng là được rồi, vậy bắt đầu đi!"

Thạch Thông Thiên đi thẳng vào vấn đề: "Tin chắc rằng người sẽ thấy hứng thú với thể lực sau lưng đồ đàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người nói đi!"

Thạch Thông Thiên nói: "Trước khi giới thiệu thể lực sau lưng đồ đàng, ta muốn thương lượng chuyện liên thủ với Diệp công tử."

"Ám Điện muốn liên thủ với ta?" Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Vì sao, dường như chúng ta không có chung kẻ địch."

Vẻ mặt Thạch Thông Thiên ngưng trọng: "Xem ra Diệp công tử còn không biết chuyện vũ trụ khởi động lại."

Vũ trụ khởi động lại? Cái quái gì vậy?

Thạch Thông Thiên thấy vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: "Diệp công tử, để ta nói cho người nghe về việc vũ trụ khởi động lại đi. Nói như vậy cho người biết, hiện tại hố đen vũ trụ bắt đầu dời đi, rất nhanh, không gian vũ trụ sẽ dung hợp, hội tụ cùng một chỗ. Đến lúc đó dòng thời không, thể lực và tinh vực đã từng xuất hiện đều sẽ dung hợp cùng một chỗ."

"Sẽ có vô số cường giả xuất hiện, cướp đoạt là không thể thiếu, dù sao muốn sống sót ở thế giới như vậy, chỉ có thể khiến mình không ngừng trở nên mạnh mẽ."

"Đến lúc đó, cả vũ trụ khắp nơi sẽ là gió tanh mưa máu, hoàn toàn là một trận thanh tẩy."

Diệp Trường Sinh dường như hiểu không hiểu: "Người tính toán liên thủ với ta, sau khi vũ trụ khởi động lại sẽ cùng nhau sinh tồn ở trong thế giới mới."

Thạch Thông Thiên nói: "Không khác ý này lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng ta không muốn kết minh thì sao bây giờ?"

Sắc mặt Thạch Thông Thiên hơi biến đổi: "Diệp công tử, người phải có một nhận thức hoàn toàn mới về thân phận của mình. Một khi vũ trụ khởi động lại, Thần Ma Tộc nhất định sẽ trở thành mục

tiêu của mọi người. Không có đồng minh trợ giúp, người căn bản không ứng phó được nhiều kẻ địch như vậy.”

Diệp Trường Sinh khó hiểu nhìn Thạch Thông Thiên: "Biết rõ Thần Ma Tộc sẽ trở thành đối tượng mà các thế lực tấn công, vì sao còn muốn liên hợp với ta.”

Về mặt Thạch Thông Thiên âm đạm: "Bởi vì... Bởi vì khi đó Âm Tộc cũng sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.”

"Người hân đã nghe nói qua mười chủng tộc mạnh nhất trong vũ trụ, Âm Tộc chính là một trong số đó."

Diệp Trường Sinh khiếp sợ nhìn Thạch Thông Thiên, tuyệt đối không nghĩ tới ông lại là thành viên của Âm Tộc, một trong mười chủng tộc hàng đầu vũ trụ.

Khó trách ông muốn lựa chọn liên hợp, một khi vũ trụ khởi động lại, vấn đề mà ông sẽ phải đối mặt có thể giống Thần Ma Tộc y như đúc.

Lúc này.

Thạch Thông Thiên lại nói: "Liên hợp với Âm Điện, Diệp công tử sẽ không chịu thiệt, Âm Điện lại phân Võ Điện, Thần Điện và Ảnh Điện.”

Chương 947: Đoạt thiên giả, Cổ Pháp Giới

"Trong đó, Ảnh Điện trải rộng các tinh vực lớn, Diệp công tử cần bất kỳ tin tức gì thì đều có thể có được trong thời gian ngắn nhất."

"Thật ra, Diệp công tử và Âm Điện có chung kẻ địch, đó chính là thế lực sau đồ đằng. Sở dĩ Âm Điện có đồ đằng xuất hiện, chính là đã từng giao thủ với những người đó, chỉ là bọn họ thật sự quá mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên nói về thế lực phía sau đồ đằng đi."

Thạch Thông Thiên nói: "Diệp công tử đồng ý liên hợp?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đã có chung kẻ địch, liên hợp một lần thì như thế nào? Loạn thế sắp tới có thêm một bằng hữu không phải sẽ thiếu một kẻ địch sao?"

Thạch Thông Thiên lạnh nhạt cười: "Diệp công tử đã thông suốt, vậy chúng ta nói đồ đằng đi."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Viên đồ đằng này thuộc về đoạt thiên giả, bọn họ đến từ bên ngoài vũ trụ, một thế lực rất thần bí. Đoạt thiên giả đoạt thiên địa tạo hóa, lại ham giết thành tính. Người bọn họ sẵn giết đều là chủng tộc, là thế lực có thực lực nhất trong vũ trụ."

"Mỗi một vị đoạt thiên giả đều là yêu nghiệt tuyệt thế, thiên phú và tư chất có thể ở trên Thần Ma Tộc, bằng không Thần Ma Tộc cũng sẽ không bị bọn họ đánh thất linh bát lạc."

Diệp Trường Sinh nói: "Đoạt thiên giả ở nơi nào?"

Vẻ mặt Thạch Thông Thiên mờ mịt: "Ngoài vũ trụ, không biết nơi nào."

Nói đến đây, ông cười khỏ một tiếng, tự giễu nói: "Hiện tại Âm Tộc đã không tiếp xúc được với bọn họ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Khi nào bọn họ sẽ xuất hiện?"

Thạch Thông Thiên lắc đầu: "Không biết, ít nhất hiện tại bọn họ sẽ không xuất hiện, bởi vì không ai đáng giá để bọn họ ra tay."

"Đoạt thiên giả chỉ biết săn giết cường giả tối cao trong vũ trụ. Nếu Diệp công tử dẫn dắt Thần Ma Tộc đi lên đỉnh phong, tất sẽ gặp được bọn họ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ Thạch Điện chủ đã nói cho tất cả những chuyện này, hợp tác giữa chúng ta cứ đạt thành như vậy."

"Ta còn muốn hỏi Thạch Điện chủ một vấn đề."

Thạch Thông Thiên nói: "Diệp công tử muốn hỏi Thần Ma Tộc chân chính ở nơi nào sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chắc Thạch Điện chủ sẽ biết gì đó."

Thạch Thông Thiên lại nói: "Cổ Pháp Giới, dòng chính của Thần Ma Tộc xuất hiện cuối cùng ở Cổ Pháp Giới."

"Có điều, văn minh võ đạo của Cổ Pháp Giới không giống những nơi khác, người trong giới này nắm trong tay nguyên tố lực, mỗi một tu sĩ đều rất mạnh mẽ. Trong đó, tu sĩ trên Pháp Vương càng là tồn tại rất khó giải quyết."

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Nói như vậy, cấp bậc tu luyện của tu sĩ ở Cổ Pháp Giới khác chúng ta sao?"

"Hiệu quả như nhau, bản chất giống nhau, tuy rằng bọn họ nằm trong tay nguyên tố lực, nhưng sự phân biệt về cấp bậc vẫn giống như chúng ta."

Thạch Thông Thiên trầm giọng nói: "Nếu Diệp công tử định đi tới Cổ Pháp Giới, nhất định phải cẩn thận Vũ Trụ Điện và Cửu U Cung. Hai thế lực này hẳn là có quan hệ với đoạt thiên giả. Bởi vì bọn họ chưa từng ngừng chém giết mười chủng tộc mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi, ta định đi Cổ Pháp Giới, ta sẽ phái người liên hệ với người."

Dứt lời.

Hắn đi dọc theo dòng sông nhỏ, đi về phía thôn Chí Tôn. Trong khi đi về phía trước, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới - Cổ Pháp Giới.]

[Nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ chính, đánh bại đoạt thiên giả, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ phụ, khống chế Thần Ma Tộc chân chính, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

...

Thạch Thông Thiên nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, khoe miệng nhắc lên ý cười: “Hy vọng người đừng làm ta thất vọng. Sau khi vũ trụ khởi động lại, người có thể xuất hiện ở thế giới mới, dẫn dắt Thần Ma Tộc đi lên đỉnh phong thật sự.”

Sở dĩ lựa chọn liên hợp với Diệp Trường Sinh là bởi vì lần trước vũ trụ khởi động lại, màn đêm vĩnh hằng buông xuống, chính Thần Ma Tộc đã dẫn dắt tu sĩ vũ trụ sống sót.

Ông đặt bảo vật trên người Diệp Trường Sinh, đương nhiên hy vọng Diệp Trường Sinh có thể giống như tổ tiên Thần Ma Tộc, trở thành bình minh cuối cùng của vũ trụ này.

Chẳng qua hiện tại Thần Ma Tộc đã suy bại quá mức nghiêm trọng, cũng không biết Diệp Trường Sinh có thể xoay chuyển càn khôn hay không?

Thôn Chí Tôn.

Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, thân ảnh xuất hiện trong hư không, giống như trích tiên lâm phạm, gắt gao bất chệt khí chất.

Nhà tranh.

Ánh mắt nhóm người Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Vương Phú Quý rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Diêm Xích Vũ nói:

"Hình như chủ nhân lại trở nên mạnh mẽ."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ quả nhiên đạt được kỳ ngộ, đây quả thực chính là thao tác thông thường."

Diêm Xích Vũ nói: "Người lại biết."

Diệp Thập Vạn nói: "Ta chưa từng hoài nghi, bởi vì Thiếu chủ và chúng ta không giống nhau."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt mọi người: "Đi thôi, rời khỏi thôn Chí Tôn trước!"

Chương 948: Tình yêu chết tiệt lại tràn ngập

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, mấy ngày nay ta luôn tâm thần không yên, dường như sắp có chuyện lớn xảy ra, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ trụ khởi động lại, thế giới mới sắp xuất hiện, bước tiếp theo chúng ta đi tới Cổ Pháp Giới."

Cổ Pháp Giới?

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, có thể đổi chỗ khác hay không?"

Mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ hồ nghi: "Chuyện gì xảy ra, hình như người hơi e ngại đi tới Cổ Pháp Giới."

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Sợ, ta sẽ sợ sao? Chỉ là nơi đó tương đối hung hiểm, ta không muốn để chủ nhân mạo hiểm."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Không, ta chỉ thích mạo hiểm, nếu người có vấn đề gì thì có thể ở lại thôn Chí Tôn."

"Quên đi, ta vẫn nên đi với Thiếu chủ!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ có muốn trở về Giới Thượng Giới mang theo nhóm người Tuyết Yhay không? Để bọn họ ở lại Giới Thượng Giới, ta hơi lo lắng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vây trước tiên trở về Giới Thượng Giới, mang toàn bộ bọn họ theo đi!"

Nói đến đây, hần nhìn về phía Diễm Xích Vũ, tiếp tục nói: "Xích Vũ, người tới điều thuyền tiên Cửu Long, ta đi Thần Cung một chuyến."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, hóa thành một đạo tinh mang tiến vào

trong Thương Khung Thần Cung...

...

Hỗn Độn Tinh Không.

Vô số phi thạch xẹt qua trong hư không, nơi này vẫn có dáng vẻ như trước.

Một mặt người đột nhiên xuất hiện, đôi mắt nhìn ra xa, nhìn trên đỉnh bầu trời: "Vũ trụ khởi động lại, cuối cùng vẫn có người lựa chọn phản bội chủ nhân"

"Vũ trụ khởi động lại, thiết lập trật tự mới, bọn họ thật sự có thể có được tất cả những gì họ muốn sao?"

"Một đám canh giữ hố đen vũ trụ mấy chục vạn năm nhưng vẫn vì cái lợi trước mắt như thế, sống đến tận giờ còn không rõ ràng, chẳng lẽ không biết tham lam sẽ hại chết người sao?"

Nói đến đây, ông nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng lại trên từng tảng đá lớn: "Không thể giống như ta, thanh tâm quả dục, xem nhẹ hết thảy? Không có việc gì thì bồi dưỡng đệ tử thật tốt."

"Mấy năm qua, những tiểu gia hỏa này trưởng thành, điều đó sẽ làm cho vũ trụ run rẩy."

Đột nhiên, trong đầu ông xuất hiện bóng dáng Diệp Trường Sinh: "Vũ trụ khởi động lại, cuộc sống của người phải gian nan, không có cách nào, ai bảo người quá ưu tú."

"Người có năng lực luôn có nhiều việc phải làm? Ta hy vọng người sẽ không bị giết bởi bất cứ ai."

Dứt lời, một bóng người xuất hiện: "Sư phụ, ta đã chuyển xong đá."

Hi Huyền nói: "Tiếp tục."

Tàng Thất nói: "Sư phụ, không đổi một cái khác sao? Nó đã được di chuyển trong nhiều năm rồi."

Hi Huyền nói: "Người đang nghi ngờ vì sự? Nếu người không muốn chuyển đi, vậy thì đi cấm địa hỗn loạn cấm đợi đi."

"Cái đó... Không sao đâu, sự phụ, sự phụ, ngay bây giờ ta sẽ đi vác đá!" Tàng Thất trầm giọng nói, vội vàng xoay người rời đi.

Hi Huyền nhìn bóng lưng hẩn rời đi, lẩm bẩm nói: "Tiểu hòa thượng này... Thiên phú thật sự tốt, chỉ là quá nóng nảy."

"Vẫn là Lạc Nhi và Yêu Nhi an tĩnh, chờ sau khi các nàng xuất quan, vậy thì kiếm đạo song kiều, ai, ta lại bồi dưỡng ra hai thiên tài kiếm đạo."

"Không có biện pháp, ai bảo ta là bạo đồ kiếm đạo, về kiếm đạo, ta vẫn có quyền lên tiếng."

...

Giới Thượng Giới.

Đệ tử Thần Ma Tộc dưới sự dẫn dắt của Nạp Lan Tuyết Y lần lượt tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh quyết định mang theo bọn hẩn rời đi, không muốn sau khi bọn họ rời đi, những người này táng thân ở Giới Thượng Giới.

Một khi thế giới mới bắt đầu, những thế lực rục rịch kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội săn giết Thần Ma Tộc.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, người có biết nào nào có gỗ Thần Long và khung xương Thần Long không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người muốn chuẩn bị giúp Hắc Long trong Thần Cung tái tạo thân thể sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai!"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Khung xương Thần Long và gỗ Thần Long, hơn nữa chủ nhân có cây sinh mệnh siêu cấp, chủ nhân muốn tạo

cho nó một thân thể hoàn mỹ?”

"Đó là đương nhiên!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nếu như người bị hủy thân thể, ta cũng sẽ giúp người chế tạo một thân thể hoàn mỹ."

"Chủ nhân, ta là phượng hoàng, ta cần tái tạo thân thể sao?"

"Đó là chuyện của người!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Trầm mặc trong chớp mắt, hần nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, thứ người muốn có đều ở Cổ Pháp Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì tốt rồi, đến lúc đó người dẫn ta đi, xem ra người rất hiểu rõ Cổ Pháp Giới?"

"Không, không hiểu!" Diễm Xích Vũ vội vàng phủ nhận.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hần, Diệp Trường Sinh đã biết tên này chắc chắn có quan hệ với Cổ Pháp Giới.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, phía trước có người đang đánh nhau, có muốn đi qua xem một chút hay không."

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn về phía trước: "Không cần quan tâm."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, nhiều người như vậy bắt nạt năm nữ tử, ta thật sự không nhìn nổi."

Chương 949: Tổn thương không lớn

"Tình yêu chết tiệt của ta lại tràn ngập rồi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, sắc đẹp là một loại tà niệm vô hình, chỉ cần trong lòng không có, tự nhiên không hề bị lay động."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người hiểu lầm ta, ta chỉ muốn cứu các nàng, sau đó để các nàng cảm nhận được một chút nhân tình và ấm áp của xã hội đã lâu không gặp, không liên quan đến sắc đẹp."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, người đi xem một chút!"

Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Thập Vạn, vội vàng nói: "Thập Vạn, người còn quá nhỏ, tu vi quá nông, không dễ dàng khống chế được chính mình. Vẫn để ta hộ pháp chính khí một mình thừa nhận phần thống khổ này đi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trâu bò.

Có thể nói việc thêm nhỏ dải sắc đẹp đến tươi mát thoát tục như thế cũng chỉ có Diễm Xích Vũ.

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh đứng ở trên boong thuyền, trở mắt nhìn Diễm Xích Vũ anh hùng cứu mỹ nhân.

Tật xấu này của Diễm Xích Vũ thật sự rất không tốt, cần phải?

Thích xen vào chuyện của người khác, dễ bị người ta đụng chạm.

Tên này, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị hủy trong tay nữ nhân.

Diễm Xích Vũ đập không mà đi, xuyên qua hư không, người chưa tới, thanh âm đã đến: "Buông mấy cô nương ra, để cho ta!"

Giọng nói thấu khoảng không, quanh quẩn không dứt.

Khá lắm.

Đây là đi cứu người sao?

Diệp Trường Sinh lắc lắc đầu, dường như đã nhìn thấy kết cuộc Diêm Xích Vũ lập tức sẽ bị vây công, kế tiếp chính là một trận đánh hội đồng.

Giờ khắc này.

Trên hư không, cường giả vây công chúng nữ nhao nhao xoay người, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diêm Xích Vũ, một lão giả lạnh lùng nói: "Một con chim cũng muốn anh hùng cứu mỹ nhân?"

Bóng người Diêm Xích Vũ ngừng lại, nhìn lão giả trước mắt: "Người xem thường ai hả? Thả họ ra."

"Người biết ta là ai không?"

Lão giả lắc đầu: "Người biết ta là ai không?"

Diêm Xích Vũ nói: "Đất người đã chôn đến cổ, ta cần biết người là ai sao?"

Sắc mặt lão giả trầm xuống, giận dữ nói: "Cửu U Cung, Phác Đức Đa."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người dám nhúng tay vào chuyện Cửu U Cung chúng ta sao?"

"Cửu U Cung?" Diêm Xích Vũ khinh thường: "Thần Ma Tộc, Diêm Xích Vũ."

Vẻ mặt Phác Đức Đa thay đổi, mắt lộ vẻ tham lam: "Người thật sự là người của Thần Ma Tộc sao?"

Diêm Xích Vũ nói: "Nhan sắc như ta sẽ nói dối hả?"

Phác Đức Đa cười điên cuồng một tiếng: "Được, tốt, tốt, thật sự là

đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên lại chui đến cửa.”

"Vốn tưởng rằng bắt vài tên vợ vãn của Khương Tộc trở về thì có thể miễn cưỡng giao nộp, không nghĩ tới người lại tự mình đưa tới cửa."

"Người đâu, bắt sống hắn, mặc dù hắn không phải tu sĩ Thần Ma Tộc nhưng cũng là Thần Thú của Thần Ma Tộc. Mang hắn trở về, Cung chủ nhất định sẽ trọng thưởng."

Trên thuyền tiên.

Diệp Trường Sinh nghe được lời của Phác Đức Đa, khoe miệng nhắc lên một nụ cười lạnh lẽo: "Cửu U Cung? Nếu đã gặp, vậy để cho các người nhắm nháp cảm giác bị giết ngược."

Lúc trước Thạch Thông Thiên đã nhắc nhở hắn, sau khi tiến vào Cổ Pháp Giới, nhất định phải cẩn thận tu sĩ Cửu U Cung và Vũ Trụ Điện.

Không nghĩ tới còn chưa bước vào Cổ Pháp Giới lại gặp phải tu sĩ Cửu U Cung ở đây, gặp phải hắn, chỉ có thể nói vận khí của những người này không tốt.

Diệp Trường Sinh đương nhiên sẽ không nhân từ nương tay, nhất là với kẻ địch của mình.

"A Hoàng, Phú Quý, Thập Vạn, các người đi giúp Xích Vũ một tay, đều giết những người đi!

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, Xích Vũ vì nữ nhân mang đến phiền toái cho chúng ta, vì sao còn muốn ra tay giúp hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải vấn đề về nữ nhân, Cửu U Cung là thế lực chuyên môn săn giết Thần Ma Tộc."

Nghe tiếng.

Về mặt Hoàng Vân Huyền dữ tợn: "Bà nội hắn, ta muốn đập nát toàn bộ bọn hắn."

Diệp Thập Vạn nói: "Không, phải khiến bọn hắn tan thành mây

khói.”

Ba người đập không mà đi, bay xuống bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau trầm giọng nói: "Ai bảo các người tới, muốn cướp danh tiếng của ta sao?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, người quả thực không biết lòng người tốt, Thiếu chủ lo lắng người sẽ bị đánh chết nên để chúng ta đến giúp người.”

Diễm Xích Vũ khinh thường: "Chỉ có mấy khối phế liệu này cũng có thể đả thương được ta sao? Không phải ta khoác lác, ngay cả khi bất động đứng ở đây, bọn hần cũng phải chết trong vài phút.”

Dứt lời.

Đường Hạo Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Phác Đức Đa, sau lưng hần là một cây kích khổng lồ, trên đó quanh quẩn khí huyết sát nồng đậm.

“Hạo Thiên, tiễn bọn hần đi!” Diễm Xích Vũ trầm giọng nói, thân ảnh đi tới bên người chúng nữ: "Các cô nương không cần sợ, ta sẽ bảo vệ các người.”

Chúng nữ: "..."

Diễm Xích Vũ đã cứu các nàng không sai, nhưng các nàng nhìn thế nào cũng không thấy Diễm Xích Vũ trước mắt này là người tốt.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần xuất hiện trên thuyền tiên, trên người giống như tản ra ánh sáng, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của chúng nữ.

Chương 950: Tổn thương không lớn (2)

Diễm Xích Vũ xoay người nhìn lại, bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chủ nhân người tới quá không đúng lúc, trực tiếp cướp toàn bộ danh tiếng của hắn.

Bởi vì Diễm Xích Vũ biết rõ, không có nữ nhân nào có thể từ chối giá trị nhan sắc của Diệp Trường Sinh.

"Chủ nhân, sao người lại tới đây?"

"Xích Vũ, bảo Đường Hạo Thiên mang lão đầu kia tới đây!" Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, trầm giọng nói.

Diễm Xích Vũ xoay người nhìn lại: "Tiểu Đường, hạ thủ lưu tình, đừng giết chết hắn, mang tới cho chủ nhân."

Đường Hạo Thiên nắm lấy Phác Đức Đa tiến lên: "Chủ nhân, người mang đến."

Diệp Trường Sinh nhìn Phác Đức Đa: "Vì sao bắt các nàng?"

Phác Đức Đa đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Người là người của Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đang hỏi người, vì sao lại bắt các nàng?"

Phác Đức Đa im lặng không nói.

"Miệng còn rất kín!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ngón tay búng lên, một ngọn lửa tiến vào trong cơ thể Phác Đức Đa, cả người hóa thành sương mù biến mất trên không trung.

Giờ khắc này.

Một nữ tử tiến lên, cúi người một cái, "Tiểu nữ Khương Mật, thành viên chi thứ của Khương Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Khương Tộc, vì sao Cửu U Cung bắt người?"

Ánh mắt Khương Mật lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh, trong mắt toát ra một tia si mê: “Hồi công tử, bởi vì Khương Tộc là một trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ, cho nên Cửu U Cung đang phái người tới bắt chúng ta.”

Lại là mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ?

Đầu tiên gặp được Âm Tộc, hiện tại lại gặp phải Khương Tộc, có thể quá trùng hợp hay không.

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, các người bình an rồi, hiện tại có thể tự mình rời đi."

Khương Mật di chuyển về phía Diệp Trường Sinh: "Còn không biết tên của công tử, công tử có ân cứu mạng với ta, không thể báo đáp, chỉ cầu có thể ở lại hầu hạ bên người công tử!"

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần, các người đi thôi!"

Khương Mật lại nói: "Công tử, Cửu U Cung phái ra rất nhiều cường giả săn giết chúng ta, rời khỏi công tử, chúng ta còn có thể rơi vào trong tay Cửu U Cung, kính xin công tử thu lưu chúng ta."

"Chỉ cần công tử có thể thu lưu chúng ta, tiểu nữ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì."

Diệp Trường Sinh thấy bộ dáng quyến rũ của Khương Mật: "Các người vẫn nên đi thôi, trước khi ta chưa tức giận."

Một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cô nương này không tệ, để nàng ở bên cạnh hầu hạ không tốt sao? Chẳng lẽ chủ nhân không có hứng thú với nữ nhân sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không có hứng thú với nhân loại."

Diễm Xích Vũ: "..."

Khương Mật: "..."

Thương tổn không lớn, nhưng vũ nhục lại cực mạnh.

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn trên cửu thiên, tiếp tục bay về

phía Cổ Pháp Giới.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước, một bên, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cuộc sống của người thật không thú vị."

Để năm người các nàng ở lại sẽ trở nên thú vị sao? Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Xích Vũ, ta là kiếm tu."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ hồ nghi: "Chủ nhân, từ chối để bọn họ ở lại có liên quan gì với việc chủ nhân là kiếm tu?"

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: "Trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thân, trang đầu tiên của kiếm phổ, quên đi người trong lòng."

"Trang thứ hai của kiếm phổ, tự đoạn hồn si tình, trang thứ ba của kiếm phổ, kiếm trăm thần tình yêu."

"Trang thứ tư của kiếm phổ, giơ tay diệt hồng trần, trang thứ chín của kiếm phổ, tình dục không dính vào người."

Diễm Xích Vũ: "..."

Hiện tại kiếm tu đều có yêu cầu cao như vậy sao?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Xích Vũ, xã hội hỗn loạn, sau này chớ xen vào việc của người khác, nhất là không nên trêu chọc nữ nhân, nếu các nàng tàn nhẫn trước, căn bản không có chuyện gì của nam nhân."

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, Thiếu chủ nói rất đúng, hồng nhan họa thủy, sớm muộn gì cũng muốn mạng chim của người."

Diễm Xích Vũ nói: "Thân là phượng hoàng lợi hại nhất vũ trụ, ta sẽ sợ sao? A Hoàng, hôm nay ta sẽ nói cho người biết một ít triết lý đời người."

"Nam nhân tuyệt đối không thể liếm cầu, bởi vì liếm đến cuối cùng hai tay không có gì, nữ nhân phải dựa vào bạo lực chinh phục."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Người cũng đừng làm hư bọn họ, không phải ai cũng vô sỉ như người."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, các người không thể nhìn ta đáng yêu lại bắt nạt ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đáng yêu, thật là một từ tốt, cứ như vậy bị chà đạp.

Diễm Xích Vũ lại mở miệng nói chuyện, lại bị Diệp Trường Sinh nghe được, Diệp Trường Sinh quát lớn một tiếng: "Xích Vũ, lại nói chuyện, đánh chết!"

Cuối cùng cũng có thể thanh tịnh.

Diễm Xích Vũ nhìn mấy người, thấp giọng nói: "Không thú vị, ta đi tìm Tuyên Cơ chơi."

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, đi tìm Xích Vũ, hỏi hẩn cách Cổ Pháp Giới còn bao xa."

Hoàng Vân Huyền xoay người, vừa định rời đi, chính phía trước, Diễm Xích Vũ đi tới: "Chủ nhân, xuyên qua tinh vực phía trước sẽ đến Cổ Pháp Giới."

Chương 951: Tiến vào Cổ Pháp Giới

“Người đã tới Cổ Pháp Giới sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Trong trí nhớ đã tới, nhưng rất nhiều thứ đều không nhớ rõ, hơn nữa, thời gian quá khứ quá dài, trí nhớ của ta đều trở nên mơ hồ."

Diệp Trường Sinh không hỏi thêm gì nữa, biết chắc chắn Diễm Xích Vũ có quan hệ sâu xa với Cổ Pháp Giới, nếu đối phương không muốn nói, hẳn cần gì phải đi cưỡng cầu?

Cách Cổ Pháp Giới càng ngày càng gần, trong tình vực, nhóm người Diệp Trường Sinh gặp phải mấy nhóm tu sĩ, rất hiển nhiên, bọn họ cũng muốn tiến vào Cổ Pháp Giới.

Ngay sau đó.

Một tòa đảo nổi xuất hiện trước mắt mọi người, mệnh mông vô biên, bốn phía có vô số linh khí quanh quẩn, thỉnh thoảng có tiếng rùng ngâm phurợng hót.

Trên đảo nổi xuất hiện tiên cung cao vút tiến vào trong mây, những cung điện này tang thương cổ xưa, tản ra hơi thở vô cùng mạnh mẽ.

Giống như Thần Thú đang nằm ngời, bất cứ lúc nào cũng sẽ tỉnh lại.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu thuyền tiên Cửu Long Tiên, mấy người đạp không mà đi, bay về phía Cổ Pháp Giới.

Lâu đài cổ xưa thật cũ, giới này có chút năm tháng.

Diễm Xích Vũ tiến lên: “Chủ nhân, Cổ Pháp Giới có mấy cường giả siêu cấp, một người trong đó có thể khống chế vô số nguyên tố lực. Nếu hẳn còn sống, hiện tại hẳn đã là tồn tại Vũ Trụ đỉnh phong!”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, ý của ngươi là giới này có cường

giả Vũ Trụ đỉnh phong?”

Diễm Xích Vũ nói: " Nếu hần còn sống sẽ không ở tại chỗ này. Nếu như một tòa tinh vực đi ra một cường giả Vũ Trụ đỉnh phong, tinh vực của hần sẽ được bảo vệ, sẽ sống sẽ không ngã."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như thế, khó trách đại trận giới này lại mạnh như vậy."

Trong khi nói chuyện, mấy người đi tới tiến vào lối vào Cổ Pháp Giới.Trong lúc bọn họ chuẩn bị tiến vào lại bị tu sĩ Cổ Pháp Giới ngăn lại.

"Các người muốn tiến vào Cổ Pháp Giới sao?" Một người trầm giọng nói.

Nghe nói như vậy, Diễm Xích Vũ trong nháy mắt đã mất hứng, không tiến vào Cổ Pháp Giới, chúng ta tới nơi này giải sầu sao?

Đầu óc không thông minh!

Diệp Trường Sinh giơ tay vỗ vỗ bả vai Diễm Xích Vũ: "Tiến vào Cổ Pháp Giới có yêu cầu gì?"

Nam tử trừng mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Có pháp lệnh có thể trực tiếp tiến vào, không có pháp lệnh, tính theo đầu người, mỗi người một món chí bảo."

"Đây là quy củ, bằng không thì ai cũng có thể tiến vào Cổ Pháp Giới!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói rất có đạo lý."

Đoàn người bọn họ tổng cộng có bảy người, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bảy món chí bảo xuất hiện trước mặt nam tử: "Hiện tại chúng ta có thể tiến vào Cổ Pháp Giới rồi chứ?"

Ánh mắt nam tử lộ vẻ tham lam, nhìn bảy món chí bảo trước mắt, ngay sau đó, hần lạnh lùng nói: "Đây cũng coi là chí bảo sao, người cho rằng Cổ Pháp Giới cũng giống như những nơi khác à?"

"Lấy ra loại rác rưởi này mà cũng muốn tiến vào Cổ Pháp Giới!"

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên mất tự nhiên, tên này coi ta là người xem tiền như rác sao?

Thật sự là thúc có thể nhìn, thím không nhìn được.

Về mặt Diễm Xích Vũ cực kỳ khó coi, hiển nhiên phần nộ đến cực hạn, đúng lúc này, hai đoàn người xuất hiện ở lối vào.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, trong đó có một đoàn người chính là Khương Mật mà lúc trước bọn họ cứu khỏi tay Cửu U Cung, người cầm đầu một đội khác cũng là một nữ tử.

Khương Mật nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, di chuyển tiến lên trước mặt nam tử, trong tay ngọc xuất hiện một lệnh bài.

Đây là pháp lệnh mà nam tử đã nói lúc trước.

Ánh mắt nam tử dừng ở trên pháp lệnh, vẻ mặt trở nên vô cùng cung kính: "Đại nhân, mời vào Cổ Pháp Giới."

Khương Mật đi về phía trước vài bước, bóng dáng xinh đẹp ngừng lại, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Muốn tiến vào Cổ Pháp Giới, có muốn ta hỗ trợ hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần."

Nữ nhân này vừa nhìn đã không phải người tốt gì, lúc trước cứu các nàng thì có bộ dáng điềm đạm đáng yêu, hiện tại tiện tay đã lấy ra pháp lệnh.

Nói nàng là đệ tử chi thứ của Khương Tộc, lừa quỷ à.

Ngay từ đầu đã che giấu thân phận của mình, nữ nhân này cũng không đơn giản như bề ngoài.

Khương Mật ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh, khẽ phất ống tay áo, đứng dậy đi về phía Cổ Pháp Giới.

Giờ khắc này.

Một giọng nói truyền đến: "Công tử muốn vào Cổ Pháp Giới sao?"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử: "Tới đây, đương nhiên muốn vào Cổ Pháp Giới."

Nữ tử gật đầu, tiến lên nói nhỏ với thị vệ ở cửa vào một hồi, thị vệ vội vàng tiến lên: "Tiểu nhân có mắt không trông, kính xin đại nhân thông cảm."

Diệp Trường Sinh không biết nữ tử nói gì mà khiến thị vệ ở cửa vào có biến hóa lớn như thế, nữ tử nói: "Công tử có thể tiến vào."

Chương 952: Tiến vào Cổ Pháp Giới (2)

Dứt lời.

Nữ tử bước đi nhẹ nhàng, mang theo tùy tùng đi vào trong Cổ Pháp Giới. Diệp Trường Sinh thu hồi chỉ bảo trên không trung, vội vàng đuổi theo. Chờ sau khi hắn tiến vào Cổ Pháp Giới, lại không phát hiện tung tích của nữ tử.

Diễm Xích Vũ hí mắt, nhìn chăm chú vào thành trì cao vút trước mắt: "Chủ nhân, phía trước chính là thành Vạn Pháp. Nữ tử vừa rồi là ai, vì sao lại giúp chúng ta vào thành?"

"Có phải chủ nhân quen biết nàng hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết!"

Diễm Xích Vũ nói: "Vậy tại sao nàng lại giúp chúng ta?"

Nói đến đây, hắn thần bí cười, cười hề hề nói: "Chẳng lẽ nàng thèm muốn thân thể của chủ nhân sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người vẫn nên làm người đi!"

Kỳ thật, hắn cũng rất nghi hoặc, chưa từng gặp mặt, vì sao nữ tử đó phải giúp hắn?

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, sau này gặp phải loại chuyện này, người không nên kéo ta, ta phải dạy hắn làm người thật tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người chính là phượng hoàng lợi hại nhất vũ trụ, sao có thể so đo với bọn họ?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân nói rất đúng, nhớ năm đó, ta cầm trong tay một thanh Phần Thiên Thương, từ Cửu Hoàng Giới một đường giết đến Vũ Trụ Thánh Điện."

"Một đường đi, một đường giết, ngẫm lại hình ảnh kia đã khiến người ta cảm thấy gà động, kích thích."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người còn có quá khứ huy hoàng

như vậy sao?”

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ lộ vẻ buồn bã: "Chủ nhân, không phải ta khoát lác với người, nhớ năm đó..."

Thanh âm đột nhiên dừng lại, trên mặt hắn hiện lên vẻ không tự nhiên: "Quên đi, hảo hán không đề cập sự dững cãm năm đó."

Dứt lời.

Đoàn người đi dọc theo con đường dài, đi vào sâu trong thành Vạn Pháp.

Giờ khắc này.

Cổ Pháp Thần Cung.

Trong một khu cấm địa.

Ánh sáng bảy màu của nguyên tố xuất hiện, xông thẳng lên đỉnh cửa tiêu, sâu trong cấm địa xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp, nhìn qua hơi hư ảo.

Ánh mắt nàng híp lại, đôi mắt nhìn ra xa: "Cuối cùng người đã trở lại."

...

Trong thành Vạn Pháp.

Đoàn người đi dọc theo đường dài, Diệp Trường Sinh nói: "Phú Quý, người trước tiên đi tìm một túr lâu để chúng ta ở lại."

"A Hoàng, người đi thu thập tin tức trong thành về Vũ Trụ Điện và Cửa U Cung, xem gần đây Cổ Pháp Giới có xảy ra chuyện lớn gì hay không!"

Dọc đường nhiều thế lực tiến vào Cổ Pháp Giới như vậy, Diệp Trường Sinh suy đoán kế tiếp sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Sau khi hai người lĩnh mệnh rời đi, Dạ Bắc Huyền và Ngao Vô Bại đi ra, thực lực của bọn họ muốn đột phá, muốn tiến vào trong

Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đương nhiên đồng ý với yêu cầu của hai người, trong lúc nhất thời, bên cạnh hẳn chỉ còn lại hai người Diễm Xích Vũ và Diệp Thập Vạn.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, từ sau khi chúng ta vào thành, vẫn có người âm thầm giám thị chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Thích xem thì để cho bọn họ xem kỹ. Xích Vũ, gõ Thần Long và khung xương Thần Long ở nơi nào."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, gõ Thần Long ở trong phòng đấu giá Long Đăng, có điều chúng ta phải đi tới thành Cổ Pháp mới được. Về phần khung xương Thần Long, chúng ta phải đi Cổ Pháp Thần Cung, nơi đó chính là cấm địa của Cổ Pháp Giới, vô cùng vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vậy chúng ta đi phòng đấu giá Long Đăng trước!"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, ý đồ thật sự mà chúng ta đến Cổ Pháp Giới là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chính là đến dạo một vòng, chúng ta cũng không làm gì."

Đương nhiên Diễm Xích Vũ không tin: "Chủ nhân, ta có chút việc, có thể rời đi trước một khoảng thời gian không?"

"Được, người đi đi, ở bên ngoài chiếu cố tốt chính mình!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đúng rồi, nếu gây ra chuyện thì tự mình giải quyết, ta sẽ không nhúng tay vào."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ rời đi, thì thào tự nói: "Những gì nên đối mặt cuối cùng cũng phải đối mặt."

Dứt lời.

Hắn và Diệp Thập Vạn ngừng lại ở một quán trà, hai người dựa vào cửa sổ mà ngồi, nhìn tu sĩ đi qua trên đường lớn.

“Chủ nhân, tu sĩ trong giới này rất mạnh!”

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ nắm giữ nguyên tố lực, mỗi người đều lĩnh ngộ một loại thuộc tính, hơn nữa dung nhập thuộc tính vào trong công kích, đây chính là chỗ khác nhau của bọn họ."

"Có vài người trời sinh thân mang nguyên tố lực, giống như có được thần thể vậy."

"Thật ra người không cần cảm thấy bọn họ mạnh bao nhiêu, một khi giao phong, còn không nhất định là đối thủ của người."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, hiện tại ta rất mạnh, dù sao ta tùy tiện đều có thể đánh bại tu sĩ cấp Chí Tôn, hơn nữa còn chưa phát huy toàn bộ thực lực."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người rất cố gắng, những thứ này đều là những thứ người nên có được. Nhắc nhở người một câu, cách xa Xích Vũ một chút, chớ để bị hắn làm hư."

Chương 953: Đến không xong, đến thì sẽ hủy

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta sẽ không lỗ mãng giống như hần, ta rất ổn trọng."

Lúc này.

Hoàng Vân Huyền và Vương Phú Quý trở về, hai người tiến vào trong quán trà, ngồi xuống trước bàn gỗ.

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng, Phú Quý, nhận được tin tức gì?"

Vương Phú Quý nói: "Thiếu chủ, ta đều đi mấy quán tửu lâu trong thành Vạn Pháp, dường như không có người nào, hiển nhiên những tu sĩ tiến vào Cổ Pháp Giới cũng không dừng lại ở trong thành này."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, ta tìm hiểu được tin tức, ở trong rừng rậm Phiếu Miếu của Cổ Pháp Giới có một tòa động phủ tuyệt thế mở ra, gần đây toàn bộ tu sĩ tiến vào Cổ Pháp Giới đều hướng về động phủ này."

"Mặt khác, Vũ Trụ Điện và Cửu U Cung đều ở trong thành Cổ Pháp. Nhưng người của bọn họ trải rộng khắp góc ngách của Cổ Pháp Giới. Vừa rồi trên đường lão nô trở về, nhận thấy có người đang theo dõi, hẳn là người của bọn họ!"

"Rừng rậm Phiếu Miếu?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "âm thầm theo dõi người thăm dò chúng ta, cũng không chỉ có người của Vũ Trụ Điện và Cửu U Cung."

"Lúc trước Khương Mật mà chúng ta cứu trong tay Cửu U Cung cũng không phải hạng người tầm thường, ta nhận ra sát ý ở trên người nàng."

"Tin rằng không quá nửa tháng, tin tức chúng ta tiến vào Cổ Pháp Giới sẽ truyền ra ngoài, bao gồm cả thân phận Thần Ma Tộc của chúng ta."

Hoàng Vân Huyền lạnh lùng nói: "Sớm biết như thế, lúc ấy nên giết các nàng, đây đều là phiên toái Xích Vũ tìm cho chúng ta."

"Đúng rồi, Thiếu chủ, sao lại không gặp Xích Vũ?"

"Xích Vũ rời đi, đi xử lý một ít chuyện riêng!" Diệp Trường Sinh nói: "Việc này cũng không thể trách Xích Vũ, tâm tư của nữ tử kia kín đáo, cũng không đơn giản như mặt ngoài."

Vương Phú Quý nói: "May mà tThiếu chủ có dự kiến, từ chối nàng ở lại bên người, nếu giữ nữ nhân như vậy, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thật sự không thích nhân loại!"

Hoàng Vân Huyền: "..."

Vương Phú Quý: "..."

Diệp Thập Vạn: "..."

Thiếu chủ có khẩu vị thật nặng!

Không thích nhân loại, vậy người thích gì? Không dám nghĩ, không dám nghĩ, quá khủng bố.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: "Đi rừng rậm Phiếu Miếu."

Ba người đứng lên, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi ra ngoài thành.

Bên trong thành trì, trên một tòa kiến trúc cổ xưa, một nữ tử đứng ngay ngắn, tóc xanh bay lên, ánh mắt lóe lên, vẫn nhìn phương hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Một bên, lão giả áo trắng nói: "Tiểu thư, vì sao phải giúp hắn, người này chính là người của Thần Ma Tộc."

Sắc mặt nữ tử trầm xuống: "Chính bởi vì hắn là người của Thần Ma Tộc, ta mới đi giúp hắn, người này cũng không đơn giản."

"Các người đi cũng đừng bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt."

Lão giả áo trắng nói: "Tiểu thư, Thần Ma Tộc nay không còn như xưa, không còn huy hoàng nữa, kết duyên chỉ mang đến phiền toái cho chúng ta."

Nữ tử nói: "Hà bá, kết cấu của người đã nhỏ, mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ lúc nào cũng sẽ không suy giảm, nếu thật dễ dàng suy tàn như vậy, cũng sẽ không truyền thừa đến bây giờ!"

"Vừa rồi lúc vào thành, nữ tử Khương Tộc kia bất cũng chỉ là một đệ tử chi thứ, lại bởi vì thức tỉnh huyết mạch mà dám khinh thường người của Thần Ma Tộc, đây chính là cảm giác kiêu ngạo và ưu việt của bọn họ."

Hà bá nói: "Tiểu thư, mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ không phải đều đã biến mất sao?"

Nữ tử nói: "Biến mất, đó là những gì họ cho chúng ta biết, người nào có thể đảm bảo rằng họ không phát triển nhanh chóng trong bóng tối?"

"Vũ trụ khởi động lại, vô số thời đại và tinh vực hội tụ cùng một chỗ, thời đại đã từng biến mất trong dòng thời không hà đều có thể xuất hiện một lần nữa, người cảm thấy mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ sẽ biến mất sao?"

Hà bá rơi vào trầm mặc...

Nữ tử lại nói: "Có một số chủng tộc biến mất, một người có thể chống đỡ một chủng tộc, có một số chủng tộc rõ ràng tồn tại, có được vô số đệ tử lại không sánh bằng một người, vậy hẳn chính là người kia."

Vẻ mặt Hà bá thay đổi, không thể tin được tiểu thư nhà mình thế mà đánh giá cao Diệp Trường Sinh như vậy.

"Hà bá, chúng ta đi thôi, đi rừng rậm Phiếu Miếu!"

Bên kia, ánh mắt Khương Mật rời vào phương hướng Diệp Trường Sinh rồi đi: "Người lại khinh thường ta, ta sẽ khiến người trả giá đắt."

Đến không xong, đến thì sẽ hủy.

Độc nhất lòng dạ đàn bà, câu nó này không sai chút nào.

Diệp Trường Sinh cũng không biết Khương Mật đang tính kế hãm, sau khi rời khỏi thành Vạn Pháp, bốn người cưỡi gió mà đi, hóa thành một đạo tinh mang biến mất trên đỉnh bầu trời.

...

Trong khi đó.

Diễm Xích Vũ bay lượn cửu thiên, nhanh chóng vọt tới phía trước, đột nhiên hơn mười bóng người xuất hiện, bọn họ khoác lông vũ màu đen, cánh chim vậy sau lưng.

Một vòng xoáy sương mù màu đen xuất hiện, chờ hự không lần thứ hai khôi phục bình tĩnh, Diễm Xích Vũ đã không thấy tung tích.

Chương 954: Trước không nên động đến hắc

Rời khỏi thành Vạn Pháp.

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Diệp Trường Sinh đột nhiên xoay người, nhìn về phía bầu trời sau lưng, bóng tối bao trùm, giống như Hắc Long bay lượn cửu thiên.

“Vũ trụ khởi động lại, đại thếbuông xuống!”

Nói đến đây, hắc dừng lại rồi tiếp tục: "Thật ra như vậy rất tốt, ta thích thế giới này rất nhiều.”

Nguy cơ cùng tồn tại với cơ hội, có đuôi vàng của riêng mình chắc chắn sẽ đi lên đỉnh cao.

Người ta thường nói: Một ngày đại bàng nổi lên với gió, lên chín vạn dặm như điều gặp gió.

Hắc chính là đại bàng, bay lượn, rong ruổi, tìm được chính mình thật sự.

Một bên, Hoàng Vân Huyền đột nhiên mở miệng: "Thiếu chủ, rừng rậm Phiếu Miếu ở nơi nào, lần đầu tiên chúng ta đến có hơi lạc đường!”

Diệp Trường Sinh nói: "Không tìm được sao?”

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Không tìm được.”

Diệp Trường Sinh dõi mắt nhìn ra xa: "Tiếp tục đi về phía trước, xem có thể gặp được tu sĩ Cổ Pháp Giới hay không, đến lúc đó hỏi một câu.”

...

Cổ Điện nằm trên một phái bạch hồng, ngàn tầm tuyết sóng bay lên.

Trong không khí quanh quần hàn khí lạnh lẽo nồng đậm, bốn phía trên cây cổ thụ rừng rậm bao bọc khí băng sương.

Ngoại trừ tòa cổ điện kia ra, nơi này giống như là một thế giới băng tuyết.

Bên trong đại điện.

Bốn tên mặc áo bào đen xuất hiện, khom người một cái: "Bẩm Điện chủ, người Thần Ma Tộc xuất hiện."

"Biết rồi!" Trong đại điện truyền đến một giọng nói: "Người này có sức mạnh huyết mạch rất mạnh mẽ, từ khi hắn tiến vào Cổ Pháp Giới, bốn Điện chủ đã nhận ra."

"Trước tiên không cần động đến hắn!"

Một tên mặc áo bào đen nói: "Điện chủ, nếu đã đưa tới cửa, vì sao không động đến hắn?"

Bịch.

Một bóng mờ từ trong Cổ Điện bay ra, uy áp khủng bố bao phủ, bốn tên mặc áo bào đen quỳ rạp trên mặt đất trong nháy mắt.

Người tới không phải ai khác, chính là Điện chủ Vũ Trụ Điện của Cổ Pháp Giới - u Dương Cuồng Sinh.

Bốn tên mặc áo bào đen nằm sấp trên mặt đất lạnh run, u Dương Cuồng Sinh lại nói: "Người biết cái gì, người này có thể giúp chúng ta tìm được Thần Ma Tộc chân chính."

"Hiện tại động đến hắn sẽ chỉ sớm bại lộ, phái người đi theo hắn là được."

"Lần này rừng rậm Phiếu Miếu xuất hiện, mục tiêu chủ yếu nhất của các người là Khương Tộc và Cổ Tộc, còn có truyền thừa và chỉ bảo trong rừng rậm Phiếu Miếu, nhất định phải mang về cho bốn Điện chủ."

Một tên mặc áo bào đen nói: "Điện chủ, Cửu U Cung cũng đang nhìn chằm chằm rừng rậm, hơn nữa bọn họ phái ra Cửu U Ma Tử

bà Ma Nữ, Cửu U Thập Tôn cũng xuất hiện ở Cổ Pháp Giới!”

u Dương Cuồng Sinh nói: "Cửu U Cung ẩn núp nhiều năm như vậy, rốt cục cũng ra tay. Có điều, các người không cần lo lắng, ta đã chuẩn bị xong.”

"Lúc này có không ít thế lực muốn săn giết Thần Ma Tộc, để cho bọn họ đi trước giúp chúng ta thăm dò."

“Các người chỉ cần chú ý chặt chẽ, có tình huống tùy thời đến bẩm báo!”

Bốn người đồng loạt nói: "Chúng ta tuân theo mệnh lệnh của Điện chủ."

u Dương Cuồng Sinh thấy bốn người rời đi, thân ảnh chợt lóe, biến mất trên Cổ Điện, đi về phía thế giới băng tuyết sau lưng.

Không biết đã qua bao lâu.

Lão ta dừng lại trước dãy núi hàn băng: "Kiếm Quân Huyền, Tiên Nhi, các người có thể xuất quan."

Theo thanh âm truyền ra, núi băng ngay phía trước nổ tung, vô số nhũ băng giống như kiếm khí bắn lên trên bầu trời.

Hai bóng người đi ra từ trong dãy núi, nam tử anh tuấn âm lãnh, nữ tử nóng bỏng quyến rũ, bọn họ chính là Kiếm Quân Huyền và Lâm Tiên Nhi.

“Bái kiến Điện chủ!”

u Dương Cuồng Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: "Bế quan lâu như vậy, thực lực của các người tăng lên không ít."

Kiếm Quân Huyền nói: "Đa tạ điện chủ bồi dưỡng!"

Lâm tiên nhi phụ họa, "Tạ Điện chủ bồi dưỡng!"

u Dương Cuồng Sinh nói: "Rừng rậm Phiếu Miểu xuất hiện, đây là một cơ hội đối với các người, ta tin tưởng các người sẽ có thu hoạch."

"Mặt khác, Thần Ma Tộc, Khương Tộc, Cổ Tộc đều xuất hiện, Cửu U Cung vì săn giết bọn họ mà đã phải ra rất nhiều cường giả, lần này các người nhất định phải cẩn thận."

Kiểm Quân Huyền nói: "Điện chủ yên tâm, chỉ là Cửu U Cung, ta còn chưa để ở trong lòng."

u Dương Cuồng Sinh gật đầu: "Quân Huyền, Tiên Nhi, lần này sau khi rừng rậm chấm dứt, ta sẽ đưa các người đi tổng điện tham gia tuyển chọn."

Trên mặt không gợn sóng của Kiểm Quân Huyền và Lâm Tiên Nhi hiện lên vẻ hơi khác, bọn họ mạnh mẽ che dấu nội tâm kích động.

Nếu như có thể tham gia tuyển chọn của tổng điện, trở thành hạt giống tuyển thủ, đó chính là vinh dự vô thượng. Dù sao bất kỳ tu sĩ từ tổng điện đi ra, người nào cũng ngạo thị bầu trời, nghiền ép thiên kiêu của một thời đại.

Tổng điện cho tài nguyên, mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng được.

Hai người khom người một cái, đồng thanh nói: "Tạ Điện chủ!"

u Dương Cuồng Sinh nói: "Chuẩn bị, lập tức đi rừng rậm, sẽ có người đưa tin tức đến trong tay các người."

Chương 955: Trước không nên động đến hấn (2)

Ngay sau đó.

Lão ta hóa thành một luồng tàn ảnh, biến mất tại chỗ, giống như chưa từng xuất hiện.

Kiểm Quân Huyền và Lâm Tiên Nhi liếc nhau, thân ảnh bay lên trời, vọt tới phía Cổ Điện.

...

Trên hư không.

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Diệp Trường Sinh đứng bên cạnh một lão đầu, là một lão đầu trọc, quần áo tả tơi, trên người ông không có linh khí dao động.

Đây chính là người Hoàng Vân Huyền tìm về, dẫn bọn họ đi rừng rậm, lão đầu này sau khi leo lên thuyền tiên chỉ nói một câu đi về phía trước.

Sau đó, ông nằm trên boong thuyền uống rượu.

Diệp Trường Sinh nhìn không thấu lão giả, nhưng hấn không nhận thấy được sát khí ở trên người lão giả, dứt khoát để ông ở lại.

Dù sao đợi khi đến rừng rậm Phiếu Miểu, bọn họ sẽ tách ra.

Lúc này.

Lão giả đầu trọc nhìn Diệp Trường Sinh: "Có muốn uống một chút hay không?"

Diệp Trường Sinh hô: "Không được, lão tiên sinh uống đi!"

Lão giả đầu trọc nói: "Những người trẻ tuổi phải hiểu được cách sinh hoạt, mệt mỏi nhiều giống như người sao? Cuộc sống là để

ăn, để uống.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, không mở miệng nói gì.

Lão giả đầu trọc ngửa đầu điên cuồng uống một ngụm: "Tiểu tử, rừng rậm Phiếu Miếu rất nguy hiểm, người cứ như vậy đi tới sẽ không lo lắng mình có trở về hay không sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, người cũng dám đi, ta có gì mà không dám. Hơn nữa, nơi ta đã từng đi còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần rừng rậm Phiếu Miếu."

"Nơi nguy hiểm hơn nữa không phải cũng chỉ là chuyện ra ra vào vào sao? Chẳng qua người hơi mệt mỏi, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

Đầu trọc nói: "Thú vị!"

Dứt lời.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, phát hiện lão đầu trực tiếp ngủ trên boong thuyền, đây thật đúng là một người kỳ lạ.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở của mấy trăm tu sĩ, biết bọn họ cách rừng rậm Phiếu Miếu không xa.

Có nhiều tu sĩ hội tụ ở đây như vậy, ngoại trừ rừng rậm Phiếu Miếu, sẽ không có những nơi khác.

Theo thuyền tiên Cửu Long không ngừng đi về phía trước, từng bóng người xuất hiện trong hư không cách đó không xa, Diệp Trường Sinh hí mắt, đánh giá mọi người trước mắt.

Thực lực của những người này không kém, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Có thể có vấn đề rồi.

Trước mắt trong hư không cái gì cũng không có, nơi này thật sự là rừng rậm Phiếu Miếu sao?

Lúc này.

Mọi người nhao nhao xoay người, ánh mắt đồng loạt rơi vào thuyền tiên Cửu Long, khi bọn họ nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Không biết từ khi nào, lão giả đầu trọc tỉnh lại: "Tiểu tử, dường như những người này đều hướng về phía ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, rừng rậm Phiếu Miếu ở nơi nào."

Lão giả đầu trọc nói: "Ngay tại phiến hư không này, nói với người như vậy đi, sở dĩ gọi là rừng rậm Phiếu Miếu, chính bởi vì nó lơ lửng không cố định, sẽ không xuất hiện ở vị trí cố định."

"Trong vũ trụ có rất nhiều rừng rậm biến ảo như vậy, không có gì đáng ngạc nhiên, không có gì đáng ngạc nhiên."

"Hiện tại ngươi hẳn đã biết, vì sao bọn hắn lại tụ tập ở chỗ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, ý của ngươi là tiến vào rừng rậm Phiếu Miếu là giả, các thế lực lớn vì tranh đoạt lợi ích là thật."

Lão giả đầu trọc gật đầu: "Đúng vậy, đương nhiên cũng không loại trừ trong rừng rậm Phiếu Miếu có truyền thừa và chí bảo tồn tại."

"Ngươi vẫn nên cẩn thận một chút, ta thấy dường như bọn họ rất hứng thú với ngươi."

Về mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: "Lão đầu, chẳng lẽ ngươi tiếp cận ta mà không có bất kỳ ý đồ gì sao?"

Lão giả đầu trọc nói: "Có!"

Đủ trực tiếp.

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy nói về ý đồ của ngươi đi!"

Lão giả đầu trọc cười nói: "Ngươi bận trước đi, chuyện của chúng

ta sau này nói sau!”

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, thuyền tiên Cửu Long biến mất, mấy người đạp không đi về phía trước, đám người phía trước bắt đầu xôn xao.

“Đại công tử, người này chính là người của Thần Ma Tộc!”
Khương Mật cúi người, nói với công tử mặc áo hoa bên cạnh.

“Mật Nhi, người nói món chí bảo kia ở trên người hắn sao?”
Khương Linh Vũ trầm giọng hỏi.

Khương Mật nói: "Hồi Đại công tử, người này huyết tẩy thôn Chí Tôn, món chí bảo kia đương nhiên ở trên người hắn.”

Nữ nhân này... có độc.

Mọi thứ cuối cùng đã rõ ràng.

Thì ra ngày đó Khương Mật phụng mệnh đi thôn Chí Tôn tìm chí bảo, không nghĩ tới thôn Chí Tôn bị Diệp Trường Sinh huyết tẩy.

Nàng ta chỉ có thể thất bại mà trở về, ven đường vừa vặn gặp phải cường giả của Cửu U Cung, sau đó đã xảy ra một màn Diệp Trường Sinh nhìn thấy.

Khương Mật biết chí bảo ở trên người Diệp Trường Sinh nên mới đề nghị ở lại, lại không nghĩ tới mình phong tình vạn chủng lại bị Diệp Trường Sinh từ chối một cách vô tình.

Khương Linh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, di chuyển bước về phía Diệp Trường Sinh, những người khác thấy hắn ta đi về phía trước, cho rằng Khương Tộc muốn xuống tay trước, nhao nhao không cam lòng tụt lại phía sau, theo sát phía sau nghênh đón.

Chương 956: Nói chuyện

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên người mọi người, phát hiện Khương Mật trong đám người, nữ nhân này thật đúng là âm hồn không tan.

Thân ảnh Khương Linh Vũ ngừng lại: "Tại hạ Khương Tộc, Khương Linh Vũ, không biết tên của các hạ là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói chuyện!"

Khương Linh Vũ nhướng mày kiểm: "Các hạ có thể mượn một bước nói chuyện hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Nói ngay ở đây."

Sắc mặt Khương Linh Vũ trở nên khó coi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh không cho hấn ta chút thể diện nào, thật cho rằng Thần Ma Tộc vẫn đã từng mạnh mẽ như vậy sao?

Khương Tộc tàn lụi nhiều năm như vậy, nhưng tình huống còn tốt hơn Thần Ma Tộc nhiều, ở trong mắt hấn ta, Diệp Trường Sinh chính là một con sâu đáng thương.

Thật ra không biết.

Trong mắt Diệp Trường Sinh, Khương Linh Vũ cũng chẳng là cái gì, người có kiêu ngạo của người, ta có tự hào của ta.

Khương Linh Vũ lạnh lùng nói: "Nghe nói các hạ huyết tẩy thôn Chí Tôn, như vậy chí bảo của thôn Chí Tôn chắc hẳn đều ở trong tay các hạ. Trong đó có một vật mà Khương Tộc ta cần, kính xin các hạ giao ra."

"Yên tâm, Khương Tộc chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi người!"

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Khương Linh Vũ: "Cút!"

Bất cứ vật gì chỉ cần đi vào hệ thống thì đều không thể ra ngoài.

Trừ phi hấn cho, nếu hấn không cho, người không thể cướp, nếu không, sẽ chết người.

Khương Linh Vũ ngậy ngốc.

Không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Hấn điên à?

Dám bảo mình cú, sống không tốt đúng không?

Nguyên bản hấn ta còn muốn xử lý nhẹ nhàng, nhưng hiện tại thái độ của Diệp Trường Sinh khiến hấn ta rất tức giận.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, Khương Tộc ta vốn chỉ cần một vật, nhưng hiện tại chúng ta đều muốn tất cả trên người người." "

Diệp Trường Sinh nói: "Xem người có thể muốn được không, nếu không phải tóm lấy trứng, người đã có thể lên cứu thiên."

Dứt lời, thân ảnh hấn chợt lóe, hóa thành một tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Khương Mật: "Ngày đó ta cứu người, cho nên mạng này của người chính là của ta."

"Con người có thể yếu, nhưng không thể ngốc nghếch!" Diệp Trường Sinh nói xong, ánh mắt xẹt qua người nàng ta: "Người có thể ngốc nghếch, bởi vì người quá lớn, nhưng người không nên trêu chọc ta!"

Khương Mật nói: "Người vẫn nên giao đồ ra, ta có thể cầu tình với Đại công tử để người chết thoải mái một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân... Ha ha!"

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh đi tới phía Khương Linh Vũ, đều cho rằng hấn sợ, chuẩn bị giao đồ ra.

` m.

Khương Mật trực tiếp nổ tung.

Một đoàn sương máu tràn ngập mà lên, hình thần câu diệt.

Giây tiếp theo.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Khương Linh Vũ, hơi giơ tay lên, trong hư không xuất hiện từng món chí bảo: “Ta lấy được hơi nhiều bảo vật ở thôn Chí Tôn, không biết người cần cái nào?”

Về mặt Khương Linh Vũ giật mình, không biết Diệp Trường Sinh đang chơi trò gì, đầu tiên là giết Khương Mật, hiện tại lại cho hắn ta chí bảo.

Diệp Trường Sinh rốt cuộc muốn làm gì?

Nhìn chí bảo trước mặt, Khương Linh Vũ nói: "Trong này không có thứ ta muốn."

"Vậy thì không có biện pháp!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Muốn cái gì thì người phải nói cho ta biết, người không nói cho ta biết, làm sao ta biết người muốn cái gì?"

Khương Linh Vũ nói: "Một quyển trục, mang máu!"

Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn Khương Linh Vũ, quyển trục mang máu là cái gì, hắn thật sự chưa từng thấy qua, may mà ở thế giới tà dị.

Nếu như trước khi xuyên không, Diệp Trường Sinh sẽ cho rằng Khương Linh Vũ muốn không gian tám độ.

Tiếp theo, hắn tiện tay vung lên, thu chí bảo trong hư không đi: "Ta không có đồ người muốn, hiện tại người có thể đi."

"Đừng trêu chọc ta, bằng không kết cục của người sẽ giống như nữ nhân kia."

Mẹ nó.

Thao tác này là gì?

Khương Linh Vũ cảm giác mình bị đùa giỡn.

Thao tác này của Diệp Trường Sinh trực tiếp chinh tâm thần hấn ta.

Lúc này.

Cường giả Khương Tộc nhao nhao tiến lên, đi tới bên cạnh Khương Linh Vũ, một lão giả thì thầm ở bên tai Khương Linh Vũ: "Đại công tử, hấn giết Khương Mật, chúng ta trở về sẽ không dễ khai báo."

"Trước mắt thế lực khắp nơi đều nhìn, việc này cứ chấm dứt như vậy, thể diện của Khương Tộc chúng ta sẽ mất hết."

Khương Linh Vũ nói: "Đại trưởng lão có ý gì."

Khương Ly nói: "Nếu chúng ta muốn đồ ở trên người hấn, vậy thì giết hấn, như vậy một công nhiều việc."

Khương Linh Vũ lắc đầu: "Cường giả Vũ Trụ Điện, Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông đều ở đây. Vì sao họ đến, Đại trưởng lão hấn là rất rõ ràng."

"Vừa rồi ta vốn định trực tiếp ra tay, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý."

Thật sự lo lắng người của Vũ Trụ Điện, Cửu U Cung ngư ông đắc lợi?

Không phải bị Diệp Trường Sinh mạnh mẽ chấn nhiếp sao?

Rốt cuộc có nguyên nhân gì khiến Khương Linh Vũ không dám ra tay, có lẽ chỉ có chính hấn ta rõ ràng.

Khương Ly còn muốn nói cái gì, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

Chương 957: Đây là thao tác gì?

Khương Linh Vũ nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta nhớ kỹ người."

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi về phía mấy người Hoàng Vân Huyền, không để ý tới Khương Linh Vũ, điều này làm cho hắn ta mất hết mặt mũi, tức giận suýt chút nữa nghẹn đến nội thương.

Sự việc cứ như vậy kết thúc.

Ánh mắt mọi người trong sân vẫn dừng lại trên người Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Đối mặt với Khương Tộc, Diệp Trường Sinh kiêu ngạo bá đạo, căn bản không để Khương Tộc vào mắt.

Hơn nữa vô hình trung khiến một tu sĩ Khương Tộc tự bạo.

Bọn họ vốn tưởng rằng Khương Tộc sẽ trực tiếp ra tay, như vậy bọn họ có thể biết Diệp Trường Sinh rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Chưa từng nghĩ tới Khương Tộc lại sợ, ngừng công kích.

Mọi người bề ngoài cảm thấy Khương Linh Vũ vô năng, nhưng trong lòng lại hiểu được hắn đang ẩn nhẫn, người biết xem thời thế mới là người khó đối phó nhất.

’n nhẫn?

Xem xét thời thế?

Khương Linh Vũ chính là sợ, bởi vì hắn ta biết mình đánh không lại Diệp Trường Sinh, hắn ta mới không nghĩ nhiều như vậy.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh không để ý tới cường giả của các thế lực trên không trung, thân ảnh xuất hiện bên cạnh lão giả đầu trọc: “Lão đầu, rừng rậm Phiếu Miếu xuất hiện có dấu hiệu hoặc dị tượng gì không?”

Lão giả đầu trọc nói: "Tiểu tử, nhiều người muốn đối phó người như vậy, người còn có tâm tư tiến vào rừng rậm Phiếu Miếu sao?"

"Tới nơi này chính là để tiến vào rừng rậm Phiếu Miếu, bằng không người cảm thấy ta sẽ tới sao? Không ai là người nhàn rỗi cả."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão đầu, người lớn tuổi rồi, phỏng chừng không vào rừng rậm Phiếu Miếu được, nếu không người đi nơi khác dạo một vòng."

"Không đi, ta sẽ đi theo người!"

"Người đây là dựa vào ta sao?"

"Đúng, chính là dựa vào người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tại sao người mà hắn gặp lại không có ai bình thường?

Thật sự quá khó khăn.

Lúc này.

Đột nhiên cuồng phong gào thét, tựa như có yêu quái lui tới, hắc ám vô tận đầy trời, giống như màn đêm vĩnh hằng buồn xuống, trời đất là một mảnh đen kịt.

Lão giả đầu trọc nói: "Rừng rậm Phiếu Miếu mà người tìm đã tới."

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ ổn định thân ảnh, nhìn về phía bóng tối vô tận, quả nhiên thấy cây cổ thụ che trời xuất hiện, liếc mắt một cái nhìn không tới vùng ven rừng rậm xuất hiện.

Rừng rậm Phiếu Miếu?

Tại sao khu rừng này không có bất kỳ sự sống nào?

Lão giả đầu trọc nói: "Tiểu tử, ta nhắc nhở người đừng đi vào, trong này không có chí bảo, mà là một nơi rất nguy hiểm."

"Đi vào sẽ chết người."

Diệp Trường Sinh không hoài nghi lời nói của lão giả đầu trọc, bởi vì dưới thần thức bao phủ của hắn đã phát hiện rừng rậm Phiếu Miếu hung hiểm.

Giờ khắc này.

Mọi người trong sân thấy rừng rậm Phiếu Miếu xuất hiện, trong mắt lộ ra ánh mắt nóng rực, điên cuồng lướt nhanh về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh.

Cũng không sợ giẫm đạp lên nhau.

Lão giả đầu trọc lắc đầu: "Những người này thật kỳ lạ, chịu chết cũng tích cực như vậy?"

Dứt lời.

Ông phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh ở một bên biến mất: "Tiểu tử, nghe người khuyên, ăn cơm no!"

Diệp Trường Sinh truyền âm đến: "Lão đầu, nếu đã tới, không đi vào, ta không cam lòng!"

Thật ra không biết.

Một phút trước, hệ thống vừa mới làm mới địa điểm đánh dấu, chính là rừng rậm Phiếu Miếu.

Đây mới là nguyên nhân hắn không chùn bước tiến vào trong đó.

Làm người có thể không đạo đức giả hơn nữa không?

Lão giả đầu trọc nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là quá lỗ mãng, vẫn trải qua quá ít chuyện.

Bịch.

Ông xoay người trực tiếp rời đi.

Sau lưng vang lên giọng nói của Hoàng Vân Huyền: "Lão đầu, người không đợi Thiểu chủ trở lại sao?"

Lão giả đầu trọc nói: "Không đợi, tiến vào rừng rậm Phiếu Miếu, muốn đi ra ngoài phải chờ một thời gian, lão phu đi uống rượu."

"Lão đầu này, không chú trọng!" Hoàng Vân Huyền trầm giọng nói: "Phú Quý, Thập Vạn, chúng ta làm sao bây giờ?"

Diệp Thập Vạn nói: "Đi vào tìm Thiếu chủ, còn có thể làm sao bây giờ!"

Vương Phú Quý nói: "Nơi này là một mảnh tỉnh mạch, có thể quá nguy hiểm hay không?"

Hoàng Vân Huyền nói: "Phú Quý, người biết vì sao đến bây giờ tu vi của người còn yếu như vậy không?"

Vương Phú Quý lắc đầu, nhìn Hoàng Vân Huyền, người sau nói: "Bởi vì người quá sợ hãi, Thiếu chủ cũng dám tiến vào, người còn sợ cái gì."

"Chẳng lẽ Thiếu chủ gặp nguy hiểm, người còn muốn trốn đi sao?"

Diệp Thập Vạn nói: "Đúng vậy, lớn tuổi rồi, đừng để ta xem thường người."

Vương Phú Quý nói: "Đi thì đi, ai sợ chứ?"

Trong rừng rậm Phiếu Miếu.

Thế lực khắp nơi xuyên qua trong bóng tối, ngay phía trước, một nơi ánh sáng xuất hiện giống như một ngọn hải đăng.

Thấp sáng mong muốn của tất cả mọi người.

Mọi người đi trước đi sau, lướt nhanh về phía ánh sáng, trong lòng bọn họ cảm thấy chỗ ánh sáng mới là trung tâm của rừng rậm Phiếu Miếu.

Nhìn thân ảnh mọi người đi xa, Diệp Trường Sinh đứng ngay tại chỗ, không nhúc nhích, phóng thích thần thức bao phủ trên bầu trời rừng rậm Phiếu Miếu.

Chương 958: Từ trước đến nay ta không nói láo

Nguy hiểm như vậy, thật không biết những người này đi làm gì.

Không hiểu, không hiểu.

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, vang vọng trong rừng rậm Phiếu Miếu, thanh âm thấu trên không trung khiến người ta sởn tóc gáy.

Diệp Trường Sinh biết cường giả các thế lực đã gặp phải bất trắc, quá tích cực chịu chết, đầu óc có vấn đề.

Tùy tiện một chút không tốt sao?

Dứt lời.

Hắn khoanh chân ngồi, vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, bắt đầu cắn nuốt hắc khí trong rừng rậm Phiếu Miếu. Ở trong phiến rừng rậm này, ngoại trừ hắc khí nồng đậm có thể tăng lên cấp bậc ra, những thứ khác đều nguy hiểm trí mạng.

Chạm vào chắc chắn phải chết.

Vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, hư không xuất hiện vòng xoáy thật lớn, giống như cánh cửa kết giới chỉ môn mở ra.

Hắc khí chạy vào thân thể, tràn ngập trong kỳ kinh bát mạch, Diệp Trường Sinh giống như bị ma hóa trong nháy mắt.

Ánh sáng màu vàng quanh quẩn trên người dần dần biến thành màu vàng đen, Bất Diệt Thần Dực đột nhiên mở ra, vô số hắc khí rót vào trong đó.

Theo hắc khí không ngừng tiến vào cơ thể, vẻ mặt Diệp Trường Sinh trở nên ngưng trọng, hắc khí này rốt cuộc là cái gì?

Lại có được sức mạnh lớn như vậy, có thể dung hợp hai khí âm Dương và Hỗn Động cùng một chỗ.

Đảo ngược âm Dương, dung hợp Hồn Độn.

Khá lắm, đây có phải là một sự thay đổi hoàn toàn chính mình không?

Hai khí âm Dương, Hồn Độn dung hợp cùng một chỗ, linh khí mệnh môn tràn đầy đi khắp trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Gông cùm xiềng xích của cấp bậc được buông lỏng, hẳn lại muốn đột phá.

Trước đó không lâu ở mới đột phá ở thôn Chí Tôn, hiện tại lại muốn đột phá, thật phiền.

Đột phá quá nhanh, phải làm sao bây giờ?

[Nhắc nhở chủ nhân, có thể áp chế cấp bậc, đột phá quá nhanh sẽ dễ dàng khiến căn cơ của chủ nhân bất ổn.]

Tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh giật mình: [Hệ thống, người cũng cảm thấy như vậy sao?]

[Nhắc nhở chủ nhân, trước tiên có thể cắn nuốt hoàn toàn những hắc khí này, sau đó lại từ từ đột phá tu vi.]

Diệp Trường Sinh vốn cũng tính toán như vậy.

Ngay sau đó.

Hắn trực tiếp mở Thần tháp Tử Dương trong đan điền, dẫn toàn bộ hắc khí tràn ngập trong rừng rậm Phiếu Miếu trong Thần tháp.

Không cần tự mình luyện hóa, tốc độ hắc khí tràn vào trong cơ thể càng lúc càng nhanh.

Lúc này.

Tu sĩ từ nơi ánh sáng chạy trở về, thân ảnh đột nhiên dừng lại, ánh mắt đồng loạt rơi vào vòng xoáy hắc khí.

Hắn... Hắn lại ở chỗ này tu luyện?

Tất cả mọi người đều không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh. Tất cả

mọi người đều bận rộn vì chí bảo và truyền thừa, chỉ có một mình Diệp Trường Sinh tu luyện.

Hắc khí quanh quần bay thẳng lên cưỡi thiên hình thành vòng xoáy thật lớn, mọi người cảm thấy vô cùng hoảng sợ, khiếp sợ đến mức can đảm cũng nát.

Bọn họ cũng không phải chưa từng tu luyện, làm sao có người căn cước linh khí nhanh như vậy?

Đây đâu phải căn cước linh khí, căn bản là đang rút, từng chút từng chút, thật sợ hãi.

Chẳng lẽ hẳn không sợ thân thể nổ tung mà chết sao?

Những người này quan tâm quá nhiều.

Mình làm không được, không có nghĩa là người khác không được.

Lúc này.

Hắc khí bao phủ trên rừng rậm Phiếu Miếu lại bắt đầu biến mất, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Nhìn khu rừng khôi phục lại ánh sáng, mọi người kích động, kinh hãi...

Một số người gần như hô hấp phát khóc.

Một số người sợ hãi chút nữa tè ra quần.

Trong mắt bọn họ, Diệp Trường Sinh không phải là con người, quả thực chính là một con quái vật.

Thật kinh khủng.

Hành trình tu luyện vạn năm cũng chưa từng thấy qua người nghịch thiên như Diệp Trường Sinh như vậy.

Có người nói: "Thật kỳ quái, vì sao nhiều hắc khí như vậy tràn vào trong cơ thể hẳn mà một chút phản ứng cũng không có, ngay cả cấp bậc của hắn cũng không thay đổi chút nào."

Lại có người nói: "Chắc hẳn đã được truyền thừa từ rừng rậm Phiếu Miếu."

Một câu kinh thiên, khơi dậy ngàn tầng sóng.

Mọi người nhao nhao gật đầu, chắc chắn Diệp Trường Sinh chiếm được truyền thừa.

Trí tưởng tượng của những người này thật sự quá mạnh mẽ.

...

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Lão giả đầu trọc đột nhiên đứng lên: "Mẹ nó, ai làm, lại cắn nuốt toàn bộ hắc khí vũ trụ."

"Hắc khí vũ trụ tiến vào thân thể phải chết không thể nghi ngờ, căn bản không ai có thể khống chế được sức mạnh của hắc khí."

Rong ruổi tinh vực vũ trụ mấy vạn năm, không phải lần đầu tiên ông gặp phải hắc khí vũ trụ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy có người cắn nuốt hắc khí.

Mẹ của ta.

Điều này quá khủng khiếp.

Lão giả đầu trọc treo bầu rượu ở trên thắt lưng, thân ảnh chột lóe, tiến đến phía rừng rậm Phiếu Miếu, muốn dò xét đến thực hư, rốt cuộc người nào cắn nuốt hắc khí.

Phía bên kia.

Vô số hắc khí tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, hẳn từ từ mở hai mắt ra, nhìn về phía trước.

Vòng xoáy hắc khí đã biến mất, mọi người đồng loạt nhìn hẳn, Diệp Trường Sinh nói: "Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua người đẹp trai như vậy sao?"

Chương 959: Từ trước đến nay ta không nói láo (2)

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hắc khí biến mất, nhanh chóng đi tìm truyền thừa và chí bảo đi, ở chỗ này làm gì, chờ ta mời các người ăn cơm sao?"

Một lão giả Vũ Trụ Điện nói: "Diệp Trường Sinh, truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu đã rơi vào trong tay người, còn muốn lừa gạt chúng ta đi tìm, tâm tư của người thật hư hỏng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai nói ta đã nhận được truyền thừa, cho người một cơ hội khác, dùng từ thật tốt rồi nói chuyện."

Lão giả áo đen nói: "Hắc khí mệnh môn vừa rồi tràn vào trong cơ thể người, chẳng lẽ không phải là truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người hiểu cái gì, đó là sức mạnh truyền thừa sao? Nhìn dáng vẻ của các người thật không có học thức."

Dứt lời.

Ba cột sáng vọt thẳng lên cửa tiêu, giống như trụ chỉ thẳng trời, tản ra uy áp chấn nhiếp hồn người.

Diệp Trường Sinh hí mắt, nhìn về phía cột sáng: "Đó mới là truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu, chúc mừng các người đã bỏ qua một cách hoàn mỹ."

Mọi người lần lượt xoay người nhìn lại, trong mắt lóe ra sự nóng rực, đập không nhanh chóng vọt tới phía cột sáng.

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói: "Hiện tại mới chạy tới, còn muốn đạt được truyền thừa? Thật là một đám ngớ ngẩn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Ba

người các người thế mà chiếm được truyền thừa, vận khí không tệ, còn có cơ duyên như vậy.”

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, vọt tới ba cột sáng kia. Ba người Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Vương Phú Quý đang tiếp nhận truyền thừa, cũng không thể để cho những người trước mắt này quấy rầy.

Có chuyện gì thì ta xông tới, để cho ba người bọn họ tiếp nhận truyền thừa thật tốt.

Mọi người đi tới trước cột sáng, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện thân ảnh ba người Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Vương Phú Quý.

"Hắn... Bọn hắn không phải là người dưới trướng Diệp Trường Sinh sao?"

"Tuyệt đối không thể để cho bọn hắn đạt được truyền thừa!"

Từng âm thanh truyền ra, mọi người đạp không lướt đi, vọt tới phía ba trụ sáng với tốc độ nhanh làm cho người ta hít thở không thông, chỉ sợ chậm một bước sẽ không cướp được truyền thừa.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, chính là Diệp Trường Sinh, hắn nhìn mọi người: "Ai dám tiến lên một bước, chết!"

Một tu sĩ Vũ Trụ Điện làm ngơ lời nói của Diệp Trường Sinh, tiếp tục đạp không mà đi, bỗng nhiên trên cửa thiên có một thanh đại bảo kiếm hạ xuống.

Xuy.

Kiểm khổng lồ từ trên trời hạ xuống, giết tu sĩ Vũ Trụ Điện chỉ trong nháy mắt.

"Con người ta chưa bao giờ nói giỡn, các người hắn là đều không muốn chết đi!"

Mọi người nhìn tu sĩ trước mắt rơi xuống, thân ảnh nhao nhao theo bản năng lui về phía sau, đây là lần thứ hai Diệp Trường Sinh ra tay, kết quả đều giết trong nháy mắt.

Rốt cuộc hấn mạnh đến mức nào, không ai biết.

Ba cột sáng xông thẳng tới Cửu Thiên, ba người Hoàng Vân Huyền, Diệp Mười Vạn, Vương Phú Quý tiếp nhận truyền thừa.

Nhìn vô số linh khí bao vây ba người bọn họ, mọi người trong các thế lực hâm mộ rơi nước mắt.

Sao truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu lại rơi vào trong tay bọn họ?

Truyền thừa tuy tốt, sức hấp dẫn cực lớn, nhưng bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một mình Diệp Trường Sinh đã dễ dàng chấn nhiếp trăm cường giả.

Không biết một người sâu cạn, tốt nhất không cần ném thử, đôi khi sẽ dễ mất mạng.

Bọn họ tung hoành ở Cổ Pháp Giới ngàn năm, nhưng từ khi Diệp Trường Sinh vừa xuất hiện cũng không để bọn họ vào mắt.

Loại coi thường không kiêng nể gì khiến bọn họ rất khó chịu, nhưng càng như vậy, lại càng khiến người ta kiêng kỵ.

Hai lần ra tay đơn giản chính là hai lần giết trong nháy mắt.

Hiện tại không ai dám đi trêu chọc Diệp Trường Sinh, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người Hoàng Vân Huyền tiếp nhận truyền thừa.

Một lão giả Vũ Trụ Điện trầm giọng nói: "Rút lui!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Vũ Trụ Điện theo sát phía sau, nhanh chóng biến mất trên hư không.

Ngay sau đó, người của Cửu U Cung cũng rời đi, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Tại sao họ đột nhiên rời đi?

Trong lòng Diệp Trường Sinh rất rõ ràng, mắt thấy không chiếm được truyền thừa, lại không có cách nào giết mình, bọn họ chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Thật ra, rời đi là giả, đi gọi người mới là thật.

Lúc này, lão giả đầu trọc từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Sao nhiều người như vậy cũng đi rồi?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: "Không biết, có thể là có việc!"

Lão giả đầu trọc lại nói: "Tiểu tử, người có biết ai cần nuốt hắc khí của rừng rậm Phiếu Miểu không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao người lại hỏi cái này?"

"Người chỉ cần nói có biết hay không!" Lão giả đầu trọc truy hỏi.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta làm, có vấn đề gì sao?"

Lão giả đầu trọc vây quanh Diệp Trường Sinh vài vòng, vẻ mặt nghiêm túc: "Tuy ta ít đọc sách nhưng người đừng lừa ta, người thật sự cần nuốt hắc khí, vậy vì sao không có một chút triệu chứng nào?"

Chương 960: Diệp Đăng Thiên

Diệp Trường Sinh nói: "Có triệu chứng gì?"

Lão giả đầu trọc nói: "Kinh mạch không thông, ác tâm, đầu vàng mắt hoa, không khống chế được thần thức..."

"Không có!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Chẳng lẽ ta cần nuốt hắc khí giả sao?"

"Tiểu tử, ta không nói giỡn với người!"

"Ai đùa giỡn với người?" Diệp Trường Sinh nói xong, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hắc khí: "Sao hiện tại nói thật lại không ai tin?"

"Giữa người với người không thể có ít sự tin tưởng, có ít độ ấm sao?"

Lão giả đầu trọc bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, giống như phát hiện được thế giới mới: "Người thật sự không khó chịu chút nào sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không có."

Lão giả đầu trọc sờ lên cằm, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn: "Tốt, thật sự là quá tốt."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn ông, trong lòng thầm nghĩ, lão đầu này thật kỳ lạ, chính mình cần nuốt hắc khí thì có quan hệ gì với hắn mà khiến hắn vui vẻ thành như vậy.

Cái này cũng giống như người khác cười vợ, động phòng hoa chúc, người bên cạnh cũng vui vẻ.

Có thú vị không?

Người nói có thú vị không?

Hắn không nói gì, mặc kệ lão giả đầu trọc tự do phát huy, ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên người mọi người trước mắt: "Các người còn

không đi là muốn luận bàn với ta?”

Tuy rằng đám người Khương Linh Vũ, Kiếm Quân Huyền, Lâm Tiên Nhi rất không cam lòng, nhưng vẫn quyết định rời đi trước, sau đó tìm cơ hội cướp đoạt thứ mình muốn.

Mọi người lập tức giải tán, đạp không lướt đi biến mất ở trên hư không.

Lão giả đầu trọc nói: "Tiểu tử, sao người có thể để cho bọn họ rời đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có ý gì, trừ cở tận gốc?"

Lão giả đầu trọc nói: "Người nghiêm túc hay giả bộ vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tất cả mọi người đều say nhưng ta tỉnh, lão tử chính là không đứng đắn!"

Lão giả đầu trọc nói: "Tiểu tử người có tính cách, ta lại nhìn không thấu người."

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Ta nghĩ rằng người sẽ trở thành một nhân vật phản diện, giết tất cả bọn họ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người xem ta có tiềm lực làm nhân vật phản diện sao?"

Lão giả đầu trọc gật đầu: "Đương nhiên có, xuống tay tàn nhẫn một chút thì người chính là nhân vật phản diện, để cho bọn họ rời đi chỉ mang đến phiền toái lớn hơn cho người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu, chỉ cần dáng dấp của nhân vật phản diện tốt, Tam Quan chạy theo ngũ quan, hôm nay lại là một ngày làm việc xấu.

"Lão đầu, thật ra không phải ta không muốn giết bọn họ, thả bọn họ đi, ta có mục đích của mình."

"Người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Dẫn cường giả thật sự sau lưng bọn họ

đến, nếu ta muốn giết những người vừa rồi, một kiếm... Không đúng, không cần xuất kiếm, bọn họ cũng chắc chắn phải chết.”

Lão giả đọc trọc nói: "Người thành đại sự, không thể nói đàm binh trên giấy, chúng ta phải trực tiếp làm.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, xoay người nhìn về phía ba cột sáng sau lưng, thấy ba người Hoàng Vân Huyền còn chưa chấm dứt truyền thừa: "Lão đầu, quen biết mấy ngày, còn không biết tên của người.”

“Hỏi cái này làm gì, tên của ta quá lợi hại, người bình thường thì ta không nói cho hắn biết đâu!” Lão giả đầu trọc trầm giọng nói: "Nếu người đã hỏi ta, vậy ta sẽ cố nói cho người biết đi!”

“Diệp Đăng Thiên!”

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng họ Diệp?”

Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử, sao lại chỉ cho phép người họ Diệp?”

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Nếu đã nói tên rồi, có phải nên nói một chút vì sao người đến bên cạnh ta không?”

Diệp Đăng Thiên vội vàng nói: "Hiện tại còn không thể nói cho người biết, chờ người giải quyết xong chuyện ở Cổ Pháp Giới, chúng ta tìm thời gian trò chuyện tốt một chút.”

Vũ Trụ Điện.

Kiểm Quân Huyền, Lâm Tiên Nhi mang theo vài lão giả xuất hiện, từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở phía trước Cổ Điện.

Hư ảnh u Dương Cuồng Sinh xuất hiện, nhìn mọi người trước mắt: "Sao lại trở nhanh như vậy, có nhận được truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miểu hay không?”

Kiểm Quân Huyền khom người một cái: "Hồi Điện chủ, thất bại, truyền thừa bị người dưới trưởng Diệp Trường Sinh của Thần Ma Tộc chiếm được.”

Về mặt u Dương Cuồng Sinh thay đổi: "Các người đi nhiều người như vậy lại không có được truyền thừa. Quân Huyền, Tiên Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kiểm Quân Huyền lại nói: "Điện chủ, Diệp Trường Sinh này sâu không lường được, hắn lần lượt giết tu sĩ của Khương Tộc và chúng ta, hai người là cấp Chí Tôn lại bị một chiêu giết trong nháy mắt."

u Dương Cuồng Sinh nói: "Cũng bởi vì Diệp Trường Sinh giết hai tên tu sĩ trong nháy mắt nên các người kiêng kỵ không dám ra tay?"

Lâm Tiên Nhi nói: "Điện chủ, người này không đơn giản như vậy, toàn bộ hắc khí bao phủ trong rừng rậm Phiếu Miếu bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt không còn, ta chưa từng thấy có người cắn nuốt linh khí nhanh như vậy."

"Sao thân thể một người có thể thừa nhận nhiều linh khí tiến vào sâu như vậy?"

Chương 961: Đánh dấu rừng rậm Phiếu Miếu

u Dương Cuồng Sinh lắc đầu: "Các người đều bị hắc lừa gạt, hắc khí kia bị hắc căn nuốt không sai, nhưng cũng không phải tiến vào trong cơ thể hắc."

Lâm Tiên Nhi khó hiểu: "Điện chủ, mọi người tận mắt nhìn thấy hắc khí tràn vào trong cơ thể hắc."

u Dương Cuồng Sinh lại nói: "Tiến vào cơ thể là không sai, đó là bởi vì trong cơ thể hắc cất giấu chí bảo, tất cả hắc khí đều bị dẫn vào trong chí bảo."

"Nếu như ta đoán không sai, bao phủ trên rừng rậm Phiếu Miếu hắc là hắc khí vũ trụ, chưa từng có người dùng nó tu luyện. Bởi vì sau khi hắc khí này nhập thể sẽ có lực phá hoại cực mạnh với kinh mạch, xương cốt, huyết mạch."

Kiểm Quân Huyền gật đầu: "Thì ra là như thế, đã nói hắc căn nuốt nhiều hắc khí như vậy lại bình yên vô sự, một thân tu vi không hề biến hóa, thì ra là giấu hắc khí trong chí bảo."

"Nhưng mà... Tại sao hắc lại làm thế?"

u Dương Cuồng Sinh nói: "Ai biết được, các người phải nhớ kỹ một câu, bất kỳ lúc nào gặp phải người của Thần Ma Tộc thì không nên lấy tiêu chuẩn của người bình thường."

"Lần này các người bị tính kế, ăn một hố phải biết khôn ngoan nhìn xa trông rộng, Quân Huyền, ta sẽ để Phó Điện chủ và người đi bắt Diệp Trường Sinh trở về."

"Mặt khác, có tin đồn đệ tử Kiểm Điện đã ra đời, các người chú ý nhiều hơn. Nếu có thể bắt được người này, tổng điện sẽ ban thưởng một thân thể vũ trụ."

Đệ tử Kiểm Điện?

Kiểm Quân Huyền nói: "Điện chủ, Kiểm Điện là thế lực gì, sao đệ

tử chưa từng nghe nói qua?”

u Dương Cuồng Sinh nói: “Thời đại Kỷ Phấn Trắng, Kiếm Điện là một trong những thế lực mạnh nhất của vũ trụ, hiện tại vũ trụ khởi động lại, Kiếm Điện ra đời.”

"Mà nghe đồn tên đệ tử Kiếm Điện này ở Cổ Pháp Giới, chúng ta cũng không thể bỏ qua cơ hội này."

Lâm Tiên Nhi nói: "Điện chủ, nếu đã biết ở Cổ Pháp Giới, vậy khẳng định có người biết đệ tử Kiếm Điện là người nào."

u Dương Cuồng Sinh khoát tay áo: "Sự việc không đơn giản như người tưởng tượng, nếu có người biết đệ tử Kiếm Điện là ai, cả Cổ Pháp Giới đã sôi trào từ lâu."

"Chỉ xác định hẳn ở Cổ Pháp Giới đã có vô số cường giả tràn vào Cổ Pháp Giới tìm kiếm rồi."

Lâm Tiên Nhi lại nói: "Điện chủ, không phải chỉ là một đệ tử Kiếm Điện thôi sao, vì sao lại có nhiều người tìm kiếm như vậy?"

Dứt lời.

Ánh mắt đám người Kiếm Quân Huyền đồng loạt dừng trên người u Dương Cuồng Sinh, rất hiển nhiên, bọn họ cũng rất muốn biết nguyên nhân trong đó.

u Dương Cuồng Sinh nói: "Kiếm Điện thu đồ đệ rất nghiêm khắc, mấy chục vạn năm có lẽ chỉ có thể thu một người làm đồ đệ, cho nên bọn họ sẽ ban cho đệ tử một kiếm lệnh."

"Có được kiếm lệnh sẽ có tư cách tiến vào Kiếm Điện Thiên Mộ."

Kiếm Quân Huyền nói: "Điện chủ, chuyện này có vấn đề, cho dù chúng ta chiếm được kiếm lệnh, nhưng không phải là đệ tử Kiếm Điện, Kiếm Điện sẽ cho chúng ta tiến vào Kiếm Điện Thiên Mộ sao?"

u Dương Cuồng Sinh cười nói: "Đây chính là chỗ biến thái của Kiếm Điện, bọn họ chẳng những thu cực ít đồ đệ, còn phải bồi dưỡng đệ tử của mình theo cách này, chỉ có người trải qua vô số

đuổi giết, còn có thể bảo vệ kiếm lệnh mới có thể thật sự được Kiếm Điện tán thành.”

Thật là một tên biến thái!

Lại có thể lực nghiêm khắc như vậy.

Là đệ tử Kiếm Điện, thật khó.

Kiểm Quân Huyền nói: "Điện chủ, Diệp Trường Sinh có thể là đệ tử Kiếm Điện hay không? Dù sao hắn cũng là một gã kiếm tu.”

u Dương Cuồng Sinh nói: "Kiếm Điện sẽ không thu người của Thần Ma Tộc làm đệ tử. Hơn nữa, Diệp Trường Sinh có tài đức gì mà vừa là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, vừa là đệ tử Kiếm Điện?”

Trong lòng lão ta rất rõ ràng, bất kể là Thiếu chủ Thần Ma Tộc hay là đệ tử Kiếm Điện, cho dù thân phận nào cũng là tồn tại rất khủng bố.

Cho nên, lão ta căn bản không tin có người sẽ đồng thời có được hai thân phận mạnh mẽ như vậy.

Thật ra hông biết.

Rốt cuộc Diệp Trường Sinh có bao nhiêu thân phận mạnh mẽ, ngay cả chính hắn cũng không rõ lắm.

Quá xuất sắc thì có những rắc rối như vậy.

Kiểm Quân Huyền gật đầu: "Điện chủ yên tâm, lần này đệ tử nhất định sẽ mang Diệp Trường Sinh về.”

u Dương Cuồng Sinh nói: "Các người không công mà lui, tin rằng các thế lực khác cũng không chiếm được chỗ tốt. Kế tiếp, cả Cổ Pháp Giới sẽ rất náo nhiệt, lần này các người không nên lỗ mãng, hết thầy tùy thời làm việc.”

Kiểm Quân Huyền, Lâm Tiên Nhi linh mệnh rời đi, chẳng qua lúc này rời khỏi Vũ Trụ Điện còn có một vị Phó Điện chủ đi theo.

Vừa nghĩ đến Diệp Trường Sinh lợi dụng chí bảo trong cơ thể lừa

gạt bọn họ, Kiếm Quân Huyền đã vô cùng tức giận, vốn bọn họ có cơ hội mang Diệp Trường Sinh về.

...

Rừng rậm Phiếu Miếu.

Ba người Hoàng Vân Huyền, Diệp Mười Vạn, Vương Phú Quý kết thúc tiếp nhận truyền thừa. Lần này, ba người có nhiều thu hoạch, sau khi đạt được truyền thừa, thực lực của bọn họ tăng vọt không ít.

Chương 962: Thần Ma tam thức

Ba người đi tới bên người Diệp Trường Sinh, Hoàng Vân Huyền nói: "Đa tạ Thiếu chủ bồi dưỡng."

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là cơ duyên của các người, không liên quan đến ta. Nếu đã tiếp nhận truyền thừa, cũng không nên phụ lòng tín nhiệm của người cho các người truyền thừa."

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thành Cổ Pháp!"

Lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu rừng rậm Phiếu Miếu không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công rừng rậm Phiếu Miếu, đạt được Thần Ma tam thức.]

Thần Ma tam thức?

Xem ra lại là thần công vô thượng của Thần Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh nhìn giới thiệu về Thần Ma tam thức trên trang hiển thị của hệ thống, thức thứ nhất, Thần Ma vạn tượng.

Thức thứ hai, Thần Ma bất tức.

Thức thứ ba, Thần Ma chủ tể ấn.

Hệ thống giới thiệu rõ ràng Thần Ma tam thức, hơn nữa viết tới các đời của người Thần Ma Tộc nhưng không ai tu luyện thành công ba thức.

Nhất là thức thứ ba, Thần Ma chủ tể ấn có yêu cầu cực kỳ hà khắc, lấy không gian mệnh mạng của vũ trụ, sự thâm thúy của thời gian làm căn bản, tự chứng đạo.

Lĩnh ngộ ra đại đạo vũ trụ của mình mới có thể thật sự phóng thích Thần Ma chủ tể ẩn.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hoàng Vân Huyền: "Đi tới thành Cổ Pháp, ta đi bế quan."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ đi đi, có ba người chúng ta ở đây sẽ không có vấn đề gì."

Người nhìn xem, sau khi tiếp nhận truyền thừa, thực lực mạnh mẽ, ngay cả nói chuyện cũng trở nên cứng rắn hơn.

Vương Phú Quý thấy Diệp Trường Sinh rời đi: "Thiếu chủ thật sự cố gắng, cấp bậc lúc nào cũng tăng lên, còn muốn bế quan tu luyện, thật sự là tấm gương của chúng ta."

Hoàng Vân Huyền nói: "Phú Quý, Thiếu chủ đã từng nói, một đường võ đạo vĩnh viễn không có kết thúc, chủ yếu là không đủ mạnh, chúng ta nhất định sẽ bị người khác đánh chết tươi."

"Người càng ưu tú càng cố gắng, người nói chúng ta còn có tư cách gì không cố gắng?"

Vương Phú Quý gật đầu: "Ta cũng tu luyện, người và Thập Vạn quả thực chính là biến thái, tu vi tăng lên quá nhanh."

"Nếu cấp bậc không tăng lên, sau này ta sẽ mất đi Thiếu chủ."

Diệp Thập Vạn lạnh nhạt bình tĩnh: "Phú Quý, người tu luyện cho tốt, chờ Xích Vũ trở lại, ba người chúng ta có thể đánh hắc.""

Ba người đều cười, giống như có thể đánh Diêm Xích Vũ là một chuyện rất thú vị.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong lầu các của thuyền tiên, tiện tay vung lên, một tòa trận pháp xuất hiện. Tiếp theo, hắc đốm chìm trong tu luyện.

Chính là tu luyện Thần Ma tam thức.

Chưa từng có người tu luyện thành công, Diệp Trường Sinh không tin, nam nhân ưu tú như hắn còn có vũ kỹ tu luyện nào mà không thành công?

...

Lúc này.

Tin tức truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu rơi vào trong tay ba người dưới trướng Diệp Trường Sinh lan truyền nhanh chóng, đã truyền khắp các thế lực lớn trong Cổ Pháp Giới.

Đương nhiên, bọn họ cũng nhận được tin tức về việc Diệp Trường Sinh cắn nuốt hắc khí, đáng tiếc những người này căn bản không để việc cắn nuốt hắc khí ở trong lòng.

Chỉ có Diệp Đăng Thiên mới biết, cắn nuốt hắc khí vũ trụ là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Đó chính là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*).

(Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*): thời trước không có ai, sau cũng không ai được như vậy.)

Nhưng thân phận Thần Ma Tộc của Diệp Trường Sinh cũng khiến rất nhiều người rục rịch, còn có cường giả tràn vào Cổ Pháp Giới tìm kiếm đệ tử Kiếm Điện, trước mắt Cổ Pháp Giới đã rơi vào hỗn loạn.

Các thế lực lớn bắt đầu bận rộn, tất cả mọi người đều biết tìm được đệ tử Kiếm Điện, bọn họ sẽ nhận được chỗ tốt gì.

Một tấm kiếm lệnh sẽ khiến các tinh vực lớn sôi trào.

Diệp Trường Sinh cũng không biết tất cả mọi người đều đang tìm hắn, bí mật mình là đệ tử Kiếm Điện cũng chỉ có Diệp Tu Duyên biết.

Hắn căn bản không biết, làm đệ tử Kiếm Điện còn phải thừa nhận vận mệnh bị người đuổi giết.

Giờ khắc này.

Cổ Pháp Thần Cung.

Trong một cấm địa.

Ánh sáng bảy màu của nguyên tố lượn quanh, toàn bộ cấm địa giống như tắm rửa trong thần quang.

Dưới một ngôi đình cổ.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, áo trắng như tuyết khiến người ta cảm giác tuyệt thế phong hoa, khí độ lãng vân, một tiếng tiêu truyền đến.

Bay bổng trong không trung, giống như thiên đường.

Khuôn mặt của nữ tử hiện lên một ít vẻ u sầu, theo tiếng tiêu đi xa, dường như nàng còn đắm mình trong hồi ức...

Lúc này, một bóng người theo tiếng mà đến, đi tới phía ngôi đình cổ, nghe được tiếng bước chân, nữ tử xoay người nhìn lại, ánh mắt lóe lên rơi vào trên người người tới.

"Người tới rồi!"

Diễm Xích Vũ nói: "Tới, nhiều năm trôi qua như vậy, người còn thích thổi sáo sao? Cái miệng nhỏ nhắn này của người rất thích hợp để thổi sáo."

Nữ tử nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy, người cũng niết bàn trùng tu một lần, vẫn nói chuyện trơn tru như thế."

Chương 963: Thần Ma tam thức (2)

“Kiếp này, người không ít lần lừa gạt nữ tử đi!”

Diễm Xích Vũ nói: "Người hiểu lầm rồi, kiếp này, ta chính là người đứng đắn."

Nữ tử hơi nhú mày: "Người cảm thấy ta sẽ tin tưởng người là người đứng đắn sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tìm ta đến đây đã lâu, vì sao hôm nay mới gặp ta?"

Nữ tử hỏi ngược lại: "Vì sao tiến vào Cổ Pháp Giới mà không trực tiếp tới tìm ta, người cảm thấy áy náy, hay căn bản người cũng không muốn gặp ta?"

"Người biết nhiều năm như vậy, một mình ta sống như thế nào không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Lấy bản thể của người ở nơi nào, để lại đạo linh hồn này sẽ không phải là vì chờ ta trở về chứ?"

Nữ tử nói: "Ta nói rồi, bất kể lúc nào Cổ Pháp Giới cũng là nhà của người, cho nên ta phải chờ người trở về, mặc kệ tiêu hao bao nhiêu thời gian, ta đều không oán không hối hận."

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Người không cần như vậy, vì ta... Không đáng đâu."

Nữ tử nói: "Thật sự không chiếm được thì sẽ mãi mãi rối loạn, được yêu thương lại không sợ hãi. Ta chờ người, một mực chờ người, nhưng dường như người không muốn gặp ta."

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Ta..."

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn lại mở miệng: "Người xem ta còn có cơ hội không?... Kiếp này!"

Tiếng tiêu ngừng lại, vạn vật yên tĩnh.

Nữ tử ẩn ý đưa tình nhìn Diễm Xích Vũ: "Ta chờ những lời này của người rất lâu."

Diễm Xích Vũ đi vào đình cổ, đi tới bên người nữ tử: "Người vất vả rồi, sợi linh hồn này có thể ở Cổ Pháp Giới bao lâu?"

"Còn nữa, bản thể của người ở nơi nào?"

Nữ tử nói: "Bồi người, vẫn có thể ở lại Cổ Pháp Giới, còn bản thể ở nơi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Người lại đi nơi đó?"

Nữ tử nói: "Nơi đó là quê hương của người, ta thay người bảo vệ..."

Nghe được giọng nói của nữ tử, vẻ mặt Diễm Xích Vũ hơi rung động.

"Đế Doãn, do ta quá ích kỷ, hiện tại giữa chúng ta lại một lần nữa có chênh lệch, thực lực của ta và người chênh lệch quá xa."

Lãnh Đế Doãn nói: "Như vậy rất tốt, ta có thể bảo vệ người."

Diễm Xích Vũ xấu hổ cười một tiếng, đây là muốn hấn ăn bím sao? Nhưng điều hấn không thích nhất chính là ăn bím.

Để một nữ tử bảo vệ mình sẽ làm tổn hại đến uy danh của hấn.

Lãnh Đế Doãn lại nói: "Trong khoảng thời gian này có rất nhiều cường giả tới Cổ Pháp Giới, không biết vì sao bọn họ lại đến, người vẫn nên ở tại chỗ này, tương đối an toàn một chút."

Diễm Xích Vũ nói: "Ta không thể ở lại chỗ này, chủ nhân của ta vừa mới tiến vào Cổ Pháp Giới, nếu như ta không đoán sai, những người này chắc chắn tới vì chủ nhân."

"Ta phải bảo vệ chủ nhân."

Khuôn mặt Lãnh Đế Doãn biến đổi, trong lòng hoảng sợ. Diễm Xích

Vũ có thân phận gì, không ai hiểu rõ hơn nàng, có thể khiến hần nhận chủ, người nọ phải ưu tú đến mức nào?

“Vậy ta rời đi với người!”

Diễm Xích Vũ nói: "Người là thần thoại của Cổ Pháp Giới, làm sao có thể đi theo bên cạnh ta? Người hãy yên tâm, tuy rằng hiện tại thực lực của ta chưa khôi phục đến đỉnh phong, thế nhưng tu sĩ bình thường đừng mơ đả thương được ta."

Lãnh Đế Doãn nói: "Vì sao không để ta ở lại bên cạnh người, sợ ta ảnh hưởng người tìm nữ nhân khác sao?"

Diễm Xích Vũ chẳng chần chờ: "Hiện tại ta chỉ muốn cố gắng tăng lên thực lực, sau đó trở lại quê hương, một mực ở cùng một chỗ với người. Về phần nữ nhân khác, chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của ta."

Lãnh Đế Doãn mỉm cười: "Người có tật xấu mà ngay cả chính người cũng không biết."

Diễm Xích Vũ nói: "Tật xấu gì."

Lãnh Đế Doãn nói: "Mỗi lần nói dối, người sẽ vô cùng nghiêm túc."

Diễm Xích Vũ: "..."

Hiện tại hần hơi khó xử, nếu mang theo Lãnh Đế Doãn bên người, với tính tình nóng nảy của nàng, nếu gặp phải Ngu Tuyên Cơ, sợ là sẽ động thủ đánh chết nàng ấy.

Chẳng lẽ cuộc sống hạnh phúc của mình cứ kết thúc như vậy sao?

Lãnh Đế Doãn đột nhiên mở miệng nói: "An nguy của chủ nhân người rất quan trọng, người đi đi có nguy hiểm có thể tới tìm ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Thật sao?"

Lãnh Đế Doãn nhẹ nhàng gật đầu: "Đi đi!"

Diễm Xích Vũ cười hề hề: "Vậy ta thật sự đi đây."

Lãnh Đế Doãn nhìn bóng lưng hắt rời đi, khóe miệng nhấc lên một nụ cười, đó là một nụ cười thoải mái.

Chờ đợi thật lâu cuối cùng cũng chờ được cho đến hôm nay, nàng đã rất thỏa mãn.

Mãi mãi không ngừng chờ đợi khiến nàng hiểu được rất nhiều, con đường thứ hai để bắt lấy năm nhân hắc là vĩnh viễn không để hắc thỏa mãn.

Dựa vào nam nhân, lợn nái có thể lên cây.

Có điều, có thể gặp Diễm Xích Vũ lần nữa, nàng đã vô cùng vô cùng thỏa mãn.

Im lặng trong chớp mắt.

Lãnh Đế Doãn mở miệng, một âm thanh như tiên truyền ra, rất nhanh, mấy bóng người xuất hiện dưới đình cổ, người tới lần lượt khom người một cái: "Bái kiến lão tổ!"

"Cổ Pháp Giới đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Một vị nữ tử tuyệt thế phong hoa nói: "Hồi lão tổ, Thần Ma Tộc buông xuống, đệ tử Kiếm Điện ra đời, cường giả các tinh vực tề tụ về Cổ Pháp Giới."

Chương 964: Chân thân Cự Linh

"Rất nhiều người đều tới vì Thần Ma Tộc và đê tử Kiếm Điện, cũng có người tới vì tài nguyên của Cổ Pháp Giới."

"Trong những thế lực này có rất nhiều tông môn cổ xưa, hiện tại một phần vũ trụ khởi động lại, rất nhiều thế lực biến mất trong dòng thời không, bọn họ lại xuất hiện một lần nữa."

Lãnh Đế Doãn nói: "n giấu trong thời không vũ trụ, thực lực cổ xưa căn bản sẽ không tiêu vong, đợi đến khi vũ trụ hoàn toàn khởi động lại, sẽ là một mảnh hỗn loạn một lần nữa."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, lẩm bẩm nói: "Sau người làm sao có thể ở cùng một chỗ với Thần Ma Tộc, Dịch Quân, người dẫn người đi xem một chút đi."

Lãnh Dịch Quân nói: "Lão tổ yên tâm, ta sẽ đi làm!"

...

Bên ngoài thành Cổ Pháp.

Thuyền tiên Cửu Long xuất hiện.

Hoàng Vân Huyền nhìn thành cổ nguy nga hùng vĩ trên đảo nổi xa xa, thành trì này quả thực chính là quỳnh lâu ngọc vũ chỉ trời.

Ông xoay người nhìn sang một bên: "Thập Vạn, đi báo cho Thiếu chủ, đã đến thành Cổ Pháp."

Diệp Thập Vạn gật đầu, xoay người đi về phía lầu các trên thuyền tiên, sau khi đi về phía trước vài bước, thân thể hắn đột nhiên ngừng lại.

Sát khí.

Sát khí thật mạnh.

Người tới còn không ít!

Trên boong thuyền, Hoàng Vân Huyền cũng nhận thấy được sát khí ngập trời, híp mắt nhìn về phía chân trời phía trước.

Vô số bóng người nghiền nát hư không xuất hiện, ngăn cản ở trước thuyền tiên Cửu Long, uy áp khủng bố nghiền ép xuống.

Kiểm Quân Huyền trầm giọng nói: "Phó Điện chủ, chính là bọn họ chiếm được truyền thừa của rừng rậm Phiếu Miếu, Diệp Trường Sinh ở trên thuyền tiên."

Cổ Nguyên nói: "Ra tay đi, có ta ở đây, lần này nhất định phải mang Diệp Trường Sinh trở về."

Dứt lời.

Cường giả Vũ Trụ Điện đạp không lướt đi, dẫn đầu vọt tới phía thuyền tiên Cửu Long, từng công kích rơi xuống tựa như sét đánh.

Hoàng Vân Huyền nhìn công kích rơi xuống trước mắt, hai chân đạp lên boong thuyền, mạnh mẽ lướt nhanh ra ngoài: "Thập Vạn, đừng để những người này quấy rầy Thiếu chủ bế quan, người ở lại, giao bọn họ cho ta!"

Thân ảnh thẳng tiến không lùi, không biết từ khi nào, Tiên Thiên Bát Quái Chùy đã xuất hiện trong lòng bàn tay, song chùy đan xen, vô số thần lực hội tụ cùng một chỗ, hình thành một ảnh ảo chùy khổng lồ, trực tiếp ngăn cản công kích rơi xuống.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Hoàng Vân Huyền bay ngược ra sau, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Mọi người Vũ Trụ Điện thẳng tiến không lùi, lấy tư thế bẻ nát tất cả, lần thứ hai tấn công về phía Hoàng Vân Huyền.

"Chuy phá cửu thiên!"

Chân thân Chí Tôn xuất hiện sau lưng Hoàng Vân Huyền, vung chùy lớn trong tay, lực công kích mãnh mẽ xông thẳng ra, tức

giận nện vào người mọi người.

Một chùy đánh xuống, toàn bộ bầu trời đều sụp đổ.

Chân thân Chí Tôn của Hoàng Vân Huyền chính là một ảnh lớn tựa như Hoàng Kim Bửu Mông, sau khi tiếp nhận truyền thừa, ông đã đạt được chân thân Chí Tôn này.

Chân thân Cự Linh có thể tiến hóa, cuối cùng sẽ trở thành bộ dáng gì, Hoàng Vân Huyền cũng không biết.

Vì sao ông lại đạt được truyền thừa Cự Linh, đến bây giờ một ít đầu mối cũng không có.

Có điều, sau khi đạt được truyền thừa Cự Linh, ngoại trừ cấp bậc tăng vọt ra, sức mạnh và huyết mạch cũng tinh lọc rất nhiều.

` m.

` m.

...

Chùy lớn lay động bầu trời, bầu trời vỡ vụn rơi xuống.

Mọi người đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, vốn tưởng rằng là một chùy lớn, không nghĩ tới một chùy rơi xuống, bóng chùy đầy trời theo sát.

Không gian nghiền nát sụp đổ, từng tắc từng tắc bị tiêu diệt, thân ảnh mọi người lui về phía sau, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Hoàng Vân Huyền, không nghĩ tới với sức một mình ông lại có thể ngăn cản nhiều người bọn họ như vậy.

Cổ Nguyên híp mắt, nhìn Hoàng Vân Huyền trước mắt: "Tốt cho một truyền thừa Cự Linh, viễn cổ Cự Linh đã biến mất mấy chục vạn năm, không nghĩ tới hẳn lại đạt được truyền thừa Cự Linh."

"Quân Huyền, người đi giết hắc, đạo truyền thừa này sẽ thuộc về người, người là tu sĩ trọng kiếm, nếu đạt được truyền thừa của Cự Linh viễn cổ sẽ khiến người bước đi xa hơn trên đường trọng kiếm."

Mắt Kiếm Quân Huyền lộ ra ánh sáng nóng rực, thân ảnh chột lóe, nhanh chóng vọt tới phía Hoàng Vân Huyền, ba thanh kiếm lớn theo sát sau lưng.

Mỗi một thanh kiếm cao vút vào mây, vô cùng to lớn, trên đó có uy áp kiếm khí khủng bố quanh quẩn.

Vù vù.

Vù vù.

Tiếng kiếm kêu tức giận truyền ra, tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Kiếm Quân Huyền đập không mà đến, thân ảnh rơi vào trên kiếm lớn chỉ trời, hai mắt bế nghe nhìn Hoàng Vân Huyền trước mắt: "Giao truyền thừa Cự Linh ra, tự sát đi!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Tiểu oa nhi, người đủ cuồng, muốn truyền thừa Cự Linh thì tự mình đến lấy."

Kiếm Quân Huyền lạnh lùng nói: "Muốn chết!"

"Trọng kiếm vô phong!"

Từng ảnh lớn trọng kiếm từ trên trời xuyên qua, chỉ thẳng lên người Hoàng Vân Huyền, kiếm ảnh khủng bố che khuất bầu trời.

Nhìn thấy cảnh này.

Hoàng Vân Huyền đập không lướt đi, đánh đâu thẳng đó, vung chùy lớn nghênh đón: "Loạn thương khùng!"

Chương 965: Thành toàn cho hẳn

Chùy lớn va chạm với trọng kiếm, chân thân hai người phóng thích cũng đối chọi gay gắt, vô số mũi nhọn bắn ra ngoài, quét ngang bầu trời.

Sóng khí ngập trời bao trùm, mọi người trong sân lui về phía sau, vật áo tung bay giống như hung thú rống giận.

Cổ Nguyên thấy hai người không phân cao thấp, xoay người nhìn về phía Lâm Tiên Nhi: "Lão đầu này đạt được truyền thừa Cự Linh nhưng không dễ đối phó, người đi giúp Quân Huyền một tay."

Lâm Tiên Nhi nhẹ nhàng gật đầu, bước liên tục, đi tới phía Hoàng Vân Huyền, hư không dưới chân đóng băng trong nháy mắt, lan tràn vô biên mà đi.

Nàng ta có thể dễ dàng khống chế nguyên tố hàn băng, chỉ cần đóng băng Hoàng Vân Huyền lại, muốn giết ông, chỉ cần một kiếm của Kiếm Quân Huyền mà thôi.

"Hàn băng giới vực!"

Âm thanh như trời, quanh quẩn trên không.

Hư không trong nháy mắt bị đóng băng lại, một tòa thế giới huyền băng xuất hiện, hàn băng lan tràn rất nhanh, vây quanh về phía Hoàng Vân Huyền.

Hoàng Vân Huyền vùng chùy lớn, nện ở trên hư không, vô số công kích bắn ra ngoài, không gian đóng băng xuất hiện từng vết nứt.

Băng lạnh lan tràn qua ngưỡng lại.

Nhưng ở trong giới vực hàn băng của Lâm Tiên Nhi, sau khi dừng lại ngắn ngủi, hàn băng lần thứ hai bắt đầu bao trùm.

Tốc độ vô cùng nhanh, mắt thấy Hoàng Vân Huyền sắp bị đóng băng, đúng lúc này, một bóng người từ trên cao bay xuống.

Bóng người xuất hiện, ngọn lửa đốt trời xuất hiện, ngăn cản hàn băng đi về phía trước.

Diễm Xích Vũ nhìn Hoàng Vân Huyền: "A Hoàng, ta đến đúng lúc không, nếu không phải ta xuất hiện, người sẽ bị người ta giết chết."

Hoàng Vân Huyền nói: "Lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy, những người này muốn ra tay với Thiếu chủ, người nói làm sao bây giờ đi?"

Diễm Xích Vũ suy nghĩ trong nháy mắt: "Nam đánh chết, nữ cho ta, không đúng, nữ cũng đánh chết cho ta."

Giờ khắc này.

Hồng Liên Đế Diễm và giới vực Hàn Băng va chạm cùng một chỗ, Diễm Xích Vũ lạnh nhạt bình tĩnh, không để hai người trước mắt ở trong mắt chút nào.

Ánh mắt hần dừng ở trên người Kiếm Quân Huyền: "Người khiêng kiếm lớn hù dọa ai đây?"

Nói đến đây, hần dừng lại rồi tiếp tục: "Còn có các người, có tính toán muốn lên hết với nhau không?"

Nghe tiếng.

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, như vậy có thể không tốt lắm hay không, quá nhiều người, người ứng phó được sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không phải hai người chúng ta cùng nhau sao?"

Hoàng Vân Huyền lại nói: "Chỉ có hai chúng ta cũng không được, những người này ít nhất phải có năm trăm, ta sẽ bị người hại chết."

"Kém cỏi!" Diễm Xích Vũ nói xong, thân ảnh nhanh chóng lao ra: "Đến, lão tử đánh toàn bộ các người."

Cổ Nguyên nói: "Thành toàn cho hần!"

Trong lúc nhất thời.

Năm trăm người xông tới, hơi nhiều người.

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ hơi giật mình, không nên như vậy, trước kia khi chủ nhân nói như vậy, tình huống lúc đó dường như không ai dám động.

Mẹ nó.

Các người không thể thấy ta đẹp trai thì bắt nạt ta, thật ra, ta cũng có hậu trường.

Người cầm đầu Cổ Nguyên không cho Diễm Xích Vũ chút cơ hội nào, từng công kích rơi xuống, đây là tiết tấu muốn đánh chết Diễm Xích Vũ.

Sau khi rời khỏi rừng rậm Phiếu Miếu, người mà các thế lực phái tới mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều, Phó Điện chủ như Cổ Nguyên đều tới.

Cửu U Cung, Cổ Pháp Tông cũng phái ra Đại trưởng lão và Phó Tông chủ, bọn họ có chuẩn bị mà đến, há có thể sợ Diễm Xích Vũ?

Lần này, Diễm Xích Vũ xem như đá vào cửa sắt.

Đối mặt với mọi người trước mắt xông tới, thân ảnh Diễm Xích Vũ đột nhiên biến mất không thấy, mọi người nhanh chóng tìm kiếm lại phát hiện không thấy tung tích của hắn.

Trong lúc nhất thời.

Ánh mắt tất cả mọi người dừng ở thuyền tiên Cửu Long, Cổ Nguyên trầm giọng nói: "Tấn công thuyền tiên, bắt sống Diệp Trường Sinh."

"Tấn công thuyền tiên, bắt sống Diệp Trường Sinh."

...

Âm thanh thấu hư không, kinh thiên động địa.

Mọi người chen nhau tiến lên, vây công đánh tới phía thuyền tiên. Đúng lúc này, một sức mạnh mênh mông từ trên thuyền tiên bắn ra ngoài.

Mọi người đi về phía trước bay ngược ra sau, đám người Cổ Nguyên mạnh mẽ ổn định thân ảnh, khí huyết trong cơ thể sôi trào, không thể tin nhìn thuyền tiên trước mắt.

Người này mạnh cỡ nào?

Rất nhiều người có thực lực yếu trực tiếp bị sóng khí chấn động đến điên cuồng phun máu tươi. Khá lắm, còn chưa giao thủ, ngay cả bóng người cũng nhìn thấy mà đã bị đả thương.

Lúc này.

Một bóng người xuất trần như tiên xuất hiện trên boong thuyền, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Một người đứng một mình trên boong thuyền, sắc mặt không gợn sóng, bình tĩnh lạnh nhạt, hiển nhiên không để những người trước mắt này vào mắt.

Cũng không phải Diệp Trường Sinh cao ngạo, mà hẳn thật sự chướng mắt những người này, thật sự quá yếu, hẳn đều không có ý muốn ra tay.

Đột nhiên, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, bọn họ đánh hội đồng ta!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Đó không phải là yêu cầu của người sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Chương 966: Cho chút mặt mũi được không?

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, nhỏ giọng nghị luận, sóng gió vừa rồi thật sự quá kinh khủng.

Một đòn khiến không ít tu sĩ bị thương, ngay cả bọn hắn cũng bị sức mạnh mênh mông ngăn cản.

Cổ Nguyên nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Huyết mạch Thần Ma thật mạnh!"

Nhiều năm như vậy, Vũ Trụ Điện bọn hắn đã săn giết không ít Thần Ma Tộc nhưng rất ít khi thấy huyết mạch mạnh mẽ như Diệp Trường Sinh.

Có thể chắc chắn Diệp Trường Sinh là dòng chính của Thần Ma Tộc chân chính.

Đại trưởng lão U Minh Cảnh của Cửu U Cung thêm muốn nhìn Diệp Trường Sinh, một bộ dáng nhất định phải có.

Phó Tông chủ Pháp Vạn Lý của Cổ Pháp Tông hơi nhíu mày kiểm, trên mặt lộ ra vẻ hồ nghi, trên người Diệp Trường Sinh có vô số nhân quả đan xen ngang dọc.

Trong lòng lão ta vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, sợ rằng đối phương không chỉ có thân phận Thiếu chủ Thần Ma Tộc, cho tới bây giờ lão ta chưa từng gặp qua bất kỳ một người nào có nhân quả phức tạp như Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người trở nên đề phòng, không còn bá đạo như trước, rất hiển nhiên, Diệp Trường Sinh xuất hiện đã chấn nhiếp đến bọn hắn.

Trên boong thuyền.

Diêm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, kế tiếp nên làm gì bây giờ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đã đến lúc chủ động rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Vũ trụ khởi động lại, tình vực hỗn loạn, vô số phiền toái nối tiếp mà tới, cho nên lần này ta phải chủ động xuất kích."

Diêm Xích Vũ gật đầu: "Chủ động rất tốt, có thể khống chế tư thế, không đúng, có thể liên tục phát ra."

Diệp Trường Sinh bước ra khỏi boong thuyền, xuất hiện trên hư không: "Người của Vũ Trụ Điện, Cửu U Cung đi ra đi!"

Cổ Nguyên, U Minh Cảnh đi ra, hai người liếc nhau, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Các người được Vũ Trụ Điện và Cửu U Cung phái tới sao? Quá yếu."

"Với thực lực như các người còn muốn bắt được Thần Ma Tộc chân chính, quả thực chính là suy nghĩ hão huyền."

Cổ Nguyên nói: "Mỗi một thế giới đều có người của Vũ Trụ Điện chúng ta, muốn tiêu diệt Thần Ma Tộc còn không phải chuyện rất đơn giản sao?"

"Vì sao người Thần Ma Tộc càng ngày càng ít, chẳng lẽ trong lòng người không đoán được sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người giết?"

Cổ Nguyên: "..."

Lão ta phát hiện người như Diệp Trường Sinh sẽ không biết nói chuyện phiếm.

Thật ra, Diệp Trường Sinh cảm thấy nói chuyện với người như Cổ Nguyên căn bản là lãng phí thời gian: "Có thể nói cho ta biết, Vũ Trụ Điện giới này ở nơi nào không?"

Diệp Trường Sinh đột nhiên đặt câu hỏi.

Cổ Nguyên giật mình: "Người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói, "Không có việc gì, ta chỉ đi dạo một vòng,

thuận tiện diệt điện. Con người ta có tật xấu rất không tốt, đó chính là thể lực đối địch với ta, ta đều sẽ để cho bọn họ hoàn toàn biến mất.”

Cổ Nguyên biến sắc: "Đó là trước kia."

Diệp Trường Sinh gật đầu, thân ảnh chợt lóe, đi tới trước mặt Cổ Nguyên, trên người hắt bắn ra vô số kiếm khí.

Thời không giống như dừng lại.

Không gian trọng lực đứng im mạnh mẽ làm cho tất cả mọi người mất đi sức phản kháng.

Xuy.

Xuy.

Ba kiếm Bá Kiếm, Hỗn Độn, Vãn Thần từ trong hộp kiếm bay ra, quét ngang không trung, nơi đi qua, kiếm quang đến, không ai sống sót.

Một kiếm.

Chỉ trong chớp mắt.

Mẹ nó, hơi quá mức.

Trong phút chốc, trên hư không chỉ còn lại ba người Cổ Nguyên, U Minh Cảnh và Pháp Vạn Lý. Xa xa, đám người Kiếm Quân Huyền, Lâm Tiên Nhi nhìn cường giả trong điện bị giết, trực tiếp bị dọa cho choáng váng.

Tuổi tác của Diệp Trường Sinh không lớn.

Tại sao hắn có thể mạnh mẽ đến mức độ này.

Giết chóc sôi trào, trong trời đất trong nháy mắt tràn ngập một cỗ sát khí khiến người ta sợ hãi.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân vẫn rất mạnh mẽ."

Hoàng Vân Huyền nói: "Đương nhiên, không giống người, ngoại

trừ nói nhảm, cái gì cũng không biết.”

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn lại: "A Hoàng, người tốt nhất nên nói chuyện thật tốt với ta, bằng không, ta đem người một trăm lần, một trăm lần.”

Hoàng Vân Huyền nhận thấy được ánh mắt không có ý tốt của Diễm Xích Vũ, không khỏi căng thẳng, vội vàng nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn Cổ Nguyên: “Hiện tại có thể dẫn ta đi Vũ Trụ Điện rồi chứ?”

Cổ Nguyên âm thầm nuốt nước miếng: "Diệp Trường Sinh, người đã làm gì ta?”

Diệp Trường Sinh nói, "Cái gì cũng không làm, nếu làm, người còn có thể ở chỗ này nói chuyện sao?”

Cổ Nguyên cảm thấy hoảng sợ, không làm gì, vì sao lão ta không nhúc nhích được?

“Diệp Trường Sinh, người thật sự dám đi Vũ Trụ Điện sao?”

“Dẫn đường!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, thế giới này không có nơi hắc không dám đi. Tiếp theo, hắn xoay người nhìn về phía U Minh Cảnh, Pháp Vạn Lý: "Trở về nói cho Cung chủ và Tông chủ của các người, rửa cổ thật sạch trắng, chờ ta đến giết.”

“Cút!”

Dứt lời, không gian trọng lực đứng im bao phủ trên người hai người nghiền nát, hai người phát hiện có thể vận hành linh khí trong cơ thể.

Chương 967: Cho chút mặt mũi được không? (2)

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Mẹ nó giống như nằm mơ vậy.

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hồn Độn và Văn Thần chỉ thẳng vào mi tâm hai người: "Không muốn đi, vậy thì chết."

Xuy.

Xuy.

Hai kiếm quang bắn ra, máu tươi bắn tung tóe, hai người trực tiếp bị mở thiên nhãn, trong mắt mở to lộ ra vẻ khó có thể tin.

Bọn hắn cứ bị giết như vậy sao?

Không nên.

Rõ ràng tu vi của Diệp Trường Sinh không bằng bọn hắn.

Cổ Nguyên thấy Diệp Trường Sinh lại giết hai người trong nháy mắt, sợ hãi vạn phần: "Ta dẫn người đi Vũ Trụ Điện."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Ngay sau đó.

Hai người biến mất trên hư không.

Không biết đã qua bao lâu.

Cổ Nguyên trầm giọng nói: "Lập tức đến Vũ Trụ Điện rồi. Người có thể buông ta ra, cho chút mặt mũi được không?"

Trên hư không.

Bộ dáng Cổ Nguyên chặt vật đến cực điểm, một đường đến đây, Diệp Trường Sinh ngự kiếm phi hành, tốc độ thật sự quá nhanh.

Gió lớn tàn sát bữa bãi mà qua, búi tóc của Cổ Nguyên không thấy đâu, kiểu tóc giống như bị pháo đánh.

Diệp Trường Sinh nhìn Cổ Điện mơ hồ có thể thấy được trong mây mù trước mắt, tiện tay vung lên, thân ảnh Cổ Nguyên trực tiếp nổ tung.

Đại Chí Tôn, nổ tung.

Mẹ nó quá khủng khiếp.

Cổ Nguyên đến chết cũng không nghĩ tới mình sẽ chết như vậy, ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, thật sự uống cho một thân tu vi.

Dưới một kích, hình thần câu diệt?

Ở phía xa.

Diêm Xích Vũ giật mình: "Ai da, chủ nhân cũng quá nghịch thiên. Vốn tưởng rằng ta đã rất mạnh, không thể so sánh, không thể so sánh."

Diệp Thập Vạn nói: "Xích Vũ, biết người và Thiếu chủ kém cái gì?"

Diêm Xích Vũ nói: "Kém cái gì?"

Diệp Thập Vạn nói: "Khí thể."

Hoàng Vân Huyền nói: "Không sai, chính là khí thể, chúng ta cũng không giống Thiếu chủ bề ngoài bá đạo như vậy."

Diêm Xích Vũ nhìn Diệp Thập Vạn: "Nhóc con, khí thể này phải dựa vào thực lực làm nổi bật, người chỉ có khí thể, rầm cũng không dùng được."

Về vấn đề này, hẳn vẫn còn rất có tiếng nói.

Cũng là khiêu chiến tất cả mọi người, Diệp Trường Sinh vừa mở

miệng, tất cả mọi người không nhúc nhích. Ngược lại hẳn cũng như thế, trực tiếp bị đánh hội đồng.

Chênh lệch, chênh lệch.

"Đi thôi, mau tiến lên, chủ nhân muốn huyết tẩy Vũ Trụ Điện rồi."

Ngay khi bọn họ chuẩn bị tiến lên, một đạo kiếm quang hủy diệt trời đất xuất hiện, kiếm lớn màu vàng xuất hiện, vô số ánh sáng vàng bao trùm không trung.

Hoàng Vân Huyền biến sắc: "Thần Ma Kim Kiếm, Thiếu chủ muốn phá hủy Vũ Trụ Điện sao?"

Xuy.

Một kiếm giạn dữ chém xuống, khai thiên liệt địa, tựa như cột trụ chống đỡ bầu trời sụp đổ, thẳng tiến không lùi, đánh trúng Cổ Điện trong mây mù.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, hư không run rẩy lay động, trời đất biến sắc.

Một kiếm diệt điện.

Cái này cũng... Thật kinh khủng.

Kiếm khí mệnh môn cuộn cuộn nuốt trời nấu biển, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ngạo đứng trên phế tích Vũ Trụ Điện.

"Không chết, mau đi ra lĩnh chết!"

Âm thanh thấu khoảng không, bá đạo sắc bén.

Vô số khói bụi bốc lên, quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh, sở dĩ hẳn nói như vậy, đương nhiên biết có người còn sống.

Vũ Trụ Điện đứng sừng sững ở Cổ Pháp Giới, nội tình vẫn có chút.

Ngay sau đó.

Hai bóng người xuất hiện trên hư không, giằng co với Diệp Trường Sinh, một người trong đó chính là u Dương Cuồng Sinh, còn có một lão giả áo trắng.

Vẻ mặt u Dương Cuồng Sinh cực kỳ khó coi, mí mắt muốn nứt ra: "Diệp Trường Sinh, người lại hủy căn cơ của Vũ Trụ Điện ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ cho phép các người giết ta, không cho phép ta giết các người sao? Đây là đạo lý của nhà nào?"

"Các người không phải thường nói, cường giả vi tôn, chúa tể hết thấy? Ta cũng muốn trải nghiệm cảm giác trở thành một người mạnh mẽ."

Hai tay u Dương Cuồng Sinh chậm rãi nâng lên, hư không hoàn toàn sôi trào, tất cả xung quanh chôn vùi, chỉ còn lại lão ta và Diệp Trường Sinh.

"Diệp Trường Sinh, địa ngục không có cửa người lại tới, bắt được người, ta sẽ rời khỏi nơi này, đi tới nơi tốt hơn."

Hiển nhiên, trong mắt u Dương Cuồng Sinh, Diệp Trường Sinh chính là lợi thế thắng cược của lão ta, có Diệp Trường Sinh, cho dù tiến vào tổng điện cũng không phải là không thể.

"Nguyên tố không gian, cuồng phong nội!"

Dứt lời, trên hư không, cuồng phong cuộn cuộn hình thành vòng xoáy thật lớn, tiếng gió rống giận, sắc bén như lưỡi dao.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xoay tròn, nhìn chăm chú vào vòng xoáy căn nuốt tới, chần chờ trong chớp mắt, hần bước ra một bước, đi vào trong vòng xoáy.

Ánh sáng vàng bao trùm trên người, ngay cả Thần Ma Kim Thân Diệp Trường Sinh cũng không có phóng thích, ba kiếm Bá Kiếm, Vãn Thần, Hỗn Độn xoay tròn quanh người hắn.

Vô số đạo kiếm văn lưu động chung quanh thân thể, đôi mắt bá đạo tuyệt luân, bề ngỗ thương sinh, đi từng bước từng bước về

phía trước, cách u Dương Cường Sinh càng ngày càng gần.

“Hỏa Thần chi mâu!”

Chương 968: Một kiếm diệt điện

u Dương Cuồng Sinh thấy lực công kích của nguyên tố phong không làm gì được Diệp Trường Sinh, thân ảnh lui về phía sau, hư không sau lưng trực tiếp hóa thành một mảnh biển lửa.

Ngay sau đó, một thanh mâu lớn xuất hiện, trên đó quanh quẩn thần hỏa, vô cùng nóng rực, Hỏa Thần chi mâu xuyên qua hư không.

Hóa thành một mảnh tro bụi.

Nơi đi qua, giống như thiên thạch ngoài trời rơi xuống.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, không nghĩ tới u Dương Cuồng Sinh lại lĩnh ngộ hai loại nguyên tố lực, những hỏa thần chi mâu mà lão ta ngưỡng mộ lại hơi yếu.

“Hỏa Vãn!”

Tâm Diễm quanh quẩn trên Bá Kiếm, Hỗn Độn, một kiếm giận dữ chém xuống, hỏa long xoay quanh rít gào, thần hỏa trên người Diệp Trường Sinh quay cuồng.

Giống như một vị Hỏa Thần cái thế.

` m.

` m.

Hỏa mâu và hỏa kiếm va chạm cùng một chỗ, thần hỏa bá đạo khuếch tán ra, giống như vô số linh xà bay lượn trên cửu thiên.

u Dương Cuồng Sinh biến sắc, xoay người nhìn về phía sau lưng: “Bạch lão, giúp ta, cùng nhau bắt Diệp Trường Sinh!”

Dứt lời.

Một bóng trắng xuất hiện bên cạnh u Dương Cuồng Sinh, chính là lão tổ của Vũ Trụ Điện Cổ Pháp Giới, Bạch Hoang Thiên.

"Người trẻ tuổi, người thật sự là thiên tài hiếm thấy của Thần Ma Tộc, bắt được người thì công lao sự nghiệp của lão phu đã đủ rồi."

"Tin tưởng dùng đầu của người, nhất định có thể khiến cho Thần Ma Tộc ẩn núp phải hiện thân!"

"Hoang Thiên!"

Bạch Hoang Thiên đề xuống một chưởng, bầu trời giống như sụp đổ xuống, vô tình nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Sức mạnh này là gì?

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Đại chí tôn và Địa Chí Tôn khác xa nhau như vậy?"

Hắn có nhận thức sâu sắc với bản thân, thực lực hiện tại có thể so với Đại Chí Tôn, mà Bạch Hoang Thiên trước mắt là một Địa Chí Tôn hàng thật giá thật.

Một chưởng hạ xuống, chân thân Thiên Địa Chí Tôn của Bạch Hoang Thiên xuất hiện, thân ảnh cao lớn không ai bì nổi ngang tỵ ở trong hư không, giống như một vị Thiên Địa Chí Tôn vô pháp vô thiên.

Tản ra hơi thở mệnh mông cuồn cuộn, tựa như phong ba sóng dữ cuồn cuộn tuôn trào trong hư không.

"Cuồng Sinh, giết!"

`m.

Bàn tay khổng lồ cao chọc trời hạ xuống, trực tiếp vỗ lên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Một chưởng này hơi giống với Phục Ma Đại Ba Chưởng của Tàng Thất.

Một chưởng này cũng không khác Như Lai thần chưởng của Diệp Trường Sinh lắm.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bàn tay khổng lồ rơi

xuống, cánh tay vung lên, đánh một quyền ra ngoài.

"Đại nhật phần thiên quyền."

Nắm tay thật lớn oanh kích ra ngoài, tựa như Đại Nhật Như Lai, chí cương chí dương, mang theo ánh sáng kim ô, nghênh đón bàn tay khổng lồ Hoang Thiên.

Một quyền này là phiên bản nâng cấp của Cửu nhật phần thiên quyền của Diệp Trường Sinh, uy lực mạnh mẽ đến không thể đánh giá.

`m.

Một kích va chạm, quét ngang cửu thiên.

Ý cười trên mặt Bạch Hoang Thiên càng sâu, đôi mắt đen thâm thúy giống như vực sâu: "Tốt, tốt, tốt, bắt người, hết thấy đều đáng giá!"

"Cuồng Sinh, ra tay, không tiếc bất cứ giá nào!"

Ra lệnh một tiếng.

Khí thể của u Dương Cuồng Sinh tăng vọt, xung quanh thân ảnh lại xuất hiện mười loại nguyên tố lực: kim mộc thủy hỏa thổ, phong vũ lôi điện băng.

Mười loại nguyên tố bao trùm trên người, trong lúc nhất thời, thực lực của u Dương Cuồng Sinh trực tiếp tăng lên tới đỉnh phong.

Hơn nữa có Bạch Hoang Thiên tương trợ, u Dương Cuồng Sinh hăng hái, nhất định phải bắt được Diệp Trường Sinh.

Đúng như Bạch Hoang Thiên nói, chỉ cần bắt được Diệp Trường Sinh, công lao sự nghiệp của bọn hắn sẽ hoàn thành, đến lúc đó có thể được tổng điện bồi dưỡng, có thể đi tới nơi có văn minh võ đạo cao cấp hơn.

Cổ Pháp Giới không tệ, nhưng cũng chỉ là hạ giới, so sánh với thánh địa võ đạo thật sự, Cổ Pháp Giới chính là nơi cần cỗi.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt lão ta trở nên cuồng nhiệt: "Nguyên tố không gian, duy ngã vô địch!"

...

Sấm chớp vang dội, cuồng phong sóng to gió lớn.

Hàn băng phong ấn, kim mộc đan xen.

Một phương thể giới trong nháy mắt bị mười nguyên tố cải biến, u Dương Cuồng Sinh lơ lửng đứng trên không, lấy lão ta làm trung tâm, mười nguyên tố huyền hóa xuất hiện.

Một đạo lại một đạo công kích rơi xuống, Diệp Trường Sinh bát phong bất động, nhìn chăm chú vào mười bóng người trước mắt, lạnh nhạt bình tĩnh: "Không hổ là Điện chủ, còn có một chút thực lực như vậy."

"Lượng thiên!"

Theo âm thanh truyền ra, một kiếm quang xuất hiện, xuyên qua bản thể của u Dương Cuồng Sinh.

Kiểm Thần Phạt.

Đúng vậy, chính là thanh kiếm thứ tư của Diệp Trường Sinh.

Lượng Thiên, đạo kiếm kỹ thần thông này cũng dokiếm Thần Phạt tự mang theo.

Một kiếm xuất ra, cân nhắc chư thiên.

Tất cả kiếm quang đều bị đập tan, phá hủy kéo dài, sắc mặt u Dương Cuồng Sinh thay đổi, rất nhanh thúc dục mười bóng dáng nguyên tố nghênh đón kiếm quang bay tới trước mắt.

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, từng bóng dáng nguyên tố hóa thành hư vô dưới kiếm quang...

Bịch.

Thân ảnh u Dương Cuồng Sinh bay ngược ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe trên không trung, chân thân Chí Tôn bị đánh nát, thân ảnh giống như điều đứt dây.

Chương 969: Thần Ma vạn tượng

Không thể nào.

Là thanh kiếm kia.

Bạch Hoang Thiên liếc mắt một cái đã nhìn ra, sở dĩ Diệp Trường Sinh có thể đánh bại u Dương Cuồng Sinh, toàn bộ đều dựa vào kiếm Thần Phật trong tay.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của lão tatừ trên cao rơi xuống, chắn trước mặt Diệp Trường Sinh, mười phân thân nguyên tố của u Dương Cuồng Sinh bị hủy, lại bị kiếm quang đánh bị thương, nhưng lão ta còn có thể cứu.

Hành động này của Bạch Hoang Thiên hiển nhiên là không muốn từ bỏ u Dương Cuồng Sinh, dù sao bồi dưỡng một tu sĩ có được mười nguyên tố là rất gian nan.

Diệp Trường Sinh nhìn Bạch Hoang Thiên trước mắt, không biết từ khi nào trong lòng hắn xuất hiện một thanh thiết thương màu đen, nhìn qua có dáng vẻ rất mạnh mẽ.

Trong lòng hắn rõ ràng, Bạch Hoang Thiên mới là đối thủ thật sự của hắn, về phần u Dương Cuồng Sinh cũng chỉ là thi đấu khởi động mà thôi.

Lão đầu này có được tu vi Địa Chí Tôn, nên giết lão ta như thế nào đây.

Dùng kiếm.

Liều thân thể?

Có quá nhiều lá bài tẩy, may mà ta không có chứng khó lựa chọn.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, lẩm bẩm nói: "Nếu không... Thử Thần Ma tam thức một lần."

Trên thuyền tiên Cửu Long, hắc bá quan một khoảng thời gian để tu luyện Thần Ma tam thức, dù sao thời gian cũng có hạn.

Cho nên chỉ có thể luyện thức thứ nhất, thức thứ hai đến cấp đại thành, tuy rằng còn chưa chạm tới ngưỡng cửa của thức thứ ba, nhưng Diệp Trường Sinh đã rất hài lòng.

Xuy.

Xuy.

Ba kiếm Bá kiếm, Hồn Độn cùng Vãn Thần vào vỏ, kiếm khí bốn phía bắt đầu tiêu tán, ngay cả kiếm Thần Phật cũng tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, treo ở trên đỉnh Thần tháp Tử Dương.

Nhìn thấy cảnh này.

Bạch Hoang Thiên ít nhiều hơi bối rối.

Có ý gì, rõ ràng hắc bá là kiếm tu lại thu kiếm trở về, tính toán tay không đánh một trận với ta sao?

Trong lòng khó hiểu, nhưng lão ta biết việc không đơn giản như vậy.

"Diệp Trường Sinh, cấp bậc của ngươi và ta chênh lệch quá xa, không cần kiếm, ngươi sẽ không có phần thắng. Không đúng, dùng kiếm thì ngươi cũng không có phần thắng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ngươi không cần quan tâm đến ta, hay là suy nghĩ một chút, ngươi muốn chết với tư thế nào đi."

"Hơn nữa, tu vi thật sự rất quan trọng sao? Ai nói không có cấp bậc thì không giết chết được người?"

Chân thân Chí Tôn của Bạch Hoang Thiên xuất hiện, uy áp cái thế đè ép xuống: "Vậy ta sẽ cho ngươi biết cái gì là chênh lệch."

"Hoang thiên thương!"

Một thương xuyên qua cửu thiên, đâm xuyên qua người Diệp Trường Sinh.

Lão ta bộc phát toàn bộ thực lực Địa Chí Tôn, ý đồ muốn nghiền ép Diệp Trường Sinh, một thương hạ xuống đánh bại Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xoay tròn, Thần Ma chiến văn xuất hiện, màu vàng đen, một nửa là thần, một nửa là ma.

“Thần Ma vạn tượng!”

Theo âm thanh truyền ra, không gian bắt đầu vặn vẹo rơi xuống Hoang Thiên thương đang cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, lại vĩnh viễn không chạm tới hắn.

Thần Ma đầy trời buông xuống, tựa như thiên quân vạn mã xuất hiện, trống trận nổi lên bốn phía, kinh thiên động địa, bốn phía không gian bao phủ Bạch Hoang Thiên hoàn toàn thay đổi.

Giống như có thiên quân vạn mã giết tới phía lão ta.

Thần, Ma cầm thương, máu nhuộm bầu trời, giống như một bức tranh cổ xưa, chính là đại chiến chinh chiến vũ trụ của Thần Ma Tộc.

Chiến hỏa bao trùm, tiếng trống trận lôi động, tiếng hét giết chóc càng lúc càng mãnh liệt.

Sắc mặt Bạch Hoang Thiên cực kỳ âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi: ‘Hắn... Hăng... Thần Ma vạn tượng thật đáng sợ.’

Thần Ma vạn tượng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Dù sao cũng là một trong những thần thông mạnh nhất của Thần Ma Tộc.

Bạch Hoang Thiên không nghĩ tới mình lại gặp phải, không có cảm giác vinh hạnh, ít nhiều có hơi hoảng hốt.

Thần Ma vạn tượng giết người trong vô hình, giống như đại quân Thần Ma oai phong vũ trụ, tiếng trống trận và tiếng thiết kỵ khiến đầu óc người ta rối loạn, đạo tâm nghiêng nát.

Thần Ma xông giết lung tung, hủy thiên diệt địa, mặc dù chỉ là cảnh tượng hư ảo nhưng rất sống động.

Giống như khiến người ta đặt mình trong đó.

Giờ khắc này.

Bạch Hoang Thiên đã cảm thấy sợ hãi với Thần Ma vạn tượng, đạo thần thông này được xưng là huyền cảnh chi vương, tuyệt không quá đáng.

Lão ta nhất định phải mau chóng thoát khỏi ảo cảnh trối buộc, bằng không, tiếng trống trận và tiếng vó sắt lại tàn sát bừa bãi khiến đầu óc lão ta không yên.

Lúc này mới bao lâu, lão ta cảm giác khí huyết trong mình sôi trào lợi hại, trong lòng có xúc động muốn tự bạo, áp cũng không áp chế được.

Diệp Trường Sinh... Thật ác độc.

Hắn đang muốn hành hạ ta đến chết.

Diệp Trường Sinh thấy Bạch Hoang Thiên vẫn đứng ngay ngắn trên hư không: "Đạo tâm còn chưa vỡ sao? Đến, người nghe cái này một chút."

"Đại uy thiên... Không đúng, Thần Ma bất tức!"

Dứt lời, trên cửu thiên, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện, sóng vai với bầu trời, trên người quanh quần vô số thần quang.

Chương 970: Đánh chết đi

Thần Ma kim thân?

Không đúng, đây là chân thân Chúa Tế Thần Ma.

Ngay sau đó, vạn đạo biến ảo ra chân thân Chúa Tế Thần Ma, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây, tấn công trên người Bạch Hoang Thiên, chân thân che trời mang theo thần uy Chúa Tế không thể ngăn cản.

Nơi đi qua, không gian bị phá hủy, sụp đổ xuống.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Hai chân Bạch Hoang Thiên không khỏi kẹp xuống, giọng nói khẽ run lên: "Hắn... Hắn chỉ có tu vi cấp Chí Tôn, sai lại... Sao lại có thể ngừng tụ ra chân thân Chúa Tế chứ?"

Giờ khắc này, lão ta dường như quên mất Diệp Trường Sinh là người của Thần Ma Tộc.

Chuyện xảy ra ở trên người của người Thần Ma Tộc cũng không có gì ngạc nhiên, huống chi người ưu tú như Diệp Trường Sinh đã ngừng tụ ra chân thân Chúa Tế từ lâu, chẳng lẽ không phải là nên làm sao?

Hoảng rồi.

Thật sự hoảng rồi.

Chân thân Chúa Tế Thần Ma huyền hóa ra ảnh khổng lồ, giống như điên cuồng đánh tới phía Bạch Hoang Thiên.

Trong lòng lão ta vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, Thần Ma vạn tượng lúc trước đã làm cho mình bị thương nặng, nếu không cách nào ngăn cản một kích trước mắt.

Lão ta, phải, lạnh.

Người, xấu, lắm.

Lay động bát hoang!

Tóc dài của Bạch Hoang Thiên bay lên, hai tay khống chế thương Hoang Thiên, ý đồ ngăn cản công kích trước mắt của Diệp Trường Sinh.

Giãy giụa sắp chết!

Diệp Trường Sinh không tin Bạch Hoang Thiên có thể ngăn cản Thần Ma bất tức, loại oanh kích liều mạng này, người đều sẽ chết.

Trừ phi giống như Ngọc Hoàng Phi, có thể sống lại vô số lần, thể chất tự bạo vô số lần.

Đáng tiếc Bạch Hoang Thiên không phải, cho nên lão ta chắc chắn phải chết.

` m.

` m.

Một tiếng lại một tiếng đánh truyền ra, giống như sao chổi đụng vào trái đất, phương thể giới này bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Lúc này.

Hư không vô tận.

Chỗ sâu.

Trên một thiên thạch.

Hai boang người xuất hiện, một người trong đó nói: "Hắn lại lĩnh ngộ Thần Ma Kim Thân, Thần Ma tam thức, tuyệt đối không thể để cho hắn lại tới đây, nếu không sẽ uy hiếp đến vị trí Thiếu chủ của người."

Hoàng Vũ nói: "Đế thức, có phải người quá lo lắng hay không. Hắn cũng chỉ là một tên dòng chính mà thôi, làm sao có thể uy hiếp được ta."

Đế Hoàng nói: "Thiếu chủ không thể khinh thường. Loạn thế mở ra, Thần Ma Tộc chúng ta chung quy phải xuất thế. Hiện tại mọi người trên dưới toàn tộc đều đặt kỳ vọng vào ngươi, tất cả tài nguyên đều nghiêng về phía ngươi. Nếu kẻ này đến, hắn sẽ uy hiếp được ngươi."

Hoàng Vũ nói: "Nếu tùy tiện một người cũng có thể lay động địa vị của ta, vậy vị trí Thiếu chủ của ta đã ngồi không công nhiều năm như vậy sao?"

"Có điều, người này cũng không tệ, chỉ là người của chi thứ lại có thể tu luyện tới Thần Ma Kim Kiếm và Thần Ma tam thức, chỉ cần hắn giao ra Thần Ma tam thức, ta có thể để hắn làm tùy tùng của ta."

Đế Hoàng còn muốn nói cái gì, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, khom người một cái: "Thiếu chủ, ta đi xuống."

Hoàng Vũ nói: "Đế thúc, ngươi không nên ra tay với hắn, giao người này cho ta. Mặt khác, hiện tại còn không phải lúc ra tay với hắn, nếu hắn tự xưng là Thiếu chủ Thần Ma, vậy để cho hắn hưởng thụ thật tốt thân phận hiện tại, cũng có thể thay chúng ta ngăn chặn tất cả nguy cơ."

"Khi nào hắn không được nữa thì sẽ đến lúc bốn Thiếu chủ xuất thế."

Đế Hoàng nói: "Ta hiểu rồi."

Hoàng Vũ bá đạo mà đứng, nhìn xuống phía dưới: "Ảnh, ngươi đi, phải lấy được tất cả những gì ta muốn."

Một giọng nói khàn khàn truyền đến: "Thiếu chủ, giết hắn sao?"

Hoàng Vũ nói: "Khống chế hắn, ta tin tưởng ngươi có thể làm được."

"Hiểu rõ!"

...

`m.

` m.

Tiếng nổ truyền ra, thân ảnh Bạch Hoang Thiên biến mất.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại, phát hiện trên hư không chỉ còn lại một thanh thương Hoang Thiên, hắc tiễn tay vung lên, thương Hoang Thiên rơi vào trong lòng bàn tay.

Thật là yếu.

Vẫn chưa được đánh.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắc chợt lóe, lướt nhanh về phía đám người Diễm Xích Vũ, ảo cảnh và dị tượng trên hư không trong nháy mắt biến mất không thấy.

Bốn người Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vội vàng nghênh đón, Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, tên này muốn chạy, bị chúng ta bắt được."

Dứt lời.

u Dương Cuồng Sinh bị xiên lên.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, xử lý như thế nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Giết, giữ lại có ích lợi gì?"

Nói đến đây, hắc đưa thương Hoang Thiên đưa cho Diễm Xích Vũ: "Binh khí này cũng không tệ lắm, dùng thuận tay, cho người."

Diễm Xích Vũ nhìn thương Hoang Thiên: "Đại thương như vậy chỉ có ta mới xứng, nguyên bản ta có hai cây thương, cộng thêm một cây này sẽ có ba cây."

Tay trái một cái, tay phải một cái, đều dùng để giết địch.

Hoàng Vân Huyền nói: "Còn có một cái dùng để làm gì?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Dùng đánh nữ nhân."

Mọi người: "..."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, Xích Vũ như vậy, có muốn đánh chết hay không?"

Chương 971: Đánh chết đi (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh chết đi, dù sao giữ lại cũng vô dụng."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, người có thể đã hiểu lầm ta."

Nói đến đây, hắc hời giơ tay lên, đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người nhìn xem đây là cái gì?"

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới, hài lòng gật gật đầu: "Không sai, không sai. A Hoàng, trước tiên đừng đánh chết hắn, giữ lại còn có tác dụng."

"Hiện tại đã có khung xương Thần Long, vậy chúng ta đi thành Cổ Pháp, chỉ cần tìm được gỗ Thần Long là có thể giúp Hắc Long tái tạo thân thể."

Dứt lời.

Tầm mắt Diễm Xích Vũ dừng trên người u Dương Cuồng Sinh: "Người đã bị đánh thành dạng này rồi, sống cũng không có ý nghĩa gì, an tâm đi đi!"

"Lưu lại ta, ta còn hữu dụng!" u Dương Cuồng Sinh vội vàng nói.

Diễm Xích Vũ nói: "Nói một câu, người còn có ích lợi gì nữa."

u Dương cuồng sinh nói: "Ta..."

Lão ta vốn định nói thực lực của mình không tệ, có thể trung thành với Diệp Trường Sinh, nhưng nghĩ đến mình bị đánh thành như vậy, cuối cùng cũng không xấu hổ mở miệng.

"Nói không nên lời đi!"

"Đi đi!"

...

Tiến vào trong thành Cổ Pháp.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, trên mặt bốn người hiện lên vẻ nghi hoặc, Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, làm sao vậy?"

"Có phải chúng ta thiếu người không?" Diệp Trường Sinh nói.

Hoàng Vân Huyền gật đầu: "Thiếu chủ nói là lão đầu kia? Hắn đã rời đi từ lâu, không biết đi nơi nào."

"Người này thần bí khó lường, thần long thấy đầu không thấy đuôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Quên đi, trước tiên đi tìm gỗ Thần Long."

Hắn biết Diễm Xích Vũ có chuyện gạt hắn, chắc chắn tên này có quan hệ thiên ti vạn lữ với Cổ Pháp Giới.

Bằng không, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi rời đi hắn đã mang về khung xương Thần Long trong cấm địa Cổ Pháp, người bình thường cũng không có bản lĩnh như vậy.

Giống như Diệp Đăng Thiên sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, ông đột nhiên rời đi chắc cũng có nỗi khổ tâm của mình.

Mỗi người đều thân bất do kỷ, có lúc nghĩ một đằng nói một nẻo, Diệp Trường Sinh hiểu được.

Đang đi về phía trước, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đạt được gỗ Thần Long, có phải chúng ta sẽ rời khỏi Cổ Pháp Giới hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao phải rời đi nhanh như vậy. Điện Vũ Trụ đã bị phá hủy, nhưng còn có Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông. Tới đây đương nhiên là muốn tiêu diệt toàn bộ bọn họ."

"Chủ nhân, như vậy có phải sát nghiệp quá nặng hay không?"

"Xích Vũ, từ khi nào người bắt đầu nhân từ như vậy, một chút cũng không giống người, hay là nói người bắt đầu tin Phật, không sát sinh rồi?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ý ta là... Bây giờ người đã mạnh như vậy, đi diệt những thế lực này, có thể có hơi bắt nạt bọn họ hay không?"

“Người rất nhân từ!” Diệp Trường Sinh nói: “Người hãy nhớ kỹ rồng bơi nước cạn bị tôm giễu, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, mèo con đắt chí mạnh hơn hổ, phượng hoàng rụng lông không bằng gà.”

“Không bằng gà!”

Diễm Xích Vũ biến sắc: “Chủ nhân, tại sao người lại lặp lại ba chữ cuối cùng, quá mẹ nó sợ hãi.”

“Chủ nhân yên tâm, từ giờ trở đi, chủ nhân cho ta xem cái gì cũng được, thật sự!”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu nói, Ngộ Không, tối nay vì sư muốn, xin nhanh chóng biến thành nữ yêu tinh...

...

Hư không vô tận.

Một ánh sáng bạc xẹt qua, nhanh như tia chớp, nơi đi qua, không gian bị chôn vùi.

Trong phút chốc, ánh sáng bạc đột nhiên ngừng lại, một bóng người từ trong đó đi ra, không phải ai khác, chính là Diệp Đăng Thiên.

Ông chậm rãi xoay người nhìn về phía sau lưng: “Các người ngược lại cố chấp, một đường đuổi tới nơi này.”

Trong không gian, từng bóng người xuất hiện, một gã lão giả cầm đầu đội áo choàng: “Lão già đầu trọc, nếu người xuất hiện ở chỗ này, chắc chắn đệ tử Kiếm Điện kia cũng ở trong giới này.”

Diệp Đăng Thiên biến sắc: “Người ngược lại biết không ít, đáng tiếc người không gặp được ta.”

Lão giả áo đen nói: “Người có thể làm gì ta?”

Diệp Đăng Thiên nói: “Các người có thể còn không biết sự mạnh mẽ của ta.”

"Người cũng chỉ là đệ tử dự bị của Kiếm Điện, ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không được tính, thật sự là một con sâu đáng thương." Lão giả áo đen khinh thường: "Thứ Trường Hà Tông chúng ta muốn, chưa từng không chiếm được."

"Nói cho ta biết nơi ở của đệ tử Kiếm Điện, có thể để lại cho người được toàn thân."

"Đệ tử dự bị thì sao?" Diệp Đăng Thiên trầm giọng: "Không phải ai cũng có thể làm đệ tử dự bị."

"Trường Hà Tông các người cũng chỉ là thứ nhỏ nhò giữa tinh hà vô tận, một tông môn rác rưởi mà thôi, cũng xứng kiêu ngạo như vậy?"

Tư Không Trăn lạnh lùng nói: "Lão già đầu trọc, người không có mạng Kiếm Điện, lại có sự cao ngạo của Kiếm Điện, nếu người không muốn nói, ta sẽ cho người mở miệng."

Diệp Đăng Thiên khinh thường không thèm để ý, bước ra một bước, nhanh chóng vọt tới phía Tư Không Trăn, vô số kiếm khí bắn ra trong hư không.

Cả người bóng người bắt đầu mờ đi, hoàn toàn hóa thành kiếm quang, đánh thẳng vào người Tư Không Trăn.

Chương 972: Người kiếm hợp nhất thật sự

Người kiếm hợp nhất là gì.

Đây mới là người kiếm hợp nhất thật sự.

Tư Không Trăn lạnh nhạt bình tĩnh nhìn kiếm khí mệnh môn vô lượng, song chưởng kết ấn, một gương đồng xuất hiện trước mắt.

Trường Hà Cảnh?

Gương này có thể tiến vào năm mươi vị trí đầu trên bảng Bách Bảo Bảng, mặc dù không cách nào so sánh với thần khí vũ trụ chí cao, nhưng ở các tinh vực thời không lớn thì tuyệt đối đứng đầu.

Tác dụng lớn nhất của Trường Hà Cảnh chính là có thể dễ dàng cắn nuốt bất kỳ công kích nào.

Kiếm khí che trời, rộng lớn mệnh môn đánh thẳng vào Trường Hà Cảnh, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, trong nháy mắt cắn nuốt toàn bộ kiếm khí.

Thân ảnh Diệp Đãng Thiên bay ngược ra sau, híp mắt nhìn Tư Không Trăn: "Trường Hà Tông các người thật đúng là dốc hết vốn liếng."

Tư Không Trăn nói: "Bắt đầu từ Kiếm Đạo Giới, chúng ta đã biết thân phận của người, muốn sẵn giết đệ tử Kiếm Điện, há lại không chuẩn bị đầy đủ?"

Diệp Đãng Thiên nói: "Như vậy thì có thể làm gì? Nếu một cái gương đồng có thể khiến lão phu thất bại, vậy danh tiếng Kiếm đạo đồ tể ta chẳng phải là hư danh sao."

Tư Không Trăn nói: "Kiếm đạo đồ tể, đó là trước khi người không gặp được Trường Hà Tông chúng ta. Mặt khác, ta nói cho người biết, lúc này đây, thế lực đến Cổ Pháp giới cũng không chỉ Trường Hà Tông chúng ta, một mình người cần bản không cách nào ngăn cản."

"Thức thời thì nên hợp tác với Trường Hà Tông, chúng ta có thể cho người một ít tài nguyên mong muốn."

Diệp Đăng Thiên cười lạnh một tiếng: "Ta là người cái gì cũng làm, nhưng duy chỉ có sẽ không phản bội, nếu như ta muốn lựa chọn phản bội, trực tiếp chém giết đệ tử Kiếm Điện lấy được kiếm lệnh, không tốt hơn sao?"

"Còn nữa... Ta không phải vô địch, nhưng đến bao nhiêu thế lực, ta cũng không sợ."

"Kiếm tu, bản tâm không thay đổi, không đi không thẳng."

"Kiếm tu, thà chết không khuất phục, thẳng tiến không lùi."

"Kiếm tu, xem nhẹ sống chết, không phục thì làm."

Từ Không Trăn khinh thường: "Bản thân đều tràn ngập nguy hiểm mà còn muốn che dấu cho người khác, lại nhắc nhở người một câu, Sư Hồn Tông cũng tới, người cảm thấy bí mật của mình còn có thể giữ được bao lâu?"

...

Trong thành Cổ Pháp.

Trước một tòa lâu các.

Năm người Diệp Trường Sinh ngừng lại.

Nhìn lâu các trước mắt, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thương hội Vạn Pháp ở nơi này là thương hội lớn nhất thành Cổ Pháp, tìm một cây gỗ Thần Long hẳn là rất đơn giản."

"Hy vọng là như thế!"

Nếu như có thể đạt được gỗ Thần Long, hẳn có thể giúp Hắc Long tái tạo một thân thể hoàn mỹ, cho tới nay, hẳn luôn cảm giác Hắc Long có thể mang đến cho hắn niềm vui kinh ngạc.

Đó là một bất ngờ lớn.

Dù sao thân phận của nó một chút cũng không đơn giản.

“Đi vào xem một chút đi!”

Diệp Trường Sinh tiến về phía trước, tiến vào trong thương hội Vạn Pháp, bốn người theo sát phía sau, nhìn đại điện kim bích huy hoàng trước mắt.

Hoàng Vân Huyền nói: "Nơi này thật lớn, mở rộng tầm mắt."

Diễm Xích Vũ nhìn Hoàng Vân Huyền: "Nhìn dáng vẻ của người là chưa từng thấy qua thế giới."

Hoàng Vân Huyền giận dữ: "Thiếu chủ, ta vẫn đề nghị nên đánh chết hẳn đi, không được thì nướng cũng được, chúng ta đã lâu không khai trai (*)."

(Khai trai (*): tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay)

Diễm Xích Vũ nói: "Người còn muốn khai trai, lớn tuổi rồi, thân thể có theo kịp không?"

Lại lái sang vấn đề khác?

Lúc này.

Trước mặt có một thị nữ dáng người thướt tha đi tới, hơi cúi người một cái: "Mấy vị khách quan, có thể phục vụ gì cho các người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mua đồ!"

Thị nữ mỉm cười: "Khách quan đi theo ta!"

Năm người được đưa đến một quầy hàng, thị nữ lại nói: "Không biết công tử cần gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Gỗ Thần Long."

Nghe tiếng.

Thị nữ biến sắc, đánh giá năm người một cái: "Công tử chờ một

lát.”

Sau khi thị nữ rời đi, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, gỗ Thần Long cũng không phải chí bảo gì, sao bọn họ lại cảnh giác như thế?"

Diệp Trường Sinh nói: "Khiêm tốn một chút, đối với người mà nói không phải chí bảo, có lẽ ở trong mắt người ta sẽ có giá trị không nhỏ.”

"Chúng ta đến đây chỉ cầu gỗ Thần Long, chớ xảy ra chuyện riêng gì, nhất là người, quản tốt miệng mình."

"Cái miệng này của người cũng giống như tìm kiếm để lộ cái nút, không có ai đóng cửa."

Diễm Xích Vũ hơi vô tội: "Chủ nhân, khai tặc lộ mà người nói là đan dược gì?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Giờ khắc này, thị nữ đã quay lại, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Công tử, mời đi theo ta."

Bên ngoài một phòng riêng.

Thị nữ đẩy cửa phòng ra, ra hiệu cho mấy người Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó.

Trong phòng.

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử trước mắt, sắc mặt hơi đổi: "Cô nương, là người!"

Cô nương trước mắt không phải ai khác, chính là nữ tử ngày đó giúp Diệp Trường Sinh tiến vào Cổ Pháp Giới.

Nữ tử khom người một cái: "Tiểu nữ là Thiên Vũ Tiêu, Đại tiểu thư của thương hội Vạn Pháp."

Chương 973: Ta, cực

Nói đến đây, nàng hơi nâng bàn tay ngọc lên, chỉ thẳng vào bàn công văn ở một bên: "Diệp công tử, đó chính là gỗ Thần Long mà người cần."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên hộp vuông: "Thiên cô nương khách khí, ân tình lúc trước giúp ta tiến vào Cổ Pháp Giới còn chưa trả, hiện tại há có thể lấy gỗ Thần Long của người."

Thiên Vũ Tiêu nói: "Diệp công tử không cần khách khí với ta, thương hội Vạn Pháp muốn kết giao bằng hữu với công tử, kính xin công tử không nên ghét bỏ."

"Tốt, gỗ Thần Long, ta nhận!" Diệp Trường Sinh nói: "Thiên cô nương kết giao bằng hữu với ta, có chuyện gì cứ nói một tiếng."

Thiên Vũ Tiêu nói: "Diệp công tử một đời thiên kiều, có thể trở thành bằng hữu của người là vinh hạnh của Vũ Tiêu. Trước đây Diệp công tử diệt Vũ Trụ Điện, tin tức đã truyền khắp cả Cổ Pháp Giới."

"Cửu U Cung, Cổ Pháp Tông kết minh, đang tìm kiếm Diệp công tử, bọn họ tính toán xuống tay trước."

"Nếu Diệp công tử cần, có thể tạm trú trong thương hội một thời gian."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta xin nhận ý tốt của Thiên cô nương, lấy thủ đoạn của Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông, tin rằng bọn họ đã biết ta tiến vào thương hội Vạn Pháp."

"Cô nương có ân với ta hai lần, há có thể mang đến phiền toái cho thương hội."

Dứt lời.

Hắn dời bước đi tới bàn công văn, tiện tay vung lên, thu gỗ Thần Long vào trong linh giới: "Thiên cô nương, chúng ta xin từ biệt, có duyên gặp lại!"

Thiên Vũ Tiêu nhìn đám người Diệp Trường Sinh rời đi, ngay sau đó, hai bóng đen xuất hiện trong phòng: "Đại tiểu thư, cường giả Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông đã tiến vào trong thành."

Một người khác nói: "Đại tiểu thư, gỗ Thần Long có giá trị không nhỏ, cứ như vậy cho hẵn sao?"

Thiên Vũ Tiêu nói: "Một cây gỗ Thần Long mà thôi, có thể kết giao với Diệp công tử, đối với thương hội mà nói, trăm lợi mà không có hại."

Lão giả áo đen lại nói: "Đại tiểu thư, hiện tại hẵn đã khó bảo toàn."

Thiên Vũ Tiêu lạnh nhạt cười: "Cửu U Cung, Cổ Pháp Tông không làm gì được hẵn, các người phải tin tưởng ánh mắt của ta."

"Trên bàn kia có cái gì, là Diệp công tử để lại?"

Lão giả áo đen xoay người nhìn lại: "Đại tiểu thư, một quả linh giới."

"Cầm lên!" Thiên Vũ Tiêu biến sắc, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại để lại một quả linh giới, thủy chung vẫn coi mình trở thành người ngoài.

Tiếp nhận linh giới mà lão giả áo đen đưa tới, Thiên Vũ Tiêu cảm thấy hoảng sợ, giá trị chí bảo bên trong linh giới vượt xa gỗ Thần Long.

"Thiên thúc, người theo ta đi trong thành xem một chút!"

Một nam tử áo trắng không biết xuất hiện từ đâu, bám sát sau lưng Thiên Vũ Tiêu: "Đại tiểu thư, người muốn đi giúp hẵn sao?"

Không thể?

Thiên Khuyết nói: "Đại tiểu thư, Diệp Trường Sinh chính là người của Thần Ma Tộc, trở thành bằng hữu với hẵn có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho thương hội."

Thiên Vũ Tiêu nói: "Không, ta tin tưởng hẵn có thể thắng."

Thiên Khuyết lại nói: "Vì sao, chính bởi vì hắc diệt Vũ Trụ Điện sao? Vũ Trụ Điện của Cổ Pháp Giới cũng chỉ là một nhánh mà thôi. Vũ Trụ Điện chân chính mạnh bao nhiêu, thật ra có thể so sánh được với Thần Ma Tộc của hắc." "

"Năm đó khi Thần Ma Tộc ở đỉnh phong đã bị các thế lực Cửu U Cung, Vũ Trụ Điện liên hợp đánh bại. Những thực lực này đều quá mạnh, không phải chúng ta có thể so sánh được."

Thiên Vũ Tiêu nói: "Thiên thúc, chẳng lẽ người không muốn thương hội biến thành thế lực mạnh mẽ như vậy sao? Chúng ta đã được định trước phải luôn luôn tìm kiếm sự sống còn trong kẽ hở, bây giờ cơ hội đang ở phía trước chúng ta, tại sao lại không chiến đấu?" "

Thiên Khuyết rơi vào trầm mặc: "Đại tiểu thư, đây sẽ là một trận đánh cực, thắng thì tất cả đều vui vẻ, bại thì vạn kiếp bất phục."

Thiên Vũ Tiêu gật đầu: "Ta, cực."

Rời khỏi thương hội Vạn Pháp.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có phải cô nương kia cảm thấy hứng thú với người hay không, bằng không sao có thể trực tiếp đưa gổ Thần Long cho người được?" "

"Không mang theo trâu chọc như vậy, ai chịu nổi?" "

Diệp Trường Sinh nói: "Ai, mị lực chết tiệt của ta, quá đẹp trai chính là có phiền não như vậy."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, người đẹp trai làm cái gì cũng lãng mạn, người xấu, người làm thử xem, đánh không chết người."

Diêm Xích Vũ nói: "A Hoàng, người đang nói chính mình sao?" "

Hoàng Vân Huyền: "..."

Diêm Xích Vũ lại nói: "Đầu năm nay, các cô nương thường muốn tìm một con ngựa trắng, nhưng mở mắt ra lại phát hiện cả thế giới là đồ đen thui."

Diệp Trường Sinh nghe thấy, hơi giật mình, hần phát hiện Diễm Xích Vũ thật sự không thích hợp, mỗi một câu nói không phải là đang lái đi, chính là đang lái xe trên đường.

Cái tên này... Còn khùng bố hơn xe thần Thu Danh Sơn.

“Xích Vũ, đừng khó người như vậy, bắt đầu làm việc!”

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ trở nên nghiêm túc, dỗi mắt nhìn ra xa, nhìn về hư không phía trước, ngay sau đó, bóng người như tiêntừ trên trời bay xuống.

Chương 974: Ta, cực (2)

Từng bóng người ngạo nghễ đứng trên đỉnh lầu các, hình thành thế vây quanh Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Một tiếng đàn vang lên, âm thanh tựa như trời đất, phiêu đảng trên hư không.

Nữ tử mặc áo trắng như tuyết, từ trên cao bay xuống, ngồi ngay ngắn trước cổ cầm, lại là một đại mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc.

"Một khúc đứt gan đứt ruột, thiên nhai nơi nào tìm tri âm."

"Diệp công tử, biệt lai vô dạng?"

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, hẳn nói cái gì, một khúc đứt hậu môn, mẹn của ta ời, nghe cái này đau quá!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, người tốt nhất nói chuyện cho tốt, Thiếu chủ đã mấy ngày chưa giết người."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, người nghe nàng đánh đàn... Không mảnh vải che thân, không đứng, là một tia không loạn, chứng tỏ nàng đã có kế hoạch."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, người tới không tốt."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Vũ Trụ Điện bị diệt, bọn hắn là chim sợ cành cong, do đó lựa chọn chủ động xuất kích, điều này tuyệt đối không kỳ lạ."

"Nhưng mà phái những người này tới có phải có chút ý nghĩ khác thường hay không, các người giao trái tim bỏ trong đồng lộn xộn,

sẽ không có việc gì."

Trong đồng lộn xộn?

Đau quá.

Lúc này.

Ngón tay ngọc của nữ tử nhẹ nhàng xẹt qua trên cổ cầm, từng âm phủ bay ra giống như rồng giận giữ gào thét, găm thét cắn nuốt về phía mấy người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, giao cho người một chuyện."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân cứ nói đừng ngại, sẽ không có trứng mà ta không kéo được, không phải, sẽ không có chuyện mà ta không giải quyết được."

"Đi, chém giết toàn bộ bọn họ!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, một mình ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người dẫn theo một người, chia làm ba đường, đi đi!"

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ trực tiếp bị chinh cho choáng ngợp.

Dẫn theo một người, hơn nữa thêm hẳn cũng chỉ có hai người, binh sao có thể chia làm ba đường, chianhư thế nào?

Chủ nhân cố ý gây khó dễ phải không?

Hay chủ nhân đang xả cơn tức lên ta?

"Đi đi!" Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Trong cơ thể người có ngàn tỉ sinh linh, ta tin tưởng người có thể."

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, ngài không đúng."

Dứt lời.

Thân ảnh hắt chột lóe, vọt về phía trước, thương hỏa chỉ trời, xuyên qua trên người nộ long: "Bạch hổ thôn long."

Âm phù biến mất trong hư không, tiếng đàn càng ngày càng nhanh, đạo văn tràn ngập không trung, như cuồng phong cuộn cuộn.

Diễm Xích Vũ nhìn nữ tử trước mắt: "Chút thủ đoạn này cũng muốn giết ta, vậy cho người biết lịch lãm ba thanh đại thương của ta."

"Xem người có thừa nhận hay không!"

Dứt lời, bên cạnh hắt xuất hiện hai thanh hàn thương, một là thương Liệt Hỏa, một là thương Hoang Thiên.

Song thương như rồng, mang theo vô số thần hỏa, mạnh mẽ xông về phía trước, nghiền nát đánh tới sự công kích của tiếng đàn.

Thẳng tiến không lùi, chỉ thẳng vào trên người nữ tử.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Nữ tử hoa dung thất sắc, trong ánh mắt lóe ra vẻ sợ hãi, tay ngọc vỗ lên trên cổ cầm, cổ cầm xoay tròn mà lên, bay ra ngoài nghênh đón thương lửa xuyên qua.

m.

Tiếng nổ tung truyền ra, cổ cầm hóa thành bột mịn, thương lửa tiếp tục đi về phía trước, nơi đi qua, hư không bị đốt cháy dưới Hồng Liên Đế Diễm.

Trong nháy mắt hóa thành một mảnh biến lửa.

Nữ tử hoảng hốt chạy bừa về phía sau, hai gò má lộ vẻ hoảng sợ, cùng lúc đó, những người khác trên hư không hội tụ tới bên người nữ tử.

Diễm Xích Vũ nhìn nữ tử: "Ta là ai, đơn đấu bị ta ngược đãi, người không mất mặt. Bây giờ tất cả các người đã đến, vậy cùng lên đi!"

"Chúng ta cùng nhau làm một trò chơi nhiều người chơi, đùa giỡn

một chút!"

Nghe tiếng

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, Xích Vũ vẫn thích công thật lớn như thế sao?"

"Thật lớn?" Diệp Trường Sinh giật mình, Diễm Xích Vũ thật lớn, hẳn ngược lại có thể hiểu được, thích công, đây có phải là hơi không bình thường hay không.

Sau đó.

Hắn vội vàng lắc đầu, thuần khiết như ta, thuần khiết như ta, suýt chút nữa cũng bị những người này làm hư.

"A Hoàng, người đi giúp Xích Vũ một tay!"

Hoàng Vân Huyền gật đầu, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Diễm Xích Vũ, người sau quay đầu: "A Hoàng, sao người lại tới đây?"

"Không cần người hỗ trợ, một mình ta có thể xử lý."

"Thật sao? T sẽ nghiêm túc." Hoàng Vân Huyền nói.

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Đến đây rồi, vậy ở lại đi!"

Lúc này.

Một gã cường giả Cửu U Cung dời bước tiến lên: "Các người liên thủ, trừ bỏ hai người bọn họ, Diệp Trường Sinh giao cho ta."

Người này là ai?

Dám mạnh miệng như vậy.

Nơi này gió lớn, cũng không sợ đau đầu lưỡi.

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, lên."

Dứt lời.

Trong tay ông xuất hiện hai thanh chùy lớn, đập không lướt đi, vung hai chùy: "Loạn thương khung."

` m.

` m.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, thanh âm thấu khoảng không, sóng khí khùng bố bao trùm, các lâu vũ trong thành lay động không ngừng, lúc nào cũng có thể hóa thành phế tích.

Chương 975: Thái Cổ Thánh Cung

"Động tĩnh lớn như vậy?" Diễm Xích Vũ nhìn thân ảnh Hoàng Vân Huyền đi về phía trước: "Người làm ra động tĩnh lớn như vậy, đôi vợ chồng nhỏ cách vách kia đang làm mấy trăm triệu hạng mục nhỏ, như vậy bọn họ sẽ bị người cắt ngang."

Dứt lời.

Hắn biến mất tại chỗ, hóa thành một tia tàn ảnh xuất hiện trước mặt Cung chủ Độc Cô Cường Đán của Cửu U Cung: "Chỉ có người mà dám giao thủ với chủ nhân, nào, ta bồi người."

Độc Cô Cường Đán đề một chưởng xuống, sóng khí quanh không trong nháy mắt co rút lại, vô số thần lực nghiền ép trên người Diễm Xích Vũ, giống như muốn nghiền nát thân thể của hắn.

Luyện ngục Hỏa Phượng xuất hiện sau lưng Diễm Xích Vũ, cánh che trời mở ra, tay cầm song thương, ngược gió mà lên.

Độc Cô Cường Đán nhìn giới vực mình phóng thích bị nghiền nát trong nháy mắt, thân ảnh chợt lóe, bỏ chạy: "Nào, đuổi theo ta!"

Diễm Xích Vũ nói: "Được, chờ ta đuổi theo người... Hắc hắc."

Thật ra.

Suy nghĩ của Độc Cô Cường Đán rất đơn giản, chính là dẫn Diễm Xích Vũ đi, chỉ còn lại một mình Hoàng Vân Huyền căn bản không cách nào ngăn cản cường giả Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông.

Lấy thực lực của Tông chủ Cổ Pháp Tông, muốn chém chết Diệp Trường Sinh, quả thực dễ như trở bàn tay.

Giờ khắc này.

Bóng dáng xinh đẹp của Thiên Vũ Tiêu xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử có cần hỗ trợ không?"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Sao người lại tới đây, chút

chuyện này, ta còn có thể ứng phó.”

Trên đường lớn.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Thập Vạn, người đi giúp A Hoàng giết bọn họ.”

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, Xích Vũ thật sự không đáng tin cậy.”

Dứt lời.

Hai chân hần đạp đất, thân ảnh bay lên trời, cùng lúc đó, trên cửu thiên âm âm vang lên, lôi đình màu tím tàn sát bừa bãi, giống như một bàn tay lớn chỉ trời đang điên cuồng xé rách hư không.

Khủng bố như vậy, không hiểu gì, chỉ biết rất lợi hại.

Ban ngày ban mặt, bầu trời tươi sáng làm sao lại đột nhiên xuất hiện sấm sét, đây có phải hơi kỳ lạ hay không.

Ánh mắt Thiên Vũ Tiêu lóe lên, nhìn chăm chú vào người Diệp Thập Vạn, trầm trầm nói: "Sấm sét này là do hần dẫn tới.”

"Hần có thể khổng chến nguyên tố lôi.”

“Lôi đình lực thật thuần túy!”

Nói đến đây, nàng híp mắt, quay đầu nhìn về phía gò má Diệp Trường Sinh, sau một hồi giật mình: "Diệp công tử, Tông chủ Cổ Pháp Tông tới, người này vô cùng mạnh mẽ, có danh hiệu Pháp Thần bất bại ở Cổ Pháp Giới.”

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng có danh hiệu.”

Thiên Vũ Tiêu bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, người sau tiếp tục nói: "Hần là Pháp Thần bất bại, ta gọi là lang quân không ngã.”

Lang quân không ngã?

Sao nghe cái tên này lại kỳ lạ vậy, hần phải gọi là quân kim thương không ngã.

Ở trong mắt Diệp Trường Sinh, nếu thế lực của Cổ Pháp Giới chính là những thế lực trước mắt này, vậy thật sự khiến hắn thất vọng.

Bởi vì không có ai mạnh hơn hắn, ngay cả những người khiến hắn cảm thấy nguy hiểm cũng không có.

Thực sự không biết hắn quá mạnh, hay những người này quá yếu.

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Cường giả của Cửu U Cung, Cổ Pháp Tông đang vây quanh Diệp Thập Vạn và Hoàng Vân Huyền, từng chân thân Chí Tôn xuất hiện, uy áp vô cùng mạnh mẽ bao phủ trên người hai người.

Pháp Bất Hủ quan sát xuống phía dưới: “Diệp Trường Sinh, ra tay đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Thành toàn cho người, vừa lúc để cho ta xem rốt cuộc Pháp Thần bất bại mạnh bao nhiêu.”

Bịch.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, vọt về phía Pháp Bất Hủ. Giờ khắc này, một lưới nguyên tố từ trên cao rơi xuống, bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Tay Diệp Trường Sinh cầm kiếm Thần Phạt, giơ tay vung lên, kiếm quang từ trên cao chém ra ngoài: “Lượng thiên!”

Lưới nguyên tố bị nghiền nát cũng không tạo thành thương tổn gì với Diệp Trường Sinh, chỉ thấy thân ảnh hắn trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Pháp Bất Hủ.

“Đối chiêu công kích mạnh mẽ, bằng không người không giết được ta!”

Pháp Bất Hủ nói: “Diệp Trường Sinh, người quá tự tin. Thật cho rằng trận chiến vây sát này chỉ có Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông sao?”

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, lạnh nhạt nói: "Vậy người gọi bọn họ đi ra đi, vẫn giấu ở chỗ tối, chẳng lẽ không mệt sao?"

"Hay là nói, bọn họ không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

Pháp Bất Hủ giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch. Ánh sáng bảy màu lao thẳng lên bầu trời. Ngay sau đó, bóng người giống như thiên nữ tán hoa, từ trên cao bay xuống.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người, biết những người này mới là trọng điểm, nhìn thực lực của bọn họ, có lẽ bọn họ không thuộc về Cổ Pháp Giới.

Lúc này.

Một nam tử áo trắng đi ra đánh giá Diệp Trường Sinh: "Con của Thần Ma, thật là một đứa con của Thần Ma."

Giọng nói của Thượng Quan Lâm Tú truyền đến, mọi người đi theo, trong mắt nhao nhao lóe ra ánh sáng nóng rực.

Con của Thần Ma, cũng không phải Thiếu chủ Thần Ma.

Bởi vì ở cửu thiên thập địa, Chư Thiên Vạn Giới chỉ xuất hiện một người con trai của Thần Ma chân chính.

Nam tử áo trắng nói: "Tại hạ, Lâm Thất Dạ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không có hứng thú với tên của ngươi."

Chương 976: Thái Cổ Thánh Cung (2)

Lâm Thất Dạ nói: "Thái Cổ Thánh Cung, Lâm Thất Dạ, có lẽ Diệp công tử biết uy danh của Thái Cổ Thánh Cung, vẫn nên đi một chuyến với ta!"

"Thật ngại quá, Thái Cổ Cung cái gì." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thái Thánh Cung cái gì, ta không biết!"

Lúc này.

Một lão giả áo trắng nói: "Thất Dạ, nói nhiều với hắn như vậy làm gì, trước mang về rồi nói sau, tránh xảy ra biến cố."

"Bây giờ hắn chính là bánh bao thơm ngon, cũng không thể bị người khác nhanh chân đến trước."

Lâm Thất Dạ gật đầu: "Diệp Trường Sinh, do người không nghe lời, vậy đừng trách ta tàn nhẫn."

Diệp Trường Sinh ngừng thần, đánh giá Lâm Thất Dạ trước mắt, hắn vô cùng vô cùng khẳng định, định hướng của tên này phỏng chừng không quá thỏa đáng."

Lâm Thất Dạ lại nói: "Phương lão, dẫn theo cường giả Vũ Cung và Văn Cung trấn áp hắn, lưu lại người sống!"

Nói đến đây, hắn ta quay đầu nhìn về phía Pháp Bất Hủ: "Cùng nhau ra tay, chỉ cần bắt sống Diệp Trường Sinh, nguyện vọng của người có thể thực hiện được."

Trên mặt Pháp Bất Hủ hiện lên vẻ hưng phấn. Thân ảnh chợt lóe, lại dẫn đầu tấn công Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời.

Trăm bóng người vây kín Diệp Trường Sinh, Thái Cổ Thánh Cung có hai tu sĩ là Thiên Chí Tôn, thân ảnh đứng lơ lửng, uy áp vạn trượng khiến người ta không rét mà run.

Rất hiển nhiên, bọn họ có chuẩn bị mà đến, không bắt được Diệp Trường Sinh thì không bỏ qua.

Như vậy mới thú vị!

Diệp Trường Sinh dời bước về phía trước, một bước một cảnh giới, gió lốc linh khí cuồng bạo mênh mông quanh quẩn trên người hắc khiển người ta lui về phía xa, căn bản không dám tới gần.

Cấp Chí Tôn mà thôi.

Giọng điệu của cường giả Thái Cổ Thánh Cung đầy khinh thường, ở trong mắt bọn hắn, cấp bậc của Diệp Trường Sinh tăng lên như thế nào cũng không cách nào bù đắp chênh lệch giữa bọn họ.

Ánh sáng đom đóm lại dám tranh với mặt trời?

Thật ra không biết.

Cấp bậc đồ chơi này thật sự không quan trọng với Diệp Trường Sinh như vậy.

Thực lực không ngừng tăng lên, cuối cùng hắn cũng hiểu được câu nói kia của Diệp Tu Duyên, hắn giết người chưa bao giờ hỏi cấp bậc.

Trong tay có kiếm thì có thể giết người.

Trong lòng có kiếm, chỉ ta vô địch.

Đó là sự coi thường từ sâu trong linh hồn.

Đương nhiên, bây giờ Diệp Trường Sinh còn chưa đạt tới trình độ như Diệp Tu Duyên, nhưng chênh lệch mấy cấp bậc nhỏ, vượt cấp một trận vẫn là chuyện rất đơn giản.

Không phải giết Bạch Hoang Thiên cũng như vậy sao?

Bạch.

Bạch.

Từng đạo kiếm quang tung hoành trên bầu trời va chạm cùng một

chỗ với công kích của trăm người, tiếng nổ tung truyền ra, thế đi của Diệp Trường Sinh không giảm, vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước.

Giờ khắc này.

Hắn giống như bạo quân đến từ địa ngục, chân thân Chúa Tể Thần Ma nguy nga bá đạo, không thể lay động, đồng thời vận hành Thần Ma Biến và Phần Huyết Cường Hóa.

Hơi thở Diệp Trường Sinh ít nhiều có hơi điên cuồng, mặc dù như vậy, hắn vẫn không luyện hóa hắc khí bên trong Thần tháp Tử Dương.

“Lượng thiên!”

"Tuế nguyệt!"

“Thiên ngoại phi tiên!”

“Cấm!”

Bốn đạo kiếm quang liên tiếp bay ra, bầu trời trong nháy mắt đen kịt một mảnh, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống, chỉ còn lại kiếm quang đầy trời tung hoành đan xen.

Lấy một cản trăm?

Thiên Vũ Tiêu hoa dung thất sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, trong lúc nhất thời lại tự ti xấu hổ, sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh vượt qua tưởng tượng của nàng.

Lúc trước nàng còn đề nghị giúp Diệp Trường Sinh một tay, thật sự quá trêu chọc, đối mặt với cường giả như vậy, nàng có thể làm gì chứ?

Thiên Vũ Tiêu đột nhiên nghĩ đến danh hiệu của Diệp Trường Sinh, lang quân không ngã, khoan hãy nói nhưng cái tên này thật ra rất chuẩn.

Đối mặt với sự vây công của trăm người, không phải hắn không ngã sao?

` m.

` m.

Từng tiếng nổ vang ra, trong bóng tối xuất hiện một đoàn ánh sáng, mười người tấn công trên người Diệp Trường Sinh.

Vô số công kích hội tụ cùng một chỗ, lúc nào cũng có thể hoàn toàn phá hủy hẳn.

Nhìn thấy cảnh này.

Tu sĩ trong thành Cổ Pháp đều hít một ngụm khí lạnh, theo bọn họ thấy, Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết.

Nhưng một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Cường giả vây công trên người Diệp Trường Sinh, ai nấy bắt đầu nổ tung.

Cảnh tượng hơi đáng sợ.

Không phải tự bạo, mà là bị đánh cho nổ tung.

Chuẩn xác mà nói, có lẽ bị một nguồn sức mạnh nghiền nát tan tành.

Trong lúc nhất thời.

Sát khí ngập trời xuất hiện, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, tu sĩ trong thành bị sát khí bao phủ, giống như một giây sau bọn họ sẽ chết.

...

Hư không vô tận.

Đoàn người xuyên qua hư không, đột nhiên bọn họ ngừng lại, nhìn xuống phía dưới, trong mắt một đám lóe lên ánh sáng.

Giống như nhìn thấy Hoa cô nương vậy.

Thập phương sát khí của Kiếm Điện?

Cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly.

Trong phút chốc, vô số bóng người dường như phát hiện được thế giới mới, điên cuồng xuyên qua đi về phía trước, vọt tới Cổ Pháp Giới.

Đệ tử Kiếm Điện xuất hiện, đây là cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Chương 977: Người nói đúng

Theo bóng người biến mất ở trong hư không, tất cả khôi phục bình tĩnh...

Trên đỉnh núi.

Thân ảnh Diệp Đăng Thiên xuất hiện, sắc mặt hơi tái nhợt, ông đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía thành Cổ Pháp: "Tiểu tử này... Thật khiến người ta không yên lòng!"

Dứt lời.

Ông kéo thân thể trọng thương hóa thành một đạo kiếm quang, nhanh chóng vọt tới phía thành Cổ Pháp.

Thập Phương sát khí xuất hiện, chứng tỏ Diệp Trường Sinh đã bại lộ.

Ông có thể nhận thấy được, cường giả các thế lực lớn kia tự nhiên cũng có thể phát hiện, trong đầu Diệp Đăng Thiên suy nghĩ xoay nhanh, lại không nghĩ ra biện pháp giải cứu Diệp Trường Sinh.

Dù sao lúc này có rất nhiều thực lực, quá mạnh.

Trường Hà Tông, Quân Đoàn Vũ Trụ, còn có Thái Cổ Kiếm Tông,... bất kỳ một thế lực nào cũng có nội tình mạnh mẽ.

Một mình Diệp Trường Sinh làm sao có thể ngăn cản?

...

Trong thành Cổ Pháp.

Cường giả Thái Cổ Thánh Cung còn đang không ngừng tấn công, hai cường giả Thiên Chí Tôn đã ra tay, bởi vì trăm cường giả đã bị Diệp Trường Sinh chém giết hơn phân nửa.

Sức mạnh một người quét ngang vô địch.

Lâm Thất Dạ bị dọa sợ.

Biết bọn hắc đánh giá thấp Diệp Trường Sinh, cho nên bọn hắc không thể cho Diệp Trường Sinh có cơ hội thở dốc một hơi.

Giờ khắc này.

Tay Diệp Trường Sinh cầm hai kiếm, chân đạp biển máu, tung hoành biển thây, nghênh chiến với hai gã Thiên Chí Tôn, mà sau khi cấp bậc của hắc không ngừng tăng lên đã đánh vỡ gong cùm xiềng xích, thẳng cấp đến Địa Chí Tôn.

Nhưng có được cấp bậc hiện tại, hắc đã thúc dục Thần Ma Biển và Phần Huyết Cuồng Hóa mới có thực lực Địa Chí Tôn.

Đủ rồi.

Địa Chí Tôn chém giết Thiên Chí Tôn, có gì không thể chứ?

Năm mươi Chí Tôn được chôn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh, lúc này, hắc đã hoàn toàn đổ mắt, linh khí Hỗn Độn và âm Dương trong cơ thể quay cuồng như biển, liên tục không ngừng.

Hắc không cần lo lắng linh khí chút nào, chính là liên tục phát ra, kiếm lên thiên ngoại, vô số kiếm văn tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Hai đạo kiếm quang xẹt qua, đối diện với công kích, Thiên Chí Tôn bị đánh bay ra ngoài, trên người lại xuất hiện vết kiếm, hiển nhiên là bị Diệp Trường Sinh đả thương.

Thật không thể tin được.

Hai người nhìn thân ảnh có vết nứt, lửa giận trong mắt sôi trào, lại một lần nữa tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Khoảnh khắc này.

Lâm Thất Dạ, Phương Độc Cô cũng gia nhập vào trong tiến công, người sau trầm giọng nói: "Thất Dạ, đang có vô số cường giả chạy tới, bọn họ hắc là cũng tới vì Diệp Trường Sinh."

"Phương lão, ta cũng đã nhận ra, những người này rất mạnh, vì sao bọn họ lại ra tay với Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ mục đích

giống như chúng ta sao?”

Phương Độc Cô nói: "Thất Dạ, Diệp Trường Sinh ngoại trừ có thân phận là con trai Thần Ma ra còn có một thân phận khác, lão phu cũng vừa mới phát hiện."

Lâm Thất Dạ tò mò nói: "Phương lão, hắn còn có thân phận gì nữa?"

Phương Độc Cô nói: "Đệ tử Kiếm Điện!"

Lâm Thất Dạ kinh hãi thất sắc, không thể tin: "Phương lão, không nên nói đùa, sao hắn có được hai thân phận này?"

Phương Độc Cô lại nói: "Thất Dạ, việc này nói sẽ rất dài, chúng ta phải mau chóng mang Diệp Trường Sinh đi, giá trị của hắn không cách nào đo đếm được."

Thân ảnh Lâm Thất Dạ lại ngừng lại: "Phương lão, nhiều thế lực chạy tới như vậy, cho dù chúng ta mang Diệp Trường Sinh đi cũng sẽ bị những người này vây công, còn có thể mang đến phiền toái cho Thánh Cung."

"Thay vì như thế, còn không bằng lui ra trước, chờ Diệp Trường Sinh chiến đấu với những người này một phen, chúng ta ngư ông đắc lợi."

Phương Độc Cô gật đầu: "Người nói đúng!"

Lui?

Cuộc chiến bắt đầu.

Muốn lui, hỏi ta có đồng ý hay không?

Hai mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhắm, tay cầm kiếm Thần Phạt, tựa như bạo chúa đắm máu trở về.

Một bước.

Một bước.

Đi tới phía cường giả Thái Cổ Thánh Cung.

Phóng thích sát giới.

Đại sát tứ phương.

Sát khí khủng bố nghiền ép mà xuống, bao phủ ở trên người mọi người, cường giả Thái Cổ Thánh Cung không rét mà run.

Cả người run rẩy.

Quả nhiên là sợ hãi.

Cách sợ tè ra quần... Còn một bước.

Trăm cường giả không ai không mạnh mẽ hơn Diệp Trường Sinh, nhưng mà... Nhưng bị chém giết hơn một nửa trong nháy mắt.

Cấp bậc của Diệp Trường Sinh không bằng bọn họ, nhưng lá bài tẩy nhiều khiến người ta tức giận, quả thực chính là thay đổi kiểu giết người.

Cường giả bị giết, ngay cả tư thế chết cũng không giống nhau.

Người nói... Sợ không.

So với thực lực của Địa Chí Tôn, bọn họ càng hâm mộ Diệp Trường Sinh có thể có được nhiều lá bài tẩy như vậy.

Hai người Lâm Thất Dạ, Phương Độc Cô thấy Diệp Trường Sinh điên cuồng giết tới, sắc mặt trở nên khó coi, bọn họ biết rời đi là không thể.

Phương Độc Cô nói: "Thất Dạ, Diệp Trường Sinh đã đỏ mắt rồi, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta tổn thất quá lớn."

Lâm Thất Dạ nói: "Phương thúc, Huyền Thiên Trận, chỉ cần nhốt Diệp Trường Sinh một lát, người của chúng ta có thể rời đi."

Chương 978: Giết thì giết đến hôn thiên địa ám

Phương Độc Cô gật đầu, tiện tay vung lên, mấy trăm huyền thạch xuất hiện trên không trung, một tòa đại trận từ từ xuất hiện.

Diệp Trường Sinh phát hiện đại trận bao phủ về phía mình, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân.

Thế đi không giảm, thẳng tiến không lùi.

Có được thực lực Địa Chí Tôn, hẳn đã hoàn toàn có thể phát huy ra một nửa uy lực của bàn kiếm Kiếp Thiên.

Vô số kiếm khí bọc ở trên người Diệp Trường Sinh, lan tràn ra vô biên, nơi đi qua, vòng xoáy kiếm khí nuốt trời.

Giờ khắc này.

Bàn kiếm Kiếp Thiên mang theo Diệp Trường Sinh chạy, hư không hóa thành hắc động kiếm đạo. Ban đầu chỉ có sát khí bao phủ trên người cường giả Thánh Cung, hiện tại lại thêm uy áp kiếm khí, điều này khiến bọn họ bị đả kích nặng, trên người xuất hiện từng vết nứt.

Có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên bàn kiếm Kiếp Thiên, tóc đen múa loạn, giọng nói như sấm: "Nào, giết ta."

"Không phải các ngươi muốn giết ta sao?"

Giết thì giết đến hôn thiên địa ám.

Giết thì giết đến không chết không thôi.

Âm thanh thấu trời cao, giống như trời phạt thần phạt.

Đáng sợ.

Thật sự đáng sợ.

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, ngân hà lơ lửng đánh trúng trên người Phương Độc Cô.

Một đòn.

Thân ảnh Phương Độc Cô nhanh chóng lui về phía sau, cúi đầu nhìn lại, phát hiện thân thể bị nghiền nát, một kiếm này của Diệp Trường Sinh thật sự là quá xảo quyệt.

Công kích ở dưới bụng ba tấc.

Đủ tàn nhẫn.

Lâm Thất Dạ thấy thân thể của Phương Độc Cô bị hủy, đôi mắt híp lại, một cây bút thư sinh màu bạc xuất hiện trong tay.

Múa bút thành văn.

Từng nhân vật cổ xưa xuất hiện, lóe ra ánh sáng vàng rực rỡ, bay tới phía Diệp Trường Sinh.

Chơi bút à?

Diệp Trường Sinh cũng ngưng ngừng nói, thật ra hẳn cũng có một cây bút, loại rất lợi hại.

Nó được gọi là gì nhỉ?

Quá nhiều chí bảo chính là có phiền não như vậy.

Đúng rồi, bút Vĩnh Sinh.

Đáng tiếc hẳn không có ý định dùng.

Là kiếm tu, không có gì thuận tay hơn dùng kiếm.

Sát na.

Một kiếm bay ra, nghênh đón nhân vật trước mắt.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, ánh sáng vàng vụn trượng bao trùm trên người hai người.

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, nhìn Lâm Thất Dạ bay ngược ra ngoài, giờ khắc này, hẳn ta còn đang phác họa nhân vật quý dị.

Không đúng, lần này hẳn ta đang vẽ cái gì, hình như là một bức tranh.

Diệp Trường Sinh nhìn nhưng không hiểu, bức tranh này còn không đẹp bằng súng nước của hắn.

Thế nhưng hắn không có học thức, một câu ta xông pha thiên hạ.

Bức tranh này hơi lợi hại nha!

Giống như một dòng thời không, bên trong đều có mấy đồ vật linh tinh, các loại Thần Thú biến mất đã lâu xuất hiện bay ra, tấn công về phía hắn.

Hóa ra hắn ta là một họa sư.

Không cố gắng làm họa sư, đi ra đánh đánh giết giết làm gì?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, Thần Phật lóe lên: "Phán quyết!"

Xuy.

Xuy.

Kiểm đạo cứu thiên đồng quy vô tận với Thần Thú xông tới.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ nhấc lên một ý cười trêu tức: "Diệp Trường Sinh, người chết chắc rồi."

Một bức tranh thời không.

Đây chính là tồn tại mạnh nhất trong rất nhiều thần thông của hắn

ta, trong một bức tranh ẩn chứa vô số thần thú, hung thú, tử linh, con rối.

Nhưng tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của Lâm Thất Dạ, hiện tại nhìn kiếm quang của Diệp Trường Sinh căn bản không đủ thương được mình, hẳn ta còn tưởng rằng đã đến sân nhà của mình.

Vốn định hóa thân Chúa Tể chấp chưởng hết thủy nơi này, đột nhiên phát hiện trên quần áo màu trắng lại xuất hiện vết máu.

Không thể nào.

Điều này là hoàn toàn không thể, sao hẳn ta có thể bị thương?

Dì cả của hẳn ta cũng không phải mấy ngày nay.

Lâm Thất Dạ cảm thấy sợ hãi vạn phần, nhìn kiếm vẫn lưu lại trước mắt: "Đạo kiếm quang kia..."

Giật mình một cái.

Không hổ là đệ tử Kiếm Điện, trình độ kiếm đạo lại khủng bố như thế.

Lúc này.

Phương Độc Cô đi tới bên cạnh Lâm Thất Dạ: "Thiếu chủ, rút lui trước, Diệp Trường Sinh còn có lá bài tẩy, cho dù chúng ta dốc hết tất cả cũng không thể đánh bại hẳn."

Lâm Thất Dạ không chút do dự: "Rút lui!"

Phương Độc Cô nói: "Bảo vệ Tam công tử rút đi!"

Ra lệnh một tiếng.

Hai người bọn họ xoay người chạy trốn, những cường giả khác của Thái Cổ Thánh Cung chỉ có thể ở lại bị Diệp Trường Sinh chém giết.

Địa vị quyết định ai sẽ trốn thoát trước.

Đó là quy tắc.

Diệp Trường Sinh thấy hai người chạy trốn, mạnh mẽ xông ra ngoài, cường giả Thánh Cung trước mắt ngăn hẳn lại.

...

Từng sương máu tiêu tán.

Trên hư không chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh.

Hắn đứng ngay ngắn trên bàn kiếm Kiếp Thiên tựa như một vị chúa tể bất bại.

Trên đường lớn.

Thiên Vũ Tiêu hoa dung thất sắc, giọng nói run rẩy: "Diệp công tử thắng rồi."

Thiên Khuyết điên cuồng nuốt nước miếng: "Quá mạnh, quả thực không thể địch lại."

Thiên Vũ Tiêu nói: "Lang quân không ngã, quả nhiên danh bất hư truyền."

Lúc này.

Diệp Thập Vạn, Hoàng Vân Huyền tiến lên, trên người hai người đầy vết thương, nhưng khóe miệng bọn họ lại nhếch lên ý cười.

Chương 979: Giết thì giết đến hôn thiên địa ám (2)

Hiển nhiên đại chiến vừa rồi, bọn họ có không ít thu hoạch.

Lại một bóng người xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, ngươi chỉ chém giết một người, sao lại đi lâu như vậy?"

Diễm Xích Vũ nói: "Cái gì một người, Độc Cô Cường Đán kia cũng không phải thứ tốt gì, thế mà hắn âm thầm mai phục cường giả, muốn hốt ta."

"May mà ta tương đối cơ trí, nhìn thấu âm mưu của hắn, sau đó dùng sức một mình chiến đấu với thập đại cường giả Cửu U Cung."

"Ngươi có biết khốc liệt cỡ nào không? Ta và bọn hắn đại chiến hàng chục hiệp, đối phương nóng đến mức cởi hết quần áo."

Mọi người: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Mặc dù như thế, ta vẫn để bọn hắn phá vỡ."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, đừng nói nhảm nữa, nguy cơ còn chưa giải trừ, ba người các ngươi ở lại, ta đi Thần Cung một chuyến."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Chủ nhân, lúc này có càng nhiều cường giả, ba người chúng ta sợ là không chịu nổi!"

Dứt lời.

Lại phát hiện Diệp Trường Sinh đã biến mất không thấy đâu.

"Thật sự không chịu nổi!"

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, ngươi mạnh mẽ cỡ nào mà còn có

lúc người không chịu nổi?"

Diễm Xích Vũ nói: "A Hoàng, tốt nhất người đừng nói chuyện, bằng không thương trên tay ta rơi xuống, chặt đứt tận gốc tất cả đặc điểm nam tính của người."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Diễm Xích Vũ xoay người nhìn trời, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Chủ nhân đã đắc tội với ai vậy? Một người càng biến thái hơn một người."

"Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, phỏng chừng ta sẽ mệt muốn chết."

Hừ không vô tận.

Trong một hố đen vũ trụ.

Hai bóng dáng xinh đẹp nhanh chóng tiến về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, nơi đi qua, đá ngầm của hố đen xệt qua trên người các nàng.

Đột nhiên.

Một ánh sáng xuất hiện, giống như một ngọn hải đăng trong bóng tối.

Diệp Linh Khuynh nhìn chăm chú vào ánh sáng trước mắt, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt: "Linh Nhi tỷ tỷ, là đại ca của ta."

Đạo Linh Nhi nội liễm hơi thở, ngưng thần nhìn về phía trước, ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chú vào bóng người trước mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Thật sự là Diệp Trường Sinh.

Sau khi chấn động gần gũi, trong nháy mắt nàng đã tỉnh táo lại: "Khuynh Nhi, đây chỉ là một thần phách của đại ca người."

Diệp Linh khuynh hơi nhú mày: "Linh Nhi tỷ tỷ, tỷ nói thần phách là có ý gì?"

Đạo Linh Nhi lên tiếng giải thích: "Người có ba hồn bảy phách, khi thực lực đạt tới đỉnh phong sẽ có thể phân tách ba hồn bảy phách."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Vậy đại ca ta là... Tại sao lại có thần phách của hắc ở đây."

Đạo Linh Nhi trầm mặc trong nháy mắt: "Thân phận của đại ca người quá mạnh, có thể có được thần phách, chắc chắn hắc từng là bá chủ phương vũ trụ này."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, lẩm bẩm: "Trường Sinh, rốt cuộc người đã trải qua cái gì, rốt cuộc thân phận của người là gì?"

Một hạt giống nghi ngờ chôn sâu ở trong cơ thể Đạo Linh Nhi.

Trong điện tịch vũ trụ ghi rõ ràng, cường giả có thể tách rời thần phách, nếu gặp phải nguy hiểm, ba hồn bảy phách đều sẽ tự động hộ thể.

Hiện tại bọn họ gặp phải thần phách của Diệp Trường Sinh trong hố đen vũ trụ, nhưng bản thể Diệp Trường Sinh vẫn tồn tại ba hồn bảy phách.

Vấn đề này... hơi thâm ảo.

Đạo Linh Nhi suy nghĩ, trăm mối vẫn không giải thích được.

Im lặng trong chớp mắt.

Nàng quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh: "Khuynh Nhi, mang thần phách của đại ca người đi, lần sau gặp được hắc, nhất định sẽ có trợ giúp với đại ca người."

Diệp Linh Khuynh gật đầu, bóng dáng xinh đẹp chợt lóe lên, thu thần phách trong suốt như linh hồn thể trước mặt đi: "Linh Nhi tỷ, linh khí trong hố đen này bị chúng ta cắn nuốt không còn, kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

"Ta hơi nhớ ca ca ta, chúng ta có thể trở về thăm hắc hay không?"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Khuynh Nhi, hiện tại chúng ta còn không

thể trở về, vì đại ca người, chúng ta nhất định phải đi tới nơi đó.”

"Có điều, người yên tâm, chúng ta có thể gặp lại đại ca người rất nhanh thôi."

Diệp Linh khuyh hiên lành gật đầu: "Vậy chúng ta tranh thủ thời gian làm xong chuyện này, sau đó trở về tìm ca ca ta."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người hóa thành tinh mang, biến mất trong hư không hắc ám...

...

Giờ khắc này.

Trong vũ trụ.

Trên một cung điện cổ xưa.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, ngạo nghễ độc lập, nhìn về phía trước hư không: "Thiên thúc, vũ trụ khởi động lại sẽ là một tai họa lớn, hắc có thể sống sót không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư yên tâm, Diệp công tử có thiên tư mạnh mẽ, hắc nhất định có thể sống sót."

Hắc Doanh Doanh nói: "Trận họa kiếp này không giống như trước kia, có người âm trong bóng tối điều khiển tất cả, sinh linh của cả vũ trụ là quân cờ trong trận họa kiếp này."

"Biết rõ hắc là tồn tại nghịch thiên, nhưng ta vẫn không khỏi hơi lo lắng cho hắc."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, không cần quá lo lắng, có một câu nói tốt, người tốt sống không lâu, tai họa để lại ngàn năm."

Chương 980: Thần phách của Diệp Trường Sinh

"Da mặt Diệp công tử dày như vậy, tuyệt đối sẽ không có việc."

Hắc Doanh Doanh nhẹ nhàng gật đầu: "Thiên thúc, ta muốn bế quan trong thời gian rất dài, chờ khi trận hạo kiếp này thật sự mở ra, ta sẽ xuất quan đi giúp hần."

"Trong khoảng thời gian này, Thiên thúc cũng bế quan đi, phần thưởng của hạo kiếp, chỉ có thực lực là quan trọng nhất."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, ta muốn đi Vũ Trụ Chung Cục để lịch lãm."

"Không được!" Hắc Doanh Doanh trực tiếp từ chối, vẻ mặt nghiêm túc: "Thiên thúc, bây giờ người không thể đi nơi đó."

"Bước vào trong đó, chung cực lực, một hơi thở sẽ hoàn toàn phá hủy."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, cấp bậc của ta gặp phải bình cảnh, không trải qua kiếp nạn sống chết, hần là không thể thăng cấp."

Hắc Doanh Doanh suy nghĩ trong chớp mắt: "Đi Vũ Trụ Cốt Hải."

Thiên Đệ Cửu nói: "Hiểu rồi."

Hắc Doanh Doanh cong ngón tay búng ra, một ánh sáng bạc tiến vào mi tâm của Thiên Đệ Cửu: "Thiên thúc, người mang theo Kiếm Thập cùng đi, có thể chiếu cố lẫn nhau."

Dứt lời.

Thân ảnh nàng hư ảo, biến mất trên đỉnh cung điện, Thiên Đệ Cửu chần chờ một lát, cũng xoay người rời đi.

...

Thành Cổ Pháp.

Trên bầu trời.

Uy áp vô biên bao trùm lại đây.

Bầu trời giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ xuống.

Sắc mặt mọi người trong thành đại biến, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, đây là uy áp gì?

Toàn bộ thành trì đã bắt đầu sụp đổ, giống như tận thế giáng xuống.

Thật đáng sợ.

Thật sự đáng sợ.

Hoàng Vân Huyền nhìn Diễm Xích Vũ: "Những người này là ai, mạnh mẽ đến hơi khoa trương."

Diễm Xích Vũ nghiêm trang: "Những người này tới để giết chủ nhân, có thể trong chốc lát hai người sẽ bị bọn họ đánh chết."

Hoàng Vân Huyền nói: "Vì sao người không bị đánh chết?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta đẹp trai như vậy, có thể làm bằng hữu với bọn hắn, hơn nữa ta là phượng hoàng, bọn họ có thể giết chết ta sao?"

Lúc này.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt ba người, Diễm Xích Vũ nhìn Diệp Đăng Thiên: "Lão đầu, có phải những người này do ngươi mang đến hay không?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Chủ nhân các người đâu?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Ta hỏi ngươi, có phải những người này do ngươi mang đến hay không."

Diệp Đăng Thiên ho nhẹ một tiếng: "Lão tử tới để bảo vệ tiểu tử kia, người ở nơi nào, nhanh chóng để cho hắn đến gặp ta."

Hoàng Vân Huyền nói: "Lão đầu, không phải Xích Vũ không tin

người, vì sao những người này lại xuất hiện ở đây, người có thể cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng hay không?”

“Nếu không trả lời được, đừng trách ta không cho người mặt mũi!”

Diệp Đãng Thiên nói: “Đừng tưởng rằng tiếp nhận truyền thừa thì người rất lợi hại, ở trong mắt ta, người cũng không là gì cả.”

“Những người này không phải do ta mang đến, còn nữa, các người lập tức nói cho ta biết, Diệp Trường Sinh ở nơi nào, chậm sẽ sinh biến.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân làm ít việc, không ở đây.”

Diệp Đãng Thiên gật đầu: “VẬY CÁC NGƯỜI CHỜ CHẾT ĐI!”

Diễm Xích Vũ: “...”

Hoàng Vân Huyền: “...”

Tình huống gì đây?

Bọn họ nhìn thân ảnh Diệp Đãng Thiên rời đi, vẻ mặt đều mờ mịt.

Phía bên kia.

Thiên Vũ Tiêu trầm giọng nói: “Thiên thúc, những người này là thế lực gì, bọn họ cũng tới vì Diệp công tử sao?”

Thiên Khuyết nói: “Đại tiểu thư, những người này còn mạnh mẽ hơn Cửu U Cung và Cổ Pháp Tông, cũng không phải chúng ta có thể trêu chọc.”

“Thành trì bình thường đều bị phá hủy cũng không thấy người của cấm địa Cổ Pháp đến, điều này đã nói rõ vấn đề.”

“Những người này không dễ chọc, chúng ta nên nhanh chóng rời đi đi!”

Thiên Vũ Tiêu nói: “Trước không đi!”

Thiên Khuyết lại nói: “Đại tiểu thư của ta ơi, một khi những người

này bắt đầu động thủ, uy lực quá mức khủng bố, một sóng khí cũng có thể khiến chúng ta tan thành mây khói.”

Ngay sau đó, ông lôi kéo Thiên Vũ Tiêu chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, trên hư không, một giọng nói vô cùng bá đạo truyền đến: "Người nào mới đánh nhau ở đây?"

Mọi người trong thành trầm mặc không nói, cũng không phải bọn họ không muốn nói, mà là bọn họ không biết thân phận của Diệp Trường Sinh.

Giọng nói kia lại truyền đến: "Nếu như không có người nói, tòa thành trì này... Không để lại một người sống.”

Diễm Xích Vũ biết những người này người tới không tốt, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trước mặt nam tử: "Là lão tử đánh nhau ở đây, các người tìm lão tử có chuyện gì?"

Nam tử áo trắng liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Người, một con chim, cú sang một bên!"

Một sóng khí khủng bố bay về phía Diễm Xích Vũ, người sau lạnh nhạt bình tĩnh trực tiếp nghênh đón.

Ta nóng tính.

Ai dám ở trước mặt hấn ngông cuồng, như vậy hấn sẽ ngông cuồng gấp một trăm lần đối phương.

Đây chính là phong cách làm việc của Diễm Xích Vũ.

Cho dù chết cũng không thể mất mặt mũi.

Nhìn thấy cảnh này.

Hoàng Vân Huyền nói: "Xích Vũ, có thể, thật khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa!"

Diệp Thập Vạn nói: "VẬY còn chờ gì nữa, không thể để một mình hấn chống đỡ tất cả."

Chương 981: Đế Doãn buông xuống

Trên hư không.

Diễm Xích Vũ phá tan công kích của nam tử áo trắng, đứng ngay ngắn trước mặt hắn ta: "Người khinh thường ta, đại nhân nhà người có biết không?"

Nam tử áo trắng nói: "Thiếu chủ Thiên Bá Tông, phụ thân ta là Hạo Vô Định, Tông chủ Thiên Bá Tông. Người dám đối địch với chúng ta thì chắc chắn sẽ phải chết."

"Vẫn khuyên người một câu, ngoan ngoãn làm Thần Thú, có thể để lại cho người một mạng."

Diễm Xích Vũ nói: "Ta không hỏi người có thân phận gì, mang phụ thân và tông môn sau lưng người ra làm gì, dùng thân phận để ta à?"

"Hay là nói, người chỉ biết khoe khoang về phụ thân người?"

Hạo Vô Định nói: "Tiêu thúc, giết hắn, xong việc, chúng ta sẽ ăn phượng hoàng nướng."

Dứt lời.

Một bóng trắng xuất hiện trước mặt Diễm Xích Vũ, người này mặc chiến giáp màu trắng, tay cầm một thanh kích lớn, quả thực chính là một vị chiến thần.

Thiên Bá Tông cũng không phải Thần Đình, vậy mà còn bồi dưỡng ra tu sĩ chiến đạo.

Diễm Xích Vũ nhìn Tiêu Không: "Đến đây đi, ta chơi với người một lát."

Tiêu Không hừ lạnh một tiếng: "Đã lâu không giết rồng giết phượng, cũng không biết thủ pháp có thành thạo không."

Bịch.

Một kích phá trời xanh, ánh sáng vạn trượng chỉ thẳng lên người Diễm Xích Vũ, người sau cảm thương chỉ lên ngênh đón.

` m.

` m.

Từng tiếng nổ vang lên, Diễm Xích Vũ ngược gió mà đi, không ngừng tấn công về phía Tiêu Không.

Ngày thường hẳn không đứng đắn.

Nhưng một khi khai chiến, hẳn sẽ dùng hết sức lực.

Huống chi, ở trong mắt hẳn, Tiêu Không không phải thật sự rất mạnh.

Đừng nhìn thực lực Địa Chí Tôn hẳn, hẳn và Diệp Trường Sinh cũng giống nhau, không thể dùng cấp bậc bình thường.

Giờ khắc này.

Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn xuất hiện ở hư không, trực tiếp gia nhập vào trong cuộc chiến, trong lúc nhất thời trực tiếp thành ba đánh một.

Diễm Xích Vũ xoay người nhìn về phía Hoàng Vân Huyền: "A Hoàng, các người tới rồi, ta rất cao hứng."

Hoàng Vân Huyền vừa muốn mở miệng, lại phát hiện Diễm Xích Vũ không thấy đâu, mẹ nó, đây là thao tác gì?

Không phải là bỏ lại hai người bọn họ, chính hẳn chạy trốn chứ?

Nhìn Diễm Xích Vũ cũng không phải người như vậy!

` m.

` m.

Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, hai người bốn chùy điên cuồng tấn công trên người Tiêu Không.

Một người xuất hiện chân thân Cự Linh, thần uy cái thế, vô pháp vô thiên.

Một người chỉ có tu vi Thiên Tiên, chùy phá cửu thiên, bá đạo vô cùng.

Trên hư không.

Ánh mắt mọi người dừng trên người Hoàng Vân Huyền và Diệp Thập Vạn. Một lão giả của Quân Đoàn Vũ Trụ trầm giọng: “Huyết Y Đế Quân, ba người này không đơn giản!”

Ở cách xa cuộc chiến, một nam tử trung niên mặc áo choàng huyết kim, mày kiếm mắt sáng, uy phong凛凛.

Người này chính là Huyết Y Đế Quân, Phong Diệt Tà.

"Một con Hỏa Phượng Hoàng niết bàn trùng tu, một tu sĩ có được chân thân Cự Linh viễn cổ, một Tiên Thiên vô địch lại có thuộc tính lôi, hai người phía sau cũng chỉ có Thần Ma Tộc mới có thể xuất hiện."

"Ba người bọn họ đích xác hơi đặc biệt, nhưng đều không phải là người chúng ta muốn tìm kiếm, đệ tử Kiếm Điện ở chỗ này, nơi này có hơi thở hắc để lại."

Lão giả nói: "Đế Quân, ba người này có thể vào Quân Đoàn ta, bồi dưỡng một chút, tiền đồ vô lượng!"

Phong Diệt Tà nói: "Trước bắt đệ tử Kiếm Điện, sau đó thu bọn họ, thiên kiêu như thế táng thân ở đây thật sự có hơi đáng tiếc."

“Đáng chết, lòng yêu người tài của bản Đế Quân lại tràn lan!”

Lão giả lại nói: "Đế Quân, chúng ta không ra tay sao?"

Phong Diệt Tà nói: "Đừng vội, Thiên Bá Tông có thể giải quyết, thực lực của ba người này không giống nhau, mục tiêu của chúng ta là đệ tử Kiếm Điện, không cần lãng phí thời gian trên người bọn họ."

Phía bên kia.

Diệp Đăng Thiên thu hết tất cả vào đáy mắt, gật gật đầu: "Hắn vẫn là một phượng hoàng có tính tình."

Ông vốn tưởng rằng đối mặt với những thế lực này, mấy người Diễm Xích Vũ sẽ lựa chọn chạy trốn, không nghĩ tới lại mạnh mẽ như vậy.

Trực tiếp lựa chọn cứng rắn đối chiến.

Đúng lúc này.

Một tiếng kêu thảm thiết che đầy tiếng nổ tung, đây có bao nhiêu thống khổ?

Diệp Đăng Thiên theo tiếng nhìn lại, phát hiện một bóng người hướng thẳng về phía bầu trời, chính là Tiêu Không giao thủ với Hoàng Vân Huyền và Diệp Thập Vạn.

Không đúng, chuyện gì đã xảy ra với lão ta vậy.

Bị tấn công sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên hư không đều mờ mịt.

Hoàng Vân Huyền và Diệp Thập Vạn liếc nhau, hai người biết Tiêu Không biến thành như vậy đều là kiệt tác của Diễm Xích Vũ.

Quả nhiên không phải là một con chim tốt.

Khuôn mặt Hạo Vô Định giận dữ: "U Minh nhị lão, các người đi giết con phượng hoàng chết tiệt kia."

Ra lệnh một tiếng.

Hai gã lão giả đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Tiêu Không, giờ khắc này, toàn bộ hư không quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết.

Xích Vũ ra tay, tất là bạo kích, không đúng, tất là liên kích.

Tiêu Không đều bị đâm đến tàn phế.

Mấy vạn năm trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, nói thật, lão ta

chưa từng thấy qua công kích không biết xấu hổ như vậy.

Chương 982: Đế Doãn buông xuống (2)

Không có cách nào, công kích như vậy, rất Diễm Xích Vũ.

` m.

` m.

Từng tiếng nổ vang ra, dưới công kích của U Minh nhị lão, thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện trong hư không.

Tiêu Không đã nửa tàn phế.

Nhưng lão ta lại thân tàn chí kiên, bỏ nhào xuống phía dưới, tấn công về phía Diễm Xích Vũ.

Hoa cúc tàn.

Thù này, nhất định phải báo.

Những nỗi đau đớn qua đi, Tiêu Không đột nhiên phát hiện mình thể những hơi mê luyến loại cảm giác này.

Có gì đó không ổn!

Trên hư không.

Đại chiến ba đối ba bắt đầu, Diễm Xích Vũ nói: "A Hoàng, Thập Vạn, các người đừng hoảng hốt, một mình ta có thể đánh tám người giống như bọn hắn."

Âm thanh thấu khoảng không, quanh quẩn không dứt.

Hạo Vô Định muốn rách cả mí mắt, lại một lần nữa phái ra ba người, để cho bọn họ vây công Diễm Xích Vũ, Hoàng Vân Huyền và Diệp Thập Vạn.

Nếu ngay cả ba người trước mắt cũng chém không được, quả thực tổn hại uy danh của Thiên Bá Tông, bọn hắn cũng sẽ trở thành trò cười.

Hắn ta không cho phép điều đó xảy ra.

Bịch.

Bịch.

Ba người từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh đám người Tiêu Không, sáu người ngạo nghễ đứng trên không, uy áp của Thiên Chí Tôn bắn phá, nghiền ép trên người ba người Diễm Xích Vũ.

“Rút đi!”

“Mau đi!”

Diễm Xích Vũ đột nhiên mở miệng, xoay người rời đi, trực tiếp đánh Hoàng Vân Huyền và Diệp Thập Vạn trở tay không kịp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đây là thế nào?

Hai người Hoàng Vân Huyền xoay người theo sát sau lưng Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, có phải ngươi sợ rồi hay không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Nói bậy cái gì đó, ta gọi là theo, tâm!"

Diệp Thập Vạn lại nói: "Xích Vũ, không phải ngươi nói mình có thể đánh tám người sao?"

Diễm Xích Vũ lạnh lùng nói: "Người không biết số, sáu nhân tài, bắt nạt người làm gì?"

Diệp Mười Vạn: "..."

Hoàng Vân Huyền: "..."

Không chạy được bao lâu, ba người Diễm Xích Vũ lại bị vây quanh, Hạo Vô Định tiến lên từng bước từng bước: "Hiện tại các ngươi có thể chết."

"Ai nói!" Diễm Xích Vũ trầm giọng nói, ngẩng đầu nhìn về phía hư không: "A Duẩn, ngươi tới rồi."

Ngay sau đó.

Một bóng dáng xinh đẹp đập ánh sáng bảy màu, từ trên cao từ từ bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, sóng mắt lưu chuyển, nhìn Diễm Xích Vũ: "Có ta, không sợ!"

Diễm Xích Vũ nhìn Đế Doãn: "Bọn hắc rất mạnh."

Đế Doãn nói: "Người cũng rất mạnh, vì sao không trực tiếp giết bọn họ?"

Diễm Xích Vũ xấu hổ cười: "Hiện tại ta còn không muốn rời khỏi chủ nhân."

Đế Doãn lại nói: "Các người đều bị vây công lâu như vậy, chủ nhân của người không phải không xuất hiện sao?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân ta đang bận, nếu hắc ở chỗ này, chỉ có những con cá thối này, tất cả đều phải chết."

Đế Doãn mỉm cười: "Ta tin tưởng người."

Lúc này.

Hạo Vô Định tức giận nói: "Làm gì đây, không thấy sự tồn tại của chúng ta sao?"

Đế Doãn nói: "Người đang nói chuyện với ta?"

Hạo Vô Định khinh thường: "Nói người, làm sao?"

Khuôn mặt Đế Doãn không chút thay đổi, lạnh lùng nói: "Người sẽ chết."

Bịch.

Một ánh sáng bảy màu bay ra, tựa như linh xà vọt tới phía trước. Nơi đi qua, đám người U Minh nhị lão muốn ngăn cản một kích trước mắt nhưng bọn hắc đều bị hất bay ra ngoài, một công kích đơn giản lại trực tiếp đánh bọn họ thành trọng thương.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng bảy màu quần quanh

cổ Hạo Vô Địch, Đế Doãn nhẹ nhàng kéo một cái, Hạo Vô Địch trực tiếp bay tới.

Nơi đi qua, từng tắc từng tắc hư không sụp đổ.

Ngay sau đó.

Hạo Vô Địch quỳ gối dưới chân Đế Doãn, cả người chật vật đến cực điểm, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi: "Ta, phụ thân ta là..."

Đế Doãn nói: "Yên tĩnh, không nên ảnh hưởng đến tâm tình giết người của ta."

...

Trên hư không.

Phong Diệt Tà híp mắt, ánh mắt rơi vào trên người Đế Doãn: "Cường giả như vậy sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Một bên, lão giả nói: "Đế Quân, nữ nhân này cũng chỉ là một đạo linh hồn thể, làm sao phải sợ?"

Phong Diệt Tà nghiêm nghị nói: "Vô tri, nàng cũng không phải linh hồn thể bình thường, cho dù là bản Đế Quân toàn lực đánh một đòn cũng chỉ có thể đánh thành ngang tay với đạo linh hồn thể này."

"Nếu bản thể của nàng ở chỗ này, sau đó đánh một kích, tất cả mọi người sẽ phải chết!"

"Về sau không hiểu thì không cần nói. Đôi khi vì sự thiếu hiểu biết của người, nó sẽ mang đến tai họa cho Quân Đoàn."

Phong Diệt Tà phát hiện ra sự khủng bố của Đế Doãn, Trường Hà Tông, Thái Cổ Kiếm Tông, Vĩnh Hằng Giáo, Đạo Cốc và các thể lực khác đương nhiên nhiên cũng phát hiện Đế Doãn mạnh mẽ.

Tuy nhiên.

Bọn hắn không coi Đế Doãn là kẻ địch, tin tưởng Đế Doãn sẽ không ra tay với bọn hắn.

Lần này, Thiên Bá Tông đã lạnh.

Phía bên kia.

Bàn tay ngọc của Đế Doãn nhẹ nhàng nâng lên, Hạo Vô Địch bị khống chế trong hư không, trên mặt hắn ta hiện lên vẻ thống khổ.

Miệng há to, muốn nói cái gì, lại không thể phát ra tiếng.

Cường giả Thiên Bá Tông muốn tiến lên cứu viện, nhưng dưới sự trói buộc của ánh sáng bảy màu, ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời với bọn hắn.

Chương 983: Chim này hố ta

`m.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, trong không gian xuất hiện một bóng người mờ ảo, bá đạo mà đứng, áo dài tung bay. Người tới không phải ai khác, chính là Tông chủ Thiên Bá Tông – Hạo Vũ.

Thấy Hạo Vô Định bị Đế Doãn khống chế, Hạo Vũ trầm giọng nói: "Các hạ có thể một lần cho ta mặt mũi, tha cho tiểu nhi một mạng."

Đế Doãn nhìn Hạo Vũ, xoay người ánh mắt lóe lên, dừng trên người Diễm Xích Vũ: "Thả hay giết?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta nói, cho dù tổ tông của hãn tới cũng không cứu được hãn."

Đế Doãn lại phát lực lần nữa, thân ảnh Hạo Vô Định bắt đầu hư ảo, bất cứ lúc nào có thể hình thần câu diệt.

Khuôn mặt Hạo Vũ giận dữ, ra tay tấn công về phía Đế Doãn, người sau tiện tay vung lên, sóng khí che trời bao trùm qua.

Linh hồn thể của Hạo Vũ theo sóng khí biến mất trên bầu trời.

Đế Doãn lạnh nhạt bình tĩnh: "Chỉ có người mà cũng xứng với ra tay với ta!"

Bá đạo.

Lão bá đạo.

Ngay sau đó, thân ảnh Hạo Vô Định nổ tung từng tắc từng tắc, giống như linh hồn thể của phụ thân hãn.

Biến thành tro bụi.

Trên hư không, ánh mắt mọi người vẫn rơi vào trên người Đế Doãn, sự mạnh mẽ của nữ nhân này khiến bọn hãn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cũng không dám trêu chọc Đế Doãn, mục tiêu của bọn hắn là đệ tử Kiếm Điện.

Giờ khắc này.

Bên trong Thần Cung.

Có được ba chí bảo gỗ Thần Long, khung xương Thần Long và nước sinh mệnh siêu cấp, Diệp Trường Sinh giúp Hắc Long tái tạo thân thể, không cần quá đơn giản.

Vô số Long Uy tràn ngập trong mỗi một tấc góc Thần Cung, trong long khí màu đen mênh mông cuồn cuộn, một bóng dáng Hắc Long xuất hiện.

Dài ngàn trượng, khủng bố như vậy.

Nếu công kích một chút, ai chịu được? Thật sự quá dài.

Diệp Trường Sinh gặp qua bản thể của Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh, nhiều nhất cũng chỉ trăm trượng mà thôi, hoàn toàn không cách nào so sánh với Hắc Long.

Một bàn tay rồng xuất hiện, Hắc Long mở miệng nói: "Đa tạ chủ nhân đã giúp ta chữa trị thân thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại Hắc, hiện tại thân thể người đã được tái tạo, cần bao lâu có thể tăng thực lực lên tới đỉnh phong."

Hắc Long nói: "Chủ nhân, lúc trước ta luyện hóa Long Nguyên, hơn nữa được linh khí Hỗn Độn và địa mạch Cửu Long nơi này tẩm bổ, sau khi tái tạo thân thể, thực lực của ta đã khôi phục bảy tám phần."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thời kỳ đỉnh phong của người, có thể so với cấp bậc gì của nhân loại?"

Hắc Long lắc đầu: "Cấp bậc gì thì ta còn thật sự không biết, nhưng ở giới này, ta vô địch."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Được, trước tiên người quen thuộc thân thể, chờ ta gọi người đánh nhau."

Hắc Long hưng phấn nói: "Chủ nhân yên tâm, đánh nhau thì ta chưa từng sợ ai."

Nói đến đây, trong đầu nó đột nhiên xuất hiện thân ảnh Bạch Kỳ Lân, tự giễu một tiếng: "Dù sao cũng không gặp được người, ta chính là vô địch."

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất trong Thần Cung. Tuy hắn giúp Hắc Long tái tạo thân thể, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho an nguy của Diễm Xích Vũ.

Nhiều cường giả chạy tới như vậy, tất có mưu đồ.

Trước mắt hắn còn không biết những cường giả này tới vì hắn.

Cũng không biết thân phận Kiếm Điện của hắn đã bại lộ.

...

Trên hư không.

Mọi người không trêu chọc Đế Doãn. Một lão giả của Quân Đoàn Vũ Trụ đi ra, nói với Diễm Xích Vũ: "Các hạ có biết đệ tử Kiếm Điện ở đâu không?"

Diễm Xích Vũ nghe thấy tiếng, đương nhiên biết những người này tới tìm Diệp Trường Sinh: "Nơi này có kiếm tu không?"

"Người các người muốn tìm đã đi rồi."

Lão giả trầm giọng nói: "Có thể nói hắn đi nào không?"

Diễm Xích Vũ tiện tay chỉ cái, vừa lúc rơi vào phương hướng Diệp Đãng Thiên rời đi, trong lúc nhất thời, người trong hư không nhao nhao ngừng thần nhìn lại.

Diệp Đãng Thiên phát hiện mọi người nhìn về phía ông: "Mẹ nó, con chim này hổ ta!"

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người, chính là hơi thở quen thuộc này.

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, sao người lại đi ra, những người này đều đến vì người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đến thì đến đi, sợ cái gì!"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, hình như bọn họ đang tìm đệ tử Kiếm Điện, rốt cuộc có phải là người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì mà đệ tử Kiếm Điện, ta không biết!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Xích Vũ, nhiều cường giả như vậy, các người làm sao sống sót được?"

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Đế Doãn, kéo cánh tay ngọc của nàng: "Có A Doãn nhà chúng ta ở đây, ai có thể dể thương ta được chứ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đế Doãn, sắc mặt hơi đổi, hắn vội phụ Diễm Xích Vũ từ tận đáy lòng, kỹ thuật cửa gái của người này thật sự không phải để trưng cho đẹp.

Nữ tử mạnh mẽ như Đế Doãn, sao lại thích con chim này?

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có phải đầu ông ông hay không, muốn biết chuyện xưa của ta và A Doãn, sau này ta từ từ kể cho người nghe."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không muốn nghe."

Diễm Xích Vũ: "..."

Chương 984: Chim này hố ta (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, nếu những người này không phải tìm chúng ta, vậy rời khỏi thành Cổ Pháp đi!"

Dứt lời.

Hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị một lão giả ngăn lại: "Các hạ là đệ tử Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì mà đệ tử Kiếm Điện, ta không biết, lão tử là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, có phải là người các ngươi muốn tìm không?"

Lão giả áo đen nói: "Người không thừa nhận sao? Không nghĩ tới đệ tử Kiếm Điện còn là một tên hèn nhát, thế mà không dám thừa nhận thân phận của mình, xem ra lúc này Kiếm Điện thu đệ tử cũng không được tốt lắm."

"Người kích ta?"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh xuất hiện trước mặt lão giả: "Người nói nhiều lắm."

Xuy.

Một đoàn kiếm quang giống như sóng lớn gầm thét, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cắn nuốt lão giả áo đen.

Lúc này.

Từ Không Trăn thấy cường giả tông môn bị kiếm quang cắn nuốt, một cỗ linh khí bay ra, trực tiếp rút lão giả tử trong kiếm quang ra.

"Không hổ là đệ tử Kiếm Điện, tuổi còn trẻ đã có trình độ kiếm đạo như vậy, người nói mình không phải là đệ tử Kiếm Điện, ai sẽ tin?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta nói là ba ba người, người sẽ tin sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn giết ta, cứ

việc ra tay, ta sẽ sợ sao?”

Tư Không Trăn nói: "Giao kiếm lệnh ra, tha cho người không chết.”

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, không nghĩ tới những người này thế mà biết sự tồn tại của kiếm lệnh, ngay sau đó, hắn tiện tay vung lên: "Cho người!"

Tư Không Trăn nhìn kiếm quang bay tới trước mắt, khóe miệng nhấc lên ý cười, ngay sau đó, sắc mặt lão ta đột nhiên biến đổi: "Người dám hống ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Thanh kiếm này có nhũ danh là Kiếm Lệnh, chẳng lẽ người không có nhũ danh sao?"

Tư Không Trăn giận dữ nói: "Đánh chết hắn!"

` m.

Tiếng nổ vang lên, Tư Không Trăn bay ngược ra ngoài.

Lão ta cúi đầu nhìn lại trước ngực, một vết kiếm xuất hiện, máu tươi tràn ra.

Mẹ nó.

Lại bị đánh lén thành công.

Tư Không Trăn không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ hống lão ta ta.

Đầu óc heo?

Kiếm lệnh trong mắt bọn họ là chí bảo vô thượng, Diệp Trường Sinh sẽ trực tiếp cho lão ta sao, giữa ban ngày mà nằm mơ cái gì?

Một kiếm này không chém chết lão ta, coi như mạng lão ta tốt!

Đồ vật tiến vào trong tay Diệp Trường Sinh, chưa từng thấy hắn đưa ra.

Mắt Tư Không Trăn lộ vẻ hung ác, gằn giọng nói: "Người phế đi.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người vừa lên đã nói ta là đệ tử Kiếm

Điện, còn muốn ra tay giết ta, chẳng lẽ không cho phép ta đánh trả?"

Tư Không Trăn nói: "Giết người, kiếm lệnh tự nhiên thuộc về ta."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Cho người kiếm lệnh mà người lại không cần!"

Tư Không Trăn nói: "Chém chết hẳn, các người còn chờ gì nữa?"

Ánh mắt cường giả Trường Hà Tông đồng loạt nhìn về phía trước, thân ảnh không nhúc nhích, không biết từ khi nào Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Hoàng Vân Huyền, Đế Doãn đã xuất hiện ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh.

Bọn hắn căn bản không để ba người Diễm Xích Vũ vào mắt, nhưng sự tồn tại của Đế Doãn khiến bọn hắn không thể không cân nhắc.

Vết thương trước ngực Tư Không Trăn khôi phục, ánh mắt rơi vào trên người Đế Doãn: "Tại hạ là Tư Không Trăn của Trường Hà Tông, đây là chuyện giữa Trường Hà Tông và đệ tử Kiếm Điện, các hạ có thể không tham dự hay không?"

Đế Doãn nói: "Trường Hà Tông, chưa từng nghe nói qua, rất mạnh sao?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Người hiện tại sao luôn thích dùng thế lực sau lưng đè người?"

Tư Không Trăn nói: "Ý của các hạ là muốn quản việc này?"

Đế Doãn lạnh nhạt nói: "Cái này còn chưa đủ rõ ràng?"

Diễm Xích Vũ muốn bảo vệ Diệp Trường Sinh, Đế Doãn muốn bảo vệ Diễm Xích Vũ, điều này tương đương với Đế Doãn muốn bảo vệ Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Tư Không Trăn cực kỳ khó coi, trong lòng biết rõ nếu Đế Doãn tham dự, cho dù Trường Hà Tông dốc hết tất cả cũng không cách nào lay động được nàng.

Cuối cùng chỉ có thể làm áo cưới cho người khác.

Lúc này.

Thân ảnh Phong Diệc Tà từ chiến xa cổ xưa bay xuống, xuất hiện bên cạnh Tư Không Trăn: "Cùng nhau liên thủ."

Tư Không Trăn nói: "Có thể."

Phong Diệc Tà lại nói: "Giết hắn, ngoại trừ kiếm lệnh, tất cả đều thuộc về người."

Tư Không Trăn rơi vào trầm mặc, suy nghĩ trong chớp mắt: "Thành giao!"

Phong Diệc Tà biết Tư Không Trăn sẽ không thật sự đồng ý, chỉ là vì thế cục trước mắt, lão ta không thể không hợp tác với Quân Đoàn Vũ Trụ.

Lão ta tự nhiên cũng có tính toán, chỉ cần Kiếm Lệnh được đưa tới Quân Đoàn Vũ Trụ, một Trường Hà Tông còn không lật nổi bọt sóng gì.

Mỗi người đều có tính toán của riêng mình, nhưng bọn hắn vô cùng nhất trí với chuyện chém chết Diệp Trường Sinh.

Cho dù Diệp Trường Sinh không thừa nhận là đệ tử Kiếm Điện, những người này há lại là hạng người hời hợt, đã chắc chắn thân phận của Diệp Trường Sinh từ lâu.

Chương 985: Người là chủ nhân của ta

Lúc này.

Cường giả năm thế lực Thái Cổ Kiếm Tông, Vĩnh Sinh Giáo, Dao Cốc, Võ Đạo Sơn và A Tị Tông nhao nhao xuất hiện.

Phong Diệc Tà nói: "Xem ra chư vị cũng muốn gia nhập."

Thác Bạt Tiêu nói: "Thái Cổ Kiếm Tông chúng ta gia nhập."

Những người khác nhao nhao phụ họa, trong nháy mắt kết thành liên minh, vốn đều tới vì kiếm lệnh, hiện tại lại hình thành đồng minh.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, lát nữa bắt đầu khai chiến, người rời đi trước, nơi này giao cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta còn chịu đựng được, không tới phiên người."

Diễm Xích Vũ không nói gì: "A Doãn, người biết vì sao mỗi ngày ta đều muốn nhìn thấy người không? Thật ra, ta không có ý gì khác, chỉ để vui vẻ về thể chất và tinh thần."

"Bảo vệ tốt chủ nhân, lần này, để cho ta tới!"

Đế Doãn nói: "Người muốn làm gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Muốn về nhà."

Đế Doãn tự nhiên biết hắn có ý gì.

Diệp Trường Sinh cũng phát hiện Diễm Xích Vũ không thích hợp: "Xích Vũ, nhiều người không nhất định có thể thắng, chúng ta cũng không phải sẽ thua."

"Xích Vũ, người không quan tâm ta là đệ tử Kiếm Điện sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không quan trọng, dù có thân phận gì, người cũng là chủ nhân của ta."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Người đột nhiên trở nên đứng đắn như thế, ta còn hơi chưa thích ứng."

Lúc này.

Phong Diệc Tà nói: "Các hạ vẫn nên thúc thủ chịu trôi đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có thói quen đầu hàng, nếu các người có thể chém chết ta, ta phục."

Phong Diệc Tà nói: "Ngu xuẩn mất khôn."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, Thập Vạn, A Hoàng, Phú Quý, có sợ không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Sợ, không tồn tại, đánh chết đám quy tôn này!"

Hoàng Vân Huyền cười nói: "Có thể sóng vai tác chiến với Thiếu chủ là vinh hạnh của ta."

Diệp Thập Vạn ồm ồm nói: "Sợ là cảm giác gì, ta rất muốn trải nghiệm."

Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu: "Làm là xong rồi."

Bịch.

Thân ảnh của hắn mạnh mẽ lao về phía trước, tấn công về phía Phong Diệc Tà, đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai: "Tiểu tử, đừng khoe khoang, giao những người này cho ta."

"Sao người lại tới đây."

Diệp Đăng Thiên lại truyền âm nói: "Tới vì người, không phải vẫn muốn biết nguyên nhân ta xuất hiện bên cạnh người sao?"

"Ta được Kiếm Điện phái tới bảo vệ người, ta là đệ tử dự bị của Kiếm Điện."

"Những người này đến vì kiếm lệnh, cho dù người không thừa

nhận thân phận cũng không có bất kỳ tác dụng gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là như thế, nếu đã bại lộ, vậy thì cùng nhau giết địch đi."

Xuy.

Một đạo kiếm quang xuyên qua cửa thiên hạ xuống, xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, một bóng người từ trong kiếm quang đi ra.

Chính là Diệp Đăng Thiên.

Trên hư không.

Tư Không Trăn nhìn thấy Diệp Đăng Thiên xuất hiện, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Không thể nào, ngày đó người bị thương nặng, hẳn là phải chết mới đúng."

"Các người không tưởng tượng được sự mạnh mẽ của ta!" Diệp Đăng Thiên trầm giọng nói: "Thế nào, những lời này có quen tai không?"

"Người cho rằng một khối gương vỡ có thể giết được ta sao, quả thực là suy nghĩ hão huyền!"

Tư Không Trăn nói: "Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người tự đâm đầu vào, lần này người chắc chắn phải chết."

Diệp Đăng Thiên nói: "Người chết, ta cũng sẽ không chết!"

Phong Diệt Tà nói: "Tư Không huynh, người có biết vì sao không thể giết hẳn không?"

Tư Không Trăn nói: "Không biết!"

Phong Diệt Tà lại nói: "Bất Diệt Phệ Kiếm Thể, loại kiếm thể này hơi đặc biệt, tương đương với hai loại kiếm thể hợp làm một."

"Bất Diệt kiếm thể và Phệ Kiếm linh thể hợp nhất, cho nên chỉ cần thần kiếm bản mệnh của hắn không bị hủy, hắn cũng sẽ không ngã

xuống, cho dù hẳn bị thương nặng hơn nữa, chỉ cần cắn nuốt đủ kiếm linh sẽ có thể khôi phục thực lực."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Cho dù có kiếm thể như vậy cũng không cách nào thật sự tiến vào Kiếm Điện."

"Kiếm đạo đồ tể, Diệp Đãng Thiên!"

"Xem ra người rất hiểu rõ ta?" Diệp Đãng Thiên nhìn Phong Diệt Tà, ánh mắt chợt rơi trên người Tư Không Trăn: "Mạnh hơn tên ngu ngốc này rất nhiều."

Phong Diệt Tà nói: "Người là đệ tử dự bị của Kiếm Điện, cũng trở thành người dẫn đường cho đệ tử Kiếm Điện, chỉ cần đệ tử Kiếm Điện thành công tiến vào Kiếm Điện, người cũng sẽ tiến vào Kiếm Điện."

"Có điều đáng tiếc, lần này các người đều phải táng thân ở đây!"

Diệp Đãng Thiên nói: "Huyết Y Đế Quân, người còn tự phụ như thế. Nếu Chiến Thiên Đế Quân của Quân Đoàn Vũ Trụ các người đến đây, ta còn có điều kiêng kỵ, các người... Quá yếu."

Đâm sắt, lão tâm.

Quân Đoàn Vũ Trụ có tứ đại Đế Quân, trong đó thực lực của Chiến Thiên Đế Quân mạnh mẽ nhất, Phong Diệt Tà thật ra cũng có thể.

Thế nhưng Diệp Đãng Thiên chướng mắt, vậy cũng không có cách nào.

Phong Diệt Tà nói: "Khinh thường ta, người quá dốt nát."

Diệp Đãng Thiên không để ý tới Phong Diệt Tà, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Có kiếm không cần không? Cho tôi."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Có, rất nhiều."

Chương 986: Bất Diệt Phệ Kiếm Thể

Ở khối chí bảo này, Diệp Trường Sinh vẫn có chút nội tình.

Một đường đi tới, xông vào bí cảnh, đập hung địa, diệt thể lực, không biết có bao nhiêu tài nguyên rơi vào trong tay hắn.

Dù sao đều đặt ở trong hành lang trữ vật hệ thống, Diệp Trường Sinh cũng không biết có bao nhiêu.

Bịch.

Vô số phi kiếm xuất hiện, hư không là một mảnh hỗn loạn.

Một tòa kiếm trủng xuất hiện, nằm ở trên hư không.

Kiếm khí che khuất bầu trời, khủng bố như vậy khiến người ta nhìn mà sợ.

Bản thân những thanh kiếm này cũng không đáng sợ, khiến mọi người chấn động chính là... Một người Diệp Trường Sinh làm sao có nhiều kiếm như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Diệp, có đủ hay không?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Đủ rồi, đủ rồi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu không đủ, người nói một tiếng, bao nhiêu cổ kiếm, những kiếm này đều có kiếm linh, có điều bằng một phần ngàn kiếm ta giấu."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Dừng lại, ông tiếp tục hành động: "Nhóc, người ngăn cản bọn hắn trong một thời gian, để ta cắn nuốt những thanh kiếm này."

Nếu có thể cắn nuốt toàn bộ cổ kiếm trước mắt, Diệp Đăng Thiên không dám tưởng tượng mình sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào.

"An tâm cắn nuốt!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, búng tay lên, ba giọt nước sinh mệnh siêu cấp bay về phía Diệp Đăng Thiên:

"Tiếp nhận chúng nó, sẽ khiến thân thể của người trong nháy mắt khôi phục đỉnh phong."

Lúc này.

Phong Diệt Tà trầm giọng nói: "Không thể để hắc cần nuốt cổ kiếm, Thác Bạt huynh, Thái Cổ Kiếm Tông các người hẳn là rất hứng thú với Bất Diệt Phệ Kiếm Thể này."

Thác Bạt Tiêu nói: "Giết!"

Một Bất Diệt Phệ Kiếm Thể vô cùng mê người, nhưng so sánh ra, Thác Bạt Tiêu càng muốn có kiếm lệnh.

Tất cả mọi người đều biết thân phận của Diệt Đãng Thiên, trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, muốn giết Diệt Trường Sinh, trước hết phải lấy tính mạng của Diệt Đãng Thiên.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người lao xuống phía dưới, kiếm quang bao trùm, vô số kiếm văn xoay tròn trên không trung, cổ kiếm xuất hiện trên không trung phát ra tiếng kiếm kêu điếc ta.

Thân ảnh Diệt Trường Sinh chợt lóe, vung kiếm nghênh đón công kích rơi xuống, giờ khắc này, bàn kiến Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân hắn.

Mặc cho kiếm khí xuyên qua bàn kiếm, lại không thương tổn được hắn chút nào, kiếm như sông dài, xuyên qua chư thiên.

Mọi người trong nháy mắt bị kiếm quang của Diệt Trường Sinh bức lui, bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn, vượt cấp đánh một trận?

Không đúng!

Bọn hắn đã gặp qua không ít tu sĩ vượt cấp chiến đấu, tu sĩ có thể lướt qua hai cấp bậc lớn là lần đầu tiên gặp.

Đây cũng quá biến thái.

Tu vi tất cả mọi người là Thiên Chí Tôn, hiện tại cấp bậc của Diệp Trường Sinh còn chần chờ ở Đại Chí Tôn, sau khi sử dụng Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa mới có thể đạt tới Địa Chí Tôn.

Hai tay Thác Bạt Tiêu kết ấn, một tòa kiếm trận xuất hiện trên người lão ta, giữa kiếm và kiếm là vô số phù văn cổ xưa.

Kiểm trận bọc lấy trên người lão ta, một kiếm khí vô lượng xông thẳng về phía bầu trời, mang theo uy lực hủy diệt, khủng bố như vậy.

Đế Doãn chăm chú nhìn kiếm quang trước mắt: "Hắn có được cấp bậc Chúa Tể, một kiếm này, sợ rằng chủ nhân người không ngăn cản được."

Diễm Xích Vũ nói: "A Doãn, người cảm thấy thiên phú của ta thế nào?"

Đế Doãn nói: "Rất mạnh."

Diễm Xích Vũ lại nói: "So sánh với chủ nhân, chênh lệch cách xa vạn dặm, chỉ là một tên cấp Chúa Tể, há có thể đả thương chủ nhân."

Đế Doãn không biết vì sao Diễm Xích Vũ lại có lòng tin với Diệp Trường Sinh như vậy.

Thực lực của Diệp Trường Sinh và Thác Bạt Tiêu có chênh lệch quá xa.

Một cấp bậc là khe rãnh không cách nào vượt qua, trực tiếp chênh lệch ba cấp bậc lớn, đây quả thực chính là chịu chết.

Cường giả Thái Cổ Kiếm Tông thấy Thác Bạt Tiêu ra tay, thân ảnh nhao nhao lui sang hai bên, trên kiếm lớn chỉ trời khắc đầy phù văn cổ xưa.

Một kiếm diệt thế, mẫn thiên tuyệt địa.

Bịch.

Một kiếm hạ xuống, vạn vật yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, muốn nhìn xem hắn làm sao chạy trốn dưới một kiếm này.

Thế nhưng một màn kinh người đã xảy ra, đối mặt với kiếm quang rơi xuống, Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, ngay cả bàn kiếm Kiếp Thiên bao phủ trên người cũng thu đi.

Hắn...

Hắn đang làm gì vậy?

Mọi người trong sân ngây ngốc mờ mịt, động tác này của Diệp Trường Sinh trực tiếp khiến bọn hắn tỉnh táo.

Có thể được Kiếm Điện lựa chọn, tất nhiên là vạn cổ vô nhất.

Không chỉ là tư chất, tâm tính, các phương diện nào cũng tuyệt hảo.

Ánh mắt sáu người Tư Không Trăn, Phong Diệc Tà, Vân Nhất Dao, Tà Tiểu Chính, Lục Vân Thiên, A Tị Lạp Khố Đấu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

A Tị Lạp Khố Đấu nói: "Cấp bậc chênh lệch rất nhiều, một kiếm Thái Cổ có thể diệt."

Dứt lời.

Mọi người nóng lòng muốn thử, thực lực cấp Chúa Tể bắn phá, thời khắc chuẩn bị ủa lên cướp đoạt kiếm lệnh.

Nếu Diệp Trường Sinh thật sự táng thân dưới một kiếm này, cuối cùng kiếm lệnh rơi vào trong tay ai?

Chương 987: Không điên cuồng, không sống được

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Chỉ có vẻ mặt Phong Diệt Tà ngưng trọng, bởi vì lão ta không tin Diệp Trường Sinh cứ bị giết như vậy.

Bất kỳ thời đại nào, đệ tử Kiếm Điện cũng là tồn tại tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Diệp Trường Sinh há có thể tầm thường?

Đừng quên hẳn không chỉ là đệ tử Kiếm Điện, trên người còn mang thân phận Thần Ma Tộc.

Bịch.

Kiểm quang che trời bao trùm toàn bộ thành Cổ Pháp, một kiếm này hạ xuống, bên ngoài thì muốn chém chết Diệp Trường Sinh, thật ra còn muốn phá hủy thành Cổ Pháp.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh lại làm một hành động khiến người ta không thể hiểu được.

Hai chân hắn đạp đất, bay lên trời lao ra, nghênh đón kiếm khí minh mông.

Ta mẹ nó...

Người muốn làm gì vậy?

Đối mặt với một kích bá đạo như thế của Thác Bạt Tiêu, nói thật, ngay cả Phong Diệt Tà cũng không dám cứng rắn.

Liên tiếp là hai động tác tao nhã, không cảm thấy Diệp Trường Sinh ngốc, ngược lại cảm thấy hắn sâu không lường được.

` m.

` m.

Kiểm quang hạ xuống bao phủ Diệp Trường Sinh.

Thác kiểm che trời không ngừng đánh vào trên người Diệp Trường Sinh, đột nhiên ánh sáng vàng vụn trượng bắn ra, một ánh sáng vàng bay ra ngoài.

Phanh.

Bóng dáng Thác Bạt Tiêu đứng ngạo nghễ trên không bị hất văng ra ngoài, thân thể trực tiếp còn lại một nửa, huyết quang bắn ra, phun lên bầu trời.

Hắn... có thể là Chúa Tể!

Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy?

Ánh sáng vàng kia đến từ đâu?

Thật kinh khủng.

Thời không vào giờ khắc này giống như dừng lại.

Kiểm quang thông thiên bắt đầu tiêu tán, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt mọi người, lông tóc không tổn hao gì.

Vẫn còn da như vậy.

Bị động vô địch, chính là trượt như vậy.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên nhìn về phía đám người Phong Diệt Tà: "Đến, chém ta!"

Mọi người: "..."

Những người trẻ tuổi bây giờ thích đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy sao?

Ở phía xa.

Đế Doãn hoa dung thất sắc, quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Có phải người đã biết từ lâu rồi hay không?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Không có, ta chỉ biết, chủ nhân vô địch."

Đế Doãn nhẹ nhàng gất đầu: "Khó trách người nguyện ý ở lại bên cạnh hần, vì hần không tiếc che dấu thực lực."

Diễm Xích Vũ nói: "Người cũng biết, nếu ta mạnh mẽ tăng lên thực lực, nhất định phải phóng thích Niết Bàn nghịch chuyển, nếu như vậy sẽ có hai kết quả."

"Thứ nhất, ta phải rời khỏi chủ nhân, thứ hai, ta sẽ bị thương nặng, hai kết quả này đều không phải là thứ ta muốn."

"Ở lại bên cạnh chủ nhân, ta có thể đạt được số mệnh vô thượng, đó là một mình ta tu luyện, vĩnh viễn không chiếm được thứ gì đó."

Sắc mặt Đế Doãn biến đổi: "Hần.... Chẳng lẽ là con của Khí Vận?"

"Con của khí vận là đồ chơi rác rưởi gì, chủ nhân thích nhất chính là con của Khí Vận." Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Thân phận chủ nhân hần là thần bí nhất trong vũ trụ."

"Cho nên ta gọi là một trong những bí mật mới chưa được giải quyết của vũ trụ."

Đế Doãn mỉm cười: "Còn có chuyện người không hiểu, có điều, lựa chọn lần này của người vô cùng chính xác."

Diễm Xích Vũ nói: "Chuẩn bị làm việc rồi."

Bịch.

Thân ảnh của hần xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, đừng sợ, hết thủy đều có ta."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng bình tĩnh: "Sợ cái búa, ai có thể đánh chết ta chứ?"

Diễm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, người bành trướng."

Diệp Trường Sinh nói: "Bành trướng, có nào ta không bành trướng hay không?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, kẻ địch của người còn hơi nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Kẻ địch không nhiều lắm, ta có thể biểu hiện không giống người thường sao? Kẻ thù không nhiều, vậy cuộc sống của chúng ta cô đơn đến mức nào?"

Diễm Xích Vũ phát hiện Diệp Trường Sinh hơi điên rồ, cái này cũng quá kiêu ngạo.

Không điên cuồng, không sống được.

Thật ra, hắn rất mong có cuộc sống đơn giản, nhưng cuộc sống càng đơn giản, càng khó thực hiện.

Giờ khắc này.

Thác Bạt Tiêu bắt đầu chữa trị thân thể mình, một đoàn vòng xoáy linh khí mệnh môn che trời xuất hiện, bao phủ thân ảnh của lão ta ở trong đó.

Thấy thế, Diệp Trường Sinh chợt lóe tiến vào trong vòng xoáy, từ chỗ nhất định phải tận gốc.

Phong Diệt Tà nói: "Liên thủ xuất kích, chém chết Diệp Trường Sinh."

A Tị Lạp Khố Đẩu nói: "Chậm thì sinh biến, nếu kiếm đạo đồ tể cắn nuốt chư kiếm trong hư không, chúng ta lại có thêm một cường địch."

Dứt lời.

Sáu người Phong Diệt Tà, A Tị Lạp Khố Đẩu, Tư Không Trăn, Vân Nhất Dao, Tà Tiểu Chính, Lục Vân Thiên đồng thời ra tay, nhanh chóng vọt tới phía vòng xoáy linh khí mà Thác Bạt Tiêu phóng thích.

Trong lúc đi về phía trước, thân ảnh bọn hắn dừng lại, phía trước

có một bóng người đi tới, chính là Diệp Trường Sinh.

Chỉ thấy trong tay hắn cầm một cái đầu máu chảy đầm đìa, tiện tay vung lên, ném ở trước mặt sáu người Phong Diệc Tà.

Trời đất... Địa Chí Tôn giết cường giả cấp Chúa Tể?

Thế giới này làm sao vậy?

Thật điên rồ.

Loại siêu vượt cấp chiến đấu này, bọn hắn mới chỉ nghe nói qua, chưa từng thấy qua.

Chương 988: Gọi người

Hiện tại tận mắt chứng kiến, lực trùng kích quá lớn, ngay cả linh hồn cũng đang run rẩy.

Bởi vì ưu thế cấp bậc của bọn hắn trong nháy mắt đã không còn.

Không có ưu thế về cấp bậc, vậy đánh một trận với Diệp Trường Sinh thì bọn hắn còn có cái gì?

Diệp Trường Sinh nói: "Đến đây, hôm nay, ta, muốn, đúc kinh quan!"

Đúc Kinh Quan?

Thi thể như thác, máu chảy thành sông.

Rất rõ ràng, lần này Diệp Trường Sinh làm thật.

Đám người Phong Diệt Tà nhìn đầu Thác Bạt Tiêu rơi xuống, một sự lạnh lẽo truyền đến từ sâu trong linh hồn, trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Một cường giả cấp Chúa Tể bị bêu đầu, đây là khái niệm gì?

Diệp Trường Sinh thấy mọi người không nhúc nhích, cười lạnh một tiếng: "Các người như vậy, cũng xứng tranh đoạt kiếm lệnh."

"Sắc trời không còn sớm, mau về nhà, tắm rửa rồi đi ngủ đi!"

A Tị Lạp Khố Đấu đi ra: "Người rất mạnh sao? Ta lại không tin!"

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn A Tị Lạp Khố Đấu trước mắt, người này cũng đã tu luyện mấy vạn năm, chẳng lẽ chỉ số thông minh bị chó gặm sao?

"Ta cũng không giết hạng người vô danh!"

"A Tị Tông, A Tị Lạp Khố Đấu."

Ta thao.

Cái tên này... Hương vị rất lớn.

Thực sự là một cái gì đó kỳ lạ.

Diệp Trường Sinh nói: "Ra tay, cho người một cơ hội!"

Hai tay A Tị Lạp Khố Đấu mở ra, trên người lão tahiện lên màu máu nóng rực, che khuất bầu trời một thanh đao lớn xuất hiện sau lưng.

Cùng lúc đó.

Ở bên cạnh hắn còn có một con hung thú hung thần ác sát, nhìn Diệp Trường Sinh chảy nước miếng ròng ròng.

“A Tị huyết Đao, trảm!”

Một đao hạ xuống, khai thiên liệt địa, màu máu bao trùm xuống, trực tiếp bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Còn sống không tốt sao?"

kiếm Thần Phật ra khỏi vỏ, ánh sáng vàng mênh mông vô biên nghênh đón mũi đao.

` m.

` m.

Sóng khí kinh khủng bắn ra, xốc bay nhóm người trong hư không ra ngoài.

Tu vi của A Tị Lạp Khố Đấu chính là cấp Chúa Tế, có vết xe đổ của Thác Bạt Tiêu, lão ta tự nhiên sẽ không cho Diệp Trường Sinh cơ hội.

Cho nên muốn một đao giải quyết chiến đấu.

Tiếng nổ tung ầm hết chư thiên, một bóng người bay ra ngoài, tựa như điều đứt dây, người này không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Thấy vậy.

Khỏe miệng bốn người Tư Không Trăn, Vân Nhất Dao, Tà Tiểu Chính, Lục Vân Thiên nhắc lên ý cười, không nghĩ tới A Tị Lạp Khố Đấu lại có thể một đao đánh bay Diệp Trường Sinh.

Điều này cho phép họ nhìn thấy hy vọng chiến thắng một lần nữa.

Tư Không Trăn, Vân Nhất Dao, Lục Vân Thiên lần lượt đại diện cho Trường Hà Tông, Dao Cốc, Võ Đạo Sơn, đồng thời phát động tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Bởi vì trong mắt bọn hắn, đây là một cơ hội tốt để chém chết Diệp Trường Sinh.

Chỉ còn lại Phong Diệc Tà của Quân Đoàn Vũ Trụ và Tà Tiểu Chính của Vĩnh Sinh Giáo không ra tay, bọn họ dường như nhận ra cái gì đó.

Nhưng nói không nên lời, một kiếm vừa rồi rốt cuộc có vấn đề gì.

Đúng lúc này.

Ba người Tư Không Trăn, Vân Nhất Dao, Lục Vân Thiên đột nhiên ngừng lại, trên hư không, thân ảnh A Tị Lạp Khố Đấu ngã về phía sau, ở mi tâm lão xuất hiện một lỗ kiếm.

Lại chết?

Hơi đáng sợ.

Mới vừa rồi rõ ràng A Tị Lạp Khố Đấu chiếm thượng phong, vì sao lão ta lại chết?

Tư Không Trăn phản ứng lại trước tiên: "Là thần thông kiếm đạo của hắn."

Thân ảnh Phong Diệc Tà xuất hiện: "Không sai, hư vô chi kiếm, có thể trăm bản chất."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần lượt giết hai người của A Tị Tông, Thái Cổ Kiếm Tông."

"Diệp Trường Sinh mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng tượng."

Dứt lời, lão ta trực tiếp bóp nát một viên huyền thạch: "Trước tiên ta đi gọi ít người, các người tùy ý."

Phong Diệc Tà gian trá.

Lão ta gọi người trước, chỉ cần viện quân của Quân Đoàn Vũ Trụ tới, lão ta sẽ nắm chắc chém giết Diệp Trường Sinh. Đến lúc đó kiếm lệnh sẽ thuộc về bọn hắn.

Tư Không Trần nhìn Phong Diệc Tà, giống như đang nói, thủ đoạn của người có vẻ rất lưu loát?

Ngay sau đó.

Sáu thế lực Thái Cổ Kiếm Tông, Trường Hà Tông, A Tì Tông, Đào Cốc, Vinh Sinh Giáo, Võ Đạo Sơn lần lượt bóp nát huyền thạch.

Bảy đạo ánh sáng thẳng về phía bầu trời, nổ rộ, nổ tung, rục rĩ vô cùng...

Giờ khắc này.

Bốn người Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, hình như người bị thương."

Diệp Trường Sinh nói: "Một chút vết thương nhỏ, không đáng ngại."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, hình như bọn hắn gọi người."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn hư không sáng ngời: "Gọi đi, dù sao cũng phải chấm dứt."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ ngưng trọng, bảy thế lực trước mắt không kém, nếu viện quân của bọn hắn đến, đại chiến tiếp theo chỉ sợ còn thảm thiết hơn vừa rồi gấp trăm lần.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người không cần lo lắng, các người khôi phục thực lực trước, không phải đại chiến còn chưa bắt đầu sao?"

Chương 989: Gọi người (2)

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, thật ra chúng ta có thể rút lui trước, không cần phải cứng rắn với bọn hắn."

Diệp Trường Sinh nói: "Rút lui là không thể."

Dứt lời.

Hắn bắt đầu vận hành khí sinh mệnh siêu cấp, vết thương nhanh chóng khép lại, ngay sau đó, hắn tiện tay vung lên, vô số cổ kiếm lại bay ra một lần nữa.

Nếu Diệp Đăng Thiên có thể cắn nuốt, vậy để cho ông một lần cắn nuốt đủ.

Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử, người cho nhiều kiếm như vậy là muốn giết chết ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ gọi người, ta có thể đặt hết hy vọng ở trên người người."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Một lần cho ăn no rồi không bao giờ cho lại?

Không phải nước chảy nhỏ thì dòng sẽ dài sao?

Giờ khắc này.

Diệp Đăng Thiên cảm thấy áp lực hơi lớn.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, có muốn giết trước một chút, giảm bớt áp lực hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không cần, không có mấy người có thể đánh, còn lại đều bị dọa choáng váng."

Hắn lựa chọn ở lại, chờ người của bảy thế lực lớn đến, mục đích cũng chỉ có một, chính là khiến bọn hắn trọng thương.

Nếu không, mãi mãi chiến đấu sẽ rất khó chịu.

Ai mà chẳng có chuyện khác?

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Trên đỉnh bầu trời, tiếng nổ lớn truyền đến, giống như khai thiên tích địa.

Bảy cánh cửa kết giới xuất hiện ở trong hư không, từng bóng người từ trong đó đi ra, bọn họ đập không mà đi, uy áp mạnh mẽ bao phủ xuống.

Trong thành Cổ Pháp.

Tu sĩ không chạy trốn, giờ khắc này nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy.

Đại chiến trong hư không đã vượt qua phạm vi thừa nhận của bọn họ.

Cho dù không bị dư âm chém giết, cũng bị hù chết.

Sự thật chính là như vậy, rất nhiều tu sĩ sợ tới mức hồn phi phách tán, đạo tâm nghiền nát, cả đời hoàn toàn chơi xong.

Cuộc sống là như vậy, người không bao giờ biết cái chết hay ngày mai sẽ đến sớm hơn.

Lại đi lại trân trọng.

Bao nhiêu người ôm tâm tính xem náo nhiệt, cuối cùng lại mất mạng.

Lúc này.

Trên bầu trời.

Bảy cánh cửa kết giới xuất hiện, uy áp bao phủ trên thành trì càng lúc càng khủng bố khiến bọn họ nằm sấp trên mặt đất không thể động đậy.

Phong Diệt Tà nhìn người đến hư không, thân ảnh vội vàng vọt tới, sau một hồi nói chuyện với nhau, người tới biết Diệt Trường Sinh chém giết hai người Thác Bạt Tiêu và A Ti Lạp Khố Đẩu.

Lần này đây, một Đế Quân khác của Quân Đoàn Vũ Trụ đến đây, gọi là Đông Hoàng Đế Quân.

Thực lực người tới của sáu thế lực khác một chút cũng không kém.

Điều đáng nói chính là Thái Cổ Kiếm Tông, người đi từ trong cánh cửa kết giới là một nữ tử, nữ nhân này tên là Hoa Ảnh Vũ.

Ánh mắt Diệt Trường Sinh trực tiếp bị Hoa Ảnh Vũ hấp dẫn, cũng không phải bởi vì nàng khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại vô song.

Mà hơi thở trên người Hoa Ảnh Vũ khiến hắn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Những người khác cũng chỉ là cảm giác hơi áp bách, nữ nhân này mang đến nguy hiểm, vô cùng thuần túy.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người bay xuống, cánh cửa kết giới sau lưng không đóng lại, rất hiển nhiên, bọn họ dự định lấy được kiếm lệnh, trực tiếp thông qua cánh cửa kết giới rời đi.

Hoa Ảnh Vũ đi tới bên cạnh mọi người Thái Cổ Kiếm Tông: "Thác Bạt trưởng lão đã chết, chúng ta nhất định phải đạt được kiếm lệnh."

Một lão giả nói: "Phó Tông chủ tự mình xuất mã, tự nhiên dễ như trở bàn tay!"

Hoa Ảnh Vũ ở Thái Cổ Kiếm Tông có địa vị rất cao, tuy rằng nàng ta chỉ là Phó Tông chủ trên danh nghĩa, nhưng mọi người trong tông môn đều biết, ngay cả Tông chủ nhìn thấy nàng ta cũng phải nhường ba phần.

Nàng ta rất cao ngạo, từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt nhìn các thế lực khác một cái, bày ra loại khí thế vô địch này vô cùng nhuần nhuyễn.

Đông Hoàng Đế Quân Lệ Thanh Huyền chậm rãi quay đầu nhìn Hoa Ảnh Vũ: "Diệp Tà, cẩn thận nữ nhân này."

Phong Diệp Tà nói: "Phát hiện, là một nhân vật ngoan độc."

Lệ Thanh Huyền nói: "Kiểm lệnh, không ai khác ngoài Quân Đoàn Vũ Trụ ta."

Dứt lời.

Thân ảnh lão ta chợt lóe, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Đệ tử Kiểm Điện, không đơn giản!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người, rất bình thường!"

Lệ Thanh Huyền nói: "Đúng vậy, ta rất bình thường."

Ngay sau đó.

Chín đạo thần long gầm thét đột nhiên xuất hiện, từ bốn phương tám hướng mà đến, dường như muốn cắn nuốt Diệp Trường Sinh.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, dây leo của cây sinh mệnh siêu cấp trong cơ thể xuất hiện, xuyên qua hư không, trực tiếp trói buộc chín con thần long.

Ngay sau đó, dây leo đầy trời xuất hiện, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, hằn khoanh chân ngồi: "Lão Diệp, xem người rồi."

Diệp Đăng Thiên còn đang cắn nuốt cổ kiếm: "Người có ý gì, không phải để ta một mình cắn bẫy thế lực lớn chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Diệp, ta tin tưởng, người có thể."

Diệp Đăng Thiên hóa thành một tàn ảnh vọt tới, cổ kiếm chưa được cắn nuốt theo sát sau lưng, sắp xếp chỉnh tề sau lưng ông.

Lệ Thanh Huyền nói: "Kiểm đạo đồ tể, không nghĩ tới người sẽ trở

thành thủ hộ giả của đệ tử Kiếm Điện, xem ra ánh mắt tuyển người của Kiếm Điện cũng không được tốt lắm.”

Chương 990: Diệt Thế Hắc Long?

Diệp Đăng Thiên nói: "Ta còn tưởng rằng là ai, thì ra là bại tướng Đông Hoàng Đế Quân, quên mất lần trước suýt chút nữa bị ta giết rồi à?"

Lệ Thanh Huyền biến sắc: "Bây giờ không giống ngày xưa, người cảm thấy hiện tại người có thể là đối thủ của ta sao?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Có gì khác nhau? Cũng dễ dàng đánh bại người."

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, người hơi nhiều, một mình ta có thể không bận được."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người lại nói chuyện một lát, ta lập tức tốt rồi, xem ta đại sát tứ phương."

Nghe tiếng.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, phát hiện một đoàn sương đen bao phủ xung quanh hắn.

Lệ Thanh Huyền kinh ngạc không thôi: "Hắc khí vũ trụ, người lại dùng hắc khí vũ trụ tăng lên tu vi."

Diệp Trường Sinh nói: "Chưa từng thấy qua sao, có ngạc nhiên không, có bất ngờ không?"

Lệ Thanh Huyền vội vàng nói: "Diệt Tà, giết hắn, nếu hắn bị hắc khí vũ trụ khống chế, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Không thể không nói, Lệ Thanh Huyền rất nhiều chuyện.

Thấy Phong Diệt Tà giết tới, Diệp Đăng Thiên đánh ra một kiếm, thân ảnh vừa định lướt qua, đã bị Lệ Thanh Huyền ngăn lại.

Lúc này.

Cường giả các thế lực khác nhau nhao nhao khởi hành, công kích mạnh mẽ rơi xuống, bao phủ trên người Diệp Đăng Thiên và Diệp

Trường Sinh.

Ba người Diễm Xích Vũ, Đế Doãn, Diệp Thập Vạn nhanh chóng xông về phía trước, giúp Diệp Đăng Thiên một tay.

Hai người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý lại án binh bất động, bọn họ không phải là đối thủ của những người trước mắt này, chỉ có thể tập trung mục tiêu vào trên người bảy thế lực khác.

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, sóng khí tàn phá bờ bãi, dây leo trên không trung từng tắc từng tắc đứt gãy, thân ảnh bốn người Diệp Đăng Thiên bay ngược ra sau.

Diệp Đăng Thiên ổn định thân ảnh, giận dữ nói: "Nhiều người thì trâu bò sao?"

Lệ Thanh Huyền nói: "Lại chuẩn bị phóng thích Vạn Kiếm Đồ Lục? Diệp Đăng Thiên, người xem đây là cái gì."

Trong lúc nói chuyện, lão ta chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tấm phù văn, phía trên tản ra sức mạnh mạnh mẽ, trong nháy mắt tràn ngập trong hư không.

Phù văn tựa như một đạo tinh linh, lơ lửng trong tay Lệ Thanh Huyền.

Ba người Diệp Đăng Thiên, Diễm Xích Vũ, Đế Doãn đồng thời kinh hô: "Phù văn cấm kỵ."

Đạo phù văn này ẩn chứa vô số sức mạnh cấm kỵ, một khi phóng thích ra có thể dễ dàng giết bọn họ trong nháy mắt.

Diễm Xích Vũ và Đế Doãn cũng không lo lắng, nhưng khổ cho Diệp Đăng Thiên, vừa mới cắn nuốt vô số cổ kiếm, mới tăng cấp bậc lên, nếu lần thứ hai bị phá hủy, muốn khôi phục thì rất phiền toái.

Lần trước ông đánh vỡ Trường Hà Cảnh của Trường Hà Tông, chính mình cũng bị sức mạnh của dòng thời không cản trở, nếu

không phải có cổ kiếm của Diệp Trường Sinh, ông sẽ không khôi phục nhanh như vậy.

Lệ Thanh Huyền trêu tức nói: "Diệp Đãng Thiên, không phải người rất kiêu ngạo, đến giết ta!"

Diệp Đãng Thiên giận dữ nói: "Đông Hoàng Đế Quân, người cho rằng một đạo phù văn là có thể uy hiếp ta sao? Cùng lắm thì đồng quy vu tận."

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng long ngâm truyền ra, hắc ám vô tận che trời, một đầu Thần Long ngàn trượng xuất hiện, bay lượn trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Diêm Xích Vũ ngẩng đầu nhìn lại: "Nó tới rồi, không có việc gì."

Đế Doãn nhìn Hắc Long: "Người biết nó."

Diêm Xích Vũ nói: "Hắc Long này cũng là Thần Thú của chủ nhân, thực lực rất mạnh, hiện tại hẳn lại có được thân thể hoàn mỹ."

"Ai dám động đến chủ nhân một chút, Hắc Long sẽ xé bọn họ thành mảnh nhỏ!"

Giờ khắc này.

Ánh mắt đám người Lệ Thanh Huyền, Hoa Ảnh Vũ rơi vào trên người Hắc Long, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện một con Hắc Long?

Bọn họ đã gặp qua không ít Long Tộc, nhưng Hắc Long mạnh mẽ như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Vẻ mặt ọi người vô cùng ngưng trọng, đề phòng nhìn Hắc Long, giọng nói người sau như phán xét: "Ai胆 thường chủ nhân ta, chết."

Âm thanh thấu khoảng không, điếc tai.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hắc, nói nhảm với bọn hắc làm gì, tất cả đều đánh chết!"

Hắc Long lao xuống phía dưới, thân ảnh xẹt qua, bầu trời đều lay động, một trảo đè xuống, trên long trảo tản ra hàn quang chấn nhiếp hồn người.

"Đến đây, lão Long chơi đùa với các người một chút!"

Một con rồng lao xuống, những nơi đi qua, vũ trụ dường như không ngừng sụp đổ, giống như ngày tận thế tới.

Bảy cường giả thế lực lớn vây công Hắc Long, từng công kích rơi vào trên người nó, đáng tiếc không bị thương chút nào.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, chúng cường giả nổ tung hóa thành bột mịn trong nháy mắt dưới công kích của Hắc Long.

Hắc Long cuồng bạo vô cùng: "Nào, đều đến đây đi, chúng ta hãy cùng nhau chào hỏi!"

Đó là một con rồng độc.

Này cái chùy.

Quả thực chính là nghiền ép.

Dưới sự công kích của Hắc Long, căn bản không có người ngăn cản mũi nhọn của nó, nơi đi qua, sương máu che trời tràn ngập trên bầu trời.

Chương 991: Diệt Thế Hắc Long? (2)

Lúc này.

Thân ảnh Đế Quân Đông Hoàng chợt lóe, linh khí vô lượng trên người lão ta hóa thành từng đạo thần binh, chỉ thẳng vào người Hắc Long.

` m.

` m.

Hắc Long bị thần binh công kích, đột nhiên xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Đế Quân Đông Hoàng: "Tiểu oa nhi, người đánh lén lão Long?"

"Nhìn ta... Thần Long vẫy đuôi!"

“Mãnh long nhập động!”

Phanh.

Đế Quân Đông Hoàng bị đánh bay ra ngoài, thân thể từng tấc từng tấc nổ tung, khóe miệng tràn ra máu tươi, sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Quá mẹ nó kinh khủng.

Lúc này.

Hoa Ảnh Vũ xuất hiện bên cạnh Lệ Thanh Huyền: "Các hạ hẳn phải biết chuyện cũ của con rồng này."

Lệ Thanh Huyền híp mắt: "Ta không dám xác định có phải là nó hay không."

Hoa Ảnh Vũ nói: "Hẳn là nó, Diệt Thế Hắc Long."

Lệ Thanh Huyền nói: "Nghe đồn mấy chục vạn năm trước sau hạo kiếp vũ trụ, Diệt Thế Hắc Long đã chết, sao nó có thể xuất hiện ở nơi này."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơn nữa thực lực của Hắc Long này không bằng một phần vạn năm đó."

"Nó, thật sự là Diệt Thế Hắc Long?"

Hoa Ảnh Vũ nói: "Diệt Thế Hắc Long không thể nghi ngờ, về phần rốt cuộc nó đã trải qua cái gì, vậy thì không thể nào biết được."

"Vũ trụ khởi động lại, bao nhiêu thế lực tái hiện, ai lại không có quá khứ?"

Lệ Thanh Huyền nói: "Thân phận của các hạ cũng không đơn giản!"

Hoa Ảnh Vũ nói: "Không nên hỏi đừng hỏi."

Diệt Thế Hắc Long?

Hết sức rõ ràng, Lệ Thanh Huyền vẫn không tin thân phận của Hắc Long trước mắt.

Những thực lực của nó hơi mạnh.

Thân thể Lệ Thanh Huyền bị hủy đã biết thực lực của Hắc Long không kém.

Ngang.

Ngang.

Từng tiếng rùng ngâm truyền ra, vang vọng trên đỉnh cửu thiên, ánh mắt Hắc Long lóe lên, lao xuống phía dưới, tấn công về phía Hoa Ảnh Vũ.

Đột nhiên.

Thân ảnh Hắc Long nghênh đón, lơ lửng trên không trung, ánh mắt rơi vào trên người Hoa Ảnh Vũ, giống như đang nói, cô nương, người hung khí bức người, lão Long rất sợ hãi!

Hoa Ảnh Vũ nhìn Hắc Long, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt ngưng trọng đến cực điểm, nếu như mình giao phong với Hắc Long, cơ hội

thắng thật sự không lớn.

Bịch.

Bịch.

Ổng tay áo bay ra tựa như linh xà kích, tấn công về phía Hắc Long, cùng lúc đó, bóng hình xinh đẹp của Hoa Ảnh Vũ bay ngược ra sau.

Linh khí khủng bố quanh quẩn trên người nàng ta, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian đứt gãy.

Lệ Thanh Huyền nhìn đại chiến trước mắt, nhanh chóng khôi phục thân thể của mình, trận đại chiến này cuối cùng còn chưa biết hươu chết vào ai tay.

Một mình Diệt thế Hắc Long có thể ngăn cản cường giả của bảy thế lực lớn. Nếu Diệp Trường Sinh hoàn toàn bị hắc khí vũ trụ khống chế, tình cảnh của bọn hắn sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người hoảng sợ nhìn Hắc Long, bọn hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, thực lực của Hắc Long lại khủng bố như thế.

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, xuyên qua chư thiên, khủng bố như vậy, nhìn kiếm quang trước mắt, sắc mặt Lệ Thanh Huyền đại biến, suýt chút nữa trực tiếp nói tục.

Vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng khôi phục thân thể, trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Đãng Thiên lại đánh lén lão ta vào lúc này.

Kiếm quang như vậy bao phủ trên người Lệ Thanh Huyền, người sau híp mắt, nhìn về phía Diệp Đãng Thiên.

Có vẻ như đang nói, người thực sự cầu thả.

Xuy.

Thân ảnh Lệ Thanh Huyền bay ngược ra ngoài. Tu sĩ Quân Đoàn Vũ Trụ lần lượt ra tay, ngăn cản kiếm quang xuyên qua hư không.

Uy áp một kiếm căn nuốt bầu trời.

Tu sĩ Quân Đoàn Vũ Trụ bị chôn dưới kiếm quang.

Diệp Đăng Thiên mạnh mẽ xông về phía trước: "Đông Hoàng Đế Quân, hôm nay người chắc chắn phải chết."

Thân ảnh Phong Diệt Tà xuất hiện, ngăn cản trước mặt Diệp Đăng Thiên: "Đông Hoàng, người rời đi trước, ta sẽ ngăn cản Diệp Đăng Thiên."

Lệ Thanh Huyền tiện tay vung lên, phù văn cấm kỵ bay tới phía Phong Diệt Tà: "Ngăn cản hắn, mang theo tu sĩ Quân Đoàn rời khỏi nơi này."

Giờ khắc này.

Lão ta rất rõ ràng, nếu tiếp tục chiến đấu, tu sĩ Quân Đoàn Vũ Trụ sẽ bị diệt sạch toàn quân. Bọn hắn không có một chút phần thắng nào.

Hắc Long xuất hiện là biến số bọn họ không dự liệu được, lại thêm Diệp Đăng Thiên, muốn cướp đoạt kiếm lệnh căn bản là không thể.

Rút lui là lựa chọn duy nhất của bọn hắn.

Hoa Ảnh Vũ thấy cường giả Quân Đoàn Vũ Trụ chuẩn bị rút đi, trên gương mặt nổi lên vẻ tàn nhẫn: "Nếu muốn có được kiếm lệnh, chúng ta phải liên thủ một kích."

Những lời này... Hiển nhiên là nói cho năm thế lực lớn khác.

Đao Cốc, Vĩnh Sinh Giáo, Trường Hà Tông, Võ Đạo Sơn, A Tị Tông.

Cường giả của bọn họ đã buông xuống lại chậm chạp không chịu ra tay, cứ tiếp tục như vậy, từng người một sẽ bị đánh vỡ.

Ai cũng đừng hòng đạt được kiếm lệnh.

Nghe tiếng.

Mọi người hơi giật mình, không chút do dự phát động tấn công về

phía Hắc Long, bọn họ vô cùng rõ ràng, không chém Hắc Long thì
căn bản không giết được Diệp Trường Sinh.

Chương 992: Giết hết

` m.

` m.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, bóng người trên hư không bị chôn vùi dưới công kích của Hắc Long, lúc này Hắc Long đã rơi vào điên cuồng.

Đã lâu lắm rồi chưa đại chiến vui vẻ như vậy.

Loại cảm giác này khiến nó cảm thấy rất thoải mái, chính là cảm giác nó thích.

Một mình Hắc Long chống lại công kích của năm thế lực lớn, mỗi một công kích kinh thiên động địa, giống như phương thế giới này đều bị nó phá hủy.

Lúc này, người của năm thế lực lớn thầm nghĩ chém giết Hắc Long, bọn họ sẽ không cố kỵ quá nhiều đồ đạc.

Thật ra không biết.

Bọn họ dốc hết toàn lực công kích, trong mắt Hắc Long cũng không có một chút uy hiếp nào.

Phía bên kia.

Diễm Xích Vũ xoay người nhìn về phía ba người Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Đế Doãn: "Ra tay, cướp đoạt tài nguyên."

Ba người Hoàng Vân Huyền nhanh chóng hiểu được ý của Diễm Xích Vũ, tu sĩ các thế lực lớn trước mắt, dưới công kích của Hắc Long và Diệp Đăng Thiên đã rơi vào hỗn loạn.

Đây là thời điểm tốt để bọn họ nhặt nhạnh.

Diễm Xích Vũ thích làm loại chuyện này nhất.

Thân ảnh bốn người lướt nhanh về phía trước, từng công kích bay

đi, chùy phá bầu trời, hàn quang như rồng, theo tiếng nổ tung truyền ra, rất nhiều tu sĩ của bảy thế lực lớn táng thân trong công kích của bọn họ.

Đúng lúc này.

Một cột sáng màu đen xông thẳng về phía bầu trời, giống như cột chỉ thẳng lên trời, đứng sừng sững giữa trời đất.

Trên cột sáng tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Sát khí, kiếm khí cùng tồn tại.

Theo cột sáng màu đen xông thẳng lên cửa tiêu, uy lực vô lượng khuếch tán, trong nháy mắt nghiền ép trên người mọi người.

Diệp Trường Sinh đứng lên.

Hắn, đứng lên.

Trên người hắn bao phủ hơi thở màu đen ngập trời, cả người giống như sát thần đi ra từ địa ngục hắc ám.

Một bước.

Một bước.

...

Diệp Trường Sinh đi về phía cường giả bảy thế lực lớn, hơi thở trên người không ngừng tăng vọt, từ Địa Chí Tôn một đường tăng lên đến Thiên Chí Tôn đỉnh phong.

Trong phút chốc.

Tăng lên một cấp bậc lớn.

Tốc độ đột phá như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Sau khi đến cấp Chí Tôn, đừng nói là một cấp bậc lớn, ngay cả đột phá cấp bậc nhỏ cũng rất khó khăn.

Mặc dù những người trước mắt này không phải là tồn tại mạnh nhất của bảy thế lực lớn, nhưng bọn họ cũng tung hoành vũ trụ nhiều năm.

Chưa bao giờ thấy bất cứ ai đột phá như vậy.

Trong lúc nhất thời, cuối cùng bọn họ đã hiểu được một đạo lý, Kiếm Điện tuyển người cũng không thất thủ.

Mỗi một lần Kiếm Điện tuyển chọn đệ tử đều sẽ là thiên kiêu tuyệt thế nghiền ép của một thời đại, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

Thiên phú của Diệp Trường Sinh từng chút từng chút lộ ra, trình độ đáng sợ khiến bọn hán cảm thấy khó có thể tin được.

Chưa từng có người có thể khống chế hắc khí vũ trụ, nhưng Diệp Trường Sinh lại làm được.

Hắn chẳng những khống chế hắc khí vũ trụ, còn dùng để tăng lên tu vi, quả nhiên là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Độc nhất.

Xuy.

Xuy.

Từng kiếm quang xẹt qua, hư không sụp đổ nghiền nát. Cường giả còn lại của Quân Đoàn Vũ Trụ không còn bao nhiêu, dường như bị Diệp Đăng Thiên giết hết.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, quay đầu nhìn Diệp Đăng Thiên: "Lão Diệp, một người cũng không giữ, chém giết toàn bộ."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Trận chiến này, ý đồ giết ta, giết hết."

Diệp Đăng Thiên nói: "Giết, một người cũng không giữ."

Trong lòng ông rất rõ ràng tầm quan trọng của trừ cỏ tận gốc, hiện tại thân phận của Diệp Trường Sinh đã bị bại lộ, tuy rằng chỉ là phạm vi nhỏ.

Nhưng nếu những người trước mắt này không ra, rất nhanh sẽ mang đến phiền toái lớn hơn, đến lúc đó, cho dù là ông cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì số lượng người đến tấn công họ sẽ ngày càng nhiều.

Trừ cỏ tận gốc, vĩnh viễn diệt hậu hoạn.

Nghĩ đến đây.

Công kích của Diệp Đăng Thiên càng thêm cuồng bạo, dòng kiếm đạo xuyên qua vũ trụ, trong hư không, kiếm khí không thể ngăn cản tung hoành kích động.

Khủng bố như vậy.

Kiểm đạo đồ tể quả nhiên danh bất hư truyền.

Phong Diệc Tà nhìn tu sĩ bên cạnh càng ngày càng ít, nhưng lão ta vẫn không sử dụng phù văn cấm kỵ, xoay người nhìn qua, phát hiện Đông Hoàng Đế Quân đã biến mất không thấy, vội vàng thúc dục một đạo thần khí Chí Tôn, mang theo cường giả Quân Đoàn Vũ Trụ vọt tới phía cánh cửa kết giới.

Lúc này đây, bọn hăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, có thể nói là mất cả chì lẫn chài, tổn thất tương đối nghiêm trọng.

...

Trên hư không.

Sắc mặt Hoa Ảnh Vũ cực kỳ khó coi, dưới sự công kích không ngừng của Hắc Long, Thái Cổ Kiếm Tông bọn họ đã tổn thất nghiêm trọng.

Ngay cả mình ra hết lá bài tẩy mới miễn cưỡng có thể ngăn cản công kích của Hắc Long.

Giờ khắc này.

Nàng ta cảm thấy vô cùng ghen ghét.

Nếu như nàng ta ở thời kỳ đỉnh phong, một con Hắc Long làm sao có thể làm gì được nàng ta? Bây giờ Quân Đoàn Vũ Trụ rút lui, tiếp tục chiến đấu thì bọn họ sẽ càng tổn thất nghiêm trọng hơn.

Chương 993: Thiên kiều khắc tinh, chiến trường Vạn Tộc

“Rút đi!”

Hoa Ảnh Vũ ra lệnh một tiếng, lệnh cho cường giả Thái Cổ Kiếm Tông bắt đầu rút lui, mọi người đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía cánh cửa kết giới.

Nhìn thấy cảnh này.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười lạnh: "Muốn chạy trốn, thật sự là quá ngây thơ."

Bịch.

Hắn cầm kiếm Thần Phạt trong tay, thân ảnh bay lên không, Thần Ma Kim Thân khủng bố xuất hiện sau lưng, một kiếm cắt đứt Trường Hà.

Một kiếm diệt tinh thần.

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, cánh cửa kết giới trên hư không bị hủy, chặt đứt con đường mọi người rời đi.

Hoa Ảnh Vũ đạp không mà đi, phát hiện cánh cửa kết giới biến mất, lúc này, một bóng người xuất hiện trước mắt bọn họ, không phải người ai chính là Diệp Trường Sinh.

Thiên Chí Tôn làm sao có thể ngăn cản ta?

Dứt lời.

Một đạo kiếm quang hạ xuống, tựa như ngân hà rơi xuống.

Cường giả Thái Cổ Kiếm Tông bị kiếm quang bức lui, cả đám trợn

mắt há hốc mồm nhìn Diệp Trường Sinh, ngay cả Hoa Ảnh Vũ cũng hoảng sợ thất sắc.

Diệp Trường Sinh phá hủy cánh cửa kết giới không sai, nhưng nàng ta lại chưa từng để ở trong lòng, trăm triệu lần không nghĩ tới chỉ có thực lực Thiên Chí Tôn lại có thể phóng thích công kích khủng bố như vậy.

Nhìn mọi người bay ngược ra sau, thân ảnh Hắc Long xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, quay đầu nhìn qua: "Chủ nhân, những người này xử lý như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hắc, không phải người vô địch sao? Sao giết những người này lại phí sức như vậy?"

Hắc Long nói: "Chủ nhân, ta không dám dùng sức, sợ bọn họ không chịu nổi, không đúng, sợ thế giới này không chịu nổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Dùng sức giết, một người cũng không buông tha."

Những người này muốn lấy tính mạng của hắn, há có thể dễ dàng buông tha.

Đối với kẻ thù, hắn còn lạnh hơn mùa đông giá rét.

Đối với người thân, hắn ôn nhu như gió.

Hắc Long lại nói: "Chủ nhân, cánh cửa kết giới đã bị phá hủy, chúng ta không nóng nảy, giết từng người một."

"Ta thích nhìn bộ dáng tuyệt vọng của bọn họ nhất."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Diễm Xích Vũ: "Xích Vũ, nữ nhân kia giao cho người."

Diễm Xích Vũ giật mình, biết Diệp Trường Sinh chỉ Hoa Ảnh Vũ: "Chủ nhân, thật ra ta không thích đánh nữ nhân lắm."

Ta thao.

Không nên như vậy.

Nếu không nhớ nhầm, Diễm Xích Vũ từng nói, phải dùng bạo lực chinh phục nữ nhân.

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, sao ta đột nhiên không biết người, trước kia người cũng không phải như vậy."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, ta vẫn đứng đắn như vậy, năm nay người đứng đắn như ta đã không còn nhiều lắm."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Chủ nhân, kẻ thù lớn trước mắt, chúng ta nên giải quyết chúng đầu tiên!"

Dứt lời.

Hắn nhìn Đế Doãn, chủ động tấn công về phía mọi người trước mắt, giống như đang nói, A Doãn, người phải tin tưởng ta.

Đế Doãn mới không quan tâm Diễm Xích Vũ.

Hắn là loại người gì, trong lòng Đế Doãn biết rõ.

Bịch.

Bóng hình xinh đẹp của Đế Doãn chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, phát động tấn công với hắn: "Sau lần này, nếu để ta biết người còn quyến rũ nữ nhân khác, vậy thì đừng trách ta."

Diễm Xích Vũ đánh ra một thương: "Xích phượng nghênh nguyên."

`m.

Tiếng nổ vang lên, mấy người trước mắt bị xuyên thành kẹo hồ lô.

Diễm Xích Vũ nói: "A Doãn, vừa rồi người nói cái gì, gió quá lớn, ta không nghe thấy."

Đế Doãn nói: "Ta nói... Nếu người còn tìm những nữ nhân khác, ta cũng đánh cả người."

Diễm Xích Vũ nghiêm trang: "Tìm nữ nhân? Ta không có hứng thú với nữ nhân."

Đế Doãn: "..."

...

Ngang.

Ngang.

Từng tiếng rỗng ngâm truyền ra, quanh quẩn trên bầu trời.

Hắc Long đại khai sát giới, nơi đi qua, cường giả các thế lực bị xé rách nát.

Diệp Trường Sinh bá đạo mà đứng, lơ lửng trên hư không, chỉ bình tĩnh nhìn đại chiến trước mắt.

Có Hắc Long, Diễm Xích Vũ, Đế Doãn ra tay, hắc chỉ cần thưởng thức là được.

Dù sao những người này cũng sẽ chết.

Lúc này.

Diệp Đăng Thiên đi tới bên cạnh hắc: "Tiểu tử, sau khi trận chiến này chấm dứt, người nhất định phải rời khỏi nơi này với ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đâu?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Chiến trường Vạn Tộc!"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao phải đi chiến trường Vạn Tộc?"

Về mặt Diệp Đăng Thiên nghiêm túc: "Bởi vì ở chiến trường Vạn Tộc đều có cường giả, thiên kiêu trẻ tuổi của các tộc. Ở đó, thân phận của người sẽ không trở thành sự chú ý cho mọi người."

"Trên chiến trường Vạn tộc, sau lưng mỗi người đều có bối cảnh vô cùng mạnh mẽ, cho người đi tới chiến trường Vạn tộc không phải ý của ta, mà là ý của Kiếm Điện."

"Chỉ có đi ra từ chiến trường Vạn Tộc mới có thể thật sự tiếp nhận lịch lãm của Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh nói: "Cuộc sống của ta không thích được người ta an bài. Sớm biết gia nhập Kiếm Điện sẽ phiền toái như thế, lúc

trước ta nhất định sẽ từ chối.”

Diệp Đăng Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Cuộc sống của ta sẽ do ta tự mình khống chế, ai cũng đừng mơ tưởng.”

Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử, tiến vào chiến trường Vạn Tộc chính là Kiếm Điện đang bảo vệ người, bằng không người cảm thấy những ngày kế tiếp người còn có chỗ đi sao?”

Chương 994: Thiên kiều khắc tinh, chiến trường Vạn Tộc (2)

"Cho dù thân phận Thần Ma Tộc của người hay thân phận đệ tử Kiếm Điện, mặc kệ đi tới nơi nào cũng tràn ngập giết chóc vô tận."

"Tiến vào chiến trường Vạn Tộc, không chỉ khảo nghiệm thực lực của người, ở nơi đó người cũng sẽ nhận được vô số chỗ tốt."

"Mỗi một vị tu sĩ từ chiến trường Vạn Tộc đi ra đều sẽ trở thành chúa tể một phương vũ trụ, huống chi không phải ai cũng có thể tiến vào chiến trường Vạn Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì sao, tiến vào chiến trường Vạn Tộc còn có yêu cầu nghiêm khắc sao?"

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Chỉ Tôn trăm tuổi."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Lão Diệp, ý của người là trăm tuổi đạt tới Chí Tôn? Cũng quá đơn giản."

Diệp Đăng Thiên lắc đầu: "Người cho rằng ai cũng biến thái như người sao, Chí Tôn trăm tuổi, muốn đi đã rất cao."

"Người yên tâm, với tư cách thủ hộ giả của người, ta há có thể lừa gạt người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cảm giác người làm thủ hộ giả chính là lừa gạt lớn nhất với ta, thật không biết người bảo vệ ta, hay ta bảo vệ người?"

Diệp Đăng Thiên xấu hổ cười: "Tiểu tử, nếu người nói như vậy, ta thật sự mất hứng."

"Nhớ năm đó, một mình ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn than năm đó vô địch, nhìn hôm nay, hận không làm được gì, người chính là phế."

"Muốn lừa ta tiến vào chiến trường Vạn Tộc, sau đó, người cũng

không cần bảo vệ ta, yên tâm, ta sẽ không để người thực hiện được."

Diệp Đăng Thiên nói: "Nhỏ rồi, nhỏ rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái gì nhỏ rồi."

Diệp Đăng Thiên nói: "Kết cấu của người nhỏ rồi, Kiếm Điện có thể cho ta đến đây, người sẽ không thật sự cho rằng ta rất yếu chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Bảy thế lực lớn cũng khiến người không có cách nào, nếu lại thêm nhiều thế lực, người sẽ không trực tiếp đưa ta ra ngoài chứ?"

"Sao có thể!" Diệp Đăng Thiên nói: "Ngày đó Trường Hà Tông dùng một kiện chí bảo đả thương ta, cắn nuốt nhiều cổ kiếm như vậy để thực lực của ta khôi phục đến đỉnh phong, nhưng thương thế của linh hồn đến bây giờ còn chưa khép lại."

"Tổn thương linh hồn, người có thể không hiểu lắm."

"Chỉ cần người nhớ kỹ một câu, ta tuyệt đối sẽ không hại người, chúng ta là có nhục cùng nhục, có vinh cùng vinh."

"Nghe ta, tiến vào chiến trường Vạn Tộc!"

[Nhắc nhở chủ nhân, làm mới địa điểm đánh dấu - chiến trường Vạn Tộc.]

[Người cũng tới góp vui?] Diệp Trường Sinh hơi bất đắc dĩ, không nghĩ tới hệ thống làm mới địa điểm đánh dấu lại là chiến trường Vạn Tộc.

Đây là muốn hấn đi một lần sao?

Thật ra, hấn rất thích luận bàn với thiên kiêu.

Đừng quên, Diệp Trường Sinh còn có một cái tên, khắc tinh thiên kiêu.

Trên hư không.

Đại chiến càng diễn càng kịch liệt, sóng khí khủng bố bao trùm bầu trời, phương thế giới này tựa hồ từng tắc từng tắc bị hủy diệt.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Lão Diệp, giải quyết những người trước mắt trước."

Diệp Đăng Thiên nói: "Một đám đạo chích, một kiếm chém chết."

Bịch.

Thân ảnh ông chợt lóe, giết tới phía trước.

Diệp Trường Sinh đã biến mất tại chỗ từ lâu.

Trên hư không.

Lệ Thanh Huyền tái tạo thân thể, mắt muốn nứt ra, phù văn cấm kỵ lơ lửng trong lòng bàn tay, ánh mắt rất nhanh tìm kiếm, dường như đang tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh.

Lần này.

Quân Đoàn Vũ Trụ tổn thất thảm trọng, nếu không chiếm được kiếm lệnh, lão ta sẽ mất mặt.

Xuy.

Kiểm trăm cửu thiên đánh thẳng vào cánh tay Lệ Thanh Huyền.

Nhìn ánh sáng bạc trước mắt lóe ra, Lệ Thanh Huyền vội vàng bay ngược ra sau, trong mắt lão ta lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Ai đang chém lão ta?

Sao lại không thấy người.

Lệ Thanh Huyền sợ hãi.

Thân thể vừa mới tái tạo, cũng không thể lại phá hủy lão ta.

Xuy.

Xuy.

Trên hư không đột nhiên xuất hiện mười đạo kiếm quang đan xen ngang dọc, đánh tới từ phương hướng khác nhau, giống như mười đạo Ngân Hà treo cửu thiên.

Một bóng người đi ra, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Thập phương kiếm đạo.

Một kích này đã rất tiêu biểu, chính là kiếm kỹ từ thập phương sát đạo chuyển hóa thành.

Lệ Thanh Huyền xoay người muốn chạy trốn, phát hiện mình bị nhốt trong thập phương kiếm đạo, căn bản không xông ra được.

Chân thân Chí Tôn bị hủy, rất nhanh sẽ cắt thân thể của lão ta, nếu không ngăn cản, lão ta sẽ chôn mình dưới kiếm kỹ.

Bịch.

Một đạo phù văn bay ra ngoài, tựa như một đạo tinh thần nổ tung, vô số sức mạnh cấm kỵ bắn ra, bao phủ về phía Diệp Trường Sinh.

Khóe miệng Lệ Thanh Huyền nhếch lên một nụ cười lạnh: "Diệp Trường Sinh, người căn bản không thể chống lại sức mạnh cấm kỵ."

"Người, phải chết!"

Thập phương kiếm đạo bị hủy, sức mạnh cấm kỵ còn đang tiếp tục, giống như ba gió lốc cự long cắn nuốt trên người Diệp Trường Sinh.

Sức mạnh khủng khiếp.

Diệp Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được sự khủng bố của sức mạnh cấm kỵ, trong lúc hấn suy tư làm thế nào để ngăn cản một kích trước mắt.

Hắc khí vũ trụ dị động trong cơ thể, xuất hiện một đoàn vòng xoáy màu đen trước ngực hắn, điên cuồng cắn nuốt sức mạnh cấm kỵ trước mặt.

Chương 995: Hắc khí sáng thế

Cái này...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lệ Thanh Huyền bối rối.

Ta mẹ nó a u.

Sao Diệp Trường Sinh có thể cắn nuốt sức mạnh cấm kỵ, sao lại có người có thân thể thừa nhận được sức mạnh cấm kỵ?

Lệ Thanh Huyền bị dọa choáng váng.

Thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau.

Lúc này.

Sức mạnh cấm kỵ mệnh môn tràn đầy đi khắp trong cơ thể Diệp Trường Sinh, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Chúc mừng chủ nhân, đạt được lực cấm kỵ - nổ tung.]

Nổ tung?

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng tràn ngập tò mò, cái tên của sức mạnh cấm kỳnhơi kỳ lạ.

Nó được sử dụng như thế nào?

Ngay sau đó.

Hắn chậm rãi nâng cánh tay lên, thúc dục sức mạnh cấm kỵ trong cơ thể, bao bọc nó lên kiếm Thần Phật: "Phán quyết!"

Xuy.

Một kiếm bay ra, hóa thành một ít ánh sáng, xuyên thấu quangười Lệ Thanh Huyền, ngay sau đó, thân ảnh Lệ Thanh Huyền bắt đầu nổ tung.

Từng vết máu xuất hiện, cả người nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Con người Lê Thanh Huyền phóng to, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, vì sao thân thể hắn có thể thừa nhận sức mạnh cấm kỵ.

Chính mình lại... Không thể?

Còn có, sức mạnh cấm kỵ hơi đáng sợ, cái loại cảm giác xé rách này thật sự quá trí mạng.

Diệp Trường Sinh nhìn thân ảnh Lê Thanh Huyền từng tắc từng tắc bị nghiền nát, xoay người nhìn về phía những người khác trong hư không. Giờ khắc này, trong mắt đám người Hoa Ảnh Vũ, Tư Không Trăn, Tà Tiểu Chính đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Sức mạnh cấm kỵ còn có thể bị cắn nuốt, có thể biến thái hơn không?

Hoa Ảnh Vũ híp mắt lại, trên bóng dáng xinh đẹp bao phủ chiến giáp màu trắng bạc: "Không phải như vậy, tuyệt đối không phải như vậy."

"Sao hắc khí vũ trụ có thể cắn nuốt được sức mạnh cấm kỵ?"

Sức mạnh cấm kị là một loại sức mạnh độc đáo nhất trong vũ trụ, sở dĩ gọi là sức mạnh cấm kỵ, bởi vì nó không được bất kỳ sinh linh nào tiếp nhận.

Sự xuất hiện của Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của cô.

Chẳng những có được hắc khí vũ trụ, còn cắn nuốt sức mạnh cấm kỵ, điều này quả thực khiến người ta khó có thể tin.

Giờ khắc này.

Diệp Đăng Thiên xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, thân thể người có cảm giác khác thường hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có."

Diệp Đăng Thiên há miệng: "Tiểu tử ngươi rốt cuộc là biến thái gì?"

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắc khí vũ trụ không mạnh mẽ như sức mạnh cấm kỵ, ngươi có hiểu ý của ta không?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Ý của ngươi là hắc khí vũ trụ căn bản không thể cắn nuốt được sức mạnh cấm kỵ, đúng không?"

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Trên lý thuyết là như vậy."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, rốt cuộc nơi nào xảy ra vấn đề. "Lão Diệp, trước kia có người cắn nuốt hắc khí vũ trụ không? Có người có sức mạnh cấm kỵ không?"

Diệp Đăng Thiên lắc đầu: "Không có."

Sương mù trên khuôn mặt Diệp Trường Sinh biến mất: "Nói như vậy, nếu không có tham chiếu, xem ra người phiến diện."

"Thân thể ta tương đối tốt, do đó có thể khiến hắc khí vũ trụ và sức mạnh cấm kỵ cùng tồn tại."

Phiến diện.

Diệp Đăng Thiên cười khổ không thôi, thật sự là mình phiến diện sao? Người của các thế lực trên vũ trụ chưa từng có một người có được hắc khí vũ trụ và sức mạnh cấm kỵ.

Nếu như có thể khống chế sức mạnh cấm kỵ trong cơ thể, ai sẽ dùng nó chế tác phù văn?

Lúc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh lại một lần nữa truyền đến âm báo của hệ thống: [Định, chúc mừng chủ nhân, kích hoạt thành công hắc khí sáng thế, đạt được một phần thưởng của hệ thống, lúc nào cũng có thể nhận.]

Hắc khí sáng thế?

Chẳng lẽ là...

Diệp Trường Sinh hiểu được, hắc khí mà hắn nuốt vào trong cơ thể căn bản không phải là hắc khí vũ trụ, mà là hắc khí sáng thế, khó trách có thể cắn nuốt sức mạnh cấm kỵ.

Dày, lễ, cua.

Hóa ra là như vậy.

Tất cả các câu hỏi đã được giải đáp ngay lập tức.

Trên mặt hắn hiện lên ý cười, trong lòng hưng phấn suýt chút nữa cười ra tiếng heo kêu.

Một bên, Diệp Đăng Thiên nhận ra sự khác thường của Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, người làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hơi ngứa, không đúng, tâm hơi ngứa."

Ngoài ý muốn kích hoạt hắc khí sáng thế lại nhận được một phần thưởng của hệ thống thưởng, hắn ngứa ngứa mở ra phần thưởng, nhìn xem có thể đạt được cái gì.

[Lập tức mở phần thưởng!]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, đạt được thần thông sáng thế – Thẩm Phán, (Lưu ý, trước mắt chủ nhân không thể sử dụng được.)]

Không sử dụng được?

Tại sao.

Chẳng lẽ ta không đủ đẹp trai, hay ta không đủ xuất sắc.

[Nhắc nhở chủ nhân, cấp bậc trước mắt quá thấp, không cách nào thúc dục thần thông sáng thế – Thẩm Phán.]

Thực lực không đủ?

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, hắn là người có thực lực kém? Đã đạt được Sáng Thế thần thông, chờ thực lực tăng lên rồi

lại dùng cũng không muộn.

Lúc trước hắn vừa mới luyện hóa một phần hắc khí Sáng Thế, tu vi đã tăng vọt, hiện tại hắn không có thời gian lại đột phá.

Chương 996: Kiểm khởi thiên ngoại

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, bắt được Hoa Ảnh Vũ, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Ý người là sao?

Bắt được Hoa Ảnh Vũ, hệ thống hơi có mùi, đây là muốn tặng nữ cho hần sao?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, bắt được Hoa Ảnh Vũ là để nàng trung thành với chủ nhân mà không phải đập đổ, chủ nhân không nên cho mình thêm tiết mục, được không?]

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động: [Hệ thống, người không tôn trọng ta!]

Hoa Ảnh Vũ rốt cuộc có gì khác biệt.

Lại khiến hệ thống phát hành nhiệm vụ như vậy.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ảnh Vũ, phát hiện Diễm Xích Vũ phát động tấn công nàng: "Xích Vũ, buông nữ nhân kia ra, để cho ta."

Ngay sau đó.

Hần đập không lướt nhanh xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau trầm giọng nói: "Chủ nhân, người sẽ không nhìn bộ dạng xinh đẹp của nàng mà, động lòng trắc ẩn chứ?"

Nói đến đây, hần dừng một chút, hạ thấp thanh âm: "Chủ nhân, đây chính là một cô nương cốt thép, vẫn là... Chủ nhân, người hiểu mà!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Hần chỉ muốn Hoa Ảnh Vũ trung thành với mình, thật sự không có ý nghĩ gì khác.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cười... Không, chinh phục nàng!"

Diệp Trường Sinh trừng mắt Diễm Xích Vũ: "Mau đi chém giết những người khác!"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Không quấy rầy chuyện tốt của chủ nhân, ta rút trước!"

Lúc này.

Trên hư không.

Tu sĩ của bảy thế lực lớn còn lại không nhiều lắm, cơ bản đều táng thân dưới công kích của Hắc Long.

Ánh mắt Hoa Ảnh Vũ lóe lên, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, là một thành viên của thời đại Thái Cổ nhưng nàng ta lại nhìn không thấu Diệp Trường Sinh trước mắt.

Mệnh mông, thần bí khiến người ta khó nắm bắt.

Diệp Trường Sinh nói: "Người là kiếm tu, muốn giết ta sao?"

Hoa Ảnh Vũ lạnh lùng nói: "Không sai, ta là kiếm tu."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Muốn kiếm lệnh cũng không phải không thể, một kiếm định thắng bại, nếu ta thua, kiếm lệnh đổi chủ, từ nay về sau chính là của người."

"Nếu người thua, trung thành với ta, như thế nào?"

Hoa Ảnh Vũ khẽ phất tay áo, chiến giáp màu trắng lướt qua, suy nghĩ trong nháy mắt: "Được, ta đồng ý với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người trước."

Hoa Ảnh Vũ nói: "Thật sự để cho ta xuất kiếm trước?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đến đây đi, ta xuất kiếm, người phải chết."

Hoa Ảnh Vũ giật mình, trực tiếp lựa chọn ra tay, một thanh trường kiếm màu trắng xuất hiện trong tay nàng ta, thân ảnh xoay tròn như khinh vũ.

Một đoàn vòng xoáy kiếm khí phiêu dật nhẹ nhàng xuất hiện, quanh quẩn trên bóng dáng xinh đẹp của nàng ta, một kiếm này nhìn như nhẹ nhàng, lại ẩn chứa sát ý vô tận.

Kiếm văn xuất hiện, giống như từng con bạch long du hành.

Giờ khắc này.

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất truyền đến: "Chủ nhân, kiếm trong tay nàng hẳn là kiếm Bạch Vãn, đến từ cùng một chỗ với Bá Kiếm của chủ nhân."

"Nếu chủ nhân muốn đánh bại nàng, sợ là phải dùng đạo kiếm kỹ kia."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, trên mặt không có một ít tâm tình dao động, theo hắn thấy, Hoa Ảnh Vũ cũng chỉ mạnh hơn kiếm tu bình thường một chút.

Tiềm lực của nàng ta hẳn là không bằng Diệp Đăng Thiên, Bất Diệt Phệ Kiếm Thể hẳn là mạnh hơn kiếm thể của Hoa Ảnh Vũ nhiều.

Bịch.

Một kiếm bay ra, bầu trời nổ tung, vô số phi kiếm bay vòng trên đỉnh đầu Hoa Ảnh Vũ, thiên địa biến sắc.

Trong lúc nhất thời.

Trong trời đất, vô số phi kiếm lướt quabắn nồhư không,hơn nữaphi kiếm cuộn cuộn không ngừng hạ xuống.

Bóng hình xinh đẹp của Hoa Ảnh Vũ được phi kiếm bao phủ, một tòa kiếm trủng khổng lồ xuất hiện, kiếm khí khủng bố khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

Đây là kiếm kỹ gì?

Hoa Ảnh Vũ tự nhận kiếm kỹ Vãn Thiên của nàng rất mạnh mẽ, nhưng dưới kiếm khí của Diệp Trường Sinh bao phủ, cho dù khí thế hay uy áp đều phải hơi kém một bậc.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Kiếm khởi thiên ngoại!"

Kiếm reo chấn động bầu trời, thiên địa biến sắc.

Trên hư không, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh và kiếm khí cất giấu trên hư không.

Đột nhiên, một tiếng vỡ vụn truyền đến, chiến giáp màu trắng trên người Hoa Ảnh Vũ bị nghiền nát, trên hai má xuất hiện một đạo huyết hồng.

Nàng điên cuồng vung kiếm Bạch Vãn ngăn cản phi kiếm đầy trời đánh giết, ngay sau đó, bóng dáng xinh đẹp nửa quỳ trong hư không.

Tay ngọc nắm chặt cổ kiếm trong tay, ý đồ chống đỡ thân thể, uy áp khủng bố quá mạnh mẽ, Hoa Ảnh Vũ biết mình kiên trì không được bao lâu.

Từ từ ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, phi kiếm tàn sát bừa bãi ở hư không biến mất, di chuyển đi tới trước mặt Hoa Ảnh Vũ: "Người, thua!"

Hoa Ảnh Vũ nói: "Ta thua, từ nay về sau, ta thần phục người."

Tuy rằng nàng không muốn, nhưng trong lòng hiểu được, Diệp Trường Sinh thả nàng một con đường sống.

Giờ khắc này, trong lòng vẫn còn sợ hãi, sao thần thông kiếm đạo kia lại khủng bố như vậy, rốt cuộc sức mạnh ẩn chứa bên trong là?

Chương 997: Kiểm khởi thiên ngoại (2)

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được sự trung thành của Hoa Ảnh Vũ, đạt được phần thưởng của hệ thống là vạn đạo kiểm thể.]

Diệp Trường Sinh giật mình, nhìn trang hệ thống, phát hiện vạn đạo kiểm thể lại thích hợp nhất với Hoa Ảnh Vũ.

Đây thực sự là một kỹ thuật làm người ta hít thở không thông.

Hóa ra thu Hoa Ảnh Vũ, hệ thống trả lại nguyên bộ kiểm thể.

Điều đó có thực sự tốt không?

Hắn làm không công.

Nếu để cho người ta biết thần phục hắn còn được thưởng kiểm thể vô địch, có phải tất cả mọi người đều đến trung thành với hắn hay không?

Với việc này, Diệp Trường Sinh cũng không hề không vui.

Lần này bày thế lực xuất hiện vây công hắn khiến thân phận đệ tử Kiểm Điện của hắn bại lộ, về sau sẽ có nhiều phiền toái hơn.

Diệp Trường Sinh có dự cảm, kẻ địch tương lai sẽ vô cùng mạnh mẽ, thế lực sắp phải đối mặt sẽ mạnh hơn, hắn cần phải xây dựng thế lực thuộc về mình.

Đương nhiên, hiện tại xây dựng thế lực, người tuyển chọn sẽ không giống nhau, sẽ không giống như nhóm Tàng Thất trước kia, còn phải ở lại bên người bồi dưỡng thật tốt.

Trên người mình có vô số chí bảo, cho người bên cạnh dùng, bọn họ đều có thể trở thành cường giả siêu cấp.

Thật hâm mộ những người có thể biết hắn.

Lúc này.

Diệp Đăng Thiên, Hắc Long, Diễm Xích Vũ, Đế Doãn, Hoàng Vân

Huyền, Diệp Thập Vạn xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Hắc Long từ trên cao bay xuống, hóa thành hình người, thân mặc trường bào màu đen, tuổi nhìn qua tương tự với Diệp Trường Sinh.

Nhìn qua bất cần đời, kiệt ngạo bất tuân, xấu hơn Diệp Trường Sinh một chút.

"Thuộc hạ Ngao Hòa, bái kiến chủ nhân."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Thì ra người tên là Ngao Hòa, trận chiến này không thể không có công lao của người."

Ngao Hòa hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hơn trăm tấm linh giới: "Chủ nhân, những linh giới này cho người."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu linh giới vào trong hệ thống, ánh mắt chợt lóe lên dừng trên người Hoa Ảnh Vũ: "Người đã trung thành, ta sẽ thưởng cho người một đạo kiếm thể."

Kiểm thể còn có thể thưởng sao?

Không phải là Tiên Thiên hình thành sao?

Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, người sau tiện tay vung lên, một ánh sáng trắng tiến vào trong cơ thể Hoa Ảnh Vũ.

Ngay sau đó.

Kiểm rít cưỡi thiên quanh quần trên người Hoa Ảnh Vũ, cấp bậc của nàng nhanh chóng tăng lên, trong chớp mắt đột phá ba cấp bậc nhỏ.

Nếu là trước kia, căn bản không có chuyện thể này xảy ra.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đây là vạn đạo kiếm thể, ta có thể ban thưởng đạo kiếm thể này cho người, cũng có thể thu hồi lại, người hiểu không?"

Hoa Ảnh Vũ vội vàng cúi người: "Tạ ơn Thiếu chủ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh nói: "Đứng lên đi, sau này người hãy ở lại bên cạnh ta, Thái Cổ Kiếm Tông bên kia, người biết làm như thế nào không?"

Hoa Ảnh Vũ nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta sẽ kết thúc với Thái Cổ Kiếm Tông."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Diệp, đi thôi, chúng ta đi chiến trường Vạn Tộc!"

Diệp Đãng Thiên nói: "Hiện tại sẽ đi, có điều, trước khi tiến vào chiến trường Vạn Tộc, ta muốn dẫn người đi một chỗ trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi nào?"

Diệp Đãng Thiên lại nói: "Nơi có hắc khí."

"Mau đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Hắc khí sáng thế với người khác mà nói là tránh không kịp, nhưng trong mắt Diệp Trường Sinh là chỉ bảo tuyệt thế.

Phát hiện, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tranh thủ trước khi tiến vào chiến trường Vạn Tộc có thể tăng tu vi lên đến cấp Chúa Tể, tương lai sẽ như thế nào, hẳn tràn ngập tò mò.

Rời khỏi thành Cổ Pháp.

Một đám người biến mất trên đỉnh hư không.

Bảy thế lực lớn đến vây công Diệp Trường Sinh, ý đồ muốn đạt được kiếm lệnh cuối cùng lại chỉ có vài người chạy trốn.

Mặc dù những người này đã trốn thoát nhưng họ cũng bị phế đi.

Đạo tâm nghiêm nét, tu vi dừng hòng tăng lên một bước.

Diệp Trường Sinh càng trở thành cơn ác mộng vĩnh viễn không thể xua đi của bọn họ.

Vừa nghĩ đến sự khủng bố của Diệp Trường Sinh, mọi người

không khỏi run rẩy, không dám nghĩ tiếp, sợ tè ra quần.

Bên ngoài thành Cổ Pháp.

Những tu sĩ tránh thoát một kiếp xuất hiện, nhìn thành trì trước mắt bị san thành bình địa, trong mắt mọi người có hoảng sợ, hâm mộ, mừng thầm.

Nhờ họ chạy nhanh, nếu không họ sẽ phải chết ở đây.

Tuy rằng lần này không tận mắt nhìn thấy đại chiến kinh thế, nhưng cũng khiến bọn họ hiểu được một đạo lý.

Tu vi mạnh hay không không sao cả, nhất định phải chạy nhanh.

Gặp chuyện chạy trước, mới có thể sống sót.

...

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn trên đỉnh cửu thiên.

Bốn người Diệp Trường Sinh, Diệp Đăng Thiên, Diễm Xích Vũ, Hoa Ảnh Vũ đứng ngay gần trên boong thuyền, về phần Đế Doãn cũng không cùng nhau rời đi.

Nàng cũng không có trở về cấm địa Cổ Pháp nữa, mà là lựa chọn rời đi.

Đế Doãn ở lại Cổ Pháp Giới chính là vì Diễm Xích Vũ, hiện tại người nàng chờ đã đến, không cần thiết phải ở lại.

Nàng đi nơi nào, đương nhiên là quê hương của Diễm Xích Vũ.

Chương 998: Sát Đạo Ngục

Trên boong thuyền.

Hoa Ảnh Vũ trầm giọng nói: "Thiếu chủ, nơi chúng ta đi sẽ hơi nguy hiểm, Thiếu chủ phải sớm chuẩn bị tâm lý."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, chỉ cần có hắc khí tồn tại, dù có hung hiểm đến đâu cũng đáng giá."

Hắc khí sáng thế.

Giá trị của nó chỉ có Diệp Trường Sinh biết.

Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu cần nuốt đủ hắc khí sáng thế, cấp bậc của hắn sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tiến vào chiến trường Vạn Tộc, sẽ không có ai là đối thủ của hắn.

Tất nhiên rồi.

Trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, kẻ địch của mình không ở chiến trường Vạn Tộc, mà là thế lực thật sự gây bất lợi cho Thần Ma Tộc và Kiếm Điện.

Những người đó hẳn là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ này.

So sánh ra, thực lực hiện tại của hắn, còn không cách nào chống đỡ hắn giả vờ.

Giả vờ không thành, chuyện bị đánh chết sẽ thường xuyên xảy ra, Diệp Trường Sinh cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra trên người mình.

Những người khác có thời gian để cầu thả đến vô địch.

Nhưng hắn không phải đang giết chóc, chính là ở trên đường giết chóc, muốn cầu thả, quá khó khăn.

Không biết đã qua bao lâu.

Hoa Ảnh Vũ đột nhiên cúi người một cái: "Thiếu chủ, phía trước chính là nơi có hắc khí."

Diệp Đăng Thiên dõi mắt trông về phía xa, nhìn tinh vực phía trước bị sương mù màu đen quanh quẩn: "Tiểu tử, nơi này là Táng Thần Tinh, nơi nguy hiểm nổi danh trong vũ trụ."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Lão Diệp, nói như vậy, nơi này rất hung hiểm?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử, hung với không hung hiểm, người không phát hiện ra sao? Người đã phát hiện được hơi thở sinh linh bên trong nào rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có."

Diệp Đăng Thiên lại nói: "Không có sinh linh nào dám tới gần nơi này, hắc khí vũ trụ nơi này mạnh mẽ gấp trăm lần rừng rậm Phiếu Miếu, người nên suy nghĩ rõ ràng."

"Mạnh mẽ gấp trăm lần?" Hai má Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ hưng phấn, mạnh mẽ cuộn cuộn, không dám tưởng tượng, nếu mình cắn nuốt hắc khí sáng thể của Táng Thần Tinh, vậy nên mạnh mẽ đến trình độ nào?

Gà động.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới Táng Thần Tinh trước mắt, nơi đi qua, vô số kiếm khí từ hư không xẹt qua.

Giờ khắc này.

Táng Thần Tinh bên kia, từng bóng người xuất hiện, lướt nhanh tới phía Diệp Trường Sinh, người tới mặc trường bào màu bạc, bao bọc thân ảnh kín không kẽ hở, chỉ lộ ra một đôi mắt khiếp người.

Diệp Trường Sinh đứng trên không, ánh mắt dừng trên người người tới, ba người Diễm Xích Vũ, Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ phía sau vội vàng tiến lên.

Diệp Đăng Thiên híp mắt, đề phòng nói: "Tiểu tử, người của Sát

Đạo Ngục, người tới không tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vì kiếm lệnh?"

Diệp Đăng Thiên lắc đầu: "Không phải, phàm là cường giả thì bọn họ đều chém giết, vì tài nguyên và huyết mạch.”

"Nói như vậy cho người đi, tu sĩ Sát Đạo Ngục chia thành sát thủ từ một đến chín sao, tất cả sát thủ có bảy sao trở lên là cấp Chúa Tể."

Diệp Trường Sinh nói: "Nào có sát thủ mười sao?"

Diệp Đăng Thiên: "..."

Sát thủ mười sao, ông cũng chưa từng nghe nói qua.

Hoa Ảnh Vũ nói: "Thiếu chủ, không cần lo lắng, một kiếm có thể chém được những người này.”

Lúc này.

Tu sĩ Sát Đạo Ngục đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Các hạ chính là Diệp Trường Sinh có được hai thân phận Thần Ma Tộc và Kiếm Điện?"

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta.”

Lão giả mặc áo bào xám nói: "Vậy thì không sai, đi Sát Đạo Ngục một chuyến với chúng ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy nếu không thì sao.”

Lão giả áo bào bạc nói: "Không đồng ý, chết.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, một kiếm bay ra, mãnh mẽ như sấm sét, xuyên qua trên người lão giả áo bạc.

Bịch.

Thân ảnh lão giả áo bạc bay ngược ra sau, nhìn kiếm vẫn lưu lại trước mắt, quyền trượng trong tay chỉ một cái, sóng khí ngập trời xuất hiện nghênh đón kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ trực tiếp ra tay, chẳng lẽ không nên chào hỏi vài câu sao?

Những người trẻ tuổi bây giờ quá thô lỗ.

Không có quá trình nào cả.

Trực tiếp lên.

Ai chịu đựng nổi?

Diệp Trường Sinh bát phong bất động: "Ra tay, chờ cái gì!"

Ra lệnh một tiếng.

Ba người Diễm Xích Vũ, Diệp Đãng Thiên, Hoa Ảnh Vũ lần lượt ra tay, mũi thương ảnh kiếm tung hoành cửu tiêu, quyết chiến cùng một chỗ với cường giả Sát Đạo Ngục.

Lúc này.

Giọng nói của Hắc Long Ngao Hoàng truyền đến: "Thiếu chủ, có đánh nhau, mau thả ta ra ngoài, đểta đánh chết bọn hần!"

Con rồng này... Thật bạo lực!

Trên hư không.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Hắc Long Ngao Hoàng từ trong Thần Cung đi ra, hóa thành một đoàn sương đen chém giết về phía tu sĩ của Sát Đạo Ngục.

Nơi đi qua, long uy khủng bố bao trùm, bao phủ trên hư không.

Mấy người của Sát Đạo không nghĩ tới đụng phải người tàn nhẫn, đánh mấy hiệp, bọn hần lại rơi vào hạ phong.

Thực lực của ba người Diệp Đãng Thiên, Diễm Xích Vũ, Hoa Ảnh Vũ phải ở trên bọn hần, tuy rằng bọn hần y vào nhiều người nhưng vẫn không chiếm được thế thượng phong.

Chương 999: Bóng vàng lại xuất hiện

Lại thấy Ngao Hoàng xuất hiện, vẻ mặt mọi người đột nhiên biến đổi, không thể tin được bên người Diệp Trường Sinh lại hội tụ nhiều cường giả như vậy.

Qua loa.

Lão giả áo bào bạc cầm đầu trầm giọng nói: "Rút lui, rời khỏi nơi này trước!"

Ra lệnh một tiếng.

Cường giả Sát Đạo Ngục bắt đầu lui về phía sau, tốc độ vô cùng nhanh, chạy chậm một chút thì đã táng thân dưới công kích của Ngao Hoàng.

Diệp Trường Sinh thấy mấy người Diễm Xích Vũ chuẩn bị đuổi theo: "Đừng đuổi theo, những người này không đáng để đánh, để cho bọn hắn đi đi!"

Đây chỉ là một ít con tôm nhỏ, không có uy hiếp lớn.

Dứt lời.

Hắn bước từng bước đi tới phía Táng Thần Tinh, bốn người theo sát phía sau, hắc khí nồng đậm tràn đầy bao trùm, cắn nuốt về phía bọn hắn.

Cường giả Sát Đạo Ngục ngừng lại, một người quay đầu nhìn lại: "Trường... Trưởng lão, bọn hắn không đuổi theo, giống như muốn tiến vào Táng Thần Tinh."

Ngân Huyền Tiêu vội vàng quay đầu nhìn lại, hai gò má đầy nếp nhăn nổi lên hoảng sợ: "Hắn... Muốn làm gì, cùng đi chịu chết sao?"

Ai biết mà không biết hắc khí vũ trụ không thể lay nhiễm, nếu không tất phải chết không thể nghi ngờ.

Diệp Trường Sinh lại mang theo người dưới trướng đi về phía hắc khí vũ trụ, hành động này quả thực khiến Ngân Huyền Tiêu sợ hãi.

Đồng thời, lão ta trăm tư không giải thích được, Diệp Trường Sinh muốn làm gì đây?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện một vấn đề, vậy mà lối vào tiến vào Táng Thần Tinh chỉ có một cái hắc động.

Bốn người Diệp Đãng Thiên ngừng lại, đứng ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh, ánh mắt dừng ở hắc động trước mắt.

Bọn hắn không cách nào tiến vào Táng Thần Tinh, chỉ có một mình Diệp Trường Sinh có thể tiến vào, cho nên bọn hắn không muốn Diệp Trường Sinh xảy ra nguy hiểm.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, cái động này hơi... Ướt, có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Diệp Đãng Thiên phụ họa: "Tiểu tử, chắc nơi này đã có sinh linh tới, nhưng rốt cuộc sinh linh gì mà không sợ hắc khí vũ trụ ăn mòn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, tiến vào nhìn một chút là biết."

Ngay cả khi nơi đó bị vô số người để lại dấu vết, chúng ta vẫn hướng tới như cũ.

Không phải vậy sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn quay đầu lại nhìn bốn người: "Các người ở lại chỗ này, ta đi một lát sẽ trở về."

Bịch.

Nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh tiến vào trong hắc động, vẻ mặt bốn người vô cùng ngưng trọng, nhưng vẫn chưa phát sinh dị thường.

Sương mù trên mặt bốn người biến mất, bóng dáng lui về phía sau, Ngao Hoàng nói: "Hơi thở nơi này hẳn không phải là hắc khí vũ trụ."

Diệp Đãng Thiên nói: "Không phải hắc khí vũ trụ thì đó là gì, người dám đi vào sao?"

Ngao Hoàng lắc đầu: "Không dám!"

Diệp Đãng Thiên lại nói: "Vậy người biết đây là loại khí gì không?"

Ngao Hoàng nói: "Không biết, không nhớ được."

Diễm Xích Vũ phụ họa: "Tranh chấp cái này làm gì, dù sao chúng ta cũng không dám đi vào, vẫn nên tu luyện cho tốt đi, chờ sau khi chủ nhân trở về, kẻ địch tương lai sẽ càng thêm mạnh mẽ."

Ngao Hoàng cười nói: "Ta vô địch, ta không sợ."

Ba người: "..."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở trên Táng Thần Tinh, nơi này đích xác có sinh linh xuất hiện, có điều, chúng nó đã hóa thành xương trắng và thi thể.

Nhìn qua hẳn là một loại Thần Thú cỡ lớn nào đó.

Sợ là đánh bậy đánh bạ tiến vào.

Bởi vì ngoại trừ hài cốt và thi thể trên mặt đất ra, dưới thần thức của hắn bao phủ, nơi này không có bất kỳ hơi thở của sinh linh nào.

Diệp Trường Sinh thật cẩn thận đi về phía trước, trong đầu một mực suy tư, rốt cuộc tình vực như Táng Thần Tinh xuất hiện như thế nào.

Đột nhiên.

Một chút ánh sáng xuất hiện, giống như đom đóm trong bóng tối,

thân ảnh của hắn chợt lóe, vọt về phía trước cực nhanh.

Ánh sáng trước mắt càng lúc càng lớn, Diệp Trường Sinh ngây ra như phỗng, hoàn toàn rơi vào mờ mịt.

Đoàn ánh sáng này lại là dáng vẻ của hắn, giống hệt tàn ảnh mà mình nhìn thấy sau khi té xỉu ở thôn Chí Tôn ngày đó.

Ngày đó lần đầu tiên hắn thấy mình đẹp trai như thế.

Sau đó ba bóng người dung hợp thành một thể với hắn.

Hiện tại lại một lần nữa phát hiện thân ảnh của mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Luôn luôn cảm thấy dường như tất cả mọi thứ xảy ra trong vũ trụ đang ở xung quanh hắn, nhưng hắn không làm gì mà.

Thật ra không biết.

Diệp Linh Khuynh và Đạo Linh Nhi cũng đã gặp qua bóng người màu vàng như vậy.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn bóng vàng trước mắt, đột nhiên bắt đầu di động, bay tới, tốc độ vô cùng nhanh, trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn.

Nhưng cộng thêm một bóng vàng trong mộng cảnh ở thôn Chí Tôn, đã có hai cái tiến vào trong cơ thể hắn, Diệp Trường Sinh lại không cảm nhận được một ít khác thường nào.

Kỳ lạ.

Thật kỳ lạ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Ngay tại lúc hắn mờ mịt, hắc khí sáng thế bao phủ trong Táng Thần Tinh điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Chương 1000: Chiến Giới

Hắc khí sáng thể ở nơi này nồng đậm, mạnh mẽ hơn Rừng Rậm Phiếu Miểu gấp trăm lần, theo hắc khí sáng thể không ngừng tiến vào thân thể, trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện vô số đạo văn.

Cả người giống như dừng lại trên không trung.

Hắn phát hiện máu trong cơ thể thể mà lại sôi trào, giống như nước sôi đang không ngừng xảy ra biến hóa.

Ngay từ đầu màu đỏ dần dần hóa thành màu vàng.

Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ, biết máu thay đổi khẳng định có liên quan đến hai bóng vàng đó.

A.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Diệp Trường Sinh vội vàng dẫn hắc khí sáng thể vào trong Thần tháp Tử Dương, cảm giác nếu hắc khí sáng thể lại tiến vào trong cơ thể, hắn sẽ nổ tung mà chết.

Bên ngoài Táng Thần Tinh.

Ba người Diệp Đãng Thiên, Hoa Ảnh Vũ và Ngao Hoàng đều đi tu luyện.

Chỉ có một mình Diễm Xích Vũ đứng lơ lửng giữa không trung, tầm mắt rơi vào trên Táng Thần Tinh, hiện tại hắn có thể không tu luyện, ngược lại trí nhớ và huyết mạch không ngừng khôi phục, tu vi của hắn sẽ tự động tăng lên.

Có thể tự động tu luyện thì bề quan làm gì?

Không phải lãng phí thời gian sao?

Không có việc gì thì đi tìm một tiểu cô nương nào đó tâm sự, không tốt hơn à?

Hiện tại có hai chuyện mà hắn cảm thấy hứng thú, thứ nhất là

trêu chọc muội muội, không vì gì khác, chỉ vì tâm tình vui vẻ.

Thứ hai là đánh nhau, không vì gì khác, chỉ vì vô tình giả vờ.

Cuộc sống không giả vờ thì có khác gì cá ướp muối chứ?

Lúc này.

Diễm Xích Vũ dụi dụi mắt, trên mặt nổi hiện vẻ chần chừ: "Trời ạ, chủ nhân lại làm chuyện gì vậy?"

"Mẹ nó cũng quá sợ người."

Trực tiếp chính là hít một ngụm khí lạnh.

Quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Lão Diệp, lão Hắc, Hoa cô nương, các người mau đến xem đi."

Dứt lời.

Ba người Diệp Đãng Thiên, Ngao Hoàng, Hoa Ảnh Vũ theo tiếng mà đến, xuất hiện bên người Diễm Xích Vũ, vẻ mặt của bọn họ cũng không khác Diễm Xích Vũ là bao.

Trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được.

Hắc khí bao phủ trên Táng Thần Tinh, hóa thành gió lốc rồi biến mất, mọi người biết Diệp Trường Sinh thu hắc khí sáng thế vào trong chí bảo, bởi vì cho dù hắc miễn dịch với hắc khí sáng thế, thân thể cũng không cách nào thừa nhận nhiều như vậy.

Nhưng... Loại chí bảo gì có thể dùng để lưu trữ hắc khí sáng thế?

Cho dù Diễm Xích Vũ đi theo Diệp Trường Sinh thời gian dài như vậy, hắc cũng không biết Diệp Trường Sinh có bao nhiêu lá bài tẩy.

Lúc nào Diệp Trường Sinh cũng sẽ mang đến cho bọn họ kinh hỉ, loại cảm giác này thật sự quá mẹ nó kích thích.

Diễm Xích Vũ nói: "Đi thôi, có thể đi vào xem một chút."

Diệp Đãng Thiên nói: "Không cần, chờ đi."

Bịch.

Một bóng người lướt nhanh ra ngoài từ trong Táng Thần Tinh, thân ảnh mang theo vô số hắc khí sáng thế khiến người ta có cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Bốn người Diệp Đãng Thiên, Ngao Hoàng, Hoa Ảnh Vũ, Diễm Xích Vũ nhận thấy được hơi thở trên người Diệp Trường Sinh, bọn họ cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, Thiên Chí Tôn đỉnh phong rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể đột phá, nhưng ta cảm thấy vẫn nên củng cố trước, có thời gian rồi mới từ từ đột phá."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nhìn về phía Diệp Đãng Thiên: "Lão Diệp, có thể xuất phát đi Chiến Trường Vạn Tộc rồi."

Diệp Đãng Thiên nói: "Đi thôi."

...

Trên boong thuyền.

Diệp Đãng Thiên trầm giọng nói: "Tiểu tử, tiến vào Chiến Trường Vạn tộc, chúng ta không cách nào tiến vào với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, các người ở lại bên ngoài, một mình ta có thể xử lý được."

Diệp Đãng Thiên lại nói: "Bây giờ thân phận của người đã bị bại lộ, trong Chiến Trường Vạn tộc vốn là một nơi giết chóc, ngoại trừ muốn chống cự nguy hiểm vốn có, người còn phải cẩn thận thể lực bên trong kết thành đồng minh."

Hoa Ảnh Vũ phụ họa nói: "Thiếu chủ, Thái Cổ Kiếm Tông có một tên yêu nghiệt về kiếm đạo ở Chiến Trường Vạn tộc, hắn đã lịch lãm gần trăm năm chưa từng đi ra."

"Người này tên: Trần Thiên Tuyệt, cầm kiếm Thái Sơ, tu kiếm đạo hủy diệt."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Các người không cần lo lắng, tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, ta sẽ cẩn thận."

Hắn cũng không tiện nói tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, hắn vẫn là bá chủ như trước, không ai có thể giết hắn.

...

Ngày hôm đó.

Tin tức Diệp Trường Sinh là đệ tử Kiếm Điện lan truyền nhanh chóng, không biết có bao nhiêu thế lực bắt đầu rục rịch.

Thái Cổ Kiếm Tông, Dao Cốc, A Tị Tông, Trường Hà Tông, Quân Đoàn Vũ Trụ, Vĩnh Sinh Giáo, Võ Đạo Sơn, trừ Sát Đạo Ngục.

Còn có rất nhiều thế lực gia nhập vào cuộc vây giết.

Diệp Trường Sinh hiện tại giống như bị truy nã.

Tất cả mọi người điên cuồng vì kiếm lệnh.

Trận chiến ở thành Cổ Pháp, bảy thế lực lớn thất bại, không ai có thể khiến các thế lực cảm thấy sợ hãi, ngược lại khơi dậy dã tâm của bọn họ.

Trong lòng những người này vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, trên người Diệp Trường Sinh ngoại trừ kiếm lệnh ra, còn có rất nhiều chí bảo.

Chương 1001: Chiến Giới (2)

Không tiếc bất cứ giá nào chém chết Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng sẽ không thua lỗ.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Nếu muốn sống sót trong trận kiếp nạn này, chỉ có chính mình không ngừng mạnh mẽ, như vậy Diệp Trường sinh thành lựa chọn tốt nhất của bọn họ.

Trên tinh vực vô tận, vô số đạo tu sĩ xuyên qua một tòa lại một tòa tinh vực, bọn họ đều đang tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh.

Chỉ biết nơi cuối cùng Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Táng Thần Tinh, sau đó không ai biết được hắn đã đi nơi nào.

...

Hừ không.

Thuyền tiên Cửu Long ngừng lại.

Diệp Đăng Thiên chỉ thẳng vào tinh vực phía trước: "Tiểu tử, nơi này là Chiến Giới, Chiến Trường Vạn Tộc ở chỗ này."

"Sau khi vào thành, chúng ta ở trong thành chờ người, một mình người đi Chiến Trường Vạn Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Trực tiếp đi?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Trực tiếp đi, chỉ khi người như vậy thì chắc chắn bọn họ vô cùng hoan nghênh."

Ngay sau đó.

Năm người từ boong thuyền lướt xuống, lao nhanh về phía Chiến Giới, bọn họ ngừng lại ở cửa vào.

Bởi vì có không ít người xếp hàng tiến vào Chiến Giới.

Từng tiếng đánh nhau truyền ra, Diệp Trường Sinh giật mình: "Lão Diệp, tiến vào Chiến Giới còn phải thể hiện thực lực sao?"

Diệp Đăng Thiên lắc đầu: "Có thể là kiểm tra ngẫu nhiên!"

Trước kia ông cũng từng đến Chiến Giới không ít lần, không phát hiện lại có loại tình huống này.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, từng bóng người bay múa trên hư không, Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đây đâu phải là thể hiện thực lực, đây là đánh cho đến chết!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hơi tàn nhẫn."

Diêm Xích Vũ nói: "Vậy chúng ta còn đi không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có các người, ta còn sợ không vào được sao?"

Mọi người: "..."

Tiếng nổ mạnh truyền ra.

Ở lối vào có rất nhiều người chọn rút lui, trực tiếp từ bỏ tiến vào Chiến Giới.

Đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho tu sĩ trước mắt kinh hoảng như thế.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, phát hiện một bóng dáng xinh đẹp, không đúng, một bóng khổng lồ xuất hiện, dáng người nữ nhân này hơi bùng nổ.

Cấp Chúa Tế?

Ánh mắt Chiến Vô Song xẹt qua trên người mọi người: "Chiến Giới không lưu lại phế vật, không phải người nào cũng có thể tiến vào."

"Nếu không qua được cửa ải này của ta, đừng mơ tiến vào Chiến

Giới."

"Còn có ai muốn bàn luận với ta?"

Âm thanh rơi xuống.

Đám đông chìm trong im lặng.

Rất hiển nhiên, những tu sĩ này rất kiêng kỵ Chiến Vô Song.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Diệp, người biết nữ tử này không?"

Diệp Đãng Thiên lắc đầu: "Không biết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra muốn tiến vào Chiến Giới, nhất định phải luận bàn một phen với nàng ta."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Xích Vũ, người đi."

Diễm Xích Vũ đang nói chuyện phiếm với nữ tử bên cạnh: "Chủ nhân, vì sao lại là ta?"

"Không phải người, chẳng lẽ là ta sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Người như vậy sẽ không sợ Đế Doãn biết hả?"

Diễm Xích Vũ nói: "Có nhiều cô nương tuyệt sắc như vậy, đương nhiên đều phải sủng ái, ta làm như vậy thì có vấn đề gì chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc này mới tách Đế Doãn bao lâu, người đã lộ nguyên hình."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, chỉ cần tâm hoan đủ tốt, không có tình cũ không quên được."

Hải Vương?

Trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện từ này: "Người như vậy sớm muộn gì cũng sẽ lật thuyền."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chân đạp một chiếc thuyền thì sớm muộn gì cũng phải lật thuyền, chân đạp vạn con thuyền, lật cũng lật không hết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lúc này.

Giọng nói lạnh như băng của Chiến Vô Song vang lên: "Hai người các người nói cái gì, không tôn trọng ta sao?"

"Chỉ nói hai người các người, còn đang nhìn người khác."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương, đánh nhau có hại cho sức khỏe, yêu ta thì kéo dài tuổi thọ. Được rồi, chúng ta hãy đánh nhau đi!"

Dứt lời, thân ảnh hần chột lóe, lao tới phía Chiến Vô Song, so với làm cho Chiến Vô Song yêu hần, Diễm Xích Vũ tình nguyện đánh một trận.

Nữ nhân này... Đáng dấp rất xin lỗi người xem.

Chiến Vô Song liếc mắt nhìn Diễm Xích Vũ bay đến: "Một con Thần Thú hóa hình, ta cũng không đành lòng ra tay đánh người."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Cô nương, người quá coi thường ngàn tỉ tinh binh của ta."

Hai tay Chiến Vô Song giang ra, sau lưng có một con khổng tước, trên người quanh quẩn ánh sáng bảy màu, trong hai tay xuất hiện hai thanh thương bạc, tấn công về phía Diễm Xích Vũ.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, sức mạnh Chúa Tể vô lượng bắn ra, sóng khí khủng bố bao trùm, thần huy bảy màu bay xuống.

Diệp Đãng Thiên biến sắc: "Truyền thừa Khổng Tước Nhất Tộc, nữ tử này không đơn giản."

Diệp Trường Sinh nói: "Khổng Tước Nhất Tộc rất mạnh sao?"

Diệp Đãng Thiên gật đầu: "Khổng Tước Nhất Tộc từng là tồn tại rất mạnh trong vũ trụ, bởi vì tộc trưởng của bọn họ là Khổng Tước

Đại Minh Vương.”

"Có điều, hiện tại Khổng Tước Nhất Tộc đã biến mất rất lâu, tu sĩ có thể đạt được truyền thừa của Khổng Tước Nhất Tộc càng là lông phượng lân giác."

Khổng Tước Đại Minh Vương?

Chương 1002: Chiến Vô Song

Diệp Trường Sinh cảm thấy cái tên này hơi quen thuộc, tồn tại trong thần thoại, nhưng hẳn biết Tộc trưởng Khổng Tước trong miệng Diệp Đãng Thiên chắc chắn không phải Khổng Tước Đại Minh Vương trong thần thoại.

Ngao Hoàng nói: "Chẳng qua cô nương này chiếm được truyền thừa của Khổng Tước Nhất Tộc, còn chưa thể đánh bại Diễm Xích Vũ."

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn vang trời, hai bóng người ở trong hư không tách ra, Chiến Vô Song nhìn chăm chú Diễm Xích Vũ: "Không nghĩ tới người lại mạnh mẽ như vậy, người có tư cách tiến vào Chiến Giới."

Trường thương trong tay Diễm Xích Vũ biến mất không thấy, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, đi thôi, chúng ta có thể đi vào."

"Chờ một chút!" Chiến Vô Song đột nhiên mở miệng: "Một mình người tiến vào, không có nghĩa là bọn họ có thể đi vào."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương, làm người phải có cách cục, ta cũng có thể vào, người cảm thấy chủ nhân ta không có tư cách đi vào sao?"

Ánh mắt Chiến Vô Song dừng trên người Diệp Trường Sinh, bình tĩnh quan sát trong nháy mắt: "Vào đi, vào đi!"

Nhìn Diệp Trường Sinh và năm người tiến vào Chiến Giới, Chiến Vô Song cảm thấy hoảng sợ: "Ánh mắt của hắn quá đáng sợ."

"Ta ở Chiến Giới nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua người khủng bố như thế."

Nói đến đây, nàng ta đột nhiên nở nụ cười: "Lúc này Chiến Trường Vạn Tộc náo nhiệt rồi, người này tuyệt đối không phải là người tốt."

Sau khi tiến vào Chiến Giới.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Diệp Trường Sinh hơi chấn động, ngay sau đó, từng bóng người ủa về phía trước.

"Các hạ đến từ nơi nào, có hứng thú gia nhập Thuần Dương Tông của chúng ta hay không?"

"Các hạ phong lưu phóng khoáng, thực lực siêu tuyệt, vừa nhìn đã thích hợp gia nhập Ngự Nữ Tông chúng ta."

"Gia nhập Cái Bang chúng ta đi!"

"Các hạ, cùng nhau liều mạng tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc thì sao?"

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người trước mắt, cái gì liều mạng tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, hẳn chính là tu sĩ chân chính.

Tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc còn có thể liều mạng sao?

Còn có lão huynh ở Cái Bang kia là nghiêm túc sao?

Ngự Nữ Tông, đừng như vậy, ta là người hồn nhiên.

Diệp Trường Sinh nói: "Chư vị, ta không có ý định gia nhập bất kỳ thế lực nào."

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, vội vàng đuổi theo, vẫn không chịu buông tha: "Ta là người của Thần Ma Tộc, có thể gia nhập với các người không?"

Dứt lời, trăm người phía sau trong nháy mắt không thấy bóng dáng, chỉ chạy là nhanh.

Mẹ nó.

Không phải là Thần Ma Tộc sao? Sợ hãi đến mức như vậy?

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người thao tác như vậy có hơi nín nhịn."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người biết nín nhịn là gì không? Không biết thì đừng dùng bữa bái."

Diễm Xích Vũ nói: "Có ý gì, chủ nhân nói cho ta biết."

Diệp Trường Sinh chững chạc đáng hoàng: "Nín nhịn chính là chính mình phóng túng với mình."

Cổ lâu.

Quán trà.

Năm người ngồi xuống, sau khi biết được thân phận của Diệp Trường Sinh, tất cả thế lực muốn kéo hẳn gia nhập đều gào khóc bỏ chạy.

Thật ra, Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc, không phải là thân phận Thần Ma Tộc sao? Tại sao những người này lại kiêng kỵ như vậy.

Chẳng lẽ trên Chiến Trường Vạn tộc, Thần Ma Tộc có công lao vĩ đại gì đó sao?

Nếu đơn thuần kiêng kỵ Thần Ma Tộc, vậy nếu thân phận Kiếm Điện của hắn bị bại lộ, những người này còn không phải điên rồi sao.

Diệp Đãng Thiên cầm lấy ấm trà, rót cho Diệp Trường Sinh một chén: "Tiểu tử, bất kỳ thế lực nào ở đây đều phải chiêu mộ cường giả, trở thành đồng minh với bọn họ."

"Người biểu lộ thân phận, nhất định chỉ có thể một mình xông vào Chiến Trường Vạn Tộc, chính mình phải cẩn thận một chút."

"Thế lực vừa rồi chỉ là một ít thế lực nhỏ lẻ, mặc dù như thế, bọn họ có thể đặt chân ở Chiến Giới, sau lưng cũng có cường giả chống đỡ."

Diệp Trường Sinh khẽ nhấp một ngụm trà: "Những thế lực này còn

có cường giả sao?”

Diệp Đăng Thiên nói: "Đương nhiên, không nên khinh thường bất kỳ thế lực nào, Thuần Dương Tông vừa rồi có đại sư huynh Thuần Dương công tử ở chỗ này, một thân công pháp bá đạo chí cường chí dương tu luyện đạt đến đỉnh cao, nghe nói còn rất được nữ tử hoan nghênh.

"Còn có Cái Bang kia, nếu ta không đoán sai, ở Chiến Trường Vạn tộc hẳn là một vị kia."

Hoa Ảnh Vũ phụ họa nói: "Cái Thần, Cái Khuyết."

Diệp Đăng Thiên nói, "Đúng vậy, chính là hắn."

Hoa Ảnh Vũ lại nói: "Ngự Nữ Tông có Không Hư công tử cũng rất mạnh."

Diệp Trường Sinh hoài nghi nhìn hai người, bọn họ nói Thuần Dương công tử, Không Hư công tử, còn có Cái Khuyết thật sự rất mạnh sao?

Làm sao mà nghe tên lại không thấy giống như một người đứng đắn?

"Lão Diệp, một mình ta chỉ là một thế lực, chỉ có thân phận này của chúng ta, chẳng lẽ còn chống đỡ không nổi sao?"

"Các người vẫn nên nói tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc thì chú ý chuyện gì đi?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Không có, vốn là nơi giết chóc, có cái gì cấm kỵ đáng nói, một chữ, giết."

Chương 1003: Người đứng đầu Chiến Giới

Hoa Ảnh Vũ nói: “Thiếu chủ, Chiến Trường Vạn Tộc không có cấm kỵ, nhưng Giới Chủ của Chiến Giới không phải là người lương thiện, hẳn có thể nắm trong tay Chiến Giới và Chiến Trường Vạn Tộc, tuyệt không phải hạng người tầm thường.”

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Diễm Xích Vũ: “Có nghe thấy không, ở Chiến Giới tốt nhất nên an phận, đừng chạy lung tung khắp nơi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Ba người các người nhớ kỹ, nếu hắn bị người ta nướng, các người không cần ra tay giúp hắn.”

Diễm Xích Vũ: “...”

“Chủ nhân, ngài cứ yên tâm đi, hiện tại ta không thích gây chuyện, chỉ thích cuộc sống uống trà, uống rượu, ngắm mặt trời mọc hoàng hôn.”

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt hắn phiền muộn, bộ dáng rất đúng chỗ.

Lúc này.

Một bóng lớn xuất hiện ở bên ngoài quán trà, người tới không phải ai khác, chính là Chiến Vô Song.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: “Cô nương, có việc gì không?”

Chiến Vô Song nói: “Các hạ vào Chiến Giới, hẳn là vì tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, ta dẫn người đi!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: “Vậy thì làm phiền cô nương.”

Thật ra, Chiến Vô Song ngoại trừ hơi mập, hơi vạm vỡ, hơi ác... Có vẻ như... Quên đi, không nói nữa.

Diễm Xích Vũ đưa mắt nhìn Diệp Trường Sinh rời đi: "Ta đi tu luyện."

Diệp Đăng Thiên nói: "Không cùng nhau tu luyện sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Lão già xấu xa như người rất xấu."

Về mặt Diệp Đăng Thiên vô tội: "..."

...

Trên đường lớn.

Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ nghi hoặc, có phải đường đi hơi quá dài hay không, đi lâu như vậy lại còn chưa đến cuối.

Chiến Vô Song nói: "Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh."

Chiến Vô Song lạnh nhạt bình tĩnh: "Thì ra công tử là người của Thần Ma Tộc, lúc trước thật sự là thất kính thất kính."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, tôn tính đại danh."

Chiến Vô Song nói: "Chiến Giới, Chiến Vô Song."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chiến cô nương, có phải chúng ta đã tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc hay không?"

Chiến Vô Song biến sắc, trên mặt nhẹ nhàng giật giật: "Vừa mới tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc."

"Nếu Diệp công tử có chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nhận thấy được một hơi thở không thuộc về Chiến Giới, tu sĩ khắp nơi tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc hẳn là vì ngăn cản bọn họ đi!"

Chiến Vô Song chấn động không thôi, "Diệp công tử quả nhiên không tầm thường, người nói một chút cũng không sai."

"Ý nghĩa tồn tại trên Chiến Trường Vạn Tộc chính là ngăn cản đi

yêu và dị ma của hố đen Dị Độ, thực lực của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, hiện tại Chiến Trường Vạn tộc bị tu sĩ vạn tộc và dị yêu, dị ma chia đều, thực lực tương đương."

Sở Hán tranh để vị?

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao Giới Chủ Chiến Giới không trực tiếp ra tay chém giết toàn bộ bọn họ?"

Chiến Vô Song nói: "Sự tình nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, Chiến Giới có cường giả tọa trấn, chẳng lẽ dị ma, dị yêu thì không có?"

"Dị Yêu Tộc Khổng Tước, Thao Thiết, Kim Nhãn Long, tộc quần của chúng khổng lồ, thực lực nghịch thiên, cho dù là Giới Chủ cũng không cách nào hoàn toàn chém giết toàn bộ chúng."

"Nhắc nhở người một câu, tiến vào Chiến Trường Vạn tộc có hai nơi ngàn vạn lần không nên đi, Vạn Yêu Sơn và Trảm Thiên Đài."

Diệp Trường Sinh nói: "Chiến cô nương, hai nơi này có gì khác nhau?"

Chiến Vô Song nói: "Vạn Yêu Sơn là nơi tu luyện của cường giả siêu cấp của Dị Yêu Tộc, tu sĩ nhân loại tiến vào trong đó tất phải chết không thể nghi ngờ. Về phần Trảm Thiên Đài, đó là nơi mà tu sĩ vạn tộc và dị yêu, dị ma đánh nhau."

"Tu sĩ Nhân Tộc leo lên Trảm Thiên Đài, bất kể dị ma và dị yêu nào cũng có thể tham gia lôi đài, bao gồm cả tồn tại mạnh nhất trong bọn họ."

"Đồng nghĩa ngược lại, nếu dị ma và dị yêu có người leo lên Trảm Thiên Đài, bất kể tu sĩ vạn tộc nào cũng có thể tham gia, kể cả Giới Chủ."

"Có điều, những cường giả thế hệ này đã rất ít khi leo lên Trảm Thiên Đài, cho nên Trảm Thiên Đài thành nơi so đấu của tu sĩ vạn tộc và dị ma, dị yêu, xem ai chém giết nhiều tu sĩ của đối phương hơn một chút, bởi vậy hiện tại đã có Trảm Thiên Bảng."

"Người chỉ cần nhớ kỹ không nên đi hơi nơi này, còn lại người sẽ

từ từ hiểu rõ, dù sao tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc chỉ cần không ngã xuống, ít nói đợi trăm năm, dài thì ngàn năm, người có rất nhiều thời gian hiểu được."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi, đa tạ Chiến cô nương."

Chiến Vô Song vừa muốn mở miệng, một bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ, "Tam trưởng lão?"

Người tới nói: "Vị công tử này, Giới Chủ cho mời, theo lão phu đi một chuyến đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Dẫn đường đi!"

Chiến Giới và Chiến Trường Vạn Tộc đều do Giới Chủ trấn thủ. Nếu đã đi tới lá bài tẩy của người ta, tự nhiên là phải đi gặp một lần.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cảm thấy tràn ngập tò mò với Giới Chủ, rốt cuộc là người nào có thể trấn thủ Chiến Giới nhiều năm như vậy, có thể một mực trấn áp dị ma và dị yêu trong hố đen Dị Độ.

Chương 1004: Nữ tử thần bí

Sương mù mù mịt bao phủ, linh khí mênh mông vô tận tràn ngập trong không gian, Diệp Trường Sinh theo sát sau lưng lão giả, đi tới trên một ngọn núi.

Lão giả trầm giọng nói: "Đi đi, Giới Chủ chúng ta đang chờ người."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên đỉnh núi, nơi này không có cung điện và lầu các cao vút nguy nga, chỉ có một gian nhà tranh, bên ngoài có hàng rào.

Trông hơi đơn sơ.

Người đứng đầu một giới sống ở đây sao?

Trong lúc nhất thời, Diệp Trường Sinh càng tò mò hơn với Giới Chủ Chiến Giới, di chuyển về phía trước, đi vào bên ngoài nhà tranh.

Một nam tử áo trắng từ trong nhà tranh đi ra, trên người không có một tia linh khí dao động lại làm cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Bên ngoài nhà tranh.

Nam tử phát nhẹ ống tay áo, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Ngồi xuống, trò chuyện."

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử, đừng nhìn hắn đã đến trung niên nhưng vẫn đẹp trai không chịu nổi.

Cũng kém hắn một chút.

Nhất là khí chất phiêu dật xuất trần trên người hắn, rất ít người có thể có được khí chất như vậy.

Nam tử ngồi ngay ngắn trên ghế đá, cầm lấy chén trà châm trà: "Tuổi còn trẻ mà lại mang huyết mạch Thần Ma, lại là đệ tử Kiếm Điện, người không tồi."

Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Các hạ tán thưởng, còn không biết các hạ xưng hô như thế nào."

Nam tử khẽ nhấp một ngụm trà: "Phong Thanh Dương."

Phong Thanh Dương?

Diệp Trường Sinh giật mình, cái tên này khá quen thuộc.

Dám lấy tên Phong Thanh Dương, vậy cũng là cao nhân.

"Uống trà!"

Diệp Trường Sinh nâng chén trà lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sắc mặt hơi đỏ: "Trà Đại Đạo, không tệ, không tệ."

Phong Thanh Dương nói: "Không nghĩ tới kiến thức của Diệp công tử lại rộng rãi như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Uống qua, có điều, ta không thích uống trà lắm."

Phong Thanh Dương cười nói: "Diệp công tử còn trẻ, huyết khí phương cương, đương nhiên không thích loại đồ nhợt nhạt này."

Diệp Trường Sinh nói: "Trà cũng đã uống, không biết Phong Giới Chủ tìm ta có chuyện gì."

Phong Thanh Dương chậm rãi buông chén trà trong tay xuống: "Nếu Diệp công tử đã đi thẳng vào vấn đề, vậy ta sẽ thẳng thắn nói."

"Chắc hẳn Diệp công tử đã biết, thế lực khắp nơi bên ngoài đều đang tìm người, hiện tại người tiến vào Chiến Giới, áp lực của ta sẽ rất lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Giới Chủ, đây là muốn hạ lệnh đuổi khách sao?"

Phong Thanh Dương xua tay: "Cũng không phải như vậy, tiến vào Chiến Giới, người lại muốn đi Chiến Trường Vạn Tộc, tất nhiên ta rất hoan nghênh."

"Chỉ là cũng phải ứng phó với thế lực bên ngoài, cho nên muốn làm một giao dịch với Diệp công tử."

"Phong Giới Chủ nhìn không giống người ham công lợi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Chẳng lẽ Phong Giới Chủ kiêng kỵ thế lực bên ngoài sao?"

Phong Thanh Dương nói: "Có thêm một bằng hữu còn hơn thêm một kẻ địch mạnh, tu sĩ trẻ tuổi vạn tộc đều ở Chiến Giới, Diệp công tử cảm thấy ta sẽ kiêng kỵ bọn họ sao?"

Diệp Trường Sinh biết Phong Thanh Dương là người thông minh, lời nói của hắn ta đã rất rõ ràng, tu sĩ trẻ tuổi vạn tộc đều ở trong Chiến Giới, các thế lực lớn tự nhiên sẽ cho hắn ta mặt mũi.

Nhưng nếu hắn không nể mặt, Phong Thanh Dương cũng có thể thuận nước đẩy thuyền, để cho thế lực bên ngoài tiến vào Chiến Giới.

Nó rất đơn giản, nhưng ý hơi phức tạp.

"Phong Giới Chủ, nói một chút giao dịch đi!"

Phong Thanh Dương nói: "Thật ra, giao dịch của chúng ta rất đơn giản, đuổi dị ma và dị yêu vào hố đen Dị Độ."

"Không cần từ chối, ta tin tưởng người có thể làm được!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Có phải Phong Giới Chủ suy nghĩ quá nhiều hay không?"

Phong Thanh Dương lại nói: "Người hắn còn không biết vì sao cường giả trẻ tuổi vạn tộc đều tiến vào Chiến Trường Vạn tộc, đó là bởi vì bọn họ muốn truyền thừa trên người dị ma và dị yêu."

"Nhưng đối với người mà nói, sức mạnh truyền thừa đương nhiên không có bất kỳ sức hấp dẫn nào. Nhưng chắc hẳn người sẽ vô cùng hứng thú với vũ trụ bản nguyên trong hố đen Dị Độ Hắc Động."

Diệp Trường Sinh nói: "Phong Giới Chủ cũng rất hứng thú, đúng không?"

Phong Thanh Dương biến sắc: "Không ai không muốn trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy: "Ta từ chối giao dịch."

Phong Thanh Dương nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Người không sợ ta nhằm vào người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể thử một lần, nhằm vào ta, Chiến Giới có thể đổi Giới Chủ."

Sắc mặt Phong Thanh Dương thay đổi trong nháy mắt: "Người đang uy hiếp ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta chính là đang uy hiếp người."

Trên đỉnh núi.

Phong Thanh Dương đứng lên, giận dữ phất ống tay áo, chăm chú nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Có tính cách, ta không thích."

Ngay sau đó.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, trực tiếp từ trong sương đen đi ra: "Chủ thượng, người này xử lý như thế nào?"

Phong Thanh Dương nói: "Trước tiên để hắn tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, xem có thể nhắc lên bọt nước gì."

Bóng đen lại nói: "Chủ thượng, vậy có nên truyền tin tức hắn tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc hay không?"

Chương 1005: Nữ tử thần bí (2)

Phong Thanh Dương gật gật đầu: "Người đi làm."

Bóng đen khom người một cái, xoay người biến mất trên đỉnh núi, Phong Thanh Dương thì thảo tự nói: "Tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, không nghe hiệu lệnh của ta, người sẽ hối hận."

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh chán ghét nhất là người khác an bài cho hắn, tiến vào Chiến Trường Vạn tộc chính là lịch lãm của Kiếm Điện đã khiến hắn rất khó chịu.

Hiện tại Phong Thanh Dương còn muốn lợi dụng hắn đi đối phó dị ma và dị yêu, quả thực là ý nghĩ hảo huyền.

Nếu hắn có thể bị lợi dụng tốt như vậy thì sẽ không có nhiều kẻ thù như vậy.

Tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, hắn có kế hoạch của mình.

Chém giết dị ma, dị yêu, cướp lấy vũ trụ bản nguyên trong miệng Phong Thanh Dương, hắn có thể đi làm những việc này.

Nhưng không phải cho người khác, chỉ cho chính mình.

Phong Thanh Dương muốn dùng thân phận người đứng đầu Chiến Giới đè ép hắn, vẫn không hiểu rõ tính tình của hắn.

Quay trở lại đường lớn.

Diệp Trường Sinh một đường đi về phía trước, đi tới trước mặt Chiến Vô Song: "Diệp công tử đã bận rộn xong, ta mang người tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc!"

"Làm phiền rồi!"

Cuối đường lớn, một vách ngăn linh khí xuất hiện, Diệp Trường Sinh biết bên trong vách ngăn này hắn là Chiến Trường Vạn Tộc chân chính.

Chiến Vô Song nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh lóe lên xuyên qua vách ngăn linh khí, tiến vào trong Chiến Trường Vạn Tộc.

Trước mắt lầu các san sát, tửu lâu, thương hội, binh khí các đều có tất cả, rất khó tưởng tượng nơi này là Chiến Trường Vạn Tộc.

Nó giống như một nơi bị cô lập với thế giới bên ngoài.

Chiến Vô Song giơ tay lên chỉ: "Diệp công tử, nơi này là nơi tu sĩ vạn tộc tĩnh dưỡng, chỗ sâu trong rừng rậm hắc ám bao phủ là nơi của dị ma và dị yêu."

"Nếu Diệp công tử muốn săn giết, nhớ tổ đội đi tới đó, không nên một mình ra ngoài, sẽ vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi!"

Dứt lời.

Thân ảnh hần chợt lóe, lướt nhanh về phía sâu trong rừng rậm, sau lưng truyền đến giọng nói của Chiến Vô Song: "Diệp công tử không mua chút Khu Ma Đan và Khu Yêu Đan sao?"

Âm thanh theo gió tiêu tán, biến mất ở trong hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh càng ngày càng mờ hồ, cho đến khi biến mất không thấy đâu.

Chim một mình lên chín vạn dặm như điều gặp gió, trong Chiến Trường Vạn Tộc, tu sĩ nhao nhao quay đầu nhìn về phía chim một mình cất cánh.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đã tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, ngoại trừ phiến rừng rậm trước mắt này ra, trên Chiến Trường Vạn Tộc còn có vô số trận pháp, cửa kết giới.

Dưới thần thức bao phủ, vẻ mặt hần trở nên ngưng trọng, Chiến Trường Vạn Tộc này hung hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của hần.

Mỗi một cánh cửa kết giới sau lưng đều ẩn giấu nguy cơ, căn bản không thể nào biết được, những điều này thì Chiến Vô Song lại không đề cập tới.

Lúc này.

Một hơi thở xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, xoay người nhìn qua, phát hiện cách đó không xa có một nữ tử đang đứng.

Tóc tai bù xù, một bộ quần áo màu đỏ như máu, nhìn qua khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Diệp Trường Sinh híp mắt đánh giá nữ tử trước mắt, có thể khẳng định nàng không phải dị ma, dị yêu.

Nữ tử đột nhiên mở miệng, "Máu, cho ta máu!"

Trong lúc nói chuyện, nữ tử lướt qua không trung, nhào tới phía Diệp Trường Sinh, dưới mái tóc dài lộn xộn, há miệng, bộ dáng này ít nhiều hơi giống Vampire.

Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, vừa định ra tay chém giết nữ tử, nàng trực tiếp ngã xuống, từ trên cao ngã xuống.

Bạch!

Bạch!

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, nhìn nữ tử áo đỏ ngã xuống, hẳn không phải là người thích xen vào việc của người khác.

Không ra tay chém giết nữ tử đã là thủ hạ留情.

Ngay sau đó.

Hắn xoay người chuẩn bị rời đi, âm báo của hệ thống truyền đến bên tai: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ phụ của hệ thống, cứu viện Thượng Cổ La Sát, đạt được một phần thưởng ngẫu nhiên của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ chính, trở thành Giới Chủ Chiến Giới, nhận được một phần thưởng là gói quà của thế lực hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét điểm đánh dấu mới - Trảm Thiên Đài.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét điểm đánh dấu mới - Vạn Yêu Sơn.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, quét điểm đánh dấu mới - hố đen Dị Độ.]

Âm báo của hệ thống hạ xuống, Diệp Trường Sinh giật mình: "Lập tức có nhiều nơi đánh dấu như vậy, hệ thống người sắp điên rồi."

"Đây là để cho ta ở trên đường vô địch tuyệt trần sao?"

Trăm triệu lần không nghĩ tới.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, ngoại trừ đánh dấu Chiến Trường Vạn Tộc ra, bên trong còn có nhiều nơi có thể đánh dấu như vậy.

Cho đến nay, đây là nơi đầu tiên có thể được đánh dấu bốn lần liên tiếp.

Đáng giá.

Chuyến đi này không tệ.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi vào trên người nữ tử áo đỏ: "Thượng Cổ La Sát?"

Nghe đồn nam La Sát đều rất xấu, mà nữ La Sát thì có mỹ mạo mỹ mạo như tiên.

Chương 1006: Thái Sơ

Diệp Trường Sinh không phát hiện ra mỹ mạo của nữ tử trước mắt, chỉ hơi ngoài ý muốn với thân phận của nàng, thế mà là Thượng Cổ La Sát.

Vì vậy, vẫn đề đến.

Vì sao nàng lại trở thành bộ dáng như bây giờ, thực lực hình như cũng rất yếu, còn muốn cắn nuốt máu.

Thực sự khủng bố.

Im lặng trong chớp mắt.

Cuối cùng Diệp Trường Sinh vẫn quyết định cứu nữ tử áo đỏ trước mắt, không vì cái gì khác, chỉ vì phần thưởng của hệ thống.

Làm người thì phải thực dụng.

Có phần thưởng, đương nhiên không thể bỏ qua.

Bịch.

Diệp Trường Sinh lao xuống, rơi xuống bên cạnh nữ tử áo đỏ, vừa muốn khom người đi kiểm tra vết thương của nữ tử, sau lưng trong rừng rậm truyền đến một trận linh khí dao động.

Mười bóng người xuất hiện, cấp Chúa Tế mạnh mẽ bắn ra, trực tiếp nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh biết hắn mới vào Chiến Trường Vạn Tộc, những người này không phải hướng về phía hắn, hắn là vì nữ tử áo đỏ.

Một tên nam tử trung niên từ trong đám người đi ra: "Tiểu tử, người mới tới Chiến Trường Vạn Tộc sao, trước kia chưa từng gặp qua người."

Diệp Trường Sinh tự giới thiệu: "Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh."

Bóng dáng nam tử trung niên đi về phía trước ngưỡng lại, nhìn Diệp

Trường Sinh: "Thật ngại quá, quấy rầy, người tiếp tục."

Mọi người lập tức tản ra, chạy vào trong rừng rậm, Diệp Trường Sinh hơi bối rối, cổ, ta đáng sợ như vậy sao?

Ta là một người dịu dàng.

Diệp Trường Sinh khom người nâng nữ tử lên, đưa một bình nước sinh mệnh vào trong miệng nàng, ngay sau đó, nữ tử yếu ớt tỉnh lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người hắn.

"Cô nương, đừng hiểu lầm, ta không có ác ý với người."

Nữ tử gian nan đứng lên, nhìn Diệp Trường Sinh: "Đa tạ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần khách khí, còn không biết tên của cô nương."

Nữ tử chần chờ trong chớp mắt: "Thái Sơ!"

Dứt lời.

Thân ảnh nàng chợt lóe, biến mất trước mặt Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Đi rồi sao?"

[Hệ thống, ta đã cứu nàng, sao vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống?]

[Chủ nhân mới chỉ tiến hành một nửa nhiệm vụ hệ thống.]

[Một nửa? Vẫn có thể chơi như vậy sao?]

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng nữ tử rời đi, vội vàng đuổi theo, rất hiển nhiên, hắn tính toán hoàn thành một nửa nhiệm vụ còn lại.

Không biết đã qua bao lâu.

Một trận tiếng đánh nhau truyền đến, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh cây cổ thụ, theo tiếng nhìn qua, phát hiện Thái Sơ bị trăm bóng người vây công.

Một nam tử áo trắng cầm quạt gấp trong tay: "Nữ La Sát, giao vũ

trụ bản nguyên ra, chúng ta có thể không giết người.”

Thái Sơ nói: "Đã lâu lắm rồi ta không uống máu tươi, các người đến vừa lúc.”

Nam tử áo trắng nói: "Nữ La Sát, hiện tại người rất suy yếu, căn bản không thể là đối thủ của chúng ta.”

Khí huyết sát trên người Thái Sơ bắn ra, trong hư không trong nháy mắt hóa thành một vùng biển máu, ở sau lưng nàng xuất hiện một con ác thú kỳ dị.

Dù sao bộ dạng vô cùng hung tàn, Diệp Trường Sinh chưa từng thấy qua.

La Sát Ác Linh.

Giọng nói của Diệp Tiểu Thất truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, người biết La Sát Ác Linh.”

Diệp Tiểu Thất nói: "Trước kia nghe người ta nói qua, phạm là người được La Sát Ác Linh lựa chọn đều sẽ trở thành người tà ác nhất vũ trụ.”

"Bọn họ giết chóc thành tính, một khi đại khai sát giới, ai cũng không cách nào tỉnh lại.”

Diệp Trường Sinh giật mình: "Khủng bố như vậy?”

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, mặc dù nữ tử này được La Sát Ác Linh lựa chọn nhưng trong cơ thể nàng hẳn là còn có phong ấn khác, cho nên không cách nào phát huy uy lực thật sự của La Sát Ác Linh, bằng không những người trước mắt này đã bị tàn sát không còn từ lâu.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không nghĩ tới Thái Sơ còn không đơn giản, không hổ là Thượng Cổ La Sát.”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Từng tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh Thái Sơ bay ngược ra sau, máu tươi trong miệng phun ra, ngay cả La Sát Ác Linh sau lưng cũng trở nên hư ảo.

Rất hiển nhiên, nàng không phải là đối thủ của trăm người trước mắt.

Nam tử áo trắng lại nói: "Giao vũ trụ bản nguyên ra, ta có thể tha cho người không chết. Nói thật, ta thật sự không muốn dính nhân quả trên người người."

Thái Sơ giơ tay lên ôm ngực, ánh mắt rơi vào trên người nam tử áo trắng: "Giết ta, vũ trụ bản nguyên chính là của người."

Nam tử áo trắng lạnh lùng nói: "Muốn chết, thành toàn cho người."

Ngay khi hắn ta lướt qua tấn công về phía Thái Sơ, trong chớp mắt, một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Thái Sơ.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt Thái Sơ, ngăn nam tử áo trắng lại, người sau nhìn hắn một cái: "Gương mặt mới."

"Người trẻ tuổi, trên Chiến Trường Vạn Tộc quản tốt chính mình là được, không nên nhúng tay vào chuyện khác, nếu không người sẽ mất mạng."

Diệp Trường Sinh nói: "Tự giới thiệu, Thần Ma Tộc, Diệp Trường Sinh."

Nam tử áo trắng hơi giật mình: "Người là người của Thần Ma Tộc."

Chương 1007: Trèo lên Trảm Thiên Đài

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể giả được."

Nam tử áo trắng nở nụ cười, là loại hết sức hung hăng càn quấy: "Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt."

"Không nghĩ tới sẽ gặp được một gã tu sĩ Thần Ma Tộc, ban đầu chúng ta chỉ vì giết Nữ La Sát, hiện tại người cũng phải chết."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn sống, giao nộp tất cả mọi thứ trên người người, hiếu kính chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Lá gan các người rất lớn."

Vốn tưởng rằng nam tử áo trắng nghe được hắn là người của Thần Ma Tộc sẽ giống như tu sĩ lúc trước sợ tới mức bối rối chạy trốn.

Không nghĩ tới nam tử áo trắng lại muốn giết hắn.

Không sợ Thần Ma Tộc, người này có khí phách, nhưng ở trước mặt hắn chỉ có quyết đoán thì không đủ, còn phải có thực lực.

Nam tử áo trắng nói: "Giao đồ đạc ra đi, đừng để ta nói lần thứ hai."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người động thủ... Đánh chết ta đi."

Mọi người biến sắc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, đây là người nào? Yêu cầu rất kỳ lạ.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không động thủ? Vậy thì ta ra tay trước."

Dứt lời.

Thực lực Thiên Chí Tôn bắn ra, sát giới xuất hiện, sát khí mê hồn tràn đầy trong nháy mắt nghiền ép xuống, bao phủ trên người mọi người.

Sắc mặt nam tử áo trắng đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng

hoảng sợ, hắn ta liếc mắt một cái đã nhìn ra cấp bậc của Diệp Trường Sinh, khiến hắn ta chấn động chính là sao Thiên Chí Tôn có thể phóng ra sát khí đáng sợ như vậy.

Hắn đã giết bao nhiêu người?

“Cùng nhau ra tay, giết hắn, tài nguyên chia đều!”

Ra lệnh một tiếng, trăm người đồng thời ra tay, từng công kích rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân, tiện tay vung lên, phi kiếm tập không, nghênh đón công kích của mọi người.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang lên, quanh quần trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ vạn tộc cùng dị ma, dị yêu theo tiếng mà động, lướt nhanh về nơi có đại chiến.

Diệp Trường Sinh vẫn ngạo nghễ đứng trên bàn kiếm Kiếp Thiên như trước, bát phong bất động, mặt không chút thay đổi, cường giả xông tới bị kiếm khí bức ra.

Bọn họ ngừng thần nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt ngưng trọng hẳn lên, người Thần Ma Tộc, lại còn là kiếm tu.

Không dễ giết!

Nam tử áo trắng cầm quạt gấp trong tay, ngăn cản kiếm khí bắn phá, không gian sau lưng từng tắc từng tắc sụp đổ.

“Thần Ma Tộc cũng chỉ như thế!”

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể chết."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn rơi vào trên người nam tử áo

trắng: "Linh hồn diệt."

Ngay sau đó.

Sắc mặt nam tử áo trắng dữ tợn khủng bố, giống như đang thừa nhận tra tấn thật lớn, âm một cái, tiếng nổ tung truyền ra.

Hình thần câu diệt, hóa thành một đoàn sương máu.

Mọi người bất động, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, rốt cuộc hẳn chém giết nam tử áo trắng như thế nào?

"Muốn chết thì các người mau lên đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Cái gì cũng không phải, cho các người cơ hội cũng không dùng được."

Một bước.

Một bước.

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh đi tới, sợ tới mức hồn phi phách tán, lập tức tản ra, chạy về phía trong rừng rậm.

Chỉ có thế à?

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, xoay người đi tới bên người Thái Sơ: "Người không sao chứ!"

Thái Sơ đề phòng nhìn hắn: "Người cứu ta hai lần, là vì vũ trụ bản nguyên sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không, chỉ là đơn thuần muốn cứu người, ở trên người người nhìn thấy bóng dáng của ta."

Thái Sơ lại nói: "Chẳng lẽ người không có hứng thú với vũ trụ bản nguyên?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên cảm thấy hứng thú, nhưng ta có thể dựa vào bản lĩnh của mình đi lấy."

Thái Sơ trầm mặc.

Sau đó.

Nàng mở lời nói: "Người đi đi, kẻ thù của ta nhiều lắm, ở lại với ta sẽ chỉ mang đến cho người họa sát thân."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Kẻ địch của người nhiều, của ta không nhiều sao?"

Thái Sơ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta mới vào Chiến Trường Vạn Tộc, gặp nhau chính là duyên phận, thường nói tiền Phật tiền đến Tây Thiên, ta sẽ không mặc kệ người."

Về mặt Thái Sơ hơi khác thường: "Vì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cao hứng, không được sao? Hay là người không cần ta cứu người."

Nghe tiếng.

Thái Sơ lại trầm mặc một lần nữa.

Hiện tại thân thể của nàng vô cùng vô cùng vô cùng suy yếu, tùy tiện một kẻ địch đều có thể dễ dàng chém giết nàng.

Nếu không có Diệp Trường Sinh bảo vệ, nàng rất khó sinh tồn trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Hiện tại chỉ có tu sĩ vạn tộc đuổi giết nàng, nhưng không bao lâu nữa, dị ma và dị yêu cũng sẽ gia nhập hàng ngũ đuổi giết nàng.

Từ tình huống trước mắt, Diệp Trường Sinh là người duy nhất có thể bảo vệ nàng.

Thái Sơ nói: "Chờ thân thể của ta khôi phục, cho người một đạo vũ trụ bản nguyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cao hứng là tốt rồi!"

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục, "Bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức."

Thái Sơ lắc đầu: "Vô dụng, mặc kệ chúng ta đi nơi nào cũng sẽ bị

đuổi giết không ngừng.”

Chương 1008: Trèo lên Trảm Thiên Đài (2)

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Người có biết Trảm Thiên Đài ở nơi nào không?"

Thái Sơ suy yếu vô cùng: "Người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: "Lên Trảm Thiên Đài, nếu tất cả mọi người đều đang đuổi giết chúng ta, vậy đi Trảm Thiên Đài, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

Thái Sơ chậm rãi giơ tay lên, chỉ một phương hướng: "Đi bên kia."

Diệp Trường Sinh mang theo Thái Sơ, dưới chân xuất hiện một thanh phi kiếm, ngay sau đó, bọn họ biến mất tại chỗ.

Rời đi không đến một nén nhang, nơi mà hai người Diệp Trường Sinh vừa đứng xuất hiện mấy trăm bóng người.

Phía bên kia.

Sau khi Thái Sơ uống nước sinh mệnh siêu cấp, thân thể cũng không khôi phục được.

"Người mới vào Chiến Trường Vạn Tộc, có lẽ còn không biết chỗ đáng sợ của Trảm Thiên Đài."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết."

Đi tới Trảm Thiên Đài, hẳn đương nhiên có tính toán.

Hắn từ trong miệng Chiến Vô Song biết được không phải ai cũng dám lên Trảm Thiên Đài.

Muốn chơi, đương nhiên phải chơi lớn một chút.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh mang theo Thái Sơ ngừng lại, nhìn đảo nổi lơ lửng cách đó không xa: "Nơi đó chính là Trảm Thiên Đài?"

Thái Sơ nói: "Không sai, chính là Trảm Thiên Đài."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao người dùng nước sinh mệnh mà vết thương không thấy tốt hơn?"

Thái Sơ nói: "Nước sinh mệnh của người rất lợi hại, chỉ là thân thể của ta hơi đặc biệt, cho nên không có tác dụng lớn đối với ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chẳng lẽ người thật sự phải uống máu mới có thể khôi phục thân thể sao?"

Thái Sơ thấp giọng nói: "Uống máu chỉ là dự tính xấu nhất, ta có thể tu luyện, có điều phải tiêu hao thời gian tương đối dài."

Diệp Trường Sinh nói: "Trên người người không phải có vũ trụ bản nguyên sao, vì sao không dùng nó khôi phục thân thể?"

"Vốn tính toán dùng vũ trụ bản nguyên khôi phục thân thể nhưng một đường bị đuổi giết nên cũng không có thời gian."

"Hiện tại người có thời gian, có thể tu luyện." Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Đi, đi Trảm Thiên Đài."

Trên đảo nổi.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, một bên là Thái Sơ áo đỏ, người sau nói: "Diệp công tử, leo lên Trảm Thiên Đài, người sẽ phải gõ trống Thông Thiên."

Còn có việc này sao?

Hơi thú vị.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, linh khí như chùy gõ lên trống lớn, từng tiếng động trời vang lên tựa như sấm sét cửu thiên, vang vọng trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng trống vang lên bốn phía đánh thức tất cả mọi người.

Tu sĩ Vạn tộc, dị ma, dị yêu khiếp sợ vạn phần, bọn họ tò mò rất cuộc người nào gõ trống Thông Thiên.

Thế lực hai bên đều có suy đoán, nhưng ai cũng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh là một người vừa mới tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc không đến một ngày thế mà đánh trống Thông Thiên.

Sôi trào.

Trên Chiến Trường Vạn Tộc hoàn toàn sôi trào.

Từng tàn ảnh từ bầu trời xẹt qua, vọt tới phía Trảm Thiên Đài, tất cả mọi người đều muốn biết người nào leo lên Trảm Thiên Đài.

...

Trảm Thiên Đài.

Thái Sơ đề phòng nhìn bốn phía, nhanh chóng thúc dục linh khí trong cơ thể khôi phục cấp bậc, bởi vì nàng biết rõ sự hung hiểm của Chiến Trường Vạn Tộc, nàng lo lắng một mình Diệp Trường Sinh không ngăn cản được tu sĩ vạn tộc và dị ma.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào Trảm Thiên Bảng ở một bên, tên đứng thứ nhất lại là hai người Sở Hà và công tử Tà Phong Thiên.

Vị trí thứ hai, dị yêu Minh Vân.

Vị trí thứ ba, Nữ La Sát Thái Sơ.

Vị trí thứ tư, Trần Thiên Tuyệt.

Vị trí thứ năm, sáu là dị ma.

Thẳng đến hơn một trăm người, Diệp Trường Sinh lại nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Không Hư công tử của Ngự Nữ Tông.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, ánh mắt rơi vào trên người Thái Sơ:
"Không nghĩ tới người lại đứng thứ ba của Trảm Thiên Bảng."

Thái Sơ nói: "Bảng xếp hạng này đã là trăm năm trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, trăm năm qua không có ai leo lên Trảm Thiên Đài?"

Thái Sơ nói: "Vẫn có người lên đài, lại chưa bao giờ có người tiến vào mười vị trí đầu. Ta có thể nằm trong ba vị trí đầu vì khi đó ta vẫn còn ở thời kỳ đỉnh cao, một trăm năm qua ta đã bị thương nhiều lần, đã không lên đài."

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc: "Rốt cuộc vết thương trên người người là chuyện gì xảy ra?"

"Hổ đen Dị Độ!" Thái Sơ trầm giọng nói: "Người sẽ không cho rằng tu sĩ nơi này khiến ta bị thương chứ."

Cười lạnh một tiếng.

Nàng tiếp tục nói: "Cho dù là Sở Hà, Tà Phong Thiên, ta không để vào mắt chút nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy bảng xếp hạng này chính là thực lực chân thật nhất trên Chiến Trường Vạn Tộc?"

Thái Sơ lắc đầu: "Đương nhiên không phải, có vài người thanh tâm quả dục, không màng danh lợi, tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc chỉ muốn tăng cấp bậc của mình, căn bản không nguyện ý leo lên Trảm Thiên Bảng."

"Trong Chiến Trường Vạn Tộc có một hòa thượng, một người điên, thực lực của hai người này đều ở trên Sở Hà, nhưng bọn họ cũng chưa từng lên Trảm Thiên Đài."

Chương 1009: Trèo lên Trảm Thiên Đài (3)

Diệp Trường Sinh gật gật đầu.

Thầm nghĩ, như vậy mình có thể quá kiêu căng hay không.

Quên đi, tính cách của ta cũng không phải khiêm tốn.

Hơn nữa, thực lực và thân phận cũng không cho phép khiêm tốn!

Bịch.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài Trảm Thiên Đài, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt người tới ngay ra.

Ai vậy?

Trước kia chưa từng thấy.

Trứng dưa, thật sự là nghe con mới sinh không sợ cộp, vừa đến đã gõ trống Thông Thiên.

Thật sự là không ngại chuyện lớn.

Ngay sau đó.

Bóng người xuất hiện càng ngày càng nhiều, ý nghĩ của những người này không khác gì người đầu tiên.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người bốn phía, nhẹ nhàng lắc đầu, một cái có thể đánh cũng không có.

Những cường giả trên Trảm Thiên Bảng kia đều không tới sao?

Vậy hẳn sẽ chiến đấu với ai?

Lúc này.

Thái Sơ lên tiếng: "Diệp công tử, Trảm Thiên Đài còn có một quy củ, đó chính là người lên đài có thể tùy tiện lựa chọn một người

khieu chiến.”

"Nếu như không có người ứng chiến, người sẽ tự động xuất hiện ở thứ hạng của người nọ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như vậy."

Hắn xoay người nhìn về phía Trảm Thiên Bảng, ánh mắt rơi vào hạng mười, một đường hướng lên trên, rơi vào trên tên Sở Hà.

"Sở Hà, cái tên này hơi có nghĩa khác, sẽ không có người tên là Đường Ngộ."

Thái Sơ nói: "Người sẽ không muốn khiêu chiến Sở Hà chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn thử một lần."

Thái Sơ biến sắc, lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, luôn cảm giác hắn làm việc hoàn toàn không theo cách nào.

Người khác đều khiêu chiến từ thấp đến cao, không có người đi lên trực tiếp khiêu chiến hạng nhất.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Muốn đánh thì đánh mạnh nhất, như vậy mới có thể chấn nhiếp những người khác, bằng không, phiền toái của chúng ta sẽ đến không ngừng."

"Người ngẫm lại, nếu ta đánh bại Sở Hà, có phải sẽ không có người tìm chúng ta gây phiền toái nữa hay không."

Thái Sơ gật gật đầu, chính là đạo lý như vậy, thế nhưng Sở Hà trăm năm chưa từng ra tay, hiện tại cũng không ai biết hắn ta mạnh mẽ đến trình độ nào.

"Diệp công tử, Sở Hà có thể đã đột phá cấp Chúa Tế rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Như vậy... Đánh mới thú vị."

Thái Sơ: "..."

Diệp Trường Sinh nhìn thẳng về phía trước, tung tiếng như sấm: "Không biết đạo hữu Sở Hà đứng đầu bảng có tới hay không, có

dám lên đài đánh một trận không?”

Một câu kinh thiên, khơi dậy ngàn tầng sóng biển.

Trong hư không, tất cả mọi người trong nháy mắt sôi trào.

Hắn bị điên à?

Trực tiếp khiêu chiến đầu bảng, muốn chết thì tìm một chỗ tự bạo không được sao? Nhất định phải đến Trảm Thiên Đài.

Người này có bị bệnh không.

Không khiêu chiến dị ma và dị yêu, lại khiêu chiến Sở Hà, hắn là cứu binh dị ma chuyển tới sao?

Không, hắn là kẻ phản bội.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người nghị luận sôi nổi, nói cái gì cũng có.

Diệp Trường Sinh sẽ để ý những thứ này sao?

Lúc này.

Trong đám người hai tộc dị yêu dị ma, Tà Phong Thiên đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắn là ai, vì sao phải khiêu chiến Sở Hà?"

Minh Vân nói: "Không biết, lần đầu tiên gặp hắn."

Tà Phong Thiên nói: "Thú vị, nếu hắn không ngốc, chính là thật sự có thực lực, trăm năm không gặp Sở Hà, ta cũng muốn nhìn xem hiện tại hắn rốt cuộc mạnh mẽ đến trình độ nào."

Minh Vân nói: "Phong Thiên, Sở Hà trăm năm không ra, có thể hay không đã rời khỏi Chiến Trường Vạn Tộc?"

Tà Phong Thiên lắc đầu: "Hắn sẽ không rời đi, chúng ta còn chưa phân ra thắng bại, trăm năm không thấy, nhưng ta có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang ở trong Chiến Trường Vạn Tộc."

Minh Vân nói: "Vậy chúng ta xem trận kịch hay này, nếu như bọn họ có thể lưỡng bại câu thương, vừa lúc ngư ông đắc lợi, dù sao chỉ cần leo lên Trảm Thiên Đài, có người khiêu chiến thì không thể rời đi."

Tà Phong Thiên trừng mắt nhìn Minh Vân: "Chúng ta là ma, là yêu không sai, nhưng cũng không thể làm chuyện tự hạ thấp thân phận."

"Muốn thắng thì quang minh chính đại, ta làm không được chuyện thừa dịp vắng mà vào."

Minh Vân nói: "Thiên Phong, người và những người này sẽ có quy củ gì, nhiều năm như vậy, một đời lại một đời, bọn họ dùng bao nhiêu thủ đoạn để tiện giết bao nhiêu người của chúng ta."

Về mặt Tà Phong Thiên nghiêm túc: "Ta sẽ khiến bọn họ phải trả gấp trăm lần, ngàn lần."

Giờ khắc này.

Phong Thanh Dương cũng nhận được tin tức, biết được là Diệp Trường Sinh gõ trống Thông Thiên, nhưng khi hắn ta biết Diệp Trường Sinh muốn khiêu chiến Sở Hà, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tiểu tử này thật đúng là không ra bài theo lẽ thường.

Khiêu chiến Sở Hà, vậy thì chết đi.

"Đi, báo cho Sở Hà, nhất định không hạ thủ lưu tình, giết Diệp Trường Sinh, ta ban thưởng ngàn đạo vũ trụ bản nguyên."

Bóng đen khom người một cái: "Chủ thượng yên tâm, ta đi làm ngay!"

Trong mắt Phong Thanh Dương, nếu không thể làm việc vì hắn ta, như vậy cũng không cần giữ lại Diệp Trường Sinh.

Chương 1010: Huyền Vũ Cửu Cung Giáp

Giết hắc, có thể đạt được huyết mạch Thần Ma Tộc, kiểm lệnh Kiểm Điện và vô số chí bảo, giá trị tuyệt đối trên ngàn đạo vũ trụ bản nguyên.

Chỉ cần một ngày hắc ta nằm trong tay Chiến Giới, Chiến Trường Vạn Tộc, vũ trụ bản nguyên sẽ cuộn cuộn không ngừng. So sánh ra, tất cả mọi thứ trên người Diệp Trường Sinh càng có sức hấp dẫn.

Tự tìm đường chết, ai cũng đừng hòng cứu người.

Trên Trảm Thiên Đài.

Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên, không có gì chờ mong với đại chiến sắp tới.

Trái tim như nước dừng lại.

Bởi vì, hắc biết mặc kệ Sở Hà mạnh bao nhiêu, trận chiến này, hắc tất thắng không thể nghi ngờ.

Điều này được gọi là sự tự tin.

Nó cũng là một biểu hiện của sự kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh tin tưởng mình, chỉ cần có được tâm vô địch, nhìn ai cũng là con kiến hôi.

Trong hư không.

Tiếng mọi người nghị luận liên tiếp vang lên, vẫn nói cái gì cũng có.

Đã có người bắt đầu suy đoán nếu Sở Hà buông xuống, Diệp Trường Sinh có thể kiên trì vài chiêu dưới tay hắc ta.

Trăm năm trước Sở Hà vẫn đứng thứ nhất, đến lúc này không còn ra tay nữa.

Cho dù là ở trong Chiến Trường Vạn Tộc, tất cả mọi người cũng chỉ nghe tên, chưa từng thấy người.

Sở Hà là một sự tồn tại rất bí ẩn.

Chỉ biết rất mạnh mẽ là được rồi.

Minh Vân nói: "Phong Thiên, Sở Hà không phải là không dám xuất hiện chứ, thời gian dài như vậy."

Tà Phong Thiên nói: "Không, Sở Hà kiêu ngạo cỡ nào, đối mặt với khiêu chiến, hẳn sẽ không lùi bước."

"Trăm năm đã trôi qua, lần đầu tiên có người khiêu chiến Sở Hà, hẳn nhất định sẽ mạnh mẽ xuất hiện để củng cố vị trí số một của mình."

Minh Vân lại nói: "Phong Thiên, người nói cấp bậc hiện tại của Sở Hà là gì, Chúa Tế hay là Đại Chúa Tế?"

Tà Phong Thiên sắc mặt trầm xuống, "Đột phá Đại Chúa Tế há có thể đơn giản như vậy, cấp bậc hiện tại của Sở Hà hẳn là còn đang ở cấp Chúa Tế, có điều chắc cách Đại Chúa Tế không xa."

Minh Vân gật đầu: "Chúa Tế cao giai, người này chỉ có tu vi Thiên Chí Tôn, sợ là không địch lại."

Tà Phong Thiên nói: "Chưa chắc, ta quan sát hẳn hồi lâu, người này sâu không lường được, ít nhất ta nhìn không thấu hẳn, nghĩ đến thân phận của hẳn không đơn giản."

Lúc này.

Một giọng nói truyền đến, mạnh mẽ như sấm chớp, quanh quẩn trên chín tầng trời.

"Người cũng xứng khiêu chiến Sở Hà sư huynh, ta đến thăm người!"

Dứt lời, một bóng người bay xuống Trảm Thiên Đài, vẻ mặt người tới kiêu căng, hai mắt bề ngễ.

Uy áp cấp Chúa Tể bắn ra bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên, hẳn ta căn bản không có để Diệp Trường Sinh ở trong mắt.

Diệp Trường Sinh nhìn người tới: "Để lại tên, trên bảng kia có người sao?"

Nam tử nói: "Trảm Thiên Bảng, thứ tám, Chu Thanh."

Diệp Trường Sinh nói: "Mới đứng thứ tám, quên đi, hợp lại đánh đi!"

Sắc mặt Chu Thanh âm trầm đến cực điểm, trong mắt lộ ra ngọn lửa tức giận, Diệp Trường Sinh lại dám khinh thường hẳn ta.

Nhiều năm như vậy, trên Chiến Trường Vạn Tộc chưa từng có ai dám coi thường sự tồn tại của hẳn ta.

Ngư xuẩn.

Ngư xuẩn đến cực điểm, phải trả giá thật lớn.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Chu Thanh ra tay: "Người hãy bắt đầu thể hiện đi!"

Hẳn biết không đánh bại Chu Thanh thì Sở Hà sẽ không xuất hiện.

Lẽ thường đều như vậy.

Đánh nhỏ, đến già.

Diệp Trường Sinh biết Sở Hà đang ở trong bóng tối, Chu Thanh xuất hiện hẳn là do hẳn ta an bài, mục đích rất đơn giản.

Nếu thắng, Chu Thanh nhất định tận hết sức lực.

Nếu bại, Sở Hà nhân cơ hội này có thể thấy được thực lực của hẳn.

Ý tưởng là rất tốt, nhưng thực tế thường mất mặt mặt.

Lá bài tẩy của hẳn nhiều như vậy, chỉ là một Chu Thanh cũng chưa đủ để hẳn ra át chủ bài.

Phanh.

Hai chân Chu Thanh đạp đất, thân ảnh bay lên trời, linh khí mệnh môn bốc ra, nhìn xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, Diệp Trường Sinh vẫn như cũ ở Trảm Thiên Đài, thân ảnh Chu Thanh bay ngược ra ngoài.

Trên mặt hắn ta hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, chính mình bị đánh bay, nhưng hắn ta còn chưa biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trong hư không.

Con người mọi người phóng to, khó có thể tin, Chu Thanh xếp thứ tám lại bị Diệp Trường Sinh đánh bay ra ngoài.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh tự nhiên của Diệp Trường Sinh dường như căn bản không sử dụng toàn lực, cái này có hơi đáng sợ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy.

Vẫn ngụy trang sao?

Thiên Chí Tôn đánh lui cấp Chúa Tế, tiểu tử này có chút đồ vật.

Minh Vân nói: "Phong Thiên, hắn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng."

Tà Phong Thiên nói: "Không phải mạnh bình thường, một kích kia, ngay cả ba phần thực lực cũng vô dụng, hơn nữa trong cơ thể hắn ẩn giấu một nguồn sức mạnh đáng sợ."

Minh Vân nói: "Sức mạnh đáng sợ?"

Tà Phong Thiên gật đầu: "Đó là một sức mạnh có thể hủy diệt tất cả."

Chương 1011: Huyền Vũ Cửu Cung Giáp (2)

Hắn ta ngược lại quan sát tỉ mỉ, phát hiện trong cơ thể Diệp Trường Sinh ẩn giấu hắc khí sáng thế, vừa rồi Diệp Trường Sinh đánh một kích xuống, trên người mơ hồ xuất hiện một ít hắc khí.

Cứ như vậy vẫn bị Tà Phong Thiên phát hiện.

Đương nhiên, trên đỉnh mây, Sở Hà bá đạo mà đứng cũng phát hiện trong cơ thể Diệp Trường Sinh ẩn chứa sức mạnh khủng bố.

Hắn ta biết Chu Thanh không thể là đối thủ của Diệp Trường Sinh, lúc này truyền âm cho Chu Thanh: "Lui ra đi!"

Chu Thanh nghe tiếng không động đậy, muốn hắn ta trực tiếp nhận thua, đó là chuyện không thể nào, vĩnh viễn cũng không thể nào.

Mới khai chiến, hắn còn chưa vận dụng toàn bộ thể lực.

Ầm.

Chu Thanh lần thứ hai phát động tấn công, ánh mắt âm trầm, sát ý sắc bén bắn ra, lần này là làm thật.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn Chu Thanh, phía sau xuất hiện một đoàn ánh sáng, áo giáp màu bạc bao phủ trên người.

Nhìn thấy cảnh này.

Minh Vân biến sắc: "Huyền Vũ Cửu Cung Giáp, hắn lại có được truyền thừa của Huyền Vũ, lực phòng ngự nghịch thiên như vậy sợ là không ai có thể phá vỡ."

Tà Phong Thiên nói: "Có thể đạt được Huyền Vũ Cửu Cung Giáp, hắn có hy vọng sống sót."

Trong hư không, Sở Hà thấy Chu Thanh không nhận thua lui xuống, mà lại tiếp tục phát động tấn công Diệp Trường Sinh.

Huyền Vũ Cửu Cung Giáp tuy tốt, nhưng người vẫn không ngăn được hắn.

Sở Hà thất vọng lắc đầu, nghe người khuyên, ăn no cơm, Chu Thanh quá tự phụ, như vậy sẽ mất mạng.

Àm.

Chu Thanh nện một quyền xuống phía Diệp Trường Sinh, trên quyền lớn bao phủ đạo văn Huyền Vũ, tản ra uy áp Thần Thú nhiếp nhân.

Khoảnh khắc này.

Khóe miệng hắn ta nhấc lên ý cười, có Huyền Vũ Cửu Cung Giáp phòng ngự, Diệp Trường Sinh đừng hòng đả thương hắn ta.

Diệp Trường Sinh nhìn quyền lớn rơi xuống, thân ảnh bay lên trời, vùng quyền đập lên, Thái Hư Long Giáp bao trùm trên người, thân hỏa nóng rực sau lưng xuất hiện.

Một quyền.

Một quyền.

Quyền lệ của Chu Thanh bị đánh nát, dưới lực trùng kích khủng bố trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Phốc phốc.

Miệng phun ra một ngụm máu, ở trong mắt hắn ta lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin được Diệp Trường Sinh dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hắn ta như vậy.

Diệp Trường Sinh tiếp tục tiến về phía trước, một quyền lại một quyền hạ xuống, thân hỏa vạn trượng, quang diệu cửu thiên.

Hiển nhiên, Chu Thanh không nhận thua, hắn ta sẽ chết.

Nhưng Diệp Trường Sinh càng tàn nhẫn, không cho hắn ta cơ hội nhận thua, Phần Thiên Quyền giống như chín trời mặt trời hạ xuống, đánh trúng trên người Chu Thanh.

Sau một loạt bạo kích, Chu Thanh bị đánh dính trên mặt đất, từng dấu vết nổ tung xuất hiện.

Trảm Thiên Đài giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Yên tĩnh.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Trên hư không, tu sĩ vạn tộc và dị ma, dị yêu đắm chìm trong chấn động...

Đứng thứ tám Trảm Thiên Bảng cứ bị đánh chết như vậy?

Chu Thanh quá yếu hay là Diệp Trường Sinh quá mạnh?

Minh Vân âm thầm nuốt nước miếng: "Phong Thiên, Huyền Vũ... Huyền Vũ Cửu Cung Giáp bị phá vỡ sao?"

Tà Phong Thiên gật gật đầu: "Phá, bị hấn tay không phá vỡ, thân thể của hấn quá mạnh mẽ."

Minh Vân lại nói: "Phong Thiên, người có nắm chắc đánh bại hấn không?"

Tà Phong Thiên híp mắt, lẩm bẩm nói: "Hấn là kiếm thể đồng tu, lại mang thần hỏa, còn có người biến thái hơn sao?"

"Ta gặp được hấn... Có thể giành chiến thắng sao?"

...

Lúc này.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên Trảm Thiên Đài, sóng khí khủng bố bắn ra, bao phủ trên chư thiên.

Người tới quần áo bông bành, tóc đen bay múa khiến người ta có cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Chu Thanh nhìn thấy người tới, giọng nói suy yếu: "Sư... Sư huynh, cứu ta!"

Sở Hà xoay người nhìn Chu Thanh: "Tự gây nghiệt, không thể sống."

Lúc trước hắn ta truyền âm cho Chu Thanh, nếu nghe lời hắn ta, cũng không đến mức rơi vào kết quả như thế.

Hiện tại đã bị người đánh phế, cho dù mang về cũng là một người tàn phế.

Sở Hà tiện tay vung lên, Chu Thanh từ Trảm Thiên Đài bay ra ngoài, thân ảnh từ trên cao bay xuống, bị một sóng khí bao vây.

"Ta đưa ngươi lên đường, để cho ngươi không thống khổ."

Chu Thanh vừa định mở miệng nói mình còn có thể cứu, một tiếng nổ vang lên, sương máu tràn ngập.

Tất cả mọi người ngậy ra như phỗng.

Không nghĩ tới Chu Thanh lại rơi vào kết quả như vậy, cuối cùng bị Sở Hà giết chết.

Đây chính là tác phong làm việc của Sở Hà.

Người vô dụng tuyệt đối sẽ không ở lại bên người lãng phí tài nguyên.

Tâm ngoan thủ lạt, tâm cứng rắn lạnh lẽo.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Sở Hà, đây là một người ngoan độc, phỏng chừng nếu hắn ta hung ác lên, ngay cả chính mình cũng đánh.

Minh Vân nói: "Phong Thiên, Chu Thanh cứ bị giết như vậy sao?"

Tà Phong Thiên nói: "Đây là Sở Hà, trăm năm rồi, hắn một chút cũng không thay đổi."

Trảm Thiên Đài.

Sở Hà nói: "Nghe nói ngươi là người của Thần Ma Tộc, còn có thân phận Kiếm Điện, có thể đồng thời có được hai thân phận vô địch

này, người có tư cách kiêu ngạo.”

Chương 1012: Đánh dấu Trảm Thiên Đài

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra người còn biết không ít."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên hư không: "Còn có ai muốn cùng nhau lên thì đều lên đây đi, đánh một đám thật sự là quá lãng phí thời gian."

"Các người cùng nhau lên, ta muốn siêu quần xuất chúng."

Kiều ngạo không có biên giới.

Sở Hà cảm thấy mình bị vũ nhục.

Diệp Trường Sinh có ý gì, khinh thường hắn ta sao? Thật là tức chết ta rồi.

Giọng nói Sở Hà lạnh lẽo: "Thân phận của người rất lợi hại, nhưng thực lực quá bình thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rất yếu, người đến đánh chết ta đi!"

Sở Hà nói: "Thành toàn người!"

Dứt lời.

Hắn ta vẫn đứng ngay ngắn trên Trảm Thiên Đài, hai tay chậm rãi nâng lên, vô số cột sáng từ hai bên đảo nổi vọt lên, giống như cột trời.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh trái phải, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Nếu như chỉ có chút năng lực này, người vẫn nên đi xuống đi."

"Bởi vì... Ta không giết phế vật."

Sở Hà không tức giận, vẻ mặt bình tĩnh như nước, không hề gợn sóng, một chưởng đè xuống, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Cột sáng xông thẳng lên Cửu Thiên hội tụ cùng một chỗ, lao xuống phía dưới, tựa như một con thần long há miệng.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh nắm chặt kiếm Thần Phật trong tay, bạt không dựng lên nghênh đón chuồng ẩn rơi xuống, kinh hồng chột lóe, kiếm như tia chớp.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, vô số mũi nhọn bắn ra, hai bóng người lơ lửng trên không đánh giá đối phương.

Sắc mặt Sở Hà âm trầm đến cực điểm, song chuồng kết ẩn, trước ngực xuất hiện một đoàn hàn khí lạnh lẽo, trong đó một hạt châu màu đen lơ lửng, phóng xuất ra khí huyền băng vô cùng mạnh mẽ.

Từng tắc từng tắc không gian bắt đầu bị đóng băng, tu sĩ sau lưng Sở Hà nhìn gió mà chạy, bởi vì bọn họ biết chậm thì hóa thành tượng băng mất.

Thiên Hàn Châu.

Mọi người tự nhiên biết Thiên Hàn Châu, biết viên châu này là chỉ bảo của Sở Hà, cũng là một trong những lá bài tẩy của hắn ta.

Nhưng bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, lúc này mới bắt đầu giao chiến, Sở Hà lại dùng Thiên Hàn Châu.

Nhớ lại năm đó, Sở Hà và Tà Phong Thiên đánh một trận, kịch chiến ba ngày ba đêm, thẳng đến một khắc cuối cùng mới vận dụng Thiên Hàn Châu.

Trước mắt giao chiến còn chưa đến ba hiệp với Diệp Trường Sinh, Thiên Hàn Châu đã xuất hiện, mọi người không phải kẻ ngốc.

Đánh bại Chu Thanh, lại buộc Sở Hà sử dụng Thiên Hàn Châu, kết quả chỉ có một, đó chính là thực lực của Diệp Trường Sinh quá mạnh.

Giờ khắc này.

Tất cả mọi người đều biết bọn họ khinh thường Diệp Trường Sinh.

Ngay cả Phong Thanh Dương cũng đang chú ý nhất cử nhất động của Trảm Thiên Đài, có điều hẳn ta không xuất hiện ở Trảm Thiên Đài.

Trên đỉnh núi của hắn ta có một đoàn hình ảnh, trong đó chính là cảnh tượng ở Trảm Thiên Đài.

Phong Thanh Dương không nghĩ tới đại chiến mới bắt đầu, Sở Hà đã vận dụng Thiên Hàn Châu, rốt cuộc là bị bức, hay hắn ta có tính toán khác.

Diệp Trường Sinh nhìn không gian đóng băng, cánh tay vung lên, thần hỏa vô lượng bao trùm bay ra, giống như rồng lửa che trời, căn nuốt không gian đóng băng trước mắt.

Bịch.

Thân ảnh của hắn lao thẳng về phía trước, vung kiếm Thần Phật trong tay: “Thiên Ngoại Phi Tiên!”

Trong lúc nhất thời.

Kiểm khí cuộn cuộn giống như cơn bão nuốt trời xuất hiện trên đài, bầu trời nổ tung, vô số kiếm khí bọc lấy thần hỏa rơi xuống.

Sở Hà đột nhiên ngẩng đầu, nhìn kiếm lửa từ hư không rơi xuống: “Để cho người biết được thực lực thật sự của ta.”

Dứt lời.

Hơi thở trên người hắn ta bắt đầu điên cuồng tăng vọt, tu vi từ Chúa Tế tầng thứ chín tăng lên đến Đại Chúa Tế tầng thứ ba.

Đại... Đại Chúa Tế?

Hư không hoàn toàn sôi trào.

Ánh mắt tu sĩ vạn tộc, dị ma, dị yêu đồng loạt rơi vào trên người Sở Hà.

Rất hiển nhiên, không ai nghĩ đến Sở Hà có được thực lực của Đại Chúa Tể.

Minh Vân quay đầu nhìn về phía Tà Phong Thiên: "Hắn... Đúng là Đại Chúa Tể."

Tà Phong Thiên nói: "Thật khiến người ta ngoài ý muốn, hắn là ngôi sao chói mắt nhất trên Chiến Trường Vạn Tộc."

"Thiên Chí Tôn và Đại Chúa Tể hoàn toàn không ở cùng một cấp độ."

Minh Vân lại nói: "Phong Thiên, kết cục của trận đại chiến này đã định, ta lo lắng Sở Hà sẽ khởi xướng khiêu chiến với người."

Tà Phong Thiên trầm giọng nói: "Nên đến sẽ luôn đến."

Trận đại chiến trước mắt bọn họ, Diệp Trường Sinh thất bại không thể nghi ngờ, cho nên bọn họ lo lắng Sở Hà sẽ nhân cơ hội khiêu chiến dị ma tộc, dị yêu tộc bọn họ.

Lo lắng như vậy cũng không phải là không có đạo lý, dù sao thực lực của Diệp Trường Sinh quá yếu.

Trên đỉnh núi.

Khóe miệng Phong Thanh Dương nhắc lên ý cười, thì ra Sở Hà đột phá đến Đại Chúa Tể, khó trách hắn tasẽ vận dụng Thiên Hàn Châu.

Sợ là bây giờ Thiên Hàn Châu ở trong tay hắn ta đã là một món chí bảo rất bình thường. Hắn ta đã lăn lộn trên Chiến Trường Vạn Tộc mấy trăm năm, chí bảo trên tay hắn ta là không đếm được.

.

Chương 1013: Đánh dấu Trảm Thiên Đài (2)

Phong Thanh Dương đột nhiên nở nụ cười: "Diệp Trường Sinh, gặp Sở Hà, người chết chắc rồi."

...

Giờ khắc này.

Trảm Thiên Đài.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ hưng phấn, không nghĩ tới Sở Hà lại là Đại Chúa Tể.

Được rồi.

Tốt lắm.

Thật sự quá tốt.

Năm đó ở Bất Tử Sơn, đối mặt với Đại Chúa Tể, hắn đã bị làm cho hôn mê.

Hiện giờ gặp lại Đại Chúa Tể, cảm giác cũng chỉ như vậy, một chút cảm giác áp bách cũng không có.

Điều này đã thoát khỏi.

Sở Hà coi thường Diệp Trường Sinh: "Chịu chết đi!"

Minh Băng là dị băng lợi hại nhất trong truyền thuyết, không đúng, chuẩn xác mà nói nó là một kiện thần khí dị băng.

Minh Băng vô hình, nó là một đoàn hàn băng trong Cửu U Minh Ngục, có thể đóng băng vạn vật trên thế gian, cũng có thể thúc dục tất cả ác niệm trên thế gian.

Bịch.

Một bóng người xông lên, không biết từ khi nào, một cây thương hàn băng xuất hiện trong tay Sở Hà, ánh sáng hàn khí sắc bén bắn xuống, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

“Pháp tắc Hàn Băng, hủy diệt thần đạo?” Giọng nói Diệp Tiểu Thất truyền đến: “Chủ nhân cẩn thận một chút, người này không đơn giản, có được sức mạnh pháp tắc và thần đạo, hẳn ở trong Đại Chúa Tế đã là tồn tại rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gạt đầu, biết Sở Hà không dễ đối phó, người đứng thứ nhất Trảm Thiên Bảng vẫn có sức nặng.

“Thần Ma Bất Tức!”

Theo thanh âm truyền ra, không gian bắt đầu vặn vẹo, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, âm thầm thúc dục Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Trảm Thiên Đài hay không?]

[Lập tức đánh dấu!] Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Trên Trảm Thiên Đài.

Tay Sở Hà cầm Minh Băng, trên pháp tắc lực và thần đạo lực trên người bắn ra, gió lốc vô tận tàn sát bữa bãi trên người.

Đại Chúa Tế.

Không hổ là Đại Chúa Tế.

Hắn ta lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, trong đôi mắt bề ngễ lộ ra vẻ khinh thường, giống như ở trong mắt hắn ta, Diệp Trường Sinh tựa như con kiến hôi.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh thúc dục Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến, một thân tu vi đang tăng vọt, dưới chân xuất hiện sương mù

màu vàng đen, lấy hấn làm trung tâm rất nhanh bốc lên.

Xuy.

Sở Hà vung trường thương hàn băng, từ trên cao mà xuống, xuyên về phía Diệp Trường Sinh, sau lưng có Minh Băng lực vô tận nghiền ép.

Giống như toàn bộ bầu trời sụp đổ xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, bóng dáng hai người dừng lại.

Minh Băng Hàn Thương và kiếm Thần Phạt va chạm cùng một chỗ, thần hỏa trên mũi kiếm phun ra nuốt vào, ngăn cản mũi thương và lực đóng băng.

Trên mặt đất xuất hiện từng dấu vết nổ tung, Trảm Thiên Đài lung lay sắp đổ, tùy thời có thể hóa thành bột mịn.

Sóng xung kích menh mông vô cùng bao trùm đi ra ngoài, tựa như hai vầng trăng khuyết quét ngang chư thiên, nơi đi qua, một nửa bị đóng băng ngàn dặm, một nửa hư không hóa thành biển lửa.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Mọi người hít một hơi khí lạnh...

Chấn kinh.

Không thể tin được.

Đỡ được.

Thực sự đỡ được.

Mọi người đều cho rằng dưới sự trấn áp của cấp Đại Chúa Tế, Diệp Trường Sinh sẽ không có chỗ ẩn trốn, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Ai có thể nghĩ được, hắc cứng rắn đỡ một kích, không hề rơi vào thế hạ phong.

Đây là tu vi biến thái gì?

Sở Hà điên cuồng thúc dục pháp tắc hàn băng và thần đạo lực, sức mạnh hủy thiên diệt địa hội tụ trên thương Minh Băng.

Ầm.

Ầm.

Sụp đổ.

Trảm Thiên Đài bị phá hủy.

Diệp Trường Sinh vẫn ngạo nghễ đứng trong hư không như trước, mặt không gợn sóng, đối mặt với công kích của Sở Hà, hắc không cảm thấy chút áp lực nào.

Ném thử.

Thăm dò.

Hắc chính là muốn nhìn xem, mình có thực lực Chúa Tế có thể chém giết Đại Chúa Tế hay không.

Hiện tại hắc đã không còn như xưa từ lâu, Đại Chúa Tế ở trong mắt hắc không còn là tồn tại vô địch nữa.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu Trảm Thiên Đài, đạt được phần thưởng của hệ thống, vũ trụ.]

Vũ Trụ Vũ Ý?

Cái gì Vũ Ý?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, vội vàng nhìn vào trang hiển thị của hệ thống, xem Vũ Trụ Vũ Ý rốt cuộc là cái gì.

Vũ Trụ Vũ Ý: Ý chí võ đạo thuần túy nhất trong vũ trụ, người có được Vũ Ý có thể được thần đạo chư thiên ưu ái, hơn nữa bất kỳ công pháp, thần thông, giới vực, pháp tắc nào đều có thể lĩnh ngộ

trong thời gian ngắn nhất.

Mặt khác, sau khi dung hợp Vũ Trụ Vũ Ý có thể ngưng tụ ra chân thân Vũ Ý, cái gọi là chân thân Vũ Ý nhưng lại có ý nghĩa.

Nói như vậy đi, Diệp Trường Sinh là kiếm tu, lại lĩnh ngộ sát giới, là thể tu lại lĩnh ngộ Thần Ma kim thân, cho nên hẳn ngưng tụ ra chân thân Vũ Ý có thể tùy ý chuyển đổi giữa kiếm tu và thể tu.

Nhìn giới thiệu Vũ Trụ Vũ Ý trước mắt, hai má Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: [Lập tức dung hợp Vũ Trụ Vũ Ý.]

Chương 1014: Ta thực sự thông minh

Dứt lời.

Một nguồn sức mạnh kỳ dị tràn vào trong cơ thể hắn, ánh sáng vàng đen trên người bắt đầu thay đổi. Diệp Trường Sinh kinh hãi phát hiện mình dung hợp Vũ Trụ Vũ Ý, máu màu vàng trong cơ thể bắt đầu sôi trào, cuồn cuộn đi trong kinh mạch, căn bản không bị hắn khống chế.

Ngay cả sức mạnh thần bí trong cơ thể cũng trở nên sinh động.

Diệp Trường Sinh nhớ rõ sức mạnh thần bí này, chỉ có hai lần hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng mới có thể hoạt động như bây giờ.

Ầm.

Ầm.

Tiếng tiếng nổ đột nhiên truyền ra, từng vòng sáng từ trên người Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, từng đợt từng đợt.

Bầu trời bị ánh sáng vàng đen che khuất, Sở Hà dưới vòng sáng khổng lồ trùng kích, thân ảnh giống như điều đứt dây, trực tiếp bay ra ngoài.

Không gian đóng băng sau lưng dưới trùng kích của hắn, trong nháy mắt nổ tung, sụp đổ...

Điều này...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mọi người ngây ra.

Rõ ràng Sở Hà chiếm thế thượng phong, vì sao đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, vòng sáng màu vàng đen rốt cuộc là cái gì?

Giờ khắc này.

Ngỡ ngác nhất chính là Sở Hà.

Mâu Minh Bằng, pháp tắc hàn băng, thần đạo lực, hơn nữa cấp bậc Đại Chúa Tể của hắn ta, công kích như vậy đều không thể đánh bại Diệp Trường Sinh.

Hắn ta không tin điều đó.

Đột nhiên.

Diệp Trường Sinh từ trong vầng sáng vàng đen đi ra, ở sau lưng hắn xuất hiện một ảnh lớn chỉ trời, người này cao vút tiến vào trong mây, trên người quanh quẩn vô số đạo văn.

Võ đạo ý chí chỉ thẳng lên trời, uy áp khiến tất cả mọi người ở đây không thở nổi.

Pháp tướng chân thân?

Không phải.

Cho dù pháp tướng chân thân của Sở Hà xuất hiện cũng không thể có uy áp đáng sợ như vậy, rốt cuộc Diệp Trường Sinh làm như thế nào.

Hắn có bao nhiêu bí mật?

Trên đỉnh núi.

Phong Thanh Dương nhìn ảnh lớn xuất hiện trên hư không, sắc mặt bừng bừng thay đổi: "Hắn... Cái gì đây?"

Dứt lời, thân ảnh hắn ta hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở ngoài nhà tranh, lao tới phía Trảm Thiên Đài.

Bóng lớn chỉ trời tựa như chư thiên thần phật buông xuống.

Phong Thanh Dương muốn tự mình đi tìm hiểu đến cùng, sự kinh khủng của Diệp Trường Sinh đã khiến hắn ta có điều kiêng kỵ, hắn ta không cho phép bất kỳ kẻ nào hủy diệt hết thủy hiện tại của mình.

Ai cũng không thể.

...

Trên hư không.

Tà Phong Thiên hí hóp mắt lại: "Ta sai rồi, mười phần sai."

Minh Vân nói: "Phong Thiên, làm sao vậy."

Tà Phong Thiên nói: "Chưa bao giờ nghĩ tới có nhân loại có thể yêu nghiệt đến trình độ như vậy, vốn tưởng rằng người như Sở Hà đã là yêu nghiệt trong yêu nghiệt của Nhân Tộc."

"Cho đến bây giờ, ta mới hiểu được, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

Sắc mặt Minh Vân trầm xuống, "Thiên Phong, Nhân Tộc lại tới một tu sĩ nghịch thiên, tình cảnh kế tiếp của chúng ta chỉ sợ sẽ vô cùng gian nan."

Tà Phong Thiên nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy, vạn tộc đang không ngừng tràn vào máu tươi, chẳng lẽ chúng ta không có sao?"

"Khổng Tước Tộc và dị ma tộc đều có cường giả siêu cấp thức tỉnh, không bao lâu nữa bọn họ sẽ bùng nổ xuống."

Minh Vân nói: "Tộc trưởng từng nói qua, chúng ta rất nhanh có thể rời khỏi nơi này, cũng không biết có phải thật hay không."

Tà Phong Thiên nói: "Cơ duyên chưa tới, không cần gấp gáp, đại chiến trước mắt là một hồi long tranh hổ đấu, nhìn cho kỹ, đối với việc tu luyện của người rất có ích."

Dứt lời.

Một ánh sáng trắng xuất hiện, bóng người từ trong ánh sáng đi ra, Minh Vân ngừng thần nhìn lại, "Phong Thiên, hắc tới rồi."

Tà Phong Thiên gật đầu: "Trăm năm không gặp, thực lực Giới Chủ Chiến Giới càng mạnh hơn."

Minh Vân nói: "Đúng vậy, hoàn toàn nhìn không ra rốt cuộc hắc mạnh bao nhiêu, Phong Thiên, người phải khống chế chính mình,

không cần lỗ mãng.”

Tà Phong Thiên nói: "Yên tâm, ta biết, cừu hận đã chôn sâu trong đáy lòng từ lâu, nhưng cuối cùng một ngày ta sẽ giết hẳn.”

"A Minh, hòa thượng và người điên cũng tới."

Ánh mắt Minh Vân chợt lóe, rất nhanh tìm kiếm trong hư không: "Hai người bọn họ lại đồng thời xuất hiện."

Trên hư không.

Một hòa thượng quần áo rách nát đứng thẳng tắp, ở trên người hắn ta quanh quần phật quang cuồn cuộn.

Một bên, nam tử ăn mặc càng nát hơn, tóc đen hỗn loạn, cả người gầy như củi, nhưng hắn ta và hòa thượng đứng chung một chỗ, khí thế không kém chút nào.

Hai người này lần lượt là hòa thượng Không Kiến và người điên Nhậm Ngã Cuồng.

Không Kiến nói: "Tu sĩ thật mạnh."

Nhậm Ngã Cuồng hơi điên cuồng: "Hắn đánh không lại ta."

Không Kiến xoay người nhìn Nhậm Ngã Cuồng: "Nhậm thí chủ, tuy rằng người làm việc điên cuồng nhưng cũng không thể nói lời bạ đặt."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, người đánh giá thấp ta sao? Có tin ta sẽ chiến đấu với hắn không?"

Không Kiến chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, Nhậm thí chủ đi thôi, bản tăng tuyệt đối không kéo người."

Nhậm Ngã Cuồng cười nói: "Thối hòa thượng người rất xấu, biết rõ ta chưa bao giờ lên Trảm Thiên Đài."

Không Kiến nói: "Lừa dối, không tốt."

...

Chương 1015: Ta thực sự thông minh (2)

Trong hư không.

Sở Hà vẫn nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh, nhìn biến hóa trên người hắn, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh.

Nhưng hã ta vắt hết óc vẫn không nghĩ ra biến hóa trên người Diệp Trường Sinh rốt cuộc là vì cái gì.

Kiến thức hạn chế trí tưởng tượng của hắn ta.

Mọi người ở đây chưa từng thấy qua Vũ Trụ Vũ Ý, cho dù Sở Hà muốn nổ đầu cũng sẽ không biết.

Nhìn trên vô số vàng sáng màu vàng đen ngừng lại người Diệp Trường Sinh, Sở Hà híp mắt, lần thứ hai phát động tấn công.

Lần này.

Hắn ta không giữ lại chút nào, muốn một kích chém chết Diệp Trường Sinh.

Lao xuống phía dưới, sau lưng xuất hiện vô số thú lớn Hàn Băng, Minh Băng Hàn Thương chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh, thú lớn đập phá Cửu Tiêu xông tới.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, nghênh đón, bên trong hộp kiếm có ba thanh thần kiếm bay ra, Hỗn Độn, Vãn Thần, Bá Kiếm giống như ba đạo thần quang.

Xuy.

Xuy.

Xuy.

Ba kiếm đồng loạt bay, xuyên qua trên người thú lớn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Sở Hà: "Như Lai Thần Chưởng!"

Dứt lời, chân thân Vũ sau lưng chậm rãi nâng cánh tay lên, một chưởng đè xuống, rơi trên đỉnh đầu Sở Hà.

Cửu Thiên nổ tung, một bàn tay rơi xuống, trong khe hở ngón tay là chân ý vô đạo bá đạo lăng thiên.

Bầu trời sụp đổ, không gian bị phá vỡ.

Năm ngón tay đè xuống, sắc mặt Sở Hà biến đổi, đập không lên, giờ thương nghênh đón chưởng lớn rơi xuống.

Ầm.

Tia sáng cuồn cuộn trên mũi thương bắn ra tựa như ô ngăn cản chưởng phong rơi xuống, không gian trong nháy mắt ngừng lại.

Thân ảnh Sở Hà dưới chưởng lớn nghiền ép không ngừng từ hư không hạ xuống, trong lòng hắn ta vô cùng hoảng sợ, không cách nào tin tưởng uy lực một chưởng của Diệp Trường Sinh sẽ khủng bố như thế.

Kiểm khởi thiên ngoại.

Tài quyết!

Diệp Trường Sinh thúc dục kiếm Thần Phạt, hai đạo kiếm kỹ liên tiếp bay ra, bao phủ trên người Sở Hà.

Kiểm khởi thiên ngoại xuyên qua chưởng lớn, giống như một cơn gió lốc cuốn về phía Sở Hà, ánh sáng Tài quyết cắt không gian, tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh Phong Thanh Dương chợt lóe, xuất hiện trong hư không, tiện tay vung lên đánh nát kiếm quang mà Diệp Trường Sinh phóng thích.

Một kích này của hắn ta đánh tan kiếm quang, cứu Sở Hà, nhưng

lại phá hủy quy củ của Chiến Trường Vạn Tộc.

Phàm là tỷ thí trên Trảm Thiên Đài, nếu như không nhận thua, bất luận kẻ nào cũng không thể tham dự vào trong đó.

Quy củ này do hắn ta đưa ra, cũng bị hắn ta tự tay phá vỡ.

Thật ra không biết.

Ngoại trừ phá vỡ quy củ ra, hắn ta còn hại Sở Hà.

Đối mặt với công kích của Diệp Trường Sinh, Sở Hà chưa bao giờ nghĩ tới lui về phía sau, bởi vì hắn ta tự tin sẽ không bị đánh bại.

Nhưng Phong Thanh Dương xuất hiện, còn nhúng tay vào việc này, đây cũng chính là biến tướng chứng tỏ hắn ta không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh.

Đạo tâm bị hao tổn, Sở Hà không tiếp nhận được tất cả, hắn ta không cảm tạ Phong Thanh Dương, trong mắt tất cả là tức giận.

Ầm.

Ầm.

Như Lai Thần Chưởng nghiền nát, vòng xoáy kiếm đạo che trời xuất hiện mang theo sát ý không thể ngăn cản cắn nuốt Sở Hà trong đó.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Mọi người đều không thể tin được.

Bọn họ không thể tin được Phong Thanh Dương lại nhúng tay vào trận đại chiến này, cũng không thể tin được thân phận Đại Chúa Tể của Sở Hà lại bại như vậy.

Sống chết chưa biết, tung tích không rõ.

...

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chân thân Vũ Ý sau lưng biến mất, thân văn màu vàng đen lơ lửng trên người cũng theo đó không thấy.

Hắn xoay người, ánh mắt rơi vào trên người Phong Thanh Dương: “Đây không phải Giới Chủ sao? Thế nào, người cũng muốn luận bàn với ta?”

Phong Thanh Dương nói: “Diệp Trường Sinh, nơi này là Chiến Trường Vạn Tộc, còn chưa tới phiên người ở chỗ này ngông cuồng.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Ta ngông cuồng? Trảm Thiên Đài có phải ở Chiến Trường Vạn Tộc hay không, quy củ nơi này có phải là do người chế định hay không?”

Phong Thanh Dương lạnh lùng nói: “Diệp Trường Sinh, bản Giới Chủ để cho tu sĩ vạn tộc tiến vào nơi này lịch lãm, mục đích để trấn áp hai tộc dị ma và dị yêu, mà không phải để cho người ở chỗ này tự giết lẫn nhau.”

“Thì ra là như vậy!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, xoay người nhìn về phía Thái Sơ sau lưng: “Chiến Trường Vạn tộc không cho phép tự giết lẫn nhau, vậy vì sao lúc tu sĩ vạn tộc vây công nàng, người không ra mặt ngăn cản.”

“Là nàng không có cố gắng cho Chiến Trường Vạn Tộc nhiều năm, hay là người nói không thể tự giết lẫn nhau chỉ nhằm vào một mình ta.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Câu này của người có phải có thể giải thích như vậy hay không, nếu ai đưa vũ trụ bản nguyên cho người, họ có thể muốn giết ai thì giết người đó. Ngược lại, chúng ta là những người không có vũ trụ bản nguyên cho người nên không thể động thủ giết người.”

Chương 1016: Ta thực sự thông minh (3)

Phong Thanh Dương tức giận không kìm được: “Diệp Trường Sinh, người lại nói bậy gì nữa. Bản Giới Chủ hoài nghi người đi ra từ hố đen Dị Độ, chuyên môn ẩn nấp trong tu sĩ vạn tộc, kỳ thật người là gian tế mà dị ma tộc phái tới.”

Diệp Trường Sinh nhìn Phong Thanh Dương: "Ta vốn chỉ cảm thấy người ra vẻ đạo mạo, hèn hạ vô sỉ, lại không nghĩ tới người lại âm độc như thế."

“Với tư cách là Giới Chủ Chiến Giới thì người có thể làm bất cứ điều gì mình muốn sao?”

Phong Thanh Dương nói: "Người không phải gian tế, vì sao vừa tới đã trực tiếp khiêu chiến Sở Hà, người không phải gian tế, vì sao ma khí trong cơ thể nồng đậm như vậy."

“Nào, người giải thích đi!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, di chuyển đi tới bên cạnh Thái Sơ: "Ta phải đi, người có muốn cùng rồi đi không?"

Thái Sơ suy nghĩ trong chớp mắt, gật gật đầu: "Cùng nhau đi."

Diệp Trường Sinh đỡ Thái Sơ dậy, mang theo nàng đi về phía trước, nhìn Phong Thanh Dương: "Người nói ta là dị ma, vậy ta chính là dị ma."

Dứt lời.

Hắn đáp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía mấy người Tà Phong Thiên...

Phong Thanh Dương thấy Diệp Trường Sinh vọt tới phía hai người Tà Phong Thiên Tật, sắc mặt cực kỳ khó coi, thật ra, trong lòng hắn ta rất rõ ràng thân phận của Diệp Trường Sinh.

Nhưng hắn ta tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh lại trực tiếp lựa chọn đi tới dị ma tộc, đối với hắn ta mà nói, sự tình đã hơi

ngoài tầm kiểm soát.

Dị ma, dị yêu vốn rất khó đối phó, lại thêm Diệp Trường Sinh thì càng khó giải quyết.

Im lặng trong chớp mắt.

Sâu trong mắt hắn ta xẹt qua một tia tàn nhẫn, người tự tìm đường chết, vậy đừng trách ta.

Thấy vậy.

Sắc mặt Minh Vân đột nhiên biến đổi: "Phong Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Tà Phong Thiên cũng ngây ra: "Ta cũng không biết."

Minh Vân nói: "Phong Thiên, nhân tộc xưa nay xảo trá, đây sẽ không phải là bọn họ diễn kịch, cố ý để cho người này tiếp cận chúng ta chứ."

"Lão gia hỏa Phong Thanh Dương này thật đúng là có thể làm ra loại chuyện này."

Tà Phong Thiên nói: "Trước tiên nhìn tình huống, tác phong làm việc của người này hoàn toàn khiến người ta nhìn không hiểu, đại chiến vừa rồi không giống là giả."

Minh Vân nói: "Càng chân thực mới có thể khiến chúng ta bị lừa."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh bay xuống trước mặt hai người: "Nói chuyện, như thế nào?"

Tà Phong Thiên nói: "Các hạ đến tột cùng là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn ta đi gặp tộc trưởng các người, chúng ta gặp mặt nói tất cả mọi chuyện."

Chuyện liên quan quan trọng, Tà Phong Thiên cũng không làm chủ được.

Đúng lúc này.

Một đạo truyền âm vang lên bên tai Tà Phong Thiên: "Dẫn hần đến."

Tà Phong Thiên trầm giọng nói: "Các hạ, mời!"

Cứ như vậy, Diệp Trường Sinh mang theo Thái Sơ trực tiếp đi về phía Vạn Yêu Sơn, giờ khắc này, tâm tình Diệp Trường Sinh rất tốt.

Đánh dấu Trảm Thiên Đài.

Hiện tại hần lại ngênh ngang đi về phía Vạn Yêu Sơn, lại có thể đánh dấu một lần nữa, ta thật sự thông minh.

Trong hư không.

Phong Thanh Dương nhìn Diệp Trường Sinh đi về phía Vạn Yêu Sơn, giọng nói như sấm: "Diệp Trường Sinh cấu kết với dị ma, dị yêu, ý đồ muốn phá hủy phòng tuyến của chúng ta."

"Từ nay về sau, bất kể khi nào tu sĩ vạn tộc gặp được Diệp Trường Sinh, Nữ La Sát, giết không tha."

Thanh âm thấu khoảng không, chấn động tai.

Nhưng mọi người trong sân lại hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều tận mắt chứng kiến tất cả những gì mới xảy ra vừa rồi, lời Diệp Trường Sinh nói cũng không phải không có đạo lý.

Huống chi, ngay cả Sở Hà mà Diệp Trường Sinh cũng đánh bại, Phong Thanh Dương để bọn họ đi chém chết Diệp Trường Sinh, đó không phải là để cho bọn họ đi chịu chết sao?

Thực sự là bắt nạt bọn họ ngu ngơ hả?

Dứt lời.

Thân ảnh Phong Thanh Dương chợt lóe, lao xuống phía dưới, bay về phía khe rãnh nổ tung trên mặt đất.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắc ta xuất hiện một bóng người, không phải ai khác, chính là Sở Hà bị Diệp Trường Sinh đánh bại.

Lúc này.

Thân thể Sở Hà đã bị phá hủy trong vòng xoáy kiếm khí, chỉ lưu lại một luồng linh hồn thể, Phong Thanh Dương mang theo hắc ta rời đi, muốn giúp hắc ta chữa trị thân thể.

Lúc mới bắt đầu, Sở Hà dường như vô cùng kháng cự, nhưng Phong Thanh Dương chỉ nói một câu: "Ta có thể khiến người đánh bại Diệp Trường Sinh."

Chỉ một câu này, Sở Hà trong nháy mắt đã an tĩnh.

Trăm năm không ra, vốn tưởng rằng có thể mạnh mẽ buông xuống, tạo nên thân thoại một lần nữa.

Trăm triệu lần không nghĩ tới để Diệp Trường Sinh làm cho hắc ta, an bài rõ ràng.

Mất hết mặt mũi không nói, ngay cả thân thể cũng bị hủy.

Đây là lần đầu tiên Sở Hà đều hoài nghi cuộc đời.

Hoài nghi mình tu luyện tới cấp Đại Chúa Tế, làm sao có thể ngay cả cấp Chúa Tế như Diệp Trường Sinh cũng không thể đánh bại.

Phải biết rằng cấp Chúa Tế như Diệp Trường Sinh vẫn là sau khi phóng thích bí thuật.

Chương 1017: Dạ Vị Ương

Thật ra.

Cho đến bây giờ, Sở Hà vẫn không muốn thừa nhận rằng tư chất của Diệp Trường Sinh yêu nghiệt hơn hẳn ta.

Nếu là như vậy, cho dù thân thể được chữa trị, lần sau chắc chắn còn có thể bị Diệp Trường Sinh giết.

Nhìn Phong Thanh Dương mang theo Sở Hà rời đi, trên Chiến Trường Vạn Tộc hoàn toàn sôi trào, cái tên Diệp Trường Sinh theo gió mà động, trôi nổi trên Chiến Trường Vạn Tộc.

...

Vạn Yêu Sơn.

Tà Phong Thiên, Minh Vân mang theo Diệp Trường Sinh xuất hiện, thân ảnh bọn họ từ trên cao bay xuống.

Nhìn dãy núi trước mắt, vẻ mặt Diệp Trường Sinh hơi chấn động, nơi này hơi khác với tưởng tượng của hắn.

Vốn tưởng rằng Vạn Yêu Sơn tất nhiên là thi cốt chông chất như núi, khí yêu ma nồng đậm bao phủ, trong mỗi một tắc không gian đều tràn ngập khí giết chóc.

Có thể.

Nơi này nào giống như vùng đất yêu ma chứ, lọt vào mắt là hoa đào yêu yêu, tiên khí lượn lờ, quả thực chính là một nơi tiên cảnh nhân gian.

Khi Diệp Trường Sinh tản bộ trên con đường nhỏ trong rừng, đứng bên hồ cúi đầu nhìn liễu rủ xuống trong nước với hình ảnh phản chiếu của mình, giống như đang ở trong tiên cảnh, làm cho người ta sảng khoái, thoải mái vô cùng.

Lúc này.

Chính ngay phía trước, cuối bờ hồ, dưới cổ đình, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong mắt Diệp Trường Sinh, nữ tử kinh thể phong hoa, giữa hai hàng lông mày thiếu đi một phần dịu dàng, thêm vài phần yêu dã.

Đôi mắt thâm sâu như sao, giống như có thể nhìn thấu hết thảy, trong nháy mắt nhìn thấu Diệp Trường Sinh.

Ở sau lưng nữ tử còn có ba lão giả, hơi thở trên người bọn họ phát ra còn mạnh mẽ hơn Phong Thanh Dương.

Điều này khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc, vì sao ba người mạnh mẽ như vậy không mang theo hai tộc đệ ma, đệ yêu rời khỏi nơi này?

“Công tử, tới cổ đình!”

Trong mắt Diệp Trường Sinh là hành lang đình nước dài, đi tới dưới cổ đình, nữ tử trước mắt khẽ vuốt ống tay áo, ý bảo hẩn ngồi xuống.

"Diệp công tử, nói một chút đi, đến Vạn Yêu Sơn ta có ý đồ gì?"

“Dám hỏi tôn tính đại danh của cô nương!”

Nữ tử khẽ nhếch môi son: "Dạ Vị Ương."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tên rất hay!"

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử đến Vạn Yêu Sơn ta muốn nói gì, cứ việc mở miệng."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có gì, ta dẫn các người rời đi!"

Dạ Vị Ương hoa dung thất sắc: "Vì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta giúp các người rời đi, sau này các người cũng có thể giúp ta."

Nói đến đây, hẩn dừng một chút, tiếp tục nói: "Dạ cô nương, thực lực của ba vị tiền bối này rõ ràng ở trên Phong Thanh Dương, vì sao các người chậm chạp không rời khỏi Chiến Trường Vạn Tộc?"

Dạ Vị Ương nói: "Phong Thanh Dương, hắn cũng không đơn giản, nói như vậy cho người đi, Phong Thanh Dương cũng chỉ là một quân cờ trấn thủ Chiến Trường Vạn Tộc, ở sau lưng hắn còn có thể lực càng mạnh mẽ hơn. Bằng không người cảm thấy chỉ có một mình Phong Thanh Dương có thể chấn nhiếp cường giả vạn tộc, để cho bọn họ dừng bước ở ngoài Chiến Trường Vạn Tộc sao?"

"Không ai có thể ngăn cản sức hấp dẫn của vũ trụ bản nguyên."

"Diệp công tử, ta sẽ suy nghĩ đề nghị của người, mấy ngày kế tiếp làm phiên công tử ở lại Vạn Yêu Sơn trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể nói cho ta biết thế lực sau lưng Phong Thanh Dương không?"

Dạ Vị Ương lắc đầu: "Không biết, bọn họ rất mạnh, nhưng đến tột cùng là thế lực gì, ta thật sự không biết."

"Phong Thiên, dẫn Diệp công tử xuống nghỉ ngơi!"

Hai người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ bị dẫn đi. Dưới cổ đình, Dạ Vị Ương khẽ nhấp một ngụm trà: "Hư lão, lời nói của hắn có thể tin được không?"

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng, có thể tin, nhân quả trên người người này còn phức tạp hơn chúng ta, hắn là người của Thần Ma Tộc, sẽ không ở cùng một chỗ với Phong Thanh Dương."

"Mặt khác, mới vừa rồi ở Trảm Thiên Đài, Phong Thanh Dương đã động sát khí với hắn, chỉ là thực lực của hắn quá yếu, không thể mang chúng ta rời khỏi nơi này."

Dạ Vị Ương quay đầu lại nhìn về phía hai người khác: "Mộng lão, Cổ lão, các người cảm thấy thế nào?"

Mộng Vô Ngân nói: "Tộc trưởng, vẫn nên chờ Thần Yêu Sư thức tỉnh đi, trăm năm trước hắn đã nói sẽ có người có duyên dẫn chúng ta rời đi, người có duyên đến, hắn sẽ thức tỉnh."

Dạ Vị Ương nhẹ nhàng gật đầu: "Vậy chờ một chút đi, xem Diệp công tử có phải là người hữu duyên của chúng ta hay không."

Sau đó.

Trong vài ngày.

Diệp Trường Sinh vẫn ở trong Vạn Yêu Sơn, người nơi này nói chuyện dễ nghe, làm người lại khiêm tốn, nhìn thế nào cũng không giống người xấu.

Ở trong mắt hắn, những dị ma, dị yêu này còn đáng yêu hơn Phong Thanh Dương nhiều.

Tất cả họ đều thật sự có tính cách.

Thái Sơ tu luyện ở Vạn Yêu Sơn, Diệp Trường Sinh không có việc gì nên đi khắp nơi dạo một vòng, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã.

Thật ra.

Mục đích hắn đến Chiến Trường Vạn Tộc rất đơn giản, chính là đánh dấu toàn bộ nơi mà hệ thống yêu cầu.

Chương 1018: Thần Yêu Các

Cuối cùng lại giết chết Phong Thanh Dương, hành trình Chiến Trường Vạn Tộc coi như là kết thúc viên mãn.

Kết thúc đánh dấu Trảm Thiên Đài.

Sau đó chính là Vạn Yêu Sơn, cuối cùng là hố đen Dị Độ.

Những khó khăn này không phải rất lớn.

Khiến hắn lo lắng chính là chém giết Phong Thanh Dương, vốn tưởng rằng sau lưng hắn ta cũng chỉ có Phủ Giới Chủ, lại từ trong miệng Dạ Vị Ương biết được còn có thể lực mạnh mẽ âm thầm ủng hộ.

Cái này hơi khó giải quyết, một cái tác động đến nhiều cái.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nhìn thác nước xa xa, khóe miệng nhắc lên ý cười, nếu hắn có thể kéo hai tộc dị ma, dị yêu, phần thắng có thể lớn hơn một chút hay không?

Làm người phải biết lợi dụng tài nguyên bên người.

Cũng không phải hắn sợ hãi thể lực sau lưng Phong Thanh Dương, chỉ là một mình đi giết, vậy muốn giết đến khi nào?

Đột nhiên.

Một hơi thở xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, hắn xoay người nhìn lại, phát hiện Dạ Vị Ương đang đi tới từ cách đó không xa.

Vẫn phong tình vạn chủng khiến người ta bị mê hoặc.

Vô cùng xinh đẹp khiến người ta tâm viên ý mã.

May mà Diệp Trường Sinh tương đối có định lực, bằng không, phỏng chừng, sợ là sẽ rơi vào tay giặc.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Dạ cô nương tới rồi, xem ra các người đã suy nghĩ rõ ràng đề nghị của ta rồi."

Dạ Vị Ương nói: "Nếu một mình ta thì có thể làm chủ việc này, đương nhiên sẽ đồng ý với người, nhưng chuyện liên quan đến an nguy của hai tộc ma yêu, ta cũng không dám tùy tiện quyết định."

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương tìm ta có chuyện gì, không phải là tới tâm sự với ta chứ?"

"Thật ra, ta cảm thấy chúng ta nên tìm hiểu kỹ hơn về nhau."

Dạ Vị Ương nói: "Dẫn Diệp công tử đi một chỗ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi!"

...

Bên ngoài Chiến Trường Vạn Tộc.

Trên đỉnh núi.

Thân thể Sở Hà đã được tái tạo.

Bây giờ hẳn ta đang bế quan bên trong.

Phong Thanh Dương ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, đôi mắt trông về phía xa, tựa hồ đang chờ người đến.

Ngay sau đó.

Mấy bóng người đập không mà đến, bay xuống trên đỉnh núi.

Phong Thanh Dương khom người một cái: "Gặp qua mấy vị đại nhân."

Triệu Mục Thần hơi giơ tay lên, ý bảo Phong Thanh Dương đứng dậy: "Người truyền âm cho chúng ta đến đây là có chuyện gì?"

Phong Thanh Dương nói: "Bẩm đại nhân, đệ tử Kiếm Điện Diệp Trường Sinh tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc."

Triệu Mục Thần hơi ngưng mắt: "Người ở nơi nào?"

Hiển nhiên, những người này cũng biết giá trị của đệ tử Kiếm Điện.

Phong Thanh Dương lại nói: "Hắn đi hai tộc ma yêu, ta lo lắng hắn sẽ liên hợp với hai tộc, nhắc lên một trận gió tanh mưa máu."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại nhân, Diệp Trường Sinh ngoại trừ thân phận đệ tử Kiếm Điện ra, hắn còn là người của Thần Ma Tộc, cho nên người này có uy hiếp rất lớn với chúng ta."

Sắc mặt Triệu Mục Thần cực kỳ khó coi: "Người này tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, vì sao hiện tại mới bắt báo, còn có vì sao hắn tiến vào hai tộc ma yêu?"

Phong Thanh Dương sợ hãi: "Đại nhân, Diệp Trường Sinh mới vào Chiến Trường Vạn Tộc, thuộc hạ đã mời chào hắn, lại bị từ chối."

"Sau đó, hắn ở Trảm Thiên Đài đánh bại Sở Hà, mang theo Nữ La Sát đi tới hai tộc ma yêu."

Triệu Mục Thần biết chắc chắn việc Diệp Trường Sinh đi tới hai tộc ma yêu không thoát khỏi liên quan với Phong Thanh Dương: "Chuyện đã đến nước này, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của người."

"Lần này tới Chiến Trường Vạn Tộc, Tông chủ đã nói qua nhất định phải có được vũ trụ bản nguyên trong hố đen Dị Độ."

Phong Thanh Dương nói: "Ý của đại nhân là muốn khai chiến với hai tộc ma yêu sao?"

Triệu Mục Thần nói: "Toàn bộ cường giả tông môn không cách nào đến Chiến Trường Vạn Tộc. Lúc này đây chúng ta phải bố trí chu đáo, mượn thực lực vạn tộc phá hủy hố đen Dị Độ, lấy được vũ trụ bản nguyên."

"Mặt khác, có thể tiếp tục lợi dụng những tu sĩ trong Chiến Trường Vạn Tộc này."

Phong Thanh Dương giật mình: "Đại nhân có diệu kế gì?"

Triệu Mục Thần cười nói: "Kế hoạch đã vì người nghĩ kỹ từ lâu rồi."

Dứt lời.

Mấy người đi c đi tới phía nhà tranh, Phong Thanh Dương theo sát phía sau, gấp rút muốn biết là kế hoạch gì.

...

Vạn Yêu Sơn.

Trên một con đường cổ thông thiên.

Hai người Diệp Trường Sinh và Dạ Vị Ương đồng hành mà đi, đi về phía trước, người sau trầm giọng nói: "Diệp công tử, người là nhân tộc, vì sao không ở lại Chiến Trường Vạn Tộc."

"Dạ cô nương, đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương, có một vấn đề, kính xin cô nương giải thích nghi hoặc."

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử xin nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhiều năm như vậy, Dạ cô nương có bao nhiêu hiểu biết với người Phong Thanh Dương này?"

Dạ Vị Ương nghe thấy, khuôn mặt xinh đẹp hàm sát, lạnh lẽo vô cùng: "Phong Thanh Dương hèn hạ vô sỉ, rất nhiều người đều bị vẻ đạo mạo của hắn lừa gạt."

Chương 1019: Thần Yêu Các (2)

Diệp Trường Sinh nhận thấy được sự tức giận trên người Dạ Vị Ương: "Xem ra Dạ cô nương chất chứa oán hận rất sâu với Phong Thanh Dương."

Dạ Vị Ương nói: "Tỷ tỷ ta chính là bị Phong Thanh Dương lừa gạt, chết thảm trên Chiến Trường Vạn Tộc, thù này, ta nhất định phải báo."

Mẹ nó.

Phong Thanh Dương này đủ xấu, thế nhưng đùa bốn tình cảm, xem ra ta vẫn khinh thường hẳn ta.

Làm người sao có thể ngoan độc đến trình độ này?

Than ôi, ta còn quá trẻ.

Bây giờ một người tốt như ta thực sự không có nhiều.

Dạ Vị Ương nhìn lâu các ở cuối hành lang dài: "Diệp công tử, chúng ta đến rồi."

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại: "Dạ cô nương, đây là nơi nào?"

Dạ Vị Ương nói: "Thần Yêu Các."

Thần Yêu Các?

Nơi này không đơn giản.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Dạ Vị Ương: "Dạ cô nương, nơi này hẳn là cấm địa của hai tộc ma yêu các người, người dẫn ta tới nơi này có phải không tốt lắm hay không."

Dạ Vị Ương nói: "Không có gì không ổn, nơi này là tổ tiên và tiền bối của hai tộc ma yêu, có điều tình huống của bọn họ hơi đặc biệt, muốn Diệp công tử hỗ trợ xem một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương, thực lực của ta yếu như vậy, có thể không giúp được gì."

Dạ Vị Ương mỉm cười, "Xem ra Diệp công tử cũng không giống người bụng dạ hẹp hòi, dưới cổ đình, người chớ để lời của Hư lão ở trong lòng."

"Diệp công tử mang pháp tắc sinh mệnh, lại có sinh mệnh sinh cơ mệnh môn tràn đầy, nếu công tử nói không có cách nào, vậy thử hỏi trong vũ trụ này người nào có thể làm được?"

Nâng lên quá cao.

Như vậy Diệp Trường Sinh dễ dàng kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Dạ cô nương, nếu đã nói như vậy, vậy chúng ta đi vào xem tình huống."

Dứt lời.

Hai người đi tới trước Thần Yêu Các, Dạ Vị Ương tiện tay vung lên, một đoàn bình chướng linh khí biến mất, bọn họ tiến lên đẩy cửa các ra.

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương, mấy ngày nay ta ở lại Vạn Yêu Sơn đã phát hiện tu sĩ hai tộc ma yêu các người cái gì cũng hiểu, là bởi vì Phong Thanh Dương và thể lực sau lưng hắn khiến các người không cách nào rời khỏi nơi này sao?"

Dạ Vị Ương nói: "Cũng không phải tất cả, chẳng qua muốn rời khỏi Chiến Trường Vạn Tộc thì phải trả giá tương đối lớn."

"Ta không muốn để tu sĩ hai tộc thương vong quá mức thảm trọng. Không gian vũ trụ mỗi giờ mỗi khắc đều đang thay đổi, luôn có thời điểm chúng ta rời đi."

"Mặt khác, vũ trụ bản nguyên còn chưa chọn chủ, chúng ta không thể rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh không tiếp tục truy vấn, ánh mắt nhìn về phía bên trong Thần Yêu Các: "Linh hồn thể thật mạnh, nơi này hẳn là cất giấu toàn bộ bí mật của hai tộc các người."

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử, đi vào xem một chút."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta đi vào, sẽ không động linh tinh."

Thật ra không biết.

Dạ Vị Ương dẫn Diệp Trường Sinh tới đây chính là muốn nhìn xem Diệp Trường Sinh có phải là người có duyên hay không, nếu Thần Yêu Sư có thể thức tỉnh, vậy Diệp Trường Sinh chính là người có duyên mà bọn họ chờ đợi, chính là hy vọng của hai tộc.

Tiến vào bên trong Thần Yêu Các.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh trái phải, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc: "Dạ cô nương, rốt cuộc nơi này có bao nhiêu tổ tiên và tiền bối hai tộc."

"Còn có vì sao có vài người chỉ biết bị phong ấn, có vài người lại chỉ còn lại có một luồng tàn hồn."

"Hơn nữa những tàn hồn này cũng giống như bị phong ấn."

Dạ Vị Ương nói: "Những tàn hồn này không bị phong ấn, mà là từ trong bản thể rút ra, chỉ có gặp phải bản thể mới có thể thức tỉnh nhận chủ."

Nói đến đây, nàng khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Chỉ là bản thể của bọn họ bị hủy, chỉ còn lại đạo hồn phách này."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm mặc.

Linh hồn này và linh hồn thể của mình mà hắn gặp phải chẳng lẽ giống nhau?

Nếu thật sự là như thế, trong vũ trụ rốt cuộc có bao nhiêu đạo linh hồn của mình?

"Dạ cô nương, rút khỏi linh hồn sẽ có thương tổn đối với bản thể không? Ngoài ra, một người có thể rút ra bao nhiêu linh hồn?"

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử, người có ba hồn bảy phách, có một số cường giả có thể rút linh hồn ra, nhưng đối với bản thể vẫn có thương tổn rất lớn."

"Loại chuyện như rút lui linh hồn này thật sự là quá thâm ảo, ta cũng không hiểu lắm."

Diệp Trường Sinh giật mình, rút linh hồn đối với bản thể có ảnh hưởng rất lớn, vậy vì sao hắn không xảy ra một chút chuyện nào?

Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, thời gian sẽ đưa ra câu trả lời.

Không có cách nào, tâm lý là tốt như vậy.

Dạ Vị Ương di chuyển đến bên cạnh một người: "Diệp công tử, Thiên lão là Thần Yêu Sư của hai tộc ma yêu, hắn phong ấn mình lại, người xem có biện pháp để hắn sống lại không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tự phong ấn, ở trong trạng thái giả chết, cái này ta sợ là không có cách nào."

Chương 1020: Đánh dấu Vạn Yêu Sơn

Sắc mặt Dạ Vị Ương hơi biến đổi, thầm nghĩ, chẳng lẽ người không phải là người có duyên.

Lúc này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Vạn Yêu Sơn hay không?]

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, tâm thần khẽ động: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Vạn Yêu Sơn, đạt được một tấm thẻ phục sinh Thần Yêu Các, (lưu ý, có thể phục sinh mọi người trong Thần Yêu Các) có lập tức sử dụng hay không?]

Có thể khiến những người trước mắt sống lại.

Hệ thống, người siêu trâu bò.

Nếu lập tức khiến những người này sống lại, vậy hẳn sẽ có địa vị gì ở hai tộc ma yêu?

Không dám nghĩ.

Không dám nghĩ.

Những người này sợ là sẽ quỳ... Liếm.

Dạ Vị Ương tựa hồ còn chưa hết hy vọng: "Diệp công tử, người thật sự không có cách nào sao?"

Dáng vẻ Diệp Trường Sinh rất khó xử: "Biện pháp cũng không phải không có, chỉ là nếu muốn Thần Yêu Sư sống lại, phải khiến toàn bộ người bên trong sống lại, hiện tại thực lực của ta quá yếu, trong lúc nhất thời không cách nào làm được."

Sương mù trên mặt Dạ Vị Ương biến mất, giọng nói khẽ run: "Diệp... Ý của Diệp công tử là người có thể khiến tất cả tổ tiên trong Thần Yêu Các sống lại sao?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Không sai, đáng tiếc thực lực quá yếu, tình huống không cho phép."

Ánh mắt Dạ Vị Ương lóe lên: "Diệp công tử đi xuống tỉnh dưỡng trước, chuyện tăng lên tu vi hãy giao cho ta, ta đến giúp người nghĩ biện pháp."

"Vậy thì làm phiền Dạ cô nương." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Dạ Vị Ương nói: "Là ta nên tạ Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ra, niềm vui của ta là giúp đỡ người khác, chờ thực lực tăng lên, nhất định sẽ giúp Dạ cô nương khiến tất cả mọi người nơi này sống lại."

Dạ Vị Ương nhẹ nhàng gật đầu, dẫn Diệp Trường Sinh rời khỏi Thần Yêu Các...

Dưới cổ đình.

Trước bàn đá.

Một mình Dạ Vị Ương ngồi thẳng tắp, hương trà trước mặt lượn lờ bay lên, sau một khắc, ba bóng người xuất hiện.

Chính là ba người Hư Dịch, Mộng Vô Ngân, Cổ Tề Nhạc.

Mộng Vô Ngân nói: "Tộc trưởng, người triệu chúng ta đến đây là có chuyện quan trọng gì?"

Dưới cổ đình.

Ba người Hư Dịch, Mộng Vô Ngân, Cổ Tề Nhạc đứng ngay ngắn trước mặt Dạ Vị Ương, người sau hơi khom người, ý bảo ba người ngồi xuống.

Mộng Vô Ngân lại nói: "Tộc trưởng muốn nói lại thôi, là có gì khó

nói sao?”

Dạ Vị Ương nói: "Ba vị lão tổ, ta vừa mới dẫn Diệp Trường Sinh đi Thần Yêu Các."

Hư Dịch gật đầu: "Tộc trưởng, chúng ta đều biết chuyện này, xem ra Diệp Trường Sinh không phải là người có duyên."

Dạ Vị Ương lắc đầu.

Mộng Vô Ngân tiếp tục nói: "Vậy là chuyện gì?"

Dạ Vị Ương nói: "Diệp Trường Sinh chẳng những là người có duyên, hẳn còn có thể khiến toàn bộ tổ tiên trong Thần Yêu Các sống lại."

Ba người: "..."

Sắc mặt Hư Dịch thay đổi: "Tộc trưởng, chuyện liên quan trọng đại, Diệp Trường Sinh sẽ không phải lừa gạt chúng ta chứ!"

Dạ Vị Ương nói: "Ta thật sự không nắm chắc việc này, không cách nào nhìn thấu hẳn, cho nên mới tìm tới ba vị lão tổ tới thương lượng."

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng, nếu Diệp Trường Sinh có thể khiến tất cả mọi người trong Thần Yêu Các sống lại, có thể để cho hẳn thử một lần, dù sao chúng ta không có bất kỳ tổn thất nào."

Mộng Vô Ngân và Cổ Tề Nhạc nhao nhao lên tiếng phụ họa: "Để hẳn thử một lần là biết."

Dạ Vị Ương nói: "Nếu sự tình đơn giản như vậy, ta há có thể triệu ba vị lão tổ đến đây?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh nói nếu muốn tất cả mọi người sống lại, thực lực hiện tại của hẳn còn lâu mới đủ."

Mộng Vô Ngân nói: "Hẳn quá thông minh, nếu như ta không đoán sai, Diệp Trường Sinh muốn lừa gạt vũ trụ bản nguyên của chúng ta."

Hư Dịch nói: "Không sai, tiểu tử này rất xấu, một bụng đầy ý nghĩ xấu, tuyệt đối không thể tin tưởng hắn."

Dạ Vị Ương khẽ thở dài một tiếng: "Trăm năm rồi, Diệp Trường Sinh là người đầu tiên đi tới Vạn Yêu Sơn, có lẽ hắn thật sự là người có duyên trong miệng Thần Yêu Sư."

"Chuyện này xác thực có nguy cơ rất lớn, nhưng nếu hắn thật sự có thể khiến tất cả tổ tiên sống lại, vậy sức mạnh của chúng ta sẽ tăng vọt, đến lúc đó hai tộc có thể dễ dàng rời khỏi nơi này."

Hiển nhiên, nàng hơi tin tưởng Diệp Trường Sinh, dù sao bọn họ không nhiều thời gian lắm, tình nguyện tin tưởng.

Cổ Tề Nhạc nói: Ý của tộc trưởng là... Muốn hắn tiến vào hố đen Dị Độ?"

Dạ Vị Ương gật đầu: "Có tính toán này."

Cổ Tề Nhạc lại nói: Cũng không phải không thể, vũ trụ bản nguyên trong hố đen Dị Độ cũng không phải dễ dàng lấy được như vậy. Nếu Diệp Trường Sinh có thể đạt được vũ trụ bản nguyên, vậy có lẽ hắn thật sự có năng lực khiến tất cả mọi người sống lại."

"Nếu hắn thất bại, chúng tôi sẽ bắt người, đến lúc đó chúng ta liền thủ chém giết hắn."

Mộng Vô Ngân vội vàng mở lời ngăn cản: "Như vậy thật sự quá mạo hiểm. Nếu Diệp Trường Sinh đạt được vũ trụ bản nguyên, lại lựa chọn bỏ trốn mất dạng, chúng ta nên làm sao bây giờ?"

Chương 1021: Đáng giá đánh cược một lần

Dứt lời.

Mọi người rơi vào trầm tư, trong lúc nhất thời không biết nên lựa chọn như thế nào.

Dù như thế nào đều có nguy hiểm.

Nói trắng ra chính là không tin Diệp Trường Sinh.

Dạ Vị Ương nhẹ nhàng buông chén trà trong tay xuống: "Cơ hội luôn thoáng qua, chúng ta còn có bao nhiêu trăm năm có thể chờ."

"Phong Thanh Dương cấu kết với cường giả thần bí, rình mò vũ trụ bản nguyên đã lâu. Mấy năm nay trên Chiến Trường Vạn Tộc có bao nhiêu luồng vũ trụ bản nguyên đều bị nhân tộc cướp đi.

"Hiện tại cơ hội đang ở trước mắt, ta cảm thấy nên thử một lần, cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu thành công, hai tộc ma yêu hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh hiện tại."

"Đáng giá đánh cược một lần!"

Người ta thường nói: một người bạn tốt để trở thành chồng, em gái chiến đấu để trở thành vợ.

So sánh ra, Dạ Vị Ương rõ ràng càng quyết đoán hơn ba người Mộng Vô Ngân.

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng tính toán để hấn tiến vào hố đen Dị Độ sao?"

Dạ Vị Ương gật đầu: "Chúng ta phải thử."

Đúng lúc này.

Một đoàn sương đen từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở bên ngoài cổ đình, ngay sau đó, bóng người từ trong sương đen đi ra.

Người tới khom người một cái, ôm quyền nói: "Tộc trưởng, Phong Thanh Dương hạ lệnh cho tu sĩ vạn tộc tiến vào trong kết giới hố đen."

Dạ Vị Ương đột nhiên đứng lên: "Phong Thanh Dương muốn làm gì?"

Người tới lại nói: "Bẩm Tộc trưởng, Phong Thanh Dương nói vũ trụ bản nguyên trong hố đen Dị Độ đã thành thực, đã tiết lộ toàn diện, hiện tại chỉ cần tiến vào trong kết giới hố đen là có thể dễ dàng đạt được vũ trụ bản nguyên."

"Mặt khác, hần hạ lệnh cho tu sĩ vạn tộc mau chóng tăng tu vi, hiển nhiên là có hành động."

Sắc mặt Dạ Vị Ương thay đổi: "Phong Thanh Dương còn có dị động khác?"

Người tới nói: "Diệp Trường Sinh là đệ tử Kiếm Điện, Phong Thanh Dương dẫn thế lực vạn tộc vào Chiến Trường Vạn Tộc, muốn mượn sức mạnh của những người này diệt trừ Diệp Trường Sinh."

"Nhưng Diệp Trường Sinh ở Vạn Yêu Sơn, cho nên hành động này của Phong Thanh Dương rất rõ ràng là muốn lợi dụng những người này công kích hai tộc ma yêu chúng ta."

Dạ Vị Ương gật gật đầu: "Ám thúc vất vả rồi."

Bịch.

Sương mù màu đen bao trùm không trung, lão giả biến mất tại chỗ, giống như chưa từng xuất hiện.

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng, thật không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại là đệ tử Kiếm Điện, tuyệt đối không thể để hần tiến vào hố đen Dị Độ, cũng không thể để hần tiếp tục ở lại Vạn Yêu Sơn, hần ở tại chỗ này sẽ mang đến phiền toái lớn cho chúng ta."

Dạ Vị Ương nói: "Lão tổ vẫn không tin hần, Phong Thanh Dương dẫn cường giả vạn tộc vào, nói là vì chém giết Diệp Trường Sinh, thật ra vẫn muốn mượn đao giết người."

"Hiện tại sự tình đã rất rõ ràng, chúng ta và Diệp Trường Sinh chỉ có thể có chung kẻ địch, mặt khác, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng lẫn."

"Bằng không sau khi Diệp Trường Sinh bị giết, người tiếp theo bị giết chính là chúng ta."

Cổ Tề Nhạc nói: "Tộc trưởng nói có lý, chúng ta chỉ có lựa chọn tin tưởng lẫn."

Dạ Vị Ương gật đầu: "Việc này cứ quyết định như vậy, hiện tại ta sẽ dẫn hắn đi hố đen Dị Độ."

Dứt lời.

Nàng biến mất dưới đình cổ.

Thời điểm xuất hiện lần nữa, bóng dáng xinh đẹp của Dạ Vị Ương từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên ngoài lầu các nơi Diệp Trường Sinh ở.

Diệp Trường Sinh nhận thấy Dạ Vị Ương đến, mở cửa phòng: "Dạ cô nương, có phải đã tìm được phương pháp giúp ta tăng tu vi hay không?"

Bên ngoài lầu các.

Dạ Vị Ương nhìn Diệp Trường Sinh: "Chính xác thì ta đã tìm được phương pháp giúp người tăng tu vi, có điều, trước đó có một số việc ta nhất định phải nói cho người biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương cứ nói, ta rửa tai lắng nghe."

Dạ Vị Ương lại nói: "Thân phận đệ tử Kiếm Điện của người đã không còn là bí mật từ lâu, nhưng Phong Thanh Dương đã truyền tin tức người ẩn thân ở Chiến Trường Vạn Tộc ra ngoài."

"Trước mắt các thế lực lớn đang điên cuồng tràn vào Chiến Trường Vạn Tộc, mục đích của bọn họ là vì người, mà Phong Thanh Dương lại vì mượn đao giết người, tính diệt trừ luôn cả hai tộc ma yêu."

"Không biết Diệp công tử hiểu được ý trong lời nói của ta không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Ta biết ý của Dạ cô nương, hiện tại chúng ta là người trên một giường, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục."

Dạ Vị Ương nhìn Diệp Trường Sinh: "Không phải một cái giường, là một chiếc thuyền, Diệp công tử thật sự là người nói chuyện sáng khoái."

"Sai lầm sai lầm!" Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, Dạ cô nương nhanh chóng dẫn ta đi tăng tu vi đi."

"Chờ sau khi tu vi của ta đột phá sẽ có thể khiến các tiền bối trong Thân Yêu Các sống lại, đến lúc đó chúng ta cùng đi giết Phong Thanh Dương."

Dứt lời.

Hắn bình tĩnh nhìn Dạ Vị Ương, giống như đang nói, nhanh chóng dẫn ta đi hố đen Dị Độ, ta thật sự không muốn vũ trụ bản nguyên.

Ta chỉ muốn đơn giản là đánh dấu.

Chỉ đơn giản như vậy.

Chương 1022: Đánh dấu hố đen Dị Độ

Dạ Vị Ương nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi hố đen Dị Độ, bên trong có vũ trụ bản nguyên, có thể lấy được hay không còn phải xem cơ duyên của người."

"Ta thử một lần!"

Dứt lời, hai người bay lên trời, vạt áo bay lên, biến mất ở trên hư không.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Dạ Vị Ương ngừng lại, chậm rãi đi về phía trước, linh khí nồng đậm bao bọc trên người hai người.

Dạ Vị Ương quay đầu: "Diệp công tử, vòng xoáy linh khí phía trước chính là hố đen Dị Độ, bên trong nguy hiểm vạn phần, chính người phải cẩn thận hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương không đi vào với ta sao?"

Dạ Vị Ương lắc đầu: "Vũ trụ bản nguyên thông linh, chọn chủ mà làm, ta đã thử qua rất nhiều lần, lại không thể được nó tán thành."

Nói đến đây, nàng khẽ thở dài một tiếng, trong mắt có chút cô đơn: "Nhắc nhở Diệp công tử một câu, hố đen Dị Độ rắc rối phức tạp, kết giới hố đen mà Diệp công tử gặp phải trong Chiến Trường Vạn Tộc là lối ra vào hố đen Dị Độ."

"Cho nên Diệp công tử tiến vào trong đó có thể gặp phải tu sĩ khác, đương nhiên, ở trong hố đen Dị Độ còn có rất nhiều tu sĩ của hai tộc ma yêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ cô nương, vậy ta tiến vào trong đó, tu sĩ hai tộc ma yêu có thể ra tay với ta hay không?"

Dạ Vị Ương chậm rãi nâng tay ngọc lên, lòng bàn tay xuất hiện một tấm ấn ký, tiện tay vung lên, rơi trên người Diệp Trường Sinh: "Đây là ấn ký của Khổng Tước Nhất Tộc chúng ta, tu sĩ hai tộc ma yêu nhìn thấy ấn ký này sẽ không phát động tấn công với người."

"Vậy thì đa tạ!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đáp không lười nhanh, hóa thành một đạo tinh mang vọt tới hố đen Dị Độ.

Dạ Vị Ương nhìn bóng dáng hắc biến mất, trong lòng vẫn thấp thỏm bất an như trước, không biết lựa chọn của mình đến cùng là đúng hay sai.

Nếu Diệp Trường Sinh thuận lợi đạt được vũ trụ bản nguyên, lại không muốn thực hiện lời hứa, nàng nên làm sao bây giờ?

Hy vọng của hai tộc ma yêu đã ký thác vào trên người nàng, áp lực quá lớn.

...

Xuyên qua hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong hố đen Dị Độ.

Cái hố này... Nó thực sự tối.

Bên tai không ngừng vang lên thanh âm gió gào thét mà qua, bén nhọn tức giận kêu lên giống như quỷ khóc vậy.

Khiến da đầu của người ta tê dại, sởn gai ốc.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn Tâm Diễm Hỗn Động, thật cẩn thận đi về phía trước.

Theo thần thức không ngừng khuếch tán bao phủ, hắc phát hiện linh khí phía trước càng ngày càng nồng đậm, cứ tiếp tục đi xuống như thế, hẳn là cách vũ trụ bản nguyên không xa.

Thật ra cho tới nay, trong lòng hẳn đều có một nghi vấn.

Vì sao nhóm người Thái Sơ đều có thể đạt được vũ trụ bản nguyên.

Giờ khắc này.

Hắn mới xem như hiểu rõ nghi vấn này, vũ trụ bản nguyên có thể điên cuồng khuếch tán, sau đó tiến vào trong mỗi một kết giới hố đen.

Do đó, nhóm người Thái Sơ đều có thể lấy được vũ trụ bản nguyên, nhưng lại vô cùng yếu ớt và nhỏ bé, trung tâm vũ trụ bản nguyên thật sự vẫn nằm trong hố đen Dị Độ.

Bởi vì lúc này hắn đã phát hiện, từng luồng hơi thở vũ trụ bản nguyên đang không ngừng tới gần hắn.

Trong hố đen cũng không nguy hiểm như Dạ Vị Ương nói, ít nhất một đường đi tới, Diệp Trường Sinh không nhận ra bất kỳ tồn tại nguy hiểm nào.

Chẳng lẽ bởi vì hắn quá mạnh mẽ, tất cả nguy hiểm đều chạy trốn rồi sao?

Có lẽ, có lẽ, nên như vậy.

Đột nhiên.

Một nguồn sức mạnh mạnh mẽ xuất hiện bao bọc trên người Diệp Trường Sinh, nguồn lực hút này tương đối khủng bố.

Diệp Trường Sinh không kịp phản ứng gì, cả người đã bị trói buộc, bay tới chỗ sâu nhất của hố đen.

Hơi vả mặt.

Vừa rồi còn nói không có nguy hiểm.

Điều này đã được các lực lượng bí ẩn kiểm soát.

Thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh phát hiện hắc khí sáng thế trong cơ thể trở nên cuồng bạo, đang điên cuồng từ trong Thần tháp Tử Dương trào ra, đi khắp trong kỳ kinh bát mạch của hắn.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, một đoàn ánh sáng xuất hiện chiếu rọi trên người Diệp Trường Sinh, trên hư không giống như xuất hiện hố đen mặt trời.

Vô hạn mặt màu đỏ cùng rực rỡ, quang diệu vạn trượng chiếu rọi khiến Diệp Trường Sinh không mở được hai mắt.

Mặt khác, hắn cảm thấy một hơi thở nóng rực, từng tắc từng tắc xâm chiếm hắn, may mà có Tâm Điểm Hỗn Động ngăn cản, Thái Dương Thần Hỏa đang yếu ớt thiêu đốt.

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn về phía hố đen thái dương: “Mẹ nó, vũ trụ bản nguyên mà bọn họ nói sẽ không ở bên trong này chứ!”

“Qua loa!”

Khó trách Dạ Vị Ương nói nàng thử nhiều lần cũng không được vũ trụ bản nguyên tán thành. Tên này chỉ cần tàng phòng ngự Thái Dương Thần Hỏa bên ngoài, há tu sĩ bình thường có thể ngăn cản?

Chương 1023: Đánh dấu hố đen Dị Độ (2)

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh điều chỉnh tốt tâm tính, Thái Hư Long Giáp xuất hiện trên người hắn, tiếp theo từng bước từng bước đi về phía hố đen thái dương.

Cách hố đen thái dương càng ngày càng gần, máu màu vàng trong cơ thể hắn hoàn toàn sôi trào.

Cả người ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng, kinh mạch nổ lên, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung mà chết...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh cảm giác chính tất cả trong cơ thể đều trong nháy mắt hoàn toàn khống chế, cái loại sức mạnh mệnh môn tràn đầy, bá đạo cuồng bạo này căn bản không phải hắn có thể khống chế.

Bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm là giữ mình bình tĩnh nhất có thể.

Cũng là hắn hoàn toàn mất khống chế, thật không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Hắn không ngừng kiên trì, ý thức lại càng ngày càng mơ hồ.

Cảm giác nóng rực trong cơ thể giống như muốn đốt kinh mạch và xương cốt thành tro tàn.

Chẳng lẽ thật sự phải chết rồi sao?

Loại phá hoại này không phải nói hắn có bất tử thần các, cây sinh mệnh siêu cấp, pháp tắc sinh mệnh là được.

Đó là một sức mạnh tiêu diệt hắn từ bên trong.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu hố đen Dị Độ hay không.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên truyền đến bên tai, con người Diệp Trường Sinh sáng lên: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công hố đen Dị Độ, đạt được vũ trụ bản nguyên nhận chủ.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thành công dung hợp Thái Dương Thần Hỏa, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Âm báo hệ thống vang lên.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, không nghĩ tới chẳng những đạt được vũ trụ bản nguyên, nhân cơ hội còn dung hợp Thái Dương Thần Hỏa.

Khó trách vừa rồi lại là cái loại thống khổ phê thần.

Àm.

Àm.

Từng tiếng nổ vang lên trên người hắn, sắc mặt Diệp Trường Sinh thống khổ: "Lại tới, còn làm nữa?"

"Đến đây đi, để cho cơn bão đến mãnh liệt hơn một chút, ai sợ ai?"

"Được... Sáng khoái!"

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh ngồi xuống đất, linh khí quanh không trung bất kể là hơi thở của Thái Dương Thần Hỏa hay vũ trụ bản nguyên đều nhao nhao tràn vào trong cơ thể hắn.

Một cột sáng màu đỏ phóng lên trời, xuyên qua vô tận hắc ám, giống như một cột trời đứng ở trong hư không.

...

Trên nhà tranh.

Nhóm người Phong Thanh Dương, Triệu Mục Thần xuất hiện, ánh mắt bọn họ đồng loạt rơi vào cột sáng, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Trên người Phong Thanh Dương đột nhiên xuất hiện từng hơi thở, mọi người khác cũng giống như vậy.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vì sao vũ trụ bản nguyên trong cơ thể họ lại phá thể mà ra, bay về phía Vạn Yêu Sơn?

Mọi người hai mắt nhìn nhau, ngây người.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Cùng lúc đó, phạm là tu sĩ vạn tộc tiến vào kết giới hố đen cũng có tình huống không khác bọn họ lắm, vũ trụ bản nguyên duy nhất trong cơ thể trong nháy mắt bị biến mất.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ Chiến Trường Vạn Tộc sôi trào.

Dưới cổ đình.

Vũ trụ bản nguyên trong cơ thể bốn người Dạ Vị Ương, Mộng Vô Ngân, Hư Dịch, Cổ Tề Nhạc, bao gồm tu sĩ hai tộc ma yêu cũng biến mất.

Cấp bậc của mọi người giảm xuống, nhìn nơi vũ trụ bản nguyên hội tụ, lần lượt đập không lướt nhanh vọt tới.

Đang di chuyển về phía trước.

Mộng Vô Ngân nói: “Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh ở trong hố đen Dị Độ làm gì mà lại có thể khiến vũ trụ bản nguyên của chúng ta biến mất.”

Dạ Vị Ương không quá khiếp sợ, tựa hồ tất cả những chuyện này nàng đều biết được: “Xem ra Diệp Trường Sinh đã được vũ trụ bản nguyên nhận chủ.”

Hư Dịch nói: "Lúc này thực lực của tất cả mọi người đều sẽ giảm xuống, không chỉ có chúng ta mà tất cả tu sĩ trên Chiến Trường Vạn Tộc, mấy ngàn năm qua bọn họ đã trăm phương ngàn kế mới lấy được vũ trụ bản nguyên, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác."

"Diệp Trường Sinh thật sự là đủ biến thái."

Trên mặt Dạ Vị Ương xuất hiện ý cười: "Như thế xem ra hần hần là người có duyên, so sánh ra, lúc này đây chúng ta không có tổn thất quá lớn."

"Nếu hần thật sự có thể khiến tất cả tổ tiên trong Thần Yêu Các sống lại, như vậy thực lực của chúng ta sẽ nghiền ép Phong Thanh Dương, cho dù thể lực sau lưng hần đến, chúng ta cũng chưa chắc sẽ thua."

...

Trong Vạn Tượng Tông.

Một nam tử áo đỏ xuất hiện trên đỉnh cung điện, đôi mắt trông về phía xa, tầm mắt rơi xuống chỗ Chiến Trường Vạn Tộc.

"Người nào đạt được vũ trụ bản nguyên, lại làm cho nỗ lực ngàn năm qua của ta bị hủy hoại trong chốc lát."

"Thật sự là tức chết ta rồi."

Người này chính là Tông chủ Vạn Tượng Tông, cũng chính là thể lực sau lưng Phong Thanh Dương. Gần ngàn năm qua Phong Thanh Dương lấy được vũ trụ bản nguyên, hơn phân nửa rơi vào trong tay người này.

Những vũ trụ bản nguyên không thể khiến hần ta tiến sâu vào cấp bậc cao hơn, phản phệ mạnh mẽ làm cho hần ta bị trọng thương.

Chương 1024: Nếu không... Người tới

Thật sự là trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Không ai nghĩ đến kết quả như vậy.

Diệp Trường Sinh tuyệt không biết.

Nếu hắn biết, nhất định sẽ nói, hắn không phải cố ý.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh mới không quản nhiều như vậy, lúc này hắn bận rộn vô cùng.

Đột phá.

Chính là đột phá.

Lại tìm được cảm giác tu vi bão táp.

Thực sự... Tuyệt vời.

Chiến Trường Vạn Tộc.

Trên đỉnh núi.

Đám người Phong Thanh Dương, Triệu Mục Thần hoàn toàn bối rối.

Đột kỹ thuật này... có thể chinh phục hắn.

Triệu Mục Thần quay đầu nhìn Phong Thanh Dương: "Chuyện gì xảy ra, giải thích."

Vẻ mặt Phong Thanh Dương kinh ngạc.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Hắn ta cũng không biết chút nào.

Mấy ngàn năm qua, hắc ta trấn thủ Chiến Trường Vạn Tộc, chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Đáng giận nhất chính là vũ trụ bản nguyên mà hắc ta trăm phương ngàn kế lấy được cứ như vậy biến mất toàn bộ.

Làm việc chăm chỉ trong hàng ngàn năm, một buổi sáng trở lại lại mất hết.

Bản nguyên biến mất, tu vi tụt xuống.

Hắc ta nói chuyện với ai?

"Đại nhân, việc này kỳ quặc, rốt cuộc vì sao lại như thế, ta cũng nghĩ mãi không ra."

Triệu Mục Thần nói: "Toàn bộ vũ trụ bản nguyên hội tụ ở Vạn Yêu Sơn, việc này không thoát khỏi liên quan với hai tộc ma yêu."

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, chúng ta phải qua xem sao?"

Triệu Mục Thần nổi giận: "Nơi đó là Vạn Yêu Sơn, cường giả các thế lực còn chưa tới, lúc trước chúng ta đi điều tra tình huống, người muốn ta chết sao?"

Phong Thanh Dương vội vàng: "Không dám, không dám."

Triệu Mục Thần lại nói: "Vũ trụ bản nguyên chọn chủ, xem ra hai tộc ma yêu lại có yêu nghiệt siêu cấp ra mắt."

Phong Thanh Dương yếu ớt nói: "Đại nhân, có phải là Diệt Trường Sinh hay không?"

Triệu Mục Thần nói: "Diệt Trường Sinh là nhân tộc, hắc mới tiến vào Vạn Yêu Sơn bao lâu, người cảm thấy hai tộc ma yêu trấn thủ vũ trụ bản nguyên sẽ cho hắc sao?"

"Cũng đúng, cũng đúng!"

...

Giờ khắc này.

Trong Chiến Trường Vạn Tộc.

Tất cả tu sĩ nhân tộc rời khỏi kết giới hố đen, bọn họ sợ hãi không thôi, cảm giác lúc này đây giống như bị Phong Thanh Dương hố.

Vì sao sau khi bọn họ tiến vào kết giới hố đen, vũ trụ bản nguyên trong cơ thể lại biến mất. Tất cả những chuyện này không có quan hệ gì với Phong Thanh Dương sao?

Mọi người cảm thấy nghi hoặc, đập không mà đi, lướt nhanh về phía đỉnh núi.

Trong hư không.

Hòa thượng Không Kiến, người điền Nhậm Ngã Cuồng xuất hiện.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, người nói vũ trụ bản nguyên biến mất, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Dáng vẻ Không Kiến cao thâm khó lường, Phật nói: Ứng vô sở vãng, nhi sinh kỳ tâm. Duyên lai thị nhĩ, duyên khứ thị không. Thế gian đa thiếu phân nhiều sự, phù hoa lạc tẫn tổng tùy phong.

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Hắn lẳng lặng nhìn Không Kiến: "Hòa thượng, người thật có văn hóa, sau này nói chuyện với ta có thể đơn giản một chút hay không."

Không Kiến nói: "Ý của ta là chuyện không liên quan đến mình, treo cao, vũ trụ bản nguyên biến mất có quan hệ gì với người?"

Nhậm Ngã Cuồng lắc đầu: "Ta là võ tu, không cần vũ trụ bản nguyên."

Không Kiến nói: "Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng không phải đài, vốn không có một vật gì, nơi nào chọc bụi bặm?"

"Ta và người đều không cần vũ trụ bản nguyên, trận hạo kiếp này đối với chúng ta không có bất kỳ ảnh hưởng gì."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, người lại vờ vịt với ta, có tin

ta đánh người hay không.”

Không Kiến nói: "Đi thôi, nơi này đã không còn thích hợp với chúng ta nữa.”

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Vũ trụ bản nguyên chọn chủ, tất có cường giả buông xuống, ta cũng không thể đi, nhất định phải đánh một trận với hắn.”

"Tìm đường chết sao?" Không Kiến trầm giọng: "Người cảm thấy người có thể là đối thủ của người đạt được vũ trụ bản nguyên sao?"

Nhậm Ngã Cuồng lạnh nhạt bình tĩnh, nghiêm túc nói: "Đó là bởi vì người không hiểu ta.”

Không Kiến nói: "Người rất mạnh sao?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng quá khen, ta cũng không biến thái như người.”

...

Vô số cột sáng tan biến.

Bốn người Dạ Vị Ương, Mộng Vô Ngân, Hư Dịch, Cổ Tề Nhạc xuất hiện ở cửa vào hố đen Dị Độ, bốn người lộ vẻ chấn động.

"Khí thần hỏa thật kinh khủng."

Dạ Vị Ương nói: "Trong hố đen Dị Độ chẳng lẽ còn có thần hỏa tồn tại?"

Ba người Mộng Vô Ngân: "..."

Ta không biết.

Nhiều năm như vậy, bọn họ không ngừng thăm dò hố đen Dị Độ, chưa từng phát hiện có thần hỏa tồn tại.

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh quả thực chính là một dị chủng, thần hỏa này hẳn là trên người hắn.”

Dạ Vị Ương nói: "Hiện tại ta chỉ quan tâm hắn có thể giúp chúng ta khiến tổ tiên Thần Yêu Các sống lại hay không."

"Đương nhiên có thể!" Một giọng nói quanh quẩn bên tai bốn người, ngay sau đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Ánh mắt bốn người Dạ Vị Ương đồng loạt rơi vào trên người hắn, đồng thanh nói: "Cấp Chúa Tế?"

Không thể nào.

Vũ trụ bản nguyên nhận chủ làm sao có thể đột phá tới cấp Chúa Tế.

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử, người có thật sự chiếm được vũ trụ bản nguyên hay không."

Chương 1025: Sử dụng thẻ hồi sinh

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh cổ kiếm màu vàng, không khác một chiếc đĩa lớn lắm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Vị Ương biến đổi, trong đôi mắt xinh đẹp lóe ra nghi hoặc: "Diệp công tử, đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Dương Kim Kiếm do vũ trụ bản nguyên huyền hóa mà thành."

Trong lòng Dạ Vị Ương hoảng sợ, cuối cùng vẫn hỏi: "Diệp công tử đã được vũ trụ bản nguyên nhận chủ, vì sao tu vi tăng lên không nhiều lắm?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cấp bậc đủ dùng là được, muốn đột phá thì lúc nào cũng có thể đột phá, thực lực hiện tại của ta là Chúa Tế tầng thứ tám, đã có thể giúp Dạ cô nương khiến tổ tiên sống lại, cái này người không cần có bất kỳ lo lắng gì."

Dạ Vị Ương nhẹ nhàng gật đầu: "Tăng lên một cấp bậc lớn đích xác rất tốt."

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước: "Đi thôi, không phải Dạ cô nương vẫn lo lắng ta sẽ nuốt lời sao? Bây giờ chúng ta sẽ hồi sinh tổ tiên của các người."

Mộng Vô Ngân vẫn hoài nghi nói: "Diệp công tử, thật sự có thể hồi sinh tổ tiên trong Thần Yêu Các sao?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Mộng Vô Ngân: "Nếu không... Người tới."

Trước Thần Yêu Các.

Diệp Trường Sinh ngừng lại: "Dạ cô nương, các người ở chỗ này chờ ta."

Dạ Vị Ương nói: "Diệp công tử, thật sự không cần trợ giúp sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, loại chuyện hồi sinh này rất đơn giản, đáng tiếc các người không tới được."

"Chờ đi, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Dứt lời.

Hắn sải bước về phía trước, đẩy cửa tiến vào trong Thần Yêu Các, không trực tiếp sử dụng thẻ hồi sinh mà khoanh chân ngồi, bắt đầu củng cố tu vi của bản thân.

Linh khí trong Thần Yêu Các nồng đậm như thế, nếu không tu luyện chẳng phải là lãng phí sao.

Chủ yếu là... Sau khi sử dụng thẻ hồi sinh, những người này trong nháy mắt sống lại, tốc độ có thể hơi quá nhanh hay không.

Khiến mọi người cảm thấy quá đơn giản.

Nhiệm vụ tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc cũng chỉ còn lại chém giết Phong Thanh Dương, hai tộc ma yêu sẽ là trợ lực của hắn.

Nhất định phải khiến bọn họ có cảm giác khiến những người này sống lại là rất gian nan, như vậy bọn họ mới có thể nợ mình một nhân tình lớn.

Bất tri bất giác.

Một ngày đã trôi qua.

Mấy người Dạ Vị Ương còn đang ở ngoài lầu các chờ, trên mặt ba người Mộng Vô Ngân, Hư Dịch, Cổ Tề Nhạc hiện lên vẻ sốt ruột.

Mộng Vô Ngân nói: "Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh tiến vào lâu như vậy, có thể xuất hiện vấn đề gì hay không?"

Dạ Vị Ương nói: "Có thể có vấn đề gì, khiến tổ tiên sống lại, nếu chuyện đơn giản như vậy, chúng ta cũng không cần đợi đến bây giờ."

"An tâm chờ là được, chớ quấy rầy Diệp công tử."

Bên trong lâu các.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, khoe miệng nhắc lên ý cười hài lòng: "Thời gian không sai biệt lắm, có thể bắt đầu."

[Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ hồi sinh!]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đang sử dụng thẻ hồi sinh!]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống hạ xuống.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, quanh quẩn trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Bốn người Dạ Vị Ương đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời, sét đánh tàn sát bừa bãi xuống, xé nát hư không.

Lôi đình màu tím bao trùm bầu trời, một đạo lại một đạo đánh xuống.

Dạ Vị Ương biến sắc: "Cửu Thiên Lôi Kiếp, Diệp công tử nghịch thiên mà đi khiến tất cả mọi người sống lại, lại dẫn tới lôi kiếp."

"Ba vị lão tổ, lập tức ra tay ngăn cản lôi kiếp, quyết không thể để cho Diệp công tử thất bại tan rã."

Mộng Vô Ngân: "..."

Đây chính là Cửu Thiên Lôi Kiếp, cuộn cuộn bá đạo mang theo vô số lực hủy diệt, há là thân thể nhỏ bé như bọn họ có thể chống lại?

Hư Dịch nói: "Tộc trưởng, thần lôi diệt thế này thật đáng sợ, không phải chúng ta có thể ngăn cản."

Hai tay Dạ Vị Ương mở ra, bóng khổng tước lớn xuất hiện sau lưng, thân ảnh lẳng không bay lên, vọt tới phía Thần Lôi.

Ba người không nghĩ tới Dạ Vị Ương sẽ trực tiếp ra tay, một đạo thần lôi ầm ầm rơi xuống, đánh trúng trên người Dạ Vị Ương.

Khổng Tước bắn ra ánh sáng bảy màu, Dạ Vị Ương vừa mới cứng rắn đỡ một kích sét đánh, bóng dáng xinh đẹp rõ ràng lui về phía sau một bước.

Lúc này.

Một bóng người từ Thần Yêu Các vọt ra, đứng ở bên cạnh Dạ Vị Ương: "Dạ cô nương, toàn bộ tổ tiên các người đã sống lại, người đi gặp bọn họ."

"Những lời kiếp này... Để ta tới."

Trong lúc nói chuyện, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ vọt tới phía bầu trời, sau lưng xuất hiện một đoàn vòng xoáy, từng đạo thần lôi diệt thể đánh trúng trên người hắn.

Mắt Dạ Vị Ương lộ vẻ kiên định, tựa hồ đã đưa ra quyết định nào đó, xoay người bay về phía Thần Yêu Các.

...

Trên đỉnh núi.

Đám người Phong Thanh Dương, Triệu Mục Thần cũng nhìn chăm chú vào ánh sáng lôi đình trong hư không, mấy người hai mắt nhìn nhau, trăm tư không giải thích được.

Vạn Yêu Sơn liên tiếp phát sinh dị tượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1026: Sử dụng thẻ hồi sinh (2)

Triệu Mục Thần nói: "Người nào được vũ trụ bản nguyên nhận chủ, lại còn dẫn tới lỗi kiếp, xem ra người này tất là tồn tại nghịch thiên."

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn ta xoay người nhìn về phía một người khác: "Lập tức truyền tin tức cho Tông chủ."

Một lão giả giơ tay bóp nát một viên đá truyền âm, ánh sáng vọt thẳng lên cửa tiêu, rực rỡ nhiều màu sắc.

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, chúng ta có phát động tấn công Vạn Yêu Sơn không?"

Triệu Mục Thần gật đầu: "Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể xuống tay trước, đợi đến khi lỗi kiếp chấm dứt, sợ rằng hai tộc ma yêu sẽ ra tay với chúng ta."

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, tu sĩ vạn tộc không ngừng tràn vào, mục tiêu của bọn họ là Diệp Trường Sinh, nhưng hai tộc ma yêu và Diệp Trường Sinh ở cùng một chỗ, kế hoạch của chúng ta khẳng định có thể thành công."

Triệu Mục Thần liếc mắt nhìn ánh sáng hư không: "Xuất phát, Vạn Yêu Sơn!"

Ngay sau đó.

Cường giả Chiến Giới và tu sĩ Chiến Trường Vạn Tộc theo sát sau lưng mấy người Phong Thanh Dương, nhanh chóng vọt tới phía Vạn Yêu Sơn.

Không thể không nói, nhiều năm như vậy, bất kể ở Chiến Giới hay trên Chiến Trường Vạn Tộc, Phong Thanh Dương hẳn đều tích lũy nội tình rất mạnh.

Phía bên kia.

Các thế lực lớn tiến vào Chiến Trường Vạn Tộc, biết được Diệp Trường Sinh đi tới Vạn Yêu Sơn, bọn họ tăng nhanh tốc độ chạy tới.

Những người này thật sự không chiếm được kiếm lệnh, thề không bỏ qua.

Bảy thế lực lớn Thái Cổ Kiếm Tông, Vĩnh Sinh Giáo, Đào Cốc, Võ Đạo Sơn, Thiên Bá Tông, A Tì Tông, Quân Đoàn Vũ Trụ lúc này lại phái ra rất nhiều cường giả.

Thật sự là kiên trì?

Không đúng.

Trong những tu sĩ này sao còn có mấy cái gương mặt quen thuộc trà trộn vào.

Không phải ai khác, chính là bốn người Diễm Xích Vũ, Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ, Ngao Hoàng.

Diễm Xích Vũ nhìn nữ tử ở một bên: "Diệp Trường Sinh tự cho mình là đệ tử Kiếm Điện, khinh người quá đáng, lúc này đây chúng ta nhất định phải đánh bại hắn."

Nữ tử nói: "Người nói đúng."

Diệp Đăng Thiên thả chậm tốc độ lại: "Xích Vũ, người làm như vậy, nếu bị chủ nhân người biết thì sẽ có hậu quả gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tất cả mọi người đều muốn cướp đoạt kiếm lệnh, không phải ta chỉ làm nóng bầu không khí một chút sao? Nếu không chúng ta có thể dễ dàng bại lộ."

Mọi người: "..."

Trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Người của thế lực khắp nơi đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Vạn Yêu Sơn.

Tốc độ của những người này rất nhanh.

Tựa hồ chỉ có người đầu tiên đến Vạn Yêu Sơn mới có thể đạt được kiếm lệnh trên người Diệp Trường Sinh.

Thật sự tiếc hận thay những người này.

Quá sốt ruột đi chịu chết, đầu óc có vấn đề.

Đáng tiếc.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cuối cùng một đạo Cửu Thiên Lô Kiếp hạ xuống.

Tiếng nổ lớn truyền khắp cửu thiên thập địa, vô số lô kiếp giống như rỗng giập dữ rỗng điên cuồng, đánh trúng trên người Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Mọi người đi tới, thân ảnh ngừng lại, ánh mắt đồng loạt lướt qua trên người Diệp Trường Sinh.

Phong Thanh Dương liếc mắt một cái đã nhận ra, người ngăn cản lô kiếp là Diệp Trường Sinh, sắc mặt hắn ta bừng bừng đại biến, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lô kiếp, Diệp Trường Sinh?

Bọn hắn có liên quan gì?

Chẳng lẽ là Cửu Thiên Lô Kiếp do Diệp Trường Sinh dẫn tới.

Phong Thanh Dương bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, lảo đảo, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Triệu Mục Thần xoay người nhìn Phong Thanh Dương: "Làm sao vậy?"

Phong Thanh Dương mạnh mẽ áp chế nội tâm hoảng sợ: "Đại nhân, Diệp Trường Sinh."

Triệu Mục Thần hí hóp mắt, nhìn Diệp Trường Sinh trên không trung: "Chính là hửn? Dùng sức một mình ngăn cản Cửu Thiên Lô Kiếp, tên này là một người ngoan độc."

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, ngài nói Cửu Thiên Lô Kiếp có thể do Diệp Trường Sinh dẫn tới hay không?"

Triệu Mục Thần bối rối.

Sẽ không thật sự là hửn chứ?

Im lặng trong chớp mắt.

Trong mắt hửn ta hiện lên một tia giao hoạt: "Không thể nào, sao hửn có thể dẫn tới lô kiếp?"

Ầm.

Ầm.

Sét đánh khiếu thiên, chấn nhiếp hồn phách.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Trên hư không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh không thấy đâu, ngay sau đó, ánh sáng lô đình theo đó biến mất.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Diệp Trường Sinh bị lô kiếp làm mất?

Trong mắt đám người Phong Thanh Dương lộ ra vẻ không thể tin: "Đại nhân, ngài nói Diệp Trường Sinh có phải đã chết hay không?"

Triệu Mục Thần nói: "Là gặt gao sống, đi qua nhìn một chút không phải là biết sao. Nếu như hửn chết, kiếm lệnh kia chính là vật không chủ, vô cùng hữu dụng với chúng ta."

Phong Thanh Dương gật gật đầu, xoay người hô lên với cường giả

các thế lực sau lưng: "Diệp Trường Sinh đã chết, kiếm lệnh đã là vật không chủ."

Âm thanh thấu khoảng không, người nghe được âm thanh tăng nhanh tốc độ, thẳng tiến không lùi.

Triệu Mục Thần hài lòng gật gật đầu: "Người là người thông minh."

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân bồi dưỡng rất tốt."

Triệu Mục Thần lại nói: "Mặc kệ Diệp Trường Sinh có chết hay không, mục đích của chúng ta là vũ trụ bản nguyên."

Chương 1027: Người sẽ tin không?

"Những người này có thể giúp chúng ta tiêu hao phần lớn tu sĩ hai tộc ma yêu, đến lúc đó chúng ta chỉ cần ngư ông đắc lợi."

...

Thần Yêu Các.

Bóng dáng xinh đẹp của Dạ Vị Ương xuất hiện, cửa các đột nhiên mở ra, từng bóng người đi ra.

Nhìn mọi người trước mắt, sắc mặt Dạ Vị Ương thay đổi, vội vàng khom người một cái: "Vị Ương bá kiến tổ tiên."

"Bá kiến Thần Yêu Sư."

Dạ Thương Uyên nói: "Vị Ương, bây giờ ngươi là tộc trưởng của hai tộc ma yêu?"

Dạ Vị Ương gật đầu: "Đúng vậy."

Dạ Thương Uyên lại nói: "Người hồi sinh chúng ta ở nơi nào, hẳn chính là người có duyên của hai tộc yêu ma chúng ta."

Dạ Vị Ương xoay người nhìn về phía hư không, vừa định mở miệng nói chuyện, lại phát hiện không thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Mộng Vô Ngân đi tới, khom người một cái: "Bá kiến tổ tiên, bá kiến Thần Yêu Sư."

Dạ Vị Ương nói: "Lão tổ, Diệp công tử đâu."

Mộng Vô Ngân nói: "Hồi Tộc trưởng, Diệp công tử biến mất với lời kiếp rồi."

Biến mất?

Sắc mặt Dạ Vị Ương thay đổi: "Không thể nào, Diệp công tử há có thể bị lôi kiếp mang đi?"

Dứt lời.

Trong hư không, thân ảnh Diệp Trường Sinh lại xuất hiện, từ trên cao bay xuống Thần Yêu.

Dạ Vị Ương nói: "Hồi Thần Sư, Diệp công tử chính là người có duyên với chúng ta."

Dạ Thương Uyên hí mắt, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Thần Ma Tộc, ha ha... Không nghĩ tới người có duyên với chúng ta lại là Thần Ma Tộc."

Nhìn Diệp Trường Sinh bay xuống, ông vội vàng đi tới: "Thần Yêu Sư Dạ Thương Uyên gặp qua Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nhìn Dạ Thương Uyên: "Lão đầu, người tỉnh rồi, các người cũng tỉnh rồi."

Dạ Thương Uyên xoay người nhìn về một bên: "Thánh Thần huynh, người cảm thấy thế nào?"

Vân Thánh Thần nói: "Thiếu niên Chúa Tế, người đứng thứ nhất vũ trụ, ta chưa từng thấy qua tu sĩ nhân tộc ở tuổi hắc mà tu vi đạt tới cấp Chúa Tế."

"Xem ra hai tộc ma yêu chúng ta sẽ hoàn toàn thoát khỏi khốn khổ vạn năm."

Nói đến đây, ông di chuyển đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, người chẳng những là người có duyên của hai tộc ma yêu chúng ta mà còn là ân nhân của chúng ta, người có yêu cầu gì, cứ mở miệng là được."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bóng người từ trên cao bay xuống, không phải ai khác, chính là Tà Phong Thiên.

"Tộc trưởng, Phong Thanh Dương dẫn đầu cường giả vạn tộc, phát động tiến công Vạn Yêu Sơn."

Dạ Vị Ương nói: "Chư vị tổ tiên, việc này..."

Vân Thánh Thần nói: "Tới đúng lúc, ta đã lâu không đánh nhau, thần thông đều xa lạ, trước tiên dùng bọn họ luyện tập."

Dạ Thương Uyên nói: "Cơ duyên của hai tộc ma yêu chúng ta đã tới, lúc này đây, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

"Diệp tiểu hữu, chúng ta đi giải quyết phiền toái trước, sau đó chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng đi xem."

Ngay sau đó.

Thân ảnh mọi người biến mất trước Thần Yêu Các, khi xuất hiện, bọn họ ngạo nghễ đứng trên Vạn Yêu Sơn, nhìn tu sĩ vạn tộc xuất hiện trước mắt.

Lúc này.

Một gã cường giả A Tị Tông xuất hiện, ánh mắt rơi vào trên người đám người Vân Thánh Thần, vô cùng kiêu căng: "Giao Diệp Trường Sinh ra, tha cho các ngươi không chết."

Vân Thánh Thần nhìn Dạ Thương Uyên: "Hắn... Nghiêm túc sao?"

Dạ Thương Uyên nói: "Hiện tại tu sĩ nhân tộc đều yếu như vậy?"

Hai người nhìn nhau cười, Dạ Thương Uyên đạp không tiến về phía trước, mang theo uy áp che trời mà đi, trong lúc đi về phía trước, sắc mặt cường giả A Tị Tông đột nhiên thay đổi, thân ảnh bất giác run rẩy.

Hắn ta thật muốn trốn thoát, nhưng lại trốn không thoát.

Một đạo thần lực vô hình bao phủ trên người hắn ta, Dạ Thương Uyên nói: "Vừa rồi gió lớn, ngươi nói cái gì, ta không nghe rõ ràng, ngươi lại nói lại một lần nữa đi."

Cường giả A Tị Tông âm thầm nuốt nước miếng: "Ta nói mình đi nhầm, ngươi có tin hay không?"

Dạ Thương Uyên giật mình.

Đi nhằm à?

Ta không tin.

Cường giả A Tị Tông bị dọa hồn phi phách tán.

Dạ Thương Uyên nói: "Ta rất yếu, đừng sợ!"

Dứt lời.

Tiếng nổ tung truyền ra, cường giả A Tị Tông nứt ra, hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập trong hư không.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong mắt mọi người trong hư không lóe ra sự kiêng kỵ, Dạ Thương Uyên còn chưa ra tay đã dễ dàng chém giết một gã Chúa Tể.

Thủ đoạn này... Kỹ năng tuyệt vời.

Đám người Triệu Mục Thần xuất hiện, ánh mắt dừng trên người Dạ Thương Uyên: "Hắn là ai?"

Phong Thanh Dương choáng váng.

Không thể nào.

Làm thế nào có thể là hắn.

Triệu Mục Thần xoay người nhìn về phía Phong Thanh Dương: "Người xảy ra chuyện gì, gặp quỷ?"

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, hắn là Thần Yêu Sư của hai tộc ma yêu, nhưng trăm năm trước hắn đã chết."

"Còn có... Rất nhiều người đã chết, vậy mà lại xuất hiện. "

Triệu Mục Thần nói: "Có phải người chưa uống thuốc hay không, người đã chết làm sao xuất hiện ở chỗ này?"

Phong Thanh Dương kiên định nói: "Đại nhân, thiên chân vạn xác, ta há dám có nửa câu nói dối?"

Chương 1028: Ta rất yếu, đừng sợ

Triệu Mục Thần đánh giá Phong Thanh Dương hồi lâu, nhìn bộ dáng của hắn ta cũng không giống như đang gặt người: "Xem ra sự tình không đơn giản như chúng ta tưởng tượng."

"Có điều, lúc này đây các thế lực vì đạt được kiếm lệnh nên đã phải ra không ít cường giả, bọn họ hẳn là có thể san bằng Vạn Yêu Sơn."

Lúc này.

Ánh mắt Dạ Thương Uyên xẹt qua trên người mọi người trước mắt: "Nếu các người đã tới Vạn Yêu Sơn ta, vậy đều lưu lại đi!"

Lại một cường giả A Tị Tông nhảy ra: "Giết người A Tị Tông ta, Vạn Yêu Sơn các người xong rồi."

Dạ Thương Uyên nói: "A Tị Tông, chưa từng nghe nói qua, thế những đầu óc tu sĩ của tông môn các người hình như đều không tốt lắm, ta đề nghị các người lần sau đi ra đường để lại đầu óc ở tông môn."

"Người cảm thấy thực lực của mình có thể đại chiến mấy hiệp với ta?"

Cường giả A Tị Tông không nói gì, đập không lướt đi, một đạo Liệt Hỏa Chiến Dao từ trên cao chém xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Dạ Thương Uyên nhẹ nhàng vung vung cánh tay, sóng khí bay ra ngoài, rất nhẹ nhàng, ngay sau đó, trong mắt cường giả trước mắt xuất hiện tuyệt vọng.

Ầm.

Lại nổ tung.

Người nói có dọa người hay không?

Thấy thế, mọi người hít một ngụm khí lạnh...

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, cấp bậc của Dạ Thương Uyên là gì?"

Triệu Mục Thần nói: "Ít nhất là Đại Chúa Tể tầng thứ bảy."

Phong Thanh Dương: "..."

Không nên.

Vậy hẳn ta không kém Dạ Thương Uyên bao nhiêu, vì sao hẳn lại khùng bố như vậy.

Triệu Mục Thần lại nói: "Hẳn là Thần Yêu Sư, hẳn am hiểu nhất chính là tinh thần lực công kích!"

Lúc này.

Trong đám người.

Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp xoay người nhìn về phía Diễm Xích Vũ: "Không phải người nói mình rất mạnh sao? Tại sao không ra tay?"

Diễm Xích Vũ chẳng chặc đàng hoàng: "Cô nương, người hiểu lầm rồi, ta nói rất mạnh, không phải là tu vi."

Cô nương hơi bối rối: "Vậy người nói là..."

Diễm Xích Vũ thấy hai gò má cô nương đỏ ửng: "Hiểu không? Cô nương này có chuyện xưa."

Cô nương, người nên rụt rè.

Đừng nhìn xuống, ta sợ quá.

Nữ tử lại nói: "Chờ đại chiến chấm dứt, chúng ta cùng nhau du sơn ngoạn thủy, hoa tiến nguyệt hạ thì như thế nào?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta thích mây chốn."

...

A Tị Tông có hai người bị giết liên tiếp, hoàn toàn an tĩnh lại.

Dạ Thương Uyên nhìn Phong Thanh Dương: "Đã lâu không gặp, xuống luận bàn."

Phong Thanh Dương nói: "Dạ Thương Uyên, vậy mà người chưa chết."

Dạ Thương Uyên nói: "Chết rồi, có điều lại sống lại, có kinh ngạc hay không, có bất ngờ hay không?"

"Thời gian trôi qua, người ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có sao?"

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Có vẻ như trong những năm qua người không có gì ngoại trừ hèn hạ."

Thân ảnh Phong Thanh Dương phiêu dật như tiên, đạp không tiến lên: "Dạ Thương Uyên, ta sẽ cho người chết một lần nữa."

Dạ Thương Uyên gật đầu: "Vậy thì làm phiền."

Khí thế giữa hai người đối chọi gay gắt, tựa như mũi kim đấu với cọng râu, tiện tay sẽ bộc phát một hồi đại chiến kinh thiên.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Dạ Thương Uyên: "Lão đầu, sau khi đánh hấn tàn phế thì giao cho ta."

Dạ Thương Uyên cười nói: "Nếu Diệp công tử có yêu cầu, lão phu tự nhiên thỏa mãn."

Diệp Trường Sinh quay đầu, nhìn về phía Dạ Vị Ương: "Dạ cô nương, chờ ta giết hấn, người lại chặt hấn thành cặn bã, để giải hận trong lòng."

Dạ Vị Ương nói: "Ta hiểu rồi."

Có cần tàn nhẩn như vậy không?

Phong Thanh Dương nghe được ba người nói, cả người đều không

tốt: "Dạ Thương Uyên, ta sẽ không động thủ với người."

Nói đến đây, thân ảnh của hắn lại trở lại bên cạnh Triệu Mục Thần: "Diệp Trường Sinh, người đã ở đường cùng, nhiều người đến giết người như vậy, xem người có thể chạy trốn đến nơi nào."

Dạ Thương Uyên nói: "Diệp tiểu hữu, bọn họ muốn giết người?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta quá khó khăn, thực lực quá yếu, cả ngày bị người bắt nạt, lão đầu, người phải giúp ta."

Sắc mặt Dạ Thương Uyên biến đổi: "Diệp tiểu hữu yên tâm, có lão phu ở đây, ai cũng không thể dả thương người."

Nói đến đây, ông giật mình, tiếp tục nói: "Diệp tiểu hữu, ta có thể tin người bị người bắt nạt, nhưng thực lực yếu... Có phải người đang trên chóc ta không?"

Lúc này.

Vân Thánh Thần tiến lên: "Thương Uyên huynh, Diệp tiểu hữu là ân nhân của chúng ta, không cần nói nhảm nữa, ta muốn bọn họ chết."

"Thánh Thần, tính tình của người thật nóng nảy!" Dạ Thương Uyên trầm giọng: "Thật ra, ta cũng nghĩ như vậy."

Bịch.

Bịch.

Hai mươi tổ tiên của hai tộc ma yêu xuất hiện, xếp thành một hàng, hơi thở cuồng bạo mệnh mông bắn ra, hiển nhiên tính toán liên thủ đánh một trận.

Vân Thánh Thần trầm giọng nói: "Giết, một người cũng không lưu."

Âm thanh vang vọng bầu trời, chấn động tai.

"Chờ một chút!" Diễm Xích Vũ từ trong đám người đi ra: "Đừng nóng vội, ta không phải cùng một phe với bọn họ."

Sắc mặt ba người Diệp Đãng Thiên, Hoa Ảnh Vũ, Ngao Hoàng thay đổi, xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau nói: "Đừng động thủ, người một nhà, người một nhà."

Chương 1029: Các người nói đúng

Diệp Trường Sinh nói: "Dạ lão đầu, bọn họ là người của ta."

Trong đám người.

Cô nương kia: "..."

Đã nói sẽ cùng nhau mây chốn, cảm giác thế giới lại lừa gạt nàng.

Vạn Yêu Sơn.

Bốn người Diệp Đăng Thiên xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Sao các người lại tới đây."

Diễm Xích Vũ nói: "Biết được chủ nhân gặp nguy hiểm, chúng ta đã chạy tới trước, thấy chủ nhân bình an vô sự, thật sự là quá tốt."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, con chim này rất xấu."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Người lại làm gì vậy?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ngài đừng hiểu lầm, ta làm tất cả đều vì người."

Diệp Trường Sinh nói: "Kẻ địch trước mắt, chúng ta trước tiên chống địch, chuyện còn lại sau này nói sau."

Vân Thánh Thần nói: "Diệp tiểu hữu, mang theo người của người lui ra sau, cẩn thận đại chiến trong chốc lát sẽ có máu tươi văng tung tóe trên người các người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, thật sự không cần chúng ta hỗ trợ?"

Vân Thánh Thần lắc đầu: "Tiểu hữu nghỉ ngơi, chút chuyện nhỏ này, chúng ta làm được."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Hắc, Xích Vũ, vậy các người cũng đừng ra tay."

Vân Thánh Thần đi tới bên người Dạ Thương Uyên: "Bắt đầu hoạt động gân cốt."

Dứt lời.

Hai người mạnh mẽ xông về phía trước, sau lưng mang theo vô số uy áp, thức lực Đại Chúa Tể bắn ra tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Vạn mây bắt đầu khởi động, biến ảo khó lường.

Hai ảo ảnh xuất hiện trên không trung, bao phủ trên người bọn họ, một pho tượng dị ma hung thần ác sát, tản mát ra khí tử vong ngập trời.

Một pho tượng dị yêu, chín đầu khiêu thiên, thân dài vạn trượng, che khuất bầu trời.

Tập trung nhìn lại, ở sau lưng Vân Thánh Thần là một con yêu long chín đầu, long uy kinh khủng mệnh mông bắn ra.

Giờ khắc này.

Vân Thánh Thần cầm trong tay một thanh Kinh Thiên Cương Xoa, thân khoác một thân áo giáp Long Lân, hơi thở cả người trong nháy mắt thay đổi.

Tựa như một vị chiến thần diệt thiên.

Yêu long chín đầu sau lưng hít vào thở ra long tức, trên người có vô số thân văn màu tím quanh quẩn, khủng bố như vậy.

Khiến mọi người sợ hãi.

Theo hai người ra tay, hai mươi tổ tiên khác của hai tộc ma yêu cũng vọt tới.

Bóng tối che trời, giống như một đêm vĩnh hằng giáng xuống.

Hai mươi bóng lớn ma yêu xuất hiện, tất cả đều thể hiện khí phách của vương bá.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong hư không.

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ sợ hãi.

Triệu Mục Thần nói: "Thanh Dương, bọn họ là ai?"

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, ta biết phần lớn những người này, nhưng bọn họ đều đã chết."

"Có một nửa ta cũng không biết, không biết bọn họ từ đâu mà đến."

Đúng lúc này.

Một lão giả lưng còng đi tới bên cạnh Phong Thanh Dương. "Giới Chủ, Thần Yêu Các, những người này hẳn là đi ra từ trong Thần Yêu Các."

Sắc mặt Phong Thanh Dương thay đổi: "Thần Yêu Các? Họ đang tìm một người có duyên?"

Triệu Mục Thần nói: "Cái gì Thần Yêu Các, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, trên Chiến Trường Vạn Tộc vẫn lưu truyền, ở Vạn Yêu Sơn có một tòa Thần Yêu Các."

"Trong Thần Yêu Các này cất giấu linh hồn của tổ tiên hai tộc ma yêu. Trăm năm trước, khi Dạ Thương Uyên chết, lại có tin đồn, chỉ cần gặp được người có duyên, Thần Yêu Sư có thể sống lại."

"Vừa rồi nhìn thấy Dạ Thương Uyên, ta đã nghĩ đến có phải hẳn sống lại hay không, nhưng căn bản không có người đi hai tộc ma yêu..."

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Chẳng lẽ người có duyên là hắn?"

Mọi người: "..."

Lão giả lại nói: "Giới Chủ, người xông giết ở phía trước hẳn là Thánh Thần tổ tiên của yêu tộc, thân mang yêu long chín đầu, cầm kinh thiên cương xoa, điều này đều được ghi chép trong cổ tịch của hai tộc ma yêu."

Triệu Mục Thần nói: "Nói cách khác, tổ tiên Thánh Thần cũng sống lại."

Nói đến đây, hẳn ta dừng lại rồi tiếp tục: "Ta hiểu, ta hiểu!"

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Mục Thần lại nói: "Cửu Thiên Lô Kiếp vừa rồi chính là do những người này sống lại gây ra, từ thái độ của những người này với Diệp Trường Sinh, không khó nhìn ra bọn họ vô cùng vô cùng vô cùng cảm kích Diệp Trường Sinh."

"Nếu như không phải Diệp Trường Sinh khiến bọn họ sống lại, người cảm thấy một nhân tộc có thể được hai tộc ma yêu kính trọng sao?"

Phong Thanh Dương nói: "Đại nhân, có phải hai tộc ma yêu để Diệp Trường Sinh cắn nuốt vũ trụ bản nguyên hay không?"

Triệu Mục Thần gật đầu: "Không phải là không thể, một lần sống lại nhiều người như vậy, sợ là chỉ có vũ trụ bản nguyên mới có thể làm được."

"Sự tình còn phức tạp hơn tưởng tượng của chúng ta, cũng may đã thông báo cho Tông chủ."

...

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên vang vọng trong hư không, một hồi kiếp nạn kinh thiên buông xuống.

Hai người Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên dẫn đầu cường giả hai tộc ma yêu tung hoành đi về phía trước, nơi đi qua, tu sĩ vạn

tộc không ai có thể ngăn cản mũi nhọn của bọn họ.

Chương 1030: Các người nói đúng (2)

Máu nhuộm bầu trời, sát khí ngập trời.

Dạ Vị Ương nhìn đại chiến trước mắt: "Diệp công tử, đa tạ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao Dạ cô nương lại nói ra lời này, chúng ta cũng chỉ trợ giúp lẫn nhau, người giúp ta mạnh mẽ, ta giúp người trưởng thành."

Dạ Vị Ương gật đầu: "Diệp công tử có hứng thú cùng đi giết Phong Thanh Dương hay không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Được, cùng nhau."

Bóng dáng xinh đẹp của Dạ Vị Ương chợt lóe, hóa thành một tia sáng lướt nhanh về phía Phong Thanh Dương, Diệp Trường Sinh theo sát phía sau.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, vẻ mặt Diễm Xích Vũ âm mị: "Cái này là song phi sao? Không đúng, song tức song phi?"

Ngao Hoàng nói: "Không có học thức thật đáng sợ, vậy cũng gọi là song tức song phi hả? Cái này gọi là nam nữ phối hợp..."

Diễm Xích Vũ nói: "Chúng ta có nên đi hỗ trợ hay không, thật âm mị chủ nhân, mỗi lần đều có thể gặp được mỹ nhân cực phẩm như vậy."

Diệp Đăng Thiên nói: "Giúp cái gì, xem chiến đấu ở khoảng cách gần thật tốt."

"Các người nói đúng!" Ngao Hoàng lên tiếng phụ họa, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta đến giúp người."

Diễm Xích Vũ: "..."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Hoa Ảnh Vũ: "..."

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Hai người Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên dẫn theo tổ tiên hai tộc ma yêu ra tay, hắc ám che khuất bầu trời, bóng lớn ma yêu cuồng bạo hung tàn tàn sát bừa bãi trên không.

Nhìn bộ dáng bọn họ thẳng tiến không lùi, đánh đâu thắng đó.

Thân ảnh tu sĩ vạn tộc không tự giác lui về phía sau, không biết bao nhiêu người đã sợ tới mức tè ra quần.

Nhóm người Vân Thánh Thần có được thực lực Đại Chúa Tế, ở bất kỳ một thế lực nào cũng là tồn tại đỉnh cao.

Nhưng thực lực như vậy cũng không phải là chỗ đáng sợ nhất của bọn họ.

Bọn họ lần lượt có được thân thể ma yêu, hơn nữa truyền thừa ma yêu mạnh mẽ, cho dù cũng là Đại Chúa Tế nhưng cũng phải kém bọn họ một bậc.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, bầu trời sụp đổ, tựa như tận thế buông xuống.

Máu tươi tràn ngập, che khuất bầu trời.

Không biết có bao nhiêu tu sĩ vạn tộc đã chôn dưới công kích của bọn họ.

Phong Thanh Dương nhìn đại chiến trước mắt, sắc mặt trở nên tự nhiên, đúng lúc này, hai hơi thở nguy hiểm truyền đến, hắn ta vội vàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Dạ Vị Ương và Diệp Trường Sinh.

"Ngăn... Ngăn bọn họ lại!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Chiến Giới nhao nhao ra tay, đập không lướt nhanh xông về phía trước.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, đi tới bên cạnh Phong Thanh Dương: "Giới Chủ, giao Diệp Trường Sinh cho ta, ta nhất định phải rửa sạch nhục nhã."

Giọng nói này... Không phải ai khác, chính là Sở Hà.

Sau khi tái tạo thân thể lại đạt được hai đạo truyền thừa, hiện tại Sở Hà hằng hái, lửa giận chôn sâu trong đáy lòng hoàn toàn bộc phát.

Hắn muốn giết Diệp Trường Sinh.

Hắn muốn cho tu sĩ Chiến Trường Vạn Tộc biết, ai mới là tồn tại mạnh nhất.

Thật ra không biết.

Suy nghĩ của Sở Hà vô cùng nguy hiểm.

Sẽ khiến hắn ta càng chạy càng xa trên con đường chết.

Hắn ta xưa đâu bằng nay, chẳng lẽ thực lực của Diệp Trường Sinh vẫn như lúc ở Trảm Thiên Đài sao?

Bịch.

Thân ảnh Sở Hà chợt lóe, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đánh giá Sở Hà: "Dạ cô nương, ta gặp được người quen, những người khác giao cho người trước."

Dạ Vị Ương nói: "Yên tâm, ta chịu đựng được."

Diệp Trường Sinh nói: "Bại tướng dưới tay ta."

Mắt Sở Hà muốn nứt ra, tức giận không kìm được: "Diệp Trường Sinh, trận chiến ngày xưa, ta đích xác bại trong tay ngươi, nhưng lúc này ngươi chắc chắn phải chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Ngươi bắt đầu biểu diễn đi."

So với khi ở trên Trảm Thiên Đài, cấp bậc của hắn tăng lên không

nhieu lắm, cũng chỉ là một cấp bậc lớn.

Sở Hà chẳng lẽ là mù sao? Hẳn ta không thấy sao?

Còn muốn đánh một trận với hẳn, không phải tự tìm đường chết à.

Thật ra Diệp Trường Sinh không muốn bắt nạt hẳn ta, nhưng hẳn ta cố ý muốn chết, ai, ta quá khó khăn.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Sở Hà vọt về phía trước, khí băng sương sau lưng xuất hiện, một bóng thú thật lớn xuất hiện.

Lục Sí Băng Tằm.

Đây là đại hung trùng, tu luyện trong Huyền Băng Quật ở sâu trong Chiến Trường Vạn Tộc, có điều hiện tại nó đã nhận Sở Hà làm chủ.

Hung trùng này hung tàn đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh nhìn Lục Sí Băng Tằm xuất hiện trên hư không: "Đây là lá bài tẩy của người?"

Trong lúc nói chuyện, kiếm Thần Phật xuất hiện trong tay, phóng thích Thần Ma Kim Thân, uy áp Thần Ma khủng bố hạ xuống.

Rất hiển nhiên, Diệp Trường Sinh không để Sở Hà vào mắt, ngay cả Võ Ý Chân Thân cũng không phóng thích.

Lúc này.

Ngao Hoàng xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, một người một trùng này giao cho ta đi!"

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, ta nuốt tiểu trùng này, thực lực có thể tăng vọt."

Chương 1031: Ta muốn cấp bậc này để làm gì

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người đến!"

Dù sao lão Hắc vô địch giới này, hắn cũng không lo lắng chút nào.

Ngang.

Ngang.

Rồng ngâm rít gào cứu thiên, Ngao Hoàng trực tiếp phóng thích ra bản thể, bay lên trời, vọt tới phía Lục Sí Băng Tầm.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh giật mình, bị sự khủng bố của Ngao Hoàng làm cho chấn động.

Mẹ nó.

Nuốt sống?

Hắc Long dài ngàn trượng bay lượn trên bầu trời, long uy chấn thế, khủng bố như vậy.

Sắc mặt Sở Hà đột nhiên biến đổi, không thể tin nhìn Ngao Hoàng, không nghĩ tới bản thể của hắn vậy mà là một con hắc long.

Lục Sí Băng Tầm không kém, nhưng so với lão Hắc thì không đáng nhắc tới.

Giờ khắc này.

Ba người Diệp Đãng Thiên, Hoa Ảnh Vũ, Diễm Xích Vũ xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhìn đại chiến trong hư không.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, loại chuyện nhỏ như giết người này hãy giao cho chúng ta là được."

Hoa Ảnh Vũ nói: "Thiếu chủ, ta dung hợp vạn đạo kiếm thể, đã củng cố cấp bậc hồi lâu, giết những người này vẫn rất đơn giản."

Diệp Đăng Thiên phụ họa: "Tiểu tử, không phải người nói ta là gánh nặng sao? Hôm nay cho người biết, ta rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người đừng như vậy, không thể cho ta cơ hội ra tay sao?"

Diễm Xích Vũ mạnh mẽ lướt về phía trước về phía trước: "Chủ nhân, lần sau... Lần sau người đến!"

Hắn cũng không thể bị Ngao Hoàng cướp danh tiếng.

Diệp Trường Sinh nhìn ba người gia nhập cuộc chiến, xuất hiện bên cạnh Dạ Vị Ương, khẽ thở dài một tiếng: "Ta chỉ đơn giản muốn nhìn uy lực thần thông sáng thế, các người cũng không cho ta cơ hội?"

Nếu như về sau nhóm người Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên đều ở lại bên cạnh hắn, vậy có phải hắn sẽ không bao giờ cần ra tay nữa hay không.

Ta muốn cấp bậc này để làm gì?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn khoanh chân ngồi: "Các người đại chiến, ta đột phá."

Dù sao cũng không có việc gì làm.

Lúc này.

Giọng nói Diệp Thập Vạn truyền đến: "Thiếu chủ, để ta đi ra ngoài, không xong rồi, ta muốn phóng thích."

Diệp Trường Sinh hơi chấn động: "Thập Vạn, đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, ta đã cắn nuốt toàn bộ cửu thiên lôi kiếp trong Thần Cung, cấp bậc tăng lên quá nhanh, cả người tràn ngập lực lượng, ta phải đập chết mấy kẻ địch, để cho mình bình tĩnh lại."

Cách bình tĩnh của người có phải hơi đặc biệt không?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Thương Khung Thần Cung, một đạo sấm sét xuất hiện, ngay sau đó, một con lôi long bay lượn bay lên trời.

Phía trên.

Diệp Thập Vạn cầm trong tay hai cây chùy lớn, lôi đình lực ngập trời quanh quẩn trên người hắn, nơi đi qua, hư không hóa thành một mảnh biển lôi.

Ánh sáng vạn trượng, rực rỡ chói mắt.

Diệp Trường Sinh tập trung, ánh mắt dừng trên người Diệp Thập Vạn: "Tiên Thiên tầng thứ một trăm?"

Đã đạt tới Tiên Thiên tầng thứ một trăm, còn không đột phá?

Quả thật là quái vật.

Thật không biết, hắn có thể tu luyện cấp Tiên Thiên tới tầng thứ bao nhiêu.

...

Đại chiến bắt đầu.

Không gian bị lún, thi thể rơi xuống.

Diệp Trường Sinh không bị đại chiến ảnh hưởng chút nào, đắm chìm trong tu luyện.

Trên Chiến Trường Vạn Tộc, cường giả các thế lực thương vong hơn phân nửa, bọn họ hoảng hốt chạy bừa về phía sau, cường giả hai tộc ma yêu khùng bố khiến bọn họ ý thức được, nếu tiếp tục ở tại chỗ này, kết cục chỉ có một, chính là chết.

Mọi thứ phát triển đến bây giờ đã hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Tổn thất thảm trọng như thế, đừng nói bọn họ làm Diệp Trường Sinh bị thương, ngay cả bên cạnh hắn cũng không thể tới gần.

Ma yêu tộc xuất hiện, biến số này hơi lớn.

Họ không thể chịu đựng được.

Thật sự là muốn chết.

Mọi người đạp không lướt đi, cố gắng trốn thoát.

Giờ khắc này.

Sở Hà đã chết.

Lục Sí Bằng Tầm có khế ước với hắn ta đã trở thành khẩu phần lương thực của Ngao Hoàng.

Đám người Phong Thanh Dương, Triệu Mục Thần dưới sự tấn công của Dạ Vị Ương, Diễm Xích Vũ cũng liên tiếp bại lui.

Còn có phần lớn tu sĩ vạn tộc tự biết không cách nào gia nhập đại chiến trước mắt, bọn họ tự giác rời đi.

Sống sót, không cầu thả mới là vương đạo.

Con người, tự biết quý lấy mình.

Những người rời đi này mới là những người thật sự thông minh.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, đám người Phong Thanh Dương bay ngược ra sau, nhìn không gian nghiền nát, thần văn vô tận bao trùm, ở trong mắt bọn họ lóe ra kiêu ngạo.

Khuôn mặt Dạ Vị Ương như sương hàn, giọng nói lạnh lẽo: "Phong Thanh Dương, năm đó ngươi hại chết tỷ tỷ ta, ngươi nên nghĩ đến

kết cục của mình.”

Phong Thanh Dương nói: "Tỷ tỷ người chết chỉ có thể trách nàng ngu xuẩn, ta chưa từng yêu nàng.”

“Nhân tộc há lại yêu một nữ tử yêu tộc?”

Lời này nói không đúng.

Đồng Vĩnh.

Hứa Tiên.

Ninh Thái Thần.

Ba người này người hiểu rõ.

Người cuối cùng ngay cả quỷ cũng không buông tha.

Dạ Vị Ương lẳng lẳng nhìn Phong Thanh Dương, giống như đang nói, thối, căn bã nam.

Phong Thanh Dương xoay người nhìn về phía Triệu Mục Thần, phát hiện hắn ta dưới sự tấn công của Diệp Đãng Thiên đã rơi vào thế hạ phong.

Chương 1032: Ta muốn cấp bậc này để làm gì (2)

Vốn định cầu xin giúp đỡ.

Dạ Vị Ương nói: "Phong Thanh Dương, làm sai phải bị trừng phạt."

Phong Thanh Dương nói: "Người không giết được ta."

Giờ khắc này.

Diễm Xích Vũ đi tới, nhìn Dạ Vị Ương: "Cô nương, ta xem thường nhất chính là người đùa bốn tình cảm."

"Đừng sợ, ta ở phía sau ủng hộ người."

Dạ Vị Ương nói: "Làm phiền."

Trên thân ảnh Phong Thanh Dương bắn ra thần quan, gió lốc kiếm khí che trời xuất hiện: "Một con chim còn muốn làm anh hùng."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Lão tử là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng, người có hiểu không? Ta ghét nhất người khác nói ta là chim."

"Người là chim, người vốn là chim!" Phong Thanh Dương khinh thường.

Diễm Xích Vũ lóe lên bay về phía trước, thần hỏa khủng bố xuất hiện, những thần hỏa kia cực kỳ có lực xuyên thấu, bắn tới phía Phong Thanh Dương.

"Xem thường một con Phượng Hoàng, người phải vì sự ngu xuẩn của mình mà trả giá bằng mạng sống."

Theo bóng người tiến về phía trước, Luyện ngục Phượng Hoàng xuất hiện che khuất bầu trời, không gian trong nháy mắt sôi trào.

Hóa thành một biển lửa.

Bịch.

Phượng minh cửu thiên, tương ứng với thân rồng ngàn trượng của lão Hắc, Diễm Xích Vũ lao xuống phía dưới, trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào xuất hiện một cây thương lửa.

Một thương xuyên qua, giống như thiên thạch từ ngoài trời xẹt qua.

Đốt trời nấu biển, kinh khủng như vậy.

Trời đất phát ra tiếng nổ vang khủng bố, tựa như trời lở đất nứt, bầu trời run rẩy lay động.

Nhìn thấy một màn này, Phong Thanh Dương híp mắt, biết mình khinh thường Diễm Xích Vũ, không khỏi hít sâu một hơi.

Diệp Trường Sinh cũng quá biến thái.

Vì sao tu sĩ bên cạnh hắn, một người so với một người càng thêm khủng bố.

Hắc Long, Hỏa Phượng, kiếm tu, còn có Diệp Thập Vạn biến thái này.

Đáy lòng Phong Thanh Dương hơi sợ hãi, nhưng hắn ta biết không còn lựa chọn nào khác, nhất định phải kiên trì đến khi viện quân đến.

Bịch.

Bịch.

Từng đạo kiếm khí bay ra, tựa như sóng lớn nuốt trời, cắn nuốt về phía Diễm Xích Vũ.

Diễm Xích Vũ thẳng tiến không lùi, không chút chần chừ: "Kiếm tu, ở trong mắt ta... chỉ có duy nhất một mình chủ nhân, những kiếm tu khác chỉ là con kiến hôi."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Hoa Ảnh Vũ: "..."

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên nhắc lên sóng khí khổng bố, Diễm Xích Vũ ngừng lại, tập trung nhìn về phía trước.

Phong Thanh Dương bay ngược ra ngoài, thần văn bao phủ bắt đầu tiêu tán, đột nhiên ngừng đầu nhìn Diễm Xích Vũ, người sau trầm giọng nói: "Cô nương, cùng nhau ra tay, người tấn công phía trên, ta tấn công phía dưới."

Dạ Vị Ương giật mình, không rõ trong lời nói của Diễm Xích Vũ có ý gì, ngay sau đó, hai má nàng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Công kích còn có thể như vậy.

Thương lửa trong tay Diễm Xích Vũ bay ra, giống như đạn pháo đánh tới phía chân thứ ba của Phong Thanh Dương.

Công kích này... Hơi tao.

Có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự, quả thực chính là không ra bài theo lẽ thường.

Dạ Vị Ương rất cục hiểu được câu kia của Diễm Xích Vũ, người đánh trên, ta đánh dưới là có ý gì.

Đúng lúc này.

Trên cửu thiên.

Một giọng nói bá đạo chấn động bầu trời hạ xuống. "Người nào đặt được vũ trụ bản nguyên, giao ra, bản Tông chủ tha cho người không chết."

Âm thanh vang vọng, chấn động tai, bao phủ trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Ngay sau đó.

Một ánh sáng xuất hiện, tựa như ban ngày chiếu rọi, từng bóng

người tắm trong thần quang, từ trên cao bay xuống.

Ra sân một khối này, tuyệt đối là vương giả.

Người tới không phải ai khác, chính là Tông chủ Vạn Tượng Tông, Bao Vạn Tượng.

Hắn chính là ba ba kim chủ phía sau Phong Thanh Dương, không đúng, người ủng hộ phía sau.

Cùng đi tới còn có cường giả Vạn Tượng Tông, bọn họ xuất hiện ở trên không trung, đám người Triệu Mục Thần, Phong Thanh Dương vội vàng đi tới.

Ánh mắt Bao Vạn Tượng rơi vào trên người hai người: "Phế vật, chuyện gì còn có thể giao cho các người."

Triệu Mục Thần khom người một cái: "Tông chủ, tổ tiên của hai tộc ma yêu sống lại, thực lực của bọn họ tăng vọt, bằng không chúng ta sẽ không bại."

"Ta chỉ xem kết quả." Bao Vạn Tượng lạnh giọng nói: "Các người biết người nào chiếm được vũ trụ bản nguyên không?"

Triệu Mục Thần lắc đầu: "Hồi tông chủ, không biết."

Bao Vạn Tượng cực kỳ thất vọng, nhìn Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên xuất hiện trước mặt: "Thực lực không tệ? Nói cho ta biết, vũ trụ bản nguyên ở nơi nào, sau đó thần phục ta, có thể không giết các người."

Vân Thánh Thần nói: "Nhân tộc chỉ tu cấp bậc, không tu đầu óc sao? Hiện tại tu sĩ nhân tộc đều ngu xuẩn như vậy?"

Dạ Thương Uyên nói: "Vân huynh, cái này cũng không thể trách hắn, người xem bộ dáng của hắn có giống người thông minh không?"

Tâm đau.

Bao Vạn Tượng cũng không tức giận, chậm rãi mở miệng nói: "Cùng nhau ra tay, ta muốn đánh hai người các người."

Vân Thánh Thần lắc đầu, thân ảnh chợt lóe, yêu long chín đầu lao xuống, tiếng rống ngâm truyền ra, mở miệng lớn cắn nuốt về phía Bao Vạn Tượng.

Kình Thiên Cương Xoa tản mát ra hàn quang nhiếp nhân, một kích xuyên qua rơi xuống.

Chương 1033: Tay xe Đại Chúa Tể

Thấy vậy.

Bao Vạn Tượng đánh một quyền ra ngoài, nghênh đón yêu long chín đầu và Kinh Thiên Cương Xoa, một tiếng ầm vang lên.

Hai người mang theo khí thế không thể ngăn cản, dùng phương thức bá đạo điên cuồng nhất va chạm cùng một chỗ, không gian bị chôn vùi hóa thành hư vô.

Dưới sóng xung kích quét ngang, giống như khai thiên liệt địa.

Ngay sau đó.

Sóng khí biến mất, không gian khôi phục bình tĩnh.

Triệu Mục Thần đi tới bên người Bao Vạn Tượng: “Tông chủ, những người này giao cho cường giả tông môn, vũ trụ bản nguyên hẳn là ở trên người hẳn.”

Trong lúc nói chuyện, hắn ta giơ tay chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh: “Tông chủ, người này là đệ tử Kiếm Điện, lại là người của Thần Ma Tộc, hẳn còn là người có duyên của hai tộc ma yêu, có thể khiến những người này sống lại là kiệt tác của hẳn.”

“Hồi sinh tàn hồn chắc chắn sẽ có thiên kiếp!” Bao Vạn Tượng trầm giọng, nhìn Triệu Mục Thần lại nói: “Không phải người không biết sao?”

Triệu Mục Thần sợ hãi: “Tông chủ, ta...”

Bao Vạn Tượng nói: “Được rồi, chỉ cần lấy được vũ trụ bản nguyên, bản Tông chủ sẽ không truy cứu người.”

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn ta biến mất tại chỗ, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh.

Vừa mới buông xuống Chiến Trường Vạn Tộc, ánh mắt trong nháy

mắt bị hấp dẫn bởi hai người Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên có tu vi cao nhất.

Giờ khắc này.

Bao Vạn Tượng phát hiện thì ra Diệp Trường Sinh mới là ngôi sao chói mắt nhất trên Chiến Trường Vạn Tộc, cấp bậc của hắn không phải cao nhất, nhưng trên người hắn có nhiều bí mật nhất.

Mỗi một thân phận đều vô cùng mạnh mẽ.

Người như vậy há có thể là hạng người tầm thường?

Huống hồ, Bao Vạn Tượng mang trong mình vạn tượng thần mâu, có thể thấy được một phần nhân quả trên người Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt hắn ta đã xác định vũ trụ bản nguyên ở trên người Diệp Trường Sinh.

Điều này khiến Bao Vạn Tượng cảm thấy rất ngoài ý muốn. Vì sao vũ trụ bản nguyên lại nhận Diệp Trường Sinh làm chủ? Theo hắn ta biết, vũ trụ bản nguyên trên Chiến Trường Vạn Tộc đại biểu cho thuộc tính hỏa hỏa.

Diệp Trường Sinh là một kiếm tu.

Chẳng lẽ trong cơ thể hắn cũng có thuộc tính hỏa hỏa?

Vân Thánh Thần thấy Bao Vạn Tượng rời đi: "Lão Dạ, ngăn hắn lại, chớ để hắn quấy rầy Diệp tiểu hữu tu luyện."

Bóng người Dạ Thương Uyên chợt lóe lên nghênh đón, rất nhanh hai người đã giao chiến cùng một chỗ: "Chỉ có vậy thôi sao? Ngay cả một người của ta cũng không thể đánh bại, còn muốn đánh hai người chúng ta, có phải người đánh giá quá cao chính mình hay không?"

Bao Vạn Tượng nói: "Phải không?"

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang chấn động trời, quanh quẩn trên bầu trời, hơi thở trên người Bao Vạn Tượng bắt đầu tăng vọt, trong nháy mắt đạt tới Đại Chúa Tể đỉnh phong.

"Bây giờ đã đủ chưa?"

Sắc mặt Dạ Thương Uyên thay đổi, đề phòng nhìn Bao Vạn Tượng, hai tay kết ấn, vô số cột lửa hướng thẳng về phía bầu trời.

“Vũ trụ vạn hỏa, quy nhất!”

Dứt lời, ngọn lửa bốc cháy, thiêu đốt bầu trời

Ngọn lửa xuất hiện, vạn mây bị khô cạn.

Vô số cột lửa bọc trên người Bao Vạn Tượng, hắn ta bước từng bước đi tới phía Dạ Thương Uyên.

Không gian run rẩy, dưới chân xuất hiện một vùng biển lửa.

Sắc mặt Diễm Xích Vũ hơi biến đổi: "Hiệu lệnh vạn hỏa? Tên này trời sinh thân thể đã có Thần Hỏa.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn cắn nuốt Hồng Liên Đế Diễm của ta, người nghĩ hay lắm.”

Dứt lời.

Ngọn lửa trên người hắn đã biến mất.

Không có thần hỏa vẫn có thể đánh bại Phong Thanh Dương.

Ầm.

Ánh lửa vạn tượng chém vào trên người Dạ Thương Uyên, ở trước mặt ông xuất hiện một ảnh vượn vô cùng khổng lồ, thân thể vượn khổng lồ tựa như hoàng kim rèn đúc, vung cánh tay tấn công về phía ánh lửa.

Ngay sau đó.

Dạ Thương Uyên bay ngược ra ngoài, ảnh vượn khổng lồ trước mặt vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Hơi... mạnh.

Tổn thất một Cự Viên Thần Ẩn lại không thể ngăn cản Bao Vạn Tượng.

Vân Thánh Thần nhanh chóng xông lên, ý đồ muốn ngăn cản Bao Vạn Tượng, lại bị một lão giả Vạn Tượng Tông ngăn lại.

Lão giả híp mắt, nhìn Vân Thánh Thần trước mắt: "Tông chủ làm việc, chớ có nhúng tay vào, nếu không, chết."

Cùng lúc đó, một nữ tử xuất hiện ở bên người lão giả, hai người ngăn Vân Thánh Thần lại, uy áp khủng bố bao phủ tới.

Xu thế của Vân Thánh Thần không giảm, Kinh Thiên Cương Xoa trong tay bay ra ngoài: "Ngăn cản ta, xem ta có đâm người hay không."

Rất hiển nhiên, ông không để hai người này vào mắt chút nào, giờ phút này... Ông chỉ muốn bảo vệ Diệp Trường Sinh, ai dám dẫm thương hắn mảy may, giết không tha.

Cho dù máu nhuộm Chiến Trường Vạn Tộc, ông cũng không tiếc.

Bịch.

Kinh Thiên Cương Xoa bay tới, xuyên qua lão giả và nữ tử, trong hư không chỉ còn lại một luồng phân thân của Vân Thánh Thần.

Mà bản thể của ông đã cách Bao Vạn Tượng không xa.

Lúc này.

Dạ Thương Uyên ngừng lại, cúi đầu nhìn sang một bên, Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: "Dạ lão đầu, người đừng nhúc nhích, để ta đến."

"Diệp tiểu hữu, hẳn là cường giả Đại Chúa Tể đỉnh phong."

Chương 1034: Đập đầu người nổ tung

Diệp Trường Sinh gật đầu, một quyền nghênh đón, va chạm cùng một chỗ với ánh lửa mà Bao Vạn Tượng phóng thích.

Dạ Thương Uyên vội vàng nói: "Tiểu hữu, người là kiếm tu, tốt nhất nên dùng thủ đoạn mạnh nhất."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, một đôi tay là đủ rồi."

Dạ Thương Uyên thấy Diệp Trường Sinh đi về phía trước: "Diệp tiểu hữu, người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Biểu diễn cho các người tuyệt chiêu - tay xé Đại Chúa Tể!"

Ầm.

Ầm.

Diệp Trường Sinh tiện tay đánh một kích, quyền lệ và ánh lửa mà Bao Vạn Tượng phóng thích va chạm cùng một chỗ.

Tiếng nổ lớn kinh thiên, không gian lung lay sắp đổ.

Thân ảnh Bao Vạn Tượng đi về phía trước ngừng lại, híp mắt nhìn Diệp Trường Sinh, khóe miệng hơi giật giật.

Không nghĩ tới uy lực một quyền của Diệp Trường Sinh có thể phá hủy công kích của hắn ta.

Hắn ta bắt đầu một lần nữa đánh giá tu sĩ trước mắt chỉ là Chúa Tể tầng thứ tám này.

Diệp Trường Sinh bá đạo mà đứng, ánh mắt rơi vào trên người Bao Vạn Tượng, vốn tưởng rằng mình có thể nằm cũng thẳng.

Một đường đi tới bây giờ đã trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, thật vất vả mới có cơ hội thoải mái, không đúng, thật vất vả mới có cơ hội không cần ra tay, Bao Vạn Tượng thế mà muốn đánh lén hắn.

Nam nhân này không chú ý.

Bao Vạn Tượng nói: "Vũ trụ bản nguyên ở trên người người, giao ra đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đi lên đã hỏi tôi muốn đồ, ta cũng không phải ba ba của người, vì sao phải cho người."

"Cho dù ta là ba ba của người, cũng sẽ không nuông chiều người."

Bao Vạn Tượng chấn động: "Ba ba? Ý người là sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nghịch tử, chịu chết đi!"

Dứt lời.

Sau lưng hắn xuất hiện một vòng mặt trời đỏ, ngọn lửa vô tận lan tràn, chói rọi hư không như ban ngày.

Ầm.

Một quyền đánh tới phía Bao Vạn Tượng.

Quyền lệ giống như thiên thạch xẹt qua hư không, mang theo vô số thần hỏa, nơi đi qua, không gian hoàn toàn sôi trào.

Đại Nhật Phần Thiên Quyền.

Bao Vạn Tượng nhìn quyền lệ khủng bố đập tới, thân ảnh lui về phía sau, ở trên mặt hắn ta hiện lên vẻ khó tin.

Hắn ta có được Thần Hỏa Đạo Nguyên Thế, đã là vạn hỏa bất xâm từ lâu, thế nhưng dưới quyền lệ của Diệp Trường Sinh, một cảm giác nóng rực hủy diệt tập kích khắp toàn thân.

Thật là thần hỏa đáng sợ.

Diệp Trường Sinh nhìn Bao Vạn Tượng lại phát động tấn công, đột nhiên một cảm giác áp bách mạnh mẽ bao phủ xuống.

Bầu trời nổ tung, dấu tay che trời xuất hiện.

Giữa các ngón tay có thần hỏa lượn lờ, thần văn khủng bố như

vậy khiến người ta hít thở không thông.

Giống như bàn tay khổng lồ của chư thiên thần phật đè xuống.

Như Lai thần chú.

Tốc độ vô cùng nhanh, trực tiếp đánh lên người Bao Vạn Tượng.

Ngay sau đó.

Bao Vạn Tượng biến mất tại chỗ.

Huyễn hóa thành hai phân thân, một bóng dáng nghênh đón Đại Nhật Phần Thiên Quyền, một bóng dáng bay lên không, đánh vào trên Như Lai thần chú.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, một mảnh biển lửa.

Diệp Trường Sinh và hai Bao Vạn Tượng giống như chôn ở trong biển lửa, bay lên mà đến Như Lai thần chú đang hạ xuống.

Trên đó xuất hiện một cái động, nghĩ đến Bao Vạn Tượng chính là đi tới từ cái động này.

Không hổ là Đại Chúa Tể, là một người lão luyện xuyên động.

Lúc này.

Hai người tựa hồ xuất hiện ở một chiều không gian khác, thân ảnh lơ lửng mà đứng, đánh giá đối phương.

Sức mạnh vũ trụ bản nguyên trong cơ thể Diệp Trường Sinh bắn ra, hai ngọn lửa Thái Dương Thần Hỏa và Tâm Diễm Hỗn Động quanh quẩn trên người hắn.

Lan tràn vô biên, bao phủ vạn dặm.

Mà thân thể của hắn giống như được hắc kim rèn đúc, cả người tản ra hơi thở vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Vẻ mặt Bao Vạn Tượng ngưng trọng, ánh mắt đề phòng, không dám khinh thường Diệp Trường Sinh nữa, bởi vì hắn ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người yêu nghiệt như vậy.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tấn công về phía Bao Vạn Tượng, sóng khí quanh thân hóa thành bão táp bao trùm toàn trường.

Không xuất kiếm, tay không.

Bao Vạn Tượng thâm kinh hãi, đập không lứt đi nghênh đón, tuy rằng thực lực của Diệp Trường Sinh khiến hắn ta rung động, nhưng bề nghề thiên hạ nhiều năm, hắn ta tin tưởng vững chắc có thể đánh bại Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Hai người người tới ta lui, chiến đấu cùng một chỗ.

Trong lúc nhất thời.

Trên hư không.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Yêu nghiệt là gì?

Chính là Diệp Trường Sinh.

Không Kiến nhìn bóng dáng hai người biến mất trong hư không, quay đầu nhìn về phía Nhậm Ngã Cuồng: "Tên điên, không phải ngươi muốn luận bàn với hắn sao?"

Nhậm Ngã Cuồng há hốc miệng: "Hòa thượng, có phải ngươi nhớ lầm hay không, ta chưa từng nói như vậy?"

Không Kiến: "..."

Nhậm Ngã Cuồng lại nói: "Hòa thượng, người đừng hiểu lầm, ta cũng sẽ không sợ hãi, ta nói lời điên cuồng đã quen rồi, chính mình nói cái gì đã quên từ lâu rồi."

Chương 1035: Đập đầu người nổ tung (2)

“Hòa thượng, trận đại chiến này rất nhanh sẽ kết thúc, người nghĩ đi nơi nào?”

Không Kiến nói: "Ta muốn báỉ sư."

Nhậm Ngã Cuồng giật mình: "Đừng chọc ta nữa, ai có thể làm sư phụ của người?"

Ánh mắt Không Kiến rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắn!"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, người nghiêm túc sao? Ta còn tưởng người sẽ đi với ta đến di tích Thánh Chiến."

Không Kiến nghiêm túc nói: "Lúc nào đến di tích Thánh Chiến cũng không muộn, nhưng nếu bỏ lỡ chuyện báỉ sư, về sau sẽ không còn nữa."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Vì sao?"

Không Kiến chậm rãi nói: "Chưởng pháp từ trên trời giáng xuống, ta, thích."

...

Phía bên kia.

Vân Thánh Thần ngừng lại, ông biết Diệp Trường Sinh không cần ông ra tay trợ trợ.

Dạ Thương Uyên lộ vẻ chần động: "Diệp tiểu hữu! Chẳng phải người nói mình rất yếu sao? Người có hiểu lầm gì về yếu không?"

Triệu Mục Thần đang bị Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ tấn công, đã là nỗ lực hết đà, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thì ra tất cả đều do hắn mà ra."

Từ lúc vũ trụ bản nguyên xuất hiện, ai gây ra dị tượng và lôi kiếp xuất hiện lúc trước, không cần nói cũng biết.

Giờ khắc này.

Hối hận nhất chính là Phong Thanh Dương.

Hiện tại Diệp Trường Sinh thể hiện thiên phú càng mạnh, hẳn ta càng hối hận.

Ngày đó hẳn ta có cơ hội kết thiện duyên với Diệp Trường Sinh, lại bởi vì tham lam mà bỏ lỡ một cơ hội.

So với sự chật vật của Triệu Mục Thần, hẳn ta bị ba người Dạ Vị Ương, Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn tấn công, đã bị đánh mất hết mặt mũi.

Diễm Xích Vũ cầm trong tay một cây thương lửa, chỉ thẳng lên người Phong Thanh Dương: "Tốt nhất là thức thủ chịu trối, bằng không, cần thận ta điểm huyết của ngươi."

Diệp Thập Vạn nói: "Không phải Thiếu chủ lưu ngươi một mạng, ta đã đập đầu ngươi nổ tung từ lâu rồi."

Phong Thanh Dương: "..."

Không được.

Phong Thanh Dương oai phong ở Chiến Giới vạn năm, độc bá Chiến Trường Vạn tộc, chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ chật vật như thế.

Lúc trước vũ trụ bản nguyên trong cơ thể bị rút ra, khiến cho thực lực của hắn ta giảm xuống ngàn trượng.

Bằng không, đối mặt với ba người Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Dạ Vị Ương, hẳn ta cũng không cần bị động như thế.

Diễm Xích Vũ quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, ngươi càng ngày càng biến dị."

Diệp Thập Vạn nói: "Đây là Thiếu chủ ban thưởng."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Thập Vạn, với thực lực của ngươi bây giờ, đánh chết hắn cần mấy chùy?"

Diệp Thập Vạn nhìn Phong Thanh Dương: "Hai chùy, hay là ba chùy?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Ta không tin."

Phong Thanh Dương nhìn Diệp Thập Vạn đi về phía hắn ta, tâm tính nổ tung, giống như đang nói, hai người các người như vậy thật sự không tốt.

Diệp Thập Vạn đi về phía trước trăm thước, thân ảnh ngừng lại: "Xích Vũ, người mạnh mẽ hơn ta, nếu không người đến thử một lần."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Có thể."

Khóe miệng Dạ Vị Ương nhấc lên ý cười, hiển nhiên bị hai người nói chuyện chọc cười: "Cùng nhau đi."

Diễm Xích Vũ nói: "Dạ cô nương thích nhiều người, vậy thì cùng nhau đi, chúng ta trước tiên đánh hắn một đợt."

Bịch.

Bịch.

Ba người đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía Phong Thanh Dương, sắc mặt người sau thay đổi, lòng bàn tay xuất hiện ba tấm phù văn, tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố nhấc lên, tấn công về phía ba người Dạ Vị Ương.

Ngay sau đó.

Hắn ta xoay người chạy trốn, dưới chân xuất hiện một tòa chiến xa cổ xưa, tốc độ vô cùng nhanh, bay ra ngoài Chiến Trường Vạn Tộc.

Diễm Xích Vũ chữa thương lên: "Người chạy trốn ở trước mặt ta, sao ta có thể báo cáo với chủ nhân."

"Trốn đi, trốn đi, cừu thiên thập địa, ta vẫn có thể bắt được người."

Dứt lời.

Hắn phá vỡ phù văn ngăn cản, hóa thành bản thể, một ánh lửa xẹt qua bầu trời...

...

Phía bên kia.

Triệu Mục Thần và các cường giả khác của Vạn Tượng Tông sẽ không có cơ hội như Phong Thanh Dương, dưới sự công kích của Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên, Ngao Hoàng, Diệp Đãng Thiên, Hoa Ảnh Vũ, bọn họ thương vong thảm trọng.

Nhìn cường giả Vạn Tượng Tông lần lượt ngã xuống, Triệu Mục Thần kéo thân thể tàn, hoảng hốt chạy trốn.

Quả thực chính là chạy trốn chết.

Những người này vẫn cao cao tại thượng, bề ngoài vạn vật, cho rằng mình chính là Chúa Tể một phương.

Ai ngờ, sau khi đến Chiến Trường Vạn Tộc, bọn họ lại bị đánh thảm không đành lòng nhìn.

Bịch.

Diệp Đãng Thiên hóa thành một đạo kiếm quang, xuyên về phía Triệu Mục Thần, kiếm khí xuyên qua ba ngàn dặm.

Triệu Mục Thần sợ hãi vạn phần, đột nhiên phát hiện phía trước có một bóng người xuất hiện, không phải ai khác, chính là Bao Vạn Tượng.

“Tông chủ, cứu ta!”

Bao Vạn Tượng lao xuống phía dưới, cách Triệu Mục Thần càng ngày càng gần, người sau cho rằng được cứu, nhưng đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Phanh.

Thân thể Bao Vạn Tượng đột nhiên từ một phần bị chia làm hai, giống như bị cứng rắn xé rách ra, máu tươi bắn tung tóe, hình ảnh không thể miêu tả.

Một bóng người xuất hiện trong sương máu, Diệp Trường Sinh đi ra, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Chương 1036: Muốn đi mà khó như vậy sao?

Nụ cười này trực tiếp khiến Triệu Mục Thần sợ đến choáng váng.

Diệp Trường Sinh nhìn Triệu Mục Thần ngây ra như phỗng: "Kích thích không, tay xé Đại Chúa Tể, người có muốn thử hay không?"

Triệu Mục Thần bùm bùm quỳ xuống: "Diệp công tử, tha cho ta một mạng, ta có thể trung thành với người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần người trung thành, ta chưa bao giờ thiếu cấp dưới."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đáng chết, tay này xé Đại Chúa Tể thế mà còn ngiên, người nói sao làm bây giờ?"

Triệu Mục Thần run rẩy, trong lòng sợ hãi vạn phần, phải biết rằng trong mắt hắn ta, Bao Vạn Tượng là không thể địch lại.

Quả thực chính là thần thoại bất bại.

Nhưng cường giả siêu cấp như vậy lại bị Diệp Trường Sinh xé thành mảnh nhỏ, ngay cả linh hồn cũng bị xé nát.

Thật mẹ nó tàn nhẫn!

Giờ khắc này.

Triệu Mục Thần muốn dập đầu một lần với Diệp Trường Sinh, không đúng, dập một vạn cái cũng được, chỉ cần hắn có thể buông tha cho mình.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía Triệu Mục Thần, tiện tay vung lên, sóng khí tràn vào trong cơ thể hắn ta.

Triệu Mục Thần vốn tưởng rằng mình chắc chắn phải chết, nhưng sau khi phát hiện sóng khí nhập thể, tựa hồ cũng không có gì khác thường.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh hắn ta, giơ tay lên vỗ vỗ trên vai hắn ta: "Đừng sợ."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, xuất hiện ở bên người Ngao Hoàng, một tiếng ầm nổ tung truyền ra ở sau lưng hắn ta.

Triệu Mộc Thần biến thành bột mịn biến mất.

Tại sao lại như vậy?

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh sử dụng sức mạnh cấm kỵ - nổ tung, thân thể Triệu Mộc Thần căn bản không chịu nổi sức mạnh cấm kỵ phá hư.

Lúc này.

Nhóm người Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên, Dạ Vị Ương, Diệp Thập Vạn vây quanh bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Đại chiến sắp kết thúc, Vân lão, Dạ lão, các người có tính toán gì?"

Dạ Thương Uyên nói: "Diệp tiểu hữu, Vạn Tượng Tông sẽ bại bởi vì bọn họ khinh địch, những chuyện này còn chưa chấm dứt."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời này của Dạ lão giải thích như thế nào"

Dạ Thương Uyên nói: "Vạn Tượng tông là một trong những thế lực phụ thuộc của Vô Thủy Cung, kẻ địch thật sự của hai tộc ma yêu chúng ta là Vô Thủy Cung."

"Chắc tin tức chúng ta sống lại đã truyền đến Vô Thủy cung, kẻ địch thật sự lập tức sẽ tới."

Vân Thánh Thần nói: "Diệp tiểu hữu, hiện tại đã giải trừ uy hiếp của Phong Thanh Dương, hiện tại người có thể rời đi, nếu lần này đại chiến với Vô Thủy Cung mà chúng ta có thể may mắn sống sót, ngày sau nhất định báo đại ân của Diệp tiểu hữu."

Diệp Trường Sinh nói: "Vân lão, không có ý định để ta ở lại giúp các người sao?"

Vân Thánh Thần nói: "Không cần, để Diệp tiểu hữu bị cuốn vào trong đó, không phải điều mà lão phu nguyện ý nhìn thấy."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy chúc các người may mắn."

Nói xong, hắn không chút do dự rời đi...

Vân Thánh Thần: "..."

Dạ Thương Uyên nói: "Vân huynh, thực lực của Diệp tiểu hữu mạnh mẽ, để cho hắn ở lại giúp chúng ta chẳng phải tốt hơn sao?"

"Chúng ta vừa mới sống lại, tu vi còn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, nếu lúc này Vô Thủy Cung buông xuống, phần thắng của chúng ta thật sự không lớn."

Vân Thánh Thần nói: "Chuyện của mình tự mình làm, vì sao liên lụy Diệp Tiểu Hữu, hắn giúp chúng ta rất nhiều."

Dạ Thương Uyên nói: "Thật ra, ta rất tò mò thực lực của Diệp tiểu hữu, rốt cuộc hắn đã làm như thế nào, tay có thể xé Đại Chúa Tế."

Vân Thánh Thần híp mắt. "Có thể cắn nuốt vũ trụ bản nguyên, hắn còn có gì không làm được."

"Mặt khác, chân thân Chúa Tế của Bao Vạn Tượng và thần cách trong cơ thể đều bị đánh nát, thân thể bị xé nát một chút cũng không kỳ quái."

"Thân thể Diệp tiểu hữu kia nên mạnh mẽ đến trình độ nào." Dạ Thương Uyên hỏi.

"Không biết!" Vân Thánh Thần trầm giọng nói: "Trước tiên trở về Vạn Yêu Sơn, thương lượng ngăn cản chuyện Vô Thủy Cung."

Đúng lúc này.

Cửu Thiên.

Từng đạo phi kiếm xuyên qua hạ xuống, tựa như thiên ngoại lai kiếm, lơ lửng trong hư không, kiếm uy khủng bố lan tràn, bao phủ trên người mọi người.

Bịch.

Bịch.

Tàn ảnh tựa như quỷ mị, xẹt qua không trung, ngạo nghễ đứng trên phi kiếm, người tối quần áo bay múa, vẻ mặt vô cùng kiêu căng.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, nhìn người trước mắt: "Muốn đi mà khó khăn như vậy sao?"

Vốn không muốn tham dự vào ân oán giữa hai tộc ma yêu và Vô Thủy Cung, nhưng hiện tại bị ngăn lại, Diệp Trường Sinh biết không có một hồi đại chiến, tuyệt đối không thể thoát thân.

Trên hư không.

Vân Thánh Thần, Dạ Thương Uyên dẫn theo tu sĩ hai tộc ma yêu xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, nhìn tu sĩ ngạo nghễ đứng trên phi kiếm, trong mắt bọn họ lóe ra vẻ đề phòng.

Dạ Thương Uyên nói: "Diệp tiểu hữu, người không đi được."

Diệp Trường Sinh nói: "Tới thật nhanh, không cho ta cơ hội."

Dạ Thương Uyên lại nói: "Chúng ta liên lụy Diệp tiểu hữu."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Là phúc không phải họa, là họa trốn không thoát. Ta là người chưa bao giờ gây chuyện, dù sao thực lực của chúng ta cũng yếu."

Chương 1037: Xúc động không, cảm động không

"Nhưng người trêu chọc ta đều đã chết, người nói có kỳ lạ không?"

Dạ Thương Uyên: "..."

Lúc này.

Vân Thánh Thần nhìn mọi người trước mắt: "Nếu đã tới, vậy hãy thanh lý ân oán quá khứ một lần đi!"

"Tu sĩ hai tộc ma yêu các người hiện tại có thể rời đi!" Một giọng nói từ hư không hạ xuống.

Vân Thánh Thần ngẩng đầu nhìn lại, kiếm khí che trời xuất hiện, một bóng đen nhanh như tia chớp xuất hiện ở trước mặt ông: "Vân Thánh Thần, lần này lão phu không tới tìm người."

"Hàn Đạo Phong, lại là người!" Sắc mặt Vân Thánh Thần ngưng trọng, nhìn nam tử áo đen trước mắt nói.

Hàn Đạo Phong mở lời nói: "Người có thể sống lại, chẳng lẽ lão phu sẽ chết sao? Năm đó người không phải là đối thủ của ta, hiện tại người vẫn không thắng được ta."

"Người đi đi, ta có thời gian lại giết người, lần này ta tới Vạn Yêu Sơn không phải vì người."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta chợt lóe, dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Ta tới vì hân."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, hình như ta không biết người."

Hàn Đạo Phong cười nói: "Không biết, nhưng vũ trụ bản nguyên ở trên người người, cho nên người nhất định phải chết."

"Không nên tính toán giãy dụa, không ai có thể cứu người ở trong tay ta."

“Thì ra người tới vì vũ trụ bản nguyên!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Nếu người muốn, ta cho người là được, cần gì phải giống trống khua chiêng như vậy.”

Dạ Thương Uyên vội vàng nói: “Diệp tiểu hữu, không thể cho hẳn vũ trụ bản nguyên.”

Hàn Đạo Phong tiện tay vung lên, sóng khí nuốt trời trực tiếp xóc bay Dạ Thương Uyên ra ngoài, thân thể bị hủy, chỉ còn lại có một đạo linh hồn.

Vân Thánh Thần quay đầu nhìn Dạ Thương Uyên, truyền âm để ông rời đi, không ai hiểu rõ sự khủng bố của Hàn Đạo Phong hơn ông.

Giờ khắc này.

Diệp Đãng Thiên xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử, đây chính là một nhân vật ngoan độc, tu vi đã qua Đại Chúa Tế.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trên Đại Chúa Tế là cấp bậc gì?”

Diệp Đãng Thiên nói: “Vĩnh Hằng.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Người này là tu sĩ mấy vạn năm, ta ở thời kỳ đỉnh phong có thể đánh một trận với hắn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta biết, linh hồn bị thương, ta hiểu.”

Diệp Đãng Thiên xấu hổ cười: “Tiểu tử, ta nói thật cho người biết, cho dù là thời kỳ đỉnh phong của ta cũng đánh không lại hắn.”

“Ta biết!” Diệp Trường Sinh nói: “Lão Hắc, còn người thì sao, hắn là không thành vấn đề đi!”

Ngao Hoàng nói: “Thiếu chủ yên tâm, một chút vấn đề không có.”

Hàn Đạo Phong đánh giá Diệp Trường Sinh: “Ta biết thân phận khác của người, lão phu chỉ cần vũ trụ bản nguyên.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, sóng khí mênh mông tràn đầy

bay ra ngoài: "Cho người."

Hàn Đạo Phong hí hóp mắt, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Rất tốt, người thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Dứt lời.

Lão ta chậm rãi giơ tay lên, khống chế vũ trụ bản nguyên bay tới, ngay khi lão ta cắn nuốt sóng khí vào thân thể.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Sóng khí màu vàng đen trong lòng bàn tay Hàn Đạo Phong đột nhiên hóa thành một thanh kim kiếm, xuyên qua người Hàn Đạo Phong.

"Người hổ ta!"

Thái Dương Kim Kiếm, bên ngoài có khí vũ trụ bản nguyên bao bọc bên trong ẩn chứa Thái Dương Thần Hỏa, một kích này có uy lực rất lớn.

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn thì ta cho người, là người không dùng được, vậy cũng không thể trách ta."

Hàn Đạo Phong nhìn chăm chú vào Thái Dương Kim Kiếm bay về phía Diệp Trường Sinh, tức giận không thể kìm chế: "Giết hắn."

"Ta muốn hắn vạn kiếm xuyên tâm mà chết."

Ra lệnh một tiếng.

Cường giả của Vô Thủy Cung nhao nhao ra tay, kiếm khí mênh mêng tràn đầy che khuất bầu trời, Chiến Trường Vạn Tộc trong nháy mắt hóa thành một tòa kiếm trủng.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hắc, Thập Vạn, động thủ đi."

Ngao Hoàng, Diệp Thập Vạn không chút do dự trực tiếp giết tới, một bên, Diệp Đăng Thiên mở lời nói: "Tiểu tử, vì sao không cho ta ra tay, ta vẫn có thể đánh những người này."

“Được rồi!” Diệp Trường Sinh lại nói: “Vậy người lên đi!”

Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ đạp không lướt đi, nghênh đón cường giả Vô Thủy Cung. Giờ khắc này, Vân Thánh Thần đi tới bên người Diệp Trường Sinh: “Diệp tiểu hữu, người rút trước, ta đến ngăn cản Hàn Đạo Phong.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vân lão, ta không có ý định đi, ở lại kề vai chiến đấu với các người

“Xúc động không, cảm động không.”

Vân Thánh Thần nói: “Diệp Tiểu Hữu, Hàn Đạo Phong không phải Bao Vạn Tượng, hấn quá mạnh.”

Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Đạo Phong, thấy vết kiếm trên người lão ta đang khép lại: “Hấn rất mạnh, nhưng ta là người thích khiêu chiến.”

“Có khó khăn phải lên, không có khó khăn thì tạo ra khó khăn để lên.”

Vẻ mặt Vân Thánh Thần nghiêm túc: “Diệp tiểu hữu, kiếm đạo của hấn đã mạnh nhất trong những người mà ta gặp.”

“Phải không?” Diệp Trường Sinh giật mình: “Vậy ta càng muốn thử một lần.”

Muốn nói kiếm đạo, ngoại trừ Diệp Tu Duyên, mấy sư phụ Kiếm Điện, hấn thật sự chưa từng bội phục ai.

Dù sao trình độ kiếm đạo của hấn cũng phát triển mạnh mẽ, là một kiếm vô địch tồn tại, kiếm đẳng cửu thiên, kiếm tru vạn giới.

Chương 1038: Đầu ta cứng

Nghe tiếng.

Vân Thánh Thần chấn động, như có điều suy nghĩ nhìn Diệp Trường Sinh.

Hắn biết Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng Hàn Đạo Phong trước mắt chính là Vĩnh Hằng Chúa Tế, đã không ở cùng một cấp độ với bọn hắn.

“Diệp tiểu hữu, hắn là Vĩnh Hằng Chúa Tế, không thể lỗ mắng!”

“Vĩnh Hằng Chúa Tế?” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm: “Thì ra trên Đại Chúa Tế là Vĩnh Hằng Chúa Tế.”

Võ đạo thật sự vô tận.

Đáng thương ta vẫn là cấp Chúa Tế, khi nào mới có thể đạt tới đỉnh cao võ đạo?

Quên đi, cho dù như là cấp Chúa Tế, ta cũng có thể cứng rắn đánh một trận với Vĩnh Hằng Chúa Tế.

Người nên biết đủ.

Người khác không biết, dù sao Diệp Trường Sinh rất hài lòng với hiện tại.

Lúc này.

Cường giả Vô Thủy Cung vây quanh, kiếm quang giống như mặt trời giữa trưa, lan tràn vô biên, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

“Chơi kiếm, ta sẽ làm cho các người rất thoải mái.” Diệp Trường Sinh nói xong, ba kiếm trong hộp kiếm sau lưng đồng loạt bay ra, mang theo vạn đạo kiếm quang mà đi.

Vân Thánh Thần nói: “Diệp tiểu hữu, những người này giao cho người, ta đi chém giết Hàn Đạo Phong.”

Diệp Trường Sinh nói: "Vân lão, Hàn Đạo Phong giao cho ta."

Dứt lời.

Hắn biến mất tại chỗ, kiếm khí minh mông vô cùng bao trùm, chỉ thẳng ở trên người Hàn Đạo Phong.

Nhìn kiếm đạo trước mắt, khuôn mặt Hàn Đạo Phong hiện lên vẻ tức giận: "Người chết chắc rồi."

Vũ trụ kiếm đạo - già thiên.

Dứt lời, vô số kiếm khí xuất hiện, kiếm ảnh trải dài mười vạn dặm tuôn trào mà đến, giống như thác kiếm Cửu Thiên khuynh đảo.

` m.

` m.

Hai kiếm khí gặp nhau trên không trung, đối chọi gay gắt, không gian vỡ vụn, kiếm khí cuộn cuộn như rồng, bầu trời rơi vào một mảnh vệt trắng.

Vòng xoáy đáng sợ bao phủ trên người hai người, kéo dài vạn dặm.

Lực công kích của Diệp Trường Sinh dần dần bị kiếm khí của Hàn Đạo Phong nghiền ép, kiếm khí che trời sau lưng lão ta càng thêm bá đạo khủng bố.

Bịch.

Một bóng người bay về phía sau, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Trên người hắn tản ra ánh sáng vàng đen, từng vết kiếm xuất hiện, ngay sau đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Diệp Trường Sinh thâm kinh hãi.

Thì ra thực lực cấp Vĩnh Hằng Chúa Tể chính là như vậy, quả nhiên hơi khủng bố.

Một kích va chạm, trong nháy mắt hần đã rơi vào thế yếu.

Cấp bậc chênh lệch quá lớn đã không phải hần có thể vượt cấp khiêu chiến được.

Về mặt hần trở nên ngưng trọng, biết rõ kế tiếp sẽ là một hồi ác chiến, nhưng đúng lúc này, trên hư không lại có hai người xuất hiện bên người Hàn Đạo Phong.

"Cung chủ, lão Cung chủ bảo chúng ta đến giúp người một tay."

Hàn Đạo Phong nói: "Nông lão, Lâm lão, làm phiền các người."

Hai người Nông Minh, Lâm Tiểu Lệ lạnh nhạt cười, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh. Nông Minh nói: "Cung chủ, vũ trụ bản nguyên ở trên người hần, Vô Thủy Cung chúng ta nhất định phải có."

Hàn Đạo Phong gật đầu: "Hai vị lão tổ không tới, bản Cung chủ cũng có thể đánh bại hần, hiện tại có lão tổ hai tộc tương trợ, như hổ thêm cánh, giết hần dễ như trở bàn tay."

Diệp Trường Sinh nhìn ba người trước mắt, tâm tình không phải rất tốt đẹp. Khá lắm, trực tiếp phái ba gã Vĩnh Hằng Chúa Tể đến đây.

Họ cũng quá bắt nạt người khác.

Ta yếu như vậy, sao lại không biết xấu hổ xuất động nhiều cường giả như vậy?

Còn có thể đánh nhau thật tốt hay không.

Nông Minh nói: "Tiểu tử, giao vũ trụ bản nguyên ra, bằng không phút chốc sẽ cho người lên đường."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão già chết tiệt như người rất xấu, mặt đầu, lớn tuổi như vậy mà bắt nạt ta, các người không biết xấu hổ sao?"

Nông Minh nói: "Bắt nạt? Vô Thủy Cung chúng ta bắt nạt người, có phải người không phục hay không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Có đạo lý.

Nếu như mình phỏng chừng so với những người này còn quá đáng, nhân tính chính là như thế.

Hàn Đạo Phong mở lời nói: "Nông lão, cẩn thận kẻ này, hắn rất giả dối, ta suýt chút nữa đã bị hắn lừa."

Nông Minh nói: "Cung chủ yên tâm, thực lực ở trước mặt là tuyệt đối, tất cả âm mưu chính là bong bóng."

"Thần phước!"

Khi âm thanh hạ xuống, không gian bắt đầu run rẩy lay động, từng linh khí màu đen từ dưới chân Nông Minh bay ra.

Giống như linh xà đi khắp trong hư không, quấn quanh Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Trong không gian, thần lực vô hình nghiền ép xuống, đỉnh núi Thái Sơn ép xuống cũng chỉ như thế.

Hàn Đạo Phong, Lâm Tiểu Lệ nhao nhao ra tay, kiếm khí và phù văn bay múa đầy trời, dung hợp cùng một chỗ, quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh.

Hư không luân hãm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất dưới sự tấn công của ba người.

Trong lúc nhất thời, ba lực công kích hội tụ cùng một chỗ, vụn vụn thành một bay thẳng về phía bầu trời giống như lối đi nối liền với trời đất.

Nông Minh nói: "Cung chủ, dưới một kích liên thủ của ba người chúng ta, hắn chắc chắn phải chết, hiện tại chỉ chờ lấy đi vũ trụ bản nguyên."

Chương 1039: Đầu ta cứng (2)

Lâm Tiểu Lệ nói: "Cứ kết thúc như vậy sao, ta còn chưa đánh đủ, vốn tưởng rằng người có được vũ trụ bản nguyên là nhân vật lợi hại."

Nói đến đây, lão ta thất vọng lắc đầu: "Không nghĩ tới hãn yếu như vậy, một ít khiêu chiến..."

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, con người lão ta phóng to nhìn thẳng về phía trước: "Cái này..."

Nông Minh hoảng sợ nói: "Quả nhiên không đơn giản, hãn thế mà đi ra."

Đúng vậy.

Đi ra.

Diệp Trường Sinh từ trong vòng xoáy công kích của ba người bước từng bước một đi ra, sau lưng xuất hiện võ ý chân thân vạn trượng, bên cạnh người có một thanh cổ kiếm màu vàng lơ lửng.

Sát ý.

Vô số sát ý.

Giờ khắc này.

Hai mắt Diệp Trường Sinh trở nên đỏ thẫm, tựa hồ có một ngọn lửa sôi trào trong mắt hãn, tu vi đã tăng lên tới cấp Đại Chúa Tế.

Hàn Đạo Phong trầm giọng: "Hai vị lão tổ, các người sơ suất rồi."

Lâm Tiểu Lệ nói: "Như vậy mới thú vị, một kích không chết, vậy thì hai kích, thẳng đến khi đánh chết hãn mới thôi."

Bịch.

Lão ta hóa thành một luồng tàn ảnh bay về phía Diệp Trường Sinh, tay cầm một quyển cổ điển, chậm rãi giơ tay lên, vô số phù văn

nổi liền cùng một chỗ hóa thành một đạo phù văn chi long cắn nuốt Diệp Trường Sinh.

` m.

` m.

Từng phù văn va chạm trên người Diệp Trường Sinh, nường theo tiếng nổ vang ra, khóe miệng Lâm Tiểu Lệ nhắc lên ý cười.

Dưới sự công kích của phù văn cổ điển của lão ta, hình thần câu diệt là nhẹ.

Nhưng...

Hắn đang di chuyển.

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Phù văn của lão ta có uy lực thật lớn lại không cách nào lay động Diệp Trường Sinh?

Ngay khi ba người khiếp sợ, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ như đằng long, đi qua nơi nào, phù văn đầy trời hóa thành bột mịn.

“Lâm lão, mau rút lui!” Hàn Đạo Phong khai báo.

Lâm Tiểu Lệ muốn lui về phía sau, lại phát hiện di động đều có chút khó khăn, lão ta... Chân lão ta hơi mềm.

Nhìn Diệp Trường Sinh cách lão ta càng ngày càng gần, Lâm Tiểu Lệ biết không cách nào rút đi, lần nữa thúc dục phù văn cổ điển.

` m.

Một nắm tay thật lớn đập tới, thần hỏa quanh quần cuồng bạo va chạm cùng một chỗ với phù văn cổ điển của Lâm Tiểu Lệ.

Tiếng nổ tung truyền ra, một bóng người bay ngược ra ngoài, chính là Lâm Tiểu Lệ.

Nhìn phù văn cổ điển bị hủy trong lòng bàn tay, Lâm Tiểu Tung rớt cục lộ ra vẻ sợ hãi, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Chuyện gì xảy ra, rốt cuộc sức mạnh gì có thể phá hủy cổ điển của lão ta?

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, kiếm Thần Phật trong tay dung hợp với Thái Dương Kim Kiếm: "Thẩm phán!"

Sáng thế thần thông - Thẩm phán!

Đây là ngày đó sau khi hắn dung hợp hắc khí sáng thế, lĩnh ngộ một đạo thần thông kiếm kỹ, trước kia cấp bậc quá thấp không cách nào phóng thích.

Bây giờ.

Hắn rất tò mò, uy lực một kiếm này mạnh cỡ nào.

Kiểm đến.

Bầu trời nổ tung giống như hỗn độn sơ khai.

Thân ảnh Lâm Tiểu Lệ bị chôn dưới kiếm quang.

Hàn Đạo Phong, Nông Minh đập không xông lên, lao tới phía Lâm Tiểu Lệ, đáng tiếc tất cả đã quá muộn.

Phốc phốc.

Diệp Trường Sinh phun ra một ngụm máu, tay hắn cầm kiếm Thần Phật chống đỡ thân thể: [Nhắc nhở chủ nhân, bị động vô địch mất hiệu lực, không thể sử dụng trong vòng một tháng.]

Mất hiệu lực?

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh gặp phải tình huống này.

Có vẻ như nó có liên quan đến vết thương của mình.

Mới vừa rồi lợi dụng bị động vô địch ngăn cản công kích phù văn cổ điển của Lâm Tiểu Lệ khiến Lâm Tiểu Lệ bị đánh bay ra ngoài, hắn cũng bị thương nặng, lúc này mới dẫn đến bị động vô địch mất đi hiệu lực.

Không được.

Chỉ có thật sự vô địch mới được.

Hàn Đạo Phong thấy Diệp Trường Sinh phun máu tươi: "Nông lão, hắc đã đến cực hạn, lập tức lấy tính mạng của hắc!"

Nông Minh lướt nhanh đi về phía trước, khống chế linh khí của Thần Phục Ma, lại một lần nữa tấn công Diệp Trường Sinh.

"Đảm thương chủ nhân, xem ta có đâm chết người không!" Giọng nói của Diêm Xích Vũ truyền đến mang theo Phong Thanh Dương bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người giao cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, đừng lỗ mồm!"

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân yên tâm, ta chính là chân nam nhân, không đúng, chân nam nhân, đánh hắc rất thoải mái."

"Không, ăn một thương của ta!"

Thần hỏa bắn ra chỉ thẳng vào Nông Minh.

Diệp Trường Sinh nhìn Phong Thanh Dương, không chút do dự giơ tay lên đánh một kiếm tiến hắc ta đi, hắc không có thời gian lãng phí trên người Phong Thanh Dương.

Hàn Đạo Phong còn đang như hổ rình mồi, thời khắc chuẩn bị lấy tính mạng của hắc.

Lúc này.

Kiểm quang che trời lần thứ hai xuất hiện, Hàn Đạo Phong xông lên phía trước kiếm quang, mang theo kiếm khí vạn trượng mà đến.

"Vũ trụ kiếm đạo - Diệt thế!"

"Tài quyết!" Diệp Trường Sinh thúc dục hắc khí sáng thế trong cơ thể, một kiếm chém ra ngoài.

Ngược lại, dưới kiếm khí che trời của Hàn Đạo Phong, ánh kiếm của hắc rất nhỏ bé.

`m.

`m.

Tiếng nổ vang lên, hủy thiên diệt địa.

Chương 1040: Ta đi ngang qua, người tiếp tục

Hai bóng người đồng thời bay ngược ra sau, kiếm quang bắn ra giống như một tia chớp, trong nháy mắt quét ngang chư thiên.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, không gian dưới chân xuất hiện từng dấu vết nổ tung giống như mạng nhện.

Hắn ngừng đầu nhìn về phía Hàn Đạo Phong: "Hình thức mà thôi, một chút lực sát thương cũng không có, người không xứng làm một gã kiếm tu."

Diệp Trường Sinh phát hiện một vấn đề trên kiếm đạo của Hàn Đạo Phong, cũng không phải thần thông kiếm đạo càng hoa lệ mệnh mệnh thì uy lực lại càng lớn.

Kiểm kỹ của Diệp Tu Duyên rất đơn giản, nhưng lại có thể dễ dàng phá hủy tất cả.

Hàn Đạo Phong cúi đầu nhìn bả vai, phát hiện một vết kiếm xuất hiện: "Thần thông kiếm đạo thật sắc bén."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Lực bộc phát của người không tệ, chính là không quá bền bỉ..."

"Sau một hồi đấu đá, cả người yếu ớt không được, đây có thể là bệnh, phải trị!"

Mẹ nó.

Nhục nhã ta sao?

Người mới có bệnh, cả nhà người đều có bệnh.

Người mới mềm yếu.

Lão tử đầu to, đầu nhỏ đều cứng.

Hàn Đạo Phong tiếp tục: "Người đã hết biện pháp, thúc thủ chịu

trối, như vậy ta có thể cân nhắc giữ người toàn thân.”

Nói đến đây, lão ta chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay nắm một viên huyền thạch: "Tiểu tử, chỉ cần ta bóp nát nó, Vô Thủy Cung sẽ có cường giả cuồn cuộn không ngừng buông xuống, người cảm thấy mình sẽ có phần thắng sao?"

Thật không phải là người.

Rõ ràng đã chiếm thế thượng phong, còn muốn gọi người, quá mẹ nó bắt nạt người.

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn mạng thì một cái, đến lấy, ta sợ người cái gì?"

Diệp Trường Sinh hơi hồ nghi.

Hàn Đạo Phong bị hấn đả thương nhưng thực lực không ảnh hưởng quá lớn, vì sao không tự mình động thủ.

Ngược lại còn phải tiếp tục gọi người.

Chẳng lẽ là vì thể diện Vô Thủy Cung mạnh mẽ sao?

Mọi thứ chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Phanh.

Hàn Đạo Phong bóp nát huyền thạch trong lòng bàn tay: “Người nhất định phải chết, vũ trụ bản nguyên chỉ có thể thuộc về Vô Thủy Cung.”

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, ta khinh thường người, ngay cả dũng khí đánh một trận với ta cũng không có, người muốn cấp bậc kia có ích lợi gì."

Hàn Đạo Phong lạnh lùng cười: "Cứng rắn chống chọi là chuyện của người trẻ tuổi các người, sau lưng ta có vô số cường giả, vì sao không lợi dụng chứ?"

"Đây chính là chỗ tốt của quyền lực, người còn trẻ, sẽ không hiểu."

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Hàn Đạo Phong, không phải ai khác, chính là Lâm Tiểu Lệ.

"Cung chủ, người đã phát ra tín hiệu, lão phu rút lui trước, trở về tái tạo thân thể."

Hàn Đạo Phong gật đầu: "Đi đi."

Một vị Vĩnh Hằng Chúa Tể, đối với Vô Thủy Cung mà nói không phải có thể tùy tiện tổn thất.

"Người, chết chắc rồi!" Lâm Tiểu Lệ nhìn Diệp Trường Sinh, xoay người biến mất trên hư không.

Diệp Trường Sinh chỉ có thể nhìn lão ta rời đi, biết rõ nhờ có không nhờ tận gốc sẽ có hậu hoạn vô cùng, nhưng có Hàn Đạo Phong ngăn cản nên không thể chém giết Lâm Tiểu Lệ.

Ngay sau đó.

Hắn khoanh chân ngồi, trực tiếp bắt đầu tu luyện, không sai, chính là tu luyện, rất nhanh đã chữa trị thân thể bị thương.

Đột nhiên.

Một gốc cây cổ thụ che trời xuất hiện, bao phủ sau lưng Diệp Trường Sinh, khí sinh mệnh khủng bố tựa như gió lốc quanh quẩn trên người hắn.

Khí sinh mệnh từ lỗ chân lông tiến vào trong cơ thể, đang điên cuồng tắm bổ kỳ kinh bát mạch của hắn.

Nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt Hàn Đạo Phong vô cùng nóng rực, vô cùng tham lam nhìn Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới trong cơ thể hắn ngoại trừ vũ trụ bản nguyên, lại còn có một gốc cây Sinh Mệnh.

Khó trách căn bản đánh không chết được hắn.

Giá trị của cây Sinh Mệnh này không hề thua kém vũ trụ bản nguyên.

Thật ra không biết.

Trong cơ thể Diệp Trường Sinh có rất nhiều chí bảo như cây Sinh Mệnh, hẳn chỉ biểu hiện ra phần nổi của tảng băng trôi mà thôi.

Mưa bụi thôi.

Hàn Đạo Phong lẩm bẩm: “Chí bảo trên người người đều sẽ thuộc về ta.”

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Đại chiến vẫn còn tiếp tục.

Diễm Xích Vũ và Nông Minh quyết chiến cùng một chỗ, người tới ta lui, đánh khó phân thắng bại, Nông Minh không rơi vào thế hạ phong.

Những lão ta rõ ràng cảm giác được Diễm Xích Vũ càng đánh càng mạnh, dường như hẳn đang cố ý áp chế thực lực.

Nông Minh cảm thấy hoảng sợ, từng công kích lướt ra, thân ảnh hai người xông thẳng về phía bầu trời đều có thể đánh tới ba mươi ba tầng trời.

Ba người Diệp Đăng Thiên, Diệp Thập Vạn, Hoa Ảnh Vũ đang rơi vào loạn chiến với cường giả Vô Thủy Cung, giờ phút này, người duy nhất chiếm thế thượng phong chỉ có một mình Ngao Hoàng.

Mỗi một đạo công kích của hắn rơi xuống, tất có người chôn mình dưới móng rồng của hắn.

Liên tiếp chém giết trăm người, Ngao Hoàng bay lên trời, long uy khủng bố che khuất bầu trời, thân ảnh chợt lóe, rơi xuống không trung trên cây Sinh Mệnh.

“Thiếu chủ, người bị thương rồi?”

Chương 1041: Ta đi ngang qua, người tiếp tục (2)

Diệp Trường Sinh truyền âm nói: "Không sao, một chút vết thương nhỏ, tình huống của người như thế nào?"

Ngao Hoàng nói: "Giết trăm người, rất đã nghiền, cấp bậc của ta có thể phải đột phá, hơn nữa ta nhớ được Di Thất Diện Vị ở nơi nào rồi."

"Chờ trận đại chiến này chấm dứt, lão Hắc dẫn Thiếu chủ đi."

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, không nghĩ tới Ngao Hoàng nhớ lại được vị trí của Di Thất Diện Vị, nói cách khác hẳn rất nhanh có thể đi tìm phụ thân.

"Lão Hắc, người trước tiên đột phá trên cây Sinh Mệnh, trong chốc lát còn có một hồi đại chiến."

Ngao Hữ nói: "Thiếu chủ, thực lực của ta không thể tăng lên, nếu đột phá nhất định phải lập tức rời đi Thiếu chủ."

"Phiến tinh vực này vẫn quá nhỏ yếu, không cách nào thừa nhận lực lượng của ta, còn có Hỏa Phượng Hoàng kia cũng đang áp chế tu vi, bằng không hẳn sẽ vô cùng mạnh mẽ, có lẽ hẳn cũng không muốn rời khỏi Thiếu Chủ!"

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Lão Hắc, mỗi lần các người đột phá cấp bậc, có phải thực lực biến hóa rất lớn hay không?"

Ngao Hoàng gật đầu: "Tu vi hiện tại của chúng ta là vô địch ở đây, nhưng gặp phải những tu sĩ trước mắt này, giết bọn họ còn hơi phí sức trắc trở, nhưng nếu đột phá đến cấp bậc tiếp theo sẽ là một trời một vực với hiện tại."

"Một hơi thở có thể thổi chết bọn họ."

"Đầu lưỡi có thể liếm chết bọn họ."

"Một móng rồng có thể đè chết bọn họ."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, ta biết rồi."

Liếm?

Quá mẹ nó có cảm giác hình ảnh.

"Lão Hắc, chờ sau khi đi tới Di Thất Diện Vị, người hãy rời đi trước, lưu lại bên người ta đối với tu vi của người không có trợ giúp, cũng không cần tiếp tục lưu lại."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, ta muốn ở lại bảo vệ an toàn cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta có tay, có thể tự mình chiêu cố chính mình, không thể trì hoãn người tu luyện. Dù sao sau này người muốn đi xa hơn với ta, người cũng sẽ là con rồng mạnh nhất vũ trụ."

Ngao Hoàng gật đầu: "Lão Hắc trước cảm ơn Thiếu chủ."

Hàn Đạo Phong nhìn Ngao Hoàng trong hư không, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, vì sao Thần Thú mạnh mẽ như vậy lại đi theo Diệp Trường Sinh?

Hiện tại ánh mắt Thần Thú đều thấp như vậy sao?

` m.

` m.

Tiếng nổ lớn truyền đến giống như thiên lôi cuộn cuộn.

Bầu trời bị xé ra một vết thương, một tòa cung điện lẳng không rơi xuống, phía trên, vạn đạo đồ đằng thần thú quần quanh, sống động như thật, tản ra uy áp khủng bố.

Nhìn thấy Vô Thủy Thiên Cung bay xuống, khóe miệng Hàn Đạo Phong nổi lên một nụ cười cuồng ngạo, xoay người vội vàng lướt nhanh về phía cung điện.

Đạp không mà đi, rơi xuống trước cung điện, lão ta khom người một cái: "Tôn nhi bái kiến gia gia."

Người tới không phải ai khác, chính là gia gia của Hàn Đạo Phong! Hàn Vô Địch.

Cũng là lão Cung chủ của Vô Thủy Cung, người này là kỳ tài ngút trời, nghiền ép thiên kiêu của một thời đại.

Đứng thứ nhất Vô Thủy Cung.

Cho dù là Vô Thủy Cung có đông đảo lão tổ, ở trước mặt lão ta cũng ảm đạm thất sắc, một mình gánh vác một thế lực, cũng chính bởi vì lão ta xuất hiện mới đẩy Vô Thủy Cung lên con đường đỉnh cao.

Hàn Vô Địch hơi giơ tay lên, ý bảo Hàn Đạo Phong đứng dậy: "Phong Nhi, người bị thương."

Dứt lời.

Lão ta cong tay búng ra, ánh sáng bạc bắn ra tiến vào trong cơ thể Hàn Đạo Phong, người sau chỉ cảm giác được một dòng nước ấm xẹt qua kinh mạch, Thái Dương Kim Kiếm trong cơ thể Diệp Trường Sinh để lại vết thương bắt đầu khôi phục trong nháy mắt.

"Phong Nhi, người bóp nát huyền thạch, truyền tin tức trở về là gặp phải phiền toái gì?" Hàn Vô Địch trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Hàn Đạo Phong rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

"Gia gia, vũ trụ bản nguyên ở trên người này, trên người hắn còn có vô số chí bảo. Ngoài ra, hai Thần Thú mạnh mẽ trong hư không kia đều gọi hắn là chủ nhân."

Con người Hàn Vô Địch vô cùng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén giống như có thể xuyên thấu Diệp Trường Sinh: "Người này không đơn giản."

"Trong cơ thể hắn có vũ trụ bản nguyên, còn có huyết mạch Thần Ma, đã lâu không thấy huyết mạch Thần Ma Tộc thuần khiết như vậy."

Hàn Đạo Phong mở lời nói: "Gia gia, hắc là dòng chính của Thần Ma Tộc sao?"

Hàn Vô Địch gật đầu: "Dòng chính khẳng định là dòng chính, có điều Thần Ma Tộc đã không còn như xưa, Vô Thủy Cung chúng ta không sợ bọn họ."

"Kiều Nhân Phong, người đi giết hắc."

"Không cần lo lắng, Hắc Long kia, ta thu, vừa lúc thiếu một tọa kỵ, nó rất thích hợp."

Ngao Hoàng không biết Hàn Vô Địch muốn cưới hắc, nếu biết chắc hẳn sẽ giết chết lão ta.

Bịch.

Kiều Nhân Phong đạp không mà đi, hóa thành một luồng kiếm quang chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh, kiếm khí tựa như mặt trời.

Khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: "Lại là một gã kiếm tu?"

Bịch.

Hắc tiện tay vung lên, hộp kiếm Thiên Cực sau lưng bay ra ngoài, nghênh đón công kích của Kiều Nhân Phong.

Chương 1042: Ta đi ngang qua, người tiếp tục (3)

Kiểm khí kích động, bầu trời sụp đổ.

Diệp Trường Sinh hành tẩu trong hư không sụp đổ, cây Sinh Mệnh sau lưng nhập thể, quần áo bay múa mà lên, hai mắt bế ngửa bá đạo.

"Đốt chết đi! Calo, không đúng, đốt cháy đi, lửa giận!"

Một bước.

Một bước.

Từng bước sinh kiếm, đi qua chỗ nào, dưới chân cũng để lại một đoàn kiếm trận.

Hắn điên cuồng thúc dục máu vàng đen trong cơ thể, ngưng tụ lại với nhau.

Tại sao lại làm thế?

Bởi vì chỉ có ngưng tụ máu đen vàng mới có thể thúc dục nguồn sức mạnh thần bí trong cơ thể hắn, Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng.

Sức mạnh thần bí còn mạnh mẽ hơn hai khí hỗn độn, âm dương nhiều, nguồn sức mạnh thần bí này đã cứu hắn vài lần.

Giờ khắc này.

Hắn muốn thao túng nguồn sức mạnh này, chém giết tất cả cường giả Vô Thủy Cung trước mắt, nếu có thể dùng nguồn sức mạnh này phóng thích Thái Dương Kim Kiếm, tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Có thể không đủ bù đắp cấp bậc nhưng lại dễ dàng chém giết mọi người Vô Thủy Cung trước mắt.

Hàn Vô Địch xuất hiện khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy áp lực, đối phương không giết hắn, thề không bỏ qua.

Nhà dột còn gặp mưa, thuyền chậm lại bị ngược gió.

Đúng lúc này.

Trên hư không lại có người xuất hiện.

Hàn Vô Địch xoay người nhìn về phía người tới: "Thì ra là Chiến huynh của Trảm Long Điện."

Chiến Huyền Đình nói: "Gặp qua Vô Thủy Chiến Tổ, biệt lai vô dạng."

Hàn Vô Địch đi thẳng vào vấn đề: "Không biết vì sao Chiến huynh đến đây?"

Rất hiển nhiên, lão ta lo lắng Trảm Long Điện có cùng mục tiêu với bọn họ.

Chiến Huyền Đình nói: "Không cầu cái gì khác, chúng ta có thể mang con rồng này đi!"

Hàn Vô Địch cười nói: "Lão phu cũng không thiếu một tọa kỵ, nếu Chiến huynh muốn, vậy giao cho người."

Chiến Huyền Đình gật đầu: "Đa tạ, Trảm Long Điện nợ Vô Thủy Cung các người một nhân tình, ngày sau có gì cần, Hàn huynh cứ việc mở miệng."

Hàn Vô Địch nói: "Khách khí rồi."

Giờ khắc này.

Ngao Hoàng nhận thấy được hơi thở trên người Chiến Huyền Đình: "Thiếu chủ, những người này hướng về phía ta."

"Thiếu chủ, ta dẫn bọn họ đi trước!"

Dứt lời, hắn huyển hóa thành bản thể, bay lượn Cửu Thiên, tiến vào trong vạn mây: "Đến đây, chiến một trận trên Cửu Thiên!"

Chiến Huyền Đình mang theo cường giả Trảm Long Điện rời đi, hóa thành từng đạo tinh mang bắn về phía Ngao Hoàng.

Ánh mắt Hàn Vô Định dừng ở trên người Kiều Nhân Phong: "Kiều trưởng lão, người đang chờ cái gì, giết hẳn, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này."

"Nơi này linh khí mỏng manh, ở chỗ này lão phu rất không thoải mái."

Mẹ nó.

Thực sự có thể giả vờ.

Lại còn linh khí thừa thớt không thoải mái, như vậy sao không đi đến đỉnh vũ trụ, chỗ có linh khí nồng đậm ấy.

Xem dáng vẻ muốn tìm đường chết kia.

Diệp Trường Sinh khinh thường nhất loại người thích giả vờ bức bách này, nhìn xem hẳn khiếm tốn cỡ nào, cho tới bây giờ cũng là người không giả vờ bức bách.

Còn những người này, thật sự là đê tiện vô sỉ.

Biết rõ Chiến Trường Vạn Tộc có vũ trụ bản nguyên nhưng lại chậm chạp không ra tay, khống chế Phong Thanh Dương làm quân cờ, giúp họ thu thập vũ trụ bản nguyên.

Thực lực bọn họ thực lực mạnh như vậy, sao không tự mình đến lấy đi?

Kiêng kỵ vũ trụ bản nguyên khủng bố nên không dám đi thử.

Bây giờ mình đạt được vũ trụ bản nguyên lại muốn tới cướp đoạt, thật sự là rất xấu.

Chỉ biết bắt nạt một người thành thật như hẳn.

Thẩm phán!

Theo âm thanh truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh hư ảo, một

ánh sáng thái dương xẹt qua bầu trời.

Thân ảnh Kiều Nhân Phong bay ngược ra ngoài, ngã xuống bên cạnh Vô Thủy Thiên Cung, một nửa thân thể bị hủy hoại trong chốc lát.

Hàn Vô Địch nói: "Bản nguyên chi kiếm?"

“Vô Thủy kiếm trận, lâm!”

Bịch.

Bịch.

Mười kiếm quang phá cửu thiên hạ xuống, phía trên, mười bóng người ngạo nghễ đứng, uy áp Vĩnh Hằng Chúa Tế hội tụ cùng một chỗ nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh.

Ta mẹ nó, Vô Thủy Cung này là thế lực gì, động đậy tí là hơn mười Vĩnh Hằng Chúa Tế, hơi mạnh mẽ.

“Khải!” Hàn Vô Địch trầm giọng: "Giết hắn!"

“Ai dám động đến hắn, ta một kiếm, giết!” Một giọng nói mệnh mông giống như tiên âm Cửu Thiên quanh quẩn trên bầu trời.

Ngay sau đó.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, mái tóc đen như mực buông xuống, khuôn mặt thanh nhã, giống như bước ra khỏi bức tranh.

Luận khí chất tiên tư, không hề thua kém Diệp Trường Sinh.

Khiến mọi người cảm thấy lạnh lùng và xa xôi, như thể từ chối xa cách mọi người ngàn dặm.

Nam tử mở miệng, giọng nói ôn hòa lại mang theo vài phần đậm mạc, giống như gió mát nước chảy: "Thiếu chủ, chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Tu Duyên: "Sao ngươi lại xuất hiện ở

đây?"

Diệp Tu Duyên nói: "Ta đi ngang qua, người tiếp tục."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi nói: "Thiếu chủ, người muốn giết người, ta xem ai dám động đến!"

...

Trên hư không.

Diệp Tu Duyên đứng về phía Trường Sinh, vẻ mặt vân đạm phong khinh, lạnh lùng cao ngạo khiến người ta có cảm giác khinh thường tất cả.

Chương 1043: Người nào động, người đó chết

Không phải Diệp Tu Duyên coi trời bằng vung, thực lực mạnh mẽ không cho phép hấn khiêm tốn.

Siêu phàm mà cao ngạo.

Tiên tư tú dật, cô lãnh sở trần, phong thái nhẹ nhàng tuyệt thế.

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Tu Duyên, mấy năm không gặp, khí chất sắp vượt qua ta rồi.

Lần đầu tiên Diệp Trường Sinh có áp lực với nhan sắc này.

Lúc này.

Hàn Vô Địch đánh giá Diệp Tu Duyên: "Các hạ là ai, muốn nhúng tay vào chuyện Vô Thủy Cung của ta sao?"

Diệp Tu duyên nói: "Vô Thủy Cung? Sau hôm nay, không còn Vô Thủy Cung nữa, ta nói."

Nói tới đây, hấn dừng một chút, bình tĩnh tự nhiên: "Thần Ma Tộc, Diệp Tu Duyên."

Thần Ma Tộc?

Hàn Vô Địch nói: "Thần Ma Tộc ngược lại có mấy vị cường giả, nhưng bên trong cũng không có các hạ, trước muốn nhúng tay vào chuyện của Vô Thủy Cung ta, vậy phải xem người có thực lực hay không."

Diệp Tu duyên nói: "Thực lực?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, kiếm du Cửu Thiên, mệnh mông cuồn cuộn, nơi đi qua, hừ không tận tắng.

Vẻ mặt Hàn Vô Định đề phòng nhìn chăm chú vào kiếm quang trên hư không, ngay sau đó, tu sĩ Vô Thủy Cung bên cạnh lão ta lần lượt táng thân dưới kiếm.

Một kiếm xuyên thể, hình thần câu diệt.

Một kiếm, siêu phàm.

Động một tí đã chém giết mười người là Đại Chúa Tế.

Hàn Đạo Phong hoảng sợ: "Gia gia, tu vì người này cực kỳ cao thâm."

Hàn Vô Định nói: "Một phàm nhân, không, hẳn hẳn là thần thể trong truyền thuyết kia, xem ra chúng ta gặp phải phiền toái lớn."

Diệp Tu Duyên quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, động thủ, muốn giết ai thì giết người đó."

Diệp Trường Sinh không chút do dự, thân ảnh chợt lóe, vô số kiếm quang chỉ thẳng lên người Hàn Đạo Phong.

Nhìn thấy cảnh này.

Hàn Vô Định nói: "Phong Nhi, người đi giết hẳn, cướp lấy vũ trụ bản nguyên, về phần Diệp Tu Duyên, giao cho ta."

Hàn Đạo Phong gật đầu, một bước đạp trời, mang theo chân thân Vĩnh Hằng nghênh đón, uy áp khủng bố rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Thấy vậy, Diệp Tu Duyên nói: "Người nào động, người đó chết."

Dứt lời.

Hắn biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Hàn Vô Định cũng ra tay, tốc độ nhanh đến hít thở không thông, hiển nhiên là muốn ngăn cản Diệp Tu Duyên.

Bịch.

Diệp Tu Duyên thẳng tiến không lùi, nơi đi qua, không gian xoay

chuyển, càn khôn điên đảo, kiếm khí ngập trời xông thẳng lên bầu trời.

Hàn Vô Địch đánh một chưởng về phía Diệp Tu Duyên, bóng người trước mắt vỡ vụn, đợi sai khi lão ta phát hiện, vội vàng xoay người nhìn lại.

Kiểm khí ngập trời tràn vào trong cơ thể Hàn Đạo Phong, cả người trong nháy mắt nổ tung, kiếm khí từ trong cơ thể lão ta bắn ra.

` m.

Tiếng nổ vang lên, Hàn Đạo Phong hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập trong không trung.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh dừng lại, nhìn kiếm khí trước mắt, chỉ thấy Diệp Tu Duyên từ trong kiếm khí đi ra.

"Thiếu chủ, người tiếp tục giết, người nào động, người đó chết."

Khí bá vương.

Diệp Trường Sinh lại bị chấn động.

Hàn Vô Địch thấy cháu trai bị giết, mắt sắp nứt ra, giận dữ nhìn Diệp Tu Duyên: "Giết tôn nhi của ta, ta tất sẽ giết người."

Diệp Tu Duyên gật đầu: "Nào, ta vô địch, người tùy ý."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nói: "Tu Duyên, người này tên là Hàn Vô Địch."

Diệp Tu Duyên nói: "Bình thường tên có hai chữ Vô Địch sẽ chết tương đối nhanh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng cảm thấy đúng, Tu Duyên, người giết hắc thì cần mấy kiếm?"

Diệp Tu Duyên nhìn Hàn Vô Địch: "Một kiếm là đủ rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Hắn chính là cường giả Vĩnh Hằng Chúa Tể."

Diệp Tu Duyên lạnh nhạt nói: "Thiếu chủ, ta đã nói rồi, ta giết người cũng không nhìn tu vi."

Có thực lực thật tốt.

Hàn Vô Địch thấy hai người trò chuyện, trên mặt tức giận càng đậm, giống như đang nói, các người có thể tôn trọng ta hay không?

"Vô Thủy chưởng!"

Một chưởng đánh tới phía Diệp Tu Duyên, trên bàn tay quanh quần khí màu đen nồng đậm, ẩn chứa hơi thở hủy diệt cực kỳ mãnh liệt.

Thật là một bàn tay khủng khiếp.

Một chưởng che trời, duy ngã độc tôn.

Thân ảnh Hàn Vô Địch lơ lửng không ngừng huyền hóa, vô cùng to lớn, giống như thiên thần viễn cổ từ trên trời buông xuống.

Thấy vậy.

Diệp Tu Duyên lạnh nhạt nói: "Lực hủy diệt hắc ám?"

Trong lúc nói chuyện, hắc di chuyển về phía trước, bóng dáng chưởng lớn vỗ vào trên người hắc...

Trong lúc nhất thời.

Năm ngón tay xuyên thấu qua người hắc, Diệp Tu Duyên xuyên qua bàn tay lớn che trời, trên người hắc quanh quần kiếm khí nhàn nhạt.

Nơi đi qua, bàn tay lớn che trời bắt đầu từng tắc sụp đổ, hóa thành bột mịn biến mất trên bầu trời.

Sắc mặt Hàn Vô Địch thay đổi, thân ảnh lướt nhanh về phía sau, Diệp Tu Duyên bày ra thực lực khiến lão ta sợ hãi.

Tung hoành vũ trụ nhiều năm, đã gặp qua vô số cường giả thiên kiều nhưng mạnh mẽ như Diệp Tu Duyên mới lần đầu tiên gặp được.

Kiểm quang màu bạc càng ngày càng mạnh, giống như như tinh thần nổ tung bao phủ trên người lão ta.

Thân ảnh Hàn Vô Địch biến mất tại chỗ, chỉ lưu lại một luồng phân thân, trong chớp mắt, phân thân bị kiếm khí nuốt chửng.

Chương 1044: Người nào động, người đó chết (2)

Mà lão ta lại xuất hiện trên chiến xa cổ xưa, lòng bàn tay xuất hiện một quyển trục màu máu, tiện tay vung lên, quyển trục xuất hiện bay ra ngoài, mở ra trên không trung.

Khí huyết sát ngập trời lan tràn, trên bầu trời giống như treo một dòng sông máu.

Tối tăm không có mặt trời.

Quyển trục mở ra, cảnh tượng xuất hiện trên hư không tựa như hải thị thận lâu, có tinh thần nhật nguyệt, cung điện lâu vũ, núi non trùng điệp.

Đột nhiên.

Một ánh lớn che trời xuất hiện, khí huyết sát chính là đến từ trong cơ thể hắn, bóng người như ma đập sừng máu mà đi.

Hàn Vô Địch khom người một cái, vô cùng cung kính: "Làm phiền Chúa Tế Huyết Ma ra tay."

Giọng nói của Chúa Tế Huyết Ma như tiếng chuông trời: "Người cũng không dễ dàng, lần này ta giúp ngươi."

Dứt lời.

Ánh mắt đỏ thắm của hắn dừng lại trên người Diệp Tu Duyên: "Vô Thủy Phàm Thể, thời đại này còn có thiên kiêu như ngươi."

Nói đến đây, hắn lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Khắc khắc, máu Thần Ma nồng đậm, ngươi cũng rất tốt."

Diệp Trường Sinh thấy Chúa Tế Huyết Ma nhìn hắn, thỉnh thoảng liếm liếm môi, có ý gì, hắn đây là muốn ăn ta sao?

Ăn thịt người cũng không tốt đâu.

Thật tàn nhẫn.

Ta cũng không phải Đường Tăng.

"Thiếu chủ, người lui ra sau, ta muốn đại khai sát giới." Diệp Tu Duyên đột nhiên mở miệng: "Đừng để người bị máu bắn tung tóe."

Diệp Trường Sinh nói: "Tu Duyên, người cảm thấy người này thế nào?"

Diệp Tu Duyên nói: "Cho ta thời gian hai kiếm, giải quyết được."

Diệp Trường Sinh yên tâm gật gật đầu: "Vậy người bận rộn, ta ở một bên quan sát chiến đấu."

Chúa Tế Huyết Ma đạp không mà đi, mỗi một bước hạ xuống, biển máu che trời nhấc lên sóng biển thật lớn: "Huyết Ma, Chúc Cửu."

Diệp Tu Duyên nói: "Phạm kiếm, Diệp Tu Duyên."

Chúc Cửu nói: "Đã lâu không ra tay, người có thể chết trong tay ta, hẳn là cảm thấy vinh hạnh."

"Bắt đầu đi!" Diệp Tu Duyên trầm giọng: "Ta đang rất gấp."

Chúc Cửu cười lạnh một tiếng: "Huyết hải vô biên."

Theo lời nói, biển máu sôi trào giống như một con rồng giận dữ cuồng bạo, nuốt thiên phê nhật, bao phủ trên người Diệp Tu Duyên.

Hai tay Diệp Tu Duyên chấp sau lưng, không sợ hãi chút nào: "Vạn kiếm trăm!"

Ngay sau đó.

Một kiếm quang từ Cửu Thiên hạ xuống, chém vào trên người Chúc Cửu...

Một kiếm.

Trăm kiếm.

Ngàn kiếm.

Vạn kiếm.

Một kiếm mạnh hơn một kiếm.

Hủy thiên, diệt khung.

Đây mới là kiếm tu, kiếm kỹ thật khủng bố.

Diệp Trường Sinh tự nhận mình chưa bao giờ thiếu thần thông kiếm đạo, nhưng Diệp Tu Duyên với vạn kiếm trăm này thật sự khiến hắn rất động tâm.

Trong nháy mắt vạn kiếm hủy diệt mạnh mẽ, lợi hại.

Chúc Cửu nhìn biển máu trước mặt bị kiếm quang chém nát: "Thú vị, người quả nhiên không làm ta thất vọng."

Diệp Tu Duyên nói: "Sẽ không làm người thất vọng đâu."

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Diệp Tu Duyên xuất hiện một thanh trường kiếm toàn thân sáng ngời: "Diễn!"

Một kiếm chém ra, vạn cổ tinh thần mệnh mông, giống như dưới một kiếm quang hoa, trong nháy mắt trở nên ảm đạm phai mờ.

Làm cho trời đất run rẩy.

Làm chư thiên thần ma hoảng sợ.

Một kiếm phong hoa này, không gian ngưng đọng, thời không dừng lại, vạn đạo thần phục, vũ trụ hoảng sợ.

Vạn linh lui ra.

Trong nháy mắt.

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm quang tiên khung, cả người hơi thất thần, không thể tin được Diệp Tu Duyên có thể phóng thích kiếm đạo thần thông khủng bố như vậy.

Biết, Diệp Tu Duyên vô địch.

Không biết trình độ kiếm đạo của hắn lại đạt được thành tựu như thế.

Tự thẹn không bằng.

Ít nhất, trình độ kiếm đạo hiện tại của hắn không thể giống Diệp Tu Duyên.

Diệp Trường Sinh cảm thấy tò mò, thần thông kiếm đạo khủng bố như vậy, vì sao Diệp Tu Duyên lại đặt tên - Diễn?

Vĩnh Hằng bắt diệt?

Ánh mắt Chúc Cửu lộ vẻ sợ hãi, quay đầu nhìn về phía Hàn Vô Địch: "Người hồ ta?"

Hàn Vô Địch ngậy ngốc, tuyệt đối không ngờ Diệp Tu Duyên lại mạnh mẽ như vậy: "Chúa Tể Huyết Ma, sao ta có thể hãm hại người, ta chưa từng nghĩ tới hắn lại mạnh mẽ như vậy."

"Huyết độn!" Chúc Cửu để lại một luồng phân thân: "Mang ta rời đi!"

Dứt lời.

Biến máu trên hư không biến mất, chỉ để lại kiếm khí cổ xưa bắt diệt, Hàn Vô Địch nhìn quyền trực bay tới, vừa muốn thu vào trong linh giới, một giọng nói mênh mông vô cùng truyền đến.

"Chớ động, nếu không chết."

Hàn Vô Địch theo tiếng nhìn lại, thấy Diệp Tu Duyên ngạo nghễ đứng trên kiếm quang, tóc dài như mưa, mắt như sao, tư thế tiên tư vô song tản ra hàn khí bức người.

Không dám nhúc nhích.

Thật sự không dám nhúc nhích.

Giờ phút này, vô số kiếm quang trên Cửu Thiên đều nằm trong tay Diệp Tu Duyên, trong lòng Hàn Vô Địch rõ ràng, chỉ cần mình thu quyền trực, sợ trong nháy mắt sẽ chôn vùi dưới kiếm quang.

Trong lúc nhất thời, trong không khí tràn ngập bất an, hơi thở sợ hãi, chuyện đã đến nước này, đương nhiên Hàn Vô Địch sẽ không để ý nhiều như vậy.

Cho dù lão ra có thể sống sót hay không cũng không rõ.

Diệp Tu Duyên tiện tay vung lên, quyển trục màu máu bay về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, quyển trục này không tệ, đưa cho người."

Chương 1045: Người nào động, người đó chết (3)

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy ta sẽ không khách khí."

Diệp Tu Duyên quay đầu nhìn Hàn Vô Định: "Ra tay, ta nhường người ba chiêu."

Cái này...

Thương tổn không lớn, xúc phạm rất mạnh.

Hàn Vô Định từng là người nghiền ép một thời đại, chưa từng bị người ta khinh thường như vậy?

Đây quả thực là một sự sỉ nhục lớn.

Im lặng trong chớp mắt.

Lòng bàn tay Hàn Vô Định xuất hiện vài đạo minh văn, tiện tay vung lên, bay về phía Diệp Tu Duyên.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, minh văn bốc cháy giống như một vầng mặt trời chói chang treo trên bầu trời, từng lực hủy diệt lan tràn ngăn cản Diệp Tu Duyên.

Theo minh văn thiêu tàn, trong hư không, dường như bình chướng thái dương hắc động biến mất, mọi người ngưng thần nhìn lại, phát hiện Hàn Vô Định biến mất không thấy.

Lão ta ngồi chến xa biến mất.

Trốn sao?

Vậy mà để cho lão ta chạy trốn.

Nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, hậu hoạn vô cùng.

Giờ khắc này.

Diệp Tu Duyên đi trong hư không, bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta phải đi rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đâu!"

"Vũ Trụ Thần Môn." Diệp Tu Duyên nói: "Thiếu chủ yên tâm, lần này đi, Vô Thủy Cung sẽ không còn, cho hắc chạy trước một lát."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi Vũ Trụ Thần Môn làm gì?"

Diệp Tu Duyên nói: "Lấy một thanh kiếm."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Lấy thực lực của người bây giờ còn cần kiếm sao?"

Diệp Tu Duyên lắc đầu, cười nói: "Không phải cho ta, là cho người."

Cho hắc sao?

Diệp Trường Sinh hơi ngoài ý muốn: "Kiếm gì, ta tự mình đi lấy."

Diệp Tu Duyên nói: "Kiếm Trấn Trụ, không phải ta không thể có kiếm này, ta có chút chuyện xưa với kiếm này."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, giơ tay đưa một quyển sách cổ cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, Vạn kiếm trăm và Diễn đều ghi lại ở bên trong, Thiếu chủ có thời gian có thể nhìn một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta đã ghi nhớ. Chỉ là tò mò, vì sao kiếm cuối cùng của người lại đặt tên là Diễn?"

Diệp Tu Duyên nói: "Đại đạo chí giản, ngộ ở tự nhiên, trong lòng có kiếm, kiếm sẽ vô địch. Khi tất cả mọi thứ bắt đầu, tất cả mọi thứ là đơn giản nhất, sau khi tiến hóa mới trở nên phức tạp."

"Mà một kiếm cuối cùng của ta chính là sau khi diễn hóa mới xuất hiện, lập tức lấy tên là Diễn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tốt!"

Thân ảnh Diệp Tu Duyên chợt lóe, biến mất tại chỗ, trên hư không truyền đến giọng nói của hắn: "Không tiến!"

Diệp Tu Duyên rời đi.

Kiểm quang tung hoành trên hư không sụp đổ, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Tất cả mọi thứ đã được khôi phục như ban đầu.

Trên Chiến Trường Vạn Tộc.

Chỉ còn lại nhóm người Diệp Đăng Thiên, Diễm Xích Vũ và tu sĩ hai tộc ma yêu, những người khác đã chạy mất dạng từ lâu.

Đừng nói bọn họ có thể tham dự đại chiến vừa rồi, ngay cả tư cách nhìn cũng không có.

Quá sợ hãi.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ, Diệp Đăng Thiên, Ngao Hoàng, Hoa Ảnh Vũ, Diệp Thập Vạn, Vân Thánh Thần, Dạ Vị Ương đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Vân Thánh Thần nói: "Diệp tiểu hữu, không nghĩ tới bên người người còn có cường giả khủng bố như vậy."

"Người nói Tu Duyên à!" Diệp Trường Sinh nhìn Vân Thánh Thần: "Hắn cũng chỉ là một trong những tùy tùng của ta, thực lực cũng không tính là mạnh nhất."

Vân Thánh Thần: "...."

Dạ Thương Uyên nói: "Lúc này may mắn có Diệp tiểu hữu, nếu không hai tộc ma yêu chúng ta sẽ vạn kiếp bất phục."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, bọn họ đến vì vũ trụ bản nguyên thì chính là kẻ địch của ta."

"Hiện tại đại chiến kết thúc, chúng ta phải rời khỏi Chiến Trường Vạn Tộc, Vân lão, Dạ lão có tính toán gì trong tương lai chưa, có muốn rời đi với ta hay không?"

Vân Thánh Thần nói: "Chúng ta xin nhận ý tốt của Diệp tiểu hữu, hai tộc ma yêu hai tộc còn có sứ mệnh còn dang dở, hiện tại đã thoát khỏi khốn cảnh, chúng ta chuẩn bị rời khỏi Vạn Yêu Sơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng tốt, chúng ta có duyên gặp lại."

Vân Thánh Thần gật đầu: "Tiểu hữu yên tâm, chúng ta còn có thể gặp lại."

Ngay sau đó.

Tu sĩ hai tộc ma yêu theo sát sau lưng Vân Thánh Thần rời đi, đi về phía trước, Dạ Thương Uyên nói: "Lão Vân, vì sao không ở lại bên cạnh Diệp tiểu hữu?"

Vân Thánh Thần nói: "Hiện tại còn chưa phải lúc, người cảm thấy thực lực của chúng ta hôm nay có tư cách ở lại bên cạnh hắn sao?"

Dạ Thương Uyên trầm mặc không nói.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người: "Đi thôi, về Chiến Giới trước."

Đại chiến kết thúc, đi đâu?

Hắn vẫn cảm thấy con đường phía trước hơi mờ mịt, tính toán trước tiên tiến vào Chiến Giới, sau đó theo lão Hắc đi tìm phụ thân hắn.

Đoàn người cười gió bay lên, lướt nhanh về phía Chiến Giới.

Vào Chiến Giới.

Đám người Diệp Trường Sinh bay xuống đường dài, giờ phút này, trong thành không một bóng người, trên đường dài vô cùng vắng vẻ.

Diệp Đãng Thiên nói: "Tiểu tử, người nơi này đều chạy trốn."

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn về phía cuối con đường dài: "Đi ra đi."

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện trên đường dài, dáng người vẫn khô ngô như vậy, người tới không phải người khác, chính là chiến vô song.

Chương 1046: Không thể coi là thật

Diệp Xích Vũ nói: "Là nàng, cô nương này lại không đi."

Chiến Vô Song xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử có gặp Giới Chủ không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phong Thanh Dương sao? Chết rồi."

Chiến Vô Song biến sắc: "Người nào giết Giới Chủ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta giết."

Chiến Vô Song nói: "Diệp công tử cũng bởi vì Giới Chủ ép người vào Vạn Yêu Sơn nên giết hắn sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Giết thì giết, ta còn cần phải giải thích với người?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi ta chính là người đứng đầu Chiến Giới, nếu người nguyện ý lưu lại, ta hoan nghênh, nếu không muốn, lập tức rời đi."

Chiến Vô Song nói: "Chiến Thành là nhà của ta, ta sẽ không rời đi."

Thật ra, sở dĩ nàng quan tâm cái chết của Phong Thanh Dương cũng không phải muốn báo thù cho lão ta. Phong Thanh Dương đã từng đồng ý với nàng, chỉ cần giúp lão ta lấy lại đủ vĩ trụ bản nguyên thì sẽ trả Chiến Thành lại cho Chiến gia.

Hiện tại Phong Thanh Dương đã chết, Diệp Trường Sinh trở thành người đứng đầu Chiến Giới, vậy có thể lấy Chiến Thành về hay không phải xem Diệp Trường Sinh có mở miệng hay không.

Chiến Vô Song đã nhắc với trưởng lão trong tộc nhiều lần, vũ trụ khởi động lại thì thời đại khác sẽ bắt đầu, đây sẽ là một thời đại hoàn toàn mới.

Chiến gia cần gì phải rối rắm ở vị trí chủ thành, nhưng gia chủ Chiến gia chủ nói cho nàng biết rõ ràng, Chiến Thành xưa nay đều

thuộc về Chiến gia, tuyệt đối không thể mất ở trong tay hắn.

Con người chính là ngu ngốc như vậy.

Con người chính là chấp nhất như vậy.

Chiến Vô Song thấy Diệp Trường Sinh muốn đi, vội vàng nói: "Diệp công tử, ta có một yêu cầu quá đáng."

"Cứ nói!"

"Có thể giao Chiến Thành cho Chiến gia quản lý hay không?" Giọng nói Chiến Vô Song khẽ run, hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn, cho người."

Dù sao hắn cũng sẽ không ở lại Chiến Giới, một tòa thành trì mà thôi.

Chiến Vô Song vội vàng khom người một cái: "Đa tạ Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Người xứng đáng, mới vào Chiến Giới, người giúp ta không ít."

Chiến Vô Song nói: "Mời Diệp công tử vào Chiến gia ta một lần."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần, chúng ta sẽ không dừng lại ở đây quá lâu."

Dứt lời.

Hắn di chuyển về phía trước, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân đã thành công chém giết Phong Thanh Dương, trở thành người đứng đầu Chiến Giới mới, đạt được một gói quà phần thưởng thể lực của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh không rung động chút nào: "Lão Hắc, Xích Vũ, các người định khi nào sẽ rời đi?"

Ngao Hoàng nói: "Trước tiên ta dẫn Thiếu chủ đi Di Thất Diện Vị, sau đó sẽ rời đi một khoảng thời gian."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ta không có ý định rời đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người vẫn đề nên chính mình như vậy, có thể hay không tốt lắm hay không?"

Diễm Xích Vũ nghiêm túc nói: "Sẽ không cảm thấy áp lực, ta có biện pháp giải quyết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã như vậy, vậy chúng ta đi, lão Hắc, người đến dẫn đường, đi tới Di Thất Diện Vị."

Đúng lúc này.

Hai bóng người từ trên cao bay xuống xuất hiện trên đường dài, cách Diệp Trường Sinh không xa, người tới không phải ai khác, chính là Không Kiến và Nhậm Ngã Cuồng.

Không Kiến tiến lên, chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, tiểu tăng đã gặp Diệp thí chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết ta?"

Bịch bịch.

Không Kiến trực tiếp quỳ xuống đất.

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người làm gì vậy?"

Không Kiến nói: "Xin Diệp thí chủ thu bần tăng làm đồ đệ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hòa thượng, người tu Phật pháp, ta là kiếm tu, hai chúng ta khác chuyên môn.

Không Kiến nói: "Sư phụ ở trên, đồ nhi chỉ cầu sư phụ truyền cho ta đạo chưởng pháp từ trên trời giáng xuống."

"Người muốn học Phục Ma Đại Ba Chưởng? Không đúng, Vạn Phật tát? Cũng không đúng, người muốn học Như Lai Thần Chưởng?"

Diệp Trường Sinh nhìn Không Kiến, không nghĩ tới hẳn lại vì một đạo thần thông mà bái mình làm thầy, hòa thượng này thật đúng là một võ si.

Tiếp theo, hắn nhìn Nhậm Ngã Cuồng: "Người cũng đến bái sư sao?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Không, ta đến với hắn."

Không thấy nói: "Sư phụ, tên điên muốn khiêu chiến với người, nhưng hiện tại hắn không dám."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn khiêu chiến với ta?"

Nhậm Ngã Cuồng lắc đầu: "Không có, không có, chỉ là nói đùa, không thể coi là thật, không thể coi là thật."

Không Kiến còn đang quỳ.

Hắn rất thành kính, chính là muốn bái Diệp Trường Sinh làm thầy, không vì cái gì khác, chỉ vì một đạo chưởng pháp.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Không Kiến đứng lên: "Hòa thượng, người thật sự muốn bái ta làm sư phụ?"

Không Kiến nói: "Nếu sư phụ không tin, bần tăng lại dập cho người mấy cái."

Người thực tế.

Diệp Trường Sinh nói: "Dập đầu thì không cần, ta muốn nghe suy nghĩ thật sự của người."

Không Kiến suy nghĩ trong chớp mắt, ngu ngơ cười nói: "Sư phụ có hậu trường cứng rắn, bần tăng nhìn đại chiến Vạn Yêu Sơn, cảm thấy đi theo sư phụ có tiền đồ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải người nên thanh tâm quả dục, không cầu danh lợi, không màng phú quý sao?"

Chương 1047: Nói nhảm quá nhiều

Không Kiến nghiêm túc nói: "Sư phụ, ta nói tiền đồ là vô đạo, tu vi bần tăng dừng lại ở Đại Chúa Tế nhiều năm, vẫn không có chút tinh tiến nào."

Con người Diệp Trường Sinh sáng lên, không nghĩ tới Không Kiến tuổi trẻ như vậy chính là Đại Chúa Tế: "Ta là người không biết từ chối người khác nhất, người thành kính chấp nhất như thế, ta sẽ thu người làm đồ đệ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nhìn về phía Nhậm Ngã Cuồng: "Nếu không người cũng đập đầu mấy cái, ta thu luôn người."

"Dù sao đã lâu không thu đồ đệ."

Không Kiến chuẩn bị nhắc nhở Nhậm Ngã Cuồng, vừa muốn động thủ, một bên, Nhậm Ngã Cuồng trực tiếp quỳ xuống.

"Đồ nhi Nhậm Ngã Cuồng, bái kiến sư phụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đứng lên đi!"

Không Kiến: "..."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thuyền tiên Cửu Long xuất hiện trong hư không: "Lên thuyền, chúng ta chuẩn bị rời đi."

Trên boong thuyền.

Không Kiến đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, chúng ta đang đi nơi nào đây?"

"Di Thất Diện Vị."

Không Kiến lại nói: "Sư phụ, đồ nhi biết một chỗ không tệ, nghe đồn trong đó có rất nhiều chí bảo, còn có rất nhiều truyền thừa."

Con người Diệp Trường Sinh sáng lên: "Nơi nào?"

Không Kiến nói: "Di tích Thánh Chiến."

Nghe có vẻ tốt.

Rốt cuộc muốn đi hay không?

Sao hệ thống còn chưa có phản ứng, bình thường lúc này nó hẳn là sẽ nhắc nhở đánh dấu di tích Thánh Chiến.

Lúc này.

Phía trước xuất hiện một bóng người, Diệp Trường Sinh híp mắt nhìn lại: "Là nàng."

Người tới không phải ai khác, chính là Nữ La Sát Thái Sơ.

Vốn tưởng rằng sau khi nàng tu luyện ở Vạn Yêu Sơn sẽ rời đi.

Thái Sơ đập không mà đi, xuất hiện ở phía trước thuyền tiên: "Ta muốn đi theo người."

Trực tiếp như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Thương thế của người đã khôi phục, vì sao không lựa chọn rời đi."

Thái Sơ lắc đầu: "Không có chỗ nào để đi, người của người cũng không tệ lắm, ở lại bên cạnh người, yên tâm, ta có thể giúp người đánh nhau."

"Ta rất mạnh."

Dứt lời.

Thân ảnh nàng rơi xuống boong thuyền, tầm mắt Không Kiến và Nhậm Ngã Cuồng rơi vào trên người Thái Sơ, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Không hổ là sư phụ, lại có thể khiến nhân vật độc ác như Nữ La Sát chủ động đề nghị đi theo.

Trên Chiến Trường Vạn Tộc, nếu không phải Thái Sơ bị trọng thương, cho dù Không Kiến hay Nhậm Ngã Cuồng cũng không có mười phần nắm chắc đánh bại nàng.

"Nếu ba người các người lựa chọn ở lại bên cạnh ta, vậy phải tuân thủ quy củ của ta." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba thứ: "Ba thứ này cho các người."

Nhậm Ngã Cuồng là thể tu, cho hẳn một bản Vô Định Bá Thể là thích hợp nhất.

Không Kiến tu luyện Phật pháp, chung tình với Như Lai Thần Chú, đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ thỏa mãn hẳn.

Thái Sơ là Thượng Cổ La Sát, trong hệ thống vừa vặn có một bản chép tay liên quan đến La Sát tu luyện, tên là: Cấm kỵ La Sát.

"Các người đi xuống tu luyện đi!"

Ba người Thái Sơ, Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng thu hồi đồ đạc, hai người phía sau khom người một cái, vội vàng tạ Diệp Trường Sinh.

Khuôn mặt Thái Sơ không chút thay đổi, chỉ bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, xoay người đi về phía khoang thuyền.

Nàng không giỏi thể hiện cảm xúc.

Diệp Đăng Thiên và Diễm Xích Vũ tiến lên, ánh mắt xẹt qua ba người: "Chủ nhân, có thể nha."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Có ý gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đơn giản như vậy có được ba người, bọn họ rất có tiềm lực."

"Không có biện pháp, muốn trách thì trách mị lực và thực lực chết tiệt của ta." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

"Chủ nhân, người có biết không? Có một loại tội phạm gọi là đầu rạp xuống đất!" Diễm Xích Vũ nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Ta nói là da mặt, thật sự, lăn lộn vũ trụ nhiều năm như vậy, da mặt sẽ dày, chủ nhân nói thứ hai, ai dám nói thứ nhất?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người, không phải thứ nhất sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Diệp Đăng Thiên:
"Người muốn nói lại thôi, là có chuyện gì muốn nói?"

Về mặt Diệp Đăng Thiên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tiểu tử, kiếm tu lúc trước ra tay ở Vạn Yêu Sơn là ai?"

"Phạm Kiếm, Diệp Tu duyên, người của Thần Ma Tộc." Diệp Trường Sinh nói: "Sao, hình như người biết hẳn."

Diệp Đăng Thiên nói: "Hắn rất giống một người."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Ai?"

Diệp Đăng Thiên lại nói: "Kiếm Điện, Kiếm Phàm."

Kiếm Phàm?

Tên này hơi quen thuộc.

Ngày xưa lần đầu tiên gặp Diệp Tu Duyên, hắn đã nhắc tới Kiếm Phàm, hơn nữa còn tuyên bố Kiếm Phàm là người duy nhất có kiếm đạo mạnh hơn của hắn.

Chuyện gì xảy ra, trong đó rốt cuộc có bí mật gì?

Về mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, nhìn Diệp Đăng Thiên nói: "Người chắc chắn chứ?"

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Năm xưa may mắn gặp Kiếm Phàm một lần, giống y như đúc kiếm tu lúc trước, khác biệt duy nhất là kiếm đạo của Kiếm Phàm mạnh hơn Diệp Tu Duyên."

Trên đời này có không ít người có dáng vẻ tương tự.

Nhưng một người tên là Phạm Kiếm, một người tên là Kiếm Phàm.

Có phải hơi trùng hợp ngẫu nhiên không?

Chương 1048: Nói nhảm quá nhiều (3)

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người đối với Kiếm Điện biết bao nhiêu, Điện chủ Kiếm Điện là ai?"

Diệp Đăng Thiên lắc đầu: "Ta chỉ là đệ tử dự bị của Kiếm Điện, làm sao có thể nhìn thấy Điện chủ Kiếm Điện chứ?"

Vốn tưởng rằng là vương giả, không nghĩ tới lại là một cái đồng.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nở nụ cười: "Cho dù là Phàm Kiếm, hay là Kiếm Phàm, bọn họ đều có quan hệ với ta, hơn nữa cũng sẽ không thương tổn ta."

"Đồng thời có hai vị kiếm tu vô địch vũ trụ bảo hộ, chẳng lẽ không phải là một chuyện tốt sao? Ta quả thực quá ưu tú."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Nói như vậy, thật ra trong lòng Diệp Trường Sinh có nghi hoặc, đã có suy đoán, có lẽ quan hệ giữa Diệp Tu Duyên và Phàm Kiếm còn phức tạp hơn so với tưởng tượng.

...

Trên boong thuyền.

Chỉ còn lại một mình Ngao Hoàng ngạo nghễ độc lập, những người khác đắm chìm trong tu luyện, trải qua một trận chiến ở Vạn Yêu Sơn, bọn họ có thu hoạch rất phong phú.

Sau khi củng cố, tu vi lại tăng lên một cấp bậc.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, ngồi ngay ngắn trên đỉnh Thần Cung, tâm thần vừa động, quyền trục màu máu xuất hiện trong tay.

"Ra ngoài, nói chuyện một chút."

Dứt lời, quyền trục màu máu không có chút động tĩnh nào.

"Lại cho người một cơ hội cuối cùng, nếu không ra, ta sẽ hủy quyền trục này đi."

"Đừng, đừng... Đừng, có chuyện gì thì nói thật tốt, tất cả mọi người là người văn minh, những việc thô lỗ như động võ vẫn nên ít làm."

Chúc Cửu hiện thân.

So với khi ở Vạn Yêu Sơn hắt đập biển máu mà đi, mang theo khí phách vạn trượng, giờ phút này hơi chật vật.

Trông hơi yếu.

Xem ra Diệp Tu Duyên khiến hấn bị thương rất nặng.

Diệp Trường Sinh ra hiệu chúc Cửu ngồi xuống: "Nói chuyện một chút."

Chúc Chín nhìn trái phải, sắc mặt hơi đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, không thể tin được mình lại đang ở trong một thế giới nhỏ.

Linh khí nơi này mênh mông tràn đầy, còn là linh khí hỗn độn khan hiếm nhất trong vũ trụ, thật sự khiến người ta khao khát.

"Không biết các hạ muốn nói chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tán gẫu về người."

Chúc Cửu nói: "Dám hỏi tên kiếm tu kia ở nơi nào."

"Người đi rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người không cần có ý nghĩ khác, bằng không sẽ bị đè trên mặt đất ma sát."

Chúc Cửu phóng thích thần hồn, phát hiện ở trong Thần Cung có rất nhiều tu sĩ, thế nhưng những người này đều quá yếu.

Người mạnh nhất chính là Diệp Trường Sinh trước mắt.

Lúc này, hấn dường như nhìn thấy một cuộc sống khác, nếu hấn

chiếm thế giới nhỏ này...

Làm.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được lệ khí trên người Chúc Cửu, tên này đã động sát tâm với hắn.

Ngay sau đó.

Hắn nhìn Chúc Cửu: "Người nhìn xem đỉnh đầu là cái gì?"

Chúc Cửu ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt thay đổi, đây không phải là kiếm đạo thần thông cuối cùng mà Diệp Tu Duyên phóng thích sao?

"Người... Làm sao người cũng có thần thông kiếm đạo này?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Hiện tại có thể ngồi xuống nói chuyện một chút rồi chứ?"

Chúc Cửu nội liễm hơi thở, vội vàng mở miệng nói: "Có thể, thật sự quá có thể."

Nếu không có chút thủ đoạn, ta còn không trị được người.

Chúc Cửu nói: "Không biết người muốn biết cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thân phận của người, vì sao ở trong quyền trục này, người và Vô Thủy Cung có quan hệ gì?"

Chúc Cửu nói: "Thật lâu trước kia, ta được gọi là Chúa Tể Huyết Ma, cũng là nhân vật lớn nổi danh."

"Sau đó tham gia Thánh Chiến, người bị thương nặng tiến vào trong quyền trục Huyết Ma, nhiều lần trắc trở rơi vào trong tay Hàn Vô Địch, sau đó hắn đã bị ta khống chế, chuyện chỉ đơn giản như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đã từng tham gia Thánh Chiến? Người có biết di tích Thánh Chiến đó không?"

Chúc Cửu gật đầu: "Đương nhiên, di tích Thánh Chiến do trận đại

chiến kia kết thúc để lại, bên trong có vô số chí bảo, truyền thừa.”

"Nhớ năm đó ta tham gia Thánh Chiến, một thanh đao Huyết Ma từ cửa vào Thánh Chiến, một đường giết đến giữa Thánh Chiến, lưỡi đao đều cuốn."

"Ai, quên đi, hảo hán không đề cập đến sự dũng mãnh năm đó, nhìn bây giờ tội nghiệp thành sợ."

Diệp Trường Sinh nói: "Quả thật rất đáng thương, người còn gì muốn nói không?"

Chúc Cửu nói: "Hậu trường của người cứng rắn, ta không trêu nổi, nhưng người lưu ta lại, không ra tay chém giết là muốn ta trung thành với người, đúng không?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu.

Chúc Cửu lại nói: "Trung thành cũng không phải là không thể, nhưng người phải giúp ta chữa trị thân thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải là một thân thể thôi sao, chính người tự chữa trị, có khó như vậy sao?"

Chúc Cửu lắc đầu: "Thân thể của ta bị đại đạo mạnh nhất vũ trụ làm bị thương, muốn chữa trị rất khó khăn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khó khăn nên người tìm ta sao? Nói như vậy, người không có giá trị."

"Chờ một chút!" Chúc Cửu vội vàng nói: "Có, có giá trị, nếu người muốn đi di tích Thánh Chiến, ta có thể giúp người tìm được truyền thừa mạnh nhất."

"Còn nữa, ta đã trải qua mấy vạn năm thời không, chỉ cần là người muốn biết, không có thứ ta không biết."

Chương 1049: Nói nhảm quá nhiều (3)

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Là như vậy? Ta hỏi người ba câu, nếu người trả lời được, ta giúp người sửa chữa thân thể, nếu không trả lời, người cho ta một lý do không giết người."

Chúc Cửu nắm chắc thắng lợi trong tay: "Người hỏi đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Vấn đề đầu tiên, ta là ai?"

Con người Chúc Cửu phóng to, vẻ mặt ngây ra: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vấn đề thứ hai, Thần Ma Tộc chân chính ở nơi nào?"

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh tiếp tục: "Trên đầu người có bao nhiêu sợi tóc?"

Tâm tính Chúc Cửu sụp đổ.

Đây là vấn đề gì, thứ nhất, thứ hai hẳn còn có thể hiểu được, cuối cùng là cái quỷ gì, cố ý làm khó hẳn sao?

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Chúc Cửu giơ tay nhổ sạch tóc: "Trên đầu ta không có một sợi tóc nào."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trâu bò.

Đây là một con sói.

Dục vọng sống mạnh mẽ đến mức này sao?

"Nói một chút đi, làm sao có thể chữa trị thân thể của người."

Chúc Cửu từ trong nỗi đau thống khổ đi ra, vội vàng nói: "Dùng linh khí mạnh mẽ nhất vũ trụ tẩm bổ cơ thể giúp ta chữa trị."

Linh khí mạnh nhất của vũ trụ.

Diệp Trường Sinh chậm rãi nâng tay trái lên, một đoàn linh khí hỗn độn xuất hiện: "Nó có thể?"

Chúc Cửu lắc đầu: "Không đủ."

Diệp Trường Sinh lần thứ hai giơ tay phải lên, một đoàn linh khí âm dương xuất hiện: "Như thế nào?"

Chúc Cửu chấn động không thôi, trong cơ thể một người lại tồn tại hai linh khí hiếm có trong vũ trụ: "Vẫn không được."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gạt đầu, tiện tay vung lên, trong hư không lại xuất hiện hai nguồn linh khí, theo thứ tự là linh khí Hồng Mông thần bí trong cơ thể và hắc khí sáng thế vô cùng mạnh mẽ.

Chúc Cửu nhìn hai đoàn linh khí xuất hiện lần nữa, trực tiếp bò trước mặt Diệp Trường Sinh: "Người rốt cuộc là ai, sao có thể đồng thời có được bốn đạo linh khí?"

"Không được sao?" Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Người hãy nói cái nào có thể chữa trị thân thể của người đi?"

Chúc Chín nói: "Hai cái phía sau đều có thể."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, ba khí Hồng Mông, Hỗn Độn, âm Dương nhập thể, chỉ còn lại có hắc khí sáng thế: "Người xác định nó có thể chữa trị thân thể của người, người khác gặp phải khí này sẽ hình thành câu diệt trong nháy mắt."

"Hắc khí sáng thế, ta thích!" Chúc Cửu nói xong, giọng nói hơi hưng phấn: "Nếu khí này giúp ta chữa trị thân thể, ta sẽ trở nên rất mạnh, có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục đến đỉnh phong."

"Thời kỳ đỉnh phong của người có cấp bậc gì?"

"Quy Nhất." Chúc Cửu trầm thanh: "Mạnh hơn Vĩnh Hằng Chúa Tế nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chuyện chữa trị thân thể ta biết rồi, tìm thời gian ta sẽ giúp người chữa trị, hiện tại cho người đoàn hắc khí sáng thể này, trước tiên đến tẩm bổ thân thể của người."

"Nhớ kỹ, lần sau lại có ý nghĩ nguy hiểm, người sẽ chết rất thảm."

Chúc Cửu chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đường văn màu máu: "Đây là khế ước chủ tó, sau khi ký kết, nếu ta dám có dị tâm với chủ nhân, trong nháy mắt sẽ bị hình thần câu diệt."

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới Chúc Cửu trực tiếp như vậy, khiến hắn hơi không biết làm sao.

Chúc Cửu nói: "Mặc dù ta không biết thân phận của chủ nhân, nhưng tin tưởng tương lai chủ nhân nhất định sẽ là cường giả mạnh nhất vũ trụ này, có thể ở lại bên cạnh chủ nhân, đó là vinh hạnh của ta."

Muốn nói Chúc Cửu sống như thế nào trong thời gian dài đây.

Chỉ cần nhân lực này, sợ là không có mấy người có thể so sánh.

Hắn chỉ tin chắc một chuyện, đồng thời có được bốn đạo linh khí, há lại là người thường?

Một giọt máu của Diệp Trường Sinh bay ra, rơi vào trên khế ước chủ tó: "Người trước ở trong Thần Cung khôi phục thân thể, ta có thời gian lại đến thăm người."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh biến mất trong Thần Cung, lúc xuất hiện lại đã đi tới boong thuyền: "Lão Hắc, sao lại ngừng lại?"

Ngao Hoàng nhìn chăm chú vào phía trước: "Thiếu chủ, dê của ai."

Đúng lúc này, mấy người Diễm Xích Vũ, Diệp Đăng Thiên, Thái Sơ, Không Kiến, Hoa Ảnh Vũ, Nhậm Ngã Cuồng cũng xuất hiện trên boong thuyền.

Không Kiến nói: "A di đà Phật, đây là dê của ai, vậy mà chặn đường đi của chúng ta."

Diệp Trường Sinh thì thào tự nói: "Con dê này có phải cái tên Lý gì kia vứt đi hay không?"

Dứt lời.

Một đường mở trời, một người mặc áo xanh đeo kiếm bay ra, ở sau lưng hẳn còn có một bóng người, nhưng vẻ mặt người này mơ hồ, như có như không, tản ra uy áp che trời.

Nam tử áo xanh nhìn Diệp Trường Sinh: "Giao đồ của Thần Ma Tộc ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng là người của Thần Ma Tộc, sao lại cướp của kẻ cướp?"

Nam tử áo xanh cong ngón búng ra, kiếm khí ngàn trượng bắn ra tựa như thần quang cưỡi cực kinh thiên động địa, tựa như thần tích treo trên tiên khung.

"Để cho người giao, thì người giao ra, nói nhảm quá nhiều."

Chương 1050: Ai trêu ghẹo ai

Nghe tiếng.

Trên boong thuyền.

Đám người Diệp Trường Sinh, Ngao Hoàng, Diễm Xích Vũ đều giật mình.

Người này thật kiêu ngạo.

Khẩu khí lớn như vậy, cũng không sợ đau đầu lưỡi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nam tử áo xanh:
"Nhiều năm không ai dám nói chuyện với ta như thế."

Nam tử áo xanh nói: "Thánh vật Thần Ma Tộc há là người có thể có được, giao ra, niệm tình người có huyết mạch Thần Ma Tộc, lưu người một cổ toàn thân."

Diệp Trường Sinh không tức giận, bởi vì hắn biết nam tử áo xanh sống không quá một hơi thở, sống sót thật tốt, nhưng hết lần này tới lần khác trêu chọc hắn.

Xuy.

Kiểm quang bay ra, bao trùm khu vực ngàn vạn dặm.

Vẻ mặt nam tử áo xanh hoảng sợ, lộ ra vẻ khiếp sợ, mạnh như vậy?

Ngay sau đó.

Trên người hắn ta dâng lên kiếm khí, bạch hồng bắn ra, vô số kiếm văn bao phủ trong hư không nghênh đón công kích của Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Xuy.

Trời mở một đường, kiếm như thần huy.

Nam tử áo xanh phóng thích thần văn kiếm đạo, từng tắc từng tắc nghiền nát, hóa thành hư vô chôn vùi trên không.

Ánh vàng bắn ra giống như mặt trời nổ tung.

Máu tươi như trụ, rơi đầy trời.

Nam tử áo xanh cúi đầu nhìn lỗ thủng trước ngực bị xuyên qua, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin, tu kiếm ngàn năm, vẫn tự cao với trình độ kiếm đạo.

Lại có kiếm thể.

Nhưng ngay cả một chiêu của Diệp Trường Sinh cũng không thể ngăn cản.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử áo xanh chết, ánh mắt rơi vào trên người con dê trước mắt kia: "Các hạ còn không xuất hiện sau?"

Dứt lời.

Một bóng người xuất hiện sau lưng dê, từ mơ hồ chậm rãi ngưng tụ, người này có một đầu tóc bạc, tựa như linh hồn thể phiêu phù trên không trung.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào bóng người trước mắt: "Thể chất của người khác với người thường, huyết mạch Thần Ma trong cơ thể rất thuần khiết, nếu như ta không đoán sai, người hẳn là dòng chính của Thần Ma Tộc."

"Xem ra Thần Ma Tộc chân chính sắp giáng thế, các người chú ý tới ta, có phải ta quá ưu tú hay không, uy hiếp đến các người."

Nói thật, Diệp Trường Sinh hơi thất vọng đau khổ.

Thần Ma Tộc vẫn là một trong mười chủng tộc lớn của vũ trụ, số lượng người cũng không nhiều, lại ra tay với hãn, khó trách Thần Ma Tộc lại càng ngày càng yếu.

Ở thế giới này, bất kỳ thế lực, gia tộc, chủng tộc nào cũng muốn

phát triển lớn mạnh, đoàn kết là trên hết.

Vốn đã có kẻ địch vây quanh, còn tranh đấu nội bộ, sớm muộn gì cũng bị người khác giết chết.

Các chủng tộc mạnh mẽ hơn nữa đều sẽ bị giết đến thất bại.

Bóng dáng lạnh lùng nói: "Ta không giết người, giao chỉ bảo và thần thông của Thần Ma Tộc ra, người vẫn là người của Thần Ma Tộc."

"Giao ông nội người!" Diệp Trường Sinh mắng: "Người nói giao thì ta sẽ cho người sao, có phải cảm thấy ta rất dễ bắt nạt không?"

Nói đến đây, sắc mặt hắc ám trầm hắc lên, nguyên bản đã đồng ý với Phạm Thần, muốn trợ giúp Thần Ma Tộc một chút.

Cho nên ngay từ đầu, hắc tình nguyện công thân phận Thiếu chủ Thần Ma Tộc, vì Thần Ma Tộc chống sấm sét, một đường đi tới, bao nhiêu thế lực ra tay với hắc, đều bởi vì thân phận Thần Ma Tộc.

Hiện tại tu sĩ Thần Ma Tộc chân chính lại muốn ra tay cướp đi tất cả trên người hắc, thật sự là buồn cười đến cực điểm.

Thần Ma Tộc bất nhân, vậy đừng trách hắc vô tình.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Xích Vũ, lão Hắc, tất cả mọi người cùng lên, đừng đánh chết, giữ lại hắc còn có ích."

Nhóm người Diệp Tu Duyên, Tự Tại Thiên, Huyết Đế vì tìm Thần Ma Tộc chân chính, bọn họ có thể nói là đã trải qua muôn vàn khó khăn vạn hiểm.

Hiện tại tu sĩ Thần Ma Tộc chân chính đưa tới cửa, Diệp Trường Sinh tức giận không sai, nhưng hắc biết người trước mắt có thể dẫn hắc tìm được Thần Ma Tộc chân chính.

Có một số việc nhất định phải được kết thúc.

Dứt lời.

Năm người Diệp Đăng Thiên, Ngao Hoàng, Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Hoa Ảnh Vũ cười gió mà đi, vây quanh một người một dề.

Cái bóng mặt không gợn sóng, tựa hồ căn bản không để năm người ở trong mắt, thân ảnh hắt ta chợt lóe, huyền hóa thành trăm phân thân.

Bản thân có tu vi Vĩnh Hằng Chúa Tể, lại có thần thể Mị Ảnh, hắt ta không tin năm người trước mắt có thể ngăn cản hắt ta.

` m.

` m.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, phân thân đầy trời hóa thành bột mịn, công kích của năm người hội tụ trên người cái bóng.

Trong đôi mắt hắt ta tràn ngập ngạo khí, chỉ có nỗi sợ hãi vô tận, khóe miệng hơi giật gật: "Sao bọn họ lại mạnh như vậy?"

Diễm Xích Vũ nói: "Ta thích đánh hội đồng nhất."

Ngao Hoàng phụ họa: "Ta cũng thích nhiều người cùng một chỗ, như vậy mới kích thích."

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt cười: "Lão Hắc, người quả nhiên là người trong đồng đạo."

Mãnh long nhất kích.

Hỏa thương phong huyết.

Năm đạo thần huy rơi vào trên người cái bóng, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu thảm thiết của nam nhân này, không thích hợp.

Hắt ta có vẻ rất hưởng thụ, chuyện gì vậy?

Chương 1051: Tiến vào thành Nữ Nhi

Năm người Diễm Xích Vũ, Ngao Hoàng tiếp tục vây quanh về phía trước, thân thể cái bóng bị hủy, đạo văn trên người biến mất, dưới sự vây công của năm người, ưu thế thân thể Mị Ảnh của hắn ta căn bản không phát huy được.

"Đừng đến đây, ta bảo các người đừng tới đây."

Diễm Xích Vũ thấy cái bóng linh hồn thể run rẩy không ngừng:
"Người run cái gì, thân thể không thoải mái sao?"

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, nhìn cái bóng:
"Người có thể phái người tới nhất định là một tên ngu xuẩn."

"Khó trách Thần Ma Tộc giống như chó nhà có tang, các người là người gì, Thần Ma Tộc ở trong tay các người sớm muộn gì cũng chơi xong."

"Thực lực của người khác không đủ nhưng có chỉ số thông minh bù lại, các người đến cả chỉ số thông minh cũng không đủ, thực lực càng không có, đáng buồn."

Thất vọng lắc đầu, sau khi thở dài một tiếng, hắn tiện tay vung lên, mở ra Thần Cung bao phủ trên cái bóng linh hồn thể.

"Chúc Cửu, cho người một người tiến vào, mặc kệ người dùng biện pháp gì, hãy để cho hắn hoàn toàn thân phục."

"Bằng không, ta sẽ thu thập người."

Chúc Cửu: "..."

Ai trêu ghẹo ai?

Ai khiến chủ nhân không cao hứng.

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Chúc Cửu đi ra từ trong hắc khí sáng thế, nhìn bóng dáng trước mắt: "Người chọc ai không tốt, hết lần này tới lần khác lại chọc chủ nhân, người nói xem, để ta nói người cái gì tốt."

"Người yên tâm, con người ta không bạo lực như chủ nhân."

Trong lúc nói chuyện, hắc tiễn tay vung lên, biến máu màu đỏ trời buộc cái bóng lại: "Cái này gọi là luyện ngục Huyết Hải, người hưởng thụ thật tốt đi!"

Cái bóng phát hiện dưới trời buộc của luyện ngục Huyết Hải, ngay cả di chuyển cũng không thể, tựa hồ có vô số kiến đang ăn sâu vào linh hồn thể của hắc ta.

Thật sự quá phẫn.

Không phải hắc nói không bạo lực sao?

Vì sao Diệp Trường Sinh không giết hắc ta, trong lòng cái bóng biết rõ.

Chỉ là hắc ta trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại ưu tú như vậy, tư chất và tiềm lực không hề thua kém Thiếu Tộc trưởng.

Giờ khắc này.

Hắc ta thật hối hận vì đã tới ám sát Diệp Trường Sinh, lấy thực lực của hắc ta đừng nói là cướp lại chí bảo Thần Ma Tộc, ngay cả cơ hội để Diệp Trường Sinh ra tay cũng không có.

"Chúc Cửu, hỏi ra Thần Ma Tộc chân chính ở nơi nào, trước khi không có đáp án, không thể để cho hắc chết."

Giọng nói của Diệp Trường Sinh quanh quẩn trong Thương Khung Thần Cung, âm thanh như phán xét khiến người ta không hiểu sao thần phục.

Chúc Cửu nói: "Người tự mình nói hay là ta giúp người nhớ lại, thủ đoạn của ta sẽ không quá tàn nhẫn, nhất định có thể giúp người nghĩ ra."

A.

Gào.

Thoải mái.

Không đúng.

À.

...

Trên boong thuyền.

Ngao Hoàng mở lời nói: "Thiếu chủ, sao con dê kia mất tích?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không mất tích, đều thu vào Thần Cung, đợi đến nơi, ta mời toàn bộ các người ăn dê nướng."

"Lão Hắc, đi tới Di Thất Điện Vị cần bao lâu?"

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, dựa theo trí nhớ của ta, nhiều nhất một tháng là có thể đến."

Thuyền tiên Cửu Long bay lượn cửu thiên, xuyên qua trên đỉnh núi biển mây, tốc độ vô cùng nhanh.

Một tháng sau.

Dựa theo ký ức của Ngao Hoàng, cuối cùng bọn họ đã đến Di Thất Điện Vị.

Thuyền tiên dừng lại.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt đều mờ mịt.

Diễm Xích Vũ nói: "Là nơi này? Lão Hắc, đây chính là Di Thất Điện Vị mà người nói sao? Đây không phải là một thành nhỏ à?"

Nói đến đây, Diễm Xích Vũ dừng một chút, tiếp tục nói: "Để ta xem, thành này gọi là gì."

"Thành Nữ Nhi?"

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta hơi không thoải mái, có thể vào thành đi dạo một vòng không?"

"Chỗ đó của người không thoải mái!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta thấy nhị đệ của người không thoải mái đi!"

"Nếu người dám tự mình vào thành, ta sẽ để người mất đi một chân."

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Chủ nhân, ta chỉ muốn đi vào xem một chút, không có ý nghĩ khác."

Diệp Trường Sinh sao lại không biết Diễm Xích Vũ muốn làm gì, xoay người nhìn về phía Ngao Hoàng: "Xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Ngao Hoàng mơ hồ: "Thiếu chủ, có thể là vũ trụ khởi động lại, tình không biến ảo, cho nên Di Thất Diện Vị đã biến mất."

"Vũ trụ khởi động lại còn có thể xoay chuyển càn khôn sao?" Diệp Trường Sinh đâm chiêu: "Người lại nhớ lại xem."

Ngao Hoàng hơi không biết làm sao, dựa theo trí nhớ rõ ràng nơi này chính là Di Thất Diện Vị, vì sao hiện tại lại thành Nữ Nhi?

"Thiếu chủ, nếu không chúng ta vào thành hỏi một chút."

Một bên, Không Kiến chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, sư phụ, xuyên qua tòa thành trì này sẽ cách di tích Thánh Chiến không xa, nếu không chúng ta đi di tích xem trước."

Im lặng trong chớp mắt.

"Vào thành." Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ghé mắt nhìn Diễm Xích Vũ: "Sau khi vào thành, người khiêm tốn một chút, không nên trêu hoa ghẹo nguyệt."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ ủy khuất: "Chủ nhân, ta ở trong lòng người chính là người gây chuyện thị phi sao?"

Chương 1052: Tiến vào thành Nữ Nhi (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sợ người không quản được nửa người dưới."

Diêm Xích Vũ: "..."

Thuyền tiên biến mất trên không, đoàn người đi về phía thành Nữ Nhi.

Cổng thành.

Bọn họ ngừng lại, phát hiện cửa thành bị khóa, trên cao, một nữ tử lạnh lùng nói: "Người tới là ai, xin mau chóng rời đi."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử: "Cô nương, không cần hiểu lầm, chúng ta chỉ đi ngang qua nơi này, xin hãy thông cảm."

Nữ tử lại nói: "Thành Nữ Nhi không cho phép nam tử tiến vào, xin rời đi đi!"

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân nói nhảm với nàng làm gì, chúng ta trực tiếp bay qua thành trì."

"Thành Nữ Nhi này không cho nam tử vào thành, hẳn là sợ nữ tử trong thành thích nam nhân."

"Ngẫm lại các nàng thật sự là đáng thương, cả đời không biết nam nhân tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, đừng nói chuyện, không ai coi người là người câm đâu."

Diêm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân, ta chỉ cảm thấy cô nương này ngực cực đối, muốn dạy dỗ nàng thật tốt."

Diệp Trường Sinh lại nhìn cô gái: "Chúng ta không có ác ý, sao cô nương không tạo điều kiện?"

Nữ tử vừa muốn mở miệng, tiếng truyền âm vang lên bên tai: "Để

cho bọn họ vào thành.”

Nghe tiếng.

Nữ tử trầm giọng: "Mở thành, cho bọn họ qua.”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửa thành mở ra, đại trận bao phủ trên thành trì đột nhiên biến mất, Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, mới vừa rồi nếu người mạnh mẽ xuyên qua thành này, đạo đại trận kia sẽ tiến người đi.”

Diễm Xích Vũ nói: "Trận này đích xác đáng sợ, không nghĩ tới trong thành trì nhỏ nhỏ còn có trận pháp sư mạnh mẽ như vậy.”

"Tòa thành Nữ Nhi này không đơn giản.”

"Hiện tại đã biết, sau khi vào thành, quản chặt miệng và chân của người." Diệp Trường Sinh nói xong, theo đó lại nói: "Trong thành này có mấy vị cường giả, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.”

Vào thành.

Trên thành trì, nữ tử kia ở cửa thành chờ bọn họ: "Thành chủ chúng ta tạo điều kiện cho các người, sau khi xuyên qua thành trì, mời các người nhanh chóng rời đi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đa tạ quý Thành chủ, không biết tôn tính đại danh của cô nương là gì?”

Nữ tử lạnh lùng nói: "Kim Liên.”

Diệp Trường Sinh chấn động: "Kim Liên, có phải người họ Phan không.”

Kim Liên nói: "Ta không phải họ Phan, ta họ Kim.”

"A, vậy không sao." Diệp Trường Sinh nói: "Kim Liên cô nương, có thể gặp Thành chủ các người hay không, ta muốn tự mình tạ ơn nàng.”

Kim Liên nói: "Không cần, thành chủ chúng ta nói, các người mau chóng rời đi là được."

Diệp Trường Sinh nói: "Mạo muội rồi."

Đoàn người dọc theo con đường dài mà đi, ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng ở trên người Kim Liên: "Kim cô nương, người trong thành này đi đâu rồi."

Kim Liên nói: "Nữ tử trong thành không cho phép nam tử tiến vào, Thành chủ phá lệ cho các người vào thành, toàn bộ những người khác đang bế quan tu luyện."

Diễm Xích Vũ giật mình, không nghĩ tới quy củ của thành Nữ Nhi nghiêm ngặt như vậy: "Kim cô nương, nữ nhi trong thành không có một nam nhân, vậy cuộc sống của các người còn có ý nghĩa gì?"

"Nếu không ta..."

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, hắn đã phát hiện ánh mắt sắc bén của Diệp Trường Sinh: "Không có việc gì, không có việc gì."

Lúc này.

Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, Kim Liên theo tiếng nhìn lại, mấy bóng người từ trên cao bay xuống.

Người tới khoác chiến giáp màu trắng, khăn trùm không thua đấng mày râu, khom người một cái: "Kim Thống lĩnh, cường giả Huyền Tông lại tới công thành."

Kim Liên nói: "Người dẫn đội Huyền Tông lần này là ai?"

Nữ tử nói: "Vẫn là Thiếu chủ Huyền Tông, Lưu Mang."

Kim Liên nhìn nữ tử: "Người đưa bọn họ ra khỏi thành, ta đi cửa thành xem một chút."

Diệp Trường Sinh thấy Kim Liên muốn đi: "Kim cô nương có cần hỗ trợ không?"

Kim Liên lắc đầu: "Không cần, các người mau rời đi!"

Dứt lời.

Thân ảnh của nàng biến mất tại chỗ, đập không mà đi, vạt áo khê bay lên, lướt nhanh về phía cửa thành.

Nữ binh sĩ khê giơ tay lên, ý bảo mấy người Diệp Trường Sinh rời đi: "Chư vị, mời."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương, vì sao Huyền Tông lại tấn công thành Nữ Nhi các người?"

Nữ binh sĩ lắc đầu: "Không thể trả lời."

Mọi người tiếp tục dọc theo con đường dài mà đi, tiếng nổ lại một lần nữa truyền đến, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát bóng dáng xinh đẹp của Kim Liên bay ngược lại.

Bị thương.

Hiển nhiên nàng không phải là đối thủ của Huyền Tông.

Kim Liên lẳng không bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, dưới mặt đất xuất hiện từng dấu vết nổ tung.

Nàng xoay người nhìn nữ binh: "Sao còn chưa rời đi, đi dạo phố ở đây sao?"

Nữ binh sĩ bối rối sợ hãi: "Kim Thống lĩnh chớ trách, ta tiễn bọn họ đi ngay."

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Trăm bóng người xuất hiện, hai mắt người tới bề ngẫm, nhìn xuống phía dưới, kiêu căng bá đạo, coi thường hết thảy.

Một tên nam tử áo trắng từ trong trăm người đi ra, phong tuấn dị thường, nhưng khiến người ta cảm giác vô cùng âm nhu.

Trong hai mắt lạnh lẽo bắn ra hàn ý, vẫn đánh giá Diệp Trường

Sinh.

Chương 1053: Đạo Tiểu Tiểu

"Thì ra trong thành Nữ Nhi cất giấu nam tử, khó trách không chịu để bốn Thiểu chủ vào thành."

"Ánh mắt Thành chủ các người thật sự không được, lại thích người yếu như vậy."

Kim Liên nói: "Đồng Phương Minh, ta khuyên người nên mau chóng rời đi, bằng không, đợi Thành chủ đến, người sẽ hối hận."

Đồng Phương Minh cười lạnh một tiếng: "Để Thành chủ các người đi ra đi, lúc này đây, bốn Thiểu chủ đến đây chính là dẫn nàng trở về Huyền Tông."

Dứt lời.

Một đạo tinh mang từ trên cao rơi xuống, trên đỉnh lâu vũ, một đứa nhỏ từ trong ánh sáng vàng đi ra.

Đứa nhỏ này phần điều ngọc trác, nhìn qua cũng chỉ bốn năm tuổi.

"Ra khỏi thành Nữ Nhi, nếu không thì Huyền Tông người sẽ diệt vong!"

Đồng Phương Minh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người đứa nhỏ: "Sao Đạo Tiểu Tiểu không dám đi ra, lại phái một đứa trẻ tới."

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta chợt lóe, dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Đứa nhỏ này của người và Đạo Tiểu Tiểu sao?"

Diệp Trường Sinh nhìn đứa nhỏ, trong lòng hoảng hốt, đứa nhỏ này... Sao lại giống hắn thế?

Hắn không nhớ... Có nợ phong lưu.

Chẳng lẽ là Hắc Doanh Doanh, không thể nào, chủ nhân của tòa thành trì này là Đạo Tiểu Tiểu, hắn chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, ngài quá xấu rồi, chuyện xảy ra khi nào?"

Diệp Trường Sinh trừng mắt Diễm Xích Vũ: "Chính nhân quân tử như ta há lại làm ra chuyện như vậy."

"Chủ nhân, chứng cứ ở ngay trước mắt." Diễm Xích Vũ trầm giọng: "Đứa nhỏ này thật sự rất giống chủ nhân."

"Chủ nhân, chẳng lẽ ngài không thích trẻ con sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là chuyện thích trẻ con sao?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, thật ra ta cũng rất thích trẻ con."

Diệp Trường Sinh nói: "Trẻ con có gì tốt, con trai lớn lên trêu chọc, con gái lớn lên gây rối."

Lúc này.

Đông Phương Minh lại nói: "Cũng có đứa nhỏ rồi còn không dám thừa nhận, người không xứng với Tiểu Tiểu."

Đứa nhỏ đột nhiên mở miệng: "Ta căn bản cũng không biết hẳn, Đông Phương Minh, tiểu thư nói, người không đi thì sẽ tiêu diệt Huyền Tông các người."

Đông Phương Minh cười xấu xa nói: "Ta một lòng say mê với Tiểu Tiểu, nàng sẽ không giết ta."

Bịch.

Trên cửu thiên, một bóng dáng xinh đẹp bay xuống, giống như thần nữ Cửu Thiên mang theo thần huy buông xuống.

Tuyệt thế phong hoa, quả thực là tiên tử không nhiễm một bụi trần.

Liếc mắt một cái khiến người ta trầm luân trong mỹ mạo của nàng.

Kiệt tác của trời xanh, hoàn hảo không tì vết.

Nữ tử này đẹp đến nghẹt thở.

Đông Phương Minh thấy nữ tử xuất hiện, ánh mắt trong nháy mắt bị nàng hấp dẫn: "Tiểu Tiểu, người cuối cùng cũng xuất hiện."

Trên hư không.

Đạo Tiểu Tiểu lơ lửng mà đứng, không có phản ứng với Đông Phương Minh, ánh mắt lóe ra, vô cùng vô cùng thâm tình nhìn Diệp Trường Sinh: "Có phải chúng ta đã từng quen biết hay không?"

Diệp Trường Sinh ngững thần, dung nhan tuyệt thế của Đạo Tiểu Tiểu hấp dẫn hẳn, nhưng trong trí nhớ của hắn lại không có bất kỳ dấu vết nào về nàng.

"Không biết."

Đạo Tiểu Tiểu chấn động: "Thật ngại quá, ta đường đột, công tử có thể rời đi!"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh không chút thay đổi, lạnh nhạt nói: "Xích Vũ, chúng ta đi!"

Ánh mắt Diễm Xích Vũ hoàn toàn bị Đạo Tiểu Tiểu hấp dẫn, tròn mắt đều sắp rơi xuống: "Chủ nhân, rốt cuộc nàng là thần thánh phương nào?"

Nhìn thấy nàng, ta không thể kiềm chế được ngọn lửa trong cơ thể.

Thời tiết này, mặc thành dạng này, thật được không?

Thật khiến người muốn ở trên.

Ngao Hoàng nói: "Xích Vũ, ngay cả nữ nhân của Thiếu chủ mà người cũng dám đánh chú ý, gan người mập rồi."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, rốt cuộc nữ nhân này có quan hệ với người hay không? Nếu không, ta sẽ ra tay."

"Cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân ở ngay trước mắt, ta cũng không muốn bỏ qua."

Bịch.

Diệp Trường Sinh đánh một chưởng hất bay Diễm Xích Vũ ra ngoài: "Tốt hơn là người không nên đánh... chủ ý lên nữ nhân này."

"Thực lực của nàng rất mạnh, không cần người ra tay."

Diễm Xích Vũ ổn định thân ảnh: "Chủ nhân, mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, ta chỉ muốn nói chuyện tâm tình với nàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, nơi này không nên ở lại lâu."

Giờ khắc này.

Đông Phương Minh lại mở miệng: "Tiểu Tiểu, ngày xưa mới nhìn thoáng qua, ta đã hồn khiêu mộng nhiều với người, trong khoảng thời gian này, trong đầu ta tất cả đều là người, trong mộng cũng là người."

"Đi Huyền Tông với ta, về sau thành Nữ Nhi có Huyền Tông bảo vệ, không ai có thể thương tổn người."

Đạo Tiểu Tiểu lạnh như băng nói: "Chỉ là Huyền Tông mà cũng có tư cách bảo vệ ta sao? Còn người nữa, xứng sao?"

"Lập tức ra khỏi thành, đừng ép ta ra tay."

Vẻ mặt Đông Phương Minh đột nhiên biến đổi, lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Ta đã khuyên nhủ hết lời, người lại không biết điều, thành Nữ Nhi kia không cần tồn tại."

"Giết, một người không lưu."

"Ta muốn người quỳ dưới chân ta cầu xin ta."

Ra lệnh một tiếng, cường giả Huyền Tông lao xuống phía dưới, trăm đạo lực công kích đồng loạt rơi xuống, tựa như núi Thái Sơn ép xuống.

Chương 1054: Thiên Dụ Cung

Nhìn thấy cảnh này.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, chúng ta đều phải rời đi, gã này còn ra tay với chúng ta, có phải hơi quá không coi trọng chúng ta hay không?"

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Đông Phương Minh: "Hắn cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, người thật sự phía sau màn còn chưa xuất hiện."

"Thành Nữ Nhi có đại nạn."

"Chủ nhân, nếu là như thế, chúng ta càng nên ra tay giúp đỡ cô nương này, không thể báo đáp phần đại ân này, có lẽ nàng sẽ lấy thân báo đáp."

"Chủ nhân, há kiếm không nhuộm máu!"

Diễm Xích Vũ nghiêm trang nói.

Diệp Trường Sinh không nói gì, tiếp tục bình tĩnh nhìn đại chiến trong hư không, trăm người Huyền Tông tấn công, lấy thực lực của Tiểu Tiểu có thể dễ dàng hóa giải.

Bịch.

Ổng tay áo của Đạo Tiểu Tiểu tung bay, sóng khí khủng bố bay ra: "Đại đạo trảm!"

Sóng khí như hồng, cuồn cuộn đi về phía trước, tựa như ẩn chứa vô số lưỡi dao sắc bén, cắn nuốt trăm cường giả Huyền Tông.

Máu tươi như trụ bay tán loạn đầy trời.

Hình ảnh quá khủng khiếp.

Một kích giết trăm người trong nháy mắt.

Thủ đoạn sắc bén, không hề dây dưa dài dòng.

Đông Phương Minh nhìn trăm người trên hư không hóa thành bột mịn, sâu trong mắt hiện lên một ít kiêu ngạo, thân ảnh bất giác lui về phía sau.

Trong lòng hắn ta rất rõ ràng, một kích nhỏ có thể dễ dàng đưa hắn ta lên đường.

Đạo Tiểu Tiểu hơi ngẩng đầu, giọng nói bình tĩnh: "Đến đều đến rồi, xuất hiện đi!"

Ngay sau đó.

Mười bóng người từ trong không gian đi ra, một bước đạp trời, thân vãn dưới chân khuếch tán, uy áp khủng bố hạ xuống khiến mọi người cảm thấy nghẹt thở, tim đập như thể nó có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Mười người đều mặc quần áo màu đen, trên đó vẽ đạo văn kỳ dị, ở trước ngực bọn họ có hai chữ khắc màu trắng, vô cùng nổi bật bắt mắt.

Thiên Dự!

Đạo Tiểu Tiểu hí mắt, đánh giá mười người trước mắt: "Các người vẫn đến đây."

Một lão giả đi ra: "Đạo cô nương, lão phu là Tiêu Vũ của Thiên Dự Cung, mời cô nương đi một chuyến với chúng ta."

"Người cảm thấy ta sẽ đồng ý sao?" Đạo Tiểu Tiểu lạnh giọng: "Cho dù Cung chủ các người tới cũng chưa chắc có thể làm gì ta, các người sẽ có phần thắng sao?"

Tiêu Vũ gật đầu: "Cho mời Cung chủ."

Dứt lời.

Một người từ cửa thiên bay xuống, áo trắng như tuyết, bay lượn giương nhẹ, hai tay chấp sau lưng khiến người ta có một loại cảm giác siêu phàm tiêu sái.

Hai gò má như đao khắc, góc cạnh rõ ràng, ôn nhuận như ngọc,

hai mắt tựa hồ đã hiểu rõ hết thấy từ lâu.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh ở đây, giá trị nhan sắc của hắn ta nhất định có thể chiếm vị trí thứ nhất.

Người tới không phải ai khác, chính là Cung chủ Thiên Dụ Cung – Tiêu Thần Cơ.

Đạo Tiểu Tiểu nhìn thấy người tới, sắc mặt hơi đổi, Thiên Dụ Cung có thể tìm được nơi này hẳn là chuẩn bị vạn toàn.

Lúc này đây muốn toàn thân trở ra, sợ là rất khó.

Tiêu Thần Cơ trầm giọng nói: "Đạo cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Đạo Tiểu Tiểu bình tĩnh tự nhiên: "Tiêu Thần Cơ, người tự thân xuất mã, vì sao còn muốn cho người của Huyền Tông đến đây."

Tiêu Thần Cơ nói: "Nếu bản Cung chủ trực tiếp ra tay, sợ là ngay cả thành của người cũng không vào được."

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Việc này còn phải đa tạ hắn, nếu không phải hắn, chúng ta không thể vào thành đơn giản như vậy."

"Về phần Huyền Tông, cũng do bản Cung chủ phái tới giám thị người, bọn họ quả nhiên không làm ta thất vọng."

"Xem ra người đã mưu đồ từ lâu." Đạo Tiểu Tiểu xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Đây là chuyện giữa ta và Thiên Dụ Cung của người, bọn họ không phải người trong thành, để cho bọn họ rời đi đi!"

Tiêu Thần Cơ lắc đầu, cười nói: "Nếu là những người khác, bản Cung chủ có thể đồng ý với người, nhưng hắn không được."

Dứt lời, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Trên người các hạ mang huyết mạch Thần Ma, lại có thần văn Thiên Đạo, nếu như ta đoán không sai, người đã từng tiếp xúc với Thiên Đạo."

“Lên đây, đồng bạn của người có thể sống!”

Diệp Trường Sinh nhìn Tiêu Thần Cơ, vừa định mở miệng, một bên, Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người này có phải quá quái hay không, ta đi thu thập hắn một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng xúc động, người này rất mạnh.”

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ nói không sai.”

Diêm Xích Vũ nói: "Rất mạnh hả? Ta sẽ sợ hắn sao, cùng lắm thì đồng quy vu tận, dù sao ta cũng không chết được.”

...

Đạo Tiểu Tiểu xem thường Tiêu Thần Cơ: " ân oán giữa ta và người không liên quan đến bọn họ.”

Tiêu Thần Cơ cười nói: "Lời này không sai, nhưng ta giữ hắn lại cũng không có quan hệ với người, chẳng lẽ người muốn nhúng tay vào chuyện của ta?”

Ánh mắt Đạo Tiểu Tiểu lóe lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Thần Cơ: "Thiên Dự Cung muốn hoàn toàn biến mất?”

Dứt lời.

Trong thành Nữ Nhi.

Bốn bóng người bay tới xuất hiện bên người Đạo Tiểu Tiểu, khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến Thành chủ.”

Chương 1055: Đi tới di tích Thánh Chiến

Đạo Tiểu Tiểu chậm rãi nói: "Thiên Dụ Cung, người vào thành, giết không tha!"

Tiêu Thần Cơ thấy bốn bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, sắc mặt hơi biến đổi: "Thú vị, vậy mà các người lại không chết."

"Không sao, các người tiếp tục làm việc!"

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh của hắn ta trở nên hư ảo, tu sĩ Thiên Dụ Cung theo sát phía sau, rất nhanh biến mất ở trên thành trì.

Sao lại chạy trốn.

Sao lại như vậy.

Diễm Xích Vũ ít nhiều hơi bối rối: "Chủ nhân, Thiên Dụ Cung mới đầu rất hung hăng càn quấy, cuối cùng sao lại sợ như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thực lực của bốn người này không thua gì Cung chủ Thiên Dụ Cung, lại thêm Đạo Tiểu Tiểu, hắn không có phần thắng nào, nếu không phải chạy nhanh, hắn là sẽ bị giữ lại."

"Thành Nữ Nhi không đơn giản, lại che dấu nhiều cường giả như vậy." Diễm Xích Vũ trầm giọng nói, trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Chủ nhân, may mà nghe lời người, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhớ kỹ một câu, không có việc gì đừng chọc nữ nhân, nữ nhân nếu phát điên, chiến lực có thể tăng vọt gấp mười lần."

Đạo Tiểu Tiểu nhìn Tiêu Thần Cơ biến mất: "Không cần đuổi theo, truyền lệnh xuống, nơi này không nên ở lại lâu, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi."

Dứt lời.

Nàng đập không bay xuống xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh:
"Không biết tên của công tử là?"

"Diệp Trường Sinh."

Đạo tiểu tiểu gật đầu: "Diệp công tử, mau chóng rời đi đi, Thiên Dụ Cung còn có thể tới, tốt nhất không nên rơi vào trong tay bọn họ, bằng không sẽ sống không bằng chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Đạo Thành chủ hẳn là không thuộc về nơi này, có thể dẫn loại cường giả của Thiên Dụ Cung tới, cô nương mới nên cẩn thận thì hơn."

"Đúng rồi, đứa bé kia là xảy ra chuyện gì, cô nương có thể giải thích không?"

Ánh mắt Đạo Tiểu Tiểu chợt lóe, nhìn về phía đứa nhỏ, ngay sau đó, đứa nhỏ kia hóa thành một đoàn ánh sáng.

Một thú nhỏ từ trong ánh sáng vọt ra, nhảy lên vai Đạo Tiểu Tiểu, người sau mở miệng: "Nó cũng không phải là một đứa trẻ, mà là một con huyền thú."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Vậy vì sao nó lại biến ảo thành bộ dáng của ta."

"Ta cũng không biết, trong đầu ta vẫn có một bóng người, hẳn lớn lên giống người." Đạo Tiểu Tiểu nói: "Đây cũng chính là lý do vì sao ta lại hỏi người, có phải chúng ta đã từng quen biết hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi."

Dứt lời.

Hắn xoay người đi ra ngoài thành Nữ Nhi, Đạo Tiểu Tiểu nhìn theo hắn rời đi: "Huyền, có phải ta biết hắn hay không?"

Nữ tử được gọi là Huyền: "Thành chủ, người không biết hắn."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Thành chủ, chúng ta phải lập tức rời đi, Thiên Dụ Cung đã phát hiện tung tích của

chúng ta, bọn họ nhất định sẽ truyền tin tức ra ngoài, đến lúc đó người đến săn giết Thành chủ sẽ càng nhiều.”

"Tiêu Thần Cơ này ngoại trừ tu vi mạnh mẽ ra, lợi hại nhất vẫn là mưu lược của hắn, hiện tại chỉ có đợi đến khi thân thể Thành chủ khôi phục, chúng ta mới có thể tính sổ với Thiên Dụ Cung."

Đạo Tiểu Tiểu gật đầu: "Đi thôi, rời khỏi nơi này!"

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lại xoay người lại: "Đạo Thành chủ, ban đầu nơi này là Di Thất Diện Vị, vì sao hiện tại thành thành Nữ Nhi."

"Di Thất Diện Vị?" Đạo Tiêu Tiêu lạnh nhạt: "Vũ trụ khởi động lại sẽ không chỉ thành lập trật tự một lần nữa, bao gồm cả không gian, thời gian và không gian, tương lai đều đang thay đổi."

"Hiểu rồi!" Diệp Trường Sinh đứng dậy rời đi, thầm nghĩ: "Vũ trụ khởi động lại phức tạp hơn ta tưởng tượng rất nhiều."

Sau khi rời khỏi thành Nữ Nhi.

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, chuyến đi này chưa từng tìm được Di Thất Diện Vị, còn gặp phải Đạo Tiểu Tiểu có thân phận không rõ ràng.

Hắn luôn cảm giác trong bóng tối, hết thấy tựa hồ có thiên ti vạn lũ quan hệ.

Hắn đã biết thân phận thật sự của Đạo Tiểu Tiểu.

Điều khiến hắn tò mò nhất là... Di Thất Diện Vị hiện tại đi đâu.

Giờ khắc này.

Hắn dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, quay đầu nhìn về phía Không Kiến: "Tiểu Kiến Kiến, sao người biết di tích Thánh Chiến cách thành Nữ Nhi không xa?"

Không Kiến nói: "Sư phụ, nửa năm trước ta đã tới nơi này, khi đó đã có tòa thành trì này, có điều di tích Thánh Chiến chưa mở ra."

"Đồ nhi không biết sư phụ nói Di Thất Điện Vị chính ở chỗ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Quên đi, đến đâu thì hay đến đó, trước tin chúng ta vào di tích Thánh Chiến."

...

Vô Thủy Cung.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, lơ lửng trên bầu trời, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi xuống dưới cung điện nguy nga.

"Vạn kiếm trăm!"

Dứt lời, kiếm khí ngút trời tựa như cột trụ kinh thiên.

Xuy.

Trời mở một đường, kiếm khí ánh sáng bạc hạ xuống, mạnh mẽ như sấm sét, thế như chẻ tre...

` m.

` m.

Vạn kiếm chém xuống.

Bầu trời xuất hiện từng kiếm ý Thiên Đạo giống như ngân hà khuynh đảo rơi xuống.

Một kiếm.

Trăm kiếm.

Ngàn Kiếm.

Vạn Kiếm.

Vô số kiếm quang chồng lên nhau.

Trong một ý niệm, tất cả Vô Thủy Cung bị hủy diệt.

Chương 1056: Vào vấn đề chính đi

Diệp Tu Duyên nhìn cung điện biến thành phế tích, xoay người chậm rãi chuẩn bị rời đi, đột nhiên, một giọng nói phẫn nộ từ sau lưng hắn truyền đến.

“Hủy Vô Thủy Cung ta rồi muốn rời đi sao?”

Diệp Tu Duyên xoay người nhìn qua, đánh giá lão giả trước mắt: “Người muốn ngăn cản ta?”

Hàn Nguyên nói: “Các hạ có dám để lại tên không?”

“Phạm Kiếm, Diệp Tu duyên!”

Hắn trầm giọng nói, vạn đạo kiếm quang trên người bắn ra hình thành một đoàn vòng xoáy kiếm khí thật lớn.

Ngay sau đó.

Vòng xoáy kiếm khí biến mất chỉ còn lại một thanh trường kiếm màu bạc, bay ra nhanh như chớp.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Tu Duyên xoay người rời đi.

Xuy.

Trường kiếm màu bạc xuyên qua cơ thể Hàn Nguyên, trong nháy mắt xuyên qua, vòng xoáy kiếm khí lại xuất hiện, trực tiếp nổ tung lên.

Đạo kiếm kỹ này hơi đáng sợ.

Hàn Nguyên nhìn bóng người Diệp Tu Duyên dần dần mờ hồ: “Diệp Tu Duyên, một mình ngươi diệt Vô Thủy Cung của ta.”

Dứt lời.

Ở dưới vạn đạo kiếm quang bắn xuống, thân ảnh hắn ta hóa thành

bột mịn, hoàn toàn biến mất trong hư không.

Bầu trời khôi phục bình tĩnh giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Giờ khắc này.

Diệp Tu Duyên cười gió mà đi, tóc đen ba ngàn, dáng người cao ngất, giơ tay nhắc chân đều lộ ra một cổ tiên khí.

Còn phương hướng hẵn rồi đi, chính là Vũ Trụ Thần Môn.

...

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Mặt Ngao Hoàng giống như sương giá, chán nản, không thể trở về, vốn nghĩ có thể nhìn thấy lão Bạch và lão Diệp.

Bây giờ mọi thứ đều trống rỗng.

Lão Bạch và lão Diệp chắc chắn rất nhớ ta!

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Ngao Hoàng: "Lão Hắc, người thế nào?"

Ngao Hoàng yếu ớt: "Hơi nhớ nhà."

Diệp Trường Sinh: "..."

Người không nên là một con rồng như vậy.

Ngao Hoàng lại nói: "Thiếu chủ, không cách nào tìm được Di Thất Diện Vị, lão Hắc tính toán rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh không ngoài ý muốn chút nào, lão Hắc rời đi là chuyện sớm muộn, dù sao thực lực đã đến cực hạn.

"Lão Hắc, người dự định đi nơi nào?"

Ngao Hoàng nói: "Vị diện cao hơn, Thiếu chủ, vũ trụ khởi động chỉ vừa mới bắt đầu, vị diện cấp thấp dung hợp cùng một chỗ còn vị diện thật sự mạnh mẽ thì cho dù vũ trụ khởi động lại cũng không

cách nào lay động bọn họ.”

"Những nơi đó chính là nơi lão Hắc muốn đi."

"Có điều Thiếu chủ yên tâm, lần này lão Hắc sẽ tích lũy tài nguyên và nhân mạch cực lớn cho Thiếu chủ, đương nhiên, trước khi đi, lão Hắc sẽ bảo vệ Thiếu chủ từ đi tích Thánh Chiến đi ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cần người bảo vệ sao?"

Ngao Hoàng vội vàng nói: "Thiếu chủ hiểu lầm rồi, lão Hắc chỉ muốn nhìn xem đi tích Thánh Chiến như thế nào."

Diệp Trường Sinh xoay người rời khỏi boong thuyền, tiến vào trong khoang thuyền, sau một nén nhang, hần trở về, trở lại bên người Ngao Hoàng.

"Lão Hắc, người giữ ba bức chân dung này lại bên người, nếu sau này gặp được các nàng, bảo vệ an toàn cho các nàng."

Ngao Hoàng tiếp nhận chân dung, nhìn sống động như thật, giống như đúc ba bức chân dung nữ tử: "Thiếu chủ, ba người này là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Các nàng là nữ nhân của ta."

Ngao Hoàng giật mình một chút: "Thiếu chủ có thể nha, ta còn tưởng rằng Thiếu chủ không thích nữ nhân nữa chứ."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ yên tâm, nếu sau này lão Hắc gặp được cô nương xinh đẹp như nữ tử trên bức tranh, nhất định sẽ bắt về cho Thiếu chủ."

"Người chính là Thiếu chủ của lão Hắc ta, há có thể chỉ có ba nữ nhân, hiện tại biết Thiếu chủ thích nữ nhân như thế nào, vậy thì dễ làm hơn nhiều."

Diệp Trường Sinh: "..."

"Lão Hắc, người muốn làm gì?"

Ngao Hoàng nói: "Bắt được chư thiên mỹ, nữ nhân của Thiếu chủ ít nhất không được dùng ngàn người tính toán!"

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Lão Hắc, eo ta không tốt, vẫn là quên đi."

Ngao Hoàng cười nói: "Thiếu chủ đừng lo lắng, vấn đề thất lưng, lão Hắc giải quyết cho người."

Diệp Trường Sinh nhìn Ngao Hoàng, nghiêm túc nói: "Sau khi rời đi, chính mình cẩn thận một chút, đừng để người ta bắt thịt rồng nướng ăn."

"Ai mẹ nó dám ăn ta, nếu lão Hắc nổi giận, vũ trụ này đều sẽ run rẩy!" Ngao Hoàng âm ỉ nói: "Thiếu chủ, sau khi lão Hắc rời đi sẽ một mực tìm kiếm Di Thất Diện Vị, chỉ cần có tin tức của lão Diệp sẽ báo cho người đầu tiên."

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi: "Không có việc gì, chậm rãi tìm, hiện tại kẻ địch của ta quá nhiều, phụ thân trở về cũng không phải chuyện tốt gì."

Ngao Hoàng cười nói: "Thiếu chủ, người nghĩ nhiều, phụ thân người thế nhưng vô cùng mạnh mẽ, một tòa Di Thất Diện Vị đương như còn bị hấn quét ngang."

"Nếu phụ thân người ở bên cạnh người, cho dù xảy ra đại chiến gì, người chỉ cần nằm cũng thắng."

"Thật ra có đôi khi lão Hắc thật sự rất hâm mộ người, thực lực bản thân khủng bố như vậy, bối cảnh cũng lớn kinh người, kéo ra bất kỳ một bối cảnh nào đều sẽ khiến người ta kiêng kỵ ba phần."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có biện pháp, ta cũng không muốn ưu tú như vậy, ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, tịch mịch, tịch mịch!"

Chương 1057: Vào vấn đề chính đi (2)

Ngao Hoàng: "..."

Lúc này.

Không Kiến đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, phía trước chính là di tích Thánh Chiến."

Diệp Trường Sinh nhìn phía trước, thấy bóng người bắt đầu khởi động: "Tiểu Kiến Kiến, tại sao ngươi lại đến di tích Thánh Chiến, vì sư cảm thấy ngươi có chấp niệm với nơi này."

"Sư phụ, đã từng có một vị Chúa Tể Thiên Phật ngã xuống trong di tích Thánh Chiến, đồn nhĩ tới đây là vì truyền thừa của hần."

Không Kiến chậm rãi mở miệng: "Sư phụ, vị Thiên Phật kia là Chúa Tể siêu phàm, rất mạnh, rất mạnh."

"Tiểu Kiến Kiến, ngươi nói cho vi sư một chút, cấp bậc trên Đại Chúa Tể còn có gì?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Không Kiến không nghĩ tới Diệp Trường Sinh còn có chuyện hỏi mình, lập tức muốn thể hiện.

"Sư phụ, trên Đại Chúa Tể lần lượt là Vĩnh Hằng Chúa Tể, Bất Hủ Chúa Tể, Đại Đạo, Đại Đạo Hoàng, Đại Đạo Tôn, Đại Đạo Thánh, Đạo Đế vân vân."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Trên Đại Chúa Tể còn có nhiều cấp bậc như vậy?"

Không Kiến gật đầu: "Vũ Trụ khởi động lại, thời đại đan xen, võ đạo vĩnh viễn không có kết thúc. Vị diện trong vũ trụ cũng có tu sĩ mạnh hơn Đạo Đế, có điều bọn họ chỉ là tồn tại trong truyền thuyết."

"Truyền thuyết vũ trụ tồn tại hai điều cấm kỵ. Bọn họ hần là tồn tại mạnh nhất cả vũ trụ. Một niệm vĩnh hằng, một niệm đạo tiêu."

Về mặt Diệp Trường Sinh ngừng trọng, đánh giá Không Kiến: "Tiểu Kiến Kiến, vì sao người biết nhiều như vậy?"

Trong lòng bàn tay của Không Kiến xuất hiện mấy quyển sách cổ, lục lọi trong chốc lát đưa cho Diệp Trường Sinh một quyển sách cổ nát không thể nát hơn nữa, người sau tiếp nhận sách cổ: "Chờ một chút, Tiểu Kiến Kiến, vốn liếng của người còn sách kim bình à?"

"Không có sách kim bình, có phải sư phụ nhìn hoa mắt hay không, ta xem là Phật Pháp đứng đắn."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, ánh mắt rơi vào sách cổ trong lòng bàn tay: "Đại lão tồn tại trong truyền thuyết bí ẩn của vũ trụ."

Mẹ nó.

Đây là sách gì?

Diệp Trường Sinh đột nhiên phát hiện Không Kiến cũng không phải người đứng đắn: "Tiểu Kiến Kiến, những quyển sách này của người đều đến từ đâu?"

Không Kiến nói: "Sư phụ, những thứ này đều do ta giữ nhiều năm, người bình thường ta cũng sẽ không cho hắn xem đâu."

"Sư phụ, nơi này của ta còn có một quyển công pháp, nghe đồn là công pháp lợi hại nhất trong vũ trụ."

Nhìn công pháp hắn đưa tới, cả người Diệp Trường Sinh không bình tĩnh được, Dạy bạn mười cách xuyên qua vũ trụ.

Người nghe một chút đi.

Đây là tên của công pháp đứng đắn sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Kiến Kiến, người vẫn nên giữ lại công pháp này để tu luyện."

Không Kiến chẳng chặc đàng hoàng: "Sư phụ, tư chất của ta có hạn, không tu luyện được công pháp này."

Trong lúc nói chuyện, hắn cứng rắn nhất công pháp cho Diệp Trường Sinh: "Ta tin tưởng sư phụ nhất định có thể."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tạo nghiệt gì rồi.

Không thể để người bên cạnh hắn bình thường sao?

"Tiểu Kiến Kiến, cấp bậc người vừa nói là thật sao?"

Một bên, Nhậm Ngã Cuồng phụ hòa nói: "Sư phụ yên tâm, cấp bậc là thật, sư phụ không cần quá lo lắng, hòa thượng có ít công pháp vẫn có thể tu luyện."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người đã tu luyện qua."

Nhậm Ngã Cuồng gật đầu, lấy ra một quyển sách cổ đưa cho Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, chính là quyển này, ai cũng đánh không chết ta!"

Diệp Trường Sinh tiếp nhận 'Ai cũng đánh không chết ta', lật xem mấy trang, mẹ nó vậy mà đây lại là một quyển công pháp luyện thể.

Chuyện gì xảy ra, thế mà ta còn xem mê mẩn.

Thật thơm.

Ngay sau đó, hắn vội vàng quay lại, nhìn về phía Không Kiến nói: "Tiểu Kiến Kiến, cho ta cuốn sách 'Dạy bạn mười cách xuyên qua vũ trụ'."

Thu công pháp vào trong hệ thống, thuyền tiên Cửu Long biến mất, mọi người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên mặt đất.

Diễm Xích Vũ vẫn còn buồn ngủ đi tới: "Chủ nhân, đã đến di tích Thánh Chiến rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đến rồi, còn không ít người."

Diễm Xích Vũ dụi dụi mắt, nhìn về phía trước: "Chủ nhân, có phải

mấy cô nương kia đang nhìn ta hay không?”

"Ai, bộ dạng đẹp trai chính là một mối, khí chất lại bán đứng ta."

...

Ngoài sơn cốc.

Đá kỳ lạ lởm chởm, kỳ phong sừng sững.

Đoàn người Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn, cát trên mặt đất bay lên, vài nữ tử đối diện đi tới.

Gió mát thổi qua, ba ngàn tóc nhẹ nhàng bay múa, dáng người thướt tha khiến người ta mê mẩn.

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người biết những nữ tử này sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Không biết thì tốt."

Dứt lời.

Hắn di chuyển về phía trước: "Cô nương, các người tìm ta có chuyện gì?"

Hai nữ tử trực tiếp đẩy Diễm Xích Vũ sang một bên: "Người mà chủ nhân nhà ta tìm chính là Diệp công tử."

Diễm Xích Vũ: "..."

Hơi lúng túng.

Giá trị nhan sắc của ta... Lại bị chủ nhân cướp.

Hai nữ tử tiến lên, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, hơi cúi người một cái: "Diệp công tử, chủ nhân nhà ta có mời."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết chủ nhân nhà người là người phương nào?"

Nữ tử nói: "Tinh Hà Môn."

Chương 1058: Thiên Ngoại Thiên

Diệp Trường Sinh giật mình một chút, hẳn đã nghe qua cái tên Tinh Hà Môn này, chuẩn xác mà nói ngày xưa ở Giới Thượng Giới, hẳn còn giao thủ qua với Tinh Hà Môn.

Ngày đó, Tinh Hà Môn phái Nguyên Hi, Nam thúc đi Giới Thượng Giới cứu Bắc Minh Thiên Tà, không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp được ở di tích Thánh Chiến.

Là địch không phải bạn, mời hẳn làm gì.

“Dẫn đường đi!”

Dưới sự dẫn dắt của bốn nữ tử, Diệp Trường Sinh và đoàn tiến vào trong sơn cốc, liếc mắt nhìn lại, nhìn không thấy bờ.

Sơn cốc này rất lớn, bên trong đông đúc, toàn bộ đều tiến vào di tích Thánh Chiến.

Không thể không nói, sức hấp dẫn của di tích Thánh Chiến rất lớn.

Bóng người tùm năm tùm ba, thế lực lớn sẽ dừng thuyền cổ, phương tiện bay trên sơn cốc.

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói: "Tiểu Kiến Kiến, di tích Thánh Chiến có chí bảo gì có thể khiến nhiều người đến như vậy?"

Không Kiến nói: "Khắp nơi là bảo vật, nghe đồn lần đầu tiên di tích Thánh Chiến mở ra, đi vào té ngã cũng có thể nhặt được một ít chí bảo."

Điên cuồng như vậy sao?

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, xem ra lại có một nhóm chí bảo muốn vào hệ thống, hẳn không khỏi tự giễu, sau này trực tiếp đổi tên thành máy thu hoạch chí bảo đi.

Trên sườn núi.

Bốn nữ tử ngừng lại, hơi giơ tay lên ý bảo: "Diệp công tử, chủ

nhân chúng ta ở bên trong.”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, phát hiện hai nữ tử ngồi ngay ngắn trước án gỗ, trong đó một người chính là Nguyên Hi ngày xưa giao thủ với hắn.

Một nữ tử khác tuổi lớn hơn một chút, nhìn qua phong hoa tuyết đại, ung dung hoa quý.

Nữ nhân thế giới khác này sao lại không có nữ nhân xấu xí? Chẳng lẽ không biết nữ nhân xấu xí vô địch?

Hắn nghĩ trước khi xuyên qua, ngoại trừ lẫn cùng một chỗ với nữ tử, hầu hết là bóng lưng sát thủ.

Nguyên Hi mở lời: "Diệp công tử, biệt lai vô dạng.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nguyên cô nương, đã lâu không gặp, sao lần này dẫn theo tỷ tỷ người cùng đi di tích Thánh Chiến vậy?”

Nguyên Hi tức giận nói: "Đây là mẫu thân ta, tỷ tỷ cái gì.”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Thật ngại quá, thật ngại quá, là ta đường đột.”

Liễu phu nhân cười nói: "Diệp công tử không cần câu nệ, ngồi xuống đi!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi ngồi xuống: "Không biết phu nhân tìm ta có chuyện gì?”

Liễu phu nhân nhẹ nhàng giơ tay lên, châm trà cho Diệp Trường Sinh: "Ngày xưa Hi Nhi và Diệp công tử có chút hiểu lầm, hôm nay ta cố ý thay nàng bồi tội với Diệp công tử.”

“Phu nhân không cần như thế, có chuyện gì chúng ta vẫn nên đi thẳng vào vấn đề!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Phu nhân có thể đến di tích Thánh Chiến sẽ không chỉ là vì bồi tội với ta.”

“Chúng ta vẫn nên trực tiếp một chút, đi thẳng vào vấn đề chính đi!”

Trong sơn cốc.

Liễu phu nhân cười nói: "Không nghĩ tới Diệp công tử nói chuyện sáng khoái như vậy, vậy ta sẽ nói thẳng."

"Tinh Hà Môn muốn tiến vào di tích Thánh Chiến với công tử, không nên vội vàng từ chối, thiên hạ không có bằng hữu mãi mãi, cũng không có lợi ích mãi mãi."

"Chỉ cần Diệp công tử đồng ý với yêu cầu của Tinh Hà Môn, ngày sau nếu có nhu cầu, Tinh Hà Môn nhất định sẽ ra sức tương trợ."

Diệp Trường Sinh nói: "Cùng nhau tiến vào di tích Thánh Chiến cũng không phải là không thể, ta có thể hỏi phu nhân mấy vấn đề không?"

"Diệp công tử cứ việc mở miệng."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao ngày xưa Tinh Hà Môn phải cứu Bắc Minh Thiên Tà?"

Liễu phu nhân biến sắc, ôn hòa nói: "Cứu Bắc Minh Thiên Tà chỉ là một nhiệm vụ mà Tinh Hà Môn chúng ta tiếp nhận."

"Cũng không phải cố ý đối địch với Diệp công tử."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh tựa tiểu phi tiểu, hẳn cũng bán tín bán nghi với câu trả lời của Liễu phu nhân: "Phu nhân, Tinh Hà Môn so với Thiên Dụ Cung như thế nào?"

Liễu phu nhân nói: "Không sánh bằng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy so với Thần Môn thì sao?"

Vẻ mặt Liễu phu nhân trở nên ngưng trọng, trong lòng thầm nghĩ, kẻ địch của Diệp Trường Sinh đều mạnh mẽ như vậy: "Không sánh bằng."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, đứng lên: "Vậy quên đi, chúng ta vẫn không nên cùng nhau tiến vào di tích Thánh Chiến."

Cứ bị từ chối như vậy?

Trên mặt Liễu phu nhân ngậm ý cười, trong nháy mắt biến mất, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại dùng phương thức này từ chối bà.

Diệp Trường Sinh nói: “Phu nhân, kẻ địch của ta rất mạnh, không phải Tinh Hà Môn các người có thể chống lại, ta làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Tinh Hà Môn.”

Dứt lời.

Hắn không chút do dự trực tiếp xoay người rời đi.

Nguyên Hi nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Mẫu thân, hắn cũng quá ngông cuồng, dám khinh thường Tinh Hà Môn chúng ta."

Liễu phu nhân giơ tay lên đề cánh tay Nguyên Hi: "Hi Nhi, để cho hắn đi thôi."

Nguyên Hi tức giận nói: "Nương, vì sao?"

Liễu phu nhân nói: "Hắn nói không sai, Thiên Dụ Cung, Thần Môn, bất kỳ một thế lực nào cũng không phải chúng ta có thể chống lại."

Chương 1059: Thiên Ngoại Thiên (2)

"Cho nên nhân tình của chúng ta ở trong mắt hắc không đáng một đồng, hắc làm như vậy đích xác cũng là bảo vệ Tinh Hà Môn chúng ta."

"Không nghĩ tới kẻ địch của hắc lại mạnh mẽ như vậy, con đường tương lai của hắc sẽ rất gian nan."

Nguyên Hi nói: "Nương, thân phận của hắc cũng không đơn giản, thân mang huyết mạch Thần Ma, lại có kiếm lệnh của Kiếm Điện, nghe đồn Vô Thủy Cung bị diệt, hình như cũng có quan hệ với hắc."

Ánh mắt Liễu phu nhân lóe lên: "Càng như thế, chúng ta càng không thể trêu chọc hắc, đại thế chi tranh, một bước sai, cả bàn đều thua."

"Vĩnh viễn không nên coi thường bất cứ điều gì."

"Hi Nhi, lần này tiến vào di tích Thánh Chiến, hết thảy đều phải dựa vào chính mình."

Nguyên Hi nhẹ nhàng gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, ta sẽ cố gắng."

...

Phía bên kia sơn cốc.

Diệp Trường Sinh và đoàn người ngừng lại: "Di tích Thánh Chiến hắc là sắp bắt đầu, các người đều đi vào dạo một vòng đi!"

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân không đi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta xem tình huống, các người ở lại sơn cốc đừng gây chuyện, ta vào Thần Cung một chuyến."

Dứt lời, hắc biến mất một chút rồi đi vào.

Bên trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh bay xuống bên người Chúc Cửu, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người cái bóng: "Người đã làm gì hắc vậy?"

Chúc Cửu nội liễm hơi thở, hắc khí sáng thế quanh quần trên người biến mất: "Thiếu chủ, ta chỉ đơn thuần không chế hắc."

"Gã này là linh hồn thể, ta sợ hắc nổ tung."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hỏi ra cái gì rồi?"

Chúc Cửu nói: "Thần Ma Tộc chân chính ở Thiên Ngoại Thiên."

"Làm không tệ!" Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Người có biết Thiên Ngoại Thiên ở nơi nào không?"

Chúc Cửu lắc đầu, cười khổ nói: "Thiếu chủ, vũ trụ biến ảo, rất nhiều nơi không còn là bộ dáng trước kia nữa, hiện tại ta ra ngoài, sợ là ngay cả đường về nhà cũng không tìm được."

"Khoa trương như vậy?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Không phải người nói sống mấy vạn năm sẽ không có người không biết sao?"

"Có phải người lừa ta hay không?"

"Thiếu chủ, ta làm sao dám lừa người, thời không nghịch chuyển, tình vực biến ảo, căn bản đang thay đổi." Chúc Cửu hơi bối rối: "Ta cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện vũ trụ khởi động lại, thật không biết ai đang thao túng sau lưng, thật sự là rất xấu."

"Quên đi, dù sao hắc cũng biết!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, rốt cục biết Thần Ma Tộc chân chính ở nơi nào. "Chúc Cửu, không phải người biết truyền thừa trong di tích Thánh Chiến sao? Vào với ta!"

Chúc Cửu gật đầu: "Thiếu chủ, ta trước tiên bồi người đi ra ngoài xem tình huống."

"Vậy đi thôi!"

Hai người xuất hiện trong sơn cốc, Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, sao người có thể đưa hắc ra ngoài."

Diệp Trường Sinh thấy mấy người Diễm Xích Vũ, Ngao Hoàng, Diệp Đăng Thiên có địch ý với Chúc Cửu: "Hiện tại hắc đã trung thành với ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, tên này vừa nhìn là biết không giống người tốt gì."

Chúc Cửu nói: "Người là người tốt sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Nhưng ta cũng không phải người xấu."

Chúc Cửu không chút yếu thế: "Người đương nhiên không phải người xấu, người là chim xấu."

Diễm Xích Vũ: "... Ta xuyên vào vòng của người bây giờ."

Diệp Trường Sinh ho nhẹ một tiếng "Được rồi, vừa gặp mặt đã tán gẫu vui vẻ như vậy sao?"

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Chúc Cửu, không phải người biết truyền thừa mạnh nhất ở đâu sao?"

Chúc Cửu truyền âm nói: "Thiếu chủ, ta đã xác định, hiện tại có thể dẫn người đi."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Di tích Thánh Chiến còn chưa mở ra, chẳng lẽ truyền thừa mạnh nhất..."

"Xích Vũ, các người đi di tích Thánh Chiến, ta và Chúc Cửu đi dạo một vòng!"

Tất cả mọi người đang chờ di tích Thánh Chiến mở ra.

Cả đám ôm hy vọng muốn tiến vào trong đó, có thể đạt được truyền thừa và chí bảo.

Nhưng loại chuyện cơ duyên hư vô mờ ảo này giống như đã an bài tốt từ lâu trong bóng tối.

Cũng không biết do hào quang nhân vật chính của Diệp Trường Sinh quá mạnh hay do quá đẹp trai, phạm những nơi đi qua, cơ duyên tự động đưa tới cửa.

Nói hắn là con của số mệnh, nhưng hắn không phải.

Nói hắn là con của vị diện, nhưng hắn cũng không phải.

Ngay khi mọi người còn đang chờ di tích thánh chiến mở ra, Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của Chúc Cửu đã xuất hiện ở bên vách núi phía sau sơn cốc.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, truyền thừa mạnh nhất của di tích Thánh Chiến ở ngay vực sâu này."

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, ngưng thần nhìn về phía vực sâu, khi người chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn người.

Những lời này không sai chút nào.

Liếc mắt một cái nhìn lại, sâu không thấy đáy.

Nếu như tiến vào, muốn đi ra sợ là không dễ dàng.

Ánh mắt Chúc Cửu dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người lập tức sẽ có được truyền thừa mạnh nhất, vì sao tâm tình không vui vẻ?"

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Vừa nghĩ đến truyền thừa mạnh nhất lại thuộc về ta, hình như ta sẽ không vui vẻ nữa."

Vẻ mặt Chúc Cửu mờ mịt, khó hiểu: "Thiếu chủ, lời này giải thích thế nào?"

Chương 1060: Bí mật Thánh Chiến

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đạt được truyền thừa sớm, ta sẽ rất hưng phấn, về sau dần dần, dần dần từ hưng phấn biến thành thói quen, đến bây giờ ta hoàn toàn không có hứng thú."

"Nguyên nhân gì?" Chúc Cửu hỏi.

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: "Có thể... Có thể là truyền thừa quá nhiều!"

Chúc Cửu: "..."

Im lặng trong chớp mắt.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, chúng ta nên đi vực sâu tìm truyền thừa trước đi!"

Dứt lời.

Từng hơi thở khùng bố truyền đến, Diệp Trường Sinh và Chúc Cửu ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trong hư không xuất hiện hơn mười bóng người.

Bịch.

Bịch.

Hơn mười người từ trên cao bay xuống, nhanh chóng vọt tới phía vực sâu.

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, chuyện không nên chậm trễ, chúng ta nhất định phải lập tức đi vào, bằng không bị bọn họ nhanh chân đến trước."

Diệp Trường Sinh híp mắt, như có điều suy nghĩ: "Lão Cửu, những người này có thể tìm được nơi này, hẳn là không đơn giản."

Chúc Cửu lạnh nhạt tự nhiên: "Thiếu chủ yên tâm, có ta ở bên cạnh người, không cần sợ."

Bịch.

Diệp Trường Sinh lao xuống phía dưới, xuyên qua sương mù nồng đậm, một đường rơi xuống...

“Thiếu chủ, chờ ta một chút!”

...

Đáy vực sâu.

Diệp Trường Sinh và Chúc Cửu bay xuống, lúc trước hơn mười người đã không thấy đâu, hai tòa tượng đá cao vút sừng sững giống như mắt kim cương trợn lên, tản ra uy áp nhiếp nhiếp hồn người.

“Lão Cửu, người biết hai tòa tượng đá này không?”

"Thiếu chủ, hai tòa đá giống như Chiến Thần của Cự Nhân Tộc, nói đến Cự Nhân Tộc này rất dài, phải bắt đầu từ Thánh Chiến năm đó." Chúc Cửu chậm rãi nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Không vội, người chậm rãi nói tất cả về Thánh Chiến năm đó."

“Thiếu chủ, chúng ta tiến vào trong hang đá trước, vừa đi, ta vừa nói!” Chúc Cửu trầm giọng nói, ánh mắt hơi nhíu lại: "Thiếu chủ, Thánh Chiến năm đó vì ngăn cản dị tộc xâm lấn. Lúc đó dị tộc tổng cộng có tám tộc, vũ trụ duy nhất có nhiều tinh vực như vậy, biết được dị tộc xâm lấn, tu sĩ hai phái chính phản dưới sự dẫn dắt của Thượng Thanh Cung đi tới nơi này."

"Lúc ấy nơi này là một không gian vực sâu, tám chủng tộc dị tộc chính là tiến vào từ nơi này. Tám tộc lần lượt là Cửu Lê Tộc, Thượng Cổ Thần Tộc, Cự Nhân Tộc, Vu Tộc, Ảnh tộc, Thiên Nữ Tộc, Hoàng Kim Tộc, Quang Minh Tộc. Lợi hại nhất trong tám tộc là Hoàng Kim Tộc, Thượng Cổ Thần Tộc, Cửu Lê Tộc và Thiên Nữ Tộc. Lúc Thánh Chiến bắt đầu, cường giả tám tộc là kẻ xâm lấn, nhưng bọn họ vô cùng bá đạo, Thượng Thanh Cung dẫn đầu tu sĩ Tiên Khung Vực, ba trận ba bại."

"Lúc đó nơi này gọi là Tiên Khung Vực, trận chiến cuối cùng, mười

cường giả cấp Quy Nhất của Tiên Khung Vực ra tay, ta chính là một trong số đó."

"Trận chiến đó đánh đến hôn thiên ám địa, khói lửa ngập trời, máu nhuộm bầu trời, thảm thiết, tương đối thảm thiết."

"Tu sĩ tám dị tộc xâm lấn bị giết không còn ai, mười cường giả cấp đại Quy Nhất chết, ta lợi dụng quyền trục Huyết Ma tránh thoát một kiếp, nhưng thân thể lại bị đại đạo Thượng Cổ Thần Tộc đả thương."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh chấn động, trong lòng sinh nghi hoặc: "Chúc Cửu, thời kỳ đỉnh phong của ngươi là cấp Quy Nhất, có mạnh hơn cấp Đạo Đế không?"

Chúc Cửu gật đầu: "Mạnh hơn nhiều."

Nói đến đây, hắn dừng lại, trong lòng còn sợ hãi: "Thiếu chủ, trận Thánh Chiến đáng sợ kia căn bản không có từ nào có thể hình dung, hôm nay phá bao nhiêu lần, lại khếp lại bao nhiêu lần, ai có thể biết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trận Thánh Chiến kia có Thần Ma Tộc tham gia không?"

Chúc Cửu nói: "Thời đại đó còn chưa có Thần Ma Tộc, có điều ở Tiên Khung Vực có một tộc hơi giống Thần Ma Tộc."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Tộc gì?"

Chúc Cửu nói: "Hoàng Tộc, Thánh Chiến năm đó, lão tổ Hoàng Tộc cũng là cấp Quy Nhất, một thân tu vi yếu hơn ta một chút."

"Hoàng Tộc, là hần sao?" Diệp Trường Sinh không vạch trần Chúc Cửu, với sự hiểu biết của hắn với Hoàng Phạm Thiên, thời kỳ Chúc Cửu đỉnh phong tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn ta, chỉ là không thể xác định cường giả cấp Quy Nhất trong miệng hắn có phải là Hoàng Phạm Thiên hay không.

Có điều, có một chuyện có thể khẳng định, đó chính là Hoàng

Phạm Thiên có quan hệ mật thiết với Thần Ma Tộc.

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, sau khi Thánh Chiến chấm dứt, Cung chủ Thái Thanh Cung bày đại trận ở đây, mà nơi đại trận bao phủ chỉ là bên ngoài Thánh Chiến năm đó, trung tâm thật sự đã chôn sâu dưới lòng đất từ lâu."

"Truyền thuyết Thánh Chiến không phải là bí mật gì, vì sao mỗi thời đại đều có người không tiếc bất cứ giá nào đến đây, bởi vì nơi này ngoại trừ truyền thừa của cường giả Tiên Khung Vực ra còn có truyền thừa của tám dị tộc lớn năm đó."

"Thánh Chiến chấm dứt, ta có thể may mắn sống sót, lấy thân thể tàn kéo dài hơi tàn đến bây giờ thì chắc chắn có người cũng có thể, trong đó hẳn cũng sẽ có cá lọt lưới của tám dị tộc lớn."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Chúc Cửu: "Không sai, ngày đó để người lại bên ngoài, quyết định này rất chính xác."

Chương 1061: Tà Kiếm

Chúc Cửu nói: "Có thể vì Thiếu chủ phân ưu, ta rất vinh hạnh."

Về mặt Diệp Trường Sinh cứng lại, bước chân ngừng lại: "Kiếm khí thật mạnh mẽ."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, kiếm khí này không đứng đắn, không đúng, không bình thường, hẳn là Tà Kiếm do Cửu Lê Tộc để lại, kiếm này khác với các kiếm khác."

"Có gì khác nhau?" Diệp Trường Sinh hỏi.

"Thiếu chủ, vũ trụ có vô số thần binh, kiếm lại là vua của ngàn binh, kiếm lợi hại hơn nữa đều được rèn ra. Nhưng thanh Tà Kiếm của Cửu Lê Tộc thì khác, kiếm này căn nuốt sức mạnh tà ác, được hình thành từ tinh hoa của thiên địa nhật nguyệt, sau khi trải qua vô số giết chóc, sức mạnh tà ác và giết chóc dung hợp."

Chúc Cửu chậm rãi mở miệng: "Mặc dù như vậy, đây còn không phải chỗ đáng sợ nhất của kiếm này, trong thân kiếm còn ẩn chứa một đạo tà hỏa, tên là: Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa."

"Chiếu theo người nói như vậy, cái này đích xác hơi mạnh!" Diệp Trường Sinh hít mắt: "Tiếng đánh nhau truyền đến, xem ra đám người trước chúng ta đang giao thủ."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, từ hơi thở Tà Kiếm trong hang đá mà phán đoán, kiếm này dường như còn mạnh hơn mấy vạn năm trước."

"Nếu không... Chúng ta hãy rút lui trước!"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Rút trước?"

Chúc Cửu nói: "Chủ nhân, hiện tại cấp bậc của ta đã thành như vậy, đối mặt với thanh kiếm này, căn bản không cách nào bảo vệ Thiếu chủ, nếu hiện tại chúng ta không rời đi, sợ là phải đều nằm ở chỗ này."

Dứt lời.

Một đạo máu tươi văng tới, ba cái đầu máu chảy đầm đìa rơi xuống dưới chân Diệp Trường Sinh, người sau nhận thấy kiếm khí mênh mông tràn đầy bao phủ trên người hắn.

"Lão Cửu, đi không được."

Chúc Cửu nói: "Đi không được, vậy thì giết, ta ở lại, Thiếu chủ rút trước!"

Đừng như vậy.

Ta sẽ nghiêm túc.

Diệp Trường Sinh suýt chút nữa cũng cảm động.

Thế nhưng thế cục trước mắt không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong khoang mũi, trên mặt đất là cánh tay gãy chân tay bị vỡ vụn, liếc mắt một cái, thật sự là nhìn thấy mà giật mình.

Hơn mười người lúc trước tiến vào, toàn bộ đều lạnh.

Một tiếng kiếm reo nổi giận khàn giọng truyền ra, khí đen tà ác hùng hồn tản ra trên vách đá, bang, tiếng kiếm reo kinh thiên, tà khí màu đen hóa thành một thanh kiếm lớn chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Tà Kiếm đang nhỏ máu...

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, kiếm này còn mạnh hơn năm đó, sợ là ngay cả một kích chúng ta cũng không thể ngăn cản."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, thân ảnh lui về phía sau, kiếm này quả nhiên mạnh mẽ như Chúc Cửu nói, kiếm khí bắn ra khiến hắn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Loại uy áp này chỉ đứng sau cảm giác ngày đó mới gặp Hi Huyền, bởi vậy có thể thấy được thanh kiếm này đáng sợ cỡ nào.

Chúc Cửu xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, trên người hằn quanh quần biển máu cuồng bạo, rất hiển nhiên chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Lão Cửu, người lui ra sau!” Diệp Trường Sinh thúc dục Phần Huyết Cuồng Hóa: "Chỉ có thân thể nhỏ bé của người, một kiếm này đi xuống người sẽ bị giết mất."

Chúc Cửu không hề lùi bước, tiện tay vung lên, dẫn đầu tấn công Tà Kiếm.

Không tấn công còn tốt, Tà Kiếm chỉ uy hiếp bọn họ.

Công kích màu máu rơi vào Tà Kiếm, tiếng nổ kịch liệt truyền ra, sóng khí khủng bố khuếch tán ra ngoài, vỗ vào vách đá bốn phía.

Xuy.

Tà Kiếm xuyên thấu sóng khí, tốc độ vô cùng nhanh công kích tới phía Chúc Cửu.

Đi qua chỗ nào, hơi thở trên thân kiếm trở nên càng thêm mạnh mẽ, không gian trong nháy mắt sôi trào lên.

Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa?

Trong không gian mơ hồ bao phủ thần hỏa như có như không, Diệp Trường Sinh biết đây là Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa.

Ngay sau đó.

Không gian trước mắt hần trở nên hư ảo, hết thấy đều vụn vụn, nghiền nát, sụp đổ, chôn vùi.

Diệp Trường Sinh phát hiện bọn họ giống như đang ở trong một không gian khác: "Không tốt, là ảo cảnh!"

Trăm triệu lần không nghĩ tới Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa lại còn có tác dụng tạo ra ảo ảnh.

Bịch.

Một bóng người xẹt qua, xuất hiện ở trước mặt Chúc Cửu, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Chúc Cửu kinh hô: "Thiếu chủ, không cần!"

Diệp Trường Sinh mặc cho Tà Kiếm xuyên qua người hắn: "Lão Cửu, người lui ra sau, tuy rằng người và ta ở cùng một chỗ không lâu, nhưng ta sẽ không để người ngã xuống ở nơi này."

Con người Cửu Đồng phóng to, nhìn Diệp Trường Sinh ngăn cản Tà Kiếm trước mắt: "Thiếu chủ, người... lại ngăn trở Tà Kiếm."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trước một tấm bia đá, tấm bia này chính là bia vũ trụ ngày Hi Huyền đưa cho hắn khi rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không.

Trước kia tu vi yếu, không cách nào thúc dục bia vũ trụ.

Hiện tại hắn đã có thực lực Chúa Tế tầng thứ tám, miễn cưỡng có thể thúc dục bia vũ trụ. Nhưng trong lòng hắn vô cùng vô cùng rõ ràng, thúc dục bia vũ trụ ngăn cản Tà Kiếm chỉ là kế tạm thời.

Chương 1062: Thần Mộ dị tộc

Dùng bìa vũ trụ ngăn cản Tà Kiếm sẽ khiến thần hồn của hắc tiêu hao lượng lớn linh khí. Nếu không nghĩ ra biện pháp, kiên trì không được bao lâu, hắc sợ là sẽ không chống đỡ nổi.

Tà khí màu đen càng ngày càng nồng đậm đã vây quanh Diệp Trường Sinh và bìa vũ trụ, thân ảnh Chúc Cửu trôi nổi ở một bên.

Muốn nói trước kia hắc lựa chọn ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh chỉ là vì sống, nhưng ngay vừa rồi Diệp Trường Sinh không lùi bước ngăn cản Tà Kiếm, Chúc Cửu đã quyết định đi theo hắc mãi mãi.

Trung thành mãi mãi, quyết không phản bội.

"Thiếu chủ, chớ để tà khí ăn mòn thần hồn." Chúc Cửu lo lắng nói, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, nghĩ làm thế nào mới có thể đánh bại Tà Kiếm.

Năm đó khi Thánh Chiến, kiếm này chính là binh khí của Chiến Thần Xi Thái của Cửu Lê Tộc, cuối cùng Xi Thái lại chết dưới một kiếm của Cung chủ Diệp Bắc Huyền của Thái Thanh Cung

Năm đó Diệp Bắc Huyền chém Xi Thái, đúng rồi, hạo nhiên chính khí, chính là như thế...

Chúc Cửu lộ vẻ vui mừng, vừa định mở miệng nói cho Diệp Trường Sinh, một màn trước mắt khiến hắc kinh hãi thất sắc.

...

Tà khí màu đen quanh quẩn, tựa hồ vạn đạo tà khí xuyên qua trong cơ thể Diệp Trường Sinh, cả người lại dung hợp với tà khí.

Đây là...

Thiếu chủ đang cắn nuốt tà khí.

Hay là tà khí đang từng bước xâm chiếm Thiếu chủ.

Giao hòa như vậy cùng một chỗ, Chúc Cửu hơi không rõ ràng lắm.
Khủng bố.

Thật sự khủng bố.

Ba ngàn tóc đen của Diệp Trường Sinh tung bay, mặt không gợn sóng, giống như bị vạn đạo tà khí nhập thể, không đau đớn chút nào.

Bia vũ trụ ngăn cản Tà Kiếm biến mất, Tà Kiếm đã cắm ở trước ngực, xuyên thấu qua.

Chúc Cửu yếu ớt mở miệng: "Thiếu chủ, người không sao chứ?"

Dứt lời.

Hắn không được Diệp Trường Sinh đáp lại, nhỏ giọng nói: "Thiếu chủ sẽ không chết chứ?"

"Còn có khẩu khí, không chết được!" Giọng nói trầm thấp của Diệp Trường Sinh truyền đến.

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, Tà Kiếm nhập thể cần hạo nhiên chính khí mới có thể trục xuất nó."

"Tại sao phải trục xuất!" Diệp Trường Sinh vô cùng lạnh nhạt: "Ta cố ý để Tà Kiếm nhập thể."

Chúc Cửu kinh hãi thất sắc, nghi hoặc vạn phần: "Thiếu chủ, vì sao phải làm như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta, muốn, cắn nuốt nó."

Cắn nuốt?

Cắn nuốt Tà Kiếm, quá không thể tưởng tượng nổi, quá điên cuồng.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, tà khí nhập thể, nếu bị nó khống chế, nhân tính sẽ bị tiêu diệt, thô bạo vô đạo, trở thành sát thần vũ trụ, đến lúc đó sẽ hoàn toàn mất đi chính mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần lo lắng, chút tà khí này còn không làm gì được ta."

Trong Tà Kiếm ẩn chứa không chỉ có khí tà ác mà còn có khí giết chóc, khí tử vong và Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa.

Thanh kiếm này đối với người khác mà nói nhất định là tà binh tuyệt thế hủy diệt trời đất, nhưng trong mắt Diệp Trường Sinh chính là vật bồi bổ cực lớn.

Khí tà ác có đáng sợ không? Hắc khí sáng thế có đáng sợ không?

Hắn đã cắn nuốt rất nhiều khí giết chóc, khí tử vong ở Giới Thượng Giới, trước mắt chỉ là lượng nhỏ.

Về phần Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa khiến người ta gặp ảo cảnh đích thật là tà hỏa khủng bố nhất trong vũ trụ, nhưng trong cơ thể Diệp Trường Sinh có Thái Dương Thần Hỏa và Tâm Diễm Hỗn Độn.

Sức mạnh của hai đạo thần hỏa này có thể dễ dàng nghiền ép tà hỏa, làm không tốt, Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa có thể bị hai thần hỏa cắn nuốt.

Giờ khắc này.

Trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện bốn đoàn vòng xoáy, hỗn độn, âm dương, hồng hồng, hắc khí sáng thế...

Bốn khí điên cuồng xoay tròn cắn nuốt tà khí trong không gian đến không còn, hơi thở trên Tà Kiếm cũng bị rút ra không ít.

Áp lực khủng bố bắt đầu tiêu tan.

Chúc Cửu chấn động: "Thiếu chủ thật sự muốn cắn nuốt Tà Kiếm sao?"

Đúng lúc này.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, Chúc Cửu xoay người nhìn lại, sắc mặt chợt thay đổi: "Chơi đâu, cái quỷ gì?"

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, mạch đất tựa hồ đang di động, một tia sáng vốn có biến mất, khe rãnh chậm rãi đóng lại.

Đây là muốn phong ấn bọn họ dưới lòng đất sao?

Quy tôn... Thay đổi đại trận của di tích Thánh Chiến?

...

Không biết đã qua bao lâu.

Bên trong hang đá.

Bốn vòng xoáy linh khí biến mất, Tà Kiếm chỉ còn lại một ít cuối cùng, vết thương trước ngực Diệp Trường Sinh dưới sự bao phủ của ánh sáng vàng đen, đã bắt đầu khép lại.

Chúc Cửu há to miệng, giống như có thể nhét một nắm tay, cả người giống như hóa đá.

Nhìn thẳng Diệp Trường Sinh, trong mắt là không thể tin được.

Không bao lâu.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chậm rãi mở hai mắt, xoay người nhìn về phía Chúc Cửu: "Lão Cửu, người làm sao vậy?"

Chúc Cửu giơ tay đẩy cằm phía dưới: "Thật đáng sợ, ta chưa từng thấy người nào đột phá như Thiếu chủ."

"Nhanh!"

"Quá nhanh."

"Người bình thường cũng không chịu nổi loại tốc độ này."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Lão Cửu, ta vẫn luôn đột phá như vậy, không cảm thấy rất nhanh."

Chương 1063: Cự Nhân Tộc, Khung

Quá khiêm tốn.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, bây giờ người có cảm giác gì, sau khi cắn nuốt Tà Kiếm, có cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Không có, thần thanh khí爽, tinh lực dồi dào, hiện tại muốn làm một trận lớn!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Chúc Cửu vội vàng lui về phía sau: "Thiếu chủ, ta vẫn là linh hồn thể, cầu buông tha..."

Diệp Trường Sinh: "... Lão Cửu, người cũng không đứng đắn."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Đi thôi, chúng ta hãy tiếp tục."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nói cho người biết một tin tức không tốt."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người nói xem, xảy ra chuyện gì?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ai sửa đại trận nơi này, người này quả thực có độc. Theo di tích Thánh Chiến mở ra, đại trận biến mất, nơi này sẽ bị chôn sâu dưới lòng đất."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Có ý gì, nói cách khác... Chúng ta không thể ra ngoài."

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, Chúc Cửu phía sau nghi hoặc nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, chúng ta nên nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, trước tiên lấy được tất cả ở nơi này, sau đó lại cân nhắc chuyện đi ra ngoài."

"Ta không tin có chỗ có thể vây khốn ta, chôn sâu dưới lòng đất thì như thế nào, cuối cùng cũng có một ngày có thể phá đất mà ra."

Trong khi tiến lên.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người đột phá đến Đại Chúa Tể tầng thứ tám, làm sao cảm giác hơi thở trên người người còn mạnh mẽ hơn ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nguyên nhân do thanh Tà Kiếm kia, lão Cửu, chúng ta dọc theo hang đá đi về phía trước, cuối cùng sẽ đến nơi nào?"

Chúc Cửu nói: "Cuối cùng, hẳn là hắc động, cũng chính là nơi tám dị tộc lớn đến đây năm đó."

"Đi thôi, đi xem một chút!" Diệp Trường Sinh gật đầu, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai: [Nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới - Thần Mộ dị tộc.]

[Chúc mừng, chủ nhân thành công đột phá đến Đại Chúa Tể, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có lập tức nhận hay không?]

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, không chút do dự: [Lập tức nhận!]

[Chúc mừng chủ nhân, nhận được phần thưởng của hệ thống là một thẻ thuấn sát, đã bỏ vào trong thanh trữ vật của hệ thống.]

Thẻ thuấn sát?

Đây là một đồ vật cần thiết cho nhà lữ hành.

Dễ sử dụng.

Uy lực còn lớn.

Đã lâu không có được thẻ thuấn sát, nói thật, Diệp Trường Sinh thật đúng là hơi nhớ nhung.

Hắn nội liễm tâm thần, kiểm tra trang hệ thống, mang theo Chúc Cửu tiếp tục đi về phía trước, tu vi đột phá một cấp bậc lớn, hiện tại lại đạt được thẻ thuấn sát.

Chắc chắn sẽ đánh dấu Thần Mộ dị tộc.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh có một ý nghĩ mới, quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu: "Tạm thời chúng ta không ra được, tìm thời gian giúp người tái tạo thân thể đi!"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ bận rộn như vậy, ta không vội."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vây chờ một chút."

Chúc Cửu: "..."

Một đường đi về phía trước, tựa hồ không có gì nguy hiểm.

Cuối hang đá.

Hai người đi tới một mảnh đất trống, là tượng người đá khổng lồ đổ xuống, giống như một tòa tiên cung sụp đổ ở chỗ này.

Rách nát.

Một cảnh giết chóc hỗn loạn.

Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Lão Cửu, nơi này cổ quái, quá an tĩnh."

Chúc Cửu nói: "Là hơi có vấn đề, có điều, có Tà Kiếm tồn tại, nơi này không thể có sinh linh tồn tại, an tĩnh một chút cũng rất bình thường."

Dứt lời.

Tiếng nổ tung đột nhiên truyền đến, tượng người đá khổng lồ trước mắt giống như vỡ vụn, gió lốc gào thét mà qua, khói bụi bao trùm mà lên.

Giống như bão cát, vòng xoáy khổng lồ căn nuốt về phía hai người Diệp Trường Sinh.

"Nhân loại, rời khỏi nơi này!"

Một giọng nói khàn khàn cổ xưa từ chỗ sâu trong hoang dã truyền đến, mang theo vô số uy áp bao phủ xuống.

Diệp Trường Sinh kinh hãi thất sắc, không nghĩ tới nơi này lại còn có sinh linh, thực lực còn khủng bố như vậy.

Đánh dấu Thần Mộ ngoại tộc hơi khó khăn.

Nhưng hắn cũng không phải là người dễ dàng lùi bước.

"Năm đó tham gia Thánh Chiến, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn, còn dám tới nơi này, người thật to gan."

"Chúc Cửu... Người phải chết!"

Giọng nói thần bí kia lần thứ hai truyền đến, quanh quẩn trên cánh đồng hoang vu, sắc mặt Chúc Cửu vô cùng ngưng trọng: "Thiếu chủ, hắn là người của thời đại kia, không thể khinh thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Hắn nói muốn giết người, không nói giết ta."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người đang trêu chọc ta sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nói giỡn, đừng coi là thật, đừng coi là thật."

Làm ta sợ muốn chết.

Chúc Cửu thở dài một hơi: "Các hạ nếu đã biết ta, vậy thì xuất hiện gặp mặt đi."

Bịch.

Bịch.

Trên mặt đất cát bay bao trùm, khủng bố như vậy, tựa như chín đạo thần long bay lượn, bổ nhào đánh xuống phía hai người.

Thảm phán!

Diệp Trường Sinh đánh ra một kiếm, ngân quang khai thiên, cửu long bị đồ...

Đúng lúc này, một đám như ảo như thật ngưng thể, không ngừng từ trong biển mây tuôn ra, vô cùng vô tận, hơn ngàn vạn, phô thiên

cái địa...

Chương 1064: Cự Nhân Tộc, Khung (2)

Trong nháy mắt ngàn tướng.

Gặp chuyện không hoảng hốt, một nhóm ổn định.

Đường lui đã bị phong tỏa.

Chỉ có thể thẳng tiến không lùi, làm đến cùng.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, bốn thanh cổ kiếm xuất hiện, Hồn Độn, Vãn Thần, Bá Kiếm và Thần Phạt: "Diệt!"

Hắn chỉ bung một cái, bốn kiếm đồng loạt bay, quét ngang ngừng thể trước mắt tuôn trào mà đến, ngay sau đó, bóng khổng lồ che trời xuất hiện, giống như một người khổng lồ ngã xuống đất đứng lên.

Nơi đi qua, mặt đất rung động lay động, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ trăm trượng.

Diệp Trường Sinh nhìn người khổng lồ trước mắt, sắc mặt hơi đổi, ánh mắt người này sắc bén, bề ngoài, trong đó tự có một loại khí phách cuồng ngạo.

Tay cầm búa lớn cổ xưa, tản ra hàn khí thanh u, áo đỏ như lửa, trên người tản ra linh khí khiến người ta cảm giác bá liệt như lưỡi đao.

Ánh mắt Chúc Cửu rơi vào trên người người người khổng lồ: "Thiếu chủ, ta nhớ rõ người này, hắn là chiến thần số một của Cự Nhân Tộc... Hình như gọi là Khung."

Rất mạnh sao?

Đã từng là cấp Quy Nhất.

Có điều, hiện tại hắn cũng không có gì.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nếu cái gì cũng không phải, giết là xong rồi."

Vạn kiếm trăm!

Thần thông kiếm đạo của Diệp Tu Duyên.

Bốn cổ kiếm xông thẳng lên bầu trời, cao hơn trời, một kiếm, ngàn kiếm.

Vô số sấm chớp kiếm quang lóng lánh đan xen, giống như đã hóa thành kiếm quang vũ trụ tàn phá bừa bãi.

Người khổng lồ dưới kiếm quang đánh xuống, thân ảnh không ngừng sụp đổ, nhưng hắc vân búa lớn, từ trên cao chém xuống trên người Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Người khổng lồ vỡ vụn, hóa thành cát mịn rơi xuống đất.

Diệp Trường Sinh bay lên trời, cứng rắn chống đỡ búa lớn đánh xuống, một đường mở trời, búa lớn cuốn lưỡi đao, trên đó xuất hiện từng dấu vết nổ tung.

Phanh.

Tiếng nổ vang lên, búa khổng lồ biến mất.

Đúng là không có gì cả.

Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo tàn ảnh vọt tới phía cuối mảnh đất trống, thần hồn của hắn đã tập trung hơi thở sinh linh.

Muốn đánh dấu Thần Mộ dị tộc, nhất định phải giải quyết người này trước.

Bịch.

Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, trước mắt là một mảnh hỗn độn, vô tận hắc ám bao phủ...

Chúc Cửu đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, nơi này

hắn là kết giới hắc động năm đó mà dị tộc xâm lấn.”

Diệp Trường Sinh nói: "Khi xưa là hắc động, hiện tại đã hoang phế.”

Dứt lời.

Một bóng người từ trong bóng tối trôi nổi đi ra, người này một đầu tóc dài màu đỏ thẫm, thân thể chỉ có một nửa.

Nửa dưới của cơ thể đã biến mất.

Trông giống hệt với người khổng lồ trước đó.

Hắn ta là Khung.

"Nhân loại, người có thể đi tới nơi này, đích xác rất mạnh mẽ, để hắn lại, người có thể rời đi."

Khung lạnh lùng nói, ánh mắt dừng trên người Chúc Cửu, người sau trầm giọng nói: "Chiến Thần của Cự Nhân Tộc ngày xưa, đúng là thân thể tàn phế.”

"Ta là phế nhân không sai, nhưng giết người dễ như trở bàn tay!" Khung giận dữ nói, hai mắt sắc bén vô cùng, sát ý mênh mông bắn ra.

Phong ấn mấy vạn năm, khí phách trên người hắn ta vẫn tồn tại như cũ, bề ngoài cửu thiên, ngạo thị thương khung.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ân oán năm đó, để ta tự mình kết thúc.”

Dứt lời.

Hắn bước một bước, một bước đi về phía Khung...

Phanh.

Tiếng nổ lớn truyền ra, không gian vỡ vụn nổ tung.

Một bóng người bay ra ngoài, không phải ai khác, chính là Chúc Cửu.

Biển máu sôi trào, tràn ngập không trung.

Chúc Cửu mạnh mẽ ổn định thân ảnh, sắc mặt hơi đổi: "Ba chân đều bị gãy, người còn bá đạo như vậy!"

Khung giận dữ nhìn Chúc Cửu, giống như đang nói, người mới gãy ba chân, lão tử gãy hai cái... Cái ở giữa còn nguyên vẹn.

Chúc Cửu lần thứ hai thúc dục biển máu: "May mà tu vi của lão phu đuổi kịp, bằng không thật đúng là không phải đối thủ của người."

Thân ảnh Khung hướng về phía trước, búa lớn mở trời, cương khí màu vàng sắc bén từ trên cao chém xuống, chém lên người Chúc Cửu.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, vùng đất hoang sụp đổ vạn trượng.

Thân ảnh hai người lơ lửng đứng trên không, trên hư không sóng khí như sóng cuộn nảy, tàn sát bừa bãi trên người bọn họ.

Khung trợn mắt mở to, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc: "Chỉ còn lại có một luồng tàn hồn, lại còn có thể ngăn cản một kích của ta."

Chúc Cửu nói: "Ta Quy Nhất, người Quy Nhất, hiện giờ thực lực giảm xuống ngàn trượng, người không giết được ta."

"Huống chi, chủ nhân ban cho ta hắc khí sáng thế, ta sẽ sợ người sao?"

"Nào, đánh ta, xem ta có gọt người hay không."

Khung nhìn Chúc Cửu, xoay người tiến vào trong hắc động...

Chúc Cửu ngăn ra: "Thiếu chủ, hẳn bị ta đánh chạy rồi hả?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy vậy sao?"

Chúc Cửu cười nói: "Thiếu chủ, chúng ta nên thừa thắng xông lên

đuổi theo, búa lớn trong tay kia chính là một thanh thần binh không tồi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thôi, đi vào xem một chút.”

Tiến vào trong bóng tối vô tận, hai người một đường đi về phía trước, lại phát hiện hơi thở của Khung biến mất không thấy đâu.

Chương 1065: Đừng nói chuyện, há miệng

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nơi này là kết giới hắc động trước kia, Khung là người của Cự Nhân Tộc, vô cùng quen thuộc nơi này, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Phía trước hình như chính là điểm cuối."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Con đường người khác đi qua, lại chưa chắc đã đi tới đây."

Ngay sau đó.

Hai người đập không bay xuống, trước mắt đích xác đã không còn đường đi, một vách ngăn kết giới ngăn cản ở trước mặt bọn họ.

Chúc Chín đánh một quyền ở trên kết giới, ầm một tiếng nổ lớn truyền ra, gợn sóng kích động giống như sóng biển cuộn cuộn chảy ra ngoài.

"Thiếu chủ, nơi này chắc chắn có trận pháp, bằng không, khối lớn kia sao lại biến mất."

"Đi bên kia xem một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, dọc theo vách ngăn kết giới lướt nhanh qua, trận pháp trước mắt này hơi kỳ lạ.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, trước mắt cách đó không xa có một đoàn ánh sáng xuất hiện, một bên, Chúc Cửu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, nơi đó có ánh sáng, hẳn chính là lối ra."

"Lão Cửu, không cần lỗ mǎng!" Diệp Trường Sinh giơ tay lên ngăn Chúc Cửu lại: "Khi người nhìn thấy một cái động sáng lên, có đôi khi chưa chắc đã là lối đi đi tới vùng đất mới."

"Còn có thể là hung thú cắn nuốt người."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ngài đừng nói như vậy, ta sợ hãi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Bên cạnh ta có một ví dụ sống động, lão Hắc vốn ở trong Di Thất Điện Vị, chính bởi vì một đạo ánh sáng mà thân thể bị hủy, thiếu chút nữa còn bị người cắn nuốt long nguyên không còn."

Chúc Cửu nhướng mày kiếm: "Thật thảm, quá thảm. Thiếu chủ, chúng ta vẫn nên cách xa ánh sáng một chút, làm sao ta càng nhìn nơi có ánh sáng kia càng thấy giống như hung thú."

Diệp Trường Sinh: "... Lão Cửu, có phải người không uống thuốc đã đi ra hay không?"

Tự dọa mình, có bệnh!

Ý của Diệp Trường Sinh là phải cảnh giác, cẩn thận làm việc.

Bịch.

Một đạo kiếm quang bay ra chìm vào trong ánh sáng, trực tiếp đá chìm đáy biển, không đáp lại chút nào.

Phanh.

Phanh.

Chúc Chín một bộ tổ hợp quyền đánh ra ngoài vẫn không có động tĩnh: "Thiếu chủ, nếu không ta đi xem một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Người dám đi sao?"

Chúc Cửu cười nói: "Cái này có cái gì không dám, chỉ cần lá gan lớn, sư tôn cũng nghĩ để!"

Mẹ nó.

Cái này cũng có thể?

Xem ra lão Cửu cũng là một nam nhân có chuyện xưa.

Bịch.

Thân ảnh Chúc Cửu lóe lên, tiến vào trong ánh sáng: "Thiếu chủ, an toàn, đến... Gà!"

Âm thanh tiêu hồn như thế.

Diệp Trường Sinh biết, Chúc Cửu phỏng chừng là bị người làm rồi.

Đánh gà chính xác.

Lại có người có cùng đam mê với Diễm Xích Vũ?

Ngay sau đó.

Hắn không chút do dự mang theo khí thế không thể ngăn cản tiến vào trong ánh sáng.

Cái này...

Chúc Cửu trực tiếp bị chế ngự.

Trước mắt là một không gian độc lập, vô biên vô ngần, trong đó là bia mộ.

Thần Mộ dị tộc.

Diệp Trường Sinh biết nơi này chính là nơi hắn muốn đánh dấu, chỉ là... Tuyệt đối không ngờ, nơi này ngoại trừ Khung ra, còn có ba gã linh hồn thể.

Trong đó còn có một nữ tử, nữ tử áo trắng kia cúi đầu rũ mi, tay trắng như tuyết, tựa như mộng ảo, nhưng hơi thở trên người nàng khó phân cao thấp với Chúc Cửu.

Người này hẳn là tu sĩ Thiên Nữ Tộc.

Một người khác, kim khôi đồng giáp, phong thần ngọc lẫm, đơn giản là lẫm liệt thiên thần khiến người ta không dám ngưỡng mộ.

Tay cầm một cây kích lớn hay thương thần binh, quả thực chính là chiến thần vũ trụ.

Trong lúc nhất thời.

Ánh mắt ba người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau xấu hổ cười: "Ta muốn nói đi sai rồi, các người tin không?"

Khung trầm giọng nói: "Chính là hắc, đánh bại Tà Kiếm."

Nam tử phong tuấn nói: "Lên, chém chết hắc!"

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, mau rút lui, người không phải là đối thủ của ba người bọn họ, ba người này không chế không gian này."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, ánh mắt dừng trên người Chúc Cửu: "Đừng nói chuyện, há miệng!"

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh chỉ búng ngón tay, một cỗ hắc khí sáng thế bay ra tiến vào trong miệng Chúc Cửu, ngay sau đó, hơi thở trên người Chúc Cửu tăng vọt, trực tiếp đánh bay nữ tử trói buộc hắc ra ngoài.

"Thiếu chủ, người biết ta muốn đột phá."

Diệp Trường Sinh nói: "Có gì mà ta không biết?"

Chúc Cửu: "..."

Bịch.

Chúc Cửu tránh thoát trói buộc bay ra ngoài: "Thiếu chủ, người kiên trì trong chốc lát, trước tiên ta giải quyết cô nương Thiên Nữ Tộc này."

"Người gọi cái gì, thời gian quá dài hơi không nhớ được."

Vũ Linh Cơ nói: "Huyết Ma, ta nhớ kỹ người."

Chúc Cửu nói: "Nể mặt người nhớ rõ ta, lần này ta thương hương tiếc ngọc một chút, cho người một cái thống khoái."

Vũ Linh Cơ lạnh như băng nói: "Người muốn giết ta?"

Dứt lời.

Thân ảnh nàng ta bay lên, tay ngọc vung lên, vạn đạo vong linh trên mặt đất bay lên, lần thứ hai tấn công về phía Chúc Cửu.

Trong lòng bàn tay Chúc Cửu hướng lên trên, một thanh trường kiếm màu đỏ như máu xuất hiện trong tay: "Đánh lên một lần là được rồi, biện pháp giống nhau dùng hai lần sẽ không thơm nữa."

Chương 1066: Đánh dấu Thần Mộ dị tộc

Xuy.

Xuy.

Kiểm chém cửu thiên, máu tươi bắn ra, nơi đi qua, vong linh tận táng.

Chúc Cửu hăng hái, tựa hồ lại trở lại thời điểm Thánh Chiến năm đó: "Huyết Hải cửu trảm!"

Một kiếm.

Hai kiếm.

Chín kiếm.

...

Thân ảnh Vũ Linh Cơ bay ngược ra sau, hai tay mở ra, vạt áo tung bay nhảy múa, mũi chân khẽ điểm, rơi xuống trên một tấm bia mộ.

Ánh mắt nàng ta lóe lên, dừng trên người Chúc Cửu: "Kiếm Huyết Ma, cho ngươi biết bí thuật ảo âm của Thiên Nữ Tộc chúng ta."

Ngay sau đó.

Một tiếng chuông vang lên, trong hư không, bóng dáng Vũ Linh Cơ bay múa xinh đẹp không ngừng huyền hóa.

Trăm đạo, ngàn đạo...

Công kích Huyền âm, trọng thương thần hồn.

Về mặt Chúc Cửu ngừng trọng hấn lên, Huyền âm của Thiên Nữ Tộc căn bản là khắc tinh của linh hồn thể. Vũ Linh Cơ muốn giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ truyền ra, ánh sáng vàng khủng bố bắn ra, tràn ngập trong không gian.

Chúc Cửu lo lắng an nguy của Diệp Trường Sinh, theo tiếng nhìn lại, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ: "Thiếu chủ trâu bò, lấy một địch hai, hoàn toàn đứng ở thế bất bại."

Khung xoay người nhìn Cơ Phong Lưu một bên: "Trong cơ thể người này có ít nhất ba loại linh khí mạnh nhất vũ trụ."

"Hơn nữa, hắc còn cắn nuốt Tà Kiếm, mấy vạn năm, ta chưa từng thấy qua trên người tu sĩ có thể bắn ra sát khí đáng sợ như vậy."

Cơ Phong Lưu nói: "Nguyên bản hắc có thể tới đây, đối với chúng ta là một cơ hội, đáng tiếc hắc do Huyết Ma dẫn đến, chung quy không cách nào trở thành một nhóm với chúng ta."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, ánh mắt rơi vào trên người Khung và Cơ Phong Lưu: "Trò chuyện hai câu rồi lại khai chiến, như thế nào?"

Cơ Phong Lưu nói: "Người muốn nói chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên là nói chuyện mà các người cảm thấy hứng thú."

Nói đến đây, hắc dừng lại rồi tiếp tục: "Thánh Chiến kết thúc, các người phong ấn chính mình ở đây, hàng chục ngàn năm đã trôi qua, một số ân oán có thể buông xuống."

"Lão Cửu và ân oán của các người, giữa hai bên cũng không có sai lầm, chỉ là trận doanh khác nhau, cho nên các người nhất định phải trở thành kẻ địch."

Cơ Phong Lưu nói: "Người muốn nói cái gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Ta muốn nói cho người biết, thời gian trôi qua, vũ trụ khởi động lại, tất cả đều đang thay đổi,

các người cũng phải vì mình suy nghĩ, chẳng lẽ tính toán vẫn ở chỗ này làm cô hồn dã quỷ, nâng thân thể tàn phá bay tới bay lui?"

"Ta có thể giúp các người tái tạo thân thể, đồng thời dẫn các người rời khỏi nơi này, nhưng sau này các người phải trung thành với ta."

Khung nhìn Cơ Phong Lưu: "Lão Cơ, hẳn muốn chúng ta thần phục, chém chết hẳn!"

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh vội vàng giơ tay ngăn Khung: "Đừng xúc động như vậy, người suy nghĩ thật kỹ lời ta nói."

"Các người không trở về Dị Tộc được, phong ấn ở đây, tu vi giảm xuống ngàn trượng, nếu ta là các người đã tự bạo từ lâu rồi."

"Sống như vậy có ý nghĩa gì chứ?"

Cơ Phong Lưu giơ tay lên ý bảo Khung lui ra phía sau: "Ba năm, chúng ta chỉ trung thành với người ba năm, nhưng mà người phải giúp chúng ta tái tạo thân thể."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Ba năm quá ngắn, ta giúp các người tái tạo thân thể, trong thời gian ngắn các người không cách nào khôi phục đến đỉnh phong, căn bản không giúp được ta, còn muốn tiêu hao tài nguyên của ta."

"Loại mua bán lỗ vốn này, người cảm thấy ta sẽ làm sao?"

Cơ Phong Lưu híp mắt: "Vậy người nói bao lâu?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Sau khi khôi phục đỉnh phong, trung thành ba năm, như thế nào?"

Im lặng.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Cơ Phong Lưu nói: "Được, ta đồng ý với người."

Khung còn muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt của Cơ Phong Lưu ngăn lại.

Lúc này.

Vũ Linh Cơ bay xuống: “Lão Cơ, người đã đồng ý rồi.”

Cơ Phong Lưu nói: “Các người tin tưởng ta không?”

Vũ Linh Cơ nhẹ nhàng gật đầu: “Chúng ta tin người, nhưng không tin hẳn.”

Thân ảnh Chúc Cửu xuất hiện, nhìn ba người một cái: “Có thể trung thành với Thiếu chủ, đó là vinh hạnh của các người, cũng không nhìn thực lực bây giờ của các người.”

Cơ Phong Lưu nói: “Năm đó trong Thánh Chiến, đường đường là Huyết Ma hiện tại lẫn lộn cũng không được tốt sao?”

Chúc Cửu nói: “Như thế nào, còn muốn đánh nhau hả? Người là lão tiểu tử, vừa mới đâm ta một cái, ta còn chưa tính sổ với người.”

Cơ Phong Lưu nói: “Đánh thì đánh, ta sợ người chắc!”

Diệp Trường Sinh cất tiếng: “Ồn ào cái gì, coi ta là người chết sao?”

Hai người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Được rồi, ân oán trong quá khứ của các người hãy xóa bỏ, hiện tại trước nghị biện pháp tái tạo thân thể cho các người, sau đó chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này.”

Dứt lời.

Bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Có lập tức đánh dấu Thần Mộ dị tộc hay không?]

[Đánh dấu, lập tức đánh dấu.]

...

[Chúc mừng chủ nhân thành công đánh dấu Thần Mộ dị tộc, đạt được một gói quà lớn xa hoa.]

Chương 1067: Truyền thừa Thái Thanh Cung

Gói quà lớn xa hoa?

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên một nụ cười, vậy ngược lại ta muốn nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu xa hoa.

[Lập tức mở gói quà!]

[Chúc mừng chủ nhân, thành công mở gói quà lớn xa hoa, đạt được một giọt máu Hoàng Kim Tộc, một số mệnh kim long, một truyền thừa của Thái Thanh Cung, một truyền thừa của Cự Nhân Tộc, một truyền thừa của Thiên Nữ Tộc.]

Nghe được âm báo của hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, ừm, không sai.

Nhiều phần thưởng như vậy, lại gần hơn một bước trên con đường vô địch.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Muốn chữa trị thân thể của các người và thân thể tàn phá cần rất nhiều tài nguyên."

"Các người là tu sĩ mấy vạn năm, hẳn nên biết phương pháp cho tu vi bản thân và có thể tìm được tài nguyên ở nơi nào."

"Nói cho ta biết, ta giúp các người đi lấy."

Khung nhìn Diệp Trường Sinh: "Nếu biết tài nguyên ở nơi nào, chẳng lẽ chúng ta sẽ không tự mình đi lấy?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật ngại quá, ta quên mất các người đã phong ấn ở chỗ này mấy vạn năm."

Khung: "..."

Cơ Phong Lưu: "..."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nơi này là nơi chôn cất dị tộc, xương cốt của bọn họ có thể tái tạo thân thể."

Đào mộ?

Ánh mắt ba người Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ đồng loạt rơi vào trên người Chúc Cửu, ánh mắt sắc bén bắn, linh khí khủng bố bắn ra, hiển nhiên là muốn ra tay với Chúc Cửu.

Chúc Cửu nhận thấy sát ý: "Ta chỉ đề nghị... Các người có thể không chấp nhận, không cần nhìn ta với ánh mắt như vậy, hãy cẩn thận ta xxx các người."

Diệp Trường Sinh nói: "Dùng thần cốt người đã chết giúp các người tái tạo thân thể, đích xác không thích hợp lắm, vẫn nên nghĩ biện pháp khác."

"Việc cấp bách trước mắt là rời khỏi nơi này."

Lúc này đây, hẳn không hỏi ba người Cơ Phong Lưu, bởi vì nếu có thể đi ra ngoài, hẳn cũng sẽ không một mực phong ấn ở đây.

Vũ Linh Cơ nói: "Chúng ta không thể rời khỏi nơi này, nếu không có linh khí mạnh mẽ, linh hồn chúng ta sẽ rất biến mất nhanh."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nàng nói không sai, bọn họ ẩn thân ở đây giống như ta ở trong quyển trục Huyết Ma vậy."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, thử hỏi còn có nơi nào có linh khí nồng đậm hơn Thương Khung Thần Cung?

Tieten tay vung lên, Thần Cung xuất hiện, linh khí hỗn độn mê mông xuất hiện, ba người Cơ Phong Lưu nhìn vòng xoáy tiến vào Thần Cung trước mắt.

Thế... giới nhỏ.

Diệp Trường Sinh nói: "Đi vào đi, thân thể các người không thể chữa trị thành công trước, hãy ở trong Thần Cung tu luyện."

Khung nhìn Cơ Phong Lưu, tựa hồ đang hỏi ý kiến của hắn, người sau không chút do dự, hóa thành một đạo tinh mang tiến vào trong

Thương Khung Thần Cung.

Vũ Linh Cơ, Khung dừng một chút, cũng tiến vào trong đó.

Ngay sau đó.

Ba người đứng ngay ngắn trong Thần Cung, hoàn toàn bị hết thấy trước mắt làm cho chấn động, linh khí mệnh môn tràn đầy, nếu có thể tu luyện ở chỗ này... Thật tốt.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh bọn họ, tiện tay vung lên, máu Hoàng Kim Tộc, truyền thừa của Cự Nhân Tộc, truyền thừa của Thiên Nữ Tộc xuất hiện trên không trung.

Có biết gì không?

Ánh mắt ba người Cơ Phong Lưu vô cùng nóng bỏng, trong lòng hoảng sợ, tại sao truyền thừa của chủng tộc bọn họ lại xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh.

Khung trầm giọng nói: "Vì sao truyền thừa mạnh mẽ nhất của Cự Nhân Tộc lại xuất hiện trong tay người?"

"Có kinh hỉ hay không, kích thích hay không!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Muốn... Không?"

Khung gật gật đầu: "Có thể cho ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xem biểu hiện của người."

Khung: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các người tu luyện trong Thần Cung, ta sẽ mau chóng dẫn các người rời đi."

Dứt lời.

Hắn thu đi máu Hoàng Kim Tộc và hai đạo truyền thừa, thân ảnh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, trở lại Thần Mộ đệ tộc.

Khung thấy Diệp Trường Sinh rời đi: "Cơ huynh, hắn sẽ không nhốt chúng ta ở chỗ này, sau đó đi ra ngoài đào mộ chứ!"

Cơ Phong Lưu lắc đầu, cười nói: "Hắn sẽ không làm như vậy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Giờ phút này, sợ rằng toàn bộ truyền thừa tám tộc đã ở trong tay hắn, loại chuyện đào mộ này không hợp với thân phận của hắn. Thiếu niên này có nhân quả quẩn thân, không người nào có thể dự đoán tương lai của hắn, chúng ta lựa chọn trung thành với hắn, có lẽ là một hồi tạo hóa lớn."

Khung nói: "Cơ huynh, vì sao người lại tin tưởng hắn như vậy?"

Cơ Phong Lưu nói: "Bởi vì ta cũng đẹp trai như hắn."

Còn có thể trò chuyện vui vẻ hay không?

Sắc mặt Khung tối sầm lại: "Mấy vạn năm qua, nếu không phải người bị phong ấn, hiện tại sợ rằng cũng có mấy vạn đứa nhỏ."

Cơ Phong Lưu nói: "Có ý gì, mấy vạn người, người xem thường ta sao?"

Khung xoay người nhìn Vũ Linh Cơ: "Chúng ta đi thôi, đừng bị hắn làm hư."

Vũ Linh Cơ nói: "Nam nhân... Ha ha!"

...

Thần Mộ dị tộc.

Chúc Cửu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, thật sự không đào mộ sao? Nơi này khẳng định có không ít chí bảo."

Chương 1068: Thái Thanh Đạo

Diệp Trường Sinh nói: "Người làm người đi!"

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Cửu, người nói Thái Thanh Cung mấy vạn năm trước còn tồn tại không?"

Chúc Cửu không chút do dự: "Tồn tại, loại thế lực này sẽ không dễ dàng diệt vong, năm đó Diệp Bắc Huyền phong ấn nơi này, ta có thể giấu ở quyển trục Huyết Ma tránh thoát một kiếp, dùng thủ đoạn tuyệt thế của hắc, sống sót không phải rất khó."

"Chỉ cần một ngày có Diệp Bắc Huyền, Thái Thanh Cung sẽ không chỉ ngừng trở nên mạnh mẽ, bởi vì hắc là người yêu nghiệt nhất mà ta từng gặp qua."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn yêu nghiệt hơn ta?"

Chúc Cửu lắc đầu: "Không rõ ràng lắm, nhưng ở thời đại đó, Diệp Bắc Huyền đã từng nói qua, hắc kết giao bằng hữu bình thường cũng không nhìn tư chất, dù sao cũng không có ưu tú hơn hắc."

"Hắc đột phá chưa bao giờ nuốt một viên đan dược, bởi vì hắc không phải đang đột phá, chính là trên đường đột phá."

Diệp Trường Sinh trầm kinh hãi, trâu bò, tư chất của Diệp Bắc Huyền chỉ yếu hơn hắc một chút thôi.

"Lão Cửu, linh khí nơi này vô cùng nồng đậm, chờ ta cắn nuốt toàn bộ linh khí, chúng ta hãy nghĩ biện pháp rời đi, người có thể đi đường cho chúng ta trước."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, cắn nuốt toàn bộ linh khí nơi này... Sợ là cần thời gian không ngắn."

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, cười nói: "Yên tâm, rất nhanh."

Bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, hần trực tiếp rơi vào trong giấc ngộ, Chúc Cửu mới đi vài bước, vòng xoáy linh khí sau lưng bao trùm, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Chúc Cửu nhìn một màn trước mắt: "Cái này... Đây có phải là con người không?"

Khủng bố như vậy, không biết gì chỉ biết rất lợi hại.

Giờ khắc này.

Chúc Cửu rất cục hiểu được, vì sao lúc trước Diệp Trường Sinh hỏi hần, so với Diệp Bắc Huyền, tư chất của hai người họ, ai mạnh hơn ai.

Tư chất như vậy tuyệt đối có thể chống lại Diệp Bắc Huyền, có lẽ nói tư chất của Thiếu chủ mạnh hơn Diệp Bắc Huyền.

Thật ghen tị.

Thực sự là con cưng của thời đại.

Chúc Cửu khẽ thở dài một tiếng, suýt chút nữa rơi nước mắt âm mộ, thân ảnh chợt lóe biến mất tại chỗ.

Diệp Trường Sinh điên cuồng cắn nuốt linh khí trong không trung, dẫn toàn bộ linh khí vào trong Thần tháp Tử Dương, tâm thần vừa động: [Lập tức tiếp nhận truyền thừa Thái Thanh Cung.]

[Chúc mừng chủ nhân, thành công tiếp nhận truyền thừa Thái Thanh Cung...]

Một cỗ thần lực mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, bốn vòng xoáy linh khí trong cơ thể hần xuất hiện.

Điên cuồng xoay tròn, linh khí cuộn cuộn tiến sâu vào trong kinh mạch, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác kinh mạch giống như đang không ngừng mở rộng.

Cảm giác đầy hơi này thực sự khó chịu.

Thế nhưng...

Cấp bậc của hắn đang không ngừng tăng vọt.

Người khác đột phá đều có rào cản, Diệp Trường Sinh căn bản không cảm giác được.

Dễ dàng tiến vào cấp bậc tiếp theo.

Thử lưu.

Thử lưu.

Đó là một bước đột phá.

Rào cản đã nói không thấy hắn.

Trong khi đó.

Trong đầu hắn xuất hiện một đoạn tin tức, Thái Thanh Đạo, một trong mười đại đạo vũ trụ?

Diệp Trường Sinh hít mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới hắn lấy được truyền thừa của Thái Thanh Cung.

Đúng là một trong mười đại đạo vũ trụ, Thái Thanh Đạo.

Điều khiến hắn nghi ngờ là... Trong đầu xuất hiện tin tức nói là Thái Thanh Đạo, nhưng Thái Thanh Đạo ở nơi nào?

Ngay tại lúc hắn mờ mịt, một màn kinh người xảy ra, ở trong đan điền của hắn, Hồng Mông, Hỗn Độn, âm Dương, hắc khí sáng thế ngừng xoay tròn, ở giữa chúng xuất hiện một hơi thở óng ánh trong suốt.

Nhìn qua giống như thủy ngân, cũng không phải rất lớn.

Diệp Trường Sinh giật mình: "Chẳng lẽ nó chính là Thái Thanh Đạo? Nó quá nhỏ!"

Chờ đã, chờ đã.

Thì ra vừa rồi bốn linh khí đồng thời xoay tròn, giúp hắn tăng lên cấp bậc đều do Thái Thanh Đạo?

Còn đột phá?

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, không dám phân tâm chút nào, đột phá cấp bậc quá nhanh, hẳn hơi không khống chế được.

[Chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá đến Vĩnh Hằng Chúa Tể, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Chúc mừng chủ nhân, Bất Diệt Thần Dực tiến hóa thành công, đạt được Hỗn Độn Hắc Dực.]

[Chúc mừng chủ nhân, Thần Ma Biến đột phá đến biến thứ tám - Thần Ma Bạo Tẩu.]

[Chúc mừng chủ nhân, bàn kiếm Kiếp Thiên tiến hóa thành công - Kiếp Thiên Thập Kích.]

Âm báo hệ thống không ngừng truyền đến bên tai.

Cảm giác này... Thật tuyệt vời.

Âm thanh này... Dễ chịu.

Không cẩn thận đã tăng lên một cấp bậc lớn, đột phá nhanh như vậy, thật sợ thân thể ăn không tiêu.

Hỗn Độn Thần Dực, loại cánh này giống như tiền trong túi nam nhân, người có thể không cần, nhưng người phải có.

Thần Ma Biến tầng thứ tám, Thần Ma Bạo Tẩu, nghe cái tên này hung tàn cỡ nào, ta mạnh mẽ như vậy, nếu bạo đi, vậy nên mạnh mẽ đến trình độ nào?

Không dám nghĩ, không dám nghĩ.

Nghĩ tiếp, chính mình cũng sợ hãi.

Kiếp Thiên Thập Kích, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Chủ yếu là quá mạnh mẽ, hẳn không biết làm thế nào để miêu tả.

Chương 1069: Thái Thanh Đạo (2)

Đúng lúc này.

Thái Thanh Đạo trong cơ thể hần trở nên không an phận, tựa hồ không hoàn toàn rèn luyện bốn đạo linh khí.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong minh tướng, tiếp tục xem xét trong đầu, nhìn giới thiệu về Thái Thanh Đạo.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Chúc Chín trở về, bay xuống cách Diệp Trường Sinh không xa: "Thiếu chủ, là người sao?"

Hần mới ra ngoài bao lâu?

Tu vi trực tiếp tăng lên một cấp bậc lớn.

Có phải hơi đi quá xa không?

Có suy nghĩ đến cảm nhận của hần chưa?

Chúc Cửu cảm thấy tim như bị dao cắt, vì sao phải để cho hần nhìn thấy một màn này, giờ khắc này, hần bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Ta là một thiên tài.

Ta có ngu ngốc không?

Ngốc nghếch không phân biệt được.

Cho tới nay, tự xưng là tư chất yêu nghiệt, ở thời đại đó hần cũng là tài năng tuyệt thế, có thể so sánh với Diệp Trường Sinh.

Hần... Không là gì cả.

Thật sự có người có thể đột phá một cấp bậc lớn lại một cấp bậc

lớn.

Ngay sau đó.

Chúc Cửu tựa hồ lại phát hiện cái gì đó, ánh mắt rơi vào trên Thái Thanh Đạo ở đan điền của Diệp Trường Sinh: "Đó là... Đại đạo?"

Chính mình bị suy nghĩ của mình làm cho hết hồn.

Ba... Ba. Ba.

Chúc Cửu tát mình ba cái, thật sự đau đớn, xem ra tất cả là sự thật.

Thiếu chủ... Có đại đạo trong cơ thể?

Phá vỡ.

Chúc Cửu đột nhiên cảm giác mình giống như không cùng một thế giới với Diệp Trường Sinh.

...

Linh khí biến mất hầu như không còn.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, bốn linh khí và Thái Thanh Đạo nhập thể, chậm rãi mở hai mắt, khóe miệng nhếch lên ý cười.

Lại trở nên mạnh mẽ.

Thực lực bây giờ đi tới Thần Ma Tộc ở Thiên Ngoại Thiên, cũng không biết có thể đánh bọn họ hay không, dù sao thời gian tu luyện của ta cũng ngắn ngủi.

Hắn lựa chọn để ba người Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ ở lại bên người, chính là suy nghĩ vì sau này.

Đơn đả độc đấu, thế đơn lực bạc.

Cấp bậc võ đạo nhiều như vậy, kẻ địch của hắn chỉ biết càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhiều, cũng nên suy nghĩ vì sau này.

Mặt khác, hắn còn có một gói phần thưởng chưa sử dụng.

Không biết khi nào.

Chúc Cửu xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người có mệt hay không?"

"Mệt mỗi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nhưng không có cách nào, càng ưu tú, trách nhiệm càng lớn, cho nên ta mệt mỗi... Cũng hạnh phúc."

"Rất hưởng thụ loại cảm giác hiện tại này."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ta nói là đột phá, trực tiếp đột phá một cấp bậc lớn, không mệt sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không mệt mỗi, người không thể tưởng tượng nổi sự vui vẻ của ta."

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Cửu, có biện pháp đi ra ngoài không?"

Vẻ mặt Chúc Cửu ảm đạm: "Thiếu chủ, muốn đi ra ngoài, chỉ có một biện pháp."

Diệp Trường Sinh nói: "Biện pháp gì."

Chúc Cửu nói: "Chui từ dưới đất lên... mà ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy đi thôi!"

Sắc mặt Chúc Cửu biến đổi: "Thiếu chủ, người sẽ không thật sự muốn phá đất mà ra chứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không thử một lần, người vĩnh viễn không biết mình mạnh mẽ."

Ngay sau đó.

Hai người rời khỏi Thần Mộ dị tộc, xuất hiện bên ngoài hang đá, bọn họ ngẩng đầu nhìn lại, trên đỉnh đầu một mảnh đen kịt.

Giống như một lỗ đen sâu không thấy đáy.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, muốn phá đất mà ra, nhưng không đơn giản."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Vấn đề nhỏ, giao cho ta."

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng rống ngâm liên tiếp vang vọng, trên người Diệp Trường Sinh có hai thần long cự ảnh quần quanh, bay lên trời, đánh về phía đại trận trên đỉnh đầu.

Chúc Cửu kinh hô: "Cứng rắn làm?"

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ nghĩ biện pháp giải bỏ đại trận bao phủ, sau đó lại phá đất mà ra.

Ta đã suy nghĩ của Thiếu chủ một cách đơn giản.

Thiếu chủ mạnh mẽ, không phải ta có thể tưởng tượng.

...

Di tích Thánh Chiến.

Sáu người Diễm Xích Vũ, Ngao Hoàng, Hoa Ảnh Vũ, Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Diệp Đăng Thiên xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên đỉnh tượng đá khổng lồ.

Vẻ mặt Không kiến ảm đạm, giống như một oán phụ: "Các người đều có được chí bảo và truyền thừa, chỉ có một mình ta không có."

Diễm Xích Vũ nói: "Tiểu hòa thượng, Phật pháp có mây, coi nhẹ hết thầy, chấp niệm quá mạnh cũng không được."

Không Kiến nói: "Diễm thí chủ không hiểu, bản tăng đến di tích Thánh Chiến chính là vì truyền thừa Thiên Thánh Phật."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, không phải di tích Thánh Chiến còn chưa kết thúc sao? Đừng nản lòng, chúng ta hãy tiếp tục

tìm kiếm.”

"Hơn nữa, sư phụ còn chưa trở về, không nóng nẩy."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ căn bản không ở chỗ này, thế nhưng truyền thừa Thiên Thánh Phật mà tiểu hòa thượng nói đã xuất hiện."

Không Kiến vội vàng nói: "Ngao tiên bối, truyền thừa Thiên Thánh Phật ở nơi nào?"

Ngao Hoàng ngẩng đầu cao quý của hắn lên, nghiêm túc nói: "Ngay phía trước!"

Dứt lời.

Một ánh sáng từ cửu thiên hạ xuống, giống như từ ngoài trời bắn xuống, vô số thần huy che khuất bầu trời.

Bên trong di tích Thánh Chiến, tất cả tu sĩ tắm rửa dưới thần huy.

Chương 1070: Sư phụ gặp nguy hiểm

Không Kiến kích động không thôi, run rẩy nói: "Thánh Phật Xá Lợi, là Thánh Phật Xá Lợi, nếu có được nó, hòa thượng có thể đạt được truyền thừa Thiên Thánh Phật."

Hắn liều lĩnh đuổi theo Thánh Phật Xá Lợi.

Giờ khắc này.

Cường giả đuổi theo Thánh Phật Xá Lợi cũng không chỉ có một mình Không Kiến.

Diễm Xích Vũ nói: "Lão Ngao, vẫn nên đi qua xem một chút, tiểu hòa thượng này nói như thế nào cũng là đồ đệ của Thiếu chủ, đừng để một lát nữa bị người giẫm chết."

Ngao Hoàng gật đầu: "Đúng vậy, hắn muốn chết, không có cách nào báo cáo với Thiếu chủ."

Truyền thừa Thiên Thánh Phật xuất hiện.

Di tích Thánh Chiến sôi trào, tất cả mọi người cười gió mà đi, nhanh như tia chớp, đuổi theo Thánh Phật Xá Lợi.

Về mặt Không Kiến vô cùng ngưng trọng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Thánh Phật Xá Lợi, những người này có phải có tật xấu hay không.

Lại không tu Phật pháp, đuổi theo Thánh Phật Xá Lợi làm gì?

Bịch.

Phật quang màu vàng xẹt qua, Thánh Phật Xá Lợi xẹt qua bầu trời đột nhiên ngừng lại, lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt mọi người đuổi theo nóng rực, bọn họ nghĩ cơ hội đã tới.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Mọi người nâng tốc độ tới cao nhất, trên không trung chỉ còn lại một luồng tàn ảnh...

Giờ khắc này.

Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, chỉ cần có thể đạt được Thánh Phật Xá Lợi, gạt tóc làm tăng... Cũng không phải là không thể.

Có một câu nói hay, ta trượt, cũng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ cần có thể nhận được truyền thừa, mấy sợi tóc xanh... Bỏ đi thì sao?

Không Kiến thấy mọi người chen chúc xông lên, những người này đều điên rồi sao?

Va chạm với nhau, cũng không sợ nổ?

Không, không.

Cô nương kia... Người đi làm gì vậy?

Còn nữa, bà lão kia... Thánh Phật Xá Lợi không dành cho người.

Tu sĩ từ bốn phương tám hướng chạy tới phía Thánh Phật Xá Lợi, một đám đưa tay bắt tới phía Xá Lợi.

Linh khí che trời, uy áp bắn phá, bọn họ sử dụng tất cả vốn liếng, dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Từng bóng người cách Thánh Phật Xá Lợi càng ngày càng gần, ở trên mặt bọn họ hiện lên vẻ hưng phấn.

Lúc này.

Đám người Ngao Hoàng, Diễm Xích Vũ xuất hiện ở bên người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, sao người không đi?"

Không Kiến lắc đầu: "Cướp không lại, cướp không lại."

Nhậm Ngã Cuồng lại nói: "Người muốn từ bỏ sao?"

Không Kiến nói: "Từ bỏ? Không thể nào, nhưng không phải bây giờ, trước mắt tranh đoạt kịch liệt như vậy, ai lấy được Thánh Phật Xá Lợi thì người đó sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, để cho bọn họ tranh đoạt trước một lát, đám người chết gần hết rồi, bần tăng lại ra tay."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Không nhìn ra, người là trộm như vậy."

Không Kiến chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, đây là đại trí."

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Đôi mắt Không Kiến mở to, gắt gao nhìn chăm chú vào phía trước, âm âm một tiếng nổ lớn truyền ra, người đầu tiên lấy được Thánh Phật Xá Lợi đã bị đánh giết.

Những người này đã bị tham lam làm cho choáng váng đầu óc, cho rằng bọn họ chỉ cần đạt được Thánh Phật Xá Lợi là được.

Há không biết, hiện tại Thánh Phật Xá Lợi chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay, ai đụng người đó chết.

"A di đà Phật, tàn nhẫn, quá tàn nhẫn."

Không Kiến trầm giọng nói, xoay người nhìn về phía mấy người: "Ngao tiên bối, trong chốc lát nếu bần tăng lấy được Xá Lợi, các người hãy giúp ta một tay."

Ngao Hoàng nói: "Đi đi, chúng ta sẽ ủng hộ người."

Không Kiến nói: "Muốn hành động ủng hộ, cũng không phải là tình thần ủng hộ, bằng không tiểu tăng sẽ bị đánh chết."

Ngao Hoàng gật đầu: "Yên tâm đi, không thành vấn đề."

Không Kiến đạp không mà đi, cảm thấy không chắc, luôn cảm giác nhóm người Ngao Hững sẽ hãm hại mình.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang liên tiếp truyền ra, lại có hai tên tu sĩ bị đánh chết, ba người bỏ mình, máu tươi tràn ngập không trung.

Mọi người tựa hồ tỉnh táo lại, đồng loạt nhìn về phía Thánh Phật Xá Lợi lơ lửng, lại không một ai đi tranh đoạt.

Bóng dáng Không Kiến ngừng lại, một bên đột nhiên xuất hiện một tên mặc áo bào đen, ở dưới trường bào bao bọc, không thấy rõ bộ dáng người này.

Hơn nữa Không Kiến không cảm nhận được linh khí dao động trên người áo bào đen, biết đây là cao thủ.

Người này cũng đến vì Thánh Phật Xá Lợi, cơ hội hãn đật được Xá Lợi lại trở nên xa vời.

Im lặng.

Hoàn toàn im lặng.

Mọi người đứng lơ lửng giữa không trung, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh sáng vàng của Thánh Phật Xá Lợi trải dài vạn trượng, Phật quang chiếu rọi khiến người ta tắm rửa trong đó.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Xá Lợi gần trong gang tấc, lại dùng mạng đi đổi, cái giá thật sự quá lớn.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, một con rồng vàng từ dưới lòng đất xuất hiện, đầu rồng ngửa mặt lên trời, vọt thẳng lên cửa tiêu.

Điều đáng sợ là... Trên lưng rồng có một bóng người đứng thẳng,

áo trắng như tuyết, tóc mực bay múa, khí chất siêu phàm như tiên.

Chương 1071: Sư phụ gặp nguy hiểm (2)

Ngang.

Ngang.

Long ngâm cứu thiên, cắn nuốt Xá Lợi.

Thấy vậy.

Về mặt mọi người động dung, nóng lòng muốn thử, đều chuẩn bị ra tay, nhưng dưới uy áp khủng bố, bọn họ lại ngừng lại.

Nhóm người Không Kiến, Diễm Xích Vũ, Ngao Hoàng nhìn thấy bóng người trước mắt, khoe miệng bọn họ nhắc lên ý cười, Nhậm Ngã Cuồng trầm giọng nói: "Sư phụ thật lợi hại, vừa ra tay đã bắt được Thánh Phật Xá Lợi."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân đang điên cuồng tìm đường chết, trong chốc lát lại bị đánh hội đồng."

Ngao Hoàng nói: "Đánh hội đồng, không tồn tại, một mình Thiếu chủ có thể đánh toàn bộ bọn họ."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Chẳng lẽ người không phát hiện Thiếu chủ trở nên rất mạnh sao?"

Diễm Xích Vũ nói: "Đừng nói chuyện, ta không muốn nghe."

Vốn tưởng rằng ở di tích Thánh Chiến lấy được một ít chí bảo, có thể mạnh mẽ hơn Diệp Trường Sinh, ai ngờ Diệp Trường Sinh vừa xuất hiện đã mạnh như vậy.

Còn có thể chơi đùa với nhau hay không?

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh hơi bối rối.

Quả bóng trong tay là gì?

Sao nó xuất hiện trong tay của mình.

Còn có những người này đều nhìn chăm chăm hẳn, hiện tại nhan sắc của hẳn đều bắt đầu hấp dẫn nam nhân sao?

Không đúng, sao lại không thấy lão Cửu.

Bị lạc à?

Chúc Cửu đột nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, sao Xá Lợi của Thiên Thánh Phật lại ở trong tay người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thánh Phật Xá Lợi? Ta còn tưởng rằng là một viên gạch, không sai, không sai, đưa nó cho Tiểu Kiến đi."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, chúng ta đi ra, nơi này là bên ngoài di tích Thánh Chiến, những người này đều đến vì Xá Lợi."

Diệp Trường Sinh vẫn đạm phong khinh: "Xá Lợi là của ta, chẳng lẽ bọn họ còn dám cướp."

Dứt lời.

Mọi người đạp không lướt nhanh, từ bốn phương tám hướng nhanh về phía Diệp Trường Sinh, mấy trăm công kích trực tiếp hội tụ trên người hẳn.

Cướp thật đấy!

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, một Xá Lợi, một truyền thừa, bọn họ há có thể buông tha?"

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ: "Ta vốn định khiêm tốn, lại ép ta ra tay."

Xuy.

Vô số kiếm quang từ trên người hẳn bắn ra, bầu trời trong nháy mắt hóa thành một mảnh biển kiếm ngăn cản mọi người phóng thích công kích.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, bầu trời sụp đổ, như ngày tận thế giáng xuống.

Diệp Trường Sinh lơ lửng đứng trên không, rỗng vàng bao phủ trên người biến mất không thấy, tâm thần vừa động, thu Xá Lợi vào hệ thống.

Rất hiển nhiên, mọi người liên thủ một kích không tạo thành thương tổn gì đối với hắn.

Không Kiến phát hiện người áo đen bên cạnh rục rịch: "Đó là sư phụ ta, có phải rất mạnh hay không, người có sợ hãi hay không."

Người áo đen nhìn Không Kiến, một cái tát đánh bay ra ngoài: "Ta không sợ."

Không Kiến: "..."

Người này dám đánh lén hắn.

Quá mức.

Hòa thượng không phát uy, người coi ta là thái giám sao?

Nhìn ta... Phật Tổ thiết quyền đầu.

Thân ảnh Không Kiến bay ngược ra sau, cổ Phật tám tay xuất hiện sau lưng, Phật cao vạn trượng, thẳng lên bầu trời.

Ầm.

Ầm.

Một cái lại một cái nắm tay lớn rơi xuống, tựa như chùy lớn từ trên trời ném xuống trên người người áo bào đen.

Hai chân người áo bào đập không, văng sáng màu đen xuất hiện dưới chân, sau lưng cũng là một pho tượng Thiên Phật, còn cao hơn cổ Phật tám tay.

Hắn không đi ngăn cản năm tay lớn hạ xuống, một bước, lại một bước đi tới phía Diệp Trường Sinh, đi về phía trước, áo bào đen bao phủ biến mất.

Hòa thượng?

Không Kiến nhìn hòa thượng từ trong áo bào đen đi ra, sắc mặt chợt thay đổi, không nghĩ tới hắn chẳng những là một tăng nhân, còn là một độc tăng.

Khó trách... Hắn sẽ đến đây khéo léo đoạt Thánh Phật Xá Lợi.

Không tốt.

Sư phụ đang gặp nguy hiểm.

...

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, kinh thiên động địa.

Độc tăng từng bước đi về phía trước.

Trời lở đất nứt.

Ảnh Thiên Phật lớn che trời, dưới công kích của Không Kiến, không nhúc nhích chút nào.

Nơi đi qua, vầng sáng màu đen dưới chân còn đang không ngừng khuếch tán....

Không Kiến biết vầng sáng màu đen là khí độc, chạm vào tất phải chết, cho dù Đại Chúa Tể cũng vậy.

Không khỏi hơi lo lắng cho Diệp Trường Sinh.

Độc tăng khoác áo cà sa màu đen, hai tay chấp lại, hai tròng mắt thâm sâu: "Thí chủ, giao Xá Lợi ra, ta không siêu độ ngươi."

Diệp Trường Sinh nhìn độc tăng: "Xá Lợi đã vào tay ta, há có lý

giao ra, nếu các hạ không muốn, xin người bắt đầu biểu diễn.”

Độc tăng nói: "Thành toàn cho người.”

Ảnh Thiên Phật lớn vung cánh tay, từ trên cao đập xuống, hắc ám vô tận che khuất bầu trời.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người nhanh chóng lui về phía sau, sợ công kích của độc tăng sẽ đả thương bọn họ, ánh mắt bọn họ đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Vẫn muốn nhìn xem Diệp Trường Sinh tránh thoát một kích này như thế nào.

Bịch.

Diệp Trường Sinh bay lên trời, không trực tiếp ra tay, rồng vàng bao phủ trên người lại xuất hiện.

Gió lốc trên bầu trời.

Phanh.

Chưởng lớn rơi xuống bị đánh thành căn bã, giống như trời bị đâm một lỗ thủng.

Chương 1072: Dự định của Diệp Trường Sinh

Vô Pháp nhìn Diệp Trường Sinh: "Người là kiếm tu, vì sao không xuất kiếm?"

Diệp Trường Sinh nói: "Xuất kiếm, người nhất định phải chết."

Vô Pháp khinh thường: "Ta không tin."

Xuy.

Một kiếm bay ra, xuyên qua hư không...

Một kiếm khai thiên, dẹp yên màn đêm vĩnh hằng.

Bóng dáng Vô Pháp bay ngược ra sau, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sau lưng sụp đổ...

Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện pháp tướng và thân thể lại bị kiếm quang xuyên thấu: "Người thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã nói rồi, xuất kiếm thì người nhất định phải chết, cứng rắn muốn ta xuất kiếm."

Vô Pháp lạnh lùng cười: "Lão nạp há có thể dễ dàng bị người chém giết như vậy."

Dứt lời.

Thân ảnh nghiền nát dưới sương mù màu đen bao phủ, thể những rất nhanh khép lại: "Bất Tử Độc Tăng Vô Pháp, người nhớ kỹ tên của ta."

Âm thanh thấu khoảng không, vang vọng thật lâu.

Ngay sau đó.

Trường bào màu đen xuất hiện, mang theo Vô Pháp chạy trốn.

Diệp Trường Sinh nhìn Vô Pháp rời đi, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc: "Độc hòa thượng kia giết không chết?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, hắc có bất tử thể, nhưng bị Thiếu chủ đả thương, cũng giống như chết một lần, bởi vì một thân tu vi của hắc sẽ giảm xuống ngàn trượng."

Hóa ra là như vậy.

Lúc này.

Nhóm người Diễm Xích Vũ, Ngao Hoàng đập không mà đến, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau tiện tay vung lên: "Tiểu Kiến Kiến, cho người Thánh Phật Xá Lợi, vào Thần Cung tiếp nhận truyền thừa đi."

Không Kiến chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, sư phụ, người khiến ta quá cảm động."

Diệp Trường Sinh nói: "Mau đi, đừng buồn nôn như vậy."

Không Kiến mang theo Thánh Phật Xá Lợi rời đi, một bên, Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử, thân phận độc tăng vừa rồi kia không đơn giản, một kiếm của người khiến hắc bị thương, sợ sẽ kết cừu oán."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao cả, lần sau gặp mặt, ta sẽ có kinh nghiệm giết hắc."

Diệp Đăng Thiên nói: "Bất Tử Độc Tăng là cung phụng của Thiên Tông, với hắc còn có Thần Long tăng nhân Vô Thiên, hai người ở cùng một chỗ gọi là Vô Pháp Vô Thiên."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không có việc gì, bọn họ có hai người, bên cạnh ta cũng có hai thần tăng, có thể treo bọn họ trên trời đánh."

Diệp Đăng Thiên giật mình: "Thần tăng trong miệng người chính là Không Kiến? Nhưng hắc cũng chỉ có một người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Còn có một người, chờ hắc xuất thế, vũ trụ sẽ run rẩy."

Dứt lời.

Hắn di chuyển về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người mọi người trước mắt: "Chư vị đến vì Thánh Phật Xá Lợi?"

"Nếu muốn cướp thì nhanh chóng động thủ, bằng không, chúng ta sẽ đi trước."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai dám ra tay, chỉ bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, đại lão, người bạn rợn.

...

Lối ra của di tích Thánh Chiến.

Đoàn người Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn kết giới còn chưa mở ra, Chúc Cửu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, kết giới rất nhanh sẽ mở ra."

"Xích Vũ, người có biết chỗ nào có tài liệu chữa trị thân thể không?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Diễm Xích Vũ tự hỏi trong nháy mắt: "Chủ nhân, có một thể lực gọi là Vũ Trụ Thương Hội, ở nơi đó không có thứ chúng ta tìm không thấy."

Vũ Trụ Thương Hội.

Nghe có vẻ rất khó phách.

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết nơi nào có Vũ Trụ Thương Hội không?"

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Nhậm Ngã Cuồng: "Chủ nhân, hẳn biết."

Diệp Trường Sinh, Nhậm Ngã Cuồng đều giật mình, người sau trầm giọng nói: "Sư phụ, trước kia ta đích thật là người của Vũ Trụ Thương Hội, nhưng hiện tại ta không có quan hệ với bọn họ."

"Vi sư hiểu được!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Người biết Vũ

Trụ Thương Hội gần đây ở nơi nào, vì sư đi làm chút chuyện, đến lúc đó người không cần xuất hiện.”

Nhậm Ngã Cuồng chần chờ trong chớp mắt: "Huyền Đô.”

Diệp Trường Sinh nói: "Được, rời khỏi di tích Thánh Chiến, chúng ta trước tiên đi Huyền Đô, sau đó đến Thiên Ngoại Thiên.”

Thần Ma Tộc ở Thiên Ngoại Thiên đã phái người tới, tục ngữ nói, đến thì phải trả lễ.

Ân oán giữa bọn họ nhất định phải chấm dứt.

Diệp Trường Sinh đã có kế hoạch mới, chờ sau khi Thiên Ngoại Thiên chấm dứt, dự định trở về Hỗn Loạn Tinh Không một lần.

Sau đó, mang theo tất cả mọi người đi tìm Hắc Doanh Doanh, Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Thời gian tách ra với các nàng quá dài, cũng không biết tình huống hiện tại của các nàng như thế nào.

Vũ trụ khởi động lại, họ sẽ gặp nguy hiểm không?

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn vang lên, di tích Thánh Chiến bắt đầu lay động.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, di tích sắp mở ra, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này.”

Giờ khắc này.

Trong di tích Thánh Chiến.

Những tu sĩ khác đi tới lối ra, ngay khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, bọn họ đều ngừng lại, lui về phía sau.

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, trong những người này có rất nhiều người ngày xưa là kẻ địch của chủ nhân.”

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người có ý gì?"

Diễm Xích Vũ nói: "Bọn họ biết chủ nhân đạt được Thánh Phật Xá Lợi, nếu để cho bọn họ còn sống đi ra ngoài, chủ nhân lại sẽ có phiền toái không ngừng."

Chương 1073: Dự định của Diệp Trường Sinh (2)

Diệp Trường Sinh xoay người liếc mắt nhìn mọi người: "Yếu như vậy, không cần giết, bọn họ vĩnh viễn sẽ không tạo thành uy hiếp đối với ta."

Dứt lời.

Lối ra di tích Thánh Chiến mở ra, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo tinh mang hướng thẳng lên tiên khung, những người khác theo sát rời đi.

Không dừng lại trên sơn cốc một phút nào.

...

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, đột nhiên mở miệng nói: "Lão Hắc, người muốn đi, hiện tại có thể rời đi."

Không biết từ khi nào, Ngao Hoàng đã xuất hiện bên cạnh hắn: "Thiếu chủ, lập tức sẽ đi Thiên Ngoại Thiên, nếu hiện tại ta rời đi sẽ không cách nào giúp Thiếu chủ."

"An tâm đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thiên Ngoại Thiên chỉ là tình cảnh nhỏ, chờ tu vi của người đột phá, về sau lại trở về giúp ta."

Ngao Hoàng trầm mặc trong nháy mắt: "Thiếu chủ, lão Hắc không có gì cho người, ở trong di tích Thánh Chiến đạt được một luồng đạo nguyên, đưa cho Thiếu chủ."

Trong lúc nói chuyện, hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện từng luồng đạo nguyên, ngay sau đó, đạo nguyên trực tiếp bay đến đan điền của Diệp Trường Sinh.

Dừng lại trong chớp mắt.

Trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn.

Ngao Hoàng: "..."

Trong cơ thể Thiếu chủ có thứ gì đó!

Diệp Trường Sinh phát hiện đạo nguyên trực tiếp để Thái Thanh Đạo cắn nuốt: "Lão Hắc, ta cũng tặng người ít đồ."

Bịch.

Hắn chỉ bung lên, một luồng khí Hồng Mông tiến vào trong cơ thể lão Hắc, người sau hưng phấn vạn phần: "Thiếu chủ, ta rút trước, thật sự áp chế không được, ta muốn đột phá!"

...

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh nhìn Ngao Hoàng biến mất ở bầu trời vô tận: "Linh khí thần bí này mạnh như vậy sao? Một ít cũng khiến lão Hắc muốn đột phá sao?"

Đồ tốt.

Tuyệt đối là đồ tốt.

[Hệ thống, người biết linh khí thần bí trong cơ thể ta là cái gì không?]

[Linh khí Hồng Mông.]

[Thì ra người vẫn luôn biết, vậy vì sao không nói cho ta biết?]
Diệp Trường Sinh hỏi.

[Người cũng không hỏi.]

[Người thắng!]

Hệ thống vẫn ngạo kiêu như thế.

Thật là thiếu đánh.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân..."

Diệp Trường Sinh thấy dáng vẻ Diễm Xích Vũ hề hề hề: "Có chuyện gì người mau nói, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân mới vừa rồi cho lão Hắc linh khí, có thể cũng cho ta một chút hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không thể."

Diễm Xích Vũ giật mình: "Vì cái gì, chẳng lẽ chủ nhân nhất định phải để ta rời đi mới có thể cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sợ sau khi cho người, người cũng phải đột phá."

Diễm Xích Vũ chém đinh chặt sắt: "Chủ nhân yên tâm, ta mạnh mẽ hơn lão Hắc nhiều, sẽ không dễ dàng đột phá."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Tại sao ta lại không tin nhỉ?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi chủ nhân."

Diệp Trường Sinh trầm mặc trong chớp mắt, ngón tay búng lên, linh khí Hồng Môn xâm nhập vào trong cơ thể Diễm Xích Vũ, người sau kiêu ngạo nói: "Chủ nhân, người xem có phải ta không đột phá hay không."

Nói đến đây, sắc mặt hắn biến đổi, vội vàng nói: "Không được, linh khí này quá lớn, ta hơi chịu không nổi."

Tạm biệt, chân dài của ta, không đúng, là người đẹp của ta.

Tạm biệt, tình yêu của ta, không đúng, là chủ nhân của ta.

Theo lời nói truyền ra, Diễm Xích Vũ hóa thành một ánh lửa, từ trên hư không xẹt qua, cuối cùng biến mất không thấy.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh cảm giác mình bị lừa.

Hai cường giả lập tức rời đi, hẳn thật sự hơi luyến tiếc.

Cũng không biết một mình lão Hắc có thể lại lạc đường hay không, hủy diệt toàn bộ thân thể của mình.

So sánh ra, hẳn một chút cũng không lo lắng cho Diễm Xích Vũ, con chim này rất xấu, không biết lại có bao nhiêu người sẽ gặp tai nạn.

Ôi, tai họa!

...

Thuyền tiên.

Bay lượn cửu thiên, tốc độ vô cùng nhanh.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên boong thuyền, tìm hiểu áo nghĩa của Thái Thanh Đạo, đồng thời cũng đang minh tưởng đại đạo vũ trụ.

Không, chính xác là đạo của riêng mình.

Cái này không muốn không biết, vừa muốn đã giết mình.

Đạo của hắn... Hơi nhiều, trong lúc nhất thời cũng không dễ lựa chọn, đến tột cùng nên đi cái nào.

Người nói có khiến người ta tức giận hay không.

Đây chính là sự phiền não của việc quá ưu tú.

Không biết khi nào.

Nhậm Ngã Cuồng xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Đồ nhi bá kiến sư phụ."

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở hai mắt, hơi thở trên người lui đi, quay đầu nhìn Nhậm Ngã Cuồng: "Đến, ngồi xuống nói."

Nhậm Ngã Cuồng ngồi xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh. "Sư

phụ, đi tới Huyền Đô, ta vẫn muốn trở về Vũ Trụ Thương Hội xem một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi đó là nhà của người, muốn xem thì đi xem, người đang lo lắng cái gì?"

Vẻ mặt Nhậm Ngã Cuồng âm đạm, khẽ thở dài một tiếng: "Sư phụ có điều không biết, ta là Thiếu chủ Nhậm gia của Huyền Đô, lại bởi vì không cách nào tu luyện nên bị đuổi ra khỏi Nhậm gia, tất cả những thứ vốn thuộc về ta cũng bị cướp đi.”

Chương 1074: Phương pháp ăn là giống nhau

Diệp Trường Sinh nói: "Gia tộc như thế, người còn trở về làm gì?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Ta muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, mặt khác nường ta vẫn còn ở Huyền Đô."

"Sư phụ, thật ra trước kia ta không gọi là Nhậm Ngã Cuồng mà là Nhậm Tiêu. Sau khi rời khỏi Huyền Đô, ta đạt được ít cơ duyên đã khiến huyết mạch mạnh nhất của Nhậm gia thức tỉnh, chân chính bước vào con đường võ đạo. Từ khi đó, ta đổi tên thành Nhậm Ngã Cuồng, dần dần có danh tiếng, tu sĩ các thế lực gọi ta là người điên."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là như thế, người cũng là một người có chuyện xưa, nếu bây giờ người muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, vậy thì mạnh dạn đi làm."

"Người là đệ tử của ta, người làm gì ta đều sẽ ủng hộ người."

"Trở lại Huyền Đô, nói cho người đã từng khi nhục người, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo."

Nhậm Ngã Cuồng gật gật đầu: "Đệ tử đa tạ sư phụ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Huyết mạch của người là cuồng hóa?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Không phải cuồng hóa, là dị hóa, hiện tại ta còn không cách nào thật sự khống chế sức mạnh dị hóa, một khi sức mạnh dị hóa mở ra, ta sẽ biến mất trong nháy mắt."

Diệp Trường Sinh chỉ búng đầu ngón tay, một ánh sáng bạc tiến vào mi tâm Nhậm Ngã Cuồng: "Hai đạo thần thông này ban cho người, tu luyện thật tối sẽ có trợ giúp rất lớn với người."

"Phần Huyết Cuồng Hóa!"

"Cửu Chuyển Bá Thể."

Nhậm Ngã Cuồng vội vàng đứng dậy, quỳ xuống đất nói: "Đồ nhi tạ sư phụ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Đi xuống tu luyện, trở lại Huyền Đô, tự tay đoạt lại hết thấy thuộc về ngươi."

Nhậm Ngã Cuồng xoay người rời đi, đi về phía khoang thuyền.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, phát hiện trên boong thuyền xuất hiện một cái bình ngọc, hẳn là Nhậm Ngã Cuồng để lại.

Cầm lấy bình ngọc, mùi thuốc nồng đậm truyền đến.

[Hệ thống, đan dược bên trong bình ngọc này là gì?]

[Thần Đạo Đan.]

[Như vậy thật tốt, không ngại học hỏi kẻ dưới.]

Diệp Trường Sinh nói: [Đừng nói nữa, xem người có thể.]

Ngay sau đó.

Hắn cầm lấy bình ngọc, ngửa đầu đổ toàn bộ bình đan dược vào trong miệng, giòn, hương vị không tệ.

Ta nhỏ vào.

Đó chính là Thần Đạo Đan, không phải kẹo đâu.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, cho dù là Thần Đạo Đan hay là kẹo, cách ăn đều giống nhau.

...

Huyền Đô.

Một tòa đảo nổi lơ lửng trên không, phía trên, thành trì cổ xưa đứng sừng sững giống như hung thú ngủ đông, nhe răng nanh, tản ra uy áp mệnh mông.

Trên boong thuyền, Diệp Đăng Thiên xuất hiện: "Tiểu tử, người đã từ Chiến Trường Vạn tộc đi ra, tìm thời gian chúng ta phải đi Kiếm

Điện một chuyến.”

Diệp Trường Sinh nói: "Đi Kiểm Điện? Tại sao.”

Diệp Đăng Thiên nói: "Người là đệ tử Kiểm Điện, lập tức sẽ đến tỷ thí ở Kiểm Điện, sao người có thể không tham gia?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Rất gấp sao?”

"Không vội, còn năm năm." Diệp Đăng Thiên trầm giọng nói: "Có điều, ta cảm thấy người hẳn nên tới Kiểm Thiên Giới sớm một chút, trước đi tới nơi đó làm quen với hoàn cảnh, đồng thời hiểu rõ đối thủ người.”

"Còn năm năm, gấp gấp làm gì, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, trước tiên không vội đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Về phần người nói hiểu rõ đối thủ, với loại người có chút thực lực như ta, không sợ nhất chính là đánh nhau.”

"Chưa bao giờ hỏi đối thủ mạnh bao nhiêu, người chỉ cần nói cho ta biết kẻ địch ở đâu, có bao nhiêu người là được rồi.”

Diệp Đăng Thiên nói: "Vậy không có việc gì, người coi như ta không nói.”

Giờ khắc này.

Ba người Nhậm Ngã Cuồng, Hoa Ảnh Vũ, Thái Sơ xuất hiện.

Diệp Trường Sinh nói: "Phía trước chính là Huyền Đô, chúng ta vào thành trước, chờ ta làm xong việc, chúng ta sẽ rời đi.”

Nói đến đây, hắn quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Nhậm Ngã Cuồng: "Người đi làm chuyện của mình, vì sư tin tưởng người có thể.”

Nhậm Ngã Cuồng gật đầu: "Sư phụ, ta đi.”

Trước khi tiến vào Huyền Đô.

Bốn người Chúc Cửu, Không Kiến, Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn từ trong Thần Cung đi ra.

Đám người Hoàng Vân Huyền, Vương Phú Quý, Nạp Lan Tuyết Y vẫn luôn tu luyện trong Thần Cung, không có nơi tu luyện nào thích hợp hơn Thần Cung, cho nên bọn họ tiến vào trong đó trực tiếp bế quan.

Diệp Trường Sinh nói: "A Hoàng xuất quan rồi."

Hoàng Vân Huyền nói: "Hồi Thiểu chủ, xuất quan, cấp bậc đột phá một chút, miễn cưỡng tiến vào Đại Chúa Tế."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiến bộ rất nhanh."

Hoàng Vân Huyền lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Khiến Thiểu chủ thất vọng, tiến bộ nhanh thật sự phải là Tuyết Y, nàng cũng là Đại Chúa Tế."

"Nhưng nàng còn chưa chấm dứt bế quan, tạm thời không cách nào xuất quan giúp Thiểu chủ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không vội, để nàng tu luyện thật tốt đi!"

Trong cơ thể Nạp Lan Tuyết Y có một tòa Tàng Thư Các, trước khi rời khỏi Giới Thượng Giới, Diệp Trường Sinh giúp nàng hoàn toàn mở ra Tàng Thư Các, cho nên trong thời gian ngắn như vậy nàng đột phá đến Đại Chúa Tế cũng không kỳ quái chút nào.

Chương 1075: Huyền Đô

"Đi thôi, đi Huyền Đô trước."

Lần này đến Huyền Đô, mục đích chính là vì giúp bốn Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ chữa trị thân thể.

Về phần những thứ khác, Diệp Trường Sinh không muốn gây thêm rắc rối, nhưng hiện tại nhóm người Diệp Thập Vạn i đều xuất quan.

Nhiều người như vậy cùng nhau tiến vào Huyền Đô có thể hơi khoe khoang hay không?

...

Huyền Đô.

Nhậm gia.

Bóng dáng Nhậm Ngã Cuồng xuất hiện.

Hắn đứng ngay ngắn bên ngoài phủ đệ Nhậm gia, nhìn phủ đệ vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, tất cả giống như đã qua mấy đời.

Đã từng có tuổi thơ hạnh phúc ở đây, có những kỷ niệm đẹp với gia đình.

Nơi đã từng có sỉ nhục mà cả đời hắn không cách nào rửa sạch, đến bây giờ vẫn khắc cốt ghi tâm như trước.

Hắn đã từng cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không trở về, mười năm trôi qua, hắn vẫn không cách nào quên đi cừu hận.

Mười năm trước, sau khi phụ thân hắn ngã xuống, Nhậm gia đối đãi với mẹ con hắn như thế nào, đến bây giờ Nhậm Ngã Cuồng còn nhớ rõ.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn rốt cục cất bước đi vào trong Nhậm phủ.

Tu sĩ ngoài phủ trực tiếp ngăn hấn lại: "Nơi này là Huyền Đô Nhậm gia, là nơi mà người dám xông vào sao?"

Nhậm Ngã Cuồng ngừng lại: "Nói cho Nhậm Thạch Thiên biết, Nhậm Tiêu ta đã trở lại."

Nhậm Tiêu?

Hai tên tu sĩ thì thảo tự nói, lần thứ hai đánh giá Nhậm Ngã Cuồng: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là phế vật Nhậm gia, ở bên ngoài lăn lộn không nổi nên muốn trở về kiếm miếng cơm sao?"

Sát ý trên người Nhậm Ngã Cuồng bắn ra: "Quá nhiều lời."

Theo thân ảnh của hấn đi về phía trước, dưới uy áp khủng bố, hai tên tu sĩ trực tiếp nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập mà lên.

Trong lúc nhất thời.

Sát ý ngập trời bao phủ trên bầu trời Nhậm gia, giọng nói của Nhậm Ngã Cuồng như sấm: "Nhậm Thạch Thiên, đi ra chịu chết!"

Nhậm Thạch Thiên đã từng là nhị gia gia của hấn, cũng chính lão ta vì khống chế vị trí gia chủ Nhậm gia và Vũ Trụ Thương Hội nên từng bước từng bước bức hấn ra khỏi Nhậm gia.

Nhiều năm lang bạt bên ngoài như vậy, Nhậm Ngã Cuồng rốt cục cũng biết, thì ra Huyền Đô Nhậm gia chỉ là một nhánh của Vũ Trụ Thương Hội. Vũ Trụ Thương Hội thật sự mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nói trắng ra, Nhậm gia chính là làm việc cho Vũ Trụ Thương Hội.

Chỉ vì những quyền lợi này mà hấn trở thành mục tiêu của Nhậm Thạch Thiên.

Giọng nói vang vọng khoảng không, quanh quẩn trên Nhậm phủ.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, vây quanh Nhậm Ngã Cuồng, mọi người nhìn Nhậm Ngã Cuồng trước mắt, cũng không nhận ra hắn.

“Cuồng đồ lớn mật, dám làm càn ở Nhậm phủ!”

Nhậm Ngã Cuồng đánh một quyền ra ngoài, trực tiếp đánh người nói chuyện đến nổ tung: “Nường ta ở nơi nào?”

Mười năm qua, hắn vẫn chôn sâu cừu hận trong đáy lòng, cũng chính phần cừu hận này thúc đẩy hắn không ngừng mạnh lên.

Cũng chính phần cừu hận này khiến hắn không để ý sống chết, xông vào bí cảnh, trải qua cửu tử nhất sinh mới có được thực lực như bây giờ.

Hắn đã từng là một kẻ hèn yếu.

Biết được Nhậm gia không ngừng lớn mạnh, vẫn không có dũng khí trở về.

Ở Chiến Trường Vạn Tộc tận mắt chứng kiến Diệp Trường Sinh độc chiến quần hùng, sau đó, hắn phát hiện mình bị Diệp Trường Sinh thay đổi.

Bởi vì ở trên người sư phụ hắn, Nhậm Ngã Cuồng học được gặp chuyện quyết không nhận thua, quyết không trốn tránh...

Nhậm phủ.

Ngậm Ngã Cuồng bá đạo mà đứng, hơi thở khủng bố từ trên người hắn bắn ra, ánh sáng màu đỏ xuất hiện dưới chân.

Đại... Chúa Tể.

Trong đám người, có tiếng người run rẩy nói.

Nhậm Ngã Cuồng tiếp tục đi về phía trước, hắn đang di chuyển, mọi người trước mắt bị sóng khí hất văng ra ngoài.

Ngay sau đó.

Đầy người chết trên mặt đất.

Đây là tiết tấu muốn huyết tẩy Nhậm phủ.

Xuyên qua tiền viện, Nhậm Ngã Cuồng từ trên cao bay xuống, đứng ngay ngắn trên tấm bia đá cao vút của diễn võ trường.

Tấm bia đá dưới chân xuất hiện từng dấu vết nổ tung, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ xuống.

Giờ phút này, tu sĩ Nhậm phủ đã bị kinh động, cuồn cuộn không ngừng đi tới diễn võ trường, cầm đầu là một tên nam tử mặc y phục rực rỡ.

Nhìn qua cũng tương tự Nhậm Ngã Cuồng, người sau nhìn nam tử một khắc, trong mắt dâng lên lửa giận mãnh liệt.

Nhậm Đồng.

Tôn tử của Nhậm Thạch Thiên, người từng đuổi hắc ra khỏi Nhậm gia, chính là Nhậm Đồng.

Thế nhưng...

Nhậm Ngã Cuồng đã không còn như xưa, cho dù là Nhậm Đồng cũng không trực tiếp nhận ra hắc: "Các hạ là ai, có biết đây là nơi nào không?"

"Nhậm Đồng, người không biết ta?"

Nhậm Đồng giật mình: "Người là..."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Nhậm Tiêu, có điều, hiện tại tên là Nhậm Ngã Cuồng."

Sắc mặt Nhậm Đồng thay đổi, không thể tin được: "Người... Nhậm Tiêu?"

Hắc nhận thấy được uy áp bắn ra trên người Nhậm Ngã Cuồng, không thể tin được người tàn phế khi xưa sẽ có được thực lực khủng bố như thế.

Chương 1076: Đi xem đánh nhau

Mười năm qua, hắn ta hưởng thụ các loại tài nguyên của Nhậm gia và Vũ Trụ Thương Hội, một thân tu vi mới miễn cưỡng đạt tới Thiên Chí Tôn.

Nhậm Ngã Cuồng cho hắn ta cảm giác sâu không lường được.

Lúc này.

Một lão giả đi tới bên cạnh Nhậm Đồng: "Công tử, hắn là Đại Chúa Tế!"

Nhậm Đồng khẽ run lên: "Đại... Đại Chúa Tế, sao hắn làm được?"

Nhậm Ngã Cuồng lạnh như băng nói: "Nương ta ở nơi nào, hôm nay ta muốn lấy lại hết thủy thuộc về ta."

Bóng dáng Nhậm Đồng lui về phía sau, phất tay hạ lệnh: "Lên, lên cho ta, giết hắn."

Ra lệnh một tiếng.

Không ai dám di chuyển.

Dưới khí thế vương bá của Nhậm Ngã Cuồng, những người này đã sợ tới mức run rẩy từ lâu.

Há có thể lay động được Đại Chúa Tế?

Nhậm Đồng thấy mọi người không chút nhúc nhích, xoay người đạp không mà đi, đây là chuẩn bị muốn chạy trốn.

"Nương ta ở đâu, trả lời ta!"

Âm thanh vang vọng khoảng không, chấn động tai.

Sóng khí kinh khủng bắn ra, cả tòa Nhậm phủ run rẩy.

Ngay sau đó.

Nhậm Ngã Cuồng xuất hiện bên cạnh Nhậm Đồng, người sau cảm thấy một nguồn sức mạnh thần bí trực tiếp trói buộc hắn ta: "Đường ca, đừng giết ta."

"Nói cho ta biết, nương ta ở nơi nào!"

Giọng nói Nhậm Đồng run rẩy: "Thấm thẫm nàng... Nàng đã chết hai năm trước."

Sắc mặt Nhậm Ngã Cuồng thay đổi, sát ý khủng bố bắn ra, giống như hóa thân thành tu la địa ngục: "Vì sao, không phải Nhậm gia đã đồng ý, hứa cho nàng một đời bình an sao?"

Năm đó Nhậm gia vì đuổi Nhậm Ngã Cuồng đi, lấy mẫu thân hắn uy hiếp, chỉ cần Nhậm Ngã Cuồng không trở về Nhậm gia, mẫu thân hắn có thể sống sót.

Nhậm Đồng nói: "Thấm thẫm... Nàng vất vả lâu ngày thành bệnh, hơn nữa nhớ nhung người..."

Răng rắc.

Một âm thanh thanh thúy vang lên, cổ Nhậm Đồng bị bẻ gãy.

Nhậm Ngã Cuồng đánh một quyền ra ngoài, trực tiếp đánh Nhậm Đồng thành bột mịn: "Ta không muốn nghe, Nhậm gia, chôn cùng đi!"

Sát khí tràn ngập hình thành một vòng xoáy lớn ở trên hư không, mây đen áp thành, giống như tận thế buông xuống.

Năm đó hắn ủy khuất cầu toàn, tin tưởng Nhậm gia.

Về sau có thể tu luyện, vô số lần nghĩ tới muốn trở về Nhậm gia, nhưng bởi vì thực lực nhỏ yếu không cách nào mang theo mẫu thân rời đi, cho nên hắn lùi bước.

Hiện giờ Nhậm gia nuốt lời, vậy nhất định phải trả giá đắt.

Lấy thực lực của Nhậm gia, cho dù là một người phạm, muốn nàng một mực sống sót cũng không phải vấn đề.

Vì vậy... Cái chết của mẫu thân hắc sẽ không đơn giản như lời Nhậm Đồng nói.

Ầm.

Ầm.

Từng quyền lệ giống như thiên thạch từ cửu thiên hạ xuống, Nhậm gia trong nháy mắt bị san thành bình địa, Nhậm Ngã Cuồng đứng trên hư không, ba ngàn tóc đen bay múa, vô số linh khí tràn vào trong cơ thể hắc, tựa như gió lốc đến từ bên ngoài vậy.

Sốc.

Tu sĩ toàn thành nhìn lên hư không, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Nhậm Ngã Cuồng: "Thật... Sát ý thật đáng sợ."

Trước Vũ Trụ Thương Hội.

Diệp Trường Sinh vừa muốn tiến vào, thân ảnh ngừng lại: "Tức giận thật mạnh, xem ra hắc làm thật rồi."

Không Kiến phát hiện thân ảnh Nhậm Ngã Cuồng: "Sư phụ, người diên muốn đại khai sát giới!"

Diệp Trường Sinh nói: "Để hắc đi đi, đứa nhỏ này kiếm chế trong thời gian quá dài, cần phải phóng thích thật tốt."

Không Kiến như hiểu như không gật gật đầu: "Sư phụ, có muốn hòa thượng đi giúp hắc hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Kiến Kiến, Phật viết: Vạn sự đều có nhân quả, đây là kiếp nạn mà Tiểu Nhậm phải trải qua, để hắc một mình đối mặt đi!"

Không Kiến nói: "Sư phụ không hổ là sư phụ, nói rất có đạo lý."

Chúc Cửu phụ họa: "Thiếu chủ, một mình hắc sợ là không đối mặt được, rất nhiều cường giả đang xông tới phía hắc."

"Nháo không tốt, hắc sẽ bị đánh chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy các người đi xem một chút, đừng để hấn bị đánh chết là được."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người không đi sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không đi, ta là người cái gì cũng tốt, chỉ là không thể nhìn thấy người của ta bị bắt nạt."

"Nếu ta đi, sợ không khống chế được chính mình, dễ dàng tàn sát cả thành."

Mọi người: "..."

Dứt lời.

Hắn di chuyển đi về phía Vũ Trụ Thương Hội, đột nhiên một bóng người xuất hiện: "Các hạ chọn ngày trở lại, hôm nay thương hội chúng ta ngừng kinh doanh."

"Ngừng kinh doanh?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Vậy quên đi, vốn còn định làm một khoản làm ăn lớn với thương hội các người."

"Đi, đi xem đánh nhau."

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh muốn đi xem đánh nhau, Chúc Cửu mở lời nói: "Thiếu chủ, người sẽ không thật sự muốn đồ thành chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Uổng cho người vẫn là người lẫn lộn mấy vạn năm, chẳng lẽ không rõ phạm là khí thể thì không thể thua sao?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ta chỉ biết một câu, nói những lời ác độc nhất, bị đánh độc nhất."

Diệp Trường Sinh nhìn Chúc Cửu: "Người... Nói rất đúng, sau này ta sẽ khiêm tốn một chút."

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Toàn bộ cường giả Nhậm gia xuất hiện, ngay cả Thành chủ Huyền Đô cũng tới.

Chương 1077: Dị biến cuồng hóa

Nhậm Thạch Thiên nhìn Nhậm Ngã Cuồng, liếc mắt một cái đã nhận ra hắn là Nhậm Tiêu: "Người vẫn trở về."

"Đáng tiếc nay không còn như xưa, Nhậm gia bây giờ đã nằm trong tay ta, cũng không phải người có thể chống lại."

"Đạt được một thân tu vi này không dễ dàng đi, sao người không quý trọng cho tốt?"

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Nhậm Thạch Thiên, người còn tưởng rằng ta là thiếu niên kia sao?"

Nhậm Thạch Thiên nói: "Đại Chúa Tể, rất mạnh sao?"

Dứt lời.

Lão ta bộc phát thực lực Vĩnh Hằng Chúa Tể, hơi thở của hai người đối chọi gay gắt trên không trung, như sao hỏa đụng vào địa cầu.

Không Kiến nói: "Sư phụ, cấp bậc của lão đầu kia cao hơn người điên."

Diệp Trường Sinh nói: "Ấm sắc thuốc, tằm chân mềm, loại tiểu Nhâm này có thể đánh năm cái."

Sắc mặt Không Kiến thay đổi: "Sư phụ, người điên từ khi nào mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải Tiểu Nhậm mạnh mẽ như thế nào, mà là lão già này phải phế."

Trong lúc nói chuyện, trong lòng hắn thầm nghĩ, Nhậm gia khổng chế Huyền Đô Vũ Trụ Thương Hội, sẽ không chỉ có chút thực lực trước mắt này, vậy cũng quá yếu.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn vang trời, không gian vỡ vụn sụp đổ.

Một bóng người bay ngược ra ngoài, không phải ai khác, chính là Nhậm Thạch Thiên.

Người... Sao người mạnh mẽ như vậy?

Nhậm Thạch Thiên bị đánh hộc máu, thịt trên người xuất hiện từng dấu vết nổ tung tựa như mạng nhện, máu tươi không ngừng tràn ra.

Nhậm Ngã Cuồng đứng lơ lửng, ánh sáng đỏ kinh khủng cao vạn trượng: "Không phải người nói ta là phế vật sao?"

“Dị biến cuồng hóa!”

Dứt lời, thân ảnh của hắn bắt đầu điên cuồng mở rộng, chiến giáp màu đỏ như máu xuất hiện trên người hắn.

Nhất là quyền bộ màu đỏ trên hai quyền có vẻ vô cùng bắt mắt.

Diệp Trường Sinh nhìn dị biến của Nhậm Ngã Cuồng, cái này sao lại hơi giống Saiya?

Không Kiến nói: "Sư phụ, đây là loại dị biến thứ hai của người điên, biến dị mạnh nhất của hắn rất khủng bố, hòa thượng đã gặp qua một lần, cả người hắn hoàn toàn điên cuồng, nếu không phải hòa thượng dùng thanh tâm chú, hắn vẫn điên tiếp."

Diệp Trường Sinh nói: "Cứ như vậy, hai người trở thành bằng hữu tốt nhất."

Không Kiến gật đầu: "Người điên có dị biến cao nhất, khi Thiên Chí Tôn đánh chết một gã Đại Chúa Tể, nhưng trong trạng thái này sẽ có tổn thương rất lớn với thân thể hắn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không hổ là đồ đệ của ta, đủ biến thái, ta thích!"

...

Trên hư không.

Con người Nhậm Thạch Thiên phóng to, nhìn chăm chú vào Nhậm Ngã Cuồng trước mắt: "Dị biến cuồng hóa, người làm sao có thể?"

Phanh.

Lão ta trực tiếp bóp nát một viên huyền thạch, ánh sáng bạc bay thẳng lên bầu trời, không chút do dự gọi người.

Bởi vì lão ta vừa mới đụng Nhậm Ngã Cuồng một cái, phát hiện mình không thể nào cứng rắn, nếu không gọi người, dễ dàng bị một quyền đánh chết.

Lúc này.

Một bóng người đi tới bên người Nhậm Thạch Thiên: "Nhậm huynh có muốn phủ Thành chủ hỗ trợ hay không?"

Nhậm Thạch Thiên gật đầu: "Vậy thì làm phiền Văn Nhân huynh."

Văn Nhân Hạo lạnh nhạt nói: "Được."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Trong phút chốc, mấy trăm bóng người xuất hiện trong hư không, hình thành thế vây công với Nhậm Ngã Cuồng. Cùng lúc đó, trên hư không, vòng xoáy thật lớn xuất hiện, từng bóng người bay xuống.

Nhậm Thạch Thiên thấy người tới bay xuống, vội vàng tiến lên: "Lão tổ, hắn đã trở lại."

Nhậm Hình hí mắt, ánh mắt rơi vào trên người Nhậm Ngã Cuồng: "Tuổi còn trẻ đã là Đại chúa tể, Tiêu Nhi, người có muốn trở về Nhậm gia hay không?"

Một bên, Nhậm Thạch Thiên vội vàng nói: "Lão tổ, vậy ta thì sao?"

Nhậm Hình nói: "Trước tiên cút sang một bên."

Nhậm Thạch Thiên: "..."

Nhậm Ngã Cuồng hăm hăm nhìn Nhậm Hình: "Trở về Nhậm gia, có phải người càng già càng ngu xuẩn hay không, ta trở về... Chỉ để giết người."

Nhậm Hình nói: "Nếu không phải niệm tình người thức tỉnh dị biến cuồng hóa, ta sẽ cho người cơ hội trở về sao?"

Nhậm Ngã Cuồng khinh thường: "Đồ của ta, ta sẽ tự tay lấy về."

Nhậm Hình cười lạnh nói: "Người còn không xứng!"

Trong lúc nhất thời.

Cường giả Nhậm gia nhao nhao tiến lên, hình thành thế vây công Nhậm Ngã Cuồng với mấy trăm người của phủ Thành chủ.

Nhìn thấy một cảnh trước mắt.

Nhậm Ngã Cuồng ngửa mặt lên trời cười nói: "Đến đây, cùng nhau lên, ta sợ sao?"

Nhậm Hình nói: "Giết hần!"

Đại chiến bắt đầu, công kích lướn không.

Nhậm Ngã Cuồng đập không lướn đi, mạnh mẽ lao ra ngoài, vùng quyền lớn nghênh đón...

Ở phía xa.

Không Kiến nói: "Sư phụ, nhiều người quá, người điên sợ là không ngăn cản được."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, đây vẫn là một mầm non không tồi, nếu chết ở đây, khá đáng tiếc."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Bắt nạt đồ đệ của ta, vậy để cho bọn họ chết đi."

Ngày sau đó.

Không Kiến, Thái Sơ, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Diệp Đăng Thiên, Hoàng Vân Huyền đập không mà đi, giết vào trong đám người.

Chân thân Thiên Thánh Phật xuất hiện, Hạo Thiên Phật quang bao phủ, Không Kiến chấp tay trước ngực: "Người điên đừng sợ, sư phụ bảo chúng ta đến giúp người."

Chương 1078: Nhậm gia, xong rồi

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ lớn truyền ra, cường giả phủ Thành chủ bị đánh bay ra ngoài, ánh mắt Văn Nhân Hạo xẹt qua trên người đám người Chúc Cửu, cuối cùng rơi vào trên người Nhậm Hình.

"Nhậm lão thanh lý môn hộ, ta sẽ không nhúng tay vào."

Nhậm Hình xuất hiện.

Lão ta là một Vĩnh Hằng Chúa Tể, lại được Vũ Trụ Thương Hội coi trọng.

Văn Nhân Hạo vốn định nhân cơ hội này giao hảo với Nhậm gia, nhưng hắn ta vừa nhìn những kẻ địch trên chóc người ta.

Khá lắm, tùy tiện một người cũng là Đại Chúa Tể.

Hòa thượng kia còn trẻ tuổi cũng đã là Vĩnh Hằng Chúa Tể, hơn nữa là sư huynh đệ đồng môn với Nhậm Ngã Cuồng.

Sư phụ bọn họ nên mạnh bao nhiêu?

Suy nghĩ một chút, là người hắn ta không thể trêu vào.

Lần này.

Sợ là Nhậm gia sẽ lành ít dữ nhiều, thật sự là ác giả ác báo.

Mười năm trước bắt nạt cô nhi quả phụ người ta, hiện tại thiếu niên khi xưa đã trở về.

Sự thật cho chúng ta biết một đạo lý, mãi mãi không nên đánh giá thấp một người.

Người mà người đã từng khinh thường, bây giờ người không với nổi.

Nhậm Hình nói: "Văn Nhân Thành chủ sợ rồi?"

Văn Nhân Hạo nói: "Nhậm lão hiểu được, phủ Thành chủ không có bao nhiêu nội tình, trăm cường giả vừa rồi đã là tồn tại mạnh nhất phủ Thành chủ."

"Ta có lòng giúp Nhậm lão một tay, thế nhưng thực lực không cho phép!"

"Huống hồ, đây là chuyện nhà của Nhậm gia các người, nếu phủ Thành chủ tham dự vào trong đó, ít nhiều hơi không thích hợp."

"Rút đi!"

Ra lệnh một tiếng, hắn ta mang theo tu sĩ còn lại của phủ Thành chủ rời khỏi đại chiến.

Sắc mặt Nhậm Hình vô cùng khó coi, trong lòng vô cùng rõ ràng ý của Văn Nhân Hạo, đây là muốn xem hổ đấu, sau đó Văn Nhân gia ngư ông đắc lợi.

Cái gì mà Văn Nhân gia không có cường giả, lừa gạt những người khác còn có thể.

Văn Nhân lão tổ rất nhuận, không đúng, nhưng là rất mạnh, không ai rõ ràng hơn lão ta.

Thật ra không biết.

Văn Nhân Hạo rời khỏi, không nghĩ tới muốn ngư ông đắc lợi, mà là thật sự kiêng kỵ, Văn Nhân gia bọn họ có thể phát triển đến bây giờ cũng không dễ dàng, không muốn bởi vì một lần sai lầm nhỏ mà vạn kiếp bất phục.

Theo cường giả phủ Thành chủ rời khỏi, trên hư không, đám người Không Kiến đi tới bên người Nhậm Ngã Cuồng, mọi người đứng ngay ngắn một hàng, uy áp khủng bố bắn ra.

Một đội hình như vậy... Thật hơi dọa người.

Nhậm Hình ngưng thần nhìn lại, trong lòng vô cùng hoảng sợ, ngần ngừ mười năm, vậy mà Nhậm Ngã Cuồng lại kết giao được

nhieu cường giả như vậy.

Trong đó cấp bậc của ba người Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Thái Sơ là gì, lão ta hoàn toàn không nhìn ra, chỉ là cảm giác hơi thở trên người ba người phát ra khiến lão ta cảm thấy hơi nguy hiểm.

Lúc này.

Một lão giả Nhậm gia tiến lên: "Lão tổ, những người này quá mạnh, còn có sư phụ trong miệng hòa thượng kia. Có thể khiến Nhậm Tiêu trong vòng mười năm ngăn ngủ thăng cấp đến Đại Chúa Tế, sư phụ hẳn có thể là người mà chúng ta không thể chống lại."

Nhậm Hình lạnh lùng nói: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta còn có đường lui sao? Lần này Nhậm Tiêu trở về chính là muốn lấy lại tất cả, chẳng lẽ các người tính toán từ bỏ Vũ Trụ Thương Hội, từ bỏ tài nguyên Nhậm gia?"

Một lời hạ xuống.

Chúng cường giả Nhậm gia rơi vào trầm mặc.

Để bọn họ từ bỏ tất cả những gì hiện có, đương nhiên mọi người không muốn.

Nếu không có đủ tài nguyên, cấp bậc của họ sẽ không tiến bộ, vì vậy họ không có lựa chọn nào khác.

Lão giả lại nói: "Lão tổ, đại nhân của Vũ trụ Thương Hội ở Thiên Đô, truyền tin tức để bọn họ đến giúp chúng ta hóa giải trận nguy cơ này."

Nhậm Hình suy nghĩ trong nháy mắt, ánh mắt dừng ở trên người Nhậm Tiêu: "Chỉ cần hiện tại người đồng ý trở về Nhậm gia, ta có thể bỏ qua chuyện cũ."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Không chết không thôi."

Nhậm Hình nói: "Vậy ta thành toàn cho người."

Dứt lời.

Lão ta giờ tay bóp nát huyền thạch trong lòng bàn tay: "Muốn chết, vậy đi tìm mẫu thân người đi!"

Lời này...

Hoàn toàn chọc giận Nhậm Ngã Cuồng.

Bịch.

Hắn mạnh mẽ xông về phía trước, đánh một quyền về phía Nhậm Hình: "Nhậm gia tất diệt, đều phải chôn cùng nường ta!"

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, sóng khí màu đỏ vô biên trùng kích đi ra ngoài, bóng dáng Nhậm Hình bay ngược ra ngoài.

Lão ta mạnh mẽ ổn định thân ảnh, không gian sau lưng bị nghiền nát, ngay sau đó, vô số ánh sáng đen lấy hắn làm trung tâm, điên cuồng bao trùm ra.

Nhậm Hình muốn cuồng hóa.

Hơi thở trên người lão ta điên cuồng tăng vọt, uy áp trong nháy mắt áp đảo Nhậm Ngã Cuồng, ở trên mặt lão ta hiện lên ý cười trên tước: "Nhậm gia chỉ có thể là của ta, mười năm trước có thể khiến người giống như chó nhà có tang rời đi, hiện giờ người vẫn sẽ không có bất kỳ cơ hội nào."

"Chết!" Nhậm Ngã Cuồng đã điên dại, trong mắt chỉ có giết chóc, hắn mới mặc kệ Nhậm Hình mạnh mẽ cỡ nào.

Chương 1079: Nhậm gia, xong rồi (2)

Ở phía xa.

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhậm Hình bắt đầu cuồng hóa, vân đạm phong khinh, không chút lo lắng an nguy của Nhậm Ngã Cuồng.

Cho dù Nhậm Hình bóp nát đá truyền âm gọi người, hắn cũng không lo lắng chút nào.

Gọi người, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, chỉ là chuyện một kiếm.

Tuy rằng cấp bậc của Nhậm Ngã Cuồng yếu hơn Nhậm Hình, nhưng huyết mạch, công pháp, thần thông của hắn mạnh hơn hẳn Nhậm Hình, trận đại chiến này căn bản cũng không có bất ngờ.

Kết quả cuối cùng là Nhậm Hình bị treo lơ lửng trên trời đánh.

Cuộc sống của ai cũng không phải thuận buồm xuôi gió, Nhậm Ngã Cuồng chỉ có trải qua lần này, tâm tình của hắn mới có thể trưởng thành.

Tu luyện trong tương lai mới có thể đạt được thành tựu lớn hơn.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng thưởng thức đại chiến trước mắt, vô cùng hài lòng gật gật đầu, biểu hiện của Diệp Thập Vạn, Không Kiến thật sự khiến hắn rất rất hài lòng.

Hiện tại Thập Vạn quả thực chính là Chúa Tế Lô Đình, mặc dù chỉ có cấp Tiên Thiên, nhưng bất kỳ Đại Chúa Tế nào dưới chùy của hắn, ngay cả một chiêu cũng không thể ngăn cản.

Giới hạn của hắn rốt cuộc là cấp bậc gì, Diệp Trường Sinh cũng đoán không ra.

Cửu Thiên Lô Đình vì hắn dùng, một đôi chùy lớn vô địch, một chữ trâu bò, hai chữ trâu bò.

Không Kiến dung hợp Thánh Phật Xá Lợi, tiếp nhận truyền thừa

của hắc, thánh Phật tám tay che khuất bầu trời, Phật quang chiếu thể tôn vô địch.

Từng thiết quyền tựa như hoàng kim đúc ra, giống như muốn nghiền nát Cửu Tiêu, mỗi một công kích rơi xuống, cường giả Nhậm gia đều hình thần câu diệt.

Công kích của Tiểu Kiến Kiến hơi tàn nhẫn.

Không cho đối phương một chút cơ hội, một quyền đập chết một người, lấy sát sinh làm tội nghiệp, Tiểu Kiến Kiến cách Phật Tổ càng ngày càng xa.

Phía bên kia.

Văn Nhân Hạo nhìn đại chiến trên không trung, trong lòng còn sợ hãi, không khỏi cảm thấy may mắn với lựa chọn của mình, nếu vừa rồi không rời khỏi, có phải hắc ta đã bị đánh chết hay không?

Nhậm gia... Xong rồi.

Nhậm gia, xong rồi.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Văn Nhân Hạo.

Hắc ta khẽ thở dài một tiếng: "Thiếu niên phế vật trước kia hiện giờ trở nên mạnh mẽ như vậy, thế sự vô thường, quý trọng hiện tại."

Dứt lời.

Trong lòng hắc ta đang suy nghĩ, rốt cuộc sư phụ của Nhậm Ngã Cuồng là ai? Có thể cũng thu hắc ta làm đồ đệ hay không, chính mình đã lớn tuổi, thực lực cũng mạnh hơn Nhậm Ngã Cuồng một chút.

Nếu như thật sự giao phong, hắc ta còn không nhất định có thể đánh bại tên điên này.

Hắc ta cũng muốn có được thực lực mạnh mẽ.

Ầm.

Ầm.

Nương theo tiếng nổ lớn truyền ra, bầu trời tựa như sụp đổ, Nhậm Ngã Cuồng và Nhậm Hình chiến đấu đã đến thời khắc cuối cùng.

Nhậm Hình mạnh mẽ ổn định thân ảnh bay ngược, cúi đầu nhìn dấu vết nổ tung trước ngực: "Dị biến cuồng hóa quả nhiên mạnh mẽ."

"Chờ sau khi người chết, lão phu sẽ cắn nuốt huyết mạch của người, đến lúc đó dị biến cuồng hóa sẽ thuộc về ta."

Đến bây giờ Nhậm Hình còn đang nhớ thương huyết mạch của Nhậm Ngã Cuồng, cũng không phải lão ta không có não, mà lão ta tràn ngập tin tưởng với cường giả Vũ Trụ Thương Hội.

Đã truyền âm, tin tưởng rất nhanh sẽ tới giúp.

Nhiều năm như vậy lão ta mặc kệ nhọc nhằn, cống hiến rất nhiều cho Vũ Trụ Thương Hội, tin tưởng cường giả Thương Hội sẽ không bỏ rơi lão ta.

Lúc này.

Trên hư không.

Một tia sáng giống như sấm sét từ trên cao cưỡi thiên hạ xuống, ngay sau đó, không gian vặn vẹo, ánh sáng xoay tròn, năm người từ trong ánh sáng đi ra.

Nhậm Hình nhìn thấy người tới, vội vàng tiến lên khom người một cái: "Bái kiến năm vị đại nhân."

Quân Bất Ki nói: "Thương hội phát xảy ra chuyện gì mà người lại sử dụng đá truyền âm?"

Năm người này do Quân Bất Ki cầm đầu, xem như tuần sát sứ của Vũ Trụ Thương Hội, bọn họ sẽ không thường xuyên đi tới phân hội Vũ Trụ Thương Hội xem xét.

Đồng thời, trên người cũng gánh vác trách nhiệm bảo vệ Thương Hội.

Nhậm Hình khom người một cái: “Đại nhân, việc này nói rất dài. Tặc tử Nhậm gia ngày xưa bây giờ trở về, ý đồ muốn cướp đi tất cả của Nhậm gia, Vũ Trụ Thương Hội tuyệt đối không thể rơi vào trong tay hắn.”

Ánh mắt Quân Bất Ki rơi vào trên người Nhậm Ngã Cường: "Người nói tặc tử Nhậm gia chính là hắn sao?"

Nhậm Hình nói: "Đại nhân, không sai, chính là hắn. Người này trở về còn mang theo trợ thủ, rơi vào đường cùng, lão hủ mới truyền tin tức cho đại nhân."

Quân Bất Ki đánh giá Nhậm Ngã Cường, trong lòng hơi hồ nghi, sao huyết mạch mạnh mẽ như vậy có thể là tặc tử của Nhậm gia?

Có điều, hắn ta không có hứng thú gì với chuyện xảy ra với Nhậm gia. Nhậm Hình nhiều năm như vậy lợi dụng Huyền Đô Vũ Trụ Thương Hội hiểu kính cho hắn ta không ít tài nguyên.

Cho nên, Huyền Đô Vũ Trụ Thương Hội chỉ có thể để Nhậm Hình đến chấp chương, có như vậy chỗ tốt của hắn ta mới không gãy.

Quân Bất Ki nói: "Người yên tâm, nếu chúng ta đã tới, đương nhiên sẽ không để Vũ Trụ Thương Hội rơi vào trong tay người khác."

Chương 1080: Tiếp ta một kiếm

Nhậm Hình vội vàng nói: "Đa tạ đại nhân."

Giờ khắc này.

Ánh mắt sắc bén của Nhậm Ngã Cuồng rơi vào trên người Quân Bất Ki, biết năm người trước mắt là trợ thủ do Nhậm Hình gọi tới.

Thực lực của năm người này không kém, trong đó có hai Vĩnh Hằng Chúa Tể, ba người còn lại là Bất Hủ Chúa Tể.

Phải biết rằng một Bất Hủ Chúa Tể mạnh mẽ hơn Vĩnh Hằng Chúa Tể rất nhiều.

Mặc dù như thế, Nhậm Ngã Cuồng không sợ hãi, đạp không lướt đi, mang theo tư thế vô địch một lần nữa tấn công về phía Nhậm Hình.

Một vị Đại Chúa Tể, thôi cuồng!

Quân Bất Ki thuận miệng nói, tiện tay vung lên, không gian trói buộc trực tiếp khổng chế Mặc Ngã Cuồng: "Phá!"

Phanh.

Không gian bị hủy diệt, thần lực cuốn theo Nhậm Ngã Cuồng bay ra ngoài.

Phốc phốc.

Miệng phun ra ngụm máu, hơi thở phong ma trên người Nhậm Ngã Cuồng trở nên yếu đi.

Quân Bất Ki nhìn Nhậm Ngã Cuồng bay ngược ra ngoài: "Không chịu nổi một kích."

Nhậm Hình lại nói: "Đại nhân, còn có bọn họ, những người này chém giết không ít cường giả Thương Hội."

Quân Bất Ki quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu, người sau lạnh nhạt

nói: "Như thế nào, người muốn đánh ta? Tới, đánh ta đi!"

Trong lòng Quân Bất Ki hoảng sợ, tức giận nhìn Nhậm Hình: "Người trên chộc người nào đây?"

Dứt lời.

Hắn ta vái chào Chúc Cửu: "Các hạ hiểu lầm rồi."

Chúc Cửu nói: "Không có hiểu lầm, người đánh đồ đệ của chủ nhân ta, món nợ này chúng ta tính như thế nào?"

Quân Bất Ki nói: "Ta là người chấp pháp của Vũ Trụ Thương Hội, kính xin các hạ cho Thương Hội mặt mũi, chớ nhúng tay vào việc này."

Chúc Cửu vừa muốn mở miệng, một giọng nói truyền đến: "Đánh đồ nhi ta, người cảm thấy chuyện này có thể dễ dàng đi qua sao?"

"Đừng nói phía sau người là Vũ Trụ Thương Hội. Cho dù là cấm kỵ vũ trụ, đánh đồ nhi ta, cũng phải trả giá đắt."

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diệp Trường Sinh chậm rãi đi tới.

Tiên tư siêu phàm, đẹp trai không người nói.

Quân Bất Ki nhìn Diệp Trường Sinh, suy nghĩ trong đầu đảo quanh, sao hắn lại nhìn quen mắt như thế, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó.

"Không biết các hạ là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Thân phận của ta hơi nhiều, không biết người hỏi cái nào?"

Lúc này.

Một bóng người đi tới bên cạnh Quân Bất Ki, thì thầm bên tai hắn ta một hồi, sắc mặt hắn ta chợt thay đổi: "Hiểu lầm, hiểu lầm, Diệp công tử chớ tức giận, những chuyện này là hiểu lầm."

"Hiểu lắm phải không?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta cũng tin là hiểu lắm, nhưng các người đánh đồ nhi của ta, người nói chuyện này xử lý như thế nào?"

Quân Bất Ki quay đầu nhìn Nhậm Hình, đánh một chưởng ra ngoài, trực tiếp tiến Nhậm Hình đi, thì cốt không còn.

"Diệp công tử, việc này đều do Nhậm Hình mà ra, ta đã chém giết hắn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người có thể không hiểu được lời ta nói, ta hỏi là chuyện người đánh đồ nhi ta xử lý như thế nào."

Quân Bất Ki: "...."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta có một biện pháp, người có muốn nghe hay không?"

Quân Bất Ki nói: "Diệp công tử xin nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiếp ta một kiếm, chuyện này xóa bỏ."

Quân Bất Ki dựa vào Vũ Trụ Thương Hội, theo lý thuyết hắn ta không nên kiêng kỵ Diệp Trường Sinh mới đúng, nhưng vì sao hắn ta lại sợ hãi như vậy?

Lý do rất đơn giản.

Hắn ta biết thân phận đệ tử Kiếm Điện của Diệp Trường Sinh.

Hai tháng trước, thế lực khắp nơi đều muốn chém giết đệ tử Kiếm Điện để đạt được kiếm lệnh, vì sao hiện tại không có một chút động tĩnh nào.

Hai chuyện khiến người thêm muốn Kiếm Lệnh biết Diệp Trường Sinh không thể trâu vào, cũng không thể chọc.

Trận chiến trên Chiến Trường Vạn Tộc, không ai không biết Diệp Trường Sinh hung tàn.

Giới Chủ Chiến Giới bị đánh chết.

Vạn Tượng Tông bị diệt.

Cường giả Vô Thủy Cung bị giết.

Chuyện thứ hai, Vô Thủy Cung bị một kiếm diệt, nghe đồn người ra tay có quan hệ với Diệp Trường Sinh.

Quân Bất Ki biết đắc tội Diệp Trường Sinh, Vũ Trụ Thương Hội tuyệt đối sẽ không vì hắn ta mà ra tay, dù sao có rất nhiều người chấp pháp giống như hắn ta.

Đánh giá Diệp Trường Sinh hồi lâu, hắn ta vẫn đưa ra quyết định.

“Ta, tiếp một kiếm của người!”

Diệp Trường Sinh chỉ là Vĩnh Hằng Chúa Tế, kém hơn hắn ta một cấp bậc, Quân Bất Ki nắm chắc tiếp một kiếm sẽ không chết.

Chỉ cần tiếp một kiếm, hắn ta sẽ toàn thân trở ra.

Xuy.

Diệp Trường Sinh đánh ra một kiếm khiến bầu trời biến sắc, kiếm khí ngập trời từ trên người hắn bắn ra, vô số sát ý tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Thảm phán!

Một kiếm này chính là thần thông Sáng Thế của Diệp Trường Sinh.

Một kiếm này, diệt sạch tất cả mọi thứ, khiến vũ trụ run rẩy.

Quân Bất Ki nhìn kiếm quang che trời trước mắt, vội vàng thúc dục linh khí ngăn cản. Thực lực Bất Hủ Chúa Tế bộc phát, thần lực không ngừng gia cố không gian.

Hắn ta không nghĩ đến việc phản công.

Chỉ cần ngăn cản một kiếm trước mắt, hắn ta sẽ thắng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, bình chương do thần lực hình thành vỡ vụn, kiếm quang nghiền nát, thẳng tiến không lùi.

Chương 1081: Như vậy, vì sư sẽ không khách khí

Về mặt Quân Bất Ki thay đổi, trong lòng hoảng sợ vạn phần, không ngăn được?

Không thể ngăn được.

Thật sự không ngăn được.

Bịch.

Bịch.

Từng phù văn bay ra.

Từng chí bảo bay ra.

Kiểm quang đi qua, tất cả hóa thành hư vô.

Xuy.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ hư không.

Một đầu bay ra ngoài, tạo thành vòng cung xẹt qua trên không trung.

Nhìn thấy cảnh này.

Bốn người chấp pháp khác của Vũ Trụ Thương Hội kinh hãi thất sắc, một kiếm chém chết Bất Hủ Chúa Tể, người trẻ tuổi này còn có thể kinh khủng hơn nữa hay không.

Ở phía xa.

Giọng nói của Văn Nhân Hạo run rẩy: "Hắn... Hắn chính là sư phụ của Nhậm Tiêu sao? Thật trẻ, mạnh mẽ."

"Ta phải đi!"

Sợ hãi.

Không dám ở lại.

Dù sao cường giả phủ Thành chủ vừa mới tham gia chiến đấu ngắn ngủi, nếu Diệp Trường Sinh trách tội, toàn bộ phủ Thành chủ đều xong.

Công phu nhanh như chớp, Văn Nhân Hạo không thấy đâu.

Tốc độ chạy trốn quả thực không nhanh không được.

Lúc này.

Nhóm người Không Kiến, Nhậm Nhã Cuồng, Thái Sơ, Diệp Thập Vạn xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, các cường giả khác của Nhậm gia toàn quân bị diệt.

Một lão giả Vũ Trụ Thương Hội nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, Quân chấp pháp bị giết, việc này cứ chấm dứt như vậy đi!”

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói chấm dứt thì chấm dứt sao? Chuyện của các người có phải vẫn chưa giải quyết được hay không?"

Lão giả giật mình: "Chúng ta lại không ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là bởi vì ta xuất hiện, bằng không các người đã ra tay từ lâu, nếu như ta đánh không lại các người, người chết chính là ta."

Lão giả tức giận nói: "Diệp công tử không nên khinh người quá đáng."

Diệp Trường Sinh nở nụ cười, nhìn đám người Chúc Cửu một cái: "Lão đầu này nói ta bắt nạt hắn."

Chúc Cửu nói: "Bắt nạt thì làm sao, không phục thì tiếp một kiếm của Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão giả vừa nghe tiếp một kiếm, vội vàng nói: "Diệp công tử, phải

làm sao thì chúng ta mới có thể rời đi?”

Diệp Trường Sinh nói: "Yêu cầu của ta cũng không cao, để lại linh giới, đi."

Lão giả chần chờ trong chớp mắt, giơ tay lên ném linh giới cho Diệp Trường Sinh, hóa thành một đạo tinh mang biến mất ở hư không.

Ba người còn lại không chút chần chờ chút nào, cũng để lại linh giới rồi rời đi.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, cứ để bọn họ rời đi như vậy, bọn họ có thể mang cường giả Vũ Trụ Thương Hội trở về tìm chúng ta gây phiền toái hay không?"

Diệp Trường Sinh thu linh giới vào hệ thống: "Bọn họ sẽ không. Nếu Vũ Trụ Thương Hội sẽ làm chỗ dựa cho bọn họ, mới vừa rồi bốn người này đã ra tay từ lâu rồi."

Chúc Cửu cười nói: "Vậy xem ra lần này bọn họ ăn thiệt thòi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể nói như vậy, bắt nạt đồ đệ của ta, đương nhiên phải trả giá đắt."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, sau này chúng ta có thể để hai người bọn họ đi ra ngoài, sau đó bị người ta bắt nạt, Thiếu chủ lại ra tay."

Diệp Trường Sinh nhìn Chúc Cửu: "Người vừa nhìn đã không giống người tốt."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người hiểu lầm ta rồi, chẳng lẽ như vậy không phải là biện pháp làm giàu tốt sao?"

"Dễ dàng không đến ba phút đồng hồ đã đạt được linh giới của bốn người, đó chính là rất nhiều tài nguyên."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, xoay người nhìn Nhậm Ngã Cuồng: "Chuyện cũ như gió, tương lai của người là vô hạn, chớ để những chuyện này hủy đi đạo tâm của người."

"Sau này cuộc sống còn dài, không muốn chuyện trong quá khứ xảy ra lần nữa thì cố gắng trở nên mạnh mẽ."

Nhậm Ngã Cuồng bình tĩnh nói: "Sư phụ, ta đi thăm nương ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Được, đi đi!"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ đi Vũ Trụ Thương Hội trong thành trước, đồ ở nơi đó đều thuộc về sư phụ."

"Tiểu Nhậm, như vậy không tốt!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Về sau người chính là Gia chủ Nhậm. Vũ Trụ Thương Hội trong thành chính là của người, sao có thể là của sư phụ đây?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Của ta chính là của sư phụ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vậy vì sư sẽ không khách khí."

Phủ Thành chủ.

Văn Nhân Hạo ngồi ở tiền sảnh, thân thể run rẩy, với tư cách là người đứng đầu một thành mà chặt vật như thế, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Người đứng đầu một thành, thân phận này ở trước mặt cường giả không đáng một đồng.

Trong vũ trụ mênh mông, Giới Chủ nhiều như thế nào, Vực Chủ nhiều như chó, thân phận Thành chủ rất tầm thường.

Cho dù trở lại phủ thành chủ, Văn Nhân Hạo vẫn lo lắng đề phòng, sợ Diệp Trường Sinh giết tới cửa.

Lúc này.

Một bóng người vội vàng đến, khom người một cái: "Bái kiến Thành chủ."

Văn Nhân Hạo vội vàng nói: "Nhanh chóng nói, người đi rồi sao?"

Người tới nói: "Không có, cường giả Vũ Trụ Thương Hội bị cướp linh giới, hiện tại bọn họ đi tới Vũ Trụ Thương Hội."

Cướp.

Văn Nhân Hạo lại nói: "Có biết thân phận người nợ không?"

Người tới nói: "Hồi Thành chủ, đệ tử Kiếm Điện Diệp Trường Sinh, Thiếu chủ Thần Ma Tộc."

Văn Nhân Hạo: "..."

Khó trách trâu bò như vậy.

Nhìn thân phận người ta, cái nào không phải là tồn tại trên trời, hắn ta cũng chỉ là một Thành chủ nho nhỏ.

Chương 1082: Mắt vũ trụ

"Nhanh chóng đi Vũ Trụ Thương Hội tìm hiểu, bản Thành chủ phải biết nhất cử nhất động của Diệp công tử trong thành."

"Lão phu hiểu rồi!"

...

Nhậm gia bị diệt.

Phủ Thành chủ run rẩy.

Sự kinh khủng của Diệp Trường Sinh trong nháy mắt truyền khắp Huyền Đô, tất cả mọi người đều rơi nước mắt hâm mộ.

Vận khí của Nhậm Ngã Cuồng thật tốt, lại có thể bá Diệp Trường Sinh làm thầy, phế vật trong mắt người đời, vừa gặp quý nhân đã hóa rồng.

Loại cơ duyên này thật sự là có thể gặp mà không thể cầu.

Tất cả mọi người đều hâm mộ Nhậm Ngã Cuồng có thể bá Diệp Trường Sinh làm thầy, nhưng lại có ai biết trước khi hắn chưa bá sư đã trải qua bao nhiêu lần suýt chết.

Trước khi chưa bá sư, hắn vì tăng cấp bậc mà cố gắng cỡ nào.

Cơ hội luôn luôn dành cho những người có sự chuẩn bị.

Bọn họ lớn tuổi rồi, một thân tu vi yếu như gà, lại ở chỗ này cảm khái, còn không bằng trở về tu luyện thêm một lát.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh mang theo mọi người đi tới trước Vũ Trụ Thương Hội, thương hội lớn như vậy không có một người, biết được Nhậm Hình chết, Nhậm gia bị diệt, người của thương hội chạy mất mạng.

Tiến vào trong thương hội.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, người đi tìm tài liệu tái tạo thân thể, những người khác cũng đi xem một vòng, xem có tài nguyên thích hợp cho các người không?"

Nghe tiếng, mọi người tản ra, đi về phía tầng cao nhất của Vũ Trụ Thương Hội.

Vũ Trụ Thương Hội tổng cộng chia làm chín tầng, tầng dưới cùng chỉ là một vài linh đan bình thường, phù văn, thần binh. Đối với Thái Sơ, Hoàng Vân Huyền, Diệp Thập Vạn, Không Kiến mà nói, một chút tác dụng cũng không có.

Bọn họ đồng thời đi tới tầng thứ chín, hiển nhiên nơi đó có đồ vật bọn họ động tâm.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức bao phủ toàn bộ Vũ Trụ Thương Hội trong đó: "Những người này... Lại chọn thứ tốt."

Sau một nén nhang.

Mọi người trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, ngay cả Thái Sơ nghiêm túc cũng nói cười, khoe miệng đều lộ ra ý cười, có thể nhìn ra bọn họ đi tới tầng chín đạt được không ít thứ tốt.

Không Kiến chậm rãi giơ tay lên, đưa một khối ngọc thạch cho Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, ngọc này ở giữa tầng thứ chín, hẳn là một món chí bảo, nhưng nhìn qua rất bình thường."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên ngọc thạch, phía trước là màu hồng, phía sau là màu đen, chẳng lẽ chính là hồng đến chỗ sâu tự nhiên đen?

Ngọc thạch này rất bình thường.

Nhưng có thể ở tầng thứ chín, chắc hẳn là một món chí bảo không tồi.

Những điều quý giá nhất, thường đơn giản.

[Hệ thống, biết ngọc này là gì không?]

[Chủ nhân, đó là ngọc thạch sao?]

[Không phải?] Diệp Trường Sinh giật mình: [Rốt cuộc là cái gì, đừng thừa nước đục thả câu.]

[Chủ nhân, nếu ta không nói thì sao?]

Mẹ nó.

Da như vậy?

Nếu người không nói thì đừng bao giờ nói, ta cho người cô đơn chết.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hệ thống hơi kiêu ngạo.

[Đây là mắt vũ trụ, không có học thức thật đáng sợ!]

Cái này có liên quan cái lông gì đến học thức?

Mắt vũ trụ?

Nghe tên có cảm giác bức cách, sao chỉ bảo như thế lại xuất hiện ở Huyền Đô Vũ Trụ Thương Hội?

[Chủ nhân cũng không biết thứ đó thì có mấy người biết?]

Diệp Trường Sinh cười nói: [Ta thích nghe lời này.]

[Chủ nhân đừng cao hứng, chúng tôi phần lớn mọi người đều không có kiến thức như chủ nhân.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, người có tin ta đánh một trăm lần hay không, một trăm lần.]

[Một chút tế bào hài hước mà chủ nhân cũng không có, không nghe ra nói giỡn sao?]

[Quên đi, bản hệ thống vẫn nên phổ cập kiến thức khoa học về mắt vũ trụ cho chủ nhân đi. Vũ trụ mới mở ra, hình thành năm mắt, lần lượt đại diện cho hắc ám, quang minh, thời không, ảo nghĩa, đại đạo.]

[Mắt vũ trụ trong tay chủ nhân đại diện cho đại đạo.]

Diệp Trường Sinh gật đầu: [Vì sao nó lại bình thường như vậy?]

[Có thể không bình thường sao? Bên trong mắt đại đạo giấu ba ngàn thiên đạo, hiện giờ một đạo cũng không có, cho nên trở nên âm đạm không ánh sáng.]

Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong chớp mắt: [Nói như vậy, mắt vũ trụ này có thể cắn nuốt tất cả Thiên Đạo.]

[Chủ nhân chính là chủ nhân, giữ lấy nó thật tốt, về sau sẽ có tác dụng lớn.]

Diệp Trường Sinh nhìn Không Kiến: “Tiểu Kiến Kiến, ngọc này đưa cho vị sư thì như thế nào?”

Không Kiến nói: “Đồ nhi cầm xuống, chính là đưa cho sư phụ, chẳng qua bọn họ đều cướp được chí bảo, chỉ có đồ nhi cướp được cái này, sư phụ có thể cho hay không...”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Đại Thừa Như Ý Kinh rơi vào trước mặt Không Kiến: “Đây là thần thông vô thượng Phật môn, hôm nay vị sư sẽ truyền cho người.”

Hai tay Không Kiến cầm kinh thư: “Đa tạ sư phụ ban thưởng.”

Không Kiến nhìn Đại Thừa Như Ý Kinh trong tay vô cùng vui vẻ, một bộ dáng cuối cùng cũng đạt được thần thông chí cao vô thượng.

So với mắt vũ trụ, Đại Thừa Như Ý Kinh rất bình thường.

Diệp Trường Sinh ít nhiều hơi có hiềm nghi hồ đồ đệ.

Chương 1083: Ai bảo ta ưu tú như vậy

Nhưng nghĩ lại, mắt vũ trụ cũng chỉ có thể phát huy tác dụng trong tay Diệp Trường Sinh, đúng như hệ thống nói.

Có bao nhiêu người có thể biết giá trị của mắt vũ trụ?

Bằng không, nó cũng không đến mức lưu lạc đến Huyền Đô.

Diệp Trường Sinh biết nhiệm vụ quan trọng là khiến mắt vũ trụ trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể rơi vào trên người hắn, tuy vất vả một chút, nhưng hắn chưa bao giờ sợ vất vả.

Tục ngữ nói rất hay, ăn khổ trong khổ, mới làm người trên.

Lúc này.

Chúc Cửu mở lời: "Thiếu chủ, đã tìm được vật phẩm tái tạo thân thể, nhưng còn thiếu một loại."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn thiếu cái gì nữa!"

Nến chín nói: "Hoa Vĩnh Sinh."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy thì tìm hoa Vĩnh Sinh."

Trước khi đến Thiên Ngoại Thiên, hắn tính toán giúp ba người Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ chữa trị thân thể.

Họ là những người giúp đỡ không tẻ.

Thiên Ngoại Thiên là nơi dòng chính của Thần Ma Tộc, chắc hẳn sẽ có không ít cường giả.

Dù sao Thần Ma Tộc cũng là một trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ.

Một mình hắn lật Thần Ma Tộc ở Thiên Ngoại Thiên cũng không phải không thể, như vậy có thể sẽ khiến hắn mệt chết.

Có tài nguyên mà không sử dụng, đó là ngu ngốc.

Diệp Trường Sinh nói: "Lần này các người đều có thu hoạch, sau khi rời khỏi Huyền Đô, mau chóng tăng cấp bậc."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, chỉ cần thân thể của ta được chữa trị, cấp bậc sẽ tăng lên rất nhanh, về sau lại là thời khắc cao chót vót của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, ý của người là sau này gặp chuyện, ta không cần ra tay, giao cho một mình người là được?"

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, yên tâm không thành vấn đề."

Diệp Trường Sinh không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài Vũ Trụ Thương Hội. Đúng lúc này, thân ảnh Nhậm Ngã Cuồng từ trên cao bay xuống.

"Đã trở lại."

Nhậm Ngã Cuồng khom người một cái: "Sư phụ, đã tìm được thứ mình cần chưa?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tìm được một ít, có điều còn thiếu hoa Vĩnh Sinh, chúng ta lại đi nơi khác nhìn một chút."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hoa Vĩnh Sinh? Thiếu chủ, ta biết nơi có hoa Vĩnh Sinh."

Một bên, Chúc Cửu vội vàng nói: "Ở nơi nào?"

Nhậm Ngã Cuồng lại nói: "Phủ Thành chủ, Văn Nhân gia."

Chúc Cửu nói: "Đi mòn giấy sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên chui tới cửa, hoa Vĩnh Sinh, ta đến đây."

Đạp không lướt nhanh lao ra ngoài ngàn thước, hăn đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn Nhậm Ngã Cuồng: "Phủ Thành chủ, đi như thế nào?"

Mọi người: "..."

...

Phủ Thành chủ.

Một lão giả bối rối mà đến, giọng nói run rẩy: "Thành... Thành chủ, họ đang đến."

Văn Nhân Hạo nói: "Ai tới đây?"

Ngay sau đó, sắc mặt hắn thay đổi, đứng bật dậy khỏi ghế: "Diệp công tử tới đây sao?"

Lão giả gật gật đầu: "Đúng, tới rồi!"

Văn Nhân Hạo sợ tới mức hồn phi phách tán, cả người ngây ra như phỗng: "Xong rồi, xong rồi, phủ Thành chủ xong rồi."

Lão giả nói: "Thành chủ, chúng ta làm sao bây giờ?"

Thân ảnh Văn Nhân Hạo lao ra khỏi phủ đệ: "Rút lui, trước rời khỏi Huyền Đô."

Diệp Trường Sinh và đoàn người xuất hiện trong hư không, chợt thấy Văn Nhân Hạo đang trốn đi xa, Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, hắn muốn chạy!"

"Chạy cái gì, chúng ta có đáng sợ như vậy sao?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đứng ngay trước mặt Văn Nhân Hạo: "Văn Nhân Thành chủ đang làm gì vậy?"

Văn Nhân Hạo ngẩng đầu nhìn trời: "Hôm nay là một ngày tốt lành, trời trong gió lạnh, ta ra ngoài giải sầu."

"Giải sầu?" Diệp Trường Sinh cười nói: "Thành chủ thật sự có nhã hứng!"

Bùm bùm.

Văn Nhân Hạo trực tiếp quỳ xuống: "Đừng giết ta."

Diệp Trường Sinh giật mình, hiện tại người muốn sống đều mạnh như vậy?

"Ai nói ta muốn giết ngươi."

Văn Nhân Hạo rút rè nhìn Diệp Trường Sinh, vẫn hơi không thể tin được. Dù sao người trước mắt cũng là tồn tại một kiếm giết chết Bất Hủ Chúa Tế trong nháy mắt.

Chính mình ở trước mặt hẳn chỉ là một tên cận bã.

"Nghe nói Văn Nhân gia có hoa Vĩnh Sinh..." Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Văn Nhân Hạo vội vàng nói: "Có, có, có, nếu Diệp công tử cần, ta lập tức dẫn người đi lấy."

"Vậy thì làm phiền."

Chúc Cửu nói: "Đây là người đứng đầu một thành sao?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Khi mềm sợ cứng, dạng người này cũng chỉ như thế."

Diệp Trường Sinh tiến lên: "Lão Cửu, người và Văn Nhân Thành chủ đi lấy hoa Vĩnh Sinh."

...

Ngay sau đó.

Tổ địa của Văn Nhân gia.

Văn Nhân Hạo chỉ vào bí cảnh phía trước: "Hoa Vĩnh Sinh mà các hạ muốn ở trong đó."

Chúc Cửu híp mắt: "Bí cảnh này có hung hiểm, tốt nhất người không nên hãm hại ta."

Văn Nhân Hạo vội vàng nói: "Tiền bối nói đùa, sao ta dám hãm hại người? Hoa Vĩnh Sinh đích xác ở trong bí cảnh, nhưng bên trong nguy cơ tứ phía, cho nên chậm chạp không có ai lấy đi hoa Vĩnh Sinh."

Bịch.

Thân ảnh Chúc Cửu chợt lóe, tiến vào trong bí cảnh.

Văn Nhân Hạo lẩm bẩm, nếu ta có thể đạt được hoa Vĩnh Sinh, cũng không đến mức chỉ có thực lực Vĩnh Hằng Chúa Tể.

Bên ngoài bí cảnh.

Diệp Trường Sinh thần nhiên đứng, tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho an nguy của Chúc Cửu, một bên, Không Kiến nói: "Sư phụ, trong bí cảnh này có một hơi thở vô cùng mạnh mẽ, Chúc thí chủ có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Chương 1084: Không có học thức thật đáng sợ

“Không có việc gì, hần có thể!”

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra, Chúc Cửu từ trong bí cảnh bay ra, mặt xám xịt, chật vật đến cực điểm.

"Thiếu chủ, trong bí cảnh này là một mảnh đen kịt, cái gì cũng nhìn không thấy, không biết là cái gì công kích ta."

"Hình như là một cây gậy sắt, hung hăng đâm ta một cái."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, xem ra vẫn phải người tự mình xuất mã?"

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Ai, ai bảo ta ưu tú như vậy, quên đi, ta sẽ cố mà làm, đi vào xem một chút."

Bịch.

Một tàn ảnh xẹt qua, Diệp Trường Sinh tiến vào trong bí cảnh...

Bóng tối vô tận bao phủ.

Đây là một hang động sâu không đáy.

Ầm ụt.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần hồn, phát hiện một hơi thở sinh linh, thì ra hoa Vĩnh Sinh còn có thần thú bảo hộ.

Không đúng.

Mọi thứ không đơn giản như vậy.

Nếu là thần thú bình thường, lấy thực lực của Chúc Cửu có thể dễ

dàng đối phó.

Có thể để hắc ròi khỏi bí cảnh, trong hang động này đang ẩn giấu nguy hiểm.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bị thần hỏa bao phủ, mạnh mẽ xông về phía trước, một đường thông suốt không trở ngại, đi đến cuối cùng.

Cách hơi thở kia càng ngày càng gần, tốc độ của Diệp Trường Sinh trở nên chậm lại, không nhanh như lúc mới bắt đầu.

Mạnh mẽ tiến vào dễ xảy ra chuyện.

Diệp Trường Sinh đứng trên không, thần hỏa chiếu rọi, trong hang động tựa như ban ngày, ngừng thần nhìn lại, ngay phía trước vách đá chính là một gốc hoa Vĩnh Sinh.

Lúc này.

Một bóng trắng xuất hiện, rơi xuống bên cạnh hoa Vĩnh Sinh, Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn lại, bóng trắng là một người một thú.

Không, nói đúng ra hắc là một thú và một đạo linh hồn thể.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Không biết các hạ là..."

Linh hồn thể nói: "Ta là ai không quan trọng, người cũng không cần nói cho ta biết người là ai."

Diệp Trường Sinh giật mình, linh hồn trước mắt này là quái nhân à?

Linh hồn thể lại nói: "Người đến vì hoa Vĩnh Sinh, nơi này là nơi nghỉ ngơi của chủ tớ chúng ta, khuyên các hạ rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta trực tiếp lấy hoa Vĩnh Sinh, không có ý muốn trở mặt với các người."

"Người có biết hoa Vĩnh Sinh có ý nghĩa gì với chúng ta không?"
Linh hồn thể lạnh giọng nói, tiện tay vung lên, gậy sắt lớn xuất

hiện đánh xuống trên người Diệp Trường Sinh: "Lăn khỏi nơi này, lập tức!"

"Muốn lấy hoa Vĩnh Sinh, không phải dấn thân quả của các người sao." Diệp Trường Sinh nói xong, kiếm quang màu vàng khúng bổ trên người xuất hiện, vạn kiếm bao phủ, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Ầm.

Ầm.

Gậy sắt và kiếm quang va chạm cùng một chỗ, tiếng nổ lớn chấn động tai, cương khí sắc bén bắn ra ngoài.

Bí cảnh giống như muốn sụp đổ.

Diệp Trường Sinh nhìn một người một thú trước mắt: "Các người cũng không dễ dàng, giao hoa Vĩnh Sinh ra, ta không giết các người."

"Chê cưỡi, người còn muốn giết ta?" Linh hồn thể giận dữ nói: "Ta là Hoa Thần Vĩnh Sinh, không ai có thể giết ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu các hạ là Hoa Thần Vĩnh Sinh, vậy hãy giao gốc hoa Vĩnh Sinh này cho ta, như vậy, chúng ta có thể kết giao bằng hữu."

"Sau đó ta đổi cho các người một chỗ tốt hơn, nơi này tối đen như mực, ướt át, các người ở lại cũng không thoải mái."

Dứt lời.

Hắn chậm rãi mở Thần Cung ra, linh khí hỗn độn nồng đậm tràn ra. "Trong Thần Cung có tiên điền, nơi đó thích hợp với các người hơn."

Linh hồn nói: "Người đang dụ dỗ chúng ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không, ta đang suy nghĩ cho các người."

Bịch.

Trong không gian, một hồi bọt nước rơi xuống, chính là nước sinh mệnh siêu cấp, Diệp Trường Sinh lại nói: "Hai vị cảm thấy như thế nào?"

"Đây là loại nước gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải cảm thấy rất thoải mái, tràn ngập sự sống hay không?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Chỉ cần các người đi tiên điền, các người mỗi ngày đều có nước sinh mệnh nuôi dưỡng."

Thần Hoa Vĩnh Sinh nói: "Được, gốc hoa Vĩnh Sinh này cho người, chúng ta kết giao bằng hữu. Nói trước, chúng ta sẽ ở trong Thần Cung của người một thời gian ngắn, chờ tìm được chỗ thích hợp sẽ rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Rất tốt, rất tốt."

Ngay sau đó.

Thần Hoa Vĩnh Sinh ân mang theo thú nhỏ tiến vào trong Thần Cung, thân ảnh Diệp Trường Sinh chột lóe, nhanh chóng vọt tới phía hoa Vĩnh Sinh.

Sau lưng truyền đến giọng nói của Chúc Cửu: "Thiếu chủ, người xong rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta lập tức ra, khoảng năm phút."

Lấy hoa Vĩnh Sinh, Diệp Trường Sinh trở lại bên ngoài bí cảnh, Chúc Cửu vội vàng tiến lên: "Thiếu chủ, lấy được hoa Vĩnh Sinh không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta ra tay, chưa bao giờ thất thủ."

Chúc Cửu lộ vẻ kích động: "Thiếu chủ, ta lập tức sẽ có được thân thể rồi."

"Đi thôi, rời khỏi nơi này trước!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, vừa định đứng dậy rời đi, một bên, Văn Nhân Hạo lại một lần nữa quỳ xuống đất: "Diệp công tử, cầu xin người mang theo ta ở

bên người, làm trâu làm ngựa, tuyệt không oán hận.”

Chương 1085: Vũ Trụ Cổ Giới

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, giống như muốn phi thẳng tiên giới, ngay cả liếc mắt nhìn Văn Nhân Hạo một cái cũng không thèm.

Không phải ai cũng có thể ở lại bên cạnh hắn.

Loại nhân viên ba không như Văn Nhân Hạo, Diệp Trường Sinh lựa chọn rồi đi là vì tốt cho hắn ta.

Nếu không.

Diệp Trường Sinh vừa mở miệng, đạo tâm của Văn Nhân Hạo sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Bên ngoài bí cảnh, Văn Nhân Hạo nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, nhìn muốn nứt mắt ra: "Người khinh thường ta như thế, cuối cùng sẽ có một ngày ta vượt qua người."

Ban ngày, nằm mơ cái gì?

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Chúc Cửu đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, khi nào chúng ta bắt đầu tái tạo thân thể?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không kịp chờ đợi như vậy?"

Chúc Cửu cười nói: "Thiếu chủ, ta đã háo hức có được thân thể thật lâu, hiện tại cuối cùng cũng thực hiện, vẫn hơi kích động."

"Sau này cuộc sống của ta sẽ trở nên đầy màu sắc, ta lại trở về dáng vẻ phong lưu lỗi lạc."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, chờ sau khi ta tái tạo thân thể sẽ dẫn Thiếu chủ đi hưởng thụ cuộc sống thật tốt."

"Tục ngữ nói... Tục ngữ còn nói..."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có học thức, thật đáng sợ."

Tục ngữ nói, cuộc sống là tiếng cười, sinh hoạt là tiếng nổ.

Chúc Cửu gật đầu: "Đúng, đúng, đúng, chính là câu này, thời gian dài ta cũng quên mất."

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Chúc Cửu, tên này... Cũng không phải người đứng đắn!

Ba tháng sau.

Thuyền tiên Cửu Long.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh từ trong Thần Cung đi ra, trải qua ba tháng nỗ lực, bốn người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ đã được tái tạo thân thể.

Giờ phút này, bọn họ đang bế quan trong Thần Cung.

Điểm dừng tiếp theo.

Thiên Ngoại Thiên.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một đạo linh hồn thể xuất hiện, không phải ai khác, chính là cái bóng - Ảnh Tử.

Nói đến Ảnh Tử cũng thật đáng thương, vốn định bắt Diệp Trường Sinh trở về tranh công, nhưng tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh quá mạnh, khiến hắn ta chỉ còn lại có một luồng linh hồn.

Còn bị Chúc Cửu tra tấn.

Diệp Trường Sinh nói: "Người ở trong Thần Cung cũng thấy được ta đối đãi với người Thần Ma Tộc như thế nào, hiện tại ta cho người một cơ hội, dẫn ta đi Thiên Ngoại Thiên, ta có thể không giết người."

Ảnh Tử nói: "Thật sao? Ta có thể trung thành với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn ta đi Thiên Ngoại Thiên, ta sẽ thả

người rời đi, về phần trung thành, con người ta rất thực tế, chỉ tin tưởng lâu ngày... Sinh tình, sẽ không để một người lạ ở lại bên cạnh."

Ảnh Tử gật đầu: "Muốn tới Thiên Ngoại Thiên phải xuyên qua Vũ Trụ Độc Hải và Vũ Trụ Cổ Giới. Hai nơi này vô cùng hung hiểm, tiến vào trong đó hơi không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục."

"Sở dĩ ta có thể xuyên qua hai nơi này là bởi vì trong tay có lệnh bài của Thiếu chủ, bọn họ sẽ không động đến ta."

"Chỉ tiếc thân thể ta bị hủy, linh giới biến mất, lệnh bài cũng theo đó không thấy đâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Người dẫn ta đi Vũ Trụ Độc Hải và Vũ Trụ Cổ Giới là được, không có lệnh bài, ta cũng có thể thuận lợi thông qua."

Ảnh Tử gật đầu: "Ta dẫn người đi."

Hắn ta không có lựa chọn nào khác.

Đồng thời trong lòng cảm thấy may mắn.

Mặc dù Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng so với Thần Ma Tộc chân chính, hắn cái gì cũng không phải.

Ít nhất trong mắt Ảnh Tử, Diệp Trường Sinh không có mạnh mẽ đến mức có thể lay động Thần Ma Tộc ở Thiên Ngoại Thiên.

...

Trong hư không vô tận.

Dòng sông dài của thời gian và không gian dường như đang chảy nhanh chóng.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh thuyền tiên, linh khí ngập trời bao phủ trên người, trong lúc nhất thời, trong hư không giống như chỉ có một người xẹt qua.

Ảnh Tử nói: "Cách Vũ Trụ Cổ Giới không xa, tính tình Giới Chủ nơi

này cổ quái, là một võ si từ đầu đến cuối.”

"Phàm là người vào thành đều phải đánh lô đài, bằng không không có tư cách tiến vào trong đó, người thủ lô - yếu nhất là Vĩnh Hằng Chúa Tế."

Diệp Trường Sinh tiên tư siêu phàm: "Đánh lô đài? Ta thích!"

Giờ khắc này.

Một tòa đảo nổi xuất hiện, kiến trúc cổ xưa tản ra hơi thở tang thương, cách đảo nổi còn một đoạn, linh khí nồng đậm và hơi thở nghiêm nghị đã bao trùm lại đây.

Vũ Trụ Cổ Giới.

Ta tới, chinh phục.

Không biết từ khi nào, thân ảnh Diệp Đăng Thiên xuất hiện: "Tiểu tử, thân phận của ngươi đã bị tiết lộ, ta ở lại bên cạnh ngươi không có tác dụng lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Người phải đi."

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Ta đi Kiếm Thiên Giới trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi."

Diệp Đăng Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Trường Sinh: "Ta chờ ngươi ở Kiếm Thiên Giới, chính mình phải bảo trọng nhiều hơn."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng: "Hai đạo thần thông kiếm đạo này đưa cho ngươi."

Dứt lời.

Một quyển sách cổ bay về phía Diệp Đăng Thiên, ghi lại chính là Vạn Kiếm Trảm và Diễn của Diệp Tu Duyên.

Chương 1086: Vũ Trụ Cổ Giới (2)

Nhận sách cổ, thân ảnh Diệp Đăng Thiên biến mất trên thuyền tiên: "Tiểu tử, Kiếm Thiên Giới, ta chờ người đến."

Thật ra, Diệp Trường Sinh đã biết Diệp Đăng Thiên muốn rời đi từ lâu, ngày đó ông đã nhắc tới đi tới Kiếm Thiên Giới, lại bị hắt từ chối.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Diệp Đăng Thiên sẽ rời đi trước khi tiến vào Vũ Trụ Cổ Giới. Nhìn đảo nổi trước mắt, Diệp Trường Sinh biết Diệp Đăng Thiên hắn là có quan hệ sâu xa với Vũ Trụ Cổ Giới.

Người không muốn nói, hắn đương nhiên sẽ không cưỡng cầu.

Ngay sau đó.

Thuyền tiên biến mất, Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Thần Cung.

Theo hắn đến, bốn người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Thái Sơ, Diệp Thập Vạn xuất hiện, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có đánh lời dài, các người ai có hứng thú?"

Nhậm Ngã Cuồng, Thái Sơ, Diệp Thập Vạn đều nóng lòng muốn thử, ba người này có thể nói là người điên cuồng chiến đấu.

Không Kiến chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, sư phụ, ta cũng muốn thử một lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi!"

Hắn mang theo bốn người rời khỏi Thần Cung, giờ phút này, bốn người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ còn đang tu luyện.

Vừa tái tạo lại cơ thể, cần có một khoảng thời gian thích ứng.

Diệp Trường Sinh vì để bốn người tăng cấp bậc, có thể nói là hao tâm tổn trí, ngoại trừ ban cho ba người Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ

Linh Cơ huyết mạch và truyền thừa ra, còn để lại cho bọn họ một luồng linh khí Hồng Môn.

Để lại cho Chúc Cửu càng nhiều hắc khí sáng thể và linh khí Hồng Môn, Chúc Cửu đã niết bàn trọng sinh.

Tương lai của hắn sẽ rực rỡ hơn hàng chục ngàn năm trước.

...

Vũ Trụ Cổ Giới.

Năm người Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, giờ khắc này có rất nhiều tu sĩ tiến vào Cổ Giới.

Năm người di chuyển tiến lên, Nhậm Ngã Cuồng lấy được một lệnh bài: "Sư phụ, tu sĩ cửa thành nói, mấy người vào thành phải đạt được mấy trận thắng lợi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy chúng ta chính là năm trận, Thập Vạn đi đánh lôi đài đi!"

Thái Sơ nói: "Lần này, để ta tới!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Được, vậy người tới!"

Nhậm Ngã Cuồng đưa lệnh bài trong tay cho Thái Sơ, phía trên khắc một chữ chín: "Lôi đài thứ chín."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, Giới Chủ nơi này thật thú vị, tiến vào trong thành còn phải biểu hiện thực lực. Loại tình huống như ta, nếu không ra tay, bọn họ cũng không biết ta là một cao thủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, khiêm tốn một chút, ta phát hiện người hơi phiêu."

Lôi đài thứ chín.

Bóng dáng xinh đẹp của Thái Sơ từ trên cao bay xuống, một bộ váy dài màu đỏ có vẻ đặc biệt chói mắt.

Thân là La Sát, Thái Sơ có dung nhan tuyệt thế, dáng người thì

sao? Không nói, không nói, dễ phạm tội nha!

Không còn sự chật vật ở Chiến Trường Vạn Tộc, hiện tại nàng đã bắt đầu biết cách ăn mặc cho chính mình.

Một bộ váy dài màu đỏ cộng thêm dáng người kiêu ngạo, vừa xuất hiện đã kích nổ toàn trường trong nháy mắt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nam nhân ở đây... Tâm loạn rồi.

Than ôi, hồng nhan họa thủy.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng.

Tuy rằng Thái Sơ đi theo hắn thời gian dài như vậy, nói thật hắn cũng không hiểu rõ Thái Sơ lắm.

Chỉ biết nàng là thượng cổ La Sát, một thân tu vi khủng bố như vậy.

Thời điểm suy yếu cần cần nuốt huyết dịch, nhưng trong khoảng thời gian này Diệp Trường Sinh không phát hiện Thái Sơ cần nuốt huyết dịch.

Nói đến đây, lúc trước hệ thống phát ra nhiệm vụ, cứu Thái Sơ, đến bây giờ còn chưa hoàn thành.

Mọi người đều ở cùng hắn thời gian dài như vậy, nhiệm vụ chậm chạp chưa hoàn thành, Diệp Trường Sinh biết lấy tính hệ thống, ở trên người Thái Sơ chắc chắn sẽ xảy ra chút chuyện, sau đó bảo hắn tự mình ra tay giải quyết sự tình.

Chỉ có như vậy mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ.

Đường cũ.

Không có gì mới mẻ.

Lúc này.

Một bên.

Nhậm Ngã Cuồng xuất hiện. “Sư phụ, ta vừa mới tìm hiểu một chút. Vũ Trụ Cổ Giới này cũng có người mạnh xuất hiện lớp lớp.”

"Nói là trong Vũ Trụ Cổ Giới có tứ đại không thể trêu vào. Thực lực của họ khủng bố mạnh mẽ, cho tới bây giờ chỉ có một người đánh bại bốn người bọn họ.”

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không?"

Nhậm Ngã Cuồng lại nói: "Sư phụ, mặt khác ta còn tìm hiểu được, trong Vũ Trụ Cổ Giới, Thiên Ngoại Thiên tồn tại là cấm kỵ, nếu ai dám nhắc tới, sẽ rước tới họa sát thân.”

Diệp Trường Sinh giật mình: "Vậy người nghe được những tin này ở đâu?"

Nhậm Ngã Cuồng xoay người nhìn lại: "Người kia..."

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra, sương máu tràn ngập không trung, con người Nhậm Ngã Cuồng mở to: “Sư phụ, người kia... Nổ tung.”

"Vì từ trong miệng hắn biết được những chuyện này, ta trả giá một đạo thần mạch, không nghĩ tới thật sự sẽ dẫn tới họa sát thân."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chúng ta đã được nhận định, người kia chết chính là giết gà dọa khỉ, đang cảnh cáo chúng ta."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sợ cái gì, cùng lắm thì đánh một trận."

Diệp Trường Sinh híp mắt: "Tiểu Nhậm, không phải tất cả mọi chuyện đều cần bạo lực giải quyết."

Chương 1087: Chiến Vương Cổ Giới

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ vẫn luôn đúng, nhưng ta không đồng ý những lời này, không có chuyện gì không phải nắm đấm thì không giải quyết được, nếu có, vậy thì đánh thêm một lần."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nghiêm túc nói: "Đó là người thiếu sự đánh đập của xã hội, đánh người một trận thì người sẽ thoải mái."

"Đúng rồi, người còn hỏi được gì nữa?"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, đã từng có một người dẫn ngàn người tiến vào Vũ Trụ Cổ Giới, cuối cùng toàn bộ bọn họ xuyên qua Cổ Giới rồi đi."

"Vừa mới bắt đầu ta còn tưởng rằng người nọ hoàn thành một ngàn lần khiêu chiến. Không nghĩ tới người nọ trực tiếp chiến với Giới Chủ Cổ Giới, chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Giới Chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái này có gì kỳ lạ? Ta cũng có thể làm được!"

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Trâu bò.

Trực tiếp trò chuyện chết.

...

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, một lại một bóng người từ lôi đài bay ra ngoài, bóng dáng xinh đẹp của Thái Sơ đứng ngạo nghễ trên lôi đài, không chút nhúc nhích, trên người xuất hiện La Sát Giới Vực kinh khủng.

Sương mù đỏ rực, hào quang xinh đẹp khiến người ta hồn phi phách tán.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, từ khi nào Nữ La Sát mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Bên cạnh ta có kẻ yếu sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người yếu nhất, người có thể nắm chặt một chút, nếu không đề cao cấp bậc, vì sư mang người đi ra ngoài sẽ cảm thấy mất mặt."

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Quá đau lòng.

Hắn tốt xấu gì cũng là một vị Đại Chúa Tể, yếu thì yếu một chút, nhưng bình thường hắn vẫn có thể đáng một hai người Vĩnh Hằng Chúa Tể.

Bị Diệp Trường Sinh nói như vậy, đột nhiên cảm giác mình thật phế.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiểu Nhậm, người yên tâm, vì sư sẽ không vứt bỏ người, tư chất không được, ta có thể nỗ lực cố gắng."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, ta thật sự yếu như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yếu chỉ là tạm thời, người phải tin tưởng sau khi đi theo sư phụ, người sẽ từ từ phát hiện, chính mình cho tới bây giờ chưa từng mạnh mẽ."

Nhậm Ngã Cuồng lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta thật muốn khi sư diệt tổ một lần.

Đáng tiếc đánh không lại.

Bằng không, chắc chắn khiến Diệp Trường Sinh rõ ràng.

Thật quá bắt nạt người khác.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, Thái Sơ cô nương đã thắng ba trận liên tiếp, thêm hai trận nữa thì chúng ta có thể vào thành."

"Lôi đài thứ chín, trận tiếp theo, người thủ lôi - Chiến Vương Cổ Giới, Hàn Vô Tội."

Âm thanh vang vọng trên không, bốn phía lôi đài là một mảnh yên tĩnh.

Sự yên tĩnh hơi đáng sợ.

Hàn Vô Tội?

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, Hàn Vô Tội, là một trong tứ đại Cổ Giới không thể trêu vào."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Rất tốt."

Có người nhìn chăm chăm vào bọn họ, phái ra Hàn Vô Tội ngăn cản bọn họ vào thành, Diệp Trường Sinh một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bịch.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, uy áp khủng bố mệnh môn trong nháy mắt bao phủ trên rất nhiều lôi đài.

Chiến Vương Cổ Giới ra tay, nữ tử ở lôi đài thứ chín chắc chắn phải chết.

Phải, phải! Hàn Chiến Vương đã thật lâu không xuống lôi đài, lúc này đây, hắn ta lại tự mình ra tay, xem ra cô nương ở lôi đài thứ chín không đơn giản.

Tiếng nghị luận truyền ra, tất cả mọi người đều không coi trọng Thái Sơ.

Diệp Trường Sinh không lo lắng chút nào, bởi vì theo hắn thấy, Thái Sơ còn có rất nhiều tiềm lực có thể khai thác.

Chiến Vương Cổ Giới, một Bất Hủ Chúa Tể mà thôi, Thái Sơ chưa chắc đã bại!

Trên lôi đài.

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, đánh giá Hàn Vô Tội trước mắt: "Người cũng không tệ, có ít thực lực."

Hàn Vô Tội nói: "Nữ La Sát, đã lâu không gặp, người xứng để ta ra tay."

Hơi thở trên người Thái Sơ bắt đầu tăng vọt, La Sát Giới Vực lấy nàng làm trung tâm, tựa như gió lốc vậy.

Bịch.

Nàng xuất kích chủ động tấn công Hàn Vô Tội, hơi thở la sát khủng bố hóa thành vạn đạo trường mâu màu máu, chỉ thẳng vào trên người Hàn Vô Tội.

Hàn Vô Tội nhìn công kích trước mắt, thân ảnh lui về phía sau, đánh một quyền ra ngoài, trường mâu màu máu hóa thành bột mịn.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, lôi đài dưới chân hai người hóa thành hư vô, ngay sau đó, bọn họ bay lên trời, xông thẳng lên đỉnh cửu tiêu.

Ngang.

Tiếng rống ngâm truyền ra, trên bầu trời xuất hiện ảnh lớn của cửu trảo kim long, quần quanh trên người Hàn Vô Tội.

Kim Long chiến thể.

Nữ tử này quả nhiên không đơn giản, lại để Chiến Vương vận dụng kim long chiến thể, rốt cuộc sẽ hươu chết sẽ vào tay ai?

Mới đầu, mọi người cảm thấy Thái Sơ không thể là đối thủ của Hàn Vô Tội, sau một kích va chạm, bọn họ biết nữ tử trước mắt ngoại trừ có dung nhan tuyệt thế ra, thực lực cũng là tồn tại nghịch thiên.

Kim Long bay lượn cửu thiên, long uy khủng bố nghiền ép.

Giờ khắc này.

Tu vi của Hàn Vô Tội bắt đầu tăng vọt, trong nháy mắt tăng lên tới Bất Hủ Chúa Tể đỉnh phong. Hư không bốn phía dưới uy áp đã bị sụp đổ.

Chương 1088: Thái Sơ kinh khủng (1)

Không biết từ khi nào, trong tay hắn ta còn xuất hiện một thanh trường thương màu vàng, trên người cũng bao trùm chiến giáp kim sắc long lân.

Kim Long chiến thể, chuẩn xác mà nói hắn là kỵ sĩ Thần Long, hắn ta chẳng những có thể được Cửu Trảo Kim Long che chở, còn có thể sử dụng một phần sức mạnh của Cửu Trảo Kim Long và thần thông của Kim Long.

Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Hàn Vô Tội.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra lá bài tẩy của Hàn Vô Tội, nhưng hắn ta tựa hồ chưa hoàn toàn thức tỉnh kim long chiến thể, không cách nào phát huy trăm phần trăm sức mạnh của cửu trảo kim long.

Nếu hắn ta có thể vận dụng toàn bộ sức mạnh của Cửu Trảo Kim Long, Thái Sơ thật đúng là không phải đối thủ của hắn ta.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía hư không, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hai người, Không Kiến nói: "Sư phụ, Thái Sơ cô nương sợ không phải là kẻ địch của người này."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Kiến, nói cho ta biết ý kiến của người."

Không Kiến nói: "Sư phụ, người này hắn là kỵ sĩ Thần Long trong truyền thuyết, thần thú khế ước với hắn là một con Cửu Trảo Kim Long, cho nên người này công kích chí cường chí cường, bá đạo vô cùng, lại thêm ưu thế cấp bậc, Thái Sơ cô nương... Nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Tiểu Kiến Kiến, không nhìn ra người còn kiến thức rộng rãi."

Không Kiến nói: "Sư phụ, những thứ này đều có trên sách, ta thích nhất là mở sách."

Diệp Trường Sinh nói: "Đọc sách nhiều hơn, có lợi với người."

Một bên, Nhậm Ngã Cuồng thấy Diệp Trường Sinh khen ngợi tiểu hòa thượng, vội vàng dùng cánh tay đỡ vào Không Kiến: "Hòa thượng, người xem sách gì, cho ta mượn xem."

Không Kiến giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách cổ: "Cho người!"

Nhậm Ngã Cuồng tiếp nhận sách cổ, mở ra duyệt qua: "Hòa thượng, có phải người cầm nhầm sách hay không?"

"Luận làm thế nào để có được trái tim của nữ tu sĩ."

Không Kiến vội vàng thu hồi sách cổ: "Kia là cái gì, trong linh giới có hơi nhiều sách cổ, chờ thời gian rảnh rồi ta lại giúp người tìm một chút."

Nhậm Ngã Cuồng gật gật đầu: "Vậy người đưa... Cuốn sách vừa rồi cho ta."

Không Kiến: "..."

Nhậm Ngã Cuồng lại nói: "Hòa thượng, đừng giả vờ, ta biết người xem xong rồi."

Ngay sau đó.

Không Kiến vô cùng không nỡ đưa sách cổ cho Nhậm Ngã Cuồng: "Xem xong nhớ trả lại cho ta."

...

Ầm.

Ầm.

Âm thanh vang vọng trên không, trời mở hai nửa.

La Sát lực màu đỏ như máu và long lực màu vàng che trời, một bóng người từ trên cao bay xuống, không phải ai khác, chính là Thái Sơ.

Thấy vậy.

Có người nói: "Không hổ là Chiến Vương Cổ Giới, không ai có thể đánh bại hần."

Cô nương này cũng không tệ, đáng tiếc nàng gặp Chiến Vương.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, Thái Sơ cô nương cứ bại như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bại, đây mới là khởi động, đáng sợ còn ở phía sau!"

Dứt lời, hần đột nhiên có dự cảm không lành, bởi vì hần rõ ràng cảm giác được hơi thở trên người Thái Sơ đang có sự thay đổi.

Tựa hồ có một nguồn lực hủy diệt đang rục rịch, tùy thời sẽ bộc phát ra.

Dường như hần đột nhiên nghĩ về một cái gì đó.

Ầm.

Thân ảnh Thái Sơ bay xuống đột nhiên ngừng lại, trong không gian tràn ngập từng ánh sáng đỏ màu máu, giống như một tòa đại trận.

Ba ngàn tóc đen bay múa, quần áo gào thét, một thân tu vi của Thái Sơ tăng vọt...

Không tốt.

Nàng thức tỉnh huyết mạch Thượng Cổ La Sát, hơn nữa vận dụng cấm kỵ La Sát, giờ khắc này, la sát ác linh sau lưng nàng trở nên vô cùng khủng bố.

Một khi thức tỉnh huyết mạch Thượng Cổ La Sát, như vậy... Đại khai sát giới?

Thái Sơ cũng quá liều mạng!

Cứ tiếp tục như vậy, dễ dàng tự phế bỏ chính mình.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Hàn Vô Tội chậm rãi bay xuống, nhìn Thái Sơ trước mắt,

trên mặt hắn ta hiện lên vẻ ngưng trọng.

Thái Sơ cười nói: "Người, có thể chết."

La Sát huyết nhận.

Dứt lời, trên hư không, vạn lưỡi đao màu máu tung hoành đan xen, tựa như mạng nhện bao phủ trên người Hàn Vô Tội.

Ầm.

Ầm.

Hàn Vô Tội bay ngược ra sau, long lân chiến giáp xuất hiện dấu vết vỡ vụn, mặc dù như thế, lưỡi đao màu máu trước mắt không hề dừng lại chút nào.

Biến thành một vòng xoáy khủng bố.

Ma nữ?

Ác linh đằng sau nữ tử này là gì?

Nàng là Nữ La Sát, tồn tại độc ác nhất trong vũ trụ.

Không phải La Sát Tộc đã bị diệt sao, như thế nào còn tồn tại Nữ La Sát?

Nàng lại là Nữ La Sát, Chiến Vương nhất định phải chém giết nàng, nếu không, nữ nhân này sẽ gây họa cho vũ trụ.

Từng tiếng công kích ác độc truyền ra, Không Kiến, Diệp Thập Vạn, Nhậm Ngã Cuồng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải Diệp Trường Sinh ngăn cản, bọn họ đã ra tay từ lâu.

Bịch.

Một ánh sáng màu máu bat xuống, tu sĩ vừa nói chuyện không có ai còn sống, tất cả đều táng thân dưới La Sát Huyết Nhận.

Thật khủng khiếp.

Khủng bố như vậy.

Chương 1089: Thái Sơ kinh khủng (2)

Một kích giết hơn mười người trong nháy mắt, thực lực hiện tại của Thái Sơ là gì?

Nhậm Ngã Cuồng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, hiện tại cấp bậc của Thái Sơ cô nương là gì, cái này cũng quá mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Bất Hủ Chúa Tể, vô địch cùng cấp."

Nhậm Ngã Cuồng giật mình: "Thật hâm mộ!"

"Hâm mộ?" Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Có được thực lực hiện tại đã phải trả giá đắt, giống như người mạnh mẽ thúc dục dị biến cuồng hóa."

"Lát nữa ba người các người rời khỏi nơi này trước."

Nhậm Ngã Cuồng khó hiểu: "Sư phụ, vì sao để chúng ta rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Sơ đã mất khống chế, cấp bậc của nàng còn đang không ngừng tăng vọt, trong chốc lát chỉ sợ ngay cả ta cũng giết."

Sắc mặt ba người Nhậm Ngã Cuồng đột nhiên biến đổi, không thể tin nhìn Thái Sơ, người sau biến thành như bây giờ là vì để bọn họ tiến vào trong thành.

Không Kiến nói: "Sư phụ, Thái Sơ thì chủ cần ta, thanh tâm chú của hòa thượng có thể để nàng đi ra."

Xuy.

Một công kích hạ xuống, suýt chút nữa bổ vào trên đầu tiểu hoà thượng Không Kiến.

Không Kiến nhìn khe rãnh sâu không thấy đáy trước mắt, giữa đầu nhìn trời: "Thái Sơ thì chủ, ta là hòa thượng, sao ngay cả ta cũng đánh?"

Nhậm Ngã Cuồng kéo Không Kiến: "Hòa thượng, vẫn nên nghe sư phụ, trước tiên rời khỏi nơi này, ta cảm giác Thái Sơ cô nương giờ phút này đã không nhận người thân, hoàn toàn bị sức mạnh La Sát khống chế."

"Người đừng quên ở trong Chiến Trường Vạn Tộc, Thái Sơ chính là một người tàn sát ngàn người."

Không Kiến gật gật đầu: "Mau rút lui!"

Đi vài bước, hần ngừng lại, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, ngài không tạm tránh một chút sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người đi trước!"

Không Kiến thì thảo tự nói: "Sư phụ tốt biết bao, không buông bỏ, không vứt bỏ chúng ta."

Nhậm Ngã Cuồng gật đầu: "Đúng vậy, ta lại cảm động."

...

Lại là một tiếng nổ vang ra.

Lần này người bay ra là Hàn Vô Tội.

Hắn ta nhìn Thái Sơ trước mắt, cái này cũng quá khủng bố, thể chất gì đây? Cấp bậc không hạn chế tăng vọt.

Thật ra không biết.

Nga cả Diệp Trường Sinh cũng nhìn sai tình huống của Thái Sơ..

Nàng cũng không phải thức tỉnh huyết mạch thượng cổ La Sát và sử dụng sức mạnh cấm kỵ La Sát đơn giản như vậy.

Vừa rồi nàng thức tỉnh ký ức kiếp trước, nguồn sức mạnh hủy diệt phong ấn trong cơ thể đã tràn ngập trong kỳ kinh bát mạch của nàng.

Hàn Vô Tội kiên kỵ nhìn Thái Sơ, trong lòng vô cùng vô cùng rõ ràng, tiếp tục chiến đấu như vậy, hắn ta chẳng những sẽ bại, còn

có thể mất đi tánh mạng.

"Cô nương, người đã bị ác linh khống chế, ta sẽ không chấp nhận với người nữa."

Nói tiếp một câu, Hàn Vô Tội chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi hắn ta chuẩn bị tiến vào Vũ Trụ Cổ Giới, vẫn bị Thái Sơ ngăn lại: "Người, đã chết rồi."

Xuy.

Một công kích xẹt qua, lướt đao màu máu che trời tựa như một vầng trăng khuyết xẹt qua bầu trời, máu tươi bắn tung tóe, không gian mất đi.

Một đầu xẹt qua, chính là Hàn Vô Tội.

Đến chết hắn ta cũng không thể tin được, Thái Sơ có thể chém một đao giết hắn ta trong nháy mắt.

Thượng cổ La Sát... Lưỡi dao hủy diệt.

...

Nhìn trong hư không Hàn Vô Tội bị giết, chúng tu sĩ đứng bên lôi đài lập tức giải tán, quá đáng sợ, bọn họ phải đi.

Mọi người bỏ chạy.

Tốc độ nhanh chóng đáng kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, trong sân chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh, bình tĩnh nhìn Thái Sơ: "Đây là nhiệm vụ của hệ thống sao?"

Hắn biết nếu không đánh thức Thái Sơ, như vậy nàng sẽ biến thành sát thủ tàn sát vũ trụ, nơi đi qua, thi thể ngang dọc khắp nơi, máu chảy thành sông.

Không người còn sống.

Trong hư không.

Thái Sơ lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, trong hai mắt lóe ra ngọn lửa giết chóc, chém từng công kích về phía Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với công kích của Thái Sơ, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, dễ dàng tránh thoát, hành động này lại chọc giận Thái Sơ.

Lúc này, một tiếng giận dữ từ trong Vũ Trụ Cổ Giới truyền ra: “Ma Nữ dám giết Chiến Vương Cổ Giới ta, để lại mạng sống.”

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, bất đắc dĩ lắc đầu: "Sao trên đời này lại có người ngu xuẩn như vậy?"

"Lúc này nhảy ra, chạy tới chịu chết sao?"

Quả nhiên, một đao của Thái Sơ xẹt qua, còn chưa lộ diện đã nhận hộp cơm.

Thật không biết nghĩ sao?

Giờ khắc này.

Trong Vũ Trụ Cổ Giới.

Giới Chủ và mười bóng người ngạo nghễ đứng trên bầu trời, bọn họ thu hết chuyện xảy ra trên lôi đài vào đáy mắt.

Một lão giả nói: "Giới Chủ, hai vương liên tiếp bị giết, chẳng lẽ Giới Chủ mặc kệ sao?"

Mạc Vân Tung nói: "Người có biết thân phận của nàng không, quân một chút, người muốn toàn bộ Cổ Giới phải bồi thường sao?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Dưới lôi đài không phải còn có một người sao? Nữ La Sát giao cho hắn, nếu ngay cả Nữ La Sát này cũng không giải quyết được, vậy hắn cũng sẽ không có tư cách đi nơi đó."

Chương 1090: Thái Sơ kinh khủng (3)

Một lão giả khác nói: "Giới Chủ, trên người hần là người của Thiên Ngoại Thiên."

Mạc Vân Tung nói: "Không phải, hần là người của Kiếm Điện."

Sắc mặt lão giả thay đổi: "Thì ra là hần, đệ tử Kiếm Điện có thanh danh trong khoảng thời gian này, đồng thời Diệp Trường Sinh có được huyết mạch Thần Ma Tộc."

"Lần này Nữ La Sát kia chỉ sợ gặp nguy hiểm."

Mạc Vân Tung nói: "Thánh lão, Nữ La Sát đi với hần."

Thánh Khuyết: "..."

Mạc Vân Tung lại nói: "May mà Nữ La Sát bị ác linh khống chế, bằng không nếu hai người bọn họ liên thủ, chúng ta sẽ tổn thất rất lớn."

Thánh Khuyết nói: "Giới Chủ, có nên truyền tin tức Diệp Trường Sinh tới đây để người của Độc Hải tới giúp chúng ta không?"

Mạc Vân Tung lắc đầu: "Không vội, kế tiếp là đại chiến giữa bọn họ, không biết là Nữ La Sát hay đệ tử Kiếm Điện lợi hại hơn?"

Tất cả bỏ chạy.

Nhóm người Mạc Vân Tung, Thánh Khuyết ẩn nấp trên hư không, lẳng lặng nhìn, chờ mong đại chiến kế tiếp.

Bọn họ đã biết thân phận của Diệp Trường Sinh, tựa hồ cũng đoán được ý đồ của Diệp Trường Sinh.

Nhưng Mạc Vân Tung hình như cũng không coi trọng Diệp Trường Sinh, bởi vì Thái Sơ trước mặt bọn họ chính là một thượng cổ La Sát.

Thật sự khủng khiếp.

Liên tiếp hai lần giết chết Bất Hủ Chúa Tể trong nháy mắt, thủ đoạn như vậy thật sự khiến cúc hoa người ta hơi căng thẳng.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh đứng ở lồi đài, ngửa đầu nhìn trời, nhìn thực lực của Thái Sơ còn đang tăng vọt, trên mặt hẳn hiện lên vẻ lo lắng.

Nguồn sức mạnh trong cơ thể Thái Sơ quá mức bá đạo, trước mắt nàng đã mất khống chế, nếu dung hợp toàn bộ sức mạnh, nàng sẽ trở nên mạnh mẽ cỡ nào, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy không yên tâm.

Trong lòng Diệp Trường Sinh suy tư, chẳng lẽ thật sự phải chém giết Thái Sơ...

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, trời mở một đường, hơi thở trên người Thái Sơ cuốn ra ngoài, lối vào Vũ Trụ Cổ Giới bị san thành bình địa.

Núi sông sụp đổ, dòng sông đảo ngược.

Giống như một hồi họa kiếp diệt thế bùng xuống.

Đây có phải là sức mạnh của một người không?

Diệp Trường Sinh lần đầu tiên nhìn thấy sức mạnh khủng bố như thế, không hổ là thượng cổ La Sát, quả thực mạnh mẽ không có bằng hữu.

Nếu bắt đầu giết chóc, thử hỏi một câu, ai có thể ngăn cản nàng?

Trong vài hơi thở có thể khiến Vũ Trụ Cổ Giới hoàn toàn biến mất.

Ta có thể đánh bại nàng không?

Đó là một ẩn số.

Đám người Mạc Vân Tung nhìn phạm vingan dậm bị hủy diệt, thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau, vọt tới phía Vũ Trụ Cổ Giới.

Thánh Khuyết nói: “Giới Chủ, chuyện gì xảy ra, vì sao Nữ La Sát chậm chạp không chịu ra tay? Dùng thực lực của nàng, giờ phút này có thể dễ dàng chém chết Diệp Trường Sinh.”

Khuôn mặt Mạc Vân Tung trầm như nước, nhìn Thái Sơ lơ lửng mà đứng: "Chờ một chút, giữa bọn họ tất sẽ có một hồi đại chiến.”

Dứt lời.

Trên hư không.

Thái Sơ từ trên cao bay xuống phía Diệp Trường Sinh, sát khí lạnh lẽo trong ánh mắt biến mất, thay vào đó là nhu tình vô hạn.

Sự thay đổi này là quá lớn.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt của Thái Sơ, đây là ánh mắt gì, thật sợ hãi, chẳng lẽ nàng...

"Thái Sơ, người lại như vậy, ta sẽ gọi người."

Giờ khắc này.

Thái Sơ dừng lại ở phía lôi đài, trường bào màu đen bay múa không ngừng, dáng người xinh đẹp, quá đẹp, quá mê người.

Tựa như thiên nữ tiên tư, khiến người ta hít thở khẩn trương, hoa mắt thần mê.

Nàng đã thay đổi.

Trở nên càng ngày càng xinh đẹp, vẻ đẹp khiến người ta liếc mắt một cái đã hãm thật sâu vào trong đó.

Ở phía xa.

Không Kiến chấp hai tay trước ngực: "A di đà Phật, sợ rằng sư phụ bị đánh đập.”

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Đúng vậy, Thái Sơ cô nương này thay đổi

quá đáng sợ, cho dù ta sử dụng dị biến cuồng hoá đánh một kích mạnh nhất cũng không phải đối thủ của nàng.”

"Sư phụ thật tốt, nguyên bản hắc có thể tạm tránh, lại ở lại vì chúng ta."

Không Kiến nói: "Nếu không người đi giúp sư phụ đi."

Nhậm Ngã Cuồng xoay người nhìn Không Kiến: "Muốn cùng nhau sao?"

Không Kiến nói: "Tiểu tăng đột nhiên cảm thấy không khỏe, phải đi tiểu tiện."

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Diệp Thập Vạn nói: "Nếu không chúng ta cùng đi!"

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Ta đi xem, nhà sư đi vệ sinh không bao giờ lấy giấy, ta sợ người cạo đá."

Diệp Thập Vạn lắc đầu: "Nhân tài!"

Dứt lời, hắc bay lên trời, lao tới phía Diệp Trường Sinh.

Không Kiến và Nhậm Ngã Cuồng xoay người nhìn, người sau nói: "Hoà thượng, ta đều bị người làm hỏng, sư phụ gặp nguy hiểm, chúng ta làm đồ đệ hắc phải xông lên phía trước."

"Suy nghĩ của người bây giờ thật sự rất nguy hiểm."

"Người điên, ta vẫn thích đánh ngược như vậy." Không Kiến nghiêm trang nói, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ: "Sư phụ, đừng sợ, ta đến cứu người."

Nhậm Ngã Cuồng suất chút nữa bị chinh thần: "Còn có thể thao tác như vậy? Hoà thượng này không còn là người mà ta từng biết."

Chương 1091: Thân phận thật sự của Thái Sơ

"Hắn... Trở nên không được bình thường."

Đúng lúc này.

Thái Sơ tiện tay vung lên, vòng xoáy nuốt trời xuất hiện, sức mạnh La Sát khủng bố bao vây hai người trong đó.

Giống như kết giới gió lốc, dưới uy áp vô lượng, ba người Diệp Thập Vạn căn bản không cách nào tới gần, trực tiếp bị sóng khí hất văng ra ngoài.

Ba người chậm rãi ổn định thân ảnh, hoảng sợ nhìn vòng xoáy trước mắt, Nhậm Ngã Cuồng nói: "Không giúp được sư phụ, suýt chút nữa bị phế."

"Thế giới này quá điên cuồng, sao Thái Sơ lại lập tức trở nên khủng bố như vậy?"

Không Kiến nói: "Ai biết được, hòa thượng vốn còn muốn đọc cho nàng một đoạn thanh tâm chú."

Diệp Thập Vạn ngưỡng thần nhìn về phía trước, phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh bị sức mạnh La Sát lực hoàn toàn căn nuốt, hai người bốn mắt nhìn nhau, đứng ngay ngắn bên trong viên cầu màu đỏ như máu thật lớn.

Hai hàng lông mày của Thái Sơ đẹp như vẽ, sóng mắt như nước, mỉm cười nhàn nhạt, chính là phong tình vạn chủng, dốc hết thiên hạ.

Nàng bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng: "Tướng công, là người sao?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tình huống gì, tướng công? Quan hệ giữa bọn họ dường như còn chưa thân mật đến trình độ như vậy, cho nên tướng công cũng không thể gọi loạn."

"Hắn là người có vợ?"

Thái Sơ lại nói: "Tướng công, là ta, Khương Thái Sơ, người thật sự không biết ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Sơ, chúng ta quen nhau ở Chiến Trường Vạn Tộc, người cũng không phải họ Khương."

Thái Sơ nâng cánh tay trơn bóng như tuyết lên, nhẹ nhàng điểm một cái ở huyệt không trước mặt, một bức họa xuất hiện.

Trong đó hai búng người tiên tư siêu phàm đang chiến đấu đẫm máu, đột nhiên hai người quay đầu nhìn lại.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, hai người này chính là hắn và Thái Sơ, chẳng lẽ kiếp trước Thái Sơ thật sự là nữ nhân của hắn.

Dứt lời.

Đầu hắn đau muốn nứt ra, ký ức mơ hồ sâu trong Thần Hồn lại một lần nữa xuất hiện, vẫn là trận hạo kiếp đại chiến vũ trụ kia.

Có điều, lúc này Diệp Trường Sinh rõ ràng ở trong đại chiến nhìn thấy một bóng người màu đỏ, nàng điên cuồng vùng vẫy trong tay, ngăn cản cường giả lướt nhanh mà đến.

Nàng đang bảo vệ ta.

Tình huống đại chiến trong trí nhớ vẫn vô cùng vô cùng mơ hồ, những bóng dáng xinh đẹp trong đám người quá đẹp, quá mức chân thực.

Tất cả mọi thứ đúng là sự thật.

Ký ức trong đầu hắn trùng khớp với hình ảnh trước mắt.

Thái Sơ nhìn Diệp Trường Sinh: "Tướng công, người nhớ lại ta rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhớ, người có thể cho ta biết... Chuyện gì đã xảy ra với trận chiến đó không?"

Thái Sơ lắc đầu, nước mắt còn đang không ngừng rơi xuống, nhưng khóe miệng lại mỉm cười: "Tướng công, ta không nhớ rõ đại chiến, chỉ nhớ rõ người."

Đã từng yêu khắc cốt ghi tâm cỡ nào, sống lại một đời lại nhớ rõ hẳn.

Diệp Trường Sinh vươn cánh tay ra, nắm chặt bàn tay ngọc của Thái Sơ, ôn nhu ôm nàng vào trong ngực.

Nàng là nữ nhân của mình.

Đã từng, bây giờ, sau này vẫn như cũ.

Nữ nhân này vì cứu hắn mà không tiếc hy sinh tất cả, có thể như vậy còn cầu mong gì?

Một vị mỹ nhân tuyệt thế xinh đẹp động lòng người như vậy, giờ phút này lại nhào vào trong ngực Diệp Trường Sinh, khóe mắt nàng treo nước mắt trong suốt lấp lánh.

Nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người trong sân trong nháy mắt hóa đá.

Mọi thứ đã đi chệch khỏi kịch bản mà họ đã đặt ra.

Nhóm người Mạc Vân Tung, Thánh Khuyết biết sẽ có một hồi đại chiến.

Tuyệt đối không nghĩ tới lại có kết cục như vậy.

Trực tiếp cho bọn họ ăn cơm chó.

Mạc Vân Tung và Thánh Khuyết là tồn tại độc thân mấy vạn năm, nhìn thấy bộ dáng hai người thâm tình ôm nhau, thật sự khiến người khác tức chết.

Thánh Khuyết cũng không nghĩ tới bọn họ đều lớn tuổi như vậy lại bị Diệp Trường Sinh cứng rắn nhét thức ăn cho chó.

Ngay cả khi người không ăn thì vẫn cho người ăn.

Tuổi trẻ thật tốt, dám yêu dám hận.

Có hình ảnh, quá kích thích.

Họ đã đi quá xa.

Ngày càng quá đáng, nơi này còn có người đấy, sao họ có thể làm như vậy?

Thánh Khuyết khẽ thở dài một tiếng: “Giới Chủ, lão phu đột nhiên cảm thấy tu luyện không có ý nghĩa.”

Mạc Vân Tung nói: "Thánh lão cứ gì nói ra lời này?"

Thánh Khuyết lại nói: "Ngay cả một đạo lý cũng không có, còn tu luyện một cái búa."

Thật ra, hẳn muốn nói hàng chục ngàn năm, ngay cả miệng... Cũng chưa hôn qua.

Quá mẹ nó mất mặt.

Mạc Vân Tung nói: "Thánh lão, đã từng có một phần tình yêu chân thành bày ra trước mặt người, người không quý trọng, hiện tại có phải hối hận hay không?"

Thánh Khuyết gật đầu: “Giới Chủ, đừng nói nữa, ta lại nhớ tới nàng.”

Mạc Vân Tung lại nói: "Thánh lão, yêu thì phải lớn tiếng kêu lên."

...

Trong hư không.

Ba người Không Kiến bị một màn trước mắt làm cho chấn động, phong cách vẽ biến đổi quá nhanh, khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng, hơi không tiếp nhận được.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ và Thái Sơ cô nương hôn nhau? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

Chương 1092: Thân phận thật sự của Thái Sơ (2)

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ không hổ là Thiếu chủ, mị lực chính là lớn như vậy, vốn tưởng rằng Thiếu chủ sẽ dùng thực lực chinh phục Thái Sơ cô nương, tuyệt đối không ngờ cuối cùng hẳn dùng giá trị nhan sắc."

"Bộ dạng đẹp trai thật sự có thể muốn làm gì thì làm."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ trâu bò, dễ dàng hóa giải nguy cơ, còn ôm mỹ nhân trở về."

Không Kiến chấp hai tay trước ngực: "A Di Đà Phật, sắc tức là không, không thì là sắc."

Nhậm Ngã Cuồng cười nói: "Hòa thượng, người lại giả bộ với ta!"

Lúc này.

Trong vòng xoáy La Sát vô lượng, Thái Sơ nhu tình nhìn hẳn: "Tướng công, ta không khống chế được sức mạnh La Sát trong cơ thể, rất nhanh ta sẽ hoàn toàn không khống chế được, trở thành hành thi chỉ biết giết người, có thể nhớ lại tướng công trước khi ý thức tiêu tán, ta đã không có bất kỳ tiếc nuối nào."

"Cho dù ta nhuộm máu vũ trụ, giết khắp Cửu Thiên Thập Địa, ta cũng tuyệt đối sẽ không ra tay với tướng công. Nếu có một ngày ta không khống chế được chính mình mà ra tay với tướng công, xin hãy giết ta!"

Diệp Trường Sinh lần thứ hai ôm Thái Sơ vào trong ngực: "Yên tâm, chúng ta sẽ không tách ra nữa, ta cũng sẽ không để cho La Sát Ác Linh và sức mạnh trong cơ thể khống chế người."

Nói đến đây, hai tay hắn dán sát vào lưng Thái Sơ, linh khí Hồng Mông không ngừng tràn vào trong cơ thể nàng: "Người dùng linh khí này áp chế sức mạnh La Sát của người, chúng ta tìm được biện pháp giải quyết hoàn toàn vấn đề huyết mạch của người."

"Người thử xem trước xem, có hiệu quả hay không."

Diệp Trường Sinh biết thân thể Thái Sơ có vấn đề, từng là thê tử của hắn, hiện tại lại trở thành thượng cổ la sát.

Chủ yếu hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, nguồn sức mạnh thần bí trong cơ thể Thái Sơ vẫn tồn tại như trước.

[Hệ thống, sức mạnh thần bí trong cơ thể Thái Sơ là gì?]

[Thượng Cổ La Sát!]

Diệp Trường Sinh giật mình: [Nói rõ ràng một chút!]

[Chủ nhân, có một loại bí thuật vô cùng tàn nhẫn gọi là hiến tế, Thái Sơ chính là một người hiến tế, nàng hiến tế chính mình cho thượng cổ La Sát, tuy rằng nàng bảo vệ ký ức vốn có, nhưng thân thể lại hoàn toàn trở thành thượng cổ La Sát.]

[Mà thượng cổ La Sát trong cơ thể nàng không hoàn toàn thức tỉnh, đây cũng là lý do nàng chỉ khôi phục một phần trí nhớ.]

[Chờ thượng cổ La Sát trong cơ thể nàng hoàn toàn thức tỉnh, sẽ rằng nàng sẽ bị khống chế hoàn toàn.]

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc, thượng cổ La Sát rất mạnh, nhưng Thái Sơ từng là thê tử của hắn, thực lực tuyệt đối ở trên thượng cổ La Sát.

Vậy tại sao nàng lại lựa chọn hiến tế mình cho Thượng Cổ La Sát?

Thân phận của mình trở thành một bí ẩn.

Hiện giờ gặp được Thái Sơ, nữ nhân từng yêu hắn sâu đậm, thế nhưng lại hiến tế chính mình cho Thượng Cổ La Sát.

Diệp Trường Sinh muốn biết trận đại chiến kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ở trên người hắn đã xảy ra chuyện gì.

Những nghi ngờ này đòi hỏi hắn phải tự mình tìm ra câu trả lời.

[Nhắc nhở chủ nhân, tình huống của Thái Sơ tương đối phức tạp.]

Diệp Trường Sinh nói: [Phức tạp bao nhiêu, người nói đúng đi!]

[Phật viết: Thiên cơ bất khả lộ.]

[Mẹ nó.]

Ngay cả hệ thống cũng thừa nước đục thả câu với hần.

Diệp Trường Sinh cấp bách muốn biết tất cả.

[Chủ nhân, cho dù bây giờ ngài biết thì cũng không làm được gì, chỉ có thể tăng thêm phiền não.]

[Bởi vì chủ nhân quá yếu, biết càng nhiều sẽ càng nguy hiểm, dễ dàng lặp lại vết xe đổ, tin tưởng chủ nhân không muốn trải qua một lần nữa.]

Diệp Trường Sinh nói: [Người có quyền giữ im lặng, ta sẽ điều tra rõ ràng.]

Dứt lời.

Ánh mắt hần dừng ở trên người Thái Sơ, trong mắt lộ ra vẻ triu mến, có lẽ bởi vì Thái Sơ đã vì hần mà trả giá quá nhiều.

Diệp Trường Sinh cảm thấy thiếu nợ Thái Sơ rất nhiều, kiếp này gặp lại, há có thể để nàng một mình thừa nhận?

Hơi thở trên người Thái Sơ từ từ hòa hoãn lại, mắt sáng như sao: "Tướng công, sức mạnh La Sát trong cơ thể ta bị áp chế."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì tốt rồi, sau này người chớ ra tay nữa, ta bảo vệ người."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Thượng Cổ La Sát trong cơ thể người là xảy ra chuyện gì, có phải người hiến tế chính mình hay không?"

Thái Sơ lắc đầu: "Hiến tế? Ta cũng không biết, nguồn sức mạnh thần bí kia vẫn luôn ở trong cơ thể ta."

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm mặc, biết trí nhớ của Thái Sơ

không khôi phục hoàn toàn, hắc căn bản không hỏi ra cái gì.

Thái Sơ hiển tế chính mình, sau đó luân hồi trọng sinh, hay chuyển thể trùng tu, hoặc giống như Xích Vũ niết bàn trùng tu.

Đây là những vấn đề.

Hiện tại sức mạnh thượng cổ La Sát trong cơ thể Thái Sơ bị áp chế, hắc ngược lại không sốt ruột như vậy, chỉ cần Thái Sơ ở bên cạnh hắc, cuối cùng có một ngày hắc sẽ tìm được đáp án.

Bịch.

Ổng tay áo hắc bay lên, hư không bao phủ sức mạnh La Sát biến mất, lôi kéo tay ngọc của Thái Sơ, hai người từ trên cao bay xuống.

Chương 1093: Thiên cơ bất khả lộ

Thái Sơ nói: "Tướng công, thực lực bây giờ của đã là Bất Hủ Chúa Tể đỉnh phong, chỉ cần không dùng huyết mạch La Sát trong cơ thể thì vẫn có thể đánh một trận với người khác."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Có ta, không cần người động thủ."

Thái Sơ gật gật đầu, một mình trong thời gian quá lâu, chỉ có cô độc làm bạn với nàng, hôm nay khôi phục một ít ký ức để nàng lần nữa đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Thỏa mãn.

Duyên phận là như vậy.

Có vài người cho dù đã trải qua vô số lần luân hồi, cuối cùng vẫn có thể đi đến cùng nhau.

Lúc này.

Ba người Không Kiến, Diệp Thập Vạn, Nhậm Ngã Cuồng tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt bọn họ đồng loạt rơi vào trên người Thái Sơ.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, người và Thái Sơ cô nương là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Gọi sư nương."

Nhậm Ngã Cuồng giật mình, thân phận chuyển biến quá nhanh, nhất thời còn chưa quen.

Một bên, Không Kiến vội vàng nói: "Sư nương, tốt."

Nhậm Ngã Cuồng: "..."

Hòa thượng này bị hỏng.

Khi nào hắn bắt đầu trở nên đê tiện như vậy?

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lối vào Vũ Trụ Cổ Giới đã hóa thành một mảnh phế tích: “Chúng ta đi vào đi!”

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Giọng nói Thánh Khuyết run rẩy: “Giới Chủ, bọn họ tới rồi, tới rồi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mạc Vân Tung nói: "Ai có thể nghĩ đến sự tình sẽ phát triển đến mức này, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ đại chiến một hồi."

“Không thể lường bại câu thương, ngược lại cường cường liên thủ, ta xem lúc này nên để cho bọn họ đi qua đi!”

Thánh Khuyết nói: “Giới Chủ, có muốn truyền tin tức cho lão độc vật và nơi đó hay không.”

Mạc Vân Tung nói: "Ta tự mình đi một chuyến, Thánh lão ở lại tiếp đãi bọn họ."

Thánh Khuyết vội vàng nói: Giới Chủ, chuyện chạy vật này nên giao cho ta."

Sắc mặt Mạc Vân Tung trầm xuống: "Để người làm cái gì thì người hãy làm đi."

Không ai muốn ở lại, tại sao.

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bọn họ đều sợ Diệp Trường Sinh và Thái Sơ phát động tấn công bọn họ.

Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu, bọn họ không rõ ràng lắm, nhưng thực lực của Thái Sơ, thật sự khiến bọn họ sợ hãi.

Bịch.

Bịch.

Diệp Trường Sinh mang theo ba người Thái Sơ xuất hiện, nhìn Thánh Khuyết: "Lôi đài còn chưa chấm dứt, không biết vị nào

xuống đánh một trận?”

Thánh Khuyết cười nói: "Diệp công tử thích nói giỡn, lời đài đã kết thúc, các người có thể tiến vào Cổ Giới."

Diệp Trường Sinh nói: "Nghe nói có người đánh bại Giới Chủ các người chỉ bằng một chiêu, ta cũng muốn thử một lần, không biết Giới Chủ Cổ Giới ở đâu?"

Thánh Khuyết biến sắc: "Giới Chủ chúng ta có việc rời đi. Diệp công tử đến Vũ Trụ Cổ Giới hẳn là có chuyện quan trọng. Chuyện tỷ thí thì thôi, không nên trì hoãn thời gian của công tử."

"Không biết công tử đi đâu, lão phu tiễn các người."

Diệp Trường Sinh nói: "Biết thân phận của ta, còn hỏi ta đi nơi nào, lão đầu, người hơi dối trá."

Thánh Khuyết biến sắc: "Nơi mà Diệp công tử muốn đi, lão phu không có tư cách đi tới, chỉ có thể đưa công tử đi Vũ Trụ Độc Hải."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần làm phiền các hạ, chúng ta tự mình đi."

Thánh Khuyết đưa mắt nhìn năm người rời đi: "Người trẻ tuổi này ngoại trừ đẹp trai, hình như không có chỗ nào hơn người, vì sao lại được Nữ La Sát ưu ái, còn là đệ tử Kiếm Điện chứ."

"Xem ra tu sĩ hiện tại đều rất nông cạn, bị ngoại hình của hắn lừa gạt."

Vũ Trụ Cổ Giới.

Thánh Khuyết vẫn lơ lửng đứng trên không, dõi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía nhóm người Diệp Trường Sinh rời đi.

Khó trách Giới Chủ muốn rời đi, thì ra là lo lắng Diệp Trường Sinh khiêu chiến hắn. Giới Chủ không những lợi hại, lại có thể biết trước.

Hắn xuất hiện.

Thiên Ngoại Thiên sợ là không yên ổn.

Phải đổi trời, sợ rằng không thể ở lại Cổ Giới được nữa, ta nên đi nơi nào đây?

Nếu không đi tìm... Như Hoa, phải, cứ làm như vậy.

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh và năm người rời khỏi Cổ Giới, ngồi thuyền tiên mà đi, trên hư không, khí độc màu đen khủng bố tràn ngập.

Không Kiến nói: "Sư phụ, nơi này hẳn là Vũ Trụ Độc Hải, xuyên qua nơi này chính là Thiên Ngoại Thiên."

Diệp Trường Sinh nói: "Người lại biết."

Không Kiến giơ tay lên, một quyển sách cổ xuất hiện trong tay: "Sư phụ, trên sách cổ đã có ghi chép, sư phụ không có việc gì cũng nên xem nhiều sách."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận sách cổ trong tay Không Kiến: "Bản hợp nhất địa chí vũ trụ."

Mở xem mục lục, Bản hợp nhất địa chí vũ trụ này ngoại trừ bản đồ các giới ra, bên trong còn có bảng xếp hạng mười mỹ nhân, bảng xếp hạng mười cường giả.

Tương ứng cũng có mười công pháp và thần thông.

Lật xem nhanh, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Không Kiến: "Tiểu Kiến Kiến, người rất chăm chỉ."

Hai má Không Kiến đỏ lên: "Sư phụ, ta vẫn có thói quen đọc sách ghi chú thích."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như vậy, nhưng người cũng không ghi chú thích nội dung khác, duy chỉ có chú thích phía sau mười đại mỹ nhân, cái này có phải không thích hợp hay không?"

Chương 1094: Đánh dấu Vũ Trụ Độc Hải

Không Kiến xấu hổ cười: "Sư phụ, ta thấy mỹ nhân chỉ vì rèn luyện phật tâm của ta, không có ý gì khác."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, con người đều có sở thích của mình, Tiểu Kiến Kiến cũng có quyền yêu cái đẹp.

"Khắc chế, tốt cho thân thể!"

Một bên, Nhậm Ngã Cuồng nói: "Hòa thượng, người thay đổi, đã không còn là hòa thượng ta từng quen biết."

Không Kiến nói: "Đừng nói chuyện, muốn mượn sách không? Quyển sách cổ này của ta chỉ có một bản, ngoại trừ sư phụ, những người khác không mượn bên ngoài."

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Ai nói ta sẽ mượn sách, hòa thượng, người sẽ dần mất ta như vậy."

Không Kiến không chút do dự: "Cầu mất đi."

...

Vũ Trụ Độc Hải.

Một tòa cung điện bị khói độc ngập trời bao vây xuất hiện, tòa cung điện này tựa hồ dưới độc khí ăn mòn đã biến thành màu đen.

Từ đỏ đến đen, trải qua quá nhiều.

Trên cung điện thỉnh thoảng có chất độc nhỏ xuống, nước đen trong suốt từ trên không trung xẹt qua, giống như sẽ ăn mòn không gian.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, người tới không phải ai khác, chính là Mạc Vân Tung.

Nhìn cung điện có khí độc bốn phía trước mắt, Mạc Vân Tung di chuyển về phía trước: "Lão độc vật, thực lực có tăng lên không?"

Trước cung điện.

Một nam tử trung niên mặc áo bào đen xuất hiện, thấy Mạc Vân Tung đến, khom người một cái: “Mạc Giới Chủ đến đây có chuyện gì?”

Mạc Vân Tung nói: “Sư phụ người ở đâu?”

Nam tử trung niên nói: “Hồi Mạc Giới Chủ, sư phụ ta còn đang bế quan.”

Mạc Vân Tung gật đầu: “Báo cho sư phụ người, nói cho hẳn biết, ta có chuyện quan trọng tìm hẳn.”

Nam tử trung niên nói: “Mạc Giới Chủ mời vào trong.”

Ngay trong nháy mắt hai người tiến vào cung điện, trên hư không, một giọng nói hạ xuống: “Lão Mạc, người không ở Cổ Giới đánh lời dài, sao có thời gian đến Độc Cung của ta.”

Khóe miệng Mạc Vân Tung nhắc lên ý cười: “Vũ Văn Lăng, có người muốn đi Thiên Ngoại Thiên, đã thông qua Cổ Giới, lập tức đến Độc Hải của người.”

“Tiểu Cường, dẫn lão Mạc đến hoa viên trung tâm của Độc Cung.”

Vân Đại Cường khom người một cái: “Mạc Giới Chủ, mời theo ta tới.”

Hoa viên trung tâm của Độc Cung?

Mạc Vân Tung bị tất cả trước mắt làm cho khiếp sợ, đây là hoa viên sao?

Xương trắng dày đặc chồng chất thành núi, cây khô hoa tàn bị khí độc xâm lấn, Mạc Vân Tung cảm thấy nếu không phải thực lực của hẳn còn có thể, ở chỗ này sẽ bị khí độc công tâm.

Nhìn vòng xoáy màu đen khổng lồ trước mắt, Mạc Vân Tung nói: “Vũ Văn Lăng, mau đi ra, rút khí độc của người đi, vì gặp mặt người một lần mà tiêu hao không ít linh khí của ta.”

Ngay sau đó.

Một bóng người từ trong vòng xoáy đi ra, người này một đầu tóc bạc, nhưng rất có tinh thần, sắc mặt tái nhợt hơi không bình thường.

Vũ Văn Lãng, chủ nhân Độc Cung, cũng được xưng là lão độc vật, vả lại có được tu vi cấp Đại Đạo.

Tu hành vạn năm ở Độc Hải, tìm hiểu ra độc đạo thuộc về mình.

Vũ Văn Lãng ý bảo Mạc Vân Tung ngồi xuống: "Nhiều năm như vậy, người vẫn không vượt qua khe rãnh kia."

Mạc Vân Tung nói: "Nhập đạo quá khó, cũng không phải chỉ cần tài nguyên là được, chủ yếu vẫn do ngộ tính và tâm tính, nếu không sợ là cả đời phải dừng lại ở đây."

"Không nói ta nữa."

Vũ Văn Lãng trầm giọng: "Mới vừa rồi người nói có người muốn đi vào Thiên Ngoại Thiên, người của Thần Ma Tộc muốn tiến vào Thiên Ngoại Thiên tu hành sao?"

Mạc Vân Tung lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: "Người này tiến vào Thiên Ngoại Thiên cũng không phải tu hành, hẳn xuất hiện có lẽ sẽ thay đổi bố cục hiện tại của Thiên Ngoại Thiên."

Vũ Văn Lãng nói: "Người nói không phải là hẳn chứ."

Mạc Vân Tung gật đầu: "Không sai, chính là Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới hẳn thật sự thần thông quảng đại, thế mà có thể tìm được nơi này."

"Không nhiều người biết Thần Ma Tộc ở Thiên Ngoại Thiên lắm, tin tức không bị tiết lộ ra ngoài mấy ngàn năm."

Vũ Văn Lãng nói: "Mọi người đều đến rồi, nên xảy ra sẽ xảy ra, hẳn muốn đi Thiên Ngoại Thiên, vấn đề này không cần chúng ta quan tâm. Có người sốt ruột hơn chúng ta, vậy thì giao cho bọn họ đi làm."

"Ý người là..."

"Truyền tin tức Diệp Trường Sinh đến Thiên Ngoại Thiên, sự tình phát triển đến trình độ nào, không phải chúng ta có thể thay đổi."

Vũ Văn Lăng cao thâm khó lường: "Nếu không phải năm đó ta và người bại trận trước người nọ của Thần Ma Tộc, cũng không đến mức thay bọn họ giữ bí mật nhiều năm như vậy."

"Ta biết sự tồn tại của Diệp Trường Sinh, được xưng là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, lại là đệ tử Kiếm Điện, người trẻ tuổi này không đơn giản."

Mạc Vân Tung nói: "Không đơn giản, ở bên cạnh hắn có một nữ tử là Thượng Cổ La Sát, suýt nữa đã phá hủy Cổ Giới của ta."

"Thượng cổ La Sát?" Vũ Văn Lăng lộ vẻ kinh hãi: "Lão Mạc, người thấy rõ rồi sao?"

Mạc Vân Tung trầm giọng nói: "La Sát ác linh che khuất bầu trời, sức mạnh La Sát màu đỏ lay động bầu trời, ta tận mắt chứng kiến, há có thể là giả?"

Vũ Văn Lăng cười nói: "Vũ trụ khởi động lại, quả nhiên là thời đại náo nhiệt, thượng cổ La Sát cũng xuất hiện."

"Ta và người cùng nhau đi Thiên Ngoại Thiên thông báo việc này, xem vị kia sẽ nói như thế nào."

Chương 1095: Đánh dấu Vũ Trụ Độc Hải (2)

Dứt lời.

Thân ảnh hai người biến mất tại chỗ, Vân Đại Cường cũng theo đó rời đi, đi ngược hướng hai người.

...

Trên thuyền tiên.

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới, nhìn biển độc sôi trào, vì sao nơi này lại xuất hiện khí độc khủng bố như vậy.

Hơn nữa dưới thần hồn của hắn bao phủ, trong Độc Hải lại còn có hơi thở sinh linh mạnh mẽ, sinh linh gì có thể sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy?

Đúng lúc này.

Âm báo hệ thống đột nhiên vang lên bên tai: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - Vũ Trụ Độc Hải!]

Diệp Trường Sinh giật mình, đánh dấu chỗ này? Đến thật đột ngột.

[Đinh...]

[Đinh...]

Âm báo nhắc nhở của hệ thống liên tiếp truyền đến, trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nói, không phải đi Thiên Ngoại Thiên một chuyến hay sao, cũng không cần phải cho nhiều phần thưởng như vậy.

Hệ thống, quá thực tế.

[Đinh, điểm đánh dấu mới - Thiên Ngoại Thiên.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ thu đồ đệ của hệ

thống, hoàn thành nhiệm vụ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, tranh giành vị trí Thiếu chủ Thần Ma, đạt được vị trí Thiếu chủ Thần Ma Tộc, được một phần thưởng của hệ thống.]

Nhìn hai nhiệm vụ hiển thị trên trang hệ thống, Diệp Trường Sinh nhớ rõ phía trước còn có nhiệm vụ thống nhất Thần Ma Tộc.

Ba nhiệm vụ, hai lần đánh dấu.

Sau khi nhận được những phần thưởng này, ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Tuy nhiên.

Diệp Trường Sinh lại bị hấp dẫn bởi hai nhiệm vụ của hệ thống.

Tranh giành vị trí Thiếu chủ Thần Ma, nhiệm vụ này căn bản là tặng phần thưởng vô ích, Thần Ma Tộc vẫn chỉ có một Thiếu chủ, người kia chính là hắn.

Cái này còn cần tranh đoạt sao?

Về phần nhiệm vụ thu đồ đệ khiến hắn hơi không hiểu, tùy tiện thu một người làm đồ đệ là có thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống?

Hệ thống không đưa ra yêu cầu cụ thể, điều này hơi khó khăn.

Lấy tính tình nhỏ nhen của hệ thống, tuyệt đối sẽ không tùy tiện thu đồ đệ đơn giản như vậy.

Lúc này.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, biển độc sôi trào, phía dưới có một hơi thở nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, biển độc trở nên cuồng bạo, giận dữ ngập trời, bọt nước rơi xuống boong thuyền dưới chân.

Dưới đáy biển độc giống như có một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Ngang.

Ngang.

Một tiếng gầm giận dữ kinh thiên truyền ra, cột nước khủng bố vọt lên bầu trời, một con hung thú toàn thân đen kịt.

Hình dáng như rồng, giống như cá voi, vô cùng khổng lồ, giống như một ngum có thể cắn nuốt thuyền tiên.

Thái Sơ nhìn hung thú trước mắt: "Tướng công, con thú này chính là Cửu Tinh Huyền Long Kinh, vô cùng kịch độc, hơn nữa năng lực sinh sản đặc biệt mạnh."

"Nó là hậu duệ của Liệt Thiên Huyền Long Kinh, sở dĩ được gọi là Cửu Tinh, ngoại trừ đại diện cho độc trong cơ thể nó ra, còn đại diện cho thực lực của nó."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu Cửu Tinh Huyền Long Kinh mạnh mẽ như vậy, vì sao không huyễn hóa thành hình người?"

Thái Sơ lắc đầu: "Theo lý thuyết lấy thực lực của nó hóa hình là chuyện rất dễ dàng."

Giờ khắc này.

Cửu Tinh Huyền Long Kinh nhìn chăm chú vào thuyền tiên trước mắt, không trực tiếp phát động tấn công nhóm người Diệp Trường Sinh.

Nhậm Ngã Cuồng nói: "Sư phụ, nó trần trụi như vậy nhìn chúng ta là có ý gì, muốn đánh, ta tùy thời phụng bồi."

Diệp Thập Vạn nói: "Sự tình không đơn giản như vậy, nó hẳn là đang chờ đồng bạn cùng đi. Huống hồ trong Độc Hải có rất nhiều hung thú tương tự như vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, con thú này đang chờ đồng bạn của nó, việc này hơi kỳ lạ."

Thuyền tiên đi tới nơi này, bọn họ không có bất kỳ dị động nào, hung thú trong Độc Hải lại phát động tấn công bọn họ.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường trước, không thể đợi đến khi đồng bạn của nó đến."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người ở lại, ta tự mình đi."

Chém giết hung thú trước mắt chỉ là thứ yếu.

Tìm được nguyên nhân hung thú bạo động cũng không phải rất quan trọng.

Điều quan trọng nhất là...Đánh dấu.

Bịch.

Diệp Trường Sinh từ trên thuyền tiên bay ra, giơ tay lên chém một kiếm trên người Cửu Tinh Huyền Long Kinh, Long Kinh bị thương nặng, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Sương độc trong miệng bắn ra, bao trùm đầy trời.

Giờ khắc này.

Sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Hồn Độn Thần Dực, xuyên qua khói độc, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Long Kinh.

Hồn Độn Thần Dực tiến hóa đến bây giờ đã là bách độc bất xâm từ lâu, do đó sương độc của Long Kinh không tạo thương tổn gì với Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Lại là một kiếm chém xuống, Huyền Long Kinh bị chia làm hai, huyết dịch màu đen tựa như thiên hà trút xuống, rơi trên độc hải.

Không Kiến chấp hai tay: "A Di Đà Phật, sư phụ quá mạnh, sát nghiệp quá nặng."

Nhậm Ngã Cuồng cười nói: "Hòa thượng, người lại giả nhân từ."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lao xuống phía dưới, kiếm khí khủng bố trên người hắn chém xuống Độc Hải, sóng biển bay ra ngoài hai bên.

Chương 1096: Tây Môn A Khánh

Bịch.

Ánh sáng vàng đen chiếu rọi, thân ảnh của hắn biến mất không thấy, tiến vào trong độc hải.

Máu của Cửu Tinh Huyền Long Kinh xuống biển, hung thú dưới đáy biển hoàn toàn sôi trào, trở nên vô cùng thô bạo.

Chợt thấy một bóng người xuất hiện, ánh mắt chúng đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lộ ra ánh mắt thèm nhỏ dãi.

Lâu lắm rồi ta chưa thấy một con người sống động như vậy.

Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn lại, hung thú trước mắt đã hơn một ngàn, trong đó có mấy con hung thú còn mạnh hơn Cửu Tinh Huyền Long Kinh.

Khá lắm, đây là có người ở chỗ này nuôi dưỡng hung thú?

Những hung thú này mỗi một con trong cơ thể đều chứa độc tố khác nhau, hơn nữa độc trong cơ thể chúng không giống nhau.

Thì ra Độc Hải chính là hình thành như vậy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh vọt về phía trước, sát ý khủng bố bắn ra, nơi đi qua, đám hung thú nhao nhao lui về phía sau.

Những hung thú này không hóa hình, nhưng linh trí của chúng rất cao, chúng thèm thân thể của Diệp Trường Sinh.

Có thể sau khi phát hiện nguy hiểm, chúng sẽ rời đi.

Diệp Trường Sinh cũng không chém giết hung thú trước mắt, mà nhanh chóng vọt tới phía đáy biển, bởi vì hắn phát hiện hơi thở của một tên tu sĩ.

Những hung thú này xuất hiện hẳn là có quan hệ với người này.

Kiểm quang mở ra, nước biển né tránh.

Diệp Trường Sinh như đi trên mặt đất bằng phẳng, rất nhanh đã xuất hiện ở trước mặt tu sĩ, người này không phải là ai khác, chính là Độc Cung Vân Đại Cường.

"Những hung thú này do người thả ra."

Vân Đại Cường nói: "Ta không biết người đang nói gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu người không biết, vậy ta giúp người nhớ lại."

Vô số kiếm quang chỉ thẳng lên người Vân Đại Cường, kiếm kêu đinh tai nhức óc, kiếm khí sắc bén tựa như lúc nào cũng có thể xuyên thấu thân thể hắn ta.

Vĩnh Hằng Chúa Tế?

Sao người lại mạnh mẽ như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại nhớ tới cái gì rồi?"

Vân Đại Cường nói: "Ta là người của Độc Cung, hung thú nơi này do ta phụ trách, hôm nay chúng nó phá tan phong ấn, trở nên vô cùng nóng nảy, nguyên nhân cụ thể gì, ta cũng không rõ lắm."

Khoé miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Người rất không thành thật."

Ngay sau đó.

Hắn tiện tay vung lên, Ảnh Tử xuất hiện bên người: "Biết người này không?"

Ảnh Tử nhìn Vân Đại Cường, sắc mặt người sau đột nhiên thay đổi, không nghĩ tới Ảnh Tử sẽ ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

"Ta biết hắn!"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói một chút đi, hắn và người sau lưng người có quan hệ gì, ta vẫn không hỏi người là người nào phái người tới, hiện tại người có thể nói rồi."

Ảnh Tử lộ vẻ hoảng sợ: "Hắn... Hắn là đệ tử của lão độc vật ở Độc Cung, không có bất kỳ quan hệ gì với ta."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, vô số thần hồn lực trối buộc, linh hồn thể của Ảnh Tử trở nên suy yếu, tùy thời có thể hoàn toàn biến mất.

Giọng Ảnh Tử khàn khàn: "Ta nói, ta nói. Hắn là người của Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiếu chủ trong miệng người là ai?"

Không nghĩ tới Thần Ma Tộc thật đúng là có một Thiếu chủ, khó trách hệ thống lại đưa ra nhiệm vụ tranh đoạt vị trí Thiếu chủ.

Ảnh Tử nói: "Thiếu chủ là Thiếu Tộc trưởng của Thần Ma Tộc Thiên Ngoại Thiên, tên là Hoàng Vũ."

Thần hồn lực khủng bố biến mất, linh hồn thể của Ảnh Tử chậm rãi ngưng tụ: "Người muốn biết, ta đều nói cho người biết, có thể thả ta rồi đi hay không?"

"Đã đến lúc, đương nhiên ta sẽ để người rời đi." Diệp Trường Sinh nói xong, ánh mắt dừng trên người Vân Đại Cường: "Là Hoàng Vũ cho người tới."

Vân Đại Cường nói: "Không phải, người là kẻ địch của Thiếu chủ, ta há có thể cho người đến Thiên Ngoại Thiên."

"Người giết Cửu Tinh Huyền Long Kinh, lão độc vật sẽ không bỏ qua cho người."

"Những hung thú này do ta phóng ra không sai, nhưng Cửu Tinh Huyền Long Kinh không phải, nó chỉ lao ra mặt biển hít thở một hơi, hít thở không khí tự do một chút, lại không nghĩ tới bị hai kiếm của người chém giết. Đây chính là hung thú mà lão độc vật thích nhất, người chờ bị giết đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người ngược lại trung thành, muốn ngăn cản ta đi Thiên Ngoại Thiên, người còn không có bản lĩnh kia."

"Xem ra Thiếu chủ sau lưng các người cũng không phải rất lợi hại,

sợ hãi ta đến Thiên Ngoại Thiên như vậy, lo lắng ta ưu tú sẽ uy hiếp đến địa vị của hắn?"

Xuy.

Xuy.

Kiểm quang hạ xuống, Vân Đại Cường bị vạn kiếm xuyên thấu, vô số kiếm khí từ trên người hắn ta bắn ra ngoài, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ biển độc.

Ngay sau đó.

Hung thú ngửi thấy mùi máu tươi, lao tới phía Vân Đại Cường.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Ảnh Tử: "Hung thú nơi này di Độc Cung nuôi dưỡng?"

Ảnh Tử nói: "Không phải, bởi vì Độc Hải tồn tại nên nơi này mới có Độc Cung, nghe đồn trong Độc Hải có một cây Định Hải Thần Sâm, sâm kia ẩn chứa độc tố mạnh nhất trong vũ trụ, cho nên dẫn tới vô số hung thú trú ngụ ở đây."

"Có điều, những thứ đó đều là lời đồn, về phần có phải thật hay không, ta không biết."

Chương 1097: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Có hay không thì đi xem một chút sẽ biết."

...

Thiên Ngoại Thiên.

Trên một toàn tiên sơn.

Hoàng Vũ mặc trường bào màu trắng đứng ngay gần bên vách núi, sau lưng một người khom người vái chào: "Thiếu chủ, Mạc Giới Chủ và Vũ Văn Lăng tới, Diệp Trường Sinh đã đến Vũ Trụ Độc Hải."

"Tới rất nhanh!" Hoàng Vũ khinh thường: "Tộc trưởng nói như thế nào?"

Người đến nói: "Vẫn đang thương lượng, chưa có đáp án."

Hoàng Vũ gật đầu: "Truyền lệnh xuống, để Tây Môn A Khánh đi lấy tính mạng của Diệp Trường Sinh."

"Thuộc hạ hiểu rồi!"

Thiên Ngoại Thiên.

Thần Ma Tộc.

Phàm Cung.

Giờ khắc này.

Tất cả mọi người đều tới Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc nói chuyện.

Trong đại điện, mọi người ngồi thẳng tắp, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía vị trí trên, nhìn Tộc trưởng Thần Ma Tộc Hoàng Thương

Huyền.

Tin tức Vũ Văn Lăng và Mạc Vân Tung mang đến khiến Thần Ma Tộc xuất hiện ý kiến khác nhau, Hoàng Thương Huyền không hy vọng Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Ngoại Thiên.

Lý do của lão ta là thân phận của Diệp Trường Sinh quá mức miễn cảm, một khi tiến vào Thiên Ngoại Thiên sẽ mang đến tai nạn cho Thần Ma Tộc.

Sự bình tĩnh hiện tại của họ sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Cũng có người ủng hộ Diệp Trường Sinh tiến vào Thần Ma Tộc, dù sao Diệp Trường Sinh có thiên phú dị bẩm, chỗ hơn người, hơn nữa hắn là đệ tử Kiếm Điện.

Nếu bởi vì Diệp Trường Sinh tồn tại khiến Thần Ma Tộc và Kiếm Điện có quan hệ, bọn họ cường cường liên hợp, Thần Ma Tộc có khả thể lại đỉnh phong.

Hai bên ai cũng cho là mình đúng, nghe có vẻ là vì Thần Ma Tộc, thật tình không biết, trong lòng bọn họ đều có tính toán riêng.

Hoàng Thương Huyền không cho Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Ngoại Thiên là sợ hắn xuất hiện sẽ uy hiếp đến vị trí hiện tại.

Người ủng hộ Diệp Trường Sinh đương nhiên muốn lợi dụng Diệp Trường Sinh để phân hóa quyền lợi của Hoàng Thương Huyền, kết cấu Thần Ma Tộc quá lâu không có thay đổi.

Những người này đã không chịu nổi bá quyền của Hoàng Thương Huyền từ lâu, hiện tại cơ hội xuất hiện, đương nhiên bọn họ phải tranh thủ một phen.

Nếu Diệp Trường Sinh đến có thể lật đổ cục diện hiện tại của Thần Ma Tộc, đối với bọn họ mà nói là vô cùng có lợi.

Hoàng Thương Huyền trầm giọng nói: "Ta có thể đồng ý cho Diệp Trường Sinh bước vào Thiên Ngoại Thiên, nhưng hắn nhất định phải giao ra tất cả những thứ trên người thuộc về Thần Ma Tộc."

"Mặt khác, sau khi tiến vào Thiên Ngoại Thiên, Diệp Trường Sinh chỉ có thể ở ngoại điện, không thể tiến vào trung tâm, mặc dù hắn là huyết mạch Thần Ma Tộc, nhưng ai có thể cam đoan hắn không có dị tâm."

Một lão giả trầm giọng nói: "Tộc trưởng, theo tin tức chúng ta nhận được, Diệp Trường Sinh từ tiểu thế giới cuối cùng, một đường đi tới bây giờ, hẳn tự cho mình thân phận Thiếu chủ Thần Ma Tộc, thế lực đối địch Thần Ma Tộc bao nhiêu lần muốn chém giết hắn, có thể để Diệp Trường Sinh tới."

"Có thể đến Vũ Trụ Độc Hải, đủ thấy hắn là thiên tài tu luyện vạn năm khó gặp, để hắn trở lại Thần Ma Tộc đối với chúng ta trăm lợi không hại."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Tộc trưởng biết vũ trụ khởi động lại, chúng ta sớm muộn gì cũng phải xuất hiện, Thần Ma Tộc hiện tại cần nhất là đoàn kết, mà không phải từ chối một thiên tài tuyệt thế."

Lại một người phụ họa nói: "Long lão nói không sai, ngày xưa Thần Ma Tộc có thể xưng bá trong vũ trụ cũng bởi vì các bộ lạc đoàn kết, sau một hồi đại kiếp nạn, Thần Ma Tộc bị thương nặng, chúng ta nên tiếp nhận Diệp Trường Sinh, còn có Thần Ma Tộc bên cạnh bọn họ."

"Nguyên bản chúng ta chính là cùng một chỗ, trên người mỗi người đều có huyết mạch Thần Ma, đây vĩnh viễn đều không thể tách rời."

Hoàng Thương Huyền nói: "Diệp Trường Sinh có vô số kẻ địch, các người cũng nói Thần Ma Tộc bị thương nặng, nếu kẻ địch của hắn đến đây, lại thêm kẻ thù của chúng ta đã từng trải qua, chúng ta cảm thấy lấy thực lực hiện tại của Thần Ma Tộc có thể chống lại tất cả những chuyện này sao?"

"Hay là các người cảm thấy một mình Diệp Trường Sinh có thể giải quyết tất cả kẻ địch?"

"Ta đã nói yêu cầu của mình, nếu các người đồng ý thì phái người đi dẫn hắn đến, nếu không đồng ý, vậy đừng trách ta ra tay."

Long Nghị nói: "Nếu tộc trưởng đã quyết định, chúng ta đi thử một lần."

Dứt lời.

Ông đứng dậy rời đi, một số lượng lớn những người ủng hộ theo phía sau ông.

Hoàng Thương Huyền nhìn Long Nghị: "Muốn để Diệp Trường Sinh đến đây, các người đang tính toán cái gì, thật cho rằng ta không biết sao?"

"Được rồi, tất cả mọi người lui ra đi, ta đi chỗ lão tổ một chuyến."

...

Thiên Ngoại Phong.

Thân ảnh Hoàng Thương Huyền từ trên cao bay xuống, thấy Hoàng Vũ đứng ngay ngắn bên vách núi: "Vũ Nhi, sao ngươi ở chỗ này?"

Hoàng Vũ nói: "Hài nhi đang chờ phụ thân."

Hoàng Thương Huyền gật đầu: "Ngươi muốn hỏi về chuyện của Diệp Trường Sinh sao? Yên tâm, phụ thân sẽ không để hắc uy hiếp ngươi, lão tiểu tử Long Nghị kia muốn Diệp Trường Sinh vào Thiên Ngoại Thiên, hắc sẽ không thành công."

Chương 1098: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên (2)

"Bởi vì trước đại hội Phàm Cung, vi phụ đã phái người đi Vũ Trụ Độc Hải, không bao lâu nữa, Diệp Trường Sinh sẽ đầu một nơi thân một nẻo."

Khỏe miệng Hoàng Vũ nhếch lên ý cười: "Vẫn là phụ thân nhìn xa trông rộng, không biết phụ thân đến Thiên Ngoại Phong là vì chuyện gì?"

Hoàng Thương Huyền nói: "Đương nhiên là chuyện người tiến vào cấm địa Thần Ma, nhiều năm như vậy, phóng mắt nhìn không có người nào ở Thiên Ngoại Thiên có thiên phú mạnh hơn người, truyền thừa cuối cùng của cấm địa Thần Ma nhất định phải thuộc về người."

Hoàng Vũ nói: "Phụ thân, lão tổ đã nói qua, tâm tính của ta còn phải tôi luyện, không cách nào tiến vào cấm địa Thần Ma."

Hoàng Thương Huyền nói: "Đó là trước kia, hiện giờ Diệp Trường Sinh xuất hiện, Thiên Ngoại Thiên bại lộ là chuyện sớm muộn, chúng ta phải sớm tính toán."

"Người an tâm ở đây chờ, vi phụ có biện pháp thuyết phục lão tổ."

Dứt lời, lão ta di chuyển đi về phía trước, một đoàn linh khí bình chướng xuất hiện, tựa như cnhs cửa kết giới, Hoàng Thương Huyền tiến vào trong đó, biến mất không thấy.

Hoàng Vũ lẩm bẩm: "Diệp Trường Sinh, người xuất hiện quá không đúng lúc, tất cả nơi này đều thuộc về ta."

Thần Ma Tộc sở dĩ xuống dốc cũng không phải không có nguyên nhân.

Trong lòng tất cả mọi người đều có quỷ thai, quá để ý đến lợi ích và mất mát của cá nhân, bọn họ đã ném chuyện phục hưng Thần Ma Tộc lên chín tầng mây từ lâu.

Cách cục quá nhỏ.

Nhất định Thần Ma Tộc sẽ không còn huy hoàng như trước nữa.

...

Độc Hải.

Nơi sâu nhất.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, nhìn Định Hải Thần Châm trước mắt trong miệng Ảnh Tử, cả người hắn không tốt.

Đây là Định Hải Thần Châm, quả thực chính là năm kim châm.

Cái này giống như người nói có bánh bao, không nghĩ tới là bánh bao nhỏ vụng về tử là một đạo lý.

Kim châm trước mắt vừa mịn vừa nhỏ, tản ra ánh sáng vàng chói mắt, nhìn thế nào cũng không giống là tràn ngập độc tố.

Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát, phát hiện kim châm trước mắt chỉ là một mắt trận, nói cách khác ở đây độc hải có một toà đại trận bao phủ.

Xuy.

Một kiếm quang bay ra đánh trúng kim châm, tiếng động lớn chấn động trời truyền ra, kim châm bắn ra, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Nó trở nên lớn hơn.

Người cho rằng người là như ý kim cô bổng, có thể lớn có thể nhỏ sao?

Bịch.

Kim châm thật sự điên cuồng lớn lên, đánh một kích vào trên người Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Cột nước nuốt bầu trời chỉ thẳng vào thiên điền.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, khiếp sợ nhìn cây gậy màu vàng trước mắt, xem ra là ta khinh thường người.

Lúc này.

Vô số ánh sáng vàng hội tụ cùng một chỗ, một bóng người xuất hiện trên gậy sắt, từ mơ hồ chậm rãi ngưng tụ.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng người trước mắt: "Các hạ là..."

Bóng dáng nói: "Thần Ma Tộc Hoàng Bái Thiên."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, tò mò nhìn Hoàng Bái Thiên: "Vì sao các hạ lại ở Độc Hải, tòa đại trận này là phong ấn người sao?"

Hoàng Bái Thiên gật đầu: "Người rất thông minh, không nghĩ tới cách nhiều năm, Thần Ma Tộc còn có thể xuất hiện thiếu niên như người."

"Người ở Thần Ma Tộc có thân phận gì, Hoàng Kiếm Quân là gì của người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không biết người các hạ nói."

Hoàng Bái Thiên giật mình: "Huyết mạch Thần Ma trong cơ thể người thuần túy như thế, khẳng định là dòng chính của Thần Ma Tộc, chẳng lẽ người không phải họ Hoàng?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Chẳng lẽ người của Thần Ma Tộc nhất định phải họ Hoàng sao? Ta họ Diệp."

"Có điều, sư phụ ta họ Hoàng."

"Sư phụ người?" Hoàng Bái Thiên trầm giọng: "Dám hỏi tên của sư phụ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Hoàng Phạm Thiên, người gọi là Phạm Thần."

Hoàng Bái Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Hoàng Bái Thiên thì biết chắc chắn ông cũng không biết Hoàng Phạm Thiên, cái này hơi kỳ quái.

Dòng chính Thần Ma Tộc đều họ Hoàng, nhưng không ai biết sự phụ hần, rốt cuộc là tình huống gì?

Hoàng Bái Thiên trầm tư trong chớp mắt: "Xem ra thân phận của sự phụ người không đơn giản, có không ít quan hệ với Thần Ma Tộc."

"Nếu người không phải truyền nhân của Hoàng Kiếm Quân, vì sao lại tới đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao các hạ lại ở đây, còn có gậy sắt lớn màu vàng này là thần binh gì?"

"Người nào phong ấn người ở đây?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Ta vốn là lão tổ Thần Ma Tộc, bởi vì không hợp với Hoàng Kiếm Quân nên bị tính kế, bị phong ấn ở chỗ này."

"Gậy sắt lớn màu vàng này chính là chí tôn bảo khí của Thần Ma Tộc, Thần Ma Phạm Thiên Xử, sau khi nhận chủ có thể theo thần hồn của người khiến nó biến ảo hình thái tùy ý."

Thần Ma Phạm Thiên Xử?

Trong chí tôn bảo khí này cũng có hai chữ 'Phạm Thiên', chẳng lẽ có quan hệ với sự phụ?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chẳng lẽ các hạ không phải chủ nhân của Thần Ma Phạm Thiên Xử?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Ta chỉ là tạm thời được nó bảo vệ, cũng không phải là chủ nhân của nó, thần binh thông linh này mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng của người."

Chương 1099: Phạm Thiên Xử, Hoàng Bái Thiên (3)

"Năm đó ta bị ám toán, thân thể bị hủy, linh hồn thể chỉ có thể giấu ở trong Thần Ma Phạm Thiên Xử, Hoàng Kiếm Quân phong ấn ta ở đây, ném Thần Ma Dị Độc Nguyên vào phiến hải vực này, mục đích để ta vĩnh viễn không thấy mặt trời."

"Nhoáng một cái không biết đã qua bao nhiêu năm, dị độc nguyên trong phiến hải vực này bị vô số độc thú cắn nuốt, dần dần càng ngày càng yếu."

"Ngay cả đại trận phong ấn cũng yếu đi, một kiếm vừa rồi của người đã hoàn toàn phá vỡ đại trận phong ấn, lúc này mới để cho Thần Ma Phạm Thiên Xử tránh thoát trời buộc."

"Yên tâm, ta không có ác ý với người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta nhận ra, xem ra Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc còn không chịu nổi hơn so với tưởng tượng của ta."

"Thần Ma Tộc là một trong mười chủng tộc lớn của vũ trụ, sau khi liên tiếp gặp đại kiếp nạn, chẳng lẽ không nên đoàn kết lại, cùng giết cừu địch sao?"

"Theo ta được biết Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc lại diệt trừ phe đối lập, coi người cùng tộc là con kiến hôi, cứ tiếp tục như vậy Thần Ma Tộc không suy bại mới là lạ."

Hoàng Bái Thiên nói: "Diệp tiểu hữu đến Thiên Ngoại Thiên vì cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vì còn sống, trên Thiên Ngoại Thiên có người không thể dung nạp ta, cho nên ta tới đây."

"Mục đích chỉ có một, ai không thể chịu đựng được ta, ta giết người đó."

Hoàng Bái Thiên nói: "Diệp tiểu hữu ngược lại thắng thần, chẳng lẽ tiểu hữu không có ý định làm gì cho Thần Ma Tộc sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Trước kia nghĩ tới, nhưng hiện tại không muốn nữa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các hạ có muốn rời khỏi nơi này hay không, nếu như muốn đi, ta có thể dẫn người rời đi."

"Tại sao!" Hoàng Bái Thiên nói: "Người biết mang theo ta ở bên cạnh sẽ mang đến cho người bao nhiêu phiền toái không?"

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Phiền toái, cho tới bây giờ ta cũng không sợ, kẻ địch của ta có bao nhiêu, chính mình cũng không biết."

"Ta làm việc chỉ tuân theo bản tâm, những thứ khác không quan trọng, muốn giết ta, vậy phải xem bọn họ có thực lực kia hay không."

Hoàng Bái Thiên vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Đủ cuồng, có phong phạm năm đó của ta, có điều, quá cuồng sẽ dễ dàng bị giết, ta chính là ví dụ tốt nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Đó là người, bởi vì người gặp người không quen, cho các hạ một câu, làm người phải ngoan độc với mình, càng phải tàn nhẫn với người khác, người không ngoan, đứng không vững, chỉ có như vậy mới có thể đi xa hơn."

Hoàng Bái Thiên nói: "Không sai, người nói rất đúng, ta đã quá ngây thơ. Được rồi, người nhanh chóng rời đi, đại trận phong ấn bị nghiền nát, rất nhanh sẽ có người xuất hiện ở chỗ này."

"Người không đi sao?"

"Ta chỉ là một luồng linh hồn thể, tu vi giảm xuống ngàn trượng, người mang theo ta đi sẽ không thoát." Hoàng Bái Thiên chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Xem ra người vẫn không hiểu ý của ta, muốn đi thì người nói muốn đi, ta mang người rời đi là được rồi, những thứ khác không phải để một linh hồn thể như người nên cân nhắc."

Hoàng Bái Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh chỉ búng tay lên, một đạo linh khí hồng hồng tiến vào mi tâm Hoàng Bái Thiên: "Dung hợp đạo linh khí này sẽ có tác dụng chữa trị rất lớn với thần hồn của người."

Trong lúc nói chuyện, hắn chậm rãi giơ tay lên, vòng xoáy khổng lồ xuất hiện: "Đi thôi, ta dẫn người đi một chỗ."

Hoàng Bái Thiên hoàn toàn rơi vào trong chấn động, không thể nhìn Diệp Trường Sinh, tiện tay một cái lại là linh khí mạnh mẽ như thế.

Đây là linh khí gì, vậy mà ông lại không biết.

Còn có vòng xoáy trước mắt là nơi nào, bên trong tràn ra linh khí mênh mêng cuộn cuộn, có trợ giúp rất lớn với linh hồn thể của ông.

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Bái Thiên: "Không phải ngay cả tiểu thể giới mà người cũng không biết chứ!"

Hoàng Bái Thiên xấu hổ cười: "Nghe qua, trước kia nghe qua."

Diệp Trường Sinh nói: "Vây đi thôi."

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện trong Thần Cung, nhìn hết thấy trước mắt, Hoàng Bái Thiên lộ vẻ chấn động: "Diệp tiểu hữu, rốt cuộc thân phận của người gì, vì sao lại có Thần Cung mạnh mẽ như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta à, chính là một người bình thường, bình thường không có gì lạ."

Hoàng Bái Thiên: "..."

Quá khiêm tốn.

Nếu như gọi là bình thường không có gì lạ, còn có vương pháp hay không?

Lúc này.

Bốn người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ xuất hiện, đều khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xét qua trên người bốn người: "Không tệ? Trong khoảng thời gian bế quan này, các người tăng lên không ít."

Chúc Cửu nói: "Hết thủy đều do ban thưởng của Thiếu chủ."

Sắc mặt Hoàng Bái Thiên hơi đổi: "Diệp tiểu hữu, bọn họ đều nhận người làm chủ sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thực lực của bọn họ cũng rất bình thường, miễn cưỡng có thể nhận ta làm chủ."

Hoàng Bái Thiên trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, trâu bò.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Cửu, còn có vật liệu tái tạo thân thể không? Cho Hoàng tiền bối một thân thể."

Chương 1100: Người kéo con bê với ta đầu

Chúc Cửu gật đầu: "Hồi Thiếu chủ, còn có chút vật liệu."

Dứt lời, hắn giơ tay lên ném một quả linh giới cho Hoàng Bái Thiên: "Vật liệu cho người, tự mình làm đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Hoàng tiên bối, nếu cần ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng là được."

Hoàng Bái Thiên cảm thấy vô cùng hoảng sợ: "Đa tạ Diệp tiểu hữu, có những vật liệu này, tái tạo thân thể đối với ta mà nói không phải rất khó."

Nói đến đây, ông dừng một chút, lòng bàn tay xuất hiện Thần Ma Phạm Thiên Xử: "Tiểu hữu giúp ta tái tạo thân thể, lão phu cũng không có cái gì đưa cho người, Phạm Thiên Xử là một chút tâm ý của ta, tiểu hữu chớ nên từ chối."

"Sao ta có thể không biết xấu hổ chứ?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, vừa định giơ tay lên lấy, Thần Ma Phạm Thiên Xử hóa thành một ánh sáng vàng trực tiếp chui vào trong đan điền của hắn: "Tình huống gì, người sẽ không thêm nhỏ dãi ta rất lâu rồi chứ."

Hoàng Bái Thiên giật mình một chút: "Diệp tiểu hữu... Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không rõ ràng lắm, có thể là ta quá ưu tú."

Hoàng Bái Thiên nhất thời ghen lời, chưa từng thấy qua người mặt dày như vậy... Người vô sỉ, có điều, ông cảm thấy Diệp Trường Sinh rất thú vị, làm người tiêu sái, tính tình chân thật.

"Diệp tiểu hữu, mượn Thần Cung của người dùng một chút, lão phu đi tái tạo thân thể."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh mở lời: "Ta lại tặng người hai thứ."

Nước sinh mệnh siêu cấp.

Một luồng số mệnh Kim Long.

Hoàng Bái Thiên nhìn thần linh dịch và số mệnh Kim Long xuất hiện trước mặt: "Diệp tiểu hữu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được."

Diệp Trường Sinh nói: "Mau đi tái tạo thân thể, ta chờ người đánh ngã kẻ địch trước đây."

Hào khí.

Sự tồn tại của Diệp Trường Sinh đã khiến trái tim nhỏ bé của Hoàng Bái Thiên chấn động, không lâu trước đây, ông cũng là tồn tại vô cùng khủng bố.

Lúc này mới bị phong ấn mấy ngàn năm, thế giới đã trở nên điên cuồng như thế sao?

Diệp Trường Sinh tuổi còn trẻ lại có nhiều chí bảo như vậy, có thể khiến nhiều cường giả trung thành với mình như vậy.

Hoàng Bái Thiên chỉ muốn nói một câu, người tốt, thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng sau đến trên sóng trước....

Ai, không phục cũng không được rồi, hiện tại thật sự là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Nói đến đây, Hoàng Bái Thiên nhìn linh giới trong tay, vật liệu trong này là tuyệt phẩm, muốn tìm kiếm là vô cùng khó khăn.

Diệp Trường Sinh trực tiếp cho ông dùng, bọn họ mới gặp mặt một lần, quả nhiên là quyết đoán cái thế.

Hoàng Bái Thiên đi lại trong Thần Cung, muốn tìm kiếm một cơ hội thích hợp tái tạo thân thể, không biết từ khi nào, Chúc Cửu đi tới bên cạnh ông.

"Đi thôi, ta dẫn người đi một nơi tốt."

"Các hạ là..."

"Chúc Cửu, người có thể gọi ta là lão Cửu, cũng có thể gọi ta là Huyết Ma." Chúc Cửu lạnh nhạt nói.

Hoàng Bái Thiên nói: "Chúc huynh, một thân tu vi cường đại như vậy, vì sao phải trung thành với Diệp tiểu hữu."

Chúc Cửu nói: "Ta một chút cũng không mạnh, so sánh với Thiếu chủ, ta chính là rác rưởi."

"Có điều ngoại trừ Thiếu chủ ra, ai dám chọc ta, tên Huyết Ma cũng không phải gọi vô ích."

Sắc mặt Hoàng Bái Thiên khẽ thay đổi: "Rốt cuộc Diệp tiểu hữu mạnh bao nhiêu? Ta lại không nhìn thấu hẳn."

Chúc Cửu nói: "Cấp bậc của Thiếu chủ không phải rất cao, nhưng chiến lực kinh người, cho nên không nên dùng cấp bậc bình thường để so sánh với Thiếu chủ. Mặt khác, Thiếu chủ đột phá cho tới bây giờ là một cấp bậc lớn, đột phá một cấp bậc lớn."

Hoàng Bái Thiên nói: "Một lần đột phá một cấp bậc lớn? Sao hẳn làm được?"

Chúc Cửu gật đầu: "Không rõ ràng lắm, dù sao Thiếu chủ nói, hẳn đột phá chưa từng có rào cản, thử một chút đã đi qua, thông suốt không trở ngại."

"Hơn nữa một lần đột phá một cấp bậc lớn mới có cảm giác."

"Mặt khác, Thiếu chủ còn là đệ tử Kiếm Điện, thân phận vô cùng tôn quý, nếu người muốn đi theo Thiếu chủ, đừng quên ta không nhắc nhở người, nhất định phải mau chóng, bởi vì người muốn đi theo Thiếu chủ thật sự quá nhiều, ta sợ sau này không có vị trí của người."

Hoàng Bái Thiên nói: "Ta trước tiên sửa chữa thân thể, sau đó cân nhắc."

Chúc Cửu giơ tay lên chỉ về phía trước: "Đi tiên điền, nơi đó có linh khí nồng đậm nhất, mau chóng suy xét, ta không dễ dàng nói

cho người khác biết những lời này, cảm thấy hợp duyên với người nên mới nói cho người biết.”

Hoàng Bái Thiên nói: "Đa tạ, Chúc huynh.”

Chúc Cửu xoay người rời đi, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Đi theo Thiếu chủ thời gian dài, năng lực lừa gạt của ta đã thành sở trường.”

Hiển nhiên, hắn vô cùng hài lòng với biểu hiện vừa rồi của mình.

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Độc Hải, hai cánh mở ra, chuẩn bị rời khỏi Độc Hải, đúng lúc này, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống.

[Nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Độc Hải hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu!]

Chương 1101: Người kéo con bê với ta đâu (2)

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Độc Hải, đạt được phần thưởng của hệ thống là Thần Ma Trấn Ngục Công.]

Thần Ma Trấn Ngục Công?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, nhanh chóng duyệt qua trang hệ thống, Thần Ma Trấn Ngục Công tổng cộng chia làm ba thức, lần lượt là Trấn, Diệt, Không.

Chỉ ba chữ, lại ẩn chứa vô tận áo nghĩa và đại đạo.

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, Thần Ma Trấn Ngục Công rất mạnh, lấy tư chất của hắn cũng phải tìm hiểu thật lâu.

Vạn vật bắt đầu, đại đạo chí giản, diễn hóa đến phần.

Câu nói này dùng ở Thần Ma Trấn Ngục Công là thích hợp nhất, trấn, diệt, không như thế nào?

Công pháp thâm ảo như vậy cũng chỉ có hắn có thể tìm hiểu.

Đối lại là những người khác, phỏng chừng đã thấy mờ mịt.

Ha ha, không hổ là ta, ưu tú như ta.

Tự ca ngợi mình một phen, tâm tình Diệp Trường Sinh rất tốt, trong nháy mắt lao ra biển độc, một trận tiếng đánh nhau truyền ra.

La Sát ác linh.

Bát Tí Thánh Phật.

Cửu Thiên Lô Vực.

Dị biến cuồng hóa.

Bốn người Thái Sơ, Không Kiến, Diệp Thập Vạn, Nhậm Ngã Cuồng đứng ngạo nghễ trên không, dị tượng che trời, uy áp khủng bố cái thế.

Trên hư không.

Trăm cường giả vây quanh bọn họ, kín không kẽ hở, sát khí bao phủ.

Có ý gì?

Bắt nạt nữ nhân, đồ đệ và huynh đệ của ta sao?

Diệp Thập Vạn là người đầu tiên đi theo Diệp Trường Sinh, cho tới nay hẳn đều coi Thập Vạn là huynh đệ.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lẳng không mà lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt bốn người, Không Kiến vội vàng nói: "Sư phụ, người đã trở lại, bọn họ quá bắt nạt người, không có lý do gì trực tiếp ra tay với chúng ta."

"Nương tử, người chú ý thân thể của mình, những chuyện này giao cho ta!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tiểu Kiến Kiến, Tiểu Nhậm, các người bảo vệ sư nương như vậy sao?"

Không Kiến nói: "Sư phụ, bọn họ quá mạnh, người điên cũng hoàn toàn điên, nếu sư phụ không trở về, ta lo lắng ngay cả chính mình hẳn cũng giết."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Nhậm Ngã Cuồng, tình huống hơi nghiêm trọng: "Tiểu Kiến Kiến, người phụ trách nhiệm Thanh Tâm chú cho hẳn."

Không Kiến: "..."

Hẳn thật sự có nỗi khổ nói không nên lời, Nhậm Ngã Cuồng tiến vào giai đoạn cuối cùng của dị biến cuồng hóa, một ít ý thức cuối cùng của hắn lập tức sẽ tiêu tán, lúc này niệm Thanh Tâm chú, hẳn có thể sẽ bị đập chết.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, trầm giọng nói: "Có chuyện gì thì tới phía ta, nữ nhân, huynh đệ, đồ đệ của ta, ta có thể đánh, có thể nói, nhưng các người không xứng."

Thân ảnh Vũ Văn Lăng tiến về phía trước, tức giận không thể kìm được: "Ai giết Cửu Tinh Huyền Long Kinh?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta giết."

Xuy.

Một kiếm lẳng thiên xuất hiện trên đỉnh đầu Vũ Văn Lăng, lẳng lẳng treo, không ai biết kiếm này xuất hiện từ khi nào.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các người là người của Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, cũng phụng mệnh đến giết."

Long Nghị đi ra: "Diệp công tử không cần hiểu lầm, chúng ta đến đây là tính toán muốn nói chuyện với Diệp công tử một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn nói gì?"

Long Nghị nói: "Không biết Diệp công tử tới Thiên Ngoại Thiên có chuyện gì? Diệp công tử thiên tư trác tuyệt, chúng ta rất hoan nghênh công tử gia nhập Thần Ma Tộc."

Nói đến đây, ông khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Nhưng Tộc trưởng có lệnh, Diệp công tử muốn bước vào Thiên Ngoại Thiên, nhất định phải giao ra tất cả đồ đạc của Thần Ma Tộc trên người."

"Yêu cầu này là Tộc trưởng đưa ra, ta biết vô cùng quá đáng nhưng chúng ta chỉ có thể phụng mệnh làm việc."

Bên kia, người mà Hoàng Thương Huyền phái tới giết Diệp Trường Sinh nghe được lời của Long Nghị, sắc mặt xanh mét.

Lão đầu này thực sự không phải là một cái gì đó.

Diệp Trường Sinh nhìn Long Nghị: "Người đang kéo con bê với ta sao? Giao ra tất cả đồ của Thần Ma Tộc trên người, ta dám giao, các người dám lấy không?"

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc còn có người bình thường hay không?”

Long Nghị nói: "Nói như vậy, Diệp công tử không có ý định giao ra, vậy chúng ta sẽ trở về phục mệnh."

"Chờ đã, ta để cho các người đi sao?" Trong giọng nói của Diệp Trường Sinh tràn ngập uy áp: "Vừa rồi ai trong các người ra tay, hiện tại đứng ra đi!"

Long Nghị nhận thấy được sát khí khủng bố trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, chúng ta không ra tay."

Nói đến đây, ông giơ tay lên chỉ thẳng người mà Hoàng Thương Huyền phách tới: "Bọn họ, là bọn họ và Vũ Văn Lăng ra tay."

Diệp Trường Sinh nhìn Long Nghị: "Người cũng không phải là người tốt gì, đi!"

Luận về tầm quan trọng của việc nói chuyện, Long Nghị họa thủy đồng dẫn, thành công để cho bọn họ chạy trốn.

Ngay sau đó.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, trường kiếm lơ lửng từ đỉnh đầu Vũ Văn Lăng hạ xuống, người sau vội vàng ngăn cản.

Ầm.

Vô số dư âm như trăng tàn khuếch tán ra ngoài, trong độc hải, từng đạo sóng lớn thẳng về phía bầu trời, thân ảnh Vũ Văn Lăng nương theo kiếm quang rơi xuống, trên người xuất hiện dấu vết nổ tung, huyết dịch màu đen rơi xuống.

Chương 1102: Người kéo con bê với ta đâu (3)

Mạc Vân Tung nhìn về phía Vũ Văn Lăng: "Vĩnh Hằng Chúa Tể có thể mạnh như vậy?"

Xuy.

Một ánh sáng bạc từ ngoài trời mà đến, ánh sáng bạc tựa như treo ngược, lại một lần nữa đánh trúng trên người Vũ Văn Lăng.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn sương máu tràn ngập, giọng nói suy yếu của Vũ Văn Lăng truyền đến: "Diệp Trường Sinh, người hủy thân thể ta, ta sẽ không bỏ qua cho người."

"Cấp Đại Đạo?" Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng Vũ Văn Lăng chạy trốn: "Thiên ngoại phi tiên!"

Một kiếm trăm tuyên cổ.

Một kiếm diệt tinh thần.

Một kiếm chém cửu thiên, kiếm khí vạn dặm.

Kiếm... tốt.

Vũ Văn Lăng vốn muốn nói kiếm thật mạnh, nhưng Diệp Trường Sinh không cho lão cơ hội, thân tiêu đạo vẫn.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía mọi người Thần Ma Tộc: "Tiếp, kiếm."

Kiếp Thiên Thập Kích.

Dứt lời, bàn kiếm Kiếp Thiên xuất hiện dưới chân hắn, vô số vô biên kiếm khí xuất hiện, từng đạo lại từng đạo công kích bay ra.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh sử dụng Kiếp Thiên Thập Kích.

Thiên tuyệt.

Đạo đạo.

Diệt tịch.

...

Mười đạo kiếm quang diệt thế bay xuống, chém vào trên người tu sĩ Thần Ma Tộc, tựa như từng tia chớp, mỗi một lần hạ xuống, hừ không sẽ nhắc lên màu máu ngập trời.

...

Ở phía xa.

Long Nghị rời đi bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn lại phát hiện toàn bộ người mà Hoàng Thương Huyền phái tới đã táng thân dưới kiếm quang.

"Thực lực thật đáng sợ, nếu người này bước vào Thiên Ngoại Thiên, nhất định có thể dẫn dắt Thần Ma Tộc lên một tầng."

Một lão giả Thần Ma Tộc nói: "Hắn giết lão độc vật, người trẻ tuổi này thật ghê gớm, vượt cấp khiêu chiến còn lợi hại hơn Hoàng Vũ."

Long Nghị nói: "Hoàng Vũ tự xưng là người có thiên phú nhất Thần Ma Tộc, so sánh có sự khác nhau một trời một vực."

Lão giả lại nói: "Xem ra chúng ta nhất định phải được hắn trợ giúp mới có thể chống lại phụ tử Hoàng Vũ."

Long Nghị lắc đầu, lạnh lùng cười: "Thần Ma Tộc vẫn luôn là Hoàng thị nhất tộc khống chế, bọn họ cũng tự xưng là dòng chính thật sự, lúc này đây chúng ta phải thay đổi."

"Diệp Trường Sinh không phải người chúng ta có thể khống chế, cho nên chúng ta phải để hắn tranh đoạt với phụ tử Hoàng Vũ, sau đó chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi."

Sắc mặt lão giả thay đổi: "Long huynh, như vậy có thể quá mạo

hiểm hay không?”

Long Nghị nói: "Nếu muốn thành công, nhất định phải điên cuồng, Diệp Trường Sinh giết người mà Hoàng Thương Huyền phái tới, nếu chúng ta mang tin tức này trở về, các người cảm thấy Hoàng Thương Huyền có thể ra tay hay không?"

Dứt lời.

Mọi người biến mất trên hư không...

Diệp Trường Sinh tức giận trăm trăm người Thần Ma Tộc, không hề để Long Nghị ở trong lòng, xoay người nhìn về phía ba người Thái Sơ.

Giờ khắc này.

Tình huống của Nhậm Ngã Cuồng tốt hơn rất nhiều, sức mạnh cuồng hóa trong cơ thể đã dần dần được khống chế.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rất thích phương thức hoan nghênh của Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, đi thôi, đi Thần Ma Tộc làm khách."

...

Trong khi đó.

Vũ Trụ Cổ Giới.

Từng chiếc thuyền đen cổ xưa xuất hiện, phía trên có người mặc áo bào đen, bọn họ tựa như u linh.

Nơi đi qua, để lại vô số con quạ đen.

Nếu Diệp Trường Sinh nhìn thấy thuyền đen, hẳn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của những người này, bởi vì đồ đăng trên áo bào đen của bọn họ chính là thứ mà Diệp Trường Sinh một mực tìm kiếm.

Bên ngoài Vũ Trụ Cổ Giới.

Thuyền đen cổ xưa xuất hiện.

Phía trên.

Một nam tử mặc áo bào đen ngạo nghễ đứng, anh khí bức người, bề ngễ bá đạo: "Giết, huyết tẩy giới này."

Ra lệnh một tiếng, bóng người sau lưng trên thuyền đen tựa như quỷ mị, trong phút chốc xuất hiện trên bầu trời Vũ Trụ Cổ Giới.

Ngay sau đó, từng công kích hủy thiên diệt địa rơi xuống, đảo nổi run rẩy lay động, cung điện sụp đổ.

Trong nháy mắt hóa thành một mảnh phế tích.

Sương máu bay lên trời, bao phủ trên bầu trời.

Trên boong thuyền.

Một nữ tử chậm rãi đi tới bên người nam tử áo đen: "Vấn Thiên Anh, tu sĩ nơi này như con kiến hôi, vì sao phải giết bọn họ."

"Người dính vào quá nhiều nhân quả, không tốt cho đạo tâm của người."

Vấn Thiên Anh nhìn nữ tử: "Tiểu Lạc Lạc, ta thích nhất chính là giết người, chính là nhìn thấy bộ dáng tuyệt vọng của tu sĩ."

"Bọn họ yếu như con kiến hôi, còn sống chính là lãng phí tài nguyên, ta cũng chỉ để bọn họ sớm giải thoát."

Lạc Cơ Nhã nói: "Vấn Thiên, mục đích chúng ta tới đây là Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, cũng không nên lãng phí thời gian ở chỗ này."

Vấn Thiên Anh nói: "Tiểu Lạc Lạc, khi nào người trở nên nhân từ như vậy?"

Lạc Cơ Nhã nói: "Ta không bao giờ tử tế với kẻ thù, nhưng ta sẽ không giết người vô tội."

Vấn Thiên Anh nói: "Bắt đầu từ Vũ Trụ Cổ Giới, đi qua Vũ Trụ Độc

Hải, sau đó đến Thiên Ngoại Thiên, những nơi này đều thuộc về Thần Ma Tộc, do đó thà giết nhầm cũng không bỏ sót.”

“Vấn Thiên nói không sai!” Một tên mập mạp đi tới bên cạnh Vấn Thiên Anh: “Không giết bọn họ, ta lấy tài nguyên thế nào.”

Chương 1103: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối?

“Người ta thường nói, nếu muốn giàu, cỏi quần trước, không đúng. Nếu muốn giàu, trước tiên mở đường. Hiện tại chúng ta phá hủy Vũ Trụ Cổ Giới chính là vì mở đường lớn. Tu sĩ nơi này không phải rất mạnh, thế nhưng tài nguyên rất phong phú, không phải chuẩn bị cho chúng ta, há có thể bỏ qua?”

Vấn Thiên Anh nói: "Chân Hư nói không sai, không thể bỏ qua tài nguyên, về phần Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, chúng ta đã tới nơi này, bọn họ chấp cánh khó thoát.”

"Sau lần này, vũ trụ không còn Thần Ma Tộc nữa."

Chân Hư nói: "Ta đi trước, xem có thể bắt mấy mỹ nhân trở về hay không."

Lạc Cơ Nhã nhìn bóng lưng Chân Hư rời đi: "Vấn Thiên, người mặc kệ hần sao?"

Vấn Thiên Anh cười nói: "Chân Hư là huynh đệ của ta, mỗi người đều có sở thích của mình, hần chính là thích mỹ nhân, chẳng lẽ ta còn phải quản?"

Lạc Cơ Nhã bất đắc dĩ lắc đầu: "Các người..."

Trong Vũ Trụ Cổ Giới.

Thánh Khuyết phát hiện nguy hiểm buông xuống, thân ảnh xuất hiện trên cung điện, đôi mắt nhìn ra xa, phát hiện có bóng đen lướt qua trong hư không.

"Những người này là ai, tu vi là Bất Hủ Chúa Tể."

"Bọn họ muốn huyết tẩy Cổ Giới, xem ra ta không đợi được nữa, Như Hoa, ta tới."

Không dừng lại chút nào, ông xoay người đạp không lướt nhanh, cọt tới bên ngoài Vũ Trụ Cổ Giới.

Người thần bí xâm lấn Cổ Giới, chỉ có chạy nhanh mới có thể bảo toàn tính mạng.

...

Rời khỏi Cổ Giới không lâu.

Thân ảnh Thánh Khuyết đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, cách đó không xa xuất hiện một bóng người, chính là Mạc Vân Tung.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thánh Khuyết vội vàng tiến lên: “Giới Chủ, chuyện lớn không tốt, có người thần bí giết vào Cổ Giới, bọn họ điên cuồng giết chóc, không lưu lại một người sống.”

Mạc Vân Tung biến sắc, nhìn lại phía Cổ Giới: “Ngay cả người cũng không biết thân phận của đối phương?”

Thánh Khuyết nói: “Trước kia chưa từng thấy qua, tu vi của những người này vô cùng mạnh mẽ, là Bất Hủ Chúa Tế.”

Mạc Vân Tung trầm tư trong chớp mắt: “Sắp xảy ra chuyện lớn, những người này rất có thể là hướng về phía Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc.”

“Đi thôi, chúng ta đi Thần Ma Tộc trước.”

Thánh Khuyết ấp úng nói: Giới Chủ, ta có thể không đi hay không?”

Mạc Vân Tung giật mình: “Thánh lão, hiện tại chỉ có Thần Ma Tộc tạm thời an toàn, người không đi, tính toán ở lại chỗ này chịu chết sao?”

Thánh Khuyết lắc đầu: “Giới Chủ, ta muốn đi tìm tình yêu đích thực của ta.”

Mạc Vân Tung nói: “Xin từ biệt, Thánh lão bảo trọng!”

Sau khi hai người chia tay, Mạc Vân Tung tiếp tục đi tới Thần Ma Tộc, thật ra lúc này tâm tình ông vô cùng phức tạp.

Thân là Giới Chủ Cổ Giới lại không cách nào bảo vệ an nguy của

Cổ Giới.

Muốn đi tới Thần Ma Tộc, nhưng hiện tại Thiên Ngoại Thiên cũng không an toàn, Diệp Trường Sinh bá đạo vô cùng, chờ hắn đến Thiên Ngoại Thiên, thế cục Thần Ma Tộc tất sẽ thay đổi.

Một hồi nội chiến, Thần Ma Tộc còn có thực lực ngăn cản những người thần bí này sao?

Mạc Vân Tung phát hiện người thần bí xuất hiện, vội vàng xoay người rời đi, nhanh chóng xông tới phía Vũ Trụ Độc Hải.

...

Thiên Ngoại Thiên.

Phàm Cung.

Long Nghị mang theo mọi người trở về, sau khi tiến vào cung điện, Hoàng Thương Huyền trầm giọng nói: "Long lão, người đã gặp Diệp Trường Sinh chưa?"

"Hồi Tộc trưởng, gặp rồi." Long Nghị trầm giọng: "Có điều, Diệp Trường Sinh từ chối giao ra tất cả, hơn nữa chém giết người mà Tộc trưởng phái đi, không một ai còn sống."

Sắc mặt Hoàng Thương Huyền hiện vẻ tức giận: "Tốt cho một Diệp Trường Sinh, không đồng ý yêu cầu thì thôi, lại còn dám giết người Thần Ma Tộc ta."

"Người này tuyệt đối không thể bước vào Thiên Ngoại Thiên."

Nói đến đây, lão ta bất ngờ đứng lên: "Truyền lệnh xuống, các bộ tu sĩ tập kết, tru sát Diệp Trường Sinh."

Long Nghị gật đầu: "Lão phu đi xuống an bài."

Lão già này... Quả nhiên không phải người tốt.

Nói cho Hoàng Thương Huyền biết người phái đi bị giết, nhưng không nói cho lão ta biết, ngay cả Vũ Văn Lăng mà Diệp Trường Sinh cũng giết.

Đây chính là một tu sĩ cấp Đại Đạo.

Cho nên không ai biết giới hạn thực lực của Diệp Trường Sinh.

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời khỏi Phàm Cung, một bóng người vội vàng đến, sau khi bước vào đại điện: "Tộc... Tộc trưởng, Diệp Trường Sinh tới rồi."

Hoàng Thương Huyền lao ra Phàm Cung, hơi giơ tay lên nhìn thuyền tiên trên hư không, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Đánh giá trong chớp mắt, trong lòng lão ta vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới huyết mạch Thần Ma Tộc trong cơ thể Diệp Trường Sinh thuần túy như vậy.

Long Nghị nói: "Tộc trưởng, nam tử áo trắng trên boong thuyền chính là Diệp Trường Sinh, nữ tử bên cạnh là Nữ La Sát."

Hoàng Thương Huyền khinh thường, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Long Nghị: "Diệp Trường Sinh cũng chỉ là Vĩnh Hằng Chúa Tế, sao hắn có thể chém giết người ta phái đi."

Ý người là gì, nghi ngờ ta sao?

Long Nghị cũng không có ý tốt nói, người phái tới chỉ là Bất Hủ Chúa Tế, một kiếm của người ta còn giết cấp Đại Đạo trong nháy mắt, người chỉ phái đi ba quả dưa hai táo kia, cái gì cũng không phải.

Chương 1104: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (2)

"Tộc trưởng, đừng quên, hắn cũng là người Thần Ma Tộc."

Ý của những lời này rất rõ ràng, tu sĩ Thần Ma Tộc cũng không thể lấy người thường mà làm.

Hoàng Thương Huyền trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, người sau từ trên cao bay xuống, đi thẳng vào vấn đề: "Để Thiếu Tộc trưởng Thần Ma Tộc đi ra gặp ta."

Âm thanh vang vọng khoảng không, quanh quẩn thật lâu.

Ánh mắt mọi người Thần Ma Tộc đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hắn là ai? Đây cũng quá bá đạo, dám tìm Thiếu Tộc trưởng trong Thần Ma Tộc, đây không phải là muốn chết sao?

Hoàng Thương Huyền nói: "Diệp Trường Sinh, niệm người mang huyết mạch Thần Ma Tộc, lão phu cũng không muốn làm khó người, ở lại Thiên Ngoại Thiên trung thành với ta, ta phong người làm chiến thần bát bộ, thân phận ở Thiên Ngoại Thiên chỉ đứng sau lão tổ và ta, tôn quý như Thiếu Tộc trưởng, có được quyền lợi giống nhau."

Long Nghị giật mình, trong mắt lóe ra kinh ngạc, vốn tưởng rằng Hoàng Thương Huyền sẽ trực tiếp khai chiến với Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới lão ta lại muốn mượn sức Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Thương Huyền: "Để Thiếu Tộc trưởng đi ra."

Hoàng Thương Huyền nói: "Người tìm Thiếu Tộc trưởng làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết hắn!"

Mọi người: "..."

Trước mặt lão tử, nói muốn giết nhi tử của ta, chuyện kêu ngạo như vậy, sợ cũng chỉ có Diệp Trường Sinh có thể làm được.

Hoàng Thương Huyền tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, người không khỏi cũng quá kiêu ngạo, ta nhắc nhở người một câu, nơi này là Thiên Ngoại Thiên."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Ngoại Thiên thì sao, ta không thể đến giết người? Chỉ có Thiếu Tộc trưởng các người phải người giết ta, còn không cho phép ta tự mình đến giết hẳn sao?"

Dứt lời.

Một lão giả từ sau lưng Hoàng Thương Huyền đi ra: "Tộc trưởng, người này quá mức kiêu ngạo, ta sẽ dạy dỗ hẳn."

Hoàng Thương Huyền nhìn lão giả, mặc dù không mở miệng nói chuyện, nhưng lão giả thâm hiểu, đi từng bước về phía Diệp Trường Sinh.

"Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, không cứu được." Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói, một đạo kiếm quang bay ra, chém vào trên người lão giả.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí kinh khủng nhắc lên, cột đá trên quảng trường trước mặt Phàm Cung hóa thành bột mịn.

Thân ảnh lão giả bay ngược ra sau, trong miệng phun ra máu tươi kia, ánh mắt Hoàng Thương Huyền rơi vào trên người lão giả, vừa muốn nâng tay giúp lão ta chữa thương.

Ầm.

Nổ tung.

Lão giả trực tiếp nổ tung.

Máu tươi bắn vào trên mặt Hoàng Thương Huyền.

Sao lại nổ tung?

Mọi người đều mờ mịt, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, một kiếm giết một Bất Hủ Chúa Tể trong nháy mắt, điều này cũng quá đáng sợ.

Vượt cấp, giết trong nháy mắt.

Đây không phải là trạng thái bình thường của Thần Ma Tộc sao?

Thật ra không biết.

Một kiếm của Diệp Trường Sinh ẩn chứa sức mạnh cấm kỵ nổ tung, lão giả chỉ cần đụng phải kiếm quang, vậy chắc chắn phải chết.

Hoàng Thương Huyền giơ tay lên lau máu tươi trên mặt, tức giận không thể kìm được: "Diệp Trường Sinh, người muốn chết."

"Trưởng lão các bộ cùng nhau ra tay chém chết Diệp Trường Sinh, lấy tính mạng của hắn, thưởng một viên Thần Ma Thăng Huyết đan, có thể vào Thần Ma Các lựa chọn một đạo thần thông."

Ra lệnh một tiếng.

Trưởng lão các bộ đều ra tay, vây quanh Diệp Trường Sinh, người có thể ra tay đương nhiên đều có thực lực của Bất Hủ Chúa Tể.

Lúc này.

Bốn người Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Không Kiến chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, chư vị thi chủ có mặt mũi một chút được không, nhiều người như vậy vây công một mình sử phụ ta, người cũng quá vô sỉ."

"Hòa thượng ta cũng nhìn không nổi nữa, đến, đánh với ta!"

Nhậm Ngã Cuồng phụ họa nói: "Uống cho các người vẫn là Thần Ma Tộc, thật sự là làm nhục thân phận này."

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Ma Tộc một đời không bằng một đời, không phải không có nguyên nhân, phát triển đến bây giờ còn

chưa hoàn toàn diệt vong, không phải Thần Ma Tộc mạnh bao nhiêu, mà là các người ẩn núp.”

"Cả ngày trải qua cuộc sống trốn đông trốn tây, ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, thật ra cũng không thể trách các người, nếu không ẩn núp, các người đã bị người ta giết chết từ lâu."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, người nói lời thật, trước kia có được thân phận Thần Ma Tộc, ta còn rất kiêu ngạo, hiện tại ta cảm thấy xấu hổ, sao ta lại có được thân phận giống đám rác rưởi này chứ?"

Thương tổn không lớn, vũ nhục rất mạnh.

Giết người, tru tâm.

Chữ nào cũng là châu ngọc thật sự, đánh thẳng vào linh hồn mọi người.

Nhưng Diệp Trường Sinh nói một chút cũng không sai, Thần Ma Tộc đã từng là một trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ.

Bọn họ dựa vào thực lực vô địch, lại nhìn Thần Ma Tộc hiện tại, ẩn thân rồi tranh đấu nội bộ, bọn họ còn có tiền đồ gì nữa?

Nơi nào có bộ dáng của một trong mười chủng tộc hàng đầu vũ trụ?

Đáng buồn.

Đáng tiếc.

Hoàng Thương Huyền tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, người cho rằng người là ai, làm nhục uy nghiêm Thần Ma Tộc ta, người nhất định phải chết."

Chương 1105: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (3)

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta là ai, ta là Thiếu chủ Thần Ma Tộc, các người là Thần Ma Tộc, ta cũng là Thần Ma Tộc, sao các người lại có cảm giác ưu việt, nơi nào thì mạnh hơn ta?"

"Huyết mạch?"

"Thực lực?"

"Tư chất?"

Trong lúc nói chuyện, huyết mạch Thần Ma trong cơ thể hần sôi trào, sau lưng xuất hiện Thần Ma Kim Thân, dưới chân xuất hiện ánh sáng màu vàng đen.

Một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

Từ Vĩnh Hằng Chúa Tế tầng thứ tám trong nháy mắt tăng lên tới Bất Hủ Chúa Tế tầng thứ tám, trực tiếp bước qua một cấp bậc lớn.

"Thần Ma Biến, các người có không?"

"Phần Huyết Cường Hóa, các người có không?"

"Thần Ma Thư, các người có không?"

"Thần Ma Tam Thức, các người đã gặp qua chưa?"

"Thần Ma Kim Kiếm, các người đã từng nghe qua chưa?"

"Thần Ma Đạo Nguyên..."

"Quên đi không nói nữa, trên người ta có quá nhiều đồ của Thần Ma Tộc, mặc dù như vậy, ta cũng không tự xưng là dòng chính của Thần Ma Rộc, cũng không dám nói mình là Thần Ma Tộc chân chính."

"Các người thì có tài đức gì?"

"Tự xưng là Thần Ma Tộc chân chính, cảm giác bản thân rất tốt, phàm là thành viên Thần Ma Tộc ở trong mắt các người đều là chi thứ."

Nói đến đây, Diệp Trường Sinh dừng một chút, chỉ thẳng vào Hoàng Thương Huyền: "Nào, người nói cho ta biết, người có cái gì, ai cho người dũng khí để người xem thường bất cứ ai là Thần Ma Tộc?"

Hoàng Thương Huyền: "..."

Giờ khắc này, lão ta đã bị chấn động bởi biểu hiện của Diệp Trường Sinh, so sánh ra, ai mới là Thần Ma Tộc chân chính?

Cao thấp lập kiến, Hoàng Thương Huyền xấu hổ cũng ngượng ngùng nói chuyện.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lập tức lên, ta chính là người đứng đầu Thần Ma Tộc, nếu không phục, đến đánh ta."

Cái này...

Quá trâu bò!

Trực tiếp ở trước mặt Hoàng Thương Huyền tuyên bố mình là người đứng đầu Thần Ma Tộc, không phải điều này rõ ràng là nhục nhã Hoàng Thương Huyền sao?

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên mở ra Thương Khung Thần Cung: "A Hoàng, mang theo toàn bộ Thần Ma Tộc xuất hiện."

Ngay sau đó.

Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y mang theo Thần Ma Tộc Giới Thượng Giới xuất hiện, trải qua thời gian dài tu luyện trong Thần Cung, tu vi mọi người tăng vọt rất nhiều.

Đương nhiên vẫn không cách nào so sánh với tu sĩ Thần Ma Tộc Thiên Ngoại Thiên, nhưng ở trong mắt Diệp Trường Sinh, người bên cạnh hắn mới là Thần Ma Tộc chân chính, sở dĩ tu vi hơi yếu

là vì xuất phát điểm của bọn họ không bằng đám người Hoàng Thương Huyền.

Thêm vào đó, thành tựu của bọn họ tuyệt đối vượt xa đám người Hoàng Thương Huyền.

Nhìn thấy Thần Ma Tộc đột nhiên xuất hiện, Hoàng Thương Huyền cảm thấy hoảng sợ, trong mắt lộ ra vẻ hồ nghi, những người này tới từ đâu?

Trên người Diệp Trường Sinh còn có bí mật gì nữa.

Lúc này.

Trên cửu thiên

Giọng nói bá đạo hạ xuống: "Ai dám nói hấn là người đứng đầu Thần Ma Tộc."

Người chưa tới, âm thanh đã đạt tới.

Ngay sau đó, hai bóng người xuất hiện ở trong sân, một lão giả tóc hoa râm, một thiếu niên mặc áo gấm.

Người tới không phải ai khác, chính là lão tổ Thần Ma Tộc Hoàng Kiếm Quân, Thiếu Tộc trưởng Thần Ma Tộc Hoàng Vũ.

Hai người xuất hiện trong sân, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt là sự tham lam và thèm nhở dãi trần trụi.

Nhất là Hoàng Kiếm Quân, lão ta thật sự là nghĩ không ra, sao trên người Diệp Trường Sinh có nhiều thần thông và chí bảo Thần Ma Tộc như vậy?

Hơn nữa còn là chí bảo và thần thông đã thất truyền từ lâu.

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Kiếm Quân: "Ta là người đứng đầu Thần Ma, người có ý kiến?"

Hoàng Kiếm Quân lạnh lùng nói: "Huyết mạch của người cũng không tệ lắm, nhưng Thần Ma Tộc bên cạnh người cũng chỉ là chi

thứ mà thôi, huyết mạch của bọn họ quá yếu, cũng xứng trở thành Thần Ma Tộc chân chính sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lão đầu, tuổi của người cũng không nhỏ, sống lâu như vậy, sao lại không thông suốt?"

"Một người có mạnh mẽ hay không, huyết mạch chỉ là một phần, thật sự thúc đẩy sự mạnh mẽ chính là bản tâm."

"Người coi trọng huyết mạch như vậy, nào, so sánh với ta, xem huyết mạch của ai thuần túy hơn."

"Tâm cảnh mạnh mẽ mới có thể khiến người ta không ngừng trở nên mạnh mẽ, mà không phải là một luồng huyết mạch."

Hoàng Vân Huyền nói: "Thiếu chủ, đạo lý thâm ảo như vậy, hẳn chắc chắn nghe không hiểu."

Sắc mặt Hoàng Kiếm Quân xanh mét, lớn tiếng quát: "Một đám chi thứ cũng xứng kiêu ngạo, ở Thần Ma Tộc vẫn luôn lấy huyết mạch vi tôn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Phải không, vậy ta sẽ cho người thấy cái gì mới là Thần Ma Tộc chân chính."

Dứt lời, tâm thần hắn vừa động: [Hệ thống lập tức sử dụng gói quà lớn thế lực.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công mở gói quà lớn thế lực, đạt được thẻ tăng lên huyết mạch chí tôn, thẻ triệu hồi vô địch, có nên lập tức sử dụng hay không?]

Diệp Trường Sinh nhanh chóng xem xét tác dụng của thẻ tăng huyết mạch Chí Tôn và thẻ triệu hồi vô địch, sử dụng thẻ tăng huyết mạch Chí Tôn, có thể trong nháy mắt khiến huyết mạch của người sử dụng đạt tới đỉnh phong, không giới hạn số lượng sử dụng.

Chương 1106: Ta đứng đầu Thần Ma, người nào phản đối? (4)

Thẻ triệu hồi vô địch, sau khi sử dụng có thể triệu hồi ngẫu nhiên ba cường giả Thần Ma Tộc, thời gian còn lại một canh giờ.

Mạnh mẽ.

Thực sự quá mạnh mẽ.

[Lập tức sử dụng thẻ tăng huyết mạch chí tôn!]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, lựa chọn người được dùng.]

Nhìn trang hiển thị hệ thống, Diệp Trường Sinh kinh ngạc phát hiện ngoại trừ toàn bộ Thần Ma Tộc ra, Khung, Cơ Phong Lưu, Chúc Cửu, Không Kiến, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, Đạo Linh Nhi, An Lạc Nhi, phàm là người có quan hệ với hắn đều có thể sử dụng.

Cái này mẹ nó còn cần lựa chọn?

Hắn lặng lẽ chọn tất cả.

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Ánh sáng vàng đen bao phủ che trời, vàng sáng có màu sắc giống trên người Diệp Trường Sinh, mọi người đều tắm rửa dưới thần huy.

Đột phá.

Đó là một bước đột phá.

Không ngừng đột phá, còn kèm theo huyết mạch tăng lên.

Ba người Hoàng Kiếm Quân, Hoàng Thương Huyền, Hoàng Vũ trực tiếp bị dọa cho choáng váng.

Huyết mạch có thể tăng lên như vậy?

Tu vi có thể đột phá như vậy?

Cái này mẹ nó chính là nghịch thiên.

Nhìn huyết mạch của nhóm người Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y, Thái Sơ, Không Kiến điên cuồng tăng vọt, tu sĩ Thần Ma Tộc Thiên Ngoại Thiên ngoại trừ hâm mộ thì vẫn là hâm mộ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hoàng Kiếm Quân: "Người muốn huyết mạch, hiện tại huyết mạch của bọn họ mạnh hơn người."

"Đến người bắt đầu biểu diễn, để ta xem người còn có gì muốn nói."

Hoàng Kiếm Quân mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động: "Diệp Trường Sinh, rốt cuộc người là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta, là Thần Ma Tộc bình thường, vừa rồi tự phong là người đứng đầu Thần Ma, ai phản đối?"

Mí mắt Hoàng Kiếm Quân muốn rách ra: "Diệp Trường Sinh, người đứng đầu Thần Ma chỉ có thể là ta, người còn không xứng."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người hẳn là lão tổ Thần Ma Tộc Thiên Ngoại Thiên, gọi là Hoàng Kiếm Quân, đúng không?"

Hoàng Kiếm Quân nói: "Chính là lão phu."

Diệp Trường Sinh nói: "Là người thì tốt rồi, ta dẫn một bằng hữu đến cho người, hai người nói chuyện một chút đi!"

"Lão Bái, ra ngoài gặp lão bằng hữu."

Hoàng Bái Thiên từ không gian bên người Diệp Trường Sinh đi ra, ánh mắt dừng ở trên người Hoàng Kiếm Quân: "Chúng ta... Lại gặp nhau."

Hoàng Kiếm Quân nhìn Hoàng Bái Thiên: "Không thể nào, người không thể nào lao ra khỏi Thần Ma Phạm Thiên Xử, người không

thể còn sống.”

Hoàng Bái Thiên nói: "Ta ở đây, người không thể tin được sao? Hoàng Kiếm Quân, ta trở về thu lãi."

Trong miệng Hoàng Kiếm Quân lẩm bẩm, không biết lão ta đang nói cái gì.

Hoàng Bái Thiên xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, khẩu quyết này của hắc là của Thần Ma Phạm Thiên Xử, không nghĩ tới nhiều năm như vậy hắc lại chiếm được khẩu quyết."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, nói với Hoàng Kiếm Quân: "Đừng niệm nữa, Thần Ma Phạm Thiên Xử mà người tìm ở chỗ ta."

Thân ảnh Hoàng Kiếm Quân theo bản năng lui về phía sau một bước: "Phạm Thiên Xử lại nhận người làm chủ."

Về mặt Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ: "Ta vốn không muốn thả nó ra, chính là sợ các người tự ti, nhưng người lại muốn niệm khẩu quyết, để ta nói người cái gì tốt?"

Phốc phốc.

Hoàng Kiếm Quân phun ra một ngụm máu, thì thào tự nói: "Vì sao, vì sao lại là người?"

Trong hư không vô tận.

Sâu trong tinh vực mệnh mông vô tận, hai bóng dáng xinh đẹp đang đi về phía trước, nơi đi qua, tinh thần tựa hồ đang né tránh.

Hai bóng dáng xinh đẹp đột nhiên ngừng lại, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Diệp Linh Khuynh quay đầu nhìn lại: "Đạo tỷ tỷ, trong cơ thể ta tựa hồ xuất hiện một nguồn sức mạnh huyết mạch."

Đạo Linh Nhi gật đầu: "Ta cũng nhận ra, đây hắc là bút tích của ca ca người."

Diệp Linh Khuynh nói: "Đạo tử tử, thân thể này là ta tái tạo, rốt cuộc trong cơ thể có huyết mạch gì, đến bây giờ ta cũng không rõ ràng lắm."

Đạo Linh Nhi mở lời nói: "Người vốn là pháp tắc bản nguyên, hiện tại có được thân thể chân chính, cho nên ta cũng không nhìn ra huyết mạch của người, có lẽ ca ca người sẽ biết."

"Linh Khuynh, huyết mạch của ta và người tăng lên quá nhiều, nhất định phải tìm một chỗ đột phá trước, sau đó củng cố tu vi."

Diệp Linh Khuynh nói: "Đạo tử tử, Vũ Trụ Thần Cung đã bị chúng ta giết, nếu không chúng ta vẫn nên đi tìm ca ta đi!"

Đạo Linh Nhi lắc đầu: "Không được, Vũ Trụ Thần Cung bị chúng ta làm thương nặng, nhưng căn cơ của bọn họ vẫn còn. Trong khoảng thời gian này chúng ta gặp phải quá nhiều kẻ địch. Nếu bây giờ chúng ta đi tìm ca ca người, chỉ có thể mang đến nguy hiểm cho hắn."

Diệp Linh Khuynh gật đầu: "Cũng đúng, vậy chúng ta trước tiên giết sạch toàn bộ kẻ địch, sau đó lại đi tìm ca ca ta."

Ngay sau đó.

Hai người biến mất trong hư không vô tận...

Trong khi đó.

Kiểm Thiên Giới.

Trong một bí cảnh.

Hơn mười bóng người đập không lướt nhanh, đang vọt tới sâu trong bí cảnh, chỉ lúc này, một người đầu trọc ngừng lại, trên người tản ra phật quang vạn trượng.

Chương 1107: Thì ra là người

Người này không phải ai khác, chính là Tàng Thất.

Người đi với hắn có An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Diệp Mạc Tà, Tiêu Tuy Phong. Ngày đó ở lại bên người Hi Huyền tu luyện, toàn bộ bọn họ rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, đi tới bí cảnh Kiếm Thiên Giới.

Lúc rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, Hi Huyền bảo bọn họ cùng nhau liên thủ xông vào bí cảnh, hung địa và tuyệt địa, tổng cộng có mười chỗ.

Hiện tại bí cảnh mà bọn họ tới chính là một trong số đó.

Bọn họ không chút hoài nghi với lời nói của Hi Huyền, mấy năm trôi qua như vậy, trong mắt bọn họ, Hi Huyền chính là sư phụ của bọn họ.

Cho dù bọn họ vô cùng vô cùng vô cùng muốn tìm Diệp Trường Sinh, vẫn phải áp chế nội tâm xúc động, hoàn thành nhiệm vụ mà Hi Huyền để lại.

Tàng Thất nói: "Tình huống gì, huyết mạch của ta tăng lên, không được, bản tăng muốn đột phá, các người đi hay không?"

Tiêu Tuy Phong nói: "Ta cũng đi."

Diệp Mạc Tà nói: "Mọi người cùng nhau đột phá đi."

An Lạc Nhi lạnh nhạt: "Các người đột phá trước, ta giúp các người hộ pháp, chờ các người chấm dứt, ta sẽ đột phá. Nơi này đã đến trung tâm bí cảnh, nguy hiểm vạn phần, nếu toàn bộ chúng ta đột phá, nếu bị người đánh lén sẽ thất bại tan rã."

Diệp Yêu Nhi gật đầu: "Lạc Nhi nói rất đúng, các người đột phá trước, ta và Lạc Nhi hộ pháp."

Dứt lời.

Mười một người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Tiêu Tuy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân, Nhiếp Côn Lôn, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh, Yến Ly Lạc bắt đầu đột phá.

Trong lúc nhất thời.

Mười một vòng xoáy linh khí xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, sức mạnh huyết mạch khủng bố tràn ngập mỗi một tấc không gian trong bí cảnh.

Ánh mắt Diệp Yêu Nhi lóe lên, nhìn mười một người trước mắt: "Lạc Nhi, huyết mạch của chúng ta đột nhiên tăng lên, hẳn là do Thiếu chủ."

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Ngoại trừ Trường Sinh, ai còn có thủ đoạn nghịch thiên như vậy?"

Diệp Yêu Nhi nói: "Cũng không biết Thiếu chủ ở nơi nào, Yêu Nhi cũng nhớ hẳn."

An Lạc Nhi trầm mặc không nói, sâu trong mắt lộ ra vẻ tương tư, bao nhiêu lần nàng muốn đi tìm Diệp Trường Sinh, nhưng cuối cùng đều khắc chế.

Bởi vì nàng không muốn trở thành gánh nặng của Diệp Trường Sinh, chia lìa ngắn ngủi là vì muốn gặp gỡ tốt hơn.

Nàng vẫn nhớ rõ Diệp Trường Sinh nói câu kia, tình xưa nếu mãi còn yêu, cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Còn nhiều thời gian, có được thực lực đủ mạnh mẽ mới có thể ở cùng một chỗ lâu dài.

...

Long Thần Giới.

Bên trong thành Huyền Long.

Một nam tử áo đen bị mấy ngàn người vây công, nhưng hắn lấy một địch ngàn lại không rơi vào thế hạ phong, ngược lại càng đánh càng hăng, rất mạnh mẽ.

Nơi đi qua, bóng người nghiêng nát, máu nhuộm trời cao, vô số khí tử vong bao trùm.

Đột nhiên, ba tên nam tử mặc giáp vàng từ trên cao bay xuống, giọng nói người cầm đầu bá đạo: "Ngao Hoàng, nơi này là thành Huyền Long, người còn muốn vùng vẫy giãy chết đến khi nào."

Ngao Hoàng nói: "Giãy dựa? Có phải người có hiểu lầm về giãy dựa không, ta đang đánh nổ các người, được chứ?"

Đế Long tức giận không kìm được: "Phải không, vậy kể tiếp xem người còn có cơ hội hay không."

Dứt lời.

Rồng ngâm Cửu Thiên, kim quang vạn trượng.

Trên bầu trời, mười đạo kim long xuất hiện, bay lượn chiếm cứ, tản ra long uy ngập trời, bọn họ lao xuống phía dưới, xuất hiện bên cạnh Đế Long.

Đế Long nói: "Ngao Hoàng, thập đại Kim Long Thần ra tay, người còn có hy vọng sao?"

Sắc mặt Ngao Hoàng thay đổi, không nghĩ tới Long Thần Tộc sẽ xuất động thập đại Kim Long Thần, hiện tại cấp bậc của bọn họ mạnh hơn hẳn.

Muốn trách thì trách tu vi của hắn chưa khôi phục tới đỉnh phong.

"Đến, muốn chết!"

Đế Long nói: "Thành toàn người!"

Ngay sau đó.

Mười Kim Long Thần và ba người Đế Long cùng nhau ra tay, tấn công về phía Ngao Hoàng, đội hình như vậy thật sự là quá mạnh.

Thần Long ngạo Cửu Thiên, bầu trời sụp đổ.

Khủng khiếp.

Khủng khiếp.

Ngao Hoàng biết liều chết một lần, phần thắng của hắn cũng không phải rất lớn, thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Đúng lúc này, huyết mạch trong cơ thể hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, cấp bậc muốn đột phá, không có một chút rào cản linh tinh.

Bối rối.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao huyết mạch của hắn tăng lên nhanh như vậy, rất sợ hãi, không đúng, tốt nha, cảm thấy cuộc sống đạt đến đỉnh cao.

Nhóm người Đế Long phát hiện Ngao Hoàng thay đổi, thân ảnh đi về phía trước ngừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngao Hoàng.

Huyết... Huyết mạch, còn có thể tăng lên như vậy, hắn là rồng gì?

Ngao Hoàng kích động cười rộ lên: "Oa ha ha, Thiếu chủ, ta biết là người, đúng, nhất định là người."

"Huyết mạch này tăng lên quá kịp thời, Thiếu chủ, ta yêu người chết mất."

"Nào, đánh ta, cầu xin các người đánh ta đi!"

Đế Long: "..."

...

Thượng cổ Yêu Sơn.

Bên trong một cung điện.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, buông chén rượu trong tay xuống: "Sao lại đột phá? Còn có thể khiến người ta làm chút chính sự vui sướng hay không, một ngày không phải đột phá, chính là trên đường đột phá, thật sự rất phiền."

Chương 1108: Thì ra là người (2)

"Sao huyết mạch còn tăng lên, ta thật sự không muốn đột phá."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, vô cùng thiếu đánh nói: "Chủ nhân lại làm chuyện gì đó, lại giúp ta nâng cao huyết mạch, có thể suy nghĩ cảm thụ của ta không?"

"Vô địch, ta thật tịch tịch." Diễm Xích Vũ nói xong, quay đầu nhìn về phía trăm nữ tử ở một bên: "Tịch tịch, tịch tịch."

Chúng nữ tử nhao nhao quỳ xuống đất, đồng thanh hô to: "Chúc mừng Yêu Thần đột phá."

Diễm Xích Vũ nói: "Ta đi đột phá, rất nhanh sẽ trở về, các người chờ ta."

Hắn vừa mới lao ra khỏi cung điện, trước mặt xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp: "Doãn Nhi, sao người lại tới đây?"

Đế Doãn nói: "Ta đến thăm người, không cho ta vào cung điện ngồi một chút sao?"

Diễm Xích Vũ có chút bối rối: "Vào thì vào, ai sợ ai?"

Mạnh mẽ áp chế xúc động đột phá, mang theo Đế Doãn tiến vào trong cung điện, nhìn trăm nữ tử trước mắt, Diễm Xích Vũ nói: "Doãn Nhi, ta nói đang đàm luận nhân sinh với các nàng, người có tin hay không?"

...

Thiên Ngoại Thiên.

Hoàng Kiếm Quân phần nộ nhìn Diệp Trường Sinh, lửa giận thiêu đốt trong mắt, tựa hồ có thể đốt cháy Diệp Trường Sinh.

Lão ta trăm phương ngàn kế nhiều năm, trải qua nỗ lực không ngừng, rốt cục đạt được khẩu quyết của Thần Ma Phạm Thiên Xử.

Vốn tưởng rằng có thể được Phạm Thiên Xử nhận chủ, có thể

khiến Hoàng Bái Thiên hình thần câu diệt.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, lần đầu tiên sử dụng khẩu quyết đã mất đi hiệu lực, Phạm Thiên Xử chọn Diệp Trường Sinh làm chủ.

Trong lúc nhất thời.

Lão ta bắn ra sát ý, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh: "Đạt được Thần Ma Phạm Thiên Xử thì sao, lão phu dốc lòng tu luyện mấy ngàn năm, chẳng lẽ còn sợ người sao."

Dứt lời.

Lão ta phóng thích thực lực Đạo Hoàng, tựa như một tòa tiên sơn cái thế đặt ở trên người mọi người: "Diệp Trường Sinh, người rất yêu nghiệt, nhưng thực lực của người quá yếu."

"Nếu người không đến Thiên Ngoại Thiên thì ta không làm gì được người, nhưng người tự động đưa tới cửa, lão phu sẽ không khách khí."

"Ta phải lấy tất cả mọi thứ trên người người."

Tham lam sẽ mất mạng.

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Kiếm Quân: "Ngu xuẩn mất khôn."

Hoàng Kiếm Quân lạnh lùng nói: "Thực lực quyết định hết thảy, có được nhiều lá bài tẩy hơn nữa thì có ích lợi gì?"

"Ở trước mặt ta vẫn không chịu nổi một kích."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Hoàng Bái Thiên nói: "Diệp tiểu hữu chớ động, giao hãn cho ta."

"Lão Bái, người có thể chứ?" Diệp Trường Sinh hơi lo lắng, dù sao Hoàng Bái Thiên vừa mới tái tạo thân thể, trực tiếp đánh một trận với Hoàng Kiếm Quân có thể có khó khăn hay không?

Hoàng Bái Thiên nói: "Năm đó ta cố niệm tình nghĩa, bị hãn đánh lén, lúc này đây, sẽ không."

Hoàng Kiếm Quân nói: "Bái Thiên, nếu người đã trở lại, ta còn giữ vị trí lão tổ Thần Ma Tộc cho người."

"Chớ chấp mê bất ngộ, cuối cùng hình thần câu diệt."

Hoàng Bái Thiên nói: "Không lâu trước đây, Thần Ma Tộc ngạo nghễ đứng trên đỉnh vũ trụ, khi đó mạnh mẽ như thế nào. Sau đó, mặc dù bị vây quét, nhưng Thần Ma Tộc vẫn chiến đấu với trận đại kiếp nạn đến cùng, chưa từng từ bỏ bất kỳ một người nào."

"Khi đó Thần Ma Tộc mới là Thần Ma Tộc chân chính, không sợ bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì trong vũ trụ, cấm hận cừu địch, chia sẻ tài nguyên, mặc dù có phân chia dòng chính nhưng người có thiên phú đều được trong tộc bồi dưỡng."

"Lại nhìn các người, từ khi rời khỏi Thần Ma Cung, các người trước sau từ bỏ chi thủ, độc bá tài nguyên Thần Ma Tộc, phạm là người không gia nhập trận doanh, các người đều coi là địch. Bao nhiêu thiên tài Thần Ma Tộc đã chết trong tay các người."

"Hoàng Kiếm Quân, ta đã từng nói cho người biết, một chủng tộc nếu muốn mạnh mẽ, nhất định phải bao dung, đoàn kết, người khư khư cố chấp khiến Thần Ma Tộc suy bại đến mức này."

Hoàng Kiếm Quân cười nói: "Thời gian trôi qua, người còn tưởng rằng Thần Ma Tộc là trước kia sao? Chư vị lão tổ xuất hiện đi!"

Theo âm thanh truyền ra, trên hư không, từng bóng người bay xuống, tổng cộng có mười người, người yếu nhất cũng là cấp Đại Đạo đỉnh phong.

Hoàng Kiếm Quân lại nói: "Ta trù tính nhiều năm, há lại không có nội tình? Chư vị chém giết Diệp Trường Sinh với ta, mọi người đều có thể học được chí bảo và thần thông trên người hắn."

Không thể không nói, Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc vẫn có nội tình.

Mười vị Đạo Hoàng, đội hình như vậy còn được.

Hoàng Bái Thiên xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, người lui đi trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu đã tới thì không có ý định rời đi."

Hoàng Bái Thiên lại nói: "Diệp tiểu hữu, bọn họ rất mạnh."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Mạnh sao? Sao ta cảm thấy rất bình thường?"

Ngay sau đó.

Bốn người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, ánh mắt bọn họ đồng loạt rơi vào trên người mười người Hoàng Kiếm Quân.

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, chúng ta vừa mới chữa trị thân thể, người đã tìm tu sĩ mạnh như vậy để chúng ta luyện tập sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể đánh thắng không?"

Chương 1109: Thì ra là người (3)

Cơ Phong Lưu nói: "Lấy một địch mười thì hơi khó khăn, ta miễn cưỡng có thể đánh năm người!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Chúc Cửu nói: "Lão Cơ, không khoắc lác sẽ chết sao?"

Cơ Phong Lưu không phục: "Ai khoắc lác, hiện tại ta cho người xem!"

Trong lúc nói chuyện, hắn di chuyển tiến lên: "Năm người tới, để cho ta đánh!"

Hoàng Kiếm Quân nhìn bốn người Cơ Phong Lưu: "Diệp Trường Sinh, khó trách người không sợ hãi, thì ra là bên người có cường giả ủng hộ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai còn không có lá bài tẩy?"

Hoàng Kiếm Quân khinh thường cười: "Đây cũng coi như là lá bài tẩy? Chỉ có bốn người bọn họ như vậy, một mình lão phu cũng giết được."

Cơ Phong Lưu vân đạm phong khinh, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Hoàng Kiếm Quân, hiển nhiên không có để đối phương ở trong mắt.

Hoàng Kiếm Quân có lá bài tẩy của lão ta, thế nhưng Cơ Phong Lưu cũng có kiêu ngạo của hắn.

Dị tộc đã từng dám khiêu khích cả Tiên Khung Vực, Cơ Phong Lưu có thể sống sót trong Thánh Chiến, nếu không có thực lực đủ mạnh, đã bỏ mạng trong trận đại chiến kia từ lâu.

Nếu ba người không có chỗ hơn người, trong cổ mộ dị tộc, Diệp Trường Sinh há có thể giữ ba người lại bên người?

Hiện giờ ba người đã chữa trị thân thể, bọn họ rất cuộc mạnh bao

nhieu, Diệp Trường Sinh cũng rất tò mò, hy vọng bọn họ sẽ không khiến hắn thất vọng.

Thân ảnh Cơ Phong Lưu bay lên trời, cấp bậc trong nháy mắt tăng lên tới Đại Đạo đỉnh phong, quan sát xuống phía dưới: "Nào, giết ta."

Hai chân Hoàng Kiếm Quân đạp đất, xuất hiện ở trước mặt Cơ Phong Lưu, uy áp khủng bố bao trùm, tựa như rồng giận dữ cuồng bạo.

Chỉ có khí thế này, lão ta đích xác mạnh hơn Cơ Phong Lưu.

"Không biết sống chết!"

Trong lúc nói chuyện, lão ta trực tiếp tấn công Cơ Phong Lưu, vô số thần văn lấy thân ảnh làm trung tâm bắn phá.

Một ánh sáng bạc bắn ra, giống như trường mâu thông thiên, chỉ thẳng vào trên người Cơ Phong Lưu, người sau không chút nhúc nhích, vững như thái sơn.

Khi trường mâu gần chạm, Cơ Phong Lưu trầm giọng nói: "Táng!"

Theo âm thanh truyền ra, trường mâu mênh mênh vô cùng trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành hư vô biến mất.

Sắc mặt Hoàng Kiếm Quân đột nhiên biến đổi, không nghĩ tới Cơ Phong Lưu dễ dàng hóa giải công kích của lão ta, giờ khắc này, lão ta hiểu được Cơ Phong Lưu không yếu như tưởng tượng.

Bên dưới.

Mọi người nhìn đại chiến trên hư không, Khung lạnh nhạt nói: "Thần mộ huyền công, không nghĩ tới Phong Lưu thật sự tìm hiểu đạo công pháp này."

Diệp Trường Sinh nói: "Công pháp này có gì khác biệt?"

Khung lại nói: "Thần mộ huyền công là công pháp Phong Lưu tự nghĩ ra, ngay trong thần mộ dị tộc, Phong Lưu ngừng tụ tắng ý trong thần mộ, đồng thời cắn nuốt minh khí tử vong."

"Một khi Thần mộ huyền công mở ra, chư thiên táng ý hội tụ, tự thành một đạo công kích, hơn nữa bản thân hắc đã lĩnh ngộ đại đạo không gian, cho nên trận đại chiến này hắc hoàn toàn đứng ở thế bất bại."

Vũ Linh Cơ phụ họa: "Thời gian trôi qua, chúng ta không phụ năm đó, nếu là lần đầu vào Tiên Khung Vực, loại tu sĩ trước mắt này sẽ bị tiêu diệt trong phút chốc."

Nói đến đây, nàng xoay người nhìn Chúc Cửu: "Huyết Ma cảm thấy ta nói đúng không?"

Chúc Cửu nói: "Khi đó chúng ta là Quy Nhất, hiện giờ thực lực giảm mạnh, không thể so sánh được."

"Nếu ở trong quá khứ, với tính khí nóng nảy của ta, bọn họ đã không còn nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Khung, ba người các ngươi đã chữa trị thân thể, hiện tại có cấp bậc gì?"

Khung nhìn Hoàng Kiếm Quân: "Mạnh hơn bọn họ một chút, Thiếu chủ không cần lo lắng, có chúng ta ở đây, ai cũng không đả thương được người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cho tới bây giờ ta chưa từng lo lắng, bởi vì ta cũng rất mạnh."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, vượt hai cấp bậc lớn, người cũng có thể đánh một trận sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Hai cấp bậc lớn, đó cũng không phải là chuyện gì."

Ầm.

Lại một tiếng nổ tung truyền ra, bầu trời chấn động, trăng tàn rung trời, tiên sơn san thành bình địa.

Thân ảnh Hoàng Kiếm Quân và Cơ Phong Lưu tách ra, lại một lần nữa va chạm, Cơ Phong Lưu vẫn là ở thế bất bại.

"Trên người người có huyết mạch Hoàng Tộc, nhưng sức mạnh huyết mạch quá mỏng manh, hẳn là ngay cả chi thủ của Hoàng Tộc cũng không phải."

"Nguyên bản ngay cả tư cách làm đối thủ của ta, người cũng không có."

Hai mắt Cơ Phong Lưu bỗng nghe, giọng nói khí phách lẫm liệt.

"Ta là lão tổ Thần Ma Tộc, Hoàng Tộc là gì!" Hoàng Kiếm Quân khinh thường không thèm để ý: "Chư vị lão tổ, ta ngăn cản người này, các người nhanh chóng đi chém chết Diệp Trường Sinh."

Dứt lời.

Mười lão tổ Thần Ma vừa muốn ra tay, một bóng người từ trên cao bay xuống, người tới không phải ai khác, chính là Mạc Vân Tung.

"Cổ Giới bị huyết tẩy, người thần bí lập tức đến Thiên Ngoại Thiên, chư vị hãy sớm tính toán."

Hoàng Kiếm Quân nói: "Mạc Giới Chủ, lời này là thật sao?"

Mạc Vân Tung thở hỗn hển: "Thật sự, hắc ám che trời, khủng bố như vậy, những người này hẳn là hướng về phía Thần Ma Tộc."

Chương 1110: Người này phế rồi

Nghe tiếng.

Mọi người nhao nhao nhìn ra xa, nhìn về phía Vũ Trụ Độc Hải. Phía chân trời cuộn cuộn có hắc khí tuôn tới, bọn họ biết Mạc Vân Tung cũng không nói dối.

Trong phút chốc, chiếc thuyền cổ màu đen xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên, Diệp Trường Sinh hí mắt, ánh mắt dừng lại trên người Vãn Thiên Anh: "Thì ra là người."

Chiếc thuyền cổ màu đen lơ lửng trên bầu trời, uy áp khủng bố rơi xuống.

Tóc đen của Vãn Thiên Anh khẽ giương lên, hai mắt bể ngễ, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Rốt cục tìm được Thần Ma Tộc, lúc này đây sẽ không cho các người cơ hội nữa."

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra tu sĩ trên thuyền cổ chính là đoạt thiên giả, đã từng đánh Thần Ma Tộc thất linh bát lạc.

Ngày đó ở thôn Chí Tôn, Điện chủ Âm Điện Thạch Thông Thiên đã nói với hắn, đồ đảng kia thuộc về đoạt thiên giả.

Không nghĩ tới bọn họ lại tìm được Thiên Ngoại Thiên, xem ra đại kiếp nạn của Thần Ma Tộc đã tới, dưới sự kiểm tra của thần hồn, hắn phát hiện trên thuyền cổ có mấy người vô cùng khủng bố.

Hoàng Kiếm Quân nhìn về phía thuyền cổ, sắc mặt thay đổi, trong lòng hoảng sợ, lảo lảo, mấy ngàn năm trôi qua, các người vẫn tìm tới cửa.

Lúc này.

Vãn Thiên Anh trầm giọng nói: "Thần Ma Tộc, ta rốt cục tìm được các người, không biết các người còn nhớ rõ đoạt thiên giả không?"

Âm thanh hạ xuống, một mảnh ào ào.

Tu sĩ Thần Ma Tộc kiên quyết nhìn Vãn Thiên Anh, không nghĩ tới người trước mắt lại là đoạt thiên giả từng suýt chút nữa hủy diệt Thần Ma Tộc.

Vãn Thiên Anh lại nói: "Người nào là Tộc trưởng Thần Ma Tộc, đi ra gặp ta."

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Hoàng Thương Huyền, người sau thì nhìn về phía Hoàng Kiếm Quân, đúng lúc này một màn kinh người đã xảy ra.

Hoàng Kiếm Quân giơ tay chỉ thẳng Diệp Trường Sinh: "Hắn là người đứng đầu Thần Ma."

Mẹ nó.

Sao một người có thể đề hèn đến mức độ này.

Một chút mặt mũi cũng không cần?

Tất cả mọi người không nghĩ tới, lúc này Hoàng Kiếm Quân sẽ nói Diệp Trường Sinh là người đứng đầu Thần Ma, ngay cả tu sĩ Thần Ma Tộc của Thiên Ngoại Thiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ngay sau đó trên mặt bọn họ hiện lên vẻ thất vọng.

Trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, nguy cơ đến, Hoàng Kiếm Quân sẽ không chút lưu tình từ bỏ bọn họ, người như vậy làm sao xứng làm lão tổ Thần Ma Tộc?

Không Kiến nói: "Sư phụ, lão đầu này quá hư hỏng, ta không đánh lại hắn, bằng không không thể không đâm chết hắn."

Nhậm Ngã Cuồng phụ họa: "Đây là Thần Ma Tộc sao, quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, không có chút ngoài ý muốn nào: "Tiểu Kiến Kiến, Tiểu Nhậm, hắn chỉ đại biểu cho chính hắn, không thể đại biểu cho Thần Ma Tộc."

"Vi sư đã nói mình là người đứng đầu Thần Ma, cho dù lúc nào cũng sẽ không bởi vì chút nguy hiểm trước mắt này mà phủ nhận thân phận này."

Nói đến đây, hắc ngẩng đầu nhìn về phía Vãn Thiên Anh: “Ta là người đứng đầu Thần Ma, các hạ có chuyện gì thì tìm ta.”

Nghe tiếng.

Tu sĩ Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc nhao nhao nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong lòng bọn họ nổi lên dị thường, so với Hoàng Kiếm Quân vô sỉ, bọn họ cảm thấy Diệp Trường Sinh mới có thể dẫn Thần Ma Tộc thoát khỏi nguy hiểm.

Trong lòng mọi người yên lặng đưa ra quyết định.

Ánh mắt bngười Vãn Thiên Anh, Chân Hư, Lạc Cơ Nhã dừng trên người Diệp Trường Sinh, đánh giá trong chớp mắt.

Vãn Thiên Anh cười nói: "Thật không nghĩ tới cách nhiều năm, Thần Ma Tộc lại yếu ớt thành như vậy, thật sự khiến ta thất vọng."

Nói đến đây, hắc ta dừng một chút, nhìn Diệp Trường Sinh: "Cấp bậc của ngươi là gì, đột phá cấp bậc này đã quá lâu, ta cũng quên cấp bậc của ngươi gọi là gì."

Giả vờ?

Hắc chính là tổ tiên của giả vờ bức người, muốn giả vờ trước mặt hắc, không sợ sét đánh sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Cấp bậc của ta quan trọng sao? Dù sao người cũng không giết được ta."

Sắc mặt Vãn Thiên Anh trầm xuống: "Không giết được người? Ý ta là, người ngây thơ hay ngu ngốc vậy?"

“Đoạt Thiên Vệ, giết hắc!”

Ra lệnh một tiếng, trên thuyền cổ có một bóng đen từ trên cao bay xuống, trực tiếp tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Người tới là một Bất Hủ Chúa Tể.

Không thể không nói, Đoạt Thiên Giả thật sự có thực lực. Vệ đội

bình thường đều là Bất Hủ Chúa Tể, mạnh hơn Thần Ma Tộc rất nhiều.

Diệp Trường Sinh vừa muốn ra tay, một bên, Khung bá đạo mở lời nói: "Người cũng xứng ra tay với chủ nhân?"

Dứt lời.

Khung bước ra, một búa lớn từ trên trời rơi xuống, chặn ngang chia Đoạt Thiên Vệ thành hai, cùng lúc đó, ảnh lớn sau lưng hắn xuất hiện, tóc đỏ như lửa, thân ảnh tản ra khí phách cuồng ngạo.

"Bọn họ quá yếu, nếu không người đến thử một lần."

Vấn Thiên Anh nhìn Khung: "Người không phải người của Thần Ma Tộc."

Khung nói: "Chủ nhân là được rồi, người quản ta làm gì, nếu không dám chiến, mau cút đi."

Sắc mặt Vấn Thiên Anh âm trầm cực kỳ khó coi, đã lâu thật lâu không ai dám khiêu khích hắn ta: "Người chết chắc rồi."

Chương 1111: Người này phế rồi (2)

Ngay khi hắn ta vừa chuẩn bị ra tay, Chân Hư ở một bên nói: "Để ta tới hoạt động thân thể một chút."

Thân ảnh Chân Hư lơ lửng trên không, sau lưng xuất hiện một dòng sông dài, trong đó tựa hồ ẩn chứa thần lực vô tận.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc. Đúng lúc này, mắt vũ trụ trong cơ thể hắn giật giật.

"Chẳng lẽ sông dài sau lưng hắn là một đại đạo?"

"Khung, người lui ra, để ta tới!"

Khung xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta xem trọng người."

Hơi thở trên người Diệp Trường Sinh tăng vọt, Thần Ma Biến tăng thứ tám: "Thần Ma bạo tẩu!"

Theo huyết mạch Thần Ma trong cơ thể vận hành, hắn phát hiện một sự khác thường, sao âm huyết mạch Thần Ma của hắn còn thuần túy hơn trước kia?

Chẳng lẽ... Sử dụng thẻ tăng huyết mạch cũng khiến huyết mạch của hắn tăng lên?

So sánh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bịch.

Diệp Trường Sinh đánh một kiếm ra, nghênh đón Chân Hư tấn công, người sau trực tiếp bị kiếm quang đánh bay ra ngoài.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một kiếm này cũng quá mạnh.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, một khi sử dụng Thần Ma Bạo Tẩu, sức mạnh bảy tầng đầu của Thần Ma Biến sẽ chồng lên nhau.]

Diệp Trường Sinh nói: [Người không nói sớm cho ta biết chỗ tốt này, một kiếm vừa rồi dọa ta giật nảy mình.]

[Chủ nhân, người có thể không giả vờ hay không?]

Diệp Trường Sinh: [...]

Chân Hư trở lại thuyền cổ, trước ngực xuất hiện một vết kiếm rất sâu, có được thực lực Đạo Tôn, cho dù thân thể cứng rắn chịu một kích cũng không thể bị thương, một kiếm của Diệp Trường Sinh lại nghiền nát phòng ngự của hắn ta.

Vấn Thiên Anh xoay người nhìn Chân Hư: "Chuyện gì xảy ra, người lại bị thương."

Chân Hư nói: "Chủ quan."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Hắn có thể trở thành người đứng đầu Thần Ma, vẫn có thực lực."

Dứt lời, vết thương trước ngực hắn ta bắt đầu khôi phục, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Người rất tốt, thành công chọc giận ta."

"Chân Hư, chờ một chút!" Một giọng nói từ chỗ sâu trong thuyền cổ truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, một người từ cửa thiên bay xuống.

Ba người Vấn Thiên Anh, Chân Hư, Lạc Cơ Nhã nhao nhao khom người, đồng loạt nói: "Bái kiến Tru Thần Vương."

Người tới áo trắng tóc bạc, ánh mắt nhạt như nước, ở trên người lão ta không nhìn thấy bất kỳ sát ý nào, đại đạo chí giản, phản phác quy chân.

Diệp Trường Sinh biết người này chính là một trong những cường giả trên thuyền cổ, lần này đoạt thiên giả xuất động không ít cường giả.

Đây là muốn làm một món lớn.

Nếu hắn không ở Thiên Ngoại Thiên, chỉ bằng Hoàng Kiếm Quân

căn bản không ngăn cản được những người trước mắt này, phỏng chừng lúc này Thần Ma Tộc đã bị diệt.

Đáng chết, ta lại phải làm người tốt.

Tru Thần Vương nhìn Diệp Trường Sinh: “Tuổi còn nhỏ, có chút tiềm lực, tuy rằng hơi chênh lệch với Thần Ma Tộc, nhưng tương lai của người có hi vọng.”

"Tiểu tử, ta cho người một cơ hội, dẫn dắt Thần Ma Tộc gia nhập đạo tặc thiên giả của chúng ta."

Gia nhập đạo tặc thiên giả?

Muốn hẳn làm quân cờ?

Diệp Trường Sinh nói: "Ta từ chối, ta không thích làm quân cờ của người khác."

Tru Thần Vương lại nói: "Ta khuyên người nên suy nghĩ kỹ càng, bởi vì cơ hội như vậy chỉ có một lần, nếu người từ chối, Thần Ma Tộc nơi này đều phải chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người giết bọn họ đi, những người này cũng không có quan hệ với ta."

Tru Thần Vương giật mình: “Ha ha, thú vị, Thần Ma Tộc thế mà phân chia, xem ra không có chủng tộc nào có thể lâu dài không suy.”

Nói đến đây, ánh mắt lão ta rơi vào trên người Hoàng Kiếm Quân: "Thực lực của người không tệ, tin tưởng ở Thần Ma Tộc có chút thân phận, gia nhập Đạo Tặc Thiên Giả thì sao?"

Hoàng Kiếm Quân rơi vào trầm mặc.

Tru Thần Vương cười nói: "Đạo Tặc Thiên Giả khiến mười chủng tộc lớn của vũ trụ trọng thương. Rất nhiều bí điển của Thần Ma Tộc các người đã rơi vào trong tay chúng ta. Hiện tại chỉ cần các người gia nhập Đạo Tặc Thiên Giả, ta có thể ban thưởng thân thông Thần Ma Tộc cho các người."

Uy hiếp lợi dụ?

Đoạt Thiên Giả chiêu hàng Thần Ma Tộc, điều này là muốn những người này biến thành con rối của bọn họ?

Giờ khắc này.

Trong sân một mảnh yên lặng.

Hoàng Kiếm Quân đột nhiên mở miệng: "Lão phu nguyện ý gia nhập Đoạt Thiên Giả."

Tru Thần Vương gật đầu: "Rất tốt, người biểu hiện không tệ."

Lão ta nhẹ nhàng búng ngón tay, một quyển sách cổ xuất hiện trước mặt Hoàng Kiếm Quân: "Thần Ma Chú, ban cho người."

"Còn có ai nguyện ý gia nhập Đoạt Thiên Giả không, thần thông, công pháp, vũ kỹ, tài nguyên, ta đều có thể cho các người tất cả."

Hoàng Kiếm Quân thu hồi sách cổ Thần Ma Chú: "Chư vị lão tổ, nước chảy xuống chỗ thấp, người đi lên cao, gia nhập đoạt thiên giả, chúng ta có thể trở nên mạnh hơn."

"Các người còn đang do dự cái gì, ân oán đã qua mấy ngàn năm, chẳng lẽ các người còn không thể quên?"

"Ở thế giới này người thích hợp sinh tồn, không thể làm kẻ địch mãi mãi, chỉ có lợi ích là mãi mãi."

Chương 1112: Thẻ triệu hồi vô địch

Hoàng Thương Huyền, Hoàng Vũ trước sau mở miệng, lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả, bọn họ cũng thành công nhận được ban thưởng.

Diệp Trường Sinh cười khở một tiếng: "Vút sỉ nhục đi, làm chó của người khác, đây là Thần Ma Tộc... Ha ha."

"Cốt khí đâu!"

"Mặt mũi đâu, người này phế rồi."

"Sẽ không thật sự có người trời sinh thích làm chó cho người ta chứ!"

Bị chán ghét.

May mà tố chất tâm lý của mình mạnh mẽ, bằng không, một đợt thao tác này của Hoàng Kiếm Quân, hẳn không thể không nôn ra được.

Luận không biết xấu hổ, Hoàng Kiếm Quân đương nhiên là đệ nhất.

Thần Ma Tộc đã từng ngạo thị Thương Khung, đứng đầu vũ trụ, lại trở nên không chịu nổi ở trong tay những người này.

Thẻ diện Thần Ma Tộc bị bọn họ vút hết.

Thần Ma Tộc còn có cứu sao?

Giờ khắc này.

Tu sĩ Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc rơi vào khó xử, ba người Hoàng Kiếm Quân, Hoàng Thương Huyền, Hoàng Vũ lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả.

Bọn họ nên đi đâu?

Nguyên bản Hoàng Kiếm Quân là tu sĩ nhất mạch, nhao nhao từ

trong đám người đi ra, lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khó khăn nhất chính là Long Nghị, trăm triệu lần không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến tình cảnh bây giờ, không giống tưởng tượng của lão ta một chút nào.

Vốn tưởng rằng Hoàng Kiếm Quân và Diệp Trường Sinh tranh đoạt, bọn họ sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng mình ngư ông đắc lợi.

Đoạt Thiên Giả tới quá đột ngột, khiến lão ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Điều khiến lão ta không thể tưởng tượng được nhất chính là... Hoàng Kiếm Quân lại lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả, người này so với tưởng tượng của ông còn không có điểm mấu chốt.

Im lặng trong chớp mắt.

Long Nghị vái chào với Tru Thần Vương một cái: "Lão phu lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả."

Tru Thần Vương cười nói: "Rất tốt, người thức thời mới là trang tuần kiệt, chờ ngày sau nhất định sẽ có thể tỏa sáng rực rỡ, về sau các người sẽ cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn hôm nay của mình, trở thành một Đoạt Thiên Giả sẽ mang đến chỗ tốt không tưởng tượng được cho các người."

Long Nghị xoay người nhìn về phía tu sĩ Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc: "Các người còn đang do dự điều gì? Gia nhập Đoạt Thiên Giả là cơ hội của chúng ta, về sau không cần trốn đông tây nữa."

"Ta tin tưởng gia nhập Đoạt Thiên Giả có thể khiến Thần Ma Tộc trở nên mạnh hơn."

"Chẳng lẽ các người muốn chết ở chỗ này? Hay là nói các người còn hy vọng xa vời rằng Diệp Trường Sinh có thể che chở cho các người, hiện tại hắn cũng tự thân khó bảo toàn."

Mẹ nó.

Lời nói ghê tởm như vậy mà lão ta có thể nói ra.

Thực sự không có kinh tởm nhất, chỉ có kinh tởm hơn.

Long Nghị nói một phen, liếm ý mười phần, vì sống sót, giật dây mọi người gia nhập Đoạt Thiên Giả.

Thật ra cũng có thể được hiểu.

Long Nghị và Hoàng Thương Huyền bất hòa, người sau lại đứng trước, lão ta đương nhiên phải biểu hiện ở trước mặt Tru Thần Vương.

Nếu có thể kéo một nhóm người gia nhập Đoạt Thiên Giả, có phải có thể để Tru Thần Vương coi trọng hơn hay không.

Thật ra không biết.

Trong mắt Tru Thần Vương, bọn họ chính là con kiến hôi, chính là cừu non sau này mặc cho người ta chém giết.

Mọi người còn không tự biết, tưởng tượng người gia nhập Đoạt Thiên Giả có thể sống sót, tương lai còn có thể tỏa sáng rực rỡ.

Sợ như vậy thì có thể làm gì?

Lúc này.

Trên một chiếc thuyền cổ.

Vấn Thiên Anh trầm giọng nói: "Vương gia, vì sao phải chiêu hàng những Thần Ma Tộc này, trực tiếp chém giết bọn họ, vĩnh viễn trừ hậu hoạn."

Tru Thần Vương lắc đầu: "Vấn Thiên, người xem bộ dáng của bọn họ còn có vốn liếng uy hiếp đến chúng ta không? Có thể để một trong mười chủng tộc vũ trụ một thời làm nô dịch, chẳng lẽ người không cảm thấy rất sướng khoái sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Vấn Thiên, bây giờ là thời điểm chúng ta mở rộng, Thần Ma Tộc là một trong mười chủng tộc lớn của vũ trụ. Chỉ cần bồi dưỡng bọn họ thật tốt, thời gian trôi qua, những người này đều có thể biến thành cường giả, sẽ là một thanh thần binh vô cùng có lợi trong tay chúng ta."

Vấn Thiên Anh nói: "Vương gia, Thần Ma Tộc có thể bồi dưỡng, nhưng bọn họ cũng là một con dao hai lưỡi, có thể trở thành lưỡi dao sắc bén của chúng ta, cũng có thể đả thương chính chúng ta."

Tru Thần Vương cười nói: "Vấn Thiên, người đang hoài nghi thực lực của ta sao?"

Vấn Thiên Anh lắc đầu: "Không dám, thủ đoạn của Vương gia, Vấn Thiên hiểu."

Tru Thần Vương nói: "Yên tâm, bọn họ không lật nổi bất kỳ sóng biển nào, những người này có thể không cần cốt khí và tôn nghiêm, bọn họ chỉ xứng đáng sống như nô lệ, sống như con kiến hôi."

"Tính mạng của bọn họ chỉ trong một ý niệm của bản vương."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng trên người Diệp Trường Sinh: "So với những người này, bốn vương coi trọng nhất vẫn là hắc, người này tất thành đại khí, nếu có thể dùng cho ta, sẽ giống như người, trở thành cánh tay phải của ta."

Chương 1113: Thử triệu hồi vô địch (2)

Vấn Thiên Anh nói: "Vương gia, hiện giờ Thần Ma Tộc hơn phân nửa thần phục chúng ta, phần còn lại chỉ có thể ở lại bên cạnh người đứng đầu Thần Ma, hơn nữa là người yếu nhất, nếu như hắn không có ý định thần phục, trực tiếp giết là được."

Tru Thần Vương Mộ Dung Cầu Bại híp mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Vấn Thiên, chẳng lẽ người không phát hiện, huyết mạch của tu sĩ ở lại bên cạnh người đứng đầu Thần Ma Chủ cao hơn người thần phục ta sao?"

"Thật sự là quá kỳ quái, rõ ràng huyết mạch của những người này mạnh hơn, vì sao cấp bậc của bọn họ lại rất yếu, cái này không cách nào lý giải."

Vấn Thiên Anh gật đầu: "Chính xác là như thế."

Dứt lời, hắn ta xoay người nhìn về phía Hoàng Kiếm Quân, trầm giọng hỏi: "Vì sao huyết mạch của các người không bằng bọn họ, tu vi lại mạnh hơn bọn họ?"

Vẻ mặt Hoàng Kiếm Quân bình tĩnh: "Hồi đại nhân, những người này vốn không phải Thần Ma Tộc Thiên Ngoại Thiên mà đến từ hạ giới, huyết mạch của bọn họ tăng lên cũng do Diệp Trường Sinh mới giúp."

"Chỉ có huyết mạch, không có tài nguyên, bọn họ muốn trưởng thành sẽ rất khó."

"Đúng rồi, Diệp Trường Sinh tự xưng là người đứng đầu Thần Ma, nhưng hắn còn là đệ tử Kiếm Điện, trên người có vô số chí bảo và thần thông."

Vấn Thiên Anh quay đầu nhìn Mộ Dung Cầu Bại: "Vương gia..."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Thì ra tên hắn là Diệp Trường Sinh, tên rất kiêu ngạo, ngụ ý vẫn đạo trường sinh. Không nghĩ tới hắn còn là đệ tử Kiếm Điện, Đoạt Thiên Giả chúng ta cũng theo dõi thực lực kia rất nhiều năm, nghe đồn chủ nhân kiếm đạo của Kiếm Điện là

kiếm tu mạnh nhất trong vũ trụ này.”

Vấn Thiên Anh nói: "Vương gia, vậy Diệp Trường Sinh làm sao bây giờ, tiếp tục chiêu hàng sao?"

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Kiếm tu thà gãy không cong, muốn hấn thần phục sợ là rất khó, người này có thể được Kiếm Điện thu làm đệ tử, thực lực sẽ không chỉ có bề ngoài."

Ánh mắt thâm sâu của Vấn Thiên Anh chợt lóe lên, cuối cùng rơi vào trên người Hoàng Vũ: "Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu, phái người đi thử một lần là biết."

Mộ Dung Cầu Bại cười nói: "Đi làm!"

Vấn Thiên Anh nói với Hoàng Vũ: "Người đi giết Diệp Trường Sinh."

Hoàng Vũ giật mình, di chuyển về phía trước, Hoàng Thương Huyền sau lưng lộ vẻ lo lắng.

Phải biết rằng Hoàng Vũ tự xưng là người có thiên phú nhất Thần Ma Tộc, nhưng sau khi gặp qua thực lực của Diệp Trường Sinh, dường như thiên phú cách hấn rất xa.

Nhưng mặc dù như thế, Hoàng Vũ vẫn đi ra, đánh một trận với Diệp Trường Sinh là điều không thể tránh khỏi, bởi vì hấn ta không phục.

Diệp Trường Sinh nhìn Hoàng Vũ: "Người là Thiếu Tộc trưởng Thần Ma Tộc."

Hoàng Vũ nói: "Nếu đoán ra thân phận của ta, vậy ra tay đi!"

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Người yếu như vậy, sao có thể trở thành Thiếu Tộc Trưởng?"

Hoàng Vũ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta cho người một lần cơ hội ra tay."

Hoàng Vũ tức giận không thể kìm được, huyết mạch Thần Ma

trong cơ thể sôi trào: "Người sẽ hối hận."

Ngay sau đó.

Vòng xoáy trên cửu thiên nổi lên, vô số linh khí điên cuồng hội tụ trên người Hoàng Vũ, một bóng người hoàng kim độc bá chư thiên xuất hiện.

"Diệp Trường Sinh, đây là Thần Ma Vạn Kiếp Kim Thân, mạnh hơn Thần Ma Kim Thân của người gấp trăm lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Mạnh thì thế nào, người còn không phải làm chó của người khác."

Hoàng Vũ tức giận nói: "Ta đã nói sẽ tự tay giết người, hiện tại để cho người vạn kiếp bất phục."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta chết thì như thế nào, người còn không phải làm chó của người khác."

Hoàng Vũ phẫn nộ nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người mẹ nó không thể nói cách khác sao?

"Diệp Trường Sinh, người chết thì sẽ không có tư cách phán xét ta."

"Thần Ma Cửu Long Đẳng."

Dứt lời, trên đỉnh đầu Hoàng Vũ xuất hiện một ngọn đèn sáng, bốn phía quanh quần chín ảnh lớn thần long.

Rồng ngâm chấn thiên, quanh quần bầu trời.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Có một ngọn đèn thì như thế nào, người còn không phải làm chó của người khác."

Hoàng Vũ muốn rách mí mắt, gào thét nói: "Người không thể đổi một câu khác sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cũng có thể đổi câu khác, nhưng vẫn không thay đổi được sự thật người làm chó của người khác."

Bịch.

Hoàng Vũ đập không lướt nhanh, mạnh mẽ nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, trong lúc đi về phía trước, một thân tu vi của hắn ta đột phá Đại Đạo, bước Đạo Hoàng.

Thần Ma Cửu Long Đăng ẩn chứa long lực vô tận, giờ khắc này cũng nằm giữ trong cơ thể Hoàng Vũ, một quyền lớn đập xuống đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Khó như vậy mới tăng lên một cấp bậc lớn, rốt cuộc ta có nên biểu diễn cho người một chút hay không?"

“Đại Nhật Phần Thiên Quyền!”

Một quyền oanh kích ra ngoài, gặp phải quyền lớn rơi xuống, tiếng nổ tung truyền ra, bao trùm chư thiên.

Mộ Dung Cầu Bại nhìn Hoàng Vũ: "Hắn cũng không tệ, dưới một kích lại chiếm thế thượng phong, chỉ là hắn chắc chắn sẽ bại.”

Chương 1114: Thẻ triệu hồi vô địch (3)

"Vấn Thiên, lúc cần thiết người hãy ra tay cứu hần, bốn vương giữ lại kẻ này còn hữu dụng."

Vấn Thiên Anh gật đầu: "Vương gia, người nói cấp bậc cực hạn của Diệp Trường Sinh là gì?"

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Hắn không phải là đối thủ của người, ít nhất hiện tại không phải."

Tiếng nổ lớn tiêu tán, không gian run rẩy nghiêng nát.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại, phát hiện linh khí Thần Ma Cửu Long Đẳng phóng thích đang nhanh chóng chữa trị thân thể Hoàng Vũ.

"Đền này không tệ, ta muốn."

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh Hoàng Vũ liên tiếp xuất hiện hai đạo thần quang, lại xuất hiện hai chỉ bảo, một cánh cửa kết giới, nội tạng ý chí Thần Ma vô tận.

Một tấm bia đá thần văn bao phủ, phát ra hơi thở khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy nguy hiểm.

Không hổ là Thiếu Tộc trưởng Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, trên người vẫn có chút chí bảo, không rác rưởi như hần tưởng tượng.

Lúc này.

Hoàng Bái Thiên vội vàng nói: "Diệp tiểu hữu, cẩn thận, cửa này cũng không thua kém Phạm Thiên Xử."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Phải không? Chí bảo này đáng để có được."

Dứt lời, hắc trong nháy mắt có tinh thần, đột nhiên đặc biệt muốn giết người đoạt bảo, ý nghĩ quá mãnh liệt, áp cũng không áp chế được.

Hãy chủ động!

Bịch.

Thân ảnh hắc bay lên trời, xông thẳng về phía Hoàng Vũ, cùng lúc đó, hắc thúc dục Kiếp Thiên Thập Kiếp và Thần Ma Bạo Tẩu.

Trên người xuất hiện vô số kiếm khí, chiến cường vô địch tựa như muốn phá hủy bầu trời, một thân tu vi trực tiếp tăng lên đến Đạo Hoàng.

Lại... Lại tăng lên một cấp bậc lớn.

Một thân tu vi từ Vĩnh Hằng Chúa Tế, ba lần nhảy liên tiếp, trực tiếp tăng lên đến Đạo Hoàng.

Cái này...

Chẳng lẽ hắc vượt cấp khiêu chiến không có trần nhà sao?

Sư phụ trâu bò.

Thiếu chủ trâu bò.

Tướng công ngưu bức.

Ánh mắt nhóm người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Chúc Cửu, Thái Sơ đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Phía bên kia.

Mộ Dung Cầu Bại híp mắt, mắt lộ vẻ tham lam: "Hắc có thể liên tiếp tăng lên ba cấp bậc lớn, đạo bí thuật này quá mạnh."

Trong lòng Vấn Thiên Anh hoảng sợ: "Vương gia yên tâm, ta tất sẽ giết hắc, đoạt bí thuật hiến cho Vương gia."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Chuẩn bị ra tay, bảo vệ hắc, trên người người này có ba chí bảo Thần Ma Tộc, mặc dù hắc không cách nào

phát huy toàn bộ uy lực của chí bảo, nhưng cũng đủ thấy thiên phú của người này.”

Tiếp theo, lão ta truyền âm cho cường giả trên thuyền cổ, quyết định cùng nhau ra tay trấn áp Diệp Trường Sinh, cướp lấy tất cả trên người hắn.

Không có biện pháp, Diệp Trường Sinh thật sự quá ưu tú. Chí bảo và thần thông trên người, cho dù là Tru Thần Vương cũng thèm muốn không được.

Giờ khắc này.

Tâm tư Diệp Trường Sinh ở trên người Hoàng Vũ, chỉ cần giết hắn ta, ba món chí bảo Thần Ma Tộc sẽ thuộc về hắn.

Hắn tính toán để Hoàng Vũ đồng thời thúc dục ba món chí bảo, sẽ khiến hắn ta rất cố hết sức, còn không cách nào đồng thời phát huy ra uy lực mạnh mẽ nhất.

Đáng tiếc Hoàng Vũ không hiểu đạo lý này, cho rằng ba món chí bảo cùng xuất hiện có thể giết Diệp Trường Sinh trong nháy mắt.

“Diệp Trường Sinh, người chết đi!”

Hoàng Vũ đồng thời thúc dục Thần Ma Cửu Long Đẳng, Thần Ma Môn và Thần Ma Huyền Bì, ba lực công kích hội tụ cùng một chỗ, tựa như sức mạnh thần bí đến từ bên ngoài vũ trụ.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung hủy thiên diệt địa, sóng khí khủng bố hất bay tất cả mọi người ra ngoài, ngay cả thuyền cổ của Đoạt Thiên Giả cũng đang điên cuồng lay động.

Lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng sẽ từ trên trời rơi xuống.

Kiểm quang hướng thẳng về phía bầu trời, giống như thiên hà kiểm đạo, chống đỡ vũ trụ nghiền nát.

Quá mạnh.

Thực sự quá mạnh mẽ.

Vấn Thiên Anh trầm giọng nói: "Hắn, đánh bại Diệp Trường Sinh rồi sao?"

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Hắn đích xác chiếm thế thượng phong, nhưng sức mạnh vừa rồi căn bản không thuộc về hắn."

Hỏi Thiên Anh lại nói: "Ý của Vương gia là..."

Về mặt Mộ Dung Cầu Bại nghiêm túc nói: "Đó là sức mạnh thật sự của Thần Ma Tộc, ý chí Thần Ma, người này hẳn là lợi dụng sức mạnh trong ba kiện chí bảo Thần Ma Tộc, muốn một kích diệt trừ Diệp Trường Sinh."

Vấn Thiên Anh nói: "Vương gia, không nghĩ tới Thần Ma Tộc thất bại thành như bây giờ, còn có nội tình mạnh mẽ như vậy."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Thần Ma Tộc đã từng khiến Đoạt Thiên Giả chúng ta tổn thất thảm trọng, khi đó Thần Ma Tộc thật sự rất mạnh mẽ, hiện tại biết vì sao ta chiêu hàng Thần Ma Tộc rồi chứ?"

"Chúng ta phải không ngừng khiến đội ngũ của mình lớn mạnh mới có thể có quyền lên tiếng trong Đoạt Thiên Giả, có lẽ các người cảm thấy bốn vương rất mạnh, đó là bởi vì đến bây giờ các người còn chưa có tư cách tiến vào trung tâm Đoạt Thiên Giả."

"Các người không thể nào tưởng tượng được rình độ khủng bố của Đoạt Thiên Giả trung tâm thật sự."

"Chờ lần này lịch lãm chấm dứt, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa ba người người, Chân Hư và Cơ Nhã vào Trại huấn luyện Đoạt Thiên, chỉ cần ba người các người có thể trở hết tài năng thì sẽ có cơ hội tiến vào trung tâm Đoạt Thiên Giả."

Chương 1115: Thẻ triệu hồi vô địch (4)

Vấn Thiên Anh nói: "Đa tạ Vương gia bồi dưỡng!"

Thì ra những người này là Đoạt Thiên Giả không sai, cũng không phải trung tâm Đoạt Thiên Giả, giống như chi thứ của Thần Ma Tộc.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, chậm rãi ổn định thân ảnh, trong miệng phun ra một ngụm máu, không nghĩ tới một kích va chạm khiến hắn bị thương.

Đây không phải là sức mạnh của hắn ta, mà là sức mạnh ẩn chứa trong ba kiện chí bảo, nhất là ý chí Thần Ma trong Thần Ma Môn. Thật sự mạnh mẽ, khiến thần hồn của hắn có thương tổn rất lớn.

Bởi vậy có thể thấy được, Thần Ma Tộc đã từng mạnh mẽ cỡ nào.

Bị một chút vết thương nhỏ, Diệp Trường Sinh thúc dục linh khí sinh mệnh, bắt đầu chữa trị vết thương trong cơ thể, ngừng đầu nhìn về phía Hoàng Vũ, càng thêm yêu thích ba kiện chí bảo Thần Ma Tộc.

Ngay sau đó, hắn bay lên trời, lại phát động tấn công Hoàng Vũ, không biết từ khi nào Bá Kiếm xuất hiện trong tay hắn.

"Vấn Thiên, người đi giúp hắn một tay, Diệp Trường Sinh bị thương, các người liên thủ lấy tính mạng của hắn."

Mộ Dung Cầu Bại trầm giọng nói.

Chân Hư nói: "Vương gia, ta cũng đi."

Lạc Cơ Nhã phụ họa: "Vương gia, ta cũng đi, ba người chúng ta đồng thời ra tay, Diệp Trường Sinh sẽ không có cơ hội."

Mộ Dung Cầu Bại gật đầu: "Đi đi, giết hắn đi, chuyển đi này của chúng ta thu hoạch thật lớn."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba người Vãn Thiên Anh, Chân Hư, Lạc Cơ Nhã từ thuyền cổ bay xuống, xuất hiện bên cạnh Hoàng Vũ, giờ khắc này, Hoàng Vũ đã là nỗ mạnh hết đà.

Hắn ta đã thương Diệp Trường Sinh nhưng Kiếp Thiên Thập Kích cũng làm hắn ta bị thương nặng, nếu không phải Thần Ma Cửu Long Đẳng bảo hộ hắn ta, Hoàng Vũ hẳn là đã chết rồi.

Vãn Thiên Anh nói: "Người khôi phục thân thể trước, Diệp Trường Sinh giao cho chúng ta."

Ba người đồng thời công kích, nghênh đón kiếm quang mà Diệp Trường Sinh phóng thích, âm âm một tiếng nổ lớn truyền ra, không gian trong nháy mắt tĩnh lặng.

Công kích đáng sợ bắn ra, Diệp Trường Sinh cầm Bá Kiếm trong tay ngừng lại, tùy ý để sức mạnh ngập trời trùng kích trên người.

Ba người Vãn Thiên Anh, Chân Hư, Lạc Cơ Nhã ổn định thân ảnh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, cứng rắn đỡ một kích của ba người bọn họ, thế mà vẫn đứng ở thế bất bại như trước.

Hắn mạnh đến mức nào?

Lúc này.

Hai người Hoàng Kiếm Quân, Hoàng Thương Huyền xuất hiện bên cạnh Hoàng Vũ, vội vàng đưa đan dược cho hắn.

Hoàng Thương Huyền nói: "Vũ Nhi, làm không tệ, lần này Đoạt Thiên Giả chắc chắn nhìn người với cặp mắt khác xưa."

Hoàng Vũ ho nhẹ một tiếng: "Nhưng ta vẫn không giết được Diệp Trường Sinh."

Hoàng Kiếm Quân nói: "Chỉ có sống mới là thật, lúc này đây Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết."

Nhóm người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ thấy Diệp Trường Sinh bị vây công, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp bay lên trời, lao tới phía Diệp Trường Sinh, nơi đi qua, lực La Sát khủng bố bắn ra.

Không Kiến vội vàng nói: "Không tốt, sư nương muốn ra tay, lần này phiền toái lớn rồi."

Ngày xưa ở Vũ Trụ Cổ Giới, Thái Sơ bị Thượng Cổ La Sát khống chế, hình ảnh kia đến bây giờ vẫn khiến Không Kiến và Nhậm Ngã Cuồng nhớ như in.

Chúc Cửu nói: "Bắt nạt Thiếu chủ, cho rằng chúng ta không có ai sao? Cùng nhau lên, đánh chết bọn hắn."

Bịch.

Bịch,

Năm người Chúc Chín, Diệp Thập Vạn, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ bay lên trời, theo sát sau lưng Thái Sơ, tới gần Diệp Trường Sinh.

...

Ầm.

Ầm.

Từng lực công kích phá khung mà xuống, hai người Chân Hư, Lạc Cơ Nhã bị đánh bay ra ngoài, chỉ còn một mình Văn Thiên Anh ngạo nghễ trên không.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử, sao người lại tới đây?"

Thái Sơ nói: "Ta không thể nhìn người một mình chiến đấu."

Không biết vì sao, mới vừa rồi nhìn thấy Diệp Trường Sinh lấy một địch ba, Thái Sơ không hiểu sao cảm thấy đau lòng, hình ảnh trước mắt hình như đã từng quen biết.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên nhẹ nhàng ấn lên bả vai Thái Sơ, lắc đầu: "Lui ra, tin ta."

Thái Sơ nói: "Ta..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Yên tâm, ta sẽ không có việc gì đâu."

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng: "Tiểu Kiến Kiến, Tiểu Nhậm, mang sư nương người đi xuống."

Giờ khắc này.

Trên một chiếc thuyền cổ.

Mộ Dung Cầu Bại trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, thần phục ta, người có thể sống."

Diệp Trường Sinh nói: "Tới, đánh chết ta."

Mộ Dung Cầu Bại giật mình, người trẻ tuổi bây giờ đều trực tiếp như vậy sao: "Diệp Trường Sinh, lão phu xưa nay quý người tài, người cần gì phải một lòng muốn chết?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói nhảm ít nói, đến đây, có thể đánh chết ta thì coi như người thắng."

Mộ Dung Cầu Bại điên cuồng cười nói: "Chư vị huynh trưởng, ra tay đi!"

Từng hơi thở khùng bố truyền đến, trong nháy mắt bao phủ trên người đám người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ rời đi lại ngừng lại.

Không Kiến vội vàng nói: "Sư nương, người khổng chế cảm xúc của mình, sát khí trên người người thật đáng sợ."

Chương 1116: Thẻ triệu hồi vô địch (5)

Chúc Cửu nhìn bóng người xuất hiện trên boong thuyền: "Gọi người? Có thể làm người hay không, có ý gì đây?"

Khung nói: "Có thể muốn đánh hội đồng chúng ta."

Cơ Phong Lưu nói: "Đánh chết ta, coi như ta thua."

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, nếu không người rút trước."

Khung nhìn Chúc Cửu: "Nói cái gì đây, Thiếu chủ là người như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các người chống đỡ trước một hồi, ta rút trước."

Mọi người: "..."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Hoàng Kiếm Quân, người dẫn tất cả Thần Ma Tộc đi chém chết Diệp Trường Sinh với bốn vương."

Lại là cục diện như vậy.

Mỗi lần đều bị vây công, đây thật sự là nghiêm chứng cho câu nói kia, người ưu tú nửa bước cũng khó đi, luôn bị người ta ghen ghét.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Mộ Dung Cầu Bại: "Chờ một chút, ta cũng gọi người, thế nào!"

Mộ Dung Cầu Bại khinh thường: "Tối, cho người một cơ hội, gọi nhiều một chút."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, trong lòng yên lặng nói: [Lập tức sử dụng thẻ triệu hồi vô địch!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, sử dụng thành công thẻ triệu hồi vô địch...]

Trên hư không.

Mộ Dung Cầu Bại nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn ngập coi thường: "Người ngược lại gọi người à, để bốn vương nhìn xem Thần Ma Tộc còn có cường giả gì nữa."

"Chỉ sợ bọn họ không dám xuất hiện, nếu như bọn họ dám đến, tất sẽ để cho bọn họ có đến mà không có về."

Diệp Trường Sinh nói: "Hy vọng lát nữa người còn có thể ngông cuồng như vậy."

Sử dụng thẻ triệu hồi vô địch có thể đồng thời triệu hồi ba cường giả Thần Ma Tộc, Mộ Dung Cầu Bại có chút thực lực, nhưng lão ta thật sự có thể ngăn cản ba người sắp tới sao?

Vấn Thiên Anh nói: "Vương gia, ra tay đi, Diệp Trường Sinh đang kéo dài thời gian. Sớm chém giết hắn, chậm thì sinh biến."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Sợ cái gì, cường giả Thần Ma Tộc cơ hồ đã ngã xuống hầu như không còn, ta muốn xem hắn có thể gọi người nào đến đây."

"Kiểm Điện?"

"Cho dù là Kiểm Điện, bọn họ cũng dám trở mặt với Đoạt Thiên Giả chúng ta sao?"

Không thể không nói, Mộ Dung Cầu Bại cảm giác bản thân quá tốt, nếu Diệp Trường Sinh thật sự gọi cường giả Kiểm Điện đến, cái gì Đoạt Thiên Giả, ở trong mắt cường giả Kiểm Điện cái gì cũng không phải.

Lúc này.

Biển máu vô tận xuất hiện trên bầu trời, che khuất bầu trời, không gian hóa thành một mảnh huyết hồng.

Nhìn thấy một màn trước mắt, mọi người vô cùng hoảng sợ, ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chú vào biến hóa của biển máu

Ngay sau đó.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trên biển máu, đập sóng máu

ngập trời mà đến, nữ tử đẹp đến kỳ lạ, tựa như một băng điêu trắng lạnh, một đầu tóc bạc ở trong biển máu có vẻ dị thường tinh mục.

Quần áo màu trắng múa múa, mỹ ngọc sinh choáng váng, xinh đẹp vô luân, tư thần đoan nghiêm, tựa như thần tiên trong chốn người phàm.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người nữ tử, Mộ Dung Cầu Bại híp mắt: "Thần Ma Tộc còn có cường giả như vậy."

"Huyết Ma, Hàn Băng, Sát Lục ba loại pháp tắc hội tụ trên người một người."

Một tên Đoạt Thiên Giả khác trầm giọng nói: "Đây mới là thần tư thần thái mà Thần Ma Tộc nên có."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Diệp Trường Sinh gọi nữ nhân này tới, vẫn không có một chút phần thắng nào."

Ánh mắt ba người Hoàng Kiếm Quân, Hoàng Thương Huyền, Long Nghị rơi vào trên người nữ tử, trong lòng kiêng kỵ vạn phần, đồng thời tràn ngập nghi hoặc.

Cho tới nay, Hoàng Kiếm Quân tự xưng là tồn tại mạnh nhất của Thần Ma Tộc, nhất là sau khi phong ấn Hoàng Bái Thiên, cảm thấy Thần Ma Tộc không ai có thể so sánh với lão ta.

Long Nghị nói: "Không nghĩ tới sau lưng Diệp Trường Sinh còn có Thần Ma Tộc mạnh mẽ như vậy."

Sắc mặt Hoàng Kiếm Quân âm trầm đến cực điểm: "Cho dù có nữ nhân này tương trợ, Diệp Trường Sinh vẫn phải chết."

Không ai hy vọng Diệp Trường Sinh chết hơn lão ta.

Phía bên kia.

Chúc Cửu nhìn nữ tử: "Thiếu chủ, khí Huyết Ma trên người nàng lại không kém ta chút nào, nữ tử này là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thần Ma Tộc, Huyết Đế, Băng Tiên Nhi."

Dứt lời.

Trên bầu trời.

Hai vết nứt vô tận xuất hiện, bóng người chậm rãi bay xuống, hơi thở trên người bọn họ lạnh nhạt, tựa hồ không phát hiện được bất cứ linh khí dao động nào.

Khiến mọi người cảm thấy bình thường không thể bình thường hơn.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy hai người đến, khóe miệng nhấc lên ý cười, không nghĩ tới bọn họ tới nhanh như vậy, lại còn kết bạn mà đến.

Chúc Cửu lại nói: "Hai người này là ai, phản phác quy chân, cùng tồn tại với Đạo, là hai nhân vật độc ác."

"Thiếu chủ, sau lưng người còn có người mạnh mẽ như vậy ủng hộ."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, kiếm tu áo trắng là Diệp Tư Duyên, lão giả áo đen Tự Tại Thiên, ta không biết cấp bậc thật sự của bọn họ là gì."

Giờ khắc này.

Mộ Dung Cầu Bại nhìn Diệp Tư Duyên, Tự Tại Thiên thật lâu cũng không mở miệng nói chuyện, bởi vì lão ta hoàn toàn không nhìn ra cấp bậc của hai người.

Chương 1117: Vô địch

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba người từ trên cao bay xuống, đều liếc nhau một cái, thật lâu, thật lâu, thật lâu chưa gặp mặt.

Nhưng sự ăn ý giữa bọn họ đến bây giờ vẫn tồn tại.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người tới rồi."

Ba người khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo ba người đứng lên: "Có chút tình huống cho nên gọi các người tới."

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ, năm đó tạm biệt, ta còn tưởng rằng Thiếu chủ nhớ ta, không nghĩ tới là để cho ta đánh nhau."

"Bằng mọi, người có thời gian không đi thành Huyết Khung."

Bằng Tiên Nhi lạnh nhạt nói: "Bên ngoài quá loạn, ta không dám đi ra ngoài, ai, chủ yếu thực lực vẫn quá yếu."

Cái này... Quá tự sướng đi!

Diệp Tu Duyên nói: "Hai người nhiều năm qua vẫn yếu như trước, thời gian nào mới có thể bắt kịp ta, muốn đánh nhau với hai người, thật sự quá khó khăn."

Tự Tại Thiên nói: "Tu Duyên, bây giờ người nói chuyện cũng thiếu đánh như thế? Người vô địch, ai là đối thủ của người?"

Diệp Tu Duyên lắc đầu: "Cô độc vô địch các người không tưởng tượng được."

Băng Tiên Nhi: "..."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tự Tại Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Diệp, ba người các người quen biết những người trước mắt này không?"

Diệp Tu Duyên lạnh nhạt: "Tại sao phải quen biết, một đám người chết thôi."

Tự Tại Thiên nói: "Tu Duyên, những người này là Đoạt Thiên Giả, thế lực sau lưng bọn họ vô cùng khổng lồ, năm đó Thần Ma Tộc bị đánh thất linh bát lạc, chính do Đoạt Thiên Giả gây ra."

"Mấy năm nay ta thu thập rất nhiều tin tức về Đoạt Thiên Giả, từ thực lực của những người trước mắt này mà xem, bọn họ chỉ là thành viên bên ngoài của Đoạt Thiên Giả."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Tự Tại Thiên, người mạnh nhất Đoạt Thiên Giả là ai?"

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ, Đoạt Thiên Giả là một tổ chức, những toàn bộ bọn họ trung thành với một người, đó chính là Đoạt Thiên Cầm Ky."

Đoạt Thiên Giả cũng có đẳng cấp sâm nghiêm, từ cao đến thấp, Đoạt Thiên Cầm Ky, Đoạt Thiên Thần, Đoạt Thiên Thánh Tôn, Đoạt Thiên Hoàng, Đoạt Thiên Vương. Nếu như ta không nhìn lầm, mấy lão đầu trước mắt này nhiều nhất cũng chỉ là Đoạt Thiên Vương, bọn họ có chuyện gì chỉ cần báo cáo cho Đoạt Thiên Hoàng, vĩnh viễn cũng không thấy được Đoạt Thiên Cầm Ky. "

Diệp Trường Sinh nói: "Người hiểu rõ như vậy sao?"

Tự Tại Thiên cười nói: "Hiểu biết kẻ địch là biểu hiện có trách nhiệm với mình."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, híp mắt lại: "Những người đó là Thần Ma Tộc, vì sao lại ở cùng một chỗ với Đoạt Thiên Giả."

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ vốn là Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, có điều, hiện tại đã thần phục Đạo Thiên Giả rồi."

Tự Tại Thiên nói: "Thần Ma Tộc suy tàn, không còn huy hoàng nữa."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta cũng không thích nghe lời này của người, Thần Ma Tộc còn có chúng ta, sao có thể suy tàn."

"Ta đã tuyên bố mình là người đứng đầu Thần Ma, từ nay về sau, chỉ có thể đại biểu cho Thần Ma Tộc."

"Yêu cầu của ta không cao, dẫn dắt Thần Ma Tộc trở thành chủng tộc mạnh nhất vũ trụ là được rồi, không có cái thứ hai."

Diệp Tu Duyên gật đầu: "Thiếu chủ, người muốn làm gì thì làm, có một số con đường phải có người đi, ta sẽ luôn ở đó."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn xuất hiện trước mặt Mộ Dung Cầu Bại: "Ra tay."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Các hạ là ai?"

Diệp Tu Duyên nói: "Phạm Kiếm."

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Mắt lão phu vụng về, không biết tu vi của các hạ là gì?"

Diệp Tu Duyên nói: "Vô địch."

Mộ Dung Cầu Bại cười lạnh một tiếng: "Lâu như vậy, ta vẫn là lần đầu tiên nghe được lời ngu xuẩn như vậy."

"Người ở trước mặt ta nói vô địch?"

Diệp Tu Duyên nói: "Ta không muốn bắt nạt người, Đạo Thiên Giả cùng lên đi!"

Giờ khắc này, hai người Tự Tại Thiên, Băng Tiên Nhi nhìn về phía Mộ Dung Cầu Bại, đều có vẻ mặt thương hại.

Trên một chiếc thuyền cổ.

Mộ Dung Cầu Bại và sáu lão giả bên cạnh nghe Diệp Tu Duyên nói, sắc mặt cả đám trở nên cực kỳ khó coi.

Chưa bao giờ có ai dám làm càn trước mặt họ như vậy.

Bản thân bọn họ có tu vi Đạo Thánh, lần này đi ra cướp đoạt tài nguyên, cho đến bây giờ bọn họ còn chưa từng ra tay.

Một lão giả trầm giọng nói: "Mộ Dung, người này nói hấn vô địch, người tin sao?"

Mộ Dung Cầu Bại nói: "Tu vi trong vũ trụ có vạn vạn, tại sao lại là người vô địch?"

Lão giả lại nói: "Ta đi chiếu cố hấn."

Dứt lời.

Lão ta giơ tay lên đè ép, thực lực Đạo Thánh bắn ra, sức mạnh đại đạo hội tụ trên bầu trời, ngưng tụ thành một bàn tay thật lớn.

Đại đạo chi thủ.

Bàn tay vô cùng rộng lớn xuất hiện, trong kẽ ngón tay quanh quẩn thần văn mạnh mẽ, một chữ ông hạ xuống, bầu trời giống như sụp đổ.

Không hổ là Đạo Thánh.

Diệp Tu Duyên vân đạm phong khinh, tùy ý để đại đạo chi thủ đánh trúng người, nhìn bàn tay to gần trong gang tấc, tất cả mọi người đều nghi ngờ vạn phần.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 1118: Sử dụng thẻ thuận sát

Tại sao hắc không ra tay?

Diễn.

Diệp Tu Duyên đánh một kiếm bay ra, sát na phương hoa, trời mở một đường, đại đạo chi thủ rơi xuống bị dập nát hoàn toàn.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt lão giả thay đổi, chú văn khủng bố xuất hiện trên người, giống như gió lốc nuốt trời vậy.

Ầm.

Chú văn vỡ vụn, thân ảnh lão giả bay ngược ra ngoài, hung hăng va chạm vào thuyền cổ, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía đỉnh đầu.

"Đây là kiếm đạo gì?"

Một tiếng hồ nghi truyền ra, kiếm quang che trời thông u, trực tiếp cắn nuốt lão giả, ngay cả cả thuyền cổ cũng bị phá hủy.

Đám người Mộ Dung Cầu Bại đạp không lướt nhanh chạy trốn, chỉ có thể trở mắt nhìn lão giả bị kiếm quang khuấy nát thành bột mịn.

Thần lực cuồng nộ bắn ra đánh vào người Diệp Tu Duyên, áo trắng cười gió mà động, mắt như sóng nước, bình tĩnh tự nhiên.

Chém giết một vị Đạo Thánh, không khiến hắc có chút gợn sóng nào.

Quá bình thường.

Thật sự quá bình thường.

Giờ khắc này.

Sáu người Mộ Dung Cầu Bại ổn định thân ảnh, kinh ngạc nhìn Diệp Tu Duyên, trong đầu bọn họ đồng thời xuất hiện một ý nghĩ

đáng sợ.

Chẳng lẽ hẳn thật sự vô địch?

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Tu Duyên: "Chúng ta cũng bận rộn."

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ, Tu Duyên không cần chúng ta hỗ trợ."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, ta không có ý định giúp hẳn, nhất định phải giết Đoạt Thiên, không lưu lại tu sĩ Thần Ma Tộc thần phục bọn họ."

Tự Tại Thiên giật mình: "Thiếu chủ, giết toàn bộ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao, người cảm thấy tội của bọn họ không đáng chết? Hay là nói người muốn đưa bọn họ trở về Dị Độ Diện Vị."

Tự Tại Thiên lắc đầu: "Ta muốn bọn họ làm gì, một đám phế vật mà thôi."

Nói đến đây, hẳn dừng lại rồi tiếp tục: "Thiếu chủ, những người này sẽ không cần phải làm bẩn tay của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đến, một người không lưu, một lần phản bội, cả đời không cần, huống chi bọn họ quá yếu, không có tư cách ở lại bên cạnh ta."

"Đúng rồi, giữ lại Thiếu Tộc trưởng Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc cho ta, để ta đùa giỡn với hẳn một chút."

Tự Tại Thiên quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có phải người có sở thích gì không tốt hay không?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Tự Tại Thiên nhận thấy được ánh mắt của Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, là ta hiểu lầm rồi, chờ đợi chiến chấm dứt, ta dẫn Thiếu chủ đi Dị Độ Diện Vị chơi một chút, nơi đó ta có giường lớn rộng bốn trăm thước."

Diệp Trường Sinh nói: "Già mà không đứng đắn."

Mẹ nó.

Hắn chỉ nghe nói qua đại đao bốn trăm thước, lần đầu tiên nghe được giường lớn bốn trăm thước.

Nhìn Tự Tại Thiên, Băng Tiên Nhi, Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ tấn côn Hoàng Kiếm Quân.

Hắn nhìn Hoàng Vũ: "Ta tới rồi, người đã chuẩn bị xong chưa?"

Diệp Trường Sinh cũng không quên, trên người Hoàng Vũ còn có ba món chí bảo, hiện tại hắn ta bị thương nặng, chính là thời cơ tốt nhất để giết người đoạt bảo, loại chuyện này hắn thích làm nhất.

Hoàng Thương Huyền thấy nhóm người Tự Tại Thiên công kích tới: "Vũ Nhi, người nhanh chóng rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, trước khi tu vi không đạt tới đỉnh phong, hãy tránh Diệp Trường Sinh."

Hoàng Vũ nói: "Phụ thân, chúng ta cùng nhau rời đi."

Hoàng Thương Huyền lạnh lùng nói: "Mau đi, vì phụ không đi được."

Hoàng Vũ nhìn Hoàng Thương Huyền, xoay người rời đi, tốc độ vô cùng nhanh...

Khi hắn ta chuẩn bị bóp nát phù văn truyền tống để rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn ta.

Diệp Trường Sinh nói: "Người định đi đâu, giữa chúng ta còn chưa phân thắng bại."

Hoàng Vũ kiên quyết nhìn Diệp Trường Sinh, biết muốn rời đi nhất định phải đánh bại Diệp Trường Sinh: "Đồng quy vu tận đi!"

Diệp Trường Sinh nở nụ cười.

Hoàng Vũ lại muốn đồng quy vu tận với hắn, người nói ngậy thơ hay không ngậy thơ?

Diệp Trường Sinh nói: "Ta ngược lại muốn đồng quy vu tận với người, nhưng thực lực không cho phép, có biết thần cách Bất Tử không, nghe qua cây sinh mệnh siêu cấp chưa? Muốn chết cũng không chết được, người nói ta có khó không?"

Hoàng Vũ: "..."

Lúc này.

Hoàng Thương Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, ngăn Hoàng Vũ ở sau lưng: "Vũ Nhi, mau rời đi!"

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Muốn đi, từ khi cha con các người phản bội Thần Ma Tộc, các người hẳn nên biết sẽ có kết quả gì."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, trong lòng thầm niệm: [Lập tức sử dụng thể thuần sát!]

Xuy.

Một kiếm bay ra, máu tươi bắn tung tóe trên người Hoàng Vũ, sắc mặt người sau thay đổi, trợn mắt há hốc mồm.

Sao điều này có thể xảy ra.

Hoàng Vũ không tin phụ thân hắn ta bị một kiếm giết tring nháy mắt.

Cho dù Diệp Trường Sinh mạnh mẽ tăng cấp bậc đến Đạo Hoàng cũng kém phụ thân hắn ta một cấp bậc lớn.

Hắn... Sao hắn làm được?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe tiến lên, thu đi linh giới của Hoàng Thương Huyền: "Chạy, người ngược lại chạy, ta xem người có thể chạy đến nơi nào."

Đừng đến đây.

Đừng đến.

Hoàng Vũ lạnh run: "Diệp Trường Sinh, chúng ta là Thần Ma Tộc,

người tha cho ta đi, sau này ta sẽ trung thành với người.”

Chương 1119: Sử dụng thể thuận sát (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Bên cạnh ta không cần chớ."

Thiên trảm!

Một kiếm quang bay ra, Thái Thanh Đạo trong cơ thể Diệp Trường Sinh xoay tròn, kiếm khí khủng bố như ánh sáng hỗn độn sơ khai.

Xuy.

Kiểm đến.

Hoàng Vũ một thành hai, quá thảm, ngay cả linh hồn cũng bị chém ra.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, ba món chí bảo xuất hiện trên không trung, chính là Thần Ma Cửu Long Đăng, Thần Ma Môn và Thần Ma Huyền Bìa.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Ba kiện chí bảo hóa thành ánh sáng, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh. Theo chí bảo nhập thể, hắn lại không cảm giác được huyết mạch kháng cự chút nào.

Ngược lại, có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Đúng lúc này, linh giới của Hoàng Thương Huyền đột nhiên sáng lên, lại có hai ánh sáng bay ra, tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, hắn nhìn vào bên trong phát hiện hai ánh sáng này là một thanh kiếm và một bức tranh.

Thần Ma Sát Sinh Kiếm.

Thần Ma Bá Thiên Đồ.

Trong lúc nhất thời, năm kiện chí bảo cộng thêm Thần Ma Phạm Thiên Xử ở trong cơ thể Diệp Trường Sinh hình thành một đoàn đồ

án kỳ quái.

Diệp Trường Sinh phát hiện trong đồ án này còn có ba chỗ trống, nói cách khác còn có ba món chí bảo chưa tìm được.

Thần Ma Tộc hẳn là có chín món chí bảo.

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới bên cạnh Hoàng Bái Thiên: "Lão Bái, Thần Ma Tộc có phải có chín món chí bảo hay không?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Chính xác có chín kiện, có điều đã không biết tung tích từ lâu."

Diệp Trường Sinh hơi nâng hai tay lên, sáu món chí bảo trong cơ thể xuất hiện: "Còn thiếu ba món là gì, còn có đồ án hợp thành, người có biết không?"

Hoàng Bái Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người không biết sao?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Còn thiếu Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh, Thần Ma Huyền Thiên Châu và Thần Ma Tạo Hóa Giáp, về phần đồ án này, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người có biết ba kiện chí bảo còn lại ở nơi nào không?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Không rõ ràng lắm, nhưng ta muốn nhắc nhở người một câu, khi dùng Thần Ma Sát Sinh Kiếm nhất định phải cẩn thận, hoặc là đừng dùng."

"Người có biết vì sao Hoàng Thương Huyền có được kiếm này nhưng chưa bao giờ dùng không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì hẳn không cách nào phát huy uy lực của kiếm này, cho nên Thần Ma Sát Sinh Kiếm ở trong tay hắn chính là một thanh sắt vụn."

Hoàng Bái Thiên nói xong, lần nữa dặn dò: "Đã từng có một cường

giả Thần Ma Tộc sử dụng kiếm này, sau khi giết một ngàn tám trăm bảy mươi ba người, chính mình giết mình, kiếm này không dễ khống chế, một khi bắt đầu sử dụng, dễ dàng xuất hiện tình huống kiếm khống chế người.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Yên tâm, ta là người có văn hóa, chưa bao giờ lạm sát vô tội."

Hoàng Bái Thiên nhìn tu sĩ Thần Ma Tộc trước mắt bị đám người Tự Tại Thiên điên cuồng chém giết, cả người rơi vào trầm mặc.

Diệp Trường Sinh nói: "Người là bọn họ giết, không có quan hệ với ta, cho nên ta thật sự không lạm sát vô tội."

Hoàng Bái Thiên: "..."

Ầm.

Ầm.

Hai tiếng nổ liên tiếp truyền ra, Diệp Trường Sinh nhìn theo tiếng, ánh mắt dừng trên người Diệp Tu Duyên, kiếm khí quanh quẩn che khuất bầu trời.

Một kiếm trăm bầu trời.

Một kiếm phá hủy chiếc thuyền cổ.

Mộ Dung Cầu Bại bạo lui, thân thể nổ tung, lúc nào cũng có thể nổ tung thể mà chết.

Sáu lão giả đi theo chỉ còn lại một người ngăn cản Diệp Tu Duyên: "Vương gia, người này quá mạnh, mau dẫn người rời đi."

Mộ Dung Cầu Bại giơ tay đưa một viên thuốc vào miệng: "Diệp Tu Duyên, ta nhớ kỹ người."

Diệp Tu Duyên nói: "Người chết rồi, nhớ ta làm gì?"

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn biến mất không thấy, một kiếm mùa trường

thiên, xuyên qua trên thân thể lão giả trước mắt, phanh một tiếng, lão giả hình thần câu diệt, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Mộ Dung Cầu Bại hoảng sợ vạn phần, quá mạnh, kiếm đạo của Diệp Tu Duyên thật sự đạt tới cấp vô địch.

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí tung hoành ba ngàn dặm, điên cuồng cắt bầu trời.

Giống như một tia chớp bạo lực, vũ trụ dường như run rẩy.

Một kiếm chấn nhiếp bầu trời.

Mộ Dung Cầu Bại muốn chạy trốn, lại táng thân dưới kiếm quang, có điều, khi lão ta ngã xuống lại phóng ra tia sáng.

Diệp Tu Duyên vân đạm phong khinh, nhìn ánh sáng xuất hiện trên hư không, xoay người nói với Diệp Trường Sinh: "Mấy linh giới này để lại cho người, ta đi trước."

Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên, thu linh giới lại: "Người đi nơi nào?"

Diệp Tu Duyên nói: "Hắn gọi người, ta đi giết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sao không chờ ở đây?"

Diệp Tu Duyên nói: "Ta thích chủ động giết gà."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, xông thẳng lên, biến mất ở cuối ánh bạc.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng hắn rời đi: "Có thực lực chính là tùy hứng, chính là có thể muốn làm gì thì làm."

Mộ Dung Cầu Bại đã chết rồi sao?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện trước mặt ba

người Vãn Thiên Anh, Lạc Cơ Nhã, Chân Hư: "Đến đây đi, đại chiến vừa rồi còn chưa chấm dứt."

Chương 1120: Hệ thống điên cuồng ban thưởng

Vấn Thiên Anh kiên cường nhìn Diệp Trường Sinh, lúc này đây bọn họ tổn thất thảm trọng, Tru Thân Vương chết, sáu tên hộ pháp cũng ngã xuống đây.

Chỉ dựa vào ba người bọn họ muốn ngăn cản mọi người trước mắt, khả năng không phải rất lớn.

"Nếu các người không ra tay, vậy ta sẽ không khách khí." Diệp Trường Sinh trầm giọng, thân ảnh đột nhiên vọt về phía trước.

Hắn có sáu kiện chí bảo Thần Ma Tộc, vừa lúc dùng ba người trước mắt thử một lần, xem uy lực của sáu món chí bảo này như thế nào.

Hai chân Vấn Thiên Anh đạp không, linh khí ngập trời trên người bắn ra, từng ánh sáng thần văn bắn ra, không biết từ khi nào trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một thanh côn bạc.

Lạc Cơ Nhã, Chân Hư cũng không giữ lại chút nào, trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Cầu Bại và sáu vị hộ pháp đã chết, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình mới có thể có một đường sống.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba người đồng thời phát động tấn công Diệp Trường Sinh, thần huy bao phủ, tràn ngập tiên khung, Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, thúc dục sáu kiện chí bảo nghênh đón.

Ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang lên, ba bóng người bay ngược ra ngoài, thân thể Chân Hư bị hủy, chỉ còn lại một luồng linh hồn thể đứng đưa trong gió lốc.

Nếu gió lớn hơn một chút, hẳn ta sẽ bị thổi bay.

Hai người Vấn Thiên Anh, Lạc Cơ Nhã mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, máu tươi tràn ra, thân ảnh lung lay sắp đổ.

Hoàng Vũ đồng thời sử dụng Thần Ma Môn, Thần Ma Cửu Long Đẳng và Thần Ma Huyền Bì, cuối cùng bởi vì linh khí không đủ, không cách nào thật sự phát huy uy lực của ba món chí bảo.

Nhưng...

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh trực tiếp thúc dục sáu món chí bảo. Thần Ma Phạm Thiên Xử, Thần Ma Sát Sinh Kiếm và Thần Ma Bá Thiên Đồ phóng thích ra sức mạnh thần bí khủng bố, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Mặc dù như thế, linh khí của Diệp Trường Sinh hình như không tiêu hao bao nhiêu, vẫn vô cùng bá đạo mệnh mông.

Thật ra không biết.

Trong cơ thể Diệp Trường Sinh có bốn linh khí Hồng Mông, Hỗn Độn, âm Dương, hắc khí sáng thế, đừng nói là thúc dục sáu kiện chí bảo, cho dù là chín kiện chí bảo tề tụ, linh khí của hắn cũng sẽ không tiêu hao quá nhiều.

Linh khí trong cơ thể hắn cuồn cuộn không ngừng, tựa như nước sông thiên hà cuồn cuộn, lấy vô tận dùng vô tận.

Hắn cũng muốn trải nghiệm cảm giác linh khí khô kiệt, đáng tiếc không có cơ hội.

Ở phía xa.

Hoàng Bái Thiên nhìn Diệp Trường Sinh với vẻ mặt phức tạp, trong mắt có chấn động, có lo lắng, có khó hiểu.

"Hắn... Hắn thúc dục Thần Ma Sát Sinh Kiếm!"

Ông lo lắng Thần Ma Sát Sinh Kiếm sẽ khống chế Diệp Trường Sinh, lại không biết thần hồn của Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng mạnh mẽ.

Vả lại có được bốn linh khí, cho nên Thần Ma Sát Sinh Kiếm phóng thích khí Huyết Sát 1 căn bản không đủ thương được hắn.

Hơn nữa ở bên ngoài thần mộ dị tộc, Diệp Trường Sinh còn cần nuốt Tà Kiếm của Cửu Lê Tộc, bên trong có oán niệm tà ác vô tận, khí giết chóc và cuồng tà thần yểm hỏa.

So sánh ra, Thần Ma Sát Sinh Kiếm kèm theo hơi thở và áo nghĩa, có thể khó phân trên dưới với Tà Kiếm của Cửu Lê Tộc.

Diệp Trường Sinh nhìn Vấn Thiên Anh, thấy hắn còn đang uống thuốc: "Sao còn uống thuốc, có phải không được hay không?"

Vấn Thiên Anh nói: "Diệp Trường Sinh, người có dám không sử dụng sáu kiện chí bảo này hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không dám."

Vấn Thiên Anh: "..."

Diệp Trường Sinh lại thúc dục sáu món chí bảo, lực công kích che trời hội tụ cùng một chỗ, chém lên người ba người Vấn Thiên Anh.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang ra, trời đất run lên, ba người Vấn Thiên Anh bị lực công kích cắn nuốt.

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, không sai, thật không tệ, uy lực của sáu kiện chí bảo này đã khủng bố như thế.

Nếu tập hợp đủ chín chí bảo, có thể triệu hồi ra Thần Long hay không? Không đúng, có thể mở đồ án đó không?

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ chính, đánh bại Đọa Thiên Giả, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ ẩn nấp chém giết Đọa Thiên Giả, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Hai phần thưởng?

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức nhận phần thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống là Đại Thương Khung Thuật, Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan, thẻ Thuần Sát.]

Âm thanh của hệ thống hạ xuống, Diệp Trường Sinh mỉm cười, trang hiển thị của hệ thống lại có một thẻ thuần sát.

Không ngừng có lá bài tẩy, sóng biển khắp nơi.

Thật tuyệt vời.

Tiếp theo, hắn kiểm tra Đại Thương Khung Thuật: "Lợi hại, hệ thống của ta."

Tu luyện Đại Thương Khung Thuật thành công, có thể ngưng tụ thượng thương chi thủ và Thương Khung chi nhãn, khủng bố.

Một trận đại chiến, một lần mạnh mẽ.

Ghe gớm, ghê gớm.

Không biết khi nào.

Tự Tại Thiên, Băng Tiên Nhi xuất hiện bên cạnh hắn, Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, xoay người nhìn lại, phát hiện tu sĩ Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc bị tàn sát hơn phân nửa.

Chương 1121: Hệ thống điên cuồng ban thưởng (2)

Chỉ còn lại có một phần nhỏ tu sĩ không lựa chọn gia nhập Đoạt Thiên Giả.

Tự Tại Thiên nói: "Thiếu chủ, làm xong, ta đi trước, hơi nhớ nhà."

Lão gia hoả này... Nhớ nhà là giả, nghĩ đến giường bốn trăm mét của hắn mới là thật.

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi."

Tự Tại Thiên lại nói: "Thiếu chủ, sau này đánh nhau nhớ gọi ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, nhất định gọi người."

Tự Tại Thiên lại nói: "Có điều, nếu như tình huống lần này vẫn không nên gọi ta đến, bọn họ quá yếu, giết không thú vị."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, liếc mắt nhìn Băng Tiên Nhi: "Thiếu chủ, thật không đi Dị Độ Điện Vị sao? Chỗ ta có không ít thú vị."

Diệp Trường Sinh nói: "Giường bốn trăm thước?"

Tự Tại Thiên cười nói: "Giường lớn bốn trăm thước là tiêu chuẩn, nếu Thiếu chủ tới ít nhất phải tám trăm thước."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi: "Thân thể người chịu nổi sao?"

Tự Tại Thiên nói: "Ta, mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi, người mau trở về đi."

Tự Tại Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Trường Sinh, nghiêm trang: "Đừng mạnh mẽ chống đỡ, gánh không nổi thì cứ tiếp tục nghỉ ngơi."

Diệp Trường Sinh nói: "Cút!"

Tự Tại Thiên rời đi, trên hư không một âm thanh tựa hồ phát ra từ ngoài Cửu Tiêu: "Băng muội, có muốn ta đưa ngươi trở về hay không?"

Băng Tiên Nhi nói: "Không cần."

Dứt lời, nàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta đi đây, có việc cứ phải người tới Tử Thần Đại Khư."

"Nếu Thiếu chủ có thời gian cũng có thể tiến vào Tử Thần Đại Khư lịch lãm, nơi đó tràn đầy cơ duyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Tử thần Đại Khư mà ngươi nói đến là nơi nào?"

Băng Tiên Nhi nói: "Một kỷ nguyên bị hủy diệt, ở nơi đó có nền văn minh võ đạo của riêng mình, cũng có tài nguyên và cơ duyên vô tận."

"Ta ở Tử Thần Đại Khư mấy ngàn năm, đi qua không tới một phần ngàn nơi, quá nhiều nơi không có người để lại dấu vết, có lẽ Thiếu chủ có thể để lại ấn ký của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta còn có một số việc phải làm, có điều, có ý hướng... Một ngày, ta sẽ phải đến Tử Thần Đại Khư."

Vẻ mặt Băng Tiên Nhi lạnh nhạt: "Được, ta hoan nghênh Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh thấy nàng chuẩn bị rời đi: "Chờ một chút."

Băng Tiên Nhi giật mình: "Thiếu chủ, còn có chuyện gì nữa?"

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một luồng linh khí hồng hồng và nước sinh mệnh siêu cấp: "Huyết Đế, linh khí và linh dịch này đưa cho ngươi, hy vọng có trợ giúp với ngươi."

Băng Tiên Nhi nói: "Tạ Thiếu chủ ban thưởng!"

Sương máu che trời biến mất, hết thấy khôi phục bình thường, Băng Tiên Nhi tựa hồ chưa từng xuất hiện qua.

Diệp Trường Sinh nhìn từ xa, lẩm bẩm nói: "Tất cả mọi người đều không dễ dàng."

Tất cả mọi người đều cảm thấy thực lực của Băng Tiên Nhi khủng bố khiến người ta sợ hãi, đáng tiếc bọn họ không biết Băng Tiên Nhi có được thực lực hiện tại đã phải trả giá bao nhiêu.

Nàng lĩnh ngộ ba áo nghĩa Huyết Ma, Hàn Băng và Sát Lục, cũng chính là bởi vì như thế, nàng không cách nào cân bằng huyết mạch trong cơ thể.

Có thể nói thân thể của nàng đã là nứt trăm ngàn, có thể kiên trì đến bây giờ chính là một kỳ tích.

Nước sinh mệnh và linh khí Hồng Mông có thể chữa trị thân thể của nàng, hy vọng nàng có thể nhanh chóng tìm được biện pháp cân bằng ba nguồn sức mạnh.

Ngay sau đó.

Hắn xoay người nhìn về phía người Thần Ma Tộc còn sót lại: "Đại chiến đã kết thúc, hiện tại các ngươi có thể rời khỏi Thiên Ngoại Thiên."

"Đương nhiên, nơi này là nơi các ngươi sinh tồn, nếu không muốn rời đi cũng được, nhưng ta nói phải nói trước."

"Ở lại Thiên Ngoại Thiên thì chính là người của Thần Ma Tộc, phải nghe lệnh của ta."

"Ta sẽ dẫn Thần Ma Tộc đi lên đỉnh cao, so với trước đây còn huy hoàng hơn, cho nên yêu cầu của ta với các ngươi không cao, chỉ cần đuổi kịp bước chân của ta là được."

"Sau này, các ngươi chỉ cần làm một việc, đó chính là trở nên mạnh mẽ."

Mọi người nhao nhao quỳ xuống đất, đồng thanh hô to: "Chúng ta nguyện đi theo Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y: "A Hoàng, về sau ngươi chính là Tộc trưởng Thần Ma Tộc,

Tuyết Y là Phó Tộc trưởng.”

"Lão Bái, người là lão tổ Thần Ma Tộc, về phần những người khác, toàn bộ là cung phụng của Thần Ma Tộc."

Hoàng Bái Thiên nói: "Diệp tiểu hữu, ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Ở lại đi, ta biết người một lòng một dạ với Thần Ma Tộc, vậy hãy dẫn dắt Thần Ma Tộc trở nên mạnh hơn."

Hoàng Bái Thiên khom người một cái, cung kính nói: "Bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Bái, người tương đối quen thuộc với Thiên Ngoại Thiên, trước tiên an bài cho tất cả mọi người, chờ sau khi hết thủy an toàn kết thúc, ban phát Thần Ma lệnh, phàm là người có huyết mạch Thần Ma đều có thể vào Thiên Ngoại Thiên. Từ nay về sau, Thiên Ngoại Thiên chỉ có Thần Ma Tộc, không phân chia dòng chính chi thứ."

Hoàng Bái Thiên nói: "Ta đi làm ngay."

...

Chương 1122: Hệ thống điên cuồng ban thưởng (3)

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, chém giết Thiếu Tộc trưởng Thần Ma Tộc, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, chém giết Tộc trưởng Thần Ma Tộc, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức nhận phần thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được phần thưởng của hệ thống, một thẻ vô địch, thời gian sử dụng trong một nén nhang.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được một phần thưởng của hệ thống, Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm, thần thông Tạo Hoá Vi Công.]

Diệp Trường Sinh giật mình, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, nhanh chóng duyệt giới thiệu về Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm và Tạo Hóa Vi Công.

Khiến hắn vui vẻ nhất vẫn là thẻ vô địch, một nén nhang vô địch, kích thích, quá kích thích.

Về sau hắn cũng có thể kiên cường một nén nhang, ai đến cũng có thể đánh, cảm giác vô địch nhất định sẽ khiến ta luân hãm.

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới hệ thống sẽ thưởng liên tiếp hai lần như vậy, hơn nữa một lần mạnh hơn một lần.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, cuồng phong cuộn cuộn, khí Huyết Sát quanh quẩn, một cột sáng đỏ thẫm xông thẳng về phía bầu trời.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, một bộ quần áo màu đỏ có

vẻ vô cùng yêu dã, tiểu bạch thỏ kia... Nó quá trắng.

Ánh mắt nữ nhân này sắc bén như kiếm, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người giết Đoạt Thiên Giả."

Diệp Trường Sinh nói: "Không rõ ràng?"

Sắc mặt nữ tử trầm xuống, lạnh lùng nói: "Thần Ma Tộc yên lặng nhiều năm, không nghĩ tới lại có yêu nghiệt như người."

"Đáng tiếc, người sẽ dừng lại ở đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể xuất hiện ở chỗ này, ta thật sự rất ngoài ý muốn, nhưng người không giết được ta."

Nữ tử lại nói: "Người muốn nói tên kiếm tu kia sao? Hẳn rất mạnh, nhưng Đoạt Thiên Giả chúng ta có rất nhiều người có thể giết hắn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Vây chúc các người may mắn, thật ra hắn rất yếu, ta xem trọng các người."

"Coi như người còn tự biết mình!" Nữ tử trầm giọng: "Ra tay đi, ta cho người một cơ hội."

Diệp Trường Sinh nói: "Người tới giết ta, người vẫn nên ra tay trước, muốn chết."

Nữ tử run lên: "Người có thể lặp lại câu nói l vừa rồi một lần nữa không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chết!"

Dứt lời.

Bốn người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ xuất hiện ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người nữ tử.

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, ta muốn tìm đạo lữ."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Người nói là nàng?"

Cơ Phong Lưu gật đầu: "Thiếu chủ, ta thích loại quy mô lớn này, các người hẳn nên tin vừa gặp đã yêu."

Chúc Cửu nói: "Vừa gặp đã yêu, lão Cơ, quang thiên... hoá nhật, người nói như vậy không sợ bị sét đánh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cơ, người đi đi."

Trên mặt Cơ Phong Lưu lộ ra ý cười, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía nữ tử: "Cô nương, làm đạo lữ của ta thì như thế nào?"

Bạch Thiên Hương nói: "Muốn chết."

Ầm.

Ầm.

Từng công kích rơi xuống, hai người chiến đấu trên không trung, thân ảnh xẹt qua, thẳng lên đỉnh mây.

Vũ Linh Cơ nói: "Hắn như vậy sớm muộn gì cũng bị người đánh chết."

Khung nói: "Linh Cơ, người thích lão Cơ, vì sao không tranh thủ? Chẳng lẽ người yêu hắn, tràn ngập nước."

Diệp Trường Sinh: "..."

Khung này nhìn thành thành thật thật, sao vừa nói chuyện cũng trực tiếp đua xe?

Tình yêu, đầy nước. Câu nói này quá thâm ảo.

Ầm.

Theo tiếng nổ lớn truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện Cơ Phong Lưu bị đánh bay ra ngoài, mặc dù như thế, hắn còn không quên...

Vẻ mặt Bạch Thiên Hương lạnh như băng, thật sự là một sắc quý, đến chết còn không quên sờ ta một cái.

Trên không.

Cơ Phong Lưu đánh giá Bạch Thiên Hương, bị phong ấn lâu như vậy, lần đầu tiên có cảm giác động tâm, nhưng nữ nhân này lại làm thật với hắn.

Hơn nữa cấp bậc của nữ nhân này mạnh hơn hắn rất nhiều.

Không dễ làm.

Muốn giải quyết nàng tại chỗ, thực lực của mình hơi thiếu sót, thật hoài niệm thời điểm đã từng ở cấp Quy Nhất.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Thiên Hương lạnh như băng, linh khí trên người tăng vọt, lần thứ hai tấn công về phía Cơ Phong Lưu.

Dám mạo phạm nàng, phải chết.

Ở phía xa.

Chúc Cửu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, cấp bậc của nữ nhân này áp đảo Cơ huynh, lão Cơ có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Đạo Thánh.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra cấp bậc của Bạch Thiên Hương, có chênh lệch quá lớn với cấp bậc của Cơ Phong Lưu.

Nếu muốn bắt được cô nương này, phỏng chừng phải trả giá bằng máu.

Hắn cũng là một người khôn ngoan.

Cơ Phong Lưu bị phong ấn mấy vạn năm, đè nén thời gian dài như vậy, hiện tại rốt cục có được thân thể, muốn tìm đạo lữ luận bàn một chút.

Võ kỹ chân chính, không đúng, hắn là giường kỹ.

Mọi người là nam nhân, có thể hiểu được.

Dù sao tình yêu luôn luôn không có đạo lý, đến sẽ không thể ngăn cản.

Khung nói: "Lão Cơ cũng thật là, bên cạnh có người tốt như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác lại không biết quý trọng?"

Chương 1123: Nghênh chiến Bạch Thiên Hương

Vừa nhìn đã biết Khung chính là thằng nam, chưa từng nghe nói qua một câu? Không chiếm được vĩnh viễn rồi loạn, được ưu ái đều không sợ hãi.

Vũ Linh Cơ nói: "Thiếu chủ, ta đi trợ giúp hần một tay."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Khung, lão Cửu, hai người các người cũng đi đi, lúc này chúng ta sẽ đánh hội đồng."

Bịch.

Bịch.

Ba người đạp không lướt nhanh, vọt tới phía Cơ Phong Lưu, một tiếng nổ lớn truyền ra, Cơ Phong Lưu xuất hiện trước mặt ba người.

Chúc Cửu nói: "Lão Cơ, bị đánh thảm như vậy?"

Cơ Phong Lưu nói: "Tu vi hơi yếu, nếu không, nàng đã bị ta bắt được."

Nói đến đây, hần dừng lại, tiếp tục nói: "Cùng nhau lên."

Bốn người vây công Bạch Thiên Hương, phóng thích chân thân Chúa Tế, uy áp mệnh môn vô biên bắn ra, từng lực công kích rơi vào trên người Bạch Thiên Hương.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ truyền ra, sóng khí kinh khủng khuếch tán, bầu trời giống như sụp đổ.

Bốn người Cơ Phong Lưu bay ngược ra ngoài, có điều rất nhanh bọn họ đã ổn định thân ảnh, bên kia, Bạch Thiên Hương cũng bay

ra ngoài.

Nàng híp mắt nhìn bốn người trước mắt, trong lòng hoảng sợ, chưa từng nghĩ tới bên người Diệp Trường Sinh còn có nhiều cường giả như vậy.

Nhưng khiến nàng cảm thấy kỳ lạ chính là... Bốn người này cũng không phải người của Thần Ma Tộc.

Điều này có thể thấy được.

Thần Ma Tộc không đơn giản như tưởng tượng.

Lúc trước gặp phải kiếm tu khiến Đoạt Thiên Hoàng cảm thấy khó giải quyết, hiện giờ bên người Diệp Trường Sinh có bốn người này, muốn chém giết hẳn vẫn là khó khăn.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhìn bốn người: "Lão Cơ, các người nên lui ra đi, giao nữ nhân này cho ta."

Bốn người biết rõ sự khủng bố của Bạch Thiên Hương, lo lắng Diệp Trường Sinh không phải là đối thủ của nàng.

Cơ Phong Lưu trầm giọng: "Thiếu chủ, người có nắm chắc không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Yên tâm, ta tận lực không đánh chết nàng."

Cơ Phong Lưu: "..."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, đi tới phía Bạch Thiên Hương: "Không phải người muốn giết ta sao? Đến, cho người một cơ hội."

Bạch Thiên Hương giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ tự mình ra tay, đây là muốn làm gì?

Tự mình đến chịu chết sao?

Nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra cấp bậc của Diệp Trường Sinh,

chỉ là một Đạo Hoàng mà thôi, chênh lệch hai cấp bậc lớn với nàng.

Cấp bậc chênh lệch như vậy, căn bản là khe rãnh không cách nào vượt qua.

Có điều, Bạch Thiên Hương vẫn rất bội phục dũng khí của Diệp Trường Sinh, dám tự mình đánh một trận với nàng.

Trên bóng dáng xinh đẹp của Bạch Thiên Hương xuất hiện thần văn khủng bố, một thân tu vi trong nháy mắt tăng lên tới đỉnh phong, uy áp mênh mông bắn ra, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng mà đứng, sáu kiện chí bảo Thần Ma xuất hiện trên người, một đoàn vàng sáng màu vàng đen tràn ngập dưới chân, diên cuồng khuếch tán, giống như muốn che khuất bầu trời.

Bạch Thiên Hương nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt, trong mắt mơ hồ hiện ra màu tím đen chấn động, nhưng rất nhanh bị nàng che dấu.

Bịch.

Ánh sáng bay thẳng về phía tiên khung, đôi mắt Diệp Trường Sinh như sao, khí thế như trời, siêu phàm thoát tục, lẳng lặng đứng ngay ngắn trong nguồn sáng.

Ầm.

Ầm.

Từng ánh sáng hạ xuống, chém vào trên người Bạch Thiên Hương, hai người phóng thích công kích đối chọi gay gắt.

Giờ khắc này.

Về mặt Bạch Thiên Hương càng lúc càng ngưng trọng, Diệp Trường Sinh bày ra thực lực vượt xa kỳ vọng của nàng.

Trong mấy ngàn năm qua, nàng từng nhiều lần tham gia chiến đấu

săn giết Thần Ma Tộc, gặp qua rất nhiều thiên tài Thần Ma Tộc, còn có thiên kiều của thể lực khác.

Người mạnh mẽ như Diệp Trường Sinh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Chênh lệch hai cấp bậc lớn, ở trên người hắn tựa hồ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, hơn nữa nàng rõ ràng cảm giác được Diệp Trường Sinh vẫn có giữ lại.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh không phải có giữ lại, mà căn bản cũng không nghiêm túc, quá nhiều lá bài tẩy chưa sử dụng.

Nếu không, Bạch Thiên Hương đã chết rồi.

Hiện tại Diệp Trường Sinh chính là nam nhân tay cầm thẻ vô địch và thẻ thuần sát, muốn chém chết Bạch Thiên Hương thật sự không cần quá đơn giản.

Nhưng vì để cho Cơ Phong Lưu hóa giải áp lực mấy vạn năm, hắn vẫn quyết định không giết nữ nhân này.

Thiếu chủ tốt như ta, hiện tại thật sự đã không còn nhiều lắm.

Đương nhiên, ngoại trừ lý do này ra, Diệp Trường Sinh còn muốn biết tình huống về Đoạt Thiên Giả từ trên người Bạch Thiên Hương.

Lúc trước Tự Tại Thiên đã giới thiệu chi tiết cấp bậc của Đoạt Thiên Giả, nhưng Diệp Trường Sinh biết Đoạt Thiên Giả sẽ không đơn giản như vậy.

Từ khi bọn họ có thể ngăn cản Diệp Tu Duyên, phái Bạch Thiên Hương đến giết hắn, có thể chắc chắn thực lực của Đoạt Thiên Giả mạnh hơn Tự Tại Thiên nói rất nhiều.

Àm.

Vô số lực công kích như trắng tàn khuếch tán ra ngoài, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian nghiền nát.

Tịch diệt, hư vô.

Lần này.

Thân ảnh của Bạch Thiên Hương bay ra ngoài, quần áo bay lên, trên mặt nàng hiện lên vẻ khó có thể tin.

Chương 1124: Nghênh chiến Bạch Thiên Hương (2)

Một kích.

Thất bại?

Khiến người ta khó mà tin được.

Ở phía xa.

Bốn người Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu, Khung, Vũ Linh Cơ trợn mắt há hốc mồm, trong mắt bọn họ xuất hiện vẻ sùng bái.

Thật.

Nói về việc vượt cấp khiêu chiến này, ngoại trừ Diệp Trường Sinh, bọn họ không bội phục bất cứ kẻ nào.

Bọn họ dường như vĩnh viễn không nhìn thấy trần nhà ở trên người Diệp Trường Sinh.

Vô địch, nghịch thiên?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai tấn công về phía Bạch Thiên Hương, lạnh nhạt bình tĩnh, mỗi một công kích đều như nước chảy mây trôi.

So với sáu kiện chí bảo hợp kích, hắn càng hưởng thụ khống chế mỗi một chí bảo phát động công kích. Nói như vậy, cho dù Thần Ma Sát Sinh Kiếm hay Thần Ma Huyền Bì, lực công kích phóng thích so với hợp kích còn mạnh mẽ hơn gấp đôi.

Diệp Trường Sinh biết đây mới là phương thức chính xác để mở ra chí bảo Thần Ma Tộc.

Công kích duy nhất, thay phiên nhau ra trận.

Hơn nữa hần dùng linh khí vô tận đánh Bạch Thiên Hương không hề có lực đánh trả.

Vốn tưởng rằng có ưu thế cấp bậc có thể dễ dàng đánh bại Diệp Trường Sinh, nhưng theo đại chiến bắt đầu, nàng mới biết mình đánh giá thấp Diệp Trường Sinh nghiêm trọng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn chấn động trời, tiên khung run rẩy.

Thân ảnh Bạch Thiên Hương không ngừng bay ngược ra sau, có vẻ vô cùng chật vật, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Bạch Thiên Hương, trên mặt lộ ra ý cười, trận chiến này hần có thu hoạch khá phong phú, biết hiện tại mình có thể đánh một trận với Đạo Thánh, đồng thời còn nắm trong tay phương pháp sử dụng chính xác sáu kiện chí bảo.

Đúng lúc này.

Một kiếm lớn vạn trượng từ trên cao hạ xuống, đánh thẳng trên đỉnh đầu của Diệp Trường Sinh.

Thần kiếm đột nhiên rơi xuống, trời mở một đường.

Tựa như một đạo Định Thiên Thần Kiếm.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được nguy hiểm, giơ tay lên đánh một kiếm quang bay ra. Kiếm quang từ dưới lên va chạm cùng một chỗ với kiếm lớn vạn trượng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, hai kiếm quang tựa như sao chổi đụng vào trái đất, ánh sáng vạn trượng, kéo dài ngàn dặm.

Ngay sau đó, một bóng người đạp kiếm khí mà đến, bay xuống đứng ở bên cạnh Bạch Thiên Hương, người sau kinh ngạc nhìn người tới: "Sao người lại tới đây?"

Lý Thái Bạch nói: "Đạo Thiên Hoàng sợ người có nguy hiểm, để ta đến xem!"

Bạch Thiên Hương gật đầu: "Tên kiếm tu kia bị giết rồi sao?"

Lý Thái Bạch lắc đầu: "Hắn đi rồi, Đạo Thiên Hoàng bị thương nặng, kiếm tu kia thật sự quá mạnh."

Ánh mắt Bạch Thiên Hương lóe lên, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Không nên khinh thường hắn."

Vẻ mặt Lý Thái Bạch run lên, một kiếm mới va chạm vừa rồi, Diệp Trường Sinh rất cuộc mạnh bao nhiêu, trong lòng hắn đã vô cùng rõ ràng.

"Người bị thương, giao hắn cho ta đi!"

Diệp Trường Sinh cầm Thần Phật Kiếm trong tay, ánh mắt rơi vào trên người Lý Thái Bạch, đúng lúc này, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thu người này làm đồ đệ, có thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.]

Nhiệm vụ thu đồ đệ kia?

Sớm biết lấy tính cách của hệ thống, nhiệm vụ thu đồ đệ sẽ không đơn giản, tuyệt đối không nghĩ tới đồ đệ mà hắn muốn thu, đúng là một tên Đạo Thiên Giả.

Suy nghĩ trong đầu Diệp Trường Sinh xoay nhanh, bước về phía trước, đi tới phía Lý Thái Bạch: "Người cũng là kiếm tu."

"Có điều, uy lực kiếm đạo của người không được, khí thể một kiếm vừa rồi như trường hồng, nhưng không có một chút uy lực nào."

Lý Thái Bạch nói: "Ý người là gì?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Ý của ta là kiếm đạo của người chỉ là hình thức, trình độ kiếm đạo người không được."

Lý Thái Bạch từng bước sinh kiếm, đi về phía Diệp Trường Sinh, mỗi lần hần tiến về phía trước một bước, kiếm khí trên người sẽ tăng vọt một khoảng lớn.

Kiểm tu cấp bậc Đạo Thánh, trước kia thật đúng là chưa đánh qua.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh hơi động: "Đến đây đi, để lại tên, người bắt đầu biểu diễn."

"Đoạt Thiên Giả, Lý Thái Bạch!"

Dứt lời, thân ảnh Lý Thái Bạch nhanh như quỷ mị, chợt lóe rồi biến mất không thấy, chỉ lưu lại một luồng kiếm khí.

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Lý Thái Bạch, Thanh Liên Kiếm Tiên?"

Hai đời làm người, Diệp Trường Sinh đương nhiên biết đại danh Lý Thái Bạch, đó là tài năng tuyệt thế của thi kiếm song tuyệt.

Một bài thơ, một đấu rượu, một khúc trường ca, nhất kiếm thiên nhai.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành.

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới người Đoạt Thiên Giả trước mắt lại cùng tên với Lý Bạch, đáng tiếc cùng tên khác mệnh.

Trình độ kiếm đạo của hần không tệ, nhưng khí chất vẫn còn kém, không như Lý Bạch tiêu sái thoát tục trong lịch sử.

Thiếu đi một ít cao ngạo kia.

Thiếu đi một ít tiên khí kia.

Phải biết rằng trong lịch sử Lý Thái Bạch được xưng là Trích Tiên.

Sau suy nghĩ ngắn ngủi, Sát Giới và không gian trọng lực của Diệp Trường Sinh hạ xuống, Lý Thái Bạch trước mắt ngoại trừ là kiếm tu ra, còn là một tồn tại có tốc độ nghịch thiên.

Chương 1125: Hoàn thành nhiệm vụ thu đồ đệ

Nhanh nhẹn, biến ảo khó lường.

Đáng tiếc hãn tu kiếm đạo quá mức nhân từ, nếu chuyên tu sát đạo, lấy thân phận của hãn rất thích hợp làm một thích khách.

Theo Sát Giới xuất hiện, không gian trọng lực áp chế, thân ảnh Lý Thái Bạch nhanh như tia chớp bỗng thả chậm.

Vốn định nhân cơ hội đánh lén Diệp Trường Sinh, một kiếm chém giết hãn.

Hiện tại mất đi cơ hội, sắc mặt Lý Thái Bạch trầm xuống: "Có dám tiếp ta một kiếm không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có gì không dám?"

Nói đến đây, hãn lạnh nhạt cười, tiếp tục nói: "Nếu không như vậy đi, một kiếm định thắng bại, người thắng, lấy tính mạng của ta."

Lý Thái Bạch nói: "Vậy nếu người thắng thì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người, bái ta làm thầy."

Lý Thái Bạch khinh thường.

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Sao, không dám?"

"Ta sẽ giết người!" Thân ảnh Lý Thái Bạch chợt lóe, mang theo kiếm quang vạn trượng tấn công về phía Diệp Trường Sinh: "Trường Hà Thiên Kiếm!"

Một kiếm này là thần thông mạnh nhất của Lý Thái Bạch, kiếm như sông dài, thế như đặng long, một kiếm rút gào cưỡi thiên, Ngân Hà treo Tiên Khung.

Kỹ năng tuyệt sát.

Nhìn thấy cảnh này.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng hẳn lên, kiểm tu có tu vi Đạo Thánh toàn lực đánh một kích, thật không phải nói giỡn.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được trong một kiểm này ẩn chứa sức mạnh đáng sợ cỡ nào, cũng không chỉ là kiểm đạo thần thông, trong đó có áo nghĩa đại đạo và áo nghĩa tốc độ công kích.

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra từ trên người Diệp Trường Sinh, bàn kiểm Kiếp Thiên xuất hiện, kiểm khí kinh khủng cao vạn trượng.

Năm thanh thần kiếm Thần Phật, Bá Kiếm, Hỗn Độn, Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm, Thần Ma Sát Sinh Kiếm bay ra, xoay quanh trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Kiểm khí đáng sợ hình thành vòng xoáy thật lớn, dung hợp cùng một chỗ với kiểm khí mà bàn kiểm Kiếp Thiên phóng thích, giống như một cánh cửa kiểm đạo thể giới mở ra.

Thái Thanh Đạo trong cơ thể Diệp Trường Sinh đột nhiên bay ra, tiến vào trong vòng xoáy kiểm khí, dẫn dắt kiểm quang lướt qua tiền khung.

Kiểm đạo tiên âm, rung động bầu trời.

“Diễn!”

Theo âm thanh hạ xuống, năm thanh thần kiếm bay ra ngoài, va chạm cùng một chỗ với kiểm quang của Lý Thái Bạch.

Hắn... Sao hắn cũng có thần thông kiểm đạo này?

Lý Thái Bạch không xa lạ gì với thần thông kiểm đạo trước mắt, lúc trước hắn tận mắt nhìn thấy Diệp Tu Duyên dùng thần thông này đánh trọng thương Đoạt Thiên Hoàng.

Đáng sợ.

Hắn không thể nào hiểu được thần thông này, áo nghĩa quá mức

huyền diệu, là cấp bậc cả đời hẳn không cách nào chạm tới.

Kiểm khí nuốt trời, che khuất vạn mây.

Vòng xoáy khủng bố cắn nuốt về phía Lý Thái Bạch, sắc mặt người sau thay đổi, thân ảnh lui về phía sau.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, năm thanh phi kiếm khai thiên, treo trên đỉnh đầu Lý Thái Bạch.

Cách trong gang tấc, trong nháy mắt có thể xuyên qua, khiến hắn hình thần câu diệt.

Trán Lý Thái Bạch tràn ra mồ hôi lạnh, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, tốc độ quá nhanh.

Nhanh hơn hắn.

Diệp Trường Sinh nói: "Người thua."

Lý Thái Bạch âm thầm nuốt nước miếng: "Ta... Thua rồi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nguyện đánh cuộc chịu thua, người sẽ không nuốt lời chứ!"

Lý Thái Bạch trầm mặc không nói.

Giờ khắc này, hắn tựa hồ không có lựa chọn nào khác, sống chết ở trong một ý niệm của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ngừng mắt nhìn về phía Bạch Thiên Hương: "Người muốn tiếp một kiếm của ta không?"

Bạch Thiên Hương hoa dung thất sắc, trong lòng còn sợ hãi, nàng không敢 nhận được một kiếm kia, quá mạnh.

Dứt lời.

Hắn đi về phía Lý Thái Bạch: "Thế nào, có phục hay không?"

Lý Thái Bạch nói: "Tâm phục khẩu phục, đồ... Đồ nhi Lý Thái Bạch,

bái kiến sư phụ.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo hắn đứng dậy: "Về sau người hãy ở lại bên cạnh ta, trên kiếm đạo ta có thể cho người một ít trợ giúp, có thể đi được bao xa thì xem chính người."

Dứt lời, bên tai thống truyền đến âm báo của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ thu đồ đệ, đạt được một gói quà lớn của hệ thống thưởng.]

Thu đồ đệ cũng nhận được gói quà lớn?

Diệp Trường Sinh nói: [Lập tức mở ra.]

[Chúc mừng chủ nhân, đạt được thần thông kiếm đạo Huyền Kiếm Cửu Trọng Thiên, Nhất Kiếm Sơn Hà, Vô Địch kiếm thể, Tiên Trụ Kiếm, Kiếm Linh căn.]

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: [Hệ thống, về sau tuyên bố thêm một chút nhiệm vụ thu đồ đệ như vậy.]

[Chủ nhân, người nghĩ gì vậy, người thu đồ đệ là vì phần thưởng đi!]

[Hệ thống, người oan uổng ta, phần thưởng hay không thưởng không quan trọng, ta chính là thích thu đồ đệ.]

[Ta muốn đệ tử của ta chế bá vũ trụ.]

[Chủ nhân, ta tin người là quý, không ai hiểu rõ người hơn ta. Không có nhiệm vụ thu đồ đệ, nhưng có một nhiệm vụ diệt Đoạt Thiên Giả.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, tiêu diệt Đoạt Thiên Giả, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Diệt Đoạt Thiên Giả?

Nhiệm vụ này rất khó khăn, phần thưởng của hệ thống sẽ rất phong phú.

Chương 1126: Hiểu rõ Đoạt Thiên Giả

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên ý cười, đi tới phía Bạch Thiên Hương: "Chết hoặc thần phục, người tự mình chọn."

Khuôn mặt Bạch Thiên Hương trầm như nước: "Ta muốn rời đi, người không ngăn được ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, người lựa chọn chết?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, kiếm khí mênh mông trên tiên khung cắn nuốt xuống, bao phủ trên người Bạch Thiên Hương.

Vòng xoáy kiếm khí khủng bố như thế, muốn chạy căn bản là không thể nào.

Lúc này.

Nhóm người Cơ Phong Lưu, Chúc Cửu tiến lên, nhìn Bạch Thiên Hương bị kiếm khí cắn nuốt, bốn người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Cơ Phong Lưu: "Lão Cơ, nàng không thích hợp với người."

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, thật sự không thể lưu lại nàng một mạng sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vốn định thành toàn cho người, thế nhưng nàng không biết điều, lão Cơ, người có thể nói cho ta biết, vì sao phải lựa chọn nàng không?"

Cơ Phong Lưu nói: "Nàng là Tiên Thiên Thổ Linh Căn, có được thần thể thuộc tính thổ, ta là Kim Linh Căn, nếu có thể đạt được nàng, thực lực của ta sẽ tăng lên không ít."

Hóa ra là như vậy.

Cơ Phong Lưu thật sự tính toán tốt, đều chiếm được sắc và thực lực.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, vòng xoáy kiếm khí ngập trời tiêu tán, năm thanh thần kiếm về vó: "Lão Cơ, người là của người."

Cơ Phong Lưu vội vàng khom người một cái: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh xoay người rời đi: "Người cứ từ từ một chút, đừng làm hỏng thân thể."

Mấy vạn năm, rốt cục có thể hưởng thụ thật tốt.

Cơ Phong Lưu đứng dậy đi tới phái Bạch Thiên Hương, lúc này thân ảnh người sau phủ đầy vết kiếm, ở trong vòng xoáy kiếm khí, mặc dù nàng là Đạo Thánh, vẫn không cách nào ngăn cản uy lực của một kiếm kia.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh đúng lúc rút vòng xoáy kiếm khí đi, nàng sẽ hình thần câu diệt.

Cơ Phong Lưu tiếp nhận Bạch Thiên Hương, ôm ngang nàng: "Người bị thương, ta tới giúp người chữa thương."

Hai người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Cơ Phong Lưu trầm giọng nói: "Thiếu chủ, ta dẫn nàng vào Thần Cung chữa thương."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng vung ống tay áo, cửa vào Thần Cung mở ra, Cơ Phong Lưu mang theo Bạch Thiên Hương biến mất tại chỗ.

Chúc Cửu nhìn hai người rời đi, vẻ mặt âm mộ: "Thiếu chủ, kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh từ Thiên Ngoại Thiên xẹt qua: "Xây dựng lại Thiên Ngoại Thiên, khiến Thần Ma Tộc lớn mạnh lên."

"Trước tiên theo ta trở về Thần Ma Tộc."

Mọi người theo sát phía sau, đạp không lướt nhanh đi, ngoài ngàn trượng, Diệp Trường Sinh ngừng lại.

Một ánh sáng từ trong cơ thể bay ra, chính là mắt vũ trụ lúc trước

lấy được từ trong tay Không Kiến.

Theo mắt vũ trụ xuất hiện, trên hư không, vô số linh khí điên cuồng tràn vào trong đó. Ngay sau đó, mắt vũ trụ tản ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên mắt vũ trụ: “Nó trở nên mạnh hơn rất nhiều.”

Ánh sáng vàng nhàn nhạt bao phủ, rõ ràng có thể cảm giác được trong mắt vũ trụ ẩn chứa vô tận linh khí.

...

Thiên Ngoại Thiên.

Trên một vách đá.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng mà đứng, hai mắt bề nghe, trong mắt hiện ra màu vàng nhạt, trên người dường như không phát hiện được một ít linh khí dao động.

Lúc này.

Đã một tháng trôi qua kể từ đại chiến Thiên Ngoại Thiên.

Ngày đó trở về Thiên Ngoại Thiên Thần Ma Tộc, hắn để lại một tòa đại trận, bắt đầu bế quan.

Bây giờ cuối cùng cũng xuất quan.

Một thân tu vi củng cố ở Đạo Hoàng.

Đồng thời tìm hiểu hai thần thông kiếm đạo, Huyền Kiếm Cửu Trọng Thiên và Nhất Kiếm Sơn Hà.

Bế quan trong khoảng thời gian này, ngoại trừ đề cao tu vi, lĩnh ngộ thần thông kiếm đạo ra, hắn còn sửa sang lại linh giới trong hệ thống.

Ngày đó Diệp Tu Duyên chém Tru Thần Vương và sáu tên hộ pháp Đoạt Thiên Giả, chí bảo và tài nguyên trong linh giới của bọn họ

thật sự không ít.

Nhất là linh giới của Mộ Dung Cầu Bại, tài nguyên và chí bảo nhiều khiến người ta lú lờ, Diệp Trường Sinh cái gì mà chưa từng thấy qua, mặc dù như thế, vẫn bị chí bảo và tài nguyên của linh giới làm cho chấn động.

Thật không biết Mộ Dung Cầu Bại cướp đoạt bao nhiêu thế lực, có điều, hiện tại đều thành của hắn.

Tài nguyên nhiều như vậy, đến khi nào mới có thể vĩnh viễn?

Lúc này.

Mấy người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Thái Sơ, Lý Thái Bạch, Chúc Cửu, Khung, Hoàng Bái Thiên, Vũ Linh Cơ xuất hiện ở bên vách núi, đứng ngay sau lưng Diệp Trường Sinh.

Bọn họ nhận thấy Diệp Trường Sinh xuất quan, trước tiên chạy tới, không dám chần chờ chút nào.

Diệp Trường Sinh xoay người đánh giá mọi người: "Lão Bái, A Hoàng, một tháng này tình huống của Thần Ma Tộc như thế nào?"

Hoàng Bái Thiên nói: "Hồi Thiếu chủ, hết thủy đều thuận lợi, không có chuyện lớn nào xảy ra, Thiếu chủ nói đã phát Thần Ma."

Diệp Trường Sinh gật đầu, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba linh giới: "Lão Bái, A Hoàng, hai linh giới này ban cho các người, sẽ có trợ giúp với việc tu luyện của các người, tài nguyên trong linh giới còn lại thì cho toàn thể tu sĩ Thần Ma Tộc sử dụng, phải trong thời gian ngắn nhất tăng tu vi của bọn họ."

Chương 1127: Hiểu rõ Đoạt Thiên Giả (2)

"Một tháng trước đánh một trận với Đoạt Thiên Giả, Thần Ma Tộc yếu bao nhiêu, các người cũng đã thấy được, ta không muốn nói quá nhiều lời dư thừa."

Hoàng Bái Thiên và Hoàng Vân Huyền khom người một cái, đồng thanh nói: "Thiếu chủ yên tâm, chúng ta nhất định không phụ kỳ vọng của Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh lần nữa giơ tay lên, trước mặt nhóm người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Chúc Cửu, Khung đều xuất hiện một linh giới, tài nguyên bên trong do hắn căn cứ vào nhu cầu của mọi người mà lựa chọn.

Tất cả mọi người đều có linh giới, duy chỉ có Lý Thái Bạch không có.

"Có linh giới này thì đi Thần Cung tu luyện đi!"

Mọi người giơ tay cầm linh giới trong tay, khom người một cái, tiến vào trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh nhìn Lý Thái Bạch: "Sao không hỏi vì sao ta không cho người tài nguyên?"

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ có an bài, Thái Bạch không dám hỏi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Một tháng rồi, ở lại chỗ này đã quen chưa? Người có bao giờ nghĩ đến việc rời đi không?"

Lý Thái Bạch lắc đầu: "Không có."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Ngày đó người thua ta, sau đó bái ta làm sư phụ, ta biết trong lòng người không phục."

Lý Thái Bạch nói: "Thái Bạch không dám."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nói cho ta nghe một chút về Đoạt Thiên Giả, sau đó nói tình huống ngày đó tên kiếm tu giết các người kia

là như thế nào, vì sao người có thể xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên, còn có Bạch Thiên Hương có thân phận gì.”

Lý Thái Bạch nói: "Hồi sư phụ, ngày đó Đoạt Thiên Hoàng nhận được thông báo, dẫn người chuẩn bị buông xuống Thiên Ngoại Thiên, nhưng trên đường gặp phải một tên kiếm tu, người nọ thật sự quá kinh khủng, một kiếm vô địch, liên tiếp chém giết trăm tên Đoạt Thiên Giả.”

"Ngay cả Đoạt Thiên Hoàng cũng bị một kiếm của hắn làm bị thương nặng, nếu không phải đột nhiên có một đạo phù văn bay ra, Đoạt Thiên Hoàng sẽ chết dưới một kiếm của hắn."

"Người nọ nhìn thấy phù văn, không chút dừng lại trực tiếp rời đi."

"Bởi vì Bạch Thiên Hương là nữ nhi của Đoạt Thiên vương, cho nên ta mới buông xuống Thiên Ngoại Thiên, chính là muốn mang nàng trở về."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh đoán được thân phận của Bạch Thiên Hương không đơn giản, không nghĩ tới nàng là nữ nhi của Đoạt Thiên Hoàng: "Trong Đoạt Thiên Giả có bao nhiêu Đoạt Thiên Hoàng?"

Lý Thái Bạch nói: "Cấp bậc trong Đoạt Thiên Giả vô cùng thâm nghiêm, một cấm bốn thần, bảy tôn tám thánh, chín hoàng mười vương."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Có chín Đoạt Thiên Hoàng."

Lý Thái Bạch gật đầu: "Chín tên Đoạt Thiên Hoàng, nhưng danh hiệu của bọn họ không giống nhau, trong đó có Đoạt Thiên Bất Tử Hoàng, Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, Đoạt Thiên Minh Hoàng và chín người khác, mà phụ thân Của Ban Ngày Hương là Đoạt Thiên Lực Hoàng, chủ tu lực lượng và phòng ngự."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Một cấm bốn thần, bảy tôn tám thánh, người đều biết sao?"

Lý Thái Bạch lắc đầu: "Không biết, tiếp xúc không đến, sự tồn tại của bọn họ đều vô cùng thần bí."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi thôi, theo ta vào Thần Cung, tặng người một hồi tạo hóa."

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh mang theo Lý Thái Bạch xuất hiện trên đỉnh cung điện: "Kiếm tu đi đánh giết các người cũng là người của Thần Ma Tộc."

Lý Thái Bạch gật đầu: "Ta biết, bởi vì thần thông kiếm đạo của sư phụ và hắc giống nhau."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người nói phù văn cứu Đoạt Thiên Lực Hoàng, sau đó Tu Duyên đã rời đi."

Lý Thái Bạch nói: "Không sai, đạo phù văn kia xuất hiện, Đoạt Thiên Lực Hoàng chỉ nói một câu, hắc tới, chúng ta có thể cứu."

"Sư phụ, tên kiếm tu người nói hắc là người đi giết Lực Hoàng."

Diệp Trường Sinh biết với tính cách của Diệp Tu Duyên, nhất định muốn ra tay giết người, có thể ngăn cản một kiếm của Diệp Tu Duyên, người nọ không đơn giản.

"Thái Bạch, vì sao người lại gia nhập Đoạt Thiên Giả, chuẩn xác mà nói làm sao mới có thể gia nhập Đoạt Thiên Giả."

Lý Thái Bạch chậm rãi mở lời nói: "Sư phụ, gia nhập Đoạt Thiên Giả có hai phương pháp, loại thứ nhất là chủ động thần phục, có thể gia nhập dưới trướng chín Hoàng mười Vương, vẫn luôn cống hiến trăm năm cho Đoạt Thiên Giả mới có thể tiếp xúc với một ít nhân vật trung tâm của Đoạt Thiên Giả."

"Loại thứ hai, người bị Đoạt Thiên Giả lựa chọn có thể tiến vào Trại huấn luyện Đoạt Thiên, người từ trong trại huấn luyện này đi ra trực tiếp chính là thành viên trung tâm của Đoạt Thiên Giả."

Trại huấn luyện Đoạt Thiên?

Diệp Trường Sinh hí mắt, nhìn từ xa, không biết hắc đang suy nghĩ cái gì, có điều từ dáng vẻ của hắc có thể thấy được, hắc là đang tính kế Đoạt Thiên Giả.

“Thái Bạch, người nghe nói qua Thần Ma Huyền Thiên Châu, Thần Ma Tạo Hóa Giáp và Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh chưa?”

Lý Thái Bạch rơi vào trầm tư: "Sư phụ, ta nghe nói qua Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh, hình như ở trong tay Đoạt Thiên Dực Hoàng, đỉnh này được hắn dùng để luyện dực. Về phần Thần Ma Huyền Thiên Châu và Thần Ma Tạo Hóa Giáp, ta chưa nghe nói qua."

Chương 1128: Thiên kiếp

Đoạt Thiên Dực Hoàng?

“Ta có thể tìm được hắc ở đâu?”

Lý Thái Bạch nói: "Đồ nhi không biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Thôi được, Thần Ma Tộc và Đoạt Thiên Giả sớm muộn gì cũng có một hồi đại chiến kinh thế, khẳng định có thể gặp được Đoạt Thiên Dực Hoàng."

Nói đến đây, hắc chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh ánh sáng bạc, hình như kiếm, tản ra uy áp kiếm khí mãnh mẽ cuộn cuộn.

Kiếm khí xông thẳng lên đỉnh Thần Cung, một thanh kiếm lớn chỉ trời từ từ xuất hiện.

Sắc mặt Lý Thái Bạch thay đổi, ánh mắt dừng ở lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm Linh căn, ban cho người."

Lý Thái Bạch vội vàng khom người một cái: "Sư phụ, tư chất đồ nhi có hạn, sợ rằng sẽ làm nhục Kiếm Linh căn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Chính bởi vì tư chất của người có hạn, cho nên vì sư mới ban Kiếm Linh căn cho người."

"Kiếm Linh căn có thể bù đắp thiếu sót tư chất của người, có nó, sau này người tu luyện kiếm đạo sẽ làm ít được nhiều."

Lý Thái Bạch vừa muốn mở miệng, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại: "Chớ nói thêm gì nữa, nếu người là đồ đệ của ta, đương nhiên vì sư sẽ toàn lực bồi dưỡng người."

Dứt lời.

Hắc búng ngón tay, Kiếm Linh căn chui vào trong cơ thể Lý Thái Bạch, ngay sau đó, kiếm khí vô tận bắn ra, giống như vạn rỗng bạc

bay lượn trên hư không.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thần binh trong tay người có phẩm cấp quá thấp, thanh Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm này ban cho người, mặt khác vì sự lại truyền thụ cho người ba thần thông kiếm kỹ."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba ánh sáng chui vào mi tâm Lý Thái Bạch, Diệp Trường Sinh truyền thụ cho hắn thần thông kiếm đạo, lần lượt là Nhất Kiếm Sơn Hà, Huyền Kiếm Cửu Trọng Thiên và Tuế Nguyệt.

Lý Thái Bạch trước sau đạt được Kiếm Linh căn, Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm và ba thần thông, thực lực của hắn xảy ra biến hóa ngiênêng trời lệch đất.

Chờ hắn lĩnh ngộ thần thông kiếm đạo, hoàn toàn dung hợp Kiếm Linh căn, chắc chắn sẽ vô địch cùng cấp.

Lý Thái Bạch rơi vào chấn động, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, ngần ngừ một tháng lại ban cho hắn nhiều như vậy.

Hắn trở thành Đoạt Thiên Giả ba trăm năm cũng chỉ là một tên kiếm tu bình thường bên người Đoạt Thiên Lực Hoàng, tài nguyên càng ít đến đáng thương.

"Đồ nhi, tạ sự phụ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Tu luyện thật tốt, không nên cô phụ kỳ vọng của ta với người."

Dứt lời, thân ảnh của hắn biến mất trên đỉnh cung điện, ban Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm cho Lý Thái Bạch là bởi vì hắn thích hợp hơn.

Mặt khác, hiện tại trong tay hắn có nhiều cổ kiếm, phẩm cấp cũng ở trên Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm.

Hoàn thành nhiệm vụ thu đồ đệ, hệ thống thưởng cho Tiên Thần Kiếm còn mạnh hơn Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm nhiều lắm.

Hiện tại trong hệ thống còn có truyền thừa Vô Địch kiếm thể, ban cho Lý Thái Bạch một Kiếm Linh căn là đủ rồi.

Vô Địch kiếm thể cho ai dùng, trong lòng hắn đã có người thích hợp.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh tiên điền, dưới gốc linh thụ, Thái Sơ mặc áo trắng ngồi ngay ngắn trước bàn đá, cả người tiên tư siêu phàm, giơ tay nhắc chân tản ra khí chất khiến người ta say mê.

Thái Sơ chợt thấy Diệp Trường Sinh đến, vội vàng đứng dậy: "Tướng công, người tới rồi."

Diệp Trường Sinh vội kéo tay ngọc của Thái Sơ: "Theo ta rời khỏi Thần Cung."

Thái Sơ hơi nghi hoặc: "Tướng công muốn dẫn ta đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đi rồi người sẽ biết."

...

Thiên Ngoại Thiên.

Diệp Trường Sinh vội kéo Thái Sơ, hai người đạp không mà đi, áo dài bay múa, tựa như thiên tiên xuyên qua Vân Hải Tiên Tung.

Một đỉnh núi cực cao, thân ảnh hai người từ trên cao bay xuống, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nương tử, nơi này chính là nơi có linh khí nồng đậm nhất của Thiên Ngoại Thiên, về sau người hãy tu luyện ở đây."

Thái Sơ khó hiểu: "Nơi này linh khí kém quá xa Thần Công, sao tướng công để cho ta tu luyện ở đây?"

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một

viên đan được: "Bởi vì nó."

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, đánh giá đan được trong lòng bàn tay:
"Tướng công, đây là đan được gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan, rất có ích với người."

Phàm là người dùng Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan, nhất định phải là người hồn phách rời khỏi thân thể, mới đầu Diệp Trường Sinh tính toán tự mình dùng, nhưng sau khi hệ thống đánh giá, tỷ lệ hẳn dùng Hoàn Hồn Đan này chỉ có mười phần trăm.

Nhưng nếu cho Thái Sơ dùng, tỷ lệ hoàn hồn là năm mươi phần trăm, hơn nữa nếu Thái Sơ có thể khiến thần phách trở về thân thể, chẳng những có thể chống lại thượng cổ La Sát trong cơ thể, còn có thể nhớ lại nhiều chuyện kiếp trước.

Chỗ tốt còn không chỉ có những thứ này, thần phách trở về thân thể, tu vi của nàng cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Có nhiều lợi ích như vậy, đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không bỏ qua cơ hội: "Đến, ăn vào nó."

Chương 1129: Thiên kiếp (2)

Thái Sơ tiếp nhận Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan, không chút do dự đưa vào trong miệng, tiếp theo nàng cười với Diệp Trường Sinh cười cười, khoanh chân ngồi, bắt đầu luyện hóa dược hiệu của Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tùng Cửu Thiên Lô Cực hạ xuống, giống như biển lôi hỗn độn xuất hiện trên đỉnh đầu hai người, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt chợt biến đổi, vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải lôi kiếp khủng bố như thế.

Hắn vội vàng mở Thương Khung Thần Cung: "Thập Vạn, đi ra giúp ta!"

Ngay sau đó.

Diệp Thập Vạn từ trong Thương Khung Thần Cung lao ra, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đây là lôi kiếp gì, thật đáng sợ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là thiên kiếp."

Diệp Thập Vạn nghe thấy tiếng, theo bản năng nhìn Thái Sơ: "Thiếu chủ, thiên kiếp này tới vì chủ mẫu sao?"

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, truyền âm cho Thái Sơ lại phát hiện thật lâu không có người trả lời, từ khi thiên kiếp bắt đầu, dường như Thái Sơ đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Rốt cuộc do đâu, trong lúc nhất thời Diệp Trường Sinh cũng không có đầu mối.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

"Thập Vạn, người ngăn cản thiên kiếp trước!"

Trong hư không.

Diệp Thập Vạn bay lên trời, xông thẳng về phía sấm sét trên Cửu Thiên, lòng bàn tay xuất hiện hai cây chùy lớn, sau lưng xuất hiện Lôi Long trăm trượng, tựa hồ đang bảo hộ an nguy của Diệp Thập Vạn.

"Thiếu chủ, Lôi Long nói thiên kiếp này quá lợi hại, có thể khiến ta đạo tiêu hồn diệt."

Diệp Trường Sinh biến sắc, nhìn sấm sét trên hư không rơi xuống: "Thập Vạn, không cần cưỡng cầu, có thể ngăn cản bao nhiêu thì ngăn cản bấy nhiêu."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta thương lượng với Lôi Long một chút, chuẩn bị tiến vào trung tâm thiên kiếp, không thành công thì thành người."

Ý người là sao?

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp hỏi thăm, một người một rồng đã nghênh đón biển lôi, tiến vào giữa thiên lôi ở Cửu Thiên.

Làm gì đây?

Không phải nói đạo tiêu hồn diệt sao? Đây là chủ động đi chịu chết?

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, đây là thiên kiếp gì?]

[Chín mươi chín thiên kiếp diệt thế.]

[Cũng vì dùng Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan nên dẫn tới chín mươi chín thiên kiếp diệt thế? Có phải hơi không hợp lý hay không?] Diệp Trường Sinh hỏi.

Hệ thống nói: [Không hợp lý? Chủ nhân xem giới thiệu về Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan, chẳng lẽ không biết đan dược này là đan dược cấm kỵ sao?]

[Mặt khác, thân phận kiếp trước của nàng quá mức mạnh mẽ, muốn hoàn hồn cũng không đơn giản, đây cũng là nguyên nhân vì

sao chủ nhân sử dụng đan dược này, tỷ lệ hoàn hồn chỉ có mười phần trăm.]

[Hệ thống, ý của người là nếu ta sử dụng đan dược này, thiên kiếp xuất hiện còn mạnh hơn chín mươi chín thiên kiếp diệt thế sao?]

[Mạnh hơn nhiều, cho nên chủ nhân muốn hoàn hồn, đầu tiên phải sống dưới thiên kiếp, có thể có xác suất mười phần trăm đã rất cao.]

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ: [Hệ thống, vì sao không sớm nói cho ta biết Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan là đan dược cấm kỵ?]

[Chủ nhân, hệ thống đã viết rõ ràng trong phần giới thiệu, chẳng lẽ chủ nhân không nhìn thấy?]

[Có sao?]

Mẹ nó.

Thật sự có.

Chẳng qua cái chữ kia quá nhỏ, hơn nữa còn giấu ở trong góc.

Hệ thống lại nói: [Đan dược cấm kỵ làm sao vậy, không phải nàg ăn rất ngon sao? Chủ nhân không cần quan tâm có phải là đan dược cấm kỵ hay không, chỉ cần có hiệu quả không phải là được rồi sao.]

[Nhắc nhở chủ nhân một câu chính mình cần thận một chút, nhanh chóng ngăn cản thiên kiếp.]

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, thấy lôi đình không hạ xuống, biết đây là công lao của Diệp Thập Vạn và Lôi Long.

Ngay sao đó.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, Hỗn Độn Hắc Dực xuất hiện sau lưng, thẳng lên chín tầng mây, đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Hai linh hồn thể giống Thái Sơ y như đúc xuất hiện, các nàg có

màu trắng bạc, bay tới phía Thái Sơ trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh giật mình, nhìn về phía Thái Sơ, lúc này, tình huống của Thái Sơ giống như tình huống ngày đó hắn lấy được thần hồn màu vàng.

Nhìn qua vô cùng thống khổ, nhưng cấp bậc đang điên cuồng tăng vọt.

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh bày ra một tòa đại trận trên đỉnh đầu Thái Sơ, những giờ phút này đại trận chưa mở ra.

Chỉ cần Thái Sơ gặp phải nguy hiểm, đại trận trong nháy mắt sẽ mở ra.

...

` m.

` m.

Tiếng lôi kiếp truyền ra, Diệp Thập Vạn và Lôi Long rơi xuống, trên người một người một rồng quanh quẩn sức mạnh lôi đình cuồng bạo.

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ cẩn thận, trong thiên kiếp này lại giấu một người."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, quả nhiên thấy một mặt người từ trong biển lôi đình xuất hiện, dữ tợn khủng bố, tản ra uy áp vô cùng mạnh mẽ.

Mặt người đột nhiên động đậy: "Thế mà hai người các người lại còn sống, thật sự khiến cho ta quá vui mừng."

Diệp Trường Sinh nhìn khuôn mặt trước mắt: "Người là ai?"

Mặt người lại nói: "Ha ha, người không biết ta? Cũng đúng, người trùng sinh, hoàn toàn mất đi trí nhớ."

Chương 1130: Chín mươi chín thiên kiếp diệt thế

"Sớm biết người sẽ không thực sự chết đi, đáng tiếc người xuất hiện quá muộn, tất cả đều thay đổi, người cũng vĩnh viễn không thể đạt tới độ cao trước kia, chúng ta không còn là người của một thế giới nữa."

"Lần đầu tiên gặp mặt, ta không giết người, cho người một cơ hội trở nên mạnh mẽ, đừng nói ta không cho người cơ hội."

"Ha ha, người đã từng không phải là đối thủ của ta, tương lai, tương lai, người cũng sẽ không phải là đối thủ của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Người rất mạnh sao?"

Dứt lời.

Hai chân hắn đạp không, vọt tới phía mặt người bên trong lôi đình: "Ra tay, muốn chết, đến giết ta!"

"Ngu xuẩn!" Một âm thanh trầm thấp khàn khàn hạ xuống, lôi đình vạn trượng hào quang che khuất bầu trời, một chân long tựa như lôi đình đúc thành.

Bổ nhào xuống phía dưới, cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Mặc kệ người là ai, ta tất sẽ giết!"

Xuy.

...

Giờ khắc này.

Vũ Trụ Cổ Giới.

Trên đồng đồ nát.

Mấy bóng người ngừng lại, một nữ tử nói: "Lão tổ, có phải có người cứng rắn chống đỡ thiên kiếp ở Thiên Ngoại Thiên hay không?"

Lão giả trầm giọng nói: "Cái gì mà cứng rắn chống đỡ thiên kiếp, người nhìn lầm rồi."

Nữ tử lại nói: "Nhưng ta rõ ràng nhìn thấy..."

Lão giả cắt ngang lời nữ tử: "Người nhìn thấy cái gì, nhanh chóng trở về với ta, nơi này thật sự quá nguy hiểm."

Giọng nói nữ tử run rẩy: "Người... Mặt người, lão tổ, trên bầu trời xuất hiện một mặt người..."

"Nói với người là người nhìn lầm rồi, sao người còn nhìn, đứa nhỏ này, vì sao một chút cũng không nghe lời." Sắc mặt lão giả thay đổi: "Người đâu, dẫn nàng đi."

Hai người tiến lên dẫn nữ tử đi, lão giả quay đầu liếc mắt nhìn bầu trời, thật đáng sợ, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta, bọn họ không nhìn thấy ta.

Các người cứ bận rộn, ta cáo từ.

Giờ khắc này.

Lão giả suýt chút nữa sợ tè ra quần.

Mặt người có thể xuất hiện trong thiên kiếp, đó là tồn tại đáng sợ cỡ nào? Ngay cả tư cách liếc mắt một cái ông cũng không có.

`m.

`m.

Tiếng nổ truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Trong thiên kiếp, mặt người từ từ trở nên mờ đi: "Người có thể, lại có thể hủy một luồng thần niệm của ta."

"Đáng tiếc... Đáng tiếc... Thật đáng tiếc, các người không bao giờ

có thể trở lại ban đầu.”

“Ta sẽ không chơi với người!”

Mặt người bắt đầu tan mất, vũ trụ giống như sụp đổ, thiên thạch rơi xuống, ngay sau đó, thiên kiếp dần dần yếu đi.

Diệp Thập Vạn và Lô Long cũng không muốn bỏ qua cơ hội như vậy, hai người xuất hiện trên Cửu Thiên, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt lôi đình rơi xuống.

Phốc phốc.

Tay Diệp Trường Sinh cầm Tiên Trạ Kiếm, trong miệng phun ra ngụm máu, lại lãng phí một thẻ thuấn sát, có điều thẻ thuấn sát này thật sự biến thái, mặc kệ tu sĩ như Hoàng Kiếm Quân hay mặt người vừa rồi, đều có thể một kiếm giết chết trong chớp mắt.

Chỉ là lúc chém giết mặt người, hắn vẫn bị Lô Đình Chân Long đá thương, rốt cuộc mặt người kia là ai?

Diệp Trường Sinh biết người này vô cùng hiểu rõ hắn và Thái Sơ, từ trong lời nói của hắn ta có thể nghe ra, kiếp trước bọn họ có quen biết.

Vì sao Thái Sơ sử dụng Vũ Trụ Hoàn Hồn Đan sẽ dẫn hắn xuất hiện?

Quá nhiều nghi hoặc xuất hiện trong đầu Diệp Trường Sinh, nhưng trong trí nhớ của hắn không có một chút tin tức nào của người nọ.

Hắn xoay người nhìn về phía Thái Sơ, chỉ hy vọng lần này sau khi hoàn hồn, nàng có thể nhớ mọi thứ đã từng phát sinh.

Phía bên kia.

Mọi người rời khỏi phế tích Cổ Giới ngừng lại, trước mặt xuất hiện mấy trăm người, một người trầm giọng nói: "Trần lão đầu, không phải người tới Thiên Ngoại Thiên sao? Trở lại nhanh như vậy, có thu hoạch không?"

Trần Long nói: "Thu hoạch rất phong phú, ta đột nhiên nhớ tới

tông môn còn có chút chuyện phải xử lý.”

Vương Hồ nói: "Phi Long Tông các người có chuyện gì cần xử lý, không phải tất cả mọi người đều ở đây sao?"

Trần Long xấu hổ cười một tiếng: "Có chuyện gì ta phải nói cho người biết sao? Không phải Phi Hồ Tông các người cũng muốn đi Thiên Ngoại Thiên sao? Nhanh đi, đến muộn thì những chí bảo kia sẽ bị người của Thần Ma Tộc cướp mất."

Vương Hồ cười lạnh một tiếng, dẫn người rời đi, tốc độ vô cùng nhanh, đột nhiên, trong đám người có một người kinh hô: "Tông chủ, Thiên... Thiên Ngoại Thiên có lôi đình và phi long."

"Lão Trần hồ ta!" Vương Hồ lộ vẻ sợ hãi, thở dài một tiếng: "Thực lực yếu nên ngay cả tư cách đi Thiên Ngoại Thiên nhạt ve chai cũng không có."

"Rút lui, mau rút lui! Quá mẹ nó dọa người."

Chín mươi chín thiên kiếp diệt thế biến mất.

Diệp Thập Vạn và Lôi Long từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau nói: "Thập Vạn, hai người các người lần này có thu hoạch rất lớn."

"Thiếu chủ, ta chiếm được sức mạnh bản nguyên của lôi đình diệt thế, tuy rằng hơi hung hiểm, nhưng sau khi ta và Lôi Long cắn nuốt, thực lực đã tăng lên rất nhiều."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, cửa vào Thần Cung mở ra: "Được rồi, hai người các người vào Thần Cung tu luyện đi!"

Chương 1131: Đánh dấu Thiên Ngoại Thiên

Sau khi hai người rời đi, hắc đạo không mà đi, bay đến bên người Thái Sơ, hai thần pháp đã nhập thể, hiện tại chỉ chờ Thái Sơ tỉnh lại.

Bất tri bất giác nửa tháng trôi qua, Diệp Trường Sinh vẫn luôn thủ hộ bên cạnh Thái Sơ, nhưng Thái Sơ ngoại trừ thực lực điên cuồng tăng vọt ra thì không có dấu hiệu thức tỉnh.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, đắm chìm trong tu luyện, hắc biết Thái Sơ thức tỉnh cần thời gian, cho nên không thể vội vàng.

Lại nửa tháng trôi qua.

Thái Sơ từ từ mở mắt, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, không biết từ khi nào, ở khóe mắt nàng xuất hiện một vệt nước mắt.

Nước mắt trong suốt lóe lên trong mắt, chỉ chốc lát sau nàng lại nở nụ cười, dường như nghĩ tới chuyện gì đó vui vẻ.

Diệp Trường Sinh cảm nhận được hơi thở của Thái Sơ: "Nương tử, người đã tỉnh lại."

Thái Sơ di chuyển tiến lên, nửa ngồi trước mặt Diệp Trường Sinh, tay ngọc bưng lấy khuôn mặt của hắc: "Sống là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử, người nhớ tới chuyện trước kia của chúng ta sao?"

Thái Sơ gật đầu: "Nhớ một ít, về chuyện chúng ta quen biết như thế nào."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Chúng ta quen biết như thế nào?"

Thái Sơ mỉm cười, trên bóng dáng xinh đẹp không có chút hơi thở La Sát nào: "Vũ Trụ Tiên Hà, Thái Cổ Thần Địa, Tương Tư Vân

Tung.”

"Khi đó người còn là đệ tử của Vũ Trụ Cấm Viện. Chúng ta cùng nhau lịch lãm ở Thái Cổ Thần, Tương Tư Vân Tung nghe có vẻ là một nơi rất đẹp, nhưng nó là nơi nguy hiểm nhất."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ảm đạm: "Người nói những thứ này, ta một chút cũng không nhớ ra."

Thái Sơ nói: "Không vội vàng, chúng ta có thể từ từ đi tìm những ký ức bị mất, miễn là còn sống, tất cả đều có hy vọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ Trụ Cấm Viện? Đó là nơi nào?"

Thái Sơ giải thích: "Vũ Trụ Cấm Viện là nơi mạnh mẽ nhất vũ trụ, yêu nghiệt cấm kỵ thực sự của chư thiên vũ trụ đều sẽ ở trong đó. Phạm là người đi ra từ Vũ Trụ Cấm Viện đều là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ. Bởi vì bản thân sự tồn tại của họ chính là cấm kỵ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người có phải là đệ tử của Vũ Trụ Cấm Viện hay không?"

Thái Sơ lắc đầu: "Không phải, ta là đệ tử của Thái Thượng Tạo Hóa Cung, tướng công, trí nhớ trong đầu ta vẫn đứt quãng, chỉ có đoạn chúng ta quen biết, còn có trận đại chiến kinh thiên kia, nhưng trong trận đại chiến chỉ có hình ảnh tướng công rơi xuống."

"Ta cố gắng muốn nhớ lại, nhưng mà..."

Diệp Trường Sinh ôm Thái Sơ vào trong ngực: "Không cần suy nghĩ, những thứ thuộc về chúng ta, ta sẽ giúp người tìm lại được."

Hắn đỡ Thái Sơ đứng lên: "Cấp bậc hiện tại của người là gì?"

Thái Sơ nói: "Mới vào Đạo Đế."

Nói đến đây, nàng cười nhẹ: "Lần này, ta đã mạnh hơn người, về sau để cho ta bảo vệ người, được không?"

"Ta thích ăn cơm bao nuôi nhất." Diệp Trường Sinh trầm giọng, sau đó lại nói: "Vậy sau này ta sẽ không cố gắng nữa."

Thái Sơ nói: "Người vui vẻ là được rồi, dù sao ta cũng sẽ luôn bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói.

Vì sao bên cạnh hắn đều xuất hiện nữ nhân có suy nghĩ muốn bảo vệ hắn?

Chẳng lẽ hắn ngoại trừ đẹp trai, thật sự không có gì cả sao?

Thế nhưng hắn cảm thấy tu vi của mình còn có thể, hơn nữa hắn có đôi vàng, cho dù không muốn trở nên mạnh mẽ, tùy tiện đánh đấu, thực lực kia cũng là một đường tuyệt trần.

"Đi thôi, chúng ta trở về xem một chút!"

Dứt lời, bọn họ dắt nhau vọt tới phía Thiên Ngoại Thiên...

...

Sau đó.

Trong một năm.

Diệp Trường Sinh không rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, trong một năm này, Thần Ma Tộc dưới sự dẫn dắt của hắn đã dần dần đi vào quỹ đạo.

Không có dòng chính, phân chia chi thứ, trung tâm Thần Ma Tộc hiện tại rất đoàn kết.

Bản thân bọn họ có tư chất và huyết mạch cũng không kém, chỉ là trong quá khứ vẫn không chiếm được tài nguyên tốt, cho nên cấp bậc tăng lên rất chậm.

Hiện tại Diệp Trường Sinh lập ra cho bọn họ kế hoạch tu luyện mới, còn cung cấp cho bọn họ vô số tài nguyên, công pháp, vũ kỹ và chí bảo.

Thần Ma Tộc một lần nữa đứng lên, mặc dù còn không cách nào so sánh với thế lực như Đoạt Thiên Giả, nhưng phải áp đảo thế lực bình thường.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hiểu rõ, muốn Thần Ma Tộc trưởng thành, cần nhất chính là thời gian.

Sau khi phát ra Thần Ma Lệnh, rất nhiều Thần Ma Tộc rải rác bên ngoài lần lượt đến Thiên Ngoại Thiên, điều này khiến đội ngũ Thần Ma Tộc không ngừng lớn mạnh.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần trên điện cổ, dõi mắt trông về phía xa, hắn đột nhiên nhớ tới Thiên Khô lão nhân, còn có tu sĩ Thần Ma Bát Bộ ở bên cạnh hắn.

Xem ra cần tìm thời gian đưa bọn hắn đến Thiên Ngoại Thiên.

Tuy nhiên.

Trước đó, hắn có hai việc phải làm, đi thời gian dài như vậy, hắn tính toán trở về Hỗn Loạn Tinh Không một chuyến, dẫn nhóm người An Lạc Nhi, Tàng Thất, Diệp Mặc Tà ra ngoài.

Chương 1132: Đánh dấu Thiên Ngoại Thiên (2)

Mặt khác, còn phải đi Kiếm Thiên Giới, hẳn muốn tham gia thi đấu Kiếm Điện.

Dù sao hẳn cũng là đệ tử Kiếm Điện, hơn nữa trong tay hẳn có kiếm lệnh, có cơ hội tiến vào cấm địa Kiếm Điện tiếp nhận truyền thừa.

Chỉ cần có cơ hội trở nên mạnh mẽ, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lúc này.

Hoàng Bái Thiên, Hoàng Vân Huyền, Nạp Lan Tuyết Y xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Truyền lệnh xuống, tất cả đệ tử Thần Ma Tộc tiến vào Thần Cung, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này."

Thời gian bên trong Thương Khung Thần Cung gấp trăm lần bên ngoài, để đệ tử Thần Ma Tộc tu luyện trong đó, cộng thêm Cửu Long Địa Mạch, tiên điền, Thăng Tuyết Trì, Hóa Long Trì, những nơi này là tài phú thật lớn với bọn họ, có thể làm cho tu vi bọn họ tăng lên trong thời gian ngắn nhất.

Có lẽ hiện tại những tu sĩ Thần Ma Tộc này là gánh nặng của hẳn, nhưng đợi đến tương lai khi hẳn cần, những người này chính là lá bài tẩy mạnh nhất của hẳn.

Sở dĩ muốn ở Thiên Ngoại Thiên một năm, chính là chờ tu sĩ Thần Ma Tộc nhận được Thần Ma lệnh chạy tới.

Một năm trôi qua, có thể đến cũng đã đến, không thể tới chỉ có thể chứng minh bọn họ mất đi một lần cơ hội trở nên vô địch.

Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy tiếc hận thay họ.

Ngày hôm đó.

Diệp Trường Sinh chuẩn bị dẫn mọi người rời khỏi Thiên Ngoại

Thiên, ngay khi hắn leo lên thuyền tiên, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu Thiên Ngoại Thiên.]

[Lập tức đánh dấu Thiên Ngoại Thiên.]

Chờ đợi cuối cùng cũng đến, những bông hoa cảm ơn.

Hệ thống thật sự quá xảo trá, nhất định phải đợi đến một khắc cuối cùng, không thể làm cho người ta sướng khoái sớm một chút hay sao?

Theo âm báo hệ thống hạ xuống, Diệp Trường Sinh cố nén hưng phấn, đến trễ, nhưng thật sự thơm.

...

Trên thuyền tiên Cửu Long.

Mấy người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, Không Kiến, Chúc Cửu, Nhậm Ngã Cuồng, Cơ Phong Lưu, Lý Thái Bạch ngạo nghễ đứng.

Chúc Cửu nhìn biển mây biển ảo khó lường phía trước: "Thiếu chủ, lúc này mới qua một năm, người lại trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Mạnh hơn các người, chuyện này ta cũng rất xin lỗi."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta cũng muốn giống như các người, đột phá chậm một chút, nhưng ta làm không được, vẫn phải đột phá, thật mệt mỏi."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người thật... phiêu nha!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão Cửu, ta gọi là chính mình."

Về mặt mọi người mờ mịt, không rõ trong lời nói của Diệp Trường Sinh có ý gì, Chúc Cửu hỏi: "Thiếu chủ, phiêu thành dạng này được

gọi là chính mình?"

Diệp Trường Sinh nói: "Phiêu, phải phiêu cá tính. Tiện, phải dễ tiện tự tại. Phóng đăng, phải phóng đăng phong lưu. Rất khó, không phải ai cũng có thể làm được."

"Tại điểm này, các người kém xa Xích Vũ."

Đột nhiên nhắc tới Xích Vũ, Diệp Trường Sinh phát hiện hẳn hơi nhớ Diễm Xích Vũ, cũng không biết hẳn có sống tốt hay không, thậm chí còn có được hay không?

Im lặng trong chớp mắt.

Chúc Cửu xoay người nhìn về phía Cơ Phong Lưu: "Lão Cơ, ta xem thực lực của người tăng lên không ít, có phải là công lao của cô nương kia hay không?"

Cơ Phong Lưu khẽ thở dài một tiếng: "Tạo nghiệt, đưa nàng đưa đến Thần Cung, cái gì cũng không có được, hiện tại nàng còn không rời đi, người nói có sầu hay không, nhất định phải tu luyện trong Thần Cung."

Chúc Cửu nói: "Vậy người hãy cố lên, làm cho người ta thích thú."

"Lão Cửu, người đang dạy ta làm sao theo đuổi đạo lý?" Cơ Phong Lưu trầm giọng: "Ta không muốn khiến người khác ưa thích, chỉ muốn làm một tên bại hoại mê người."

Không Kiến chấp hai tay chấp trước ngực: "Cơ thí chủ, ở chỗ bần tăng có mấy quyển sách muốn đưa cho người."

"Làm thế nào để lấy phương tâm của nữ tu sĩ."

"Làm thế nào để nữ tu sĩ rơi vào tình yêu với ta."

"Ba mươi sáu kế tán gái".

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn sách cổ trong tay Không Kiến, hòa thượng này cũng không được bình thường, rất nhiều lúc hẳn hoài nghi có phải Không Kiến cũng xuyên qua hay không?

“Không cần, không cần khách khí như vậy!” Cơ Phong Lưu từ chối, giơ tay lên đã cầm ba quyển sách cổ trong tay.

Mọi người: "..."

...

Hư không vô tận .

Thuyền tiên Cửu Long Tiên Chu đột nhiên ngừng lại, mọi người nhìn về phía trước, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Bởi vì ở trong hư không phía trước bọn họ đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy to lớn màu đen, tựa như một cánh cửa kết giới che trời.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, cửa màu đen này ẩn chứa sát khí, phía trên nơi có màu đen mới là nguy hiểm nhất."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Lão Cửu, phía trên không phải thật sự đen, phía dưới mới thật sự đen."

Chúc Cửu: "..."

Vẻ mặt mờ mịt.

Câu nói này quá thâm ảo.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào trước mắt: "Nếu đã tới rồi, thì đi ra, cần gì phải giả vờ giả vịt?"

"Làm cái cửa lớn màu đen, định hù dọa ai?"

Dứt lời, một tiếng cười lạnh lẽo truyền ra từ trong cửa lớn màu đen, ngay sau đó, từng bóng người đi ra.

Chương 1133: Lại đến Hỗn Loạn Tinh Không

Hơi nhiều người, giống như có một trăm người.

Cầm đầu là một lão giả áo đen, trên người lão ta tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, vì sao nhân vật phản diện luôn thích mặc trường bào màu đen?

Vừa nhìn đã không giống người tốt gì, không thể giống như hắn, áo trắng như tuyết, tiên tư siêu phàm?

Không đúng, suýt chút nữa đã quên, không phải ai cũng có nhan sắc và khí chất như hắn.

Lão giả áo đen trầm giọng nói: "Diệp Trường Sinh, giao đồ trên người người ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn gì?"

Lão giả áo đen lại nói: "Ta vốn đến vì kiếm lệnh, có điều hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, ta muốn tất cả mọi thứ trên."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Chúc Cửu nói: "Lão nghịch ngợm, làm người không thể tham lam."

Sắc mặt lão giả áo bào đen trầm xuống: "Lão phu muốn thứ gì, cho tới bây giờ cũng không thể không chiếm được."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Đó là bởi vì người không gặp được ta."

Lão giả áo đen vung ống tay áo, trăm người hai bên lao nhanh tới phía thuyền tiên, uy áp khủng bố giống như một con hung thú màu đen che trời, nghiền ép trên thuyền tiên.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, bọn họ muốn đánh hội đồng chúng ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh hội đồng, bọn họ được không?"

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Ta có quá nhiều kẻ thù, nhưng không có một người nào mạnh mẽ, trái tim thực sự rất mệt mỏi."

"Yếu như vậy, giết bọn họ một chút cũng không thú vị."

Lời này sao nghe quen quen?

Luận giả vờ bức bách, phục Diệp Trường Sinh.

Chỉ đơn giản là hơn thần.

Cuộc sống không chỉ dừng lại ở đó, giả vờ không ngừng.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người xông lên, lôi kéo Thái Sơ lui về phía sau một bước: "Lão Cửu, lão Cơ, Thái Bạch ra tay đi."

Lý Thái Bạch dẫn đầu ra tay, vừa lên đã trực tiếp an bài thần thông Nhất Kiếm Sơn Hà cho đối thủ.

Kiểm khí vô tận xoay tròn trên không trung, hình thành gió lốc nuốt trời, kiếm khí khùng bố tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Một kiếm xuất ra, sơn hà động.

Một kiếm xuất ra, cửu thiên vẫn.

Bóng người xông lên phía trước, dưới kiếm khí bao trùm, trong nháy mắt hồn diệt đạo tiêu.

Nhìn thấy cảnh này.

Chúc Cửu xoay người nhìn về phía Lý Thái Bạch: "Thái Bạch, người biến thái nha, có thể chữa lại cho chúng ta một chút hay không?"

"Có ý gì, không cho cơ hội biểu hiện?"

Lý Thiên Bạch cầm trong tay Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm, trên người bao phủ kiếm khí mênh mông vô tận, từng đạo tàn ảnh xẹt qua xuất hiện ở trước mặt lão giả áo đen.

"Sư phụ bảo giết người, một người không lưu."

Dứt lời, kiếm của hắn chỉ thẳng vào mi tâm lão giả áo đen: "Sư phụ, muốn thẩm vấn không?"

Giờ khắc này.

Lão giả áo đen ở trạng thái gì, hơi mờ mịt, không biết làm sao.

Hình dung như thế nào đây.

Ta là ai.

Ta ở đâu.

Ta đang làm gì?

Trạng thái của lão giả áo đen chính là như vậy, trăm người dưới trướng bị một kiếm giết trong nháy mắt, ngay cả cơ hội ra tay lão ta cũng không có.

Đây là biến thái gì?

Diệp Trường Sinh nói: "Không hỏi, yếu như vậy, chắc chắn thế lực sau lưng cũng không ra sao."

Xuy.

Một kiếm bay lên, máu tươi bắn tung tóe.

Ngay cả cơ hội nói chuyện lão giả áo đen cũng không có, quả thực chết quá nhanh.

Rốt cuộc lão ta đã làm gì?

Chịu chết?

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, cánh cửa màu đen phía trước biến mất: "Hình thức để làm gì?"

Chúc Cửu đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, sao hiện tại tu sĩ đều muốn giết người, đây không phải là lãng phí sinh mệnh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải bọn họ yếu, là các người quá mạnh."

Chúc Cửu gật đầu: "Chính là như vậy."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi thôi, tiếp tục đi tới Hỗn Loạn Tinh Không."

Sự xuất hiện của lão giả áo đen chỉ là một tập phim nhỏ.

...

Hỗn Loạn Tinh Không.

Diệp Trường Sinh đã từng hai lần tiến vào nơi này, có thể nói là quen đường quen nẻo.

Nơi này có những người mà hắn nhớ.

Lại một lần nữa đến Hỗn Loạn Tinh Không, dường như đã qua mấy đời.

Cũng không biết nhóm người Lạc Nhi, huynh trưởng, Tàng Thất như thế nào.

Hi Huyền có bọn họ đi cùng hắn là sẽ không cô đơn.

Mọi người từ trên cao bay xuống, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Thế nhưng không đi về phía trước bao lâu, Diệp Trường Sinh đã ngừng lại, vẻ mặt mọi người hai bên cũng trở nên nghiêm trọng.

Thái Sơ mở miệng trước: "Tướng công, nơi này có nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Những người này rất mạnh."

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng: "Tiểu Kiến Kiến, Tiểu Nhậm, hai người các người tiến vào Thân Cung."

Không Kiến nói: "Sư phụ, tại sao chúng ta lại rời đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tu sĩ nơi này không phải các người có thể chống lại, bọn họ tiện tay đánh ra một kích tiện sẽ khiến các người hình thần câu diệt."

Những lời này là thật, không khoa trương chút nào.

Ngay sau đó.

Không Kiến và Nhậm Ngã Cuồng tiến vào trong Thần Cung, bên người Diệp Trường Sinh chỉ còn lại bốn người Thái Sơ, Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu và Lý Thái Bạch.

Chương 1134: Lại đến Hỗn Loạn Tinh Không (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Các người theo sát ta, phải cẩn thận một chút."

Về mặt bốn người nghiêm túc, theo sát bên người Diệp Trường Sinh, bởi vì hơi thở bao phủ trên hỗn loạn tinh không khiến bọn hắn cảm thấy vô cùng áp lực, nguy hiểm.

Biết rõ có nguy hiểm, Diệp Trường Sinh nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Hắn không có lựa chọn nào khác.

Giờ khắc này.

Trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc, vì sao những người này lại xuất hiện ở đây, lấy thủ đoạn của Hi Huyền có thể dễ dàng chém giết bọn họ.

Trừ phi Hi Huyền ngầm đồng ý để bọn họ tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không, còn có một loại khả năng khác, đó chính là những người này tới vì Hi Huyền.

Nhưng bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Hi Huyền.

Chúc Cửu đột nhiên mở miệng nói: "Thiếu chủ, nơi này có một tòa đại trận bao phủ, những người này tới trông coi đại trận."

Cơ Phong Lưu quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu: "Lão Cửu, có phải người cảm thấy trận này hơi quen thuộc hay không?"

Chúc Cửu nói: "Vũ Trụ Phệ Linh đại trận, hiện tại vậy mà còn có người có thể bày ra trận này, người này không đơn giản!"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, nói rõ ràng một chút."

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, trận này là một tòa tà trận, chuyên dùng để cắn nuốt linh khí, nghe có vẻ như không có gì, nhưng chỉ

cần là sinh linh bị trận này bao phủ, mặc kệ thực lực khủng bố cỡ nào, cuối cùng đều sẽ bị cần nuốt không còn.”

"Mà người bày trận có thể đạt được tất cả linh khí bị cần nuốt, từ đó tăng lên thực lực của mình."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh xem như đã hiểu, đây là có người muốn ra tay với Hi Huyền, bằng không cũng không thể bày ra đại trận khủng bố như vậy.

Tất cả điều này đều dễ hiểu.

Người có thể ra tay với Hi Huyền, tu sĩ phái tới trấn thủ đại trận há lại có người yếu?

Vì vậy, vấn đề tới.

Nên phá hủy đại trận này như thế nào?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Chúc Cửu: "Lão Cửu, người có biết phương pháp phá giải trận này không?"

Chúc Cửu lắc đầu: "Không biết, sở dĩ ta biết trận pháp này là bởi vì năm đó có người tính toán dùng trận này đối phó dị tộc."

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, trình độ trận pháp của người bày ra trận này vô cùng cao, căn bản nhìn không ra bất cứ sơ hở gì."

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Thái Sơ, Chúc Cửu, Lý Thái Bạch và Cơ Phong Lưu: "Nếu tiến vào trong trận sẽ bị cần nuốt linh khí, các người hãy ở lại ngoài trận, một mình ta đi vào xem một chút."

Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, biết rõ tiến vào trong đó chắc chắn phải chết, vì sao còn muốn đi vào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì ta muốn bảo vệ người ở bên trong."

Thái Sơ tiến lên kéo tay Diệp Trường Sinh: "Cùng nhau, ta sẽ không tách ra với người."

Diệp Trường Sinh chần chờ trong chớp mắt: "Được."

Ngay sau đó.

Hai người lao nhanh về phía trước, trực tiếp tiến vào trong trận pháp, trong nháy mắt khi bọn họ tiến vào đại trận đã bị người trấn thủ phát hiện.

Sở dĩ Diệp Trường Sinh lựa chọn tiến vào trong đại trận là bởi vì hắn muốn đi tìm Hi Huyền, nếu nhóm người Chúc Cửu không biết phá vỡ đại trận này như thế nào, Hi Huyền chắc chắn sẽ biết.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là... Sau khi tiến vào đại trận, linh khí của hắn bắt đầu xói mòn, thế nhưng tốc độ không phải rất nhanh.

Như vậy, vì sao những tu sĩ trấn thủ nơi này lại bình yên vô sự?

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Diệp Trường Sinh lôi kéo Thái Sơ hóa thành một tàn ảnh, vọt tới chỗ Hi Huyền.

Tốc độ của hai người cực nhanh không gì sánh được, tu sĩ trấn thủ dùng thời gian rất dài mới có thể ngăn được bọn họ.

Ánh mắt một gã lão giả rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Khó trách tốc độ nhanh như vậy, thì ra là có một đôi cánh."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người là ai, vì sao bày đại trận ở đây?"

"Người, không xứng biết." Lão giả lạnh lùng nói: "Tiến vào nơi này, người chắc chắn phải chết."

Bịch.

Một ánh sáng màu đỏ bay ra, xuyên qua mi tâm lão giả, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Con người lão giả phóng to, không thể tin nhìn Thái Sơ: "Đạo... Đế?"

Thái Sơ nói: "Uy hiếp tướng công ta, chết chưa hết tội."

Một người đã bị giết.

Những người khác trong nháy mắt đề phòng.

Sao nơi này có thể xuất hiện cường giả Đạo Đế?

Thực sự quá bất ngờ.

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Thân ảnh mọi người ngừng lại, lơ lửng trong không gian, người đứng đầu trầm giọng nói: "Lui, không cần ngăn cản bọn họ."

Ra lệnh một tiếng, mọi người hóa thành từng đạo tàn ảnh, biến mất ở trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Thái Sơ có tu vi cấp Đạo Đế, cho dù bọn họ liên thủ đánh một trận thì phần thắng cũng vô cùng xa vời.

Thay vì ngã xuống đây, không bằng rời đi.

Chỉ cần bọn họ ở trong Vũ Trụ Phệ Linh Trận, linh khí sẽ bị cắn nuốt không còn, đợi đến khi tu vi Thái Sơ giảm xuống ngàn trượng, khi đó bọn họ lại ra tay, có thể dễ dàng chém giết hẳn.

Chương 1135: Gặp lại Hi Huyền

Những người này thực sự không ngu ngốc, rất giỏi tính toán.

Thái Sơ nhìn mọi người rời đi: "Tướng công, ta đi giết bọn họ."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn linh khí hỗn độn, nhẹ nhàng vung lên tiến vào trong cơ thể Thái Sơ: "Trước không giết bọn họ, đi theo ta."

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của những người này.

"Nương tử, bọn họ không ky thực lực của người, cho nên sẽ không chính diện đánh một trận với chúng ta, có điều như thế cũng tốt, chúng ta đi làm chút chuyện trước."

Thái Sơ nói: "Tướng công, người tới nơi này làm gì, nhìn người hình như hơi khẩn trương."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này có người yêu của ta, người thân, bằng hữu, ta hơi lo lắng cho an nguy của bọn họ."

Dứt lời.

Trong con người Thái Sơ xẹt qua một tia dị sắc: "Người yêu?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người yêu, nàng ấy tên là An Lạc Nhi, là thanh mai trúc mã của ta."

Hai nàng sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, không cần phải che giấu, hẳn tin tưởng Thái Sơ nhất định sẽ hiểu.

Thái Sơ nói: "Tướng công vẫn được nữ tử yêu thích như trước."

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Còn tốt, nhiều năm như vậy có rất nhiều nữ nhân thích ta, dù sao khí chất này thật sự quá mê người, nhưng ta cũng không phải người tùy tiện."

"Ta từ chối các nàng."

Thái Sơ cười một tiếng: "Tướng công không cần giải thích cho ta, ta tin tưởng sự lựa chọn của tướng công."

Có nường tử như thế còn cầu mong gì?

Chẳng bao lâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi về phía trước ngừng lại, giơ tay lên chém xuống một kiếm, bình chướng ngăn cản bọn họ trước mặt bị phá vỡ.

"Hi Huyền, người còn khỏe không?"

"Người tới rồi!" Một âm thanh khàn khàn truyền đến, ngay sau đó, hư ảnh của Hi Huyền xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Vì sao trở về?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người xảy ra chuyện gì mà trở nên suy yếu như thế, rốt cuộc Hỗn Loạn Tinh Không đã xảy ra chuyện gì?"

Hi Huyền nói: "Đánh một trận với người khác, còn chưa đánh qua đã trở thành bộ dáng như bây giờ."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi: "Người bị đánh?"

Hi Huyền khẽ thở dài một tiếng: "Nghẹn khuất, bị đánh, thương thế còn không nhẹ."

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, người có thể đánh Hi Huyền bị thương, vậy nên có cấp bậc gì?

Hi Huyền chính là thần vũ trụ chí cao, nghĩ đến đây, Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Người nào ra tay, nhóm người Lạc Nhi, Tàng Thất không sao chứ?"

Hi Huyền nói: "Bọn họ đã rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, những người này hướng về phía ta, người ra tay với ta chính là người đứng sau thao túng vũ trụ khởi động lại."

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi: "Cấp bậc của người nọ là gì?"

Hi Huyền nói: "Hắn không phải bản thể tới, chỉ là ba đạo phân

thân, chúng ta đánh trăm ngày, ta hủy hai đạo phân thân, chính mình cũng bị trọng thương.”

"Về phần là cấp bậc gì, bây giờ người còn chưa tiếp xúc được, thật sự quá xa xôi."

Lại là câu nói này.

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy vì sao hắc lại tới?"

"Việc này nói dài, hai người các người tiến lên trước đi!" Hi Huyền nói xong, một đoàn thần lực màu đen xuất hiện, trực tiếp bao bọc trên người hai người Diệp Trường Sinh và Thái Sơ.

Đây là lần thứ ba Diệp Trường Sinh nhìn thấy Hi Huyền, so với lần trước, hắc trực tiếp từ người trung niên tiên tư siêu phàm biến thành lão giả chậm chạp.

Bởi vậy có thể thấy, thương thế của hắc thật sự rất nặng.

Hi Huyền nói: "Trong vũ trụ có tám hố đen lần lượt ở trên Không Động Tinh Không, tám hố đen này nối liền với nhau, dưới vận chuyển bình thường, có thể bảo đảm cân bằng vũ trụ. Đồng thời trong tám hố đen lần lượt có người trấn thủ, ta chính là một trong số đó."

"Hiện tại vũ trụ khởi động lại, chính là có người bị lựa chọn thân phục, khiến người ta thao túng hố đen, nhưng người này chỉ tìm được một phần hố đen vũ trụ. Do đó vũ trụ chưa khởi động lại toàn diện. Hắc xuất hiện ở Hỗn Loạn Tinh Không chính là muốn ta thân phục hắc."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết thân phận của hắc không?"

Hi Huyền lắc đầu, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Mặc dù ta đã phá hủy hai đạo phân thân của hắc, nhưng không nhìn thấy dáng vẻ của hắc, bởi vì hắc đeo mặt nạ màu vàng."

"Hắc phá ba đạo phân thân đến đây, vốn định để ta thân phục, lại bị ta từ chối một cách vô tình, bởi vì ta chỉ trung thành với chủ nhân. Nhưng một người chính trực, trung thành như ta, bây giờ không còn nhiều."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người nọ mạnh hơn người rất nhiều?"

Hi Huyền nói: "Không phải, bởi vì thực lực của ta phải cân bằng hổ đen vũ trụ, cho nên không cách nào vận dụng toàn bộ, như vậy mới khiến ta thất bại, hắn có cơ hội phá hủy nơi này nhưng hắn lại không làm như vậy, là bởi vì hắn cần khống chế hổ đen vũ trụ nơi này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta hiểu, vì khống chế hổ đen vũ trụ nơi này, hắn lựa chọn bày ra đại trận, đợi đến khi cắn nuốt hoàn toàn linh khí của người, sau đó thay thế, như vậy có thể tăng tốc độ vũ trụ khởi động lại."

Chương 1136: Gặp lại Hi Huyền (2)

Hi Huyền gật đầu: "Không sai, chính là như thế."

Diệp Trường Sinh tiếp tục hỏi: "Vì sao người nọ phải khởi động lại vũ trụ, đối với hắn có chỗ tốt gì?"

Hi Huyền ý vị thâm trường: "Vũ trụ khởi động lại, một lần nữa thiết lập trật tự, vạn đạo quy nhất, duy chỉ có một mình hắn độc tôn, có thể trở thành chúa tể Vạn Giới, chấp chưởng thế giới."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Đây chỉ là suy đoán của ta, nhưng mục đích của người này là gì thì không ai biết."

"Mặt khác, người ra tay cứu ta hắn còn không phải là người điều khiển thật sự sau lưng, chẳng qua hắn thuộc về thế lực này."

Đây là thế lực gì?

Mưu đồ lớn như vậy, thật chỉ vì muốn nắm vũ trụ trong tay, một người độc tôn?

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc: "Hi Huyền, ta nên giúp người như thế nào?"

Hi Huyền cười khổ một tiếng: "Người không giúp được ta, hiện tại rời khỏi nơi này, không cần trở về nữa."

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Huyền: "Người cảm thấy ta sẽ rời đi sao? Nói đi, chỉ cần có một đường sống, ta nhất định sẽ giúp người thoát khỏi khốn cảnh."

Dứt lời, hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn linh khí Hồng Mông, tiện tay vung lên, linh khí tiến vào trong cơ thể Hi Huyền: "Đạo linh khí này cho người, có thể giúp người mau chóng khôi phục."

Sắc mặt Hi Huyền thay đổi: "Hồng... Hồng Mông... Người quả nhiên có quan hệ với chủ nhân, hoặc là..."

Hắn lắc đầu, giống như chính mình phủ nhận ý nghĩ của mình: "Muốn thoát khỏi khổ cảnh, nói thì dễ làm mới khó, tòa đại trận này quá lợi hại."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Hi Huyền, đừng nói nhảm nhiều như vậy, hiện tại ta và người đều ở trong trận, nếu như không phá vỡ trận này, mọi người cùng nhau chờ chết là được rồi."

"Người đây là khổ sở gì?" Hi Huyền biết Diệp Trường Sinh không muốn từ bỏ hắn: "Ta có thể liều mạng đưa hai người các người ra ngoài."

Diệp Trường Sinh giận dữ nói: "Hi Huyền, nếu ta và chủ nhân người có quan hệ, vậy có phải người nên nghe ta hay không. Hơn nữa, người đã giúp ta quá nhiều, người cũng là sư phụ của Lạc Nhi, Tàng Thất, Mạc Tà, ta không thể trở mặt nhìn người bị người khác tàn sát."

Hi Huyền thở dài một hơi: "Các người tiến vào đại trận đã gặp phải không ít tu sĩ, những người này đại khái có trăm người, vị cô nương này chém giết người nọ, cũng chỉ là một người rất bình thường trong đó. Bọn họ chính là mắt trận của tòa đại trận này. Nếu muốn phá vỡ tòa đại trận này, đầu tiên phải chém giết toàn bộ những người này."

Diệp Trường Sinh nói: "Như vậy là được rồi?"

Hi Huyền lắc đầu: "Giết sạch bọn họ chỉ là bước đầu tiên, ở chính giữa đại trận có một luồng phân thân, chính là người bày trận để lại, hắn sẽ thông qua luồng phân thân này cắn nuốt linh khí truyền tống cho người bày trận, cho nên người phải hủy diệt luồng phân thân này."

"Có điều, hắn không phải là người mà người có thể đối phó, cho dù hai người các người liên thủ thì cũng không cách nào ngăn cản, cho nên các người..."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, vẻ mặt nghiêm nghị: "Đến thì sẽ không có ý định sống sót rời đi, giúp ta chiếu cố nương tử, ta đi một lát sẽ trở về."

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Hi Huyền thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi: "Đừng lỗ mãng, không có nường tử người trợ giúp, người thật sự không phải là đối thủ của bọn họ."

Một bên, giọng nói Thái Sơ nhẹ nhàng: "Tướng công, ta đi với người, mặc kệ nguy hiểm cỡ nào, ta sẽ không lùi bước."

Diệp Trường Sinh thâm tình nhìn Thái Sơ: "Thân thể của người..."

Thái Sơ lắc đầu: "Không có việc gì, vì người, chết cũng không sợ."

Hi Huyền vốn không muốn quấy rầy hai người, nhưng tình huống khẩn cấp, hắn vẫn nhịn không được mở lời: "Bởi vì trăm người này là mắt trận, cho nên bọn họ không bị đại trận ảnh hưởng, hơn nữa sẽ tùy ý biến ảo vị trí, các người nhất định phải cẩn thận."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một trận tiếng đánh nhau truyền đến, hắn xoay người nhìn lại: "Là bọn họ."

Giờ khắc này.

Ba người Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu, Lý Thái Bạch đang kịch chiến với cường giả trong đại trận, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, trầm giọng nói: "Hi Huyền, người khôi phục thân thể trước, tin tưởng ta, ta nhất định có thể phá vỡ tòa đại trận này."

Không chút chần chờ, hắn lôi kéo Thái Sơ rời đi, nhanh chóng vọt tới phía ba người Lý Thái Bạch.

Sao ba người này lại như thế, không phải để cho bọn họ ở bên ngoài đại trận sao?

Xuy.

Xuy.

Liên tiếp hai công kích bay ra, giống như Ngân Hà ngang trời, bức lui cường giả vây công ba người Chúc Cửu rời khỏi.

Hai người Diệp Trường Sinh và Thái Sơ bay đến bên người ba

người: "Sao các người vào được?"

Chúc Cửu cười nói: "Nơi này nguy hiểm như thế, sao chúng ta có thể nhìn Thiếu chủ bị người khi dễ."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh hơi động dung: "Biết nguy hiểm còn tiến vào?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, cùng lắm thì chết, cũng không phải chưa từng chết, vừa rồi mười người bọn họ vây công ba người chúng ta, cũng không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, như vậy chúng ta có thể giúp Thiếu chủ chia sẻ một ít."

Chương 1137: Ta sẽ đánh chết người

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, để ta trở về Thần Cung một chuyến."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi Thần Cung làm gì."

Cơ Phong Lưu lạnh nhạt cười: "Gọi người, tu vi của Khung và Linh Cơ trong khoảng thời gian này đã khôi phục rất nhiều, ta gọi bọn họ cùng nhau đánh nhau."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một đoàn vòng xoáy linh khí xuất hiện: "Không cần, ta gọi bọn họ đi ra."

Ngay sau đó.

Bốn người Diệp Thập Vạn, Khung, Vũ Linh Cơ, Hoàng Bái Thiên đi ra trước, ngay khi Diệp Trường Sinh chuẩn bị đóng cửa Thần Cung, một ánh sáng nhanh chóng lao ra.

Bạch Thiên Hương.

Mọi người hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện, Bạch Thiên Hương nói: "Ta cần nuốt nhiều linh khí trong Thần Cung như vậy, lẽ ra phải giúp người đánh nhau."

"Đương nhiên còn muốn tạ ơn người không giết."

"Vậy thì đa tạ." Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Nương tử, người dẫn bọn họ đi chém giết trăm người trong trận."

Thái Sơ biến sắc: "Người muốn đi trung tâm trận? Hi Huyền tiền bối nói, cho dù ta và người liên thủ cũng không thể đánh bại đạo phân thân kia, người không thể đi, muốn đi cũng là ta đi."

"Ta mạnh hơn người!"

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Sơ: "Một mình ta đi sẽ không có việc gì, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không dùng tính mạng của mình nói giỡn."

Hắn bước từng bước đi về phía trước, mỗi một bước tu vi tăng lại lên một cấp bậc, Chúc Cửu phía sau trầm giọng: "Khi nào ta mới có thể ưu tú như Thiếu chủ?"

"Trong mộng, tất cả đều có thể!" Cơ Phong Lưu nói: "Làm việc đi, ở đây thêm một lát, linh khí của chúng ta sẽ ít đi một phần."

Ngay sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của Thái Sơ, mọi người tấn công tu sĩ trong đại trận, từng công kích vô tận bay ra, không gian bị chôn vùi nghiền nát, đại trận giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Chúng cường giả trong trận tuyệt đối không nghĩ tới Thái Sơ sẽ dẫn người chủ động xuất kích, chẳng lẽ bọn họ không biết làm vậy thì linh khí tiêu hao rất lớn sao?

Còn có, những người này quả thực chính là người điên, một đám thật giống như nhập ma, sát phạt vô tận, khủng bố như vậy.

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng xông lên, hơi thở trên người hắn điên cuồng tăng vọt, một thân tu vi từ Đạo Hoàng trực tiếp tăng lên đến Đạo Tôn.

Lại là hai cấp bậc lớn.

Thao tác thường xuyên, đừng ngạc nhiên.

Hắn hiểu được một tình huống, chỉ cần hắn tiến vào Thần Ma Bạo Tẩu, tu vi cũng sẽ tăng lên hai cấp bậc trong nháy mắt.

Như vậy nếu hắn tu luyện Thần Ma Biến lên tầng cao nhất, có thể trực tiếp vô địch hay không?

Lúc này.

Hai bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Người đến cùng là người nào?"

Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Người giết các người."

Lượng thiên.

Tuế nguyệt.

Hai đạo kiếm quang bay ra như hình với bóng với Diệp Trường Sinh, xẹt qua trên người hai tên áo bào đen, một tiếng nổ tung truyền đến.

Sương máu tràn ngập xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, mà hắn vẫn thẳng tiến không lùi.

Khủng bố.

Trực tiếp giết hai người trong nháy mắt, nhưng cấp bậc của hai người này mạnh hơn hắn!

Tình huống gì đây?

Đương nhiên là Diệp Trường Sinh động tay động chân trên kiếm quang, vì tiết kiệm thời gian, hắn đã giấu cấm kỵ lực nổ tung và ba đạo thần hỏa ở trong kiếm quang.

Cứ như vậy, hai người kia không chết mới là lạ.

Diệp Trường Sinh lựa chọn đi tới trung tâm đại trận chém giết đạo linh hồn thể kia cũng không phải nhất thời xúc động.

Mà là cân nhắc ưu và nhược điểm, cuối cùng mới đưa ra quyết định.

Hơn nữa trong hệ thống có phần thưởng đánh dấu Thiên Ngoại Thiên, hắn tin tưởng mình có thể phá hủy đại trận, chém giết đạo phân thân kia.

Một đường đi về phía trước, chưa từng gặp phải người ngăn cản.

Vô cùng thuận lợi.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần hồn, đã phát hiện phân thân ở giữa đại trận, người này áo trắng như tuyết, khoanh chân ngồi,

dường như không có bất kỳ hơi thở nào.

Trên mặt hắc ta đích xác có mặt nạ màu vàng, lấp lánh, chấn nhiếp hồn người.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện từ một bên phân thân, đập không bay xuống, lại là một nữ tử.

Diệp Trường Sinh cầm Tiên Trục Kiếm trong tay, tầm mắt dừng trên người nữ tử, nữ nhân này là một nhân vật ngoan độc, hơi thở trên người khó phân trên dưới với Thái Sơ.

Cho nên, nàng ta có thể là một Đạo Đế.

Thực lực chênh lệch rất lớn.

Nữ nhân này hẳn là cường giả hiếm có trong trận, nàng ta xuất hiện ở nơi này để bảo vệ luồng phân thân này.

Nữ tử nói: "Đạo Tôn, yếu như vậy lại có thể tới nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Hỗn Loạn Tinh Không không thuộc về các người, ta muốn đến thì đến, người cản ta à."

Nữ tử tiện tay vung lên, không gian hóa thành hư vô, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác vô hình trung có một đạo thần long vỗ vào trên người hắc.

Bịch.

Bay... Nó đang bay.

Diệp Trường Sinh bay ngược ra ngoài, tảng đá khổng lồ sau lưng xệt qua hóa thành bột mịn, khoe miệng tràn ra một vết máu.

Nữ nhân này đánh lén hắc.

Chương 1138: Ta sẽ đánh chết ngươi (2)

Đạo Đế thì trâu bò sao?

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, phát hiện nữ tử hóa thành một tia tàn ảnh, đang nhanh chóng vọt tới phía hắn, tốc độ nhanh... Nhanh... Nhanh không được.

Nháy mắt đã tới.

Ánh mắt hắn dừng lại trên tàn ảnh: "Cô nương, ngươi còn trẻ, sao lại thành màu đen."

Đừng hiểu lầm.

Diệp Trường Sinh nói là tay ngọc của nữ tử, giờ khắc này, ở trên bàn tay nàng ta có một đoàn sương mù đen quanh quẩn.

Hơi thở này khiến người ta cảm giác vô cùng sắc bén, Diệp Trường Sinh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hơi thở như vậy.

Bịch.

Một bàn tay lớn hắc ám đẩy tới, ý đồ muốn bóp cổ hắn, sao Diệp Trường Sinh có thể khiến nữ tử thực hiện được?

Huyền Kiếm Cửu Trọng Thiên.

Một kiếm xuất ra, kiếm chém cửu thiên, quán quanh xoay tròn, ngăn cản bàn tay lớn hắc ám.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh lần thứ hai bay ngược ra ngoài, trong mắt nữ tử lộ ra vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: "Ta sẽ đánh chết ngươi."

Vạn trượng kiếm quang trọng lâu sụp đổ, vô số sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, nơi đi qua, đá lớn hóa thành bột mịn, từng tấc

từng tắc không gian sụp đổ.

Đạo Đế chính là không giống nhau.

Diệp Trường Sinh hiểu rõ giữa bọn họ vẫn còn có khoảng cách.

Nhưng khoảng cách đó không đáng sợ, chúng ta có thể nghĩ biện pháp bù đắp, tận lực giảm bớt chênh lệch giữa hai người.

Khoảng cách gần nhất trên thế giới, không phải bằng không, mà là số âm.

Âm.

Âm.

Lại có hai công kích rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hắc ín nhiều hơi mờ mịt, rõ ràng nữ tử đang ở trước mặt hắn.

Vậy hai công kích này đến từ đâu?

Ngay sau đó.

Trong hư không.

Thân ảnh nữ tử huyền hóa trăm đạo, từ phương hướng khác nhau tấn công tới phía Diệp Trường Sinh, bàn tay lớn hắc ám đập tan hết thấy, hiển nhiên là không có ý định cho Diệp Trường Sinh cơ hội thở dốc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh không ngừng bay ngược ra ngoài, vết thương trên người từ nổ tung đến khép lại, lặp đi lặp lại không ngừng.

Nếu không phải có thần cách Bất Tử và cây sinh mệnh siêu cấp, hắn phỏng chừng đã bị đánh chết.

"Đại Thương Khung Thuật!"

Theo thân ảnh truyền ra, trên đại trận xuất hiện một ánh sáng trắng từ trên cao bay xuống, đánh về phía nữ tử.

Bàn tay của bầu trời.

Nữ tử xông thẳng vào hư không, nghênh đón bàn tay của bầu trời, tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, sáu món chí bảo của Thần Ma Tộc xuất hiện trên người.

“Tạo Hóa Vi Công, diệt!”

Sáu món chí bảo chém tới, từng cột sáng rơi vào trên người nữ tử, người sau biến sắc, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh có thể phóng thích công kích khủng bố như vậy.

Vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng chém giết hắn, chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Trường Sinh cứng rắn như vậy, lá bài tẩy nhiều đến không tưởng nổi.

Diệp Trường Sinh liên tiếp phát động hai công kích, để nữ tử có nhận thức mới với hắn: "Người mạnh hơn so với tưởng tượng của ta, thế nhưng có chênh lệch là không cách nào bù đắp."

Bịch.

Trăm bóng ảnh mà làm một, không biết từ khi nào trong lòng bàn tay nữ tử xuất hiện một cây sắt lớn, từ trên cao đánh xuống một gậy.

Nữ nhân này sử dụng một cây sắt mạnh mẽ như vậy?

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

“Lập tức sử dụng thẻ vô địch!”

Theo âm thanh hạ xuống, vô số ánh sáng vàng từ người Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, hắn phát hiện mình đã thay đổi.

Trong cơ thể dường như có một nguồn sức mạnh không thuộc về hắn, thật sự là quá mạnh, đây chính là sức mạnh vô địch sao?

Đây có phải là trạng thái vô địch không?

Cảm giác này... Cực sướng.

Thật khiến người ta mê luyến, say mê, si mê.

Diệp Trường Sinh thúc dục sáu chỉ bảo nghênh đón cây sắt lớn. Lúc này đây, hắc bát phong bất động, vững như bàn thạch, lực công kích khuấy động ra ngoài.

Thấm phán!

Một kiếm bay ra, máu tươi như trụ, kiếm quang mở trời phá hủy thân thể nữ tử, mà linh hồn thể của nàng ta lại chạy trốn ra ngoài.

Muốn chạy trốn?

Không có cửa.

Thẻ vô địch chỉ có thể kiên trì một nén nhang, đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không cho nữ tử bất cứ cơ hội gì.

Giờ khắc này.

Nữ tử hoa dung thất sắc, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, vì sao Diệp Trường Sinh đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Nàng ta lại nhìn không thấu thực lực của Diệp Trường Sinh, cái loại sâu không lường được khiến nàng ta cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác này... Mấy vạn năm, nàng ta chưa từng có.

Phán quyết!

Lại là một kiếm.

Kiểm đến.

Linh hồn nữ tử bị diệt, kiếm quang chưa từng có tức giận đánh vào trên đại trận, từng vết nứt xuất hiện.

Lúc này.

Nam tử áo trắng đột nhiên đứng lên, quay đầu nhìn đại trận xuất hiện tế văn: "Người, dám phá hư đại trận."

"Dám phá hỏng đại sự của ta, để cho người hình thần câu diệt."

Diệp Trường Sinh cũng không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp

tấn công về phía nam tử: "Thiên ngoại phi tiên!"

Hiện tại điều hắn cần làm là trước khi thể vô địch còn chưa mất hiệu lực thì phá hủy luồng phân thân trước mắt này.

Chương 1139: Thẻ vô địch

“Diễn!”

Một đạo, lại một đạo thần thông phóng thích.

Sắc mặt nam tử áo trắng âm trầm đến cực điểm, trong lòng nghi hoặc vạn phần, biết rõ sức mạnh trong cơ thể Diệp Trường Sinh không phải là hẩn, nhưng vì sao hẩn có thể khống chế sức mạnh vô địch này?

Gió lốc kiếm quang bao trùm đầy trời, giống như biển kiếm mênh mông, nam tử áo trắng không dám nhượng bộ, chỉ có thể cứng rắn đi lên.

Bởi vì nếu mà hẩn ta tránh né công kích của Diệp Trường Sinh, đại trận sau lưng nhất định sẽ bị đánh nát.

Vậy thì tội lỗi của hẩn ta sẽ lớn.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh nam tử áo trắng bay ngược ra ngoài, phân thân trở nên suy yếu: "Rốt cuộc người là ai!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đoạt Thiên Kiếm Hoàng."

Mắt nam tử áo trắng muốn nứt ra: "Người là Đoạt Thiên Giả."

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể?"

Nam tử áo trắng lại nói: "Thật không nghĩ tới trong Đoạt Thiên Giả còn có thiên kiều như người, xem ra quan hệ giữa Đoạt Thiên Giả các người và Hi Huyền rất mật thiết."

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn biết quá nhiều, có vấn đề gì, để cho bản thể của người đến tổng bộ Đoạt Thiên Giả tìm ta."

"Về phần người... Bây giờ người có thể chết."

“Thái Thanh Tà Kiếm trăm!”

Theo âm thanh hạ xuống, một đạo kiếm quang từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh bắn ra, chính là thanh Cửu Lê Tà Kiếm hắc cần nuốt ngày đó.

Tuy nhiên.

Giờ khắc này.

Trên Tà Kiếm bao bọc Thái Thanh Đạo vô biên, một kiếm xuất ra, chém ở trên người nam tử áo trắng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, phân thân nam tử áo trắng bị kiếm quang bao phủ, một khắc cuối cùng, hắc ta còn muốn nói gì đó...

Diệp Trường Sinh căn bản không cho hắc ta cơ hội.

Phân thân bị hủy, đại trận bao phủ trên Hỗn Loạn Tinh Không bị nghiền nát, linh khí ngập trời hạ xuống, hội tụ về phía trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Điều này... Đây là linh khí của Hi Huyền...

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, linh khí như rồng bay về phía vị trí Hi Huyền.

Hắc biến mất tại chỗ, đi tìm nhóm người Thái Sơ.

Hi Huyền nhận thấy đại trận biến mất: "Hắc, làm sao làm được?"

...

Tinh vực vô tận.

Bên trong một cung điện lơ lửng.

Một nam tử áo trắng ngồi ngay ngắn, khoe miệng tràn ra máu tươi: "Người dám hủy đại trận của ta, Đoạt Thiên Kiếm Hoàng? Người

chết chắc rồi.”

Nam tử chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bức họa, tiện tay vung lên, bức họa từ trong cung điện bay ra ngoài.

“Truy nã, giết hẩn, bất kể đại giới!”

Dứt lời, hình ảnh Diệp Trường Sinh chém giết phân thân hóa thành thiên đạo, bay xuống ở các nơi khác nhau.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh không biết chút nào, lần này hẩn gặp phải phiền toái lớn. lệnh truy nã vũ trụ, phạm là người lên lệnh truy nã này đều chắc chắn phải chết.

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Thái Sơ mang theo mọi người đi tới bên người Diệp Trường Sinh, ngoại trừ Thái Sơ ra, trên người bọn họ ít nhiều đều có vết thương.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người cũng quá mãnh liệt.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Mượn sức mạnh của người khác mà thôi.”

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ khiêm tốn, sức mạnh kia cũng không phải ai cũng có thể mượn, làm không tốt thì thân thể sẽ nổ tung mà chết.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Các người đều bị thương, đi Thần Cung tu luyện đi, ta còn có một số việc đi làm.”

Mọi người không chút do dự nhao nhao tiến vào trong Thần Cung, lần đại chiến này, bọn họ bị thương nhẹ, nhưng có sự trợ giúp rất lớn với bọn họ.

Diệp Trường Sinh lôi kéo tay ngọc của Thái Sơ: "Không có việc gì chứ?”

Thái Sơ lắc đầu: "Không có việc gì.”

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Vì hần, người hy sinh rất nhiều, đáng giá không?"

Diệp Trường Sinh đương nhiên hiểu được ý của Thái Sơ, là cảm thấy hần sử dụng thể vô địch đi giúp Hi Huyền, hy sinh quá lớn.

"Đáng giá!"

"Lão Hi đã giúp ta rất nhiều, hơn nữa hần là bằng hữu của ta, hy sinh lớn hơn nữa, ta cũng không tiếc."

Trong hố đen, Hi Huyền suýt chút nữa khóc: "Ô ô... Lâu lắm rồi không ai đối xử tốt với ta như vậy."

Hi Huyền bị chấn cảm động.

Vốn tưởng rằng sẽ táng thân trong Vũ Trụ Phệ Linh đại trận, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh xuất hiện, tuyệt địa phùng sinh, xoay chuyển càn khôn, cho hần một cơ hội sống.

Điều khiến hần cảm động nhất là... Diệp Trường Sinh không lấy linh khí của hần làm của riêng.

Bịch.

Bịch.

Diệp Trường Sinh dẫn Thái Sơ đi tới bên người Hi Huyền, giọng nói người sau khàn khàn: "Lần này người đã cứu ta."

"Thật khách khí!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Chúng ta gặp mặt ba lần, hai lần trước người đều giúp ta, hết thấy đều có nhân quả, nên ta giúp người một lần."

Hi Huyền gật gật đầu: "May mà ta bảo nhóm người Lạc Nhi, Yêu Nhi, Tiểu Thất đi tìm người, bằng không, lần này bọn họ sẽ vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người để bọn họ đi tìm ta? Nhưng ta lại không gặp họ."

Hi Huyền lại nói: "Ta để cho bọn họ rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không

là có yêu cầu. Trước khi gặp lại người, bọn họ phải vượt qua mười cấm địa, bí cảnh, chỉ có như vậy thì tu vi của bọn họ mới có thể thật sự đặt chân tới vũ trụ hiện tại.”

Chương 1140: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không lần nữa

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh nhìn Hi Huyền, từ vẻ mặt của hắn có thể thấy được, Hi Huyền thật sự dụng tâm với nhóm người An Lạc Nhi, Tàng Thất, Diệp Mạc Tà: "Thực lực của bọn họ tăng lên nhanh không?"

Hi Huyền nói: "Tư chất không kém, hơn nữa được ta dạy dỗ, sau này thành tựu có lẽ không bằng người, nhưng bọn họ nhất định sẽ trở thành cánh tay phải của người, ở vũ trụ mệnh mông này để lại bút tích thuộc về bọn họ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Sức mạnh trong cơ thể người vừa rồi quá mạnh, hắn là không thuộc về người."

Diệp Trường Sinh nói: "Đích xác là như thế, ta mượn sức mạnh của người khác, cũng may chém giết phân thân áo trắng kia, xem như nguy cơ tạm thời giải trừ."

Vẻ mặt Hi Huyền ngưng trọng: "Người hủy phân thân của hắn, phá hủy đại trận, lấy thủ đoạn thông thiên của người này hắn đã biết tất cả xảy ra ở nơi này, tin tưởng hắn rất nhanh sẽ ra tay với người, gặp phải bản thể của hắn, người không hề có phần thắng."

"Trong mấy năm nay, tu vi của người tăng lên rất nhanh, nhưng thời đại và vũ trụ không ngừng biến ảo. Nếu đặt ở thế hệ trẻ, không ai có thể so sánh với người, nhưng đối thủ của người cho tới bây giờ cũng không phải tu sĩ trẻ tuổi."

"Các thế lực lớn có nội tình ngập trời, sâu không lường được, cho nên thời gian để lại cho người không nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Có người muốn khởi động lại vũ trụ, đương nhiên sẽ có người không muốn khởi động lại, tin tưởng tranh đấu giữa hai người này sẽ không ít, trong thời gian ngắn ta vẫn an toàn."

"Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại Hỗn Loạn Tinh Không, chờ người khôi phục ta lại rồi đi."

Hi Huyền nói: "Vậy người có thể phải chờ thời gian tương đối dài."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cần bao lâu để khôi phục?"

"Một năm."

"Không sao."

Cách thời gian tới Kiếm Điện còn có hơn ba năm, ở lại Hỗn Loạn Tinh Không tu luyện một năm, vừa lúc nhân cơ hội này lắng đọng thật tốt xuống.

Ngay sau đó.

Một hố đen thật lớn mở ra ở trước mặt hai người Diệp Trường Sinh, một bóng người đi ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người người tới: "Người là... Hi Huyền."

Hi Huyền nói: "Làm sao vậy?"

Diệp Trường Sinh quả thực không thể tin được, vẫn cho rằng Hi Huyền là một lão già xấu, không nghĩ tới hãn phong lưu phóng khoáng, đẹp trai bức người.

Một bộ trường sam màu đen, con người như trắng vàng, khí thế như trời khiến người ta cảm giác tiêu sái lại bình tĩnh.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh ở chỗ này, nhan sắc của Hi Huyền nhất định sẽ đứng nhất.

Hi Huyền nói: "Không giống như người tưởng tượng."

Diệp Trường Sinh nói: "Hơi khác, nhưng cũng không tệ lắm."

Hi Huyền lại nói: "Sở dĩ ta tự mình hiện thân gặp người là có hai chuyện. Nếu người quyết định ở Hỗn Loạn Tinh Không tu luyện, ta có vài thứ đưa cho người, sẽ có trợ giúp với người."

Nói đến đây, hần giơ tay đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Đều ở bên trong."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới: "Chuyện thứ hai là gì?"

Hi Huyền quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Thái Sơ: "Nàng hần là Thái Thượng Tạo Hóa Thần Thể, thần thể này chỉ có Thiên Nữ của Thái Thượng Tạo Hóa Cung mới có thể có được."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Thái Thượng Thiên Nữ? Hi Huyền, người biết Thái Thượng Tạo Hóa Cung, vậy người biết Vũ Trụ Cấm Viện không?"

Hi Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người biết Vũ Trụ Cấm Viện."

Diệp Trường Sinh nói: "Biết một ít, nếu người biết Vũ Trụ Cấm Viện, hãy nói cho ta biết."

Im lặng trong chớp mắt.

Hi Huyền mở lời nói: "Ta chính là từ Vũ Trụ Cấm Viện đi ra."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hi Huyền lại nói: "Có điều hiện tại Vũ Trụ Cấm Viện đã không còn tồn tại, năm đó Cấm Viện xảy ra một hồi họa kiếp, lần đại chiến đó, Cấm Viện suýt chút nữa diệt vong, chỉ còn lại một số ít tu sĩ, chủ nhân ta chính là một trong số đó."

"Về sau chủ nhân thành Viện trưởng Cấm Viện nên đã giải tán Học Viện, tuyển chọn ra tám người chúng ta trấn thủ hố đen vũ trụ, sau đó hần đã rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người có biết trận họa kiếp năm đó không?"

Hi Huyền lắc đầu: "Khi trận họa kiếp kia bùng xuống ta còn chưa gia nhập vào Cấm Viện, về sau lật xem một ít sách cổ mới biết được trận họa kiếp kia không chỉ là Vũ Trụ Cấm Viện, còn có rất nhiều thế lực cũng ở trong đó, Thái Thượng Tạo Hóa Cung chính là một trong số đó."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, biết họa kiếp trong miệng Hi Huyền có lẽ chính là trận đại chiến trong đầu hắc và Thái Sơ.

Hi Huyền lại nói: "Sao người đột nhiên quan tâm đến chuyện của Vũ Trụ Cấm Viện vậy?"

"Nghe người khác nhắc tới, cho nên muốn hỏi." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, hàng lông mày nhíu chặt: "Chuyện thứ hai người nói có liên quan đến nường tử ta."

Hi Huyền gật gật đầu: "Ở chỗ ta có một quyển công pháp của Thái Thượng Tạo Hóa Cung, vô cùng thích hợp với nàng, tặng nàng làm lễ vật."

Chương 1141: Đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không lần nữa (2)

Ngay sau đó.

Một ánh sáng vàng xuất hiện trong lòng bàn tay Hi Huyền, một quyển sách cổ màu vàng xuất hiện, quyển sách này giống như dùng hoàng kim đúc ra.

Tạo Hóa Huyền Công.

Thái Sơ tiếp nhận sách cổ hoàng kim: "Đa tạ các hạ."

Hi Huyền nói: "Ta chỉ có thể giúp người như vậy, một năm này, hy vọng tu vi của các người có thể tăng lên."

Hắn xoay người chuẩn bị rời đi, truyền âm cho Diệp Trường Sinh: "Thân phận Thái Thượng Thiên Nữ bất phàm, nhưng trong cơ thể nàng có lực La Sát, thân hồn bị hao tổn, tương lai sẽ đi trên con đường nào, vẫn là ẩn số."

"Người phải cẩn thận với nàng nhiều hơn."

Diệp Trường Sinh đương nhiên hiểu được Hi Huyền có ý gì, theo thực lực của Thái Sơ không ngừng tăng vọt, nếu như nàng vẫn luôn là Thái Thượng Thiên Nữ, hết thủy bình an vô sự.

Nhưng nếu theo tu vi của nàng tăng vọt, cuối cùng bị La Sát trong cơ thể khống chế, vậy Thái Sơ sẽ trở thành thần giết chóc.

Hậu quả sẽ rất, rất, rất nghiêm trọng.

Thượng cổ La Sát?

Diệp Trường Sinh đương nhiên sẽ không để Thái Sơ rơi vào đạo La Sát, hắn muốn tìm được tất cả thuộc về bọn họ, bất kể là trí nhớ hay thân hồn.

"Chờ một chút!"

Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng, nhìn Hi Huyền xoay người: "Người đưa cho chúng ta thứ như vậy, ta cũng có vài thứ cho người."

Hi Huyền tiếp nhận linh giới Diệp Trường Sinh ném tới: "Một năm sau, gặp."

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Huyền biến mất trong hố đen: "Nường tử, chúng ta đi Thần Cung trước."

Đúng lúc này.

Âm báo của hệ thống truyền đến.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không hay không?]

Về mặt Diệp Trường Sinh hơi giật mình, trong lòng hoảng sợ, một chỗ có thể đánh dấu được hai lần sao?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, chỉ cần hệ thống nguyện ý, một chỗ có thể không giới hạn số lần đánh dấu.]

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động: [Hệ thống, cho ta đánh dấu Hỗn Loạn Tinh Không vô hạn.]

[Người nghĩ hay lắm!]

Diệp Trường Sinh: [...]

Hư không vô tận.

Một cung điện nằm trên một hòn đảo nổi.

Kiểm khí ngập trời quanh quần trên cung điện, kiểm uy chấn thiên, khủng bố như vậy.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người lẳng không bay xuống xuất hiện trên đảo nổi, bọn họ tựa như quỷ mị, nhanh chóng vọt tới cung điện với tốc độ

cao.

Kiểm Hoàng Cung.

Nơi này chính là cung điện của Đoạt Thiên Kiếm Hoàng.

Lúc này.

Bên trong cung điện.

Trên lầu các.

Một nam tử áo trắng chậm rãi mở mắt ra, kiếm khí mênh mông cuộn cuộn từ trên người hắn bắn ra ngoài.

Ngay sau đó.

Bóng người biến mất trong cung điện, khi xuất hiện lại, lơ lửng bá đạo mà đứng, hai mắt bế ngẩng, bá đạo nghiêm nghị.

“Chư vị đến Kiểm Hoàng Cung ta có chuyện gì?”

Theo âm thanh truyền ra, sáu bóng người xuất hiện, vây quang nam tử áo trắng, uy áp khủng bố rơi vào trên người hắn ta.

Vân Thiên Cương nói, "Để Đoạt Thiên Kiếm Hoàng ra gặp một lần."

Nam tử áo trắng nói: "Ta chính là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, Dương Huyền."

Sắc mặt Vân Thiên Cương thay đổi: "Người là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng?"

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đoạt Thiên Kiếm Hoàng trước mắt sao lại không giống như bức chân dung mà chủ nhân đưa cho hắn?

Một gã lão giả ghé mắt nhìn về phía Vân Thiên Cương: "Mặc kệ có phải hắn hay không, trước mang về cho chủ nhân."

Một người khác phụ họa: "Đúng, cho dù không phải hắn, người nọ

cũng có quan hệ với hắn.”

Giờ khắc này.

Đoạt Thiên Kiếm Hoàng mờ mịt.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có nhiều cường giả buông xuống như vậy, chính mình quất tháo vũ trụ nhiều năm, thế mà không biết thân phận của bọn họ.

Dương Huyền nội liễm hơi thở: "Chư vị là ai, nơi này là nơi của Đoạt Thiên Giả.”

Vân Thiên Cương nói: "Theo chúng ta đi một chuyến, chủ nhân ta muốn gặp người.”

Dương Huyền nói: "Trước tiên hãy báo thân phận, nếu không, muốn ta đi với các người, vậy phải xem các người có thực lực hay không.”

Hai chân Vân Thiên Cương đạp không, chậm rãi nâng hai tay lên, dưới chân xuất hiện ba vòng sáng, lấy hắn ta làm trung tâm bắt đầu từ từ bay lên.

"Bây giờ có thể đi với chúng ta rồi chứ?"

Sắc mặt Dương Huyền đột nhiên biến đổi: "Đạo... Đạo Đế!"

Ngay sau đó.

Hơi thở trên người năm người khác cũng bắn ra, là tu vi Đạo Đế.

Dương Huyền cảm thấy hoảng sợ, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, hắn ta chưa từng trêu chọc thế lực mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc vì sao bọn họ tới tìm hắn?

Vân Thiên Cương lại nói: "Theo chúng ta trở về, có lẽ người còn có một đường sống, nếu ngoan cố chống cự, từng phút từng phút sẽ khiến người rõ ràng.”

Dương Huyền nói: "Đẫn đường đi!"

...

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Thái Sơ xuất hiện, nhóm người Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu, Lý Thái Bạch, Bạch Thiên Hương đều đang bế quan.

Chỉ có mấy người Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Hoa Ảnh Vũ, Hoàng Vân Huyền đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Một năm kể tiếp, các người ở trong Thần Cung tu luyện, ta cũng bế quan một năm."

Không Kiến nói: "Sự phụ, người còn muốn bế quan? Lại tu luyện, người sẽ vô địch."

Chương 1142: Đoạt Thiên Kiếm Hoàng

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vô địch hay không không quan trọng, ta chủ yếu chính là muốn tu luyện."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hoa Ảnh Vũ: "Trong khoảng thời gian này ở trong Thần Cung bế quan, kiếm đạo và cấp bậc của người tăng lên rất nhiều. Lại ở lại trong Thần Cung tu luyện sẽ không có trợ giúp rất lớn cho người, người theo ta cùng nhau tu luyện ở Hỗn Loạn Tinh Không."

Hoa Ảnh Vũ cúi người: "Hết thảy nghe lệnh Thiếu chủ."

Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, có thể có thành tựu như bây giờ đều do Diệp Trường Sinh ban cho nàng vạn đạo kiếm thể, để nàng ở trong Thần Cung tu luyện.

Diệp Trường Sinh người nhìn Thái Sơ: "Nương tử, người hãy ở trong Thần Cung tu luyện, ta muốn ở lại Hỗn Loạn Tinh Không."

Thái Sơ gật đầu: "Có nguy hiểm thì thông báo cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Được."

Một năm đối với tu sĩ mà nói quả thực không quá ngắn.

Chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Hoa Ảnh Vũ rời khỏi Thần Cung: "Hỗn Loạn Tinh Không biến ảo khó lường, tinh thần vạn tượng, người có thể ở chỗ này tìm hiểu kiếm đạo mới."

Khóe miệng Hoa Ảnh Vũ nhắc lên ý cười, "Tạ Thiếu chủ bồi dưỡng."

"Đi đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Hoa Ảnh Vũ rời đi: [Hệ thống, lập tức mở ra phần thưởng hệ thống.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Hỗn Loạn Tinh Không, đạt được thẻ Đại Sát Sinh, Vũ Trụ Đạo Nguyên, hắc khí

sáng thể."

The đại sát sinh?

Diệp Trường Sinh nhìn trang hiển thị của hệ thống: "Ba tấm thẻ rồi sao?"

Đánh dấu Thiên Ngoại Thiên, hệ thống thưởng cho thẻ Cửu Chuyển Thần Ma, thẻ Thần Ma Biến Dịch, hai tấm thẻ này rất mạnh.

Cũng chính bởi vì có hai tấm thẻ này, hắn mới lựa chọn sử dụng thẻ vô địch.

Hiện tại lại có thêm một tấm thẻ Đại Sát Sinh, nhìn phần giới thiệu của thẻ này, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác sau lưng truyền đến một trận rét lạnh thấu xương.

The đại sát sinh, diệt tinh vực, hủy thương khung, người sử dụng sát phạt chư thiên, máu nhuộm thiên hà, kẻ địch không chết, giết chóc không ngừng.

Mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, bắt đầu cắn nuốt hắc khí sáng thể mà hệ thống thưởng, ngay sau đó, Thần tháp Tử Dương trong cơ thể hắn xuất hiện.

Cánh tay hắn hơi nâng lên, đầu ngón tay dẫn động đưa Vũ Trụ Đạo Nguyên vào trong Thần tháp. Hiện tại Thần tháp còn ba tầng cuối cùng chưa tiến vào. Diệp Trường Sinh tính toán trong một năm này sẽ vượt qua ba tầng cuối cùng của Thần tháp.

Sau khi thu hồi Thần tháp, trước mặt hắn xuất hiện một linh giới, chính là lúc trước Hi Huyền đưa cho hắn.

...

Hư không vô tận.

Trước Thiên Khuyết nguy nga hùng vĩ.

Từng bóng người bay xuống, chính là Vân Thiên Cương dẫn theo

Dương Huyền trở lại.

Vân Thiên Cương khom người một cái "Chủ nhân, đã mang người về."

Thiên Khuyết mở ra, nam tử áo trắng bay ra, trên gương mặt hơi tái nhợt, hơi thở trên người vô cùng mạnh mẽ.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khiến đám người Vân Thiên Cương hóa thành bột mịn.

Đây vẫn là một luồng phân thân.

"Hắn là ai?"

Vân Thiên Cương nói: "Hồi chủ nhân, hắn là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng."

Ánh mắt Từ Thiên rơi vào trên người Dương Huyền: "Người là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng?"

Dương Huyền không kiêu ngạo không tự ti: "Chính là tại hạ."

Khuôn mặt Từ Thiên lộ vẻ tức giận, vậy hắn là ai, dám lừa gạt ta? "Người biết hắn không?"

Trên không trung xuất hiện một ảo ảnh, chính là dáng vẻ Diệp Trường Sinh ở trong Hỗn Loạn Tinh Không.

Dương Huyền hí mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Ta biết hắn."

Từ Thiên nói: "Nói, hắn là ai."

Dương Huyền nói: "Các hạ trước tiên nói cho ta biết, các người là ai, vì sao phải tìm hắn."

Từ Thiên hí mắt, trong lòng chắc chắn Dương Huyền và Diệp Trường Sinh có quan hệ: "Dẫn hắn đi xuống, hỏi ra tất cả những gì ta muốn biết."

Vân Thiên Cương khom người một cái: "Chủ nhân yên tâm, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Dương Huyền nhận thấy sát khí trên người Từ Thiên và những người khác, vội vàng nói: "Các người rốt cuộc là ai, tìm hắc làm gì?"

Làm gì đây?

Muốn chết?

Thành thành thật thật nói cho Từ Thiên biết tất cả về Diệp Trường Sinh, không thơn sao?

Hỏi lại, sẽ chết ở đây.

Thân ảnh Từ Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Huyền, uy áp khủng bố khiến Dương Huyền không thở nổi, tim đập giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngừng lại.

"Hắc, tự xưng là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, rốt cuộc người là gì của hắc?"

Đầu Dương Huyền ơ ơ: "Ta mới là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, người này tên là Diệp Trường Sinh, người đứng đầu Thần Ma, lại là đệ tử Kiếm Điện, Đoạt Thiên Giả chúng ta một mực muốn giết hắc."

Từ Thiên gật đầu: "Thì ra là như thế, hắc nghĩ họa thủy đông dẫn, để ta ra tay với Đoạt Thiên Giả các người."

Nói đến đây, hắc ta dừng một chút, nhìn về phía Dương Huyền: "Nếu hắc là kẻ địch của Đoạt Thiên Giả, lại nguyện trang thành người, như vậy nhiệm vụ giết hắc sẽ giao cho người."

Dương Huyền nói: "Tại sao ta phải nghe lời người."

Từ Thiên chỉ búng ngón tay, một ánh sáng tiến vào mi tâm Dương Huyền, trong phút chốc, Dương Huyền khom người một cái: "Bái kiến chủ nhân."

Chương 1143: Trụ Hà

...

Thiên Khuyết.

Từ Thiên nhìn Dương Huyền: "Người là kiếm tu, đạo kiếm đạo này ban cho người, giết Diệt Trường Sinh, lấy đầu hắn trở về."

Một ánh sáng trắng xuất hiện, hướng thẳng lên tiên khung, vô số kiếm khí mênh mông vô tận tựa như vô số đạo thần kiếm tung hoành trên không.

Trong mắt Dương Huyền lóe ra hưng phấn: "Đa tạ chủ nhân ban thưởng!"

Ngay sau đó.

Thân ảnh Từ Thiên trở nên hư ảo: "Vân Thiên Cương, sáu người các người đi theo hắn."

Sáu người Vân Thiên Cương khom người một cái, ánh mắt Từ Thiên rời đi, đồng thanh nói: "Cẩn tuân theo lệnh chủ nhân."

Bảy bóng người biến mất ở trước Thiên Khuyết, trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh.

...

Một năm sau.

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Bóng dáng bảy người Vân Thiên Cương, Dương Huyền xuất hiện trên đỉnh núi, ánh mắt đồng loạt rơi vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Dương Huyền nói: "Năm, Diệt Trường Sinh có thể đã rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không hay không?"

Vân Thiên Cương nói: "Không thể nào, đến bây giờ cũng không nhận được tin tức hắn xuất hiện, người này hắn còn đang ở Hỗn

Loạn Tinh Không.”

"Trận đại chiến kia hẳn mượn sức mạnh của người khác sẽ bị mạnh mẽ cản trở khiến hẳn bị thương nặng, nếu như ta không đoán sai, hẳn còn ở trong Hỗn Loạn Tinh Không chữa thương."

Dương Huyền gật gật đầu: "Vậy thì tiếp tục chờ đi, người này suýt chút nữa mang đến cho ta họa sát thân, quả thực chính là tai họa, lần này nhất định phải diệt trừ."

Phía bên kia.

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Không cũng không có bóng dáng Diệp Trường Sinh, chỉ có một tòa tháp trôi nổi trong tinh không, trên tháp bắn ra vô số ánh sáng vàng.

Nơi đi qua, những tảng đá khổng lồ hóa thành bột mịn.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở tầng thứ tám của Thần tháp Tử Dương, chuẩn xác mà nói hẳn đã bị vây ở chỗ này nửa năm.

Tầng tám của Thần tháp Tử Dương là một dòng sông vô cùng vô cùng bình thường, nhưng Diệp Trường Sinh thử chín lần cũng không thể vượt qua dòng sông này.

Đây đã là lần thứ mười mà hẳn thử, bởi vì hẳn tìm ra một chút huyền cơ của dòng sông, quyết định thử lại một lần nữa.

Người ta thường nói: thường đi bộ bên bờ sông thì giày không ướt, nếu giày ướt ta sẽ tắm.

Dù sao muốn thành công, phải không ngừng thử.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đập không lướt nhanh, Hỗn Độn Hắc Dực sau lưng mở ra, bay lượn trên bầu trời dòng sông.

Một đường dài không trở ngại, thần lực uy áp khủng bố ngày xưa dường như cũng biến mất không thấy đâu.

Trên mặt hần hiện ra vẻ vui mừng, lần này thật sự thành công sao?

Đúng lúc này.

Dòng sông nghịch chuyển, tựa như ngân hà từ cửu thiên rơi xuống, đánh mạnh vào trên người Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời, bọt nước bắn ra bay đầy trời.

Dòng sông nuốt trời nhanh chóng biến ảo, lại một lần nữa vỗ Diệp Trường Sinh vào bờ.

Mẹ nó, một dòng sông có được linh trí cao cỡ nào mới chơi không lại nó.

Diệp Trường Sinh biết với cấp bậc hiện tại của hần, muốn xuyên qua dòng sông tiến vào tầng thứ chín của Thần tháp Tử Dương là không thể.

Hần không nản lòng, ngược lại càng thất bại càng dũng mãnh, quyết định chờ sau khi tu vi đột phá lại tiếp tục thử nhảy vọt trên sông.

Mặc kệ dòng sông này dẫn tới nơi nào, là hố đen hắc ám không có mặt trời hay thế ngoại đảo nguyên tiên cảnh, hần đều phải tự mình đi xem một chút.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần chợt lóe, ra khỏi Thần tháp Tử Dương, Thần tháp hóa thành một vệt sáng vàng tiến vào trong cơ thể hần.

"Đi ra rồi."

Giọng nói hùng hồn truyền đến.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Giọng nói hùng hậu như thế, xem ra khôi phục không tệ."

Bóng dáng Hi Huyền từ trong hố đen đi ra: "Cũng không tệ lắm, mạnh hơn chút so với một năm trước, thực lực hiện tại nếu gặp phải phân thân áo trắng, cho dù năm đạo phân thân cũng đừng mơ

tưởng làm gì ta.”

Diệp Trường Sinh âm thầm líu lưỡi: "Một năm, người tăng lên nhiều như vậy?"

Lúc trước ba phân thân đã khiến Hi Huyền trọng thương, hao phí một năm ngăn ngừa nhưng có thể địch lại năm đạo phân thân, tăng lên cũng không phải là một chút.

Hi Huyền nói: "Còn phải đa tạ linh khí người đưa cho ta, đương nhiên, chủ yếu vẫn là thiên phú của ta tốt."

Diệp Trường Sinh: "..."

Têb này trở nên tự kiêu quá đáng như vậy từ khi nào thế?

Có điều hẳn nói không sai, dù sao cũng đi ra từ Vũ Trụ Cấm Viện, sẽ không quá kém.

Hi Huyền lại nói: "Một năm, người cũng tăng lên không ít."

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Còn có thể, Hi Huyền, ta hỏi người một chuyện."

Hi Huyền gật đầu: "Người nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết trong vũ trụ có một dòng sông có linh trí không?"

Hi Huyền hơi giật mình: "Dòng sông có linh trí sao? Trong vũ trụ có rất nhiều, nhưng ta không biết người muốn hỏi cái nào."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bình ngọc xuất hiện trước mặt Hi Huyền: "Nước trong này, người biết không?"

Hi Huyền mở bình ngọc ra, sắc mặt chợt thay đổi: "Trụ Hà Thần Thủy."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết nước này sao?"

Chương 1144: Trụ Hà (2)

Hi Huyền gật đầu như già tởi: "Đương nhiên biết, Trụ Hà Thần Thủy chính là dị thủy mạnh mẽ nhất trong vũ trụ. Nghe đồn Trụ Hà thuộc về Vũ Trụ Cẩm Viện, nhưng lúc ta gia nhập Cẩm Viện, Trụ Hà đã không còn tồn tại."

"Khi đó không có nhiều người trong Cẩm Viện biết sự tồn tại của Trụ Hà Thần Thủy, có thể nói là một giọt khó cầu. Thần Thủy này có ba tác dụng, thứ nhất, tắm bổ thần hồn, thứ hai, chữa trị thân thể, thứ ba, tìm hiểu áo nghĩa vũ trụ."

"Ở trong Cẩm Viện lưu truyền một câu, một giọt nước Trụ Hà, ba ngàn đại đạo ý."

Nói đến đây, hắn đột nhiên giống như nghĩ tới gì đó: "Sao người lại có một bình Trụ Hà Thần Thủy, lấy được từ nơi nào?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ngẫu nhiên lấy được, nếu người thích thì đưa cho người."

Hi Huyền kích động: "Thật... Người thực sự đưa nó cho ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cho người."

Dù sao hắn cũng không thiếu, dòng sông đó ở tầng thứ tám của Thần tháp, nếu cần thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi xách một thùng.

Hi Huyền vội vàng thu hồi nước của Trụ Hà Thần Thủy, giống như sợ Diệp Trường Sinh hối hận: "Sau này nếu người nhìn thấy Trụ Hà, nhất định phải nghĩ biện pháp thu phục nó."

"Nghe đồn mỗi lần Trụ Hà xuất hiện đều sẽ lấy bộ dáng nữ tử tuyệt sắc để xuất hiện, người đừng bị nó lừa gạt."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta biết rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thấy người khôi phục tốt như vậy, vậy ta sẽ rời đi, còn có một số việc phải đi làm."

Hi Huyền nói: "Đi làm, ta biết người không thể ở chỗ này bởi ta, tên tùy tùng kia của người lập tức trở về."

"Đúng rồi, nhắc nhở người một câu, bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không có bảy người đang chờ người, hẳn là do phân thân áo trắng phái tới, đáng tiếc bọn họ không giết được người."

"Đi đi, giết bọn hắn, miễn cho bọn hắn quấy nhiễu sự thanh tu của ta."

"Ha ha, có Trụ Hà Thần Thủy, ta lại phải trở nên mạnh mẽ, không phải phân thân áo trắng người muốn giết ta sao? Tranh thủ thời gian tới đi."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng dáng Hi Huyền rời đi: "Tên này.... Bành trưởng."

Ngay sau đó.

Hoa Ảnh Vũ đã trở lại, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Gặp qua Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Tìm hiểu, có kiếm đạo thuộc về người."

Trong lúc nói chuyện, năm người Thái Sơ, Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu, Lý Thái Bạch, Diệp Thập Vạn xuất hiện, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có người ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không chờ chúng ta, đi trao đổi với bọn họ."

Đoàn người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, lướt nhanh ra ngoài Hỗn Loạn Tinh Không, Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn về phía hố đen: "Hi Huyền, lại gặp nguy hiểm thì đừng cứng rắn chống đỡ, tới tìm ta."

Hi Huyền nói: "Ta còn có thể chịu đựng được, nếu thật sự không được, ta sẽ rời đi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy thì tốt rồi, chớ bị người ta đánh chết."

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Bảy người Vân Thiên Cương, Dương Huyền ngạo nghễ đứng trên ngọn núi, đột nhiên, con người bảy người sáng lên, một đám nóng lòng muốn thử.

Dương Huyền nói: "Rốt cục cũng ra ngoài."

Vân Thiên Cương nói: "Bọn họ ở bên trong đã lâu, hiện tại đi ra, hẳn là thương thể trên người đã khỏi hẳn. Diệp Trường Sinh là một kiếm tu vô cùng mạnh mẽ, mọi người không nên khinh thường."

Dương Huyền khinh thường: "Kiếm tu, hẳn có tư cách gì ở trước mặt ta nói kiếm tu?"

Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, uy danh chấn thiên.

Dương Huyền vẫn vô cùng tự tin với trình độ kiếm đạo của mình, hơn nữa Từ Thiên ban cho hắn ta kiếm đạo nguyên, thời gian ở ngoài Hỗn Loạn Tinh Không, hắn ta đã tìm hiểu kiếm đạo nguyên từ lâu, trình độ kiếm đạo tăng vọt lần nữa.

Cho nên chưa từng để Diệp Trường Sinh vào mắt, có điều, hắn ta nghĩ khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh hẳn là đập cho mấy cái, nếu như không phải Diệp Trường Sinh dùng thân phận của hắn ta, chỉ bảo kiếm đạo nguyên như vậy căn bản không phải hắn ta có thể đạt được.

Vân Thiên Cương ghé mắt nhìn Dương Huyền: "Vẫn nên cẩn thận một chút, đừng lật thuyền trong mương."

Dương Huyền nói: "Yên tâm, Diệp Trường Sinh xuất hiện, ta một kiếm giết."

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trong Hỗn Loạn Tinh Không đi ra, đập không mà đi, xuất hiện ở trên hư không, trực tiếp giằng có với bảy người Vân Thiên Cương.

Kiểm khí trên người Dương Huyền bắn ra, trong mắt lóe ra lửa

giận nồng đậm, kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

“Diệp Trường Sinh, người dám dùng danh hào của ta, chịu chết đi!”

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người là ai, hình như ta không biết.”

Một bên, Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ, người này là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, Dương Huyền.”

"Thì ra là Đoạt Thiên Kiếm Hoàng." Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nhìn Dương Huyền: "Người còn sống, thật sự khiến người ta ngoài ý muốn.”

Dương Huyền nói: "Người sẽ phải trả giá thật lớn cho sự ngu xuẩn của mình.”

Dứt lời.

Hắn ta mang theo kiếm quang vạn trượng, như một thanh thần binh ra khỏi vỏ, mũi nhọn bắn ra bốn phía, nơi đi qua, vô số kiếm quang ngừng tụ trên người hắn ta.

Chương 1145: Có dám không dựa vào nữ nhân hay không

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh: "Thái Bạch, người đến, cho hắn một kiếm để hắn thỏa mãn."

Lý Thái Bạch đánh ra nhất kiếm sơn hà, ngự kiếm mà đi, nghênh đón kiếm quang của Dương Huyền, kiếm quang che trời bắn ra, không gian bị cắt từng tắc từng tắc.

Thân ảnh hai người xẹt qua, nơi đi qua, hư không hóa thành kiếm đạo mệnh môn, vô số gió lốc kiếm quang bao trùm.

Dương Huyền hít mắt nhìn Lý Thái Bạch, luôn cảm giác kiếm tu trước mắt hơi quen mắt, nhưng chính là không nhớ ra đã từng gặp ở nơi nào.

Giờ khắc này.

Lý Thái Bạch cảm thấy vô cùng vui sướng, không lâu trước đây, Đoạt Thiên Kiếm Hoàng Dương Huyền trước mắt là đối tượng mà hắn ngưỡng mộ, hiện giờ có thể đại chiến thoải mái vui vẻ tràn trề, tất cả đều do Diệp Trường Sinh ban cho hắn.

Hắn lĩnh ngộ ra kiếm đạo của mình.

Một thân tu vi không ngừng tăng vọt.

Tất cả đều do Kiếm Linh căn.

Thật ra, hắn muốn nói một câu, Kiếm Linh căn khiến người vui sướng không tưởng tượng nổi.

Àm.

Àm.

Kiếm quang như rồng, tiên khung vỡ vụn.

Ánh mắt Vân Thiên Cương rơi vào trên người Dương Huyền, giống

như đang nói, đây là một kiếm giết tốt sao?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng nói: "Lão Cửu, lão Cơ, Ảnh Vũ, Thập Vạn, các người không có ý định hoạt động thân thể sao?"

"Tu luyện ở Thần Cung một năm, nên hoạt động một chút."

Ba người Cơ Phong Lưu, Hoa Ảnh Vũ, Diệp Thập Vạn đáp không mà đi, tấn công về phía sáu người Vân Thiên Cương.

Chúc Cửu nhìn sáu người: "Thực lực của bọn họ rất mạnh, nên ta lên sân không biết xấu hổ, không đúng, nên ta lên sân đánh nổ bọn họ."

Ầm.

Ầm.

Thiên Khung run rẩy dữ dội tựa như sẽ sụp đổ.

Thân ảnh ba người Hoa Ảnh Vũ, Cơ Phong Lưu, Diệp Thập Vạn bay ngược ra, sóng khí khủng bố cuốn tới phía Diệp Trường Sinh.

Thái Sơ lạnh nhạt nói: "Tướng công, sáu người này là Đạo Đế."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta biết."

Thái Sơ hơi nghi hoặc: "Tướng công biết là Đạo Đế còn để cho bọn họ ngênh chiến."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Đạo Đế không nhất định sẽ mạnh, bọn họ là Đạo Thánh không sai, nhưng cũng không nhất định sẽ bại."

Một hiệp giao phong, sáu người chiếm thế thượng phong, ánh mắt Vân Thiên Cương rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Tiêu lão, người theo ta đi chém giết Diệp Trường Sinh, những người khác chém giết bốn người bọn họ."

Ra lệnh một tiếng.

Hai người Vân Thiên Cương, Tiêu Vạn Kinh biến mất tại chỗ, từng tàn ảnh xẹt qua, bọn họ tấn công hai người Diệp Trường Sinh.

Tu vi Đạo Đế kinh khủng bắn phá, uy áp vạn trượng bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, bọn họ liếc mắt một cái đã nhìn ra thực lực của Diệp Trường Sinh mới chỉ là Đạo Tôn.

Diệp Trường Sinh là Đạo Tôn không sai, nhưng nếu hấn phóng thích Thần Ma Bạo Tẩu, cấp bậc trong nháy mắt cũng có thể tăng lên tới Đạo Đế.

Muốn lợi dụng uy lực Đạo Đế trấn áp Diệp Trường Sinh, hiển nhiên là nằm mơ giữa ban ngày.

Giờ khắc này.

Bốn người Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Hoa Ảnh Vũ, Cơ Phong Lưu ý đồ muốn ngăn cản Vân Thiên Cương, lại bị bốn tên Đạo Đế trước mặt ngăn lại.

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Sơ: "Nương tử chớ động, giao bọn họ cho ta."

Thái Sơ lắc đầu: "Ta cũng muốn hoạt động."

Tu luyện Tạo Hóa Huyền Công một năm, thực lực Thái Sơ cũng tăng lên một chút, chính là muốn đánh nhau.

Diệp Trường Sinh nói, "Vậy được rồi, mỗi người một người."

Thái Sơ bộ bộ sinh liên, đi tới phía hai người Vân Thiên Cương, vòng sáng xuất hiện dưới chân, vô tận vô biên.

Đạo Đế... Tầng thứ chín?

Thân ảnh Vân Thiên Cương, Tiêu Vạn Kinh dừng lại, đề phòng nhìn Thái Sơ, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới bên cạnh Diệp Trường Sinh lại ẩn giấu một vị Đạo Đế tầng thứ chín.

Đây không phải là náo chứ?

Vân Thiên Cương chỉ có Đạo Đế tầng thứ tư, cũng là cấp Đạo Đế

những chênh lệch năm cấp bậc nhỏ, đó là khe rãnh mà bọn họ không cách nào vượt qua.

Một cấp bậc nhỏ chính là lệch trời, cả đời không cách nào đột phá, cũng không phải là không thể.

Giờ khắc này.

La Sát Ác Linh che trời xuất hiện, dữ tợn khủng bố, giống như muốn cắn nuốt tiên khung, trấn Vân Thiên Cương và Tiêu Vạn Kinh tràn ra mồ hôi, hai người hiển nhiên không cách nào thừa nhận uy áp của Thái Sơ.

Đúng lúc này.

Một màn kinh người đã xảy ra, sau lưng Thái Sơ còn xuất hiện một ảnh lớn được vô số ánh sáng bạc bao bọc, một bóng dáng xinh đẹp xuất trần như tiên, ngạo thế mà đứng, giống như tiên tử hạ phàm.

Nữ tử sống động như thật, một bộ quần áo trắng tung bay trong gió, mái tóc dài trút xuống, giống Thái Sơ như đúc.

Đây là...

Diệp Trường Sinh nhìn về phía hai ảnh lớn sau lưng Thái Sơ, La Sát Ác Linh dữ tợn tà lãnh khiến tất cả hắc ám trong vũ trụ đều hội tụ trong cơ thể nàng.

Có cái chết, oán hận, sợ hãi và giết chóc...

Ở phía bên kia, tiên tử màu bạc thánh thiện như một vị thần, ánh sáng chiếu rọi dường như đại diện cho sức sống, ánh sáng, sinh mệnh và hòa bình.

Hai chân thân vũ trụ hoàn toàn khác nhau. Nguyên bản chúng nó hẳn là bài xích lẫn nhau, hiện tại lại xuất hiện trên người Thái Sơ, hơn nữa một chút cũng không bài xích.

Chương 1146: Có dám không dựa vào nữ nhân hay không (2)

Thái Sơ mang theo hai chân thân vũ trụ đi tới phía Vân Thiên Cương và Tiêu Vạn Kinh, hai người dưới bóng dáng của La Sát Ác Linh và Thái Thượng Thiên Nữ đều sờn tóc gáy, cả người lạnh như băng.

Cái chết tựa như cách bọn họ trong gang tấc, một sự lạnh lẽo từ sâu trong linh hồn truyền đến, trong nháy mắt ăn mòn thân thể bọn họ.

Diệp Trường Sinh vội vàng tiến lên, đi tới bên người Thái Sơ: "Nương tử, trước đừng giết bọn họ, ta có chuyện muốn hỏi."

Thái Sơ mỉm cười: "Tướng công tới quá kịp thời, nếu không, một giây sau bọn họ sẽ nổ tung, đạo tiêu hồn diệt."

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Vân Thiên Cương, Tiêu Vạn Kinh: "Các người không phải Đoạt Thiên Giả, đến từ nơi nào?"

"Nhắc nhở các người một câu, cơ hội chỉ có một lần."

Tiêu Vạn Kinh nói: "Diệp Trường Sinh, có dám không dựa vào nữ nhân hay không, ta và người đánh một trận."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không dám, ta thích nhất là được nương tử bảo vệ, thật thơm."

Tiêu Vạn Kinh: "..."

Vân Thiên Cương: "..."

Nghe một chút đi, đây có là tiếng người không, bắt nạt người không có một đạo lý mạnh mẽ.

Ầm.

Tiêu Vạn Kinh nổ tung, óa thành một đoàn sương máu, một linh giới từ trên cao rơi xuống, Thái Sơ chậm rãi giơ tay lên, linh giới

bay về phía Diệp Trường Sinh.

Thái Sơ nói: "Nói nhiều."

Vân Thiên Cương sợ hãi nhìn Thái Sơ và Diệp Trường Sinh, trong lòng sợ hãi, sợ một giây sau hẳn ta cũng không còn.

Diệp Trường Sinh nói: "Người còn không có ý định nói?"

Vân Thiên Cương yếu ớt nói: "Nếu ta nói, người có thể không giết ta chứ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có thể."

Vân Thiên Cương nói: "Chúng ta đến từ Kỷ Nguyên Môn."

Kỷ Nguyên Môn?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phân thân áo trắng bày ra đại trận ở Hỗn Loạn Tinh Không có thân phận gì ở Kỷ Nguyên Môn các người?"

Vân Thiên Cương lại nói: "Đại trưởng lão, Từ Thiên."

Một đại trưởng lão lại mạnh như vậy?

Quả nhiên như Hi Huyền suy đoán, sau lưng Từ Thiên còn có người, Môn chủ Kỷ Nguyên Môn hẳn mới là thủ phạm khởi động lại vũ trụ.

Diệp Trường Sinh nói: "Khởi động lại vũ trụ là bút tích của Môn chủ các người đi. "

Vân Thiên Cương lắc đầu: "Không biết, người cảm thấy chúng ta có thể biết loại chuyện liên quan đến vũ trụ này sao?"

"Cũng đúng, cấp bậc các người đích xác không đủ!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Kỷ Nguyên Môn ở nơi nào, đừng nói cho ta biết là người cũng không biết. "

Vân Thiên Cương nói: "Ta thật sự không biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Từ Thiên, Từ Thiên ở nơi nào."

Vân Thiên Cương không chút do dự: "Cửu Tiêu Thiên Khuyết."

Nói đến đây, hắn ta điên cuồng nuốt nước miếng: "Biết, ta đã nói cho người biết hết, người nói không giết ta."

"Ta nói không giết người." Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: "Nường tử, làm phiền."

Bóng dáng xinh đẹp của Thái Sơ chợt lóe, La Sát Ác Linh từ sau lưng bay ra, trực tiếp cắn nuốt Vân Thiên Cương, thẳng đến một khắc tử vong cuối cùng, ánh mắt Vân Thiên Cương còn rơi vào người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Diệp Trường Sinh người không phúc hậu.

Sao lại nói như vậy?

Diệp Trường Sinh giết hắn ta sao?

Không có!

Àm.

Vô số lực La Sát khuếch tán ra ngoài, Diệp Trường Sinh đã không biết đi đâu, năm người khác của Kỷ Nguyên Môn bay ngược ra ngoài, kéo dài khoảng cách với nhóm Chúc Cửu.

Ánh mắt năm người đồng loạt rơi vào trên người Thái Sơ, giờ khắc này, vẻ mặt Thái Sơ lạnh lùng, ngạo thế mà đứng, như một vị thần nữ vô địch.

Ở trên người nàng cùng tồn tại tà ác và chính nghĩa, uy áp Đạo Đế khiến người ta hô hấp khó khăn, năm người xoay người rời đi, bọn họ không dám tiếp tục ở lại.

Nếu không, dưới đề uy của Thái Sơ, rất nhanh đạo tâm của bọn họ sẽ bị nghiền nát.

Cùng là Đạo Đế lại khác nhau một trời một vực.

Thái Sơ thấy năm người rời đi, không đuổi theo, ở trong mắt nàng những người này không đáng để nàng ra tay.

Ầm.

Kiểm quang trảm hư vô, ánh sáng ngập trời.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, không biết từ khi nào, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt Dương Huyền, một kiếm vừa rồi chính là hắn phóng thích.

Dương Huyền nhìn Diệp Trường Sinh: "Hôm nay tha cho người một mạng, chọn ngày chúng ta tái chiến."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, hôm nay chiến."

Hỗn Độn Hắc Dực mở ra, che khuất bầu trời, đuổi theo Dương Huyền.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh xuất hiện ở phía trước Dương Huyền, quay đầu lại nhìn lại: "Chạy, tiếp tục chạy đi, ta xem người có thể chạy đến chỗ nào."

Dứt lời, một đạo kiếm quang chém vào trên người Dương Huyền, người sau bay ngược ngàn trượng, nơi đi qua, không gian hóa thành một mảnh hư vô.

Dương Huyền cúi đầu nhìn lại, phát hiện trước ngực xuất hiện một vết kiếm, máu tươi chảy dài, có thể thấy được xương trắng.

Khí thể của Diệp Trường Sinh ngút trời, võ ý vũ trụ trên người hắn bắn ra, giống như kiếm thần, đứng ở hư không.

"Ta đánh người chính là đau như vậy, người nhịn một chút."

Dương Huyền cảm thấy hoảng sợ, thúc dục Kiếm đạo nguyên, vô số kiếm khí che khuất bầu trời, điên cuồng lan tràn, giống như muốn bầu trời hóa thành kiếm hải.

Chương 1147: Muốn học, ta dạy cho người

Diệp Trường Sinh nói: "Đoạt Thiên Kiếm Hoàng? Đây là kiếm đạo của người... Ha ha!"

Thương tổn không lớn, vũ nhục rất mạnh.

A!

Có ý gì, ý cực kỳ khinh thường.

Dương Huyền tức giận nói: "Diệp Trường Sinh, người sẽ chết dưới kiếm của ta."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Tiên Trụ Kiếm bay ra, Tiên Khung biến sắc, ánh sáng bạc một đường mở trời.

Xuy.

Máu tươi từ trên không trung xẹt qua một đường vòng cung vô cùng chói mắt, Dương Huyền giơ tay che cổ: "Người... Thật nhanh!"

Diệp Trường Sinh... Tay kiếm nhanh.

Diệp Trường Sinh nói: "Tu kiếm, đơn giản một chút, ý tưởng tu kiếm đơn giản một chút, chiêu thức đơn giản một chút."

Đây là hần bệ quan một năm mới lĩnh ngộ được, coi như là kiếm đạo của hần - nhanh.

Võ công thiên hạ, duy khoái bất phá.

Một kiếm xuất ra, không ai có thể ngăn cản.

Ngay sau đó.

Đoạt Thiên Kiếm Hoàng ngã xuống.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, thành công chém giết Đoạt Thiên Kiếm Hoàng, đặt được Kiếm đạo nguyên, Vô Danh Kiếm Bìa.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: [Không sai, giết người mất trang bị, ta thích nhất.]

Sau khi thu Kiếm đạo nguyên, Vô Danh Kiếm Bìa vào hệ thống, hắn lại lấy đi linh giới của Dương Huyền, xoay người trở lại bên người Lý Thái Bạch.

"Sư phụ, một kiếm vừa rồi... Thật mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn học, ta dạy ngươi!"

Lý Thái Bạch vội vàng nói: "Đồ nhi cảm tạ sư phụ."

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai hắn: "Ta là sư phụ ngươi, khách khí cái gì."

Năm người Thái Sơ, Chúc Cửu, Hoa Ảnh Vũ, Diệp Thập Vạn, Cơ Phong Lưu tiến lên, Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện Kiếm đạo nguyên: "Ảnh Vũ, luồng Kiếm đạo nguyên này ban cho ngươi."

Hoa Ảnh Vũ vội vàng nói: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Thái Sơ ôn nhu nói: "Tướng công, kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

"Thiên Kiếm Giới!"

Cửu Tiêu Thiên Khuyết.

Năm lão giả Kỷ Nguyên Môn đã trốn thoát đang quỳ gối trước Thiên Khuyết, nhiệm vụ của bọn họ thất bại.

Trong Kỷ Nguyên Môn, nhiệm vụ thất bại có nghĩa là không có giá trị, phải trả giá bằng sinh mệnh.

Năm người quỳ xuống đất, thân ảnh run rẩy, tựa hồ đang chờ phán xét cuối cùng.

Có người sẽ nói, có phải là ngốc hay không, nếu nhiệm vụ thất bại, vì sao còn trở về, trực tiếp lựa chọn chạy trốn, không tốt hơn sao?

Ngượng ngùng, nếu người chọn trốn thoát, kết cục sẽ tàn nhẫn hơn.

Đã từng có một người chấp hành nhiệm vụ thất bại, cuối cùng lựa chọn chạy trốn, sau khi bị bắt trở về, hồn phách bị tra tấn chín chín tám mưoi mốt ngày.

Đó thật sự mới là sống không bằng chết.

“Vân Thiên Cương ở đâu!”

Giọng nói của Từ Thiên truyền ra từ trong Thiên Khuyết, uy áp khủng bố hạ xuống, năm người bị đè đến không ngẩng đầu lên nổi.

Một lão giả nói: "Bắt đại nhân, Vân Thiên Cương bị giết."

Từ Thiên lại nói: "Như thế, nhiệm vụ của các người thất bại, đã thất bại, còn dám trở về."

Lão giả vội vàng nói: "Chúng ta có tin tức mang về cho đại nhân, sau đó, tùy ý đại nhân xử lý."

Từ Thiên nói: "Nói đi."

Lão giả nuốt nước miếng: "Bắt đại nhân, cường giả bên người Diệp Trường Sinh như mây, trong đó có một nữ nhân là Đạo Đế, nữ nhân này có được thượng cổ La Sát, cho nên nhiệm vụ của chúng ta thất bại."

Thượng cổ La Sát?

Một bóng người áo trắng xuất hiện, rơi xuống trước mặt năm người: "Quả nhiên là thượng cổ La Sát."

“Thiên chân vạn xác!”

Từ Thiên híp mắt, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Tin tức này có thể khiến các người còn sống, đi Kỷ Nguyên mộ huyết, có thể sống sót hay không, phải xem tạo hóa của các người."

"Tạ đại nhân không giết."

"Tạ đại nhân không giết."

Năm người vội vàng đứng dậy, đập không lướt đi, biến mất ở Tiên Khung vô tận.

Tuy rằng Kỷ Nguyên mộ huyết cửu tử nhất sinh, nhưng bọn họ vẫn nguyện ý đi tới, dù sao còn có một đường sống.

Mặt khác, nếu may mắn đi ra từ Kỷ Nguyên mộ huyết, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội thật sự tiến vào Kỷ Nguyên Môn.

Trước Thiên Khuyển.

Từ Thiên trầm tư trong chớp mắt: "Hiên Viên Nhất, chuyện ta để người làm đã làm xong chưa?"

Dứt lời, một bóng người từ trong không gian đi ra, một bộ trường bào màu đen, nửa gương mặt khảm mặt nạ màu đen, người này chính là Hiên Viên Nhất.

"Bẩm đại nhân, điều tra rõ ràng." Hiên Viên Nhất trầm giọng: "Đại nhân, Diệp Trường Sinh đến từ một thế giới nhỏ, một đường đi tới bây giờ, hắn có hai thân phận, người đứng đầu Thần Ma và đệ tử Kiếm Điện."

Từ Thiên nói: "Những thứ này ta đều biết, nói một ít chuyện mà ta không biết."

Hiên Viên Nhất gật đầu: "Đại nhân, trải qua điều tra, thuộc hạ phát hiện Diệp Trường Sinh có quan hệ với nữ nhân Hắc Tộc kia, ngoài ra còn có quan hệ với Thiên Đạo."

Sắc mặt Từ Thiên hơi đổi: "Có quan hệ với Hắc Tộc và Thiên Đạo, là quan hệ đối địch sao?"

Hiên Viên lắc đầu: "Hắc Tộc Thần Nữ hẳn là đạo侶 với hắn, bởi vì

bọn họ đã từng ở một chỗ, hơn nữa trên người Hắc Tộc Thần Nữ có nhân quả của Diệp Trường Sinh. Về phần Thiên Đạo, Vũ Trụ Thần Cung truyền đến tin tức, năm đó người khiến phân thân Thiên Đạo hồi sinh chính là Diệp Trường Sinh.”

Chương 1148: Hiên Viên Nhất

Từ Thiên gật đầu: "Một tu sĩ từ thế giới nhỏ đi ra vậy mà lại có quan hệ với những người và thế lực này, hẳn quả nhiên không đơn giản."

"Hỗn Loạn Tinh Không, ta xem qua, chưa từng nhìn thấu nhân quả trên người hắn, khó trách nhóm Vân Thiên Cương sẽ thất bại, là ta đánh giá thấp hắn."

Nói đến đây, con người hắn ta co rút lại, tiếp tục nói: "Vũ Trụ Thần Cung còn tốt sao? Nghe đồn Thần Cung bị công kích, không thương tổn đến căn cơ đi."

Hiên Viên Nhất nói: "Chỉ là một nơi Thần Cung bị hủy. Truyền thừa nhiều năm như vậy, Vũ Trụ Thần Cung cũng là thế lực lâu đời, sẽ không dễ dàng bị hủy diệt. Hiện tại bọn họ đang ẩn núp, chủ yếu là bên cạnh Đạo Linh Nhi có một tiểu cô nương, thế lực rất mạnh mẽ, Vũ Trụ Thần Cung không muốn cứng đối cứng."

Từ Thiên nói: "Vũ Trụ Thần Cung có thể nuốt xuống, cái gì mà không muốn cứng đối cứng. Bọn họ muốn bảo tồn thực lực, trong thần chiến càng nhiều lợi ích và tài nguyên hơn."

Hiên Viên Nhất nói: "Đại nhân, vậy chúng ta làm sao bây giờ, tiếp tục chém giết Diệp Trường Sinh sao?"

Từ Thiên không chút do dự: "Tiếp tục, ta luôn cảm giác sự tồn tại của Diệp Trường Sinh tồn tại có lẽ sẽ thay đổi tất cả, đứa này chính là dị số, không thể để hắn sống sót."

"Nếu Hắc Tộc và Diệp Trường Sinh có quan hệ, vậy thì bắt đầu từ Hắc Tộc. Vốn Hắc Tộc cũng là đối tượng công kích của chúng ta, bọn họ vẫn luôn là người bảo vệ hồ đen vũ trụ, không diệt trừ Hắc Tộc, chúng ta không thể khống chế hồ đen vũ trụ mà bọn họ bảo vệ."

"Tin tức của người hắn là Trụ Miếu lấy được, chỉ có bọn họ mới có thể thu thập được tin tức chi tiết như vậy."

Hiên Viên Nhất gật đầu: "Chính là Trụ Miếu."

Từ Thiên lại nói: "Môn chủ triệu ta trở về một chuyến, chuyện chém chết Diệp Trường Sinh sẽ giao cho người và Hỏa Diễm Khanh, các người tùy ý điều khiển người của mười tám thế lực, đừng để ta thất vọng."

"Đại nhân yên tâm, nhất định sẽ chém chết Diệp Trường Sinh, tiêu diệt Hắc Tộc." Hiên Viên Nhất trầm giọng nói.

Từ Thiên nói: "Kiếm Điện không yếu, Kỷ Nguyên lệnh này cho người, muốn đối phó Kiếm Điện, người có thể đi tìm Vũ Trụ Kiếm Minh, tin tưởng bọn họ sẽ cảm thấy hứng thú. Có bất kỳ tình huống nào mà người không thể kiểm soát thì phải bẩm báo với ta, không tự ý đưa ra chủ trương."

Hiên Viên Nhất tiếp nhận Kỷ Nguyên lệnh, vừa định khẩu tạ lại phát hiện phân thân Từ Thiên trước mắt đã biến mất không thấy.

Lúc này.

Một ngọn lửa tới gần hắt ta, một bóng dáng xinh đẹp từ trong ngọn lửa đi ra, nữ tử mặc áo màu đỏ rực.

Loại rất, rất, rất ngắn.

Trang phục yêu dã, quyến rũ phong tình khiến người ta liếc mắt một cái đã lún sâu vào trong đó.

Thành thực.

Quá quen.

Đơn giản là chín.

Một cái nhăn mày một nụ cười, nhất cử nhất động, mị hoặc thương sinh.

Người tới không phải ai khác, chính là Hỏa Diễm Khanh.

"Không biết ta?"

Hiên Viên Nhất xấu hổ cười một tiếng: "Người, thay đổi."

Hỏa Diễm Khanh nói: "Lớn lên, người không quen thuộc rồi?"

Hiên Viên Nhất nói: "Không quen thuộc."

Hỏa Diễm Khanh nói: "Ta không giống người, vẫn có thể được đại nhân tín nhiệm, ta chính là người tiến vào Kỷ Nguyên mộ huyết một lần."

"Khó trách ta nhìn không thấu tu vi của người." Hiên Viên Nhất trầm giọng: "Lần này đại nhân giao cho chúng ta nhiệm vụ chém giết Diệp Trường Sinh và hủy diệt Hắc Tộc, hy vọng hợp tác vui vẻ với người."

Hỏa Diễm Khanh nói: "Nghe đồn người là túi khôn đệ nhất của đại nhân, vậy nhiệm vụ lần này ta sẽ nghe người, người bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái gì, ta am hiểu nhất là đánh nhau."

Hiên Viên Nhất nói: "Trước tiên đi thành Thiên Khuyết triệu tập người của mười tám thế lực lúc trước, ta sẽ từ từ nói cho người biết kế hoạch còn lại."

...

Thiên Kiếm Giới.

Huyền Kiếm Cổ Thành.

Bảy người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, Chúc Cửu, Lý Thái Bạch, Hoa Ảnh Vũ, Diệp Thập Vạn, Cơ Phong Lưu xuất hiện, bọn họ đi trên đường lớn.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, Thiên Kiếm Giới này thú vị, khắp nơi là kiếm tu, nhưng chính là không nhìn thấy một tên kiếm tu nào mạnh hơn Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta mạnh mẽ rõ ràng như vậy sao?"

Mọi người: "..."

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, chúng ta ở lại trong thành này bao

lâu?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Ta cũng không biết, chờ lão Diệp tới tìm chúng ta đi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước tiên tìm một chỗ đi, lão Diệp hẳn là đã ở trên đường rồi."

Đúng lúc này.

Trên đường lớn.

Bốn tu sĩ áo trắng từ trên cao bay xuống, bốn nữ tử này bộ dạng tuấn tú, tất cả là kiếm tu.

Cơ Phong Lưu nói: "Thiếu chủ, các nàng hướng về chúng ta, ta ngửi thấy mùi vị tình yêu."

Chúc Cửu nói: "Lão Cơ, người vẫn nên làm người đi."

Bốn kiếm tu tiến lên cúi người, vô cùng cung kính: "Diệp công tử, Thành chủ chúng ta cho mời."

Huyền Kiếm Cổ Thành.

Diệp Trường Sinh đi tới phủ Thành chủ với bảy người, đây là một tòa cung điện nguy nga thông thiên, trên đó có vô số phi kiếm lướt qua, tản ra kiếm khí ngập trời.

Chương 1149: Ta biết bọn hắc

Khí thế hào hùng, khủng bố như vậy.

Một tòa phủ Thành chủ đã có quy mô lớn như vậy, Kiếm Điện nên mạnh mẽ đến trình độ nào?

Trên đường nhỏ thông u, một nữ tử mang theo bảy người đi về phía trước, Diệp Trường Sinh hít mắt, nhìn ven đường xung quanh.

Chủ nhân của tòa cung điện này hẳn là một cường giả kiếm đạo.

Bên trong cung điện của hắn, một hoa một cây, một cỏ một đá đều ẩn chứa hơi thở kiếm đạo.

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ, kiếm nơi này ẩn chứa sự hùng hậu cường đại, chủ nhân nơi này có trình độ kiếm đạo rất cao."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, một đường võ đạo vĩnh viễn không có điểm dừng, các người phải cần phải cố gắng rất nhiều."

Lúc này.

Một tiếng đàn truyền đến tựa như âm thanh của thiên nhiên khiến tâm thần người ta bình tĩnh, giống như đang ở một vùng đất trống rỗng.

Cuối đường nhỏ, dưới một đình cổ, một người ngồi ngay ngắn trước cổ cầm, cánh tay khẽ nâng, gảy dây đàn.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại, đánh giá nữ tử trước mắt, trên người người này không có linh khí đạo động, nhìn qua chính là một người phàm.

"Bái kiến Thành chủ, Diệp công tử tới rồi."

Một khúc kết thúc, vạn vật đều tĩnh lặng.

Nữ tử quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử tới

rời, mời ngồi.”

Diệp Trường Sinh di chuyển tiến vào đình cổ, ngồi ngay ngắn trước mặt nữ tử: "Thành chủ biết ta.”

Nữ tử nói: "Huyền Kiếm cổ bảo, Phong Vận bá kiến công tử.”

Nói đến đây, nàng chậm rãi giơ tay lên, một bức họa xuất hiện trên bàn đá: "Ta cũng là phụng mệnh làm việc.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên bức họa, cả người trong nháy mắt không tốt, đây là hắc? Người nào vẽ.

Hắc phong lưu như thế, anh tuấn phi phạm, dáng vẻ trịch thiên, lại vẽ trừu tượng như thế, quả thực phẩm không đành lòng.

Phong Vận cầm một bức họa như vậy còn có thể tìm được hắc, thật sự là không dễ dàng.

"Phong Thành chủ, ai cho người bức tranh này?"

Phong Vận nói: "Diệp lão.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói là Diệp Đăng Thiên?"

Phong Vận nhẹ nhàng gật đầu: "Không sai.”

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ, lần sau nhìn thấy Diệp Đăng Thiên, nhất định bảo ông vẽ hắc thật tốt.

Ông tốt xấu gì cũng là một kiếm tu, chẳng lẽ tay có vấn đề sao?

Đây không phải là hủy hoại hình ảnh của hắc sao?

Phong Vận lại nói: "Diệp lão để lại bức tranh ở các thành Thiên Kiếm Giới, nếu công tử đến, chúng ta cần phải bảo vệ công tử chu toàn, đưa công tử đi thành Thiên Kiếm.”

Không nghĩ tới Diệp Đăng Thiên còn suy nghĩ rất chu toàn.

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì làm phiền Phong Thành chủ, không biết khi nào chúng ta xuất phát?"

Phong Vận nói: "Hiện tại Diệp công tử hãy ở lại phủ Thành chủ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta xuất phát đi thành Thiên Kiếm"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử có được kiếm lệnh, hiện tại đi tới Thiên Kiếm Giới nhất định phải cẩn thận, không biết bao nhiêu người đang âm thầm nhìn trộm kiếm lệnh."

"Mặt khác, Thiên Kiếm Giới có rất nhiều cường giả kiếm đạo, bọn họ đều sẽ tham gia tỷ thí của Kiếm Điện, bởi vì sau khi đạt được tỷ thí của Kiếm Điện cũng có thể đạt được kiếm lệnh, chỉ có như vậy mới có cơ hội tiến vào cấm địa Kiếm Điện tiếp nhận truyền thừa."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ Phong Thành chủ nhắc nhở, ta sẽ chú ý. Phong Thành chủ có thể nói cho ta biết những người có kiếm đạo mạnh nhất ở Thiên Kiếm Giới không?"

Phong Vận nói: "Thiên Kiếm Giới có vô số kiếm tu, nhưng mạnh mẽ thật sự chỉ có mười người, cũng là đối thủ mạnh nhất của Diệp công tử."

"Trong mười người này có bảy người là tu sĩ của Thiên Kiếm Giới, ba người khác trước đó mới nổi danh ở Thiên Kiếm Giới."

"Mặc dù ba người bọn họ mới nổi tiếng nhưng đã phát triển vô cùng mạnh mẽ, một người trong đó lại chiếm được truyền thừa của Thất Tuyệt Kiếm Tổ."

Thất Tuyệt Kiếm Tổ, rất mạnh sao?

Phong Vận gật đầu: "Thiên Kiếm có ba, Thất Tuyệt là một."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời này có ý gì?"

Phong Vận nói: "Ở Thiên Kiếm giới có ba kiếm tu vô cùng mạnh mẽ, Thất Tuyệt Kiếm Tổ chính là một trong số đó, hai người khác lần lượt là Kiếm Phàm của Kiếm Điện và Kiếm Huyền Tử. "

"Có điều, Kiếm Phàm và Kiếm Huyền Tử đã là nhân vật trong truyền thuyết rồi, nghe đồn bọn họ giống như Thất Tuyệt Kiếm Tổ đã ngã xuống, cũng có tin đồn bọn họ đi ra ngoài vũ trụ."

Hắn rất quen thuộc với Kiếm Phàm, Kiếm Huyền Tử.

Trong mười sư phụ tiện nghi của hắn có Kiếm Huyền Tử, không nghĩ tới ông mạnh như vậy.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Phong Thành chủ, không biết người nào chiếm được truyền thừa của Thất Tuyệt Kiếm Tổ."

Phong Vận nói: "Diệp Mạc Tà, là một người mới."

Diệp Trường Sinh nở nụ cười.

Diệp Mạc Tà?

Đó không phải là huynh trưởng của hắn sao?

"Phong Thành chủ, bên người Diệp Mạc Tà có phải còn có mười người hay không, trong đó còn có một hòa thượng."

Phong Vận giật mình: "Diệp công tử biết bọn họ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, ta biết bọn họ."

Chương 1150: Ta biết bọn hắc (2)

Phong Vận nói: "Mười một người này rất mạnh, ngoại trừ Diệp Mạc Tà ra, còn có Huyền Băng Kiếm Tiên, hòa thượng Đại Lực, Ngũ Hành Thần Nữ. Mấy người này dùng nửa năm đã tiến vào ba tuyệt địa của Thiên Kiếm Giới."

Hòa thượng Đại Lực, Tàng Thất?

Diệp Trường Sinh suất chút nữa cười ra tiếng, sao Tàng Thất lại lẫn lộn với cái tên như vậy: "Phong Thành chủ, người nói hòa thượng Đại Lực là chuyện gì xảy ra."

Lần đầu tiên từ trong miệng người khác nhận được tin tức của nhóm người Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi, Diệp Trường Sinh rất muốn biết tình huống của bọn họ, cho nên hỏi thêm vài câu.

Phong Vận nói: "Hòa thượng kia tên là Tàng Thất, lúc mới vào Thiên Kiếm Giới, hắc được mọi người gọi là thần tăng nhất quyền, sau đó bởi vì mỗi lần hắc đánh kẻ địch đều dùng một danh hiệu đại lực xuất kỳ tích thần thông, cho nên đã có danh hiệu hòa thượng Đại Lực."

"Sau này Diệp công tử gặp phải bọn họ nhất định phải cẩn thận, trong khoảng thời gian này Thiên Kiếm Giới và Quy Nhất Giới đã có rất nhiều thế lực đều bị bọn họ đả thương."

"Được, ta biết rồi!" Diệp Trường Sinh nói: "Phong Thành chủ, bọn họ còn ở Thiên Kiếm Giới không?"

Phong Vận lắc đầu: "Rời đi, không biết đi đâu, nhưng một năm sau là thi đấu Kiếm Điện, Diệp Mạc Tà nhất định sẽ xuất hiện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy xin Phong Thành chủ giúp ta lưu ý tin tức của bọn họ, ta cũng rất muốn gặp hòa thượng Đại Lực và Diệp Mạc Tà."

Nói đến đây, hắc chậm rãi giơ tay lên, một linh giới rơi vào trên bàn đá: "Phong Thành chủ, linh giới này tặng cho người, sẽ trợ giúp người tu luyện."

Phong Vận nói: "Diệp công tử khách khí, ta chỉ là một kiếm trận sư, không cần lãng phí tài nguyên trân quý như vậy."

Kiểm trận sư.

Diệp Trường Sinh vẫn là lần đầu nghe được cái tên này: "Phong Thành chủ là kiếm trận sư, chẳng lẽ cũng không cần tăng tu vi sao? Vẫn cứ nhận đi!"

Phong Vận nói: "Vây đa tạ Diệp công tử."

Ngay sau đó.

Nàng sắp xếp đưa Diệp Trường Sinh xuống nghỉ ngơi.

Bên trong một tòa quỳnh lâu, Diệp Trường Sinh chắp hai tay sau lưng mà đứng, khóe miệng nhấc lên ý cười, ngẩn ngủ vài năm, nhóm người An Lạc Nhi, Diệp Mặc Tà, Tàng Thất rốt cục thanh danh vang dội.

Giờ khắc này.

Hắn đột nhiên hơi chờ mong gặp mặt mọi người, sau này bọn họ có thể đi cùng nhau.

Không biết bọn họ còn nhớ hắn không?

Sau một hồi phiền muộn, hắn xoay người đi về phía giường gỗ, cửa sổ sau lưng đóng lại, ngay sau đó, Vô Danh Kiếm Bìa xuất hiện trước mặt hắn.

Tiếp tục nghiên cứu Vô Danh Kiếm Bìa.

Đạt được kiếm bìa này trên người Dương Huyền, Diệp Trường Sinh một mực nghiên cứu, đến bây giờ cũng chỉ tìm hiểu hai thức trước kiếm bìa.

Đúng lúc này.

Bên tai hắn truyền đến âm báo của hệ thống...

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên chữa trị Vô Danh Kiếm Bìa hay

không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - tháp Ngục Kiếm.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - Thiên Kiếm Giới.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - cấm địa Kiếm Điện.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ ẩn của hệ thống, khiêu chiến mười tám kiếm tu của Kiếm Thần Miếu, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh giật mình, hóa ra đây là đánh dấu tất cả địa phương của Thiên Kiếm Giới.

Việc đánh dấu có thể thực hiện từ từ.

Phần thưởng sớm muộn gì cũng là của hắn, tuyệt đối không chạy được.

Hiện tại Diệp Trường Sinh muốn trò chuyện thật tốt với hệ thống về chuyện chữa trị Vô Danh Kiếm Bì.

Có thể sửa chữa, sao không nói sớm.

Khiến hắn lãng phí rất nhiều thời gian vô ích.

Hệ thống nói: [Chủ nhân, người cũng không hỏi.]

Diệp Trường Sinh nói: [Người không thể chủ động một chút sao?]

Hệ thống nói: [Chủ động, quá mệt mỏi, ta không thích.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Hệ thống lại nói: [Chủ nhân có vấn đề gì có thể hỏi ta, có được hệ thống mạnh mẽ như ta nhưng không biết lợi dụng, chủ nhân có phải ngu ngốc hay không?]

Diệp Trường Sinh: [...]

Bị hệ thống chế giễu?

Mẹ nó ai mới là chủ nhân đây?

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, ta cảm thấy người không phải rất mạnh mẽ, hệ thống thật sự mạnh mẽ là có thể giúp chủ nhân tự động tu luyện, hình như người không làm được.]

Hệ thống nói: [Ai nói ta không làm được?]

Diệp Trường Sinh giật mình, dường như phát hiện ra điều gì đó.

Đúng lúc này.

Hệ thống nói: [Nhưng ta không muốn giúp chủ nhân tu luyện, bởi vì như vậy có vẻ chủ nhân... Càng phế.]

Hệ thống, người hơi kiêu ngạo, không biết lớn nhỏ, như vậy sẽ rất dễ bị đánh.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: [Lập tức giúp ta chữa trị Vô Danh Kiếm Bìa.]

Hệ thống nói: [Được rồi!]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, hoàn thành chữa trị cho Vô Danh Kiếm Bìa, chủ nhân tùy thời có thể sử dụng.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, sau này có vấn đề cứ nói cho ta biết, người không nói cho ta biết, làm sao ta biết người muốn gì?]

Đã được chữa trị rồi?

Thật nhanh.

Diệp Trường Sinh nhìn trang hiển thị của hệ thống, phát hiện dấu vết ban đầu trên Vô Danh Kiếm Bìa đã được chữa trị hoàn toàn.

Chương 1151: Chữa trị Vô Danh Kiếm Bia

Rõ ràng có thể thấy được kiếm văn huyền diệu, xem qua, vừa xem đã hiểu ngay.

[Chủ nhân, thật ra Vô Danh Kiếm Bia này vô cùng rác rưởi, nơi này của ta có một khối kiếm bia vô cùng mạnh mẽ, chủ nhân có muốn hay không?]

Diệp Trường Sinh nói: [Không muốn.]

Hệ thống: [... Thật ra, ta cũng không muốn đưa nó cho người.]

Diệp Trường Sinh biết được tính tình của hệ thống, cho nên nội liễm hơi thở, bắt đầu tìm hiểu Vô Danh Kiếm Bia.

Sau khi chữa trị Vô Danh Kiếm Bia, trên đó khắc chín đạo kiếm kỹ thần thông, lúc trước hẳn tìm hiểu ra hai thức đầu chỉ là nhập môn.

Nếu như lĩnh ngộ toàn bộ chín kiếm kỹ thần thông, vậy chính là rất rất rất khủng bố.

Vô Danh Kiếm Bia mạnh mẽ như thế, ở trong mắt hệ thống lại là rác rưởi, trong lòng Diệp Trường Sinh vẫn hơi tò mò, kiếm bia mà hệ thống nói rất cuộc là gì.

...

Ngày hôm sau.

Bên ngoài quỳnh lâu.

Giọng nói của Phong Vận truyền đến: "Diệp công tử, chúng ta nên khởi hành."

Cửa phòng mở ra. Diệp Trường Sinh từ bên trong đi ra, áo trắng như tuyết, tóc bạc khẽ bay lên, từ một đêm bạc đầu, đến bây giờ không có ý đổi thành màu đen.

Nói đến mái tóc này, Diệp Trường Sinh hơi sốt ruột, lúc nào mới có

thể trở lại một mái tóc đen phiêu dật?

Tóc bạc, áo trắng, hộp kiếm, khí chất siêu phàm xuất trần, trên người mơ hồ quanh quẩn kiếm khí màu trắng nhàn nhạt.

Phong Vận nhìn Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt hơi thất thần, Cửu Thiên Tiên Phàm cũng chỉ như thế.

Diệp Trường Sinh nhận thấy Phong Vận khác thường, trong lòng thầm nói, mị lực chết tiệt không thể dùng mạnh như vậy sao?

Không biết bao nhiêu nữ nhân nhìn thấy ta sẽ ước.

“Phong Thành chủ, chúng ta đi thôi!”

Phong Vận xấu hổ cười: “Thất thố.”

...

Rời khỏi Huyền Kiếm Cổ Thành.

Đoàn người ngạo nghễ đứng trên thuyền tiên Cửu Long, bay lượn trên chín tầng trời, xuyên qua vụn mây.

Trên boong thuyền.

Năm người Chúc Chín, Diệp Thập Vạn, Lý Thái Bạch, Phong Vận, Cơ Phong Lưu đứng thẳng, lại không thấy tung tích của Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, Hoa Ảnh Vũ.

Trong một đêm, Diệp Trường Sinh chỉ tìm hiểu một nửa Vô Danh Kiếm Bìa, sau khi lên thuyền tiên hẳn lại tiếp tục tìm hiểu.

Không thể không nói, tu sĩ ưu tú như Diệp Trường Sinh lại cố gắng như vậy, đầu năm nay thật sự không nhiều lắm.

Đáng đời hẳn mạnh mẽ.

Thái Sơ một mực tu luyện Thái Thượng Huyền Công, vô cùng khắc khổ, bởi vì nàng biết muốn một mực bồi ở bên người Diệp Trường Sinh, phải không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh một mực bảo vệ nàng, nhưng Thái Sơ

không muốn Diệp Trường Sinh một mình gánh vác tất cả.

Một trận gió thổi qua, mọi người trên boong thuyền dõi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía trước, Cơ Phong Lưu đi tới bên người Phong Vận: "Phong Thành chủ, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Phong Vận nhìn Cơ Phong Lưu, không mở miệng nói chuyện.

Cơ Phong Lưu lại nói: "Đêm dài đằng đằng, chúng ta nên tán gẫu một chút, càng hiểu biết lẫn nhau."

Chúc Cửu lắc đầu, xoay người rời đi, hắn quá hiểu Cơ Phong Lưu, tên này lại không quản được mình.

Phong Vận nói: "Các hạ có phải nhầm lẫn hay không, hiện tại vẫn là ban ngày."

Cơ Phong Lưu nói: "Phong Thành chủ là kiếm trận sư, ta cũng có hiểu biết sâu với kiếm trận, chúng ta luận bàn, người sẽ phát hiện ta ngoại trừ đẹp trai ra, ta còn vô cùng bác học đa tài. Mặt khác, thực lực của ta cũng không tệ lắm, về sau cũng có thể bảo vệ người."

Lý Thái Bạch: "..."

Diệp Thập Vận: "..."

Hai người thật sự không nghe nổi nữa.

Đều nói người trẻ tuổi thích trêu chọc muội muội, những lời này thật sự sai rồi, Cơ Phong Lưu lớn tuổi cũng trêu chọc muội muội, chỉ có Xích Vũ có thể so sánh với hắn.

Nếu một người một chim này gặp nhau, đến lúc đó Diệp Trường Sinh sẽ rất nhức đầu.

...

Thành Thiên Khuyết

Hai người Hiên Viên Nhất, Hỏa Diễm Khanh xuất hiện, phía sau có trăm cường giả theo sát, trong lúc nhất thời, uy áp khủng bố bao

phủ trên thành Thiên Khuyết.

Trong thành hoàn toàn sôi trào.

Tất cả tu sĩ ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, đồng thời bọn họ tràn ngập tò mò với thân phận của Hiên Viên Nhất và Hỏa Diễm Khanh.

Lúc này.

Thành chủ thành Thiên Khuyết dẫn người đến, tự mình nghênh đón hai người Hiên Viên Nhất, sau khi tiến vào phủ Thành chủ, Hiên Viên Nhất trầm giọng nói: "Lập tức ban bố Kỷ Nguyên lệnh, để mười tám thế lực phái cường giả tập kết ở thành Thiên Khuyết."

"Đại nhân yên tâm, thuộc hạ đi làm ngay!" Thành chủ khom người một cái, xoay người dẫn người rời đi.

Hiên Viên Nhất nhìn về phía Hỏa Diễm Khanh: "Một đường đi tới, ta đã nói cho người biết tình huống cơ bản, có đề nghị gì tốt không?"

Hỏa Diễm Khanh lắc đầu: "Không sai, ta chỉ phụ trách đánh nhau, những thứ khác người nên đến an bài, ta sợ lại bị người lợi dụng, trở thành vật hi sinh."

Hiên Viên Nhất lộ vẻ xấu hổ: "Lần này đại nhân để cho hai người chúng ta cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, xảy ra vấn đề cũng là chúng ta cùng gánh vác."

Hỏa Diễm Khanh nói: "Ta làm việc, chưa bao giờ dùng mưu lược, người hiểu được."

Chương 1152: Thành Thiên Kiếm, tháp Ngục Kiếm

Hiên Viên Nhất nói: "Lần này kẻ địch của chúng ta là Hắc Tộc và Kiếm Điện, khó đối phó hơn nhiều so với tướng tượng của người, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục."

"Trong khoảng thời gian này người hãy ở lại thành Thiên Khuyết chờ mười tám thế lực tập kết. Ta muốn đi Vũ Trụ Kiếm Minh một chuyến, nếu muốn ra tay với Kiếm Điện, cần bọn họ trợ giúp."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn ta chợt lóe, biến mất trên phủ Thành chủ, giờ khắc này, khóe miệng Hỏa Diễm Khanh nhấc lên một nụ cười lạnh lẽo...

Vạn mây phiêu động, gió lạnh bao phủ.

Trên hư không.

Bông tuyết xoay tròn tựa như tinh linh, chậm rãi rơi xuống.

Hàn sơn xa xa bị tuyết trắng bao phủ, nhìn xuống phía dưới giống như một con rồng tuyết ẩn núp trong trời đất.

Trên boong thuyền.

Cơ Phong Lưu giơ tay lên, bông tuyết rơi vào trong tay hắn: "Tuyết rơi, đã lâu không nhìn thấy tuyết."

Phong Vận nói: "Đúng vậy, tuyết bay tràn ngập, ngàn dặm đóng băng, tuyết rơi ở Thiên Kiếm Giới là đẹp nhất."

"Vô số phi kiếm bay xuống như tuyết trắng giống như một bức tranh mỹ lệ."

Cơ Phong Lưu dịch chuyển đến bên người Phong Vận: "Cảnh tuyết đẹp như thế, giống như chúng ta gặp nhau."

Đúng lúc này.

Một tiếng cười điên cuồng từ cửu thiên hạ xuống: "Ha ha, Phong Thành chủ thật có nhả hươu, lại có thời gian ở chỗ này nói chuyện yêu đương."

Phong Vận hoa dung thất sắc, đôi mắt híp lại nhìn về hư không phía trước, giờ khắc này, trăm bóng người đứng lơ lửng, xuất hiện ở bốn phía thuyền tiên.

Dáng vẻ bọn họ như quỷ mị, xuất hiện lặng yên không một tiếng động khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Cơ Phong Lưu quay đầu nhìn về phía Phong Vận: "Người biết bọn họ?"

Phong Vận nói: "Quý Vương Cung."

Lão giả áo đen nói: "Thật không nghĩ tới Phong Thành chủ còn nhớ rõ chúng ta, nơi này không phải là Huyền Kiếm Cổ Thành, giao Diệp Trường Sinh ra, có thể thả người một con đường sống."

Sắc mặt Phong Vận hơi đổi: "Quý Vương Cung các người không có kiếm tu, chẳng lẽ cũng muốn tranh đoạt kiếm lệnh sao?"

"Nói đi, ai phái các người tới?"

Lão giả áo đen cười lạnh nói: "Lấy tiền tài của người thay người trừ họa, chỉ cần giao kiếm lệnh ra, các người có thể bình an đến thành Thiên Kiếm."

Phong Vận vừa muốn mở miệng lần nữa lại bị Cơ Phong Lưu ngăn ở sau lưng: "Không cần lo lắng, hết thảy giao cho ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nói với lão giả áo đen: "Chỉ bằng các người cũng muốn lấy được kiếm lệnh, có phải đánh giá bản thân quá cao hay không?"

Lão giả áo đen nói: "Một Đạo Thánh mà thôi, người có thể ngăn cản chúng ta sao?"

Dứt lời.

Ba lão giả từ trong đám người đi ra, tất cả là Đạo Thánh, uy áp

khủng bố bao trùm nghiền ép trên người Cơ Phong Lưu.

Cơ Phong Lưu vân đạm phong khinh, một bước bước ra ngoài boong thuyền: "Chỉ có ba người các người, cùng nhau lên."

Lúc này.

Năm người Lý Thái Bạch, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Hoa Ảnh Vũ, Thái Sơ xuất hiện trên boong thuyền, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người tu sĩ Quỷ Vương Cung.

Chúc Cửu xuất hiện bên người Cơ Phong Lưu: "Lão Cơ, Thiếu chủ nói, không phải Đạo Đế thì hẳn không giết."

"Thiếu chủ mới giết ba tên Đạo Đế, còn đang bế quan, tu vi của những người này quá yếu, không cần Thiếu chủ ra tay."

Cơ Phong Lưu gật đầu: "Đương nhiên không cần athiếu chủ ra tay, bằng không muốn chúng ta làm gì."

Một bên, Diệp Thập Vạn phụ họa: "Những chuyện này phải cho Thiếu chủ biết, Thiếu chủ thích nhất là diệt tông, diệt cung, nếu bọn họ muốn giết Thiếu chủ, vậy thì không thể giữ lại được."

Ba người nói chuyện không phải rất lớn, nhưng tu sĩ Quỷ Vương Cung đều có thể nghe được, sắc mặt mọi người biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lão giả áo đen khinh thường: "Hù dọa ai đây, Diệp Trường Sinh có năng lực chém giết Đạo Đế, các người khoác lác hử, có thể động não hay không?"

Khoác lác?

Chúc Cửu lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, thế giới này làm sao vậy, hiện tại nói thật không ai nguyện ý tin tưởng.

"Chém giết Đạo Đế cần gì tướng công ra tay?" Thanh âm Thái Sơ truyền ra, từng bước sinh liên, đi tới phía ba người Chúc Cửu.

Ba người Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu vội vàng tránh ra, nhìn Thái Sơ xuất hiện, giờ khắc này, vô số vòng sáng xuất hiện

dưới chân Thái Sơ, uy áp Đạo Đế ép trên người mọi người Quỷ Vương Cung.

Uy áp như núi, đè đến trăm người không thở nổi.

Đạo... Đạo Đế.

Lão giả áo đen phát hiện tu vi của Thái Sơ, đáng tiếc đã quá muộn, dưới uy áp của Đạo Đế, bọn họ trở nên quá nhỏ bé.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên, sương máu nhấc lên bay tán loạn đầy trời, cường giả Quỷ Vương Cung lần lượt táng thân dưới uy áp của Thái Sơ.

Đạo tiêu hồn diệt.

Trong phút chốc, trăm cường giả Quỷ Vương Cung không còn sống sót, hơi thở máu tươi nồng đậm bao phủ trên thuyền tiên.

Đám người Chúc Cửu âm thâm lúu lười, thán phục Thái Sơ có thực lực thật sự quá bá đạo.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy trấn giết trăm người trước mắt, nếu giao cho mấy người bọn họ, sợ là phải lãng phí chút thời gian.

Chương 1153: Thành Thiên Kiếm, tháp Ngục Kiếm (2)

Thái Sơ trầm giọng nói: "Xuất phát sớm một chút, không nên ảnh hưởng đến tướng công tu luyện."

Mọi người nhìn Thái Sơ rời đi, trên mặt hiện lên vẻ hâm mộ, giống như đang nói, khi nào bọn họ mới có thể có nữ nhân bá đạo như vậy?

Diệp Thập Vạn nói: "Chủ mẫu lợi hại như thế, sau này cơ hội chúng ta ra tay sợ là sẽ ít đi, xem ra phải cố gắng tu luyện, bằng không sau này Thiếu chủ sẽ không cần ta."

Chúc Cửu thấy Diệp Thập Vạn rời đi: "Lão Cơ, người bạn trước, ta đi bế quan."

Lý Thái Bạch nói: "Ta cũng đi bế quan."

Cơ Phong Lưu trở lại boong thuyền, xuất hiện bên cạnh Phong Vận: "Cái kia... Nguy cơ giải trừ, đi tới thành Thiên Kiếm sẽ làm phiền người, ta cũng muốn đi bế quan."

Trong khoảng thời gian này, Khung, Vũ Linh Cơ một mực tu luyện trong Thần Cung, cũng không biết hiện tại bọn họ tăng lên bao nhiêu.

Cơ Phong Lưu cảm thấy Diệp Thập Vạn nói rất có lý, đột nhiên có cảm giác nguy cơ, nếu không tăng cấp bậc đến thời kì đỉnh phong, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.

...

Thuyền tiên dừng lại.

Cách đó không xa, một kiếm lớn chỉ trời xuất hiện, giống như chống đỡ trụ trời của tiên khung, thanh kiếm này vô cùng vô cùng to lớn.

Cự kiếm vô phong, đại xảo bất công.

Phong Vận đứng ở trên boong thuyền, có thể cảm nhận được rõ ràng uy áp của kiếm lớn khiến tâm hồn người ta run rẩy dữ dội.

Không biết khi nào.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Phong Vận, người sau xoay người nhìn lại: "Diệp công tử xuất quan."

"Xuất quan rồi."

Phong Vận lại nói: "So với lúc trước, Diệp công tử tựa hồ mạnh hơn rất nhiều."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tu vi tăng lên một chút, mạnh hơn trăm triệu lần."

Phong Vận cảm thấy hoảng sợ, muốn nói lại thôi.

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ Phong Thành chủ đưa ta đến thành Thiên Kiếm, có gì muốn hỏi cứ việc mở miệng."

Phong Vận nói: "Diệp công tử trước đây thật sự chém giết Đạo Đế sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không có."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, thực lực bây giờ của ta muốn chém giết Đạo Đế vẫn rất thoải mái."

Phong Vận: "..."

Dứt lời, sáu người Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, Lý Thái Bạch, Hoa Ảnh Vũ, Chúc Cửu, Cơ Phong Lưu xuất hiện trên boong thuyền.

Chúc Cửu kinh hô: "Thiếu chủ, người lại trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Cái này có gì phải âm ỉ, ta trở nên mạnh mẽ không phải rất bình thường sao?"

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đã đến thành Thiên Kiếm, chúng ta vào thành đi!"

Dứt lời.

Hắn nhìn tuyết rơi trên không trung, giống như đã qua mấy đời, xuyên qua mà đến, hơn hai mươi năm trôi qua, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi.

Cửa thành Thiên Kiếm.

Nhóm người Diệp Trường Sinh xuất hiện, ven đường gặp phải vô số kiếm tu nhưng không có một người khiến hắn chú ý.

Những người này là kiếm tu không sai, thế nhưng trình độ kiếm đạo không phải rất cao, qua loa mà thôi.

Vào thành.

Ba thanh kiếm lớn đập vào mắt, kiếm uy khủng bố tràn ngập mỗi một tấc không gian trong thành, nơi đi qua, kiếm khí quanh quẩn trên người mọi người.

Thiên đường của kiếm tu.

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ, tòa thành trì này quá mạnh, tràn ngập áo nghĩa kiếm đạo, nếu tu kiếm ở đây, tuyệt đối làm ít được nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Nội tình vẫn phải có, có điều, áo nghĩa kiếm đạo hỗn tạp, không thích hợp với các người."

Lúc này.

Phong Vận nói: "Diệp công tử, chúng ta đã vào thành, ta dẫn người đi tháp Ngục Kiếm."

"Tháp Ngục Kiếm?" Diệp Trường Sinh giật mình: "Phong Thành chủ, chúng ta không đi tìm lão Diệp sao?"

Phong Vận lại nói: "Diệp lão đang ở tháp Ngục Kiếm, chúng ta đi tới là có thể gặp hắn."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như thế, vậy chúng ta đi thôi!"

Thành Thiên Kiếm.

Trên đường lớn.

Người qua lại là kiếm tu, phương hướng những người này đi chính là tháp Ngục Kiếm.

Phong Vận mở lời nói: "Diệp công tử, vào thành Thiên Kiếm, việc đầu tiên chính là xông vào tháp Ngục Kiếm."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao, tiến vào tháp Ngục Kiếm có chỗ tốt gì? Còn có tháp Ngục Kiếm này rốt cuộc là nơi nào?"

Phong Vận nói: "Tháp Ngục Kiếm chính là một tòa Vạn Kiếm Luyện Ngục, Kiếm Điện đã trấn áp vô số cổ kiếm trong tháp này, nghe đồn ở tầng cao nhất của tháp Ngục Kiếm có Kiếm Phàm là bội kiếm của Kiếm Huyền Tử. Đồng thời, tiến vào tháp Ngục Kiếm có thể đo ra đẳng cấp và tiềm lực kiếm đạo của người."

"Tháp Ngục Kiếm tổng cộng có chín chín tám mươi một tầng, cho tới nay, chỉ có ba người vượt qua bảy mươi tầng, không ai vượt qua tám mươi tầng."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, chưa từng có người tiến vào tầng thứ tám mươi một?"

Phong Vận gật đầu: "Không có, có một người xông vào tầng bảy mươi chín, sau khi đi ra trở thành một đời cự phách. Người này chính là Kiếm Thần Vũ Trụ Kiếm Minh - Hoàng Phủ Kiếm."

Hoàng Phủ Kiếm?

Diệp Trường Sinh nói: "Trình độ kiếm đạo của người này rất cao."

Phong Vận gật đầu: "Kiếm Điện tránh thế không ra, thế lực Vũ Trụ Kiếm Minh điên cuồng mở rộng, bồi dưỡng ra trăm Kiếm Thần Tử. Hoàng Phủ Kiếm cũng thành kiếm tu siêu cấp danh chấn vũ trụ. Có điều, hắn đã ngàn năm không ra, nhưng lúc này tỷ thí của Kiếm Điện nhất định sẽ có Kiếm Thần Tử của Vũ Trụ Kiếm Minh tham gia."

Chương 1154: Hoàng Phủ Kiếm Thần

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không nghĩ tới tỷ thí Kiếm Điện lại náo nhiệt như vậy, tầng tám mươi một của tháp Ngục Kiếm, ta tới đây.

Kiểm tu ưu tú như hắn, xông vào tầng tám mươi một, đó không phải là chuyện xảy ra trong vào phút sao?

Đừng hỏi tại sao, ta có đui vàng.

Giây lát.

Phong Vận ngừng lại, ánh mắt lóe ra, đánh giá tháp lớn chọc trời trước mắt, vô số phi kiếm tiến vào trên thân tháp.

Trên tháp tản ra hơi thở tàn phá, cổ xưa, tang thương, ẩn chứa vô số kiếm khí.

Giống như Vạn Kiếm Luân Hồi, khủng bố như vậy.

Dưới tháp Ngục Kiếm.

Mấy trăm người đứng thẳng, ánh mắt mọi người đồng loạt dừng lại trên thân tháp, quan sát dị động của tháp lớn.

Đây là tháp Ngục Kiếm.

Phong Vận nhìn về phía Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Không tệ, không tệ, là một bảo bối tốt. Phong Thành chủ muốn tiến vào tháp này là trực tiếp tiến vào sao?"

Tay ngọc của Phong Vận khẽ nhấc lên, chỉ thẳng vào cửa vào trên thân tháp: "Tiến vào tháp Ngục Kiếm phải để lại tên mới có thể tự mình tiến vào."

Dứt lời.

Lý Thái Bạch trầm giọng nói: "Sư phụ, ta muốn đi thử một lần."

Hoa Ảnh Vũ phụ họa nói: "Thiếu chủ, ta cũng muốn đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi đi."

Trình độ kiếm đạo của hai người không kém, Lý Thái Bạch có được Kiếm Linh căn, đã ở trên kiếm đạo tuyệt trần.

Hoa Ảnh Vũ có được vạn đạo kiếm thể và kiếm đạo nguyên, tiềm lực này cũng không kém Lý Thái Bạch chút nào.

Nói thật, Diệp Trường Sinh cũng muốn nhìn xem lấy trình độ kiếm đạo của hai người có thể xông vào tầng thứ mấy của tháp Ngục Kiếm.

Ngay sau đó.

Lý Thái Bạch, Hoa Ảnh Vũ đi về phía tháp Ngục Kiếm, ngay khi tiến vào trong tháp, bọn họ để lại tên của mình trước tháp.

Ầm.

Ầm.

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, Kiếm Linh căn của Lý Thái Bạch và vạn đạo kiếm thể của Hoa Ảnh Vũ phóng thích, cổ kiếm trên thân tháp phát ra kêu kịch liệt.

Giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ từ trên thân tháp bắn ra ngoài, rất nhanh, tầng thứ nhất của tháp đã sáng lên.

Tầng hai.

Tầng ba.

Tầng năm.

Thân ảnh hai người xuất hiện ở tầng thứ năm, trong lúc nhất thời, mọi người ngoài tháp hoàn toàn sôi trào.

Tốc độ của Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ quá nhanh, trong chớp mắt, bọn họ lại xuất hiện ở tầng thứ mười.

Mọi người nín thở ngưng thần, đồng loạt nhìn chăm chú vào tháp Ngục Kiếm, muốn nhìn xem tiềm lực của Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tầng hai mươi.

Tầng ba mươi.

Tầng bốn mươi

Không đến một chén trà, hai người xuất hiện ở tầng bốn mươi, mọi người hoàn toàn sôi trào, bắt đầu nghị luận sôi nổi, thảo luận Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ có thể xâm nhập bao nhiêu tầng.

Trong thời gian ngắn như vậy đã xông vào tầng bốn mươi, đã lâu không xuất hiện qua.

Một người nói: "Phía trước vội vàng nhanh chóng, phía sau sẽ rất mệt mỏi, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ đi ra."

Lại một người phụ họa: "Người nói không sai, dù sao tốc độ như vậy, muốn tiếp tục duy trì, thật sự hơi khó khăn."

Hai người dứt lời, tốc độ của Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ chậm lại.

Thấy không, ta vừa nói gì, xông quá nhanh, trong chốc lát sẽ không được.

Mọi người bắt đầu không coi trọng hai người Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ, cảm thấy bọn họ rất nhanh đã đến cực hạn.

Rõ ràng, tất cả mọi người không coi trọng hai người.

Diệp Trường Sinh cảm thấy rất kỳ lạ, càng là người không được thì càng thích bình luận người khác, đây đều là tật xấu gì?

Phong Vận nói: "Diệp công tử, người cảm thấy bọn họ có thể xông vào bao nhiêu tầng?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trên bảy mươi tầng đi!"

Phong Vận lại nói: "Vậy nếu như là Diệp công tử thì sao, có thể xông vào bao nhiêu tầng?"

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Ta à, tám mươi một tầng."

Dứt lời.

Trong sân một mảnh yên lặng.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, trong nháy mắt bị Diệp Trường Sinh hấp dẫn, đầu năm nay khoác lác trâu bò không bị đánh sao?

Hắn lại trâu bò khoác lác lớn như vậy, chẳng phải là tầng tám mươi một sao.

Shit, ta thực sự muốn đi lên đánh chết hắn.

Ta không nhìn được nhất chính là người khác khoe khoang mình trâu bò.

Trong lúc nhất thời.

Trong mắt mọi người đều lộ vẻ khinh bỉ, vì sao bọn họ khinh bỉ Diệp Trường Sinh?

Nguyên nhân rất đơn giản, đều muốn khoác lác trâu bò, bị Diệp Trường Sinh khoác lác.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Diệp Trường Sinh không cho là đúng, một nhóm cao lãnh, giống như đang nói, ca mạnh mẽ, lớn, không phải các người có thể tưởng tượng.

Lúc này.

Một giọng nói cực kỳ khinh miệt truyền đến: "Ai nói muốn vào tầng tám mươi một?"

Dứt lời, một bóng người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, đứng song song với hắn.

Người tới mặc một bộ trường sam màu tím, tay cầm một chiếc

quạt gấp, nhìn qua rất đỗi đáng: "Người nói mình có thể xông vào tầng tám mươi mốt?"

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta nói."

Nam tử lại nói: "Ta cũng dự định tiến vào tầng tám mươi mốt, có muốn so một lần hay không?"

Chương 1155: Hoàng Phủ Kiếm Thần (2)

Diệp Trường Sinh nói: "So cũng không phải không được, có phải nên có chút phần thưởng hay không?"

Nam tử nói: "Đang có ý này."

Trong lúc nói chuyện, hắn ta hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh Tàn Kiếm: "Kiếm này đến từ tầng thứ bảy mươi chín của tháp Ngục Kiếm, nếu như người thắng ta, nó chính là của người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người không đủ thông minh! Người nói ta cũng tiến vào tầng tám mươi một, còn có thể để ý Tàn Kiếm trong tay người sao?"

"Hơn nữa, kiếm này của người chính là một khối sắt vụn, ta muốn nó thì có ích lợi gì?"

Sắt vụn?

Quá mức.

Hoàng Phủ Kiếm Thần nói: "Thanh Tàn Kiếm này mạnh bao nhiêu, há là người có thể hiểu được."

"Rất mạnh sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, lòng bàn tay xuất hiện Tiên Trạ Kiếm, lại đổi thành Bá Kiếm, Thần Phạt Kiếm, Hỗn Độn Kiếm: "Ai, cũng không biết các người có mạnh hơn khối sắt vụn kia không?"

Hoàng Phủ Kiếm Thần: "..."

Hỗn Độn Thần Kiếm.

Bá kiếm.

Tiên Trạ Kiếm.

Thần Phạt Kiếm.

Bốn thanh thần binh chín tôn xuất hiện, kiếm khí bắn ra bốn phía, bao phủ trên hư không.

Trong phút chốc.

Mọi người trng sân đều lộ ra vẻ thèm muốn, ánh mắt tham lam lóe lên, nhưng rất nhanh bọn họ đã buông tha ý nghĩ của mình.

Diệp Trường Sinh có thể đồng thời có được bốn thanh thần binh mạnh mẽ như vậy, người như vậy há có thể là hạng người bình thường?

Muốn đoạt kiếm, sẽ chết rất thảm.

Quý nhân tự mình hiểu lấy

Những người khác tự xưng là mạnh mẽ, không thể kiểm soát lòng tham của mình, quên rằng tham lam là khởi đầu của mọi tội lỗi.

Hoàng Phủ Kiếm Thần híp mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải lấy được bốn thanh kiếm.

Thật ra, giờ khắc này, hai người đã biết thân phận của đối phương, từ lúc Hoàng Phủ Kiếm Thần lấy ra Tàn Kiếm, nói là lấy được từ tầng thứ bảy mươi chín của tháp Ngục Kiếm, Diệp Trường Sinh đã biết hắn ta đến từ Vũ Trụ Kiếm Minh.

Bởi vì tiến vào tầng thứ bảy mươi chín của tháp Ngục Kiếm cũng chỉ có Hoàng Phủ Kiếm.

Sở dĩ Hoàng Phủ Kiếm Thần xuất hiện trước tháp Ngục Kiếm cũng chính vì Diệp Trường Sinh xuất hiện, hắn ta rất muốn biết người được Kiếm Điện ưu ái này rốt cuộc có chỗ nào hơn người.

Nhưng hắn ta phát hiện Diệp Trường Sinh ngoại trừ có được bốn thanh thần kiếm ra, cấp bậc của hắn mới là Đạo Tôn, thật sự là yếu đến đáng thương.

Nghe đồn phàm là đệ tử được Kiếm Điện lựa chọn, chắc chắn sẽ là thiên kiêu tuyệt thế nghiền ép một thời đại.

Hoàng Phủ Kiếm Thần không nhìn thấy tiềm lực trên người Diệp

Trường Sinh, ở trong mắt hắn ta, Diệp Trường Sinh cũng chỉ là một kiếm tu rất tầm thường.

"Tầng bảy mươi rồi."

"Có một người đến tầng bảy mươi."

Một tiếng kinh hô vang lên, mọi người nhao nhao nhìn về phía tháp Ngục Kiếm, một đám chấn động không thôi.

Vốn tưởng rằng Lý Thái Bạch và Hoa Ảnh Vũ Hội dừng lại ở tầng năm mươi, không nghĩ tới một người tiến vào tầng bảy mươi, một người dừng lại ở tầng sáu mươi chín.

Hắn còn đang động, phỏng chừng còn có thể kiên trì một hồi.

Cũng có thể nghỉ ngơi một chút, hắn còn có thể xông vào tiếp.

Đã lâu lắm rồi không có người mạnh mẽ như vậy, các người nói hắn có thể phá kỷ lục hay không?

Không thể, sau tầng bảy mươi, mỗi một tầng càng thêm khó khăn, muốn đạt tới tầng thứ bảy mươi chín, tuyệt đối là không thể.

Chúc Cửu quay đầu nhìn lại: "Người biết rõ ràng như vậy, người đã từng đi vào chưa?"

Sắc mặt gười nọ trầm xuống, xấu hổ nói: "Huynh đài, người sẽ không nói chuyện phiếm à?"

Chúc Cửu lại nói: "Nếu chưa từng đi vào, vậy thì đừng so sánh mù quáng, như vậy dễ dàng bị đánh."

Người nọ giận dữ nói: "Nào, người đánh ta một chút thử xem."

Bốp bốp.

Bốp bốp.

Liên tiếp bốn bạt tai rơi vào trên người tên kiếm tu kia, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, hung hăng ngã trên mặt đất, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Xuống tay quá tàn nhẫn.

Bốn cái tát khiến người khác biến dạng, phỏng chừng ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra.

Chúc Cửu trầm giọng nói: "Muốn bị đánh, ta thành toàn cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, xảy ra chuyện gì, quá thô lỗ, chúng ta là người văn minh."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, chính bởi vì chúng ta là người văn minh, cho nên hắn còn sống."

Cơ Phong Lưu nói: "Lão Cửu, thô lỗ, người làm sao có thể chấp nhận với bọn họ, ta hoài nghi người đang bắt nạt kẻ yếu."

Chúc Cửu nhìn Cơ Phong Lưu: "Người không cần quá nghịch ngợm, ta nói với người, người đây là đang tìm ba."

Cơ Phong Lưu vội vàng nói: "Không có việc gì, người tiếp tục."

Phong Vận thu hết thủy hết vào đáy mắt, mở lời với Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, nơi này là thành Thiên Kiếm, vẫn nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Khiêm tốn, chẳng lẽ ta còn chưa đủ khiêm tốn sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu khiêm tốn hữu dụng, ta muốn thực lực làm gì? Nếu khiêm tốn hữu ích, ta sẽ không bị người đuổi giết."

Phong Vận: "..."

Chương 1156: Tầng bảy mươi

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu không cách nào khiêm tốn, vậy tại sao ta không tiếp tục kiêu ngạo?"

Phong Vận nói: "Diệp công tử, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội."

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ, đạo lý này vô dụng trên người ta."

Những lời này không sai chút nào.

Cho dù hắn không xuất ra bốn kiếm, những người thèm muốn kiếm lệnh kia sẽ không ra tay sao?

Một đường đi tới, bao nhiêu người thèm muốn chí bảo trên người hắn, có đôi khi Diệp Trường Sinh thật sự hoài nghi những người đó muốn chí bảo hay là thèm muốn thân thể hắn?

Đó là một câu hỏi rất thâm ảo.

Phong Vận lại nói: "Diệp công tử, bọn họ đã xông vào tầng bảy mươi, còn có thể tiếp tục đi về phía trước không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên."

Dứt lời, hắn xoay người nhìn về phía lầu các bên cạnh, một bóng người quen thuộc đập vào mắt, không phải ai khác, chính là Diệp Đăng Thiên.

Tuy nhiên.

Diệp Đăng Thiên thay đổi, càng lúc càng già nua, suy sụp, lúc này mới gần ba năm, sao ông lại biến thành bộ dáng như vậy?

Chính xác thì ông đã trải qua những gì?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Thái Sơ: "Các người ở chỗ này đợi một hồi, ta đi sẽ trở về ngay."

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, vọt tới phía lầu các, Hoàng Phủ Kiếm Thần thấy Diệp Trường Sinh rời đi, cũng nhìn về phía lầu các.

“Là hắn!”

"Ngày đó hắn bị gãy một tay, lại vẫn còn sống."

...

Bên trong lầu các.

Diệp Đăng Thiên đánh giá Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, người rất cục cựa tới, mấy năm không gặp, người trưởng thành rất nhanh."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên cánh tay đứt lìa của Diệp Đăng Thiên: "Chuyện gì xảy ra, mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, người nào chặt đứt cánh tay của người?"

Diệp Đăng Thiên khẽ thở dài một tiếng: "Kỹ xảo không bằng người, đau mất một tay, coi như là gieo gió gặt bão."

Diệp Trường Sinh nói: "Đau mất một cánh tay, chẳng lẽ ý chí chiến đấu của người cũng theo cánh tay cụt này mất đi sao?"

"Nhìn dáng vẻ hiện tại của người, làm sao có thể là người bảo vệ ta."

Diệp Đăng Thiên cười khổ một tiếng: "Ta không xứng, không xứng trở thành người bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh nhận ra, Diệp Đăng Thiên trước mắt đã biến thành một người khác, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, đạo tâm bất ổn, ngay cả tố chất cơ bản nhất của kiếm tu cũng không có.

Kiếm tu bất khuất, nhìn bộ dáng hiện giờ của ông, suy sụp không chịu nổi, hiển nhiên là tự cam chịu sa đọa.

“Đã không còn ý chí chiến đấu, vì sao còn muốn kéo dài hơi tàn?”

"Người không phải lão Diệp ta quen biết."

Diệp Đăng Thiên nói: "Ta tới nơi này chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của ta, về sau người không cần người bảo vệ nữa."

Diệp Trường Sinh thấy Diệp Đăng Thiên chuẩn bị rời đi: "Người muốn đi nơi nào, rời đi như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị người chém giết."

"Trò chuyện thật tốt đi, về cánh tay đứt lìa của người và chuyện ba năm đã trải qua."

Bên trong lầu các, hai người chậm rãi ngồi xuống, Diệp Đăng Thiên vừa muốn mở miệng, một hơi thở nguy hiểm truyền đến, kiếm quang từ ngoài cửa sổ bắn tới, xuyên qua Diệp Đăng Thiên.

"Cút!"

Diệp Trường Sinh tung tiếng quát to, tiện tay vung lên, một kiếm quang bay ra, tốc độ vô cùng nhanh.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, cửa sổ vỡ vụn, hai kiếm quang gặp nhau trên không trung, bóng người bay lên trời bị kiếm quang của Diệp Trường Sinh xuyên qua thân thể, máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn khắp bầu trời.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi về phía cửa sổ: "Lão Diệp, người này là hướng về phía người."

Diệp Đăng Thiên nói: "Không sai, người của Vũ Trụ Kiếm Minh."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Diệp Đăng Thiên: "Cánh tay của người bị người của Vũ Trụ Kiếm Minh chặt đứt?"

Diệp Đăng Thiên gật gật đầu: "Cánh tay bị chặt đứt, bọn họ đuổi theo ta hai năm rồi."

"Người biết hai năm nay ta đã trải qua như thế nào không? Trốn đông trốn tây, như chó nhà có tang, phải chặt vật bao nhiêu."

“Vì sao Vũ Trụ Kiếm Minh lại giết người?” Diệp Trường Sinh trầm giọng, nhìn về phía tháp Ngục Kiếm, ánh mắt va chạm với Hoàng Phủ Kiếm Thần: “Thân phận của người trước tháp ở Vũ Trụ Kiếm Minh không đơn giản!”

“Hoàng Phủ Kiếm Thần, Thiếu Minh chủ của Vũ Trụ Kiếm Minh, thiên tài kiếm đạo ngàn năm khó gặp, tuổi còn trẻ đã có tu vi Đạo Đế, nghe đồn là đại năng thượng cổ kiếm đạo chuyển thế. Ngày đó chính hắn đã hạ lệnh vây giết ta, mới vừa rồi hắn nhận thấy được ta, cho nên mới phái người đến.”

Diệp Đăng Thiên nói xong đã đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Lần tỷ thí Kiếm Điện này, hắn sẽ là một trong những đối thủ mạnh nhất của người. Người không muốn biết tại sao họ lại đuổi theo ta sao? Ta sẽ nói cho người biết ngay bây giờ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy người ngược lại nói đi, thật sự là gấp gáp.”

Trước tháp Ngục Kiếm.

Hoàng Phủ Kiếm Thần thấy Diệp Đăng Thiên tựa hồ đang báo cáo gì đó với Diệp Trường Sinh: “Hai người này đều phải chết, không thể để bọn họ sống đến tỷ thí của Kiếm Điện.”

Chương 1157: Tiến vào tầng tám mươi một

Một lão giả nói: "Thiếu Minh chủ yên tâm, hai người bọn họ vốn là đối tượng chúng ta chém giết."

"Thiếu Minh chủ, Diệp Trường Sinh tiện tay đánh một kích đã giết Hàn trưởng lão trong nháy mắt, người này che dấu tu vi, không thể khinh thường."

Hoàng Phủ Kiếm Thần khinh thường không thèm để ý: "Cho dù hắn không che dấu tu vi cũng đừng mơ tưởng chạy trốn khỏi tay ta."

Tiêu Dao Phong nhìn tháp Ngục Kiếm: "Thiếu Minh chủ, có người xông vào tầng bảy mươi tám."

Sắc mặt Hoàng Phủ Kiếm Thần thay đổi: "Người nọ lại xông vào tầng bảy mươi tám, hắn vào thành với Diệp Trường Sinh sao?"

Tiêu Dao Phong gật đầu: "Vâng."

Hoàng Phủ Kiếm Thần cười lạnh một tiếng: "Nếu là người của Diệp Trường Sinh, ta tất giết."

Bịch.

Thân ảnh hắn ta chợt lóe, vọt tới lối vào của tháp Ngục Kiếm, ngay sau đó, bốn chữ Hoàng Phủ Kiếm Thần xuất hiện trên thân tháp.

Hoàng Phủ Kiếm Thần?

Cái tên này chỉ chênh lệch một chữ người người năm đó xông vào tầng thứ bảy mươi chín là Hoàng Phủ Kiếm.

Hắn là người của Vũ Trụ Kiếm Minh.

Ngay cả Hoàng Phủ Kiếm Thần mà người cũng không biết? Hắn chính là Thiếu Minh chủ của Vũ Trụ Kiếm Minh, nghe đồn là đại năng thượng cổ kiếm đạo chuyển thế, một thân tu vi thông thiên,

kiếm đạo càng tuyệt thế vô song.

Xem ra lần này hẳn ta đến đây là muốn làm mới kỷ lục tổ tiên hẳn ta để lại.

Chắc chắn là như vậy.

Mục tiêu của Hoàng Phủ Kiếm Thần hẳn là tầng cao nhất của tháp Ngục Kiếm, tầng tám mươi một chưa từng có người tiến vào.

Mọi người nghị luận sôi nổi, trước tháp là một mảnh xôn xao.

Bịch.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trong tháp Ngục Kiếm bay ra, kiếm khí nhộn nhạo, từ trên cao bay xuống, không phải ai khác, chính là Hoa Ảnh Vũ.

Như vậy người ở lại trong tầng bảy mươi tám khổ sở kiên trì chính là Lý Thái Bạch.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện Hoàng Phủ Kiếm Thần tiến vào tháp Ngục Kiếm, nhìn Diệp Đăng Thiên: "Đi theo ta."

Hai người từ trong lầu các bay xuống, xuất hiện bên cạnh mấy người Thái Sơ, Diệp Trường Sinh nói: "Lão Cửu, bảo vệ tốt cho hẳn!"

Dứt lời.

Hẳn biến mất tại chỗ, một giây sau, trên tháp Ngục Kiếm xuất hiện ba chữ Diệp Trường Sinh lớn, cứng cáp hùng hồn, kiếm khí hùng hậu.

Diệp... Diệp Trường Sinh, đệ tử Kiếm Điện có kiếm lệnh.

Thật không nghĩ tới lại là hẳn. Lần này có trò hay xem, không biết đến tột cùng là đệ tử Kiếm Điện lợi hại, hay là Thiếu Minh chủ Của Vũ Trụ Kiếm Minh mạnh hơn một chút.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người tập trung tinh thần, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú trên tháp Ngục Kiếm, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Đây cũng quá nhanh

Chỉ thấy hai bóng người nhanh như bay, một đường thông suốt không trở ngại, trực tiếp xuất hiện ở tầng sáu mươi của tháp Ngục Kiếm.

Tính ra như vậy, Diệp Trường Sinh còn nhanh hơn Hoàng Phủ Kiếm Thần nhiều.

Đầu tiên, thời gian mà Hoàng Phủ Kiếm Thần vào tháp sớm hơn Diệp Trường Sinh nhiều, tiếp theo, Hoàng Phủ Kiếm Thần chính là Đạo Đế.

Ở tầng sáu mươi đã bị Diệp Trường Sinh đuổi tới, đừng nói mọi người cảm thấy khó có thể tin, ngay cả Hoàng Phủ Kiếm Thần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có muốn ta chờ người không."

Hoàng Phủ Kiếm Thần lạnh lùng nói: "Đừng cao hứng quá sớm, mục tiêu của ta là tầng cao nhất."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở tầng tám mươi mốt."

Đây cũng quá nhanh.

Biến mất.

Ngay cả tàn ảnh của Diệp Trường Sinh mà Hoàng Phủ Kiếm Thần cũng không nhìn thấy, không chút dừng lại, hắn ta vội vàng đuổi theo.

Trên tầng bảy mươi chín, Diệp Trường Sinh ngừng lại, xuất hiện bên cạnh Lý Thái Bạch, thấy hắn nửa quỳ trên mặt đất, nắm chặt Thiên Đạo Cửu Huyền Kiếm trong tay để chống đỡ thân thể.

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Bạch, nơi này đã là cực hạn của người, lập tức rời khỏi tháp Ngục Kiếm."

Mồ hôi trên trán Lý Thái Bạch rơi xuống, ánh mắt nhìn về phía cửa vào tầng tám mươi: "Sư phụ, ta tận lực."

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Người rất ưu tú, vì sư rất vui mừng."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, một nguồn linh khí bao vây Lý Thái Bạch, bay ra ngoài tháp Ngục Kiếm.

Mọi người ngoài tháp thấy Lý Thái Bạch đi ra, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Bởi vì Lý Thái Bạch bình ổn kỷ lục của Hoàng Phủ Kiếm, năm đó Hoàng Phủ Kiếm xông vào tầng bảy mươi chín, sau khi rời đi, hát vang trên một đường kiếm đạo.

Mọi người biết tương lai Lý Thái Bạch sẽ có độ cao trên đường kiếm đạo, sẽ không kém Hoàng Phủ kiếm chút nào, điều này cũng có nghĩa là lại có một vị kiếm đạo cự phách buông xuống.

Sau khi nghị luận ngắn ngủi, ánh mắt mọi người lần thứ hai trở lại tháp Ngục Kiếm, bởi vì giờ khắc này Diệp Trường Sinh xông vào tầng bảy mươi chín, cực hạn của hắn sẽ ở nơi nào?

Có thể xông vào đỉnh cao không?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện Hoàng Phủ Kiếm Thần còn chưa xuất hiện, khóe miệng nhếch lên một chút ý cười, nhanh chóng đi tới cửa vào tầng tám mươi.

Chương 1158: Tiến vào tầng tám mươi mốt (2)

Sáng lên.

Tầng tám mươi sáng lên.

Quá nhanh!

Một hơi chạy tới tầng tám mươi, đây là thực lực nghịch thiên cỡ nào?

Thật ra không biết.

Tiến vào tháp Ngục Kiếm căn bản không phải là thực lực, mà là năng lực lĩnh ngộ kiếm đạo, bằng không, Hoàng Phủ Kiếm Thần cũng không đến mức thua Diệp Trường Sinh.

Những người khác tiến vào tháp Ngục Kiếm Tháp có cảm giác gì, Diệp Trường Sinh không phải rất rõ ràng, nhưng hắn tiến vào tháp Ngục Kiếm, một đường đến tầng tám mươi không có sự ngăn cản nào.

Quá thuận lợi.

Sau khi tiến vào tầng tám mươi, tốc độ của Diệp Trường Sinh chậm lại, khoan chân ngồi, vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, bắt đầu cắn nuốt kiếm khí mệnh mạng vô biên trong không gian.

Trên bàn đá phía trước hắn còn bày ba hộp kiếm, Diệp Trường Sinh không vội vàng thu hộp kiếm, hắn đang chờ Hoàng Phủ Kiếm Thần đến.

Kiểm khí cuồng nộ điên cuồng tràn vào cơ thể Diệp Trường Sinh, ở trên người hắn hình thành một đoàn vòng xoáy thật lớn.

Không biết qua bao lâu, vòng xoáy chậm rãi nhỏ đi, đúng lúc này, Hoàng Phủ Kiếm Thần tiến vào tầng tám mươi, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, thu ba hộp kiếm vào trong hệ thống: "Thật ngại quá, người đến chậm một bước, tất cả nơi này đều thuộc về ta."

"Còn lại tầng cuối cùng, người phải cố lên!"

Hoàng Phủ Kiếm Thần: "..."

Rốt cục đến tầng tám mươi, vốn tưởng rằng sẽ có thu hoạch, không nghĩ tới bị Diệp Trường Sinh nhanh chân lên trước.

Ngay sau đó.

Hắn ta lướt nhanh về phía tầng tám mươi mốt: "Diệp Trường Sinh, tầng cuối cùng thuộc về ta."

Phanh.

Một cỗ kiếm khí mênh mông bàng bạc trực tiếp đánh bay Hoàng Phủ Kiếm Thần ra ngoài, thân ảnh của hắn ta lui về phía sau, trong hai mắt hiện ra vẻ không thể tin.

Chuyện gì xảy ra, bình chướng ở cửa vào tầng tám mươi mốt lại ngăn cản hắn ta lại.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật ngại quá, hình như người không giỏi lắm, vẫn nên nhìn ta thể hiện đi."

Trong lúc nói chuyện, hắn di chuyển về phía lối vào, bình chướng phóng thích lực hút mạnh mẽ cản nuốt hắn tiến vào.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Phủ Kiếm Thần trong nháy mắt không tốt, vì sao lại như vậy?

Hắn ta không cam lòng.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Lại thử lại một lần nữa, vẫn bị đánh bay ra ngoài một cách vô

ình, ở khoe miệng hần ta tràn ra máu tươi, bộ dáng hơi chật vật.

Lúc này.

Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến từ tầng tám mươi một: "Trở về đi, nơi này không phải nơi người nên tới, lại đừng tiếp, người sẽ chết."

"Ta đã nói tầng tám mươi một chỉ có thể thuộc về ta, đúng rồi, nhớ để lại khối sắt vụn của người."

Mắt Hoàng Phủ Kiếm Thần muốn nứt ra, giận dữ nói: "Diệp Trường Sinh, tiến vào tầng tám mươi một thì như thế nào, cũng chỉ là một tòa kiếm tháp, chờ người đi ra, ta sẽ cho người biết vì sao hoa lại đỏ như vậy."

"Ta chờ người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó lại nói: "Ai nha, rất nhiều Kiếm đạo nguyên, còn có thần thông kiếm đạo, nhiều thần kiếm như vậy, nhiều lắm, thật sự là quá nhiều, thật sự quá khó chọn, ai sẽ giúp ta chia sẻ đây?"

Hoàng Phủ Kiếm Thần: "..."

Trước tháp Ngục Kiếm.

Mọi người thấy Hoàng Phủ Kiếm Thần đi ra, biết người tiến vào tầng tám mươi một là Diệp Trường Sinh, hẳn thật sự làm được.

Thật ra không biết.

Tháp Ngục Kiếm đối với người bình thường mà nói chỉ có thể tiến vào tầng bảy mươi chín, cũng chính là nơi Lý Thái Bạch đạt tới.

Sở dĩ Hoàng Phủ Kiếm Thần có thể tiến vào tầng tám mươi, đó là bởi vì Diệp Trường Sinh đã cắn nuốt toàn bộ kiếm khí bên trong, nếu không, hẳn ta cũng không có cơ hội tiến vào tầng tám mươi.

Tiêu Dao Phong nói: "Thiếu Minh chủ, người bị thương."

Sắc mặt Hoàng Phủ Kiếm Thần tái mét: "Một chút vết thương nhỏ, Diệp Trường Sinh chết tiệt, lại thật sự tiến vào tầng tám mươi một."

"Chờ hắn từ tháp Ngục Kiếm đi ra, ta muốn tự tay giết hắn."

Tiêu Dao Phong vội vàng nói: "Thiếu minh chủ, nhỏ không nhận sẽ loạn đại mưu, vì kế hoạch của chúng ta, trước tiên để Diệp Trường Sinh sống thêm một thời gian."

Hoàng Phủ Kiếm Thần nói: "Tháp này có cổ quái, bình chương tầng cuối cùng, ta thử mấy phen cũng không thể tiến vào nhưng Diệp Trường Sinh lại dễ dàng được tiếp nhận, cho nên ta hoài nghi ở tầng tám mươi một có cường giả Kiếm Điện tọa trấn."

Tiêu Dao Phong biến sắc: "Không thể nào, tháp này nằm ở đây từ niên đại xa xưa, nếu thật sự có người trấn thủ, vậy sẽ là ai..."

Hắn ta đã bị giết mình bởi những suy nghĩ của mình, bởi vì trong đầu hắn ta xuất hiện tên của hai người.

Kiếm Huyền Tử?

Kiếm Phàm?

Phía bên kia.

Diệp Đãng Thiên nhìn ánh sáng trên tầng cao nhất của tháp Ngục Kiếm, khoe miệng nhắc lên ý cười đã lâu không gặp, đây là lần đầu tiên ông cười trong ba năm qua.

Tầng trên cùng của tháp Ngục Kiếm, tiểu tử này... Lại một lần nữa làm mới kỷ lục, hình như không có chuyện gì hắn không làm được.

Chúc Cửu xoay người nhìn Lý Thái Bạch: "Tiểu Lý, người không được."

Lý Thái Bạch nói: "Người không biết tầng bảy mươi chín là cảm giác gì đâu, nếu không phải sư phụ kịp thời chạy tới, có thể ta sẽ chết ở trong đó."

Chương 1159: Mười sư phụ

"Cũng chỉ có sư phụ có thể tiến vào tầng tám mươi mốt, người khác căn bản là không thể đi vào."

Nói xong, hắn nhìn về phía Hoàng Phủ Kiếm Thần: "Các hạ có thể tiến vào tầng tám mươi, thật sự là ưu tú, đáng tiếc kém hơn sư phụ ta một chút."

Hoàng Phủ Kiếm Thần: "..."

Vừa muốn động thủ lại bị Tiêu Dao Phong ngăn lại, người sau trầm giọng nói: "Thiếu Minh chủ, chúng ta chẳng những phải đề phòng Diệp Trường Sinh mà cũng phải cẩn thận với những người này, nữ tử kia sâu không lường được."

"Còn có những người khác, thực lực đều không tầm thường."

Hoàng Phủ Kiếm Thần nhìn Thái Sơ: "Quả nhiên rất mạnh, đi, trước tiên rời khỏi nơi này."

Ngay sau đó.

Tu sĩ Vũ Trụ Kiếm Minh biến mất trên bầu trời thành Thiên Kiếm, Hoàng Phủ Kiếm Thần biết hắn ta khinh thường Diệp Trường Sinh.

Biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm.

Lần đầu tiên gặp mặt, Diệp Trường Sinh đã bại lộ thực lực của mình, đây là một chuyện tốt với bọn hắn, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, giết rất dễ dàng.

À.

Àm.

Tiếng nổ vang lên, tháp Ngục Kiếm kịch liệt lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Mọi người nhao nhao lui về phía sau, lo lắng gặp tai bay vạ gió, đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Lớn... Lớn.

Có người hét lên một tiếng.

Cái gì lớn?

Tháp Ngục Kiếm lớn.

Lớn cái gì, chỉ là cao lên, lại nhiều hơn mười tầng.

Mọi người hoàn toàn hóa đá, ngây ra như phỗng...

Tháp Ngục Kiếm này một mực ở trong thành Thiên Kiếm, lại không ai biết tháp này còn ẩn giấu mười tầng.

Thật không thể tin được.

Giờ khắc này.

Chúc Cửu nhìn về phía Diệp Đãng Thiên: "Đây là tình huống gì, có thể giải thích không?"

Diệp Đãng Thiên lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt...

...

Lúc này.

Tháp Ngục Kiếm.

Bên trong tầng tám mươi mốt.

Diệp Trường Sinh nhìn không gian trống rỗng, khóe miệng nhấc lên ý cười, lúc trước hắn nói trong tầng tám mươi mốt có rất nhiều cổ kiếm, truyền thừa, kiếm đạo nguyên, thật ra chỉ là nói cho Hoàng Phủ Kiếm Thần.

Thật ra trong tầng tám mươi mốt, cái gì cũng không có, quả nhiên giống như hệ thống hiển thị.

Trước khi hắn tiến vào tháp Ngục Kiếm, hệ thống hiển thị tin tức của tháp này, rõ ràng giới thiệu tháp này không phải có tám mươi mốt tầng.

Không hổ là hệ thống, quả nhiên rất mạnh mẽ.

Kịch liệt lắng lại, cuộc cũng ngừng lại, Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh, ánh mắt nhìn về phía cửa vào phía trước.

Tháp Ngục Kiểm thật sự xem như đã mở ra, vậy để ta xem trong đó rốt cuộc có chí bảo gì.

Diệp Trường Sinh không chút do dự, thân ảnh chợt lóe lướt nhanh về phía tầng tám mươi hai, sau khi tiến vào, vô số kiếm khí tràn ngập, hấn bị một màn trước mắt làm cho chấn động.

Tầng này, cổ kiếm treo ngược trên không trung, rậm rạp, liếc mắt nhìn lại ít nhất có hơn vạn thanh.

Trên thân kiếm tản ra kiếm khí sắc bén kinh khủng, chỉ thẳng vào trên người hắn, giống như ngay sau đó vạn kiếm sẽ xuyên qua tim hắn.

Đúng lúc này.

Một bóng người áo trắng xuất hiện trên cổ kiếm, tiếng kiếm kêu truyền ra, vạn cổ kiếm trong nháy mắt ngừng tụ cùng một chỗ, hóa thành một thanh kiếm.

Cái này hơi trâu bò.

Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn về phía bóng người, người này sao còn có hơi mắt, có phải đã gặp ở nơi nào hay không?

Bóng người áo trắng đứng ngạo nghễ trên cổ kiếm khổng lồ, vạt áo bay lên: "Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, người là một trong mười sư phụ, đúng không?"

Bóng người áo trắng nói: "Thật không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, tiểu tử người còn nhớ rõ chúng ta."

"Lão phu, Kiếm Tàng, xem như Thập sư phụ của người."

"Kế tiếp, người sẽ lần lượt gặp chín vị sư phụ khác."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã nói sao hơi thở nơi này lại quen thuộc như thế, thì ra là Thập sư phụ, các người hiện giờ ở nơi nào."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thập sư phụ, người biết Kiếm Bát Tiên không?"

Kiểm Tàng nói: "Kiếm Bát Tiên, đệ tử đời thứ hai của Kiếm Điện."

Đệ tử đời thứ hai của Kiếm Điện?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thập sư phụ, vậy các người là đời thứ nhất của Kiếm Điện đúng không? Ta là đời thứ mấy của Kiếm Điện?"

Kiểm Tàng cười nhạt nói: "Mười người chúng ta sáng tạo ra Kiếm Điện, nhóm người Kiếm Bát Tiên là đời thứ hai, người xem như là đời thứ ba đi."

"Kiếm Điện hiện tại cũng không biết được người nào tọa trấn, trình độ kiếm đạo của Kiếm Bát Tiên rất mạnh."

"Nếu ta không đoán sai, người xuất hiện ở chỗ này hẳn sẽ đến thành Thiên Kiếm tiếp nhận truyền thừa ở cấm địa Kiếm Điện."

"Thật không nghĩ tới thời gian trôi qua, vẫn còn một mực tuân thủ quy củ Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Thập sư phụ, ta chưa từng thấy qua Kiếm Phàm tiền bối, nhưng ở Thần Ma Tộc có một người gọi là Phàm Kiếm, giữa hai người này có quan hệ gì?"

Kiểm Tàng cười nói: "Vấn đề này, vẫn chờ Đại sư phụ người nói cho người biết đi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thập sư phụ, người để lại một luồng phân thân ở chỗ này, có phải là có ý đồ gì hay không?"

Chương 1160: Mười sư phụ (2)

Kiểm Tàng nói: "Tiểu quỷ đầu người còn giống như lúc đầu gặp mặt, đến đây, tiếp nhận truyền thừa của ta."

"Nhớ kỹ, càng về sau, các sư phụ khác của người sẽ có khảo nghiệm với người, sẽ không hiền lành như ta, chính người phải chú ý nhiều hơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hiểu được, nếu ta không đạt được yêu cầu của các người, ta sẽ chết ở chỗ này, sau đó để lại truyền thừa."

Kiểm Tàng nói: "Người là đệ tử của mười người chúng ta, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy, tuy rằng khảo nghiệm vô cùng tàn khốc, nhưng người phải tin tưởng chính mình."

"Ta chỉ có thể giúp người như vậy, con đường còn lại phải dựa vào chính người đi hết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đúng lúc này.

Kiểm Tàng từ trên kiếm lớn bay xuống, một chưởng đánh tới phía Diệp Trường Sinh, đây là truyền thừa gì?

Thế hồ quán đỉnh?

(Thế hồ quán đỉnh: được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.)

Hay là... Thập sư phụ muốn truyền toàn bộ linh lực cho ta?

...

Tháp Ngục Kiếm tăng vọt mười tầng, vô số kiếm khí bao phủ trên thân tháp, một tòa tháp lớn xông thẳng về phía Cửu Tiêu Thiên

Khuyết.

Khủng bố như vậy khiến người ta sợ hãi.

Bên trong thành Thiên Kiếm, toàn bộ tu sĩ hội tụ ở trước tháp, đều bị một màn trước mắt làm cho chấn động.

Thật đáng sợ.

Ngay khi mọi người cho rằng hết thấy đã kết thúc, kiếm quang ngàn trượng lại xuất hiện, tựa như hai vầng trăng tàn, từ trên tầng tám mươi hai khuếch tán ra ngoài.

Bang.

Bang.

Tiếng kiếm kêu truyền ra, cổ kiếm của mọi người trong thành bay lên, giống như khảm ở trên màn sáng kiếm đạo.

Vạn số kiếm khí khuếch tán che khuất bầu trời, hơn nữa vô số thanh cổ kiếm, toàn bộ bầu trời thành trì trong nháy mắt hóa thành một tòa kiếm trủng.

Mọi người ngửa mặt lên trời quan sát, ai nấy đều ngây ra như phỗng.

Lúc này.

Trên bầu trời thành Thiên Kiếm.

Từng bóng người xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên đỉnh hư không, ánh mắt bọn họ đồng loạt rơi vào tháp Ngục Kiếm.

Một lão giả tóc bạc híp mắt, trên gương mặt già nua hiện lên vẻ khiếp sợ: "Kiếm khí thật đáng sợ, trong tháp Ngục Kiếm cất giấu đại cơ duyên, vô số năm tháng trôi qua, chúng ta lại chưa từng phát hiện."

"Điện chủ, hiện tại nên làm như thế nào?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Người trong tháp chính là Diệt Trường Sinh

có kiếm lệnh, thật không nghĩ tới hẳn có cơ duyên như vậy.”

"Có thể đạt được kiếm lệnh, Diệp Trường Sinh không phải đệ tử của Bát Tiên, chính là..."

Nói đến đây, ông lắc đầu, phủ định ý nghĩ của mình: "Trong tháp phóng thích ra kiếm khí không phải là hơi thở của Bát Tiên, xem ra ta cần vào tháp tìm hiểu thực hư."

Lão giả tóc bạc nói: "Ta đi theo Điện chủ."

Nhậm Bình Sinh nói: "Không cần, ta đi điều tra là được."

Dứt lời.

Thân ảnh ông hóa thành một vệt sáng, trực tiếp vào tháp Ngục Kiếm, mọi người trong hư không hai mặt nhìn nhau.

Theo Nhậm Bình Sinh tiến vào tháp Ngục Kiếm, trên bầu trời thành Thiên Kiếm xuất hiện càng nhiều bóng người, mấy trăm người tràn vào trong tháp Ngục Kiếm.

Rất hiển nhiên, những người này đều muốn nhân cơ hội vào tháp, xem có thể đạt được một ít cơ duyên hay không.

Ai cũng không ngờ, bên trong tháp Ngục Kiếm lại cất giấu truyền thừa mạnh mẽ như vậy.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, tầng tám mươi ba sáng lên, vô số kiếm khí bắn ra, vòng sáng kiếm khí hình thành còn lớn hơn tầng tám mươi hai.

Kiếm khí vạn dặm, vô biên vô tận.

Diệp Đãng Thiên âm thầm nuốt nước miếng: "Tiểu tử này... Chính xác thì hẳn đã trải qua những gì trong tháp?"

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ quá hung tàn, kiếm khí khủng bố như

thế mà cũng có thể thừa nhận, nếu đổi thành người khác, phỏng chừng đã bị kiếm khí đập nát từ lâu.”

Chúc Cửu nói: "Tiểu Lý, xem ra người vẫn không hiểu rõ sự phụ người, nếu như nói sự phụ người là biến thái thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất.”

Diệp Thập Vạn gật đầu: "Lão Cửu những lời này nói không sai, những thứ này đều là biểu hiện nhỏ, Thiếu chủ nhất định có thể bình an trở về.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Trường Sinh sẽ bình yên vô sự, duy chỉ có trên mặt Thái Sơ lộ vẻ lo lắng.

Mới vừa rồi xuất hiện trăm cường giả, những người này là Đạo Đế, Thái Sơ lo lắng bọn họ sẽ gây bất lợi cho Diệp Trường Sinh.

Cho dù ở trong tháp không làm gì được Diệp Trường Sinh, sau khi rời khỏi tháp Ngục Kiếm, những người này nhất định sẽ ra tay với Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Thái Sơ đột nhiên quay đầu nhìn về phía hư không sau lưng, ánh mắt lóe lên, nhìn bóng người xuất hiện trong hư không.

Thân ảnh người này mơ hồ, nhìn không rõ có bộ dáng gì, nhưng hấn phóng thích hơi thở khiến Thái Sơ cảm thấy nguy hiểm.

Tháp Ngục Kiếm dị biến dẫn tới vô số cường giả, thành Thiên Kiếm hoàn toàn sôi trào, một màn kinh thế như vậy đã thật lâu không xảy ra.

...

Chương 1161: Không

Ầm.

Ầm.

Trăm ánh sáng từ trong tháp Ngục Kiếm bay ra, hư không nghiền nát bắn ra ngoài, chính là trăm cường giả lúc trước tiến vào tháp Ngục Kiếm.

Lúc này bọn họ đã không thể tiến vào tháp Ngục Kiếm, trong tháp hoàn toàn loạn, bị kiếm khí khủng bố tràn ngập.

Trăm người bước vào trong tháp, nửa bước khó đi, bởi vì bọn họ phát hiện kiếm khí trong tháp biến dị.

Kiếm khí biến dị?

Không sai, chính là kiếm khí biến dị.

Lúc này, trong tháp tổng cộng có năm kiếm khí, những kiếm khí này ẩn chứa kim sắc bén, mộc sinh cơ, thủy mệnh mông, hỏa bạo liệt và thổ trầm trọng.

Đây không phải là thuộc tính kiếm khí sao?

Lúc đầu trăm người cũng nghĩ như vậy, nhưng sau đó bọn họ phát hiện mình mười phần sai.

Những kiếm khí này chỉ mới bắt đầu dung hợp sức mạnh thuộc tính, đáng sợ nhất chính là ý chí của người tu luyện ẩn giấu trong kiếm khí.

Có thể dung hợp ý chí vào trong kiếm khí, đó là tồn tại đáng sợ cỡ nào.

Không dám nghĩ.

Không dám nghĩ.

Không thể trêu chọc.

Giờ khắc này.

Trăm người chậm rãi ổn định thân ảnh, nhìn về phía tháp Ngục Kiếm, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn họ gặp phải chỉ là kiếm khí, còn có thể may mắn tránh thoát một kiếp, nếu như gặp phải tu sĩ có được kiếm khí, vậy bọn họ sẽ không có cơ hội sống sót đi ra khỏi tháp Ngục Kiếm.

Nhậm Bình Sinh trở lại bên cạnh mọi người Kiếm Điện: "Trở về đi, nơi này không cần chúng ta."

Lão giả tóc bạc trầm giọng: "Điện chủ, trong tháp xảy ra chuyện gì?"

Nhậm Bình Sinh lắc đầu: "Trở về đi."

Lão giả tóc bạc: "..."

Nhậm Bình Sinh xoay người rời đi, giống như lại nói, ta không muốn nói chuyện.

Bất tri bất giác, một tháng đã trôi qua.

Trên tháp Ngục Kiếm xuất hiện tám vòng sáng kiếm khí, nói cách khác Diệp Trường Sinh đã gặp qua tám vị sư phụ.

Còn hai tầng cuối cùng.

Giờ khắc này.

Tu sĩ bên ngoài tháp Ngục Kiếm càng ngày càng ít, theo tám vòng sáng kiếm khí lần lượt xuất hiện, kiếm uy kinh khủng khiến tất cả mọi người không thể không rời đi.

Kiểm uy, căn bản không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Một tháng nữa đã trôi qua.

Dưới tháp Ngục Kiếm chỉ còn lại vài người, trong đó có bốn người Thái Sơ, Lý Thái Bạch, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn.

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, vẫn chú ý tháp Ngục Kiếm biến hóa.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở tầng chín mươi, nhìn thấy Kiếm Vô Định, đây là lần thứ hai bọn họ gặp mặt.

Kiếm Vô Định khoanh chân ngồi, quanh không trung không có một kiếm khí dao động: "Tiểu tử, lại gặp mặt, có nhớ ta hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có."

Kiếm Vô Định cười nói: "Tiểu tử ngươi cũng thật thành thật."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta cũng muốn không có việc gì lại nhớ các ngươi, nhưng vẫn bị người đuổi giết, sống tương đối thê thảm, cho nên không có thời gian."

Kiếm Vô Định nói: "Thật thảm, nhiều năm như vậy không gặp, ngươi còn sống thảm như vậy."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều, tiểu tử ngươi còn có thể, lăn lộn thảm như vậy còn chưa bị người đánh chết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão đầu tòi tẹ này, rất xấu.

Kiếm Vô Định lại nói: "Tiếp nhận khảo nghiệm của tám sư phụ, có phải có thu hoạch vô cùng lớn hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng được, Nhị sư phụ, khảo nghiệm của ngươi là gì, ngươi xem ta thật không dễ dàng, hơn nữa nhiều năm như vậy không gặp, ngươi không thể cho chút chỗ tốt sao?"

Về mặt Kiếm Vô Định nghiêm nghị: "Không có."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy bắt đầu khảo nghiệm đi!"

Kiếm Vô Định chậm rãi giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Khảo nghiệm đã bắt đầu, sau khi ngươi tiếp nhận một truyền thừa, bảy khảo nghiệm, từ đó lĩnh ngộ ra bảy loại chân ý kiếm đạo, hiện tại ta nơi này là chân ý kiếm đạo thứ tám."

Diệp Trường Sinh ngồi trên đất, nội liễm hơi thở, nhìn chăm chú

vào Kiếm Vô Định trước mắt: "Nhị sư phụ, người nói chân ý kiếm đạo là gì?"

Kiếm Vô Định vân đạm phong khinh: "Không..."

Không?

Diệp Trường Sinh khó hiểu nhìn Kiếm Vô Định, lúc trước hắn vượt qua khảo hạch của sư phụ khác, lĩnh ngộ bảy loại chân ý kiếm đạo.

Theo thứ tự là: Kim chi phong, mộc chi sinh, thủy chi bàng, thổ chi hậu, hỏa chi liệt, âm chi lệ, minh chi bạo.

Nhưng Kiếm Vô Định nói không, đến cùng là một loại chân ý kiếm đạo gì?

Kiếm Vô Định nói: "Dụng tâm để cảm thụ, người sẽ có thu hoạch bất ngờ, người phải nhớ kỹ một câu, tất cả đều từ không có đến có."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhị sư phụ, người và Kiếm Huyền Tử sư phụ ai mạnh hơn?"

Kiếm Vô Định nói: "Vấn đề này rất quan trọng sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tò mò, chỉ là tò mò."

Kiếm Vô Định cười nói: "Người trẻ tuổi tràn ngập tò mò với vạn vật là chuyện tốt, nhưng vấn đề này của người, ta không muốn trả lời."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nhị sư phụ không cần trả lời, ta đã biết đáp án."

"Người biết gì?" Kiếm Vô Định nhìn Diệp Trường Sinh: "Người biết cái gì rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhất định là Kiếm Huyền Tử sư phụ mạnh hơn một chút."

Chương 1162: Kiếm Huyền Tử, vô địch

Kiếm Vô Địch cười mà không nói: "Ai mạnh ai yếu rất quan trọng hả? Mau tìm hiểu đi, đừng để Tiểu Huyền Tử sư phụ người chờ quá lâu, hắc hắc là rất muốn gặp người."

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, rơi vào minh tưởng, rốt cuộc Không là cái gì?

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác mười ngày trôi qua.

Khóe miệng Kiếm Vô Địch nhấc lên ý cười, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Tiểu tử tốt, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ."

Nhớ năm đó, ông hao phí suốt một năm mới lĩnh ngộ ra Không là gì, Diệp Trường Sinh lại chỉ hao phí mười ngày.

Thiên phú như vậy... Một từ, trâu bò.

Giờ khắc này.

Trên người Diệp Trường Sinh xuất hiện vô số kiếm quang, hình thành một vòng xoáy biến kiếm thật lớn, ngay sau đó, vòng xoáy lại biến mất không thấy.

Vạn đạo phi kiếm dung hợp với không gian thành một thể, lúc này, Diệp Trường Sinh đặt mình trong một không gian kỳ dị khác, vô biên vô tận, đen kịt một mảnh.

Ngay sau đó, một ánh sáng xuất hiện, tựa như sao băng xẹt qua bầu trời, đó là một đạo kiếm quang.

Một đạo.

Hai đạo.

Ba đạo.

Vạn đạo.

Quy nhất.

Hư vô.

Diệp Trường Sinh phát hiện hắc hủ ra.

Sở dĩ có thể lĩnh ngộ chân ý Không nhanh như vậy, đó là vì hắc hủ được đạo một sinh hai hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Ngược lại, tất cả mọi thứ cũng có thể được quy nhất, hóa thành hư vô.

Mặc dù hư vô, nhưng thực sự tồn tại.

Nếu như ẩn nấp trong kiếm đạo, vậy thì tương đối khủng bố.

Có thể khiến thần thông kiếm đạo thiên biến vạn hóa, có được khả năng vô hạn.

Diệu.

Thật sự quá diệu.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt, phát hiện thân ảnh Kiếm Vô Địch trước mắt đã không thấy đâu, đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai hắn: "Đi tới tầng tiếp theo đi."

Đi thôi à?

Cái này đi rồi, không thể nói thêm hai câu?

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, nội liễm hơi thở, vòng xoáy kiếm khí bao phủ quanh không biến mất, trực tiếp hóa thành một đạo kiếm quang tiến vào tầng chín mươi mốt.

"Tới đây!"

Một giọng nói ôn hòa truyền đến.

Diệp Trường Sinh ổn định thân ảnh: "Tới đây, Đại sư phụ, người ở đâu?"

Kiểm Huyền Tử nói: "Tiểu tử ngươi lớn lên thế nào, lại trở nên đẹp trai, đều sắp đuổi kịp vi sư rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ quá khen rồi, nhan sắc đồ nhi và sư phụ vẫn có chút chênh lệch."

Kiểm Huyền Tử cười truyền ra: "Tiểu tử ngươi lại biết đồ ta vui vẻ, có điều, ngươi ngược lại nói một câu nói thật."

"Với giá trị nhan sắc của thầy trò chúng ta, cũng coi như là đẹp nhất trong vũ trụ."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Chỉ là tu vi này của ngươi không tỷ lệ thuận với giá trị nhan sắc!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Bịch.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, Kiểm Huyền Tử vẫn tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nói, cũng chỉ có giá trị nhan sắc của sư phụ mới có thể so sánh với ta.

Diệp Trường Sinh khom người một cái: "Bái kiến sư phụ."

Kiểm Huyền Tử nói: "Đứng lên đi, ở trước mặt ta không cần những thứ này, không sai sao, có thể đi tới nơi này, chứng tỏ ngươi đã lĩnh ngộ tám loại chân ý kiếm đạo."

"Còn nữa, chí bảo trong cơ thể ngươi cũng không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, tuy rằng mấy năm nay trải qua hơi khó khăn, nhưng vẫn có kỳ ngộ."

Kiểm Huyền Tử gật đầu: "Cho dù trải nghiệm gì cũng sẽ là tài phú của cuộc đời ngươi, ngươi gánh vác nhiều thứ, muốn thật sự dừng lại, chỉ có hai khả năng."

Diệp Trường Sinh run lên: "Kính xin sư phụ chỉ điểm."

Kiểm Huyền Tử nói: "Chết, hoặc là vô địch, chỉ có hai phương thức này, ngươi mới có thể thật sự dừng lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ đừng nói dọa người như vậy."

Kiểm Huyền Tử nói: "Ta biết người có rất nhiều nghi vấn, hiện tại cho người ba cơ hội đặt câu hỏi, chọn trọng điểm hỏi."

Diệp Trường Sinh cũng không khách khí chút nào: "Sư phụ, bản thể của người và chín vị sư phụ khác ở nơi nào?"

Kiểm Huyền Tử nói: "Đại Thiên Vũ Trụ, Kiểm Điện."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Kiểm Phàm và Phàm Kiểm là một người sao?"

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Phải, cũng không phải, bởi vì bọn họ là thần hồn phân thân của ta."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ: "Tu vi của mười vị sư phụ là gì?"

Kiểm Huyền Tử nhìn Diệp Trường Sinh: "Vô địch."

Con mẹ nó, hơi giật mình.

Mười người đều vô địch?

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Bởi vì ta vô địch, cho nên bọn họ cũng vô địch, có ta ở đây, không ai có thể đả thương bọn họ."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy, có sư phụ bảo vệ, ta sẽ vô địch."

Kiểm Huyền Tử lắc đầu: "Người nghĩ hay lắm, khi nào thì chúng ta nói muốn bảo vệ người."

"Kiểm Điện nơi này do ban đầu chúng ta sáng tạo, sau đó giao cho Kiểm Bát Tiên, hiện tại Kiểm Bát Tiên cũng không ở chỗ này, người là đại đệ tử Kiểm Điện, lẽ ra phải khiến Kiểm Điện trở nên mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, ta quen tự do rồi, không cách nào để Kiểm Điện mạnh mẽ, hơn nữa, ta là đại đệ tử của Kiểm Điện, nhưng một chút phúc lợi của Kiểm Điện ta cũng không hưởng thụ, ngược lại bởi vì thân phận đệ tử Kiểm Điện mà bị người không ngừng đuổi giết."

Chương 1163: Kiếm Huyền Tử, vô địch (2)

"Các sư phụ thật sự không có ý định bồi thường cho ta sao?"

Kiếm Huyền Tử lắc đầu: "Người thiếu cái gì, đến đây, nói cho ta biết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Phải, hình như hắn không thiếu gì cả.

Kiếm Huyền Tử nói: "Nhiều năm như vậy không gặp, lần này gặp mặt là để chúng ta đền bù tổn thất cho người."

"Chín chân ý kiếm đạo, một truyền thừa, người cứ vụng trộm cưỡi đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã như vậy, ta sẽ hỏi thêm một vấn đề, sư phụ nhất định phải trả lời ta."

Kiếm Huyền Tử cười nói: "Người hỏi."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao Phạm Kiếm là người của Thần Ma Tộc?"

"Chỉ có việc này?" Kiếm Huyền Tử trầm giọng, theo đó lại nói: "Ta có một bằng hữu là người của Thần Ma Tộc, ta đã đồng ý với hắn sẽ giúp hắn che chở cho Thần Ma Tộc, cho nên để lại một luồng thần hồn phân thân."

"Bằng hữu kia của ta, tiểu tử người hắn là cũng biết!"

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Sư phụ, người nói không phải là... Phạm Thần?"

Kiếm Huyền Tử gật đầu: "Không sai, hắn cũng rất đẹp trai."

Diệp Trường Sinh: "..."

Giờ khắc này, nghi hoặc trong lòng hắn đã được hóa giải rất nhiều, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Kiếm Huyền Tử và Phạm

Thần lại là bằng hữu.

Kiểm Huyền Tử nói: "Vấn đề cũng đã hỏi xong, nên bắt đầu lĩnh ngộ chân ý kiếm đạo cuối cùng."

"Một chân ý kiếm đạo này chỉ có vi sư mới có, cũng là ý chí võ đạo của vi sư."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, ngài nói là..."

Kiểm Huyền Tử trầm giọng: "Vô Địch."

Kiểm Điện.

Nhậm Bình Sinh ngồi ngay ngắn ở vị trí phía trên, cường giả Kiếm Điện phía dưới đều có mặt: "Khổng lão, người chờ bên ngoài tháp Ngục Kiếm, chỉ cần Diệp Trường Sinh xuất hiện, lập tức mời hắn tới."

Khổng Huyền nói: "Điện chủ yên tâm, ta đi làm ngay."

Ngay khi ông chuẩn bị rời đi, một lão giả trầm giọng nói: "Điện chủ, vì sao phải mời Diệp Trường Sinh đến đây, bởi vì hắn có được kiếm lệnh, hay hắn tiến vào tầng cao nhất của tháp Ngục Kiếm?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Tần lão nghĩ sao? Bất kể là nguyên nhân nào, Diệp Trường Sinh đều có tư cách tiến vào Kiếm Điện."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Có kiếm lệnh, các người cảm thấy hắn từ đâu mà đến?"

"Giải thích duy nhất, hắn là đệ tử của Bát Tiên lão tổ, thân phận như vậy cho dù là ta ở trước mặt hắn cũng phải thấp hơn một chút."

"Mặt khác, hắn đạt được truyền thừa trong tháp Ngục Kiếm, có hắn gia nhập Kiếm Điện, thực lực của chúng ta có thể tăng lên một cấp độ."

"Sau khi Bát Tiên lão tổ rời đi, Kiếm Điện tránh thế không ra, hiện tại chúng ta bị ép xuất hiện, Diệp Trường Sinh chính là chuyển cơ

của chúng ta."

Tần Kiếm nói: "Điện chủ, Diệp Trường Sinh có rất nhiều kẻ địch, nếu để hắn tiến vào Kiếm Điện, sẽ mang đến cho chúng ta càng nhiều phiền toái."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tần lão sợ là đã quên, sở dĩ Diệp Trường Sinh có nhiều kẻ địch, đó là do hắn có được kiếm lệnh, bao nhiêu người muốn đạt được kiếm lệnh để tiến vào cấm địa. Nếu như lần này để những người khác đạt được truyền thừa cấm địa, danh dự của Kiếm Điện chúng ta sẽ bị quét sạch."

"Diệp Trường Sinh có được kiếm lệnh, đã xem như là đệ tử Kiếm Điện, nếu ngay cả đệ tử của mình mà chúng ta cũng không bảo vệ được, vậy Kiếm Điện còn cần phải tồn tại sao?"

"Bát Tiên lão tổ từng mạnh mẽ như thế nào, tám kiếm dẹp yên tất cả, người nào dám ngênh đón mũi nhọn Kiếm Điện?"

Tần Kiếm vừa muốn mở miệng nói chuyện, Nhậm Bình Sinh đã cắt ngang: "Việc này cứ quyết định như vậy."

"Nếu Điện chủ đã quyết định, còn tìm chúng ta đến thương lượng làm gì?" Tần Kiếm không vui nói.

Nhậm Bình Sinh nói: "Tần lão đừng nóng vội, ta tìm các người đến đây đương nhiên là có chuyện quan trọng cần thương lượng."

"Ta tính toán chờ Diệp Trường Sinh đi tới Kiếm Điện, sẽ truyền vị trí Điện chủ cho hắn, mặt khác, hắn có thể không cần tham gia tỷ thí, trực tiếp tiến vào cấm địa tiếp nhận truyền thừa."

Sắc mặt Tần Kiếm thay đổi: "Điện chủ, như vậy không khỏi quá qua loa."

Nhậm Bình Sinh lạnh nhạt cười: "Qua loa? Diệp Trường Sinh vốn có kiếm lệnh, tiến vào cấm địa tiếp nhận truyền thừa là lẽ đương nhiên, tham gia tỷ thí chỉ là đi qua một trận mà thôi."

"Chuyện để hắn làm Điện chủ, ta cũng suy nghĩ kỹ càng mới quyết định, thử hỏi một chút, ngoại trừ Diệp Trường Sinh ra, còn có ai có thể đảm nhiệm vị trí Điện chủ."

Tần Kiếm lạnh lùng nói: "Điện chủ để cho một người chưa từng gặp mặt thống lĩnh Kiếm Điện, sợ là sẽ không có người tin phục."

Nhậm Bình Sinh nói: "Phải không? Ai không phục, đứng ra, ta nói chuyện với hắn!"

Dứt lời.

Kiếm uy khủng bố tràn ngập trong mỗi một tấc không gian của đại điện, trán mọi người tràn ra mồ hôi lạnh, trong lòng sợ hãi vạn phần.

Tần Kiếm không ngừng đưa ánh mắt cho người bên cạnh, nhưng người sau thờ ơ, hiển nhiên không ai nguyện ý nói chuyện một mình với Nhậm Bình Sinh.

Nhậm Bình Sinh gật gật đầu: "Xem ra tất cả mọi người đều không có ý kiến, rất tốt, mọi người đi xuống bên đi!"

Chương 1164: Người nào không phục, đứng ra

Tần Kiếm mấy phen nóng lòng muốn thử, lại bị người một bên ngăn lại, lôi kéo hắn đi ra ngoài cung điện.

Nhậm Bình Sinh nhìn bóng lưng mọi người rời đi: "Tần Kiếm, kịch thật sự còn ở phía sau."

...

Tháp Ngục Kiếm.

Tầng chín mươi mốt.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, đắm chìm trong minh tưởng, thoáng cái lại qua một tháng trôi qua.

Lúc này, mười người Kiếm Huyền Tử, Kiếm Vô Định, Kiếm Tàng, Kiếm Thừa Phong tề tụ, ánh mắt mọi người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Kiếm Vô Định nói: "Tiểu tử này là kiếm tu trời sinh, thực lực tương lai chỉ sợ phải ở trên chúng ta."

Kiếm Huyền Tử nói: "Vứt chỉ sợ đi, tương lai chắc chắn Trường Sinh sẽ mạnh hơn chúng ta."

Nói đến đây, ông dừng một chút, cười nói: "Cuối cùng cũng có một người có giá trị nhan sắc có thể so sánh với ta, vậy mà lại là đệ tử của ta, ta thật sự quá vui vẻ."

Kiếm Vô Định nói: "Sự đệ, chúng ta có thể đừng nói giá trị nhan sắc hay không, có thể không?"

Kiếm Huyền Tử nói: "Sự huynh, người không thể thấy giá trị nhan sắc của mình không được thì không cho phép người khác nói."

Kiếm Vô Định: "..."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Trường Sinh không lâu sau sẽ có một hồi kiếp nạn lớn, chúng ta có nên giúp hắn hay không?"

Kiểm Vô Địch nói: "Hoạ sát thân? Tiểu tử này vẫn lăn lộn rất thắm, ta tin tưởng hắn sẽ không bị đánh chết."

"Có điều, vì phòng ngừa vạn nhất, ta vẫn quyết định giúp hắn."

Trong lúc nói chuyện, ông chỉ búng tay lên, một kiếm quang tiến vào mi tâm Diệp Trường Sinh, một ấn kiếm bạc xuất hiện, trong phút chốc lại biến mất không thấy.

Kiểm Huyền Tử nói: "Sư huynh để lại bút tích lớn."

Kiểm Vô Địch nói: "Chúng ta đã không gặp hắn trong một thời gian dài, để kiếm khí này ở lại bảo vệ hắn đi."

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Thật ra, Trường Sinh có thể chất và rất nhiều lá bài tẩy, hắn sẽ không bị đánh chết."

Kiểm Vô Địch gật đầu: "Đương nhiên ta biết, nhưng ta không muốn hắn bị người bị đả thương, nếu Trường Sinh là đệ tử của chúng ta, hắn là vô địch."

Kiểm Huyền Tử lắc đầu, cười nói: "Sư huynh, con đường vô địch của Trường Sinh vẫn nên do chính hắn đi, nhiều nhất chúng ta chỉ giúp đỡ."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba kiếm quang tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, Kiểm Huyền Tử xoay người nhìn về phía những người khác: "Thừa Phong, A Tàng, chẳng lẽ các người không biểu hiện gì sao?"

Giây lát.

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở hai mắt: "Chư vị sư phụ còn có đồ đạc sao? Cho ta thêm một chút!"

Kiểm Huyền Tử nói: "Tiểu tử ngươi đã rời khỏi mình tưởng từ lâu rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vừa tỉnh, thật sự vừa tỉnh."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Xem ra đã lĩnh ngộ chân ý vô địch không sai."

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài: "Ngay cả cánh cửa cũng không sờ được."

Kiểm Huyền Tử trầm giọng: "Mới gần ngủ một tháng đã muốn lĩnh ngộ chân ý vô địch, tuyệt không phải là chuyện một sớm một chiều, chỉ cần ngươi kiên trì thì nhất định có thể."

"Nên truyền thụ cho người, chúng ta đều dốc hết túi dạy dỗ, con đường còn lại phải do người đi."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Các vị sư phụ muốn rời đi sao?"

Kiểm Huyền Tử gật đầu: "Nên đi, ở chỗ này dừng lại quá lâu, Kiểm Điện noi này có người, chúng ta vô cùng yên tâm."

"Sư phụ, Kiểm Bát Tiên không có ở đây sao?"

Kiểm Vô Địch nói: "Không có ở đây, sau này người sẽ gặp được bọn họ."

Diệp Trường Sinh nói: "Các vị sư phụ ở Đại Thiên Vũ Trụ sao? Ta sẽ đi tìm các người."

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Được, chúng ta chờ người."

Kiểm Vô Địch phụ họa: "Trường Sinh, người phải đi rất xa, thành tựu tương lai còn hơn chúng ta."

"Chúng ta đưa người ra ngoài đi!"

Ngay sau đó, một cỗ kiếm khí cuộn cuộn bao lấy Diệp Trường Sinh, bay ra ngoài tháp Ngục Kiếm.

Lúc này.

Trên tháp Ngục Kiếm.

Mười kiếm khí khuếch tán ra ngoài, từ trên xuống dưới, một vòng kiếm quang lớn hơn một vòng, hơn nữa tháp Ngục Kiếm từ xa nhìn lại chính là một thanh kiếm lớn chỉ trời.

Kỹ năng tuyệt vời.

Thật khó để diễn tả bằng lời.

Ngay khi mọi người chấn động, Diệp Trường Sinh từ trong tháp bay ra.

Đột nhiên.

Một bóng người từ trong không gian xuất hiện, từ hư ảo chậm rãi ngưng tụ: "Cuối cùng người cũng đi ra, giao tất cả trên người ra đi!"

Bịch.

Một kiếm khí nuốt trời giống như từ ngoài trời bắn xuống, xuyên qua về phía Diệp Trường Sinh, người sau vội vàng ra tay ngăn cản.

"Người dám đả thương hãn, muốn chết!"

Một giọng nói khí phách lăm liệt từ trong tháp truyền ra, một kiếm khí bay ra, va chạm cùng một chỗ với kiếm khí mà người tới phóng thích.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí của người nọ bị cắn nuốt không còn, kiếm khí từ trong tháp Ngục Kiếm bay ra tiến vào mi tâm người nọ, chém thần hồn của hắn ta.

Đây...

Bóng dáng kia là Vũ Trụ Kiếm Minh... Hoàng Phủ kiếm?

Có người kêu lên.

Người trong tháp một kiếm giết Hoàng Phủ kiếm trong nháy mắt, cũng quá khùng bố rồi, rốt cuộc là tồn tại gì?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên bóng dáng tan biến của Hoàng Phủ Kiếm, nhớ kỹ bóng dáng này, Hoàng Phủ Kiếm muốn giết hắn, chuyện này không xong.

Chương 1165: Đánh dấu tháp Ngục Kiếm

Theo bóng dáng Hoàng Phủ Kiếm tiêu tán, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, nhưng vào lúc này, tháp Ngục Kiếm lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Phía trên, mười tầng thêm ra cũng biến mất không thấy.

Bốn người Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Lý Thái Bạch xuất hiện trước bên cạnh Diệp Trường Sinh, bọn họ một mực chờ trước tháp.

Những người khác chịu không nổi kiếm uy nghiền ép đã cách rất xa từ lâu.

Thái Sơ nói: "Tướng công, người không sao chứ!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Không có việc gì, chính là đi lâu hơn một chút, khiến các người lo lắng."

Thái Sơ nhẹ giọng nói: "Không có việc gì là tốt rồi."

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ, người ở trong tháp chiếm được cái gì, hiện tại trên người sư phụ tản ra hơi thở thật mạnh, lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Một ít cơ duyên."

Mọi người: "..."

Hai người Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Thiếu chủ, chúng ta sẽ lặng lẽ nhìn người giả vờ.

Đúng lúc này.

Âm báo của hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: [Nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu tháp Ngục Kiếm hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Định, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống]

là được tháp Ngục Kiếm nhận chủ, một thể truyền thừa tu vi.]

Theo âm báo hệ thống hạ xuống, tiếng vang lớn truyền ra, tháp Ngục Kiếm lắc lư kịch liệt, lúc nào cũng có thể vụt lên từ mặt đất.

Giờ khắc này.

Toàn bộ thành Thiên Kiếm đều đang lay động, giống như sẽ sụp đổ trăm trượng.

Mọi người nhìn về phía tháp Ngục Kiếm, đột nhiên tháp lớn biến mất, hóa thành một vệt sáng trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Điều này...

Tình huống gì, vì sao hẳn lại thu tháp Ngục Kiếm đi.

Tâm tính mọi người trong nháy mắt sụp đổ.

Bao nhiêu kiếm tu đến thành Thiên Kiếm chính vì xông vào tháp Ngục Kiếm, lần này thì tốt rồi, một chút cơ hội mà Diệp Trường Sinh cũng không cho.

Mẹ nó.

Quá tuyệt vời.

Không nói đến việc hẳn đạt được truyền thừa của tháp Ngục Kiếm, ngay cả tháp cũng thu đi, có còn cho kiếm tu khác đường sống hay không?

Đơn giản quá cầu thả.

Lý Thái Bạch kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Sư phụ, ngài thu tháp Ngục Kiếm đi rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, có vấn đề gì không?"

Lý Thái Bạch lắc đầu: "Sư phụ, trâu bò!"

Lúc này.

Ba người Cơ Phong Lưu, Diệp Đăng Thiên, Hoa Ảnh Vũ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Diệp Đăng Thiên nói: "Tiểu tử tốt, ngay cả tháp Ngục Kiếm mà người cũng thu đi, đây không phải là khiến người ta hận sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng không muốn, nhưng thực lực không cho phép."

Diệp Đăng Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức bao phủ trên bầu trời thành Thiên Kiếm, sắc mặt hơi đổi: "Lão Diệp, Hoàng Phủ Kiếm Thần đâu?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Rời đi, có điều, hắn còn có thể trở về."

"Vậy thì tốt!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ở trong tháp Ngục Kiếm ta có rất nhiều cơ hội giết hắn, biết vì sao ta không giết hắn không?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Vì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì ta muốn giữ hắn lại cho người, chỉ có người tự tay giết hắn mới có thể tiêu trừ tâm ma của người."

"Ngã ở đâu thì nằm xuống ở đó, nghỉ ngơi đủ rồi thì đứng lên, người cũng không thể nằm mãi."

"Mặt khác, ta sẽ giúp người chữa trị cánh tay."

Diệp Đăng Thiên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Người nói đúng, ta không nên không gượng dậy nổi, kể tiếp ta sẽ cố gắng tu luyện. Cụt tay thì không cần chữa trị, ta muốn làm kiếm tu một tay."

"Bởi vì từ sau khi cụt tay, ta đã có lĩnh ngộ mới với kiếm đạo."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta tôn trọng người."

Diệp Đăng Thiên lại nói: "Người vừa rồi bị tháp Ngục Kiếm chém giết là Hoàng Phủ Kiếm, người cầm lái của Vũ Trụ Kiếm Minh, phân thân của hắn bị hủy, hắn là sẽ không từ bỏ ý đồ."

“Không sao, để hắn tới đi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: “Ta, không sợ!”

Chúc Cửu nói: “Lúc trước người đi vào tháp Ngục Kiếm với Thiếu chủ tên là Hoàng Phủ Kiếm Thần, lão đầu kia tên là Hoàng Phủ Kiếm, người nói hai người này có phải có bí mật gì hay không?”

Cơ Phong Lưu nói: “Ta hoài nghi lão đầu kia sáng sớm tu luyện võ công với nữ tử, sau đó sinh hạ tiểu tử này, cho nên đặt tên cho hắn là Hoàng Phủ Kiếm Thần.”

Chúc Cửu gật đầu: “Có lý! ”

Diệp Trường Sinh không còn gì để nói, mạch não của hai người này quả thực vô địch: “Lão Cửu, lão Cơ, hai người các người vẫn nên đặt tâm tư ở trên tu luyện, bằng không các người phóng đảng thành như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị người đánh chết.”

Chúc Cửu nói: “Không sợ, có Thiếu chủ, ta sẽ không bị người đánh chết!”

Mẹ nó.

Từ khi nào hắn cũng thành như vậy, heo chết không sợ bỏng nước sôi?

Cơ Phong Lưu phụ họa: “Ta cũng vậy, tùy tiện phóng đảng, có Thiếu chủ.”

Hai tai họa này... Có độc.

Lúc này.

Một bóng dáng từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, Điện chủ chúng ta cho mời.”

Diệp Trường Sinh nhìn người tới: “Các hạ là... Điện chủ các người là ai? ”

Diệp Đăng Thiên khom người một cái: “Gặp qua Khổng trưởng lão!
”

Chương 1166: Đánh dấu tháp Ngục Kiếm (2)

Nói đến đây, ông dừng một chút, nói với Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, Điện chủ trong miệng Khổng trưởng lão chính là người đứng đầu Kiếm Điện."

Người đứng đầu Kiếm Điện tìm hắc?

Nếu đã phái người đến mời, vậy thì đi xem một chút đi.

Diệp Trường Sinh nói: "Làm phiền Khổng trưởng lão dẫn đường!"

Khổng Huyền dẫn Diệp Trường Sinh rời đi, mọi người trong thành rơi nước mắt hâm mộ, rất nhiều cường giả nhận ra thân phận của Khổng Huyền.

Khá lắm, kiếm sĩ Khổng Huyền là một trong số trưởng lão của Kiếm Điện lại tự mình đến đón người, quả thực trâu bò.

...

Hư không vô tận.

Vũ Trụ Kiếm Minh.

Bên trong một tòa cung điện

Hoàng Phủ Kiếm ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, kiếm khí trên người lão ta tiêu tán, thân ảnh cong cung như tôm, miệng phun ra ngụm máu.

Kiếm khí thật mạnh.

Đạo kiếm khí kia từ trong tháp Ngục Kiếm bay ra, một kiếm giết phân thân của lão ta trong chớp mắt, vậy mà còn làm thần hồn của lão ta bị thương.

Loại người nào mới có thể có thực lực đáng sợ như vậy?

Hoàng Phủ Kiếm chậm rãi đứng lên, tiện tay vung lên, vết máu trên mặt đất biến mất không thấy đâu.

Đúng lúc này.

Bên ngoài điện, một giọng nói cung kính truyền đến: "Lão tổ, người tới Kỷ Nguyên Môn muốn vây quét Kiếm Điện với chúng ta."

Hoàng Phủ Kiếm nói: "Đồng ý với bọn họ."

"Ta hiểu rồi!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Kiếm âm trầm đến cực điểm: "Kỷ Nguyên Môn tới rồi, tận thế của Kiếm điện đã đến."

...

Phía bên kia.

Dưới sự dẫn dắt của Khổng Huyền, đoàn người Diệp Trường Sinh đi tới Kiếm Điện, Khổng Huyền nói: "Diệp công tử chờ một chút, lão phu đi thông báo cho Điện chủ."

"Không cần, ta tới rồi."

Người chưa tới, âm thanh đã tới.

Ngay sau đó.

Nhậm Bình Sinh xuất hiện trên hành lang đại điện, ánh mắt thâm sâu rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, mời vào đại điện."

Mọi người đi vào điện, Nhậm Bình Sinh ý bảo Diệp Trường Sinh ngồi xuống: "Diệp tiểu hữu, tìm người đến đây là có chuyện muốn thương lượng với người."

Diệp Trường Sinh đánh giá Nhậm Bình Sinh: "Không biết Điện chủ có chuyện gì?"

Nhậm Bình Sinh đi thẳng vào vấn đề: "Chuyện Diệp tiểu hữu tiếp nhận chức Điện chủ."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp tiểu hữu không cần lo lắng, tất cả mọi người trong Kiến Điện đều đồng ý để tiểu hữu trở thành Điện chủ mới."

Điều này cũng quá đột ngột.

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao lại chọn ta?"

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Diệp tiểu hữu có kiếm lệnh, nếu ta không đoán sai, tiểu hữu hẳn là đệ tử của một trong Bát Tiên lão tổ. Thân phận của người căn chính miêu hồng, tiếp nhận vị trí điện chủ, danh chính ngôn thuận."

(căn chính miêu hồng – 根正苗红 : chỉ những người có xuất thân gia đình tốt, là một cách nói trong thời kỳ cách mạng văn hóa.)

"Ngoài ra, tiểu hữu còn đạt được truyền thừa của tháp Ngục Kiếm, tiềm lực tương lai vô hạn, Kiếm Điện dưới sự dẫn dắt của tiểu hữu mới có thể thật sự trở nên mạnh mẽ."

"Lão phu nhất định dốc hết toàn lực ủng hộ tiểu hữu."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, Khổng Huyền nói: "Điện chủ, tháp Ngục Kiếm nhận Diệp công tử làm chủ, mặt khác, thân thể của Hoàng Phủ Kiếm bị một kiếm quang trong tháp Ngục Kiếm giết trong nháy mắt."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Kiếm Điện.

Bên trong lầu các.

Nhậm Bình Sinh nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu quả nhiên là rồng trong biển người, sự mạnh mẽ không phải chúng ta có thể tưởng tượng."

"Lão phu già nua, tiềm lực có hạn, Kiếm Điện giao cho Diệp tiểu hữu, người trẻ tuổi các người tiền đồ vô lượng."

Diệp Trường Sinh nói: "Điện chủ đang tuổi lớn, sao lại nói già đi, con người ta tự do quen rồi, không thích cảm giác bị trói buộc,

không biết Điện chủ có thể hiểu được không?"

Nhậm Bình Sinh lộ vẻ khó xử: "Diệp tiểu hữu không vội vàng đồng ý ta, trước hết suy nghĩ kỹ, trong khoảng thời gian này Diệp tiểu hữu ở lại Kiếm Điện đi."

"Khổng lão, người dẫn Diệp tiểu hữu đi Kiếm Thần Các nghỉ ngơi, đồng thời mở tất cả tài nguyên trong Kiếm điện cho Diệp tiểu hữu."

"Đúng rồi, cái Điện chủ lệnh này đưa cho Diệp tiểu hữu."

Trong lúc nói chuyện, ông chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tấm lệnh bài màu bạc: "Diệp tiểu hữu, lão phu có thể hỏi một chút, tiểu hữu là đệ tử của vị lão tổ nào trong Bát Tiên lão tổ?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta không phải đệ tử của Kiếm Bát Tiên."

Nhậm Bình Sinh giật mình: "Không phải sao? Kiếm lệnh của Diệp tiểu hữu đến từ đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ ta là Kiếm Huyền Tử."

Kiếm.... Kiếm Huyền Tử?

Hai người Nhậm Bình Sinh, Khổng Huyền bùm bùm một tiếng quỳ xuống đất, vô cùng kính sợ nhìn Diệp Trường Sinh.

Sao lại quỳ!

Lễ lớn như vậy sao?

Đừng đứng dậy, quỳ một lần nữa, không đứng, nhanh chóng đứng dậy.

Nhậm Bình Sinh nói: "Diệp tiểu hữu, sư phụ người thật sự là tiên tổ Kiếm Huyền Tử sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy!"

Vì có thể khiến Nhậm Bình Sinh dễ tiếp nhận một chút, hắn chỉ nói Kiếm Huyền Tử, hắn cũng không nói chín người khác.

Nhậm Bình Sinh tất cung tất kính: "Nói như vậy, tiểu hữu cùng thể hệ với Bát Tiên lão tổ, vậy chúng ta nên xưng hô với tiểu hữu như thế nào?"

Chương 1167: Kiểm Điện, Tiểu sư thúc

“Gọi lão tổ có phải hơi không thích hợp hay không?”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Sau này các người hãy gọi ta là Tiểu sư thúc đi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ý bảo Nhậm Bình Sinh tiến lên: "Lão Nhậm, người cứ ngồi vị trí Điện chủ trước, ta miễn cưỡng làm Tiểu sư thúc cung phụng là được."

"Có vấn đề gì mà người không giải quyết được, tùy thời có thể tới tìm ta."

Nhậm Bình Sinh nói: "Hết thầy nghe pháp chỉ của Tiểu sư thúc."

Dứt lời.

Một đám người xuất hiện trong lầu các, người cầm đầu chính là Tần Kiếm.

Sau khi vào các, ánh mắt Tần Kiếm dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Điện chủ, nơi này là phòng nghị sự Kiếm Điện, há có thể để người không có phận sự tiến vào."

Sắc mặt Nhậm Bình Sinh trầm xuống: "Tần trưởng lão, cái gì gọi là người không có phận sự, Tiểu sư thúc ở chỗ này, người đừng vô lễ."

Tiểu sư thúc?

Vẻ mặt Tần Kiếm mờ mịt: "Điện chủ, người nói Tiểu sư thúc là..."

Ánh mắt Nhậm Bình Sinh dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp sư thúc là đệ tử của tổ tiên, cho nên lập tức gọi hắn là Tiểu sư thúc."

Tần Kiếm cười lạnh không thôi: "Điện chủ, người đừng nói giỡn được không, hắn là đệ tử của tổ tiên?"

"Nói như vậy ma Điện chủ cũng tin tưởng? Nếu hắn nói mình là đệ

tử của Bát Tiên lão tổ, có lẽ ta còn có thể tin tưởng, nói là đệ tử của tổ tiên, năm nay khoác lác trâu bò sẽ bị người đánh chết.”

Diệp Trường Sinh nhìn Tần Kiếm: "Người không tin ta là đệ tử của tổ tiên Kiếm Điện sao?"

Tần Kiếm nói: "Người cảm thấy ta sẽ tin không?"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Nhậm Bình Sinh: "Hắn nghi ngờ thân phận của ta, hình như rất có ý kiến, đã như vậy, vậy ta sẽ không ở lại lâu.”

“Cáo từ!”

Nhậm Bình Sinh thấy Diệp Trường Sinh đứng dậy chuẩn bị rời đi, tức giận nói: "Tần lão, người quá làm càn, dám nghi ngờ thân phận Tiểu sư thúc, bốn Điện chủ còn chưa già mà hồ đồ.”

Tần Kiếm không chút hoảng hốt, chậm rãi mở miệng nói: "Điện chủ, ta cũng muốn tin tưởng hắn là đệ tử tổ tiên, có chứng minh gì không?"

"Cũng bởi vì một kiếm lệnh? Nếu kiếm lệnh do hắn nhận được, sau đó tự mình tạo ra những câu chuyện để lừa dối chúng ta thì sao.”

"Điện chủ, vì sự phát triển của Kiếm Điện, cũng không thể nhẹ dạ cả tin."

Nhậm Bình Sinh biết Tần Kiếm sẽ làm khó Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới lão ta ở chỗ này chờ, chủ yếu là cách nói của lão ta cũng không có gì xấu.

Ông tin tưởng Diệp Trường Sinh là đệ tử tổ tiên, nhưng nếu không lấy ra được chứng cứ, người của Tần Kiếm đương nhiên sẽ không tin tưởng thân phận của Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi về phía trước ngừng lại, xoay người đối diện với Tần Kiếm, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Một đoàn kiếm quang xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, một bóng người xuất hiện, không phải ai khác, chính là Kiếm Huyền Tử.

Tần Kiếm nhìn Kiếm Huyền Tử: "Giả thần giả quỷ, ngươi là ai?"

Kiếm Huyền Tử tiện tay vung lên, Tần Kiếm bị hất bay ra ngoài, thân thể bị nghiền nát, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn.

"Sao Kiếm Điện lại có thứ ngu xuẩn như ngươi."

Nhậm Bình Sinh điên cuồng nuốt nước miếng: "Tổ... Tổ tiên, Tổ tiên Kiếm Huyền Tử."

Kiếm Huyền Tử nói: "Tiểu tử ngươi còn có ánh mắt, tặng ngươi một hồi tạo hóa, về sau phụ giúp Trường Sinh thật tốt."

Bịch.

Ông búng ngón tay, một ánh sáng bạc tiến vào mi tâm Nhậm Bình Sinh, ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên người Tần Kiếm: "Kiếm Điện có thể trở nên mạnh mẽ chính là vì đoàn kết, ngươi không thích hợp với Kiếm Điện."

Tần Kiếm mấy lần há mồm muốn nói chuyện, nhưng dưới uy áp của Kiếm Huyền Tử, lão ta ngay cả miệng cũng không mở ra được.

Phanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, Tần Kiếm thân tiêu đạo diệt, hoàn toàn hóa thành hư vô.

"Trường Sinh, chúng ta đi!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh hóa thành một vệt sáng biến mất trong lầu các.

Trên núi cao vạn trượng, mây mù lượn lờ, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên ngọn núi, mặc cho vạn mây và gió tàn sát bừa bãi mà qua.

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: "Sư phụ, không phải các ngươi

rời đi sao?”

Kiểm Huyền Tử nói: "Tiểu tử ngươi còn không biết xấu hổ nói, chúng ta còn chưa kịp rời đi, tháp Ngục Kiếm đã nhận ngươi làm chủ, sau đó, chúng ta đã bị nhốt trong cơ thể ngươi."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Sư phụ, thật ngại quá, ta không phải cố ý."

Kiểm Huyền Tử lạnh nhạt nói: "Tiểu tử ngươi thật sự khiến người ta ngoài ý muốn, vậy mà có thể để tháp Ngục Kiếm nhận chủ, chúng ta ở trong tháp thời gian dài như vậy cũng không thể khiến tháp này nhận chủ!"

"Trường Sinh, trong cơ thể ngươi có không ít chí bảo, trong bốn linh khí có một cái vô cùng mạnh mẽ, cho nên chúng ta quyết định ở lại tháp Ngục Kiếm tu luyện."

Diệp Trường Sinh run lên: "Sư phụ, các ngươi muốn tu luyện trong tháp Ngục Kiếm, đây là muốn cắn nuốt linh khí Hồng Mông của ta sao?"

Linh khí Hồng Mông?

Chương 1168: Kiểm Điện, Tiểu sư thúc (2)

Kiểm Huyền Tử lẩm bẩm: "Thế nào, hình như người không vui."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không phải, ta chủ yếu lo lắng một ít linh khí Hồng Mông kia không đủ cho mười vị sư phụ dùng."

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Vi sư chỉ nói đùa, người không cần phải coi là thật, có điều lần này chúng ta rời đi, Thập sư phụ người sẽ để lại một luồng tàn hồn ở trong tháp Ngục Kiểm, chờ đến thời khắc vô cùng nguy cơ, người có thể gọi Thập sư phụ người hỗ trợ."

"Tháp Ngục Kiểm nhận người làm chủ, lợi dụng nó thật tốt, đây chính là một món chí bảo vô cùng mạnh mẽ."

"Kiểm Điện sẽ giao cho người, chúng ta rời đi."

Dứt lời, mười bóng người xuất hiện trong hư không, trong chớp mắt hóa thành hư vô biến mất không còn.

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng, thật không nghĩ tới tháp Ngục Kiểm nhận chủ sẽ vây mười sư phụ ở trong tháp.

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh hần chợt lóe, phiêu dật như tiên, lướt nhanh về phía lâu các Kiểm Điện, đi tới bên cạnh nhóm người Thái Sơ, Nhậm Bình Sinh vội vàng tiến lên: "Tiểu sư thúc, trước ta đưa người xuống nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này Tiểu sư thúc hãy tu luyện ở Kiểm Thần Các, chờ tỷ thí Kiểm Điện kết thúc, ta sẽ thông tri Tiểu sư thúc đi cấm địa Kiểm Điện tiếp nhận truyền thừa."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Nhậm, Kiểm Thần Miếu ở nơi nào, dẫn ta đi."

Kiểm Thần Miếu?

Nhậm Bình Sinh biến sắc: "Tiểu sư thúc đi Kiểm thần Miếu làm gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nghe nói Kiếm Thần Miếu có mười tám kiếm tu, ta chuẩn bị đi làm bọn họ một chút, không đúng, ta chuẩn bị luận bàn với bọn họ."

Hắn cũng không quên nhiệm vụ của hệ thống, khiêu chiến mười tám kiếm tu ở Kiếm Thần Miếu.

Nhậm Bình Sinh: "Luận bàn? Tiểu sư thúc, đây chính là mười tám kiếm tu cấp Đạo Đế đỉnh phong, người nghiêm túc sao?"

"Mười tám kiếm tu cấp Đạo Đế đỉnh phong?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Cái kia... Chờ đến khi ta đột phá lại đi!"

Kiểm Điện.

Bên trong đại điện.

Nhậm Bình Sinh ngồi ngay ngắn, thân ảnh thẳng tắp như thương, kiếm khí mà Kiếm Huyền Tử để lại trong cơ thể đi khắp kỳ kinh bát mạch.

Không áp chế nổi.

Muốn đột phá.

Theo một đạo kiếm khí cuộn cuộn mênh mông bắn ra từ trên người Nhậm Bình Sinh, vô số kiếm quang bay thẳng về phía Tiên Khung.

Giống như cột chỉ trời.

Lúc này.

Mấy bóng người xuất hiện ở bên ngoài đại điện, đạp không bay xuống, nhìn kiếm quang vạn trượng trước mắt.

Một lão giả nói: "Điện chủ lại đột phá."

Một người khác nói: "Đạo kiếm khí khủng bố lúc trước không thuộc về Điện chủ."

Sáu người ngừng lại, đứng ở bên ngoài đại điện, Nhậm Bình Sinh

đột phá, uy áp bắn ra quá mạnh, bọn họ không dám liều lĩnh.

Giờ khắc này, Khổng Huyền trở về, xuất hiện bên cạnh sáu người, khom người một cái: "Bái kiến sáu vị lão tổ."

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu Khổng, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, kiếm khí khủng bố kia xuất phát từ người nào?"

Khổng Huyền nói: "Hồi lão tổ, tiên tổ buông xuống ban cho Điện chủ một luồng kiếm khí."

Tiên tổ?

Người đang nói về tiên tổ nào?

Từ Vân Khuyết trầm giọng hỏi.

Trong lòng Khổng Huyền còn sợ hãi: "Kiếm... Tiên tổ Kiếm Huyền Tử."

Con người Từ Vân Khuyết phóng to, kinh ngạc nhìn Khổng Huyền: "Sao có thể là tiên tổ Kiếm Huyền Tử?"

Khổng Huyền nói: "Thiên chân vạn xác."

Từ Vân Khuyết chấn động, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bức họa: "Ta có chân dung của tiên tổ Kiếm Huyền Tử, người nhìn xem tiên tổ vừa nhìn thấy có phải giống như bức tranh hay không."

Khổng Huyền hí mắt, ánh mắt dừng ở trên bức tranh, gật đầu như già tới: "Giống như đúc, có điều, khí chất phân thân tiên tổ mạnh hơn bức tranh vô số lần."

Nghe tiếng.

Vẻ mặt sáu người Từ Vân Khuyết vô cùng ảm đạm, không có cơ hội tiếp xúc với tiên tổ, bọn họ cứ bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Sai lầm.

Một lão tổ nói: "Vì sao tiên tổ buông xuống, có thể để lại pháp chỉ

không?”

Khổng Huyền gật đầu: "Tiểu sư thúc dẫn tiên tổ đến, tiên tổ hiện thân giết trưởng lão Tần Kiếm, để lại pháp chỉ để chúng ta phụ tá Tiểu sư thúc thật tốt."

Tiểu sư thúc là ai?

Khổng Huyền lại nói: "Tiểu sư thúc là đệ tử của tiên tổ Kiếm Huyền Tử."

Sáu người: "..."

Từ Vân Khuyết cố nén chấn động trong lòng: "Tiểu Khổng, người nói Tiểu sư thúc ở nơi nào."

"Ta vừa đưa Tiểu sư thúc đi Kiếm Thần Các nghỉ ngơi." Khổng Huyền mở miệng nói, chậm rãi giơ tay lên, một bình ngọc xuất hiện: "Linh dịch trong bình ngọc này là Tiểu sư thúc ban thưởng."

Sáu người Từ Vân Khuyết lộ vẻ hâm mộ, ánh mắt đồng loạt rơi vào bình ngọc, bọn họ rõ ràng nhận thấy được linh dịch trong bình ngọc rất mạnh mẽ.

"Tiểu Khổng, người bạn trước."

Dứt lời, sáu người biến mất trước đại điện, mà phương hướng bọn họ rời đi chính là Kiếm Thần Các.

Khổng Huyền biết sáu lão tổ nhất định sẽ đi Kiếm Thần Các.

...

Kiếm Thần Các.

Bảy người Chúc Cửu, Diệp Đãng Thiên, Diệp Thập Vạn, Hoa Ảnh Vũ, Lý Thái Bạch, Thái Sơ, Cơ Phong Lưu ngồi ngay ngắn trong đại sảnh.

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta sẽ ở Kiếm Điện một thời gian, Thái Bạch, Ảnh Vũ, Điện chủ lệnh này ban cho các người, có thời gian thì đi dạo Tàng Thư Các của Kiếm Điện nhiều hơn."

Chương 1169: Đi luyện võ công

Lý Thái Bạch tiếp nhận Điện chủ lệnh: "Đồ nhi hiểu được."

Chúc Cửu cười nói: "Thiếu chủ lợi hại, lắc mình đã biến thành Tiểu sư thúc của Kiếm Điện, vẫn là theo Thiếu chủ có tiền đồ."

Diệp Trường Sinh nhìn Chúc Cửu: "Lão Cửu, tu vi của người lập tức đột phá, có muốn ta giúp người một tay hay không?"

Chúc Cửu nói: "Không cần, ta thích cảm giác thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông."

Cơ Phong Lưu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta cũng lập tức đột phá, có thể giúp ta một tay hay không?"

"Đương nhiên là có thể!" Diệp Trường Sinh nói xong, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn linh khí: "Đủ cho người đột phá rồi."

Cơ Phong Lưu lộ vẻ vui mừng: "Tạ Thiếu chủ."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn bất ngờ bốc lên, quay đầu nhìn ra ngoài điện: "Thiếu chủ, có sáu cường giả tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này là Kiếm Điện, không cần lo lắng về vấn đề an toàn, ta đi ra ngoài xem một chút."

Kiểm Thần Các ở trung tâm Kiếm Điện, người ngoài căn bản không thể xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn trắng trợn đến như thế.

Mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh đi tới bên ngoài Kiếm Thần Các, ánh mắt rơi vào trên người sáu người Từ Vân Khuyết.

Từ Vân Khuyết vội vàng tiến lên, đánh giá Diệp Trường Sinh một lần: "Rất mạnh, không tệ, không tệ, Tiểu sư thúc không hổ là đệ tử của tiên tổ Kiếm Huyền Tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết các hạ là..."

Từ Vân Khuyết khom người một cái: "Kiếm Điện, Từ Vân Khuyết bái kiến Tiểu sư thúc, về sau Tiểu sư thúc cần gì cứ việc mở miệng là được."

Nói đến đây, ông xoay người nhìn về phía năm người sau lưng: "Sáu người chúng ta tùy thời chờ Tiểu sư thúc sai phái, lên núi đao, xuống biển lửa, không chối từ."

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão không cần như thế."

Từ Vân Khuyết giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: "Tiểu sư thúc, lần đầu gặp mặt, lễ vật nhỏ không thành kính ý, còn xin người vui vẻ nhận."

Năm người còn lại cũng nhao nhao tiến lên, các loại chí bảo xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Diệp Trường Sinh khó xử: "Chư vị khách khí như vậy, làm sao ta không biết xấu hổ chứ?"

Trong lúc nói chuyện, hắn thu toàn bộ chí bảo, linh giới trước mặt vào trong hệ thống. "Trường Sinh mới tới Kiếm Điện, về sau mong chư vị hỗ trợ nhiều hơn."

Nên làm.

Nên làm.

Từ Vân Khuyết lại nói: "Tiểu sư thúc, Tổ tiên Kiếm Huyền Tử ở nơi nào, còn ở bên cạnh người sao?"

Diệp Trường Sinh biết những người này đến tặng đồ để lấy lòng hắn, mục đích chính là vì gặp Kiếm Huyền Tử, muốn giống như Nhậm Bình Sinh, được Kiếm Huyền Tử ban thưởng.

Một đạo kiếm quang của Kiếm Huyền Tử có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của những người này, để cho bọn họ một bay ngút trời.

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ rời đi, đi nơi rất xa."

Trên mặt sáu người Từ Vân Khuyết hiện lên vẻ thất vọng...

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có điều, ta sẽ đi tìm sư phụ, nếu chư vị muốn gặp sư phụ, đến lúc đó ta dẫn các người đi."

Từ Vân Khuyết vội vàng nói: "Tiểu sư thúc nói thật sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên là thật, nhưng sau này các người phải đi theo bên cạnh ta, bằng không các người sẽ bỏ qua cơ hội."

Sáu người Từ Vân Khuyết lần lượt mở miệng đồng ý, tỏ vẻ nguyện ý ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, chờ sau khi kết thúc, bọn họ mới phản ứng lại, giống như bị Diệp Trường Sinh dẫn vào trong khe.

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão, mới đến, ta cũng không có gì đưa cho các người, nơi này có bản chép tay kiếm đạo do sư phụ lưu lại, đưa cho các người."

Từ Vân Khuyết tiếp nhận bản chép tay như nhật được chí bảo: "Tiểu sư thúc trẻ như vậy có thể được tiên tổ xem trọng, tương lai là vô hạn, về sau mọi người Kiếm Điện sẽ do Tiểu sư thúc sai đâu đánh đó, ai dám không theo, lão Từ ta là người đầu tiên đánh chết hắn."

"Tiểu sư thúc nghỉ ngơi, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi, có thời gian chúng ta sẽ cùng nhau luận kiếm."

Từ Vân Khuyết cười nói: "Diệu. quá diệu, chờ Điện chủ đột phá xong, ta sẽ để hắn chuyển nơi tu luyện của Tiểu sư thúc đến Vân Cung, đến lúc đó sáu lão đầu tử chúng ta sẽ luận kiếm với Tiểu sư thúc."

"Một lời là định." Diệp Trường Sinh nói xong, nhìn sáu người rời đi: "Lão Cửu, các người ở chỗ này tu luyện trước, ta đi ra ngoài một chút."

Dứt lời.

Hắn lôi kéo tay ngọc của Thái Sơ, lướt nhanh đến chỗ sâu nhất trong Kiếm Điện...

Thái Sơ nhẹ giọng nói: "Tướng công, chúng ta muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta dẫn người đi... Luyện võ công."

Nhậm Bình Sinh kết thúc đột phá.

Từ trong đại điện đi ra, ông bức thiết muốn nhìn thấy Diệp Trường Sinh.

Nếu mà không phải do Diệp Trường Sinh, ông không cách nào có được thực lực hiện tại.

Diệp Trường Sinh, Kiếm Điện, Tiểu sư thúc, về sau chính là người có thân phận tôn quý nhất Kiếm Điện.

Nhậm Bình Sinh nhớ kỹ lời Kiếm Huyền Tử nói, phụ tá Diệp Trường Sinh thật tốt, trong lòng ông rất rõ ràng, chỉ cần mình đi theo Diệp Trường Sinh, tương lai tiền đồ vô lượng.

Chương 1170: Đại Ma, Thiên Vô Thần

Còn có thể mặt cơ với Kiếm Huyền Tử, không đúng, lại gặp gỡ Kiếm Huyền Tử.

Một luồng kiếm quang khiến ông thoát thai hoá cốt, cấp bậc hoàn toàn cất cánh.

Quan trọng nhất là... Kiếm Huyền Tử ban cho ông kiếm khí có chỗ tốt rất lớn với kiếm thể của ông

Giờ khắc này.

Tâm tình Nhậm Bình Sinh rất tốt, đi tới bên cạnh Khổng Huyền: "Khổng lão, Tiểu sư thúc ở Kiếm Thần Các đi."

Khổng Huyền nói: "Hồi Điện chủ, Tiểu sư thúc đi Kiếm Uyên."

Kiếm Uyên?

Nhậm Bình Sinh biến sắc: "Sao người không ngăn cản một chút, Kiếm Uyên là nơi nguy hiểm cỡ nào?"

Dứt lời, ông không chút do dự, thân ảnh biến mất trước đại điện, lướt nhanh về phía Kiếm Uyên.

Kiếm Uyên, một trong ba cấm địa của Kiếm Điện.

So với hai cấm địa khác, Kiếm Uyên là nơi hung hiểm nhất.

Bởi vì ở dưới đáy Kiếm Uyên trấn áp một vị đại ma tuyệt thế.

Vị ma đầu này còn do mười vị tiên tổ của Kiếm Điện liên thủ trấn áp ở Kiếm Uyên, trăm vạn năm trôi qua, Kiếm Điện truyền thừa đến nay chưa từng có người bước vào đáy Kiếm Uyên.

Kiếm Điện đã từng có một tên phản đồ có ý đồ tiến vào Kiếm Uyên phóng thích đại ma, sau khi hắn ta tiến vào Kiếm Uyên đã bị vô số kiếm khí giết thành bột mịn trong nháy mắt.

Nhậm Bình Sinh đi tới vùng trời Kiếm Uyên, phóng thích thần

thức, rất nhanh tìm kiếm hơi thở của Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, sắc mặt ông chợt thay đổi: "Tiểu... Tiểu sư thúc tiến vào Kiếm Uyên."

Không phải, Kiếm Điện có nhiều bảo địa như vậy, vì sao Diệp Trường Sinh lại tiến vào Kiếm Uyên?

Quá xảo trá.

Nhậm Bình Sinh trăm tư không giải thích được, đồng thời lòng nóng như lửa đốt, Diệp Trường Sinh là đệ tử thân truyền của Kiếm Huyền Tử, hy vọng của Kiếm Điện.

Im lặng trong chớp mắt.

Ông nhìn xuống phía dưới, xông vào trong Kiếm Uyên, kiếm khí ngập trời bắn ra, điên cuồng tàn sát trên người ông.

Theo thân ảnh không ngừng rơi xuống, uy áp kiếm khí càng ngày càng mạnh, Nhậm Bình Sinh cũng cảm thấy một tia nguy hiểm.

Chẳng lẽ Tiểu sư thúc không sợ kiếm khí nơi này?

Nhậm Bình Sinh cảm thấy nghi hoặc, ngừng thần nhìn về phía trước, đột cục phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh, chỉ thấy một đoàn kiếm khí mờ mờ bao bọc trên người Diệp Trường Sinh, vòng xoáy khổng lồ điên cuồng khuếch tán, cho nên kiếm khí kích động bên trong Kiếm Uyên căn bản không đủ thương được hai người bọn họ.

"Tiểu sư thúc, nơi này nguy hiểm, mau rời đi!"

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt dừng trên người Nhậm Bình Sinh: "Lão Nhậm, người đi trước, ta làm chút việc, lát nữa sẽ đi ra."

"Không cần lo lắng an nguy của ta, mau rời đi, không cần ảnh hưởng đến ta làm việc."

Nhậm Bình Sinh vội vàng nói: "Tiểu sư thúc, dưới đáy Kiếm Uyên phong ấn đại ma, chạm vào chắc chắn phải chết!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta đến đây vì hấn."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Quá hung tàn.

Biết rõ dưới đáy Kiếm Uyên có đại ma còn muốn đi?

Đây là biết rõ núi có hổ, hết lần này tới lần khác đi đánh hổ?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Thái Sơ càng ngày càng xa, cho đến khi trở nên mơ hồ, Nhậm Bình Sinh khẽ thở dài một tiếng, xoay người vội vàng rời đi.

Tiểu sư thúc thật sự cứng rắn, không phải người bình thường.

Dưới đáy Kiếm Uyên.

Ma khí khủng bố tàn sát bừa bãi, hình thành hai bên đối lập với hạo nhiên kiếm khí, va chạm với nhau, đối chọi gay gắt.

Cho nên một không gian kỳ quái xuất hiện, tiến vào trong đó là sức mạnh vô cùng vô cùng vô cùng khó khổng chế.

Thái Sơ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tướng công, không phải muốn đi luyện võ công sao? Tại sao lại đến một nơi nguy hiểm như vậy?"

Diệp Trường Sinh nhận thấy được dị tượng của Thái Sơ, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, Thái Sơ bị bọn Cơ Phong Lưu làm hư rồi?

Rống.

Rống.

Tiếng gầm giận dữ chấn động truyền đến, hai người Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt dừng trên mười thanh cổ kiếm.

Dưới kiếm quang sắc bén, một bóng người xuất hiện.

Người này tóc tai bù xù, hai má trắng nõn nhìn qua hơi bệnh trạng, nhưng ma khí trên người hấn vô cùng mạnh mẽ.

Mười thanh cổ kiếm phát ra tiếng kiếm kêu, khẽ run rẩy lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ không áp chế được hơi thở của đại ma.

Đại ma nhận thấy được hơi thở trên người Diệp Trường Sinh, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người bọn họ.

Giờ khắc này.

Đáy lòng Đại Ma hiện lên một dự cảm không lành, bởi vì hắn nhận thấy được hơi thở của mười người Kiếm Huyền Tử ở trên người Diệp Trường Sinh.

"Tiểu tử, ngươi là người của Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh nắm chặt tay ngọc của Thái Sơ, chậm rãi mở miệng: "Kiếm Điện, Tiểu sư thúc bình thường, Diệp Trường Sinh cũng vậy."

Đại Ma nói: "Kiếm Huyền Tử cho ngươi tới."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không phải."

Đại Ma lại nói: "Tuổi còn trẻ có thể xuyên qua mười kiếm ý chí, mười người Kiếm Huyền Tử là gì của ngươi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ có hơi nhiều vấn đề, có phải trước tiên nên trả lời ta một vấn đề hay không?"

Chương 1171: Đại Ma, Thiên Vô Thần (2)

"Người là ai, vì sao bị trấn áp ở đây, người có phải sắp phá vỡ phong ấn hay không?"

Đại Ma...

Không phải là một câu hỏi sao?

Sao vừa lên đã là ba cái, người trẻ tuổi này... Rất xấu.

Đại Ma đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới chuyện hấn phá phong lại bị biết, trong lòng càng xác định Diệp Trường Sinh được mười người Kiếm Huyền Tử phái tới.

Trăm vạn năm, hấn lập tức muốn phá phong, lúc này phái người đến đây, nhất định là muốn gây bất lợi với hấn.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại trên mười thanh cổ kiếm: "Kiếm này hơi nghiến nát, trận pháp cũng buông lỏng rất nhiều, xem ra đã đến lúc ra tay chữa trị."

Ngọn lửa trong mắt Đại Ma suýt chút nữa phun ra: "Ta là Vạn Ma Đại Đế, tên là Thiên Vô Thần, phong ấn nơi này hơi buông lỏng, chúng ta có thể trò chuyện tốt một chút không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Trò chuyện một chút cũng được, người nói, ta nghe."

Đầu Thiên Vô Thần nhanh chóng xoay tròn, Diệp Trường Sinh trước mắt sâu không lường được, chính mình lại ở thời điểm quan trọng.

Chỉ cần một chút bất cẩn, những nỗ lực của hấn sẽ đi hết.

Hy vọng phá phong ở ngay trước mắt, tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Tự do.

Quá khát vọng.

Thế giới rộng lớn đến mức hẳn muốn đi xem.

Thiên Vô Thần nói: "Các hạ đến đây hẳn là có ý đồ, có ý nghĩ gì, nói ra đi."

"Tất cả mọi người là người trong trường hợp, không cần giấu diếm."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã như vậy, vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các hạ tu luyện Ma đạo, La Sát đạo, nương tử nhà ta cũng tu La Sát đạo, cho nên người hiểu được."

Sắc mặt Thiên Vô Thần thay đổi: "Người muốn làm gì, làm người không thể quá tàn nhẫn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người ở chỗ này bị phong ấn trăm vạn năm, cho dù đi ra ngoài, thế giới bên ngoài đối với người mà nói cũng xa lạ, một người quen thuộc cũng không có, đó là chuyện cô độc cỡ nào."

"Để cho nương tử nhà ta cắn nuốt người, với người mà nói cũng là một loại giải thoát."

Thiên Vô Thần giận dữ: "Cắn nuốt ta, lá gan của người quá lớn, nếu như ta dễ dàng chết như vậy, năm đó nhóm người Kiếm Huyền Tử sẽ giữ ta đến bây giờ sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bọn họ làm không được, không có nghĩa là ta không làm được, ta rất có kinh nghiệm với loại chuyện cắn nuốt cường giả này."

Trong lúc nói chuyện, hẳn bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công, chính như lúc trước ở Giới Thượng Giới hẳn đã cắn nuốt.

Thiên Vô Thần thấy kiếm khí, ma khí, linh khí điên cuồng tràn tới phía Diệp Trường Sinh, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, công pháp này hơi giống Thôn Thiên Ma Công của hẳn, nhưng uy lực hình như lớn hơn nhiều lắm.

Vốn hần còn tính toán trong lòng, muốn nhân cơ hội cắn nuốt hai người Diệp Trường Sinh và Thái Sơ, không nghĩ tới công pháp cắn nuốt của Diệp Trường Sinh khủng bố như thế.

Nếu như hai người bọn họ hút lẫn nhau, Thiên Vô Thần biết hần không có một chút phần thắng nào.

Có thể làm gì đây!

Cố gắng trăm vạn năm, một buổi sáng đã bị đánh ngã?

Không thể cho một chút cơ hội nào sao?

Tại sao mạng sống của hần lại khổ sở như vậy?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử, người ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu luyện võ công."

Về mặt Thái Sơ kinh ngạc: "Tướng công, ở chỗ này sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, trong cơ thể hần có được La Sát lực mạnh mẽ, chờ sau khi ta cắn nuốt hần sẽ chuyển toàn bộ linh khí cho người, cứ như vậy, trong cơ thể người sẽ xuất hiện hai La Sát lực, có thể hình thành cân bằng, cũng có tác dụng áp chế thượng cổ La Sát trong cơ thể người."

"Đây là phương pháp cân bằng, tướng công người thật lợi hại!"

"Lợi hại!" Thái Sơ nhẹ nhàng gật đầu: "Thì ra tướng công nói luyện võ công là cắn nuốt linh khí của hần, sau đó truyền vào trong cơ thể ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu không thì sao?"

Hai má Thái Sơ phấp hờng, kiều diễm ướm át, liếc mắt một cái đã khiến người ta tâm viên ý mã: "Tướng công, bắt đầu đi!"

Diệp Trường Sinh biết Thái Sơ hiểu lầm.

Xem ra cần phải tìm thời gian thật sự luyện võ công một lần.

Hơi thở mệnh mông cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, sắc mặt Thiên Vô Thần âm trầm đến cực điểm: "Nếu các hạ tiếp tục cắn nuốt, không có đủ linh khí chống đỡ đại trận, bản tôn rất nhanh sẽ phá phong rồi đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cắn nuốt, người tùy ý."

Thật ra, hắn rất rõ ràng, phong ấn Thiên Vô Thần cũng không phải đại trận mà là mười thanh kiếm lơ lửng.

Việc hiện tại hắn phải làm là nghiền nát đại trận, sau đó sẽ có thể không hề trói buộc cắn nuốt Thiên Vô Thần.

Mười thanh kiếm lơ lửng không cần linh khí, mà là ý chí kiếm đạo của mười người Kiếm Huyền Tử.

Ý chí bất diệt, Thiên Vô Thần không thể trốn thoát.

Thiên Vô Thần thấy Diệp Trường Sinh không bị lừa: "Chờ một chút, ta biết một nơi phong ấn một tuyệt thể La Sát, ta có thể dẫn người đi."

Chương 1172: Đại gia, nhẹ một chút

Tuyệt thế La Sát?

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ngại quá, cho dù là tuyệt thế La Sát, ta cũng không động tâm."

Thiên Vô Thần nói: "Người nhất định sẽ động tâm, trong cơ thể nương tử người là tượng thượng cổ La Sát, tuyệt thế La Sát mà ta nói còn mạnh hơn thượng cổ La Sát, nếu nương tử tiếp nhận truyền thừa tuyệt thế La Sát, có thể dễ dàng trấn áp thượng cổ La Sát trong cơ thể, từ từ luyện hóa nó, chỗ tốt là vô tận."

Dường như cũng có lý.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử cảm thấy thế nào?"

Thái Sơ nói: "Hết thầy đều nghe theo tướng công."

Đã lúc nào rồi mà hai người này còn ở trước mặt hần thể hiện ân ái, thật sự là quá đáng.

Chẳng lẽ không biết thể hiện ân ái sẽ chết nhanh sao?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Thiên Vô Thần: "Người nói tuyệt thế La Sát ở nơi nào?"

Thiên Vô Thần nói: "Nói cho người biết cũng không sao, dù sao không có ta, các người chắc chắn không tìm thấy."

"La Sát Tiên Sơn."

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm: "La Sát Tiên Sơn."

Dứt lời.

Hần phát hiện hơi thở trên người Thái Sơ thay đổi, thượng cổ La Sát trong cơ thể dường như trở nên vô cùng xao động: "Nương tử, không có việc gì chứ?"

Thái Sơ nói: "Thượng cổ La Sát nghe được La Sát Tiên Sơn mới trở nên nóng nảy, ta cảm giác hình như nó hơi sợ hãi."

Con người Diệp Trường Sinh sáng ngời, chẳng lẽ nói thượng cổ La Sát trong cơ thể Thái Sơ sợ đi tới La Sát tiên sơn.

Thiên Vô Thần lại nói: "La Sát Tiên Sơn vốn vô cùng thần bí, hơn nữa thời đại thay đổi, vũ trụ liên tục nổi lên, không có ta dẫn đường, các người sẽ không tìm được."

"Không bằng chúng ta làm giao dịch, người thả ta ra ngoài, ta dẫn các người đi La Sát Tiên Sơn."

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Người cảm thấy ta rất ngốc hả?"

Thiên Vô Thần nói: "Không phải chứ, người chính là đệ tử của Kiếm Huyền Tử, chẳng lẽ còn có thể lo lắng ta gây bất lợi với người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thật sự lo lắng, nói thật cho người biết, ta rất yếu."

Thiên Vô Thần: "..."

Hắn lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, miệng Diệp Trường Sinh, quý gặt người.

Thiên Vô Thần nói: "Vậy người nghĩ một chút."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, tháp Ngục Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay: "Ta sẽ thu người vào trong tháp này, chờ người dẫn ta đi La Sát Tiên Sơn, ta sẽ cân nhắc thả người rồi đi."

Thiên Vô Thần nhìn tháp Ngục Kiếm trước mắt, suýt chút nữa đã mắng người, sao hắn có thể được bảo vật này nhận làm chủ?

Nếu mình bị thu vào tháp Ngục Kiếm, đó không phải là đổi chỗ khác tiếp tục bị phong ấn sao?

"Dẫn người đến La Sát Tiên Sơn, người nhất định phải thả ta rồi đi."

Diệp Trường Sinh rút kiếm khí vào trong tháp Ngục Kiếm, tháp trong lòng bàn tay bắt đầu phóng to vô hạn: "Người có tư cách bàn điều kiện với ta sao?"

"Người có thể không đồng ý, vậy ta sẽ dùng tháp này phong ấn người vô số năm."

Thiên Vô Thần lên cơn giận dữ, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, "Người phong ấn ta đi, đừng hòng để ta dẫn người đi La Sát Tiên Sơn."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, ta thành toàn cho người."

Thiên Vô Thần: "..."

Người này thật sự quá cẩn thận.

Mẹ nó không ra bài theo lối nào.

Bịch.

Tháp Ngục Kiếm bay ra ngoài, bao phủ trên người Thiên Vô Thần, ngay cả mười thanh cổ kiếm cũng bao trùm trong đó.

Thiên Vô Thần ở thời khắc cuối cùng bị thu đi, nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, đại gia, nhẹ một chút...

Diệp Trường Sinh chậm rãi thu hồi tháp Ngục Kiếm, xoay người nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử, nơi này không có người, thật là an tĩnh, chúng ta luyện võ công đi!"

"Lần này là luyện thật!"

Thái Sơ ngượng ngùng không thôi, cúi đầu không dám nhìn Diệp Trường Sinh một cái...

...

Nửa tháng sau.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Thái Sơ trở lại Kiếm Điện, nương theo hai hơi thở mạnh mẽ bao phủ, tám người Nhậm Bình Sinh, Từ Vân

Khuyết, Khổng Huyền hội tụ ở ngoài đại điện.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Nhậm Bình Sinh vội vàng tiến lên: "Tiểu sư thúc, người là kẻ lừa đảo."

Diệp Trường Sinh giật mình, vẻ mặt mờ mịt, khi nào hắn trở thành kẻ lừa đảo?

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Tiểu sư thúc, không phải người nói cho ta biết sẽ đi ra trong chốc lát sao, ta ở ngoài Kiếm Uyên chờ mười ngày, ta suýt chút nữa lo lắng chết rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có chuyện rất trọng yếu muốn làm nên chậm trễ."

Từ Vân Khuyết tiến lên: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, Tiểu sư thúc, lão phu phát hiện hơi thở Đại Ma trong Kiếm Uyên biến mất, có phải người làm hắn hay không?"

Cái gì gọi là làm hắn vậy?

Lão đầu này nói chuyện thật sợ hãi.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ thay đổi cho hắn một chỗ thoải mái hơn, tiếp tục phong ấn hắn."

Sắc mặt Nhậm Bình Sinh thay đổi, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, không hổ là Tiểu sư thúc của ta, trâu bò.

Tùy tiện ra tay đã có thể một lần nữa phong ấn Đại Ma, chỉ với thủ đoạn sắc bén này, Kiếm Điện không tìm ra người thứ hai.

Chương 1173: Kiểm Thần Miếu

"Tiểu sư thúc, lúc này mới nửa tháng, tu vi của người tăng lên không ít!"

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Hoàn hảo, miễn cưỡng tăng lên một cấp bậc lớn."

Mọi người: "..."

Nửa tháng đã tăng lên một cấp bậc lớn, đây chính là từ Đạo Tôn đột phá Đạo Thánh, dễ dàng như vậy?

Dễ dàng như vậy?

Thật ra, một lần đột phá một cấp bậc lớn đối với Diệp Trường Sinh mà nói đã quen thuộc từ lâu.

Đột phá một cấp bậc lớn thật sự không khó.

Chỉ có điều, lần đột phá này thật sự là vui mừng ngoài ý muốn.

Chính là luyện võ công với Thái Sơ, bọn họ song song đột phá.

Ngay cả thể truyền thừa tu vi hãn cũng không sử dụng, quả thực quá sáng khoái.

Thông qua lần luyện võ này, Diệp Trường Sinh hiểu được một đạo lý, không có việc gì thì luyện võ nhiều một chút, có lợi cho sức khỏe thể xác lẫn tinh thần.

"Tiểu sư thúc, người đã từ Kiểm Uyên trở về, có một số việc muốn thương lượng với người." Nhậm Bình Sinh trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Chuyện gì?"

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Ảnh Kiếm truyền đến tin tức, Kỷ Nguyên Môn tập kết mười tám thể lực, cấu kết với Vũ Trụ Kiếm Minh, tính toán ra tay với Kiếm Điện."

"Chỉ có vậy thôi sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Với thực

lực của Kiếm Điện, chẳng lẽ còn sợ hãi bọn họ sao?"

"Các người buông tay đi làm, ta có lòng tin với các người."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Không phải là chuyện buông tay hay không, Kỷ Nguyên Môn ra tay sẽ tạo áp lực lớn cho bọn họ. Bát Tiên lão tổ du lịch bên ngoài, hiện tại Kiếm Điện ngăn cản Kỷ Nguyên Môn còn có thể, lại thêm Vũ Trụ Kiếm Minh và mười tám thế lực, rất cố hết sức.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhậm Bình Sinh: "Có áp lực?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, chủ yếu là Kỷ Nguyên Môn."

Diệp Trường Sinh nói: "Kỷ Nguyên Môn không mạnh như các người tưởng tượng, ta đã giết mấy người."

"Yên tâm đi làm, ta sẽ ở sau lưng các người ủng hộ."

Giết mấy người?

Nhậm Bình Sinh giật mình: "Tiểu sư thúc, người có thể vượt bao nhiêu cấp khiêu chiến?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vô địch."

Giọng điệu này giống như Kiếm Huyền Tử.

Khuôn mặt sáu người Nhậm Bình Sinh, Từ Vân Khuyết thay đổi, thực lực Đạo Thánh tầng thứ tám đã dám nói vô địch?

Diệp Trường Sinh nói: "Hơi mệt mỏi, ta về Kiếm Thần Các nghỉ ngơi trước."

Từ Vân Khuyết vội vàng nói: "Tiểu sư thúc, bằng hữu của người đã ở Vân Cung, ta sẽ dẫn người đi."

"Làm phiền!"

Diệp Trường Sinh dẫn theo Thái Sơ xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Nhậm Bình Sinh: "Tiểu sư thúc, tu vi của người đột phá, có muốn đi Kiếm Thần Miếu hay không?"

Con hàng này... Còn nhớ rõ.

Diệp Trường Sinh nói: "Phong ấn Đại Ma rất mệt mỗi, ta không cần nghỉ ngơi sao? Hai ngày nữa ta sẽ đi một chuyến."

Ngay sau đó.

Từ Vân Khuyết dẫn hai người bay lên trời, tiến vào biển mây, một tòa quỳnh lâu xuất hiện trong sương mù.

"Tiểu sư thúc, quỳnh lâu phía trước chính là Vân Cung, về sau Tiểu sư thúc ở chỗ này tu luyện, nơi này có linh khí rất tuyệt vời."

Tuyệt vời?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Từ Vân Khuyết: "Lão Từ, người nói chuyện cho tốt, chúng ta là người bình thường."

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc giáo dạy phải, ta sẽ sửa."

Tiến vào Vân Cung.

Thái Sơ lôi kéo Diệp Trường Sinh đi tới một bên: "Tướng công, ta đi xuống tu luyện trước."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Từ, phòng của ta ở nơi nào?"

Từ Vân Khuyết giơ tay lên chỉ thẳng vào đỉnh quỳnh lâu: "Tiểu sư thúc, gian phòng tầng cao nhất, nơi đó tầm nhìn rộng mở, không người quấy rầy."

Diệp Trường Sinh ý vị thâm trường nhìn Từ Vân Khuyết, giơ tay nắm chặt tay ngọc của Thái Sơ, hai người đạp không mà lên, biến mất trong biển mây.

Từ Vân Khuyết nhìn theo hai người rồi đi: "Tiểu sư thúc thật sự vô địch sao? Thật muốn đánh một trận với hần, xem khoảng cách giữa ta và Vô Địch còn kém bao nhiêu."

...

Hai ngày sau.

Nhậm Bình Sinh đi tới bên ngoài Vân Cung, khom người một cái: "Tiểu sư thúc, hôm nay đi Kiếm Thần Miếu chứ?"

Tên này có độc không?

Làm việc chấp nhất như vậy.

Diệp Trường Sinh đẩy cửa phòng đi ra, một hơi thở khủng bố bao phủ trên người Nhậm Bình Sinh, người sau ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh khẽ run lên.

Tình huống gì, mới hai ngày lại đột phá?

Ông trời ơi... Tiểu sư thúc đột phá thuận lợi như vậy sao?

Mẹ nó còn là người không?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh phiêu dật như tiên, đi tới bên cạnh Nhậm Bình Sinh: "Dẫn đường, đi Kiếm Thần Miếu."

Nhậm Bình Sinh cố gắng bình phục tâm tình kích động: "Tiểu sư thúc có muốn ta kể cho người nghe tình huống ở Kiếm Thần Miếu hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mười tám vị kiếm tu cấp Đạo Đế, cái này ta biết."

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Tiểu sư thúc, đây không phải là quan trọng nhất, mười tám người bọn họ ngoại trừ là kiếm tu cấp Đạo Đế ra thì còn có một thuật tổng hợp."

"Thuật tổng hợp, dung hợp kỹ?"

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, mười tám kiếm tu cấp Đạo Đế dung hợp kỹ, không cần nghĩ cũng biết đáng sợ cỡ nào.

Chương 1174: Kiếm Thần Miếu (2)

"Tiểu sư thúc, mười tám người này ngoại trừ Từ lão ra, Kiếm Điện là tồn tại mạnh nhất. Tiểu sư thúc, phải lưu lại nhiều hơn!"

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Vừa lúc để ta biết dung hợp kỹ của bọn họ."

Rất nhanh.

Thân ảnh hai người dừng lại, Nhậm Bình Sinh chỉ về phía trang viên: "Tiểu sư thúc, nơi này chính là Kiếm Thần Miếu."

Lớn như vậy sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Kiếm Thần Miếu trước mắt, nơi này ít nhiều hơi không giống với tưởng tượng của hắn, đúng lúc này, từng uy áp mạnh mẽ bao trùm ra ngoài.

Có thể mơ hồ thấy được mười tám thân ảnh từ trong kiếm khí đi ra, bọn họ khom người một cái, đồng thanh nói: "Gặp qua Điện chủ."

Nhậm Bình Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo mười tám người đứng dậy, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Hắn là Tiểu sư thúc của Kiếm Điện chúng ta, đệ tử thân truyền của tiên tổ Kiếm Huyền Tử, đặc biệt tiến vào Kiếm Thần Miếu."

Dứt lời.

Ánh mắt mười tám người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như mười tám thanh thân kiếm chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh.

Ý chí kiếm đạo.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới mười tám người trước mắt lại lĩnh ngộ ra ý chí kiếm đạo, vì sao bọn họ không ở trung tâm Kiếm Điện mà là xuất hiện ở Kiếm Thần Miếu.

Linh khí nơi này hoàn toàn không thể so sánh với Vân Cung, đây không phải là một con sư tử tốt lại coi như mèo mà nuôi sao.

Kiểm Thần Miếu.

Mười tám người đều khom người một cái, đồng loạt nói: "Bái kiến Tiểu sư thúc."

Thân phận của Diệp Trường Sinh là đệ tử thân truyền của Kiếm Huyền Tử, cho dù bọn họ hô một tiếng lão tổ cũng không quá đáng.

Cho nên, bọn họ tất cung tất kính, không dám có một ít chậm trễ.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo mười tám người đứng dậy, một lão giả từ trong đám người đi ra: "Lão phu Vương Qua Bật, gặp qua Tiểu sư thúc, không biết Tiểu sư thúc chuẩn bị khi nào bắt đầu tỷ thí?"

Vương Qua Bật, lão Vương cách vách?

Diệp Trường Sinh nhìn Vương Qua Bật: "Vương lão, lúc nào ta cũng có thể."

Vương Qua Bật gật đầu: "Vậy bây giờ bắt đầu đi, cũng để cho chúng ta biết được đệ tử thân truyền của tiên tổ mạnh bao nhiêu."

Dứt lời.

Mười tám người bay lên trời, trên người bắn ra ánh sáng kiếm văn, từng vòng xoáy kiếm khí mênh mông cuộn cuộn quanh quần trên người bọn họ.

Vô cùng lộng lẫy, sáng chói bén nhọn.

Sau lưng bọn họ xuất hiện mười tám ảnh lớn cổ kiếm với màu sắc khác nhau, theo kiếm khí bao trùm, mười tám vòng xoáy kiếm khí nối liền với nhau, hình thành một vòng tròn thật lớn.

Vương Qua Bật mở lời nói: "Tiểu sư thúc, ra tay đi!"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên, võ ý chân thân xuất hiện, một

người tay cầm kiếm lớn tận trời đứng ở sau lưng hắn.

Uy áp khủng bố tràn ngập, che khuất bầu trời.

Sắc mặt mười tám người Vương Qua Bất hơi đổi, bị võ ý chân thân sau lưng Diệp Trường Sinh làm cho chấn động, bọn họ đã chạm tới ngưỡng cửa ý chí kiếm đạo, cho nên có thể cảm nhận được võ ý chân thân đáng sợ.

Ý chí võ đạo đáng sợ.

Ý chí võ đạo thuần túy.

Một người một kiếm, đứng ngạo nghễ trên cửu tiêu, quả thực chính là một chiến thần võ đạo bất bại.

Chỉ cần một hơi thở đã nghiền ép bọn họ rơi vào thế hạ phong, đồng thời mười tám người Vương Qua Bất rõ ràng cảm giác được trong cơ thể Diệp Trường Sinh ẩn chứa vô số kiếm khí, giống như một tòa núi lửa sắp phun trào.

Đại chiến còn chưa lên, hai kiếm khí đã đối chọi gay gắt, khủng bố như vậy.

Lúc này.

Sáu bóng người xuất hiện, bay đến bên cạnh Nhậm Bình Sinh, người tối chính là sáu lão tổ Từ Vân Khuyết.

Từ Vân Khuyết híp mắt, âm thầm nuốt nước miếng: "Chân thân sau lưng Tiểu sư thúc là gì, thật đáng sợ!"

Giọng nói Nhậm Bình Sinh yếu ớt: "Lão tổ, trong sách cổ Kiếm Điện ghi lại một loại ý chí không thuộc về ý chí tu sĩ."

Từ Vân Khuyết nói: "Người... Người đang nói về ý chí vũ trụ à? Không thể tin được."

Nhậm Bình Sinh gật đầu: "Lão tổ, chân thân sau lưng tiểu sư thúc hẳn là một loại ý chí vũ trụ."

Từ Vân Khuyết đột nhiên nở nụ cười: "Bình Sinh, Tiểu sư thúc xuất

hiện sẽ mang đến cho Kiếm Điện chúng ta cơ hội mới.”

"Từ sau khi Bát Tiên lão tổ rời đi, Kiếm Điện chúng ta yên lặng thời gian quá dài, rất nhiều người dường như đã quên Kiếm Điện đã từng như mặt trời giữa trưa."

“Đúng vậy!” Nhậm Bình Sinh gật đầu: "Lúc Bát Tiên lão tổ ở đây, Kiếm Điện độc nhất vô nhị, ai dám chọc chúng ta chứ?"

“Bây giờ Vũ Trụ Kiếm Minh, Kỷ Nguyên Môn liên hợp lại ra tay với chúng ta, còn không phải vì Bát Tiên lão tổ không ở trong điện. Có điều, hiện tại Tiểu sư thúc đến, Kiếm Điện chúng ta vẫn vô địch như trước.”

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Lão tổ, Kiếm Điện chúng ta lúc nào không vô địch chứ."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão tổ, người cảm thấy Tiểu sư thúc sẽ thắng sao?"

Từ Vân Khuyết nói: "Chỉ có khí thế này thì Tiểu sư thúc đã không kém chút nào, thế nhưng mười tám Kiếm Đế có dung hợp kỹ, ta lo lắng Tiểu sư thúc không ngăn cản được, cho dù ta hiện tại cũng không cách nào ngăn cản."

Chương 1175: Nhận thua

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, mười tám hư ảnh tấn công về phía Diệp Trường Sinh, kiếm khí ngập trời dung hợp cùng một chỗ.

Khủng bố như vậy, kiếm táng chư thiên.

Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, vững như bàn thạch, một đạo kiếm quang từ sau lưng chém xuống, nghênh đón công kích của mười tám người.

Một kiếm này ẩn chứa chín loại ý chí kiếm đạo.

Một kiếm này dung hợp chín loại thuộc tính kiếm đạo.

Kiểm khí vô biên kích động đi ra ngoài, mười tám người Vương Qua Bất bay ngược ra ngoài, lần thứ hai trở lại nơi ban đầu.

Tất cả bọn họ là kiếm tu cấp Đạo Đế, liên thủ một kích lại không phân cao thấp với Diệp Trường Sinh, vẻ mặt mười tám người ngừng trọng hãn lên, trong mắt xẹt qua một sự đề phòng.

Vẻ mặt Từ Vân Khuyết chấn động: "Không hổ là Tiểu sư thúc, lại không phân thắng bại với mười tám Kiếm Đế."

"Hắn chỉ mới vào Đạo Đế."

Nhậm Bình Sinh nói: "Lão tổ, không phải người cũng đánh ngang tay với mười tám Kiếm Đế sao?"

Từ Vân Khuyết lắc đầu, vẻ mặt chua xót: "Đó là chuyện trăm năm trước, nếu hiện tại ta ra tay, có thể sẽ bị bọn họ đánh chết."

Nhậm Bình Sinh...

"Lão tổ đùa giỡn, hiện tại người có khoảng cách lớn với mười tám Kiếm Đế như vậy?"

Từ Vân Khuyết nói: "Trăm năm qua, cấp bậc của ta vẫn bị kẹt ở nửa bước Đạo Tổ, đó là một khe rãnh không cách nào vượt qua."

Dứt lời.

Trên hư không.

Sức mạnh uy áp càng ngày càng mạnh mẽ, trên trán Từ Vân Khuyết, Nhậm Bình Sinh tràn ra mồ hôi lạnh, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin.

Giờ khắc này, linh khí trên người Diệp Trường Sinh điên cuồng tăng vọt, vòng xoáy kiếm khí khủng bố khuếch tán, hơi thở mạnh hơn mười tám người Vương Qua Bất mười tám người phóng thích gấp mấy lần.

Đột nhiên... Đột nhiên... Đột phá.

Gióng nói Từ Vân Khuyết run rẩy, tâm tính ít nhiều hơi bùng nổ.

Mười lăm ngày ở Kiếm Uyên đã tăng lên một cấp bậc lớn.

Hai ngày ở Vân Cung lại từ Đạo Thánh đột phá đến Đạo Đế, cái này đã khiến người nghe rất hoảng sợ, hiện tại hắn còn đang đột phá...

Đơn giản tăng cấp bậc từ Đạo Đế lên đến Đạo Thần, lại là hai cấp bậc lớn, mẹ nó đã không thể dùng từ nghịch thiên để hình dung.

Từ Vân Khuyết, Nhậm Bình Sinh cực kỳ chấn động, trong đầu nghi hoặc muôn vàn, muốn biết Diệp Trường Sinh làm được như thế nào.

Mười tám người Vương Qua Bất nhìn cấp bậc của Diệp Trường Sinh thay đổi, nội liễm hơi thở, nhao nhao khom người một cái, đồng thanh hô to: "Tiểu sư thúc, chúng ta nhận thua."

Nhận thua sao?

Ta vẫn chưa bắt đầu đánh mà.

Mười tám người Vương Qua Bất có khổ không nói nên lời.

Đánh thế nào?

Tu vi kém hai cấp bậc lớn, sức mạnh uy áp bao phủ hư không, nghiền ép khiến bọn họ đều không thở nổi, tim đập giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngừng lại.

Đừng nói là hai cấp bậc lớn, cho dù là hai cấp bậc nhỏ, đó cũng là khe rãnh không cách nào vượt qua.

Có vài người mắc kẹt ở một cảnh giới trăm năm, thậm chí ngàn năm, đó cũng rất bình thường, ví dụ như Từ Vân Khuyết.

Mười lăm ngày ở Kiếm Uyên, luyện võ một lần, một thân tu vi đột phá đến Đạo Thánh tầng thứ tám.

Hai ngày tĩnh dưỡng ở Vân Cung, sử dụng thể truyền thừa tu vi, tu vi lần thứ hai đột phá, từ Đạo Thánh tầng thứ tám tăng lên đến Đạo Đế tầng thứ hai.

Không thể không nói, lần này sử dụng thể tăng tu vi có hiệu quả không phải rất rõ ràng, mới miễn cưỡng tăng lên bốn cấp bậc nhỏ.

Giờ phút này, vì sao Diệp Trường Sinh có thể tăng cấp bậc lên đến Đạo Thần, đó là bởi vì hắn vận hành Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Sau khi mở ra Thần Ma Bạo Tẩu, tu vi của hắn sẽ tăng lên hai cấp bậc lớn.

Ở đây nhất định phải nói đến cấp bậc cao hơn Đạo Đế.

Đạo Tôn, Đạo Thánh, Đạo Đế, sau đó là Đạo Tổ, Đạo Thần, Luyện Thần, Hỗn Nguyên, Bồ Thiên, Quy Nhất, Thủy Nguyên, thật đúng là quá nhiều cấp bậc.

Khi Diệp Trường Sinh biết được ở sau Đạo Đế còn có nhiều cấp bậc như vậy, hắn không có chút mất mát nào.

Ngược lại là cười điên cuồng, một đường võ đạo vĩnh viễn không có điểm dừng, những lời này không sai chút nào.

Hắn không cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại bức thiết muốn

không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Không ai biết, tâm nguyện thật sự của Diệp Trường Sinh là tìm được ba hồn bảy phách của hắc và Thái Sơ, tìm được ký ức mà bọn họ từng trải qua.

Trở lại trong trí nhớ nơi có trận đại chiến kia, có vài thứ mất đi, hắc phải dựa vào thực lực lấy về.

Cho dù con đường phía trước đầy gai, hắc cũng thẳng tiến không lùi, tuyệt đối sẽ không lùi nửa bước.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, thân ảnh từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh hai người Nhậm Bình Sinh.

Mười tám người Vương Qua Bất bay xuống, khom người một cái, đồng thanh nói: "Thua Tiểu sư thúc, chúng ta tâm phục khẩu phục."

Diệp Trường Sinh nói: "Tư chất của mười tám người các người không tệ, về sau hãy ở lại bên cạnh ta tu luyện đi."

Vương Qua Bất vội vàng nói: "Đa tạ Tiểu sư thúc bồi dưỡng!"

Chương 1176: Ra tay, đánh chết ta

Từ Vân Khuyết khom người một cái, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu sư thúc, sáu người chúng ta có thể đi theo người tu luyện không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên là được."

Có thể bồi dưỡng những người trước mắt này thành cường giả, Diệp Trường Sinh thật sự rất vui vẻ, nếu như sau lưng mình có một thế lực vô địch, vậy cho dù hấn đi tới nơi nào cũng sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào nữa.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện ra một vấn đề, vì sao mười tám người Vương Qua Bất nhận thua mà nhiệm vụ khiêu chiến mười tám người Kiểm Thân Miếu còn chưa hoàn thành.

Chẳng lẽ... Hấn phải ra tay đánh bại mười tám người sao?

Như vậy có hơi tàn nhẫn hay không?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hoá không tăng cấp bậc, một thân tu vi lại một lần nữa trở lại Đạo Đế tầng thứ hai.

"Vương lão, tu vi của ta không tăng lên, luận bàn một lần nữa, lần này chúng ta chỉ so kiếm đạo."

Vương Qua Bưu nói: "Tiểu sư thúc, chúng ta đã quen biết, hay là bỏ qua luận bàn đi."

Những người khác nhao nhao lên tiếng phụ họa, cũng không muốn luận bàn với Diệp Trường Sinh, thật ra, trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, cho dù tu vi của Diệp Trường Sinh không tăng, bọn họ cũng không có phần thắng.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiếp tục luận bàn, các người không thể giữ lại chút nào, giờ phút này ta chính là kẻ địch của các người, không chết không thôi!"

Nghe tiếng.

Từ Vân Khuyết vội vàng nói: "Tiểu sư thúc, làm như vậy có thể quá nguy hiểm hay không?"

Vương Qua Bất phụ họa: "Tiểu sư thúc, có hơi nguy hiểm, hay là quên đi!"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Ra tay, đánh chết ta!"

Mọi người: "..."

Bọn họ không rõ vì sao Diệp Trường Sinh lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy?

Vương Qua Bất trầm giọng: "Nếu Tiểu sư thúc có yêu cầu, chúng ta phụng mệnh là được."

...

Trong khi đó.

Hiên Viên Nhất, Hoàng Phủ Kiếm tự mình dẫn cường giả, đang chạy tới thành Thiên Kiếm, lần này, bọn họ chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Ngoại trừ Kỷ Nguyên Môn, Vũ Trụ Kiếm Minh ra, còn có thể lực mà Diệp Trường Sinh vô cùng quen thuộc - Đoạt Thiên Giả.

Ba thế lực này liên hợp cùng một chỗ, bất kỳ thế lực nào trong vũ trụ cũng không dám khinh thường.

Ban đầu Hiên Viên Nhất, Hỏa Diễm Khanh tính toán ra tay với Hắc Tộc trước, nhưng Vũ Trụ Kiếm Minh muốn giết Diệp Trường Sinh trước, nếu không bọn họ sẽ không gia nhập đại chiến bao vây tiêu diệt Hắc Tộc.

Vì lung lạc Vũ Trụ Kiếm Minh, Hiên Viên Nhất đã thỏa hiệp. Cho

dù Hắc Tộc hay Diệp Trường Sinh thì cũng là đối tượng tấn công của bọn họ, giết ai trước đối với Kỷ Nguyên Môn mà nói, kết quả đều giống nhau.

Trên thuyền cổ.

Ba người Hiên Viên Nhất, Hoàng Phủ Kiếm, Thạch Hạo đứng ngay gần trên boong thuyền, mặc cho gió gào thét tàn phá bờ bãi trên người.

Sở dĩ Đoạt Thiên Giả liên hợp với Kỷ Nguyên Môn, Vũ Trụ Kiếm Minh, nguyên nhân rất đơn giản, Đoạt Thiên Kiếm Hoàng bị giết, Đoạt Thiên Lực Hoàng suýt chút nữa bị phế, tất cả đều vì Diệp Trường Sinh.

Chủ yếu nhất là... Một phân đà của Đoạt Thiên Giả bọn họ lại bị Diệp Tu Duyên tàn sát không còn.

Đoạt Thiên Giả tổn thất nghiêm trọng, cho nên không thể giữ lại Diệp Trường Sinh.

Thạch Hạo là một trong bảy vị có được thực lực Đạo Thần, trong Đoạt Thiên Giả chỉ đứng sau cấm kỵ và bốn thần.

Hơn nữa hắn ta có danh hiệu vô cùng vang dội, Đoạt Thiên Thạch Tôn.

Lúc này.

Một vệt sáng bắn tới thuyền cổ, bóng người từ trong hư không đi ra, khom người một cái: "Hiên Viên trưởng lão, có tin tức mới nhất của thành Thiên Kiếm."

Hiên Viên Nhất nói: "Nói đi, là người một nhà."

Người tới trầm giọng nói: "Trưởng lão, Diệp Trường Sinh tiến qua tháp Ngục Kiếm, hơn nữa được tháp này nhận chủ, hiện tại hắn đã tiến vào Kiếm Điện."

"Còn hơn mười ngày nữa, tỷ thí Kiếm Điện sẽ bắt đầu, trước mắt cường giả khắp nơi đã hội tụ trong thành Thiên Kiếm."

Hiên Viên Nhất gật đầu: "Biết rồi, tiếp tục đi thu thập tin tức của Diệp Trường Sinh trong thành."

Người tới hóa thành một đoàn sương mù biến mất ở phía trước thuyền cổ, Hoàng Phủ Kiếm dẫn đầu mở miệng: "Một luồng phân thân của lão phu bị tháp Ngục Kiếm chém giết, nếu lão phu không đoán sai, trong tháp này cất giấu đại cơ duyên, nếu như chúng ta không cách nào đạt được, tháp này sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn đối với chúng ta."

Thạch Hạo nói: "Nghe đồn Kiếm Điện Bát Tiên lão tổ không ở trong điện, không có bọn họ tồn tại, chẳng lẽ ba thế lực chúng ta liên hợp lại còn sợ Diệp Trường Sinh sao, một tòa tháp cổ yên lặng trăm vạn năm, có gì phải sợ?"

Về mặt Hoàng Phủ Kiếm nghiêm túc: "Thạch Tôn, tháp Ngục Kiếm vô cùng mạnh mẽ, một đạo kiếm khí có thể giết Đạo Thần trong chớp mắt, không thể khinh thường."

"Người ta thường nói biết chú ý sẽ dùng thuyền vạn năm, chúng ta cũng không thể bị Diệp Trường Sinh ám toán."

"Lão hủ đã xem toàn bộ hồ sơ liên quan đến Diệp Trường Sinh, nhiều năm như vậy, tông môn bị hấn ám toán cũng không ít."

Chương 1177: Ra tay, đánh chết ta (2)

"Mặt khác, chúng ta muốn giết Diệp Trường Sinh nhất định phải một kích trí mạng, người này cực kỳ thù hận, thích nhất chính là diệt môn, diệt tông."

Những hồ sơ này ta đều đã xem qua, Diệp Trường Sinh có được thân phận đệ tử Kiếm Điện và người đứng đầu Thần Ma, bản thân chính là một dị chủng.

Chúng ta chuẩn bị đầy đủ như thế, sợ gì Diệp Trường Sinh và Kiếm Điện, bọn họ có chí bảo, chẳng lẽ chúng ta không có sao?

Bộ dáng Hiên Viên Nhất mười phần tin tưởng, giống như tất cả đều bày mưu tính kế, nằm trong tay hắn ta.

Trong ba người, Thạch Hạo khinh thường, Hiên Viên Nhất nắm chắc, về phần Hoàng Phủ Kiếm có tâm sự nặng nề.

Bởi vì lão ta biết rõ Kiếm Điện đáng sợ, một luồng phân thân của lão ta bị hủy, thần hồn đều bị chém diệt.

Một kiếm quang có bao nhiêu khủng bố, căn bản không từ nào có thể diễn tả, chỉ có thật sự trải qua mới có thể có loại sợ hãi đến từ chỗ sâu trong linh hồn.

...

Trước Kiếm Thần Miếu.

Diệp Trường Sinh và mười tám người Vương Qua Bật kết thúc đại chiến.

Kết quả không cần nói cũng biết, Tiểu sư thúc vô địch, đánh bại mười tám kiếm đế, tuy rằng thắng hiểm, nhưng dưới tình huống tu vi của hắn không tăng lên, lấy một địch mười tám có thể thắng đã vô cùng khủng bố.

Huống hồ còn chỉ so đấu kiếm đạo, cũng không sử dụng bất kỳ lá bài tẩy và thủ đoạn nào.

Nếu dùng hết, má ơi, không dám tưởng tượng, một người lại mạnh mẽ đến trình độ như vậy.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh hắn, người tới không phải ai khác, chính là Thái Sơ.

Nàng củng cố tu vi ở Đạo Tổ, lo lắng an nguy của Diệp Trường Sinh nên đến xem một chút, thấy đại chiến chấm dứt, vội vàng tiến lên dùng khăn gấm giúp Diệp Trường Sinh lau mồ hôi.

Luận bàn mệt mỏi rồi có người lau mồ hôi.

Ghen tị.

Đám người Vương Qua Bất chỉ có thể giơ tay lên lau mồ hôi, thương tổn thật sự quá lớn, giờ khắc này, mọi người đột nhiên vô cùng muốn một đạo lữ hiểu ý người khác.

Bọn họ là cao thủ tình trường bị tu luyện trì hoãn.

Giá trị nhan sắc không thua bất cứ kẻ nào, đương nhiên ngoại trừ Diệp Trường Sinh.

Nhậm Bình Sinh đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, mười ngày sau sẽ bắt đầu thí thi Kiếm Điện, đến lúc đó người có muốn đi quan sát hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Nhậm, người có thể nói cho ta biết, thí thi Kiếm Điện có mục đích không?"

Mục đích?

Nhậm Bình Sinh giật mình: "Thí thi Kiếm Điện để kiểm tra người có kiếm lệnh có tư cách gia nhập Kiếm Điện hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Nhậm, hiện tại ta tới rồi thì sẽ không cần kiểm tra, cho nên có thể hủy bỏ thí thi Kiếm Điện."

Hủy bỏ?

Thí thi Kiếm Điện chính là cơ hội thể hiện sự mạnh mẽ của Kiếm

Điện, sao có thể nói hủy bỏ là hủy bỏ?

Mặt khác, người có được kiếm lệnh cũng không chỉ có một mình Diệp Trường Sinh, hẳn là đệ tử của Kiếm Huyền Tử không sai.

Nhưng Bát Tiên lão tổ cũng có quyền thu đệ tử, trong tay bọn họ cũng có kiếm lệnh, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đợi đến khi tử thí Kiếm Điện bắt đầu, trên lôi đài sẽ xuất hiện tám tu sĩ có được kiếm lệnh.

Ngay từ đầu ai cũng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh là đồ đệ của Kiếm Huyền Tử.

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc, Kiếm Điện cũng cần thay máu, tử thí lần này có ý nghĩa phi phạm với Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã như vậy, vậy các người đi đi, kế tiếp ta sẽ bế quan."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Nhậm Bình Sinh: "Diệp Đăng Thiên là người phái đến bên cạnh ta?"

Nhậm Bình Sinh lắc đầu: "Không phải, chỉ có Bát Tiên lão tổ có tư cách điều động người bảo vệ kiếm lệnh."

Diệp Trường Sinh giật mình, nói như vậy, Diệp Đăng Thiên được Bát Tiên lão tổ phái tới, như vậy có phải ông biết tung tích của Kiếm Bát Tiên hay không.

Vấn đề tới.

Nếu như ông được Kiếm Bát Tiên phái tới, lúc ông bị Vũ Trụ Kiếm Minh đuổi giết, vì sao không đi tìm Kiếm Bát Tiên tìm kiếm sự giúp đỡ?

Diệp Trường Sinh dẫn theo mười tám người Vương Qua Bưu và sáu người Từ Vân Khuyết, trong lúc nhất thời, trước Kiếm Thần Miếu chỉ còn lại có một mình Nhậm Bình Sinh.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Nhậm Bình Sinh mở lời nói: "Tiểu sư thúc, người sẽ đến tham gia tử thí Kiếm Điện chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người yên tâm đi làm, ta có thời gian sẽ đến."

Hắn lôi kéo Thái Sơ tiến tới phía Vân Cung, hai mươi người Từ Vân Khuyết theo sát phía sau.

Bên trong Vân Cung.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một đoàn ánh sáng xuất hiện, cửa vào Thần Cung mở ra: "Lão Từ, lão Vương, các người tiến vào tu luyện đi."

Con người Từ Vân Khuyết phóng to: "Tiểu sư thúc, đây là... Thế giới nhỏ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem như thế đi."

Ngay sau đó.

Từ Vân Khuyết không chút do dự, đâm đầu tiến vào Thần Cung, vô cùng khẩn cấp.

Chương 1178: Hệ thống ban thưởng, Huyền Thiên Kiếm Bìa

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người tiến vào Thần Cung, xoay người ánh mắt rơi vào trên người Thái Sơ: "Nương tử, tu vi của người đột phá."

Thái Sơ gật đầu: "Đạo Tổ, cũng không biết có thể vượt cấp khiêu chiến đến cấp bậc gì."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nương tử, chuyện đánh nhau giao cho ta, người phụ trách dung mạo xinh đẹp như hoa."

Thái Sơ mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành khiến người ta tâm viên ý mã, Diệp Trường Sinh vội vàng lắc đầu.

Thật quyến rũ.

Dễ mắc sai lầm.

Chẳng lẽ luyện võ còn nghiên sao?

Cũng may lúc này Diệp Đăng Thiên đi tới phía hai người.

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử, người đi xuống nghỉ ngơi trước, ta và lão Diệp có chuyện muốn nói."

Thái Sơ hơi khom người, xoay người đi vào chỗ sâu trong Vân Cung.

Diệp Đăng Thiên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, người được tháp Ngục Kiếm nhận chủ, lại là đệ tử thân truyền của Kiếm Huyền Tử, ta sớm biết người là yêu nghiệt nghịch thiên, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới bối cảnh của người lại khủng bố như vậy."

"Còn có cấp bậc của người, ta đã nhìn không thấu."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Diệp, nói đi, là ai bảo người đến làm thủ hộ giả của ta?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Với sự thông minh của tiểu tử ngươi, sợ là đã đoán được."

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm: "Kiếm Bát Tiên, đúng không?"

Diệp Đăng Thiên gật gật đầu: "Không sai, chính là Kiếm Bát Tiên, ngươi còn nhớ rõ lúc trước khi chúng ta gặp mặt, ta nói mình trở về là có nhiệm vụ."

"Ngươi nói nhiệm vụ, chính là vì Kiếm Bát Tiên mà đến?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi: "Ta còn có một vấn đề, sao Kiếm Bát Tiên biết trên người ta có kiếm lệnh?"

Trên người Diệp Đăng Thiên bắn ra sát khí khủng bố: "Có phải rất quen thuộc hay không?"

Thập Phương Sát Khí, có điều, đây là phiên bản yếu, uy lực rất nhỏ.

Diệp Đăng Thiên cười khổ một tiếng: "Tư chất có hạn, chỉ lĩnh ngộ da lông, đương nhiên không cách nào so sánh với tiểu tử ngươi."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thập Phương Sát Khí là một trong ba thần thông của Kiếm Điện, ngoại trừ mười vị tiên tổ sáng tạo ra Thập Phương Sát Khí, Bát Tiên lão tổ cũng tu luyện đạo thần thông này. Ngày đó người phóng thích Thập Phương Sát Khí nghênh chiến đã bị Bát Tiên lão tổ phát hiện, bọn họ chắc chắn ngươi là đệ tử Kiếm Điện, cho nên mới để cho ta đi bảo vệ ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại bọn họ ở đâu?"

Diệp Đăng Thiên lắc đầu, "Không gian Hư Vô, ta trải qua thiên nan vạn hiểm đi tới thành Thiên Kiếm, nhiệm vụ chính là dẫn ngươi đi không gian Hư Vô."

"Kiếm Bát Tiên muốn gặp ta?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Đăng Thiên nói: "Không phải, bọn họ cần ngươi hỗ trợ, bọn họ bị nhốt trong không gian Hư Vô, không phải Bát Tiên, chỉ có bảy người, Kiếm Thủ Kiếm Phàm không có ở đó."

"Ta vốn là một tán tu, ngẫu nhiên có cơ hội đi tới bên ngoài không gian Hư Vô, bọn họ truyền thụ kiếm pháp cho ta nhưng không thu ta làm đệ tử, để ta làm thủ hộ giả của người, nói là chỉ có như vậy ta mới có thể gia nhập Kiếm Điện."

Không gian Hư Vô.

Đó là tồn tại kinh khủng gì?

Dùng thực lực của bảy Kiếm Tiên cũng không thể phá vỡ?

Còn có Kiếm Phàm đi nơi nào?

Như vậy vấn đề đến, bảy Kiếm Tiên không cách nào phá vỡ không gian Hư Vô, chẳng lẽ hẳn đi thì sẽ có biện pháp sao?

Trong lòng Diệp Trường Sinh tràn ngập nghi hoặc: "Lão Diệp, người định khi nào sẽ dẫn ta đi không gian Hư Voi."

Diệp Đãng Thiên nói: "Sau khi tiếp nhận truyền thừa."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không gian Hư Vô có thể nuốt bảy Kiếm Tiên, cho dù ta đi, chỉ sợ cũng vô ích."

Diệp Đãng Thiên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Người có thể, bởi vì trong không gian Hư Vô, toàn bộ là hắc khí vũ trụ!"

Hắc khí sáng thế?

Nhất định phải đi.

Hẳn thích nhất là cắn nuốt hắc khí sáng thế.

Sự băn khoăn trong lòng Diệp Trường Sinh biến mất, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Lão Diệp, trong khoảng thời gian này người tu luyện trước, chờ tỷ thí kết thúc, chúng ta lập tức đi tới không gian Hư Vô."

Dứt lời.

Hắn đứng dậy rời đi, đi sâu vào Vân Cung, đi về phía trước, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, khiêu chiến mười tám kiếm tu Kiếm Thần Miếu, đạt được một phần thưởng của hệ thống, lúc nào cũng có thể nhận.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới - không gian Hư Vô.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới - La Lập Tiên Sơn.]

Diệp Trường Sinh giật mình, hệ thống làm mới rất nhanh? Nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn hai lần đánh dấu chưa hoàn thành.

Lần lượt là Thiên Kiếm Giới và cấm địa Kiếm Điện, hơn nữa không gian Hư Vô và La Sát Tiên Sơn được bốn cơ hội đánh dấu?

Lại phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Vui vẻ.

Làm người, quan trọng nhất là vui vẻ.

Trở nên mạnh mẽ hay không mạnh mẽ thực sự không quan trọng.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước: [Hệ thống, lập tức mở phần thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống, Huyền Thiên Kiếm Bìa.]

Chương 1179: Hệ thống ban thưởng, Huyền Thiên Kiếm Bia (2)

Huyền Thiên Kiếm Bia?

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến lúc trước hệ thống giúp hắn chữa trị vô danh kiếm bia, hệ thống đã nói có một kiếm bia mạnh hơn.

Không phải là Huyền Thiên kiếm bia trước mắt chứ?

[Hệ thống, không phải người nói sẽ không đưa kiếm bia trong hệ thống cho ta sao?]

Cái này là cho người à?

Đây là phần thưởng, tình yêu có muốn hay không.

Diệp Trường Sinh trầm giọng: [Mạnh mẽ.]

Huyền Thiên kiếm bia, thật thơm.

Dứt lời, hai kiếm bia trong hệ thống bay ra, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Huyền Thiên kiếm bia và vô danh kiếm bia hóa thành vệt sáng tiến vào trong cơ thể hắn, xuất hiện ở tầng thứ nhất của tháp Ngục Kiếm.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, hai tấm kiếm bia dựng thẳng trong tầng thứ nhất của tháp Ngục Kiếm, vô số kiếm khí từ trong bia đá bay ra, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Lúc này.

Thiên Vô Thần luống cuống nhìn hai tấm kiếm bia xuất hiện trước

mắt, đây là có ý gì, để hai tấm bia đá đến trấn áp hẳn sao?

Cũng quá không phải người.

Ta sẽ sợ à?

Chỉ là hai tấm bia đá, ta cũng biết sợ... A, kiếm khí thật mạnh, ta quá khó khăn.

Đỉnh đầu treo mười tám kiếm, Diệp Trường Sinh lại lấy ra hai tấm bia kiếm, hoàn cảnh bị phong ấn sao còn không bằng trước kia ở dưới đáy Kiếm Uyên chứ?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, tháp Ngục Kiếm từ trong cơ thể bay ra, hóa thành một đoàn kiếm quang biến mất, tiến vào trong tháp Ngục Kiếm.

Thiên Vô Thần thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Người có ý gì, đừng tưởng rằng người lấy được hai tấm bia đá thì muốn ta dẫn người đi La Sát Tiên Sơn."

Hai tấm kiếm bia tự động đi tới tháp Ngục Kiếm, Diệp Trường Sinh cũng hơi không biết làm sao.

Tuy nhiên, khi hẳn nhìn thấy hai tấm kiếm bia phóng thích kiếm khí, trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên có một ý nghĩ lớn mật.

Sau này có phải tháp Ngục Kiếm Tháp có thể dùng để giam giữ càng nhiều người, cường giả như Thiên Vô Thần hay không.

Đúng lúc này.

Hộp kiếm sau lưng Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, Thần Phật Kiếm, Bá Kiếm, Tiên Trụ Kiếm, Hỗn Độn Kiếm nhao nhao bay ra, sau khi bay vòng trong không gian vài vòng, giống như tấm kiếm bia, rơi xuống mặt đất, trên vách tường.

Tại sao có thể như vậy?

Hẳn rơi vào trầm mặc.

Thiên Vô Thần phát hiện Diệp Trường Sinh không nói lời nào lại

phóng ra bốn thanh cổ kiếm, vô số kiếm khí tàn sát bừa bãi trên người hắn, đừng nói có bao nhiêu thống khổ.

Cố ý.

Hắn nhất định cố ý, chính là muốn ép ta thỏa hiệp với hắn.

Không đời nào.

Tuyệt đối không được.

Ta chính là Đại Ma tuyệt thế, há lại thần phục hắn.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đột nhiên nở nụ cười, tâm thần vừa động, Tiên Trụ Kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, ngay sau đó, Bá Kiếm lại thay thế Tiên Trụ Kiếm.

Hiểu rồi.

Diệp Trường Sinh thật sự hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Từ giờ phút này trở đi, tháp Ngục Kiếm trở thành dụng cụ tàng trữ kiếm, phàm là đồ vật có quan hệ với kiếm, đều có thể giấu ở trong tháp.

Chỉ cần tâm thần hắn vừa động, bất cứ vật phẩm nào hắn muốn sẽ xuất hiện trong tay hắn, để chứng minh ý nghĩ của mình, Diệp Trường Sinh phóng thích tất cả cổ kiếm trong hệ thống ra.

Xuy.

Xuy.

Trăm đạo cổ kiếm xuất hiện, tựa như kiếm đạo trường long bay lượn trong không gian tầng thứ nhất của tháp Ngục Kiếm.

Thiên Vô Thần nhìn cổ kiếm điên cuồng bạo lực, tâm tính hoàn toàn sụp đổ, muốn ta dẫn người đi La Sát Tiên Sơn, ta đồng ý không phải được rồi sao.

Tại sao phải để nhiều thanh kiếm như vậy để tra tấn ta?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh căn bản không có ý tra tấn hãm, mà là đang không ngừng thử tác dụng của tháp Ngục Kiếm.

Phanh.

Phanh.

Từng âm thanh nổ tung vỡ vụn truyền đến, cổ kiếm bay vút trong không gian hóa thành bột mịn.

Toàn bộ kiếm khí bị Tiên Trụ Kiếm, Thần Phật Kiếm, Bá Kiếm cắn nuốt không còn.

Diệp Trường Sinh nhìn cổ kiếm biến mất, trầm nghĩ nói một câu tốt, tác dụng của tháp Ngục Kiếm thật sự là ngoài tưởng tượng của hãm.

Có thể tự động phân giải cổ kiếm, sau đó dùng kiếm khí tắm bổ kiếm bia, hộp kiếm và thân kiếm.

Tháp của ta thật lợi hại.

Về sau chỉ cần lấy được cổ kiếm sẽ trực tiếp ném vào trong tháp, không bị phân giải thì chính là chí bảo, còn lại sẽ hóa thành kiếm khí.

Thơm.

Cực thơm.

Thơm ngào ngạt.

Lúc này.

Thiên Vô Thần cũng sắp khóc, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Cái kia... Ta sẽ nói chuyện với người, người có thể để ta yên hay không?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người đang nói chuyện với ta sao?"

Ta...

Thiên Vô Thần thật muốn đánh chết Diệp Trường Sinh, sao lại có

người tiện như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói xem, ta nghe."

Thiên Vô Thần vội vàng nói: "Ta đồng ý dẫn người đi La Sát Tiên Sơn, người có thể đối xử tốt với ta một chút hay không, dời những cổ kiếm, bia đá gì đó đi?"

"Đồng ý?" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta cũng muốn chuyển, nhưng ta làm không được!"

"Người trước cứ ủy khuất."

Chương 1180: Thiên Vô Thần đáng thương

Thiên Vô Thần phần nộ nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, thiếu niên, người làm người đi!

"Cái kia... Người nói, muốn ta làm thế nào thì người mới có thể chuyển những thứ này đi?"

Hai tấm kiếm bìa và cổ kiếm phóng thích kiếm uy quá mạnh, ban đầu trên đầu treo mười thanh kiếm, thương tổn như vậy đối với hắn mà nói chính là bạo kích.

Thật sự sợ mình không kiên trì được bao lâu.

Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Vô Thần: "Con người ta chính là mềm lòng, nếu đã như vậy, ta cho người nói một phương pháp."

Thiên Vô Thần nói: "Người nói."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Thần phục ta."

Thiên Vô Thần biến sắc: "Quá phận, người đây là được một tắc lại tiến một thước."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta cho phép người từ chối."

Dứt lời.

Hắn quay người chuẩn bị rời đi, đi rất nhanh.

Giọng nói ủy khuất của Thiên Vô Thần từ sau lưng truyền đến: "Ta... Ta đồng ý với người!"

Diệp Trường Sinh ngừng lại, xoay người nhìn Thiên Vô Thần: "Người kiên trì vài ngày trước, ta nghĩ biện pháp thả người ra."

Thiên Vô Thần: "..."

Mấy ngày?

Ngay khi hần hỏi, Diệp Trường Sinh đã rời khỏi tháp Ngục Kiếm.

A!

A!

Tạo nghiệp!

Một Đại Ma tuyệt thế phát ra tiếng gầm thê thảm, trên đời sợ rằng sẽ không thấy Đại Ma lần lộn thảm hơn hần.

Hần, Thiên Vô Thần, chuyện bí ai nhất trong đời này chính là gặp được Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thu tháp Ngục Kiếm vào trong cơ thể, tâm tình đừng nói là tốt đến mức nào: [Hệ thống, có cách nào để cho Thiên Vô Thần vĩnh viễn trung thành với ta không?]

Thật ra, mới vừa rời hần có thể trực tiếp phóng thích Thiên Vô Thần, có tháp Ngục Kiếm trấn áp, hần ta căn bản không thể chạy trốn.

Nhưng đó không phải là điều hần muốn.

Hần muốn để Thiên Vô Thần trở thành một thanh lợi kiếm trong tay mình, để hần giúp mình đi giết địch, có một tay đấm như vậy cũng rất phong cách.

[Ý của chủ nhân là khiến Thiên Vô Thần vĩnh viễn không thể rời khỏi người?]

Diệp Trường Sinh: [...]

Cái gì mà không bao giờ có thể rời khỏi ta, là lòng trung thành vĩnh viễn.

Hệ thống nói: [Ý nghĩa là như nhau.]

Sao có thể giống nhau? Người không cảm thấy nghe kỳ lạ sao?

Hệ thống lại nói: [Biện pháp có vạn loại, không biết chủ nhân muốn cái nào.]

Ngay sau đó.

Trên trang hệ thống xuất hiện chi chít giới thiệu, hồn cổ, khế ước vĩnh viễn, ấn ký thần, đẩy lên...

Mẹ nó.

Đẩy lên có nghĩa là gì.

Hệ thống cũng quá độc ác.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh xem xét ấn ký thần hồn, chỉ cần gieo ấn ký thần hồn lên Thiên Vô Thần, hắn sẽ vĩnh viễn không phản bội, nói gì nghe nấy.

Cái này tốt.

[Định, nhắc nhở chủ nhân, đề cử ấn ký lần lượt có ấn ký trung thành, ý hợp tâm đầu, ấn ký phục tùng.]

Đừng nói nữa, người cũng không được bình thường.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, muốn trở thành một người đứng đắn thật sự quá khó khăn.

...

Mười ngày đã trôi qua.

Bên trong tháp Ngục Kiếm.

Vô Thiên Thần vô cùng thống khổ, mỗi ngày đều phải chịu kiếm khí tàn phá, ngày này thật sự không phải ma qua.

Không phải là mấy ngày tới sẽ thả ta rời đi sao?

Có phải hắn đã quên không?

Trong tuyệt vọng...

Đúng lúc này.

Vô số phi kiếm tiến vào trong tháp, Thiên Vô Thần sợ hãi, những

kiếm này có phẩm cấp không thấp, thoảng cái từ đâu tìm được nhiều như vậy?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh thu toàn bộ cổ kiếm trong Thần Binh Các của Kiếm Điện đi.

Đối với việc này, Nhậm Bình Sinh một chút ý kiến cũng không có, cho dù Diệp Trường Sinh phá hủy Kiếm Điện, ông cũng không dám có nửa câu oán hận.

Huống chi chỉ là lấy đi thần kiếm mà Kiếm Điện cất giữ.

Thiên Vô Thần Thần vô cùng khổ sở, chính mình thành một bia sống, từng phi kiếm xẹt qua trên người.

Nếu không phải mạng của hắn cứng, đã sớm bị giết chết.

Một bóng người xuất hiện, rơi vào trong tháp, Thiên Vô Thần thấy Diệp Trường Sinh tới: "Người cuối cùng cũng tới, lấy nhiều cổ kiếm như vậy vào tháp, có phải người đã quên ta còn ở bên trong hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không quên, ta tin tưởng người có thể chịu đựng."

Thiên Vô Thần: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta đến cho người tự do, vui vẻ không?"

Thiên Vô Thần gật đầu: "Chỉ cần người thả ta rời đi, ta nhất định trung thành và tận tâm."

"Nói miệng không được!" Diệp Trường Sinh nói xong, lòng bàn tay hướng lên trên, một đạo ấn ký xuất hiện, ấn ký màu vàng tản ra uy áp khủng bố.

Ánh mắt Thiên Vô Thần dừng ở ấn ký: "Người... Người đang làm gì vậy?"

Bên trong tháp Ngục Kiếm.

Thiên Vô Thần được tự do.

Mười thanh cổ kiếm bao phủ trên đỉnh đầu hắc thần phục Diệp Trường Sinh, không có cổ kiếm trấn áp, hắn có thể dễ dàng tránh thoát kiếm khí tàn sát bừa bãi.

Lúc này.

Thiên Vô Thần xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau mở lời: "Người tự do, vui vẻ không?"

“Không vui!”

"Tại sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt hỏi.

Thiên Vô Thần quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta, một Đại Ma tuyệt thế, sao người có thể đối với ta như thế?"

Đừng nói như vậy, nó sẽ khiến người giống như đã phải chịu ủy khuất.

Chương 1181: Quên cừu hận, khiến chính mình vui vẻ

Không phải là một đạo ấn ký thần hồn sao? Ta cũng muốn đảm bảo không có sai sót.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: "Người hẳn phải cao hứng mới đúng, ta gieo cho người ấn ký thần hồn, chẳng tỏ người rất mạnh mẽ."

"Mặt khác, ta gieo ấn ký thần hồn, cũng vì tốt cho người."

Thiên Vô Thần hơi bối rối: "Vì tốt cho ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, vì tốt cho người, người thử nghĩ xem, nếu như không có ấn ký thần hồn, sau khi người tự do, chuyện đầu tiên sẽ làm gì?"

"Có phải sẽ trực tiếp ra tay với ta, sau đó, ta vô địch ta sẽ dùng tháp Ngục Kiếm trấn sát người."

Thiên Vô Thần: "..."

Không phản bác được, người nói có tức giận hay không.

Bởi vì hẳn cảm thấy Diệp Trường Sinh nói rất có lý.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta cho người tự do, người cũng không thiệt thòi chút nào, đi theo ta, thành tựu tương lai của người là vô hạn."

Thiên Vô Thần nói: "Hiện tại ta đã không còn lựa chọn nào khác, người có thể cho ta một câu trả lời thật không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn hỏi gì?"

Thiên Vô Thần lại nói: "Người và Kiếm Huyền Tử có quan hệ gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thầy trò, không riêng gì Kiếm Huyền Tử, Kiếm Vô Định, Kiếm Vô Ngân, Kiếm Tàng, mười người là sư phụ ta."

Thiên Vô Thần: "..."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được sự tức giận trên người Thiên Vô Thần: "Sao? Người còn muốn động thủ với ta?"

Thiên Vô Thần lắc đầu: "Không, nhưng ta cũng sẽ không quên mười người Kiếm Huyền Tử mang đến cho ta thống khổ."

Diệp Trường Sinh nói: "Bị trấn áp dưới đáy Kiếm Uyên là mang đến cho người thống khổ, nhưng người cũng có thu hoạch rất lớn, chẳng lẽ không phải sao?"

Thu hoạch?

Người đang đùa ta à.

Bóng tối vô tận, một người đã trải qua vô số ngày lẫn đêm, loại cô đơn này không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

Một chút thu hoạch cũng không có, chỉ có tức giận vô tận.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phong ấn trăm vạn năm, tâm tính, tâm trí của người đều thành thực, gặp chuyện không còn nóng nảy như trước nữa."

"Người ta thường nói: Họa là nơi ẩn náu của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập, nếu không phải người bị phong ấn, há có cơ hội đi theo ta."

"Quên đi cừu hận, khiến chính mình vui vẻ."

Thiên Vô Thần cười khổ một tiếng: "Nói như vậy, ta còn nên cảm tạ người mới đúng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không thì sao, người còn muốn trở lại ngày bị phong ấn hả?"

Thiên Vô Thần: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi thôi, ta mang người rời khỏi tháp Ngục Kiếm, đi hưởng thụ tự do thật sự bên ngoài, thời đại khác nhau, người cũng phải theo kịp thời đại."

Thiên Vô Thần lắc đầu: "Trước ta không rời khỏi tháp Ngục Kiếm, ta muốn ở chỗ này khôi phục thực lực, chờ thương thế trên người khỏi hẳn, sau đó ta lại rời khỏi tháp này."

"Đi thôi, đi hít thở không khí trong lành." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Người muốn khôi phục thực lực, ta sẽ dẫn người đi một chỗ khác."

Ngay sau đó.

Hai người rời khỏi tháp Ngục Kiếm, trên bầu trời Vân Cung, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Thiên Vô Thần xuất hiện, trong lúc nhất thời, hơi thở Đại Ma khủng bố tràn ngập, bao phủ trên bầu trời Kiếm Điện.

Nhậm Bình Sinh nhận thấy được hơi thở Đại Ma, lập tức chạy tới Vân Cung, ông nhìn thấy Thiên Vô Thần đang đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Ý gì, Tiểu sư thúc thả Đại Ma ra?"

"Trời ạ, còn có chuyện gì là Tiểu sư thúc không dám làm không?"

Trong lúc nói chuyện, ông xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, vị này là..."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Thiên Vô Thần: "Đại Ma, Tiểu Thiên, về sau hẳn là tùy tùng của ta."

Phát triển Đại Ma thành tiểu đệ, ngoại trừ Tiểu sư thúc sẽ không có người thứ hai nữa.

"Tiểu sư thúc, quấy rầy, người bận rộn!" Nhậm Bình Sinh nói: "Tỷ thí Kiếm Điện bắt đầu, ta muốn đi tọa trấn."

"Đi đi!" Diệp Trường Sinh khoát tay áo, ý bảo Nhậm Bình Sinh rời đi, ngay sau đó, hắn nhìn về phía Thiên Vô Thần: "Sao còn rơi lệ?"

Thiên Vô Thần nói: "Rơi lệ gì, nơi này gió lớn, thổi."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Kích động đến rơi lệ cũng có thể hiểu được, dù sao mấy trăm vạn năm người chưa từng có được tự do như hiện tại."

Thiên Vô Thần lặng lẽ nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người sẽ không nói chuyện phiếm: "Người nói tu luyện ở nơi nào, ta muốn đi khôi phục thực lực."

"Sớm muộn gì cũng sẽ gặp được bằng hữu và kẻ địch, cũng không thể bị bọn họ cười nhạo."

Diệp Trường Sinh dẫn Thiên Vô Thần đi vào trong Thần Cung, Từ Vân Khuyết, Vương Qua Bất và hai mươi bốn người xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Thiên Vô Thần.

Chấn động.

Không hiểu.

Bối rối.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc phức tạp xuất hiện trong lòng mọi người, bọn họ trăm tư không giải thích được, sao Diệp Trường Sinh có thể dẫn theo một Đại Ma bên người.

Từ Vân Khuyết di chuyển bước lên: "Tiểu sư thúc, hãy nói chuyện một lát."

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão, Vương lão, sau này Tiểu Thiên sẽ ở lại bên cạnh ta, các người lại một lần nữa quen biết."

Chương 1182: Quên cừu hận, khiến chính mình vui vẻ (2)

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc, hắc... Hắc chính là Đại Ma, ở lại bên người quá nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Thiên Vô Thần: "Thế à? Tại sao ta không cảm thấy điều đó."

Thiên Vô Thần cung kính vô cùng: "Thiếu chủ yên tâm, lão Ma trung thành và tận tâm, lên núi đao, xuống biển lửa, xông pha khói lửa, cho dù vạn kiếp bất phục cũng sẽ không có nửa điểm không trung thành với Thiếu chủ."

Từ Vân Khuyết: "..."

Vương Qua Bật: "..."

Đây là Đại Ma từng bị trấn áp ở Kiếm Uyên sao?

Mọi người không thể tin được.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thiên, sau này người ở chỗ này tu luyện, có việc ta sẽ gọi người."

"Người phải học cách ở chung với người ở đây, hiểu chưa?"

Thiên Vô Thần gật đầu: "Thiếu chủ yên tâm, ta hiểu được."

Dứt lời.

Thân ảnh hắc chợt lóe, lao tới địa mạch Cửu Long, trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại còn có tiểu thế giới mạnh mẽ như vậy.

Linh khí ở thế giới này cuộn cuộn dồi dào, có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục thương thế.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người đám người Từ Vân Khuyết: "Tỷ thí Kiếm Điện, các người muốn đi ra ngoài xem một

chút không?”

Từ Vân Khuyết nói: "Không đi, một mình Bình Sinh có thể giải quyết, hiện tại ta quá thích nơi này, tu vi không đột phá, ta sẽ không rời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão, người bị kẹt ở nửa bước Đạo Tổ trăm năm, ta tặng người một hồi cơ duyên đi."

Nói đến đây, hắc búng tay lên, hai vệt sáng tiến vào mi tâm Từ Vân Khuyết, một tiếng ầm nổ tung từ trong cơ thể Từ Vân Khuyết truyền ra.

Ngay sau đó.

Hơi thở trên người ông bắt đầu điên cuồng tăng vọt, trực tiếp từ nửa bước Đạo Tổ tăng lên đến Đạo Thân.

Một cấp bậc lớn?

Nhận thấy được tu vi của mình không ngừng tăng vọt, Từ Vân Khuyết kích động suýt chút nữa kêu ra tiếng, còn sống, ông còn có cơ hội một lần đột phá một cấp bậc lớn.

Ô ô...

Ô ô...

Đột phá như vậy thật sự quá sáng khoái.

Đột phá một cấp bậc lớn sáng khoái như vậy, Tiểu sư thúc đột phá một lần hai cấp bậc lớn sẽ có cảm giác thoải mái kia hay không... Trời ơi?

Bên trong Thần Cung.

Đám người Vương Qua Bất nhìn Từ Vân Khuyết đang đột phá, trên mặt bọn họ lộ vẻ hâm mộ.

Một hồi tạo hóa, một cấp bậc lớn.

Họ cũng muốn.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh ở trong mắt mọi người tựa như thần linh, loại phát sáng ấy.

Đồng thời, trong lòng bọn họ tràn ngập tò mò, cơ duyên mà Diệp Trường Sinh ban cho Từ Vân Khuyết rốt cuộc là gì?

Sao có thể có một sức mạnh lớn như vậy?

Diệp Trường Sinh thấy vẻ mặt đám người Vương Qua Bật đều khát vọng: "Lão Vương, các người tiếp tục tu luyện, về sau còn có cơ hội."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn ánh sáng, lại là một tòa kiếm trận linh khí huyền hóa: "Lão Vương, tòa kiếm trận dung hợp kỹ này truyền thụ cho các người."

Bịch.

Kiểm trận bay về phía Vương Qua Bật, mười bảy người khác vội vàng vây quanh, nhìn kiếm trận dung hợp kỹ trước mặt, trên mặt mười tám người hiện lên vẻ hưng phấn.

Từng tiếng cười truyền ra, mười tám tiểu lão đầu vui vẻ giống như trẻ nhỏ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người năm lão tổ còn lại: "Các người tiếp tục tăng cấp bậc, chỉ có không ngừng lắng đọng mới có thể tích lũy tốc mỏng, cấp bậc cũng có thể giống như Từ lão, phun một cái là không thể dừng lại."

Năm người vội vàng khom người một cái, đồng thanh nói: "Chúng ta hiểu rồi!"

Bọn họ muốn giống như Từ Vân Khuyết, trải nghiệm một lần đột phá một cấp bậc lớn là cảm giác gì.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, xuất hiện ở cuối Thần Cung,

trong biển mây mờ mờ, hấn khoanh chân ngồi, quay đầu nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử tu luyện."

Thái Sơ nhẹ nhàng gật đầu: "Tướng công tới rồi, nơi này tương đối thanh tịnh!"

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, tháp Ngục Kiếm xuất hiện ở trước mặt: "Nương tử, ta lấy được hai khối kiếm bìa, có muốn cùng đi tìm hiểu hay không."

Thái Sơ nói: "Tướng công, ta tu La Sát đạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại đạo quy nhất, trăm sông đổ về một biển."

Thái Sơ cười nói: "Tướng công nói có chút đạo lý."

Diệp Trường Sinh nắm tay ngọc của Thái Sơ, hai người đạp không lướt qua, tiến vào trong tháp Ngục Kiếm.

...

Thành Thiên Kiếm.

Hôm nay là một ngày náo nhiệt.

Bao nhiêu năm, tử thí Kiếm Điện rốt cục cũng sắp bắt đầu.

Ban đầu là tin tức tháp Ngục Kiếm nhận Diệp Trường Sinh làm chủ, nhưng ngay khi tử thí Kiếm Điện bắt đầu, tất cả tu sĩ đều bắt đầu nghị luận chuyện tử thí.

Sáu tu sĩ có được kiếm lệnh đã đi tới thành Thiên Kiếm, đồng thời tất cả kiếm tu trong thành đều có thể tham gia thi đấu.

Nói một chút về quy tắc tử thí Kiếm Điện đi.

Bất kể người nào chỉ cần là kiếm tu đều có thể tham gia tử thí, có thể lựa chọn khiêu chiến người có được kiếm lệnh, thắng lợi sẽ trực tiếp đạt được kiếm lệnh.

Cũng có thể dựa theo quy tắc của Kiếm Điện, rút số đối chiến, ba

người đạt được thắng lợi cuối cùng, Kiểm Điện sẽ phát cho bọn họ kiếm lệnh.

Chương 1183: Tỷ thí Kiếm Điện

Phạm là người có kiếm lệnh, sau khi tỷ thí chấm dứt có thể đi tới cấm địa Kiếm Điện tiếp nhận truyền thừa.

Giờ phút này.

Có rất nhiều tu sĩ rút thẻ, tất cả mọi người đều biết khiêu chiến người có được kiếm lệnh là phương thức nhanh nhất.

Những người có được kiếm lệnh cũng tương đương với đã được cường giả Kiếm Điện tán thành, tu sĩ như vậy không phải thiên kiêu thì chính là yêu nghiệt.

Lựa chọn khiêu chiến bọn họ sẽ không có cơ hội chút nào, rút thăm quyết đấu còn có một cơ hội, dù sao tất cả mọi người đều ở cùng một trình độ.

Lý Thái Bạch, Hoa Ảnh Vũ thế mà cũng xuất hiện ở khu rút thăm, hai người cũng là kiếm tu, cảm thấy hứng thú với truyền thừa của cấm địa Kiếm Điện là chuyện có thể hiểu được.

Hoa Ảnh Vũ lấy được thẻ thuộc về mình, quay đầu nhìn về phía lôi đài một lần: "Thái Bạch, bọn họ mới là người chúng ta nên khiêu chiến, vì sao phải tham gia rút thăm?"

Lý Thái Bạch nhìn sáu tu sĩ có được kiếm lệnh: "Bọn họ trầm ổn, kiếm khí cuộn cuộn, đích thật là đối thủ tốt nhất."

"Nhưng chúng ta không thể trực tiếp khiêu chiến bọn họ."

Trong lúc nói chuyện, hắn tiếp nhận thẻ bài mà trưởng lão Kiếm Điện đưa tới: "Cám ơn trưởng lão."

Hai người xoay người rời đi, Hoa Ảnh Vũ mở lời nói: "Vì sao không thể trực tiếp khiêu chiến bọn họ, cũng bởi vì bọn họ được cường giả Kiếm Điện tán thành, có được kiếm lệnh sao?"

"Đừng quên, sư phụ ngươi, Thiếu chủ của ta là Tiểu sư thúc của Kiếm Điện, thân phận của chúng ta không kém bọn họ."

Lý Thái Bạch cười nói: "Khiêm tốn, hiểu không?"

Ánh mắt Hoa Ảnh Vũ lóe lên: "Khiêm tốn?"

Lý Thái Bạch lại nói: "Không sai, chính là khiêm tốn, sư phụ ta là người khiêm tốn cỡ nào, chúng ta tham gia rút thăm tỷ thí cũng có thể lấy được kiếm lệnh."

"Nói như vậy, người chú ý chúng ta tự nhiên sẽ ít đi rất nhiều, đợi đến khi tiến vào cấm địa Kiếm Điện tiếp nhận truyền thừa, địch ý của những người khác với chúng ta sẽ yếu đi một chút, như vậy cơ hội của chúng ta sẽ càng lớn."

"Lấy được kiếm lệnh chỉ là quá trình, chúng ta muốn đạt được truyền thừa Kiếm Điện."

Hoa Ảnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu: "Người nói hình như có lý."

Lý Thái Bạch tiếp tục: "Trận đại hội này sẽ không bình tĩnh như bề ngoài, chúng ta che dấu đi, đến lúc đó có thể cho một số người một kinh hỉ."

Hoa Ảnh Vũ dường như hiểu không hiểu: "Dù sao cũng có thể lấy được kiếm lệnh, truyền thừa mới là thứ chúng ta muốn, dùng phương thức gì không quan trọng."

Dứt lời.

Trên hư không.

Một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, tốc độ khuếch tán cực nhanh, trong nháy mắt bao phủ trên bầu trời thành Thiên Kiếm.

Ngay sau đó, một bóng người từ trong sương đen đi ra, trên người có vô số kiếm khí, tựa như một thanh tà kiếm tuyệt thế.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người trong sân đồng loạt rơi vào trên người người tới, Lý Thái Bạch trầm giọng: "Người này rất mạnh."

Hoa Ảnh Vũ nhìn về phía người tới, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm lệnh: "Người này lại có được kiếm lệnh."

Lý Thái Bạch gật đầu: "Tu tà kiếm đạo, hần hần là đến từ nơi đó."

Hần đã từng là một thành viên trong Đoạt Thiên Giả, đương nhiên kiến thức rộng rãi, phương diện này còn hơn xa Hoa Ảnh Vũ.

"Thái Bạch, người nói chỗ kia là thế lực gì?"

Lý Thái Bạch nói: "Tà Cung."

Nói đến đây, hần lộ vẻ nghi hoặc, tiếp tục nói: "Nếu đã là đệ tử Tà Cung, sao cường giả Kiếm Điện có thể để cho hần có truyền thừa y bát, giao kiếm lệnh cho hần?"

"Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là tu sĩ đã từng có được kiếm lệnh này, đã bị người trước mắt chém giết, hoặc là nói là bị cường giả Tà Cung chém giết."

Hoa Ảnh Vũ nói: "Xem ra muốn đạt được truyền thừa Kiếm Điện, độ khó cũng không nhỏ."

"Đúng vậy!" Lý Thái Bạch trầm giọng: "Người này là tồn tại mạnh nhất trong bảy người có kiếm lệnh trước mắt."

"Còn có một người chậm chạp chưa tới, cũng không biết hần có tu vi gì."

Giờ khắc này, nam tử áo đen xuất hiện ở một bên lôi đài, đứng chung một chỗ với sáu người có kiếm lệnh khác.

So với những người khác trầm ổn, vẻ mặt nam tử áo đen vô cùng kiêu căng, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Hần không để tất cả tu sĩ trước mắt ở trong mắt, thỉnh thoảng lắc đầu, dáng vẻ giống như rất thất vọng với Kiếm Điện.

Trong hư không.

Khổng Huyền xuất hiện bên cạnh Nhậm Bình Sinh: "Điện chủ, người này đến từ Tà Cung, sợ là người tới không tốt."

"Tà Cung!" Nhậm Bình Sinh lạnh nhạt nói: "Mai danh ẩn tích đã lâu, hiện giờ xuất hiện ở tỷ thí Kiếm Điện ta, tất có mưu đồ."

Khổng Huyền nói: "Điện chủ, chúng ta nhận được tin tức, nhiều năm như vậy Tà Cung vẫn luôn ở Tinh Thần Chi Đô, xưa nay chúng ta không có giao tiếp với Tà Cung."

"Tu vi người này rất mạnh, ta lại nhìn không thấu hẳn!"

Nhậm Bình Sinh nói: "Mới vào Đạo Tổ, thiên phú này sợ là gần với Tiểu sư thúc, tuyệt đối là một người ngoan độc."

"Không rõ ý đồ của người này, chú ý hẳn nhiều hơn."

Chương 1184: Tỷ thí Kiếm Điện (2)

Khổng Huyền gật đầu: “Tám thanh kiếm lệnh đã tới bảy người, còn có một người sẽ là ai. Ba người trong sáu người kia thân có phạm trong sạch, ba người còn lại lần lượt là Vũ Trụ Kiếm Minh, Kiếm Nguyên Tông và Tiên Kiếm Môn.”

"Thành viên Vũ Trụ Kiếm Minh đương nhiên chúng ta không thể dùng."

Nhậm Bình Sinh nói: "Không cần quá lo lắng, chúng ta có Tiểu sư thúc."

Khổng Huyền cười nói: "Nói như thế, nhưng kiếm tu Tà Cung cũng có uy hiếp."

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Uy hiếp? Chúng ta có Tiểu sư thúc."

Dứt lời.

Trên hư không, một đạo kiếm khí hạ xuống, người tới đập kiếm quang mà đi, lơ lửng mà đứng, khí thế siêu phàm, bề ngỗ bá đạo.

Chỉ cần khí thế này đã gắt gao nghiền éo kiếm tu của Tà Cung.

Một bộ áo trắng như tiên, kiếm khí mệnh môn bao trùm, chủ yếu là giá trị nhan sắc của người tới còn vô cùng kháng đáng.

Dẫn đến sự chú ý của nữ tu sĩ trong đám người, kế tiếp, chính là nhao nhao nghị luận.

Ánh mắt Khổng Huyền dừng trên người kiếm tu áo trắng: "Điện chủ, thân phận của người này là gì, lão phu lại nhìn không ra."

Nhậm Bình Sinh nói: "Là địch không phải bạn, không cần quá lo lắng, chúng ta có Tiểu sư thúc."

Khổng Huyền: "..."

Điện chủ đây là ký thác tất cả hy vọng ở trên người Tiểu sư thúc sao?

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Bọn họ có thể chém giết người có kiếm lệnh, bất kể là thực lực bản thân hay thể lực sau lưng đều vô cùng vô cùng mạnh mẽ."

"Mặc dù như thế, bọn họ vẫn muốn đạt được truyền thừa cấm địa Kiếm Điện chúng ta, điều này nói lên điều gì?"

Khổng Huyền giật mình: "Ý của Điện chủ là..."

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Nói rõ Kiếm Điện chúng ta mạnh mẽ, nhưng bọn họ quá ngây thơ, muốn có được truyền thừa Kiếm Điện chúng ta, vậy phải hỏi Tiểu sư thúc có đồng ý hay không."

...

Bên trong tháp Ngục Kiếm.

Diệp Trường Sinh đang cùng nhau tìm hiểu Huyền Thiên kiếm bìa với Thái Sơ, đột nhiên hắt hơi một cái, ai vẫn nhắc tới ta?

Hắn xoay người nhìn về phía Thái Sơ, thấy nàng còn đang trong minh tưởng, chậm rãi đứng dậy bay ra ngoài Thần Cung.

Trong nháy mắt thân ảnh hắn vừa mới rơi xuống, Thiên Vô Thần đi tới bên cạnh hắn: "Thiếu chủ, ta muốn mấy thanh thần kiếm cường đại."

"Người, muốn kiếm?" Diệp Trường Sinh nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Vô Thần: "Người tu ba đạo Ma đạo, La Sát và Tu La, cũng không phải là kiếm tu."

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, ta không phải kiếm tu, nhưng ta chuẩn bị tu kiếm, bị phong ấn trăm vạn năm ở Kiếm Uyên, ta đã tìm hiểu ra kiếm đạo thuộc về mình từ lâu."

"Đồng thời, thân thể của ta bị hủy, cho nên ta dự định một lần nữa chế tạo một kiếm ma thể, cần mấy thanh kiếm vô cùng mạnh mẽ."

"Năm đó mười người Kiếm Huyền Tử dùng kiếm đánh bại ta, sau đó phong ấn ta ở Kiếm Uyên không có ánh mặt trời, ta muốn tu kiếm, gặp lại bọn họ, ta muốn dùng thần kỹ mạnh mẽ nhất của bọn họ hoàn toàn đánh bại bọn họ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người muốn tu kiếm, ta có thể ủng hộ người, người muốn đi tìm mười vị sư phụ báo thù, ta cũng ủng hộ người."

Về mặt Thiên Vô Thần biến đổi: "Thiếu chủ, thật sự ủng hộ ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, cho mười vị sư phụ một chút áp lực, cũng cho người một chút động lực."

"Về phần cổ kiếm người nói, chờ ta đi tìm cho người một chút."

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, người đi nơi nào tìm? Đưa ta đi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người ở trong Thần Cung tiếp tục tu luyện, ta đi bên ngoài dạo một vòng, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

Thành Thiên Kiếm.

Trên đài cao.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Nhậm Bình Sinh, người sau xoay người nhìn lại: "Tiểu sư thúc, sao người lại tới đây?"

"Không có việc gì, ta chính là đến xem!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt xẹt qua mọi người trong sân, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người nam tử Tà Cung và tên kiếm tu áo trắng kia.

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Tiểu sư thúc, tỷ thí Kiếm Điện, nên tới đều tới, thực lực của nam tử áo đen và áo trắng không kém."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không kém? Sao ta cảm thấy bình thường."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Tên nam tử áo đen kia hơi thú vị."

"Tiểu sư thúc, người này đến từ Tà Cung, kiếm lệnh trong tay hẳn là chém giết truyền nhân của Bát Tiên lão tổ mới lấy được."

Nhậm Bình Sinh chậm rãi nói: "Tỷ thí Kiếm Điện lần này, hẳn có thể dễ dàng tiến vào cấm địa tiếp nhận truyền thừa."

"Người đang lo lắng điều gì?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Nhậm Bình Sinh nói: "Tà Cung ở trong vũ trụ có tai tiếng vang xa, lần này bọn họ phái người đến, ngoại trừ muốn đạt được truyền thừa cấm địa ra, hẳn là còn có ý đồ khác, ta lo lắng truyền thừa sẽ rơi vào trong tay hắn."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn Nhậm Bình Sinh: "Lão Nhậm, người cho rằng ta để bài trí sao? Có ta ở đây, hắn làm sao có thể đạt được truyền thừa?"

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Có những lời này của Tiểu sư thúc, ta yên tâm."

Lúc này.

Khổng Huyền đi tới trước mặt hai người, khom người một cái: "Bái kiến Tiểu sư thúc, Điện chủ."

Chương 1185: Gặp lại

Nhậm Bình Sinh nói: "Khổng lão, hỏi rõ thân phận của kiếm tu áo trắng kia chưa?"

Khổng Huyền nói: "Hồi Điện chủ, kiếm tu Tà Cung tên là Tuyệt Vô Thánh, một thân tu vi ở Đạo Tổ tầng hai."

"Kiếm tu áo trắng kia là tu sĩ Thái Huyền Đạo Môn, tên là Hạo Huyền, một thân tu vi ở Đạo Tổ tầng bảy."

Nhậm Bình Sinh gật gật đầu: "Thái Huyền Đạo Môn cũng xuất hiện, sau khi vũ trụ khởi động lại quả nhiên là thời đại lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Sao vậy, Thái Huyền Đạo Môn rất mạnh sao?"

Về mặt Nhậm Bình Sinh nghiêm nghị: "Ở trước mặt Kiếm Điện mạnh cũng không tính là gì, có điều, Thái Huyền Đạo Môn rất thần bí, đây chính là tông môn mười vạn năm trước mới có, bọn họ đột nhiên xuất hiện, còn lấy được kiếm lệnh, cũng không phải là chuyện tốt gì."

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng nghi ngờ: "Lão Nhậm, truyền thừa cấm địa Kiếm Điện là sư phụ Kiếm Huyền Tử của ta để lại sao?"

Nhậm Bình Sinh lắc đầu: "Không phải, truyền thừa cấm địa Kiếm Điện là một bí cảnh không biết, mỗi người bước vào trong đó đều sẽ đạt được truyền thừa khác nhau, nhưng có thể khẳng định toàn bộ là truyền thừa kiếm đạo."

"Năm đó mấy tiên tổ Kiếm Huyền Tử chính là tiến vào cấm địa, sau khi đạt được truyền thừa mới thành lập Kiếm Điện, cũng chính bởi vì bọn họ đạt được truyền thừa, Kiếm Điện mới bề thế thương sinh, ngạo thị thiên hạ."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh tràn ngập tò mò với truyền thừa cấm địa Kiếm

Điện, vốn tưởng rằng đó là truyền thừa mười người Kiếm Huyền Tử để lại, hiện giờ xem ra hết thấy đều là tồn tại không biết.

Càng không rõ, càng khiến người ta hứng thú.

Cho dù không có ai tiến vào trong đó, hẳn cũng muốn tiến vào xem một lần.

Nhậm Bình Sinh nhìn Khổng Huyền: "Khổng lão, người đã đến đông đủ, tuyên bố bắt đầu tử thí đi!"

Khổng Huyền vừa muốn đứng dậy rời đi, trên hư không, một bóng người xuất hiện trên cao, tiên khí mờ ảo, khí thế lăng thiên.

Thế nhưng trên người người tới không có linh khí đạo động nào.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt bị người tới hấp dẫn, Nhậm Bình Sinh trầm giọng nói: "Lại là một cường giả kiếm đạo, lần này tử thí Kiếm Điện chúng ta thật đúng là náo nhiệt."

Diệp Trường Sinh nhìn thấy người tới, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Bọn họ tới rồi."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc biết hẳn? Họ... Chẳng lẽ còn có người khác?"

Diệp Trường Sinh nói: "Quen biết, còn hơi quen thuộc."

Dứt lời.

Trên hư không, quả nhiên xuất hiện từng bóng người, bọn họ xuất hiện bên người Diệp Mạc Tà, Diệp Trường Sinh vô cùng quen thuộc những người này.

Ánh mắt Nhậm Bình Sinh ánh mắt rơi vào trên người mười một người: "Tiểu sư thúc, người đều biết những người này sao?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đều biết."

Troong lòng Nhậm Bình Sinh hoảng sợ: "Tiểu sư thúc, bọn họ sẽ không phải là kẻ địch của người chứ."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, một bên, Khổng Huyền đột nhiên mở miệng: "Điện chủ, lão phu biết mười một người này, người mới cầm đầu tên là Diệp Mạc Tà, là truyền nhân của Thất Tuyệt Kiếm Tổ, người đi cùng hắn còn có Huyền Băng Kiếm Tiên và Ngũ Hành thần nữ, trong khoảng thời gian này bọn họ đã vang danh ở Thiên Kiếm Giới."

Nhậm Bình Sinh tựa hồ nghĩ tới cái gì: "Khổng lão, bọn họ chính là nhóm người đã đi tới ba tuyệt địa liên tiếp của Thiên Kiếm Giới đúng không?"

Khổng Huyền gật gật đầu: "Chính là bọn họ, nghe đồn Diệp Mạc Tà được truyền thừa của Thất Tuyệt Kiếm Tổ, tự xưng là Thất Tuyệt Tà Kiếm."

Náo nhiệt.

Thực sự là quá náo nhiệt.

Diệp Mạc Tà và nữ tử áo trắng kia là kiếm tu rất mạnh, bọn họ nhất định sẽ tham gia thi đấu.

Hiện tại đã kết thúc rút thẻ, bọn họ muốn lấy được kiếm lệnh, cũng chỉ có thể khiêu chiến tám người có được kiếm lệnh.

Không biết bọn hắn sẽ lựa chọn thế nào.

Ánh mắt Nhậm Bình Sinh dừng trên người Diệp Mạc Tà, chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Khổng lão, đi dẫn bọn họ đến gặp ta."

Khổng Huyền không chút do dự, thân ảnh từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt mười một người Diệp Mạc Tà: "Diệp công tử, Tiểu sư thúc chúng ta cho mời."

Diệp Mạc Tà nhìn đồ đằng Kiếm Điện trước ngực Khổng Huyền: "Không biết Tiểu sư thúc các người là ai?"

Khổng Huyền quay đầu nhìn lên đài cao: "Tiểu sư thúc chúng ta ở đó."

Giờ khắc này.

Diệp Mạc Tà, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Tàng Thất, Nhiếp Côn Lôn, Tiêu Tùy Phong, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh nhao nhao xoay người, nhìn về phía đài cao.

Trong nháy mắt khi bọn họ nhìn thấy Diệp Trường Sinh, thời gian giống như dừng lại, rốt cục nhìn thấy.

An Lạc Nhi đã lê hoa đài vũ, có thể khiến Ngũ Hành thần nữ rơi lệ, trên đời này ngoại trừ Diệp Trường Sinh, sẽ không bao giờ có người thứ hai nữa.

Tàng Thất sờ sờ đầu trọc: "Diệp huynh, thật sự là Diệp huynh, cái này cũng giống như nằm mơ."

Dứt lời.

Mọi người đập không mà đi, nhanh chóng bay về phía Diệp Trường Sinh, tất cả mọi người trong sân đều kinh ngạc, rất nhiều người biết thân phận mười một người Diệp Mạc Tà, bọn họ vô cùng nghi hoặc, mười một người trước mắt có quan hệ gì với Kiếm Điện?

Chương 1186: Gặp lại (2)

An Lạc Nhi đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh trước, trực tiếp không để ý đến sự tồn tại của Nhậm Bình Sinh, trong mắt nàng chỉ có Diệp Trường Sinh.

"Tướng... Tướng công."

Giọng nói của nàng hơi nghẹn ngào, nước mắt trong suốt chảy xuống, lê hoa đài vũ, người thấy yêu tiếc.

Diệp Trường Sinh di chuyển bước lên, giơ tay lau nước ở khóe mắt An Lạc Nhi: "Khóc cái gì, nhìn thấy ta không cao hứng sao?"

An Lạc Nhi nói: "Ta chính là cao hứng mới khóc."

Diệp Trường Sinh ôm An Lạc Nhi vào lòng: "Đừng khóc, ta sẽ không để người rời đi nữa."

Nhậm Bình Sinh bối rối.

Vốn tưởng rằng mười một người Diệp Mạc Tà là kẻ địch của Diệp Trường Sinh, tuyệt đối không nghĩ tới người trẻ tuổi này, khắp nơi lưu tình.

Lúc này.

Nhóm người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thần, Diệp Diệt Đạo, Diệp Phá Quân tiến lên, khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến Thiếu chủ."

Tàng Thất, Tiêu Tùy Phong tiến lên: "Diệp huynh, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt."

Nhiếp Côn Lôn nói: "Đồ nhi, bái kiến sư phụ."

Diệp Trường Sinh buông An Lạc Nhi trong ngực ra: "Đứng dậy đi, nhiều năm như vậy không gặp, sao lại trở nên khách khí như vậy."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Khổng Huyền: "...."

Mười một người đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Trường Sinh, vẻ mặt mọi người hơi động dung.

Trong đó có tình yêu, tình bằng hữu, tình sư đồ và tình cảm cơ sở.

Không, không có cơ sở.

Những người trẻ tuổi thật tốt, có thể yêu, thực sự là ghen tị.

Nhậm Bình Sinh lôi kéo Khổng Huyền rời đi.

Hình ảnh gặp lại sau lâu ngày xa cách, thật sự là rất cảm động.

Đang di chuyển về phía trước.

Khổng Huyền mở lời nói: "Điện chủ, thật không ngờ truyền nhân của Thất Tuyệt Kiếm Tổ lại gọi Tiểu sư thúc Thiếu chủ."

Nhậm Bình Sinh vân đạm phong khinh: "Rất ngoài ý muốn? Tiểu sư thúc mạnh mẽ không phải chúng ta có thể tưởng tượng."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Đừng quên, Tiểu sư thúc đã làm xong Đại Ma Kiếm Uyên."

Khổng Huyền gật gật đầu: "Cũng đúng, chuyện gì xảy ra ở trên người Tiểu sư thúc cũng không cảm thấy ngoài ý muốn."

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Tỷ thí Kiếm Điện lập tức bắt đầu, lần này sẽ vô cùng náo nhiệt."

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta đi qua Hỗn Loạn Tinh Không, Hi Huyền nói các người rời đi, đã vượt qua mười bí cảnh rồi sao?"

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Đều đã vượt qua."

Diệp Trường Sinh nói: "Mấy năm không gặp, huynh trưởng thành thực rất nhiều, nghe nói huynh trưởng đạt được truyền thừa của Thất Tuyệt Kiếm Tổ."

Diệp Mạc Tà nói: "Đích xác đạt được truyền thừa của Thất Tuyệt Kiếm Tổ, mấy năm nay tu vi tăng trưởng rất nhiều, về sau có thể vì người phân ưu."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Huynh trưởng, Yêu Nhi, Tùy Phong, các người đều muốn tham gia tỷ thí Kiếm Điện?"

Diệp Mạc Tà xoay người nhìn về phía Diệp Yêu Nhi: "Chỉ có ta và Yêu Nhi tham gia, chúng ta hiện tại là Đạo Đế."

Đạo Đế?

Tu vi của Diệp Mạc Tà và Diệp Yêu Nhi tăng lên thật sự rất nhanh, có thể tưởng tượng nhiều năm như vậy, bọn họ đã trải qua vô số lần sinh tử mới có thể có được thực lực hiện tại.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, người có kiếm lệnh có hai người đã là Đạo Tổ."

"Trường Sinh, người không cần lo lắng, Đạo Tổ ta cũng giết." Diệp Mạc Tà lạnh nhạt bình tĩnh: "Linh khí Thất Tuyệt Kiếm Tổ để lại trong cơ thể ta còn chưa luyện hóa hoàn toàn, vượt cấp khiêu chiến mới có thể kích phát tiềm lực của ta."

Tàng Thất tiến lên phụ họa: "Diệp huynh, người không cần lo lắng cho Mạc Tà, hiện tại danh hiệu của hắn chính là Tà Kiếm Ma, chuyên giết người có tu vi mạnh hơn hắn, những người có tu vi yếu hơn, hắn cũng sẽ không ra tay."

Nói đến đây, Tàng Thất sờ sờ đầu trọc: "Ai, cũng là lịch lãm, vận may đều để cho Lạc nhi, Mạc Tà và Yêu Nhi cưỡi đi, hòa thượng đáng thương ta hiện tại mới là Đạo Thánh."

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: "Hòa thượng, người là người coi trọng tu vi sao? Làm người quan trọng nhất là gì?"

Tàng Thất không chút do dự: "Tao!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Diệp Mạc Tà cười nói: "Trường Sinh, nhiều năm như vậy Tàng Thất vẫn không thay đổi, ta đi khiêu chiến trước, chờ tỷ thí chấm

dứt, chúng ta không say không nghĩ.”

Diệp Yêu Nhi cúi người một cái: "Thiếu chủ, ta cũng đi.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Diệp Yêu Nhi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, hần tựa hồ phát hiện ra cái gì đó, nhưng không lên tiếng.

Lúc này.

Tàng Thất tiến lên vây quanh Diệp Trường Sinh một vòng: "Diệp huynh, bây giờ thực lực của ngươi là gì?”

Diệp Trường Sinh nói: "Như thế nào, muốn bàn luận sao?”

Tàng Thất lắc đầu: "Không cần, ta chỉ hỏi một chút, sư phụ ta đều nói cho ta biết, tuyệt đối không thể luận bàn với người.”

Ta rất yếu, thật sự.

Nghe Diệp Trường Sinh nói, vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Ta tin ngươi là quý, rất xấu.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Đi thôi, tỷ thí sắp bắt đầu.”

Người khác đến tham gia tỷ thí, nhưng hần lại đến thu kiếm, trong sân đã có mấy thanh kiếm bị hần để mắt tới.

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Mặc Tà từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Hạo Huyền: "Xin chỉ giáo.”

Chương 1187: Ta tới khiên chiến

Con người Hạo Huyền khẽ nâng lên, hơi kinh ngạc, hiển nhiên hẳn không nghĩ tới Diệp Mặc Tà lại lựa chọn khiêu chiến hẳn: "Người muốn kiếm lệnh trong tay ta."

Có chín người có kiếm lệnh, hết lần này tới lần khác người lại lựa chọn khiêu chiến ta, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Tu vi Đạo Đế, yếu như con kiến hôi.

Diệp Mặc Tà nói: "Ra tay đi, ta cũng không cảm thấy Đạo t Tổ rất mạnh."

Trong khi nói chuyện.

Kiểm khí trên người hai người bắn ra, trong nháy mắt đối chọi gay gắt, kiếm khí ngập trời tràn ngập, cổ kiếm trong tay tu sĩ trong sân nhao nhao phát ra tiếng kêu giận dữ.

Bịch.

Bịch.

Hai người bay lên trời, hóa thành hai đạo kiếm quang mênh mông xông thẳng lên Cửu Tiêu Tiên Khung, nơi đi qua, kiếm khí cuồn cuộn bao trùm, nuốt chửng thân ảnh bọn họ.

Trong hư không chỉ còn lại có một đoàn vòng xoáy kiếm khí thật lớn, giống như muốn hủy diệt một phương thế giới.

Trong khi đó.

Diệp Yêu Nhi đi về phía Tuyệt Vô Thánh: "Ta, khiêu chiến người."

Nghe được những lời này, sáu người khác thở phào một hơi, không bị khiêu chiến, kiếm lệnh trong tay bọn họ tạm thời được bảo vệ.

Tuyệt Vô Thánh đánh giá Diệp Yêu Nhi: "Người, lá gan rất lớn, biết khiêu chiến ta sẽ là kết quả gì không?"

Diệp Yêu Nhi nói: "Người giao ra kiếm lệnh, hoặc là chết."

Tuyệt Vô Thánh hơi bất ngờ, bị khinh thường một cách vô tình, kiếm tu hiện tại đều cuồng vọng tự đại như thế sao?

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng rỗng ngâm truyền ra, trên người Diệp Yêu Nhi xuất hiện một bộ long giáp màu trắng như tuyết, trên bóng dáng xinh đẹp xuất hiện một đoàn sương mù, bông tuyết bay múa mà lên.

Hàn khí đóng băng, bắt đầu lan tràn.

Tuyệt Vô Thánh hí mắt: "Người là... Huyền Băng Kiếm Tiên."

Diệp Yêu Nhi nói: "Cái gì mà Huyền Băng Kiếm Tiên, ta chính là một kiếm tu rất yếu, đến đánh ta."

Tuyệt Vô Thánh lại nói: "Nghe đồn Huyền Băng Kiếm Tiên là băng kiếm cực hạn, thiên hạ không người nào có thể phá, sao ta lại không tin như vậy?"

Dứt lời.

Sương đen khủng bố xuất hiện, bao phủ trên người Tuyệt Vô Thánh, ở trong sương đen đột nhiên xuất hiện ba thanh kiếm.

"Tuyệt mệnh thập tam trảm!"

Tuyệt Vô Thánh dẫn đầu ra tay, ba thanh kiếm lớn màu đen sau lưng mang theo tà khí vô lượng, từ trên cao chém xuống Diệp Yêu Nhi.

Nhìn thấy cảnh này.

Mây kiếm Nhậm Bình Sinh nhướng lên, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, thần thông Tuyệt Mệnh là tuyệt học của Tà Cung, tu vi của Huyền Băng Kiếm Tiên yếu hơn, sợ là sẽ rơi vào thế hạ phong."

Diệp Trường Sinh nói: "Hạ phong? Cũng không phải, cũng không phải."

Nhậm Bình Sinh giật mình: "Ý của tiểu sư thúc là Huyền Băng Kiếm Tiên có thể chiến thắng sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Đừng vội, mọi việc đừng bị mặt ngoài mê hoặc."

Tàng Thất phụ họa: "Diệp huynh nói rất đúng, có vài người bề ngoài xinh đẹp, kỳ thật bên trong đều đen. Có vài người nhìn mạnh mẽ, thật ra là miệng cộp gan thỏ."

Hòa thượng này nói chuyện rất trực tiếp, một chút thiên ý cũng không có.

Không phải là một hòa thượng tốt.

Ngay sau đó.

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa dừng trên người Diệp Yêu Nhi, sắc mặt nhóm người Diệp Trường Sinh, An Lạc Nhi, Tàng Thất t lạnh nhạt, không có chút lo lắng nào.

Hiển nhiên, bọn họ vô cùng có lòng tin với Diệp Yêu Nhi.

Xuy.

Xuy.

Tà khí vô tận che khuất bầu trời, tựa như hắc rồng đen nuốt trời, một đạo lại một đạo kiếm quang chém vào trên người Diệp Yêu Nhi.

Đối mặt với công kích khủng bố như thế, Diệp Yêu Nhi từng bước sinh liên, đi về phía Tuyệt Vô Thánh.

Không biết từ khi nào, toàn bộ tuyết bay quanh quần trên người nàng đã hóa thành kiếm quang, nghênh đón kiếm quang rơi xuống.

Vô số khí băng phong bắn ra, sau lưng Diệp Yêu Nhi xuất hiện hai ảnh lớn thần long, trên đầu rồng có một nữ tử áo trắng tay cầm

kiếm đứng ngay ngắn.

“Băng Kiếm Long Đăng!”

Một kiếm xuất ra, vạn đạo thần long bay lên không, hướng Tuyệt Vô Thánh thôn phệ qua...

Trên hư không.

Hàn khí đóng băng, vạn rồng cắn nuốt không trung.

Bông tuyết nhảy múa, rực rỡ vô cùng.

Diệp Yêu Nhi như tiên nữ nhập phàm, lẳng lặng đứng ngay ngắn trên không trung, ánh mắt lóe lên, đánh giá Tuyệt Vô Đối trước mắt.

Giờ khắc này.

Vẻ mặt Tuyệt Vô Thánh ngưng trọng hẳn lên, biết hẳn ta khinh thường Diệp Yêu Nhi, Huyền Băng Kiếm Đạo quả nhiên không đơn giản.

Nhìn kiếm khí mình phóng thích bị đóng băng, bóng dáng Tuyệt Vô Thánh bay ngược ra sau, kiếm khí sau lưng như núi lửa bộc phát.

“Khai thiên!”

Tuyệt Vô Thánh lại một lần nữa phát động tiến công, biết Diệp Yêu Nhi có Huyền Băng Kiếm Đạo mạnh mẽ, nhưng tu vi bọn họ có chênh lệch rất lớn.

Hắn ta rất tự tin có thể đánh bại Diệp Yêu Nhi.

Bịch.

Diệp Yêu Nhi thẳng tiến không lùi, cho dù đối mặt với một chiêu Khai thiên của Tuyệt Vô Thánh, quả nhiên thấy hai bóng rồng giờ tay lên, vung kiếm.

Hai đạo kiếm quang bay ra như hai trăng khuyết đan xen cùng một chỗ, cắt ngang tiên khung, trấn áp vạn cổ.

Bầu trời dường như bị chặt đứt, xuất hiện một vết nứt, ánh sáng chói mắt bắn xuống.

Chương 1188: Ta đi đánh chết bọn hần

Nhậm Bình Sinh quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, kiếm đạo của tiểu cô nương này thật bá đạo, vừa nghĩ đến nàng sau này cũng là đệ tử Kiếm Điện, ta đã thấy vui vẻ."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Nhậm, Kiếm Điện cần thay máu, cũng không thể tìm người bên cạnh ta."

Nhậm Bình Sinh cười khổ: "Tiểu sư thúc, chủ yếu là kiếm tu bên cạnh người quá mạnh, không vào Kiếm Điện sẽ làm lỡ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thật sự là nhân tinh, có điều, bọn họ không vào được Kiếm Điện, chuyện này ta còn thật sự không làm chủ được."

"Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, ta chưa bao giờ thích ép buộc người khác làm gì."

Nhậm Bình Sinh gật đầu: "Giống như Tiểu sư thúc, cũng vô cùng dân chủ."

Lúc này.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi: "Lão Nhậm, Thiên Kiếm Giới sợ là không yên ổn."

Nhậm Bình Sinh xoay người nhìn ra ngoài thành: "Nên đến cuối cùng cũng đến."

Nói đến đây, ông nhìn về phía Khổng Huyền, tiếp tục nói: "Truyền lệnh cho đệ tử Kiếm Điện ử, lập tức tập kết."

Khổng Huyền vội vàng rời đi, không dám trì hoãn chút nào.

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Tiểu sư thúc có muốn mười tám Kiếm Đế đến tọa trấn không?"

Có ta ở đây, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Đủ rồi, đủ rồi.

Nhậm Bình Sinh gật gật đầu: "Có lão gia hỏa chúng ta, sao có thể để Tiểu sư thúc ra tay đây."

"Tiểu sư thúc nhìn là được, nhìn xem Kiếm Điện chúng ta rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự không cần ta ra tay?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Không cần, để cho mười tám Kiếm Đế đi ra là được."

"Tốt, ta để cho bọn họ đi ra!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Lão Nhậm, ta không ra tay, nhưng chiến lợi phẩm nhất định là của ta."

"Tiểu sư thúc yên tâm, nhất định đưa toàn bộ cho Tiểu sư thúc!" Nhậm Bình Sinh lạnh nhạt nói.

Thần Binh Các của Kiếm Điện đều bị Diệp Trường Sinh dọn sạch, ông còn có thể để ý những chiến lợi phẩm trước mắt này sao?

Ngay sau đó.

Nhậm Bình Sinh từ trên cao bay xuống: "Kiếm Điện xử lý tất cả chuyện riêng, vòng khiêu chiến cứ tiếp tục."

Theo âm thanh truyền ra, tu sĩ trong thành nhao nhao quay đầu lại, nhìn về phía Nhậm Bình Sinh rời đi.

Trên hư không.

Từng chiếc thuyền tiên cổ xưa xuất hiện, tản ra hơi thở tang thương, trên boong thuyền có bốn người Đoạt Thiên Thạch Tôn, Hoàng Phủ Kiếm, Hiên Viên Nhất, Hỏa Diễm Khanh.

Sau lưng bọn họ lần lượt là Đoạt Thiên Giả, Vũ Trụ Kiếm Minh, Kỷ Nguyên Môn, còn có cường giả mười tám thế lực.

Số lượng không nhiều lắm, sơ qua cũng chỉ khoảng năm ngàn người.

Mang theo nhiều người đến như vậy là tính toán san thành Thiên Kiếm thành bình địa sao?

Một mình Nhậm Bình Sinh đập không mà đi, vọt tới cửa thành, ngay sau đó, từng đạo kiếm quang từ Kiếm Điện bắn ra.

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, cửa Thần Cung mở ra, Từ Vân Khuyết mang theo mười tám người Vương Qua Bật xuất hiện.

Ánh mắt Từ Vân Khuyết thâm thúy, nhìn về phía ngoài thành: "Đều đã tới rồi, ta muốn đi đánh chết bọn hăn."

Điều này...

Quá thô bạo.

Diệp Trường Sinh nói: "Đại chiến mới bắt đầu, cường giả thật sự còn chưa xuất hiện, Từ lão sốt ruột ra tay như vậy?"

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc, trực tiếp đi lên tấn công một trận, tất phải giết bọn họ không chừa mả giáp, ta sẽ thích cảm giác trực tiếp nghiền ép."

"Vậy người đi đi!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Yêu Nhi, đầu năm nay kiếm tu đều nóng nảy như vậy?

Dường như rất khó tìm được một người bình tĩnh như ta.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, trên cao hư không, một bóng người từ trên cao bay xuống, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Mạc Tà.

Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Huynh trưởng lấy được kiếm lệnh rồi?"

Diệp Mạc Tà chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tấm lệnh bài, chính là kiếm lệnh do Kiếm Điện ban phát.

Thật sự lấy được kiếm lệnh.

Hạo Huyền chính là một cường giả Đạo Tổ tầng thứ bảy, Diệp Mạc Tà có thể lấy được kiếm lệnh trong tay hắn ta nhanh như vậy, thực lực có thể tưởng tượng được.

Diệp Mạc Tà thu kiếm lệnh lại: "Trường Sinh, thực lực người nọ thực lực không tầm thường, tuy rằng bại ở trong tay ta, nhưng ta không thể chém giết hắn."

"Hắn để lại kiếm lệnh liền rời đi, tuyên bố rất nhanh sẽ gặp mặt, lần này chỉ sợ phiền toái không nhỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng còn sợ phiền toái?"

Diệp Mạc Tà lắc đầu: "Nếu một mình ta đương nhiên sẽ không sợ, nhưng ta không muốn liên lụy người và nhóm người Lạc Nhi trong đó, thế lực sau lưng người nọ khẳng định không đơn giản."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Huynh trưởng yên tâm, ta là Tiểu sư thúc Kiếm Điện, có Kiếm Điện làm chỗ dựa cho chúng ta, ai cũng không sợ."

Diệp Mạc Tà quay đầu nhìn về phía cửa thành: "Có rất nhiều cường giả tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, giao cho Kiếm Điện là được rồi, huynh trưởng, huynh có biết vấn đề của Yêu Nhi không?"

Sắc mặt Diệp Mạc Tà trầm xuống: "Trường Sinh, người nói là trong cơ thể Yêu Nhi..."

Chương 1189: Dự định nói chuyện tâm tình với người

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, xem ra huynh trưởng đã biết, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì!"

"Trường Sinh, đều do ta không chiếu cố tốt Yêu Nhi!" Diệp Mạc Tà hơi tự trách: "Ngày đó chúng ta bước vào một bí cảnh tên là Thần Băng Cung, Yêu Nhi vì bảo vệ mọi người, cuối cùng hy sinh chính mình, cắn nuốt toàn bộ hàn khí trong Thần Băng Cung vào thể."

"Ngoài ra, một luồng tàn hồn trong Thần Băng Cung tiến vào trong cơ thể Yêu Nhi, lúc nào cũng muốn đoạt xá, mỗi lần Yêu Nhi bị đoạt xá, nàng đều sẽ rơi vào trong phong ma, vô cùng thống khổ, mấy năm nay xảy ra vài lần, cuối cùng đều do Tàng Thất và Lạc Nhi hỗ trợ mới tạm thời áp chế tàn hồn kia xuống."

"Thì ra là như thế!" Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Diệp Mạc Tà: "Phúc họa làm bạn, huynh trưởng không cần tự trách, chờ sau khi Yêu Nhi đạt được kiếm lệnh, ta tìm thời gian giúp nàng luyện hóa tàn hồn trong cơ thể."

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh, người có thể?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vấn đề nhỏ."

Àm.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí Huyền Băng khuấy động, vô số long ảnh bay lượn trên đỉnh cửu thiên.

Tuyệt Vô Thánh tiện tay vung lên, kiếm lệnh bay tới phía Diệp Yêu Nhi, ngay sau đó, thân ảnh hắn ta biến mất trên bầu trời.

"Huyền Băng Kiếm Tiên, vì một thanh kiếm lệnh mà người lại hạ tử thủ, thù này chúng ta hãy nhớ kỹ."

Bàn tay ngọc trắng nõn của Diệp Yêu Nhi nâng lên, nắm chặt kiếm lệnh bay tới, ngoảnh mặt làm ngơ với lời Tuyệt Vô Thánh nói, quay người bay nhanh đến phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn Diệp Yêu Nhi: "Lấy được rồi."

Diệp Yêu Nhi gật đầu: "Yêu Nhi không làm Thiếu chủ thất vọng."

Diệp Trường Sinh di chuyển tiến lên, giơ tay lên đặt ở trên vai Diệp Yêu Nhi, linh khí Hồng Mông mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể nàng: "Yêu Nhi, người dùng linh khí này áp chế tàn hồn trong cơ thể, tìm thời gian ta sẽ giúp người luyện hóa tàn hồn."

Diệp Yêu Nhi gật mình: "Thiếu chủ đã biết rồi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Biết rồi, sau này có chuyện hãy nói cho ta biết."

Diệp Yêu Nhi nhẹ nhàng gật đầu, tay ngọc chậm rãi nâng lên: "Thiếu chủ, trong linh giới này có thần binh do Yêu Nhi nhiều năm như vậy thu thập, cũng không biết hiện tại Thiếu chủ có cần không?"

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn linh giới trong lòng bàn tay Diệp Yêu Nhi: "Yêu Nhi, người giữ lại những thần binh này đi!"

"Không cần, ta có thanh Huyền Băng Kiếm này là được rồi, những kiếm khác không thích hợp với ta."

Diệp Yêu Nhi chậm rãi nói, đưa tay nhét linh giới vào trong tay Diệp Trường Sinh, lúc này, An Lạc Nhi đi tới: "Tướng công, Yêu Nhi cho người, cầm đi!"

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay nàng cũng xuất hiện một linh giới: "Tướng công, bên trong linh giới này cũng là thần binh."

Diệp Trường Sinh nắm chặt hai linh giới trong tay: "Huynh trưởng, huynh dẫn theo mọi người đi cửa thành tìm lão Nhậm, ta đi một lát sẽ trở lại."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ...

Tàng Thất nói: "Mạc Tà, Diệp huynh làm gì vậy?"

Diệp Mạc Tà nói: "Trường Sinh làm việc tự có đạo lý, chúng ta đi cửa thành chờ hẳn."

...

Hư không vô tận.

Bóng dáng Tuyệt Vô Thánh ngừng lại, sắc mặt âm trầm đến cực điểm: "Huyền Băng Kiếm Tiên, chờ cường giả Tà Cung ta buông xuống, đến lúc đó xem ta tra tấn người như thế nào."

"Người, sợ là không có cơ hội." Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Sắc mặt Tuyệt Vô Thánh đột nhiên thay đổi, nhìn quanh bốn phía: "Ai?"

Diệp Trường Sinh từ trong không gian đi ra, xuất hiện ở trước mặt Tuyệt Vô Thánh: "Kỹ năng không bằng người, muốn gọi người sao?"

Tuyệt Vô Thánh giật mình: "Người là người của Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chúc mừng, trả lời đúng rồi."

Vẻ mặt Tuyệt Vô Thánh đề phòng: "Người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cũng không có việc gì, tính toán nói chuyện tâm tình với người."

Trong hư không.

Tuyệt Vô Thánh nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt đề phòng: "Chúng ta không quen, không có gì để nói."

Diệp Trường Sinh nói: "Không, không, không, chúng ta đến nói chuyện về ba thanh kiếm trong cơ thể người."

Tuyệt Vô Thánh nói: "Người đến đây đoạt kiếm."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người văn minh sao có thể nói đoạt? Ta tới mượn kiếm, ba thanh kiếm kia không tệ, đáng tiếc ở trong tay người không phát huy được uy lực, vẫn nên giao cho ta, miễn cho

người làm nhục chúng nó.”

Tuyệt Vô Thánh giận dữ nói: "Người dám đoạt bảo, đồ của Tà Cung chúng ta mà người cũng dám cướp?"

"Trên thế giới này chỉ có thứ ta không muốn, không có thứ ta không dám cướp." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thân ảnh đột nhiên vọt về phía trước.

Tuyệt Vô Thánh không kịp phản ứng gì, một luồng kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm hắn ta, kiếm nhập nửa tấc, có thể lấy tính mạng của hắn ta.

Một kiếm, nhưng thần tiêu đạo vẫn.

Hắn ta âm thầm nuốt nước miếng: "Người, kiếm thật nhanh!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chủ tu nhanh, kinh hỉ không."

Sắc mặt Tuyệt Vô Thánh tái nhợt như tờ giấy, rõ ràng cấp bậc của Diệp Trường Sinh trước mắt không bằng mình, vì sao hắn phóng thích uy áp khiến mình không thở nổi.

Chương 1190: Kiếm Điện thật trâu bò

"Ta... Cường giả Tà Cung chúng ta đang trên đường tới, người dám giết ta, Tà Cung thề sẽ san bằng Kiếm Điện."

"Tốt, vậy Tà Cung san bằng Kiếm Điện thì có quan hệ gì với ta?"
Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, kiếm quang xuyên qua mi tâm Tuyệt Vô Thánh.

Một kiếm đánh ra, chém vỡ thần hồn của hắn ta.

Theo thân ảnh Tuyệt Vô Thánh ngã xuống, ba thanh cổ kiếm từ trong cơ thể hắn ta bay ra, bay về phía Diệp Trường Sinh.

Ba thanh tà kiếm cho Thiên Vô Thần sử dụng hắn là vô cùng thích hợp.

Đây cũng là lí do lựa chọn ra tay với Tuyệt Vô Thánh, mà không phải Hạo Huyền.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong Thần Cung, xuất hiện bên cạnh Thiên Vô Thần, người sau vội vàng khom người thi lễ: "Thiếu chủ, nhanh như vậy đã tìm được kiếm rồi?"

Bịch.

Ba thanh tà kiếm bay ra, lơ lửng trước mặt Thiên Vô Thần, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thế nào?"

Thiên Vô Thần kích động không thôi: "Thiếu chủ, ba thanh kiếm này rất lợi hại, tìm ở đâu vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Vận khí của người không tệ, vừa vận có một người đưa đưa kiếm đến cửa."

"Người rèn đúc kiếm ma thể, ngoại trừ ba thanh tà kiếm ra, còn cần gì thí cử việc mở miệng, không cần khách khí với ta."

Thiên Vô Thần giật mình: "Thiếu chủ, vì sao người đối với ta tốt

như vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: "Người hiểu lầm rồi, ta chỉ mong người sớm đi ra ngoài thay ta đánh nhau, kẻ địch của ta rất nhiều."

Thiên Vô Thần: "..."

Ta... Quá tự mình đa tình.

"Thiếu chủ, nếu Thiếu chủ có thể cho chút linh dịch và huyết mạch thì càng tốt, ta có thể chế tạo một kiếm ma thể bất diệt."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Yêu cầu của người còn không ít."

Thiên Vô Thần cười khò: "Thiếu chủ, kiếm ma thể mà ta chế tạo càng mạnh mẽ, thực lực sẽ càng mạnh, sẽ có thể bảo vệ Thiếu chủ tốt hơn, có phải hay không?"

"Chờ ta một nén nhang " Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất trước mặt Thiên Vô Thần, lúc này đây, hắc đi tăng thứ tám của Thần tháp Tử Dương.

Không phải Thiên Vô Thần cần linh dịch sao?

Diệp Trường Sinh tính toán lấy ít nước Trục Hà cho hắc, dù sao cũng có một con sông, khi nào mới có thể uống xong?

Trước khi rời khỏi Thần tháp Tử Dương, hắc cũng chuẩn bị tốt huyết dịch và hắc khí sáng thế cho Thiên Vô Thần.

Thật chờ mong hắc có thể chế tạo ra một kiếm ma thể mạnh mẽ cỡ nào.

Diệp Trường Sinh trở lại bên người Thiên Vô Thần: "Thời gian vội vàng, tùy tiện chuẩn bị cho người vài thứ, dùng đi."

Để lại Trục Hà Thần Thủy, huyết dịch và hắc khí sáng thế, hắc xoay người chuẩn bị rời đi, đi về phía trước vài bước, đột nhiên lại ngừng lại, xoay người nhìn về phía Thiên Vô Thần: "Máu của ta hơi mạnh, người đừng chơi chính mình đến phế."

Thiên Vô Thần cười nói: "Thiếu chủ yên tâm, trong lòng ta hiểu

rõ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta nhắc nhở người, chính mình cẩn thận.”

...

Giờ khắc này.

Trên thành Thiên Kiếm.

Từ Vân Khuyết đã dẫn người đến, đang chiến đấu cùng một chỗ với nhóm người Hiên Viên Nhất, Hoàng Phủ Kiếm, Thạch Hạo, kiếm quang che trời, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Giống như một thế giới muốn bị hủy diệt.

Nhậm Bình Sinh nhìn Từ Vân Khuyết xông giết ở phía trước: "Lão tổ vẫn là lão ích tráng, từ khi nào trở nên nóng nảy như vậy?"

Cường giả bao thế lực Kỷ Nguyên Môn, Vũ Trụ Kiếm Minh, Đoạt Thiên Giả đều hơi bối rối. Từ Vân Khuyết có được thực lực Đạo Thần, vừa xuất hiện chính là không ngừng bạo kích.

Ngay cả cơ hội nói một câu cũng không cho.

Kiếm Điện... Thật là trâu bò.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang ra giống như viến cổ ma âm truyền khắp cửu thiên thập địa.

Từ Vân Khuyết chém một kiếm khai thiên liệt địa, trăm chiếc thuyền tiên hóa thành bột mịn dưới kiếm quang, không biết bao nhiêu người không kịp chạy trốn, cũng táng thân dưới kiếm quang.

Một kiếm trăm tinh thần.

Một kiếm toái tinh vực.

Kiểm tu cấp Đạo Thần, mỗi một đạo công kích đều ẩn chứa vô số đại đạo ảo nghĩa.

Hiên Viên Nhất, Hoàng Phủ Kiếm, Hỏa Diễm Khanh, Thạch Hạo dẫn người lui ra sau, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Từ Vân Khuyết.

Hoàng Phủ Kiếm nói: "Từ Vân Khuyết, ngàn năm chưa gặp người lại bước vào Đạo Thần, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn."

Từ Vân Thiếu nói: "Đó là người quá phế, mấy trăm năm vẫn là Đạo Thần, chỉ có chút thực lực này còn mưu toan mang theo Vũ Trụ Kiếm Minh vượt qua Kiếm Điện, quả thực người si nói mộng

Sắc mặt Hoàng Phủ Kiếm trầm như nước: "Nếu không phải người đánh lén chúng ta, người xem lão phu có đánh chết người không."

"Đánh lén?" Từ Vân Khuyết cười nói: "Không phải các người tới tìm đánh sao? Tại sao lại là đánh lén rồi?"

Thạch Hạo khinh thường không thèm để ý: "Hoàng Phủ huynh, nói nhảm với hần làm gì, để cho Đoạt Thiên Giả dưới trướng ta chém giết hần."

Đoạt Thiên Thạch Tôn, thực lực Đạo Thần tầng thứ năm, mạnh hơn Từ Vân Khuyết ba cấp bậc nhỏ, dưới trướng có ba cường giả là Đạo Thần, thực lực khó phân trên dưới với Từ Vân Khuyết.

Lần này, thế lực ba phương chuẩn bị vô cùng đầy đủ, vừa rồi hỗn loạn là bởi vì Từ Vân Khuyết không ra bài theo lối cũ.

Chương 1191: Kiểm Điện thật trâu bò (2)

Không trực tiếp ra tay với bọn họ mà đánh lén những người khác trên thuyền tiên, không phải nói kiếm tu đều quang minh lỗi lạc sao?

Lão già này rất xấu.

Lúc này.

Nhóm người Nhậm Bình Sinh, Vương Qua Bật đi tới bên người Từ Vân Khuyết, nhìn thế lực ba phương trước mắt chỉ cần Đạo Thần đã có mười hai người, đội hình như vậy không kém.

Nếu Bát Tiên lão tổ ở Kiểm Điện, cho dù là thế lực ba phương dốc toàn lực mà ra, Kiểm Điện cũng không sợ chút nào.

Nhưng bây giờ không giống như ngày xưa, muốn hóa giải nguy cơ trước mắt chỉ có thể dựa vào bọn họ.

Hoàng Phủ Kiếm cười lạnh một tiếng: "Từ Vân Khuyết, Kiểm Điện các người nay không còn như xưa, chỉ có một Đạo Thần là người, làm sao ngăn cản được chúng ta?"

Từ Vân Khuyết nói: "Một Đạo Thần thì như thế nào, chẳng lẽ ta lại sợ người, lão phu không phải Đạo Thần thời điểm, cũng không sợ qua bất cứ kẻ nào."

Hiên Viên Nhất nói: "Cho Kiểm Điện các người một cơ hội, giao Diệp Trường Sinh ra, có thể lưu các người một cổ toàn thi."

Người đang dạy ta làm việc à?

Từ Vân Khuyết đổi một câu: "Muốn chúng ta giao Tiểu sư thúc ra, trừ phi người san bằng Kiểm Điện."

"Đến, ra tay, đừng nói ta không cho người cơ hội."

Nhậm Bình Sinh giật mình, lão tổ bây giờ cứng rắn như vậy? Ta cũng không nhận ra rồi.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng: "Diệt Kiếm Điện, xem Diệp Trường Sinh có thể ẩn nấp đến khi nào."

Dứt lời.

An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi từ trong đám người đi ra, ánh mắt lóe lên, đánh giá Hiên Viên Nhất, Thạch Hạo trước mắt.

"Các người tới giết Diệp Trường Sinh?" Sắc mặt An Lạc Nhi lạnh như băng, trầm giọng hỏi.

Thạch Hạo lạnh lùng nói: "Thì sao?"

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gân đầu: "Người, có thể chết."

Nghe tiếng

Thạch Hạo ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: "Người muốn giết ta, cô nương, hình như hai người chúng ta không phải người của một thế giới, cấp bậc của người không khỏi quá yếu."

Nhậm Bình Sinh vội vàng nói: "Tiểu cô nương, chớ nên lỗ mãng, nếu người có nguy hiểm, tiểu sư thúc sẽ trách tội chúng ta."

An Lạc Nhi bước đi nhẹ nhàng, đi về phía Thạch Hạo: "Người nói không sai, chúng ta đích xác không phải là người của một thế giới, bởi vì người thật sự quá yếu."

Một bước, một cấp bậc lớn.

Một bước, một cấp bậc lớn.

Trong phút chốc, thần quang ngũ hành xông thẳng lên tiên khung, An Lạc Nhi giống như tắm rửa trong thần huy, cả người thánh khiết như tiên, không nhiễm bụi trần...

Ngũ Hành thần uy, ngũ đức thần thể.

Nhậm Bình Sinh nhìn An Lạc Nhi, thì ra nàng mạnh như vậy.

Từ Vân Khuyết nói: "Nữ oa nhi này là ai?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Nữ nhân của Tiểu sư thúc."

Từ Vân Khuyết gật đầu: "Cũng chỉ có thần nữ như thế mới có thể xứng đôi với Tiểu sư thúc."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc hơi nhiều nữ nhân, nếu bọn họ gặp mặt, có thể có phiền toái hay không hay không?"

Từ Vân Khuyết nhìn Nhậm Bình Sinh: "Có phải người rất nhàn rồi không, đây là vấn đề mà người nên suy nghĩ sao?"

"Đại địch trước mắt, người vẫn nên suy nghĩ kỹ, làm sao chém giết toàn bộ kẻ địch trước mắt."

Nhậm Bình Sinh cười khở: "Lão tổ nói rất đúng."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão tổ, có muốn ra tay giúp nàng hay không?"

Từ Vân Khuyết lắc đầu: "Cô nương này còn mạnh hơn người, người muốn giúp nàng sao?"

Nhậm Bình Sinh: "..."

Lão tổ trước kia không phải như vậy, hiện tại vì sao lại nói chuyện đâm tằm như vậy.

Một tiếng phượng hét vang vọng cửu tiêu, ngũ thải thần phượng che trời xuất hiện, bao phủ An Lạc Nhi trong đó.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Thạch Hạo, Hiên Viên Nhất, Hoàng Phủ Kiếm đồng loạt rơi vào trên người An Lạc Nhi, trăm miệng một lời: "Ngũ Đức Nữ Đế?"

Ở thời đại của bọn họ đã từng có một Nữ Đế vô cùng mạnh mẽ mang theo Thần Phượng bay lượn cửu thiên, một người chấp chưởng một tòa Thần Quốc.

Hiện tại bọn họ nhìn thấy An Lạc Nhi, tựa hồ là thấy được Ngũ Đức Nữ Đế trước kia.

Giống.

Thật sự quá giống.

Khỏe miệng Từ Vân Khuyết nhắc lên ý cười: "Tiểu sư thúc không phải người bình thường, người hội tụ bên người một người mạnh hơn một người."

Nhậm Bình Sinh gật đầu: "Đúng vậy, thời đại khác nhau, người trẻ tuổi đều rất biến thái."

Tất cả mọi người toàn bộ đắm chìm trong chấn động mà An Lạc Nhi mang đến...

Lại xem nhẹ Diệp Yêu Nhi xuất hiện với An Lạc Nhi.

Tuyết bay đầu trời che khuất thiên hạ, hàn khí vạn dặm tránh mũi nhọn.

Một đầu tóc bạc khê giơ lên, sát ý lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Theo Diệp Yêu Nhi từng bước đi về phía Hiên Viên Nhất, nơi đi qua, sau lưng là băng kiếm.

Một tòa băng tuyết và thế giới kiếm xuất hiện ở trước mắt mọi người, trong suốt lấp lánh, quý phủ thần công.

Toàn bộ cung điện được băng kiếm đúc thành, băng cung nguy nga hùng vĩ, tản ra kiếm khí vô cùng khổng lồ.

Diệp Yêu Nhi nhìn Hiên Viên Nhất: "Người, muốn giết Thiếu chủ chúng ta, vậy thì để lại mạng đi!"

Trong lúc nói chuyện, nàng xoay người nhìn về phía An Lạc Nhi, hai nàng nhìn nhau cười, mặc dù đối mặt với ba thế lực lớn trong vũ trụ, các nàng không sợ hãi chút nào.

Chương 1192: A di đà Phật, qua loa

Từ Vân Khuyết nói: "Kiếm khí Huyền Băng thật đáng sợ, không phải nữ oa nhi này cũng là nữ nhân của Tiểu sư thúc chứ!"

Nhậm Bình Sinh lắc đầu: "Nàng gọi Tiểu sư thúc là Thiếu chủ, người ta gọi nàng là Huyền Băng Kiếm Tiên."

Từ Vân Khuyết gật đầu: "Những người này đều tới vì Kiếm Điện chúng ta, sao có thể để hai tiểu nữ oa đứng ở phía trước."

"Theo ta giết, Hoàng Phủ Kiếm giao cho ta, còn lại thì các người đi giết, nếu đã tới, không thể để cho bọn họ rời đi."

Nhậm Bình Sinh nói: "Lão tổ, ta không giả vờ, ngả bài, kỳ thật ta là Đạo Thần tăng bảy."

"Người... Đạo Thần tăng bảy, do kiếm khí mà tiên tổ Kiếm Huyền Tử lưu lại?" Từ Vân Khuyết không thể tin được.

Nhậm Bình Sinh gật đầu: "Đúng vậy, có điều đạo kiếm khí kia quá bá đạo, đến bây giờ ta còn chưa có luyện hóa toàn bộ."

Từ Vân Khuyết hơi giật mình: "Tiểu Nhậm, người đã mạnh như vậy, còn nhìn ba thế lực lớn đến bắt nạt Kiếm Điện sao?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Lão tổ quá mạnh mẽ, hoàn toàn không cho ta cơ hội thể hiện, hơn nữa, ta cũng không thể đoạt danh tiếng của lão tổ."

"Có lý, vậy ta khiêm tốn một chút, đổi lại cho người!" Từ Vân Khuyết trầm giọng nói: "Đi đi, chém chết bọn họ!"

...

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên, bóng dáng Thạch Hạo và Hiên Viên Nhất bay ngược ra ngoài, theo không gian bị sụp đổ vỡ vụn, hai người

dời ra ngoài chiến hỏa vạn trượng.

Bởi vì đến cấp bậc này của bọn họ, đại chiến là hủy thiên diệt địa, trong lòng Thạch Hạo và Hiên Viên Nhất rất rõ ràng, không muốn để cường giả dưới trướng gặp tai bay vạ gió.

Nhậm Bình Sinh ngẩng đầu nhìn, sắc mặt chợt biến đổi, Diệp Yêu Nhi tấn công về phía Hiên Viên Nhất, cung điện bằng kiếm sau lưng nàng ầm ầm sụp đổ.

Vô số đạo bằng kiếm bay ra, giống như bằng long tàn sát bừa bãi, cắn nuốt về phía Hiên Viên Nhất.

“Lão tổ, bắt đầu đi!”

Từ Vân Khuyết nói: "Bắt đầu, nói cho bọn họ biết, Kiếm Điện không chọc được."

Bịch.

Bịch.

Hai người hóa thành hai đạo kiếm quang bắn ra ngoài, lúc này đây, đổi thành Nhậm Bình Sinh đối chiến Hoàng Phủ Kiếm.

Đi về phía trước, hơi thở trên người Nhậm Bình Sinh điên cuồng tăng vọt, kiếm khí vô biên nghiền ép trên người Hoàng Phủ Kiếm.

"Người đã là Đạo Thần!" Hoàng Phủ Kiếm trầm giọng nói: "Trên người người lại còn có hơi thở của Kiếm Huyền Tử."

Nhậm Bình Sinh nói: "Ngày đó một luồng phân thân của người bị tháp Ngục Kiếm chém diệt, vốn tưởng rằng Vũ Trụ Kiếm Minh các người sẽ ngoan ngoãn một chút, người khiến ta quá thất vọng."

Một kiếm bình sinh.

Kiếm quang bay ra, cắn nuốt thương khung, Hoàng Phủ Kiếm biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đứng ngạo nghễ ở ngoài ngàn trượng.

Sau lưng lão ta xuất hiện một hố đen kiếm khí, ba ngàn tóc đen

nhảy loạn, áo dài như hung thú gào thét.

Xuy.

Xuy.

Hổ đen kiếm khí giống như trường long, nghênh đón kiếm quang của Nhậm Bình Sinh, giống như trăn nuốt rồng, khủng bố như vậy.

Từ Vân Khuyết thấy hai người quyết chiến cùng một chỗ: "Kiếm khí mà tiên tổ để lại chính là bá đạo, có thể khiến Tiểu Nhậm tăng lên nhanh như vậy."

Nói đến đây, ánh mắt ông chợt lóe, rơi vào trên người cường giả Đạo Thần khác của ba thế lực lớn trước mắt: "Đến đây đi, ta muốn đánh toàn bộ các người."

Bịch.

Ông nhanh chóng lao ra, mang theo vô số kiếm khí, tựa như thần trong kiếm, một bình chướng kiếm đạo mệnh mông vô biên bao phủ về phía mọi người.

Nhìn thấy cảnh này.

Tàng Thất nói: "Mạc Tà, chúng ta không ra tay sao?"

Diệp Mạc Tà nói: "Không ra tay? Người có thể nhịn được sao."

Tàng Thất lắc đầu: "Nhịn không được, ta đã ngứa tay từ lâu rồi."

Diệp Mạc Tà cười nói: "Những người này tới giết Trường Sinh, giết, bọn họ ngay lập tức."

Dứt lời.

Tàng Thất trực tiếp xông ra ngoài, tốc độ vô cùng nhanh, sau lưng truyền đến giọng nói của Diệp Mạc Tà: "Hòa thượng, người quá sốt ruột, chúng ta không đi bên đó."

"Ý người là sao?" Tàng Thất ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, ba gã tu sĩ phía trước đều có tu vi Đạo Thần: "A di đà Phật, qua loa."

Hắn vội vàng ngừng đi về phía trước, nhìn ba tu sĩ trước mắt: "Cái kia... Ta muốn nói là tới đi đạo, các người có tin không?"

Một lão giả Kỷ Nguyên Môn gần giọng nói: "Giết hòa thượng này trước."

Ba tên Đạo Thần đồng thời ra tay, sức mạnh nghiền ép khiến Tàng Thất di chuyển khó khăn: "Không phải, bần tăng chỉ đùa giỡn một chút, các người ba đánh một, không phúc hậu."

Thấy vậy.

Diệp Mặc Tà vội vàng nói: "Tinh Thần, mau ra tay, cứu hòa thượng trước."

Nghe tiếng.

Bóng dáng Tinh Thần biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo tàn ảnh vọt tới phía Tàng Thất Tật i.

Ngay khi cường giả Kỷ Nguyên Môn đánh trúng Tàng Thất, một bóng đen bao trùm, Tàng Thất trong nháy mắt biến mất trong phạm vi công kích của bọn họ.

Cái gì vậy?

Nhanh như vậy sao?

Bọn họ là cường giả Đạo Thần, tốc độ chưa bao giờ kém ai, hôm nay lại để người ta dạy cho một bài học.

Từ trước mặt bọn họ cứu người đi, đáng sợ nhất chính là... Họ chỉ nhìn thấy một bóng dáng.

Chương 1193: Hai nữ gặp mặt

Trong hư không.

Bóng dáng Tinh Thần và Tàng Thất xuất hiện, ba lão giả nhìn qua, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tinh Thần.

"Long Tộc?"

"Cho dù hẳn là Long Tộc thì tốc độ cũng không thể nhanh như vậy!"

Ba người nghi hoặc khó hiểu.

Thật ra không biết.

Tinh Thần lĩnh ngộ thần thông bản mạng - Miếu Thiểm, nhiều năm như vậy, bọn họ cùng nhau lịch lãm đều do Tinh Thần chớp nhoáng để cho bọn họ toàn thân trở ra dưới nguy cơ.

Tinh Thần nói: "Hòa thượng, ta lại cứu người một lần, về sau có thể đừng lỗ mãng như vậy hay không?"

Tàng Thất cười nói: "Chúng ta phối hợp nhiều năm như vậy, vẫn có chút ăn ý, ta biết người sẽ cứu ta!"

Sắc mặt Tinh Thần trầm xuống: "Biết ta sẽ cứu người, vậy cũng không thể phiêu như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện."

Tàng Thất nói: "Tinh Thần, lần sau tiểu tử người cứu ta có thể từ phía trước hay không, không cần luôn từ phía sau."

Tinh Thần: "..."

Tàng Thất lại nói: "Rút trước, ba lão đầu tử này hơi mạnh."

Dứt lời.

Ba lão giả Kỷ Nguyên Môn lại một lần nữa tấn công tới, hiển nhiên là không có ý định cho nhóm Tàng Thất cơ hội thở dốc một hơi.

Hai người vội vàng bay ngược ra sau, cùng lúc đó, đám người Diệp Mạc Tà nhanh chóng xông tới, hội hợp với nhóm Tàng Thất.

Diệp Mạc Tà nói: "Liên thủ đánh một trận, có lẽ còn có một cơ hội."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh sao còn không tới, hẳn đều trêu chọc người nào vậy, nhiều năm cố gắng như vậy, vẫn đánh không lại kẻ địch của Diệp huynh."

"Hòa thượng, người đang oán giận ta sao?" Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến, từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở bên cạnh mọi người.

Tàng Thất quay đầu nhìn lại: "Diệp huynh, người hiểu lầm ta rồi. Có thể trêu chọc kẻ địch mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể nói rõ thực lực của người rất mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ba hoa."

Bịch.

Một kiếm khí bay ra, bức thẳng về phía ba lão giả Kỷ Nguyên Môn đi qua, ngay sau đó tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh ba người đi về phía trước ngừng lại.

Đạo Đế?

Ba người nhìn ra cấp bậc của Diệp Trường Sinh, nhưng sâu trong nội tâm bọn họ lại cực kỳ chấn động, chỉ có tu vi Đạo Đế lại đánh một kiếm bức bọn họ ngừng lại?

Cổ Lang Quân nói: "Người là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta."

Cổ Lang Quân hí mắt: "Không nghĩ tới người lại xuất hiện, vậy để lão phu đến lấy tính mạng của người."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Ta không đánh người, đúng, người không đoán sai, là do người quá yếu."

Trong khi nói chuyện.

Năm người Chúc Cửu, Khung, Vũ Linh Cơ, Cơ Phong Lưu, Hoàng Bái Thiên i xuất hiện, tất cả là Đạo Tổ đỉnh phong.

Thế nhưng Diệp Trường Sinh biết, cho dù bọn họ chỉ có Đạo Tổ đỉnh phong, nghênh chiến trước mặt ba gã Đạo Thần cũng không có vấn đề gì.

Chúc Cửu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có thể cho ta thêm một ít nước vừa rồi không."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một thùng nước của Trụ Hà Thần Thủy xuất hiện trước mặt Chúc Cửu: "Có đủ không?"

Chúc Cửu gật đầu: "Đủ rồi, quá đủ rồi, ta muốn lên Đạo Thần rồi."

Thùng gỗ bay lên, Chúc Cửu ừng ực uống một phen, vô cùng hài lòng ợ một cái: "Lão Cơ, ta uống không hết, người muốn uống một chút không?"

Cơ Phong Lưu nói: "Người cho ta uống phần còn lại? Có điều, ta thích."

Ba người Cổ Lang Quân thấy nhóm người Chúc Cửu điên cuồng ừng ực uống thùng gỗ lớn, bọn họ uống cái gì vậy?

Thơm như vậy.

Linh khí cuồn cuộn như thế, là linh dịch gì?

Một lão giả khác nói: "Cho dù là linh dịch cũng không thể uống như vậy!"

Cổ Lang Quân nhướng mày kiếm: "Không biết, rốt cuộc bọn họ đang chơi trò gì?"

Chúc Cửu lại ợ một cái: "Thiếu chủ, người chớ nhúc nhích, bọn họ giao cho ta."

Ngay sau đó.

Ma ảnh che trời, bầu trời rơi vào bóng tối, giống như màn đêm vĩnh cửu buông xuống.

Dị tượng buông xuống quá dọa người.

Chỉ cần nhìn dị tượng khủng bố trước mắt, người muốn nói Chúc Cửu không phải là một cường giả, vậy cũng không có ai tin tưởng.

Trên người Cổ Lang Quân bắn ra ánh sáng vàng, giống như nguồn suối tuôn trào, hình thành một cột sáng: "Hắn lại đột phá đến Đạo Thần."

"Chẳng lẽ có liên quan đến nước hắc vừa uống "

Vẻ mặt ba người trở nên ngưng trọng, đúng lúc này, ba người Cơ Phong Lưu, Khung, Vũ Linh Cơ xuất hiện bên cạnh Chúc Cửu.

"Cùng nhau đánh chết bọn họ!"

Dưới bóng tối vô tận, Khung phóng thích chân thân người khổng lồ, tay cầm một cây búa lớn, tựa như khai thiên tích địa.

Cơ bắp trong cơ thể giống như có núi lửa tùy thời có thể bộc phát, cả người nguy nga chọc trời, tản ra cảm giác áp bách chấn nhiều tâm hồn.

"Cự... Cự Nhân Tộc?" Cổ Lang Quân điên cuồng nuốt nước miếng: "Không phải chủng tộc này chỉ tồn tại trong sách cổ sao?"

Lão ta tuyệt đối không nghĩ tới có thể nhìn thấy Cự Nhân Tộc còn sống.

Ngay khi Cổ Lang Quân chấn động đến cực điểm, một bên lão giả lại nói: "Cổ huynh, người xem đó là cái gì."

Cổ Lang Quân theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Cơ Phong Lưu, hắn mặc một bộ chiến giáp màu vàng, tay cầm một cây kích lớn, tựa như một vị chiến thần.

Chương 1194: Hai nữ gặp mặt (2)

Thiên nữ sau lưng Vũ Linh Cơ buông xuống, mị hoặc chúng sinh, khiến người ta thần hồn điên đảo.

Về mặt Cổ Lang Quân nghiêm túc: "Bốn người này hẳn không phải là người của thời đại này, Cự Nhân Tộc, Thiên Nữ Tộc, Hoàng Kim Tộc, ba tộc này là chủng tộc viễn cổ, tại sao dưới trướng Diệp Trường Sinh lại có người như vậy?"

Lúc này.

Chúc Cửu quay đầu nhìn Cơ Phong Lưu: "Lão Cơ, sao người không đột phá, xem ra tư chất của người vẫn kém ta một chút."

Cơ Phong Lưu nói: "Nói nhảm thật nhiều, trước tiên giải quyết ba người trước mắt, sau đó đột phá không được sao?"

Dứt lời, bốn người bọn họ xông tới phía trước.

Một búa, khai thiên, bá đạo nghiêm nghị.

Một kích, chém không, mũi nhọn vô cùng.

Một khúc, dâng thiên, mị hoặc thương sinh.

Diệp Trường Sinh thấy ba người Cổ Lăng Quân bị ngăn lại: "Huynh trưởng, các người đi chém giết những người khác, ta đi xem Lạc Nhi và Yêu Nhi."

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, giọng nói của Thái Sơ từ trong Thần Cung truyền ra, hắn chần chờ trong chớp mắt, mở Thần Cung cho Thái Sơ đi ra.

Hai nàng sớm muộn gì cũng phải gặp mặt, không cần phải giấu diếm, hắn tin tưởng Thái Sơ và An Lạc Nhi có thể tiếp nhận sự tồn tại của nhau.

Thái Sơ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tướng công, những người này tới vì người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Những người này chính là bắt nạt ta thực lực yếu, cả ngày muốn giết ta, thật sự là quá phận."

Thái Sơ nói: "Tướng công, người yếu sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nương tử, ta nói là thực lực, có phải người lại có suy nghĩ lệch lạc hay không."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nương tử, có một chuyện ta muốn nói với người một chút."

Thái Sơ ngẩng đầu nhìn về phía An Lạc Nhi: "Về chuyện của nàng?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: "Nương tử, làm sao người biết?"

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên: "Vừa rồi ta nhìn thấy bóng lưng nàng, trong đầu liền xuất hiện một bóng người giống nàng như đúc, chúng ta đã từng quen biết."

Kỳ diệu... như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử, Lạc Nhi cũng là nữ nhân của ta, lúc trước chúng ta đi Hỗn Loạn Tinh Không chính là vì tìm nàng."

Thái Sơ vân đạm phong khinh: "Tướng công, chỉ có chuyện này?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chỉ có chuyện này."

Thái Sơ cười nói: "Tướng công, người có bao nhiêu nữ nhân, ta sẽ không để ý, chỉ cần trong lòng tướng công có ta là được."

Thật không ngại?

Không ngại.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hơi khó tin, nữ nhân của hắn đều rộng lượng như vậy sao? Hay là bởi vì mị lực của hắn quá lớn, tất cả nữ nhân yêu hắn đều khăng khăng một mực?

Thái Sơ lại nói: "Tướng công quá mức ưu tú, vĩnh viễn không thể

thuộc về một người, ta cần gì phải tự tìm phiền não?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Có nữ nhân khéo hiểu lòng người khiến người khác ưa thích.

Có nữ nhân thiện giải... Quần áo, khiến người ta hiểu lầm.

May mắn thay, hắn đã gặp người trước đó.

Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh đều như vậy.

Nữ nhân quá độ lượng.

Không cho hắn một chút áp lực, hạnh phúc.

Thái Sơ nói: "Tướng công, bọn họ đến giết người, ta đi giúp Lạc Nhi một tay."

Một bóng dáng xinh đẹp xẹt qua, nhanh chóng vọt tới phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo là Đoạt Thiên Thạch Tôn, sự lợi hại nhất của lão ta chính là phòng ngự, chiến giáp trên người tựa hồ là một loại huyền thạch vô cùng cứng rắn trong vũ trụ.

Cho dù An Lạc Nhi không ngừng công kích cũng chỉ có thể đánh lão ta lui ra ngoài, lại không bị thương chút nào.

Cấp bậc của hai người tương đương nhau, cho nên trong thời gian ngắn An Lạc Nhi không đánh bại được Thạch Hạo.

Thái Sơ xuất hiện bên cạnh An Lạc Nhi: "Ta đến giúp người."

An Lạc Nhi xoay người nhìn Thái Sơ, trực tiếp nói cho nàng biết, nữ nhân này có quan hệ với Diệp Trường Sinh: "Người là..."

"Thái Sơ!"

"Giống như người, cũng là nữ nhân của Trường Sinh!"

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Cám ơn người."

Thái Sơ nói: "Không cần, phàm là người muốn giết Trường Sinh, ta đều giết hết."

Nói đến đây, nàng nhìn Thạch Hạo: "Lạc Nhi, phòng ngự của hắc rất mạnh, người công kích như vậy không cách nào phá vỡ phòng ngự của hắc, linh khí tiêu hao sẽ rất lớn."

"Giao cho ta đi!"

Thạch Hạo nghe được lời của Thái Sơ, khẽ cười một tiếng: "Người cũng chỉ là Đạo Tổ mà lại muốn đánh vỡ phòng ngự của ta?"

"Đạo Tổ, không mạnh sao?" Thái Sơ lạnh nhạt nói, sau lưng La Sát ác linh xuất hiện, cùng lúc đó, Thái Thượng Thiên Nữ cũng xuất hiện: "Đạo Tổ, mạnh không?"

Thạch Hạo kinh ngạc nhìn Thái Sơ, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, tà ác và chính nghĩa lại có thể đồng thời xuất hiện trên người một người?

Nàng... Sau lưng nàng là La Sát ác linh?

Ngay khi laxoo ta cực kỳ chấn động, một ánh đao khai thiên hạ xuống, giống như đến từ ngoài trời, chém thẳng vào đỉnh đầu của Thạch Hạo.

Khủng bố như vậy.

Xuy.

Một đao chém xuống, hồng quang diệu thiên, tiên khung giống như hóa thành một mảnh biển máu.

Ầm.

Ầm.

Nương theo tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Thạch Hạo liên tiếp bại lui, trên chiến giáp huyền thạch xuất hiện từng vết nứt tựa như mạng nhện.

Chương 1195: Rất khó sao?

Thạch Hạo cúi đầu nhìn về phía trước ngực, sắc mặt chợt biến đổi, không nghĩ tới Thái Sơ đánh một đao đã vỡ phòng ngự của lão ta.

Vượt cấp... Khiêu chiến!

Trong đầu lão ta xuất hiện bốn chữ này, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, biết rõ nếu Thái Sơ và An Lạc Nhi liên hợp lại, phần thắng của lão ta không phải rất lớn.

Thái Sơ quay đầu nhìn về phía An Lạc Nhi: "Cùng nhau ra tay, dùng Ngũ Hành chi hỏa của người công kích hắn."

An Lạc Nhi giật mình, không thể tin, nàng giao chiến với Thạch Hạo nhưng cũng chưa sử dụng Ngũ Hành chi hỏa, sao Thái Sơ lại biết được?

Nhưng nàng không đi hỏi, mà dựa theo lời Thái Sơ nói, phóng thích ngũ hành chi hỏa ngưng tụ hỏa mâu, tấn công về phía Thạch Hạo.

Hai nàng đồng thời ra tay, một đạo lại một đạo công kích rơi vào trên người Thạch Hạo, ánh đao khủng bố nhấc lên gió lốc dọa người, chỉ cần cuốn Thạch Hạo vào trong đó, lão ta sẽ trực tiếp bị cắn nuốt thành mảnh nhỏ.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diệp Yêu Nhi, nhìn mái tóc dài trắng như tuyết của nàng, giơ tay nhẹ nhàng đề lên bả vai nàng: "Yêu Nhi, giao cho ta đi!"

Hắn hơi đau lòng Diệp Yêu Nhi, vì chém giết Hiên Viên Nhất trước mắt, không tiếc tiêu hao thân thể của mình.

Hiện tại hắn bây giờ không còn như xưa, không cần đồng bạn vì hắn mà hy sinh như vậy, bằng không, mấy năm nay của hắn chẳng phải vô ích sao.

Diệp Yêu Nhi vừa định mở miệng, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về: "Thiếu chủ cẩn thận."

Diệp Trường Sinh giơ tay đưa cho Diệp Yêu Nhi một chén Trụ Hà Thần Thủy: "Đi xuống nghỉ ngơi, thân thể là quan trọng nhất."

Diệp Yêu Nhi tiếp nhận thần thủy, mắt hơi phấp hờng, hàn khí đóng băng trên người biến mất, theo đó, cung điện do băng kiếm đúc ra trong hư không cũng biến mất không thấy.

Tiếng rỗng ngâm đi xa, biến mất trên chín tầng trời.

Thân thể Hiên Viên Nhất chấn động, để hàn băng trên người lui đi, lửa giận trong mắt phun ra: "Diệp Trường Sinh, ngươi rốt cục cũng xuất hiện."

"Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết ẩn náu sau lưng nữ nhân."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, sao Kỷ Nguyên Môn có thể có người nào tàn như vậy?

"Có phải Kỷ Nguyên Môn các ngươi không có người hay không, phái người tới giết ta, khinh thường ta sao?"

Hiên Viên Nhất ngẩn ra, ý gì đó, hẳn ta bị giấu cột: "Diệp Trường Sinh, ta biết ngươi có chút thủ đoạn, cũng không nên giấu diếm, ngươi đều sử dụng đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi muốn chết sao?"

Hiên Viên Nhất cười lạnh: "Ngươi có thể giết ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta, chỉ giết ngươi trong nháy mắt!"

Dứt lời.

Không gian đột nhiên run rẩy, vẻ mặt Hiên Viên Nhất đề phòng, cảm giác quanh không tựa hồ có vô số thần binh chỉ vào trên người hắn ta.

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Thiên Quy Nhất, đây là thần thông kiếm đạo mà ta vừa mới lĩnh ngộ được, hy vọng ngươi sẽ thích."

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, giống như ma âm đến từ cửa u dưới lòng đất, từng tắc từng tắc không gian bị sụp đổ, phương thể giới này đều muốn hủy diệt.

Không khí tràn ngập cái chết, tuyệt vọng, sợ hãi, lạnh lẽo...

Ngày tận thế tới sao?

Hiên Viên Nhất vừa chuyển động thân thể, nhìn bốn phía, trong lúc vô ích, kiếm lên thương khung, xuyên qua bốn phương tám hướng.

Kín không kẽ hở.

Mặt Hiên Viên Nhất trầm như nước, trong lòng thầm nói, quả nhiên có chút thủ đoạn, khó trách có thể chém diệt phân thân chủ nhân.

Ngay sau đó.

Một đoàn vòng xoáy màu đen xuất hiện, giống như cánh cửa kết giới, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt linh khí xuất hiện trong hư không.

Kiểm khí bị Hiên Viên Nhất cắn nuốt, khoe miệng hăn ta nhắc lên một tia trên tức.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trường Sinh cười nói: "Thích cắn nuốt? Được rồi, ta sẽ hoàn thành ngươi."

Biến kiếm vô tận xuất hiện, kiếm quang kinh thiên, đại khí tràn đầy điên cuồng tràn vào trong cơ thể Hiên Viên Nhất.

Hăn ta muốn cắn nuốt, thành toàn là được.

Hiên Viên Nhất kiêu căng nói: "Diệp Trường Sinh, ngươi cho rằng như vậy có thể làm gì ta sao? Kiểm khí của ngươi không thể đả thương được ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không?"

Sắc mặt Hiên Viên Nhất thay đổi, gân xanh trên trán nổi lên, trên người lại xuất hiện từng vết nứt, nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Diệp Trường Sinh, người đã làm gì ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có gì, chỉ là cho thêm ít đồ vào trong kiếm khí, sức mạnh cấm kỵ, nổ tung!"

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, một đoàn sương máu tràn ngập.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại: "Bỏ qua thân thể, người cho rằng như vậy là có thể sống sao?"

Bịch.

Tháp Ngục Kiếm từ trong cơ thể bay ra, hóa thành một đoàn ánh sáng cắn nuốt thần hồn của Hiên Viên Nhất.

Hai tòa kiếm bìa trong tháp quanh năm phóng thích kiếm khí, lại thêm năm thanh thần kiếm, cũng không biết thần hồn của Hiên Viên Nhất có thể kiên trì được bao lâu.

Lần này, ngay cả Thần Ma Bạo Tẩu hãn cũng không mở ra, lấy thực lực Đạo Đế chém giết một Đạo Thần.

Nhưng hãn cũng không kiêu ngạo chút nào, thật sự, Đạo Đế chém giết Đạo Thần cũng không khó chút nào!

Chương 1196: Một người cũng không lưu

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh theo tiếng mà động, thân ảnh biến mất tại chỗ, lại xuất hiện đến bên cạnh nhóm người Nhậm Bình Sinh, Từ Vân Khuyết.

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, sao người lại tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người giết quá chậm, ta thật sự nhìn không nổi nữa."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, đối thủ là Đạo Thần, nào có dễ dàng chém giết như vậy?"

"Rất khó sao?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Một chút cũng không khó, ta vừa mới giết một người."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Giờ khắc này.

Nhóm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Mạc Tà, Chúc Cửu nhao nhao xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Nếu bọn họ đã tới, cũng đừng hòng đi."

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc, người cứ yên tâm đi, tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy trốn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đánh lâu như vậy, các người cũng đều mệt mỏi, ở giữa sân nghỉ ngơi, uống chút nước."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, một thùng lớn Trụ hà Thần Thủy xuất hiện: "Tới, cũng đừng khách khí."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, đây là nước gì vậy?"

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, Chúc Cửu trâm giọng nói: "Uống đi, nước này có thể khiến cấp bậc của các người tăng lên."

Linh dịch có thể tăng cấp bậc sao?

Từ Vân Khuyết dẫn đầu tiến lên: "Lợi hại như vậy sao? Các người không nên vội vàng, ta cho các người thử một lần."

Ông khẽ giơ tay lên, một thùng thần thủy bay ra, tiến vào trong miệng ông: "Uống hơi nhanh, ta lại thêm một chút."

Nhậm Bình Sinh vội vàng nói: "Ta cũng cho các người nếm thử một chút."

Hai lão già này, quý tinh vô cùng.

Nhóm người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất là hậu bối, không đi tranh đoạt với nhóm Từ Vân Khuyết, Nhậm Bình Sinh, Vương Qua Bất.

Đợi đến khi bọn họ tiến lên, trong thùng gỗ ngay cả một giọt thần thủy cũng không có.

Uống quá sạch sẽ.

Từ Vân Khuyết xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, nước này không tệ, chờ đợi chiến chấm dứt, còn có thể cho ta thêm một thùng nữa không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão, người uống nhiều nhất, còn chưa đủ sao?"

Từ Vân Khuyết ợ một cái: "Tiểu sư thúc, nước này thật sự là uống quá tốt... Không được, tôi đột phá."

Nhậm Bình Sinh nói: "Ta cũng vậy!"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Các người đột phá, ta hộ pháp cho các người!"

Dứt lời, hắn lại đưa một thùng Trụ Hà Thần Thủy cho nhóm người Diệp Mạc Tà, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Vũ Linh Cơ, Trụ Hà Thần Thủy

đều do một mình hắn chuẩn bị.

Ở phía xa.

Thạch Hạo chặt vật trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Kiếm, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía nhóm người Diệp Trường Sinh.

Hoàng Phủ Kiếm nghi hoặc nói: "Bọn họ đang uống cái gì, hình như rất lợi hại, khiến mọi người trong nháy mắt tăng lên một cấp bậc."

Thạch Hạo hí mắt: "Không biết, nhưng có thể khẳng định là linh dịch siêu cực phẩm, bằng không cũng không có công hiệu như vậy."

Hoàng Phủ Kiếm nói: "Linh dịch siêu cực phẩm gì có thể tăng lên một cấp bậc nhanh như vậy? Ta thực sự muốn đi xem."

Thạch Hạo giơ tay lên đưa một viên đan dược vào trong miệng: "Chờ giết Diệp Trường Sinh, không phải thuộc về chúng ta sao?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Sao không thấy Hiên Viên Nhất?"

Hỏa Diễm Khanh nói: "Hiên Viên Nhất vừa bị Diệp Trường Sinh chém giết, thần tiêu đạo diệt."

Nghe tiếng.

Sắc mặt hai người Thạch Hạo, Hoàng Phủ Kiếm biến đổi, cảm thấy khó có thể tin, rõ ràng Diệp Trường Sinh chỉ có cấp bậc Đạo Đế tầng hai.

Cổ Lang Quân nhìn vết thương trên người: "Linh dịch mà bọn họ uống hơi kỳ lạ, lúc trước tu sĩ Cự Nhân Tộc, Hoàng Kim Tộc còn chưa đến Đạo Thần, sau khi uống linh dịch, trong nháy mắt đã đột phá đến Đạo Thần."

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía Hỏa Diễm Khanh: "Đại nhân, nội tình của Diệp Trường Sinh và Kiếm Điện vô cùng khủng bố, trận đại chiến này chúng ta đã rơi vào thế hạ phong."

Hỏa Diễm Khanh nói: "Cổ lão có ý gì?"

Cổ Lang Quân nói: "Rút trước, không thì sẽ hy sinh vô ích."

Hỏa Diễm Khanh nhìn về phía hai người Hoàng Phủ Kiếm, Thạch Hạo: "Ý của hai vị là..."

Hoàng Phủ Kiếm cảm thấy không cam lòng, nhưng đáy lòng lão ta vô cùng rõ ràng, muốn san bằng Kiếm Điện, chỉ dựa vào bọn họ thì còn chưa đủ.

Thạch Hạo nói: "Đại chiến đến đây, há có thể nói lui thì lui? Chẳng lẽ hai vị thật sự cam tâm sao?"

"Vũ Trụ Kiếm Minh và Kỷ Nguyên Môn cũng không nên giấu diếm thực lực, không trừ bỏ Diệt Trường Sinh, chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên."

"Chẳng lẽ các người không muốn lấy được linh dịch trong tay Diệt Trường Sinh?"

Hỏa Diễm Khanh, Hoàng Phủ Kiếm lại một lần nữa dao động, rơi vào trong lựa chọn gian nan.

Đúng lúc này.

Từng ánh kiếm xông thẳng về phía bầu trời, ước chừng có mười tám đạo, chính là nhóm người Vương Qua Bật đột phá.

Mười tám người đột phá đến Đạo Tổ, mười tám người này có được dung hợp kỹ, vốn có thể chống lại một Đạo Thần.

Hôm nay bọn họ đột phá đến Đạo Tổ, cộng thêm dung hợp kỹ kinh khủng, sợ là chém giết một Đạo Thần cũng không phải là việc khó gì.

Chương 1197: Một người cũng không lưu (2)

Thạch Hạo lại nói: "Không thể để bọn họ tiếp tục đột phá, nếu không, chúng ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong."

"Thừa dịp bọn họ đột phá, tấn công đi!"

Trong lúc nói chuyện, Huyền Thạch chiến giáp trên người lão ta lại xảy ra biến hóa, thân ảnh lại bắt đầu tăng vọt, một bước bước ra, vậy mà ngoài ngàn trượng.

Thấy vậy.

Ba người Hoàng Phủ Kiếm, Hỏa Diễm Khanh, Cổ Lang Quân dẫn đầu chúng cường giả lướt nhanh tiến về phía trước, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời, uy áp Đạo Thần bao phủ không gian, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, rất hiển nhiên, mọi người tập trung mục tiêu ở trên người Diệp Trường Sinh.

Trong mắt bọn họ, Diệp Trường Sinh mới là trung tâm của trận đại chiến này, chỉ cần chém giết hắn, chắc chắn sẽ khiến Kiếm Điện bị thương nặng.

Tới thật đúng lúc.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Thạch Hạo, trong khi đi về phía trước, mở ra Thần Ma Bạo Tẩu.

Đạo Thần?

Thạch Hạo nhìn cấp bậc trên người Diệp Trường Sinh thay đổi, con người hơi co rút lại, trong nháy mắt tăng lên hai cấp bậc lớn, sao hắn làm được?

Một ý niệm, kiếm quang đầy trời.

Diệp Trường Sinh mang theo vô số kiếm khí, lấy tư thế vô địch

xuất hiện trước mặt đám người Thạch Hạo: "Diễn!"

Kiểm khí ngập trời, tiêu diệt tinh thần.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, một bóng người bay ngược ra ngoài.

Chính là Thạch Hạo.

Giờ khắc này, huyền thạch chiến giáp trên người lão ta bị nghiền nát, từng khối từng khối bay ra ngoài, không gian sau lưng dưới sự trùng kích của lão ta bị sụp đổ, chôn vùi.

Kiểm khí khổng lồ khủng bố điên cuồng xé rách thân thể của lão ta, nhóm người Hoàng Phủ Kiếm Hỏa Diễm Khanh xông lên cũng bị hất bay ra ngoài.

Một kiếm này... Quá vô địch.

Thạch Hạo rốt cục ngừng lại, khoe miệng tràn ra máu tươi, phát hiện trên người xuất hiện một lỗ thủng thật lớn.

Một kiếm hủy phòng ngự và thân thể của, không...

Lão ta ngửa mặt lên trời điên cuồng rống một tiếng, phát tiết phần nộ trong lòng, mặc dù như thế, vẫn là vô ích.

Ầm.

Vạn đạo kiếm khí từ trong cơ thể Thạch Hạo bắn ra khiến thần hồn của lão ta vỡ nát, thân thể bị phá vỡ.

Theo tiếng nổ tung truyền ra, hư không chỉ còn lại một đoàn sương máu, ba người Hoàng Phủ Kiếm, Hỏa Diễm Khanh, Cổ Lang Quân cách Thạch Hạo tương đối gần, cũng rắn bị văng ra một thân đầy máu.

Chấn kinh.

Hoảng sợ.

Đột nhiên có người kinh hô một tiếng: "Rút lui, lập tức rời khỏi nơi này!"

Nhưng Diệp Trường Sinh mới bắt đầu giết chóc, có thể để cho bọn họ rời đi sao? Chỉ thấy hần tiện tay vung lên, năm bóng người bay ra ngoài.

Năm người này chính là các lão tổ khác của Kiếm Điện.

Ở trong Thần Cung tu luyện, Diệp Trường Sinh đưa cho bọn họ Trụ Hà Thần Thủy, năm người vây ở Đạo Tổ nhiều năm.

Với Trụ Hà Thần Thủy, cuối cùng họ đã tìm thấy cảm giác đột phá bị mất trong nhiều năm.

Cái loại cảm giác vui vẻ tràn trề này thật sự khiến người ta mê luyện.

Diệp Trường Sinh nói: "Năm vị lão tổ, những người này muốn san bằng Kiếm Điện, cũng không thể để cho bọn họ chạy trốn!"

Năm người nhìn về phía Hoàng Phủ Kiếm, Hỏa Diễm Khanh, không chút do dự, trực tiếp giết qua.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, loại cảm giác này thật tốt, có người giúp hấn đánh nhau, chính mình đứng đằng sau, không đứng, làm hậu cần là được.

Đại chiến nổi lên, kiếm khí dâng.

Tuy rằng năm người mới vào Đạo Thần, nhưng bọn họ là kiếm tu, công kích chưa bao giờ yếu hơn bất cứ kẻ nào.

Dưới sự tấn công của bọn họ, đám người Hoàng Phủ Kiếm, Hỏa Diễm Khanh muốn toàn thân trở ra là không thể.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Uống cũng uống, nghỉ ngơi giữa hiệp kết thúc, đột phá xong thì giết địch đi."

"Một người... Không lưu."

Dứt lời.

Mười tám Đạo Tổ dẫn đầu ra tay.

Ngay sau đó, năm người Chúc Cửu, Khung, Hoàng Bái Thiên, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ cũng xung phong tiến lên.

Diệp Trường Sinh nhìn đại chiến trước mắt, nhẹ nhàng gất đầu: "Thật tốt, bồi dưỡng các người vô địch, đương nhiên ta sẽ vô địch."

Không hổ là ta, quá thông minh.

Lúc này.

Nhậm Bình Sinh chấm dứt đột phá, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, ta hiện tại thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người nên làm gì?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Ta muốn đại khai sát giới, phạm Kiếm Điện ta, xa đâu cũng giết!"

Diệp Trường Sinh nhìn Nhậm Bình Sinh lướt nhanh đi ra ngoài: "Tăng lên hai cấp bậc lớn, sao còn kích thích đầu óc?"

Hơi thú vị.

Một người một kiếm, tung hoành thiên hạ, không ai dám làm!

Nhậm Bình Sinh chính là Đạo Thần tăng chín, nhìn toàn trường, ông chính là người yên tĩnh nhất, không đúng, mạnh nhất.

Xuy.

Một kiếm chém xuống, Hoàng Phủ Kiếm bị đánh bay ra ngoài.

Nhậm Bình Sinh nói: "Hoàng Phủ Kiếm, người xem ta có giết người hay không."

Hoàng Phủ Kiếm tức giận không kìm được: "Nhậm Bình Sinh, tu vi đột phá thì sao, người giết không được."

Bịch.

Lòng bàn tay lão ta xuất hiện một phù văn hình kiếm, giơ tay lên dán trên bả vai, xoay người trực tiếp chạy trốn.

Người mạnh, mặc cho người mạnh, ta không đánh người, ta chạy trốn!

Chương 1198: Đạo Thần đan

Cầu thả.

Thật sự là quá cầu thả.

Không phải kiếm tu tà chiết không khuất phục, thề chết không theo sao?

Hoàng Phủ Kiếm là một vị kiếm tu không giống như vậy.

Muốn chạy trốn sao?

Diệp Trường Sinh híp mắt, đã nói một người cũng không lưu, vậy cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào chạy trốn.

Nhậm Bình Sinh thấy một ánh sáng màu đen vàng bắn ra ngoài, quay đầu lại nhìn: "Tiểu sư thúc đuổi theo?"

"Nhưng... Tốc độ này có quá nhanh không?"

Ngay sau đó, ông cũng đuổi theo, thẳng tiến không lùi, lại phát hiện không thấy tung tích Diệp Trường Sinh.

Hỗn Độn Hắc Dực cộng thêm áo nghĩa, nhanh nói đến tốc độ, không ai có thể vượt qua Diệp Trường Sinh.

Hoàng Phủ Kiếm sử dụng một phù văn tăng tốc kiến đạo, sau khi sử dụng, tốc độ bản thân như kiếm quang tia chớp.

Một chỗ hư không trên.

Một vết tàn ảnh xẹt qua, tốc độ chậm rãi thả lỏng xuống, lão ta quay đầu nhìn lại, thấy không có người đuổi theo, thở phào một hơi: "Kiếm Điện, ta còn có thể trở về."

"Người vẫn chưa đi à!" Một giọng nói từ sau lưng Hoàng Phủ Kiếm truyền đến, lão ta vội vàng xoay người nhìn lại: "Sao lại là người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao lại không thể là ta?"

Hoàng Phủ Kiếm cố giả bộ bình tĩnh: "Tốc độ của người..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Có phải tốc độ quá nhanh, người không tiếp nhận được không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đến cũng đến rồi, cần gì phải sốt ruột rồi đi?"

"Bên ngoài tháp Ngục Kiếm, không phải các hạ muốn giết ta sao? Bây giờ ta đang ở ngay trước mặt người, cho người một cơ hội."

Kiếm khí trên người Hoàng Phủ Kiếm bắn ra: "Diệp Trường Sinh, nơi này không có một bóng người, tu vi lão phu mạnh hơn người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho nên?"

Hoàng Phủ Kiếm gằn giọng: "Người chết chắc rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ rất tự phụ."

Xuy.

Một đạo kiếm quang bay ra, chỉ thẳng vào mi tâm Hoàng Phủ Kiếm, hai tay người sau mở ra, thân ảnh bay ngược ra sau.

Kiếm khí sau lưng như rồng, nghênh đón Diệp Trường Sinh tấn công.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, trời mở ra một đường, sóng xung kích vô lượng khuếch tán ra ngoài, giống như muốn cắt bầu trời thành mảnh nhỏ.

Thân ảnh Hoàng Phủ Kiếm lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, không thể tin nhìn về phía trước, lão ta tuyệt đối không ngờ uy lực một kiếm của Diệp Trường Sinh lại kinh khủng như thế.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh vốn ở trước mắt lão ta lại biến mất không thấy đâu.

Người đâu?

Xuy.

Một đạo kiếm quang nhanh như tia chớp đột nhiên xuyên qua người lão ta, tốc độ thật sự quá nhanh.

Hoàng Phủ Kiếm không kịp tránh né.

Diệp Trường Sinh đột nhiên quay lưng lại với Hoàng Phủ Kiếm, kiếm quang mới từ trên người lão ta xuyên thấu qua lại dung hợp cùng một chỗ với kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Hoàng Phủ Kiếm chợt xoay người, chỉ nhìn thấy bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, giờ khắc này, tiên khung sụp đổ, tinh vực nổ tung.

Năng lượng khủng bố và kiếm khí tràn ngập trong mỗi một tấc không gian...

Nhậm Bình Sinh chạy tới, thấy được một màn hoa lệ, đó chính là kiếm quang của Diệp Trường Sinh xuyên qua Hoàng Phủ Kiếm.

Quá nhanh.

Đạo kiếm quang kia có thể giết người vô hình trong nháy mắt.

Nhậm Bình Sinh đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, đạo kiếm kỹ vừa rồi gọi là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nhanh, ta vô địch."

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc đừng nao loạn, sao có thể gọi tên thần thông kiếm đạo như vậy?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Bây giờ không có, ta lấy."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Ta nhanh, ta vô địch?

Thật ra, tên này cũng không tệ.

Tiểu sư thúc, người có thể truyền thụ đạo thần thông này cho ta không?

Diệp Trường Sinh nhìn Nhậm Bình Sinh: "Độc thân bao nhiêu năm rồi?"

Vẻ mặt Nhậm Bình Sinh kinh ngạc: "Tiểu sư thúc, học tập thần thông kiếm đạo này còn có liên quan đến độc thân sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, ta muốn xem tốc độ tay của người như thế nào."

Nhậm Bình Sinh vội vàng nói: "Thì ra là như vậy, Tiểu sư thúc cứ yên tâm, tốc độ tay của ta rất nhanh."

"Ở Kiếm Điện cũng không có người múa kiếm nhanh hơn ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Rất tốt, tìm cơ hội ta sẽ truyền thụ cho người, có điều, trước khi học tập đạo thần thông này, trước tiên người phải lĩnh ngộ đạo vô địch."

Đạo vô địch?

Nhậm Bình Sinh đuổi theo Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, đạo vô địch để lĩnh ngộ không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không dễ, nhưng người có thể thử một chút, chờ người tìm hiểu đạo vô địch, ta nhất định truyền thụ thần thông cho người."

[Đình, chúc mừng chủ nhân, chém giết hai cường giả Đạo Thần, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có lập tức nhận hay không?]

Lại có phần thưởng.

Xem ra sau này nghĩ không ra tay có hơi khó khăn, phần thưởng của hệ thống vẫn rất mê người.

[Lập tức nhận phần thưởng!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được một bình Đạo Thần đan có năm mươi viên, người sử dụng có thể trong nháy mắt tăng tu vi lên đến Đạo Thần.]

Năm mươi viên Đạo Thần Đan?

Hệ thống, người hơi bá đạo.

[Chủ nhân, ta chính là hệ thống mạnh nhất, không phải hiện tại người mới phát hiện ra sự lợi hại của ta chứ!]

Chương 1199: Đạo Thần đan (2)

[Không thể khiếm tốn một chút sao?] Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: [Khen người một câu, người cũng có thể bay lên trời.]

[Chủ nhân, ta chỉ đang giải thích sự thật, về sau người sẽ từ từ phát hiện, người căn bản không thể rời khỏi ta.]

[Phải không?] Diệp Trường Sinh cười nói: [Vậy người cũng đừng làm ta thất vọng.]

Nhậm Bình Sinh rốt cục đuổi theo: "Tiểu sư thúc, lĩnh ngộ đạo vô địch có phương pháp gì?"

Diệp Trường Sinh trầm tư trong chớp mắt: "Phương pháp? Cũng không phải không có, người mỗi ngày niệm ta vô địch một trăm lần."

"Tiểu sư thúc, như vậy thật sự có thể?"

"Người có thể thử một lần!"

Hai người trở lại nơi đại chiến, cường giả thế lực ba phương trong sân còn lại không còn bao nhiêu, những người khác đã thừa dịp loạn rồi chạy trốn.

Hỏa Diễm Khanh táng thân trong tay Từ Vân Khuyết, trên không trung lưu lại một luồng thần hỏa, tựa như một tinh linh đang nhảy lên.

Từ Vân Khuyết thấy Diệp Trường Sinh tiến lên: "Tiểu sư thúc, luồng thần hỏa này cho người."

Hư Vô Thần Diễm?

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện tin tức về thần hỏa: "Lạc Nhi, đạo thần hỏa này giao cho người."

An Lạc Nhi nói: "Tướng công, lửa này mạnh mẽ, tướng công vẫn nên giữ lại đi!"

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba đoàn thần hỏa, theo thứ tự là Hồn Động Tâm Diễm, Thái Dương Thần Hỏa và cuồng Tà Thần Yểm Hỏa.

"Lạc Nhi, lửa này có độ phù hợp rất cao với Ngũ Hành chi hỏa của người, không ai thích hợp hơn người."

An Lạc Nhi không từ chối nữa, từng bước đi về phía Hư Vô Thần Diễm.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Từ lão, Nhâm lão, kẻ địch đã bị chém giết, tiếp tục tử thí đi!"

Nhậm Bình Sinh nói: "Ta đi hạ lệnh, tử thí tiếp tục."

Tử thí Kiếm Điện còn đang tiếp tục.

Do Nhậm Bình Sinh phụ trách, những người khác theo Diệp Trường Sinh rời đi, toàn bộ tiến vào trong Thần Cung.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một bóng người xuất hiện, trên mặt hắn ta lộ vẻ khiếp sợ: "Căn cơ Kiếm Điện còn tồn tại, không dễ diệt trừ."

Để lại một câu, nam tử xoay người biến mất ở hư không.

Chờ khi nam tử lại xuất hiện, đã đi tới một mảnh hư không khác, ở trước hắn ta, không gian bắt đầu run rẩy.

Một đoàn ánh sáng mờ mờ vô cùng xuất hiện, ngay sau đó, từng bóng người từ trong không gian đi ra.

Những người này đều mặc áo bào đen, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo giống như quỷ mị.

Nam tử đi lên phía trước, khom người một cái: "Bái kiến Phó Cung chủ."

Tuyệt Vân Hầu nói: "Chu lão, tình huống của Kiếm Điện như thế

nào rồi?"

Chu Bá Thông nói: "Hồi Phó Cung chủ, người của ba thế lực Kỷ Nguyên Môn, Vũ Trụ Kiếm Minh, Đoạt Thiên Giả bị Kiếm Điện chém giết hơn phân nửa, chỉ có một số ít người chạy trốn."

"Lão hủ cho rằng chúng ta nên từ bỏ tấn công Kiếm Điện, ít nhất hiện tại thời cơ còn chưa thành."

Tuyệt Vân Hồn lạnh lùng nói: "Vô Thánh chết ở Kiếm Điện, thù này... Chúng ta nhất định phải báo."

Chu Bá Thông đạo: "Vô Thánh chết khiến Tà Cung chúng ta tổn thất, cũng không thể bởi vì hấn mà để Tà Cung rơi vào tình thế nguy hiểm, kính xin Phó Cung chủ suy nghĩ kỹ, ít nhất hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt nhất để tấn công Kiếm Điện."

Cứ nhin như vậy?

Tuyệt Vân Hồn thật sự nuốt không trôi khẩu khí này, vốn tưởng rằng có Kỷ Nguyên Môn, Đoạt Thiên Giả và Vũ Trụ Kiếm Minh thì bọn họ sẽ dễ dàng ngư ông đắc lợi.

Cho dù Kiếm Điện không có Bát Tiên, vẫn là một thế lực không cách nào lay động.

Chu Bá Thông lại nói: "Phó cung chủ, Thiếu chủ Thần Ma Tộc có quan hệ mật thiết với Kiếm Điện, mới vừa rồi lão hủ tận mắt chứng kiến, người này đánh một kiếm chém giết một cường giả Đạo Thần."

Một kiếm giết Đạo Thần trong chớp mắt?

Sắc mặt Tuyệt Vân Hồn hơi đổi, sâu trong mắt thoáng hiện lên vẻ hoảng sợ, nhưng bị lão ta che giấu rất nhanh.

"Chu lão nói không sai, chúng ta không thể bị cừu hận che mắt, lúc này ra tay với Kiếm Điện cũng không phải thời cơ tốt nhất."

"Rút trước!"

Mọi người nhao nhao phụ họa: "Phó Cung chủ anh minh."

Thật ra, bọn họ nghe được Diệp Trường Sinh có thể giết Đạo Thần trong chớp mắt, trong lòng đều rất hoảng hốt, một thân tu vi đạt tới như vậy, đối với bọn họ mà nói còn sống mới là cuối cùng.

Chỉ có sống, tất cả mọi thứ mới có hy vọng.

Ngay sau đó.

Sương đen che trời biến mất, hư không khôi phục bình tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người Tà Cung đến chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, không ai chú ý đến bọn họ, cho dù bị chú ý tới, Kiếm Điện cũng không sợ chút nào.

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh dẫn theo mọi người xuất hiện trong Kiếm Điện: "Từ lão, cấp bậc của người đã đạt tới Đạo Thần tầng bốn, đi xuống củng cố thực lực đi!"

Từ Vân Khuyết gật đầu: "Tiểu sư thúc, ta đi tu luyện trước, nếu đánh nhau, nhớ báo cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão, tại sao người lại thích đánh nhau, một đám tuổi lớn nên tu thân dưỡng tính, không tốt sao?"

Chương 1200: Diệp huynh, người không yêu ta

Từ Vân Khuyết cười nói: "Tiểu sư thúc, người cũng không biết, mỗi người đều có sở thích khác nhau, có vài người thích nhìn cô nướng, nhưng ta chỉ thích đánh nhau, đánh nhau khiến ta vui vẻ."

Đi đi.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, đây là người gì đây: "Phàm là tu vi đạt tới Đạo Thần, toàn bộ đi xuống tu luyện."

Ra lệnh một tiếng.

Trước mặt chỉ còn lại mười tám người Vương Qua Bật, mười một người Diệp Mặc Tà, Vũ Linh Cơ, Hoàng Bái Thiên.

Lúc này.

Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng cũng xuất hiện.

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, hòa thượng kia là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đồ đệ ta, Không Kiến."

Tàng Thất gật đầu: "Diệp huynh, người không yêu ta sao?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Hòa thượng, ta thu đồ đệ có liên quan gì đến yêu hay không yêu người?"

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, ta vốn tưởng rằng người chỉ có một hòa thượng như ta, không nghĩ tới người lại lặng lẽ thu đồ đệ."

"Cút!"

"Hòa thượng, người quá tà ác."

Diệp Trường Sinh đập Tàng Thất một cước, chậm rãi nâng cánh tay lên: "Đan dược trong bình ngọc này tên là Đạo Thần Đan, sau

khi sử dụng, tu vi có thể đột phá đến Đạo Thần.”

“Mỗi người một viên, đi xuống tu luyện đi!”

Tàng Thất dẫn đầu cầm lấy bình ngọc, lấy ra một viên Đạo Thần Đan, trực tiếp đưa vào trong miệng, sau đó hắn đưa cho Diệp Mặc Tà.

Người thứ hai lấy ra một viên, đưa cho An Lạc Nhi.

Lần này.

An Lạc Nhi lại lấy ra hai viên, một viên đưa cho Thái Sơ, hai nàng nhìn nhau cười.

Diệp Trường Sinh nói: "Hai vị nương tử, ta dẫn các người đi gặp mẫu thân.”

Thái Sơ giật mình: "Tướng công, mẫu thân người cũng ở trong Thần Cung sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vẫn luôn ở đó.”

Thái Sơ đỏ mặt: "Vậy tại sao bây giờ người mới dẫn ta đi gặp?”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Bạn xong rồi.”

...

Tiên Điền.

Diệp Trường Sinh dẫn hai nữ xuất hiện, từ xa đã nhìn thấy An Mộng Quân và Yến Ly Lạc, Yến Tiêu và Diệp Thương Vân.

Yến Tiêu và Diệp Thương Vân ở dưới một gốc cây sâm thiên tiên đánh cờ, hơi thở của hai người bình tĩnh tự nhiên, giống như dung hợp ở trong bức tranh xinh đẹp.

An Mộng Quân và Yến Ly Lạc đang tưới nước cho tiên điền, đột nhiên nhận thấy được ba hơi thở truyền đến, bốn người nhao nhao xoay người nhìn lại.

Yến Ly Lạc buông bầu trong tay xuống, vội vàng vọt lên: "Sư phụ,

người đến rồi.”

Diệp Trường Sinh nâng tay sờ sờ đầu Yến Ly Lạc: "Ly Lạc lớn rồi.”

Vẻ mặt Yến Ly Lạc ủy khuất: "Sư phụ đã lâu không đến thăm ta.”

Diệp Trường Sinh cười khở một tiếng, thật ra mỗi lần hần tiến vào Thần Cung đều sẽ kiểm tra tình huống của mẫu thân và gia gia, đương nhiên cũng bao gồm Yến Ly Lạc và Yến Tiêu.

An Mộng Quân di chuyển tiến lên, bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Nương, ta đến thăm người.”

"Trường Sinh, người lớn rồi, là nam tử hán." An Mộng Quân ôm Diệp Trường Sinh, nước mắt chảy xuống hai má.

Giây lát.

An Mộng Quân đưa cho Diệp Trường Sinh, giơ tay lau nước mắt, đi tới trước mặt An Lạc Nhi: "Người là Lạc Nhi.”

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gân đầu: "Ta là Lạc Nhi.”

“Trưởng thành, các người đều đã trưởng thành, thật tốt!” Giọng nói An Mộng Quân hơi nghẹn ngào, quay đầu nhìn về phía Thái Sơ: "Trường Sinh, cô nương này là...”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Mẫu thân, Thái Sơ là đạo lữ của ta.”

Nói đến đây, hần lôi kéo tay ngọc của Thái Sơ: "Nương tử, nhanh chóng gặp qua mẫu thân.”

Thái Sơ hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Thái Sơ, gặp qua mẫu thân.”

Trên mặt An Mộng Quân hiện lên ý cười: "Tốt, tốt, tốt, tiểu tử người có bản lĩnh hơn phụ thân người.”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Mẫu thân, người và Thái Sơ, Lạc Nhi nói chuyện phiếm, ta đi thăm gia gia.”

Dứt lời.

Hắn di chuyển về phía cây cổ thụ.

Diệp Thương Vân đánh giá Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử tốt, quả nhiên không khiến gia gia thất vọng, người bây giờ quá mạnh mẽ, gia gia cũng không nhìn ra cấp bậc của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Gia gia, cuộc sống của người và Yến lão không tệ, mỗi ngày đánh cờ, uống rượu, thật sự là thoải mái."

Diệp Thương Vân nói: "Thật ra, ta và Yến huynh không thích cuộc sống hiện tại, quá bình tĩnh, nhưng chúng ta biết không giúp được người, nếu hiện tại chúng ta đi ra ngoài, sợ là sẽ bị người đánh chết đi!"

Yến Tiêu phụ họa: "Diệp tiểu hữu, người đi quá nhanh, xương già chúng ta đuổi không kịp."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không sao, lần này ta đến có thứ tốt đưa cho gia gia và Yến lão."

Tiếp theo, lòng bàn tay hắn xuất hiện hai viên Đạo Thần Đan: "Gia gia, Yến lão, đan dược này có thể khiến các người tăng cấp bậc lên đến Đạo Thần, còn mạnh hơn cấp bậc hiện tại của ta hai cấp bậc lớn."

Diệp Thương Vân vội vàng từ chối: "Trường Sinh, đan dược này trân quý như thế, người vẫn nên giữ lại."

"Không cần, ta còn có rất nhiều!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, lại lấy ra một ít Trụ Hà Thần Thủy: "Gia gia, Yến lão, đan dược này phối hợp với thần thủy, hiệu quả càng tốt."

Chương 1201: Tiểu sư thúc hết sức vững vàng

Thái Sơ, An Lạc Nhi ở lại bồi An Mộng Quân, Diệp Trường Sinh cho mẫu thân và Yến Ly Lạc viên Đạo Thần đan rồi lựa chọn rời đi.

Có Đạo Thần Đan, hẳn cũng phải nếm thử xem có mùi vị như thế nào.

Đột phá hay không đột phá thật sự không quá quan trọng.

Chủ yếu là thực sự chưa từng ăn qua, chỉ muốn ăn một chút.

Trên đỉnh Thần Cung.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, giơ tay lên đưa một viên Đạo Thần Đan vào trong miệng: "Hương vị bình thường!"

Dứt lời.

Một cỗ linh khí cuộn cuộn mênh mênh trong nháy mắt từ trong cơ thể nổ tung, đi khắp trong kỳ kinh bát mạch.

Diệp Trường Sinh vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công bắt đầu tiến sâu vào Đạo Tổ, thế nhưng theo linh khí trong cơ thể bị luyện hóa toàn bộ, cấp bậc của hắn không có chút biến hóa nào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đan dược này không thể nào là giả.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, tu sĩ bình thường sử dụng Đạo Thần Đan thì trực tiếp đột phá đến Đạo Thần, chủ nhân đột phá cần quá nhiều linh khí, một viên Đạo Thần Đan không cách nào thỏa mãn người.]

[Hệ thống, bao nhiêu Đạo Thần Đan mới có thể để ta đột phá?]

[Nhắc nhở chủ nhân, không sai biệt lắm là một trăm viên trở lên.]

[Không có việc gì, người bận rộn, coi như ta không hỏi!] Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, tiếp tục rơi vào mình tưởng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Diệp Trường Sinh đang tu luyện, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, thật thảm, thật thảm, thật thảm.

Hắn từ từ mở hai mắt, theo tiếng nhìn qua: "Thiên Vô Thần? Không phải hắn đang rèn đúc kiếm ma thể, sao lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy?"

Bịch.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Thiên Vô Thần: "Người thế nào?"

Thiên Vô Thần vô cùng thống khổ, cả người giống như nham thạch nóng chảy đổ lên: "Thiếu... Thiếu chủ, máu của người cũng quá bá đạo."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải ta đã nhắc nhở người rồi sao?"

Thiên Vô Thần cũng sắp khóc: "Thế nhưng ta cũng không nghĩ tới máu của Thiếu chủ lại bá đạo như thế, quả thực chính là hủy diệt."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, chịu một chút sẽ qua đi, ta tin tưởng người có thể."

Thiên Vô Thần: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu thật sự không đáng tin cậy, người cứ tự bạo đi, đừng thương tổn đến người khác."

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, người đến để an ủi ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải, nếu an ủi có tác dụng, người sẽ kêu thảm thiết thành như vậy?"

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Con người luôn phải học cách trưởng thành, cố lên."

A.

A.

Thiên Vô Thần lại bắt đầu kêu thảm thiết một lần nữa...

Diệp Trường Sinh trực tiếp xoay người rời đi, nếu ngay cả chút thống khổ này cũng không chịu nổi, có tư cách gì làm Đại Ma?

Một ngày sau.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai đi tới trước mặt Thiên Vô Thần: "Tốt hơn một chút chưa?"

Thiên Vô Thần yếu ớt: "Thiếu chủ, ta còn có thể chịu đựng được."

Diệp Trường Sinh nói: "Chịu khổ trong khổ mới làm thượng nhân, chờ người hoàn toàn dung hợp máu của ta, kiếm ma thể này sẽ mạnh mẽ nhất trong vũ trụ."

"Người nghĩ một chút, nếu sau này người gặp phải kiếm ma thể khác, người ta mạnh mẽ hơn người, người có mất mặt hay không, người chính là Đại Ma tuyệt thế."

Mắt Thiên Vô Thần sáng ngời: "Thiếu chủ nói rất đúng."

Hai chân Diệp Trường Sinh đạp đất, lướt nhanh đến bên ngoài Thần Cung: "Chờ thành công rèn đúc kiếm ma thể, người hãy uống linh dịch trên mặt đất vào, sẽ có trợ giúp với người."

Thiên Vô Thần nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: "Thật ra, Thiếu chủ vẫn rất ấm lòng."

"Có điều, huyết mạch của Thiếu chủ rốt cuộc là cái gì? Thật khủng bố, không dám nghĩ..."

...

Kiểm Điện.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, từ trên cao bay xuống, đi về phía đại điện.

Nhậm Bình Sinh thấy hần đến, vội vàng đứng dậy: "Tiểu sư thúc, sao người lại tới?"

Những người khác nhao nhao khom người hành lễ, trong mắt lộ ra vẻ cung kính.

Diệp Trường Sinh nói: "Tỷ thí kết thúc rồi sao?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Còn hai ngày nữa mới có thể chọn ra thành viên tiến vào cấm địa."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, vậy hai ngày sau ta lại đến."

Mặt Nhậm Bình Sinh lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

Diệp Trường Sinh phát hiện ông khó xử: "Lão Nhậm, không phải người rất tiêu sái sao? Sao lại nhần nhó giống như một cô nương?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, cấm địa có dị động, làm phiền Tiểu sư thúc đi xem một chút."

Cấm địa dị động.

Thì ra các người đang thương lượng việc này.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Lão Nhậm, bây giờ tu vi của người rất mạnh, vì sao không tự mình tiến vào cấm địa?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, chỉ có tu sĩ Đạo Tổ mới có thể tiến vào cấm địa."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói như vậy là người quá mạnh, không có biện pháp tiến vào."

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Cũng được, cũng không phải rất mạnh, so với Tiểu sư thúc thì kém một chút."

Kém một chút?

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lão Nhậm, người có thể biết được mình, vẫn rất sâu sắc."

Nhậm Bình Sinh: "..."

Mọi người rời khỏi đại diện, dẫn Diệp Trường Sinh đi tới cấm địa, hôm nay cấm địa dị động phát sáng, bọn họ đến bấm báo Nhậm Bình Sinh.

Chương 1202: Tiểu sư thúc hết sức vững vàng (2)

Tỷ thí sắp kết thúc, truyền thừa cấm địa mở ra, lúc này cũng không thể xuất hiện bất kỳ sơ suất nào.

Trong khi tiến lên.

Diệp Trường Sinh mở lời hỏi: "Lão Nhậm, người đi qua cấm địa chưa?"

Nhậm Bình Sinh nói: "Lúc còn trẻ đã đi qua, bên trong rắc rối phức tạp, hung hiểm vạn phần, lần đó ta tiến vào trong đó, mạnh mẽ giết ra một con đường máu ở trong đông đảo tu sĩ tiếp nhận truyền thừa."

Nói đến đây, vẻ mặt ông kiêu ngạo: "Tiểu sư thúc, thật ra lúc ta còn trẻ rất ưu tú."

Diệp Trường Sinh nói: "So với ta thì sao?"

Nhậm Bình Sinh giật mình: "Cái kia... Không sao, chúng ta hãy tiếp tục đến cấm địa!"

...

Hư không vô tận.

Trên một tòa tinh vực hoang vu, nam tử áo trắng đi chậm rãi, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Đột nhiên.

Trong không khí truyền đến một trận linh khí dao động mạnh mẽ, nam tử áo trắng ngẩng đầu nhìn lại, một đoàn ánh sáng bất ngờ xuất hiện, phía trên, một bóng người xuất hiện.

"Thuấn Cửu, người đi Kiếm Điện một chút."

Thuấn Cửu hơi khom người: "Kiếm Điện, đi giết ai."

Bóng người lại nói: "Thần Ma Tộc Diệp Trường Sinh, sẽ có người đưa tư liệu của hắc đế trong tay người, Đoạt Thiên Giả chúng ta đã có ba Hoàng bị hắc chém giết."

Thuấn Cửu nói: "Hiếu rồi."

Ngay sau đó.

Bóng người biến mất không thấy, ánh sáng bao phủ trên tinh vực cũng hóa thành hư vô.

Thuấn Cửu không trực tiếp rời đi, mà tiếp tục từ từ đi dọc theo tinh vực hoang vu, thật sự là một người kỳ quái.

Đi thẳng, đi thẳng.

Không biết qua bao lâu, hắc ta ngừng lại ở chỗ sâu nhất trong tinh vực, nhìn bức tranh khắc trên vách đá trước mắt: "Ta, rốt cục tìm được."

Lời nói tràn ngập niềm vui, khó có thể áp chế sự hưng phấn trong lòng.

...

Kiểm Điện.

Cắm địa.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh một ngọn núi lớn, quan sát xuống phía dưới, nhìn lối vào cắm địa bị sương mù bao phủ.

Thần thức của hắc phóng thích, bao phủ ở trên vực sâu: "Lão Nhậm, vực sâu này an tĩnh như thế, không có bất kỳ dị động nào!"

Nhậm Bình Sinh nhướng mày kiểm: "Tiểu sư thúc, lúc trước ta tới kiểm tra qua, đích xác dị động vô cùng lợi hại, giống như có vật gì mạnh mẽ muốn phá phong mà ra."

"Phải không? Nghiêm trọng như vậy?" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, lao xuống phía dưới, chìm vào trong sương mù: "Đều trở

về đi, ta đi xem một chút.”

Đây...

Vẻ mặt Khổng Huyền chấn động: "Điện chủ, Tiểu sư thúc cứ như vậy tiến vào trong đó, có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Nhậm Bình Sinh cười nói: "Yên tâm, Tiểu sư thúc đặc biệt vững vàng, một chút chuyện cũng không có.”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Tin Tiểu sư thúc, một chút tật xấu cũng không có.”

Ba ngày đã trôi qua.

Sau khi Diệp Trường Sinh bước vào cấm địa, một chút tin tức cũng không có.

Điều này lại khiến Nhậm Bình Sinh lo lắng.

Lúc trước còn nói Tiểu sư thúc vững vàng, hiện tại lại biến mất, ngay cả dị động dưới đáy cấm địa cũng không xuất hiện qua.

Khổng Huyền nhìn xuống phía dưới, nhìn vực sâu bị sương mù dày đặc bao phủ: "Điện chủ, Tiểu sư thúc có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Nhậm Bình Sinh quay đầu nhìn lại: "Nói gì thế, Tiểu sư thúc dũng mãnh vô địch, mạnh như vậy, lớn, làm sao có thể có nguy hiểm?"

"An tâm chờ là được."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Tỷ thí đã chấm dứt, chuyện tiếp nhận truyền thừa cấm địa hãy để bọn họ chờ một chút, khi nào Tiểu sư thúc từ cấm địa đi ra, bọn họ lại bắt đầu tiếp nhận truyền thừa.”

"Biết nói như thế nào chứ?"

Khổng Huyền gật đầu: "Đương nhiên, ta sẽ nói cho bọn họ biết cấm địa còn chưa mở ra, để cho bọn họ chờ thêm vài ngày nữa.”

Dứt lời, thân ảnh ông chợt lóe, biến mất trên vùng trời cấm địa.

Khuôn mặt Nhậm Bình Sinh tràn đầy sầu não, ngưng thần nhìn về phía vực sâu, tuy rằng biết Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng vẫn sẽ có một chút lo lắng.

Dù sao, không biết mới là nguy hiểm nhất.

Ông từng tiến vào cấm địa, ai biết dị động khó hiểu, có thể ẩn chứa nguy cơ cực lớn hay không.

Dưới vực sâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh một đường đi về phía trước, khoe miệng nhếch lên ý cười hưng phấn: "Nơi này... Cũng thật nhiều đồ tốt."

Lúc này mới ba ngày đã liên tiếp đạt được không ít vật thần kỳ, như kiếm giềng có thể không ngừng phun trào kiếm khí.

Kiểm đạo nguyên thai ghen kiếm linh còn mạnh mẽ Huyền Thiên Quả Thụ.

Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc, chuyển toàn bộ những thứ này đến trong Thần Cung.

Hắn làm như vậy có phải hơi quá mức không?

Không sao đâu.

Trước cửa chí bảo, không lấy là tội lỗi.

Giờ khắc này.

Ở dưới thần thức của hắn bao phủ, chỗ sâu nhất còn có đồ vật mạnh mẽ hơn, cũng chính là nguyên nhân dị động trong miệng Nhậm Bình Sinh.

Cũng không biết là cái gì, dù sao hơi thở rất mạnh mẽ.

Mặt khác, Diệp Trường Sinh phát hiện một vấn đề, tiến vào đáy vực sâu ba ngày, hắn chỉ mới thăm dò một phần ba vực sâu.

Vực sâu này quá lớn, cũng không biết có bao nhiêu người chết ở đây.

Chương 1203: Cầm tịnh hành hung

Đột nhiên.

Thân ảnh hần đi về phía trước ngừng lại, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, trước mắt có một đoàn ánh sáng thật lớn giống như muốn cắn nuốt hần trong đó.

Cái gì đây?

Diệp Trường Sinh lăm bầm.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, phát hiện quang minh thần lực, có thể cắn nuốt, cũng có thể tặng cho tu sĩ có ngũ đức chi thể.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, Quang Minh thần lực ẩn chứa nguy cơ, hệ thống đánh giá là cấp SSSS.]

SSSS?

Diệp Trường Sinh giật mình: [Hệ thống, SSSS là cấp bậc gì, rất nguy hiểm?]

[Vẫn được, dù sao không cần thận thì chủ nhân sẽ bị đánh chết, hoặc là phát sinh nguy hiểm khác.]

Mẹ nó.

Tất cả đều liên quan đến nguy hiểm đến tính mạng, người còn nói với ta là vẫn được

Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, luôn có hệ thống muốn hại ta.

"Chủ nhân không phải tự xưng là mạnh mẽ sao? Sợ cái gì, xử lý nó!"

Tìm đâm gà?

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, đánh giá quang minh thần lực trước mắt: "Ta biết người có được linh trí rất cao, tất cả mọi

người là người thoải mái, trò chuyện một chút đi!"

"Nhân loại, người thu đi không ít thần vật, vừa đủ mà thôi, nhanh chóng rời khỏi nơi này, ta không muốn đánh người."

Nghe được giọng nói của quang minh thần lực, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, quả nhiên có được linh trí rất cao: "Xem ra, người rất có tình cảm với nơi này, rất thích ở lại chỗ này."

"Ta vốn định dẫn người rời đi, đi xem thế giới bên ngoài."

"Nhân loại, người muốn lừa ta, có phải cảm thấy ta rất ngu xuẩn hay không?"

"Ta muốn đi ra ngoài, cần gì phải đợi đến bây giờ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nếu các hạ nói như vậy thì hơi đối trá, nếu người có thể đi ra ngoài, thì đã chạy lâu rồi."

"Mấy lần muốn rời đi đều thất bại, cho nên người đang chờ đợi cơ hội, vốn tưởng rằng gặp được ta là cơ hội người rời đi, nhưng phát hiện ta rất mạnh, cho nên không muốn trêu chọc ta."

"Không biết ta nói có đúng hay không?"

"Nhân tinh!" Quang minh thần lực mở lời nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ra, người phải học cách tiếp nhận nhân loại, mọi việc đều không có tuyệt đối, nhân loại cũng có người tốt, ví dụ như ta."

"Người có nhu cầu gì có thể nói cho ta biết."

Dứt lời, một bóng người từ trong quang minh thần lực đi ra, đây là một vị lão giả râu bạc đáng người nhỏ bé.

Nếu lão đầu này mặc thêm quần áo màu đỏ, vậy chính là ông già Noel.

Hơi hài hước, hơi buồn cười.

Vóc dáng thấp hơn một chút nhưng nhìn qua mặt mũi hiền lành, cũng không giống người xấu tội ác tà trời gì.

Lão giả lẳng lẳng đánh giá Diệp Trường Sinh: “Lão phu, Quang Minh Đỉnh, không biết người xưng hô như thế nào?”

Quang Minh Đỉnh, người nghiêm túc à?

Vóc dáng người buồn cười còn chưa tính, tên cũng lấy một cách tùy ý như vậy?

Diệp Trường Sinh nói: “Đỉnh lão, vì sao người lại xuất hiện ở chỗ này.”

Quang Minh Đỉnh nói: “Người có thể gọi ta Quang Minh tiên bối, cũng có thể gọi ta là Quang lão, Đỉnh lão là có ý gì, người là đang nhục nhã ta sao?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Tiền bối hiểu lầm, đỉnh là tên thân mật.”

Quang Minh Đỉnh lại nói: “Quên đi, một cái tên gọi mà thôi, cần gì phải cưỡng cầu?”

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Người tiến vào nơi này, lại không biết đây là đâu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nơi này không phải là cấm địa Kiếm Điện sao?”

Quang Minh Đỉnh giật mình: “Người nói là tu kiếm nào? Họ đang ở phòng bên cạnh, người đã đi sai chỗ.”

Bên cạnh?

Hơi lúng túng.

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: “Đỉnh lão, vẫn là người nói cho ta biết, đây là nơi nào, vì sao người sẽ ở bên cạnh mấy người tu kiếm, nơi này đã từng có người khác.”

Quang Minh Đỉnh nói: “Nơi này từng là một tòa tiểu thế giới, vốn

có rất nhiều sinh linh, hiện tại cũng chỉ còn lại ta, mấy người tu kiếm kia, còn có một tên rèn sắt và một vong hồn, có điều vong hồn đã lâu không xuất hiện.”

"Kiếm khí trên người người vô cùng mạnh mẽ, có thể đi cách vách tìm mấy người tu kiếm kia, có điều, ta nhắc nhở người một câu, tính tình rèn sắt rất không tốt, người vẫn không nên trêu chọc hắn, nếu không người sẽ bị đánh nổ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đỉnh lão, người nói cho ta nhiều như vậy, chúng ta coi như là quen biết, người có gì cần ta giúp cứ việc mở miệng là được."

Quang Minh Đỉnh nói: "Ta nói nhiều như vậy chính là hy vọng người tránh xa ta một chút, được không?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Quang Minh Đỉnh lại nói: "Ta và người vô duyên, nếu như người muốn mạnh mẽ cắn nuốt Quang Minh thần lực, ta sẽ đánh chết người."

Trong lúc nói chuyện, trong tay ông xuất hiện một cây quyền trượng, mạnh hay không thì hắn không biết, dù sao nhìn qua rất dọa người.

Tiểu lão đầu này... Một chút tình thú cũng không có.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, Thần Cung mở ra, ngay sau đó, An Lạc Nhi đi về phía trước xuất hiện bên cạnh hắn: "Đỉnh lão, có phải nàng và người có duyên hay không?"

Ánh mắt Quang Minh Đỉnh dừng trên người An Lạc Nhi, trong mắt lộ ra vẻ chấn động: "Ngũ Đức... Nữ đế?"

Chương 1204: Tô Đại Cường

An Lạc Nhi xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Tướng công, vị lão tiền bối này là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lạc Nhi, hẳn là Đỉnh lão, Quang Minh Đỉnh."

An Lạc Nhi hơi khom người: "Gặp qua đỉnh lão."

Quang Minh Đỉnh tiện tay vung lên, quyền trượng đặt trên người Diệp Trường Sinh: "Lão phu có chút lời muốn trò chuyện với tiểu cô nương, người có thể rời đi."

Bịch.

Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài, giống như điều đứt dây.

Tiểu lão đầu đánh lén tôi.

Nếu không phải nể mặt Lạc Nhi, chắc chắn ta sẽ cho người một kiếm.

Quên đi ta cũng không cảm tịnh hành hung.

Vực sâu cấm địa.

Quang Minh Đỉnh dẫn An Lạc Nhi rời đi, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh đứng thẳng, đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, từng tiếng lại từng tiếng gõ truyền đến, âm thanh này rất có tiết tấu.

Không phải là bộp... Cái loại này keng rồi bang, giống như như chùy lớn va chạm vào tâm linh.

Hắn bước từng bước đi về phía trước, theo âm thanh đi tới, không biết qua bao lâu, mỗi một tiếng chùy hạ xuống, trong không khí nhắc lên linh khí dao động kịch liệt.

Mơ hồ.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy một bóng người đang một lần lại một lần vung quyền lớn, thân hình người này không phải rất cao, không sai biệt lắm cũng chỉ có hai mét thôi.

Tóc trắng lộn xộn khiến người ta có cảm giác vô cùng lồi thoi lệch thếch, một thân cơ bắp cuộn cuộn tựa như hai con thần long quấn quanh cánh tay.

"Tiền bối gọi ta đến đây là có chuyện gì?"

Ầm.

Lại một quyền hạ xuống đánh vào trên huyền thiết, Diệp Trường Sinh giật mình, khá lắm, lão đầu này dùng nắm đấm đánh huyền thiết sao?

Không đúng, mới vừa rồi lúc hấn vung nắm tay, rõ ràng xuất hiện một thanh chùy lớn.

Thợ rèn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu hữu có cảm thấy hứng thú với rèn đúc không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là tạp gia, cái gì cũng cảm thấy hứng thú, tiền bối là dự định dạy ta huật rèn đúc sao?"

Thợ rèn lắc đầu, cười nói: "Lão phu phát hiện trong cơ thể tiểu hữu có ba loại thần hỏa, là người chế tạo trời sinh, về phần dạy người thuật rèn đúc, ta không có tính toán kia."

Có ý gì, không có ý định dạy hấn, vậy gọi hấn để làm gì?

Thợ rèn lại nói: "Không biết bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên gặp được người xuất sắc như ngươi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối nói, ta đều biết, nếu tiền bối không có chuyện gì, vậy ta sẽ rời đi trước."

Thợ rèn nói: "Đừng vội vàng đi, ta không thể thu ngươi làm đồ đệ, nhưng nếu bên cạnh ngươi có người thích hợp với thuật rèn đúc, ngươi có thể giao cho ta."

"Lão Quang cũng giúp người bồi dưỡng một người, ta cũng không thể rơi vào thế hạ phong."

Diệp Trường Sinh tò mò: "Thợ rèn tiền bối, vì sao các người đều không bồi dưỡng ta?"

Vẻ mặt thợ rèn nghiêm túc: "Thật ra rất đơn giản, chúng ta không muốn dính nhân quả trên người người."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, những lão đầu tử này, cả đám đều rất quỷ tinh, không muốn dính vào nhân quả trên người hắn, lại muốn có quan hệ với hắn, tính kế đủ sâu.

Ngay sau đó.

Hắn chậm rãi nâng cổ tay lên, cửa Thần Cung mở ra, một ánh sáng sấm sét xuất hiện, Diệp Thập Vạn đứng bên cạnh hắn.

Thợ rèn phát hiện Diệp Thập Vạn đến, thì thào tự nói: "Tiểu thế giới, hắn lại có một tòa tiểu thế giới."

Ngay sau đó, ánh mắt ông rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Cấp Tiên Thiên, Thần Lô Thể, hoàn mỹ, quả thực quá hoàn mỹ."

Diệp Thập Vạn nhận thấy được ánh mắt của thợ rèn: "Thiếu chủ, hắn vẫn nhìn ta, bộ dáng có chút hèn mọn, có phải thêm muốn thân thể ta hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, thợ rèn tiền bối muốn truyền thụ thuật rèn đúc cho người."

Nói đến đây, hắn nhìn thợ rèn: "Tiền bối, đã dẫn người đến cho người, có hài lòng không?"

"Rất hài lòng, cứ để hắn ở lại bên cạnh ta đi!" Thợ rèn gật gật đầu: "Tiểu tử, trong cơ thể người có phải có một tòa tiểu thế giới hay không?"

Diệp Trường Sinh không giấu diếm nào chút nào: "Không saicó một tòa tiểu thế giới."

Thợ rèn nghe thấy rơi vào im lặng...

Diệp Trường Sinh đưa cho Diệp Thập Vạn một ánh mắt, giống như đang nói cố gắng học tập, tiếp theo hắn xoay người rời đi.

...

Kỷ nguyên Môn.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước cung điện, cửa cung nguy nga cao ngất, tản ra khí thế khí phách cuộn cuộn.

Liếc mắt một cái đã khiến người ta sinh ra ý niệm thần phục.

Bóng người bước nhanh về phía trước, tiến vào trong cung điện, cung điện được điêu khắc từ bạch ngọc, thánh khiết vô cùng, đứng ở trong đó làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

"Thuộc hạ Cơ Hắc, cầu kiến Đại trưởng lão."

Ầm.

Tiếng mở cửa truyền ra, một ánh sáng mạnh bắn ra, Từ Thiên từ trên đài cao mở ra cửa lớn đi ra.

"Cơ trưởng lão, tìm lão phu có chuyện gì?"

Cơ Hắc nói: "Hồi đại trưởng lão, Hiên Viên Nhất và Vũ Trụ Kiếm Minh, Đoạt Thiên Giả liên hợp, thế lực ba phương đi tới Kiếm Điện, dường như toàn quân bị diệt."

Chương 1205: Tô Đại Cường (2)

Từ Thiên giật mình: "Xem ra Diệp Trường Sinh lại trở nên mạnh mẽ."

Hiên Viên Nhất và Hỏa Diễm Khanh là người dưới trướng lão ta, lão ta rất rõ ràng thực lực của hai người, hơn nữa Đoạt Thiên Giả và Vũ Trụ Kiếm Minh đều bại bởi Kiếm Điện.

Lời giải thích duy nhất chính là Diệp Trường Sinh lại trở nên mạnh mẽ.

Ngay hôm qua bọn họ mới nhận được tin tức, ở một chỗ trong không gian Hư Vô phát hiện tung tích Kiếm Thất Tiên, người của chúng ta đã đi tới đó.

Bây giờ Kiếm Điện căn bản không chịu nổi một kích, dưới tình huống như vậy, có thể đánh bại Hiên Viên Nhất, chỉ có thể là Diệp Trường Sinh.

Ngay từ đầu Từ Thiên đã cảm giác Diệp Trường Sinh sẽ trở thành mối họa lớn, hiện giờ lại một lần nữa nghiệm chứng bản khoản của lão ta.

Im lặng trong chớp mắt.

Từ Thiên mở lời nói: "Đi thông báo, Tô lão đến."

Cơ Hắc gật đầu, xoay người rời đi.

Trong lòng Từ Thiên âm thầm tính toán, thực lực của Vũ Trụ Kiếm Minh yếu đi một chút nhưng nếu Diệp Trường Sinh đã thương Kiếm Minh, bọn họ tất sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Ngược lại Đoạt Thiên Giả tuyệt đối là nhân vật ngoan độc.

Nếu Diệp Trường Sinh cứng rắn với bọn họ thì sẽ là chuyện tốt với Kỷ Nguyên Môn.

Đồng thời, lão ta cũng ý thức sâu sắc được, muốn hoàn thành đại

ngiệp của Kỷ Nguyên Môn, nhất định phải nhanh chóng diệt trừ Diệp Trường Sinh.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Hắc Tộc, Diệp Trường Sinh lại có quan hệ với Hắc Tộc.

Nếu như không diệt trừ Diệp Trường Sinh, lão ta lo lắng Diệp Trường Sinh sẽ nhúng tay vào đại chiến giữa Kỷ Nguyên Môn và Hắc Tộc.

Giây lát.

Cơ Hắc đi rồi trở lại, đồng thời xuất hiện với lão ta còn có một lão giả, người này là Trưởng lão chấp pháp đường Kỷ Nguyên Môn.

Tên là Tô Đại Cường.

Từ Thiên trầm giọng nói: "Tô trưởng lão, Diệp Trường Sinh chưa bị diệt trừ, người còn đang ở Kiếm Điện."

Tô Đại Cường trong nháy mắt hiểu được ý của Từ Thiên: "Đại trưởng lão yên tâm, ta sẽ dẫn người san bằng Kiếm Điện."

Từ Thiên nói: "Có Tô trưởng lão xuất mã, nhất định sẽ không có sơ hở nào, có điều ta vẫn nhắc nhở người một câu, Diệp Trường Sinh không giống kẻ địch trước kia, ngoại trừ tu vi mạnh mẽ ra còn có rất nhiều lá bài tẩy."

"Không động thì thôi, động thì một kích mất mạng."

Tô Đại Cường lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Đại trưởng lão yên tâm, không có kẻ địch nào mà Chấp pháp đường chúng ta không thể chém giết."

Dứt lời.

Ngay khi lão ta chuẩn bị rời đi, một bóng dáng xuất hiện trước cung điện, người tới khom người một cái: "Bẩm Đại trưởng lão, cường giả Ma Kha Tộc, Cổ Man Tộc và Phần Thiên Tộc buông xuống, bọn họ đi tới Kiếm Điện."

"Mặt khác, trên Vũ Trụ Tử Hải phát hiện một tòa Di Thất Điện Vị, thể lực khắp nơi đều phái người đi tới."

Di Thất Diện Vị?

Từ Thiên biết Di Thất Diện Vị xuất hiện sẽ dấy lên sóng to gió lớn trong vũ trụ, không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm tài nguyên của Di Thất Diện Vị.

Mỗi một lần Di Thất Diện Vị xuất hiện, ít nhiều sẽ thúc đẩy cục diện vũ trụ thay đổi.

Im lặng trong chớp mắt.

Ánh mắt Từ Thiên rơi vào trên người người tới: "Ma Kha Tộc, Cổ Man Tộc và Phần Thiên Tộc đi tới Kiếm Điện, có biết vì chuyện gì không?"

"Hồi Đại trưởng lão, còn chưa điều tra rõ ràng."

Từ Thiên lại nói: "Thiên Chú Tộc không xuất hiện sao?"

"Không có, lần này đi tới Vũ Trụ Tử Hải, người dẫn đầu là Thiên Dụ Cung và Tà Cung."

Vì sao Thiên Chú Tộc không xuất hiện?

Từ Thiên híp mắt, tựa hồ đang lo lắng điều gì đó: "Nhanh chóng phái người đi kiểm tra tin tức của Thiên Chú Tộc, đồng thời biết rõ ý đồ ba tộc đi tới Kiếm Điện, có việc trực tiếp bẩm báo cho Tô trưởng lão."

Vực sâu cấm địa.

Diệp Trường Sinh đang nghe người kể chuyện xưa, bảy lão giả trước mặt là cao thủ kiếm đạo, bọn họ bị nhốt ở đây quá lâu.

Từ trong miệng bọn họ, Diệp Trường Sinh đã biết thân phận của bảy người, bọn họ được xưng là Hình Thiên Thất Kiếm.

Thuộc về thời kỳ Thái Cổ.

Người thợ rèn tên là Vương Đại Chùy.

Người lợi hại nhất thời kỳ Thái Cổ là Đoạn Tạo đại sư.

Quang Minh Đỉnh thì không cần phải nói, được xưng là Quang Minh Thần.

Đã từng xuất hiện một luồng áo nghĩa ở điểm cuối của vũ trụ, nghe đồn trong đạo áo nghĩa này ẩn chứa một loại văn minh võ đạo mới, nếu lĩnh ngộ là có thể đi tới điểm cuối của vũ trụ.

Nhưng sau khi bọn họ tiến vào nơi này, lại phát hiện không có gì, sau đó đã bị phong ấn ở đây.

Lúc ấy tu sĩ bị phong ấn ở đây với bọn họ không có tám ngàn cũng có một vạn, nhưng cuối cùng chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Diệp Trường Sinh từ trong miệng bọn họ hiểu được một đạo lý, không có việc gì không cần tiến linh tinh vào hố đen, thật sự sẽ xảy ra mạng người.

Vạn người tiến vào, từ một mảnh yên bình ban đầu, đến tấn công lẫn nhau, cho đến cuối cùng nơi này bị sợ hãi tràn ngập.

Chương 1206: Buông xuống tiểu thế giới

Con người chết từng ngày, ngày này qua ngày khác ít hơn.

Diệp Trường Sinh lại một lần nữa lĩnh ngộ một đạo lý, nếu muốn sống, ngoại trừ thực lực mạnh mẽ ra, còn phải có thể chịu đựng được tịch mịch.

Phó Thanh Huyền nói xong đột nhiên hơi nghẹn ngào: "Trải qua nhiều như vậy, ta một chút cũng không thương tâm, điều khiến ta không tiếp nhận được chính là... Ai đã phong ấn chúng ta ở đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Những thứ này quan trọng sao?"

Phó Thanh Huyền nói: "Đương nhiên, nếu để ta tra được người này, không chết không thôi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nhiều năm như vậy, người tiếp nhận truyền thừa của các người rất nhiều, vì sao phải truyền thừa cho người khác?"

Sở Nam Thiên nói: "Không phải truyền thừa cho người khác, cái này có liên quan đến tiên tổ Kiếm Điện Kiếm Huyền Tử, chúng ta đã từng đồng ý với hắn, giao kiếm đạo cho người tiến vào tiểu thế giới, đương nhiên chúng ta muốn có được kiếm đạo của chúng ta, cũng không phải ai cũng có thể. Cho nên Kiếm Huyền Tử đồng ý giúp chúng ta tuyển chọn nhân tài."

"Đổi lại, hắn sẽ không tiết lộ chuyện của tiểu thế giới ra ngoài, thật ra, hắn đang bảo vệ chúng ta, Kiếm Huyền Tử là người chúng ta kính nể."

Nói đến đây, ông dừng lại, tiếp tục: "Chỉ là đã lâu không gặp hắn."

Diệp Trường Sinh hơi hồ nghi, thực lực của Kiếm Huyền Tử có thể nói là vô địch, chẳng lẽ cũng không có cách nào mở phong ấn sao?

Hay là nói ông cố ý không mở phong ấn ra, chính là để cho đệ tử Kiếm Điện tiến vào cấm địa tiếp nhận truyền thừa của bảy người.

Phó Thanh Huyền dường như nhìn ra nghi hoặc của Diệp Trường Sinh: "Đại trận phong ấn nơi này, không phải là có thực lực thì có thể đánh vỡ."

"Nếu thật sự như vậy, chúng ta cũng không đến mức bị phong ấn lâu như vậy, biến thái nhất chính là... Đại trận phong ấn nơi này, chỉ cần có người công kích, đại trận sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ."

Con người Diệp Trường Sinh co rút lại, trận này hơi giống với đại trận hắc bày ra ở Hoang Cổ Diệp gia, đại trận mà hắc bày ra là theo thực lực của hắc càng mạnh thì lực phòng ngự của đại trận càng mạnh.

Tòa trận pháp này chỉ cần có người tấn công, đại trận cũng sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ, rốt cuộc người nào bày ra đại trận biến thái như vậy?

[Định, nhắc nhở chủ nhân, trận này có quan hệ với chủ nhân.]

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, có ý gì, đại trận này do hắc bày ra sao?

[Định, nhắc nhở chủ nhân, trận này hắc là do chủ nhân sáng tạo, nhưng không phải do chủ nhân bày ra.]

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động: [Ngay cả chuyện trận này do ta sáng tạo mà người cũng biết?]

[Không đúng, chuẩn xác mà nói trận này do kiếp trước chủ nhân sáng tạo, không có một chút quan hệ nào với người.]

[Hiện tại chủ nhân bày trận đều cố sức, chứ đừng nói là sáng tạo trận pháp.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Sao cứ cảm thấy hệ thống đang châm chọc hắc.

Vì vậy, vấn đề tới.

Trận pháp này do kiếp trước hắc sáng tạo, đây rốt cuộc là người

nào bày ra, có thể từ chỗ hẩn học tập được trận pháp, nhất định là người quen.

Phó Thanh Huyền nhìn Diệp Trường Sinh: "Không phải người muốn đánh vỡ phong ấn rồi dẫn chúng ta rời đi chứ?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vừa rồi ta nghĩ như vậy, nhưng hiện tại ta từ bỏ suy nghĩ này, nhưng nếu Phó lão muốn rời đi, ta vẫn có biện pháp."

Dứt lời.

Vương Đại Chùy dẫn Diệp Thập Vạn xuất hiện, cùng lúc đó, Quang Minh Đỉnh cũng dẫn An Lạc Nhi tới.

Phó Thanh Huyền nhìn hai người: "Thợ rèn, lão Quang, các người chưa bao giờ bước ra khỏi địa bàn của mình, hôm nay như thế nào ừ nhả đến chỗ ta."

Vương Đại Chùy nói: "Bình thường nào có thời gian, không phải đang bế quan thì chính là đang bế quan, hiện tại ta chỉ cần nghe được từ bế quan này, cả người đã gãy không được."

Quang Minh Đỉnh nói: "Lớn tuổi rồi, không có việc gì vẫn phải lắc lư nhiều hơn, vừa rồi ta nghe được có người đang khoác lác, là ai tới."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt ông rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Có phải là người hay không, người trẻ tuổi đừng nên khoác lác, không tốt cho thân thể."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Ta khoác lác?"

Quang Minh Đỉnh nói: "Không phải người nói muốn phá vỡ phong ấn nơi này sao?"

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Đỉnh lão, sao ta cảm giác được người không quá muốn rời khỏi nơi này nhỉ"

Sắc mặt Quang Minh Đỉnh âm trầm: "Không phải là không muốn rời đi, mà là biết căn bản là không cách nào rời đi."

"Ai không khát vọng tự do, ai không muốn phóng thích bản thân."

Vương Đại Chùy phụ họa nói: "Quang lão nói rất đúng, trước kia ta có hai sở thích, một là thuật rèn đúc, cái khác ta đã bỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Thợ rèn tiền bối, vậy một sở thích khác của người là gì."

Vương Đại Chùy nói: "Nữ nhân."

Diệp Trường Sinh: "..."

Vẻ mặt Phó Thanh Huyền khinh bỉ nhìn Vương Đại Chùy: "Thợ rèn, người không sợ nữ nhân ảnh hưởng tới tốc độ ra chùy của người sao?"

Vương Đại Chùy cười nói: "Không đâu."

Quang Minh Đỉnh ghé mắt nhìn An Lạc Nhi: "Lạc Nhi, bây giờ người có thể rời đi."

Chương 1207: Buông xuống tiểu thế giới (2)

An Lạc Nhi hạ thấp người vái chào: "Đa tạ Quang lão."

Nàng chiếm được sức mạnh quang minh, ngoại trừ Ngũ Hành lực ra, lại có được một sức mạnh thuộc tính.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nói với Quang Minh Đỉnh: "Đỉnh lão, thật ra ta thật đúng là có biện pháp dẫn các người rời đi."

"Tiểu tử, người muốn nói tiểu thế giới sao?" Quang Minh Đỉnh trầm giọng nói: "Sợ là tiểu thế giới trong cơ thể người không cách nào thừa nhận lực lượng của chúng ta, chỉ cần chúng ta tiến vào trong đó, tiểu thế giới của người sẽ hoàn toàn sụp đổ."

Phiến diện

Cách cục nhỏ.

Bọn họ thật sự có thể khiến tiểu thế giới của Diệp Trường Sinh sụp đổ?

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, buông xuống tiểu thế giới, có lập tức mở ra hay không?]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên xuất hiện khiến Diệp Trường Sinh bối rối, khi nào có nhiệm vụ ẩn vậy, sao hắn lại không biết.

[Nhắc nhở chủ nhân, nếu là nhiệm vụ ẩn, hệ thống có thể lựa chọn tự động nhận nhiệm vụ.]

[Người trâu, người nói cái gì cũng đúng.]

[Hệ thống, có phải lập tức mở ra hay không, có thể để cho phong ấn nơi này mở ra sao?]

[Đúng vậy, có lập tức mở ra hay không?]

Diệp Trường Sinh mừng thầm, quay đầu nhìn về phía Quang Minh Đỉnh: "Đỉnh lão, nếu ta dẫn người rời khỏi nơi này, người dự định trả giá cái gì?"

Quang Minh Đỉnh nói: "Truyền thừa mạnh mẽ nhất của lão tử đã cho nữ nhân của người, tiểu tử người còn không biết đủ sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không giống, Lạc Nhi sau này coi như là đồ đệ của người, ta dẫn người rời đi, có phải người nên bồi thường cho ta hay không?"

"Bồi thường cho người, nữ nhân Quang Minh Tộc chúng ta là tồn tại thánh khiết nhất trong vũ trụ, chờ lão phu đi ra ngoài tìm cho người một người vợ của Quang Minh Tộc."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tìm vợ của Quang Minh Tộc?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Quang Minh Đỉnh: "Đỉnh lão, có phải cách cục của người nhỏ hay không, một người làm sao có thể, ta muốn một trăm người."

Quang Minh Đỉnh ngẩn người, hiển nhiên là bị câu trả lời của Diệp Trường Sinh chấn động, ông quay đầu nhìn về phía An Lạc Nhi: "Người nghe một chút, đây có là tiếng người không, người không có ý định quản sao?"

An Lạc Nhi nhìn về phía Quang Minh Đỉnh: "Quang lão, Trường Sinh có đạo lý, không cần nữ nhân Quang Minh Tộc các người."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Trong tay Quang lão không phải có một thanh Quang Minh Kiếm sao? Cứ đưa nó cho Trường Sinh đi."

Quang Minh Đỉnh khẽ thở dài một tiếng: "Tiểu nha đầu người, chút tài sản của lão phu đều bị người run lộ ra."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đỉnh lão, không phải là một thanh kiếm sao? Người sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?"

Quang Minh Đỉnh biết Diệp Trường Sinh đang khích ông: "Tiểu tử, chỉ cần người có thể dẫn chúng ta đi ra ngoài, kiếm chính là của người."

"Quang Minh Kiếm là một trong ba thánh vật của Quang Minh Tộc chúng ta, rất lợi hại."

Diệp Trường Sinh nói: "Giao kiếm trước, ta sẽ dẫn các người ra ngoài."

Sắc mặt Quang Minh Đỉnh trầm xuống: "Tiểu tử, người không tin ta sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đỉnh lão hiểu lầm rồi, ta tin tưởng người, nhưng vì để không có sơ hở nào, trước nên đưa kiếm cho ta."

Một bên, Vương Đại Chùy phụ họa: "Quang lão, cho hắn đi!"

Quang Minh Đỉnh nhìn Vương Đại Chùy: "Người nói nhẹ nhàng nhĩ, không phải chí bảo của người cho nên người không đau lòng."

Vương Đại Chùy nói: "Cho hắn đi, ta sẽ rèn cho người một thanh, ta đã nhanh chóng muốn đi xem thế giới bên ngoài."

"Cũng không biết những cô nương năm đó thích ta, hiện tại còn tốt không."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thợ rèn tiền bối, những cô nương kia chắc chắn sống rất tốt, có điều hiện tại sợ đã không còn là cô nương rồi."

Tất cả mọi người đều cất tiếng cười rộ lên.

Lúc này.

Quang Minh Đỉnh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tia sáng, ngay sau đó quang diệu vạn trượng, một thanh trường kiếm trong suốt xuất hiện.

Trường kiếm nhìn qua rất bình thường, không có chút uy áp nào, nhưng ngay trong nháy mắt nó xuất hiện, tháp Ngục Kiếm dị động,

tựa hồ hơi tham lam.

Ngay sau đó.

Một màn kinh ngạc đã xảy ra.

Quang Minh Kiếm hóa thành một vệt sáng trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Quang Minh Đỉnh hơi bối rối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao kiếm này lại không được ông khống chế.

Ông híp mắt, nhìn chăm chú vào người Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử, có phải trong cơ thể ngươi cất giấu chí bảo kiếm đạo hay không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Đỉnh lão nói gì, trên người ta không có chí bảo gì. Thật ra, ta cũng là người đáng thương, nếu các người có chí bảo gì không cần thì có thể cho ta.”

"Thật sự, ta không ghét bỏ."

Vương Đại Chùy cười nói: "Diệp tiểu tử, ngươi đang khóc nghèo, cần thận chúng ta đánh chết ngươi, nhanh chóng dẫn chúng ta ra ngoài, về sau chỗ tốt của ngươi sẽ cuồn cuộn không ngừng."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ một chút, không phải toàn bộ mọi người còn chưa tới sao?"

Chương 1208: Người này rất thích nói nghĩa khí

Sắc mặt Quang Minh Đỉnh trầm xuống: "Tiểu tử, người nói vong hồn sao? Vậy thì tên kia biến mất thật lâu, chẳng lẽ hắn còn ở chỗ này?"

Vương Đại Chùy nói: "Không nên, nếu vong hồn còn đang trong phong ấn, hắn không thể không xuất hiện."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn sang một bên: "Các hạ còn không đi ra?"

Dứt lời.

Một đoàn sương mù màu đen xuất hiện, tựa như hắc long bay lượn, một bóng người từ trong sương đen đi ra.

Vong hồn - Hồn Bất Diệt

Ánh mắt Phó Thanh Huyền rơi vào trên người Hồn Bất Diệt: "Vong hồn, người còn chưa tiêu vong."

Hồn Bất Diệt kiêu căng không thôi: "Tu kiếm, người cũng chưa chết, sao ta có thể chết?"

"Năm đó Kiếm Huyền Tử bị thương nặng, nhưng muốn giết ta, thật sự là quá ngây thơ, các người đừng quên ta tên là gì."

Phó Thanh Huyền nói: "Thì ra nhiều năm như vậy người không xuất hiện là vẫn luôn bế quan dưỡng thương, ta nói trong phong ấn lại an tĩnh như thế, thiếu người làm xằng làm bậy, mọi người chính là thanh tịnh."

Hồn Bất Diệt nói: "Tu kiếm, nếu không phải các người nhiều người, ta đã xử lý người từ lâu."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, Kiếm Huyền Tử có quan hệ gì với người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ ta."

Hồn Bất Diệt cười lạnh nói: "Vậy sư phụ người nợ, người đến trả. Người tự sát hay để ta ra tay?"

Diệp Trường Sinh giật mình, ánh mắt rơi vào trên người ba người Quang Minh Đỉnh, Phó Thanh Huyền, Vương Đại Chùy: "Chư vị tiền bối, ta có thể không thể dẫn các người rời đi."

Phó Thanh Huyền nói: "Vong hồn, người muốn giết người trước mặt chúng ta sao? Có phải bế quan quá lâu hay không, đầu óc cũng không sử dụng cho tốt."

Hồn Bất Diệt nói: "Sợ là đầu óc các người có vấn đề đi, sẽ không thật sự cho rằng hần có thể dẫn các người đi ra ngoài, đừng quên tòa phong ấn này hình thành như thế nào, căn bản là không ai có thể mở ra."

Phó Thanh Huyền nói: "Có thể rời đi hay không đó là chuyện của chúng ta, ta thích nói chuyện phiếm với Diệp tiểu tử."

"Dù sao người cũng dám ra tay với hần, trước tiên hỏi kiếm của ta có đồng ý hay không."

Wương Đại Chùy phụ họa: "Còn có búa của ta."

Hồn Bất Diệt nói: "Ngu xuẩn."

Dứt lời.

Hần hóa thành một đoàn sương đen biến mất trước mặt mọi người, nhìn bóng lưng hần rời đi, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Các hạ thật sự không muốn rời đi?"

Hồn Bất Diệt dừng lại: "Ta sẽ tin người?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Các hạ không khỏi quá coi thường ta, nói thật cho người biết, ta thật sự có thể dẫn mọi người rời khỏi nơi này."

Hồn Bất Diệt xoay người: "Nếu người có thể dẫn mọi người rời đi, sau này ta sẽ đi theo bên cạnh người, tùy ý người sai phái."

Diệp Trường Sinh cười thầm không thôi, chờ chính là những lời này: "Các hạ cũng không thể nuốt lời."

Hồn Bất Diệt nói: "Ta sẽ nuốt lời sao? Ta dùng thần hồn thề, chỉ cần ngươi có thể mở ra phong ấn, ta vẫn ở lại bên cạnh ngươi, nếu nuốt lời, hồn phi phách tán."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: [Hệ thống, lập tức mở ra tiểu thế giới.]

Dứt lời, phong ấn phát sinh lắc lư kịch liệt, lại chậm rãi tăng lên, mọi người đều không thể tin nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Quang Minh Đỉnh nói: "Tiểu tử này thật sự làm được."

Trên mặt Vương Đại Chùy lộ vẻ hưng phấn: "Rốt cục cũng đi ra ngoài, mỹ nhân, ta muốn trở về."

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang ra, ánh sáng vạn trượng xuất hiện, thẳng lên đỉnh tiên khung.

...

Mẹ nó.

Thế mà hắn có thể khiến tiểu thế giới quay về hiện thực.

Dường như có phiên toái lớn.

Quang Minh Đỉnh trầm giọng nói.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Từng cột sáng của kết giới xuất hiện, buông xuống trên Kiếm Điện, ngay sau đó Thập Phương Thiên Môn mở ra.

Uy áp mệnh môn cuộn cuộn từ trong Thiên Môn khuếch tán ra,

bóng người lần lượt xuất hiện, ánh mắt đồng loạt hội tụ ở tiểu thế giới.

Quang Minh Đỉnh nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, có phải người cố ý hay không?"

Trời đất chứng giám, hẳn thật sự không phải cố ý.

Diệp Trường Sinh nói: "Đỉnh lão, người cũng đừng oan uổng ta, nếu như ta cố ý, các người không đồng ý là được, cần gì phải hao tổn như vậy?"

Thợ rèn nói: "Lão Quang, Diệp tiểu tử vẫn rất phúc hậu, chúng ta đừng hiểu lầm hắn."

"Tiểu thế giới buông xuống khiến cho trời đất oanh động, thế lực khắp nơi đều sẽ hướng về phía tài nguyên trong tiểu thế giới."

Quang Minh Đỉnh nói: "Lão phu mặc kệ, dù sao Diệp tiểu tử cũng phải chịu trách nhiệm với chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, các người sẽ không bị người đánh chết, ta là người nói nghĩa khí nhất."

Trên hư không.

Diệp Thập Vạn nhìn thợ rèn: "Sư phụ, người cứ yên tâm đi, có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ đả thương đến người."

Thợ rèn cười nói: "Lão phu một chút cũng không hoảng hốt, dù sao ta cũng không có tài nguyên, cho dù bọn họ muốn cướp thì cướp lão Quang và mấy người tu kiếm kia."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơn nữa, những người tới này hình như không phải rất mạnh, một mình ta có thể đập nổ bọn họ."

Chương 1209: Tiếp lão tổ về nhà

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Thợ rèn tiền bối, vậy những người này sẽ giao cho người."

Thợ rèn trừng mắt Diệp Trường Sinh: "Người có tin ta đập người trước hay không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đại địch trước mắt, chúng ta phải đoàn kết."

Mọi người: "..."

Lúc này.

Trong Thập Phương Thiên Môn.

Bóng người không ngừng đi ra, mọi người đánh giá lẫn nhau một phen, rất hiển nhiên bọn họ đều biết được sự tồn tại của nhau.

Cổ Lang Gia nói: "Tòa tiểu thế giới này ẩn chứa không ít tài nguyên, có điều, mấy người trước mắt vô cùng mạnh mẽ."

"Bọn họ có thể lại nhìn thấy ánh mặt trời, hẳn là do Diệp Trường Sinh ban tặng, ý của lão phu là chém chết Diệp Trường Sinh trước."

Kỷ Nguyên Môn Tô Đại Cường nói: "Diệp Trường Sinh nhất định phải trừ, chúng ta cũng phải phân chia hết sạch tiểu thế giới này."

"Nơi này là địa phương của Kiếm Điện, một thời gian trước người của chúng ta vừa mới bị Kiếm Điện đả thương, lần này cả gốc lẫn lá nhất định phải để cho bọn họ hoàn trả gắp bội."

Những người khác nhao nhao xuất hiện, mục tiêu đều tập trung vào Diệp Trường Sinh, có người trầm giọng nói: "Nếu mọi người không có ý kiến, vậy trước tiên giết Diệp Trường Sinh, sau đó đoạt tài nguyên của tiểu thế giới."

Ngắn ngủi vài phút, mọi người đã tạo thành nhất trí.

Tô Đại Cường bước ra một bước, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Chư vị, kẻ địch của chúng ta là Diệp Trường Sinh, kính xin chư vị không nên nhúng tay vào."

Nghe tiếng.

Quang Minh Đỉnh ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, tới vì người, không có quan hệ quá nhiều với chúng ta."

Nói đến đây, ông ngừng đầu nhìn Tô Đại Cường: "Yên tâm, chúng ta sẽ không ra tay, các người yên tâm đánh chết hắn."

Diệp Trường Sinh: "..."

An Lạc Nhi cười khổ một tiếng: "Quang lão, ta sẽ không để Trường Sinh có bất kỳ sơ suất nào."

Quang Minh Đỉnh nói: "Tiểu tử này có cái gì tốt, lại để cho người một lòng một dạ như thế."

An Lạc Nhi nói: "Quang lão, trong mắt ta Trường Sinh là người hoàn mỹ nhất trên đời, cũng là người ta yêu nhất, có thể giết ta, nhưng ai dám động đến hắn, ta diệt cửa tộc người đó."

Quang Minh Đỉnh khẽ thở dài một tiếng: "Tiểu tử, người để cho một nữ nhân bảo vệ, người cũng không biết xấu hổ."

"Nữ nhân của ta bảo vệ ta, có vấn đề gì?" Diệp Trường Sinh không cho là nhục nhã, ngược lại cho là vinh quang.

Ngay sau đó.

Hắn nhìn Tô Đại Cường: "Trong thời gian ngắn trước, hình như ta vừa mới giết người của Kỷ Nguyên Môn, các người nhanh chóng tới chịu chết như vậy, để ta nói các người cái gì tốt?"

"Người đời đều nói Kỷ Nguyên Môn các người mạnh mẽ, nhưng ta cảm giác rất bình thường, cũng không khó giết."

Tô Đại Cường tức giận không kìm được: "Diệp Trường Sinh, lần này người chắc chắn phải chết."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Mỗi lần các người đều nói như vậy, cuối cùng lại bị ta giết, cũng không biết lúc này người có thể ngăn cản mấy chiêu của ta."

"Tốt nhất không nên bị ta giết trong chớp mắt, bằng không như vậy sẽ không có ý nghĩa."

Tô Đại Cường thật sự thật không ngờ Diệp Trường Sinh lại kiêu ngạo như vậy: "Giết hẳn."

Ra lệnh một tiếng.

Hai bóng người mạnh mẽ lao về phía trước, nơi đi qua, không gian sụp đổ nghiền nát, uy áp cuồng bạo rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Đạo Thần?

Ngay khi hai người cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, một bóng người đột nhiên xuất hiện, vô cùng bá đạo, hai thanh chùy lớn đánh xuống.

Giống như cuồng lôi bạo kích.

Ầm.

Ầm.

Tiếng sét đánh truyền ra, ánh sáng màu tím bắn ra, hai bóng người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, trên không trung dường như có hai đạo lôi long đang tàn sát bừa bãi.

Diệp Thập Vạn ngạo nghễ đứng, vững như bàn thạch, tựa như một Chiến Thiên Đấu Thần, hai tay cầm chùy lớn: "Các người cũng xứng ra tay với chủ nhân, rác rưởi."

Nghe tiếng.

Ánh mắt Tô Đại Cường rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Quý gì, Tiên Thiên mà có thể mạnh mẽ như vậy?"

Sau đó, lão ta dường như nghĩ đến điều gì đó: "Hắn... Hắn là

người Thần Ma Tộc, đã lâu không gặp được Thần Ma Tộc mạnh mẽ như vậy.”

Lúc này.

Một lão giả bị đánh bay đi tới bên người Tô Đại Cường: "Tô lão, tu vi này có thể so với Đạo Thần đỉnh phong, mặt khác, hẳn có thuộc tính lôi, quá khủng bố.”

“Lui ra chữa thương đi!” Tô Đại Cường khoát tay áo, xoay người nhìn về phía người của các thế lực khác: "Chư vị dự tính ngồi trên núi xem hổ đấu sao?”

Một nam tử áo hồng đi ra: "Không, chúng ta chính là xem Kỷ Nguyên Môn ra tay.”

Lại có một nữ tử chân thành tiến lên: "Chúng ta không nói muốn ra tay, xem náo nhiệt không được sao?”

Tô Đại Cường nói không nên lời, nếu lão ta hạ lệnh cho cường giả Kỷ Nguyên Môn dốc toàn lực mà động, tất có thể chém chết Diệp Trường Sinh.

Nhưng hai con hổ tranh giành tất sẽ có một con bị thương, chỉ có thể làm áo cưới cho người khác.

Lão ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tô Đại Cường nói: "Nếu chư vị không có ý định ra tay, vậy Kỷ Nguyên Môn ta rời khỏi trận vây công này.”

Chương 1210: Tiếp lão tổ về nhà (2)

Dứt lời.

Nam tử áo hồng, nữ tử áo trắng và một đại hán khổng lồ từ trong đám người đi ra, trực tiếp đi tới phía Diệp Thập Vạn.

Chợt thấy ba người đi tới, sắc mặt Diệp Thập Vạn trầm xuống, lời đỉnh cuồng bạo trong cơ thể bắt đầu quay cuồng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá bầu trời mà ra.

Nam tử áo hồng khom người về phía Diệp Thập Vạn: "Các hạ đừng hiểu lầm, chúng ta đến đón lão tổ về nhà."

Diệp Mười Vạn lộ ra nghi hoặc, đón lão tổ về nhà, rốt cuộc ba người trước mắt có thân phận gì?

"Ma Ha Tộc, Minh Đại Khí đón lão tổ về nhà."

"Cổ Man Tộc, Man Lực đón lão tổ về nhà."

"Phần Thiên Tộc, Hỏa Linh đón lão tổ về nhà."

Nghe được giọng nói của ba người, Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc, Minh Đại Khí của Ma Ha Tộc đến là vì Quang Minh Đỉnh.

Man Lực vì Vương Đại Chùy, như vậy Hỏa Linh là hướng về phía ai, trong mấy người này hình như không có tu sĩ Hỏa Tộc.

Vương Đại Chùy di chuyển bước lên, hơi giơ tay lên ý bảo Man Lực đứng dậy: "Man Thần còn tốt sao?"

Man Lực nói: "Hồi lão tổ, Man Thần đại nhân vô cùng tốt, đã bày tiệc rượu chờ lão tổ trở về."

Vương Đại Chùy quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, có thời gian đến Cổ Man Tộc làm khách, lão phu tùy thời hoan nghênh ngươi."

Diệp Trường Sinh thấy Vương Đại Chùy chuẩn bị rời đi: "Thợ rèn tiền bối, người không bảo vệ ta sao? Nhiều kẻ địch như vậy, nếu

người đi, ta có thể bị giết.”

"Tiểu tử, người cảm thấy ta sẽ tin người sao? Lại nói không phải đồ đệ của ta ở bên cạnh người sao? Có hẳn ở đây, những người trước mắt này không thể làm tổn thương người.”

Vương Đại Chùy di chuyển tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, vi sư truyền cho người chùy pháp, luyện tập thật tốt. Vi sư tin tưởng thành tựu tương lai của người nhất định sẽ mạnh hơn sư phụ.”

"Sau này nếu có cơ hội đến Cổ Man Tộc, vi sư truyền một sở thích khác cho người.”

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn về phía ba người Quang Minh Đỉnh, Phó Thanh Huyền, Sở Nam Thiên: "Chư vị lão bằng hữu, ta đi trước, có thời gian tới tìm ta.”

Lúc này.

Quang Minh Đỉnh cũng mở miệng: "Lão Phó, ta cũng phải đi, nếu các người không có chỗ đi, có thể theo ta cùng đi Quang Minh Tộc.”

Phó Thanh Huyền nói: "Ý tốt của Quang lão chúng ta xin nhận, có thời gian lại đi Quang Minh Tộc làm khách.”

"Đã như vậy, vậy thì không cưỡng cầu các người." Quang Minh đỉnh gật đầu, nhìn Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, nhìn cái gì, bọn họ đều tới đón ta, không được sao?”

"Tiểu tử người còn rất thú vị, nhưng ta không muốn gặp lại người, tốt nhất không nên đến Quang Minh Tộc.”

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, cho dù người mời ta đi, ta cũng sẽ không đi.”

Minh Đại Khí nghe tiếng, giận dữ quát: "Tiểu tử, sao người dám nói chuyện như vậy với lão tổ chúng ta.”

Quang Minh Đỉnh tiện tay vung lên, trực tiếp hất bay Minh Đại Khí ra ngoài: "Người nói nhiều lắm, ta thích Diệp tiểu tử nói chuyện

với ta như vậy.”

Minh Đại Khí gian nan ổn định thân ảnh, khóe miệng máu tươi tràn ra, trực tiếp bị Quang Minh Đỉnh đánh một cái nên hơi bối rối.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sự tình không phải như vậy.

Trên hư không.

Tô Đại Cường dẫn người giả vờ lui đi, chợt nghe thấy âm thanh của ba người Minh Đại Khí, thân ảnh đi về phía trước ngừng lại.

Khó trách ba người lựa chọn không ra tay, thì ra bọn họ tới đón người.

Trăm triệu lần không nghĩ tới lão giả trước mắt lại là lão tổ Ma Ha Tộc, Phần Thiên Tộc, Cổ Man Tộc.

Quả nhiên là ba cường giả.

Tô Đại Cường cảm thấy vận phần may mắn, may mà vừa rồi không nhất thời lỗ mẫn, trực tiếp đánh Diệp Trường Sinh.

Nếu không, lúc này bọn họ hẳn là đã chết.

Bịch.

Bịch.

Hai người Quang Minh Đỉnh, Vương Đại Chùy dẫn theo cường giả ba tộc rời đi, bên người Diệp Trường Sinh chỉ còn lại bảy người Phó Thanh Huyền và Hồn Bất Diệt.

Mười cột sáng trên hư không đã mất ba cái, sáu thế lực lớn và Kỷ Nguyên Môn chuẩn bị rời đi lại một lần nữa vây quanh Diệp Trường Sinh.

Tô Đại Cường nói: "Chư vị nên đi đều đi, chúng ta có thể liên hợp hay không, cùng nhau chém chết Diệp Trường Sinh."

Thuấn Cửu nói: "Không được, ta rời khỏi."

Tô Đại Cường giật mình: "Các hạ là Đoạt Thiên Giả, vì sao lựa chọn rời khỏi, phải biết rằng Diệp Trường Sinh đã giết ba Hoàng các người."

Thuấn Cửu nói: "Ta rời khỏi thì phải giải thích cho người sao?"

Cho dù Quang Minh Đỉnh, Vương Đại Chùy rời đi, Thuấn Cửu biết bọn họ căn bản không thể chém chết Diệp Trường Sinh.

Trên người bảy người Phó Thanh Huyền, Sở Nam Thiên nội liễm hơi thở, chỉ cần đứng đó cũng giống như một thanh thần binh ra khỏi vỏ, giống như muốn đâm tiên khung thành một lỗ thủng.

Người có hơi thở hùng hồn bá đạo như vậy, lại đi ra khỏi tiểu thế giới với Quang Minh đỉnh, Vương Đại Chùy, há lại là người phạm?

Còn có một nguyên nhân, đó chính là hẳn ta nhìn không thấu Diệp Trường Sinh.

Người càng nhìn không thấu, càng nguy hiểm.

Chương 1211: Đánh chết

Lớn tuổi rồi, vẫn nên cẩn thận một chút, đừng giết người không được, ngược lại bị...

Giờ khắc này.

Nhậm Bình Sinh dẫn cường giả Kiếm Điện xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, chúng ta đến trễ."

Diệp Trường Sinh nói: "Không muộn, lại không xảy ra chuyện gì."

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Tiểu sư thúc, người làm gì vậy."

"Không làm gì!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta chính là để cho tiểu thế giới trong cấm địa buông xuống."

Tiểu thế giới buông xuống?

Tiểu sư thúc đã mở ra phong ấn không thể đánh vỡ kia?

Phải biết rằng trong sách cổ Kiếm Điện ghi chép rõ ràng, phong ấn vực sâu cấm địa là không cách nào đánh vỡ.

Chuyện tiên tổ không cách nào làm được, Tiểu sư thúc lại hoàn thành.

Hắn lại hơi hợ nói như thế, không hổ là sư thúc của ta.

Nhậm Bình Sinh nói: "Tiểu sư thúc, những người này là tới giết người sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng vậy, bọn họ còn tuyên bố muốn san bằng Kiếm Điện, người xem rồi làm đi."

"Bảo vệ Tiểu sư thúc là trách nhiệm của ta!" Về mặt Nhậm Bình Sinh nghiêm túc, "Tiểu sư thúc, để cho nhóm người lão tổ đi ra đánh chết những người trước mắt này đi."

"Như vậy có thể quá bắt nạt bọn họ hay không?" Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thật ra, ta thích nhất là bắt nạt kẻ địch."

Bịch.

Ánh sáng mờ mờ cuộn cuộn xuất hiện, Diệp Trường Sinh giống như tắm rửa trong thần quang, ngay sau đó, sáu người Thái Sơ, Từ Vân Khuyết, mười tám Vương Qua Bất và nhóm người Diệp Mạc Tà xuất hiện.

Mọi người đứng ngay bên cạnh Diệp Trường Sinh, đám người Tô Đại Cường, Thuấn Cửu đều thay đổi sắc mặt.

Nhiều Đạo Thần như vậy?

Nhậm Bình Sinh đi tới bên cạnh Từ Vân Khuyết: "Lão tổ, những người này tuyên bố muốn san bằng Kiếm Điện."

Từ Vân Khuyết đột nhiên ngẩng đầu lên: "Ai nói, đứng ra, ta cam đoan đánh chết hẳn."

Nhậm Bình Sinh lại nói: "Lão tổ, quản là ai nói, dám đối địch với Tiểu sư thúc, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Đánh chết."

"Đánh chết."

"Đánh chết."

Theo âm thanh truyền ra, thân ảnh Nhậm Bình Sinh và Từ Vân Khuyết chợt lóe, chém giết về phía đám người Tô Đại Cường.

Trong lúc nhất thời.

Vô số kiếm quang bắn ra, hư không trong nháy mắt hóa thành một mảnh biển kiếm.

Tính tình người Kiếm Điện bạo.

Những lời này không sai chút nào.

Lúc này.

Phó Thanh Huyền nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, người này cũng không cần chúng ta ra tay giúp người đi."

"Không cần, không cần, ta có thể xử lý." Diệp Trường Sinh nói xong: "Bảy vị tiền bối cũng muốn rời đi sao?"

Phó Thanh Huyền nói: "Không có, dù sao chúng ta cũng không có chỗ đi, trước tiên ở lại bên cạnh người, người sẽ không ghét bỏ chúng ta chứ?"

"Làm sao có thể chứ!" Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, việc bảy người có thể ở lại, trong lòng hẳn tương đối vui vẻ.

Bảy người Phó Thanh Huyền ở lại bên người tương đương với nhiều hơn bảy bối cảnh mạnh mẽ, không có việc gì thì bọn họ có thể bề quan, có việc thì có thể gọi bọn họ đi ra.

"Bảy vị tiền bối, ta có một chỗ tốt, các người nhất định sẽ thích."

Phó Thanh Huyền nói: "Ở đâu, tiểu thế giới của người?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Các người đi vào dạo một vòng, tuyệt đối sẽ không hối hận."

Phó Thanh Huyền quay đầu nhìn Sở Nam Thiên, người sau gật gật đầu: "VẬY ĐI VÀO XEM MỘT CHÚT."

Đúng lúc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu cấm địa Kiếm Điện hay không?]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, Thương Khung Thần Cung có thể cấm nuốt tiểu thế giới trước mắt, có lập tức cấm nuốt hay không?]

Đột nhiên có hai thông báo khiến Diệp Trường Sinh rơi vào trong chấn động ngẩn ngủ.

Có thể cấm nuốt sao?

Sự ngạc nhiên đến quá đột ngột.

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Lập tức cấm nuốt."

[Đình, chúc mừng chủ nhân, cắn nuốt thành công, Thần Cung có thể tiến hóa, có lập tức tiến hóa hay không?]

[Tiến hóa.]

Dứt lời, trên hư không xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật lớn, cầm địa tiểu thể giới tựa như gió lốc điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Bảy người Phó Thanh Huyền lộ vẻ chấn động, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, thế mà hắn có thể chiếm tiểu thể giới làm của riêng?

Ở phía xa.

Nhóm người Thuấn Cửu, Tô Đại Cường cũng phát hiện dị biến trong hư không, một đám bay ngược ra sau, kinh ngạc hoảng sợ nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Tô Đại Cường trầm giọng nói: "Rốt cuộc hắn đã làm gì?"

Mặt Thuấn Cửu trầm như nước, trong lòng vô cùng hoảng sợ, giờ khắc này, hắn ta thầm nghĩ mau chóng rời khỏi nơi này.

Nội tình Kiếm Điện khiến người ta cảm thấy khó có thể tin, lại thêm Diệp Trường Sinh biến thái, lần này quyết định đến Kiếm Điện thật sự là quá qua loa.

Trong lòng sinh ra ý lui, thật sự có thể rời đi sao?

Vậy còn phải xem nhóm người Nhậm Bình Sinh, Từ Vân Khuyết có đồng ý hay không.

Giờ khắc này.

Mọi người Kiếm Điện hoàn toàn phóng thích bản thân, sáu người Từ Vân Khuyết kiểm lục tiên khung, sát phạt quả quyết, một kiếm lại một kiếm mở trời.

Chương 1212: Đánh chết (2)

Mười tám người Vương Qua Bất không sử dụng dụng hợp kỹ, nhưng bọn họ phối hợp không chệ vào đầu được, như nước chảy mây trôi.

Mười tám kiếm tu Đạo Thần, mỗi một công kích là tàng tận thiên khung, kiếm khí khuấy động ba vạn dặm.

Nhóm người Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Không Kiến, Nhậm Ngã Cuồng, Khung, Chúc Cửu cũng sát phạt sắc bén.

Bọn họ mới vào Đạo Thần, thiếu kinh nghiệm thực chiến, những người trước mắt này chính là đối tượng luyện tập của bọn họ.

Nhất là Diệp Thập Vạn, hai cây chùy lớn oanh kích ra ngoài, nường theo lôi đình buông xuống, lực phá hoại khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

Không ai biết trần nhà của hắn là gì.

Bị Tiên Thiên đánh không hề có lực đánh trả, tâm tính mọi người đều nổ tung.

Diệp Trường Sinh cũng không lo lắng đại chiến trước mắt, phóng mắt nhìn lại, tất cả là Đạo Thần, ai mạnh ai yếu, vậy thì mỗi người đều dựa vào bản lĩnh.

Mấy người Diệp Mạc Tà mấy năm nay trải qua cửu tử nhất sinh, ngoại trừ phối hợp ăn ý ra, năng lực chiến đấu cá nhân cũng vô cùng mạnh mẽ.

Bọn hắn đúng dậy.

Hoàn toàn đứng dậy.

Tốc độ tăng trưởng là đáng kinh ngạc.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Phó Thanh Huyền: "Phó lão, đi thôi, ta dẫn các người đi Thần Cung."

Ngay sau đó, mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi tới cửa vào Thần Cung. Đúng lúc này, tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động: [Lập tức đánh dấu.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu cấm địa Kiếm Điện, đạt được phần thưởng của hệ thống...]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, thành công đánh dấu cấm địa Kiếm Điện, đạt được phần thưởng của hệ thống là thẻ thuấn sát, Di Thất Thần Hồn, Đại Đạo Bản Nguyên, Vũ Trụ Thiên Hồn Thể.]

Bên trong Thần Cung, Diệp Trường Sinh nghe được hệ thống nhắc nhở: "Phó tiên bối, Sở tiên bối, các người trước tiên ở trong Thần Cung dạo một vòng, quen thuộc hoàn cảnh."

Phó Thanh Huyền nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, về sau người cũng không nên gọi chúng ta là tiên bối, nếu không ghét bỏ hãy gọi chúng ta là huynh trưởng."

"Ta chính là đại ca người, Nam Thiên chính là nhị ca người, Ẩn Long chính là Tam ca người, người chính là bát đệ của chúng ta."

"Như vậy được không?" Diệp Trường Sinh nói xong, khom người một cái: "Trường Sinh, bái kiến bảy vị huynh trưởng."

Trên mặt bảy người Phó Thanh Huyền đều nở nụ cười, bọn họ thích tính cách của Diệp Trường Sinh, thẳng thắn, ngay thẳng, đây mới là phẩm hạnh mà kiếm tu nên có.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, trước mặt xuất hiện một ít Trụ Hà Thần Thủy: "Bảy vị huynh trưởng, lần đầu gặp mặt, những thứ này thần thủy đưa cho người."

Ánh mắt của bảy người Phó Thanh Huyền rơi vào Trụ Hà Thần Thủy trong mắt lóe ra vẻ rung động, bọn họ liếc mắt một cái đã nhìn ra Thần Thủy mà Diệp Trường Sinh cho là thần vật chân chính.

Sở Nam Thiên nói: "Trường Sinh, đồ người cho quá trân quý, sợ là chúng ta không có vật gì."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nhị ca không cần khách khí với ta,

nước này cũng không trân quý như vậy, dù sao ta cũng có rất nhiều, mỗi ngày tắm rửa đều dùng không hết, sâu người.”

Sở Nam Thiên: "..."

Phó Thanh Huyền nói: "Trường Sinh, thần thủy này không phải mạnh mẽ bình thường, đừng để cho những người khác biết sự tồn tại của vật này, bằng không sẽ mang đến cho người họa sát thân."

"Họa sát thân?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Có bấy vị ca ca ở đây, ta sẽ có họa sát thân sao?"

Phó Thanh Huyền cười nhạt: "Cũng đúng, có chúng ta ở đây, nguy hiểm không tồn tại."

Lúc này.

Phong Ấn Long nói: "Huynh trưởng, Trường Sinh, nơi này hẳn là có Đại Ma."

Con người Phó Thanh Huyền sáng lên: "Quả nhiên có hơi thở Đại Ma."

Diệp Trường Sinh vẫn đạm phong khinh: "Bấy vị huynh trưởng không cần lo lắng, Đại Ma các người nói là tùy tùng của ta, trong khoảng thời gian này hẳn ở trong Thần Cung tu luyện."

Đại Ma, tùy tùng?

Phó Thanh Huyền nói: "Tiểu tử tốt, bí mật trên người người nhiều lắm, sao đột nhiên lưng ta hơi lạnh."

Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Đại ca chớ có nói đùa, sao ta có thể ra tay với các người?"

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bấy vị huynh trưởng quen ở chỗ này, ta còn có một số việc phải đi xử lý."

Phó Thanh Huyền gật đầu: "Đi đi, phải cẩn thận Hồn Bất Diệt."

"Hiểu rồi."

...

Bên ngoài Thần Cung.

Cuộc chiến vẫn còn tiếp tục.

Mọi người hoàn toàn phóng thích bản thân, Diệp Trường Sinh nhìn đại chiến, di chuyển đến bên người Hồn Bất Diệt: "Sao người không đi?"

Hồn Bất Diệt lạnh lùng nói: "Xem thường ai đây, lão phu là loại người nói không giữ lời sao? Hơn nữa, lão phu đã phát hồn thể, người muốn ta chết sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người chú trọng, ta thích."

Hồn Bất Diệt lại nói: "Vì sao không dẫn ta đến Thần Cung của người?"

"Người muốn đi vào?" Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Có điều, trước khi tiến vào Thần Cung, ta còn có đồ cho người xem một chút."

Bịch.

Một đoàn ánh sáng xuất hiện, trong đó bao bọc một bóng người, ánh mắt Hồn Bất Diệt rơi vào ánh sáng, cả người trong nháy mắt không bình tĩnh.

Hồn thể.

Chương 1213: Đánh dấu cấm địa Kiếm Điện

Lão phu tu luyện trăm vạn năm, cũng chưa từng có được một cỗ hồn thể, hồn thể của người từ đâu mà đến?

"Vũ trụ thiên hồn thể." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Cũng không biết hồn thể này cường đại hay không."

Mạnh mẽ.

Mạnh mẽ.

Hồn Bất Diệt kích động không thôi.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Muốn không?"

Hồn Bất Diệt không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thật sự sẽ cho ta hồn thể này sao?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, vũ trụ thiên hồn thể bay về phía Hồn Bất Diệt, người sau vô cùng kích động, suýt chút nữa đã khóc.

Không ai biết một cỗ hồn thể đối với Hồn Bất Diệt mà nói quan trọng cỡ nào.

"Sau này có thể ở lại bên cạnh ta?"

Hồn Bất Diệt nói: "Thiếu chủ nói lời xa lạ, sau này lão Hồn sẽ lẫn lộn với Thiếu chủ, nếu ai dám bất kính với Thiếu chủ, lão Hồn sẽ khiến hắn vĩnh viễn không yên bình."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra khoảng thời gian tiếp theo, người phải dung hợp khối hồn thể này, đi Thần Cung tu luyện đi."

"Đúng rồi, cho người thần thủy này, sẽ có trợ giúp với việc người dung hợp hồn thể."

Cánh tay Hồn Bất Diệt hơi run rẩy, tuy rằng biết Diệp Trường Sinh

ban cho hắn nhiều thứ như vậy là để hắn ở lại bên người.

Nhưng hắn vẫn vô cùng kích động, đồng thời cũng rung động nói không nên lời. Diệp Trường Sinh tiện tay cho hắn hồn thể và thần thủy là tồn tại độc nhất vô nhị trong vũ trụ.

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi."

Hồn Bất Diệt khom người một cái, vô cùng cung kính: "Thiếu chủ, ta đi dung hợp hồn thể, giới này cũng không cần tìm ta ra tay, Thiếu chủ hắn là có thể xử lý, ta sợ mình không khống chế được lực lượng sẽ phá hủy phương thế giới này."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hồn Bất Diệt đã khủng bố như vậy, bảy vị huynh trưởng của hắn...

Vô địch?

Ai, tất cả do ưu tú, hoàn toàn không hợp với mọi người.

Giờ khắc này.

Hắn lẳng lặng nhìn đại chiến trước mắt, cảm giác không cần ra tay thật sự quá thoải mái.

Thẻ thuận sát.

Di thất thần hồn.

Đại đạo bản nguyên.

Diệp Trường Sinh bắt đầu xem xét phần thưởng hệ thống, trước kia vẫn khát vọng có thể có được một thẻ thuận sát, hiện tại lá bài tẩy càng ngày càng nhiều, thẻ thuận sát trở nên không còn thơm nữa.

Cho đến bây giờ, trong hành lang trữ vật hệ thống, hắn còn có ba tấm thẻ chưa sử dụng, thẻ Cửu Chuyển Thần Ma, thẻ Thần Ma Biến Dịch, thẻ Đại Sát Sinh.

Lại thêm bốn thẻ thuận sát.

Kỷ Nguyên Môn, Đoạt Thiên Giả muốn giết ta, không thể phái một ít cường giả tới sao? Ta thực sự muốn sử dụng các thẻ này.

Nếu không sử dụng, nó có hết hạn không?

Di Thất Thần Hồn không xa lạ chút nào với Diệp Trường Sinh, trong cơ thể hắn đã dung hợp hai đạo thần hồn.

Hệ thống lại thưởng đạo Di Thất Thần Hồn này, đó chính là ba đạo hồn phách, người có ba hồn bảy phách, còn thiếu bốn phách thì hắn sẽ tập hợp đủ bảy phách.

Diệp Trường Sinh không trực tiếp dung hợp Di Thất Thần Hồn, bởi vì lúc này hai bóng người đi tới bên cạnh hắn.

Khổng Huyền khom người một cái: "Bái kiến Tiểu sư thúc."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện Khổng Huyền lại chưa sử dụng Đạo Thần Đan, đây là hắn sơ sẩy: "Khổng lão, chuyện gì?"

Khổng Huyền xoay người nhìn về phía lão giả sau lưng: "Tiểu sư thúc, vị này là Phong lão, chủ quản quần tình báo đường của Kiếm Điện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Phong lão, có chuyện gì?"

Phong Ngân nói: "Hồi Tiểu sư thúc, Bát Tiên lão tổ bị vây trong không gian Hư Vô, thế lực khắp nơi đã phái người đi tới."

"Ngoài ra, ở Vũ Trụ Tử Hải phát hiện một tòa Di Thất Diện Vị."

Di Thất Diện Vị?

Diệp Trường Sinh nghĩ đến phụ thân mình, có thể ông ở ngay trên Di Thất Diện Vị này không?

"Khổng lão, Phong lão, ban cho các người hai viên Đạo Thần Đan, đi xuống mau chóng tăng lên tu vi."

"Phong lão, kế tiếp ta sẽ đi tới Vũ Trụ Tử Hải, đến lúc đó người phải dẫn đường."

Phong Ngân tiếp nhận Đạo Thần Đan, kích động nói: "Tiểu sư thúc tùy thời phân phó."

Vốn là bầm báo tin tức, ngoài ý muốn đạt được Đạo Thần Đan, Phong Ngân hưng phấn một hồi, đây chính là Đạo Thần Đan, Tiểu sư thúc ra tay cũng quá hào phóng.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, nhanh chóng vọt tới đại chiến phía trước, hẳn muốn mau chóng chấm dứt đại chiến.

Hắn phải tới không gian Hư Vô và Di Thất Diện Vị, cũng không thể lãng phí thời gian ở đây được.

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, có thể đánh dấu Thiên Kiếm Giới, có lập tức đánh dấu hay không?]

Lần đánh dấu cuối cùng sao?

Hệ thống biết hẳn muốn rời đi?

[Lập tức đánh dấu!] Diệp Trường Sinh không chút do dự.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Thiên Kiếm Giới, đạt được phần của thưởng hệ thống, trụ Côn, Man Thần Cốt, Quang Minh Chi Tâm.]

Trong khi tiến lên.

Âm báo hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh giật mình, nhìn trang hệ thống phát hiện một tòa máy phi hành xuất hiện.

Máy phi hành này hơi bá đạo.

Có hình dáng tương tự như Thần Côn, phía trên quanh quẩn trong cửu thải thần huy, cổ xưa tang thương, nhìn qua có chút niên đại.

Chương 1214: Đánh dấu Thiên Kiếm Giới

Ít nhất cũng phải một triệu năm.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến một câu nói, Bắc Minh có cá, tên là Côn. Côn lớn đến mức không biết mấy ngàn dặm.

Hóa thành chim, tên là Bằng, lưng Bằng cũng không biết mấy ngàn dặm.

Tòa phi hành này tên là Trụ Côn, ý là con Côn Bằng lớn nhất vũ trụ?

Ngay sau đó.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào Man Thần Cốt, căn cứ theo hệ thống giới thiệu, Man Thần Cốt này là xương cốt của Man Tộc Chi Thần thời kỳ Thái Cổ biến thành.

Nhanh, có thể so với thần binh trăm vạn năm.

Mạnh mẽ, ẩn chứa ba phần thực lực của Man Thần.

Uy lực của nó có thể kêu gọi vô số dũng sĩ Cổ Man Tộc.

Bởi vì Man Thần Cốt là bảo vật chí cao vô thượng của Cổ Man Tộc, đại biểu cho quyền lực, là biểu tượng của thân phận.

Diệp Trường Sinh hơi bối rối.

Man Thần Cốt này là chí bảo của Cổ Man Tộc, nếu hấn sử dụng, thật sự thích hợp sao?

Còn có Quang Minh Chi Tâm cũng là chí bảo vô thượng của Quang Minh Tộc, chỉ có Quang Minh Chi Thần mới xứng với.

Hiện tại đều rơi vào trong tay hấn, lại có thêm hai lá bài tẩy, thật thơm.

Theo thân ảnh lướt nhanh đi về phía trước, hấn đi tới bên người Từ Vân Khuyết, người sau quay đầu: "Tiểu sư thúc, sao người tới đây, đại chiến nơi này không cần người ra tay."

"Giao cho chúng ta, làm cho người rõ ràng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vẫn nên tự mình ra tay đi, tốc độ của các người quá chậm, ta đang gấp."

Từ Vân Khuyết: "..."

Giết người còn có thể vội vàng sao?

Có phải hơi ép buộc hay không.

Người của bảy thế lực lớn trước mắt một chút cũng không yếu, giết rất tốn sức.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Giết người không phải như các người, để ta cho các người thấy."

Bịch.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, mang theo vô số kiếm khí mà đi, kiếm quang che khuất bầu trời, tàn phá.

Xuy.

Một kiếm khai thiên, chém vào trên người Tô Đại Cường.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Tô Đại Cường bị đánh bay ra ngoài, nơi đi qua, không gian bị sụp đổ chôn vùi.

Khủng bố như vậy.

Tô Đại Cường chậm rãi ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn lại phát hiện nửa người không thấy đâu, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời.

Khủng khiếp.

Đây mẹ nó là chiến lược gì?

Ánh mắt lão ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại một đạo kiếm quang hạ xuống, tốc độ cực nhanh, cho dù lão ta hấn sử dụng lực lượng cũng không thể né tránh.

Vì sao kiếm đạo của Diệp Trường Sinh lại nhanh như vậy?

Ầm.

Một kiếm chôn vùi cửu trọng thiên, ngay cả cơ hội nói chuyện Tô Đại Cường cũng không có, hoàn toàn chôn dưới kiếm quang.

Thân tử đạo tiêu, hóa thành bột mịn.

Các tu sĩ chấp pháp đường khác của Kỷ Nguyên Môn nhìn thấy một màn này, nhao nhao lui về phía sau tránh, không dám nghênh đón mũi nhọn.

Từ Vân Khuyết đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, người cũng quá mãnh liệt, chỉ có tu vi Đạo Đế lại có thể chém giết Đạo Thần."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, để ta lẳng lặng giết người."

Từ Vân Khuyết: "..."

Thấy Diệp Trường Sinh rời đi, vội vàng đuổi theo.

Giờ khắc này.

Người của bảy thế lực lớn bị đánh liên tiếp bại lui, không hề có lực đánh trả.

Đạo Thần không đáng sợ, chỉ sợ vượt cấp chiến Đạo Thần.

Cường giả Kiếm Điện và nhóm người Diệp Mạc Tà, Chúc Cửu tùy tiện kéo một người đi ra cũng có thể vượt giai khiêu chiến, khủng bố như vậy.

Căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Trên hư không là một mảnh hỗn loạn, người của bảy thế lực lớn bắt đầu chạy trốn, tốc độ nhanh dọa người.

Thật sự là buông xuống hoa lệ nhất, chạy trốn chặt vật nhất.

Diệp Trường Sinh trầm giọng, để cho mọi người ngừng đuổi theo, đều bị dọa sợ rồi, không cần phải đi giết bọn họ.

Lãng phí thời gian ở đây không bằng đi tới không gian Hư Vô, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại.

Giết bọn họ chẳng qua là giơ tay giữa chuyện.

Ngay sau đó.

Mọi người đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, Chúc Cửu dẫn đầu mở miệng: "Thiếu chủ, vì sao không đuổi theo giết sạch bọn họ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, cần gì phải lãng phí thời gian ở trên người bọn họ."

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Nhậm Bình Sinh: "Lão Nhậm, người đi an bài công việc Kiếm Điện, chuyện truyền thừa cấm địa, chính người đi giải thích."

"Sau khi tất cả đã làm xong, đi tới Vũ Trụ Tử Hải chờ ta."

Nhậm Bình Sinh khom người một cái: "Tiểu sư thúc yên tâm, hiện tại ta đi làm."

Từ Vân Khuyết nói: "Tiểu sư thúc, vậy chúng ta làm gì, tiếp tục tu luyện trong Thần Cung?"

Diệp Trường Sinh nói: "Từ lão và Vương lão dẫn cường giả Kiếm Điện tới Vũ Trụ Tử Hải với Điện chủ, ta sẽ mau chóng chạy tới."

"Huynh trưởng, A Cửu, các người theo ta đi không gian Hư Vô."

Sau khi bố trí đơn giản, Diệp Trường Sinh phóng thích Trụ Côn, ý bảo mọi người lên thuyền: "Xuất phát."

...

Trụ Côn bay lượn cứu thiên, xuyên qua vạn mây.

Tốc độ vô cùng nhanh, căn bản không phải thuyền tiên có thể đánh đồng.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh chấp tay mà đứng, áo trắng như tuyết bay lên, một bên, thân ảnh Diệp Đãng Thiên xuất hiện: "Trường Sinh, tin tức Thất Tiên bị nhốt trong không gian Hư Vô hẳn là đã truyền ra, lần này nguy hiểm tầng tầng, người phải có chuẩn bị trong lòng."

Chương 1215: Đánh dấu Thiên Kiếm Giới (2)

"Cần gì phải chuẩn bị, binh tới tướng chắn nước đến đất che, hiện tại ta vô địch." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Diệp Đãng Thiên biến sắc, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, khá lắm, bành trướng thành như vậy?

Tuy nhiên, so với cuộc gặp gỡ ban đầu, tốc độ trưởng thành của Diệp Trường Sinh chỉ có thể được mô tả bằng kinh dị.

Chẳng những chính hắn trưởng thành thần tốc, ngay cả người bên cạnh hắn cũng trở nên khủng bố mạnh mẽ.

Phóng mắt nhìn lại, tu sĩ trên Trụ Côn là cường giả Đạo Thần, ngay cả ông cũng có tu vi Đạo Thần, nếu đặt ở trước kia, ngay cả nghĩ ông cũng không dám nghĩ.

Diệp Trường Sinh tựa hồ đột nhiên nghĩ tới gì đó: "Lão Diệp, người có biết Vũ Trụ Tử Hải không?"

Diệp Đãng Thiên gật đầu: "Đương nhiên biết, ta ngoại trừ là kiếm tu ra, còn là Bách Hiểu Sinh, sẽ không có gì ta không biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải không? Vậy người có biết trụ sở của Kỷ Nguyên Môn ở đâu không?"

Diệp Đãng Thiên giật mình: "Người không biết nói chuyện phiếm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Bách Hiểu Sinh, người còn kém một chút, về sau tu vi mạnh mẽ không có việc gì đi ra ngoài đi dạo."

...

Không gian Hư Vô.

Vô tận linh khí màu đen bao phủ, giống như một mảnh hỗn độn.

Những linh khí này chính là hắc khí sáng thể, lúc này, ở trong tinh vực xuất hiện ngàn bóng người, lại không ai dám tới gần hắc khí sáng thể

Rất hiển nhiên, những người này rất hiểu rõ hắc khí sáng thể, muốn bước vào không gian Hư Vô nhất định phải xuyên qua hắc khí sáng thể trước mắt.

Tất cả mọi người đang chờ đợi.

Chờ đợi cơ hội tiến vào không gian Hư Vô, bọn họ sợ hãi hắc khí sáng thể, nhưng có người không sợ hãi.

Ngược lại ở trong vũ trụ đại lượng thu thập hắc khí sáng thể, những người này chính là tu sĩ Sáng Thể Tông.

Không gian Hư Vô xuất hiện hắc khí sáng thể, tin rằng tu sĩ Sáng Thể Tông chắc chắn nhận được tin tức, không bao lâu bọn họ sẽ hiện thân.

Tu sĩ Sáng Thể Tông cần hắc khí sáng thể, các tài nguyên khác cũng không có sức hấp dẫn lớn với bọn họ như vậy.

Ngay khi mọi người khổ chờ, trong tinh vực xuất hiện một chiếc thuyền cổ, tu sĩ đứng yên phía trên chính là cường giả Sáng Thể Tông.

Thuyền cổ nhanh chóng đến, ánh mắt cường giả Sáng Thể Tông rơi vào không gian Hư Vô, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ hưng phấn, tham lam.

Bên ngoài không gian Hư Vô.

Thuyền cổ của Sáng Thể Tông ngừng lại, bóng người từ trên thuyền đi xuống, nơi đi qua, những người khác nhao nhao nhường bộ.

Trần Trường Nho nhìn chăm chú vào hắc khí sáng thể trước mắt, trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn, nếu có thể mang toàn bộ những hắc khí sáng thể này về Sáng Thể Tông, thực lực của toàn bộ tông môn có thể tăng lên một cấp bậc.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, bắt đầu thu thập."

Ra lệnh một tiếng, cường giả Sáng Thế Tông xuất hiện bên cạnh Trần Trường Nho, đoàn người đi về phía hắc khí sáng thế.

Đúng lúc này.

Trụ Côn xuất hiện.

Bởi vì quá mức phong cách, trong nháy mắt Trụ Côn khiến cho mọi người chú ý, ngay cả đám người Trần Trường Nho cũng đồng loạt nhìn qua.

Thật là một máy phi hành mạnh mẽ.

Đây là loại máy phi hành gì, trước đây chưa từng thấy qua.

Ngay khi mọi người đang chấn động, Diệp Trường Sinh và đoàn người từ trên Trụ Côn đi xuống, ngay sau đó, Trụ Côn biến mất không thấy, hóa thành một vệt sáng tiến vào trên cổ tay Diệp Trường Sinh.

Người này là ai?

Chỉ có tu vi Đạo Đế lại dám tới nơi này.

Có người hồ nghi nói.

Ngay sau đó.

Một tu sĩ nhận ra Diệp Trường Sinh: "Hắn là người đứng đầu Thần Ma Diệp Trường Sinh, nghe nói còn là đệ tử Kiếm Điện."

Một câu khơi dậy ngàn tầng sóng, người không biết Diệp Trường Sinh bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Đồng thời, từng ánh mắt tràn ngập sát ý rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, những ánh mắt này đến từ tu sĩ Đoạt Thiên Giả và Kỷ Nguyên Môn.

Diệp Trường Sinh làm như không nghe thấy tiếng mọi người nghị luận, nhìn hắc khí sáng thế trước mắt, đã nóng lòng muốn thử từ

lâu.

Lúc này.

Diệp Đăng Thiên tiến lên: “Trường Sinh, bọn họ là người của Sáng Thế Tông, cũng tới vì hắc khí vũ trụ.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Sáng Thế Tông? Bọn họ cũng có thể cắn nuốt hắc khí sao?”

Diệp Đăng Thiên lại nói: “Bọn họ tới thu thập hắc khí vũ trụ, sau đó lại chậm rãi luyện hóa, không bá đạo như người, có thể trực tiếp cắn nuốt hắc khí vào thể.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thì ra là như thế, vậy bọn họ không có cơ hội.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Các người ở chỗ này chờ, ta đi cắn nuốt hắc khí.”

Bịch.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, nhanh chóng vọt tới sương đen che trời trước mắt...

Hắn đang làm gì vậy?

Trực tiếp tiến vào hắc khí?

Mọi người không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Trần Trường Nho biến sắc, trong lòng thầm nói, chẳng lẽ người này cũng có thể thu thập hắc khí sáng thế: “Mọi người hành động, không thể để cho hắn nhanh chân lên trước.”

Chương 1216: Người biết mình đang nói chuyện với ai không?

Cường giả Sáng Thế Tông bắt đầu hành động, rất nhanh xuất hiện ở vùng ven hắc khí, ngay khi bọn họ chuẩn bị bắt đầu thu thập.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Hắc khí sáng thế bắt đầu điên cuồng xoay tròn, hình thành một đoàn vòng xoáy khổng lồ, ở chính giữa vòng xoáy có một bóng người, chính là Diệp Trường Sinh.

Mẹ nó.

Khủng khiếp như vậy?

Hắn thao túng hắc khí?

Diệp Trường Sinh thao tác một phen khiến mọi người hoàn toàn bối rối, vốn tưởng rằng hắn tiến vào hắc khí sẽ trong nháy mắt nổ tung mà chết.

Không nghĩ tới hắn lại thoải mái như vậy, còn khống chế hắc khí.

Lúc này.

Chấn động nhất chính là Trần Trường Nho.

Sáng Thế Tông bọn họ thu thập hắc khí nhiều năm, tông môn có mấy vạn đệ tử, lại chưa từng xuất hiện một người yêu nghiệt như Diệp Trường Sinh.

Trần Trường Nho lộ vẻ gấp gáp: "Nhanh chóng hành động."

Cường giả Sáng Thế Tông không để ý nhiều như vậy, nhao nhao tiến vào trong vòng xoáy hắc khí, muốn nhanh chóng thu thập hắc khí.

Chậm thì sinh biến.

Mọi người bước vào trong hắc khí lại bị một nguồn sức mạnh mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, ngoài ngàn trượng, một lão giả ổn định thân ảnh, nhìn về phía Trần Trường Nho nói: "Trưởng lão, sau khi tiến vào, cảm giác không đúng."

Trần Trường Nho nói: "Vừa mới đi vào sẽ hơi không quen, các người đừng lộn xộn."

Lão giả lại nói: "Trưởng lão, không phải như vậy, sau khi chúng ta tiến vào lại bị thần lực công kích."

Về mặt Trần Trường Nho hồ nghi, đập không lướt nhanh tiến vào trong hắc khí, vòng xoáy cực lớn bắn ra, lão ta cũng bị hất bay ra ngoài.

Sau khi mạnh mẽ ổn định thân ảnh, Trần Trường Nho không thể tin nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

"Hắn... Là hắn gây chuyện?"

Lão giả kinh hô: "Trưởng lão, hắc khí bị hắn cắn nuốt vào thể."

Nuốt chửng vào cơ thể?

Trần Trường Nho ngừng thần nhìn lại, phát hiện vòng xoáy khổng lồ đang không ngừng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, tựa như sóng lớn ngập trời.

Điều này quá khủng khiếp.

Trước kia chưa từng thấy qua tình huống như vậy, sao Diệp Trường Sinh có thể làm được, thân thể của hắn thật sự không sợ hắc khí phá hư?

Lúc này.

Sắc mặt lão giả Kỷ Nguyên Môn âm trầm đến cực điểm, gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh có thể xuất hiện ở chỗ này, sợ là Tô trưởng lão đã ngã xuống."

"Người này có thể cắn nuốt hắc khí, trình độ đáng sợ vượt quá tưởng tượng của chúng ta. Có hắn ở đây, chúng ta muốn chém giết

Thất Tiên Kiếm Điện, căn bản là không thể."

Một người khác nói: "Yêu nghiệt tuyệt thế, Cổ trưởng lão, vậy chúng ta bây giờ phải làm sao bây giờ?"

Cổ Phong Thanh nói: "Người truyền tin tức cho Đại trưởng lão, những người khác yên lặng quan sát kỳ biến."

Thân thể Diệp Trường Sinh có thể chịu được hắc khí tàn phá, đó cũng không phải mạnh mẽ bình thường.

Có điều hắc cướp đi hắc khí trước mắt, Sáng Thế Tông chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn, đối với Kỷ Nguyên Môn mà nói sẽ là một cơ hội.

Giờ phút này, Trần Trường Nho nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt lóe ra sát khí nồng đậm, đối với Sáng Thế Tông mà nói, ai dám nhúng chàm hắc khí, đó chính là kẻ địch của bọn họ.

Một mình Diệp Trường Sinh nuốt hắc khí khiến Sáng Thế Tông mất hết mặt mũi, đây là buộc bọn họ phải ra tay.

Trần Trường Nho quay đầu nhìn về phía cường giả tông môn: "Chém giết người này, hắc khí nhất định phải thuộc về chúng ta."

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong căn nuốt hắc khí, nhận thấy được sát khí bốn phía, nhưng hắn vẫn đạm phong khinh, không có chút sợ hãi nào.

Chỉ cần căn nuốt toàn bộ hắc khí trước mắt, cấp bậc của hắn sẽ lần nữa tăng lên, nói một câu, hắn sợ ai chứ?

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ tung từ trong hắc khí sáng thế truyền ra khiến mọi người nhao nhao chú ý, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh bắt đầu đột phá.

Hắc khí sáng thế tràn vào trong cơ thể dung hợp một chỗ với hỗn độn, âm dương, hồng mông, điền cường tiến sâu vào kỳ kinh bát

mạch của hắc.

Tu vi tăng vọt, uy áp khủng bố bao phủ.

Bốn cột sáng thẳng về phía tiên khung, tựa như bốn cột chọc trời.

Mọi người nhìn cột sáng xuất hiện mà rơi vào trầm mặc, hoàn toàn bị chấn động nói không nên lời.

Hắc lại dẫn hắc khí nhập thể, cấp bậc bắt đầu đột phá nhưng mà uy lực của ba cột sáng khác không dưới hắc khí, đó là linh khí gì?

Mọi người chắc chắn trong cơ thể Diệp Trường Sinh có bốn đạo linh khí, thế nhưng ngoại trừ hắc khí ra, bọn họ cũng chưa gặp qua ba khí Hồng Mông, Hỗn Độn, âm Dương.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh không có dẫn hắc khí sáng thể vào trong Thần tháp Tử Dương mà dùng toàn bộ để đột phá cấp bậc.

Trên hư không, vòng xoáy hắc khí càng ngày càng ít, cho đến khi hóa thành hư vô, Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, một thân tu vi ngừng lại ở Đạo Đế đỉnh phong.

Mới đột phá đã là bảy cấp bậc nhỏ?

Diệp Trường Sinh hơi khó hiểu, lần này căn cốt không ít hắc khí sáng thể nhưng tu vi tăng lên lại khiến hắc không hài lòng.

Chương 1217: Đánh nhau, ta sợ người nào

Điều này cũng chứng thực lời hệ thống nói, hiện tại hắc muốn tăng lên một cấp bậc sẽ cần linh khí rất lớn.

Trần Trường Nho thấy Diệp Trường Sinh chậm rãi bay xuống, thân ảnh chợt lóe lên tiến lên: "Tiểu tử, giao hắc khí ra, hắc khí nơi này thuộc về Sáng Thế Tông chúng ta."

Diệp Trường Sinh nở nụ cười: "Hắc khí thuộc về Sáng Thế Tông? Vậy tại sao người không mang nó đi."

"Ta còn có việc phải làm, các người mau rời đi, ta không muốn giết người."

Trần Trường Nho tức giận nói: "Người có biết mình đang nói chuyện với ai không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người biết mình đang nói chuyện với ai không?"

Hai người giương cung bạt kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng...

Trong hư không.

Sát khí bắn ra, giương cung bạt kiếm.

Trần Trường Nho nhất định phải có hắc khí sáng thế, cường giả Sáng Thế Tông vây quanh Diệp Trường Sinh.

Nhóm người Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Diệp Mạc Tà, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Tàng Thất, Không Kiến, Mặc Ta Cuồng, Hoa Ảnh Vũ từ trên cao bay xuống xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Tàng Thất hí mắt, nâng tay sờ sờ trán: "Oa ha ha, các người còn muốn đoạt đồ của Diệp huynh, đến, ăn một quyền của hòa thượng, xem các người chết hay không chết."

Không Kiến quay đầu nhìn về phía Tàng Thất: "Người đã xem xong

quyển sách ta đưa chưa?”

Tàng Thất nói: "Xem xong, ta đã học được quyền pháp trên đó."

Không Kiến gật đầu: "Trận chiến này để cho chúng ta thể hiện thần uy đi."

Dứt lời, Phật Đà tám tay xuất hiện sau lưng hắn, vô số Phật quang chiếu rọi, tựa hồ tắm rửa trong thần huy.

Đức Phật tám tay?

Tàng Thất bước ra một bước, ánh sáng vàng dưới chân bắn ra điên cuồng khuếch tán, một Cổ Phật màu vàng xuất hiện.

Đây là...

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào Cổ Phật sau lưng Tàng Thất, Phật lớn vạn trượng hướng thẳng về phía tiền khung, tản ra chính khí mệnh môn cuộn cuộn.

Giống như Thần Phật ở ngoài trời lâm phạm, khiến lòng người sinh ra kính sợ.

Một chữ Vạn màu vàng khổng lồ xuất hiện sau lưng Tàng Thất, vô địch thể tôn, Phật Độ thương sinh.

Mặt Không Kiến lộ ra vẻ hâm mộ, lẩm bẩm tự nói: "Trình độ Phật pháp của Tàng Thất lại cao thâm khó lường như thế, có được Thần Phật vô lượng mạnh nhất trong chư Phật."

Tàng Thất chấp tay trước ngực, chậm rãi đi về phía trước, đi tới trước mặt Trần Trường Nho: "Thí chủ, chịu chết!"

Trần Trường Nho thừa nhận uy áp đến từ Tàng Thất, sắc mặt âm trầm đến cực điểm: "Hòa thượng, người không phải đối thủ của ta."

Tàng Thất đánh ra một quyền ra về phía Trần Trường Nho: "Quyền diệt!"

Ầm.

Ầm.

Một quyền đánh xuống, quyền ảnh xuất hiện đầy trời, giống như ngôi sao rơi xuống.

Khủng bố như vậy.

Vô số quyền lệ từ sau lưng Tàng Thất bay ra đánh thẳng lên người Trần Trường Nho, đi về phía trước, vạn quyền hợp nhất, hủy diệt trời đất.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, sóng khí che trời trùng kích ra ngoài, phát quang vô lượng bao phủ, uy áp của Tàng Thất vẫn thần thánh như cũ.

Không thể xâm phạm.

Thân ảnh Trần Trường Nho lui về phía sau vài bước, không nghĩ tới công kích của Tàng Thất lại có thể đánh lui lão ta.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh không để ý tới đoàn người Trần Trường Nho, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới không gian Hư Vô.

Mục đích đến đây vì để Thất Tiên từ trong không gian Hư Vô xuất hiện, hắc khí sáng thế bị hấn cản nuốt không còn, uy hiếp không tồn tại.

Đã đến lúc cứu bảy người đi ra, hấn còn sốt ruột đi tới Vũ Trụ Tử Hải, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh nhanh chóng vọt tới không gian Hư Vô, rất nhiều người bắt đầu hành động, bọn họ cũng không muốn tài nguyên trong không gian nên nhanh chân lên trước.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Vẻ mặt Cổ Thanh Phong ngưng trọng, vốn tưởng rằng Sáng Thế Tông có thể dễ dàng trấn áp Diệp Trường Sinh, nhưng hôm nay xem ra sự tình không đơn giản như lão ta tưởng tượng.

Một lão giả nói: "Cổ trưởng lão, chúng ta có nên ra tay hay không?"

Cổ Thanh Phong lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Tin tức đã truyền ra ngoài, Đại trưởng lão rất nhanh sẽ đến, chúng ta tiếp tục chờ."

"Đại chiến thật sự còn chưa bắt đầu, thực lực của Sáng Thế Tông cũng không chỉ có một ít trước mắt."

Lão giả nói: "Cổ trưởng lão, tu vi của người mạnh hơn tất cả mọi người trong sân, nếu chúng ta ra tay, chưa chắc không có phần thắng."

Cổ Thanh Phong nói: "Muốn giết Diệp Trường Sinh, không thể dùng tu vi bình thường để cân nhắc, chẳng lẽ cấp bậc của Tô trưởng lão không mạnh mẽ hơn hẳn?"

"Tu sĩ như Diệp Trường Sinh, vượt cấp chém giết, rất đơn giản."

"Trận chiến này, chúng ta không thể mạo hiểm, không thể có sơ hở nào."

...

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, trên chấn thương khung, dưới áp Cửu U.

Cường giả Sáng Thế Tông và nhóm người Tàng Thất, Không Kiến giao chiến cùng một chỗ.

Chúc Cửu đi tới bên người Tàng Thất, sau lưng xuất hiện ảnh lớn Huyết Ma, hình thành sự tương phản rõ ràng với Thần Phật vô lượng sau lưng Tàng Thất.

Phật, ma quỷ cùng tồn tại.

Tàng Thất nói: "A di đà Phật, sao các hạ lại tới đây?"

Chương 1218: Đánh nhau, ta sợ người nào (2)

Chúc Cửu nói: "Tiểu hòa thượng, hắn cũng không dễ đối phó như vậy, ta đến giúp người một tay."

"Các hạ lo lắng nhiều rồi, đánh nhau, ta sợ ai?" Tàng Thất lạnh nhạt nói, song quyền lần thứ hai oanh kích ra ngoài: "Nhìn tiểu quyền quyền của ta nện ngực người."

Thân ảnh Trần Trường Nho bay lên, sau lưng xuất hiện vòng xoáy linh khí khổng lồ, giống như một hố đen muốn cắn nuốt Tàng Thất trong đó.

Trong khi đó.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đi tới bên ngoài không gian Hư Vô, ngừng thân nhìn vào trong không gian, phát hiện bảy thân ảnh đang khoanh chân ngồi, đắm chìm trong minh tưởng.

Nhưng vấn đề tới.

Làm sao để tiến vào không gian Hư Vô?

Hắn xoay người nhìn tu sĩ đến đây: "Nếu không, người đến trước."

Lão giả áo trắng run lên: "Vẫn là Diệp công tử đến trước, lão phu cũng không có cách nào tiến vào trong đó."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu không có cách nào tiến vào, vội vàng chạy tới làm gì, vội vàng chịu chết sao?"

Lão giả áo trắng nói: "Lão phu đến xem không được sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên có thể, có điều ta nhắc nhở người một câu, giờ phút này không gian Hư Vô tràn ngập kiếm khí nồng đậm, chỉ cần không gian mở ra, kiếm khí sẽ bắn ra, tu vi như các người trực tiếp sẽ bị kiếm khí giết trong chớp mắt."

"Đừng nghi ngờ những gì ta nói."

Lão giả áo trắng khinh thường: "Thất Tiên Kiếm Điện bị phong ấn trong không gian Hư Vô lâu như vậy, lại bị hắc khí sáng thể ăn mòn, bọn họ đã là nỗ lực hết đà từ lâu, kiếm khí giết chúng ta trong nháy mắt, người hù dọa ai đây?"

Vô tri.

Tham lam.

Người như vậy dễ mất mạng nhất.

Đầu năm nay nói thật cũng không có ai tin?

Không thể có một chút hơi ấm giữa người với người sao?

...

Bịch.

Một đoàn ánh sáng từ trên tinh vực vô tận bắn xuống, bao phủ ở không gian Hư Vô, ngay sau đó, mười bóng người đập không mà đi.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn lại, phát hiện người cầm đầu lại là một luồng phân thân của Từ Thiên, thực lực của chín người khác cũng hơi mạnh.

Cổ Thanh Phong thấy Từ Thiên đến, dẫn theo cường giả Kỷ Nguyên Môn vội vàng nghênh đón: "Bái kiến Đại trưởng lão."

Từ Thiên khẽ giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy: "Nếu ta không đoán sai, hắc khí nơi này đều rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh."

Cổ Thanh Phong gật đầu: "Hồi Đại trưởng lão, hắc khí bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt, người dưới trưởng hãn và Sáng Thể Tông khai chiến."

Từ Thiên hí mắt: "Diệp Trường Sinh quả nhiên không làm ta thất vọng, hãn là người nào cũng dám chọc."

"Cướp đi hắc khí của Sáng Thế Tông, lá gan của hắn thật sự là lớn, nếu vị Sáng Thế Tông kia đến đây, hắn sẽ bị đánh chết tươi, cho nên chúng ta phải nắm chặt, cũng không thể để Diệp Trường Sinh rơi vào trong tay những người khác."

Cổ Thanh Phong nói: "Đại trưởng lão tới rồi, Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết."

Từ Thiên quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Trong không gian Hư Vô chỉ có Thất Tiên Kiếm Điện, còn có một người không ở đây, kiếm đạo của người nọ rất mạnh."

Cổ Thanh Phong nói: "Đại trưởng lão nói là Kiếm Phàm?"

Từ Thiên nói: "Kiếm Phàm đứng đầu Kiếm Bát Tiên, ngày xưa ta có duyên gặp mặt, gặp qua kiếm đạo của hắn."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, sắc mặt trầm xuống: "Quá trùng hợp, hắn tới rồi."

Cổ Thanh Phong vội vàng nói: "Đại trưởng lão nói Kiếm Phàm tới rồi sao?"

Bang.

Một tiếng kiếm kêu tựa hồ từ ngoài cửa thiên truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện một ánh sáng trắng xuất hiện, nhanh như chớp.

Trên ánh sáng trắng, nam tử áo trắng đứng thẳng.

Ánh sáng trắng vô lượng xuyên qua đỉnh cửa thiên.

Người tới có tư thế tiên nhân, áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần.

Dung hợp với bầu trời xanh và những đám mây trắng, giống như trong bức tranh.

Ánh mắt Cổ Thanh Phong dừng ở trên người người tới: "Đại trưởng lão, người này chính là Kiếm Phàm?"

Từ Thiên nói: "Cũng là một luồng phân thân, có điều, hẳn là phân thân trùng tu, mạnh hơn phân thân bình thường vô số lần."

Nói đến đây, lão ta khẽ thở dài một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ hăm mộ: "Ít nhất hiện tại ta còn chưa đạt tới trình độ như vậy."

Cổ Thanh Phong cảm thấy hoảng sợ: "Đại trưởng lão, ta có một câu không biết nên nói hay không."

"Cứ nói đừng ngại!" Từ Thiên vẫn nhìn chăm chú vào Kiếm Phàm như trước, bởi vì lão ta biết kế tiếp tất phải độ sức với Kiếm Phàm một phen.

Cổ Thanh Phong nói: "Đại trưởng lão, người có nắm chắc đánh bại Kiếm Phàm không?"

Từ Thiên quay đầu nhìn lại: "Vấn đề này... Ta không thể trả lời người."

Cổ Thanh Phong không nói gì nữa, bởi vì lão ta đã biết đáp án.

Giờ khắc này.

Kiếm Phàm đạp không đi tới phía Diệp Trường Sinh, trường kiếm bạc dưới chân hẳn biến mất: "Kiếm Điện, Kiếm Phàm, bá kiến Tiểu sư thúc."

Diệp Trường Sinh đánh giá Kiếm Phàm, không hổ là phân thân của Kiếm Huyền Tử, nhan sắc vô địch, khí chất vô song.

Quả thực chính là kiếm tiên.

Thoạt nhìn rất đẹp trai, nhìn kỹ lại càng đẹp trai.

Chẳng lẽ Kiếm Điện nhất mạch đi theo đường đẹp trai chết người không đền mạng sao?

Chương 1219: Lại là sát đạo

Hơn nữa đẹp trai khiến trời đất kinh ngạc, quỷ thần khiếp sợ như hắn có thể đứng đầu Kiếm Điện, hẳn là được xưng là soái thần.

"Kiếm Phàm, có muốn cùng nhau bỏ không gian Hư Vô hay không, để cho bảy người bọn họ đi ra?"

Kiếm Phàm gật đầu: "Ý nghĩ của Tiểu sư thúc không mưu mà hợp với ta, lúc trước để cho Đãng Thiên đi tìm Tiểu sư thúc đến đây, mục đích chính là vì bỏ ra không gian Hư Vô."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì bắt đầu đi, nơi này kết thúc, ta còn phải đi nơi khác, bận rộn!"

Thân ảnh Kiếm Phàm chợt lóe, nhanh chóng vọt tới không gian Hư Vô, trời mở ra một đường, ánh kiếm màu bạc trảm thiên hạ xuống.

Diệp Trường Sinh thúc dục linh khí trong cơ thể, kiếm quang mệnh môn vô cùng bắn ra, mũi nhọn vạn trượng, vọt thẳng lên cưỡi tiêu thiên khung.

"Vô Địch!"

Xuy.

Xuy.

Hai kiếm quang lay trời hạ xuống hội tụ cùng một chỗ, đánh thẳng vào không gian Hư Vô.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, không gian lắc lư kịch liệt, trên đó xuất hiện từng dấu vết nổ tung, tựa như mạng nhện.

Kiểm khí kinh khủng bắn ra, tu sĩ ở bốn phía đại bị đánh bay ra ngoài, trên người xuất hiện từng vết kiếm, sâu có thể thấy xương trắng.

Cách đó không xa.

Lão giả áo trắng ổn định thân ảnh, cúi đầu nhìn về phía vết kiếm trước ngực, sắc mặt chợt thay đổi, nhớ tới lời Diệp Trường Sinh nói lúc trước.

Trong lòng không khỏi sợ hãi.

Mới vừa rồi nếu không phải lão ta chạy nhanh, kiếm quang bắn ra sẽ giết lão ta trong nháy mắt.

Đây chỉ là kiếm khí mà Diệp Trường Sinh và Kiếm Phàm phóng thích, trong không gian Hư Vô, kiếm khí của Thất Tiên còn chưa tràn ra.

Khủng khiếp.

Thực sự khủng khiếp.

Lão giả áo trắng vội vàng lui về phía sau, không dám tới gần không gian Hư Vô một bước.

Lúc này.

Kiếm Phàm quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, nếu muốn phá vỡ không gian Hư Vô, một kiếm sợ là không đủ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nếu một kiếm không đủ, vậy thì hai kiếm, ba kiếm... Cho đến khi phá vỡ nó mới thôi."

Dứt lời, hai người vừa muốn lần nữa tấn công không gian Hư Vô, sau lưng từng hơi thở nguy hiểm bao phủ lại.

Diệp Trường Sinh và Kiếm Phàm xoay người nhìn lại, người sau trầm giọng nói: "Tiểu sư thúc, những người này tới vì nguoi sao?"

"Bọn họ là Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông và Đoạt Thiên Giả, một mục đuổi giết ta, những người này rất xấu."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Kiểm Phàm gật đầu: "Những người này quá yếu, cũng dám đuổi giết Tiểu sư thúc, để ta dạy bọn họ làm người đi!"

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Chúng ta đã không ở Kiếm Điện trong những năm qua, một huyền thoại đã để lại không đủ để răn đe những người này."

"Đã như vậy, hôm nay sẽ cho bọn họ nhớ lâu."

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm Phàm, đánh chết bọn họ, ta coi trọng người."

Thân ảnh Kiếm Phàm nhẹ nhàng như tiên, bay xuống trước mặt Từ Thiên: "Quen biết ta?"

Từ Thiên nói: "Kiếm Điện, Kiếm Thủ, há có thể không nhận ra?"

Kiểm Phàm lại nói: "Vây lá gan của người rất lớn, biết ta, còn dám đến đây."

Từ Thiên nói: "Kỷ Nguyên Môn chúng ta há có thể kiêng kỵ Kiếm Điện các người."

Thân ảnh Kiếm Phàm chợt lóe, một đoàn ánh sáng xuất hiện, tựa như mặt trời giữa trưa, kiếm quang như hình với bóng.

Hai tay Từ Thiên kết ấn, trước mặt xuất hiện một bình chướng, trên đó phủ đầy đạo văn kỳ dị: "Kỷ nguyên thúc phước."

Ầm.

Ầm.

Bình chướng Kỷ Nguyên bị nghiền nát, giống như ngân hà trút xuống, Kiếm Phàm mang theo kiếm quang vô lượng chưa từng có.

Nơi đi qua, thân ảnh Từ Thiên bị chia làm hai, mặc dù như vậy, kiếm khí khuấy động ba vạn dặm.

Vô biên vô tận, nuốt chửng đám người Cổ Thanh Phong, uy lực một kiếm giết chết tất cả mọi người Kỷ Nguyên Môn trong nháy mắt.

Khủng bố cỡ nào?

Ban ngày chớp mắt là qua, một bóng người xuất hiện trong không gian, mái tóc dài như thác nước, cười gió bay nhẹ.

Hai mắt bễ nghệ bắn ra ánh mắt sắc bén, nhìn qua mọi người trong sân: "Ai muốn ra tay với Kiếm Điện hướng ta tới, thành toàn các người."

Nghe tiếng.

Mọi người trong sân hai mặt nhìn nhau, nghe lời nói sao lại tức giận như vậy, ở trước mặt Kiếm Phàm ai dám ra tay với Kiếm Điện.

Sống không tốt sao?

Kiếm Phàm lại nói: "Không ra tay? Vậy thì đừng vậy xem ở đây, ta thích thanh tịnh."

"Sau ba hơi thở, ai không rời đi, tiếp một kiếm của ta."

Cũng quá bá đạo.

Ai để cho người ta có thực lực, dứt lời, mọi người trong hư không nhìn gió mà chạy, tốc độ nhanh khiến người ta giận sôi.

Va chạm với nhau, xuất hiện việc giẫm đạp.

Kiếm Phàm đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu sư thúc, đã giải quyết xong, một chút cũng không khó."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết người có thể."

Kiếm Phàm hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện vài linh giới: "Tiểu sư thúc, những linh giới này có không ít tài nguyên, xem như lễ gặp mặt tặng cho Tiểu sư thúc."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu linh giới đi: "Người không chứa chút cho mình sao?"

Kiếm Phàm nhìn lòng bàn tay trống rỗng như không: "Tiểu sư thúc,

trước phá vỡ không gian Hư Vô đi.”

Chương 1220: Lại là sát đạo (2)

Trong lúc nói chuyện, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm trong suốt lấp lánh, mỏng như cánh ve, tản ra hàn ý lạnh thấu xương.

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm Phàm, thanh kiếm này của người không tệ."

Kiểm Phàm trực tiếp giơ tay lên đưa kiếm cho hắn: "Tiểu sư thúc thích, vậy đưa cho người."

"Có điều, thanh kiếm này không cách nào thu vào trong linh giới."

Mặt Diệp Trường Sinh hiện vẻ hồ nghi: "Vậy người để kiếm ở nơi nào?"

Kiểm Phàm nói: "Ta đều là cuộn ở thắt lưng."

Cuộn quanh eo?

Diệp Trường Sinh giật mình, không nghĩ tới Kiếm Phàm cũng là Lang Diệt.

Kiểm Phàm lại nói: "Tiểu sư thúc, kiếm này tên Nguyên, xuất hiện ở trong tay tu sĩ khác, nó hiện ra hình thái cũng không giống nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "Để ta thử một lần."

Hắn tiếp nhận Nguyên Kiếm, kiếm băng hàn vốn mỏng như cánh ve trong nháy mắt trở nên đỏ thẫm, tản ra ánh lửa nồng đậm.

Ngoài ra, trên thân kiếm còn quanh quẩn vô số sát khí tử vong, hình thành sự tương phản rất lớn với loại thần thánh mà lúc trước Kiếm Phàm nắm giữ.

Lúc trước là một thanh kiếm chính nghĩa, rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh lại thành một thanh sát kiếm cực hạn.

Kiểm Phàm nói: "Tiểu sư thúc, thanh kiếm này rất thích hợp với

người, chỉ là sát khí trên người tiểu sư thúc quá nặng, dễ dàng ảnh hưởng đến bên người, một đường kiếm đạo vẫn không nên tu luyện sát kiếm, quá dễ đánh mất chính mình.”

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta sẽ không lạc lối, đại đạo ba ngàn mỗi người đều khác nhau, đạo của ta... Vạn pháp bất phá, đạo của ta... Chính là sát đạo.”

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy Nguyên Kiếm trong tay Kiếm Phàm không tệ, không nghĩ tới hắn trực tiếp đưa kiếm cho mình.

Giờ phút này nắm Nguyên Kiếm trong tay, nhìn bộ dáng nó biến ảo xuất hiện, Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, thật thơm.

Thanh kiếm này... Thật tuyệt vời.

Ngay sau đó.

Hắn nắm chặt Nguyên Kiếm, đứng dậy đi tới không gian Hư Vô, nhìn thấy một màn này, Kiếm Phàm vội vàng đi theo.

Xuy.

Xuy.

Hai kiếm quang vô địch lần thứ hai khai thiên hạ xuống, trực tiếp chia tiên khung làm hai.

Kiếm bộc một đường, điên cuồng cắt chém.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, kinh thiên động địa.

Không trung bắt đầu sụp đổ xuống, lay động kịch liệt, giống như quỳnh lâu khuynh đảo, tiên giới tịch diệt.

Diệp Trường Sinh và Kiếm Phàm mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ánh mắt thâm thúy rơi vào không gian Hư Vô, nhưng vào lúc này, bảy đạo kiếm quang như núi lửa phun trào, xông thẳng lên đỉnh bầu

trời.

Ngay sau đó, bảy thân ảnh bay lên trời, ngạo nghễ đứng, trên người bọn họ tản ra kiếm khí vô lường.

Mệnh môn vô biên, cái thế vô song.

Kiểm Phàm trầm giọng: "Tiểu sư thúc, không gian Hư Vô đã bị phá vỡ, Nguyên ở trong tay người mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất."

Nói đến đây, hắn khẽ thở dài một tiếng: "Quá khứ là ta bơi nhỏ nó."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta rất thích kiếm này, nhất định để nó tỏa sáng trong tay ta."

"Nguyên Kiếm cũng chỉ ở trong tay Tiểu sư thúc mới có thể thật sự vô địch." Kiểm Phàm trầm giọng nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không: "Các người còn không mau tới gặp Tiểu sư thúc."

Dứt lời, bảy người trên hư không bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, khom người một cái, đồng thanh hô to: "Chúng ta bái kiến Tiểu sư thúc."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên: "Đều đứng lên đi, về sau chớ lấy thân mạo hiểm, lại để cho mình rơi vào cảnh nguy hiểm."

"Giống như không biết không gian Hư Vô tồn tại nơi nguy hiểm hay không, tốt nhất vẫn không nên tùy tiện tiến vào, rất dễ dàng xảy ra mạng người."

Kiểm Phàm nói: "Tiểu sư thúc dạy phải, sau này ta nhất định dặn dò bọn họ, có hố đen không được đi loạn."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngay cả là ta cũng không dám ra ra vào vào rất nhiều hố đen, vũ trụ khởi động lại, hung hiểm không biết, các người là trụ cột của Kiếm Điện, gánh vác hưng suy của Kiếm Điện, cũng không thể dùng tính mạng của mình nói giỡn."

Kiểm Phàm lại nói: "Lúc trước nghe Tiểu sư thúc nói còn có chuyện khác, có muốn bảy người chúng ta giúp Tiểu sư thúc đi làm hay

không?”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Không cần, các người kế tiếp dự định đi nơi nào?"

“Có thể ở lại bên cạnh Tiểu sư thúc không?” Kiếm Phàm hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, các người đi Đại Thiên Vũ Trụ đi, nơi đó mới là thiên đường của các người."

"Ngày khác đợi ta tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ, chúng ta gặp lại nhau."

Sắc mặt Kiếm Phàm trầm xuống, tựa hồ hơi lo lắng: "Tiểu sư thúc, Kỷ Nguyên Môn, Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông là thế lực Đại Thiên Vũ Trụ, người đối địch với bọn họ, con đường kế tiếp sẽ vô cùng khó đi."

"Nếu như tám người chúng ta ở bên cạnh người, bọn họ không làm gì được Tiểu sư thúc."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, đừng ở dưới chân, ta tự đi, chỉ là mấy thế lực mà thôi, bọn họ có thể làm gì ta?"

Dứt lời.

Hắn xoay người nhìn nhóm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, giờ khắc này, tu sĩ trong hư không đã bỏ trốn mất dạng từ lâu.

Chương 1221: Tử Vong lệnh

Chỉ còn lại Trần Trường Nho dẫn theo cường giả Sáng Thế Tông còn đang chiến đấu với nhóm người Thái Sơ, nhưng tu sĩ Sáng Thế Tông còn lại không nhiều lắm.

Trần Trường Nho thấy không gian Hư Vô bị bổ ra, khóe miệng hơi giật giật: "Diệp Trường Sinh, chuyện lần này người phải trả giá đắt."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Muốn chạy sao?"

Bịch.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, cách Trần Trường Nho trong gang tấc, giơ tay lên đánh ra một kiếm.

Xuy.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu rời thể.

Một kiếm giết chết trong giây lát.

Thần hồn Trần Trường Nho sắp tiêu tán, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: "Người... Người không thể mạnh mẽ như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta mạnh bao nhiêu, chính mình cũng không biết, người nói có sợ không?"

Ngay sau đó, thần hồn tiêu tán, Trần Trường Nho có thể nói là ôm hận mà đi, trước khi chết còn bị Diệp Trường Sinh nhục nhã.

Ở trước mặt một người chết giả vờ, thật sự là quá đáng ghét.

Ở phía xa.

Kiểm Phàm thu hết thủy vào đáy mắt: "Kiếm đạo của Tiểu sư thúc quá mức bá đạo, nếu không phải tu vi yếu một chút, chúng ta cũng chưa chắc là đối thủ của Tiểu sư thúc."

Nói đến đây, hắn nở nụ cười: "Kiếm Điện sắp quét khởi, thành tựu

tương lai của Tiểu sư thúc tuyệt đối không thua kém các tiên tổ.”

Bộ Kinh Phong nói: "Huynh trưởng, vậy chúng ta sẽ rời đi sao?"

Kiểm Phàm nói: "Đi thôi, đi Đại Thiên Vũ Trụ."

Tám người nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh chợt lóe, biến mất trên hư không vô tận...

Cường giả Sáng Thế Tông thấy Trần Trường Nho bị giết, một đám như đi trên băng mỏng, biết sống chết của bọn họ nằm trong một ý niệm của Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Xuy.

Từng kiếm quang xẹt qua không trung, cắt nát từng tắc từng tắc tiên khung, mọi người Sáng Thế Tông chôn thân dưới kiếm quang.

Nhỏ cỏ tận gốc, một người cũng không để lại.

Lúc này.

Nhóm người Chúc Cửu, Tàng Thất, Thái Sơ, Diệp Đãng Thiên tiến phía trước, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Chuyện nơi này kết thúc, chúng ta lập tức chạy tới Vũ Trụ Tử Hải."

Trụ Côn xuất hiện che khuất bầu trời, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên boong thuyền: "Lão Diệp, dẫn đường đi!"

Diệp Đãng Thiên lộ vẻ lo lắng: "Trường Sinh, người giết cường giả Sáng Thế Tông, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta sẽ sợ sao? Kẻ giết người, người vĩnh viễn phải giết, muốn đoạt bảo từ trong tay ta, đó chính là nhờ răng từ miệng hổ."

"Không giết bọn họ, Sáng Thế Tông sẽ buông tha cho ta sao?"

Diệp Đãng Thiên trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, đánh giá Nguyên Kiếm

trong tay, ngay sau đó, một ánh sáng vàng hiện lên, Nguyên Kiếm tiến vào trong tháp Ngục Kiếm.

"Lão Diệp, ta đi bế quan, đến Vũ Trụ Tử Hải, ta sẽ xuất hiện."

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Giao cho ta."

...

Một ngày nọ.

Trong hư không vô tận.

Một cung điện cổ xưa thâm nghiêm xuất hiện.

Trên tấm biển cung điện khắc hai chữ Tử Điện màu đỏ tươi, nhìn qua mà giật mình, chấn nhiếp hồn người.

Giờ khắc này.

Trong Tử Điện.

Ba thế lực lớn là Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông, Kỷ Nguyên Môn xuất hiện, ngoài ra còn có trăm thế lực trong vũ trụ.

Bọn họ đến Tử Điện mục đích là để Tử Điện treo thưởng thủ cấp của Diệp Trường Sinh, chỉ cần phát một Tử Vong lệnh, Diệp Trường Sinh sẽ bị truy nã.

Khi đó trong vũ trụ, phàm là người có thể giết chết Diệp Trường Sinh đều có thể được treo thưởng. Đương nhiên, Tử Điện cũng sẽ ra tay.

Chỉ cần phát Tử Vong lệnh, người không cách nào chém giết, Tử Điện nhất định phải lấy được thủ cấp người treo thưởng, đây là quy củ của bọn họ.

Lúc này.

Một lão giả áo đen xuất hiện trong đại điện, thân ảnh tản ra hơi thở âm trầm lạnh như băng. "Chư vị muốn treo thưởng cho ai, để lại tin tức và chí bảo của các người, chúng ta sẽ lập tức đánh giá."

Người của Kỷ Nguyên Môn, Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông nhao nhao ra tay, linh giới xuất hiện trước mặt lão giả áo đen.

Lão giả áo đen thu hồi linh giới, xoay người rời đi, ước chừng một nén nhang, lão giả áo đen đi rồi trở về, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người mọi người.

"Chư vị mời trở về đi, đã phát Tử Vong lệnh, trong vòng nửa năm, thủ cấp người treo giải thưởng nhất định sẽ xuất hiện trên đài Thủ Cấp ngoài Tử Điện."

Mọi người nghe thấy tiếng đi ra ngoài cung điện.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tử Điện xuất hiện một màn ánh sáng, trên đó xuất hiện tin tức của Diệp Trường Sinh và phần thưởng treo thưởng.

Theo tin tức xuất hiện, mấy trăm tu sĩ hội tụ ở trước màn sáng, bọn họ là người chuyên tiếp nhận nhiệm vụ săn giết bên ngoài Tử Điện.

Nhìn hơi thở và giải thưởng của Diệp Trường Sinh trước mắt, rất nhiều người động tâm không thôi, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn thất vọng lắc đầu.

Giải thưởng càng phong phú cho thấy người muốn giết càng khó khăn.

Nhiệm vụ chém giết Diệp Trường Sinh đã không thể dùng từ khó để hình dung, có thể so với cấp địa ngục.

Tử Vong lệnh được ban hành.

Các thế lực trong vũ trụ bắt đầu rục rịch.

Vạn năm, đây vẫn là lần đầu tiên mà Tử Điện ban bố nhiệm vụ treo thưởng phong phú như vậy.

Chương 1222: Tử Vong lệnh (2)

Người chết vì tiền chim chết vì ăn.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Những lời này không sai chút nào.

Biết rõ nhiệm vụ chém giết Diệp Trường Sinh có đẳng cấp độ khó đã đạt tới cấp địa ngục, nhưng còn không ngừng có người gia nhập hàng ngũ săn giết.

Rất nhiều sát thủ ẩn nấp vạn năm không ra, gia tộc và tán tu đều nhìn chăm chăm vào khối thịt béo là Diệp Trường Sinh.

Nếu có thể hạ cấp bậc của Diệp Trường Sinh, bọn họ ít nhất có thể cố gắng ít hơn ngàn năm, lực hấp dẫn như vậy thật sự là quá lớn.

Đồng thời có rất nhiều người kiêng kỵ thực lực của Diệp Trường Sinh, cảm thấy trong lòng có may mắn.

Nếu như một người đi trước chém giết, tỷ lệ thành công quá mức nhỏ bé, nhưng lần này Tử Vong lệnh kêu gọi rất nhiều tu sĩ.

Vẫn muốn thử vận may.

Toàn bộ vũ trụ sôi trào.

Tất cả mọi người đều đang thu thập thông tin của Diệp Trường Sinh.

...

Tử Điện.

Bên trong một cung điện tối tăm.

Ánh đèn tỏa ra màu sắc như máu, toàn bộ cung điện được bao phủ một màu sắc thần bí.

Một lão giả áo đen xuất hiện, khom người một cái: "Điện chủ, đã

ban bố Tử Vong lệnh, đây là tin tức của người bị giết.”

"Không cần nhìn, ta đã biết thân phận của hân." Một giọng nữ tựa như tiếng trời truyền ra: "Để cho Thập Diêm La và Cửu Diêm La đi đi."

Nói đến đây, nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Phế tu vi của hân, mang người sống về cho ta."

Lão giả áo đen nói: "Điện chủ, lần treo thưởng này vô cùng phong phú, các thế lực trong vũ trụ sôi trào, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, chúng ta chỉ phái hai người đi tới, có thể có nguy hiểm hay không?"

Nữ tử lại nói: "Đủ rồi, cấp bậc của Thập Diêm La và Cửu Diêm La có thể dễ dàng trấn áp hân."

"Cho dù cường giả Kiếm Điện ra tay cũng không đủ sợ hãi, thời điểm cần thiết, ta sẽ phái Tử Thần vệ đội đi tới."

"Lúc này, chí bảo mà thế lực ba phương treo thưởng nhất định phải thuộc về Tử Điện chúng ta."

Lão giả áo đen gật đầu: "Lão phu đi làm."

Nữ tử lại nói: "Nhìn kỹ vong linh cấm kỵ bên kia một chút, có bất kỳ dị động nào, tùy thời đến bẩm báo."

Lão giả áo đen nói: "Điện chủ, Vũ Trụ Tử Hải xuất hiện Di Thất Điện Vị, có muốn phái người đi tới hay không?"

"Không cần, một tòa Di Thất Điện Vị có thể có bao nhiêu chí bảo, mục tiêu của chúng ta là vong linh cấm kỵ. Ngoài ra, cũng phải nắm chặt mấy tòa tử tinh đang thăm dò kia. Kỷ Nguyên Môn có mưu đồ rất lớn, chúng ta phải chuẩn bị trước hết thủy."

Nữ tử chậm rãi mở miệng nói: "Đợi đến khi vũ trụ hoàn toàn khởi động lại, tất sẽ có một chỗ cho Tử Điện chúng ta."

Lão giả áo đen lĩnh mệnh rời đi, thân ảnh hóa thành một đoàn sương đen biến mất trong cung điện, giờ khắc này, nữ tử từ sau màn che bay đi ra.

Một bộ váy dài màu tím đỏ, xinh đẹp lãnh diễm, một đôi mắt động lòng người, xinh đẹp không gì sánh được.

Nữ tử lẫm bẫm nói: "Rốt cuộc người đã xuất hiện, kiếp này, ta nhất định sẽ giết người."

...

Hắc Tộc.

Trên Thông Thiên Các.

Bóng dáng xinh đẹp của Hắc Doanh Doanh xuất hiện, Thiên Đệ Cửu đứng ở một bên: "Tiểu thư, Tử Điện ban Tử Vong lệnh."

Tử Điện?

Hắc Doanh Doanh ôn nhu nói: "Lần này bọn họ lại muốn giết người nào?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Hồi tiểu thư, lần này người Tử Điện muốn giết là Diệp công tử."

Khuôn mặt xinh đẹp của Hắc Doanh Doanh thay đổi, hơi thở trên người đột nhiên biến đổi: "Sao hắn lại trêu chọc Tử Điện."

Thiên Đệ Cửu trầm giọng: "Tiểu thư, theo tin tức chúng ta nhận được, lần này, người mà Diệp công tử trêu chọc lần lượt là Kỷ Nguyên Môn, Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông, thế lực ba phương tìm được Tử Điện, treo thưởng chém giết Diệp công tử."

Hắc Doanh Doanh rơi vào phiền muộn: "Hiện tại hắn đã có thể trêu chọc kẻ địch mạnh mẽ như vậy?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư trong khoảng thời gian này đều bề quan, biết quasa ít chuyện bên ngoài, hiện tại Diệp công tử chính là mang thân phận người đứng đầu Thần Ma và đệ tử Kiếm Điện."

"Trước đó không lâu, hắn và Kiếm Thủ Kiếm Điện bỏ ra không gian Hư Vô, cửu Thất Tiên Kiếm Điện ra, cũng chính bởi vì trận đại chiến kia mới hoàn toàn đắc tội Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông."

"Nghe nói Sáng Thế Tông muốn có được hắc khí bao phủ bên ngoài không gian Hư Vô, lại bị Diệp công tử cắn nuốt toàn bộ."

"Diệp công tử một kiếm giết Trần Trường Nho trong nháy mắt, đó là Đại trưởng lão ngoại môn của Sáng Thế Tông, tu vi người này đã đạt tới Luyện Thần."

"Có thể giết Luyện Thần trong nháy mắt, trưởng thành rất nhanh?"
Hắc Doanh Doanh gật gật đầu: "Mấy ngày nay Kỷ Nguyên Môn vẫn như hồ rình mồi với chúng ta ỉ, lại chậm chạp không ra tay, hóa ra là bị chậm trễ."

"Thiên thúc, bộ dáng người muốn nói lại thôi, có phải còn có chuyện gì muốn nói hay không."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, bên cạnh Diệp công tử xuất hiện hai nữ nhân là Khương Thái Sơ và An Lạc Nhi."

Chương 1223: Tử Vong lệnh (3)

Hắc Doanh Doanh vân đạm phong khinh: "Luận giá trị nhan sắc, nam nhân này chưa từng làm ta thất vọng. Bên cạnh hắn có mấy nữ nhân không phải rất bình thường sao?"

"Ta không muốn nhắc lại chuyện năm đó."

"Đúng rồi, Thiên thúc, người phái người đi thu thập tin tức của hắn, xem sau khi Tử Vong lệnh được ban bố, các thế lực vũ trụ muốn chém giết hắn ở đâu."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, người muốn đi giúp hắn sao?"

Hắc Doanh Doanh lắc đầu, cười nói: "Ta không giúp hắn, tính toán đi xem nào nhiệt."

Thiên Đệ Cửu xoay người rời đi, biến mất trên Thông Thiên Các: "Tiểu thư vẫn mạnh mẽ miêng, tâm đại hũ."

...

Trên Trụ Côn.

Diệp Đãng Thiên đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phía trước, trong lúc bất chợt, mấy bóng người buông xuống ngăn cản đường đi của Trụ Côn.

Trong khi đó.

Mấy người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Hoa Ảnh Vũ, Lý Thái Bạch xuất hiện trên boong thuyền, ánh mắt mọi người nhìn về phía trước.

Cơ Phong Lưu nói: "Diệp huynh, huynh có biết người tới không?"

Diệp Đãng Thiên híp mắt, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Cổ Huyền Môn, sao bọn họ có thể xuất hiện ở chỗ này?"

Cơ Phong Lưu lại nói: "Diệp huynh, huynh có thể gặp chết một người, những người này rất mạnh sao? Nhìn người nghiêm túc

kìa.”

Diệp Đăng Thiên nói: "Cổ Huyền Môn đã lâu không xuất hiện, thế lực này chuyên môn bồi dưỡng thích khách, sát thủ và dong binh, bọn họ không có ân oán với Kiếm Điện, Thần Ma Tộc, vì sao lại xuất hiện ở đây.”

Chúc Cửu nói: "Ngăn cản đường đi của chúng ta, hẳn là hướng về phía Thiếu chủ.”

Lúc này.

Một nam tử Cổ Huyền Môn đi tới: "Để cho Diệp Trường Sinh đi ra chịu chết.”

Diệp Đăng Thiên nói: "Chư vị chịu sự chỉ thị của ai, đến đây ám sát Thiếu chủ chúng ta?”

Nam tử khinh thường: "Các người không phải không biết chứ, Tử Điện ban bố Tử Vong lệnh, thế lực khắp nơi đều phải chém chết Diệp Trường Sinh.”

Tử Điện?

Sắc mặt Diệp Đăng Thiên thay đổi: "Lần này Trường Sinh có phiền toái lớn.”

Chúc Cửu nói: "Tử Điện rất lợi hại sao?”

Diệp Đăng Thiên gật đầu: "Rất lợi hại, ngoại trừ thực lực bản thân vô cùng khủng bố, đáng sợ nhất chính là lực triệu hồi của Tử Điện.”

"Tử Vong lệnh ra, tuyệt đối không có người sống.”

Mặt Chúc Cửu trầm như nước: "Thiếu chủ từ khi nào bắt đầu khiến người ta hận như vậy?”

Lý Thái Bạch nói: "Sư phụ ta thật ra là người tốt, những người này nhất định là hãm mộ thực lực sư phụ ta.”

Diệp Thập Vạn phụ họa: "Cũng có thể là giá trị nhan sắc, quản hẳn

làm gì, trước tiên đập chết bọn họ, sau này ai đến thì đập chết người đó.”

Lý Thái Bạch nói: "Có lý, giết là xong rồi."

Trên Trụ Côn.

Ánh mắt mọi người dừng ở trên người tu sĩ Cổ Huyền Môn, thân ảnh Diệp Thập Vạn chợt lóe, trực tiếp xông ra ngoài, đi tới trước mặt tu sĩ Cổ Huyền Môn.

“Các người tới giết chủ nhân?”

Ảnh Lưu Vân nói: "Để Diệp Trường Sinh xuất hiện, người không phải là đối thủ của ta."

Diệp Thập Vạn ồm ồm nói: "Người nghiêm túc à? Đừng quản ta không nhắc nhở người, ta ra tay, ngay cả cơ hội chạy trốn người cũng không có."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lá gan các người rất lớn, dám đến ám sát chủ nhân, mấy ngày trước chủ nhân vừa mới một kiếm bổ ra không gian Hư Vô, giết cường giả Sáng Thế Tông và Kỷ Nguyên Môn, chẳng lẽ các người không nghe nói những chuyện này sao?"

Sắc mặt Ảnh Lưu Vân hơi biến đổi: "Phải thì như thế nào, nếu chúng ta dám đến, chẳng lẽ còn có thể sợ hắn hay sao."

Diệp Thập Vạn lại nói: "Xem ra các người một lòng muốn chết, sống không tốt sao?"

Dứt lời, hắn đập không mà đi, đi về phía Ảnh Lưu Vân, mắt người sau híp lại, lạnh lùng nói: "Ra tay, giết hắn."

Ra lệnh một tiếng, mười tên tu sĩ Cổ Huyền Môn lướt qua, nhanh như chớp, tấn công Diệp Thập Vạn.

“Lôi Thần diệt!”

Diệp Thập Vạn chậm rãi giơ cánh tay lên, hai cây chùy lớn xuất hiện trong lòng bàn tay, cùng lúc đó, tiếng nổ ầm ầm trên Cửu

Thiên truyền ra.

Một vòng xoáy lôi đình che trời xuất hiện, cuồng bạo bổ xuống, giống như muốn xé rách tiên khung.

Lôi đình màu tím quang quanh quần trên hai chùy, bao phủ Diệp Thập Vạn ở trong đó: "Quần ma loạn vũ chùy."

Bịch.

Bịch.

Từng tàn ảnh xuất hiện trên không trung, lôi đình như cuồng long bay lượn, Diệp Thập Vạn bá đạo vô cùng, vung chùy đập xuống mọi người.

Nhìn thấy cảnh này.

Ảnh Lưu Vân biến sắc: "Cấp bậc của hắn có gì đó kì lạ, rõ ràng chỉ là Tiên Thiên, vì sao lại mạnh mẽ như vậy?"

"Hắn... Hắn là tu sĩ biến dị của Thần Ma Tộc?"

Trong truyền thuyết chỉ có tu sĩ biến dị của Thần Ma Tộc mới có được cấp bậc Tiên Thiên vô địch, cho tới nay, bọn họ đều cho rằng tu sĩ như vậy chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, lôi đình đánh vào trên người tu sĩ Cổ Huyền Môn, mọi người không kịp ra tay đã bị lôi đình đánh trúng.

Tu sĩ Cổ Huyền Môn bị lôi đình đánh vào, chỉ cảm giác linh hồn run rẩy, thân thể xé rách, nỗi đau phệ thần thống khổ trong nháy mắt tập kích toàn thân.

Chương 1224: Tất cả là kinh nghiệm

Ảnh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người Ảnh Lưu Vân: "Đến đây đi, nếu người không ra tay, sẽ không có cơ hội."

Hai chân Ảnh Lưu Vân đạp không, sau lưng xuất hiện một thanh trường thương chỉ trời, trên đó quanh quần đồ đẳng và thần văn kỳ dị.

Khủng bố như vậy, không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại.

Lúc này.

Năm người Chúc Cửu, Khung, Tàng Thất, Diệp Đãng Thiên, Cơ Phong Lưu tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Thập Vạn.

Ngũ pháp tướng chân thân xuất hiện giống như năm thần lớn chọc trời, uy áp khủng bố bao phủ trên người Ảnh Lưu Vân.

Ảnh Lưu Vân nhìn sáu người trước mắt, sắc mặt biến đổi: "Nhiều người bắt nạt ta? Các người lợi hại, ta rút trước."

Dứt lời, thân ảnh hắn ta biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo hư ảnh rời đi.

Hù chạy?

Chúc Cửu lạnh nhạt nói.

Tàng Thất nói: "Tu sĩ hiện tại vẫn quá lỗ mãng, cảm giác đều tu luyện vô ích, một chút đầu óc cũng không có."

"Hắn tới ám sát Diệp huynh, lại nói chúng ta bắt nạt hắn, làm người còn có thể có chút mặt mũi không, nếu không phải hắn chạy nhanh, một quyền của bản tăng sẽ tiễn hắn về Tây Thiên."

Diệp Đãng Thiên nói: "Chạy thì chạy, kế tiếp chúng ta phải cẩn thận, Tử Vong lệnh được ban phát, sẽ có càng nhiều tu sĩ đến đây."

Chúc Cửu cười nói: "Nếu là tu sĩ như Cổ Huyền Môn, vậy vẫn không cần tới, thật sự quá mất mặt, ta cũng ngượng ngùng ra tay."

Diệp Đăng Thiên lại nói: "Cẩn thận là hơn, không thể khinh thường, những người này cũng không phải trung tâm của Cổ Huyền Môn, phải biết rằng thực lực của Cổ Huyền Môn cũng gần với Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông, là một nhân vật lớn."

Mọi người vẫn đàm phong khinh, không có chút lo lắng nào, duy chỉ có Diệp Đăng Thiên lo lắng, Tử Vong lệnh xuất hiện, đi tới Di Thất Diện Vị tất sẽ có nhiều thế lực đến đây.

Sẽ có rắc rối liên tục.

Nếu Tử Điện ra tay, vậy càng khó giải quyết.

...

Bên trong tháp Ngục Kiếm.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong tu luyện, kiếm khí cuộn cuộn mênh mông quanh quần trên người hắn, trên hai tòa kiếm bìa tràn ngập kiếm khí cuộn cuộn không ngừng.

Hỗn Độn, Bá Kiếm, Vãn Thần, Thần Phật, Tiên Trụ Kiếm, Nguyên Kiếm xoay tròn trên không trung, vây quanh trên người Diệp Trường Sinh.

Theo kiếm khí không ngừng hội tụ, vô số kiếm ảnh xuất hiện, trong nháy mắt ngưng tụ thành hiện vật giống như vô số chí tôn thần kiếm treo ngược trên không.

Ngay sau đó.

Vô số kiếm ảnh dung nhập cùng một chỗ, hình thành một kiếm vô cùng khổng lồ, trên đó ẩn chứa tám loại thần văn thuộc tính.

"Vô địch kiếm."

Diệp Trường Sinh biết thanh kiếm khổng lồ này mới là vô địch kiếm thật sự, chậm rãi đứng lên, sau khi cánh tay nâng lên, kiếm khổng lồ trực tiếp rơi vào trong tay hắn.

Thật kinh khủng.

Hắn lại khống chế vô địch kiếm, thanh kiếm lớn hơn bóng người khác vô số lần, lúc này, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, thầm nghĩ, nếu dùng kiếm này đi giết người sẽ có hiệu quả gì?

Bịch.

Vô Địch kiếm biến mất trong tay hắn, tâm thần vừa động, kiếm khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Vô Địch kiếm bị thần niệm khống chế, đã có thể thu phóng tự nhiên, lần bế quan này có thu hoạch không ít, hắn lại có thêm một sát chiêu.

Nội liễm tâm thần, thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất trong tháp Ngục Kiếm, trong nháy mắt hắn rời đi, chư kiếm chậm rãi ngừng lại, dừng lại ở trong tháp.

Trên Trụ Côn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, mọi người vội vàng nhìn qua: "Đã xảy ra chuyện gì, vì sao các người lại nghiêm túc như vậy?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Trường Sinh, Tử Điện ban bố Tử Vong lệnh, thế lực khắp nơi gia nhập sẵn giết, mục tiêu chính là người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phải không? Ta mới bế quan một đoạn thời gian, bên ngoài đã trở nên náo nhiệt như vậy."

"Vậy để cho bọn họ đến giết ta đi, dù sao cũng là kinh nghiệm, không đúng, là tới đưa tài nguyên."

Về mặt Diệp Đăng Thiên nghiêm nghị: "Trường Sinh, không thể coi thường việc này, Tử Điện vẫn luôn tồn tại trong vũ trụ, chỉ cần bọn họ ban bố Tử Vong lệnh, sẽ chưa từng thất thủ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy lúc này có thể sẽ làm cho bọn họ thất vọng."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Lão Diệp, còn bao lâu nữa thì đến Di Thất Điện Vị?"

Diệp Đăng Thiên nói: "Với tốc độ của Trụ Côn, nhiều nhất là ba ngày."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên đi Di Thất Điện Vị, không cần quản những thứ khác, binh đến tướng chặn, nước đến đất che."

"Trải qua nhiều năm như vậy, ta đã sợ qua ai?"

"Lão Diệp, người có biết Tử Điện ở đâu không?"

Diệp Đăng Thiên giật mình: "Trường Sinh, người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có chuyện gì, đợi chuyện Di Thất Điện Vị chấm dứt, tính toán tự mình đi Tử Điện một chuyến."

"Diệt nó."

Sắc mặt Diệp Đăng Thiên thay đổi, đây là lại muốn diệt điện sao? Nhưng Tử Điện khác với thế lực trước kia.

Tử Điện thâm căn cố đế, nội tình hùng hồn mạnh mẽ, ngay cả Đại Thiên Vũ Trụ cũng có Tử Điện, nếu muốn phá hủy Tử Điện, vậy sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Chương 1225: Quy Tiên Nhân

Diệp Trường Sinh mới không quản những thứ này, phàm là người đối địch với hắn, diệt hết.

Thật ra hắn thích nhất là hòa bình, mọi người hòa thuận ở chung, chẳng lẽ không được sao? Nhất định phải đánh đánh giết giết.

Mỗi lần còn không có cường giả, cho dù giết địch, một chút vui vẻ cũng không có.

Trụ Côn tiến lên.

Cách Di Thất Diện Vị càng ngày càng gần.

Trên boong thuyền, Chúc Cửu nhìn xung quanh, mở đầu nói: "Thiếu chủ, một đường đi tới, người thăm dò chúng ta cũng không ít."

"Có không ít người." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, thất vọng lắc đầu: "Đáng tiếc không có ai dám ra tay."

"Thiếu chủ, nhiều người đến đây như vậy, có thể có âm mưu gì hay không?" Chúc Cửu nói: "Mấy ngày nay ta luôn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu: "Giác quan thứ sáu của người?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, dự cảm của ta rất linh nghiệm, nếu ta không đoán sai, Thiếu chủ có thể sẽ gặp họa sát thân."

Hoạ sát thân?

Tai họa ngược lớn?

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Cho dù có hoạ sát thân, ta có các người ở bên người, một chút cũng không lo lắng."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người có ý gì, lời này ta nghe như thế nào cũng thấy sao sao."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, dỗi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía trước, trong mơ hồ có tiên sơn nguy nga, tựa như có thú lớn kỳ dị bay lượn trong vạn mây.

Bao nhiêu người âm thầm thăm dò, lại có ai có thể thoát khỏi thần hồn của hắn?

Không biết từ khi nào, Diệp Đăng Thiên đi tới bên cạnh hắn:
"Trường Sinh, phía trước chính là Vũ Trụ Tử Hải."

Diệp Trường Sinh nói: "Bích Hải triều sinh, vạn dặm vô ba, khí phách tốt, đây là sức mạnh tự nhiên do thiên địa nhật nguyệt biến thành?"

Trụ Côn không ngừng đi về phía trước, hơi thở mờ mịt bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, hắn phát hiện Vũ Trụ Tử Hải có cổ quái.

Nơi này không có một ít khí tử vong nào, ngược lại ẩn chứa sức mạnh tự nhiên vô lượng.

Những sức mạnh tự nhiên này do tinh hoa thiên địa nhật nguyệt hình thành, nếu có thể cắn nuốt chúng vào thể, có thể có hiệu quả không tưởng tượng được hay không?

Diệp Trường Sinh đột nhiên muốn thử một chút, đúng lúc này, hắn phát hiện ở Vũ Trụ Tử Hải, ngoại trừ sức mạnh tự nhiên ra còn có sương độc mệnh mông cuồn cuộn.

Hai cái giống như Thái Cực Đồ, một phân hai nửa, tách Vũ Trụ Tử Hải ra, liếc mắt nhìn lại, trên phiến hải vực này giống như ẩn chứa áo nghĩa vô tận.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên hiểu được vì sao Di Thất Diện Vị lại xuất hiện ở chỗ này, hắn là lực lượng nào đó trên hải vực có thể thừa nhận được Thất Lạc Diện Vị.

Bịch.

Bịch.

Từng kiểm ảnh xẹt qua, phía trên bóng người ngạo nghễ đứng lúc nào cũng có thần thú che trời buông xuống, sau lưng giống như thành lập gia viên.

Thật sự là con người có bao nhiêu táo bạo, đất đai lớn bao nhiêu.

Những người này xây dựng cung xây ở sau lưng thần thú, là biểu hiện cái gì?

Trụ Côn mà hần cười tuyệt đối là tồn tại độc nhất vô nhị trong vũ trụ, nhưng hần một chút cũng không kiêu ngạo.

Ai nấy đều khoe khoang cái gì?

Lúc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh đột nhiên truyền đến âm báo của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - Vũ Trụ Tử Hải.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - phân bộ Tử Điện.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, điểm đánh dấu mới - thành Vạn Long.]

Liên tiếp ba tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến, Diệp Trường Sinh giật mình, hần biết Vũ Trụ Tử Hải, phân bộ Tử Điện.

Thành Vạn Long là nơi nào?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, đập tan âm mưu của Kỷ Nguyên Môn, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ chính của hệ thống, đạt được Hoàng Kim Thất Phách, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh trầm tư, bên tai lại truyền đến âm báo hệ thống, lại phát ra hai nhiệm vụ.

Xem ra hần muốn ăn thua với Kỷ Nguyên Môn đến cùng.

Giờ khắc này.

Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Diệp Đăng Thiên, Diệp Mạc Tà, Tàng Thất, Thái Sơ, An Lạc Nhi xuất hiện trên boong thuyền.

Trụ Côn vẫn còn đang tiến về phía trước, trôi dạt trên bầu trời Vũ Trụ Tử Hải.

...

Cùng lúc đó, một tòa đảo nổi đột nhiên xuất hiện, bóng người như dật, Diệp Trường Sinh biết những người này hội tụ ở đây đều tới vì Di Thất Diện Vụ.

Trụ Côn dừng lại bên cạnh đảo nổi, mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh leo lên đảo nổi, trong nháy mắt khi bọn họ xuất hiện, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Có người quen.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã phát hiện ra Từ Thiên, ngày xưa đã giao phong hai lần với phân thân của lão ta, cho nên hắn vô cùng quen thuộc với hơi thở của Từ Thiên.

Chẳng qua lúc này gặp phải cũng không phải là phân thân, mà là bản thể của Từ Thiên, ở bên cạnh lão ta còn có cường giả Kỷ Nguyên Môn khác.

Chương 1226: Quy Tiên Nhân (2)

Số lượng lên tới ngàn người, Kỷ Nguyên Môn triệu tập nhiều người như vậy tới đây, thật sự là vì Diệt Thất Diện Vị sao?

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, sát khí hơi mạnh, những người này sợ là hướng về Thiếu chủ."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Không nghĩ tới một Tử Vong lệnh có thể triệu tập nhiều cường giả như vậy."

"Một trận đại chiến là không thể tránh khỏi."

Trong lúc nói chuyện, thần hồn của hắn bao phủ trên đảo nổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, trong số những người tới giết hắn lần này có không ít cường giả.

Rất nhiều người có cấp bậc vượt qua Đạo Thần.

Hắn đẹp trai như vậy, tại sao mọi người lại muốn giết hắn?

Vì sao ta lớn lên đẹp trai như vậy, cấp bậc thấp như vậy, các người xấu xí như vậy, tu luyện tốt như vậy, cấp bậc cao như vậy?

Phía bên kia.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn bắt đầu cúi xuống muốn động, tùy thời có thể ra tay với Diệp Trường Sinh.

Rõ ràng có thể cảm giác được bọn họ đang áp chế nội tâm xúc động.

Thật ra cũng không khó lý giải, thế lực ba phương đã tìm Tử Điện, như vậy chuyện chém chết Diệp Trường Sinh tự nhiên đã rơi vào trên người Tử Điện.

Vốn bọn họ tới Vũ Trụ Tử Hải chính là vì lấy được tài nguyên và truyền thừa trong Diệt Thất Diện Vị.

Ai cũng không nghĩ tới ôn thần Diệp Trường Sinh này lại tới nơi

này.

Nếu đã gặp phải, nếu không giết hắn ngay lập tức, thật có lỗi với thực lực của mình.

“Người nào là Diệp Trường Sinh?” Một giọng nói nghiêm nghị bá đạo từ Cửu Thiên hạ xuống: “Diệp Trường Sinh ở đâu, nhanh chóng đi ra chịu chết!”

Người chưa tới, tiếng đã đạt tới.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: “Diệp Trường Sinh ở đây.”

Giọng nói lớn như vậy, hù dọa ai?

Bịch.

Một bóng người từ trên cao bay ảnh xuống xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới quần áo tả tơi, giống như một tên ăn mày.

Thế nhưng linh khí trên người lão ta vô cùng mạnh mẽ, một thân tu vi đạt tới Luyện Thần tầng chín, trừ chuyện đó ra, ánh sáng màu xanh bắn ra sau lưng lão ta trong nháy mắt khiến cho mọi người chú ý.

Có người nhận ra thân phận lão giả: “Quy Tiên Nhân, thật sự là hắn, nghe đồn năm đó hắn ở Vũ Trụ Tử Hải lấy được một khối Huyền Vũ Giáp, sau đó đã mai danh ẩn tích.”

“Không nghĩ tới hắn cũng nhận được tiền thưởng của Tử Điện, Quy Tiên Nhân ít nhất là tu sĩ Luyện Thần cao giai, lần này, Diệp Trường sợ là lành ít dữ nhiều.”

Ánh mắt Từ Thiên dừng trên người Quy Tiên Nhân, khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh như băng: “Không hổ là Tử Vong lệnh, ngay cả hắn cũng kinh động.”

“Đại trưởng lão, người này rất mạnh sao?” Một lão giả Kỷ Nguyên Môn hỏi.

Từ Thiên nói: “Không phải ngay cả Quy Tiên Nhân mà người cũng

không biết chứ.”

Lão giả lắc đầu: "Đề Đại trưởng lão chê cười."

Từ Thiên giật mình: "Ta thật hoài nghi người tiến vào Kỷ Nguyên Môn bằng cách nào, có phải đi cửa sau hay không?"

Lão giả xấu hổ cười: "Đại trưởng lão quên rồi sao? Chính là bởi vì cửa trước không thông nên ta mới tiến vào cửa sau của người."

Từ Thiên: "..."

Lão giả lại nói: "Đại trưởng lão là quý nhân hay quên."

"Ta vẫn nên giới thiệu Quy Tiên Nhân cho người đi." Về mặt Từ Thiên bất đắc dĩ: "Quy Tiên Nhân từng là một tán tu, rất nhiều năm trước hắn luyện hóa một khối Huyền Vũ Giáp, có được Huyền Vũ chân thân, có sự phòng ngự này, hắn thật sự rất mạnh mẽ."

"Theo thực lực không ngừng tăng lên, Quy Tiên Nhân gia nhập Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, hiện tại hắn là tu sĩ Thống Phủ Đạo thứ tám."

Lão giả gật gật đầu: "Dựa theo ý của Đại trưởng lão, Quy Tiên Nhân đến sẽ đại biểu cho Vũ Trụ Đạo Thống Phủ sao?"

Từ Thiên: "..."

Lão ta thật hối hận lúc trước để cho lão đầu này gia nhập Kỷ Nguyên Môn, chỉ số thông minh quả thực rất đáng lo.

Trên đảo nổi.

Vạn người chú ý, tầm mắt dừng ở trên người Quy Tiên Nhân.

Không có mấy người biết thân phận thật sự của Quy Tiên Nhân, đại nhân giống như Từ Thiên, mới biết được Quy Tiên Nhân gia nhập Vũ Trụ Đạo Thống Phủ.

Nói đến Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, thật ra còn rất thú vị.

Phủ này chuyên thu tán tu mạnh mẽ trong vũ trụ, cho bọn họ tài nguyên tốt nhất để bồi dưỡng.

Các thể lực lớn, tông môn, cường giả thế gia không ít, nhưng tán tu trong vũ trụ cũng rất nhiều, thế cho nên thực lực của Vũ Trụ Đạo Thống Phủ vô cùng mạnh mẽ.

Ngoài ra, tu sĩ Vũ Trụ Đạo Thống Phủ nổi danh đoàn kết, bởi vì bọn họ cần giao cho Đạo Thống Phủ rất nhiều tài nguyên, do đó tất cả mọi người sẽ kết bạn chấp hành nhiệm vụ, xâm nhập bí cảnh.

Tình nghĩa sinh tử kết như thế, đó là vô cùng vô cùng vô cùng thâm hậu.

Một mình Quy Tiên Nhân đến chém giết Diệp Trường Sinh, thật sự là hơi ngoài ý muốn, không biết lão ta tham công liều lĩnh hay rất tự tin với thực lực bản thân.

Lúc này.

Giọng nói Quy Tiên Nhân khàn khàn: "Thật không nghĩ tới người có thể khiến Tử Điện treo thưởng lại còn trẻ tuổi như thế."

Chương 1227: Gặp lại Ngao Hoàng

"Đạo Tổ tăng hai, yếu là hơi yếu nhưng ta sẽ không bắt nạt người, cho người một cơ hội ra tay."

Mọi người nghe được giọng điệu của Quy Tiên Nhân đều điên cuồng cười không thôi, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh tràn ngập trào phúng.

Đạo Tổ và Luyện Thần khác nhau một trời một vực, hai người căn bản không ở cùng một trình độ.

Sao có thể chiến đấu?

Diệp Trường Sinh nhìn Quy Tiên Nhân: "Tử Vong lệnh được ban hành lâu như vậy, lại chậm chạp không có người ra tay với ta, người có biết nguyên nhân là gì không?"

Quy Tiên Nhân nói: "Ta há lại không biết thân phận bối cảnh của người, người khác kiêng kỵ Kiếm Điện, ta có gì phải sợ."

"Chỉ cần lấy thủ cấp của người, lấy được giải thưởng là được, trong sân không ai dám cướp với ta."

Về mặt Diệp Trường Sinh hơi giật mình, lão đầu này rất tự tin, bộ dáng ăn chắc hảnh, thế mà không chút lo lắng mọi người trong sân ngư ông đắc lợi.

Xem ra sau lưng lão đầu này cũng có thể lực mạnh mẽ.

Khá lắm, có thể đến giết hảnh, hình như không có người bình thường.

Quy Tiên Nhân gạt tóc rối, ánh mắt xẹt qua đám người Chúc Cửu: "Để mọi người sau lưng người cùng nhau ra tay, lão phu đánh toàn bộ các người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Xem ra lá gan của người so với đầu óc của người càng khiến người ta giật mình."

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, kiếm khí khủng bố lấy hấn làm trung tâm diên cuồng khuếch tán tràn ngập, một vòng sáng kiếm khí từ trên mặt đất lan tràn ra.

Vô số kiếm khí hướng thẳng về phía bầu trời hình thành một cột sáng kiếm khí, trực tiếp bao phủ Diệp Trường Sinh trong đó.

"Kiếm tu?"

"Thú vị, vậy thì nhìn xem kiếm của người loeij hại, hay phòng ngự của ta càng mạnh hơn." Quy Tiên Nhân nói xong, sau lưng xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh biếc, Huyền Vũ Giáp xuất hiện bao bọc lão ta lại.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đầu, ta chỉ phóng thích kiếm khí một chút, xem người sợ kìa."

Thật ra không biết, ngay từ đầu Diệp Trường Sinh đã không tính toán đánh một trận với Quy Tiên Nhân, cường giả bên cạnh hấn nhiều như vậy, làm người phải biết lợi dụng tài nguyên bên mình.

Trong Thần Cung, bảy người Phó Thanh Huyền, Sở Nam Thiên, Ân Long còn nhàn rồi, muốn đánh nhau không cần hấn tự mình ra tay.

Quy Tiên Nhân nói: "Người không ra tay, vậy thì không có cơ hội, một kích của lão phu có thể giết chết người."

"Người nào muốn đánh giết chủ nhân, người đánh giết một cái ta xem một chút!" Một giọng nói hùng hồn truyền đến, trong hư không xuất hiện một khe nứt, thời không giống như nổ tung.

Một người đi ra, toàn thân bao phủ hơi thở màu đen nồng đậm, kinh khủng như vậy.

Quy Tiên Nhân theo tiếng nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người người tới: "Người là ai?"

Ngao Hoàng đi tới phía Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta không đến muộn chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tối vừa lúc."

Ngao Hoàng nhìn Quy Tiên Nhân: "Có được quy giáp mà người đã kiêu ngạo như thế?"

Dứt lời, long giáp màu đen trên người hấn che thân: "Nào, người và ta đánh."

Long giáp phụ thể.

Sắc mặt Quy Tiên Nhân thay đổi, giọng nói khẽ run rẩy: "Người... Người là Long Tộc."

Ngao Hoàng đánh ra một quyền: "Cuồng Long Thập Bát Trảm."

Từng quyền lệ bay ra, tiếng rỗng ngâm chấn động bầu trời, nơi đi qua, không gian sụp đổ xuống, đánh thẳng vào trên người Quy Tiên Nhân.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Quy Tiên Nhân bay ra ngoài, quy giáp trên người nổ tung, máu tươi ào ào chảy ra.

Đây...

Mọi người nhìn thấy một màn trước mắt, bị Ngao Hoàng khủng bố làm cho chấn động, Quy Tiên Nhân có phòng ngự nghịch thiên lại bị một quyền đánh trọng thương.

Con người Từ Thiên rụt lại: "Thần Long thật mạnh, bên người Diệp Trường Sinh lại có thần thú như thế, muốn giết hẳn không dễ dàng."

Quy Tiên Nhân vội vàng thúc dục linh khí bắt đầu chữa trị thân thể và quy giáp, đúng lúc này, một lão giả xuất hiện, đi tới bên người Quy Tiên Nhân.

"Lão Quy, người không sao chứ?"

"Nói để cho người chờ ta cùng ra tay, người hết lần này tới lần khác không nghe, hiện tại bị người đánh đi."

Quy Tiên Nhân nói: "Bớt nói những lời châm chọc, bản thể của hắc là Thần Long, chớ có sơ suất."

Cổ Chân Nhân nói: "Không sao, cường giả trong phủ lập tức đến, còn sợ một con rồng hay sao?"

Lúc này.

Thân ảnh Ngao Hoàng chợt lóe, lại một lần nữa tấn công về phía Quy Tiên Nhân, không biết từ khi nào, lòng bàn tay hắc xuất hiện một thanh trường thương màu đen.

Một thương kinh thiên.

Phá hủy tất cả mọi thứ.

Quy Tiên Nhân và Cổ Chân Nhân vội vàng bay ngược ra sau, từng thần phù trong tay bay ra, ngăn cản thương đen tung hoành cửu thiên.

Sóng khí cuộn cuộn quét ra, hai người bị hất văng ra ngoài, một cái bay này, ước chừng lui ra ngoài vạn trượng.

Bọn họ mạnh mẽ ổn định thân ảnh, trong mắt lóe vẻ hoảng sợ, nếu không phải thần phù ngăn cản phần lớn mũi thương, một thương của Ngao Hoàng sẽ tiễn bọn họ đi.

Thân thể hai người vỡ vụn nổ tung, lung lay sắp đổ, lúc nào cũng có thể từ trên rơi xuống, đúng lúc này, thân ảnh Ngao Hững lại biến mất trước mắt bọn họ.

Chương 1228: Gặp lại Ngao Hoàng (2)

Một hơi thở nguy hiểm bao phủ trên người hai người.

Xuy.

Xuy.

Mũi thương tung hoành đan xen, ánh sáng vạn trượng, máu tươi bắn tung tóe, Quy Tiên Nhân Cổ Chân Nhân bị xâu đường hồ lô.

Trên người hai người xuất hiện một hố máu thật lớn, một thương xuyên qua, thần hồn tan vỡ, hoàn toàn nghiền ép.

Ngay cả cơ hội ra tay trước mặt Ngao Hoàng bọn họ cũng không có.

Nhìn thấy hai người rơi xuống, Ngao Hoàng đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, phiền toái đã được giải quyết."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hắc, người tới vì Di Thất Diện Vị."

Ngao Hoàng gật đầu: "Nghe nói nơi này có Di Thất Diện Vị nên ta đến xem xem có phải là nơi mà ta từng sinh sống hay không."

"Trong khoảng thời gian này ta tìm rất nhiều chỗ, vẫn không tìm được đường trở về."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy người nhìn nơi này xem, có phải Di Thất Diện Vị mà người nói người nói hay không, phụ thân ta ở chỗ này sao?"

Ngao Hoàng xoay người nhìn lại, lắc đầu: "Di Thất Diện Vị mà ta nói cũng không phải nơi này."

Diệp Trường Sinh lộ vẻ thất vọng, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy phụ thân, không nghĩ tới nơi này cũng không phải là nơi hắn muốn tìm.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn quay lại, chuẩn bị rời đi.

Lúc này.

Mọi người trong sân lại vây quanh Diệp Trường Sinh, Từ Thiên lạnh lùng nói: "Diệp Trường Sinh, người đi không được."

Diệp Trường Sinh nói: "Rốt cục gặp mặt, vậy trước tiên phá huỷ người, sau đó để cho Kỷ Nguyên Môn biến mất."

"Miệng nói lời ngông cuồng." Từ Thiên lạnh lẽo cười một tiếng: "Tất cả mọi người đều tới giết người, người còn muốn sống sót rời khỏi nơi này sao?"

Từ Thiên nắm chắc đánh bại Ngao Hoàng, cho nên lão ta mới dám khiêu chiến với Diệp Trường Sinh.

Thế cục trong sân rõ ràng là địch quả chúng ta, cường giả thế lực khắp nơi đều muốn lấy tính mạng Diệp Trường Sinh.

Có rất nhiều tu sĩ có thể đánh bại Ngao Hoàng, nếu như mọi người chen chúc mà lên, Diệp Trường Sinh há có phần thắng?

Giờ khắc này.

Trong sân có ba bóng người đi tới phía Từ Thiên, bọn họ lần lượt là là Đoạt Thiên Giả Mạc Tế, Sáng Thế Tông Nguyên Châu, Cổ Huyền Môn Nhạc Đạo.

Thực lực của ba người này ngang với Từ Thiên kỳ, đều có tu vi Bồ Thiên.

Mạc Tế nói: "Từ trưởng lão, cùng nhau liên thủ là được rồi."

Từ Thiên nói: "Đang có ý này."

Mạc Tế lại nhìn về phía hai người Nguyên Châu, Nhạc Đạo: "Nói vậy hai vị có suy nghĩ giống ta."

Nguyên Châu trầm giọng nói: "Thực lực của Diệp Trường Sinh bình thường, khiến người ta kiêng kỵ chính là thế lực và lá bài tẩy sau lưng hắn."

"Trước kia ở bên ngoài không gian Hư Vô, Kiếm Phàm và Diệp Trường Sinh hợp lực bỏ ra không gian cứu Thất Kiếm, đây mới là điều lão phu kiêng kỵ, bằng không đã chém chết Diệp Trường Sinh từ lâu rồi."

Từ Thiên nói: "Chư vị lo lắng nhiều, lão phu nhận được tin tức xác thực, Kiếm Bát Tiên đã rời khỏi Diệp Trường Sinh."

Nguyên Châu nói: "Người đã rời đi, vậy chúng ta kiêng kỵ cái gì?"

Từ Thiên lại nói: "Người nào nguyện ý ngăn cản Thần Long kia, ta đi chém giết Diệp Trường Sinh."

Ánh mắt Mạc Tế rơi vào trên người Ngao Hoàng: "Năm xưa ta giết mấy trăm con rồng, sau khi Long Tộc ẩn nấp đã không còn giết rồng nữa, hôm nay để cho ta chém Hắc Long này."

Dứt lời.

Thân ảnh lão ta chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Ngao Hoàng...

Từ Thiên xoay người nhìn về phía những tu sĩ khác trong sân: "Đây là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Diệp Trường Sinh, chư vị hẳn là không muốn bỏ qua."

"Lão phu nhắc nhở mọi người một câu, tu sĩ ở cùng một chỗ với Diệp Trường Sinh, trên người ẩn giấu vô số chí bảo, nếu các người giết chết, thu hoạch không kém gì chém giết Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng ở trên người Lý Thái Bạch, Tàng Thất: "Trên người tên kiếm tu áo trắng kia có một Kiếm Linh căn, thử hỏi kiếm tu trong trường ai không động tâm."

"Còn có hòa thượng kia, có được ít nhất bốn khối Phật Cốt và Xá Lợi, đạt được một khối đối với chư vị mà nói đều có chỗ tốt thật lớn."

Theo âm thanh hạ xuống, ánh mắt mọi người nhìn về phía nhóm người Tàng Thất, Lý Thái Bạch, giống như sói đói nhìn thấy con mồi, trong mắt đều hiện ra sự tham lam.

Tàng Thất nói: "Lão đầu này là ai vậy, thật đặc biệt xấu, bản tăng

thật muốn cho hắn một quyền.”

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, huynh trưởng, Lạc Nhi, Yêu Nhi, Tùy Phong, ngày xưa ta trở về Hỗn Loạn Tinh Không tìm các người, Hi Huyền tiên bối suýt chút nữa bị người này hại chết.”

An Lạc Nhi nói: "Trường Sinh, người nói hắn suýt chút nữa hại chết sư phụ?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thiên chân vạn xác, người này bày ra đại trận ở Hỗn Loạn Tinh Không, muốn khống chế Hi Huyền tiên bối để khởi động lại Hỗn Loạn Tinh Không.”

“Ngã Phật từ bi, hòa thượng ta nhịn không được, nhất định phải đánh chết hắn!” Tàng Thất bước ra từng bước, chuẩn bị ra tay với Từ Thiên, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại.

"Hòa thượng, người không phải là đối thủ của hắn, có điều, các người có thể đi chém giết những người khác của Kỷ Nguyên Môn."

Chương 1229: Người không yêu ta

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, nhìn về phía Ngao Hoàng, giờ khắc này, Mạc Tế đã chiến đấu kịch liệt với Ngao Hoàng cùng một chỗ.

“Người đông thế mạnh?”

"Ta cũng có người."

Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, cửa Thần Cung mở ra: "Chư vị huynh trưởng, ta bị người bắt nạt."

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trong Thần Cung bay ra, đứng ở bên người Diệp Trường Sinh, người tới không phải ai khác, chính là Hình Thiên Thất Kiếm.

Bảy người Phó Thanh Huyền, Sở Nam Thiên, Ấn Long.

Cùng lúc đó, còn có một người đi ra, Đại Ma Thiên Vô Thần.

Phó Thanh Huyền nhìn về phía trước: "Trường Sinh, chỉ có những người này?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đại ca, bọn họ ỷ vào nhiều người muốn giết ta, còn có Tử Điện ban bố Tử Vong lệnh cho ta."

Phó Thanh Huyền quay đầu nhìn về phía Sở Nam Thiên: "Lão nhị, người đi giết bọn họ."

Hai chân Sở Nam Thiên đạp không mà lên, hóa thành một đạo kiếm quang mênh mông mà đi, lần thứ hai xuất hiện đã đứng ngay gần ở trước mặt ba người Từ Thiên, Nhạc Đạo, Nguyên Châu.

"Chư vị có thể không biết ta, tự giới thiệu, Hình Thiên Thất Kiếm, Sở Nam Thiên, người xưng Kiếm Quân."

Hình Thiên Thất Kiếm?

Từ Thiên biến sắc, trong lòng hoảng sợ, sao bảy người này có thể ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng không phải là người cùng thời đại với mình.

Đã từng dùng kiếm pháp có một không hai trong thiên hạ, trên Vũ Trụ Vấn Đỉnh, sau Kiếm Điện Kiếm Huyền Tử, thanh danh lớn nhất trên kiếm đạo chính là Hình Thiên Thất Kiếm.

Chỉ tiếc bọn họ là phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh đã mai danh ẩn tích, đều cho rằng bọn họ ngã xuống.

Tóc đen Sở Nam Thiên bay múa, áo trắng như tuyết, bay lơ lửng trên không, trên người ông không có một tia kiếm khí dao động.

Lại phóng thích ra uy áp vô cùng khủng bố, khiến người ta không rét mà run, sồn tóc gáy.

Từ Thiên quay đầu nhìn về phía hai người Nhạc Đạo, Nguyên Châu: "Hắn không kém chúng ta."

Nguyên Châu nói: "Ba người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc không phải là đối thủ của hắn."

Từ Thiên vừa muốn mở miệng, Ân Long mang theo năm người khác đi tới bên người Sở Nam Thiên.

Ân Long nói: "Một đánh ba không có ý nghĩa, chúng ta vẫn là sáu đánh ba đi."

Sở Nam Thiên gật đầu: "Như vậy là tốt nhất."

Bịch.

Bịch.

Sáu kiếm quang bắn lên không trung, giống như thần kiếm vô địch xuất thế, kiếm quang vạn trượng rực rỡ chói mắt.

Đại chiến mở ra, hủy diệt tinh thần.

Ba người Từ Thiên dẫn sáu người Sở Nam Thiên rời đi, lực phá hoại của đại chiến giữa bọn họ quá mức khủng bố, có thể tùy tiện phá hủy đảo nổi.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người rời đi, ánh mắt rơi vào trên người những tu sĩ khác trong sân: "Đến đây, thừa nhận lỗi của ta."

Phó Thanh Huyền nói: "Trường Sinh, ta sẽ không ra tay, những người này thật sự quá yếu."

Diệp Trường Sinh nói: "Không nhọc đại ca ra tay."

Ngay sau đó.

Thiên Vô Thần, Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Hoa Ảnh Vũ, Diệp Đăng Thiên, Diệp Mặc Tà, Tàng Thất, Lý Thái Bạch giết ra ngoài.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một bóng dáng xinh đẹp bay xuống xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau quay đầu nhìn lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi: "Người tới rồi."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta chính là đến xem người bị người ta đánh chết chưa."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người hy vọng ta chết sao?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Người chết hay không có quan hệ gì với ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người không còn yêu ta nữa."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh biến đổi: "Khi nào thì ta yêu người."

Thật đau lòng!

Chúng ta là phu thê.

Người không muốn ta thì thôi, lại tuyệt tình như thế, uống công ta vẫn lo lắng cho người.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, một bộ dáng không thể luyến tiếc, chỉ có diễn xuất này, suýt chút nữa cũng lừa gạt chính mình.

Hắc Doanh Doanh nói: "Nhiều năm như vậy không gặp, người còn vô sỉ như thế."

Diệp Trường Sinh nói: "Một ngày, phu thê, trăm ngày ân ái, ta cũng không phải là người tuyệt tình."

Mặt Hắc Doanh Doanh trầm như nước: "Người nên bị người đánh chết."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta cũng muốn bị đánh chết, nhưng người nhìn đội hình này của ta, muốn chết cũng không chết được."

"Ta cũng rất kinh ngạc."

"Hiện tại muốn tự mình ra tay đánh một trận cũng trở nên khó khăn, kẻ địch muốn biết ta mạnh mẽ cũng không có cơ hội."

Hắc Doanh Doanh: "..."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Diệp tiểu hữu, nhiều năm như vậy người vẫn không thay đổi chút nào, vẫn vô cùng thiếu đánh."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiên bối đã lâu không gặp, lại thay đổi, có điều cấp bậc tăng lên không ít, có phải người trở nên xấu xí thì tu vi mới có thể đề cao hay không?"

Nói đến đây, hắc khế thở dài một tiếng: "Xem ra ta nhất định cô độc, loại cuộc sống đẹp trai này cũng chỉ có thể một mình ta sống qua."

Thiên Đệ Cửu nói: "Diệp tiểu hữu, người nói như vậy khiến ta bị thương rất nặng."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước: "Thiên tiên bối, bây giờ người mạnh bao nhiêu? Người có thể cho ta xem không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Người muốn lão phu giúp người giết người, đúng không?"

Chương 1230: Thử đại sát tinh

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Thiên tiên bối hiểu lầm rồi, ta cũng không phải loại người như vậy."

Thiên Đệ Cửu nói: "Người phải!"

Hắc Doanh Doanh nói: "Thiên thúc, chúng ta trở về đi."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng: "Lúc này đi? Không ở lại an ủi một chút, không đứng, không ở lại tâm sự sao?"

"Thấy người chưa chết, ta yên tâm." Hắc Doanh Doanh nói: "Hai nữ nhân bên cạnh người không tệ, để cho các nàng bồi người đi!"

Trong hư không.

Hắc Doanh Doanh đi về phía trước trăm mét, đột nhiên lại ngừng lại, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Đợi nơi này chấm dứt, ta ở Hắc Tộc chờ người."

"Người lại không yêu ta, vì sao ta phải đi Hắc Tộc." Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh.

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh trầm xuống: "Người có thể không tới."

Thiên Đệ Cửu nhìn Hắc Doanh Doanh đi xa, vội vàng tiến lên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, tiểu thư vẫn rất lo lắng cho người, người làm như vậy sẽ khiến tiểu thư rất thương tâm."

"Phải không?"

"Đương nhiên, tiểu thư vừa xuất quan đã đến thăm người, chính là bởi vì lo lắng an nguy của người."

"Nữ nhân.. Không thể mở lòng với ta sao? Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thiên tiên bối đi, ta sẽ đi tới Hắc Tộc."

Thiên Đệ Cửu nói: "Diệp tiểu hữu, Kỷ Nguyên Môn có mưu đồ rất lớn, người nhất định phải cẩn thận đề phòng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết."

Diệp Trường Sinh nhìn theo hai người rời đi, xoay người nhìn về phía trước, không biết từ khi nào, Thái Sơ và An Lạc Nhi xuất hiện bên cạnh hắn.

"Đẹp trai không?"

Thái Sơ nói: "Tướng công, tự mình đa tình là một loại bệnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ nói sự thật."

Àm.

Àm.

Hai tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh vội vàng theo tiếng nhìn lại, bởi vì nơi âm thanh xuất hiện chính là phương hướng hai người Hắc Doanh Doanh rời đi.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, lướt nhanh tới phía âm thanh vang lên...

Nhìn thấy cảnh này.

Ba người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Phó Thanh Huyền theo sát phía sau, bọn họ sẽ không để Diệp Trường Sinh rơi vào nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước một đoạn, phát hiện Hắc Doanh Doanh và Thiên Đệ Cửu bị mấy trăm người vây công, thực lực những người này vô cùng mạnh mẽ.

Khởi đầu là Luyện Thần.

Những người này cũng là cường giả Kỷ Nguyên Môn sao?

Tình huống gì đây, sao tu sĩ Kỷ Nguyên Môn phải ra tay với Hắc Doanh Doanh, hơn nữa lại phái nhiều người đến như vậy.

Giết hắn thì chỉ phái một Từ Thiên, so sánh ra, có phải mình không có uy hiếp đủ lớn với Kỷ Nguyên Môn hay không?

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh Thiên Đệ Cửu và Hắc Doanh Doanh bay ngược lại, bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh, nàng quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiên thúc, lập tức dẫn hắn đi."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tiểu thư, một mình người không thể ngăn cản họ."

Hắc Doanh Doanh nói: "Đây là mệnh lệnh, dẫn hắn đi. Ta muốn giết bọn hắn, dễ dàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Lần này, ta sẽ không ở sau lưng người, người là nữ nhân của ta."

Nói đến đây, hắn bước ra một bước, nhìn cường giả Kỷ Nguyên Môn trước mắt: "Có chuyện gì, các người xông tới ta."

Đạo Cửu Lăng nhìn Diệp Trường Sinh: "Hướng tới người? Ta sẽ thành toàn người."

Ầm.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, Đạo Cửu Lăng tấn công tới phía Diệp Trường Sinh, một ánh sáng xuất hiện, giống như đường hầm thời không.

Đạo Cửu Lăng trong nháy mắt mà tới, tốc độ nhanh khiến người ta hít thở không thông, ánh sáng vạn trượng bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Muốn nói tốc độ này, Diệp Trường Sinh chưa từng thua bất luận kẻ nào?

Mặc dù Đạo Cửu Lăng phát huy tốc độ đến cực hạn, ngay trong nháy mắt lão ta tới gần Diệp Trường Sinh, hai đạo kiếm quang tung hoành mà ra.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ của Đạo Cửu Lăng, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trước mặt Hắc Doanh Doanh, không nhúc

nhích, vững như bàn thạch.

Bạn trai mạnh mẽ.

Cho dù Hắc Doanh Doanh mấy phen muốn ra tay, vẫn bị Diệp Trường Sinh nắm lấy cánh tay ngăn lại.

Nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, vậy hẳn muốn một thân tu vi này có ích lợi gì?

Nữ nhân của hắn, ai dám đụng vào, nhất định phải không chết không thôi.

Người khác sau khi xuyên qua sẽ mở hậu cung, số lượng đều có hàng ngàn vạn, hắn cũng chỉ có bốn nữ nhân.

Sao có thể khiến họ gặp nguy hiểm?

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Thân ảnh Đạo Cửu Lăng xuất hiện, dưới ánh sáng vàng vạn trượng bao phủ, lão ta bá đạo thần thánh, vô số uy áp và sức mạnh đại đạo bao phủ.

“Không tự lượng sức mình!”

"Người đâu, giết Thiên Nữ Hắc Tộc."

Ra lệnh một tiếng, cường giả Kỷ Nguyên Môn đầy trời lướt qua, một người lại một người bay tới, lực công kích rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh.

Nhưng Hắc Doanh Doanh được Diệp Trường Sinh bảo vệ sau lưng, cho nên toàn bộ lực công kích hội tụ trên người Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Âm thanh vang vọng cửu thiên, khí nuốt tiên khung.

Không biết từ khi nào, một tấm bia đá xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, chính là bia vũ trụ Hi Huyền đưa cho hắn.

Chương 1231: Thẻ đại sát tinh (2)

Có thể ngăn cản toàn bộ công kích của Đạo Cửu Lăng chính là dựa vào Bì Hộ Trụ, bằng không với tu vi của Diệp Trường Sinh, căn bản không cách nào ngăn cản Đạo Cửu Lăng.

Lão ta chính là một cường giả Hỗn Nguyên.

Diệp Trường Sinh chỉ là Đạo Tổ tầng thứ hai, sau khi mở ra Thần Ma Bạo Tẩu, mới có thể tăng cấp bậc lên đến Luyện Thần tầng hai.

Chênh lệch với Hỗn Nguyên một cấp bậc lớn, chênh lệch như vậy đã không phải vượt cấp chém giết có thể bù đắp.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau vài bước, bì hộ trụ ngăn cản công kích của mọi người, hắn vẫn bị chấn thương.

Hắc Doanh Doanh nói: "Người đừng cố gắng chống đỡ, nếu không được thì để cho ta."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hắc Doanh Doanh: "Nam nhân của người, sao có thể nói không được?"

Hắc Doanh Doanh: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nam nhân không thể nói không được, không được cũng được."

Ngay sau đó.

Tháp Ngục Kiếm xuất hiện, kiếm quang che trời bắn ra, tâm thần hắn vừa động, mở ra Thần Ma Bạo Tẩu.

[Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ đại sát tinh.]

Cấp bậc không được, thẻ đến gom góp.

Một bước, táng tiên.

Một bước, diệt địa.

Diệp Trường Sinh mang theo tháp Ngục Kiếm bay ra, một thân tu vi bắt đầu tăng vọt, cùng lúc đó, ban thưởng sát giới.

Sát khí vô biên tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, sát khí hóa thành thực chất, trở thành từng đạo sát kiếm.

Sử dụng thành công thể đại sát tinh, mỗi lần chém giết một người có thể đạt được một phần tu vi của người bị giết.

Nói cách khác, giết người càng nhiều thì tu vi của Diệp Trường Sinh sẽ tăng trưởng càng nhanh.

Xuy.

Xuy.

Tháp Ngục Kiếm mở ra, sáu thanh Chí Tôn Thần Kiếm bay ra ngoài, giống như Thần Quang Vũ Trụ chỉ thẳng lên người đám người Đạo Cửu Lăng.

Rực rỡ.

Thực sự quá rực rỡ.

Một màn này khiến tất cả mọi người trong sân chấn động không thôi, đều kinh hãi thất sắc.

Không thể tin được Diệp Trường Sinh lại mạnh mẽ như vậy.

Vẻ mặt Thiên Đệ Cửu vô cùng ngưng trọng, nuốt nước miếng: "Tiểu thư, Diệp tiểu hữu đây là biến dị?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Quá sâu không lường được, vẫn luôn là ta đánh giá thấp hắn."

Thì ra cảm giác được người ta bảo vệ là như vậy.

"Thiên thúc, chúng ta rời khỏi tộc, có người biết không?"

Thiên Đệ Cửu nói: "Hồi tiểu thư, không ai biết."

Hắc Doanh Doanh nói: "Chúng ta một đường tới đây ẩn giấu hơi thở, Kỷ Nguyên Môn tìm tới nhanh như vậy, hẳn là biết trước

hành tung của chúng ta.”

"Tộc trưởng vẫn hoài nghi trong tộc có người cấu kết với Kỷ Nguyên Môn, có lẽ không sai."

Thiên Đệ Cửu nói: "Vậy sẽ là ai?"

"Mặc kệ là ai, trở lại trong tộc đều phải tìm ra hấn." Hắc Doanh Doanh lạnh lùng: "Thiên thúc, theo ta cùng nhau giết địch."

Dứt lời.

Ba thân ảnh dẫn đầu ra tay, chính là Phó Thanh Huyền, An Lạc Nhi và Thái Sơ.

Phó Thanh Huyền một kiếm khai thiên, lấy tư thế vô địch tấn công Đạo Cửu Lăng, thực lực của An Lạc Nhi và Thái Sơ yếu hơn một chút, hai người liên thủ giết địch.

Ánh mắt Hắc Doanh Doanh lóe lên, nhìn hai nàng trước mắt, sắc mặt hơi hơi động dung, dừng một chút, bóng dáng xinh đẹp của nàng lướt qua như tiên, xuất hiện trong cường giả Kỷ Nguyên Môn.

Một hồi đại chiến bắt đầu, máu nhuộm Tiên Khung, hư không giống như một tòa chiến trường cổ...

Một trận đại chiến bắt đầu.

Diệp Trường Sinh thành người chói mắt nhất, mang theo sát khí.

Mũi nhọn vô hạn, thế mà vượt qua ba người Phó Thanh Huyền, Hắc Doanh Doanh và Đạo Cửu Lăng.

Đạo Cửu Lăng là một trong mười Phó Môn chủ của Kỷ Nguyên Môn, địa vị còn ở trên Từ Thiên, có được thực lực Hỗn Nguyên.

Lần này đến Hắc Tộc chính là muốn diệt trừ Hắc Doanh Doanh, phóng mắt nhìn toàn bộ Hắc Tộc, Hắc Doanh Doanh có uy hiếp là lớn nhất.

Ai có thể nghĩ đến sẽ gặp được Diệp Trường Sinh?

Một kiếm của Phó Thanh Huyền hạ xuống, xuyên suốt cửa thiên, đường hầm thời không sụp đổ, Đạo Cửu Lăng bị đánh bay ra ngoài.

Thật mạnh.

Đạo Cửu Lăng cảm thấy hoảng sợ: "Các hạ là ai?"

Phó Thanh Huyền nói: "Lang quan kiếm đạo xinh đẹp, nghe qua chưa?"

Đạo Cửu Lăng lắc đầu: "Không có."

Phó Thanh Huyền lại nói: "Không có việc gì, ta không trách người, trách ta không đủ mạnh mẽ."

Đạo Cửu Lăng giật mình: "Các hạ có cấp bậc gì, vì sao xuất hiện ở giới này?"

Phó Thanh Huyền nói: "Người chỉ cần nhớ kỹ, giết người, ta chỉ dùng một thành thực lực."

Ta đi.

Tổn thương rất lớn, vũ nhục càng mạnh.

Một thành thực lực?

Đạo Cửu Lăng bán tín bán nghi, thân ảnh đột nhiên hư ảo, trong nháy mắt biến mất trước mặt Phó Thanh Huyền.

"Ta mặc kệ người là ai, chuyện của Kỷ Nguyên Môn người tốt nhất không nên nhúng tay vào, nếu không, để cho người chết không có chỗ chôn."

Phó Thanh Huyền nói: "Ngu xuẩn."

Ngay sau đó.

Ông biến mất tại chỗ, đuổi theo Đạo Cửu Lăng đang rời đi: "Trường Sinh, ta rời đi một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên: "Đại ca, người đi đâu

vậy?”

Phó Thanh Huyền lại nói: "Kỷ Nguyên Môn muốn ta chết không có chỗ chôn, ta dự định tự mình đi một chuyến."

Cái gì!

Chương 1232: Đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải

Đi Kỷ Nguyên Môn, muốn diệt môn?

Tính khí này cũng quá nóng nảy.

Diệp Trường Sinh nói: "Đại ca cần thận một chút."

Phó Thanh Huyền nói: "Yên tâm, rời khỏi giới này, ta muốn phóng thích bản thân. "

Diệp Trường Sinh: "..."

"Đừng chạy, ai cũng đừng hòng rời đi."

Chợt thấy cường giả Kỷ Nguyên Môn muốn chạy trốn, Diệp Trường Sinh tung tiếng như sấm, thân ảnh như điện, kiếm quang và sát khí cái thế.

Nhất định phải chém giết cường giả Kỷ Nguyên Môn trước mắt, không thể lãnh phí thể đại sát tinh.

...

Trong hư không.

Một mảnh không gian xuất hiện khe nứt, Đạo Cửu Lăng từ trong đó đi ra, trong lòng vẫn sợ hãi, vốn tưởng rằng mình an toàn.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện cách đó không xa, lão ta vội vàng xoay người nhìn lại, phát hiện Phó Thanh Huyền lặng lẽ đứng ở đó.

Phó Thanh Huyền không ra tay: "Tiếp tục chạy, yên tâm, ta sẽ không giết người, ta chỉ muốn nhìn xem Kỷ Nguyên Môn làm sao để cho ta chết không có chỗ chôn."

Đạo Cửu Lăng: "..."

Lão ta thật sự không nghĩ tới Phó Thanh Huyền sẽ đuổi theo, càng không ngờ Phó Thanh Huyền dám chính diện cứng rắn với Kỷ

Nguyên Môn.

Dùng lực lượng một mình cứng rắn với một cái tông môn?

Thực lực người này mạnh mẽ cho nên mới không sợ hãi?

Một câu nói dân đến một trận gió tanh mưa máu?

Phó Thanh Huyền chậm rãi đi tới phía Đạo Cửu Lăng: "Người tốt nhất dẫn ta đi Kỷ Nguyên Môn, bằng không ta vĩnh viễn đi theo người."

Tạo nghiệt.

Đạo Cửu Lăng thật muốn quất chết mình, vì sao phải buông lời tàn nhẫn khi rời đi? Tu sĩ hiện tại đều cố chấp như thế?

Người khác buông lời tàn nhẫn thì không có việc gì, lão ta vừa buông lời tàn nhẫn đã gặp được người sói như Phó Thanh Huyền.

Bịch.

Bịch.

Đạo Cửu Lăng đánh hai đạo công kích bay ra, nơi đi qua, không gian sụp đổ chôn vùi, theo công kích bay ra, lão ta lần thứ hai biến mất không thấy.

Phó Thanh Huyền từng bước từng bước đi về phía trước, kinh phong gào thét mà qua, lực công kích xuyên qua trên người ông lại chưa từng đủ thương ông chút nào, nếu Đạo Cửu Lăng nhìn thấy một màn này, phỏng chừng sẽ trực tiếp bị dọa cho choáng váng.

Bởi vì lực công kích của lão ta tiến vào trong cơ thể Phó Thanh Huyền đã trực tiếp chuyển hóa thành kiếm khí, quả thực là thần hồ kỳ kỹ.

Giờ khắc này.

Đạo Cửu Lăng thẳng tiến không lùi, ngay cả quay đầu cũng không dám, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng lão ta luôn cảm giác sau lưng có người đi theo lão ta.

Bỗng nhiên quay đầu lại, người nọ còn đang ở sau lưng nhìn chăm chăm lão ta.

Âm hồn không tan?

Tâm tính Đạo Cửu Lãng hơi bùng nổ.

Có thể làm sao đây?

Không thể thoát khỏi.

Phó Thanh Huyền nói: "Chạy, chạy đi."

...

Phía bên kia.

Trên hư không.

Bốn người Hắc Doanh Doanh, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Thiên Đệ Cửu xuất hiện ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh.

Sở Nam Thiên, Thiên Vô Thần cũng chạy tới, mọi người trực tiếp bị một màn trước mắt dọa sợ.

Diệp Trường Sinh máu nhuộm tiên khung vạn dặm, biển mây bị máu tươi nhuộm đỏ, giống như biển máu ngập trời.

Giết càng nhiều người, cấp bậc của hắn từ Luyện Thần tầng hai tăng lên đến Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Vô địch.

Mọi người nhú mào, trong lòng vạn phần tò mò, rốt cuộc Diệp Trường Sinh làm như thế nào?

Giết người cũng có thể khiến tu vi tăng lên, trước kia cũng chưa từng nghe nói qua.

Hắc Doanh Doanh trầm giọng nói: "Không thể để cho hắn tiếp tục giết, bằng không sẽ bị sát niệm khống chế."

Thiên Vô Thần nói: "Không có việc gì, chỉ còn lại mấy người, để

Thiếu chủ giết thêm một lát nữa. Mọi người không cần lo lắng, không có gì có thể khống chế Thiếu chủ.”

Hắc Doanh Doanh nhìn Thiên Vô Thần, rơi vào trầm mặc, đây chính là sự tôn trọng của cường giả.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Di Thất Diện Vị rung lắc dữ dội, đảo nổi giống như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Di Thất Diện Vị mở ra?

Một ánh sáng màu máu lao ra, chiếu rọi bầu trời thành một mảnh đỏ thẫm.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Thiên Vô Thần biến đổi: "Không tốt, nhất định phải lập tức rút đi.”

Ánh mắt mọi người rơi vào trên cột sáng màu đỏ, từng ảnh lớn bay ra, tấn công về phía bọn họ.

Thiên Vô Thần lại nói: "Thị Huyết Thần Ưng, đây là hung thú của Huyết Thần Tộc.”

Huyết Thần Tộc?

Sở Nam Thiên khiếp sợ: “Thần Tộc tà ác nhất trong vũ trụ, Thần Tộc cắn nuốt máu của tu sĩ để tu luyện.”

Thiên Vô Thần gật đầu: "Cắn nuốt máu tu sĩ chỉ là một loại phương thức tu luyện của bọn họ, Huyết thú mà Huyết Thần Tộc bồi dưỡng mới là đáng sợ nhất.”

"Những Thị Huyết Thần Ưng này có thể so với tu sĩ Đạo Thần của nhân tộc, lại chỉ là một Huyết Thú trong Huyết Thần Tộc.”

Vô số Thị Huyết Thần Ưng lao xuống phía dưới, phát ra tiếng kêu

bén nhọn, thân ảnh của chúng vô cùng lớn.

Trong khi tiến lên điên cuồng cắn nuốt sương máu trong hư không, tựa hồ đang tăng lên thực lực, nhưng mà chỉ mới bắt đầu.

Theo Di Thất Diện Vị không ngừng mở ra, Huyết Thú cuộn cuộn không ngừng vọt ra, có rất nhiều chủng loại.

Chương 1233: Đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải (2)

Như kiến bay che trời xuất hiện, ở trên hư không hình thành một đạo huyết kiều, trên đó, bóng người đi ra.

Từng tiếng cười điên cuồng chấn động trời khiến người ta sởn tóc gáy, không rét mà run.

Dưới Huyết Thú bao phủ, mọi người có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, quay đầu nhìn về phía tu sĩ Huyết Thần Tộc trong hư không, sắc mặt hơi đổi: "Nhị ca, Thiên lão, lập tức dẫn mọi người rời khỏi nơi này."

Sở Nam Thiên nói: "Trường Sinh, không dễ đi, Huyết Thần Tộc xuất thế, hiện tại chúng ta đã trở thành con mồi của bọn họ."

"Máu tươi sẽ khiến bọn họ trở nên điên cuồng, chỉ có thể tiếp tục đánh."

Diệp Trường Sinh nhìn Vô Định kiếm trong tay: "Vậy thì chiến đi!"

Vốn tưởng sẽ lãng phí thể đại sát sinh, không nghĩ tới còn phát huy tác dụng ở đây.

Xuy.

Xuy.

Vô Định kiếm chém đánh xuống, diệt hết Thị Huyết Thần Ưng lao xuống.

Lúc này Diệp Trường Sinh có được thực lực Hỗn Nguyên đỉnh phong, chém giết Đạo Thần Thân Ưng còn không giống như chơi đùa sao.

Bịch.

Bịch.

Mọi người gia nhập vào cuộc chiến, sóng vai chiến đấu với Diệp Trường Sinh, cùng nhau chém giết Huyết Thú của Huyết Thần Tộc trước mắt.

Trên phi thiên kiến, ánh mắt tu sĩ Huyết Thần Tộc đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một lão giả áo bào đỏ trầm giọng nói: "Huyết mạch của người này quá mạnh, vừa mới xuất thế đã gặp được hãn, thật sự là vinh hạnh của chúng ta."

"Nhất định giết hãn, dùng máu của hãn bồi dưỡng Huyết Thú, chúng ta có thể xưng bá ở phiến vũ trụ này."

Cường giả Huyết Thần Tộc hưng phấn không thôi, lao tới, tấn công tới phía Diệp Trường Sinh, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, âm báo nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải hay không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm của vụ hệ thống, trấn áp Huyết Thần Tộc.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Vũ Trụ Tử Hải, đạt được dị tượng kiếm đạo - Kiếm phạt cửu thiên, lực tự nhiên siêu phàm.]

Kiểm phạt cửu thiên?

Dị tượng kiếm đạo?

Diệp Trường Sinh lộ vẻ kinh hỉ, đánh dấu nhiều lần như vậy, vẫn là lần đầu tiên đạt được dị tượng kiếm đạo.

Cũng không biết có mạnh mẽ hay không.

Dị tượng thường đáng sợ hơn.

Động một chút lại ba vạn dặm tử khí, tiên ảnh che cửu thiên.

Sản phẩm của hệ thống đương nhiên là tinh phẩm.

Mạnh hay không mạnh, khó mà nói, nhưng chắc chắn là dùng tốt.

Xuy.

Một kiếm nhọn nhọn đi ra ngoài, vô số kiếm khí nhấc lên, giống như sóng lớn nuốt trời, chém tới phía tu sĩ Huyết Thần Tộc.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, vội vàng xem xét lực lượng tự nhiên siêu phàm. Từ tin tức hệ thống biểu hiện có thể thấy được, nếu hắn cắn nuốt lực tự nhiên siêu phàm từ phần thưởng, vận linh vũ trụ sẽ thân mật với hắn, có thể dễ dàng sao chép năng lực vận linh.

Nói cách khác, ngoại trừ có thể tăng cường tu vi ra, hắn còn có thể tiếp xúc với Vận Linh, đạt được năng lực của chúng nó.

Nói tóm lại, hai từ cốt lõi, sao chép.

Thật khủng khiếp.

Diệp Trường Sinh mừng rỡ như điên, phần thưởng đánh dấu Vũ Trụ Tử Hải phong phú khiến hắn ngoài ý muốn.

Hắn mạnh mẽ như thế này còn một mực bật hack cho hắn, vậy những người khác sống như thế nào?

Thật sự là đồng ý câu nói kia, người ưu tú sẽ chỉ càng ngày càng ưu tú.

Lúc này.

Thiên Vô Thần đi tới bên người Diệp Trường Sinh. “Thiếu chủ, Huyết Thần Tộc lao ra khỏi Di Thất Diện Vị, chúng ta không cách nào biết bọn họ có bao nhiêu Huyết Thú và tu sĩ.”

"Ở thời đại đó, Huyết Thần Tộc không được vũ trụ tán thành tồn tại. Bởi vì thủ đoạn tu luyện của bọn họ quá mức máu me tàn nhẫn."

"Lần này lại thấy ánh mặt trời, Huyết Thần Tộc chắc chắn sẽ nhấc lên gió tanh mưa máu, chúng ta tiếp tục chiến đấu như thế không phải là biện pháp, cường giả thật sự của bọn họ còn chưa xuất

hiện."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên lão, ta nói muốn trấn áp Huyết Thần Tộc, người có cảm thấy giết mình hay không?"

Thiên Vô Thần: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đi hay ở đã không phải chúng ta có thể khống chế, tu sĩ Huyết Thần Tộc che khuất bầu trời, chúng ta đã không còn đường lui."

Thiên Vô Thần cường chế chấn động trong lòng: "Thiếu chủ, người nói muốn trấn áp Huyết Thần Tộc là nghiêm túc sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "So với vàng còn thật hơn."

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, đây cũng không phải là đùa giỡn, Huyết Thần Tộc bị phong ấn trong Di Thất Diện Vị không biết bao nhiêu năm, tu vi của bọn họ sẽ không bị phong ấn ảnh hưởng, ta có thể rõ ràng cảm giác được có mấy hơi thở rất nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng nhận ra, nhưng ta chính là muốn trấn áp bọn họ, người nói làm sao bây giờ."

Thiên Vô Thần lắc đầu: "Làm sao bây giờ, chỉ có thể kiên trì làm."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, người phải trấn áp Huyết Thần Tộc, ít nhất phải nghĩ cách, cũng không thể làm bừa."

Diệp Trường Sinh nói: "Được, vậy bây giờ ta nghĩ."

Chương 1234: Kiếm phạt cửu thiên

Thiên Vô Thần: "..."

Đây là ai?

Diên rồ như thế này.

Hắn cảm thấy không có chuyện gì mà Diệp Trường Sinh không dám làm, sao lá gan có thể lớn như vậy?

Trần áp Huyết Thần Tộc, nói đơn giản, làm quá khó.

Nhưng hắn biết Diệp Trường Sinh nghiêm túc, nghĩ tới đây tâm hắn đã thấy mệt mỏi, may mà có thủ hạ mạnh mẽ như hắn, bằng không Thiếu chủ sớm muộn gì cũng bị người đánh chết.

Xuy.

Xuy.

Hai đạo kiếm quang xẹt qua, ánh bạc chợt hiện, một phương thế giới khẽ run rẩy...

Tu sĩ ngăn cản ở trước mặt Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài, hắn thẳng tiến không lùi, mang theo vô số uy áp kiếm khí xông tới lão giả đang đứng trên lưng phi thiên kiển.

Muốn chết.

Lão giả áo đỏ nhất chỉ đoạn thiên, nghênh đón Vô Địch kiếm, âm âm một tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí khủng bố khuấy động đi ra ngoài.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước bỗng dừng lại, lơ lửng trên hư không, Huyết Phù Đồ nhìn hắn: "Có thể, lại có thể ngăn cản một kích của ta."

"Nhất chỉ phong thiên!"

Bàn tay Huyết Phù Đồ đè xuống, một ngón tay mở rộng vô hạn, rơi

vào trên người Diệp Trường Sinh.

“Vô Địch!”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, tức giận chém một kiếm ra ngoài, thân ảnh biến mất tại chỗ, vô số kiếm quang lướt qua trên tiên khung.

Huyết Phù Đồ ngưng thần nhìn lại: "Thú vị, ta giết chết người."

Ầm.

Ầm.

Ầm thanh vang vọng trên không trung, chấn động bầu trời, đè ép cửu u.

Phi thiên kiến dưới chân Huyết Phù Đồ bị kiếm khí trùng kích điên vỗ cánh đánh tan: "Vô Địch kiếm đạo, đáng tiếc hỏa hầu của người còn chưa đủ."

"Phải không!" Giọng nói Diệp Trường Sinh vang lên: "Hỏa hầu không đủ, ta cũng giết người."

Huyết Phù Đồ theo tiếng mà động, vội vàng nhìn về phía sau lưng, một màn kinh người đã xảy ra, trên hư không, vô số cổ kiếm xuất hiện, treo ngược trên đỉnh bầu trời.

Thanh kiếm này... Như thể nó bắn ra từ bên ngoài vũ trụ.

Phía trên, một người ngạo nghễ đứng, tóc bạc như thác, hai mắt bễ ngễ, tiên tư vô song.

Người này chính là Diệp Trường Sinh.

“Kiếm phạt cửu thiên!”

...

Một dị tượng buông xuống, kiếm khí khuấy động ba vạn dặm...

Một phương thế giới bị cổ kiếm tràn ngập, tinh vực tựa hồ sụp đổ từng tắc từng tắc dưới kiếm khí.

Giờ khắc này.

Ánh mắt bốn người Thiên Vô Thần, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, Sở Nam Thiên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đều bị dị tượng trước mắt làm cho chấn động...

“Kiếm vũ trụ?”

Hắc Doanh Doanh quay đầu nhìn về phía Thiên Đệ Cửu: “Thiên thúc, dị tượng kiếm đạo trước mắt có phải hơi giống với kiếm vũ trụ ghi lại trong sách cổ hay không?”

“Hơi giống, nhưng không phải.” Thiên Đệ Cửu gật đầu: “Dị tượng kiếm đạo này và kiếm vũ trụ có sự kỳ diệu giống nhau, nhưng bản chất lại có sự khác biệt rất lớn.”

“Dị tượng kiếm đạo của Diệp tiểu hữu là loại công kích, kiếm vũ trụ là loại phòng ngự, hơn nữa sách cổ có ghi, ngoại trừ người đã từng sáng tạo ra dị tượng kiếm vũ trụ ra, không có ai có thể đạt được dị tượng kiếm vũ trụ.”

Hắc Doanh Doanh gật đầu: “Ta đi giúp hắn một tay, kiếm đạo dị tượng rất mạnh mẽ nhưng cấp bậc của hai người bọn họ có sự chênh lệch hơi lớn.”

Thiên Đệ Cửu nói: “Tiểu thư, nếu như người biểu lộ thực lực ở đây, Kỷ Nguyên Môn thì làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh trầm xuống: “Trước tiên giải quyết chuyện trước mắt, ta há có thể nhìn hắn chôn thân ở đây.”

Ầm.

Ầm.

Di Thất Diện Vị lại một lần nữa phát ra tiếng nổ lớn, mấy hơi thở khùng bố vọt ra, Huyết Phù Đồ quay đầu nhìn lại, khóe miệng nhấc lên ý cười.

“Mấy ca đều đi ra, tình huống của lão tổ như thế nào?”

Một lão giả nói: “Lão tổ đi ra còn cần chút thời gian, nơi này đã

xảy ra chuyện gì?”

Huyết Phù Đồ nói: "Gặp phải một nhân vật ngoan độc, nếu chém giết hẳn, cấp bậc của chúng ta có thể tăng vọt không ít."

Năm người từ trong sương máu bay ra, đứng ngay trước mặt Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Tham lam.

Thèm thuồng.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở trên người năm người, quả nhiên giống như Thiên Vô Thần nói, trong Di Thất Diện Vị còn có rất nhiều cường giả.

Nếu sáu người trước mắt đồng thời ra tay với hắn, vậy phiền toái sẽ hơi lớn.

Suy nghĩ trong đầu hắn xoay nhanh, tự hỏi làm thế nào để trấn áp Huyết Thần Tộc, đúng lúc này, bốn người Hắc Doanh Doanh, Thiên Vô Thần, Sở Nam Thiên, Thái Sơ đi tới bên cạnh hắn.

“Thiếu chủ, rút trước!”

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói chuyện, để ta yên tĩnh."

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Người tốt cuộc muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trấn áp Huyết Thần Tộc."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh thay đổi: "Người điên rồi sao?"

Diệp Trường Sinh đột nhiên cười nói: "Ta nghĩ đến, ta nghĩ đến."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người nghĩ đến cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nghĩ đến làm thế nào để trấn áp Huyết Thần Tộc."

Mọi người: "..."

Đến bây giờ còn muốn trấn áp Huyết Thần Tộc, sao lại cố chấp

như vậy?

Mọi người rơi vào trong chấn động.

Diệp Trường Sinh lại vô cùng vô cùng vô cùng hưng phấn.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lướt nhanh về phía Di Thất Diện Vị, nơi đi qua, hư không để lại một biển kiếm.

Chương 1235: Là hắc

Bích.

Bích.

Theo hai vết sáng từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh bay ra, tháp Ngục Kiếm và Thần tháp Tử Dương xuất hiện.

Cửa tháp mở ra.

Mở ra!

Vô số kiếm quang và thần huy Tử Dương bao phủ trên Di Thất Diện Vị, hai cửa tháp mở ra, giống như cánh cửa kết giới.

Ổng tay áo của Trường Sinh tung bay, từng kiếm ảnh bay ra ngoài, kiếm lục tiên khung, lan tràn vô biên.

Nhìn thấy cảnh này.

Huyết Phù Đồ kinh hô: "Không tốt, hắc đang bày trận."

Kiểm tu này không đứng đắn.

Không nghĩ tới hắc còn là một trận sư.

Huyết Vô Dục trầm giọng nói, thân ảnh lay động mà lên, ý đồ chém chết Diệp Trường Sinh. Lúc này, thiên khung biến ảo khó lường, vô số gió lốc kiếm khí quét qua.

Huyết Phù Đồ vội vàng nói: "Trở về, tòa kiếm trận này có cổ quái."

Thân ảnh Huyết Vô Dục bay ngược trở về, vẻ mặt đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Đây là kiếm trận gì?"

Huyết Phù Đồ lắc đầu: "Không biết, nhưng kiếm trận này phát ra hơi thở tức thật sự quá đáng sợ, nếu tiến vào trong đó, tất phải chết không thể nghi ngờ."

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh ngoại trừ mở tháp Ngục Kiếm và Thần tháp Tử Dương ra, còn bày ra Tru Tiên kiếm trận, lá bài tẩy nhiều lắm, đều đã quên mình có Tru Tiên kiếm trận.

Thiên Vô Thần âm thầm nuốt nước miếng: "Thiếu... Thiếu chủ thật sự làm được, kiếm trận ra, trấn áp Huyết Thần Tộc."

Hắc Doanh Doanh lẩm bẩm: "Trên người hắc còn có bao nhiêu bí mật?"

Sở Nam Thiên sợ hãi than: "Lão bát trâu bò."

Lúc này.

Một giọng nói tang thương khàn khàn từ trong Di Thất Diện Vị truyền ra: "Trở về, là hắc, chúng ta không trêu nổi."

Sắc mặt sáu người Huyết Phù Đồ, Huyết Vô Dục thay đổi, biết giọng nói vừa rồi là lão tổ Huyết Thần Tộc.

Từ trong giọng nói của lão tổ có thể nghe ra, lão tổ quen biết Diệp Trường Sinh trước mắt.

Thân phận của hắc là gì?

Lão tổ lại nói không thể trêu vào?

Sáu người có nghi hoặc cũng không dám vi phạm ý của lão tổ, thân ảnh chợt lóe, lướt nhanh về phía Di Thất Diện Vị.

Theo bọn họ rời đi, Huyết Thú trong hư không theo sát phía sau...

"Không biết các hạ ở đây, quấy rầy, Huyết Thần Tộc chúng ta không muốn đối địch với các hạ." Giọng nói của Huyết Cực Thiên truyền đến, một hư ảnh từ trong Di Thất Diện Vị chậm rãi bay ra.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, ánh mắt rơi vào trên người Huyết Cực Thiên: "Không muốn đối địch với ta, vậy ta trấn áp, các người không có ý kiến đi!"

Huyết Cực Thiên nói: "Các hạ cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu như muốn đuổi tận giết tuyệt các người, vậy không phải là trấn áp đơn giản như vậy."

Về mặt Huyết Cực Thiên vô cùng ngưng trọng, tự do đối với bọn họ mà nói thật sự quá quan trọng, nhưng Diệp Trường Sinh lại là tồn tại bọn họ không thể trêu vào.

Thật khó để lựa chọn.

Huyết Phù Đồ nói: "Lão tổ, tu vi của hắc rất yếu, sợ gì, giết là được."

Huyết Cực Thiên giận dữ nói: "Hồ nháo, người biết giết hắc thì có hậu quả gì không?"

Huyết Phù Đồ sợ hãi: "Lão tổ, rốt cuộc hắc là ai?"

Huyết Cực Thiên ngẩng đầu nhìn cửu thiên: "Hắc là..."

Ầm.

Ầm.

Sét đánh ầm trời xuất hiện trên đỉnh đầu Huyết Cực Thiên.

Huyết Cực Thiên sợ hãi: "Ai dám tiết lộ thân phận của hắc chắc chắn sẽ ngũ lôi đánh chết, người chỉ cần nhớ kỹ hắc không phải người có thể trêu chọc."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Nói như vậy cho người đi, sở dĩ chúng ta ẩn thân ở trong Di Thất Diện Vị chính là bởi vì một mệnh lệnh của hắc."

Huyết Phù Đồ kinh hãi thất sắc: "Lão tổ, mệnh lệnh gì?"

Huyết Cực Thiên nói: "Huyết Thần, không thể lưu lại."

Huyết Phù Đồ: "..."

Huyết Vô Dục nói: "Lão tổ, cũng bởi vì một câu nói của hắc mà chúng ta ẩn thân ở Di Thất Diện Vị nhiều năm như vậy sao?"

"Bằng không thì sao!" Huyết Vô Cực trầm giọng: "Ở thời đại đó,

Huyết Thần Tộc ở trong mắt hắc chính là con kiến hôi nhỏ bé, hắc muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, thậm chí cũng không cần tự mình động thủ."

"Tuy rằng ta không biết vì sao hắc lại trở thành bộ dáng như bây giờ, nhưng các người phải nhớ kỹ một câu, có vài người bất cứ lúc nào cũng không thể trêu chọc."

"Thời đại kia không được, thời đại này cũng không được, người khác nhìn thấy hắc tránh còn không kịp, lá gan của các người rất lớn, còn muốn cắn nuốt máu của hắc."

"Cho dù có được máu của hắc, chỉ bằng chúng ta cũng không cách nào cắn nuốt phệ, một giọt máu sẽ tiến chúng ta đi."

Giọng nói Huyết Phù Đồ khẽ run lên: "Lão tổ, vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Huyết Cực Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Các hạ trước thu kiếm trận này, quá dọa người."

"Muốn trấn áp chúng ta, sao có thể để cho các hạ động thủ, chúng ta tự mình đến!"

"Các hạ yên tâm, chúng ta lập tức đóng Di Thất Diện Vị, không bao giờ đi ra nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhìn thấy hai tòa tháp này không có, là ta chuẩn bị cho các người, các người tự mình tiến vào, hay là để ta động thủ?"

Chương 1236: Là hắc (2)

Huyết Cực Thiên nói: "Tháp của các hạ hơi nhỏ, người của Huyết Thần Tộc chúng ta nhiều, sợ không buông xuống được, sẽ không chiếm địa phương của các hạ."

"Di Thất Diện Vị rất tốt, chúng ta thích ở bên trong đó, nơi này có núi có nước, mọi người hòa thuận."

"Đây là mệnh lệnh, không phải đang thương lượng với các người!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Huyết Cực Thiên phần nộ không thôi, mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, hết lần này đến lần khác nhắc nhở chính mình, đừng chọc hắc, đừng chọc hắc.

Ông thực sự sợ không thể kiểm soát bản thân.

Nhưng cũng quá bắt nạt người khác.

Ông đường đường là lão tổ Huyết Thần Tộc, bắt nạt ông như vậy có phải quá không nể mặt hay không.

"Các hạ thật sự muốn như vậy?"

"Bằng không thì sao!"

Diệp Trường Sinh vẫn đậm phong khinh.

Huyết Cực Thiên trầm mặc trong chớp mắt: "Được, ta đồng ý với người."

"Lão tổ, thật sự đồng ý với hắc?" Huyết Phù Đồ trầm giọng hỏi.

"Người có thể không đi!" Huyết Cực Thiên không có chút do dự nào, thân ảnh chợt lóe xuất hiện trong hư không, trái phải nhìn xung quanh, cuối cùng lựa chọn tiến vào Thần tháp Tử Dương.

Đến gần cửa tháp trong chớp mắt, ông nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Các hạ có thể trấn áp chúng ta, nếu có gì phân phó, lão phu tình nguyện cống hiến sức lực."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi vào trước l."

Huyết Phù Đồ thấy Huyết Cực Thiên tiến vào Thần tháp Tử Dương, khẽ thở dài một tiếng: "Đi thôi, chúng ta không có lựa chọn."

Nhìn tu sĩ Huyết Thần Tộc mang theo Huyết Thú tiến vào Thần tháp Tử Dương, Diệp Trường Sinh thở dài một hơi.

Thật ra vừa rồi trong lòng hắn hoảng hốt, biết Huyết Cực Thiên kiêng kỵ thân phận kiếp trước của hắn, cho nên hắn mới ra vẻ trấn định, chính là lợi dụng sự sợ hãi của Huyết Cực Thiên, bức bách bọn họ tiến vào trong tháp.

Nhưng hắn cũng sợ quá bức bách Huyết Cực Thiên, ông sẽ tấn công hắn.

Con thỏ nóng nảy cũng biết cần người.

Không nghĩ tới thân phận kiếp trước của hắn có lực uy hiếp vẫn rất mạnh mẽ, trực tiếp chấn nhiếp lão tổ Huyết Thần Tộc.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, thu Thần tháp Tử Dương vào trong cơ thể, toàn bộ tầng ba trở lên trong tháp đều đóng lại.

Không ai có thể mở nó ngoại trừ hắn.

Trấn áp Huyết Thần Tộc ở đây là thích hợp nhất.

Nhưng trong lòng hắn cũng có nghi vấn, vì sao hệ thống muốn hắn trấn áp Huyết Thần Tộc, tuyệt đối không chỉ vì tặng cho hắn phần thưởng.

Giờ khắc này, bốn người Thiên Vô Thần, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, Sở Nam Thiên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, Hắc Doanh Doanh mở đầu nói: "Người phong ấn Huyết Thần Tộc? Tại sao họ lại ngoan ngoãn như vậy?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết, chính là rất ngoan ngoãn, có thể do ta quá mạnh rồi."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân, thành công trấn áp Huyết Thần Tộc, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có lập tức mở ra hay không?]

[Mở ra.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được phần thưởng của hệ thống, một thẻ cân bằng cấp bậc, một thẻ giảm xuống ngàn trượng.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ nghi hoặc, lúc này hệ thống thưởng hai tấm thẻ hơi cá tính.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được.

Rốt cuộc ta còn chưa biết dùng như thế nào.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, vội vàng xem giới thiệu về hai tấm thẻ, sau khi sử dụng thẻ cân bằng cấp bậc, cấp bậc của người bị sử dụng sẽ giống như cấp bậc của hắn.

Đây cũng quá mạnh mẽ.

Thẻ cân bằng cấp bậc tuyệt đối là thần khí hồ người.

Về phần giảm xuống ngàn trượng, cấp bậc của người bị sử dụng sẽ điên cuồng giảm xuống, cấp bậc càng mạnh, giảm càng nhiều.

Kỳ diệu.

Kỳ diệu.

Trong lòng Diệp Trường Sinh kích động vạn phần, hắn thật sự quá thích hai tấm thẻ này.

Có một hệ thống hóa ra có thể làm càn như vậy.

Hắc Doanh Doanh thấy khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: "Phong ấn Huyết Thần Tộc, người vui vẻ như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên vui vẻ, các người không

tưởng tượng được niềm vui của ta.”

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Người tiếp tục vui vẻ, ta đi trước, đa tạ người bảo vệ ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Lão phu lão thê cần gì phải khách khí như vậy?”

Trong lúc Hắc Doanh Doanh đi về phía trước, thân ảnh lão đảo suýt chút nữa ngã xuống, từ khi nào thì là lão phu lão thê?

Sao da mặt của hắn có thể dày như vậy?

Thiên Đệ Cửu lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta chưa từng thấy qua người mặt dày vô sỉ như vậy.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía bóng lưng Hắc Doanh Doanh rời đi: "Ở trong tộc chờ ta, rất nhanh ta sẽ đi tìm người, đến lúc đó chúng ta hoa trước nói dưới, cùng là một chỗ làm đến bình minh.”

Hắc Doanh Doanh không có phản ứng với Diệp Trường Sinh, thân ảnh dần dần biến mất ở cuối hư không...

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía trước, phát hiện nhóm người Ngao Hoàng, Diệp Mạc Tà đã trở lại.

Chương 1237: Đi tới Tử Điện

Bọn họ không phải đang đại chiến với cường giả Kỷ Nguyên Môn, Cổ Huyền Môn, Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông sao?

Thân ảnh Ngao Hoàng xuất hiện: "Thiếu chủ, vừa rồi xảy ra chuyện gì, ta nhận thấy được rất nhiều hơi thở cường giả."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có chuyện gì, đều đã giải quyết, người bên kia đã xảy ra chuyện gì, sao lại không thấy cường giả các thế lực Kỷ Nguyên Môn đâu."

Ngao Hoàng nói: "Toàn bộ chạy đi, đám người này nhát gan như chuột, vừa mới xuất hiện sương che trời, bọn họ tựa hồ bị kinh hách, hoảng hốt không chọn đường chạy trốn."

"Nói như thế nào cũng là cường giả thế lực lớn trong vũ trụ, một chút hình tượng cũng không chú ý. Người xem ta mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ chưa từng thua về khí chất."

"Đều chạy rồi?" Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, nội liễm hơi thở: "Chuyển đi Vũ Trụ Tử Hải đã kết thúc."

"A Hắc, lần này người trở về còn đi sao?"

Ngao Hoàng nói: "Muốn đi, ta phải tìm được Di Thất Diện Vị."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, nếu có chuyện gì, có thể phái người đến thành Vạn Long tìm ta."

Thành Vạn Long?

Rốt cuộc thì Diệp Trường Sinh đã biết vì sao phải đánh dấu thành Vạn Long, thì ra A Hắc ở thành Vạn Long.

"Tốt, ta biết rồi!"

Ngao Hoàng gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người ba người Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh: "Thiếu chủ, ta dẫn bọn họ đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Thần, ba người các người đi với A

Hắc, đi tìm cơ duyên thuộc về các người.”

Ba người Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh là Long Tộc, cho nên bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được Ngao Hoàng khủng bố.

Huyết mạch của Ngao Hoàng tinh khiết, mạnh mẽ hơn bọn họ gấp trăm lần, nếu theo hắn đi thành Vạn Long, cấp bậc của bọn họ nhất định có thể được tăng lên rất nhiều.

Ba người Tinh Thần đi theo Ngao Hoàng rời đi, Diệp Trường Sinh nói: "Nhị ca, lão Thiên, các người trở về Thần Cung tu luyện đi."

Sở Nam Thiên nói: "Trường Sinh, đại ca đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi Kỷ Nguyên Môn, nói là muốn phóng thích bản thân."

Sở Nam Thiên biến sắc: "Kỷ Nguyên Môn sắp gặp phải tai ương, ta về Thần Cung tu luyện trước, có nguy hiểm hãy thông báo cho ta."

Theo mọi người trở lại Thần Cung, bên cạnh Diệp Trường Sinh chỉ còn lại đám người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Mặc Tà, Chúc Cửu.

Thái Sơ mở lời nói: "Tướng công, hiện tại chúng ta đi đâu?"

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Tử Điện."

Thái Sơ nói: "Tướng công muốn đi diệt Tử Điện sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu. "Tử Điện ban phát Tử Vong lệnh, tu sĩ trong vũ trụ đều muốn lấy tính mạng của ta, vậy ta sẽ phá hủy Tử Điện, để cho bọn họ ngay cả nơi nhận giải thưởng cũng không có."

"Tử Điện muốn đẩy ta vào chỗ chết, vậy bọn họ có thể biến mất."

Thái Sơ gật đầu: "Cùng đi diệt Tử Điện."

Chúc Cửu phụ họa: "Thiếu chủ, nghe nói Tử Điện treo thưởng cho thủ cấp của Thiếu vô cùng phong phú, nói như vậy, chí bảo của Tử Điện cũng không ít."

Diệp Trường Sinh cười với Chúc Cửu Nhất: "Diệt điện, đoạt bảo,

thật thơm.”

Chúc Cửu nói: "Xem ra ý nghĩ của ta không mưu mà hợp với Thiếu chủ.”

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Trụ Côn xuất hiện trong hư không: "Đi thôi, đi Tử Điện.”

Thân ảnh mọi người đập không bay lên, xuất hiện trên boong thuyền, đúng lúc này, thân thể Diệp Trường Sinh mềm nhũn, giơ tay vịn lên vai Thái Sơ.

Thái Sơ vội vàng nói: "Tướng công, người làm sao vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: "Lúc trước cấp bậc tăng lên quá nhanh, hơi thoát lực.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng thầm nói, thật không nghĩ tới thể đại sát tinh cần trả khủng bố như thế.

Thái Sơ và An Lạc Nhi đỡ Diệp Trường Sinh đi về phía cung điện trên Trụ Côn, đi về phía trước, Thái Sơ trầm giọng nói: "Tướng công, người nghỉ ngơi trước, ta đi nấu cho người chút canh thập toàn đại bổ.”

Canh thập toàn đại bổ?

Ta chỉ bị cản trở, cũng không phải thật sự hư.

“Nương tử, bỏ qua canh thập toàn đại bổ đi!”

Về mặt Thái Sơ nghiêm túc: "Không được, nhất định phải uống, cho dù người không lo lắng cho mình, cũng phải suy nghĩ cho ta và Lạc Nhi muội muội.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Bên trong cung điện.

Hai nàng để Diệp Trường Sinh ở lại rồi rời đi, nói là đi nấu canh

thập toàn đại bổ cho hắn khiến hắn đỡ khóc đỡ cười.

Với thân thể của hắn, căn bản không cần canh thập toàn đại bổ.

Gầy là gầy, gân cốt thịt, công kích dâng lên như dã thú...

Chỉ hơi thoát lực, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Cửa cung điện đóng lại, Diệp Trường Sinh biết hắn chắc chắn phải uống canh thập toàn đại bổ, nội liễm tâm thần, chuẩn bị cắn nuốt lực tự nhiên siêu phàm được thưởng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh truyền ra, lực lượng tự nhiên siêu phàm mệnh mệnh cuộn cuộn bùng nổ, trên người hắn xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật lớn.

Bao bọc toàn bộ tòa cung điện ở trong đó, vòng xoáy giống như hạ xuống trên đỉnh vũ trụ, khủng bố như vậy.

Trong lúc nhất thời.

Nhóm người Chúc Cửu, Tàng Thất, Không Kiến, Diệp Mạc Tà phát hiện dị tượng trên cung điện, lực tự nhiên siêu phàm tràn ngập bầu trời bắt đầu bao trùm trên người bọn họ.

Chương 1238: Đi tới Tử Điện (2)

Linh khí thật mạnh.

Nhanh, nhanh, nhanh, Thiếu chủ phát phúc lợi, nhanh chóng cắn nuốt tu luyện.

Giọng nói Tàng Thất truyền ra, thân ảnh đạp không bay lên, dừng lại ở một bên cung điện, khoanh chân ngồi, hai tay chấp lại.

"Hòa thượng này... Ngay cả linh khí của Thiếu chủ mà cũng dám cắn nuốt, lá gan cũng quá lớn." Chúc Cửu trầm giọng nói, thân ảnh ngồi xuống bên cạnh Tàng Thất.

Chỉ chốc lát sau, mọi người vây quanh cung điện ngồi một vòng, mọi người cùng nhau lấy một ít của Diệp Trường Sinh.

Không biết đã qua bao lâu.

Lực siêu phàm tự nhiên biến mất trong hư không, thân ảnh mọi người chột lóe, biến mất trên hư không, nhao nhao tiến vào trong cung điện tăng lên cấp bậc.

Rất rõ ràng, hắc cắn nuốt lực siêu phàm tự nhiên, đạt được không ít chỗ tốt.

Đúng lúc này.

Hai người Thái Sơ tiến vào trong cung điện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, An Lạc Nhi nói: "Tướng công, uống canh."

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở hai mắt, nhìn chén canh mà An Lạc Nhi đưa tới, giơ tay lên nhận lấy, đặt ở bên miệng khẽ nhấp một ngụm.

Tiếp theo, hắc đặt chén canh ở bên cạnh giường gỗ, chậm rãi đứng lên, An Lạc Nhi vội vàng nói: "Tướng công, không vừa miệng sao? Có muốn ta cho phía dưới của người ăn hay không?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh buồn bực uống canh thập toàn đại bổ mà hai nàng đưa tới c.

Tục ngữ nói rất hay, tình cảm sâu đậm một ngụm buồn bực.

Thái Sơ hỏi: "Tướng công, dễ uống không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được... Dễ uống."

Thái Sơ nói: "Mấy ngày nay ta và Lạc Nhi muội muội mỗi ngày đều giúp tướng công chuẩn bị một chén canh thập toàn đại bổ."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Không cần, thân thể của tướng công người rất tốt, cho dù đại chiến ba trăm hiệp cũng không có vấn đề gì."

Vẻ mặt An Lạc Nhi nghiêm túc: "Không được, nhất định phải uống."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đột nhiên nhớ tới, muốn nói chuyện một chút với lão tổ Huyền Thần Tộc."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, từ trong cung điện vọt ra, lần thứ hai xuất hiện đã đi vào trong Thần Cung.

Bịch.

Thần tháp Tử Dương từ trong cơ thể bay ra, trôi nổi ở trước mặt hắn, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, xuất hiện ở tầng thứ hai của Thần tháp.

Huyết Cực Thiên thấy Diệp Trường Sinh đến: "Sao các hạ lại tới đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huyết Thần Tộc các người ở Di Thất Diện Vị nhiều năm, hẳn là có không ít chí bảo đi!"

"Sau này các người muốn ở trong Thần tháp, có phải nên có chút

biểu thị mới đúng hay không?"

Con người Huyết Cực Thiên co rụt lại, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, làm người có thể chút mặt mũi hay không.

Nói chuyện, làm việc đều trực tiếp như vậy?

Không nói vòng vo, một chút giảm xóc cũng không có?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người nói cho hay không?"

Cứng rắn cướp?

Huyết Cực Thiên nói: "Có phải các hạ hơi quá đáng hay không, ta không cần mặt mũi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rất quá đáng? Vậy quên đi, ta không muốn nữa, chúng ta hãy nói chuyện một chút."

Sắc mặt Huyết Cực Thiên trầm xuống, luôn có một loại dự cảm không lành: "Không biết các hạ muốn nói chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thực lực Huyết Thần Tộc các người không tệ, vẫn phong ấn các người ở đây, ít nhiều hơi lãng phí."

Huyết Cực Thiên nói: "Người muốn Huyết Thần Tộc chúng ta trung thành với người?"

"Thông minh!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta thích nói chuyện với người thông minh."

Huyết Cực Thiên cười nói: "Cho dù Huyết Thần Tộc chúng ta trung thành với người, người dám giữ chúng ta ở bên người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có gì không dám? Không có gì trên thế giới này mà ta không dám làm."

"Vậy chúng ta đã nói xong rồi, từ giờ phút này trở đi Huyết Thần Tộc các người thần phục ta, sau này nghe theo hiệu lệnh của ta."

Huyết Cực Thiên: "..."

Ta dường như còn chưa đồng ý với hắn.

Có phải ta lại bị hấn tính kế hay không?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bây giờ ta là chủ nhân của Huyết Thần Tộc các người, có thể giao chí bảo trong tộc các người cho ta hay không."

Nghe tiếng.

Huyết Cực Thiên suýt chút nữa phun một ngụm máu, hóa ra nói nửa ngày, vẫn là nhớ thương chí bảo của Huyết Thần Tộc bọn họ.

Huyết Cực Thiên nói: "Các hạ có điều không biết, chúng ta bị phong ấn trong Di Thất Diện Vị vô số năm, những tài nguyên đã từng có đã tiêu hao hết từ lâu."

"Bây giờ trong vũ trụ sợ là sẽ không tìm ra chủng tộc còn nghèo hơn Huyết Thần Tộc chúng ta nữa."

Khóc nghèo?

Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, ta chỉ cần một thứ của Huyết Thần Tộc các người."

Huyết Cực Thiên nói: "Không biết các hạ muốn gì?"

Diệp Trường Sinh không thiếu nhất chính là chí bảo, vậy vì sao hấn lại cố chấp như vậy, muốn chí bảo của Huyết Thần Tộc?

Nguyên nhân chỉ có một, căn cứ theo hệ thống biểu hiện, Huyết Thần Tộc có một món chí bảo có thể trợ giúp Thái Sơ khôi phục huyết mạch.

Nếu như Thái Sơ khôi phục hoàn toàn huyết mạch Thái Thượng Thiên Nữ thì sẽ có thể trấn áp huyết mạch thượng cổ La Sát trong cơ thể nàng.

Vì vậy, tình huống đã hoàn toàn khác nhau.

Chương 1239: Ta bị sinh hoạt bàn

Thái Sơ có thể thật sự có được thân thể hiện tại mà không phải tùy thời lo lắng thân thể bị thương cổ La Sát chiếm cứ.

Diệp Trường Sinh nói: "Huyết Thần Thánh Nguyên châu."

Huyết Cực Thiên suýt chút nữa ngắt đi, chỉ cần một vật lại là vật có giá trị nhất Huyết Thần Tộc.

"Sao các hạc có thể biết Huyết Thần Thánh Nguyên châu?"

Phải biết rằng Huyết Thần Thánh Nguyên châu là chí bảo mà Huyết Thần Tộc bọn họ bị phong ấn Di Thất Diện Vị mới luyện chế thành.

Ngoại trừ mấy người trung tâm Huyết Thần Tộc, sẽ không có người khác nào biết.

Sao Diệp Trường Sinh lại biết?

Huyết Cực Thiên đột nhiên cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ hẳn có thể nhìn thấu hết thấy?

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn biết là có thể biết, ngoại trừ Huyết Thần Thánh Nguyên Châu, ta còn biết người là một lão đồng tử."

Huyết Cực Thiên: "..."

Ngay sau đó.

Về mặt ông biến ảo, khóe mắt đột nhiên hơi ướm át.

Diệp Trường Sinh biết Huyết Cực Thiên rơi vào hồi ức.

Bởi vì chỉ có nhớ lại điều này, thực sự có thể khiến một người trở thành bệnh thần kinh.

Một giây trước đó.

Khỏe miệng vẫn khẽ nhếch.

Giây tiếp theo.

Hốc mắt lại ướt.

Tục ngữ nói, đánh người không đánh mặt, bóc trần người không vạch ra khuyết điểm.

Chuyện ông là lão đồng tử vạn năm, ngoại trừ chính mình thì không ai biết.

Trong lòng khổ sở bao nhiêu, ông nói cho ai?

Huyết Cực Thiên vội vàng nói: "Cầu xin người đừng nói nữa, Huyết Thần Thánh Linh Châu có thể cho người, nhưng người phải cung cấp cho chúng ta tài nguyên tu luyện."

"Nếu người từ chối, cho dù người giết ta, cũng không có được Huyết Thần Thánh Linh Châu."

Diệp Trường Sinh nói: "Đồng ý với người."

Huyết Cực Thiên giật mình, tiện tay vung lên, Huyết Thần Thánh Linh Châu bay tới phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thu hồi Huyết Thần Thánh Linh Châu, để lại một linh giới rồi rời đi, ngay khi Huyết Cực Thiên mở linh giới ra, trực tiếp khóc lên.

Hố ta?

Một viên tử linh thạch?

Đã nói sẽ cho bọn họ tài nguyên tu luyện, vậy mà cho một viên tử linh thạch, đây là người làm việc sao?

Lúc này.

Hai người Huyết Phù Đồ, Huyết Vô Dục không biết từ khi nào xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Huyết Cực Thiên: "Lão tổ, người làm sao vậy?"

Huyết Cực Thiên lau nước mắt ở khóe mắt: "Không có việc gì, sao các người lại tới đây?"

Huyết Phù Đồ nói: "Chúng ta nhận thấy được hơi thở của Diệp Trường Sinh, sợ hấn gây bất lợi với lão tổ, cố ý đến xem."

Huyết Cực Thiên nói: "Không có việc gì, đi xuống tu luyện đi, cho dù chúng ta hiện tại thân ở trong ao, cũng không thể từ bỏ tu luyện."

Hai người Huyết Phù Đồ khom người rời đi, sau lưng truyền đến một tiếng thở dài khẽ, Huyết Cực Thiên lẩm bẩm, nhân sinh không có đường quay đầu, tự nhủ phải chịu đựng.

Cuộc sống mài mòn ta góc cạnh, phổ biến một chút là tôi đã được sinh hoạt bàn.

Ông một đời anh danh, sau khi gặp được Diệp Trường Sinh, anh minh trong nháy mắt đã mất hết.

Bị hấn đùa giỡn xoay quanh.

Nói ra thật là mất mặt.

...

Trên Trụ Côn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, đi về phía cung điện, Tàng Thất và Không Kiến đi tới trước mặt.

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, bản tăng lại đột phá, Đạo Thần tăng ba, thế nào, rất mạnh đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không tệ, không tệ, ta biết người có thể, tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó người có thể đuổi kịp ta."

Tàng Thất cười nói: "Diệp huynh, huynh quá chân thật, nói mà mặt ta cũng đỏ lên. Bản tăng lập tức cảm giác mình lại... Cứng lên."

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: "Sau khi trao đổi nhiều với Không Kiến, trong tay hấn có không ít sách cổ, có lẽ có trợ giúp

với người.”

Tàng Thất nói: "Bần tăng biết, cách đây không lâu Tiểu Kiến vừa đưa cho ta một quyển sách cổ, phật môn vô địch đại pháp, bên trong ghi lại rất nhiều thần thông vô thượng của Phật môn.”

"Cái gì đại nhật thiên phật, bất động thần phật pháp tướng, lợi hại nhất chính là Phật nhảy tường."

Phật nhảy tường?

Diệp Trường Sinh giật mình, sách cổ mà Không Kiến cho Tàng Thất thật sự là phật môn vô địch đại pháp, mà không phải là công thức nấu ăn.

"Tàng Thất, có thần công như thế thì hãy tu luyện thật tốt, ta nhắc nhở người một câu, đừng tẩu hỏa nhập ma."

Dứt lời.

Hắn đi về phía cung điện...

Phật môn vô địch đại pháp đại pháp là một quyển sách tốt, sao có thể tẩu hỏa nhập ma?

Diệp Trường Sinh tiến vào trong cung điện, đi tới bên người Thái Sơ: "Nương tử, cái này cho người."

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, dừng ở trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Tướng công, đây là hạt châu gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử, châu này là Huyết Thần Thánh Linh Châu, chỉ cần người rút huyết mạch Thái Thượng Tộc vào trong đó, sau đó nuốt nó vào, huyết mạch Thái Thượng Tộc trong cơ thể người sẽ tăng lên tới đỉnh phong."

Thái Sơ lộ vẻ vui mừng: "Thật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Mau thử một lần!"

Dứt lời.

Một hơi thở khổng lồ bao phủ trên Trụ Côn, Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở vội vàng đặt Huyết Thần Thánh Linh Châu ở trong tay ngọc của Thái Sơ: "Đi tu luyện, chuyện còn lại giao cho ta."

Chương 1240: Cữu Diêm La, Thập Diêm La

Trên Trụ Côn.

Ba người Chúc Cữu, Tàng Thất, Không Kiến đứng ngay gần trên boong thuyền, bỗng nhiên có uy áp bao phủ khiến vẻ mặt ba người trở nên ngưng trọng.

Đại chiến ở Di Thất Diện Vị vừa mới chấm dứt, lúc này còn có người dám đến, lá gan người này thật sự lớn.

Tu sĩ hiện tại đều không sợ chết sao?

Ba người hí mắt, nhìn về phía biển mây phía trước, hai bóng người xuyên qua vạn mây, bay xuống phái Trụ Côn.

Tàng Thất nói: "Tu vi bần tăng mới đột phá mà đã có người đến chịu chết, đây là muốn cho bần tăng thi triển quyền cước sao?"

Chúc Cữu nói: "Hòa thượng, không phải ta đã kích người, người không phải là đối thủ của người tới."

"Khinh thường hòa thượng?" Tàng Thất nói xong, đứng dậy đi ra ngoài boong thuyền, nhận ra hơi thở trên người người đến: "Cái kia... Bần tăng đột nhiên nghĩ đến còn có chút chuyện, trước tiên không đánh bọn họ."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh của hắn lại lui về boong thuyền, đề phòng nhìn hai người trước mắt, đúng lúc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới boong thuyền.

Luyện Thần?

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người trước mắt là cường giả Luyện Thần, vì đạt được phần thưởng của Tử Điện, những cường giả này thật sự quá tích cực.

Lý Bất Bạch nói: "Người chính là Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta, có chuyện gì?"

Lý Bất Bạch lại nói: "Lão phu là Tử Điện Cửu Diêm La, tin tưởng người hẳn là đoán được ý đồ khi đến đây của lão phu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đến chịu chết, ta biết."

Lý Bất Bạch: "..."

Một bên, Diêm Minh trầm giọng: "Lão Cửu, nói nhảm với hắn làm gì, trực tiếp động thủ giết."

Lý Bất Bạch nói: "Đừng đánh chết, Điện chủ nói muốn để lại người sống."

Diêm Minh gật đầu: "Yên tâm, ta có chừng mực."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh thấy Diêm Minh tiến lên: "Hai vị là tu sĩ Tử Điện, trước khi giết ta, các người chẳng lẽ không hiểu ta mạnh bao nhiêu sao?"

"Nhắc nhở các người một câu, ta rất mạnh, thật sự rất mạnh."

Diêm Minh khinh thường không thèm để ý: "Tu vi Đạo Tổ mà thôi, người nói cho ta biết người rất mạnh, nghĩ lừa được ta?"

Tàng Thất nói: "Lão đầu, sao người không biết tốt xấu gì, người ta cũng đã nói cho người biết, hắn vô cùng vô cùng mạnh mẽ, người còn muốn chịu chết."

"Bần tăng thật sự cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của người!"

Sắc mặt Diêm Minh trầm xuống: "Tiểu hòa thượng, người tốt nhất câm miệng, bằng không ta đưa người về Tây Thiên."

Diệp Trường Sinh vờ vai Tàng Thất: "Hòa thượng, người lui trước."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh chớ động, lão đầu này giao cho ta."

Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước: "Vậy người đến!"

Lần này.

Về mặt Tàng Thất nghiêm túc, không sợ hãi, Diêm Minh là Luyện Thần không sai, nhưng hắn muốn thử một lần.

"Để cho bản tăng đến độ người."

Trong phút chốc, ánh sáng vạn trượng, Đại Nhật Thiên Phật Pháp xuất hiện, Phật quang minh mông vô biên chiếu rọi mặt đất.

Một vị Cổ Phật lâm cửu thiên, cái thế trấn áp Thương Khung.

Trên người Tàng Thất quanh quẩn Phật quang thần văn nồng đậm, hai tay chấp lại, hành Phật lễ với Diêm Minh: "Muốn chết."

Hòa thượng này làm gì vậy?

Giả vờ trước mặt lão ta?

Muốn chết?

Thành toàn người.

Thân ảnh Diêm Minh bay lên trời, tấn công tới phía Tàng Thất, trên boong thuyền, Chúc Cửu nói: "Hòa thượng, người có được không, có muốn ta giúp người hay không?"

Tàng Thất nói: "Hòa thượng ngả bài, không giả vờ, ta có thể vượt cấp khiêu chiến."

Chúc Cửu ngăn ra: "Vượt mấy cấp?"

Tàng Thất nói: "Một cấp bậc lớn... Bắt đầu."

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, bầu trời sụp đổ vỡ vụn, từng quyền lệ được Phật quang bao vây rơi xuống, nện vào trên người Diêm Minh.

Diêm Minh nghe được rõ ràng đối thoại giữa Tàng Thất và Chúc

Cửu, nhưng lão ta không để ở trong lòng chút nào.

Cái gì mà vượt hai cấp bậc lớn khiêu chiến, hù dọa ai? Lão ta mới không tin!

Trên thế giới há có người yêu nghiệt như vậy?

Cho dù có cũng không thể là hòa thượng trước mắt.

Hai chân Diêm Minh đạp không nghênh đón quyền lệ rơi xuống, theo một đoàn ánh sáng màu đen bắn tới, quyền lệ bị đạp tan.

Ánh sáng màu đen thẳng tiến không lùi chưa từng có, tiếp tục tiến về phía Tàng Thất.

Ngang.

Ngang.

Tiếng rỗng ngâm chấn động bầu trời, hai con hắc long vạn trượng xuất hiện, giống như đến từ bên ngoài vũ trụ, quần quanh chiếm cứ trên người Tàng Thất.

Đúng lúc này, một màn kinh người xảy ra, sau lưng Tàng Thất lại xuất hiện một pháp tướng chân thân.

Thần thánh hơn Đại Nhật Thiên Phật nhiều, pháp tướng chân thân xuất hiện là một tà phật cả người quanh quần ánh sáng đen.

Đại Uy Thiên Long.

Đại Uy Thiên Long.

Hai con rồng lớn màu đen lao xuống phía dưới, va chạm cùng một chỗ với ánh sáng màu đen, tiếng nổ tung truyền ra, sóng xung kích khủng bố khuấy động đi ra ngoài, giống như muốn hủy diệt chôn vùi tất cả.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, nhìn Tàng Thất đang chiến đấu trước mắt, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Hòa thượng rất cục đứng

lên.”

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, ta đi chém giết một người khác đi!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Lão Cửu, đã có người đặt hãn trước, người không có cơ hội.”

Chương 1241: CỬU DIÊM LA, THẬP DIÊM LA (2)

Chúc Cửu nhượng mày kiếm: "Thiếu chủ, người nào đặt trước?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, cửa Thần Cung mở ra, Thiên Vô Thần từ trong ánh sáng đi ra, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên người Lý Bất Bạch.

Chúc Cửu nhìn Thiên Vô Thần: "Người đến?"

Thiên Vô Thần nói: "Trên người hắc có hơi thở quen thuộc của ta, cho nên ta muốn luyện tập với hắc."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu: "Đừng nóng vội, chờ đến Tử Điện sẽ là lúc người đại sát tứ phương."

Nói đến đây, hắc đột nhiên nghĩ điều gì, nhìn về phía bóng lưng Thiên Vô Thần hô: "Lão Thiên, để lại người sống, đừng giết chết."

...

Trong hư không vô tận.

Một tòa đảo nổi cồn cỗi xuất hiện, lơ lửng trong tinh vực trường hà, đột nhiên, hai bóng người xuất hiện phá vỡ sự yên tĩnh của đảo nổi.

Hai người này không phải ai khác, chính là Phó Thanh Huyền, Đạo Cửu Lăng.

Giờ khắc này.

Đạo Cửu Lăng ổn định thân ảnh, điên cuồng thở dốc, quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Huyền: "Người có thể đi theo ta nữa, được không?"

Phó Thanh Huyền nói: "Không được."

Đạo Cửu Lăng rít gào nói: "Rốt cuộc người muốn làm gì? Van cầu

người giết ta đi.”

Phó Thanh Huyền bình tĩnh nói: "Dẫn ta đi Kỷ Nguyên Môn, ta sẽ không đuổi theo người nữa.”

Đạo Cửu Lăng khẽ thở dài một tiếng: "Vì sao người chấp nhất muốn đi Kỷ Nguyên Môn như vậy?”

Phó Thanh Huyền nói: "Ta không có ý gì khác, chỉ muốn nhìn xem Kỷ Nguyên Môn để ta chết không có chỗ chôn như thế nào.”

À.

Đạo Cửu Lăng sắp điên rồi.

Lão ta thuận miệng nói một câu, Phó Thanh Huyền lại coi là thật, chỉ vì một câu nói, đuổi theo lão ta một tháng.

Tạo nghiệt!

Đạo Cửu Lăng rốt cục hiểu được một đạo lý, về sau cho dù làm chuyện gì cũng không nên buông lời tàn nhẫn.

Mọi việc để lại một đường, ngày sau sẽ gặp nhau.

Phó Thanh Huyền lại nói: "Dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian, người không dẫn ta đến Kỷ Nguyên Môn, ta đuổi theo người đến chết.”

Đạo Cửu Lăng nói: "Ta dẫn người đi.”

Phó Thanh Huyền nói: "Sớm như vậy thì tốt biết bao.”

Ngay sau đó.

Hai người biến mất trên đảo nổi, dưới vài bước, tiến vào biển mây mênh mông vô biên.

...

Lúc này.

Trên Trụ Côn.

Thân ảnh Thiên Vô Thần bay xuống, trong tay xách Lý Bất Bạch và Diêm Minh: "Thiếu chủ, thứ ta muốn đã tìm được, người sẽ giao cho Thiếu chủ xử trí."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi xuống đi!"

Thiên Vô Thần khom người một cái, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, giờ khắc này, giọng nói của Tàng Thất từ trên không trung hạ xuống: "Người đừng đi, nói rõ ràng cho bản tăng, đang đánh thật tốt, vì sao người lại mang người đi."

"Nhìn tổn sức, giúp người giải quyết." Thiên Vô Thần trầm giọng nói, thân ảnh biến mất trong ánh sáng.

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, oán giận nói: "Diệp huynh, có thực lực là có thể muốn làm gì thì làm, là có thể không tôn trọng ta."

"Hắn làm như vậy, hòa thượng rất bị thương."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Hòa thượng, có thực lực thật sự có thể muốn làm gì thì làm."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người hai người Lý Bất Bạch, Diêm Minh: "Ví dụ như hiện tại, ta để cho bọn họ quỳ, bọn họ sẽ không dám đứng."

Lý Bất Bạch: "..."

Diêm Minh: "..."

Kỷ Nguyên Môn.

Cung điện nguy nga chọc trời nằm trên đảo nổi, toát lên khí phách bá đạo.

Linh khí mệnh môn cuộn cuộn bao phủ, trong sương mù, dường như có thần thú bay qua, đây là một bảo địa tu luyện hiếm có trong vũ trụ.

Giờ khắc này.

Từng thuyền cổ dừng lại bên ngoài đảo nổi, ba vệt sáng bắn tới bên trong Kỷ Nguyên Môn.

Bóng người từ trong ánh sáng đi ra, cầm đầu là một nam tử trung niên mặc áo bào màu trắng, vô cùng hoa quý.

Người này cũng giống như Đạo Cửu Lăng, là một vị Phó Môn chủ Kỷ Nguyên Môn, tên là Tư Huyền.

Hai người sau lưng lão ta đều có cấp bậc Bồ Thiên, ánh mắt ba người rơi vào thuyền cổ, Tư Huyền trầm giọng nói: "Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, sao chư vị đột nhiên tới Kỷ Nguyên Môn ta."

Long Vô Danh nói: "Các hạ tất biết rõ còn cố hỏi, chúng ta có chung kẻ địch, chẳng lẽ không nên liên thủ sao?"

Tư Huyền nói: "Chư vị tới vì Diệp Trường Sinh."

Long Vô Danh gật đầu: "Người này đã uy hiếp đến chúng ta, chẳng lẽ Kỷ Nguyên Môn các người không muốn diệt trừ cho thống khoái?"

"Lần này chúng ta mang theo thành ý đến, không biết quý môn có hứng thú cùng một chỗ hay không?"

Tư Huyền nói: "Chư vị mời vào trong môn nói một chút."

Rất hiển nhiên, sự tồn tại của Diệp Trường Sinh khiến bọn họ vô cùng đau đầu, nếu như bọn họ không chém chết Diệp Trường Sinh, thật sự là ăn ngủ không yên.

Ba người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn dẫn theo cường giả dưới trướng, từ thuyền cổ lướt xuống, theo sát sau lưng Tư Huyền, bước vào Kỷ Nguyên Môn.

...

Thượng cổ Yêu Tộc.

Một người tắm trong dung nham, mỹ nhân bên cạnh làm bạn, cuộc sống vui vẻ vô biên.

Thoải mái.

Kỳ diệu.

Người này không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Đột nhiên.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía dị biến trên hư không:
"Hắn muốn sống lại sao?"

Chương 1242: Có bao nhiêu giết bấy nhiêu

Trong lúc nói chuyện, hắc đẫy mỹ nhân trong ngực ra, thân ảnh bay lên từ trong nham thạch nóng chảy, áo dài màu đỏ bao phủ trên người.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh hồ dung nham, khom người một cái: “Bẩm Yêu Thần, một tinh vũ trụ mở ra.”

Diêm Xích Vũ gật đầu: “Ta biết rồi.”

Người tới vừa muốn xoay người rời đi, hắc lại lên tiếng: “Có tin tức của Trụ Long?”

“Hồi Yêu Thần, còn chưa có!” Người tới sợ hãi.

Diêm Xích Vũ nói: “Đi xuống đi, tiếp tục tìm hiểu tin tức của Trụ Long, mặt khác, để Ôn Hồng Phát quản lý Yêu Tộc, ta muốn rời đi một đoạn thời gian.”

“Yêu Thần có muốn hộ vệ đi cùng người không?”

“Không cần, một mình ta quen tự do rồi, nếu bọn họ ở bên cạnh ta, ngược lại không được tự nhiên.”

Diêm Xích Vũ trầm giọng nói, xoay người nhìn về phía chúng nữ trong hồ dung nham: “Các mỹ nhân, chờ ta trở về, không cần quá nhớ ta.”

“Yêu Thần đại nhân dẫn chúng ta cùng nhau rời đi.”

“Yêu Thần đại nhân, chúng ta không thể rời khỏi người.”

Diêm Xích Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Mạnh mẽ là nguồn gốc của tội lỗi.”

Bịch.

Thân ảnh hắt bay lên không trung, hóa thành một ánh lửa biến mất không thấy đâu, trong nháy mắt khi hắt rời đi, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, chính là Ôn Hồng Phất.

Ánh mắt nàng thu hồi từ phương hướng Diêm Xích Vũ rời đi, rơi vào trong hồ dung nham: "Các người hãy ở lại trong tộc chờ Yêu Thần đại nhân trở về."

"Nếu có người dám phản bội Yêu Thần, các người rất rõ ràng kết quả."

...

Trên Trụ Côn.

Hai người Lý Bất Bạch, Diêm Minh bị đưa đến trong cung điện, hai người quỳ gối ở giữa đại điện, một thân tu vi bị phong ấn giam cầm.

Bọn hắc nam mơ cũng không nghĩ tới ở bên người Diệp Trường Sinh còn có cường giả như Thiên Vô Thần.

Cầu thả.

Lần này tới chém chết Diệp Trường Sinh thật sự là lật thuyền trong mương.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn ở phía trên: "Biết vì sao ta không giết các người không?"

Diêm Minh nói: "Cho ta thống khoái."

Diệp Trường Sinh cong ngón búng ra, một luồng kiếm quang xuyên qua mi tâm Diêm Minh, trực tiếp đánh nát thần hồn của lão ta.

"Muốn chết, đơn giản."

"Còn người thì sao, muốn ở bên hắc?"

Lý Bất Bạch sợ hãi vạn phần, liếc mắt nhìn Diêm Minh ngã xuống vũng máu: "Diệp công tử muốn biết cái gì?"

"Thông minh!" Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta thích nói chuyện với người thông minh, dẫn ta đi Tử Điện."

Lý Bất Bạch nói: "Đơn giản như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nên phức tạp, người cũng không làm được."

Lý Bất Bạch cảm giác bị nhục nhã: "Sau khi ta dẫn người đi Tử Điện, có thể thả ta ra không?"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Người đang nói điều kiện với ta?"

Lý Bất Bạch nhận thấy sát ý bắn ra từ trên người Diệp Trường Sinh: "Không có việc gì, ta sẽ dẫn người đi Tử Điện."

"Hòa thượng, lão Cửu, mang hắc đi boong thuyền!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, đứng dậy đi ra ngoài cung điện.

Trên boong thuyền.

Gió lớn gào thét mà qua, quần áo mọi người bay múa, vù vù rung động, giống như hung thú tức giận đang gầm thét.

Lý Bất Bạch quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chẳng lẽ người không muốn biết Tử Điện có bao nhiêu cường giả?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không muốn, có bao nhiêu, giết bấy nhiêu."

Lý Bất Bạch: "..."

Chẳng lẽ hắc muốn diệt Tử Điện?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Lý Bất Bạch bị hoảng sợ.

...

Tử Điện.

Trên đảo nổi.

Xương khô chất đống như núi, hơi thở tử vong nồng đậm bao phủ

trên cung điện hắc ám.

Một bóng người xuất hiện trên đảo nổi, bước nhanh vào trong cung điện. Bên ngoài một tòa đại điện, người tới khom người một cái: “Điện chủ, Vũ Trụ Tử Hải Di Thất Điện Vị mở ra. Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ đều ra tay với Diệp Trường Sinh.”

"Nhưng sau đó biển máu buông xuống che khuất bầu trời, không ai biết Vũ Trụ Tử Hải đã xảy ra chuyện gì."

Lăng Thi âm nói: "Diệp Trường sinh chết rồi sao?"

Người đến nói: "Thuộc hạ không biết, lúc ấy biển máu buông xuống, Huyết Thú che khuất bầu trời tàn sát bừa bãi, thuộc hạ căn bản không cách nào tới gần."

Biển máu.

Huyết Thú?

Bên trong cung điện, Lăng Thi âm nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là Huyết Thần Tộc buông xuống."

Trong vũ trụ, thế lực nuôi dưỡng Huyết Thú chỉ có Huyết Thần Tộc. Bọn họ biến mất trong vũ trụ trường hà, hiện tại xuất hiện trong Di Thất Điện Vị, tựa hồ cũng là hợp tình hợp lý.

Lăng Thi âm nói: "Nói như vậy, lần này đi Vũ Trụ Tử Hải, người một chút thu hoạch cũng không có?"

Người tới sợ hãi vạn phần: "Điện chủ bớt giận, thuộc hạ cũng không phải không có thu hoạch được gì."

"Nói đi."

"Hồi Điện chủ, thuộc hạ nhận được tin tức xác thực, Diệp Trường Sinh và Hắc Tộc Thiên Nữ là đạo侶, ngoài ra, Diệp Trường Sinh còn có hai đạo侶 là La Sát Nữ Thái Sơ và Ngũ Hành Thiên Nữ An Lạc Nhi."

Thái Sơ, là Khương Thái Sơ?

Trên mặt Lăng Thi âm hiện lên vẻ hoảng sợ, Thiên Nữ Thái
Thượng Tọa Hóa Cung lại đi theo hắc đế đến kiếp này?

Chương 1243: Có bao nhiêu giết bấy nhiêu (2)

Càng nói, vẻ mặt nàng ta càng tàn nhẫn, giống như muốn chọn người mà cắn, nếu kiếp trước không phải người để lại phong ấn trong cơ thể ta, ta cũng không đến mức sống lại một đời, chỉ có chút thành tựu như hiện tại.

Nói đến đây, nàng ta lạnh lùng nở nụ cười: "Cho dù ta chỉ có được thực lực hiện tại, cũng có thể phá hủy người."

Rõ ràng là Thiên Nữ của Thái Thượng Tạo Hóa Cung, lại có liên quan đến La Sát, xem ra Khương Thái Sơ vì hắn mà trả giá rất lớn.

"Phượng lão, đi tìm hiểu rõ thực lực của ba đạo lữ bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhất là Nữ La Sát Thái Sơ, ta muốn có được toàn bộ tin tức của nàng."

"Thuộc hạ đi làm ngay!"

Phượng Đại Bảo rời khỏi cung điện, thân ảnh lướt ra khỏi đảo nổi, không biết đi về phía trước bao lâu, một bóng đen thật lớn che khuất bầu trời.

"Đây là... Máy phi hành của Diệp Trường Sinh?"

"Hắn tới Tử Điện."

Dứt lời, lão ta vội vàng xoay người vọt tới phía Tử Điện...

Phượng Đại Bảo chạy về Tử Điện.

Vừa mới buông xuống phù đảo, còn chưa kịp mở miệng, sau lưng, nhất kiếm khai thiên hạ xuống, muốn chia Tử Điện làm hai.

Cường giả Tử Điện phát hiện hơi thở nguy hiểm, nhao nhao buông xuống trên đảo nổi, trong nháy mắt ra tay ngăn trở kiếm quang từ trên cao rơi xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, cường giả Tử Điện lui về đảo nổi, khiếp sợ nhìn sang một bên, bọn họ chỉ đỡ được một bộ phận uy lực của kiếm vừa rồi.

Kiểm quang còn lại đều đánh trúng trên đảo nổi, một nửa đảo nổi bị cắt rơi xuống, cung điện bị nghiêng.

Đây là kiếm kỹ gì, lại kinh khủng như vậy.

Lúc này.

Lăng Thi âm tựa như tiên tử hắc hóa từ hư không bay xuống, đôi mắt híp lại nhìn về Trụ Côn phía trước.

"Người dám đến Tử Điện của ta, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không có cửa người tự tới."

Đại Diêm La nói: "Điện chủ, người tới là Diệp Trường Sinh, lá gan người này quá lớn, dám hủy cơ nghiệp của Tử Điện ta."

Lăng Thi âm nói: "Nếu đã đến rồi, hãy giữ hẩn lại. Truyền lệnh Tử Thần vệ đội cảnh tập kết, người trên khí phi hành trước mắt, giết không tha."

Dứt lời, một huyền lệnh bay lên trời, trên không trung xuất hiện một chữ Tử tinh hồng.

Ngay sau đó.

Tử khí ngập trời cuộn cuộn mà đến, tựa như nước sông Hoàng Hà dâng lên, từng bóng đen từ trong tử khí đi ra.

Bọn họ cầm Phệ Thần trường thương trong tay, cười thấu cốt sư long mã, trên lưng ngựa bao bọc áo giáp màu đen.

Số lượng không nhiều, có hai ngàn người.

Bọn họ mang mặt nạ che mặt màu đen, chỉ lộ ra hai mắt chấn nhiếp lòng người, đây chính là Tử Thần vệ đội của Tử Điện.

Hai ngàn binh mã lại tản mát khí thế không thể ngăn cản.

Trụ Côn ngừng lại, trôi nổi trên hư không, Diệp Trường Sinh híp mắt, đánh giá Tử Thần vệ đội.

"Tử Điện còn có vệ đội như vậy, khó trách dám nhận nhiệm vụ treo thưởng cho ta."

"Làm ăn thật tốt, vì sao phải trêu chọc ta, không phải ép ta tiêu diệt các người, tiện không?"

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, Tử Điện có chút thú vị, thật sự không ít cường giả."

Diệp Trường Sinh nói: "Đáng tiếc bọn họ gặp chúng ta, trong chốc lát toàn bộ đều phải chết."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ đừng nói như vậy, còn không cho phép người ta giãy dụa một chút sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cho phép bọn họ run rẩy."

Lăng Thi âm từng bước hắc liên, đi về phía trước vài bước, khí chất không tầm thường.

Khí thế không hề thua kém Diệp Trường Sinh chút nào.

Giống như nàng ta thân là Tử Điện Điện Chủ, đã vô địch vũ trụ rồi.

Nàng ta nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Rốt cuộc người cũng tới, người quen cũ gặp mặt, biệt lai vô dạng."

Người quen cũ?

Diệp Trường Sinh gật mình: "Hình như ta không biết người."

Lăng Thi âm không có gì bất ngờ, có vẻ như người đã quên ta là ai.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không phải đã quên, là chưa bao giờ nhớ rõ."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Người biết ta, vậy người

ngược lại nói ta là ai.”

Lâm Thi âm rơi vào trầm mặc.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tự xưng là người quen cũ của ta, lại nói không nên lời thân phận của ta, người đang trên chọc ta sao?"

Lăng Thi âm nói: "Người là..."

Ầm.

Ầm.

Cửu Thiên Lô Cốc hạ xuống, bổ vào đỉnh đầu Lăng Thi m: "Người hổ ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Là người quá ngu xuẩn."

Lăng Thi âm tức giận không kìm được: "Diệp Trường Sinh, ta muốn người bị băm thây vạn đoạn."

Theo tiếng giận dữ của nàng ta truyền đến, tám người Đại Diêm La, Nhị Diêm La vây quanh tiến lên, xuất hiện bên cạnh Lăng Thi âm.

"Đại Diêm La, dẫn Tử Thần vệ đội, san bằng bọn họ."

Ra lệnh một tiếng, tám người Đại Diêm La dẫn hai ngàn Tử Thần vệ đội nhào tới, mang theo uy áp không thể ngăn cản.

Diệp Trường Sinh nói: "Bắt đầu làm việc."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, có phải chúng ta hơi ít người hay không."

Hình như hơi thiếu người.

Hai ngàn Tử Thần vệ đội là Luyện Thần tầng thứ nhất, bốn thủ lĩnh kia hình như là Luyện Thần tầng năm.

Chương 1244: Người quen cũ gặp nhau

Đội hình như vậy nhìn qua thật sự hơi áp lực.

Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta cũng gọi ít người, mọi người cùng nhau chơi."

Chúc Cửu gật đầu: "Đúng, cùng nhau chơi, náo nhiệt."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thần Cung mở ra, từng bóng người xuất hiện bên cạnh hắn, mấy người Sở Nam Thiên, Ân Long, Thiên Vô Thần đứng ngay gần ở hai cánh trái phải của hắn.

Sở Nam Thiên nói: "Lão Bát, người lại trêu chọc người nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhị ca, những người này là Tử Điện, chính là bọn họ ban bố treo thưởng, để cho cường giả các thế lực vũ trụ chém giết ta."

Sở Nam Thiên vẫn đạm phong khinh, lắc đầu: "Không nên, những người này yếu như vậy, bọn họ cũng dám trêu chọc người?"

"Có phải người lại bắt nạt người hay không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nhị ca không tin ta là bởi vì ta quá mạnh mẽ, cho nên cảm thấy ta đang bắt nạt người khác.

Ân Long nói: "Nhị ca, sao Trường Sinh có thể bắt nạt người đây, đã quên Đại ca nói cho ta biết rồi sao."

Sở Nam Thiên nói: "Đại ca nói, Trường Sinh vĩnh viễn đều đúng, cho dù làm sai, cũng tham khảo điều thứ nhất."

"Chúng ta đối đãi Trường Sinh chỉ một chữ - sủng."

Ân Long gật đầu: "Lời của Đại ca, ta ghi nhớ trong lòng, lão Bát nên được sủng ái, trên người những người trước mắt này quanh quẩn hắc khí, vừa nhìn đã không giống người tốt."

"Lão Tam, người và Đại ca không thể như vậy, một mực sủng lão Bát sẽ khiến hần được sủng ái mà kiêu ngạo." Sở Nam Thiên trầm giọng nói, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện trước mặt Lăng Thi m: "Ai muốn giết Bát đệ ta, hướng tới ta."

Lăng Thi m: "..."

Ta đây sẽ giết người.

Sở Nam Thiên nói: "Người vẫn nên quên đi, quá yếu, để cho cường giả thật sự của Tử Điện các người đi ra, bằng không một kiếm của ta sẽ san bằng nơi này."

"Cuồng vọng!"

Lăng Thi âm giận dữ nói.

Sở Nam Thiên trầm mặc không nói, lặng lẽ phóng thích uy áp, ta thật sự cuồng vọng sao?

Chẳng lẽ thực lực của ta không có tư cách cuồng vọng ở trước mặt người?

Một đoàn ánh sáng nổ rộ dưới chân Sở Nam Thiên, rực rỡ sáng chói, vô biên vô tận, theo ánh sáng lan tràn mà đi, trong mỗi một tắc không gian tràn ngập kiếm khí đoạt mạng.

Đây là...

Cấp bậc nào?

Lăng Thi âm có được tu vi Bồ Thiên, tự xưng mạnh mẽ ở giới này, thế nhưng hơi thở trên người Sở Nam Thiên phóng thích khiến nàng ta cảm thấy nguy hiểm.

Ngay cả hơi thở cũng trở nên căng thẳng.

Chẳng lẽ hần là cường giả Quy Nhất cường giả?

Không thể nào.

Hoàn toàn không thể.

Cường giả Quy Nhất sẽ không xuất hiện ở giới này.

Nàng ta mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động, Lăng Thi âm trầm giọng hỏi: "Các hạ là ai?"

Sở Nam Thiên nói: "Ta là Nhị ca của Trường Sinh, cũng được người ta gọi là Kiếm Quân."

Kiếm Quân.

Kiếm Quân?

Gương mặt xinh đẹp của Lăng Thi âm biến đổi: "Người là một trong Hình Thiên Thất Kiếm, Kiếm Quân Sở Nam Thiên?"

Bịch.

Sở Nam Thiên tiện tay vung lên, một kiếm quang bay tới phía Lăng Thi âm, người sau vội vàng lui về phía sau, ở trước mặt nàng ta xuất hiện một thanh cổ kiếm màu bạc.

Quân Tử kiếm.

Lăng Thi âm liếc mắt một cái đã nhận ra cổ kiếm màu bạc lơ lửng trước mắt chính là Quân Tử kiếm có tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ.

Trong truyền thuyết, Quân Tử kiếm ra khỏi vỏ, có chết không sống.

Trong lòng nàng ta nghi hoặc vạn phần, Hình Thiên Thất Kiếm không phải cường giả thời đại này, vì sao bọn họ lại xưng huynh đệ với Diệp Trường Sinh?

Vì sao Diệp Trường Sinh sống lại một đời vẫn ưu tú như vậy?

Dường như tu sĩ bên cạnh hắn cũng không có kẻ yếu, mỗi một người ra có thiên phú dị bẩm.

Ầm.

Ầm.

Bầu trời chấn động, tiếng nổ lớn vang lên.

Nhóm người Chúc Cửu, Khung, Cơ Phong Lưu, Lý Thái Bạch, Diệp Mạc Tà, Tàng Thất đã ác chiến cùng một chỗ với Tử Thần vệ đội.

Số lượng người của vệ đội này nhiều, thực lực mạnh, thật sự rất khó giải quyết.

Đương nhiên.

Giống như Thiên Vô Thần, Ân Long cự phách như vậy ra tay, một chiêu có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Diệp Trường Sinh cũng không để cho bọn họ ra tay, nguyên nhân rất đơn giản, đám người Diệp Mạc Tà cần phải trưởng thành trong giết chóc.

Một nguyên nhân khác là Tử Điện còn có cường giả khác, người ẩn nấp trong bóng tối không ra mới là đối thủ của đám người Thiên Vô Thần, Ân Long.

Ân Long nói: "Trường Sinh, tu vi của người phải nhanh chóng tăng lên, ta biết chiến lực của người nghịch thiên, nhưng cấp bậc của người quá thấp, gặp phải đối thủ ngay cả chấn nhiếp cơ bản nhất cũng không có."

Thật ra, Diệp Trường Sinh cũng muốn tăng cấp bậc, thế nhưng hắc đột phá quá nhiều cần linh khí.

Lúc trước hắc căn nuốt hắc khí sáng thế bên ngoài không gian Hư Vô, lại luyện hóa lực tự nhiên siêu phàm của Vũ Trụ Tử Hải.

Hai linh khí này mạnh mẽ cỡ nào, nếu đặt ở trên người những người khác, chỉ sợ thân thể đã nổ tung mà chết.

Nhưng hắc chỉ đột phá mấy cấp bậc nhỏ, đột phá thật khó.

Ân Long lại nói: "Trường Sinh, có một chỗ có thể cho người đột phá, chờ người giải quyết chuyện ở nơi này, ta dẫn người tới đó."

Chương 1245: Dương Đại Mãnh

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca nói là nơi nào?"

Ẩn Long nói: "Kiếm Trụ Chi Môn."

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm: "Tam ca, Kiếm Trụ Chi Môn người nói là nơi nào?"

Ẩn Long lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Ta cũng không rõ lắm, Đại ca bảo ta dẫn người đi."

"Trong bảy người chúng ta chỉ có Đại ca đi vào, sáu người chúng ta vốn có cơ hội tiến vào, nhưng sau đó bị phong ấn trong Tiểu Thế Giới, vừa vặn lúc này sáu người chúng ta có thể cùng người tiến vào."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại ca rất mạnh sao?"

Ẩn Long gật đầu: "Yếu hơn tiên tổ Kiếm Điện Kiếm Huyền Tử một chút, cụ thể Đại ca mạnh bao nhiêu, thật ra ta cũng không rõ ràng lắm."

"Tam ca, người và Đại ca giao thủ có thể kiên trì mấy chiêu?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

"Mấy chiêu, lão Bát, người đánh giá ta quá cao." Ẩn Long khẽ thở dài một tiếng: "Chỉ có thể ngăn cản một chiêu."

Nói đến đây, ông đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sở Nam Thiên: "Nhị ca người đã từng có thể giao thủ mười hiệp với Đại ca, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có năm hiệp."

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, biết Phó Thanh Huyền rất mạnh, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ khùng bố như vậy.

Cách cục nhỏ.

Lúc này.

Bên tai Diệp Trường Sinh đột nhiên truyền ra một giọng nói, chậm

rãi giơ tay lên, Thần Cung lần nữa mở ra, một hơi thở khủng bố xuất hiện.

Ẩn Long biến sắc, ông đã quá quen thuộc với hơi thở này, chính là vong hồn bên trong tiểu thể giới?

Hồn Bất Diệt?

Trong khoảng thời gian này ông ở trong Thần Cung, mơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của Hồn Bất Diệt, nhưng lại chưa từng gặp qua hẳn.

Không nghĩ tới Diệt Trường Sinh thật sự để hắn ở lại trong Thần Cung.

Ánh mắt Ẩn Long rơi vào trên người Hồn Bất Diệt, phát hiện hơi thở của hắn lại trở nên mạnh mẽ, hơn nữa còn có một thân thể.

Trong thời gian ngắn không gặp như vậy, thế mà hắn sủng hơi đối phó.

Hồn Bất Diệt nhìn Ẩn Long: "Nhìn cái gì, chưa từng thấy người đẹp trai như vậy?"

Ẩn Long: "..."

Còn có người dám ở trước mặt Diệt Trường Sinh nói mình đẹp trai?

Diệt Trường Sinh nói: "Tiểu Hồn, người đẹp trai, hay là ta đẹp trai?"

Hồn Bất Diệt vội vàng nói: "Thiếu chủ nói gì, không có chút quan hệ gì với việc ta đẹp."

Mẹ nó.

Muốn sống sót?

Diệt Trường Sinh lại nói: "Tiểu Hồn, người đi ra làm gì, không phải nói giới này đánh nhau đừng gọi người sao?"

Hồn Bất Diệt nói: "Thiếu chủ, nhóm người Phó Thanh Huyền đều đi ra giúp người đánh nhau, ta ở trong Thần Cung không thích hợp."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Ân Long trầm giọng nói: "Hồn Bất Diệt, người xác định không phải vì vong hồn nơi này mà tới chứ?"

Hồn Bất Diệt lắc đầu: "Cái gì vong hồn với không vong hồn, ta chủ yếu là muốn giúp Thiếu chủ đánh nhau."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ ban cho ta thiên hồn thể vũ trụ, ta cũng không thể không làm gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta tin người."

Hồn Bất Diệt nói: "Thiếu chủ, vậy ta đi."

Dứt lời.

Thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ, nhưng mà, Hồn Bất Diệt không có ra tay với đám người Đại Diêm La trước mắt.

Thẳng tiến không lùi, tốc độ vô cùng nhanh, lướt tới sâu trong Tử Điện trên đảo nổi.

Những nơi đi qua, trên hư không bao phủ hơi thở tử vong, trong nháy mắt bị cắn nuốt không còn, ngay cả một luồng căn bản cũng không còn lại.

Ầm.

Một tiếng nổ tung vang trời, Tử Điện trên đảo nổi sụp đổ, khói bụi bao trùm tràn ngập, một mảnh phế tích rơi xuống.

Giống như tận thế giáng xuống, tiên khung bị hủy diệt.

Ngay cả đảo nổi cũng bị chia làm hai.

Khủng bố như vậy.

Tất cả những điều này đều được Sở Nam Thiên ban tặng.

Thân ảnh Lăng Thi âm biến mất, sống chết chưa biết, tung tích không biết.

Sở Nam Thiên: “May mà ta không chế tu vi, bằng không giới này tận tắng.”

Thực lực quá mạnh, đánh nhau đều phải khống chế, ta thật sự quá khó khăn.

“Các hạ, đến đây rồi, không dám đánh một trận với ta sao?”

"Kiếm Quân, người hẳn không xa lạ gì với Tử Thần Thiên Cung chứ." Một giọng nói khàn khàn tang thương truyền đến: "Tử Điện chính là thể lực thuộc hạ của Tử Thần Thiên Cung, người tốt nhất nên lập tức rời đi, đến lúc đó Tử Thần Thiên Cung sẽ không giận chó đánh mèo với người."

Sở Nam Thiên lạnh nhạt nói: "Thì ra là thể lực Tử Thần Thiên Cung, khó trách ngông cuồng như thế, nhưng Tử Thần Thiên Cung ở trong mắt ta cái gì cũng không phải."

"Năm đó nếu không phải bảy huynh đệ chúng ta bị phong ấn, dẹp yên Tử Thần Thiên Cung còn không phải chuyện vài phút sao."

"Đã như vậy, lão phu xin lĩnh giáo cao chiêu của Kiếm Quân!" Dương Đại Mãnh nổi giận nói: "Lão phu không tin Kiếm Quân dám hủy đi phương thể giới này."

Sở Nam Thiên nói: "Yên tâm, giết người không cần nhiều thực lực như vậy."

Dương Đại Mãnh: "..."

...

Không gian nổ tung xuất hiện một khe hở, Dương Đại Mãnh đi ra, ở một bên hẳn là linh hồn thể của Lăng Thi âm.

Loại rất, rất yếu ớt, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Chương 1246: Dương Đại Mãnh (2)

Một kiếm của Sở Nam Thiên có thể tiễn Lăng Thi âm đi, hiện giờ chỉ là hủy thân thể của nàng ta, may mắn có Dương Đại Mãnh kịp thời ra tay.

Dương Đại Mãnh liệt nói: "Kiếm Quân cố ý nhúng tay vào Tử Điện, Tử Thần Vương sẽ rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Tử Thần Vương?

Sở Nam Thiên vẫn đậm phong khinh, ở thời đại của bọn họ, trình độ của Tử Thần Thiên Cung bình thường, nếu bảy huynh đệ bọn họ nguyện ý thành lập tông môn, không biết sẽ mạnh mẽ hơn Tử Thần Thiên Cung bao nhiêu lần.

Muốn dùng Tử Thần Vương dọa ông, quả thực buồn cười đến cực điểm.

"Tử Thần Vương, ta sẽ đi giết, trước đó, Tử Điện giới này không có ý nghĩa tồn tại."

"Từ một khắc các người trêu chọc Bát đệ ta, Tử Điện các người đã đi trên con đường hủy diệt."

Trong lòng Dương Đại Mãnh hoảng sợ, quay đầu nhìn Lăng Thi m: "Người trước rời đi khôi phục thân thể, chuyện nơi này không cần người nhúng tay vào."

Mắt Lăng Thi âm lộ vẻ tự trách: "Lão tổ, ta..."

Dương Đại Mãnh nói: "Tử Điện chính là làm ăn giết người, xuất hiện loại tình huống này, không phải lỗi của người."

"Sau lần này, người phải nhớ kỹ, sau này đừng tùy tiện ban bố Tử Vong lệnh như vậy nữa, có vài người thật sự chúng ta không thể trêu vào."

Mắt Lăng Thi âm muốn nứt ra: "Lão tổ yên tâm, Thi âm nhất định sẽ giết Diệp Trường Sinh."

Dương Đại Mãnh vừa muốn mở miệng, con người đột nhiên phóng to, thân ảnh lui về phía sau ngàn trượng, trở mắt nhìn Lăng Thi âm bị một đoàn sương mù màu đen cắn nuốt.

Không biết từ khi nào, thân ảnh Hồn Bất Diệt xuất hiện, hắc khí khùng bố giống như dây thừng trói buộc Lăng Thi âm lại, mặc cho nàng ta giãy dụa như thế nào cũng không cách nào tránh thoát hắc khí trói buộc.

Hồn Bất Diệt lạnh lùng nói: "Người còn muốn giết chủ nhân, sợ là không có cơ hội."

Dứt lời.

Hắc khí nghiền nát linh hồn thể của Lăng Thi âm, toàn bộ tiến vào trong cơ thể Hồn Bất Diệt.

Dương Đại Mãnh trở mắt nhìn Lăng Thi âm bị cắn nuốt, nhưng lão ta không dám ra tay với Hồn Bất Diệt, những người này là ai?

Hơi thở của Hồn Bất Diệt còn mạnh hơn Sở Nam Thiên.

Lúc này đây Tử Điện đã đá vào thiết bản, cho dù lão ta bồi thường cái mạng này cũng là vô ích.

Tử Điện xong rồi.

Bọn họ khổ tâm kinh doanh Tử Điện mấy vạn năm, cuối cùng vẫn chôn vùi trong tay bọn họ.

Ngay khi lão ta hoảng sợ, Hồn Bất Diệt xoay người nhìn về phía Sở Nam Thiên: "Người đến, hay là ta đến?"

Nghe được hai người thương lượng giết mình như thế nào, Dương Đại Mãnh hoảng hốt, lão ta không đánh lại hai người này.

Ngay sau đó.

Lão ta không chút do dự chạy trốn, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, ở lại sẽ mất mạng, còn sống mới là vương đạo.

Hồn Bất Diệt nói: "Lão đầu này... Chạy mất à?"

Sở Nam Thiên nói: "Hắn chủ động nhận thua."

Hồn Bất Diệt rầu rĩ không vui: "Nuốt vong hồn của hắn, ta có thể đột phá, vậy mà cũng không cho ta cơ hội?"

"Không được, ta muốn giết hắn."

Sở Nam Thiên nhìn Hồn Bất Diệt nhanh như chớp biến mất ở chân trời, lạnh nhạt cười: "Chấp nhất như vậy?"

Dương Đại Mãnh bỏ chạy.

Ở trong mắt Diệp Trường Sinh, nhóm người Sở Nam Thiên là người hiểu chuyện, sống rất thông suốt.

Đại chiến trước mắt đã không còn là năng lực của một mình hắn ngăn cản sóng dữ.

Ở lại chịu chết không bằng lựa chọn chạy trốn, có lẽ còn có một cơ hội.

Hồn Bất Diệt có thể chém giết lão ta hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Đối với những người khác không phải là rất may mắn.

Lăng Thi âm táng thân trong tay Hồn Bất Diệt, mười vị Diêm La cũng tan thành mây khói, bốn gã kiếm tu khác cũng chết dưới tay Hình Thiên Thất Kiếm, bọn họ quá yếu.

Một kiếm một người.

Một kiếm một người.

Thần hồn nát bấy, thân thể hóa thành bột mịn.

Hai ngàn Tử Thần vệ đội còn đang khổ sở giãy dụa, nhưng đối mặt với nhóm người Diệp Mạc Tà, Diệp Yêu Nhi, Tàng Thất, Chúc Cửu tấn công, bọn họ trận cước đại loạn, tự lo không xong.

Tử Thần vệ đội từng rong ruổi vũ trụ, có chiến tích kiêu ngạo, từ nay về sau sẽ trở thành lịch sử.

Lúc này.

Diệp Thập Vạn đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, chúng ta đi Tử Điện dạo một vòng."

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết vì sao bọn họ tiến vào Tử Điện: "Đi đi!"

Nguyên bản trong Tử Điện còn cất giấu mấy cường giả, sau khi Hồn Bất Diệt thao tác một phen, hơi thở của những người đó hoàn toàn không còn, hẳn là bị cắn nuốt.

Thật đáng thương.

Ngay cả cơ hội lộ diện cũng không có.

Ẩn Long nói: "Trường Sinh, Tử Điện chỉ là một phần của Tử Thần Thiên Cung, sau khi phá hủy nơi này, Tử Thần Thiên Cung trong thời gian ngắn sẽ không ra tay với ngươi, nhưng xem như đã kết thù oán."

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, chúng ta đi Kiểm Trục Chi Môn đi!"

Ẩn Long gật đầu: "Ta đang có ý này."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đợi một chút, sau khi Hồn Bất Diệt trở về, chúng ta lập tức xuất phát."

Sở Nam Thiên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, một khoảng thời gian kế tiếp, chỉ sợ ta không cách nào ra tay."

Chương 1247: Đường dài còn lắm gian truân

Nhị ca có ý gì.

Sở Nam Thiên lại nói: "Phương thế giới này không cách nào thừa nhận kiếm thứ hai của ta nữa."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Thế giới này có người và vật mà người lưu luyện, còn chưa phải là thời điểm hủy diệt."

"Huống hồ ta cũng không thể hủy diệt nơi này, mỗi một giới đều có tử vạn sinh linh, ta không có quyền tước đoạt sinh mệnh của bọn họ."

"Nhị ca nói rất đúng, mỗi người đều có quyền sống." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nhị ca, về sau người không cần ra tay."

Sở Nam Thiên bổ sung: "Trường Sinh, không chỉ riêng ta, năm người Ấn Long, Hồn Bất Diệt, Đại Ma đều không thể ra tay, người hiểu ý của ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, chờ Kiếm Trụ Chi Môn kết thúc, các người cùng đi Đại Thiên Vũ Trụ đi!"

"Đến lúc đó gọi Đại ca, sau đó các người sáng tạo ra một thế lực ở Đại Thiên Vũ Trụ. Đến lúc đó nếu ta đi, để tìm các người chơi."

Sở Nam Thiên cười nhìn Diệp Trường Sinh, chỉ vì tới tìm chúng ta chơi sao? Là muốn chúng ta đi Đại Thiên Vũ Trụ mở đường cho người.

Chờ người đi tới Đại Thiên Vũ Trụ sẽ có bối cảnh cho người dựa vào, tiểu tử người thật sự biết tính kế.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Nhị ca, ta không phải người như vậy."

Lúc này, hắn còn thật sự không có ý định dựa vào mọi người, ý nghĩ rất đơn giản, chỉ là muốn mọi người tụ tập cùng một chỗ.

Nếu thật sự cần bối cảnh dựa vào ở Đại Thiên Vũ Trụ, Kiếm Điện vốn là có sẵn.

Đường dài còn lắm gian truân.

Tương lai luôn luôn không rõ, một người tuyệt vời như hần, kẻ thù chắc chắn sẽ rất nhiều.

Muốn một đường vượt qua chông gai, đặt chân ở Đại Thiên Vũ Trụ, chung quy là mười sư phụ Kiếm Điện.

Nếu hần thành lập một thế lực, đến lúc đó còn mạnh hơn Kiếm Điện, có thể cho Kiếm Huyền Tử một kinh hỉ hay không?

Lúc này.

Hồn Bất Diệt đã trở lại.

Cả người ủ rũ.

Diệp Trường Sinh nhìn hần một cái, đã biết Dương Đại Mãnh chạy trốn, bằng không hần sẽ không mất mát như thế.

Thân ảnh Hồn Bất Diệt từ trên cao bay xuống, tức giận nhìn Sở Thiên Nam nói: "Một kiếm kia của người có chút quá đáng."

Sở Thiên Nam nói: "Như thế nào, người chạy, tìm ta hỏi tội?"

Hồn Bất Diệt nói: "Nếu không phải sợ hủ nơi này, tiểu tử kia có cơ hội chạy sao?"

Sở Nam Thiên lại nói: "Nhưng một kiếm của ta đã cực lực khống chế, thực lực quá mạnh, ta cũng rất khó."

"Người đang khoe với ta?"

"Xem như thế đi."

"Vậy tìm cơ hội đánh một trận."

"Đánh thì đánh, ai sợ ai."

Diệp Trường Sinh nghe được tiếng cãi vã của hai người: "Tiểu

Hồn, người chạy, không thể trách Nhị ca ta.”

"Người ở chỗ này cũng đạt được không ít chỗ tốt, hồi Thần Cung đi tu luyện đi."

Hồn Bất Diệt liếc mắt nhìn Sở Nam Thiên: "Lần này sẽ cho Thiểu chủ mặt mũi, lần sau ngay cả bảy huynh đệ các người ta cũng đánh."

Sở Nam Thiên cười nói: "Được, ta nhớ kỹ, sẽ nói cho Đại ca ta biết."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Ẩn Long, người dẫn Trường Sinh đi Kiểm Trữ Chi Môn, ta đi tu luyện."

Phong Ẩn Long nói: "Nhị ca yên tâm đi!"

...

Trong khi đó.

Năm thế lực Kỷ Nguyên Môn, Sáng Thế Tông, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn dẫn theo mấy ngàn cường giả đến vây quét Diệp Trường Sinh.

Trên tiên khung.

Bóng người như dật, một mảnh đen kịt.

Thuyền cổ che khuất bầu trời, thanh thế to lớn, khí thế hào hùng.

Lần này.

Kỷ Nguyên Môn phái ra Tư Huyền, ngoài ra còn có hai cường giả Bồ Thiên.

Bốn người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn, Mạc Giang Nam cũng mang đến rất nhiều cường giả, đúng như bọn họ nói, là mang theo thành ý hợp tác với Kỷ Nguyên Môn.

Trên ột chiếc thuyền cổ, Tư Huyền ngạo nghễ đứng, ở bên cạnh lão ta là bốn người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú.

Kinh phong gào thét mà qua, tóc mọi người không loạn, vững như lão cầu, không đứng, vững như thái sơn.

Trần Thiên Tú quay đầu nhìn về phía Tư Huyền: "Tư đạo hữu, lúc trước ở Kỷ Nguyên Môn, lão phu phát hiện hình như Đại trưởng lão Từ Thiên ở Kỷ Nguyên Môn có địa vị rất cao."

Tư Huyền nói: "Đương nhiên, Từ Đại trưởng lão chính là tâm phúc của Môn chủ, đừng nhìn chỉ là một Đại trưởng lão, địa vị phải ở trên những Phó Môn chủ như chúng ta."

"Vì sao Trần đạo hữu đột nhiên hỏi cái này?"

Trần Thiên Tú nói: "Đây không phải là nhàm chán, nói chuyện phiếm sao!"

Dứt lời.

Phía trước thuyền cổ, một vệt sáng bắn tới, bóng người xuất hiện trước mặt mọi người, người tới khom người một cái: "Bẩm Tư lão, Tử Điện không còn."

Tư Huyền giật mình, sắc mặt thay đổi: "Nói rõ ràng một chút, cái gì gọi là Tử Điện không còn."

Người tới thở dốc một hơi: "Diệp Trường Sinh... Diệp Trường Sinh dẫn người diệt Tử Điện, nhổ tận gốc, Tử Điện hiện tại chỉ còn lại một mảnh phế tích."

Mọi người hít một hơi khí lạnh...

Ta nhỏ giọt từ từ, hẳn lại bắt đầu diệt điện.

Vừa nghĩ đến chiến tích quá khứ của Diệp Trường Sinh, sắc mặt mọi người không tự chủ được trở nên khó coi, hiện tại là Tử Điện... Vậy người tiếp theo sẽ là ai?

Kỷ Nguyên Môn?

Sáng Thế Tông?

Đoạt Thiên Giả?

...

Chương 1248: Người giết cho ta nhìn một chút

Trên hư không.

Thuyền cổ dừng lại.

Mọi người có chút không biết làm sao.

Chủ yếu là chiến tích của Diệp Trường Sinh thật sự quá đáng sợ.

Diệt Tử Điện, như vậy lần này bọn họ có nắm chắc thắng lợi?

Từ Huyền rơi vào trong suy tư vô hạn.

Những người khác cũng vô cùng hoảng sợ, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Im lặng trong chớp mắt.

Từ Huyền đột nhiên nhớ tới lúc chuẩn bị lên đường, Từ Thiên đã nói, vĩnh viễn không nên xem thường Diệp Trường Sinh.

Bởi vì người không biết hắn có bao nhiêu con bài tẩy.

Cho dù hắn đã dùng tám mươi lá bài tẩy, nhưng tuyệt đối không có kết thúc.

Lão ta cam đoan, trong tay Diệp Trường Sinh khẳng định còn có một lá bài tẩy.

"Có biết bây giờ Diệp Trường Sinh ở đâu không?"

Người tới khom người một cái: "Hồi Từ lão, Diệp Trường Sinh rời khỏi Tử Điện, đến cực đông của vũ trụ."

Vùng cực đông?

Từ Huyền suy nghĩ xoay nhanh, đi tới cực đông vũ trụ, hắn muốn đi đâu đây.

Lúc này.

Long Vô Danh nói: "Tư đạo hữu, Tử Điện bị diệt chỉ là một khởi đầu, chúng ta không có lựa chọn nào khác."

Tư Huyền nói: "Điểm ấy ta tự nhiên biết, thế nhưng chư vị có nắm chắc lần này đi giết chết Diệt Trường Sinh không?"

"Để không có sơ hở nào, ta cảm thấy vẫn nên triệu tập thêm ít cường giả, không ra tay thì thôi, ra tay nhất định phải một kích mất mạng."

Long Vô Danh nói: "Không cần, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ Diệt Trường Sinh sao."

Tư Huyền nhìn Long Vô Danh: "Người muốn chết sao?"

Long Vô Danh lắc đầu: "Tư đạo hữu, đừng nói nghiêm trọng như vậy."

Tư Huyền nói: "Không muốn chết, vậy thì làm phiền Long đạo hữu nhớ lại chuyện xảy ra trong vũ trụ trong khoảng thời gian này."

"Nếu người nghĩ không ra, ta có thể giúp người nhớ lại, xa thì ta sẽ không nói, Đoạt Thiên Giả các người liên tiếp bị Diệt Trường Sinh chém giết, cơ bản đều có đi mà không có về."

"Bên ngoài tiểu thế giới, Ma Kha Tộc, Cổ Man Tộc, Phần Thiên Tộc đón lão tổ của bọn họ, những lão tổ này sở dĩ có thể từ Tiểu Thế Giới đi ra, toàn bộ là bởi vì Diệt Trường Sinh."

Nói đến đây, lão ta xoay người nhìn về phía Trần Thiên Tú: "Ngoài không gian Hư Vô, cường giả Sáng Thế Tông các người bị Diệt Trường Sinh chém giết không còn, hắc khí bao phủ trong không gian Hư Vô bị Diệt Trường Sinh cắn nuốt."

"Quy Tiên Nhân, Tử Điện lại trước sau táng thân dưới kiếm của Diệt Trường Sinh, chẳng lẽ là tu sĩ chúng ta phái ra không đủ mạnh sao?"

"Lần đó chúng ta đi chém Diệt Trường Sinh, chuẩn bị không đủ đầy đủ sao? Nhưng chúng ta đã không giành chiến thắng dù chỉ

một lần, lý do còn không đủ rõ ràng?"

Long Vô Danh nói: "Ý của Tư đạo hữu là..."

Tư Huyền lại nói: "Bởi vì chúng ta hoàn toàn không biết gì về thực lực của Diệp Trường Sinh, chúng ta quá mức mù quáng với việc chém giết Diệp Trường Sinh."

"Chư vị vẫn nên một lần nữa xem xét kỹ về Diệp Trường Sinh, hắc là đệ tử Kiếm Điện, bản thân lại là người đứng đầu Thần Ma, nếu không thể giết hắc, ý nghĩa chúng ta đi tới cũng chỉ có một, đó chính là đưa tài nguyên cho Diệp Trường Sinh."

Mọi người á khẩu không nói nên lời.

Tư Huyền nói có lý.

Họ thực sự hơi mù quáng.

Hơi quá kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh một đường đi tới, trải qua ngàn khó vạn hiểm, mỗi một lần đều có thể hóa hiểm thành an, cho dù vận khí của hắc có tốt đến đâu, mỗi một lần chạy trốn trong chỗ chết sẽ không phải do vận khí.

Thật ra là thực lực.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối mới có thể khiến hắc một lần lại một lần thoát khỏi nguy hiểm.

Long Vô Danh nói: "Tư đạo hữu, ta lập tức trở về Đoạt Thiên Giả, chúng ta lại liên hệ."

Đám người Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn lần lượt rời đi...

Bọn họ hắc nên cảm tạ Tư Huyền, là một câu của lão ta đánh thức người trong mộng, để cho bọn họ không trở thành vong hồn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh.

Nhìn ba người dẫn người rời đi, Tư Huyền thở dài một hơi, lầm bầm: "Rốt cục có thể trở về."

"Đi giết Diệp Trường Sinh, sợ không phải ngại sống quá lâu, cũng may ta đủ cơ trí, dùng lưỡi ba tấc không nát thành công khuyển lui bọn họ."

...

Hư không vô tận.

Trụ Côn trôi nổi trong tinh vực trường hà, trên boong thuyền, hai người chấp tay mà đứng, thân ảnh thẳng tắp như thương.

Chính là Diệp Trường Sinh, Phong Ấn Long.

"Trường Sinh, cách Kiếm Trụ Chi Môn còn một đoạn rất dài, nếu không người đi xuống tu luyện trước."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không cần Tam ca, ta đã ở trong tu luyện."

Phong Ấn Long: "..."

Hắn rõ ràng đứng ngay ngắn trên boong thuyền, sao có thể ở trong tu luyện?

Lại muốn lừa gạt ta.

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải Tam ca nghi ngờ hay không, chẳng lẽ không phát hiện linh khí vô tận trong hư không đang rất nhanh hội tụ về phía chúng ta sao."

Phong Ấn Long nói: "Thì ra là bởi vì người, ta còn tưởng rằng linh khí ở phiến tinh vực này tương đối nồng đậm."

"Tam ca, ngây thơ."

"Người tiếp tục tu luyện, Tam ca không quấy rầy người."

...

Chương 1249: Người giết cho ta nhìn một chút (2)

Lúc này.

Hai chiếc thuyền cổ xuất hiện trong hư không, giống như hung thú che trời, tản ra hơi thở mạnh mẽ.

Ở phía xa.

Tiên khí mệnh mỏng như sóng khói bao phủ.

Trên thuyền cổ, Tư Huyền nhìn cung điện như ẩn như hiện, khoe miệng nhắc lên ý cười, rốt cục bình an trở về.

Vẫn là ở trong Kỷ Nguyên Môn an toàn, không có việc gì thì giết Diệp Trường Sinh làm gì?

Dứt lời.

Tư Huyền đột nhiên phát hiện hai bóng người, ngưng thần nhìn lại, đó không phải là Đạo huynh sao?

Không sai, chính là Đạo Cửu Lăng.

Tư Huyền vừa muốn mở miệng hô Cửu Lăng, phát hiện lão ta lại không biết Phó Thanh Huyền, hẳn nhớ rõ Đạo Cửu Lăng dẫn người đi chém giết Thiên Nữ Hắc tộc.

Nghe nói ở Vũ Trụ Tử Hải gặp được Diệp Trường Sinh, như vậy hẳn làm sao sống sót?

Người đi theo hẳn là ai?

Giờ khắc này.

Đạo Cửu Lăng cũng nhìn thấy Tư Huyền, còn chưa kịp mở miệng, một bên, Phó Thanh Huyền trầm giọng: "Người của Kỷ Nguyên Môn."

Xuy.

Một kiếm chém xuống, trời mở một đường.

Tư Huyền thấy trên tiên khung giống như ngân hà nổ tung, vẻ mặt mờ mịt, mẹ nó đây là tình huống gì?

Đều chạy đến cửa nhà, chẳng lẽ muốn chết dưới kiếm quang này?

Bịch.

Thân ảnh lão ta nhanh chóng lướt đi bỏ chạy, tránh né kiếm quang chém giết, ánh sáng bạc như trăng khuyết, điên cuồng cắt hư không.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thuyền cổ hóa thành hư vô, tu sĩ trên thuyền không ai may mắn thoát khỏi.

Tư Huyền sợ ngây người.

Tình huống gì, Đạo Cửu Lăng làm phản rồi?

Dẫn người đến diệt Kỷ Nguyên Môn, bình thường lão tiểu tử này nhìn không xấu như vậy.

Sợ hãi không thôi, lại một đạo kiếm quang hạ xuống, trực tiếp chia Tư Huyền làm hai.

Nghẹn khuất.

Không cam lòng.

Tư Huyền trăm triệu lần không nghĩ tới lão ta sẽ bị giết ở cửa Kỷ Nguyên Môn.

Thật sự là hoang đường, chết ngoài ý muốn.

Bình thường tông môn đều có người tuần tra, hôm nay động tĩnh lớn như vậy, thế mà ngay cả một người cũng không có.

Là mạng của lão ta nên tuyệt.

Tránh thoát Diệp Trường Sinh, lại ở chỗ này nhận hộp cơm.

Phó Thanh Huyền cũng tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, kiếm quang như tia chớp, kiếm tu này quá mạnh.

Đạo Cửu Lăng quay đầu, sợ hãi nhìn Phó Thanh Huyền: "Người không sợ đánh rắn động cỏ sao? Như vậy người sẽ bị cường giả Kỷ Nguyên Môn vây công."

"Người đang lo lắng cho ta?" Phó Thanh Huyền nhìn Cửu Lăng: "Ta chính là muốn cho Kỷ Nguyên Môn biết ta tới."

Đạo Cửu Lăng nói: "Sau đó thì sao?"

Sau đó?

Từ nơi này bắt đầu, một đường giết vào trung tâm Kỷ Nguyên Môn.

Phó Thanh Huyền vân đạm phong khinh nói, giống như san Kỳ Nguyên Môn thành bình địa là một chuyện vô cùng đơn giản.

Đó là một kẻ tàn nhẫn.

Đạo Cửu Lăng lại nói: "Vậy các hạ có thể đừng giết ta hay không, để ta ở lại bên cạnh người."

Phó Thanh Huyền nói: "Vì sao phải ở lại bên cạnh ta?"

Đạo Cửu Lăng không chút do dự: "Chủ yếu là ta rất ngưỡng mộ các hạ, có tình cảm ngưỡng mộ với các hạ, như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt, lại như hoàng hà tràn ngập, một phát không thể vãn hồi."

"Những ngày này ở cùng một chỗ với các hạ, nghe các hạ nói một lời, thẳng mười năm đọc thánh thư, nhìn các hạ còn hơn xem nhân vật phong lưu cổ kim."

"Chúng ta một đường đi tới, đều có tình cảm, tin tưởng các hạ chắc chắn không đành lòng giết ta."

Phó Thanh Huyền nói: "Nói thật, ta ghét nhất là người a dua nịnh nọt."

Đạo Cửu Lăng vội vàng nói: "Ta không muốn chết, đơn giản như vậy, muốn ở lại bên cạnh người, đi theo làm tùy tùng, lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không có một câu oán hận."

"Ta suy nghĩ một chút!"

Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói, bước chân nhẹ nhàng đi về phía Kỷ Nguyên Môn trong sương mù.

Người đi phía trước, kiếm bay sau lưng.

Nơi đi qua, một mảnh ban ngày chỉ còn lại kiếm khí vô lượng.

Khủng bố như vậy.

Giờ khắc này.

Trong Kỷ Nguyên Môn.

Trăm hơi thở bắn tới, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Phó Thanh Huyền, hơi thở trên người mọi người bắn ra hình thành một đoàn uy áp mạnh mẽ.

Ánh mắt Kiếm Lang Gia dừng ở trên người Phó Thanh Huyền, híp mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, người trước mắt giống như đã từng quen biết.

Hắn là ai?

"Đạo Cửu Lăng, người tự mình dẫn người đến Kỷ Nguyên Môn chém giết Phó Môn chủ trong môn, người phải bị tội gì?"

Vừa nghe lời này, Đạo Cửu Lăng tức giận không có chỗ phát tiết, cái gì mà lão ta tự mình dẫn người đến Kỷ Nguyên Môn?

Gặp nhau là hỏi tội.

Trực tiếp phán đoán lão ta phản bội.

Uổng công lão ta còn trung thành và tận tâm với Kỷ Nguyên Môn,

thật sự khiến cho người ta lạnh lòng.

Có biết trong khoảng thời gian này lão ta như thế nào không? Dưới uy áp của Phó Thanh Huyền, lo lắng đề phòng, gan mật muốn nứt ra.

Lo lắng bị một kiếm giết trong nháy mắt.

Lão ta như đi trên băng mỏng, từng bước từng bước một đưa Phó Thanh Huyền đến Kỷ Nguyên Môn, vốn tưởng rằng cường giả trong môn sẽ cứu lão ta trong nước lửa.

Ha ha...

Đây chính là thế lực mình đã từng trung thành, trong khoảnh khắc không có giá trị sẽ bị vứt bỏ như giày rách.

Chương 1250: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất

Đạo Cửu Lăng quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Huyền, cung kính vô cùng nói: "Các hạ, cầu xin người đánh chết bọn họ đi!"

Phó Thanh Huyền: "..."

Ánh mắt Kiếm Lang Gia rơi vào trên người Phó Thanh Huyền: "Dám hỏi các hạ là ai, vì sao đối địch với Kỷ Nguyên Môn?"

Phó Thanh Huyền nói: "Có biết Diệp Trường Sinh không?"

Sắc mặt Kiếm Lang Gia chìm xuống: "Quen biết."

"Đó là đệ đệ ta!" Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói: "Hiện tại biết vì sao ta đến Kỷ Nguyên Môn chưa?"

Kiếm Lang Gia nói: "Thì ra là đến vì Diệp Trường Sinh, thì ra là bởi vì các hạ, Diệp Trường Sinh mới có thể còn sống."

"Có điều, các hạ rất giống một người được ghi lại trong sách cổ, dám hỏi các hạ có biết Phó Thanh Huyền không?"

"Người nói lang quân kiếm đạo xinh đẹp?" Phó Thanh Huyền cười nói: "Đúng là tại hạ."

Kiếm Lang Gia quá sợ hãi, đã nói sao lại quen mặt như thế, phải biết rằng Phó Thanh Huyền chính là người lão ta muốn trở thành nhất.

Nhiều năm như vậy, lão ta một mực thu thập tất cả về Phó Thanh Huyền, thật sự là tạo hóa trêu người.

Gặp gỡ người mình muốn gặp nhất trong lòng, lại trở thành kẻ địch.

Trong lúc nhất thời.

Kiếm Lang Gia khó có thể lựa chọn, rơi vào trong thống khổ.

Năm đó chính là bởi vì Phó Thanh Huyền mới có lão ta bây giờ, nhưng nhiều năm như vậy, Kỷ Nguyên Môn đã thành nhà của lão ta từ lâu.

Một lão giả tiến lên: "Kiếm lão, trực tiếp giết hẳn."

Kiểm Lang Gia quay đầu nhìn lại: "Người có phải bị ngốc hay không, chưa từng nghe qua tên của Phó Thanh Huyền sao?"

Vẻ mặt lão giả mờ mịt: "Kiếm lão, Phó Thanh Huyền có danh tiếng rất lớn sao?"

Kiểm Lang Gia nói: "Ngày thường người không đọc sách hả? Cho dù người không đọc sách, người cũng nghe qua vũ trụ đồn đại đi."

"Phó Thanh Huyền, đứng đầu Hình Thiên Thất Kiếm, nào, người giết cho ta nhìn một chút."

Lão giả: "..."

Kiểm Lang Gia là lão mê vụn vặt, trong lòng lão ta thật sự không muốn đối địch với Phó Thanh Huyền.

Đồng thời, lão ta rất rõ ràng, chỉ có Môn chủ tự mình xuất mã mới có thể ngăn cản Phó Thanh Huyền.

Môn chủ không có ở đây.

Kỷ Nguyên Môn nguy cấp.

Xác nhận qua ánh mắt, là người đánh không lại.

Giọng nói lão giả run rẩy: "Kiếm lão, chúng ta làm sao bây giờ?"

Thân ảnh Kiếm Lang Gia chợt lóe, cách Phó Thanh Huyền không xa: "Tiền bối thật sự không biết ta?"

Phó Thanh Huyền nói: "Chúng ta có quen biết sao?"

Kiểm Lang Gia nói: "Tiền bối, đưa trẻ ở núi Lang Gia, năm đó nếu như không phải tiền bối cứu ta, cũng sẽ không có Kiếm Lang Gia hiện tại."

Phó Thanh Huyền gật đầu: "Thì ra người là đứa nhỏ năm đó, người đi đi, ta không giết người."

Mặt Kiếm Lang Gia lộ ra khó xử: "Cầu tiền bối buông tha Kỷ Nguyên Môn."

Nhìn thấy cảnh này.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn cảm thấy khó có thể tin được, Kiếm Lang Gia lại cầu phó Thanh Huyền buông tha Kỷ Nguyên Môn, rốt cuộc ông mạnh mẽ cỡ nào?

Hình Thiên Thất Kiếm rất mạnh, ở thời đại đó độc lĩnh phong tao, nhưng thời đại đã khác, hiện tại là thiên hạ của Kỷ Nguyên Môn.

Hành động này của Kiếm Lang Gia quá mức thiếu cân nhắc, nói như thế nào lão ta cũng đại biểu tông môn, Kỷ Nguyên Môn chưa từng khúm núm quỳ gối như thế?

Vì sao nói người có phân chia thông minh và ngu xuẩn, rất hiển nhiên, Kiếm Lang Gia là người thông minh, những người khác của Kỷ Nguyên Môn ngu xuẩn đến cực điểm.

Đạo Cửu Lăng cực kỳ chấn động, miệng há to, trong miệng có thể nhét một nắm tay.

Đường đường là người đứng đầu chấp pháp môn của Kỷ Nguyên Môn, quyền lợi gắn với sự tồn tại của Môn chủ, dưới một người trên vạn người, Kiếm Lang Gia lại đang cầu Phó Thanh Huyền bỏ qua cho Kỷ Nguyên Môn.

Lão ta ở Kỷ Nguyên Môn nhiều năm, với tư cách Phó Môn chủ, lão ta đương nhiên có thể tiếp xúc với một ít trung tâm của Kỷ Nguyên Môn.

Kỷ Nguyên Môn có mưu đồ rất lớn, nội tình vô cùng mạnh mẽ, theo lý thuyết sẽ không e ngại Phó Thanh Huyền.

Lão Phó rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Một thanh kiếm nghiền nát một thời đại?

Phó Thanh Huyền nói: "Năm đó ta có thể cứu người, hiện giờ cũng có thể giết người."

Kiểm Lang Gia nói: "Tiền bối thật sự không thể cho Kỷ Nguyên Môn một cơ hội sao?"

Phó Thanh Huyền lắc đầu: "Không thể, bây giờ người rời đi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhân quả giữa ta và người còn tồn tại, nếu khư khư cố chấp, một kiếm chém chết."

Lúc này.

Vài lão giả Kỷ Nguyên Môn đi tới bên người Kiểm Lang Gia, một lão giả kiêu căng nói: "Kiểm lão, uy nghiêm của tông môn há có thể xúc phạm, chúng ta liên thủ giết hắn."

Kiểm Lang Gia quay đầu lẳng lặng nhìn lão giả, giống như đang nói, người không nói lời nào sẽ không ai coi người là người cầm đầu.

Nếu người ngu ngốc, kéo cũng không thể kéo.

Người muốn chết, đừng lôi kéo mọi người chôn cùng.

Bịch.

Lão giả đập không mà đi, tấn công về phía Phó Thanh Huyền, phóng thích tu vi Bồ Thiên, vô số công kích giống như trụ trời.

Phó Thanh Huyền vân đạm phong khinh đứng ngay ngắn, lão giả thẳng tiến không lùi, cách với ông càng ngày càng gần, nhưng đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Chương 1251: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (2)

Bóng dáng lão giả càng ngày càng mờ hồ, cho đến cuối cùng hóa thành hư vô.

Tình huống gì?

Sao đã không thấy tăm hơi?

Hư vô kiếm khí?

Kiểm Lang Gia liếc mắt một cái đã nhìn ra, lão giả chết dưới hư vô kiếm khí, bị kiếm khí phân giải nghiền nát.

Cường giả là gì.

Chính là Phó Thanh Huyền, bất động thanh sắc, giết người trong vô hình.

Bịch.

Một sóng khí khủng bố bao trùm xốc bay Kiểm Gia ra ngoài, Phó Thanh Huyền chột lóe đi về phía trước.

Nơi đi qua, bầu trời đã bị hãm hại.

Một kiếm khí ngập trời từ bên ngoài vũ trụ mà đến, đánh vào trên Kỷ Nguyên Môn.

Kiểm đến.

Đảo nổi một phần chia hai.

Cung điện cao chót vót biến thành đồng đổ nát.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn ngoại trừ Kiểm Lang Gia may mắn thoát khỏi, những người khác đều táng thân dưới kiếm quang.

Một kiếm diệt môn.

Đây chính là Phó Thanh Huyền.

Ông xoay người xách hai người Kiếm Lang Gia, Đạo Cửu Lăng lên, thân ảnh chột lóe rồi biến mất trên đỉnh tiên khung.

Lần này tiểu trưỡng đại giới, Kỷ Nguyên Môn tự giải quyết cho tốt.

Trường Sinh, còn lại sẽ giao cho người, trên đường đời, vẫn phải có chút chông gai, thuận buồm xuôi gió, Đại ca sẽ hại người.

....

Ngày hôm nay.

Ba người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn lần nữa đi tới Kỷ Nguyên Môn, bọn họ mang đến càng nhiều cường giả.

Lần này chuẩn bị vô cùng vô cùng đầy đủ, ba người có lòng tin có thể chém chết Diệp Trường Sinh.

Khi chiếc thuyền cổ của bọn họ dừng lại bên ngoài đảo nổi Kỷ Nguyên Môn, nhìn đảo nổi trước mắt, tường đổ, phế tích như núi.

Ba người nghĩ rằng họ đã đi sai chỗ.

Sau nhiều lần xác định, chắc chắn nơi này chính là Kỷ Nguyên Môn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Nguyên Môn từng có cung điện nguy nga, khí phách hào hùng, vì sao lại biến thành bộ dáng như vậy.

Đây là bị người mạnh mẽ nào tạo ra?

Sau khi khiếp sợ ngăn ngủi, ba người đồng thanh: "Diệp Trường sinh tới rồi sao?"

Không đúng!

Diệp Trường Sinh không phải đi vùng cực đông sao, không nhận được bất cứ tin tức hắc đến Kỷ Nguyên Môn.

Long Vô Danh nói: "Đã lớn chuyện, Kỷ Nguyên Môn cũng bị đánh vỡ vụn, chúng ta vẫn nên về tông môn đợi, chờ tiếng gió qua rồi mới đi ra."

Trần Thiên Tú nói: "Đúng vậy, trước tiên phải biết rõ vì sao Kỷ Nguyên Môn bị diệt, có phải Diệt Trường Sinh gây ra hay không."

Chư Đông Tuấn phụ họa: "Đạo Thống Phủ còn có chút chuyện, ta sẽ trở về trước, hai vị đạo hữu bận trước, ngày sau chúng ta gặp lại."

Lúc này.

Một giọng nói từ cửu thiên hạ xuống: "Nếu chư vị đã tới, hãy ở lại nói chuyện một chút."

Về mặt ba người vô cùng ngưng trọng, theo tiếng nhìn lại, phát hiện một bóng người từ trên cao bay xuống.

Không phải ai khác, chính là Từ Thiên.

Long Vô Danh nhìn Từ Thiên bay tới: "Từ trưởng lão, Kỷ Nguyên Môn đã xảy ra chuyện gì?"

"Lúc này mới gần ngủ hai tháng lại biến thành bộ dáng như thế."

Sắc mặt Từ Thiên âm trầm đến cực điểm, mắt muốn nứt ra: "Tất cả đều vì Diệt Trường Sinh."

Long Vô Danh lại nói: "Tư đạo hữu ở đâu?"

Từ Thiên nói: "Chết hai tháng rồi, ngay tại chỗ các người đang đứng, bị một kiếm bổ ra, thân hồn câu diệt."

Long Vô Danh kinh ngạc: "Người nào gây ra?"

Từ Thiên nói: "Hình Thiên Thất Kiếm - Phó Thanh Huyền."

Long Vô Danh âm thầm nuốt nước miếng, Hình Thiên Thất Kiếm Phó Thanh Huyền, là người đứng đầu Hình Thiên Thất Kiếm trong truyền thuyết?

Vì sao ông lại có quan hệ với Diệp Trường Sinh?

Từ Thiên nói: "Phó Thanh Huyền là Đại ca của Diệp Trường Sinh, các người phẩm, tế phẩm."

Những lời này có thâm ý khác, ngụ ý chính là nói cho ba người biết, Phó Thanh Huyền có thể trở lại cung điện Kỷ Nguyên Môn. Nếu đi tới Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả và Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, kết quả của các người phỏng chừng không khác gì Kỷ Nguyên Môn.

Im lặng trong chớp mắt.

Long Vô Danh hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: "Từ trường lão, Kỷ Nguyên Môn gặp biến cố này, vì sao trường lão bình yên vô sự?"

Từ Thiên lạnh nhạt nói: "Nơi này là nơi Kỷ Nguyên Môn không sai, nhưng cũng không phải là trung tâm của Kỷ Nguyên Môn."

"Mấy ngày trước lão phu đi Lạc Thần Quật một chuyến, ở bên trong trì hoãn một chút thời gian, vừa lúc bỏ qua thời điểm Phó Thanh Huyền đến. Nếu lão phu ở đây, tông môn cũng sẽ không gặp đại kiếp nạn này."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đi thôi, lão phu mang ba vị đi Kỷ Nguyên Thiên Cung, chúng ta cùng nhau thương lượng chuyện đối phó Diệp Trường Sinh."

Ba người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn nhìn bóng lưng Từ Thiên rời đi, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

Lão ta... Từ Lạc Thần Quật đi ra?

Giả vờ vô hình là trí mạng nhất.

Lạc Thần Quật là nơi nào, đương nhiên trong lòng ba người biết rõ, Từ Thiên từ trong đó đi ra, như vậy cấp bậc của lão ta là gì?

Kỷ Nguyên Thiên Cung.

Một tòa đại trận bao phủ, cung điện ẩn giấu trong tiên khung, so

với địa điểm cũ của Kỷ Nguyên Môn trên đảo nổi, nơi này quả nhiên là thiên đường của tu sĩ.

Chương 1252: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (3)

Linh khí mệnh mông cuồn cuộn, đặt mình trong đó khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Ba người Long Vô Danh, Trần Thiên Tú, Chư Đông Tuấn đến từ thế lực lớn, cũng không phải chưa từng gặp qua người đời.

Mặc dù như thế, bọn họ vẫn bị một màn trước mắt làm cho chấn động, bước vào Kỷ Nguyên Thiên Cung, một cỗ uy áp vô hình bao phủ trên người bọn họ.

Một đạo thần niệm có thể khống chế sinh tử.

Khủng bố như vậy, sợ hãi vạn phần.

Ba người biết nơi này mới là trung tâm của Kỷ Nguyên Môn, nếu không phải có chung kẻ địch với Kỷ Nguyên Môn, bọn họ thật không muốn có bất kỳ liên quan gì tới Kỷ Nguyên Môn.

Kỷ Nguyên Môn khởi động lại vũ trụ, mục đích không thuần khiết, muốn một lần nữa thiết lập trật tự và kết cấu vũ trụ.

Từ điểm này, không có bất kỳ chỗ tốt gì với bọn họ.

Thế lực khắp nơi đều có mục đích riêng phải đạt được, giống như Sáng Thế Tông, nguyên bản bọn họ chỉ điên cuồng thu thập hắc khí sáng thế, từ đó đề cao thực lực tông môn.

Cho dù vũ trụ khởi động lại, đại thế buông xuống, quyền chính là quyền, ai cũng thật không ngờ lại có liên quan đến Diệp Trường Sinh.

Bên ngoài không gian Hư Vô, Diệp Trường Sinh giết tu sĩ Sáng Thế Tông, vốn chỉ là muốn giết Diệp Trường Sinh cướp đi sáng thế hắc khí trên người hắn, chưa từng nghĩ tới Diệp Trường Sinh chính là thuốc cao da chó, dính vào thì không bỏ ra được.

Sau khi Tử Điện bị diệt, giữa bọn họ và Diệp Trường Sinh không

chết không thôi, chỉ cần Diệp Trường sống một ngày, đó chính là ác mộng mà bọn họ không thể xua đi.

Một số người không thể chọc vào được.

Chọc vào thì người chết ta chết.

Do đó bây giờ Sáng Thế Tông, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ càng bị động, họ không có lựa chọn nào khác.

Không giết Diệp Trường Sinh sẽ có thể bị diệt phủ, diệt tông, ai cũng sẽ không dùng sinh mệnh của mình nói giỡn.

Giây lát.

Bước vào một tòa lầu các.

Từ Thiên quay đầu nhìn ba người: "Chư vị ngồi một lát ở đây, lão phu đi sẽ trở về."

Ba người chậm rãi ngồi xuống, nhìn Từ Thiên rời đi, bọn họ nhìn trái phải, vẻ mặt chưa từng thấy qua thế giới.

Giống như Lưu mỗ mỗ đi vào đại quan viên.

Chỉ chốc lát sau, Từ Thiên trở về, bên người còn có hai lão giả: "Ba vị, bọn họ là cung phụng của Kỷ Nguyên Môn chúng ta, nhiệm vụ chém giết Diệp Trường Sinh do hai người bọn họ chấp hành, các người quen thuộc với nhau, lão phu còn có chuyện muốn đi xử lý."

Sau khi Từ Thiên rời đi, ba người Long Vô Danh trò chuyện đơn giản với hai người trước mắt trong chốc lát, đã quen biết với thân phận của nhau.

Long Vô Danh nói: "Ngươi cung phụng, thân phận Từ trưởng lão ở Kỷ Nguyên Môn rất tôn quý sao?"

Ngưu Chiến Long nói: "Mặc dù Từ trưởng lão là Đại trưởng lão Kỷ Nguyên Môn nhưng địa vị trong môn mạnh hơn Phó Môn chủ, theo lý thuyết Từ trưởng lão đã có thể ngồi ở vị trí Phó Môn chủ từ lâu, nhưng mấy năm nay hắn vẫn liêu mạng ở tuyến đầu.

Theo đuổi thực lực cực hạn, ngược lại không quan tâm địa vị trong môn.

Mặc dù như thế, cho dù là Phó Môn chủ Kỷ Nguyên Môn ở trước mặt Từ Thiên cũng đều khách khí.

Hiện giờ Từ Thiên lại được truyền thừa của Thái Cổ Trụ Thần, một thân tu vi đạt tới cấp Quy Nhất, cho dù ta chờ ở trước mặt hắn thì trong lòng cũng có ý thần phục.”

Nghe Ngưu Chiến Long nói, sắc mặt ba người thay đổi, không nghĩ tới Từ Thiên đạt được truyền thừa của Thái Cổ Trụ Thần, đã là Quy Nhất.

Khủng bố như vậy.

Ngưu Chiến Long lại nói: "Trong môn có tin tức Diệt Trường Sinh xuất hiện ở cực đông, chúng ta có thể xuất phát.”

"Chậm thì sinh biến, chỉ có giết Diệt Trường Sinh, chúng ta mới có thể an bình."

Long Vô Danh nói: "Từ trưởng lão không đi với chúng ta sao? Chúng ta cũng không phải là đối thủ của Hình Thiên Kiếm Thủ.”

Ngưu Chiến Long nói: "Yên tâm đi, chúng ta chỉ giết Diệt Trường Sinh, những người khác có người đối phó, Kỷ Nguyên Môn chúng ta phải ra cường giả săn giết Hình Thiên Kiếm Thủ, những ngày kế tiếp, hắn sẽ tự lo không xong, căn bản không có thời gian lo lắng cho Diệt Trường Sinh.”

Long Vô Danh vừa nghe bất thành linh đứng lên: "Vậy còn chờ gì nữa, lập tức xuất phát tới vùng cực đông, lấy thủ cấp của Diệt Trường Sinh.”

Ba người Long Vô Danh và cường giả Kỷ Nguyên Môn rời khỏi đại điện, một đoàn ánh sáng vàng rơi xuống, bóng người từ trong ánh sáng đi ra.

Ngoại trừ Từ Thiên, còn có một người khác.

Từ Thiên nói: "Môn chủ, có bọn họ giúp chúng ta kiềm chế Diệt

Trường Sinh, lúc này Hắc Tộc chắc chắn phải bại.”

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Chờ chúng ta được hổ đen vũ trụ do Hắc Tộc bảo vệ, bọn họ gần như cũng phải xuất quan, Hình Thiên Kiếm Thủ và Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên hủy Kỷ Nguyên Môn ta, nhất định phải khiến bọn họ phải trả giá đắt.”

Từ Thiên nói: "Có Môn chủ đích thân đến, Hắc Tộc tất diệt.”

Vẻ mặt Hàn Đỉnh Thiên nghiêm túc: "Đừng khinh thường bất kỳ một người nào, Thiên Nữ Hắc Tộc có thân phận đặc biệt, có uy hiếp với chúng ta không thua kém gì Diệp Trường Sinh.”

Chương 1253: Giả vờ vô hình là trí mạng nhất (4)

"Bá nghiệp của Kỷ Nguyên Môn hứa thắng không được bại, chúng ta chỉ phụ trách hồ đen âm vũ trụ của Hắc Tộc, những chuyện khác do những người khác làm."

Từ Thiên gật đầu: "Tam Môn chủ, Tứ Môn chủ có đi tới Hỗn Loạn Tinh Không hay không."

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Chúng ta nhất định phải có hồ đen vũ trụ ở Hỗn Loạn Tinh Không, có Tam ca, Tứ ca đi tới, nhất định là không có sơ hở nào."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Từ lão đã là Quy Nhất, tin tưởng rất nhanh sẽ trở thành Môn chủ thứ mười của Kỷ Nguyên Môn."

Từ Thiên vội vàng nói: "Tất cả đều phải đa tạ Môn chủ bồi dưỡng."

Hàn Đỉnh Thiên lạnh nhạt: "Người và ta khách khí cái gì, người có thể có được hết thấy hiện tại là cố gắng đạt được, không có quan hệ với ta."

"Đi thôi, chúng ta có thể xuất phát đi Hắc Tộc."

...

Tinh vực vô tận.

Trụ Côn nhanh chóng xuyên qua thời không.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi trên boong thuyền, mặc cho gió đông tây nam bắc, hần tự nhiên bất động.

Phong Ấn Long cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Lão Bát cũng quá khắc khổ."

Không biết qua bao lâu, phía trước Trụ Côn xuất hiện một vùng từ

trường thật lớn, Phong Ấn Long nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Lão Bát, đã đến Kiểm Trụ Chi Môn."

Diệp Trường Sinh từ từ mở hai mắt, nói câu khiến Phong Ấn Long kinh hãi hóa đá: "Tam ca, ngưng ngừng, ngủ thiếp đi."

Phong Ấn Long: "..."

Cái gì, ngủ thiếp đi?

Uổng công ta tưởng người đang tu luyện.

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca không hiểu rồi, ta mộng du Thái Hư, tìm hiểu áo nghĩa vũ trụ, đây là chuyện vô cùng thâm ảo."

Phong Ấn Long lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, tiểu tử người thật có thể giả vờ.

Ngủ thì ngủ, còn mộng du quá hư, ta tin người là quỷ.

"Trường Sinh, nhìn thấy từ trường phía trước không? Nơi đó chính là Kiểm Trụ Chi Môn."

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, có phải tiến vào Kiểm Trụ Chi Môn thì phải xuyên qua vùng từ trường này mới được đúng không?"

Phong Ấn Long gật đầu: "Đương nhiên, nhưng ta cảnh cáo trước, ta cũng chưa tiến vào đó, cho nên người hiểu rồi đấy."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, đường ở dưới chân do người đi, xe ở trong lòng tùy tiện mở."

Bịch.

Thân ảnh hần chột lóe, từ trên Trụ Côn vọt ra, lướt nhanh đến từ trường.

Đúng lúc này.

Ba người Phong Ấn Long, Trần Bắc Nam, Cầu Huyền Trang xuất hiện sau lưng, Phong Ấn Long tung tiếng hô: "Lão Bát, tiến vào từ trường, không thể thúc dục linh khí."

Ta đi.

Không nói sớm được sao?

Theo âm thanh truyền ra, Diệp Trường Sinh bị từ trường cắn nuốt, thân ảnh hoàn toàn mất đi khổng chế, bị ném tới quảng lui ở trong vòng xoáy từ trường.

Hơi ngất.

Không thể tiếp tục như thế này nữa.

Diệp Trường Sinh lập tức tỉnh táo lại, trong từ trường không cách nào thúc dục linh khí, hần nội liễm hơi thở, thân ảnh vẫn không cách nào dừng lại.

Ba người Phong Ấn Long vọt vào trong từ trường, người còn chưa đứng vững đã bị ném ra ngoài.

Vẻ mặt ba người mờ mịt, vì sao lại như vậy, lúc trước Phó Thanh Huyền nói cho bọn họ biết những cũng không đề cập từ trường sẽ cản trở cơ thể con người.

Phong Ấn Long hí mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, chẳng lẽ từ trường xảy ra thay đổi là bởi vì lão Bát?

Ta lắc, ta xoay.

Chỉ chốc lát sau, gió lốc từ trường xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt Diệp Trường Sinh.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Ba người Phong Ấn Long vội vàng xông lên, một sóng khí khủng bố hất bay bọn họ ra ngoài, chờ ba người ổn định thân ảnh nhìn lại đã phát hiện gió lốc từ trường đã biến mất trong hư không.

Sửa chữa không gian, tất cả mọi thứ như ban đầu.

Bầu trời vạn dặm không mây, liếc mắt một cái nhìn không tới cuối cùng.

Gió vẫn còn đó.

Mây vẫn còn đó.

Duy chỉ có Diệp Trường Sinh bị biến mất.

Sao có thể.

Làm mất người rồi.

Trở về làm sao giải thích với Đại ca?

Hiện tại cho dù bọn họ muốn tìm kiếm nhưng vòng xoáy từ trường vòng xoáy biến mất không thấy, hư không khôi phục bình tĩnh, liếc mắt một cái trừ gió mây ra, không còn vật gì khác.

Chắc chắn đã mất người rồi.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến ba người Phong Ấn Long hơi bất ngờ không kịp đề phòng.

Trước kia Kiếm Trụ Chi Môn cũng như vậy sao?

Trần Bắc Nam vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Tam ca, lão Bát biến mất rồi."

Lâm Huyền Miếu phụ họa: "Tam ca, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ, ở chỗ này chờ sao?"

Phong Ấn Long không hiểu ra sao, nhất thời cũng không biết phải làm thế nào cho phải: "Lão Bát biến mất ở đây, chúng ta ở chỗ này chờ chết à."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Ở lại tiểu thế giới quá lâu, thế giới bên ngoài trở nên nguy hiểm như vậy, ta cũng có chút không thích ứng."

Trần Bắc Nam nói: "Đúng vậy, thế giới bên ngoài thật điên cuồng, tu sĩ gặp mặt chính là không chết không thôi, tùy tiện một hung địa cũng có thể ngã xuống."

"Ai! Lăn lộn đúng là không dễ!"

Chương 1254: Quê hương của ta

Sắc Huyền Trang nói: "Vẫn là thời đại của chúng ta tốt, giữa người với người ít nhất còn có một phần tín nhiệm và một phần tình yêu hồn nhiên."

Phong Ấn Long nhìn hai người: "Hai người các người giờ phút này nói những chuyện này là có ý gì?"

Hai người trầm mặc không nói.

Phong Ấn Long lại nói: "Trời đất rộng lớn bao la như thế, vẻ đẹp giang sơn rực rỡ cỡ nào, ta cũng muốn đi xem một chút, nhưng hiện tại lão Bát biến mất, trước tiên chúng ta phải tìm được hắn."

"Bằng không, Đại ca sẽ đánh chết chúng ta."

Trần Bắc Nam biến sắc: "Không đến mức đó, Đại ca sẽ không tàn nhẫn như vậy."

Phong Ấn Long chắc chắn: "Sẽ, Đại ca nhất định sẽ."

Vừa nghĩ đến Phó Thanh Huyền sẽ ra tay với bọn họ, ba người Phong Ấn Long không khỏi căng thẳng, lão đại phát uy, thật sự không phải đùa giỡn.

Tâm tình ba người vô cùng sa sút, sau khi nhìn quanh bốn phía, phóng thích cổ kiếm đứng ở trên, rơi vào chờ đợi dài đằng đẳng.

...

Trong vòng xoáy từ trường thâm sâu, một bóng người giống như một chiếc thuyền nhỏ trong đại dương, trôi theo dòng nước, vọt tới đỉnh từ trường.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, bằng vào cường độ thân thể ngăn cản vòng xoáy từ trường xé rách, giờ khắc này, hắn suy nghĩ muôn vàn, không biết cuối từ trường rốt cuộc là cái gì.

Tình huống năm đó Phó Thanh Huyền tiến vào nơi này cũng giống

hắn sao?

Đột nhiên, vòng xoáy từ trường ngừng lại, giống như tất cả rơi vào yên tĩnh.

Diệp Trường Sinh ổn định tâm thần, đi về phía ánh sáng trước mắt, dưới thân hồn bao phủ, hắn phát hiện trong nguồn ánh sáng có hơi thở sinh linh.

Một cổng vòm khổng lồ màu trắng bạc xuất hiện, trong khi hắn không ngừng đi về phía trước, cổng vòm mở ra.

Nhưng thân ảnh Diệp Trường Sinh lại ngừng lại, sau cửa này là nơi nào, đây là một nghi vấn.

Sinh linh bên trong là gì?

Hắn có thắc mắc.

Nhưng đến thời điểm này, dường như không có lựa chọn nào khác.

Chỉ có tiến vào cổng vòm trước mắt, bởi vì vòng xoáy từ trường dừng lại, đường trở về đã bị chặn lại.

Lúc này.

Một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Chủ nhân, đi vào đi, nơi này rất an toàn."

Diệp Tiểu Thất?

Nàng đã yên lặng thời gian rất dài.

Diệp Trường Sinh biết nàng đang chữa trị linh hồn, không nghĩ tới nó nàng lại tỉnh lại: "Tiểu Thất, ngươi có biết chỗ này không?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Đương nhiên, ta còn rất quen thuộc với nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Sau cánh cửa này là nơi nào?"

Diệp Tiểu Thất lại nói: "Chủ nhân, cánh cửa này chính là Kiểm Trụ

Chi Môn, bên trong là Kiếm Linh Giới."

"Quê hương của ta."

Diệp Trường Sinh hơi giật mình, sau cánh cửa vòm trước mắt là quê hương của Diệp Tiểu Thất, vậy còn sợ cái gì?

Người quen dễ làm việc, đi vào dạo vài vòng thì sao.

"Tiểu Thất, năm đó người chính là từ nơi này rời đi."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, chuyện năm đó rất dài, hiện tại đã qua mấy đời, có lẽ Cổ Linh nơi này đã không còn ai biết ta nữa."

"Năm đó Kiếm Linh Giới vẫn là một trong Thượng Cổ Linh Giới, ta còn là kiếm kinh mà vũ trụ vừa mới thai nghén ra, bởi vì ham chơi, ta chạy ra khỏi Kiếm Linh Giới, lại bị người bắt phong ấn ở trong kiếm."

"Trải qua nhiều thăng trầm, ngàn năm trắc trở ta mới rơi vào trong tay chủ nhân, trở thành kiếm linh mạnh nhất vũ trụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, nói như vậy, người biết thân phận của ta."

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Ngay từ đầu ta đã biết, nhưng ta không thể nói, ít nhất hiện tại không thể, thời cơ chưa tới."

Diệp Trường Sinh chất vấn: "Vì sao?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Vì muốn tốt cho chủ nhân, nếu thân phận của chủ nhân bị bại lộ, tất cả những người có quan hệ với chủ nhân trong nháy mắt đều sẽ chết, tin rằng chủ nhân không muốn nhìn thấy một màn này."

Khoa trương như vậy?

Diệp Trường Sinh cảm thấy khó có thể tin được, kiếp trước, hẳn rất cuộc mạnh mẽ cỡ nào?

Tại sao mỗi một đời hẳn đều ưu tú như vậy?

"Tiểu Thất, khi nào người mới có thể cho ta biết thân phận của mình?"

Diệp Tiểu Thất nói: "Chờ chủ nhân tìm lại tất cả thuộc về người, có thực lực bảo vệ tất cả mọi người không chết, ta sẽ nói cho chủ nhân hết thủy."

"Hạo kiếp và ách mộng chỉ xảy ra một lần là được, nếu diễn ra lần nữa, sợ rằng chủ nhân không cách nào thừa nhận."

Diệp Trường Sinh không hỏi thêm gì nữa, bởi vì hắn biết mình không xứng, giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ rõ hết thủy.

Cả người đều rộng mở sáng sửa.

Danh tính của kiếp trước rất quan trọng sao?

Không, không quan trọng chút nào.

Sống lại một đời cũng tuyệt vời như nhau, sẽ vượt qua những thành tựu của kiếp trước.

Vì vậy sẽ có một ngày hắn đứng ở đỉnh vũ trụ, khi lúc đó hắn có tư cách biết tất cả mọi thứ hay không?

Hà tất phải chấp niệm với quá khứ?

Tương lai thậm chí còn tuyệt vời hơn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong cửa Kiếm Trụ Chi Môn, quả nhiên có động thiên khác, kiếm khí bao bọc trên người của hắn.

Nơi này quả thực chính là thiên đường của kiếm tu.

Chương 1255: Quê hương của ta (2)

Kiểm đạo thần văn bao phủ ở trong không gian, đặt ở trong đó, vô số kiếm khí tràn vào trong cơ thể, loại cảm giác này quả thực sáng khoái.

Một bóng trắng bay xuống xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh cách đó không xa, mặc dù là hình người, nhưng lại là kiếm linh.

Nữ tử trầm giọng nói: "Vì sao người có thể xuất hiện ở đây."

Diệp Trường Sinh nói: "Về nhà."

Nữ tử nhíu mày: "Người là nhân loại, căn bản không thuộc về nơi này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta là nhân loại không sai, nhưng bên người ta có kiếm linh, ta đưa nàng về nhà, không thể sao?"

Nữ tử vừa muốn mở miệng, một giọng nói từ cửu thiên hạ xuống, tựa như tiên âm mệnh mệnh: "Để cho hắn tiến vào đi!"

Diệp Trường Sinh theo sát sau lưng nữ tử, đi về phía sâu trong Kiếm Linh Giới, bên tai truyền đến giọng nói của Tiểu Thất: "Chủ nhân, âm thanh vừa rồi có chút quen thuộc, hẳn là kiếm linh ta biết."

"Tốt, có người quen, dễ làm việc!"

...

Hư không vô tận.

Từng chiếc thuyền cổ xuất hiện, tựa như du long bay lượn, nhanh chóng xuyên qua trên biển mây.

Trên boong thuyền.

Bốn người Ngưu Chiến Long, Trần Thiên Tú, Long Vô Danh, chư Đông Tuấn ngạo nghễ đứng, bọn họ đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về

phía trước.

Long Vô Danh mở lời nói: "Hình như vùng cực đông không có nơi nào hung hiểm, vì sao Diệp Trường Sinh lại chạy đến nơi này, thật sự khiến người ta thấy khó hiểu."

Ngưu Chiến Long nói: "Lời này không đúng, cực đông có một từ trường đặc biệt, trong đó ẩn chứa bí mật gì, đến bây giờ không ai biết."

"Nếu ta không đoán sai, lần này Diệp Trường Sinh đến đây hẳn là vì tiến vào từ trường thần bí."

Long Vô Danh biến sắc: "Diệp Trường Sinh này có chín cái mạng sao? Có vẻ như không có nơi nào hẳn không dám đi, không có ai mà hẳn không dám chọc vào."

Người không cuồng vọng uống công là thiếu niên.

Ta đã xem qua tất cả thông tin về Diệp Trường Sinh, người này to gan cẩn thận, chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Hắn có thể đến từ trường thần bí, đương nhiên có biện pháp tiến vào trong đó.

Ngưu Chiến Long chậm rãi mở miệng.

Trần Thiên Tú đột nhiên mở miệng: "Vậy có phải chúng ta cũng có thể tiến vào từ trường thần bí hay không?"

Ngưu Chiến Long nói: "Người có thể đi, chúng ta không kéo."

Trần Thiên Tú lắc đầu, cười nói: "Quên đi, chúng ta tới giết Diệp Trường Sinh, làm việc chính quan trọng hơn."

Về mặt Ngưu Chiến Long nghiêm túc: "Chư vị biết Diệp Trường Sinh khủng bố, cho nên trận chiến này chúng ta phải cẩn thận."

"Cẩn thận lái thuyền vạn năm, đừng lật thuyền trong mương nữa."

Trần Thiên Tú gật đầu: "Nhất định, nhất định."

Ngưu Chiến Long lại nói: "Tăng tốc đi, mau chóng đến từ trường thần bí, nếu Diệp Trường Sinh từ trong từ trường thần bí đi ra, sợ là càng khó đối phó."

Tốc độ của thuyền cổ lần thứ hai tăng lên, đã đến cực hạn, thuyền cổ của bọn họ rất tổn huyền thạch, căn bản không có biện pháp so sánh với Trụ Côn của Diệp Trường Sinh.

Trụ Côn có vẻ ngoài khí phách, tốc độ vô địch, còn mang theo công năng phòng ngự, đây chính là thần khí cần thiết cho du lịch.

Cả vũ trụ chỉ có một cái, còn ở trong tay Diệp Trường Sinh, thật sự khiến người khác thêm thưỡng.

...

Chiếc thuyền cổ xuyên qua, đột nhiên dừng lại.

Ba người dõi mắt nhìn từ xa, nhìn về phía trước, Ngưu Chiến Long nhướng mày kiểm: "Phía trước có phải có ba bóng người hay không?"

Long Vô Danh nói: "Đúng vậy, Ngưu đạo hữu, có vấn đề gì?"

Ngưu Chiến Long nói: "Phía trước chính là nơi có từ trường thần bí, các người nhìn xem trong ba người có Diệp Trường Sinh không?"

Long Vô Danh híp mắt, lắc đầu nói: "Ba gã kiểm tu không sai, nhưng trong đó không có Diệp Trường Sinh."

"Ba người này không nhúc nhích, nếu không chúng ta tiến lên xem một chút."

Trong mắt Ngưu Chiến Long là đề phòng: "Ba người này phóng thích kiếm khí rất mạnh, không thể khinh thường."

Thuyền cổ chậm rãi đi về phía trước, tới gần ba người Phong Ấn Long.

Trần Bắc Nam nói: "Tam ca, bọn họ lên đây."

Phong Ấn Long nói: "Không cần quản, người không ít, cũng không có một cường giả."

Trần Bắc Nam lại nói: "Tam ca, những người này có phải hướng về Trường Sinh hay không."

Phong Ấn Long từ từ mở hai mắt: "Vậy phải xem bọn họ có thể tìm được lão Bát hay không, đã qua một tháng rồi, một chút tin tức của lão Bát cũng không có, nơi này cũng không có bất kỳ dị động nào, thật sự khiến cho người ta lo lắng."

Trần Bắc Nam nói: "Tam ca, ta có một câu không biết có nên nói hay không."

Phong Ấn Long quay đầu nhìn ông: "Vậy thì đừng nói, ta biết người muốn nói gì, lão bát sẽ không có nguy hiểm."

Lúc này.

Một giọng nói từ sau lưng bọn họ truyền đến: "Không biết ba vị đạo hữu có biết vì sao từ trường thần bí này biến mất không."

Giọng nói này là của Ngưu Chiến Long.

Ba người Phong Ấn Long không để ý tới, vấn đề này không có một chút dinh dưỡng nào, nếu bọn họ biết từ trường đi đâu, há lại ở tại chỗ này?

Long Vô Danh trầm giọng nói: "Ngưu đạo hữu, ba người này không khỏi cũng quá kiêu ngạo, lại không để ý tới chúng ta."

Chương 1256: Một chữ, mãi

Ngưu Chiến Long giơ tay lên ngăn cản Long Vô Danh: "Đừng lỗ mãng, còn không biết thân phận của bọn họ mà người đã tùy tiện ra tay, sao, người vô địch hử?"

Long Vô Danh: "..."

Ngưu Chiến Long lại nói: "Không cần quá kiêu ngạo, tu sĩ có thể đến nơi này, người cảm thấy bọn họ sẽ yếu sao?"

Long Vô Danh khinh thường: "Đội hình của chúng ta mạnh mẽ như vậy, sợ gì ba người bọn họ."

Ngưu Chiến Long lạnh nhạt nói: "Đó là người chưa từng thấy một mình Phó Thanh Huyền độc đoạn vạn cổ, phá hủy Kỷ Nguyên Môn."

"Hôm nay ta sẽ tặng người một câu, không được khinh thường kiếm tu, trong vũ trụ rất nhiều kiếm tu ra tay, ngay cả cơ hội nói chuyện người cũng không có."

Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ.

Nói như thế nào lão ta cũng có tu vi cấp Bồ Thiên.

Long Vô Danh không cho là đúng.

Theo Ngưu Chiến Long, Long Vô Danh chính là thiếu đánh.

Có chút tu vi đã muốn làm gì thì làm.

Lại không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Cường giả trong vũ trụ nhiều như thế, bọn họ có thể tính là gì.

Lão ta cũng không muốn bởi vì sơ sẩy và vô tri mà mất mạng vô ích.

Ngưu Chiến Long khom người một cái, ôm quyền nói: "Lão phu là cung phụng của Kỷ Nguyên Môn, không biết ba vị đạo hữu có thể

nói cho tên hay không.”

Kỷ Nguyên Môn?

Con người Phong Ấn Long sáng ngời, chậm rãi xoay người nhìn về phía Ngưu Chiến Long: "Toàn bộ các người là tu sĩ Kỷ Nguyên Môn sao."

Ngưu Chiến Long nói: " Lão phu là cung phụng của Kỷ Nguyên Môn, ba vị này lần lượt là người của Đoạt Thiên Giả, Sáng Thế Tông, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ."

Phong Ấn Long gật gật đầu: "Các người tới tìm Diệp Trường Sinh?"

Ngưu Chiến Long biến sắc, trầm nghĩ, chẳng lẽ mục tiêu của ba người trước mắt cũng giống như bọn họ, đều tới tìm Diệp Trường Sinh.

"Chẳng lẽ ba vị cũng là..."

Phong Ấn Long lạnh nhạt cười: "Lão Ngũ, lão Lục, chém chết bọn họ!"

Kiểm khí trên người Trần Bắc Nam, Lận Huyền Miếu bắn ra, vòng xoáy kiểm quang ngập trời trong nháy mắt bao phủ trên mấy chiếc thuyền cổ.

Có ý gì?

Ngưu Chiến Long bối rối.

Không phải lúc đầu còn nói chuyện phiếm rất tốt hả, sao đột nhiên lại nói ra chém chết bọn họ như vậy.

Nghe có vẻ đáng sợ, hơn nữa còn làm thật.

Phong Ấn Long nói: "Các người thật sự không biết ta."

Ngưu Chiến Long lắc đầu: Không biết."

Phong Ấn Long gật đầu: "Vậy để cho các người chết hiểu được, ta là tam ca của Diệp Trường Sinh, người ta gọi là Ngọc Diện Kiếm

Trung Tiên!”

Ngược lại đã nghe qua Ngọc Diện Tiểu Phi Long.

Ngọc Diện Kiếm Trung Tiên là ai?

Tam ca của Diệt Trường Sinh?

Phó Thanh Huyền là đại ca của Diệt Trường Sinh, chẳng lẽ bọn họ là một trong Hình Thiên Thất Kiếm Tu.

Thân ảnh Ngưu Chiến Long theo bản năng lui về phía sau một bước: “Không biết ba vị tiền bối ở đây, đã quấy rầy, cáo từ.”

Thân ảnh Phong Ấn Long chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh tiến về phía trước, cách Ngưu Chiến Long trong gang tấc, giọng người sau run rẩy: “Thật không phải là cố ý quấy rầy, cho một cơ hội!”

Người ngang tàng hơn nữa cũng phải sợ kiếm.

Giờ khắc này.

Một kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm Ngưu Chiến Long, sống chết chỉ bằng một ý nghĩ, người nói lão ta sợ hãi bao nhiêu?

Phong Ấn Long nói: “Lão ngũ, lão lục còn không động thủ, chơi với bọn họ một chút.”

Long Vô Danh nhìn Ngưu Chiến Long, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, làm cái gì cũng không được, sợ chính là thứ nhất.

Lão ta mới mặc kệ ba người có thân phận gì, bất kể là Ngọc Diện Tiểu Phi Long, hay là Ngọc Diện Kiếm Trung Tiên, làm xong rồi.

Một chữ, mạnh.

Lão ta có thể sống cho đến nay, thực sự là một kỳ tích.

Xuy.

Xuy.

Hai người Trần Bắc Nam, Sắc Huyền Trang trước sau ra tay, một kiếm lacer nhật, tinh hà vỡ vụn, thân ảnh Long Vô Danh đi về phía trước bay ra ngoài.

Giống như điều đứt dây, dưới ánh kiếm, thân thể bị phá, chỉ còn lại một luồng tàn hồn đung đưa trong gió.

Thật kinh khủng.

Long Vô Danh biết ba người rất mạnh, cho nên cho dù lão ta lỗ mãng cũng dốc hết toàn lực đi giết, chưa từng nghĩ tới mình giòn như vậy, ngay cả một kiếm của đối phương cũng không thể ngăn cản.

Bọn họ có thực lực gì?

Mà có được cấp bậc khủng bố như vậy, lại dừng ở giới này, có phải quá bất nạt người hay không.

Ngưu Chiến Long liếc mắt nhìn Long Vô Danh trở thành linh hồn thể, thất vọng lắc đầu, một kích này của Long Vô Danh hoàn toàn đã chôn vùi bọn hắn ở đây.

Tất cả những người này đều phải chết.

Vượt khoảng cách xa ngàn dặm đến chịu chết, còn có người ghen khuất hơn bọn họ không?

Ngưu Chiến Long có chút nghĩ không ra, lần này vận mệnh đùa giỡn lão ta hơi lớn.

Kiểm Linh Giới.

Vô số cổ kiếm chồng chất thành núi, có một phen phong tình khác, mỗi một tòa kiến trúc nơi này là cổ kiếm xếp chồng lên nhau.

Một đường đi tới, gặp qua người với muôn hình muôn vẻ, Diệp Trường Sinh biết toàn bộ chúng nó là kiếm linh.

Nhưng những kiếm linh này cũng không phải bởi vì hắn là nhân loại mà có bất kỳ địch ý với hắn nào.

Chương 1257: Kiếm Linh Giới

Trước một tòa kiếm lớn chiộc trời, nữ tử ngừng lại, khom người một cái: "Linh tổ, đã dẫn người đến."

Giọng nói kia lại truyền đến: "Người lui ra đi."

Nữ tử hóa thành một đạo kiếm quang, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn kiếm lớn trước mắt, trên khắc ba chữ lớn Kiếm Linh Giới cổ xưa.

Thần vận phi phàm, kiếm khí mệnh mông.

Mặc dù kiếm lớn đã rỉ sét loang lổ nhưng uy áp phát ra trên thân kiếm vẫn làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy nguy hiểm.

Mặc dù thanh kiếm rỉ sét, nó cũng có thể giết người.

Linh hồn trong kiếm này đúng là Linh tổ.

Bang.

Kiếm lớn run rẩy phát ra kiếm khí vô cùng mệnh mông, giống như sóng giận cuộn cuộn, cắn nuốt tới phía Diệp Trường Sinh.

Ý gì đây?

Vừa gặp mặt đã muốn làm ta?

Mũi chân Diệp Trường Sinh xẹt qua mặt đất, hai tay giang ra lui về phía sau, nhiều kiếm khí như vậy, nếu lãng phí há lại không tiếc sao.

Một vệt sáng xuất hiện, tháp Ngục Kiếm từ trong cơ thể bay ra, nghênh đón kiếm khí trong nháy mắt, trực tiếp cắn nuốt toàn bộ kiếm khí vào trong tháp.

Giống như một con rồng hấp thụ nước.

Kiểm lớn mở ra.

Một lão giả tóc hoa râm đi ra, thân ảnh cong xuống uốn lượn, nhìn như gần đất xa trời.

Giống như kiểm lớn rỉ sét, nhìn qua hình như không được lắm, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến việc ông ẩn giấu mũi nhọn.

Lão giả đi từng bước từng bước về phía Diệp Trường Sinh, người sau thì thào tự nói: "Lão đầu này... Là muốn ra tay với ta sao?"

Bùm bùm.

Lão giả trực tiếp quỳ rạp xuống đất: "Bái kiến Linh chủ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tiểu Thất, hẳn đang quỳ với người à?

Diệp Tiểu Thất bay ra từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh, nhìn lão giả trước mắt: "Nhạc thúc, là người sao?"

Nhạc lão nói: "Là lão nô, năm đó tiểu chủ rời đi, Thượng Cổ Linh Giới gặp kiếp nạn lớn, chủ nhân cũng không rõ tung tích, lão nô dời Kiểm Linh Giới đến đây, vô số năm tháng trôi qua, kiểm linh đã từng ngã xuống chỉ còn lại lão nô kéo dài hơi tàn, cho nên bọn họ gọi hô lão nô là Linh Tổ."

"Hôm nay tiểu chủ trở về, Kiểm Linh Giới không còn Linh Tổ nữa, chỉ có Linh chủ."

Diệp Tiểu Thất trầm giọng nói: "Nhạc thúc, người đứng lên đi."

Nhạc lão nói: "Tiểu chủ, người không cách nào biến ảo thành hình người sao?"

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Hiện tại còn chưa thể, ta từng bị thương nặng, cần chữa trị rất lâu mới có thể."

"Thì ra là như thế!" Nhạc lão nói xong, ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Tiểu chủ, nhân loại này là bằng hữu của người sao?"

"Không, hẳn là chủ nhân của ta." Diệp Tiểu Thất nghiêm túc nói.

Chủ nhân?

Nhạc lão hơi ngoài ý muốn, nhưng ông tin tưởng có thể được Diệp Tiểu Thất lựa chọn, chắc chắn Diệp Trường Sinh có chỗ hơn người.

"Tiểu chủ, xin mang theo chủ nhân của người theo lão nô vào Kiếm Nhất Tự."

Nói đến đây, ông dừng một chút, quay đầu nhìn sang một bên: "Phục Hoàng, Linh Hoàng, truyền lệnh đi xuống, Linh chủ trở về, từ nay về sau Kiếm Linh Giới nghe theo hiệu lệnh của Linh chủ."

"Tuân theo mệnh lão tổ."

Hai giọng nói truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, không phát hiện bất cứ kiếm linh nào, chúng nó hẳn là ẩn núp ở chỗ tối.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất, người và Nhạc tiền bối nhiều năm không gặp, khẳng định có rất nhiều lời muốn trò chuyện, ta sẽ không quấy rầy các người."

"Ta đột nhiên muốn tu luyện, không biết Kiếm Linh Giới có chỗ thích hợp để tu luyện hay không."

Diệp Tiểu Thất nói: "Nhạc thúc, có chỗ thích hợp để chủ nhân tu luyện hay không?"

Nhạc lão nhường mảy kiếm, tựa tiểu phi cười nói: "Đương nhiên có, chủ nhân tiểu chủ là kiếm tu, có thể tu luyện ở bất kỳ nơi nào trong Kiếm Linh Giới."

"Có điều, có một chỗ tuyệt đối không thể đi, đó chính là Từ Trường Kiếm Trụ, nơi đó hung hiểm vạn phần, bất kể sinh linh nào tiến vào trong đó trong nháy mắt sẽ bị nuốt chửng."

"Còn mạnh mẽ hơn từ trường mà các người tiến vào Kiếm Linh Giới vô số lần, hơn nữa bên trong từ trường cất giấu kiếm khí mệnh môn tràn đầy, là tồn tại có uy lực nghịch thiên."

Kiểm Linh Giới còn có chỗ tốt như vậy.

Hung hiểm một chút ta cũng không sợ.

Ta chính là thích những nơi nguy hiểm, như vậy mới kích thích.

Đúng lúc này.

Âm báo của hệ thống truyền đến bên tai: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới - Từ Trường Kiểm Trụ.]”

Nguyên bản muốn đi, hiện tại càng không có lý do từ chối.

Hệ thống quả thực chính là buồn ngủ đưa gối đầu, rất thích hợp, mỹ phu nhân.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Nhạc tiền bối, người nói Từ Trường Kiểm Trụ ở nơi nào?"

Nhạc lão giật mình nhìn Diệp Trường Sinh, có ý gì, hẳn muốn đi Từ Trường Kiểm Trụ?

"Người là chủ nhân của tiểu chủ, vì lý do an toàn, vẫn không nên đi Từ Trường Kiểm Trụ, thật sự quá hung hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, ta chưa bao giờ đi nơi không có sự nguy hiểm."

Nhạc lão: "..."

Ông nhìn về phía Diệp Tiểu Thất, tựa hồ đang trưng cầu ý kiến của nàng: "Nhạc thúc, phái người dẫn chủ nhân đi."

Chương 1258: Kiếm Linh Giới (2)

"Thật sao?"

"Thật."

Nghe được giọng nói khẳng định của Diệp Tiểu Thất, Nhạc lão gọi tới một kiếm linh, lệnh cho nó dẫn Diệp Trường Sinh đi tới Từ Trường Kiếm Trụ.

Kiếm linh này có bộ dáng của một nam tử, vô cùng khôi ngô, nếu như huyền hóa thành hình kiếm, hẳn là một thanh kiếm khổng lồ.

Nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, Nhạc lão ra hiệu bảo Diệp Tiểu Thất tiến vào kiếm lớn: "Tiểu chủ, người và hắn đã lâu rồi?"

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Thật lâu, thật lâu, thật lâu rồi."

Nhạc lão lại nói: "Có thể được tiểu chủ tán thành, hẳn hẳn là người rất lợi hại trong vũ trụ."

Diệp Tiểu Thất lạnh nhạt nói: "Bình thường, đã từng rất lợi hại, hiện tại cũng rất lợi hại, tương lai sẽ vô địch."

Nhạc lão không nói gì nữa, trong lòng lại cảm thấy cao hứng thay Diệp Tiểu Thất, chúng nó làm kiếm linh, vinh hạnh lớn nhất chính là gặp được một kiếm chủ tốt.

Rất hiển nhiên, Diệp Tiểu Thất đã gặp được.

...

Giờ khắc này.

Trong hư không vô tận.

Ba người Ngưu Chiến Long, Long Vô Danh, chư Đông Tuấn và cường giả của bốn thế lực lớn đều táng thân dưới kiếm của ba huynh đệ Phong Ấn Long.

Đáng tiếc duy nhất chính là để cho Trần Thiên Tú chạy trốn.

Tên kia có được một món chí bảo của Sáng Thế Tông, giấu ở trong đó làm bình chướng, trong nháy mắt biến mất ở cuối vũ trụ, lúc này mới may mắn thoát khỏi một kiếp.

Phong Ấn Long nhìn bầu trời trống rỗng không một bóng người trước mắt: "Có phải chúng ta giết quá nhanh hay không?"

"Kế tiếp lại còn ba người chúng ta, có phải rất nhàm chán hay không?"

Trần Bắc Nam nói: "Tam ca, ta cũng không phát huy toàn bộ thực lực, sao có thể nói là giết quá nhanh, muốn trách thì trách bọn họ quá yếu."

Lận Huyền Miếu phụ họa: "Đúng vậy, quá yếu, cũng không thể trách bọn họ, ai bảo chúng ta quá mạnh."

"Ai, ở giới này, chúng ta không tìm thấy đối thủ."

"Hiện tại hoàn toàn không có lão bát không có, cô độc, tịch mịch, lạnh lẽo..."

Phong Ấn Long nói: "Chúng ta vẫn canh giữ ở đây cũng không phải là biện pháp, không phải đại ca đã từng vào Kiếm Trụ Chi Môn sao? Hai người các người đi tìm đại ca, ta ở chỗ này trấn thủ."

Trần Bắc Nam gật đầu: "Đây cũng là biện pháp, nhưng nếu đại ca trách tội thì làm sao bây giờ?"

Phong Ấn Long nói: "Không có việc gì, đại ca thông tình đạt lý, nhất định có thể hiểu được, các người yên tâm đi, nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Hai người Trần Bắc Nam, Lận Huyền Miếu gật đầu, xoay người đạp không rời đi, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Phong Ấn Long thì thào tự nói: "Hai vị đệ đệ, các người tự cầu phúc."

Kiểm Linh Giới.

Cự Phong mang theo Diệp Trường Sinh đi tới Từ Trường Kiếm Trụ.

Đang di chuyển về phía trước.

Cự Phong trầm giọng nói: "Người là nhân loại đầu tiên tiến vào Kiếm Linh Giới."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người đầu tiên? Trước đây đại ca ta cũng đã đến đây, trước kia rất lâu."

Cự Phong lắc đầu: "Không thể, trong vô số năm tháng chỉ có hai người bước vào Kiếm Trụ Chi Môn, nhưng bọn họ căn bản không tiến vào Kiếm Linh Giới, chỉ cắn nuốt một ít kiếm khí rồi rời đi."

"Đại ca người hẳn là một trong số đó."

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cự Phong, vậy người rời đi Kiếm Linh Giới chưa?"

Cự Phong nói: "Không có, không dám đi ra bên ngoài, sợ trở linh sủng của thành tu sĩ, hoặc là bị luyện chế ở trong cổ kiếm."

"Ta cảm thấy hiện tại rất tốt, tự do, thích ý, làm một kiếm linh không buồn không lo."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Ta đã nhìn thấy ở trong sách cổ, tu sĩ trong nhân tộc có rất nhiều người xấu, nhưng người không giống người xấu."

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, ta là người tốt."

Cự Phong lại nói: "Vậy tại sao người lại đi Từ Trường Kiếm Trụ, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, chúng ta ở đây vô số năm, cho dù lão tổ cũng không dám đi đến từ trường, mấy năm nay đã có rất nhiều kiếm linh bị từ trường cắn nuốt."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không có việc gì, nơi càng hung hiểm thì ta càng thích."

Cự Phong nói: "Chúc người may mắn."

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên ngừng lại, lơ lửng ở trong hư không: "Ta không thể tiếp tục tiến về phía trước."

"Từ trường ở ngay phía trước, người tự mình đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu, chậm rãi giơ tay lên, một giọt Trụ Hà Thần Thủy xuất hiện: "Cái này cho người. "

"Vô công bất thụ lộc!" Cự Phong thành thật, trong lúc nói chuyện, trong mắt tỏa ra sự nóng rực, giơ tay lấy Trụ Hà thần thủy đi: "Ta trước giúp người bảo quản."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười.

Nhìn bộ dáng thật ngu ngơ của Cự Phong, thật sự là một kiếm linh đáng yêu.

Chỉ là cũng không đơn thuần chút nào, thế mà chơi hân.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe xuất hiện trên bầu trời từ trường, trong phút chốc, thần lực từ trường khủng bố điên cuồng cắn nuốt hân.

Lực lượng từ trường mạnh mẽ khủng bố như thế, khó trách sinh linh tiến vào trong đó sẽ bị cắn nuốt.

Gió lốc từ trường bắt đầu xé rách thân thể của hân, giống như lưỡi dao sắc bén đang gọt từng mảnh từng mảnh của người.

Chương 1259: Hắc Tộc gặp nguy hiểm

Đau là thật đau.

Sảng khoái là thật sảng khoái.

Từ trường kiểm trụ.

Đây mới là nơi ta nên đến.

Thoải mái.

Tiếp tục đi.

Để cho kiểm khí tới mãnh liệt một chút.

Chà đạp ta đi.

Trên hư không, Cự Phong còn chưa kịp rời đi đã hoàn toàn bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Còn có người đề tiện như vậy sao?

Mạnh mẽ là có chút cường đại, nhưng quá đề tiện, ta cũng không nổi.

Người coi nơi này là phòng tắm kỹ viện à?

Thoải mái thành như vậy.

Nghe được âm thanh thoải mái của Diệp Trường Sinh, hắn cũng muốn đi vào thử một lần, nhưng lý trí nói cho hắn biết, không thể làm như vậy.

Bởi vì hắn sẽ biến mất.

Cự Phong dừng lại một thời gian ngắn, hóa thành một vệt sáng biến mất trên bầu trời.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh hoàn toàn dung nhập vào trong từ trường kiếm trụ, vô số kiếm khí tràn vào trong kỳ kinh bát mạch, loại cảm giác này thật sự là cực kỳ sáng khoái.

Từ trường rèn luyện thân thể, kiếm khí rèn luyện gân cốt.

Trong lòng hần vô cùng vô cùng vô cùng rõ ràng, nếu cần nuốt toàn bộ kiếm khí của từ trường kiếm trụ bất kể là thân thể hay cấp bậc đều sẽ đạt được sự tăng lên thật lớn.

Tuy nhiên.

Đây mới chỉ là khởi đầu.

Từ trường kiếm trụ không đơn giản như bề ngoài.

Cho đến bây giờ hần còn không được tiếp xúc đến.

Thân ảnh không ngừng chìm xuống tựa hồ có sức mạnh nào đó đang dẫn dắt hần.

Tâm thần Diệp Trường Sinh hợp nhất, đắm chìm trong tu luyện, nếu đã tới thì hưởng thụ thật tốt, sinh hoạt chính là như vậy.

...

Bên ngoài kiếm lớn.

Nhạc lão và Diệp Tiểu Thất đi ra, chợt thấy Cự Phong bay xuống, Nhạc lão trầm giọng hỏi: "A Phong, người nhanh như vậy đã trở về, Diệp công tử coi như không tồi."

"Đi vào rồi!" Cự Phong nói.

Nhạc lão nói: "Diệp công tử tiến vào từ trường kiếm trụ?"

Cự Phong gật đầu: "Đi vào, không chút do dự, Diệp công tử giống như vô cùng hưởng thụ."

"Trực tiếp bơi trong từ trường kiếm trụ, tiếng kêu kia rất tiêu hồn."

Bơi lội?

Tiêu hồn?

Nhạc lão nghe vậy cũng cực kỳ chấn động: "Linh chủ, chúng ta có muốn đi xem một chút hay không, lão phu vẫn hơi lo lắng."

Diệp Tiểu Thất nói: "Nhạc thúc, không cần, chủ nhân chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc."

"Chúng ta đi Kiếm Linh Tu Di Không đi!"

Nhạc lão lần thứ hai mở miệng: "Linh chủ, thật sự không cần đi xem một chút sao?"

Diệp Tiểu Thất bay về phía trước: "Nhạc thúc, đi thôi, không cần lo lắng, người không biết chủ nhân, hẳn mạnh mẽ vượt qua tưởng tượng của người."

Nhạc lão không nói gì nữa, có thể để Diệp Tiểu Thất đánh giá cao như vậy, Diệp Trường Sinh há lại là người bình thường?

"Cự Phong, người đi từ trường kiếm trụ canh giữ, nếu Diệp công tử có bất kỳ khác thường gì, lập tức đến bẩm báo."

Cự Phong khom người một cái, lần thứ hai lướt nhanh đến từ trường trụ kiếm, chờ sau khi hẳn đến, lại phát hiện không thấy tung tích Diệp Trường Sinh.

Một chút hơi thở cũng không có.

Tình huống gì đây, không phải Linh chủ nói Diệp công tử rất mạnh sao? Sao có thể bị từ trường nuốt chửng?

Ta vốn cho rằng người không giống với những người khác, là ta đánh giá cao người.

Trong lúc nhất thời.

Cự Phong rơi vào khó xử, có phải bẩm báo tình huống cho Linh chủ hay không? Ngay khi hẳn chuẩn bị rời đi, vòng xoáy từ trường đột nhiên xông thẳng về phía bầu trời.

Còn sống.

Cự Phong dừng lại.

...

Lúc này.

Hắc Tộc.

Khói lửa tràn ngập, chiến hỏa lan tràn.

Tiếng hô giết chấn động bầu trời vang lên, quanh quẩn trên tiên khung.

Trên đảo nổi cảnh hoang tàn khắp nơi, gió lớn bị chặn ngang cắt đứt, cung điện lầu các sụp đổ.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn phát động đánh lén Hắc Tộc, điều này làm cho bọn họ tổn thất thảm trọng, người trong tộc táng thân trong biển lửa.

Trên hư không.

Hắc Doanh Doanh, Thiên Đệ Cửu, Hắc Vân Triệt, còn có lão tổ và cường giả Hắc Tộc ngăn cản tu sĩ Kỷ Nguyên Môn.

Hàn Đỉnh Thiên và Từ Thiên dẫn cường giả Kỷ Nguyên Môn giằng co với Hắc Tộc, lực uy áp khủng bố va chạm cùng một chỗ.

Từ Thiên trầm giọng nói: "Hắc Vân Triệt, cơ hội của người chỉ có một lần, hiện tại lựa chọn thần phục, Kỷ Nguyên Môn chúng ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, cho Hắc Tộc các người một con đường sống."

Hắc Vân Triệt nói: "Tu sĩ Hắc tộc ta kiên cường bất khuất, há có thể thần phục Kỷ Nguyên Môn các người, chúng ta có sứ mệnh của mình."

"Từ Thiên, đừng tưởng rằng đạt được truyền thừa của Thượng Cổ Trụ Thần thì người thật sự vô địch, lão phu một tay đánh người."

"Lúc này nếu không phải Hắc Tộc xuất hiện phản đồ, ngay cả cửa lớn của Hắc Tộc người cũng không vào được."

Từ Thiên hừ lạnh một tiếng: “Hắc Vân Triệt, xem ra Hắc Tộc các người là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy thì diệt vong đi.”

“Giết, một người không lưu!”

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía Hàn Đỉnh Thiên: "Môn chủ, không thành vấn đề đi!"

"Quá nhiều lời, trực tiếp giết." Hàn Đỉnh Thiên răn dạy, xoay người nhìn về phía một lão giả: "Lão tổ, những người khác của Hắc Tộc sẽ giao cho người, ta đi chém giết Thiên Nữ Hắc Tộc."

Chương 1260: Hắc Tộc gặp nguy hiểm (2)

Hàn Vũ Cực nói: "Yên tâm, không lưu lại một người sống."

Hắc Vân Triệt nhìn Hắc Doanh Doanh: "Hài tử, phụ thân không có bảo vệ tốt người, A Cửu, lập tức dẫn tiểu thư rời đi."

Thiên Đệ Cửu nói: "Tộc trưởng, chúng ta..."

Hắc Doanh Doanh nói: "Phụ thân, người cũng không cần làm khó Thiên thúc, ta sẽ không rời đi."

"Trận chiến này có lẽ là chuyện cuối cùng ta làm cho Hắc Tộc."

Nhìn Hắc Doanh Doanh đạp không lướt đi, chém giết về phía Hàn Đỉnh Thiên, Hắc Vân Triệt trầm giọng nói: "A Cửu, đi tìm Diệp Trường Sinh, để hắn mang Doanh Doanh rời đi."

Thiên Đệ Cửu gật đầu: "Tộc trưởng yên tâm, ta đi ngay bây giờ."

Thiên Đệ Cửu rời đi.

Trong lòng ông biết Hắc Doanh Doanh muốn làm gì, cũng hiểu được sự lo lắng của Hắc Vân Triệt, nếu muốn đánh bại cường giả Kỷ Nguyên Môn trước mắt, cho dù Hắc Doanh Doanh cũng phải trả một cái giá nhất định.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn cũng không phải giấy.

Đương nhiên ngoại trừ Diệp Trường Sinh, dù sao không phải ai cũng yêu nghiệt như Diệp Trường Sinh.

Hàn Đỉnh Thiên và Từ Thiên tính toán kỹ, để đám người Ngưu Chiến Long, Long Vô Danh đi kiểm chế Diệp Trường Sinh, bọn họ nhân cơ hội diệt trừ Hắc Tộc, đạt được hố đen vũ trụ mà Hắc Tộc bảo vệ.

Thật ra không biết.

Người bọn họ phái đi đã ngã xuống, Diệp Trường Sinh tiến vào Kiểm Trụ Chi Môn, bằng không giờ phút này hắn chắc chắn ở trên

chiến trường Hắc Tộc.

Giết.

Giết.

Hàn Đỉnh Thiên ra lệnh một tiếng, cường giả Kỷ Nguyên Môn xông lên, đảo nổi bắt đầu bị nổ tung từng tắc từng tắc, sụp đổ xuống.

Bởi vậy có thể thấy được thực lực của cường giả Kỷ Nguyên Môn có bao nhiêu khủng bố, ngay cả đảo nổi cũng không cách nào thừa nhận uy áp của bọn họ.

Lúc này đây, vì đánh bại Hắc Tộc, Hàn Đỉnh Thiên dốc toàn lực mà ra, không có chút giữ lại chút nào.

Bịch.

Bịch.

Hắc Vân Triệt xung phong đi đầu, mang theo uy áp vô lượng nghênh đón cường giả Kỷ Nguyên Môn, ở sau lưng ông xuất hiện một đoàn lệ khí màu đen.

Pháp tướng chân thân khủng bố xuất hiện, một ảnh khổng lồ toàn thân đen kịt xuất hiện, tay cầm một thanh trường thương màu đen, chỉ có hai mắt đỏ thẫm như lửa, nơi đi qua, bẻ gãy nghiền nát, giống như muốn phá hủy hết thấy.

Hắc Đế.

Hàn Vũ Cực liếc mắt một cái đã nhận ra ảnh lớn sau lưng Hắc Vân Triệt là Hắc Đế, từng là một siêu cường giả thời Ngũ Đế.

"Hắc Vân Triệt, không nghĩ tới người còn có tạo hóa như thế, có thể đạt được truyền thừa của Hắc Đế, khó trách Hắc Tộc các người có thể trở thành người bảo vệ hố đen."

Hắc Vân Triệt nói: "Bí mật của Hắc Tộc còn rất nhiều, sao các người có thể biết được, đến Hắc Tộc, ta để cho các người có đến mà không có về."

Hàn Vũ Cực lạnh lùng: "Phải không? Ta không tin. Nếu bản tôn Hắc Đế ở đây, có lẽ lão phu sẽ có điều kiêng kỵ, một đạo truyền thừa mà thôi, có thể làm gì ta."

Hắc Vân Triệt lảng lạng nhìn Hàn Vũ Cực, giống như đang nói, người thật sự có thể giả vờ bức bách, nếu bản tôn Hắc Đế ở đây, đã dọa người tè ra quần rồi.

Những lời này không sai chút nào.

Phóng mắt nhìn một người trong thời đại Ngũ Đế, một thân tu vi cũng có thể tiến vào hai mươi vị trí đầu.

Hàn Vũ Cực cũng chỉ có tu vi cấp Thủy Nguyên, muốn tranh phong với Hắc Đế, căn bản ngay cả tư cách cũng không có.

Con người luôn luôn như vậy.

Lúc không có người trâu bò thì tùy tiện khoác lác, có người thì kinh ngạc một hồi.

` m.

` m.

Thương đen va chạm với công kích của Hàn Vô Cực, sóng khí cuồng bạo khuếch tán ra ngoài.

Hắc Vân Triệt cũng là Thủy Nguyên, khí thế khí phách lẫm liệt trực tiếp bóp nát Hàn Vũ Cực.

Ổng tay áo Hàn Vũ Cực cực bay lên, đẩy lùi sóng khí và phi thạch trùng kích tới: "Đột phá đến Thủy Nguyên rồi, khó trách dám kiêu ngạo như thế."

"Đừng quên, lão phu còn chưa phóng thích pháp tướng chân thân."

Hắc Vân Triệt đánh ra một thương, vòng xoáy mũi thương bao trùm qua, vô số mũi thương thần văn tràn ngập trên hư không.

Ông mới mặc kệ lão ta thả hay không thả pháp tướng chân thân, chính là một chữ giết, có được truyền thừa Hắc Đế, khí phách để

vương đối ảnh hưởng rất lớn đến tính cách của ông.

Thương tu và kiếm tu có một điểm chung, đó chính là tà chết không khuất phục, một chút hàn quang đến trước, sau đó không còn đường lui.

Nhìn mũi thương xuyên qua trước mắt, khóe miệng Hàn Vũ Cực giương lên ý cười lạnh như băng, hai chân đạp không, vàng sáng dưới chân khuếch tán ra ngoài.

Cái lạnh đến tận xương bao trùm, bão tuyết xuất hiện đầy trời, tuyết rơi dày đặc, một nam tử áo trắng xuất hiện đạp tuyết mà đến.

Đây chính là pháp tướng chân thân của Hàn Vũ Cực.

Không có sự khí phách của Hắc Vân Triệt nhưng lại tản ra cái lạnh cực hạn, theo hơi thở bắt đầu lan tràn, tiên khung bị đóng băng trong nháy mắt.

Lão đầu này... Thô bạo, thích giế chóc, vô cùng hung tàn.

Theo pháp tướng chân thân phóng thích ra, hàn khí vô biên lan tràn, ngay cả tu sĩ Kỷ Nguyên Môn cũng bị đóng băng lại.

Chương 1261: Hắc Tộc gặp nguy hiểm (3)

Khủng bố như vậy.

Thật ứng với câu nói kia, bắt đầu tàn nhẫn, ngay cả người của mình cũng đánh.

Bịch.

Đầu ngón tay Hàn Vũ Cực vung lên, từng hàn khí bay ra nghênh đón mũi thương vòng xoáy, lão ta vẫn đậm phong khinh, khí định thần nhàn, không hề để Hắc Vân Triệt vào mắt.

Cửu Thiên thần thuật, cực hàn chi linh.

Về mặt Hắc Vân Triệt vô cùng ngưng trọng, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, cực hàn chi linh không thuộc về Hàn Vũ Cực, hiện tại lại xuất hiện trong tay lão ta.

Như vậy cũng chỉ có một khả năng, Thượng Cổ Băng Thần ngã xuống, cực hàn chi linh mới có thể chọn chủ khác.

Thực lực của Kỷ Nguyên Môn càng ngày càng mạnh, chính là bắt đầu từ khi bọn họ quyết định khởi động lại hố đen vũ trụ.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy khiến Kỷ Nguyên Môn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thủ đoạn của người sau lưng bọn họ thật sự là sắc bén.

Nếu không có ai âm thầm ủng hộ Kỷ Nguyên Môn, bọn họ dám đụng vào hố đen vũ trụ sao, cho dù cho bọn họ có một vạn lá gan thì cũng sẽ không làm.

Hắc Vân Triệt đại khái đã đoán được, Hàn Vũ Cực có thể có được linh hồn cực hàn của Thượng Cổ Băng Thần, hẳn là đến từ người sau lưng ban thưởng.

Bởi vậy có thể thấy, Hàn Vũ Cực rất được coi trọng, kiếp nạn của Hắc Tộc đến, nhất định là không thể tránh né.

Lúc này.

Giọng nói của Hắc Doanh Doanh truyền đến: "Phụ thân, người này giao cho ta, người đi chém chết Hàn Đỉnh Thiên."

Hắc Vân Rút lắc đầu: "Không thể, cho dù vi phụ mất đi tính mạng này cũng sẽ không để người ngã xuống."

"Phụ thân yên tâm, ta tự có chừng mực!" Hai tay Hắc Doanh Doanh chậm rãi nâng lên, tóc dài sau lưng bay lên: "Dám dẫm thương tộc ta, các người chắc chắn phải chết."

Âm thanh vang vọng trời cao, tựa như phán xét.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Tu vi của Hắc Doanh Doanh bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một lần chính là một cấp bậc lớn, tốc độ cực nhanh.

Cấp bậc còn có thể tăng lên như thế sao?

Ngạc nhiên.

Thăng tiến như vậy là không bình thường sao?

Diệp Trường Sinh vẫn luôn đột phá như vậy.

Hắc Vân Triệt nhìn Hắc Doanh Doanh thay đổi: "Đây là tội gì?"

Ông tự nhiên biết cái giá mà Hắc Doanh Doanh cưỡng ép tăng cao tu vi là gì?

Không biết từ khi nào, lòng bàn tay Hắc Doanh Doanh xuất hiện một thanh đao huyết hồng, cả người giống như hắc hóa trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh Hàn Vũ Cực khẽ run lên, âm thầm nuốt nước miếng, xác nhận ánh mắt, là người đánh không lại.

Tu sĩ niết bàn.

Như thế nào là tu sĩ niết bàn?

Chính là phong ấn tu vi bản thân, chuyển thể tu luyện một lần nữa, nhưng một khi mạnh mẽ phá tan phong ấn, tu vi chỉ có được một phần ba thời kỳ đỉnh phong.

Trước mắt Hắc Doanh Doanh chính là làm như vậy.

Hắc Tộc nuôi dưỡng nàng nhiều năm, cho nàng tài nguyên tốt nhất, hiện giờ Hắc Tộc gặp khó khăn, nàng không thể bỏ qua.

Cho dù liều mạng hết thủy, nàng vẫn không hối hận.

Người sống một đời, cầu không thẹn với lương tâm.

Kiếp này, Hắc Doanh Doanh hiểu được chữ tình rất trân quý, không cách nào tiếp thu được tộc nhân Hắc Tộc ngã xuống trước mặt nàng.

"Thái Tuyệt đồ thiên."

Cánh tay Hắc Doanh Doanh vung lên, lưỡi dao trong tay xẹt qua không trung, giống như khai thiên tích địa, hủy đi một phương thế giới này.

Cấp Thái Chân?

Người đã từng mạnh cỡ nào?

Vẫn biết Thiên Nữ Hắc Tộc là uy hiếp lớn nhất của bọn họ, lại tuyệt đối không nghĩ tới sau khi mạnh mẽ tăng lên tu vi, Hắc Doanh Doanh sẽ có được cấp Thái Chân.

Một đao ra, tàn sát chư thiên.

Cường giả Kỷ Nguyên Môn bị chôn vùi dưới lưỡi máu, Hàn Vũ Cực cũng không thoát khỏi, muốn kêu thảm một tiếng cũng không có cơ hội.

Hàn Đỉnh Thiên và Từ Thiên theo tiếng nhìn lại, hoảng sợ vạn

phần, Hắc Doanh Doanh khùng bố đã là chúa tể của trận đại chiến này.

Sống chết của tất cả mọi người nằm trong tầm kiểm soát của bọn hắn.

Làm thế nào đây?

Quả thực mạnh quá mức.

Ngay cả cơ hội ra tay cũng không cho.

Răng rắc.

Răng rắc.

Từng tiếng nổ lớn từ cửa thiên hạ xuống, mọi người theo tiếng nhìn lại, tiên khung bị xé rách nát, từng giọng nói hạ xuống.

Âm thanh vô cùng cuồn cuộn, tựa như thiên âm Đại Đạo.

"Thái Tuyệt Điện chủ, Luân Hồi Chi Thần, rốt cục ta cũng tìm được người."

Hắc Doanh Doanh đột nhiên ngẩng đầu lên, cầm trong tay Luân Hồi Nhận, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, theo tiếng nhìn lại: "Trụ Thần, người dám tới đây."

Cự Ảnh che trời nói: "Thái Tuyệt Điện chủ, không phải ta tới tìm người, nói cho ta biết, hắn ở nơi nào."

Hắc Doanh Doanh tự nhiên biết trong miệng Cự Ảnh là chỉ Diệp Trường Sinh: "Người muốn biết?"

Xuy.

Luân Hồi Nhận xẹt qua, một vệt huyết hồng xuất hiện, giống như mặt trăng máu lơ lửng trên không, cắt về phía Cự Ảnh.

"Muốn biết tung tích của hắn, người xứng sao?"

Cự Ảnh đè một chưởng xuống, bàn tay vạn trượng hạ xuống nghiền nát ánh đao màu máu, đánh vào trên đỉnh đầu Hắc Doanh

Doanh.

Chương 1262: Sợ hãi

"Thái Tuyệt Điện chủ, bây giờ đã không còn như xưa, còn muốn khoe oai ở trước mặt ta?"

Hắc Doanh Doanh cười khở một tiếng, Luân Hồi Nhận trong tay bay ra: "Thái Tuyệt diệt tịch."

`m.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, Cự Ảnh bắt đầu tan rã dưới mũi đao, cùng lúc đó, Hắc Doanh Doanh cũng bay ngược ra ngoài.

"Thái Tuyệt Điện chủ, người chắc chắn phải chết."

Nhìn Hắc Doanh Doanh bay ngược ra ngoài, Hắc Vân Triệt đạp không lướt đi, nhanh chóng vọt tới phía nàg: "Doanh Nhi..."

Lúc này, hai bóng người xuất hiện ngăn ông lại, chính là Từ Thiên và Hàn Đỉnh Thiên.

Hắc Vân Triệt nổi giận, trường thương trong tay điên cuồng tấn công hai người, nhưng ông chỉ có thể nhìn bóng dáng Hắc Doanh Doanh ngã xuống.

Thẳng đến khi thân ảnh Hắc Doanh Doanh biến mất, Hắc Vân Triệt trở nên điên cuồng, phần nộ làm cho ông mất đi lý trí.

Đế Vương nổi giận, máu chảy thành sông.

Hắc Vân Triệt có được truyền thừa của Hắc Đế, dưới cơn giận dữ, một thương đánh bay Từ Thiên ra ngoài.

Từ Thiên chỉ là Bồ Thiên, thừa nhận bạo kích của Hắc Vân Triệt cấp Thủy Nguyên, căn bản không phải thân thể nhỏ bé của lão ta có thể chống đỡ.

Trên bả vai xuất hiện một vết thương, ngay sau đó, thân thể của lão ta giống như thủy tinh vỡ vụn, chỉ còn lại có một luồng tàn

hồn chạy trốn.

Hàn Đỉnh Thiên ngưng thần nhìn lại, khoe miệng nhắc lên một nụ cười lạnh lẽo: "Hắc Vân Triệt, Hắc Tộc đến đây chấm dứt!"

Dứt lời, lão ta tiện tay vung lên, quyển trục màu đen từ trong ống tay áo bay ra, chậm rãi mở ra, một bóng người từ trong quyển trục xuất hiện.

Bóng người lơ lửng trên không, mũi chân khẽ điểm lên quyển trục, mặc dù là một luồng phân thân nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Hắc Vân Triệt nhìn bóng người trước mắt: "Người mới là người giết đây."

Bóng người nói: "Không, ta không phải người đứng sau màn, ta là người diệt Hắc Tộc người."

Hắc Vân Triệt nói: "Đến đây, lão phu sợ gì?"

Hắc Doanh Doanh chết là đả kích rất lớn với ông, cho dù Hắc Doanh Doanh có thân phận gì, nàng thủy chung vẫn là nữ nhi của Hắc Vân Triệt.

Tình yêu của cha như núi, không thay đổi.

Không có người cha nào sẽ nhìn con mình chết mà không nhúc nhích.

Bóng người lạnh lùng nói: "Hắc Đế lựa chọn người không phải không có đạo lý, có điều, chờ người chết, truyền thừa của Hắc Đế sẽ thuộc về Kỷ Nguyên Môn."

Hai tay Hắc Vân Triệt đập không, trường thương chìa vào bóng lưng, giết tới phía bóng người, đúng lúc này, trong quyển trục màu đen đột nhiên nở rộ một đóa hắc liên.

Quyển trục bay ra ngoài, cuồn cuộn cuốn tới phía Hắc Vân Triệt.

Bóng tối che khuất bầu trời, màn đêm vĩnh hằng giáng xuống.

Tu sĩ Hắc Tộc nhìn Hắc Vân Triệt, theo quyển trục điên cuồng lan

trần, tộc trưởng bọn họ bị cắn nuốt trong đó.

Bóng người chậm rãi giơ tay lên, quyền trục rơi vào trong tay hắn ta, nhụy hoa nở rộ dị thường xinh đẹp, nam tử đặt quyền trục ở giữa hắc liên.

"Đỉnh Thiên, Hắc Tộc đại thế đã mất, chuyện còn lại, không cần ta ra tay đi!"

Hàn Đỉnh Thiên khom người một cái: "Làm phiền đại nhân rồi."

Nam tử lại nói: "Làm rất tốt, sau khi trở về, ta sẽ thay người nói tốt vài câu."

Hàn Đỉnh Thiên cảm kích đến rơi nước mắt: "Đại nhân yên tâm, Đỉnh Thiên sẽ không làm người thất vọng."

Ngay sau đó.

Nam tử mang theo hắc liên biến mất...

Ánh mắt sắc bén của Hàn Đỉnh Thiên xẹt qua trên người tu sĩ Hắc Tộc: "Giết, máu nhuộm Hắc Tộc, một người cũng không lưu."

...

Bên trong từ trường kiểm trụ.

Diệp Trường Sinh không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, vẫn đắm chìm trong tu luyện luyện thể.

Trong từ trường kiểm trụ, thân thể trải qua muôn ngàn thử thách, kiểm thể bị rèn luyện điên cuồng.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể và kiểm thể đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, tuy rằng hiện tại hắn chỉ có tu vi Đạo Tổ, nhưng hiện tại lấy cường độ thân thể, một quyền đánh giết Đạo Thần hắn là cũng không khó chút nào.

Giờ khắc này.

Hắn rốt cục đi tới trung tâm từ trường kiểm trụ, chậm rãi ổn định

thân ảnh, ngưỡng thần nhìn về phía trung tâm từ trường.

Hố đen?

Kiểm trụ chi nguyên?

Sở dĩ nơi này xuất hiện từ trường mạnh mẽ, nguyên nhân chính là hố đen trước mắt.

Về mặt Diệp Trường Sinh vô cùng ngưỡng trọng, đánh giá hố đen trước mắt, luôn thấy có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Hắn đã từng tới đây sao?

Hay gặp ở nơi nào rồi?

Hi Huyền, hố đen.

Đúng vậy, hố đen trước mắt giống hệt hố đen của Hi Huyền ngày xưa.

Chẳng lẽ nơi này cũng là một trong tám hố đen vũ trụ?

Tuy rằng nghe có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng Diệp Trường Sinh cho rằng mình sẽ không đoán sai.

Lúc này.

Từ trường bắt đầu sụp đổ nghiền nát, hố đen chăm chú nhìn Diệp Trường Sinh, hóa thành từng vệt sáng tiến vào trong cơ thể hắn.

Diệp Trường Sinh hoàn toàn bị động.

Sau khi vệt sáng tiến vào cơ thể, hết thấy không còn bị hấn khống chế.

Thương Khung Thần Cung đột nhiên mở ra, toàn bộ hố đen tiến vào trong đó, sự việc chính là quỷ dị, huyền bí như vậy.

Chương 1263: Sợ hãi (2)

Quả thực là huyền ảo, huyền ảo.

Một hố đen vũ trụ tiến vào Thần Cung, Diệp Trường Sinh âm thầm lú lú, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hố đen vũ trụ là nền tảng của vũ trụ, tám hố đen liên kết vũ trụ, nếu muốn vũ trụ thực sự khởi động lại, phải khống chế toàn bộ.

Hiện tại một hố đen vũ trụ rơi vào trong tay hắn, nói cách khác chỉ cần hắn không muốn, không ai có thể thật sự làm vũ trụ khởi động lại được.

Đồng thời, tồn tại vấn đề nghiêm trọng.

Nếu để những người khác biết một hố đen vũ trụ ở trong Thần Cung, sợ là sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết chết hắn.

Tại sao luôn luôn khiến ta có một đồ vật nguy hiểm như vậy?

[Định, chúc mừng chủ nhân, đạt được hố đen vũ trụ, chủ nhân có thể cần nuốt kiểm trụ chi nguyên, cũng chính là kiểm khí cuộn cuộn không ngừng.]

Diệp Trường Sinh gật đầu: [Thật thơm, thứ nguy hiểm mới có giá trị.]

Ngay sau đó.

Từ trường nghiền nát chen chúc mà tới, tranh nhau tiến vào trong cơ thể hắn, Diệp Trường Sinh phát hiện ở tầng một tháp Ngục Kiểm lại một lần nữa dung hợp cùng một chỗ với từ trường kiểm trụ.

Ý gì đây, ta không muốn vô địch, các người cũng không đồng ý sao?

Hắn lăm bắm, thân ảnh chột lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung...

Kiểm Linh Giới.

Cự Phong đột nhiên phát hiện từ trường không thấy đâu: "Từ trường kiểm trụ tiến vào trong cơ thể Diệp công tử, ta thật sự không nhìn lầm chứ?"

Sợ hãi.

Thật sợ hãi.

Cự Phong không dừng lại chút nào, vội vàng rời đi bấm báo cho Nhạc lão, cho tới bây giờ thì từ trường kiểm trụ luôn cắn nuốt sinh linh, lúc này lại bị Diệp Trường Sinh nuốt ngược.

Ô ô...

Sợ quá!

...

Bên ngoài Kiểm Linh Tu Di Không, một kiếm quang hạ xuống, chính là Cự Phong xuất hiện, hẩn khom người một cái: "Bẩm Linh chủ, Diệp công tử cắn nuốt từ trường kiểm trụ."

`m.

`m.

Tu Di Không nổ tung, một người một kiếm xuất hiện, chính là Nhạc lão và Diệp Tiểu Thất.

Nhạc lão trầm giọng nói: "Cự Phong, lặp lại lần nữa những lời ngươi vừa nói."

Cự Phong nói: "Hồi lão tổ, Diệp công tử cắn nuốt từ trường trụ kiểm."

Nhạc lão: "..."

Cắn nuốt từ trường kiểm trụ.

Đây là chuyện kinh khủng cỡ nào?

Nhạc lão quay đầu nhìn về phía Diệp Tiểu Thất: "Linh chủ, từ trường kiểm trụ ẩn chứa năng lượng khủng bố, căn bản không phải thân thể có thể chống lại, Diệp công tử thật sự không có vấn đề gì sao?"

"Sẽ không!" Diệp Tiểu Thất lạnh nhạt nói, hiển nhiên, nàng vô cùng tin tưởng Diệp Trường Sinh: "Nhạc thúc, chúng ta đi xem một chút đi."

Giờ khắc này.

Theo từ trường kiểm trụ biến mất, toàn bộ Kiểm Linh Giới sôi trào.

Vạn kiểm đồng minh, kiểm khí hạo nhiên.

Phục Hoàng, Linh Hoàng đã dẫn kiểm linh xuất hiện bên ngoài từ trường Kiểm Trụ, chợt thấy Diệp Tiểu Thất và Nhạc lão đến.

Mọi người nhao nhao khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến Linh chủ."

Diệp Tiểu Thất nói: "Mọi người không cần đa lễ."

Dứt lời.

Ánh mắt của nàng rơi vào hố đen to lớn, trong đó chỉ còn lại thân ảnh Diệp Trường Sinh đang trôi nổi, kiểm khí ngập trời bao trùm, tựa như gió lốc.

Gió lốc kiểm trụ đã biến mất, mặc dù như thế, bọn họ vẫn không cách nào tiến vào trong hắc động, kiểm khí đáng sợ không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Phục Hoàng nói: "Linh chủ, lão tổ, sao từ trường nơi này lại biến mất?"

Nhạc lão nói: "Bị Diệp công tử cắn nuốt."

Bị cắn nuốt?

Phục Hoàng kinh hãi.

Tu sĩ nhân tộc có thể thôn phệ từ trường kiếm trụ?

Lực lượng khủng bố như vậy, căn nuốt nhập thể, chẳng lẽ không có chút khó chịu nào sao?

Giống như sừng lên hoặc có khác thường khác?

Diệp Tiểu Thất nói: "Nhạc lão không cần lo lắng, chủ nhân đang tu luyện, chỉ là hơi kỳ quái, từ trường kiếm trụ này hẳn là không đơn giản, hình như ta đã gặp qua hơi thở nơi này ở địa phương nào đó, chính là nhất thời không nhớ ra."

"Hồi Kiếm Linh Tu Di đi, chủ nhân tu luyện phỏng chừng còn cần một đoạn thời gian."

Nhạc lão thấy Diệp Tiểu Thất rời đi: "Đều đi xuống tu luyện đi, đừng ở chỗ này vây xem."

Tiếp theo, ông vội vàng đuổi theo Diệp Tiểu Thất, Phục Hoàng và Linh Hoàng không dừng lại quá lâu, dẫn mọi người rời đi.

Đúng lúc này.

Một ánh sáng từ cửu thiên hạ xuống, tiến vào trong hố đen, Diệp Trường Sinh còn đang căn nuốt kiếm trụ chi nguyên, đột nhiên ánh sáng chói mắt lóa lên trước mặt hắn.

Bóng người từ trong ánh sáng đi ra, tiên khí mệnh mệnh, hạo nhiên chính khí, ánh mắt hắn rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

"Người là ai?"

Diệp Trường Sinh yếu ớt mở hai mắt, nhìn người trước mắt, trầm giọng hỏi.

"Lời này hẳn là ta phải hỏi người mới đúng. Người lấy hố đen vũ trụ đặt ở nào?" Phong Vu Tú trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết hố đen vũ trụ, nếu ta không đoán sai, người là người trấn thủ hố đen."

Phong Vu Tú nói: "Ta phụng mệnh trấn thủ hố đen vũ trụ nơi này."

Thế nhưng ta không chịu được cô đơn, vô số năm tháng lặp đi lặp lại, ta ở chỗ này cũng không làm được gì, tu vi còn phải không ngừng giảm xuống.

Chương 1264: Thần Ma Thập Phương Thần Thuật

Ta là người có sự theo đuổi, người hiểu không.

Theo đuổi, người hiểu không?

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Hiểu được, người phải có sự theo đuổi, cho nên người rời đi."

Phong Vu Tú nói: "Con người phải có theo đuổi và ước mơ, nếu không có thì khác gì cá muối. Cho nên ta đã giấu hố đen vũ trụ ở nơi này, dùng từ trường kiểm trụ che dấu, không nghĩ tới bị tiểu tử người đánh bại đánh bại đến đây."

Cần nuốt từ trường kiểm trụ còn chưa tính, còn lấy hố đen vũ trụ lấy đi.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Ta muốn nói không phải cố ý, người sẽ tin sao?"

Phong Vu Tú nói: "Người không cần khẩn trương, ta nên cảm ơn người, hố đen vũ trụ bị người mang đi, sau này ta sẽ hoàn toàn tự do, rốt cuộc không cần lo lắng hố đen sẽ xuất hiện vấn đề."

"Bây giờ vũ trụ khởi động lại, có được hố đen là một chuyện vô cùng nguy hiểm, với tư cách là người trấn thủ hố đen cũng là một nghề có nguy cơ cao."

"Ta nên cảm ơn người, nhưng vẫn nên lo lắng."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối không cần lo lắng, hố đen vũ trụ lựa chọn ta, chuyện vinh hạnh."

"Tiền bối có thứ theo đuổi thì người cứ đi bận rộn, hố đen đặt ở trên người ta rất an toàn."

Phong Vu Tú lại nói: "Hố đen ở trên người người sẽ dẫn đến phiền toái rất lớn, năm đó đi vội vàng, ở chỗ này cũng không lưu lại cái gì. Nếu người đã giúp ta, há có thể không có hồi báo? Ta vẫn hết

sức chú trọng đến việc làm người.”

"Tiền bối khách khí, cái gì hồi báo với không hồi báo, ta không muốn những thứ kia." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không biết tiền bối định tặng ta cái gì?"

Bịch.

Phong Vu Tú tiện tay vung lên, một bình ngọc, một áo giáp rơi xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: "Lão tiểu tử Hi Huyền kia cũng đưa bìa vũ trụ cho người, lão phu không thể kém hơn hẳn. Trong bình ngọc là Trụ Thần Đan, hiện tại người sử dụng còn hơi sớm, những về sau chắc chắn hữu dụng."

"Áo giáp này là chiến giáp cấm kỵ, lực phòng ngự không kém bìa vũ trụ. Trong cơ thể người có một sức mạnh cấm kỵ, mặc nó vào có thể khiến sức mạnh cấm kỵ của người tăng lên ba mươi phần trăm lực công kích."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, tiếp nhận bình ngọc và áo giáp bay xuống: "Tiền bối quá nhiệt tình, vậy ta sẽ không khách khí."

Thu áo giáp vào trong hệ thống, tay hắn cầm bình ngọc, chậm rãi mở ra, đổ mấy viên vào trong miệng: "Tiền bối, hương vị của thần đan này rất bình thường."

Phong Vu Tú: "..."

Thần Đan có thể ăn như vậy không?

Ta đã nếm, mùi vị cũng được.

Tiểu tử này có phải quá kén chọn hay không.

Theo mấy viên Trụ Thần Đan nhập thể, Diệp Trường Sinh nhìn về phía Phong Vu Tú: "Tiền bối, ta muốn đột phá, người bận trước."

Phong Vu Tú nói: "Người đột phá, ta hộ pháp cho người."

Diệp Trường Sinh không nói gì, linh khí mệnh môn vô biên trong cơ thể bắn ra, đúng lúc này, hố đen trên bầu trời xuất hiện một vết

nứt.

Dị tượng giáng xuống, kiếm quang phá khung.

Một bóng người xuất hiện trên kiếm quang, chính là bộ dáng của Diệp Trường Sinh, một người đứng ngạo nghễ trên trời, thò với trời đất, vạn thần chi thần.

Chỉ là đột phá Đạo Thần mà thôi, vì sao lại dẫn tới dị tượng?

Về mặt Phong Vu Tú vô cùng ngưỡng trọng, đột nhiên con người sáng lên: "Khó trách lão tiểu tử Hi Huyền kia lại tặng cho người nhiều thứ tốt như vậy, thân phận của người có chút thú vị."

"Dị chủng."

"Có người tồn tại, vũ trụ nhất định sẽ không thái bình, xem ra cách ngày ta trở về không xa."

Dứt lời, thân ảnh Phong Vu Tú trở nên hư ảo, chậm rãi biến mất trước mặt Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy tiềm lực và thiên phú của Diệp Trường Sinh, hắn vô cùng yên tâm để hố đen ở trên người Diệp Trường Sinh, như vậy hắn còn có thể phóng đặng mấy năm.

Cảm giác tự do luôn luôn khiến người ta vô cùng mê luyện.

Diệp Trường Sinh không biết Phong Vu Tú rời đi, vẫn đắm chìm trong đột phá như trước, không thể không nói, uy lực của Thần đan này rất lớn.

Có thể để hắn đột phá đến Đạo Thần tầng thứ bảy.

Nhìn ba viên thuốc còn sót lại trong bình ngọc, Diệp Trường Sinh không có ý định tiếp tục sử dụng, bởi vì hắn biết cho dù ăn ba viên cuối cùng xuống, tác dụng đã không còn rất lớn.

Hiện tại muốn đột phá cấp bậc hạt sự là quá khó khăn.

Thân thể của hắn quả thực chính là một cái động không đáy, đột phá cần quá nhiều linh khí.

Cấp bậc tăng lên hơi chậm, nhưng hẳn biết mọi việc không thể làm quá gấp, bằng không người sẽ chịu không nổi.

Từng bước từng bước mới có thể nước chảy thành sông.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đột phá đến Đạo Thần, đạt được phần thưởng của hệ thống là Thần Ma Thập Phương Thần Thuật.]

Thần Ma Thập Phương Thần Thuật?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động đã bắt đầu kiểm tra hệ thống, phát hiện trong lan can trữ vật của hệ thống quả nhiên có thêm mười thần thuật.

Nhưng trước mắt chỉ có thần thuật thứ nhất mở ra, thần thuật này tên là Thần Ma Dẫn.

Chương 1265: Rời khỏi Kiếm Linh Giới

Uy lực cũng quá lớn đi.

Cái gọi là Thần Ma Dẫn, chính là dẫn Thần Ma lực trong vũ trụ, ngưng tụ một kích hủy diệt trời.

Ngẫm lại đã khiến người ta người ta thích thú.

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ hân thích thần thuật uy lực lớn.

Vô thức một tháng đã trôi qua.

Diệp Trường Sinh củng cố cấp bậc, có duyên với kiếm trụ khiến trình độ kiếm đạo của hắn càng thêm mạnh mẽ, chậm rãi đứng lên, xông thẳng về phía tiên khung.

Ra ngoài.

Hắn từ trong vòng xoáy kiếm khí đi ra, theo thân ảnh dần dần đi xa, vòng xoáy kiếm khí thử một chút, chui vào trong cơ thể hắn để tiến vào tháp Ngục Kiếm.

Đến lúc rời đi rồi.

Nhưng đúng lúc này, âm báo của hệ thống truyền đến: [Nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu từ trường kiếm trụ hay không.]

Lập tức đánh dấu.

Đều phải rời đi, lúc này không đánh dấu, đợi đến khi nào?

[Chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công, đạt được phần thưởng của hệ thống là một tấm thẻ tăng lên Trường Sinh Điện.]

Thẻ tăng Trường Sinh Điện?

Có ý gì?

Diệp Trường Sinh ít nhiều hơi bối rối.

Ngay sau đó.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, giống như trong nháy mắt đã hiểu được.

Hệ thống hơi quá mức.

Để ta càng đi càng xa trên con đường vô địch, hiện tại còn muốn cho toàn bộ thể lực của ta, lúc trước nhóm người Diệp Mạc Tà đã lấy một Thiên Tú Tông còn chưa đủ.

Trường Sinh Điện, cái tên này không tệ.

Để cho đại ca bọn họ đi tới Đại Thiên Vũ Trụ, tạo ra thể lực tên gọi là Trường Sinh Điện.

Cái tên này rất thích hợp với khí chất và thân phận của hắn nha.

...

Trở lại Kiếm Linh Giới.

Cự Phong đi tới trước mặt, đi quanh Diệp Trường Sinh một vòng: "Diệp công tử có thể cắn nuốt từ trường kiếm trụ, dường như người không có việc gì."

"Có thể có chuyện gì." Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh: "Không phải là từ trường kiếm trụ sao? Đối với ta chỉ là mưa bụi."

Mẹ nó.

Lại giả vờ.

Vẫn là hương vị quen thuộc, vẫn là công thức quen thuộc, vẫn là tươi mát thoát tục như thế.

Cự Phong ngăn ống tay áo Diệp Trường Sinh, thần thần bí bí hỏi: "Diệp công tử, người có thể nói cho ta nghe về thế giới bên ngoài không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao lại động tâm, muốn đi ra ngoài xem một chút không?"

Cự Phong nói: "Không muốn, chỉ là tò mò về thế giới bên ngoài."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói cho người biết như vậy đi, thế giới bên ngoài có núi tốt nước tốt, sóng to gió lớn, rất thú vị, đáng tiếc thú vị mà người không chơi được."

Cự Phong hơi nghi hoặc: "Vì sao ta không chơi được?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì người là kiếm linh, cho dù người có thể huyền hóa thành hình người, người vẫn là một đạo kiếm linh."

Cự Phong lại nói: "Vậy người nói vui nhất là cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân."

Cự Phong nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, ngây ra như phỗng đứng tại chỗ, lúc này, Diệp Trường Sinh quay đầu lại hỏi: "Tiểu Thất ở nơi nào?"

"Tiểu Thất?" Cự Phong giật mình, "Diệp công tử nói Tiểu Thất là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiểu Thất chính là Linh chủ các người."

Cự Phong kinh hãi thất sắc, vội vàng nói: "Linh chủ chúng ta đang ở Kiếm Linh Tu Di Không với lão ta, ta dẫn người đi qua đi."

Ngay sau đó.

Hai người đi tới bên ngoài Kiếm Linh Tu Di Không, thân ảnh vừa mới bay xuống, Nhạc lão đã đi ra.

"Diệp công tử, Linh chủ còn đang bế quan, cần thật lâu mới có thể xuất quan."

Diệp Trường Sinh nói: "Đã như vậy, vậy ta sẽ rời đi trước, chờ sau khi Tiểu Thất xuất quan, nàng có thể tìm được ta."

Nhạc lão trầm mặc trong chớp mắt: "Được, ta bảo Phục Hoàng và Linh Hoàng ở lại bên cạnh Diệp công tử để bảo hộ công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, để Cự Phong đi theo ta đi."

Nhạc lão quay đầu nhìn về phía Cự Phong: "Người nguyện ý đi theo Diệp công tử không?"

Cự Phong nói: "Lão tổ có lệnh, Cự Phong nguyện ý."

Nhạc lão gật đầu: "Được, người dẫn Diệp công tử rời đi, chờ sau khi Linh chủ xuất quan, về sau người sẽ hầu hạ bên người Linh chủ."

Cự Phong khom người lĩnh mệnh, dẫn Diệp Trường Sinh rời khỏi Kiếm Linh Giới...

...

Trong hư không.

Phong Ấn Long bỗng nhiên nhận thấy được một hơi thở quen thuộc truyền đến, hai mắt mở ra, hai vệt sáng bắn ra, nhìn về phía trước.

Giờ khắc này.

Trời mở một đường, hai bóng người từ trong vết nứt đi ra, chính là Diệp Trường Sinh và Cự Phong.

Phong Ấn Long ngự kiếm mà đi, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Lão bát người được lắm, rốt cục cũng nở đi ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, sao lại chỉ còn lại một mình người, nhóm người Ngũ ca, Lục ca đâu."

Phong Ấn Long nói tất cả cho Diệp Trường Sinh, đương nhiên bao gồm cả chuyện Kỷ Nguyên Môn phái người đến giết ông.

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, chúng ta rời khỏi nơi này."

Phong Ấn Long gật đầu: "Đi thôi, rời khỏi nơi này tìm nhóm người đại ca."

Lúc này.

Ánh mắt Cự Phong rơi vào trên người Phong Ấn Long: "Có thể cho ta xem thanh kiếm lớn vừa rồi của các hạ không?"

Chương 1266: Rời khỏi Kiếm Linh Giới (2)

Phong Ấn Long nói: "Trường Sinh, hắc là linh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Kiếm linh, có thể cho hắc xem kiếm của tam ca không?"

Phong Ấn Long nói: "Đương nhiên có thể, chỉ là một thanh binh khí, có cái gì không thể."

Cự Phong tiếp nhận kiếm lớn quan sát hồi lâu: "Ta có thể làm kiếm linh của thanh kiếm này không?"

Phong Ấn Long giật mình, có ý gì, muốn làm kiếm linh thần khí của hắc, nhưng trong thần khí của hắc đã tồn tại kiếm linh.

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, Cự Phong muốn giao chính mình cho người, sao không để hắc thử một lần."

Cự Phong tựa hồ nhận thấy được băn khoăn của Phong Ấn Long: "Nếu ta làm kiếm linh của thanh kiếm này, về sau người chính là chủ nhân của ta, hơn nữa ta có thể làm cho thanh kiếm này mạnh mẽ gấp trăm lần so với hiện tại."

Gấp trăm lần?

Phong Ấn Long hơi dao động, giơ tay trực tiếp đưa kiếm lớn cho Cự Phong, lẳng lặng nhìn hắc, giống như đang nói, phàm là ta do dự một chút, thì đều không tôn trọng người.

"Nếu không người thử một lần, có điều ta sớm nói cho người biết, trong kiếm này đã có kiếm linh."

"Tục ngữ nói, một núi không thể chứa hai hổ."

Cự Phong nói: "Kiếm này không tệ, kiếm linh yếu một chút, ta trực tiếp cắn nuốt nó, có thể trở thành một phần của ta, đó là vinh hạnh của nó."

Nhìn Cự Phong tiến vào trong kiếm lớn, Phong Ấn Long nói:

"Trường Sinh, rốt cuộc hắc có được hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Được không, thử mới biết được."

Ngay sau đó.

Trên kiếm lớn xuất hiện ánh sáng vạn trượng, kiếm khí khủng bố bao vây hai người, một tiếng kiếm kêu truyền ra.

Đôi mắt Phong Ấn Long sáng ngời: "Hình như trở nên mạnh hơn không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, làm người phải thỏa mãn."

Nói đến đây, hắc dừng một chút, tiếp tục nói: "Tam ca, sau này người có thể đối với Cự Phong tốt một chút."

Phong Ấn Long nói: "Yên tâm đi, tam ca người là loại người gì, người còn không biết sao?"

Lời này nếu để cho Trần Bắc Nam và Lận Huyền Miếu nghe được, nhất định sẽ nói một câu, người là loại người gì, người là người xấu.

Có thể hồ hai người bọn họ.

Hai người ngự kiếm phi hành xuyên qua hư không vô tận, không biết qua bao lâu, Phong Ấn Long trầm giọng nói: "Trường Sinh, chúng ta tìm như vậy cũng không phải biện pháp."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên tìm một thành trì đi, xem trong khoảng thời gian này trong vũ trụ có chuyện lớn gì xảy ra, có lẽ sẽ có tung tích của nhóm người đại ca."

Phong Ấn Long gật đầu: "Người nói có lý."

Hai người lao xuống phía dưới, xuất hiện trên một tòa thành trì, ngay sau đó, một tòa trà lâu trong thành, hai người ngồi ngay ngắn ở đại sảnh lầu một.

Gọi một ấm trà.

Nghe tu sĩ trong trà lâu nói chuyện phiếm.

Phong Ấn Long nhận thấy sát ý trên người Diệp Trường Sinh:
"Trường Sinh, người làm sao vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Kỷ Nguyên Môn."

Phong Ấn Long nói: "Kỷ Nguyên Môn diệt Hắc tộc, ta nhớ rõ cô nương kia hình như là người Hắc Tộc."

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi ra ngoài trà lâu: "Tam ca, đi Hắc Tộc."

Phong Ấn Long nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất trên hư không, vội vàng đuổi theo, Kỷ Nguyên Môn thật sự muốn chết, vì sao phải đối địch với Trường Sinh làm địch?

Tức giận.

Phong Ấn Long rõ ràng có thể cảm nhận được Diệp Trường Sinh vô cùng phẫn nộ: "Trường Sinh, người đây là tức sùi bọt mép vì hồng nhan."

Diệp Trường Sinh nói: "Tam ca, nàng là nữ nhân của ta, ta đã nói sẽ bảo vệ nàng, Kỷ Nguyên Môn dám đả thương nàng, từ nay về sau vũ trụ sẽ không còn Kỷ Nguyên Môn nữa."

Phong Ấn Long nói: "Trường Sinh, tam ca sẽ giúp người."

Giờ khắc này.

Sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện Hỗn Độn Hắc Dực, tốc độ nhanh khiến người ta tức giận, Phong Ấn Long suýt chút nữa cũng đuổi không kịp.

Cánh chim.

Còn mạnh như vậy.

Trên người tiểu tử này còn bao nhiêu bí mật nữa?

...

Kỷ Nguyên Môn.

Từ Thiên đứng bên cạnh Hàn Đỉnh Thiên, thân thể lão ta bị Hắc Vân Triệt nghiền nát đã được trùng tu: "Môn chủ, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, không biết đại nhân khi nào đến khởi động lại vũ trụ?"

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Rất nhanh, cũng chỉ có mấy ngày nay thôi."

Từ Thiên lại nói: "Môn chủ, trong khoảng thời gian này không có tin tức của Diệp Trường Sinh, cũng không có tin tức của cung phụng, trong lòng ta hơi lo lắng."

Hàn Đỉnh Thiên khinh thường: "Lo lắng cái gì? Sợ Diệp Trường Sinh đến làm hỏng việc lớn của chúng ta sao?"

"Hắc Tộc đã bị diệt, Thiên Nữ Hắc Tộc chết, Tộc trưởng bị đại nhân thu đi, Diệp Trường Sinh còn dám đến Hắc Tộc sao? Tòa thế giới này đã không cách nào thừa nhận công kích của Phó Thanh Huyền, trừ phi hắn muốn tất cả mọi người cùng chết."

"Hơn nữa, đại nhân sắp tới, có bọn họ ở chỗ này, người cảm thấy Diệp Trường Sinh có thể nhắc lên sóng lớn gì?"

Từ Thiên gật đầu: "Là như vậy."

Hàn Đỉnh Thiên lại nói: "Ta ước gì Diệp Trường Sinh đến đây, như vậy chúng ta có thể vĩnh viễn trừ hậu hoạn."

"Đúng vậy, Diệp Trường Sinh không chết chung quy là đại họa của Kỷ Nguyên Môn chúng ta." Từ Thiên trầm giọng nói: "Với tính cách tùy tiện của Diệp Trường Sinh, hắn không thể ẩn núp thời gian dài như vậy, chỉ có một khả năng đó chính là hắn bế quan."

Chương 1267: Diệp Trường Sinh tới

Vừa nghĩ đến Diệp Trường Sinh bế quan, trong lòng Từ Thiên đã thấy sợ hãi, hẳn thật sự quá yêu nghiệt, nếu hẳn xuất quan sẽ trở nên mạnh hơn bao nhiêu?

Hàn Đỉnh Thiên không chút lo lắng, cũng không cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào, mỗi ngày đều vui vẻ, đến bây giờ còn chưa quên ngày đó người nọ rời đi nói muốn giúp lão ta nói tốt vài câu.

Lão ta cảm thấy rằng mình đã đi lên đỉnh cao của cuộc sống không còn xa.

Rất hiển nhiên, Hàn Đỉnh Thiên một chút cũng không coi trọng Diệp Trường Sinh, cũng có thể nói lão ta quá tin tưởng Kỷ Nguyên Môn.

...

Hừ không vô tận.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Phong Ấn Long sau lưng: "Tam ca, người có thể nhanh lên hay không?"

Phong Ấn Long nói: "Trường Sinh, người không mệt sao?"

Không mệt.

Đây không phải là tốc độ bình thường sao?

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Phong Ấn Long thở dài một tiếng: "Không phải người."

Dứt lời.

Ông dỗi mắt nhìn ra xa, trầm giọng lại nói: "Trường Sinh, phía trước có chút động tĩnh, có muốn đi xem một chút hay không?"

Hai người biến mất tại chỗ, đi về phía trước, một trận tiếng đánh

nhau truyền đến, Diệp Trường Sinh lơ lửng mà đứng, ngừng thần nhìn về phía trước, phát hiện người bị vây công đúng là Thiên Đệ Cửu.

Kỷ Nguyên Môn?

Diệp Trường Sinh thấy rõ người vây công Thiên Đệ Cửu chính là tu sĩ Kỷ Nguyên Môn, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo kiếm quang xẹt qua tiên khung.

Thiên Đệ Cửu thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Diệp tiểu hữu, đừng tới đây, những người này là cường giả trung tâm của Kỷ Nguyên Môn."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, vô số đạo kiếm quang bay ra ngoài, bao phủ trên người mọi người, bọn họ nhao nhao lui về phía sau.

Hắn đi tới bên người Thiên Đệ Cửu, giơ tay đỡ lấy ông: "Thiên tiên bối, người không sao chứ?"

Thiên Thứ Cửu nói: "Hoàn hảo, không chết được, cường giả Kỷ Nguyên Môn đuổi giết ta một tháng."

"Hiện tại rốt cục có thể thở dốc."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Phong Ấn Long: "Tam ca, giết toàn bộ."

Xuy.

Một đạo gió lốc kiếm khí bao trùm theo sát sau lưng Phong Ấn Long, cắn nuốt về phía cường giả Kỷ Nguyên Môn.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một giọt Trụ Hà thần thủy: "Thiên tiên bối, người uống trước."

"Nói cho ta biết tình huống của Hắc Tộc, Doanh Doanh hiện tại ở nơi nào?"

Thiên Đệ Cửu tiếp nhận thần thủy uống vào, hơi thở hỗn loạn khôi phục rất nhiều: "Diệp tiểu hữu, trong khoảng thời gian này sao

người lại mai danh ẩn tích?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người tìm ta à? Trong khoảng thời gian này ta tu luyện ở một nơi tuyệt địa."

Thiên Đệ Cửu nói: "Ba tháng trước, Kỷ Nguyên Môn đột nhiên làm khó Hắc Tộc, bởi vì trong hắc tộc có phản đồ, Kỷ Nguyên Môn rất dễ dàng giết vào trong tộc."

"Tộc trưởng lo lắng cho an nguy của tiểu thư, phái ta tới tìm tiểu hữu, bởi vì chỉ có người mới có thể dẫn tiểu thư đi."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta tìm kiếm một tháng không có kết quả, lúc ta chuẩn bị trở về Hắc Tộc thì nghe được tin tức Hắc Tộc bị diệt."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì ta cũng không rõ ràng lắm, lấy thực lực của tiểu thư và Tộc trưởng, Kỷ Nguyên Môn không thể tiêu diệt Hắc Tộc, trong chuyện này nhất định đã xảy ra biến cố."

Diệp Trường Sinh nói: "Có tin tức của tiểu thư các người không?"

"Tạm thời không có." Thiên Đệ Cửu lắc đầu: "Nguyên bản ta muốn lên vào Hắc Tộc tìm tung tích của tiểu thư và Tộc trưởng, nhưng thân phận bại lộ, bị Kỷ Nguyên Môn phái người đuổi giết một tháng."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Phong Ẩn Long, vốn muốn để Phong Ẩn Long giữ lại một người sống, thế nhưng kiếm của tam ca quá nhanh, giết toàn bộ.

Phong Ẩn Long đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thành vấn đề, chúng ta lên đường đi Hắc Tộc."

...

Ngày hôm nay.

Bầu trời Hắc Tộc.

Một cánh cửa kết giới mở ra.

Bóng người từ trong cửa kết giới đi ra, Hàn Đỉnh Thiên và Từ Thiên vội vàng dẫn người tiến lên, khom người một cái, cung kính vô cùng: "Bái kiến chư vị đại nhân."

Lão giả cầm đầu tiên phong đạo cốt, nhìn Hàn Đỉnh Thiên: "Lần này người lập được công lớn, chờ sau khi hố đen vũ trụ mở ra, người theo chúng ta cùng nhau đi tới tông môn."

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Đa tạ chư vị đại nhân bồi dưỡng."

Diêm Kiều Hùng nói: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Hàn Đỉnh Thiên gật đầu: "Tất cả đã chuẩn bị xong, chờ đại nhân ra tay mở ra hố đen."

Dứt lời.

Lão ta dẫn theo mọi người đi về phía bên trong Hắc Tộc.

Tất cả đều thuận lợi tiến hành, Hàn Đỉnh Thiên hưng phấn sắp cất cánh, chờ hố đen nơi này được mở ra, đó chính là khởi đầu cho lão ta đi lên đỉnh cao.

Ngắm lại thì trong lòng đều vui vẻ nở hoa.

Rất nhanh, đoàn người dừng lại ở tổ địa Hắc Tộc, trước mắt là một tòa tiên sơn cao chót vót trong mây, trên đó có một đoàn vòng xoáy, chính là cửa vào hố đen vũ trụ.

Chương 1268: Diệp Trường Sinh tới (2)

Hàn Đỉnh Thiên khom người một cái: "Chư vị đại nhân, mời."

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên bốn phía, bầu trời giống như sụp đổ.

Mọi người theo tiếng nhìn qua, Hàn Đỉnh Thiên vội vàng nói: "Từ Thiên, người đi xem đã xảy ra chuyện gì."

Từ Thiên lĩnh mệnh, vừa định đứng dậy rời đi, một lão giả từ trên cao bay xuống, thân thể lão ta chỉ còn lại một nửa: "Môn chủ, Diệp Trường Sinh tới rồi."

Sắc mặt Hàn Đỉnh Thiên biến đổi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Diệp Trường Sinh, người tới quá đúng lúc."

"Chư vị đại nhân lập tức tiến vào hố đen, ta đi ngăn cản Diệp Trường Sinh."

Diêm Kiều Hùng nói: "Sợ rằng người không ngăn cản được, lão phu nhận thấy được một hơi thở vô cùng mạnh mẽ, không diệt trừ người này, chúng ta không cách nào an tâm khỏi động lại hố đen vũ trụ."

"Đi thôi, dẫn chúng ta qua xem, rốt cuộc là ai dám đến đây giương oai."

Hàn Đỉnh Thiên vội vàng đứng dậy, dẫn mọi người rời đi, đi về phía trước, lão ta nói tin tức của Diệp Trường Sinh cho Diêm Kiều Hùng.

"Đại nhân, người này nhất định phải diệt trừ, bằng không sẽ trở thành đại họa tâm phúc của Kỷ Nguyên Môn chúng ta."

Diêm Kiều Hùng nói: "Có lão phu ở đây, còn có người giết không được sao?"

` m.

` m.

Từng tiếng nổ vang lên vang vọng chín tầng trời, kiếm khí khai thiên đien cuồng cắt lên tiên khung.

Đảo nổi Hắc Tộc vốn đã tàn phá không chịu nổi, giờ khắc này lung lay sắp đổ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, biến mất trong vũ trụ tĩnh hà.

Trong kiếm khí vô lượng, một bóng người đi ra, chính là Diệp Trường Sinh.

Kỷ Nguyên Môn năm lần bảy lượt động thủ với hắn, muốn diệt trừ thật nhanh.

Hiện tại lại tiêu diệt Hắc Tộc, khiến nữ nhân của hắn bị thương.

Hắn đến rồi.

Hắn đến rồi.

Ngày tận thế của Kỷ Nguyên Môn đã đến.

Ở sau lưng Diệp Trường Sinh là Thiên Đệ Cửu và Phong Ẩn Long, thẳng đến giờ khắc này, hai người bọn họ còn chưa ra tay.

Tu sĩ Kỷ Nguyên Môn dưới sự tấn công của Diệp Trường Sinh, thương vong vô cùng thảm trọng, đã bắt đầu liên tiếp bại lui.

Dám đả thương nữ nhân của hắn, tất cả đều phải chết.

Lúc này.

Trên hư không.

Từng hơi thở khủng bố truyền đến, lấy Diêm Kiều Hùng cầm đầu, tất cả mọi người là cường giả Kỷ Nguyên Môn, yếu nhất cũng là tu sĩ cấp Quy Nhất như Từ Thiên.

Ánh mắt Diêm Kiều Hùng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ vẻ khinh thường, quay đầu nhìn về phía Hàn Đỉnh

Thiên: "Một tu sĩ cấp Đạo Thần mà để cho các người kiêng kỵ như thế?"

Hàn Đỉnh Thiên vội vàng giải thích: "Đại nhân, sự tình không phải như vậy, không thể so chiến lực của người này với bình thường."

Nói đến đây, ánh mắt lão ta dừng ở trên người Phong Ấn Long: "Đại nhân, ngài chú ý tới kiếm tu bên cạnh hử không? Thực lực của người này sâu không lường được."

Diêm Kiều Hùng đánh giá Phong Ấn Long, mặt trầm như nước: "Thì ra là như thế, người này vẫn có chút bối cảnh."

Hàn Đỉnh Thiên lại nói: "Đại nhân, bối cảnh của người này còn không chỉ có vậy, Kiếm Thủ trong Hình Thiên Thất Kiếm là đại ca của hử."

"Hơn nữa, chúng ta cho đến bây giờ còn không biết kẻ này có bao nhiêu lá bài tẩy, cho nên đại nhân không thể xem nhẹ."

Diêm Kiều Hùng nói: "Phải không? Vậy hãy để ta xem rốt cuộc hử mạnh cỡ nào."

Trong giọng nói của lão ta tràn ngập tự tin, không hề để Diệp Trường Sinh và Phong Ấn Long ở trong mắt.

Là cường giả trung tâm của Kỷ Nguyên Môn, vẫn tự xưng là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ, dù sao chuyện bọn họ làm chính là muốn khống chế vũ trụ.

Cái giá phải trả để khởi động lại vũ trụ là gì, Kỷ Nguyên Môn đương nhiên rất rõ ràng, mặc dù như vậy, bọn họ vẫn trước sau đi làm.

Điều đó chứng tỏ Kỷ Nguyên Môn có năng lực thừa nhận hậu quả, hoặc là nói người sau lưng Kỷ Nguyên Môn có lòng tin làm chúa tể hết thảy.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi về phía trước ngưỡng lại, ánh mắt rơi vào trên người Diêm Kiều Hùng, liếc mắt một cái đã nhìn ra

những người này mới là cường giả thật sự của Kỷ Nguyên Môn.

Tới đúng lúc lắm.

Miễn cho ta lại phải đi tìm từng người một.

Phong Ấn Long đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, thực lực của bốn người trước mắt này quá mạnh, người không phải là đối thủ của bọn họ, giao cho ta xử lý."

"Tam ca yên tâm đi, ta không yếu như người nghĩ." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Bọn họ rất mạnh, nhưng thủ đoạn của ta nhiều."

Bịch.

Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, cửa Thần Cung mở ra: "Nhị ca, lão Thiên, lão Hồn, các người đi ra."

Ba người Sở Nam Thiên, Thiên Vô Thần, Hồn Bất Diệt đi ra khỏi Thần Cung, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhìn đám người Diêm Kiêu Hùng trước mắt.

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, kẻ địch của người càng ngày càng mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Như vậy chẳng phải càng thú vị hơn sao, bằng không các người còn có ý nghĩa tồn tại hả?"

Sở Nam Thiên phụ họa nói: "Trường Sinh, chúng ta không cách nào chém giết bọn họ ở trong giới này."

Chương 1269: Hoài nghi cuộc đời

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì đi nơi có thể giết."

Diêm Kiều Hùng phát hiện ba người Sở Nam Thiên, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, vẻ coi thường lúc trước trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Thực lực của Sở Nam Thiên, Hồn Bất Diệt, Thiên Vô Thần, Phong Ấn Long, không thể không khiến lão ta hoàn toàn coi trọng.

"Hàn Đỉnh Thiên, ta sẽ giúp người dẫn bốn tên cường giả trước mắt này đi, chuyện chém chết Diệp Trường Sinh sẽ giao cho người, đừng để ta thất vọng."

Hàn Đỉnh Thiên vội vàng nói: "Đại nhân yên tâm, không có bốn người trước mắt, Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết."

Bản thân có tu vi Thủy Nguyên, điều này làm cho lão ta vô cùng tự tin, có thể dễ dàng chém giết Diệp Trường Sinh.

Dù sao ở tu vi, bọn họ chênh lệch bốn cấp bậc lớn, đó căn bản là khe rãnh không thể bù đắp.

Cho dù Diệp Trường Sinh có thể vượt cấp khiêu chiến cũng không thể khiêu chiến bốn cấp bậc lớn.

Diêm Kiều Hùng nhìn trái phải xung quanh, nhìn mấy người đi theo, tiếp theo, bọn họ đạp không mà đi, nhanh chóng vọt tới phía bốn người Sở Nam Thiên.

"Chư vị, giới này đã không cách nào thừa nhận công kích của chúng ta, có dám rời khỏi giới này đánh một trận không?"

Sở Nam Thiên nói: "Được, thành toàn các người."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt của ông: "Nhị ca, các người yên tâm đi đi, chờ diệt trừ bọn họ thì không cần trở về, đi tìm đại ca, sau đó đi tới Đại Thiên Vũ Trụ thành lập một thế lực."

“Ta cũng thay các người nghĩ kỹ tên thế lực rồi, gọi là Trường Sinh Điện. Chờ về sau ta đến Đại Thiên Vũ Trụ sẽ đi Trường Sinh điện tìm các người.”

Sở Nam Thiên gật đầu: "Trường Sinh Điện, ta nhớ kỹ."

Thiên Vô Thần nói: "Thiếu chủ, ta không ở bên cạnh người, người phải tự bảo vệ tốt chính mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Mau đi đi, không cần giả tạo như vậy."

Bịch.

Bịch.

Tám bóng người bay lên trời, trên tiên khung xuất hiện từng vòng xoáy cắn nuốt bọn họ trong đó.

Hàn Đỉnh Thiên nhìn bóng dáng tám người biến mất, khóe miệng nhấc lên ý cười trên tức: "Diệp Trường Sinh, lần này người chết chắc rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chết."

Hàn Đỉnh Thiên lại nói: "Không có những người sau lưng bảo vệ, người lấy cái gì chống lại Kỷ Nguyên Môn ta?"

"Bốn Môn chủ tùy tiện phái một người cũng có thể dễ dàng chém giết người."

Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, trực tiếp phóng thích Thần Ma Bạo Tẩu, một thân tu vi tăng lên hai cấp bậc lớn.

Từ cấp Đạo Thần trực tiếp tăng lên đến cấp Hỗn Nguyên, cũng chỉ cách mấy cấp bậc nhỏ với cấp Quy Nhất của Từ Thiên, phóng mắt nhìn các cường giả khác của Kỷ Nguyên Môn, đa số đều không bằng Diệp Trường Sinh.

"Nào, tùy tiện phái một người giết ta."

Dứt lời, sắc mặt Hàn Đỉnh Thiên và Từ Thiên bỗng nhiên thay đổi, mặc dù cấp bậc của Diệp Trường Sinh thay đổi khiến bọn họ vô

cùng chấn động.

Nhưng hẳn cũng chỉ có một người, dùng sức một mình chống lại toàn bộ Kỷ Nguyên Môn, quả thực chính là nói giỡn.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chột lóe, trực tiếp chém giết về phía Từ Thiên và Hàn Đỉnh Thiên, không có chút do dự nào.

Xuy.

Xuy.

Từng kiếm quang từ trên cao hạ xuống giống như kiếm quang từ bên ngoài vũ trụ bay tới, không gian nghiền nát lay động, một phương thể giới đều lung lay sắp đổ.

Bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn bị phá hủy.

Hàn Đỉnh Thiên ngưng tụ hai vòng xoáy linh khí cực lớn nghênh đón kiếm quang mà Diệp Trường Sinh phóng thích.

Tiếng nổ vang lên, Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài.

Hàn Đỉnh Thiên bá đạo mà đứng, vẻ mặt coi thường: "Từ Thiên, đi giết hắn."

Từ Thiên theo tiếng mà động, hóa thành một luồng tàn ảnh, mang theo khí thể không thể ngăn cản, như sấm sét vạn quân, đã xảy ra thì không thể ngăn cản.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, bình tĩnh nhìn Từ Thiên trước mắt: "Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ giảm xuống ngàn trượng."

[Định, nhắc nhở chủ nhân, đang sử dụng thẻ giảm xuống ngàn trượng, mời chủ nhân lựa chọn người được chỉ định.]

Quá thân mật.

Quá mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh yên lặng lựa chọn Từ Thiên và Hàn Đỉnh Thiên, chờ tu vi các người giảm xuống ngàn trượng, ta xem các người có chết hay không?

Thân ảnh Từ Thiên không ngừng tiến về phía trước, đột nhiên lão ta phát hiện cả người không đúng, sao một thân tu vi lại giảm xuống.

Không thể nào.

Điều này là hoàn toàn không thể.

Tu luyện nhiều năm như vậy, chưa bao giờ xảy ra chuyện này.

Thân thể của ta làm sao vậy?

Trong lúc nhất thời, Từ Thiên bắt đầu hoài nghi cuộc đời, hoài nghi thân thể của mình.

Chính xác thì tại sao?

Mọi thứ đột nhiên phát triển như vậy, hoàn toàn khác với những gì lão ta nghĩ.

Từ Thiên vốn tưởng rằng có được thực lực hiện tại, chém chết Diệp Trường Sinh là chuyện dễ dàng.

Đột nhiên tu vi giảm xuống giống Diệp Trường Sinh.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, không đúng, là cấp bậc giảm quá đột ngột.

Hàn Đỉnh Thiên nhìn Từ Thiên đi về phía trước, vẻ mặt mờ mịt, khó hiểu, nghi hoặc, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chương 1270: Ta tới, người có thể chết

Đúng lúc này.

Cấp bậc của lão ta cũng bắt đầu giảm xuống.

Còn nhanh hơn tốc độ giảm xuống của Từ Thiên.

Tạo nghiệt.

Thân thể không có bất kỳ tình huống gì, tu vi điên cuồng giảm xuống, đây là chuyện bọn họ chưa bao giờ nghe qua.

“Là người!”

Ánh mắt Hàn Đỉnh Thiên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, nhận định cấp bậc của mình thay đổi không thoát khỏi liên quan với Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Diệp Trường Sinh chợt lóe lên tiến lên, trong tay cầm Tiên Trục Kiếm, trực tiếp chém đầu Từ Thiên.

Máu tươi bắn tung tóe, bay tán loạn đầy trời.

Dưới tình huống tu vi ngang nhau, Diệp Trường Sinh có thể tùy tiện giết bất cứ kẻ nào trong chớp mắt, bất kể ở trên kiếm đạo hay trên thân thể.

Từ Thiên đạo tiêu hồn diệt, thẳng đến khi chết, lão ta vẫn như trước không cách nào hiểu được, vì sao đột nhiên tu vi sẽ giảm xuống.

Bịch.

Diệp Trường Sinh thẳng tiến không lùi, rất nhanh xuyên qua giữa cường giả Kỷ Nguyên Môn, thân ảnh lướt qua như quỷ mị.

Máu tươi nhuộm đỏ tiên khung, từng bóng người bay ngược ra ngoài, ở trong sương máu hóa thành bột mịn, hài cốt không còn.

Trong từ trường kiếm trụ, kiếm đạo của Diệp Trường Sinh được tăng lên trước nay chưa từng có, nhất là phát huy kiếm nhanh đến cực hạn.

Võ công thiên hạ, duy khoái bất phá.

Ưu thế về cấp bậc, hơn nữa có khoái kiếm vô song, tu sĩ Kỷ Nguyên Môn căn bản là cừu non chờ làm thịt.

Bọn họ cũng không cách nào tin tưởng, tu luyện vô số năm tháng, cuối cùng sẽ bị Diệp Trường Sinh giết chết trong chớp mắt chỉ bằng một kiếm.

Quả thực chính là nhục nhã.

Hàn Đỉnh Thiên nhìn người tâm phúc, một người lại chôn dưới kiếm của Diệp Trường Sinh, mắt lão ta muốn nứt ra, trong lòng là lửa giận thiêu đốt.

Rõ ràng biết tu vi giảm xuống là do Diệp Trường Sinh đang giở trò, thế nhưng lão ta một chút tính tình cũng không có.

Diệp Trường Sinh có được loại thủ đoạn làm cho tu vi giảm xuống, thật sự là điều mà lão ta tuyệt đối không ngờ tới.

Thần hồ kỳ kỹ, kinh khủng như vậy.

Trong đầu lão ta suy nghĩ xoay nhanh, suy nghĩ làm sao để chém giết Diệp Trường Sinh, hiện tại tu vi không ngừng giảm xuống, ưu thế duy nhất đã không còn.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung liên tiếp vang lên, tu sĩ Kỷ Nguyên Môn bay ngược ra ngoài, bay xuống bên người Hàn Đỉnh Thiên.

Một lão giả xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Hàn Đỉnh Thiên: "Môn chủ, người rời khỏi nơi này, chúng ta ngăn Diệp Trường Sinh lại."

Hàn Đỉnh Thiên nhìn Diệp Trường Sinh giết người như ma, điên cuồng tới gần, lão ta biết những người trước mắt này không ngăn được hắn.

Lão ta và Diệp Trường Sinh đã đến mức độ không chết không thôi từ lâu, cả hai cũng sẽ không để cho đối phương chạy trốn.

Đột nhiên.

Trong đầu lão ta có một tia sáng xẹt qua, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên huyền thạch, trực tiếp giơ tay lên bóp nát huyền thạch.

"Diệp Trường Sinh, ngươi chết chắc rồi."

Theo huyền thạch nát bấy, một ánh sáng bay thẳng về phía bầu trời, trên mặt Hàn Đỉnh Thiên hiện lên ý cười.

Có thể nhìn ra lão ta vô cùng có lòng tin với việc chém giết Diệp Trường Sinh.

Chính là bởi vì khối huyền thạch kia, lão ta mới có lòng tin như thế.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, liếc mắt nhìn ánh sáng xuất hiện trên chín bầu trời, vẻ mặt vẫn vẫn đậm phong khinh như trước.

Giết đi.

Giết đi.

Đối với hắn mà nói, Hàn Đỉnh Thiên gọi bao nhiêu người tới thì kết quả đều giống nhau.

Ở phía xa.

Thiên Đệ Cửu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ánh sáng xuất hiện trên hư không: "Gọi người, Kỷ Nguyên Môn thật đúng là không cần một chút mặt mũi nào"

Nói đến đây, ông dừng một chút, lẩm bẩm nói: "Có điều, nói đi vẫn

phải nói lại, Diệp tiểu hữu làm thế nào để cấp bậc của bọn họ giảm xuống, thủ đoạn này thật sự quá mạnh, ta thật sự muốn học.”

Một bước.

Một bước nữa.

Diệp Trường Sinh cách Hàn Đỉnh Thiên càng ngày càng gần: "Nói cho ta biết, Hắc Doanh Doanh ở nơi nào."

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Chết rồi, không còn nữa, ta biết Hắc Doanh Doanh là nữ nhân của người, đáng tiếc nàng bị người ta giết."

Bịch.

Thiên Đệ Cửu đi tới bên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt nhìn về phía trước: "Không ai trong Kỷ Nguyên Môn các người có thể chém giết tiểu thư, cho dù mấy người vừa rồi rồi đi cũng không thể là đối thủ của tiểu thư."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Thiên Đệ Cửu: "Thiên tiên bối, lời này có ý gì?"

Thiên Đệ Cửu lại nói: "Thực lực của tiểu thư nghịch thiên, Kỷ Nguyên Môn không có cường giả có thể chém giết tiểu thư, tu vi của Tộc trưởng cũng mạnh mẽ hơn hẳn nhiều."

Diệp Trường Sinh híp mắt, nếu dựa theo lời Thiên Đệ Cửu nói, như vậy sẽ có người khác chém giết Hắc Doanh Doanh.

Rốt cuộc sẽ là ai đây.

"Nói đi!"

Hàn Đỉnh Thiên nói: "Hắc Doanh Doanh chết rồi, người giết nàng được gọi là Trụ Thần, người có thể đi tìm hắn."

"Nhưng Hắc Doanh Doanh bị giết không có bất kỳ quan hệ gì với Kỷ Nguyên Môn chúng ta."

Trụ Thần?

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cho dù Doanh Doanh chết thì cũng có quan hệ với người, người cũng đừng nghĩ sống sót rồi đi."

Chương 1271: Ta tới, người có thể chết (2)

"Thần Ma thập phương thần thuật."

"Thần Ma Dẫn."

Ngàn tỉ Thần Ma che trời, vô số thần lực đuổi thiên kích.

Bóng tối bắt đầu bao trùm, giống như màn đêm vĩnh viễn giáng xuống.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Thần Ma cự ảnh trong bóng tối điên cuồng xé rách hư không...

Khủng bố.

Đáng sợ.

Hàn Đỉnh Thiên ngửa mặt lên trời nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, dị tượng tràn ngập, uy áp của thần ma khiến lão ta thất kinh.

Nếu một kích này rơi vào trên người lão ta sẽ trực tiếp tiễn lão ta đi.

Thân ảnh Hàn Đỉnh Thiên từ trên cao bay xuống, từng phù văn, chỉ bảo và đạo chú bay ra từ trong lòng bàn tay, mục đích cũng chỉ có một, đó chính là ngăn cản một kích bá đạo của Diệp Trường Sinh.

Cùng với tiếng nổ vang lên, từng tia lửa xẹt qua không gian, giống như tận thế giáng xuống.

Thật đúng là có không ít lá bài tẩy.

Ta ngược lại muốn xem người có thể tiêu hao bao nhiêu lá bài tẩy.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, bên tai truyền đến giọng nói của Thái Sơ và An Lạc Nhi, hai nàng lo lắng cho an nguy của hắn, thỉnh cầu lập tức xuất chiến.

Nội tâm của hắn từ chối, nhưng không chịu nổi thái độ quá mức cường ngạnh của Thái Sơ và An Lạc Nhi.

Hơn nữa còn dọn ra khỏi mẫu thân hắn, điều này làm cho Diệp Trường Sinh hoàn toàn không cách nào từ chối.

Thần Cung mở ra, Thái Sơ, An Lạc Nhi xinh đẹp xuất hiện, xuất hiện với các nàng còn có Diệp Thập Vạn và Chúc Cửu.

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt rơi vào trên người hai nàng: "Nơi này nguy hiểm, các người cần gì phải ra ngoài mạo hiểm?"

Thái Sơ nói: "Người có nguy hiểm, chúng ta há có thể ẩn thân ở trong Thần Cung, hơn nữa ta vừa mới cắn nuốt Huyết Thần Thánh Nguyên Châu, huyết mạch Thái Thượng trong cơ thể lại thức tỉnh rất nhiều, đáng tiếc thần hồn của ta còn có khiếm khuyết, không cách nào khôi phục toàn bộ thực lực."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Mặc dù vậy, bây giờ ta rất mạnh, có thể bảo vệ tướng công."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cái bình ngọc: "Trong bình ngọc này có hai đan dược, các người ăn vào đi!"

Trụ Thần Đan.

Trực tiếp đưa hai viên đan dược vô cùng mạnh mẽ cho Thái Sơ và An Lạc Nhi, tuy rằng các nàng sử dụng Trụ Thần Đan thì không cách nào trực tiếp tăng lên tới thực lực Trụ Thần, nhưng cấp bậc nhất định sẽ điên cuồng tăng vọt.

Diệp Trường Sinh vẫn phải có chút lòng tin này.

Hai nàng tiếp nhận đan dược trực tiếp đưa vào trong miệng, không chút do dự nào, bởi vì căn bản bọn họ sẽ không hoài nghi Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một đoàn tiên khung vỡ vụn, trong đó xuất hiện từng bóng người, phát hiện người đến xuất hiện, khéo miệng Hàn Đỉnh Thiên không ngừng nhắc lên ý cười.

"Diệp Trường Sinh, người của ta tới rồi, người có thể chết."

Đan dược vào miệng.

Vẻ mặt hai nàng trở nên mất tự nhiên, ánh mắt đồng thời dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, đồng thanh: "Tướng công, đan dược này không ngon."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như vậy."

Ngày đó hẳn nói đan dược không ngon, Phong Vu Tú còn không tin, xem ra nhận thức của cường giả đều giống nhau.

Tiếp theo.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hai vị nương tử, các người đột phá trước, chuyện còn lại giao cho ta."

Thái Sơ nói: "Tướng công đợi một lát, ta rất nhanh sẽ kết thúc đột phá, đã lâu không ra tay giết người, làm cho cũng có chút cảm giác tham dự."

An Lạc Nhi phụ họa: "Tướng công, người quá mệt mỏi, loại chuyện đánh nhau này vẫn nên giao cho chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh nhau là chuyện của nam nhân, các người như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm ta là ăn bám."

Vẻ mặt Thái Sơ không vui: "Ăn bám thì sao, bọn họ muốn ăn còn không ăn được."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên hư không.

Từng bóng người đi ra, ánh mắt mọi người rơi vào trên người Hàn Đỉnh Thiên, nam tử trung niên cầm đầu nhướng mày kiếm lên, ở trên mặt lão ta hiện lên vẻ không thể tin.

“Lão Hàn, sao tu vi đột nhiên thấp như vậy?”

Hàn Đỉnh Thiên giơ tay lên đưa một viên thuốc vào trong miệng, thân ảnh bay lên không trung, nhanh chóng vọt tới phía người tới.

Mộ Dung Nhận nói: "Lão Hàn, người làm sao vậy, tu vi thấp như vậy, bị người hành hạ sao?"

Nói đến chuyện này, đầu óc Hàn Đỉnh Thiên lại mơ hồ, sao chính mình lại thành như bây giờ, ai có thể nói cho lão ta biết đây?

"Mộ Dung huynh, trước không nói cái này, ta bảo các người đến đây là vì chém chết Diệp Trường Sinh."

"Trước mắt là cơ hội tốt nhất, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ."

Mộ Dung Nhận nói: "Quy củ cũ."

Hàn Đỉnh Thiên gật đầu: "Yên tâm, ta đã bạc đãi người lúc nào chưa?"

Mộ Dung Nhận quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Lão Hàn, người người muốn giết không phải rất mạnh, sao người lại chật vật như vậy?"

Sắc mặt Hàn Đỉnh Thiên cực kỳ khó coi: "Mộ Dung huynh cũng không cần trêu ghẹo ta, giết người trước đi."

Vẻ mặt Mộ Dung Nhận thay đổi, đập không mà đi, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Ra tay, giết hắn."

Chương 1272: Tung tích

Ra lệnh một tiếng, mọi người sau lưng rục rịch, phát động tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Nhìn từng tàn ảnh trước mắt lướt tới, Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, chỉ thẳng lên người Mộ Dung Nhận: "Người cũng đi cùng đi!"

Mộ Dung Nhận giật mình: "Gặp qua cuồng, chưa từng thấy người cuồng như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây đã là thời điểm khiếm tốn nhất của ta."

Mộ Dung Nhận: "..."

Lão ta chính là cường giả cấp Thủy Nguyên, cao hơn Diệp Trường Sinh hai cấp bậc lớn, lại bị miệt thị.

Tiểu tử này quả thực điên cuồng vô biên.

Ngay khi Diệp Trường Sinh chuẩn bị ra tay, Diệp Thập Vạn đi tới bên cạnh hắn, ồm ồm nói: "Thiếu chủ chớ động, giao bọn họ cho ta."

Diệp Trường Sinh hơi khiếp sợ: "Thập Vạn, người muốn đánh toàn bộ bọn họ sao?"

Diệp Thập Vạn mặc ngùi gật gật đầu: "Đúng vậy."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người có thể không?"

Diệp Thập Vạn lắc đầu: "Không biết."

Chủ yếu là hiện tại hắn cũng không biết chính mình mạnh bao nhiêu.

Một tu sĩ không biết chính bản thân mạnh bao nhiêu, loại phiền não này chỉ có Diệp Thập Vạn mới có.

Quả thực chính là tạo nghiệt.

Đến bây giờ vẫn là cấp Tiên Thiên nhưng hắn có cảm giác có thể đánh nổ mọi người trước mắt, người nói kỳ quái hay không kỳ quái?

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh mở đầu nói: "Được rồi, vậy người thử một lần."

Diệp Thập Vạn đáp không đi về phía trước, không biết từ khi nào trong tay xuất hiện hai cây chùy lớn, từng bước sinh lôi, bầu trời sau lưng hóa thành một mảnh lôi vực.

Tu vi mạnh bao nhiêu không quan trọng.

Với phương thức ra sân này, trực tiếp kéo căng bức lách.

Thần lôi thường làm bạn, cửu thiên nổ tung, khủng bố như vậy.

Mộ Dung Nhận trực tiếp bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Cấp Tiên Thiên.

Lôi Đình chân thân.

Suy nghĩ trong đầu lão ta xoay chuyển: "Thần Ma Tộc, hắn lại là tiên thiên thần thể của Thần Ma Tộc, đây là thời đại gì, thế mà còn có thể chất biến thái như thế."

"Còn để cho người ta sống không?"

Mộ Dung Nhận biết tiên thiên thần thể, đương nhiên biết chỗ đáng sợ của hắn, hắn chỉ là Tiên Thiên nhưng người vĩnh viễn không biết trần nhà của hắn ở đâu.

Đây mới thật sự đáng sợ, khiến người ta sợ hãi.

Diệp Thập Vạn chậm rãi nâng chùy trong tay lên, chỉ thẳng lên người Mộ Dung Nhận: "Nào, tiếp một chùy của ta."

Mộ Dung Nhận híp mắt, thân ảnh chột lóe vọt về phía trước, tuy rằng lão ta có điều kiên ky, nhưng dù sao mình cũng là tu sĩ cấp Thủy Nguyên.

Bịch.

Bịch.

Hai người đập không lướt nhanh, mang theo uy áp không thể ngăn cản, tấn công về phía nhau.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chột lóe, lặng yên không một tiếng động lướt về phía Hàn Đỉnh Thiên, đã đến lúc thanh toán.

Không thể lãng phí thể giảm xuống ngàn trượng.

Xuy.

Một kiếm quang bay ra, cắt về phía Hàn Đỉnh Thiên, người sau nhận thấy được nguy hiểm, thân ảnh bắt đầu xẹt qua, chạy trốn chung quanh.

Đường đường là cường giả cấp Thủy Nguyên, hiện tại lại chật vật như thế, ôm đầu chạy trốn dưới sự tấn công của Diệp Trường Sinh.

Ngay cả dũng khí ngênh chiến cũng không có.

Bởi vì trong lòng Hàn Đỉnh Thiên rất rõ ràng, một kiếm của Diệp Trường Sinh có thể đưa lão ta đi.

Đột nhiên.

Thân ảnh Hàn Đỉnh Thiên chạy tán loạn ngừng lại, phát hiện trong không gian tràn ngập một cỗ sát ý vô cùng mạnh mẽ, tùy thời có

thể khiến không gian nổ tung.

Cỗ sát niệm này thật sự quá mạnh.

Trực tiếp khóa chặt lão ta.

Không thể nhúc nhích.

Xuy.

Lại một kiếm quang khai thiên hạ xuống, Hàn Đỉnh Thiên bị chia làm hai, thần hồn đều nổ tung, hoàn toàn biến mất ở trong hư không.

Chỉ còn lại có một linh giới từ trên cao rơi xuống xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, lúc này, Thiên Đệ Cửu vội vàng tiến lên: "Trường Sinh, người trực tiếp giết hắn, còn chưa hỏi rõ ràng tung tích của tiểu thư."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiền bối, người cảm thấy Trữ Thần là người mà hắn có thể tiếp xúc sao?"

Đau lòng.

Mọi người cũng đã chết, còn cần phải nhục nhã như vậy?

Sắc mặt Thiên Đệ Cửu nặng nề: "Vệ mệnh mỗi về tiểu thư cứ bị chặt đứt như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta sẽ đi tìm, chỉ cần Doanh Doanh còn sống, ta sẽ không để cho nàng ấy xảy ra nguy hiểm."

Thiên Đệ Cửu không nói gì, bởi vì hắn biết chỉ có Diệp Trường Sinh mới có thể tìm Hắc Doanh Doanh về.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diệp Thập Vạn, vô cùng hài lòng gật gật đầu, lớn lên, rốt cục trưởng thành.

Ta đã đánh giá thấp họ.

Thì ra bọn họ trưởng thành rất nhanh, đã có thể ngăn cản một mặt từ lâu rồi.

Diệp Thập Vạn ở bên cạnh hần lâu như vậy, một mực tu luyện trong Thần Cung, hần lại không biết hiện tại Thập Vạn đã có thể đánh một trận với Thủy Nguyên, vả lại vững vàng chiếm cứ thượng phong.

Thân ảnh hần chợt lóe, chém giết về phía những người khác của Kỷ Nguyên Môn, người Kỷ Nguyên Môn bước vào Hắc Tộc, một người không lưu lại.

Ánh tà dương bao phủ trên đảo nổi.

Một bóng người hoành không lướt đi, nơi đi qua, máu tươi bắn tung tóe như cột, bóng người bị chém giết tiêu vong.

Chương 1273: Người khiến ta thất vọng

Biến mất trên tiên khung với hoàng hôn buông xuống phía tây.

Ngay khi Diệp Trường Sinh hoàn toàn giết đỏ mắt, lời nói của một cường giả Kỷ Nguyên Môn khiến hắn trong nháy mắt tỉnh táo lại.

"Đừng giết ta, ta biết tung tích của cha con Hắc tộc."

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, sau lưng bao phủ vạn đạo phi kiếm, ánh mắt rơi vào trên người lão giả: "Hy vọng lời người nói có giá trị."

Lão giả run rẩy, kinh hoảng thất thố: "Chuyện liên quan đến sống chết, lão phu há dám nói đùa?"

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, uy áp sát giới bao phủ trên hư không tiêu tán, lão giả trong nháy mắt như trút được gánh nặng.

Trong lòng lão ta rõ ràng, bước ngoặt của mình đã tới, có lẽ thật sự sẽ có một đường sống.

"Diệp công tử, ngày đó Tộc trưởng Hắc Tộc - Hắc Vân Triệt bị người trong nội viện Kỷ Nguyên Môn mang đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Kỷ Nguyên Môn còn phân chia nội viện và ngoại viện?"

Lão giả gật đầu: "Đương nhiên có phân chia nội ngoại viện, bốn người lúc trước rời đi chính là cường giả nội viện, mà chúng ta chỉ là tu sĩ ngoại viện, so với trung tâm Kỷ Nguyên Môn chân chính, căn bản cũng không đáng nhắc tới."

"Ngoại viện Kỷ Nguyên Môn chính là chân chạy việc, lại không chiếm được một chút chỗ tốt, tất cả công lao là của nội viện."

Hóa ra là như vậy.

Vốn tưởng rằng đám người Từ Thiên, Hàn Đỉnh Thiên chính là tồn

tại mạnh nhất trong Kỷ Nguyên Môn, lúc ấy hẳn còn có nghi vấn, chỉ bằng vào những người này căn bản không cách nào hoàn thành nhiệm vụ khởi động lại vũ trụ.

Hiện tại xem ra Kỷ Nguyên Môn còn phức tạp hơn hẳn tưởng tượng, mạnh mẽ gấp vô số lần.

"Nói đi, người ngày đó mang Tộc trưởng Hắc Tộc đi có thân phận gì ở nội viện?"

Lão giả lắc đầu: "Ta không biết hẳn tên gì, nhưng ta biết hẳn trông như thế nào. Diệp công tử chỉ cần giữ ta lại bên người, chờ ngày sau đi tới nội viện Kỷ Nguyên Môn, lão phu có thể giúp người xác nhận."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta, ta sợ người không gánh nổi hậu quả."

Lão giả sợ hãi bất an, giọng nói run rẩy: "Diệp công tử, mạng lão phu nằm trong ý niệm của người, không ai nguyện ý dùng sinh mệnh của mình nói giỡn."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Diệp Thập Vạn, lão giả sau lưng thở dài một hơi, thân thể đã mềm nhũn không chịu nổi.

Nhưng lão ta biết mình có cơ hội sống sót.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người còn chưa nói cho ta biết Doanh Doanh ở nơi nào."

Về mặt lão giả cứng lại: "Ngày đó Thiên Nữ Hắc Tộc bị người thần bí thiên ngoại công kích, từ đảo nổi Hắc Tộc rơi xuống, về phần ở nơi nào, lão phu thật sự không biết."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lão giả: "Nếu để người chỉ ra phương hướng Thiên Nữ Hắc Tộc rơi xuống, bây giờ người có thể tìm được không?"

Lão giả gật đầu: "Có thể tìm được."

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn ta đi."

Hắn dám khẳng định Hắc Doanh Doanh không chết, bởi vì mơ hồ luôn có thể nhận ra một ít hơi thở của nàng.

Nhưng hơi thở này như có như không, khiến người ta rất khó bắt được.

Quý Nguyệt Sinh đi tới nơi Hắc Doanh Doanh rơi xuống, Diệp Trường Sinh, Thiên Đệ Cửu theo sát sau lưng mà tới.

Diệp Trường Sinh đi tới nơi Quý Nguyệt Sinh dẫn vào, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt xuyên qua biển mây, có thể rõ ràng phát hiện hơi thở của Hắc Doanh Doanh khi có khi không.

"Thiên tiên bối, nơi này có cổ quái, người có biết nơi này là đâu không?"

Thiên Đệ Cửu lắc đầu: "Lão phu không biết, Diệp tiểu hữu, người hoài nghi tiểu thư ở chỗ này sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Doanh Doanh từ nơi này rơi xuống, hẳn là tiến vào một không gian khác, bởi vì ta có thể rõ ràng nhận thấy được hơi thở của nàng."

Sắc mặt Thiên Đệ Cửu ngưng trọng, trong đầu đột nhiên xuất hiện một chỗ: "Diệp tiểu hữu, chẳng lẽ nơi này là cửa vào của hố đen vũ trụ?"

Vậy sao?

Diệp Trường Sinh biết Hắc Tộc một mực bảo vệ một hố đen vũ trụ, chẳng lẽ thật sự như lời Thiên Đệ Cửu nói, nơi này có cửa vào của hố đen vũ trụ?

Bịch.

Thân ảnh của hắn lao xuống phía dưới: [Hệ thống, có phát hiện ra lối vào hố đen vũ trụ không?]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, cái gì cũng không phát hiện, kính xin chủ nhân dùng siêu não suy nghĩ.]

Thân ảnh Diệp Trường Sinh rơi xuống ổn định lại, linh cơ vừa

động, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, hơi thở của Hắc Doanh Doanh lúc có lúc không, nếu thật sự có một lối vào mờ昧 hư vô, hẳn là khi hơi thở Hắc Doanh Doanh xuất hiện.

Sau khi xác định ý nghĩ của mình, hắn nín thở ngưng thần, híp mắt, thần thức bao phủ, chờ hơi thở Hắc Doanh Doanh xuất hiện.

[Hệ thống, có phát hiện ra cửa vào hố đen vũ trụ hay không?]

[Định, phát hiện cửa vào hố đen vũ trụ, chủ nhân có lập tức tiến vào hay không?]

[Quả nhiên là như thế!] Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: [Tiến vào.]

Hắn không chút do dự.

Chương 1274: Người khiến ta thất vọng (2)

Dứt lời, một lực hút mạnh mẽ cắn nuốt hẳn trong đó.

Bịch.

Diệp Trường Sinh không thấy đâu.

Trên đảo nổi, sắc mặt Thiên Đệ Cửu và Quý Nguyệt Sinh thay đổi, sao người này đột nhiên biến mất.

Thiên Đệ Cửu gật gật đầu, trong lòng càng xác định suy đoán của ông không sai, lồi vào hố đen vũ trụ mà Hắc Tộc bảo vệ hẳn là ở ngay tại đây.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong hố đen vũ trụ, tất cả trước mắt khiến hắn cảm thấy khó có thể tin, giờ phút này mình lại đang ở trong một dòng thời không.

Hố đen vũ trụ này không ngừng biến ảo, di chuyển, căn bản không có dấu vết có thể tìm thấy, biến ảo nhanh như thế khiến hắn không cách nào tìm được Hắc Doanh Doanh.

Mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động, hắn ổn định thân ảnh, thông thả đi lại trong dòng thời không.

Vút.

Vút.

Bên tai không ngừng có tiếng gió thổi truyền đến, quay đầu nhìn lại, có đá lớn rơi xuống xệt qua bên tai hắn.

Trong vũ trụ tổng cộng có tám hố đen, đây cái thứ ba mà Diệp Trường Sinh tiến vào, hắn đã đi hai lần ở Hỗn Loạn Tinh Không nơi có Hi Huyền.

Còn có một hố đen vũ trụ ở trong Thương Khung Thần Cung, nơi này cũng là hố đen vũ trụ, lại hoàn toàn không giống với hai nơi khác.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh phát hiện hơi thở của Hắc Doanh Doanh vô cùng nồng đậm, nghiêng người nhìn qua, Hắc Doanh Doanh cách đó không xa.

Gần trong gang tấc nhưng lại cách xa vạn dặm.

Mặc cho hắn đuổi theo như thế nào thì vẫn bỏ qua Hắc Doanh Doanh.

Trong tiếng hô không ngừng của hắn, Hắc Doanh Doanh tựa hồ không nghe được âm thanh của hắn, tất cả những gì đang xảy ra ở đây hơi kỳ lạ.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đuổi theo Hắc Doanh Doanh, trong lúc nhất thời, hai người truy đuổi nhau trong dòng thời không.

Giờ khắc này, trong đầu hắn xuất hiện một câu nói, yêu cách núi biển, núi biển cũng có thể bằng phẳng.

Hắn thích những lời này nhất trước khi xuyên qua.

Cho dù nơi này ẩn chứa bí mật thần bí, hắn nhất định phải biết rõ ràng, dẫn Hắc Doanh Doanh rời khỏi hố đen vũ trụ này.

...

Trên tinh vực vô tận.

Từng bóng người xẹt qua khiến người ta không cách nào nắm bắt, tốc độ thật sự quá nhanh, chỉ để lại một luồng tàn ảnh, trong nháy mắt lại biến mất không thấy.

Đúng lúc này, một bóng người ngừng lại, người này không phải ai khác, chính là Diêm Kiều Hùng từ Hắc Tộc rời đi.

Người đồng thời xuất hiện với lão ta chính là cường giả nội viện

Kỷ Nguyên Môn và bốn người Sở Nam Thiên, Thiên Vô Thần, Hồn Bất Diệt, Phong Ấn Long.

Sở Nam Thiên nhìn Diêm Kiều Hùng ngừng lại: "Không chạy nữa?"

Diêm Kiều Hùng nói: "Lão phu chạy? Chẳng qua là tìm một nơi thích hợp cho chúng ta giao thủ."

Sở Nam Thiên nói: "Đừng tưởng rằng tới nơi này thì các người có thể sống."

Diêm Kiều Hùng khinh thường, chỉ vào cự phong vạn trượng sau lưng: "Người có biết nơi này là đâu không?"

Sở Nam Thiên nói: "Quan trọng sao?"

Lúc này.

Hồn Bất Diệt tiến lên, nhìn Sở Nam Thiên: "Nói nhảm với bọn họ làm gì?"

Sở Nam Thiên lắc đầu, cười nói: "Đương nhiên là muốn xem bọn họ giở trò gì, nếu thật sự muốn giết bọn họ, người cảm thấy ta sẽ đợi đến bây giờ sao?"

Hồn Bất Diệt nói: "Người nói có lý."

Diêm Kiều Hùng cười lạnh một tiếng: "Nơi này là căn cơ của Kỷ Nguyên Môn chúng ta ở giới này, toàn bộ bên trong là cường giả Kỷ Nguyên Môn, đi tới nơi này, các người chấp cánh khó thoát."

"Ta đoán được." Sở Nam Thiên lạnh nhạt nói: "Vốn tưởng rằng người sẽ dẫn chúng ta đến tổng bộ Kỷ Nguyên Môn, người khiến ta thất vọng."

Diêm Kiều Hùng: "..."

Vì sao người ở cùng một chỗ với Diệp Trường Sinh đều ngông cuồng như vậy?

Diêm Kiều Hùng rất ngoài ý muốn.

Nơi này chính là địa bàn của Kỷ Nguyên Môn, tương đương với một phân đà.

Các thể lực vũ trụ tới đây không ai không phải tất cung tất kính, Sở Nam Thiên lại không để bọn họ vào mắt.

Xem ra là không biết Kỷ Nguyên Môn mạnh mẽ.

Sở Nam Thiên cũng là người độc ác.

Không nói nhiều về loại đó.

Chỉ thấy ông từng bước từng bước đi tới phía Diêm Kiều Hùng, nơi đi qua, vô số kiếm khí bắn ra, tu vi Thái Chân bắn ra.

Phong ấn nhiều năm như vậy đã ảnh hưởng quá lớn đến cấp bậc của ta, hiện tại sao mới còn lại chút tu vi như vậy?

Sở Nam Thiên lẩm bẩm nói, hoàn toàn một bộ dáng tự sướng, ngay sau đó, ông nhìn Diêm Kiều Hùng: "Ta đã không tu luyện nhiều năm, vậy mà còn mạnh hơn người một chút."

"Ta có thể hỏi người tu luyện như thế nào?"

Sắc mặt Diêm Kiều Hùng tím tái, giống như bị thứ gì đó đánh vào, thật sự là thương tổn không lớn, vũ nhục cực mạnh.

Chủ yếu là lão ta vẫn cảm thấy tu vi của mình cũng không tệ lắm, ở nội viện Kỷ Nguyên Môn cũng được xem như một cường giả.

Rất có cảm giác vượt trội.

Nhưng trong nháy mắt tu vi Sở Nam Thiên bắn ra, đạo tâm của Diêm Kiều Hùng suýt chút nữa vỡ vụn.

Hóa ra lão ta đang khiên chiến với Thái Chân siêu cấp, khi nào lá gan của mình trở nên lớn như vậy?

Chương 1275: Đây không phải hổ người sao?

Hồn Bất Diệt đi tới bên người Sở Nam Thiên: "Lão Sở, ta còn mạnh hơn ngươi một chút."

Sở Nam Thiên nói: "Tu vi cao hơn một chút, nhưng nếu đánh một trận đao thật thương thật, ngươi không thắng được ta."

Thiên Vô Thần tiến lên, lạnh nhạt nói: "Hai người các ngươi rất mạnh, nhưng chúng ta cũng không kém."

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn xuất hiện ảnh lớn tà kiếm, vô số hổ đen xuất hiện sau lưng hắn, giống như lúc nào cũng muốn cắn nuốt phương thế giới này.

Sở Nam Thiên quay đầu nhìn Thiên Vô Thần: "Ngươi cũng là kiếm tu."

Thiên Vô Thần nói: "Vốn không phải, hiện tại thì phải."

Hắn bị mười người Kiếm Huyền Tử trấn áp, trong năm tháng vô tận không có bất kỳ sinh linh nào làm bạn, chỉ có ba thanh kiếm treo trên đỉnh đầu.

Một khi cô đơn cực độ, con người có thể trở thành bằng hữu với bất kỳ vật gì.

Cho nên Thiên Vô Thần trở thành bằng hữu với ba thanh kiếm, từ đó về sau, hắn đã đi lên con đường kiếm đạo.

Tuy rằng tu tà kiếm nhưng hắn vẫn là kiếm tu, kiếm tu đường đường chính chính.

Phong Ấn Long chậm rãi đi tới, giọng nói khàn khàn: "So với cấp bậc của các ngươi, ta yếu hơn một chút."

Nghe tiếng.

Tâm trạng Diêm Kiều Hùng sụp đổ.

Thực lực Thái Chân gọi là yếu một chút?

Nghe bốn người nói chuyện phiếm, lão ta cảm thấy cái chết đang vây tay về phía mình.

Giờ khắc này.

Trong lòng lão ta vô cùng hối hận, vì sao phải đưa bốn người trước mắt đến nơi này, có phải mình làm sai cái gì hay không?

Ánh mắt ba người khác đồng loạt rơi vào trên người Diêm Kiều Hùng, giống như đang nói, Diêm trưởng lão, không phải không có ai mà người không giết được sao?

Có người hình như đang hỏi Diêm Kiều Hùng, kế tiếp nên làm sao bây giờ.

Sở Nam Thiên nói: "Truyền tin tức cho người của người, để cho bọn họ nhanh lên, chúng ta cũng không muốn chờ nữa."

Diêm Kiều Hùng do dự.

Có điều, cuối cùng lão ta vẫn bóp nát một viên huyền thạch.

Người ta thường nói, tử đạo hữu bất tử bần đạo.

(Tử đạo hữu bất cần tử bần đạo: chỉ cần mình sống là được, đạo hữu (cách gọi bạn bè của người tu đạo) sống chết không quan trọng, thà hại người chứ không hại mình.)

Hơn nữa tất cả mọi người là thành viên của Kỷ Nguyên Môn, cùng nhau nghênh địch cũng là chuyện nên làm.

Sở Nam Thiên nhìn ánh sáng trên tiên khung, khóe miệng nhếch lên ý cười: "Hy vọng Kỷ Nguyên Môn có cường giả."

Hồn Bất Diệt nói: "Mạnh mẽ đến đâu cũng không sợ."

Sở Nam Thiên quay đầu nhìn lại: "Ba người các người thu liễm hơi thở, bằng không người Kỷ Nguyên Môn cũng không dám tới."

Ba người gật gật đầu, cảm thấy Sở Nam Thiên nói rất có lý.

...

Từng hơi thở mạnh mẽ truyền đến, bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên người Diêm Kiều Hùng.

Lão giả cầm đầu vô cùng khách khí: "Lão Diêm, không phải người đi chấp hành nhiệm vụ, nhanh như vậy đã kết thúc rồi sao?"

Diêm Kiều Hùng nói: "Gặp phải chút phiền toái."

Ánh mắt Vân Thiên Việt rơi vào trên người bốn người Sở Nam Thiên: "Bọn họ chính là phiền toái mà người nói đến?"

Trong giọng nói tràn ngập khinh thường, hiển nhiên không có để bốn người Sở Nam Thiên ở trong mắt.

Diêm Kiều Hùng gật đầu: "Vân huynh, lần này phiền toái hơi lớn."

Vân Thiên Việt nói: "Chỉ có bọn họ? Lão Diêm, lá gan của người càng ngày càng nhỏ."

Ngay khi lão ta đang nói chuyện, hơi thở trên người bốn người Sở Nam Thiên lần thứ hai bắn ra, uy áp mệnh môn cuộn cuộn bao phủ trên người mọi người.

Sở Nam Thiên nói: "Đây là người người gọi?"

Xuy.

Một kiếm quang từ trên cao chém xuống, không gian nứt ra nghiền nát.

Sắc mặt mấy người Vân Thiên Việt chợt thay đổi, thân ảnh vội vàng bay ngược ra sau: "Lão Diêm, thực lực của bọn họ là gì?"

Nhưng khi lão ta xoay người nhìn lại thì phát hiện Diêm Kiều Hùng đã biến mất, tốc độ nhanh khiến người ta tức giận.

Vân Thiên Việt đã hiểu.

Lão ta đã bị lừa.

Làm bia đỡ đạn.

Diêm Kiều Hùng gọi bọn hắc đến đây chính là để chịu chết, để lão ta tranh thủ thời gian chạy trốn, làm sao có thể có người đề tiện vô sỉ như vậy.

Uổng cho ta rất tin tưởng người.

Đáng tiếc đã quá muộn, theo kiếm quang hạ xuống, bốn người Sở Nam Thiên xông lên, không gian vỡ nát sụp đổ, kiếm khí kích động ba ngàn dặm.

Sương đen che trời trong phút chốc hóa thành một mảnh Hồn Vực.

Sở Nam Thiên trầm giọng nói: "Những người này giao cho các người, ta đi đuổi theo những người chạy trốn kia."

Bịch.

Thân ảnh của ông hóa thành một luồng tàn ảnh, biến mất trong hư không vô tận...

Diêm Kiều Hùng may mắn chạy trốn, trong lòng còn đang mừng thầm, chỉ có còn sống mới có hy vọng, căn cơ của giới này bị phá hủy, trở về nội viện Kỷ Nguyên Môn sẽ không thể thiếu trừng phạt.

Đến lúc đó lão ta có thể đẩy trách nhiệm đến trên người đám người Vân Thiên Việt, dù sao chết không đối chứng, tông môn sẽ không làm khó lão ta.

Nghĩ tới đây, Diêm Kiều Hùng suýt chút nữa bị thông minh của mình cảm động.

Không biết qua bao lâu.

Thân ảnh lão ta đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn lại phát hiện sau lưng không có người đuổi theo lão ta, thở dài một hơi.

Chương 1276: Đây không phải hổ người sao? (2)

Sợ hãi không thôi, nhưng cũng chạy thoát.

Đây là một điều đáng mừng.

Đột nhiên.

Hai hơi thở từ phương hướng khác nhau truyền đến, trong nháy mắt tập trung ở trên người lão ta, Diêm Kiều Hùng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, co cẳng bỏ chạy.

Bởi vì trong hai hơi thở có một cái thuộc về Sở Nam Thiên.

Vút.

Vút.

Hai kiếm quang từ hư không xẹt qua, bóng người ngạo nghễ đứng, tốc độ nhanh như tia chớp trực tiếp xem nhẹ sự ngăn cách của không khí.

Sở Nam Thiên quay đầu nhìn lại: "Đại ca, sao người lại tới đây?"

Phó Thanh Huyền nói: "Ta vừa vặn đi ngang qua nơi này, người này là thành viên của Kỷ Nguyên Môn sao?"

Sở Nam Thiên nói: "Người này đi giết Trường Sinh, vì bảo vệ an nguy của Trường Sinh, ta chỉ có thể đến nơi này chém giết."

Phó Thanh Huyền gật đầu, nhìn Diêm Kiều Hùng: "Người dám động đến đệ đệ của ta, lá gan rất lớn."

Giờ khắc này.

Diêm Kiều Hùng khóc không ra nước mắt, sợ hãi hoảng sợ: "Hai vị có hiểu lầm, ta thật sự không ra tay với Diệp Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh có đại ca khủng bố như vậy, khó trách dám cả

ngày lấy tu vi Đạo Thần đi gây chuyện khắp nơi.

Thật sự không giống ai, đây không phải là hồ người sao?

Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói: "Người không ra tay với Trường Sinh nhưng là Kỷ Nguyên Môn, cho người một cơ hội, dẫn chúng ta đi tổng bộ Kỷ Nguyên Môn."

Sở Nam Thiên nói: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Diêm Kiều Hùng biến sắc: "Việc này, ta làm không được, các người vẫn nên giết ta đi."

Phó Thanh Huyền lắc đầu: "Không, ta tin tưởng người có thể làm được."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Con người ta rất cố chấp, nếu người không đồng ý, ta sẽ đuổi theo người, cho đến khi người kiệt sức, thần hồn tiêu vong mà đến."

Diêm Kiều Hùng quay đầu nhìn Phó Thanh Huyền, giống như lại nói, có cần tàn nhẫn như vậy không?

Thật không dám giấu diếm, Phó Thanh Huyền nói được làm được, loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên.

Trên hư không.

Hai người Phó Thanh Huyền, Sở Nam Thiên đứng ở hai bên Diêm Kiều Hùng, lẳng lặng nhìn lão ta, sợ hãi nhất chính là không nói gì.

Giọng nói Diêm Kiều Hùng khẽ run: "Vì sao để cho ta gặp được các người?"

Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói: "Không phải người gặp chúng ta, người không nên làm nhất chính là đi trêu chọc Trường Sinh."

"Hiện tại người không có cơ hội, vừa rồi ta nói không phải hù dọa người, ngày xưa có một người Kỷ Nguyên Môn các người mà ta đuổi theo hần hai tháng, cuối cùng hần dẫn ta đi ngoại viện Kỷ Nguyên Môn."

"Ta cũng không làm gì, chỉ đơn giản diệt môn."

Ông nói chính là Đạo Cửu Lăng.

Ngày xưa Đạo Cửu Lăng bị đuổi theo nên sợ, cuối cùng chẳng những dẫn Phó Thanh Huyền đi Kỷ Nguyên Môn, còn lựa chọn thần phục ông.

Để nói rằng nỗ lực cũng quan trọng như sự lựa chọn.

Đạo Cửu Lăng từ khi lựa chọn ở lại bên cạnh Phó Thanh Huyền, cuộc sống trực tiếp tăng cao, bất tri bất giác cách đỉnh phong không xa.

Hiện tại Đạo Cửu Lăng và Kiếm Lang Gia tu luyện cùng một chỗ, có Phó Thanh Huyền chỉ điểm, tu vi hai người tăng lên rất nhanh.

Diêm Kiều Hùng nói: "Ta khuyên các người một câu, vẫn không nên đi nội viện Kỷ Nguyên Môn, sẽ tốt cho các người!"

Sắc mặt Phó Thanh Huyền lạnh như băng: "Người đang dạy ta làm việc?"

Trên mặt Diêm Kiều Hùng hiện lên vẻ sợ hãi, trên người xuất hiện từng dấu vết nổ tung, uy áp bao phủ trên người lão ta lại tăng cường thêm một phần, lão ta sẽ nổ tung mà chết.

Phó Thanh Huyền lại nói: "Còn chờ gì nữa, dẫn đường."

Diêm Kiều Hùng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì lão ta không có lựa chọn nào khác.

Lúc này.

Phó Thanh Huyền mới hỏi: "Lão nhị, Trường Sinh cũng không tệ."

Sở Nam Thiên cười nói: "Đại ca đang hoài nghi thực lực của ta?"

Phó Thanh Huyền nói: "Ở một giới kia, người đã không cách nào ra tay. Mặt khác, thực lực của người thật sự yếu quá nhiều, mau chóng tăng lên đi, Thái Chân không đủ nhìn."

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Nếu người tăng lên quá chậm, ta thậm chí không có một người cùng nhau luận bàn."

Sở Nam Thiên: "..."

Phó Thanh Huyền lại nói: "Lão nhị, biểu tình của người là gì, không thích luận bàn với ta?"

Sở Nam Thiên yếu ớt nói: "Đại ca, hình như ta không thể từ chối đi."

Nghe được hai người nói chuyện, cả người Diêm Kiều Hùng không tốt, nếu bọn họ tiếp tục nói tiếp, cảm giác bệnh tim của lão ta đều muốn phát.

Sở Nam Thiên là Thái Chân, ở trong mắt Phó Thanh Huyền quá yếu.

Diêm Kiều Hùng lắc đầu, cố gắng khiến mình tỉnh táo, không dám nghĩ tới cuộc Phó Thanh Huyền có cấp bậc gì?

Trong khi tiến lên.

Sở Nam Thiên trầm giọng nói: "Đại ca, chúng ta trước đi tìm Hồn Bất Diệt, còn có lão tam."

Phó Thanh Huyền nói: "Bọn họ cũng tới đây?"

Sở Nam Thiên gật đầu: "Đều tới rồi, Trường Sinh để chúng ta tới tìm đại ca, sau đó cùng đi Đại Thiên Vũ Trụ, nói là để chúng ta thành lập một thế lực, tên là Trường Sinh Điện."

Thành lập thế lực?

Chương 1277: Tìm ta sao?

Phó Thanh Huyền híp mắt, cao thâm khó lường: "Xem ra Trường Sinh bắt đầu tính toán cho sau này, đã như vậy, chúng ta sẽ giúp hẳn một lần, dù sao ở trong vũ trụ du đăng cũng rất không thú vị, cùng nhau thành lập một thế lực cũng rất tốt."

"Đại ca, trước kia người cũng không phải nói như vậy."

"Trước đây ta nói gì?" Phó Thanh Huyền hỏi.

Sở Nam Thiên nói: "Thành lập thế lực làm gì, một người một kiếm, ngao du vũ trụ, tự tại tiêu dao cỡ nào."

Phó Thanh Huyền xấu hổ cười: "Đó là trước kia, lúc còn trẻ, ai mà không muốn đi ngao du thiên hạ?"

"Bây giờ thì khác, phải nghĩ đến ngày tháng bình an, lão bà nhiệt tình như vậy."

Sở Nam Thiên không thể tin được những lời này là từ trong miệng Phó Thanh Huyền nói ra, ở thời đại đó, bao nhiêu Thần Nữ, Thánh Nữ khóc lóc hô hào đến tìm Phó Thanh Huyền, đều bị ông từ chối.

Ông ngoại trừ có tên là Kiếm Đạo Tiểu Lang Quân, còn có một cái tên khác là Kiếm Đạo Đại Võ Sĩ.

"Đại ca, người lúc nào thông suốt, suy nghĩ rõ ràng những thứ này."

Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói: "Nghĩ, nghĩ là hiểu, người còn sống, vẫn phải có chút theo đuổi ngoài thực lực."

"Với nhan sắc của ta, không nên độc thân như các người."

Sở Nam Thiên nói: "Đại ca, ta không thích nghe lời này của người, nam nhân không dựa vào mặt mũi, dựa vào kỹ thuật."

Dứt lời.

Ba người Phong Ấn Long, Hồn Bất Diệt, Thiên Vô Thần xuất hiện,

bay xuống trước mặt hai người, Hồn Bất Diệt đánh giá Phó Thanh Huyền: "Người làm thế nào?"

Phó Thanh Huyền nói: "Người nói cấp bậc của ta sao?"

Hồn Bất Diệt gật đầu: "Vì sao cấp bậc của người không có chút ảnh hưởng nào, trực tiếp khôi phục tới đỉnh phong."

Phó Thanh Huyền nói: "Cấp bậc còn có thể giảm xuống sao? Tại sao ta không biết!"

Mọi người: "..."

Kỳ thật, về tu vi giảm xuống, có thể hỏi Từ Thiên và Hàn Đỉnh Thiên.

Phó Thanh Huyền lại nói: "Đi thôi, trước tiên đi Kỷ Nguyên Môn, sau đó đi Đại Thiên Vũ Trụ, về sau chúng ta chính là người của Trường Sinh Điện."

...

Hắc Tộc.

Trên đảo nổi.

Diệp Thập Vạn đánh bại đám người Mộ Dung Nhận, thân ảnh lơ lửng trong lôi vực vô tận, tay cầm hai cây chùy lớn, tựa như một chiến thần nghịch thiên.

Vô địch?

Hắn làm được.

Khóe miệng Diệp Thập Vạn nhấc lên một nụ cười, từ trên cao bay xuống, toàn bộ lôi đình mệnh mông bao phủ trên tiên khung trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể hắn.

Giờ khắc này, hắn là Lôi Thần.

"Lão Cửu, Thiếu chủ đi đâu rồi?"

Chúc Cửu nói: "Không rõ lắm, đi bên kia xem một chút."

Hai người đập không lướt đi, đi tới bên người Thiên Đệ Cửu, người sau xoay người nhìn lại: "Các người tới rồi."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ ở đâu?"

Thiên Đệ Cửu chỉ vào hư không trước mắt: "Diệp tiểu hữu bị hố đen vũ trụ cắn nuốt, chúng ta ở đây chờ đi!"

Diệp Thập Vạn xoay người liếc mắt nhìn Quý Nguyệt Sinh, người sau vội vàng nói: "Ta đã thần phục Diệp công tử rồi, người không thể giết ta."

Điều này...

Chúng ta chỉ nhìn người nhiều hơn một cái, không đến mức dọa thành như vậy chứ?

Trần đầy ham muốn sống.

Diệp Thập Vạn nói: "Yên tâm, người sẽ không chết."

Quý Nguyệt Sinh ngoan ngoãn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thân ảnh Diệp Thập Vạn vô địch để lại cho lão ta bóng ma, đó là ác mộng không thể xua đi được.

Năm người Chúc Cửu, Thiên Đệ Cửu, Diệp Thập Vạn, Thái Sơ, An Lạc Nhi ngạo nghễ đứng trên không, chờ Diệp Trường Sinh trở về, bởi vì bọn họ tin chắc hố đen vũ trụ trước mắt căn bản không thể vây khốn Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Bên trong hố đen vũ trụ.

Hai bóng người ngồi ngay ngắn trong dòng thời không, chính là Diệp Trường Sinh và Hắc Doanh Doanh, bọn họ rốt cục ở trong cùng một không gian.

Hắc Doanh Doanh mở mắt ra, nhìn sang một bên, phát hiện Diệp Trường Sinh ở bên cạnh nàng, hai gò má hiện lên một chút màu khác.

"Người tỉnh rồi."

Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến.

Hắc Doanh Doanh nói: "Làm sao người biết ta bị vây ở đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ là hố đen vũ trụ, há có thể ngăn cản ta tìm người?"

Một câu nói khiến Hắc Doanh Doanh cảm động: "Vậy người biết phương pháp đi ra ngoài rồi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không có."

Hắc Doanh Doanh đứng lên: "Không có biện pháp đi ra ngoài, chúng ta sẽ vẫn bị vây khốn ở đây."

"Bị vây khốn ở đây cũng rất tốt." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nơi này linh khí nồng đậm cuộn cuộn, lại có ta bồi bên cạnh người, ít nhất người sẽ không cô độc."

Hắc Doanh Doanh lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: "Ta không thể ở chỗ này bồi người."

Diệp Trường Sinh nhìn nàng: "Người muốn đi ra ngoài, báo thù cho Hắc Tộc?"

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Diệt Kỷ Nguyên Môn chỉ là một trong những việc ta muốn làm trong tương lai, đối thủ thật sự của ta là Trụ Thần."

"Đúng rồi, ta còn muốn nhắc nhở người một câu, ngày đó Trụ Thần đến đây là vì tìm người."

Tìm ta?

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, khi nào hắn bị Trụ Thần nhớ thương, chẳng lẽ là bởi vì kiếp trước...

Chương 1278: Đại ca chơi hoa

Bên trong dòng thời không.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trong chấn động.

Không nghĩ tới Trụ Thần xuất hiện lại vì hắn.

Người ta thường nói: Có bằng hữu từ phương xa tới, xa đâu cũng giết.

Nhưng với thực lực hiện tại của hắn, dưới tình huống không cần thể, thật sự có thể đánh một trận với Trụ Thần sao?

Đó là một vấn đề đáng suy ngẫm.

Hắn không sợ bị giết.

Nhưng cũng không thể bị người ta treo lên đánh.

Người nào mà không tự ái?

Lúc này.

Hắc Doanh Doanh đột nhiên mở miệng: "Người không cần quá lo lắng, tu vi của ta tăng lên không ít, cho dù Trụ Thần tới cũng có thể bảo vệ người chu toàn."

Diệp Trường Sinh thật sự cảm động: "Ta là nam nhân, làm sao có thể ở sau lưng người? Ta sẽ ở phía trước."

Hắc Doanh Doanh nói: "Tình huống đặc biệt, ai ở phía trước không giống nhau?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không, ta không quen ở phía sau."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Yên tâm, cho dù Trụ Thần đến, ta cũng không sợ chút nào, thật muốn trải nghiệm chém chết Trụ Thần là cảm giác gì."

Hắc Doanh Doanh bất đắc dĩ nói: "Vẫn nên suy nghĩ trước, làm thế

nào đi ra ngoài đi.”

Khụ khụ.

Nghe được nàng ho nhẹ hai tiếng, Diệp Trường Sinh vội vàng hỏi: "Thương thể trên người người rất nghiêm trọng."

Hắc Doanh Doanh nói: "Không có việc gì, không cần lo lắng."

Nàng rất rõ ràng tình huống thân thể của mình là như thế nào.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một bình Trụ Hà thần thủy xuất hiện: "Người uống nó trước đi, chúng ta cùng nhau đi tìm đường ra ngoài."

Hắn thủy chung cho rằng có thể tiến vào thì sẽ có biện pháp đi ra ngoài, một hố đen còn không đến mức để hắn lạc đường.

Hắc Doanh Doanh tiếp nhận thần thủy uống vào, tùy ý Diệp Trường Sinh dắt tay ngọc của nàng, loại cảm giác được người bảo vệ này thật ra cũng rất tốt.

Hai người kết bạn mà đi, xuyên qua dòng thời không, không biết qua bao lâu, Diệp Trường Sinh đột nhiên dừng lại, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì hắn thấy rằng một thời gian dài như vậy đã trôi qua, họ trở lại nơi bắt đầu.

Nháo gì đây?

Hóa ra thời gian dài như vậy đã xoay vòng vòng ở chỗ này?

[Hệ thống, có biện pháp đi ra ngoài không?]

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, mở lời dò hỏi.

[Định, nhắc nhở chủ nhân, khống chế dòng thời không này thì có thể đi ra ngoài.]

Khống chế dòng thời không?

Có phải độ khó này hơi lớn không, chủ yếu là trước kia ta cũng

chưa từng làm.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, khống chế dòng thời không không khó, bản hệ thống tin tưởng chủ nhân có thể làm được.]

Không có gợi ý nào?

Diệp Trường Sinh còn muốn hỏi hệ thống, đáng tiếc hệ thống một chút thanh âm cũng không có, hắn quay đầu nhìn về phía Hắc Doanh Doanh: "Người có biết làm thế nào để khống chế dòng thời không không?"

Hắc Doanh Doanh giật mình, tò mò nhìn Diệp Trường Sinh: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta muốn rời đi, nhất định phải khống chế dòng thời không này."

Mặt Hắc Doanh Doanh lộ vẻ khó xử: "Khống chế dòng thời không vốn là một chuyện rất đơn giản, nhưng đối với chúng ta hiện tại lại cực kỳ khó khăn, bởi vì thực lực của chúng ta căn bản không đủ."

Khống chế dòng thời không cần thực lực, trong thời gian ngắn hẳn không cách nào tăng tu vi lên, xem ra phải nghĩ biện pháp khác.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên linh cơ vừa động, ngày đó ở Kiếm Linh Giới, dưới từ trường kiếm trụ, hố đen vũ trụ trực tiếp tự động chọn chủ, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Có muốn thử một lần không?

Nghĩ tới đây, hắn trực tiếp mở Thương Khung Thần Cung ra, muốn dẫn dòng thời không vào trong Thần Cung.

Tưởng tượng hết sức đầy đủ, thực tế là xương.

Thần Cung mở ra một đoạn thời gian, dòng thời không không có một chút động tĩnh nào.

Diệp Trường Sinh híp mắt, dần dần lâm vào minh tưởng, nếu không cách nào tự động chọn chủ, vậy chỉ có thể thử tìm hiểu áo nghĩa thời không một lần.

...

Hư không vô tận.

Từng kiếm quang tựa như thiên thạch rơi xuống, từ trong tiên khung xẹt menh mông qua.

Trên cổ kiếm, nhóm người Phó Thanh Huyền ngạo nghễ đứng, quần áo tung bay, giống như trích tiên lâm phạm, ngạo du khắp chư thiên vạn giới.

Đang di chuyển về phía trước.

Sở Nam Thiên nhìn Kiếm Lang Gia, Đạo Cửu Lăng: "Đại ca, khi nào người thu bọn họ làm đồ đệ."

Hai tay Phó Thanh Huyền chấp sau lưng mà đứng, bộ dáng cao thâm khó lường: "Lão nhị, ta chưa bao giờ thu đồ đệ."

"Không thu đồ đệ?" Sở Nam Thiên trầm giọng: "Vậy bọn họ là..."

Phó Thanh Huyền nói: "Tùy tùng mà thôi."

Sở Nam Thiên lẳng lặng nhìn Phó Thanh Huyền, giống như lại nói, đại ca, người chơi hoa!

Phó Thanh Huyền lại nói: "Đến Đại Thiên Vũ Trụ, thành lập Trường Sinh Điện cần có người chạy việc, bọn họ rất thích hợp."

Sở Nam Thiên gật đầu: "Vẫn là đại ca suy nghĩ chu toàn, có điều tư chất hai người này đều không tệ, tương lai có thể có hi vọng."

Phó Thanh Huyền nói: "Miễn cưỡng coi như không tệ, bằng không, ta cũng sẽ không giữ bọn họ lại bên người, bằng không mang ra ngoài cũng không có mặt mũi."

Chương 1279: Đại ca chơi hoa (2)

Đạo Cửu Lăng nói: "Đại nhân nói rất đúng."

Kiểm Lang Gia phụ họa: "Có thể đi theo bên người đại nhân là do chúng ta may mắn."

Thật là một mong muốn sống.

Lúc này.

Hồn Bất Diệt trầm giọng nói: "Lão Phó, con đường này có phải có chút quen thuộc hay không?"

Phó Thanh Huyền nói: "Là có chút quen thuộc, lão Hồn, xem ra linh hồn người cần nuốt không lãng phí, về sau có thể làm người dẫn đường vũ trụ."

Hồn Bất Diệt nói: "Lão Phó, vì sao mỗi lần nói chuyện với người, ta đều muốn đánh một trận với người?"

Phó Thanh Huyền cười nói: "Tùy thời hoan nghênh người đánh ta."

Hồn Bất Diệt: "..."

Có thực lực chính là kiêu ngạo.

Có thực lực chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Không biết qua bao lâu, Diêm Kiêu Hùng đột nhiên ngừng lại, chỉ vào tinh vực phía trước: "Tổng bộ Kỷ Nguyên Môn ở trên tinh vực này, ta dẫn các người tới đây, hiện tại có thể để cho ta rời đi không?"

Phó Thanh Huyền nói: "Ta chưa từng đồng ý thả người đi."

Diêm Kiêu Hùng sợ hãi không thôi: "Nên làm, ta đều làm, đừng giết ta."

Phó Thanh Huyền nói: "Như vậy đi, người tiếp ta một kiếm, không chết, người sẽ rời đi, như thế nào?"

Mặt Diêm Kiều Hùng như tro tàn, nhìn Phó Thanh Huyền trước mắt, giống như lại nói, người vẫn nên cho ta thống khoái đi.

Hồn Bất Diệt một phen nắm lấy Diêm Kiều Hùng, hóa thành một đoàn sương mù màu đen, bay lượn trên cao cửa thiên rồi đi: "Lão Phó, vẫn nên đưa người này cho Kỷ Nguyên Môn đi!"

Phó Thanh Huyền cười nói: "Vẫn là lão Hồn biết chơi."

Ngay sau đó.

Mọi người đuổi theo, tiến vào tinh vực trước mắt.

Tòa tinh vực này thuộc về Kỷ Nguyên Môn, cho nên tinh vực này tên là - Kỷ Nguyên Tinh.

...

Kỷ nguyên Môn.

Tại một tòa cung điện nguy nga hùng vĩ giống như tiên cung xuất hiện, linh khí uy áp mệnh mông bắn ra bao phủ toàn bộ tinh vực.

Thân ảnh Hồn Bất Diệt ngừng lại, trong tay vẫn xách Diêm Kiều Hùng như trước, có điều lúc này Diêm Kiều Hùng nhìn qua có chút hung ác.

"Tốt cho một tòa Kỷ Nguyên Môn, đủ khí phái."

Trong lúc nói chuyện, hần giơ tay lên ném Diêm Kiều Hùng ra ngoài: "Kỷ Nguyên Môn, đây là phần lễ vật đầu tiên ta tặng cho các người."

Diêm Kiều Hùng đập không lướt nhanh xuất hiện trước cửa Kỷ Nguyên Môn, mấy bóng người ngăn lão ta lại, khi thấy rõ là Diêm Kiều Hùng, mọi người vừa muốn thi lễ, từng công kích bay ra.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nổ tung truyền ra, máu tươi tràn ngập dâng lên, mọi người

trước cửa môn trong nháy mắt bị chém giết, hài cốt không còn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Diêm Kiều Hùng huyết tẩy sơn môn?

Tiếng đánh nhau quấy nhiễu đến cường giả Kỷ Nguyên Môn. Một khắc khi Diêm Kiều Hùng bước vào sơn môn, mấy bóng người từ trên cao bay xuống xuất hiện trước mặt lão ta.

Một lão giả áo xám nhận ra Diêm Kiều Hùng: "Diêm trưởng lão, người đang làm cái gì vậy?"

Diêm Kiều Hùng tàn nhẫn không nói nhiều, giơ tay lên lần nữa phát động tấn công, mấy người vừa nhìn tư thế này, lão giả áo xám giận dữ quát: "Diêm Kiều Hùng, người điên rồi sao?"

` m.

` m.

Tiếng vang nổ tung, sóng khí ngập trời.

Diêm Kiều Hùng bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống bậc thang, giờ khắc này, sát ý trong mắt lão ta như lửa, ánh mắt bẻ gãy nghiền nát, giống như muốn đốt mấy người trước mắt thành tro tàn.

Sắc mặt lão giả áo xám trầm như nước, nhìn ra Diêm Kiều Hùng kỳ lạ: "Hắn bị người khống chế thần hồn, không giữ lại được, giết hắn!"

Kỷ Nguyên Môn.

Trước sơn môn.

Mọi người liên thủ chém giết Diêm Kiều Hùng, ngay tại thời điểm bọn họ chiến đấu, trên hư không, mấy bóng người bay qua.

Phó Thanh Huyền ghé mắt nhìn Hồn Bất Diệt: "Lão Hồn, người tiến bộ, hiểu được lợi dụng phế vật."

Hồn Bất Diệt nói: "Lão Phó, người mạnh nhất trong chúng ta, sau

này nếu đại chiến bắt đầu, người phải bảo vệ chúng ta.”

Phó Thanh Huyền rất có thâm ý nhìn Hồn Bất Diệt: "Ta biết người đang tính toán cái gì."

"Người phải nhớ kỹ một câu, là một cường giả đủ tư cách, không phải người mạnh bao nhiêu, mà là người chạy nhanh bao nhiêu."

"Đánh không lại thì chạy, không có gì mất mặt, thật sự."

Hồn Bất Diệt gật đầu: "Ta rất cục hiểu được vì sao người vẫn sống đến bây giờ."

Phó Thanh Huyền nói: "Vì sao?"

Hồn Bất Diệt nói: "Thật không biết xấu hổ."

Phó Thanh Huyền lắc đầu, không nói gì nữa, bởi vì ông biết Hồn Bất Diệt không lĩnh ngộ, mới vừa rồi ông nói lời thật.

Kiểm tu cho tới bây giờ đều thà chết bất khuất.

Thà chết đứng còn hơn sống quỳ.

Nhưng cũng không nói kiểm tu sẽ không rút lui.

Kiểm tu rút lui, căng chặt có độ, cùng không biết xấu hổ có quan hệ?

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, hình thành một bức tường người, ngăn đám người Phó Thanh Huyền lại.

Hai tay Phó Thanh Huyền vẫn chấp sau lưng như trước, bay về phía trước, kiểm khí mệnh môn vô lượng nghiền ép mọi người, ngay cả cơ hội mở miệng nói chuyện bọn hắn cũng không có, ngay tại kiểm khí trùng kích tàn sát bữa bãi, bị cắt thành mảnh nhỏ.

Quá mạnh.

Hồn Bất Diệt nhìn bóng lưng Phó Thanh Huyền rời đi: "Lão Phó trâu bò, may mà không giao thủ với hần."

Chương 1280: Một người quen cũ

Phó Thanh Huyền là nam nhân có một cây kiếm chiếu rọi một thời đại, được ca ngợi là thiên tài kiếm đạo gần với Kiếm Huyền Tử.

Nếu như không có kỹ thuật hơn người, không đúng, nếu không có thủ đoạn hơn người thì cũng không thể có được vị trí Hình Thiên Kiếm Thủ.

`m.

`m.

Một người ngạo nghễ đứng trên không trung, vạn đạo kiếm quang từ sau lưng ông bay ra, tựa như tinh thần ngã xuống, đánh về phía Kỷ Nguyên Môn.

Theo kiếm quang hạ xuống, cung điện sụp đổ hóa thành một mảnh phế tích, chim lên như điều gặp gió, ở trên đỉnh bầu trời phát ra tiếng kêu.

Dường như bị kinh hãi cực lớn.

“Người nào dám giương oai ở Kỷ Nguyên Môn ta!” Một giọng nói bá đạo hùng hồn truyền đến, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Người chưa tới, tiếng đã đạt tới.

Sóng khí khủng bố giống như sóng biển cuộn cuộn, đánh vào trên người Phó Thanh Huyền, từng tắc từng tắc không gian nổ tung, phương thế giới này lúc nào cũng có thể bị hủy.

Mặc dù như thế, Phó Thanh Huyền chấp tay mà đứng, bát phong bất động: “Đi ra, để ta cho người một kiếm.”

Dứt lời, một bóng người từ trong không gian đi ra: “Các hạ là ai, dường như Kỷ Nguyên Môn không có ân oán với các hạ.”

Phó Thanh Huyền lạnh nhạt nói: “Ta là Phó Thanh Huyền, giữa chúng ta đích xác không có ân oán, nhưng các người có chút ân

oán với đệ đệ ta.”

Trong lòng Lận Kinh thầm đọc ba chữ Phó Thanh Huyền, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, rất hiển nhiên, lão ta biết thân phận của Phó Thanh Huyền: "Không biết đệ đệ của Phó đạo hữu là ai?"

Phó Thanh Huyền nói: "Kiếm Điện Diệp Trường Sinh."

Lận Kinh nói: "Các người đến vì Diệp Trường Sinh."

Trong lòng lão ta nghi hoặc vạn phần, Phó Thanh Huyền và Diệp Trường Sinh cũng không phải là người cùng thời đại, vậy mà gọi nhau là huynh đệ.

Một đời Kiếm Thủ trở thành đại ca của Diệp Trường Sinh, còn tự mình đến Kỷ Nguyên Môn, tình huynh đệ giữa bọn họ rất thâm hậu.

Phó Thanh Huyền nói: "Kỷ Nguyên Môn các người muốn làm gì, ta một chút cũng không quan tâm, nhưng các người động đến huynh đệ ta, vậy phải trả giá đắt."

Lận Kinh nói: "Phó đạo hữu giết không ít người của Kỷ Nguyên Môn, việc này cứ như vậy bỏ qua thôi."

Phó Thanh Huyền nói: "Bỏ qua là không thể, ta dự định diệt môn."

Lận Kinh cười khẩy: "Diệt môn, Phó Thanh Huyền, người sẽ không thật sự cho rằng mình vô địch chứ?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, nhanh như tia chớp, hình như trăng khuyết, cắt qua trên cổ Lận Kinh, máu tươi bắn tung tóe.

Nhìn thấy mà giật mình, không đành lòng nhìn thẳng.

Phó Thanh Huyền nói: "Ta không phải vô địch, nhưng có thể giết người."

Lận Kinh giơ tay che cổ, máu tươi từ kẽ ngón tay bay ra, một luồng tàn hồn bay ra ngoài, chạy về phía sâu trong Kỷ Nguyên

Môn.

Phó Thanh Huyền quay đầu nhìn: "Động thủ đi, chỉ có một mình ta đánh, thật không có ý nghĩa."

Hồn Bất Diệt nói: "Lão Phó, chúng ta cũng muốn ra tay, nhưng người không cho cơ hội."

Phó Thanh Huyền nói: "Lần sau ta chú ý, để cho người đến."

Ngay sau đó.

Bảy người đập không lướt đi, nhanh chóng vọt tới bên trong Kỷ Nguyên Môn, Sở Nam Thiên, Hồn Bất Diệt, Thiên Vô Thần lần lượt ra tay, liên tiếp chém giết cường giả Kỷ Nguyên Môn.

Lúc này, thần uy không thể xâm phạm của Kỷ Nguyên Môn đã biến thành nhân gian luyện ngục, tàn thi, vong hồn, tử khí ở mọi chỗ.

Theo thân ảnh bảy người tiến về phía trước, Kỷ Nguyên Môn điên cuồng sụp đổ, giống như tận thế buông xuống.

Phó Thanh Huyền đột nhiên ngừng lại: "Đừng giết, chúng ta đi."

Sở Nam Thiên nói: "Đại ca, vì sao không diệt môn?"

Phó Thanh Huyền lắc đầu: "Đều giết, Trường Sinh sau này tới thì giết cái gì?"

Sở Nam Thiên gật đầu: "Đại ca nói có lý."

Phó Thanh Huyền lại nói: "Trường Sinh muốn trưởng thành vẫn cần một chút áp lực, không thể sống quá an nhàn, dễ dàng làm mất đi ý chí chiến đấu."

Sở Nam Thiên nói: "Thì ra là như thế, đại ca nói chúng ta được Trường Sinh phái tới, mục đích để cho bọn họ đi tìm Trường Sinh."

Phó Thanh Huyền gật đầu: "Đúng rồi, bằng không tiểu tử kia sinh hoạt quá thoải mái, ta sợ hắn ở trong ôn nhu hưởng mất đi huyết tính."

Dứt lời.

Tiên khung hóa thành một mảnh đen kịt, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống.

Ba bóng người xuất hiện dưới ánh sáng vạn trượng bao phủ giống như ba vị thần vũ trụ, tản ra uy áp khiến người ta thần phục.

Phó Thanh Huyền ngưng thần nhìn ba người trước mặt, quay đầu nhìn về phía Hồn Bất Diệt: "Đến, cho người một cơ hội."

Hồn Bất Diệt: "..."

Ba người này quá mạnh, hơi thở trên người phát ra không hề yếu hơn Phó Thanh Huyền, một chọi một, hẳn đều hơi cố hết sức.

Lão tiểu tử Phó Thanh Huyền này không có hảo tâm, lại muốn hãm hại hắn.

Ba người không có lựa chọn trực tiếp ra tay, trong đó một người ống tay áo bay tung bay, trực tiếp đánh Phó Thanh Huyền lui ra ngoài.

Cách đó trăm thước, Phó Thanh Huyền ổn định thân ảnh, đề phòng nhìn nam tử áo xanh trước mặt, người sau trầm giọng nói: "Người đi đi, sau này chớ có nhúng tay vào chuyện của Kỷ Nguyên Môn, bằng không lần sau lấy tính mạng của người."

Chương 1281: Một người quen cũ (2)

Phó Thanh Huyền nói: "Ta hẳn là đoán được là người."

Dứt lời, ông xoay người nhìn về phía Sở Nam Thiên: "Chúng ta đi."

Bảy người đạp không lướt đi, rời khỏi Kỷ Nguyên Môn, đi về phía trước, trên mặt bọn họ có vẻ nghi hoặc, ánh mắt nhao nhao dừng ở trên người Phó Thanh Huyền.

Rất hiển nhiên, bọn họ muốn biết bóng đen vừa rời rớt cuộc là ai.

Cuối cùng.

Sở Nam Thiên vẫn không nhịn được, trầm giọng hỏi: "Đại ca, người vừa rồi là ai?"

Phó Thanh Huyền nói: "Một người quen cũ."

Nói đến đây, ông dừng lại, tiếp tục nói: "Có hẳn ở đây, Trường Sinh rất khó tiêu diệt Kỷ Nguyên Môn."

Sở Nam Thiên nói: "Đại ca, có muốn nói tin tức của người này cho Trường Sinh hay không?"

Phó Thanh Huyền lắc đầu: "Hắn không ở trong giới này, vừa rồi chỉ là một luồng phân thân."

Sở Nam Thiên: "..."

Hồn Bất Diệt nói: "Lão Phó, người cũng đánh không lại hẳn?"

Phó Thanh Huyền nói: "Chưa từng đánh qua, không rõ ràng lắm, mới vừa rồi bị hắn đánh bay, là ta cố ý làm."

"Sự xuất hiện của hẳn thật sự làm cho ta ngoài ý muốn."

Hồn Bất Diệt nói: "Lão Phó, nếu người đã biết thực lực của bọn họ còn để cho ta lên, người an tâm cái gì?"

Kỷ Nguyên Môn.

Bóng tối vô tận buông xuống, tiên khung là một mảnh đen kịt, chỉ có ba bóng người treo lơ lửng mà đứng, bọn họ thật giống như người đứng đầu bóng đêm.

Chúa tể phương thế giới này.

Kiểm soát thế giới.

Vũ Cô Độc nhìn bóng lưng Phó Thanh Huyền rời đi: "Hắn đã trở lại, không nghĩ tới sẽ gặp được ở chỗ này."

Thành Thiên Tú quay đầu: "Đại ca, người biết hắn."

Vũ Cô Độc nói: "Hình Thiên Kiếm Thủ, Phó Thanh Huyền."

Thành Thiên Tú giật mình: "Thì ra là hắn, khó trách đại ca sẽ thả hắn rời đi, các người coi như là người quen cũ."

Vũ Cô Độc nói: "Đi thôi, để cho nhóm Long Minh, Huyền Phong tăng tốc độ, vũ trụ khởi động lại quá chậm, càng ngày càng có nhiều thể lực buông xuống sẽ mang đến cho chúng ta uy hiếp rất lớn."

"Còn nữa, Thiên Tú, người tự mình đi một chuyến, giết Diệp Trường Sinh, người này không giữ được."

Thành Thiên Tú nói: "Đại ca, để cho ta đi giết Diệp Trường Sinh, có phải là hơi..."

Vũ Cô Độc nói: "Cho người đi thì người đi, người có thể xưng huynh gọi đệ với Hình Thiên Kiếm Thủ, người cho rằng sẽ bình thường sao?"

Thành Thiên Tú nói: "Đại ca dạy phải, ta đi ngay bây giờ."

Hừ không.

Phía bên kia.

Đoàn người Phó Thanh Huyền nhanh chóng xuyên qua không gian hư vô đi về phía trước, Hồn Bất Diệt đột nhiên mở miệng: "Lão Phó, ta nghĩ một đường, vẫn định hỏi người một câu."

"Người muốn hỏi gì?"

Hồn Bất Diệt lại nói: "Người quen cũ vừa rồi kia, người thật sự có thể đánh hắn sao?"

Tốc độ đi về phía trước của Phó Thanh Huyền chậm lại: "Người đang hoài nghi ta?"

Hồn Bất Diệt gật đầu: "Đúng."

Phó Thanh Huyền nói: "Thật ra, ta đánh không lại."

Hồn Bất Diệt cười nói: "Ta biết mà, chắc chắn người đánh không lại."

Phó Thanh Huyền lại nói: "Nhưng ta có thể đánh người, lại dám nói chuyện, có tin ta cho người một kiếm hay không."

Hồn Bất Diệt: "..."

...

Trong dòng thời không.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp ngồi ngay ngắn, mặc cho linh khí vô lượng tàn sát bữa bãi, hắn giống như một chiếc thuyền cô đơn giữa biển mê mông.

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh tái nhợt như tờ giấy, nhìn Diệp Trường Sinh đắm chìm trong minh tưởng: "Nằm trong tay thời không, người thật sự có thể làm được sao?"

Dứt lời.

Ba đạo kiếm quang hướng thẳng về phía bầu trời, xuất hiện ở sau lưng Diệp Trường Sinh, khiến người ta ngạc nhiên chính là thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại.

Dòng thời không cũng ngừng lại.

Vô số linh khí điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, ba đạo thời không kiếm quang sau lưng càng ngày càng mạnh, cao vạn trượng,

phá tiên cung.

Diệp Trường Sinh từ từ mở hai mắt, cười với Hắc Doanh Doanh:
"Ta hiểu rồi."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người có thể khống chế thời không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không cần thận tìm hiểu, xem ra thiên phú của ta còn có thể."

Hắc Doanh Doanh: "..."

Mọi giờ mỗi khắc đều giả vờ.

Loại người này thật sự là... Quá ưu tú.

Nàng tỏ vẻ vô cùng bội phục, ít nhất trong thời gian ngắn như vậy tìm hiểu áo nghĩa thời không, nàng căn bản không làm được.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Xem ra sau lưng ta có ba kiếm, chẳng những ta tìm hiểu áo nghĩa thời không, còn lĩnh ngộ sinh ra ba kiếm kỹ."

Thời không bá kiếm.

Thời không sát kiếm.

Thời không Thần Ma kiếm.

Nói đến đây, hắn ngừng tạm rồi tiếp tục: "Người chờ đợi ta một lát, trước để ta căn nuốt linh khí của dòng thời không ở đây."

Hắc Doanh Doanh nói: "Linh khí nơi này mệnh mông cuồn cuộn như thế, người có thể căn nuốt toàn bộ sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Miễn cưỡng có thể khiến ta tăng lên một cấp bậc đi!"

Nhiều linh khí như vậy chỉ có thể tăng lên một cấp bậc

Phải, một cấp bậc nhỏ.

Hắc Doanh Doanh: "..."

Ngày sau đó.

Diệp Trường Sinh bắt đầu điên cuồng cắn nuốt linh khí thời không, gió lốc linh khí tàn sát bừa bãi trên thân thể hắn, giống như muốn xé rách hắn thành mảnh nhỏ.

Chương 1282: Phàm Nữ

Thân thể đã trải qua sự rèn luyện của từ trường của kiếm trụ, gió lốc linh khí trước mắt không thể đả thương hấn chút nào.

Hắc Doanh Doanh nhìn một màn trước mắt, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Sẽ không có chuyện người không làm được, trước kia, hiện tại, tương lai, người vẫn đã từng ưu tú như vậy."

Dứt lời, thân ảnh nàng chợt lóe, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, ngăn hấn ở sau lưng.

Vừa rồi nàng nhận ra một hơi thở mạnh mẽ đang tới gần hai người bọn họ.

Quả nhiên, một linh hồn thể xuất hiện trước mặt Hắc Doanh Doanh, người tới là một nữ tử, ánh mắt nàng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Yếu như vậy, lại tìm hiểu áo nghĩa thời không, cần nuốt toàn bộ linh khí trong hố đen này."

Hắc Doanh Doanh nhìn nữ tử trước mắt: "Không biết các hạ là..."

Nữ tử nói: "Phàm Nữ."

Hắc Doanh Doanh run lên: "Người trấn thủ hố đen vũ trụ này."

Phàm Nữ nói: "Người biết ta."

Hắc Doanh Doanh nói: "Hắc Tộc vì bảo vệ hố đen vũ trụ này mà bị Kỷ Nguyên Môn phá hủy, ta từng thấy ghi chép về người ở trong phòng sách của Hắc Tộc."

Hắc Tộc?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phàm Nữ hơi đổi: "Hắc Tộc mà người nói có quan hệ gì với Hắc Đế?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Phụ thân ta tiếp nhận truyền thừa của Hắc Đế, cái này có tính là có quan hệ hay không?"

Truyền thừa của Hắc Đế.

Ý của người là Hắc Đế đã chết?

Không thể nào, tuyệt đối không thể.

Phạm Nữ lẩm bẩm, tựa hồ có chút không cách nào tiếp nhận Hắc Đế đã chết.

Hắc Doanh Doanh nói: "Hắc Đế có chết hay không ta không biết, nhưng phụ thân ta có được truyền thừa Hắc Đế, phụ trách bảo hộ nơi này là thật."

Nói đến đây, nàng dừng lại rồi tiếp tục: "Người đã là người trấn thủ hố đen vũ trụ, tại sao từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện?"

Ngủ say.

Ta ngủ say thật lâu, nếu không phải hắc động đến dòng thời không, ta cũng không thể tỉnh lại.

Phạm Nữ lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Hắc là ai, vì sao trên người có chí bảo và hơi thở của hai người Hi Huyền và Phong Vu Tú?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Hi Huyền, Phong Vu Tú, bọn họ là ai."

Phạm Nữ lại nói: "Hi Huyền và Phong Vu Tú cũng giống như ta, là người trấn thủ hố đen vũ trụ."

Hắc Doanh Doanh gật đầu, nói như vậy, lại thêm nơi này, Diệp Trường Sinh đã đi qua ba hố đen vũ trụ.

Ánh mắt Phạm Nữ lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Lão Phong vẫn không đáng tin cậy như vậy."

Lúc này.

Diệp Trường Sinh tỉnh lại.

Một thân tu vi tăng lên tới Đạo Thần đỉnh phong, còn thiếu một cơ hội có thể đột phá đến Luyện Thần.

Nhưng chính là cơ hội cuối cùng, hắc cố gắng rất lâu, vẫn không

thể đâm thủng tầng giấy kia.

Có điều, hắn đã rất hài lòng, ánh mắt rơi vào trên người Phàm Nữ: "Cô nương là người trấn thủ hố đen vũ trụ."

Phàm Nữ nói: "Nếu biết ta là ai, vậy chúng ta nói chuyện một chút, người cần nuốt linh khí của dòng thời không."

Tu luyện.

Đều vì tu luyện.

Tin rằng cô nương chắc chắn có thể hiểu được.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Thân ảnh Phàm Nữ chợt lóe, bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Người tu luyện, dùng tài nguyên của ta, nếu không trả giá chút gì, có phải hơi không nói nổi hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Gặp mặt là có duyên, một chút tài nguyên mà thôi, tin tưởng cô nương không phải là người nhỏ mọn như vậy."

Phàm Nữ thấp giọng nói: "Người đã cần nuốt linh khí thời không, ta sẽ không so đo nữa, nhưng người phải đồng ý với ta một chuyện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cô nương xin nói."

Phàm Nữ nói: "Thu cái hố đen vũ trụ này đi, đừng nói cho ta biết, người chưa từng làm qua."

Diệp Trường Sinh giật mình, hố đen vũ trụ dưới từ trường kiểm soát tự động chọn chủ tiến vào Thần Cung, việc này chỉ có hắn và Phong Vu Tú biết.

Làm sao nàng ấy biết được?

"Nếu ta không đồng ý thì sao?"

Phàm Nữ cười nhạt nói: "Người sẽ đồng ý, dù sao chuyện giấu hố

đen vũ trụ trong người, người tuyệt đối không hy vọng còn có người khác biết.”

Người đang uy hiếp ta?

Không, ta đang nhắc nhở người.

Nhắc nhở?

Nữ nhân này không có lòng tốt.

Diệp Trường Sinh nói: "Hố đen vũ trụ ở đây, ta không cách nào lấy nó đi, người có phải đánh giá quá cao ta hay không?"

Phàm Nữ cười nói: "Người có thể, hơn nữa ta có thể giúp người.”

Nữ nhân này không giống như một người tốt.

Lại để hắc lấy hố đen vũ trụ đi, trong tương lai hắc sẽ phải chịu nhiều nguy hiểm hơn.

Phàm Nữ lại nói: "Ta là người tốt, đương nhiên sẽ không để cho người vất vả vô ích.”

Bịch.

Bịch.

Hai vệt sáng từ trong tay Phàm Nữ bay ra, bay đến bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Bút Thời Không và Thần Kiếm Thời Không là hai chỉ bảo không tồi, hiện tại ta đưa chúng cho người.”

Diệp Trường Sinh nhìn hai món chỉ bảo trước mặt, không chút do dự thu chúng vào trong hệ thống: "Đừng tưởng như vậy thì ta sẽ đồng ý với người.”

Phàm Nữ: "..."

Nếu không đồng ý, vậy nhận đồ làm gì?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hai món chỉ bảo sợ là không đủ, người biết hố đen vũ trụ ở bên cạnh ta sẽ mang đến cho ta bao nhiêu phiền toái.”

Chương 1283: Hệ thống ban thưởng hết sức kịp thời

Phạm Nữ hơi khó xử: "Ta rất nghèo, có thể cho người, đương nhiên sẽ không keo kiệt, hiện tại chúng ta xem như quen biết, ta nợ người một nhân tình, như thế nào?"

Nợ nhân tình, khó trả nhất.

Diệp Trường Sinh nói: "Người thân là người trần thủ hổ đen, không nghĩ tới lại nghèo như vậy, được thôi, ta tin tưởng người một lần."

"Bây giờ bắt đầu đi, thu hổ đen vũ trụ vào trong Thần Cung."

Trong lúc nói chuyện, hắn chậm rãi mở Thương Khung Thần Cung, tiếp tục nói: "Người đến giúp ta."

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi.

Dưới sự trợ giúp của Phạm Nữ, hổ đen vũ trụ được chuyển đến trong Thương Khung Thần Cung: "Thật không nghĩ tới trên người người lại có một tiểu thế giới."

"Hiện tại ta càng ngày càng tò mò thân phận của người."

Kiểm tu bình thường không có gì lạ, có cái gì mà tò mò.

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã giúp người giải quyết phiền toái, hiện tại người được tự do, loại cảm giác này có phải rất tốt hay không."

"Cũng không tệ lắm!" Phạm Nữ lạnh nhạt nói: "Bức họa này đưa cho người, có thể đạt được cái gì, phải xem vận khí của người."

"Đi, chúng ta có duyên còn có thể gặp lại."

Dứt lời, thân ảnh Phạm Nữ trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn tan biến, biến mất vô tung vô ảnh.

Hắc Doanh Doanh đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Vừa rồi người làm gì, thu hố đen vũ trụ vào tiểu thế giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng vậy, muốn đi vào xem một chút không?"

Hắc Doanh Doanh khó hiểu: "Tại sao người lại đồng ý với nàng, người biết có được hố đen vũ trụ sẽ mang đến cho người cái gì không?"

Nguy hiểm và cơ hội luôn luôn cùng tồn tại.

Ta biết mình đang làm gì, người không cần phải lo lắng.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được hai hố đen vũ trụ, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, tập hợp đủ tất cả hố đen vũ trụ sẽ đạt được phần thưởng một bao quà lớn của hệ thống.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức kích hoạt hai hố đen vũ trụ trong Thần Cung hay không?]

Ba âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai, khốc miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười.

Thật sự không ngờ, đạt được hai hố đen vũ trụ còn có phần thưởng, nhưng hắn không gấp gáp nhận phần thưởng.

[Lập tức kích hoạt hố đen vũ trụ.]

[Đinh, kích hoạt hố đen vũ trụ có thể cung cấp cho chủ nhân linh khí cuộn cuộn không ngừng, đồng thời gia tăng tốc độ thời không trong Thần Cung.]

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh vội vàng kiểm tra phần giới thiệu trong hệ thống. Kích hoạt hố đen vũ trụ, hiện tại tốc độ thời không trong Thần Cung tương đương gấp trăm lần bên ngoài.

Nói cách khác, tu luyện trong Thần Cung một năm tương đương

với tu luyện bên ngoài trăm năm.

Quá kinh khủng.

Khoảng cách thời không như vậy, người không muốn vô địch cũng khó.

Phúc họa cùng nhau, những lời này một chút cũng không sai.

Vốn tưởng rằng thu hổ đen vũ trụ vào trong Thần Cung sẽ mang đến cho hắn nguy cơ vô cùng, tuyệt không nghĩ tới lại được hưởng chỗ tốt trước tiên.

Tập hợp đủ tám hổ đen vũ trụ, hiện tại hắn có hai cái, Hi Huyền trấn thủ một chỗ, Kỷ Nguyên Môn khởi động lại mấy chỗ, hắn còn chưa biết.

Đã khởi động lại hổ đen vũ trụ, như thế nào mới có thể tìm được?

Nhiệm vụ này không đơn giản.

Càng như vậy, càng cảm thấy kích thích.

Hắc Doanh Doanh thấy trên mặt Diệp Trường Sinh ngậm ý cười: "Người không phải bởi vì đạt được hổ đen vũ trụ mà đang cao hứng chứ!"

"Vì sao không thể cao hứng, trong hổ đen vũ trụ ẩn chứa vô tận linh khí, đối với tu luyện rất hữu dụng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Hơn nữa, chỉ cần người không nói, không ai biết hổ đen vũ trụ ở trên người ta."

Hắc Doanh Doanh nói: "Người cứ tin tưởng Phạm Nữ sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài như vậy?"

"Nàng sẽ không." Diệp Trường Sinh nói xong: "Lập tức mở phần thưởng."

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được phần thưởng của hệ thống, một viên vũ trụ cấm kỵ đan, một truyền thừa vũ trụ, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.]

Diệp Trường Sinh xem xét giới thiệu về vũ trụ cấm kỵ đan và truyền thừa vũ trụ, sau khi hiểu rõ, vô cùng hài lòng gật gật đầu.

Sau khi sử dụng vũ trụ cấm kỵ đan, có thể tăng lên ít nhất một cấp bậc lớn.

Người sử dụng truyền thừa vũ trụ có thể ngẫu nhiên đạt được một truyền thừa.

Phần thưởng này coi như miễn cưỡng đi.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, nhìn Hắc Doanh Doanh: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Trong lúc nói chuyện, hắn nắm chặt tay ngọc của Hắc Doanh Doanh, hướng thẳng lên tiên khung, trong nháy mắt thân ảnh bọn họ xuất hiện, năm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Chín, Thiên Đệ Cửu nghênh đón.

Thái Sơ, An Lạc Nhi thấy mười ngón tay hai người siết chặt, biết bóng dáng Hắc Doanh Doanh là ai.

"Tướng công, nàng cũng là nữ nhân của tướng công sao?"

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Sơ: "Hai vị nương tử, Doanh Doanh cũng là nữ nhân của ta, thật lâu trước kia chúng ta đã ở cùng một chỗ."

Chương 1284: Hệ thống ban thưởng hết sức kịp thời (2)

Thái Sơ, An Lạc Nhi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì các nàng rõ ràng, có thể khiến Diệp Trường Sinh liều mạng, chắc chắn là người quan trọng với hắn.

Ngay sau đó.

Hai nàng lôi kéo Hắc Doanh Doanh rời đi, ba nữ nhân thành cái chợ, Diệp Trường Sinh ngược lại không lo lắng các nàng đánh nhau, chỉ là sau này dẫn theo các nàng bên người có thể quá hạnh phúc hay không.

Thiên Đệ Cửu nói: "Diệp tiểu hữu, người có thể nha, tiểu thư nhà ta thay đổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên tiền bối, Doanh Doanh vẫn là bộ dáng ban đầu, chúng ta cũng không làm gì cả."

Thiên Đệ Cửu cười nói: "Ý ta là thái độ của tiểu thư nhà ta với người đã thay đổi, Diệp tiểu hữu còn muốn làm gì đó?"

Diệp Trường Sinh hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: "Cái kia... Thời tiết rất đẹp, chúng ta hãy ra khỏi đây trước!"

Sau đó muốn đi đâu?

Kỷ Nguyên Môn?

Hắn nghĩ đến đầu tiên chính là Kỷ Nguyên Môn, bởi vì chắc chắn Hắc Doanh Doanh phải đi cứu phụ thân nàng.

Thấy ba nữ còn chưa trở về, tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, trong tay xuất hiện bức họa mà trước khi đi Phàm Nữ để lại cho hắn.

Cẩn thận quan sát, trên bức tranh trước mắt có khắc hai ký tự khiến Diệp Trường Sinh chú ý.

Vạn... Lonh.

Chẳng lẽ là thành Vạn Long?

Lúc trước hệ thống nhắc nhở qua địa điểm đánh dấu mới là thành Vạn Long, có thể vừa vặn trùng khớp với nơi trên bức họa này hay không?

Không khéo không thành sách.

Diệp Trường Sinh quyết định đi thành Vạn Long thử một lần, dù sao nơi đó có Ngao Hoàng ở đây, vô cùng vô cùng an toàn.

Lúc này.

Ba nữ từ chân trời mà đến, bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh, Hắc Doanh Doanh dẫn đầu mở miệng: "Ta muốn đi Kỷ Nguyên Môn, để hai vị muội muội ở lại bên cạnh người trước, chờ ta giải quyết xong hết thầy sẽ trở về tìm người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cùng đi Kỷ Nguyên Môn, có điều trước đó chúng ta phải đi thành Vạn Long một chuyến."

Hắc Doanh Doanh lắc đầu: "Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không cách nào đi thành Vạn Long với người."

"Đi tới Kỷ Nguyên Môn cứu phụ thân, người cũng không cần nhúng tay vào, bảo vệ tốt chính mình, chúng ta rất nhanh còn có thể gặp lại."

"Thiên thúc, chúng ta đi."

Hắc Doanh Doanh rời đi.

Rất quyết đoán.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nàng, luôn cảm thấy Hắc Doanh Doanh có chuyện giấu diếm mình, nhìn bóng dáng xinh đẹp đi xa, hẳn không đi truy vấn.

Mọi người đều có con đường riêng mà mình muốn đi.

Một số người ở bên nhau, nhưng cuối cùng lại mỗi người một ngã.

Một số người đã chia tay nhưng cuối cùng họ đã trở về nhà.

Hắn tin chắc chắn không bao lâu nữa còn có thể gặp Hắc Doanh Doanh.

Lần ở trong dòng thời không này, tình cảm của bọn họ vẫn hơi nóng lên.

Chuyện tình cảm không thể vội vàng.

Nắm quá chặt, tựa như cát trong tay, sẽ chậm rãi trượt đi.

Cho nàng đủ tự do, cho dù nàng trải qua vô số ở bên ngoài, cuối cùng sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Diệp Trường Sinh vẫn có chút lòng tin này.

Phóng mắt nhìn đại thiên vũ trụ, còn có nam tử ưu tú như hắn sao?

Chỉ sợ không thể tìm thấy người thứ hai nữa.

Ai sẽ phiền não vì mình ưu tú? Chỉ có một mình hắn.

Thái Sơ, An Lạc Nhi tiến lên, đứng ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh, Thái Sơ trầm giọng nói: "Tướng công, Hắc tử có vận mệnh của nàng, có một số việc cho dù là tướng công cũng không cách nào nhúng tay vào."

An Lạc Nhi phụ họa: "Có chúng ta ở bên cạnh tướng công làm bạn, tương lai chúng ta còn gặp được Hắc tử."

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần: "Đi thôi, đi thành Vạn Long."

Từ trong miệng Hắc Doanh Doanh biết được, mình bị cường giả Trụ Thần nhớ thương, con đường phía trước là một mảnh mờ mịt, chỉ có mau chóng trở nên mạnh mẽ mới có thể ứng phó hết thảy nguy hiểm.

Ngay sau đó.

Mọi người biến mất trên bầu trời Hắc Tộc, hóa thành từng vệt sáng bạc giống như ngôi sao rơi xuống, từ đỉnh tiên khung xẹt qua.

...

Hư không vô tận.

Một tòa cung điện cổ xưa sâm nhiên xuất hiện, linh khí mênh mông vô biên, uy áp bao phủ trên cung điện.

Hơi thở nơi này thật sự quá mạnh.

Cả tòa cung điện giống như đã trải qua thời không vô tận tàn phá, nhìn qua mục nát, rách nát, lại ẩn chứa khí thế khiến người ta không cách nào tới gần.

Trong cung điện.

Một tòa đại điện đèn đuốc sáng trưng, Dạ Minh Châu chiếu rọi trong điện như ban ngày.

Nam tử mặc hoa phục ngạo nghễ ngồi phía trên, không giận tự uy, tản ra hơi thở hồn nhiên thiên thành.

"Cô Độc, hố đen vũ trụ xuất hiện dị biến. Hai hố đen vũ trụ đột nhiên biến mất, nhanh chóng phái người đi điều tra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Khuôn mặt Vũ Độc Cô lộ ra vẻ không thể tin được: "Môn chủ, sao hố đen vũ trụ lại đột nhiên biến mất, hẳn là không ai có thể che dấu hơi thở của hố đen."

Hạo Huyền Lăng chậm rãi đứng lên, ống tay áo tung bay, một đoàn ánh sáng vàng xuất hiện trong đại điện, tám cột sáng xuất hiện trên ánh sáng vàng chính là vị trí hố đen vũ trụ.

Chương 1285: Thành Vạn Long

"Hố đen vũ trụ của Hắc Tộc biến mất, còn có một hố đen vũ trụ mà chúng ta một mực tìm kiếm đã biến mất trước Hắc Tộc."

Vũ Cô Độc nhìn ma trận ánh sáng vàng trước mắt: "Môn chủ, có tổng cộng tám hố đen vũ trụ, chúng ta mở ra bốn cái, còn lại một cái ở trong Hỗn Loạn Tinh Không do Hi Huyền trấn thủ, hai cái biến mất, cái cuối cùng chỉ còn lại trong thành Vạn Long."

Giọng nói Hạo Huyền Lăng khàn khàn: "Hố đen vũ trụ trong thành Vạn Long có Thượng Cổ Thần Long Tộc trấn thủ, Long Đế Ngạo Thiên Hùng vẫn tồn tại, không dễ lấy."

"Do đó, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là Hỗn Loạn Tinh Không, có điều trước đó, trước tiên phải điều tra rõ ràng hai hố đen vũ trụ biến mất đi nơi nào."

"Ta có thể cảm nhận rõ ràng hai hố đen vũ trụ không biến mất, mà đi đến một chỗ khác, rốt cuộc người nào có thể có thủ đoạn nghịch thiên như vậy."

"Môn chủ, Thiên Tú ở bên ngoài, ta sẽ phái người đi thông báo cho hắn, để cho hắn điều tra chuyện hố đen vũ trụ biến mất." Võ Cô Độc trầm giọng nói: "Môn chủ, Khuynh Tiên tiến vào thành Vạn Long đã trăm năm, chẳng lẽ hiện tại chúng ta còn không thể động đến thành Vạn Long sao?"

Hạo Huyền Lăng nói: "Nếu chỉ là thành Vạn Long, ta đã hạ lệnh san bằng nó từ lâu, nhưng sau lưng thành Vạn Long có Thượng Cổ Thần Long Tộc, không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Đây không phải là ý của ta, mà là ý của Khuynh Tiên, trong khoảng thời gian này thành Vạn Long xảy ra biến cố, xuất hiện một con hắc long vô cùng mạnh mẽ."

"Ý của Khuynh Tiên là để cho Hắc Long và Thượng Cổ Thần Long Tộc tranh phong, chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi, cho nên hết thảy vẫn nên chờ tin tức của Khuynh Tiên."

Võ Độc Cô gật đầu: "Khi nào Môn chủ trở về."

Hạo Huyền Lăng nói: "Có phân thân này của ta ở đây, không ai có thể lay động Kỷ Nguyên Môn, các người không cần lo lắng."

"Ta ở Hạo Tộc còn có chuyện quan trọng, trong thời gian ngắn không cách nào trở về. Chờ các người tìm được hố đen vũ trụ biến mất, lần này ta sẽ tự mình ra tay, khởi động lại tất cả hố đen vũ trụ."

Võ Cô Độc lại nói: "Môn chủ, Hình Thiên Thất Kiếm xuất hiện, còn có Kiếm Điện ở Đại Thiên Vũ Trụ, chúng ta nhất định phải tăng tốc độ."

Hạo Huyền Lăng khinh thường: "Hình Thiên Thất Kiếm? Tên hề nhảy nhót mà thôi, về phần Kiếm Điện của Đại Thiên Vũ Trụ, một ngày có Hạo Tộc, bọn họ không lật nổi bất kỳ bọt nước nào."

"Các người buông tay đi làm, vũ trụ khởi động lại chỉ là khởi đầu, trật tự mới rất nhanh sẽ xuất hiện."

"Đúng rồi, Diệp Trường Sinh mà các người nhắc tới, người này là dị chủng, mau chóng diệt trừ hắn, bằng không sẽ làm hỏng đại sự của chúng ta."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ yên tâm, có Thiên Tú ra tay, Diệp Trường Sinh chắc chắn phải chết."

Hạo Huyền Lăng đứng dậy đi ra ngoài cung điện, đi về phía trước, vẫn lẩm bẩm: "Hố đen vũ trụ còn có thể biến mất, ai lợi hại như vậy? Ta nhất định phải quen biết một chút."

...

Trên hư không.

Một bóng người xuyên qua biển mây, thân ảnh phiêu dật như tiên, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ thấy hai mắt hắn bề bề, coi thường vạn linh, giống như vô địch vũ trụ.

Người này không phải ai khác, chính là Thành Thiên Tú.

Đột nhiên.

Một ánh sáng bạc từ trên tiên khung xẹt qua, giống như sao băng rơi xuống, thân ảnh Thành Thiên Tú ngừng lại.

Im lặng trong chớp mắt.

Lão ta biến mất tại chỗ, nhanh chóng vọt tới nơi ánh sáng bạc xuất hiện.

Khi xuất hiện trở lại, hai bóng người nghênh đón, khom người một cái, tất cung tất kính nói: "Bái kiến Thành trưởng lão."

Thành Thiên Tú nói: "Sao các người lại tới, Môn chủ có lệnh?"

Một người trầm giọng nói: "Bẩm Thành trưởng lão, hổ đen vũ trụ mà Hắc Tộc trấn thủ biến mất, Môn chủ bảo trưởng lão đi điều tra rõ ràng. Mặt khác, Vũ trưởng lão bảo thuộc hạ nói chuyện, cần phải chém chết Diệp Trường Sinh, nếu không hậu hoạn vô cùng."

Thành Thiên Tú gật đầu: "Biết rồi, các người trở về nói cho Môn chủ, tuyệt đối không có sơ hở."

Hai người khom người một cái, biến mất ở trên hư không.

Thành Thiên Tú lần thứ hai đi về phía trước, đi về phía Hắc Tộc: "Hổ đen vũ trụ mà Hắc Tộc trấn thủ biến mất, Diệp Trường Sinh vừa vượn ở Hắc Tộc, chẳng lẽ..."

...

Bên ngoài thành Vạn Long.

Trụ Côn dừng lại.

Năm người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu đứng ngạo nghễ, nhìn thành trì nguy nga hùng vĩ trước mắt.

Tòa thành trì này không giống với những thành trì trước kia.

Cả tòa thành trì nhìn qua giống như một con thần long bay lượn

trên đỉnh cửu thiên, trên thành trì khắp nơi đều thấy long thủ.

Thần uy vô hạn khiến người ta sợ hãi.

Long mạch?

Long nguyên?

Tòa thành trì này không đơn giản.

Diệp Trường Sinh thăm nghĩ, đột nhiên, một hơi thở quen thuộc từ trong thành bay ra.

Tinh Thần đi tới trước Trụ Côn, khom người một cái: "Thiếu chủ, người tới rồi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lão Ngao đâu?"

Tinh Thần nói: "Hồi Thiếu chủ, Ngao lão lập tức tới. "

Chương 1286: Vũ Khuynh Tiên

“Thiếu chủ đến thành Vạn Long, lão Ngao không nghênh đón từ xa, mong Thiếu chủ thứ tội!” Giọng nói Ngao Hoàng hùng hồn, thân ảnh bay lên boong thuyền: “Thiếu chủ, vào thành!”

Năm người Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, Trụ Côn biến mất sau lưng, Ngao Hoàng tiến lên đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, rốt cuộc người cũng tới, ta chuẩn bị cho người rất nhiều mỹ nhân.”

Rất nhiều?

Mỹ nhân?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Thái Sơ, An Lạc Nhi: “Lão Ngao, người muốn hại chết ta sao? Chuẩn bị nhiều như vậy, eo ta làm sao chịu được?”

Ngao Hoàng vân đạm phong khinh: “Thiếu chủ, có đôi khi chúng ta có thể không cần dùng eo.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Không cần dùng eo? Vậy dùng gì? Lão Ngao, người thành tâm kè hoa.”

Tiến vào thành Vạn Long.

Ngao Hoàng dẫn đoàn người Diệp Trường Sinh đến một tòa phủ đệ: “Thiếu chủ, kế tiếp ở chỗ này nghỉ ngơi trước.”

Diệp Trường Sinh nhìn phủ đệ trước mắt: “Lão Ngao, đây là ở lẫn lộn trong thành Vạn Long hả?”

Ngao Hoàng lắc đầu, cười nói: “Thiếu chủ, tuy rằng nơi này chỉ là một tòa thành trì, thế nhưng nước sâu rất, nếu không phải nơi này có thứ ta muốn, ta đã rời đi từ lâu.”

Nước rất sâu à?

Sao ta chỉ thấy bên trong là một thành trì.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, trong lòng tràn ngập tò mò, hệ thống nhắc nhở đánh dấu, Phạm Nữ cho bức tranh đều chỉ về phía thành Vạn Long, đủ thấy nơi này không đơn giản.

Dường như Ngao Hoàng biết gì đó.

"Thiếu chủ, nơi này có một hố đen vũ trụ do Thượng Cổ Thần Long Tộc phụ trách trấn thủ, thay vì nói là trấn thủ, không bằng nói là Thượng Cổ Thần Long Tộc lấy hố đen làm cửa riêng."

Ngao Hoàng chậm rãi mở miệng nói.

Hố đen vũ trụ.

Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Quả nhiên có ý tứ.

Xem ra chuyển đi này không tệ.

Diệp Trường Sinh đoán được thành Vạn Long không đơn giản, lại không nghĩ tới tình huống nơi này phức tạp như vậy.

"Lão Ngao, thứ người muốn ở Thượng Cổ Thần Long Tộc?"

Ngao Hoàng gật đầu: "Không sai, chính là ở Thần Long Tộc."

Diệp Trường Sinh thấy Ngao Hoàng muốn nói lại thôi: "Làm sao vậy, có con rồng người đánh không lại sao?"

Ngao Hoàng nói: "Tộc trưởng Thượng Cổ Thần Long Tộc là Ngao Thiên Hùng, hắn thật sự rất mạnh, chúng ta giao thủ qua một lần, ta thua hắn."

Xem ra người gặp được đối thủ.

Ngao Hoàng lại nói: "Hắn xem như là một đối thủ không tồi, đợi ta khôi phục đến thời khắc đỉnh phong, nhất định phải sống mái với hắn."

Diệp Trường Sinh đi vào chỗ sâu trong phủ đệ: "Nói như vậy, người phải ở thành Vạn Long thật lâu."

Ngao Hoàng nói: "Sẽ ở một đoạn thời gian, dù sao ta mới trở thành bằng hữu với Ngao Thiên Hùng, chúng ta cùng nhau tu luyện, sinh hoạt vui vẻ khôn cùng."

Diệp Trường Sinh ném ánh mắt khác thường về phía Ngao Hoàng: "Lão Ngao, người mới rời khỏi ta bao lâu, lại biến thành rồng như vậy."

Ngao Hoàng cười khỏ một tiếng: "Thiếu chủ, ta là con rồng đứng đắn, người đừng nghĩ lung tung."

Dứt lời.

Thân ảnh Tinh Thần xuất hiện. "Ngao lão, Phó Thành chủ tới rồi."

Vũ Khuynh Tiên tới rồi?

Ngao Hoàng xoay người nhìn lại, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nóng bỏng xinh đẹp khiến người ta liếc mắt một cái muốn phun lửa.

Thân là Phó Thành chủ, ăn mặc mát mẻ như vậy, thật sự thích hợp sao?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Vũ Khuynh Tiên, nữ nhân này cái gì cũng tốt, chính là quá nguy hiểm.

Đây là cảm giác đầu tiên Vũ Khuynh Tiên cho hắn, chủ yếu hắn là người hắn tin tưởng cảm giác đầu tiên.

Ngao Hoàng ngênh đón: "Võ Thành chủ tới tìm ta có chuyện gì?"

Vũ Khuynh Tiên nhìn về phía mấy người Diệp Trường Sinh: "Nghe nói Ngao lão dẫn nhân loại vào thành, bản Thành chủ cố ý đến xem một chút, trong khoảng thời gian này Ngao lão dẫn hơi nhiều người vào trong thành."

Sắc mặt Ngao Hoàng trầm xuống: "Người đang dạy ta làm việc?"

Vũ Khuynh Tiên mỉm cười: "Ngao lão hiểu lầm rồi, Thành chủ đại nhân không thích nhân loại, người cũng biết mà."

Ngao Hoàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân vào thành còn phải hỏi Thành chủ sao? Từ nay về sau, phủ đệ của ta không muốn nhìn thấy người nữa."

"Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng."

Khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Khuynh Tiên hàm sát, giận dữ phất ống tay áo rời đi: "Nơi này là thành Vạn Long, không phải hậu hoa viên của người."

Giọng nói tràn đầy uy hiếp.

Đáng tiếc Ngao Hoàng không bị dọa, căn bản không để Vũ Khuynh Tiên ở trong mắt.

Toàn bộ thành Vạn Long cũng chỉ có Ngao Thiên Hùng có thể uy hiếp Ngao Hoàng, những người khác không đáng nhắc tới.

Ngao Hoàng xoay người đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đi thôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương này vừa nhìn đã biết không giống người tốt, người phải cẩn thận một chút."

Ngao Hoàng gật đầu: "Người của Kỷ Nguyên Môn, tự cho là thông minh mà thôi, kì thực chính là tên hề."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Có ý gì, người biết thân phận của nàng."

Ngao Hoàng cười nói: "Ngao Thiên Hùng nói cho ta biết, có lẽ chỉ có nàng còn tưởng rằng mình chưa bại lộ, sở dĩ giữ nàng ở trong thành chính là để cho nàng truyền tin tức trong thành cho Kỷ Nguyên Môn."

Chương 1287: Vũ Khuynh Tiên (2)

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra Kỷ Nguyên Môn vì khởi động lại hố đen vũ trụ trong Vạn Long mà làm không ít bố trí."

Ngao Hoàng nói: "Chủ yếu vẫn kiêng kỵ Ngao Thiên Hùng, bằng không Kỷ Nguyên Môn hẳn đã tấn công vào thành Vạn Long từ lâu."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần này Thiếu chủ tới thành Vạn Long, không chỉ là thăm ta đi!"

Ta không phải tới thăm người.

Ta có rất nhiều việc phải làm.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, giơ tay lên đưa bức tranh Phàm Nữ để lại cho Ngao Hoàng: "Lão Ngao, người có biết nơi trong tranh không?"

"Thiếu chủ, người nói như vậy, ta thật sự bị thương rất nặng." Ngao Hoàng nói xong, giơ tay lên lấy bức tranh qua, nhìn trong chốc lát: "Thiếu chủ, ta chưa từng thấy qua nơi này."

Diệp Trường Sinh cất bức tranh đi: "Không có việc gì, ta sẽ chậm rãi tìm."

Ngao Hoàng gật đầu: "Thiếu chủ đi xuống nghỉ ngơi, chuyện còn lại giao cho ta an bài."

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, có một loại dự cảm không lành: "Lão Ngao, cho dù an bài xong, người không thể làm hư người chính trực như ta."

Ngao Hoàng: "..."

Trong phủ đệ nội viện, Thái Sơ và An Lạc Nhi đuổi theo, đi ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh, Thái Sơ chậm rãi mở miệng: "Tướng công, vừa rồi Ngao lão muốn an bài cái gì cho người?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Không an bài cái gì, có phải các người nghe lầm hay không?"

Thái Sơ nói: "Tướng công, người đang hoài nghi thánh giác của chúng ta sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Lão Ngao đặc biệt quan tâm tới thân thể ta, trong quần chúng có người xấu, ta biết điều này, cho nên không đồng ý với hẳn."

"Các người ngàn vạn lần không thể hiểu lầm, tướng công của các người rất chính trực."

Thái Sơ mỉm cười: "Tướng công, người đang giải thích sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hai người các người lại dám hớ ta, xem ta đêm nay thu thập các người như thế nào."

...

Vũ phủ.

Vũ Khuynh Tiên trở lại phủ đệ, đi vào trong thư phòng, nhìn bức tranh trên bàn: "Diệp Trường Sinh, người đứng là chủ nhân của Ngao Hoàng, còn tiến vào thành Vạn Long, rốt cuộc người có ý đồ gì?"

Sau khi lẩm bẩm, nàng ta gọi một người, đưa một viên huyền thạch cho người tới: "Đưa ra ngoài."

Người nọ tiếp nhận huyền thạch, tựa như quý mị, biến mất trên bầu trời phủ đệ.

Im lặng trong chớp mắt.

Vũ Khuynh Tiên rời khỏi phủ đệ, đi về phía phủ Thành chủ, Diệp Trường Sinh xuất hiện khiến nàng ta cảm thấy nguy cơ.

Cho nên nàng ta muốn nhân cơ hội này đuổi cả Ngao Hoàng ra khỏi thành Vạn Long.

Trong phủ Thành chủ.

Long Thiên Chính đang ngồi ngay ngắn dưới đình cổ, chợt thấy Vũ Khuynh Tiên xinh đẹp xuất hiện, vẫn nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Vũ Khuynh Tiên di chuyển tiến lên: "Gặp qua Thành chủ."

Long Thiên Chính nói: "Vũ Thành chủ đến đây có chuyện gì?"

Vũ Khuynh Tiên nói: "Thành chủ, Ngao lão dẫn người vào thành, thành chủ định làm như thế nào."

Long Thiên Chính nói: "Ngao lão có quyền lực rất lớn trong thành, hẳn mang theo vài nhân loại vào thành, ta cũng không tiện nhúng tay."

"Hơn nữa, Ngao lão trong khoảng thời gian này rất thân thiết với Thân Long Tộc, ta cũng không dám tùy tiện đắc tội hẳn."

Sắc mặt Vũ Khuynh Tiên hơi biến đổi: "Thành chủ, những nhân loại này cũng không phải người thường, bọn họ hẳn là hướng về nơi đó, Thành chủ thật sự tính toán ngời yên không để ý sao?"

Sắc mặt Long Thiên Chính đột nhiên thay đổi: "Được rồi, việc này ta đã biết, ta sẽ tìm Ngao lão nói chuyện."

Phủ đệ của Ngao Hoàng rất lớn.

Linh khí nồng đậm, là một chỗ tu luyện không tồi.

Dưới lòng đất ẩn giấu long mạch, tu luyện ở đây có thể cắn nuốt linh khí và long khí, tuyệt đối là làm ít công nhiều.

Có thể tìm được một nơi hoàn mỹ như thế, không thể không thừa nhận, Ngao Hoàng vẫn có chút thủ đoạn.

Sau khi Diệp Trường Sinh vào phủ đã dẫn theo hai người An Lạc Nhi, Thái Sơ đi tu luyện.

Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu xuất phủ đi dạo trong thành, nhiều năm như vậy ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, bọn họ ngoại trừ bề quan tu luyện, chính là đánh nhau.

Cuộc sống vô cùng phong phú.

Chưa từng thật sự thả lỏng, lần này tiến vào thành Vạn Long, hai người tính toán thả lỏng thật tốt.

Thể hiện nhịp sống chậm của tu sĩ bình thường.

Giờ khắc này.

Một bóng người từ trên cao bay xuống xuất hiện ở ngoài phủ, Ngao Hoàng phát hiện hơi thở của người tới, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện ở cửa phủ.

"Thành chủ tới rồi."

Long Thiên Chính nói: "Ngao lão, bốn Thành chủ đến có một số việc muốn thương lượng với người."

Ngao Hoàng đi thẳng vào vấn đề: "Có phải Thành chủ nghe một số người nói linh tinh, muốn nhúng tay vào chuyện ta dẫn người vào thành không?"

Long Thiên Chính vội vàng nói: "Ngao lão ở thành Vạn Long có thân phận gì, bản Thành chủ há dám nhúng tay vào chuyện của người?"

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Bản Thành chủ chỉ tò mò, người nào có thể được Ngao lão coi trọng, hơn nữa còn mang vào trong thành."

Ngao Hoàng lạnh nhạt nói: "Ta muốn nghiêm túc nói cho người biết một chuyện, người tới là chủ nhân của ta, là ta mời hắn vào thành, hiểu chưa?"

Chương 1288: Nam nhân này không đứng đắn

Sắc mặt Long Thiên Chính đột nhiên thay đổi: "Chủ nhân của Ngao lão, vậy cũng không phải người phạm, ta có thể gặp mặt một lần không?"

Ngao Hoàng cười nhạt nói: "Chủ nhân đang bế quan, há là người muốn gặp là có thể gặp, nếu không có chuyện khác, người trở về đi, ta rất bận rộn."

Long Thiên Chính: "..."

Ngay khi hắn ta khó xử, một giọng nói từ sâu trong phủ đệ truyền đến: "Đến cũng đến rồi, vậy gặp mặt một lần đi!"

Dứt lời, thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, tựa như tiên lâm phạm, phong thái phi phạm khiến người ta trầm luân.

Long Thiên Chính hí mắt đánh giá Diệp Trường Sinh trước mắt, làm sao có người có bộ dạng phong tuấn như vậy?

Mẹ nó, là cảm giác rung động.

Nam nhân này không đứng đắn.

Diệp Trường Sinh cũng không biết Long Thiên Chính đang thèm khát thân thể hắn, tất cả mọi người là nam nhân, đương nhiên sẽ không suy nghĩ lung tung.

Lúc này.

Ngao Hoàng đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người này là Thành chủ thành Vạn Long, cứng rắn yêu cầu gặp Thiếu chủ."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Ta nghĩ hắn hẳn là ngưỡng mộ Thiếu chủ đã lâu."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta mới tới thành Vạn Long, sao Thành

chủ đại nhân có thể ngưỡng mộ ta.”

Long Thiên Chính nói: "Công tử có thiên phú dị bẩm, vừa nhìn đã biết là nhân trung chi long, hôm nay được gặp, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo Long Thiên Chính ngồi xuống: "Thành chủ tới đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi.”

Long Thiên Chính vội vàng nói: "Công tử có nhu cầu gì cứ việc mở miệng, ta tự nhiên là biết gì nói vậy.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một bức họa xuất hiện trước mặt Long Thiên Chính: "Các hạ là người đứng đầu thành Vạn Long, nói vậy thì hiểu rõ tình huống trong thành như lòng bàn tay, không biết các hạ có biết nơi trước mắt hay không?”

Long Thiên Chính biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Không... Ta không biết, ta chưa bao giờ thấy nơi này.”

"Người nói dối!" Diệp Trường Sinh chém đinh chặt sắt: "Thành chủ, lớn tuổi rồi, nói dối cũng không phải là thói quen tốt.”

Long Thiên Chính giả bộ trấn định: "Công tử hiểu lầm, ta thật sự không biết.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bên, Ngao Hoàng đi tới bên người Long Thiên Chính, vỗ vỗ trên vai hắn ta: "Tiểu Long, người không thành thật.”

"Chủ nhân hỏi người cái gì, người tốt nhất không nên giữ lại, bằng không ta chính là muốn nổi bão.”

Vừa nghe được Ngao Hoàng muốn nổi bão, thân ảnh Long Thiên Chính khẽ run lên, trong đầu không khỏi xuất hiện lúc mới gặp Ngao Hoàng, phủ Thành chủ suýt chút nữa bị san thành bình địa.

Hắn ta là người đứng đầu thành Vạn Long không sai, nhưng chủ nhân thật sự của thành Vạn Long chính là Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Ngao Hoàng rất thân thiết với Thần Long Tộc, hắn ta thật sự trêu

không nổi.

Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Lão Ngao, dịu dàng với Thành chủ một chút, thành Vạn Long quá lớn, Thành chủ không nhớ lại được sao?"

Ngao Hoàng lấy bàn tay từ trên vai đi: "Người nghĩ kỹ rồi lại nói chuyện."

Long Thiên Chính rơi vào trầm mặc, giờ khắc này, hẳn ta vô cùng hối hận vì đến phủ đệ của Ngao Hoàng, ở trong phủ Thành chủ thân nhiên tự đắc không tốt sao?

Vì sao phải bị Vũ Khuynh Tiên mê hoặc, đến phủ đệ Ngao Hoàng, đây không phải là đưa tới cửa tìm chết hả?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tu vi Thành chủ đã dừng lại ở Thủy Nguyên tầng thứ ba thật lâu, người có muốn đột phá hay không?"

Long Thiên Chính không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, người trẻ tuổi trước mắt này quả thực chính là một bí ẩn.

Chỉ có tu vi Luyện Thần cũng là chủ nhân của Ngao Húc, khiến người ta cảm giác sâu không lường được, hiện tại lại liếc mắt đã nhìn thấu thực lực của hắn ta.

Hắn thật đáng sợ.

"Người có thể giúp ta đột phá?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chuyện rất đơn giản."

Long Thiên Chính trầm mặc trong chớp mắt: "Ta biết nơi trên bức họa này."

Ngao Hoàng giận dữ quát: "Người là lão tiểu tử, quả nhiên không thành thật."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ cần Thành chủ dẫn ta đến nơi này, ta giúp người đột phá cấp bậc."

Lời nói này là sự thật.

Tuyệt không nói dối.

Long Thiên Chính suy nghĩ xoay nhanh: "Công tử, nơi này còn chưa mở ra, muốn tiến vào ít nhất phải chờ nửa tháng nữa."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, nửa tháng sau, ta lại tới tìm người."

Dứt lời.

Hắn xoay người rời đi, không dây dưa dài dòng chút nào, thân ảnh biến mất trên hư không, một bình ngọc từ Cửu Thiên hạ xuống, xuất hiện trước mặt Long Thiên Chính.

"Người đột phá trước, nửa tháng sau, chúng ta lại gặp mặt."

Long Thiên Chính nhìn bình ngọc trước mắt, không thể tin được tất cả là thật, một bên, Ngao Hoàng trầm giọng nói: "Cho người thì cầm đi, một người còn là người đứng đầu một thành, chưa từng thấy qua đáng về việc đời."

"Ngao lão, trong bình ngọc này là vật gì, thật sự có thể để ta đột phá tu vi sao?"

"Người đang hoài nghi chủ nhân?"

Ngao Hua trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Cầm bình ngọc lên, nhanh chóng rời đi, nửa tháng sau, nếu người dám nuốt lời, ta san bằng phủ Thành chủ."

Chương 1289: Nam nhân này không đứng đắn (2)

Thân thể Long Thiên Chính run lên, nhanh như chớp thu hồi bình ngọc rồi rời đi, trong lòng vẫn tràn ngập hồ nghi như trước.

Nhiều năm như vậy hẳn ta thu thập vô số chí bảo, mục đích chính là để tăng lên tu vi, những điều có hiệu quả rất ít.

Cho nên, hẳn ta không tin Diệp Trường Sinh ban cho hẳn ta bình ngọc thật sự có thể để cho hẳn ta đột phá.

...

Phủ Thành chủ.

Long Thiên Chính trở về.

Một lão giả khom người vái chào: "Hồi Thành chủ, Vũ Thành chủ đang chờ ở Thiên Điện."

Long Thiên Chính nói: "Nói cho nàng biết, ta bế quan."

Lão giả vội vàng nói: "Thành chủ thật sự không gặp sao?"

Lúc này.

Long Thiên Chính đã tập trung tinh thần ở trên bình ngọc, nào có thời gian phản ứng Vũ Khuynh Tiên, hơn nữa, muốn để cho hẳn ta đi đối phó Diệp Trường Sinh và Ngao Hoàng, thật sự xem hẳn ta ngu ngơ sao?

Đừng nghĩ rằng có chút sắc đẹp thì người có thể muốn làm gì thì làm.

Thật ra không biết.

Hiện tại hẳn ta đã di tình biệt luyện, không thích hoa đào, hoa cúc vui vẻ.

Lão giả nhìn theo Long Thiên Chính rời đi, đầu óc mơ hồ: "Thành chủ hôm nay làm sao vậy? Không giống như trước đây."

Nếu trong quá khứ, chỉ cần Vũ Khuynh Tiên đến, Long Thiên Chính bận rộn đến đâu cũng đi gặp nàng ta, hai người chỉ thương lượng chuyện quản lý thành Vạn Long cũng sẽ hao phí ba ngày ba đêm.

Thật sự là hai vị Thành chủ tốt, lúc nào cũng vì thành trì phát triển mà cố gắng.

Phủ Thành chủ.

Long Thiên Chính đi tới một tòa mật thất, khoanh chân ngồi, chậm rãi mở bình ngọc trong tay ra, trong lúc nhất thời, linh khí nồng đậm tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Đây là...

Môi hắn ta run rẩy, không thể tin nhìn bình ngọc, chính mình hao phí bao nhiêu năm tháng cũng chưa từng tìm được linh dịch cực phẩm như thế.

Diệp Trường Sinh tiện tay lấy ra.

Long Thiên Chính tin chắc rằng sử dụng linh dịch trước mắt nhất định có thể đột phá cấp bậc, nguyên bản trong lòng hắn ta còn có một tia ảo tưởng.

Giờ khắc này, hoàn toàn tan vỡ.

Bởi vì hắn ta biết Ngao Hoàng nói câu kia tuyệt đối không phải là nói giỡn, nếu dùng linh dịch của Diệp Trường Sinh mà không giúp hắn làm việc.

Phủ Thành chủ bị san bằng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Cười.

Cười rất vui vẻ.

Long Thiên Chính đột nhiên có ý nghĩ mới, chẳng qua mình chỉ đồng ý với Diệp Trường Sinh sẽ dẫn hắn đi tới nơi trong bức tranh

đã đạt được một bình linh dịch siêu cấp.

Như vậy... Nếu hắc ta trung thành với Diệp Trường Sinh, có thể đạt được chỗ tốt vô lượng hay không?

Phải, chắc chắn có thể.

Khẳng định ý nghĩ của mình, hắc ta giơ tay lên đưa linh dịch vào trong miệng, linh khí mệnh môn cuộn cuộn đi khắp trong kỳ kinh bát mạch.

Muốn đột phá.

Cảm giác này vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Rất lâu chưa từng có, thật sự khiến người ta hoài niệm.

Rốt cuộc Long Thiên Chính hiểu được vì sao cường giả như Ngao Hoàng lại trung thành với Diệp Trường Sinh.

Con người này có ít đồ.

...

Phía bên kia.

Thiên viện của phủ Thành chủ.

Vũ Khuynh Tiên không đợi được Long Thiên Chính, nhìn lão giả chậm rãi mà đến: "Thành chủ còn chưa trở về sao?"

Lão giả lạnh nhạt nói: "Đã trở lại, có điều, đã bắt đầu bế quan."

Bế quan?

Vũ Khuynh Tiên nhú mào, Long Thiên Chính cũng không nhiệt tình tu luyện, thế mà lựa chọn bế quan.

Điều này rõ ràng là không muốn gặp nàng ta.

Vốn định lợi dụng Long Thiên Chính đi gây áp lực cho Ngao Hoàng, hiện tại xem ra Long Thiên Chính không còn dùng được, vẫn cần chính mình suy nghĩ biện pháp.

Mặc dù như thế, trong lòng nàng ta vẫn tràn ngập nghi hoặc, vì sao Long Thiên Chính muốn bế quan?

Ngang.

Ngang.

Hai tiếng rỗng ngâm vang vọng khắp đỉnh bầu trời, long uy khủng bố bao trùm tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Vũ Khuynh Tiên theo tiếng nhìn lại, khuôn mặt thay đổi: "Hắn đột phá?"

Tại sao lại như vậy?

Rốt cục hiểu được, vì sao Long Thiên Chính không đến gặp nàng ta, thì ra là vội vàng đột phá.

Bọn họ quen biết bao nhiêu năm, Long Thiên Chính vẫn bị kẹt ở Thủy Nguyên tầng thứ ba, vì sao đi một lần đến phủ đệ Ngao Hoàng phủ đệ đã bắt đầu đột phá.

Trong đó có gì kỳ lạ.

Vũ Khuynh Tiên tựa hồ nghĩ tới cái gì đó.

Nàng ta không dừng lại quá nhiều, xoay người đi ra ngoài phủ Thành chủ.

Giờ khắc này.

Một cảm giác nguy cơ đánh úp toàn thân, Vũ Khuynh Tiên có một loại dự cảm không lành.

...

Ngao Hoàng bá đạo mà đứng, cung điện dưới chân bay thẳng lên bầu trời, đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía phủ Thành chủ.

Đột phá.

Cho dù dùng linh dịch Thiếu chủ ban cho người, người còn không chịu nổi một kích như thế.

Không biết từ khi nào, Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh hắn: "Lão Ngao, Thành chủ này không được, tư chất quá kém."

Ngao Hoàng lạnh nhạt nói: "Thiếu chủ, không phải ai cũng ưu tú như chúng ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nói một chút tật xấu không có, hắn lại không nói nên lời.

Ngao Hoàng nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ đến đây là muốn hỏi, nửa tháng sau, thành Vạn Long sẽ xảy ra chuyện lớn gì đúng không?"

Chương 1290: Vũ trụ cấm kỵ đan

Diệp Trường Sinh nói: "Không tệ lắm? Biết cách cướp câu trả lời."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, nửa tháng sau, thành Vạn Long sẽ xảy ra hai chuyện lớn, thứ nhất, Thần Long tẩy lễ, thứ hai, bí cảnh Long Thần mở ra, hai chuyện này cùng một ngày."

Thật trùng hợp.

Diệp Trường Sinh cảm thấy bức tranh Phàm Nữ lưu lại cho hắn hẳn là bí cảnh Long Thần: "Lão Ngao, nửa tháng sau, người chuẩn bị tham gia tẩy lễ hay tiến vào bí cảnh."

Ngao Hoàng lắc đầu: "Ta cũng không tham gia, không có hứng thú, nửa tháng sau ta muốn đi tới Thần Long Tộc."

"Thiếu chủ muốn đi bí cảnh?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn đi nơi trong tranh, về phần tẩy lễ và bí cảnh, kỳ thật ta cũng không quá hứng thú."

"Hy vọng vị Thành chủ này sẽ không làm ta thất vọng, đi bế quan."

Tất cả mọi thứ sẽ được thấy rõ ràng sau nửa tháng.

Hắn tính toán lợi dụng khoảng thời gian này, vừa lúc tăng lên cấp bậc, dù sao cũng có thể sử dụng vũ trụ cấm kỵ đan.

Trước kia cũng chưa từng ăn qua, ta cũng không biết có hương vị gì.

Nó có cay đắng không?

Ai, cho dù muốn hỏi người khác thì những người khác cũng chưa ăn qua.

Thật là sâu.

Trở lại lâu các, An Lạc Nhi và Thái Sơ đã bế quan, Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thở dài một hơi, vốn còn muốn cùng

nhau hoạt động có lợi cho sức khỏe thể xác và tinh thần một chút, hiện tại xem ra là không có cơ hội.

Vào phòng.

Hắn khoanh chân ngồi, nội liễm hơi thở, cấm kỵ vũ trụ đan xuất hiện trong tay, đan này có màu đỏ tím, tỏa ra một mùi hương kỳ dị.

Có ngon hay không thì ta không biết, nhìn qua thì rất mê người.

Diệp Trường Sinh quan sát trong chớp mắt, lẩm bẩm: "Tăng vọt đi, cấp bậc."

Vũ trụ cấm kỵ đan ẩn chứa vô số lực cấm kỵ, nếu người bình thường sử dụng, sợ là sẽ nổ tung mà chết.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại đang lo lắng đan dược này có thể giúp hắn tăng lên bao nhiêu cấp bậc?

Có thể là một cấp bậc lớn được hay không?

...

Vũ phủ.

Dưới một ngôi đình cổ.

Bóng hình xinh đẹp của Vũ Khuynh Tiên ngồi ngay ngắn trước bàn đá, đột nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt nàng ta: "Minh lão, có tin tức mang về."

Minh lão nói: "Tiểu thư, Môn chủ nói, nhất định phải diệt trừ Diệp Trường Sinh, qua một thời gian ngắn, Thành trưởng lão sẽ đến thành Vạn Long."

Vũ Khuynh Tiên gật đầu: "Xem ra uy hiếp của Diệp Trường Sinh thật sự rất lớn, lại có thể khiến Thành trưởng lão tự mình ra tay."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại, tiếp tục nói: "Có Thành trưởng lão đích thân đến, cộng thêm nhiều năm tích lũy của chúng ta, thành Vạn Long sẽ thay đổi."

Minh lão lại nói: "Tiểu thư, Thần Long Tộc bên kia thủy chung là uy hiếp."

Vũ Khuynh Tiên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Người chúng ta muốn giết là Diệp Trường Sinh, chỉ cần không uy hiếp đến lợi ích của Thần Long Tộc, người nọ sẽ không ra tay."

"Hắn có sứ mệnh của mình."

Minh lão tiếp tục nói: "Tiểu thư, nửa tháng sau, tẩy lễ và bí cảnh mở ra, cơ hội này đối với chúng ta mà nói chính là ngàn năm có một."

Vũ Khuynh Tiên nói: "Ta đã bố trí tốt, cũng không thể bỏ qua tẩy lễ và bí cảnh, ẩn núp nhiều năm như vậy, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại."

Trong nửa tháng tới.

Mặt ngoài thành Vạn Long gió êm sóng lặng, kì thực sóng ngầm đã bắt đầu khởi động từ lâu.

Hôm nay là ngày Thần Long tẩy lễ và bí cảnh Thần Long mở ra, cả thành Vạn Long sôi trào.

Trăm năm mới có một lần Thần Long tẩy lễ, là chuyện mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ, bởi vì một lần tẩy lễ có thể làm cho rất nhiều người cá chép vượt long môn, từ nay về sau bay lên trời.

Vũ Khuynh Tiên chính là một người trong đó, nàng ta đi tới thành Vạn Long trăm năm chính là vì lần Thần Long tẩy lễ này.

Từng bóng người lướt nhanh về phía ngoài thành, tốc độ vô cùng nhanh, không gian chấn động nổ tung, giống như ngay sau đó sẽ sụp đổ chôn vùi.

Bóng dáng xinh đẹp đang đập không của Vũ Khuynh Tiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía thành trì: "Diệp Trường Sinh, chỉ cần ngươi dám ra khỏi thành, nhất định sẽ để cho ngươi chết."

Tuy nhiên.

Diệp Trường Sinh còn đắm chìm trong căn cước vũ trụ cấm kỵ đan, tuyệt đối không ngờ đan này bá đạo như thế, hao phí nửa tháng thời gian còn chưa hoàn toàn căn cước luyện hóa nó.

Lo lắng.

Muốn luyện hóa đan được nhanh một chút để đi Thần Long bí cảnh tìm hiểu thực hư.

Bức tranh mà Phàm Nữ lưu lại hẳn là bí cảnh Thần Long, cơ hội ngàn năm có một, há có thể bỏ qua như vậy?

Giờ khắc này.

Long Thiên Chính xuất hiện trong phủ đệ, lo lắng chờ đợi, không phải là hẹn hôm nay? Sao không gặp Diệp công tử?

Thân ảnh Ngao Hoàng từ trên cao bay xuống, nhìn Long Thiên Chính: "Tiểu Long, Thiếu chủ còn đang bế quan, người đợi một lát."

Long Thiên Chính nói: "Ngao lão, tẩy lễ và bí cảnh mở ra, nếu không tham gia, sợ là sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất."

Bỏ lỡ?

Không tồn tại.

Chương 1291: Đánh dấu thành Vạn Long

Ngao Hoàng lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Người yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tẩy lễ và bí cảnh đều thuộc về chủ nhân."

Long Thiên Chính không thể tin: "Ngao lão, Diệp công tử cũng không tham gia, làm sao có thể đạt được chí bảo của tẩy lễ và bí cảnh?"

Ngao Hoàng thần bí cười: "Người đoán xem."

Long Thiên Chính: "..."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền đến, trên tiên khung xuất hiện một đoàn vòng xoáy khổng lồ, tựa hồ có cửu long bay lượn lượn vòng quanh.

Ngao Hoàng, Long Thiên Chính theo tiếng nhìn lại, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào bầu trời, tuy rằng Ngao Hoàng trong lòng tin tưởng vững chắc Diệp Trường Sinh sẽ đạt được chí bảo của tẩy lễ và bí cảnh.

Nhưng tẩy lễ đã bắt đầu, nếu không tham gia, thực sự sẽ bỏ lỡ.

Ngoài thành.

Trong hư không.

Mấy ngàn tu sĩ lơ lửng mà đứng, đắm chìm trong Thần Long tẩy lễ, sương máu vô tận tràn ngập, che khuất bầu trời, bao phủ ở trên người mọi người.

Máu Thần Long.

Đây là bước đầu tiên trong Thần Long tẩy lễ.

Trên mặt mọi người lộ vẻ hưng phấn, chờ mong sắp xảy ra biến

hóa, trong những người này có một bóng dáng xinh đẹp vô cùng chói mắt, chính là Vũ Khuynh Tiên.

Theo bóng dáng xinh đẹp của Võ Khuynh Tiên lướt qua, sương máu đầy trời xoay nhanh, rất nhanh tràn vào trong cơ thể nàng ta.

Đột nhiên biến cố xảy ra, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Vũ Khuynh Tiên, vì sao tốc độ cắn nuốt huyết mạch Thần Long của nàng ta nhanh như vậy?

Cầm hận.

Phần nộ.

Sát ý.

Hội tụ trên người Vũ Khuynh Tiên nhưng mọi người kiêng kỵ thân phận của nàng ta, căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thay vì đắc tội Vũ Khuynh Tiên, không bằng hấp thu thêm một ít máu Thần Long.

Bản chất con người chính là như vậy.

Đối với một ít hiện tượng, cho dù có vạn bất mãn, nhưng ngại thân phận đối phương, chỉ có thể nén giận.

Sắc mặt Vũ Khuynh Tiên xán lạn, trong lòng vô cùng hưng phấn, đợi thật lâu rốt cục đợi đến hôm nay, hoàn thành Thần Long tẩy lễ, nàng ta sẽ trở thành tu sĩ đầu tiên từ nhân loại huyễn hóa thành rồng.

Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Đến lúc đó, cấp bậc của nàng ta sẽ điên cuồng tăng vọt.

Nghĩ tới đây, nàng ta đã vô cùng kích động, cảm giác tùy thời có thể đạt tới cao...

Một hư ảnh Huyết Long xuất hiện quanh trên người Vũ Khuynh Tiên, long uy khủng bố bao phủ, làn da của nàng ta cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, tựa hồ có lân giáp xuất hiện.

Mỏng như cánh ve, như da của trẻ sơ sinh, vô cùng mịn màng.

Sự lột xác của Vũ Khuynh Tiên đã thu hút vô số người chú ý.

Trên bầu trời mệnh mờ.

Một nam tử áo trắng đứng ngạo nghễ, vạt mây bắt đầu khởi động, trôi nổi ở trên người của hắn, người này giống như tiên nhân kinh thế, hơi thở mờ nhạt đậm bạc làm cho người ta cảm giác vô cùng cường giả.

Một bên, Ngao Hoàng nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Vũ Khuynh Tiên: "Thần Long tẩy lễ, hình người hóa rồng, nàng thật đúng là có ý tưởng."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thần Long hóa hình thành người, nhân loại lại khát vọng đạt được lực lượng của Thần Long, thật sự là quá kỳ quái."

"Nữ nhân này đã tâm bùng bùng, trời sinh có Long Huyết thánh thể, nếu để cho nàng hóa rồng thành công, thực lực sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Ngao Hoàng vẫn đậm phong khinh: "Cho dù nàng mạnh hơn nữa cũng không uy hiếp được người."

Ngao Thiên Hùng cười nói: "Đối thủ của ta chưa từng yếu như vậy?"

Ngao Hoàng lại nói: "Thiên Hùng huynh, Long Tộc các người có mấy thiếu niên cũng không tệ, tương lai tiền đồ vô lượng."

Ngao Thiên Hùng quay đầu nhìn sang một bên, ý vị thâm trường nói: "Vị kia trong phủ người mới là cường giả thật sự, tuổi tác cũng chỉ tương đương với thiếu niên trong tộc ta."

Ngao Hoàng nói: "Thiên Hùng huynh, người nói như vậy ta sẽ mất hứng, Thiếu chủ chúng ta mạnh mẽ, há là thiếu niên trong tộc người có thể so sánh?"

Ngao Thiên Hùng: "..."

Còn có thể nói chuyện phiếm không?

Ta không muốn mặt mũi sao?

Có điều, hân hình như nói đúng.

Ngao Thiên Hùng trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn bí cảnh Thần Long trước mắt cách xa tấy lể.

Ngao Hữ nhìn về phía phủ đệ, trong lòng lo lắng vạn phần, khi nào Thiếu chủ xuất quan?

Giờ khắc này.

Sốt ruột nhất chính là Long Thiên Chính, tấy lể và bí cảnh Thần Long đã mở ra, đây chính là cơ hội hân ta chờ đợi trăm năm.

Chẳng lẽ cứ bỏ lỡ như vậy?

Diệp công tử, người có thể để ý một chút không.

Có thể cân nhắc đến cảm thụ của ta được không?

Rối rắm.

Thật sự quá rối rắm.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Đột nhiên một sóng khí khủng bố xông thẳng về phía bầu trời, tựa như một lớn chọc trời, chống đỡ Cửu Tiêu Thiên Khuyết.

Ánh mắt mọi người nhìn qua, rung động vạn phần, trong mắt lộ ra khó có thể tin, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bịch.

Bóng người bay lên không trung, xuất hiện trên đỉnh sóng khí, người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Chương 1292: Đánh dấu thành Vạn Long (2)

Theo thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, sương máu bao phủ Thân Long tẩy lễ ngoài thành hóa thành từng đạo đặng long, vọt tới phía cột sáng.

Sương máu che trời, long ngâm phá tiêu.

Trong phút chốc, sương máu bị rút ra không còn, toàn bộ quanh quần trên người Diệp Trường Sinh, tất cả tu sĩ tiếp nhận tẩy lễ giờ khắc này hoàn toàn mờ mịt.

Tại sao?

Người không thể cho chúng ta một cơ hội nhỏ sao?

Lúc trước Vũ Khuynh Tiên cắn nuốt hơn phân nửa, ít nhất còn để lại cho bọn họ một ít, Diệp Trường Sinh trực tiếp nhổ tận gốc, một chút cũng không còn cho bọn họ.

Người ăn thịt thì không thể cho chúng ta húp chút nước sao?

Làm người quá tuyệt.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh cũng rất bất đắc dĩ, Thân Long tẩy lễ giáng xuống trên người hắn cũng không phải hắn có thể khống chế.

Những người ưu tú luôn bị ghen tị.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu thành Vạn Long hay không?]

[Lập tức đánh dấu!]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Tắm tẩy lễ, đánh dấy, cuộc sống hạnh phúc vô biên.

Cảm giác hiện tại giống như tắm rửa, thoải mái một giây lại một giây.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công thành Vạn Long, đạt được truyền thừa Cửu Long.]

Truyền thừa Cửu Long?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, mang theo long uy vô lượng xuất hiện bên người Long Thiên Chính.

Giờ khắc này.

Long Thiên Chính ngây như phỗng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh kinh hãi như gặp thiên nhân, hẳn thật sự làm được.

Lúc trước Ngao Hoàng nói qua, Thần Long tẩy lễ và bí cảnh Thần Long đều sẽ rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, hẳn ta còn hoài nghi không được.

Không nghĩ rằng hẳn thật sự làm được.

Vì sao lại như vậy?

Có người chấn động không thôi, có người lộ ra sát ý.

Trong đôi mắt của Vũ Khuynh Tiên bắn ra sát ý, sắc bén vô cùng, tiếp nhận tẩy lễ đến một nửa, máu Thần Long bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt không còn làm cho nàng ta thất bại tan tác.

Nghĩ tới đây, nàng ta lại nổi trận lôi đình, hận không thể băm thây vạn đoạn Diệp Trường Sinh.

Thẳng đến lúc này, Vũ Khuynh Tiên còn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự tình, theo máu Thần Long biến mất, trên người nàng ta bắt đầu xảy ra thay đổi.

Long lân chỉ bao trùm một nửa thân thể, nhìn qua dữ tợn khủng bố - bán long nhân.

Lúc này.

Long Thiên Chính trầm giọng nói: "Diệp công tử, tẩy lễ và bí cảnh mở ra, lão phu ở đây chờ người đã lâu cũng bỏ qua tẩy lễ và bí cảnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Thành chủ yên tâm, trước tiên dẫn ta đến nơi trong bức tranh, ta sẽ không bạc đãi người."

Trong lòng Long Thiên Chính như nở hoa.

Đợi lâu như vậy, một câu nói của Diệp Trường Sinh giống như là cho hắn ta uống thuốc an thần.

Tùy tiện cho một bình linh dịch đã khiến hắn ta đột phá cấp bậc.

Hiện tại nói sẽ không bạc đãi hắn ta, như vậy sẽ cho cái gì tốt?

Ngẫm lại đã gà động không được.

Không dám nghĩ.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Dẫn đường đi."

Long Thiên Chính vội vàng nói: "Diệp công tử, đi theo ta."

Ngay sau đó.

Hai người biến mất trên hư không...

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trên đỉnh Thương Khung, vẻ mặt Ngao Thiên Hùng trở nên vô cùng ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Ngao Hoàng: "Hắn là Thiếu chủ của người?"

Ngao Hoàng gật đầu: "Có phải rất mạnh mẽ hay không?"

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Vận khí của người thật tốt."

Ngao Hoàng nói: "Tạm được."

Nói đến đây, đáy lòng hắn là một trận mừng thầm: "Thật ra đi theo Thiếu chủ cũng không phải rất tốt, vĩnh viễn không đánh xong, lúc nào cũng có thể bị người đè trên mặt đất ma sát."

Ngao Thiên Hùng nói: "Yêu nghiệt đến mức này, kẻ địch mạnh mẽ

một chút có thể hiểu được, về phần người, không thể bị người ăn xuống ma sát, ta tin tưởng thực lực của người."

"Người tin thì có ích lợi gì?" Ngao Hoàng khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Ta không tin mình!"

"Nếu người coi là bằng hữu, hãy đưa thứ ta cần cho ta."

Ngao Thiên Hùng nói: "Không thể, thứ người muốn lại là chí bảo của Thần Long Tộc chúng ta, cho dù là lão phu cũng không có tư cách lựa chọn, nhất định phải do trưởng lão toàn tộc thương thảo mới có thể."

"Làm sao để cầm tới thứ người muốn, ta đã nói cách làm cho người."

Ngao Hoàng nói: "Làm người phải hiểu được thay đổi, sao đầu óc của người của thể chết, thật sự làm cho ta cảm thấy phiền muộn."

Ngao Thiên Hùng lắc đầu, cười nói: "Không nói nữa, chúng ta đổi đề tài khác, miễn tổn thương hòa khí."

Ngao Hoàng: "..."

Trong lòng hắn rất rõ ràng, yêu cầu của mình hơi làm khó dễ.

"Đi thôi, cùng nhau đi xem Diệp công tử còn có thể mang đến cho chúng ta kinh hỉ gì." Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Hắn rất nhanh sẽ có phiền toái."

Ánh mắt Ngao Hoàng rơi vào trên người Vũ Khuynh Tiên: "Là có chút thảm, ta tin tưởng Thiếu chủ không phải cố tình."

Ngao Thiên Hùng nói: "Không phải cố tình, vậy là cố ý, đúng không?"

Ha ha.

Ngao Hoàng cười nói: "Hắn là cố ý, Thiên Hùng huynh, nơi này chính là thành Vạn Long, trong chốc lát nếu mở ra, người phải giúp ta."

Chương 1293: Ủa thích kích thích

"Không, không có quan hệ với ta." Dáng vẻ Ngao Thiên Hùng là một bộ chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình, bộ dáng treo lên cao cao.

Bịch.

Bịch.

Hai người đập không lướt đi, nhanh chóng đến bí cảnh Thần Long, cùng lúc đó, Vũ Khuynh Tiên cũng đuổi theo về phía Diệp Trường Sinh rồi đi.

Giờ khắc này.

Nàng ta một bụng lửa giận, nếu không phải Diệp Trường Sinh nửa đường giết ra, giờ phút này đã chấm dứt tiếp nhận tẩy lễ, nàng ta cũng không cần biến bộ dáng người không ra người, rỗng không ra rỗng.

Tất cả là do Diệp Trường Sinh ban tặng.

Nhìn bộ dáng hiện tại của mình, Vũ Khuynh Tiên gần như muốn sụp đổ, trong lòng yên lặng thề, nhất định phải chém chết Diệp Trường Sinh.

Bán Long nhân.

Đây không phải là trạng thái nàng ta muốn.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là lấy được chí bảo trong bí cảnh Thần Long, chí bảo có trợ giúp thân thể mình.

Diệp Trường Sinh đã đi tới.

Trong lòng Vũ Khuynh Tiên nóng như lửa đốt, một lần nữa sợ hãi bị Diệp Trường Sinh nhanh chân lên trước.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh đã biết sự xuất hiện của hắn sẽ dẫn tới tai họa, tuyệt đối không ngờ tai họa lại giáng

xuống trên người mình.

Nếu như không cách nào tự do chuyển biến trong hai loại hình thái hình người và thần long, vẫn bảo trì bộ dáng hiện tại, vậy nàng ta nên sống như thế nào?

Tốc độ đi về phía trước càng lúc càng nhanh, sát khí mênh mông cuộn cuộn bắn ra, giống như như muốn tận tấu thiên khung.

Phía bên kia.

Long Thiên Chính dẫn theo Diệp Trường Sinh đi tới bên ngoài bí cảnh Thần Long: "Diệp công tử, nơi trong bức tranh nằm ở trong bí cảnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm phiền, tiếp tục dẫn đường."

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh hai người lọt vào vòng xoáy bí cảnh, trong chớp mắt biến mất không thấy đâu.

Bọn họ rời đi không lâu, Vũ Khuynh Tiên xuất hiện ở cửa vòng xoáy, thân ảnh đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía tiên khung.

Khóe miệng nàng ta nhấc lên một nụ cười lạnh lẽo, thân ảnh chợt lóe vào trong bí cảnh.

Trong hư không.

Ngao Hoàng và Ngao Thiên Hùng đứng lơ lửng trên không, người sau tiện tay vung lên, sương khói và đại trận bao phủ trên bầu trời bí cảnh hóa thành trong suốt.

Tất cả những gì xảy ra trong đó thu hết trong mắt bọn họ.

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Thật muốn đệ tử trong tộc rời khỏi bí cảnh."

Ngao Hoàng nói: "Tại sao, đây là cơ hội của họ."

Ngao Thiên Hùng quay đầu nhìn lại: "Người không phải biết rõ còn cổ hủ sao?"

Ngao Hoàng cười nói: "Yên tâm, chủ nhân sẽ để lại cho bọn họ một phần."

Ngao Thiên Hùng nói: "Có thể không?"

...

Trong bí cảnh.

Dưới sự dẫn dắt của Long Thiên Chính, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên một đỉnh núi cao, dưới chân là thác nước chảy thẳng xuống.

Giống như một dải ngân hà treo trên không trung.

Diệp Trường Sinh dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phía trước, tuần phong nguy nga hùng vĩ liên miên không dứt, giống như hung thú đang ẩn núp, tản ra uy áp kinh khủng kinh thiên.

Lại giống như thần long đang ngủ say khiến người ta nhìn mà sợ hãi, không rét mà run.

Hắn lấy ra bức tranh mà Phạm Nữ lưu lại, so sánh với cảnh tượng trước mắt, phát hiện hết thấy phù hợp một cách hoàn mỹ, nơi trong bức tranh ghi lại chính là nơi trong bí cảnh Thần Long này.

Ngày đó Phạm Nữ từng nói có thể đạt được cái gì thì phải xem vận khí, không biết Diệp Trường Sinh thích nhất loại kích thích này.

Nam nhân đều thích kích thích.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Long Thiên Chính: "Ta có việc chính phải làm, chờ ta trở lại thành Vạn Long, người tới tìm ta."

Long Thiên chính nói: "Diệp công tử, đã tới nơi này, có muốn ta đi với người hay không, như vậy cũng có người chiếu cố lẫn nhau."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không cần, phía trước quá hung hiểm, ta sợ người tiến vào trong đó sẽ ngã xuống."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn biến mất trên ngọn núi, hóa thành một luồng tàn ảnh tiến vào trong núi lớn vô tận.

Đây là lần thứ hai Long Thiên Chính tới nơi này, cho nên hắn ta tự biết nơi này hung hiểm, càng tin tưởng không nghi ngờ lời nói của Diệp Trường Sinh

Vì vậy, vấn đề là, tu vi của Diệp công tử cũng chỉ là Bồ Thiên, chẳng lẽ hắn tiến vào trong đó cũng sẽ không có việc?

Lúc này.

Vũ Khuynh Tiên xuất hiện bên người Long Thiên Chính, người sau xoay người nhìn lại: "Sao người biến thành bộ dáng như bây giờ?"

"Diệp Trường Sinh ở nơi nào!"

"Ngay phía trước." Long Thiên Chính lạnh nhạt nói: "Niệm tình cảm trong quá khứ, ta khuyên người một câu, không nên đi trêu chọc hắn."

"Tuy rằng bộ dáng người bây giờ xấu xí một chút, nhưng ít nhất còn sống, nếu đi trêu chọc hắn, ta nghĩ người hắn là không cách nào đi ra khỏi bí cảnh Thần Long."

Vũ Khuynh Tiên khinh thường: "Đó là chuyện của ta."

Đang di chuyển về phía trước.

Nàng ta đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại giận dữ nhìn Long Thiên Chính: "Người mới xấu, cả nhà người đều xấu. Ngoài ra, ta luôn muốn nói với người rằng người thực sự quá yếu."

Dứt lời, Long Thiên Chính theo ánh mắt Vũ Khuynh Tiên, nhìn xuống nửa người dưới của mình.

Chương 1294: Sinh linh thần bí

Trong nháy mắt, hắn ta cảm thấy mình bị sỉ nhục rất lớn.

Ta rất yếu?

Ngay khi hắn ta chuẩn bị hỏi, Vũ Khuynh Tiên đã biến mất không thấy: "Nói ta yếu, cũng không biết là ai yêu ta chết đi sống lại."

Phía bên kia.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, ánh mắt đề phòng nhìn về phía trước, hắn nhận thấy được một hơi thở nguy hiểm.

Nơi này lại có sinh linh mạnh mẽ như vậy.

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ, mặc cho gió thổi tàn sát bừa bãi trên người, dưới thần thức bao phủ, phát hiện tu sĩ tiến vào bí cảnh Thần Long không ai dám tới gần nơi này.

Khu vực cấm?

Có hơi thở sinh linh mạnh mẽ nhưng hắn không cách nào xác định là nhân loại, hay là thần thú.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Vũ Khuynh Tiên xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, kẻ địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, nàng ta không chút do dự trực tiếp phát động tấn công.

Công kích bất thành liệt rơi xuống, Diệp Trường Sinh đã phát hiện hơi thở của Vũ Khuynh Tiên từ lâu, xoay người tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố như sóng biển.

` m.

` m.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí kinh khủng khuếch tán ra ngoài san bằng dãy núi bốn phía.

Diệp Trường Sinh vẫn đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi như trước, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Vũ Khuynh Tiên: "Cô nương, người làm như vậy rất nguy hiểm."

Vũ Khuynh Tiên tức giận nói: "Nguy hiểm, ta muốn giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Giết ta, có phải người đánh giá quá cao chính mình hay không?"

Nữ nhân bây giờ nguy hiểm như vậy sao?

Động một chút là muốn tính mạng hắn, bắt nạt người cũng phải nhìn đối tượng, hắn giống như là người dễ bị bắt nạt như vậy hả?

Bịch.

Bịch.

Một đạo lại một đạo công kích rơi xuống, đánh về phía Diệp Trường Sinh, sắc mặt người sau trầm xuống, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Kiểm quang chém không, vô biên vô tận.

Người kiểm hợp nhất?

Vũ Khuynh Tiên nhìn về phía kiểm quang bắn tới, sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, rõ ràng chỉ có tu vi cấp Bồ Thiên, vì sao có thể ngăn cản được công kích của nàng ta?

Xuy.

Xuy.

Một kiểm quang diệu vạn trọng thiên, trời mở một đường, sinh linh tịch diệt.

Diệp Trường Sinh từ trong kiểm quang đi ra, vân đạm phong khinh, ngược lại thân ảnh Vũ Khuynh Tiên bay ngược ra ngoài, lân

giáp trên người nàng ta nổ tung, máu tươi nhuộm đỏ tay áo.

Nhìn qua càng lúc càng dữ tợn khủng bố, kiếm khí vừa đi mấy vạn dặm, chúa tể phương thế giới này.

Đúng lúc này.

Một giọng nói tràn ngập uy áp từ cửu thiên hạ xuống: "Dám quấy rầy sự thanh tu của ta, các người thật to gan."

Âm thanh vang vọng khoảng không, chấn nhiếp lòng người.

Diệp Trường Sinh nhìn Vũ Khuynh Tiên bay ngược ra ngoài, xoay người nhìn về phía sau lưng, sóng khí ngập trời bao trùm tới khiến hắn lui về phía sau vài bước.

Vũ Khuynh Tiên gian nan ổn định thân thể tàn phá, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, kinh hồn chưa định, nhận thấy được hơi thở từ sâu trong bí cảnh truyền đến, vội vàng xoay người chạy trốn.

Diệp Trường Sinh và nàng ta hoàn toàn trái ngược, di chuyển tới phía âm thanh truyền đến, đây là biết rõ núi có hổ còn đi đến?

Không, chính là muốn đi xem một chút, người nào bá đạo như vậy.

Nếu đã tới, há có lý rời đi?

Kỳ quái xảy ra, ngay khi hắn đi về phía trước, uy áp bao phủ trong hư không biến mất.

Có ý gì đây?

Đây có phải là hoan nghênh hắn đến không?

...

Phía bên kia.

Vũ Khuynh Tiên kéo thân thể tàn phá xuất hiện, lại một lần nữa buông xuống bên người Long Thiên Chính, người sau nói: "Đây là làm sao vậy, bị thương nghiêm trọng như vậy?"

Đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

"Người tốt nhất không nên nói chuyện, nếu không, người sẽ hối hận." Vũ Khuynh Tiên lạnh lùng nói.

Sắc mặt Long Thiên Chính trở nên cực kỳ khó coi: "Người nói chuyện với ta như vậy, sẽ không sợ ta ra tay với người sao?"

Vũ Khuynh Tiên nói: "Ta là người của Kỷ Nguyên Môn, người dám ra tay với ta sao?"

Long Thiên Chính nói: "Ít dùng Kỷ Nguyên Môn để áp chế ta, cho dù ta chém giết người, người cảm thấy Kỷ Nguyên Môn sẽ vì người mà ra tay với thành Vạn Long hả?"

Sát khí.

Vũ Khuynh Tiên nhận thấy sát ý trên người Long Thiên Chính, thân ảnh chợt lóe, vội vàng chạy về phía bên ngoài bí cảnh.

Nàng ta chỉ muốn sống.

Chỉ cần rời khỏi bí cảnh, nguy hiểm sẽ được hóa giải.

Bởi vì bên ngoài có người của nàng ta tiếp ứng.

Long Thiên Chính nhìn bóng lưng Vũ Khuynh Tiên rời đi, cười lạnh một tiếng: "Dám kiêu ngạo ở trước mặt ta, thật cho rằng ta không dám ra tay?"

Người ta thường nói, Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Giờ phút này Long Thiên Chính là tiểu quỷ.

Vũ Khuynh Tiên cũng biết rõ điểm này, cho nên nàng ta mới không dám dừng lại chút nào.

Giờ khắc này, Long Thiên Chính ít nhiều có chút kiêu ngạo, không đúng, có chút bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

Vực sâu bí cảnh.

Diệp Trường Sinh đi từng bước về phía trước, rõ ràng cảm giác được cách sinh linh càng ngày càng gần, đối phương tựa hồ một

mức chờ hẵn.

Chương 1295: Sinh linh thần bí (2)

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, quét địa điểm đánh dấu mới – bí cảnh Thần Long, có lập tức đánh dấu hay không?]

Còn có thể đánh dấu nơi này?

Thật thơm.

[Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công bí cảnh Thần Long, đạt được một Hồng Mông Long Cách, một Tử Khí Long Cách, một Trụ Long kiếm khí.]

Nghe được bên tai truyền đến âm báo của hệ thống, thân ảnh Diệp Trường Sinh dừng một chút, phần thưởng lần này có phải có chút mạnh mẽ hay không?

Hạnh phúc luôn luôn đến đột ngột như vậy, khiến người ta rất phấn khích.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng sét đánh bừa bãi vang lên trên bầu trời bí cảnh, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện hai ánh sáng vàng từ trên cao rơi xuống, bắn về phía hắn.

Giống như thiên thạch bên ngoài vũ trụ xẹt qua tinh vực vô tận bay tới.

Giờ khắc này.

Vực sâu bí cảnh, trước một nhà tranh, nam tử áo trắng đột nhiên đứng lên, nhìn tiên khung hạ xuống ánh sáng.

Hắn rõ ràng là nhân loại, vì sao có thể đạt được Hồng Mông Long Cách?

Một người đồng thời được hai Long Cách chọn chủ, hẳn rất cuộc là ai?

Dứt lời.

Nam tử áo trắng di chuyển đi tới phía Diệp Trường Sinh, không biết từ khi nào, ở trong tay hắn mang theo một thanh đao đồn củi, rỉ sét loang lổ.

...

Bên ngoài bí cảnh.

Trên tiên khung.

Ngao Thiên Hùng và Ngao Hoàng chăm chú nhìn hết thấy phát sinh, hai người đều bị chấn động nói không nên lời.

Ngao Hoàng trầm mặc trong chớp mắt: "Thiếu chủ, trâu bò."

Lúc này, một lão giả Thần Long Tộc đi tới bên người Ngao Thiên Hùng, khom người một cái: "Lão tổ, Hồng Mông Long Cách biến mất."

Nói đến đây, lão giả ngậy ra như phỗng, con người phóng to, bởi vì ông phát hiện Hồng Mông Long Cách ở ngay trước mắt.

"Lão tổ, người này trộm Long Cách của chúng ta."

Sắc mặt Ngao Hoàng âm trầm, giận dữ nhìn lão giả trước mắt: "Người nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận ta cáo người vu hãm."

Lão giả vừa muốn nổi giận lại bị Ngao Thiên Hùng ngăn lại: "Không phải hắn trộm, ta vẫn chú ý hắn."

"Lão tổ, nếu không phải hắn trộm, vì sao Long Cách lại xuất hiện trong tay hắn?"

Ngao Thiên Hùng đau thít một hồi: "Long Cách tự động chọn chủ, không liên quan đến thiếu niên kia."

Ngao Hoàng cười nói: "Thiên Hùng huynh, người coi như hiểu rõ."

Ngao Thiên Hùng khẽ thở dài một tiếng: "Từ nơi sâu xa, hết thủy đều có nhân quả, Hồng Mông Long Cách ở Thượng Cổ Thần Long Tộc ta mấy vạn năm chưa bao giờ có một người có thể có được nó tán thành, hiện tại nó chọn Diệp công tử làm chủ, đây chính là duyên phận giữa bọn họ."

"Mặc dù ta có muôn vàn không nỡ, nhưng không thể cưỡng cầu."

"Rốt cuộc hẳn làm như thế nào?"

Ngao Hoàng cười nói: "Thiên Hùng huynh, chủ nhân quá mạnh, làm cho Thần Long Tộc các người rất phí."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thần vật, người có duyên có được, tại sao lại phí một chút?"

Ngao Hoàng lại nói: "Hồng Mông Long Cách rơi vào trong tay chủ nhân, về sau ta không cần tìm người nữa."

Ngao Thiên Hùng nói: "Hồng Mông Long Cách vô cùng mạnh mẽ, người cảm thấy Diệp công tử sẽ cho người sao?"

Ngao Hoàng cười mà không nói, bởi vì trong lòng hẳn rõ ràng, biết mình mở miệng, Diệp Trường Sinh nhất định sẽ đưa Hồng Mông Long Cách cho hẳn.

Cùng lúc đó, một bên tiên khung, thân ảnh Vũ Khuynh Tiên xuất hiện, ở trước mặt nàng ta xuất hiện một lão giả, gắt gao nhìn chăm chú vào hết thủy phát sinh trong bí cảnh.

Người này không phải là ai khác, chính là Thành Thiên Tú.

Vũ Khuynh Tiên vừa muốn mở miệng lại bị Thành Thiên Tú cắt đứt: "Yên lặng theo dõi kỳ biến, hiện tại còn không phải là thời điểm ra tay."

Cột sáng chỉ trời, thần uy vô hạn.

Tử khí mệnh mông ba vạn dặm, che khuất bầu trời, vô biên vô tận.

Trong lòng Ngao Thiên Hùng hoảng sợ: "Diệp công tử còn đáng sợ hơn tưởng tượng của ta, hẳn lại đạt được hai đạo Long Cách, còn

có luồng kiếm khí kia lại làm cho ta cảm thấy nguy hiểm.”

"Kiếm khí khủng bố như vậy, cũng không biết hiện tại Diệp công tử có thể thúc dục hay không."

"Thiên Hùng huynh, cái này cũng không cần người quan tâm."
Ngao Hoàng lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Nếu người tò mò, có thể thử."

Sắc mặt Ngao Thiên Hùng trầm xuống: "Người, rất xấu, là muốn ta chết sao?"

Ngao Hoàng lắc đầu: "Không, ta chỉ muốn nhắc nhở người, vĩnh viễn không nên hoài nghi chủ nhân."

Ngao Thiên Hùng lại nói: "Diệp công tử là nghịch thiên, nhưng kẻ địch của hắn cũng không kém, người hắn đã phát hiện người bên cạnh Vũ Khuynh Tiên, hắn chính là một vị cường giả siêu cấp."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "So với người Kỷ Nguyên Môn, bóng người xuất hiện trong bí cảnh mới là tồn tại thật sự đáng sợ."

Ngao Hoàng gật đầu: "Đúng vậy, ta cũng thật không ngờ sinh linh tồn tại trong bí cảnh lại mạnh mẽ như thế."

"Nếu có thể tiến vào bí cảnh, có lẽ ta còn có thể giúp Thiếu chủ."

"Người nghiêm túc à?" Ngao Thiên Hùng nhìn Ngao Hoàng, nghiêm trang nói.

Ngao Hoàng nói: "Còn có thể để cho người ta nói chuyện hay không?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Ta nhìn không quen bộ dáng giả vờ của người nhất, người trong bí cảnh quá mạnh, người căn bản cũng không phải là đối thủ của hắn."

Chương 1296: Do ta ngu xuẩn

Xả thân thủ nghĩa, không được sao?

Ta vì Thiếu chủ, cam nguyện hy sinh.

Ngao Hoàng lời ít ý nhiều, bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Vậy người đi đi, ta có thể giúp người tiến vào bí cảnh."

Ngao Hoàng: "..."

Bịch.

Thân ảnh hần chột lóe, vọt tới bí cảnh: "Giúp ta mở bí cảnh ra!"

Ngao Thiên Hùng trăm triệu lần không nghĩ tới Ngao Hoàng thật sự muốn tiến vào bí cảnh, thân ảnh chột lóe, vội vàng đuổi theo.

Có thể thấy được, hai người chủ tớ bọn họ có tình cảm thật sự.

Vũ Khuynh Tiên thấy hai người Ngao Hoàng muốn tiến vào bí cảnh, quay đầu nhìn về phía Thành Thiên Tú: "Trưởng thành lão, chúng ta còn không ra tay sao?"

Thành Thiên Tú nói: "Tiếp tục chờ."

Vũ Khuynh Tiên hơi sốt ruột: "Thành trưởng lão, một mực chờ đợi, Diệp Trường Sinh sẽ đạt được truyền thừa bí cảnh, chúng ta sẽ vô cùng bị động."

Thành Thiên Tú lẳng lặng nhìn Vũ Khuynh Tiên, giống như lại nói, người đang day ta làm việc?

"Hai Long Cách chọn Diệp Trường Sinh làm chủ, người biết đáng sợ bao nhiêu không?"

"Còn có đạo kiếm khí kia.. khủng khiếp đến mức nào, người biết không?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Được rồi, người quá yếu, không phát hiện được Diệp Trường Sinh đáng sợ, cho nên ta không trách người."

Vũ Khuynh Tiên: "..."

Thành Thiên Tú lại nói: "Ngoại trừ hai cường giả trước mắt này ra, uy hiếp thật sự là ở bí cảnh, hơi thở của người nọ quá mạnh, cho dù ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Hắn đã đi về phía Diệp Trường Sinh, chúng ta chỉ có thể tiếp tục chờ, trước tiên xem quan hệ của người này với Diệp Trường Sinh."

Lão ta không liêu lĩnh.

Kỷ Nguyên Môn trù tính đại sự nhiều năm, trải qua vô số sóng gió, Thành Thiên Tú có tư cách kiêu ngạo, nhưng lão ta cũng biết đạo lý làm người phải khiêm tốn.

Đừng nói phóng tầm mắt vào vũ trụ, cho dù là bên trong Kỷ Nguyên Môn, người mạnh mẽ hơn lão ta cũng có rất nhiều.

Khiêm tốn không phải sợ.

Sinh mệnh mới lâu dài.

Đó là tất cả các triết lý của cuộc sống.

Vũ Khuynh Tiên trầm mặc không nói.

Trong bí cảnh.

Diệp Trường Sinh thu Hồng Mông Long Cách, Tử Khí Long Cách, Doanh Long Kiếm Khí vào trong hệ thống, trong lúc nhất thời, hệ thống đưa ra tin tức phân tích.

Nhưng hắn căn bản không có thời gian nhìn, ngay phía trước trong sương mù mờ昧, một bóng người đi tới.

Tiên khí mệnh mông, tựa như người trong tranh.

Tuy rằng áo màu trắng xanh hơi cũ nát, nhưng khó nén khí chất

ngạo nhân của hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn nam tử, ánh mắt rơi vào trên đao chém củi của hắn, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, tu vi người này mạnh mẽ như vậy, vì sao cam nguyện bị phong ấn ở bí cảnh Thần Long.

Nam tử áo trắng xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, lắc lạng đánh giá hắn hồi lâu: "Đi theo ta."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Vậy thì đi thôi."

Nam tử áo trắng nói: "Người không sợ ta giết người sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, di chuyển đi về phía trước, nam tử áo trắng sau lưng khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm, là ta ngu xuẩn.

Nếu như hắn muốn giết Diệp Trường Sinh, trực tiếp ra tay là được, cần gì phải dẫn hắn rời đi?

Có điều, tâm tình tiểu tử này quá tốt.

Lâm nguy không sợ, xử sự không sợ hãi.

Hạt giống tốt.

Hắn ở bí cảnh chờ vô số năm tháng, rốt cục có một tu sĩ tới miễn cưỡng khiến hắn hài lòng.

Hai người cười gió mà đi, đi vào chỗ sâu trong bí cảnh.

Nhìn tất cả những cảnh này.

Về mặt bốn người Ngao Hoàng, Ngao Thiên Hùng, Thanh Thiên Tú, Vũ Khuynh Tiên kinh ngạc, nam tử áo trắng muốn dẫn Diệp Trường Sinh đi nơi nào?

Xem ra hắn không có ý định ra tay với Diệp Trường Sinh.

Vũ Khuynh Tiên nói: "Thành trưởng lão, hắn và Diệp Trường Sinh ở một chỗ?"

Thanh Thiên Tú nói: "Người ưu tú, đi đến đâu cũng có duyên, nếu

không phải Diệp Trường Sinh nhiều lần làm hỏng đại nghiệp của Kỷ Nguyên Môn ta, lão phu thật muốn hấn gia nhập Kỷ Nguyên Môn.”

"Không thấy nhiều thiếu niên yêu nghiệt như vậy ở thời đại này."

Vũ Khuynh Tiên không nghĩ tới Thành Thiên Tú lại động lòng yêu người tài, cho dù nàng ta có trăm ngàn không muốn, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

Thành Thiên Tú lại nói: "Tiếp tục chờ, Diệp Trường Sinh luôn có lúc đi ra, có điều trước đó, ta muốn truyền tin tức về."

Ngay sau đó.

Lòng bàn tay lão ta xuất hiện một con huyền diệu trong suốt lấp lánh, tiện tay vung lên, huyền diệu lên như điều gặp gió, biến mất trên đỉnh tiên khung.

....

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh và nam tử áo trắng xuất hiện dưới một thác nước, người sau trầm giọng nói: "Lão phu dẫn người đến đây là có một chuyện nói cho người biết."

"Tiền bối cứ nói đừng ngại."

Nam tử áo trắng lại nói: "Nơi này cất giấu một bảo tàng vũ trụ, cũng là chí bảo của chủ nhân ta, người tự mình đi tìm đi."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, nam tử áo trắng trước mắt mạnh mẽ như thế, vậy chủ nhân của hắn có thực lực gì?

“Tiền bối, chẳng lẽ người không biết bảo tàng ở nơi nào sao?”

Chương 1297: Do ta ngu xuẩn (2)

"Không biết." Nam tử áo trắng lạnh nhạt nói: "Chủ nhân chỉ để ta trấn thủ ở đây, lại chưa từng nói cho ta biết vị trí của chí bảo."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Không có việc gì, ta có bản đồ, hẳn là có thể tìm được."

Bản đồ?

Ánh mắt nam tử áo trắng rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, bức họa kia cuộn cuộn bay lên, rơi vào trong tay nam tử áo trắng.

"Người có bức tranh này từ đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Một bằng hữu tặng cho ta."

Nam tử áo trắng rơi vào trầm tư: "Chính là bởi vì bức họa này, người mới tới đây."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có cơ duyên, tự nhiên muốn tới tìm kiếm, không muốn để cho mình hối hận."

Bịch.

Bức tranh rơi xuống lòng bàn tay Diệp Trường Sinh, nam tử áo trắng trầm giọng nói: "Bức họa này có lẽ có thể giúp được người, nhưng người cũng không nên ôm hy vọng quá lớn."

"Đi đi, trước khi bí cảnh đóng cửa, nếu người tìm không thấy bảo tàng, về sau hãy ở lại bồi ta, đợi đến lần sau bí cảnh mở ra, người lại rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh yếu ớt hỏi: "Tiền bối, lần sau bí cảnh mở ra là khi nào."

Nam tử áo trắng nói: "Một ngàn năm sau."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nắm chặt bức tranh, vội vàng rời đi, hẳn cũng không thể ở lại chỗ này, thời gian ngàn năm quá dài, thế giới phồn hoa bên ngoài cần hắn.

Có bao nhiêu mỹ nhân, giai nhân, cô nương khuê phòng đang chờ hắn đi cứu vớt đây.

Hai người Ngao Hoàng, Ngao Thiên Hùng dõi mắt trông về phía xa, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Có muốn đi xem hay không?"

Ngao Hoàng nói: "Tạm biệt, nam tử kia rất mạnh, nếu tùy tiện hành động, xúc phạm hắn, chủ nhân ngược lại không an toàn."

Người sợ hắn à?

Ngao Thiên Hùng nhìn Ngao Hoàng hỏi.

Ngao Hoàng nói: "Cái gì gọi là ta sợ hắn, ta chủ yếu là vì an toàn của chủ nhân."

Ngao Thiên Hùng cười mà không nói.

Có sợ hãi hay không, mọi người đều biết.

Phía bên kia.

Thành Thiên Tú lẳng lặng nhìn chăm chú vào chỗ sâu trong bí cảnh, rơi vào suy tư vô tận, đã biết Diệp Trường Sinh vô cùng khó giải quyết từ lâu, hiện tại xem ra trình độ nguy hiểm của Diệp Trường Sinh còn đáng sợ hơn bọn họ tưởng tượng.

Nếu không trừ đi, hậu hoạn vô cùng.

...

Diệp Trường Sinh dựa theo đường đi của bức tranh, xuyên qua chỗ sâu trong bí cảnh, lời nói của nam tử áo trắng một mực vang lên bên tai hắn.

Bức tranh có thể giúp hắn, nhưng đừng hy vọng quá nhiều.

Hắn đột nhiên ngừng lại, thần thức bao phủ trên tiên khung cũng biến mất không thấy.

Bức tranh không có sự trợ giúp lớn với hắn, nhưng hắn có hệ thống, còn sợ không tìm được chỗ bảo tàng sao?

[Hệ thống, lập tức giúp ta tìm bảo tàng ở đâu.]

[Định, hệ thống đang quét, mời chủ nhân chờ một chút.]

[Định, hệ thống quét thành công, phát hiện nơi có bảo tàng, mời chủ nhân căn cứ vào đường đi mà hệ thống quy hoạch.]

Hơi thông minh.

Trong lòng Diệp Trường Sinh mừng thầm, đột nhiên ý thức được một vấn đề, hắn tìm được bảo tàng nhanh như vậy, nam tử áo trắng có thể bị thương rất nặng hay không?

Có thể hết sức xấu hổ hay không?

Dù sao xấu hổ chính là người khác, mình chỉ cần bảo tàng.

Đi theo con đường mà hệ thống quy hoạch, hắn rất nhanh đi tới một vách núi ở giữa, nơi này cỏ dại mọc um tùm, nhìn qua không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

Càng bình thường, càng an toàn?

Một đạo kiếm khí bay ra, chém xuống sườn núi.

`m.

Tiếng nổ tung truyền ra, một đoàn vòng xoáy xuất hiện trực tiếp cắn nuốt Diệp Trường Sinh trong đó, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Hắn chỉ cảm giác gió lớn nổ tung thành một vết nứt, rất nhanh lại khép lại.

Quá mẹ nó khủng bố.

Ở phía xa.

Nam tử áo trắng thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, chột lóe biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, bay xuống sườn núi.

Hóa ra bảo tàng được giấu ở đây.

Núi Giới Tử?

Đây mới là bút tích của chủ nhân.

Nam tử áo trắng tự thẹn không bằng.

Hắn tìm thấy nó nhanh như vậy à?

Xem ra hắn thật sự là người có duyên.

Nam tử áo trắng mạnh mẽ áp chế nội tâm rung động, chậm rãi mở miệng nói.

Bảo tàng rơi vào tay hắn, sứ mệnh của ta xem như đã hoàn thành.

Nam tử áo trắng nhìn quanh bốn phía, nhìn hết thấy trước mắt vô cùng quen thuộc, nghĩ đến chính mình muốn rời khỏi nơi này, trong lúc nhất thời lại có chút không nỡ.

...

Ngày hôm sau.

Nam tử áo trắng vẫn ngạo nghễ đứng trên vách núi như trước, chờ Diệp Trường Sinh trở về, đợi sau khi xác định Diệp Trường Sinh đạt được bảo tàng, hắn có thể an tâm rời đi.

Hoàn thành nhiệm vụ mà chủ nhân để lại, không có lo lắng, hắn muốn tìm kiếm cuộc sống của riêng mình.

` m.

` m.

Tiếng nổ tung truyền ra, gió lớn lay động run rẩy, tảng đá cuộn cuộn rơi xuống, nam tử áo trắng bay lên trời, nhìn chăm chú vào ngọn núi trước mắt.

Bịch.

Một kiếm quang vọt thẳng lên cửa tiêu, trời mở một đường, khủng bố như vậy.

Chương 1298: Chém người tài, Tiêu Huyền

Ngọn núi bị san bằng thành bình địa, một bóng người xuất hiện, chính là Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Trên người hắn ngay cả một ít linh khí dao động cũng không có, căn bản là một người phàm, nhưng nam tử áo trắng biết, ngăn ngừa một ngày, Diệp Trường Sinh đã xảy ra cải biến long trời lở đất.

Truyền thừa của chủ nhân?

Không đúng, hắn chỉ là chiếm được linh nguyên của chủ nhân, cũng không có đạt được truyền thừa của chủ nhân.

“Tiền bối đang chờ ta sao?”

Diệp Trường Sinh rơi xuống bên người nam tử áo trắng, lạnh nhạt hỏi.

Nam tử áo trắng gật đầu: "Xem ra người có thu hoạch không nhỏ, đạt được tất cả ở nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Đến rồi, tự nhiên là phải có thu hoạch."

Người không giống những người khác.

Dứt lời, hắn muốn xoay người rời đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Diệp Trường Sinh: "Tiền bối chuẩn bị rời đi sao?"

Nam tử áo trắng nói: "Bảo tàng đã có nhà, đương nhiên ta sẽ rời đi, người có chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối phong ấn ở đây thật lâu, thế giới bên ngoài có biến hóa rất lớn, ta sợ tiền bối đi ra ngoài sẽ không quen, muốn mời tiền bối đi phủ ta ở mấy ngày."

"Trước tiên làm quen với hoàn cảnh bên ngoài, sau đó rời đi cũng không phải là muộn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta chưa từng thấy qua tu sĩ mạnh mẽ như tiền bối, trên võ đạo có rất nhiều vấn đề còn muốn thỉnh giáo tiền bối."

Nam tử áo trắng nói: "Thời đại liên tục thay đổi, duy nhất không thay đổi chính là thực lực, chỉ cần thực lực của ta mạnh mẽ, đi tới đâu cũng là vương giả."

"Người muốn làm gì, trong lòng ta vô cùng hiểu rõ."

"Có phải bởi vì chiếm được bảo tàng hay không, sợ cường giả bên ngoài gây bất lợi với người, muốn dùng ta đến chấn nhiếp tu sĩ bên ngoài."

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: "Tiền bối, người hiểu lầm, ta há là loại người này, chủ yếu là muốn trao đổi với tiền bối, về phần kẻ địch bên ngoài, ta thật sự không để bọn họ ở trong mắt."

"Tiền bối, bình linh dịch này đưa cho người, xem như là lễ gặp mặt ta cho người."

Nam tử áo trắng giật mình, vẻ mặt mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, trong khái niệm của hắn là lão giả cho hài tử lễ gặp mặt.

Hắn chuẩn bị mở miệng từ chối thì phát hiện linh dịch bất phàm trong tay Diệp Trường Sinh, giờ tay lên tiếp nhận bình ngọc: "Trụ Hà Thần Thủy?"

Rung động.

Ánh mắt hắn trở nên nóng rực: "Vật này của người từ đâu mà đến?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối cứ việc sử dụng, chớ hỏi xuất xứ."

Nam tử áo trắng trầm mặc: "Ta cảm thấy người nói rất có lý, năm tháng cách thế gian quá lâu, ta hẳn là trước tiên đi phủ đệ của người, quen thuộc với thế giới hiện tại."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối không vội vã đi?"

"Không đi." Nam tử áo trắng trầm giọng: "Về sau không cần gọi tiền bối nữa, ta là Tiêu Huyền, người ta gọi là người đốn củi."

Tiêu Huyền?

Người đốn củi?

Khó trách trong tay vẫn luôn cầm một thanh đao rỉ sét.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy sau này ta sẽ gọi người là Tiêu lão, như thế nào?"

Tiêu Huyền nói: "Ta có già như vậy sao? Gọi ta Tiêu huynh là được rồi, ta thích kết giao bằng hữu với người trẻ tuổi các người, có vẻ ta cũng có sức sống."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười.

Làm người không thể chân thành một chút sao?

Tại sao tất cả đều dối trá như vậy?

Thèm nhỏ dãi thần thủy của hắn, trực tiếp nói rõ là được.

Thật là hàm súc.

"Tiêu huynh, vậy chúng ta đi thôi, ta dẫn người đi hưởng thụ thế giới phồn hoa bên ngoài."

Ngay sau đó.

Tiêu Huyền theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, lướt nhanh về phía bên ngoài bí cảnh Thần Long, đi về phía trước, hắn đột nhiên mở miệng nói: "Người có gặp qua chủ nhân của ta không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Gặp qua, hắn còn sống."

Tiêu Huyền kinh hãi thất sắc: "Người nói thật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, Yến tiền bối có ân với ta, ta há có thể nói loạn?"

Tiêu Huyền vội vàng nói: "Vậy người có biết chủ nhân ở nơi nào không?"

"Rất xa, rất xa, rất xa." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có điều, sau này ta nhất định sẽ đi."

Thật ra, hần căn bản không biết Yến Bắc Phi ở nơi nào, chỉ muốn lợi dụng tin tức của Yến Bắc Phi mà giữ Tiêu Huyền lại bên người.

Tiêu Huyền nói: "Người thật sự có thể tìm được chủ nhân."

Đó là đương nhiên.

Được rồi, ta sẽ ở lại bên cạnh người, chúng ta sẽ đi tìm chủ nhân.

Diệp Trường Sinh nói: "Yến tiên bối ở rất xa, ta có thể phải thật lâu mới trở về."

Tiêu Huyền nói: "Không sao, ta chờ được."

Bí cảnh Thần Long.

Hai người Diệp Trường Sinh, Tiêu Huyền đạp không mà đi, lướt nhanh về phía bên ngoài bí cảnh, đi về phía trước, Tiêu Huyền đột nhiên mở miệng: "Ta còn chưa biết tên của người."

"Diệp Trường Sinh." Hần lạnh nhạt nói: "Tiêu huynh, gọi ta Trường Sinh là được."

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, tên thật kiêu ngạo, con đường võ đạo vĩnh viễn vô tận, vô số tu sĩ đều đang theo đuổi đạo trường sinh, lại có mấy người có thể làm được?"

Chương 1299: Vũ trụ đệ nhất đao

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Ta không nhìn thấu được người, ngay cả khi có bức tranh đó, người cũng không thể tìm thấy bảo tàng nhanh như vậy."

"Có thể nói cho ta biết, người làm như thế nào không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta cũng không nhìn thấu chính mình, về phần tìm được bảo tàng? Chỉ có thể nói là vận khí tốt một chút."

Vận khí?

Tiêu Huyền lắc đầu, hiển nhiên là không tin vận khí vừa nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng nói Tiêu huynh không tin, ngay cả ta cũng không tin, vì sao vận khí của mình lại tốt như vậy."

"Mấy năm nay chính là bởi vì vận khí tốt, ta luôn không hợp người khác, sâu người."

Tiêu Huyền: "..."

Những người trẻ tuổi ngày nay sẽ giả vờ.

Thiên phú yêu nghiệt, một mực giả vờ, quả thực có thể nói là vô địch.

Tiêu Huyền tự thẹn không bằng.

Trong nháy mắt.

Hai người xuất hiện ở bên ngoài bí cảnh, Ngao Hoàng thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vội vàng nghênh đón: "Thiếu chủ, người không sao chứ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, chỉ nói chuyện phiếm với Tiêu huynh, có thể có chuyện gì chứ."

Nói đến đây, hắn chậm rãi giơ tay lên, Hồng Mông Long Cách xuất

hiện ở lòng bàn tay: "Lão Ngao, cho người."

Ngao Hoàng giật mình, kích động suýt chút nữa rơi lệ: "Thiếu chủ, người cứ đưa cho ta chí bảo như vậy?"

"Chí bảo?" Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Sao ta cảm thấy long cách này rất bình thường?"

"Hơn nữa, cho dù nó là chí bảo, trong mắt ta cũng không bằng một phần vạn người."

Giọng nói Ngao Hoàng hơi nghẹn ngào: "Thiếu chủ, người đối với ta quá tốt."

Diệp Trường Sinh ném Long Cách cho Ngao Hoàng: "Đừng giả bộ, đây cũng không phải là tính cách của người."

Ngao Hoàng giơ tay lên thu Long Cách đi: "Thiếu chủ yên tâm, xem biểu hiện sau này của ta, cho dù ta trở thành tro bụi cũng vạn chết không từ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, ánh mắt nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối không tới tâm sự sao?"

Ngao Hoàng vội vàng xoay người: "Thiên Hùng huynh, mau tới đây."

Ngao Thiên Hùng đi tới bên người Diệp Trường Sinh, đầu tiên là nhìn Tiêu Huyền: "Diệp công tử quả nhiên không tầm thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thường, người thường, chính là vạn khí tốt hơn người khác một chút."

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp công tử quá khiêm tốn, trong tộc còn có chút chuyện, lão phu sẽ đi trước."

"Chờ một chút." Diệp Trường Sinh gọi Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, có thời gian ta có thể đi Thần Long Tộc làm khách hay không?"

Làm khách à?

Ngao Thiên Hùng có một cổ dự cảm không lành: "Lúc nào cũng

hoan nghênh.”

Cảm giác Diệp Trường Sinh đến Thượng Cổ Thần Long Tộc tất có mưu đồ, nhưng hẳn lại không có cách nào từ chối.

Ngao Hoàng thấy Ngao Thiên Hùng chuẩn bị rời đi, vội vàng đuổi theo: "Thiên Hùng huynh, sốt ruột rời đi như vậy sao?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Tâm tình ta không tốt, chẳng lẽ người không biết hả?"

Ngao Hoàng nhìn Hồng Mông Long Cách trong lòng bàn tay: "Thiên Hùng huynh là bởi vì Long Cách hả?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Người thật sự khiến người ta hâm mộ, Diệp công tử lại chủ động cho người long cách khủng bố như vậy."

Ngao Hữ cười nói: "Rất mạnh sao? Chủ nói Long Cách rất bình thường."

Ngao Thiên Hùng lẳng lặng nhìn Ngao Hoàng, giống như đang nói, chủ tớ hai người này thật sự có thể giả vờ.

Sợ rằng khắp Chư Thiên Vạn Giới tìm cũng không ra người còn có thể giả vờ hơn bọn họ.

Ngao Hoàng khẽ thở dài một tiếng: "Ai, long cách không mạnh mẽ này cũng chỉ có thể xứng với ta."

Nghe nói như thế, Ngao Thiên Hùng thật sự rất muốn đánh người: "Đừng giả vờ bức bách, nhanh chóng đi giúp Diệp công tử, tình cảnh sau đó của hẳn sẽ rất nguy hiểm."

Ngao Hoàng quay đầu nhìn lại: "Đám tạp chủng này lại muốn làm Thiếu chủ của ta, không đúng, lại muốn giết Thiếu chủ của ta."

"Thiên Hùng huynh, những người này chính là người của Kỷ Nguyên Môn, người tốt nhất vẫn đừng chỉ lo thần mình, bởi vì một ngày nào đó người sẽ cần đến chủ nhân."

Ngao Thiên Hùng nói: "Ta cũng muốn giúp Diệp công tử, nhưng không có cơ hội cho ta phát huy, người không thấy nam tử áo

trắng bên cạnh hắc sao?”

"Có hắc ở đây, sẽ không có chuyện gì với chúng ta."

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người đập không lướt nhanh xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, cầm đầu chính là Thành Thiên Tú.

Ở sau lưng lão ta còn có trăm cường giả Kỷ Nguyên Môn, thực lực của những người này vô cùng khủng bố, uy áp mênh mông cuộn cuộn giống như vô số tiên sơn rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Thành Thiên Tú nói: "Diệp Trường Sinh, có phải hổ đen vũ trụ của Hắc Tộc bị người thu đi hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán xem."

Thành Thiên Tú lại nói: "Diệp Trường Sinh, người là một người vô cùng ưu tú, không nên làm chuyện ngu xuẩn."

Như thế nào là ngu xuẩn?

Trong mắt Diệp Trường Sinh, Kỷ Nguyên Môn đối địch với hắc chính là ngu xuẩn, huống chi hiện tại quan hệ giữa hắc và Kỷ Nguyên Môn đã đến mức không chết không thôi.

Việc Kỷ Nguyên Môn muốn làm là vũ trụ khởi động lại, mà hắc muốn thu đi hổ đen vũ trụ, giữa bọn họ nhất định là không chết không thôi.

Chương 1300: Vũ trụ đệ nhất đao (2)

"Chớ phí nước miếng, không phải Kỷ Nguyên Môn phái người tới là để giết ta sao?"

"Đến, động thủ đi!"

Mí mắt Thành Thiên Tú muốn nứt ra, trong mắt lộ ra ngọn lửa tức giận, nếu như không phải kiêng kị sự tồn tại của Tiêu Huyền, lão ta căn bản sẽ không nói nhảm với Diệp Trường Sinh một câu.

"Các hạ, đây là ân oán giữa Kỷ Nguyên Môn và Diệp Trường Sinh chúng ta, kính xin các hạ không nên nhúng tay vào."

Tiêu Huyền trầm mặc không nói, một bên, Diệp Trường Sinh mở miệng nói: "Hắn là huynh trưởng của ta, các người có việc cũng có thể tìm hắn."

"Đúng, có thể tìm ta!" Tiêu Huyền phụ họa, vẫn rất nể mặt: "Kỷ Nguyên Môn, ta chưa từng nghe nói qua, rất mạnh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, Kỷ Nguyên Môn chính là tông môn nhỏ bình thường, một chút cũng không mạnh, người đừng lo lắng."

Tiêu Huyền gật đầu: "Ta cảm thấy cũng đúng, dù sao ta chưa từng nghe nói qua."

Thành Thiên Tú: "..."

Mặc dù trong lòng lão ta phẫn nộ vạn phần, nhưng vẫn mạnh mẽ áp chế lửa giận, nói với chính mình không thể xúc động.

Tiêu Huyền rất mạnh, không dám vọng động.

Lúc trước truyền tin tức trở về Kỷ Nguyên Môn, vốn tưởng rằng tông môn sẽ phái cường giả như Võ Cô Độc đến đây, ai ngờ chỉ là phái tới cho lão ta trăm tên tu sĩ đời thứ hai.

Những người này rất mạnh mẽ.

Lại không cách nào so sánh với cường giả như Tiêu Huyền.

Cho nên trận chiến này bọn họ hầu như không có phần thắng.

Im lặng trong chớp mắt.

Thành Thiên Tú nhìn về phía Tiêu Huyền: "Các hạ là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ là một trong Hình Thiên Thất Kiếm?"

Tiêu Huyền lắc đầu, vẻ mặt thất vọng: "Tu vi của người không được, ánh mắt cũng không dùng được, ta rõ ràng là đạo tu, vậy mà người cũng có thể nhìn thành kiếm tu."

Đạo tu?

Thành Thiên Tú lại nói: "Không biết các hạ có thể nói tên hay không?"

"Chém người tài, Tiêu Huyền." Tiêu Huyền lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: "Quên đi, chắc chắn danh hiệu này người chưa từng nghe qua, ta lại nói cho người biết một cái."

"Vũ trụ đệ nhất đao, Tiêu Huyền."

Thành Thiên Tú khom người một cái: "Không biết các hạ ở đây, cáo từ!"

Dứt lời.

Lão ta xoay người rời đi, tốc độ vô cùng nhanh.

Điều này...

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Tiêu Huyền: "Huynh trưởng, có thể nha, một cái danh hiệu cũng dọa bọn họ đi."

Tiêu Huyền nói: "Thật ra, ta còn có một danh hiệu còn mạnh mẽ hơn Vũ trụ đệ nhất đao, ta cũng không biết xấu hổ đề cập ở trước mặt hầy, bởi vì hầy không xứng."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Huynh trưởng, còn có danh hiệu

khác?”

Tiêu Huyền gật đầu: “Cốc chủ Vũ Trụ Tàng Binh Cốc, tất cả thần binh siêu phàm trong vũ trụ đều đi ra từ Tàng Binh cốc.”

Trâu bò.

Tiêu Huyền đã trâu bò như vậy, Yển Bắc Phi kia... Càng trâu bò đến mức độ nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Trường Sinh vui vẻ nở hoa, nhất định phải tìm thời gian nghiên cứu thật kĩ bảo tàng mà Yển Bắc Phi lưu lại.

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, không phải ở bí cảnh người nói cho ta biết, căn bản không cần để những kẻ địch này vào mắt sao?"

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: "Ta chính là không để bọn họ ở trong mắt, có huynh trưởng ở đây, ta sợ ai?"

Tiêu Huyền: "..."

Tính cách Diệp Trường Sinh hơi vô lại, cho dù hẳn biết rõ bị Diệp Trường Sinh lợi dụng, nhưng chính là tức giận không nổi.

Cái này không có bất kỳ quan hệ gì với Trụ Hà thần thủy, chỉ đơn thuần thích tính cách của hắn.

Thành Vạn Long.

Bên trong phủ đệ của Ngao Hoàng.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Tiêu Huyền đi tới hậu viện: "Huynh trưởng, đi tới nơi này cũng giống như đến nhà mình, không cần có bất kỳ câu nệ nào."

"Kế tiếp, ta có thể phải bế quan một đoạn thời gian, huynh trưởng trước tiên quen thuộc hoàn cảnh."

Tiêu Huyền gật đầu: "Người bế quan đi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Trường Sinh, trước

khi người bế quan, có thể cho ta chút Trụ Hà thần thủy hay không?”

"Ta cũng muốn bế quan."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, tu vi của người đã mạnh như vậy mà còn muốn bế quan?"

Tiêu Huyền nói: "Võ đạo vĩnh viễn không có kết thúc, chỉ có không ngừng cố gắng tu luyện, mới có thể thành công."

"Mặt khác, tu sĩ ở giới này quá yếu, ta thật sự không tiện ra tay, vì ở lại bên người người, ta phải tự mình phong ấn tu vi, thật sự quá khó khăn."

"Huynh trưởng không cần như thế." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huynh trưởng, ta dẫn người đi một chỗ."

Ngay sau đó.

Hai người xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung, Tiêu Huyền quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Có thể, một tòa tiểu thế giới, còn có hai hố đen vũ trụ."

"Trường Sinh, tiểu thế giới này của người rất lợi hại, mạnh mẽ hơn thế giới bên ngoài nhiều lắm."

"Qua loa!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, tiện tay vung lên, Thần tháp Tử Dương từ trong cơ thể bay ra: "Huynh trưởng, ta dẫn người đi, ở trong tháp này."

Thần tháp Tử Dương?

Tiêu Huyền chấn động không thôi, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Sao tháp này có thể ở trên người người, nếu ta không nhớ lầm, vật này hẳn là đứng đầu thần vật cấm kỵ vũ trụ."

Chương 1301: Thông gia

"Người, càng ngày càng làm cho ta tò mò."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng không cần tò mò, ta chính là một tu sĩ bình thường, cho dù sau này thân phận của ta phát sinh thay đổi, huynh trưởng vẫn là huynh trưởng của ta như trước."

Sắc mặt Tiêu Huyền thay đổi: "Trường Sinh, người khiến ta cảm động."

"Huynh trưởng, đi thôi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Trong chốc lát, huynh trưởng sẽ càng cảm động."

Hai người tiến vào Thần tháp Tử Dương, Tiêu Huyền theo sát bên người Diệp Trường Sinh, có thể tiến vào thần vật vũ trụ cấm kỵ đứng đầu, hẳn vô cùng vô cùng vô cùng kích động.

Một đường đi tới tầng thứ chín của Thần tháp Tử Dương, hai người mới từ từ ngừng lại ở trên Trụ Hà.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Huynh trưởng, huynh muốn Trụ Hà thần thủy, cần bao nhiêu, người tự mình lấy."

Tiêu Huyền hóa đá.

Cả người ngậy ra như phỗng, nhìn hết thấy trước mắt, không thể tin được là thật.

Một Trụ Hà?

Trụ Hà đã từng khan hiếm cỡ nào, cường giả vũ trụ nguyện ý vì nó mà vùng tiền như rác, mặc dù vậy, vẫn là một nước khó cầu.

Hiện tại cả một Trụ Hà ở trước mặt hắn, nhìn sóng biển quay cuồng bắn tung tóe, Tiêu Huyền âm thầm nuốt nước miếng.

Sau một thời gian ngắn trầm mặc, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Người dẫn ta tới đây, chẳng lẽ không sợ ta đoạt bảo sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng nói giỡn, ta có thể mang huynh trưởng đến đây, chính là tin tưởng nhân phẩm của huynh trưởng."

"Đương nhiên, trong tháp này ta đã tính toán, từ khi huynh trưởng tiến vào trong tháp, có thể đi ra ngoài hay không, phải xem tâm tình của ta."

Tiêu Huyền vội vàng nói: "Trường Sinh nói gì vậy, ta chính là nói giỡn với người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng đang nói giỡn với huynh trưởng."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Huynh trưởng, Trữ Hà thần thủy ở đây, muốn bao nhiêu thì tự mình lấy."

Ta sẽ không ra ngoài.

Ta sẽ ở đây.

Trường Sinh, trên người người có Trữ Hà tồn tại, rất nguy hiểm, hãy để huynh trưởng giúp người trấn thủ đi.

Cái này...

Sở thích của Tiêu Huyền hơi đặc biệt, luôn thích giúp người trấn thủ bảo tàng?

Thật ra, trong lòng Diệp Trường Sinh hiểu rõ, Tiêu Huyền chính là thèm muốn Thần Thủy của hắn, nhưng hắn chính là nguyện ý đưa thần thủy cho Tiêu Huyền.

Huynh trưởng, vậy người hãy ở lại nơi này đi.

Tiêu Huyền chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quyền trục: "Trường Sinh, quyền đao pháp võ kỹ này đưa cho người, đao kiếm đồng nguyên, lấy tư chất của người có thể đổi đao pháp thành kiếm pháp."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận quyền trục: "Đa tạ huynh trưởng."

Tiêu Huyền cười nói: "Người và ta còn khách khí cái gì."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xoay người rời khỏi Thần tháp Tử Dương, chỉ còn lại một mình Tiêu Huyền trầm tư bên bờ Trụ Hà.

Phiền muộn.

Hạnh phúc.

Phấn khích.

Tiêu Huyền cảm thấy cuộc đời của hần từ khi gặp được Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn thay đổi quỹ tích, một Trụ Hà ở trước mắt, hần muốn trở nên mạnh mẽ như thế nào đây?

Có thể đạt được Thần Thủy của Trụ Hà, vì thế trả giá một ít cũng là chuyện đương nhiên.

Trường Sinh, đánh nhau thì gọi ta.

Âm thanh quanh quẩn trong tháp, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất không thấy.

Trở lại trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh nhìn hố đen vũ trụ lơ lửng, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện, hần đi vào trong phủ đệ.

Dưới thần thức của hần bao phủ, phát hiện mấy người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Ngao Hoàng đều đang bế quan.

Bảo tàng của Yến Bắc Phi ở trong tay hần, còn có một đạo linh nguyên vô cùng mạnh mẽ, thật sự là quá nhiều thứ tốt.

Cho dù phân loại, một người cũng bận không qua nổi.

Hần tính toán đi tìm Thái Sơ và An Lạc Nhi, dẫn theo hai nữ đi bế quan một thời gian.

Ba người cùng nhau luyện tập, cuộc sống kỳ diệu.

...

Phía bên kia.

Trên bầu trời.

Thành Thiên Tú dẫn theo cường giả Kỷ Nguyên Môn chạy trốn, sau khi rời khỏi thành Vạn Long, phát hiện không có người đuổi theo, lão ta mới buông nỗi lo lắng trong lòng xuống.

Vũ Khuynh Tiên nói: "Thành trưởng lão, chúng ta cứ rời đi như vậy sao?"

Thành Thiên Tú nói: "Không rời đi, người còn có ý nghĩ khác?"

Vũ Khuynh Tiên lại nói: "Thành trưởng lão, người bên cạnh Diệp Trường Sinh tự xưng là vũ trụ đệ nhất đao, chắc hẳn không phải người của thời đại này."

Thành Thiên Tú nói: "Vũ trụ đệ nhất đao, Tiêu Huyền, cái tên này từng là tồn tại khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật trong vũ trụ."

"Chưa từng có ai thấy hắn xuất đao thứ hai."

Mạnh mẽ như vậy?

Vũ Khuynh Tiên lộ vẻ hoảng sợ: "Vậy cứ để cho Diệp Trường Sinh chạy trốn như vậy sao? Ta ở thành Vạn Long trăm năm, tất cả nỗ lực toàn bộ hóa thành bong bóng?"

Thành Thiên Tú nói: "Có thể sống là rất tốt rồi."

Vũ Khuynh Tiên: "..."

Nàng ta vạn phần không cam lòng, nhưng nàng ta biết mình không thể làm gì được.

Thành Thiên Tú lại nói: "Tiêu Huyền, cự tranh thời đại Kỷ Phấn Trắng, lúc này đây sự tình trở nên rất khó giải quyết, chỉ cần hắn ở bên cạnh Diệp Trường Sinh một ngày, chúng ta rất khó giết Diệp Trường Sinh."

Chương 1302: Thông gia (2)

Ta thật sự rất tò mò.

Vì sao cường giả như Tiêu Huyền lại ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, hẳn rốt cuộc có ma lực gì?

"Thân thể của người, trở lại tông môn, môn chủ sẽ giúp người, về phần chuyện khác, trước trở về tông môn sau đó định đoạt."

Dứt lời.

Lão ta thở dài một hơi, có loại cảm giác như trút được gánh nặng, may mà chính mình nhảy bén mới có cơ hội sống sót chạy ra khỏi thành Vạn Long.

Vì sao Tiêu Huyền không đuổi theo?

Khinh thường giết lão ta sao?

Thường tổn không lớn, xúc phạm rất mạnh.

Thì ra mình ở trong mắt Tiêu Huyền, ngay cả ra tay mà người ta cũng không muốn.

Quá đau lòng.

Sự tình phát triển đến bây giờ hoàn toàn không giống với lão ta tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng sẽ giết Diệp Trường Sinh, mang theo công lao trở lại tông môn, hiện tại lại chột vạt như thế.

...

Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Ngao Thiên Hùng xuất hiện trong một tòa đại điện, ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cùng, phía dưới còn có mười người ngồi ngay ngắn, bọn họ là lão tổ của Thần Long Tộc.

Ngoài ra còn có trăm người đứng trong cung điện, hơi giống với cảm giác thượng triều cổ đại.

Mười lão tổ, trăm cường giả tề tụ, loại chuyện này ở Thần Long Tộc đã thật lâu thật lâu không xảy ra.

Trong lúc nhất thời.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hội tụ trên người Ngao Thiên Hùng, người sau trầm giọng nói: "Hồng Mông Long Cách chọn chủ, tin rằng các người đều biết, hiện tại Hồng Mông Long Cách rơi vào trong tay Ngao Hoàng, đây là cơ duyên của hắn."

Một lão giả trầm giọng nói: "Thiên Hùng, người gọi chúng ta tới, hẳn là không chỉ muốn nói cho chúng ta biết tung tích của Hồng Mông Long Cách."

"Có chuyện gì, người cứ nói đừng ngại."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thông gia!"

Thông gia?

Với ai?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngao Thiên Hùng, người sau nói: "Thông gia với Thiếu chủ của Ngao Hoàng... Diệp công tử."

Lão giả khó hiểu nói: "Thiên Hùng, Hồng Mông Long Cách rơi vào trong tay Ngao Hoàng, cho dù muốn thông gia cũng cần phải với Ngao Hoàng mới đúng."

"Vì sao phải lựa chọn Diệp Trường Sinh."

Ngao Thiên Hùng nói: "Chư vị cảm thấy Hồng Mông Long Cách rất mạnh, đúng không?"

Mọi người nhao nhao gật đầu, Hồng Mông Long Cách có thể không mạnh sao? Ở Thượng Cổ Thần Long Tộc mấy vạn năm, chưa bao giờ chọn một con rồng nào làm chủ, căn bản huyết mạch của bọn họ không đủ.

Ngao Thiên Hùng lại nói: "Nói như vậy cho các người đi, ngày đó Diệp công tử được Hồng Mông Long Cách chọn chủ, còn có một long cách nữa khó phân trên dưới với Hồng Mông Long Cách."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp công tử đã nói qua, Hồng Mông Long Cách rất bình thường, cho nên hắn mới đưa Hồng Mông Long Cách cho Ngao Hoàng."

Ta nói như vậy, các người có hiểu rõ không?

Lão giả khiếp sợ không thôi: "Thiên Hùng, ý của người là... Vị Diệp công tử này căn bản chướng mắt Hồng Mông Long Cách?"

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Không sai, Hồng Mông Long Cách chọn hắn làm chủ, hắn lại ban cho Ngao Hoàng."

"Mặt khác, cường giả vô địch trong bí cảnh Thần Long cũng ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, bọn họ xưng huynh gọi đệ."

"Hiện tại các người hiểu được dụng tâm của ta chưa?"

Lão giả trầm giọng nói: "Người này bất phàm, Thiên Hùng, người đang đánh cuộc sao."

Ngao Thiên Hùng nói: "Đánh cuộc? Mỗi một lựa chọn trong cuộc đời không phải là đánh cuộc, Thượng Cổ Thần Long Tộc chúng ta truyền thừa vô số năm tháng, không phải hiện tại đã như vậy, có lẽ hắn có thể dẫn dắt chúng ta đi lên đỉnh cao."

"Cho dù không cách nào đi tới đỉnh cao, ít nhất cũng mạnh hơn hiện tại."

Lão giả quay đầu nhìn về phía những người khác đang ngồi đây: "Ta ủng hộ quyết định của Thiên Hùng, không biết ý của chư vị như thế nào?"

Mọi người nhao nhao gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với quyết định của Ngao Thiên Hùng, người sau lần thứ hai mở lời: "Nếu như lựa chọn kết thông gia với Diệp công tử, vậy Thượng Cổ Thần Long Tộc chúng ta sẽ là một thể với hắn, hưởng thụ cơ duyên mà Diệp công tử mang đến, đương nhiên phải thừa nhận nguy cơ mà hắn mang đến, vì vậy ta hy vọng mọi người có thể có chuẩn bị tâm lý."

Ngao Đông Lăng trầm giọng nói: "Diệp công tử trong miệng Thiên Hùng huynh trưởng đích thật vô cùng ưu tú, nhưng trước khi thông gia, có nên để cho chúng ta tự mình gặp hẳn một lần hay không, như vậy mới có thể khiến mọi người yên tâm."

"Đây là đương nhiên." Ngao Thiên Hùng lạnh nhạt nói: "Nếu mọi người không có ý kiến phản đối, ta sẽ đi thành Vạn Long mời Diệp công tử đến tộc làm khách."

"Lần thông gia này vô cùng công bằng, chư vị có thể lựa chọn long nữ trong tộc, đến lúc đó cùng nhau tham gia thông gia."

Mọi người gật gật đầu, cảm thấy Ngao Thiên Hùng nói có lý, cơ hội cho mọi người, về phần người nào có thể kết thông gia với Diệp Trường Sinh, vậy thì xem cơ duyên của nàng.

...

Kỷ Nguyên Môn.

Thành Thiên Tú dẫn theo Võ Khuynh Tiên và đoàn người trở về, xuất hiện ở trong đại điện, ánh mắt Võ Cô Độc rơi vào trên người hai người.

Chương 1303: Tu luyện bình thường

"Thiên Tú, chuyện gì xảy ra."

"Võ huynh, ta thất bại." Thành Thiên Tú trầm giọng nói.

Võ Cô Độc nói: "Ngay cả người cũng không thể chém chết Diệp Trường Sinh?"

Thành Thiên Tú lắc đầu: "Võ huynh, bối cảnh của Diệp Trường Sinh lớn lắm, vượt xa tưởng tượng của chúng ta."

"Người biết ta gặp được ai bên ngoài bí cảnh Thần Long không?"

Võ Cô Độc nói: "Ai?"

Thành Thiên Tú nuốt nước miếng: "Vũ Trụ Đệ Nhất Dao, Tiêu Huyền."

Người đồn củi?

Sao hẳn có thể ở trong bí cảnh Thần Long?

Sắc mặt Võ Cô Độc thay đổi, uy danh của Tiêu Huyền là Vũ Trụ Đệ Nhất Dao như sấm bên tai. Ở thời đại Phấn Trắng, một đao của người này chém đứt tuyên cổ.

Uy chấn vũ trụ, không ai dám trêu chọc.

Theo truyền thuyết sau lưng hẳn còn có một nhân vật vũ trụ đáng sợ, theo thời đại Phấn Trắng biến mất, người này không còn một chút tung tích nào nữa.

Không nghĩ tới hẳn lại xuất hiện ở bí cảnh Thần Long.

"Thiên Tú, Tiêu Huyền và Diệp Trường Sinh có quan hệ gì?"

Thành Thiên Tú nói: "Võ huynh, Tiêu Huyền là huynh trưởng của Diệp trường sinh, ở trước mặt hẳn, ngay cả dũng khí ra tay ta cũng không có."

Huynh trưởng?

Bối cảnh của Diệp Trường Sinh càng lúc càng lớn, rốt cuộc hẳn có thân phận gì?

Hẳn có uy hiếp quá lớn, vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta.

Thành Thiên Tú lại nói: "Võ huynh, chuyện quan trọng, nhất định phải để cho Môn chủ định đoạt, ta hoài nghi hổ đen vũ trụ ở Hắc Tộc đã rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh."

"Hiện tại hẳn ở thành Vạn Long, ta lo lắng hổ đen vũ trụ của Thượng Cổ Thần Long Tộc cũng sẽ rơi vào tay hẳn."

Võ Cô Độc nói: "Hổ đen vũ trụ của Hắc Tộc rơi vào tay Diệp Trường Sinh, người có chứng cứ xác thực không?"

Thành Thiên Tú nói: "Mặc dù ta chưa từng thấy hẳn thu hổ đen vũ trụ, nhưng ở trong bí cảnh Thần Long, ta tận mắt nhìn thấy hẳn đạt được Hồng Mông Long Cách của Thượng Cổ Thần Long Tộc."

"Người này quá mức quỷ dị, đáng sợ gấp ngàn lần so với tưởng tượng của chúng ta."

"Nếu không trừ bỏ, hậu hoạn vô cùng."

Võ Cô Độc nói: "Bản thể của Môn chủ còn ở Hạo Tộc, trong thời gian ngắn không cách nào trở về, sự tồn tại của Diệp Trường Sinh đã trở thành lực cản lớn nhất với hổ đen vũ trụ của chúng ta."

Dứt lời.

Một hơi thở xuất hiện trong đại điện, ngay sau đó, thân ảnh Hạo Huyền Lăng từ trong không gian đi ra.

Chỉ là một luồng phân thân nhưng uy áp cái thế, làm cho hai người Thành Thiên Tú, Vũ Khuynh Tiên biến sắc.

Hạo Huyền Lăng nói: "Chuyện các người vừa nói, ta đã biết rồi, Diệp Trường Sinh càng ngày càng khó giải quyết, nhất định phải lập tức trừ đi."

"Ta vừa mới nhận được tin tức, Tử Điện cũng nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, hẳn diệt phân đà Tử Điện, tất sẽ bị đuổi giết vô tận."

"Chẳng mấy ngày nữa, Tử Điện Vũ Trụ sẽ ban hành Tử Thần Lệnh. Nhiệm vụ chém chết Diệp Trường Sinh lần này sẽ khiến vũ trụ oanh động lần nữa. Người đến đuổi giết hẳn cũng không chỉ có tu sĩ trong giới này."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ, có Tiêu Huyền ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, có nhiều tu sĩ hơn nữa cũng vô ích."

"Cũng không phải!" Hạo Huyền Lãng trầm giọng: "Đại đạo giới này căn bản không thể thừa nhận công kích của cường giả như Tiêu Huyền."

Võ Cô Độc gật gật đầu: "Ta hiểu được, cho dù Tiêu Huyền ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, hẳn cũng không cách nào ra tay."

"Vậy chúng ta truyền tin tức Diệp Trường Sinh ở thành Vạn Long ra ngoài trước, để cho tu sĩ trong vũ trụ đi giết hẳn, chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi."

Hạo Huyền Lãng gật đầu: "Trước mắt chỉ có thể như thế, chờ ta nắm trong tay Hạo Tộc, ván bài thật sự mới bắt đầu."

"Đúng rồi, các người đi liên hệ với Sáng Thế Tông Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ đi. Bọn họ vẫn luôn muốn chém chết Diệp Trường Sinh. Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, nhất là Đoạt Thiên Giả, bọn họ đã từng bị Thần Ma Tộc đả thương. Mấy năm nay phát triển rất nhanh chóng, thực lực bây giờ không thể khinh thường."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ, từ sau khi đại chiến Vũ Trụ Tử Hải chấm dứt, bốn thế lực tựa hồ bị Diệp Trường Sinh chấn nhiếp, trực tiếp lựa chọn ẩn nấp, trong khoảng thời gian này rất ít tin tức của bọn họ."

"Hiện tại chúng ta phái người đi tìm bốn thế lực, bọn họ sẽ gia nhập hàng ngũ chém giết Diệp Trường Sinh sao?"

Hạo Huyền Lãng gật đầu: "Đúng, Diệp Trường Sinh càng yêu

nghiệt, uy hiếp của bọn họ càng lớn, bốn thế lực lớn lựa chọn ẩn nấp chính là đang chờ đợi một cơ hội, hiện tại xuất hiện Tử Thần Lệnh của Tử Điện bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua miếng thịt béo Diệp Trường Sinh này.”

"Chúng ta chỉ là mỗi người một cái, bọn họ không có lý do gì cự tuyệt."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ yên tâm, ta sẽ đi làm."

Ánh mắt Hạo Huyền Lăng dừng trên người Vũ Khuynh Tiên:
"Người theo ta, để ta giúp người hoàn thành lột xác cuối cùng."

Vũ Khuynh Tiên khom người một cái: "Tạ Môn chủ bồi dưỡng."

Chương 1304: Tu luyện bình thường (2)

Hạo Huyền Lăng nói: "Người ở thành Vạn Long trăm năm, quen thuộc như lòng bàn tay, muốn công chiếm thành Vạn Long, đánh bại Thượng Cổ Thần Long tộc, không phải người thì không thể."

"Cho nên những ngày tiếp theo, ta sẽ bồi dưỡng người, làm cho người trở nên mạnh mẽ hơn."

Vũ Khuynh Tiên nói: "Tuyệt đối không phụ sự bồi dưỡng của Môn chủ."

...

Bất tri bất giác, hai tháng đã trôi qua.

Ngao Thiên Hùng đi thành Vạn Long năm lần cũng chưa từng thấy Diệp Trường Sinh, cho đến bây giờ hắn còn đang bế quan.

Mấy lần đến đây, Ngao Thiên Hùng không nản chí, trái lại càng thêm bức thiết muốn được gặp Diệp Trường Sinh.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, uy áp ngưng tụ trên thành Vạn Long càng ngày càng khủng bố, Ngao Thiên Hùng biết uy áp này đến từ Diệp Trường Sinh.

Hắn chỉ đơn giản bế quan tu luyện, một thân tu vi rốt cuộc tăng lên bao nhiêu mà lại có thể phóng thích ra uy áp khủng bố như vậy chứ?

Lần thứ sáu đến thành Vạn Long, Ngao Thiên Hùng trực tiếp lựa chọn ở lại, không trở về Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Không thấy Diệp Trường Sinh thề không bỏ qua.

Cố chấp như vậy.

Quá xuất sắc, thật sự rất phiền.

Ngày hôm nay.

Ba cột sáng xuất hiện trên bầu trời phủ đệ, xông thẳng lên Cửu Tiêu Tiên Khung, tựa như ba cột chỉ trời, chống đỡ vũ trụ mệnh môn.

Ngao Thiên Hùng xuất hiện trên đỉnh lâu các, nhìn chăm chú vào ba cột sáng trước mắt, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, lầm bầm tự nói, kiếm khí thật đáng sợ.

Trong thời gian hai tháng, Diệp Trường Sinh dung hợp linh nguyên của Yển Bắc Phi, tu luyện bí thuật trong bảo tàng, tiếp nhận truyền thừa vũ trụ là phần thưởng hệ thống.

Hơn nữa tu luyện với hai nàng, cấp bậc tăng lên quá nhanh.

Ngoài ra, hắn đã lĩnh ngộ rất nhiều trên đường kiếm đạo, tìm hiểu đạo phổ Vũ Trụ Đệ Nhất Đạo mà Tiêu Huyền lưu lại.

Bịch.

Bịch.

Ba bóng người bay lên trời, xuất hiện ở trong cột sáng, áo dài bông bành như tiên, hơi thở mệnh môn cuộn cuộn bao trùm.

Tựa như tiên buông xuống phàm tục.

Ba người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, An Lạc Nhi bay xuống, xuất hiện trong đình viện phủ đệ, ngay sau đó, bốn người Ngao Hoàng, Ngao Thiên Hùng, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu xuất hiện.

Ánh mắt bốn người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đều nhúu mày, vậy mà bọn họ không nhìn thấu Diệp Trường Sinh, không biết hiện tại rốt cuộc hắn có tu vi gì.

Ngao Hoàng trầm giọng nói: "Thiếu chủ, người đột phá? Bây giờ là cấp bậc gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chỉ có cấp Quy Nhất."

Chỉ có?

Từ này được sử dụng tuyệt vời.

Chỉ đơn giản là tuyệt vời.

Ngắn ngủi hai tháng, đột phá hai cấp bậc lớn?

Ngao Hoàng chấn động nói không nên lời, một bên, Ngao Thiên Hùng mở lời nói: "Diệp công tử thật sự là kỳ tài ngút trời, hai tháng tu vi tăng lên khủng bố như thế."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tiền bối quá khen rồi, tu luyện bình thường mà thôi."

Ngao Thiên Hùng: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối là ở trong phủ đệ làm khách sao?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Lão phu đến đây là muốn Diệp công tử đến tộc làm khách."

Làm khách à?

Vậy thì phải đi.

Thượng Cổ Thần Long Tộc trấn thủ một hố đen vũ trụ.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiền bối tự mình đến đây, thật sự là thịnh tình không thể từ chối, vậy ta theo tiền bối đi Thần Long Tộc một chuyến."

"Lão Ngao, các người ở lại trong phủ đệ, chờ ta trở về."

Hai nàng Thái Sơ, An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu, trải qua hai tháng ở chung, các nàng rất nghe lời.

Ngao Thiên Hùng hơi giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh rời đi: "Diệp công tử, mời!"

...

Trên tiên khung.

Hai người Diệp Trường Sinh, Ngao Thiên Hùng đạp không lướt nhanh về phía trước, đi về phía Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Đang đi về phía trước.

Ngao Thiên Hùng đột nhiên trầm giọng nói: "Diệp tiểu hữu, có thể chia sẻ tâm đắc tu luyện của người hay không, làm sao để hai tháng đột phá hai cấp bậc lớn."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ cần tài nguyên sung túc, một ngày ta có thể đột phá hai cấp bậc lớn. "

Ngao Thiên Hùng: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối có điều không biết, ta đột phá khác tu sĩ bình thường, chỉ cần thật nhiều tài nguyên là có thể liên tục đột phá."

"Đột phá như vậy thật sự rất phiền, mỗi lần tốt nhất tăng lên một cấp bậc, để cho ta và tu sĩ khác không hợp."

Ngao Thiên Hùng lộ vẻ hâm mộ, hẳn rất muốn giống Diệp Trường Sinh, có thể không vì đột phá mà phiền não.

Nghe Diệp Trường Sinh nói có còn là lời mà người nói không, suốt ngày chỉ biết bắt nạt rỗng.

Nhờ có tố chất tâm lý mạnh mẽ, bằng không nói chuyện với Diệp Trường Sinh, hẳn trực tiếp sẽ bị tức chết.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Ngao Thiên Hùng ngừng lại, chỉ vào chỗ sâu trong mây mù phía trước: "Diệp tiểu hữu, phía trước chính là Thượng Cổ Thần Long tộc."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiên khí mệnh mông, long khí mệnh mông, đích thật là một nơi không tệ."

Nói đến đây, hẳn ghé mắt nhìn Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, Thượng Cổ Thần Long Tộc các người ngoại trừ Hồng Mông Long Cách, hổ đen vũ trụ ra, còn có chí bảo gì khác không?"

Chương 1305: Tu luyện bình thường (3)

Ngao Thiên Hùng hơi giật mình: "Diệp tiểu hữu, người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiền bối đừng khẩn trương như vậy, ta chỉ hỏi một chút, không có ý khác."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Ngao Thiên Hùng vẫn hơi lo lắng, luôn có một cảm giác dẫn sói vào nhà.

Không biết tại sao, cảm giác này rất mạnh mẽ.

Hắn đã chuẩn bị tốt phải hy sinh một chút, có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn rất đau lòng.

Ngay sau đó.

Hai người bay xuống trước Long Cung, mười vị lão tổ Thần Long Tộc xuất hiện trên đảo nổi, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Khá lắm.

Đây có phải đến hoan nghênh ta không?

Nhưng sao ánh mắt của bọn họ đều là lạ nhỉ?

Thèm nhỏ dãi như vậy?

Nghe đồn Long Tộc háo sắc, bọn họ sẽ không thấy ta phong tuấn, tướng mạo như Phan An mà có suy nghĩ xấu với ta chứ.

Thật không phải do Diệp Trường Sinh miên man suy nghĩ, chủ yếu là ánh mắt mọi người trước mắt thật sự là quá đáng sợ.

Trần trụi nhìn chăm chăm hắn.

Ý gì đây?

Ngao Thiên Hùng mở lời giới thiệu: "Chư vị, hắn chính là Diệp

Trường Sinh.”

Ngao Đông Lăng vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Quả nhiên là thiếu niên thiên kiều, so sánh với đệ tử trong tộc ta... Không đúng, quả thực không cách nào so sánh.”

Ngao Tuân nói: "Thiên Hùng, dẫn Diệp công tử vào cung đi!”

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp tiểu hữu, vào cung điện trước, chúng ta lại từ từ trò chuyện.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiền bối dẫn đường.”

Chẳng bao lâu.

Đoàn người tiến vào trong Long Cung, Ngao Thiên Hùng ngồi ngay ngắn ở vị trí bên trên, ở một bên phía dưới hắn đã chuẩn bị chỗ ngồi cho Diệp Trường Sinh.

Điều bộ chính tề này làm cho Diệp Trường Sinh hơi mất tự nhiên.

Luôn cảm giác Thượng Cổ Thần Long Tộc đang tính kế mình.

"Tiền bối mời ta đến Long Tộc làm khách hẳn là có chuyện quan trọng."

Ngao Thiên Hùng nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn kết thông gia với Diệp công tử.”

Thông gia?

Diệp Trường Sinh giật mình, đột nhiên đứng lên: "Tiền bối, chớ nói giỡn.”

Vẻ mặt Ngao Thiên Hùng nghiêm nghị: "Diệp tiểu hữu cảm thấy ta đang nói giỡn sao?”

Ý gì, chuẩn bị cho hắn một long nữ sao?

Thật không thú vị.

Ngao Thiên Hùng đưa cho hai người Ngao Tuân, Ngao Đông Lăng một ánh mắt: "Đều tiến vào đi!”

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, từng bóng dáng xinh đẹp nối đuôi nhau mà vào, làm cho người ta hoa cả mắt, cái này mẹ nó giống hoàng đế cổ đại tuyển phi.

Trong quần chúng có người xấu, Thượng Cổ Thần Long Tộc tính toán dùng mỹ sắc làm hấn lạc lối sao?

Không, hấn không phải người như vậy.

Ngao Thiên Hùng lại nói: "Diệp tiểu hữu, những nữ tử này đều là tồn tại ưu tú nhất của Thần Long Tộc ta, huyết mạch của các nàng thuần túy, thiên phú không tẻ, kính xin Diệp tiểu hữu chọn một người."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, đây cũng quá đột ngột."

Ngao Thiên Hùng nói: "Chẳng lẽ Diệp tiểu hữu không thích nữ nhân sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đương nhiên thích nữ nhân, nhưng ta không thích họ."

Ngao Thiên Hùng nói: "Vì sao, chẳng lẽ các nàng không đẹp?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta có nữ nhân muốn che chở, tiền bối để các nàng đi xuống đi."

Đây...

Thiếu niên thiên kiều không thích giai nhân sao?

Điều này làm cho Ngao Thiên Hùng có chút bất ngờ không kịp đề phòng, hoàn toàn không giống như hấn tưởng tượng.

Ý nghĩ thông gia chỉ có thể gặp trở ngại.

Ngao Thiên Hùng khoát tay áo, ý bảo chúng nữ rời khỏi đại điện: "Diệp tiểu hữu quả nhiên không giống người thường, say mê tu luyện, thật sự khiến chúng ta bội phục. "

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ra, ta cũng thích nữ nhân, chỉ vì các

nàng quá xấu.”

Ngao Thiên Hùng: "..."

Hóa ra toàn bộ long nữ của Thượng Cổ Thần Long Tộc không có một người nào có thể lọt vào mắt xanh của Diệp Trường Sinh?

Thượng tôn không lớn, xúc phạm cực mạnh.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối, dụng tâm của các người ta hiểu, cũng không cần làm ra những chuyện này nữa."

“Mới tới Thượng Cổ Thần Long Tộc, người không có ý định dẫn ta đi loanh quanh sao?”

Đi loanh quanh?

Ngao Thiên Hùng đứng lên: "Nếu Diệp tiểu hữu muốn đi dạo, lão hủ sẽ dẫn người đi chung quanh một chút."

"Chư vị lão tổ cùng nhau đi tiếp đi"

Sau khi rời khỏi Long Cung, mọi người đạp không mà đi, xuyên qua trong mây mù mênh mông, Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng nói: "Tiền bối, có muốn dẫn ta đi xem hố đen vũ trụ mà các người trấn thủ một chút hay không."

Ngao Thiên Hùng hí mắt, một ít đề phòng xẹt qua: “Vì sao Diệp tiểu hữu lại cảm thấy hứng thú với hố đen vũ trụ như vậy?”

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Thật không giấu diếm, ta đang thu thập hố đen vũ trụ. ”

Ngao Thiên Hùng: "..."

Mọi người: "..."

Thu thập hố đen vũ trụ, những lời này nghe không có gì.

Khủng bố như vậy, không hiểu sao chỉ biết rất lợi hại.

Ánh mắt Ngao Thiên Hùng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, có cái gì người không dám làm không?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Như thế nào, nhìn vẻ mặt chư vị, là không tin tưởng ta sao."

Chương 1306: Chỉ vì các nàng quá xấu

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp Tiểu Hữu, trò đùa thu thập hồ đen vũ trụ này của người, về sau đừng nhắc lại nữa."

"Người muốn tới hồ đen vũ trụ, lão phu dẫn người đi là được."

Ngao Đông Lăng vội vàng tiến lên, đi tới bên người Ngao Thiên Hùng: "Huynh trưởng, huynh thật sự dẫn hần đi hồ đen vũ trụ sao?"

Ngao Thiên Hùng lẳng lẳng nhìn Ngao Đông Lăng, người lo lắng Diệp tiểu hữu thu thập hồ đen vũ trụ đi sao? Không thể nào.

Dù sao có đánh chết thì Ngao Thiên Hùng cũng không tin.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nhóm người Ngao Thiên Hùng đi xa, bất đắc dĩ lắc đầu, sao các người lại không thể tin tưởng ta?

Tại sao sự tin tưởng giữa con người lại khó khăn như vậy?

Nếu ta cho các người thấy, các người mới tin tưởng sao?

...

Xuyên qua biển mây vô tận, giống như ở cuối tiên khung, mọi người ngừng lại, Ngao Thiên Hùng chỉ vào vòng xoáy mệnh môn vô biên phía trước.

"Diệp Tiểu Hữu, đó chính là hồ đen vũ trụ."

Giọng điệu của hần hơi khiêu khích, như thể nói, đến, người thử thu thập cho ta.

Diệp Trường Sinh quan sát hồ đen vũ trụ trước mắt. Hơi thở phát ra từ hồ đen này mạnh hơn Hắc Tộc, Hỗn Loạn Tinh Không, Kiếm Trụ Từ Trường.

Hần vừa muốn đứng dậy đi về phía hồ đen vũ trụ, bảy Thần Long bay lượn cửa thiên phía trước đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngao Thiên Hùng nói: "Bảy vị trưởng lão lui ra, Diệp tiểu hữu là bằng hữu của Thần Long Tộc chúng ta."

Long ngâm chấn thiên, bay lượn đi xa.

"Diệp tiểu hữu cẩn thận, đừng để mình rơi vào nguy hiểm." Ngao Đông Lăng lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiền bối, ta thấy trong hố đen có một khe hở, ta đi dạo một vòng, sẽ không có nguy hiểm gì."

Dứt lời.

Mũi chân hần khê chạm vào không trung, thân ảnh lướt nhanh về phía trước, lao nhanh về phía hố đen.

Đúng lúc này.

Một lão giả lẳng từ trên cao bay xuống, khom người một cái: "Lão tổ, thành Vạn Long truyền đến tin tức, vô số cường giả tràn vào trong thành, phỏng chừng là tới vì Diệp công tử."

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Đã biết, người đi xuống tiếp tục chú ý tình huống ở thành Vạn Long."

Ngao Đông Lăng nói: "Huynh trưởng, thông gia không thành, đánh nhau đến gộp lại? Ta cảm thấy hần không lợi hại như huynh trưởng nói, hình như rất biết khoác lác, có thể hay không là miệng cộp gan thỏ, vua mạnh miệng?"

"Đông Lăng, người không hiểu rõ Diệp tiểu hữu, chờ sau khi người hiểu rõ hần, chỉ cần hần nói chuyện, người sẽ muốn đánh người."

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói, theo đó lại nói: "Nhưng hần thật sự có vật cứng, hai tháng trước, hần chỉ là cấp Hỗn Nguyên."

Cấp Hỗn Nguyên?

Hai tháng đến cấp Quy Nhất?

Huynh trưởng, người đừng lừa ta, ta ít đọc sách.

Ngao Thiên Hùng nói: "Dáng vẻ hiện tại của người rất giống lúc ta vừa nghe được tin tức này."

Lúc này.

Ngao Tuân nói: "Thiên Hùng, không thấy Diệp công tử đâu."

Ngao Thiên Hùng theo tiếng nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh đã tiến vào trong vòng xoáy, vân đạm phong khinh đi về phía trước.

Không bị ảnh hưởng bởi năng lượng của hố đen vũ trụ.

"Đông Lăng, hình như người cũng từng vào hố đen vũ trụ, đi tới vài bước."

Mặt Ngao Đông Lăng đỏ lên: "Mười bước, ta sẽ bị năng lượng của hố đen đánh bay ra ngoài."

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Diệp tiểu hữu đã biến mất."

Nói tới đây, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt chợt biến đổi: "Diệp tiểu hữu sẽ không thật sự thu hố đen vũ trụ đi chứ."

Ngao Đông Lăng nói: "Không phải huynh trưởng không tin hắn có thể thu đi sao?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Các người còn gặp qua người yêu nghiệt hơn Diệp tiểu hữu sao?"

Ngao Đông Lăng lại nói: "Huynh trưởng, nếu Diệp công tử có thể thu hố đen vũ trụ, với chúng ta mà nói cũng là một chuyện tốt, Thượng Cổ Thần Long Tộc chúng ta có thể rời khỏi nơi này."

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, vòng xoáy khổng lồ điên cuồng xoay tròn, bắn ra năng lượng khủng bố.

Bảy Thần Long ẩn nấp trong bóng tối xuất hiện, giống như bị kinh

hách thật lớn, đi tới bên người Ngao Thiên Hùng.

Một Thần Long hóa thành hình người: “Lão tổ, năng lượng của hố đen vũ trụ tràn ra, quá khủng bố.”

"Thiếu niên kia tiến vào trong đó, sợ là lành ít dữ nhiều."

Về mặt Ngao Thiên Hùng vô cùng ngưng trọng, bởi vì hắn cũng nhận thấy được năng lượng mà hố đen vũ trụ phóng thích nguồn sức mạnh này cho dù là hắn tiến vào trong đó, sợ cũng sẽ bị thương nặng.

Diệp tiểu hữu, còn tốt sao?

Hắn hơi lo lắng.

...

Giờ khắc này.

Bên trong thành Vạn Long.

Long Thiên Chính xuất hiện ở trong phủ đệ của Ngao Hoàng, về mặt vô cùng vội vàng, chợt thấy Ngao Hoàng xuất hiện ở tiền viện.

"Ngao lão, ngoài thành có vô số cường giả hội tụ, bắt giao Diệp công tử ra."

Ngao Hoàng nói: "Người tới xin giúp đỡ?"

Long Thiên Chính gật đầu: "Số lượng bọn họ nhiều lắm, ta sợ không chịu nổi."

Sắc mặt Ngao Hoàng trầm xuống: "Người là Thành chủ thành Vạn Long, bọn họ đến muốn người, người đi đánh là được, tới tìm ta làm gì."

“Chẳng lẽ người dự định giao chủ nhân ta ra sao?”

Chương 1307: Hàn Mục Phong

Long Thiên Chính sợ hãi không thôi: "Ngao lão nói đùa, ta làm sao dám đánh chủ ý với Diệp công tử?"

"Ngao lão nói rất đúng, ta là Thành chủ, sợ bọn họ làm gì."

Ngao Hoàng phóng thích thần thức bao phủ ở trên thành Vạn Long: "Đích xác có vài cường giả tới, tu vi của người không đủ để đối phó bọn họ."

"Ngày thường người không tu luyện, hiện tại biết mình không được rồi chứ."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Những người này đến vì chủ nhân, để ta tiễn họ một đoạn đường."

"Ta mạnh mẽ, vốn không muốn động thủ."

Bịch.

Thân ảnh Ngao Hoàng biến mất tại chỗ, Long Thiên Chính vội vàng đuổi theo, hai người đạp không lướt nhanh, vọt tới phía cửa thành.

Trong khi đó.

Bốn người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu cũng phát hiện cường giả ngoài thành buông xuống, bọn họ không cần suy nghĩ nhiều đã biết những người này đến đây vì Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Bịch.

Bốn người bay lên trời, rời khỏi phủ đệ, hóa thành từng vệt sáng bắn về phía cửa thành.

...

Bên ngoài thành Vạn Long.

Phi kiếm, cổ thuyền, hung thú che khuất bầu trời, vây kín cả tòa thành không một kẽ hở.

Từng bóng người ngạo nghễ đứng trên hư không, uy áp mênh mông tràn ngập bao phủ trên thành trì.

Những người này có chuẩn bị mà đến, đều nhận Tử Thần Lệnh của Tử Điện.

Diệp Trường Sinh trở thành bánh trái thơm ngon, ai cũng muốn làm hắn.

Ngao Hoàng, Long Thiên Chính xuất hiện ở trên thành, nhìn bóng người trong hư không, Long Thiên Chính híp mắt: "Những tu sĩ này đến từ đâu, vì sao mạnh mẽ như vậy?"

"Mạnh mẽ?" Ngao Hoàng lạnh nhạt bình tĩnh: "Mạnh hơn nữa thì như thế nào, có thể so được với chủ nhân sao?"

"Đi ngàn dặm xa xôi chịu chết, thật không biết bọn họ vì cái gì."

Long Thiên Chính nói: "Ngao lão, cấp bậc của bọn họ..."

Ngao Hoàng lắc đầu: "Người vẫn còn quá trẻ, ở thời đại này, đã không dùng cấp bậc luận mạnh mẽ từ lâu."

"Vượt cấp khiêu chiến, người hiểu chứ."

Long Thiên Chính lại nói: "Cho dù vượt giai khiêu chiến cũng không thể vượt một cấp bậc lớn."

"Không, không, không." Ngao Hoàng lạnh nhạt nói: "Chủ nhân vượt hai cấp bậc lớn khiêu chiến."

"Cho dù ta cũng chỉ được một cấp bậc lớn."

Long Thiên Chính: "..."

Không phải con người.

Đây là điều duy nhất lão ta có thể hình dung Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Một lão giả áo trắng đi về phía trước thành, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người hai người Ngao Hoàng: "Giao Diệp Trường Sinh ra, bằng không chúng ta san bằng thành Vạn Long."

San bằng?

Ngao Hoàng xoay người sang một bên, nhìn về phía lão giả áo trắng nói: "Vào thành, san bằng một cái cho ta xem một chút."

Lão giả áo trắng giật mình, thân ảnh chợt lóe, vọt tới trong thành: "Khích ta?"

Long Thiên Chính nói: "Ngao lão, để cho hắn vào thành thật sao?"

Ngao Hoàng chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường thương màu đen, bay lên chỉ một cái, ánh sáng vạn trượng chỉ thẳng lên người lão giả áo trắng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, sóng khí khủng bố khuấy động trên thành, tựa như hai vầng trăng khuyết khuếch tán ra ngoài rất nhanh.

Bịch.

Lão giả áo trắng bay ngược ra ngoài, trên người xuất hiện dấu vết nổ tung, từng tắc từng tắc không gian sau lưng sụp đổ vỡ vụn.

Ngao Hoàng cầm hàn thương trong tay, bá đạo mà đứng, áo giáp màu đen xuất hiện trên người, giống như một vị chiến thần.

"Muốn gặp chủ nhân, trước tiên hỏi trường thương trong tay ta có đồng ý hay không."

"Các người không cần từng người một, cùng đi đi."

Đây cũng quá kiêu ngạo.

Một người khiêu chiến tất cả?

Ngao lão chính là không giống.

Long Thiên Chính giống như uống thuốc an thần, trong mắt lóe ra vẻ sùng bái, khi nào mình mới có thể có được thực lực như Ngao Hoàng?

Không thể nào.

Bởi vì chủ nhân của lão ta không phải Diệp Trường Sinh.

Thần Long hóa hình?

Người là người của Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Có người nhìn ra bản thể của Ngao Hoàng là thần long, cho rằng hắn là người của Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Ngao Hoàng nói: "Ta không phải là người của Thượng Cổ Thần Long Tộc, các người không cần lo lắng, đến công kích ta đi!"

Những người này đến thành Vạn Long nhưng không dám vào thành, chính là kiêng kỵ Thượng Cổ Thần Long Tộc, nghe được Ngao Hoàng không phải người của Long Tộc, sát ý của bọn họ bắn phá, từng thần binh chí tôn mạnh mẽ xuất hiện, chỉ thẳng vào trên người Ngao Hoàng.

Một nam tử tóc đỏ đi ra: "Ta thích nhất là giết rồng."

Ngao Hoàng nói: "Đến, giết ta."

Thân ảnh nam tử tóc đỏ lướt nhanh về phía trước, không biết từ lúc nào, trong tay xuất hiện một thanh đại đao màu đỏ như máu.

Máu tươi chói mắt, kiều diễm ướt át, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ từ trên thân đao trượt xuống.

"Trăm năm trước, trong Long mộ, ta liên tục tàn sát ba con rồng lớn, dùng máu tươi của chúng rèn luyện thân thể, hôm nay lấy tính mạng của người, ta sẽ dùng vảy rồng của người chế tạo một bộ chiến giáp."

Long Tộc suy tàn là do tu sĩ nhân tộc giết.

Ngao Hoàng đã nghe thấy từ lâu, hiện giờ người này lại kiêu ngạo ở trước mặt hắn như vậy, bắt nạt Long Tộc không có người sao?

Chương 1308: Hàn Mục Phong(2)

Đại thương hút thủy.

Hàn thương như trụ, chỉ thẳng lên người nam tử tóc đỏ, ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh truyền ra.

Ầm.

Ầm.

Thân ảnh nam tử tóc đỏ bay ngược ra sau, vòng xoáy bao phủ trên người hắn ta nổ tung, sau khi mạnh mẽ ổn định thân ảnh, không thể tin nhìn Ngao Hoàng.

Cấp Hoàn Chân?

Đây cũng quá mạnh đi.

Ngao Hoàng bá đạo mà đứng, long uy mệnh mông vô biên trên người bắn ra: "Ta có hai cây thương, ai muốn đánh một trận, phụng bồi đến cùng."

Thanh âm vang vọng cửu tiêu, chấn động tai.

Thân ảnh nam tử tóc đỏ theo bản năng lui về phía sau, máu tươi trong miệng không ngừng tràn ra, trong lòng hắn ta vô cùng rõ ràng, trận đại chiến này không có chuyện của hắn ta.

Một Thần Long cấp Chân Hoàn ở đây không biết muốn ngăn cản bao nhiêu người ở ngoài thành.

"Tử Điện chúng ta muốn lấy mạng của Diệp Trường Sinh, các hạ cũng dám ngăn cản sao?" Một giọng nói khí phách lăm liết từ cửu thiên hạ xuống.

Ngay sau đó, ba lão giả đập không bay xuống, sóng khí trên người lão ta giống như thủy triều, điên cuồng đập vào trên người Ngao Hoàng.

Tử Điện?

Ngao Hoàng cảm thấy hơi thở trên người ba người, biết lần này Tử Điện đã làm thật, ba người này đã vô địch ở trong giới này .

Cho dù là hãn cũng không cách nào chém giết ba người họ.

Có ba người gia nhập, thực lực tu sĩ ngoài thành tăng lên rất nhiều, nếu như bọn họ ủa lên, nhất định sẽ không giữ được thành Vạn Long.

Thiên Vũ lại nói: "Diệp Trường Sinh là người Tử Thần Lệnh muốn giết, cho dù bất cứ kẻ nào giết hãn đều có thể nhận được thù lao tương ứng của Tử Thần Lệnh."

Một câu đơn giản lần thứ hai đốt cháy sát ý của chúng tu sĩ ngoài thành, bọn họ bắt đầu sát lại gần Thiên Vũ.

Ngoài ra, cường giả Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ cũng xuất hiện.

Mọi người đều có mục đích riêng phải đạt được, có Tử Điện xông lên phía trước, bọn họ tuyệt đối không sót ruột.

Lần này, cường giả vũ trụ hội tụ ở thành Vạn Long, đối với bọn họ mà nói là một cơ hội, nhất là Kỷ Nguyên Môn, chẳng những bọn họ muốn giết Diệp Trường Sinh, còn muốn nhân cơ hội này cướp lấy hồ đen vũ trụ của Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Giờ khắc này.

Thiên Vũ dẫn người đi về phía trước, từng bước tới gần Ngao Hoàng, đúng lúc này, Thái Sơ và An Lạc Nhi xuất hiện, đáp xuống bên người Ngao Hoàng.

Ngao Hoàng quay đầu nhìn hai nàng: "Người của Tử Điện có thực lực mạnh mẽ, một mình ta ở lại ngăn cản bọn họ, không thể để cho các người rơi vào nguy hiểm, bằng không ta không cách nào giao phó cho Thiếu chủ."

Thái Sơ lạnh nhạt nói: "Nếu bọn họ muốn gây bất lợi cho tướng công, chúng ta há có thể đứng ngoài cuộc."

Dứt lời, hơi thở trên người nàng bắn ra, hạo nhiên chính khí vô

biên lan tràn, sau lưng xuất hiện một ảnh ảo thiên nữ, bắn ra tu vi cấp Hoàn Chân.

So sánh ra, An Lạc Nhi yếu hơn một chút, chỉ có tu vi cấp Thủy Nguyên, mặc dù như thế, nàng lạnh nhạt tự nhiên, không chút sợ hãi ba người trước mắt.

Thân ảnh Thiên Vũ đi về phía trước ngừng lại, híp mắt đánh giá Thái Sơ và An Lạc Nhi: "Khó trách Diệp Trường Sinh có thể diệt phân đà Tử Điện chúng ta, có các người ở bên cạnh hắn, hắn có vốn liếng kiêu ngạo."

"Nhưng các người lại là địch của Tử Điện I, nhất định khó thoát khỏi cái chết."

Nói đến đây, lão ta xoay người nhìn về phía bầu trời sau lưng: "Mời Hàn Điện chủ."

Vút.

Một đạo kiếm quang bay xuống, trên tiên khung xuất hiện một cầu nối kiếm, bóng người đạp trên chuôi kiếm, từng bước từng bước đi tới.

Người này chính là Hàn Mục Phong, một trong những Phó Điện chủ của Tử Điện.

Bản thân có tu vi cấp Thái Chân, thực lực như vậy ở giới này chính là tồn tại trần nhà.

Nhìn thấy Hàn Mục Phong xuất hiện, trên mặt nhóm người Thành Thiên Tú của Kỷ Nguyên Môn nhắc lên ý cười, vô cùng vô cùng vui vẻ.

Mọi thứ đều giống như họ mong đợi.

Tử Điện vì chém giết Diệp Trường Sinh, ngay cả cường giả cấp Thái Chân cũng xuất động. Lúc này đây, Diệp Trường Sinh là tai kiếp khó thoát.

Thượng Cổ Thần Long Tộc.

Bên ngoài hố đen vũ trụ.

Một lão giả bay xuống, đi tới trước mặt mấy người Ngao Thiên Hùng: "Lão tổ, người của Tử Điện tới."

"Một mình Ngao lão sợ rằng không ngăn cản được, ở trong đám người còn có bóng dáng tu sĩ Kỷ Nguyên Môn."

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Thật náo nhiệt, nên đến, không nên đến cũng đều đến."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Ngao Tuân, Ngao Đông Lăng: "Thành Vạn Long đã yên lặng thời gian quá lâu, mọi người đã quên Thượng Cổ Thần Long Tộc chúng ta đáng sợ như thế nào."

Ngao Đông Lăng nói: "Ý của Thiên Hùng huynh là... Chúng ta sẽ đến thành Vạn Long sao?"

Ngao Thiên Hùng nhìn phương hướng hố đen vũ trụ: "Cũng không biết Diệt tiểu hữu cần bao lâu?"

Ngao Tuân nói: "Ngao Hoàng cũng không thể ngăn cản, xem ra lần này Tử Điện đã làm thật, Thiên Hùng, người thật sự muốn ra tay sao?"

Chương 1309: Con người của ta thành thật

"Không còn lựa chọn nào khác." Về mặt Ngao Thiên Hùng nghiêm túc: "Vì Thượng Cổ Thân Long Tộc, ta nguyện ý điên cuồng một lần."

Ngao Đông Lăng nói: "Nên điên cuồng một lần, nếu không điên cuồng, chúng ta sẽ già đi."

Dứt lời.

Từng tiếng nổ lớn truyền ra, hố đen vũ trụ mênh mông cuộn cuộn nổ tung, năng lượng vô biên bắn ra ngoài.

Giống như muốn phá hủy, tiêu diệt phương thế giới này...

Dưới sóng khí đánh vào, nhóm người Ngao Thiên Hùng bay ngược ra ngoài, trên mặt hiện lên vẻ chấn động, đã xảy ra chuyện gì?

Hố đen vũ trụ nổ tung?

Bằng không cũng không cách nào phóng thích sức mạnh khủng bố như vậy.

Dưới năng lượng đáng sợ như vậy, Diệp Trường Sinh còn có cơ hội sống sót sao?

Trong đầu mọi người xuất hiện một suy nghĩ, đó chính là Diệp Trường Sinh đã chết. Bọn họ ở bên ngoài hố đen vũ trụ, khí huyết sôi trào do năng lượng chấn động.

Diệp Trường Sinh lại ở bên trong, sợ là đã nổ tung với hố đen vũ trụ.

Lúc này.

Một bóng người từ trong hố đen nổ tung đi ra, khí định thần nhân, không có chút bối rối nào, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Hắn di chuyển về phía trước, hố đen tan tành sau lưng đột nhiên tràn vào trong cơ thể hắn, tốc độ vô cùng nhanh.

Năng lượng vô cùng mạnh mẽ từ trên người Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, giống như ngay sau đó sẽ khiến hắn nổ tung.

Đây... Cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhóm người Ngao Thiên Hùng cảm thấy khó có thể tin được, hố đen vũ trụ bị nghiền nát, còn có thể một lần nữa hội tụ cùng một chỗ?

Thần hồ kỳ kỳ, thủ đoạn nghịch thiên.

Diệp Trường Sinh đi từng bước tới trước mặt mấy người Ngao Thiên Hùng, hơi thở cuồng bạo mệnh mông trong cơ thể bình phục, cả người khôi phục như lúc ban đầu.

Ngao Thiên Hùng nhìn Diệp Trường Sinh, thần thức phóng thích xem xét, ngay sau đó, thân ảnh hơi run rẩy lay động, lảo đảo một cái suýt chút nữa ngã xuống.

"Diệp tiểu hữu, hố đen vũ trụ đi đâu rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thu đi."

Giọng nói Ngao Thiên Hùng khẽ run lên: "Diệp tiểu hữu, thật sự có thể thu hố đen vũ trụ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Con người ta rất thành thật, chưa bao giờ nói dối."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiền bối, ta thu hố đen vũ trụ đi, người sẽ vui chứ!"

"Vui vẻ, thật sự quá vui vẻ." Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Diệp tiểu hữu, vô số cường giả của Tử Điện, Kỷ Nguyên Môn đã buông xuống thành Vạn Long, có thể sẽ gây bất lợi với người."

Gây bất lợi cho ta?

Rất tốt, ta còn đang muốn gây bất lợi cho bọn họ đây.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, ta nợ người một nhân tình, chờ giải quyết xong chuyện vật bên ngoài, ta sẽ tới tìm người."

Dứt lời.

Hắn đứng dậy đã chuẩn bị rời đi, một bên, Ngao Thiên Hùng vội vàng đuổi theo: "Thành Vạn Long là môn hộ của Thượng Cổ Thần Long Tộc của chúng ta, há có thể để cho người khác lỗ mắng ở đây, lão phu theo Diệp công tử cùng đi tới đó."

Thành Vạn Long từ khi nào đã trở thành môn hộ của Thượng Cổ Thần Long Tộc vậy?

Ngao Thiên Hùng theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đưa ánh mắt cho mấy người Ngao Tuân, Ngao Đông Lăng, mọi người vội vàng đuổi theo.

Chấn động.

Vô cùng chấn động.

Bọn họ còn đắm chìm trong sự chấn động của hố đen vũ trụ trong tay Diệp Trường Sinh. Giờ khắc này, mọi người biết hiểu biết của họ rất ít.

Trình độ nghịch thiên của Diệp Trường Sinh không phải bọn họ có thể tưởng tượng.

Trẻ tuổi như thế, có được thiên phú như vậy lại xuất hiện trong nhân tộc làm cho tu sĩ tuyệt vọng như vậy.

Ngao Đông Lăng khẽ thở dài một tiếng, bám sát sau lưng Diệp Trường Sinh, trong lòng hắn nghi hoặc muôn vàn, hố đen vũ trụ bị thu đi, hắn giấu ở nơi nào?

Chẳng lẽ trên người hắn có chí bảo có thể giấu hố đen vũ trụ sao.

Hắn cười khở một tiếng, lắc đầu, tự giễu nói: "Ta điên rồi sao? Chí bảo nào có thể chứa hố đen vũ trụ chứ?"

Quá thần bí.

Hoàn toàn nhìn không thấu.

Ngao Tuân hạ thấp giọng nói: "Có lẽ Thiên Hùng lựa chọn đúng, thiếu niên này quá mạnh, có thể dẫn dắt Thần Long Tộc chúng ta ra khỏi khốn cảnh."

Trong khi tiến lên.

Ngao Thiên Hùng đột nhiên mở lời: "Diệp tiểu hữu, trong chốc lát người không cần ra tay, giao cho ta đi làm."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Có thể?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Đương nhiên có thể, lão phu cũng không phải ăn chay."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì giao cho người đi."

Ngao Thiên Hùng bật cười, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh không khách khí như vậy, ở cùng một chỗ với hắn thời gian dài, ngược lại có thể tiếp nhận hắn bất ngờ không kịp đề phòng giả vờ.

"Diệp tiểu hữu, ta có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo."

"Tiền bối, cứ nói đừng ngại!"

"Diệp tiểu hữu, hồ đen vũ trụ ngày xưa bị người thu đến ở nơi nào?" Ngao Thiên Hùng lạnh nhạt nói: "Còn có nam tử trong bí cảnh Thần Long kia đi nơi nào?"

Chương 1310: Con người của ta thành thật (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Hổ đen vũ trụ và huynh trưởng đều ở bên cạnh ta, chờ sau khi đại chiến chấm dứt, ta dẫn người đi một chỗ."

Ngao Thiên Hùng gật đầu, chắc chắn trên người Diệp Trường Sinh còn có bí mật, hơn nữa là một bí mật kinh thiên.

Hắn suy đoán hổ đen vũ trụ và Tiêu Huyền ở cùng một chỗ.

Trong khi nói chuyện.

Mọi người đã đi tới khoảng không trên thành Vạn Long, Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn lại, thấy mọi người đang vây công mấy người Ngao Hoàng, Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, An Lạc Nhi, Chúc Cửu.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, những người này có thể đánh hắn, nhưng dám động đến nữ nhân của hắn.

Phải chết.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, sấm sét che trời tràn ngập, Diệp Thập Vạn cầm song chùy trong tay, xông vào trong đám người.

Khủng bố như vậy, nhìn mà sợ hãi.

Thế nhưng kẻ địch quá nhiều.

Diệp Thập Vạn cuồng chiến tám phương, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong.

Chất lượng tu sĩ lần này đến đây vô cùng tốt, một nhóm có tu vi mạnh mẽ, ra tay hung tàn tàn nhẫn.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, còn đang chờ cái gì, ra tay đi! "

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp tiểu hữu đừng vội nhúc nhích, giao cho ta."

Ngay sau đó.

Mọi người nghiêng nát tiên khung, mang theo khí thế không thể ngăn cản xông tới tiến lên, gia nhập vào trong chiến cuộc.

Diệp Trường Sinh không dừng lại chút nào, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một luồng kiếm quang xuất hiện bên cạnh An Lạc Nhi.

Ầm.

Một kiếm kích động Cửu Trọng Thiên, lão giả trước mặt An Lạc Nhi bị đánh bay ra ngoài, Diệp Trường Sinh bay xuống: "Lạc Nhi, người không sao chứ!"

Tay ngọc của An Lạc Nhi ôm cánh tay bị thương: "Không sao, còn có sức đánh một trận."

Diệp Trường Sinh thân mật sờ sờ mái tóc An Lạc Nhi: "Người nghỉ ngơi đi, chuyện còn lại giao cho ta."

Trong lúc nói chuyện, hắn bước từng bước đi về phía trước, tu vi cấp Quy Nhất bắn phá, không biết từ khi nào, Tiên Trụ Kiếm xuất hiện trong tay.

Một kiếm vĩnh hằng.

Một kiếm đơn giản bay ra, tuyên cổ bất biến, quét ngang tiên khung, đầu của tu sĩ trước mắt bay ra, máu tươi bắn tung tóe.

Xuy.

Xuy.

Vô số đạo kiếm quang bay ra, hóa thành thực chất, chỉ thẳng lên người mọi người trước mắt.

Ngay sau đó.

Kiểm quang như tia chớp xẹt qua trên cổ mọi người, là một kiếm đứt cổ, thân hồn bị nghiền nát.

Cái này...

Quá mạnh mẽ.

Một kiếm chém cưỡi trọng thiên khuyết.

Vạn kiếm quy nhất, vô địch thiên hạ.

Ở phía xa.

Trong đám đông.

Con người Thành Thiên Tú phóng to, không thể tin được Diệp Trường Sinh trở nên mạnh mẽ như thế, thời gian hai tháng, hẳn lại thoát thai hoá cốt.

Một kiếm trong tay, ta có thiên hạ.

Căn bản là một vị chí tôn kiếm đạo.

Tốc độ phát triển như vậy thật sự làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Hai tháng trở nên mạnh mẽ như vậy, ai có thể làm hắn rung chuyển nếu hắn có đủ thời gian chứ?

Thành Thiên Tú chỉ hy vọng cường giả Tử Điện có thể đánh Diệp Trường Sinh tàn phế, giúp bọn họ giải quyết họa lớn trong lòng này.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh lôi kéo An Lạc Nhi, mang theo vô lượng kiếm khí xuyên qua tiên khung, nơi đi qua, không ai có thể ngăn cản mũi nhọn của hắn.

Hai người đi tới bên cạnh Thái Sơ, một kiếm của Diệp Trường Sinh bức lão giả Tử Điện rời khỏi, giao An Lạc Nhi cho Thái Sơ: "Nường

tử, các người lui ra sau trước.”

Thái Sơ nói: "Tướng công, ta rất mạnh, không cần một mình người thừa nhận hết thấy.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nương tử, ta không nói một người, bởi vì ta cũng sẽ không ra tay.”

Dứt lời.

Hắn xoay người nhìn về phía Ngao Thiên Hùng, không hổ là lão tổ Thượng Cổ Thần Long Tộc, một thân tu vi khủng bố như vậy.

Ngao Thiên Hùng và Hàn Mục Phong giao chiến cùng một chỗ, công kích của bọn họ đã vượt qua phạm vi mà mọi người có thể thừa nhận.

Một người một rồng xông thẳng lên tiên khung, đi xa về phía tinh vực vô tận.

Trong sân, ánh mắt ba người Thiên Vũ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mấy người Ngao Tuân, Ngao Đông Lăng một cái.

Cường giả Thượng Cổ Thần Long Tộc dốc toàn lực mà động, nếu bọn họ cứng rắn đánh một trận, phần thắng không phải rất lớn.

Diệp Trường Sinh lại được Thượng Cổ Thần Long Tộc che chở, đây là điều mà bọn họ tuyệt đối không ngờ tới, theo bọn họ biết, Thượng Cổ Thần Long Tộc chưa bao giờ tham dự đại chiến giữa nhân tộc, lần này bọn họ vì cái gì?

Đúng lúc này.

Trên hư không truyền đến một tiếng nổ vang, ngay sau đó một vết nứt xuất hiện trong thời không, ba bóng người đi ra.

Đạp không mà đi, bay đến bên người Thành Thiên Tú.

Ba người này không phải ai khác, chính là Hạo Huyền Lăng, Võ Cô Độc và Hiên Viên Bác.

Thành Thiên Tú vội vàng nghênh đón: "Môn chủ, sao người tự mình đến đây?"

Sắc mặt Hạo Huyền Lăng âm trầm đến cực điểm, lạnh lùng nói: "Hố đen vũ trụ do Thượng Cổ Thần Long Tộc trấn thủ cũng biến mất."

Chương 1311: Cầu giết

Thành Thiên Tú nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Quả nhiên là hắn."

Hạo Huyền Lăng lại nói: "Hổ đen vũ trụ vừa mới biến mất không lâu, hẳn là còn ở trên người Diệp Trường Sinh, cho nên ta tự mình đến đây chính là vì giết hắn."

Nói đến đây, lão ta dừng lại, tiếp tục: "Nếu ta không đoán sai, toàn bộ hổ đen vũ trụ biến mất đều ở trên người Diệp Trường Sinh."

Thành Thiên Tú khiếp sợ nói: "Hắn thật sự là một kẻ điên, thu thập hổ đen vũ trụ làm gì, chẳng lẽ vì đối địch với Kỷ Nguyên Môn chúng ta sao?"

Hạo Huyền Lăng lắc đầu: "Vì sao người không nghĩ một chút, Diệp Trường Sinh giấu hổ đen vũ trụ ở nơi nào?"

"Hoặc là nói loại không gian gì có thể chứa được hổ đen vũ trụ?"

Thành Thiên Tú: "..."

Hạo Huyền Lăng quay đầu nhìn về phía Võ Cô Độc, Hiên Viên Bác, ba người chúng ta đến nơi này có chút không thích hợp, nhưng không trừ Diệp Trường Sinh, chúng ta ăn ngủ không yên.

Hắn trở thành cơn ác mộng mà chúng ta sẽ không bao giờ quên.

Dứt lời, thân ảnh ba người chợt lóe, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, Hạo Huyền Lăng ghé mắt nhìn về phía Thiên Vũ: "Tử Điện, Thiên trưởng lão, biệt lai vô dạng."

Thiên Vũ đánh giá Hạo Huyền Lăng hồi lâu: "Người... Người là vị Hạo Tộc kia..."

Hạo Huyền Lăng cười nói: "Không nghĩ tới Thiên trưởng lão còn nhớ rõ ta."

Thiên Vũ nói: "Diệp Trường Sinh là của Kỷ Nguyên Môn các

người.”

Hắn thật sự không ngờ, sau lưng Kỷ Nguyên Môn là Hạo Tộc, thân phận của Hạo Huyền Lăng thật sự quá mạnh mẽ, cho dù Điện chủ bọn họ nhìn thấy cũng phải nhường ba phần.

Hạo Huyền Lăng vô cùng hài lòng gật gật đầu, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Biết ta là ai không?"

"Không biết!" Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Có biết thân phận của người hay không rất quan trọng sao?"

Hạo Huyền Lăng nói: "Tự giới thiệu, Môn chủ Kỷ Nguyên Môn Hạo Huyền Lăng."

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là Môn chủ Kỷ Nguyên Môn."

Nói đến đây, hắn lắc đầu thất vọng: "Người không giống ta nghĩ, quá yếu."

Hạo Huyền Lăng: "..."

Nói lời điên cuồng.

Không biết sống chết.

Chỉ có tu vi như người, lấy cái gì chống lại ta?

Hạo Huyền Lăng lạnh lùng nói, quay đầu nhìn về phía Võ Cô Độc: "Lần trước ở Kỷ Nguyên Môn, sau khi nhìn thấy Phó Thanh Huyền, người đã bị dọa chạy mất?"

Võ Cô Độc gật đầu: "Đừng nói ta không cho người cơ hội, để cho huynh trưởng của người đi ra đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nghiêm túc à?"

Võ Cô Độc nói: "Để hắn đi ra."

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, bộ dáng rất khó xử: "Được rồi, các người cố chấp như thế, vậy ta đành đồng ý với các người."

Bịch.

Một đoàn ánh sáng xuất hiện hình thành một màn sáng, giống như cánh cửa kết giới.

Võ Cô Độc khinh thường: "Cố làm huyền ảo."

Vừa dứt lời, mơ hồ có một bóng dáng áo trắng xuất hiện, đang từ trong màn sáng chậm rãi đi ra.

Tiêu Huyền?

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Huyền: "Huynh trưởng, có người tìm người, nghe ý của hắc hình như là muốn đánh người."

Tiêu Huyền lạnh nhạt bình tĩnh: "Ai, đứng ra."

Võ Cô Độc nhìn Tiêu Huyền, người này cũng quá mạnh, hắc cũng là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh sao?

Những người lão ta muốn tìm là Phó Thanh Huyền, không phải nam tử áo trắng trước mắt.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, chỉ thẳng lên người ba người Hạo Huyền Lăng, Võ Cô Độc, Hiên Viên Bác: "Huynh trưởng, chính là ba người bọn họ muốn đánh người."

Hạo Huyền Lăng: "..."

Võ Cô Độc: "..."

Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: "Ba vị đổi chỗ được chứ."

Dứt lời, một đoàn thần lực vô hình bao vây ba người Hạo Huyền Lăng, ngay sau đó, sóng khí giống như một cơn lốc xoáy biến mất.

Mang đi luôn?

Diệp Trường Sinh cũng thật không ngờ Tiêu Huyền sẽ trực tiếp mang ba người đi, vốn hắc còn muốn xem cuộc chiến.

Ai, bỏ lỡ một trò hay.

Chủ yếu là hắc chưa từng thấy Tiêu Huyền ra tay.

Nhìn thấy cảnh này.

Thanh Thiên Tú ngậy ngốc.

Bối cảnh của Diệp Trường Sinh quá mạnh mẽ.

Không ai biết một giây sau hắc sẽ mang đến cho người kinh hãi gì.

Sau khi Thiên Vũ sợ hãi ngẩn ngủ, khoe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh lẽo, cường giả bên cạnh Diệp Trường Sinh đều rời đi, đã đến lúc bọn họ ra tay thu thập Diệp Trường Sinh.

Lão ta dẫn theo hai người bên cạnh trực tiếp ra tay tấn công Diệp Trường Sinh, không dây dờ dài dòng chút nào.

Sạch sẽ gọn gàng, hủy thiên diệt địa.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên, sóng khí mê mông cuồn cuộn đánh bay ba người Diệp Trường Sinh ra ngoài.

Mặc dù như thế, hắc vẫn bảo vệ hai người Thái Sơ, An Lạc Nhi ở sau lưng, trên mặt hắc hiện lên tức giận.

Hắc đã rất lâu không tức giận.

Nhưng Thiên Vũ thật sự đã chọc giận hắc, bắt nạt thực lực hắc yếu?

Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Vũ: "Ta vốn không muốn ra tay, cũng do người ép, nhất định phải xem tư thế kiếm vô địch của ta sao?"

Dứt lời, hắc đi từng bước từng bước về phía Thiên Vũ, trực tiếp mở Thần Ma Báo Tẩu, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

Ta nghiêm túc, ngay cả mình cũng đánh.

Tại sao có thể như vậy?

Cấp bậc của hần tăng lên quá nhanh.

Chương 1312: Vũ trụ đệ nhất kiếm

Thiên Vũ cảm giác mạch não của mình có chút không đủ, đứng ở vũ trụ vô số năm tháng, chưa từng thấy qua có người tăng cấp bậc như vậy.

"Cầu giết."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu người không ra tay, vậy ta sẽ đại khai sát giới."

Hư không vô tận.

Một nam tử áo trắng xuất hiện, hơi thở mờ mịt quanh quẩn trên người, tiên khí dập dờn như trích tiên trong tranh.

Người tới không phải ai khác, chính là Tiêu Huyền.

Chỉ thấy hần tiện tay vung lên, ba người Hạo Huyền Lăng, Võ Cô Độc, Hiền Viên Bác từ trong không gian bay ra.

Ba người đứng ngay ngắn trước mặt Tiêu Huyền, vẻ mặt vô cùng đề phòng, khí thế hủy thiên diệt địa trên người bắn ra.

Ở trước mặt cường giả Tiêu Huyền, bọn họ không dám giữ lại chút nào, nếu không, có thể ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Hạo Huyền Lăng mạnh mẽ áp chế chấn động: "Các hạ, ta là Thiếu chủ Hạo Tộc, chẳng lẽ các hạ muốn đối địch với Hạo Tộc sao?"

Hạo Tộc?

Thiếu chủ?

Ta chưa từng nghe nói qua Hạo Tộc.

Tiêu Huyền lạnh nhạt nói.

Hạo Huyền Lăng cảm nhận được nhục nhã quá lớn, vốn tưởng rằng dùng Hạo Tộc để chấn nhiếp Tiêu Huyền, bọn họ có thể bình yên vô sự, không nghĩ tới Tiêu Huyền căn bản không để ý Hạo Tộc.

Võ Cô Độc nói: "Các hạ là vũ trụ đệ nhất đao - Tiêu Huyền?"

"Chính là tại hạ!" Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: "Vô số năm tháng trôi qua, còn có người có thể nhận ra ta, xem ra ở thời đại kia vẫn lưu lại ấn ký của ta."

Ta là người thích khiêm tốn nhất, thế nhưng thực lực không cho phép, lưu lại nhiều truyền thuyết như vậy.

Tội lỗi, tội lỗi.

Ba người: "..."

Tiêu Huyền chỉ nói thẳng, năm đó hắn cũng chỉ là một trong những tùy tùng của Yến Bắc Phi, rất khiêm tốn, rất khiêm tốn.

Võ Cô Độc lại nói: "Các hạ không biết Hạo Tộc, hẳn là biết Vũ Trụ Võ Minh chứ."

Vũ Trụ Võ Minh.

Tiêu Huyền giật mình: "Các người có quan hệ với Vũ Trụ Võ Minh."

Võ Cô Độc nói: "Ta là tam Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh."

Tiêu Huyền gật gật đầu: "Nếu người là hậu duệ của Võ Đạo Nhân, ta có thể không giết người, trở về nói cho Võ Đạo Nhân, Tiêu Huyền ta đã trở lại."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Về phần lão tổ các người có đánh chết người hay không, ta cũng không biết."

Võ Cô Độc: "..."

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiêu Huyền và lão tổ có quen biết?

Trong lòng sợ hãi vạn phần, thật ra thân phận thật sự của lão ta căn bản cũng không phải là Tam Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh, mà là người bị Vũ Trụ Võ Minh xóa tên.

"Người đi đi, nhớ mang lời về cho ta!" Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: "Lá gan các người quá lớn, ngay cả huynh đệ ta cũng dám bắt nạt."

"Nói đi, muốn chết với tư thế gì."

Vẻ mặt Võ Cô Độc đề phòng, trầm giọng nói: "Tiêu tiền bối, ta có thể dẫn bọn họ cùng nhau rời đi không? Giữa chúng ta và Diệp công tử có một ít hiểu lầm."

"Nếu Diệp công tử là huynh đệ của Tiêu tiền bối, sau này chúng ta sẽ không bao giờ trêu chọc hắn nữa."

Tiêu Huyền lắc đầu: "Nể mặt Võ Đạo Nhân, chỉ có thể để một mình người rời đi, đừng nói nữa, bằng không, ngay cả người ta cũng giết."

Võ Cô Độc sợ tới mức cả người giật mình, lảng lảng nhìn về phía Hạo Huyền Lăng, giống như lại nói, Môn chủ, ta tận lực.

Ngay sau đó.

Lão ta xoay người rời đi, biến mất ở tiên khung vô tận.

Tiêu Huyền nhìn về phía Hạo Huyền Lăng, Hiên Viên Bác: "Bản thể của người ở Hạo Tộc, ta sẽ đi tìm người."

"Về phần người, có thể sẽ phải thân tiêu hồn diệt."

Bùm bùm.

Hiên Viên Bác trực tiếp quỳ xuống.

Quỳ trước để kính?

Hành động này khiến Tiêu Huyền bối rối.

Hiên Viên Bác nói: "Tiêu tiền bối, cho ta một phút đồng hồ, để ta nói một chút."

Tiêu Huyền nói: "Cầu ta không giết người?"

Hiên Viên Bác vội vàng nói: "Tiêu tiền bối, ta biết mình ở trước mặt người rất yếu, nhưng ta có thể giúp Diệp công tử, tiền bối

không cách nào ra tay ở phương thế giới này, hãy giao an nguy của Diệp công tử cho ta.”

"Ta rất yếu, nhưng ta rất siêng năng, về sau ta có thể hầu hạ tiền bối."

"Ta rất yếu, nhưng ta hiểu rõ vũ trụ, tiền bối và Diệp công tử vấn đề gì đều có thể hỏi ta."

Nói đến đây, mắt lão ta lộ ra ý cầu xin: "Tiêu tiền bối, người động thủ đi! ”

Vô địch.

Hiên Viên Bác trực tiếp kéo căng giá trị cầu sống sót.

Còn có thể làm như vậy.

Thật ra, Hiên Viên Bác cũng không còn cách nào khác, muốn sống, phải tạo cơ hội cho mình.

Võ Cô Độc đã rời đi.

Hạo Huyền Lăng cũng chỉ là một luồng phân thân, mà tình huống của lão ta không giống, nếu bị giết, thật sự hình thần câu diệt.

Tu luyện đến bây giờ, một đường đi tới đã không dễ dàng cỡ nào, lão ta muốn sống.

Sống để có hy vọng.

Đại trưởng phu có được giãn được.

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh có ta bảo vệ, không cần người."

Tiện tay vung lên, một nguồn linh khí bay ra, oanh kích trên người Hiên Viên Bác, bóng người bay ngược ra ngoài, xẹt qua bầu trời vô tận.

Chương 1313: Vũ trụ đệ nhất kiếm (2)

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Hiên Viên Bác hóa thành bột mịn.

Thủ đoạn sắc bén, một chút cũng không dây dưa.

Trong hư không, chỉ còn lại Hạo Huyền Lăng ở trong không khí gợn ngang.

Đầy ý chí mà đến, vốn tưởng rằng có thể lấy được đầu của Diệp Trường Sinh, đạt được hố đen vũ trụ trên người hắn.

Sự tình biến ảo khó lường, phát triển thành như bây giờ là điều hắn ta tuyệt đối không ngờ tới.

Tiêu Huyền búng ngón tay, một luồng linh khí xuyên qua mi tâm Hạo Huyền Lăng, linh hồn trở nên hư ảo, dần dần hóa thành hư vô.

Hạo Tộc?

Cho dù là Hạo Khung ở chỗ này, ta cũng giết hắn.

Dứt lời, Tiêu Huyền biến mất tại chỗ...

...

Thành Vạn Long.

Vùng trời.

Nhóm người Thiên Vũ, Thành Thiên Tú sợ hãi không thôi, tu vi của Diệp Trường Sinh điên cuồng tăng vọt, kiếm khí bao trùm ngập trời.

Thật đáng sợ.

Trong nháy mắt tăng lên hai cấp bậc lớn, làm sao có thể biến thái thành như vậy?

Diệp Trường Sinh bước một bước đi về phía trước, nơi đi qua, kiếm khí đập tan tiên khung: “Vũ trụ đệ nhất kiếm!”

Đây là đao phổ hần tìm hiểu do Tiêu Huyền lưu lại, tự nghĩ ra kiếm pháp, đặt tên là Vũ trụ đệ nhất kiếm.

Kiểm khí che khuất bầu trời, kiếm lớn chỉ trời hóa thành thực chất, chém vào trên người mấy người Thiên Vũ.

Tiên khung bị chôn vùi, giống như tận thế.

Một kiếm, diệt hết.

Kiểm đạo vô địch, duy ngã độc tôn.

Tay Diệp Trường Sinh cầm Tiên Trụ Kiếm, hóa thành một luồng tàn ảnh, giết vào trong đám người ngoài thành, kiếm khí khuấy động ba vạn dặm...

Không biết qua bao lâu, trên hư không không còn lại bao nhiêu bóng người, Diệp Trường Sinh cầm Cổ Kiếm, nhỏ máu ngạo nghễ đứng trên hư không.

"Còn ai nữa."

Đã lâu lắm rồi không giết chóc vui vẻ như vậy.

Hắn cảm giác hình như sát giới của mình đột phá.

Theo âm thanh quanh quẩn mà lên, hư không yên tĩnh, chỉ còn lại mấy người sợ tới mức hồn phi phách tán, giống như hóa đá.

Đúng lúc này.

Thiên Vũ đứng lên, nhìn Diệp Trường Sinh lơ lửng, quả thực chính là một chiến thần vô địch.

Vũ Trụ đệ nhất kiếm, còn gọi là kiếm vô địch.

Trong một kiếm này ẩn chứa quá nhiều áo nghĩa, thuộc tính và số mệnh kiếm đạo.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở của Thiên Vũ, lao xuống

phía dưới, phi kiếm đầy trời bay xuống, giống như mưa rào.

Ngao Thiên Hùng đi tới bên cạnh hắn: "Diệp tiểu hữu, người cũng quá mạnh rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp tiểu hữu, không thể sử dụng vũ trụ đệ nhất kiếm vừa rồi nữa, giới này đã không chịu nổi."

Không chịu được?

Hủy thế giới này thì sao?

Hắn điên rồi.

Đơn giản là điên cuồng.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, một người không lưu."

Cường giả Thượng Cổ Thần Long Tộc bắt đầu tiêu diệt toàn bộ tu sĩ trên hư không, rất nhanh, trời đất khôi phục bình tĩnh, sương máu tràn ngập che trời.

Diệp Trường Sinh trở lại bên cạnh Thái Sơ, An Lạc Nhi: "Sau này đánh nhau thì gọi ta, tướng công bảo vệ các người."

Thái Sơ nói: "Đừng để chúng ta đánh nhau, vậy chúng ta làm gì?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Các người có thể đánh nhau với ta."

Thành Vạn Long.

Trên thành.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, hai bên trái phải là Thái Sơ, An Lạc Nhi, đột nhiên một hơi thở mạnh mẽ truyền đến.

Tiêu Huyền xuất hiện trên thành, đôi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía núi cao xa xa kéo dài không dứt: "Ta đến muộn."

"Trường Sinh, người giết những người đó?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta giết."

"Giới này người đã vô địch, ta sẽ không cần lo lắng nữa." Tiêu Huyền trầm giọng nói: "Người cẩn thận Hạo Tộc, đây là một tộc vô cùng mạnh mẽ."

"Ta trở về."

"Huynh trưởng, chờ một chút!" Diệp Trường Sinh mở lời nói: "Đợi lát nữa, ta dẫn người cùng nhau rời đi."

Dứt lời.

Ba người Ngao Thiên Hùng, Ngao Đông Lăng, Ngao Tuân dẫn theo cường giả Thượng Cổ Thần Long Tộc xuất hiện ở trên thành.

Tiêu Huyền nhìn mọi người: "Cửu Long lão tổ còn đang ở Thần Long Tộc?"

Ngao Thiên Hùng lắc đầu: "Hồi tiền bối, Cửu Long tổ tiên đã rời khỏi Thần Long Tộc."

Tiêu Huyền gật đầu: "Hắn là hy vọng của Thượng Cổ Thần Long Tộc các người, hắn là đi tới nơi rộng lớn hơn."

Trong lòng Ngao Thiên Hùng vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới Tiêu Huyền lại biết Cửu Long tổ tiên của bọn họ.

Diệp Trường Sinh nhìn Ngao Thiên Hùng: "Dẫn theo người của người, đi theo ta."

Ngao Thiên Hùng hơi giật mình: "Diệp tiểu hữu muốn dẫn chúng ta tới nơi nào."

"Đi rồi người sẽ biết." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, quay đầu nhìn về phía Thái Sơ: "Hai vị nương tử, các người về phủ trước."

Thần Cung mở ra, màn sáng xuất hiện như cánh cửa kết giới.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, chư vị tiền bối, cùng nhau đi vào đi."

Mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, tiến vào trong Thần Cung, ngau sau đó, bọn họ bị một màn trước mắt làm cho chấn động.

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, không nghĩ tới người còn có tiểu thế giới hoàn mỹ như vậy."

"Huynh trưởng chê cười, ta cảm thấy rất bình thường!" Diệp Trường Sinh nói xong, quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, không phải người muốn biết hố đen vũ trụ ở nơi nào sao?"

Chương 1314: Kết cấu vũ trụ

Chấn động.

Vô cùng chấn động.

Ngao Thiên Hùng nhìn ba hố đen vũ trụ trước mắt, giọng nói khẽ run lên: "Diệp tiểu hữu, người thu thập hố đen vũ trụ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Như thế nào, tiền bối cảm thấy sở thích của ta có đặc biệt không?"

Ngao Thiên Hùng lắc đầu, vội vàng nói: "Diệp tiểu hữu có thể nói cho ta biết, người còn có bí mật gì nữa không?"

"Lão Cửu, người dẫn những người khác rời đi, tùy tiện giới thiệu Thần Cung." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đúng rồi, dẫn bọn họ đi Thăng Huyết Trì, địa mạch Cửu Long, Niết Bàn Trì một vòng, đến chính là khách, không thể chậm trễ."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta đi làm."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối, người đã xem hố đen vũ trụ rồi, ta lại dẫn người đi xem những bí mật khác của ta."

Dứt lời.

Thần tháp Tử Dương xuất hiện, lơ lửng trước mặt ba người, Diệp Trường Sinh, Tiêu Huyền hóa thành một vệt sáng tiến vào trong đó.

Ngao Thiên Hùng vội vàng đuổi theo, đi vào trong Thần tháp: "Diệp tiểu hữu, đây lại là chí bảo gì?"

Một tòa tháp rất bình thường.

Tiêu Huyền chỉ cười cười.

Một tòa tháp bình thường?

Có tháp bình thường như vậy trong vũ trụ không? Hẳn năm mơ

cũng muốn một tòa.

Chẳng bao lâu.

Ba người đi tới bờ Trạ Hà, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Tiền bối, đây chính là bí mật người muốn."

Ngao Thiên Hùng nhìn dòng sông mênh mông vô tận trước mắt: "Diệp tiểu hữu, đây là sông gì?"

Trạ Hà.

Sông thần đệ nhất vũ trụ.

Có thể người chưa bao giờ nghe nói về nó.

Tiêu Huyền lạnh nhạt bình tĩnh.

Ngao Thiên Hùng gật đầu, vô cùng thành thật: "Đích thật là lần đầu tiên nghe nói."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một ít Trạ Hà Thần Thủy xuất hiện ở phía trước Ngao Thiên Hùng: "Tiền bối, uống một chút."

Nước này có thể uống được sao?

Ngao Thiên Hùng hơi hoài nghi.

Tiêu Huyền cười nhạt một tiếng, đưa Trạ Hà Thần Thủy vào trong miệng: "Nếu người thường xuyên uống nước này, thành tựu tương lai của người phải ở trên Cửu Long lão tổ."

Nghe tiếng.

Ngao Thiên Hùng không chút do dự, trực tiếp đưa Trạ Hà Thần Thủy vào trong miệng, ngay sau đó, trên người hắn bắn ra vô số ánh sáng vàng.

Tràn ngập mỗi một tắc không gian trong Thần tháp Tử Dương.

Ngay sau đó.

Một tiếng long ngâm vang vọng, Ngao Thiên Hùng huyền hóa thành bản thể lại là một Vũ Trụ Cửu Trảo Hoàng Kim Long.

"Diệp tiểu hữu, ta có thể uống nhiều hơn không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tùy tiện, đừng tham, uống ít có lợi, uống nhiều sẽ tổn thương thân thể."

Tiêu Huyền nhìn Ngao Thiên Hùng cắn nuốt Thần Thủy Trụ Hà: "Trường Sinh, người sẽ không tính để hấn ở chỗ này chứ?"

Huynh trưởng không muốn sao?

Cũng không phải, chỉ là bí mật này càng ít người biết thì càng an toàn với người, ta sợ người nắm không được.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng yên tâm, ta có thể nắm chắc."

Nói đến đây, hấn dừng một chút, tiếp tục nói: "Huynh trưởng, lúc trước huynh nói bảo ta cẩn thận Hạo Tộc, hình như ta và Hạo Tộc không có giao tiếp gì."

Tiêu Huyền nói: "Môn chủ Kỷ Nguyên Môn là Thiếu chủ Hạo Tộc."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như thế, huynh trưởng biết Hạo Tộc ở nơi nào không."

Tiêu Huyền lại nói: "Thời đại chúng ta, Hạo Tộc chỉ là một gia tộc rất yếu, sinh hoạt ở nhất tinh vũ trụ, ta cũng không rõ hiện tại bọn họ ở nơi nào."

Nhất tinh vũ trụ?

Diệp Trường Sinh yếu ớt hỏi: "Huynh trưởng, có phải còn có nhị tinh, tam tinh vũ trụ không?"

Tiêu Huyền giật mình: "Không sai, còn có cửu tinh."

Trong nháy mắt Diệp Trường Sinh cảm giác cả người đều không tốt, ai xây dựng kết cấu vũ trụ này, mọi người sống cùng một chỗ không tốt sao?

Vì cái gì nhất định phải thành lập một tinh vũ trụ, phân đẳng cấp nghiêm ngặt như vậy?

"Huynh trưởng, thành Vạn Long ở nhất tinh vũ trụ sao?"

Tiêu Huyền nói: "Không ở đây."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Huynh trưởng, đại thiên vũ trụ kia là ở trên cửu tinh vũ trụ sao?"

Tiêu Huyền gật đầu: "Là như vậy, ta nói là cục diện thời đại chúng ta, hiện tại thời đại liên tục thay đổi, có người xây dựng lại văn minh hay không, ta không rõ ràng lắm."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nếu ta và huynh trưởng đều không biết, vậy chúng ta một lần nữa hiểu rõ thế giới này."

Ngang.

Ngang.

Tiếng rỗng ngâm chấn động tai, nước Trụ Hà bốc lên, Ngao Thiên Hùng bay lượn trên Trụ Hà.

Diệp Trường Sinh nhìn Ngao Thiên Hùng: "Huynh trưởng, người nói phần cuối của Trụ Hà rốt cuộc ở nơi nào?"

"Trường Sinh, vấn đề này quá thâm sâu, ta thật sự không cách nào trả lời người." Về mặt Tiêu Huyền nghiêm túc: "Trường Sinh, có quá nhiều chỗ không biết, người không cần mạo hiểm."

"Rất nhiều nơi chưa từng có sinh linh đi tới, một khi bước vào trong đó, nhẹ thì thực lực mất hết, mềm nhũn, nặng thì chết."

"Làm người đừng quá mệt mỏi."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Huynh trưởng, ta chỉ tò mò, không nghiêm trọng như vậy."

Tiêu Huyền nói: "Rất nghiêm trọng."

Dứt lời.

Ngao Thiên Hùng lao xuống, hóa thành hình người bay đến bên người hai người: "Diệp tiểu hữu, Thần Thủy này quá mạnh."

Chương 1315: Tâm vô địch

"Người thích là được rồi." Diệp Trường Sinh nói: "Tu vi của tiền bối tăng lên, cũng không nên quấy rầy huynh trưởng tu luyện, chúng ta trước rời khỏi nơi này."

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp tiểu hữu, ta có thể lấy chút Trụ Hà Thần Thủy mang về cho những người khác trong Thần Long Tộc không?"

"Đương nhiên."

Diệp Trường Sinh không keo kiệt chút nào, trả giá luôn có hồi báo, hơn nữa hắn lấy đi Hồng Mông Long Cách và hổ đen vũ trụ của Thần Long Tộc, hắn nên cho bọn họ một ít bồi thường.

Dù sao hắn chưa bao giờ thích nợ người khác.

Nhìn Ngao Thiên Hùng đang thu thập Thần Thủy Trụ Hà, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, mình ưu tú như vậy, Thượng Cổ Thần Long Tộc sẽ không dính lấy hắn, một mực muốn ở lại bên cạnh hắn chứ.

Nếu thật sự là như vậy, hắn nhất định sẽ... Đồng ý.

Hạo Tộc.

Bên trong một cung điện cổ.

Bóng người ngồi ngay ngắn trên ngọc bồ, đột nhiên miệng phun ra một ngụm máu bắn tung tóe, rơi trên mặt đất.

Người này không phải ai khác, chính là Hạo Huyền Lăng.

Ai phá hủy phân thân của ta?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Môn?

Hạo Huyền Lăng tiếp nhận truyền thừa Hạo Tộc, trước mắt là thời khắc quan trọng nhất để lão ta tăng cấp bậc, tuyệt đối không nghĩ tới lại bị một kích này, điều này có thương tổn rất lớn với bản thể

của lão ta.

Phải mất rất nhiều thời gian để trở lại đỉnh cao.

Hắn ta chậm rãi đứng lên, di chuyển đi ra ngoài cung điện.

Kéo kẹt.

Cung điện mở ra, một bóng người xuất hiện trước mặt Hạo Huyền Lăng: "Thiếu chủ, người bị thương."

Hạo Huyền Lăng nhìn lão giả: "Minh thúc, phiền người đi một chuyến đến Kỷ Nguyên Môn, xem tình huống trong Môn."

Hạo Minh gật đầu: "Thiếu chủ an tâm dưỡng thương, lão phu đi ngay."

Bịch.

Bóng người chột lóe, biến mất trên bầu trời Hạo Tộc.

Hạo Huyền Lăng rời khỏi cung điện, đi sâu vào Hạo Tộc, một dự cảm không lành xuất hiện, luôn cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

...

Nhất tinh vũ trụ.

Phân đà Tử Điện.

Một bóng đen cuội gió mà đi, đi tới trước Kinh Thiên Cung Khuyết, khom người một cái: "Điện chủ, ba người Thiên Vũ ngã xuống, mệnh bùa của bọn họ bị vỡ vụn. Hàn Điện chủ chưa biết sống chết, không rõ tung tích."

"Bọn họ đi chém Diệp Trường Sinh rồi?" Một giọng nói khàn khàn từ trong cung điện truyền ra, ngay sau đó một người từ trong không gian đi ra.

Gia Cát Du Long.

Điện chủ của Tử Điện ở nhất tinh vũ trụ.

Bóng đen lại nói: "Hồi Điện chủ, bốn người Hàn Điện chủ đi chấp hành nhiệm vụ chém chết Diệp Trường Sinh."

Vẻ mặt Gia Cát Du Long lạnh lùng: "Xem ra sự hiểu biết của chúng ta về Diệp Trường Sinh vẫn chưa đủ thấu triệt."

"Liên tiếp chịu thiệt ở trong tay hắn, sự tồn tại của người này đã uy hiếp đến chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Báo tên Diệp Trường Sinh lên, hơn nữa đưa hắn vào giấy thông báo tử vong."

Bóng đen gật đầu: "Điện chủ, có muốn tiếp tục phái người đi chém chết Diệp Trường Sinh không?"

Không cần.

Không biết nội tình của Diệp Trường Sinh, tùy tiện đi tới chỉ hy sinh vô ích.

Gia Cát Du Long trầm giọng nói: "Đi Thiên Cơ Lâu lấy tin tức của Diệp Trường Sinh, lần này không ra tay thì thôi, nếu ra tay nhất định phải một kích trí mạng."

"Thuộc hạ sẽ tới Thiên Cơ Lâu."

Gia Cát Du đưa mắt nhìn lão giả rời đi, rời khỏi phân đà, biến mất trên hư không.

Trong khi đó.

Bốn thế lực Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ rơi vào sợ hãi.

Bọn họ nhiều lần tham gia nhiệm vụ vây giết Diệp Trường Sinh, mỗi một lần phái người đi đều đá chìm đáy biển.

Diệp Trường Sinh lại một lần lại một lần trở nên mạnh mẽ, điều này làm cho bọn họ cảm nhận được uy hiếp, nếu như Diệp Trường Sinh tìm tới cửa, bọn họ có thể ngăn cản sao?

Thế lực bốn phương âm thầm liên hợp cùng một chỗ, hình thành

đồng minh chém giết Diệp Trường Sinh, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Bọn họ vô cùng rõ ràng, một phương thế lực rất có thể sẽ gặp độc thủ của Diệp Trường Sinh.

Trong đó ghen ghét nhất chính là Đoạt Thiên Giả, bọn họ một đường nhìn Diệp Trường Sinh trưởng thành.

Một người đã thay đổi vận mệnh của một chủng tộc, Diệp Trường Sinh đã làm điều này.

Nếu không có Diệp Trường Sinh xuất hiện, Thần Ma Tộc đã biến mất trong dòng vũ trụ từ lâu.

Thời đại thiên kiêu, cơn ác mộng của họ.

Thế lực bốn phương bắt đầu triệu tập tất cả lực lượng, chuẩn bị trận chiến cuối cùng với Diệp Trường Sinh.

...

Thương Khung Thần Cung.

Hai người Diệp Trường Sinh, Ngao Thiên Hùng xuất hiện, đứng ngay ngắn trên một tòa lâu các, linh khí nồng đậm bao phủ trên người bọn họ.

Ngao Thiên Hùng nói: "Diệp tiểu hữu, tòa tiểu thế giới này quả thực chính là thiên đường của sinh linh."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, thích không?"

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Thích."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối có thể tu luyện ở đây, ta rất rất hoan nghênh."

Ngao Thiên Hùng hơi giật mình: "Diệp tiểu hữu, nếu lão phu dẫn Thượng Cổ Thần Long Tộc ở lại bên người người, người sẽ thu nhận chúng ta chứ?"

Chương 1316: Tâm vô địch (2)

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đương nhiên, vinh hạnh của ta."

Ngao Thiên Hùng nói: "Được, ta đại diện cho Thượng Cổ Thần Long Tộc, phụng Diệp tiểu hữu làm Thiếu chủ, về sau xin Thiếu chủ che chở nhiều hơn."

"Đó là đương nhiên." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Sau này các người sẽ ở lại Thần Cung, tài nguyên nơi này rất tốt cho các người."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, hiện tại ta trở về Thần Long Tộc, giao tất cả tài nguyên và chí bảo cho Thiếu chủ."

"Nhiều năm như vậy, Thần Long Tộc vẫn có chút nội tình, có điều, không cách nào so sánh với Thiếu chủ."

"Không cần như vậy, các người vẫn nên giữ lại chí bảo, ta thật sự không thiếu." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, hẳn thật sự không phải người ham chí bảo.

Hơn nữa, đến bây giờ hẳn còn chưa dùng hết bảo tàng của Yến Bắc Phi, hẳn có được hệ thống, không thiếu nhất chính là chí bảo.

Mà hẳn lựa chọn để Thượng Cổ Thần Long Tộc lưu lại bên người, chủ yếu là coi trọng thực lực của bọn họ và không gian trưởng thành tương lai.

Một vệ đội Thần Long hình như không tồi, có một chút phong cách.

Diệp Trường Sinh tin tưởng để bọn họ tu luyện trong Thần Cung, rất nhanh sẽ trưởng thành thành đáng vẻ mà hẳn muốn.

Hẳn muốn vô địch.

Toàn phương vị vô địch, tu sĩ bên người sáng tạo ra thể lực.

Sau năm tháng vô tận, phạm là có người nhắc tới tên của hẳn, chỉ

nghĩ đến hai chữ - vô địch.

Theo tu vi không ngừng trở nên mạnh mẽ, tâm tình của hắn cũng bắt đầu xảy ra thay đổi, chính là muốn vô địch.

Người nào có ý kiến?

[Đinh, chúc mừng chủ nhân có được tâm vô địch, đạt được phần thưởng của hệ thống.]

Tâm vô địch?

Như vậy cũng được sao?

Thật ra, ta mới chỉ nghĩ một chút.

Hạnh phúc đến quá đột ngột.

Nó giống như người đang tưởng tượng chơi poker với người đẹp, đột nhiên một người phụ nữ xinh đẹp bước vào.

Luôn luôn bất ngờ không kịp chuẩn bị mà khiến người ta hưng phấn.

[Lập tức mở phần thưởng hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được một phần thưởng của hệ thống là cơ hội thăng cấp Thần Cung, một cơ hội triệu hoán ngẫu nhiên (chú ý triệu hoán này là triệu hoán tạm thời), một bộ Thái Chân Thần trang.]

Bên tai truyền đến âm báo hệ thống, Diệp Trường Sinh mạnh mẽ áp chế hưng phấn trong lòng, phần thưởng của hệ thống vẫn phong phú như thế, như vậy rất dễ làm cho người ta hiểu lầm đấy.

Giống như hắn có được tất cả hiện tại, toàn bộ đều dựa vào hệ thống, thật ra, hắn cũng rất cố gắng.

Đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt nỗ lực.

Mỗi một lần đánh dấu đều trải qua cử tử nhất sinh, chưa từng nằm không mà đánh dấu.

Tuyệt đối không nên hiểu lầm hấn.

Cho dù không có hệ thống, hấn cũng sẽ rất mạnh mẽ, các người có tin không?

Lúc này.

Thân ảnh Chúc Cửu xuất hiện, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, bọn họ dựa vào không đi, làm sao bây giờ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vậy thì không cần đi, về sau tu sĩ Thượng Cổ Thần Long Tộc cũng tu luyện trong Thần Cung."

Nói đến đây, hấn quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Trở về Thần Long Tộc thu dọn đồ đạc đi."

Ngao Thiên Hùng hơi giật mình: "Ta đi đây."

Chúc Cửu lại nói: "Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta đi nơi nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Thế giới rộng lớn như vậy, chúng ta có thể đi quá nhiều nơi, có điều, trước đó, ta muốn trở về Hỗn Loạn Tinh Không một lần nữa."

Chúc Cửu biết Diệp Trường Sinh lại trở về Hỗn Loạn Tinh Không là vì hố đen vũ trụ.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh không lựa chọn thăng cấp Thần Cung, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, bay xuống trong phủ đệ của Ngao Hoàng.

Hai người Ngao Hoàng, Diệp Thập Vạn xuất hiện, khom người một cái, đồng thanh nói: "Thiếu chủ, những thứ này là linh giới thu được từ đại chiến ngoài thành."

Nhiều như vậy?

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu linh giới đi: "Lão Ngao, Thập Vạn, trong những linh giới này không có tài nguyên các người cần sao?"

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ đã đưa cái tốt nhất cho ta."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, tên Phó Điện chủ Tử Điện kia chạy trốn, cũng không phải Thiên Hùng huynh thả hắn đi, trong tay người nọ có một chỉ bảo thời không, cho nên mới may mắn chạy thoát."

"Chạy thì chạy, về sau có cơ hội lại giết hắn." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, thực lực của ngươi tăng lên quá nhanh, ta thật sự không giúp được ngươi, cho ngươi chiến giáp này."

Dứt lời.

Thần giáp Thái Chân bay ra, lơ lửng trước mặt Diệp Thập Vạn.

Thần giáp rực rỡ, tản ra hàn khí khủng bố, giáp này có thể địch lại bất kỳ công kích nào của cường giả cấp Thái Chân.

Cấp bậc của Diệp Thập Vạn sâu không lường được, có giáp này phòng ngự sẽ như hổ thêm cánh, chính là một chiến thần bất bại.

Thân thể Diệp Trường Sinh có thể nói là vô địch, giáp ở lại trong tay hắn cũng không cách nào phát huy uy lực lớn nhất, giao cho Diệp Thập Vạn xem như dùng hết sức.

"Lão Ngao, từ giờ phút này trở đi, Thượng Cổ Thần Long Tộc thần phục ta, kế tiếp ta dự định đi tới Hỗn Loạn Tinh Không, người đi theo bên cạnh ta hay là tiếp tục đi tìm Di Thất Điện Vị?"

Chương 1317: Tâm vô địch (3)

Ngao Hoàng nói: "Vũ trụ lớn như vậy, ta muốn xông vào một lần, Thiếu chủ mạnh mẽ như vậy, tạm thời không cần ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi đi, hy vọng người có thể có thu hoạch."

"Thiếu chủ yên tâm, ta nhất định cố gắng tìm được Di Thất Diện Vị." Ánh mắt Ngao Hừng vô cùng kiên định: "Thiếu chủ, mỹ nhân trong phủ ta làm sao bây giờ, nếu không Thiếu chủ giữ lại bên người đi."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Ngao Hoàng: "Người muốn hại ta sao? Bên cạnh ta lâu như vậy, người không hiểu rõ ta sao?"

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, nam nhân, ta đều hiểu."

...

Ngày hôm sau.

Ngao Thiên Hùng dẫn theo toàn bộ thành viên của Thượng Cổ Thần Long Tộc xuống thành Vạn Long, sau khi bái qua Diệp Trường Sinh, bọn họ tiến vào trong Thần Cung.

"Thiếu chủ, đây là những thứ mà Thần Long Tộc đã tích góp nhiều năm qua, kính xin Thiếu chủ nhận lấy."

Diệp Trường Sinh đánh giá linh giới, quyền trục, chí bảo mà Ngao Thiên Hùng đưa tới. "Những thứ này là công pháp, vũ kỹ, chí bảo của nhân tộc, Thần Long Tộc các người cũng không dùng được, ta thay các người bảo quản trước."

"Có điều, người yên tâm, ta sẽ không lấy đồ của các người vô ích."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn xẹt qua trên người mọi người Thần Long Tộc: "Thiên Hùng, người tuyển ra sáu người người có thiên phú mạnh nhất Thần Long Tộc, ta đưa cho bọn họ một đạo cơ duyên."

Ngao Thiên Hùng giật mình, bắt đầu chọn người.

"Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh, ba người các người đến gặp ta." Giọng nói của Diệp Trường Sinh vang vọng trên không trung, quanh quẩn ở trên Thần Cung.

Ngay sau đó.

Ba người Tinh Thần từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Ở thành Vạn Long, các người đều có thu hoạch, lát nữa, ta tặng các người một hồi cơ duyên."

Ba người Tinh Thần, Tinh Nguyệt, Đường Linh cộng thêm sáu người Thần Long Tộc đứng thẳng tắp ở trước mặt Diệp Trường Sinh, tâm thần hẳn vừa động, truyền thừa Cửu Long trong hệ thống buông xuống, bao phủ trên người chín người.

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Ba người Ngao Thiên Hùng, Ngao Đông Lăng, Ngao Tuân kinh hãi thất sắc, trầm miệng một lời: "Thiếu chủ lấy được truyền thừa của Cửu Long tổ tiên khi nào vậy?"

Truyền thừa mạnh mẽ như vậy, nói cho là cho, ba người mừng rỡ không thôi, lựa chọn của bọn họ là đúng.

Thượng Cổ Thần Long Tộc đi theo bên người Diệp Trường Sinh nhất định là tiền đồ vô lượng.

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "So sánh ra, tài nguyên mà chúng ta đưa cho Thiếu chủ thật sự là quá ít."

Ngao Đông Lăng nói: "Hơi ít, có điều, sau này chúng ta có thể tìm được càng nhiều tài nguyên."

Ngao Tuân gật đầu: "Không sai, chúng ta có thể giúp Thiếu chủ tìm càng nhiều tài nguyên, Thiên Hùng, người đừng quên ba nơi mà chúng ta có thể dẫn Thiếu chủ tới."

Dường như Ngao Thiên Hùng nghĩ tới điều gì: "Không sai, chờ

Thiếu chủ bận xong, chúng ta tìm Thiếu chủ thương thảo.”

"Ba chỗ kia hơi hung hiểm, nhưng ta tin tưởng Thiếu chủ nhất định không thành vấn đề."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Kẻ địch của Thiếu chủ mạnh bao nhiêu, các người cũng đã biết qua rồi, kế tiếp phải cố gắng tu luyện, nếu như chúng ta quá yếu, Thiếu chủ sẽ không cần chúng ta."

"Chúng ta cũng không thể làm nhục uy danh của Thượng Cổ Thần Long Tộc, các người hiểu không?"

Mọi người nhao nhao gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, vận mệnh của Thượng Cổ Thần Long Tộc đã trói buộc cùng một chỗ với thiếu niên trước mắt này.

Chín người tiếp nhận truyền thừa xong, Diệp Trường Sinh xoa người nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Các người hãy ở đây tu luyện, có bất kỳ nhu cầu gì thì tới tìm ta."

Ngao Thiên Hùng nói: "Để Thiếu chủ phỉ tâm."

Diệp Trường Sinh gật đầu, dẫn hai người Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, ba cột sáng xuất hiện trên bầu trời Thần Cung.

Tựa như núi lửa phun trào, cao vạn trượng, chói mắt rực rỡ.

"Huynh trưởng, hòa thượng, Côn Lôn lại mạnh lên."

Từng người quả thực chỉ tu luyện, chẳng lẽ ngoại trừ tu luyện thì không có chuyện gì khác sao?

Tuổi tác cũng không còn nhỏ, không nghĩ đến vấn đề cá nhân sao?

Tàng Thất thì cũng thôi, tay trái tay phải một động tác, hắn có thể giải quyết.

"Lão Cửu, tu vi người tăng lên hơi chậm, phải cố gắng nhiều hơn."

Chúc Cửu cười khổ nói: "Thiếu chủ, những người này là người điên, tu luyện quả thực không muốn sống."

"Có điều, Thiếu chủ yên tâm, ta chính là thiếu một cơ hội, chờ ta đột phá cũng rất điên cuồng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết người cần một cơ hội, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta dẫn người theo bên cạnh."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta cố gắng, chính mình cũng sẽ bội phục chính mình."

Đây... Lại là miệng pháo.

Trước khi rời khỏi thành Vạn Long, Diệp Trường Sinh đi gặp Long Thiên Chính, mặc dù người này không có tác dụng gì, nhưng ít nhất cho hắn một ít trợ giúp.

Nếu đã đồng ý cho lão ta một ít cơ duyên, đương nhiên là không thể nuốt lời, coi như là kết thiện duyên.

Chương 1318: Tâm vô định (4)

Đây cũng là phong cách làm việc của Diệp Trường Sinh.

Không sợ bất kỳ kẻ thù nào, cũng không khinh thường bất cứ ai.

Bởi vì người sẽ không bao giờ biết tiềm năng của một người là bao nhiêu, có lẽ trong một năm, một ngày nào đó, một chuyện đó có thể sử dụng đến hắn.

Long Thiên Chính biết được Diệp Trường Sinh muốn rời khỏi thành Vạn Long, tự mình ra khỏi thành đưa tiễn, trong khoảng thời gian này, chuyện xảy ra ở thành Vạn Long quả thực giống như nằm mơ.

Thượng Cổ Thần Long Tộc rời đi, thành Vạn Long xem như đã kết thúc, cũng không cách nào khôi phục lại huy hoàng trước kia.

Lão ta thật lòng muốn theo Diệp Trường Sinh rời đi, phụng dưỡng ở bên cạnh hắn, làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý.

Nhìn Trụ Côn biến mất trên bầu trời, Long Thiên Chính khẽ thở dài một tiếng: "Ta không xứng!"

Không phải là người nào cũng có thể ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, thực lực quá yếu, ngay cả tư cách cũng không có.

Điều này cũng giống như trong cuộc sống, có một số vòng tròn ngay cả khi bạn gọt đầu nhọn cũng không bao giờ có thể vào được.

Cuộc sống của đại lão luôn luôn xa không thể chạm tới, làm người ta hâm mộ.

...

Trụ Côn tiến lên.

Điểm đến là Hỗn Loạn Tinh Không.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng, gió lớn gào thét qua bên tai, đây đã là lần thứ tư hắn đi tới Hỗn Loạn Tinh Không.

Cũng không biết tình huống của Hi Huyền như thế nào, có thể bởi vì hố đen vũ trụ mà bị người đánh chết hay không.

Còn có Linh Nhi, Linh Khuynh các nàng ở nơi nào, trên mấy tinh vũ trụ, hay là đã đến Đại Thiên Vũ Trụ?

Các nàng rời đi quá lâu. Vũ Trụ Thần Cung đã từng mạnh mẽ, hiện tại cũng mai danh ẩn tích.

Hắn là bị hấn mạnh mẽ chấn nhiếp.

Về sau còn có bao nhiêu kẻ địch?

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ, Kỷ Nguyên Môn bị đánh thất linh bát lạc, Đoạt Thiên Giả ẩn nấp chung quanh, ngay cả dũng khí cứng rắn trực tiếp cũng không có, những người này cũng không có tư cách làm kẻ địch của hắn.

Hy vọng sẽ có một cuộc sống yên tĩnh.

...

Kỷ Nguyên Môn.

Trên cung điện bao phủ sát khí lạnh lẽo, lạnh thấu xương, làm cho người ta không rét mà run.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước Kỷ Nguyên Môn, còn không khỏi quay đầu nhìn sau lưng, nhiều lần xác định không có người đuổi theo, hắn ta mới thở dài một hơi, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Người này không phải ai khác, chính là Võ Cô Độc chạy trốn khỏi tay Tiêu Huyền.

Lão ta nói Vũ Trụ Vũ Minh ra, may mắn thoát khỏi một kiếp nạn. Vốn muốn đi tới Hạo Tộc, nhưng nghĩ lại, Tiêu Huyền có thể đi Hạo Tộc, cho nên đã trở lại Kỷ Nguyên Môn.

Một đường đi tới trước đại điện Kỷ Nguyên Môn, một lão giả khom người vái chào: "Võ trưởng lão, Môn chủ phái người đến để hiểu rõ chuyện xảy ra trong môn."

Võ Cô Độc dừng lại, mở lời dò hỏi: "Người tới là ai?"

Lão giả nói: "Hạo Minh đại nhân, hộ vệ bên người Môn chủ."

Võ Cô Độc nói: "Là hần, người ở đâu, lập tức dẫn ta qua."

Đại điện Kỷ Nguyên môn, Hạo Minh ngồi ngay ngắn ở vị trí trên, đang răn dạy cường giả Kỷ Nguyên Môn phía dưới, phân thân Môn chủ bị hủy, bọn họ lại hỏi cái gì cũng không biết, quả thực chính là một đám phế vật.

Tiếng răn dạy vang vọng trong đại điện, Võ Cô Độc đi vào, ánh mắt Hạo Minh dừng trên người lão ta: "Võ trưởng lão đã trở lại."

Võ Cô Độc nói: "Hạo Minh đại nhân không cần làm khó bọn họ, Môn chủ và ta đi chấp hành nhiệm vụ."

"Để cho bọn họ lui ra đi, người muốn biết cái gì, ta có thể nói cho người biết."

Dứt lời, lão ta ý bảo những người khác trong điện rời đi, mọi người vội vàng đứng dậy đi ra khỏi đại điện, cả đám như trút được gánh nặng.

Hạo Minh trầm giọng nói: "Người nào hủy phân thân Thiếu chủ."

Võ Cô Độc nói: "Vũ trụ đệ nhất đao, Tiêu Huyền."

Sắc mặt Hạo Minh đột nhiên biến đổi, không thể tin được: "Sao các người có thể gặp được cường giả như vậy, cường giả thời đại kia không thể nào xuất hiện ở giới này."

Võ Cô Độc lại nói: "Tiêu Huyền là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh, chúng ta đi chém Chết Diệp Trường Sinh."

"Mặt khác, Diệp Trường Sinh lấy đi ba hố đen vũ trụ, cái này quá mức kỳ lạ mạnh mẽ, đã trở thành đại họa tâm phúc của chúng ta."

Có người có thể lấy hổ đen vũ trụ?

Sao hẳn làm được?

Sự tức giận trên khuôn mặt Hạo Minh tiêu tán, gặp phải cường giả như Tiêu Huyền, đừng nói là một luồng phân thân, cho dù bản thể Hạo Huyền Lăng ở đó cũng không thể là đối thủ của hắn.

Sự tình còn phức tạp hơn lão ta tưởng tượng, phải lập tức trở về Hạo Tộc, báo tình huống cho Hạo Huyền Lăng.

"Võ trưởng lão, theo ta cùng đi Hạo Tộc."

Võ Cô Độc gật đầu: "Hạo Minh đại nhân, mời."

Hạo Minh biết sự tình náo loạn lớn, Tiêu Huyền là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh, nếu giận chó đánh mèo, sợ rằng Hạo Tộc sẽ gặp nạn.

Chậm thì sinh biến.

Nhanh chóng trở về Hạo Tộc, chuẩn bị trước, phòng ngừa bất trắc.

Chương 1319: Đến Kỷ Nguyên Môn

...

Trụ Côn dừng lại.

Ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Nhìn vào tất cả mọi thứ trước mắt vẫn còn rất quen thuộc.

Sự khác biệt duy nhất là... Khí tử vong ở nơi này càng lúc càng nồng đậm.

Diệp Trường Sinh nhảy xuống trên boong thuyền, dẫn theo bốn người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu tiến vào Hỗn Loạn Tinh Không.

Một đường đi về phía trước, xe nhẹ đường quen.

Mọi người rất nhanh đi tới vị trí của Hi Huyền, vô số phi thạch khổng lồ lơ lửng trên không trung, giống như đạn pháo gào thét mà qua.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay trên một tảng đá lớn, chăm chú nhìn hố đen trước mắt: "Chưa chết đi."

Khụ khụ.

Một hồi tiếng ho khan truyền ra, Hi Huyền anh tuấn đi ra từ hố đen, một đầu tóc đen biến thành tóc bạc, cả người già nua da cũng nhăn lại.

Thương nặng như vậy?

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Sau khi biết hấn rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không, chắc chắn Kỷ Nguyên Môn đã tới, bằng không sao Hi Huyền có thể bị thương thành như vậy.

"Ai đã thương người thành như vậy."

Hi Huyền nói: "Kỷ Nguyên Môn, Cẩm Kỳ Điện."

Nói đến đây, hần lại ho hai tiếng: "Nếu người không đến nữa, phỏng chừng sẽ không gặp được ta."

"Trong khoảng thời gian này không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ vẫn cuộn cuộn không ngừng phái người tới tấn công ta, quả thực quá bắt nạt người."

"Cũng may ta đánh chết bọn họ, nhưng chính mình cũng biến thành như vậy."

Đầu tiên Diệp Trường Sinh cho Hi Huyền một ít Trụ Hà Thần Thủy và nước sinh mệnh siêu cấp: "Chữa thương trước đi."

Hi Huyền nhận lấy hai bình ngọc, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng: "Người trở về làm gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta dự định lấy hổ đen vũ trụ đi."

Hi Huyền: "..."

Hi Huyền ngây người, tuyệt vọng...

Tất cả đến đột ngột như vậy, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Hần lảng lạng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta suýt chút nữa bị đánh chết, mới bảo vệ được hổ đen vũ trụ, bây giờ người lại lấy đi.

Người không nghĩ tới cảm xúc của ta sao?

Không nghĩ tới sao?

Muốn lấy đi, người cũng nên đến sớm một chút, vì sao phải đợi đến khi ta bị đánh tàn người mới đến?

Lời này may mắn là từ trong miệng Diệp Trường Sinh nói ra, nếu như những người khác nói, Hi Huyền đã động thủ.

Quá mẹ nó bắt nạt người khác.

Diệp Trường Sinh phát hiện về mặt Hi Huyền biến hóa: "Có thể người hiểu lầm ta rồi."

Hi Huyền nói: "Người nói cho ta một lý do lấy hổ đen vũ trụ."

Lý do?

Diệp Trường Sinh bị làm khó, cũng không thể nói cho Hi Huyền biết, tập hợp đủ tám hổ đen vũ trụ, hẳn có thể đạt được một phần thưởng của hệ thống chứ.

Diệp Trường Sinh nói: "Hi Huyền, ta đã gặp qua Phong Vu Tú, Phạm Nữ và Yến Bắc Phi, bọn họ trấn thủ hổ đen hắc động cũng bị ta lấy đi."

"Chúng ta quen nhau sớm nhất, nhưng khi đó ta không cách nào lấy được hổ đen vũ trụ, bằng không ta cũng sẽ không để cho người bị người đánh nhiều lần như vậy."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta biết người trung thành với chủ nhân của người, nhưng người có nghĩ tới, hổ đen vũ trụ sẽ không ngừng tiêu hao thực lực của người, kẻ địch trở nên mạnh hơn, người còn có năng lực trấn thủ sao?"

Hi Huyền biến sắc: "Người đã gặp qua mấy người Phong Vu Tú sao? Hổ đen vũ trụ bị người lấy đi đang ở đâu?"

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thần Cung mở ra: "Cùng nhau đi vào xem một chút."

Hi Huyền theo sát phía sau, hai người tiến vào trong Thần Cung, nhìn hổ đen vũ trụ lơ lửng, Hi Huyền trầm mặc.

"Rốt cuộc người làm như thế nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng không làm gì cả, hổ đen vũ trụ tự động chọn chủ, chính là đơn giản như vậy."

"Hi Huyền, người trấn thủ hổ đen vũ trụ vô số năm, đã đến lúc buông tay, chẳng lẽ người không muốn tự do sao?"

"Ở đây tu vi của người bị phong ấn, hoảng sợ không chịu nổi ngày,

còn có thể bị người của Kỷ Nguyên Môn, Cẩm Kỳ Điện công kích, người thật sự quá khó khăn, ta nhìn cũng đau lòng."

Hi Huyền nói: "Bọn họ giao hổ đen vũ trụ cho người, ngược lại rất thông minh, như vậy người sẽ rơi vào nguy cơ, sẽ trở thành đối tượng đuổi giết của mọi người."

"Không có biện pháp, người càng ưu tú thì thừa nhận càng nhiều, ta đã thành thói quen." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu người không muốn ta lấy hổ đen vũ trụ đi, ta cũng có thể lựa chọn không lấy, hết thấy đều phụ thuộc vào người."

Hi Huyền khẽ thở dài một tiếng: "Thời đại đã khác, đã từng thề phải trấn thủ hổ đen vũ trụ, bây giờ lại đường ai nấy đi, thời gian sẽ thay đổi tất cả, những lời này một chút cũng không sai."

"Người nói thật cho ta biết, người lấy hổ đen vũ trụ có phải sẽ đạt được lợi ích cực lớn hay không."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đích xác là như thế, nhưng phải tập hợp đủ tám hổ đen vũ trụ mới được. Bốn hổ đen vũ trụ khác đã được khởi động lại, muốn có được sợ là sẽ vô cùng khó khăn."

Chương 1320: Đến Kỳ Nguyên Môn (2)

Quả nhiên là như thế.

Hổ đen vũ trụ tiến vào thế giới nhỏ này, giới này sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn, nếu như chúng ta không suy đoán, chờ người tập hợp đủ tám hổ đen vũ trụ, người có thể để cho tiểu thế giới này buông xuống hiện thực.

Về phần người nói, hổ đen vũ trụ đã được khởi động lại, chỉ cần người có thể đạt được Hắc Động Chi Nguyên, có thể khôi phục hổ đen vũ trụ.

Những người khác có thể khởi động lại, người có thể khôi phục nó.

Hi Huyền nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nói: "Người đồng ý?"

Hi Huyền nói: "Ta còn lựa chọn khác sao? Ít nhất có một điểm người nói không sai, kẻ địch càng ngày càng mạnh, thời gian ta trấn thủ hổ đen vũ trụ không nhiều lắm."

"Giao nó cho người, ta rất yên tâm, còn tốt hơn là rơi vào trong tay những người khác."

Ngay sau đó.

Bóng dáng hai người chột lóe, lần thứ hai trở lại Hỗn Loạn Tinh Không, Diệp Trường Sinh nói: "Người có nghĩ rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Không hay không, người muốn đi tới nơi nào."

Hi Huyền không chút do dự nói: "Thiên Ngoại Thiên Mộ."

Thiên Ngoại Thiên Mộ?

Đó là nơi gì, tại sao người lại muốn đi?

Diệp Trường Sinh mở lời hỏi.

Hi Huyền nói: "Nơi chủ nhân ngã xuống, nếu không trấn thủ hố đen vũ trụ nữa, vậy ta sẽ đi trông coi chủ nhân."

"Thời đại này không thuộc về ta, cho dù ta ở lại cũng chỉ là một người qua đường, vẫn nên đi tìm ký ức đã từng, ở Thiên Ngoại Thiên Mộ có thể khiến ta thật sự bình tĩnh lại."

"Từ khi tiểu tử người lần đầu tiên đi tới Hỗn Loạn Tinh Không, cuộc sống bình tĩnh của ta đã hoàn toàn bị khuấy rầy."

Thiên Ngoại Thiên Mộ?

Ta nhớ kỹ.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hi Huyền: "Chờ ta có thời gian sẽ đi thăm người."

Hi Huyền vội vàng nói: "Đừng, người ngàn vạn lần đừng đến, ta sợ một chút yên tĩnh cuối cùng cũng bị người phá hủy."

"Ta thật sự không muốn lây nhiễm nhân quả trên người người nữa."

Diệp Trường Sinh đột nhiên phát hiện Hi Huyền già, có loại cảm giác anh hùng trì mộ, thật sự quá ít người trung thành như hắn.

Hi Huyền, người không yêu ta rồi sao?

Yêu người?

Ánh mắt Hi Huyền dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Ta không dám yêu người, hơn nữa, sao ta lại thích nam nhân chứ."

"Người không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, càng không cần có ý nghĩ xấu với ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ai mẹ nó có ý nghĩ xấu với người

Ta là nam nhân đứng đắn nhất.

Ta mới không làm những chuyện bậy bạ.

Hi Huyền lại nói: "Ta đi trước, sẽ không thấy người lấy hổ đen vũ trụ."

Dù sao trấn thủ hổ đen vũ trụ nhiều năm như vậy, đột nhiên bị Diệp Trường Sinh lấy đi, hẳn vẫn hơi luyến tiếc.

Điều này giống như cái trắng mà họ đã trồng trong nhiều năm, cuối cùng để cho heo ủi.

Diệp Trường Sinh thấy Hi Huyền muốn rời đi: "Trên người người còn có vết thương, hiện tại rời đi sao? Ta hơi lo lắng."

Hi Huyền nói: "Ở lại bên cạnh người ta cũng không yên lòng, đừng nghĩ lấy được gì từ trên người ta, có thể cho người cũng cho rồi, hiện tại ta thật sự rất nghèo."

Ta biết.

Chính bởi vì người nghèo, ta mới tính toán tặng người một ít đồ, nếu muốn rời đi, nghèo nhà giàu đường.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, lòng bàn tay xuất hiện ba bình ngọc và một cái hộp gỗ: "Mấy thứ này cho người, đừng từ chối ta, dù sao quen biết đã lâu, vẫn là có tình cảm."

Hi Huyền thu hồi bình ngọc, đứng dậy rời đi, xuyên qua đá lớn lơ lửng, lướt qua tử khí nồng đậm.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, đưa linh dịch trong bình ngọc vào trong miệng, sắc mặt biến đổi, xoay người trở lại bên người Diệp Trường Sinh: "Cái kia... Có thể cho ta thêm linh dịch trong bình ngọc không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Huyền: "Người đi đi!"

Hi Huyền: "..."

Mẹ kiếp, vô tình.

Hi Huyền cảm giác mình bị thương, ai còn không cần mặt mũi?

Xoay người rồi đi cũng không quay đầu lại.

Người thật sự có độc.

Bốn người Diệp Thập Vạn, Thái Sơ, Chúc Cửu, An Lạc Nhi trấn thủ bên ngoài hố đen vũ trụ, một mình Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó.

...

Hạo Tộc.

Hai người Võ Cô Độc, Hạo Minh trở về, thân ảnh từ trên cao bay xuống, bước nhanh về phía một tòa cung điện.

Một lát sau, thân ảnh hai người đi về phía trước ngừng lại, đứng ngay ngắn trước cung điện, Hạo Minh khom người một cái: "Thiếu chủ, thuộc hạ đã trở lại."

Giọng nói truyền ra, không ai trả lời.

Hạo Minh ghé mắt nhìn Võ Cô Độc: "Có thể Thiếu chủ đang bế quan, người chờ một chút."

Võ Cô Độc nói: "Không vội, Môn chủ bế quan quan trọng hơn."

Dứt lời.

Thân ảnh Hạo Huyền Lãng từ cửu thiên hạ xuống, khí huyết hùng hồn, không giống người bị thương chút nào, hắn ta nhìn Võ Cô Độc: "Trong môn xảy ra chuyện gì, ai phá hủy phân thân của ta?"

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ, là Tiêu Huyền."

Hạo Huyền Lãng nói: "Tiêu Huyền, vũ trụ đệ nhất đao trong lời đồn? Tại sao hắn lại xuất hiện?"

Võ Cô Độc lại nói: "Môn chủ, Tiêu Huyền là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh."

Chương 1321: Đến Kỳ Nguyên Môn (3)

Hạo Huyền Lăng giật mình, sao bọn họ lại có quan hệ, thật tốt cho Diệp Trường Sinh, rốt cuộc người có bao nhiêu bối cảnh?

"Tình huống hồ đen vũ trụ của Thượng Cổ Thần Long Tộc như thế nào?"

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ, hồ đen vũ trụ của Thần Long Tộc biến mất, ta hoài nghi là bị Diệp Trường Sinh lấy đi."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng có một vấn đề, Diệp Trường Sinh giấu hồ đen vũ trụ ở nơi nào?"

Hạo Huyền Lăng nói: "Bí mật trên người người này quá nhiều, cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn."

"Tu sĩ đi tới Hỗn Loạn Tinh Không có tin tức trở về không?"

Võ Cô Độc lắc đầu: "Đến nay vẫn chưa có tin tức gì."

Hạo Huyền Lăng khẽ thở dài một tiếng: "Phỏng chừng là lạnh ít dữ nhiều, đánh Hi Huyền lâu như vậy, còn chưa thể đánh chết hẳn."

"Cô Độc, những chuyện thời gian này giao cho người, ta sẽ phái cường giả Hạo Tộc đi giúp người."

"Đội thương thế của ta khỏi hẳn trở về, đích thân đến Hỗn Loạn Tinh Không."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ, nếu Diệp Trường Sinh lấy hồ đen vũ trụ, vậy hẳn có thể đi tới Hỗn Loạn Tinh Không hay không, lấy cái cuối cùng trong tay Hi Huyền ở Hỗn Loạn Tinh Không?"

Sắc mặt Hạo Huyền Lăng thay đổi, biết Võ Cô Độc nói có lý: "Hết thủy chờ ta khỏi hẳn."

Dứt lời.

Hắn ta đột nhiên xoay người, vọt vào trong phòng, nhìn màn sáng linh khí trước mắt: "Hồ đen vũ trụ ở Hỗn Loạn Tinh Không biến

mất, xem ra Diệp Trường Sinh đã đi đến đó.”

Phốc phốc.

Hạo Huyền Lăng phun ra một ngụm máu, mình bố trí tinh vi nhiều năm, tiêu hao bao nhiêu nhân lực vật lực, đến cuối cùng hố đen vũ trụ lại rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh.

Tức chết ta.

Quả thực tức chết ta.

Hắn ta xoay người nhìn về phía Võ Cô Độc: "Toàn lực tìm kiếm tung tích của Diệp Trường Sinh, không tiếc bất cứ giá nào."

Võ Cô Độc gật đầu: "Môn chủ yên tâm, ta đi làm ngay."

Hạo Huyền Lăng lại nói: "Chờ một chút, ta bảo thập tôn Hạo Tộc đi theo ngươi, Minh lão, ngươi đi truyền mệnh lệnh của ta, dẫn theo thập tôn đi tới Kỷ Nguyên Môn."

Hạo Minh, Võ Cô Độc đứng dậy rời đi, giọng nói lạnh lẽo của Hạo Huyền Lăng truyền ra trong cung điện: "Diệp Trường Sinh, ngươi sẽ vì hố đen vũ trụ mà trả giá bằng sinh mệnh."

Sau đó, hắn ta lại cười.

Lúc trước muốn đi tìm từng hố đen vũ trụ, nhưng hiện tại không giống, chém chết Diệp Trường Sinh, hố đen vũ trụ sẽ rơi vào trong tay hắn ta.

...

Hỗn Loạn Tinh Không.

Linh khí dao động khổng lồ khuếch tán ra ngoài, đá lớn hóa thành bột mịn, giống như như tận thế bùng nổ.

Bốn người Thái Sơ, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, An Lạc Nhi bị sóng khí đánh bay ra ngoài, thân ảnh bay ra như tiên.

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh từ trong sóng khí đi ra, khoe miệng nhếch lên ý cười, bốn hố đen vũ trụ đã rơi vào trong tay hắn, tập hợp đủ tám cái là có thể triệu hoán Thần Long, không đúng, là có thể đạt được phần thưởng của hệ thống.

Hố đen vũ trụ còn lại được khởi động lại, Hắc Động Chi Nguyên đều ở trong tay Kỷ Nguyên Môn, nhớ tới đây, Diệp Trường Sinh quyết định muốn đi Kỷ Nguyên Môn một chuyến.

Giữa hắn và Kỷ Nguyên Môn vẫn bị động, lúc này đây, hắn phải chủ động xuất kích.

Cũng không biết hiện tại Kỷ Nguyên Môn có khỏe không?

Mấy người Phó Thanh Huyền, Hắc Doanh Doanh hết lần này đến lần khác đi tới, có thể đã đánh Kỷ Nguyên Môn tàn phế hay không.

Thấy Diệp Trường Sinh đi ra, bốn người Thái Sơ vội vàng nghênh đón, ánh mắt hai nàng lóe lên, trên hai má hiện lên vẻ kích động.

Thái Sơ nói: "Tướng công, người lại trở nên mạnh mẽ."

"Mạnh hơn trăm triệu lần." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

...

Bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không.

Mấy người Diệp Trường Sinh vừa muốn rời đi, trước mặt truyền đến một hơi thở mạnh mẽ, ngay sau đó từng bóng người xuất hiện.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người đến không tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Yên lặng quan sát kỳ biến, trước đừng nóng vội."

Mọi người bay xuống, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lão giả áo trắng trầm giọng nói: "Các hạ đến vì hố đen vũ trụ sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai, nhưng ta không thấy hổ đen vũ trụ, ta hoài nghi đã bị Kỷ Nguyên Môn lấy đi."

Lão giả áo trắng híp mắt, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trường Sinh Điện, ngọc điện tiểu lang quân - Ốc Chấn Soái. Không biết chư vị có thân phận gì?"

Lão giả nói: "Cấm Kỵ Điện, Miêu Nhân Cừ."

Cái tên này hơi bở ỉ.

Diệp Trường Sinh nói: "Thì ra là Miêu tiền bối, chúng ta chuẩn bị đi Kỷ Nguyên Môn, tiền bối có muốn cùng nhau đi hay không?"

Miêu Nhân Cừ vừa muốn mở miệng, nam tử ở bên cạnh nói: "Trưởng lão, chúng ta vẫn nên đi Hỗn Loạn Tinh Không xem một chút, cũng không biết lời hắc nói là thật hay giả?"

"Ốc công tử có thể chờ lão phu vào Hỗn Loạn Tinh Không tìm hiểu thực hư hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, ta có thể chờ người."

Miêu Nhân Cừ: "Một lời đã định."

Chương 1322: Đến Kỳ Nguyên Môn (4)

Dứt lời.

Lão ta dẫn theo cường giả Cẩm Kỳ Điện rời đi, tiến vào trong Hỗn Loạn Tinh Không, Thái Sơ nhìn bóng lưng mọi người rời đi: "Tướng công, người làm như vậy có thể quá nguy hiểm hay không."

Diệp Trường Sinh nói: "Nường tử, hiện tại ta là Ốc Chấn Soái, bọn họ sẽ tin tưởng ta."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, người tính toán mượn lực, dùng cường giả Cẩm Kỳ Điện chém giết tu sĩ Kỳ Nguyên Môn sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chính là như thế."

Vào lúc hoàng hôn.

Tàn dương lặn về phía tây, chim mồi trở về tổ.

Mọi người còn đang chờ ở bên ngoài Hỗn Loạn Tinh Không, Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào trời chiều xa xa: "Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn."

Đột nhiên hứng quá độ muốn ngâm một câu thơ.

Chúc Cửu hơi giật mình: "Không nghĩ tới tài văn chương của Thiếu chủ nổi bật như vậy, xuất khẩu chính là câu điệu, quả thật khiến người ta bội phục."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỗ ưu tú của ta còn có rất nhiều, sau này người từ từ sẽ phát hiện."

Chúc Cửu: "..."

Ông phát hiện hoàn toàn không có cách nào nói chuyện phiếm với Diệp Trường Sinh, nói chuyện với hắn rất nguy hiểm, lúc nào cũng sẽ khiến người á khẩu không nói nên lời.

Luận giả vờ bức bách, ông phục Diệp Trường Sinh, lô hỏa thuần

thanh, may mắn lưu thủy, siêu phàm thoát tục...

Lúc này.

Miêu Nhân Cừ đã trở lại, bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh: "Ốc công tử, chúng ta đi thôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết có thể cười khí phi hành của tiên bối hay không?"

Miêu Nhân Cừ cười nói: "Đương nhiên là được rồi."

Một chiếc thuyền cổ xuất hiện, lơ lửng trong hư không, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, phát hiện thuyền cổ trước mắt không đơn giản, toàn bộ được dùng khung xương thần thú tạo ra.

Miêu Nhân Cừ: "Ốc công tử, mời."

Ngay sau đó.

Mọi người xuất hiện trên boong thuyền, cường giả Cẩm Kỳ Điện tiến vào trong khoang thuyền, chỉ còn lại năm người Miêu Nhân Cừ và Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng.

Diệp Trường Sinh nói: "Các người đi xuống tu luyện đi."

Bốn người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn xoay người rời đi.

Miêu Nhân Cừ: "Ốc công tử không đơn giản, sao ta nhìn người lại thấy quen mắt, có phải chúng ta đã gặp qua ở nơi nào hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thể nào, dung nhan thịnh thế như ta, tiên bối nhất định là lần đầu tiên gặp."

"Sở dĩ tiên bối cảm thấy quen mắt, đó là bởi vì chúng ta có duyên phận, cái này gọi là mới quen đã thân."

Mới quen đã thân.

Miêu Nhân Cừ cười nói: "Ốc công tử nói có lý, không biết Trường Sinh Điện trong miệng công tử ở nơi nào, vì sao lão phu chưa bao

giờ nghe nói qua?”

Diệp Trường Sinh nói: "Tam Tinh Vũ Trụ, Tổng điện của Trường Sinh Điện ở Đại Thiên Thế Giới, chắc tiền bối đến từ vũ trụ cao hơn, chưa từng nghe qua cũng bình thường thôi."

Tam Tinh Vũ Trụ?

Miêu Nhân Cừ giả vờ trấn định, kì thực nội tâm đã lật sóng biển rồi, lão ta đến từ Nhất Tinh Vũ Trụ, cũng không phải vũ trụ cao hơn trong miệng Diệp Trường Sinh.

Đột nhiên cảm thấy xấu.

"Thì ra Ốc công tử đến từ Tam Tinh Vũ Trụ, thật sự là thất kính thất kính. Trường Sinh Điện các người phái người tới cướp hố đen vũ trụ sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Trường Sinh Điện chúng ta không quá hứng thú quá lớn với hố đen vũ trụ, nhưng cảm thấy hứng thú với tu sĩ trấn thủ hố đen vũ trụ. Bọn họ đã từng là người nổi bật trong thời đại đó, trong tay có vô số chí bảo, có thể tu vi tinh tiến, từ nay về sau đi lên đỉnh cao cuộc đời."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Nói với người như vậy đi, trong điện chúng ta có người đạt được truyền thừa và bảo tàng của Yến Bắc Phi, cũng có người được truyền thừa của Phong Vu Tú, còn có chí bảo của Phàm Nữ, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta tới Hỗn Loạn Tinh Không."

Phong Vu Tú?

Yến Bắc Phi?

Phàm Nữ?

Trong lòng Miêu Nhân Cừ vô cùng hoảng sợ, lượng tin tức trong miệng Diệp Trường Sinh thật sự rất lớn, lớn đến mức khiến lão ta không cách nào thừa nhận.

"Ốc công tử, trong tay Hi Huyền có chí bảo gì?"

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Hi Huyền? Chí bảo trong tay hần cũng rất nhiều. Bìa Vũ Trụ, Trụ Hà Thần Thủy, Bá Kiếm, bất kỳ một vật nào được lấy ra cũng là tồn tại khiến vũ trụ sôi trào."

Miêu Nhân Cừ nuốt nước miếng: "Ốc công tử biết nhiều như vậy, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Miêu tiên bối tới cướp hố đen vũ trụ sao?"

Miêu Nhân Cừ vội vàng nói: "Ốc công tử đừng gọi Miêu tiên bối, nếu không ghét bỏ thì gọi ta là Miêu ca."

"Ta có một yêu cầu quá đáng, kính xin Ốc lão đệ có thể đồng ý."

Diệp Trường Sinh nói: "Miêu ca không cần khách khí, có yêu cầu gì cứ việc nói."

Miêu Nhân Cừ nói: "Ốc lão đệ, chúng ta cùng nhau tiến công Kỷ Nguyên Môn, sau khi đạt được hố đen vũ trụ, chí bảo thuộc về người, hố đen thuộc về ta."

Chương 1323: Đến Kỳ Nguyên Môn (5)

Dáng vẻ Diệp Trường Sinh rất khó xử: "Ta và Miêu ca vừa gặp đã quen, cứ quyết định như vậy, xem như là kết giao bằng hữu với Miêu ca, về sau nếu Miêu ca có thời gian, nhất định phải đến Tam Tinh Vũ Trụ chơi."

Miêu Nhân Cừ liên tiếp gật đầu: "Tốt, tốt, tốt, có những lời này của Ốc lão đệ, lão ca nhất định sẽ đi."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh cổ kiếm: "Miêu ca là kiếm tu, thanh kiếm này có phẩm cấp, đẳng cấp, uy lực đều không tệ, xem như là lễ gặp mặt đưa cho Miêu ca, trong chốc lát đến Kỳ Nguyên Môn, còn phải dựa vào Miêu ca."

Miêu Nhân Cừ nhìn cổ kiếm trong tay Diệp Trường Sinh, ánh mắt trở nên nóng rực: "Ốc lão đệ, vô công bất thụ lộc, kiếm này quá quý giá."

"Nhận lấy!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ở Trường Sinh Điện chúng ta có rất nhiều loại kiếm này, hơn nữa, kiếm gì có thể có tình cảm quý trọng giữa ta và Miêu ca."

Miêu Nhân Cừ nói: "Ốc lão đệ đã nói như vậy, vậy ta sẽ không khách khí."

Diệp Trường Sinh nói: "Cầm lấy, cầm lấy."

Miêu Nhân Cừ tiếp nhận cổ kiếm, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì đó: "Ốc lão đệ, người đến từ Tam Tinh Vũ Trụ, vậy rốt cuộc người có tu vi gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không phải rất mạnh."

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn bắn ra uy áp, sát giới khủng bố xuất hiện, sau lưng xuất hiện vô số bóng đen, chính là Thần Ma Vạn Tượng.

Miêu Nhân Cừ ngừng thần nhìn lại: "Ốc lão đệ quả nhiên là thiên

kiêu tuyệt thế, lão ca bội phục, bội phục.”

Lão ta không nhận thấy được cấp bậc của Diệp Trường Sinh, nhưng uy áp bao phủ trên người làm cho người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Đây là một kẻ mạnh mẽ.

Trong lòng lão ta mừng thầm, mình có thể xứng huynh gọi đệ với Diệp Trường Sinh, lần này ra cửa xem như kiếm được.

Người của thế lực Tam Tinh Vũ Trụ, lão ta suy đoán thân phận của Diệp Trường Sinh ở Trường Sinh Điện chắc chắn không đơn giản.

Bởi vì tu vi người đi theo cũng không kém, Diệp Thập Vạn nhìn như phạm nhân, nhưng chiến giáp trên người lại có phẩm cấp hẳn là rất rất rất cao, không phải người bình thường có thể có được.

...

Kỷ Nguyên Môn.

Hai người Võ Cô Độc, Hạo Minh dẫn theo thập tôn Hạo Tộc buông xuống, có mười cường giả trước mắt tọa trấn Kỷ Nguyên Môn, chắc chắn sẽ không có sơ hở.

"Ta trước tiên an bài cho chư vị nghỉ ngơi, có cần gì thì chư vị cứ việc mở miệng." Võ Cô Độc trầm giọng nói.

Hạo Minh nói: "Võ trưởng lão không cần khách khí, đừng quên nhiệm vụ mà Thiếu chủ an bài."

Võ Cô Độc nói: "Hạo Minh tiền bối yên tâm, ta sẽ mau chóng an bài cường giả trong môn dốc toàn lực mà ra, đi tìm tung tích của Diệp Trường Sinh."

Hạo Minh gật đầu: "Chuyện trọng đại, đừng để Thiếu chủ thất vọng."

Dứt lời.

Một lão giả vội vàng đến, tiến vào trong cung điện, khom người

một cái: "Võ trưởng lão, ngoài sơn môn xuất hiện một chiếc thuyền cổ, đang nhanh chóng mà đến."

Võ Cô Độc giật mình: "Có biết người đến đây là ai không?"

Lão giả lắc đầu: "Hồi Võ trưởng lão, thuộc hạ chưa từng thấy cờ trên thuyền cổ."

Võ Cô Độc nhìn Hạo Minh một cái, hai người bước nhanh ra ngoài cung điện, những người khác theo sát phía sau.

Giờ khắc này.

Thuyền cổ dừng lại.

Trên boong thuyền chính là Diệp Trường Sinh và Miêu Nhân Cừ, theo thuyền cổ dừng lại, những người khác trong Cẩm Kỳ Điện lần lượt xuất hiện, bốn người Diệp Thập Vạn, Thái Sơ cũng đi ra.

Diệp Trường Sinh nói: "Miêu ca, lát nữa đại chiến bắt đầu, người phải chiếu cố lão đệ một chút."

Miêu Nhân Cừ: "Ốc lão đệ yên tâm, có ta ở đây, Kỷ Nguyên Môn không nhắc nổi sóng gì."

"Lúc trước ở Hỗn Loạn Tinh Không, Kỷ Nguyên Môn ra tay với cường giả Cẩm Kỳ Điện chúng ta, muốn độc chiếm hố đen vũ trụ, bọn họ thật sự là thiếu đánh."

"Tính tình lão ca ta nóng nảy, lần này sẽ dạy bọn họ làm người."

"Người cũng đừng quên, đồng ý chuyện của lão ca."

Diệp Trường Sinh nói: "Miêu ca, người cứ yên tâm đi, lão đệ cũng không nuốt lời, chúng ta chính là huynh đệ."

Miêu Nhân Cừ ghé mắt nhìn về phía những người khác trong Cẩm Kỳ Điện: "Ốc công tử là huynh đệ của ta, sau này tấn công vào Kỷ Nguyên Môn, đừng để huynh đệ ta bị thương."

Mọi người: "..."

Nhanh như vậy đã xưng huynh gọi đệ.

Tốc độ thật nhanh!

Bốn người Chúc Cửu, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Thái Sơ hơi khiếp sợ, nhưng bọn họ nghĩ đến đại pháp lừa dối của Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Diệp Thập Vạn trầm nghĩ, sẽ không có chuyện Thiếu chủ không giải quyết được.

Khóe miệng Chúc Cửu nhấc lên một nụ cười, lẳng lặng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Thiếu chủ, trâu bò.

Lúc này.

Đám người Hạo Minh, Võ Cô Độc xuất hiện ngoài Kỳ Nguyên Môn, nhìn thuyền cổ lơ lửng trước mắt, sắc mặt Hạo Minh đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói: "Cấm Kỵ Điện?"

Võ Cô Độc nói: "Cấm Kỵ Điện, Hạo Minh tiền bối, nam tử áo trắng trên boong thuyền chính là Diệp Trường Sinh."

"Sao hắn lại ở cùng một chỗ với tu sĩ Cấm Kỵ Điện?"

Một dự cảm không lành trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Chương 1324: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung

Miêu Nhân Cừ trầm giọng nói: "Kỷ Nguyên Môn nghe lệnh, lập tức giao ra hố đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không, bằng không lão phu sẽ san bằng tông môn các ngươi."

Võ Cô Độc nghe thấy tiếng, suýt chút nữa tức hộc máu, lão ta biết nhất định là Diệp Trường Sinh gây chuyện.

Chính mình lấy đi hố đen vũ trụ ở Hỗn Loạn Tinh Không, quay đầu lại giá họa cho Kỷ Nguyên Môn bọn họ.

Có còn là người không?

Nghĩ rõ ràng tất cả.

Võ Cô Độc đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên người Miêu Nhân Cừ: "Các hạ, người bị lừa rồi."

"Người bên cạnh người là Diệp Trường Sinh, chính hắn đã lấy hố đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không, các hạ đừng bị hắn lừa." "Đùa."

Miêu Nhân Cừ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Miêu ca, người tin ta, hay là tin hắn?"

"Tên này rất xấu, còn muốn ly gián tình huynh đệ giữa ta và người." Miêu Nhân Cừ trầm giọng nói, lần nữa nhìn về phía Võ Cô Độc: "Người cảm thấy ta rất ngu xuẩn sao? Biết Ốc lão đệ có quan hệ như thế nào với ta không."

"Thủ đoạn vụng về như vậy đã muốn ly gián huynh đệ chúng ta, người quả thực muốn chết!"

Huynh đệ?

Tại sao mẹ nó là huynh đệ.

Cường giả trong vũ trụ còn có ai không phải huynh đệ với Diệp

Trường Sinh không?

Đầu tiên là Hình Thiên Thất Kiếm, sau có Vũ trụ đệ nhất đao, hiện tại cường giả Cẩm Kỵ Điện cũng là huynh đệ của hắn.

Võ Cô Độc trăm tư không giải thích được, cũng không biết rốt cuộc Diệp Trường Sinh có mị lực gì?

Chẳng lẽ dáng dấp đẹp trai, thật sự có thể làm gì thì làm sao?

Võ Cô Độc biết sự việc không rõ ràng.

Miêu Nhân Cừ lựa chọn tin tưởng Diệp Trường Sinh, cho dù lão ta nói rách miệng thì cũng vô ích, thật nghĩ không ra, làm sao có thể có người ngu xuẩn như Miêu Nhân Cừ.

Đó là lão ta không biết Miêu Nhân Cừ đã trải qua cái gì, được Diệp Trường Sinh tặng cổ kiếm, biết Diệp Trường Sinh khủng bố.

Cho nên, Miêu Nhân Cừ chắc chắn Diệp Trường Sinh đến từ Tam Tinh Vũ Trụ, còn có một nguyên nhân khác.

Miêu Nhân Cừ và Diệp Trường Sinh ở cùng một chỗ, có loại cảm giác hận gặp nhau quá muộn, hai người nói chuyện rất vui vẻ, quả thực chính là bạn vong niên.

Diệp Trường Sinh nói: "Miêu ca, đừng nghe hắn ăn nói bừa bãi, bọn họ hắn là đang kéo dài thời gian, muốn nhân cơ hội khởi động lại hố đen vũ trụ."

Miêu Nhân Cừ lạnh lùng nói: "Ta tới rồi, bọn họ muốn khởi động lại hố đen vũ trụ, quả thực chính là si tâm vọng tưởng."

Bịch.

Thân ảnh lão ta chợt lóe, bắt đầu tấn công Võ Cô Độc, kiếm khí mênh mông cuộn cuộn che khuất bầu trời, bao phủ trên Kỷ Nguyên Môn.

"Ra tay, san bằng Kỷ Nguyên Môn!"

Ra lệnh một tiếng, thân ảnh cường giả Cẩm Kỵ Điện lướt qua, lao

xuống phía dưới, phóng thích cấp bậc, uy áp vô lượng hạ xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Võ Cô Độc quay đầu nhìn về phía Hạo Minh: "Trưởng lão, ra tay đi!"

Hạo Minh gật đầu: "Mười người các người đi chém giết tu sĩ Cẩm Kỳ Điện, ta đi lấy đầu của Diệp Trường Sinh."

"Hết thủy là tai họa hắc gây ra, không diệt trừ hắc, chúng ta không được an bình."

Bịch.

Bịch.

Võ Cô Độc và thập tôn Hạo Tộc ra tay, nghênh đón Miêu Nhân Cừ tiến công, tiếng nổ mạnh truyền ra, sóng khí khủng bố bao trùm giống như muốn phá hủy phương thế giới này.

Miêu Nhân Cừ đứng trên không trung, ánh mắt rơi vào trên người mọi người trước mắt: "Thì ra sau lưng Kỷ Nguyên Môn các người là Hạo Tộc."

Võ Cô Độc nói: "Môn chủ chúng ta là Thiếu chủ Hạo Tộc, các hạ vẫn nên dẫn người rời đi, nếu không, Cẩm Kỳ Điện các người sẽ gặp kiếp nạn lớn."

Miêu Nhân Cừ nở nụ cười, cười châm chọc, chính là cười không kiêng nể gì, ở trong mắt lão ta Võ Cô Độc giống như tên ngu ngốc.

Chỉ là Hạo Tộc, làm sao dám dùng để uy hiếp Cẩm Kỳ Điện?

"Đầu óc người không tốt, nói chuyện với người làm thấp chỉ số thông minh của ta."

Nghe nói như vậy, Võ Cô Độc nổi giận: "Các hạ cũng xứng nói đầu óc ta không tốt, Diệp Trường Sinh ở bên cạnh người, lại bị lừa xoay quanh, cam nguyện làm tay chân của Diệp Trường Sinh, có phải tu luyện đến đầu óc hỏng hay không?"

Miêu Nhân Cừ giận dữ nói: "Còn muốn ly gián tình nghĩa huynh đệ chúng ta, rút kiếm đi, ta cho người ba chiêu."

Cho ta ba chiêu?

Võ Cô Độc lạnh lẽo cười một tiếng, mang theo kiếm khí diệt thiên xuyên qua Miêu Nhân Cừ, người sau trầm giọng nói: "Ta có thói quen, phàm là người yếu hơn ta, ta đều sẽ để cho hấn ba chiêu."

Rất kiêu ngạo.

Từ sau khi rời khỏi Vũ Trụ Võ Minh, còn không có ai dám kiêu ngạo trước mặt lão ta như thế, trong mắt Võ Cô Độc bắn ra sát ý: "Ta sẽ giết người."

Bởi vì lão ta cảm thấy mình bị vũ nhục

Tất cả mọi người là tu sĩ cấp Thái Chân, vì sao Miêu Nhân Cừ lại coi thường lão ta như vậy.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Liên tiếp ba đạo kiếm quang chém xuống, thân ảnh Miêu Nhân Cừ bay ngược ra sau, không gian nghiền nát sụp đổ.

Chương 1325: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung (2)

Lão ta đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên người Võ Cô Độc: "Dùng thêm chút lực, người cũng xứng làm kiếm tu."

"Nào, tiếp một kiếm của ta!"

Dứt lời, sau lưng Miêu Nhân Cừ xuất hiện một đoàn vòng xoáy khổng lồ, tựa như đường hầm thời gian, ngay sau đó, một thanh kiếm khổng lồ ngưng tụ trong vòng xoáy.

Xuy.

Xuy.

Kiếm quang vạn trượng, trời mở một đường, chỉ thẳng vào người Võ Cô Độc.

Người có hiểu kiếm đạo là gì không?

Để ta dạy người thật tốt.

Võ công thiên hạ duy khoái bất phá, ta tên là Khoái Kiếm Hoàng.

Miêu Nhân Cừ lạnh nhạt nói, quay đầu nhìn về phía Hạo Minh: "Trộm cắp, đả thương huynh đệ ta, lão phu bổ người."

Tiếng quát giận dữ truyền ra, kiếm khí như rồng xuyên qua Cửu Thiên, trong nháy mắt cắn nuốt thân ảnh Hạo Minh.

Hạo Minh phát hiện mình bị nhắm vào, mặc cho lão ta tránh né như thế nào, kiếm khí vĩnh viễn chỉ thẳng vào người lão ta.

Đây cũng quá mạnh.

Trên một chiếc thuyền cổ.

Diệp Trường Sinh nhìn đại chiến trước mắt: "Thập Vạn, có muốn dẫn theo Lôi Ẩn Thú đi Kỷ Nguyên Môn dạo quanh hay không."

Diệp Thập Vạn gật đầu: "Thiếu chủ, có thể chuyển không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có thể."

Diệp Thập Vạn ngẫm hiểu, hóa thành một vệt sáng biến mất sâu trong Kỷ Nguyên Môn.

Võ Cô Độc phát hiện Diệp Thập Vạn lén vào Kỷ Nguyên Môn, ý đồ muốn ngăn cản lại bị Miêu Nhân Cừ ngăn lại.

Giờ khắc này.

Miêu Nhân Cừ như chúa tể trong hư không, hai người Hạo Minh, Võ Cô Độc chỉ có thể liên thủ phát động tiến công.

Kiểm chém tiên khung, xông thẳng về phía bầu trời.

Thái Sơ nhìn đại chiến trước mắt, kích động: "Tướng công, tên kiếm tu này cũng không tệ lắm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Quá yếu."

Thái Sơ giật mình: "Tướng công, người nói như vậy có thể quá tổn thương người khác hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tu sĩ chân chính nên đối mặt với nhược điểm của mình, cấp bậc của hắn không tệ, đáng tiếc kiếm đạo rồi tinh rồi mù."

Kiểm tu chân chính trong mắt hắn giống như mười vị sư phụ Kiếm Điện, Diệp Tu Duyên, Phó Thanh Huyền.

Kiểm tu tương đối ưu tú, phải giống như hắn.

Còn Miêu Nhân Cừ? Lĩnh ngộ kiếm đạo nhiều nhất coi như là cấp nhập môn, cấp bậc mạnh hơn nữa có ích lợi gì, cần bản không cách nào phát huy uy lực thật sự của kiếm đạo.

Ai, về sau muốn ra tay, phỏng chừng sẽ càng ngày càng khó khăn.

Chúc Cửu nói: "Tại sao Thiếu chủ lại nói ra lời này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người bên cạnh càng ngày càng mạnh,

đánh nhau còn có chuyện gì của ta, căn bản không có cơ hội phát huy.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng trên người Chúc Cửu: "Lão Cửu, người đừng hiểu lầm, trong này không có người.”

Chúc Cửu: "..."

Đúng lúc này.

Một vệt sáng xuất hiện ở sâu trong Kỷ Nguyên Môn, xông thẳng lên đỉnh cửa tiêu, tựa như trụ cột chỉ trời, bắn ra uy áp vô tận.

Con người Diệp Trường Sinh sáng ngời, biết Diệp Thập Vạn tìm được chí bảo, thân ảnh chợt lóe, dẫn theo ba người biến mất trên hư không.

Miêu Nhân Cừ phát hiện dị tượng, lại thấy Diệp Trường Sinh rời đi: "Ồ lão đệ, có cách.”

Bọn họ đang liều mạng chém giết, hắn lại đi cướp đoạt chí bảo Kỷ Nguyên Môn, thật sự là quá cầu thả.

"Giao hồ đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không ra, đừng ép ta để các người thần tiêu đạo diệt."

Võ Cô Độc tức giận xanh cả mặt, Miêu Nhân Cừ một mực chắc chắn hồ đen vũ trụ ở trong tay bọn họ, quả thực quá mẹ nó bắt nạt người.

Đệ bọn hắn giao ra.

Giao cái gì chứ?

“Hạo Minh trưởng lão, chúng ta liên thủ đánh chết hắn!”

Hạo Minh quay đầu lại nhìn sâu trong Kỷ Nguyên Môn: "Võ trưởng lão, sẽ không có biến cố nào khác chứ!”

Võ Cô Độc nói: "Ta cũng không rõ lắm.”

Thật ra, lão ta muốn nói là cho dù có biến cố khác thì có thể như

thế nào? Phân thân bọn họ mệt mỏi, căn bản bất lực.

Dừng một chút, lão ta trầm giọng nói: "Hạo Minh trưởng lão yên tâm, trong môn còn có cường giả khác, Diệp Trường Sinh sẽ không thực hiện được."

Hạo Minh gật đầu: "Ta sẽ tin tưởng người một lần nữa."

Hai người lại phát động công kích, chém giết cùng một chỗ với Miêu Nhân Cừ, người tới ta lui, lúc lên lúc xuống, xem ra trong thời gian ngắn không phân được thắng bại.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh dẫn theo ba người An Lạc Nhi, Thái Sơ, Chúc Cửu đi tới bên cạnh cột sáng chỉ trời, thần thức của hắn bao phủ, lại không phát hiện tung tích của Diệp Thập Vạn.

Thái Sơ nói: "Tướng công, đây cột sáng này ẩn chứa vô số linh lực, chúng ta cùng nhau đi xem."

Diệp Trường Sinh nói: "Phía dưới đang phun nước, hung hiểm vạn phần, các người đi theo bên cạnh ta, chớ có đi loạn."

Thái Sơ, An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu, theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, quan sát xuống phía dưới, bay xuống đáy cột sáng.

Tốc độ vô cùng nhanh...

Sau lưng truyền đến âm thanh của Chúc Cửu, Thiếu chủ chờ ta!

Không ngừng rơi xuống, hơi thở cuối cột sáng trở nên lạnh lẽo tận xương, lúc nào cũng có thể đóng băng bọn họ.

An Lạc Nhi nói: "Tướng công, nơi này không phải đang phun nước, nơi này là hàn khí mấy chục vạn năm, để Yêu Nhi đi ra cắn nuốt, sẽ trợ giúp rất lớn cho nàng."

Chương 1326: Thăng cấp Thương Khung Thần Cung (3)

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra, một bóng dáng xinh đẹp bay ra, áo trắng như tuyết, da như mỡ đông, tựa như tiên nữ vô cùng thánh khiết.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Yêu Nhi.

Từ khi nàng có được Băng Linh Căn, bắt đầu tu luyện khí hàn băng, khí chất càng tăng lên.

Khí chất lạnh như băng, từ chối người ngoài ngàn dặm.

Giống như một đóa hoa sen nở rộ trong tuyết.

Diệp Yêu Nhi hơi cúi người: "Gặp qua Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Yêu Nhi, nơi này là linh khí thuộc tính băng, rất có trợ giúp cho tu vi của ngươi."

Diệp Yêu Nhi vội vàng nói: "Tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Dứt lời.

Mũi chân nàng chạm xuống mặt đất, vạt áo phiêu dật như tiên, vọt tới khí hàn băng phía trước.

Hàn khí như rồng quanh quẩn trên người Diệp Yêu Nhi, điên cuồng tràn vào trong cơ thể nàng, theo đó hơi thở trên người nàng nhanh chóng tăng vọt lên.

Giọng nói của Diệp Yêu Nhi truyền đến: "Thiếu chủ, ta phát hiện Thập Vạn rồi, hẳn bị đóng băng lại."

Bốn người Diệp Trường Sinh tiến lên, nhìn về phía trước, phát hiện Diệp Thập Vạn bị đóng băng, hàn băng óng ánh sáng long lanh, lõi đỉnh màu tím chạy tán loạn.

Thấy vậy.

Hắn chỉ bung lên, một thần hỏa bay ra, chui vào trên người Diệp Thập Vạn, theo đó có một tiếng vỡ vụn truyền ra.

Phanh.

Hàn băng trên người Diệp Thập Vạn bị nghiền nát, nội liễm hơi thở, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lôi ẩn thú trên vai phát ra tiếng kêu bén nhọn.

"Thiếu chủ, phát hiện một linh hồn mạnh mẽ nên đuổi theo đến đây, biến mất không thấy đâu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Linh hồn gì?"

Diệp Thập Vạn nói: "Hồi Thiếu chủ, ta không biết, nhưng Lôi Ẩn Thú vẫn luôn kêu, chứng tỏ linh hồn kia là chí bảo, cho nên ta đuổi theo."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh dỗi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía vực sâu, thần thức bao trùm, đích xác phát hiện một hơi thở sinh linh.

Thái Sơ nói: "Tướng công, ta nhận ra hơi thở của nó, cảm giác rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi, đi vào xem một chút!"

Diệp Thập Vạn vội vàng nói: "Thiếu chủ, càng đi sâu vào hàn khí càng mạnh, rất dễ bị đóng băng."

Diệp Yêu Nhi phụ họa: "Thiếu chủ, khí hàn băng nơi này quá mạnh, trong thời gian ngắn ta không cách nào cắn nuốt toàn bộ, nếu dùng thần hỏa phá hủy nó thì quá lãng phí."

Diệp Trường Sinh trầm mặc trong chớp mắt, tâm thần khê động: [Hệ thống, không nhắc nhở đánh dấu ở nơi này sao?]

[Chủ nhân, người nghĩ hay nhỉ.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Thật sự không thể đánh dấu được?]

Hệ thống nói: [Không.]

Xem ra con đường đánh dấu này là không thể thực hiện, chỉ có thể làm như vậy...

Ngay sau đó.

Hắn mở ra Thương Khung Thần Cung, chuẩn bị thu toàn bộ hàn băng trước mắt vào trong Thần Cung: [Lập tức thăng cấp Thương Khung Thần Cung.]

Dứt lời, ánh sáng vàng mênh mông vô tận xuất hiện, mọi người giống như tắm rửa trong thần huy.

Thần Cung thăng cấp, không gian lần thứ hai kéo dài vô tận.

Bên trong Thần Cung, mọi người vô cùng chấn động, không rõ ràng, tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Thương Khung Thần Cung bắt đầu cắn nuốt không gian hàn băng trước mắt, ngay cả cột sáng lao thẳng vào tiên khung vào giờ khắc này cũng rất nhanh đáp xuống.

Trong phút chốc, không gian hàn băng và trụ sáng biến mất không thấy, tất cả đều bị cắn nuốt tiến vào trong Thần Cung.

Sau khi thăng cấp, chức năng mới nhất của Thần Cung chính là có thể cắn nuốt vạn vật vạn linh trên thế gian.

Nhìn không gian hàn băng biến mất trước mắt, ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diệp Yêu Nhi: "Yêu nhi, không gian hàn băng đã tiến vào Thần Cung, người vào từ từ tu luyện đi!"

Diệp Yêu Nhi vô cùng chấn động: "Đa tạ Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh không biết những linh khí hàn băng này có thể làm cho tu vi của Diệp Yêu Nhi tăng lên bao nhiêu, nhưng hắn biết không có một năm rưỡi thì không thể cắn nuốt toàn bộ.

Không còn hàn khí đóng băng, mọi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi vào chỗ sâu nhất.

Đang di chuyển về phía trước.

Thần thức của Diệp Trường Sinh vẫn bao phủ trên người sinh linh, không biết qua bao lâu, thân ảnh mọi người đi về phía trước ngừng lại, trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người.

Một đứa trẻ.

Còn là nữ.

Tiểu cô nương mũm mĩm hồng hồng, da như mỡ đông, vô cùng mịn màng, nhìn qua là người vô hại.

Ánh mắt mọi người dừng trên người tiểu cô nương, Diệp Thập Vạn mở lời nói: "Thiếu chủ, nàng chính là linh hồn kia, sao lại biến thành tiểu cô nương?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử, chẳng lẽ nàng nói hơi thở quen thuộc là đến từ trên người nàng?"

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, đánh giá tiểu cô nương trước mắt, không biết từ khi nào, ở trong mắt nàng xuất hiện nước mắt trong suốt: "Thánh Linh, thật sự là người sao?"

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, kêu lên lung tung, tựa hồ cảm xúc rất kích động.

Chương 1327: Siêu Trí Thánh Linh

Thái Sơ di chuyển từ từ đi về phía trước, ngồi xổm xuống ôm tiểu cô nương vào trong ngực: "Thánh Linh, thật sự là người, nhiều năm như vậy, để cho người chịu khổ."

Tiểu cô nương nhào vào trong vòng tay Thái Sơ, hai người ôm chặt lấy nhau, xa cách lâu ngày gặp lại, không có gì ấm áp hơn một cái ôm.

Mọi người không quấy rầy Thái Sơ, lẳng lặng nhìn hết thấy trước mắt, qua thật lâu, Thái Sơ đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu cô nương, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tướng công, nàng là Siêu Trí Thánh Linh, từng làm bạn bên cạnh Linh Nguyên của ta."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Năm đó nàng vô cùng mạnh mẽ, rơi vào tình trạng như vậy hẳn là có quan hệ rất lớn với ta."

Siêu Trí Thánh Linh?

Diệp Trường Sinh không biết Siêu Trí Thánh Linh là cái gì, nhưng tiểu cô nương trước mắt làm cho hắn nghĩ đến Diệp Linh Khuynh.

Diệp Linh Khuynh từ pháp tắc bản nguyên huyền hóa thành hình người, giống như tiểu cô nương trước mắt, khiến người yêu thích.

Thái Sơ ôm lấy Thánh Linh, ôn nhu nói: "Đừng sợ, tướng công là người tốt, sẽ không làm tổn thương người."

Thánh Linh nhìn Diệp Trường Sinh, tựa hồ bị kinh hách, vội vàng trốn sau lưng Thái Sơ, sau một trận tiếng kêu sợ hãi, hóa thành một vệt sáng biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh giật mình, tình huống gì, ta đáng sợ như vậy sao?

Thái Sơ xấu hổ cười: "Tướng công, Thánh Linh có thể bị thương, cho nên mới như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sao, nàng từng là Linh Nguyên của nương tử, về sau nghĩ biện pháp để nàng khôi phục đi."

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Dứt lời, thân ảnh mọi người bay lên trời, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đứng ngạo nghễ trên hư không.

Diệp Trường Sinh ngưng thần nhìn về phía trước, đại chiến giữa Miêu Nhân Cừ dần cường giả Cẩm Kỳ Điện và Kỷ Nguyên Môn đã gần kết thúc.

Thập tôn Hạo Tộc ngã xuống, chỉ còn lại Võ Cô Độc và Hạo Minh còn đang vùng vẫy giãy chết, nhưng dưới sự vây công của mọi người Miêu Nhân Cừ, hai người đã rơi vào thế hạ phong, lúc nào cũng có thể bị chém giết.

Lúc này.

Diệp Thập Vạn chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện trăm tấm linh giới: "Thiếu chủ, những thứ này là lấy được từ Kỷ Nguyên Môn."

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới, nhanh chóng quét một lần, cười nói: "Kỷ Nguyên Môn truyền thừa nhiều năm như vậy mà chỉ có chút chí bảo này, thật sự quá nghèo."

Vốn tưởng rằng Kỷ Nguyên Môn có năng lực khởi động lại hố đen vũ trụ, tích lũy chí bảo và tài nguyên hẳn là rất nhiều.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, hào quang rực rỡ chói mắt bắn ra bao trùm trên đỉnh tiên khung.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, khóe miệng nhấc lên ý cười, chỉ thấy mọi người Miêu Nhân Cừ dần theo hai người Võ Cô Độc, Hạo Minh tiến lên.

Miêu Nhân Cừ đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Ốc lão đệ, đều

giải quyết xong, hai người này dẫn đầu Kỷ Nguyên Môn, bọn họ hẳn là biết hố đen vũ trụ ở nơi nào.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta đã biết, không có chuyện gì mà Miêu ca không giải quyết được."

Nói đến đây, hắn giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: "Miêu ca, đây là chí bảo lão đệ lấy được từ Kỷ Nguyên Môn, đều ở bên trong, kính xin Miêu ca vui vẻ nhận cho."

"Sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ?" Trong lúc nói chuyện, Miêu Nhân Cừ đã giơ tay lên nhận linh giới: "Tâm ý của lão đệ, đại ca cũng không tiện từ chối."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Phải, hẳn là vậy."

Có một câu nói để trâu cày đất, phải cho trâu ăn cỏ.

Người ăn thịt, những người khác cũng uống canh, không phải sao?

Mặc dù lấy được không nhiều chí bảo lắm từ Kỷ Nguyên Môn, nhưng phân cho Miêu Nhân Cừ một phần vẫn là rất cần thiết.

Trận đại chiến này đều do người ta xuất lực, nếu không cho chút nào sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người.

Diệp Trường Sinh cảm thấy tài nguyên cho Miêu Nhân Cừ giống như quan tâm tu sĩ già khuyết tật trí tuệ, khoan hãy nói, Miêu Nhân Cừ nhìn qua còn hơi đáng yêu.

Ngay sau đó.

Ánh mắt hắn dừng trên người Võ Cô Độc: "Nói đi, hố đen vũ trụ được giấu ở nơi nào?"

Võ Cô Độc nói: "Diệp Trường Sinh, hố đen vũ trụ ở trên người người, bây giờ người vừa ăn cướp vừa la làng?"

"Người đang nói gì vậy, ta nghe không hiểu!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta đã cho người cơ hội, có thể bắt được hay không, tùy thuộc vào lựa chọn của chính người."

"Đừng trách ta không có nhắc nhở người, ta giết người, cho tới bây giờ đều không chớp mắt."

Võ Cô Độc vô cùng cứng rắn, giận dữ nói: "Không thể trả lời, cho dù người gác đao trên cổ ta, ta cũng sẽ không nói cho người biết."

Keng.

Một thanh cổ kiếm đặt trên cổ Võ Cô Độc, kiếm vào nửa tấc, máu tươi nhỏ xuống, lúc nào cũng có thể lấy tính mạng của lão ta.

Võ Cô Độc nói: "Ta nói!"

Diệp Trường Sinh giật mình, hiển nhiên hẳn thật không ngờ Võ Cô Độc thay đổi nhanh như vậy: "Nói đi, hố đen vũ trụ ở nơi nào."

Chương 1328: Siêu Trí Thánh Linh(2)

Võ Cô Độc nói: "Các người hỏi hồ đen vũ trụ ở Hỗn Loạn Tinh Không, ta thật sự không biết, đến bây giờ Kỷ Nguyên Môn chỉ khởi động lại bốn hồ đen vũ trụ."

"Tất cả hồ đen bản nguyên đều ở trong tay Môn chủ, chúng ta căn bản không biết giấu ở nơi nào."

Thông minh.

Võ Cô Độc trở nên thông minh, không hề nhắc tới chuyện về hồ đen vũ trụ trong tay Diệp Trường Sinh, bởi vì trong lòng lão ta rất rõ ràng, sống chết của mình nằm trong tay Diệp Trường Sinh.

Nếu như dám nói vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Miêu Nhân Cừ: "Miêu ca, sao ta có cảm giác hần không nói thật?"

Miêu Nhân Cừ thu linh giới trong tay đi, gật đầu nói: "Ta cảm thấy cũng đúng, có muốn cho hần chút kích thích hay không?"

Kích thích?

Kích thích như thế nào?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi tò mò, nhìn về phía Võ Cô Độc: "Nói những gì người biết ra, bằng không, người sẽ chết vô cùng thống khổ, người của Miêu ca ta được gọi là đại bạo quân, thích nhất là tra tấn tu sĩ da thịt mềm mại như người vậy."

Nghe tiếng.

Cả người Miêu Nhân Cừ không tốt, nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: "Ồ lão đệ, người..."

Diệp Trường Sinh đưa cho Miêu Nhân Cừ một ánh mắt, người sau vội vàng nói: "Đúng, nếu người không nói, ta sẽ khiến người sống không bằng chết."

Người là dao thớt, ta là thịt cá.

Võ Cô Độc rất tuyệt vọng, ánh mắt vụng trộm liếc mắt nhìn Miêu Nhân Cừ, lão ta nhìn không giống người hung tàn như vậy.

Tu sĩ đứng đắn, vì sao lại có đam mê đặc biệt này, thật sự khiến người ta nghĩ không ra.

Nhưng trong lòng lão ta rất rõ ràng, nguy hiểm nhất vẫn là Diệp Trường Sinh.

Đừng nhìn hai gò má Diệp Trường Sinh mang theo ý cười vô hại, hắc mới là người tệ nhất, giết người không chớp mắt, ăn người không nôn xương.

Miêu Nhân Cừ nhìn về phía Võ Cô Độc: "Vậy người còn không mau nói, chờ ta hầu hạ người sao?"

Hầu hạ?

Lần đầu tiên nghe từ này, mọi người cảm thấy sợ hãi.

Võ Cô Độc vội vàng nói: "Bốn hố đen vũ trụ được khởi động lại, sau lưng liên lụy lợi ích cực lớn. Diệp công tử, nước trong này thật sự quá sâu, ta sợ người nắm không được."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ muốn biết hố đen bản nguyên ở nơi nào."

Võ Cô Độc nói: "Diệp công tử, bốn hố đen bản nguyên lần lượt ở chỗ Thiếu Chủ, Hạo Tộc, Côn Bằng Tộc và Viễn Cổ Thượng Thần Tộc, Kỷ Nguyên Môn thật sự không ở chỗ này, mặc dù Thiếu chủ là Môn chủ Kỷ Nguyên Môn, nhưng cũng chỉ chưởng quản Kỷ Nguyên Môn giới này."

Hạo Tộc, Côn Bằng Tộc, Viễn Cổ Thượng Thần Tộc, còn có rất nhiều thế lực cùng nhau sáng lập Kỷ Nguyên Môn, quan hệ trong đó rất phức tạp.

"Ta cũng chỉ là một trưởng lão của Kỷ Nguyên Môn, rất nhiều đồ vật quá mức trung tâm, ta căn bản không chạm tới được, không phải ta không muốn nói cho các người biết."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Miêu Nhân Cừ: "Miêu ca, người cảm thấy thế nào."

Miêu Nhân Cừ gật đầu: "Ốc lão đệ, hần nói thật, ít nhất sau lưng Kỷ Nguyên Môn có Côn Bằng Tộc, Viễn Cổ Thượng Thần Tộc, những lời này là thật."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Về phần Hạo Tộc? Cũng chỉ là quân cờ của Kỷ Nguyên Môn mà thôi."

"Ốc lão đệ, bây giờ người biết ta ra tay với Kỷ Nguyên Môn là có bao nhiêu mạo hiểm rồi chứ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Miêu ca yên tâm, lão đệ cũng sẽ không bạc đãi người."

Miêu Nhân Cừ lắc đầu: "Ốc lão đệ, ta chỉ cảm thấy hứng thú với hồ đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không. Hần nói tung tích của hồ đen bản nguyên, nhưng không tiết lộ tin tức về hồ đen vũ trụ, ta thấy phải tra tấn nghiêm khắc."

Võ Cô Độc: "..."

Lão ta thực sự khó khăn.

Còn muốn tra tấn lão ta nghiêm khắc?

Hồ đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không đang ở trên người Diệp Trường Sinh, nhưng lão ta không có cách nào nói, một bên là nghiêm hình tra tấn, một bên là bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

"Ta thật sự không biết hồ đen vũ trụ trong Hỗn Loạn Tinh Không ở đâu, các hạ cho ta một cái thống khoái đi."

Miêu Nhân Cừ gằn giọng nói: "Nếu người muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người."

Đúng lúc này.

Một ánh sáng đột nhiên xuất hiện trên người Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, một người từ trong ánh sáng đi ra.

Không phải ai khác, chính là Tiêu Huyền.

Hơi thở mờ ảo mệnh mông bao trùm, Tiêu Huyền giống như người trong tranh, ánh mắt Miêu Nhân Cừ, Võ Cô Độc đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Trong lòng Miêu Nhân Cừ hoảng sợ vạn phần, giọng nói khẽ run: "Ốc lão đệ, vị tiền bối này là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng ta."

Miêu Nhân Cừ gật đầu: "Thì ra bên người Ốc lão đệ có tu sĩ mạnh mẽ như vậy, là lão ca đường đột."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tiêu Huyền: "Huynh trưởng, sao đột nhiên người lại đi ra?"

Ánh mắt Tiêu Huyền dừng trên người Võ Cô Độc: "Ta tới vì hắn."

Diệp Trường Sinh truyền âm cho Tiêu Huyền, nói chuyện hắn che dấu thân phận, Tiêu Huyền nhìn về phía Võ Cô Độc: "Không phải người trở về Vũ Trụ Võ Minh, vì sao lại xuất hiện ở đây?"

Chương 1329: Ta xem ngươi là huynh đệ, ngươi lại xem ta là kẻ ngốc

Võ Cô Độc nhất thời không nói nên lời, chính mình ngượng thành Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh mới tránh được một kiếp, vốn tưởng rằng thiên y vô phùng, không nghĩ tới Tiêu Huyền lại ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Tiêu Huyền trầm xuống: "Ngươi không phải Thiếu chủ Vũ Trụ Võ Minh, dám lừa gạt ta, lá gan của ngươi không phải lớn như bình thường."

Võ Cô Độc vội vàng nói: "Tiền bối, ngươi nghe ta giải thích."

Nói tới đây, lão ta vội vàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh. "Thật ra, Phó Thanh Huyền là Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh. Năm đó bởi vì hấn mắc lỗi mới bị trục xuất khỏi Vũ Trụ Võ Minh. Khi đó hấn còn không mạnh mẽ như bây giờ, ta phụ trách bảo vệ hấn, cho nên đã đi theo hấn cùng nhau rời đi."

"Về sau, bởi vì một số chuyện nên chúng ta chia tay. Ta thật sự là người của Vũ Trụ Võ Minh, nhưng ta không phải Thiếu chủ."

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới đại ca hấn lại là Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh. Võ Cô Độc lại còn có tầng quan hệ như vậy với Phó Thanh Huyền.

Điều này cũng có thể nói rõ vì sao ngày đó ở Kỷ Nguyên Môn, sau khi Phó Thanh Huyền nhìn thấy Võ Cô Độc thì không lựa chọn động thủ, mà dẫn người rời đi.

Cũng không phải ông không địch lại Võ Cô Độc, mà là niệm tình cảm ngày xưa, ông không lựa chọn ra tay với Võ Cô Độc, coi như là trả lại tất cả ân tình năm đó.

Gặp lại chính là kẻ thù, chắc chắn đánh giáp lá cà, không chết không thôi.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, người giao cho huynh."

Tiêu Huyền nói: "Trong đời ta ghét nhất chính là người khác lừa gạt ta."

Nói xong.

Hắn tiện tay vung lên, trực tiếp bao vây lấy Vô Cô Độc bay đi, vừa bay, bóng người hóa thành một vệt sáng biến mất ở chân trời.

Đừng nói là thi cốt không còn, đây quả thực ngay cả vụn cũng không còn.

Miêu Nhân Cừ và cường giả Cấm Kỵ Điện trực tiếp bị dọa sợ, một đám âm thầm nuốt nước miếng, càng thêm chắc chắn Diệp Trường Sinh đến từ Tam Tinh Vũ Trụ.

"Ốc lão đệ, cấp bậc của vị huynh trưởng người là gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huynh trưởng ta? Vô địch."

Miêu Nhân Cừ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Miêu ca, người đã chết, hoàn toàn không có tung tích của hố đen động vũ trụ, ta có thể phải rời đi, người có thời gian tới Tam Tinh Vũ Trụ chơi, nhớ tới tìm ta."

Miêu Nhân Cừ gật đầu: "Nhất định, nhất định."

Diệp Trường Sinh dẫn theo Hạo Minh rời đi, mấy người Tiêu Huyền theo sát phía sau, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Miêu Nhân Cừ thì thảo tự nói: "Chuyến đi lần này thật sự đã quen biết huynh đệ tốt như vậy."

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía những người khác: "Các người yên tâm, sau này nếu đi tới Tam Tinh Vũ Trụ, ta chắc chắn sẽ dẫn các người theo. Đúng rồi, huynh đệ ta để lại một linh giới, bên trong là chí bảo của Kỷ Nguyên Môn, mọi người cùng nhau chia nhau đi!"

Mọi người mừng như điên, tỏ vẻ sau này sẽ đi theo l Miêu Nhân Cừ lẫn lộn.

Miêu Nhân Cừ cũng vui vẻ, hiện tại lão ta quen biết huynh đệ Tam

Tinh Vũ Trụ, không nói thẳng tiến rất nhanh, ít nhất là có hy vọng.

Phía bên kia.

Trên Trụ Côn.

Tiêu Huyền một lần nữa trở lại trong Thần tháp Tử Dương, trên boong thuyền, mấy người Diệp Trường Sinh, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu đứng ngạo nghễ.

Tùy ý để gió gào thét mà qua, tàn sát bờ bãi trên người bọn họ.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, lần này người có thể lừa gạt cường giả Cẩm Kỳ Điện."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Chúc Cửu: "Làm sao có thể gọi lừa gạt đây, ta lừa gạt bọn họ sao? Đây là mị lực nhân cách, người có hiểu không."

Mị lực nhân cách?

Chúc Cửu thật muốn vả miệng chính mình, thật là mị lực nhân cách, hẳn lại không phản bác được.

Diệp Thập Vạn phát hiện sự bối rối của Chúc Cửu: "Thiếu chủ, kế tiếp chúng ta phải đi nơi nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi Hạo Tộc trước đi."

Nếu đã biết hố đen bản nguyên ở Hạo Tộc, Côn Bằng Tộc và Viễn Cổ Thượng Thần Tộc, vậy nhất định phải đi một chuyến, lấy được tất cả những gì hẳn muốn.

Hắn chỉ có một ưu điểm.

Làm việc kiên trì, phàm là hẳn muốn có được thứ gì đó, nhất định phải thông qua nỗ lực đạt được.

Thật đấy.

Cho dù đánh dấu cũng không đơn giản như các người tưởng tượng.

Dù sao, không phải ai cũng có thể có một hệ thống kiểm tra.

Lúc này.

Bên trong Thần Cung.

Giọng nói Ngao Thiên Hùng đột nhiên truyền đến, Diệp Trường Sinh mở ra Thần Cung, ba bóng người xuất hiện trên boong thuyền.

Người tới chính là Ngao Thiên Hùng, Ngao Đông Lăng, Ngao Tuân.

Diệp Trường Sinh nói: "Ba vị tiền bối gọi ta có chuyện gì?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, lão phu biết ba nơi hung địa, từng là thần địa mà cường giả vũ trụ khao khát. Vật đổi sao dời, năm tháng vô tận trôi qua, ba nơi này đã ít người biết, Thiếu chủ có muốn đi thử một chút hay không?"

Mắt Diệp Trường Sinh sáng lên: "Thiên Hùng, người nói ba hung địa là địa phương nào, ta chuẩn bị đi tới Hạo Tộc."

Chương 1330: Ta xem ngươi là huynh đệ, ngươi lại xem ta là kẻ ngốc (2)

Hạo Tộc?

Sắc mặt Ngao Thiên Hùng trầm xuống, tiếp tục nói: "Thiếu chủ tính toán đi Hạo Tộc, vậy vẫn nên đi ba hung địa trước, nếu có thể đạt được cơ duyên, có thể khiến Thiếu chủ trở nên mạnh hơn. Dù sao Hạo Tộc ở Nhất Tinh Vũ Trụ cũng là thế lực vô cùng mạnh mẽ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta biết bên người Thiếu chủ có Tiêu tiên bối, không có vấn đề gì không thể giải quyết, nhưng ta vẫn hy vọng có thể tới hung địa một lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiên Hùng nói rất đúng, huynh trưởng là huynh trưởng, ta là ta, ta sẽ không dựa vào huynh trưởng."

"Nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng dựa vào người khác."

Dứt lời.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau xấu hổ cười: "Ta nói thật, các người đang hoài nghi ta sao?"

Mọi người im lặng.

Chỉ là lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người là Thiếu chủ, người nói đều đúng.

Thật sự là đau lòng.

Hắn cố gắng như vậy, vì sao mọi người đều cho rằng hắn nằm thẳng?

Hắn thật sự không thích nằm ở phía dưới, thích nhất là chủ động xuất kích, ở phía trên.

Ngao Thiên Hùng lại hô: "Thiếu chủ, ba bí cảnh này lần lượt là: Nữ

Ma Quật, Thiên Phạm Tinh và Tinh Tế Từ Thành.”

"Ta giới thiệu ngắn gọn cho Thiếu chủ ba hung địa này, Nữ Ma Quật xuất hiện ở thời đại Hàn Vũ trước thời đại Kỷ Phấn Trắng, còn được gọi là kỷ nguyên Hàn Võ."

"Thời đại đó xuất hiện một nữ ma giết người như ma, cắn nuốt linh khí của tu sĩ vũ trụ để tăng tu vi của mình. Sau đó bị chiến thần Hàn Vũ Chiến chém giết, phong ấn trên một tòa tinh vực. Mặc dù như thế, ma khí của nữ ma quá mức mạnh mẽ, sau đó hình thành Nữ Ma Quật. Trong năm tháng vô tận, tu sĩ cuộn cuộn không ngừng đi tới Nữ Ma Quật, muốn đạt được truyền thừa công pháp của nàng, lại không một người còn sống đi ra."

"Thiên Phạm Tinh là một tòa tinh vực được xưng là tu sĩ cấm khu, cho tới bây giờ, tất cả đều chỉ có nghe đồn, không có bất kỳ tài liệu ghi chép, trong năm tháng vô tận, chỉ có một người từ Thiên Phạm Tinh trở về, sau đó thực lực tăng lên dữ dội, sáng lập Phạm Thần Tông, tồn tại đến nay, hẳn là đã là tồn tại đỉnh cao nhất vũ trụ."

"Tinh Tế Từ Thành, còn được gọi là thành Tội Ác Tinh Tế, tu sĩ bên trong đều là cường giả tội ác đầy trời trong vũ trụ, phạm là tu sĩ tiến vào thành này sẽ được Thành chủ che chở, lại trở thành nô bộc trung thành nhất của Thành chủ, ở trong thành này có một bí cảnh tên là Tinh Tế Môn."

"Thiếu chủ, này nghe đồn tiến vào trong Tinh Tế Môn có thể theo dõi được diễn biến của vũ trụ tương lai."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nghe qua cũng không tồi, Thiên Hùng, dẫn đường đi!"

Ngao Thiên Hùng nói: "Nếu Thiếu chủ quyết định đi tới, vậy ba người chúng ta sẽ dẫn Thiếu chủ đi, cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại, Thiếu chủ nên chuẩn bị tâm lý."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thích nơi nguy hiểm."

Mọi người: "..."

Thực sự quá giả vờ.

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, vậy chúng ta đi nơi nào trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Chọn nơi gần đi, dù sao chúng ta đều phải đi ba hung địa."

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Thiếu chủ, nơi cách chúng ta gần nhất là Thiên Phạm Tinh."

Thiên Phạm Tinh?

Phạm Thần Tông.

Những người khác có thể đi ra, đương nhiên ta không có vấn đề.

Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: "Thiên Hùng, trước tiên đi Thiên Phạm Tinh đi!"

Ngay sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của Ngao Thiên Hùng, Ngao Đông Lăng, Ngao Tuân, Trụ Côn bay lượn trên bầu trời, đi về phía Thiên Phạm Tinh.

...

Hư không vô tận.

Thân ảnh Miêu Nhân Cừ ngừng lại, cách đó không xa, một bóng người xuất hiện, đi tới trước mặt bọn họ.

"Thuộc hạ bái kiến Miêu trưởng lão."

"Chuyện gì?"

"Miêu trưởng lão, Điện chủ phái ta đến để chém giết người này." Người tới trầm giọng nói, chậm rãi giơ tay lên, đưa một bức tranh cho Miêu Nhân Cừ: "Bức tranh Thiên Cơ Lâu đưa ra, toàn bộ hồ đen vũ trụ đều ở trên người người này."

Miêu Nhân Cừ tiếp nhận bức tranh, chậm rãi mở ra, nhìn bức chân dung trước mắt, cả người ngây ra như phỗng.

"Ốc lão đệ?"

Chấn động ngăn ngủi, ánh mắt lão ta rơi vào bên dưới chân dung, ba chữ to đột nhiên xuất hiện trong mắt.

Diệp Trường Sinh.

Miêu Nhân Cừ nhìn ba chữ Diệp Trường Sinh trước mắt, suýt chút nữa xuất huyết não trực tiếp ngất đi, tình huynh đệ plastic?

Bị thương.

Thực sự bị thương.

Vốn tưởng rằng là bạn vong niên, tình huynh đệ không thay đổi, chưa từng nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại lừa gạt lão ta.

Ta xem người như huynh đệ, người lại xem ta như kẻ ngốc.

Ta ngu xuẩn.

Bây giờ ngẫm lại lão ta đã đến rất gần với hố đen vũ trụ, lại bởi vì mình ngu muội, để hố đen vũ trụ chạy đi ở trước mắt.

Ánh mắt mọi người sau lưng dừng ở trên bức tranh, đều kinh ngạc hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn về phía Miêu Nhân Cừ: "Miêu trưởng lão, cái này..."

Miêu Nhân Cừ vội vàng mở miệng nói: "Trở về nói cho Điện chủ, ta nhất định dốc hết toàn lực, đi hoàn thành nhiệm vụ."

Chương 1331: Học khiêm tốn thật quá khó khăn

Người tới khom người một cái, xoay người biến mất ở phía chân trời.

Một lão giả vội vàng nói: "Miêu trưởng lão, đây không phải là Ốc công tử sao?"

Miêu Nhân Cừ tức giận nói: "Ta cũng không mù, nhìn không ra hả?"

Mình bị lừa, trong lòng đã rất khó chịu, còn muốn rắc muối lên miệng vết thương của lão ta sao?

Lão giả lại nói: "Miêu trưởng lão, Diệp Trường Sinh chưa đi xa, hiện tại chúng ta đuổi theo hắn là có thể."

Miêu Nhân Cừ trừng mắt nhìn lão giả, tức giận nói: "Người có phải khỏe mạnh hay không, khỏe mạnh hay không?"

"Huynh trưởng Diệp Trường Sinh có cấp bậc gì, chẳng lẽ các người không nhìn thấy sao? Thực lực như Võ Cô Độc, một kích trực tiếp đánh bay, ngay cả vụn cũng không còn, chẳng lẽ các người cũng muốn thành bộ dáng như vậy?"

Mọi người vội vàng lắc đầu, nghĩ đến Võ Cô Độc chết, đều không rét mà run, sồn tóc gáy.

Tiêu Huyền quá mạnh mẽ, sâu không lường được, bọn họ căn bản không cách nào chống lại.

Lão giả tiếp tục nói: "Miêu trưởng lão, chẳng lẽ người có thể nuốt xuống khẩu khí này?"

Miêu Nhân Cừ: "Là ta quá thiện lương, dễ tin Diệp Trường Sinh, bị hắn lừa bịp trong lòng bàn tay."

Nói đến đây, lão ta khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Kỳ thật, ta cảm thấy Diệp Trường Sinh vẫn có chút tình huynh đệ với ta, các

người cảm thấy thế nào.”

Mọi người trầm mặc không nói.

Cho đến bây giờ, Miêu Nhân Cừ còn có chút không thể tiếp nhận sự thật này, sao huynh đệ tốt của lão ta lại trở thành Diệp Trường Sinh?

Rõ ràng không phải tên là Ốc Chấn Soái sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Lão ta nhìn về phía mọi người dưới trướng: "Các người đi Kỷ Nguyên Môn trước, ta một mình đi tìm Diệp Trường Sinh."

Một người nói: "Miêu trưởng lão, người một mình đi tới, có thể quá mạo hiểm hay không, thực lực của Diệp Trường Sinh không kém, lại thêm mọi người bên cạnh hắn, phần thắng của trưởng lão sợ là không lớn."

Miêu Nhân Cừ: "Tu vi của Diệp Trường Sinh không quan trọng, mệnh hắn mới lợi hại nhất."

Vừa nghĩ đến cảnh tượng mình bị lừa gạt, Miêu Nhân Cừ không khỏi khẽ run lên.

Lừa gạt người khác, lão ta phục Diệp Trường Sinh.

Lão ta vẫn tự xưng đầu óc còn được, lại để cho Diệp Trường Sinh lừa gạt, đầu óc cũng không đủ dùng.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Miêu Nhân Cừ một mình rời đi, lão ta đi tìm Diệp Trường Sinh, không phải vì hố đen vũ trụ, chỉ muốn tìm Diệp Trường Sinh hỏi một câu, vì sao lại xem lão ta như kẻ ngốc?

...

Kỷ Nguyên Môn.

Bên ngoài một cung điện.

Bóng người xuất hiện, đi vội vàng, tới đại điện khom người một cái: "Thiếu chủ, mười linh bài bị vỡ vụn."

Bịch.

Cửa điện mở ra, một bóng người bay ra ngoài, không phải ai khác, chính là Hạo Huyền Lăng.

Mười linh bài bị vỡ vụn, chuyện xảy ra khi nào?

Người đến nói: "Hồi Thiếu chủ, ngay trước đó không lâu, sau khi thuộc hạ phát hiện, cố ý đến bẩm báo."

Hạo Huyền Lăng nói: "Linh bài của Hạo Minh có tình huống gì?"

Người đến lại nói: "Chưa vỡ nát."

Hạo Huyền Lăng gật đầu: "Nhanh chóng phái người đi Kỷ Nguyên Môn, để Hạo Minh trở về."

Người tới khom người một cái, lui về phía sau: "Thuộc hạ đi làm ngay."

Hạo Huyền Lăng cau mày, luôn có một dự cảm không lành, trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện.

Không có một chuyện khiến hắn ta hài lòng, mười tôn ở Hạo Tộc là một chiến lực không thể khinh thường, rốt cuộc bọn họ bị ai chém giết?

Diệp Trường Sinh?

Ba chữ này là điều duy nhất trong đầu hắn ta có thể nghĩ tới.

Diệp Trường Sinh thừa dịp hắn ta bị thương, điên cuồng công kích Kỷ Nguyên Môn sao?

Có dám chờ thương thế của hắn ta khỏi hẳn, chính diện quyết đấu hay không?

Hạo Huyền Lăng thật sự suy nghĩ nhiều, quá coi trọng mình, ngay cả Hạo Tộc mà Diệp Trường Sinh cũng không để vào mắt, huống

chi là hần ta?

Giờ khắc này.

Tất cả tâm tư của Diệp Trường Sinh đều ở trên Thiên Phạm tinh, quả nhiên không ngoài dự liệu của hần khi quyết định đi tới ba bí cảnh này.

Hệ thống lập tức ban bố nhiệm vụ, đánh dấu Thiên Phạm Tinh, Nữ Ma Quật, Tinh Tế Tù Thành.

Biết được muốn đánh dấu ba hung địa, Diệp Trường Sinh không có chút ngoài ý muốn nào, thao tác thông thường chính là như vậy.

Chẳng có gì lạ.

Chẳng có gì lạ.

Hần chỉ quan tâm đi tới ba hung địa hần có thể đạt được chỗ tốt gì, hiện tại cấp bậc của hần đã đột phá đến cấp Thủy Nguyên, càng đi càng xa trên con đường vô địch.

Nếu từ ba hung địa trở về, còn có người có thể ngăn cản hần sao?

Chính mình cơ duyên quá nhiều, tu vi tăng lên quá nhanh, có vẻ kẻ địch quá mức yếu ớt, quả thực chính là tội lỗi.

Thật ra, hần cũng không muốn, thế nhưng thực lực không cho phép.

Phiền chết.

Trụ Côn tiến vào một mảnh tinh không hư vô, xung quanh một mảnh mờ mịt, vô số thiên thạch từ Trụ Côn rơi xuống bốn phía.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh nhìn tinh vực phía trước, quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Chỗ này cũng không dễ tìm, sao người biết được."

Chương 1332: Học khiêm tốn thật quá khó khăn (2)

Ngao Thiên Hùng nói: "Thượng Cổ Thần Long Tộc đã từng rất mạnh mẽ, theo thời đại thay đổi, Long Tộc dần dần suy sụp, trước kia tổ tiên của chúng ta cũng từng đập khắp vô số hung địa trong vũ trụ, những nơi này đều có ghi chép ở trong cổ tịch Long Tộc."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra Thượng Cổ Thần Long Tộc các người ở thời đại kia đích xác rất mạnh, Thiên Hùng, vậy các người ở lại bên cạnh ta có cảm thấy ủy khuất hay không?"

Ngao Thiên Hùng vội vàng nói: "Sẽ không, đi theo bên người Thiếu chủ là quyết định sau khi chúng ta thương lượng, không phải Thiếu chủ bức bách chúng ta, làm sao ủy khuất được."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì tốt rồi, dù sao các người đã từng là tồn tại chí cao vô thượng trong vũ trụ."

Ngao Thiên Hùng nói: "Huy hoàng đã đi, chúng ta ở lại bên cạnh Thiếu chủ, tương lai có thể tái hiện huy hoàng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tin Thiếu chủ, đến vĩnh hằng, không đúng, tin Thiếu chủ, hiện huy hoàng."

Ngao Thiên Hùng: "..."

Rõ ràng là một câu rất đứng đắn, vì sao từ trong miệng Thiếu chủ nói ra lại không đứng đắn như vậy?

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên biến sắc, Trụ Côn dưới chân ngừng lại: "Rất nhiều người, Thiên Hùng, xem ra thế lực biết Thiên Phạm Tinh không ít."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, nơi này đã là phạm vi Nhất Tinh Vũ Trụ, thế lực có thể đến Thiên Phạm Tinh chắc chắn đã trải qua vô số truyền thừa, bằng không bọn họ sẽ không biết sự tồn tại của Thiên Phạm Tinh, cho nên Thiếu chủ cần cẩn thận ứng đối."

Thực lực của Nhất Tinh Vũ Trụ?

Nghe có vẻ rất lợi hại, không biết họ có thực sự lợi hại hay không.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải đi Nhất Tinh Vũ Trụ phát triển, trước tiên phải biết thực lực của bọn họ.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, ánh mắt rơi vào trên người Ngao Thiên Hùng: "Người yên tâm, ta xưa nay là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, diệt cả nhà hắn."

Ngao Thiên Hùng: "..."

Sự thật là như thế, Diệp Trường Sinh không nói đùa.

Phạm là người mà Diệp Trường Sinh muốn chém chết, đều thiếu người thoát khỏi vận mệnh bị diệt môn?

Diệp Trường Sinh quả thực chính là tiểu năng thủ diệt môn.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lát nữa đi Thiên Phạm Tinh, chúng ta khiên tốn một chút."

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, nếu khiên tốn không được thì sao."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Cố gắng làm cho mình khiên tốn, người nhất định phải nhớ kỹ ba câu, ta không xứng, ta không có bối cảnh, ta là tổ nhân."

Diệp Thập Vạn gật đầu: "Thiếu chủ, nhưng chúng ta có bối cảnh, có thực lực, cũng không phải tổ nhân."

Thích tranh cãi phải không?

Có phải thích tranh cãi hay không.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Diệp Thập Vạn nói, người sau vội vàng nói: "Thiếu chủ, ta cố gắng khắc chế chính mình, nhất định học được khiên tốn."

Chúc Cửu nói: "Thời đại này, học khiêm tốn thật sự là quá khó khăn."

Hư không vô tận.

Trụ Côn dừng lại.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, từng bóng người xuất hiện trong tầm mắt, những người này tụm năm tụm ba.

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, ngôi sao phía trước chính là Thiên Phạm Tinh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thiên Hùng, nơi này yên tĩnh như thế, tựa hồ không có gì nguy hiểm, không đáng sợ như người nói."

"Thiếu chủ, rất đáng sợ." Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Bằng không, những người này cũng sẽ không dừng lại ở đây."

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người trước mắt đi tới nơi này cũng không dám bước vào Thiên Phạm Tinh, những người này cũng thật thú vị.

Tuy nhiên.

Tu vi của những người này ngược lại không tệ, tu sĩ yếu nhất cũng là cấp Hoàn Chân, thế nhưng lá gan có phải hơi nhỏ hay không?

Diệp Trường Sinh thu hồi Trụ Côn, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Thiên Phạm Tinh, mọi người sau lưng theo sát mà tới.

Ngay sau đó.

Thân ảnh mọi người bay đến ngừng lại, đứng ở sau lưng Diệp Trường Sinh, ánh mắt những người khác trong sân đồng loạt rơi vào trên người mấy người Diệp Trường Sinh.

Trên người Diệp Trường Sinh không có linh khí dao động, giống như người phàm, trong lòng mọi người tràn ngập nghi hoặc, người như vậy cũng dám tới Thiên Phạm Tinh?

Thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy ba người Ngao Thiên Hùng, Ngao

Tuân, Ngao Đông Lăng, sắc mặt đều biến đổi, càng thêm tò mò với thân phận của Diệp Trường Sinh.

Rốt cuộc hắn là ai?

Có thể làm cho Thần Long mạnh mẽ như vậy làm tùy tùng.

Mọi người âm thầm suy đoán, Diệp Trường Sinh hẳn là tông môn cổ xưa nào đó, hoặc là Thiếu chủ của thế gia.

Bởi vì chỉ có người thân phận vô cùng tôn quý mới có thể sử dụng ba tên Thần Long ở lại bên cạnh hắn.

Diệp Trường Sinh không quan tâm ánh mắt mọi người, ánh mắt vẫn dừng ở trên Thiên Phạm Tinh, tuy rằng ngoài miệng hắn lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn không dám khinh thường ngôi sao trước mắt.

Có thể trở thành hung địa vũ trụ, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Có thể làm cho nhiều người chùn bước như vậy, đương nhiên có chỗ đáng sợ của nó.

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, tuyệt đối không lấy sinh mệnh ra đùa giỡn.

Chương 1333: Đừng bị mất

Thần thức mênh mông vô biên bao phủ, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, xoay người nhìn về phía mọi người: "Các người không đi vào sao?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Vì sao các người không tiến vào, bởi vì nguy hiểm sao?" Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy ta đi trước, các người tiếp tục."

Dứt lời.

Hắn bước ra một bước, thân ảnh phá không mà đi, lại xuất hiện, bay xuống trên Thiên Phạm Tinh.

Nơi này không nguy hiểm.

Chỉ cần lá gan lớn, không sợ bất cứ điều gì.

Chúc Cửu xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, đã nói khiêm tốn đấy."

Ta không đủ khiêm tốn sao?

Nếu đặt ở trước kia, ta đã trực tiếp tiến vào Thiên Phạm Tinh.

Người không nghe thấy, mới vừa rồi ta còn hỏi ý kiến của bọn họ sao.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Chúc Cửu và Diệp Thập Vạn gật gật đầu, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, giống như đang nói, Thiếu chủ, người thật sự cầu thả.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bọn họ đều không vào, nơi này thật vắng vẻ!"

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, chớ xem nhẹ."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Thiên Hùng, người nói nơi này có bao nhiêu tài nguyên, một mình ta có thể lấy toàn bộ không?"

"Còn có bọn họ không dám tiến vào, có phải dự định chờ ta lấy tài nguyên, chờ giết người đoạt bảo?"

Ngao Thiên Hùng: "..."

Không thể không nói, Thiếu chủ suy nghĩ thật xa.

Lần này vừa mới leo lên Thiên Phạm Tinh, đã bắt đầu cân nhắc chuyện được tài nguyên, Thiếu chủ luôn tự tin như vậy.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh chính là một cái vách treo tường.

Nam nhân có hệ thống, chính là có thể hèn mọn muốn làm.

Nơi này tiên khí lượn lờ, hoàn cảnh tuyệt đẹp, cây cỏ thụ chọc trời, tựa như tiên cảnh nhân gian, nhưng lại lộ ra một ít thần bí.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Tu sĩ năm đó từ Thiên Phạm Tinh rời đi, cũng chính là người sau này sáng tạo Phạm Thần Tông, người biết hắn tên là gì không?"

Tên là gì?

Ngao Thiên Hùng rơi vào trầm tư, cái tên kia ở bên miệng, nhưng chính là gọi không ra, thật sự là sầu não.

Hắn quay đầu nhìn về phía Ngao Đông Lăng, Ngao Tuân: "Tên là gì, các người nhớ kỹ không?"

Ngao Tuân nói: "Hoàng gì đó?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hoàng Phạm Thiên? Người ta gọi là Phạm Thần."

Ngao Thiên Hùng lắc đầu: "Không đúng, hình như gọi là Hoàng Cửu Kiếm, người xưng kiếm áo vải, tuy rằng có được thực lực vô địch siêu tuyệt, là Tông chủ lập nên Phạm Thần Tông, nhưng

người này cực kỳ khiêm tốn.”

Nói đến đây, hắn cố ý nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, là loại khiêm tốn này.”

"Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta." Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Ta cũng thật sự khiêm tốn.”

Hoàng Cửu Kiếm?

Ngao Thiên Hùng nói: "Không sai, chính là Hoàng Cửu Kiếm.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì không sai, các người đi theo ta đi.”

Ngao Thiên Hùng giật mình: "Thiếu chủ, tình huống gì vậy, nghe ý của người là biết Hoàng Cửu Kiếm?”

Ta không biết.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh phiêu dật như tiên, mũi chân khẽ điểm lên hư không: "Ta không biết Hoàng Cửu Kiếm, nhưng trên Thiên Phạm Tinh có một hơi thở ta vô cùng quen thuộc.”

"Nếu như ta đoán không sai, rất nhanh sẽ gặp được người quen.”

Nghe tiếng.

Mọi người giật mình, đều khó có thể tin nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sao nơi này có người quen chứ?

Ngao Tuân nói: "Thiếu chủ chính là khác biệt, đi tới đâu cũng có người quen, thật sự khiến người ta hâm mộ.”

Ngao Thiên Hùng nói: "Lão Tuân, Thiếu chủ cứ nói như vậy, người còn thật sự tin tưởng, Thiên Phạm Tinh là nơi nào, sao Thiếu chủ có thể có người quen?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta có một dự cảm bất thường, tất cả mọi người cẩn thận một chút, đừng để Thiếu chủ rơi vào nguy hiểm.”

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh ngừng lại.

Mấy người đứng ngay gần bên cạnh hắn, Thái Sơ dời mắt nhìn ra xa phía trước: "Tướng công, có nguy hiểm."

Vút.

Vút.

Ba ánh sáng bạc bay ra từ chỗ sâu trong Thiên Phạm Tinh, tựa như ba thần kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh, tựa hồ muốn xuyên thấu qua.

Kiểm uy chấn động trời, kinh khủng như vậy.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong bàn tay Thái Sơ xuất hiện một thanh loan đao, hơi thở trên người bắn ra, một mũi đao bay ra, nghênh đón kiếm quang xuyên qua mà tới.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, đao quang kiếm ảnh ngập trời bắn ra, sóng khí khủng bố tàn sát bừa bãi trên người mấy người, trực tiếp hất văng bọn họ ra ngoài.

Mặc dù như thế, ba ánh sáng bạc vẫn chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh, Ngao Thiên Hùng vội vàng nói: "Thiếu chủ, ba ánh sáng này quá mạnh, người lui ra sau, giao cho chúng ta ngăn cản."

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, bước ra một bước, đi tới phía ba ánh sáng bạc, ở trên người hắn xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật lớn.

Tùy ý ánh sáng bạc công kích trên người.

Ngay khi mọi người chấn động, một màn kinh người đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh không ngừng đi về phía trước, ánh sáng bạc bắn vào trên người, toàn bộ bị cắn nuốt tiến vào trong cơ thể.

Chương 1334: Đừng bị mất (2)

Nuốt chửng?

Ba người Ngao Thiên Hùng đều choáng váng.

Ánh sáng bạc có công kích khủng bố như thế, Diệp Trường Sinh lại cắn nuốt toàn bộ vào thân thể, quả thực là kinh người.

Vút.

Vút.

Từng ánh sáng vàng thẳng hướng tiên khung, ánh sáng vạn trượng, che kín bầu trời, toàn bộ Thiên Phạm Tinh bị ánh sáng vàng chói mắt bao phủ.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn ánh sáng vàng trong hư không: "Còn tới?"

Dứt lời, vô số ánh sáng vàng từ trên cao bắn xuống, tựa như bạo vũ lê hoa châm, rậm rạp bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Thấy vậy.

Diệp Trường Sinh vận hành Phần Huyết Cuồng Hóa, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt, vòng xoáy vô biên khuếch tán, nghênh đón ánh sáng vàng bắn tới.

Phía bên kia.

Bên ngoài Thiên Phạm Tinh.

Chúng tu sĩ vừa mới leo lên ngôi sao, chợt thấy ánh sáng vàng che trời xuất hiện, uy áp khủng bố rơi vào trên người bọn họ.

Một người kinh hãi thất sắc, sợ hãi vạn phần, không biết làm sao vội vàng lướt nhanh về phía sau, rời khỏi Thiên Phạm Tinh.

Một người trầm giọng nói: "Uy áp khủng bố như thế buông xuống, những người đó tất phải chết không thể nghi ngờ."

Lại một người phụ họa nói: "Ta còn tưởng rằng bọn họ rất trâu bò, thì ra cũng là mãng phu."

Quá nguy hiểm.

Không nên tùy tiện tiến vào.

Phải, phải.

Chỉ là lực uy áp mà đã khiến chúng ta cảm thấy nguy hiểm, nếu công kích thật sự rơi vào trên người chúng ta, sợ là phải chết không thể nghi ngờ.

Tiếng nghị luận liên tiếp vang lên, thân ảnh mọi người vẫn theo bản năng lui về phía sau, bất giác kéo dài khoảng cách với Thiên Phạm Tinh, sợ nguy hiểm sẽ ảnh hưởng đến họ.

Cách cục 1 nhỏ.

Đó là lý do tại sao họ không thể có được cơ duyên.

Gặp phải chút nguy hiểm đã lui về phía sau, người thành việc lớn, không câu nệ tiểu tiết.

Nhất mãng vô tiền, mới có thể có kinh hỉ.

Tựa như Diệp Trường Sinh, cho dù nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hắn vẫn bất động, không hề sợ hãi chút nào.

Có người có thể sẽ nói, Diệp Trường Sinh có người quen ở trên Thiên Phạm Tinh, cho nên hắn không sợ hãi.

Thật vậy sao?

Đúng là vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có người quen trên Thiên Phạm Tinh cũng là nhân quả của Diệp Trường Sinh, nếu không phải trước kia hắn trải qua vô số hung hiểm, làm sao có thể có cơ duyên như bây giờ?

...

Ánh sáng vàng che trời biến mất, tất cả đều bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt vào thể.

Giờ khắc này, cả người hần như được đúc hoàng kim, thân thể tản ra uy áp mạnh mẽ làm cho người ta nhìn mà sợ.

Ngao Thiên Hùng âm thầm nuốt nước miếng: "Quá mạnh đi, thân thể Thiếu chủ đã ở trên chúng ta."

Ngao Tuân hí mắt, trên gương mặt đầy nếp nhăn nhắc lên ý cười: "Thân thể cổ xưa, bất tử bất diệt, Thiếu chủ trẻ tuổi như vậy mà thân thể lại đạt tới trình độ đáng sợ như vậy."

"Long Tộc chúng ta nổi danh với thân thể mạnh mẽ, so sánh với Thiếu chủ, thật sự là quá yếu."

Ngao Đông Lăng gật đầu: "Già rồi, không phục không được, nếu không cố gắng, chúng ta sẽ trở thành đứa con bị thời đại bỏ rơi."

Ngay khi ba người chấn động, Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng: "Sư phụ, không khác lắm, có phải nên gặp ta hay không?"

"Tiểu tử tốt, nhiều năm không gặp, người trưởng thành không ít, dẫn theo hai cô nương kia tiến vào đi."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn Thái Sơ, An Lạc Nhi, ba người cười gió mà đi, đi tới sâu trong Thiên Phạm Tinh.

Tiếng gió gào thét mà qua, quần áo ba người phiêu phiêu, không giống là người trần.

Ba người Ngao Thiên Hùng nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, ngây ra như phỗng, nội tâm lật sóng biển, thật sự có người quen.

Còn là sư phụ.

Thế giới thật điên rồ, Thiếu chủ bay lên.

Ngao Tuân nói: "Thiếu chủ phúc duyên thâm hậu, nếu Thiếu chủ bay lên l, vậy chúng ta có phải hay không... Hắc hắc..."

Ngao Đông Lăng quay đầu nhìn Ngao Tuân: "Lão Tuân, nụ cười của

người thật hèn mọn. Có điều, người nói không sai, đi theo Thiếu chủ, chúng ta trở lại đỉnh cao chỉ trong tầm tay."

Ngao Thiên Hùng lắc đầu: "Trở lại đỉnh cao? Đông Lăng, người có thể có chút tiền đồ hay không, đi theo Thiếu chủ, tương lai của chúng ta là vô hạn, có thể để cho Thượng Cổ Thần Long Tộc leo lên đỉnh cao vũ trụ."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nhưng chúng ta cũng phải cố gắng, con đường của Thiếu chủ rất xa, chúng ta cũng không thể tụt lại phía sau, đừng đi bộ, sẽ bị mất dấu."

Chỗ sâu trong Thiên Phạm Tinh.

Thân ảnh ba người Diệp Trường Sinh bay xuống, một màn sáng bao phủ bọn họ, giống như tắm rửa trong thần quang.

"Diệp tiểu tử, người tới đây."

"Hai vị cô nương này là đạo侶 của người sao, không tồi, rất tốt."

Một giọng nói già nua truyền đến, ngay sau đó bóng người từ trong vòng xoáy ánh sáng đi ra, áo xanh màu trắng, tiên phong đạo cốt.

"Vị cô nương này hẳn là Thiên Nữ Thái Tộc, nàng lại ở bên cạnh người, tiểu tử người có phúc."

"Vị cô nương này có ngũ đức thần thể, thể chất hoàn mỹ nhất trong vũ trụ, tuổi còn trẻ đã có được cấp bậc như thế, tư chất không hề thua kém người chút nào."

Chương 1335: Phạm Thần hổ ta

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người người tới: "Sư phụ, ta cũng rất ưu tú."

Hoàng Phạm Thiên nói: "Nếu người không đủ ưu tú, có thể làm đồ đệ của ta sao? Mấy năm nay tu luyện Phần Huyết Cuồng Hóa và Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết không tệ."

"Vừa rồi vì sư thăm dò người, vô cùng vô cùng vô cùng hài lòng."

"Sư phụ, chúng ta đã bao lâu không gặp, ta nhớ người." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người lại vừa lên đã thăm dò ta, nếu tu vi ta yếu thì sẽ chết ở dưới công kích của người."

Hoàng Phạm Thiên lại nói: "Chết thì chết, ta coi như không có đồ tử như người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Sư phụ, sư phụ không yêu con nữa sao?

"Không yêu!" Hoàng Phạm Thiên trầm giọng: "Trường Sinh, người không có ý định giới thiệu cho vi sư sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hai vị nương tử, vị này là sư phụ ta - Hoàng Phạm Thiên."

"Thái Sơ bá kiến tiền bối."

"Lạc Nhi bá kiến tiền bối."

Hoàng Phạm Thiên nói: "Các người là đạo lữ của Trường Sinh, lần đầu gặp mặt, lão phu cũng không có chí bảo gì cho các người."

Trong lúc nói chuyện, ông tiện tay vung lên, hai ánh sáng vàng bay ra, xuất hiện ở trước mặt Thái Sơ, An Lạc Nhi: "Hai quyển vũ kỹ này đưa cho các người, hy vọng sẽ có ích với tu vi của các người."

Thái Thượng mười hai chương nhạc.

Ngũ Đức Khổng Thiên Kích.

Hai nàng nhìn vũ kỹ trước mắt, ánh mắt lóe lên, vội vàng cúi người khấu tạ Hoàng Phạm Thiên.

"Trường Sinh, để cho các nàng ở đây quen thuộc với cổ tịch, người theo vi sư đi một chút." Hoàng Phạm Thiên lạnh nhạt nói, đứng dậy đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh vội vàng đuổi theo, phát hiện chỗ Hoàng Phạm Thiên đi qua, không gian không ngừng biến ảo, lại quay đầu lại, đã không thấy Thái Sơ và An Lạc Nhi.

"Sư phụ, vì sao người lại lưu lại một luồng phân thân ở đây?"

Hoàng Phạm Thiên nói: "Đây là một tòa tinh vực vô cùng thần kỳ, thời không và không gian không lúc nào cũng thay đổi, vi sư ở đây là để tìm hiểu."

"Nói như vậy cho người đi, mới vào Thiên Phạm Tinh sẽ cho người cảm giác bình tĩnh, không có bất kỳ hung hiểm nào, nhưng theo thời gian, không gian không ngừng biến ảo, tu sĩ có thực lực như người tiến vào, trong nháy mắt sẽ bị xé rách thành nát bấy."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, theo ta được biết, đã từng có một người còn sống rời khỏi Thiên Phạm Tinh, Phạm Thần Tông Hoàng Cửu Kiếm."

Hoàng Phạm Thiên nói: "Người nói Cửu Kiếm à, là ta đưa nàng rời đi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Sư phụ, vậy nàng cũng là đồ đệ của người sao?"

"Nàng và người không giống nhau, xem như đệ tử ký danh của ta, cũng là Đại sư tỷ của người. Nguyên bản nàng không gọi là Hoàng Cửu Kiếm, mà là tên là Thanh Cửu Kiếm."

Sau khi báỉ sư, nàng đổi tên thành Hoàng Cửu Kiếm, người ta gọi là Kiếm Bồ Y.

Tính toán thời gian, Phạm Thần Tông do nàng thành lập hiện tại

hắn là tồn tại có tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ.

Người nói tiểu nha đầu này, năm đó chỉ thuận miệng nói, vậy mà nàng lại nghiêm túc, thật sự dùng tên của sư phụ, sáng tạo ra một tông môn.

Vi sư không thích khoa khoang như vậy.

“Đáng tiếc các người ai nấy đều quá ưu tú, mũi nhọn vi sư nhất định là không che được.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Tự sướng?

Hoàng Phạm Thiên nhìn Diệp Trường Sinh: "Hình như nhìn thấy vi sư người không phải rất vui vẻ."

Diệp Trường Sinh nói: "Vừa nghĩ đến đại sư tỷ là người sáng lập ra Phạm Thần Tông, ta đã không cao hứng nổi."

Hoàng Phạm Thiên nói: "Trường Sinh, người không cần nhụt chí, thành tựu tương lai của người cũng không phải Cửu Kiếm có thể so sánh."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Sư phụ, người không hiểu, vừa nghĩ đến ta lại có đại sư tỷ có bối cảnh mạnh mẽ như vậy, ta đã không vui nổi."

Có bối cảnh không tốt sao?

Hoàng Phạm Thiên nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

"Bối cảnh quá mạnh, đi tới đâu cũng không có đường ta phát huy, ta cố gắng tu luyện như vậy, có ích lợi gì chứ?"

Hoàng Phạm Thiên: "..."

Nhất thời ghen lời.

Diệp Trường Sinh trực tiếp chửi ông.

Tiểu tử này thật sự quá không biết xấu hổ.

Hoàng Phạm Thiên nói: "Vậy người có thể không cần bối cảnh của mình, một mình đi một vòng."

"Sư phụ, lời này sai rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có nhiều bối cảnh như vậy, nếu ta không dùng, đó không phải là kẻ ngốc sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật giống như đến Thiên Phạm Tinh vậy, người khác sợ tới mức không dám tiến vào, ta lại có thể thông suốt không trở ngại, còn không phải bởi vì có một luồng phân thân của sư phụ ở đây sao."

"Nhưng cũng là bởi vì phân thân sư phụ ở đây nên ta thiếu sự trải nghiệm, hung hiểm vạn phần, cửu tử nhất sinh biến thành an toàn, điều này làm cho ta không có khoái cảm xông vào hung địa."

Tiện không chứ.

Nghe đi, nói có tiện hay không?

Hoàng Phạm Thiên nói: "Khoái cảm mà người nói hắn là không có được chí bảo, cho nên rất không vui."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Sư phụ, chí bảo với không chí bảo gì chứ, có thể gặp lại người một lần, chính là thu hoạch lớn nhất của ta."

Chương 1336: Phạm Thần hổ ta (2)

Hoàng Phạm Thiên lại nói: "Hiện tại vì sư có một món chí bảo, còn có một nơi thần bí, người lựa chọn cái nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, trẻ con mới chọn, ta chọn tất."

Hoàng Phạm Thiên: "..."

Ngay sau đó.

Ông tiện tay vung lên, Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, linh khí cuộn cuộn bao bọc hóa thành một vệt sáng biến mất không thấy.

"Trường Sinh, nếu người không lựa chọn, vậy vì sư sẽ đưa cho người hai thứ luôn."

Giọng nói mệnh mông tựa như thiên âm, quanh quẩn bên người Diệp Trường Sinh, hẳn muốn khống chế thân thể của mình, lại phát hiện linh khí trong cơ thể đều bị giam cầm.

Lão đầu này mạnh vô biên.

Ở lại Thiên Phạm Tinh thật sự là đáng tiếc.

Đúng lúc này.

Bóng tối vô tận xuất hiện bao vây hẳn lại, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, sắc mặt chợt thay đổi.

Nơi này là đâu?

Dưới thần thức bao phủ, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được nguy hiểm đang không ngừng tới gần.

Đột nhiên.

Hai ánh sáng đỏ tươi như lửa xuất hiện, một mùi hôi thối truyền đến tràn ngập trong khoang mũi Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh phát hiện linh khí bao bọc trên người biến mất,

vội vàng mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ngưng thần nhìn về phía trước, một thú lớn nhìn không rõ bộ dạng đang há to miệng như chậu máu hạ xuống phía hắn.

Mẹ nó.

Nếu dừng lại muộn một lát sẽ trở thành đồ ăn trong miệng hung thú.

Hắn nội liễm hơi thở, làm cho mình trấn định lại, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn thần hỏa, chiếu sáng không gian hắc ám.

Rốt cục thấy rõ hung thú trước mắt, Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm đánh trúng vào người hung thú.

Một kiếm này cũng không phải Diệp Trường Sinh chủ động tấn công, mà là phản ứng theo bản năng.

Đột nhiên xuất hiện một con hung thú lớn như vậy, quá đáng sợ.

Làm người ta sợ muốn chết.

Là con người đều sẽ có phản ứng như vậy.

Ngao.

Một đạo tiếng kêu thảm thiết truyền ra, trong không gian bị chấn động, chấn động lỗ tai, làm cho người ta khí huyết quay cuồng.

Diệp Trường Sinh không kịp suy nghĩ nhiều, thân ảnh bay ngược ra sau, tránh thoát hung thú va chạm, chậm rãi ổn định thân ảnh, hắn mới nhìn quanh bốn phía.

Chính xác thì đây là đâu?

Bốn con thần thú chiếm lĩnh vị trí bốn phương, mà hung thú hắn tấn công là tồn tại tọa trấn ở trung tâm.

Một con hung thú như sư tử như hổ, hình thể vô cùng to lớn, miệng to như chậu máu mở ra, giống như muốn nuốt một ngụm.

Ngao.

Ngao.

Tiếng hung thú gầm lên liên tiếp, vẻ mặt Diệp Trường Sinh đề phòng: "Phạm Thần hổ ta!"

Theo tiếng rống của thú lớn truyền ra, thân ảnh thú lớn trước mắt xảy ra biến hóa, da thú tựa hồ đang rụng ra rất nhanh.

Vỗ số thú uyển ra bao phủ, trên hư không, bốn loại sức mạnh thủy hỏa phong lôi dung hợp cùng một chỗ, hình thành một vòng xoáy thật lớn, bao vây thú lớn kín không kẽ hở.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, sắc mặt hơi biến đổi, hung thú trước mắt lại biến thành một con Kỳ lân.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Huyết mạch thăng cấp?

Vì sao lại đột nhiên huyễn hóa thành Kỳ lân?

Chấn động ngăn ngừa, hắn ghé mắt nhìn về phía bốn phương vị có bốn thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Thần thú chấn bốn phương, Kỳ lân ngồi ở giữa, ngũ hành chi địa?

Trong đầu Diệp Trường Sinh suy nghĩ xoay nhanh, nơi này có thể làm cho năm thần thú trấn thủ, tuyệt đối không đơn giản chút nào.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng Cửu Tiêu Thần Lôi truyền ra, Thanh Long bay lượn tiên khung, khổng lồ sức mạnh Cửu Tiêu Thần Lôi, từng thiên lôi kiếp hạ xuống, đánh xuống người Diệp Trường Sinh.

Bạch Hổ ngửa mặt lên trời rống dài, ánh sáng vàng che trời xuất hiện, một cơn gió lốc từ ngoài vũ trụ đáp xuống, tựa như hố đen gió lốc, theo đó còn có vô số hơi thở thần thú.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xẹt qua, tránh né công kích của Thiên

Lôi Kiếp, tập trung nhìn về phía tây, ngoại trừ gió lốc vô lượng ra còn có đại quân thần thú.

Tuy nhiên, đây chỉ là bắt đầu.

Chu Tước phương nam vung cánh, Phần Hỏa Liệt Diễm bao trùm, tam tuyệt hỏa xuất hiện, đốt trời diệt địa.

Huyền Vũ phương bắc đi từ từ, sương mù màu đen nhập vào xuất ra, gió tuyết hàn băng bay múa đầy trời, hóa thành một băng nhũ hắc ám, xuyên qua thân ảnh Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời.

Năm công kích đồng thời hạ xuống, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn ở vị trí trung tâm, thúc dục kiếm khí ngăn cản công kích hội tụ mà đến.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, nơi đi qua, không gian bị nghiền nát sụp đổ, hết thấy hóa thành bột mịn.

Hơi thú vị.

Tới đi, để bảo tố đến dữ dội hơn đi.

Diệp Trường Sinh giang hai tay ra, bá đạo lơ lửng trên không, tay áo bay loạn mà lên, kiếm khí minh mông vô biên chấn động bốn phương.

Đúng lúc này, một ánh sáng từ sau lưng hắt vọt lên, trong ánh sáng xuất hiện một tấm lệnh bài, vật này chính là Ngũ Phương Thiên Lệnh mà Hoàng Phạm Thiên đưa cho Diệp Trường Sinh.

Chương 1337: Thích thì chơi, người không phục?

Lão đầu này vẫn còn rất dễ thương.

Ngũ Phương Thiên Lệnh xuất hiện, ánh sáng vạn trượng, giống như tắm rửa trong thần huy.

Năm thần thú Kỳ Lân, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ nhận thấy được hơi thở của Ngũ Phương Thiên Lệnh, công kích trở nên yếu ớt.

Lực công kích tựa như hai vàng trắng tàn, từ tiên khung mệnh môg khuếch tán ra ngoài, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, ngồi trên không, người điều khiển Ngũ Phương Thiên Lệnh bắt đầu cắn nuốt linh khí bốn phía.

Tới đi, đại bảo bối.

Người được Ngũ Phương Thiên Lệnh có thể được ngũ phương thần thú.

Sự tình tựa hồ trong nháy mắt trở nên đơn giản, Diệp Trường Sinh vốn định khống chế ngũ phương thần thú, sau đó đưa cho An Lạc Nhi.

Nhưng dựa theo tin tức hệ thống hiển thị, ngũ phương thần thú có mức độ phù hợp cao nhất với hắn, đã như vậy, Diệp Trường Sinh chỉ có thể cố nhận lấy chúng.

Gió lốc năm màu bay múa, xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, linh khí đi khắp trong kỳ kinh bát mạch.

Ngũ Phương Thiên Lệnh càng lúc càng lớn, tựa như một tòa Thiên Bì xuất hiện trong vũ trụ, đột nhiên, trên Thiên Lệnh xuất hiện một vết nứt.

Khe hở không ngừng mở rộng, tựa như một cánh cửa kết giới.

Muốn làm gì đây?

Lấy toàn bộ ngũ phương thần thú đi sao?

Giờ khắc này.

Trên tiên khung, dị tượng bắt đầu biến mất, chỉ còn lại ngũ phương thần thú, chúng đồng thanh kêu lên.

Âm thanh vang vọng bầu trời, lay động Cửu Tiêu.

Theo đó, chúng nó không ngừng biến ảo, hóa thành từng vệt sáng tiến vào Ngũ Phương Thiên Lệnh.

Lệnh bài này thật trâu bò.

Trực tiếp lấy đi.

Ngay khi Diệp Trường Sinh chấn động, cột sáng mà Ngũ Phương Thiên Lệnh bắn ra đã biến mất, hóa thành một ánh sáng vàng tiến vào mi tâm hắn.

Ánh sáng vàng từ mi tâm bắn ra, giống như mở thiên nhãn vậy.

Ngũ Phương Thiên Lệnh tiến vào mi tâm, xuất hiện trong đầu Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, tin tức cuộn cuộn không ngừng xuất hiện.

Thanh Long trấn Đông Cung, ngũ hành thuộc mộc, màu xanh, khống chế sức mạnh Cửu Thiên Thần Lôi. (Thiên Lôi Kiếp)

Bạch Hổ trấn Tây Cung, ngũ hành thuộc kim, màu trắng, khống chế sức mạnh Long Quyển Bạo Phong. (Triệu hồi vạn thú)

Chu Tước trấn Nam Cung, ngũ hành thuộc hỏa, màu đỏ, khống chế sức mạnh Phần Hỏa Liệt Diễm. (Thiên địa tam tuyệt hỏa)

Huyền Vũ trấn Bắc Cung, ngũ hành thuộc thủy, màu đen, khống chế sức mạnh Hàn Băng Phong Tuyết. (Hắc ám băng phiến)

Kỳ Lân trấn Trung Cung, ngũ hành thuộc thổ, màu vàng, có thể khống chế bốn loại sức mạnh thủy hỏa phong lôi, miệng phun cửu tự chân ngôn, triệu hoán linh thú tám phương, dời thiên sơn, lấy nhật nguyệt, đảo lộn thời không.

Nhìn tin tức trước mắt, Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng hoảng sợ, ngũ phương thần thú này có bộ dáng rất lợi hại.

Nhưng hẳn là kiếm tu, mấy thứ lèo loẹt này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của hắn.

Ai ta không trong sáng.

Thật đấy.

Hắn chỉ muốn làm một kiếm tu thuần túy.

Muốn làm một kiếm tu đơn giản, thật sự quá khó khăn.

Lúc này.

Một âm thanh khàn khàn cổ xưa xuất hiện trong đầu hắn, nói cái gì hắn thành chủ nhân mới của ngũ phương lệnh, có thể điều khiển ngũ phương thần thú.

Quan trọng nhất là... Có thể dung nhập sức mạnh của ngũ phương thần thú vào trong kiếm đạo.

Cảm giác này.... Thật sự cực kỳ sáng khoái.

Diệp Trường Sinh vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, trước tình vực hắc ám vô tận đột nhiên xuất hiện ánh sáng trở nên sáng ngời, giống như ban ngày buông xuống.

Lúc này hắn mới thấy rõ ràng tất cả bốn phía, biết mình đang ở trên một hòn đảo, nơi này đại thụ che trời, trên đó là một con chim lớn vô cùng mạnh mẽ.

Hung thú trên mặt đất chạy trốn rất nhanh, thấy hắn bay xuống, vô số hung thú trực tiếp im lặng, sợ tới mức không nhúc nhích.

Dung hợp Ngũ Phương Thiên Lệnh, thân mang uy lực ngũ phương thần thú, những hung thú trước mắt này sao có thể không sợ hãi?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay bổng như tiên, chậm rãi bay xuống một gốc cây cổ thụ che trời, dưới thần thức bao trùm, bắt đầu xem xét hòn đảo này.

Đột nhiên.

Một bóng đen bay tới xuất hiện trên cây cổ thụ bên cạnh Diệp Trường Sinh, trong miệng phát ra tiếng kêu chi chi.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, phát hiện là một linh hầu, nó chậm rãi nâng cánh tay lên, đưa vật trong lòng bàn tay tới.

Nho tím.

Táo đen?

Người cho ta à?

Linh hầu chi chi kêu lên, không có chút sợ hãi nào.

Con khỉ này thông linh lại không sợ hấn.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận nho tím và táo đen trong tay linh hầu, đánh giá một chút, giơ tay bỏ vào trong miệng.

Hương vị này...

Sao lại không giống với những gì hấn từng ăn.

Quá cứng.

Theo lý thuyết, không phải nho tím và táo đen mềm sao?

Ngay sau đó.

Sắc mặt hấn biến đổi, trong mắt nổi lên vẻ khiếp sợ, theo hai trái vào miệng, một dòng nước ấm xuất hiện trong đan điền.

Tiên quả?

Nơi này lại có tiên quả mạnh mẽ như vậy.

"Có thể dẫn ta đi tìm những trái này không?"

Linh hầu nhìn Diệp Trường Sinh, xoay người nhảy lên trên ngọn cây cổ thụ, tốc độ vô cùng nhanh, trong chớp mắt chỉ còn lại một tàn ảnh.

Chương 1338: Thích thì chơi, người không phục? (2)

Hắn lại hơi thích linh hầu này rồi.

Người khác triệt mèo, hắn triệt khỉ, ngấm lại cũng không tệ.

Bịch.

Thân ảnh hắn chợt lóe, đuổi theo hướng linh hầu rời đi, thu hết cảnh đẹp trên đảo vào mắt.

Theo hắn rời đi, mãnh thú vây hãm trên mặt đất đứng lên, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Không biết đã qua bao lâu.

Một người một khỉ đi qua toàn bộ hòn đảo.

Diệp Trường Sinh phát hiện linh hầu ngừng lại, thân ảnh bay đến bên cạnh nó, trong miệng linh hầu phát ra tiếng chi chi, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Tựa hồ đang nói cho hắn biết, linh quả ở phía trước.

Diệp Trường Sinh nhìn ra xa phía trước, sương đen che trời xuất hiện, biển ảo khó lường, dữ tợn khủng bố.

Giống như ác ma chư thiên đang âm thầm dòm ngó hắn.

Giờ khắc này.

Hắn rốt cục hiểu được, nguyên nhân ngũ phương thần thú xuất hiện, hắn là vì trấn áp ác ma trên hòn đảo này.

Vì vậy, vấn đề tới.

Làm sao linh quả như nho tím và táo đen có thể sinh trưởng ở nơi ma khí nồng đậm.

Theo sương đen che trời bao trùm lại, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống, dường như linh hầu bị kinh hãi, dựa vào bên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, lạnh nhạt nói: "Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người."

Linh hầu kêu chi chi, nhảy lên bả vai Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Sợ quá!

Đương nhiên Diệp Trường Sinh không biết linh hầu đang nói gì, thân ảnh chợt lóe, ngược gió mà đi, nhanh chóng vọt tới phía sương đen.

Nơi càng nguy hiểm, chí bảo càng mạnh mẽ.

Nếu để cho hắn gặp phải, há lại không đi xem một chút?

Nam nhân ưu tú như hắn, đương nhiên là vượt khó mà lên.

Hiển nhiên linh hầu thật không ngờ Diệp Trường Sinh lại tới gần ma khí, sợ tới mức lông đều dựng lên.

"Ngũ phương lệnh chủ!"

"Ngũ phương lệnh chủ của thế hệ này còn quá trẻ."

Một âm thanh lạnh lẽo từ trong sương đen truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện một vật khuôn mặt người xuất hiện, hai mắt như ngọn lửa, tràn ngập sát ý sắc bén.

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ bị chủ nhân của ngũ phương lệnh trấn áp ở đây đúng không?"

Khuôn mặt khinh thường: "Không phải, ta muốn ở đây."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thật sự là như vậy sao? Vậy tại sao người không đi?"

Khuôn mặt nói: "Không muốn rời đi, chỉ thích ở lại đây, thích chơi,

người không phục?”

"Vậy người cứ tiếp tục ở lại chỗ này, chúng ta nước sông không phạm nước giếng." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người tốt nhất không nên trêu chọc ta, nếu không, ta sẽ chém chết người."

Dứt lời.

Hắn từ trên cao bay xuống, sau lưng một truyền đến giọng nói: "Nơi này là địa bàn của ta, người cho là hậu hoa viên nhà người sao?"

Địa bàn của người?

Có gì có thể chứng minh?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, quay đầu nhìn về phía linh hầu trên vai: "Tiểu hầu, những quả kia ở nơi nào, dẫn ta đi qua."

"Đừng tưởng rằng người là ngũ phương lệnh chủ thì ta sẽ không đánh người." Người nọ lạnh giọng nói: "Mau rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh ngoảnh mặt làm ngơ, theo sát sau lưng linh hầu rời đi, người nọ lại nói: "Linh hầu chết tiệt, lại muốn trộm thần quả của ta, lần này ta sẽ đưa người lên đường."

Bịch.

Một công kích từ Cửu Thiên đánh xuống, chỉ thẳng vào người linh hầu, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, tiện tay vung lên, kiếm quang bay ra nghênh đón.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, chấn động tai, sóng khí khủng bố tràn ngập trong không gian, linh hầu quay đầu lại nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Diệp Trường Sinh nói: "Linh hầu là bằng hữu của ta, nếu người dám ra tay, ta sẽ giết người."

Giết ta?

Sắc mặt người kia cực kỳ khó coi, nếu không bởi vì kiêng kỵ Hoàng Phạm Thiên, hẳn ta đã ra tay với Diệp Trường Sinh từ lâu rồi

Diệp Trường Sinh có thể đi tới nơi này chắc chắn không thoát khỏi liên quan với Hoàng Phạm Thiên, bằng không Ngũ Phương Thiên Lệnh không thể nào xuất hiện trên người hắn.

Ỗ vào có Hoàng Phạm Thiên ở sau lưng làm chỗ dựa, dám ở trước mặt mình ngông cuồng như thế, thật sự là tức chết ta.

Năm tháng vô tận đã mài giũa hắn ta, nếu ở trước kia, tính tình nóng nảy như hắn ta không thể không đánh chết Diệp Trường Sinh.

Dưới sự dẫn dắt của linh hầu, Diệp Trường Sinh đi tới trước hai cây cổ thụ, nhìn trên cành cây treo đầy linh quả, hắn vô cùng hài lòng gật gật đầu.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy hắn tiện tay vung lên, hai gốc cây cổ thụ trước mắt trực tiếp bị nhổ rễ, biến mất không thấy đâu.

Nhìn thấy cảnh này.

Cổ Minh Tiêu tức giận suýt chút nữa hộc máu.

Ta dễ dàng sao?

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh chỉ tới lấy ít thần quả, ai có thể nghĩ đến tên này trực tiếp lấy cả cây đi.

Làm người thật sự là giọt nước không lọt.

Cổ Minh Tiêu tự nhủ mình nhất định phải nhện, hai gốc cây thần quả mà thôi, tuyệt đối không thể cho Hoàng Phạm Thiên có lý do ra tay.

Tuy rằng không phát hiện hơi thở của Hoàng Phạm Thiên, nhưng hắn ta dám khẳng định Hoàng Phạm Thiên chắc chắn ở chỗ tối, chỉ cần hắn ta dám ra tay thì người nó sẽ trực tiếp trấn áp hắn ta.

Chương 1339: Thích thì chơi, người không phục? (3)

Cách ra bài này... Hẳn ta đã quen.

Hẳn ta cố gắng tự nhủ chỉ là hai cây lớn mà thôi, cũng may tồn thất không phải là rất lớn.

Trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh xuất hiện mấy linh quả, giơ tay lên đưa cho linh hầu: "Ăn đi."

Lúc này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai hắn: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Thiên Phạm Tinh hay không.]

[Lập tức đánh dấu!] Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Có thể động khẩu vô địch, hẳn tuyệt đối sẽ không động thủ.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đánh dấu Thiên Phạm Tinh thành công, đạt được linh khí bản nguyên vạn năm.]

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh của hệ thống, cả người kinh hãi thất sắc, linh khí bản nguyên vạn năm, đây là căn cốt toàn bộ linh khí trên Thiên Phạm Tinh sao?

Hệ thống càng ngày trở nên hung dữ hơn.

Ngay khi hắn mừng thầm, một tiếng rống giận truyền ra, quanh quần ở trên hư không, gió lốc kinh ngạc lay động mà lên.

Hắn theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Cổ Minh Tiêu, người này bị kích thích gì? Hét lên cái gì, làm người ta giật nảy mình.

Lớn tuổi rồi, làm người không thể ổn trọng một chút sao?

Cổ Minh Tiêu tức giận nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt như kiếm

sắc, muốn bầm thây vạn đoạn hăn.

Mẹ nó.

Lão tử không đội trời chung với người.

Ta muốn giết người.

Giờ khắc này.

Cổ Minh Tiêu hoàn toàn nổi giận, cái gì mà Hoàng Phạm Thiên, hăn ta đã ném lên chín tầng mây từ lâu.

Ai đến cũng không được, hăn ta chính là muốn giết Diệp Trường Sinh.

Tâm huyết mấy vạn năm lại để cho Diệp Trường Sinh trộm đi.

Chỉ có giết hăn mới có thể khiến hăn ta trút giận.

Quá bắt nạt người.

Diệp Trường Sinh thấy Cổ Minh Tiêu tấn công mình: "Người phát điên cái gì, ta trêu chọc người sao?"

Cổ Minh Tiêu tức giận không thể kiềm chế: "Chuột nhắt vô sỉ, người lại dám trộm linh khí bản nguyên của ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái gì?

Linh khí bản nguyên vạn năm là của hăn ta?

Àm.

Tiếng nổ vang lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, gờ tay ôm linh hầu vào trong ngực, xoay người đập không rời đi.

Hệ thống, người trâu bò.

...

Bịch.

Bịch.

Từng đạo oanh kích hạ xuống, như thiên thạch xẹt qua, nghiền nát hư không nện tới phía Diệp Trường Sinh.

Cổ Minh Tiêu gào thét nói: "Cho dù người chạy tới rìa vũ trụ, ta cũng phải giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn nói là hiểu lầm, người có thể tin tưởng không!"

Hiểu lầm?

Cổ Minh Tiêu nổi trận lôi đình, trong lòng lửa giận thiêu đốt, ma khí khủng bố che trời bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Minh Ma Chi Giới, chúa tể hắc ám.

Người chắc chắn phải chết.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, nhìn hư không bị bóng tối bao phủ: "Vốn ta không muốn giết người, nhưng hiện tại ta thay đổi chú ý."

Dứt lời, sát giới xuất hiện va chạm cùng một chỗ với uy áp mà Cổ Minh Tiêu phóng thích, Diệp Trường Sinh cầm bá kiếm trong tay, vung cánh tay giận dữ chém xuống.

Vũ trụ đệ nhất kiếm.

Một kiếm bay ra, ánh sáng vàng mở trời, bóng tối che trời bị chia làm hai.

Diệp Trường Sinh lơ lửng đứng trên không, mũi chân khẽ điểm vào không trung, dị tượng kiếm phạt cửu thiên xuất hiện sau lưng.

Cổ Minh Tiêu nói: "Người là người Thần Ma Tộc, khó trách Hoàng Phạm Thiên sẽ cho người tới đây. Vốn Thần Ma Tộc có thể tái hiện đỉnh cao, thế nhưng người lại trêu chọc ta, đừng hòng còn sống rời khỏi nơi này."

Trong lúc nói chuyện, bóng người khác từ trong bóng tối bay ra, hai tay chấp lại, kẹp kiếm quang mà Diệp Trường Sinh tức giận chém xuống ở trong tay.

Giờ khắc này.

Kiếm lớn kẹp trong tay Cổ Minh Tiêu tựa như một cây cầu đi tới Cửu Thiên, nhưng hắn ta dùng sức, kiếm lớn trong nháy mắt vỡ vụn, sụp đổ.

Từ trên cao rơi xuống.

Bịch.

Cổ Minh Tiêu nhìn xuống phía dưới, mang theo thần uy vô lượng công kích tới phía Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sóng khí nuốt trời, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh.

Cổ Minh Tiêu vốn tưởng rằng có thể một kích chém chết Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới một kích va chạm, Diệp Trường Sinh không rơi vào thế hạ phong chút nào.

Kiếm khí trên người hắn hùng hồn cuộn cuộn, mệnh mông vô biên, công kích của Cổ Minh Tiêu rơi xuống, tất cả đều bị kiếm khí khuấy động đi ra ngoài.

Diệp Trường Sinh vẫn đứng lơ lửng trên không như trước, áo dài bay múa, trên đời nào có người như vậy, quả thực chính là trong kiếm tiên.

Thân ảnh Cổ Minh Tiêu dưới sóng khí trùng kích bay ngược ra ngoài, chậm rãi ổn định thân thể, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh.

Khó trách hắn được Hoàng Phạm Thiên coi trọng, tư chất như vậy vạn cổ vô nhất, tuổi còn trẻ đã có được thân thể cổ xưa, kiếm đạo

cũng tu luyện tới đẳng phong tạo cực.

Người trẻ tuổi này... Đáng sợ.

Trong lòng hắn ta rất rõ ràng, nếu không dùng toàn lực thì rất khó chém giết Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Một cột sáng từ sau lưng Diệp Trường Sinh bốc lên, bầu trời sau lưng sụp đổ, vô số Thần Ma xuất hiện.

Chương 1340: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào

Thần Ma vạn tượng giáng lâm.

Nhìn thấy một màn này, Cổ Minh Tiêu trợn mắt muốn nứt ra, giận dữ quát lớn: "Giao ra linh khí bản nguyên của ta."

Hắn ta không nghĩ tới Diệp Trường Sinh đang đại chiến mà cắn nuốt linh khí bản nguyên của hắn ta, từ đó tăng lên thực lực bản thân.

Quá phẫn.

Hắn ta vẫn còn ở đây.

Hắn không thể nghĩ đến cảm xúc của hắn ta sao?

Thật sự là quá bắt nạt người khác.

Nhìn linh khí điên cuồng bị cắn nuốt, Cổ Minh Tiêu cảm giác trong lòng đều đang nhỏ máu, cái trắng tốt đều bị heo ủi.

Tức chết ta.

Tức chết ta.

Cổ Minh Tiêu trở nên điên cuồng, trên người hắn ta hội tụ năng lượng lớn hơn, thề muốn chém chết Diệp Trường Sinh.

Àm.

Àm.

Từng công kích bay tới oanh kích trên người Diệp Trường Sinh, một màn kinh người đã xảy ra.

Cổ Minh Tiêu giống như công kích trên bông, đối với Diệp Trường Sinh không có chút thương tổn nào, cùng lúc đó, Thần Ma đầy trời lướt qua, chủ động tấn công về phía Cổ Minh Tiêu.

Thiên khung hóa thành Tu La tràng của Thần Ma.

Minh Thần Chi Mâu.

Ngưng!

Theo một tiếng quát to truyền ra, hư ảnh Cổ Minh Tiêu bay lên trời, vô lượng minh khí màu đen hội tụ hóa thành một thần mâu chỉ trời.

Phá!

Thần mâu chỉ thẳng xuống, bóng dáng Thần Ma đầy trời hóa thành hư vô, mũi nhọn chỉ thẳng vào mi tâm Diệp Trường Sinh.

Gần trong gang tấc.

Lại bị một bình chướng vô hình ngăn cản.

Sắc mặt Cổ Minh Tiêu trở nên cực kỳ khó coi, lần thứ hai thúc dục thần mâu, nhưng vẫn không cách nào đánh vỡ bình chướng trước mắt.

"Tiểu Cổ, đồ đệ của ta mà người cũng dám đánh."

Giọng nói của Hoàng Phạm Thiên từ cửu thiên hạ xuống, uy áp mệnh môn bao phủ trên người Cổ Minh Tiêu, một tiếng phanh nổ lớn truyền ra, Minh Thần Chi Mâu bị nghiền nát, hóa thành mảnh vụn bắn ra ngoài.

Cổ Minh Tiêu đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửu tiêu: "Hoàng Phạm Thiên, người khinh người quá đáng."

"Người ở đây trấn áp ta vô số năm tháng, hiện tại lại phái đồ đệ của người đến gây họa cho ta, người làm người có phải quá đáng hay không?"

"Quá đáng sao?" Hoàng Phạm Thiên dẫn theo Thái Sơ và An Lạc Nhi xuất hiện: "Ta không cảm thấy quá phận, bằng không ta đã giết người từ lâu."

Cổ Minh Tiêu nói: "Còn không bằng người giết ta đi, cho ta một cái

thống khoái.”

Cho hần ta hy vọng, lại để cho hy vọng tan vỡ mới là tra tấn lớn nhất đối với hần ta.

Hoàng Phạm Thiên nói: "Tiểu Cổ, người bị trấn áp thời gian dài như vậy, sao tính tình vẫn không thay đổi, lỗ măng nóng nảy như vậy.”

"Trường Sinh vẫn chỉ là một đứa bé, người so đo với hần làm gì."

"Cho ta mặt mũi, việc này dừng lại ở đây, người yên tâm, ta sẽ bồi thường cho người."

Cổ Minh Tiêu: "..."

Hần ta chính là nhìn mặt mũi Hoàng Phạm Thiên mới không ra tay với Diệp Trường Sinh trước tiên, cuối cùng mới gây thành đại họa, mất đi linh khí bản nguyên của hần ta.

"Hoàng Phạm Thiên, người không khỏi cũng quá che chở, ta tổn thất bao nhiêu, người làm sao bồi thường cho ta."

"Còn nữa, hần đã không còn là đứa bé, nếu đứa bé nhà ai như vậy, đã bị người đánh chết từ lâu rồi."

"Hoàng Phạm Thiên, nếu hôm nay người không cho ta một kết quả hài lòng, vậy chúng ta lưỡng bại câu thương, không có Ngũ Hành Thiên Lệnh và Ngũ Hành Thần Thú phong ấn và trói buộc ta, người biết ta hủy diệt có bao nhiêu đáng sợ không, đến lúc đó toàn bộ Thiên Phạm Tinh đều sẽ biến mất."

Hoàng Phạm Thiên nói: "Tiểu Cổ, có phải là ta cho người mặt mũi hay không, không có Ngũ Hành Thần Thú và Ngũ Hành Thiên Lệnh thì như thế nào, ta đánh người còn cần những thứ kia sao?"

Bịch.

Sóng khí bay ra ngoài, không gian biến ảo khó lường, sụp đổ nghiêng nát, trong nháy mắt, Cổ Minh Tiêu bị đánh bay ra ngoài, linh hồn thể trở nên suy yếu.

Ô ô...

Hoàng Phạm Thiên cũng quá mạnh.

Mẹ nó biết bắt nạt ta.

Tất cả những gì sư đồ các người áp đặt lên người ta, ngày sau ta nhất định phải trả nợ gấp ngàn lần vạn lần.

"Hoàng Phạm Thiên, người rút cuộc tính toán bù đắp cho ta như thế nào?"

Hoàng Phạm Thiên nhìn Diệp Trường Sinh còn đang tu luyện: "Để ta giấu lại làm thế nào bởi thường cho người."

"Như vậy đi... Hiện tại ta phong ấn người một ngàn năm."

Dứt lời, lòng bàn tay ông xuất hiện một đoàn phù văn đồ họa mạnh mẽ, ánh sáng vàng mạnh mẽ bắn ra.

Chỉ thấy ông tiện tay vung lên, bay tới phía Cổ Minh Tiêu, mắt người sau muốn nứt ra: "Hoàng Phạm Thiên, ta liều mạng với người."

Vút.

Hoàng Phạm Thiên chỉ búng đầu ngón tay, một ánh sáng bạc tiến vào trong cơ thể Cổ Minh Tiêu, trong nháy mắt bị phong ấn.

Ngay cả tự bạo cũng trở thành một loại hy vọng xa vời.

Hai sư đồ này quá không phải thứ gì, hợp tác bắt nạt hắn ta.

Ánh sáng phù văn mạnh mẽ rơi vào trên người Cổ Minh Tiêu, ngay sau đó, ánh sáng vàng như ngôi sao ngã xuống, rơi xuống từ hư không.

Cổ Minh Tiêu lần thứ hai bị phong ấn.

Mang theo đầy ghen ghét.

Một ngàn năm, một ngàn năm.

Thật sự là quá đáng thương.

Chương 1341: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (2)

Đối với hết thấy phát sinh trước mắt, Hoàng Phạm Thiên lạnh nhạt bình tĩnh, không để ở trong lòng chút nào.

Ánh mắt của ông vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh, vô cùng hài lòng gật gật đầu, tiểu tử này quả nhiên không làm ta thất vọng.

Đồ đệ của ta.

Hắn là đồ đệ của ta.

Hoàng Phạm Thiên quay đầu nhìn về phía Thái Sơ và An Lạc Nhi, vô cùng kiêu ngạo nói.

Hai cô nương: "..."

Không biết đã qua bao lâu.

Linh khí cột sáng biến mất, toàn bộ chìm vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, hắn từ từ mở hai mắt: "Sư phụ, người nợ đâu?"

Hoàng Phạm Thiên lạnh nhạt nói: "Ta thấy hắn khó chịu, lại phong ấn."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Làm không sai."

Hoàng Phạm Thiên lại nói: "Trường Sinh, lần này ngươi thu hoạch không nhỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Bình thường thôi, có điều vẫn phải cảm ơn sư phụ."

Hoàng Phạm Thiên tiện tay vung lên, đại trận tự nhiên hình thành, bao phủ ở trên hư không: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

"Ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta."

Ngay sau đó, ba người Diệp Trường Sinh theo sát sau lưng Hoàng Phạm Thiên, ba người biến mất ở trong biển mây mênh mông.

...

Trên một hòn đảo nổi.

Thân ảnh Hoàng Phạm Thiên bay xuống, hai tay chấp sau lưng mà đứng: "Trường Sinh, người muốn hỏi gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, người là chủ nhân của Ngũ Hành Lệnh đời trước?"

Hoàng Phạm Thiên nói: "Xem như vậy đi."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sư phụ, người và Thần Ma Tộc có quan hệ gì, còn có thân phận thật sự của sư phụ là gì?"

Hoàng Phạm Thiên nói: "Ta và Thần Ma Tộc đời đầu đã từng là bằng hữu, cũng quản lý qua Thần Ma Tộc một khoảng thời gian."

"Ở thời đại đó Thần Ma Tộc mạnh mẽ hơn bây giờ vô số lần, quan hệ trong tộc vẫn rất thuần túy, chỉ là sau đó tất cả đã thay đổi."

"Thời gian sẽ thay đổi hết thảy, bao gồm cả lòng người, sở dĩ ta để người chiếu cố Thần Ma Tộc, chỉ là không muốn tâm huyết của bằng hữu tiêu hao, chủng tộc này hoàn toàn tiêu vong."

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Sư phụ, vậy thân phận thật sự của người là gì?"

Hoàng Phạm Thiên nói: "Hỏi nhiều như vậy làm gì, biết thân phận của ta cũng không có chỗ tốt nào cho người."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Tên ta... Rất ít người biết, người đi ra ngoài muốn giả vờ cũng không dùng được."

Diệp Trường Sinh nói: "Vì sao người biết tên sư phụ rất ít?"

Hoàng Phạm Thiên lạnh nhạt nói: "Bởi vì... Tất cả họ đều quá yếu."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lại tự sướng?

Hoàng Phạm Thiên lại nói: "Trường Sinh, rời khỏi Thiên Phạm Tinh, người dự định đi nơi nào."

Nữ Ma Quật.

Tinh Tế Từ Thành.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Sắc mặt Hoàng Phạm Thiên hơi biến đổi: "Trường Sinh, hai nơi này vô cùng hung hiểm, không có sự phụ ở đây, nếu người tiến vào rất khó đi ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Sự phụ, sự phụ không tin ta sao? Bây giờ ta mạnh mẽ như vậy, nơi nào có thể vây khốn ta chứ?"

Mạnh mẽ?

Người đang nói phương diện nào?

Tu vi?

Người còn kém xa lắm.

Hoàng Phạm Thiên nhìn Diệp Trường Sinh: "Nữ Ma Quật của kỷ nguyên Hàn Võ, nơi đó chính là Táng Thiên, hơn nữa truyền thừa và công pháp của Nữ Ma cũng không thích hợp với người."

"Về phần Tinh Tế Từ Thành, người ngược lại có thể đi, nhưng có thể còn sống đi ra hay không, chính là một ẩn số."

Diệp Trường Sinh nói: "Sự phụ, người xem xem ta muốn đi nơi hung hiểm như vậy, nghèo nhà giàu đường, có chí bảo nào cho ta kè bên người không?"

"Không có, lại hỏi đánh chết." Hoàng Phạm Thiên không chút do dự.

Diệp Trường Sinh nói: "Sự phụ, vậy ta đi rồi, người đừng quá nhớ"

ta.”

Hoàng Phạm Thiên nói: "Đi thôi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nhớ người."

Nói đến đây, ông dừng một chút, lại nói: "Nếu bị người đánh chết, đừng nói là đồ đệ của ta."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi trước suýt chút nữa té ngã, lão già này rất xấu, không thể trông mong ông tốt được.

Thái Sơ nói: "Tướng công, người phải coi trọng lời nói của Hoàng tiền bối, điều này vừa vặn nói rõ Nữ Ma Quật và Tinh Tế Từ Thành vô cùng hung hiểm."

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử yên tâm, trong lòng ta rõ ràng."

...

Thiên Phạm Tinh.

Diệp Trường Sinh tìm được bốn người Ngao Thiên Hùng, Chúc Cửu, giờ phút này bọn họ còn đắm chìm trong giấc ngộ, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt.

Hắn biết bốn người trước mắt có thể đắm chìm trong giấc ngộ, khẳng định là Hoàng Phạm Thiên ban cho bọn họ cơ duyên.

Khoan hãy nói, lão đầu này thật sự nói năng chua ngoa, lòng dạ hủ, đối với hắn không phải tốt bình thường.

Diệp Trường Sinh không đi quấy rầy bốn người tu luyện: "Hai vị nương tử, chúng ta cũng tu luyện."

Ba người lơ lửng mà ngồi, đắm chìm trong tu luyện, vô lượng linh khí từ trên người ba người bắn ra ngoài, bao phủ trên Thiên Phạm Tinh.

Không biết đã qua bao lâu.

Bốn người Ngao Thiên Hùng tỉnh lại từ trong giấc ngộ, hơi thở trên người tản đi, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường

Sinh.

Chương 1342: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (3)

Thiếu chủ lại trở nên mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh từ từ mở hai mắt: "Các người tu luyện xong."

Trong lúc nói chuyện, hắn đứng lên, lui đi một thân uy áp: "Lần này đến Thiên Phạm Tinh, các người đều có thu hoạch, chúng ta chuẩn bị rời đi, đi tới nơi kế tiếp."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta đi đâu, Nữ Ma Quật hay là Tinh Tế Tù Thành?"

Tinh Tế Tù Thành đi.

Diệp Trường Sinh không quên lời Hoàng Phạm Thiên nói, truyền thừa của Nữ Ma Quật không thích hợp với mình, cho nên hắn sẽ đến nơi này cuối cùng.

Ngay sau đó.

Trụ Côn xuất hiện, mọi người bay lên, bay xuống boong thuyền.

Đang di chuyển về phía trước.

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, người ở trên Thiên Phạm Tinh có thu hoạch rất phong phú, cường giả thần bí kia thật sự là sự phụ người sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai, chính là sự phụ ta."

Ngao Thiên Hùng lại nói: "Thiếu chủ, người có bao nhiêu bối cảnh?"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, như có điều suy nghĩ: "Có bao nhiêu? Ta cũng không chắc lắm."

Câu nói này không giả chút nào.

Bối cảnh của hắc giống kẻ địch, mãi mãi không biết có bao nhiêu, người nói có thần kỳ hay không?

Trụ Côn rời khỏi Thiên Phạm Tinh, vừa mới vọt ra đã bị tu sĩ bên ngoài phát hiện, khi bọn hắc thấy rõ boong thuyền có nhóm người Diệp Trường Sinh, ai cũng vô cùng chấn động, mở to miệng đến nỗi có thể nhét được cả nắm đấm.

Mặc cho không ai từng nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ sống sót rời khỏi Thiên Phạm Tinh.

Hắc không chỉ đi ra, lông tóc cũng không hao tổn gì.

Rốt cuộc cột sáng chỉ trời lúc trước xuất hiện là chuyện gì xảy ra, ngay khi Trụ Côn bay lượn trên hư không, ánh mắt mọi nghi hoặc của mọi người đi theo xa.

Sau khi chấn động gần gũi, một phần người lựa chọn đuổi bắt Diệp Trường Sinh, lá gan những người này rất lớn.

Bọn hắc đuổi theo Trụ Côn là muốn giết người đoạt bảo, vì bọn hắc nghĩ Diệp Trường Sinh có thể sống sót đi ra ngoài, chắc chắn đã đạt được toàn bộ chí bảo trên Thiên Phạm Tinh.

Phần người còn lại lựa chọn tiến vào Thiên Phạm Tinh, Diệp Trường Sinh có thể sống sót đi ra, bọn hắc tin tưởng mình cũng có thể.

Đồng thời, mọi người cảm thấy mối nguy trên Thiên Phạm Tinh đã được giải trừ, dù sao uy áp kinh khủng đã tiêu tán từ lâu.

Trong nháy mắt khi bọn hắc đạp vào Thiên Phạm Tinh, một giọng nói vô cùng bá đạo từ cửu thiên hạ xuống: “Cút ra ngoài, còn dám tiến lên một bước, các người sẽ thần diệt đạo tiêu.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy vô cùng run sợ, hoặc nhiều hoặc ít hơi ngâ ra.

Rốt cuộc là sao?

Người vừa rời có thân thích ở Thiên Phạm Tinh thì sao, hắc có thể lên, vì sao chúng ta không thể.

Có người không tin tiếp tục đi về phía trước, còn chưa đi được hai bước, một vệt sáng bạc xuyên thấu không gian rơi xuống, đánh trúng vào người người kia, trong nháy mắt nổ tung hóa thành hư vô.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, chỉ nghe vang một tiếng, một người sống sờ sờ đã không còn.

Mọi người bị dọa đến hồn phi phách tán, quay người hoảng hốt mà chạy, sợ chậm một bước sẽ để lại mạng.

...

Trên hư không.

Trụ Côn tăng tốc tiến lên, boong thuyền, Chúc Cửu mở lời nói: “Thiếu chủ, đằng sau có không ít người đuổi tới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thích đuổi thì đuổi, để bọn hần tiếp tục.”

Đang nói chuyện, hần một lần nữa tăng tốc độ của Trụ Côn, mọi người lần nữa bị kéo khoảng cách với Trụ Côn.

Không biết qua bao lâu, bóng tối buông xuống, boong thuyền chỉ còn lại một người Diệp Trường Sinh, những người khác đã xuống tu luyện.

Hần ngồi xếp bằng, rơi vào trong minh tướng, Trụ Côn xuyên qua bóng tối vô tận...

Xuyên qua bóng tối vô tận, khi ánh sáng buông xuống, Diệp Trường Sinh biết một đêm đã qua.

Hần đưa tay bắn giọt nước trên người, đứng lên, giãn hai tay, đúng lúc này, một hồi tiếng đánh nhau truyền đến.

Diệp Trường Sinh dôi mắt trông về phía xa, khóe miệng nhếch lên ý cười: “Ở nơi này mà cũng có thể gặp được người quen?”

Trụ Côn không ngừng tiến lên, dừng lại cách chỗ đánh nhau không xa, hần nhìn người bị vây công: “Miêu ca, chúng ta lại gặp mặt.”

Miêu Nhân Cừ quay đầu nhìn lại: “Ốc lão đệ, không đúng, hiện tại hẳn phải gọi người là Diệp Trường Sinh.”

“Miêu ca, sao lại vậy, bị người đánh thảm như vậy, có muốn ta giúp người không?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Miêu Nhân Cừ che bả vai bị thương: “Người sẽ giúp ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đương nhiên sẽ, chúng ta có thể là huynh đệ, người nói có đúng hay không?”

Nói đến đây, hẳn đập không mà đi đến phía tu sĩ phía trước: “Bắt nạt Miêu ca, lá gan các người quá lớn.”

“Người là Diệp Trường Sinh.” Một tu sĩ nói: “Diệp công tử, đây là hiếu lâm, thật sự là hiếu lâm.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu là hiếu lâm, vậy cứ như thế đi!”

Xuy.

Một kiếm xẹt qua, máu tươi như trụ, hình ảnh quá mức máu me, không thể miêu tả.

Đầu người kia bay ra ngoài, thi thể từ trên cao rơi xuống.

Chương 1343: Để ta nghĩ đền bù tổn thất cho người như thế nào (4)

Những người khác trong sân vô cùng hoảng sợ, hoảng hốt nhìn Diệp Trường Sinh, thủ đoạn lạnh lẽ, không dây dưa dài dòng chút nào.

Ngay sau đó.

Mọi người lập tức giải tán, tan biến trên hư không.

Miêu Nhân Cừ: “...”

Đây cũng quá mạnh.

Một kiếm giết trong chớp mắt?

Rốt cuộc hấn mạnh đến mức nào?

Chính mình còn muốn hỏi hay không, vì sao hắn lừa gạt mình?

“Miêu ca, mối nguy đã được giải trừ.” Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Miêu Nhân Cừ: “Miêu ca, sao người xuất hiện ở đây?”

Miêu Nhân Cừ nói: “Vì sao ta ở đây, chẳng lẽ người không biết?”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Nói như vậy, Miêu ca tìm ta có việc.”

Miêu Nhân Cừ cường ép áp chế nội tâm chấn động: “Ta...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Miêu ca, người đã biết thân phận của ta, có phải muốn hỏi vì sao ta lừa gạt người không?”

“Đúng là thế.” Miêu Nhân Cừ gật đầu: “Vì sao phải lừa gạt ta, uống cho ta còn tin tưởng người như vậy.”

“Miêu ca, ta che giấu tung tích là vì tốt cho người.”

“Vì tốt cho ta?” Miêu Nhân Cừ cảm thấy không thể tưởng tượng

nổi.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Miêu ca, nếu ngày đó người biết thân phận thật sự của ta, có phải người sẽ trực tiếp ra tay với ta hay không? Sau đó bằng vào thực lực, ta sẽ đánh chết người, người nói ta che giấu thân phận không vì tốt cho người sao?”

Miêu Nhân Cừ: “...”

Hình như hơi có lý.

Diệp Trường Sinh rên sắt khi nóng: “Miêu ca, ta giấu thân phận những tình nghĩa huynh đệ ta dành cho người cũng không giả chút nào.”

“Ta tặng kiếm cho người, đạt được bảo tàng Kỷ Nguyên Môn cũng đưa một phần cho người.”

“Ngay vừa rồi ta cũng giúp người đánh giết kẻ địch, lại lần nữa cứu người một mạng.”

Miêu Nhân Cừ nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp lão đệ, nói như vậy là ta đã hiểu lầm người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Còn không phải sao? Ta không muốn vì chút hiểu lầm này mà ảnh hưởng tới tình huynh đệ của chúng ta.”

Bóng dáng Miêu Nhân Cừ bay về phía sau: “Chớ nói chuyện, người lợi hại nhất không phải tu vi, mà là cái miệng này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Miêu ca, người đã biết đáp án, muốn ở lại bên cạnh ta hay trở về Cẩm Kỳ Điện, người tự mình lựa chọn.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu: “A Cửu, trên Thiên Phạm Tinh, tu vi của người tăng lên nhiều hay ít?”

Chúc Cửu nói: “Hồi Thiếu chủ, cũng không nhiều, chỉ là một cấp bậc lớn.”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: “Thiên Hùng, các người tăng lên bao nhiêu cấp bậc?”

Ngao Thiên Hùng nói: “Hồi thiếu chủ, không tăng nhiều như A Cửu, nhưng cũng đột phá mấy cấp bậc nhỏ.”

Miêu Nhân Cừ nghe mấy người nói chuyện, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, yếu ớt nói: “Diệp lão đệ, ta vẫn nên ở lại bên cạnh người thôi.”

Diệp Trường Sinh nhận ra được rốt cuộc người đuổi theo cũng đã đến: “Miêu ca, trước ta đi giết ít người, người chờ ta một lát.”

Dứt lời, hắn quay người nhìn lại phía sau: “A Cửu, Thiên Hùng, Thập Vạn, tới đi.”

Đuổi theo lâu như vậy, rốt cục đuổi kịp.

Những người này thực sự không dễ dàng!

Ngàn dặm tới tằng đầu người, thật sự là người tốt.

Theo âm thanh hạ xuống, năm người Ngao Thiên Hùng, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Ngao Tuân, Ngao Đông Lăng xuất hiện trên boong thuyền.

Ngao Đông Lăng nói: "Thiếu chủ, người nghỉ ngơi trước, những người này giao cho chúng ta."

Ngay khi hắn đang nói chuyện, Diệp Thập Vạn đã từ boong thuyền xông ra ngoài, đứng lơ lửng, hít mắt nhìn về phía trước.

Không biết từ khi nào, trong tay hắn xuất hiện hai cây chùy lớn, mơ hồ bao phủ sức mạnh lôi đình: "Các người cũng đừng cướp với ta, trước để cho ta cho bọn họ hai chùy."

Thân ảnh Chúc Cửu xuất hiện bên cạnh Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, người không khỏi cũng quá bá đạo, không thể cho chúng ta một cơ hội thể hiện sao?"

Diệp Thập Vạn cười nói: "Lão Cửu, ta chỉ muốn thử một lần, xem hiện tại rốt cuộc ta mạnh bao nhiêu."

Chúc Cửu nói: "Người muốn thử, ta cũng muốn thử."

Diệp Thập Vạn nhìn bóng người xuất hiện trước mắt: "Những người này ít nhất có năm mươi người, mỗi người một nửa, thế nào?"

Chúc Cửu gật gật đầu, dẫn đầu ra tay, mang theo vô lượng huyết hải xông tới phía người trước mắt.

Diệp Thập Vạn không rơi vào thế hạ phong chút nào, tốc độ đi về phía trước cực nhanh không gì sánh được, hư không sau lưng xuất hiện một vòng xoáy lồi đình thật lớn.

Sét đánh bừa bãi tàn sát, kinh thiên động địa.

Nhìn thấy cảnh này.

Ba người Ngao Thiên Hùng bối rối.

Tốc độ của hai người này cũng quá nhanh rồi.

Đánh nhau đều tích cực như vậy sao?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thiên Hùng, sau này muốn ra tay, nhất định động thủ phải nhanh, bằng không người sẽ không có cơ hội."

"Bây giờ người biết phiền não của ta rồi chứ? Để cho các người ở lại bên cạnh ta, muốn tự mình ra tay một lần, căn bản không tìm được cơ hội."

"Một thân thực lực vô địch này lại không có đất dụng võ, thật sự là một câu chuyện xưa bi thương."

Ngao Thiên Hùng: "..."

Lại một lần nữa bị Diệp Trường Sinh làm cho choáng váng.

Nhưng hẳn cảm thấy Diệp Trường Sinh nói hơi nhiều, sau này đánh nhau phải tích cực, bằng không ngay cả cơ hội thể hiện cũng không có.

Chương 1344: Tinh Tế Tù Thành

"Thiên Hùng, Đông Lăng, Lão Tuân, ta còn có một chuyện muốn nói cho các người biết, giống như hiện tại Thập Vạn và A Cửu ra tay, nếu những người này bị chém giết, toàn bộ tài nguyên lấy được sẽ thuộc về bọn họ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, khẽ thở dài một tiếng: "Tùy tùng quá nhiều, rất sầu người."

Ngao Thiên Hùng nhìn hai người khác: "Nhanh chóng ra tay, đi trợ giúp Thập Vạn và A Cửu một tay."

Ngao Đông Lăng và Ngao Tuân ngẫm hiểu, vội vàng từ boong thuyền xông ra ngoài.

...

Phía bên kia.

Mọi người vừa nhìn rõ ràng Trụ Côn, một đám lộ vẻ vui mừng, may mắn cuối cùng bọn họ cũng đuổi kịp Diệp Trường Sinh.

Những vui sướng không dừng lại vài giây, Lôi Đình Cự Chùy và Huyết Hải mệnh mông bao trùm tới phía bọn họ.

Không có một chút phòng bị.

Không có một chút giảm xóc.

Chúc Cửu và Diệp Thập Vạn cứ như vậy xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ầm.

Ầm.

Kinh Lôi, Tử Kim Chùy, Kinh Thiên Biển.

Mọi người đuổi theo mà đến, dưới lôi đình oanh kích, nhanh chóng tránh né ra ngoài bốn phía.

Có người tốc độ quá chậm, trực tiếp bị ngũ lôi oanh đỉnh, đầu nổ tung.

Tay Chúc Cửu cầm Huyết Ma Chi Nhận, trực tiếp mở ra chế độ thu hoạch, trên Thiên Phạm Tinh, ông được Hoàng Phạm Thiên chỉ điểm, hơn nữa giam cầm trong cơ thể bị thanh trừ.

Để cho một thân tu vi của ông tăng lên đến cấp Hoàn Chân, chém giết những người trước mắt này, ông vẫn rất có nắm chắc.

Huyết nhận lay trời, như tàn nguyệt cắt chém.

Mọi người hốt hoảng nghênh chiến, rơi vào hỗn loạn, rất nhiều người táng thân dưới lưỡi đao Huyết Ma.

Chúc Cửu quay đầu nhìn lại, phát hiện ba người Ngao Thiên Hùng tới: "Thập Vạn, tăng nhanh tốc độ, nhóm Thiên Hùng tới, cũng không thể cho bọn họ cơ hội."

Giờ khắc này.

Tất cả mọi người trong sân đều mờ mịt.

Bọn họ đuổi theo ngàn dặm mà đến, chẳng lẽ để bị người oanh giết?

Vốn định chém chết Diệp Trường Sinh đoạt bảo, hiện tại ngay cả cơ hội mở miệng nói chuyện cũng không có.

...

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh nhìn đại chiến trước mắt, ánh mắt chợt lóe rơi vào trên người Miêu Nhân Cừ: "Miêu ca, vừa rồi người nói sau này muốn ở lại bên cạnh ta?"

Miêu Nhân Cừ rơi vào im lặng.

Giờ khắc này, lão ta vô cùng rối rắm, biết rõ ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh sẽ đạt được chỗ tốt vô tận, nhưng lão ta lại rơi vào trong tự hoài nghi thật sâu.

Lão ta có thực sự có đủ điều kiện để ở lại không?

"Ta... Không xứng."

Diệp Trường Sinh nói: "Miêu ca, đừng nói mình như vậy, người không kém cõi như vậy, bất kể lúc nào nam nhân cũng phải tin tưởng mình."

Miêu Nhân Cừ tựa hồ được cổ vũ rất lớn: "Diệp lão đệ, nói như vậy, ta có thể ở lại bên cạnh người sao?"

"Không thể." Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Miêu Nhân Cừ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Miêu ca, trước tiên người đừng nản lòng, chờ ta nói xong, người sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của ta."

Nói đến đây, hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba bình ngọc: "Miêu ca, những linh giới và đan dược này đưa cho người, sẽ có trợ giúp rất lớn với tu vi của người."

"Ta không cho người ở lại bên cạnh ta, là bởi vì kẻ địch của ta đều quá mạnh, cho nên người lưu lại không chiếm được bất kỳ lợi ích nào."

"Thế nhưng người có thể cầm những linh dịch và đan dược này, tiếp tục trở lại Cẩm Kỵ Điện, theo thực lực của người tăng lên, tiền đồ tương lai là vô hạn. Trong Cẩm Kỵ Điện có thể lịch lãm chính mình tốt nhất, chờ người trưởng thành thì có thể ở lại bên cạnh ta."

Miêu Nhân Cừ gật gật đầu: "Diệp lão đệ nói có lý."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trở lại Cẩm Kỵ Điện, người cũng không thể quên lão đệ."

Miêu Nhân Cừ nói: "Yên tâm, chỉ cần có bất kỳ tin tức bất lợi nào với Diệp lão đệ, ta sẽ thông báo trước."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không hổ là đại ca tốt của ta, ta hy

vọng người có thể trở thành hạch tâm tiến vào Cẩm Kỳ Điện, như vậy người mới có thể thật sự giúp được ta.”

"Không nên hoài nghi chính mình, uống linh dịch ta cho người, người nhất định có thể làm được."

Miêu Nhân Cừ nắm chặt bình ngọc trong tay: "Lão đệ tin tưởng ta như vậy, ta khẳng định cố gắng tiến vào hạch tâm Cẩm Kỳ Điện."

Diệp Trường Sinh giơ tay vỗ vai Miêu Nhân Cừ: "Miêu ca, sau này biết đi nơi nào tìm ta chưa?"

Miêu Nhân Cừ: "Nơi nào có đại chiến, đi nơi đó chắc chắn không sai."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thực ra, ta không phải là một nam nhân hiếu chiến, ta yêu thích hòa bình.

Nhưng luôn luôn có những người muốn phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của mình, thực sự quá đáng ghét.

Miêu Nhân Cừ lại nói: "Diệp lão đệ, ta biết hố đen vũ trụ ở trên người người, nghe ca một câu khuyên, nên ẩn nhẫn, vẫn phải biết giấu diếm. Dù sao người nhìn chăm chăm hố đen vũ trụ, thật sự là quá nhiều."

"Ý của Miêu ca là.... Để tôi nhẫn... Nhục?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta cũng không muốn quá khoe khoang, nhưng vũ trụ đều biết tên Trường Sinh, chuyện này thật khó làm."

Chương 1345: Tinh Tế Tù Thành (2)

Miêu Nhân Cừ nuốt lời nói đến bên miệng trở về: "Diệp lão đệ, vậy ta rời đi trước."

"Chờ một chút." Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Miêu ca, thanh kiếm này cũng đưa cho người."

Miêu Nhân Cừ vội vàng lắc đầu: "Không cần, lúc trước bị vây công chính là bởi vì người đưa cho ta kiếm, hơn nữa thật sự người đưa cho ta quá nhiều đồ rồi."

Diệp Trường Sinh nhìn theo Miêu Nhân Cừ rời đi: "Những tu sĩ này thật điên cuồng, một thanh kiếm mẻ cũng muốn cướp, Miêu ca cũng thật sự không dễ dàng."

Thái Sơ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tướng công, vì sao người đối với hắn khác vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đầu năm nay người thành thật không nhiều lắm, ta thích bộ dáng thật sự của hắn."

Ngụ ý, chính là nói Miêu Nhân Cừ là một người thật sự... Không, đó là một nam nhân trung thực.

Lúc này.

Năm người Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Ngao Thiên Hùng trở lại boong thuyền, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Kết thúc chiến đấu."

Chúc Cửu nói: "Kết thúc rồi, một người có thể đánh cũng không có."

Diệp Trường Sinh nói: "Nơi này chỉ là một khúc nhạc đệm, chúng ta trước tiên đi Tinh Tế Tù Thành."

...

Tinh Tế Tù Thành.

Một tòa thành trì đơn độc lơ lửng trên không, phía dưới căn bản không có các loại đảo nổi chống đỡ, chỉ có bốn xích sắt đen kéo toàn bộ thành trì lên.

Phần cuối của chuỗi sắt bị trói buộc ở đâu, nhìn thoáng qua, hư vô mờ mịt, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Đây là một thành trì đáng sợ.

Diệp Trường Sinh đứng ở trên boong thuyền, có thể rõ ràng nhận thấy được trong thành trì có mấy hơi thở đáng sợ.

Loại rất, rất, rất nguy hiểm.

Thực lực của mấy người này ở trên hần.

Thật sự là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Ngao Thiên Hùng đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, cửa vào ở phía trước, chúng ta muốn đi vào sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thành này ở chỗ này, bốn phía lại không có bất kỳ hơi thở sinh linh nào, Thiên Hùng, nếu muốn tiến vào thành này, có phải là có yêu cầu vô cùng hà khắc hay không?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Trước kia tiến vào thành này, nhất định phải là người tội ác tày trời, những người đứng đắn như chúng ta không có tư cách tiến vào."

Biến thái như vậy?

Một người tội ác tày trời?

Diệp Trường Sinh hơi khó khăn: "Vậy các người có thể không thể tiến vào, nếu không các người vào trong Thần Cung tu luyện trước."

Chúc Cửu nói: "Chúng ta không vào được, Thiếu chủ, sợ là cũng không có cách nào tiến vào."

"Ta có thể!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Nhiều năm như vậy ta diệt môn, diệt điện, diệt tông vô số. Nếu tính toán kỹ, tuyệt

đối có thể tiến vào thập đại ác nhân vũ trụ.”

Mọi người gật gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như lại nói, Thiếu chủ nói có lý.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh mở ra Thương Khung Thần Cung, mọi người lần lượt tiến vào trong đó, chỉ còn lại Thái Sơ và An Lạc Nhi.

Hai nàng có chút lo lắng cho an nguy của Diệp Trường Sinh, dù sao cũng là một mình hấn tiến vào Tinh Tế Tù Thành, Thái Sơ mở lời nói: "Tướng công, nếu có nguy hiểm, bất kỳ lúc nào cũng phải thông báo cho chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Hai vị nương tử cứ việc yên tâm, sẽ không có vấn đề gì."

Thái Sơ và An Lạc Nhi lưu luyến tiến vào trong Thần Cung, trong hư không, chỉ còn lại có một mình Diệp Trường Sinh.

Thật ra, hấn cũng không lo lắng chút nào khi tiến vào Tinh Tế Tù Thành, bên người có đại ca, gặp chuyện một chút cũng không hoảng hốt.

Tiêu Huyền ở trong Thần tháp Tử Dương, thử hỏi một câu hấn lo lắng cái gì chứ?

Trong tháp Luyện Ngục còn có một luồng linh hồn của Thập sư phụ Kiếm Tàng, hấn còn có gì phải lo lắng.

Ngoài ra, hấn còn có bao nhiêu lá bài tẩy, ngay cả chính hấn cũng không rõ ràng, cái thẻ này, cái thẻ kia, không cần quá nhiều.

Tại sao luôn luôn có những rắc rối như vậy?

Hấn lắc đầu, di chuyển đi về phía cửa vào Tinh Tế Tù Thành, cổng thành cổ xưa đóng chặt.

Ở trên thành trì tùy ý có thể thấy được vết kiếm nổ tung, còn có đồ đẳng đại chiến vũ trụ, thật sự là một tòa thành trì kỳ lạ.

Tựa hồ là tồn tại độc lập, lại giống như dung hợp cùng một chỗ với tinh vực vũ trụ.

Vù vù.

Vù vù.

Một trận gió lốc đánh qua, tàn sát bừa bãi trên người Diệp Trường Sinh, gió lốc xé rách, giống như muốn xé rách thân thể hắn.

Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, bát phong bất động, tùy ý gió thổi đông tây nam bắc cũng không ảnh hưởng chút nào tới hắn.

Thân thể chính là mạnh mẽ như vậy.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửa thành mở ra.

Mùi máu nồng đậm tốc thẳng vào mặt, hai bóng người từ trong thành đi ra, bọn họ mặc áo choàng màu đen, bao phủ toàn bộ thân thể trong đó.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, nhìn không rõ bộ mặt thật của hai người, giống như Hắc Bạch Vô Thường, trên người tản ra hàn khí lạnh lẽo tận xương.

Một người có giọng nói khàn khàn: "Các hạ là ai, vì sao đến Tinh Tế Từ Thành ta?"

Chương 1346: Tinh Tế Tù Thành (3)

“Diệp Trường Sinh, vào thành.”

Người kia lại nói: "Lý do.”

Lý do?

Diệp Trường Sinh giật mình, nếu như hắn nói cho hai người biết mình chính là muốn vào thành dạo một vòng, sợ là đối phương sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu để hắn nói mình vì trốn tránh đuổi giết mới đến Tinh Tế Tù Thành, nói dối như vậy, hắn thật sự nói không nên lời.

Dù sao cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng sợ bị đuổi giết.

Phàm là người muốn giết hắn, cỏ ở mộ phần đều cao như một người.

Đang lúc hắn suy tư, trong thành có một trận âm thanh khăn khăn mênh mênh truyền đến: "Huyền Minh, để cho hắn vào thành.”

Nghe tiếng.

Hai người khom người một cái, ý bảo Diệp Trường Sinh vào thành, bước vào đường dài trong thành là một mảnh sáng ngời, không giống như bên ngoài thành trì.

Có bóng tối bên ngoài thành bao phủ, tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Trên đường.

Thỉnh thoảng có trẻ con chạy qua, bọn họ cầm trống lúc lắc và kệu hồ lô, nhìn qua ngây thơ trong sáng, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Nhìn tất cả trước mắt, Diệp Trường Sinh có chút không thể tin được, người nơi này là tồn tại tội ác đây trời sao.

Đúng lúc này, hai người Huyền Minh dẫn hắn vào thành lại biến

mất không thấy, chỉ còn một mình hần đứng ở trên đường.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, dọc theo con đường đi về phía trước, rất nhanh hần đi tới một quán trà lâu ngồi xuống.

Tiểu nhị đi tới bên cạnh hần, hỏi: "Các hạ uống trà?"

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tiểu nhị, đến quán trà không uống trà, chẳng lẽ là tới tầm hoa vấn liễu?

Tiểu nhị lại nói: "Mười tinh tế tề."

Tinh tế tề?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới trong Tinh Tế Từ Thành lại có tiền tề độc đáo như vậy.

Có vẻ như muốn uống một chén trà cũng không phải là đơn giản như vậy.

"Dám hỏi các hạ, nơi nào có thể đổi tinh tế tề."

Tiểu nhị kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Các hạ là lần đầu tiên vào Tinh Tế Từ Thành?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vừa mới tiến vào."

Tiểu nhị vừa muốn mở miệng, lão giả đang ở quầy đứng dậy, nhìn Diệp Trường Sinh: "Các hạ nên rời đi đi."

Ý người là sao?

Đuổi khách?

Chỉ hỏi một chút có thể tìm được tinh tế tề ở đâu, đã bảo hần rời đi?

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một bình linh dịch xuất hiện trong tay, mở nút bình uống một hơi cạn sạch.

"Ai có thể trả lời vấn đề của ta, có thể đạt được một bình linh dịch."

Ánh mắt mọi người nhìn khắp nơi dừng trên người hắn, nóng bỏng tham lam, lại không ai trả lời vấn đề của hắn.

Chưởng quầy lắc đầu, tiếp tục nằm sấp trên bàn, trực tiếp không để ý đến Diệp Trường Sinh.

Im lặng trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi ra ngoài trà lâu, trên đường, hắn đi rất chậm, một chút cũng không sốt ruột.

Tham lam là nguyên tội.

Mới vừa rồi hắn lấy ra linh dịch, bao nhiêu đôi mắt phun lửa nhìn chằm chằm hắn, những người này thật sự không có chút hứng thú nào với linh dịch sao?

Những người này có thực sự có thể kiểm soát lòng tham bên trong sao?

Diệp Trường Sinh không tin.

Ở đâu có người ở đó có giang hồ, nơi có giang hồ sẽ theo đuổi thực lực, một bình linh dịch có thể làm cho thực lực của bọn họ tăng lên, sẽ không có người không có hứng thú.

Bao nhiêu người muốn chiếm làm của riêng.

Chỉ cần bọn họ chạy tới tranh đoạt, Diệp Trường Sinh sẽ có lý do ra tay, cũng có thể biết tất cả điều hắn muốn biết.

Trên đường.

Thân ảnh hắn chợt lóe, rẽ vào trong một con hẻm nhỏ, đi về phía trước vài bước rồi ngừng lại: "Các hạ, nếu đã tới, sao không ra gặp?"

Dứt lời, hắn xoay người nhìn lại cuối ngõ nhỏ, một bóng người đi ra.

Người tới chính là tu sĩ vừa rồi trong trà lâu, Diệp Trường Sinh rất quen thuộc với hơi thở này, rõ ràng nhớ rõ vừa rồi hắn ta ngồi ở vị

trí gần cửa sổ, bên cạnh còn có một nữ tử.

"Giao linh dịch trên người người ra, ta có thể không làm khó người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ở trong Tinh Tế Tù Thành cũng lưu hành giết người đoạt bảo sao?"

Có người tới nói: "Ta sẽ không giết người, nhưng ta sẽ một mực tra tấn người, sau này chỉ cần người ở trong thành một ngày, bất kỳ nguồn lực nhận được đều phải giao cho ta."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ý của người là... Ở trong Tù Thành có thể tùy tiện ra tay, nơi này cũng là cường giả vi tôn, có thực lực chính là ba ba, đúng không?"

Người tới giật mình: "Người sẽ không định ra tay với ta chứ?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Nào, lại đây đánh ta, cầu tra tấn."

Đây....

Tên diên sao?

Đưa ra yêu cầu biến thái như vậy.

Càn Châu đứng dậy đi về phía Diệp Trường Sinh: "Tuy rằng yêu cầu của người có chút biến thái, nhưng ta vẫn thỏa mãn người."

Theo hắn ta không ngừng tới gần Diệp Trường Sinh, một cổ sát khí khủng bố nghiền ép xuống, Càn Châu bịch một cái trực tiếp quỳ gối trước mặt Diệp Trường Sinh.

Sao lại quỳ xuống?

Diệp Trường Sinh nhìn Càn Châu: "Không phải người muốn tra tấn sao?"

Mồ hôi lạnh trên trán Càn Châu rơi xuống, giọng nói run rẩy: "Không biết các hạ mạnh như vậy, thật ra là hiểu lầm."

Chương 1347: Tinh Tế Từ Thành (4)

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu lắm? Sao ta lại nghĩ người muốn giết ta?"

Cần Châu sợ hãi: "Không dám, không dám, tiểu hữu mạnh như vậy, ta tới giúp tiểu hữu giải thích nghi hoặc."

"Không phải tiểu hữu muốn biết tinh tế từ đến từ đâu sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nói một chút xem."

Cần Châu vội vàng nói: "Tinh Tế Linh Khoáng, Tinh Tế Tỷ Đấu Trường."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Làm thế nào mới có thể tiến vào Tinh Tế Linh Khoáng, còn có tham gia Tinh Tế Tỷ Đấu Trường cần yêu cầu gì?"

Cần Châu không dám giấu diếm chút nào: "Giết người ở Tinh Tế Từ Thành sẽ bị đày đến Tinh Tế Kinh Khoáng, nơi đó thật sự không phải cho người đi, tiểu hữu cũng không nên làm chuyện ngu ngốc, giết ta không đáng giá."

"Về phần Tinh Tế Tỷ Đấu Trường, chính là tòa kiến trúc cao nhất trong thành, phàm là tham gia tỷ đấu, tất cả sử dụng tinh tế từ, tiểu hữu mới đến, không có tinh tế từ thì sẽ không cách nào tham gia tỷ đấu."

"Ở trong Từ Thành, muốn có được bất cứ thứ gì đều cần tinh tế từ, bằng không người nửa bước khó đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Đưa tinh tế từ của người cho ta xem một chút."

Cần Châu lộ vẻ khó xử, cân nhắc lợi hại, hẳn ta vẫn đưa tinh tế từ trong linh giới cho Diệp Trường Sinh.

Hóa ra là như vậy.

Diệp Trường Sinh lấy ra một viên tinh tể tẹ đặt ở lòng bàn tay, ngay sau đó, tinh tể tẹ trực tiếp bị luyện hóa.

Một ít linh khí tinh thần vô cùng yếu ớt đi trong cơ thể, khó trách tiền tẹ trong Tù Thành sẽ là tinh tể tẹ.

Có đủ tinh tể tẹ, có thể tinh luyện ra sức mạnh tinh thần vô tận, bất kể dùng để tôi thể hay dùng để tu luyện đều rất có ích.

Càn Châu thấy tinh tể tẹ biến mất trong tay Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Tiểu hữu, bây giờ người có tinh tể tẹ rồi, có thể đi Tỷ Đấu Trường tham gia tỷ thí, lấy thực lực của người rất nhanh sẽ xuất hiện, trở thành một thể hệ chiến thần tinh tể mới của Tù Thành."

"Đến lúc đó, nếu người được tứ đại gia tộc trong thành coi trọng, ngày người thăng chức sẽ đến, nhảy lên hóa rồng bay lượn cửu thiên."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, cười khỏ một tiếng: "Nhảy lên hóa rồng? Nếu như được tứ đại gia tộc coi trọng, có thể rời khỏi Tinh Tế Tù Thành hay không?"

Càn Châu kinh hoảng: "Tiểu hữu, tiến vào Tù Thành mà người còn muốn đi ra ngoài sao? Ta khuyên người tốt nhất nên dẹp suy nghĩ này đi."

"Cho dù người đánh bại Thành chủ thì cũng không có khả năng rời khỏi nơi này, nghe đồn Tù Thành tứ tổ thực lực thông thiên, dù sao theo ta được biết, vạn năm qua không có ai rời khỏi nơi này."

"Đúng rồi, người là tu sĩ đầu tiên tiến vào Tù Thành trong trăm năm qua."

"Dẫn đường, đi Tinh Tế Tỷ Đấu Trường!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, di chuyển đi ra ngoài ngõ nhỏ, sát khí bao phủ trên không trung biến mất.

Càn Châu như trút được gánh nặng, thân thể mềm nhũn mạnh mẽ đứng lên, vội vàng đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Trăm năm không có một người, kéo đến chính là người mạnh mẽ.

Lúc này hẳn ta mới xem như đá vào thiết bản, mới vừa rồi Diệp Trường Sinh muốn giết hẳn ta chỉ ở trong một suy nghĩ.

Diệp Trường Sinh đi dọc theo con đường, đi về phía cung điện hùng vĩ nhất trong thành, suy nghĩ trong đầu bay đi, bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tiếp theo.

Đến đâu thì hay đến đó.

Trước giải quyết vấn đề tinh tế tẻ tẻ, sau đó từ từ hiểu rõ tòa thành trì này, Ngao Thiên Hùng nói bí cảnh, rốt cuộc ở nơi nào.

Rất nhanh hai người đi tới bên ngoài Tinh Tế Tỷ Đấu Trường, bên ngoài cung điện trước mắt nhìn qua có chút tàn phá, tựa hồ còn hơi nghiêng, đáng vẻ lung lay sắp đổ.

Nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Càn Châu nói: "Tiểu hữu, người đừng nhìn cung điện tàn phá này, bên trong cũng tương đối xa hoa."

Nói đến đây, hẳn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Còn không biết tên của tiểu hữu, lát nữa tiến vào Tỷ Đấu Trường, ta không cách nào giới thiệu tiểu hữu."

"Công tử đẹp nhất vũ trụ, Diệp Trường Sinh."

Càn Châu: "..."

Bây giờ mọi người bên ngoài đều tự luyện như vậy sao?

Nhưng hẳn thật sự đẹp, cho dù bộ dáng đẹp cũng không thể tự luyện như vậy chứ.

Tiến vào Tinh Tế Tỷ Đấu Trường.

Diệp Trường Sinh phát hiện toàn bộ đấu trường rất lớn, còn có một tòa đại trận bao phủ, cho nên cung điện bên ngoài tàn phá như thế cũng không sao cả, căn cơ chân chính là tòa đại trận này.

Trong hội trường, bóng người như dệt, vừa vặn một trận tỷ đấu vừa mới chấm dứt, Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn thi thể trên lôi

đài, một thân linh khí của người nọ bị cắn nuốt, chỉ còn lại hài cốt khô héo.

Cần Châu dẫn theo Diệp Trường Sinh đi tới quầy bar, một nữ tử đáng người bốc lửa liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Cần Châu, vị tiểu ca này nhìn rất lạ mắt."

Cần Châu nói: "Diệp tiểu hữu, hôm nay vừa mới tới."

Con người nữ tử sáng lên: "Không biết tên công tử, đến Tỷ Đấu Trường là muốn tham gia tỷ thí sao?"

Chương 1348: Tinh Tế Tù Thành (5)

"Ta tên Trường Sinh, họ Diệp." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tới nơi này đương nhiên là tham gia tỷ đấu."

Nữ tử mỉm cười: "Thì ra là Diệp công tử, không biết người muốn tham gia tỷ đấu cấp bậc nào?"

"Tỷ đấu tổng cộng chia làm năm cấp bậc dễ, bình thường, khó, địa ngục, tử vong."

Diệp Trường Sinh nói: "Tu sĩ cấp bậc địa ngục là cấp bậc gì."

Nữ tử nói: "Cấp Hoàn Chân."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì cấp địa ngục đi, ta sẽ không bắt nạt tu sĩ cấp khó trở xuống."

Nữ tử: "..."

Càn Châu: "..."

Nữ tử lại nói: "Không biết Diệp công tử có cấp bậc gì."

Trên người Diệp Trường Sinh bắn ra hơi thở bắn: "Tầng thứ bảy cấp Thủy Nguyên!"

Nữ tử nói: "Ta sẽ an bài tỷ đấu cho người."

Càn Châu lôi kéo Diệp Trường Sinh đi đến một bên quầy bar, "Diệp tiểu hữu, người chỉ có tu vi cấp Thủy Nguyên, tham gia cấp bậc địa ngục có phải quá qua loa hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thích khiêu chiến."

Càn Châu nói: "Diệp tiểu hữu, lát nữa đánh giá, tỷ lệ cược của người sẽ vô cùng cao, phỏng chừng sẽ không có ai đề ép doanh người."

"Không cần người khác." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, giơ tay trả lại tinh tế tẻ cho Càn Châu: "Trong chốc lát toàn bộ đề doanh"

ta.”

Đúng lúc này.

Một giọng nói nữ tử truyền ra, phía dưới thêm một trận đấu, người dự thi là Diệp Trường Sinh hôm nay vừa mới tiến vào Tù Thành, Diệp công tử.

Tu vi tầng thứ bảy cấp Thủy Nguyên, tỷ đấu cấp bậc địa ngục.

Đối thủ là Kinh Thiên Kiếm Ma - Vương Độc Bá, tu vi tầng thứ bảy cấp Hoàn Chân.

Theo giọng nói của nữ tử truyền ra, trong sân hoàn toàn sôi trào, tất cả mọi người nóng lòng muốn thử.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, phát hiện Vương Độc Bá và tỷ lệ cược của hắn là 1:100, nói cách khác nếu hắn thắng, có thể thu được lợi nhuận gấp trăm lần.

Càn Châu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng riêng trên lầu: "Diệp tiểu hữu, trên lầu là người của tứ đại gia tộc.”

"Nếu có thể được bọn họ coi trọng, người sẽ đứng vững trong thành, bằng không rời khỏi đấu trường, người ở trong thành sẽ nửa bước khó đi."

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn: "Càn Châu, ghế thứ hai là của ai.”

Càn Châu nói: "Diệp tiểu hữu, đó là phòng riêng của Chu gia, gia chủ Chu gia là nữ nhân giàu có nhất trong Tù Thành, những nàng lại lẻ loi một mình, nếu được nàng xem trọng, tiểu hữu trực tiếp đi lên đỉnh cao cuộc đời.”

Người có ý gì?

Chỉ cần nắm chắc lấy phú bà, trong đêm chuyển vào biệt thự lớn?

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta.”

Càn Châu nói: "Diệp tiểu hữu, nữ nhân sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ngươi, nhưng phú bà sẽ không... Nàng sẽ chỉ giúp ta thay kiếm nhanh hơn."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tỷ Đấu Trường sôi trào.

Có hai lý do.

Thứ nhất, trăm năm đã trôi qua, cuối cùng cũng có người mới vào.

Thứ hai, tu sĩ cấp Thủy Nguyên tham gia tỷ đấu cấp địa ngục, đây chính là lần đầu tiên xảy ra ở trong Tù Thành.

Tu sĩ trong Tù Thành không có ai gởi thêm hoa, ở nơi này chỉ có hai loại người, hoặc là cường giả, hoặc là người chết.

Tu sĩ có thể ở tham gia tỷ thí ở đấu trường, cho dù là ai thì cũng trải qua cửu tử nhất sinh.

Theo nữ tử tuyên bố tỷ đấu bắt đầu, mọi người trong sân hưng phấn hét chói tai, thắng bao nhiêu tinh tế tệ không quan trọng, bọn họ chủ yếu muốn xem Diệp Trường Sinh bị Vương Độc Bá xé rách thành mảnh nhỏ như thế nào.

Vương Độc Bá được xưng là Kinh Thiên Kiếm Ma, ngoài ra, hắn ta còn là máy ủi đất trong kiếm tu, không đúng, thể tu trong kiếm tu.

Cũng giống như hai chữ Kinh Thiên trong tên hắn ta, cường độ thân thể vô cùng vô cùng khủng bố, trong tỷ đấu trước đây, hắn ta liên tục tỷ đấu cấp địa ngục, thắng mười tám lần liên tiếp.

Diệp Trường Sinh giao phong với hắn ta cũng không khác gì tự sát.

Mới vào Tù Thành đã khiêu chiến tỷ đấu cấp địa ngục, tất cả mọi người đều cảm thấy tiếc hận cho Diệp Trường Sinh.

Còn chưa quen thuộc hoàn cảnh đã muốn táng thân ở Tỷ Đấu Trường.

Ai.

Có người thở dài một tiếng: "Thật vất vả mới có được người mới, nhanh như vậy sắp chết, niềm vui của chúng ta lại không còn."

Có người phụ họa: "Người trẻ tuổi vẫn chưa có kinh nghiệm, vì tinh tế tẻ đến so đấu trường, đây thật sự không phải là một lựa chọn sáng suốt."

"Đi Tinh Tế Linh Khoáng thật tốt, mệt thì mệt một chút, ít nhất có thể sống."

Theo tiếng nghị luận truyền ra, Diệp Trường Sinh chậm rãi đi lên lô đài, trên mặt hiện lên vẻ cười khổ.

Đã lâu lắm rồi ta không đánh nhau.

Người ưu tú như hắn cũng sẽ vì tinh tế tẻ mà phát sầu.

Thật sự là một xu làm khó anh hùng hảo hán.

May mắn thay, chẳng mấy chốc hắn sẽ phất lên.

Lúc này.

Bên trong phòng riêng tầng hai.

Một bóng dáng xinh đẹp đứng lên, đi tới trên khán đài, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu niên thật anh tuấn, hắn, ta muốn."

Chương 1349: Tinh Tế Tở Đẩu Trường

Nữ nhân này không phải ai khác, chính là gia chủ Chu gia - Chu Vân Mị.

Phong tình vạn chủng, cao quý vô cùng.

Ở Tù Thành này còn có nữ nhân khí chất như thế, giống như một nữ đế cao cao tại thượng.

Làm cho mọi người cảm giác chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể khinh nhờn.

Một lão giả dáng người cao lớn xuất hiện bên người Chu Vân Mị:
"Gia chủ muốn cứu hần?"

Chu Vân Mị vân đạm phong khinh: "Không cần cứu hần, Vô lão, nếu thật sự giao thủ, người chưa chắc là đối thủ của hần."

Vô Tướng Hầu biến sắc, cực kỳ chấn động: "Gia chủ, hần cũng chỉ là cấp Thủy Nguyên, lão phu há lại không phải là đối thủ của hần?"

Chu Vân Mị cười nói: "Vô lão, kết cấu nhỏ, người này cũng không đơn giản như mặt ngoài."

"Trăm năm qua mới có một người, kết cấu Tù Thành thay đổi, nơi này vốn là một đầm nước chết, rốt cục cũng muốn nổi sóng."

Vô Tướng Hầu nói: "Gia chủ, nghe ý của người là người này muốn khuấy đảo phong vân ở Tù Thành?"

"Muốn khuấy phong vân ở đây, cửa ải phủ Thành chủ sợ là không dễ chịu."

Chu Vân Mị nói: "Vậy nếu như người này do Thành chủ bỏ vào, có phải kết quả sẽ không giống nhau hay không?"

Vô Tướng Hầu hí mắt: "Gia chủ, nếu hần do Thành chủ bỏ vào, chúng ta còn muốn đi mời chào hần sao?"

Trên mặt Chu Vân Mị vẫn lộ ra ý cười như trước: "Vô lão, xem tỷ đấu đi!"

Kết cấu tạo nên cao thấp.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Chu Vân Mị là gia chủ, Vô Tướng Hầu là tùy tùng.

Hai người nhìn mọi thứ không bao giờ ở cùng một cấp độ.

Àm.

Àm.

Chấn thiên cự thanh truyền ra, khí lăng khủng bố bắn ra, toàn bộ tỷ đấu trường lay động run rẩy, một đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Thân ảnh người tới như thác, khôi ngô cao ngất, cả người cơ bắp cuồn cuộn, giống như lúc nào có thể nổ tung.

Ở sau lưng hắn ta có một thanh kiếm lớn không phân cao thấp với chiều cao của hắn ta, hơi thở hùng hồn bá đạo bao trùm, ngưỡng Tù Thành một thanh kiếm lớn treo trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Người này không phải là ai khác.

Chính là Vương Độc Bá.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh ở trước mặt Vương Độc Bá có vẻ có chút thấp bé, một người cuồng dã bá đạo, một người nhã nhặn nho nhã.

Tương phản, khác nhau một trời một vực.

Chỉ cần nhìn vào khí thế, Vương Độc Bá hoàn toàn nghiền ép Diệp Trường Sinh.

Nhìn qua đại chiến giữa hai người tựa hồ không có bất kỳ hồi hộp nào, Vương Độc Bá tất sẽ lấy ưu thế áp đảo, hoàn toàn đánh chết Diệp Trường Sinh.

Trên lời đài.

Vương Độc Bá nhìn Diệp Trường Sinh, ồm ồm nói: "Ta là Vương Độc Bá, nhớ kỹ là ai giết người."

Diệp Trường Sinh nói: "Kiếm tu, thể tu, người cũng không tệ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Có điều ta cũng là kiếm tu, thể tu cũng biết một chút."

Hai mắt Vương Độc Bá mở to, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, ở trên người hắn không có chút linh khí dao động nào, không nghĩ tới hắn lại giống như mình.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía Vương Độc Bá, tốc độ vô cùng thông thả, sau lưng là một vòng xoáy kiếm khí khổng lồ, giống như cửa kết giới kiếm đạo.

Tràn ngập trong mỗi một tắc không gian của Tỷ Đấu Trường.

Vương Độc Bá đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vòng xoáy kiếm khí lơ lửng, vẻ mặt hơi chấn động, khoe miệng hơi giật giật.

Cảnh tượng tuyệt vời tiếp theo đã xảy ra.

Trên người Diệp Trường Sinh bốc lên ánh sáng vàng, thân thể giống như được hoàng kim tưới lên, uy áp thân thể mạnh mẽ làm cho Vương Độc Bá cảm thấy sợ hãi.

Thân thể cổ xưa, bất tử bất diệt.

Vương Độc Bá nhìn Diệp Trường Sinh, miệng lẩm bẩm: "Người rốt cuộc là ai? Tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu kiếm đạo và thể tu, lại nghịch thiên khủng bố như thế."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Rút kiếm đi!"

Vương Độc Bá nói: "Thiên tư của người thật sự kinh thiên động thiên, ta thật không đành lòng giết người."

Diệp Trường Sinh còn đang đi về phía trước, nơi đi qua, cổ kiếm treo trên đỉnh đầu, gió lốc kiếm khí quanh quẩn trên người, cùng

lúc đó, hần mở ra Phần Huyết Cuồng Hóa.

Một thân tu vi bắt đầu tăng vọt.

Một bước một cấp bậc.

Một bước một thế giới.

Vô lượng ánh sáng vàng xông thẳng lên đỉnh đầu trường, rực rỡ chói mắt, làm cho người ta không mở được hai mắt, mọi người trên khán đài nhao nhao đứng dậy, muốn nhìn rõ ràng trên lôi đài đã xảy ra chuyện gì.

Khoảng cách của hần với Vương Độc Bá càng ngày càng gần, thân ảnh khổng lồ vững vàng như núi Thái Sơn bắt đầu lui về phía sau.

Một bước, hai bước, ba bước...

Mồ hôi trên trán Vương Độc Bá rơi xuống, cố gắng chống đỡ thân hình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Ta... Nhận thua."

Âm thanh truyền ra, một mảnh tịch mịch.

Trong đấu trường hoàn toàn yên tĩnh lại.

Ngay cả tiếng hít thở của mọi người, tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhận thua?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Tất cả mọi người đều mơ hồ.

Chương 1350: Tinh Tế Tỷ Đấu Trường (2)

Bọn họ không nhìn thấy hai người ra tay, sao Vương Độc Bá lại nhận thua, đây không phải phong cách của hắn ta.

Dựa theo cảnh tượng tỷ đấu ngày xưa mà xem, Vương Độc Bá sẽ cuồng bạo nổ trời.

Sau đó, nghiền nát đối thủ toàn diện.

Mọi thứ phát triển hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Vương Độc Bá, quần áo trên người người sau đã bị mồ hôi ướt đầm: "Người cũng không tệ, tiếp tục cố gắng."

Vương Độc Bá nuốt nước miếng: "Đa tạ Diệp công tử không giết."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ là tỷ đấu, vì sao phải giết người? Ta rất tử tế."

Dứt lời, hắn di chuyển đi tới dưới lôi đài.

Ánh mắt Vương Độc Bá dừng lại ở bóng lưng Diệp Trường Sinh: "Rốt cuộc hắn mạnh bao nhiêu?"

Hắn ta biết rõ, vừa rồi Diệp Trường Sinh giao thủ với hắn ta cũng không sử dụng toàn lực, rốt cuộc dùng bao nhiêu thực lực, không thể nào biết được.

Nam nhân này rất nguy hiểm.

Tuyệt đối không thể trêu chọc.

Tiếp theo, hắn ta từ lôi đài đi xuống, nơi đi qua, mọi người nhao nhao mở đầu hỏi, rốt cuộc trên lôi đài đã xảy ra chuyện gì.

Một chữ Vương Độc Bá cũng không đề cập tới, nhanh chóng rời khỏi Tỷ Đấu Trường.

Càn Châu thấy Diệp Trường Sinh đi ra khỏi lô đài, vội vàng nghênh đón: "Ta biết Diệp tiểu hữu nhất định có thể thắng mà."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Càn Châu: "Người lại biết."

Càn Châu xấu hổ cười: "Diệp tiểu hữu, ta đặt cược toàn bộ tinh tế tệ là người thắng, lúc này đây chúng ta kiếm được rất nhiều tiền."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta phải sửa lại cho người, là ta thắng lớn, không phải chúng ta."

Càn Châu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi người."

Trong lúc nói chuyện, hai người đi tới quầy bar, tiếp nhận tinh tế tệ, Diệp Trường Sinh lấy ra một viên, tiêu sái bắn một phát, bay tới phía Càn Châu.

"Cho người."

Càn Châu tiếp nhận một viên tinh tế tệ, đừng nói diện tích bóng ma trong lòng lớn bao nhiêu, đây chính là Diệp Trường Sinh nói sẽ không bạc đãi hẳn ta sao?

Trong quầy bar, nữ tử trầm giọng nói: "Diệp công tử, ngày mai Tỷ Đấu Trường có một trận tỷ đấu cỡ lớn, đến lúc đó sẽ có cấp bậc tử thần tỷ đấu, có muốn đến tham gia một hồi hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có thể, giúp ta an bài một hồi, cấp bậc địa ngục."

Nữ tử nhìn hai người Diệp Trường Sinh rời đi: "Thật sự là một người kỳ quái, xem ra Tù Thành không có phế vật, những lời này một chút cũng không sai."

Trên phòng riêng.

Bóng dáng xinh đẹp của Chu Vân Mị đã không thấy đâu.

Nàng dẫn theo Vô Tướng Hầu xuất hiện ở bên ngoài Tỷ Đấu Trường, chờ Diệp Trường Sinh đi ra, sớm đoán được tỷ đấu trên

lôi đài không có bất kỳ hồi hộp nào, cho nên nàng đã sớm rời đi.

Vô Tướng Hầu nói: "Gia chủ, rốt cuộc Diệp Trường Sinh thắng như thế nào?"

Chu Vân Mị nói: "Khí thế đơn thuần nghiền ép, thực lực của hắn vượt qua tưởng tượng của ta và người, ở trong Tù Thành lớn như vậy có mười vạn tu sĩ, người có thể đánh bại hắn, tuyệt đối không vượt quá trăm người."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục nói: "Đây là suy đoán táo bạo của ta, có lẽ số lượng còn ít hơn thế này."

"Cho nên, nếu Vô lão gặp được hắn, một chút phần thắng cũng không có."

Lúc này Vô Tướng Hầu không có nửa điểm hoài nghi với lời nói của Chu Vân Mị: "Gia chủ, người như vậy, cho dù chúng ta muốn mời chào, sợ là cũng phải trả giá rất lớn."

Chu Vân Mị lạnh nhạt nói: "Không mời chào, chỉ là kết giao bằng hữu."

Ở trong Tù Thành, Chu gia có thể trở thành tam đại gia tộc, không phải không có đạo lý, có thể để cho một nữ tử làm gia chủ, Chu Vân Mị quả nhiên không đơn giản.

Diệp Trường Sinh từ trong đấu trường đi ra, một bên, Càn Châu vội vàng nói: "Diệp tiểu hữu, Chu... Gia chủ Chu gia, có phải nàng đang chờ người hay không?"

"Chắc vậy." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chắc chắn không phải là chờ người."

Càn Châu: "..."

Tại sao nói chuyện luôn sắc bén như vậy?

Vô Tướng Hầu đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, gia chủ nhà ta cho mời."

Diệp Trường Sinh nhìn Vô Tướng Hầu, đứng dậy đi tới bên người

Chu Vân Mị: "Chu gia chủ tìm ta có chuyện gì?"

Đối mặt với nữ nhân, hắn luôn thích chủ động, không thích bị động.

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử mới vào Tù Thành, lại biết ta, thật sự là vinh hạnh của ta, đây cũng là duyên phận của chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Chu gia chủ có chuyện gì, cứ việc mở miệng đi!"

Kết giao bằng hữu.

Diệp công tử mới vào Tù Thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, muốn mời công tử đến Chu gia ở một thời gian ngắn.

Chu Vân Mị đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt lóe lên đánh giá Diệp Trường Sinh, mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Trên thế gian không còn người như vậy nữa.

Si mê.

Say mê.

Chìm đắm.

Nàng cực lực khắc chế bản thân, không muốn thất thố trước mặt Diệp Trường Sinh, chỉ sợ mình không khống chế được, hơi ướt đầm, tỏ vẻ tôn kính.

Chương 1351: Ta không phải là người mà nàng có thể lấy được

"Chu gia chủ tự mình mời, thịnh tình không thể từ chối." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vậy ta cung kính không bằng theo mệnh."

Chu Vân Mị giật mình, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sáng khoái như vậy, người trẻ tuổi này... Ta thích.

Nàng thích những người trẻ tuổi sáng khoái, nhanh chóng.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Càn Châu: "Đừng đi theo ta nữa, nhắc nhở người một câu, sau này làm người thật tốt."

Càn Châu vội vàng nói: "Diệp tiểu hữu dạy bảo, ta nhất định ghi nhớ trong lòng, nhưng ta còn chưa nghe đủ, hy vọng tiểu hữu có thể giữ ta ở bên cạnh, tùy thời đều có thể răn dạy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn còn chưa kịp mở miệng, một bên, Chu Vân Mị mở miệng nói: "Chu gia chúng ta chưa bao giờ nuôi phế vật."

"Vô lão, đưa hắn đi nơi đó."

Vô Tướng Hầu đi về phía Càn Châu, người sau kinh hãi thất sắc: "Đừng lại đây, người đừng lại đây."

"Diệp tiểu hữu, cầu xin giúp ta."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Chu Vân Mị: "Để cho hắn đi đi!"

Chu Vân Mị khoát tay áo, ý bảo Vô Tướng Hầu lui đi: "Diệp công tử, mời đi."

Một đóa hoa xuất hiện, hương thơm khắp bốn phía, thấm vào ruột gan, làm cho người ta tâm viên ý mã.

Mũi chân Chu Vân Mị điểm nhẹ, thân ảnh phiêu dật như tiên, nhẹ

nhàng rơi trên cánh hoa, quay đầu lại cười nói với Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đi thôi."

Diệp Trường Sinh nói: "Chu gia chủ dẫn đường."

Nữ nhân này chín.

Khắp nơi đều lộ ra phong tình.

Muốn dụ hoặc hẳn, nằm mơ.

Hẳn là người dễ dàng đánh mất chính mình như vậy sao?

Một thanh cổ kiếm xuất hiện, Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên thân kiếm.

Nhìn thấy cảnh này.

Chu Vân Mị lắc đầu, tựa hồ hơi thất vọng, thật sự không nghĩ tới Diệp Trường Sinh không hiểu phong tình như thế.

Diệp Trường Sinh không hiểu phong tình sao?

Đó cũng phải tùy người, ngày thường hẳn làm cho người ta có cảm giác chính là công tử văn nhã, chính nhân quân tử.

Thật ra không biết, hẳn hiểu rõ quần áo người, không thích làm chuyện nuôi cá vớt hạt.

...

Chu gia.

Một cung điện cổ xưa nguy nga thâm nghiêm, làm cho mọi người cảm thấy rất áp lực.

Diệp Trường Sinh nhìn cung điện trước mắt, trong lòng hoảng sợ, lúc trước còn chưa vào thành, hẳn đã nhận thấy trong thành có mấy cường giả, không nghĩ tới Chu gia lại có ba người.

Có thể trở thành một trong tam đại gia tộc Tù Thành, quả nhiên vẫn có chút nội tình.

Sau khi vào cung điện.

Một bậc thang mây lên trời xuất hiện.

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử, mời đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra muốn vào Chu gia không dễ dàng."

Chu Vân Mị ngẩng đầu nhìn thang mây thông thiên: "Diệp công tử không nên hiếu lắm, phạm là vào Chu gia đều phải xuyên qua thang mây, cho dù là ta cũng không ngoại lệ."

"Dù sao Chu gia cũng là gia nghiệp lớn ở trong Tù Thành, không thể không có lòng phòng người."

"Hiếu." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Ở nơi như Tù Thành này, cẩn thận khiến cho thuyền vạn năm, thông qua Chu gia cẩn thận bố trí như vậy, bên cạnh phản ánh một vấn đề.

Tù Thành rất nguy hiểm.

Ngay cả gia tộc xếp hạng thứ ba cũng không lúc nào không sợ bị người khác thay thế.

Khủng bố như vậy.

Hiện tại thang mây thông thiên trước mắt chúng ta cũng không chỉ đơn thuần là thang mây đơn giản như vậy.

Trên đó bao phủ uy áp mạnh mẽ, người bình thường sợ là ngay cả cơ hội leo lên thang mây cũng không có.

Nhưng trong mắt Diệp Trường Sinh, thang mây trước mắt ít nhiều có chút gân gà, có tác dụng với kẻ yếu, ở trong mắt cường giả cũng không là gì cả.

Giống như hắn, leo lên thang mây trong vài phút.

...

Trên đỉnh thang mây.

Đó là một thế giới khác.

Linh khí nồng đậm dồi dào, thác nước từ cửu thiên hạ xuống, lúc nào cũng có hạc bay lướt qua không trung, tựa như tiên cảnh nhân gian.

Thiên Cung, Tiên Cung.

Hành lang dài uyển chuyển, chín khúc uốn lượn.

Sương mù lượn lờ, giống như đang ở trong tiên cung.

Diệp Trường Sinh thật sự thật không ngờ trong Tù Thành còn có nơi tuyệt mỹ như vậy, Chu gia có thể chế tạo ra nơi trú ngụ như vậy, không có vài năm tháng thì không làm được.

Đến trước một tiên cung.

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử, người ở chỗ này trước, ngày mai ta sẽ dẫn người đi dạo một vòng trong thành."

"Chu gia chúng ta vẫn có chút sản nghiệp ở trong thành."

Diệp Trường Sinh nói: "Làm phiền."

Hắn không biết Chu Vân Mị có ý đồ gì, cho nên tới đâu thì hay tới đó.

Chu Vân Mị xoay người chuẩn bị rời đi, quay đầu nhắc nhở: "Diệp công tử, sau khi đêm xuống, chớ rời đi, trong thành không an toàn."

Nhìn bóng người nàng rời đi, Diệp Trường Sinh đẩy cửa tiến vào trong cung điện, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, đơn giản quy nhất.

Sự tồn tại của mỗi đồ vật dường như có ý nghĩa của nó.

Diệp Trường Sinh đi tới trước giường gỗ ngồi xuống, tiện tay vung lên, Linh Hầu xuất hiện ở trên bàn gỗ trước mặt hắn.

Chi chi.

Chi chi.

Linh Hầu kêu lên vài tiếng với Diệp Trường Sinh, giống như có chút bất an.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Chương 1352: Ta không phải là người mà nàng có thể lấy được (2)

Linh Hầu nhảy lên vai Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân: "Diệp công tử, gia chủ bảo ta đưa cho công tử vài thứ."

Diệp Trường Sinh tiến lên mở cửa phòng, một bóng dáng xinh đẹp đập vào mắt, nữ tử là thị nữ Chu gia, lại có tu vi cấp Thủy Nguyên.

Nội tình này.... Thực sự rất mạnh mẽ.

Nữ tử nói: "Diệp công tử, tiểu nữ tử Thu Hương, sau này sẽ hầu hạ sinh hoạt của công tử."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nơi này là tài nguyên tu luyện gia chủ đưa cho công tử tu luyện và bản đồ Tù Thành, còn có một ít tinh tế tề."

Diệp Trường Sinh nhìn ba linh giới trong mâm gỗ: "Làm phiền cô nương, đưa ta đi!"

Chu Vân Mị ngược lại suy nghĩ chu toàn, nhưng nàng càng như thế, càng làm cho Diệp Trường Sinh bất an.

Xưa nay không quen biết, tất có mưu đồ.

Chẳng lẽ nàng thêm thân thể của ta?

Ta cũng không phải là người mà nàng có thể lấy được.

Sau khi trở lại phòng, hắn kiểm tra ba linh giới, tài nguyên tu luyện không có tác dụng lớn với hắn.

Số lượng tinh tế tề khổng lồ, nhưng hắn ở lại Chu gia, về sau sợ là cũng không có nhiều cơ hội dùng tinh tế tề.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên bản đồ Tù Thành, nói thật, tài nguyên và giá trị tinh tế tề còn lâu mới bằng tấm bản đồ này.

Hắn có thể thông qua tấm bản đồ này hiểu rõ hết thảy về Tù Thành, đây mới là điều có tác dụng nhất với hắn trước.

Chậm rãi mở bản đồ ra, Diệp Trường Sinh chấn động lú lẫm, một tòa thành trì mà thôi, bản đồ có cần lớn như vậy hay không?

Hắn đặt bản đồ lên án gỗ, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua, rơi vào mấy chỗ đánh dấu màu đỏ.

Những nơi này hắn là nơi tương đối nguy hiểm ở Tù Thành, như vậy hắn muốn tìm kiếm bí cảnh cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn là ở nơi đánh dấu màu đỏ.

Diệp Trường Sinh đắm chìm trên bản đồ, đột nhiên một tiếng kêu bén nhọn vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Xoay người nhìn ra ngoài phòng, phát hiện bóng tối vô tận bao phủ, bất tri bất giác đã đến đêm.

Trên vách tường trong phòng khảm nạm linh thạch, một loại linh thạch có thể phát sáng trong bóng đêm, đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Trường Sinh không biết màn đêm buông xuống.

Hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, theo tiếng nhìn lại, phát hiện trên bầu trời Tù Thành có từng bóng đen thật lớn xẹt qua.

Không thấy rõ bộ dáng của chúng, hình như là hung thú phi hành nào đó đi kiếm ăn vào ban đêm.

Đây là nguyên nhân Chu Vân Mị không cho hắn đi ra ngoài vào ban đêm sao?

Diệp Trường Sinh càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tù Thành.

Ảnh lớn che trời xẹt qua, thú uy khủng bố bao trùm.

Đột nhiên một tiếng kêu bén nhọn đánh vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ hồ nghi.

Những hung thú bay múa này rốt cuộc là cái gì?

Chi chi.

Linh Hầu nhảy lên trên bả vai, tựa hồ không sợ hãi, ngược lại hưng phấn không chịu nổi, tựa hồ rất khó áp chế nội tâm vui sướng.

Nhưng nó chỉ biết kêu chi chi, Diệp Trường Sinh không biết nó đang nói cái gì.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở trong hư không, quần áo màu trắng ở dưới bầu trời đêm vô cùng chói mắt, tựa như tiên lâm phàm, bay xuống ở trước mặt hắn.

Người tới không phải ai khác, chính là Chu Vân Mị.

Nàng nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên, đánh giá Linh Hầu trên vai: "Diệp công tử, con khỉ nhỏ của người không đơn giản."

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Linh Hầu: "Có gì khác nhau sao? Không phải là một linh hầu bình thường sao."

Chu Vân Mị: "..."

Linh hầu bình thường?

Nàng sẽ tin điều đó sao?

Sinh linh có thể xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, há có thể nói bình thường.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chu gia chủ, hung thú phi hành trên màn đêm là cái gì, mỗi ngày sau khi vào đêm đều sẽ như vậy sao?"

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử hẳn là đã xem bản đồ Tù Thành ta đưa cho người, những nơi hung thú phi hành này xuất hiện chính là bên ngoài Tinh Tế, nơi đánh dấu màu đỏ cũng là nơi nguy hiểm nhất của Tinh Tế Tù Thành."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục: "Cho đến bây giờ, không ai thực sự bước vào bên trong."

"Cũng may những hung thú này sẽ không xuất hiện ở chủ thành, chỉ là sau khi vào đêm sẽ xuất hiện một lần, có lẽ là quá áp lực, đi ra thông gió đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Chu gia chủ cũng chưa đi qua ngoài Tinh Tế?"

"Đi qua." Chu Vân Mị trầm giọng nói, tựa hồ lâm vào trong hồi ức: "Nơi đó cũng là cấm khu của tu sĩ nhân tộc, tốt nhất vẫn không nên đi tới đó."

"Diệp công tử, ta khuyên ngươi một câu, đừng để lòng hiếu kỳ hại mình, Tù Thành vạn năm qua cũng không có ai thật sự hiểu rõ nơi này, hung hiểm không biết thật sự là quá nhiều."

"Mặt khác, Diệp công tử kế tiếp phải suy nghĩ về cuộc sống sau này của mình, tiến vào Tù Thành cũng không có cách nào đi ra ngoài, Diệp công tử hẳn nên biết điều này."

Chương 1353: Bên ngoài Tinh Tú

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Suy nghĩ cái gì, không phải ta đã tới Chu gia sao, về sau sẽ đi theo Chu gia chủ lẫn lộn, chẳng lẽ các hạ không có ý định để ta ở lại Chu gia."

Chu gia, người đương nhiên có thể ở lại.

Chu Vân Mị lạnh nhạt nói: "Diệp công tử, một gia tộc có quy củ của một gia tộc, người hẳn là hiểu rõ, nếu công tử muốn ở lại Chu gia thời gian dài, ít nhất phải có một thân phận hợp lý."

Thân phận?

Đây không phải là một chút quá nhanh chứ.

Không phải là nàng có ý định bao nuôi ta chứ.

Một người nam nhân tốt như ta, làm thế nào có thể ăn đồ bố thí?

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy không biết Chu gia chủ định cho ta một thân phận gì?"

Chu Vân Mị nói: "Nếu Diệp công tử có thể gia nhập Chu gia thì tốt nhất, ta có thể cam đoan với người, hết thấy tài nguyên của Chu gia đều sẽ nghiêng về phía người."

"Cho người ở trong thời gian ngắn nhất đột phá đến cấp Thái Chân."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, không có chút hứng thú nào với điều kiện mà Chu Vân Mị nói.

Chủ yếu là hẳn không tin Chu gia có năng lực để cho tu vi của hắn tăng lên đến cấp Thái Chân, tuy rằng chỉ là hai cấp bậc lớn, nhưng Chu Vân Mị hẳn là không biết Diệp Trường Sinh đột phá phải cần bao nhiêu linh khí.

Lại nói vì hai cấp bậc mà để mình mất đi tự do, Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ không làm chuyên làm ăn thua lỗ này.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chu gia chủ, ta nói điều kiện, người nghe một chút như thế nào?"

Chu Vân Mị hàn nói: "Nguyện nghe rõ ràng."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: "Trong những ngày tới, ta có thể giúp Chu gia các người một lần, đương nhiên đổi lại, Chu gia các người dẫn ta đi ngoài Tinh Tế một chuyến."

Chu Vân Mị kinh hãi thất sắc, trong lúc nhất thời lại dở khóc dở cười, có phải Diệp Trường Sinh quá tự đại hay không.

Giúp Chu gia một lần.

Hắn có thiên tư rất mạnh, nhưng so với toàn bộ Chu gia, hắn vẫn quá nhỏ yếu.

Mặt khác, Diệp Trường Sinh muốn đi ra ngoài Tinh Tế, Chu gia sẽ không phái người đi tới, biết rõ là chịu chết còn muốn đi, đó chính là ngu xuẩn đến cực điểm.

"Ta không thể đồng ý yêu cầu của Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì không quấy rầy Chu gia chủ nữa."

Dứt lời.

Thân ảnh của hắn từ trong phòng vọt ra, tung người, lao ra bên ngoài Chu gia.

Tốc độ cực nhanh không gì sánh được, một vệt sáng vàng xẹt qua hư không, biến mất ở phía chân trời.

Chu Vân Mị thất vọng lắc đầu, hiển nhiên nàng thật không ngờ Diệp Trường Sinh lỗ mãng như vậy, lựa chọn rời đi ở thời điểm này, không thể nghi ngờ là đang tự tìm đường chết.

Người trẻ tuổi chung quy vẫn bốc đồng.

Ở lại Chu gia thật tốt, ta còn có thể đặc biệt chiêu cố người.

Nàng nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, thất vọng thở dài, không biết từ khi nào, Vô Tướng Hầu xuất hiện: "Gia chủ, Diệp Trường Sinh cứ rời đi như vậy, sợ là hắn sẽ không thấy được ánh mặt trời ngày mai."

Chu Vân Mị nói: "Mỗi người đều có chí riêng, không thể làm gì được, có điều, hắn đích xác có tư cách kiêu ngạo, đáng tiếc quá tự tin, dám đi ra ngoài Tinh Tế, ta kính hắn là một hán tử."

"Ta ra sức để hắn lưu lại Chu gia, ai ngờ người ta còn không nhận, người trẻ tuổi khư khư cố chấp, chỉ uống công mất mạng."

Vô Tướng Hầu nói: "Người trẻ tuổi thiếu thế giới đánh đập, không biết sự nguy hiểm của Tù Thành."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Gia chủ, thời gian không còn sớm."

Chu Vân Mị thu hồi ánh mắt, thân ảnh chợt lóe, từ trong bóng tối xẹt qua, bay về phía sâu trong cung điện.

...

Trên đầu đỉnh hư không.

Diệp Trường Sinh ngự kiếm mà đi, Linh Hầu ngồi ngay ngắn trên vai, phát ra âm thanh chi chi, tựa hồ là đang chỉ huy hắn tiếp tục đi về phía trước.

Từng ảnh lớn che trời bay vút, chợt thấy bóng người buông xuống, chúng trở nên hưng phấn, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Trên tiên khung, trăng sáng bị bóng tối che khuất, có loại cảm giác muốn ôm tỳ bà nửa che mặt, Diệp Trường Sinh đứng trên cổ kiếm, ngưỡng thần nhìn hung thú khổng lồ trước mắt.

Những hung thú phi hành này như ửng lớn, hình thể vô cùng khổng lồ, miệng bén nhọn, nếu bị chúng nó cắn một ngụm, sợ là trực tiếp chính là một cái hang máu.

Bịch.

Bịch.

Ứng lớn lao xuống phía dưới, đánh tới phía Diệp Trường Sinh, tốc độ vô cùng nhanh, hắn cũng không có ý định tấn công, Hồn Độn Hắc Dực xuất hiện sau lưng, giống như ứng lớn bay lượn trên không.

Bay, ta cũng biết.

Ứng lớn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, tựa hồ hơi ngậy ra, có chút ngốc nghếch không phân biệt rõ ràng, trước mắt rất cuộc là nhân loại hay là đồng loại.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Linh Hầu ở trên vai Diệp Trường Sinh phát ra tiếng kêu, ứng lớn xoay quanh Diệp Trường Sinh, cuối cùng theo hắn bay qua trong bóng tối.

Diệp Trường Sinh giật mình, không nghĩ tới Linh Hầu còn có năng lực như thế, khó trách Chu Vân Mị nói nó không đơn giản.

Chương 1354: Bên ngoài Tinh Tú (2)

Ứng lớn lao xuống phía dưới, bay về phía một khu rừng rậm, Diệp Trường Sinh theo sát phía sau, biết hẳn đã tiến vào khu vực ngoài Tinh Tế.

Nơi này ẩn chứa mấy hơi thở khủng bố, chúng hẳn là bá chủ bên ngoài Tinh Tế, nhưng đến tột cùng là cái gì?

Trong chốc lát, hẳn vẫn chưa thể xác định.

Loại hung thú cấp bậc lãnh chúa này, dưới tình huống ngang hàng với cấp bậc nhân loại, bình thường chiến lực cũng mạnh hơn nhân loại.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh theo ứng lớn xuất hiện trên một gốc cây thông thiên cổ xưa, sau khi thu hồi hai cánh, ứng lớn cũng không phát động tấn công hẳn.

Có lẽ là bởi vì sự tồn tại của Linh Hầu.

Tâm thần hẳn vừa động: [Hệ thống, lập tức giúp ta quét Linh Hầu.]

[Đinh, hệ thống đang quét, xin chủ nhân chờ một chút.]

[Đinh, hệ thống đang quét, xin chủ nhân chờ một chút.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, linh hầu trước mắt là Hỗn Động Thần Viên, là sinh linh được vũ trụ sơ khai thai nghén ra.]

Nghe được âm nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh vội vàng kiểm tra tin tức Hỗn Động Thần Viên, khó trách tiếng kêu của nó có thể khổng chế ứng lớn.

Hỗn Động Thần Viên từng là tồn tại cấp bậc bá chủ vũ trụ, vì sao nó lại bị thương, biến thành bộ dáng như bây giờ?

Linh hầu lần thứ hai kêu vài tiếng, Diệp Trường Sinh phát hiện

mấy hơi thở mạnh mẽ trong rừng rậm, đang nhanh tới gần hẳn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mấy hung thú cấp lãnh chúa bị linh hầu triệu tập tới đây?

Có phải hơi kiêu ngạo không.

Diệp Trường Sinh tuyệt đối không ngờ linh hầu mà mình đạt được ở Thiên Phạm Tinh sẽ mạnh mẽ như thế.

Lúc ấy hẳn cũng chỉ nhân từ mới để linh hầu ở bên người, thật sự thật không ngờ nó lại mạnh mẽ như vậy.

Niềm vui ngoài ý muốn luôn luôn đến đột ngột như vậy.

Làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Hắn vẫn đậm phong khinh đứng thẳng, không có chút bối rối nào, có linh hầu ở bên người, kể tiếp mặc kệ xảy ra chuyện gì, tựa hồ cũng không cần hắn ra tay.

Nơi này đối với người khác mà nói vô cùng hung hiểm, lại trở thành nơi an toàn của hắn, người nói tức người hay không cơ chứ.

Không bao giờ có cảm giác áp bức, điều này sẽ ngăn cản ta tiến bộ.

Tiện không.

Diệp Trường Sinh không nên được gọi là kiếm tu, hắn nên được gọi là tiện tu.

Chẳng bao lâu.

Uy áp ngập trời buông xuống nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, rừng rậm run rẩy lay động, mặt đất giống như sẽ sụp đổ xuống bất cứ lúc nào.

Một ảnh lớn che trời xuất hiện, bao trùm trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời, hắn có vẻ nhỏ bé như vậy.

Đây là...

Kinh Thiên Trụ Hùng?

Nhìn tin tức hiển thị trước mắt, Diệp Trường Sinh giật mình, thật không hổ là thế giới huyền huyền, Hắc Hùng có thể trưởng thành như vậy, quá mẹ nó biến thái.

Ánh mắt hắc chợt sáng lên, nhìn về phía ba con hung thú khác, theo uy áp biến mất, ảnh lớn biến mất, huyền hóa thành bốn bóng người.

Bóng người xuất hiện đi tới phía Diệp Trường Sinh, ba nam một nữ, trong đó nam tử lớn nhất chính là Kinh Thiên Trụ Hùng huyền hóa mà thành.

Bốn người đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Linh Hầu, chúng nó khom người một cái, đồng thanh hô to nói: "Bái kiến Thần Thú Vương."

Linh hầu chi chi kêu vài tiếng, ánh mắt bốn người chợt lóe, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Bái kiến chủ nhân."

Diệp Trường Sinh giật mình, như vậy đã trở thành chủ nhân của chúng, thật đơn giản: "Đều đứng lên, lần đầu gặp mặt, cũng không mang lễ vật cho các người."

Dứt lời.

Hắn tiện tay vung lên, bốn Trụ Hà Thần Thủy rơi xuống trước mặt bốn người, làm cho bốn người chấn động hồng mắt

Vội vàng đưa thần thủy vào trong miệng, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chủ nhân còn có thể cho chút không.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai phất tay, thần thủy xuất hiện trước mặt Linh Hầu: "Uống đi, còn có rất nhiều."

Nói đến đây, ánh mắt hắc rơi vào trên người bốn người: "Tự giới thiệu, lại nói cho ta biết tình huống nơi này."

Đại hán trung niên dẫn đầu mở miệng: "Hồi chủ nhân, ta tên là Hùng Nhất Vũ, tu vi ngang với Thái Chân đỉnh phong của nhân

loại.”

Lão giả tóc bạc chậm rãi nói: "Chủ nhân, lão phu tên là Văn Thiên Bác, cấp Thái Chân đỉnh phong.”

Sắc mặt nữ tử tóc đỏ thanh lãnh: "Chủ nhân, tiểu nữ tử Huyền Cửu U, cấp Thái Chân đỉnh phong.”

Nam tử áo trắng nho nhã lỗi lạc, quả thực chính là một vị thư sinh mặt ngọc: "Chủ nhân, tại hạ Giang Ngọc Phong, cấp Thái Chân đỉnh phong.”

Diệp Trường Sinh nói: "Tu vi các người là tồn tại mạnh nhất bên ngoài Tinh Tế sao? Trong Tinh Tế Tù Thành có người mạnh hơn các người không?”

Hùng Nhất Vũ nói: "Hồi chủ nhân, bất kể là ở ngoài Tinh Tế, hay là ở Tinh Tế Tù Thành đều có tồn tại mạnh mẽ hơn chúng ta, cấp bậc là khe rãnh mà chúng ta không thể vượt qua.”

"Có điều, nếu chúng ta huyễn hóa thành bản thể, sử dụng thần thông bản mạng đánh một trận, vẫn có thể đánh một trận với bọn họ, bất phân thắng bại."

Chương 1355: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói cấp bậc kia, là trên cấp Thái Chân?"

Hùng Nhất Vũ gật đầu: "Trên cấp Thái Chân là một lĩnh vực hoàn toàn mới, giống như được gọi là cấp Quy Khư."

Cấp Quy Khư?

Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu, ghi nhớ cấp bậc này: "Lão Hùng, người nói ở ngoài Tinh Tế còn có tồn tại mạnh mẽ hơn các người, nàng ở nơi nào?"

Hùng Nhất Vũ xoay người nhìn về phía chân trời, vẻ mặt có chút sợ hãi: "Trong Tinh Tế Môn, nghe đồn nơi đó là một di tích vũ trụ, bên trong có vô số chí bảo. Bốn người chúng ta từng có ý đồ muốn đi tới, lại bị một người đả thương. Từ đó về sau, chúng ta không còn bước vào Tinh Tế Môn nữa."

"Mấy vị cường giả trong Tù Thành đã từng đi qua Tinh Tế Môn, nhưng còn không bằng chúng ta, còn chưa tới gần đã bị đả thương, người trong Tinh Tế Môn còn rất chán ghét nhân loại."

"Có điều, hẳn lưu lại một quyền trục trong Tinh Thần Tỷ Đấu Trường, nghe đồn là bản đồ di tích bên trong Tinh Tế Môn, về phần vì sao người nọ làm như vậy, đến bây giờ không ai biết được."

Diệp Trường Sinh nói: "Phải làm thế nào mới có thể lấy được quyền trục."

Hùng Nhất Vũ nói: "Hoàn thành bốn trận tỷ đấu cấp tử vong, cho đến bây giờ, chưa từng có ai hoàn thành."

Giang Ngọc Phong nói: "Chủ nhân, nguyên bản người thần bí kia lưu lại quyền trục, mục đích là vì tìm kiếm người có duyên, về sau phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc lấy quyền trục làm của riêng, ai

muốn đạt được quyền trục, nhất định phải tham gia bốn trận tỷ đấu cấp tử vong, chính là muốn dùng phương thức này bảo vệ quyền trục không bị người ta lấy được, bọn họ âm thầm bồi dưỡng, chiêu mộ tu sĩ, muốn mở ra quyền trục kia.”

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Theo lời các người nói, nếu không chiếm được quyền trục, còn không cách nào tiến vào Tinh Tế Môn."

Giang Ngọc Phong nói: "Chủ nhân, quyền trục là tín vật do người thần bí lưu lại, đạt được khi tiến vào Tinh Tế Môn sẽ không bị thương tổn gì, nếu mạnh mẽ xông vào, tất yếu phải đánh một trận với người thần bí."

"Chủ yếu là trong Tinh Tế Môn, có bao nhiêu cường giả giống như người thần bí? Đó là lý do tại sao bốn người chúng ta không bao giờ đến Tinh Tế Môn."

Các người nói rất có lý.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tối nay ở chỗ này nghỉ ngơi trước, ngày mai chúng ta trở về Tù Thành."

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, người muốn đi tham gia tỷ đấu tử vong sao?"

Không thể sao?

Vẫn nên từ bỏ thôi.

Tỷ đấu tử vong bị phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc khống chế, sau lưng bọn họ cũng có cường giả cấp Quy Khư, chủ nhân đi trước đi tham gia tỷ đấu, phần thắng không phải rất lớn.

Về mặt Hùng Nhất Vũ nghiêm túc, trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh há lại không biết, tham gia tỷ đấu tử vong tất sẽ là địch với phủ Thành chủ, tứ đại gia tộc.

Nhưng hắn không có lựa chọn nào khác, chính là muốn đi thử một lần, nếu bọn họ có thể đưa quyền trục cho hắn mượn là tốt nhất, mọi người không tổn thương hòa khí.

Nếu không muốn mượn, vậy hẳn chỉ có thể sử dụng biện pháp đơn giản thô bạo nhất - đánh.

Cho đến khi họ sẵn sàng giao ra quyền trục mới thôi.

Ngày hôm sau.

Bên trong Tù Thành.

Hai tin tức truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, thứ nhất, Diệp Trường Sinh rời khỏi Tù Thành vào ban đêm, hoàn toàn không có tung tích, chưa biết sống chết.

Tuy rằng trong thành truyền là chưa biết sống chết, nhưng chúng tu sĩ biết Diệp Trường Sinh đã lạnh.

Thứ hai, Tinh Tế Tỷ Đấu Trường có một tỷ đấu cấp tử vong, đã nhiều năm không có người lựa chọn tỷ đấu cấp tử vong.

Tu sĩ trong thành hoàn toàn sôi trào, hôm nay ngay cả Tinh Tế Linh Khoáng cũng được nghỉ, bởi vậy có thể thấy được, một tỷ đấu cấp tử vong có ảnh hưởng lớn bao nhiêu.

Có người tham tỷ đấu cấp gia tử vong, mọi người đều biết hẳn là vì phần thưởng cuối cùng mà tới, cũng chính là quyền trục kia.

Ngay khi tỷ đấu sắp bắt đầu, Diệp Trường Sinh với linh hầu đứng thẳng trên bả vai, dẫn theo bốn người Hùng Nhất Vũ xuất hiện trên đường phố Tù Thành.

Tỷ đấu cấp tử vong lập tức bắt đầu.

Tu sĩ trong Tù Thành điên cuồng tràn vào đấu trường, sợ đi trễ, ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Nhưng khi bọn họ ở bên ngoài đấu trường nhìn thấy năm người Diệp Trường Sinh, mọi người như gặp quỷ.

Nhao nhao lui về phía sau, nhường ra một lối đi.

Về mặt Diệp Trường Sinh hồ nghi, vì sao những người này nhìn hẳn như thế?

Chẳng lẽ là bị vẻ đẹp trai của hắc chấn nhiếp?

Dưới sự chú ý của mọi người, Diệp Trường Sinh đi vào trong Tỷ Đấu Trường.

Hắc không đi so đo với mọi người, dù sao ai cũng có lòng yêu cái đẹp.

Đừng ra ngoài khi trời tối, nếu không sẽ chết.

Diệp Trường Sinh rời khỏi Tù Thành vào đêm, lại còn sống trở về, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hắc đã phá vỡ kỷ lục hàng ngàn năm của Tù Thành, sống sót trở về từ bên ngoài thành.

Đang di chuyển về phía trước.

Hùng Nhất Vũ mở lời nói: "Chủ nhân, có phải người rất tò mò không, vì sao những tu sĩ này nhìn thấy người rất giật mình."

Chương 1356: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy (2)

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết sao?"

Hùng Nhất Vũ gật đầu: "Chủ nhân, nếu như ta không đoán sai, bọn họ cảm thấy kỳ lạ, vì sao chủ nhân có thể sống sót trở về từ ngoài."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Giang Ngọc Phong: "Muốn trách thì trách lão tử, trong quá khứ, phạm là tu sĩ nhân loại đi ra khỏi Tù Thành, toàn bộ bị hắn ăn."

Giang Ngọc Phong lạnh nhạt cười: "Đại ca, ta có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy sao? Ta chỉ nói chuyện tâm sự với tu sĩ nhân loại, thế nhưng tố chất tâm lý của bọn họ quá kém, mỗi lần nhìn thấy bản thể của ta đã trực tiếp dọa chết."

"Không ăn cũng lãng phí, điều ta không thích nhất chính là lãng phí thức ăn."

"Lão tử nói rất đúng, không thể lãng phí thức ăn, hạt đều vất vả." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Lão tử, bản thể của người là Cửu Đầu Thiên Báo, tu sĩ nhân loại không sợ mới là lạ."

"Người huyền hóa hình người tương đối đẹp."

Giang Ngọc Phong nói: "Chủ nhân, nếu không phải vào thành với người, ta tuyệt đối sẽ không biến ảo thành hình người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tại sao?"

Giang Ngọc Phong lại nói: "Nhân loại quá dối trá, vẫn là hung thú chúng ta thành thật, cũng không làm bộ, nên ăn, nên uống."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, bao nhiêu tu sĩ nhân tộc đều bị Giang Ngọc Phong ăn hết, còn không biết xấu hổ nói mình thành thật.

Rất nhanh, năm người đi vào trong Tỷ Đấu Trường.

Diệp Trường Sinh xe nhẹ đường quen xuất hiện trước quầy bar, hôm qua cô nương kia vẫn xinh đẹp như trước, nhưng khi nàng nhìn thấy Diệp Trường Sinh thì không khác gì những người khác, kinh hãi thất sắc.

“Cô nương, trận tỷ đấu hôm nay của ta đã được an bài tốt rồi chứ?”

Nữ tử giật mình, vẻ mặt hơi bối rối, vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh đã ngã xuống, cho nên hôm nay cũng không an bài tỷ đấu.

"An bài xong, Diệp công tử yên tâm."

Diệp Trường Sinh gật đầu, dẫn theo bốn người rời khỏi quầy bar, đi về phía khán đài, giờ khắc này, trên khán đài đã chật kín người, muốn tìm một chỗ ngồi là không thể.

Nữ tử nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, nhìn về phía thị nữ bên cạnh: "Giao quầy bar cho người, ta có một số việc phải đi làm."

...

Bên trong phòng riêng tầng hai.

Vô Tướng Hầu đột nhiên xuất hiện, đi tới sau lưng Chu Vân Mị, cố giả bộ trấn định nói: "Gia chủ, Diệp Trường Sinh trở lại, còn dẫn theo bốn gã tu sĩ, hẳn là tứ đại lãnh chúa ngoài Tinh Tế."

Chu Vân Mị hoa dung thất sắc, vội vàng buông chén trà trong tay xuống: "Sao có thể, người ở nơi nào?"

Vô Tướng Hầu trầm giọng nói: "Hồi gia chủ, ở trên khán đài, Thành chủ mời gia chủ đi nghị sự."

Chu Vân Mị vội vàng đứng dậy, đi về phía trước vài bước, phóng thích thần thức bao trùm trên bầu trời Tỷ Đấu Trường, tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh.

Hắn lại còn sống trở về.

Còn dẫn tứ đại lãnh chúa bên ngoài Tinh Tế về, đây quả thực là nghe rợn cả người.

Tại sao tứ đại lãnh chúa lại nghe lời hắn?

Hắn dẫn theo tứ đại lãnh chúa trở về, là muốn kiếm chuyện sao?

Tiểu gia hỏa này quả nhiên không đơn giản.

Ta qua loa.

Chu Vân Mị cảm thấy hơi hối hận, đêm qua nàng hẳn là nên đồng ý với Diệp Trường Sinh, cứ như vậy bỏ lỡ?

Nàng thực sự không cam lòng.

Diệp Trường Sinh nhận thấy có người đang nhìn trộm hắn, vừa muốn ngẩng đầu nhìn lại, một bên, Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, cô nương kia đang nhìn trộm người."

"Không sao." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, phát hiện ánh mắt Hùng Nhất Vũ dừng lại ở phòng riêng tầng hai: "Lão Hùng, người làm gì vậy?"

Hùng Nhất Vũ xấu hổ cười: "Chủ nhân, cô nương kia thật hăng hái."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn dẫn bốn người đi làm gì, xem cô nương sao?

Nói như thế nào lão Hùng cũng là một trong tứ đại lãnh chúa, sau khi hóa thành hình người, có thể dùng hồn mọn như vậy hay không?

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, có phải người cảm thấy ta có chút hồn mọn hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người rất hiểu rõ bản thân."

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, người biết mấy vạn năm không có nữ nhân, cảm giác như thế nào?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vạn năm cô độc, một chút hứng thú hẳn cũng không có.

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Chủ nhân, đó là một loại nhìn thấy cái gì cũng muốn... Lập tức."

Lão Hùng lái xe, chỉ đơn giản là tàn bạo.

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hùng, nữ nhân không thích hợp với người, muốn tìm được đạo lý thích hợp, trước hết người phải ôn nhu."

Sự dịu dàng chết tiệt.

Lão Hùng hẳn cuồng dã cữ nào, một nam nhân phóng khoáng ngay thẳng, căn bản cũng không còn những lời ngon tiếng ngọt kia.

Giang Ngọc Phong nói: "Đại ca, trước kia ta nói cho người biện pháp, đến bây giờ vẫn hữu dụng như trước, bắt đi, trở lại Mãnh Hùng Sơn, còn không phải là người định đoạt."

"Chủ nhân vừa nói ôn nhu, ta làm sao có thể làm như vậy." Hùng Nhất Vũ trầm giọng nói: "Không thể bắt đi, nhưng ta có thể mời nàng đi Mãnh Hùng Sơn."

Diệp Trường Sinh thật sự là không dừng lại được, ánh mắt nhìn về phía Tử Đấu Trường, trận đại chiến trước mắt này cũng không phải là cấp tử vong.

Chương 1357: Kinh hỉ luôn đột ngột như vậy (3)

Nếu như hẳn không đoán sai, tỷ đấu cấp tử vong chắc chắn sẽ đặt ở gần cuối.

Giờ khắc này.

Tầng trên cùng của Tinh Tế Tỷ Đấu Trường.

Bên trong một phòng riêng.

Gia chủ của tứ đại gia tộc và Thành chủ ngồi ngay ngắn trước một bàn tròn, có chút ý tứ đàm phán năm phương.

Thành chủ Tây Môn Phong nhìn bốn người: "Diệp Trường Sinh từ ngoài Tinh Tế trở về, hơn nữa dẫn tứ đại lĩnh chúa vào trong thành, chư vị có ý kiến gì không?"

Chu Vân Mị nói: "Thành chủ có ý nghĩ gì?"

Tây Môn Phong nói: "Chúng ta vẫn muốn tiến vào Tinh Tế Môn, chậm chạp không đi tới có hai nguyên nhân, thứ nhất, không người nào có thể mở quyền trục, thứ hai, lo lắng tiến vào Tinh Tế Môn thất bại, sẽ bị tứ đại lĩnh chúa đánh lén."

Nói đến đây, ánh mắt hẳn ta xẹt qua trên người bốn người: "Trước mắt đều có thể giải quyết hai vấn đề này, không biết bốn vị có hứng thú hay không?"

Trần A Đại nói: "Thành chủ, hai vấn đề này vạn năm không giải quyết, hiện giờ thì phá giải như thế nào?"

Tây Môn Phong quay đầu nhìn về phía Trần A Đại: "Trần gia chủ, muốn mở quyền trục, không phải máu tươi của Diệp Trường Sinh thì không thể, lo lắng tứ đại lĩnh chúa đánh lén, hiện giờ bọn họ vào thành, chúng ta liên thủ trấn áp hẳn, tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết."

"Chỉ cần chúng ta tiến vào Tinh Tế Môn là có thể dẫn dắt gia tộc đi

lên đỉnh cao chân chính, cũng không cần vây khốn trong Tù Thành nữa."

Chém giết Diệp Trường Sinh và tứ đại lãnh chúa?

Chu Vân Mị biến sắc: "Tây Môn Thành chủ, người không khỏi suy nghĩ năm người bọn họ quá đơn giản, cho dù tứ đại gia tộc và phủ Thành chủ liên hợp cũng chưa chắc có thể đánh bại tứ đại linh chúa, cho dù may mắn thắng lợi, người không nghĩ tới tổn thất lớn bao nhiêu sao?"

Trần A Đại Đạo: "Chu gia chủ nói có lý, hành động này thật sự quá mạo hiểm, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Sắc mặt Tây Môn Phong trầm xuống, trực tiếp ném ra một lý do khiến mọi người không cách nào từ chối: "Tứ đại gia chủ các người phụ trách chém giết Diệp Trường Sinh, tứ đại linh chúa giao cho phủ Thành chủ chúng ta, ý của chư vị thế nào?"

Nghe tiếng.

Bốn người Chu Vân Mị, Trần A Đại, Tần Nghiệp, Lâm Vân Lang rơi vào trầm mặc. Đề nghị của Tây Môn Phong đích xác rất hấp dẫn.

Nhưng bốn người lại không vội vàng tỏ thái độ, nhất là Chu Vân Mị, nàng cũng không cho rằng Diệp Trường Sinh rất yếu.

Một người ra ngoài một đêm có thể để cho tứ đại lãnh chúa vào thành với hãn, người như vậy tuyệt đối không đơn giản.

Huống hồ cho đến bây giờ, Diệp Trường Sinh vẫn bí ẩn như trước, làm cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Tần Nghiệp nói: "Chuyện liên quan trọng yếu, chờ sau khi kết thúc tỷ đấu, chúng ta lại trả lời Thành chủ, như thế nào?"

Tây Môn Phong nói: "Tần gia chủ, ta biết tính toán của người, hôm nay người tham gia tỷ đấu tử vong là cung phụng của Tần gia các người, đúng không?"

"Xin khuyên Tần gia chủ một câu, không nên cảm thấy có chút may mắn, hãn không thể hoàn thành tỷ đấu cấp tử vong, đạt được

quyền sở hữu quyền trực."

"Nói đến thế thôi, chứ vị mau chóng cho ta câu trả lời chắc chắn, đương nhiên hôm nay nói chuyện, các người cũng có thể nói cho Diệp Trường Sinh biết."

Nhìn bóng lưng hắt ta rời đi, bốn người chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng riêng.

Đang di chuyển về phía trước.

Mặt Chu Vân Mị trầm như nước, biết câu nói cuối cùng của Tây Môn Phong là nói cho nàng nghe, dù sao sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào Tù Thành, chỉ có nàng tiếp xúc qua với Diệp Trường Sinh.

Mặc kệ Tần Nghiệp xuất phát từ ý đồ gì, hắt ta không trực tiếp đồng ý đề nghị của Thành chủ, kỳ thật là cứu tất cả mọi người.

Phủ Thành chủ ra tay với tứ đại lãnh chúa, có lẽ còn có một đường sống, nhưng nếu bọn họ vây giết Diệp Trường Sinh, kết cục tuyệt đối là bị diệt tộc.

Bọn họ có thể còn không hiểu, Diệp Trường Sinh ở ngoài Tù Thành được xưng là cuồng ma diệt tộc.

...

Bốn người trở lại trong phòng riêng, Chu Vân Mị ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, rơi vào trầm tư.

Một bên, Vô Tướng Hậu trầm giọng nói: "Gia chủ, Thành chủ nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Chu Vân Mị nói: "Yên lặng quan sát kỳ biến."

Ba đại gia tộc khác và phủ Thành chủ đều có mục đích riêng, trong lòng Chu Vân Mị rất rõ ràng, càng là loại thời điểm này, càng không thể tự loạn trận cước.

Lấy bất biến ứng vạn biến, yên lặng quan sát sự phát triển của tình hình, chúng ta mới có thể đưa ra quyết định chính xác nhất.

Hơn nữa phủ Thành chủ đã phái người theo dõi nàng, nếu nàng tiếp xúc với Diệp Trường Sinh, Chu gia sẽ bị đá ra khỏi đồng minh.

Nàng tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này.

Rất hiển nhiên, ở trước mặt lợi ích của Diệp Trường Sinh và Chu gia, Chu Vân Mị lựa chọn cái sau.

Lúc này.

Trên đấu trường.

Một trận tỷ đấu cấp bậc địa ngục đã chấm dứt, không ngoài ý muốn, kẻ thất bại bị chém giết.

Chương 1358: Cố gắng cho tốt

Trạng thái chết vô cùng thảm thiết.

Tu sĩ Từ Thành thật sự quá hung tàn, tử đấu không chết không thôi.

Tử đấu như Diệp Trường Sinh và Vương Độc Bá thật sự là quá ít.

"Trận tiếp theo, tử đấu cấp địa ngục, người dự thi, Diệp Trường Sinh, Thiết Huyết Quyền Vương Lưu Vạn Quyền."

Theo thanh âm truyền ra, trong đấu trường xôn xao, ngay sau đó, mọi người hoàn toàn sôi trào, tiếng nghị luận liên tiếp vang lên.

Không phải Diệp Trường Sinh đã bỏ mạng ở ngoài Tinh Tế sao?

Tin đồn là giả?

Hoặc là nói hắn còn sống từ ngoài Tinh Tế trở về.

Tu sĩ hàng đầu không nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến vào Tử Đấu Trường, giờ khắc này bọn họ nhao nhao đứng dậy, tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh.

Chẳng bao lâu.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trên lôi đài, chính diện xuất hiện một tu sĩ, chính là Quyền Vương Lưu Vạn Quyền, thể tu.

Một vị thể tu có thể tăng cấp bậc lên đến cấp Hoàn Chân, thật sự là đáng quý, dù sao bọn họ đơn thuần tu luyện thân thể, khó khăn gấp ngàn lần, vạn lần so với tu sĩ khác.

Lúc này.

Một nữ tử dáng người cao gầy đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, có thể hỏi người một vấn đề hay không?"

Diệp Trường Sinh giật mình, ngưng thần nhìn nữ tử, từ trên cao nhìn xuống, nhìn thấy núi non nhỏ, quả thực là sóng biển mãnh

liệt.

Tội lỗi, tội lỗi.

"Tham gia tỷ đấu còn có câu hỏi này sao?"

Nữ tử mỉm cười, phong tình vạn chủng: "Diệp công tử đừng hiểu lầm, nhóm tu sĩ trong Tỷ Đấu Trường muốn biết đêm qua công tử có rời khỏi thành trì hay không, đi ra ngoài Tinh Tế."

Dứt lời, trong sân là một mảnh tịch mịch, tựa hồ đều đang chờ đáp án của Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trường Sinh quyết định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người: "Đúng vậy, ta đi ngoài Tinh Tế một chuyến."

Một câu kinh thiên, khơi dậy ngàn tầng sóng.

Hắn thật sự đi qua ngoài Tinh Tế, lại còn sống trở về, làm sao làm được?

Nữ tử lại nói: "Theo ta được biết, ngoài Tinh Tế hung hiểm vạn phần, vì sao Diệp công tử có thể toàn thân trở ra."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta có bằng hữu bên ngoài Tinh Tế, bọn họ trở về với ta."

Có bằng hữu bên ngoài Tinh Tế?

Tứ đại lãnh chúa đại hung?

Giờ khắc này, tu sĩ đứng bên cạnh bốn người Hùng Nhất Vũ sợ tới mức run rẩy, một chất lỏng màu vàng không nhìn được chảy xuống.

Hùng Nhất Vũ xoay người nhìn người nọ: "Nhìn bộ dạng gấu của người, không đúng, nhìn bộ dạng của người, mau rút đi, không nên ở chỗ này ô nhiễm môi trường."

Người nọ sợ tới mức hai chân kẹp chặt, vội vàng chạy ra ngoài đấu trường, sợ một giây sau hắn sẽ biến thành tro bụi.

Trên lôi đài, nữ tử lại nói: "Diệp công tử, người mới vào Tù Thành, làm sao có thể có bằng hữu ở ngoài Tinh Tế?"

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử, cười nói: "Mới quen đã thân, bắt đầu tỷ đấu đi, ta vội vàng tham gia trận kế tiếp."

Nữ tử lộ vẻ xấu hổ, đứng dậy đi tới bên ngoài lôi đài: "Tỷ đấu bắt đầu."

"Chờ một chút." Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng, kêu nữ tử dừng lại, giơ tay ném một cái linh giới cho nàng: "Phiền áp ta thắng."

Nữ tử tiếp nhận linh giới: "Được, ta đồng ý với người."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nữ tử rời đi, lộ ra ý cười thần bí, cái linh giới kia là Hùng Nhất Vũ cho hắn, bên trong có hơi nhiều tinh tế.

Toàn bộ đặt cược hắn thắng, tỷ lệ 1:10, lần này Tinh Tế Tỷ Đấu Trường sợ là muốn phá sản.

Đáng tiếc nữ tử cũng không biết những thứ này, cầm linh giới đi về phía quầy bar.

Trên lôi đài.

Lưu Vạn Quyền khom người một cái: "Diệp công tử, ra tay đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người biết rõ không phải đối thủ của ta, vì sao còn muốn lên đài?"

Lưu Vạn Quyền: "..."

Còn chưa đánh, làm sao người biết ta không phải là đối thủ của người?

Vạn quyền quy nhất.

Theo âm thanh truyền ra, trên người hắn bao phủ ánh sáng vàng mênh mông cuộn cuộn, không trung sau lưng xuất hiện từng hư ảnh, quyền lệ giống như thiên thạch nện xuống Diệp Trường Sinh.

Trực tiếp như vậy?

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, bát phong bất động, "Già thiên đại ba chương."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, như sấm sét cứa thiên giáng xuống.

Lưu Vạn Quyền đột nhiên ngẩng đầu lên, theo tiếng nhìn lại, trong mắt lộ vẻ chấn động, vô lượng linh khí hội tụ trên bầu trời Tỷ Đấu Trường ngưng tụ thành một bàn tay thật lớn.

Trong kẽ ngón tay xuất hiện thần văn lượn lờ, tản ra hơi thở mênh mông cổ xưa.

Chương pháp từ trên trời giáng xuống?

Đây là chương pháp gì vậy?

Trong lúc nhất thời.

Bên trong đấu trường, mọi người đứng lên, kinh ngạc nhìn bàn tay lớn trước mắt rơi xuống, một tiếng nổ ầm vang lên, linh khí khủng bố trùng kích đi ra ngoài.

Lôi đài bị đè xuống, giống như lún xuống trăm trượng, năm ngón tay bao trùm lôi đài, chỉ còn lại thân ảnh Diệp Trường Sinh lơ lửng đứng trên không.

Lưu Vạn Quyền đã biến mất.

Một chiêu bại?

Giữa bọn họ có chênh lệch cấp bậc, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh có thể bỏ qua bất cứ khác biệt cấp bậc nào sao?

Chương 1359: Ta tin tưởng thực lực của chính mình

Khói bụi bao trùm, tràn ngập không trung, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian trong Tỷ Đấu Trường.

Mọi người ngây ra như phỗng, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, đột nhiên một tiếng ho nhẹ truyền đến, Lưu Vạn Quyền từ trong vực sâu năm ngón tay bò ra.

Cả người chật vật không chịu nổi, khoe miệng hiện ra vết máu, ngửa đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, kính như thần linh: "Đa tạ ân không giết của công tử."

Diệp Trường Sinh nói: "Khách khí rồi, người có được tu vi như hiện tại đã không dễ dàng, cố gắng cho tốt."

Đây cũng quá nhân từ.

Trong đấu trường, mọi người có chút không rõ, vì sao Diệp Trường Sinh ra tay hai lần liên tiếp nhưng không chém giết đối thủ.

Trong Tù Thành, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.

Mọi người chế nhạo, Diệp Trường Sinh vẫn còn quá trẻ, không biết đạo lý lòng người hiểm ác.

Diệp Trường Sinh làm ngơ với tiếng nghị luận của mọi người, hẳn không hiểu lòng người hiểm ác? Đó là những người này không biết hẳn hiểm ác.

Nếu hẳn giết địch, chính mình cũng không khống chế được chính mình.

Bắt đầu tàn nhẫn, ngay cả chính mình cũng rút.

Người ta thường nói, ông trời có đức tốt, chỉ là tỷ đấu mà thôi, vì sao phải lấy tính mạng người khác?

Nếu mà tỷ đấu một lần giết một người, Diệp Trường sợ hẳn sẽ giết

sạch tu sĩ trong Tù Thành.

Hai lần liên tiếp không chém chết Vương Độc Bá và Lưu Vạn Quyền, Diệp Trường Sinh cũng có suy nghĩ của mình.

Thân ảnh hần từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở lầu các trước quầy bar, di chuyển đi tới quầy bar: "Đưa tinh tế tề cho ta."

Nữ tử giật mình: "Diệp công tử, tinh tế tề của người thật sự quá nhiều, lát nữa chủ sân sẽ tự mình đưa tới."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Giúp ta an bài tỷ đấu cấp tử vong, nhanh nhất phải tới lúc nào."

Nữ tử hoa dung thất sắc: "Diệp công tử nghiêm túc sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người thấy ta giống như đang nói đùa không?"

Nữ tử biết Diệp Trường Sinh chỉ có tu vi cấp Thủy Nguyên, cho dù hần có thể đánh bại tu sĩ cấp Hoàn Chân, nhưng tỷ đấu cấp tử vong, tất cả người dự thi là cấp Thái Chân, không phải khiêu chiến vượt cấp chênh lệch một cấp bậc lớn này là tự tìm đường chết sao?

"Ta muốn đảm bảo việc này cho tròng chủ, Diệp công tử chờ một chút."

Nữ tử đứng dậy rời đi, một bóng người đi tới bên người Diệp Trường Sinh, người tới không phải ai khác, chính là Càn Châu.

"Diệp tiểu hữu, người quả thực quá mạnh mẽ, hai trận đấu liên tiếp đều một chiêu chế địch, sau này ta có thể lẫn lộn với người."

Diệp Trường Sinh nhìn Càn Châu: "Không thể."

Càn Châu nói: "Diệp tiểu hữu, chỉ cần có thể để cho ta ở lại bên cạnh người, làm trâu làm ngựa ta đều nguyện ý."

"Ta không thiếu tùy tùng." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chủ yếu là người thật sự quá yếu."

Càn Châu: "..."

Thương tổn thật sự là quá mạnh.

Đúng lúc này, nữ tử đi rồi trở về, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, trăng chủ cho mời."

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường."

...

Trên đấu trường.

Một lão giả áo trắng xuất hiện, tiện tay vung lên, bàn tay ấy mà Diệp Trường Sinh lưu lại biến mất không thấy, lôi đài một lần nữa xuất hiện có đại trận bao phủ phía trên.

"Tỷ đấu cấp tử vong lập tức bắt đầu."

"Người dự thi Tần Thái Địch, Tây Môn Lang."

Theo âm thanh truyền ra, trong đấu trường lần thứ hai sôi trào lên, tâm tư mọi người đặt hết ở đại chiến tiếp theo, đã lâu không có tỷ đấu cấp tử vong, trận đại chiến này có tỷ lệ cược vô cùng lớn.

Rất nhiều người dường như lấy tài sản tính mạng ra đặt cược, nếu đánh cuộc đúng, về sau sẽ hoàn toàn thắng tiến.

Tần Thái Địch, Tây Môn Lang lần lượt leo lên lôi đài, hơi thở trên người hai người bắn ra, thực lực cấp Thái Chân bắn phá, bao phủ toàn bộ Tỷ Đấu Trường.

Đây là một trận tỷ đấu cấp tử vong không sai.

Nhưng Tây Môn Lang và Tần Thái Địch lần lượt đại diện cho phủ Thành chủ, Tần gia, cho nên trận tỷ đấu này không đơn giản chút nào, sau lưng liên lụy lợi ích của hai thế lực.

Đại chiến sắp xảy ra.

Giờ khắc này.

Dưới sự dẫn dắt của nữ tử, Diệp Trường Sinh đi vào trong một

gian phòng ở tầng cao nhất Tỷ Đấu Thành, nữ tử đẩy cửa phòng ra, ý bảo Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó.

Bên trong phòng riêng.

Hai bóng người xuất hiện, một người ngồi ngay ngắn trên giường gỗ, một người đứng ngay ngắn ở vị trí phía dưới, bọn họ chính là Thành chủ Tây Môn Phong và tròng chủ Cổ Đạo Minh.

Tròng chủ thấy Diệp Trường Sinh đến: "Diệp công tử, tinh tế tể của người đã chuẩn bị xong."

Trong lúc nói chuyện, hắn ta đứng dậy đi tới trước bàn công văn, cầm lấy một cái khay: "Diệp công tử, lần này người có thể thu nhập ba mươi năm của đấu trường."

Diệp Trường Sinh cười nhạt nói: "Thật ngại quá, ta thích đánh cược lớn."

Cổ Đạo Minh cười nói: "Diệp công tử tuổi trẻ tài cao, thật sự khiến người ta bội phục, nghe nói công tử muốn tham gia tỷ đấu cấp tử vong, không biết có việc này không?"

Chương 1360: Ta tin tưởng thực lực của chính mình (2)

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng là như thế, không biết khi nào các hạ có thể an bài."

Cổ Đạo Minh liếc mắt nhìn Tây Môn Phong: "Không biết Diệp công tử chuẩn bị tham gia mấy trận tỷ đấu cấp tử vong."

"Đến trước một trận đi!" Diệp Trường Sinh nhận thấy giữa hai người có chuyện ẩn giấu: "Tràng chủ mau chóng an bài đi."

Dứt lời, hắn chuẩn bị rời đi, sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh của Tây Môn Phong: "Diệp công tử, nếu bản Thành chủ không đoán sai, người hắn là phải tham gia bốn trận tỷ đấu tử vong."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Các hạ muốn nói gì?"

Tây Môn Phong nói: "Người quan minh chính đại không nói chuyện mờ ám, bản Thành chủ biết Diệp công tử muốn lấy được quyền trực, tiến vào Tinh Tế Môn, chúng ta có thể hợp tác."

Hợp tác thế nào.

Bản Thành chủ có thể giao quyền trực cho Diệp công tử, nhưng sau khi tiến vào Tinh Tế Môn, Diệp công tử phải nghe mệnh lệnh của chúng ta, lấy được chí bảo và truyền thừa thì chúng ta chia năm năm.

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước: "Không có hứng thú, giúp ta an bài tỷ đấu đi."

Âm thanh của Tây Môn Phong lại một lần nữa truyền đến: "Diệp công tử, tham gia tỷ đấu, người không cách nào lấy được quyền trực."

Theo âm thanh hạ xuống, Diệp Trường Sinh đã đẩy cửa ghế lô rời

đi, không cho Tây Môn Phong bất kỳ cơ hội nào.

Muốn hợp tác, một chút thành ý cũng không có.

Cổ Đạo Minh thấy Tây Môn Phong tức giận: "Thành chủ đại nhân muốn an bài tỷ đấu?"

Tây Môn Phong lạnh lùng nói: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy để cho hắc chết tự nhiên một chút."

"Để Tây Môn Thiên Cực tham gia tỷ đấu, an bài ở phía sau trận tỷ đấu này, ta ngược lại muốn nhìn xem Diệp Trường Sinh có thể nhắc lên bọt nước gì."

Sắc mặt Cổ Đạo Minh thay đổi: "Thành chủ, Thiên Cực Tôn đã là tồn tại vô địch trong cấp Thái Chân, phái hắc xuất chiến thật sự thích hợp sao?"

Tây Môn Phong nói: "Có gì không thích hợp, cho dù Thiên Cực quét ngang cấp Thái Chân thì hắc vẫn là tu sĩ cấp Thái Chân, tham gia tỷ đấu cấp tử vong cũng không có bất kỳ vấn đề gì."

"Tứ đại gia tộc không muốn ra tay, bản Thành chủ sẽ đẩy bọn họ một cái, chờ sau khi Diệp Trường Sinh chết, bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ra tay với tứ đại lãnh chúa."

Cổ Đạo Minh còn muốn nói gì đó, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, cho dù hắc ta biết quyết định của Tây Môn Phong vô cùng mạo hiểm, cũng chỉ có thể phụng mệnh đi làm.

Hiện tại Tây Môn Phong có chút bành trướng, căn bản không nghe được bất cứ kẻ nào.

Lúc này có một câu rất thích hợp để hình dung Tây Môn Phong, trời muốn chết, tất sẽ làm cho nó phát cuồng.

Tây Môn Phong cho rằng mình bày mưu tính kế, nắm hết thảy trong tay, lại không biết, hắc ta đang càng chạy càng xa trên đường chết của mình.

Diệp Trường Sinh trở lại quầy bar không lâu đã nhận được tin tức Cổ Đạo Minh truyền đến, trận tỷ đấu trước mắt này chấm dứt sẽ

an bài hấn tham gia tỷ đấu tử vong.

Nhìn Tần Thái Định và Tây Môn Lang đại chiến trên lôi đài trước mắt, hấn hít mắt, lạnh nhạt tự nhiên.

Nói không khoa trương chút nào, thực lực của tu sĩ trong tỷ đấu cấp tử vong là loại này thì một mình hấn có thể đánh bốn người.

Chẳng bao lâu.

Hấn đi tới bên người bốn người Hùng Nhất Vũ, Giang Ngọc Phong: "Kế tiếp ta sẽ có một trận tỷ đấu tử vong."

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc khống chế quyền trục, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng để chủ nhân mang đi, vẫn nên cẩn thận thì tốt nhất."

Diệp Trường Sinh sờ sờ linh hầu trong ngực: "Ta tin tưởng thực lực của mình."

Văn Thiên Bác lần đầu tiên mở miệng: "Nhân loại chính là xảo quyệt, nếu bọn họ dám tính kế chủ nhân, chúng ta sẽ nhân cơ hội phá hủy Tù Thành... Hắc hắc."

Hùng Nhất Vũ nhìn về phía Văn Thiên Bác: "Lão Văn, người lại đang tính toán gì, mỗi lần người phát ra nụ cười như vậy, tuyệt đối không có chuyện tốt."

"Không có." Văn Thiên Bác lại nói: "Ta chỉ là hơi muốn đánh nhau."

Huyền Cửu U nói: "Cường giả thật sự trong Tù Thành căn bản cũng không ở chỗ này, muốn đánh nhau cũng phải đổi chỗ khác."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu chủ nhân đạt được quyền trục, phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc nhất định sẽ ra tay ngăn cản, đến lúc đó người còn sợ không có đánh nhau sao?"

Nghe được ba người nói chuyện, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Biết làm người, phẩm chất quan trọng nhất là gì không?"

Đầu óc bốn người mơ hồ nhìn Diệp Trường Sinh: "Không biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Khiêm tốn, khiêm tốn, khiêm tốn, chuyện quan trọng nói ba lần, nhớ kỹ chưa?"

Khiêm tốn?

Ôm Hồn Độn Thần Viên trong ngực, người còn nói chuyện khiêm tốn với chúng ta?

Dối trá.

Quá dối trá.

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt bốn người: "Không cần nhìn ta như vậy, chẳng lẽ ta còn chưa đủ khiêm tốn sao?"

Chương 1361: Ta có thể thay người không

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nguyên bản ta có thể một lần khiêu chiến bốn người, hiện tại ta đánh từng người một, chính là vì để cho trong lòng bọn họ thoải mái một chút."

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, đừng nói chuyện, chúng ta xem trận đấu đi."

Giang Ngọc Phong gật đầu: "Ừm, trận đấu thật đẹp mắt."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đồ chơi này thì có cái gì mà xem, sắp kết thúc rồi.

Không có chút hồi hộp nào.

Àm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Tỷ Đấu Trường run rẩy, trên lôi đài, một người bay ngược ra ngoài, theo thân ảnh hắn bay xuống, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Thần thức công kích, thú vị.

Lão giả áo trắng lần thứ hai xuất hiện trên lôi đài: "Tây Môn Lang thắng lợi."

Âm thanh hoàn toàn vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Có người trên khán đài cổ vũ la hét, có người cúi đầu ủ rũ, giống như bị chà đạp.

Hùng Nhất Vũ nói: "Thực lực của tên kiếm tu kia rất mạnh, đáng tiếc hắn bị người nhắm vào, bằng không trận tỷ đấu này hắn sẽ không thua."

Diệp Trường Sinh nói: "Đối phương có chuẩn bị mà đến, hắn có thể kiên trì cho đến bây giờ đã vô cùng không tệ rồi."

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Đúng vậy, đáng tiếc sau khi bại trận này,

thần hồn của hắn bị hao tổn, dừng lại trên con đường võ đạo.”

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, rõ ràng có thể thấy được, Tây Môn Lang chính là chuyên môn được an bài tới.

Kế tiếp chính là tỷ đấu cấp tử vong của hắn, phủ Thành chủ sẽ an bài nhân vật gì cho hắn đây?

Hơi tò mò.

Hơi hưng phấn.

Tốt nhất là mạnh một chút, đừng để hắn một kiếm đã giết chết.

Trên khán đài, chúng tu sĩ chuẩn bị rời đi, đột nhiên một âm thanh truyền ra: "Kế tiếp, thêm một trận tỷ đấu cấp tử vong."

"Người dự thi Diệp Trường Sinh, Tây Môn Thiên Cực."

"Tỷ đấu bắt đầu sau tam nén hương."

Giọng nói của lão giả áo trắng truyền ra, đấu trường lại một lần nữa sôi trào, ánh mắt rất nhiều người lóe ra vẻ hưng phấn.

Theo bọn họ xem, trận tỷ đấu này căn bản là tặng tinh tế tề cho bọn họ.

Tây Môn Thiên Cực là người như thế nào, phàm là tu sĩ trong Tù Thành, chỉ sợ không ai không biết hắn ta.

Người đứng thứ nhất cấp Thái Chân.

Tỷ đấu chín mươi chín trận cấp tử vong, chưa bao giờ có một thất bại.

Diệp Trường Sinh tỷ đấu với hắn, tự rước lấy nhục mà thôi.

Sau trận chiến này, Tây Môn Thiên Cực chính là đại thần bách thắng, rốt cuộc không còn ai lay động địa vị của hắn trên Tỷ Đấu Trường.

Giờ khắc này.

Chúng tu sĩ chen chúc qua quầy bar, tranh nhau đi áp Tây Môn Thiên Cực, đây chính là cơ hội bọn họ kiếm được rất nhiều tiền, không ai nguyện ý bỏ lỡ cơ hội tốt.

Diệp Trường Sinh nhìn tu sĩ điên cuồng như vậy trước mắt: "Ở trong lòng bọn họ, ta yếu như vậy sao?"

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, ngài có muốn đặt cược không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, ta sợ Tỷ Đẩu Trường phá sản."

Văn Thiên Bác nói: "Có ý gì, cần tinh tế tẻ tẻ thì trực tiếp cướp không được là xong, phương thức đơn giản thô bạo cỡ nào."

Dứt lời.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, chen tới phía Diệp Trường Sinh, lúc nhìn thấy bốn người Hùng Nhất Vũ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, người run rẩy.

"Diệp tiểu hữu, ta lại tới đây."

Diệp Trường Sinh nhìn Càn Châu: "Ta sẽ không giữ người ở bên cạnh, thật sự, ta là vì tốt cho người."

"Ta biết, ta không xứng." Càn Châu lạnh nhạt nói: "Có người bảo ta nói cho tiểu hữu biết, phủ Thành chủ muốn đổi phó người."

"Phái Tây Môn Thiên Cực chính là bước đầu tiên của bọn họ, để Diệp tiểu hữu phải cẩn thận."

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía phòng riêng lầu hai: "Là Chu gia chủ cho người tới đi!"

Càn Châu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thay ta cảm ơn Chu gia chủ, có rất nhiều người muốn giết ta, nhưng ta chính là không chết được."

Hùng Nhất Vũ phụ họa: "Chủ nhân, muốn chết cũng khó là một loại cảm thụ gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta chỉ muốn chết, sao lại khó khăn như vậy chứ?"

Càn Châu ôm quyền một cái: "Diệp tiểu hữu, cáo từ."

Thật sự là quá có thể giả bộ.

Hắn ta thực sự không thể chịu đựng được.

Vốn còn muốn giới thiệu cho Diệp Trường Sinh tình huống Tây Môn Thiên Cực, trực tiếp bị Diệp Trường Sinh khuyên lui.

Ở lại tiếp, Càn Châu sợ hắn sẽ học máu.

Thời gian trôi qua từng chút, từng chút, từng chút.

Chúng tu sĩ một lần nữa trở về vị trí, chờ mong đại chiến kế tiếp, bọn họ tin tưởng chắc rằng trận tỷ đấu tử vong này còn đặc sắc hơn trận trước.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trên lôi đài, vân đạm phong khinh đứng thẳng, chờ đối thủ của hắn đến.

Bịch.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, thân ảnh phiêu dật xuất trần, uy áp Thái Chân bao phủ ở lôi đài, muốn cho Diệp Trường Sinh một cái uy.

Nhìn thấy người tới xuất hiện, chúng tu sĩ trên khán đài đứng lên, tung tiếng như sấm, đồng thanh hô to: "Thiên Cực Tôn."

"Thiên Cực Tôn tất thắng!"

"Thiên Cực Tôn tất thắng!"

...

Chương 1362: Ta có thể thay người không (2)

Fan nào tàn?

Diệp Trường Sinh bị một màn trước mắt làm cho chấn động, ánh mắt rơi vào trên người Tây Môn Thiên Cực, người này được xưng là người đứng đầu cấp Thái Chân, chỉ là hư danh, nhưng hãn ta thật sự rất mạnh.

Chỉ ít phần lớn tu sĩ cấp Thái Chân không phải là đối thủ của hãn ta, nhưng làm người đứng đầu sao? Hình như hãn ta còn chưa đủ tư cách.

Tây Môn Thiên Cực nhìn Diệp Trường Sinh: "Nghe nói người rất mạnh, có thể vượt cấp khiêu chiến, không biết người có thể kiên trì trong tay ta bao lâu."

"Ta rất bền bỉ." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người không phải rất mạnh, ta có thể đổi người không?"

Tây Môn Thiên Cực: "..."

Thật sự là sống lâu.

Lại có người kiêu ngạo như vậy ở trước mặt hãn ta.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đừng hiểu lầm, ta chỉ lo lắng mình quá mạnh, lỡ tay đánh chết người."

"Đổi lại là vì tốt cho người."

Tây Môn Thiên Cực kỳ tức giận: "Người đừng nói nữa, chịu chết đi!"

Hãn ta sợ Diệp Trường Sinh nói tiếp, tâm tính của mình sẽ sụp đổ.

Uy áp cấp Thái Chân hạ xuống, khóe miệng Tây Môn Thiên Cực nhắc lên ý cười lạnh lẽo: "Hy vọng thực lực của người cứng rắn như miệng của người."

Chút uy áp này không gây ra bất kỳ thương tổn gì cho Diệp Trường Sinh.

Hắn di chuyển đi về phía Tây Môn Thiên Cực: "Cấp Thái Chân rất mạnh sao? Ta cũng có thể."

Dứt lời, hắn mở ra Thần Ma Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

Sau lưng xuất hiện Thần Ma Vạn Tượng, uy áp đơn thuần muốn áp đảo Tây Môn Thiên Cực, giọng nói người sau hơi run lên: "Người... Người là người Thần Ma Tộc."

Người Thần Ma Tộc?

Tu vi cấp Thái Chân?

Bên trong phòng, năm người Tây Môn Phong, Chu Vân Mị, Trần A Đại, Tần Nghiệp, Lâm Vân Lang đứng lên, nhìn Diệp Trường Sinh trên lôi đài.

Chu Vân Mị hoa dung thất sắc: "Cuối cùng ta vẫn khinh thường hắn."

Tây Môn Phong nói: "Khó trách người dám từ chối đề nghị của ta, thì ra là muốn độc chiếm quyền trục, dã tâm thật lớn."

"Đáng tiếc nơi này là Tù Thành, không có bản Thành chủ cho phép, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng mang quyền trục đi."

Khóe miệng Trần A Đại nhấc lên một nụ cười: "Tuổi còn nhỏ đã mạnh mẽ như thế, lại là người của Thần Ma Tộc, người mang đến cho ta càng ngày càng nhiều kinh hỉ."

Tần Nghiệp, Lâm Vân Lang chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, bọn họ không có bất kỳ thái độ nào, bởi vì giờ phút này nói cái gì cũng còn quá sớm.

Chỉ có trận tỷ đấu này chấm dứt mới có thể đóng hòm kết luận.

Nếu Diệp Trường Sinh đánh bại Tây Môn Thiên Cực, vậy hắn có khả năng vô hạn, thật sự có thể tranh thủ một phen.

Nếu chết trong tay Tây Môn Thiên Cực, hẳn chính là một cổ thi thể, không quần có thân phận gì, một chút giá trị cũng không có.

Tu sĩ có thể xuất hiện ở Tinh Tế Tù Thành, ai ở bên ngoài còn không có chút bối cảnh và thân phận.

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh ghét nhất có người so sánh bối cảnh với hắn.

Bối cảnh có đôi khi cũng là một loại thực lực, nhưng bối cảnh của hắn vô địch, người nói so thế nào?

Cũng không thể đi tới đâu cũng phải nói cho người khác biết, tốt nhất người đừng chọc ta, ta có bối cảnh vô địch.

Hắn thật sự không làm được chuyện khoe khoang như vậy.

Hắn thích khiêm tốn, làm cho kẻ thù ngạc nhiên.

Trên lôi đài.

Tây Môn Thiên Cực lạnh lùng nói: " Bao nhiêu năm trước Thần Ma Tộc cũng đã cô đơn rồi, ở trong mắt ta, Thần Ma Tộc cũng không là gì."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng cảm thấy Thần Ma Tộc rất bình thường."

Dứt lời, sau lưng hắn xuất hiện Thần Ma Chân Thân: "Nào, có bản lĩnh người đánh ta."

Tây Môn Thiên Cực giật mình, trong lòng vô cùng hoảng sợ, trong thời gian ngắn như vậy, cấp bậc của Diệp Trường Sinh không hề thua kém hắn ta chút nào.

Hơn nữa hơi thở phát ra trên người hắn làm cho Tây Môn Thiên Cực cảm thấy nguy hiểm, vô cùng vô cùng nguy hiểm.

"Tốt!"

Một luồng tàn ảnh xẹt qua, lôi đài hóa thành phế tích, sóng khí

khủng bố như tinh thần rơi xuống, va chạm trên người Diệp Trường Sinh.

Hắn không nhúc nhích, vững như bàn thạch: "Dùng sức lớn hơn đi, chưa ăn cơm à?"

Con người Tây Môn Thiên Cực phóng to, nhìn áo giáp trên người Diệp Trường Sinh, tâm tính trong nháy mắt sụp đổ.

Công kích của hắn ta không cách nào tạo thành thương tổn với Diệp Trường Sinh.

Biết là chiến giáp trên người Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng hắn ta lại không biết.

Cấp bậc của Diệp Trường Sinh tăng mạnh, mặc chiến giáp cấm kỵ có thể nói là vô địch: "Nên ta không biết xấu hổ ra sân, không đúng, nên ta ra sân bắt nạt người."

"Thần Ma Thập Phương Thần Thuật, Thần Ma Hoàng Hôn, bắt diệt bất bại."

Thần Ma Hoàng Hôn là thức thứ hai của Thập Phương Thần Thuật.

Uy lực cũng không phải Thần Ma Dẫn có thể so sánh.

Bắt diệt bất bại?

Trong lúc nhất thời, sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện mười vị Thần Ma, không thấy rõ dáng vẻ của bọn họ như thế nào.

Chương 1363: Thần Ma hoành hôn

Nhưng mười ảnh lớn phóng thích thần lực, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, tựa hồ là lấy hắn làm môi giới, hội tụ thần lực cùng một chỗ phóng thích ra ngoài.

“Vũ trụ... Đệ Nhất Kiếm.”

Thần Ma Chân Thân nắm chặt kiếm lớn trong tay, từ trên cao chém xuống, đánh trúng trên người Tây Môn Thiên Cực.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, thân ảnh Tây Môn Thiên Cực rời khỏi nhanh chóng, không biết từ khi nào, trên người hắn ta xuất hiện Cửu Cung đại trận.

Một tòa đại trận bao phủ hắn ta kín không kẽ hở, mặc dù như thế, dưới kiếm quang, khí huyết Tây Môn Thiên Cực sôi trào, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Tây Môn Thiên Cực có chút bối rối, uy lực một kiếm khủng bố như thế, Cửu Cung đại trận không ngăn cản được.

Nếu một kiếm hạ xuống chém vào trên người hắn ta, tất phải chết không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này.

Cho dù bên trong ghế lô hay trên khán đài, mọi người kinh hãi thất sắc, bị sự khủng bố của Diệp Trường Sinh làm cho chấn động thật sâu.

Vài lão giả của Tỷ Đấu Trường xuất hiện, rất nhanh tu bổ đại trận bao phủ trên lô đài.

Kiểm khí tàn sát bừa bãi, nếu đại trận bị nghiền nát, Tỷ Đấu Trường sẽ bị san thành bình địa.

Sắc mặt Tây Môn Phong cực kỳ khó coi: "Hắn lại khủng bố như vậy, tính sai."

Nhìn tư thế vô địch của Diệp Trường Sinh trước mắt, một dự cảm không lành đột nhiên đánh sập toàn thân.

Diệp Trường Sinh xuất hiện có thể thật sự uy hiếp quyền trục hay không?

Tây Môn Thiên Cực vô cùng hoảng sợ, lần thứ hai thúc dục đại trận, thân ảnh bay lên trời, muốn thừa dịp trong nháy mắt đại trận ngăn cản kiếm khí, hoàn toàn chạy trốn.

Ầm.

Ầm.

Một kiếm khuấy động, Cửu Cung đại trận vỡ vụn.

Vô lượng kiếm khí vừa đi, đại trận bao phủ trên lôi đài trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Lão giả chữa trị đại trận bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, thân thể nghiền nát, thần hồn suy nhược, lúc nào cũng sẽ tan thành mây khói.

Tây Môn Thiên Cực chạy trốn hại khổ vài lão giả, bọn họ chỉ muốn chữa trị đại trận, không để Tỷ Đấu Trường bị hao tổn mà thôi, lại suýt nữa mất mạng dưới kiếm khí.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tây Môn Thiên Cực chạy trốn, lại vung ra một kiếm, thân ảnh theo sát phía sau.

Xuy.

Kiếm khí khuấy động, như núi lửa phun trào, vô cùng uy lực, hủy diệt thiên địa.

Đại chiến giữa hai người đã vượt qua năng lực thừa nhận của Tỷ Đấu Trường, chúng tu sĩ nhao nhao đứng dậy, chạy ra ngoài Tỷ Đấu Trường.

Mạng nhỏ quan trọng hơn.

Bọn họ không xứng quan sát trận đại chiến này.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, trên bầu trời Tỷ Đấu Trường xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, kiếm khí dần theo Tây Môn Thiên Cực biến mất không thấy.

Đấu trường bị phá?

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn thật không phải cố ý.

Cũng không biết Tỷ Đấu Trường có thể để hẳn bồi thường hay không?

Nhìn thấy cảnh này.

Hùng Nhất Vũ thoải mái cười to: "Chủ nhân chính là mạnh mẽ."

Giang Ngọc Phong nói: "Đại ca, người vẫn đừng cười, bằng không quá xấu."

Hùng Nhất Vũ xấu hổ nói: "Không cười vận khí kém, vừa cười đã lớn, ta cũng không có biện pháp."

Giang Ngọc Phong: "..."

Hắn không nghĩ tới Hùng Nhất Vũ hiểu rõ chính mình như vậy.

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Dựa theo thực lực của chủ nhân như vậy, thắng liên tiếp hẳn là không thành vấn đề lớn."

Văn Thiên Bác nói: "Cũng không biết phủ Thành chủ động thủ từ khi nào, ta thật sự là quá muốn đánh nhau, một ngày không đánh nhau, cả người ta sẽ khó chịu."

Huyền Cửu U mỉm cười: "Đừng quên, chủ nhân đã nói qua phải khiêm tốn, các người không thể giống như ta thành thực một chút sao?"

Hùng Nhất Vũ nhìn hồ lô đường trong tay Huyền Cửu U: "Tứ muội, muội không cần vũ nhục Tù Thành này được không?"

Huyền Cửu U liếm liếm hồ lô đường: "Rất ngon, đại ca muốn một cây không?"

Hùng Nhất Vũ: "..."

Lúc này.

Một lão giả xuất hiện ở trong hư không, bay xuống ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, trận tỷ đấu này, người thắng."

Thắng?

Đơn giản như vậy sao?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Lại an bài cho ta ba trận tỷ đấu cấp tử vong."

Lão giả nói: "Không biết Diệp công tử dự định tham gia khi nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là hôm nay có thể an bài một lần."

Lão giả: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bằng không, mỗi lần tỷ đấu chấm dứt, các người đều phải tu sửa, rất phiền toái."

Lão giả cười khỏ một tiếng: "Diệp công tử, hôm nay Tỷ Đấu Trường đã không cách nào thừa nhận bất kỳ công kích nào, nhanh nhất cũng phải đến ngày mai mới được."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy ngày mai đi, ban bài một lần ba trận tỷ đấu."

Dứt lời.

Thân ảnh hần chợt lóe, xuất hiện bên cạnh bốn người Hùng Nhất Vũ: "Đi thôi, ngày mai chúng ta sẽ trở lại."

Bên trong phòng riêng.

Tây Môn Phong thấy Diệp Trường Sinh rời đi, xoay người nhìn về phía lão giả sau lưng: "Phái người đi tìm Tây Môn Thiên Cực, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Chương 1364: Tây Môn Triều Liễm

Rời khỏi đấu trường.

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, trong thành này cũng không có ý nghĩa gì, tỷ đấu kết thúc, chúng ta trở về ngoài Tinh Tế chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi!"

Năm người dời bước đi về phía trước, đột nhiên một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện cách đó không xa, Hùng Nhất Vũ giật mình: "Chủ nhân, là cô nương kia, nàng tới tìm chủ nhân?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Chu Vân Mị: "Chu gia chủ, chúng ta lại gặp mặt."

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử lừa người ta thật khổ."

hít.

Cô nương này quá....

Hùng Nhất Vũ nhìn Chu Vân Mị, hít một ngụm khí lạnh, cố gắng khắc chế, làm cho mình bình tĩnh lại.

Giang Ngọc Phong đụng hấn một cái: "Đại ca, chú ý hình tượng của người."

Hùng Nhất Vũ nói: "Bây giờ tính tình ta tốt hơn nhiều, nếu không nàng ấy đã mang thai từ lâu."

Giang Ngọc Phong: "..."

Tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi lỗ tai Diệp Trường Sinh, hấn xấu hổ cười, nhìn về phía Chu Vân Mị: "Chu gia chủ, năm nay người thành thật như ta đã thật sự rất ít."

"Ta chưa từng lừa gạt người?"

Chu Vân Mị nói: "Diệp công tử, người có được tu vi cấp Thái Chân,

lại một mực che dấu cấp bậc, chẳng lẽ còn không tính là lừa gạt ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nếu như đây cũng xem như là lừa gạt, vậy ta lừa gạt tất cả mọi người trong thiên hạ, nếu Chu gia chủ không có chuyện gì, chúng ta phải đi ra ngoài Tinh Tế."

Chu Vân Mị vội vàng nói: "Sắc trời không còn sớm, Diệp công tử vẫn nên theo ta trở về Chu gia đi."

"Không cần." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ngày mai chúng ta gặp lại."

Chu Vân Mị nhìn năm người rời đi, mặt lộ vẻ thất vọng, chung quy nàng vẫn bỏ lỡ Diệp Trường Sinh.

Vốn có thể kết thiện duyên với Diệp Trường Sinh, tương lai Chu gia có cơ hội rời khỏi Tù Thành, lại bởi vì nàng ngu xuẩn, lãng phí cơ hội này.

Bỏ lỡ vài người, đó chính là cả một đời.

Phủ Thành chủ muốn diệt trừ hắc, sợ là phải trả một cái giá rất lớn.

Kết cấu Tù Thành phải thay đổi, bởi vì một mình hắc đến, nơi này nhất định có phong vân, nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

...

Bên trong đấu trường.

Cổ Đạo Minh hạ lệnh, đã có người bắt đầu chữa trị Tỷ Đấu Trường.

Trong thời gian trăm năm, Tỷ Đấu Trường đã trải qua vô số trận đại chiến, lại chưa từng bị nghiền nát nghiêm trọng giống như hôm nay.

Giờ khắc này.

Tây Môn Phong đã rời khỏi Tỷ Đấu Trường, trở về phủ Thành chủ.

Tây Môn Thiên Cực thất bại làm cho hắn ta có nhận thức hoàn toàn mới với thực lực của Diệp Trường Sinh, ngày mai còn có một trận tỷ đấu, để bảo đảm thắng lợi, hắn ta quyết định đi tìm bốn lão tổ Tù Thành.

Ngay khi hắn ta chuẩn bị rời đi, một bóng người xuất hiện: "Thành chủ, không tìm được thi thể Tây Môn Thiên Cực."

Con người Tây Môn Phong co rụt lại, sắc mặt vô cùng lạnh lẽ: "Không tìm được? Một kiếm của Diệp Trường Sinh để cho hắn thi cốt không còn?"

Tây Môn Thiên Cực chính là cường giả cấp Thái Chân đỉnh phong, đối mặt với uy lực một kiếm kia cũng không đến mức ngay cả cơ hội tự bảo vệ mình cũng không có.

Tây Môn Phong giận dữ nói: "Tiếp tục tìm kiếm."

Người tới rụt rè nói: "Thành chủ, lại tìm sẽ tiến vào ngoài Tinh Tế."

Tây Môn Phong nói: "Giữa ban ngày, các người sợ cái gì, hiện tại hung thú ngoài Tinh Tế còn chưa xuất động."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Sau khi người tới rời đi, Tây Môn Phong nổi giận phất ống tay áo, thân ảnh bay lên trời, biến mất trên phủ Thành chủ.

Trên biển mây.

Tây Môn Phong cấp tốc đi về phía trước, dừng lại trước một tòa cung điện lơ lửng: "Tây Môn Phong cầu kiến lão tổ."

Chuyện gì.

Một âm thanh hùng hồn nặng nề từ trong cung điện truyền ra.

"Lão tổ, có người đánh bại Tây Môn Thiên Cực." Tây Môn Phong trầm giọng nói: "Lão tổ, người này là người của Thần Ma Tộc, hắn lại uy hiếp đến quyền trục."

Thần Ma Tộc?

Có chút thú vị.

Hắn cũng muốn tiến vào Tinh Tế Môn?

Một bóng người bay xuống trước mặt Tây Môn Phong, áo trắng như tuyết bay múa, tựa như tiên nhân trong tranh.

Người này chính là lão tổ Tây Môn gia - Tây Môn Triều Liễm.

"Lão tổ, người này tên là Diệp Trường Sinh, một kiếm tu." Tây Môn Phong nói: "Trên người người này còn có hơi thở của hổ đen vũ trụ. Năm đó lão tổ không phải vẫn hoài nghi Tinh Tế Môn cũng là một hổ đen vũ trụ sao?"

Tây Môn Triều Liễm gật đầu: "Người tới không tốt."

Tây Môn Phong nói: "Lão tổ, Tây Môn Thiên Cực bị giết, ngày mai hắn còn muốn tham gia tỷ đấu, chúng ta nên phái ai xuất chiến, việc này còn phải nhờ lão tổ đến định đoạt."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Người này còn được tứ đại lãnh chúa ngoài Tinh Tế tán thành."

Tây Môn Triều Liễm híp mắt lại: "Có chuẩn bị mà đến, ta sẽ lập tức triệu tập lão tổ của tứ đại gia tộc, người này không giữ lại được, hắn sẽ phá hỏng quy củ của Tù Thành chúng ta."

Ngay sau đó.

Hai người biến mất trên hư không...

Chương 1365: Tây Môn Triều Liễm (2)

...

Rời khỏi Tù Thành.

Năm người Diệp Trường Sinh cũng không sốt ruột, chậm rãi bay ra ngoài Tinh Tế.

Đang di chuyển về phía trước.

Huyền Cửu U phát hiện một bóng người: "Chủ nhân, đó không phải là tu sĩ nhân loại bị người đánh bay sao?"

Diệp Trường Sinh nhìn xuống phía dưới: "Thật sự là hắn, không nghĩ tới lại treo ở đây."

Giang Ngọc Phong nói: "Chủ nhân, ta vừa vặn có chút đói bụng, người xem!"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi!"

Giang Ngọc Phong huyền hóa bản thể, lao xuống phía dưới, thú uy che trời bao trùm, Tây Môn Thiên Cực vừa mới thức tỉnh, phát hiện mình chưa chết, trong lòng mừng thầm một trận.

Đột nhiên.

Bóng đen che trời, hắn ta ngẩng đầu nhìn lại: "Không..."

Trở về từ cõi chết, trong nháy mắt lại rơi vào trong miệng Giang Ngọc Phong, cuộc sống thăng trầm, luôn đến nhanh như vậy.

Làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Giang Ngọc Phong cắn nuốt Tây Môn Thiên Cực, xoay người đuổi theo bốn người.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng: "Lão Hùng, vì sao lại có

Tĩnh Tế Từ Thành.”

Hùng Nhất Vũ giật mình: "Chủ nhân, ngài không biết sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Biết thì ta sẽ hỏi người hả?"

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, trước đây Tĩnh Tế Từ Thành được gọi là thành Tội Ác, là nơi chuyên giam cầm người tội ác tà trời trong vũ trụ. Ở thời đại đó, nơi này chính là ác mộng của tu sĩ vũ trụ."

"Về sau theo thời đại biến hóa, đổi tên thành Tĩnh Tế Từ Thành, bởi vì Tĩnh Tế Môn xuất hiện, càng ngày càng nhiều tu sĩ tiến vào nơi này."

"Thời điểm điên cuồng nhất, một ngày có hơn mười vạn tu sĩ tiến vào Từ Thành, theo quy mô càng lúc càng lớn, phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc xuất hiện, bắt đầu khống chế tòa thành trì này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người đã từng khống chế thành Tội Ác là ai?"

Hùng Nhất Vũ nói: "Không rõ ràng lắm, thời gian quá lâu, nghe đồn người khống chế thành Tội Ác đã ngã xuống, cho nên tòa thành trì này mới thoát khỏi khống chế, bằng không hiện tại Từ Thành cũng sẽ không rơi vào trong tay phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục: "Bây giờ chủ nhân xuất hiện, không lâu nữa, chủ nhân sẽ là người đứng đầu Từ Thành."

Khiêm tốn, khiêm tốn.

Chỉ ta ở Tĩnh Tế Môn, ta cũng không có chút hứng thú nào với tòa thành trì này.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Chủ nhân, nếu ngài có thể tiến vào Tĩnh Tế Môn, phải nhớ dẫn dắt chúng ta."

"Mặt khác, chủ nhân phải cẩn thận ba người trong Từ Thành, bọn họ lần lượt là Trần Hữu Dung, Cổ Tổ Tổ và Tây Môn Triều Liễm,

ba người này cũng không dễ đối phó."

Văn Thiên Bác nói: "Chủ nhân, nhất là Cổ Tổ Tổ, nữ tử này rất kỳ quái, dù sao ta cũng không phải là đối thủ của nàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Hiểu rồi."

Trở lại bên ngoài Tinh Tế.

Bốn người Hùng Nhất Vũ hóa thành bản thể, biến mất trong bóng đêm.

Diệp Trường Sinh không để ý bọn họ ngăn cản, đi tới Tinh Tế Môn.

Bốn người Hùng Nhất Vũ lo lắng cho an nguy của hắn, Diệp Trường Sinh lại tuyên bố chỉ đi dạo, sẽ không đi vào.

Bốn người không tiện nói gì nữa.

Dù sao bọn họ rõ ràng thực lực của Diệp Trường Sinh, chỉ cần không tiến vào Tinh Tế Môn, vậy thì sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Trước khi đi, Hùng Nhất Vũ đặc biệt nhắc nhở Diệp Trường Sinh, đi dạo thì đi dạo, đi tới chớ đụng lung tung, sờ loạn, dễ xảy ra chuyện nguy hiểm.

Trong bóng tối vô tận.

Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, xuyên qua trong bóng đêm, rất nhanh đi tới Tinh Tế Môn, nói thật, nơi này thật sự vô cùng vô cùng bình thường.

Đơn thuần là một cửa đá, hình như còn bị khí sắc bén gì đó phá hư, trên đó xuất hiện từng vết tích nổ tung, tựa như mạng nhện.

Trong tinh không vô tận có một cửa đá như vậy, nhìn qua hơi đột ngột.

Hắn ngừng thần nhìn vào bên trong cửa đá, một mảnh hỗn độn, hư vô mờ nhạt, ở dưới thần thức vô địch của hắn bao phủ, chưa từng phát hiện bất cứ sinh linh nào.

Diệp Trường Sinh có một nghi vấn, vô số năm tháng trôi qua, có phải sinh linh trấn thủ nơi này đã rời đi hay không.

Ngay khi hắc chuẩn bị tiến vào Tinh Tế Môn, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, xuất hiện địa điểm đánh dấu mới - Tinh Tế Môn.]

Trong nháy mắt âm thanh hạ xuống, hắc bước ra chân thu lại, lui về phía sau vài bước.

Dựa theo tính tình nhỏ nhen của hệ thống, phạm là nơi đánh dấu, chắc chắn hung hiểm vạn phần.

Mặt ngoài nơi này nhìn qua bình tĩnh như nước, âm thầm sợ là hung hiểm vạn phần, hắc vẫn nên chờ lấy được quyền trục rồi mới đi vào.

Chuyện này không liên quan gì đến sợ hãi.

Người ta thường nói, cẩn thận dùng thuyền vạn năm.

Vẫn cẩn thận một chút thì tốt.

Hắc xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng một đạo thanh âm mờ mịt truyền đến: "Tiến vào đi."

Diệp Trường Sinh mày kiếm nhướng lên, trong mắt lộ ra hoảng sợ, mới vừa rồi thần thức của hắc kiểm tra qua, không có phát hiện bất luận cái gì sinh linh.

Chương 1366: Ta thật sự vô địch

Vậy âm thanh này đến từ đâu.

"Tiến vào, ta chờ người đã lâu."

Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn lại, xác định âm thanh truyền ra từ trong Tinh Tế Môn, vẫn là nữ nhân đang gọi hắn.

Chờ hắn lâu rồi à?

Đến cùng có vào hay không?

Hắn không liều lĩnh.

"Các hạ là ai, có chuyện gì trực tiếp nói cho ta biết, ta sẽ không đi vào."

"Người tới nơi này, không phải vì chí bảo và truyền thừa trong Tinh Tế Môn. Hiện tại cơ hội đang ở trước mặt người, chỉ cần người bước vào bên trong, ta sẽ dẫn người đạt được tất cả những gì người muốn."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Người cảm thấy ta rất dễ lừa gạt sao? Nếu ta tiến vào trong cửa, sợ là rất nhanh sẽ bị người chém giết."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu ta không đoán sai, nơi trong cửa hắn là lĩnh vực của người, ở phiến lĩnh vực này người là tồn tại vô địch, chấp chưởng sống chết."

Dứt lời.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, mũi chân điểm nhẹ lên Tinh Tế Môn, vạt áo bay múa.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người nữ tử, ngăn ngủ hơi thất thần, thon dài kia....

Nửa người trên.

Quy mô lớn.

"Không biết các hạ là ai."

Nữ tử lạnh nhạt nói: "Trần Hữu Dung."

Trần Hữu Dung?

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ánh mắt từ cổ nữ tử dời xuống năm cen-ti-mét: "Cái tên này rất thích hợp với người."

Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì: "Không phải các hạ ở trong Tù Thành sao, vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

Trần Hữu Dung nói: "Ai nói cho người biết ta phải ở trong Tù Thành?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Hùng Nhất Vũ nói cho hắn biết phải cẩn thận Trần Hữu Dung, Cổ Tổ Tổ và Tây Môn Triều Liễm, cho nên hắn cho rằng Trần Hữu Dung là lão tổ Trần gia.

"Người có quan hệ với Trần gia."

Trần Hữu Dung nói: "Đó là đương nhiên, người có thể vào thành, cũng do ta hạ lệnh cho người tiến vào."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khó trách ta cảm thấy âm thanh của người hơi quen thuộc."

Trần Hữu Dung lại nói: "Tổ chất tâm lý của người không tệ, quả nhiên không làm ta thất vọng, Tinh Tế Môn không đơn giản như người nghĩ, lấy được quyền trục trong đấu trường lại tới nơi này tìm ta đi."

"Người không phải lão tổ Trần gia sao? Tại sao người lại giúp ta!

"Diệp Trường Sinh hỏi: "Hay là nói người có thân phận khác?"

Trần Hữu Dung nói: "Thân phận của ta hơi nhiều, người muốn biết cái nào?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân trước mắt này giống như một bí ẩn.

Nhưng hắn đã đoán được điều gì đó.

"Trần gia do người thành lập, mục đích là vì chống lại phủ Thành chủ và tam đại gia tộc khác, đồng thời còn có thể bảo hộ quyền trục, tìm được người có duyên."

Sắc mặt Trần Hữu Dung thay đổi, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thông minh hơn so với tưởng tượng của ta."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Còn có một khả năng, đó chính là người đang cố ý tiếp cận ta, muốn lợi dụng ta tiến vào sâu trong Tinh Tế môn."

Trần Hữu Dung bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh: "Người quá cảnh giác, đi thôi, ta dẫn người đi dạo Tinh Tế Môn một vòng."

Dứt lời.

Nàng xoay người cười gió mà đi, bay về phía Tinh Tế Môn, quay đầu lại phát hiện Diệp Trường Sinh không hề động đậy chút nào: "Đi thôi, người hắn là tin tưởng ta."

Diệp Trường Sinh nhìn nàng, thân ảnh chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Trần Hữu Dung, hai người kết bạn mà đi, đi vào sâu trong Tinh Tế Môn.

Một vòng xoáy hỗn độn xuất hiện trước mặt hai người, giữa vòng xoáy có một lỗ hổng, Diệp Trường Sinh nói: "Quyển trục kia là chìa khóa tiến vào vòng xoáy?"

Trần Hữu Dung nói: "Người quả nhiên thông minh."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta vẫn luôn cho rằng như vậy."

Trần Hữu Dung: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Quyển trục kia sợ là cũng không đơn giản, có thể dung hợp thành một thể với vòng xoáy trước mắt, sợ là ẩn chứa sức mạnh vô cùng, người bình thường căn bản là không đánh được nó."

Nói đến đây, hắn nhìn Trần Hữu Dung: "Mục đích người cho ta vào thành chính là muốn cho ta mở quyển trục."

"Bây giờ có thể nói cho ta biết, thân phận thật sự của người rồi chứ?"

Trần Hữu Dung rơi vào trầm tư: "Tinh Tế Thủ Hộ Giả."

Tinh Tế Thủ Hộ Giả?

Người đánh bại tứ đại lãnh chúa cũng là người.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

"Là ta, bốn người chúng nó quá yếu." Trần Hữu Dung gật gật đầu: "Nếu đã dẫn người tới nơi này, để cho ta kể cho người một chút về Tinh Tế Môn."

Rửa tai lắng nghe.

Trần Hữu Dung tiếp tục nói: "Trên người người có hơi thở của hố đen vũ trụ, Tinh Tế Môn này có quan hệ rất lớn với hố đen vũ trụ. Người hẳn là biết trong vũ trụ có tám hố đen."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không sai."

Trần Hữu Dung nói: "Nơi này chính là hố đen vũ trụ thứ chín, cũng là nơi tám hố đen vũ trụ hội tụ. Hiện tại có người khởi động lại hố đen vũ trụ, nhưng trước khi bọn họ không có được Tinh Tế Môn, cho dù khởi động lại toàn bộ tám hố đen vũ trụ cũng không cách nào hoàn thành nghịch chuyển vũ trụ, thời không đảo ngược, tình vực hội tụ tác dụng."

Chương 1367: Ta thật sự vô địch (2)

Đây có phải hơi thâm ảo hay không.

Vì vậy, vấn đề tới.

Tại sao có người phải cố gắng hết sức để khởi động lại hố đen vũ trụ?

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc vạn phần, nhìn Trần Hữu Dung hỏi.

Trong khoảng thời gian này, hẳn nghe được nhiều nhất chính là khởi động lại vũ trụ. Sau lưng Kỷ Nguyên Môn rốt cuộc là ai, còn có Cẩm Kỳ Điện cũng muốn có được hố đen vũ trụ, dù sao chuyện gì cũng phải có nguyên nhân.

Trần Hữu Dung nói: "Vũ trụ khởi động lại chỉ dành cho một người, đã từng có người bố trí chín hố đen vũ trụ, mục đích chính là để củng cố kết cấu vũ trụ, từ đó bảo vệ căn cơ của người kia."

"Bây giờ người khởi động lại hố đen vũ trụ chính là muốn trật tự vũ trụ đại loạn, để cho vũ trụ trải qua một hồi đại kiếp nạn, một lần nữa xáo trộn, sau đó hẳn lại ra mặt xây dựng lại trật tự vũ trụ. Kể từ đó, đại đạo số mệnh của vũ trụ, bản nguyên vũ trụ sẽ xóa bỏ tất cả dấu vết của người kia. Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn phá hủy người kia."

"Có người muốn phá hủy thì có người muốn bảo vệ, ta chính là bảo vệ một phương, với tư cách là Tinh Tế Thủ Hộ Giả, chức trách của ta chính là bảo vệ Tinh Tế Môn trước mắt."

Diệp Trường Sinh rất tò mò, người trong miệng Trần Hữu Dung rốt cuộc là ai.

Muốn hủy diệt hẳn lại cần phá hủy tất cả dấu vết trong vũ trụ về hẳn, người này có chút hung tàn.

"Vậy tại sao người lại lựa chọn ta."

Trần Hữu Dung nói: "Bởi vì trên người người có hố đen vũ trụ, có thể được hố đen chọn chủ, xem như người là người có duyên."

"Vũ trụ càng ngày càng hỗn loạn, chuyện Tinh Tế Môn sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, ngược lại để nó ở đây cũng không an toàn, giao cho người cũng là lựa chọn vạn bất đắc dĩ."

"Chỉ cần người còn sống một ngày, hố đen vũ trụ sẽ không có vấn đề."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói như vậy, ta cảm thấy áp lực rất lớn, các người mạnh mẽ giao hố đen vũ trụ cho ta như vậy, có từng suy nghĩ qua cảm giác của ta chưa?"

Trần Hữu Dung nói: "Tại sao phải suy nghĩ đến cảm giác của người, hố đen vũ trụ chọn chủ, người nhận được bao nhiêu chỗ tốt, còn cần ta nói sao?"

"Huống hồ đây chỉ là mới bắt đầu, sau này người đạt được chỗ tốt, đó là vĩnh viễn không ngừng, người biết có bao nhiêu người muốn được hố đen tán thành không?"

"Không cần thân ở trong phúc không biết phúc."

Diệp Trường Sinh: "..."

Theo như người nói, ta còn phải cảm ơn người.

Dáng vẻ hần vô cùng ủy khuất, thực ra trong lòng rất hưng phấn, đạt được hố đen vũ trụ trước mắt, cách hần hoàn thành nhiệm vụ hệ thống lại tiến thêm một bước.

Ngẫm lại tập hợp đủ hố đen vũ trụ có thể đạt được gói quà lớn vũ trụ, cả người hần đã tràn ngập động lực.

Mặc dù những khó khăn là khó khăn, hần vẫn có thể chấp nhận.

Trần Hữu Dung nhìn Diệp Trường Sinh: "Có điều, người muốn có được quyền trực thì khó khăn vẫn là rất lớn, hiện tại Tù Thành không thuần túy, sau lưng phủ Thành chủ và tam đại gia tộc đều có người ủng hộ, cho nên tỷ đấu kế tiếp, người phải chuẩn bị tâm lý."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói như vậy, sau lưng phủ Thành chủ và tam đại gia tộc đều có thể lực thẩm thấu, tuy nhiên, hiện tại ta có người ủng hộ, ta còn có thể sợ bọn họ sao?"

"Người không thể cái gì cũng dựa vào ta, thực lực của Cổ Tổ Tổ và Tây Môn Triều Liễm cũng rất mạnh." Trần Hữu Dung trầm giọng nói, "Ta chỉ là một luồng linh hồn dung nhập vào thân thể này, căn bản không cách nào phát huy thực lực thật sự."

"Người còn phải dựa vào chính mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta còn tưởng rằng người vô địch."

Trần Hữu Dung nói: "Không phải vô địch, nhưng đánh người thì không thành vấn đề."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đó là người không hiểu rõ ta, chờ sau khi người hiểu ta, người sẽ không nói ra những lời như vậy nữa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người không phải vô địch, ta vô địch."

Trần Hữu Dung cười nói: "Người vô địch? Thật biết nói đùa."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thật sự vô địch, đây cũng là nguyên nhân vì sao hồ đen lại chọn ta làm chủ."

"Quên đi, nói người cũng không hiểu."

Trần Hữu Dung nói: "Được, ngày mai tỷ đấu ta sẽ tự mình quan sát, hy vọng người vô địch như lời nói."

Diệp Trường Sinh thấy nàng chuẩn bị rời đi: "Chờ một chút, để ta cướp lấy quyền trục, chẳng lẽ người không có một chút biểu thị?"

"Không phải người vô địch sao, còn muốn ta biểu thị như thế nào?" Trần Hữu Dung lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe biến mất trên không trung: "Chờ ngày mai tỷ đấu, người sắp bị người đánh chết, ta sẽ ra tay cứu giúp."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn sẽ bị người đánh chết?

Ta thực sự muốn cầu xin tất cả mọi người, cho hắn một cơ hội để chết.

Bên trong Tù Thành.

Trong phủ Thành chủ.

Thân ảnh Tây Môn Triều Liễm xuất hiện, xuất hiện với hắn ta còn có bốn người, bọn họ lần lượt là lão tổ của tứ đại gia tộc Trần, Chu, Tần, Lâm.

Chương 1368: Lão phu thật không muốn bắt nạt hần

Cũng chỉ có Tây Môn Triều Liễm có thể tụ tập bốn người bọn họ, có điều, lão tổ Trần gia bên ngoài, người thực sự quyết định ở Trần gia vẫn là Trần Hữu Dung.

"Chư vị hần là biết lão phu tìm các người đến đây là chuyện gì."

Trần Thiết nói: "Có nghe thấy, có người uy hiếp quyền trục, Tây Môn huynh tìm chúng ta đến đây để thương thảo tử đấu ngày mai?"

Tây Môn Triều Liễm gật đầu: "Không sai, chính là vì chuyện tử đấu ngày mai, hôm nay Tây Môn Thiên Cực của phủ Thành chủ bị giết, Diệp Trường Sinh đã thủ thắng một trận, ba trận kế tiếp không thể có bất kỳ sơ suất nào, bằng không quyền trục sẽ rơi vào trong tay hần."

"Bốn vị vẫn nên nói một chút quan điểm của các người đi."

Trần Thiết nói: "Cao thủ ở phủ Thành chủ như mây, ba trận tử đấu tiếp theo hãy giao cho phủ Thành chủ, chúng ta tin tưởng Tây Môn huynh có thể an bài rất tốt."

Tây Môn Triều Liễm nhìn Trần Thiết, cười lạnh một tiếng: "Trần huynh tính toán thật tốt, chúng ta chia sẻ quyền trục, tử đấu lại chỉ để cho phủ Thành chủ chúng ta xuất người, tính toán như ý của người có phải là đánh quá vang dội hay không."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Để cho phủ Thành chủ của ta phái người tử đấu cũng không phải không thể, Trần gia các người mất đi quyền sở hữu quyền trục."

Trần Thiết trực tiếp đứng lên: "Theo lời Tây Môn huynh, giờ phút này, Trần gia sẽ không hỏi quyền trục thuộc về ai nữa."

Tây Môn Triều Liễm "..."

Ánh mắt ba người còn lại đồng loạt rơi vào trên người Trần Thiết,

bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới Trần Thiết lại lựa chọn như vậy.

Tranh đoạt nhiều năm như vậy, nói từ bỏ thì từ bỏ?

Chẳng lẽ Trần gia nhận được tin đồn gì.

Ba người đều mang tâm tư, quyết định của Trần Thiết khiến bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng.

Tây Môn Triều Liễm lên cơn giận dữ, ánh mắt nhìn về phía ba người khác: "Chư vị cũng muốn từ bỏ?"

Ba người Chu Vũ Nhân, Lâm Tuyết, Tần Đồ rơi vào trầm mặc, thật sự muốn giống Trần Thiết từ bỏ quyền trục?

Cho dù bọn họ đồng ý, thế lực sau lưng cũng sẽ không cho phép.

Chu Vũ Nhân nói: "Trận tỷ đấu tiếp theo, Chu gia chúng ta sẽ phái người xuất chiến."

Tây Môn Triều Liễm nói: "Không biết Chu huynh chuẩn bị phái người nào, theo ta được biết, ở Chu gia ngoại trừ Chu huynh ra, cũng chỉ có thực lực của Chu Huyền Khanh ở trên Tây Môn Thiên Cực."

Chu Vũ Nhân nói: "Huyền Khanh đang bế quan, sợ là không cách nào tham gia tỷ đấu."

Tây Môn Triều Liễm gật đầu: "Nói như vậy, Chu huynh tính toán tự mình lên sân sao?"

Chu Vũ nhân lắc đầu: "Lão phu cũng không đi bắt nạt Diệp Trường Sinh, để Vân Mị lên sân đi."

Nghe tiếng.

Sắc mặt ba người Tây Môn Triều Liễm, Lâm Tuyết, Tần Đồ trở nên khó coi, Chu Vân Mị là gia chủ Chu gia không sai, nhưng thực lực của nàng còn không bằng Tây Môn Thiên Cực.

Chu Vũ Nhân phái nàng xuất chiến, thật sự là tính toán thật sâu, thứ nhất không từ chối không phái người xuất chiến.

Thứ hai, quy củ Tỷ Đấu Trường phải thắng hết bốn trận tỷ đấu mới có thể đạt được quyền trực, hiện tại lão ta phái Chu Vân Mị xuất chiến nhất định là thất bại, như vậy hai trận tỷ đấu phía sau sẽ càng thêm khó khăn.

Thật là một lão hồ ly.

Kể từ đó, Chu gia tiếp tục có được quyền lợi quyền trực, đồng thời bảo toàn nội tình Chu gia ở mức độ lớn nhất.

Chu Vũ Nhân nhìn về phía ba người khác cười nói: "Chẳng lẽ quyết định của lão phu khiến ba vị mất hứng?"

Lâm Tuyệt dẫn đầu mở miệng: "Lâm gia chúng ta cũng phái ra một người tham gia tỷ đấu."

Quả nhiên, lão ta dựa theo phương pháp của Chu Vũ Nhân phái một người cung phụng của Lâm gia, thực lực cũng không tương xứng với Tây Môn Thiên Cực.

Chỉ còn lại hai người Tây Môn Triều Liễm và Tần Đồ, giờ khắc này, trên người bọn họ bắn ra nộ khí, bao phủ trong mỗi một tấc không gian của đại điện.

Nếu tức giận tăng thêm một phần, đại điện tùy thời có thể sụp đổ.

Hai người Lâm Tuyệt và Chu Vũ trầm mặc không nói, kì thực trong lòng bọn họ đang mừng thầm, còn lại một trận tỷ đấu cuối cùng, bất kể là phủ Thành chủ hay Tần gia phái người đều phải tuyệt đối nắm chắc thắng lợi, nếu không quyền trực sẽ rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh.

Mọi thứ diễn ra đến mức này, tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Tây Môn Triều Liễm nhìn Tần Đồ: "Tần huynh, trận tỷ đấu cuối cùng để lão phu tự mình ra tay đi."

Tần Đồ giật mình, thở dài một hơi: "Vậy thì làm phiền Tây Môn huynh."

Tây Môn Triều Liễm đứng dậy đi ra ngoài đại điện: "Mời chư vị trở

về đi, lão phu sẽ không tiến các ngươi.”

...

Hậu viện phủ Thành chủ.

Tây Môn Triều Liễm xuất hiện, phía trước có một bóng người chấp hai tay sau lưng mà đứng: "Chuyện xảy ra trong đại điện, ta đều biết.”

"Đại nhân, lòng dạ của tứ đại gia tộc đáng chém, không cho phép."

Người nọ chậm rãi xoay người, ống tay áo hơi cuộn lại, trên mặt nàng đeo mặt nạ màu bạc, nhìn không rõ dáng vẻ gì.

Chương 1369: Lão phu thật không muốn bắt nạt hãn (2)

Nhưng hơi thở trên người nàng mạnh mẽ hơn Tây Môn Triều Liễm rất nhiều, tùy tiện xoay người một cái, không gian đều biến ảo vạn vạo.

"Trận tỷ đấu cuối cùng, người cũng không cần tham gia, giao quyền trực cho Diệp Trường Sinh."

Vẻ mặt Tây Môn Triều Liễm mờ mịt: "Đại nhân, vì sao?"

Người kia lại nói: "Thực lực của Diệp Trường Sinh không kém, hai người các người giao thủ e rằng lưỡng bại câu thương, kết quả chỉ có thể tiện nghi cho tứ đại gia tộc."

"Không bằng bảo tồn thực lực, để Diệp Trường Sinh dẫn chúng ta tiến vào Tinh Tế Môn."

Tây Môn Triều Liễm nói: "Đại nhân, như vậy có thể được không?"

Người kia gật đầu, "Một khi Tinh Tế Môn mở ra, không phải Diệp Trường Sinh có thể khống chế, đến lúc đó tứ đại gia tộc cũng sẽ chen nhau tiến vào, người có hiểu được ý của ta không?"

Tây Môn Triều Liễm nói: "Hiểu rồi, một khi Tinh Tế Môn mở ra, tứ đại gia tộc chỉ lo thân mình, căn bản là không có khả năng."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại nhân, đợi đến khi ta tỷ đấu với Diệp Trường Sinh, ta trực tiếp lựa chọn nhận thua."

"Cũng không phải không thể." Người nọ lạnh nhạt nói: "Người của chúng ta đã đến bên ngoài Tù Thành, sau khi Tinh Tế Môn mở ra, sẽ không còn Tù Thành nữa, đến lúc đó nếu tứ đại gia tộc không thần phục thì để cho bọn họ hoàn toàn biến mất."

Một đoàn sương mù xuất hiện, nữ tử xinh đẹp biến mất không thấy.

Một đêm nay, Tù Thành nhất định là một đêm không ngủ, tứ đại gia tộc đều có tâm tư, phủ Thành chủ cũng đang khẩn trương bố trí.

Ngoài Tinh Tế, Diệp Trường Sinh từ Tinh Tế Môn trở về, thấy bốn người Hùng Nhất Vũ đang tu luyện, nhìn thấy bộ dáng bọn họ cố gắng khắc khổ, hẳn vô cùng vui mừng.

Ôm linh hầu trong ngực, trở lại Thần Cung tìm Thái Sơ và An Lạc Nhi luận bàn võ công.

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Sương đen bao phủ bên ngoài Tinh Tế rút đi, hung thú tàn sát bữa bãi lựa chọn ẩn nấp, đám người Hùng Nhất Vũ huyền hóa thành hình người, phát hiện không thấy tung tích Diệp Trường Sinh, bốn người lộ vẻ lo lắng.

Lúc này, một hơi thở truyền đến, Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, bay xuống bên cạnh bốn người, Hùng Nhất Vũ ngây ngốc nói: "Chủ nhân, người từ nơi nào tới?"

"Bắn tăng từ Đông Thổ Đại Đường đến!" Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Không đúng, ta tới từ trên trời."

"Đi thôi, thời gian không còn sớm, vào thành tham gia tỷ đấu đi!"

Hôm qua đã gặp qua Tinh Tế Môn, hẳn nhanh chóng muốn lấy được quyền trục, tiến vào trong Tinh Tế Môn.

Cũng không biết đánh dấu thì có thể cho phần thưởng gì, tốt nhất không nên khiến hắn thất vọng.

Bốn người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đạp không mà đi, nhanh chóng vọt tới phía Tù Thành.

Tù Thành hôm nay tương đối bình tĩnh, không điên cuồng náo nhiệt như hôm qua, bởi vì Diệp Trường Sinh tỷ đấu, không phải

bọn họ muốn xem là có thể xem.

Thực sự quá nguy hiểm.

Động một chút đã muốn phá hủy Tỷ Đấu Trường, tùy tiện tiến vào trong đó có thể chết.

Trận đại chiến hôm qua, không ít người bị giẫm đạp đến tàn phế, ngấm lại đều cảm thấy đáng thương.

Vì an toàn cá nhân của mình, rất nhiều người từ bỏ tiến vào đấu trường.

Giờ khắc này.

Trong thành đường lớn ngõ nhỏ đều truyền ra tin tức Diệp Trường Sinh một kiếm giết chết Tây Môn Thiên Cực trong nháy mắt, bởi vì phủ Thành chủ tìm một ngày một đêm cũng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Thật ra không biết, từ hôm qua, Tây Môn Thiên Cực đã trở thành bữa ăn trong miệng Giang Ngọc Phong, lúc này phỏng chừng đều biến thành phân và nước tiểu.

Làm người chớ chọc Diệp Trường Sinh, bằng không cuối cùng thành cứt ngấm.

Trên đường phố bóng người như dật, khi bọn họ nhìn thấy năm người Diệp Trường Sinh xuất hiện, nhao nhao lui về phía sau.

Đang di chuyển về phía trước.

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, hôm nay sợ là sẽ có một hồi ác chiến, cho nên tối hôm qua bốn người chúng ta đều tu luyện một chút, đã lâu không đánh một trận với nhân tộc, ít nhiều có chút ngượng tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh nhau thì chỉ một chữ mǎng, ta tin tưởng các người có thể, chờ đại chiến bắt đầu, ta sẽ xông giết ở phía trước."

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Chủ nhân, có bốn người chúng ta, cần gì

chủ nhân xông tới trước, đến lúc đó chủ nhân chỉ cần xem cho tốt, xem bốn người chúng ta giết địch như thế nào.”

Hắn nói hăng hái, ngang ngược, bộ dáng ta vô địch, ta không sợ ai.

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, rất nhanh đi vào trong Tỷ Đấu Trường, đi tới trước quầy bar, hắn nhìn quanh một vòng phát hiện Tỷ Đấu Trường đã được chữa trị rất tốt.

"Khi nào bắt đầu tỷ đấu."

Nữ tử cúi người một cái: "Diệp công tử, ba trận tỷ đấu đã an bài vào hôm nay, ý của người như thế nào?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng ý ta."

"Được, công tử chờ một chút." Nữ tử lạnh nhạt nói, muốn nói lại thôi, lời đến bên miệng lại nuốt trở về.

Diệp Trường Sinh nói: "Yên tâm, ta sẽ không chế chính mình, tận lực không phá hủy đấu trường."

Chương 1370: Lão phu thật không muốn bắt nạt hần (3)

Lúc này.

Bên trong phòng riêng tầng hai.

Phủ Thành chủ và người của tứ đại gia tộc đều tới.

Một lão giả xuất hiện trên lôi đài: "Trận tỷ đấu cấp tử vong thứ hai, người dự thi Diệp Trường Sinh, Chu Vân Mị."

Âm thanh vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, khoe miệng nhắc lên ý cười, tứ đại gia tộc và phủ Thành chủ muốn làm gì?

Nhường hần sao?

Đừng nghĩ rằng phái một nữ nhân ra thì ta sẽ không đánh nữ nhân.

Thân ảnh hần chợt lóe, bay xuống lôi đài, lão giả thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, sợ tới mức vội vàng rời đi.

Hôm qua một kiếm của Diệp Trường Sinh vô địch, phá vỡ đại trận lôi đài, chuyện thân thể bốn trưởng lão ở Tỷ Đấu Trường bị nghiền nát, ký ức của lão giả vẫn còn mới mẻ.

Lão ta cũng không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với Diệp Trường Sinh, để tránh gặp tai bay vạ gió, ở trong mắt lão ta, Diệp Trường Sinh là tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Bịch.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới chính là Chu Vân Mị.

"Thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau trên đấu trường."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là duyên phận, ra tay đi, ta cho người

ba chiêu.”

Chu Vân Mị cười nói: "Ta biết người rất mạnh, lớn, nhưng cũng không cần để cho ta ba chiêu, người đang nhục nhã ta sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Người hiểu lầm rồi, ngày đó mới vào Tù Thành, Chu gia chủ bảo ta ở Chu gia nghỉ ngơi, ba chiêu này coi như là trả lại nhân tình của người.”

Thật ra, hẳn biết Chu Vân Mị một mực âm thầm giúp hắn, lần trước bảo Càn Châu đến thông báo âm mưu phủ Thành chủ, chính là chủ ý của Chu Vân Mị.

"Người nói như vậy, trong lòng ta thoải mái hơn rất nhiều." Chu Vân Mị lạnh nhạt nói: "Có điều, ta không cần người để cho ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người chắc chắn chứ?"

Chu Vân Mị nói: "Chắc chắn, bởi vì ta nhận thua!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Nhận thua?

Diệp Trường Sinh hơi bối rối.

Cho dù muốn xả nước thì cũng không cần phải rõ ràng như vậy.

Chu Vân Mị đứng dậy rời đi, bên cạnh lôi đài, nàng quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Trường Sinh mỉm cười: "Người thắng.”

Nữ nhân này... Chơi gì vậy?

Có thể chơi đùa cho tốt hay không.

Thật vất vả mới ra tay một lần, hẳn dễ dàng sao?

Chu Vân Mị rời khỏi lôi đài, một lão giả bay xuống, tung tiếng tuyên bố Diệp Trường Sinh thắng lợi.

Bên trong phòng riêng tầng hai.

Ánh mắt ba người Tây Môn Triều Liễm, Tần Đồ, Lâm Tuyết rơi vào

trên người Chu Vũ Nhân, trong mắt bắn ra lửa giận, giống như đang nói, lão Chu, người thật sự biết chơi.

Chu Vũ Nhân lúng túng cười: "Ba vị ngưng ngưng, Vân Mị lựa chọn xuất chiến, nhưng ta không nghĩ tới nàng lại nhận thua."

"Thất sách, thất sách."

Thật ra không biết, Lâm Tuyết, Tây Môn Triều Liễm cũng định nhận thua, không nghĩ tới Chu gia lại đi trước hai người một bước.

Chu Vũ Nhân thật sự cầu thả.

Lúc này.

Trên lôi đài.

Lão giả ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh, tất cung tất kính nói: "Diệp công tử, còn muốn tiếp tục không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Còn hai trận tỷ đấu, để bọn họ cùng nhau lên đi."

Lão giả khiếp sợ nói: "Diệp công tử chớ đùa giỡn, Tỷ Đấu Trường chúng ta còn chưa có tiền lệ như vậy."

"Hai trận cùng nhau, không nói giỡn!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Trước kia chưa từng có, đó là bởi vì ta không tới."

Lão giả quay đầu nhìn về phía phòng riêng tầng hai, giọng nói của Tây Môn Triều Liễm truyền đến: "Nếu Diệp công tử có yêu cầu, vậy thỏa mãn hẳn."

Dứt lời.

Hai bóng người từ trên cao bay xuống, chính là Tây Môn Triều Liễm và cung phụng của Lâm gia - Lâm Siêu Phàm.

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh, nhìn hai người: "Nếu các người tính toán nhận thua, kịp thời mở miệng."

Tây Môn Triều Liễm nói: "Ta nhận thua."

Lâm Siêu Phàm giật mình: "Vậy ta cũng nhận thua."

Diệp Trường Sinh không có chút ngoài ý muốn nào: "Bốn trận tỷ đấu, ta đều đã thắng, giao quyền trực ra đi."

Tây Môn Triều Liễm nói: "Diệp công tử, xin mời."

Giờ khắc này.

Bên trong đấu trường.

Tu sĩ đến quan sát tỷ đấu hoàn toàn không bình tĩnh.

Ba trận tỷ đấu liên tiếp nhận thua hết?

Đây cũng quá hổ người.

Bọn họ còn có thể hiểu được việc Chu Vân Mị nhận thua, Tây Môn Triều Liễm chính là lão tổ Tây Môn gia, một trong ba cường giả đỉnh cao của Tù Thành, ngay cả lão ta cũng nhận thua?

Khiến bọn họ còn áp Tây Môn Triều Liễm thắng, thật sự là làm cho người ta thất vọng.

Trong sân một mảnh huyên náo, mọi người nghị luận sôi nổi.

Thật sự là nhọc nhằn khổ sở một trăm năm, một buổi sáng lại được giải phóng.

Chung quy là tin tưởng Tây Môn Triều Liễm, để cho bọn họ mất đi tất cả, quả thực là thất bại thảm hại.

Chẳng bao lâu.

Bốn người Trần Thiết, Lâm Tuyệt, Tần Đồ, Chu Vũ Nhân xuất hiện trên lôi đài, bọn họ và Tây Môn Triều Liễm cùng nhau ra tay, mời quyền trực ẩn giấu trong Tỷ Đấu Trường ra.

Một hộp gỗ bay xuống ở trước mặt Diệp Trường Sinh, toàn bộ phù văn và trận pháp trói buộc phía trên lui đi.

Chương 1371: Lão phu thật không muốn bắt nạt hãn (4)

Tây Môn Triều Liễm nói: "Diệp công tử, kể từ giờ phút này, quyền trục thuộc về người."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu quyền trục vào trong hệ thống: "Đa tạ."

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh đứng dậy rời đi, vội vàng đuổi theo.

Diệp Trường Sinh dừng lại ở cửa Tỷ Đấu Trường, quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người năm người: "Không cần khách khí như vậy, cũng đừng tiến nữa."

Năm người căn bản không phải tiến hãn, mà là muốn cùng nhau đi tới Tinh Tế Môn.

Thân ảnh bọn họ dừng lại, trơ mắt nhìn năm người Diệp Trường Sinh rời đi: "Đuổi theo."

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh dẫn theo bốn người Hùng Nhất Vũ chậm rãi đi về phía trước, giống như không sốt ruột chút nào.

Giang Ngọc Phong trầm giọng nói: "Chủ nhân, ta đã nói qua nhân tộc rất giả dối, bọn họ dễ dàng giao quyền trục ra như vậy, mục đích chính là muốn để chủ nhân đi mở Tinh Tế Môn, sau đó bọn họ ngư ông đắc lợi."

"Thật sự nên ăn hết tất cả bọn họ."

Văn Thiên Bác nói: "Giờ phút này bên ngoài Tinh Tế, cường giả phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc đã tề tụ, chờ chủ nhân người trở về."

Hùng Nhất Vũ nói: "Xem ra một hồi ác chiến là không thể thiếu, chủ nhân, tốt nhất sau khi vào đêm lại ra tay với bọn họ."

"Bởi vì ưu thế của hoàn cảnh, như vậy chúng ta giết càng thuận lợi."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Làm cho cơn bão đến mạnh mẽ hơn một chút, ta có gì phải sợ."

"Hôm nay ta sẽ ở trước mặt bọn họ tiến vào Tinh Tế Môn, ta ngược lại phải xem bọn họ có thể làm gì ta."

"Chủ nhân, không thể!"

"Chủ nhân, hành động này quá mạo hiểm."

Hùng Nhất Vũ và Khương Ngọc Phong vội vàng mở miệng.

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía trước, bay về phía ngoài Tinh Tế.

...

Bên ngoài Tinh Tế.

Bóng người bắt đầu khởi động, uy áp khủng bố bao phủ, đúng như Văn Thiên Bác nói, cường giả phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc tề tụ ở đây.

Hùng Nhất Vũ đôi mắt nhìn ra xa, nhìn tu sĩ nhân tộc phía trước: "Quá phận, thật coi nơi này trở thành hậu hoa viên của bọn họ, muốn đến là đến, không quan tâm đến cảm thụ của chúng ta sao?"

Giang Ngọc Phong nói: "Đại ca, Tù Thành chúng ta cũng không phải muốn vào là vào sao? Đây xem như là có qua có lại."

"Nhìn bọn họ đến, ta đột nhiên đói quá."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, trực tiếp đánh?"

"Không vội."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, cười gió mà đi, đi tới ngoài Tinh Tế Môn, phát hiện đám người Tây Môn Phong, Trần A Đại, Lâm

Thiên Lang đều ở đây.

"Tối cũng rất sớm!"

Đám người Tây Môn Phong lộ vẻ xấu hổ, đều trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Diệp Trường Sinh.

Năm người Chu Vũ Nhân, Lâm Tuyết, Tần Đồ, Tây Môn Triều Liễm, Trần Thiết bay xuống, đứng cách Diệp Trường Sinh không xa.

Trong lúc nhất thời.

Bầu không khí trở nên khẩn trương, đại chiến sắp xảy ra.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Tây Môn Triều Liễm, dưới thần thức bao phủ, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên một bóng dáng xinh đẹp.

"Chư vị, ta muốn tiến vào Tinh Tế Môn, nếu không có chuyện gì, chư vị trước tiên trở về đi."

"Nếu chư vị muốn tiến vào Tinh Tế Môn với ta cũng không phải là không thể."

Mọi người nghe thấy tiếng, mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, Diệp Trường Sinh thật sự sẽ đồng ý để mọi người cùng nhau tiến vào Tinh Tế Môn sao?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Quyển trục ở trong tay ta, mọi người muốn chia sẻ, có phải phải phải trả một ít hay không."

"Thật ra, con người ta cho tới bây giờ cũng không phải rất tham lam, chỉ cần chư vị hơi có ý, chúng ta có thể cùng nhau tiến vào Tinh Tế Môn."

Lâm Tuyết nói: "Diệp công tử, lời này là thật sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nam nhi bảy thước, há có thể nuốt lời?"

Lâm Tuyết gật đầu, tiện tay vung lên, quyển trục xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, đây là Trảm Thiên Tiên kiếm

quyết, trong kiếm đạo, vũ kỹ tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất, không biết có thể lọt vào mắt của Diệp công tử hay không.”

Diệp Trường Sinh thu Trảm Thiên Tiên Kiếm Quyết vào hệ thống: "Các hạ là người hiểu chuyện, người có thể tiến vào Tinh Tế Môn."

Như vậy là có thể?

Bốn người Tần Đồ, Chu Vũ Nhân, Tây Môn Triều Liễm, Trần Thiết nhao nhao ra tay, từng vệt sáng bay tới phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Bốn người Hùng Nhất Vũ hơi mờ mịt.

Bọn họ không biết Diệp Trường Sinh có ý gì, thật sự muốn chia sẻ quyền trục với mọi người, cùng nhau tiến vào Tinh Tế Môn sao?

Diệp Trường Sinh lần lượt thu đồ của bốn người Tây Môn Triều Liễm: "Một thế lực chỉ có thể có mười người tiến vào, mọi người không có ý kiến chứ?"

"Chủ yếu là quá nhiều người đi vào sẽ dễ dàng hỗn loạn, tin tưởng chữ vị hiểu được ý của ta."

Mọi người ngẫm hiểu không nói, không có bất kỳ dị nghị nào với yêu cầu Diệp Trường Sinh đưa ra.

Rất nhanh phủ Thành chủ và tứ đại gia tộc đã tuyển ra mười người, tổng cộng năm mươi người theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi tới Tinh Tế Môn.

Chương 1372: Lão phu thật không muốn bắt nạt hần (5)

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Hùng, bốn người các người ở lại chỗ này, không cần đi vào với ta."

Hùng Nhất Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, làm sao có thể?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần lo lắng, mọi người cùng nhau đi Tinh Tế Môn, ta tin tưởng bọn họ sẽ không gây bất lợi cho ta."

Trong lúc nói chuyện, hần di chuyển đi về phía Tinh Tế Môn, trong lúc đi về phía trước, hần phát hiện trong đám người có hai nữ tử có thực lực vô cùng mạnh mẽ, suy đoán một người trong đó hần là Cổ Tổ Tổ, về phần người kia là ai, Trần Hữu Dung cũng không có nói cho hần biết.

Người này có cấp bậc mạnh nhất ở trong mọi người, Diệp Trường Sinh suy đoán nàng hần là thể lực sau lưng phủ Thành chủ.

Mạnh thì có mạnh một chút.

Nhưng hần sẽ sợ sao?

Sau khi tiến vào Tinh Tế Môn, Diệp Trường Sinh dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước: "Chúng ta đã tiến vào Tinh Tế Môn, chuyện ta đồng ý với các người đã làm được, chư vị cũng không cần đi theo ta nữa."

Mọi người: "..."

Ý người là sao?

Bọn họ trả giá chỉ bảo, Diệp Trường Sinh đưa bọn họ từ ngoài cửa đá, dẫn vào trong cửa đá, như vậy coi như kết thúc?

Nếu vậy, bọn họ cần hần dẫn theo sao?

Diệp Trường Sinh trắng trợn lừa bọn họ.

Sắc mặt Tây Môn Triều Liễm giận dữ: "Diệp Trường Sinh, người đang đùa bỡn chúng ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đây sao có thể gọi là trêu đùa? Ta nói được thì làm được, không phải đưa các người vào rồi sao?"

"Bằng không, ngay cả cửa đá các người cũng không vào được, ta nói, đừng không tin."

Tây Môn Triều Liễm giận dữ không kìm được: "Chư vị động thủ đi, đoạt lấy quyền trục, chúng ta có thể tiến vào Tinh Tế Môn."

Tần Đồ nói: "Không sai, Diệp Trường Sinh trêu đùa chúng ta, kẻ này tuyệt đối sẽ không cho chúng ta tiến vào Tinh Tế Môn."

Tu sĩ Tần gia và phủ Thành chủ nóng lòng muốn thử, linh khí mênh mêng cuộn cuộn bắn ra, nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Chư vị định ra tay với ta?"

Tây Môn Triều Liễm nói: "Diệp Trường Sinh, hiện tại người chỉ có một mình, ta xem người còn có thể giở trò gì nữa."

Một người làm sao vậy?

Một mình người có thể bắt nạt ta không?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt dừng ở trên người Tây Môn Triều Liễm: "Người không được, muốn giết ta, để cho người sau lưng người đi ra."

Vẻ mặt Tây Môn Triều Liễm cực kỳ khó coi, vừa muốn ra tay với Diệp Trường Sinh, một bên, một bóng dáng xinh đẹp đi ra: "Diệp Trường Sinh, giao quyền trục và đồ đạc trên người người ra, ta có thể cân nhắc tha cho người một con đường sống."

"Không biết các hạ là ai?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Tô Hồng Trang nói: "Chấp Pháp Minh."

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ Trụ Chấp Pháp Minh?"

Tô Hồng Trang nói: "Tinh Tế Chấp Pháp Minh, giao quyền trực và thứ ta muốn ra, người có thể rời khỏi nơi này."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu như ta không đồng ý thì sao?"

Tô Hồng Trang chậm rãi nâng cánh tay ngọc lên, một ánh sáng thẳng lên trời: "Rất nhanh người sẽ đồng ý."

"Gọi người?" Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước: "Có chút quá phận, các người nhiều người như vậy, còn tiếp tục gọi người, là bắt nạt ta không có ai sao?"

Tô Hồng Trang nói: "Chính là bắt nạt người thì như thế nào, có bản lĩnh thì người cũng gọi người đi, ta xem người nào dám quản chuyện của Tinh Tế Chấp Pháp Minh ta."

"Phải không? Tinh Tế Chấp Pháp Minh các người hình như rất mạnh." Diệp Trường Sinh không sợ hãi: "Vậy ta cũng gọi người, các người đừng hối hận."

Tây Môn Triều Liễm khinh thường: "Hối hận, Chấp Pháp Minh chúng ta làm việc, cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ bất cứ kẻ nào."

Trong lúc nói chuyện, trong hư không, từng hơi thở khủng bố hạ xuống, mười bóng người xuất hiện bên người Tô Hồng Trang: "Bái kiến đặc sứ."

Tô Hồng Trang nhìn Diệp Trường Sinh: "Người người gọi đầu, không phải là sợ hãi chứ."

Diệp Trường Sinh thất vọng lắc đầu, sao đầu năm nay còn có thể có người ngu xuẩn như vậy, làm sao nàng ngồi vào vị trí đặc sứ được vậy?

Bịch.

Một đoàn ánh sáng xuất hiện, một bóng người tựa hồ từ trong không gian đi ra, tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, tóc dài như thác, mắt như sao, phong thái nhẹ nhàng tuyệt thế.

Làm cho người ta cảm thấy siêu phàm mà cao ngạo, lạnh lẽo mà

đạm mạc.

Kết thúc một chút, chính là liếc mắt một cái tựa như cao nhân.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, làm phiền."

Tiêu Huyền nhìn đám người Tô Hồng Trang: "Trường Sinh, đây là tình huống gì, là muốn giết người của người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, vốn không muốn để người ra tay, nhưng bọn họ để cho ta gọi người, ta chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu vô cùng mạnh mẽ này của bọn họ."

Tiêu Huyền gật đầu: "Trường Sinh, toàn bộ đều giết?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Trực tiếp chặt miệng."

Tiêu Huyền giật mình: "Trường Sinh, đây là yêu cầu kỳ quái gì vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, ta ghét nhất là người khác khoe khoang ở trước mặt ta."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Huynh trưởng, ta có chút việc, nơi này sẽ giao cho người."

Tiêu Huyền gật đầu: "Đi làm việc đi, vừa lúc ta muốn hoạt động."

Chương 1373: Diệp Trường Sinh, người hồ ta

Tô Hồng Trang thấy Diệp Trường Sinh rời đi, đứng dậy chuẩn bị đuổi theo, thân ảnh Tiêu Huyền chợt lóe, xuất hiện trước mặt nàng ta, một bình chướng linh khí đánh bay nàng ta ra ngoài.

Bịch.

Thân ảnh Tô Hồng Trang bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ ổn định lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiêu Huyền: "Các hạ là ai, dám quấy chuyện của Chấp Pháp Minh chúng ta."

Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: "Chấp Pháp Minh? Bây giờ bất cứ ai trong vũ trụ cũng có thể tạo ra một thế lực sao?"

"Khuyên các người rời đi, bằng không ta xuất đao."

Dứt lời, linh khí trên cửu thiên bắt đầu khởi động hội tụ, một lưỡi đao che trời xuất hiện, từ trên cao treo trên đỉnh đầu mọi người.

Khủng bố như vậy.

Thật kinh khủng.

Tô Hồng Trang hoa dung thất sắc, Tiêu Huyền trước mắt thật giống như đại dương mênh mông, sâu không lường được, rốt cuộc hẳn có tu vi gì?

"Chư vị không cùng nhau ra tay, Diệp Trường Sinh sẽ tiến vào Tinh Tế Môn."

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, đi tới bên cạnh Tô Hồng Trang: "Cổ Tổ Tổ, linh giáo cao chiêu của các hạ."

Bịch.

Một sóng khí màu đen bay ra, thiên khung sụp đổ, gào thét mà đến, cắn nuốt về phía Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền vẫn lạnh nhạt bình tĩnh cười gió mà đi, nghênh đón sóng khí màu đen trước mặt, nơi đi qua, khí đen tiêu tán hư vô.

"Cổ gia hỗn độn U Minh Khí, đáng tiếc người còn chưa sử dụng."

Cổ Tổ Tổ kinh ngạc nhìn Tiêu Huyền: "Người lại biết Cổ gia chúng ta, có thể nói cho tên hay không?"

Tiêu Huyền nói: "Người đón củi, bọn họ cũng gọi ta là vũ trụ đệ nhất đao."

Cổ Tổ Tổ vội vàng khom người một cái: "Không biết Tiêu tiên bối ở đây, Tổ Tổ thất lễ, sẽ rời đi ngay."

Tiêu Huyền nói: "Tiểu nữ oa người cũng không tệ lắm, xem ra Cổ Nguyên dạy dỗ hậu bối trong tộc rất nhiều."

"Người đừng vội đi, về sau hãy ở lại bên cạnh huynh đệ ta đi."

Cổ Tổ Tổ nói: "Huynh đệ tiền bối là Diệp Trường Sinh?"

Tiêu Huyền nói: "Đương nhiên, ngoại trừ Trường Sinh, người nào trong vũ trụ xứng làm huynh đệ ta chứ!"

Trong Tinh Tế Môn.

Một mình Tiêu Huyền ngăn cản mọi người.

Khuôn mặt Tây Môn Triều Liễm, Tô Hồng Trang, Tần Đồ, Lâm Tuyết, Chu Vũ Nhân đều lộ vẻ khó xử, một mình Tiêu Huyền cũng khiến bọn họ bó tay không có cách nào.

Sớm biết Diệp Trường Sinh không dễ đối phó, lại tuyệt đối không nghĩ tới bên cạnh hắn có cường giả như vậy.

Tô Hồng Trang thật hối hận vì để Diệp Trường Sinh gọi người.

Để hắn gọi, hắn thực sự gọi.

Gọi cường giả mạnh mẽ như vậy.

Bọn họ muốn vào Tinh Tế Môn là không thể.

Hiện tại cần xem xét là có thể sống sót rồi đi hay không.

Ánh mắt Tiêu Huyền xẹt qua trên người mọi người: "Ta kể cho các người nghe một câu chuyện đi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Năm đó sáu thế lực lớn trong vũ trụ vây công ta, số lượng nhiều hơn các người mấy chục lần. Ta vốn không muốn động thủ, nhưng bọn họ hùng hổ bức người, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể một đao chém giết toàn bộ bọn họ."

"Từ đó về sau, ta rất ít khi ra tay, vô số năm tháng trôi qua, cấp bậc của ta điên cuồng tăng lên, các người tính toán muốn vây công ta?"

Trần Thiết cười nói: "Tiền bối hiểu lầm rồi, ta chỉ đến Tinh Tế Môn xem một chút, các người bận rộn, ta cũng không quấy rầy nữa."

Chu Vũ Nhân nói: "Tiền bối đùa giỡn, ta vừa mới nhớ tới, trong phủ còn có chút chuyện, trở về trước."

Hai người dẫn theo mọi người dưới trướng, không chút dừng lại, nhanh chóng biến mất ở trong Tinh Tế Môn.

Tiêu Huyền nhìn Tây Môn Triều Liễm, Tô Hồng Trang, Lâm Tuyết, Tần Đồ: "Các người không đi, là dự định ra tay?"

"Đến đây, ta, cho phép các người ra tay."

Tây Môn Triều Liễm quay đầu nhìn Tô Hồng Trang: "Cùng nhau lên, ta không tin hắn vô địch."

Tiêu Huyền thất vọng lắc đầu: "Trên đời lại có người ngu xuẩn như vậy, còn để cho ta gặp phải, đây không phải là vũ nhục chỉ số thông minh của ta sao?"

Bịch.

Hắn lấy tay làm đao, xẹt qua Tây Môn Triều Liễm.

Xuy.

Máu tươi bắn tung tóe, bóng người từ một phần chia làm hai.

Tây Môn Triều Liễm không có bất kỳ phản kháng nào, cứ như vậy bị Tiêu Huyền giết trong nháy mắt.

Đúng vậy, chính là giết trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân ảnh Lâm Tuyệt, Tần Đồ theo bản năng lui về phía sau, hai má già nua tái nhợt như tờ giấy: "Rút lui, mau rút lui!"

Cấp bậc của bọn họ còn không bằng Tây Môn Triều Liễm, sao lại có dũng khí đứng ở chỗ này? Người nào cho bọn họ dũng khí chứ?

Trong lúc nhất thời.

Trong sân chỉ còn lại cường giả Tô Hồng Trang và Tinh Tế Chấp Pháp Minh, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Tô Hồng Trang, hiển nhiên là đang chờ nàng đưa ra quyết định.

Tô Hồng Trang hoa dung thất sắc, giống như bị điểm huyết, đối mặt với Tiêu Huyền mạnh mẽ, nàng ta có một trận cảm giác vô lực.

Tu vi của bọn họ căn bản không ở một cái cấp bậc.

Tiêu Huyền lần thứ hai phát tay, đầu ngón tay làm đao, từ trong hư không xẹt qua, trực tiếp gạt bỏ cường giả Tinh Tế Chấp Pháp Minh đi.

Chương 1374: Diệp Trường Sinh, người hốt ta (2)

Nước chảy mây trôi, một mạch mà mạch.

Tô Hồng Trang thấy mọi người bên cạnh bị giết, bóng dáng xinh đẹp khẽ run lên, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Huyền: “Vi... Sao không giết ta?”

Tiêu Huyền nói: “Không muốn giết người.”

Tô Hồng Trang nói: “Người là một người tốt.”

Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: “Đó là lúc người chưa từng thấy khi ta xấu xa.”

Bịch.

Thân ảnh Tô Hồng Trang đột nhiên bay về phía Tiêu Huyền, vô hình trung có một nguồn thần lực trói buộc nàng ta, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có.

Giờ khắc này, Tô Hồng Trang rốt cục hiểu được, chênh lệch giữa nàng ta và Tiêu Huyền thật sự quá lớn.

Khác một trời một vực.

Tiêu Huyền nhìn Tô Hồng Trang trước mặt: “Tiềm lực của người cũng không tệ lắm, sau này ở bên cạnh ta làm thị nữ đi.”

Tô Hồng Trang: “...”

Tiêu Huyền nói: “Như thế nào, người không muốn?”

Tô Hồng Trang nói: “Nguyện... nguyện ý.”

Một bên, Cổ Tổ Tổ mở lời nói: “Tiền bối, người để cho ta ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, sẽ không phải cũng để ta làm thị nữ của hắn chứ!”

"Thị nữ?" Tiêu Huyền lạnh nhạt nói: "Người có thể còn chưa đủ tư cách, có điều, người yên tâm, ta sẽ giúp người nói tốt, tin tưởng Trường Sinh sẽ không từ chối."

Cổ Tổ Tố: "..."

Nàng là dòng chính của Vũ Trụ Cổ Gia, chẳng lẽ còn không có tư cách làm thị nữ của Diệp Trường Sinh?

...

Phía bên kia.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước vòng xoáy hỗn độn, giơ tay lên quyền trục xuất hiện ở trong lòng bàn tay, lúc hần chuẩn bị sử dụng quyền trục, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh hần.

Người tới không phải ai khác, chính là Trần Hữu Dung.

"Người vẫn ở chỗ này chờ ta?"

Trần Hữu Dung nhẹ nhàng gật đầu: "Tới một lát, thật không nghĩ tới bên cạnh người còn có loại cường giả này."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vô địch, người đã quên rồi sao?"

Trần Hữu Dung nói: "Người cũng chỉ dựa vào ngoại lực mà thôi, tu vi bản thân người rất yếu."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ngoại lực cũng là một loại thực lực, chẳng lẽ không phải?"

Trần Hữu Dung lại không nói nên lời, dáng vẻ của hần nói dường như rất có đạo lý.

"Ta muốn tiến vào vòng xoáy hỗn độn, người muốn cùng nhau?"
Diệp Trường Sinh hỏi.

"Cùng nhau, có khả thi hay không?"

"Cũng không phải không thể, nhưng vì sao ta phải dẫn người đi

vào, có thể cho ta một lý do không?"

Ánh mắt Trần Hữu Dung lóe lên: "Người còn lo lắng cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ tin tưởng chính mình."

Trong lòng Trần Hữu Dung hoảng sợ, biết từ đầu đến cuối, nàng đều đánh giá thấp Diệp Trường Sinh.

Hắn làm việc nhìn như không có quy tắc, kì thực tâm tư kín đáo, vả lại vô cùng xấu bụng, tất cả mọi chuyện đều ở trong tính toán của hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn Trần Hữu Dung: "Người bạn rộng, không rời đi trước sao, đừng quấy rầy ta."

Trần Hữu Dung chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một tòa cửa đá trong suốt, giống như Tinh Tế Môn bọn họ nhìn thấy lúc trước.

"Bảo vật này tên là Vĩnh Hằng Môn, đưa cho người thì sao?"

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên Vĩnh Hằng Môn, khóe miệng nhắc lên ý cười: "Có chí bảo bặc này, lấy ra sớm một chút có phải tốt không?"

"Thật ra, ta thật sự không muốn chí bảo của người."

Trong lúc nói chuyện, hắn đã giơ tay lên thu Vĩnh Hằng Môn đi: "Lui ra sau, ta muốn sử dụng quyền trục, không đả thương người."

Trước ngực Trần Hữu Dung phập phồng, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không có biện pháp nào: "Muốn thật sự tiến vào Tinh Tế Môn, trước tiên người phải kích hoạt quyền trục trong tay."

Ta sẽ làm.

Diệp Trường Sinh nắm quyền trục trong tay, một đoàn huyết hồng bao vây quyền trục, sau một khắc, vô lượng lực lượng thần bí bắn ra.

Hắn buông quyền trục ra, nhìn nó bay ra ngoài, kích bắn xuyên

qua vòng xoáy hỗn độn trước mắt.

Thật dễ dàng.

Tại sao rất nhiều người không thể kích hoạt quyền trục?

Trần Hữu Dung thật sự thấy Diệp Trường Sinh rất mạnh mẽ, nói chuyện cũng quá khinh người.

Không phải ai cũng có được huyết mạch như hắn.

Biết rõ huyết mạch của mình mạnh mẽ, còn muốn khoe khoang như thế, quả thực là quá đáng.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh thấy vòng xoáy hỗn độn điên cuồng khuếch trương, giống như một cánh cửa kết giới mở ra, thân ảnh hắn chợt lóe, mạnh mẽ bắn về phía trước.

Trong phút chốc, hắn tiến vào trong vòng xoáy, sau đó Trần Hữu Dung không chút do dự đuổi theo, tốc độ cực nhanh.

Cái gì, mềm mại như vậy?

Độ đàn hồi cũng hơi lớn.

Giọng nói Diệp Trường Sinh truyền ra, quay đầu nhìn lại, phát hiện Trần Hữu Dung đuổi theo, va chạm vào người hắn.

Người chậm một chút, đụng ta bị thương.

Trần Hữu Dung: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Sao lại lỗ mãng như vậy? Đây là lần đầu tiên của chúng ta, không cần thận một chút được sao?"

"Vạn nhất xuất hiện chút vấn đề, ta và người không chịu nổi."

Ánh mắt Trần Hữu Dung mở to, nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt, hắn đang răn dạy ta?

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu người là Tinh Tế Thủ Hộ Giả, có phải

nên hiểu rõ nơi này hay không, hay là người đi ở phía trước đi.”

Chương 1375: Diệp Trường Sinh, người hồ ta (3)

Trần Hữu Dung nói: "Đây cũng là lần đầu tiên ta vào."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như thế, vậy người theo sát ta, đừng để mất dấu."

Ở dưới thần thức của hắn, phát hiện phía trước cũng không có nguy hiểm, thân ảnh chợt lóe, hóa thành từng đạo tàn ảnh xuyên qua vòng xoáy hỗn độn.

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh hai người từ vòng xoáy vọt ra, Diệp Trường Sinh bị một màn trước mắt là cho chấn động, một tòa cung điện được thần huy bao phủ xuất hiện, tràn ngập bảo khí trong suốt long lanh.

Đây là nơi nào?

Không phải đây là hồ đen vũ trụ thứ chín sao?

Sao trông không giống?

Tiên cung thiên khuyết, nơi khiến người ta mê mẩn.

Một bên.

Trần Hữu Dung nhìn cung điện trước mắt: "Thật đẹp."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng vậy, thật đẹp."

Trần Hữu Dung lại nói: "Nếu có thể ở lại nơi này, thật là tốt biết bao."

Diệp Trường Sinh nói: "Sống ở bên trong, sau đó làm một cái gì đó có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần, vậy càng đẹp hơn."

Dứt lời, thân ảnh hần chột lóe, vọt tới phía tiên cung, sau lưng, Trần Hữu Dung tự nhủ, chuyện có lợi cho sức khỏe thể xác và tinh thần là cái gì?

Tu luyện?

Diệp Trường Sinh đi tới trước tiên cung, mặt trầm như nước: "Quả nhiên có động thiên khác."

Vừa dứt lời, hần di chuyển về phía trước, chuẩn bị tiến vào trong tiên cung, một nguồn sức mạnh khủng bố bay ra, va chạm vào trên người hần, trực tiếp hất hần hất.

Bịch.

Diệp Trường Sinh rơi xuống bên cạnh Trần Hữu Dung, chậm rãi ổn định thân ảnh: "Sức mạnh thuần túy thật tốt."

Trần Hữu Dung nói: "Người không sao chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, ta chống đánh."

Trần Hữu Dung lại nói: "Tòa tiên cung này hần là hạch tâm của hố đen vũ trụ, cho nên sức mạnh hội tụ quá mức mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Trần Hữu Dung: "Người lừa ta."

Trần Hữu Dung biến sắc: "Diệp công tử, sao lại nói ra lời này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì người không phải Tinh Tế Thủ Hộ Giả, Thủ Hộ Giả chân chính lập tức tới."

Trần Hữu Dung nói: "Chúng quy ta vẫn bại lộ, nhưng chỉ có hai chúng ta, người có thể làm gì ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta, hoặc là khoe khoang ở trước mặt ta."

"Thật trùng hợp, người đều đã làm hai chuyện này."

Linh khí trên người Trần Hữu Dung bắn ra, ảnh lớn che trời xuất

hiện sau lưng, chính là võ đạo chân thân của nàng.

Uy áp cuộn cuộn mệnh môn bao trùm, nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh.

Đây là định ra tay với Diệp Trường Sinh.

"Muốn đánh ta?" Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, hóa thành một vệt sáng biến mất không thấy đâu, nhưng vào lúc này, một tiếng nổ lớn truyền đến, tiên cung trước mắt mở ra.

"Nhân loại lớn mật, dám tự tiện xông vào Tinh Tế Tiên Cung."

Trần Hữu Dung nhìn quanh bốn phía, sắc mặt chợt thay đổi: "Diệp Trường Sinh, người hồ ta."

Lúc này.

Ba bóng người từ tiên cung xuất hiện, lơ lửng mà đứng, nhìn xuống phía dưới, đánh giá Trần Hữu Dung.

"Nhân loại, tự sát đi!"

Vẻ mặt Trần Hữu Dung vô cùng ngưng trọng, thật vất vả mới tiến vào nơi này. Vì tiếp xúc với hạch tâm hố đen vũ trụ, nàng ẩn nấp ở Tù Thành vô số năm tháng, lập tức sẽ thành công, há có thể nói buông tha thì buông tha.

"Ba vị tiền bối, Tinh Tế Tiên Cung cần có người kế thừa, không ai thích hợp hơn ta."

"Nói vậy." Một giọng nói non nớt trẻ con truyền đến, Trần Hữu Dung theo tiếng nhìn lại, phát hiện trên không trung xuất hiện một đồng tử phấn điêu ngọc trác, nhìn qua cũng chỉ ba bốn tuổi.

Điều làm nàng khiếp sợ là... Diệp Trường Sinh lại đứng bên cạnh đồng tử.

Trong hư không.

Ba lão giả quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người đứa bé, khom người một cái: "Bái kiến chủ nhân."

Đứa bé sờ sờ linh hầu trong ngực: "Đánh chết nàng đi."

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh sau lưng: "Đại ca, ta làm như vậy, người có hài lòng không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hài lòng."

Trần Hữu Dung: "..."

Đại ca?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Đây là lần đầu tiên mọi người tới nơi này, vì sao Diệp Trường Sinh lại có người quen?

"Chờ một chút!"

Trần Hữu Dung vội vàng mở miệng: "Diệp Trường Sinh, người không thể giết ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho ta một lý do không giết người."

Trần Hữu Dung suy nghĩ xoay nhanh: "Ta biết phương pháp dung hợp hố đen vũ trụ, hiện tại trong cơ thể người đã có hố đen vũ trụ, nhưng một phần hố đen bị khởi động lại, ta có thể giúp người khôi phục lại những hố đen bị khởi động lại kia."

"Chỉ cần người lưu lại ta, ta có thể dâng hết thảy trên người cho người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Lý do của người không đủ sức hấp dẫn."

Đứa bé nói: "Đại ca ta có ta ở bên cạnh, lo gì không cách nào có được hố đen vũ trụ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nhìn xem, một chút giá trị người cũng không có, ta không giết người cũng không được."

Mồ hôi trên trán Trần Hữu Dung tràn ra, trước ngực phập phồng bất định, vì sao mọi chuyện lại phát triển thành bộ dáng như vậy

giờ.

Chương 1376: Diệp Trường Sinh, người hốt ta (4)

Nàng ở ẩn nấp ngoài Tinh Tế Môn vô số năm tháng, sao không phát hiện ở trong vòng xoáy hỗn độn còn có thể có sinh linh tồn tại?

"Diệp Trường Sinh, người có thể giết ta, nhưng hãy để ta chết rõ ràng."

"Vì sao hẳn gọi người là đại ca, các người quen nhau từ khi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta vừa mới quen biết, về phần vì sao hẳn gọi ta là đại ca ca, hẳn là bởi vì mị lực của ta quá lớn."

Nói đến đây, ánh mắt hẳn dừng ở trên người đứa bé: "Vì sao người gọi ta là đại ca?"

Đứa trẻ nói: "Cảm giác, nhìn thấy người cảm thấy rất thân mật, ta vẫn luôn ngủ ở đây, người là người đầu tiên khiến ta cảm thấy rất thoải mái."

Diệp Trường Sinh nói: "Chủ yếu là chúng ta có duyên, đây là lần đầu tiên ta gặp người, cũng rất thích người."

"Bằng không, ta cũng sẽ không đưa Linh Hầu cho người chơi."

Nghe được hai người nói chuyện, Trần Hữu Dung cũng sắp khóc, chính mình trăm phương ngàn kế, kết quả là công giã tràng còn phải bồi thường tính mạng.

Thật sự là không cam lòng.

"Có phải người sợ không?"

"Có phải người sợ không?"

Diệp Trường Sinh nhìn Trần Hữu Dung, chậm rãi mở miệng nói: "Ban đầu ta không có ý định giết người, nhưng vừa rồi người lại động sát ý với ta."

Bịch.

Trần Hữu Dung trực tiếp quỳ xuống: "Diệp công tử, cầu xin người tha cho ta một mạng, ta nguyện ý vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh người."

Diệp Trường Sinh nói: "Lừa gạt ta một lần, người cảm thấy ta còn có thể tin tưởng người sao?"

Dứt lời.

Hắn kéo tay đứa bé, đi về phía Tinh Tế Tiên Cung: "Giết."

Ba lão giả lao xuống phía dưới, phát động tấn công Trần Hữu Dung, Diệp Trường Sinh và đứa bé đã tiến vào tiên cung.

Đứa bé nói: "Đại ca, nếu người thích đồ vật ở đây, có thể mang hết đi."

Diệp Trường Sinh giật mình, trước mắt là sách cổ, chí bảo và bản nguyên, nhìn hết thấy, hắn chỉ muốn nói một câu, phát tài.

"Tất cả cho ta?"

"Đại ca, không thích sao?" Đứa bé lạnh nhạt nói: "Nếu đại ca không thích, ta bắt nữ nhân kia vào, để cho đại ca... Vui sướng, vui sướng."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái này mà người cũng hiểu?

Đứa bé nói: "Đương nhiên, ta đã xem xong toàn bộ sách cổ nơi này, người không cần nhìn ta đáng chấp nhỏ, kỳ thật ta đã ở Tiên Cung này vô số năm tháng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người tên là gì, còn nhớ rõ không?"

Đứa bé lắc đầu: "Tên của ta nhiều lắm, lúc không bị phong ấn ở chỗ này, ta và chủ nhân cùng nhau ngao du vũ trụ vạn giới. Khi đó ta đã sắm vai vô số cường giả, thân phận đương nhiên là đáng sợ."

"Cho nên đến nay ta không có tên, nếu không đại ca đặt tên cho ta đi."

Đặt tên?

Diệp Trường Sinh suy tư trong nháy mắt: "Sau này ta sẽ gọi người là Trụ Nhất."

Trụ Nhất, ý gì?

Diệp Trường Sinh cười nói: "Lấy nghĩa vũ trụ đệ nhất, ta cảm thấy rất thích hợp với người."

Đứa bé gật đầu: "Đại ca lấy tên chính là không giống, vừa nhìn đã biết là người văn hóa."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại ca ta đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, trên thông thiên văn dưới rành đại lý, có thể nói là không gì không biết, không gì không hiểu."

Trụ Nhất nói: "Đại ca lợi hại như vậy sao? Vậy đại ca kia biết thân phận của ta là gì không?"

Về mặt Diệp Trường Sinh ngậy ra, xoay người đi về phía trước: "Trụ Nhất, vậy ta thu đồ đạc nơi này đi."

"Có thể." Trụ Nhất nói: "Đại ca, người biết thân phận của ta là gì không?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Cái tên này không biết nói chuyện phiếm.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Tinh Tế Môn hay không.]

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu]

Vừa dứt lời, tiên cung đột nhiên run rẩy, vô số đạo quang hội tụ cùng một chỗ, tràn vào trong đan điền của hắn.

Trụ Nhất thấy thế, nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: "Đại ca, người làm gì vậy, nơi này là nhà ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Trụ Nhất, là người bảo ta lấy đi."

Trụ Nhất: "..."

Hắn bảo Diệp Trường Sinh thu chí bảo, không phải ngay cả tiên cung mà cũng thu.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu thành công Tinh Tế Môn, đạt được Tinh Tế Tiên Cung, căn cơ hồ đen vũ trụ, bổ thiên thuật, quy nhất thuật.]

Phần thưởng đến.

Còn không ít.

Bổ thiên thuật và quy nhất thuật là thần thuật chí cường vũ trụ.

Dựa theo hệ thống giới thiệu, nếu hắn có thể nắm giữ hai thần thuật này, thực lực có thể tăng lên một cấp bậc.

Nhận lấy.

Tâm thần hắn vừa động, phía dưới hiển thị, phát hiện Tinh Tế Tiên Cung biến mất không thấy, mà ở trong Thần tháp Tử Dương có nhiều hơn một cột sáng mệnh môn vô biên.

Căn cơ của hồ đen vũ trụ?

Xem ra phải tìm thời gian chuyển dời nó đến Thương Khung Thần Cung.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Trụ Nhất: "Hình như người không vui."

Trụ Nhất nói: "Nhà không còn, sau này cũng không còn chỗ ngủ, ta có thể vui vẻ không?"

Vậy còn không đơn giản sao?

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, Thần tháp Tử Dương xuất

hiện trong tay: "Nơi này cho người ngủ được không?"

Chương 1377: Diệp Trường Sinh, người hốt ta (5)

Mắt Trụ Nhất sáng ngời: "Bảo bối tốt, ta thích, sau này sẽ ngủ ở chỗ này."

Dứt lời, hắn ném linh hầu cho Diệp Trường Sinh, hóa thành một vệt sáng tiến vào trong Thần tháp Tử Dương.

Chi chi.

Linh hầu phát ra hai tiếng kêu, biểu đạt bất mãn của nó đối với Trụ Nhất.

Ngay sau đó.

Trụ Nhất lại xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Đại ca, ta rất thích nơi này, hình như ta đã từng đi qua trong tháp, đáng tiếc ta không nhớ được."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thích là được rồi."

Lúc này.

Ba lão giả xuất hiện, bay xuống trước mặt Trụ Nhất, bọn họ cúi đầu, giống như cà tím sừng đánh.

Trụ Nhất nói: "Người chạy rồi."

Một lão giả nói: "Chủ nhân, nàng có một chí bảo, chúng ta qua loa."

Trụ Nhất tiện tay vung lên, lão giả trực tiếp bị đánh nát, hóa thành hư vô biến mất: "Ta không thích nghe nhất chính là giải thích."

Diệp Trường Sinh: "..."

Khá lắm, thủ đoạn sắc bén như vậy?

Nói giết thì giết?

Cường giả như vậy ở bên ngoài, tùy tiện một thế lực cũng là tồn tại chí cao vô thượng.

Nhìn thấy cảnh này.

Hai lão giả vội vàng khom người một cái: "Chủ nhân tha mạng."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đệ cũng muốn giết bọn họ?"

Trụ Nhất nói: "Trước không giết, giết tiếp sẽ không có. Nếu trong quá khứ, mỗi ngày ta sẽ giết một người."

Diệp Trường Sinh cố nén nội tâm chấn động: "Lão đệ, trước khi mỗi ngày người giết một cường giả như này?"

Trụ Nhất gật đầu: "Đại ca, một mực bị nhốt ở nơi này, cũng không có gì chơi, người hiểu ý của ta chứ?"

"Người là người ngoan độc." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

"Không cần nhìn ta tính tình tốt, nóng nảy vô cùng." Trụ Dần nhìn hai lão giả: "Sau này ta sẽ ở lại bên cạnh đại ca, các người hãy phụ trách bảo vệ an toàn của đại ca."

"Chuyện hôm nay không cần xảy ra."

Hai lão giả đồng thanh: "Chủ nhân yên tâm, chúng ta thề chết bảo hộ Diệp công tử."

Trụ Nhất quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Đại ca, hai người có đủ hay không, nếu không đủ thì người nói cho ta biết, ta tùy thời giúp người chế tạo."

Con người Diệp Trường Sinh phóng to, kinh hô một tiếng: "Con mẹ nó..."

Chế tạo bất cứ lúc nào?

Hóa ra hai lão giả trước mắt do Trụ Nhất chế tạo ra?

"Đại ca, người không cần kinh ngạc như thế, sau này ta sẽ mang cho người càng nhiều kinh hỉ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hai người là đủ rồi."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, hỏi: "Trần Hữu Dung sử dụng chỉ bảo gì, lại có thể chạy trốn trong tay các người."

Một lão giả nói: "Một thanh kiếm, có thể biến đổi tất cả thanh kiếm."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người không cần câu nệ như thế, ở lại bên cạnh ta thì thoải mái một chút, ta rất dễ ở chung."

"Còn không biết hai vị tên là gì?"

"Đại ca, ta cũng không có tên, bọn họ dám có sao?"

"Người mau đi ngủ, ta nói chuyện với hai người họ một chút." Diệp Trường Sinh nhìn lão giả bên trái: "Về sau người gọi là Diệp Vô."

Lại nhìn lão giả bên phải: "Người gọi là Diệp Dịch."

"Tạ ơn Thiếu chủ ban tên." Hai người khom người một cái, đồng thanh nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, theo ta đi ra ngoài."

Thân ảnh hắn chợt lóe, vọt tới phía vòng xoáy hỗn độn, quay đầu nhìn lại phát hiện hai người Diệp Vô, Diệp Dịch sau lưng đã ẩn núp.

Hắn hài lòng gật gật đầu, mỗi một lần đánh dấu đều có thu hoạch lớn như vậy, để cho người khác sống như thế nào?

...

Bên trong Tinh Tế Môn.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Tiêu Huyền: "Đại ca, chỉ còn lại hai người các nàng sao?"

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, về sau cũng đừng để ta ra tay với loại người yếu đuối này, luôn cảm giác ta đang bắt nạt người khác."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đại ca, vậy vì sao lưu lại hai người các nàng?"

Tiêu Huyền nói: "Huynh đệ ta và người, mỗi người một người, như thế nào?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Hắn lảng lạng nhìn Tiêu Huyền, giống như đang nói, đại ca, không nghĩ tới người là người như vậy.

Tiêu Huyền vội vàng nói: "Trường Sinh, người đừng hiểu lầm, ta để các nàng làm thị nữ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại ca, hai người đều cho người, ta thật sự không cần."

Sắc mặt Tiêu Huyền trầm xuống, vẻ mặt nghiêm nghị: "Không được, Cổ Tổ Tổ nhất định phải ở lại bên cạnh người."

Nói đến đây, hắn truyền âm cho Diệp Trường Sinh: "Hỗn Độn U Minh Khí trong cơ thể cô nương này có trợ giúp rất lớn với người."

"Đại ca đang giúp người đấy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đầu tiên là thị nữ, sau đó từ từ không thuần túy.

Nhưng hắn là một người rất, rất, rất trong sáng, mọi người đều biết điều này.

Tiêu Huyền thấy Diệp Trường Sinh không hề bị lay động: "Trường Sinh, thực lực của cô nương này không tồi, ở lại bên cạnh người, tiểu tử người cũng không thiệt thòi chút nào."

Cổ Tổ Tổ nói: "Diệp công tử cảm thấy ta không xứng làm thị nữ của người sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Diệp Vô, Diệp Địch đi ra đi."

Hai lão giả xuất hiện, khom người một cái: "Bái kiến Thiệu chủ."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Cổ cô nương, bọn họ là tùy tùng của ta, người có ưu thế gì so với bọn họ?"

Cổ Tố Tố: "..."

Chương 1378: Quy nhất thuật

Lúc này, một âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, bồi dưỡng khí vận chi nữ, hoàn thành nhiệm vụ đạt được khí vận phụng dưỡng.]

Diệp Trường Sinh giật mình, Cổ Tổ Tổ là khí vận chi nữ? Nhìn thế nào cũng không giống, chẳng lẽ là ta cướp số mệnh của nàng?

"Cổ cô nương, nể mặt đại ca ta, về sau người hãy ở lại bên cạnh ta."

Cổ Tổ Tổ nói: "Đa tạ Thiếu chủ."

Ngay sau đó.

Tiêu Huyền dẫn Tô Hồng Trang tiến vào Thần tháp Tử Dương.

Diệp Trường Sinh dẫn Cổ Tổ Tổ rời đi, trở lại bên ngoài Tinh Tế, bốn người Hùng Nhất Vũ thấy hân xuất hiện, vội vàng nghênh đón.

"Chủ nhân, người không sao chứ?"

"Không có việc gì."

Hùng Nhất Vũ hạ thấp giọng: "Thiếu chủ, sao nàng lại ở bên cạnh người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói Cổ cô nương sao, sau này nàng là thị nữ của ta."

Thị nữ?

Bốn người: "..."

Hùng Nhất Vũ lại nói: "Chủ nhân, Cổ Tổ Tổ chính là nhân vật ngoan độc, cẩn thận nàng bò lên... Giường người."

Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: "Lên giường của ta, muốn bước đi

phải vịn... tường.”

Chuyến đi đến Tù Thành đã kết thúc.

Còn thu hoạch thì sao?

Miễn cưỡng mạnh mẽ đi.

Diệp Trường Sinh vẫn hài lòng.

Hùng Nhất Vũ nói: "Chủ nhân, người đạt được đồ trong Tinh Tế Môn rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đạt được, ta chuẩn bị rời đi, các người tiếp tục ở lại chỗ này hay là rời đi với ta."

Hùng Nhất Vũ trầm mặc trong chớp mắt: "Chủ nhân, chúng ta ở đây vô số năm tháng, hiện tại chí bảo trong Tinh Tế Môn đã thuộc về chủ nhân, chúng ta không còn nhớ tới nữa."

"Bên cạnh chủ nhân có Thần Thú Vương, còn có nhiều cường giả như vậy, chúng ta muốn đi tìm tự do."

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ trụ lớn như vậy, các người cũng muốn đi xem, ta hiểu."

Nói đến đây, hắn nhìn Cổ Tổ Tổ: "Đi thôi, chúng ta trước tiên rời khỏi Tù Thành."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã đi ra ngoài Tù Thành, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Trụ Côn xuất hiện trong hư không.

Hắn ôm linh hầu, đứng ngay gần trên boong thuyền, ngay sau đó, năm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Ngao Thiên Hùng xuất hiện trên boong thuyền.

Ánh mắt Thái Sơ lóe lên, nhìn Cổ Tổ Tổ: "Tướng công, vị cô nương này là..."

"Nương tử, nàng là thị nữ của ta." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đại ca cứng rắn nhét cho ta, ta vốn không muốn."

Thái Sơ nhẹ nhàng gắt đầu: "Tướng công, chuyện Tù Thành đã kết thúc, kế tiếp, chúng ta đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh thấy Thái Sơ muốn nói lại thôi: "Có phải nương tử có nơi muốn đi hay không, cứ việc nói cho ta biết, tướng công đi với người."

Hiện tại bên cạnh hắn có Tiêu Huyền và Tru Nhất, muốn đi đâu thì đi, khối vô địch này hắn vẫn có quyền lên tiếng.

Thái Sơ nói: "Nữ Ma Quật, ta và Lạc Nhi thương lượng một chút, vẫn muốn đi Nữ Ma Quật xem một chút."

Diệp Trường Sinh gắt đầu: "Muốn đi, tướng công bồi các người."

Sư phụ hắn đã nói truyền thừa Nữ Ma Quật không thích hợp với hắn, nhưng bên cạnh hắn có nhóm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, sẽ luôn có một người thích hợp.

Thực lực của các nàng tăng lên sẽ không có bất cứ chỗ xấu nào với hắn.

Chờ sau khi kết thúc chuyến đi Nữ Ma Quật, lại đi tới Hạo Tộc cũng không muộn.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thiên Hùng, đi Nữ Ma Quật."

Thuộc hạ hiểu rồi.

Có Ngao Thiên Hùng dẫn đường, Diệp Trường Sinh trực tiếp tiến vào Thương Khung Thần Cung, căn cơ của hồ đen vũ trụ ở trong Thần tháp Tử Dương, cần phải chuyển nó vào trong Thần Cung.

Ngoài ra.

Trong Tinh Tế Tiên Cung, hắn lấy được vô số chí bảo, bản nguyên, mấy thứ này không có tác dụng lớn với hắn.

Nhưng sẽ là chí bảo tuyệt thế với những người khác trong Thần

Cung.

Căn cơ của hổ đen vũ trụ buông xuống Thần Cung, thần huy vạn trượng, đạo vận che trời, linh khí trong Thần Cung tăng lên một cấp bậc.

Mọi người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, hai tay Tàng Thất chấp lại: "A Di Đà Phật, Diệp huynh, người lại trở nên mạnh mẽ, vậy chúng ta đuổi theo như thế nào?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, giữa chúng ta hình như còn có một hồi luận bàn, nếu không tìm thời gian đánh một trận."

Tàng Thất đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thần huy trong hư không: "Thần Cung lại trở nên mạnh mẽ, bản tăng thích nhất là bế quan, có ai cùng nhau không?"

"Tiểu Không Không, muốn cùng nhau không, ta giao động tác lần trước chưa dạy xong cho người, không đúng, là võ kỹ."

Không Kiến lắc đầu: "Không cần, ta muốn đi ra ngoài lịch lãm, vẫn bế quan thì không có ích gì với cấp bậc của ta."

Thân ảnh Tàng Thất chợt lóe, vội vàng biến mất không thấy đâu, sợ Diệp Trường Sinh kéo hẳn luận bàn.

Lúc này.

Diệp Mạc Tà trầm giọng nói: "Trường Sinh, tu vi của ta gặp phải bình cảnh, muốn đi ra ngoài xông xáo một lần."

Diệp Trường Sinh nói: "Một người?"

Diệp Mạc Tà lại nói: "Một người."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Còn có ai muốn đi ra ngoài lịch lãm không?"

Chương 1379: Quy nhất thuật (2)

Nhóm người Không Kiến, Niếp Côn Lôn, Nhậm Ngã Cuồng, Khung, Cơ Phong Lưu, Vũ Linh Cơ, Nạp Lan Tuyết Y đi ra.

Diệp Trường Sinh nhìn mọi người, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Nếu các người tính toán rời khỏi Thần Cung đi lịch lãm, ta lại tặng các người một hồi cơ duyên."

"Con đường sau này phải tự mình đi, nếu ở bên ngoài lẩn lộn không nổi nữa, ngàn vạn lần đừng quay lại tìm ta, bởi vì bên cạnh ta không lưu lại phế vật."

Dứt lời, hẩn tiện tay vung lên, Trụ Hà Thần Thủy xuất hiện trước mặt mọi người. "Đi đi, vũ trụ vạn giới nhất định sẽ lưu lại thần thoại của các người."

"Ngày sau trở nên mạnh mẽ hơn, đừng làm bộ như không biết ta."

Mọi người khom người một cái, thi lễ với Diệp Trường Sinh, tiếp nhận Trụ Hà Thần Thủy, hóa thành từng vệt sáng biến mất trong Thần Cung.

Thật ra.

Trong lòng mọi người rất rõ ràng, không có chỗ nào tu luyện nhanh hơn Thương Khung Thần Cung, thế nhưng bọn họ cần thực chiến, lịch lãm và cơ duyên.

Bằng không, không có một thân cấp bậc, gặp được thực chiến sẽ kéo khổ.

Diệp Trường Sinh rất ủng hộ việc mọi người rời đi.

Bọn họ ở lại bên cạnh mình tất nhiên có thể trở nên rất mạnh, nhưng mỗi người đều có đạo của riêng mình.

Những người này đều tự do, không phải công cụ tu luyện, bọn họ cần tìm hiểu đạo thuộc về bọn họ trong vũ trụ.

Lấy Diệp Mạc Tà mà nói, ở bên ngoài mấy năm lịch lãm, hẳn tìm hiểu kiếm đạo áo nghĩa, có được kiếm đạo thuộc về mình.

Nhưng tu luyện trong Thần Cung, cấp bậc tăng lên nhanh chóng, rất nhanh đã gặp phải bình cảnh, đó là bởi vì hẳn không có chút tinh tiến nào ở việc lĩnh ngộ kiếm đạo.

Sau khi mọi người rời đi, Tàng Thất trở về, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, có chí bảo cho ta hay không?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Người không đi ra ngoài lịch lãm, chính là chờ ta cho người chí bảo sao?"

Tàng Thất cười nói: "Diệp huynh, người hiểu làm bần tăng, hòa thượng chủ yếu là muốn ở lại bên cạnh người."

"Hơn nữa, ở lại bên cạnh Diệp huynh, còn sợ không có đánh nhau sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, kẻ địch hiện tại của ta đều rất mạnh, tu vi của người là cấp Thủy Nguyên, sợ là còn chưa đủ."

"Diệp huynh, ta thích nhất là khiêu chiến vượt cấp." Tàng Thất không cho là đúng: "Thật ra, hiện tại hòa thượng rất mạnh."

Khiêu chiến vượt cấp?

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Diệp Vô, người đi ra."

Theo âm thanh hạ xuống, hai người Diệp Vô và Diệp Dịch xuất hiện, đứng ngay bên người Diệp Trường Sinh, bọn họ đều có tu vi cấp Quy Khư.

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, sau này hai người bọn họ bởi người tu luyện, khi nào người đánh bại bọn họ thì có thể đi đánh nhau với ta."

Tàng Thất đánh giá hai người Diệp Vô, phát hiện hẳn nhìn không thấu tu vi của hai người: "Hai vị tiền bối, các người có cấp bậc gì?"

Diệp Vô Đạm nói: "Tàng thứ sáu cấp Quy Khư."

Cấp Quy Khư?

Tàng Thất kinh hãi thất sắc, vừa định mở miệng nói chuyện, Diệp Trường Sinh lại nói: "Diệp Vô, hai người các người dẫn hắc đi tu luyện trước đi."

Không.

Không muốn.

Diệp Vô nắm lấy Tàng Thất, thân ảnh ba người biến mất, đi về phía sâu trong Thần Cung, từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, chính là âm thanh của Tàng Thất.

Không phải là tu luyện sao?

Tại sao lại kêu thảm thiết như vậy?

Người không biết còn tưởng rằng hai người Diệp Vô làm gì Tàng Thất.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới một chỗ Thần Cung, phát hiện Diệp Yêu Nhi còn đang tu luyện, vô cùng hài lòng gật gật đầu.

Hắc búng tay lên, hai đạo Huyền Băng bản nguyên bay ra, đi vào trong lòng Diệp Yêu Nhi, một đóa ấn ký băng liên nở rộ, xuất hiện ở mi tâm nàng.

Làm cho khí chất lạnh lùng cao ngạo của nàng càng thêm một sự quyến rũ và sinh khí.

Diệp Yêu Nhi tỉnh lại từ trong tu luyện, nhìn quanh bốn phía, phát hiện Diệp Trường Sinh đã không thấy đâu, lông mày nàng khẽ nhíu lại, chậm rãi đứng dậy, từ trong cung điện băng tuyết đi ra.

...

Trụ Côn.

Trên boong thuyền.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, thấy Trụ Côn ngừng đi về phía trước: "Thiên Hùng, đã xảy ra chuyện gì?"

Ngao Thiên Hùng chỉ vào hư không phía trước: "Thiếu chủ, phía trước trong hư không đột nhiên xuất hiện một luồng khí lưu ngăn cản Trụ Côn."

"Thái Sơ cô nương, các nàng đi kiểm tra."

"Ta đi xem một chút." Thân ảnh Diệp Trường Sinh lướt ra khỏi boong thuyền, giống như một đạo kiếm quang tiến vào trong luồng khí lưu kia.

Đang di chuyển về phía trước.

Thần thức của hắn bao phủ, tìm kiếm tung tích của bốn người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Mười Vạn, Chúc Cửu.

Phiến hư không này đột nhiên xuất hiện khí lưu khủng bố, sợ là không đơn giản như vậy.

Ngay khi hắn xuyên qua khí lưu, vẻ mặt đột nhiên biến đổi: "Không tốt, bị lừa rồi."

Phiến khí lưu quỷ dị này hẳn là một món chí bảo phóng thích ra, chỉ cần tiến vào trong khí lưu, nếu muốn đi ra ngoài sợ là rất khó.

"Diệp Trường Sinh, ngươi lại bị lừa."

Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Diệp Trường Sinh hí mắt: "Là nàng."

Âm thanh này nàng ta thật sự là quá quen thuộc.

Không phải ai khác, chính là Trần Hữu Dung.

Chương 1380: Quy nhất thuật (3)

Nữ nhân này thực sự đang điên cuồng tìm đường chết.

Chạy trốn khỏi Tinh Tế Tiên Cung, vốn tưởng rằng nàng ta sẽ ẩn nấp một khoảng thời gian, không nghĩ tới nhanh như vậy nàng ta đã đi ra làm yêu.

Giờ khắc này.

Trên hư không.

Ba bóng người xuất hiện, ngoại trừ Trần Hữu Dung ra, còn có hai lão giả.

Đây là gọi người giúp đỡ.

Một người cầm quyển tranh, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Đây là Diệp Trường Sinh? Cũng chỉ là như vậy."

Trần Hữu Dung nói: "Sư tôn, người này vô cùng gian trá, ngàn vạn lần không thể khinh thường."

Tinh Tế Chi Chủ nói: "Mạnh mẽ tới đâu, chỉ cần tiến vào Hoàn Vũ Cửu Huyền Đồ của ta, hẳn chắc chắn phải chết."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chờ sau khi toàn bộ bọn họ chết, tất cả mọi thứ trên người Diệp Trường Sinh đều thuộc về vi sư. "

Trần Hữu Dung yên lặng không thôi.

Một bên, một lão giả khác nói: "Vẫn là sư huynh lợi hại, không cần tốn nhiều công sức đã khống chế Diệp Trường Sinh."

"Có đôi khi, không thể địch lại, phải lấy trí." Tinh Tế Chi Chủ cười nói: "Ta cũng không tin Diệp Trường Sinh có thể phá vỡ Hoàn Vũ Cửu Huyền Đồ."

Ngay sau đó.

Trên Hoàn Vũ Cửu Huyền Đồi, vô lượng ánh sáng vàng bắn ra, s
Tinh Tế Chi Chủ bị dọa đến mức ném quyền trục ra ngoài.

Ầm.

Cửu Huyền Đồi bị chia làm hai, Diệp Trường Sinh dẫn theo hai nữ,
Diệp Thập Vạn và Chúc Cửu bay ra.

Tinh Tế Chi Chủ: "..."

Trần Hữu Dung: "..."

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, ánh mắt rơi vào trên người
Trần Hữu Dung: "Người đến chịu chết còn chưa tính, lại còn dẫn
theo hai lão đầu tử. Một bức tranh đã muốn kiểm soát ta, ba người
các người không khỏi quá ngây thơ."

Vẻ mặt Trần Hữu Dung đề phòng, quay đầu nhìn lại: "Sư phụ, hiện
tại làm sao bây giờ?"

Tinh Tế Chi Chủ mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động: "Nghe nói
bên cạnh người có rất nhiều cường giả, để cho bọn họ đi ra đi."

"Giết các người, cần gì huynh trưởng và lão đệ ta?" Diệp Trường
Sinh lạnh nhạt nói: "Nào, ta cho các người một cơ hội ra tay, các
người từ xa mà đến chịu chết cũng không dễ dàng."

Tinh Tế Chi Chủ nói: "Sư đệ, giết hẳn."

Lão giả bắn ra cấp Quy Khu, trong hư không gió nổi mây bay, tất
cả linh khí trong không gian trong nháy mắt hội tụ trên người lão
ta.

"Bạt Kiếm thuật."

Kiểm quang khai thiên, hội tụ thành một thanh kiếm khổng lồ
chém về phía Diệp Trường Sinh.

Chơi kiếm?

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, hai chân đạp không mà đi,
ngheh đón kiếm quang trước mặt: "Quy Nhất thuật"

Đại đạo quy nhất, chưởng thiên địa chi nguyên.

Diệp Trường Sinh phiêu hốt như tiên, nghênh đón kiếm lớn trước mặt, mây trôi nước chảy, không có chút sợ hãi nào.

Giờ khắc này.

Thiên địa chi nguyên, đại đạo chi linh bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, kiếm quang chém xuống, trong nháy mắt bị đồng hóa.

Sắc mặt Trần Pháp Thiên biến đổi: "Hắn... Hắn nuốt chửng kiếm khí của ta?"

Nuốt chửng?

Cũng không phải như thế.

Nói đúng ra, ở trước mặt Quy Nhất thuật, bất kỳ công kích nào cũng sẽ bị chuyển hóa.

Trong lúc Trần Pháp Thiên khiếp sợ, một cột sáng kiếm đạo xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, chính là Bạt Kiếm thuật mà lão ta mới phóng thích.

Đây...

Trần Pháp Thiên trầm tư không giải thích được, sao mình phóng thích công kích kiếm đạo lại để cho Diệp Trường Sinh làm của riêng?

"Trầm!" Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Kiếm lớn từ trên cao hạ xuống, tức giận đánh vào người Trần Pháp Thiên.

Bị kiếm khí của mình công kích, thật mẹ nó nghẹn khuất, nhưng một chút tính tình lão ta cũng không có.

Thân ảnh Trần Pháp Thiên lướt qua bay ngược ra sau, liên tiếp phóng thích công kích ngăn cản kiếm lớn rơi xuống.

Ầm.

Một kiếm chém xuống, không gian bị hủy.

Trần Hữu Dung và Tinh Tế Chi Chủ bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, hai người ngơ ngác nhìn về phía Trần Pháp Thiên.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc xảy ra.

Trần Pháp Thiên không còn nữa.

Tốt.

Vì sao lại như vậy?

Diệp Trường Sinh chỉ có tu vi cấp Thủy Nguyên đỉnh phong, lại có thể một kiếm giết chết Trần Pháp Thiên trong nháy mắt, có phải quá điên cuồng hay không.

Trần Hữu Dung bị một màn trước mắt dọa sợ, đột nhiên nghĩ đến lúc trước ở trong Tinh Tế Môn, Diệp Trường Sinh đã nói với nàng ta mình là vô địch.

Thẳng đến lúc vừa rồi nàng ta cũng không tin Diệp Trường Sinh vô địch, nhìn Trần Pháp Thiên bị oanh kích biến mất.

Nàng ta tin tưởng.

Diệp Trường Sinh thật sự vô địch.

Vượt cấp đánh một trận, có thể vượt qua ba cấp bậc lớn.

Không phải con người.

Trần Hữu Dung vẫn cảm thấy trên đấu trường, chiến lược mà Diệp Trường Sinh phóng thích chính là trần nhà của hắn.

Sai lầm lớn, người vĩnh viễn không biết Diệp Trường Sinh mạnh mẽ.

“Sư phụ, sư thúc bị giết, chúng ta nên rút lui trước đi!”

Tinh Tế Chi Chủ nói: "Vi sư tới vì hắn, há có thể nói đi là đi?"

Trần Hữu Dung nói: "Sư phụ, đồ nhi đánh giá thấp Diệp Trường Sinh, chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này, chờ tìm được càng nhiều cường giả, cùng nhau chém giết hắn."

Chương 1381: Di thất diện vị, Hồng Mông Huyền Môn

"Đồ nhi nói có lý." Tinh Tế Chi Chủ gật đầu, thân ảnh chợt lóe, chuẩn bị chạy trốn.

Trần Hữu Dung: "..."

Diệp Trường Sinh thấy hai người muốn chạy trốn, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Gặp được ta, còn muốn trốn?"

"Quên nói cho các người biết, ta còn có một cái tên gọi là tuyệt diệt."

Dứt lời, hần biến mất tại chỗ, đuổi theo hai người, một vệt sáng từ trong cơ thể bay ra.

Tháp Ngục Kiếm.

Rất lâu chưa sử dụng.

Hần suất chút nữa quên mất mình còn có chí bảo như thế.

Kiểm khí vạn trượng cần nuốt chư thiên.

Tinh Tế Chi Chủ phát hiện sau lưng truyền đến hơi thở nguy hiểm, xoay người nhìn qua, con người phóng to, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Đây là tháp gì?

Thoáng qua.

Tháp Ngục Kiếm vượt qua hai người Trần Hữu Dung, một bóng người đứng ngay ngắn trên đỉnh tháp, tư thế tiên tư tú dật, tựa như tiên trong tranh.

Hai tay Diệp Trường Sinh chấp sau lưng mà đứng, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng ở trên người hai người: "Chạy, các người tiếp tục chạy."

"Gọi đi, cho dù các người gọi rách cả cổ họng, cũng không ai có thể cứu người."

Tinh Tế Chi Chủ: "..."

Trần Hữu Dung: "..."

Bọn hần không gọi.

Diệp Trường Sinh lại nhục nhã bọn hần, thật sự quá đáng.

Ngay sau đó.

Tháp Ngục Kiếm mở ra, từng cổ kiếm bay ra, bay lượn trên cửu thiên, vờn quanh trên người hai người.

Vòng xoáy kiếm khí che trời cản nuốt hai người, tựa như vòi rồng, cuốn hai người bọn họ vào trong tháp Ngục Kiếm.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, tháp Ngục Kiếm bay vào trong tay: "Một bức tranh đã muốn vây giữ ta, gây thơ, gây thơ, quá gây thơ."

Theo âm thanh hạ xuống, thân ảnh hần hóa thành một vệt sáng tiến vào trong tháp Ngục Kiếm.

Kiếm khí gào thét, tựa như gió mạnh.

Vô Danh Kiếm Bì và Huyền Thiên Kiếm Bì phóng xuất ra hai đoàn kiếm khí tràn ngập trong mỗi một tắc không gian trong tháp.

Bao bọc Tinh Tế Chi Chủ và Trần Hữu Dung trong đó, từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, quanh quẩn ở trong tháp.

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng kêu nữa, ta đã nói rồi, các người kêu rách cổ họng cũng không có người cứu."

Tinh Tế Chi Chủ nói: "Rốt cuộc người là ai, vì sao mạnh mẽ như vậy?"

"Mạnh mẽ?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Sao ta cảm thấy bình thường đây, có phải các người quá yếu hay không?"

Tinh Tế Chi Chủ: "..."

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Trần Hữu Dung: "Người cũng đã chạy trốn, vì sao còn muốn trở về chịu chết, mang theo hai phế vật đã muốn giết ta?"

"Người vẫn không hiểu ta."

Trần Hữu Dung nói: "Diệp công tử, ta sai rồi, thả ta đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Buông tha cho người, người cho rằng ta sẽ thương hương tiếc ngọc sao? Thật không may, ta không phải là loại người đó."

"Hưởng thụ thật tốt thời gian cuối cùng đi!"

Kiểm khí tàn sát bừa bãi, trên người Trần Hữu Dung đầy vết thương, máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

Chật vật đến cực điểm.

Giờ khắc này, phòng tuyến trong lòng nàng ta hoàn toàn sụp đổ.

Vì sao phải để cho nàng ta gặp Diệp Trường Sinh?

Tại sao Diệp Trường Sinh lại xuất hiện ở Tù Thành?

"Hai vị chậm rãi hưởng thụ, ta sẽ không bồi các người nữa."

Tinh Tế Chi Chủ thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi: "Diệp tiểu hữu, chúng ta nói chuyện đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói chuyện, người nói, ta nghe."

Tinh Tế Chi Chủ nói: "Lão phu sai rồi, không nên ra tay với người, ta nguyện ý hiến ra hết thân, cầu tiểu hữu tha cho ta một mạng."

"Ta từ chối!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Giết các người, tất cả vẫn thuộc về ta."

Diệp tiểu hữu.

Diệp tiểu hữu.

Âm thanh của Tinh Tế Chi Chủ truyền ra trong tháp, Diệp Trường Sinh đã rời đi, trong mắt hắn, Tinh Tế Chi Chủ và Trần Hữu Dung chỉ là nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới.

Trên boong thuyền.

Hai người Thái Sơ, An Lạc Nhi thấy Diệp Trường Sinh trở về, vội vàng tiến lên: "Tướng công, hai người kia đi đâu vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết."

Thái Sơ gật gật đầu: "Là chúng ta lỗ mãng, để tướng công rơi vào nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Bọn họ tới vì ta, làm sao có thể trách các người đây."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Còn bao lâu nữa thì đến Nữ Ma Quật?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Hồi Thiếu chủ, nửa tháng."

Diệp Trường Sinh nói: "Tăng tốc đi."

...

Tinh vực vô tận.

Sương mù đen xẹt qua, một bóng người đi ra, không phải ai khác, chính là Ngao Hoàng.

Trở về.

Cuối cùng ta cũng trở về.

Thiếu chủ, ta tìm được Di Thất Diện Vị.

Giọng nói Ngao Hoàng có chút kích động.

Tìm nhiều năm như vậy, rốt cục hắn cũng tìm được chỗ trong trí nhớ.

"Lão Bạch, ta đã trở lại, người nhớ ta không?"

Theo âm thanh hạ xuống, hắc huyễn hóa thành bản thể, bay lượn trên đỉnh cửu thiên, nhanh chóng vọt tới tinh vực.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Ngao Hoàng đi về phía trước ngừng lại, cách đó không xa có một bóng người xuất hiện, hắc vệt vàng huyễn hóa thành người nghênh đón.

"Chư vị đây là muốn đi tới nơi nào?"

Một lão giả đánh giá Ngao Hoàng: "Các hạ muốn đi Di Thất Diện Vị?"

Ngao Hoàng gật đầu: "Các người tới đi Di Thất Diện Vị?"

Chương 1382: Di thất diện vị, Hồng Mông Huyền Môn (2)

Lão giả nói: "Một tháng trước Di Thất Diện Vị mở ra, chúng ta đến tìm kiếm cơ duyên, đáng tiếc cái gì cũng không có được, suýt nữa chôn mạng ở chỗ này."

Ngao Hoàng nói: "Các hạ có thể nói cho ta nghe một chút, Di Thất Diện Vị đã xảy ra chuyện gì không?"

Lão giả quay đầu lại nhìn, bộ dáng kinh hồn chưa tỉnh: "Hồng Mông Huyền Môn ra tay trấn áp sinh linh trên Di Thất Diện Vị, mang toàn bộ bọn họ đi."

Hồng Mông Huyền Môn?

Ngao Hoàng cảm thấy hoảng sợ: "Theo ta được biết, ở Di Thất Diện Vị, ngoại trừ Ải Nhân, tinh linh ra, còn có một nhân loại và một con thần thú, thực lực của bọn họ rất mạnh."

Lão giả gật đầu: "Đích xác có một kiếm tu và một con Bạch Sư thần thú, thực lực của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, nếu không phải bởi vì sự tồn tại của bọn họ, Hồng Mông Huyền Môn cũng sẽ không hao phí thời gian dài như vậy."

"Đáng tiếc cuối cùng bọn họ vẫn bại, bị Hồng Mông Huyền Môn mang đi."

Dứt lời, lão giả dẫn theo mọi người bên cạnh biến mất ở trên hư không.

Trong lòng Ngao Hoàng dờn sông lấp biển, vừa mới tìm được Di Thất Diện Vị đã nghe được tin tức lão Diệp và lão Bạch bị bắt.

Hồng Mông Huyền Môn?

Vì sao bọn họ phải ra tay với lão Diệp, chẳng lẽ là bởi vì lão Bạch?

Thân ảnh Ngao Hoàng biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đến Di Thất Diện Vị, nơi này đã từng là nơi hắn sinh sống.

Nhìn hết thấy trước mắt, giống như đã qua mấy đời, hắn vốn tưởng rằng tìm được Di Thất Diện Vị thì có thể đoàn tụ với lão Diệp, lão Bạch.

Đã từng ở chỗ này sinh hoạt không buồn không lo, hiện giờ trải qua đại chiến, đã là cảnh hoang tàn khắc nơi.

Những người bạn nhỏ đáng yêu, không còn dấu vết của họ.

Đột nhiên.

Hắn nhận thấy được một hơi thở sinh linh, vệt vàng bay qua, dưới một gốc cây đại thụ chọc trời ngã xuống đất, phát hiện một Ải Nhân hấp hối.

Bịch.

Tiện tay vung lên, cây cổ thụ bay đi, Ngao Hoàng đi tới trước mặt Ải Nhân, thương thế của người sau quá nặng, căn bản không cách nào di chuyển, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngao Hoàng chậm rãi đỡ Ải Nhân dậy, lấy ra Thần Thủy Trụ Hà mà Diệp Trường Sinh để lại cho hắn, đưa vào trong miệng Ải Nhân.

Ngay sau đó.

Trên người Ải Nhân hiện lên một đoàn ánh sáng, vết thương nhanh chóng khép lại, rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu.

Một tiếng thét chói tai, Ải Nhân giãy dụa từ trong tay Ngao Hoàng, cuộn mình, bộ dáng vô cùng sợ hãi.

Ngao Hua nói: "Người không biết ta sao? Ta là con rồng đen đã từng sống ở đây."

Vừa dứt lời, sau lưng hắn xuất hiện một đoàn long ảnh thật lớn, sợ hãi trong mắt Ải Nhân tiêu tán: "Sao người lại trở lại, nơi này quá nguy hiểm, vẫn mau rời đi đi!"

Ngao Hoàng ôm Ải Nhân vào trong ngực, bay lên trời, bay ra ngoài Di Thất Diện Vị: "Chờ đến nơi an toàn, nói cho ta biết nơi này đã

xảy ra chuyện gì.”

Ái Nhân gật gật đầu: "Mau đi, đội tuần tra của Hồng Mông Huyền Môn rất nhanh sẽ trở lại.”

Còn có đội tuần tra?

Hồng Mông Huyền Môn không có ý định lưu lại một người sống?

Trong lòng Ngao Hoàng lửa giận thiêu đốt, mang theo Ái Nhân nhanh chóng đi về phía trước, đột nhiên sau lưng truyền đến một hơi thở nguy hiểm.

Hắn quay đầu lại nhìn lại, từng bóng người ngạo nghễ đứng trên phi kiếm, đang vây quanh hắn.

"Tới thật đúng lúc."

Ngay khi hắn chuẩn bị quay đầu trở về chém giết người tới, Ái Nhân nói: "Đừng xúc động, bọn họ chỉ là đội tuần tra, một khi người giao chiến với bọn họ, rất nhanh sẽ dẫn tới cường giả siêu cấp của Hồng Mông Huyền Môn.”

Ngao Hoàng mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, nếu không phải vì truyền tin tức cho Diệp Trường Sinh, lấy tính tình nóng nảy của hắn sẽ hung hăng làm một hồi.

Nói về tốc độ phi hành, hắn chưa từng thua.

Những người này ngự kiếm đã muốn đuổi theo hắn, vậy hắn còn làm rộng gì chứ?

Trên một ngọn núi.

Thân ảnh Ngao Hoàng xuất hiện, Ái Nhân nháy ra khỏi ngực hắn: "Chúng ta nghỉ ngơi tiếp tục đi đường đi, nếu như bị đuổi kịp, bọn họ sẽ giết người.”

"Người nói cho ta biết, Di Thất Diện Vị đã xảy ra chuyện gì, vì sao Hồng Mông Huyền Môn lại ra tay với các người, lão Bạch và lão Diệp cũng bị bắt rồi sao?"

Trên đỉnh núi.

Tiểu Ải Nhân vẫn hơi bối rối, bộ dáng kinh hồn chưa định: "Những người đó sẽ không đuổi theo nữa chứ?"

Ngao Hoàng nói: "Không cần lo lắng, có ta ở đây, người sẽ không có việc gì."

Tiểu Ải Nhân gật đầu: "Người rời khỏi Di Thất Diện Vị thời gian quá dài, trong lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, ngay trước đó không lâu, Di Thất Diện Vị đột nhiên mở ra."

"Tất cả sinh linh mừng rỡ như điên, cho rằng rốt cục có thể lấy lại tự do, ai ngờ Hồng Mông Huyền Môn mở ra Di Thất Diện Vị, bọn họ hướng về phía lão Bạch."

"Diệp tiên sinh vì cứu lão Bạch đã liên tiếp chém giết ngàn người Hồng Mông Huyền Môn, một cường giả áo đen cuối cùng ra tay đánh bại Diệp tiên sinh."

Sắc mặt Ngao Hoàng trầm xuống: "Sau đó lão Bạch và Diệp tiên sinh bị mang đi?"

Chương 1383: Năm nào cũng bị lừa, bị lừa không giống nhau

Tiểu Ải Nhân lắc đầu: "Lão Bạch bị mang đi, Diệp tiên sinh đuổi theo, người áo đen đánh bại Diệp tiên sinh, nhưng hắc cũng bị trọng thương."

Ngao Hoàng nói: "Lão Diệp vẫn trâu bò, giống như con trai hắc."

Tiểu Ải Nhân lại nói: "Ngoại trừ lão Bạch ra, những sinh linh khác trong Di Thất Diện Vị cũng bị mang đi, bọn họ giống như đang tìm kiếm thứ gì đó."

"Đáng thương cho Ải Nhân Tộc chúng ta, chúng ta chỉ biết rèn sắt, cái gì cũng không biết làm, bọn họ mạnh mẽ như vậy lại chỉ biết bắt nạt chúng ta nhỏ yếu."

Ngao Hoàng nhìn Tiểu Ải Nhân trước mắt: "Người thật sự rất đáng thương, nếu không phải gặp được ta, người cũng đã chết."

"Yên tâm, từ giờ phút này trở đi, sau này người sẽ ở lại bên cạnh ta."

Tiểu ả nhân đáng thương nói: "Ta chỉ biết rèn sắt, cũng không biết làm những thứ khác."

Ngao Hoàng nói: "Không có việc gì, ta dẫn người đi gặp một người, hắc sẽ an bài cho người."

Dứt lời.

Thân ảnh hai người chột lóe lên biến mất trên đỉnh núi, không biết qua bao lâu, đội tuần tra của Hồng Mông Huyền Môn mới xuất hiện, nhưng ngay cả bóng dáng Ngao Hường bọn họ cũng không tìm được.

Một nam tử mặc áo giáp đen trầm giọng nói: "Xem ra tin tức của Môn chủ không sai, ở trong Di Thất Diện Vị đích xác có một con con rồng đen ẩn nấp."

"Có điều, sao con rồng đen này có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của Môn chủ, lại để nó chạy trốn mất dạng."

"Trở về trước, nhất định phải nắm bắt việc này cho Môn chủ."

...

Ngày hôm nay.

Trụ Côn ngừng lại trong hư không.

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Đến Nữ Ma Quật rồi?"

Ngao Thiên Hùng giơ tay lên chỉ vào một tử tinh phía trước: "Thiếu chủ, Nữ Ma Quật ở trên tử tinh phía trước."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nơi này tràn ngập tử khí, thi độc nồng đậm, sợ là người bình thường không cách nào để dàng tiến vào."

Ngao Thiên Hùng nói: "Nữ Ma Quật được gọi là mười bí ẩn lớn chưa được giải quyết của vũ trụ, phạm là tu sĩ tiến vào nơi này, cuối cùng đều sẽ chết một cách ly kỳ."

"Có người nói linh hồn nữ ma Hàn Vũ đã chạy thoát, lấy tử tinh này làm cửa riêng, chuyên môn dùng để tu luyện."

Bộ dạng rất nguy hiểm.

Hai vị nương tử lát nữa phải theo sát ta.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

An Lạc Nhi nói: "Tướng công, để Yêu Nhi tiến vào với chúng ta đi."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, Thương Khung Thần Cung mở ra, bóng dáng xinh đẹp của Diệp Yêu Nhi bay ra, rơi xuống trên boong thuyền.

"Yêu Nhi gặp qua Thiếu chủ."

"Không cần đa lễ, theo ta tiến vào Nữ Ma Quật." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Thiên Hùng, Thập Vạn, A Cửu, ba người các người ở lại trên Trụ Côn chờ đi."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nơi này ma khí mênh mông mạnh mẽ, chính là cơ duyên ta vẫn tìm kiếm, ta có thể theo Thiếu chủ tiến vào chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, cùng nhau tiến vào."

Sau khi Trụ Côn bị thu đi, Diệp Trường Sinh dẫn theo mọi người đạp không mà đi, nhanh chóng vọt tới tử tinh phía trước.

Đang di chuyển về phía trước.

Hắn bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết trong cơ thể, kiểm Vãn Thần trong cơ thể bay ra ngoài, một chút hàn quang bắn ra, nơi đi qua, tử khí và thi độc bị phá vỡ.

Kiểm Vãn Thần điên cuồng cắn nuốt tử khí trên tử tinh, thân kiếm nổ vang, vô lượng kiếm khí bắn ra.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng bắt đầu cắn nuốt tử khí, dưới sự vận hành của Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, tử khí giống như đại dương cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể hắn.

Diệp Trường Sinh không gấp gáp đi luyện hóa những tử khí này, mà thu chúng vào trong Thần tháp Tử Dương.

Ngao Thiên Hùng nhìn thấy một màn này, khiếp sợ vạn phần: "Thiếu chủ quả nhiên không giống bình thường, lại dễ dàng chiếm tử khí người người kiêng kỵ làm của riêng."

Chúc Cửu quay đầu nhìn về phía Ngao Thiên Hùng: "Đó là người còn chưa đủ hiểu Thiếu chủ, chờ người thật sự hiểu rõ, người sẽ biết không có chuyện gì mà Thiếu chủ không làm được."

"Chính là vô địch như vậy, người nói có tức người hay không."

"Có phải cảm thấy ở lại bên cạnh Thiếu chủ áp lực rất lớn không?"

Ngao Thiên Hùng gật đầu: "Có chút."

"Ta cũng vậy, luôn sợ một ngày nào đó kéo chân Thiếu chủ." Chúc Cửu trầm giọng: "Không nói nữa, ta phát hiện ma khí mạnh mẽ, cơ duyên của ta tới rồi."

Ngao Thiên Hùng thấy Chúc Cửu chuẩn bị rời đi, đi tới chỗ sâu của tử tinh, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Đừng xúc động, đi cùng với Thiếu chủ đi."

Chúc Cửu nói: "Không có việc gì, ta quen ma khí này, có thể nắm chắc."

Ngao Thiên Hùng: "..."

Tử tinh mờ ảo, tựa như một mảnh hỗn độn.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, điên cuồng cắn nuốt tử khí, năm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thập Vạn, Ngao Thiên Hùng đứng ở sau lưng hắn.

Thời gian trôi đi từng chút từng chút, ánh mắt năm người lo lắng nhìn Diệp Trường Sinh, cắn nuốt nhiều tử khí như vậy, thân thể hắn chịu được sao?

Chương 1384: Năm nào cũng bị lừa, bị lừa không giống nhau (2)

Diệp Thập Vạn nói: "Thiếu chủ muốn cắn nuốt toàn bộ linh khí trên tử tinh này, có thể cần một chút thời gian, chúng ta cũng có thể tu luyện, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi."

Nuốt chẳng tất cả?

Ngao Thiên Hùng âm thầm líu lưỡi, một tử tinh ẩn chứa bao nhiêu linh khí và tử khí, đó là không thể đánh giá.

Cơ thể con người ẩn chứa nhiều linh khí như vậy, thân thể sẽ nổ tung mà chết.

Hắn quay đầu nhìn lại: "Thập Vạn, Thiếu chủ sẽ không có việc gì chứ?"

Diệp Thập Vạn nói: "Thao tác thông thường, không cần có bất kỳ lo lắng gì."

Đây chính là phương thức chính xác cắn nuốt linh khí.

Không biết đã qua bao lâu.

Tử tinh hỗn độn hắc ám dần dần sáng lên, khí đen tràn ngập trên tử tinh bị cắn nuốt không còn.

Ngao Thiên Hùng bị chấn động nói không nên lời, đi theo Diệp Trường Sinh cũng một khoảng thời gian, mỗi một lần đều cho hắn kinh hỉ không giống nhau.

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi, đứng lên: "A Cửu đâu?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Hồi Thiếu chủ, tiến vào chỗ sâu tử tinh, nói là cơ duyên của hắn tới."

Diệp Trường Sinh nói: "Lớn tuổi rồi, vẫn còn nóng nảy như thế."

Dứt lời.

Hắn dẫn theo năm người nhanh chóng đi tới: "A Cửu phỏng chừng có nguy hiểm, tử khí và thi độc nơi này chỉ là kỹ thuật che mắt mà thôi, nơi nguy hiểm thật sự là khu vực hạch tâm của tử tinh."

"Rốt cuộc nơi đó có cái gì, cho dù là ta cũng không có biện pháp dò xét."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, A Cửu cố ý muốn đi, không khuyên được."

Diệp Trường Sinh nói: "Việc này không trách người, trước tiên mau chóng tìm được hắn."

A.

Cửu mạng.

Thiếu chủ, cứu ta.

Từng tiếng hô to truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện Chúc Cửu hoảng hốt chạy bừa: "A Cửu, nơi này."

Chúc Cửu đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, sợ tới mức sờn tóc gáy, trong nháy mắt khi nhìn thấy mọi người, suýt chút nữa không căng thẳng đã khóc ra.

Diệp Trường Sinh nói: "A Cửu, đã xảy ra chuyện gì?"

"Thiếu chủ, ta ở chỗ này chạy gần nửa tháng, quá mệt mỏi." Chúc Cửu thở hổn hển: "Lúc trước ta tiến vào nơi này, phát hiện có một đoàn ma khí mạnh mẽ, vốn định cắn nuốt nó để tăng lên tu vi, tuyệt đối không nghĩ tới đoàn ma khí thông linh kia lừa gạt ta."

"Năm nào cũng bị lừa, bị lừa không giống nhau."

Theo âm thanh hạ xuống, ông vội vàng trốn ở sau lưng Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, nó lại tới."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, vân đạm phong khinh, hắn đã phát hiện có một hơi thở đang tới gần từ lâu.

Một đoàn ma khí màu đen xuất hiện cách đó không xa.

"Khắc khặc."

"Tử Tinh đã lâu không náo nhiệt như vậy."

"Ta ngửi thấy mùi máu tươi."

"Ngũ Đức thần thể, Thái Thượng và La Sát hợp thể, Huyền Băng thần thể, nhiều thần thể như vậy, ta nên lựa chọn thân thể nào?"

Ma khí màu đen phát ra thanh âm bén nhọn, theo đó, huyền hóa thành một bóng dáng xinh đẹp, tuy rằng nữ tử trước mắt chỉ có một đường nét, nhưng dáng người hoàn mỹ vô song.

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, nàng có thể là nữ ma hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải, nữ ma không thể yếu như vậy."

Ánh mắt nữ tử rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Người là người duy nhất trong này mà ta nhìn không thấu."

"Có thể cắn nuốt tử khí ta lưu lại mà không chết, thần thể của người không đơn giản."

"Không biết các hạ là ai, chúng ta tới tìm nữ ma, không muốn giết người, xin người tránh ra."

Diệp Trường Sinh vân đạm phong khinh nói, bởi vì hắn nắm chắc đánh bại nữ tử trước mắt, trên người nữ nhân này có ma khí ngập trời.

Cho dù không phải nữ ma thì cũng có thiên ti vạn lữ quan hệ với nữ ma tuyệt thế kia.

Nữ tử nói: "Muốn biết thân phận của ta, đi theo ta đi!"

Diệp Trường Sinh vừa muốn đứng dậy, một bên Chúc Cửu vội vàng nói: "Thiếu chủ, đừng mắc lừa."

Lúc trước ông chính là bị nữ tử lừa gạt, không muốn Diệp Trường Sinh giẫm lại vết xe đổ.

"A Cửu, người thấy ta giống như là người sẽ bị lừa sao?" Diệp Trường Sinh nói: "Ta thật sự cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của người."

Chúc Cửu: "..."

Quá tổn thương.

Ông cũng là người bị hại.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đuổi theo, những người khác theo sát phía sau, Ngao Thiên Hùng đi tới bên người Chúc Cửu: "Không nghe lời khuyên, suýt chút nữa bị đánh chết, người bảo ta nói cái gì cho phải."

Chúc Cửu ngăn ra, thì ra chú hề chính là mình.

Đang di chuyển về phía trước.

Thần thức của Diệp Trường Sinh bao phủ trên tử tinh, khóe miệng nhắc lên một ý cười lạnh, với chỉ số thông minh của hắn, nữ tử trước mắt còn muốn lừa gạt hắn.

Không biết hắn ghét nhất là người khác lừa dối hắn sao?

Nữ tử xinh đẹp ngừng lại, xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: "Nữ ma các người muốn tìm ở chỗ này."

"Nơi này tên là Nữ Ma Quật, muốn tìm cái gì thì tiến vào đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy ta rất dễ lừa gạt hả?"

Xuy.

Một kiếm bay ra, chỉ thẳng vào người nữ tử.

Chương 1385: Ta tới diệt môn, xin chỉ giáo

Nhìn thấy một màn này, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Diệp Thập Vạn nhao nhao ra tay, từng công kích hội tụ trên người nữ tử.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, tử tinh chấn động lay động, nữ tử bay ngược ra ngoài, lần thứ hai hóa thành một đoàn ma khí màu đen.

“Người dám ra tay với ta!”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân thì ta sẽ không đánh ngươi, hơn nữa ngươi chỉ là một luồng ma khí.”

“Người lừa gạt ta, đều chết rất thảm.”

Nữ tử cười lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi, còn muốn giết ta?”

Diệp Trường Sinh không nói gì, trên người hần bắn ra uy áp, sát giới bùng xuống bao trùm trên tử tinh.

Cùng lúc đó, từng phi kiếm bay lượn trên không, hình thành vòng xoáy kiếm khí ngập trời bao phủ trên người nữ tử.

“Ta không giết được ngươi, nhưng ta có thể luyện hóa ngươi.”

Dứt lời, ánh lớn Thần Ma che trời xuất hiện, hơi thở cổ xưa bao trùm, từng dấu tay từ trên cao hạ xuống.

Trong lúc nhất thời.

Chưởng lớn che trời, chúa tể trời đất

Dường như một dấu tay này hạ xuống sẽ đập nát toàn bộ tử tinh.

Thần Ma chúa tể ẩn.

Từng đánh dấu rừng rậm Phiếu Miếu, đạt được Thần Ma tam thức, trước kia Diệp Trường Sinh chỉ dùng qua hai thức đầu tiên, Thần Ma vạn tượng và Thần Ma bất tức.

Giờ khắc này.

Nữ tử hơi bối rối: "Người đúng là hậu duệ của Thần Ma Tộc, thời gian trôi qua, từng là một trong mười chủng tộc mạnh lại một lần nữa xuất hiện."

"Quên đi, không giả vờ, ta ngả bài, thật ra ta chỉ là ma khí mà nữ ma phóng thích huyễn hóa ra."

"Công tử đừng giết ta, ta sẽ dẫn người đi Nữ Ma Quật chân chính."

"Chỉ là nơi đó quá hung hiểm, cho dù là ta cũng phải tránh xa."

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta không giống nhau, người yếu như vậy, đương nhiên là không dám tới gần."

"Dẫn đường, nếu dám lừa gạt ta, người sẽ tan thành mây khói."

Dứt lời, chư kiếm trở về trong cơ thể hắn, Thần Ma chúa tể ẩn biến mất không thấy, thế nhưng sát giới vẫn bao phủ trên tử tinh.

Dưới sự dẫn dắt của nữ tử, mọi người lần thứ hai lướt tới sâu trong tử tinh, sợ bóng sợ gió, làm cho người ta sởn tóc gáy.

Ma khí vô biên vô tận xuất hiện, huyễn hóa ra vô số đồ đồ kỳ dị, không gian giống như dừng lại.

Những đồ đồ kỳ quái kia ở trên không trung không nhúc nhích, bộ dáng sống động như thật, lúc nào cũng có thể bay lượn cửu thiên, phát động tấn công với bọn họ.

"Vực sâu vạn trượng phía trước chính là Nữ Ma Quật, đại ma mà các người muốn tìm đang ở dưới đáy vực sâu."

"Từ sau khi Nữ Ma Quật xuất hiện, các người là người thứ mười ngàn tám trăm lẻ sáu."

"Tu sĩ nhân tộc đi tới nơi này chỉ có không tới ngàn người, nhưng bọn họ tiến vào đáy vực sâu nhưng cũng không đi ra."

Diệp Trường Sinh híp mắt, nhìn đồ đằng tĩnh lặng trong hư không: "Những thứ này là đồ đẳng gì, chúng nó sẽ sống lại sao?"

Nữ tử nói: "Sẽ sống lại, nhưng không có quy luật có thể nói, cho nên nếu các người tính toán tiến vào đáy vực sâu, nhất định phải chuẩn bị tâm lý."

"Ta biết nhiều như vậy, hiện tại có thể thả ta rời đi chứ?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không, người còn có điều gì đó chưa nói, ta hy vọng người làm một nữ tử thành thật."

"Ta thật sự không lừa gạt người." Nữ tử có chút sốt ruột: "Công tử cũng không thể để ta dẫn người đi."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đang có ý này, người ở phía trước, ta yên tâm."

Nữ tử muốn từ chối, phát hiện uy áp sát giới rơi vào trên người mình, chỉ có thể kiên trì đồng ý.

"Được, tốt, tốt, ta đồng ý với người."

"Nhưng người phải đảm bảo an toàn cho ta."

Ngay sau đó, nàng dẫn mọi người bay xuống, bay về phía đáy vực thăm, ngay khi họ rời đi, những đồ đằng dừng lại đột nhiên di chuyển.

Bóng tối tràn ngập, như thể màn đêm vĩnh cửu buông xuống.

Từng người bao trùm hạ xuống, vọt tới đáy vực sâu.

...

Giờ khắc này.

Trong tình vực vô tận.

Một tòa cung điện Thiên Khuyết xuất hiện trên cửa tiêu, quy mô

mênh mông hoành tráng, chấn nhiếp lòng người, làm cho người ta nhìn mà thần phục.

Cung điện này chính là nơi của Hồng Mông Huyền Môn.

Một ánh sáng trắng bắn tới, bóng người từ trong không gian đi ra, một bộ y phục màu xanh, phác cây thanh nhã.

Người này không phải ai khác, chính là Diệp Chiến Thiên.

Hai tay ông chấp sau lưng mà đứng, tung tiếng như sấm: "Hồng Mông Huyền Môn, Diệp Chiến Thiên tới rồi, đi ra chịu chết đi!"

“Muốn chết!”

Giọng nói như phán xét từ trong thiên cung truyền ra.

Ba bóng người bắn tới, xuất hiện ở trước mặt Diệp Chiến Thiên, một người trầm giọng nói: "Diệp Chiến Thiên, thời điểm ở Di Thất Điện Vị để người chạy trốn, không nghĩ tới người còn dám tới chịu chết.”

Diệp Chiến Thiên nói: "Hồng Mông Huyền Môn? Hôm nay ta đến... Diệt môn!”

Lão giả giận dữ nói: "Diệt môn, sợ là người còn chưa tỉnh ngủ đi, biết nơi này là đâu không?”

Hai chân Diệp Chiến Thiên đạp không, hai tay mở ra, vạn đạo cổ kiếm xuất hiện sau lưng: "Vô lượng.”

Vạn kiếm quy nhất, chỉ thẳng vào Thiên Khuyết.

Chương 1386: Nữ ma giảo hoạt

Ánh sáng vạn trượng, hỗn độn nổ tung.

Ba lão giả thấy thế, vội vàng ra tay ngăn cản, dưới vô lượng kiếm khí, ba người hóa thành bột mịn.

Kiểm khí chưa từng có xuyên qua từ đỉnh Thiên Khuyết.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, Hồng Mông Huyền Môn đều sợ hãi.

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Ta đến diệt môn, xin chỉ giáo!"

Ta tới diệt môn.

Xin chỉ giáo!

Âm thanh vang vọng trên không, tựa như thiên phạt.

Mây mù lượn lờ xẹt qua trên người Diệp Chiến Thiên, ánh mắt thâm sâu như sao, nhìn chăm chú vào cung điện Hồng Mông Huyền Môn trước mắt.

Ngay sau đó.

Ánh sáng vàng từ trên cung điện Hồng Mông Huyền Môn bắn ra, giống như khai quật chí bảo tuyệt thế, thần huy vạn trượng vô biên vô tận.

Thân ảnh Diệp Chiến Thiên chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh vọt tới cung điện trước mặt, ầm, một tiếng va chạm truyền ra, thân ảnh của ông bị đánh bay ra ngoài.

Giống như điều bị đứt dây.

"Diệp Chiến Thiên, chuyện hôm nay, Huyền Môn chúng ta nhớ kỹ."

Âm thanh mệnh mông truyền đến, quanh quẩn thật lâu trên tiên khung.

Diệp Chiến Thiên ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, một tòa đại trận đã muốn ngăn cản ta?

Xuy.

Xuy.

Một kiếm lại một kiếm chém xuống, đánh trúng trên đại trận, âm thanh chấn động trời truyền ra, đại trận vẫn không nhúc nhích như trước.

Diệp Chiến Thiên biến sắc, biết dùng thực lực của ông căn bản không cách nào lay động đại trận trước mắt.

"Đây là Hồng Mông Kim Quang Trận, há có thể phá vỡ."

"Không cần uống phí tâm cơ."

Một âm thanh truyền đến, trong giọng nói tràn ngập trêu tức:
"Diệp Chiến Thiên, không phải Huyền Môn ta kiêng kỵ người, đợi thần công của Môn chủ đại thành, Huyền Môn tất giết người."

Diệp Chiến Thiên giận dữ nói: "Hồng Mông Huyền Môn, lão Bạch là huynh đệ của ta, nếu như dám đả thương hắn, ta và các người không chết không thôi."

"Tòa đại trận này có thể bảo vệ các người một đời bình an sao?"

"Ngày sau gặp lại người của Hồng Mông Huyền Môn, thấy một người giết một người, thấy một đôi giết một đôi."

Theo âm thanh truyền ra, ông xoay người trực tiếp rời đi, sạch sẽ lưu loát, không có chút dây dưa dài dòng.

Trong lòng ông vô cùng rõ ràng, chỉ cần đại trận tồn tại, ông không làm gì được Hồng Mông Huyền Môn, hơn nữa ông có thương tích trong người, trước rời đi khôi phục thân thể, sau đó tìm kiếm phương pháp phá trận.

"Tốt cho không chết không thôi, gặp lại hy vọng người còn có thể như thế."

...

Hư không vô tận.

Một bóng người xuyên qua thời không, áo trắng bông bênh, trên mặt phủ đầy râu ria làm cho gương mặt góc cạnh rõ ràng càng thêm mê người.

Nhưng trên người ông không có một sự sắc bén nào, làm cho người ta cảm giác tang thương suy sụp.

Người này không phải ai khác, chính là Diệp Chiến Thiên.

Rời khỏi Hồng Mông Huyền Môn, ông chuẩn bị đi tới Vũ Trụ Kiếm Đảo, lão Bạch từng nói cho ông biết, ở Vũ Trụ Kiếm Đảo có một thanh thần kiếm mạnh mẽ rất thích hợp với ông.

Diệp Chiến Thiên muốn đi lấy kiếm, lại trở về Hồng Mông Huyền Môn cứu lão Bạch, tuy rằng trong lòng ông vương bận vợ con, nhưng sau khi cân nhắc vẫn quyết định trước tiên cứu lão Bạch.

Sau đó dẫn lão Bạch cùng đi tìm vợ con.

Cũng không phải nói vợ con ở trong lòng ông không quan trọng, mà là ông gánh vác trách nhiệm, sinh linh trong Di Thất Diện Vị đều đang chờ ông đi cứu viện.

Không phải bọn họ đã từng ra tay cứu giúp, mình đã chết từ lâu.

...

Nữ Ma Quật.

Diệp Trường Sinh căn bản không biết phụ thân hắn đã rời khỏi Di Thất Diện Vị, giờ khắc này, bọn họ vừa mới buông xuống đến đáy vực sâu.

Mọi người còn chưa đứng vững, đã nhận thấy hơi thở nguy hiểm truyền đến, nữ tử đột nhiên ngừng đầu nhìn lại: "Ma Linh Đồ Đằng

sống lại, chúng ta chắc chắn phải chết.”

“Nương tử, các người lui trước!” Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh bay lên trời, thần hỏa trên người xuất hiện.

Hỗn Độn Tâm Diễm, Thái Dương thần hỏa, Cuồng Tà Thần Yểm Hỏa, trong lúc nhất thời, ba hỏa diễm dung hợp cùng một chỗ, chiếu rọi vực sâu như ban ngày.

Ma Linh Đồ Đằng gặp lửa mà hoảng hốt, thân ảnh rơi xuống ngừng lại, trong tay Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện hai thanh cổ kiếm.

Hơi thở phát ra trên thân kiếm làm cho Ma Linh Đồ Đằng thềm nhỏ dãi, muốn tới gần lại lo lắng thần hỏa công kích.

Bịch.

Bịch.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên ném hai thanh kiếm ra ngoài, bay tới phía Ma Linh Đồ, chúng nó vô cùng tham lam xông lên.

Hai thanh kiếm này là Cửu Lê Tà Kiếm và Thần Ma Sát Sinh Kiếm, được coi là hai thanh kiếm tà ác nhất trong vũ trụ.

Ma Linh Đồ Đằng tham lam cắn nuốt hơi thở trên thân kiếm, lại không biết nguy hiểm đang lặng yên không một tiếng động buông xuống.

Cách chúng trong gang tấc.

Diệp Trường Sinh lẳng lẳng nhìn Ma Linh Đồ Đằng trước mắt, tâm thần vừa động, Cửu Lê Tà Kiếm và Thần Ma Sát Sinh Kiếm điên cuồng bay lên, xuyên qua trên người Ma Linh Đồ Đằng.

Ma khí tung hoành, tràn ngập không trung.

Ngay sau đó.

Hai thanh kiếm treo ngược trên không trung, bắt đầu cắn nuốt Ma Linh Đồ Đằng, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay xuống, xuất hiện

bên cạnh mấy người Thái Sơ.

Chương 1387: Nữ ma giả hoạt (2)

"Đi thôi, những Ma Linh Đồ Đằng này không đáng sợ."

Nữ tử liếc mắt nhìn hai thanh cổ kiếm trong hư không, thân ảnh lạnh run, bộ dáng kinh hồn chưa định, nếu lúc trước Diệp Trường Sinh dùng hai thanh kiếm này đối phó nàng, lúc này nàng đã tan thành mây khói.

Rốt cuộc trên người hắn có bao nhiêu lá bài tẩy?

Nhìn không thấu.

Không biết, nàng cũng không dám hỏi.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh nữ tử: "Dẫn đường đi!"

Nữ tử run lên: "Công tử, đây cũng là lần đầu tiên ta đến."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nói như vậy, người đã không có giá trị."

Nữ tử vội vàng nói: "Dẫn đường, dẫn đường, ta đi ở phía trước."

Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu như mình chần chờ một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp độc thủ của Diệp Trường Sinh.

Tu sĩ nhân loại này quá tàn nhẫn.

Sát phạt quyết đoán, lãnh khốc vô tình.

Không muốn hoàn toàn tiêu tán, cũng chỉ có thể nghe hắn.

Dù sao nàng có được tất cả hiện tại, thật sự là quá không dễ dàng.

Đường cổ vực sâu tràn ngập nồng nặc ma khí, trong không khí còn có mùi hôi thối gay mũi.

Diệp Trường Sinh biết mình đang ở thế giới huyền huyền, bằng không hắn sẽ cho rằng mình đi trong cống rãnh.

Mùi này thật sự quá mẹ nó hun người.

Tuyệt thế nữ ma từng là siêu cường giả kỷ nguyên Hàn Võ, sau khi ngã xuống đã trú ẩn ở nơi này, thật sự quá ghen ghét.

Hắn có thể cứu nữ ma hay không?

Lòng tốt chết tiệt của ta.

"Rống."

"Rống."

Cuối cùng đường cổ vực sâu đột nhiên truyền đến một tiếng rống lớn, Diệp Trường Sinh ngừng thần nhìn về phía trước, một sóng khí mạnh mẽ bao trùm tới.

Ầm.

Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài, sóng khí cắn nuốt ba nữ Thái Sơ, trong chớp mắt lại biến mất không thấy.

Tốc độ có chút nhanh chóng.

Cũng không phải Diệp Trường Sinh không kịp phản ứng, đừng quên, hắn chính là xạ thủ tốc độ, không đúng, kiểm thủ tốc độ.

Chỉ là ba nữ Thái Sơ ở trong sóng khí, căn bản không có biện pháp ra tay.

Bịch.

Mũi chân Diệp Trường Sinh điểm nhẹ, theo sát sau lưng sóng khí, đi về phía trước, từng tảng đá khổng lồ từ cuối đường cổ vực sâu bay tới.

Ầm.

Ầm.

Một quyền lại một quyền oanh kích ra ngoài, tảng đá lớn hóa thành bột mịn, căn bản không ngăn cản được Diệp Trường Sinh.

Phải biết rằng thân thể của hắn đã đạt tới tuyên cổ, những tảng đá này há có thể làm hắn bị thương?

Lúc này.

Ngao Thiên Hùng đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, lên đi, ta dẫn Thiếu chủ đuổi theo."

Có thể nhìn ra, Ngao Thiên Hùng vẫn là rất có lòng tin với tốc độ của mình.

Một tiếng rỗng ngâm ở vực sâu truyền ra, Ngao Thiên Hùng huyền hóa ra bản thể, mang theo Diệp Trường Sinh đuổi theo sóng khí.

Nơi đi qua, thân thể khổng lồ ma sát ở hai bên đường cỏ vực sâu, nơi đi qua, tiếng ầm ầm vang dội truyền ra, tảng đá lớn rơi xuống.

Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, ma khí nữ tử theo sát phía sau, nếu chậm một bước sẽ táng thân dưới đá lớn.

Theo Ngao Thiên Hùng đi về phía trước, vực sâu sau lưng bị sụp đổ chôn vùi, bọn họ cách sóng khí kia càng ngày càng gần.

"Long Tộc lớn mật, dám xông vào chỗ của bản tôn, muốn chết."

"Ha ha, nhiều kỷ nguyên như vậy đã qua, cũng không biết hiện tại thật rừng có biến vị hay không."

Một âm thanh truyền đến, Diệp Trường Sinh và Ngao Thiên Hùng nhìn về phía trước, trong bóng tối xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

Ầm.

Vực sâu đột nhiên sáng ngời lên, nữ tử trước mắt là một linh hồn thể, nhìn không rõ dáng vẻ của nàng là gì, vô hình trung tựa hồ có thứ gì đó trói buộc nàng.

Ở hai bên nàng chính là ba người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi ba người.

Nữ tử nhìn Diệp Trường Sinh: "Người tốt nhất không nên tới gần, nếu không, ta giết ba người các nàng."

Thái Sơ nói: "Tướng công, cẩn thận một chút, nữ tử này tu luyện

pháp tắc tinh thần, có thể dễ dàng khống chế bất cứ kẻ nào.”

Nói đến đây, nàng kinh hô: "Tướng công, cẩn thận phía sau."

Diệp Trường Sinh nghe tiếng nhìn lại, sau lưng, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, ma khí nữ tử đồng thời phát động tấn công hắn.

Ba công kích hạ xuống, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, đánh bay ba người ra ngoài, ầm một tiếng, ba người ngã xuống mặt đất.

Miệng hai người Diệp Thập Vạn và Chúc Cửu tràn ra máu tươi, tinh thần trong nháy mắt khôi phục bình thường, hai người giơ tay lau vết máu ở khóe miệng.

Vẻ mặt Chúc Cửu ngậy ra: "Thiếu chủ, đã xảy ra chuyện gì, là người đánh chúng ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Là ta đánh."

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, nháo thì nháo, sao người lại làm thật?"

Diệp Trường Sinh không giải thích cho Chúc Cửu, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người nữ tử: "Các hạ muốn làm gì, hướng đến ta."

"Yên tâm, ta sẽ không giãy dụa, chống cự."

Nữ tử nói: "Nói đi, các người tới nơi này làm gì, là vì đạt được truyền thừa của ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ chính là tiền bối của vũ trụ vô địch của kỷ nguyên Hàn Võ?"

"Tiền bối?"

"Tiểu oa nhi người nói chuyện ngược lại rất dễ nghe."

"Bọn họ đều gọi ta là tuyệt thế nữ ma." Nữ tử trầm giọng nói.

Chương 1388: Nữ ma giảo hoạt (3)

Diệp Trường Sinh nói: "Khi người mạnh mẽ đến mức người khác không địch lại, bọn họ sẽ cho người danh hiệu ma đầu."

"Ta vô cùng quen thuộc cảm giác này, bởi vì ở bên ngoài... Rất nhiều người gọi ta là cuồng ma diệt điện, phàm là kẻ địch của ta, tất cả diệt môn, diệt tông, diệt điện."

Nữ tử trầm mặc trong chớp mắt, không biết có phải bị Diệp Trường Sinh làm cho chấn động hay không: "Nghe người nói như vậy, người cũng tàn nhẫn như ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vẫn rất ngưỡng mộ tiền bối, biết tiền bối bị vây ở đây, cho nên dẫn theo đạo lữ đến xem tiền bối, xem có thể giúp được tiền bối hay không."

"Mặc dù ta là người vô tình, nhưng chỉ đối với kẻ địch của mình, đối với người yêu như gió xuân, đối với kẻ địch lạnh như mùa đông."

"Cho nên tiền bối trước tiên thả các nàng ra, có cái gì thì nói ta, chúng ta có thể ngồi xuống tán gẫu thật tốt một chút, có thể giúp được tiền bối, ta tuyệt đối nghĩa bất dung từ."

"Giúp ta?" Nữ tử trầm giọng: "Người có biết giúp ta phải trả giá bao nhiêu không? Người biết kẻ thù của ta là ai không?"

"Những gì người nói thực sự làm cho ta rung động, nhưng người biết không? Ta ghét những lời nói hoa mỹ nhất của người khác."

"Nhất là nam nhân, không có một thứ tốt."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân này không dễ lừa dối.

Có vẻ như phải tìm cách khác.

Nữ tử nói: "Người có thể nói với ta rất nhiều, sau đó ta sẽ cho

người một cơ hội, người chỉ có thể cứu một người trong ba người họ, chọn đi!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: "Người trưởng thành không lựa chọn, ta muốn cả ba người."

Nữ tử cười lạnh một tiếng, từng dây leo ma khí bay tới phía ba người, tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ cần bị dây leo bén nhọn như kiếm xuyên qua thân thể, cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Xuy.

Xuy.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, từng cổ kiếm bay ra, đối chọi gay gắt với dây leo, ngăn cản chúng nó tới gần ba người Thái Sơ.

Nữ tử nói: "Ta muốn xem người có bao nhiêu lá bài tẩy."

Diệp Trường Sinh nói: "Chờ đã, chúng ta lại nói chuyện."

Nữ tử lại nói: "Những mảnh khóc nhỏ của người cũng không cần khoe khoang ở trước mặt ta, ta sống nhiều kỷ nguyên như vậy, có thể dễ dàng bị người lừa gạt?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối có thể hiểu lầm ta, thời đại này người thành thật như ta thật sự đã không còn nhiều lắm."

"Ta thẳng thắn, tới nơi này chính là vì đạt được truyền thừa của tiền bối, nếu tiền bối không tin ta, vậy chúng ta làm một giao dịch, như thế nào?"

Giao dịch?

Người muốn làm giao dịch gì với ta?

Nữ tử có chút tò mò hỏi.

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu tiền bối không tin ta có thể cứu người rồi đi, vậy ta trước tiên cứu người đi ra, sau đó tiền bối đưa

truyền thừa của người cho ba người các nàng, như thế nào?"

"Giao dịch này, tiền bồi cũng không thiệt thòi chút nào."

"Đồng thời ta còn phải thừa nhận rất nhiều nguy hiểm."

Nữ tử rơi vào trầm mặc: "Người nắm chắc cứu ta ra ngoài như vậy?"

"Ta chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, tiện tay vung lên, Thần Thủy Trụ Hà bay tới phía linh hồn thể nữ tử: "Những thứ này xem như là lễ gặp mặt đưa cho tiền bồi."

Nữ tử nhận thấy Thần Thủy bay tới, cũng không từ chối, lạnh nhạt nói, trước kia, \ngay cả nhìn Thần Thủy Trụ Hà ta cũng không thèm liếc mắt một cái.

Có điều, đặt ở trước mắt ta đích xác là thần vật hiếm có, xem ra trên người người có không ít chí bảo.

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có quá nhiều, một ít thôi, tuy nhiên cứu tiền bồi đi ra, vẫn là không có bất kỳ vấn đề gì."

Ngay sau đó.

Tâm thần hần vừa động, Thương Khung Thần Cung mở ra, bao phủ ở trên vực sâu: "Tiền bồi, trước tiên ta mở ra một tòa tiểu thế giới, người hần là không có ý kiến đi."

Tiểu thế giới.

Căn cơ của vũ trụ.

Đại đạo thần vận.

Linh khí hỗn độn.

Một chút thú vị, ta ngày càng cảm thấy hứng thú với người.

Nữ tử trầm giọng nói: "Người mở ra tiểu thế giới, có quan hệ gì với việc cứu ta đi ra ngoài?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên có quan hệ, ta muốn mượn linh khí trong Thần Cung để phá hủy rào cản đại trận trói buộc tiên bối."

"Những phù văn ẩn nấp trong đại trận này cũng không đơn giản chút nào, chỉ có đánh nát đại trận trước mới có thể từ từ phá hủy những phù văn này, tiên bối cảm thấy ta nói đúng không?"

Nữ tử nói: "Người biết không ít, vậy mà có thể nhìn thấu đại trận nơi này, xem ra người nắm chắc cứu ta đi ra ngoài."

"Ta đồng ý yêu cầu của người, chỉ cần người cứu ta ra ngoài, ta sẽ ban cho ba người các nàng truyền thừa khác nhau."

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, khí hỗn độn mênh mông cuộn cuộn bao phủ trên người hắn.

"Tạo Hóa Vi Công!"

Dứt lời, vô lượng linh khí hóa thành một cột sáng xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, tấn công về phía nữ tử trước mắt.

Ầm.

Chương 1389: Nữ ma giảo hoạt (4)

Cột sáng công kích ở trên đại trận, ánh sáng bắn ra ngoài, diên cuồng bắn ra bao trùm, đáng tiếc đại trận trước mắt không nhúc nhích.

Nữ tử nói: "Tiểu oa nhi, người không được, như vậy sẽ không cách nào phá hủy đại trận, chủ yếu là tu vi của người quá yếu."

"Người đến bây giờ còn không biết ai bày ra tòa đại trận này, đừng tổn sức, người không cách nào hoàn thành giao dịch giữa chúng ta."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Đây mới chỉ là khởi đầu, tiền bối gấp gáp cái gì? Để cho ta nghĩ một chút, chắc chắn có biện pháp phá vỡ đại trận."

Hắn thật sự phá không được đại trận sao?

Có Tiêu Huyền, Trụ Nhất ở bên người, còn có hệ thống hỗ trợ, muốn phá vỡ đại trận, thật sự không phải là việc khó gì.

Sở dĩ Diệp Trường Sinh không trực tiếp phá vỡ, là hắn đang tính kế làm sao mới có thể khống chế nữ tử.

Cứu nàng ra là thật, nhưng muốn cứu như thế nào thì hắn phải tính toán.

Nữ nhân này rất nguy hiểm, không nghĩ tới sách lược vạn toàn, há có thể dễ dàng thả nàng ra?

Vũ Trụ Kiếm Đảo.

Một hòn đảo trôi nổi trên Vũ Trụ Thiên Hà, bốn phía là biển rộng mênh mông, liếc mắt một cái nhìn không thấy bờ.

Từng khí phi hành bay quay trên Vũ Trụ Thiên Hà, những người này đi vội vàng, tựa hồ rất sốt ruột.

Bởi vì hôm nay thần binh Vũ Trụ Kiếm Đảo xuất thế, tu sĩ đến là

cao thủ kiếm đạo.

Mục đích cũng không cần phải nói, đương nhiên đến vì thần binh.

Trên hòn đảo.

Một thôn trang xuất hiện trên ngọn núi.

Tên vô cùng cổ xưa đơn giản, gọi là 'Kiếm Trang'.

Nghe đồn chủ nhân Kiếm Trang là một người yêu kiếm như mạng, ngoại trừ hắc có thiên phú kiếm đạo cực mạnh, đồng thời còn say mê thuật rèn đúc.

Đồng thời tu luyện kiếm đạo, hẳn sẽ tự mình rèn đúc thần kiếm.

Chỉ dành cho mục đích sử dụng của riêng mình, không bán cho bất cứ ai.

Tùy hứng như vậy.

Thích là chơi.

Người này tên: Lý Tiêu Dao.

Cũng được mọi người gọi là Kiếm Tiên, Kiếm Ma, Kiếm Si.

Lần này Kiếm Trang thịnh hội, Lý Tiêu Dao truyền ra tin tức, người nào có thể để cho thần kiếm của hắn nhận chủ, sẽ ban thần binh cho.

Mặt khác, người được thần kiếm nhận chủ có thể đưa ra một yêu cầu cho hắn, chỉ cần không vi phạm đạo đức, hắn đều sẽ đồng ý.

Nhắc tới người có tính tình cổ quái này, làm việc chính là không có bố cục.

Tất cả đều dựa vào sở thích của mình, phải tùy hứng, tùy hứng rất nhiều.

Nhiều tu sĩ như vậy chạy tới đều muốn thử may mắn.

Nếu như gặp vận may có thể được thần kiếm nhận chủ, còn có thể

đưa ra một yêu cầu với Lý Tiêu Dao.

Không ai có thể từ chối sức hấp dẫn như vậy.

Trước Kiếm Trang, từng bóng người xuất hiện, ai cũng không thể tin được, thôn trang trước mắt chất đồng đá linh tinh chính là nơi Lý Tiêu Dao rèn đúc thần kiếm.

Khí vận kiếm đạo.

Thần văn kiếm đạo.

Ý chí kiếm đạo.

Một lão giả nhìn thôn trang trước mắt, híp mắt, chậm rãi mở miệng nói.

Đại đạo chí giản, lời này không sai.

Cuộc sống của một đại lão luôn luôn đơn giản và nhàm chán.

Khi bọn họ tiến vào trong thôn trang, bị một màn trước mắt làm cho chấn động, cổ kiếm khắp nơi, ngay cả cây cổ thụ trong viện tựa hồ đều thai nghén ra kiếm khí.

Nếu như không hun đúc hơn ngàn vạn năm, tuyệt đối là không ra được.

Lão giả quay đầu nhìn về phía tiểu đồng dẫn bọn họ vào: "Kiếm Tiên đại nhân có ở trong trang không?"

Tiểu đồng nói: "Chủ nhân nhà tôi ở khắp mọi nơi, mỗi thanh kiếm ở đây đều có thể là chủ nhân nhà ta."

Mọi người: "..."

Rất nhanh, mọi người đi tới giữa thôn trang, không khí trở nên nóng bỏng, trước mặt bọn họ xuất hiện một hỏa lò thật lớn.

Ngọn lửa cuộn cuộn, đốt trời nấu biển.

Phía trên.

Một thanh trường kiếm trong suốt óng ánh treo, ngọn lửa thiêu đốt, cổ kiếm bất động, chỉ có mũi kiếm đỏ thẫm.

Thiên Dương Diệt Thế Diễm.

Hồn Thiên lô.

Có người nhận ra hỏa lô và thần hỏa trước mắt, khi âm thanh của hần truyền ra, mọi người trong sân đều xôn xao.

Hồn Thiên lô là tồn tại xếp thứ ba trong lò luyện khí vũ trụ.

Tên của Thiên Dương Diệt Thế Diễm trên bảng Thần Hỏa cũng là tồn tại vượt trội.

Dùng hai chỉ bảo này rèn ra thần kiếm, há lại là vật bình thường?

Nghe đồn thanh kiếm này ở một kỷ nguyên, đến bây giờ không ai có thể lấy nó ra.

Đó là đương nhiên.

Một ít Thiên Dương Diệt Thế Diễm có thể dễ dàng phá hủy thân thể của chúng ta, hơi không cẩn thận sẽ biến thành tro bụi tan thành mây khói.

Nghe được tiếng xì xào bàn tán của mấy người, rất nhiều người từ bỏ lấy kiếm, đều lộ vẻ thất vọng.

Quả nhiên muốn đưa ra yêu cầu cho Lý Tiêu Dao cũng không đơn giản chút nào.

Lúc này.

Tiểu đồng tử trong đám người đi ra, giọng nói non nớt vang lên: "Các người không ai nguyện ý thử một lần sao?"

Dứt lời, mọi người thờ ơ, có chút kiêng kỵ nhìn cổ kiếm trước mắt.

Thành thật mà nói, họ thực sự xoắn xuýt, rất, rất, rất xoắn xuýt.

Thèm thường cổ kiếm trước mắt, lại kiêng kỵ thần hỏa.

Chương 1390: Kiếm Trang, Lý Tiêu Dao

Con người luôn luôn như vậy.

Muốn những điều tốt nhất, sau đó trả giá ít nhất.

Tựa như tìm vợ vậy, đều thích ngược... Da trắng, thon dài mới có thể nói đến chuyện lễ hỏi.

Cận bã, muốn nhiều như vậy.

Tham lam là bản tính.

Cho dù ở thế giới kia cũng giống nhau.

"Nếu không có người ra tay, vậy làm phiền mọi người rời khỏi Kiếm Trang, phía sau còn có rất nhiều người xếp hàng."

Tiểu đồng lại mở miệng.

Đây là hạ lệnh đuổi khách.

Mọi người rơi vào rối rắm.

Đột nhiên, một nam tử trung niên đi ra: "Tại hạ Tiên Kiếm Môn Hiên Viên Bác Khải, nguyện ý thử một lần."

Bịch.

Thân ảnh hần bay lên trời, linh khí mệnh môn bao bọc trên người, nhanh chóng vọt tới phía thần kiếm.

Một tay cầm chuôi kiếm, trên hai má Hiên Viên Bác Khải hiện lên một nụ cười, mình sắp thành công sao?

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần chịu thử, chưa hẳn không thể thành công.

Hắn hội tụ linh khí trên cổ kiếm, giơ tay lên muốn rút cổ kiếm ra, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Hơi thở bao bọc trên thân kiếm trong nháy mắt bị cắn nuốt không còn, ngay cả linh khí trong cơ thể hắn cũng xói mòn rất nhanh.

Thanh kiếm này...

Thành tinh?

Cứ nhiên có thể tự động cắn nuốt linh khí của tu sĩ.

Bang.

Một tiếng kiếm reo truyền ra, kiếm uy mạnh mẽ đánh bay Hiên Viên Bác Khải ra ngoài, thân ảnh bay ngược ra ngoài, như điều đứt dây.

Khi hắn rơi xuống đất, cánh tay và ngực là vết kiếm, giống như mạng nhện.

May mắn thay, chạy nhanh, nếu không sẽ phế.

Hiên Viên Bác Khải sợ hãi không thôi, ngẩng đầu nhìn về phía thần kiếm: "Kiếm này thật đáng sợ, chúc chư vị may mắn."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, mọi người lựa chọn từ bỏ.

Uy danh của Tiên Kiếm Môn Hiên Viên Bác Khải như sấm bên tai, hắn cũng thất bại, vậy bọn họ còn có cơ hội gì?

Tại sao phải để cho mình bị thương.

Mọi người xoay người chuẩn bị rời đi, một bóng người từ Cửu Thiên bay xuống, mũi chân khẽ điểm lên cổ kiếm.

Một bộ áo xanh bay bay, râu ria xồm xoàm còn rất đẹp trai.

Với giá trị nhan sắc này ra sân, ít nhất cho tám mươi điểm, dù sao ông vẫn nắm chắc khí chất này.

"Diệp Chiến Thiên, ta đến thử một lần."

Đứt lời, thân ảnh của ông bay xuống, trong lòng bàn tay nắm chặt trên thân kiếm, từ trên không trung trượt xuống.

Máu tươi từ kẽ ngón tay tràn ra, theo mũi kiếm chảy xuống.

Giờ khắc này.

Diệp Chiến Thiên đứng ngay ngắn trên Hỗn Nguyên lô, thấy thế, mọi người trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi thất sắc, người này điên rồi sao?

Vì lấy kiếm, ngay cả mạng cũng không cần.

Cứ tiếp tục như vậy sẽ chôn vùi trong biển lửa.

Ông.

Ông.

Kiểm reo gào thét, vạn đạo cổ kiếm bên trong Kiếm Trang hướng thẳng về phía Tiên Khung, tựa như một thác kiếm treo trên hư không.

Diệp Chiến Thiên chậm rãi giơ tay lên, thanh thần kiếm kia không biết từ khi nào xuất hiện trong tay ông, liệt diễm phần thiên, kiếm khí vạn trượng.

Thần hỏa, kiếm khí và Diệp Chiến Thiên, ba thứ hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, mọi người kinh hãi thất sắc, cảm thấy khó có thể tin.

Bịch.

Diệp Chiến Thiên cầm kiếm bay xuống, tiến vào trong Hỗn Nguyên Lô, thác kiếm xuất hiện trên tiên khung bay xuống, toàn bộ rơi vào trong hỏa lô.

Kiểm quang bắn ra, mệnh mông cuộn cuộn.

Giống như muốn phá hủy tất cả mọi thứ.

Mọi người vội vàng bay ngược ra ngoài Kiếm Trang, nhưng thần kiếm của bọn họ lại không chịu khống chế, bay vào trong hỏa lò.

Thần hồ kỳ kỳ làm cho người ta khó có thể tin được.

Chấn động.

Hâm mộ.

Diệp Chiến Thiên cứ như vậy đạt được thần kiếm.

Đột nhiên có một người hỏi: "Diệp Chiến Thiên? Hắn đến từ thế lực nào, sao trước kia chưa từng nghe nói qua?"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, xác thực là như thế, trước kia đích xác bọn họ chưa từng nghe qua tên của Diệp Chiến Thiên.

Chẳng lẽ là hạng người vô danh?

Không thể nào.

Nếu như là một kiếm tu bình thường không có gì lạ, sao ông có thể đạt được thần kiếm?

“Chư vị chớ gấp gáp, hắn vẫn chưa có được thần kiếm!” Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người một thiếu niên.

Người này áo trắng như tuyết, tao nhã nho nhã, trên người không có linh khí dao động, căn bản là một phàm nhân.

Nghi hoặc.

Sao hắn lại xuất hiện ở Kiếm Trang.

Tiểu đồng nhìn thiếu niên: "Bái kiến chủ nhân."

Chủ nhân?

Lý Tiêu Dao?

Hắn là Lý Tiêu Dao.

Mọi người không thể tin vào mắt mình.

Mấy vạn năm, vốn là Lý Tiêu Dao sẽ lấy tư thế lão nhân xuất hiện ở Kiếm Trang, tuyệt đối không ngờ hắn lại trẻ tuổi như vậy.

Lý Tiêu Dao lại nói: "Chư vị chớ nóng vội, chờ đợi còn có cơ hội, hễ chỉ lấy thần kiếm xuống, có thể nhận chủ hay không vẫn là ẩn số."

Tiểu đồng nói: "Chủ nhân, người này lại tiến vào hỏa lô với thần kiếm, sợ là bị thần hỏa luyện hóa, dung nhập vào trong thần kiếm."

Lý Tiêu Dao nói: "Hắn là người đầu tiên lấy thần kiếm xuống, rốt cuộc kết quả sẽ như thế nào, ngay cả ta cũng không biết."

Chương 1391: Kiếm Trang, Lý Tiêu Dao (2)

"Có điều, huyết mạch của người này vô cùng mạnh mẽ, loại huyết mạch này hơi cổ quái, hẳn là huyết mạch tiến hóa lần thứ hai, hơn nữa hẳn đã lĩnh ngộ ý chí Vô Lượng kiếm đạo, trừ ý chí vô địch, tuyên cổ, thanh liên kiếm đạo ra, là đạo thứ tư của ý chí kiếm đạo."

Vẻ mặt tiểu đồng mờ mịt: "Huyết mạch tiến hóa thứ hai là gì, trước kia sao chưa từng nghe chủ nhân nhắc tới."

Lý Tiêu Dao nói: "Huyết mạch dòng dõi của hẳn rất mạnh, từ đó cải biến huyết mạch của hẳn, cái này gọi là huyết mạch tiến hóa lần thứ hai, loại huyết mạch này vô cùng đáng sợ. Vừa bảo lưu huyết mạch vốn có, còn dùng một phần huyết mạch của con dòng dõi."

Tiểu đồng tựa như hiểu không hiểu gật đầu: "Đó chính là nói con của hẳn vô cùng mạnh mẽ, nhưng thực lực của hẳn rất bình thường."

Thiên hạ to lớn không thiếu cái lạ.

Ông hơi yếu, nhưng nếu có thể được thần kiếm nhận chủ, tương lai đi lên vô địch chỉ đạo chỉ là vấn đề thời gian.

Chủ yếu là ta nhận thấy hơi thở của một người bạn cũ trên người hẳn.

Lý Tiêu Dao vân đạm phong khinh, híp mắt nói, một bên, tiểu đồng nói: "Chủ nhân nói người bạn cũ là ai?"

"Đại Đạo, lão Bạch, vẫn là Phượng Hoàng đáng ghét kia."

Lý Tiêu Dao nói: "hơi thở của lão Bạch, Phượng Hoàng và Đại Đạo trong thời gian ngắn không thể trở về."

Nói đến đây, hẳn dùng một chút, tiếp tục nói: "Với bản tính của phượng hoàng, không bị người đánh chết, thật sự quá khó khăn."

Nói đến Phượng Hoàng, sao lại quen thuộc như vậy?

Giờ khắc này.

Bên trong Hỗn Nguyên Lô, y phục của Diệp Chiến Thiên bị thiêu đốt, thân thể đỏ thẫm như sắt, huyết mạch như nham thạch nóng chảy sôi trào.

Nếu như là người khác đã hóa thành tro tàn từ lâu, nhưng ông không có chút thống khổ nào, ở trong Di Thất Diện Vị, lão Bạch dùng máu tươi của hắn giúp Diệp Chiến Thiên tái sinh.

Hiện tại thân thể của ông tính là Kỳ Lân bảo thể, Thiên Dương Diệt Thế Diễm là thần hỏa vô cùng khủng bố, nhưng không tạo thành tổn thương gì với thân thể của ông, chỉ làm cho thân thể của ông càng ngày càng mạnh.

Diệp Chiến Thiên không lo lắng thân thể bị hủy, toàn bộ tâm tư đều lơ lửng trên thần kiếm trước ngực.

Thanh kiếm này bất phàm.

Có được, có thể phá vỡ đại trận của Hồng Mông Huyền Môn.

Ông nín thở ngưng thần, bắt đầu câu thông với thần kiếm, thần kiếm có linh, vô số năm tháng rèn luyện và tắm bổ, nó có được tư duy thuộc về mình, một chút cũng không quá phận.

...

Bên trong Nữ Ma Quật.

Diệp Trường Sinh còn đang làm bộ tu luyện, nhìn như đang đưa khí hỗn độn vào trong cơ thể, kì thực hắn âm thầm luyện hóa tử khí trong Thần tháp Tử Dương.

Nữ ma nhìn chăm chú vào Diệp Trường Sinh, vân đạm phong khinh, tựa hồ cũng không sốt ruột chút nào, nhưng đúng lúc này, ba nữ Thái Sơ lại tránh thoát trối buộc của nữ ma.

Bóng dáng xinh đẹp của các nàng lướt qua, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, nếu nữ ma lại ra tay với các nàng, bất cứ lúc

nào cũng có thể tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Thực lực của nữ ma rất mạnh, nhưng nàng không cách nào phát huy thực lực thật sự, bằng không ba người các nàng cũng không thể tránh thoát.

Diệp Trường Sinh thấy ba nữ trở lại bên người, từ từ mở hai mắt: "Tiền bối, chuẩn bị xong chưa?"

Nữ ma nói: "Người muốn bắt đầu phá phong ấn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, chuyện đồng ý với người, ta đương nhiên sẽ thực hiện."

Nữ ma nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta đã chuẩn bị xong, người cũng động đây đi!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Động một chút, động một chút?

Suýt chút nữa khiến người ta hiểu lầm.

Hắn là một người thuần khiết.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối chờ vội, chờ một chút, ta lập tức chuẩn bị xong."

Nữ ma nói: "Người không nên trêu chọc ta, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Nói đến đây, nàng dừng lại, tiếp tục: "Người sẽ không thực sự nghĩ rằng ba người họ đã trốn thoát chứ?"

Chẳng lẽ không phải?

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối muốn nói người thả ba người các nàng, muốn ta mang ơn người?"

"Nhưng ta cũng không phải ngu ngơ!"

Ba người chạy trốn như thế nào, trong lòng Diệp Trường Sinh biết rõ.

Nữ nhân của hắn, hắn có thể không hiểu sai?

Trong đại trận, vẻ mặt nữ ma biến ảo, trong lòng hoảng sợ, bắt đầu có chút đề phòng Diệp Trường Sinh.

Nhân loại này có chỗ hơn người.

Cẩn thận thuyền chạy được vạn năm.

Hiện tại nàng rơi vào tình trạng như thế, cũng không thể có bất kỳ sai sót gì, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục.

"Còn chưa chuẩn bị tốt sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi."

Dứt lời, hắn chậm rãi đứng lên, lui về phía sau một bước.

Nữ ma thấy thế, ít nhiều có chút bối rối, hắn muốn làm gì?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Chuyện mở đại trận ra, vẫn để cho tiểu đệ ta đi."

Ngay sau đó.

Trụ Nhất bước ra.

Mắt nhìn đại trận, hình như rất hưng phấn.

Nhảy nhót tiến lên, thuần thực, đã giải trừ được đại trận.

Sau đó hắn cắn nuốt những phù văn này vào miệng, động nước chảy mây trôi.

Sau khi tất cả kết thúc.

Chương 1392: Có phải ta rất hiền lành hay không?

Trụ Nhất trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, từ đầu đến cuối ngay cả nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn nữ ma một cái: "Đại ca, chuyện này rất khó sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Trụ Nhất lại nói: "Đại ca, ta trở về ngủ, sau này lại có đồ ăn ngon này thì nhớ gọi ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi đi."

Hắn âm thầm lú lười, Trụ Nhất quá mạnh mẽ.

Xem ra bên cạnh ta không có kẻ yếu.

Nữ ma thấy đại trận biến mất, không bởi vì lấy lại tự do mà hưng phấn, nhìn Trụ Nhất biến mất: "Cấm Kỵ Linh Tổ, sao hắn có thể ở bên cạnh người?"

Cấm Kỵ Linh Tổ?

Diệp Trường Sinh hí mắt: "Hắn là tiểu đệ của ta, ở bên cạnh ta không phải rất bình thường sao?"

Thân ảnh nữ ma từ trong ma khí màu đen đi ra, ma tư trác tuyệt, phong hoa tuyệt đại, lúc trước ma nữ ẩn thân trong đại trận.

Diệp Trường Sinh chỉ có thể nhìn thấy đường nét của nàng, chưa từng nghĩ tới một đời tuyệt thế nữ ma lại khiến người ta có ý nghĩ kỳ quái.

May mà trong lòng hắn đã đạt tới cấp bậc chí cao không che, bằng không nhất định sẽ bị dung nhan tuyệt thế của nữ ma mê hoặc.

"Kỳ thật, vấn đề này của người, nhìn như đơn giản, kì thực rất thâm sâu, bởi vì ta cũng vẫn muốn biết."

Nữ ma giật mình: "Người không biết thân phận của mình sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sự tình quá phức tạp, ngày sau chúng ta lại nói, hiện tại có phải tiền bối nên thực hiện lời hứa hay không?"

Sắc mặt nữ ma thay đổi: "Hứa hẹn gì, ta đồng ý với người cái gì?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Chẳng lẽ cường giả đều rất vô sỉ?

Nữ ma nói: "Nếu người thả ta ra, thì hãy làm chuyện tốt đến cùng, dâng hiến hết thầy các người cho ta đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối không cần như vậy, làm người có thể có chút liêm chính hay không?"

Nữ ma nói: "Đầu tiên ta là ma, tiếp theo ta là một linh hồn thể."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta sẽ không phụng bồi."

Bịch.

Bịch.

Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi, Chúc Cửu, Diệp Thập Vạn, Ngao Thiên Hùng nhao nhao tiến vào trong Thần Cung, chỉ còn lại một mình Diệp Trường Sinh vẫn còn tại chỗ.

"Đến, có thủ đoạn gì xông tới ta."

Thân ảnh nữ ma lơ lửng, tấn công Diệp Trường Sinh ngay sau đó, nàng hoa dung thất sắc, không biết từ khi nào nàng lại ở trong một tòa đại trận.

Đây là ra khỏi hang hổ lại tiến vào hang sói?

Chủ yếu là đại trận này đến từ đâu?

Nữ ma đột nhiên nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Người bày trận."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhân vô viễn lực, ai có thể nghĩ đường

đường là nữ ma kỹ nguyên Hàn Võ lại là người nuốt lời.”

“Kế tiếp, hưởng thụ thật tốt đi!”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Con người ta thù rất dai, bình thường trêu chọc người của ta, một người chịu chết, cả nhà bao bấu.”

Nữ ma cười lạnh nói: "Chỉ là một tòa trận pháp, đừng mơ tưởng vây khốn ta.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể thử một lần.”

Đã lâu không dùng Tru Tiên kiếm trận.

Nhưng nó chưa bao giờ để mình thất vọng.

Cho dù trước mắt là tuyệt thế nữ ma, Diệp Trường Sinh cũng tin chắc rằng không phá vỡ được Tru Tiên kiếm trận.

Ngay sau đó.

Kiểm trận mở ra, biến ảo khó lường.

Thần kiếm đồng loạt bay, phát loi chấn động.

Vạn đạo quang hoa, sát khí mênh mông, nữ ma hoa dung thất sắc, tung hoành vũ trụ vô số năm tháng, chưa từng thấy qua đại trận như vậy?

Đây là trận pháp gì?

Kiểm khí bùng bùng, ánh sáng vàng sáng có tổn rất lớn với ma nữ, hơn nữa bất kỳ công kích nào của nàng cũng không thành bất kỳ thương tổn nào với đại trận.

Mạnh mẽ ngăn cản kiếm khí công kích có tổn thương rất lớn đến linh hồn thể của nàng, nếu tiếp tục như thế, nàng sẽ ngã xuống nơi này.

Cẩn thận thận trọng, cẩn thận từng li từng tí, không nghĩ tới vẫn là nói Diệp Trường Sinh.

Con người này thật kỳ lạ.

"Có phải ta rất thiện lương hay không?" Giọng nói Diệp Trường Sinh quanh quẩn ở trong đại trận, nữ ma theo tiếng nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên kiếm khí cuộn cuộn.

"Thiện lương, ngay từ đầu người đã tính kế ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời này sai rồi, giữa chúng ta có giao dịch, là người vi phạm trước, sao có thể nói là ta tính kế người."

"Ta làm việc quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ sử dụng thủ đoạn âm hiểm đê tiện."

Nữ ma giật mình, mạnh mẽ áp chế nội tâm phần nộ: "Nếu như hiện tại ta hoàn thành lời hứa của mình, người có thể thả ta rời đi không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Trước khác nay khác, hiện tại cho dù người hoàn thành hứa hẹn, ta cũng không thể để người rời đi."

"Có điều, nếu người có thể nói ra một lý do khiến ta động tâm, ngược lại ta có thể cân nhắc."

Nữ ma trầm tư trong chớp mắt: "Ta có thể dẫn người đến kỷ nguyên Hàn Võ, nhận được rất nhiều tài nguyên và chí bảo."

"Thật ngại quá, ta không thiếu mấy thứ này, mặt khác, hiện tại ta không có ý định đi kỷ nguyên Hàn Võ."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói: "Đối một cái khác!"

Nữ ma lại nói: "Tử vong chi thư, một kiện chí bảo của kỷ nguyên Hàn Võ, thế nào?"

Chương 1393: Có phải ta rất hiền lành hay không? (2)

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Trước giao truyền thừa ra, chờ ta lấy được Tử Vong Chi Thư rồi nói sau."

Bịch.

Hắn búng tay lên, tháp Ngục Kiếm xuất hiện, bay tới phía nữ ma, người sau khiếp sợ nói: "Tháp Ngục Kiếm, rốt cuộc người có bao nhiêu lá bài tẩy?"

"Dùng tháp Ngục Kiếm, còn có vô số lá bài tẩy, ta thường bởi vì có quá nhiều lá bài tẩy mà phiền não, người có hiểu không?"

Nữ ma: "..."

Ngay sau đó.

Nữ ma bị thu vào trong tháp Ngục Kiếm, Diệp Trường Sinh thu hồi Tru Tiên kiếm trận, tiến vào trong tháp nhỏ, thân ảnh bay xuống trên Huyền Thiên kiếm bìa.

"Ba truyền thừa, người đồng ý với ta."

Nữ ma tiện tay vung lên, ba ma khí màu đen xuất hiện. "Ba đạo lữ của người lần lượt có La Sát, Võ Đức và Huyền Băng thần thể, ba đạo này là truyền thừa vô thượng của Nguyên Thủy Ma Môn ta, hiện tại tiện nghi cho các nàng."

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Sơ và Lạc Nhi là đạo lữ của ta, Yêu Nhi là tùy tùng của ta."

Nữ ma kinh hãi thất sắc: "Người đều tốt với tùy tùng như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thế nào, người có hứng thú trở thành tùy tùng của ta hay không, yên tâm, ta cũng sẽ đối xử tốt với người."

Ánh mắt nữ ma sắc bén nhìn Diệp Trường Sinh: "Người đừng khinh người quá đáng."

Diệp Trường Sinh nói: "Sẽ không để cho người làm ấm giường, chính là ở lại bên cạnh ta, không có việc gì bảo vệ ta."

"Cân nhắc!"

Dứt lời, hắn mang theo ba đạo truyền thừa rời đi, trong tháp chỉ còn lại một mình nữ ma, kiếm khí nơi này rất mạnh, nhưng vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của nàng.

Ninh Tuyền Cơ cảm thấy rất ghen ghét.

Mình cứ như vậy để Diệp Trường Sinh tính kế.

Thật sự là quá tức giận.

...

Kiểm Trang.

Bất tri bất giác đã qua ba ngày, Diệp Chiến Thiên còn đang ở trong Hỗn Nguyên Lô.

Mọi người chấn động vạn phần, cảm thấy không thể tin được, rốt cuộc thân thể của ông mạnh mẽ cỡ nào? Lại có thể ở trong thần hỏa thiêu đốt như thế.

Thật ra không biết, Thiên Dương Diệt Thế Diễm không tạo thành thương tổn gì với thân thể Diệp Chiến Thiên, ngược lại trong thời gian ba ngày này, Kỳ Lân bảo thể của ông càng thêm mạnh mẽ.

Những người này chờ đợi trong Kiểm Trang, một người cũng có mục đích riêng, nếu Diệp Chiến Thiên thật sự đạt được thần kiếm, vậy bọn họ có thể ra tay đoạt lấy.

Có điều, theo thời gian từng ngày trôi qua, rất nhiều người đã từ bỏ suy nghĩ này trong đầu, cho dù Diệp Chiến Thiên không có bối cảnh, nhưng ông có thể ở trong thần hỏa thiêu đốt ba ngày, há lại là hạng người tầm thường?

Tiểu đồng nhìn về phía Lý Tiêu Dao: "Chủ nhân, đã ba ngày rồi, rốt cuộc hắc có được không?"

Hai tay Lý Tiêu Dao chấp sau lưng mà đứng: "Thần kiếm sắp chọn chủ, bọn họ đã người kiếm hợp nhất."

Nói đến đây, hắc đột nhiên nở nụ cười: "Không nghĩ tới một tác phẩm ta hài lòng nhất lại rơi vào trong tay hắc, tất cả là duyên phận."

Ông.

Ông.

Kiếm khí như cầu vồng trắng bắn ra từ trong Hỗn Nguyên Lô bay thẳng về phía bầu trời, thân ảnh Diệp Chiến Thiên dâng lên từ trong thần hỏa ân, cầm thần kiếm mà đứng.

Kiếm uy vô biên làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Mọi người kinh hãi thất sắc, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người, sau đó vỡ tổ, trực tiếp sôi trào.

Diệp Chiến Thiên từ trên cao bay xuống, thần hỏa bao phủ trên người chìm vào trong cơ thể, bay xuống trước mặt Lý Tiêu Dao: "Đa tạ các hạ tặng kiếm."

"Đây cũng không phải là một thanh kiếm đơn giản như vậy!"

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói, tiếp tục nói: "Nó giống như đứa con của ta, hưởng hồ, người không chỉ mang thần kiếm đi, còn cần nuốt Thiên Dương Diệt Thế Diễm."

"Hết thủy là duyên phận, kiếm và thần hỏa từ giờ phút này trở đi sẽ thuộc về người."

Diệp Chiến Thiên nói: "Vậy thì đa tạ các hạ."

Dứt lời.

Ông cầm kiếm chuẩn bị rời đi.

Chờ chút.

Giọng nói Lý Tiêu Dao truyền đến: "Kiếm này còn chưa lấy tên, còn xin người ban tên cho."

Diệp Chiến Thiên nhìn cổ kiếm toàn thân bạc trắng trong tay: "Kiếm này tên là Quân Lâm Kiếm."

Quân Lâm?

Lý Tiêu Dao hài lòng gật gật đầu: "Người có thể đưa ra một yêu cầu cho ta."

Diệp Chiến Thiên nói: "Mượn một bước nói chuyện đi!"

Lý Tiêu Dao nói: "Mời, vào thôn trang. Dương oa tử, để những người khác rời khỏi Kiếm Trang, Vũ Trụ Kiếm Đảo, ta không muốn nhìn thấy bất kỳ tu sĩ nào nữa."

Dứt lời.

Hắn dẫn Diệp Chiến Thiên đi vào chỗ sâu trong Kiếm trang: "Vì sao lấy tên Quân Lâm."

Diệp Chiến Thiên lạnh nhạt nói: "Thê tử của ta là Mộng Quân, huynh ta là Bạch Lâm, con ta Kỳ Lâm Tử, lấy tên Quân Lâm không thể thích hợp hơn."

Lý Tiêu Dao nhìn Diệp Chiến Thiên: "Xem ra người ký thác rất nhiều trách nhiệm với thanh kiếm này."

"Người nói Bạch Lâm là siêu phàm thần thú Bạch Kỳ Lâm, đúng không?"

Vẻ mặt Diệp Chiến Thiên thay đổi: "Các hạ biết lão Bạch."

Lý Tiêu Dao cười nói: "Có chút sâu xa."

Diệp Chiến Thiên gật đầu: "Ta có thể đưa ra một yêu cầu cho các hạ, đúng không?"

Chương 1394: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện

Lý Tiêu Dao nói: "Cứ nói đừng ngại."

Diệp Chiến Thiên nói: "Xin các hạ theo ta cùng nhau diệt Hồng Mông Huyền Môn."

Lý Tiêu Dao: "..."

Diệt Hồng Mông Huyền Môn?

Lý Tiêu Dao nhìn Diệp Chiến Thiên: "Ta chưa từng nghe nói qua Hồng Mông Huyền Môn, có phải bọn họ rất mạnh mẽ hay không, thế mà khiến người bó tay không có cách."

"Hơn nữa người là kiếm tu, không thể lệ khí quá nặng, động một chút đã diệt môn, như vậy thật sự không tốt."

Diệp Chiến Thiên nói: "Bọn họ bắt lão Bạch, nếu không phải có đại trận ngăn cản, ta đã giết vào Hồng Mông Huyền Môn từ lâu."

Bắt lão Bạch?

Lý Tiêu Dao xoay người nhìn về phía Tiểu Đồng: "Dương oa tử, cầm kiếm của ta tới."

Tiểu Đồng đi tới bên cạnh Lý Tiêu Dao: "Chủ nhân, người tức giận rồi sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân, người muốn kiếm làm gì, vạn năm không động kiếm."

Lý Tiêu Dao nói: "Ta đi diệt môn."

Tiểu Đồng kinh ngạc hoảng sợ, xưa nay chủ nhân tao nhã nho nhã, đạu bạc danh lợi, cách biệt với thế giới, bình tĩnh lạnh nhạt, sao hôm nay sát khí nặng như vậy?

Hơi đáng sợ.

"Khi nào thì chủ nhân lại tức giận như vậy?"

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Lão Bạch bị bắt."

Sắc mặt Tiểu Đồng biến đổi: "Ai bắt, ở đâu?"

Lý Tiêu Dao vội vàng nói: "Dương oa tử, người đừng xúc động, xúc động là ma quỷ!"

Đừng kéo ta lại.

Ai dám bắt lão Bạch, ta muốn giết hắn.

Tiểu Đồng không còn đáng yêu nữa, đáng vẻ phần nộ hơi kinh khủng.

Diệp Chiến Thiên nói: "Lão Bạch bị Hồng Mông Huyền Môn bắt."

Tiểu đồng gật đầu: "Chủ nhân, người cũng không cần đi, ta đi cứu lão Bạch với hắn, đừng để người khác nói người bắt nạt người."

Lý Tiêu Dao khẽ thở dài một tiếng: "Vô địch, tịch mịch!"

Nhiều năm như vậy, muốn tìm một người có thể đánh cũng thật khó khăn.

Diệp Chiến Thiên: "..."

Tiểu đồng nhìn Diệp Chiến Thiên: "Đi thôi, dẫn đường."

Vẻ mặt Diệp Chiến Thiên có chút hồ nghi: "Người có thể sao?"

Tiểu đồng không vui: "Cái gì gọi là ta có thể sao? Nếu người biết lão Bạch, vậy ta cứ nói như vậy cho người đi, ta mạnh hơn lão Bạch."

"Chỉ là bây giờ tuổi đã lớn, dễ quên, tựa như ta nhìn thấy người, cũng không phát hiện trên người người có hơi thở của lão Bạch."

Diệp Chiến Thiên luôn có dự cảm bất thường, nhìn Lý Tiêu Dao hỏi: "Hắn thật sự có thể sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Không thành vấn đề, đầu óc Dương oa tử bị

thương, nhưng người không cần hoài nghi thực lực của hắn.”

"Cái loại rất lợi hại."

"Có đôi khi nổi giận, ngay cả chính mình hắn cũng đánh."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía tiểu đồng: "Thật không cần ta đi với người sao?"

Tiểu đồng lắc mình biến đổi, lại huyền hóa thành một con kim ô, toàn thân đỏ thẫm như lửa, hư không sau lưng giống như treo một vầng mặt trời.

Tam Túc Kim Ô, chúng sinh ra trong mặt trời, là con cưng của hỏa diễm, trời sinh không chế Thái Dương Chân Hỏa, không có vật nào là không thể thiêu, là một trong những thần thú mạnh nhất thượng cổ.

Sắc mặt Diệp Chiến Thiên thay đổi, không thể tin được tiểu đồng trước mặt vừa rồi lại là một thần thú Kim Ô mạnh mẽ như vậy.

Kim Ô nói: "Đi lên, dẫn ta đi Hồng Mông Huyền Môn."

Diệp Chiến Thiên không do dự, nhảy lên lưng Kim Ô, một người một ô biến mất trên hư không.

Kim Ô nói: "Chưa từng ngồi qua đi, có phải rất hưng phấn hay không, nếu không phải vì cứu lão Bạch, người còn không có tư cách cưỡi ta, về sau hãy gọi ta là Dương đại gia."

Diệp Chiến Thiên nói: "Không phải tên người là Dương oa tử sao? Sao đến nơi này lại trở thành Dương đại gia."

Kim Ô nói: "Dương oa tử là để người gọi sao?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Lão Bạch gọi ta là đại ca, người tự mình xem rồi làm!"

Kim Ô lại nói: "Ánh mắt lão Bạch thật sự càng ngày càng kém, người nào cũng nhận đại ca."

Diệp Chiến Thiên: "Người cũng rất bình thường, ta thật sự hoài

nghe người có thể đánh Hồng Môn Huyền Môn hay không.”

Kim Ô không vui nói: "Tốt hơn là người không nên nghe ngờ ta, nếu không ta sẽ ném người xuống.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Chờ đến Hồng Môn Huyền Môn, cho người xem ta lật toàn trường.”

"Nhớ năm đó ta, lão Bạch, còn có Đại Đạo. Chúng ta quyết chiến vũ trụ, đánh đâu thắng đó, quả thực chính là vô địch đánh khắp vũ trụ.”

Diệp Chiến Thiên không chút hoang mang: "Ai làm tổn thương đầu người?”

Kim Ô: "..."

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Điều đó chứng tỏ người còn chưa đủ vô địch.”

Kim Ô nói: "Không vô địch, người vẫn không hiểu ta.”

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Ai làm tổn thương đầu người?”

Asi.

Kim Ô nổi giận.

Hắn phát hiện Diệp Chiến Thiên không biết nói chuyện phiếm, vẫn hỏi hắn chuyện đầu óc làm gì?

Tức chết ta.

...

Kiểm Trang.

Lý Tiêu Dao dựa vào cột gỗ, vẻ mặt hơi cô đơn, ai nấy đều rời đi, Vũ Trụ Kiểm Hải lớn như vậy, chỉ còn lại một mình ta.

Cô đơn.

Thực sự quá cô đơn.

Cô đơn như gió, thường đi kèm với ta.

Rốt cuộc Hồng Mông Huyền Môn là thế lực gì?

Có thể tiếp một kiếm của ta được không?

Chương 1395: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (2)

Lý Tiêu Dao lẩm bẩm, nếu Dương oa tử đột nhiên bị bệnh, có thể ngay cả Diệp Chiến Thiên cũng đánh hay không?

Được rồi, ta vẫn nên đi một chuyến.

Đã lâu không rời khỏi Vũ Trụ Kiếm Đảo, cũng không biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Người ta thường nói, giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, tất cả toả sáng mấy trăm năm, cũng không biết thời đại này có người nào có thể đánh một trận với ta hay không.

Nếu không, ta sẽ đợi.

Thân ảnh Lý Tiêu Dao biến mất trong biển mây, Vũ Trụ Kiếm Đảo bị sương mù bao phủ, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

...

Bên ngoài Nữ Ma Quật.

Trụ Côn xuất hiện ở trong hư không.

Trên boong thuyền, bốn người Diệp Trường Sinh, Diệp Thập Vạn, Ngao Thiên Hùng, Chúc Cửu đứng thẳng tắp, nữ tử do ma khí huyền hóa kia trốn ở trong góc lạnh run.

Ánh mắt nàng thỉnh thoảng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, tựa hồ là đang chờ hắn xử lý.

Chúc Cửu nói: "Thiếu chủ, chúng ta sẽ đi đâu?"

Diệp Trường Sinh nhìn về phía chân trời: "Nhất Tinh Vũ Trụ, Hạo Tộc."

Hành trình đi Nữ Ma Quật, Thiên Phạm Tinh, Tinh Tế Tù Thành đã kết thúc, đã đến lúc làm chút chính sự.

Chúc Cửu quay đầu nhìn về phía nữ tử ma khí: "Thiếu chủ, vậy xử trí nàng như thế nào, nếu không để ta cắn nuốt nàng."

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử ma khí: "Người cảm thấy thế nào?"

Nữ tử vội vàng nói: "Công tử, xin buông tha, ta tu luyện đến thật tâm như thế không dễ dàng, giữ lại ta, sớm muộn gì cũng có ích."

Nói đến đây, nàng nhìn về phía Chúc Cửu, tiếp tục nói: "Người tu luyện chính là Huyết Ma, chúng ta là ma, tội gì làm khó ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng bên cạnh ta không có người yếu đuối như người."

Ma khí nữ tử nhìn Chúc Cửu, rơi vào trầm mặc, trong lúc nhất thời, mọi người không cần nói cũng biết.

Chúc Cửu nói: "Người mới nói là ma, không khó xử, hiện tại người có ý gì?"

Ma khí nữ tử: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Quên đi, giữ người lại, trước tiên đi vào Thần Cung tu luyện, tìm thời gian giúp người tạo một thân thể."

Ma khí nữ tử kinh hỉ vạn phần: "Đa tạ ân không giết của công tử."

Diệp Trường Sinh cũng không phải người nhân từ, sợ dĩ giữ ma khí nữ tử lại, hẳn có tính toán của mình.

Nàng có thể cắn nuốt hơi thở của Nguyên Thủy Nữ Ma, tự mình tu luyện huyền hóa hình người, bất kể là tư chất, thiên phú, tâm tính đều rất tốt.

Bồi dưỡng một chút, làm sao không phải là một tuyệt thế đại ma.

Một suy nghĩ nhân từ, có lẽ trong tương lai sẽ có một thu hoạch bất ngờ.

Nữ tử như được đại xá, chậm rãi đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, Thần Cung mở ra, nàng hóa thành một đoàn ma khí tiến vào trong Thần Cung.

Chúc Cửu nhìn nàng rời đi: "Thiếu chủ, vì sao phải giữ nàng ở bên cạnh?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta muốn nói vì kích thích người, người có tin hay không?"

Chúc Cửu: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "A Cửu, tu vi của người tăng lên quá chậm, tuy rằng hiện tại không cần người ra tay, nhưng người cũng không thể nằm thẳng."

"Nếu một khi gặp phải kẻ địch mạnh, có phải ta còn cần phải người bảo vệ người hay không?"

"Tuy nói hơi đau lòng, nhưng vì tốt cho người."

Chúc Cửu tự ti xấu hổ: "Thiếu chủ, ta sẽ đi Thần Cung tu luyện."

Ông vội vàng đuổi theo nữ tử.

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy mình quá hà khắc với Chúc Cửu, tương lai kẻ địch của hắn sẽ càng ngày càng mạnh.

Tu vi quá yếu, chỉ sợ ngã xuống.

Bây giờ nghiêm khắc hơn một chút, tương lai có thể sống lâu hơn.

Trong lúc nhất thời.

Trên Trụ Côn.

Chỉ còn lại hai người Diệp Thập Vạn, Ngao Thiên Hùng, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Có phải các người cảm thấy ta quá nghiêm khắc không?"

Diệp Thập Vạn nói: "Không cảm thấy, yếu là nguyên tội, vì sao Thiếu chủ không khiển trách ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, không phải ai cũng giống như người, bởi vì người là tiểu quả bĩ."

Về mặt Diệp Thập Vạn ngây ra: "Thiếu chủ, tiểu quả bĩ là ý gì?"

Tại sao ta chưa bao giờ nghe nói qua.”

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, cái gọi là tiểu quả tử, chính là không cần tu luyện, lại có thể trở thành cường giả tuyệt thế.”

Diệp Thập Vạn gật gật đầu, cái hiểu cái không: "Thiếu chủ kia cũng vậy.”

Diệp Trường Sinh: "..."

...

Hồng Mông Huyền Môn.

Diệp Chiến Thiên và Kim Ô xuất hiện.

Nhìn đại trận ánh sáng vàng chói mắt trước mắt, Kim Ô nói: "Hồng Mông Kim Quang Trận, tông môn này thú vị.”

“Lão Bạch là bị bọn họ bắt, không sai đi!”

Diệp Chiến Thiên gật đầu: "Không sai, chính là bọn họ.”

Kim Ô nói: "Người đến, hay là ta đến?”

Diệp Chiến Thiên bước ra một bước: "Vẫn là ta đến!”

Một người cầm kiếm xông về đại trận trước mắt.

Xuy.

Quân Lân khai thiên, chém vào đại trận.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Diệp Chiến Thiên lần thứ hai bị đánh bay ra ngoài, chậm rãi rơi xuống bên người Kim Ô.

Kim Ô nhìn Diệp Chiến Thiên: "Người cũng quá mãng, đây chính là Hồng Mông Kim Quang Trận, người muốn dùng kiếm bổ ra, người cho rằng người là chủ nhân nhà ta sao.”

Chương 1396: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (3)

Diệp Chiến Thiên giật mình, lại hiểu thêm về Lý Tiêu Dao một chút: "Người được, người đến!"

Kim Ô huyền hóa hình người, từng bước đi về phía trước. "Trận này tên là Hồng Mông Kim Quang Trận, lấy khí Hồng Mông làm căn cơ, chín chín tám mươi một khối Vũ Trụ Thiên Thạch bày trận, bên trong chứa sức mạnh thuộc tính kim. Do đó nếu muốn phá vỡ trận này, bước đầu tiên phải phá hủy tám mươi một khối Vũ Trụ Thiên Thạch, sau đó lại cần nuốt khí Hồng Mông, sức mạnh thuộc tính kim loại còn lại cũng không đáng lo lắng."

"Làm chuyện gì cũng phải động não, không thể lỗ mãng làm bừa, Quân Lân Kiếm chính là tác phẩm kiêu ngạo nhất của chủ nhân, rơi vào trong tay người thật sự là chôn vùi."

Lần này Diệp Chiến Thiên không phản bác, bởi vì ông cảm thấy Kim Ô nói có lý: "Bắt đầu đi!"

Kim Ô đi tới trước đại trận, giờ phút này hắn là bộ dáng hài đồng, giơ tay lên đánh một quyền vào trên đại trận.

Ngay sau đó, sau lưng hắn xuất hiện tám mươi cánh tay, cũng đánh vào trên đại trận với các vị trí khác nhau.

"Bá quyền, diệt thế!"

"Đã lâu không sử dụng, cũng không biết uy lực như thế nào?"

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, vũ trụ chấn động, đại trận lay động, trên đó xuất hiện dấu vết nổ tung.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, một lão giả trong Hồng Mông Huyền Môn xuất hiện, tiện tay vung lên, trước mắt xuất hiện một bức

họa.

Chính là Kim Ô và Diệp Chiến Thiên.

Lão giả híp mắt, trầm giọng nói: "Thế mà Diệp Chiến Thiên lại tìm người giúp đỡ."

Dứt lời.

Từng bóng người bay xuống, xuất hiện bên cạnh lão giả, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên tấm hình.

Một lão giả hoảng sợ nói: "Mau đi mời lão tổ."

Mọi người quay đầu nhìn lại, lão giả lần thứ hai thúc giục: "Mau đi, Diệp Chiến Thiên không đáng sợ, đứa bé bên cạnh hẳn cũng không đơn giản."

"Cơ trưởng lão, bản thể của đứa bé này là gì, chúng ta lại nhìn không thấu."

Cơ Nguyên Đế nói: "Kim Ô."

Kim Ô?

Mọi người kinh hãi thất sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, trong vô số năm tháng, bọn họ đã lâu không có nghe nói qua Kim Ô.

Cơ Nguyên Đế lại nói: "Người kia phỏng chừng sắp tới, lúc này đây sự tình quá phức tạp, nếu lão tổ không có cách nào giải quyết việc này, Huyền Môn chúng ta sợ là sẽ bị xóa tên khỏi vũ trụ."

"Cơ trưởng lão chớ nói giỡn, thực lực của Huyền Môn chúng ta, làm sao có thể bị xóa tên?"

"Đúng vậy, Cơ trưởng lão nói người kia là ai?"

Cơ Nguyên Đế nói: "Lý Tiêu Dao."

Nói đến đây, lão ta dừng lại rồi tiếp tục: "Các người hẳn là thấy tên này hết sức lạ lẫm."

"Ta nói cho các người một cái tên, các người sẽ rõ ràng."

"Cấm Kỵ Kiếm Thần."

Mọi người: "..."

Cơ Nguyên Đế lại nói: "Sau trận hạo kiếp kia, Lý Tiêu Dao mất đi bạn thân và tình cảm chân thành, nản lòng thoái chí với tất cả mọi chuyện, sau đó hắn dẫn theo một luồng Đại Đạo, Bạch Kỳ Lân, Kim Ô và Hỏa Phượng Hoàng rời đi."

"Sau đó kỷ nguyên thay đổi, vẫn có tin đồn của hắn, dần dần, hắn phai nhạt đi khỏi tầm mắt mọi người, không ai biết hắn đi đâu."

"Cũng chính là trăm năm qua mới biết được hắn ở trong Kiếm Trang Vũ Trụ Kiếm Hải, nhưng thân phận hiện tại của hắn đã không còn là Cấm Kỵ Kiếm Thần nữa, được người ta gọi là Kiếm Sĩ, Kiếm Tiên, Kiếm Ma."

Một lão giả nói: "Cơ trưởng lão, hiện tại Kim Ô xuất hiện, có phải có nghĩa là Đại Đạo và Hỏa Phượng Hoàng cũng sẽ lập tức bùng nổ không?"

Cơ Nguyên Đế nói: "Đại Đạo và Hỏa Phượng Hoàng sẽ không xuất hiện, bọn họ đã biến mất từ lâu, trong lời đồn Hỏa Phượng Hoàng bị giết, Đại Đạo tiêu tán."

"Chỉ còn lại Lý Tiêu Dao và Kim Ô ở cùng một chỗ, Bạch Kỳ Lân đã rơi vào trong tay chúng ta."

Dứt lời.

Một nam tử áo trắng xuất hiện, mọi người khom người một cái: "Bái kiến lão tổ."

Nam tử áo trắng liếc mắt nhìn Kim Ô: "Ta đã nói rồi không cần các người đi trên chóc Bạch Kỳ Lân, vì sao không nghe ta."

Cơ Nguyên Đế nói: "Lão tổ, thần công của Môn chủ đã đến thời khắc mấu chốt nhất, nhất định phải dùng máu của Bạch Kỳ Lân và đạo nguyên phong ấn trong cơ thể nó."

Cần?

Nam tử áo trắng tức giận không kiềm chế được: "Ngu xuẩn đến cực điểm, có vài người nguời có thể trêu chọc, có vài người tuyệt đối không thể trêu chọc."

"Lý Tiêu Dao đã phai nhạt ra khỏi vũ trụ, lại không nhúng tay vào chuyện trong vũ trụ, các người lại buộc hấn ra tay."

"Hong Mông Huyền Môn phát triển đến nay có dễ dàng không? Sẽ được chôn cất trong tay của các người."

"Hong Mông Kim Quang Trận kiên trì nhiều nhất là ba ngày, rất nhanh khí Hong Mông sẽ bị cắn nuốt không còn, đi thông báo Cơ Vô Cực xuất quan, nếu không bình ổn việc này, Huyền Môn sẽ bị hủy trong chốc lát."

Cơ Nguyên Đế khom người vái chào, vội vàng rời đi.

Bên ngoài đại trận.

Kim Ô ngừng lại, quay đầu nhìn Diệp Chiến Thiên: "Có bị ta mạnh mẽ làm cho chấn động hay không?"

"Không cần kinh ngạc, ta vẫn lợi hại như vậy."

Diệp Chiến Thiên nói: "Phá vỡ đại trận mất bao lâu?"

Chương 1397: Thiếu chủ lập tức muốn kiếm chuyện (4)

Kim Ô nói: "Ba ngày đi, vừa mới đập nát tám mươi mốt khối thiên thạch, không thể để cho ta nghỉ ngơi một chút sao?"

Diệp Chiến Thiên: "..."

Kim Ô lại nói: "Ba ngày rất nhanh, người phải bình tĩnh lại."

Diệp Chiến Thiên nói: "Ta chờ."

Thời gian dài như vậy cũng đã tới, ba ngày này cũng không cần nóng vội.

...

Nhất Tinh Vũ Trụ.

Trên đỉnh một tòa thành trì.

Một bóng đen và một Ả Nhân đứng thẳng tắp, người sau trầm giọng nói: "Hắc ca, người tốt cuộc người muốn tìm nơi nào? Chúng ta đều sắp chuyển giới này."

Có phải trong khoảng thời gian này vũ trụ quá an tĩnh hay không?

Thiếu chủ cũng không kiếm chuyện gì sao?

Đây không phải là phong cách làm việc của Thiếu chủ.

Trên mặt Ngao Hoàng tràn ngập vẻ u sầu, thời gian trôi qua lâu như vậy, lại không tìm được Diệp Trường Sinh, hắc lo lắng cho an nguy của lão Bạch và lão Diệp.

"Tìm tiếp!"

Ả Nhân nói: "Hắc ca, nếu thật sự không tìm thấy, chúng ta trước tiên tìm một chỗ giấu đi, ta sợ người của Hồng Mông Huyền Môn sẽ tìm tới."

Ngao Hoàng trông mòn con mắt: "Chờ một chút, ta cảm giác Thiếu chủ lập tức sẽ muốn kiếm chuyện."

Hồng Mông Huyền Môn.

Tổ địa.

Mười tổ Huyền Môn hiện thân, nhìn hình ảnh lơ lửng, vẻ mặt mọi người vô cùng ngưng trọng.

Bọn hắn bị Kim Ô ngăn ở cửa.

Việc này náo lớn.

Làm không tốt Huyền Môn sẽ không còn.

Mấy vạn năm nỗ lực, chẳng lẽ bị hủy hoại trong chốc lát như vậy?

Nam tử áo trắng đứng đầu lão tổ, tên là Cơ Diệu.

Lão ta cũng là một cường giả nổi tiếng trong thời đại của mình, vì lão ta đã lớn tuổi cho nên cũng biết một số việc đã xảy ra trong quá khứ.

Nếu chỉ là một mình Kim Ô buông xuống, bọn họ sẽ không sợ hãi.

Nhưng nam nhân sau lưng Kim Ô, đó chính là người ngoan độc thật sự.

Một lão tổ nhìn về phía Cơ Diệu: "Huynh trưởng, hiện tại nên làm gì bây giờ, một ngày trôi qua, đại trận bắt đầu buông lỏng, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết?"

Một người khác nói, có thể chỉ có Kim Ô và Diệp Chiến Thiên tới hay không, nghe đồn người nọ đã thật lâu không ra tay.

Hắn sẽ nhúng tay vào sao?

Cơ Diệu nói: "Có thể hắn sẽ không nhúng tay vào, nhưng chúng ta dám đả thương Kim Ô sao?"

Đạo lý rất đơn giản, ai đả thương Kim Ô, người đó chết.

Bối cảnh mạnh mẽ thật sự quan trọng.

Mười người trăm mặc không nói, không cách nào đả thương Kim Ô, chờ đợi trận bị phá, chẳng lẽ nhìn nó muốn làm gì thì làm?

Lúc này.

Một bóng người từ trên cao bay xuống tổ địa, người tới không phải ai khác, chính là Môn chủ của Hồng Môn Huyền Môn - Cơ Vô Cực.

Theo hắn ta đến còn có Cơ Nguyên Đế và trưởng lão Huyền Môn.

Cơ Vô Cực đi tới trước mặt Cơ Diệu: "Bái kiến chư vị lão tổ."

Cơ Diệu nói: "Đều do người làm chuyện tốt, vì tăng lên tu vi, người nào người cũng dám chọc."

Cơ Vô Cực quay đầu nhìn Kim Ô: "Không phải chỉ là một con Kim Ô sao? Vừa lúc Huyền Môn chúng ta thiếu một con thần thú, nó cũng không tồi."

Cơ Diệu nói: "Người điên rồi sao? Biết mình đang nói gì không?"

Năm đó Môn chủ bên ngoài truyền cho Cơ Vô Cực, chính là coi trọng thiên phú và tâm tính của hắn ta, vì sao hiện tại hắn ta lại biến thành như vậy.

Kiều ngạo, ngu ngốc, dốt nát.

Cơ Diệu cảm thấy mình cũng không nhận ra.

Cơ Vô Cực chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một ánh sáng linh khí: "Lão tổ, hiện tại còn cảm thấy ta điên rồi sao?"

Cơ Diệu biến sắc: "Người đạt tới cấp bậc kia."

Cơ Vô Cực gật đầu: "Vừa mới đột phá."

Cơ Diệu khẽ thở dài một tiếng: "Vô Cực, vạn tộc vũ trụ, vô số sinh linh, không có mấy người có thể có thiên phú mạnh hơn người."

"Nhưng người có biết kẻ địch lần này của chúng ta là ai không?"

Cơ Vô Cực nói: "Kim Ô cũng đã tới, khẳng định là Lý Tiêu Dao sau lưng hắn."

Cơ Diệu hí mắt: "Người biết."

Cơ Vô Cực cười nói: "Lão tổ không cần lo lắng, nếu ta dám động đến Bạch Kỳ Lân, tự nhiên điều tra rõ ràng nhân quả của nó."

"Từ lúc Bạch Kỳ Lân tiến vào Huyền Môn, sư phụ ta cũng đã tới, có sư phụ ở chỗ này, cần gì phải kiêng kỵ Lý Tiêu Dao?"

Cơ Diệu lộ vẻ khó có thể tin: "Người nói Hồng Mông Vương ở Huyền Môn."

Dứt lời.

Một tiếng truyền âm vang lên bên tai lão ta, Cơ Diệu vội vàng khom người một cái: "Không biết Hồng Mông Vương đến, không nghênh đón từ xa, còn xin thứ tội."

Mười tổ thấy thế, nhao nhao khom người một cái, bọn họ biết Hồng Mông Vương có thân phận gì, cũng biết Hồng Mông Vương đáng sợ bao nhiêu.

Bằng không đổi lại người khác tiến vào Huyền Môn, há có thể dễ dàng tránh thoát bọn họ phát hiện?

Khó trách Cơ Vô Cực không sợ hãi, thì ra là có Hồng Mông Vương ở sau lưng làm chỗ dựa.

Cơ Vô Cực nói: "Lão tổ, chờ ta hoàn toàn cắn nuốt Bạch Kỳ Lân, Hồng Mông Bá Thể của ta sẽ hoàn toàn thức tỉnh, đến lúc đó chính là thời khắc Huyền Môn chúng ta đi lên đỉnh cao."

Cơ Duyên nói: "Bạch Kỳ Lân đã chết rồi sao?"

Chương 1398: Ở đâu, dẫn ta đi

Cơ Vô Cực nói: "Hấp hối, nếu lão tổ cho ta xuất quan, không quá một tháng, Hồng Mông Bá Thể của ta sẽ thức tỉnh."

"Có điều, trước đó, vẫn nên trước tiên giải quyết phiền toái trước mắt, sau đó ta sẽ rời đi với sự phụ một khoảng thời gian."

Dứt lời.

Hắn ta đi thẳng về phía trước: "Mở trận."

Mọi người sửng sốt một chút, theo sát phía sau, đi về phía ngoài sơn môn.

Giờ khắc này.

Kim Ô đang cắn nuốt khí Hồng Mông, đại trận trước mắt tràn ngập nguy cơ, lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, ánh sáng vàng bắn ra.

Thân ảnh Kim Ô lui về phía sau, vẻ mặt mờ mịt nhìn đại trận trước mắt.

Sao lại mở ra?

Vừa dứt lời, từng bóng người xuất hiện trước mặt hắn, thân ảnh Diệp Chiến Thiên chợt lóe, đi tới trước mặt Kim Ô.

Kim Ô nói: "Thế mà tự mình mở ra đại trận, đây là muốn đánh một trận với ta sao?"

Đã lâu lắm rồi không xuất hiện, những người này cũng không sợ ta.

Cơ Vô Cực nhìn Kim Ô, Diệp Chiến Thiên: "Hồng Mông Huyền Môn

cũng là nơi các người có thể tới lỗ mạng ư?”

Diệp Chiến Thiên vừa muốn mở miệng, một bên, Kim Ô chậm rãi đi về phía trước: "Người bắt lão Bạch, đúng không?”

Cơ Vô Cực nói: "Là ta bắt, người làm khó dễ được ta sao?”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta chẳng những bắt Bạch Kỳ Lân, còn bắt người.”

Kim Ô gật đầu: "Lá gan của người rất lớn.”

Bạch.

Thân ảnh hắn chợt lóe, bắn ra ngoài, một quyền đánh vào trên người Cơ Vô Cực, tuy rằng giờ phút này hắn chỉ là một đứa trẻ, nhưng uy lực một quyền giống như ngưng tụ một vòng mặt trời.

Nhìn thấy cảnh này.

Mười người Cơ Diệu đồng thời ra tay, nghênh đón Kim Ô, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, mười người bị đánh bay ra ngoài.

Lại một lần nữa rơi vào bên người Cơ Vô Cực, thân ảnh Kim Ô lùi lại hai bước, chậm rãi ổn định thân ảnh.

“Các người muốn chết!”

Một tiếng kêu chấn động trời truyền ra, hỏa vực bao trùm tiên khung, Kim Ô huyền hóa thành bản thể, bóng khổng lồ che khuất bầu trời.

Ngọn lửa cuộn cuộn sôi trào, trong nháy mắt đốt trời diệt linh, Kim Ô lao xuống phía dưới, tấn công mười người Cơ Diệu.

Sắc mặt mười tổ thay đổi, chỉ nghe Cơ Diệu tung tiếng như sấm: "Kết trận!”

Hồng Mông Thập Phương trận.

Mười người xuất hiện trong hư không ở các vị trí khác nhau, từng công kích hạ xuống, hội tụ cùng một chỗ.

Một tòa đại trận buông xuống, bao phủ trên người Kim Ô, bầu trời gào thét, vàng sáng rực rỡ bắn ra vạn trượng.

Một phương thể giới trong nháy mắt bị hỏa diễm tràn ngập, mười ánh sáng nghiền ép trên người Kim Ô, giống như mười núi lớn.

Kim Ô ngửa mặt lên trời vọt lên, ý đồ muốn phá hủy trói buộc của mười người, dưới vài lần thử, thân ảnh của nó rơi xuống.

Thấy thế.

Diệp Chiến Thiên rút kiếm mà đi, chém một kiếm ra ngoài, rơi vào trên người Cơ Diệu.

Cơ Vô Cực búng tay, một sóng khí bay ra đập tan kiếm quang của Diệp Chiến Thiên: "Người giết ngàn người Huyền Môn ta, hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì là tàn nhẫn."

Ầm.

Ầm.

Hai tiếng nổ lớn liên tiếp truyền đến, Diệp Chiến Thiên bị đánh bay ra ngoài, từng tắc từng tắc không gian sau lưng nổ tung.

Diệp Chiến Thiên hípit mắt nhìn Cơ Vô Cực, trong lòng vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới giao đấu hai chiêu mà chính mình đã rơi vào thế hạ phong.

Rõ ràng cấp bậc của Cơ Vô Cực cao hơn mình.

Sắc mặt ông trầm xuống, ánh mắt kiên định: "Phản huyết."

Theo âm thanh hạ xuống, huyết mạch trong cơ thể ông như đun sôi nước sôi, hoàn toàn trở nên nóng nẩy.

Lần đầu tiên huyết mạch xuất hiện loại tình huống này, khi vẫn ở trong Di Thất Diện Vị, lão Bạch nói đây là lần thứ hai huyết mạch của ông tiến hóa.

Diệp Chiến Thiên phát hiện chỉ cần hần mở ra huyết mạch tiến hóa lần thứ hai, một thân tu vi tăng vọt rất nhanh.

Cho nên ông đặt tên huyết mạch tiến hóa lần thứ hai là Phần Huyết.

Ầm.

Ầm.

Huyết mạch không ngừng tăng lên, sau lưng vô lượng chân thân xuất hiện, một người cầm kiếm lớn trong tay, đứng ngay sau lưng ông.

Khoảnh khắc này.

Sắc mặt Cơ Vô Cực thay đổi, trong mắt lóe ra vẻ khó có thể tin: "Người... Sao người có được huyết mạch này."

Lão Bạch từng giải thích qua với ông, chỉ có người tương thông huyết mạch của hắn, tại thời điểm có được huyết mạch mạnh mẽ, trên người ông mới có thể xuất hiện huyết mạch tiến hóa lần thứ hai.

Từ lúc đó Diệp Chiến Thiên bắt đầu suy đoán huyết mạch mình lần thứ hai tiến hóa là bởi vì Diệp Trường Sinh.

Bởi vì ông biết con mình ưu tú như thế nào.

Bịch.

Bịch.

Hai bóng người từ trên cao bay xuống, một người xuất hiện bên người Cơ Vô Cực, chính là sư phụ Hồng Mông Vương của hắn ta.

Một người xuất hiện bên cạnh Diệp Chiến Thiên, đẹp trai thành như vậy, khẳng định chính là Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao nhìn Diệp Chiến Thiên: "Huyết mạch trong cơ thể người là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Có vấn đề gì sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Huyết mạch này không thuộc về người, không

phải ai cũng có thể có được huyết mạch này.”

Chương 1399: Ở đâu, dẫn ta đi (2)

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước tiên giải quyết chuyện trước mắt, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi người."

Hồng Mông Vương vốn định hỏi huyết mạch trong cơ thể Diệp Chiến Thiên, bởi vì huyết mạch kia xuất hiện trong nháy mắt, làm cho lão ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đã từng có một huyết mạch trong vũ trụ, hiện giờ đã bị liệt vào cấm kỵ, đã không ai dám nhắc tới nữa.

Không ai đề cập đến nó, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Nhưng cho dù là ai cũng không nghĩ tới, huyết mạch này sẽ xuất hiện trên người Diệp Chiến Thiên.

Hồng Mông Vương híp mắt, nhìn Lý Tiêu Dao trước mắt: "Không nghĩ tới các hạ lại đến, thật sự là làm cho Huyền Môn rộng đến nhà tôi."

Lý Tiêu Dao tiện tay vung lên, không gian chông chênh, đại trận nghiền nát, mười người Cơ Diệu bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra.

"Người biết ta."

Hồng Mông Vương nói: "Uy danh của Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao, vũ trụ ai không biết chứ?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Người biết ta, vậy ta sẽ không xuất kiếm, miễn cho người nói ta bắt nạt người."

Hồng Mông Vương nói: "Các hạ thật sự muốn nhúng tay vào việc này? Một khi dính vào nhân quả, cuộc sống yên bình hiện tại của các hạ sẽ kết thúc."

Một cuộc sống yên bình?

Chỉ cần trái tim bình tĩnh, cuộc sống sẽ bình tĩnh.

Ta vốn không tranh giành với thế gian, thế nhưng các người khinh người quá đáng.

Rút kiếm, địch chết.

Tất cả các người đã quên câu này rồi.

Hồng Mông Vương âm thầm nuốt nước miếng, rút kiếm, địch chết, bốn chữ này từng làm cho bao nhiêu người nghe thấy đã sợ mất mật?

Lý Tiêu Dao nhìn Kim Ô, Diệp Chiến Thiên: "Đi Huyền Môn tìm lão Bạch, ta xem ai dám động."

"Người nào động, người đó chết."

Diệp Chiến Thiên, Kim Ô vọt tới Hồng Mông Huyền Môn, ánh mắt đám người Cơ Diệu đồng loạt hội tụ trên người Hồng Mông vương.

Sắc mặt Hồng Mông Vương cực kỳ khó coi: "Nếu các hạ cố ý muốn động thủ, vậy để ta lĩnh giáo thủ đoạn của người."

Bịch.

Hai tay Lý Tiêu Dao chấp sau lưng, bay về phía Hồng Mông Vương, tốc độ vô cùng nhanh, uy áp khủng bố bao phủ trên người Hồng Mông Vương.

Ngay cả cơ hội ra tay Hồng Mông Vương cũng không có, Lý Tiêu Dao trực tiếp xuyên qua thân thể lão ta.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Hồng Mông Vương biến mất trên không trung.

Lý Tiêu Dao vô cùng bình tĩnh: "Ta không xuất kiếm."

Nhìn thấy cảnh này.

Đám người Cơ Vô Cực, Cơ Diệu bị dọa choáng váng.

Không lâu trước đây, bọn họ tự xưng là cường giả, nhìn thấy Hồng

Mông Vương, bọn họ tự ti xấu hổ.

Gặp lại Lý Tiêu Dao, bọn họ không xứng gọi là tu sĩ.

Trong giây lát.

Kim Ô công Diệp Chiến Thiên tới, ở sau lưng nó có thêm Bạch Kỳ Lân, giờ phút này lão Bạch đã hấp hối.

Một người hai thú đi tới bên cạnh Lý Tiêu Dao, người sau nhìn Hồng Mông Huyền Môn: "Từ hôm nay trở đi, Hồng Mông Huyền Môn sẽ bị xóa tên trong vũ trụ."

Theo âm thanh hạ xuống, hẳn dẫn hai thú một người rời đi.

Ngay sau đó.

Không gian Hồng Mông Huyền Môn biến mất, giống như bị xóa sạch khỏi vũ trụ.

Đây mẹ nó là thủ đoạn gì?

Trực tiếp bóp nát không gian kia?

Ngay cả cơ hội chạy trốn, đám người Cơ Vô Cực, Cơ Diêu, Cơ Nguyên Đế cũng không có, đã bị xóa bỏ với không gian.

Cường giả thần đặc biệt.

Đây mới là vô địch thật sự.

Cho dù đám người Cơ Vô Cực không nhúc nhích, nhưng bọn họ đã thương lão Bạch, nhất định vẫn phải chết.

Hừ không vô tặc.

Lý Tiêu Dao đứng ngay sau lưng Kim Ô: "Thương thế của lão Bạch quá nặng, muốn cứu hẳn cần Thần Thủy Trụ Hà."

"Nhưng thứ kia thật lòng không dễ tìm, trên người ta còn chút ít đều cho người dùng."

Kim Ô nói: "Cho ta dùng căn bản là lãng phí, hiện tại thực lực của

ta ngay cả một phần ngàn đỉnh cao cũng không có.”

“Chủ nhân, chẳng lẽ chúng ta phải trở về sao?”

Lý Tiêu Dao nói: "Cho dù trở về, cũng không nhất định có thể tìm được Thần Thủy Trụ Hà, trước tiên đi Thanh Thiên Đế một chuyến, để hẩn xử lý đơn giản cho lão Bạch."

"Bằng không ta lo lắng không thể khiêng hẩn trở về."

Nói đến đây, hẩn dừng một chút, nhìn về phía Diệp Chiến Thiên: "Trong khoảng thời gian này người hãy ở lại với chúng ta, ta còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi người."

Kim Ô xuyên qua tinh vực vô tận, biến mất ở trong biển mây.

...

Thành Hạo Thiên.

Ngao Hoàng và tiểu Ải Nhân vừa mới buông xuống, chỉ thấy tu sĩ trong thành hoảng hốt chạy bừa chạy trốn, dường như đáng về vô cùng sợ hãi.

Tiểu Ải Nhân nói: "Hắc ca, có phải nơi này đã xảy ra chuyện gì hay không, nếu không chúng ta vẫn vào thành."

Ngao Hoàng híp mắt lại: "Hình như ta nhận thấy được hơi thở của Thiếu chủ, rốt cục Thiếu chủ muốn kiếm chuyện."

Hẩn tiến lên ngăn cản một tu sĩ: "Trong thành xảy ra chuyện gì?"

Tên tu sĩ kia nhìn Ngao Hoàng: "Người muốn vào thành? Ta khuyên người không nên đi."

"Diệp Trường Sinh tới rồi, hẩn tấn công Hạo Tộc, một hồi đại chiến kinh thế lập tức bắt đầu."

Ngao Hoàng cười nói: "Diệp Trường Sinh ra tay với Hạo Tộc, các người chạy cái gì?"

Chương 1400: Ở đâu, dẫn ta đi (3)

Tu sĩ kia lại nói: "Người có thể còn không biết, Diệp Trường Sinh được gọi là Diệt Môn Cuồng Ma, mỗi lần chỉ cần có người xem chiến, sau đó đều sẽ bị giết."

"Cho nên khuyên người một câu, mau rời đi đi!"

Ý cười trên mặt Ngao Hoàng càng đậm, lôi kéo tiểu Ả Nhân nhanh chóng vọt tới trong thành.

Tu sĩ kia thấy Ngao Hoàng vào thành: "Hắn điên rồi, sốt ruột như vậy đi chịu chết sao? Thời đại này loại người nào cũng có."

Đang di chuyển về phía trước.

Tiểu Ả Nhân nhìn về phía Ngao Hoàng: "Hắc ca, trong thành này hình như rất nguy hiểm, người xác định muốn tìm người ở đây sao?"

Ngao Hoàng nói: "Nhìn bộ dáng người sợ chết, không thể cứng rắn một chút sao, Ả Nhân Tộc các người còn chờ người quật khởi đấy?"

Tiểu Ả Nhân nói: "Hắc ca, thân thể chúng ta có khiếm khuyết, không thể mạnh mẽ được."

Ngay khi hai người nói chuyện, đã xuất hiện trên bầu trời thành Hạo Thiên, Ngao Hoàng ngừng thần nhìn lại, phát hiện Trụ Côn ở cách đó không xa.

Cả người trong nháy mắt kích động không được: "Thiếu chủ, ta tìm người, tìm thật khó."

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần trên boong thuyền, vừa mới chuẩn bị bắt đầu đại chiến, lại nhận thấy được hơi thở của Ngao Hoàng, quay đầu nhìn về phía sau lưng.

"Lão Hắc, sao người lại tới đây."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, ta tìm được Di Thất Diện Vị, ta biết tung tích của lão Diệp và lão Bạch."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sao?"

Ngao Hoàng gật đầu: "Thật sự, ta đã đi qua, chỉ là Di Thất Diện Vị đã xảy ra một ít chuyện, hiện tại tình cảnh của lão Diệp và lão Bạch có chút không tốt lắm."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Ai dám động đến phụ thân ta?"

Ngao Hoàng nói: "Hồng Mông Huyền Môn, lão Diệp và lão Bạch lãnh ít dữ nhiều, trong khoảng thời gian này ta đang tìm Thiếu chủ, thuận tiện điều tra Hồng Mông Huyền Môn, là một thế lực rất mạnh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Rất mạnh? Mạnh cỡ nào? Ở đâu, đưa ta đi."

Ngao Hoàng run lên: "Thiếu chủ, cùng Hồng Mông Huyền Môn rất mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh nói: "Hồng Mông? Ta sẽ sợ sao?"

Tiểu Ải Nhân nhìn Ngao Hoàng: "Hắc ca, hẳn chính là người người muốn tìm sao? Đây cũng quá yếu đi."

Ngao Hoàng: "..."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngao Hoàng vội vàng nói: "Thiếu chủ, người đừng tức giận, tiểu Ải Nhân không biết nói chuyện."

Diệp Trường Sinh nhìn tiểu Ải Nhân, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ải Nhân, cảm thấy còn rất mới lạ.

"Xem ra ta đã am hiểu sâu sắc đạo khiêm tốn, khiến người ta cảm thấy ta rất yếu."

Vẻ mặt Tiểu Ải Nhân mờ mịt, lần đầu tiên nhìn thấy người bị

người ta nói yếu còn cao hứng như thế.

Ngao Hoàng lại nói: "Thiếu chủ, hiện tại chúng ta rời đi sao? Vậy chuyện người đến đây thì sao."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Để viên đạn bay thêm một lát nữa, không đúng, để Hạo Tộc sống thêm một thời gian."

Ngay sau đó.

Trụ Côn rời đi, biến mất trên tiên khung.

Bọn họ rời đi không đến một khắc đồng hồ, mấy bóng người xuất hiện ở trong hư không, nhìn phương hướng Trụ Côn rời đi, trên mặt mọi người hiện lên vẻ hồ nghi.

Một người trầm giọng nói: "Quá mẹ nó dọa người, rốt cuộc Diệp Trường Sinh muốn làm gì?"

Một người khác nói: "Không sao đâu, sợ bóng sợ gió một hồi, sợ bóng sợ gió một hồi."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chắc Diệp Trường Sinh không thực lực Hạo Tộc chúng ta, cho nên bị dọa lui."

Lão giả vẫn không nói gì, quay đầu nhìn về phía người nọ, giống như đang nói, người tinh chính lời mình vừa nói sao?

Người có thể dừng tự an ủi như vậy hay không, làm tê liệt chính mình?

Nếu Diệp Trường Sinh có thể bị dọa lui, hẳn cũng không phải Diệp Trường Sinh.

Thật có lỗi với tên cuồng ma diệt tộc của hắn.

Im lặng trong chớp mắt.

Lão giả áo trắng rốt cục mở miệng: "Lần này Diệp Trường Sinh không động thủ, nhưng cho chúng ta cảnh báo."

"Chuyện quan trọng, chúng ta phải thương lượng ra biện pháp

chém chết Diệp Trường Sinh, bằng không hẳn sẽ trở thành ác mộng của Hạo Tộc chúng ta."

...

Trên hư không.

Diệp Trường Sinh đứng ở boong thuyền, hai tay chấp sau lưng mà đứng, làm cho người ta cảm giác sâu không lường được, bức cách kéo căng.

Ngao Hoàng quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, người cũng không hỏi tình huống của Hồng Mông Huyền Môn sao?"

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Hỏi làm gì, đều phải bị diệt tông môn, không có một chút ý nghĩa."

Ngao Hoàng nói: "Thiếu chủ, ta thích bộ dáng người khinh thường hết thấy."

Diệp Trường Sinh nói: "Khiêm tốn."

Một số người có thể xem thường tất cả mọi thứ, không ai có thể làm cho họ thay đổi tâm trạng.

Có vài người xem thường tất cả chính là vì giả vờ, hậu quả là động một chút bị người ta đè trên mặt đất ma sát.

Diệp Trường Sinh thuộc loại nào, mọi người đoán một cái xem?

Ngao Hoàng lại nói: "Thiếu chủ, đi tới Hồng Mông Huyền Môn hơi xa, chúng ta phải tăng nhanh tốc độ."

Diệp Trường Sinh nói: "Hồng Mông Huyền Môn ở nơi nào, vì sao phụ thân ta phải đến đó?"

"Thiếu chủ, việc này nói rất dài dòng." Ngao Hoàng trầm giọng: "Ngày đó ta tìm được Di Thất Diện Vị, lão Diệp vì cứu lão Bạch đã đi Hồng Mông Huyền Môn, chuyện còn lại ta cũng không biết."

Chương 1401: Thanh Thiên Đế

"Cũng không biết tình huống hiện tại của bọn họ như thế nào."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, Hồng Mông Huyền Môn ở Thất Tinh Vũ Trụ."

Diệp Trường Sinh ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Đừng nói là Thất Tinh Vũ Trụ, chính là Đại Thiên Vũ Trụ, cấm địa Vĩnh Hằng, địa ngục Cửu U, không có chỗ hắn không dám đi.

"Lão Hắc, nếu từ bỏ vũ trụ, người đưa ta qua, có phải tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều hay không."

Ngao Hoàng gật đầu: "Ta đang có ý này."

Một bên, Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, ta cũng có thể, để hai người chúng ta mang Thiếu chủ đi tới, tốc độ phải vượt xa Trụ Côn."

Thần Cung mở ra, Diệp Thập Vạn và Ngao Thiên Hùng mang theo tiểu Ải Nhân tiến vào trong đó.

Ngao Hoàng huyền hóa ra bản thể, Diệp Trường Sinh đứng ngay sau lưng hắn, một bộ áo trắng như tuyết, trong ngực ôm linh hầu.

...

Tinh vực vô tận.

Một ốc đảo xuất hiện.

Cây cổ thụ cao ngất như được trồng trên bầu trời, không nhìn thấy rễ của chúng, ốc đảo này không nhìn thấy điểm cuối.

Thân ảnh Lý Tiêu Dao từ sau lưng Kim Ô đi xuống: "Thanh Thiên Đế, thật đúng là biết hưởng thụ."

"Lão Lý, người đang hâm mộ ta sao?" Một giọng nói từ trong ốc đảo truyền ra: "Ta chinh chiến vũ trụ nhiều năm, chán ghét những

ngày đã từng đánh đánh giết giết. Bây giờ ta hưởng thụ một chút, chẳng lẽ không thể?”

Lý Tiêu Dao mang theo Kim Ô, Diệp Chiến Thiên đi vào trong ốc đảo, Bạch Kỳ Lân bị hấn thu vào trong không gian.

Trong khi tiến lên.

Hắn trầm giọng nói: "Bạn cũ tới rồi, không hiện thân gặp mặt sao?”

Giọng nói Thanh Thiên Đế lần thứ hai truyền đến: "Sâu trong ốc đảo, Hỗn Độn Ôn Tuyền, ta chờ người đến.”

Lý Tiêu Dao: "..."

Dưỡng sinh như vậy?

Vẫn còn ngâm mình trong suối nước nóng?

Người có chí riêng, không thể cưỡng cầu.

Mỗi người theo đuổi cuộc sống không giống nhau, chuyện có thể làm cho tâm tình hắn yên tĩnh chính là luyện kiếm, rèn kiếm.

Thanh Thiên Đế tương đối tiếp đất, không có việc gì ngâm mình trong suối nước nóng, huấn luyện chim.

Thoáng qua.

Ba người đi vào sâu trong ốc đảo, sương mù mờ mịt bao phủ, trong mơ hồ, từng tư thế thướt tha xuất hiện.

Tiên âm mệnh môn, tựa như âm thanh của thiên nhiên.

Thanh Thiên Đế nói: "Lão Lý, xuống bong bóng?”

Lý Tiêu Dao nói: "Không được.”

Thanh Thiên Đế lại nói: "Lâu như vậy không gặp, vì sao đột nhiên đến ốc đảo của ta?”

Lý Tiêu Dao trầm xuống: "Người định đi ra nói chuyện với ta?”

Một hồi tiếng bọt nước vang lên, thân ảnh Thanh Thiên Đế bốc lên trong suối nước nóng, xuất hiện trước mặt Lý Tiêu Dao.

Theo thân ảnh của hắn xuất hiện, những bóng người thướt tha, thon dài, trắng lớn mơ hồ bị nghiền nát.

Đường như chưa bao giờ xuất hiện.

Lý Tiêu Dao nhìn Thanh Thiên Đế: "Nhiều năm như vậy, sở thích của người không thay đổi."

Thanh Thiên Đế nói: "Ta tự mình tưởng tượng ra, không được sao?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Lý, có phải người hâm mộ ta không?"

Lý Tiêu Dao: "..."

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, Diệp Chiến Thiên trầm mặc không nói.

Chỉ là ông thật không ngờ, những nữ tử vừa rồi đều do Thanh Thiên Đế tưởng tượng ra.

Sở thích này rất đặc biệt.

Thực sự vô cùng lập dị.

Mẹ nó cũng có thể.

Tuyệt đối là một lang diệt.

Dùng thực lực của Thanh Thiên Đế, muốn loại nữ nhân nào mà không được?

Người nào chẳng có chuyện xưa?

Thanh Thiên Đế nói: "Lão Lý, cho tới bây giờ người không có việc gì sẽ không lên Tam Bảo Điện, nói đi, lại muốn ta giúp người làm gì?"

"Đổi chỗ khác nói chuyện."

Bên suối nước nóng, dưới cổ đình, Lý Tiêu Dao tiện tay vung lên, Bạch Kỳ Lân hấp hối xuất hiện.

"Giúp ta cứu hần."

"Đây không phải là lão Bạch sao? Sao lại bị người ta đánh thành dạng này." Thanh Thiên Đế nhìn Lý Tiêu Dao: "Không nên, có người ở đây, ai có thể chữa thương hần."

Lý Tiêu Dao nói: "Việc này nói rất dài, người trước giúp ta cứu hần."

Thanh Thiên Đế lạnh nhạt nói: "Lão Lý, người hần nên rõ ràng, hần đã bị thương đến bản nguyên, ta chỉ có thể cam đoan hần không chết, nếu muốn cứu hần còn cần Thần Thủy Trụ Hà!"

"Ta biết!" Lý Tiêu Dao trầm giọng: "Thần Thủy, bên người người hần là có đi."

Thanh Thiên Đế lắc đầu: "Không có, sau khi trận đại chiến kia kết thúc, thứ kia hình như đã biến mất khỏi vũ trụ."

Lý Tiêu Dao nói: "Có thể ở trong Cẩm Kỳ Học Viện hay không?"

Thanh Thiên Đế nói: "Không thể nào, nếu thật sự ở Cẩm Kỳ Học Viện, có vài người đã lợi dụng nó bắt đầu trục lợi từ lâu."

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Mặc dù ta không biết Thần Thủy Trụ Hà ở nơi nào, nhưng ta từng nhận ra hơi thở của Thần Thủy ở trên người một người, người có thể đi tìm hần thử một lần."

"Người nào?"

"Vũ Trụ Thủ Hộ Giả - Hi Huyền." Thanh Thiên Đế lạnh nhạt nói.

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Ta nghe nói qua hần, hiện tại Hi Huyền ở nơi nào?"

Thanh Thiên Đế nói: "Đại Thiên Vũ Trụ, thành Hi Thần."

Sâu trong vũ trụ.

Trước một tòa cung điện trôi nổi, đột nhiên một bóng người xuất hiện, khom người một cái: "Chủ nhân, Lý Tiêu Dao xuất hiện."

Chương 1402: Vũ trụ lớn như vậy, ta phải từ từ tìm

"Vào cung."

Một âm âm hùng hồn truyền đến.

Cửa cung mở ra, người nọ vội vàng tiến vào trong điện.

Trong đại điện vàng son lộng lẫy, một ánh sáng trắng rơi xuống, bóng người đi ra.

Thân ảnh người này hơi mơ hồ, lại phóng thích uy áp vô cùng mạnh mẽ.

Theo bóng người buông xuống, thần uy cuộn cuộn mênh mông tràn ngập trong mỗi một tấc không gian đại điện.

"Không phải Lý Tiêu Dao ở Vũ Trụ Kiếm Đảo sao?"

"Hồi chủ nhân, Lý Tiêu Dao rời khỏi Kiếm Đảo, ra tay tiêu diệt Hồng Mông Huyền Môn."

Hồng Mông Huyền Môn?

Lý Tiêu Dao hẳn là biết sau lưng Hồng Mông Huyền Môn là phủ Hồng Mông, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hẳn lại lựa chọn ra tay.

Người đã điều tra rõ chưa?

Người tới sợ hãi không thôi: "Chủ nhân, toàn bộ Hồng Mông Huyền Môn bị Lý Tiêu Dao xóa bỏ khỏi vũ trụ thuộc hạ chỉ tìm hiểu một ít da lông."

Nói đi.

Người nọ lại nói: "Hồi chủ nhân, Di Thất Diện Vị mở ra, Môn chủ của Hồng Mông Huyền Môn bắt Bạch Kỳ Lân đi, sau đó Huyền Môn không còn."

Hóa ra là như vậy.

Bạch Kỳ Lân chính là bạn cũ của Lý Tiêu Dao, khó trách hẳn lại lựa chọn ra tay.

Hồng Mông Huyền Môn quả thực chính là muốn chết.

Xem ra kế tiếp phủ Hồng Mông sẽ gặp tai ương.

Nói đến đây, hẳn ta dừng một chút, tiếp tục nói: "Chuyện mà ta để người điều tra, người điều tra như thế nào?"

Người nọ tiếp tục nói: "Hồi chủ nhân, hồ đen vũ trụ bị mở ra một phần, người thao túng sau lưng là Trụ Thần Điện, nhưng bọn họ cũng chỉ mở ra một phần, toàn bộ hồ đen vũ trụ còn lại đã bị thu đi."

"Người thu hồ đen vũ trụ đi là Diệp Trường Sinh, tu sĩ mới vào tinh vực vũ trụ. Nhưng bối cảnh người này vô cùng phức tạp, thân mang huyết mạch Thần Ma Tộc, còn là đệ tử Kiếm Điện."

Kiếm Điện của Đại Thiên Vũ Trụ?

Diệp Trường Sinh?

Hóa ra đây là tên của người.

Được rồi, người lui ra đi, ta muốn trở về Học Viện một chuyến.

Trong miệng hẳn ta Học Viện là Vũ Trụ Cấm Viện, không phải một chỗ với Cấm Kỳ Học Viện.

Vũ Trụ Cấm Viện đã từng được Hi Huyền nhắc tới, về sau không phải không tồn tại sao?

...

Vũ trụ ốc đảo.

Dưới cổ đình.

Hơi thở trên người Thanh Thiên Đế nội liễm, bàn tay xẹt qua Bạch Kỳ Lân: "Tính mạng của nó sẽ không có nguy hiểm, có thể khô

phục đến đỉnh cao hay không, phải xem có thể tìm được Thần Thủy Trụ Hà hay không.”

Lý Tiêu Dao nói: "Đại trị liệu thuật càng ngày càng mạnh.”

Thanh Thiên Đế lắc đầu: "Chút tài mọn mà thôi, miễn cưỡng có thể không bị người khác đánh chết.”

Lý Tiêu Dao tiện tay vung lên, một quyển sách cổ rơi xuống trước mặt Thanh Thiên Đế: "Bản Đại Chuyển Sinh thuật không trọn vẹn, đưa cho người.”

"Mấy năm nay không phải người vẫn luôn tìm sao?"

Thanh Thiên Đế tiếp nhận sách cổ, ánh mắt lộ ra vẻ nóng rực: "Quả nhiên là đại chuyển sinh thuật không trọn vẹn, nhưng lão Lý, người vốn không trọn vẹn có chút quá lợi hại.”

Lý Tiêu Dao nói: "Có muốn hay không, sau khi Tĩnh Phụ Thiên ngã xuống, quyển bí thuật cấm kỵ này đã biến mất từ lâu, ta có thể tìm cho người bản không trọn vẹn cũng đã không tệ rồi.”

Thanh Thiên Đế gật đầu: "Vậy ta cảm ơn người.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Lão Lý, có phải người muốn đi Đại Thiên Vũ Trụ hay không?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Đương nhiên muốn đi, không thể nhìn lão Bạch trở thành bộ dáng hiện tại.”

"Có điều, trước đó, có một số việc muốn nói chuyện với người một chút.”

Thanh Thiên Đế nói: "Trò chuyện gì? Vũ Trụ Cấm Viện, hay là Đại Đạo Kim Bảng, hay là Cấm Kỵ Học Viện? Ta không cảm thấy hứng thú với những chuyện này.”

"Chuyện trong vũ trụ, không có ai có thể thật sự giải quyết, không phải đã từng có người vì vũ trụ mà từ bỏ tính mạng của mình sao.”

"Kết quả hắn chiếm được cái gì, còn không phải làm áo cưới cho người khác, người chết như đèn tắt, ai sẽ nhớ rõ người đã từng

cống hiến? Chỉ khi sống tốt, thời đại này mới để lại dấu vết của người.”

Lý Tiêu Dao nhìn Thanh Thiên Đế: "Người cũng không biết ta muốn nói gì, đã oán giận nhiều như vậy?"

"Xem ra người ở đây cũng không vui, cuộc sống rất áp lực, rất ngột ngạt, đúng không?"

Thanh Thiên Đế không để ý tới Lý Tiêu Dao, xoay người huyết sát, ngay sau đó, bóng khổng lồ che trời xuất hiện, một con Thanh Loan xuất hiện trước mặt hắn.

"Lão Lý, nếu người không có chuyện gì, không cần trì hoãn ta đi dạo chim!"

Đi dạo?

Lớn như vậy sao?

Người độc ác chung quy vẫn là người tàn nhẫn, luôn không giống người thường như vậy.

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn về phía Diệp Chiến Thiên: "Mở huyết mạch của người ra."

Diệp Chiến Thiên giật mình, trực tiếp phóng thích phần huyết, sức mạnh huyết mạch mạnh mẽ bắn ra, sợ tới mức Thanh Loan nằm rạp trên mặt đất.

Phát ra tiếng kêu cạc cạc.

Đây mẹ nó là Thanh Loan, hay là con vẹt?

Thanh Thiên Đế không để ý tới Thanh Loan, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Chiến Thiên: "Ai da, sao người có thể có được huyết mạch này?"

Lý Tiêu Dao lại nói: "Người lại nhìn một chút!"

Thanh Thiên Đế hí mắt, sắc mặt lại biến đổi: "Huyết mạch tiến hóa lần thứ hai? Người có con không?"

Chương 1403: Vũ trụ lớn như vậy, ta phải từ từ tìm (2)

Diệp Chiến Thiên nói: "Con ta là Trường Sinh."

Thanh Thiên Đế quay đầu nhìn về phía Lý Tiêu Dao: "Vậy thì không sai được."

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Có muốn cùng đi gặp hần một chút hay không?"

Thanh Thiên Đế rơi vào trầm tư, trong lòng vô cùng rối rắm: "Lão Lý, chuyện cũ như khói, vẫn không thấy."

"Biết hần trở lại là được, sống lại một đời, hần cũng chưa chắc nhớ rõ chúng ta."

"Cuộc sống hiện tại của ta rất tốt, không muốn trở lại những ngày trước."

Lý Tiêu Dao nói: "Mỗi người đều có chí riêng, ta không cưỡng cầu người, vậy ta sẽ rời đi trước."

Thanh Thiên Đế thấy Lý Tiêu Dao chuẩn bị rời đi: "Chờ một chút, Vũ Trụ Cấm Viện mở ra lần nữa, người hần là biết đại biểu cho cái gì, không nên lập giẫm vào vết xe đổ."

"Cảm ơn nhắc nhở, ta biết rồi!" Lý Tiêu Dao trầm giọng nói, dẫn Diệp Chiến Thiên, Kim Ô và Bạch Kỳ Lân rời đi.

Nhìn bọn họ biến mất trên hư không, Thanh Thiên Đế khẽ thở dài một tiếng: "Lão Lý, thời đại khác nhau, cho dù hần trở lại cũng không thay đổi được cái gì."

"Là suy nghĩ của ta nhỏ rồi, hy vọng người không nên trách tội!"

Nói đến đây, hần nhìn Thanh Loan trên mặt đất: "Cũng chỉ là một luồng huyết mạch đã dọa người thành như vậy."

Thanh Loan nói: "Chủ nhân, đó là huyết mạch gì, trong lòng người

không biết được sao? Tại sao ta đi theo chủ nhân, lại không biết lòng người?"

"Ta đây là sợ hãi?"

"Ta là vui vẻ, hưng phấn, rốt cuộc hẳn đã trở về."

Thanh Thiên Đế nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi dạo."

Thanh Loan nói: "Không đi, không có tâm tình."

Thanh Thiên Đế: "..."

Tốt nhất đừng để ta phát cáu.

Thanh Loan lại nói: "Ta không có chủ nhân nhát gan như người."

Thanh Thiên Đế: "..."

Bị thần sủng của mình khinh bỉ, đây là một chuyện làm cho người ta hít thở không thông cỡ nào?

Phía bên kia.

Lý Tiêu Dao dẫn một người hai thú rời đi, trong lúc đi về phía trước, Kim Ô mở lời nói: "Chủ nhân, chúng ta hiện tại đi thành Hi Thần sao?"

"Không sai, đi thành Hi Thần." Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Chờ lão Bạch khôi phục, ta dẫn các người đi sóng."

Chèo thuyền không cần mái chèo, tất cả đều dựa vào sóng?

Dừng một chút, hẳn lại nhìn về phía Diệp Chiến Thiên: "Con trai người, Trường Sinh hiện tại ở nơi nào?"

Diệp Chiến Thiên lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, vũ trụ lớn như vậy, ta phải chậm rãi tìm!"

Đại Thiên Vũ Trụ.

Thành Hi Thần.

Lý Tiêu Dao dẫn theo Diệp Chiến Thiên, Kim Ô xuất hiện bên ngoài thành, nhìn thành lớn cổ xưa mà tang thương trước mắt.

Hắn giống như đã qua mấy đời, thốn thức không thôi.

Nơi này đã từng có rất nhiều kỷ niệm của mình.

Bây giờ buông xuống, tất cả mọi thứ là cảnh còn người mất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Tiêu Dao có thêm một cảm giác vô lực, suy sụp nhiều năm như vậy, muốn một thân tu vi này có ích lợi gì?

Vì Bạch Kỳ Lân lần thứ hai bước vào cuộc phân tranh vũ trụ, lần này, hắn sẽ không lùi bước nữa.

Cho dù là tan xương nát thịt.

Kim Ô nhìn thành Hi Thần: "Chủ nhân, nơi này vẫn là bộ dáng ban đầu."

Lý Tiêu Dao nói: "Đúng vậy, quen thuộc lại xa lạ, đi thôi, vào thành."

Ba người di chuyển đi tới trong thành, tổ hợp của bọn họ rất nhanh đã khiến cho tu sĩ ven đường chú ý.

Tu vi của Diệp Chiến Thiên hơi yếu, theo lý thuyết căn bản không thể xuất hiện ở Đại Thiên Vũ Trụ, cấp bậc của Lý Tiêu Dao đạt tới cấp bậc hóa, trên người không có chút linh khí dao động nào, không khác gì người phàm.

Sau khi Kim Ô huyền hóa hình người, chỉ là đứa trẻ, tổ hợp như vậy có thể không dễ thấy?

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Chiến Thiên nói: "Nơi này chính là Đại Thiên Vũ Trụ, những tu sĩ này rất mạnh."

Lý Tiêu Dao nói: "Mỗi người có xuất phát điểm khác nhau, có vài người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, không muốn mạnh mẽ cũng khó, có vài người có thiên tư nghịch thiên, lại hoàn cảnh có hạn,

chung quy sẽ bị chôn vùi, thiên tư trở nên tầm thường.”

"Tương lai của người sẽ mạnh mẽ hơn họ, đó chỉ là vấn đề thời gian, không cần phải ghen tị với họ."

Diệp Chiến Thiên nói: "Ta không hâm mộ bọn họ, chỉ thuận miệng nói, ddwoij một thời gian, đương nhiên ta phải mạnh hơn bọn họ mấy lần."

Bước vào thành.

Lý Tiêu Dao dẫn theo hai người đi dọc theo con đường dài, xe nhẹ đường quen, đối không xa lạ chút nào với tòa thành trì này.

Kim Ô nói: "Chủ nhân, chúng ta muốn đi phủ Hi Thần sao?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Hi Huyền là người của phủ Hi Thần, đến đó tìm hắn đương nhiên là không có vấn đề gì."

"Lão Hi Thần Phục Thương Sinh, năm đó sau khi ngã xuống, cũng không biết hiện tại Hi Thần mới là ai?"

"Hi Thần Tộc có được huyết mạch Thái Cổ Thần Vương, tu sĩ tộc này nhất định sẽ không quá yếu, lát nữa đến phủ Hi Thần, người phải khống chế tính tình của mình."

Kim Ô nói: "Chủ nhân, chuyện năm đó không liên quan đến người, nếu phủ Hi Thần nhắc lại chuyện cũ, ta tự nhiên sẽ không theo bọn họ."

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Dương oa tử, biết vì sao thương thế trên người ngươi luôn không cách nào khỏi hẳn không?"

Chương 1404: Phủ Hi Thần

"Luôn xúc động như vậy, không bị người đánh mới là lạ."

"Chờ thương thế của người khỏi hẳn rồi lại sống, không được sao?"

Kim Ô gật đầu: "Ta tận lực khống chế cảm xúc của mình."

Phủ Hi Thần.

Cung điện tráng lệ nhất trong thành, muốn tìm kiếm đường nhiên không khó.

Nhìn phủ đệ trước mắt đã có thể thấy được địa vị Hi Thần ở trong thành cao bao nhiêu.

Lý Tiêu Dao xuất hiện ở ngoài phủ: "Người quen cũ đến thăm, mời Hi Thần hiện thân gặp mặt."

Âm thanh vang vọng cửu tiêu, quanh quẩn trên bầu trời phủ Hi Thần.

Ngay sau đó.

Hai bóng người từ trong không gian đi ra, tóc trắng như tuyết, dáng người gầy gò, nhưng hơi thở hùng hồn cuộn cuộn.

Ánh mắt hai người đồng loạt rơi vào trên người Lý Tiêu Dao, một người trầm giọng nói: "Không biết các hạ là ai, đến phủ Hi Thần ta có chuyện gì?"

"Tại hạ Lý Tiêu Dao, cầu kiến Hi Thần."

Lý... Lý Tiêu Dao?

Sắc mặt hai người thay đổi, không thể tin nhìn Lý Tiêu Dao: "Người còn dám đến phủ Hi Thần ta."

Lý Tiêu Dao nói: "Có chút ân oán vẫn phải buông xuống, bằng không đạo tâm của các người sẽ bị ảnh hưởng."

Ngụy quân tử.

Nhiều năm như vậy người vẫn dối trá như thế.

Nghe được âm thanh của hai người, sắc mặt Kim Ô trở nên khó coi, ngay khi hắn chuẩn bị nổi giận.

Một giọng nói từ trong phủ Hi Thần truyền ra: "Đừng vô lễ, mời Kiếm Thần tiền bối vào phủ."

Âm thanh này là Hi Thần.

Hai người đương nhiên không dám làm trái, cho dù có nhiều người không muốn, vẫn chỉ có thể làm theo.

"Mời."

Ba người Lý Tiêu Dao được mời vào phủ Hi thần, từ một khắc bước vào trong phủ, không gian biến ảo, có động thiên khác.

Giống như bước vào một cánh cửa kết giới.

Khi xuất hiện trở lại, tiên sơn đứng sừng sững, sương mù lượn lờ, thường có hạc trắng bay qua hư không, nơi này gọi là tiên cảnh cũng không quá đáng.

Giữa tiên sơn, qỳnh lâu ngọc vũ, vạn đạo ánh sáng vàng, thụy khí sương tím.

Ở nơi này, người nói phủ Hi Thần không có chút thực lực, ai sẽ tin tưởng?

Đột nhiên.

Một nam tử áo trắng đạp không mà đến, thân pháp phiêu dật xuất trần, tiên tư minh mông, tuấn lãng phi phàm.

Nếu không phải Lý Tiêu Dao ở chỗ này, thật đúng là không có giá trị nhan sắc nào có thể nghiền ép hắn.

Nam tử ôn văn nho nhã, hai tay chấp sau lưng mà đứng: "Kiếm Thần tiền bối vào phủ Hi Thần ta, không tiếp đón từ xa, còn xin

thứ tội.”

“Không biết Kiếm Thần tiền bối có chuyện gì?”

Lý Tiêu Dao đi thẳng vào vấn đề: "Vào phủ Hi Thần, chỉ vì gặp một người."

Hi Trường Khanh nói: "Người nào ở phủ Hi Thần có thể để Kiếm Thần tiền bối tự mình đến đây."

Lý Tiêu Dao nói: "Hi Huyền!"

Hi Trường Khanh giật mình: "Thì ra là vì tộc thúc mà đến, có thể khiến tiền bối thất vọng rồi, tộc thúc bề quan, không gặp bất cứ ai."

Lý Tiêu Dao nhìn Hi Trường Khanh: "Thông báo một tiếng, chỉ hỏi một lời."

Hi Trường Khanh lộ vẻ khó xử, không biết từ chối như thế nào, phủ Hi Thần vốn có chút khúc mắc với Lý Tiêu Dao, hiện tại hẳn đột nhiên đến thăm đúng là vì Hi Huyền.

Hắn lo lắng Lý Tiêu Dao sẽ gây bất lợi cho Hi Huyền.

Mặc kệ lúc nào, không ai hoài nghi thực lực của Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao vứt bỏ giang sơn một đời, nửa đời càn rỡ cầu một đối thủ, chỉ vì một trận chiến ác.

Không có việc gì thì không nên trêu chọc.

Nhưng Hi Huyền hạ lệnh sẽ không gặp cứ ai.

“Trường Khanh, dẫn bọn họ vào đi!”

Thanh âm Hi Huyền xuyên thấu tầng mây hạ xuống, quanh quẩn bên tai Hi Trường Khanh, người sau khom người một cái: "Ba vị theo ta đến."

Kiếm Các.

Hi Huyền ngồi ngay ngắn trước thạch án, quay đầu, ánh mắt dừng

trên người ba người Lý Tiêu Dao: "Tiền bối tới rồi, ngồi xuống."

"Không biết tiền bối tìm ta có chuyện gì?"

Dứt lời, ánh mắt hắn chuyển dời đến trên người Diệp Chiến Thiên:
"Không biết các hạ có biết Diệp Trường Sinh hay không?"

Diệp Chiến Thiên biến sắc, không thể tin nhìn Hi Huyền: "Tiền bối quen biết con trai ta."

Hi Huyền: "..."

Hắn vội vàng đứng lên, tiến lên ý bảo Diệp Chiến Thiên ngồi xuống: "Các hạ là phụ thân của Diệp Trường Sinh."

"Thất kính, thất kính."

Lý Tiêu Dao: "..."

Diệp Trường Sinh rất trâu bò sao?

Nhắc đến tên hắn tốt như vậy sao?

Diệp Chiến Thiên lại nói: "Trường Sinh con ta có quan hệ sâu xa với tiền bối?"

Hi Huyền nói: "Đâu chỉ có sâu xa, việc này nói dài, các hạ tới tìm ta là vì Diệp Trường Sinh?"

Diệp Chiến Thiên lắc đầu: "Nghe nói trong tay tiền bối có Thần Thủy Trụ Hà, kính xin tiền bối nói cho biết Thần Thủy từ đâu mà đến."

Hi Huyền vội vàng nói: "Người không cần gọi ta là tiền bối, gọi ta Hi Huyền, hoặc Tiểu Hi là được rồi."

"Thì ra các người đến vì Thần Thủy Trụ Hà, các người không nên tới tìm ta, hắn là đi tìm Diệp Trường Sinh."

"Trước kia Thần Thủy trên người ta chính là Diệp Trường Sinh ban cho ta, có điều, đã bị ta dùng hết rồi."

"Ngày đó Thanh Thiên Đế làm khách ở trong phủ, cũng từng đòi

ta."

Diệp Chiến Thiên nghe tiếng: "Người nói Thần Thủy Trụ Hà là Trường Sinh cho người."

Chương 1405: Ai mạnh, người chỉ cho ta

Hi Huyền nói: "Nếu không phải người tự mình đến đây, ta sẽ không nhắc tới việc này cho bất cứ kẻ nào, cha con các người huyết mạch tương thông, cái này vĩnh viễn không lừa được người khác."

Diệp Chiến Thiên nói: "Ở nơi nào có thể tìm được Trường Sinh."

Hi Huyền rơi vào trầm mặc: "Cái này... Các người đi Nhất Tinh Vũ Trụ, nếu như không tìm được người, nơi nào xảy ra chuyện lớn, các người đi tới chắc chắn không có vấn đề gì, hẳn thích nhất là kiếm chuyện."

Phủ Hi Thần.

Kiểm Các.

Hi Huyền nhìn Diệp Chiến Thiên: "Hơn nữa hẳn có rất nhiều kẻ địch, cũng không thể tiết lộ chuyện Thần Thủy Trụ Hà ra ngoài."

Diệp Chiến Thiên nói: "Đa tạ."

Hi Huyền nói: "Không cần khách khí."

Nói đến đây, hẳn xoay người nhìn về phía Hi Trường Khanh: "Trường Khanh, để Khinh La đến đây."

Hi Trường Khanh xoay người rời đi, hóa thành một tàn ảnh biến mất, một nén nhang trôi qua, hẳn quay lại, bên người có thêm một cô nương xinh đẹp.

Hi Huyền nói: "Khinh La, người theo Diệp tiên sinh cùng nhau rời đi đi, về sau hãy ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhớ kỹ những lời tổ gia nói cho người."

Hi Khinh La nói: "Khinh La hiểu rồi."

Hi Huyền nhìn về phía Diệp Chiến Thiên: "Làm phiền đưa nàng đến bên cạnh Diệp Trường Sinh."

Diệp Chiến Thiên giật mình, có chút không hiểu Hi Huyền có ý gì, đây là muốn ngàn dặm đưa nữ cho Diệp Trường Sinh?

Nhưng ông lại không từ chối.

Từ đầu đến cuối, Lý Tiêu Dao đều không có cơ hội xen vào.

Đây quả thật khiến người ta bi thương.

Trực tiếp không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Thời đại đã khác, hắn không bằng Diệp Trường Sinh.

Ít nhiều có chút thốn thức, ít nhiều có chút bi thương.

Nhưng trong lòng Lý Tiêu Dao rất rõ ràng, biết rõ ý đồ của Hi Huyền, an bài người của phủ Hi Thần bên cạnh Diệp Trường Sinh sớm một chút, đây cũng coi như là phủ Hi Thần đã chọn đội.

Hi Huyền thật sự là dụng tâm lương khổ.

Ngay sau đó.

Lý Tiêu Dao và đoàn người rời đi.

Hi Trường Khanh xuất hiện trong Kiếm Các, trên gương mặt tuần lãng hiện lên vẻ nghi hoặc: "Tộc thức, vì sao phải để Khinh La đi?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Diệp Trường Sinh thật sự ưu tú như người nói sao?"

Hi Huyền nói: "Từ vạn cổ không có ai như Diệp Trường Sinh, rất nhanh hắn sẽ danh chấn Đại Thiên Vũ Trụ."

"Tương lai của phủ Hi Thần chúng ta đang ở trên người hắn, người phải tin tưởng lựa chọn của ta."

Hi Trường Khanh lại nói: "Tộc thức, vì sao Lý Tiêu Dao lại đến?"

Hi Huyền nói: "Diệp Trường Sinh!"

Hi Trường Khanh: "..."

Hi Huyền khoát tay áo: "Được rồi, người lui ra, ta muốn bế quan."

...

Hư không vô tận.

Ngao Hoàng và Ngao Thiên Hùng bay lượn cửu thiên, không ngừng xuyên qua thời không, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên đỉnh đầu bọn họ.

Một người một khỉ giống như tiên nhân đến từ viễn cổ, ở trên người hắc mớ hồ có kiếm khí hạo nhiên quanh quẩn, xẹt qua thời không.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Lão Hắc, cách Hồng Mông Huyền Môn còn bao lâu?"

Ngao Hoàng nói: "Hồi Thiếu chủ, còn có ba ngày nữa."

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi, người nghỉ ngơi một chút, kết bạn với ta mà đi!"

Vừa dứt lời, sau lưng hắc xuất hiện Hổn Độn Hắc Dực, Ngao Hoàng cười nói: "Ta suýt chút nữa đã quên Thiếu chủ là người có cánh."

Diệp Trường Sinh nói: "Thế nào, có muốn so một lần hay không, xem tốc độ của ai nhanh hơn."

Ngao Hoàng cười nói: "Tốt, bàn về tốc độ, cho tới bây giờ ta chưa từng thua, ta chính là con rồng nhanh nhất."

"Tốc hành, siêu nhanh, nhanh vô địch!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Một người một rồng bay qua hư không vô tận, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hít thở không thông, vèo một tiếng, ngay cả một cái bóng cũng không còn.

Bàn về tốc độ, Diệp Trường Sinh cũng chưa thua bất cứ kẻ nào.

Danh hiệu khoái nam của hắn cũng không phải gọi không.

Không biết đã qua bao lâu.

Trong hư không.

Một trận tiếng đánh nhau truyền đến khiến cho Diệp Trường Sinh và Ngao Hoàng chú ý, càng ngày càng đến gần nơi có âm thanh.

Từng bóng người xuất hiện, linh khí dao động kinh khủng bao trùm đánh vào trên người hai người.

Hai người xuất hiện, rất nhanh đã khiến người ta chú ý, ánh mắt một lão giả rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Sao một tu sĩ thực lực yếu như vậy lại dám xuất hiện ở đây?

Tùy tiện một người cũng có thể chém giết hắn.

Người trẻ tuổi bây giờ chính là thích chạy loạn, chẳng lẽ không sợ người trong nhà lo lắng sao?

Lão giả trầm giọng nói: "Các người tiếp tục chém giết Tà Đạo Nhân, lão phu đi gặp bọn họ."

Dứt lời.

Lão giả bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: "Thần Ma Tộc, vũ trụ này đã không có tung tích của Thần Ma Tộc từ lâu, người từ đâu đến?"

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ có việc gì?"

Lão giả nói: "Vì sao các người lại đến đây?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chỉ là đi ngang qua, các người tiếp tục."

Lão giả híp mắt, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Đi ngang qua nơi này? Người có biết đây là đâu không?"

"Không biết."

Chương 1406: Ai mạnh, người chỉ cho ta 2

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, trong lòng đề phòng, bởi vì hắn nhận thấy được sát ý trên người lão giả.

Trong hư không vô tận, tùy tiện chém giết một người, căn bản sẽ không có người biết.

Lão đầu này có ý đồ xấu.

Lão giả nói: "Không biết đây là nơi nào còn dám đến đây, quả thực là tự tìm đường chết."

Diệp Trường Sinh nói: "Đại đạo hướng lên trời, mỗi người đi một bên, chúng ta đến đây tựa hồ không cần các hạ đồng ý đi!"

Lão giả gật đầu: "Không cần ta đồng ý, nhưng lão phu thích nhất là săn giết tu sĩ lạc đàn trong vũ trụ, người nói nên làm sao bây giờ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người muốn giết ta?"

Lão giả nói: "Tự giác một chút, đừng để ta động thủ, bằng không người sẽ rất thống khổ."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, trong lòng có chút nghĩ không ra, vì sao luôn có người thích bắt nạt hắn chứ?

Cũng bởi vì hắn lớn lên đẹp trai, nhìn dễ bị bắt nạt sao?

"Ta từ bỏ, người động thủ."

Lão giả giật mình, hiển nhiên là thật không ngờ Diệp Trường Sinh lại chủ động như vậy, lần này khiến lão ta còn có chút không biết làm sao.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đừng khách khí, đến đây đi!"

Thân ảnh lão giả chợt lóe, đánh ra một chưởng trúng trên người Diệp Trường Sinh, người sau không động đậy, khóe miệng tràn ra

máu tươi.

“Lại đến, đánh chết ta!”

Linh khí mệnh môn cuộn cuộn nghiền ép, sau lưng lão giả xuất hiện chân thân vũ trụ, lần thứ hai dùng lực đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Hơi thở trên người Diệp Trường Sinh điên cuồng tăng vọt, huyết mạch trong cơ thể như dãi sông lấp biển, một tiếng nổ lớn truyền ra, lão giả bị đánh bay ra ngoài.

Không gian bị nghiền nát, tinh thần bị chôn vùi, vũ trụ chân thân của lão giả hóa thành hư vô.

Phốc phốc.

Lão giả phun ra một ngụm máu, thân ảnh như điều đứt dây:
"Không thể nào."

Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Cho người cơ hội mà người cũng không được, muốn được người giết, thật sự rất khó!"

Nghe tiếng, lão giả lại phun ra một ngụm máu, thân ảnh lung lay sắp đổ, Diệp Trường Sinh chém xuống một kiếm.

Xuy.

Kiểm đến.

Lão giả từ một bị chia thành hai.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm mà đứng, lạnh nhạt cười: "Ta có bị động vô địch, ta kêu ngạo?"

Vẻ mặt Ngao Hoàng mờ mịt: "Thiếu chủ, mới vừa rồi người đột nhiên trở nên thật mạnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chỉ cần ta bị người đánh, ta sẽ vô

địch.”

Ngao Hoàng: "..."

Thiếu chủ, đây là bí thuật gì?

Không phải bí thuật, đó là một loại trạng thái rất huyền bí.

Nói cho người nghe, người cũng không hiểu đâu.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người bay xuống xuất hiện ở trước mặt hắn: "Người giết Quân trưởng lão?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta giết một lão đầu, không biết có phải là người người muốn tìm hay không."

Người nọ tức giận không thể kiềm chế: "Dám giết Quân gia trưởng lão, người thật to gan, tốt nhất nên thúc thủ chịu trời."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Thúc thủ chịu trời? Cho dù ta chỉ đứng ở đây bị các người đánh, các người cũng không thắng được."

So mạnh mẽ, bọn hắn không thể tưởng tượng nổi.

Người nọ híp mắt, giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch: "Ta mặc kệ người là ai, giết tu sĩ Quân gia ta, người chắc chắn phải chết."

Lại xảy ra chuyện gì đây?

Gọi người sao?

Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô tội.

Hắn thật sự chỉ đi ngang qua, sau đó một nhân vật phản diện nhảy ra muốn giết người đoạt bảo, ngay cả phản kháng hắn cũng không

làm.

Còn muốn hẳn phải làm sao chứ?

Làm người, thật khó khăn!

Ngao Hoàng đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, bọn họ gọi người, những người này hình như rất mạnh, nếu không chúng ta rút trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Ai mạnh, người chỉ cho ta!"

Đây thì tính là mạnh cái gì, vẻ đẹp trai của ta còn mạnh hơn bọn hẳn nhiều.

Ai mạnh, người chỉ cho ta?

Câu nói của Diệp Trường Sinh khiến Ngao Hoàng trong nháy mắt á khẩu không trả lời được: "Thiếu chủ, là ta hoang đường."

Vài lão giả kinh hãi thất sắc, đã lâu không gặp qua người trẻ tuổi cường vọng như vậy.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên người mấy người: "Đến, đánh ta, đánh chết ta."

Nhanh lên.

Nhanh lên.

Nhanh lên.

Đánh chết ta đi.

Mọi người nhìn Diệp Trường Sinh với vẻ mặt mờ mịt, người trẻ tuổi này có bệnh gì vậy, bức thiết mong muốn chết như vậy?

Diệp Trường Sinh thấy mọi người không nhúc nhích: "Người của các người còn bao lâu nữa mới đến, ta còn có chuyện rất quan trọng, đừng trì hoãn thời gian của ta."

Một lão giả giận dữ nói: "Rất nhanh sẽ tới, tiểu tử người chết chắc rồi."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: "Lão Hắc, chúng ta nên rút trước đi!"

Ngao Hoàng hơi bối rối.

Thiếu chủ, đây là thế nào?

Vừa rồi còn cứng rắn như vậy, bày ra tư thế ai đến thì đến người đó, sao đột nhiên lại thay đổi lớn như vậy?

Thấy Diệp Trường Sinh đáp không rời đi, hắc vệt vàng đuổi theo.

Chương 1407: Ai dám đả thương hần, ta diệt toàn tộc của kẻ đó

"Thiếu chủ, có phải người sợ hãi hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sợ hãi? Không tồn tại, chiến lược này của ta chỉ là tính rút lui."

Ngao Hoàng khó hiểu nói: "Thiếu chủ, chiến lược rút lui là sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta vội vã đi Hồng Mông Huyền Môn, một khi ta bắt đầu động thủ sẽ không khống chế được chính mình."

"Đến lúc nếu muốn diệt môn gì đó, sẽ không tính được trì hoãn bao nhiêu thời gian!"

Ừm, Thiếu chủ nói có lý, chúng ta không thể ở đây trì hoãn thời gian.

Nhưng dễ dàng rời đi như vậy sao?

Coi mấy lão giả trước mắt là đồ bài trí à?

Bịch.

Bịch.

Vài lão giả nhanh chóng đi về phía trước, trực tiếp ngăn cản hai người Diệp Trường Sinh.

Một gã lão giả lạnh lùng nói: "Muốn chạy trốn sao, giết tu sĩ Quân gia ta, mặc kệ người là ai, đều phải trả giá đắt."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người tội gì phải khổ như thế, bị ta giết một người là được, vì sao phải ép ta diệt môn?"

"Ta là người thiện lương như vậy, thật sự không muốn đại khai sát giới."

Lão giả gằn giọng nói: "Hy vọng lát nữa xương của người có thể cứng như miêng người."

Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, lạnh nhạt bình tĩnh: "VẬY... Làm phiền người truyền tin tức, để cho người của các người nhanh chóng đến nhận cái chết."

"Ta thật sự có chuyện quan trọng phải làm."

Sau một khắc, trên hư không xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, vài bóng người đi ra từ trong không gian.

Quân Bình Chí vội vàng tiến lên, khom người vái chào: "Bái kiến Đại trưởng lão."

Quân Bình Thiên trầm giọng nói: "Truyền tin tức là chuyện gì?"

Quân Bình Chí nói: "Hồi Đại trưởng lão, Mạc Phong huynh bị tiểu tử kia chém giết, hắn còn tuyên bố muốn diệt Quân gia ta."

Ai dám nói ra những lời ngông cuồng như thế.

Diệt Quân gia ta, quả thực là nằm mơ.

Quân Bình Thiên giận dữ nói, di chuyển đi tới phía Diệp Trường Sinh: "Thì ra là hậu duệ Thần Ma Tộc, ta cũng cho rằng Thần Ma Tộc đã diệt vong."

"Thật sự là côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, đáng tiếc hôm nay ai còn kiêng kỵ Thần Ma Tộc chứ?"

Nói đến đây, vẻ mặt lão ta kiêu căng, hăng hái: "Quân gia ta ở Lục Tinh Vũ Trụ cũng là thế gia cổ xưa chí cao vô thượng, đừng nói lão phu bắt nạt người, để lại tên đi!"

"Thiếu chủ Trường Sinh của Điện Đại Thiên Vũ Trụ." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có lẽ các người chưa từng nghe nói đến Trường Sinh Điện, ta vẫn nên nói cho các người một thân phận tương đối quen thuộc đi."

"Đại Thiên Vũ Trụ, Thiếu chủ Kiếm Điện."

Dứt lời, không khí trong nháy mắt tĩnh lặng.

Ánh mắt Quân Bình Thiên nhìn về phía Diệp Trường Sinh đã thay đổi, trong mắt có thêm một ít kiêng kỵ. Thiếu chủ của thế lực Đại Thiên Vũ Trụ.

Há là Quân gia bọn họ có thể trêu chọc được người này?

Thật ra, bất kể là Kiếm Điện hay Trường Sinh Điện thì bọn họ đều chưa từng nghe nói qua, căn bản bọn hắn không thể tiếp xúc được với thế lực của Đại Thiên Vũ Trụ.

Quân Bình Chí cảm thấy sợ hãi vạn phần: "Đại trưởng lão, hiện tại chúng ta làm sao đây?"

Quân Bình Thiên giận dữ nói: "Đều do các người làm chuyện tốt, lúc trêu chọc người khác cũng không cần hỏi bối cảnh của đối phương sao?"

"Đây là các người muốn hại chết Quân gia? Muốn Quân gia bị xóa tên khỏi vũ trụ sao?"

Khoảng cách thật sự là quá lớn.

Thế lực Đại Thiên Vũ Trụ muốn tiêu diệt Quân gia, chỉ ở trong một suy nghĩ của người ta.

Quân Bình Chí càng ngày càng to gan: "Đại trưởng lão, người này thật sự đến từ Đại Thiên Vũ Trụ sao?"

"Nơi này chính là Lục Tinh Vũ Trụ, cho dù chúng ta chém giết hắn thì cũng sẽ không có ai biết là chúng ta làm."

"Nếu như hắn thật sự đến từ Đại Thiên Vũ Trụ, vậy càng không thể để cho hắn rời đi. Một khi hắn đi rồi quay lại, đó sẽ là ngày tận thế của chúng ta."

Quân Bình Thiên rơi vào trầm mặc, lời Quân Bình Chí nói không phải không có đạo lý, chỉ là trong lòng lão ta nghi hoặc, lấy tu vi của Diệp Trường Sinh căn bản không thể nào đánh chết trưởng lão Quân gia, rốt cuộc hắn làm như thế nào?

Chần chừ sẽ thua.

Chần chừ chứng tỏ lão ta hoảng hốt.

Quân Bình Chí lại nói: "Đại trưởng lão, nếu chúng ta chém giết hắn, có thể lấy được chí bảo trên người hắn."

Những lời này tựa hồ xua tan lo lắng của Quân Bình Thiên, cầu phú quý trong nguy hiểm, vứt bỏ thân phận Diệt Trường Sinh, cấp bậc của hắn thật sự rất yếu.

Giết chết hắn, chắc chắn hồi báo phong phú.

Quân Bình Thiên đánh giá Diệt Trường Sinh: "Người cho rằng lão phu sẽ tin tưởng người đến từ Đại Thiên Vũ Trụ sao?"

Diệt Trường Sinh nói: "Người có thể không tin, động thủ đi, ta đang rất gấp."

Quân Bình Thiên tiện tay vung lên, cường giả Quân gia sau lưng tấn công về phía Diệt Trường Sinh, uy áp phá thiên, linh khí hội tụ.

Diệt Trường Sinh mở hai tay, mũi chân xẹt qua hư không, một ánh sáng từ trước ngực bay ra ngoài.

Bia vũ trụ.

` m.

` m.

Tiếng nổ lớn truyền ra, công kích của mọi người rơi vào trên bia vũ trụ, sóng khí khủng bố bắn ra ngoài tựa như phong ba sóng lãng bao trùm tiên khung.

Chương 1408: Ai dám đả thương hần, ta diệt toàn tộc của kẻ đó 2

Quân Bình Thiên nhìn bia vũ trụ, ánh mắt trở nên nóng bỏng, lão ta liếc mắt một cái đã nhìn ra bia vũ trụ là chí bảo hiểm có.

Chẳng lẽ người này thật sự đến từ Đại Thiên Thế Giới?

Tuy rằng cấp bậc của Diệp Trường Sinh rất yếu, nhưng chí bảo trên người hần lại vô cùng mạnh mẽ, cho dù Lục Tinh Vũ Trụ cũng không thể có bảo vật như vậy.

Việc đã đến nước này, không có lựa chọn nào khác.

Chỉ có chém giết Diệp Trường Sinh mới có thể thật sự chấm dứt việc này.

Bằng không sẽ gây họa cho Quân gia.

Vừa nghĩ đến đây, Quân Bình Thiên tự mình ra tay, thân ảnh hóa thành từng tàn ảnh tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Hai tay Diệp Trường Sinh mở ra, trên không trung xuất hiện vô số phi kiếm, tiếng nổ ầm ầm truyền đến, lôi kiếp trên cửu thiên buông xuống.

“Lôi Kiếp kiếm trận, diệt!”

Dứt lời, kiếm trận mang theo vô lượng lôi đình bay tới phía Quân Bình Thiên.

“Đại Nhật Phần Thiên!”

Quân Bình Thiên nhìn kiếm trận trước mắt, đánh ra từng quyền như mặt trời va chạm mạnh với kiếm trận cùng một chỗ.

Âm thanh vang vọng bầu trời, không gian bị xóa sổ.

Chấn động.

Thật sự quá chấn động.

Lão ta trăm triệu lần không nghĩ tới cấp bậc của Diệp Trường Sinh nhỏ yếu nhưng lại có thể phóng ra kiếm trận hủy diệt bầu trời, thủ đoạn này quả thực là chuyện kỳ lạ.

m.

Kiểm trận phá vỡ, lôi đình tàn phá bừa bãi.

Quân Bình Thiên nhìn quyền lớn như mặt trời đánh mạnh qua, khóe miệng nhấc lên một ý cười trêu chọc, mặc kệ người là ai, hết thấy đều kết thúc.

Trên mặt lão ta hiện lên vẻ đắc ý, ánh mắt dừng ở trên bia vũ trụ, nghĩ đến tấm bia này sắp thuộc về mình, lão ta cũng cảm thấy ngửa ngáy.

"Giết, chó cho hần cơ hội thở dốc một hơi."

Ra lệnh một tiếng, Quân Bình Chí dẫn người xông lên, hợp lại vây kín Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, tựa như tiếng trời hạ xuống: "Ai dám dả thương hần, ta diệt toàn tộc kẻ đó!"

Giọng nói như âm thanh của thiên nhiên, êm tai dễ nghe.

Ngay sau đó, một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, chân đạp hỏa liên, ngọn lửa quanh quẩn. Nữ tử kiều diễm, hai sợi tóc bên má nhẹ nhàng bay theo gió thêm vài phần phong tình mê người, đôi mắt linh hoạt chuyển động làm cho người ta có thêm cảm giác xảo trá, vài phần nghịch ngợm.

Đẹp đến không tưởng.

Đẹp đến mức lộng lẫy như vậy.

Người tới không phải ai khác, chính là Hi Khinh La.

Nàng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, tay ngọc khẽ vung, công kích của quyền lớn bị nghiền nát, không gian khô phục bình tĩnh.

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Khinh La trước mắt, mày kiếm nhướng lên, cô nương này là ai, hình như ta không biết nàng.

Hi Khinh La xoay người cười với Diệp Trường Sinh: "Người chính là Diệp Trường Sinh, không giống như tổ gia gia nói lắm."

"Ngoại trừ tướng mạo là thật, những thứ khác đều là giả."

Cái gì gọi là những thứ khác là giả?

Khinh thường ai đây?

Khẩu pháo con(*) của hần là thật.

(Khẩu pháo con(*): ví với người cởi mở thẳng thắn hay nói mạnh và thẳng.)

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, hình như ta không biết ngươi, đừng ảnh hưởng đến việc ta đánh nhau."

Hi Khinh La giật mình: "Ta ảnh hưởng đến ngươi? Ta vừa ra tay cứu ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên cảm ơn ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy ta cảm ơn ngươi, được rồi chứ!"

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu ngươi không ra tay, ta đã đánh chết hần."

Hi Khinh La khẽ nhủ mày lại, trong ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét, tu vi của Diệp Trường Sinh đã không được thì thôi, còn thích khoác lác.

Lúc này.

Thân ảnh Quân Bình Thiên đạp không mà đến: "Không biết cô nương là ai, cô nương vẫn không nên nhúng tay vào chuyện Quân gia chúng ta thì hơn."

Quân gia?

Hi Khinh La lắc đầu: "Ta chưa từng nghe nói đến Quân gia, về phần ta? Phủ Hi Thần của Đại Thiên Vũ Trụ, Hi Khinh La."

"Quân gia các người muốn giết hần cũng không được, ta đã đồng ý với tổ gia gia sẽ bảo vệ hần."

Đại Thiên Vũ Trụ.

Phủ Hi Thần?

Trong lòng Quân Bình Thiên nhắc lên sóng to gió lớn, biết Quân gia bọn hần sắp gặp nạn, đặc tội thể lực của Đại Thiên Vũ Trụ, ai cũng không cứu được bọn hần.

Ngay khi lão ta hoảng sợ vạn phần, ba bóng người xuất hiện trong sân, người tới không phải ai khác, chính là Lý Tiêu Dao, Diệp Chiến Thiên và Kim Ô.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Diệp Chiến Thiên, thân ảnh chợt lóe, đi tới trước mặt bọn họ: "Phụ thân, sao các người lại ở đây?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Còn không phải là tới tìm người sao."

"Tìm ta?" Diệp Trường Sinh giật mình: "Phụ thân, các người từ đâu tới?"

Diệp Chiến Thiên lạnh nhạt nói: "Đại Thiên Vũ Trụ."

Bốn chữ này hạ xuống, Quân Bình Thiên sợ tới mức run rẩy, lảo đảo một cái suýt chút nữa ngã xuống.

Bọn hần đến từ Đại Thiên Vũ Trụ.

Tạo nghiệt.

Làm sao ta dám ra tay với hần?

Khi nào ta có lá gan lớn như vậy?

Giờ khắc này, Quân Bình Thiên cũng có ý muốn tự tử.

Bởi vì sự ngu xuẩn của lão ta sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Quân gia.

Chương 1409: Chặt đứt nhân quả

Diệp Trường Sinh nhìn Lý Tiêu Dao, Kim Ô: "Phụ thân, bọn họ là bằng hữu của người sao?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Xem như thế đi, có điều bọn họ cũng tới tìm người."

Diệp Trường Sinh hơi mờ mịt: "Hai vị tìm ta chuyện gì?"

Lý Tiêu Dao nói: "Tình huống hiện tại của người không tốt lắm, có muốn ta giúp người giải quyết tình thế nguy hiểm trước hay không?"

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Quân Bình Thiên: "Hiện tại ta không bận, dẫn đường đi!"

Dẫn đường?

Đi đâu vậy?

Quân Bình Thiên nói: "Người muốn đi nơi nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường, ta đi.... Diệt tộc."

Thân thể Quân Bình Thiên mềm nhũn, bùm một tiếng quỳ rạp trước mặt Diệp Trường Sinh: "Công tử tha mạng, là tiểu nhân có mắt không trông chừng phải công tử, muốn chém giết muốn róc thịt đều công tử hết."

Diệp Trường Sinh nói: "Diệt tộc, ta nghiêm túc, ta hy vọng người dẫn đường cũng là nghiêm túc."

Quân Bình Thiên cầu xin nhìn Diệp Trường Sinh, giống như lại nói, đại lão, xin buông tha.

"Buông tha? Ha ha... Vậy phải hỏi vẻ đẹp trai của ta có đồng ý hay không."

Lúc này.

Hi Khinh La mở lời nói: "Thả bọn hần đi, những người này không uy hiếp được người."

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, nhìn Hi Khinh La: "Người rất nhân từ."

Hi Khinh La nói: "Bọn họ yếu như vậy, giết hay không giết cũng sẽ không uy hiếp được người."

Phải không?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, đồng tình với kẻ địch chính là tìm đường chết, biết bởi vì sự nhân từ của người, sẽ có bao nhiêu người chết trong tay bọn họ đây?

Người có nghĩ tới nếu tu vi của người yếu hơn bọn họ, những người này sẽ làm gì người hay không?

Vẫn nên để ta nói cho người biết đi.

Bọn hần sẽ khiến người sống không bằng chết.

Roi da nhỏ gì đó trực tiếp sẽ chào hỏi người.

Xuy.

Một kiếm bay ra, máu tươi bắn tung tóe.

Quân Bình Thiên bị chém giết.

Diệp Trường Sinh cầm kiếm đi tới phía Quân Bình Chí: "Người đến dẫn đường, không có ý kiến chứ!"

Quân Bình Chí nơm nớp lo sợ, run rẩy nói: "Dẫn... Ta sẽ dẫn!"

Hần ta không có lựa chọn nào khác.

Sợ Diệp Trường Sinh cũng cho lão ta một kiếm.

Thật sự là biết vậy chẳng làm.

Ngay sau đó.

Đoàn người rời khỏi hư không, Quân Bình Chí dẫn người ở phía trước, nhóm người Diệp Trường Sinh đứng trên Trụ Côn.

Ánh mắt Lý Tiêu Dao dừng trên người Diệp Trường Sinh, vạn năm trở về vẫn là thiếu niên, vẫn sát phạt quả quyết như trước

Chỉ là vật vẫn vậy nhưng người không phải, rốt cuộc tất cả không thể trở về dáng vẻ như trước.

Ngao Hoàng và Diệp Chiến Thiên tán gẫu hai câu, thân ảnh xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, có thể cho Thần Thủy Trụ Hà hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn đột phá?"

Ngao Hoàng vừa muốn mở miệng, Diệp Chiến Thiên ở bên cạnh đã mở lời nói: "Trường Sinh, lão Bạch bị thương, cần Thần Thủy Trụ Hà cứu mạng."

Diệp Trường Sinh không chút do dự, giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba bình ngọc: "Phụ thân, nhiều đây có đủ không? Nếu không đủ, ta còn có rất nhiều."

Diệp Chiến Thiên nhận lấy bình ngọc đưa cho Lý Tiêu Dao: "Đủ chưa?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Đủ rồi."

Cánh tay hần vung lên, lão Bạch xuất hiện trên boong thuyền, hơi thở mạnh hơn trước một chút, nhưng bản nguyên bị hao tổn, trong mắt vẫn không có ánh sáng.

"Dương Oa Tử, lấy Thần Thủy Trụ Hà cho lão Bạch uống vào."

Kim Ô tiếp nhận bình ngọc, cho lão Bạch uống vào với Ngao Hoàng.

Lúc này.

Lý Tiêu Dao nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chúng ta nói chuyện một chút."

Diệp Trường Sinh nói: "Đang có ý này."

Thân ảnh hai người biến mất trên boong thuyền, xuất hiện ở đỉnh cung điện, gió mạnh gào thét mà qua, quần áo bọn họ tung bay.

Diệp Trường Sinh mở miệng trước: "Chúng ta giống như đã từng quen biết, có phải đã từng quen biết hay không?"

Lý Tiêu Dao nói: "Người không nhớ rõ ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không nhớ rõ."

Lý Tiêu Dao khẽ thở dài một tiếng: "Thôi được, vũ trụ luôn hồi, người đã từng là lịch sử, bây giờ người mới thật sự tồn tại."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có biết thân phận của ta không?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Đương nhiên biết, nhưng người đừng hỏi ta, hiện tại ta còn không thể nói cho người biết hết thấy."

"Mặt khác, thân thể của người có khiếm khuyết, nên mau chóng hoàn thiện thân thể của mình đi."

"Con đường người đi còn quá xa, cho dù hiện tại ta nói cho người biết thân phận thì cũng không có chỗ tốt cho người."

"Sao không chặt đứt quá khứ, đối mặt với tương lai?"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Người nói thân thể của ta có khiếm khuyết, là linh hồn sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Xem ra người cũng biết, hiện tại thần phách trong cơ thể người bị thiếu sót, nếu không tìm được, người vĩnh viễn không cách nào thật sự mạnh mẽ."

"Một luồng thần phách của người có thể luân hồi trọng sinh, nếu người có tâm đạt được thần phách của mình, cũng có thể sáng tạo ra một tu sĩ có thiên phú giống như người."

Diệp Trường Sinh nhớ rõ nhiệm vụ hệ thống ban bố, để cho hắn tìm được thần phách hoàng kim, xem ra suy đoán của hắn không sai.

Chương 1410: Tất cả đứng dậy, cung nghênh chủ nhân trở về

Thần phách của mình bị thiếu sót, khó trách hình ảnh xuất hiện trong đầu vĩnh viễn cũng không thể chấp vá cùng một chỗ.

Lý Tiêu Dao lại nói: "Người mạnh hơn thời đại kia, tương lai sẽ phủ đầy bụi gai, nhưng ta tin tưởng người có thể đi ra khỏi đạo thuộc về mình."

Nói đến đây, hắn đột nhiên nở nụ cười: "Ta du đãng ở vũ trụ nhiều năm, vốn tưởng rằng quãng đời còn lại chỉ như thế, nhưng gặp lại người, ta lại tìm được phương hướng."

Diệp Trường Sinh nói: "Xem ra người thừa nhận rất nhiều thứ, sau này dự định ở lại bên cạnh ta sao?"

Lý Tiêu Dao khoát tay áo: "Người trở về, ta muốn làm nhiều việc, có thể phải rời đi một khoảng thời gian rất dài, lúc gặp lại, người hẳn là đã tìm được thần phách thuộc về mình."

"Nơi này chỉ là điểm khởi đầu của người, thế giới lớn hơn đang chờ người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thế giới lớn hơn? Ta rất thích cuộc sống hiện tại, tương lai ở đâu, ta chưa bao giờ thực sự nghĩ đến."

Lý Tiêu Dao nói: "Đã đến lúc suy nghĩ một chút, bởi vì rất nhiều người không muốn người trở về, người xuất hiện lại sẽ phá hủy thế giới và cục diện của bọn họ."

"Chờ lão Bạch khôi phục, ta sẽ chọn rời đi, nhân quả trên người người quá phức tạp, kế tiếp người nên thử chặt đứt nhân quả, chỉ có như vậy người mới có thể thật sự thoát khỏi trời buộc."

Chặt đứt nhân quả?

Diệp Trường Sinh đổi mắt nhìn về hư không mênh mông phía trước: "Ta thử xem."

Lục Tinh Vũ Trụ.

Cổ Tiên Giới.

Một tòa đảo nổi lơ lửng trên không, phía trên, cung điện nguy nga, linh khí lượn lờ, đây chính là địa bàn của Quân gia.

Cấm địa Quân gia.

Một lão giả bò ra từ trong quan tài cổ Thanh Long, khoe miệng ông hiện lên ý cười: "Ha ha..."

"Là hơi thở của chủ nhân, rốt cuộc chủ nhân vẫn nhớ tới ta."

Dứt lời, khuôn mặt lão giả đầy nước mắt, đây là vui mừng đến phát khóc, ông vui vẻ giống như một đứa trẻ.

Lão giả này không phải ai khác, chính là lão tổ Quân gia – Quân Cổ Phong.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của ông biến mất tại chỗ, quan tài cổ Thanh Long hóa thành một vệt sáng trong cơ thể, khi xuất hiện lại, thân ảnh Quân Cổ Phong xuất hiện ở đại điện Quân gia.

Lão tổ xuất quan, Quân gia chấn động.

Gia chủ Quân gia dẫn theo cường giả trong tộc xuất hiện bên ngoài đại điện, nhân số cao tới trăm người, đồng loạt quỳ xuống thi lễ, đồng thanh hô to:

"Cung nghênh lão tổ xuất quan!"

"Cung nghênh lão tổ xuất quan!"

...

Quân Cổ Phong khẽ giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy: "Chủ nhân giá lâm, các người nhanh chóng theo ta đi nghênh đón."

Quân Chuẩn Vân kinh hãi thất sắc, lão tổ bế quan mấy ngàn năm, chưa bao giờ xuất quan một lần, cho dù Quân gia gặp đại kiếp

nạn, lão tổ cũng chỉ phái một luồng phân thân xuất hiện, thay Quân gia trực xuất cường địch.

Hiện giờ xuất quan, cũng là vì nghênh đón chủ nhân của ông.

Ở trong mắt tu sĩ Quân gia, lão tổ chính là tồn tại thần thoại, như vậy chủ nhân của ông nên mạnh mẽ đến trình độ nào?

Quân Cổ Phong nhìn về phía Quân Chuẩn Vân: "Triệu tập tất cả đệ tử Quân gia cùng đi nghênh đón."

Nói đến đây, ông dừng một chút, tiếp tục nói: "Chủ nhân không màng danh lợi, không ràng thế sự, lát nữa nhìn thấy chủ nhân chớ ản nói lung tung. Nếu có người va chạm với chủ nhân, đừng trách lão tổ ta không niệm tình cảm."

Ra lệnh một tiếng, Quân gia sôi trào.

Nhắc tới Quân gia cũng chỉ có tồn tại Quân Cổ Phong, toàn bộ thế lực thế gia ở Lục Tinh Vũ Trụ đều có một quái vật khổng lồ.

Lần đầu tiên toàn tộc dốc toàn lực mà động, cũng vì nghênh đón một vị chủ nhân chưa từng gặp mặt.

Trong lòng nhóm người Quân Chuẩn Vân tưởng tượng, nếu Quân gia có thể được nhân vật lớn này xem trọng, ngày sau bước vào Đại Thiên Vũ Trụ cũng không phải không thể.

Những ngày tốt lành của Quân gia đã đến.

Chẳng mấy chốc sẽ bay lên trời.

Cho nên khi triệu tập đệ tử trong tộc, hẳn nhiều lần hạ lệnh nếu có người va chạm với nhân vật lớn sẽ bãi bỏ tu vi, tước đoạt thân phận Quân gia, trực xuất ra khỏi Lục Tinh Vũ Trụ.

Trong lúc nhất thời.

Đệ tử Quân gia tràn ngập kiêng kỵ với nhân vật lớn sắp tới, đồng thời trong lòng bọn họ tò mò, đều muốn liếc thần nhan của nhân vật lớn.

Quân Cổ Phong dẫn theo đệ tử trong tộc rời khỏi đảo nổi, cười khi phi hành xuyên qua không trung, trong lúc đi về phía trước, Quân Chuẩn Vân trầm giọng nói: "Lão tổ, nhân vật lớn mà chúng ta đi nghênh đón đến từ Đại Thiên Vũ Trụ sao?"

Đại Thiên Vũ Trụ.

Nhỏ.

Đầu óc của người quá nhỏ.

Quân Cổ Phong trầm giọng nói: "Chủ nhân từng là tồn tại vô địch trong vũ trụ, chỉ là làm người khiêm tốn, về sau bởi vì một số việc dần dần phai nhạt khỏi tầm mắt mọi người."

Tồn tại vô địch?

Quân Chuẩn Vân cảm thấy hoảng sợ: "Có thể hỏi hiện tại cấp bậc của lão tổ là gì không?"

Quân Cổ Phong lạnh nhạt nói: "Lão tổ xuất quan, pháp lực vô biên, ở Lục Tinh Vũ Trụ này không có người địch lại."

Chương 1411: Tất cả đứng dậy, cung nghênh chủ nhân trở về 2

Nói đến đây, ông khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Mặc dù như thế, ngay cả từ cách ở lại bên cạnh chủ nhân lão tổ cũng không có."

Quân Chuẩn Vân: "..."

Hắn còn muốn mở miệng hỏi thăm, lại bị Quân Cổ Phong ngăn cản: "Chủ nhân lập tức đến, lệnh cho chúng đệ tử quỳ xuống nghênh đón."

Nghe tiếng.

Quân Chuẩn Vân không dám chậm trễ chút nào, vội vàng xoay người hạ lệnh, để cho cường giả và đệ tử Quân gia quỳ xuống.

Hắn thì đứng ngay gần bên cạnh Quân Cổ Phong, dõi mắt nhìn ra xa phía trước.

Mấy bóng người xuất hiện ở không trung, Quân Cổ Phong nhường mày kiểm: "Chuẩn Vân, mấy người này là tu sĩ Quân gia?"

Quân Chuẩn Vân ngừng thần nhìn lại: "Lão tổ, ba người này chính là người trong tộc."

Quân Bình Chí bối rối đến, chợt thấy Quân Chuẩn Vân xuất hiện ở phía trước, hắn ta tựa hồ như tìm được ngọn hải đăng trong bóng đêm, ánh sáng của sự sống.

"Gia chủ, cứu mạng."

Vẻ mặt Quân Chuẩn Vân lộ vẻ nghi hoặc: "Bình Chí thúc, xảy ra chuyện gì."

Quân Bình Chí quay đầu nhìn về phía Trụ Côn: "Gia chủ, bọn họ giết Đại trưởng lão, còn muốn diệt Quân gia chúng ta."

Tầm mắt Quân Chuẩn Vân dừng lại trên người mấy người Diệp

Trường Sinh, Lý Tiêu Dao, Hi Khinh La, những người này tuổi trẻ như vậy, cũng không giống chủ nhân của lão tổ.

Ngay khi hắn chuẩn bị tức giận, một bên, Quân Cổ Phong bùm bùm một tiếng quỳ xuống: "Tiểu Phong, cung nghênh chủ nhân đến."

Quân Chuẩn Vân chỉ cảm thấy hoa cúc căng thẳng, nhìn về phía Quân Cổ Phong, người sau truyền âm nói: "Còn không mau quỳ xuống."

Bùm bùm.

Quân Chuẩn Vân quỳ.

Cường giả và đệ tử của Quân gia cũng quỳ.

"Cung nghênh chủ nhân đến."

"Cung nghênh chủ nhân đến."

...

Âm thanh vang vọng bầu trời, chấn động tai.

Trên boong thuyền, vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, những người này làm gì vậy, chẳng lẽ biết hắn đến diệt môn cho nên sớm nhận chủ?

Lúc này.

Lý Tiêu Dao nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Trường Sinh: "Bọn họ đến nghênh đón ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Tiểu Phong, đứng lên đi, vạn năm không gặp, người lại an gia ở Lục Tinh Vũ Trụ này."

"Đệ tử trong tộc người thật bá đạo, lại muốn hạ sát thủ đối với chúng ta."

Quân Cổ Phong chậm rãi đứng lên, ánh mắt rơi vào trên người

Quân Bình Chí: "Là người muốn động thủ với chủ nhân?"

Quân Bình Chí bị dọa choáng váng.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của hắn ta.

"Lão tổ... Ta..."

Lời còn chưa dứt, Quân Cổ Phong tiện tay đánh ra một kích, sóng khí khủng bố rơi vào trên người Quân Bình Chí, người sau vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

"Chủ nhân, đệ tử trong tộc vô tri, đụng phải chủ nhân, Tiểu Phong ở đây bồi tội với chủ nhân."

"Kính xin chủ nhân cho Quân gia một con đường sống."

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Tiểu Phong, sống chết của Quân gia sinh không ở ta, bọn họ đắc tội Trường Sinh."

Quân Cổ Phong di chuyển về phía trước, đi tới phía trước Trụ Côn: "Tại hạ Quân Cổ Phong, không dạy dỗ tốt để đệ tử trong tộc đắc tội, kính xin chư vị cho bọn họ một con đường sống."

"Chư vị có bất kỳ yêu cầu gì, Tiểu Phong nhất định sẽ thỏa mãn."

Trong lòng ông vô cùng rõ ràng, người có thể đứng chung một chỗ với chủ nhân của mình, há lại là hạng người tầm thường?

Mấy người trước mắt tuổi còn trẻ, một thân tu vi khủng bố như vậy, căn bản bối cảnh không phải Quân gia có thể trêu chọc.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Lý Tiêu Dao: "Vậy thì nể mặt Tiêu Dao, tha cho Quân gia người một mạng."

"Có điều, Quân gia các người có phải phải trả giá một chút mới được hay không?"

Quân Cổ Phong tiện tay vung lên, một bức tranh cổ xưa tang thương xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Đây là sách cổ Táng Thiên, kính xin công tử vui vẻ nhận cho."

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, sách cổ Táng Thiên rơi vào trong lòng bàn tay: "Một bức họa đổi lấy tính mạng của nhiều người Quân gia người như vậy, việc mua bán này có phải quá có lời hay không?"

"Phía trước chính là địa bàn của Quân gia người?"

Quân Cổ Phong vội vàng nói: "Chính là tổ địa Quân gia."

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn đường, ta đến Quân gia người ngồi một chút, không ngại chứ?"

Quân Cổ Phong nói: "Cầu còn không được, rồng đến nhà tôm."

Nói đến đây, ông xoay người nhìn về phía đệ tử trong tộc: "Toàn thể đứng lên, cung nghênh chủ nhân vào phủ."

Lý Tiêu Dao cười khỏ một tiếng, chính mình khiêm tốn quen rồi, Quân Cổ Phong làm ra tình huống lớn như vậy, hẳn thật sự còn có chút không quen.

Vạn năm trước, Quân Cổ Phong cũng chỉ là một thị vệ trong phủ hắn, ai có thể nghĩ đến thời gian trôi qua, đến bây giờ ông vẫn trung thành tận tâm như thế.

"Trường Sinh, cầm đồ, chớ làm khó Quân gia nữa. Tiểu Phong cũng không dễ dàng, đã đưa chí bảo dưới đáy hòm của mình cho người rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu Dao, ta là loại người này sao?"

Dọc đường đi, quan hệ của Diệp Trường Sinh và Lý Tiêu Dao đã thân thiết hơn rất nhiều, tựa hồ lại tìm được sự ăn ý trước kia.

Chương 1412: Đại ma đầu Kỷ Nguyên

Rất nhiều chuyện không nói với nhau, nhưng trong lòng lại ngầm hiểu.

Vốn Lý Tiêu Dao muốn gọi Diệp Trường Sinh là huynh trưởng, nhưng lại bị từ chối, bọn họ chỉ xưng hô với nhau bằng tên.

Lý Tiêu Dao nói: "Trường Sinh, người vào Quân gia cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chưa từng tới Lục Tinh Vũ Trụ, muốn đi ngồi một chút, không thể sao?"

Lý Tiêu Dao lại nói: "Tùy tiện ngồi một chút, ta sẽ tin người."

Hi Khinh La ở một bên nói: "Quân gia ẩn giấu một hơi thở mạnh mẽ, hẳn đi Quân gia tất có mưu đồ."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hi Khinh La: "Cô nương, người lại biết."

Hắn thật sự rất rất rất không nghĩ ra vì sao Hi Huyền lại đưa một cô nương tới cho hắn.

Đưa nữ?

Hắn cũng không phải người tùy tiện như vậy.

Nếu như hắn muốn tìm đạo lữ, hiện tại cũng không dám tưởng tượng sẽ có bao nhiêu, quá đáng sợ.

Dù sao giá trị nhan sắc của hắn là vô địch.

Hi Khinh La nói: "Tổ gia gia ta đã nói cho ta rất nhiều chuyện về người, một người thích hố người khác nhất, làm sao có thể để mình chịu thiệt."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta ở trong mắt tổ gia gia người chính là người như vậy? Đừng quên, ta đã cứu hắn hai lần."

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng ở trên người Quân Cổ Phong: "Dẫn

đường đi!”

...

Trụ Côn đến Quân gia.

Sau khi lên đảo nổi.

Dưới sự dẫn dắt của Quân Cổ Phong, đoàn người đi tới đại điện Quân gia: "Chuẩn Vân, đi xuống chuẩn bị trà đạo vận tốt nhất."

Quân Chuẩn Vân lĩnh mệnh rời đi.

Hai người Diệp Trường Sinh, Lý Tiêu Dao ngồi xuống, Quân Cổ Phong mở lời nói: "Chủ nhân, vị công tử này là..."

Lý Tiêu Dao nói: "Huynh đệ ta, Diệp Trường Sinh."

Quân Cổ Phong vội vàng nói: "Thì ra là Diệp tiền bối."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần gọi tiền bối, ta còn rất trẻ, các hạ gọi ta là Diệp công tử đi!"

Quân Cổ Phong cảm thấy rất vinh hạnh: "Diệp công tử có thể đến Quân gia là vinh hạnh của lão phu, nếu như thích nơi này, Diệp công tử có thể ở trong phủ thêm một thời gian."

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy: "Không cần, ta đi ra ngoài dạo chơi, ngươi và Tiêu Dao đã lâu không gặp, hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói."

Quân Cổ Phong đứng dậy đưa tiễn, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại: "Ta tùy tiện đi dạo."

Sau khi rời khỏi đại điện, Diệp Trường Sinh tung người, biến mất trên hư không.

Bên trong đại điện.

Quân Cổ Phong bùm bùm quỳ xuống đất, hai tay chậm rãi nâng lên, lòng bàn tay chính là quan tài cổ Thanh Long lúc trước: "Chủ nhân trở về, chí bảo bậc này rốt cục vật về nguyên chủ."

"Tiểu Phong, người không cần phải như thế, đứng lên nói chuyện đi." Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Quan tài cổ Thanh Long có thể rơi vào trong tay người, đó chính là các người có duyên, không cần trả lại cho ta nữa."

"Bảo vật này vốn thuộc về chủ nhân, thuộc hạ há dám mưu toan làm của riêng?" Quân Cổ Phong kinh hoàng sợ hãi.

Lý Tiêu Dao nói: "Tiểu Phong, nay không còn như xưa, người đã không còn ở trong phủ ta nữa, người có theo đuổi và sinh hoạt của mình, cũng không nên bị chuyện quá khứ ràng buộc, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của người."

Quân Cổ Phong đứng lên: "Chủ nhân lần này trở về là vì Diệp công tử?"

Lý Tiêu Dao nói: "Phải cũng không phải, mới đầu là vì bản thân ta, hiện tại là vì hân."

Quân Cổ Phong nói: "Chủ nhân, vị Diệp công tử này sao lại có chút giống người kia."

Sắc mặt Lý Tiêu Dao trầm xuống: "Có một số việc, người biết là được, chớ nói ra, sẽ có lợi với người."

"Quân gia các người có đồ vật không sạch sẽ, Trường Sinh giúp người đi dọn dẹp."

Quân Cổ Phong biến sắc: "Đồ vật không sạch sẽ, chủ nhân nói là ngôi sao không biết bên ngoài Quân gia sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Chẳng lẽ nơi đó không thuộc về Quân gia các người?"

Quân Cổ Phong lắc đầu, không dám giấu diếm chút nào: "Chủ nhân, đó chính là một ngôi sao chết, đệ tử Quân gia chưa bao giờ đi đến đó, vạn năm trước ngôi sao chết này bùng xuống phá hủy một mảnh tinh vực, nhưng lại không có chút dị thường nào."

"Về sau đệ tử Quân gia đi qua vài lần, toàn bộ táng thân trong đó nên ta đi dò xét vài lần, phát hiện cho dù là ta cũng không cách nào theo dõi ngôi sao chết này cho nên nghiêm lệnh cấm đệ tử trong

tộc đi tới."

Lý Tiêu Dao nói: "Lão ma đầu Kỷ Nguyên cũng là một nhân vật ngoan độc, chỉ không biết Trường Sinh có thể giải quyết hẳn hay không."

Quân Cổ Phong nói: "Chủ nhân, Diệp công tử chỉ có tu vi cấp Thái Chân, ở Lục Tinh Vũ Trụ rất yếu."

Tiểu Phong, có vài người không thể chỉ nhìn cấp bậc của hẳn.

Đôi khi cấp bậc sẽ lừa người.

Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người còn chưa hiểu được đạo lý này sao?

Một người mạnh mẽ chân chính, ngoại trừ tu vi bản thân ra, còn phải mượn ngoại lực.

Rất nhiều lúc ngoại lực cũng là một phần thực lực.

Trường Sinh ngoại trừ tu vi bản thân ra, người vĩnh viễn không thể tưởng tượng được nhân quả và cơ duyên trên người hẳn.

Chương 1413: Đại ma đầu Kỷ Nguyên 2

Lý Tiêu Dao trầm giọng nói, di chuyển bước tới hành lang ngoài điện, dõi mắt nhìn ra xa, nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi.

Quân Cổ Phong nhìn về phía ngôi sao chết: "Chủ nhân không đi giúp Diệp công tử sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Không cần."

Nói đến đây, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Nếu Trường Sinh muốn ta trợ giúp, cho dù ở chỗ này, ta cũng có thể một kiếm phá hủy ngôi sao chết, đánh chết lão ma đầu Kỷ Nguyên."

"Lúc trước lão ma đầu Kỷ Nguyên vô cùng an tĩnh, giờ phút này hắn là nhận thấy được hơi thở của ta, cho nên hắn trở nên vô cùng nóng nảy, cho rằng ta đến đây là vì ra tay với hắn, thật sự là đánh giá quá cao chính mình."

Quân Cổ Phong: "..."

Trước không nói Quân gia cách ngôi sao chết bao xa, một kiếm phá hủy một tòa tinh vực, đó là thực lực nghịch thiên gì?

Nhớ lại tư thế vô địch của chủ nhân năm đó, xem ra bây giờ uy phong cũng không giảm.

"Chủ nhân, kế tiếp người có tính toán gì, Tiểu Phong còn có thể đi theo bên cạnh người hay không?"

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn Quân Cổ Phong: "Chờ chuyện Trường Sinh chấm dứt, ta sẽ đi rất xa, chỗ đó không thích hợp với người."

"Người ở chỗ này tiếp tục phát triển Quân gia, trước khi ta rời đi, ta sẽ lưu lại cho người một ít tài nguyên và số mệnh, chờ sau khi Quân gia tiến vào Đại Thiên Thế Giới, khi đó Trường Sinh hẳn là cũng sẽ trưởng thành, người hãy ở lại bên cạnh Trường Sinh bảo vệ hắn."

Quân Cổ Phong gật đầu: "Tiểu Phong hiểu rồi."

Trong lòng ông vô cùng rõ ràng, Lý Tiêu Dao xuất hiện sẽ rất nhanh nhấc lên một trận gió tanh mưa máu trong vũ trụ.

Quân gia phải phát triển nhanh chóng mới có thể giúp được Lý Tiêu Dao trong tương lai, bằng không, lần này còn có thể giống như năm đó, ngay cả tư cách tham chiến ông cũng không có.

...

Trước ngôi sao chết.

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng trên không, nhìn tinh vực trước mắt, nói thật, nếu không phải hệ thống nhắc nhở muốn đến đây đánh dấu, suýt chút nữa hắn đã bỏ qua bảo địa phong thủy này.

Hắc khí nơi này mệnh mông cuộn cuộn, nếu cắn nuốt nó, vậy còn không phải là sáng khoái sao.

Chẳng những có thể tăng cấp bậc, dù sao hắn cũng sẽ không từ chối loại chuyện đơn giản lại tốt đẹp này.

Ngay khi hắn chuẩn bị bước vào ngôi sao chết, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên người, người tới chính là Hi Khinh La.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Sao người lại tới đây."

Hi Khinh La nói: "Tổ gia gia bảo ta bảo vệ người, ta há có thể nhìn người một mình đi vào chịu chết?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Người sợ là còn không biết trên ngôi sao chết này có nguy hiểm gì tồn tại đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Mặc kệ có nguy hiểm gì, ta đều sẽ coi hắn không tồn tại, bởi vì hắn căn bản không thể thương tổn ta."

Không có cách nào, chính là tự tin như vậy, đẹp trai như vậy.

Hi Khinh La bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật không biết người làm sao sống sót đi đến ngày hôm nay?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có loại người vận khí tốt vô hạn, cái gì mà

con trai số mệnh, con trai diện vị, con trai của trời, ở trước mặt hẳn đều là cận bã, người biết loại người này không?”

Hi Khinh La nói: "Làm sao có thể có người như vậy?"

“Chính là ta!” Diệp Trường Sinh cười nói, thân ảnh chợt lóe, bước vào ngôi sao chết: "Đừng đi theo, người có nguy hiểm, ta không chịu trách nhiệm."

Hi Khinh La: "..."

Bên ngoài ngôi sao chết.

Hi Khinh La nhìn Diệp Trường Sinh biến mất, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ tức giận, thật sự là không hiểu nổi, sao tổ gia gia lại để ta bảo hộ hẳn?

Ở phủ Hi Thần, nàng chính là viên ngọc quý trên tay, đi tới đâu cũng là vạn người theo đuổi, những người đó tao nhã nho nhã, khiêm tốn lễ độ.

Ngoại trừ không có dáng dấp tốt như Diệp Trường Sinh, các phương diện khác đều mạnh hơn Diệp Trường Sinh vô số lần.

Diệp Trường Sinh trong mắt nàng quả thực giống như vô lại, người như vậy lại là thiếu niên ưu tú nhất vũ trụ trong miệng tổ gia gia.

Hi Huyền có ý đồ gì, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng.

Nhưng nàng biết Diệp Trường Sinh căn bản không là người cùng một thế giới với mình.

Một người giống như công chúa cao quý, một người giống như quý tử hàn môn, dưa hái xanh không ngọt.

Thật ra không biết.

Sự cao quý của nàng ở trước mặt Diệp Trường Sinh thật sự không đáng một đồng.

Bịch.

Bóng dáng xinh đẹp của nàng chợt lóe, người nhẹ như tiên bay xuống trên ngôi sao chết, mặc dù nàng không thích Diệp Trường Sinh như thế nào đi nữa, nhưng vẫn phải thực hiện chuyện đã hứa với Hi Huyền.

Huống hồ nàng làm việc, chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng.

Sau khi bước vào ngôi sao chết.

Thần thức Hi Khinh La bao phủ, rất nhanh tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh, lại không phát hiện hơi thở của Diệp Trường Sinh trong hắc khí tử vong vô tận.

Không thể nào.

Người này đã bị tử khí nhập thể, chết rồi sao?

Có phải quá nhanh không?

Chương 1414: Đại ma đầu Kỷ Nguyên 3

"Người đang tìm ta?" Giọng nói của Diệp Trường Sinh từ sau lưng nàng truyền đến: "Đã nói không cần người đi theo vào."

Hi Kinh La quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Hơi thở nơi này vô cùng nguy hiểm, tu vi của người yếu như vậy, vì sao phải khẳng khái tiến vào?"

"Nghe ta khuyên một câu, lập tức rời khỏi nơi này!"

Rời đi?

Đầu óc bị hỏng à?

Không cần nuốt tử khí nồng đậm mệnh môn như thế, coi ta là kẻ ngốc hả?

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Kinh La: "Mặc kệ Hi Huyền bảo người đến bên cạnh ta làm gì, ta nhắc nhở người một câu, ta không có hứng thú với người, kể tiếp ta có chút bận rộn, người tốt nhất không nên quấy rầy ta."

Người không có hứng thú với ta?

Hi Kinh La cảm giác bị đả kích: "Diệp Trường Sinh, không phải là người cảm thấy ta sẽ thích người chứ!"

"Yên tâm đi, cho dù ta chết cũng sẽ không thích người."

"Vũ trụ có ngàn vạn nam tử, Hi Kinh La ta tùy tiện chọn, về phần người... Nằm mơ đi!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tốt nhất nên như thế, vậy chúng ta không quấy rầy lẫn nhau."

Dứt lời.

Hắn ngồi xuống đất, bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, tử khí bốn phía trở nên nóng nẩy, hình thành vòng xoáy thật lớn bao phủ trên người hắn.

Hi Khinh La hoa dung thất sắc, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh, hẳn đang làm gì vậy, cần nuốt những tử khí này?

Chẳng lẽ hẳn không sợ chết sao?

Cần nuốt toàn bộ tử khí bao phủ ngôi sao chết vào thân thể, không phải thân thể sẽ nổ tung mà chết sao?

Theo nàng thấy, Diệp Trường Sinh chính là đang tự tìm đường chết.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Dáng vẻ hẳn dường như đang rất hưởng thụ.

Còn nụ cười này vì sao lại hèn mọn như vậy?

Chẳng lẽ hẳn thật sự không sợ chết?

Chết?

Nếu cần nuốt chút hắc khí tử vong này sẽ chết, vậy thật sự là quá tuyệt vời.

Nhiều năm muốn chết như vậy, nhưng chính là không chết được, thật sự khiến người ta sâu não.

Giờ khắc này.

Trên ngôi sao chết.

Ngoại trừ Hi Khinh La khiếp sợ không thôi, đại ma đầu Kỷ Nguyên cũng mờ mịt, nàng thật vất vả mới để hắc khí tử vong bao phủ ngôi sao chết, tạo cho mình một nơi tu luyện hoàn mỹ.

Tiểu tử này đang làm gì vậy?

Hủy căn cơ của ta, loạn đạo tâm ta, nuốt linh khí của ta.

Trời giết.

Yêu nghiệt từ đâu ra?

Tu sĩ bình thường gặp phải hắc khí tử vong đều tránh không kịp, nhưng hắn lại điên cuồng cắn nuốt để tăng lên cấp bậc của mình.

Còn có thể biến thái hơn không?

Đại ma đầu Kỷ Nguyên nổi giận.

Nàng biết nếu mình không ngăn cản Diệp Trường Sinh, ngay cả nơi ẩn thân cuối cùng cũng không có.

Bịch.

Thân ảnh đại ma đầu chợt lóe, ẩn thân trong hắc khí chuẩn bị phát động tấn công Diệp Trường Sinh, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy không ổn.

Gì đây...

Thậm chí còn cắn nuốt ta?

Thật là đáng sợ.

Đại ma hoảng hốt.

Thân ảnh vội vàng lui về phía sau, vô cùng kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh.

Đánh lại không đánh được.

Trêu lại không thể trêu vào.

Còn không dám rời đi, bởi vì hơi thở của Lý Tiêu Dao vẫn còn.

Giờ khắc này, đại ma cũng muốn khóc.

Tại sao lại muốn tới quấy rầy cuộc sống của nàng?

Nàng chỉ muốn lẳng lặng làm một người thích tu luyện, sao lại khó như vậy?

Ô ô.

Ánh mắt đại ma đột nhiên rơi vào trên người Hi Khinh La, thật sự

là trời giúp ta, rốt cục có biện pháp đối phó người.

Bịch.

Thân ảnh nàng chợt lóe, hóa thành một đoàn sương đen bao phủ trên bóng dáng xinh đẹp của Hi Khinh La, người sau cố gắng muốn tránh thoát, lại phát hiện mình rơi vào một mảnh ảo cảnh.

"Chào mừng đến với không gian giấc mơ, các người sẽ trải qua một ngày tốt đẹp nhất ở đây."

Hi Khinh La quan sát bốn phía, phát hiện ảo cảnh không gian giấc mơ trước mắt hơi cổ quái, hơn nữa hơi thở nơi này sẽ làm cho người ta đánh mất chính mình.

Nóng quá.

Vì sao lại như vậy, nàng lại không thể khống chế thân thể của mình.

Một tiếng đàn đột nhiên truyền đến, Hi Khinh La phát hiện dưới tiếng đàn, mình càng không thể khống chế chính mình.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh cũng thay đổi, trong mắt có thêm một sự tham lam, giống như đang nói, ta muốn người.

Tiếng đàn giống như tiếng trời đất, khiến người ta nghe xong cũng muốn nhập ma.

Hi Khinh La bước từng bước đi về phía Diệp Trường Sinh, lựa chỗ bay lên...

Đúng lúc này.

Diệp Trường Sinh bừng tỉnh từ trong tiếng đàn, từ từ mở hai mắt ra, thấy Hi Khinh La đang đi về phía mình.

Tình huống gì đây, nàng uống nhầm thuốc sao?

Không tốt.

Nàng thêm muốn thân thể của ta.

Diệp Trường Sinh đột nhiên đứng lên, nhìn Hi Khinh La nhào tới, chủ động như vậy sao?

Ta há có thể để người thực hiện được.

Thân ảnh hắn chợt lóe tránh đi: "Thì ra là người đang giở trò."

Xuy.

Chém một kiếm ra ngoài, một đường phá vỡ hắc ám.

Thế nhưng tiếng vĩ đàn còn đang tiếp tục, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng: "Chút ma âm này còn muốn khống chế ta? "

Hi Khinh La xoay người nhìn lại, thấy Diệp Trường Sinh vọt tới phía đại ma, người tình nguyện đi tìm đại ma, cũng không nguyện ý tìm ta sao?

Chương 1415: Truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch

Khó trách hẳn không thích ta, thì ra khẩu vị nặng như vậy.

Diệp Trường Sinh căn bản không biết suy nghĩ của Hi Khinh La, thân ảnh bao phủ trên sát giới, từng kiếm lại từng kiếm bay ra.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, âm thanh của đại ma truyền đến: "Rốt cuộc người cùng là ai, vì sao phải tới tìm ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ngại quá, ta muốn nói là đi ngang qua nơi này, người có tin không?"

Đại ma nói: "Trùng hợp như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật sự trùng hợp như vậy."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Muốn trách thì trách vận khí của người không tốt, cho nên ta khuyên người một câu, từ bỏ kháng cự mà đi theo ta, không đúng, từ bỏ kháng cự mà thần phục ta."

Đại ma tức giận không thể kiềm chế: "Ta mặc kệ người là ai, nuốt linh khí của ta, hủy căn cơ của ta, hôm nay ta muốn không chết không thôi với người."

Thù có bao lớn?

Không phải chỉ cần nuốt một ít hắc khí tử vong của người sao?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, yên lặng vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, đại ma chỉ cảm giác được một nguồn thần lực vô hình bao phủ trên người nàng.

"Nhân loại chết tiệt, người dám tính kế ta."

"Vậy chúng ta đồng quy vu tận đi!"

Đại ma trở nên nóng nảy, nhìn qua vô cùng điên cuồng, hóa thành

một đoàn ma khí tử vong thật lớn, đánh tới phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười: "Nào, đến đây đi."

Hắc từ bỏ kháng cự.

Biết đại ma chuẩn bị tiến vào cơ thể, muốn cơ thể hẳn bị nổ tung mà cùng chết, Diệp Trường Sinh lặng lẽ mở ra Thần tháp Tử Dương, chờ đại ma đến.

Bịch.

Đại ma tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, sau một khắc, nàng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng...

Đây là đâu?

Tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Giọng nói của đại ma tràn đầy tuyệt vọng.

Vốn tưởng rằng tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh rồi sử dụng đại pháp Thiên Ma Giải Thể sẽ có thể dẫn Diệp Trường Sinh đi.

Quý mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi tiến vào thân thể, tình huống hoàn toàn không giống với tưởng tượng của nàng.

Trực tiếp bị phong ấn ở tầng thứ nhất của Thần tháp Tử Dương.

Nếu là phong ấn đơn giản thì cũng thôi.

Nhưng trong không gian còn có hai bóng người mà đại ma Kỷ Nguyên đại ma nhìn thấy cũng sợ tới mức run rẩy trốn ở trong góc.

Hai người không phải ai khác, chính là Tiêu Huyền và Trữ Nhất.

Đại ma run giọng nói: "Không biết hai vị ở đây, quấy rầy, xin

buông tha.”

Trụ Nhất vừa quay đầu nhìn Tiêu Huyền: "Ta chơi với nàng một chút, người không có ý kiến chứ!"

Tiêu Huyền nói: "Người tới đi!"

...

Trên ngôi sao chết.

Diệp Trường Sinh cũng không biết Trụ Nhất và Tiêu Huyền đã bắt đầu dạy dỗ đại ma.

Đại ma bị hấn thu vào Thần tháp Tử Dương, nhưng Hi Khinh La đang từng bước đi về phía hấn.

Ánh mắt kia... Có chút dọa người.

Hắn không thể ăn hấn.

Nữ nhân này...

Diệp Trường Sinh chợt lóe tiến lên, đánh Hi Khinh La ngất đi, lấy một bộ áo trắng đắp lên người nàng.

Tất cả là hấn nể mặt Hi Huyền.

Có vài nữ nhân không thể trêu chọc.

Bởi vì bản chất nữ nhân và nam nhân có sự khác nhau.

Ban đầu nam nhân đều khát vọng, sau đó lại từ chối

Còn nữ nhân thì ban đầu từ chối, sau đó lại điên cuồng.

Sự thay đổi này là rất vi diệu.

Hơn nữa giống như Hi Khinh La.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, bắt đầu cắn nuốt một ít hắc khí tử vong cuối cùng trên ngôi sao chết.

...

Quân gia.

Trên hành lang.

Sắc mặt Lý Tiêu Dao đột nhiên biến đổi: "Hơi thở trên ngôi sao chết đã biến mất."

Quân Cổ Phong nói: "Chủ nhân, sao có thể như vậy, hắc khí tử vong bao phủ ngôi sao chết vạn năm, không thể tiêu tán nhanh như vậy."

Lý Tiêu Dao nói: "Đó chính là khí vạn năm, làm sao có thể tiêu tán, nếu ta đoán sai sai, hắc khí tử vong kia bị Trường Sinh cắn nuốt."

Nuốt... Cắn nuốt?

Quân Cổ Phong trực tiếp bị dọa choáng váng.

Trước không nói hắc khí tử vong nguy hại bao nhiêu, sao một người có thể cắn nuốt nhiều tử khí như vậy?

Thân thể không có cực hạn sao?

Đan điền không có cực hạn sao?

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn: "Tiểu Phong, người lại dùng tư duy của người thường đi so sánh với Trường Sinh."

"Người phải nhớ kỹ một câu, chuyện gì xảy ra trên người Trường Sinh, người cũng không cần kinh ngạc."

"Sự tồn tại của hắn chính là vì sáng tạo thần thoại, chỗ nào có hắn, không có chuyện gì sẽ không xảy ra."

Quân Cổ Phong: "..."

...

Không biết đã qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh trở lại Quân gia, ở bên cạnh hắn còn có Hi

Khinh La, lúc trước nàng kiêu căng thì hiện tại ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Nhất là ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn thay đổi.

Lý Tiêu Dao thấy hai người trở về: "Trường Sinh, thu hoạch được không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Cũng không có thu hoạch gì."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Quân Cổ Phong: "Ta có thể đi dạo một vòng tổ địa Quân gia không?"

Chương 1416: Truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch 2

Quân Cổ Phong đột nhiên có dự cảm không lành, nhưng ông lại không có cách nào từ chối: "Ta dẫn Diệp công tử đi qua."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, ta tự đi qua là được."

Sau khi nhìn hắn rời đi, Quân Cổ Phong vẫn lo lắng.

Lý Tiêu Dao nói: "Tiểu Phong, tổ địa các người có cái gì? Vì sao người mất hồn mất vía vậy?"

Quân Cổ Phong nói: "Hồi chủ nhân, tổ địa Quân gia vốn là một ngôi mộ cổ dưới lòng đất - Tiên cổ Kỷ Nguyên, bên trong có một vách đá ghi lại bí thuật của Tiên cổ Kỷ Nguyên."

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Không phải là một bí thuật sao? Người không muốn giao cho Trường Sinh?"

Quân Cổ Phong sợ hãi: "Chủ nhân, nếu chỉ là một bí thuật, đương nhiên tiểu nhân nguyện ý giao cho Diệp công tử."

"Chẳng qua là..."

Sắc mặt Lý Tiêu Dao trầm xuống: "Chỉ là cái gì, cứ nói đừng ngại."

Quân Cổ Phong nói: "Cổ mộ còn có rất nhiều truyền thừa, nhiều năm như vậy, vì đạt được truyền thừa mà rất nhiều đệ tử Quân gia đã chết."

"Ta sợ Diệp công tử sẽ gặp nguy hiểm."

Lý Tiêu Dao có chút hồ nghi: "Truyền thừa gì sẽ chết người chứ, trong vũ trụ chỉ có một truyền thừa sẽ chết người."

Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó.

Không phải đâu.

Truyền thừa của cấm địa Quân gia các người là truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch.

Quân Cổ Phong gật đầu: "Không sai, quyền trục lúc trước đưa cho Diệp công tử có tên là sách cổ Táng Thiên."

Thân ảnh Lý Tiêu Dao biến mất trên hành lang, vọt tới cấm địa Quân gia, truyền thừa Táng Thiên Nhất mạch chính là một trong tứ đại truyền thừa cấm kỵ trong vũ trụ.

Truyền thừa Táng Thiên nhất mạch yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Người nhận truyền thừa nhất định phải có bá thể bất tử, bằng không một khi tiếp nhận truyền thừa thì chính là bắt đầu cái chết.

Lý Tiêu Dao xuất hiện ở cấm địa Quân gia, Quân Cổ Phong và Hi Khinh La theo sát phía sau, khi ba người đi vào bên ngoài cấm địa, chỉ thấy Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, cũng không bước vào cấm địa.

"Trường Sinh, người không tiến vào sao?"

"Sao các người lại tới đây?" Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Ta không đi vào, vì sao phải đi vào, đi dạo bên ngoài khó chịu sao?"

Quân Cổ Phong thấy Diệp Trường Sinh không tiến vào cấm địa, thở dài một hơi, nếu Diệp Trường Sinh xảy ra nguy hiểm, Quân gia sẽ kết thúc.

Đây không phải là nói chuyện giật gân, mà sự thật chính là như vậy

Lý Tiêu Dao nói: "Trường Sinh, trong cấm địa có truyền thừa Táng Thiên nhất mạch của Tiên cổ Kỷ Nguyên, cũng may người không đi vào tiếp nhận truyền thừa."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh cổ kiếm: "Tiêu Dao, người biết kiếm này không, cảm giác cũng không tệ lắm."

Con người Lý Tiêu Dao híp lại: "Táng Thiên Cửu Huyền Kiếm, đây không phải là thần kiếm của Táng Thiên nhất mạch sao? Ta chỉ

nhìn thấy nó trên sách.”

Nói đến đây, hắc đột nhiên ý thức được điều gì đó: "Trường Sinh, người đạt được truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đạt được, ngoại trừ truyền thừa, còn có rất nhiều chí bảo và bí thuật của Táng Thiên nhất mạch.”

Lý Tiêu Dao: "..."

Sao lại nhanh như vậy?

Người cũng không tiến vào cấm địa, sao có được truyền thừa của Táng Thiên nhất mạch truyền thừa?

Đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không nói cho hắc biết, mình chỉ đánh dấu cấm địa Quân gia, sau đó tất cả chí bảo, truyền thừa, bí thuật của Táng Thiên nhất mạch đều thuộc về hắc.

Tất cả mọi thứ chỉ đơn giản như vậy.

Hắc cũng xấu hổ khi nhắc tới.

Không đáng để nhắc tới, không đáng đề nhắc tới.

Quân Cổ Phong tiến lên, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Diệp công tử, có thể nói cho ta biết, người chưa từng tiến vào cấm địa nhưng lại được truyền thừa của Táng Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có đôi khi, người đi vào không nhất định có kết quả, nhưng có đôi khi chỉ xoay một vòng lại có thu hoạch rất phong phú.”

"Cuộc sống khắp nơi đều có kinh hỉ, người nói đúng không?"

Quân Cổ Phong: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Truyền thừa Táng Thiên nhất mạch này vốn thuộc về Quân gia các người, hiện tại bị ta chiếm được, ta đây cũng không phải loại người chiếm hết làm của riêng.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Như vậy đi, nơi này của ta có hai truyền thừa và hai thanh thần binh, sẽ ban cho Quân gia các người."

Quân Cổ Phong thụ sủng nhược kinh, vội vàng khom người vái chào: "Lão phu đại biểu Quân gia, dập tạ ân ban thưởng của công tử."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một linh giới xuất hiện trước mặt Quân Cổ Phong: "Hai truyền thừa và thần binh này đều rất thích hợp với Quân gia các người."

"Không nên cô phụ tâm ý của ta."

Quân Cổ Phong tiếp nhận linh giới, vội vàng xem xét truyền thừa và thần binh trong đó, sau một khắc, cả người trực tiếp hóa đá.

"Diệp công tử, cái này..."

Quân Cổ Phong bối rối.

Vì sao không có truyền thừa và chí bảo của Táng Thiên nhất mạch?

Diệp Trường Sinh nói: "Truyền thừa Bá Thể và truyền thừa Thiên Kiếm rất thích hợp với Quân gia các người, có vài thứ thích hợp nhất mới là quan trọng nhất."

Chương 1417: Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Truyền thừa Táng Thiên nhất mạch dễ dàng chết người, ta không cho Quân gia các người cũng là vì tốt cho người."

"Có phải người ghét bỏ truyền thừa và chỉ bảo ta đưa cho người hay không? Nếu không thích, ta có thể thu hồi."

Quân Cổ Phong vội vàng nắm chặt linh giới: "Không có, không có, ta rất thích."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì tốt."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Lý Tiêu Dao: "Ta dẫn người đi một nơi."

Lý Tiêu Dao nói: "Để Tiểu Phong cùng đi đi, ta có chuyện muốn giải thích cho hắn, rất nhanh ta sẽ rời khỏi giới này."

Được rồi, cùng một chỗ.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên mở ra Thương Khung Thần Cung: "Tiêu Dao, đi vào đi!"

Lý Tiêu Dao nhìn cánh cửa kết giới trước mắt: "Người sáng tạo ra một tiểu thế giới?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trước kia gọi là tiểu thế giới, hiện tại cũng không nhỏ, mà là cái loại rất lớn, bình thường người khác tiến vào sẽ rất không quen."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Hi Khinh La: "Người cũng đi vào chung đi!"

Ngay sau đó.

Mọi người biến mất ở tổ địa Quân gia, dồn dập xuất hiện trong Thương Khung Thần Cung. Nhìn thấy thế giới trước mắt, bọn họ

vô cùng khiếp sợ.

Chỉ có Lý Tiêu Dao Vân lạnh nhạt bình tĩnh, không có chút ngoài ý muốn nào.

"Trường Sinh, Thần Cung của người cũng không đơn giản. hổ đen vũ trụ, linh khí Hỗn Độn, địa mạch Cửu Long, các loại chí bảo, thần cảnh đều có cả."

"Xem ra mấy năm nay người từng bước đi tới, thu hoạch cũng không nhỏ!"

Diệp Trường Sinh nói: "Có một ít thu hoạch mà thôi."

Lý Tiêu Dao lại nói: "Trường Sinh, có chín hổ đen vũ trụ, nơi này của người đã có năm cái, chúng ở trên người người sẽ vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiêu Dao, những thứ mà ta có được, cho dù một cái nào bị lộ ra ngoài, ta đều vô cùng nguy hiểm."

"Ta không sợ nhất chính là nguy hiểm, nếu muốn cuộc sống không có trở ngại, nhất định phải có ít kẻ địch."

"Cuộc sống quá bình thản, ta sẽ rất không quen."

Lý Tiêu Dao: "..."

Cuộc sống sẽ khiến người hài lòng, tương lai người sẽ có rất nhiều kẻ thù, hy vọng người có thể chịu đựng được.

Diệp Trường Sinh cười nhạt, nhất định phải chịu đựng được, có thể làm cho ta ngã xuống chỉ có nữ nhân.

"A Cửu, người dẫn Quân lão, Hi cô nương đi dạo một vòng trong Thần Cung."

Thân ảnh Chúc Cửu còn chưa xuất hiện, một đạo Phật quang từ trên cao buông xuống, người tới không phải ai khác, chính là Tàng Thất.

Trên người hắt quanh quần Phật quang, thần văn Phật đạo khủng

bố trải rộng khắp toàn thân: "Diệp huynh, lão Cửu đang bế quan, hẳn tăng dần bọn họ đi dạo một vòng, ta đã quên Thần Cung."

Nói đến đây, hắn đi tới bên cạnh Hi Khinh La: "Tiểu nương tử, à nhầm, không biết tên của nữ thí chủ là gì?"

"Hòa thượng Tàng Thất, huynh đệ tốt nhất của Diệp huynh."

Hi Khinh La nhẹ giọng nói: "Dẫn đường đi!"

Tàng Thất: "..."

Một cái tên cũng không nói, như vậy hòa thượng bị tổn thương rất nặng.

Chẳng lẽ nàng là nữ nhân của Diệp huynh?

Tình yêu... Đẹp quá.

Rõ ràng ta và Diệp huynh anh tuấn như nhau, vì sao lại không có ai yêu ta?

Lý Tiêu Dao nhìn bóng lưng Tàng Thất rời đi: "Vũ Trụ Thiên Phật Đà, Trường Sinh, mọi người bên cạnh người đều không đơn giản."

Diệp Trường Sinh nói: "Một tiểu hòa thượng, cần không gian trưởng thành rất lớn. Tiêu Dao, ta dẫn người đi một nơi khác."

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, một ánh sáng bạc từ trên cao bắn xuống, trực tiếp chui vào trong ngực Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao nhìn tiểu cô nương trong ngực, vẻ mặt ngây ra như phỗng: "Trường... Trường Sinh, tại sao Thánh Linh lại ở đây?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nó à, linh sủng của nương tử nhà ta."

Dứt lời.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong hư không, tựa như tiên tử Cửu Thiên buông xuống, một bộ áo trắng xuất trần.

Ánh mắt Lý Tiêu Dao kinh ngạc vui mừng, nhìn chăm chú vào Thái Sơ trước mắt: "Khương cô nương, thật sự là Khương cô nương."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh hắn đi về phía trước vài bước, đột nhiên ý thức được điều gì đó: "Trường Sinh, là ta đường đột."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu Dao, người biết nướng tử nhà ta sao?"

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người thật hạnh phúc!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Câu nói này làm cho hắn hiện lên một dấu chấm hỏi.

Có thể khẳng định Lý Tiêu Dao và Thái Sơ nhất định có quen biết, bằng không Thánh Linh há có thể thân mật với hắn như vậy.

Lúc này.

Thái Sơ bay xuống, ánh mắt lóe lên đánh giá Lý Tiêu Dao: "Chúng ta quen biết sao?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Quen biết, chỉ là người và Trường Sinh đều không nhớ rõ ta, nhìn thấy hai người còn ở cùng một chỗ, ta thật sự rất vui vẻ."

"Tạo hóa trêu người, nhưng duyên phận cho tới bây giờ không cách nào cắt đứt!"

Thái Sơ nói: "Thì ra không phải là từng quen biết, mà là chúng ta thật sự quen biết nhau."

Nàng chậm rãi nâng bàn tay ngọc lên, Thánh Linh bay trở về: "Thánh Linh quá lỗ mãng, va chạm vào người."

Chương 1418: Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn 2

Lý Tiêu Dao lắc đầu: "Không sao, gặp lại các người, ta lại nhìn thấy hy vọng sống."

Thái Sơ nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tướng công, các người bận trước, ta đi tìm Lạc Nhi và Yêu Nhi."

Lý Tiêu Dao nhìn bóng dáng xinh đẹp của Thái Sơ rời đi: "Trường Sinh, bên cạnh người có rất nhiều nữ nhân sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ nhân bên cạnh ta đích xác rất nhiều, nhưng đạo lữ của ta không nhiều lắm, chỉ có bốn người."

Chỉ có... Bốn người?

Có nghĩ đến cầu độc thân vạn năm là hãn hay không?

Lý Tiêu Dao nói: "Thật hâm mộ người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đừng náo loạn, nhan sắc của người chỉ kém ta một chút, muốn tìm đạo lữ còn không đơn giản sao?"

Về mặt Lý Tiêu Dao phiền muộn: "Tâm đã chết, không còn tình yêu nữa!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Lý Tiêu Dao lại nói: "Trường Sinh, chúng ta đi thôi!"

Diệp Trường Sinh biết Lý Tiêu Dao là người có chuyện xưa, nếu hãn không muốn nói, mình cũng sẽ không đi hỏi.

Hãn chậm rãi giơ tay lên, Thần tháp Tử Dương xuất hiện trên không trung: "Tiêu Dao, người hãn là biết vật này, cùng nhau vào đi!"

Lý Tiêu Dao biến sắc: "Bảo vật này lại ở bên cạnh người, khó trách người vẫn nghịch thiên như thế."

Vừa dứt lời, thân ảnh hai người chột lóe tiến vào trong Thần tháp Tử Dương, một đường đi về phía trước, đi tới trên đỉnh Thần tháp.

Lý Tiêu Dao nhìn Trụ Hà mênh mông vô biên trước mắt, cả người ngây như phỗng. Thì ra Trụ Hà ở trong Thần tháp Tử Dương, khó trách lại biến mất trong vũ trụ.

Một giọt nước của Trụ Hà cũng khiến vũ trụ tranh cướp.

Tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh có được một đầu sông.

Người nào còn ngang tàng hơn hẳn chứ?

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu Dao, người biết cuối Trụ Hà ở nơi nào không?"

Lý Tiêu Dao lắc đầu: "Chưa từng đi qua, không biết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói như vậy, chưa có ai đi qua phần cuối của Trụ Hà?"

Lý Tiêu Dao nói: "Người có thể thử một lần."

Dứt lời.

Tiêu Huyền và Trụ Nhất xuất hiện, đi tới bên cạnh hai người.

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng giới thiệu, một bên, ánh mắt Lý Tiêu Dao rơi vào trên người Tiêu Huyền: "Là người, Yến Bắc phi nhân ở nơi nào."

Tiêu Huyền kinh hãi thất sắc: "Người biết chủ nhân nhà ta."

Lý Tiêu Dao nói: "Người là vũ trụ đệ nhất đao, năm đó là tùy tùng bên người Yến Bắc Phi."

Tiêu Huyền nói: "Các hạ là ai?"

"Tên ta là Lý Tiêu Dao."

Sắc mặt Tiêu Huyền thay đổi: "Người... Người là cấm kỵ Kiếm Thần Lý Tiêu Dao."

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Mặc dù chúng ta chưa gặp mặt, nhưng ta nghe Yến Bắc Phi nhắc tới người."

Tiêu Huyền khom người một cái: "Gặp qua tiền bối."

"Không cần đa lễ!" Lý Tiêu Dao ra hiệu để Tiêu Huyền đứng dậy, ánh mắt dừng trên người Trụ Nhất: "Cấm kỵ Tổ Linh."

"Trường Sinh, người có thể nha!"

"Có nhiều cường giả hội tụ bên người như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có biện pháp, chủ yếu là mị lực tương đối lớn."

Lý Tiêu Dao: "..."

Có điều, ta có chuyện muốn nói với người.

Cứ nói đừng ngại.

Lý Tiêu Dao lại nói: "Bọn họ phải rời khỏi người, con đường kế tiếp cần người tự mình đi, người quá ỷ lại ngoại lực sẽ không tốt cho tâm cảnh, tu vi và tương lai của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu Dao, ý của người là muốn dẫn bọn họ rời đi?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Chúng ta phải rời đi, người chỉ có thể tự mình mình trải qua sinh tử kiếp mới có thể thật sự đột phá."

"Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan, chúng ta sẽ ở thành Cấm Kỵ chờ người."

Trụ Nhất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Đại ca, tuy rằng ta rất luyện tiếc người, nhưng hần nói không sai, nếu như chúng ta ở lại bên cạnh người, sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới sự trưởng thành của người."

"Lại nói tu sĩ nơi này quá yếu, ta cũng ngại ra tay."

Nói đến đây, hần chậm rãi nâng bàn tay thịt đỏ đỏ lên, một đoàn

hơi thở màu đen xuất hiện: “Đại ca, nữ ma đầu Kỷ Nguyên đã bị ta an bài rõ ràng, về sau để cho nàng ở bên cạnh người, có thể chống đỡ.”

"Nữ ma Chúc Yêu Nghiên bá kiến chủ nhân."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trụ Nhất lại nói: "Có điều đại ca yên tâm, ta sẽ không rời khỏi Trụ Hà, ta chỉ muốn bế quan."

Tiêu Huyền nói: "Trường Sinh, ta và Lý tiền bối đi thành Cẩm Ky chờ người, vừa lúc nhân cơ hội tăng lên tu vi, sau này giúp người đánh nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi, đã như vậy, huynh trưởng và Tiêu Dao cứ rời đi trước."

Lý Tiêu Dao nói: "Trường Sinh, người không còn nhiều thời gian lắm, người phải bảo vệ tốt bản thân và Khương cô nương."

"Ta sẽ để cho Tiểu Phong phát triển ở Lục Tinh Vũ Trụ, về sau hẳn sẽ chuyên để cho người sai phái. Đương nhiên, hiện tại tu vi của Tiểu Phong hơi yếu, nhưng ta sẽ lưu lại một ít số mệnh và truyền thừa để Quân gia trở thành cánh tay phải của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiêu Dao, người không cần phí tâm như thế, bên cạnh ta có rất nhiều cường giả có thể đánh nhau."

"Hơn nữa, cho dù không có ai giúp ta, một mình chiến đấu, ta cũng không sợ bất cứ kẻ nào."

Chương 1419: Hạo Tộc thật náo nhiệt

Lý Tiêu Dao vỗ bả vai Diệp Trường Sinh: "Lực lượng của một người chung quy có hạn, phòng ngừa chu đáo vẫn rất cần thiết."

"Hiểu rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chúng ta về Thần Cung trước."

...

Bên trong Thần Cung.

Thân ảnh Lý Tiêu Dao đứng thẳng tắp: "Trường Sinh, Thần Cung của người cũng không thiếu cái gì, ta cũng không có gì đưa cho người."

"Ta sẽ để Kiếm Trang ở nơi này, dù sao đã tới một lần, ta cũng muốn lưu lại chút dấu vết."

Theo tiếng kiếm kêu kinh thiên truyền ra, một thôn trang xuất hiện trong Thần Cung, vô số kiếm khí lơ lửng trên thôn trang.

Kiểm đạo tự nhiên, nước chảy mây trôi.

"Tiêu Dao, lễ vật này quá quý giá." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Sao ta có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ?"

Ngay sau đó, hần tiện tay vung lên, tháp Ngục Kiếm xuất hiện, bay lơ lửng trong Kiếm Trang: "Rốt cuộc cũng tìm được nơi thích hợp cho tháp này."

Lý Tiêu Dao: "..."

Lúc này.

Năm người Diệp Chiến Thiên, An Mộng Quân, Kim Ô, Bạch Kỳ Lân, Ngao Hoàng xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Bạch Kỳ Lân dẫn đầu mở miệng: "Đa tạ Diệp công tử ra tay cứu giúp."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối khách khí, người là huynh trưởng của phụ thân, vậy chính là bá bá của ta, cứu người là phận sự của ta."

"Sau này đừng gọi ta là Diệp công tử, gọi ta Trường Sinh là được."

Bạch Kỳ Lân quay đầu nhìn về phía Diệp Chiến Thiên, người sau gật gật đầu: "Con ta nói không sai, lão Bạch, người cũng là người làm đại bá, lần đầu gặp mặt lại không có chút biểu hiện sao?"

"Ta nhớ rõ trong tay người có một thanh kiếm rất không tệ."

Bạch Kỳ Lân: "..."

Luôn luôn cảm giác bị hai cha con này hỏi.

Đầu óc Bạch Kỳ Lân ong ong.

Nhìn về phía Diệp Chiến Thiên, trầm giọng nói: "Lão Diệp, người thay đổi rồi."

Dứt lời, hắn chậm rãi giơ tay lên, một thanh cổ kiếm rỉ sét xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Kiếm này tên là Khí."

"Bây giờ ta tặng nó cho người."

Diệp Trường Sinh nhìn cổ kiếm rỉ sét trước mắt: "Một thanh kiếm thật hoàn mỹ."

Lý Tiêu Dao nói: "Kiếm này là thần binh đặc ý nhất của ta, hiện tại thuộc về người."

Giọng nói của hắn có chút cô đơn, trong ánh mắt nhìn về phía lão Bạch có thêm sự áy náy: "Cả đời ta đúc vô số kiếm, hai thanh kiếm ưu tú nhất chính là Khí và Quân Lân, một thanh ở trong tay người, một thanh ở trong tay phụ thân người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiêu Dao, không nghĩ tới người còn biết đúc kiếm, có điều, kỹ nghệ đúc kiếm này tuyệt đối đủ tư cách."

Lý Tiêu Dao xấu hổ cười: "Lão Bạch, Dương Oa Tử, ta chuẩn bị rồi"

đi, các người muốn đi cùng chứ?”

Kim Ô nói: "Chủ nhân đi đâu, ta đi đó."

Lão Bạch nói: "Ta ở lại bên cạnh lão Diệp, sẽ không rời đi với người."

Lý Tiêu Dao tựa hồ đã đoán được từ lâu, nhìn Kim Ô: "Chúng ta đi thôi."

Diệp Trường Sinh thấy Lý Tiêu Dao xoay người rời đi: "Tiêu Dao, sao người sốt ruột rời đi như vậy?"

Lý Tiêu Dao nói: "Có thể gặp lại người và Khương cô nương, cả đời này của ta đã đủ rồi, ta ở thành Cẩm Kỳ chờ người."

"Nếu có cơ hội, nhất định sẽ đi Vũ Trụ Cẩm Viện một chuyến."

"Ta sẽ đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tiêu Dao, linh giới này cho người, đừng từ chối."

Lý Tiêu Dao một tay tiếp nhận linh giới: "Ta cũng không định từ chối."

Diệp Trường Sinh: "..."

Qua loa.

Người cũng không bao giờ khách sáo.

Lý Tiêu Dao dẫn theo Kim Ô, Tiêu Huyền rời đi, đi tới bên cạnh Quân Cổ Phong, đơn giản dặn dò vài câu.

Thần cung mở ra, đoàn người rời đi.

Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đi tới cấm địa Quân gia: "Tiêu Dao, tạm biệt, đừng quá nhớ ta."

Lý Tiêu Dao lão đảo một cái suýt chút nữa ngã xuống đất: "Người có thể đừng ghê tởm như vậy có được không?"

Phòng ngự của hắn suýt thì bị phá vỡ.

Đạo tâm suýt chút nữa vỡ vụn.

Quân Cổ Phong nhìn bóng lưng Lý Tiêu Dao đi xa: "Diệp công tử, ta còn có thể đi đạo trong Thần Cung chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi."

Lần thứ hai trở lại trong Thần Cung, Diệp Chiến Thiên và An Mộng Quân đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, người sau mở miệng nói: "Phụ thân, mẫu thân, các người có chuyện muốn nói sao?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Trường Sinh, vi phụ tính dẫn theo mẫu thân người rời khỏi Thần Cung, kết bạn đi với lão Bạch, lão Hắc, đi xông xáo vũ trụ một lần."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Không thể ở lại bên cạnh ta được sao?"

Về mặt Diệp Chiến Thiên nghiêm túc: "Trường Sinh, vi phụ biết suy nghĩ của người, nhưng phụ thân muốn bảo hộ người, tu vi hiện tại căn bản không đủ."

"Có lão Bạch và lão Hắc ở bên cạnh chúng ta, người không cần quá lo lắng."

"Phụ thân, kẻ địch của ta nhiều lắm, một khi thân phận của các người bại lộ, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào ra tay với các người."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Sớm biết các người có ý định rời đi thì đi cùng Tiêu Dao mới tốt, có hắc bảo vệ ta còn có thể yên tâm một chút."

Chương 1420: Hạo Tộc thật náo nhiệt 2

Lão Bạch nói: "Nơi hắc đi quá hung hiểm, nếu hiện tại chúng ta đi tới, cho dù có Lý Tiêu Dao, chúng ta cũng không sống nổi một ngày."

Diệp Trường Sinh biến sắc: "Thành Cẩm Kỳ nguy hiểm như vậy?"

Lão Bạch lại nói: "Không phải thành Cẩm Kỳ hung hiểm, mà là kẻ địch của Lý Tiêu Dao cũng rất nhiều, hiện tại biết hắc trở về, không biết bao nhiêu người muốn đánh chết hắc."

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải Tiêu Dao vô địch sao? Còn có người dám chọc hắc."

Lão Bạch nói: "Hắc vô địch, nhưng có người cũng vô địch, rốt cuộc ai mạnh, chỉ có đánh qua mới biết được."

"Ta và phụ mẫu người sẽ đi một nơi nguy hiểm không kém, nơi đó rất thích hợp cho phụ mẫu người tu luyện, tương lai không lâu bọn họ sẽ giúp được người, tin tưởng ta."

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người hai người Diệp Chiến Thiên, An Mộng Quân: "Phụ thân, mẫu thân, các người đã quyết định rồi đi sao?"

Diệp Chiến Thiên nói: "Trường Sinh, người có con đường phải đi, phụ thân cũng có trách nhiệm của mình, cứ quyết định việc này như vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đã như vậy, vậy năm ngày sau các người rời đi, trong khoảng thời gian này ta chuẩn bị cho các người một vài thứ."

Nói đến đây, hắc gọi Diệp Thập Vạn và Ngao Thiên Hùng: "Rời khỏi Quân gia, đi tới Hạo Tộc."

Mà hắc thì ở lại trong Thần Cung trợ giúp phụ mẫu tăng lên tu vi, chỉ có bọn họ trở nên mạnh mẽ thì hắc mới yên tâm để cho bọn họ rời đi.

...

Nhất Tinh Vũ Trụ.

Hạo Tộc.

Hạo Tộc hôm nay vô cùng vô cùng náo nhiệt.

Hạo Huyền Lăng xuất quan một thời gian, biết được Diệp Trường Sinh tới Hạo Tộc một lần nhưng không phát động tấn công.

Hắn ta biết Diệp Trường Sinh sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại, đương nhiên hiện tại hắn ta xuất quan thì cũng sẽ ra tay với Diệp Trường Sinh.

Tuy nhiên.

Lần này.

Phải chuẩn bị tốt, không cho Diệp Trường Sinh cơ hội thở dốc nào.

Cho nên hắn ta triệu tập Vũ Trụ Tử Điện, Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, Cẩm Kỳ Điện.

Phàm là thế lực trong vũ trụ muốn chém giết Diệp Trường Sinh đều hội tụ hết ở Hạo Tộc, ngoài ra còn có Côn Bằng Tộc và Viễn Cổ Thượng Thần Tộc.

Đồng đảo thế lực tề tụ một chỗ, cường giả nhiều vô số kể, bọn họ thương lượng cùng nhau thảo phạt Diệp Trường Sinh.

Hạo Huyền Lăng, Đế tử của Côn Bằng Tộc và Thần tử của Viễn Cổ Thượng Thần Tộc tựa hồ đã có kế hoạch, hơn nữa còn là kế sách chắc chắn không có sơ hở.

Mộc Tiêu Phong, người như tên, khóe miệng nhếch lên ý cười làm cho người ta như tắm trong gió xuân: "Đi tới Nhất Tinh Vũ Trụ, tin đồn mà ta nghe được nhiều nhất chính là về Diệp Trường Sinh, lần này, hết thảy trên người hắn đều sẽ thuộc về chúng ta."

"Không có đồ vật nào mà Côn Bằng Tộc không chiếm được."

Cơ Viễn Huyền cười nói: "Lần này Viễn Cổ Thượng Thần Tộc chúng ta xuất động trăm Chiến Thần, các người còn có gì phải lo lắng?"

Rất hiển nhiên, hai người đều rất có lòng tin chém chết Diệp Trường Sinh.

Lúc trước một luồng phân thân của Hạo Huyền Lăng bị Tiêu Huyền phá hủy, cho nên hẳn ta biết sự tồn tại của Tiêu Huyền, như vậy hai người này có lòng tin như thế là bọn họ có người có thể đối phó Tiêu Huyền sao?

Ai mà chẳng biết khoác lác.

Diệp Trường Sinh đang trên đường tới, rất nhanh sẽ đến chiến trường, cũng không biết Mộc Tiêu Phong và Cơ Viễn Huyền có chống đỡ được hay không?

Trên Trụ Côn.

Ngao Thiên Hùng, Diệp Thập Vạn đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, xuyên qua Nhất Tinh Vũ Trụ mà đến, vẻ mặt hai người có phần kích động.

Lập tức sẽ chiến đấu.

Thật mong chờ.

Ngao Thiên Hùng trầm giọng nói: "Thập vạn, chuyển đi Hạo tộc lần này chắc chắn không thể thiếu một hồi ác chiến."

Diệp Thập Vạn nói: "Cũng chỉ có một hai chuyện nhỏ, có gì phải lo lắng?"

Ngao Thiên Hùng nói: "Thập Vạn, người hiểu lầm, ta đang nghĩ hôm nay Thiếu chủ mạnh như vậy, tu sĩ Hạo Tộc có người có thể ngăn cản hắn không?"

"Người suy nghĩ quá nhiều." Diệp Thập Vạn lạnh nhạt nói: "Thiếu chủ đi Hạo Tộc chỉ làm một việc."

"Diệt tộc!"

Sắc mặt Ngao Thiên Hùng thay đổi: "Thiếu chủ thích diệt tộc, có phải là có chút hung tàn hay không, như vậy lệ khí có thể quá nặng hay không?"

Nặng sao?

Sao ta cảm thấy bình thường nhỉ?

Diệp Thập Vạn lạnh nhạt nói: "Cho dù người vô địch thế giới này thì cũng có thể lật thuyền trong mương, làm việc đương nhiên phải nhẫn một chút, có thể trừ cỏ tận gốc thì ngàn vạn lần đừng do dự."

"Nhân từ sẽ chỉ làm cho người khác có tiết tấu mà thôi."

Ngao Thiên Hùng nhìn chăm chăm Diệp Thập Vạn thật lâu: "Người và Thiếu chủ càng ngày càng giống nhau."

Diệp Thập Vạn nói: "Quá khen, quá khen, chủ yếu là Thiếu chủ dạy bảo tốt."

...

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh giúp Diệp Chiến Thiên, An Mộng Quân, lão Bạch, Ngao Hoàng tăng lên tu vi và huyết mạch, hơn nữa cho bọn họ đầy đủ tài nguyên.

Nước sinh mệnh siêu cấp và Thần Thủy Trụ Hà là vật cần thiết để lịch lãm, đương nhiên là không thể thiếu.

Chương 1421: Cấp Quy Khư

Không có biện pháp, ta có một cái cây, còn có một dòng sông, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chính là tùy hứng như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Diệp Chiến Thiên đi tới Tiên Điền cáo biệt Diệp Thương Vân, An Mộng Quân thì tìm đến Thái Sơ, An Lạc Nhi để giải thích với các nàng một phen.

Cụ thể nói cái gì, Diệp Trường Sinh cũng đã nhìn ra từ vẻ mặt của hai nàng.

Hắn là bị thúc dục.

Mặc kệ ở thế giới nào, cuộc sống đều phải trải qua tuổi trưởng thành bị thúc dục.

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Sơ, An Lạc Nhi trước mắt, xem ra hắn muốn tăng thêm sức lực.

Thật ra hắn rất thích trẻ con, đương nhiên cũng thích quá trình.

Người ta thường nói: kết quả không quan trọng, quan trọng nhất là quá trình, quá trình, quá trình, những điều quan trọng phải nói ba lần.

Ngay sau đó.

Trên hư không.

Diệp Chiến Thiên, An Mộng Quân, Lão Bạch, Ngao Hoàng đứng lơ lửng, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Phụ thân, mẫu thân, chú ý an toàn, nhớ ta thì trở về."

"Các người tu luyện hay không tu luyện thật sự không quan trọng, nhi tử có thể bảo vệ các người."

Diệp Chiến Thiên tiến lên vỗ bả vai Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, đường người phải đi quá xa, phụ thân cố gắng, hắn là còn có thể giúp được người."

"Ta và mẫu thân người không muốn trở thành trở ngại, chờ chúng ta trở về, đến lúc đó phụ thân bảo vệ người chu toàn."

Dứt lời, bọn họ không dừng lại, trực tiếp biến mất ở trên hư không.

Ở lại quá lâu, ngược lại không cách nào tách ra.

Ly biệt luôn đau buồn.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, rốt cục hiểu được ý của câu nói thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Ngay cả khi đứa con mạnh mẽ hơn nữa, cha mẹ vẫn luôn muốn cho gió che mưa.

Bầu trời minh mông, vạn mây bao phủ, cho đến khi bốn người Diệp Chiến Thiên hoàn toàn biến mất, Diệp Trường Sinh mới dẫn Thái Sơ, An Lạc Nhi trở về Thân Cung.

Không phải đi luyện võ công.

Mà lựa chọn bế quan.

Hắc khí tử vong trong Thần tháp Tử Dương, còn có truyền thừa Táng Thiên nhất mạch, hiện tại tài nguyên của hắn thật sự là quá nhiều.

Đã đến lúc cấp bậc tiến sâu hơn, bằng không cấp bậc quá thấp sẽ khiến người ta lầm tưởng hắn rất yếu.

Vì không để cho người khác hiểu lầm, vẫn nên để cấp bậc tiến sâu hơn mới tốt.

Bá Thể Bất Tử.

Thuật Táng Thiên Thuật.

Kiểm trận Táng Thiên Cửu Huyền.

Thần mộ Táng Thiên.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Diệp Trường Sinh luyện hóa tất cả

hắc khí tử vong, dung hợp truyền thừa Táng Thiên nhất mạch.

Một lần lại một lần đột phá, cấp bậc của hắn đạt tới độ cao trước nay chưa từng có - cấp Quy Khư.

Trần nhà?

Diệp Trường Sinh hơi mờ mịt, sau cấp Quy Khư chắc chắn còn có cấp bậc nữa, chỉ là hắn không biết.

Thật mất mặt.

Cấp bậc tăng lên nhanh đến mức không biết cấp bậc tiếp theo là gì, phiền não như vậy cũng chỉ có hắn mới có.

Hắn chậm rãi đứng lên, ba bóng dáng xinh đẹp bay xuống chính là An Lạc Nhi, Thái Sơ, Diệp Yêu Nhi.

Thái Sơ nói: "Tướng công, chúng ta hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa, tu vi đều tăng lên rất nhiều, rốt cục có thể kề vai chiến đấu với tướng công."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, kinh ngạc nói: "Tướng công đột phá rồi."

Diệp Trường Sinh nhìn về phía ba người Thái Sơ: "Tu vi tăng lên một chút, có điều sau khi các người tiếp nhận truyền thừa, hiện tại tu vi thật sự rất mạnh."

Ba người đều có tu vi cấp Thái Chân, làm cho Diệp Trường Sinh chấn động nhất chính là Diệp Yêu Nhi, nàng tu luyện thần thể Huyền Băng đến cực hạn, không hề thua kém bất cứ thần thể nào.

An Lạc Nhi nói: "Tu vi của tướng công tăng lên quá nhanh, chúng ta đuổi theo cũng không đuổi kịp."

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Nường tử, đã rất chậm."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người đi lên boong thuyền chờ ta trước, lát nữa dẫn các người đi Hạo Tộc dạo một chút."

Bịch.

Thân ảnh hắt chột lóe, xẹt qua vùng trời Thần Cung, rơi vào trong Kiếm Trang, đi tới trước tháp Ngục Kiếm, thân ảnh chột lóe tiến vào trong đó.

Nếu không phải ba người Thái Sơ nhắc tới, hẳn suýt chút nữa đã quên mất Ninh Tuyền Cơ, vị nữ ma tuyệt thế của kỷ nguyên Hàn Võ này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong tháp, ngưỡng thần nhìn lại Ninh Tuyền Cơ còn đang đấu với kiếm, có thể nhìn ra trong khoảng thời gian này nàng sống rất không tốt.

Bịch.

Hắn tiện tay vung lên, kiếm khí trong tháp tiêu tán, toàn bộ nhập vào kiếm bìa Vô Danh và kiếm bìa Huyền Thiên.

Ninh Tuyền Cơ thấy kiếm khí biến mất, bóng dáng xinh đẹp xẹt qua tấn công Diệp Trường Sinh, người sau không động đậy: "Ra tay với ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Người suy nghĩ kỹ càng."

Chưởng lớn nghiền ép xuống, cách hai má trong gang tấc, Ninh Tuyền Cơ ngừng lại, tức giận không thể kiềm chế: "Người còn dám đến."

Diệp Trường Sinh nói: "Lâu như vậy, chẳng lẽ người không muốn ta sao? Nếu ta không đến, người sẽ chết."

"Lời ta nói lần trước, người suy nghĩ thế nào rồi?"

Chương 1422: Có thể để ý đến cảm thụ của hắn hay không?

Ninh Tuyền Cơ giật mình: "Người đã nói cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Làm thị nữ của ta."

Ninh Tuyền Cơ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Trước tiên đừng vội tức giận, làm thị nữ của ta, người cũng không thiệt thòi chút nào."

"Đầu tiên ta có thể tái tạo thân thể cho người, tiếp theo, ta có thể khôi phục cấp bậc giới đến đỉnh cao, cuối cùng ta có thể giúp người trở thành bá chủ kỷ nguyên Hàn Võ."

"Chẳng lẽ không phải người khát vọng những thứ này sao?"

Người không muốn có cơ thể sao?

Người không muốn trải nghiệm niềm vui khi trở thành nữ nhân sao?

Không muốn có thực lực đỉnh cao sao?

Không muốn vương giả trở về, lại tái hiện thần thoại kỷ nguyên Hàn Võ năm đó sao?

Có phải là rất động tâm hay không.

Ninh Tuyền Cơ lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, không thể phủ nhận những điều kiện này thật sự quá mê người, cho dù cái nào thì nàng cũng không thể từ chối.

Miệng của nam nhân, lừa người gạt quỷ.

Nàng căn bản cũng không tin Diệp Trường Sinh, lại nói đường đường là nữ ma tuyệt thế, há có thể đi làm thị nữ?

"Đừng do dự." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Bỏ qua cơ hội này,

người sẽ làm bạn với kiếm khí, cho đến khi chết.”

Ninh Tuyền Cơ nói: "Ta có thể đồng ý bảo vệ người mười năm nhưng người phải hoàn thành điều kiện đã đồng ý với ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đang dạy ta làm việc?"

Dứt lời, hắn xoay người chuẩn bị rời đi, kiếm khí trong tháp lại xuất hiện, so với lúc trước càng thêm nồng đậm, càng cuồng bạo.

Sắc mặt Ninh Tuyền Cơ cực kỳ khó coi: "Chờ một chút... Ta đồng ý với người."

Nữ ma tuyệt thế của kỷ nguyên Hàn Võ làm thị nữ, có phải tiêu chuẩn này quá cao hay không?

Một nam nhân ưu tú như vậy, có được tiêu chuẩn như thế cũng rất bình thường.

Ta tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo.

Ninh Tuyền Cơ nội liễm hơi thở, từ trên cao bay xuống: "Hy vọng người không nuốt lời."

Diệp Trường Sinh nói: "Con người ta không có ưu điểm gì, chỉ là nói ra tất sẽ thực hiện."

Dứt lời.

Hắn búng tay, một giọt máu chui vào mi tâm Ninh Tuyền Cơ: "Khế ước cấm kỵ, nếu người dám có dị tâm với ta, tự nhiên đạo tâm sẽ bị nghiền nát, thì cốt không còn."

Ninh Tuyền Cơ khịt mũi coi thường: "Nếu ta đã đồng ý với người, cũng sẽ không đổi ý, còn dùng khế ước cấm kỵ nhục nhã ai đây."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không, không, không, cần thận thì thuyền chạy được vạn năm."

Ninh Tuyền Cơ nói: "Thật ra người kiêng kỵ, ta hiểu người."

Diệp Trường Sinh cười mà không nói.

Thật sự là khế ước cấm kỵ sao?

"Đi thôi, trước tiên ta dẫn người rời khỏi nơi này, giúp người tái tạo thân thể."

Ngay sau đó.

Hai người đi vào trong Thần Cung, Ninh Tuyên Cơ khẽ nhíu mày lại, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên thật không ngờ Diệp Trường Sinh còn có một tiểu thể giới.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa cho Ninh Tuyên Cơ một ít Thần Thủy và nước sinh mệnh siêu cấp: "Những thứ này cho người, trước khôi phục linh hồn thể."

"Người cứ ở lại trong Thần Cung, chờ ta giúp người tái tạo lại thân thể rồi lại đi ra ngoài."

Ninh Tuyên Cơ nói: "Không cần, cho dù không có thân thể, ta cũng vô địch như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Người nói vô địch với ta?"

Ninh Tuyên Cơ biến sắc: "Người vô địch, người vô địch còn không được sao?"

Lúc này.

Ba người Cổ Tổ Tổ, Chúc Yêu Nghiên, Hi Khinh La đột nhiên xuất hiện, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Các người tới vừa lúc, theo ta cùng đi ra ngoài."

Chuyện gì xảy ra vậy?

Không hiểu sao bên cạnh ta có nhiều nữ nhân như vậy.

Rốt cuộc hẳn hiểu được vì sao Lý Tiêu Dao không tìm nữ nhân, bởi vì nữ nhân sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của hắn.

"Diệp huynh, chờ bần tăng một chút!"

Giọng nói Tàng Thất truyền đến, thân ảnh từ trên cao bay xuống:

"Diệp huynh, bần tăng đi bảo vệ người."

Trong lúc nói chuyện, hắc xuất hiện bên cạnh Hi Khinh La.

Tàng Thất thay đổi.

Đây là muốn liếm cẩu sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người thật sự bảo vệ ta?"

Tàng Thất nói: "Đó là đương nhiên, gần đây ta lĩnh ngộ rất nhiều thần thông, ngoại trừ Đại Uy Thiên Long ra, còn có một gây đúng chỗ, đều vô cùng lợi hại."

Diệp Trường Sinh: "..."

Hòa thượng, tốt nhất người nên ít xem công pháp mà Tiểu Kiến cho người, không sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

...

Trên boong thuyền.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, ôm linh hầu trong ngực, đi tới bên cạnh Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi.

Thái Sơ quay đầu lại nhìn không nói gì, tựa hồ cũng không để ý đến sự tồn tại của ba người Cổ Tổ Tổ, Hi Khinh La, Chúc Yêu Nghiên.

Ngao Thiên Hùng xoay người nhìn lại, sắc mặt hơi đổi, từ phương hướng này của hắc nhìn lại, Diệp Trường Sinh vừa vịn ở trong đám nữ nhân.

Thật hâm mộ.

Thiếu chủ thật hạnh phúc.

Nam nhân chính là như vậy sao?

"Thiếu chủ, phía trước sắp tới Hạo Tộc rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lần thứ hai tới, nếu không ra tay, sẽ có

chút khinh thường Hạo Tộc.”

Giờ khắc này.

Tu sĩ Hạo Tộc đã phát hiện sự tồn tại của Trụ Côn.

Chương 1423: Có thể để ý đến cảm thụ của hắn hay không? 2

Vừa thấy Trụ Côn đã biết Diệp Trường Sinh tới.

Trước cung điện Hạo Tộc, một lão giả từ trên trời giáng xuống, về mặt có chút vội vàng, đi vào trong đại điện: "Thiếu tộc trưởng, Diệp Trường Sinh lại tới."

Trước đây Diệp Trường Sinh tới một lần, Hạo Tộc sợ bóng sợ gió một hồi.

Hạo Huyền Lăng đã đoán được Diệp Trường Sinh sẽ quay trở lại từ lâu, có điều, lần này hắn ta đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhất định để cho Diệp Trường Sinh có tới mà không có về.

"Diệp Trường Sinh tới rồi, đợi lâu như vậy, rốt cục đã đến lúc chưa vị ra tay."

Dứt lời, khóe miệng Mộc Tiêu Phong và Cơ Viễn Huyền nhấc lên ý cười, tên Diệp Trường Sinh như sấm bên tai, lập tức sẽ nhìn thấy vị Thiếu chủ Thần Ma thanh danh vang dội này.

Ngay sau đó.

Hai người dẫn đầu bước ra khỏi cung điện, cười gió mà đi, bay ra ngoài Hạo Tộc, cường giả Côn Bằng Tộc và Chiến thần của Viễn Cổ Thượng Thần Tộc cũng theo sát phía sau.

Gia Cát Du Long của Vũ Trụ Tử Điện, cường giả của Sáng Thế Tông, Đoạt Thiên Giả, Cổ Huyền Môn, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, Cẩm Kỳ Điện có nhân số cao tới ngàn người.

Chậm rãi mà đi, nơi đi qua, uy áp khủng bố bao trùm, thiên khung tựa hồ không cách nào thừa nhận uy áp của nhiều người như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Giờ khắc này.

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh phát hiện hơi thở người đến: "Nhiều người như vậy? Cho dù muốn hoan nghênh ta cũng không đến mức long trọng như thế chứ."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, lần này Hạo Tộc chuẩn bị đầy đủ, có hơn ngàn cường giả đến đây."

Diệp Thập Vạn phụ họa: "Càng nhiều người càng tốt, miễn cho ta đánh mấy chùy đã nổ tung."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, mọi người từ trên boong thuyền bay ra, ngay cả Thái Sơ, An Lạc Nhi cũng ở trong đám người.

Ý gì đây?

Nhanh như vậy sao?

Không có ý định cho hãn cơ hội ra tay sao?

Có thể để ý đến cảm thụ của hãn hay không?

Diệp Trường Sinh có chút không vui, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Tàng Thất: "Hòa thượng, sao người không đi?"

"Không phải nói muốn bảo vệ ta sao?"

Tàng Thất cười nói: "Diệp huynh, ta đây không phải là bảo vệ bên người sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Lời này một chút tật xấu cũng không có.

Lần đầu tiên gặp người ta đã nói tươi mát thoát tục như vậy, làm cho người ta không nói nên lời.

Tàng Thất lại nói: "Diệp huynh, ta có thể hỏi người một vấn đề không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người hỏi."

Tàng Thất nói: "Vì sao kẻ địch của người mạnh như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không phải kẻ địch quá mạnh, mà là người quá yếu."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Hòa thượng, thật ra thực lực của người rất mạnh, phải tham gia đại chiến như vậy mới có thể đề cao năng lực thực chiến của người."

Tàng Thất quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, thật sự là như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tin ta đi, không có vấn đề."

Hai chân Tàng Thất đạp trên boong thuyền: "Diệp huynh, bần tăng đi."

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn Tàng Thất rời đi: "Hòa thượng, người tự cầu phúc đi!"

Dứt lời.

Hai tay hắn chấp sau lưng, thân nhẹ như tiên xẹt qua bầu trời đi tới bên người mọi người, ngay phía trước, Cơ Viễn Huyền dẫn đầu mở miệng: "Người nào là Diệp Trường Sinh, tiến lên nhận chết."

Âm thanh vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Diệp Trường Sinh híp mắt, đánh giá Cơ Viễn Huyền, một bên, Diệp Thập Vạn chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt rơi vào trên người Cơ Viễn Huyền: "Người, ra khỏi hàng."

Cơ Viễn Huyền giật mình: "Cấp Tiên Thiên? Cái quái gì vậy?"

Diệp Thập Vạn lại nói: "Đến, đi hai bước, để ta đánh chết người."

Mộc Tiêu Phong nói: "Cơ huynh, người này là Thần Ma Tộc, chỉ có Thần Ma Tộc mới có thể biến thái như vậy."

"Chớ nhìn hắn chỉ là Tiên Thiên, rốt cuộc chiến lực của hắn mạnh bao nhiêu, không ai có thể biết."

Cơ Viễn Huyền nói: "Thần Ma Tộc còn có quái vật như vậy, ta đã là tăng thứ bảy cấp Quy Khư, chẳng lẽ còn sợ hấn sao."

Nói đến đây, hấn ta quay đầu nhìn sang bên cạnh: "Cơ Vô Mệnh, người đi giết hấn, đối thủ của ta là Diệp Trường Sinh, loại người vô danh tiểu tốt này cũng xứng đáng giao thủ với ta sao."

Cơ Vô Mệnh là một trong những Chiến thần của Viễn Cổ Thượng Thần Tộc, có được thực lực Thái Chân đỉnh phong, thân mặc chiến giáp Thao Thiết, tay cầm một cây Liệt Hỏa Thương.

Uy phong lẫm lẫm, tựa như một vị chiến thần cửu thiên.

Diệp Thập Vạn thấy Cơ Vô Mệnh đi ra: "Nện người trước, sau đó lại đánh chủ nhân của người."

Bịch.

Thân ảnh của hấn vọt mạnh về phía trước, trên tiên khung, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, lôi kiếp vô biên vô tận bùng nổ.

Một lôi vực xuất hiện bao phủ sau lưng Diệp Thập Vạn, không biết từ khi nào, lòng bàn tay hấn xuất hiện hai cây chùy lớn.

Lôi đình quanh quẩn, khủng bố như vậy.

Cơ Vô Mệnh cảm thường mà đi, hăng hái, hiển nhiên không để Diệp Thập Vạn ở trong lòng, nhưng khi nhìn thấy lôi vực xuất hiện sau lưng Diệp Thập Vạn, thân ảnh đang đi về phía trước của hấn ta bất giác ngừng lại.

Chương 1424: Ta không có bối cảnh, thật đó

Khổng chết lời đình?

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Thập Vạn, quả nhiên bên người Diệp Trường Sinh không có hạng người tầm thường.

Sao người không nhúc nhích?

Di chuyển, để ta đánh chết người.

Diệp Thập Vạn trầm giọng nói.

Quên đi, người bất động, ta chủ động một chút.

Dứt lời, hai chân hần đạp không, huy động chùy lớn đánh về phía Cơ Vô Mệnh, một chùy đánh vỡ Cửu Trọng Thiên.

Chùy lớn mang theo vô lượng lời đình nên lên người Cơ Vô Mệnh, sắc mặt người sau đại biến, không dám khinh thường chút nào, vội vàng thúc dục chiến thể, thương và chùy lớn va chạm cùng một chỗ.

Ầm.

Nổ vang chấn động bầu trời, Liệt Hỏa Thương bị nghiền nát, Cơ Vô Mệnh bay ngược ra ngoài, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Vẫn tự xưng tu vi mạnh mẽ, lại không phải đối thủ của Diệp Thập Vạn?

Sắc mặt Cơ Viễn Huyền cực kỳ khó coi: "Tu sĩ Thần Ma Tộc quả nhiên biến thái, lại có thể tu luyện Luyện Thể đến nghịch thiên như thế."

"Bao nhiêu người bị cấp bậc của hần lừa gạt."

Mộc Tiêu Phong nói: "Đây mới là thực lực mà Thần Ma Tộc nên có,

xem như chúng ta đã gặp phải đối thủ, thật sự khiến ta hưng phấn.”

Ở phía xa.

Trong Đoạt Thiên Giả, một lão giả áo đen híp mắt, bình tĩnh đánh giá Diệp Thập Vạn, Thần Ma Tộc quật khởi, không trừ Diệp Trường Sinh, chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên.

Khụ khụ.

Cơ Vô Mệnh ho hai tiếng, phun ra ngụm máu, cánh tay cầm thương đã nổ tung, có thể thấy được xương trắng.

Diệp Thập Vạn vác chùy lớn lên vai: "Ai có thể đánh thì tới, được chứ?"

Kêu gào?

Chính là cuồng ngạo như vậy.

Có thực lực, chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Nhìn thấy cảnh này.

Một lão giả của Viễn Cổ Thượng Thần đi ra, ý bảo Cơ Vô Mệnh rời đi: "Người rất mạnh sao? Lão phu đến lấy mạng người."

"Thật ra, ta là người có tu vi yếu nhất bên cạnh chủ nhân, ngay cả ta cũng đánh không lại, các người còn không biết xấu hổ kêu gào. Ta cũng đổ mặt thay các người."

Giọng Diệp Thập Vạn ồm ồm: "Đúng rồi, nhắc nhở người một câu, không nên có chút may mắn trong lòng, thực lực của ta không có trần nhà, người muốn giết ta thì phải chuẩn bị tâm lý."

Mới nói vài câu mà lão giả kia đã hơi bối rối, quay đầu nhìn về phía Cơ Viễn Huyền: "Thiếu chủ, chúng ta nhiều người, đánh hội đồng hẳn đi!"

Cơ Viễn Huyền không biết Diệp Thập Vạn mạnh cỡ nào, nếu lão giả trước mắt lại bại sẽ tổn hại uy nghiêm của Viễn Cổ Thượng

Thần Tộc bọn họ.

“Ta cảm thấy Tàn lão nói có lý, các người cùng lên, giết hắn!”

Làm như vậy cũng không có vấn đề gì.

Người có thể nói Viễn Cổ Thượng Thần Tộc bắt nạt người khác sao?

Không thể.

Ai bảo Diệp Thập Vạn trâu bò mạnh mẽ, không đánh hội đồng người, chẳng lẽ là thông gia với cùng người.

Bịch.

Bịch.

Trăm tên chiến thần của Viễn Cổ Thượng Thần Tộc đồng loạt xuất hiện, đi tới bên cạnh lão giả, hơi thở hùng hồn bá đạo bắn ra nghiền ép trên người Diệp Thập Vạn.

Đối mặt với cục diện như vậy, Diệp Thập Vạn không chút hoảng hốt, ngược lại có chút hưng phấn, lần này rốt cục có thể đẹp... Đánh một phát, không đúng, hắn là đánh một trận đẹp mắt.

Thật hy vọng có thể bị bọn hắn đánh chết.

Ánh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người lão giả: "Đồ cho người thì người phải quý trọng, đặc biệt là mặt mũi."

"Nguyên bản một mình người, ta còn tính toán luận bàn với người, hiện tại người gọi nhiều người như vậy đến, vậy đừng trách ta đại khai sát giới."

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị ra tay, sau lưng truyền đến giọng nói của Ngao Thiên Hùng: "Thập Vạn, chớ lỗ mãng, ta đến trợ giúp người một tay."

"Đừng nhúc nhích, để một mình ta đấu!"

Tàng Thất giơ tay sờ sờ đầu trọc của mình: "A di đà Phật, hiện tại

Thập Vạn cũng trở nên bá đạo như vậy sao?”

"Xem ra tính tình bần tăng vẫn quá tốt."

Vừa dứt lời, Diệp Thập Vạn mang theo chùy lớn chạy về phía cường giả Thượng Thần Tộc phía trước.

Lúc này.

Thân ảnh Mộc Tiêu Phong xuất hiện, khóe miệng mỉm cười lạnh nhạt: "Thiếu chủ Côn Bằng Tộc, Mộc Tiêu Phong, Diệp công tử dám hiện thân đánh một trận không?”

Diệp Trường Sinh không hề bị lay động: "Hòa thượng, cho người cơ hội này.”

Tàng Thất nhận thấy được hơi thở trên người Mộc Tiêu Phong, xác nhận qua ánh mắt, là người hấn đánh không lại.

Nhưng phía sau có Hi Khinh La nhìn, hòa thượng cũng là người có mặt mũi tốt.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Cổ Tổ Tổ, Hi cô nương, làm phiền hai người các người ra tay.”

Hai nàng vừa muốn ra tay, Tàng Thất trầm giọng nói: "Tất cả chớ động, ta muốn một mình đấu!”

Sao lời này lại nghe quen tai như vậy?

Hai người Cổ Tổ Tổ, Hi Khinh La nghe thấy, thân ảnh đi về phía trước lại lui trở về. Mộc Tiêu Phong phía trước ra lệnh một tiếng, cường giả Côn Bằng Tộc đồng loạt xông lên.

Tàng Thất biến sắc, hai tay chấp lại: "Thiên Phật chân thân, đại uy thiên long.”

Ầm.

Trong tiếng nổ lớn xen lẫn tiếng rống ngâm, Tàng Thất bước từng bước đi về phía trước, sau lưng có vô số tòa Thiên Phật xuất hiện.

Chương 1425: Ta không có bối cảnh, thật đó 2

Ánh sáng vàng chiếu rọi bầu trời, Phật pháp vô biên.

Mộc Tiêu Phong đánh giá Tàng Thất: "Đây là một vị hòa thượng bạo lực, đáng tiếc lại hơi yếu."

Nói đến đây, hắn ta quay đầu nhìn về phía Hạo Huyền Lăng: "Hạo huynh, người đến xem nào nhiệt sao? Hay là chờ Diệp Trường Sinh lần lượt đánh tan chúng ta?"

Thân ảnh Hạo Huyền Lăng chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Mộc Tiêu Phong: "Diệp Trường Sinh, giao hồ đen vũ trụ trên người người ra, chỗ để ta ra tay."

Diệp Trường Sinh bước về phía trước, kiếm khí nhộn nhạo dưới chân: "Cho người một cơ hội nói lại lần nữa."

Hạo Huyền Lăng tức giận không thể kìm chế: "Diệp Trường Sinh, ta biết bối cảnh của người rất lớn, người sẽ không cho rằng Hạo Tộc chúng ta sẽ không có một chút sự chuẩn bị nào chứ!"

"Ta không có bối cảnh, thật đó, các người nhanh chóng ra tay đánh chết ta." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Còn nữa, Hạo Tộc các người chuẩn bị bao nhiêu thì cũng không thay đổi được kết quả phải chết của các người đâu."

Người quả nhiên đủ ngông cuồng.

Nếu ngày đó không phải vũ trụ đệ nhất đao Tiêu Huyền ra tay, người đã chết trong tay ta từ lâu. Có điều, lúc này đây cho dù Tiêu Huyền ở chỗ này cũng sẽ không thay đổi bất cứ điều gì, người phải chết.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, lắc đầu, những người này chính là không bỏ được tật xấu khoác lác.

Nếu huynh trưởng hắn ở đây, không ra đao đã bị dọa tè ra quần rồi.

"Để cho cường giả Hạo Tộc các người ra tay, ta tuyệt đối không gọi người."

Hai người Hạo Huyền Lăng và Mộc Tiêu Phong đánh giá Diệp Trường Sinh: "Cùng nhau ra tay, chém giết người này."

"Các người không phải là đối thủ của hã, lui ra phía sau."

Một bóng người từ hư không hạ xuống, xuất hiện ở trong sân, trên người quanh quẩn ngọn lửa cuồng bạo, giống như muốn đốt phượng thể giới này thành tro tàn.

Hạo Huyền Lăng nhìn thấy người tới, khom người một cái: "Huyền Lăng bá kiến lão tổ."

Hạo Như Lai nói: "Lui ra phía sau."

Dứt lời, lão ta chậm rãi đi về phía trước: "Côn Bằng lão nhân, Kiếm Thượng Thần, các người ra tay đi!"

Bịch.

Bịch.

Hai bóng người xuất hiện đi tới bên người Hạo Như Lai, một nam một nữ, chính là Côn Bằng lão nhân và Kiếm Thượng Thần.

Diệp Trường Sinh nhìn ba người trước mắt, khóe miệng nhấc lên ý cười, ba người này cũng không tệ lắm, phỏng chừng phải hai kiếm mới có thể giải quyết.

Nhưng đúng lúc này, bên tai truyền đến giọng nói của Ninh Tuyền Cơ: "Thiếu chủ, giao ba người này cho ta, được chứ?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Tình huống gì đây?

Hiện tại muốn ra tay một lần lại khó khăn như vậy sao?

"Tiểu Ninh, có phải thực lực của ba người này quá yếu hay không, tại sao người lại ra tay?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Thiếu chủ, chủ yếu là ta nhìn trúng thân thể nữ tử kia, còn hai người còn lại thì thuận tay làm việc."

Diệp Trường Sinh gật đầu, thì ra Ninh Tuyền Cơ muốn đoạt thân thể của Kiếm Thượng Thần: "Được rồi, vậy thì giao cho người."

Ninh Tuyền Cơ lại nói: "Dễ dàng thành công đoạt thân thể, còn không cần Thiếu chủ giúp ta tái tạo thân thể, là chuyện tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Người vui vẻ là được rồi."

Nếu Ninh Tuyền Cơ nhìn trúng thân thể của Kiếm Thượng Thần trước mắt, hẳn không có lý do gì từ chối, dù sao tái tạo một thân thể là chuyện vô cùng phiền toái.

Bịch.

Sương mù màu đen đột nhiên xuất hiện tràn ngập trên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người hắn.

Ngay sau đó.

Ninh Tuyền Cơ từ trong ma khí màu đen đi ra, theo bóng dáng xinh đẹp của nàng xuất hiện, trời đất rơi vào màn đêm vĩnh hằng.

Bóng tối bao phủ, uy áp vô lượng hạ xuống. Về mặt ba người Hạo Như Lai, Côn Bằng lão nhân, Kiếm Thượng Thần thay đổi, hơi thở mà Ninh Tuyền Cơ phát ra làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt Hạo Huyền Lăng cực kỳ khó coi, giận dữ nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Diệp Trường Sinh, không phải người nói không gọi người sao?"

"Không phải người nói không dùng bối cảnh sao?"

Nói đến đây, hắn ta lảng lảng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, cầu xin người hãy làm người đi.

Đầu tiên, nàng không phải người, chỉ là một linh hồn thể.

Thứ hai, nàng không phải bối cảnh của ta, chỉ là thị nữ của ta.

Cuối cùng, ta không gọi nàng, là nàng tự nguyện.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt dừng trên người Hạo Huyền Lăng: "Người đang dạy ta làm việc?"

Mắt Hạo Huyền Lăng muốn nứt ra, giọng nói lạnh lẽo: "Không nói vô đức."

Lúc này.

Ninh Tuyền Cơ bước về phía trước: "Thiếu chủ, rất nhanh bọn họ sẽ không còn."

Diệp Trường Sinh nói: "Người thông thả một chút, linh hồn thể vừa mới khôi phục."

Ninh Tuyền Cơ lạnh nhạt nói: "Giết bọn họ, không phải dùng tay là được sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Không hổ là nữ ma tuyệt thế của kỷ nguyên Hàn Võ, nói chuyện chính là không giống nhau.

Đủ kiêu ngạo.

Đủ khí phách.

"Người tùy ý!"

Dứt lời, ba người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Yêu Nhi đi tới bên cạnh hắn, Thái Sơ nói: "Tướng công, khi nào chúng ta mới có thể ra tay?"

Chương 1426: Cầu xin người hãy làm người đi

An Lạc Nhi phụ họa: "Đúng vậy, chúng ta cũng muốn thay tướng phân ưu."

Điều này...

Diệp Trường Sinh cảm thấy có lỗi.

Lần đầu tiên ý thức được bên cạnh có quá nhiều cường giả còn có phiến não như thế.

Phiến đến chết rồi.

Hắn nhìn Hạo Huyền Lăng: "Hai vị nương tử, các người đi bắt Thiểu chủ Hạo Tộc, nhớ kỹ đừng đánh chết, giữ lại hắn còn có tác dụng."

Bóng dáng xinh đẹp của Thái Sơ, An Lạc Nhi lướt qua, bay về phía Hạo Huyền Lăng, người sau cười lạnh một tiếng: "Diệp Trường Sinh, thì ra người chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân."

Trốn sau lưng nữ nhân?

Không, không, không, người sai rồi.

Ta chỉ thích nằm ngửa.

Hâm mộ không.

Ghen tị không.

Diệp Trường Sinh cười nói.

Hạo Huyền Lăng tức giận cả người phát run, nhưng hắn ta lại không có khí thế chút nào: "Theo ta đồng loạt ra tay, chém giết các nàng!"

Ra lệnh một tiếng, cường giả Hạo Tộc mạnh mẽ xông lên, vây kín

hai nàng, một vầng mặt trời treo lơ lửng trên không, tay Hạo Huyền Lăng cầm một cây nỏ khổng lồ.

Vút.

Vút.

Từng mũi tên dưới ngọn lửa bao bọc tựa như thiên thạch vũ trụ xẹt qua bầu trời, bắn lên người Thái Sơ và An Lạc Nhi.

Sau lưng Thái Sơ xuất hiện Thái Thượng Thần Nữ và La Sát hắc ám làm cho người ta có cảm giác vừa chính vừa tà, tay ngọc nắm chặt một thanh đao ngắn.

Giờ khắc này, tu vi của nàng trực tiếp tăng lên đến Thái Chân đỉnh phong, một đao phá không như trăng lưỡi liềm.

Mũi tên xuống hóa thành hư không, cường giả Hạo Tộc nhao nhao bay ngược ra sau dưới ánh đao.

Không gian sụp đổ chôn vùi.

Trên người An Lạc Nhi có năm ánh sáng xông thẳng lên tiên khung, cả người giống như tắm rửa trong ánh sáng năm màu, thánh khiết vô cùng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ngũ Hành Thiên Thuật.

Theo cánh tay ngọc của nàng nhẹ nhàng vung lên, linh khí Ngũ Hành từ trên cao hạ xuống, huyền hóa thành rất nhiều binh khí sắc bén không thể ngăn cản, rơi vào trên người cường giả Hạo Tộc, khủng bố như vậy, làm cho người ta không có chỗ tránh né.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh âm thầm lú lỏi, không nghĩ tới Lạc Nhi khủng bố như vậy.

Ngũ Hành Thiên Thuật dẫn linh khí Ngũ Hành vũ trụ làm công, phạm là ở trong phạm vi công kích của nàng, không ai có thể tránh thoát một kiếp.

Cường giả Hạo Tộc dưới sự tiến công của Thái Sơ và An Lạc Nhi đã ngã xuống một phần lớn, hai nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Hạo Huyền Lăng.

Tên này thừa dịp phóng tên đánh lén các nàng?

Bịch.

Bịch.

Hai nàng đập không mà đi, tựa như Hằng Nga bay tới cung trăng, tới gần Hạo Huyền Lăng.

Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ, một màn trước mắt làm cho hắn kinh hãi thất sắc, đây là thủ đoạn gì?

Ba người Hạo Như Lai, Côn Bằng lão nhân, Kiếm Thượng Thần giống như đứng im, hoàn toàn bị Ninh Tuyền Cơ khống chế.

Nữ nhân này đơn giản là một kẻ điên.

Lại đang cần nuốt linh khí của ba người.

Ba người Hạo Như Lai cũng không dễ dàng, nhọc nhằn khổ khổ tu luyện vạn năm, lập tức trở lại trước khi giải phóng.

Thôn Thiên Ma Công?

Hơi ba người càng ngày càng yếu, thân ảnh Ninh Tuyền Cơ chợt lóe, tiến vào trong cơ thể Kiếm Thượng Thần.

Vô lượng ma khí hắc ám bao bọc Kiếm Thượng Thần, rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Lúc này.

Thái Sơ, An Lạc Nhi dẫn theo Hạo Huyền Lăng đáp xuống, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tướng công, mang người đến cho người."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Hạo Huyền Lăng: "Đã lâu không gặp, người vẫn mất mặt như vậy."

Hạo Huyền Lăng gằn giọng nói: "Diệp Trường Sinh, giết ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn chết, không đơn giản như vậy, hổ đen bản nguyên ở nơi nào, giao ra đi!"

Đôi mắt Hạo Huyền Lăng híp lại: "Không thể trả lời."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người không cần khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta, lại hỏi người một lần nữa, hổ đen bản nguyên ở nơi nào?"

Hạo Huyền Lăng lại nói: "Không thể trả lời!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người rất có tính cách."

Xuy.

Một kiếm bay xuống, Hạo Huyền Lăng chết.

Thái Sơ khẽ nhú mày lại: "Tướng công, không phải người nói sẽ không giết hấn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta vốn định giữ lại mạng cho hấn, nhưng hấn không trả lời câu hỏi của ta, vậy thì không có giá trị."

Thái Sơ lại nói: "Tướng công, giết hấn, chúng ta đi đâu tìm hổ đen vũ trụ."

Diệp Trường Sinh nói: "Người chết rồi, chúng ta có thể đi Côn Bằng Tộc, cũng có thể đi Viễn Cổ Thượng Thần Tộc."

"Chắc chắn sẽ có manh mối, hơn nữa không phải tu sĩ Hạo Tộc còn chưa chết sạch sao?"

Nói đến đây, ánh mắt hấn nhìn sâu vào Hạo tộc: "Ta đi Hạo Tộc dạo một vòng."

Bịch.

Thân ảnh của hấn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã đi tới tổ địa Hạo Tộc: "Đi ra đi, không cần giấu diếm."

Không ai đáp lại hấn.

"Người không đi ra, vậy ta đi vào." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu ta đi vào, tự gánh lấy hậu quả."

Muốn ta vào sao?

Muốn chết!

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong tổ địa Hạo Tộc, bính chương đại trận muốn ngăn cản hắn, trong nháy mắt nổ tung nghiền nát.

Chương 1427: Cầu xin người hãy làm người đi 2

Sâu trong tổ địa, một bóng người xuất hiện trước mắt hắn: "Nếu ta không đoán sai, người là tộc trưởng Hạo Tộc. "

"Hạo Tộc đã mất, người cũng không cần vùng vẫy giãy chết."

Hạo Trường Hùng nói: "Người tới vì hố đen bản nguyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta thích nói chuyện với người thông minh, giao hố đen bản nguyên ra, trả lời ta một vấn đề, ta sẽ để người được toàn thân."

Hạo Trường Hùng cười lạnh nói: "Diệp Trường Sinh, người quá tự phụ, người thật sự có thể giết ta sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, tu vi cấp Quy Khư bắn phá: "Đủ chưa? Đủ để giết người chưa?"

Cấp Quy Khư.

Sắc mặt Hạo Trường Hùng thay đổi: "Không thể nào, sao người có được cấp bậc như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết, ta lười như vậy, thế nhưng tu vi lại mạnh như thế, người nói có đáng giận hay không?"

"Trả lời ta!"

Hạo Trường Hùng nhìn Diệp Trường Sinh, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong vách đá, theo một tiếng nổ ầm ầm truyền ra, vách đá lại một lần nữa đóng lại.

Diệp Trường Sinh nói: "Người cho rằng như vậy có thể chạy trốn sao?"

Dứt lời, trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm, tiện tay vung lên hai cái, tổ địa Hạo Tộc bị chia làm hai.

Ầm.

Ầm.

Kiểm khí ngút trời giống như chống đỡ bầu trời.

Tổ địa nổ tung, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Trong khói bụi che trời, Hạo Trường Hùng hoàn toàn rơi vào một mớ hỗn độn.

Ta ở đâu?

Ta là ai?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vốn tưởng rằng chạy trốn vào cơ quan cấm địa thì mình có thể biến nguy thành an, tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh vì bắt lão ta mà san bằng tổ địa.

Thật sự mạnh hơi quá mức.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lảng từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Hạo Trường Hùng: "Trốn, tiếp tục đi."

Hạo Trường Hùng hơi bối rối.

Trốn.

Lão ta có cơ hội không?

Tu vi cấp Quy Khư bao phủ trên người lão ta, kiểm khí quanh quần vô hình, nếu lão ta dám động đây, nhất định sẽ táng thân dưới kiếm quang.

Tại sao hần lại mạnh mẽ như vậy?

Không thể so sánh người với người.

Truyền thừa vạn năm của Hạo Tộc còn đang gãy dựa trong Nhất

Tinh Vũ Trụ. Thật vất vả mới có quan hệ với Côn Bằng Tộc, Viễn Cổ Thượng Thần Tộc.

Cùng nhau giúp Trụ Sư khởi động lại hố đen vũ trụ, vốn tưởng rằng sau khi việc này chấm dứt, Hạo Tộc sẽ thăng tiến nhanh chóng rồi đi tới Đại Thiên Vũ Trụ, trở thành gia tộc thật sự mạnh mẽ.

Chính bọn họ bắt lấy cơ hội, nhưng ai cũng không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra Diệp Trường Sinh đánh nát giấc mộng đẹp của bọn họ.

Diệp Trường Sinh không thể cho bọn họ một lần cơ hội trở nên mạnh mẽ sao?

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hạo Trường Hùng: "Hố đen bản nguyên không có ở trên người người, xem ra Hạo Tộc các người cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác, nói cho ta biết hố đen bản nguyên ở nơi nào."

Hạo Trường Hùng cười điên cuồng: "Hạo Tộc đã bị diệt, lão phu còn sống cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, người vĩnh viễn cũng đừng hòng biết."

Lão ta còn chưa nói hết, sương mù màu đen mệnh mông cuồn cuộn đã trói buộc lão ta. Đột nhiên xuất hiện cảnh tượng như vậy, vẻ mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi.

Ninh Tuyên Cơ ra tay sao?

Nàng muốn làm gì?

Ngay sau đó.

Ninh Tuyên Cơ đi ra từ trong sương đen, dáng vẻ của nàng đã thay đổi, vốn tưởng rằng đoạt thân thể của Kiếm Thượng Thần sẽ có được dáng vẻ của Kiếm Thượng Thần.

Nhưng nàng lại khôi phục dáng vẻ lúc trước.

Diệp Trường Sinh không có quá nhiều chấn động với việc này, dù sao cũng là người mạnh mẽ của kỷ nguyên Hàn Võ, loại chuyện

nhỏ như khôi phục ngoại hình này không cần quá đơn giản với nàng.

Tại sao.

Tại sao?

Hạo Trường Hùng điên cuồng gầm thét.

Vốn lão ta muốn tự bạo, lôi kéo Diệp Trường Sinh đồng quy vu tận.

Cũng không cho lão ta cơ hội như vậy?

Ô ô...

Yếu một chút cũng không có tự do.

Ngay cả tự bạo cũng không thể làm chủ.

Ninh Tuyền Cơ chậm rãi nâng cánh tay lên khống chế Hạo Trường Hùng trong ma khí: "Thiếu chủ, người muốn biết cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể hỏi hắc hổ đen bản nguyên ở đâu không?"

Mặt Ninh Tuyền Cơ không biểu tình: "Cần gì phải hỏi, ta có thể đọc hồn."

Đọc hồn?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ, cánh tay người sau khẽ nâng lên, thần hồn Hạo Trường Hùng bị rút ra.

Linh hồn rời khỏi thân thể?

Thủ đoạn này có chút thú vị.

Ninh Tuyền Cơ nhìn chăm chú vào linh hồn của Hạo Trường Hùng trước mắt, trong chớp mắt ngăn ngủi, cánh tay nàng vung lên, thần hồn bị đánh tan biến mất.

"Hồi Thiếu chủ, hắc hổ đen bản nguyên nằm trong tay một vị người

tên Trạ Sứ, đối phương có thân phận gì, trong thần hồn của hắn không có."

"Có điều, ta biết Trạ Sứ ở Côn Bằng tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Không sai."

Ninh Tuyên Cơ nói: "Thủ đoạn của Nguyên Thủy Ma Môn chúng ta nhiều lắm, ta sẽ không để hai người có cùng một biểu hiện."

Nói đến đây, nàng nhìn Diệp Trường Sinh: "Ta làm việc rất có trách nhiệm, sau này người không cần đề phòng ta."

Chương 1428: Cầu xin người hãy làm người đi 3

Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu: "Không tệ."

Trụ Sư.

Côn Bằng Tộc?

Lại có việc phải làm.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dẫn theo Ninh Tuyền Cơ trở lại Hạo Tộc, lúc này, đại chiến đã chấm dứt.

Ninh Tuyền Cơ giải quyết Côn Bằng lão nhân, Hạo Như Lai, còn có Kiếm Thượng Thần. Dưới sự tấn công của Hi Khinh La và Chúc Yêu Nghiên, ngay cả cơ hội đánh trả hai người Cơ Viễn Huyền và Mộc Tiêu Phong cũng không có.

Hi Khinh La không lợi hại như Ninh Tuyền Cơ, nhưng đừng quên nàng đến từ phủ Hi Thần, đến từ Đại Thiên Vũ Trụ.

Hai người Cơ Viễn Huyền, Mộc Tuy Phong ở trước mặt nàng yếu đến phát nổ.

Thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, mọi người tiến lên, ánh mắt Hi Khinh La rơi vào trên người Cơ Viễn Huyền, Mộc Tiêu Phong: "Bọn họ sẽ giao cho người xử trí."

Diệp Trường Sinh nhìn hai người: "Thiếu chủ Côn Bằng Tộc, có việc muốn làm phiền người."

Mộc Tiêu Phong sợ hãi không thôi: "Gì... Chuyện gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Dẫn ta đi Côn Bằng Tộc."

Mộc Tiêu Phong suy tư một chút: "Ta đồng ý với người."

Hắn ta biết nếu từ chối Diệp Trường Sinh thì sẽ chết ngay lập tức, nhưng đồng ý thì không giống. Chỉ cần đến Côn Bằng Tộc, hắn ta

tuyệt đối có một đường sống.

Hi Khinh La lại nói: "Vậy hử thì sao?"

Cơ Viễn Huyền sợ hãi không thôi, thật không ngờ đường đường là Thiếu chủ của Viễn Cổ Thượng Thần Tộc lại chật vật như thế.

Diệp Trường Sinh nói: "Cùng dẫn đi, có lẽ sẽ có tác dụng, dù sao cũng không lãng phí lương thực."

Ngao Thiên Hùng nói: "Thiếu chủ, ta dẫn hử đi Thần Cung!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi đi, không cần tra tấn chết."

Dứt lời.

Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp huynh, ta bị thương."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại: "Hòa thượng, người còn sống!"

Tàng Thất: "..."

Quá tổn thương.

Diệp huynh, trận chiến này ta đã chém giết gần mười tu sĩ, người không thể cổ vũ ta sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Cổ vũ, nếu ta cổ vũ người có tác dụng, vậy còn phải tu luyện làm gì?"

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người cố gắng như vậy, vì sao tu vi lại yếu như vậy, không thể ưu tú như ta chứ?"

Tàng Thất trầm mặc.

Hắn không muốn nói chuyện.

Sợ ảnh hưởng đến tâm Phật giáo của chính mình.

Hòa thượng chăm chỉ như hắn trên thế giới này thật sự không nhiều lắm, thế nhưng tư chất có hạn, hắn cũng rất bị thương.

Đều nói cần cù bù kém cỏi, Tàng Thất đột nhiên phát hiện những lời này là gậy người.

Hắn rất ít khi thấy Diệp Trường Sinh tu luyện, thế nhưng cấp bậc của hắn cứ tăng vèo vèo, thật sự là quá tức giận.

Lúc này.

Hi Kinh La mở lời: "Hòa thượng, cái này cho người."

Tàng Thất cảm động đến hồng rỗi, vội vàng tiếp nhận quyển trục Hi Kinh La đưa tới: "Ta biết người vẫn quan tâm bản tăng."

Hi Kinh La nói: "Ừm, có thể người hiểu lầm rồi, ta chỉ không quen hắn bắt nạt người."

Tàng Thất: "..."

Tà Phật Đế khóc?

Tàng Thất hơi bối rối.

Ý người là gì?

Muốn làm hòa thượng đứng đắn cũng khó như vậy sao?

Tà Phật?

Không đứng đắn?

Nếu không đứng đắn, không bằng bản tăng hoàn tục cho rồi.

Đã từng vô số đêm tối, hắn đều ngửa mặt lên trời rống dài một câu, lão nạp muốn hoàn tục.

Hi Kinh La nói: "Tà Phật Đế khóc từng là một vị cấm địa Thiên Phật, nghe đồn xếp hạng thứ mười trên bảng cấm kỵ."

"Nếu người tu luyện công pháp trong quyển trục, đánh bại hắn nhất định là không có vấn đề."

Tàng Thất vừa nghe có thể đánh bại Diệp Trường Sinh thì ngay lập tức có động lực: "Được, bản tăng tu."

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất, ý vị thâm trường nói: "Hòa thượng, quyền trục này không thích hợp với người."

Tàng Thất vội vàng thu quyền trục vào trong linh giới: "Diệp huynh, hòa thượng đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện, rút trước."

Nhanh như chớp đã biến mất.

Sợ Diệp Trường Sinh cướp quyền trục của hắn.

Hi Khinh La nói: "Quyền trục kia thật sự không thích hợp với hắn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Rất thích hợp, ta làm như vậy cũng là vì tốt cho hắn."

Đương nhiên Hi Khinh La không biết Diệp Trường Sinh một phen dụng tâm lương khổ.

Ngay sau đó.

Trụ Côn xuất hiện trên không trung, Diệp Trường Sinh nói: "Xuất phát, đi Côn Bằng Tộc."

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, địa điểm đánh dấu mới - Côn Bằng Tộc.]

[Đình, hệ thống cảm ứng được hung hiểm không rõ cấp địa ngục, chúc chủ nhân may mắn.]

Nguy hiểm không rõ?

Không nói rõ ràng sao?

Bây giờ hệ thống cũng thích thừa nước đục thả câu rồi?

Không rõ.

Là một sự tồn tại không thể đoán trước được.

Nếu biết có hung hiểm gì, hệ thống sẽ trực tiếp nói cho người biết.

Hơn nữa hệ thống này cũng không phải vạn năng.

Hóa ra cũng có việc mà người không hiểu.

Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng hắn vẫn cảnh giác, có thể được hệ thống định nghĩa là hung hiểm cấp địa ngục, vậy tuyệt đối không đơn giản.

Làm không tốt sẽ chết người.

Trên boong thuyền.

Hắn chấp tay mà đứng, ý bảo Mộc Tiêu Phong dẫn đường: "Hai vị nương tử, các người về Thần Cung trước."

"Chờ đến Côn Bằng Tộc, ta sẽ thông báo cho các người."

Chương 1429: Đây là hạo kiếp gì?

Không biết khi nào sẽ xảy ra nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh không biết nên không muốn để cho hai nàng ở bên cạnh, một khi hung hiểm xuất hiện, một mình hẳn đủ để tự bảo vệ mình.

Thái Sơ không nói gì, bởi vì nàng nhận thấy Diệp Trường Sinh đang lo lắng điều gì, kéo An Lạc Nhi và Diệp Yêu Nhi rời đi.

Ngay sau đó, những người khác cũng lần lượt tiến vào Thần Cung, chỉ còn lại hai người Ninh Tuyền Cơ và Hi Khinh La.

Họ dường như không có ý định rời đi.

Ninh Tuyền Cơ híp mắt lại, nhìn về phía chân trời xa xa, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu qua vạn mây.

Nhìn hư không xa xa, vẻ mặt nàng càng ngày càng ngưng trọng: "Sợ là có chuyện lớn sắp xảy ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Có biết chuyện gì không?"

Ninh Tuyền Cơ lắc đầu: "Không biết, loại này rất nguy hiểm, người phải chuẩn bị trước."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Nếu không biết chuyện gì, sao biết có chuyện lớn xảy ra?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Cảm giác, cũng không phải giác quan thứ sáu của nữ nhân, người xem vũ trụ thời không xa xa đang điên cuồng biến ảo, đây sẽ là một hồi kiếp nạn."

"Nếu ta không đoán sai, trận hạo kiếp này sẽ làm cho rất nhiều thế lực trong vũ trụ xáo trộn lẫn nữa."

"Những hơi thở mơ hồ có thể thấy được vô cùng cổ xưa, bọn họ xuất hiện tất sẽ khiến cho phiến vũ trụ này xảy ra biến đổi lớn."

Hạo kiếp?

Nếu thật sự như Ninh Tuyền Cơ nói, vậy chẳng lẽ trận hạo kiếp đột nhiên xuất hiện này là có người ở sau lưng thao túng sao?

Trong lòng hẩn thâm nghĩ, quay đầu nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ: "Trận hạo kiếp này buông xuống, phiến vũ trụ này sẽ bị phá hủy sao?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Sẽ không, sao một tòa vũ trụ có thể bị phá hủy dễ dàng chứ, nhiều nhất chỉ là cường giả bên ngoài xâm lấn phiến vũ trụ này."

"Sẽ chết người đấy, là loại rất nhiều rất nhiều rất nhiều."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy không có việc gì."

Ninh Tuyền Cơ nói: "Người không lo lắng sao?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có gì phải lo lắng, dù sao ta cũng không chết được, bọn họ muốn xâm lấn thì xâm lấn, có quan hệ gì với ta chứ."

Sắc mặt Ninh Tuyền Cơ thay đổi: "Người là người không có nhiệt độ."

Không có nhiệt độ?

Sao người biết ta không có nhiệt độ?

Diệp Trường Sinh cảm giác nhiệt độ cơ thể mình bình thường, có đôi khi còn có thể khô nóng, sao có thể nói hẩn không có vấn đề gì.

Vẻ mặt Ninh Tuyền Cơ nghiêm túc: "Người là một phần tử trong vũ trụ này, hạo kiếp buông xuống, ai cũng đừng hòng chỉ lo thân mình."

"Nói không chừng trận hạo kiếp này đến là vì người đấy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Người đừng mở miệng nữa.

Ninh Tuyền Cơ lại nói: "Ta đi củng cố thực lực, ở lại bên cạnh

người, luôn cảm giác vô cùng nguy hiểm.”

"Làm không tốt, ngay cả cơ hội trở về kỷ nguyên Hàn Võ cũng không có."

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng Ninh Tuyền Cơ rời đi: "Không đến mức đó, người thiện lương như ta chưa bao giờ gây chuyện thị phi, đều do bọn họ bắt nạt người thành thật."

"Thời đại này làm người thành thật thật sự là quá khó khăn."

Nói đến đây, ánh mắt hần rơi vào trên người Hi Khinh La: "Sao người vẫn còn ở đây?"

Hi Khinh La nói: "Bảo vệ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, đừng náo loạn nữa, người còn bảo vệ ta hả, lần trước trên ngôi sao chết, nếu không phải ta thì người cũng mất đồ rồi."

Hai má Hi Khinh La đỏ bừng, biết Diệp Trường Sinh ám chỉ cái gì, nhớ tới chuyện xảy ra ngày đó, nàng tức giận không có chỗ phát tiết.

Thẹn thùng sao?

Người còn thẹn thùng nữa.

Diệp Trường Sinh trêu ghẹo nói.

Vẻ mặt Hi Khinh La trong nháy mắt lạnh như băng: "Đừng ép ta động thủ, bây giờ người không phải là đối thủ của ta."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở trên người Hi Khinh La, đột nhiên nghĩ tới điều gì: "Sau Quy Khư còn có cấp bậc gì nữa?"

Hi Khinh La nói: "Còn có chuyện mà người không biết sao?"

Nói tới đây, nàng mỉm cười: "Thì ra bây giờ người có cấp Quy Khư Cảnh, thật sự quá yếu. Có điều, ở Nhất Tinh Vũ Trụ người vẫn còn tạm được... Không đúng, cấp bậc bây giờ của người không thích hợp đi Đại Thiên Vũ Trụ, bởi vì sẽ chết rất nhanh."

Diệp Trường Sinh nói: "Trả lời câu hỏi của ta là được rồi."

Hi Khinh La nói: "Sau Quy Khư là Thái Thủy, tổng cộng chia làm chín tầng, phía sau là Thái Thủy Vương, Thái Thủy Hoàng, Thái Thủy Đế, Thái Thủy Thần."

"Mới vừa rồi ta chỉ nói phân chia cấp Thái Thủy, trên Thái Thủy Thần chính là cấp Thiên Mệnh, cấp Trụ Vương, cấp Trụ Hoàng..."

Nhiều cấp bậc như vậy, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hi cô nương, bây giờ người là Thiên Mệnh, đúng không?"

Sắc mặt Hi Khinh La thay đổi: "Người lại có thể nhìn thấu cấp bậc của ta?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cái này rất khó sao?"

Nói đến đây, hắc tặc ngừng rồi tiếp tục nói: "Ta còn biết năm nay là năm bản mệnh của người."

Hi Khinh La hoa dung thất sắc, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sao Diệp Trường Sinh biết được chuyện năm bản mệnh của mình?

Chương 1430: Đây là hạo kiếp gì? 2

Diệp Trường Sinh lại nói: "Người đến từ Đại Thiên Vũ Trụ, lại chỉ có tu vi cấp Thiên Mệnh, có phải hơi quá yếu hay không?"

Hi Khinh La nói: "Quá yếu, người có biết cấp Thái Thủy khó đột phá đến mức nào không? Quên đi, người sẽ không hiểu đâu."

"Ta ở bên cạnh người, ta xem khi nào người có thể tăng lên tới cấp Thiên Mệnh."

Đột phá rất khó sao?

Dường như ta chưa có trải nghiệm này.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thì ra thật sự có người cảm giác đột phá rất khó.

Hi Khinh La: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Yên tâm, rất nhanh ta sẽ đến cấp Trụ Hoàng, người sẽ có cơ hội nhìn thấy."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Người ở Đại Thiên Vũ Trụ có nghe nói qua Kiếm Điện và Trường Sinh Điện hay không?"

Hi Khinh La nói: "Kiếm Điện đương nhiên là đã nghe qua, trong rất nhiều thế lực của Đại Thiên Vũ Trụ, Kiếm Điện cũng xếp hàng đầu. Về phần Trường Sinh Điện người nói, ta thật sự chưa từng nghe nói qua."

"Dù Đại Thiên Vũ Trụ có vô số thế lực, Trường Sinh Điện có thể chỉ là một thế lực nhỏ không đáng kể!"

Diệp Trường Sinh chỉ cười cười. Trường Sinh Điện là do hắn bảo Phó Thanh Huyền sáng lập. Phó Thanh Huyền lại là Thiếu chủ của Vũ Trụ Võ Minh, tin tưởng không bao lâu nữa, Trường Sinh Điện sẽ danh chấn Đại Thiên Vũ Trụ.

Hi Khinh La nói: "Người hủ Kiếm Điện và Trường Sinh Điện làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tổ gia gia người không nói cho người biết ta là Thiếu chủ Kiếm Điện sao?"

Hi Khinh La: "..."

Thế lực Kiếm Điện mạnh mẽ như vậy, vì sao lại chọn người làm Thiếu chủ, thật sự là khiến người ta nghĩ không ra.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ cuồn cuộn mà đến, bóng tối vô tận buông xuống, Diệp Trường Sinh biến sắc, cảm giác thời không điên đảo, Trụ Côn dưới chân lung lay lay động.

Hạo kiếp tới rồi à?

Diệp Trường Sinh nhìn lên đỉnh và ánh sáng đỏ nuốt trời xé rách chân trời, không sợ hãi chút nào, ngược lại không hiểu sao lại kích động.

Lúc này, Ninh Tuyền Cơ xinh đẹp xuất hiện, đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, hai người cùng nhau làm cho Trụ Côn bình ổn trở lại.

Trên gương mặt lạnh như sương của nàng hiện lên một chút khác lạ: "Đây là..."

Diệp Trường Sinh nói: "Đây là hạo kiếp gì?"

Bóng tối che phủ bầu trời, thời không thay đổi, sấm sét mạnh mẽ xé rách bầu trời.

Tiên khung bị sụp đổ chôn vùi, giống như ngày tận thế tới.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước, từng tảng đá lớn bay tới giống như thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ rơi xuống.

Những nơi mà nó đi qua, không gian bị nghiền phá, ánh lửa cuồn

cuộn như rồng, mạnh mẽ lướt ngang trên không trung.

Xùy.

Xùy.

Kiểm khí bay ra chém tảng đá lớn trước mắt thành bột mịn.

Trời sắp sập rồi?

Ổng tay áo Hi Khinh La tung bay, linh khí cuộn cuộn ngăn cản những tảng đá lớn đang bay tới, nếu bọn họ không ngăn cản, có thể Trụ Côn sẽ bị phá hủy dưới sự va chạm của tảng đá lớn.

Ở nơi xa.

Một tòa tinh vực âm ầm sụp đổ, cảnh tượng này thật sự là quá chấn động.

Đến cùng là hạo kiếp gì mà có thể dễ dàng phá vỡ một tòa tinh vực chứ?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ lại thấy nàng lạnh nhạt bình tĩnh, dường như cảnh tượng trước mắt không khiến nàng chấn động chút nào.

Thật ra cũng có thể hiểu được.

Ninh Tuyền Cơ đến từ kỷ nguyên Hàn Võ, đã trải qua không ít song to gió lớn, cho dù núi Thái Sơn sụp đổ thì sắc mặt cũng không thay đổi.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, hạo kiếp loạn cổ không rõ vô cùng hung hiểm, trước mắt toàn bộ vũ trụ Loạn Cổ Kỷ Nguyên đang cường ép tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ.]

Hạo kiếp loạn cổ?

Cái này tiến vào linh tinh có chút mạnh mẽ nha.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, vũ trụ Loạn Cổ Kỷ Nguyên vốn là một phần của Đại Thiên Vũ Trụ, không tính là tiến vào linh tinh, chẳng

qua là phá vỡ phong ấn mà thôi.]

[Võ đạo vĩnh tồn, Kỷ Nguyên tuyên cổ, chắc hẳn vì nguyên nhân nào đó mà Loạn Cổ Kỷ Nguyên đã từng bị phong ấn, vật đổi sao dời, cuối cùng bọn hắn cũng thoát khỏi phong ấn thì chính là tình huống như bây giờ.]

[Tiếp đó, các thế lực và tu sĩ của Loạn Cổ Kỷ Nguyên sẽ tiến hành một lần tẩy lễ lớn với Đại Thiên Vũ Trụ, dù sao bọn hắn muốn sinh tồn ở vũ trụ mới thì giết chóc là việc không thể tránh khỏi.]

Thế giới này không thể bình yên một chút sao?

Lại khủng bố dọa người như vậy.

Hôm nay có Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống, ngày mai... ngày mai nữa... Cũng không biết lại có thêm Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống hay không?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, đây là thời đại tệ nhất, cũng là thời đại tốt nhất, người nhận hay không nhận.]

Nhận cái chùy.

Cho dù là Loạn Cổ Kỷ Nguyên hay Kỷ Nguyên gì khác thì có quan hệ gì với ta chứ?

Thứ mà Diệp Trường Sinh theo đuổi thật ra vô cùng đơn giản, chính là loại đơn giản nhất.

Hưởng thụ cuộc sống bây giờ, bảo vệ tốt người mình yêu, chỉ đơn giản như vậy.

Hắn muốn đi tìm ký ức trước kia và thần phách kiếp trước thuộc về hắn, cũng không nhất định phải có tất cả những thứ này.

Chương 1431: Hạo kiếp loạn cổ

Nếu như những chuyện trong quá khứ trở thành sự trôi buộc hẳn, Diệp Trường Sinh sẽ không chút do dự chặt đứt quá khứ.

Người phải hướng về phía trước, tương lai tràn đầy niềm vui bất ngờ.

Hắn sẽ không quá quan tâm đến tất cả quá khứ.

Ninh Tuyền Cơ nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Hạo kiếp này là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Loạn cổ hạo kiếp, ta biết rồi.”

Ninh Tuyền Cơ: “...”

Sao người lại biết là loạn cổ hạo kiếp.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Chỉ cần việc mà ta muốn biết thì không có gì là không được.”

Sắc mặt Ninh Tuyền Cơ hơi thay đổi, cuối cùng vẫn không nhìn thấu hắn: “Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống, tòa vũ trụ này sẽ rơi vào hỗn loạn, có lẽ đây mới chỉ là bắt đầu.”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ý của người là... Có người cố tình làm như vậy?”

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: “Chắc chắn có người ở phía sau thao túng tất cả chuyện này, nhưng ta cũng không đoán được người này có ý đồ gì.”

Một khi Loạn Cổ Kỷ Nguyên xuất hiện ở vũ trụ này thì không thể tránh khỏi một trận gió tanh mưa máu.

Chắc là những người thống trị vũ trụ phải hợp tác với cường giả của Loạn Cổ Kỷ Nguyên, bằng không thì sự va chạm giữa bọn họ

sẽ tẩy rửa vũ trụ này một lần nữa.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Nếu không nghĩ ra thì cũng không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.”

Ninh Tuyền Cơ nhìn hắn: “Lòng người thật lớn.”

Lớn?

Thật ra không chỉ là tấm lòng của ta lớn, mà cái gì cũng đều lớn.

Sao Diệp Trường Sinh lại không biết Loạn Cổ Kỷ Nguyên xuất hiện sẽ mang tới hậu quả chứ, có thể tất cả những thứ này không có quan hệ gì với hắn, cũng không phải hắn có thể thay đổi.

Đã như vậy, hà tất phải buồn lo vô cớ?

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm... Không đúng, tự nhiên dừng.

Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Ngược lại không đi trêu chọc hắn, cho dù Loạn Cổ Kỷ Nguyên hay là thể lực mạnh mẽ khác hắn cũng mặc kệ.

Nhưng chỉ cần có ý đồ xấu ra tay với hắn, vậy thì thật ngượng ngùng, không cần biết người là Kỷ Nguyên gì, giết.

“Hạo kiếp này sẽ kéo dài bao lâu?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Mấy tháng.”

Mấy tháng?

Thật lâu.

Nghĩ đến chuyện đi tới Côn Bằng Tộc, sợ là phải dừng lại một thời gian dài.

Diệp Trường Sinh nói: “Các người vào Thần Cung trước, chờ hạo kiếp kết thúc lại đi ra.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Người muốn làm gì?”

Diệp Trường Sinh dỗi mắt trông về phía xa, nhìn về sấm sét tàn phá bờ bãi ở hư không phía trước: “Đi tới đó!”

Người không muốn sống nữa sao?

Sức mạnh của hạo kiếp, đại đạo phong ấn, cũng không phải thứ mà người có thể tiếp nhận được.

Khuyên người tốt nhất đừng nên mạo hiểm, nếu không sẽ hồn phi phách tán.

Ninh Tuyền Cơ nghiêm nghị nói ra.

Một tòa Kỳ Nguyên buông xuống còn mang theo sức mạnh của hạo kiếp có thể dễ dàng phá hủy một tòa tinh vực, Diệp Trường Sinh tùy tiện tiến đến không phải là muốn chết sao?

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh thích thăm dò tìm hiểu những nơi hung hiểm chưa biết rõ kia, loại cảm giác kích thích kia sẽ khiến người ta vô cùng mê luyện.

Đánh dấu với không đánh dấu cũng chẳng có chút quan hệ nào, thật đó.

Một tấm ngăn cách ánh bạc xuất hiện, Thương Khung Thần Cung mở ra, ba người dưới Trụ Côn biến mất.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Đi vào đi.”

Hai nàng chần chờ một lát, còn đang muốn thuyết phục Diệp Trường Sinh nhưng lại phát hiện bóng dáng hắn đã đi xa.

Cửa vào Thần Cung càng ngày càng nhỏ, thân ảnh hai nàng lóe lên tiến vào bên trong.

Diệp Trường Sinh một thân một mình tiến vào tìm đường chết, không đúng, tiến vào đánh dấu hạo kiếp loạn cổ.

Hệ thống để cho ta đi đánh dấu, ta chỉ muốn biết lực lượng của hạo kiếp mạnh bao nhiêu.

...

Trong vô tận tinh vực.

Một bóng người xuất hiện trên hạo kiếp loạn cổ, người này mặc một bộ áo gai vải thô, sau lưng mang theo uy áp không thể ngăn cản.

Tinh vực ở trước mặt hắt lại nhỏ bé như vậy, giống như hắt tiện tay đánh ra một cái là có thể phá hủy một tòa tinh vực.

Người này không phải ai khác, chính là người mạnh nhất của Loạn Cổ Kỷ Nguyên – Loạn Cổ Cẩm Đế, Đạo Vô Cực.

Giờ khắc này.

Đạo Vô Cực xuất hiện trước mặt một bóng người, áo trắng bông bênh, tao nhã nho nhã làm cho người ta có cảm giác giống một thư sinh.

“Cuối cùng các hạ cũng thoát khỏi đây.”

Đạo Vô Cực hơi hơi há miệng: “Chuyện đồng ý với người, ta sẽ phái người đi làm.”

Giọng nói như âm của trời, quanh quẩn trong không trung.

Nam tử áo trắng cười nói: “Vậy thì làm phiền các hạ rồi, hợp tác giữa chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Có thời gian thì tới Cẩm Kỳ Thần Cung của ta ngồi một lát, ta đã chuẩn bị cho các hạ không ít đồ tốt.”

Đạo Vô Cực nói: “Không cần, giữa chúng ta không cần có liên hệ, bản đế không muốn dính quá nhiều nhân quả trên người người.”

Nói đến đây, hắt dừng một lát rồi tiếp tục: “Tiếp theo ta muốn đi rất nhiều nơi, tốt nhất người đừng nhúng tay vào.”

Chương 1432: Chúng ta không có khí vận

Nam tử áo trắng nói: “Ta cho người biết nơi không nên đi, những nơi khác bị Nhậm Quân nắm bắt.”

“Bất kỳ nơi nào, cứ mở miệng là được.”

“Không cần.” Đạo Vô Cực trầm giọng nói, sau đó thân ảnh hóa thành hư vô, giống như hòa làm một thể với thời không.

Nam tử áo trắng cười nhạt một tiếng: “Không hổ là Loạn Cổ Cấm Đế, quả nhiên thực lực đáng sợ, không uống công ta làm to chuyện thả người ra.”

“Đừng khiến ta thất vọng!”

Hạo kiếp loạn cổ buông xuống.

Loạn Cổ Kỷ Nguyên trước kia lại một lần nữa xuất hiện.

Bóng tối che phủ bầu trời, người người của các thế lực đều cảm thấy bất an, bởi vì trong lòng bọn hắn hiểu rõ sau trận hạo kiếp này sẽ phải đối mặt với điều gì.

Tu sĩ Loạn Cổ Kỷ Nguyên lại vô cùng vui mừng, bị phong ấn vô số năm tháng, bọn hắn đã chịu nhiều đau khổ.

Cuối cùng lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa, bọn hắn không cách nào áp chế sự hưng phấn trong lòng.

Với khát vọng của mình, bọn hắn không muốn chờ đợi thêm nữa, chỉ muốn thoát khỏi lực lượng của hạo kiếp mà tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ.

Một hạo kiếp lớn như thế lại khiến Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống, sự việc chỉ đơn giản như vậy sao?

Làm việc không theo ý trời, đương nhiên phải trả giá lớn.

Giờ phút này.

Nếu không phải Đạo Vô Cực dẫn đầu chúng cường giả của Loạn Cổ Kỷ Nguyên để chống lại sự tàn phá của hạo kiếp và lời kiếp thì toàn bộ tu sĩ của Loạn Cổ Kỷ Nguyên sẽ chết hết ở bên trong.

Phúc đi với họa, khó liệu sống chết.

Nhóm người Đạo Vô Cực chống lại hạo kiếp, với tu sĩ Loạn Cổ Kỷ Nguyên mà nói, tai họa ban đầu hiện tại lại biến thành cơ duyên

Sau khi trận hạo kiếp này kết thúc, bọn hắn sẽ trải qua lực lượng tẩy lễ của hạo kiếp, hoàn toàn thoát thai hoán cốt, con đường tu luyện chưa đạt tới sẽ thuận buồm xuôi gió.

Chủ yếu nhất là bọn hắn còn có thể thu được khí vận Loạn Cổ, đây chính là biết hung hiểm vạn phần, nhưng bọn hắn vẫn không kịp chờ đợi mà muốn thoát khỏi lực lượng của hạo kiếp.

Chẳng qua là không biết nhóm người Đạo Vô Cực có thể kiên trì được mấy tháng hay không.

Tất cả đều không thể biết trước được.

Bất cứ chuyện gì cũng không thuận buồm xuôi gió.

Cuộc sống có niềm vui mới khắp nơi, chẳng biết lúc nào thì đổ vỡ.

...

Chẳng biết từ lúc nào đã qua hai tháng.

Trên tinh vực, một bóng người bay qua, dáng vẻ có chút chật vật, cánh chim màu đen sau lưng bị tro bụi che kín.

Đây không phải là Diệp Trường Sinh sao?

Như vậy hai tháng qua, hắn có thể đã mệt muốn chết rồi.

Ngự kiếm phi hành một quãng thời gian dài như vậy, mà để tiết kiệm thời gian, hắn lại sử dụng Hỗn Động Hắc Dực, qua hai tháng đi đường, cả người đều đầy bụi bặm.

Cũng may không phụ lòng người, cuối cùng hắn cũng đến nơi có

hạo kiếp.

Thế lực của Đại Thiên Vũ Trụ đều ẩn náu tại sơn môn, trong gia tộc, mọi người đang nghĩ đến tiếp theo phải ứng đối với hạo kiếp như thế nào.

Lại không biết Diệp Trường Sinh đã cách hạo kiếp gần trong gang tấc.

Thường hay nói: Muốn hiểu rõ những điều chưa biết, người nhất định phải đi sâu... Tiến sâu vào hơn nữa.

Phán đoán sẽ không làm được.

Chỉ có hành động thực tế mới có thể thật sự đạt được điều mình muốn.

Lúc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng giữa không trung, mặc cho lực lượng của hạo kiếp tàn phá bừa bãi ở trên người, nhắc tới mới nói, lực lượng hạo kiếp thật là mạnh mẽ.

Thật giống như tay của mẹ kế đánh ba ba ba trên mặt, nghe thôi đã cảm thấy đau nhức.

Đó là do thân thể hần mạnh mẽ, đổi lại thành tu sĩ bình thường khác, lực lượng hạo kiếp đi qua thì ngay lập tức sẽ không còn mạng nhỏ nữa.

Không nói quá chút.

Hần chậm rãi giơ tay lên đưa nước Thần Thủy Trụ Hà vào miệng, lúc này mới hết mệt mỏi.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu hạo kiếp loạn cổ hay không?]

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: [Đánh dấu!]

Hạo kiếp loạn cổ, nhìn cũng đã nhìn rồi, bây giờ nên làm việc chính thôi.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công hạo kiếp loạn cổ, có được một đạo khí vận Loạn Cổ, đạt được lực lượng của hạo kiếp.]

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hai lực lượng từ trên trời giáng xuống tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Lực lượng này... Thật mạnh.

Quá mẹ nó tràn đầy.

A.

Tiếng kêu thảm thiết này thuộc về Diệp Trường Sinh.

Hắn cắn nuốt khí Hồng Mông, Hồn Độn, hắc khí Sáng Thế, khói đen tử vong, nhiều hơi thở như vậy tràn vào trong cơ thể mang tới sự thống khổ cũng không sánh bằng một phần vạn hai lực lượng này.

Chủ yếu nhất chính là hai lực lượng này dường như xung đột với nhau, tiến thẳng vào trong cơ thể hắn, kinh mạch và xương cốt lập tức đã đến giới hạn chịu đựng.

Đúng lúc này.

Khí Hồng Mông bắt đầu dẫn dắt lực lượng hạo kiếp trong cơ thể, dường như chỉ cần có khí Hồng Mông thì hai hơi thở này sẽ không bài xích lẫn nhau.

Chương 1433: Chúng ta không có khí vận 2

Diệp Trường Sinh phát hiện sau lưng hắn xuất hiện một cái bóng mờ, còn mạnh mẽ hơn chân thân vũ trụ của hắn.

Chủ yếu là cái bóng đó là dáng vẻ của hắn.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân dung hợp lực lượng hạo kiếp, đạt được phân thân hạo kiếp (chú ý phân thân này có thể tác chiến độc lập).]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được khí vận Loạn Cổ, có thể tiến sâu vào cấp bậc tiếp theo, hơn nữa khí vận có niềm vui bất ngờ không thể tưởng tượng được.]

Niềm vui bất ngờ không thể tưởng tượng được?

Diệp Trường Sinh nghe được lời nói của hệ thống nhưng cũng không thấy vui vẻ gì, ngược lại có một dự cảm bất thường.

...

Bên trong Loạn Cổ Kỷ Nguyên.

Nhóm tu sĩ đang tiếp nhận sự tẩy lễ của khí vận Loạn Cổ và lực lượng hạo kiếp giờ phút này đều hoàn toàn mờ mịt.

Bọn hắn không có khí vận.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người có chút không biết phải làm sao.

Đạo Vô Cực và trăm tên cường giả cũng một mặt kinh ngạc, lực lượng hạo kiếp đột nhiên biến mất, điều này cũng quá kỳ lạ.

Vốn dĩ lấy thực lực của bọn hắn lại kiên trì một tháng nữa thì lực lượng hạo kiếp mới có thể tan biến.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, khiến cho người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Cho dù Cấm Đế Loạn Cổ cũng vô cùng mờ mịt.

Một lão giả trầm giọng nói: “Cấm Đế đại nhân, không đơn thuần là lực lượng hạo kiếp biến mất, ngay cả khí vận của Loạn Cổ Kỷ Nguyên chúng ta cũng không thấy đâu.”

Nói đến đây, lão giả híp mắt, tiếp tục nói: “Cấm Đế, lão phu hoài nghi có người cướp khí vận của chúng ta.”

“Nếu như không có khí vận tiếp thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thương thế của chúng ta, chúng ta tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ sẽ không có bất kỳ ưu thế nào.”

Tầm mắt Đạo Vô Cực rơi vào trên người lão giả: “Đại sư, người cho rằng người phương nào đã cướp khí vận của chúng ta?”

Ân Cửu Trạch khó nói: “Cấm Đế, người có thủ đoạn như thế thì cũng là lòng phượng vẫy rồng trong Đại Thiên Vũ Trụ.”

“Huống hồ người này đạt được khí vận của Loạn Cổ Kỷ Nguyên chúng ta, trên người hẳn chắc chắn sẽ để lại ấn ký, muốn tìm hẳn cũng không khó chút nào!”

Sắc mặt Đạo Vô Cực cực kỳ âm trầm: “Ban đầu chỉ cần một tháng là đại công cáo thành.”

“Hiện tại thiếu mất một tháng tẩy lễ sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tu sĩ Loạn Cổ chúng ta, xem ra sau khi tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ chỉ có thể đền bù thiếu sót của hẳn.”

Ân Cửu Trạch nói: “Cấm Đế, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên, lão phu có thể tiến hành tẩy lễ giúp bọn hẳn một lần.”

“Hoặc là chúng ta đi cướp khí vận của người khác, dung máu tươi của hẳn để tẩy lễ, như vậy sẽ có hiệu quả lớn hơn.”

Đạo Vô Cực gật đầu: “Tốt, trước hết đi vào Đại Thiên Vũ Trụ!”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Loạn Cổ Kỹ Nguyên hoàn toàn dung hợp vào Đại Thiên Vũ Trụ, điều đó cũng có nghĩa là bọn họ đã thành công tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ.

Theo tiếng vang truyền khắp đỉnh cửu thiên, Đại Thiên Vũ Trụ hoàn toàn sôi trào, vì sao Loạn Cổ Kỹ Nguyên lại đến?

Ô ô.

Rất sợ hãi nha!

Giờ khắc này, bên trong vô tận tinh vực, một bóng người áo trắng đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn về phía Đại Thiên Vũ Trụ: “Thế mà tới trước thời hạn!”

“Không đúng, có người cướp khí vận Loạn Cổ Kỹ Nguyên!”

“Người nào lại có lá gan lớn như vậy, có thể hoàn thành chuyện nghịch thiên như thế?”

Trong đầu hần xẹt qua một bóng người, nhưng lại bị hần gạt đi, không thể lại là hần được.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong khiếp sợ.

Sự việc phát triển vượt ra khỏi mong muốn của bọn họ.

Mà kẻ cầm đầu dẫn đến tất cả những thứ này lại đắm chìm trong tu luyện.

Vốn dĩ Diệp Trường Sinh không có ý định dùng khí vận Loạn Cổ để tiến sâu vào cấp bậc tu luyện, nhưng cái khí vận này lại tự động đi khắp kinh mạch hần.

Quá tự giác.

Hần không đột phá thì thật phí.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đã dung hợp khí vận Loạn Cổ, đạt được một viên ấn ký, đạt được một thần thông kiếm đạo.]

Như vậy... Mà còn có ban thưởng nha!

Trên hư không.

Lực lượng hạo kiếp cuồn cuộn bao quanh quần bên người Diệp Trường Sinh, hơi thở cả người đều thay đổi.

Đẹp trai hơn.

Mạnh hơn.

Có khí chất hơn.

Tâm tính Diệp Trường Sinh rất tốt, cũng không vì đạt được khí vận Loạn Cổ và lực lượng hạo kiếp mà khiến chính mình sa ngã.

Chẳng qua hắn chỉ cười nhạt.

Thần thông kiếm đạo – khí vận.

Một khi sử dụng thì có thể lấy đi khí vận trên người đối thủ trong nháy mắt.

Ta mẹ nó thích.

Thần thông kiếm đạo này thật đúng là bug.

Vì sao phần thưởng của hệ thống luôn nghịch thiên như thế chứ?

Chỉ tra xét phần thưởng của hệ thống mà hắn đã có chút không bình tĩnh.

Người ưu tú giống như ta lại có thần thông bug mạnh mẽ như vậy thì tu sĩ khác trong vũ trụ sống như thế nào chứ?

Không thể cho người khác một con đường sống sao?

Diệp Trường Sinh cưỡng ép nội tâm hưng phấn, miệng lẩm bẩm, khiêm tốn, khiêm tốn, ta muốn làm một soái ca khiêm tốn.

Chương 1434: Chúng ta không có khí vận

3

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần lóe lên, tan biến trên hư không, chỉ nghe thấy trong vô tận tinh vực truyền đến một tiếng hát.

Dân chúng của ta, hôm nay thật vui vẻ.

...

Đại Thiên Vũ Trụ.

Trên một tòa tinh vực.

Đạo Vô Cực đứng lơ lửng giữa không trung, đôi mắt trông về phía xa, thần thức kinh khủng lan tràn: “Vũ trụ này không đơn giản.”

Ân Cửu Trạch gật đầu: “Đúng vậy, mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.”

Sắc mặt Đạo Vô Cực âm trầm: “Nếu không phải bị mất khí vận Loạn Cổ thì chúng ta sợ gì tu sĩ trên vũ trụ này, bất kể là ai, cho dù lật tung cả Đại Thiên Vũ Trụ này thì cũng phải tìm được người có ấn ký khí vận.”

Ân Cửu Trạch nói: “Cấm Đế chớ nổi giận, ta bỏ ra ít thủ đoạn là có thể tìm được người cướp đi khí vận.”

Đạo Vô Cực run lên: “Đại sư, thật sự có thể sao?”

Ân Cửu Trạch gật đầu: “Khí vận Loạn Cổ chưa tiêu toán toàn bộ, nên vấn đề không lớn.”

Vừa dứt lời, hai tay hần kết ấn, ánh sáng hướng thẳng lên hư không, một đoàn đồ đằng kỳ dị xuất hiện.

Đạo Vô Cực hí mắt nhìn lại, yên lặng chớp mắt một cái rồi quay đầu lẳng lặng nhìn ân Cửu Trạch, giống như đang nói vẫn là đại

sư có biện pháp.

Đồ đằng bay lên hư không, ánh sáng vạn trượng.

Thần huy khôn cùng, nhìn mà thấy sợ.

Thiên Ky đồ.

Khóe miệng ân Cửu Trạch nhắc lên ý cười: “Cấm Đế, có Thiên Ky đồ, người cướp đi khí vận dù chấp cánh cũng khó thoát.”

Trong giọng nói của hắn, có thể nghe được vị đại sư này vô cùng tin tưởng thủ đoạn của chính mình.

Đúng lúc này.

Một màn kinh người đã xảy ra.

Lôi kiếp buông xuống nghiền nát hư không, đánh vào Thiên Ky đồ.

Thiên Ky đồ thả ra sức mạnh cản trở, trong nháy mắt đã bao phủ trên người ân Cửu Trạch.

Ầm.

Ầm.

Tiếng vang truyền ra, ân Cửu Trạch bay ra ngoài.

Miệng phun ra một ngụm máu, bóng người như điều đứt dây.

Thân ảnh Đạo Vô Cực lóe lên ngăn ân Cửu Trạch lại: “Đại sư, người không sao chứ?”

Vẻ mặt ân Cửu Trạch mờ mịt: “Thuộc... Thuộc hạ không có việc gì!”

Đạo Vô Cực trầm giọng: “Đại sư, xem ra người cướp đi khí vận không đơn giản, cửu thiên lôi kiếp vừa mới hạ xuống, cũng may người kịp thời thu tay lại, bằng không sẽ chết dưới lôi kiếp.”

Ân Đạo Cửu sợ hãi không thôi, run rẩy nói: “Không thể nào, như vậy căn bản không có cách nào biết được tin tức của người cướp

đi khí vận.”

Nói đến đây, hần khom người vái: “Cấm Đế, do lão phu không có năng lực.”

Đạo Vô Cực lắc đầu: “Không phải tội của người, vũ trụ này còn phức tạp và mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.”

“Vật đổi sao dời, kỷ nguyên thay đổi, nền văn minh võ đạo đang không ngừng phát triển.”

Nói đến đây, hần ngừng một chút rồi mới tiếp tục nói: “Trong vũ trụ này có ít nhất bốn nơi mà bản đế không nhìn thấu.”

Ân Cửu Trạch nói: “Vậy chúng ta vẫn giữ nguyên kế hoạch làm việc chứ?”

Đạo Vô Cực gật đầu: “Đương nhiên.”

Ân Cửu Trạch nâng tay đưa một viên thuốc vào miệng: “Bốn nơi không rõ lại có một nơi không ở trong Đại Thiên Vũ Trụ, vậy chúng ta có nên đi tới đó trước hay không?”

“Không thể!” Đạo Vô Cực lời ít ý nhiều mà trực tiếp từ chối đề nghị của ân Cửu Trạch: “Hơi thở không ở Đại Thiên Vũ Trụ này mới là nguy hiểm nhất, hiện tại căn cơ chúng ta chưa ổn, không nên đến trêu chọc người này.”

“Trước tiên vào Đại Thiên Vũ Trụ tìm chút tài nguyên rồi trở về.”

...

Thành Cấm Ky.

Trên một đài thủy tạ.

Hai tay Lý Tiêu Dao chấp tay sau lưng mà đứng, người khoác áo dài trắng, tóc đen như thác nước xõa trên đầu vai, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước.

Tiêu Huyền ở một bên nói: “Vũ trụ này càng ngày càng nóng nực.”

“Đúng vậy, càng ngày càng náo nhiệt, bọn hắc có thể rất bận rộn nha.” Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Nói không chừng chủ nhân nhà ngươi cũng sắp trở về rồi.”

Tiêu Huyền nói: “Trường Sinh biết chủ nhân nhà ta ở đâu, chẳng qua hiện tại không thể dẫn ta đi.”

Lý Tiêu Dao cười nói: “Trường Sinh quá bận rộn, đường hắc muốn đi lại quá dài, không ai có thể giúp được hắc.”

“Bao gồm cả ta và ngươi.”

“Chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình thì chính là sự trợ giúp lớn nhất với hắc.”

Tiêu Huyền gật đầu: “Đúng vậy, ngay cả thành Cẩm Kỳ cũng đã thay đổi, người đã từng quen biết lại không ở lại, càng ngày càng có nhiều cường giả, ta cũng hơi áp lực.”

Lý Tiêu Dao nói: “Có áp lực mới là chuyện tốt, chúng ta rời đi quá lâu, những người khác lại lợi dụng điều đó mà thay đổi mạnh, cho nên khoảng cách sẽ càng ngày càng nhỏ.”

“Nếu không phải Trường Sinh xuất hiện, chúng ta còn có thể tiếp tục trải qua cuộc sống như cũ, chờ đến lúc quay lại thành Cẩm Kỳ thì chúng ta chỉ có thể bị đè xuống đất ma sát, hiện tại thời gian cũng không muộn.”

Nói đến đây, hắc ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Loạn Cổ Kỷ Nguyên xuất hiện chắc chắn nhắc lên một trận sóng gió.”

Tiêu Huyền nói: “Ta dự định bế quan.”

Lý Tiêu Dao gật đầu: “Bế quan cũng không có tác dụng với ta, ta vẫn nên ra ngoài đi dạo, tìm kiếm cơ duyên thôi!”

Chương 1435: Chúng ta không có khí vận

4

Dứt lời.

Thân ảnh hần biến mất trên lâu các, bay bổng như tiên, chớp mắt đã tan biến trên hư không cuộn cuộn.

Tiêu Huyền than nhẹ một tiếng: “Ta cũng muốn đi dạo một chút, nhưng thực lực không cho phép nha!”

Đã từng có một ảo giác vô địch, nhưng khi đi vào thành Cẩm Ky mới biết được có rất nhiều người ưu tú hơn mình rất nhiều.

Nằm không nhiều năm như vậy cũng nên phấn đấu thôi.

Bằng không thì gặp lại người quen cũ sẽ bị người ta chê cười.

Lý Tiêu Dao rời khỏi thành Cẩm Ky, chậm rãi đi tới trong vô tận tĩnh vực. Đúng lúc này, một hơi thở kinh khủng truyền đến.

Hần ngừng lại, nhìn về phía trước, vũ trụ nổ tung có một đường vết rách, vòng xoáy linh khí to lớn xuất hiện.

Một khuôn mặt người xuất hiện bên trong vòng xoáy, nhìn xuống phía dưới, chăm chú nhìn Lý Tiêu Dao: “Người đã trở về.”

“Gặp hần chưa, vô số năm tháng trôi qua, vì sao các người không hết hi vọng chứ? Người sẽ không thật sự cho rằng hần chuyển thế trở về có thể thay đổi tất cả chứ?”

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Mỗi giờ mỗi khắc, vạn vật trong vũ trụ đều đang thay đổi, không có gì là mãi mãi bất biến.”

“Người tới là muốn nói với ta những lời này sao, vậy thì thật ngượng ngùng, ta còn bận rất nhiều chuyện, không có thời gian tiếp người.”

Mặt người cười lạnh nói: “Người vẫn cao ngạo như thế, đáng tiếc người không hiểu rõ ta.”

Vút.

Vút.

Từng linh khí bắn nhanh xuống dưới như gió lốc, huyễn hóa thành dáng vẻ thần binh khác nhau lại mang theo linh khí tràn đầy của vòng xoáy, trực tiếp chỉ lên người Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt bình tĩnh, đứng thẳng tắp, mặc cho kinh khí bắn nhanh vào trên người hắn: “Người cũng không hiểu rõ ta.”

Xùy.

Một ánh kiếm từ trên cao hạ xuống xuyên qua từ phía sau mặt người, ngay sau đó, phân thân hóa thành hư vô.

Lý Tiêu Dao lại nói: “Rất lâu rồi ta không tu luyện, người cũng không thể xem thường ta như thế.”

“Thật sự là tức chết ta.”

“Lại nói, người cũng chỉ là một tên tùy tùng mà thôi, dám can rõ trước mặt ta, người nào cho người lá gan đó?”

Nói đến đây, sắc mặt hắn trầm xuống, nghiêm trọng nói: “Thời gian của Trường Sinh không còn nhiều lắm.”

Vô tận tinh vực.

Lý Tiêu Dao cười gió mà đi, sắc mặt lạnh nhạt như nước, không ai biết hắn muốn đi nơi nào.

Dám phái người tới tìm ta, thật to gan.

Người nào mà còn không có mấy bằng hữu chứ?

Một bước vạn dặm.

Kiểm khí tràn ngập, cuộn cuộn quanh quẩn trong hư không.

Không biết qua bao lâu.

Lý Tiêu Dao trôi nổi một hồi đã ngừng lại trước mỏm núi, đã nhiều

năm như vậy, không biết miếu Phu Tử có còn ở đó hay không?

Lần nữa tiến lên mấy bước.

Còn làm một tòa trận pháp?

Lão đầu tử này vẫn nhát gan như thế.

“Lão Dạ, người quen cũ tới gặp mà không chào đón sao?”

Vừa dứt lời, một cuốn sách cổ bay tới từ trên ngọn núi xuất hiện trên đại trận, giống như một cửa lớn mở rộng.

“Người còn chưa chết sao!”

“Đến chỗ của ta làm gì, muốn tránh khó khăn sao?”

“Theo như ta được biết, có rất nhiều người muốn giết chết người!”

Âm thanh mênh mông như tiếng trời, quanh quẩn trong đại trận.

Bóng dáng Lý Tiêu Dao xuất hiện trên ngọn núi, trong nháy mắt một lão giả áo đen đã xuất hiện trong mắt hắn, tay nâng sách cổ, dáng vẻ hết sức chăm chú.

“Nói như thế nào mới có thể không bị đánh chết!”

Sách hay.

Chất chứa đại đạo vũ trụ.

Chất chứa chân lý sinh mệnh.

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Lão Dạ, người vẫn thích đọc sách nhằm chán như vậy.”

Dạ Không Tịch nói: “Sách này hết sức nhằm chán sao?”

Lý Tiêu Dao nói: “Không tẻ nhạt sao?”

Dạ Tịch Không đưa tay thu sách cổ về: “Xem ra người vẫn chưa lĩnh hội áo nghĩa trong sách này, mỗi một quyển sách đều tồn tại giá trị của nó.”

“Đến, cho ta một kiếm, không cần nường tay!”

Lý Tiêu Dao run lên: “Lão Dạ, hiện tại người đang nói đùa với ta à? Một kiếm của ta đi xuống thì người sẽ chết.”

Dạ Không Tịch nói: “Đến, nếu người có thể giết chết ta, ta không một câu oán hận.”

Xùy.

Một kiếm bay ra chém xuống trên người Dạ Không Tịch, người sau từ một chia thành hai.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn lại khép lại lần nữa, giống như tất cả chưa xảy ra chuyện gì, trên người không có một ít vết thương nào.

Sắc mặt Lý Tiêu Dao hơi thay đổi: “Lão Dạ, có chút thủ đoạn nha.”

Thủ đoạn gì, là do ta đọc quyển sách kia mới lĩnh ngộ được thần công bất tử bất diệt.

Dạ Tịch Không trầm giọng nói.

Ta ở đây đọc sách nhiều năm như vậy đương nhiên có thu hoạch tương đối khá, mặc dù lực công kích của ta không bằng người, nhưng nếu thật sự đánh nhau thì không ai có thể đánh bại ta.

Ngược lại đánh không chết.

Lý Tiêu Dao nói: “Lão Dạ, người có sách kiếm đạo không? Cho ta đọc mấy quyển.”

Dạ Không Tịch tiện tay vung lên, ba quyển sách bay xuống trước mặt Lý Tiêu Dao: “Mấy quyển này không tệ, người có thời gian thì có thể nghiên cứu một chút.”

[Người luyện kiếm đạo phế đi?]

[Kiếm đạo của ta trâu nhất.]

[Kiếm là đạo.]

Lý Tiêu Dao tiện tay vung lên thu sách vào trong linh giới: “Lão Dạ, ba quyển sách này quá không đứng đắn.”

Chương 1436: Chúng ta không có khí vận

5

Dạ Không Tịch lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Ba quyển sách này vô cùng tốt, sẽ tăng toàn diện với kiếm tu, có ba áo nghĩa kiếm kỹ, kiếm tâm, kiếm đạo chỉ bảo.”

Lý Tiêu Dao nói: “Lão Dạ, người có thể nói cho ta biết ba quyển sách này đến từ đâu không?”

Dạ Không Tịch nói: “Chính do ta viết.”

Lý Tiêu Dao: “...”

Người không phải kiếm tu, người lại viết sách cho ta tu luyện sao?

Dạ Không Tịch nói: “Yêu tu không tu.”

Nói đến đây, hắn ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nói đi, có phải đến chỗ của ta bị nạn hay không?”

“Không phải.”

“Hắn trở về.”

Lý Tiêu Dao nhìn Dạ Không Tịch, chậm rãi mở miệng nói ra.

Dạ Không Tịch run lên: “Người nào trở về rồi?”

Lý Tiêu Dao lại nói: “Người mà người sợ nhất.”

Bóng dáng Dạ Không Tịch hơi run: “Không thể nào, lão Lý, người đùa giỡn không vui vẻ tí nào.”

Nói đến đây, hắn thấy vẻ mặt Lý Tiêu Dao nghiêm túc: “Người đã gặp hắn?”

Lý Tiêu Dao gật đầu: “Đương nhiên, nếu như không gặp hắn, người cảm thấy ta sẽ xuất hiện ở đây sao?”

“Tiêu dao tự tại, một kiếm một người, cuộc sống của ta cũng hết sức thoải mái.”

Dạ Không Tịch nói: “Hắn ở đâu, dẫn ta đi.”

Không thể.

Hắn trùng sinh trở về, trí nhớ bị phong ấn, ngay cả hồn phách cũng không hoàn chỉnh, căn bản hắn cũng không biết chúng ta là ai.

Cũng chỉ có thể để hắn tự đi, chúng ta bất lực, nếu thay đổi quá nhiều nhân quả thì ngược lại cũng không tốt với hắn.

Lý Tiêu Dao chậm rãi nói: “Ta biết hiện tại người lo lắng cho hắn, có điều người yên tâm, kiếp này, hắn càng thêm lóa mắt, càng thêm yêu nghiệt.”

Sương mù trên mặt Dạ Không Tịch tiêu tán: “Người đã phạt hiện hắn trở về, chắc Vũ Trụ Cấm Viện cũng biết, sợ là sẽ gây bất lợi với hắn.”

Lý Tiêu Dao gật đầu: “Hoàn toàn chính xác đã biết, trên đường ta tới nơi này của người cũng có người ra tay với ta rồi, đáng tiếc hơi yếu.”

Khinh người quá đáng.

Chúng ta rời đi nhiều năm như vậy còn hùng hổ dọa người.

Rời đi không phải là sợ hãi, chẳng qua là không muốn lại đi hủy diệt mà thôi.

Tầm mắt Dạ Không Tịch rơi vào trên người Lý Tiêu Dao: “Người đến tìm ta, ngoại trừ nói cho ta biết chuyện bên ngoài thì có phải có đánh cược gì hay không?”

Lý Tiêu Dao gật đầu: “Thật ra, con người của ta không thích tranh giành gì, chỉ thích cuộc sống yên tĩnh vui vẻ, nhưng sao yêu cầu đơn giản như vậy cũng chưa thỏa mãn được.”

Dạ Không Tịch nói: “Đừng nói lời dài dòng với ta, đi thẳng vào vấn

đề.”

Lý Tiêu Dao run lên: “Lão Dạ, người có thể là người có văn hóa nhất vũ trụ, xin người nói chuyện chú ý đến ngôn từ một chút.”

“Thật ra, tính toán của ta vô cùng đơn giản, chỉ có hai chữ - kiểm chuyện.”

Này mẹ nó không phải ba chữ sao?

Dạ Không Tịch nói: “Kiểm chuyện sao, ta rất thích, bọn hắc không để cho chúng ta ngày tháng yên bình, vậy thì bọn hắc sẽ mãi mãi không có ngày yên bình.”

“Loạn Cổ Kỷ Nguyên xuất hiện lần nữa sẽ có liên quan với những người kia.” Lý Tiêu Dao trầm giọng nói ra.

Dạ Không Tịch chẳng thèm ngó tới: “Kỷ Nguyên đã từng tan biến lại xuất hiện một lần nữa, cũng không sợ không quen khí hậu sao?”

“Nếu muốn kiểm chuyện, vậy thì chính là thần cản giết thần.”

Lý Tiêu Dao có chút ngoài ý muốn, đây là Dạ Không Tịch mà hắc biết sao? Lần trước còn nhát gan như vậy, bây giờ lại trở nên bá đạo như thế?

Dạ Không Tịch nói: “Mặc kệ hắc có nhớ ta hay không, điều này cũng không quan trọng chút nào, ai dám đả thương hắc, ta sẽ giết kẻ đó.”

“Không thương lượng.”

Lý Tiêu Dao nói: “Thật hâm mộ hắc có bằng hữu như người vậy.”

Dạ Không Tịch nói: “Ta còn hâm mộ người có người huynh đệ như hắc.”

Nói đến đây, hắc ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nếu muốn kiểm chuyện, vậy tìm thêm người đến đi, như vậy mới thú vị.”

“Đúng vậy, ngoại trừ người, chỗ này của ta còn có ba ứng cử viên

thích hợp.”

“Còn lại giao cho ta.” Dạ Không Tịch lạnh nhạt nói xong: “Ta dẫn người đi gặp một người bạn cũ.”

Ngay sau đó.

Hai người rời khỏi mỏm núi, tan biến trong vô tận tinh vực, sau lưng có một bức tranh bay tới rơi vào trong tay Dạ Không Tịch.

Thì ra bọn hắn vừa mới đứng ở trong bức tay trong lòng bàn tay này.

...

Hư không vô tận.

Một bóng người xuất hiện đứng ngạo nghễ trên Trụ Côn, giống như chiếc thuyền cô độc trên đại dương mênh mông, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên mở Thương Khung Thần Cung ra.

Năm người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Ninh Tuyền Cơ, Hi Khinh La, Diệp Thập Vạn xuất hiện trên boong thuyền.

Nhìn bầu trời khôi phục như ban đầu, Ninh Tuyền Cơ lộ ra vẻ nghi ngờ: “Vừa mới qua bao lâu mà họa kiếp loạn cổ đã kết thúc chứ?”

Nàng quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh, hoa dung thất sắc: “Ấn ký khí vận trên người người là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Khí vận Loạn Cổ, ta không cẩn thận đạt được.”

Ninh Tuyền Cơ chấn động không thôi, ngay sau đó mặt lại buồn rười rượi: “Ngay cả khí vận của Loạn Cổ Kỷ Nguyên mà người cũng đánh cắp, lá gan thật sự quá lớn.”

Chương 1437: Đến Côn Bằng Tộc

“Nếu như bị tu sĩ Loạn Cổ Kỷ Nguyên biết được, bọn hắc sẽ tùy tiện buông tha cho người sao?”

Diệp Trường Sinh đã biết hệ thống không phải thứ gì tốt từ lâu, lúc ấy nói dung hợp khí vận Loạn Cổ sẽ có niềm vui bất ngờ không tưởng tượng nổi thì hắc đã biết chuyện này không đơn giản.

Việc đã đến nước này, ngược lại hắc phải vô cùng bình tĩnh.

Mình lấy được bằng thực lực, cho dù tu sĩ Loạn Cổ biết thì muốn cản hắc sao?

Trên Trụ Côn.

Ninh Tuyền Cơ thấy Diệp Trường Sinh không lo lắng chút nào: “Có thể người không biết tầm quan trọng của khí vận Loạn Cổ, đánh cắp khí vận của người khác, người đã thành kẻ địch chung của Loạn Cổ Kỷ Nguyên.”

Thì ra là nghiêm trọng như vậy?

Xem ra ta phải ra kiểm.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh.

Ninh Tuyền Cơ: “...”

Được cường giả của một Kỷ Nguyên nhớ thương, chẳng lẽ người không lo lắng chút nào sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Lo lắng gì chứ, lo lắng bọn họ đánh ta sao?”

Nói đến đây, ánh mắt hắc rơi vào trên người Ninh Tuyền Cơ: “Vậy thì ta muốn người làm gì, bày trí sao?”

“Đừng nói với ta là người không đánh lại cường giả Loạn Cổ Kỷ Nguyên.”

Trong lúc nhất thời Ninh Tuyền Cơ không phản bác lại được, chủ yếu là Diệp Trường Sinh nói không sai.

Nàng rất mạnh.

Nhưng cũng không thể dùng như vậy chứ.

Để một mình nàng đi ngăn cản toàn bộ Loạn Cổ Kỷ Nguyên, Diệp Trường Sinh muốn hại chết nàng sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu Ninh, người nói ẩn ký khí vận này có thể chuyển đi không?”

Ninh Tuyền Cơ vội vàng lắc đầu, cảm thấy hơi bất an: “Không... Không thể chuyển đi.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt: “Đừng hoảng loạn như vậy, ta chỉ muốn hỏi một chút thôi, không có ý gì khác.”

Ninh Tuyền Cơ cố gắng ép để mình trấn định lại, luôn cảm thấy Diệp Trường Sinh đang tính toán gì đó.

Lúc này.

Thái Sơ nói: “Tướng công, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hạo kiếp loạn cổ đã kết thúc, đương nhiên là đi tới Côn Bằng Tộc.

Nên giải quyết việc này trước, mặc kệ trì hoãn bao lâu thì vẫn nên đi giải quyết.

Dẫn người tới.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, Thương Khung Thần Cung mở ra, Ngao Thiên Hùng và Tàng Thất xuất hiện, Mộc Tiêu Phong cũng bị đưa ra ngoài.

Đoàn người đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, tan biến trong hư không cuộn cuộn.

Trong khi tiến lên.

Tâm mắt Mộc Tiêu Phong rơi vào trên người Diệp Trường Sinh,

cảm thấy vô cùng run sợ, mới qua hai tháng mà sao hần lại mạnh lên rồi?

Mặc dù nhìn không thấu cấp bậc của hần nhưng hơi thở trên người hần lại khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Hần ta đột nhiên có chút không dám dẫn Diệp Trường Sinh đến Côn Bằng Tộc vì không biết đến rồi thì rốt cuộc là tai họa hay là cơ hội.

...

Hư không vô tận.

Hai tòa tinh vực nổ tung, tiếng vang ầm ầm truyền ra giống như hỗn độn sơ khai.

Ngay sau đó.

Hai bóng người đẹp dễ đi ra từ trong hải cốt nổ tung, tay áo các nàng tung bay, trên người không dính hạt bụi nào.

Bay bỗng như tiên, đẹp không gì sánh được.

Hai người này không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt nói: “Linh Khuynh, căn nuốt linh mạch vũ trụ, người lại mạnh lên không ít.”

Diệp Linh Khuynh gật đầu: “Đạo tử tử, hiện tại ta rất mạnh, tiện tay đánh ra một kích là có thể phá hủy một tòa tinh vực.”

“Chúng ta có thể đi tìm đại ca hay không?”

Đạo Linh Nhi hí mắt lại, nhìn về phía hư không vô tận: “Căn cơ vũ trụ bất ổn, đã có Kỷ Nguyên xâm lấn, tương lai sẽ còn có việc lớn xảy ra, với thực lực của chúng ta mà trở về bây giờ thì cũng không cách nào giúp được đại ca người chống đỡ nhân quả.”

“Lại đi thêm một nơi nữa rồi chúng ta sẽ trở về tìm đại ca người, thế nào?”

Diệp Linh Khuynh cười nói: “Nghe Đạo tử tử, vậy chúng ta đi nơi nào?”

Sắc mặt Đạo Linh Nhi trầm xuống: “Bên ngoài vũ trụ, hư không không biết.”

“Vậy thì đi thôi!” Diệp Linh Khuynh không chút do dự.

Đạo Linh Nhi đi đến bên người nàng: “Linh Khuynh, lần này nơi chúng ta muốn đi còn hung hiểm hơn vô số lần lúc trước, đây cũng là lần đầu tiên ta tới đó.”

“Bên ngoài vũ trụ là cấm địa chư thiên, nơi đó là hư không không biết, trước kia cũng có cường giả chư thiên tiến vào đó, nhưng rất ít người thành công đi ra.”

“Cho nên tử tử muốn nói cho người biết để người chuẩn bị tâm lý.”

Diệp Linh Khuynh nói: “Không cần, chỉ cần có thể mau chóng được gặp đại ca, đi nơi nào ta cũng không để ý.”

“Đạo tử tử không cần lo lắng cho ta, chúng ta dắt tay nhau đi qua nhiều nơi như vậy, còn gì mà sợ hãi nữa chứ.”

Đạo Linh Nhi gật đầu: “Đi thôi!”

Trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Một đường đi đến bây giờ, thực lực của nàng còn mạnh mẽ hơn thời kỳ cao nhất, trên lý thuyết là đã có thể trở về giúp Diệp Trường Sinh từ lâu.

Nhưng nàng không làm như thế.

Theo thực lực không ngừng tăng lên, nàng cảm giác được càng nhiều sự nguy hiểm trong vũ trụ, nhân quả đại đạo lại đang vờn quanh trên người Diệp Trường Sinh.

Chương 1438: Đến Côn Bằng Tộc 2

Nói trắng ra chính là nhân quả vạn đạo đều có quan hệ với Diệp Trường Sinh.

Cho nên, nàng phải không ngừng mạnh lên.

Muốn đi ra bên ngoài vũ trụ trước.

Chỉ có từ nơi đó trở về, nàng mới có thể giúp được Diệp Trường Sinh.

Muốn làm nữ nhân của Diệp Trường Sinh thật ra không đơn giản như vậy.

Có thể Đạo Linh Nhi cam tâm tình nguyện, cho dù thịt nát xương tan, hồn diệt đạo tiêu một lần nữa thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Có thể có được quyết tâm bậc này, ngoại trừ nguyên nhân bên ngoài là nàng ra thì còn có Diệp Linh Khuynh không ngừng cho nàng sức mạnh.

Mặc dù tiểu cô nương này chỉ là một đạo pháp tắc vũ trụ nhưng nàng lại rất tình nghĩa với Diệp Trường Sinh, không có gì có thể thay đổi.

Ngay sau đó.

Hai người tan biến trong hư không vô tận.

...

Thượng Cổ Linh Quật.

Cửa vào.

Hai bóng người đứng thẳng tắp, gió lốc linh khí kinh khủng tàn phá bữa bãi trên người bọn hắn. Hai người này không phải ai khác, chính là Hắc Doanh Doanh và Thiên Đệ Cửu.

Hắc Doanh Doanh quay người nhìn lại, ánh mắt lấp lánh, đôi mắt trông về phía xa: “Trước Kỷ Nguyên, vũ trụ loạn.”

“Thời đại này còn đáng sợ hơn chúng ta tưởng tượng.”

Thiên Đệ Cửu nói: “Tiểu thư, trong vũ trụ sẽ xảy ra chuyện lớn, người thật sự muốn vào Thượng Cổ Linh Quật sao?”

Hắc Doanh Doanh gật đầu: “Nhất định phải tiến vào, thời gian còn lại không nhiều lắm.”

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Thiên thúc, ta vào Linh Quật, nếu không thể đi ra thì người hãy đi tìm Diệp Trường Sinh!”

Sắc mặt Thiên Đệ Cửu trầm xuống: “Tiểu thư nhất định có thể ra khỏi nơi này, ta ở lại đây chờ người, cho đến khi người đi ra mới thôi.”

Giọng nói kiên định không thể nghi ngờ.

Hắc Doanh Doanh như có điều suy nghĩ, nhìn về phía chân trời, cong người lóe lên bước vào trong Thượng Cổ Linh Quật, vòng xoáy linh khí tràn đầy quanh quần trên người nàng cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy.

Thiên Đệ Cửu đứng trên một tảng đá lớn: “Tiểu thư, người nhất định phải thành công.”

Dứt lời.

Sắc mặt ông chìm xuống, hóa thành một ánh kiếm ẩn núp, ngay sau đó, mấy chục bóng người xuất hiện bên ngoài Thượng Cổ Linh Quật.

Thượng Cổ Linh Tộc, bọn hắc cũng tới.

Thiên Đệ Cửu cảm thấy run sợ, không khỏi lo lắng cho Hắc Doanh Doanh.

Thượng Cổ Linh Quật vốn hung hiểm vạn phần, hiện tại lại có Thượng Cổ Linh Tộc tiến vào bên trong, nguy hiểm lại tăng thêm

một phần.

Một mình Hắc Doanh Doanh có thể ở bên trong Linh Quật sao?

...

Bắc Minh Côn Bằng Tộc.

Một hòn đảo trôi nổi trong hư không, hình như thần thú Côn Bằng, tản ra hơi thở làm người ta kính sợ.

Diệp Trường Sinh đứng trên boong thuyền, mắt nhìn đảo nổi phía trước, khóe miệng nhấc lên ý cười: “Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn to lớn, hàm không dưới một nôi.”

Côn Bằng Tộc này cũng đẹp không sao tả xiết.

Giết người ở nơi này cũng là một loại hưởng thụ.

Vừa dứt lời, từng hơi thở mạnh mẽ xuất hiện, lao ra từ trong đảo nổi trước mắt.

Ngay sau đó.

Bốn lão giả trôi nổi trong hư không, đi tới cách Trụ Côn không xa, tâm mắt bọn hắn rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Rất nhanh đã phát hiện ra sự tồn tại của Mộc Tiêu Phong, sắc mặt bốn người hơi đổi, cũng đoán ra thân phận của Diệp Trường Sinh.

Mộc Tiêu Phong thấy bốn lão giả xuất hiện, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong, dường như thấy được hi vọng sống.

Một lão giả trầm giọng nói: “Diệp Trường Sinh, bắt Thiếu chủ của chúng ta, ngươi còn dám tới Côn Bằng Tộc, ngươi thật to gan.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiếu chủ các người dẫn ta tới.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nếu như biết thân phận của ta, hẳn là cũng biết vì sao ta tới Côn Bằng Tộc của các người.”

“Dứt khoát một chút, giao thứ ta muốn ra.”

“Nếu như các người không làm chủ được, vậy thì để Côn Bằng lão tổ và trụ sở xuất hiện, yên tâm đi, ta sẽ không đánh chết bọn hần.”

Về mặt Mộc Thiên Đồ đột nhiên thay đổi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lớn lối như thế, hần ta chậm rãi đưa tay ra, một tia sáng bay thẳng về phía bầu trời.

Không có ý gì khác, chỉ muốn gọi người chuẩn bị thu thập Diệp Trường Sinh mà thôi.

Trên boong thuyền, Ninh Tuyền Cơ đứng chấp tay, nhìn nhóm người Côn Bằng Tộc trước mắt: “Tu sĩ nơi này thật ngu xuẩn.”

“Thật không biết sao bọn hần lại có được tất cả những thứ như hiện tại, nếu ở kỷ nguyên Hàn Võ, thực lực như vậy đã bị diệt vong từ lâu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng nói người ta như vậy, bọn hần phát triển đến bây giờ cũng không dễ dàng gì, hơn nữa, nếu những người này thông minh thì làm gì còn chỗ cho ta thể hiện?”

Ninh Tuyền Cơ: “...”

Thật sự quá cầu thả.

Làm người có thể vô sỉ như thế sao?

Bịch.

Bịch.

Từng sóng khí bao phủ giống như sóng to gió lớn, bóng người đập không mà đi, xuất hiện trong hư không.

Trong chốc lát, trăm tên cường giả buông xuống, uy áp cái thế, trong mắt bọn hần tràn đầy khinh thường, căn bản không để Diệp Trường Sinh ở trong mắt.

Chương 1439: Hòa thượng này tới làm gì?

Mộc Thiên Đồ trầm giọng nói: “Diệp Trường Sinh, thứ người muốn ở ngay trong Côn Bằng Tộc chúng ta, có thể đi xem hay không thì phải xem bản lãnh của người.”

Hắn đang chất vấn ta sao?

Ngay sau đó, cường giả Côn Bằng Tộc bao vây Trụ Côn, đại chiến hết sức căng thẳng, uy áp mạnh mẽ như núi nghiêng ép lên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đừng ẩn giấu thực lực, phóng thích tu vi để bọn hắn hiểu rõ một chút.”

Ninh Tuyền Cơ, Hi Khinh La, Thái Sơ, An Lạc Nhi lần lượt phóng thích tu vi, linh khí cuồn cuộn tràn đầy bắn ra, trực tiếp đánh bay cường giả Côn Bằng Tộc ra ngoài.

Chưa ra tay đã đã thương một nửa kẻ địch.

Nhóm người Mộc Thiên Đồ nhận ra được hơi thở của Ninh Tuyền Cơ, thân ảnh vô thức lui về phía sau, trong mắt chứa sự kiêng kỵ.

Diệp Trường Sinh lại mang tu sĩ mạnh mẽ đến đây như vậy.

Côn Bằng Tộc sẽ gặp một nạn lớn.

Mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhận ra được hơi thở là người mà bọn hắn không đánh lại được.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Lại cho các người cơ hội, để trụ sư tới nhận cái chết.”

Khẩu khí thật lớn.

Nghĩ muốn giết ta, người xứng...

Một giọng nói từ cửu thiên hạ xuống, bóng người xuất hiện từ trên cao, bay xuống trong hư không.

Người tới không phải ai khác, chính là trụ sư – Quý Cửu Giới.

Ban đầu còn hung hăng càn quấy, nhưng khi phát hiện được hơi thở của Ninh Tuyền Cơ thì đã khựng hoảng trong nháy mắt.

Rốt cuộc đây là cường giả gì?

Lại khựng bố như thế, xuất hiện trong nhất tinh vũ trụ, có phải có chút bắt nạt người hay không.

Quý Cửu Giới chậm rãi bay xuống: “Người chính là Diệp Trường Sinh, ta biết vì sao người tới, có dám đánh một trận với ta hay không, nếu người thắng, ta sẽ giao đồ cho người.”

“Đương nhiên, người cũng có thể lựa chọn không ra tay, thế nhưng cho dù người giết ta, cũng đừng hòng cầm được thứ người muốn.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Ta đi giết hắn, một mình ta cũng có thể lấy được thứ người muốn.”

Diệp Trường Sinh xua tay: “Không cần, ta cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không ra tay.”

“Nếu hắn có yêu cầu, ta sẽ thỏa mãn hắn.”

Nói đến đây, hắn ngừng một chút rồi nhìn về phía Quý Cửu Giới: “Một mình ta sẽ đánh toàn bộ các người, không tính là bắt nạt các người chứ?”

Sắc mặt Quý Cửu Giới cực kỳ âm trầm: “Đây là người chọn.”

Bịch.

Bịch.

Mọi người ồ lên, bao vây Diệp Trường Sinh đến con kiến cũng không chui lọt, đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng bọn hắn.

“A Di Đà Phật, chư vị thí chủ có thể bắt nạt huynh đệ của ta, thế nhưng ta cảnh cáo các người đừng để ta nhìn thấy, bằng không ta

sẽ nhin không được mà cười ra tiếng.”

Tàng Thất chấp tay trước ngực, tiện hề hề nói: “Được rồi, các người tiếp tục, ta sẽ không quấy rầy.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Quý Cửu Giới: “...”

Hòa thượng này tới làm gì?

Thật tiện.

Ta bị đánh, hòa thượng lại vui vẻ như vậy?

Tàng Thất xuất hiện chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm, cũng không ảnh hưởng đến việc Diệp Trường Sinh rat ay.

Cuối cùng cũng có cơ hội để mình tự ra tay rồi.

Diệp Trường Sinh đang nghĩ nên dùng thần thông gì để chém giết những người trước mắt này.

Trầm tư trong chớp mắt.

Sau lưng hắn xuất hiện phân thân, tay cầm một thanh cổ kiếm chém giết tới phía Quý Cửu Giới.

Phân thân?

Quý Cửu Giới liếc mắt đã nhìn ra bóng người trước mắt là một phân thân, chẳng thèm ngó tới: “Si tâm vọng tưởng, chỉ dựa vào một phân thân mà cũng muốn giết ta?”

Kẻ vô tri không biết sợ.

Những lời này dùng để hình dung về Quý Cửu Giới là quá thích hợp.

Xùy.

Một kiếm chém xuống, một đường mở trời.

Kiểm khí tràn đầy bắn ra bao phủ phía dưới, nhóm người Mộc Thiên Đồ chết dưới kiểm khí.

Ninh Tuyền Cơ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Phân thân loạn cổ, xem ra Loạn Cổ Kỷ Nguyên buông xuống, người lấy được thứ tốt cũng không chỉ là khí vận.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “May mắn, đều là may mắn.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Cho dù là Khí Vận Chi Tử thì may mắn cũng không vượt qua người, người chỉ là trường hợp đặc biệt trong vũ trụ.”

“Nếu ai trêu chọc người, thật sự là quá ngu xuẩn.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Không thể nói như thế, nếu không có người chèn ép ta, động lực để ta tiến bộ cũng không có.”

“Thật hy vọng có người có thể đánh chết ta.”

Ninh Tuyền Cơ: “...”

Một bên, Hi Khin La hoa dung thất sắc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, hai tháng trước còn hỏi cấp bậc tu luyện của hắn, nàng còn châm chọc tu vi Diệp Trường Sinh không thể tang lên rất nhanh được.

Không nghĩ tới hai tháng ngắn ngủi mà hắn đã đột phá cấp Quy Khư.

Cấp bậc tang lên tốc độ như thế quả nhiên khiến người ta tặc lưỡi.

Diệp Trường Sinh nhận ra được tầm mắt của Hi Khinh La, cũng không để ý tới mà nhìn phân thân loạn cổ trước mắt.

Ta vô địch, chẳng lẽ phân thân cũng vô địch?

Từng ánh kiếm tung hoành trên không, bóng dáng Quý Cửu Giới liên tục bại lui, đã không còn là trụ sở cao cao tại thượng nữa rồi.

Chương 1440: Hòa thượng này tới làm gì? 2

Chật vật đến cực điểm.

Chỉ có thể kéo dài hơi tàn dưới ánh kiếm của Diệp Trường Sinh, hơi không cẩn thận là có thể chết dưới ánh kiếm.

Thấy cảnh này.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, yên lặng mở ra Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến, cấp bậc tốc độ tăng vọt.

Từ Quy Khư tầng thứ bảy lên tới Thái Thủy Vương trong nháy mắt.

Vượt qua hai cấp bậc lớn, đơn giản là muốn bùng nổ.

Tầm mắt Ninh Tuyên Cơ và Hi Khinh La đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong chốc lát tăng lên hai cấp bậc, khủng bố như vậy.

Giờ khắc này.

Hi Khinh La đột nhiên hiểu được ý của Hi Huyền, đừng nhìn Diệp Trường Sinh nhỏ yếu, thật ra hắn có đồ rất cứng.

Cấp bậc đột phá nhanh như vậy, cho đến tận hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Nam nhân này... Thật nhanh!

Diệp Trường Sinh không biết hai nàng đang chấn động vạn phần, tầm mắt một mực rơi vào trên phân thân loạn cổ, thì ra cấp bậc của hắn tăng lên thì phân thân cũng sẽ tăng theo.

Điều này không phải tương đương với có hai người chiến đấu cùng lúc sao?

Mạnh mẽ.

Quý Cửu Giới nhìn hơi thở của phân thân trước mắt điên cuồng tăng vọt thì cảm thấy run sợ, rốt cuộc hắn ta cũng hiểu rõ bóng người trước mắt này không đơn thuần chỉ là một phân thân.

Hắn ta quay người nhìn về phía Côn Bằng Tộc, dường như đang chờ cường giả Côn Bằng Tộc tới giúp hắn ta một tay, nhưng lại không có bóng dáng nào xuất hiện.

Hắn ta chờ rất lâu.

Thật ra không biết, ngay lúc vừa rồi lão tổ Côn Bằng Tộc đã dẫn người tới trước, nhưng hắn ta vừa nhìn thấy phân thân của Diệp Trường Sinh đã lập tức dẫn người về trong tộc.

Quá mạnh.

Bọn hắn không trêu chọc nổi.

Nhất định phải nắm chặt thời gian, chờ Quý Cửu Giới ngăn cản Diệp Trường Sinh rồi bọn hắn thoát khỏi Côn Bằng Tộc.

Lão tổ Côn Bằng Tộc dẫn người chạy trốn.

Không do dự chút nào.

Đi vô cùng dứt khoát.

Đến mức sống chết của Quý Cửu Giới đã bị ném ra sau đầu từ lâu.

Chỉ cần bọn hắn có thể sống sót thì đương nhiên sống chết của người khác chẳng có quan hệ gì với bọn họ.

Thời đại này... Sống sót quá khó khăn.

Nói đến Côn Bằng Tộc, bọn hắn đã từng là bá chủ một phương vũ trụ, vào niên đại đó công tử Côn Bằng của bọn hắn một mình nghiền ép thời đại.

Cường giả trong tộc còn chiếm được truyền thừa của Côn Bằng cho nên tu sĩ nắm giữ bảo thuật Côn Bằng cũng không ít.

Nhưng vật đổi sao dời, Côn Bằng Tộc trải qua biết bao lần sóng

gió, liên tục gặp kiếp nạn lớn, cho tới bây giờ bọn hắc chỉ có thể sống ở một góc nhỏ của Bắc Minh.

Những thần thông và bảo thuật chí cao vô thượng trong tộc kia cũng hoàn toàn thất truyền.

Ban đầu đồng ý giúp đỡ trụ sở khởi động lại hố đen vũ trụ thì bọn hắc có thể đạt được tinh huyết và thần thông Côn Bằng.

Cơ hội có thể khiến Côn Bằng Tộc mạnh lên đang ở ngay trước mắt, vì thế Côn Bằng Tộc không có lý do gì để từ chối.

Huống chi khi đó bọn hắc cũng không nghĩ tới khởi động lại hố đen vũ trụ sẽ chọc tới Diệp Trường Sinh, ba tháng trước Hạo Tộc bị diệt, lão tổ Côn Bằng đã nhận ra được nguy hiểm.

Lúc ấy hắc ta đã có ý định để người trong tộc rời đi, chẳng qua dưới áp lực của trụ sở nên chỉ đau khổ kiên trì ba tháng.

Trong khi tiến lên, một thiếu niên Côn Bằng Tộc nhìn về phía lão tổ Côn Bằng: “Lão tổ, cứ rời đi như vậy sao, nếu bị thế lực sau lưng trụ sở biết được thì làm sao bây giờ?”

Lão tổ Côn Bằng nói: “Người không nhìn thấu rồi.”

Thiếu niên nói: “Mời lão tổ chỉ bảo.”

Lão tổ Côn Bằng lại nói: “Diệp Trường Sinh chém giết trụ sở, sau đó hắc sẽ ra tay với thế lực sau lưng trụ sở, khi đó chúng ta sẽ không an toàn.”

“Đối phương chính là muốn ra tay với chúng ta, như vậy thì hắc cũng phải có thời gian thì mới làm được, nhưng kẻ địch Diệp Trường Sinh này, đoán chừng bọn hắc phải dùng pháp thuật phân thân.”

Thiếu niên gật đầu: “Lão tổ phân tích hết sức rõ ràng.”

Nói đến đây, hắc đột nhiên phát hiện một bóng người từ trên cao bay xuống: “Lão... Lão tổ, Diệp... Diệp Trường Sinh tới.”

Lão tổ Côn Bằng khiển trách: “Đứa trẻ này nói mê sảng gì chứ,

Diệp Trường Sinh đang giao chiến với trụ sư, làm sao có thể xuất hiện... Diệp công tử, người đến rồi.”

Không sai, Diệp Trường Sinh đang đứng thẳng giữa hư không ngăn cản đường đi của bọn hắn.

Diệp Trường Sinh nói: “Chuẩn bị rời đi sao? Cũng không có ý định gặp ta một lần, có phải các người không tôn trọng ta không?”

Gặp mặt.

Muốn chết sao?

Người lại dám bàn sự tôn trọng với ta?

Động một tí lại diệt tộc, người tôn trọng chúng ta sao, người tôn trọng mạng sống sao?

Lão tổ Côn Bằng một bụng ủy khuất, nhưng hiện tại cũng không dám bùng nổ trước mặt Diệp Trường Sinh, ai bảo không đánh lại người ta đây.

Tốc độ xuất hiện trong nháy mắt ngăn cản bọn hắn thì ngay cả Côn Bằng Tộc bọn họ nổi danh về tốc độ cũng không thể so sánh cùng.

Chương 1441: Tiên tổ hiển linh

Lão tổ Côn Bằng nói: “Diệp công tử hiểu lầm, lão phu không tính chạy trốn, biết Diệp công tử đến cho nên đi chuẩn bị đồ cho Diệp công tử.”

Lão đầu này... Thú vị.

Hắn dường như người thấy được mùi cầu mong sống sót.

Diệp Trường Sinh nói: “Người biết ta muốn gì sao, chẳng lẽ vật đó không ở Côn Bằng tộc các người?”

Lão tổ Côn Bằng vội vàng nói: “Ở, ở, ở, ở ngay tổ địa, lão phu sẽ dẫn người tới đó.”

Mọi người chỉ có thể lần nữa trở lại Côn Bằng Tộc, khi bọn hắn thấy Quý Cửu Giới đang bị Diệp Trường Sinh treo lên đánh trong hư không, lão tổ Côn Bằng Tộc hoài nghi có phải mình bị hoa mắt hay không.

Tại sao có thể có hai Diệp Trường Sinh?

Về mặt hắn ta đây nghi ngờ mà nhìn Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: “Không cần thấy kỳ lạ, đó là phân thân của ta.”

Một phân thân đã có thể trấn áp Quý Cửu Giới, vậy thì bản thể phải mạnh mẽ tới mức nào chứ?

Không dám nghĩ.

Run sợ.

Tổ địa.

Lão tổ Côn Bằng ra hiệu cho đệ tử trong tộc lui ra phía sau: “Diệp cô tử, mời theo lão phu đến đây.”

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh theo sát sau lưng lão tổ Côn Bằng, tiến vào trong

tổ địa, một tượng đá đã xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một chút hình ảnh rời ra rồi vỡ nát, nhưng lại giống tượng đá trước mắt như đúc.

Hắn đã tới đây.

Cảm giác quen thuộc như vậy tuyệt đối sẽ không gạt người.

Lão tổ Côn Bằng thấy Diệp Trường Sinh dừng lại: “Diệp công tử...”

Diệp Trường Sinh nói: “Tổ địa này có từ lúc nào rồi?”

Lão tổ Côn Bằng lắc đầu: “Từ khi ta sinh ra, tổ địa vẫn tồn tại.”

Diệp Trường Sinh chỉ bốn tượng đá trước mắt: “Bốn người bọn họ là ai, có thân phận gì ở Côn Bằng Tộc các người?”

Lão tổ Côn Bằng vội vàng nói rõ lí do: “Bốn tượng đá này là tiên tổ đời thứ nhất của chúng ta, hai người ở giữa lần lượt là công tử Côn Bằng và Côn Bằng Thần, tượng nữ bên trái hình như là tiên tử Côn Bằng, lão giả bên phải là là lão ông Côn Bằng, bốn người bọn họ cùng một thời đại, cũng là bốn người họ dẫn Côn Bằng Tộc đi lên đỉnh cao.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thân ảnh bay lên trời, lẳng lặng nhìn bốn người trước mắt, hình ảnh trong đầu càng ngày càng nhiều.

Vô cùng ngổn ngang, hắn muốn chấp vá, nhưng càng như thế thì càng khiến người ta thống khổ.

Phốc.

Một ngụm máu tươi bắn ra rơi xuống tượng đá.

Tại sao có thể như vậy?

Khí hỏa công tâm?

Không nên.

Diệp Trường Sinh tự nhận tâm cảnh của hắn vô cùng tốt, không

đến mức vì không có cách nào chấp vá hình ảnh trong đầu mà thổ huyết chứ.

Hắn thổ huyết.

Đây là sao?

Lão tổ Côn Bằng hơi mờ mịt.

Tiên tử hiển linh đánh Diệp Trường Sinh trọng thương sao?

Không thể nào.

Tượng đá này đã ở trong tổ địa nhiều năm như vậy, một chút động tĩnh cũng không có, vì sao đột nhiên lại rat ay với Diệp Trường Sinh?

Hơi không nghĩ ra.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số ánh sáng vàng bắn ra, bốn tượng đá đột nhiên nổ tung, linh khí cuồn cuộn hung hồn bao phủ vùng trời tổ địa của Côn Bằng Tộc trong nháy mắt.

Thấy một màn trước mắt, lão tổ Côn Bằng ngậy ra như phồng, lão tổ thật sự hiển linh, trời phù hộ Côn Bằng Tộc chúng ta: “Diệp Trường Sinh, tiên tổ chúng ta hiển linh, người chắc chắn phải chết.”

“Thân thể người đã bị thương nặng, có thể lấy gì ngăn cản công kích của tiên tổ chúng ta chứ?”

Giọng nói có chút hung hăng càn quấy.

Hắn ta cảm giác mình có thể vùng lên.

Ban đầu còn lo lắng Diệp Trường Sinh sẽ diệt tộc, hiện tại đã không còn tồn tại vấn đề như vậy nữa.

Hạnh phúc luôn đến một cách bất ngờ như vậy.

Diệp Trường Sinh im lặng không nói, lẳng lặng nhìn tượng đá trước mắt, ngay sau đó, tượng đá vỡ tan, ánh sáng vàng bắn nhanh, bốn bóng dáng xuất hiện, tầm mắt đều rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

“Chủ nhân, thật sự là người sao?”

“Chủ nhân, người đã trở về.”

Bốn người vô cùng kích động, trên mặt đều tràn đầy hưng phấn, còn lão tổ Côn Bằng ở bên cạnh thì run lẩy bẩy.

Chủ nhân?

Tiên tổ gọi Diệp Trường Sinh là chủ nhân?

Ai có thể nói cho ta biết đang xảy ra chuyện gì không?

Lão tổ Côn Bằng chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn không chịu nổi, một chút sức lực cũng không còn.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía lão tổ Côn Bằng: “Không phải người muốn giết ta sao? Đến, đến giết ta đi.”

Hai chân lão tổ Côn Bằng co giật: “Diệp công tử đừng nói đùa.”

Côn Bằng công tử Mộc Cửu Thiên liếc mắt nhìn lão tổ Côn Bằng: “Tại sao Côn Bằng Tộc lại có hậu bối như người được, đó chính là sự sỉ nhục cho Côn Bằng Tộc.”

Bịch.

Một tầng sóng khí xẹt qua, lão tổ Côn Bằng lập tức bị chia thành hai.

Mộc Cửu Thiên nói: “Đệ tử trong tộc ngu xuẩn, va chạm với chủ nhân, còn xin chủ nhân thứ tội.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hiện giờ bốn người các người ở đâu, linh hồn thể này hẳn là không kiên trì được lâu.”

Chương 1442: Đánh dấu Côn Bằng Tộc

Mộc Cửu Thiên run lên: “Chủ nhân không nhớ rõ trận chiến lớn kia sao? Chúng ta đã chết, hiện tại chỉ là một luồng tàn hồn trên chiến trường cổ cấm kỵ, vĩnh viễn không có cách nào nhìn thấy ánh mặt trời nữa.”

“Có điều biết được chủ nhân còn sống, chúng ta thật sự rất vui.”

Chiến trường cổ cấm kỵ?

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu như ta đi tới chiến trường cổ cấm kỵ thì có phải có thể cứu được các người không?”

Mộc Cửu Thiên lắc đầu: “Chủ nhân, quá khó khăn, chiến trường cổ cấm kỵ đã hoàn toàn bị phong ấn sau trận chiến kia.”

“Đồng thời bị vứt bỏ ở nơi không biết bên ngoài vũ trụ, chủ nhân hà tất phải mạo hiểm vì chúng ta?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân đã trở về, nhất định phải cẩn thận Quân Dịch An.”

Quân Dịch An?

Diệp Trường Sinh cố gắng nhớ lại, phát hiện căn bản trong đầu cũng không có người này: “Người này là ai?”

Mộc Cửu Thiên vừa muốn mở miệng, một tia chớp từ trên cao hạ xuống trực tiếp bổ về phía hắn.

Diệp Trường Sinh đánh một kiếm qua hư không, chặn tia chớp lại: “Được rồi, các người không cần nói.”

Mộc Cửu Thiên nói: “Chủ nhân, nhân quả của hắn cũng đã liên kết với Đạo Thần vũ trụ, cho dù là chúng ta cũng không thể đề cập đến hắn, bằng không bị dính vào nhân quả của người này thì sẽ bị Thần Lô đánh biến thành tro bụi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi lại tiếp tục: “Chủ nhân, linh

hồn thể của bốn người chúng ta không kiên trì được bao lâu, Cửu Thiên có một yêu cầu quá đáng, mong rằng chủ nhân có thể đồng ý.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người nói.”

Mộc Cửu Thiên nói: “Đệ tử Côn Bằng Tộc ngu muội nhỏ yếu như thế nào cũng là hậu duệ của Cửu Thiên, còn xin chủ nhân có thể trông nom một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Yên tâm, ta sẽ không tổn thương bọn hắc!”

Ngay sau đó.

Bốn người quỳ xuống, hành lễ lớn với Diệp Trường Sinh, sau đó thì tan biến trên vùng trời tổ địa.

Nhìn bốn người rời đi, Diệp Trường Sinh biết mình lại tới gần hơn với quá khứ.

Bốn người Mộc Cửu Thiên xuất hiện cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất còn biết chiến trường cổ cấm kỳ và Quân Dịch An.

Nhất là Quân Dịch An, có lẽ hắc có liên quan rất lớn với quá khứ của mình.

Không sớm thì muộn, lão tử nhất định sẽ tới tìm người.

Nếu người có liên quan đến quá khứ, phải khiến người không thể không tàn phế.

Diệp Trường Sinh dừng suy nghĩ, thân ảnh lóe lên, tiến đến chỗ sâu trong tổ địa mà lão tổ Côn Bằng đã chết.

Nhưng ít ra còn có một chuyện hắc ta không nói sai, đó chính là hố đen bản nguyên được hắc giấu bên trong tổ địa.

Tâm tính lão đầu này không được.

Bằng không thì hắc có thể không chết.

Sau khi tiến vào tổ địa, Diệp Trường Sinh rất nhanh đã tìm được hố đen bản nguyên, đáng tiếc chỉ có một cái.

Kỷ Nguyên Môn khởi động lại hố đen vũ trụ, nhưng ba hố đen bản nguyên ở đâu, trong tay Quý Cửu Giới sao?

Diệp Trường Sinh thu hố đen bản nguyên vào Thần Cung rồi chuẩn bị rời khỏi tổ địa, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Côn Bằng Tộc hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự đáp: [Lập tức đánh dấu!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân thu hoạch được mười bảo thuật Côn Bằng, một thần thông Côn Bằng, mười giọt máu tinh khiết Côn Bằng, một thần thông bản mệnh Côn Bằng.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, mặt hắc trầm như nước, thân ảnh lóe lên đã xuất hiện bên ngoài tổ địa.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, đồng loạt quỳ gối trước mặt Diệp Trường Sinh: “Bái kiến chủ nhân.”

Diệp Trường Sinh nhìn cường giả Côn Bằng Tộc trước mắt, biết bọn hắn có thể phụ mình làm chủ, chắc chắn đã chào hỏi Mộc Cửu Thiên từ lâu.

“Đều đứng lên đi!”

Nếu đồng ý với Mộc Cửu Thiên, đương nhiên hắn sẽ không khó xử Côn Bằng Tộc.

Chẳng qua chủng tộc đã từng có thể ở bên cạnh hắn lại trở nên nhỏ yếu như vậy, thật sự là thảm thương, đáng tiếc.

Chẳng lẽ bọn hắn nhận biết mình quá muộn?

Cũng may cuối cùng bọn hắn vẫn gặp được mình, mặc dù hơi trễ.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên người mọi người, cuối cùng rơi vào trên người hai lão giả và một người trẻ tuổi.

Hắn ra hiệu ba người đi ra: “Các người có tư chất tốt nhất Côn Bằng Tộc, chắc Mộc Cửu Thiên cũng đã nói cho các người biết tình huống liên quan tới ra.”

“Đến, ta tặng các người ba cơ duyên, về sau sẽ giao Côn Bằng Tộc cho các người.”

Vừa dứt lời, hắn cong ngón tay búng ra, ba giọt máu Côn Bằng tinh khiết chui vào trong mi tâm ba người.

Ngay sau đó, hắn lại truyền cho mỗi người một bảo thuật Côn Bằng: “Ta có thể giúp các người nhiều như vậy, Côn Bằng Tộc có thể tiến vào đỉnh cao hay không thì phải xem sự cố gắng của các người.”

Hơi thở của ba người tăng vọt, huyết mạch trong người hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không thể tin được có một ngày bọn hắn còn có thể có được huyết mạch Côn Bằng tinh khiết như thế.

Bịch.

Bịch.

Ba người lần nữa quỳ xuống đất, cùng nhau nói: “Tạ chủ nhân ban thưởng.”

Chương 1443: Đánh dấu Côn Bằng Tộc 2

“Đừng khách khí như vậy, đều đứng lên đi! Ba người các người xuống tu luyện, mau sớm củng cố tu vi của mình, ta sẽ ở lại Côn Bằng Tộc một thời gian, có gì cần thì đều có thể tới tìm ta.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, quay người nhìn ra ngoài Côn Bằng Tộc, phân thân loạn cổ xuất hiện phía sau lưng hắn như một hộ vệ trung thành bảo vệ hắn.

Mấy người Ninh Tuyền Cơ, Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Hi Khinh La xuất hiện, nhìn tình cảnh trước mắt, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ nghi hoặc.

Dựa theo tác phong làm việc của Diệp Trường Sinh, hắn hẳn là diệt tộc mới đúng, vì sao lại để cho Côn Bằng Tộc một con đường sống?

Đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Tướng công, bọn hắn...”

Diệp Trường Sinh: “Để lại một mạng cho bọn hắn, Côn Bằng Tộc từng là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, rất thích nơi này.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người lão giả: “Người tên gì, sau này người chính là tộc trưởng của Côn Bằng Tộc.”

Lão giả vô cùng ngoài ý muốn: “Bẩm chủ nhân, lão nô Mộc Thất An.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Chuẩn bị phòng, ta muốn tu luyện ở Côn Bằng Tộc.”

Mộc Thất An vội vàng nói: “Mời chủ nhân đi bên này.”

Thế hệ tu sĩ trẻ tuổi ở Côn Bằng Tộc, cho dù nam hay nữ thì tầm mắt đều rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lấp lánh sự ái mộ.

Điều này không có liên quan gì tới nhan sắc của Diệp Trường Sinh.

Đẹp trai hay không không quan trọng, chủ yếu là ưa thích kiếm tu.

Trong khi tiến lên,

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ: “Trụ sư ở nơi nào?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Đã khống chế, còn chưa chết, lúc nào cũng có thể thẩm vấn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không thẩm vấn, người giúp ta xem hắc đưa hổ đen bản nguyên đến nơi nào, thế lực sau lưng hắc là ai.”

Ninh Tuyền Cơ gật đầu, thân ảnh lóe lên tan biến trên vùng trời Côn Bằng Tộc.

Lúc này.

Hi Khinh La đột nhiên mở miệng nói: “Có phải người lập tức đột phá cấp Quy Khư không?”

Cấp Quy Khư, Hi cô nương có chút nhìn không nổi người nha.

Hi Khinh La nói: “Ta nói là cấp bậc thật sự, mà không phải sau khi sử dụng bí thuật.”

Diệp Trường Sinh nói: “Dưới cấp Thái Thủy Vương, ta cũng nghĩ như vậy.”

Hi Khinh La hoa dung thất sắc: “Cũng bởi vì bí thuật kia mà cấp bậc của người có thể biến đổi tùy ý sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không, không phải chỉ có cấp bậc có thể biến đổi tùy ý, bất kỳ nơi nào trên người ta cũng đều có thể biến đổi tùy ý.”

“Có thể lớn có thể nhỏ!”

Hi Khinh La không thể tin: “Lợi hại như vậy sao?”

“Chính xác rất lợi hại.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong rồi dừng một chút mới tiếp tục: “Đáng tiếc người mãi mãi sẽ không

biết được.”

Hi Kinh La nhìn bóng dáng Diệp Trường Sinh tiến lên, luôn có cảm giác là lạ, bỗng nhiên Tàng Thất xuất hiện ở bên cạnh: “Hi thí chủ, Diệp huynh rất xấu, tốt nhất người không cần để ý hần.”

“Ta không để ý tới hần, chẳng lẽ để ý người sao?” Hi Kinh La không vui: “Về sau người không cần quần lầy ta, ta không có hứng thú với hòa thượng.”

Tàng Thất bị tổn thương sâu sắc.

Yêu, không có.

“Hi thí chủ, bần tăng có thể bảo vệ người.”

Hi Kinh La nhìn Tàng Thất: “Người bảo vệ ta? Trước hết người vẫn nên bảo vệ tốt chính mình đi.”

Bóng dáng nàng xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Người có bí thuật nào có thể dạy ta không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không thể.”

Hi Kinh La nói: “Ta có thể dùng thần thông của phủ Hi Thần để đổi nha.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Bí thuật này không thích hợp cho nữ nhân tu luyện, bằng không người sẽ trở nên rất lớn.”

Hi Kinh La nhận ra tầm mắt của Diệp Trường Sinh: “Người, vô sỉ.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Tàng Thất đi qua nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Hi Kinh La: “Hi thí chủ, thì ra người thích nam nhân hử, bần tăng đã hiểu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người không biết yêu, tu Phật Pháp của người cho tốt đi, Phật duyên đến, cái gì cũng có.”

Tàng Thất gật đầu: “Diệp huynh, ta đã hiểu, nhưng vẫn có nghi

vấn nhỏ, người có thể giúp ta giải đáp không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người hỏi.”

Tàng Thất run lên: “Vì sao nữ thí chủ đều thích người, đừng nói cho bần tăng là bởi vì mị lực, ta không tin.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Bởi vì đủ mạnh, lớn.”

Tàng Thất lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta hoài nghi người đang lái sang chuyện khác, có thể do ta không có chứng cứ.

Người không ô, vậy thì khác cá ướp muối chỗ nào?

Sau khi bần tăng gặp được nàng mới biết được cái gì gọi là tình, cái gì gọi là... Yêu.

Đáng tiếc tất cả đều không thành công.

Từ đó về sau, bần tăng chỉ tu Phật Pháp, nhất định quán tâm vô thường.

Diệp Trường Sinh nói: “Bồ Đề vốn chẳng cây, gương sáng cũng chẳng đài, xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần, hòa thượng, mọi thứ cần phải nỗ lực!”

Nghe tiếng.

Tàng Thất run lên: “Diệp huynh, ta muốn xuống nghỉ ngơi.”

Nghỉ ngơi?

Tại sao phải nghỉ ngơi?

Cũng bởi vì không yêu nên người đã không có động lực rồi sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất rồi chậm rãi nói.

Chương 1444: Hóa thành Long Côn, đứng đầu vạn cổ

Tàng Thất lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Diệp huynh, người cũng biết một đường đi tới đây, bản tăng không phải đang tu luyện thì chính là tu luyện trên đường.”

"Những năm nay bản tăng đã trải qua những chuyện gì?"

"Kết quả một thân tu vi vẫn yếu như vậy, luôn nghĩ muốn đánh một chầu với người, nhưng như thế nào cũng không làm được."

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, mục tiêu của người không cần là ta, bằng không thì người sẽ mệt đến kiệt sức.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Mọi người đều biết ta là một người rất nhanh.”

“Nhất là về mặt tu luyện, người có thể để mục tiêu của mình thấp một chút, trước tiên hãy đột phá đến cấp Quy Khư.”

Tàng Thất: “...”

Bản tăng vẫn có suy nghĩ xuống nghỉ ngơi trước, để mình ngừng một chút.

Dục tốc bất đạt.

Nghỉ ngơi thích hợp một chút cũng có thể chứ.

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người định nghỉ ngơi bao lâu?”

Tàng Thất suy tư: “Nửa năm.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Nửa năm, đội sản xuất lừa cũng không dám nghỉ ngơi giống như người.”

"Người biết nửa năm có ý nghĩ thế nào không?"

Nói đến đây, hẩn chậm rãi đưa ray ra, lòng bàn tay xuất hiện một cuốn sách cũ: "Chớ nghỉ ngơi, cho người quyển sách tu luyện này."

Mắt Tàng Thất sáng lên, Diệp Trường Sinh cho sách cổ, vậy chắc chắn là đồ siêu tốt.

[Phật Pháp: Từ nhập môn đến tinh thông]

Nhìn sách cổ trong lòng bàn tay, Tàng Thất muốn cười khổ cũng không được, vốn tưởng rằng được cho sách chí cao vô thượng gì, trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại cho hẩn cuốn sách về Phật Pháp bình thường như thế.

Khi mới bắt đầu học hẩn đã học sách này rồi, chẳng lẽ hiện tại còn phải tiếp tục tu luyện sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, người hãy nghiên cứu sách Phật Pháp này một lần nữa, người sẽ có thu hoạch không tưởng tượng nổi."

Khuôn mặt Tàng Thất hiện lên vẻ nghi ngờ, đưa tay lật xem sách cổ trong tay, vẻ mặt lại trở nên hưng phấn.

Bản Phật Pháp này có ít đồ nha.

Trong đó có ghi chép về bảy môn đại thần học.

Hư ảo bản nguyên.

Phật phá Tam Sinh.

Đại Phạm Bàn Nhược.

Tâm dục vô ngân.

Tuế nguyệt chi đạo.

Thái Thượng Phật Kinh.

Phật bản thị đạo.

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàng Thất: "Ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi, có thể lập địa thành Phật hay không thì phải

hoàn toàn dựa vào giác ngộ của người.”

Tàng Thất gật đầu: “Diệp huynh, bản tăng đột nhiên lại yêu người.”

Diệp Trường Sinh nhận ra được tầm mắt của Tàng Thất: “Người muốn làm gì?”

Ngay sau đó, hắc vôi vàng đuổi theo Mộc Thất An.

Hòa thượng khùng bố, chớ tới.

Hắn luôn cảm thấy ánh mắt Tàng Thất nhìn hắn hơi là lạ.

Hi Khinh La thấy Diệp Trường Sinh đưa cho Tàng Thất Phật Pháp chí cao vô thượng thì trên mặt hiện lên một ít không vui.

Nàng chỉ muốn học tập bí thuật tăng cao tu vi của Diệp Trường Sinh nhưng nam nhân này thật sự quá keo kiệt.

Đi vào Côn Bằng Tộc.

Mộc Thất An vôi vàng cho người đi chuẩn bị phòng, tiên tổ từng nói Diệp Trường Sinh là chủ nhân của Côn Bằng Tộc, chỉ có đi theo hắn thì Côn Bằng Tộc mới trở lại đỉnh cao.

Lời của tiên tổ giống như thánh chỉ.

Mộc Thất An và người trong tộc đều ghi nhớ khắc sâu lời nói này trong tâm khảm, hiện tại trong lòng bọn họ, sự tồn tại của Diệp Trường Sinh như thần linh.

Vừa rồi Diệp Trường Sinh còn ban thưởng cho bọn hắn huyết mạch và bảo thuật cũng đã đủ chứng minh điều này.

Tinh huyết Côn Bằng.

Bảo thuật Côn Bằng.

Cho dù bên trong Côn Bằng Tộc cũng không có, Diệp Trường Sinh vung tay lên đã ban thưởng cho bọn họ, quả thực là hào phóng không giống bình thường.

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh đã giữ lại cho mình thần thông bản mệnh mạnh mẽ thật sự của Côn Bằng Tộc.

Về đến phòng, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng, ba giọt máu tinh khiết Côn Bằng xuất hiện trước mặt hắn, theo máu tiến vào cơ thể, sức mạnh mạnh mẽ từ trên người hắn phun ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn tiếp nhận truyền thừa thần thông bản mệnh của Côn Bằng Tộc, một sự đau đớn xé rách truyền đến khiến thân thể giống như lúc nào cũng có thể bị phá vỡ.

Hóa thân Côn Bằng?

Bịch.

Bóng dáng hắn biến mất ở trong phòng, lên như điều gặp gió, đi về phía cửa tiêu tiên khung.

Tinh huyết Côn Bằng bắt đầu dung hợp với Long Huyết trong cơ thể hắn, máu trong kinh mạch như nước sôi, vô cùng cuồng bạo, bá đạo.

Thân thể đạt đến cực hạn, lúc nào cũng có thể phá vỡ giới hạn.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có thể hóa thân Long Côn, có lập tức hóa hình hay không?]

Long Côn?

Còn mạnh hơn Côn Bằng sao?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, Long Côn chính là Thần Long và Côn Bằng dung hợp mà ra, chiếm lực đứng đầu vạn cổ.]

[Chủ nhân trước tiên hóa hình chẳng qua chỉ tương đương với chiến lực của Long Côn còn nhỏ, cấp bậc của chủ nhân không ngừng tăng lên thì sẽ có thu hoạch không thể tưởng tượng.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự trực tiếp hóa hình, một Long Côn nổi lên với gió, lên chín vạn dặm như điều gặp gió.

Trong sách có nói, Côn Bằng hóa mưa bay xuống trời, gió thổi chín

vạn dặm chấn động biển, vỗ lên mặt nước rộng bao la.

Chương 1445: Hóa thành Long Côn, đứng đầu vạn cổ 2

Trong “Tiêu Dao Du” có ghi lại “Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn to lớn không biết đến mấy ngàn dặm. Hóa làm chim tên là Bằng, lưng Bằng dài không biết ngần ngăm vạn dặm. Tức giận mà bay, cánh nó như đám mây che trời.”

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới linh ngộ thần thông bản mệnh của Côn Bằng Tộc thì chính mình là hóa thân thành Long Côn, đây chính là thần thú còn mạnh hơn Côn Bằng.

Cho dù là công kích hay phòng ngự thì đều là tồn tại mạnh mẽ nhất trong vũ trụ.

Hiện tại chỉ là Long Côn còn nhỏ mà đã có lực phá hoại như vậy sau khi hóa hình, người nó có khiến người khác sợ hãi không?

Giờ khắc này, tu sĩ Côn Bằng Tộc dưới sự dẫn dắt của Mộc Thất An đều đang đứng ngạo nghễ trên dãy núi, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn Long Côn chao liệng trên cửu thiên.

Bịch.

Bịch.

Mộc Thất An quỳ xuống.

Những người khác trong tộc cũng nhanh chóng quỳ xuống đất. Côn Bằng chính là tồn tại thần thánh nhất trong tộc bọn hắn nhưng đột nhiên lại xuất hiện ở đây, mọi người đều tưởng rằng tiên tổ phù hộ.

Bịch.

Diệp Trường Sinh lại hóa thành người, đứng trên đỉnh vạn mây, mọi người không dám tin vào hai mắt của mình.

Mộc Thất An điên cuồng nuốt nước miếng: “Diệp công tử, là Diệp công tử, hắn lại hóa thân thành thần thú Côn Bằng.”

“Diệp công tử là hi vọng của Côn Bằng Tộc chúng ta, chúng ta nhất định phải thể chết cũng theo.”

Trong hư không, Diệp Trường Sinh không biết suy nghĩ của nhóm người Mộc Thất An, vẫn đắm chìm trong sự vui sướng khi hóa thân thành Long Côn.

Sau khi cắn nuốt tinh huyết Côn Bằng, cấp bậc của hắn đã đột phá một bước nhỏ, thực lực lên đến cấp Quy Khư tầng thứ tám, lại có thêm phân thân loạn cổ, hóa thân Côn Bằng, dường như lại mạnh hơn một chút.

Trở lại Côn Bằng Tộc, hắn vừa mới tung bay nhảy xuống thì một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong viện, người tới không phải ai khác, chính là Hi Khinh La.

Sao nàng lại tới đây?

Vì một bí thuật mà đuổi theo không bỏ?

Nếu là bí thuật bình thường, nể mặt Hi Huyền, hắn sẽ không chút do dự truyền cho Hi Khinh La.

Cho dù Phần Huyết Cuồng Hóa hay Thần Ma Biến thì đều có yêu cầu với thân thể và huyết mạch, căn bản Hi Khinh La không thể tu luyện được.

Ánh mắt Hi Khinh La lấp lánh: “Người lại mạnh lên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hi cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Hi Khinh La nói: “Chính là chuyện bí thuật kia.”

Khát vọng, mong muốn.

Ánh mắt của nàng không lừa được người khác.

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị: “Hi cô nương, sao người lại cố chấp như thế? Bí thuật kia không thích hợp với người.”

“Ta thấy người sắp đột phá, vậy thì cho người bình linh dịch này, hẳn là có thể giúp người đột phá cấp bậc.”

Hi Khinh La thu hồi linh dịch, còn chưa kịp mở miệng thì Diệp Trường Sinh đã đi về phía Ninh Tuyền Cơ.

Ninh Tuyền Cơ xử lý Quý Cửu Giới chắc hẳn sẽ có ít tin tức có giá trị từ linh hồn hắn.

“Hổ đen bản nguyên không có trên người hắn mà ở Đại Thiên Thế Giới, Hỗn Độn Thư Viện.”

Hỗn Độn Thư Viện?

Thì ra thế lực sau lưng Quý Cửu Giới là Đại Thiên Vũ Trụ.

Muốn có được toàn bộ hổ đen bản nguyên thì phải đến Đại Thiên Vũ Trụ.

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Ninh Tuyền Cơ lại nói: “Bên trong linh hồn hắn, ngoại trừ Hỗn Độn Thư Viện ra thì còn có một thế lực khác, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ ra tay với người thôi.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Huyết Quỷ Tông, nghe tên đã thấy không giống tông môn nghiêm chỉnh gì.”

Hi Khinh La ở bên cạnh trầm giọng nói: “Huyết Quỷ Tông là một nhánh của Huyết Thần Điện ở Đại Thiên Vũ Trụ, tông môn này thu thập huyết mạch mạnh mẽ nhất trong vũ trụ, cho dù tu sĩ nhân loại hay là thần thú, hung thú, chỉ cần có huyết mạch mạnh mẽ thì ai đến bọn hắn cũng không từ chối.”

“Cuối cùng thì chiếm những huyết mạch này làm của riêng để tăng thực lực bản thân, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn ti tiện.”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút mới tiếp tục: “Ở Đại Thiên Thế Giới có bốn thế lực không nên trêu vào, Kiếm Điện, Thái Thượng Cung, Huyết Thần Điện và Mộ Thần Môn.”

“Hai thế lực đầu là vì mạnh mẽ, còn hai thế lực sau quá mức quý dị, một cái đoạt máu, một cái trộm mộ, đơn giản chính là người thần tức giận.”

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh xem như hiểu rõ vì sao Huyết Quỷ Tông sẽ tìm đến hắn, ai bảo hắn có huyết mạch mạnh mẽ.

Ưu tú luôn khiến người ta phiền não như vậy.

Ninh Tuyền Cơ lãnh đạm nói: “Ta xuống nghỉ ngơi trước, khi nào đi Đại Thiên Vũ Trụ thì nhớ cho người đến thông báo cho ta.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Nữ nhân này... Thật hiểu ta.”

Hi Khinh La nói: “Người muốn đi Đại Thiên Vũ Trụ?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thế giới bên ngoài tuyệt vời bao nhiêu, tiến vào dạo một vòng!”

Hi Khinh La lại nói: “Bây giờ người đi Đại Thiên Vũ Trụ thì còn quá sớm, quá nguy hiểm.”

“Không sợ nguy hiểm, không sợ đau.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đầu ta cứng, không có việc gì.”

“Ý ta đã quyết, không cần khuyên.”

...

Chương 1446: Đầu ta cứng, không có việc gì.

Chớp mắt mấy ngày đã qua.

Diệp Trường Sinh củng cố tu vi, quyết định trước khi đi thì đi xem Mộc Thất An một chút, định giao Côn Bằng Tộc lại cho hắn, cũng không thể nhờ vả không.

Sau khi rời phòng, Mộc Thất An dẫn theo một người trẻ tuổi xuất hiện ở trong viện thì chợt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, hai người vội vàng tiến lên nghênh đón.

Mộc Thất An khom người vái chào: “Chủ nhân dự định muốn rời đi sao?”

Có quyết định như vậy, các người đến đây là có chuyện gì?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, tầm mắt rơi vào trên người người trẻ tuổi, biết người này với Mộc Thất An có quan hệ mật thiết.

Mộc Thất An vội vàng nói: “Chủ nhân là hi vọng của Côn Bằng Tộc, còn xin chủ nhân có thể ban cho Tiểu Huyền một giọt tinh huyết Côn Bằng.”

“Người này vẫn luyện tu luyện chăm chỉ trong tộc, nhưng tư chất lại có chút khiếm khuyết nên con đường tu luyện không có thành tích gì, xin chủ nhân ban cho hắn một hồi cơ duyên.”

“Khí thể người trẻ tuổi không thể quá mạnh. Trên đời chưa bao giờ có chuyện một bước lên trời, căn cơ hắn không ổn, tâm cảnh khiếm khuyết, cho dù ta ban cho hắn một giọt tinh huyết Côn Bằng thì cũng không có tác dụng lớn với hắn. Mộc Tộc trưởng vẫn nên dẫn hắn trở về đi.”

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra được Mộc Huyền trước mắt tâm thuật bất chính, cho dù dạng người này cố gắng hơn nữa thì cũng không làm nên chuyện gì.

Cách cục và tâm cảnh đã xác định cuộc đời hần, không có hành động gì lớn.

Mộc Thất An khom người nói: “Chủ nhân, lão phu đường đột.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi gọi những người có tinh huyết Côn Bằng tới, ta có chuyện muốn nói.”

Mộc Thất An nhìn Mộc Huyền, hai người vội vàng rời khỏi viện nhỏ, qua một nén nhang, ba bóng người đã xuất hiện ở trong viện.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía người trẻ tuổi kia: “Người tên là gì?”

Người trẻ tuổi cung kính nói: “Hồi chủ nhân, ta gọi Mộc Thần.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người đi theo ta!”

Ngay sau đó.

Hần dẫn Mộc Thần biến mất không thấy.

Hai người tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh lại nói: “Sau này người hãy tu luyện ở đây, ta sẽ giúp người đạt tới cấp Quy Khư, về sau Côn Bằng Tộc sẽ giao cho người.”

“Người có thể dẫn Côn Bằng Tộc đi đến đỉnh cao không?”

Mộc Thần lắc đầu: “Chủ nhân, ta không muốn ở lại Côn Bằng Tộc.”

Diệp Trường Sinh hơi ngoài ý muốn: “Không ở lại Côn Bằng Tộc, vậy người định đi nơi nào?”

Bịch một tiếng, Mộc Thần đã quỳ xuống đất: “Ta muốn ở lại bên cạnh chủ nhân, mong người thành toàn.”

Nói đến đây, hần hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Ở lại Côn Bằng Tộc thì ta sẽ không có cách nào khiến mình thật sự trưởng thành, chỉ có ở bên cạnh chủ nhân thì mới có thể trở thành người giống như tiên tổ.”

"Người khăng định muốn ở lại bên cạnh ta?"

Diệp Trường Sinh nhìn Mộc Thần hỏi.

Mộc Thần gật đầu: "Khăng định."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho người năm năm, nếu người có thể dẫn Côn Bằng Tộc dừng chân ở Đại Thiên Thế Giới, ta sẽ đích thân tới cửa dẫn người rời đi."

"Người có thể không?"

"Có thể." Mộc Thần kích động không thôi, cảm giác máu trong cơ thể đều đang sôi trào, đừng nói năm năm, cho dù năm mươi năm thì hắn đều nguyện ý.

Diệp Trường Sinh gọi Diệp Thập Vạn: "Dẫn hắn xuống tu luyện."

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại thì bay xuống một tòa tiên cung.

Thái Sơ và An Lạc Nhi xuất hiện cách đó không xa, hai nàng không bế quan tu luyện mà ngồi ngay ngắn trong tiên cung.

Hơi thở như gió, tóc xanh tung bay.

Tầm mắt hai nàng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, từ từ đứng dậy đi về phía hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Thái Sơ: "Nương tử, người biết Mộc Cửu Thiên không?"

Thái Sơ nhẹ nhàng gật đầu: "Biết, hắn là người của Côn Bằng Tộc, vì sao đột nhiên tướng công lại hỏi về hắn?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chúng ta từng gặp một lần."

Vẻ mặt Thái Sơ thay đổi: "Vậy tướng công đã nhớ lại trận đại chiến kia rồi sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có, nhưng ta biết chiến trường cổ cấm kỵ và Quân Dịch An."

Chiến trường cổ cấm kỵ!

Thái Sơ rơi vào trong hồi ức, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy: “Trận đại chiến kia vẫn luôn ở trong đầu ta, nhưng lại mãi không thể ghép hình ảnh vào với nhau.”

Nghe tiếng, Diệp Trường Sinh biết tình huống của Thái Sơ giống hần, trí nhớ trong đầu hần còn thiếu một phần.

“Nường tử, nghĩ không ra thì đừng cố, không sớm thì muộn chúng ta sẽ lại tiến vào chiến trường cổ cấm kỵ, đến lúc đó sẽ biết được tất cả.”

“Đi, ta dẫn hai người đi tu luyện.”

Không biết vì sao, từ sau khi có thể hóa thân thành Long Côn, Diệp Trường Sinh phát hiện hần luôn nghĩ đến việc luyện võ công.

Kỳ lạ.

Thật sự quá kỳ lạ.

...

Mặt trời lên cao.

Ánh nắng chiếu lên cửa sổ rơi trên mặt đất, Diệp Trường Sinh từ trong tiên cung đi ra, cả người tinh thần tỏa sáng, vui vẻ đầy mặt, không có một sự mỗi mệt nào.

Thường nói: Từ xưa hào kiệt yêu núi cao, không thấy tiếng ngựa đạp đồng bằng.

Chương 1447: Hóa thân Long Côn, ta nuốt...

Câu này không sai chút nào.

Núi cao.

Thật là thơm.

Ngay sau đó, thân ảnh hắc xuất hiện bên cạnh Niết Bàn Thăng Huyết Trì, thấy Mộc Thần đang tăng huyết mạch trong Thăng Huyết Trì, nhìn dáng vẻ này là biết Diệp Thập Vạn cho Mộc Thần cái đầu rồng, tất cả mọi chuyện trong Thần Cung đều được hắc xử lý rõ ràng.

Diệp Thập Vạn nói: “Thiếu chủ, tiểu tử này có tiềm lực, có nghị lực, là một hạt giống tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy thì hãy bồi dưỡng thật tốt.”

Mấy ngày kế tiếp, Mộc Thần một mực tu luyện trong Thần Cung, tu vi của hắc tăng lên rất nhanh, nhưng vẫn cách cấp Quy Khử một khoảng không nhỏ.

Diệp Trường Sinh để lại cho hắc một ít Trụ Hà thần thủy: “Trong khoảng thời gian này, thân thể và huyết mạch ngươi chiếm được đều tăng lên rất nhanh, tương lai cấp bậc sẽ nước chảy thành sông, không cần nóng vội, như vậy sẽ dễ dàng tổn thương thân thể.”

“Đi, rời khỏi nơi này trước!”

Ba người rời khỏi Thần Cung, xuất hiện trong Côn Bằng Tộc, trong không khí quanh quần mùi máu tươi nồng đậm.

Diệp Trường Sinh biến sắc: “Huyết Quỷ Tông?”

Ngay sau đó, biển máu trên hư không sôi trào, che khuất bầu trời, giống như từng con rồng máu tàn phá bừa bãi.

“Huyết Quỷ Tông tới, lại có chuyện làm rồi.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, một bóng dáng xinh đẹp đi tới bên cạnh hắn, Ninh Tuyền Cơ nói: “Có người Côn Bằng Tộc cầu kết với Huyết Quỷ Tông, nơi này đã bị Huyết Quỷ Tông bố trí đại trận khát máu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đại trận khát máu rất lợi hại sao?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Có đại trận khát máu tồn tại, thực lực của Huyết Quỷ Tông sẽ tăng lên trên diện rộng.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy người nói nếu Huyết Quỷ Tông có máu tắm bổ, bọn hắn sẽ biến thành cái gì?”

Ninh Tuyền Cơ không hiểu: “Thành cái gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ma quỷ!”

Biển máu che trời, khuếch tán vô tận.

Sóng to gió lớn điên cuồng tàn phá bờ bãi.

Ban đầu còn định dùng sóng cả mạnh mẽ nhưng hôm nay thấy từ này lại không nghĩ tới biển rộng.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn đại trận trên hư không: “Rất dọa người.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Huyết Quỷ Tông có chuẩn bị mà đến, có muốn ta ra tay trấn áp bọn họ hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao lúc trước người không trực tiếp ra tay mà phải chờ ta xuất hiện?”

“Hành động tranh công này của người thật đáng nghi!”

Ninh Tuyền Cơ: “...”

Tranh công.

Vì sao bỗng nhiên nàng muốn đánh người như vậy chứ?

Côn Bằng Tộc có gian tế, nếu không phải vì người bắt được người

này, người sẽ không thể xem được tình cảnh như bây giờ.

Ngay cả cơ hội để Huyết Quỷ Tông bày trận cũng không có.

“Về sau sẽ còn gặp tình huống như vậy, không cần hỏi ta, trực tiếp ra tay là được.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Nữ nhân cũng cần tâm ngoan thủ lạt.”

Nói đến đây, hắn bay lên trời, xuất hiện trong đại trận khát máu: “Huyết Quỷ Tông, các người còn không ra tay?”

Bịch.

Bịch.

Ba bóng người từ trong đại trận bay ra, bóng hình xinh đẹp đứng lơ lửng giữa không trung, uy áp mạnh mẽ bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Huyết Quỷ Tông chỉ có nữ tử sao?

Ba người này đều mặc quần áo màu đỏ, thân thể được phác họa đến vô cùng nóng bỏng, yêu dã.

Không thể không nói, người đến tuổi này đều tràn đầy vẻ thành thực.

Cũng chính là thời điểm chất lỏng béo khỏe nhất.

Vô cùng ngoan, không thể không nể, không đúng, không thể không giết.

Ánh mắt Thánh nữ Huyết Quỷ Tông – Nhan Bích La lấp lánh, đánh giá Diệp Trường Sinh trước mắt, hiển nhiên là bị vẻ ngoài của hắn hấp dẫn.

Thời đại này còn có thiếu niên tuấn tú như vậy, nhất định phải làm hắn, không đúng, nhất định phải đạt được hắn.

Nhan Bích La lạnh nhạt nói: “Diệp Trường Sinh là kẻ địch của

Huyết Quỷ Tông, kết quả của người sẽ rất thảm.”

“Cân nhắc ở lại bên cạnh ta, người có thể không cần phấn đấu nhiều năm.”

Lão bà vô sỉ.

Nhờ hắc có tâm chí kiên định không thì suất chút nữa đã bị sắc đẹp lừa gạt.

Đừng nhìn người này còn trẻ, thật ra vô cùng già.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhan Bích La: “Chỉ bằng người mà muốn cật của con gà, đừng có mơ.”

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Nhan Bích La, người tới không phải ai khác, chính là Mộc Huyền. Hắc ta nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt đều tràn đầy ngọn lửa tức giận.

Mộc Huyền nói: “Nhan Thánh nữ, Diệp Trường Sinh có thể hóa thân Côn Bằng, lại có được huyết mạch thuần túy nhất của Côn Bằng, nếu giết hắc lấy máu, Thánh nữ đại nhân sẽ có thu hoạch to lớn.”

Nhan Bích La liếc mắt nhìn Mộc Huyền, khi Diệp Trường Sinh còn chưa xuất hiện, nàng ta nhìn Mộc Huyền tuổi trẻ có sức sống, nhưng hiện tại nàng ta chỉ muốn đạt được Diệp Trường Sinh.

Dù sao nhan sắc đã quyết định thắng thua, Mộc Huyền trực tiếp bị nghiền ép.

“Mộc Huyền, người yên tâm, đã đồng ý cho người Côn Bằng tinh huyết, ta sẽ làm.”

Mộc Huyền run lên, thấy Nhan Bích La có chút si mê nhìn Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt hắc ta đã lên cơn giận dữ.

Ban đầu Nhan Bích La còn gọi hắc ta là Tiểu Huyền Huyền, cũng bởi vì Diệp Trường Sinh xuất hiện mà trong nháy mắt hắc ta đã bị thất sủng.

Chương 1448: Hóa thân Long Côn, ta nuốt... 2

Tên Diệp Trường Sinh này thật sự là quá khinh người.

Dáng dấp đẹp trai thì có thể hung hăng cần quấy sao?

Cho dù hắn ta hận đến nghiến răng nghiến lợi thì cũng không có cách nào, ai bảo hắn ta đánh không lại Diệp Trường Sinh.

Nhan Bích La lại nói: "Diệp Trường Sinh, ta thật sự không muốn ra tay với người, tại sao phải chấp mê bất ngộ?"

Trong giọng nói đều đầy sự trù mẫn, đơn giản Diệp Trường Sinh là nam nhân mà nàng ta muốn.

Càng nhìn càng thích.

Càng nhìn càng muốn đánh ngã hắn.

Nàng ta chính là như vậy, với đồ vật và người mà mình thích cho tới bây giờ sẽ không giữ lại bất cứ điều gì.

Trần trụi.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt nhìn đại trận khát máu bao phủ trên hư không: "Người ý vào đại trận này sao?"

Xùy.

Ánh kiếm xé rách hư không.

Một kiếm mở trở, đại trận bị chôn vùi, bị ánh kiếm chia làm hai.

Đại trận hồng ròi.

Mong muốn cắn nuốt huyết mạch để nâng cao thực lực của mình đã không còn hi vọng rồi.

Chỉ như vậy?

Mà các người cũng muốn giết ta?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Nhan Bích La và Mộc Huyền nhận ra được nguy hiểm, quay đầu nhìn lại phía sau, bóng lớn che trời đã bao trùm bọn hắn.

Diệp Trường Sinh đi ra từ trong bóng lớn, trong nháy mắt, trong mắt bọn hắn tràn ngập chấn động, hoảng sợ, mờ mịt, cảm xúc vô cùng phức tạp.

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện hai Diệp Trường Sinh?

Mộc Huyền không tin vào hai mắt của mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh đang đứng ở ngay phía trước.

Sau khi liên tục xác định lại, hắn ta kêu thảm một tiếng, có quỷ!

Xù.

Một kiếm mở trời từ trên cao hạ xuống.

Mộc Huyền hoảng sợ vạn phần, cố gắng thoát khỏi ánh kiếm vì nó không công kích hắn ta.

Bịch.

Nhan Bích La hóa thành một đoàn sương mù, tan biến dưới ánh kiếm nhưng Mộc Huyền thì không có may mắn như vậy.

Kiếm khí khuấy động tràn ngập trong không trung.

Đối mặt với ánh kiếm này, căn bản hắn ta không thể né tránh.

Ánh kiếm tiêu tán, Mộc Huyền cũng không thấy đâu.

Khụ khụ.

Tiếng ho nhẹ truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện Nhan Bích La xuất hiện cách đó không xa, trên người nàng ta đầy vết kiếm, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Chật vật đến cực điểm.

Người lại còn sống.

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Dưới một kiếm của hắn thế mà còn thoi thóp được: “Ta phải nghiêm túc.”

Nhan Bích La vội vàng nói: “Huyết Quỷ Vệ kết trận, chém giết Diệp Trường Sinh.”

Vốn định giữ lại một mạng của Diệp Trường Sinh nhưng hắn lại khiến mình bị thương nặng như vậy, nếu vừa rồi mình không sử dụng bí thuật của Huyết Quỷ Tông thì đã chết dưới ánh kiếm rồi.

Không thể ý vào việc ta thích người mà người có thể đánh ta đến chết.

Bích.

Bích.

Bóng dáng Huyết Quỷ Vệ di chuyển, tốc độ vô cùng nhanh, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Ba người Ninh Tuyền Cơ, Hi Khinh La, Diệp Thập Vạn ngăn Huyết Quỷ Vệ trước mắt lại, Diệp Thập Vạn nói: “Thiếu chủ chớ động, giao cho chúng ta.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Muốn ra tay một lần mà cũng khó như vậy?

Thần thức hắn bao phủ trên vùng trời Côn Bằng Tộc, thân ảnh lóe lên, bay thẳng lên đỉnh Cửu Tiêu.

Không biết bao lâu, bên trong hư không vô tận, Diệp Trường Sinh ngừng lại: “Ra đi!”

Một nam tử mặc áo đỏ đi ra từ hư không: “Thần hồn thật mạnh mẽ, cách xa như vậy mà người có thể nhận ra được sự tồn tại của ta.”

Người của Huyết Quỷ Tông.

Tại sao phải trêu chọc ta, ngại sống lâu sao?

Nam tử áo đỏ híp mắt lại: “Nơi nào có huyết mạch mạnh mẽ, nơi đó có Huyết Quỷ Tông.”

“Muốn trách thì phải trách huyết mạch của người quá mạnh.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Ý người là huyết mạch của ta quá mạnh là sai sao?”

Nam tử áo đỏ gật đầu: “Người không xứng có được huyết mạch này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Huyết Quỷ Tông các người không khỏi quá bá đạo.”

Nam tử áo đỏ nói: “Từ xưa đến nay Huyết Quỷ Tông đều làm việc như thế, người có thể không phục, nhưng người phải chết.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Không biết các hạ có thể để lại tên để ta chết được nhắm mắt không?”

“Thỏa mãn người.” Về mặt nam tử áo hồng hồ hững: “Tông chủ Huyết Quỷ Tông – Huyết Cô Mộc.”

“Được, ta biết rồi, người đi đi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Về mặt Huyết Cô Mộc ngậy ra, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta là tới giết người.

Ta tới giết người, không biết sao?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Trở về Huyết Quỷ Tông chờ đi, rất nhanh ta sẽ tới diệt tông.”

Diệt tông?

Huyết Cô Mộc lạnh nhạt nói: “Diệp Trường Sinh, sợ là người không rõ tình cảnh của mình rồi, ta giết người là việc dễ như trở bàn tay.”

“Đều đi ra đi!”

Ra lệnh một tiếng, trăm bóng người xuất hiện bao vây Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Đây chính là cường giả của Huyết Quỷ Tông các người sao? Tới hết rồi đúng không?"

Huyết Cô Mộc nói: “Thế nào, sợ sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười: “Sợ hãi, không có, nếu các người đã tới rồi thì ta đỡ phải đi một chuyến đến Huyết Quỷ Tông.”

Chương 1449: Thời đại này thật không biết xấu hổ, còn không cho phép nói

Ngay sau đó.

Thân ảnh hần lóe lên, hóa thân thành Long Côn bay lượn quanh đỉnh Cửu Thiên, nhìn xuống phía dưới, trăm bóng người nhỏ bé như sâu kiến.

"Ta nuốt..."

Cái quỷ gì đây?

Diệp Trường Sinh là hung thú sao?

Huyết Cô Mộc nhìn Long Côn che khuất bầu trời, đầu óc đều ngừng hoạt động.

Hóa thân Côn Bằng.

Từ trước đến nay chưa có ai.

Cho tới bây giờ hần ta cũng chưa từng nghe nói Côn Bằng Tộc có người có thể hóa thân Côn Bằng.

Chủ yếu là hần ta nhận được tin tức Diệp Trường Sinh là một kiếm tu nghiêm chỉnh, nhưng sao hần có thể biến thân chứ?

Kiểm tu này không đứng đắn.

Trăm người hoảng hốt, thân ảnh run run, cả đám đều hóa đá.

Ngay cả dũng khí ra tay cũng không có.

Ngang.

Ngang.

Rỗng to chấn động Cửu Tiêu, không gian lau động nghiêng nát.

Long Côn đáp xuống căn trời nuốt đất, trực tiếp hút toàn bộ bọn

hắn vào trong miệng.

Con mẹ nó!

Miệng Long Côn giống như một vực sâu vô tận, trăm người Huyết Cô Mộc rơi xuống, gãy dựa, gào thét, kêu rên.

Nghiệp chướng.

Rốt cuộc bọn hắn trêu chọc gì vậy?

Giờ khắc này, cuối cùng bọn hắn đã hiểu rõ một đạo lý, thời đại này nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được tin tức của bất cứ ai.

Đã nói là kiếm tu, lại biến thành Côn Bằng đáng sợ như vậy.

Bọn hắn bị chết oan.

Bọn hắn bị chết thảm.

Diệp Trường Sinh chao liệng trên cửu thiên, xuyên qua vạn biển mây, ngay khi trăm người vào thì bụng hắn lại có cảm giác.

Bịch.

Hắn biến lại thành người, đứng ở hư không vô tận, phát hiện bên trong đan điền xuất hiện một trăm vòng xoáy linh khí.

Thú vị.

Chính mình cắn nuốt trăm tên tu sĩ, sau khi vào cơ thể lại hóa thành vòng xoáy linh khí trong nháy mắt, những linh khí này có thể tăng cao tu vi.

Dường như hắn lại phát hiện một phương pháp tăng tu vi.

Thì ra đây mới là phương pháp sử dụng Long Côn chính xác.

Diệp Trường Sinh ngồi khoanh chân bắt đầu luyện hóa trăm vòng xoáy trong cơ thể, dưới sự dẫn dắt của khí Hồng môn, vòng xoáy linh khí hợp hai thành một.

Linh khí hùng hồn cuộn cuộn tràn ngập trong cơ thể hắn, cấp bậc từ Quy Khư cao nhất trực tiếp đột phá đến Thái Thủy tầng thứ hai.

Mặc dù chỉ tăng lên hai cấp bậc nhỏ nhưng Diệp Trường Sinh đã vô cùng vô cùng vô cùng hài lòng.

Tùy tiện cắn nuốt trăm người đã có thể tăng hai cấp bậc nhỏ, vậy nếu cắn nuốt ngàn người, vạn người thì sao?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, không nên dùng phương pháp này, sẽ dễ ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của người.]

Diệp Trường Sinh nói: [Người lại biết.]

Hệ thống nói: [Ta còn biết rất nhiều, biết chủ nhân rất yếu còn tự xưng là vô địch, một chút mặt mũi cũng không cần.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, người tốt nhất đừng đắc ý, cẩn thận không ta giết người.]

Giết hệ thống tế trời, pháp lực vô biên.

Hệ thống: [...]

Thời đại này thật không biết xấu hổ, còn không cho phép nói.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện trên Côn Bằng Tộc, lúc này đại chiến đã kết thúc.

Mọi người Côn Bằng Tộc thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện thì vội vàng bao vây tiến lên, dồn dập quỳ xuống đất thi lễ, Mộc Thất An trầm giọng nói: “Đa tạ chủ nhân ra tay giúp Côn Bằng Tộc ta tránh thoát kiếp nạn này.”

Diệp Trường Sinh hơi hơi đưa tay, Mộc Thất An lơ lửng trong không trung: “Mộc Huyền cầu kết với Huyết Quỷ Tông, đừng nói với ta là người không biết rõ tình hình.”

“Làm người phải biết thỏa mãn, tự gây nghiệt, không thể sống.”

Mộc Thất An còn muốn mở miệng nói rõ lý do, đáng tiếc căn bản

Diệp Trường Sinh cũng không cho hấn cơ hội, thân thể bị nghiền nát, trực tiếp hóa thành một dòng máu.

Làm người của Côn Bằng Tộc, quan trọng nhất là trung thành, ai dám phản bội thì sẽ có kết cục như hấn.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, tầm mắt rời vào trên người Mộc Thần: “Từ giờ phút này, Mộc Thần sẽ là Tộc trưởng của Côn Bằng Tộc.”

"Nơi này có ba giọt Côn Bằng tinh huyết, ba bảo thuật Côn Bằng, về sau người giữ ở bên người tu luyện, dùng để bồi dưỡng đệ tử trong tộc.”

Mộc Thần khom lưng vái chào, hai tay hướng lên: "Đa tạ chủ nhân ban thưởng.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta muốn rời đi, người theo ta đi một đoạn!”

Mọi người Côn Bằng Tộc quỳ trên mặt đất, tầm mắt nhìn về phía Mộc Thần, chỉ thấy hấn đi theo bên người Diệp Trường Sinh, đi tới chân trời vô tận.

Trong khi tiến lên.

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một viên linh giới: “Người hãy giữ miếng linh giới này lại bên người, đừng quên ước định của chúng ta, ta sẽ chờ người ở Đại Thiên Vũ Trụ.”

Mộc Thần nói: “Chủ nhân yên tâm, năm năm sau ta nhất định sẽ làm được!”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: “Chờ người.”

Hấn tiêu sái rời đi.

...

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, hai bên lần

lượt là ba người Diệp Thập Vạn, Ninh Tuyền Cơ, Hi Khinh La.

Ninh Tuyền Cơ mở lời nói: “Muốn đi Đại Thiên Vũ Trụ, vẫn nên đi Huyết Quỷ Tông trước.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đại Thiên Vũ Trụ, ta đã diệt Huyết Quỷ Tông.”

Chương 1450: Thời đại này thật không biết xấu hổ, còn không cho phép nói 2

Ninh Tuyền Cơ không có chút nào ngoài ý muốn: “Khó trách trên người người có mùi của bọn họ, rất khó ngửi.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Mùi gì?

Nàng cũng có thể ngửi được sao?

Ninh Tuyền Cơ lại nói: “Ta đi bế quan.”

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt nàng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Không định để ta tiến vào Thần Cung sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thực lực bây giờ của ngươi còn cần tu luyện trong Thần Cung sao?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Ai mà chẳng thích hoàn cảnh tu luyện tốt chứ?”

Không biết xấu hổ.

Nhìn Ninh Tuyền Cơ tiến vào Thần Cung, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hi Khinh La: “Người không đi tu luyện sao?”

“Không cần.” Hi Khinh La lắc đầu: “Cái này cho ngươi.”

Diệp Trường Sinh nhìn huyền thạch mà nàng đưa tới: “Vật gì đây, nếu là tín vật đính ước thì ta không thể nhận.”

Hi Khinh La: “...”

Ngươi cũng quá tự luyện.

Tổ gia gia ta nói, nếu như ngươi quyết định đến Đại Thiên Vũ Trụ thì để ta đưa ngươi miếng huyền thạch này.

Xem ra người khẳng khăng muốn đi Đại Thiên Vũ Trụ.

Diệp Trường Sinh nhận huyền thạch, thân ảnh lóe lên, tan biến trên boong thuyền, khi xuất hiện lại thì đi vào đỉnh lầu các, nhẹ nhàng bóp nát huyền thạch.

Phanh.

Một bức tranh xuất hiện ở trước mặt hắn, người trong bức họa chính là Hi Huyền.

Huyền thạch này có chút thú vị.

Giống với một đoạn phim mà Hi Huyền ghi chép cho hắn.

Hi Huyền trong hình nhắc nhở hắn, nếu không đi đến cấp Thiên Mệnh thì tốt nhất đừng đến Đại Thiên Thế Giới.

Mặt khác nói cho hắn biết Cửu Tinh Vũ Trụ sẽ cử hành một thịnh hội vũ trụ, hi vọng hắn có thể lấy được vị trí đầu tiên trong thịnh hội vũ trụ này.

Lấy được vị trí đầu tiên.

Nghe giống như hết sức thú vị.

Hắn không thể bỏ qua chuyện náo nhiệt như vậy.

Cần bản không phải vì Hi Huyền tặng ban thưởng, chỉ đơn giản là muốn tham gia thịnh hội để có nhiều bằng hữu hơn.

Hắn chỉ có một yêu cầu khi kết giao bằng hữu, khen ta, liêu mạng khen.

Diệp Trường Sinh trở lại boong thuyền, quay đầu nhìn về phía Hi Khinh La: “Người biết thịnh hội Cửu Tinh Vũ Trụ là gì không?”

Hi Khinh La nói: “Người nói là đại hội vũ trụ đạo thống?”

Diệp Trường Sinh nói: “Có phải là đại hội tỷ thí hay không?”

Hi Khinh La gật đầu: “Đúng vậy, người muốn tham gia sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta ưu tú như vậy, nếu tham gia sẽ khiến thịnh hội này lu mờ ảm đạm.”

Hi Khinh La: “...”

Nói với người như vậy đi, yêu cầu dự thi đại hội vũ trụ đạo thống cực kỳ hà khắc, trừ cái đó ra, nếu có thể đạt được vị trí đầu tiên của đại hội vũ trụ đạo thống sẽ tương đương với có được nước cờ đầu đến Đại Thiên Vũ Trụ.

Đương nhiên, người cũng có thể trực tiếp đến Đại Thiên Vũ Trụ, tựa như người là đệ tử Kiếm Điện, sau lưng có Kiếm Điện, nghe qua vô cùng lợi hại.

Một khi người tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ mà bị bại lộ thân phận đệ tử Kiếm Điện của mình thì sẽ không ngừng có kiếm tu tìm người khiêu chiến.

Chính là sinh tử chiến.

Người còn không thể từ chối, đây là quy củ của Đại Thiên Vũ Trụ.

Thế nhưng nếu người có được một lệnh bài của đại hội đạo thống, sau khi tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ, sẽ có rất nhiều thế lực ném cành ô liu ra cho người.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Có người đạt được vị trí thứ nhất toàn hạng mục không?”

Hi Khinh La biến sắc: “Toàn chức chi vương? Cho đến tận hôm nay, đại hội vũ trụ đạo thống chỉ có một toàn chức chi vương, nhưng đó là chuyện đã rất lâu rồi.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Không có việc gì, rất nhanh sẽ có người thứ hai.”

Boong thuyền.

Hi Khinh La lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, người sau nói: “Sao, người đang hoài nghi ta?”

“Ta không nghi ngờ người!” Hi Khinh La lạnh nhạt nói: “Bởi vì

người có thể đứng đầu toàn mục.”

Nói đến đây, nàng hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Người đã dự định muốn tham gia đại hội vũ trụ đạo thống, vậy thì để ta nói quy củ cho người biết đi!”

Đầu tiên, muốn tham gia đại hội vũ trụ đạo thống, người nhất định phải đến từ một tông môn.

Thứ hai, cấp bậc của người dự thi nhất định phải đạt đến Thái Thủy Vương là cấp bậc thật sự mà không phải sử dụng bí thuật cường ép tăng cấp bậc.

Cuối cùng, người dự thi phải được đại hội vũ trụ đạo thống ban phát đạo thống lệnh.

Trước mắt ba yêu cầu này, một cái người cũng không có.

Diệp Trường Sinh gật đầu, yêu cầu thứ nhất và thứ hai với hắn cũng không phải rất khó, nhưng cái cuối cùng là đạo thống lệnh kia thì làm sao mới đạt được?

Hi Khinh La lại nói: “Người không cần lo lắng đạo thống lệnh, chờ người đến Thái Thủy Vương là có thể tham gia khảo thí do Vũ Trụ Đạo Thống Phủ tổ chức, thông qua khảo thí thì người có thể có đạo thống lệnh.”

Thì ra là thế.

Vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Việc cấp bách bây giờ là tăng cấp bậc.

Hiện tại hắn là Thái Thủy tầng thứ hai, cách Thái Thủy Vương còn một đoạn.

Diệp Trường Sinh nói: "Trong huyền thạch, Hi Huyền có nói đạt được vị trí đầu của toàn bộ hạng mục thì có thể tiến vào không gian vũ trụ đại đạo, đúng chứ?"

Chương 1451: Không dám nỗ lực, sợ người tự ti

Hi Khinh La gật đầu: “Đúng là như thế.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người biết nơi nào trong vũ trụ có khí đen tử vong không?”

Hi Khinh La lắc đầu: “Không biết.”

Diệp Trường Sinh tiếp tục hỏi: “Vậy người biết nơi nào có thể nâng tốc độ tăng cao cấp bậc không?”

Cái này thì ta biết một chỗ.

Có điều thật sự quá hung hiểm, sợ người tiến vào sẽ gặp nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh nói: “Nói đi, nơi nào?”

Hi Khinh La nói: “Bát Tinh Vũ Trụ, Tử Vong Trụ Đình, gia nhập nơi đó đi lịch luyện với bọn hắn, hành tẩu ở vô tận tinh vực.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Ta không thích phương thức tu luyện này, tăng lên quá chậm, ta thích tốc độ cao.”

Tốc độ cao?

Chân mày Hi Khinh La cau lại: “Người nghĩ gì vậy? Không muốn nỗ lực còn muốn tăng cấp bậc, làm sao có thể?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không dám nỗ lực, sợ người tự ti.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Xem ra người cũng không hiểu vũ trụ nhiều, ta vẫn nên đi hỏi người khác thì hơn.”

“Chờ một chút!” Hi Khinh La trầm giọng nói: “Có một chỗ có thể tăng cao tu vi nhanh chóng, người dám đi không?”

Diệp Trường Sinh cười không nói, ở vũ trụ này không có nơi nào

mà hần không dám đi, chỉ có hần có nguyện ý đi hay không thôi.

[Chủ nhân có thể dừng lại bệnh giả vờ trâu bò hay không? Người đi Đại Thiên Vũ Trụ sao, người đi bên ngoài cấm địa sao, người đi thời không hư vô sao?]

Âm thanh của hệ thống truyền đến.

Diệp Trường Sinh nói: [Không phải bức ta giết người tế trời chứ?]

Hệ thống: [Người trâu, yếu như vậy còn cảm thấy mình rất mạnh, hệ thống ta ưu tú như vậy làm sao lại có dạng chủ nhân bày đặt như người chứ.]

[Thật mất mặt.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Da hệ thống càng ngày càng ngứa, thiếu đánh!

Hi Khinh La nói: “Thượng Cổ Linh Quật, đi chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Dẫn đường!”

Hi Khinh La lại nói: “Thượng Cổ Linh Quật ở bên ngoài Cửu Tinh Vũ Trụ, chúng ta cũng cần một thời gian mới đến được đó, trong khi đó thì người hãy tranh thủ nâng cao tu vi đi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, tan biết trên boong thuyền, khi xuất hiện lần nữa đã đi vào tầng cao nhất của thần tháp Tử Dương.

Một mình lẳng lặng ngồi đó hóng gió bên bờ sông.

“Lão ca, có chuyện phiền lòng sao?” Giọng nói của Trụ Nhất truyền đến từ phía sau, Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại: “Người không phải bế quan sao?”

Bế quan, xuất quan.

Một cấp bậc mà thôi.

Trụ Nhất nhìn Trụ Hà bình tĩnh trước mắt: “Ca, người có chuyện gì phiền não thì hãy nói cho ta biết.”

“Cái khác thì ta có thể không được, nhưng hóa giải phiền não thì đứng thứ nhất đó!”

Diệp Trường Sinh nói: “Cũng không có phiền não gì, chỉ đang nghĩ đến việc tăng cấp bậc.”

Trụ Nhất kinh ngạc nói: “Tăng cấp bậc? Ta chỉ muốn nói đại ca thật vể vời thêm chuyện, cho tới bây giờ cấp bậc cũng không phải nhìn tiêu chuẩn người mạnh hay yếu. Lại nói bây giờ chúng ta đang ở bên bờ sông, đại ca muốn tăng cấp bậc còn không phải đơn giản sao?”

Nói đến đây, hắn trực tiếp lôi kéo Diệp Trường Sinh nhảy vào trong Trụ Hà: “Đại ca, chắc người không biết dưới đây Trụ Hà là gì, ta dẫn người đi dạo.”

Hai người xuống đáy sông, một đường đi xuống dưới, đột nhiên vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, Diệp Trường Sinh biến sắc, vòng xoáy dưới đáy sông mạnh mẽ như thế nhưng mặt sông lại bình tĩnh như gương, thật sự là kỳ lạ.

“Trụ Nhất, người từng vào vòng xoáy này rồi sao?”

Trụ Nhất gật đầu một cái: “Đương nhiên, không có việc gì nên vào chơi, có thể lướt sóng, siêu cấp thoải mái.”

Bịch.

Bịch.

Hai người đâm đầu vào trong vòng xoáy, Diệp Trường Sinh bị mạnh mẽ cắn nuốt, bị dòng nước chảy xiết bao vây, giống như đáy sông đang thầm nói.

Đến cùng đến nơi nào thì hắn cũng không biết.

Trụ Nhất một bên thì chơi đến hưng phấn, chạy tới chạy lui trong dòng sông, dường như không bị bất cứ thứ gì trói buộc.

Rất nhanh.

Dòng sông chậm lại, hai người xuất hiện trong một không gian kỳ

dị, Diệp Trường Sinh tập trung ngừng lại, có vô vàn sách cổ.

Trừ cái đó ra còn có vô số đan dược, phù văn, thần binh, đạo triện, thần văn.

Rốt cuộc đây là đâu?

Trụ Nhất nói: “Đại ca, những thứ kia cũng không tệ, người có thể tùy tiện sử dụng, tăng cao tu vi còn không phải chuyện đơn giản sao?”

Diệp Trường Sinh không gấp gáp tăng cao tu vi mà quan sát tòa không gian trước mắt này, hắn phát hiện toàn không gian trước mắt này không chỉ có một tầng này.

Nếu tới rồi thì dứt khoát tìm hiểu ngọn ngành.

Xem đến cùng không gian thần bí này là nơi nào, tại sao lại xuất hiện dưới đây Trụ Hà?

Nơi bí ẩn không biết luôn hấp dẫn người ta nhất.

Thăm dò, thăm dò, lại thăm dò sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người.

Nếu người khác tới chỗ này cũng sẽ điên cuồng.

Dù sao cũng không có nhiều người bình tĩnh giống Diệp Trường Sinh khi đối mặt với nhiều chỉ bảo như vậy.

Tâm lý với tố chất thật ra cũng chẳng liên quan gì.

Bởi vì trong không gian thần bí chỉ có một mình hắn, không tranh không đoạt, cần gì phải gấp gáp?

Chương 1452: Thư viện của Vũ Trụ Cấm Viện

Cho dù Trụ Nhất hay hắc cũng không có bất cứ suy nghĩ gì với chí bảo, vô vàn sách cổ, còn không bằng mạch nước ngầm ở dưới đáy sông.

Không có chuyện còn có thể hùng hực sóng.

Diệp Trường Sinh đi dọc theo giá sách cao ngất, một đường đi thẳng về phía trước, đến phần cuối hành lang uốn lượn quả nhiên còn có một cánh cửa.

Dời bước tiến lên, hắc đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa sắt ra.

Kéo kẹt.

Tiếng vang truyền ra, cửa sắt từ từ mở ra.

Cửa sắt này rất nặng, rất nặng, rất nặng.

Cũng may sức Diệp Trường Sinh lớn, đổi lại là người khác thì có thể không đẩy ra được.

Tình huống gì đây?

Chỉ mở ra một ít khe hở như vậy sao?

Một người có thể đi qua sao?

Cửa sắt đột nhiên ngừng lại, chỉ có một khe hở chật hẹp.

Cọ.

Hắc không ngừng cọ.

Nghiêng người tiếp tục cọ.

Công phu không phụ lòng người.

Cuối cùng cũng đi vào được.

Quá mệt mỏi.

Lần đầu tiên cảm thấy qua một cánh cửa sẽ mệt mỏi như vậy.

Phanh.

Tiếng vang thật lớn truyền ra, Diệp Trường Sinh vội vàng quay người nhìn lại, cửa sắt tự động đóng lại.

Kín kẽ.

Diệp Trường Sinh biến sắc, lòng bàn tay xuất hiện một đám lửa bắt đầu xem xét không gian.

Không có vật gì?

Tình huống gì đây?

Tầng này trống không, ngay cả linh khí cũng không có?

Thường nói: Khi thượng đế đóng một cánh cửa lại vì người thì nhất định sẽ mở một cánh cửa sổ ra cho người.

Nhưng sao hắn đến nơi này thì hoàn toàn bị đóng kín?

Không nên nha.

Rõ ràng hắn cảm nhận được tầng phía trên còn có sóng linh khí vô cùng mạnh mẽ, nhất định có cách ra ngoài.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, vị trí trước mắt là tầng thứ hai của thư viện trong Vũ Trụ Cấm Viện, tầng này ghi lại công pháp tu luyện chí cao vô thượng nhất Cấm Viện —Cấm Kỵ Luyện Thiên Công.]

Tầng thứ hai của thư viện Vũ Trụ Cấm Viện?

Vậy nơi chứa đầy sách cổ với chí bảo là tầng thứ nhất?

Diệp Trường Sinh quả thật không nghĩ tới thư viện của Vũ Trụ Cấm Viện lại ở dưới đáy Trụ Hà, lần này lại phát tài rồi.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, bảo vật này không thể bại lộ, bằng không thì chủ nhân sẽ bị giết tế trời!]

[Mặt khác, tòa thư viện này có chín tầng, trước mắt chủ nhân chỉ có thể đến tầng thứ tư, từ tầng thứ năm trở đi sẽ ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ, có thể dễ dàng hủy diệt một toàn tinh vực.]

Diệp Trường Sinh gật đầu, rơi vào trầm mặc.

Vũ Trụ Cấm Viện.

Cái tên này không lạ lắm chút nào.

Hi Huyền không chỉ một lần đề cập đến nơi này.

Khó trách Vũ Trụ Cấm Viện lại giải tán, không có tòa thư viện này, thực lực của Cấm Viện chắc chắc ào ra... Ngàn dặm.

[Hệ thống, làm sao mới có thể đạt được Cấm Kỵ Luyện Thiên Công?]

[Chính mình ngộ!]

Diệp Trường Sinh: [...]

Khó trách không có một ít linh khí nào, thì ra là cất giấu một bộ công pháp.

Diệp Trường Sinh chậm rãi dời bước tiến lên, nhắc tay vuốt ve vách tường trước mặt, đúng lúc này, một màn kính người đã xảy ra.

Trên vách tường đột nhiên xuất hiện ánh sáng, đồ đằng kỳ dị bắt đầu biến ảo, giống như có được sức mạnh sinh mệnh, sinh động như thật, trôi nổi trong không gian.

Hắn trực tiếp ngồi khoanh chân, tập trung nhìn chăm chú vào ký tự vận vẹo và bức họa trước mặt, trong lúc nhất thời, ánh sáng vàng trong không gian bắn nhanh, sáng chói chói mắt.

Vỗ số ký tự vây quanh xoay tròn Diệp Trường Sinh giông như bay lượn trong dòng thời không, mỗi một chữ đều ẩn chứa đạo văn.

Ánh sáng bao phủ, tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, rơi vào trong minh tưởng...

...

Hư không vô tận.

Một vòng xoáy che trời xuất hiện, bốn phía tinh vực đều bị vòng xoáy bao phủ trong đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

Bóng người từ trong vòng xoáy đi ra, khí chất thanh nhã, tay áo bay lượn, mặt hắt tràn như nước nhìn xuống phía dưới.

“Hơi thở của thư viện?”

“Vì sao lại ít như thế?”

Vừa dứt lời, từng bóng người từ trên cao bay xuống xuất hiện bên người nam tử.

Về mặt mọi người vô cùng cung kính, lần lượt khom người vái chào: “Bái kiến chủ nhân.”

Nam tử nói: “Các người cũng đã nhận ra?”

Một lão giả nói: “Hơi thở của thư viện Cẩm Viện khi có khi không, rất khó xác định ở nơi nào.”

Nam tử nói: “Phái người đi thăm dò, cho dù có đập đổ mỗi một góc vũ trụ cũng phải tìm được thư viện.”

Lão giả vội vàng nói: “Chủ nhân yên tâm, ta đã phái người đi.”

Nam tử lại nói: “Bên ngoài Hư Vô, ta phát hiện sinh linh mới, thực lực của bọn hắn vô cùng kinh khủng.”

“Có điều ta với bọn hắn có quan hệ, còn cần chút thời gian mới có thể dẫn bọn hắn buông xuống.”

“Trong khoảng thời gian này, các người nhìn kỹ chút, kế hoạch của ta không thể xuất hiện bất cứ sai sót nào.”

Lão giả gật đầu: “Chủ nhân yên tâm, mở hố đen vũ trụ có chút vấn

đề, chúng ta đều đang nghĩ cách giải quyết, công tử bên Kỷ Nguyên đã bắt đầu buông xuống, Loạn Cổ Kỷ Nguyên cũng buông xuống thành công, Loạn Cổ Cẩm Đế vẫn còn tiếp tục hợp tác với chúng ta.”

Chương 1453: Thư viện của Vũ Trụ Cấm Viện 2

Nam tử hết sức hài lòng gật đầu: "Nói cho công tử, người kia trở về, mau sớm diệt trừ hắn, chớ để hắn tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ."

"Vật đổi sao dời, hắn đã không còn tư cách làm đối thủ của ta, nhưng nếu không trừ hắn, chúng quy vẫn là mối đe dọa."

Lão giả nói: "Chủ nhân yên tâm, hắn trưởng thành không nổi, người của Phán Quyết Đường đã ra tay."

"Hắn không còn sống lâu nữa!"

Nam tử nói: "Rất tốt, tìm được thư viện, ta sẽ xuất hiện!"

Dứt lời, vòng xoáy vô tận tan biến, nam tử cũng không thấy đâu.

Mọi người khom người vái chào, cung tiễn nam tử rời đi, dừng lại trong chớp mắt, bọn hắn cũng tan biến tại chỗ.

...

Bên ngoài Thượng Cổ Linh Quật.

Boong thuyền.

Hi Khinh La đứng ngạo nghễ, nhìn tình vực trước mắt, đã qua lâu như vậy mà sao Diệp Trường Sinh còn chưa đi ra?

Bế quan lâu như vậy, còn nói chính mình không muốn nỗ lực.

Đến nơi rồi mà người còn chưa từng đi ra, chỉ có thể chờ đợi thôi.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện, bay xuống bên ngoài Trụ Côn: "Sao Trụ Côn của Diệp tiểu hữu lại trong tay người?"

Hi Khinh La nhìn Thiên Đệ Cửu: "Người biết Diệp Trường Sinh?"

Thiên Đệ Cửu nói: “Đương nhiên, trả lời vấn đề của ta.”

Hi Khinh La nói: “Người cảm thấy Diệp Trường Sinh không cho phép thì ta có thể xuất hiện trên Trụ Côn sao?”

“Diệp tiểu hữu ở đâu?”

“Ta nói hắn đang bế quan, người tin không?” Hi Khinh La lạnh nhạt nói.

Vẻ mặt Thiên Đệ Cửu có chút đề phòng, bởi vì ông không nhìn thấu tu vi của Hi Khinh La, cho nên có chút không yên lòng.

Đương nhiên ông cũng không tin Hi Khinh La có thể hạ gục được Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện trên boong thuyền, người vừa tới không phải ai khác, chính là Diệp Thập Vạn.

Thiên Đệ Cửu nhìn Diệp Thập Vạn, người sau nói: “Thì ra là Thiên tiên bối, mời đến lầu các, Thiếu chủ đang bế quan.”

Hi Khinh La nói: “Người biết hắn.”

“Thiên tiên bối có thể coi là bằng hữu của Thiếu chủ.” Diệp Thập Vạn gật đầu: “Thiên tiên bối, phu nhân của Thiếu chủ chúng ta không ở cùng một chỗ với người sao?”

Thiên Đệ Cửu nói: “Tiểu thư nhà ta tiến vào Thượng Cổ Linh Quật.”

Nói đến đây, sự lo lắng trong lòng ông cũng biến mất. Hiện tại Diệp Trường Sinh đã đến bên ngoài Thượng Cổ Linh Quật, tiểu thư nhà ông sẽ không có nguy hiểm gì.

Hi Khinh La nhìn Thiên Đệ Cửu, tiểu thư của hắn là đạo lữ của Diệp Trường Sinh? Rốt cuộc hắn có bao nhiêu nữ nhân?

Dưới đáy Trụ Hà.

Tầng hai thư viện Vũ Trụ Cấm Viện, Diệp Trường Sinh ngồi khoanh chân, nhắm mắt trong ánh sáng vàng, hơi thở cả người siêu phàm, vô cùng thần thánh.

Từng ký tự xoay tròn như bay cường ép tiến vào trong não, nhìn qua vô cùng đau đớn.

Nhưng khóe miệng Diệp Trường Sinh lại hiện lên ý cười, cuối cùng cũng học xong Cấm Kỳ Luyện Thiên Công, ta mẹ nó sao có thể ưu tú như thế?

Hắn từ từ đứng lên, toàn bộ vòng xoáy màu vàng quanh quần trên người từ từ chui vào trong cơ thể.

`m.

Tiếng nổ lớn vang lên, vách tường trước mắt biến mất trong nháy mắt, một cánh cửa kết giới xuất hiện.

Diệp Trường Sinh biết sau cánh cửa này là tầng thứ ba của thư viện, lần này không cần cạo xát, thân ảnh hắn lóe lên trực tiến vào.

Rất thuận lợi.

Dễ chịu.

An nhàn.

Đây là cảm giác khi Diệp Trường Sinh tiến vào tầng thứ ba của thư viện, linh khí nồng nặc bao vây lấy hắn.

Đây là cảm giác gì?

Thỏa mãn.

Siêu cấp thỏa mãn.

Hắn cũng không vận hành công pháp, những linh khí này căn bản không để ý tới cảm thụ của hắn, trực tiếp điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Chính Diệp Trường Sinh cũng không hiểu gì.

Rất nhanh hắn đã cười.

Vô cùng vui vẻ.

Linh khí tràn vào trong cơ thể là khí Hồng Môn, vì sao may mắn luôn chăm sóc ta như vậy?

Nhất định tác giả cố ý viết ta ưu tú như vậy.

Diệp Trường Sinh không gấp gáp đi tới tầng thứ tư mà ngồi khoanh chân bắt đầu luyện hóa linh khí trong cơ thể.

Hắn muốn tăng cấp bậc.

Điên cuồng... Đột phá.

Tầng ba thư viện toàn là khí Hồng Môn, hắn định dùng hết, một giọt cũng không để lại.

Còn cách Thái Thủy Vương một bước xa.

Hắn từ từ đứng lên, đột phá Thái Thủy Vương dường như rất đơn giản, cũng không phải khó như vậy.

Rèn sắt khi còn nóng, tích cực muốn đột phá.

Diệp Trường Sinh không chút do dự, thân ảnh lóe lên đi về phía tầng thứ tư, sau khi tiến vào, một hơi thở quen thuộc nhào tới trước mặt hắn.

Thần phách màu vàng kim.

Sao hồn phách của ta lại xuất hiện ở đây?

Lúc trước đã có hai thần phách màu vàng, giờ lại có thêm một thần phách nữa, vậy thì hắn đã có ba cái.

Diệp Trường Sinh hơi xúc động, đi tới phía thần phách màu vàng kim, khi thân thể hắn tiếp xúc với thần phách, thần phách trực tiếp chui vào trong cơ thể.

Từ hai hợp làm một với thân thể hần.

Lại mạnh lên rồi?

Một sợ thần phách trở về, hần phát hiện thần hồn và thân thể đều đang thay đổi mạnh, chẳng qua hình ảnh vỡ nát trong đầu vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 1454: Thượng Cổ Linh Quật

Tầng thứ tư này cũng chỉ có một sợi thần hồn, còn đâu cũng chẳng có gì.

Thần hồn nguyên bản thuộc về mình, Diệp Trường Sinh nội liễm thần tâm, đi về phía tầng thứ năm.

Hệ thống nói chỉ có thể đi tới tầng thứ tư nhưng hắn vẫn nghĩ nên thử một lần.

Khi đến cửa vào tầng thứ năm, Diệp Trường Sinh vừa mới chuẩn bị tiến vào, một nguồn sức mạnh trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Mẹ nó.

Không thân thiện như thế?

Không cho vào thì không cho vào, sao còn đánh người chứ?

Diệp Trường Sinh cũng rời đi không quay đầu lại.

Hắn làm việc không thích dùng sức mạnh.

Ngay sau đó.

Hắn tới tầng một lấy tất cả đan dược đi, nhưng những chỉ bảo khác thì tạm thời để lại.

Ngược lại thư viện này là của hắn, có cầm hay không thì đều giống nhau.

Trụ Nhất thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: “Đại ca, tu vi tăng lên rất nhiều nha, ta đã nói tăng tu vi rất đơn giản mà.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta phải rời đi, người tiếp tục ở lại đây sao?”

Trụ Nhất gật đầu một cái: “Ta ở trong này chơi, cảm giác rất không tệ nên chưa muốn đi ra.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Trụ Nhất, nếu người tiến vào thư viện thư đừng đi tầng thứ năm, rất nguy hiểm.”

Trụ Nhất giật mình: “Nguy hiểm sao? Ta đi thử một lần.”

Dứt lời.

Thân ảnh hần lóe lên rồi biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh vừa muốn đứng lên đuổi theo thì một tiếng kêu thảm thiết đã truyền đến, âm thanh này là của Trụ Nhất.

Thì ra không phải chỉ hần không có cách nào tiến vào tầng thứ năm, ngay cả Trụ Nhất cũng không thể tiến vào.

Điều này càng khiến hần tò mò với tầng thứ năm, rốt cuộc là sức mạnh gì mà có thể ngăn cản cả Trụ Nhất?

A.

A.

A.

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa truyền đến, Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Thật là một đứa trẻ cố chấp.”

...

Rời khỏi thần tháp Tử Dương.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong Thần Cung, không dừng lại chút nào, thân ảnh lại rời khỏi Thần Cung.

Boong thuyền.

Hi Khinh La thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, hoa dung thất sắc: “Người... Cấp bậc của người!”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta đã nói không thể nỗ lực, bằng không người sẽ tự ti.”

Hi Khinh La kinh ngạc mở miệng giống như có thể nhét được nắm

đám: “Sao người lại đột phá?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nước chảy thành sông, một chữ, vượt.”

Hi Khinh La bất đắc dĩ lắc đầu: “Không phải là người.”

Nàng ở Đại Thiên Vũ Trụ nhiều năm như vậy mà chưa từng nghe nói có người đột phá nhanh như vậy, đơn giản là vượt khỏi giới hạn của tu sĩ nhân loại.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Thiên Đệ Cửu: “Thiên tiên bối, tại sao người lại ở đây?”

Thiên Đệ Cửu nói: “Tiểu thư nhà ta tiến vào Thượng Cổ Linh Quật, ta ở đây chờ, vừa lúc gặp được.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Người nói Doanh Doanh tiến vào Thượng Cổ Linh Quật rồi?”

Thiên Đệ Cửu gật đầu: “Đi vào được một thời gian rồi, ngoại trừ tiểu thư nhà ta, tu sĩ của Thượng Cổ Linh Tộc cũng tiến vào.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, xem ra tất cả mọi người đang ngó chừng cơ duyên trong Thượng Cổ Linh Quật, hẳn cũng không thể lạc hậu được.

“Thiên tiên bối, người ở đây chờ, ta đi tìm Doanh Doanh.”

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn lóe lên, hóa thành vệt sáng tiến vào trong Thượng Cổ Linh Quật.

Hi Khinh La nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, tốc độ hắn trưởng thành có chút... dọa người.

“Rốt cuộc may mắn của hắn tới từ đâu?”

Một bên, Diệp Thập Vạn nói: “Hi cô nương, người vẫn không hiểu rõ Thiếu chủ nhà ta, nếu như chỉ dựa vào may mắn thì Thiếu chủ muốn thực lực làm gì?”

Thiên Đệ Cửu gật đầu, phụ họa nói: “Trong rất nhiều chuyện, Diệp tiểu hữu đều dựa vào may mắn, thế nhưng nữ nhân thì hẳn dựa

vào thực lực.”

Diệp Thập Vạn nói: “Còn có kiếm đạo, Thiếu chủ luôn luôn có thực lực, mọi người đều biết kiếm của Thiếu chủ rất nhanh, bá đạo như vậy.”

“Một khi người nhân thì sẽ rất khó dâng lên sự mãnh liệt, nhưng Thiếu chủ lại làm được, đã nhanh còn mãnh liệt.”

Hi Khinh La nghe được lời nói của hai người, luôn cảm giác bọn hắn hình dung Diệp Trường Sinh ít nhiều có chút không tưởng tượng được.

Nếu Diệp Trường Sinh ở đây, hắn sẽ chỉ nói một câu, sống làm người, ta rất xin lỗi.

Trong Thượng Cổ Linh Quật.

Hai tay Diệp Trường Sinh đặt sau lưng, một đường hướng về phía trước, dưới thần thức bao phủ, hắn tìm kiếm tung tích của Hắc Doanh Doanh.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến giọng nói của Ninh Tuyền Cơ.

Diệp Trường Sinh mở ra Thần Cung, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên người hắn, đúng là mẹ nó đẹp như tiên nữ.

“Không phải người muốn bế quan sao?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Nơi này cũng được, có thứ ta muốn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thật là đúng dịp, nơi này cũng có thứ ta muốn.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Người đã tới, vậy phải bảo vệ ta an toàn.”

Thừa dịp còn có thể dùng năng thì dùng nhiều thêm mấy lần.

Ninh Tuyền Cơ lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, mặt mũi người để đầu rồi, tu vi tăng nhanh như vậy còn muốn ta bảo vệ người.

Nam nhân... Ha ha.

Diệp Trường Sinh nói: “Người có ý kiến?”

Chương 1455: Rốt cuộc nhân tính vẫn vẹo, hay là...

Ninh Tuyên Cơ nói: “Không có, ta bảo vệ người.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Nghe giọng điệu này của người mà xem, thật giống như ta ép buộc người.”

Ninh Tuyên Cơ: “...”

Ngừng một lát, nàng mở lời nói: “Phía trước có người, đi xem một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cùng tiến lên.”

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh vô cùng phiệt dật, vô cùng khí chất, cho dù bay lượn đờn gairn cũng mê người như vậy.

Hắn phóng thích thần thức bao phủ trong Thượng Cổ Linh Quật, phát hiện người phía trước không phải là Hắc Doanh Doanh.

Từ trên hơi thở của một tên đại hán vạm vỡ, khí huyết của bọn hắn hết sức nhiều, linh khí có chút hỗn loạn.

Tình huống này... Không phải có bệnh thì chính là chịu sự sợ hãi ghê gớm nào đó.

Qua trong giây lát.

Hai người ngừng lại, trôi nổi trong không trung, mười bóng dáng phía trước cuống quýt tới, xem ra phía sau giống như bị đuổi giết.

Diệp Trường Sinh hí mắt lại, nhìn về phía sau: “Thú vị.”

Cứu mạng.

Cứu mạng.

Tiếng gọi ầm ĩ truyền ra, tầm mắt mười người đồng loạt rơi vào trên người hai người Diệp Trường Sinh, dường như thấy được hi vọng.

Theo bọn hắn nghĩ, mặc kệ hai người Diệp Trường Sinh không ra tay cứu giúp thì sự xuất hiện của hai người họ đều có lợi với bọn hắn.

Ít nhất ác linh sau lưng cũng có nhiều lựa chọn hơn, sẽ không chỉ công kích bọn hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn Ninh Tuyền Cơ, hai người đồng thời lao về một bên: “Các người tiếp tục.”

Bóng dáng ác linh dừng lại, quay đầu, mắt nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục đuổi mười người phía trước.

Đây...

Mười người ngậy ra, đây là sao?

Sao ác linh lại đuổi theo bọn hắn, rốt cuộc nhân tính vụn vụn, hay là...

Ác linh này thật thú vị.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong.

Ninh Tuyền Cơ nói: “Tuy là ác linh nhưng lại có linh trí cực cao, biết chúng ta là người mà nó không thể chọc nổi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chủ yếu là người quá mạnh.”

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: “Ta cũng cảm thấy như vậy, bằng không thì nó nhất định sẽ tấn công người.”

Dứt lời.

Mười người kia lại trở về: “Cứu mạng.”

“Công tử cứu mạng, chúng ta có thể dẫn công tử đi tìm linh tuyền,

còn có truyền thừa và chí bảo bên trong Thượng Cổ Linh Quật.”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn mười người: “Chúng ta đi thôi!”

Mười người này coi hắn là kẻ ngu sao?

Ngay cả ác linh trước mắt cũng không đối phó được mà dám nói chuyện truyền thừa và chí bảo trước mặt hắn.

Lại còn dẫn hắn đi tìm truyền thừa và chí bảo, xưa nay hắn không cần người dẫn đi.

Bao nhiêu lần mấy vạn năm người khác cũng không lấy được cơ duyên, chỉ cần hắn xuất hiện đã có được.

Hắn tìm truyền thừa và chí bảo là dựa vào may mắn.

Thật ra không có quan hệ gì với đánh dấu của hệ thống, không có quan hệ gì.

Hai người rời đi không lâu, sau lưng truyền đến từng tiếng kêu thảm.

Ninh Tuyên Cơ nói: “Vì sao không cứu bọn họ?”

Diệp Trường Sinh hỏi lại: “Tại sao phải cứu? Việc không liên quan đến mình thì đừng dính vào, người dám cam đoan cứu được bọn hắn thì bọn hắn sẽ không ra tay với ta sao?”

“Xưa nay ta không xen vào chuyện của người khác, chỉ quan tâm đến người bên cạnh ta.”

Ninh Tuyên Cơ gật đầu: “Người nói đúng.”

Hai người tiếp tục tiến lên, tốc độ vô cùng nhanh, Ninh Tuyên Cơ có chút ngoài ý muốn: “Sao người lại nhanh như vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nhanh sao? Nếu không phải vì lo cho tâm trạng của người, ta có thể nhanh hơn.”

Hai người đang nói chuyện tốc độ nhưng sao cứ thấy là lạ.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người phát hiện được chí bảo gì mà

muốn đích thân ra tay?”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Không nói cho người.”

Sợ ta cướp sao?

Không sợ, người cướp không qua ta.

Vậy hãy thử một chút, ta rất nhanh.

Thử một chút thì thử một chút.

Đối thoại kết thúc, hai người yên lặng không nói, đi vào khu vực trung tâm của Thượng Cổ Linh Quật, trước mắt xuất hiện một tòa núi khổng lồ cao vút trong mây.

Sinh động như thật, nguy nga bá đạo.

Giống như thần linh trên cửu thiên.

Ninh Tuyền Cơ mở lời nói: "Nơi này đã từng có rất nhiều cường giả, cho dù bọn hắc đế lại dấu vết thì cũng là Quỷ Phủ Thần Công, đạo vận do trời sinh, cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ."

"Trong vùng vũ trụ này, đây có thể là nơi ta coi trọng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có đúng không? Ta đây phải cố gắng tranh cướp được tất cả, không để lại cho người cái gì."

Thật ra hắc không thấy hiếm lạ gì với truyền thừa và chí bảo, ngược lại cũng không ai có nhiều như hắc.

Một tòa thư viện của Vũ Trụ Cẩm Viện, bên trong có vô số chí bảo và truyền thừa, hắc không bao giờ thiếu những vật này.

Vào trong này quan trọng nhất là tìm kiếm Hắc Doanh Doanh.

Nàng có thể là nữ nhân đầu tiên mà hắc luyện võ cùng, mặc dù bị động nhưng đã có quan hệ vợ chồng.

Chủ động làm người ta thích.

Bị động làm người khó quên.

Đột nhiên, mấy bóng người xuất hiện trước mặt hai người, uy áp mạnh mẽ hạ xuống, một lão giả trầm giọng nói: “Nơi này là địa điểm cũ của Thượng Cổ Linh Tộc, hai vị vẫn nên rời đi đi!”

Chương 1456: Rốt cuộc nhân tính vận vẹo, hay là... 2

Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ đừng hiểu lầm, chúng ta tới đây chỉ vì tìm một người.”

Lão giả nói: “Tìm người nào?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Một nữ nhân, không biết các hạ có gặp qua không?”

Lão giả híp đôi mắt lại, trong đầu xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp: “Người đến tìm Hắc Doanh Doanh?”

“Người có quan hệ gì với nàng?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người biết Hắc Doanh Doanh ở đâu không, cô nương này trộm đồ của ta, ta nhất định phải tìm được nàng.”

Nghe tiếng.

Sắc mặt lão giả thay đổi, kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu: “Các hạ có thể đuổi tới đây, vậy thì đồ vật mà Hắc Doanh Doanh trộm của người rất quan trọng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Rất quan trọng, nếu các người biết nàng ở đây thì nói cho ta biết, ta lập tức đi tìm nàng.”

Lão giả nói: “Cô nương này cướp đi truyền thừa Trụ Linh Thần, đã bị chúng ta bao vây ở chỗ sâu trong Linh Quật, chờ chúng ta chém giết nàng thì sẽ đưa đồ trả lại cho công tử.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, dời bước đi tới phía lão giả, thấy thế, tu sĩ Thượng Cổ Linh Tộc tiến lên bao vây lão giả.

Lão giả đề phòng: “Công tử muốn làm gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có việc gì, giết người chơi thôi.”

Xùy.

Một kiếm bay ra, ánh đỏ lóe lên, kiếm khí như trăng tàn chém qua trên người mấy người.

Vẻ mặt tám người ngây ra, tình huống gì đây, không phải Hắc Doanh Doanh trộm đồ của hắn sao? Vì sao Diệp Trường Sinh lại ra tay với bọn hắn?

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người lướt qua, linh khí trong hư không bị rút khô trong nháy mắt, một giọt cũng không còn.

Máu tươi bắn tung tóe, mọi người đều thần tử đạo tiêu.

Trong chốc lát.

Chỉ còn lại lão giả đang run lẩy bẩy trong kiếm khí, kiếm tu này quá nhanh, thật đáng sợ.

“Rốt cuộc các hạ là ai, không phải Hắc Doanh Doanh trộm đồ của người ư?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nàng... Trộm trái tim của ta.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Doanh Doanh là nữ nhân của ta, cho nên các ngươi chết không oan.”

Lão giả: “...”

Qua loa.

Chủ quan.

“Lão phu là người của Thượng Cổ Linh Tộc, người giết tu sĩ trong tộc ta, chắc chắn vạn kiếp bất phục.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, một kiếm chém xuống: “Nói nhiều.”

Kiếm đến.

Thân ảnh lão giả bị chia làm hai.

Diệp Trường Sinh không chút do dự tiến đến chỗ sâu nhất trong Linh Quật, Thượng Cổ Linh Tộc dám ra tay với nữ nhân của hắn.

Hắc hắc.

Lại có thể làm một vợ lớn.

Ninh Tuyền Cơ đuổi theo, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Trộm tim ta, sao ngươi lại ác tâm vậy?”

Ác tâm?

Ngươi không hiểu tình yêu.

Ngươi chưa từng trải qua cảm giác được yêu.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh ngậm ý cười xấu xa.

Ninh Tuyền Cơ lạnh lùng nói: “Nếu như có thể, ta thật sự muốn đánh chết ngươi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Suy nghĩ này của ngươi rất tốt, có thể thử một lần.”

Một bên khác.

Sâu trong Linh Quật.

Ngàn người của Thượng Cổ Linh Tộc bao vây Hắc Doanh Doanh, một nam tử áo trắng nhìn xuống dưới, hai mắt bế nghe: “Ngươi thật sự rất mạnh, đáng tiếc gặp phải chúng ta, vẫn nên ngoan ngoãn giao truyền thừa ra.”

Hắc Doanh Daonh nói: “Ra tay, quá phí lời.”

Sắc mặt nam tử áo trắng chìm xuống: “Không phải bức ta lạt thủ tòi hoa(*)!”

(Lạt thủ tòi hoa(*): không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp)

“Lạt thủ tòi hoa... Đến, ngươi đến phá cho ta nhìn một chút!” Một

giọng nói từ cửu thiên hạ xuống.

Bóng người che trời xuất hiện trên vùng trời tượng Cự Linh.

Nam tử áo trắng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không, một ánh bạc giống như ngân hà cửu thiên trút xuống.

Xùy

Kiểm đến.

Cường giả Thượng Cổ Linh Tộc chết dưới ánh kiếm, linh khí nồng nặc biến mất không thấy trong nháy mắt.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh xuất hiện trên pho tượng khổng lồ, tay áo nhẹ nhàng tung bay theo gió, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh.

“Nương tử, ta đến rồi!”

Vẻ mặt Hắc Doanh Doanh hơi chấn động: “Sao người lại xuất hiện ở đây?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đương nhiên là tới vì nương tử.”

Bịch.

Thân ảnh hần từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên người Hắc Doanh Doanh, người sau mở lời nói: “Chú ý xưng hô của người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ người không phải nương tử của ta?”

Hắc Doanh Doanh: “...”

Nàng không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Diệp Trường Sinh chơi xỏ lá.

Sao da mặt người này lại dày như vậy?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nương tử chớ động, giao những người này cho ta.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ: "Giết bọn hắn."

Ninh Tuyền Cơ: "..."

Hắn nói chuyện yêu đương nhưng lại sai sử mình giết người.

Làm người thật sự quá đáng.

Ai bảo nàng không có lý do gì để từ chối chứ.

Nam tử áo trắng nói: "Hắc Doanh Doanh, cho dù có hai người tới giúp người thì người cũng phải chết."

`m ầm.

`m ầm.

Chỉ một thoáng, bóng tối buông xuống xua tan đi vạn mây, không gian bị ma khí bao trùm, bóng dáng xinh đẹp của Ninh Tuyền Cơ xuất hiện trên không trung.

"Ma Phệ!"

Ma khí cuồn cuộn sôi trào bao bọc trên người mọi người, bọn hắn điên cuồng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi trời buộc.

Chương 1457: Thượng Cổ Linh Tuyền

Bịch.

Bịch.

Từng linh hồn rời khỏi thân thể bị ma khí cắn nuốt trong nháy mắt, nam tử áo trắng chưa kịp giãy dụa mấy lần đã biến thành một mìn biến mất.

Mỗi lần ra tay đều hung tàn như thế sao?

Diệp Trường Sinh bị Ninh Tuyền Cơ làm cho chấn động không nhỏ, dường như nàng đã thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn sự mạnh mẽ của Ma Tộc.

Một đường tới đây hẳn cũng gặp phải Ma Tộc, giết không ít Ma Tộc.

Nhưng Ma Tộc có thể mạnh mẽ như Ninh Tuyền Cơ thật sự là lần đầu mới thấy.

Ma Phệ vừa mới buông xuống, nếu là hắn, trừ khi vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Công thì có thể hút lẫn nhau với Ninh Tuyền Cơ.

Hoặc là vận hành Cẩm Kỳ Luyện Thiên Công để hoàn toàn luyện hóa, kiếm đạo không phải có công dụng rất lớn trước mặt Ma Phệ.

Bởi vì cho dù là kiếm đạo hiện giờ của hắn cũng không cách nào ở trong không gian Ma Phệ mà một kiếm có thể chém giết Ninh Tuyền Cơ.

Ngay sau đó, ma khí tiêu tán, mọi thứ lại trở về ban đầu.

Ninh Tuyền Cơ đi đến bên người Diệp Trường Sinh: “Các người tiếp tục, ta đi tìm cơ duyên.”

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh: “Mối nguy đã được giải trừ, tất cả Thượng Cổ Linh Quật sẽ thuộc về chúng ta.”

Hắc Doanh Doanh liên tục bước đi thẳng về phía trước: “Không

phải thuộc về chúng ta, mà là thuộc về ta.”

Đều là người một nhà, cái gì mà ta với người?

Hắc Doanh Doanh nói: “Người biến.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Biến(*) rồi? Có phải lại trở nên đẹp trai hay không?”

(Biến(*) ở đây nghĩa là thay đổi.)

Hắc Doanh Doanh biết nói gì cũng không đúng, mỗi một lần đều sẽ bị Diệp Trường Sinh vô sỉ đáp lại, đây cũng không phải lần đầu nàng biết.

“Đi nhanh lên, vị ma tu kia thật không đơn giản, dùng chút mưu kế mà toàn bộ đã rơi vào trong tay nàng.”

Diệp Trường Sinh lôi kéo tay ngọc của Hắc Doanh Doanh đuổi tới phía trước, tâm thần hẩn khể động: [Hệ thống, không cần đánh dấu Thượng Cổ Linh Quật sao?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Thượng Cổ Linh Quật hay không?]

Như vậy cũng được sao?

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu Thượng Cổ Linh Quật.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã thành công đánh dấu Thượng Cổ Linh Quật, đạt được Thượng Cổ Linh Tuyền.]

Chỉ như vậy?

Chủ nhân, người phải học cách biết thỏa mãn.

Diệp Trường Sinh giật mình: “Nương tử, người còn muốn tìm cơ duyên gì?”

Hắc Doanh Doanh nói: “Nơi này là Thượng Cổ Linh Quật, khắp nơi đều có cơ duyên, có thể đạt được cái gì thì đều dựa vào may

mắn của mình.”

Khắp nơi đều có cơ duyên?

Diệp Trường Sinh cảm giác hình như hệ thống đang hồ hấn.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, tốt nhanh mau chóng luyện hóa Thượng Cổ Linh Tuyền, bằng không tự gánh lấy hậu quả.]

Nghe được câu này, một dự cảm xấu xuất hiện trong lòng, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Nương tử, người đi tìm kiếm cơ duyên, ta muốn yên tĩnh.”

Hắc Doanh Doanh có chút không hiểu gì, nhưng nàng không dừng lại, đuổi theo phía Ninh Tuyền Cơ rời đi.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn nàng rời đi, ngồi khoanh chân, vừa muốn luyện hóa Thượng Cổ Linh Tuyền thì từng hơi thở mạnh mẽ xuất hiện trực tiếp khóa chặt người hắn.

Mẹ nó.

Trực tiếp nói ra tên một loại thực vật, hệ thống thật sự hại người rất nặng.

Hắn không làm gì, nhưng vì sao nhiều hơi thở kinh khủng tới vậy quanh hắn như vậy?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, những sinh linh này đều sinh hoạt trong Thượng Cổ Linh Tuyền, chúc người may mắn!]

Thần đặc biệt chúc người may mắn.

Thì ra hắn đạt được linh tuyền thì những sinh linh này không có chỗ nương thân, không giết chết hắn mới là lạ chứ.

Hệ thống, ta hoài nghi người đang cố ý.

Chủ nhân, giữ lấy hai chữ hoài nghi đi.

Mẹ nó, quá chân thật.

Diệp Trường Sinh không dừng lại chút nào, thân ảnh biến mất tại

chỗ, nhưng mặc kệ hắc xuất hiện ở đâu thì những sinh linh kia đều sẽ phát hiện ra.

Linh tuyền kề bên người, trốn không thoát.

Vì sao phải trốn?

Linh tuyền do ta lấy được bằng thực lực của mình, bọn hắc muốn cướp lại sao, vậy thì đánh chết ta đi.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, đứng thẳng tắp, chờ sinh linh khủng bố xuất hiện.

Ngay sau đó, từng bóng người từ trên cao bay xuống vây hãm lại, một tráng hán đáng người khôi ngô nói: "Giao linh tuyền ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Không giao, người đánh chết ta đi!"

Tráng hán: "..."

Lão giả tóc trắng bên cạnh nói: "Công tử, chúng ta không có ác ý, linh tuyền là nơi chúng ta sinh hoạt, còn xin công tử giơ cao đánh khẽ cho chúng ta một con đường sống."

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục: "Nếu công tử không cho chúng ta đường sống, vậy chúng ta chỉ có thể liều chết đánh một trận."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đang uy hiếp ta?"

Bịch một tiếng, lão giả tóc trắng trực tiếp quỳ xuống: "Công tử giơ cao đánh khẽ, cho chúng ta một con đường sống."

Tráng hán vội vàng tiến lên, cố gắng muốn đỡ lão giả tóc trắng đứng dậy: "Bạch lão, linh tuyền thuộc về chúng ta, sao phải quỳ trước hắc?"

Bạch Thế Kính nói: "Linh tuyền không thuộc về chúng ta, vốn là vật không chủ, hiện tại lại thuộc về công tử trước mắt này, người hiểu ý ta chứ?"

Chương 1458: Thượng Cổ Linh Tuyền 2

Tráng hán yên lặng không nói.

Nếu linh tuyền thuộc về bọn hắn, vì sao lại rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, hơn nữa còn đột nhiên biến mất.

Khó hiểu.

Lão đầu này...

Võ Bất Tam nói: “Bạch lão, có người người quá tầm thường hay không, ta nói trực tiếp giết hắn.”

Bạch Thế Kính lắc đầu: “Chỉ cần có thể sống sót, tầm thường thì có gì đáng sợ?”

Thân ảnh Võ Bất Tam lóe lên, một kiếm mở trời từ trên cao đánh xuống, hiển nhiên là muốn một chiêu này đưa tiễn Diệp Trường Sinh.

Bạch Thế Kính muốn ngăn cản, đáng tiếc đã muộn.

Diệp Trường Sinh nhìn Võ Bất Tam trước mắt: “Yêu nghiệt, ta đã nhìn ra người không phải người từ lâu, còn học nhân loại chơi đao, người cũng không sợ chém chính mình sao?”

Một đao hạ xuống nhưng dừng lại trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, phịch một tiếng, lưỡi đao nát vụn, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Bạch Thế Kính đi tới bên người Võ Bất Tam: “Ai bảo người động thủ, nhìn công tử đã biết là cao nhân.”

“Người ra tay với công tử là muốn hại chết chúng ta sao?”

Rắn dạy một tiếng, ông nhìn Diệp Trường Sinh, vội vàng nói: “Công tử chớ trách, tính tình Bất Tam lỗ mãng, hắn không có ác ý.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không sao, rất nhanh hắn sẽ chết!”

Vừa dứt lời, một ánh kiếm đặt trên cổ Võ Bất Tam, kiếm vào nửa tấc, máu tươi nhỏ xuống.

Đây...

Kiểm thật nhanh.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh khổng chết sức lực tốt, Võ Bất Tam đã bị xuyên thủng.

Thủ pháp sắc bén, rất hung tàn.

Diệp Trường Sinh nhìn Võ Bất Tam: “Không phải người muốn giết ta sao?”

Bịch.

Võ Bất Tam trực tiếp quỳ xuống: “Công tử, ta không biết nói chuyện, mong công tử thông cảm.”

Bạch Thế Kính vội vàng phụ họa: “Công tử, người hãy cho Võ Bất Tam một cơ hội, giữ hân lại thật sự có hiệu quả.”

Diệp Trường Sinh nói: “Để làm gì?”

Bạch Thế Kính nói: “Công tử có điều không biết, bản thể của Võ Bất Tam là Thông Thiên Hoàng Kim Hống, đã từng là một trong tứ đại thần thú của Thượng Cổ Linh Tộc, hân hiểu rất rõ Thượng Cổ Linh Tộc, công tử muốn cái gì thì hân đều có thể dẫn công tử đi.”

Thông Thiên Hoàng Kim Hống?

Không nghĩ tới lại là nhân vật hung ác.

Chỉ là thực lực hơi yếu.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong

Bạch Thế Kính lại nói: “Công tử có điều không biết, trong cơ thể chúng ta đều có phong ấn cho nên không thể phát huy được tu vi, chỉ có thể ngồi trong linh tuyến kéo dài hơi tàn.

“Người nào phong ấn các người?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Bạch Thế Kính rơi vào trong hồi ức.

Đã rất lâu trước đây, chủ nhân của chúng ta cũng chính là Tộc trưởng của Thượng Cổ Linh Tộc, h dẫn đầu toàn tộc đi tham gia một trận đại chiến cấm kỵ.

Về sau, toàn tộc ngã xuống, không một ai trở về.

Chúng ta đều là sinh linh của Thượng Cổ Linh Tộc, vốn định đến tìm hiểu thực hư, nhưng ngay khi chúng ta bước ra khỏi Thượng Cổ Linh Tộc thì một bóng người đột nhiên buông xuống bố trí phong ấn trong cơ thể chúng ta, căn bản hẳn không thể giết chúng ta.

Nhưng sau khi người này phong ấn xong thì bảo chúng ta ở lại Thượng Cổ Linh Quật, tương lai sẽ có người dẫn chúng ta rời đi.

Bạch Thế Kính chậm rãi mở miệng nói xong, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Ta nghĩ công tử hẳn là người có duyên với chúng ta.”

Đừng lôi kéo làm quen.

Bạch Thế Kính: “...”

Người nói đại chiến cấm kỵ có phải xảy ra ở chiến trường cổ cấm kỵ không?

Con người Bạch Thế Kính mở to, vẻ mặt hơi chấn động: “Công tử biết chiến trường cổ cấm kỵ sao, vậy nhất định là người có duyên.”

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục: “Chiến trường cổ cấm kỵ mà công tử nói đến là tên sau này khi trận chiến kia kết thúc.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không nghĩ tới Thượng Cổ Linh Tộc cũng tham gia trận đại chiến kia, hẳn cảm giác thời gian mình biết đáp án không còn xa nữa.

“Người phong ấn người là nam hay nữ?”

Bạch Thế Kính nói: "Một nữ nhân, dung nhan tuyệt thế."

Lại là nữ nhân.

Phong ấn mà không giết.

Nữ nhân này có chút thú vị.

Diệp Trường Sinh không có hứng thú gì với thân phận của nữ nhân này, nhìn Võ Bất Tam nói: "Người biết tất cả chí bảo ở Thượng Cổ Linh Quật sao?"

Nam nhân nên quan tâm đến đồ có tác dụng.

Cả ngày nghĩ đến nữ nhân... Thì có gì thú vị chứ?

Võ Bất Tam điên cuồng nuốt nước miếng: "Biết, trừ truyền thừa Trụ Linh Thần ra, chí bảo của hắn vẫn còn đó."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lúc trước ta gặp được mấy người trong Linh Quật tự xưng là Thượng Cổ Linh Tộc, có quan hệ với các người không?"

Võ Bất Tam nói: "Bọn hắn cũng xưng xưng là Thượng Cổ Linh Tộc sao, một đám lừa người lấy tiếng thôi."

"Thượng Cổ Linh Tộc chỉ còn lại mười người chúng ta, có điều rất nhanh, công tử cũng sẽ là người của Thượng Cổ Linh Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có ý gì?"

Một bên, Bạch Thế Kính vội vàng nói rõ lí do: "Công tử không nên hiểu lầm, ý của Bất Tam là chẳng mấy chốc công tử sẽ đạt được truyền thừa mạnh nhất của Thượng Cổ Linh Tộc."

Chương 1459: Ta không tin

Diệp Trường Sinh ve vẩy ống tay áo, ánh kiếm trước mắt tan biến: “Đứng dậy, dẫn đường đi!”

Rất nhanh.

Dưới sự dẫn dắt của mười người, Diệp Trường Sinh đi vào trên một tòa tượng đá khổng lồ, ngay phía trước có một đại trận.

Võ Bất Tam nói: “Trận này là đại trận hộ tộc của Thượng Cổ Linh Tộc, đại điện Linh Tộc ở ngay sau trận pháp này.”

Diệp Trường Sinh biết hẳn cách chí bảo càng ngày càng gần: “Vậy người còn không tranh thủ thời gian mở đại trận ra.”

Võ Bất Tam lắc đầu: “Ta không được.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Cái gì cũng không được, vẫn phải ta tự mình tới.”

Hắn nín thở tập trung, nhìn đại trận trước mắt, đại trận hộ tộc của Thượng Cổ Linh Tộc chắc chắn sẽ không đơn giản.

Người có thể bành trướng, nhưng không thể tự phụ.

Thượng Cổ Linh Tộc có thể tham gia đại chiến cấm kỵ đủ để chứng minh ở thời đại kia, bọn hắn vô cùng mạnh mẽ.

Xem xét tường tận hồi lâu, Diệp Trường Sinh ngồi khoanh chân, rơi vào trong minh tưởng.

Đại trận trước mắt quả nhiên vô cùng mạnh mẽ, người có thể bố trí đại trận này chắc trình độ trận pháp đã đến mức cao nhất.

[Chủ nhân, Cửu Trọng Huyền Linh trận khó như vậy mà người không thỉnh giáo ta sao? Nhất định phải tự mình mở ra.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, người chính là chướng ngại vật trên đường tiến bộ của ta.]

Hệ thống: [...]

Chủ nhân, không phải ta xem thường người, nhưng với trình độ trận pháp của người, muốn mở trận này ra thì không đến một năm nửa năm thì không thể.

Một năm nửa năm?

Người xem thường ai vậy?

Tối đa một tháng là ta có thể giải quyết nó.

Hệ thống nói: [Bổn hệ thống có thể mở đại trận này chỉ qua mấy hơi thở.]

Diệp Trường Sinh nói: [Ta không tin.]

Hệ thống lại nói: [Phép khích tướng, bổn hệ thống mới không bị mắc lừa đâu.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Ta không tin.]

Hệ thống: [...]

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: [Ta không tin!]

` m.

` m.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, Cửu Trọng Huyền Linh trận run rẩy kịch liệt, vô số linh khí tràn ra ngoài, điên cuồng tàn phá bờ bãi trên người mười người Bạch Thế Kính.

Trong lúc nhất thời, chín cột sáng bay thẳng lên trời, linh khí đầy trời như sóng to gió lớn muốn hủy diệt phương thế giới này.

Hệ thống nói: [Hiện tại tin tưởng rồi chứ!]

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, quay người nhìn về phía nhóm người Võ Bất Tam: “Không phải mở rồi sao? Rất đơn giản.”

Võ Bất Tam: “...”

Bạch Thế Kính: “...”

Trong lòng bọn họ càng chắc chắn Diệp Trường Sinh là người có duyên mà bọn họ tìm kiếm, cho dù khi bọn hắn ở thời mạnh nhất thì cũng cần ít nhất một tháng mới có thể mở tòa đại trận này ra.

Diệp Trường Sinh lại có thể mở đại trận trong thời gian ngắn như vậy.

Võ Bất Tam vội vàng nói: “Công tử, truyền thừa ở bên trong, chúng ta đi thôi.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên tiến vào trong đại trận, căn bản không phản ứng lại hệ thống.

Chí bảo, ta tới rồi.

Hệ thống: [Người gạch chéo cái gì.]

Luôn cảm thấy mình bị Diệp Trường Sinh đùa bỡn.

Trực tiếp bị đối phương chơi xỏ.

Vẫn bị nghiền ép về IQ.

Ô ô.

Thất bại.

Thù này ta nhớ kỹ.

Nhìn lần sau ta có hố chết người không.

Cung điện nguy nga hùng vĩ, quỷ phủ thần công, tượng đá khổng lồ còn cao lớn hơn lúc trước thấy bên ngoài vô số lần.

Đứng ở trên có thể hái sao hái trăng.

Mọi người bay đến trước cung điện, Võ Bất Tam trầm giọng nói: “Công tử, truyền thừa mạnh nhất của Thượng Cổ Linh Tộc ở trong đó.”

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, đi vào cung điện trước

mặt, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào trong, trong đại điện không có một hạt bụi, trên đài cao trước mắt có ba quyển trục ở đó.

Hắn từ từ đưa tay ra, quyển trục bay xuống trong tay, mở một quyển trong đó ra: “Thượng Cổ Linh Tăng, buồn phiền vô địch.”

Đây là truyền thừa của Linh Tăng, không thích hợp với ta, đưa cho Tàng Thất đi.

Lại mở một quyển trục khác, Thượng Cổ Cẩm Linh, Linh Thí Thiên, chủ tu thương pháp, trận pháp.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, mở ra truyền thừa cuối cùng, Thượng Cổ Tạo Linh Thần, chủ tu rèn đúc, kiếm đạo.

Không sao.

Hai quyển này vô cùng thích hợp với hắn.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa, ngoài điện truyền đến tiếng đánh nhau, hắn thu hồi quyển trục lại.

“Hạ thủ lưu tình.”

Ninh Tuyền Cơ theo tiếng nhìn lại, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Bọn hắn ở cùng một chỗ với người?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xem như thế đi, không thể giết bọn hắn, ta giữ lại còn có tác dụng lớn.”

Uy áp trên người Ninh Tuyền Cơ tản đi, đi đến bên người Diệp Trường Sinh: “Bản thể bọn hắn thật không đơn giản.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta biết.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Người không lo lắng sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Lo lắng cái gì, bọn hắn sẽ không tổn thương ta.”

Mười người Bạch Thế Kính, Võ Bất Tam chậm rãi đứng lên: “Công tử, nàng là ai?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu Ninh... Là bằng hữu của ta.”

Võ Bất Tam gật đầu: “Công tử, làm phiền nói cho bằng hữu của người rằng lần sau có thể ra tay nhẹ chút không, suýt chút nữa khiến ta tàn phế.”

Chương 1460: Đệ Nhất Tuyệt

"Công tử đạt được truyền thừa trong điện rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đạt được, còn muốn đi nơi khác không?"

Võ Bất Tam giật mình: "Còn có một nơi, ta dẫn công tử đi qua."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ: "Người tới đây tìm gì?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Đã bị người nhanh chân đến trước."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vậy thì thật ngượng ngùng, lại nhanh hơn người."

Ninh Tuyền Cơ chẳng thèm ngó tới: "Không quan trọng, vốn cho rằng có chí bảo, sau khi tới đây mới phát hiện là rác rưởi."

"Người thích thì giữ lại đi!"

Rác rưởi?

Hơi quá đáng rồi đấy.

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp nói gì thì Bạch Thế Kính ở bên cạnh đã tức giận nói: "Cô nương, đừng tưởng người mạnh mẽ thì có thể nói lung tung, nơi này chính là nơi thần thánh nhất của Thượng Cổ Linh Tộc chúng ta."

"Các người nói láo!" Ninh Tuyền Cơ trầm giọng: "Nơi thần thánh nhất Thượng Cổ Linh Tộc các người chẳng lẽ không phải cung điện phía sau vách núi sao?"

Bạch Thế Kính biến sắc, mắt lộ vẻ đề phòng: "Người quả nhiên hướng về đó."

Ninh Tuyền Cơ lạnh nhạt nói: "Có phải có bí mật gì không thể cho ai biết hay không?"

Bạch Thế Kính nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Công tử, nơi đó

hung hiểm vạn phần, là nơi Thượng Cổ Linh Tộc phong ấn ma tu, đừng đi tới đó, một khi bị ma khí vào cơ thể sẽ chết trong nháy mắt.”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, không nghĩ tới Thượng Cổ Linh Tộc còn có nơi như vậy: “Dẫn ta đi.”

Bạch Thế Kính lại nói: “Công tử, nơi phong ấn ma tu không đơn giản, là Thượng Cổ Minh Ma.”

Đừng lo lắng.

Có ta ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bởi vì ta là khắc tinh của Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh nghĩ đến sau khi hắn cắn nuốt Thượng Cổ Minh Ma, tu vi có thể đột phá đến Thái Thủy Vương hay không?

Về mặt Ninh Tuyền Cơ nghiêm nghị: “Giao Thượng Cổ Minh Ma cho ta, có thể chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi xem trước.”

Hắn đương nhiên biết tầm quan trọng của Thượng Cổ Minh Ma với Ninh Tuyền Cơ.

Ninh Tuyền Cơ chậm rãi đưa tay ra, lòng bàn tay xuất hiện một đạo kiếm khí: “Vật này cho người, Thượng Cổ Minh Ma cho ta.”

Kiểm khí này...

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm kiếm khí ngưng tụ thành kiếm nhỏ trước mắt: “Kiếm khí này là...”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Hàn Vũ Kiếm Kinh, đã từng là một trong ba kiếm đạo Linh Nguyên đứng đầu của kỷ nguyên Hàn Võ. Sau khi người luyện hóa nó thì kiếm đạo sẽ bay vọt về chất, tu vi đột phá cũng rất đơn giản.”

Bịch.

Diệp Trường Sinh lấy Hàn Vũ Kiếm Linh đi: “Thượng Cổ Ma Minh là của người.”

Đoàn người đập không lướt nhanh, bay tới cung điện phía sau vực sâu.

Đỉnh điện cổ cao vút trong mây, một bóng dáng xinh đẹp đứng ngạo nghễ giống như tiên tử trong tranh, dung hợp với hư không vô tận.

Không phải ai khác, chính là Hắc Doanh Doanh.

Diệp Trường Sinh bay xuống bên cạnh Hắc Doanh Doanh: “Nương tử, sao người đến đây?”

Hắc Doanh Doanh nói: “Đến xem.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nơi này hung hiểm, nương tử vẫn nên ở bên cạnh ta, đề phòng bất trắc.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ, tiếp tục nói: “Người hãy biểu diễn đi.”

Ninh Tuyền Cơ lao xuống phía dưới, phóng tới đáy vực sâu, rất nhanh đã bị vô tận ma khí cắn nuốt.

Hắc Doanh Doanh nói: “Người rất tốt với nàng?”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Có phải nương tử ghen hay không?”

Hắc Doanh Doanh nhìn Diệp Trường Sinh: “Người quá tự luyện.”

Lúc này.

Bạch Thế Kính tiến lên, tất cung tất kính: “Công tử, lão phu có thể trò chuyện hai câu với vị cô nương này không?”

Hắc Doanh Doanh nói: “Người muốn trò chuyện gì?”

Bạch Thế Kính nói: “Cô nương đạt được truyền thừa Trữ Linh Thần?”

Phải thì sao?

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt nói.

Bạch Thế Kính lại nói: “Cô nương không nên hiểu lầm, lão phu không có ý gì khác, chẳng qua nhận ra trên người cô nương có huyết mạch của Thượng Cổ Linh Tộc, xin hỏi cô nương có phải là hậu duệ của Thượng Cổ Linh Tộc không?”

Hắc Doanh Doanh nói: "Không phải, huyết mạch của ta hết sức phức tạp, có được huyết mạch Thượng Cổ Linh Tộc cũng chẳng có gì lạ."

Mặt Bạch Thế Kính hiện vẻ thất vọng: “Lão phu đường đột, cô nương thứ lỗi.”

Hắc Doanh Doanh quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Bọn hắc thần phục người rồi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Còn chưa, ta không có ý định nhận bọn hắc, chủ yếu là quá yếu.”

Bạch Thế Kính: “...”

Ông tự xưng là Huyền Xà mạnh nhất cửu thiên thập địa, chư thiên vạn giới, sinh tại hỗn độn, lớn ở thượng cổ, cho dù Thần Long cũng phải nhường ông ba phần.

Ông thật sự vô cùng yếu sao?

Nếu không phải có phong ấn đáng chết kia, ông chính là một vị cường giả.

“Phong ấn mở ra, ta đi xuống xem một chút.”

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt nói xong đã nhảy xuống.

Nương tử, cẩn thận hố đen.

Giọng nói Diệp Trường Sinh truyền ra, bóng người đã tiến vào trong ma khí, đúng lúc này, một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy người tới, mười người Bạch Thế

Kính run lấy bấy, vôi vàng quỳ trên mặt đất.

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ nữ tử trước mắt phong ấn bọn hãn sao?

Chương 1461: Đệ Nhất Tuyệt 2

Tuyệt thế giai nhân đứng trước mắt, sôi trào mạnh mẽ, cảnh đẹp ý vui.

Diệp Trường Sinh híp mắt lại: “Cô nương từ đâu đến, muốn đến đâu?”

Nữ tử cười một tiếng: “Đệ đệ không biết ta sao?”

Diệp Trường Sinh giật mình, cô nương này lại biết hắn, hắn là tình nhân cũ.

Sai lầm, sai lầm.

Ta ưu tú, luôn có hoa đào, thật phiền não!

Luân hồi trở về, người lại quên mất ta.

Nữ tử lạnh nhạt nói: “Ta là tỷ tỷ của người, người đã từng muốn cưới ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tỷ tỷ, cưới người?”

Nữ tử lại nói: “Tỷ tỷ thương người như vậy, thế mà người lại không nhớ ta.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục: “Người đã từng mạnh mẽ như vậy, có tư cách làm nam nhân của ta, chẳng qua bây giờ người... Một lời khó nói hết.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Nữ tử tiếp tục nói: “Tỷ tỷ thích nam nhân lợi hại, người hiểu không?”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: “Ý người là hiện tại ta rất yếu?”

“Chẳng lẽ không yếu?” Nữ tử lạnh nhạt nói: “Cho nên người phải trở nên mạnh hơn, to hơn, trở nên lợi hại.”

“Đây xem như lễ vật tử tử đưa cho người, mong lần sau có thể gặp lại người.”

Bịch.

Một ánh sáng vàng rơi xuống biến thành một quyển trục.

“Trong quyển trục này ghi lại cách giải trừ phong ấn bọn hắc, hiện tại ta đưa quyển trục cho người, khi nào người giải trừ phong ấn cho bọn hắc thì chính người quyết định đi!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đưa tay ra nhận quyển trục trên không: “Người ở đâu?”

Nữ tử nói: “Nơi rất xa.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Có thể để lại tên không?”

“Đệ Nhất Tuyệt.”

Âm thanh như tiếng thiên nhiên, quanh quẩn trong không trung.

Đệ Nhất Tuyệt?

Nhớ kỹ người.

Diệp Trường Sinh nhìn bóng dáng xinh đẹp của nữ tử tan biến, tự lẩm bẩm.

Nữ nhân này không có ác ý với hắc.

Nhưng hắc cũng không tin nữ nhân này.

Tử tử gì chứ?

Hắc rất quen cách ra bài này.

Đầu tiên là tử tử sau đó là bảo bối, cuối cùng biến thành tiểu nương tử.

Loại ngữ tử này... Bình thường nam nhân đều không cách nào từ chối.

Đáng tiếc hẳn không phải nam nhân bình thường.

Mười người Võ Bất Tam, Bạch Thế Kinh thấy nữ tử rời đi thì như trút được gánh nặng, không thể tin được vì Diệp Trường Sinh mà nàng lại buông xuống Thượng Cổ Linh Giới lần nữa.

Biết Diệp Trường Sinh có thể mở phong ấn cho bọn hắn, tầm mắt mười người đồng loạt rơi vào trên người hắn.

“Chủ nhân, xin nhận sự cúi đầu của chúng ta.”

“Chủ nhân, xin nhận sự cúi đầu của chúng ta.”

Mười người quỳ xuống đất, vô cùng cung kính.

Bọn hắn cũng thật biết cách giải quyết.

“Tất cả đứng lên, về sau các người hãy ở lại bên cạnh ta.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Khi nào giúp các người giải trừ phong ấn thì phải xem tâm tình của ta.”

Bạch Thế Kinh vội vàng nói: “Chúng ta nhất định sẽ khiến chủ nhân vui vẻ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người rất hiểu chuyện, về sau biểu hiện tốt một chút, ta sẽ không bạc đãi các người.”

Võ Bất Tam nói: “Chủ nhân, còn ta nữa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải người muốn giết ta sao?”

Võ Bất Tam hoảng hốt vạn phần: “Bất Tam ngu muội vô tri mạo phạm chủ nhân, về sau nhất định tuyệt đối trung thành.”

“Không cần cam đoan bằng miệng, ta thích hành động thực tế.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Võ Bất Tam, Thượng Cổ Linh Quật còn có chí bảo không?”

Võ Bất Tam gật đầu: “Còn có một số nơi, chẳng qua những truyền thừa kia đều không thích hợp với chủ nhân.”

Không thích hợp?

Có truyền thừa gì, nói nghe một chút.

Không thích hợp với hần, Thần Cung nhiều người như vậy, chắc hẳn sẽ có người thích hợp.

Diệp Trường Sinh muốn vợ vết chí bảo và truyền thừa Thượng Cổ Linh Quật đến không còn gì.

Võ Bất Tam lại nói: “Trong sơn cốc phía bắc ở Linh Quật là truyền thừa Băng Linh Thần, có thể có được sức mạnh thiên băng.”

“Phía đông Linh Quật là truyền thừa Lực Linh Thần, có thể có được thần lực lay trời, còn phía tây Linh Quật có truyền thừa Hỏa Linh Thần có thể có được một sợi thần hỏa vũ trụ, một niệam nuốt trời nấu biển.

Về mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng: “Các người chờ ở đây.”

Thân ảnh hần biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở bên ngoài Thượng Cổ Linh Quật, ba người Hi Khinh La, Diệp Thập Vạn, Thiên Đệ Cửu thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện thì vội vàng đi lên.

Thiên Đệ Cửu mở miệng trước: “Diệp tiểu hữu, có tìm được tiểu thư nhà ta không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên tiền bối yên tâm, Doanh Doanh không có việc gì, còn đạt được truyền thừa như mong muốn.”

Nói đến đây, hần nhìn về phía Diệp Thập Vạn: “Đi, theo ta vào, cho người một cơ duyên.”

Diệp Thập Vạn nhếch miệng cười một tiếng: “Thiếu chủ, ta đã mạnh như vậy rồi, lại cho ta cơ duyên thì ta sẽ càng mạnh hơn.”

“Hiện tại cuối cùng ta cũng hiểu được phiền não của Thiếu chủ rồi.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Ta có phiền não gì?”

Diệp Thập Vạn nói: “Quá ưu tú, Thiếu chủ không phiền não sao?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Thập Vạn, chúng ta nhất định phải

học được cách tự mình tiếp nhận phần thống khổ này.”

Chương 1462: Một người một kiếm, vô địch hiện tại

Nghe được hai người nói chuyện, Hi Khinh La và Thiên Đệ Cửu cố nén xúc động muốn đánh người, quá mẹ nó khinh người.

Sau khi hai người tiến vào trong Thượng Cổ Linh Quật, Diệp Thập Vạn đi về phía đông Linh Quật tiếp nhận truyền thừa Lực Linh Thần.

Trong khi tiến lên, Diệp Trường Sinh mở ra Thần Cung, gọi Diệp Yêu Nhi để nàng tới phía bắc tiếp nhận truyền thừa Băng Linh Thần.

Còn truyền thừa Hỏa Linh Thần, hẳn chỉ có thể tự mình nhận lấy.

Phía tây Linh Quật xuất hiện một mỏm núi đen kịt giống như than lớn xông thẳng lên trời, Diệp Trường Sinh cảm thấy run sợ không thôi.

Thân ảnh hần nhẹ nhàng như tiên, sau khi bay nhảy đã xuất hiện trên đỉnh núi than, thần thức bao phủ xuống cũng không phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

Xem ra truyền thừa Hỏa Linh Thần là đứa nhỏ tinh nghịch, lại chơi trốn tìm với ta, thú vị nha.

Người chạy...

Bắt được người, ta sẽ làm người...

...

Dưới đáy vực sâu.

Ninh Tuyền Cơ luyện hóa Thượng Cổ Minh Ma, một thân tu vi điên cuồng tăng vọt. Cách đó không xa, bóng dáng xinh đẹp của Hắc Doanh Doanh đứng thẳng.

Nàng vẫn tới chậm một bước, hoặc là nói nàng không nghĩ tới

Ninh Tuyền Cơ mạnh mẽ như vậy, trong thời gian ngắn đã luyện hóa xong Thượng Cổ Minh Ma.

Tiếng kêu của Minh Ma truyền ra vô cùng thê lương, tràn đầy oán khí và không cam lòng.

Thượng Cổ Minh Ma bị phong ấn ở đây cũng khổ cực, hẳn không ngừng nỗ lực bao nhiêu năm, cuối cùng khi nhìn thấy ánh mặt trời lại gặp Ninh Tuyền Cơ.

Chẳng qua chỉ là một giấc chiêm bao, tang điền biến vi thương hải(*).

((*): nôm na là chuyện ruộng dâu biến thành biển xanh ý nói cảnh đời luôn luôn biến đổi, không có gì gọi là bền vững vĩnh viễn.)

Phong ấn được mở ra nhưng hẳn không được hưởng thụ tự do đã hóa thành không khí.

Ninh Tuyền Cơ thở ra một ngụm trọc khí: “Các người có thể giúp thần công của ta thành công, đó chính là vinh hạnh của các người.”

Vừa dứt lời, quần áo màu đen của nàng tung bay, thân ảnh từ từ bay lên, quay người, tầm mắt rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh.

“Ngượng ngùng, người đến chậm một bước.”

Hắc Doanh Doanh nói: "Người thắng."

Nói đến đây, nàng hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Thật không biết tại sao hẳn phải giữ người bên người, tương lại hẳn nhất định sẽ hối hận.”

Ninh Tuyền Cơ thu liễm hơi thở, ma khí màu đen quanh người biến mất, dường như ngấm vào da của nàng, mơ hồ bao phủ trên hoa văn màu đen giống hình con nhện.

“Người hết sức lo lắng cho hẳn?”

"Đáng tiếc người không hiểu rõ hẳn chút nào."

"Ta khuyên người một câu, tốt nhất đừng có suy nghĩ ra tay với ta, ít nhất bây giờ người không phải là đối thủ của ta."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ta sẽ không ra tay với người, hắc có lựa chọn của mình, xưa nay ta chưa từng can thiệp."

"Chúc mừng người đạt được Ma Yểm."

Ninh Tuyền Cơ giật mình: "Thế mà người lại biết Ma Yểm."

Sắc mặt Hắc Doanh Doanh trầm xuống: "Những điều ta biết còn nhiều hơn người, ta cũng khuyên người một câu, tốt nhất đừng tổn thương hắc, nếu không ta nhất định sẽ giết người."

Trong lúc nhất thời.

Hai nữ giương cung bạt kiếm, bầu không khí trở nên khẩn trương, Ninh Tuyền Cơ nói: "Người lại lo lắng cho hắc, nhưng bên ngoài lại giả bộ như điềm nhiên không có việc gì."

"Lạnh lùng như thế, người sẽ mất đi hắc."

Hắc Doanh Doanh nói: "Chuyện của ta và hắc, còn chưa tới lượt người bình luận."

Bịch.

Thân ảnh nàng lóe lên hóa thành một tàn ảnh biến mất dưới đáy vực sâu, Ninh Tuyền Cơ nhìn bóng lưng nàng rời đi: "Cuối cùng sẽ có một ngày người sẽ hối hận với lựa chọn của mình."

Hắc Doanh Doanh đi vào trên Linh Quật, phát hiện chỉ có mười người Bạch Thế Kính: "Người khác đâu?"

Bạch Thế Kính vội vàng nói: "Hồi chủ mẫu, chủ nhân đã rời đi một lúc rồi, để chúng ta đợi ở đây."

Bịch.

Lại một bóng dáng màu đen xuất hiện, người tới chính là Ninh Tuyền Cơ.

Bạch Thế Kính híp mắt nhìn Ninh Tuyên Cơ: “Người luyện hóa Thượng Cổ Minh Ma.”

Ninh Tuyên Cơ yên lặng không nói.

` m.

` m.

Ba tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền ra chấn động bầu trời, Thượng Cổ Linh Quật dường như đang run rẩy.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, tầm mắt rơi vào ba cột sáng, Vô Bất Tam trầm giọng nói: “Ba truyền thừa đồng thời mở ra.”

Ba truyền thừa băng, hỏa, lực.

Diệp Yêu Nhi tiếp nhận truyền thừa Băng Linh Thần, giờ khắc này, nàng xinh đẹp giống như tiên tử, xuất hiện trên đỉnh thiên băng.

Nhất cử nhất động, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập thiên băng, tuyết bay bay rơi xuống.

Không gian ngàn dặm toàn là băng, tuyết liên dưới chân sống động, xinh đẹp không gì sánh được.

Diệp Thập Vạn tiếp nhận truyền thừa Lực Linh Thần, vô tận lôi vực xuất hiện dung hợp với sức mạnh của giới này.

Một người hai chùy đứng ngạo nghễ trong lôi vực vô tận, giống như chiến thần diệt thế, nhìn mà sợ, bá đạo như vậy.

Xuất hiện trong cột sáng thần hỏa cũng không phải là Diệp Trường Sinh mà là một bóng dáng xinh đẹp tuyệt thế, người này không phải ai khác, chính là An Lạc Nhi.

Truyền thừa Hỏa Linh Thần là một Ngũ Hành Thanh Liên Diễm, rất thích hợp với An Lạc Nhi cho nên Diệp Trường Sinh mới cho An Lạc Nhi truyền thừa này.

Chương 1463: Tu luyện, tu luyện, tu luyện, một gây của ta

m.

Lại một tiếng vang truyền đến, kiếm khí xông lên tận chín tầng trời, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên kiếm lớn chỉ trời.

Kiếm khí che khuất bầu trời quanh quẩn trên người hắn, một người một kiếm vô địch hiện tại, giống như kiếm thần.

Trên Linh Quật.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sắc mặt Ninh Tuyên Cơ hơi đổi, nhanh như vậy mà hắn đã luyện hóa Hàn Vũ Kiếm Linh.

Từ xưa đến nay không ai có truyền thừa kiếm đạo như hắn.

Hắc Doanh Doanh hoa dung thất sắc, cảm thấy run sợ, thật sự là ba ngày không gặp kẻ sĩ, phải lau mắt mà nhìn, nàng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh bây giờ sẽ trở nên mạnh mẽ như thế.

Tốc độ hắn trưởng thành thật sự nhanh khiến người ta tặc lưỡi.

Quả nhiên Diệp Trường Sinh ứng với câu nói kia, nếu hắn nỗ lực thì sẽ khiến người khác tự ti.

Sự tồn tại của Diệp Trường Sinh thật sự là quá chói mắt.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Bốn bóng người bay xuống Linh Quật.

Bốn uy áp kiếm, băng, hỏa, lực cắn trời nuốt đất, khủng bố như vậy.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh bay xuống, tầm mắt rơi vào trên người Ninh Tuyền Cơ, không nghĩ tới sau khi nàng cắn nuốt Thượng Cổ Minh Ma sẽ trở nên mạnh mẽ như thế.

“Người lại mạnh hơn.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Người cũng giống vậy.”

“Ta mạnh lên không phải là rất bình thường sao?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong: “Có điều vẫn muốn cảm tạ Hàn Vũ Kiếm Linh của người.”

Ninh Tuyền Cơ lắc đầu: “Không cần cảm ơn ta, là tư chất của người nghịch thiên, lại nói chúng ta chỉ theo nhu cầu mỗi bên.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nhìn ma văn trên người người lại khiến ta nhớ đến một vật.”

Ninh Tuyền Cơ nói: “Vật gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Chỉ đen... Khắc khắc.”

Vẻ mặt Ninh Tuyền Cơ mờ mịt: “Chỉ đen là cái gì?”

Nàng thấy khóe miệng Diệp Trường Sinh có ý cười xấu xa thì biết chắc chắn chỉ đen không phải vật tốt gì.

Diệp Trường Sinh dời bước đến trước mặt Hắc Doanh Doanh: “Nướng tử, người dường như không vui, có phải tiến vào hố đen mà không có thu hoạch không?”

Hắc Doanh Doanh nói: “Người biết rất nhiều sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Một chút.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi Thượng Cổ Linh Quật trước.”

...

Trên Trụ Côn.

Mọi người xuất hiện, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thập Vạn, Yêu Nhi, hai người các người dẫn nhóm người Bạch Thế Kính vào Thần Cung trước, sau đó ta sẽ đến tìm các người.”

Thần Cung mở ra, mọi người tan biến trên boong thuyền.

Thiên Đệ Cửu thấy Hắc Doanh Doanh xuất hiện đã vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Hắc Doanh Doanh lạnh nhạt nói: “Ta rất khỏe.”

Giờ khắc này.

Ánh mắt Hi Khinh La lấp lánh, tầm mắt một mực rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Thái Thủy Vương, người cũng đột phá quá nhanh rồi.”

“Cũng không phải rất nhanh.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Hiện tại chúng ta có thể tới Vũ Trụ Đạo Thống Phủ tiến hành khảo nghiệm sức mạnh rồi chứ?”

Hi Khinh La gật đầu: “Đương nhiên có thể, hiện tại xuất phát sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người dẫn đường, lập tức đi.”

Hi Khinh La phát hiện không biết từ lúc nào mình lại biến thành người dẫn đường, thật sự quá đáng giận!

Diệp Trường Sinh đi đến bên người Hắc Doanh Doanh: “Người phải tiếp nhận truyền thừa, ta dẫn người đến một nơi thích hợp.”

“Chỗ này có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của người.”

Giờ khắc này, Hắc Doanh Doanh không từ chối: “Người nói chính là tiểu thế giới trên người người?”

“Tạm thời giữ bí mật.” Diệp Trường Sinh cười nói: “Lạc Nhi, theo ta rời đi.”

Lúc này.

Ninh Tuyền Cơ đột nhiên mở miệng: “Chờ một chút.”

Diệp Trường Sinh quay đầu lại: “Còn có chuyện gì?”

Ninh Tuyền Cơ tiện tay vung lên, một thanh ma kiếm màu đen bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: “Kiếm này cho người, tự xử lý đi!”

Vừa dứt lời, nàng lại liếc mắt nhìn Hắc Doanh Doanh, thân ảnh lóe lên tan biến trên đỉnh Trụ Côn.

Bóng lưng vô cùng cô độc.

...

Trong Thần Cung.

Diệp Trường Sinh dẫn hai nàng đi tìm Thái Sơ, đồng thời bảo các nàng chờ ở đây, đợi hắn xử lý xong việc sẽ dẫn ba người các nàng đi tu luyện.

Nghe được hai chữ tu luyện, trên mặt An Lạc Nhi và Thái Sơ hiện lên từng rặng mây đỏ, các nàng ý vị thâm trường nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Hiếu lắm.

Thật sự hiếu lắm.

Lần này là tu luyện thật chứ không phải luyện võ công.

Hắc Doanh Doanh nhận ra sự biến hóa của hai nàng thì không khỏi nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, không phải tu luyện thôi sao?

Vì sao các nàng lại ngượng ngùng như vậy?

“Chờ ta, rất nhanh sẽ trở về.” Diệp Trường Sinh nói xong thì thân ảnh lóe lên, bay lượn trên Thần Cung.

Trong khoảng thời gian này Tàng Thất tu luyện “Phật Pháp: Từ nhập môn đến tinh thông” vô cùng mê mẩn, một mình tìm nơi hẻo lánh không người quấy rầy, hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

"Hòa thượng!"

"Hòa thượng, người tỉnh!"

Khá lắm, đây là tu luyện hay đi ngủ vậy?

Con mẹ nó ngáy to như vậy, hơi quá mức rồi đó.

Diệp Trường Sinh vốn cho rằng Tàng Thất đắm chìm trong minh tưởng, nhìn hẩn như vậy nên cũng không muốn quấy rầy.

Chương 1464: Tu luyện, tu luyện, tu luyện, một gây của ta 2

Không nghĩ tới người này lại gầy to như vậy, hắc suýt nữa đã bị lừa.

"Hòa thượng, ta tới cho người chỉ bảo."

Tàng Thất mở hai mắt ra trong phút chốc: "Diệp huynh, chỉ bảo ở đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có chỉ bảo, ta đùa người thôi."

Tàng Thất biến sắc: "Diệp huynh, người thật quá đáng, quấy rầy bản tăng tu luyện, suýt nữa khiến ta tẩu hỏa nhập ma."

"Không được, người nhất định phải bồi thường cho ta!"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đang tu luyện?"

Vẻ mặt Tàng Thất cao ngạo: "Đương nhiên, Diệp huynh, người đây là không hiểu rồi. Đây là pháp tu luyện giấc ngủ, chỉ cần tăng cấp bậc trong giấc mơ, vô cùng vô cùng vô cùng mạnh mẽ."

"Diệp huynh, phương pháp tu luyện này do chính ta nghiên cứu ra, người muốn học không, bản tăng có thể dạy người."

"Không muốn." Diệp Trường Sinh lắc đầu, trực tiếp từ chối: "Nơi này có một truyền thừa, người giữ lại đi!"

Tàng Thất cảm động: "Bản tăng biết Diệp huynh vẫn luôn nhớ thương ta."

Diệp Trường Sinh nhận ra được ánh mắt của hắc: "Không sao, người ngủ tiếp đi!"

Tiến lên mấy bước, hắc đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn về phía Tàng Thất: "Hòa thượng, cho người nhiều tài nguyên như vậy thì đừng khiến ta thất vọng, bằng không ta sẽ giết người tế trời, sau đó cầm hết truyền thừa về để cho người khác."

Tàng Thất quá sợ hãi: “Diệp huynh, người sẽ không hung tàn như thế chứ?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Người ngủ tiếp đi.”

Tàng Thất lắc lắc đầu trọc, trong nháy mắt vô cùng tỉnh táo: “Tu luyện, tu luyện, tu luyện, một gậy của ta.”

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh tới tìm nhóm người Diệp Thập Vạn: “Thập Vạn, người dẫn bọn hắc đi Thần Cung một vòng, ta muốn đi bế quan.”

Diệp Thập Vạn ồm ồm nói: “Thiếu chủ, người cứ an tâm bế quan, ta cho bọn hắc một đầu rồng, chờ Thiếu chủ xuất quan, chắc chắn bọn hắc sẽ thoát thai hoá cốt.”

Diệp Trường Sinh không lo lắng chút nào, mỗi một lần giao việc cho Thập Vạn thì hắc sẽ làm rõ ràng.

...

Trở lại lâu các Thần Cung, Diệp Trường Sinh phát hiện ba người An Lạc Nhi, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh chung đụng vô cùng hòa thuận.

Đây chính là kết quả hắc muốn, ba người đàn bà thành cái chợ, sống chung hòa bình không phải vui vẻ hơn sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Đi thôi, ta dẫn các người đi tu luyện.”

Thái Sơ nói: “Tướng công, bên trong đây sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không phải nơi này, chúng ta chuyển sang nơi khác.”

Ánh mắt Thái Sơ và An Lạc Nhi lấp lánh nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, tướng công, người quá sành chơi.

Bịch.

Thần tháp Tử Dương xuất hiện, tầm mắt ba nàng đồng loạt rơi vào trên tháp, Thái Sơ nói: “Tướng công, tu luyện trong tháp sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi vào trước đi, có kinh hỉ."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba nàng theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, đi thẳng đến tầng cao nhất của thân tháp Tử Dương, đứng bên Trụ Hà hóng gió.

Nhìn Trụ Hà mệnh môn bát ngát, Hắc Doanh Doanh lộ vẻ chấn động: "Nơi này thật sự là một nơi tu luyện tốt."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Chỗ chúng ta tu luyện là trong sông."

Ba nàng: "..."

Một bên Trụ Hà, sóng nước đập dờn.

Ngay cả đứng ở chỗ này thì tu vi cũng có thể tăng lên.

Hắc Doanh Doanh nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tên ma tu kia nói không sai, ta thật sự không hiểu rõ người chút nào."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nương tử muốn hiểu ta thì có rất nhiều thời gian, chúng ta có thể cầm đuốc soi dạ đàm, hoa tiền nguyệt hạ(*)."

((*): chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu.)

"Một lần nữa ở bên nhau để hiểu nhau nhiều hơn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, từ từ giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ma kiếm màu đen: "Thanh kiếm này cho người."

Minh Ma kiếm.

Ánh mắt Hắc Doanh Doanh sáng lên: "Tên ma tu cho người, sao người lại đưa ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiểu Ninh không tệ, nương tử không

nên hiểu lầm nàng.”

Hắc Doanh Doanh thu hồi Minh Ma kiếm: “Người vẫn nên cẩn thận nàng một chút, nữ nhân này rất nguy hiểm, người không nắm chắc được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nương tử yên tâm, ta mạnh mẽ như vậy, không có nữ nhân nào mà ta không nắm bắt được.”

“Đi thôi, dẫn người xuống sông.”

Dưới đáy sông là thư viện của Vũ Trụ Cấm Viện, thân ảnh bốn người Diệp Trường Sinh xuất hiện, bên tai truyền đến từng tiếng kêu gào thảm thiết khiến người ta rùng mình, da đầu tê dại.

Diệp Trường Sinh run lên, sắc mặt thay đổi: “Không phải chứ, hắc còn đang thử tiến vào tầng thứ năm của thư viện sao?”

“Chấp niệm nặng như vậy?”

Thân ảnh hắc lóe lên, dẫn ba nàng đi đến cửa vào tầng thứ năm, chỉ thấy một bóng người ngã trên mặt đất.

Không phải ai khác, chính là Trụ Nhất.

“Trụ Nhất, người điên rồi sao?”

Trụ Nhất quay đầu nhìn lại, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Đại ca, người đến rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không vào được thì đừng dùng sức mạnh, như vậy quá hại người, nhìn đáng về người bây giờ mà xem, tranh thủ thời gian khôi phục lại thân thể đi.”

Trụ Nhất nói: “Đại ca, đến bây giờ vẫn không có nơi mà ta không vào được, người đợi ta một lát, không đi vào thì không được.”

Chương 1465: Ta sẽ đánh bại ngươi

“Cho dù đổi mạng này, ta cũng muốn tiến vào xem một cái xem rốt cuộc sức mạnh gì đang ngăn cản ta.”

Đứa nhỏ này... Xử lý sao đây?

Ngày đó chẳng qua hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới Trụ Nhất lại tưởng là thật.

Quan trọng nhất là đứa nhỏ này rất cứng.

Thật sự khiến người ta lo lắng.

Tầm mắt Trụ Nhất rơi vào trên người ba nàng, thân ảnh bay lên: “Đại ca, ba vị tỷ tỷ này là ai?”

“Các nàng thật xinh đẹp!”

Diệp Trường Sinh nói: “Các nàng là nương tử của ta, cũng chính là đại tẩu của ngươi, hiểu chưa?”

Trụ Nhất gật đầu một cái: “Nhóm đại tẩu tốt, tiểu đệ là Trụ Nhất, về sau nếu ai bắt nạt các ngươi thì có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

Tầm mắt ba người Thái Sơ rơi vào trên người Trụ Nhất, đứa nhỏ này thật sự quá đáng yêu, tuy rằng các nàng nhìn dáng vẻ Trụ Nhất là đứa nhỏ nhưng tuổi tác chỉ sợ đã dùng đến vạn mà tính.

Diệp Trường Sinh nói: “Trụ Nhất, ta muốn tu luyện ở đây, ngươi đi xuống chữa thương trước đi!”

Trụ Nhất thần bí cười nói: “Ta hiểu, ta hiểu, đại ca bận rộn, lão đệ rút lui trước.”

Cái tên này đúng là nhỏ mà không đứng đắn.

Người biết gì chứ.

Trụ Nhất đi lướt sóng.

Thái Sơ nói: “Tướng công, chúng ta tu luyện ở đây sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ngay ở đây, Lạc Nhi và Doanh Doanh vừa đạt được truyền thừa, linh khí nơi này cuộn cuộn tràn đầy, các người hãy cùng cố tu vi ở đây đi.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Thái Sơ: “Nương tử, trong tay ta có hai truyền thừa, chúng ta cùng đi tu luyện.”

Thái Sơ giật mình: “Tướng công, chỉ có một mình ta sao?”

Diệp Trường Sinh: “...”

Tu luyện thật, không phải luyện võ công.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người đi vào tầng thứ ba thư viện, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, hai quyển trục xuất hiện trong không trung, đây chính là truyền thừa Thượng Cổ Cẩm Linh và truyền thừa Thượng Cổ Tạo Linh Thần mà hắn đạt được trong cung điện ở Linh Quật.

Thượng Cổ Cẩm Linh chủ yếu tu thương pháp và trận pháp, nhưng hắn là kiếm tu, cho nên truyền thừa Linh Thí Thiên sẽ để cho Thái Sơ.

Hắn thì tiếp nhận truyền thừa Thượng Cổ Tạo Linh Thần, cái này chủ yếu tu kiếm đạo và rèn đúc, sau khi hắn đạt được truyền thừa thì sẽ lại thêm kỹ năng mới.

Hai người khoanh chân ngồi xuống, từ từ mở quyển trục ra, vô số ánh sáng bạc bao phủ quanh người, hắn giống như đang tắm gội trong thần quang.

...

Không biết qua bao lâu.

Diệp Trường Sinh xuất hiện dưới đáy Trụ Hà, đi đến bên người Trụ Nhất, người sau trầm giọng nói: “Đại ca, nhanh như vậy mà người đã kết thúc rồi sao?”

“Có phải thân thể không được hay không, có muốn lão đệ cho người ít thuốc không?”

“Người vẫn nên để cho mình đi!” Diệp Trường Sinh ngồi cạnh Tru Nhất: “Tầng thứ năm của thư viện chứa linh khí mạnh mẽ, người bây giờ không thể đi vào được, cũng không cần khiến mình rơi vào nguy hiểm.”

Tru Nhất nói: “Đại ca, người không cần lo lắng, lần này là lần đầu tiên ta làm vậy, luống cuống tay chân, không nắm giữ kỹ thuật tốt nhất.”

“Chờ ta khôi phục thân thể sẽ đi thử một lần nữa, nhất định có thể thành công.”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài, Tru Nhất đúng là chấp nhất vô địch, thật sự là gấp gáp: “Tru Nhất, ta hi vọng lần sau có thể thấy người sống sót.”

Tru Nhất: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta vẫn thấy người hết sức thông minh, đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa, chờ thực lực của đại ca tăng lên sẽ dẫn người vào tầng thứ năm, đến lúc đó huynh đệ ta treo sinh linh trong tầng thứ năm lên đánh.”

Tru Nhất suy tư: “Ta thấy đại ca nói rất có lý, chờ đại ca mạnh lên thì chúng ta sẽ cùng đi vào.”

Diệp Trường Sinh vỗ vai Tru Nhất rồi đứng dậy rời đi, khi xuất hiện lại đã đi vào tầng bốn của thư viện, tầm mắt nhìn về cửa tầng năm.

Hiện tại hắn đã có được thực lực cấp Thái Thủy Vương, có lẽ có thể thử đi vào một lần. Nghĩ vậy, cánh tay hắn nâng lên, lòng bàn tay dán tới phía cửa đá.

`m.

Tiếng vang truyền ra, Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài.

Sao có thể?

Lần này tầng thứ năm thư viện thả ra linh khí còn mạnh mẽ hơn lần đầu hẳn đến gấp trăm lần, chẳng lẽ là bởi vì Trụ Nhất cường ép tiến vào?

Chẳng lẽ nếu thử nhiều lần thì sẽ ngày càng mạnh, là đạo lý này sao?

Diệp Trường Sinh âm thầm quyết định, hiện tại hẳn không chắc chắn có thể tiến vào trong đó, cho nên bất kỳ ai cũng không thể thử cưỡng ép tiến vào tầng năm.

Chẳng biết lúc nào, An Lạc Nhi và Hắc Doanh Doanh đã xuất hiện bên cạnh hắn: “Tướng công, người đang nhìn gì vậy? Sau lưng của đá này có một sinh linh nhưng hơi thở của hắn đang không ngừng liên tục mạnh lên.”

Diệp Trường Sinh quá sợ hãi, quay đầu nhìn về phía An Lạc Nhi: “Lạc Nhi, người có thể cảm thấy được hơi thở của sinh linh ở tầng thứ năm này sao?”

An Lạc Nhi nhẹ nhàng gật đầu: “Có thể thấy, sinh linh hệ mộc, nói đúng ra là sinh linh hệ mộc biến dị.”

Chương 1466: Ta sẽ đánh bại ngươi 2

Nói đến đây, nàng hơi ngừng một chút rồi tiếp tục: “Đường như nó nhận lấy công kích nên trở nên vô cùng táo bạo, có điều nó bị trói buộc, không cách nào thoát khỏi.”

Sinh linh hệ mộc biến dị?

Diệp Trường Sinh âm thầm suy đoán: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Ba người vừa mới di chuyển, Thái Sơ đã đi tới phía đối diện: “Tướng công, truyền thừa kia thuộc về ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lần này ba người các người đều có thu hoạch, chúng ta phải đi Cửu Tinh Vũ Trụ, lấy thực lực bây giờ của các người thì sẽ không có nguy hiểm gì.”

Hắc Doanh Doanh biến sắc: “Người đi Cửu Tinh Vũ Trụ làm gì?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đi Vũ Trụ Đạo Thống Phủ khảo khí sức mạnh.”

Hắc Doanh Doanh gật đầu: “Người muốn tham gia đại hội Vũ Trụ Đạo Thống?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nường tử cũng có ý này sao?”

Ánh mắt Hắc Doanh Doanh kiên định: “Ta muốn vào không gian vũ trụ đại đạo, ta nhất định phải tham gia cuộc tỷ thí này.”

Diệp Trường Sinh cảm thấy run sợ, không nghĩ tới Hắc Doanh Doanh lại hướng về phía vị trí thứ nhất, nường tử tranh đoạt với mình, hẳn có nên nhường một chút hay không?

“Nường tử, ta cũng muốn vị trí thứ nhất.”

Hắc Doanh Doanh: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nường tử không cần lo lắng, ta sẽ nhường người.”

Hắc Doanh Doanh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Không cần, ta sẽ hạ gục người.”

Boong thuyền.

Hi Khinh La thấy bốn người Diệp Trường Sinh xuất hiện: “Lập tức đến Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Diệp Trường Sinh dõi mắt nhìn về vạn mây phía trước, dường như có cung điện tiên cung xuất hiện: “Hi cô nương, chờ khi đến Cửu Tinh Vũ Trụ thì người trở về đi, ở lại cạnh ta không có sự trợ giúp lớn gì cho người.”

Hi Khinh La biến sắc: “Người muốn mài giết... Không đúng, ta không đi, muốn ở lại bên cạnh người.”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ nói: “Hi cô nương, để người rời đi là vì tốt cho người.”

Hi Khinh La không hiểu.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Chủ yếu là tu vi của ta tăng lên quá nhanh, sợ người tự ti mặc cảm.”

Hi Khinh La: “...”

Quá bắt nạt người.

Đáng giận đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Muốn ở lại bên cạnh ta cũng được, sau khi đến Cửu Tinh Vũ Trụ thì hãy an bài tất cả.”

Sắc mặt Hi Khinh La trầm xuống: “Diệp Trường Sinh, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Vốn còn muốn truyền cho người một bí thuật, xem ra là ta vẽ vời thêm chuyện.”

Hi Khinh La vội vàng nói: “Yên tâm, bước vào Cửu Tinh Vũ Trụ, ta sẽ sắp xếp rõ ràng.”

“Khi nào thì đưa ta bí thuật?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xem biểu hiện của người.”

Hi Khinh La cố nén tức giận: “Sau khi đến Cửu Tinh Vũ Trụ, trước tiên chúng ta sẽ đi Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, chờ sau khi người cầm được đạo thống lệnh rồi thì ta sẽ đưa người đến học viện của Cửu Tinh Vũ Trụ. Người sẽ được đào tạo một thời gian dài ở đó cho đến khi đại hội Đạo Thống bắt đầu.”

Còn bao lâu thì đại hội Vũ Trụ Đạo Thống bắt đầu?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hi Khinh La hỏi.

“Một năm.” Hi Khinh La lạnh nhạt nói: “Không nên cho rằng tiến vào học viện ở Cửu Tinh Vũ Trụ sẽ không giúp được gì cho người, nơi đó có thể là nơi mà vô số tu sĩ tha thiết ước mơ.”

“Ở trong học viện, chắc chắn người sẽ có thu hoạch rất lớn.”

Nơi người khác tha thiết ước mơ nhưng lại không có chút hấp dẫn nào với Diệp Trường Sinh.

Hắn chỉ thích đi qua cấm địa không người, kích thích lại tràn ngập sức hấp dẫn.

Hắc Doanh Doanh đột nhiên mở lời: “Hi cô nương nói không sai, ta định sau khi đạt được đạo thống lệnh thì sẽ tới học viện ở Cửu Tinh Vũ Trụ để đào tạo sâu.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nếu nương tử chuẩn bị tới đó, vậy chúng ta hãy cùng đi. Rất lâu rồi không đi học, thật khiến người ta hoài niệm.”

Nói đến đây, hắn ngừng một lát rồi tiếp tục: “Hi cô nương, học viện Cửu Tinh Vũ Trụ có nhiều nữ phụ tử và nữ đệ tử không?”

Hi Khinh La nói: “Người muốn làm gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người đừng hiểu lầm, ta lo lắng học viện có nhiều nữ phụ tử và nữ đệ tử, nếu các nàng trầm luân dưới nhan sắc của ta thì đến lúc đó sẽ vây quanh ta cả ngày, hết sức đáng

ghét.”

Hi Khinh La: “...”

Tự luyện là một loại bệnh, bệnh Diệp Trường Sinh dường như đã nguy kịch rồi.

Vô sỉ đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta cũng rất bất đắc dĩ, ai bảo ta hoàn mỹ như vậy chứ?”

Mọi người yên lặng không nói.

Trong không khí tràn ngập sự xấu hổ.

Khoác lác có chút đau đầu.

...

Ngoài thành Đạo Thống.

Đoàn người rời khỏi Trụ Côn bay xuống trên đảo nổi, Hi Khinh La nhắc nhở: “Cường giả các thế lực trong vũ trụ đều tới thành này tham gia đại hội Đạo Thống, Diệp công tử vẫn nên khiêm tốn một chút.”

Diệp Trường Sinh yên lặng không nói.

Hi Khinh La nói: “Tại sao ngươi không nói chuyện?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không nói lời nào, giả vờ làm cao thủ!”

Hi Khinh La: “...”

Mạch não người này quả nhiên kỳ lạ.

Chương 1467: Ta sẽ đánh bại người 3

Lúc này.

Tu sĩ vào thành đồn dập ghé mắt nhìn nhóm người Diệp Trường Sinh, chủ yếu là bốn người Hi Khinh La đẹp như tiên nữ.

Tuyệt thế giai nhân như này cũng khó gặp được, hôm nay lại đồng thời có bốn người xuất hiện, đó chính là phúc lợi của bọn hắn.

Hi Khinh La nhận ra được ánh mắt nóng rực của mọi người: “Đi thôi, vào thành.”

Nàng cũng không tức giận trước ánh mắt của mọi người, dù sao ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, ai bảo các nàng trời sinh lệ chất chứ?

Cửa thành.

Trong tay ngọc của Hi Khinh La xuất hiện lệnh bài, thị vệ thấy lệnh bài cũng tất cung tất kính: “Mời cung phụng đại nhân.”

Nghe được giọng nói của thị vệ, ánh mắt mọi người trong thành đồng loạt rơi vào trên người Hi Khinh La, chẳng lẽ nàng là cung phụng của học viện Vũ Trụ Cửu Tinh?

Tuổi còn trẻ đã là cung phụng chí cao vô thượng, đó căn bản là tồn tại bọn họ mãi mãi không chạm đến.

Mọi người đoán được thân phận của Hi Khinh La, mắt sáng lên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, thiếu niên kia là người phương nào?

Tuổi tác cũng ngang ngửa cung phụng đại nhân, hẳn là có địa vị rất cao ở học viện Vũ Trụ Cửu Tinh.

Sau khi vào thành.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, cách bố trí của thành này giống như đã từng quen biết.

Một cảm giác quen thuộc hiện lên.

“Hi cô nương, Thành chủ của thành Đạo Thống là ai?”

Hi Khinh La nói: “Thành Đạo Thống không có Thành chủ, Viện trưởng học viện Cửu Tinh Vũ Trụ quản lý thành này, vì sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Vậy Viện trưởng học viện Cửu Tinh Vũ Trụ là ai?”

Hi Khinh La lạnh nhạt nói: “Cổ Thiên Khải, một vị tu sĩ rất mạnh mẽ.”

Cổ Thiên Khải?

Diệp Trường Sinh có chút thất vọng, chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp: “Không sao, tiếp tục dẫn đường.”

Hi Khinh La nghi ngờ nhìn Diệp Trường Sinh: “Sao ta thấy người cứ là là, nhưng không tò mò về thân phận của ta sao.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không, ta không có hứng thú gì với thân phận của người.”

Hi Khinh La hoa dung thất sắc: “Người trâu bò.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Thân phận của người trâu nhưng ta cũng trâu, cho nên người có thân phận gì thì rất quan trọng sao? Ta chỉ nhìn kết quả cuối cùng.”

“Đi Vũ Trụ Đạo Thống Phủ chờ sau khi khảo thí kết thúc, ta còn có chuyện muốn làm!”

Từ đầu đến cuối hẳn đều cảm thấy tất cả trước mắt không phải trùng hợp, muốn tìm người dù không có ở trong thành nhưng cũng đã từng tới nơi này.

Bởi vì khắp nơi trong thành đều là dấu vết của nàng.

Trong khi tiến lên.

Ba bóng người từ trên cao bay xuống cản trước mặt mọi người:
“Diệp Trường Sinh, người lại dám bước vào Cửu Tinh Vũ Trụ, giao căn cơ hồ đen vũ trụ ra.”

Hi Khinh La nhìn ba người trước mắt: “Lăn, ta coi như các người chưa từng tới.”

Một người cười lạnh nói: “Diệp Trường Sinh, khó trách người dám đến Cửu Tinh Vũ Trụ, thì ra có nữ nhân cho người chỗ dựa.”

“Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh vang danh vũ trụ thì ra là kẻ ăn bám!”

Diệp Trường Sinh nói: “Dạ dày ta không tốt, không thích hợp ăn bám!”

“Các người quá mệt mỏi rồi, muốn ăn bám mà không có điều kiện, thật sự quá thảm rồi.”

Nam tử: “...”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hi Khinh La: “Đây là sắp xếp rõ ràng mà người nói?”

Vẻ mặt Hi Khinh La lạnh như sương, bóng hình xinh đẹp lóe lên, lướt về phía ba người: “Ta vốn không muốn động thủ nhưng các người lại muốn tìm cái chết.”

“Chưa từng thấy qua người ngu xuẩn như các người.”

` m.

` m.

Tiếng nổ mạnh vang lên, ba người hóa thành sương máu, bóng hình xinh đẹp của Hi Khinh La dừng lại, ông tay áo tung bay xua tan đi sương máu.

“Có thể động võ trong thành Đạo Thống nhưng mặc kệ vật gì bị hư hao đều phải trở về như ban đầu, bằng không thì hẳn chắc chắn phải chết.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người nào quyết định quy củ này?"

Hi Khinh La nói: "Tiên tổ của Vũ Trụ Đạo Thống – Đạm Đài Tú, thực lực người này vô cùng kinh khủng, hoàn toàn có thể đi tới Đại Thiên Vũ Trụ nhưng nàng lại ở lại thành Đạo Thống chờ đợi mấy vạn năm."

Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng: "Quả nhiên là nàng."

Tại sao trước đó hắn không nghĩ đến Đạm Đài Tú là người của Vũ Trụ Đạo Thống Phủ chứ.

Hi Khinh La quá sợ hãi: "Người đừng nói cho ta là người biết tiên tổ của Vũ Trụ Đạo Thống Phủ."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ngượng ngùng, thật đúng là ta quen biết."

Đạm Đài Tú, là người sao?

Khi tiến vào thành Đạo Thống, Diệp Trường Sinh đã nghĩ tới Đạm Đài Tú, bởi vì cách bố trí của thành này giống thành Vạn Thần ngày xưa y như đúc.

Nhắc đến thì hắn mới nhớ mình vẫn là Thiếu soái Diệt Thần Quân.

Thật hoài niệm tháng ngày khi đó.

Hiện tại chỉ còn Tàng Thất và Tiêu Tùy Phong ở bên cạnh hắn, ba người Hiên Viên Đông Quân, Tư Không Lạc Tuyết, Diễm Linh Cơ đã trở về gia tộc của mình.

Mỗi người đều có lựa chọn của mình, nếu lúc trước ba người các nàng ở lại bên cạnh hắn thì có thể hiện tại cũng sẽ ưu tú giống như Tàng Thất.

Chương 1468: Là người sao?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hi Khinh La: “Đạm Đài Tú còn ở trong thành này không?”

Hi Khinh La lắc đầu: “Cái này thì ta không biết, Đạm Đài Tú là người đứng đầu Cửu Tinh Vũ Trụ, chính vì sự tồn tại của nàng nên không ai dám động đến Cửu Tinh Vũ Trụ.”

“Cho dù nàng không ở trong thành thì còn có Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, cũng không ai dám can rờ.”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút rồi tiếp tục: “Ta rất tò mò, sao người lại biết Đạm Đài Tú?”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói: “Người ưu tú giống ta biết rất nhiều người, chẳng lẽ không phải rất bình thường sao?”

“Tổ gia gia người chính là minh chứng tốt nhất, ai có thể nghĩ tới ta lại quen biết lão tổ phủ Hi Thân của Đại Thiên Vũ Trụ?”

Hi Khinh La: “...”

Diệp Trường Sinh dời bước tiến lên, nếu Đạm Đài Tú là tiên tổ của Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, vậy trước khi hoàn thành khảo thí thì thuận đường tìm người một chút.

Hi Khinh La bước liên tục, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Người không tò mò thân phận của những người kia sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người đều đã chết, cần biết thân phận của bọn họ làm gì?”

Hi Khinh La lại nói: “Có thể bọn hân sẽ còn phái người tới, người không muốn biết đó là thế lực gì sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không muốn, ta có người bên cạnh thì có gì phải sợ.”

Nói đến đây, hân tạm ngừng rồi tiếp tục nói: “Hi cô nương, lát nữa

đến Đạo Thống Phủ, chúng ta đi khảo thí, còn người đi diệt thế lực sau lưng của ba người kia!”

“Không có vấn đề gì chứ?”

Hi Khinh La run lên, sắc mặt biến hóa: “Diệt tông?”

Có gì khó khăn sao?

Nếu khó thì nói với ta.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hi Khinh La, chậm rãi mở miệng nói.

Hi Khinh La híp mắt lại: “Trực tiếp diệt tông có phải hơi tàn nhẫn không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta vẫn luôn như vậy, không ra tay thì thôi, ra tay sẽ diệt tông. Bằng không thì hôm nay người giết hai người, ngày mai hẳn lại phái hai người khác đến, rất phiền.”

“Diệt tông, trừ hậu hoạn mãi mãi.”

Hi Khinh La còn muốn nói tiếp gì đó lại phát hiện Diệp Trường Sinh đã đi rất xa, thầm nghĩ, từ lúc nào mình đã thành cánh tay đắc lực của Diệp Trường Sinh rồi?

Vì một bí thuật, như vậy có xứng đáng không?

Sau khi suy nghĩ thì nàng vẫn đuổi theo, nếu có thể đạt được một bí thuật mạnh mẽ thì ít nhất thực lực của nàng sẽ tăng lên gấp đôi.

“Đằng trước là Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, người đi khảo thí đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một thế lực có thể dừng chân tại Cửu Tinh Vũ Trụ thì chắc chắn có nội tình, nếu một mình người gặp vấn đề thì phải nói cho ta biết.”

“Người rơi vào nguy hiểm thì sao ta có thể đi gặp Hi Huyền.”

Hi Khinh La liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Xem thường ai đây?”

Dứt lời, thân ảnh nàng lóa lên, tan biến trên thành Đạo Thống, tàn ảnh qua trong nháy mắt.

Rất nhanh.

Nhóm năm người Diệp Trường Sinh đi tới trước cửa Đạo Thống phủ, một lão giả ngăn bọn hắn lại: “Trong các vị ai là Diệp Trường Sinh, mời đi theo lão hủ vào phủ!”

Ba người Hắc Doanh Doanh run lên, tầm mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, người sau nhìn về phía lão giả: “Dẫn đường đi!”

Lão giả trầm giọng nói: “Diệp công tử có thể vào phủ, những người khác chờ ở đây.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chúng ta cùng đi, người hiểu rõ ý ta chứ?”

Lão giả lộ vẻ khó xử, không biết lựa chọn ra sao, hắn nhận được mệnh lệnh là dẫn một mình Diệp Trường Sinh vào phủ.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai lão giả: “Để các nàng vào phủ đi!”

Lão giả như trút được gánh nặng, khom người vái chào: “Diệp công tử, mời.”

Trong khi tiến lên, lão giả cảm thấy tràn ngập nghi hoặc, tò mò không biết Diệp Trường Sinh có thân phận gì mà có thể để Phủ chủ bọn hắn tự mình triệu kiến.

Phủ chủ bọn hắn chưa từng xuất hiện ngàn năm nay.

Vũ Trụ Đạo Thống Phủ cũng không khác gì phủ đệ bình thường khác, khác biệt duy nhất chính là lớn.

Lão giả ngượng không mà đi, sau một nén nhang đã xuất hiện dưới đình cổ, lão giả khom người vái chào, tất cung tất kính: “Phủ chủ, đã dẫn người đến.”

“Người lui ra đi!” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, tầm mắt rơi vào bóng dáng xinh đẹp dưới đình cổ: “Là người sao?”

Nữ tử dưới đình cổ quay lại nhìn Diệp Trường Sinh, người sau lộ vẻ thất vọng, nữ tử trước mắt cũng không phải là Đạm Đài Tú.

Nữ tử nói: “Dường như Diệp công tử rất thất vọng khi nhìn thấy ta.”

Diệp Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề: “Đám hỏi tiên tổ Đạm Đài Tú của các người ở nơi nào?”

Nữ tử hơi đưa tay ra hiệu Diệp Trường Sinh ngồi xuống trong cổ đình: “Tiên tổ đã rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Đạm Đài Tú rời đi?

Diệp Trường Sinh nói: “Có biết Đạm Đài Tú đi đâu không, còn nữa, các hạ tìm ta tới đây là có chuyện gì?”

Nữ tử cầm tách trà châm trà cho Diệp Trường Sinh: “Tiên tổ để lại thánh dụ, nếu Diệp công tử đến thành Đạo Thống thì tiểu nữ nhất định phải dốc hết toàn lực bảo vệ an nguy cho công tử.”

“Diệp công tử tới đây có phải tham gia đại hội Đạo Thống năm sau không?”

Chương 1469: Là người sao? 2

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đúng vậy.”

Nữ tử tiện tay vung lên, năm Đạo Thống lệnh bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh: “Lệnh này xem như lễ gặp mặt, mong công tử vui vẻ nhận.”

Diệp Trường Sinh thu hồi Đạo Thống lệnh: “Đa tạ, không biết nên xưng hô với cô nương thế nào?”

Nữ tử lãnh đạm nói: “Đạm Đài Huyền Nguyệt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Huyền Nguyệt cô nương, tiên tổ các người tới Đại Thiên Vũ Trụ rồi sao?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt lắc đầu: “Không phải, không ai biết tiên tổ tới nơi nào, khi rời đi tiên tổ đã từng để lại một câu nói, khi công tử gặp nguy hiểm nhất, tiên tổ sẽ xuất hiện.”

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh có chút cảm động, bắt đầu từ thành Vạn Thần, Đạm Đài Tú đã không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ hắn.

Bây giờ hắn đã trưởng thành, Đạm Đài Tú còn lo lắng cho mình.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: “Lúc Diệp công tử tới thành Đạo Thống đã dẫn tới sự chú ý của các thế lực, còn một năm nữa mới đến đại hội, không biết công tử có tính toán gì chưa?”

“Nếu không có chỗ thích hợp thì hãy ở lại Đạo Thống phủ để tránh thêm chuyện.”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, lạnh nhạt nói: “Không cần, lấy được Đạo Thống lệnh rồi thì chúng ta chuẩn bị tới học viện Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt ý vị thâm trường nhìn Diệp Trường Sinh: “Học viện Cửu Tinh Vũ Trụ cũng không tệ, võ đạo hội sẽ có trợ

giúp với công tử.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy: “Huyền Nguyệt cô nương, cáo từ.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt khẽ vung ống tay áo, đứng dậy nhìn Diệp Trường Sinh ra khỏi đình cổ: “Diệp công tử, linh giới này là tiên tổ để lại cho người, người hãy mang đi đi!”

Bịch.

Một linh giới bay tới, Diệp Trường Sinh đưa tay cầm linh giới trong lòng bàn tay, đứng dậy đi ra ngoài Đạo Thống phủ.

Trong khi tiến lên, hắn nhìn ba nàng: “Các người không không tò mò Đạm Đài Tú là ai, có quan hệ gì với ta sao?”

Thái Sơ nói: “Quan trọng sao?”

An Lạc Nhi phụ họa: “Không quan tâm, chỉ cần tướng công ở bên cạnh chúng ta là được.”

Hắc Doanh Doanh: “...”

Diệp Trường Sinh phát hiện hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Vốn hắn còn lo lắng ba nàng sẽ chất vấn chuyện liên quan đến Đạm Đài Tú, không nghĩ tới người ta căn bản không quan tâm.

Sau khi rời khỏi Đạo Thống phủ, Diệp Trường Sinh bay lên trời, xuất hiện trên không thành Đạo Thống, ba nàng và Diệp Thập Vạn xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắc Doanh Doanh nói: “Chúng ta không đi học viện Cửu Tinh Vũ Trụ sao?”

Không vội.

Hi cô nương đi diệt tông.

Chúng ta đi xem náo nhiệt.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong.

Rất nhanh, sương máu nồng đậm tràn ngập trong không trung, vụn mây giống như được nhuộm đỏ.

Trên một đảo nổi, Diệp Trường Sinh phát hiện bóng dáng xinh đẹp của Hi Khinh La: “Nữ nhân có thể nha, vẫn có chút thủ đoạn.”

Tu vi của Hi Khinh La có thể là Thiên Mệnh, quét ngang tất cả Vũ Trụ Cửu Tinh, từng tiếng nổ mạnh truyền ra, hài cốt chúng tu sĩ trước mắt đã không còn.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Hi Khinh La: “Không nghĩ tới Hi cô nương ra tay cũng tâm ngoan thủ lạt như thế.”

Hi Khinh La quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Người không đi Vũ Trụ Đạo Thống Phủ sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xong rồi.”

Hi Khinh La cả kinh nói: “Nhanh như vậy?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Người chưa từng thấy qua sao?”

Nói đến đây, hắn dõi mắt trông về phía xa, nhìn cung điện phía trước: “Người như này là không được rồi, diệt tông như người sẽ rất mệt mỏi.”

“Đến, ta làm mẫu cho người.”

Xùy.

Một kiếm diệt thương khung, một đường mở trời chém xuống.

Cung điện bị chia làm hai, trong nháy mắt hóa thành đồng phế tích.

Bụi mù cuộn cuộn bay lên, từng hơi thở vọt tới phía hắn.

Hi Khinh La biến sắc: “Một kiếm đã phá hủy? Người dùng thần thông kiếm đạo gì mà mạnh mẽ như thế, giống như kéo toàn bộ linh khí vũ trụ này ra.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thần thông kiếm đạo này là – Tọa hóa!”

Hi Khinh La nói: “Tên càng đẹp thì càng hung tàn, một kiếm hạ xuống, không biết có nhiều người chết hay không.”

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người tung bay rơi xuống, bọn hắn đầy bụi đất nhìn qua chặt vật không chịu nổi, lão giả dẫn đầu muốn rách cả mí mắt, hằm hằm nhìn mọi người trước mắt.

“Các hạ là ai, vì sao lại ra tay với Đoạt Thiên Môn?”

“Tên ta Hi Khinh La.” Nàng lạnh nhạt nói xong, dời bước đi tới phía lão giả.

Sắc mặt lão giả áo đen thay đổi, trong mắt toàn là hoảng hốt: “Cung phụng đại nhân, lão hủ không biết Đoạt Thiên Môn đắc tội đại nhân ở chỗ nào?”

“Nói đi, ai để các người rat ay với Diệt Trường Sinh?”

Khuôn mặt lão giả áo bào đen trầm như nước, cảm thấy hối tiếc không thôi. Trước đây có người tới Đoạt Thiên Môn để bọn hắn đánh giết Diệt Trường Sinh, ban đầu hắn đã từ chối nhưng đổi phương lại cho tài nguyên khiến hắn không cách nào từ chối được nữa.

Thật sự biết vậy đã chẳng làm, ai có thể nghĩ tới diệt Diệt Trường Sinh sẽ dẫn tới họa diệt môn.

Lão giả áo đen vội vàng nói: “Cung phụng đại nhân, chúng ta thật sự không biết thân phận người kia.”

Chương 1470: Thật đúng là thế

“Không nghĩ tới Diệp công tử là bằng hữu của cung phụng đại nhân, Đoạt Thiên Môn chúng ta nguyện ý đền bù tổn thất cho Diệp công tử, còn xin bỏ qua cho chúng ta.”

Hi Khinh La quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hiển nhiên đang hỏi ý kiến của hắn.

Đền bù tổn thất.

Lấy cái gì đền bù tổn thất?

Tầm mắt Diệp Trường Sinh quét qua trăm người trước mắt, ngay cả một nữ nhân cũng không có còn dám nghĩ đền bù tổn thất cho ta.

Không đúng, ngay cả một nơi đánh dấu cũng không có, còn dám nghĩ đền bù tổn thất cho ta.

Giết bọn hắn. tất cả tài nguyên đều thuộc về hắn.

“Đều giết đi!”

Hi Khinh La: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Thập Vạn, người đi, sau khi tiếp nhận truyền thừa Lực Linh Thần, người còn chưa từng ra tay!”

“Để ta xem rốt cuộc người mạnh đến đâu.”

Diệp Thập Vạn nói: “Thiếu chủ, giao cho ta, mấy chùy là xong.”

Ầm.

Ầm.

Sấm sét trên bầu trời tàn phá bừa bãi, lôi vực che trời xuất hiện bao phủ trên đỉnh đầu trăm người.

Chân Diệp Thập Vạn đạp thần lôi cửu thiên, tay cầm hai cây chùy

lớn, sau lưng xuất hiện lực chi vực giới: “Nhất chùy đao vị.”

Chùy lớn che trời hạ xuống giống như thiên thạch rơi xuống từ bên ngoài vũ trụ, đánh lên người trăm người.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, linh khí bắn ra, một làn sóng mạnh mẽ tràn ra.

Sức mạnh một chùy như muốn phá hủy thành Đạo Thống.

Vô số cường giả xuất hiện, hoảng sợ run sợ, cho rằng cường giả Đại Thiên Vũ Trụ đến đây phá hủy Cửu Tinh Vũ Trụ.

Diệp Thập Vạn nội liễm hơi thở, lùi vực tiêu tán trên không, hẩn đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, Cửu Tinh Vũ Trụ còn có thể lực yếu như vậy.”

Diệp Trường Sinh âm thầm tắc lưỡi: “Thập Vạn, xin hỏi người một câu, bây giờ cấp bậc Tiên Thiên của người đã ở tầng bao nhiêu?”

Diệp Thập Vạn ồm ồm nói: “Thiếu chủ, không cần biết nhiều hay ít tầng, ta chỉ biết hiện tại võ đạo đã đến cực hạn.”

“Không ai là một chùy không giải quyết được, nếu có vấn đề thì hai chùy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thập Vạn, tốc độ trưởng thành của người vượt qua tưởng tượng của ta, thật tò mò sau khi người đột phá cấp Thiên Tiên thì sẽ mạnh tới trình độ nào.”

Diệp Thập Vạn cười nói: “Thiếu chủ, ta mạnh hơn nữa cũng đánh không lại người.”

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Nói với người bao lần rồi, nhất định phải khiêm tốn.”

Hi Khinh La: “...”

Một lần đã làm ra động tĩnh lớn như vậy mà còn muốn khiêm tốn, thật sự quá phận.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía ba người Hắc Doanh

Doanh: “Chúng ta về thành trước đi.”

Tiến lên mấy bước, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, người tới không phải ai khác, chính là Đạm Đài Huyền Nguyệt.

“Diệp công tử, người không sao chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có việc gì.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: “Không có việc gì thì tốt, ta rời đi trước.”

Hi Khinh La nhìn bóng lưng Đạm Đài Huyền Nguyệt rời đi: “Nhanh như vậy mà người đã làm xong nàg rời sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người biết nàg?”

Hi Khinh La gật đầu: “Thần nữ đứng đầu của Cửu Tinh Vũ Trụ - Đạm Đài Huyền Nguyệt, nghe nói là đệ tử thân truyền của Đạm Đài Tú.”

“Đã từng suýt nữa đứng đầu các hạng mục trong đại hội Đạo Thống nhưng cuối cùng lại thất bại vì đạo tâm không ổn định.”

“Mặc dù đã qua ngàn năm nhưng nàg vẫn là tồn tại uy nghiêm trong Cửu Tinh Vũ Trụ.”

“Thật bội phục người đi đến đâu cũng có người quen, vĩnh viễn không có người có thể bắt nạt người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Đi thôi, đi học viện Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Thật sự là đi đâu cũng có người quen sao?

Thật sự là đi đâu cũng không bị bắt nạt sao?

Mẹ nó... Thật đúng là thế.

Mình ưu tú như thế mà không có đất dụng võ, quan trọng là hiện tại Diệp Thập Vạn cũng trở nên mạnh mẽ như vậy.

Ai, thật là khó.

Vào trong thành Đạo Thống.

Một tòa học viện vô cùng khí phái xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, Hi Khinh La quay đầu nói: “Diệp công tử, nơi này là học viện, người nhất định phải khống chế chính mình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Yên tâm, ta sẽ không nói lời nào, giả vờ làm cao thủ, nếu không có người bắt nạt ta thì ta tuyệt đối sẽ không chủ động gây chuyện.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Thập Vạn: “Người cũng khiêm tốn một chút.”

Diệp Thập Vạn nói: “Thiếu chủ, ta cũng chỉ có tu vi cấp Luyện Thể, có thể có uy hiếp gì chứ?”

Mọi người: “...”

Một chùy lay động bầu trời kia đến bây giờ vẫn còn là ký ức mới mẻ với các nàng.

Ở cửa học viện, Hi Khinh La lấy ra một lệnh bài, sau đó mọi người thuận lợi tiến vào học viện: “Trước tiên ta dẫn các người đi gặp Viện trưởng, một năm này các người hãy ở đây tu luyện cho đến khi đại hội Vũ Trụ Đạo Thống bắt đầu.”

Diệp Trường Sinh yên lặng không nói.

Giả vờ làm cao thủ sao?

Trong khi tiến lên.

Bên tai Diệp Trường Sinh lại vang lên âm thanh của hệ thống: [Định, chúc mừng chủ nhân, làm mới địa điểm đánh dấu – học viện Cửu Tinh Vũ Trụ.]

Chương 1471: Tên rất có ý nghĩa

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, trong học viện Cửu Tinh Vũ Trụ có năm nơi cần phải đánh dấu là Tàng Thư Các, cấm địa, Thần Binh Các, Địa Hạ Thần Mộ và Văn Đạo Thất.]

Diệp Trường Sinh giật mình, một nơi mà có thể đánh dấu đến năm lần, còn có chuyện tốt như vậy sao?

Có đúng không vậy?

Cảm giác quá không chân thật.

Hệ thống muốn lừa hắn à?

Hơn nữa còn là loại hố vào chỗ chết kia.

Phòng cháy, phòng trộm, phòng hệ thống.

Câu nói này không sai chút nào.

Rốt cuộc có đánh dấu không?

Đúng lúc này.

Hi Khinh La đột nhiên trầm giọng nói: “Diệp công tử, học viện Cửu Tinh Vũ Trụ là một tòa học viện cổ xưa, có thể được học tập ở đây là sự trợ giúp rất lớn với việc người tham gia Vũ Trụ Đạo Thống.”

Nói đến đây, nàng ngừng một lát rồi tiếp tục: “Tính cách Cổ Viện trưởng tương đối cổ quái, các người hãy chú ý một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hi cô nương, trong vũ trụ còn có học viện lợi hại hơn không? Ví dụ như Đại Thiên Vũ Trụ?”

Hi Khinh La nói: “Không nhiều lắm, nếu học viện này được đặt ở Đại Thiên Vũ Trụ cũng có thể xếp trong mười vị trí đầu.”

“Đương nhiên ở Cửu Tinh Vũ Trụ, nơi này chính là học phủ cao nhất, là nơi vô số tu sĩ tha thiết ước mơ.”

“Một đường tới đây người cũng thấy rồi đấy, cấp bậc tu sĩ nơi này đều không thấp.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cấp bậc không thấp nhưng cường giả thật sự cũng không được mấy người, có thể do ta quá mạnh.”

Hi Khinh La hơi giật mình: “Diệp công tử, người vẫn nên chớ nói chuyện.”

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, tâm thần khẽ động, Tàng Thất từ Thần Cung đi ra xuất hiện bên cạnh mọi người.

Hi Khinh La phát hiện Tàng Thất xuất hiện: “Diệp công tử, người làm gì vậy?”

Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói: “Hi cô nương đừng hiểu lầm, chỉ muốn thêm một người học tập ở học viện.”

Hi Khinh La gật đầu không nói gì nữa, đoàn người nhanh chóng đến cung điện bên ngoài của Viện trưởng, ven đường gặp được không ít đệ tử trong học viện.

Mọi người đều tràn ngập tò mò với nhóm Diệp Trường Sinh, trước mắt cũng không phải thời điểm học viện tuyển nhận đệ tử mới, những người này có thể xuất hiện trong học viện thì chắc chắn bối cảnh không đơn giản.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện trong không gian, đi đến trước mặt nhóm người Hi Khinh La, nam tử tiên phong đạo cốt mặc bộ vải bố màu xanh, nhìn qua có chút lôi thôi.

Phóng đãng không bị trói buộc, không câu nệ tiểu tiết.

“Cổ Thiên Khải gặp qua Hi cung phụng.”

Hi Khinh La vội vàng nói: “Cổ Viện trưởng không cần khách khí như thế, lần này ta dẫn bằng hữu tới đây là muốn bọn hần học tập

ở học viện một khoảng thời gian.”

Tầm mắt Cổ Thiên Khải xẹt qua trên người mọi người: “Toàn là thiếu niên thiên kiêu, không nghĩ tới Hi cung phụng còn có bằng hữu như vậy.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: “Hi cung phụng, ba thiếu niên này trước đi Văn Đạo Thất nghe giảng bài, còn những người khác đi Địa Hạ Thần Mộ, nơi đó thích hợp với các nàng.”

“Hi cung phụng rất lâu rồi không đến học viện, chúng ta trò chuyện một chút.”

Hi Khinh La gật đầu: “Vậy bọn hắn...”

Cổ Thiên Khải nói: “Hi cung phụng yên tâm, ta đã phái người dẫn bọn hắn đi Văn Đạo Thất và Địa Hạ Thần Mộ.”

Ngay sau đó.

Hai bóng người xuất hiện khom người vái chào với Cổ Thiên Khải, người sau trầm giọng nói: “Bọn hắn là đệ tử Hi cung phụng dẫn tới, dẫn đến Địa Hạ Thần Mộ và Văn Đạo Thất.”

Hai người gật gật đầu, tầm mắt rơi vào trên người mấy người Diệp Trường Sinh, sau đó mọi người đã tách ra.

Ba người Diệp Trường Sinh, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất được một lão giả dẫn tới Văn Đạo Thất, ba người An Lạc Nhi, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh được đưa tới Địa Hạ Thần Mộ.

Trong khi tiến lên.

Lão giả mặc áo trắng tự giới thiệu: “Lão phu Vân Thiên Hạc, là phu tử trong học viện Cửu Tinh Vũ Trụ, nếu ba vị được Hi cung phụng dẫn tới thì về sau hãy học tập ở học viện cho tốt, hi vọng năm sau sẽ lấy được thành tích tốt ở đại hội Đạo Thống.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cảm ơn lời nói tốt lành của Vân tiên bối.”

Vân Thiên Hạc quay đầu nhìn về phía Diệp Thập Vạn: “Thần Ma

Tộc có thể có tu sĩ như người, tương lai có thể tái hiện rực rỡ.”

Nói đến đây, ông nhìn Tàng Thất, tiếp tục nói: “Tiểu hòa thượng, rốt cuộc người tu luyện Phật Pháp gì, lão phu phát hiện trên người có hai loại sức mạnh chính tà.”

“Nếu người không thể cân bằng được hai sức mạnh này thì sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Sắc mặt Tàng Thất thay đổi, xác định người trước mắt chính là cao nhân: “Vân tiền bối quả nhiên lợi hại, không biết tiền bối có biện pháp nào để cân bằng không?”

Vân Thiên Hạc cười nói: “Đến Văn Đạo Thất, ở nơi đó, tất cả nghi vấn của các người đều có thể được giải quyết.”

Tàng Thất gật đầu: “Đa tạ tiền bối.”

“Tiểu hòa thượng người có chút thú vị, đây là lệnh bài của lão phu, cầm nó đi, có chuyện gì thì tới Văn Đạo Phong tìm ta.” Vân Thiên Hạc nói xong, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Công tử là kiếm tu, thể tu, còn có huyết mạch mà ta không cách nào nhìn thấu, hơn nữa nhân quả trên người công tử còn phức tạp như vậy.”

Chương 1472: Tên rất có ý nghĩa 2

Diệp Trường Sinh nói: “Vân tiền bối, người có thể nhìn ra ta là kiếm tu, thể tu đã rất lợi hại rồi.”

Vân Thiên Hạc cười khỏ nói: “Mặc dù như thế nhưng ta vẫn không cách nào nhìn thấu tu vi của người.”

“Không thể không nói, lần này Hi cung phụng đã dẫn vài vị yêu nghiệt đến học viện, tương lai các người trưởng thành sẽ vang danh vũ trụ.”

Nói đến đây, ông ngừng một chút rồi tiếp tục: “Không biết xứng hô với công tử như thế nào?”

“Chỉ là kiếm tu bình thường, tên là Diệp Trường Sinh.”

“Vân Thiên Hạc hơi hơi thuận theo, tự lẩm bẩm: “Diệp Trường Sinh, cái tên này thật quen thuộc.”

Rất nhanh.

Bốn người đã ngừng lại trước một tòa cung điện, đạo vận nồng đậm quanh quần trên cung điện, chất chứa hơi thở đại đạo đáng sợ.

Vân Thiên Hạc chậm rãi đưa tay: “Nơi này chính là Văn Đạo Thất, đi thôi, ta dẫn các người đi qua.”

Văn Đạo Thất.

Tên rất có ý nghĩa.

Nhìn cung điện trước mắt, khuôn mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, nghĩ đến lời Hi Khinh La nói quả nhiên không giả chút nào.

Học viện này không đơn giản.

Nếu tu luyện ở Văn Đạo Thất này hay lĩnh hội kiếm đạo thì nhất định sẽ làm ít công to.

Vân Thiên Hạc nói: “Nơi này là chỗ học tập của đệ tử thân truyền của học viện Cửu Tinh Vũ Trụ, có phu tử chuyên giảng giải vấn đề tu luyện cho các người, rất toàn diện. Kiếm tu, thể tu, luyện dược, rèn khí, trận pháp, bùa chú đều sẽ được giảng.”

Trong phút chốc, trước mắt bọn họ xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc, quần áo trắng hơn tuyết, váy dài bay lượn.

Tú mục giống như thu thủy, da trắng như mỡ đông, toàn thân đều có vàng sáng nhàn nhạt.

“Vân phu tử, ba người bọn họ là...”

Nữ tử trầm giọng hỏi.

Vân Thiên Hạc cười nói: “Ba người bọn họ được Hi cung phụng đưa tới, tu chất và thiên phú không tệ, Viện trưởng để ta đưa bọn họ đến Văn Đạo Thất tu luyện.”

“Ta đã dẫn người tới cho người, sau này bọn họ sẽ giao cho Bạch phu tử.”

Tầm mắt Bạch Nhược Tâm nhìn ba người Diệp Trường Sinh, hết sức hài lòng gật đầu: “Không sai, đều là hạt giống tốt.”

“Đi thôi, ta dẫn các người đi Văn Đạo Thất.”

Ba người Diệp Trường Sinh theo sát phía sau tiến vào Văn Đạo Thất.

Ven đường gặp được đệ tử học viện, mỗi người đều vô cùng khách khí, nho nhã lễ độ, có vài người tay cầm một cái quạt xếp tràn đầy phong cách.

Được nhận giáo dục truyền thống chính là tốt như vậy, không giống như ba người Diệp Trường Sinh, Tàng Thất, Diệp Thập Vạn hoang dã như vậy.

Ba người tiến vào giảng đường, tầm mắt tất cả mọi người đồng loạt rơi trên người bọn họ, hết sức hiển nhiên là bị giá trị nhan sắc của ba người hấp dẫn.

Diệp Trường Sinh đẹp đến không thể nghi ngờ.

Diệp Thập Vạn cao lớn uy mãnh, đôi mắt thâm thúy như ngọc lục bảo, cho người ta cảm giác tràn đầy sự bùng nổ.

Loại nam nhân khô ngô hung hồn này bình thường rất được nữ hài tử yêu thích, rốt cuộc có nguyên nhân gì thì ta cũng không biết, ta cũng không dám hỏi.

Tàng Thất đầu tóc sáng ngời, vô cùng chói mắt, một bộ áo tăng trắng, phía trên quanh quần phù văn màu đen.

Nhìn một cái, trong ba người, Tàng Thất có thực lực mạnh nhất, nữ nhân đều thích nam nhân có thực lực.

Cho nên bọn họ đã bắt đầu xì xào bàn tán nghị luận đến tiểu hòa thượng Tàng Thất.

Tàng Thất nhận ra được tầm mắt của nữ đệ tử trước mắt, bất đắc dĩ lắc đầu, giống như đang nói bần tăng không sắc giới.

Hiện tại chỉ muốn phổ độ chúng sinh, nữ nhân sẽ ảnh hưởng tới tốc độ lĩnh ngộ Phật Pháp của bần tăng.

Bạch Nhược Tâm trầm giọng nói: “Ba người họ là đệ tử mới tới, ba người các người tự giới thiệu đi.”

Rất lâu không được đến học viện.

Tự giới thiệu, thế mà mình còn khấn trương.

Diệp Trường Sinh lãnh đạm nói: “Tên ta Diệp Trường Sinh, kiếm tu.”

Diệp Thập Vạn nói: “Diệp Thập Vạn, chùy tu, cấp Tiên Thiên.”

Tàng Thất nói: “Bần tăng Tàng Thất, phật tu, cấp Quy Khư tăng bảy.”

Sau khi ba người giới thiệu xong xuôi, mọi người lại bắt đầu xôn xao, không thể tin nhìn về phía Diệp Thập Vạn, trên người hắn tản ra hơi thở khiến người ta thấy vô cùng nguy hiểm thế mà lại có

thể là cấp Tiên Thiên, thật sự là một quái thai.

Còn rốt cuộc cấp bậc của Diệp Trường Sinh là gì, vì sao bọn hắn căn bản nhìn không thấu?

Ánh mắt Bạch Nhượng Tâm lấp lánh, đánh giá Diệp Trường Sinh; “Cấp bậc của người là gì?”

Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong chớp mắt: “Cấp bậc của ta không ổn định, lúc cao lúc thấp, không có cách nào nói.”

Bạch Nhượng Tâm cau mày lại, nghi ngờ nói: “Không ổn định, tình huống như thế nào, nói ra để phu tử giúp người giải quyết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phu tử, người không giải quyết được đâu, có khi vô địch, có khi không phải vô địch, nói chung rất kỳ lạ.”

Bạch Nhượng Tâm: “...”

“Được rồi, ba người các người tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Dưới ánh mắt chứng đệ tử, ba người Diệp Trường Sinh đi xuống bàn cuối rồi ngồi xuống.

Bạch Nhượng Tâm lần nữa mở miệng: “Tiếp theo, chúng ta sẽ nói một chút về tác dụng của áo nghĩa võ đạo.”

Chương 1473: Hệ thống, mẹ nhà người

“Diệp huynh, tác dụng của áo nghĩa võ đạo, nghe thật thâm ảo.”

Tàng Thất thấp giọng nói: “Học viện thật tốt, ta đột nhiên thấy thích nơi này rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nghe giảng cho tốt, chúng ta phải làm đệ tử ngoan.”

Trên đài cao.

Bạch Nhược Tâm bắt đầu giảng giải những ứng dụng liên quan đến áo nghĩa võ đạo, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nghe giảng.

Ngay cả Tàng Thất và Diệp Thập Vạn cũng vô cùng vô cùng nghiêm túc.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Văn Đạo Thất không?]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh run lên, không để ý tới nó.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có đánh dấu Văn Đạo Thất không? Nếu chủ nhân không đánh dấu, vậy coi như từ bỏ cơ hội đánh dấu lần này.]

Diệp Trường Sinh ngẩng nhìn bốn phía, chỗ này chỉ là một toàn giảng đường mà thôi, hệ thống muốn hồ hắc là chuyện không thể nào.

[Lập tức đánh dấu.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công Văn Đạo Thất, thu hoạch được...]

A.

Một tiếng hét chói tai phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng, ngay cả

Diệp Trường Sinh cũng không nghe được hệ thống nói gì sau đó.

A.

A.

Ba tiếng hét chói tai liên tiếp truyền ra, nữ phụ tử trên đài và hai nữ đệ tử đưa tay che ngực, quay người, tầm mắt xẹt qua trên người mọi người ngồi đây.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhận ra được tầm mắt của ba nàng, cùng lúc đó, một mùi hương kỳ lạ truyền đến...

Giọng nói của Diệp Thập Vạn và Tàng Thất vang lên bên tai.

Thiếu chủ, đây là có chuyện gì?

Diệp huynh, người quá bĩ ố, sao bần tăng lại có một bằng hữu tốt như người chứ, thật sự quá bội phục người.

Diệp Trường Sinh nhìn ba tấm vải với màu sắc khác nhau trong tay.

Cả người đều hóa đá.

Hệ thống, mẹ nhà người.

Đây là muốn hố chết người không đền mạng sao?

Hình ảnh chính nhân quân tử của hắn cứ như vậy bị hệ thống hủy hoại đến rối tinh rối mù.

Có sát khí.

Lúc này, bầu không khí trong Văn Đạo Thất trở nên cực kỳ khẩn trương, ba ánh mắt vô cùng sắc bén giống như muốn ngàn đao băm thây Diệp Trường Sinh.

Những người khác cũng quăng tới ánh mắt bội phục, tiếc hận về phía Diệp Trường Sinh.

Lá gan người trẻ tuổi kia quá lớn.

Đắc tội đồng thời phu tử và hai vị sư tỷ, chắc chắn hẳn không thể lẫn lộn nổi trong học viện.

Có thể còn sống rời khỏi Văn Đạo Thất hay không thì còn là một ẩn số.

“Tất cả mọi người rời khỏi Văn Đạo Thất, lập tức!” Giọng nói lạnh lẽo truyền ra, không khí trong nháy mắt bị đóng băng.

Chúng đệ tử vội vàng đứng lên, chen chúc mà đi, bọn hắn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, sợ sẽ bị tai bay vạ gió.

Trong chốc lát.

Trong Văn Đạo Thất lớn như vậy chỉ còn lại ba người Diệp Trường Sinh, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất.

Không khí giống như dừng lại.

Nữ phu tử nhìn về phía hai người Diệp Thập Vạn, lạnh lẽo nói: “Hai người các ngươi không có ý định rời đi?”

Diệp Thập Vạn quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, làm sao bây giờ?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Thập Vạn, hòa thượng, hai người các ngươi đi ra ngoài trước, ta xử lý ít chuyện.”

Tàng Thất nói: “Diệp huynh, bản tăng không đi, ba người các nàng bắt nạt một mình ngươi, bản tăng sợ ngươi không chống đỡ được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có việc gì, ta có thể làm, làm ba người các nàng tiến lên.”

Tàng Thất còn muốn nói tiếp gì đó nhưng đã bị Diệp Thập Vạn kéo ra ngoài: “Hòa thượng, có mắt nhìn một chút được không?”

“Hiểu rõ, hiểu rõ.” Tàng Thất như tỉnh khỏi mộng, chợt nhận ra: “Bản tăng lại ngu muội.”

“Thật hâm mộ Diệp huynh.”

Sau khi hai người rời đi, ba nữ đi về phía Diệp Trường Sinh.

Cổ Trích Tinh nói: “Phu tử, xử lý tên vô sỉ này thế nào?”

Tư Yên Ngữ phụ họa nói: “Phu tử, đánh chết hắn, bằng không thì ta khó tiêu mối hận trong lòng, nếu để hắn còn sống rời khỏi Văn Đạo Thất, trong sạch của chúng ta sẽ bị hủy.”

Nghe được lời này, Diệp Trường Sinh xấu hổ cười một tiếng: “Cái kia... Ta muốn nói là ngoài ý muốn, các người có tin không?”

Bạch Nhược Tâm lạnh lẽo nói: “Diệp Trường Sinh, lá gan người thật lớn, lại dám ngang nhiên làm chuyện quá đáng như thế.”

“Người tự phế tu vi, đừng để ta đưa người đến Chấp Pháp Đường.”

Lần này bị hệ thống lừa thăm rồi.

Không hiểu sao lại trộm đi đồ lót của người khác, chính hắn cũng cảm thấy rất quá đáng.

Nhất thế anh danh của hắn cứ như vậy bị hệ thống làm hỏng.

Việc đã đến nước này, nếu hắn nói rõ lí do mình là người đứng dẫn thì người nào sẽ mệ nọ tin tưởng chứ?

Có người đứng dẫn làm ra chuyện như vậy sao?

“Bạch phu tử, ta trả lại đồ cho các người trước, coi chừng bị lạnh.”

Bạch Nhược Tâm: “...”

Đánh chết hắn.

Dứt lời, ba nàng đồng thời rat ay với Diệp Trường Sinh, công kích mạnh mẽ như muốn Văn Đạo Thất nổ tung.

“Bạch phu tử, chẳng qua ta lo lắng các người sẽ cảm lạnh, thật không có ý gì khác.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói xong, thân

ảnh đứng thẳng tắp, mặc kệ ba người đánh tới.

Cho dù đánh ba thì hắn cũng không có chút áp lực nào.

Chương 1474: Hệ thống, mẹ nhà người 2

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh mẽ truyền ra, thân ảnh ba nàng bay ra ngoài, cường ép ổn định thân ảnh, chột giật mình.

Trong mắt các nàng hiện lên sự chấn động, rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng các nàng tấn công Diệp Trường Sinh, nhưng vì sao các nàng lại bị đánh bay ra ngoài, quả thực không thể tưởng tượng được.

Diệp Trường Sinh nói: “Bạch phu tử, lúc trước ta đã nói qua cấp bậc của mình không ổn định, có đôi khi vô địch.”

“Đã trả lại đồ cho các người, thứ không phụng bồi.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh chật vật chạy trốn như thế, đoán chừng sẽ không thể lẫn lộn nổi trong học viện Cửu Tinh Vũ Trụ.

Đều do hệ thống gây họa.

Cho dù người cho đánh dấu vùng đất hoang cũng được, hết lần này tới lần khác khiến hấn rước lấy phiền toái.

Dáng dấp mình đẹp trai, lại mạnh mẽ như vậy, ba người Bạch phu tử các nàng có thể muốn quấn lấy hấn hay không?

Ai.

Muốn đi học thật tốt mà cũng khó khăn như vậy sao?

Muốn khiêm tốn một chút mà cũng không thể cho hấn cơ hội sao?

Hai người Tàng Thất thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, sắc mặt hai người đều thay đổi: “Diệp huynh, tốc độ này hơi nhanh nha.”

Diệp Thập Vạn nói: “Thiếu chủ làm cái gì cũng nhanh.”

Diệp Trường Sinh đi đến bên cạnh hai người: “Tranh thủ thời gian rút lui.”

Đúng lúc này, sau lưng bọn hắn truyền đến một giọng nói bén nhọn: “Diệp Trường Sinh, ta muốn giết ngươi.”

“Diệp Trường Sinh, ta muốn giết ngươi.”

Giọng nói vang vọng khoảng không, quanh quẩn ở vùng trời học viện Cửu Tinh Vũ Trụ khiến tiên hạc chấn kinh bay lên như điều gặp gió, sóng khí mạnh mẽ bắn ra, nước hồ ngược dòng, vạn mây tiêu tán.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ học viện Cửu Tinh Vũ Trụ rơi vào trong khiếp sợ.

Chúng phu tử nghe được giọng nói này thuộc về Bạch Nhược Tâm, nhưng vì sao nàng lại muốn chém giết Diệp Trường Sinh?

Chúng đệ tử không rõ lý do, đồn dập xì xào bàn tán, bắt đầu nói đến chuyện Diệp Trường Sinh dám trêu chọc Bạch phu tử, thật là to gan.

Viện Trưởng Lão.

Bóng dáng Cổ Thiên Khải và Hi Khinh La xuất hiện, đứng ở trước lầu các: “Hắn đã làm gì rồi?”

Hi Khinh La có dự cảm bất thường.

Không phải đã nói là khiêm tốn sao?

Nhanh như vậy đã gây chuyện, ta tin ngươi cái quỷ.

Bịch.

Bịch.

Ba bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, không phải ai khác, chính là Bạch Nhược Tâm, Cổ Trích Tinh và Tư Yên Ngữ.

Cổ Thiên Khải thấy ba người đến đây, sắc mặt trầm xuống: “Bạch

phu tử, xảy ra chuyện gì?”

Bạch Nhược Tâm nói: “Xin Viện trưởng mộ đại trận hộ viện, tuyệt đối không thể để tên đảng đồ tử Diệp Trường Sinh chạy trốn.”

“Kẻ này lại dám khinh nhờn ba người chúng ta trong Văn Đạo Thất!”

Khinh nhờn?

Lá gan tiểu tử này đủ lớn.

Quả thực là người thần tức giận.

Tầm mắt Cổ Thiên Khải rơi vào trên người Cổ Trích Tinh: “Trích Tinh, Diệp Trường Sinh làm gì ngươi?”

Hai má Cổ Trích Tinh ửng hồng, trong lúc nhất thời khó mà mở miệng: “Tổ gia gia, Diệp Trường Sinh hủy đi trong sạch của Trích Tinh.”

Cổ Thiên Khải nói: “Hi cung phụng, rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã làm ra chuyện gì? Lần này chỉ sợ Hi cung phụng nhìn lầm, hành vi kẻ này phóng đảng, phẩm hạnh không đoan chính, quyết không thể giữ hần ở lại.”

Hi Khinh La nhìn ba nàng: “Ta sẽ đi hỏi thăm việc này, nhất định cho Bạch phu tử và Cổ cô nương một câu trả lời hài lòng nhất.”

Trong ấn tượng của nàng, Diệp Trường Sinh không phải kẻ háo sắc, nếu hần thật sự háo sắc thì căn bản không thiếu nữ nhân bên người.

Chỉ cần trình độ mạnh mẽ của hần thôi thì bao nhiêu nữ nhân đã chủ động mong muốn ôm ấp yêu thương hần rồi.

Việc này vô cùng kỳ quặc.

“Diệp Trường Sinh hiện ở nơi nào?”

Giọng nói Bạch Nhược Tâm lạnh như băng: “Chạy, trốn cho kỹ vào.”

Hi Khinh La nhìn Cổ Thiên Khải: “Ta đi tìm, Viện trưởng chờ câu trả lời chắc chắn của ta.”

Cổ Thiên Khải lắc đầu: “Đi thôi, chúng ta cùng đi, sự tình xảy ra ở học viện, ta nhất định phải ra mặt mới được.”

Nói đến đây, hắn quay đầu, tầm mắt rơi vào trên người Bạch Nhược Tâm: “Việc này đừng ở đây, chớ lan truyền ra ngoài.”

“Nếu học viện đều biết, về sau các người còn định làm người như thế nào?”

“Những việc khác giao cho ta, những đệ tử biết việc này, ta sẽ để bọn hắn giữ kín miệng như bưng.”

Bạch Nhược Tâm nhìn hai người Hi Khinh La rời đi, vẻ mặt lạnh như sương: “Đi, chúng ta đi tìm, nếu phát hiện Diệp Trường Sinh... Thiến hắn.”

Cổ Trích Tinh và Tư Yên Ngữ hoa dung thất sắc, trực tiếp cắt đi có phải hơi tàn nhẫn không?

Về sau Diệp Trường Sinh còn làm người như thế nào?

Thật ra không biết.

Đã từng có tên thái giám Võ Đế đã trấn áp vạn cổ, quét ngang chư thiên.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh ba người biến mất tại chỗ, các nàng hiểu rõ học viện như lòng bàn tay, Diệp Trường Sinh trốn không thoát khỏi lòng bàn tay các nàng.

Giờ khắc này, ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện bên hồ, sóng nước lấp lánh phản chiếu núi cao ở xa, phong cảnh rất đẹp.

“Diệp huynh, chúng ta đến đây làm gì, người có thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc bên trong Văn Đạo Thất đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Chương 1475: Ta từ chối

Tàng Thất vô cùng tò mò.

“Không xảy ra chuyện gì.” Diệp Trường Sinh nhìn mặt hồ trước mắt: “Bạch phu tử có thể đang hiểu lầm ta.”

Tàng Thất cười trên nỗi đau của người khác: “Diệp huynh, thần thông vừa rồi của người gọi là gì mà lại có thể cách không thủ vật, hay là hầu tử trộm đào trong truyền thuyết?”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hòa thượng, người không thuần khiết.

“Diệp huynh, người hiểu lầm ta.” Về mặt Tàng Thất ủy khuất: “Thời đại này càng ngày càng ít người thuần túy giống như bần tăng.”

“Trên sách đã viết như thế, Diệp huynh còn không muốn thừa nhận.”

“Hòa thượng, về sau người vẫn nên xem ít sách thôi, sẽ có lợi cho người!”

“Diệp huynh, thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu Nhan Như Ngọc, trong khoảng thời gian này bần tăng lại nghiên cứu một tác phẩm trứ danh của Phạm Thần, được lợi ích không nhỏ.”

Tàng Thất trầm giọng nói ra.

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất, giống như đang nói, tác giả rác rưởi, dạy hư học sinh.

Làm sao bây giờ.

Đau đầu.

Đứng bên hồ lâu như vậy mà hắn cũng chưa nghĩ ra cách nào để hóa giải hiểu lầm với nhóm người Bạch Nhược Tâm.

Nữ nhân như hổ, nổi giận luôn khùng bố như vậy.

Có thể xé hăn đi.

Bịch.

Bịch.

Hai bóng người đi ra từ trong không gian, không phải ai khác, chính là Cổ Thiên Khải và Hi Khinh La.

Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại: “Hi cô nương, Viện trưởng tới.”

Mặt Cổ Thiên Khải trầm như nước: “Diệp công tử còn có tâm trạng ở đây hóng gió.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Hóng gió, yên lặng một chút.”

Hi Khinh La đi đến bên người Diệp Trường Sinh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Văn Đạo Thất, bây giờ đã lớn chuyện rồi, tốt nhất người nên ra mặt nói rõ lý do.”

“Hi cô nương không tin ta?”

“Ta đương nhiên tin tưởng người, nhưng người khác sẽ không tin, sự việc đã nháo đến chỗ Viện trưởng.”

Hi Khinh La lộ vẻ khó xử: “Nếu người trêu chọc người khác thì còn có cách dè xuống.”

“Nhưng ba người Bạch Nhược Tâm, Cổ Trích Tinh, Tư Yên Ngữ có thân phận không tầm thường trong học viện, sau lưng các nàng đều có người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải ta có người sao? Còn có chuyện trong học viện này mà người không giải quyết được sao?”

Hi Khinh La: “...”

Việc liên quan đến sự trong sạch của người khác, người cũng nên cho ta biết đã xảy ra chuyện gì chứ.

Diệp Trường Sinh khó mà mở miệng, cũng không thể nói cho Hi Khinh La hẳn trộm đồ lót của người khác chứ?

Nghe một chút xem... Đây là chuyện người làm sao?

Hắn hận nhất là người hèn mọn.

Đúng lúc này, trên hư không, từng uy áp kinh khủng hạ xuống, năm bóng dáng đập không tới xuất hiện bên hồ.

Ngoại trừ ba người Bạch Nhược Tâm, Cổ Trích Tinh, Tư Yên Ngữ ra thì còn có hai lão giả có tu vi rất mạnh.

Cổ Thiên Khải thấy hai lão giả xuất hiện, sắc mặt hơi đổi: “Gặp qua hai vị lão tổ.”

Thì ra bọn họ là lão tổ của học viện Cửu Tinh Vũ Trụ.

Hai người này có huyết mạch giống Bạch Nhược Tâm và Tư Yên Ngữ, Diệp Trường Sinh biết hai lão giả trước mắt được hai nàng gọi tới trợ giúp.

Bạch Thông Huyền nói: “Thiên Khải, người nào là Diệp Trường Sinh?”

Cổ Thiên Khải vừa muốn mở miệng, Diệp Trường Sinh ở bên cạnh đã nói: “Các hạ tìm ta?”

Bạch Thông Huyền theo tiếng nhìn lại, tầm mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, sau khi dò xét hồi lâu, khóe miệng ông nhắc lên ý cười: “Tiểu tử tốt, người rất không tệ.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Bạch Thông Huyền lại nói: “Trong Văn Đạo Thất, người đã hủy trong sạch của Nhược Tâm, lão phu cũng không phải người thông thái rởm, nếu việc đã xảy ra, các người hãy cưới đi.”

Tư Khung biến sắc: “Lão Bạch, không phải người nói muốn đánh hắn sao?”

Bạch Thông Huyền lắc đầu cười nói: “Tư huynh, chúng ta đều lớn

tuổi rồi, chém chém giết giết nhiều không tốt.”

“Diệp công tử tuần tú lịch sự, tuổi còn trẻ đã có được tu vi như hiện tại, tương lai tiền đồ vô lượng, để Nhược Tâm gả cho hấn làm đạo侶, lão phu cảm thấy rất phù hợp.”

“Tư huynh cũng nên suy nghĩ thật kỹ.”

Bạch Nhược Tâm hoa dung thất sắc, đây không phải kết quả nàng muốn: “Lão tổ, ta không muốn gả cho hấn.”

Bạch Thông Huyền lộ vẻ không vui: “Nhược Tâm, việc này cứ quyết định như vậy, chẳng lẽ ngay cả lời lão tổ nói mà người cũng không nghe sao?”

Bạch Nhược Tâm còn muốn nói gì đó nhưng đã thấy sắc mặt Bạch Thông Huyền lạnh lẽo, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

“Nhược Tâm nghe lão tổ an bài.”

Bạch Thông Huyền hài lòng gật đầu: “Ý của Diệp công tử thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta từ chối.”

Mọi người: “...”

Từ chối?

Mọi người vô cùng ngoài ý muốn.

Nhất là Bạch Thông Huyền và Tư không, vẻ mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi.

Bạch Nhược Tâm và Tư Yên Ngữ cũng tức giận không kìm chế được, vốn đã không hài lòng với sự sắp xếp của lão tổ, thế mà Diệp Trường Sinh còn dám từ chối.

Hấn có tư cách gì từ chối, chẳng lẽ các nàng không đủ ưu tú, hay do các nàng không đủ xinh đẹp?

Chỉ có Hi Khinh La không ngoài ý muốn chút nào.

Chương 1476: Từ trước đến nay ta không giả vờ

Nếu Diệp Trường Sinh đồng ý với đề nghị của Bạch Thông Huyền, vậy hẳn có phải Diệp Trường Sinh hay không?

“Ba vị tiền bối, việc đã đến nước này, chúng ta vẫn nên bàn bạc để bồi thường thôi.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đến mức để ta và các nàng thành hôn, thật ngượng ngùng, thứ cho ta không thể đồng ý.”

Bạch Thông Huyền cả giận nói: “Bồi thường, đó là sự trong sạch của nữ hài tử, người muốn đền bù tổn thất thế nào?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Việc này là ngoài ý muốn, để đền bù tổn thất cho các nàng, ta nguyện ý cho các nàng một hồi tạo hóa.”

“Đương nhiên, nếu các người không đồng ý thì cũng có thể ra tay với ta, nhưng ta không dám hứa chắc là có thể lỡ tay đánh chết các người hay không.”

Người trẻ tuổi này... Quá phách lối.

Đây là nơi nào?

Trong học viện Cửu Tinh Vũ Trụ mà dám nói ra những lời ngông cuồng như thế, trăm ngàn năm qua, Diệp Trường Sinh là người đầu tiên.

Thấy mọi người yên lặng không thôi, phần nộ nhìn mình, Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng: “Các người cũng có thể lựa chọn cùng tiến lên, ta không ngại.”

Cổ Thiên Khải quay đầu nhìn Hi Khinh La: “Hi cung phụng, kẻ này thật sự quá phách lối, lão phu không nhịn được.”

Hi Khinh La lãnh đạm nói: “Viện trưởng, ta kiến nghị người vẫn nên nhịn một chút.”

Nói đến đây, nàng ngừng tạm, tiếp tục nói: “Cho dù Hi Thần Phủ chúng ta, trước mặt Diệp công tử cũng chẳng là gì.”

“Thân phận của Diệp công tử tương đối nhiều, trước tiên ta sẽ giới thiệu đơn giản cho các người.”

Tầm mắt mấy người Cổ Thiên Khải đồng loạt rơi vào trên người Hi Khinh La, người sau tiếp tục nói: “Thần Ma chi chủ, các người hẳn phải biết Thần Ma chi chủ là chủ nhân của Thần Ma Tộc.”

“Ngoài ra, hẳn còn là đệ tử Kiếm Điện.”

Đệ tử Kiếm Điện.

Là thế lực đứng đầu của Đại Thiên Vũ Trụ.

Mặt mo của Cổ Thiên Khải biến đổi, cảm thấy run sợ không thôi, nhìn Hi Khinh La hỏi.

Hi Khinh La nhẹ nhàng gật đầu: “Không sai, chính là thế lực đó. Cho nên ta kiến nghị các người vẫn nên từ bỏ ra tay, một phần vạn hẳn không khống chế tốt lực lượng của mình, lỡ tay đánh chết các người thì thật sự là không được còn mất.”

“Vẫn nên lựa chọn đền bù tổn thất đi, trên người hẳn có không ít chí bảo và truyền thừa, các người không lỗ.”

Cổ Thiên Khải nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử có biết Điện chủ Kiếm Điện là người phương nào không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không biết, trong Kiếm Điện, ta chỉ biết mười người Kiếm Huyền Tử, Kiếm Vô Địch, bọn hẳn là sư phụ ta.”

Cổ Thiên Khải: “...”

Bạch Thông Huyền: “...”

Tư Khung: “...”

Thần đứng đầu kiếm đạo – Kiếm Huyền Tử lại là sư phụ người.

Truyện thuyết về Kiếm Huyền Tử đã truyền khắp Đại Thiên Vũ

Trụ từ lâu, đã đạt đến trình độ không ai không biết, không người không hay.

Người đời chỉ biết Kiếm Huyền Tử rất mạnh, là loại không có đối thủ trong vũ trụ, có thể là chưa từng có ai thấy ông ra tay.

Trăm triệu lần không nghĩ tới Diệp Trường Sinh có bối cảnh lớn như vậy.

Nhưng người cũng không thể cậy có bối cảnh mạnh mẽ mà tùy tiện bắt nạt người khác chứ.

Diệp Trường Sinh nói: “Chư vị yên tâm, xưa nay ta không dùng bối cảnh chen ép người khác, nếu các người còn muốn ra tay, ta phụng bồi tới cùng.”

Vừa dứt lời.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, thấy nữ tử trước mắt, ba người Cổ Thiên Khải vô cùng run sợ.

Các hạ là ai, vì sao xông vào học viện Cửu Tinh Vũ Trụ?

Ninh Tuyền Cơ không để ý đến Cổ Thiên Khải: “Công tử, cần ta ra tay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không cần, người đi mau đi.”

Thật vất vả mới có cơ hội ra tay mà Ninh Tuyền Cơ cũng muốn cướp?

Thật sự quá đáng.

Ninh Tuyền Cơ nhẹ nhàng gạt đầu: “Không có việc gì thì tốt, ta sẽ không quấy rầy người.”

Bịch.

Một đoàn ma khí màu đen tan biến, giống như chưa từng xuất hiện.

Cổ Thiên Khải âm thầm nuốt ngụm nước miếng: “Diệp công tử, ma

tu vừa rồi là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiểu Ninh sao? Bằng hữu của ta.”

Cổ Thiên Khải gật đầu: “Không sao, không sao, chuyện ở Văn Đạo Thất đến đây là kết thúc.”

Nói đến đây, hắn ngừng tạm, tiếp tục nói: “Về sau mọi người không nên quấy rầy Diệp công tử, để hắn an tâm học tập ở học viện.”

Cổ Trích Tinh nói: “Lão tổ, cứ kết thúc như vậy sao?”

Cổ Thiên Khải nói: “Vậy người còn muốn thế nào nữa, Diệp công tử đã nói là hiểu lầm rồi.”

Cổ Trích Tinh: “...”

Lúc nào thì lão tổ trở nên như vậy?

Cũng bởi vì Diệp Trường Sinh có bối cảnh mạnh mẽ nên có thể tha cho hắn sao?

Bạch Thông Huyền phụ họa: “Nếu chỉ là hiểu lầm thì mọi người giải tán đi, Tư huynh, chúng ta tiếp tục đi chơi cờ.”

“Xem lão phu có giết người không chừa mảnh giáp không!”

Tư Không không phục: “Ta muốn giết người không còn mảnh vải nào.”

Hai người trao đổi ánh mắt, thân ảnh lóe lên tan biến bên hồ, trên hư không, bọn hắn ngừng lại.

Về mặt Bạch Thông Huyền nghiêm nghị: “Tư huynh, tên ma tu vừa rồi có thực lực gì, người có thể nhìn thấu không?”

Chương 1477: Từ trước đến nay ta không giả vờ 2

Tư Khung lắc đầu: “Nhìn không thấu, rất mạnh. Thật không nghĩ tới bên cạnh Diệp Trường Sinh còn có người mạnh như thế, chúng ta thật sự đã bề quan quá lâu rồi, trong vũ trụ xuất hiện người trẻ tuổi như thế mà không biết.”

Bạch Thông Huyền nói: “Đúng vậy, vốn cho rằng Trích Tinh và Yên Ngử đã ưu tú trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng khi so với Diệp Trường Sinh lại khác một trời một vực.”

Tư Không quay đầu nhìn: “Ba người Nhược Tâm không tổn thất gì, nếu có thể giữ Diệp Trường Sinh ở lại học viện, có lẽ hẳn có thể hoàn thành chuyện chúng ta không làm được.”

“Giao cho Thiên Khải đi.”

Ven hồ, Cổ Thiên Khải nhìn Hi Khinh La: “Hi cung phụng, chúng ta tiếp tục nghiên cứu thảo luận võ đạo đi.”

Nói đến đây, hắn đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử ở học viện có vấn đề gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm lão phu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Viện trưởng khách khí, ta thực xin lỗi.”

Sinh mà làm người, ta rất xin lỗi.

Cổ Thiên Khải cười nói: “Chỉ là chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.”

Người khác cũng khách khí như vậy khiến Diệp Trường Sinh ngượng ngùng: “Viện trưởng, ta ở lại học viện tu luyện một năm, nếu có việc cần thì cứ mở miệng, ta trả lại người một ân tình.”

Cổ Thiên Khải cười nói: “Diệp công tử có lòng.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Diệp Trường Sinh than nhẹ một tiếng, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ.

Vì sao ta lại trở nên như vậy?

Trước kia hẳn ghét nhất người lấy thế khinh người.

Thảm thương.

Đáng tiếc.

Hắn từng bước một biến thành dáng vẻ mà mình ghét nhất.

Bối cảnh quá mạnh, phiền não quá nhiều.

Luôn có cảm giác lấy thế đè người, nhưng hẳn không phải người như vậy.

“Bạch phu tử, Cổ cô nương, Tư cô nương, các người ở lại là muốn tìm hiểu ta sâu một chút sao?”

Vẻ mặt Bạch Nhược Tâm lạnh như sương: “Diệp Trường Sinh, chúng ta chưa xong đâu!”

Nhẹ hừ một tiếng, nàng quay người rời đi.

Cổ Trích Tinh và Tư Yên Ngữ theo sát phía sau, trong chốc lát biến mất trên hư không.

Tầm mắt hai người Tàng Thất rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt đều mờ mịt...

“Diệp huynh, sự việc cứ được giải quyết như vậy sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Giải quyết rồi, thần kỳ không?”

Tàng Thất một mặt ghét bỏ: “Diệp huynh, người lại giả vờ.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Từ trước đến nay ta không giả vờ.”

Nghe tiếng.

Diệp Thập Vạn ồ ồ nói: “Thiếu chủ nói rất đúng.”

Tàng Thất: “...”

“Thập Vạn, người như vậy sẽ sớm bị người ta đánh chết.”

Diệp Thập Vạn cười ngây ngô: “Ai, ai có thể đánh chết ta?”

Mặc kệ hai người trò chuyện ở phía sau, chẳng biết lúc nào, Diệp Trường Sinh đã đi ra xa trăm mét dọc theo hồ.

Gió nhẹ nhàng thổi, phong cảnh như vẽ.

Cảm giác này thật tốt, thoải mái.

Rất lâu rồi chưa hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Có lẽ chỉ có ở học viện mới có cảm giác vui sướng này.

Thế giới bên ngoài quá táo bạo, rất dễ khiến người ta mất đi cảm giác.

Hai người theo sát bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tàng Thất mở lời nói: “Diệp huynh, người đắc tội Bạch phu tử cho nên chúng ta không thể nào đến Văn Đạo Thất.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Sẽ không, lòng dạ Bạch phu tử khoáng đạt, sẽ không từ chối việc chúng ta đến Văn Đạo Thất.”

Tàng Thất lại nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Diệp Trường Sinh dõi mắt nhìn về phía bóng cây xanh râm mát phía xa: “Đi dạo một chút, hưởng thụ yên tĩnh trước mắt không tốt sao?”

Thật ra hẳn vô cùng hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh bây giờ.

Gió thổi nhẹ qua, nhìn ngắm hồ nhỏ, nếu có điều thuốc trong tay thì đúng là cuộc sống thần tiên.

Không biết qua bao lâu.

Trên đường nhỏ ven hồ.

Mấy đệ tử học viện xuất hiện cách đó không xa, bọn hắn đang vây quanh một nữ đệ tử, sát khí cuồn cuộn gió mà đi.

Tàng Thất híp mắt lại: “Diệp huynh, có sát khí, trong học viện còn có thể giết người sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi thôi, việc xảy ra trong học viện đương nhiên sẽ có người xử lý.”

Tàng Thất nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh thấy chết không cứu sao? Phật nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.”

“Việc bần tăng không ưa nhất chính là bắt nạt nữ tu sĩ.”

Trong khi nói chuyện hắn đã dời bước tiến lên: “Buông nàng ta, xông tới ta.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, hòa thượng vẫn nhân hậu như thế, ở thế giới này, thích xen vào chuyện của người khác sẽ dễ bị giết.

Thật ra cũng có thể hiểu được, nếu không phải trong lòng Tàng Thất còn có một ít thiện niệm, tu luyện đồng thời Phật Pháp chính tà thì cả người đã bị tà phật khống chế.

Đến bây giờ trong lòng còn một chốn cực lạc, hắn (Diệp Trường Sinh) nên thay hắn (Tàng Thất) vui mừng mới đúng.

“Thiếu chủ, muốn giúp Tàng Thất không?”

“Không cần, hắn mạnh mẽ lắm, những người này không đủ thương được hắn!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, thân ảnh đi tới bên hồ, hai tay chấp sau lưng, lại bắt đầu giả vờ làm cao nhân.

Mấy tên đệ tử học viện thấy Tàng Thất đi tới, nam tử áo trắng cầm đầu híp mắt lại, chẳng thèm ngó tới: “Thời đại này mà hoàng thượng cũng thích học anh hùng cứu mỹ nhân?”

Chương 1478: Nhan Nhược Ngọc

“Nếu ta không nhớ lầm, trong học viện hình như không có hòa thượng, chắc người mới tới”

Tàng Thất chấp tay trước ngực: “A Di Đà Phật, biển khổ của thí chủ là khôn cùng, quay đầu là bờ.”

Nam tử áo trắng gần giọng nói: “Có ý gì, người muốn độ ta?”

Tàng Thất lại nói: “Quay đầu là bờ.”

Bịch.

Thân ảnh nam tử áo trắng lóe lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh cổ kiếm, trực tiếp chỉ vào người Tàng Thất: “Người cũng dám quản chuyện của ta?”

“Người đã muốn anh hùng cứu mỹ nhân vậy thì chết với nàng đi, các người cũng có thể làm bạn tốt dưới hoàng tuyền.”

Tàng Thất đứng yên không động đậy, vững như bàn thạch, từng bước một đi về phía ánh kiếm trước mắt.

Phật Pháp vô lượng, ánh sáng vàng bắn ra.

Khi hắc không ngừng tiến lên, thân ảnh lại hóa thành màu vàng kim giống như hoàng kim đổ bê tông.

Phanh.

Nam tử áo trắng bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống mặt hồ, bọt nước văng khắp nơi trong hư không.

Thiên Phật Kim Thân bá đạo như vậy.

Mấy đệ tử khác giơ cánh tay lên che mắt, ánh sáng thật mạnh, quá chói mắt.

Ngay sau đó.

Mọi người lập tức giải tán, biến mất không thấy.

Tàng Thất nội liễm hơi thở, đi tới trước mặt nữ tử: “Thí chủ chớ sợ, bản tăng sẽ bảo vệ ngươi.”

“Đa tạ thánh tăng ra tay cứu giúp!” Nữ tử kiều mị cười một tiếng, đi một vòng quanh Tàng Thất: “Thánh tăng là đệ tử mới vào học viện bá vị phu tử kia?”

Tàng Thất lạnh nhạt nói: “Bản tăng chưa bá sư vị phu tử nào, chẳng qua chỉ tới nghe giảng ở Văn Đạo Thất thôi.”

“Tiểu nữ Nhan Nhược Ngọc.” Nữ tử nói: “Thánh tăng Phập Pháp cao thâm, tu vi mạnh mẽ, không biết có thể chỉ bảo nữ tử tu luyện không?”

“Nếu như vậy thì sau này nữ tử sẽ không bị người ta bắt nạt.”

Tàng Thất: “...”

Lần đầu tiên gặp nữ tử chủ động như thế nhưng hần lại không biết làm sao.

Công pháp của bản tăng quá mức kiên cường bá đạo, không thích hợp cho thí chủ tu luyện.

Nếu thí chủ đã không có nguy hiểm thì bản tăng xin cáo từ.

Vừa nói xong, hần đã chạy trốn chết, Nhan Nhược Ngọc nhìn Tàng Thất hoảng loạn rời đi, khóe miệng nhếch lên ý cười kỳ lạ.

“Tiểu hòa thượng này thú vị, nếu người đã phá hỏng chuyện tốt của ta, vậy người hãy đền bù tổn thất đi!”

Ven hồ.

Tàng Thất đi đến bên người Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, bản tăng trở về.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Hòa thượng, cứu người có giảm giác thế nào?”

Tàng Thất nói: “Cũng không tệ, dường như bần tăng lại mạnh lên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, nếu ta nói cho người biết nữ tử người vừa cứu là một đầu yêu thì người có thất vọng không?”

Yêu?

Không thể nào.

Diệp huynh chớ đùa ta.

Vị nữ thí chủ kia da trắng mỹ mạo, nhìn qua vô cùng thoải mái, làm sao có thể là yêu?

Về mặt Tàng Thất không tin.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Hòa thượng, có đôi khi mắt thấy không nhất định là thật, nếu ta đoán không sai, người đã phá hỏng chuyện tốt của nàng.”

“Sau đó nàng còn sẽ tới tìm người.”

Đương nhiên Tàng Thất sẽ không tin Diệp Trường Sinh.

Lúc này.

Nhan Nhược Ngọc quả nhiên đi về phía ba người bọn họ.

Lúc trước nàng ta đã chuẩn bị rời đi, nhưng khi nàng ta phát hiện ra Diệp Trường Sinh thì đã thay đổi chủ ý trong nháy mắt.

Không nghĩ tới trong học viện còn có thể phát hiện ra nam tử cực phẩm như Diệp Trường Sinh, huyết mạch mạnh mẽ đến nỗi nàng ta không thể khống chế chính mình.

Trong bụng nàng ta âm thầm thề, nhất định phải đạt được Diệp Trường Sinh.

Tới.

Nàng ta tới.

Tầm mắt Tàng Thất rơi vào trên bóng hình xinh đẹp của Nhan

Nhược Ngọc: “Diệp huynh, nàng là yêu mà còn dám tiếp cận chúng ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nàng là yêu lớn gan.”

Nhan Nhược Ngọc đi tới trước mặt ba người: “Tiểu nữ gặp qua ba vị công tử.”

Diệp Trường Sinh yên lặng không nói, giả làm cao thủ, giả thanh cao sao?

Tàng Thất ở bên cạnh trầm giọng nói: “Nhan thí chủ đến đây có chuyện gì?”

Trong nháy mắt, Nhan Nhược Ngọc đã lê hoa đài vũ: “Những người kia bị thánh tăng đuổi đi nhưng bọn hắc sẽ còn quay trở lại.”

“Tiểu nữ tử một mình lẻ loi hieu quạnh, không chỗ nương tựa, muốn ở lại bên cạnh thánh tăng.”

Tàng Thất: “...”

Quả nhiên giống như Diệp Trường Sinh nói, chẳng lẽ nàng thật sự là yêu?

“Nhan thí chủ, nơi này là học viện, nếu người gặp vấn đề thì có thể nói cho phu tử.”

Trực nam sắt thép trả lời luôn nói trúng tim đen.

Nhan Nhược Ngọc lắc đầu: “Không thể, bọn hắc có bối cảnh mạnh mẽ, nếu ta nói cho phu tử, vậy thì ta càng không thể sống yên ổn trong học viện.”

Trong lúc nhất thời, Tàng Thất rơi vào khó xử, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh giống như đang nói, Diệp huynh, người cũng nói một câu đi.

Bàn tăng am hiểu xử lý chuyện như vậy nhất.

Ra bài theo lối cũ.

Trước giả vờ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ sự đồng tình, sau đó lộ ra một mặt tàn nhẫn, ép khô người ta.

Kỹ thuật thông thường này căn bản không lừa được Diệp Trường Sinh.

“Đã như vậy, cô nương hãy ở lại bên cạnh chúng ta đi!”

“Tại hạ thích giúp người khác làm niềm vui.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Chương 1479: Một lời đã định

Tàng Thất: “...”

Diệp huynh, tình huống gì đây?

Biết rõ nàng là yêu còn giữ nàng ở bên người.

Nhan Nhược Ngọc đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Nhược Ngọc tạ ơn công tử.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Nhan cô nương không cần phải cảm tạ, tu sĩ chúng ta cần phải như vậy.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Nhan cô nương, ba người chúng ta mới vào học viện, đêm nay ngủ ở đâu cũng là vấn đề, không biết cô nương có biết chỗ nào nghỉ ngơi không?”

Nhan Nhược Ngọc nhẹ nhàng gật đầu: “Nhược Ngọc biết một chỗ, có thể dẫn hai vị công tử và thánh tăng tới đó.”

“Vậy thì đi thôi.”

Trong khi tiến lên, Tàng Thất truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, người được nha, ngay cả nữ yêu cũng không buông tha?”

Diệp Trường Sinh truyền âm nói: “Hòa thượng, người hiểu lầm ta, ta đây là hi sinh vì chúng sinh.”

“Để nàng đi hại người khác, không bằng một mình ta yên lặng thừa nhận.”

“Phật nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

Mẹ nó.

Tàng Thất quăng một ánh mắt về phía Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, Diệp huynh, trâu bò.

Dưới sự dẫn dắt của Nhan Nhược Ngọc, bốn người đi tới một

ngọn núi cao.

Diệp Trường Sinh nói: “Núi này cô tịch không có một ai, thích hợp đánh dã chiến nhất, không đúng, thích hợp tu luyện nhất.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía hai người Tàng Thất: “Hòa thượng, người và Thập Vạn đi xuống tu luyện, ta và Nhan cô nương đi tìm hiểu nhau sâu hơn.”

Tàng Thất: “...”

Diệp huynh thay đổi rồi, học được cách độc chiếm.

Diệp Trường Sinh truyền âm nói: “Hòa thượng, quân tử sắc mà không dâm, phong lưu mà không hạ lưu, người đi nhanh lên!”

Diệp Thập Vạn lôi kéo Tàng Thất rời đi.

Trên ngọn núi chỉ còn hai người Diệp Trường Sinh và Nhan Nhược Ngọc, mặt trời lặn dần về phía tây, chìm mỗi về tổ, ánh hào quang như máu bao phủ trên người hai người.

Diệp Trường Sinh nhìn Nhan Nhược Ngọc: “Đừng giả bộ, lộ diện mạo thật đi.”

Là hồ ly ngàn năm, người còn giả vờ gì với ta nữa?

Nhan Nhược Ngọc nói: “Nữ tử không biết công tử có ý gì.”

Còn giả vờ?

Vậy để ta giúp người hóa thành bản thể.

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, sát giới vô lượng bao phủ trên người Nhan Nhược Ngọc: “Ta đã cho người cơ hội, đừng để ta ra tay độc ác giết yêu.”

Nhan Nhược Ngọc hoa dung thất sắc, cảm thấy run sợ: “Thì ra ngay từ đầu người đã biết thân phận của ta.”

“Người cố ý để ta dẫn các người tới đây.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Hoàn cảnh nơi này rất tốt, có núi có

nước, có thể chết ở đây, hẳn là người sẽ cảm thấy vinh hạnh.”

Nhan Nhượng Ngọc cười một tiếng, yêu mị đến cực điểm: “Người nắm chắc giết được ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta vô địch, người tùy ý.”

Sắc mặt Nhan Nhượng Ngọc lạnh như sương: “Vô địch? Ta không tin.”

Bịch.

Sóng khí khinh khủng bắn ra, sau lưng nàng ta xuất hiện chín cái đuôi, một thân tu vi tăng lên với tốc độ khiến người ta cực kỳ kinh ngạc.

Quả nhân là một... Hồ ly.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Vốn ta không muốn làm khó người nhưng người còn muốn ra tay với huynh đệ của ta.”

“Huynh đệ của ta, người há có thể nhúng chàm.”

“Đừng nhìn hẳn trung hậu đảng hoàng thì người có thể bắt nạt hẳn.”

Nhan Nhượng Ngọc cười nói: “Người nói hòa thượng kia sao? Hẳn mới không phải mục tiêu của ta, mục tiêu của ta là người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thì ra là như vậy, vậy thì ta càng không thể giữ lại người.”

Nhan Nhượng Ngọc chẳng thềm ngó tới: “Chỉ cần người thỏa mãn yêu cầu của ta, ta có thể cân nhắc không giết người, để người trở thành nam nhân duy nhất của ta.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta là nam nhân mà người vĩnh viễn không bao giờ có được.”

Xùy.

Xùy.

Hai ánh kiếm từ cửu thiên bắn nhanh xuống, giống như mũi tên thần phạt thương khung chỉ vào trên người Nhan Nhữc Ngọc.

Đúng lúc này, một màn kinh người xảy ra, bóng dáng xinh đẹp của Nhan Nhữc Ngọc trước mắt hóa thành trăm cái.

Một tòa huyễn trận xuất hiện bao phủ lấy Diệp Trường Sinh, tiếng cười yêu mị từ trong trận truyền ra: “Ha ha...”

“Nam nhân mà ta muốn, cho tới bây giờ chưa từng không có được.”

“Trong huyễn trận của ta, người sẽ trở nên hết sức nghe lời.”

Diệp Trường Sinh nhìn bóng người hư ảo xuất hiện trước mắt, có sóng nổi chập trùng, núi non bao la hùng vĩ nhưng cũng có thảo nguyên bằng phẳng.

Trong lòng hắn đã đạt tới cấp bậc vô mã, huyễn trận này muốn vây khốn hắn, thật là người si nói mộng.

Tạo hóa.

Một kiếm phá cửu trọng thiên.

Chút hư ảo trước mắt bị phá trừ, một bóng dáng xinh đẹp bay ra ngoài, máu đỏ tươi nhuộm đỏ quần áo nàng ta.

Nhan Nhữc Ngọc quá sợ hãi: “Người... Kiếm kỹ của người...”

Diệp Trường Sinh nói: “Không cần kinh ngạc, ta chính là mạnh như vậy.”

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Nhan Nhữc Ngọc: “Công tử hạ thủ lưu tình.”

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nữ tử trước mắt: “Các hạ là...”

Nữ tử nói: “Phong Thiên Tuyết, người sáng lập ra học viện Cửu

Tinh Vũ Trụ.”

Chương 1480: Một lời đã định 2

Nói đến đây, nàng ngừng một chút rồi tiếp tục: “Ta đã nhìn thấy chân dung của công tử ở chỗ Đạm Đài Tú, còn xin công tử cho chút tình mọn mà bỏ qua cho nàng lần này.”

“Người biết Đạm Đài Tú!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Người là chủ nhân của nàng, đúng không?”

Phong Thiên Tuyết nói: “Đều do ta không dạy dỗ tốt cho nên mới xảy ra chuyện như vậy, mong công tử bỏ qua cho nó, xem như ta thiếu công tử một nhân tình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tha cho nó cũng không phải không được, người dẫn ta đi tìm Đạm Đài Tú.”

Phong Thiên Tuyết suy nghĩ trong chớp mắt: “Được, đợi khi đại hội Đạo Thống kết thúc ta sẽ đến tìm người, sau đó dẫn người đi tìm nàng.”

“Một lời đã định!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, tầm mắt rơi vào trên người Nhan Nhược Ngọc: “Người có một chủ nhân tốt, về sau chớ lại làm chuyện xấu.”

“Còn huyên trận của người, thật sự quá yếu.”

Nhan Nhược Ngọc: “...”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lóe lên, tan biến trước mặt hai người, khi xuất hiện lại đã đi đến bên cạnh Tàng Thất và Diệp Thập Vạn.

Tàng Thất thấy hắn xuất hiện: “Diệp huynh, người giết Nhan thí chủ rồi sao?”

Diệp Trường Sinh: “Người đoán xem.”

Tàng Thất nói: “Bần tăng thà tin trên đời có quỷ cũng không muốn tin tưởng miệng của người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói: “Hòa thượng, người không hiểu được sự huyền diệu của cái mệnh.”

Trên núi cao.

Trăng sáng lơ lửng, bầu trời đầy sao.

Diệp Trường Sinh nằm trên bãi cỏ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời: “Hòa thượng, người đứng không thấy mệt sao?”

Tàng Thất: “Không mệt.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy người cứ đứng đi!”

Hắn nằm ngửa.

Rất thoải mái.

Diệp Thập Vạn ở bên cạnh trầm giọng nói: “Thiếu chủ, vẫn là nằm thoải mái, đã lâu không thấy đêm yên tĩnh như vậy.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đúng vậy, cho dù bất cứ nơi nào cũng không thể có sự yên tĩnh như ở đây.”

“Ở chỗ này có thể làm cho lòng người thật sự bình tĩnh lại, không còn thể giới ồn ào bên ngoài.”

Diệp Thập Vạn nói: “Đúng vậy, cứ lẳng lặng nằm ở đây như vậy, ta lại không muốn giết người nữa.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: “Thập Vạn, lệ khí của người hiện tại càng ngày càng nặng, khắc chế một chút.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Tàng Thất: “Hòa thượng, nếu không người cho Thập Vạn một ít thanh tâm chú.”

Tàng Thất nói: “Sẽ không, hồi lại, đánh chết!”

Diệp Trường Sinh: “...”

Lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống xuất hiện cách đó

không xa, hai tay nàng đặt trước ngực, váy dài quét đất, chậm rãi đi tới.

Không phải ai khác, chính là Hi Khinh La.

"Diệp công tử thật đúng là biết hưởng thụ, tìm được nơi tuyệt vời như vậy."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại: "Hi cô nương tới rồi, có muốn cùng nhau nằm một lát hay không?"

Sắc mặt Hi Khinh La thay đổi, tức giận nói: "Ta tìm người có việc."

Diệp Trường Sinh nói: "Nằm xuống rồi nói cũng không ảnh hưởng!"

Hi Khinh La lạnh lùng nói: "Có cường giả đến học viện Vũ Trụ Cửu Tinh, tới vì người, Cổ viện trưởng bảo ta tìm người đi qua thương nghị."

Như vậy à.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn: "Cổ viện trưởng có ý gì, tính toán giao ta ra sao?"

Vẻ mặt Hi Khinh La nghiêm túc: "Phần lớn cường giả tới lần này đều đến từ Đại Thiên Vũ Trụ, Cổ viện trưởng rất khó xử, cho nên mới tìm người thương lượng."

"Hi cô nương, người trở về nói cho Cổ viện trưởng, để hắn tắm rửa ngủ đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu thế lực này tới tìm ta, ta tự mình đi xử lý là được."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Diệp Thập Vạn và Tàng Thất: "Có dám đi với chúng ta hay không?"

Diệp Thập Vạn nói: "Những người này thật sự là, quấy rầy thời khắc hưởng thụ sự yên tĩnh của ta và Thiếu chủ, ta muốn đánh nổ từng người bọn hắn."

Tàng Thất yếu ớt nói: "Diệp huynh, thực lực của bản tăng có được không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng hỏi, hỏi chính là được."

Tàng Thất có loại cảm giác không lành, đối phương đều tới từ thế lực Đại Thiên Vũ Trụ, Diệp huynh tính toán để cho bần tăng đi chịu chết sao?

Nhưng Diệp huynh gặp nạn, bần tăng há có thể khoanh tay đứng nhìn?

Thấy vậy.

Hi Khinh La nói: "Diệp công tử, thế lực đến đây là Đại Thiên Vũ Trụ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Có gì không giống nhau? Ta giết người không bao giờ hỏi bọn hắn đến từ đâu, chỉ muốn biết bọn hắn có bao nhiêu người."

Hi Khinh La: "..."

Diệp Trường Sinh đi xa trăm thước, thân ảnh ngừng lại: "Hi cô nương, có phải người đã đến ngoài học viện hay không?"

Hi Khinh La nói: "Còn chưa, dự kiến ngày mai sẽ đến."

"Vậy ngày mai sẽ giết bọn họ." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hi cô nương, ở trong học viện có chỗ nào tăng lên tu vi nhanh chóng hay không, ta muốn dẫn hòa thượng đi tăng lên thực lực."

"Địa Hạ Thần Mộ."

"Dẫn chúng ta qua."

Diệp Trường Sinh nhớ rõ ba người Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, An Lạc Nhi đang ở Địa Hạ Thần Mộ, vừa lúc đi thăm các nàng.

Một ngày không thấy, như cách ba thu.

Hi Khinh La dẫn ba người đi về phía trước, xẹt qua trên bầu trời học viện: "Diệp công tử, người thật sự định ra tay với thế lực Đại Thiên Vũ Trụ sao?"

Chương 1481: Địa Hạ Thần Mộ

Diệp Trường Sinh nói: "Hi cô nương, người biết vì sao ta vẫn không muốn giữ người ở bên cạnh không?"

Hi Khinh La lắc đầu: "Không biết."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Bởi vì người thật sự quá không thông minh."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nếu người bảo vệ ta thì cũng không cần hỏi nhiều như vậy, cứ làm tốt việc của mình là được rồi."

"Người đi ra từ Hi Thần Phủ, tổ tiên các người chính là bạo đồ kiếm đạo, sao người gặp chuyện gì cũng luôn khúm núm vậy?"

"Người xuất thân từ Hi Thần Phủ, chẳng lẽ còn sợ bọn hắn sao?"

Hi Khinh La biến sắc, chuyện gì xảy ra thế, thế mà nàng bị Diệp Trường Sinh nói đến nhiệt huyết sôi trào, công phu miệng của người này cũng quá lợi hại.

Diệp công tử, mọi việc không nên mưu tính trước rồi mới làm sao?

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không sao, người không lĩnh ngộ được ý nghĩa trong lời nói của ta, chúng ta nhất định không phải là người cùng một kênh."

Hi Khinh La: "..."

Chẳng bao lâu.

Bốn người đi tới Địa Hạ Thần Mộ, một lão giả xuất hiện ngăn cản bọn họ lại, Hi Khinh La lấy lệnh bài ra, trong nháy mắt lão giả tắt cung tất kính.

Diệp Trường Sinh nói: "Hi cô nương, lệnh bài của người rất dễ sử dụng, cho ta mượn dùng một lần."

Hi Khinh La đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người muốn lệnh

bài làm gì?"

"Có phải có lệnh bài này thì muốn đi nơi nào trong học viện cũng được không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thấy ánh mắt khác thường của Hi Khinh La rơi vào trên người hắn: "Yên tâm, ta sẽ không đến phòng ngủ của nữ đệ tử!"

"Người không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta."

"Còn nhìn?"

Hi Khinh La nói: "Lệnh bài này là Học Viện Cung Phụng lệnh, chỉ có trở thành cung phụng mới có thể có được, người cũng đừng nghĩ nữa."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta sẽ nói cho các người biết một chút về tình huống Địa Hạ Thần Mộ."

"Nói như vậy cho các người biết đi, nơi này là một ngôi mộ dưới lòng đất có niên đại vô cùng vô cùng xa xưa, cũng có đủ loại truyền thuyết. Có người nói nơi này là tận cùng của vũ trụ, tất cả điều cấm kỵ vũ trụ đều chôn cất ở nơi này, cũng có người nói nơi này là mộ cổ do hủy diệt kỷ nguyên lưu lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói điểm chính."

Sắc mặt Hi Khinh La trầm xuống: "Phàm là người tiến vào Thần Mộ đều có thể lấy được cơ duyên ở đây, nhưng mỗi người chỉ được một lần."

"Chúc các người may mắn!"

Diệp Trường Sinh gật đầu, dẫn theo Tàng Thất và Diệp Thập Vạn biến mất tại chỗ, đi về phía trước, sương đen hắc ám bao phủ ba người bọn họ.

Rất nhanh hắn đã phát hiện bên người không thấy hơi thở của Diệp Thập Vạn và Tàng Thất, bọn họ dần dần đi xa, cuối cùng hoàn toàn không phát hiện được.

Hơn nữa, ở dưới thần thức của hắn bao phủ cũng không có phát hiện ra hơi thở của ba người Thái Sơ, Địa Hạ Thần Mộ này không

đơn giản.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Địa Hạ Thần Mộ không?]

Âm báo hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh làm ngơ, không để ý tới hệ thống nhắc nhở.

Từ nơi sâu xa dường như có một hơi thở kêu gọi hắn, Diệp Trường Sinh không chút do dự lướt tới phía hơi thở kia.

Theo thân ảnh không ngừng đi về phía trước, hơi thở kia càng ngày càng nồng đậm, trong bóng tối bỗng xuất hiện một đoàn ánh sáng.

Hai tấm bia mộ xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh, trên một tấm bia mộ khắc một chữ Thần, trên một tấm bia mộ khắc một chữ Ma.

Những hơi thở dẫn hắn tới đây rõ ràng đến từ hai tấm bia này, sau đó dung hợp cùng một chỗ.

Thần Ma!

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu Địa Hạ Thần Mộ hay không?]

Lại muốn lừa ta nữa à?

Hắn mới không bị lừa đâu.

Đúng lúc này, hơi thở từ trên bia mộ tràn ra, tựa như linh xà quanh quẩn trên người Diệp Trường Sinh.

Bao phủ hắn kín không kẽ hở, vàng sáng màu vàng đen khuếch tán ra, hai loại máu tươi lại từ trên bia mộ trượt xuống.

Khủng bố như vậy.

Địa Hạ Thần Mộ.

Bóng tối vô tận bao phủ, vòng xoáy khủng bố xuất hiện, linh khí

bao trùm quanh quẩn, bao bọc trên người Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời, cả Địa Hạ Thần Mộ sôi trào.

Sắc mặt lão giả trấn thủ cổ mộ thay đổi, nhìn vòng xoáy khổng lồ lơ lửng trên không: "Hắn... Thế mà hắn lại được hai tấm bia mộ kia tán thành."

Dưới ngôi cổ mộ trong lòng đất kia có vô số bia mộ, vô số năm tháng, tu sĩ đến nơi này đếm mãi không hết.

Chưa từng có một người tới gần bia mộ Thần và bia mộ Ma, uy áp phóng thích trên hai tấm bia mộ kia làm cho người ta không cách nào tới gần.

Chính bởi vì như thế mà hai bia mộ được gọi là sự tồn tại mạnh mẽ nhất và không ai có thể nhận được sự chấp thuận của bọn nó.

Học viện Vũ Trụ Cửu Tinh thành lập mấy vạn năm, đời nào cũng có nhân tài xuất hiện. Thiên tài tuyệt thế không ít, nhưng bọn hắn vẫn không được mộ bia tán thành.

Thế mà Diệp Trường Sinh lại làm được.

Chương 1482: Địa Hạ Thần Mộ 2

Hơn nữa đồng thời được hai tấm bia mộ tán thành, lão giả cảm thấy vô cùng chấn động, rốt cuộc hắn đã làm thế nào?

Giờ khắc này.

Máu trên bia mộ bay lên, tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, hai ánh sáng chia Diệp Trường Sinh làm hai.

Thân thể hắn xuất hiện trong một tòa không gian cổ quái, không kịp kiểm tra tình huống bốn phía, huyết mạch trong cơ thể đã hoàn toàn sôi trào giống như nước sôi.

Cơ thể có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, rốt cuộc máu tiến vào trong cơ thể hắn là cái gì mà lại có uy lực bá đạo như thế.

Ầm.

Một tiếng nổ tung từ trong cơ thể hắn truyền ra, thế mà tu vi lại đột phá.

Thái Thủy Hoàng.

Hai giọt máu có thể tăng lên một cấp bậc, đây là điều mà Diệp Trường Sinh trăm triệu lần không nghĩ tới.

Dù sao hiện tại hắn muốn đột phá cấp bậc thì cần rất nhiều linh khí, bởi vậy có thể thấy được, hai giọt máu này mạnh mẽ cỡ nào.

Bịch.

Bịch.

Trong không gian đột nhiên xuất hiện hai bóng người, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người hai người, tóc bọn họ hoa râm, nhìn qua chính là phạm phu tục tử.

Bởi vì trên người bọn họ không có một chút linh khí dao động nào.

Ngày xưa gặp phải tình huống như vậy, cho dù là linh hồn thể thì Diệp Trường Sinh cũng có thể nhìn thấu thực lực của bọn họ.

Nhưng hai người trước mắt không khác gì người bình thường.

“Hai vị tiền bối gọi ta tới đây là có chuyện gì phân phó?”

Giọng điệu Diệp Trường Sinh vô cùng cung kính, trong lòng hắn rất rõ ràng, càng là người bình thường như vậy, thật ra lại càng mạnh mẽ.

Lão giả áo trắng gật gù đầu, dường như vô cùng hài lòng với Diệp Trường Sinh: "Tuổi còn nhỏ đã có cấp bậc như thế, không uống công lão phu chờ lâu như vậy."

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn về phía lão giả áo đen: "Lão Ma, người còn không hài lòng sao?"

Lão giả áo đen lạnh nhạt nói: "Nói nhảm, nếu ta không hài lòng, người cảm thấy ta sẽ đưa ma nguyên tinh huyết cho hắn sao?"

Sắc mặt lão giả áo trắng biến đổi: "Lão Ma, nhiều năm như vậy người vẫn không thay đổi chút nào, nói chuyện vẫn trực tiếp như trước."

Lão giả áo đen nói: "Đừng nói nhảm, làm chính sự."

Lão giả áo trắng dừng một chút: "Được rồi, ta tha thứ cho người, nếu là lúc còn trẻ, ta nhất định phải đánh một trận với người."

Lão giả áo đen khinh thường: "Nhớ lại kỹ xem chúng ta đã từng đại chiến bao nhiêu trận, ta đều đè người trên mặt đất ma sát, chẳng lẽ người đều đã quên sao?"

Lão giả áo trắng: "..."

Nói như thế ta không cạo xát người.

Diệp Trường Sinh nghe được hai người nói chuyện, trên trán xuất hiện một dấu chấm hỏi, hai lão đầu này thú vị.

Quan hệ thân mật như thế, lại muốn tương ái tương sát?

Lão giả áo trắng nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, lão phu tự giới thiệu, lão phu Vĩnh Sinh Thần, Phạm Vĩnh Sinh. Vị bên cạnh này là Vĩnh Sinh Ma, Quân Bất Diệt."

"Chúng ta đến từ Vĩnh Sinh Chi Địa bên ngoài vũ trụ, ngôi mộ cổ này được gọi là Thiên Đường Vạn Thần Mộ."

"Ở đây chôn cất đều là cường giả đại năng giả bên ngoài vũ trụ. Ta biết người nhất định muốn hỏi vì sao Thiên Đường Vạn Thần Mộ lại xuất hiện ở nơi này."

"Vấn đề này người không cần hỏi, lão phu cũng sẽ không nói cho người biết, có điều, nếu người có cơ hội đi tới Vĩnh Sinh Chi Địa, bí ẩn trong lòng tự nhiên sẽ được giải quyết."

Quân Bất Diệt nói: "Nói nhảm nhiều quá, không thể một mũi tên đã thấy máu sao?"

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Tiểu tử, trên người người có huyết mạch Thần Ma Tộc, người có biết Thần Ma Tộc đến từ đâu không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hai vị tiền bối muốn nói cho ta biết Thần Ma Tộc do các người sáng tạo ra đúng không?"

Quân Bất Diệt gật đầu: "Người quả nhiên rất thông minh, nhưng Thần Ma Tộc không phải do chúng ta sáng tạo ra."

"Thần Ma Tộc chỉ là một nhánh của Vĩnh Sinh Chi Địa, sau đó đến vũ trụ này sinh tồn, ở thời đại đó bọn họ suýt chút nữa xưng bá, chỉ tiếc tạo hóa trêu người, Thần Ma Tộc gặp phải đại kiếp nạn, gia tộc xuống dốc không phanh."

"Chính bởi vì người có được huyết mạch Thần Ma Tộc mới có thể đồng thời tiếp nhận truyền thừa của hai người chúng ta."

"Người đã chuẩn bị xong chưa?"

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Vì sao hai vị tiền bối lựa chọn ta, không chỉ đơn thuần là bởi vì ta có được huyết mạch Thần Ma chứ?"

Quân Bất Diệt giật mình: "Tâm cảnh của người không tệ, lúc này còn có thể duy trì đầu óc rõ ràng, đích xác là một mầm non tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Chủ yếu vẫn là ánh mắt tiền bối tốt, bằng không cũng sẽ không phát hiện sự ưu tú của ta."

"Nhưng con người ta có thói quen tự do, không thích bị người ta trói buộc."

Hắn không muốn mơ hồ đã tiếp nhận truyền thừa, không ai vô duyên vô cớ đối tốt với người, vẫn nên hỏi rõ ràng rốt cuộc bọn họ có ý đồ gì.

Diệp Trường Sinh muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 1483: Địa Hạ Thần Mộ 3

Nhưng hắn có nguyên tắc của mình, tuyệt đối sẽ không phụ thuộc bất cứ người nào hay bất cứ thế lực nào, hắn làm việc chỉ tuân theo bản tâm của mình.

Quân Bất Diệt cười nói: "Ta thích người trẻ tuổi chân thật như người, thật ra lão phu cho người truyền thừa, chỉ là không muốn nhất mạch của Vĩnh Sinh Ma biến mất."

"Đương nhiên, sau này nếu người có thể đi tới Vĩnh Sinh Chi Địa, những chuyện khác không cần lão phu đi cưỡng cầu, người đều sẽ làm."

"Từ nơi sâu xa, nhân quả đã được định trước từ lâu, duyên phận đã tới, lão phu không muốn bỏ qua."

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn về phía Phạm Vĩnh Sinh: "Tin rằng lão Phạm cũng cho là như vậy."

Phạm Vĩnh Sinh gật đầu: "Vẫn là lão Ma hiểu ta."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Phạm tiền bối, tiểu tử có việc muốn hỏi người, kính xin tiền bối giải thích nghi hoặc."

Phạm Vĩnh Cửu nói: "Người muốn hỏi gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta biết một người tên là Phạm Hoàng Thiên, gọi là Phạm Thần, không biết tiền bối có quen biết hay không?"

Phạm Vĩnh Sinh cười ha hả: "Quen biết, đương nhiên quen biết, sao ta có thể không nhận ra Hoàng Thiên lão đệ chứ."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, thì ra sư phụ Phạm Thần đến từ Vĩnh Sinh Chi Địa, khó trách ngày đó lần đầu gặp đã muốn hắn chiêu cố Thần Ma Tộc.

Phạm Vĩnh Sinh lại nói: "Người tu luyện rất nhiều công pháp, hắn là đệ tử đến từ Phạm Thần lão đệ."

"Người và hắc có quan hệ gì?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Phạm Thần là sư phụ ta."

Sắc mặt Phạm Vĩnh Sinh và Quân Bất Diệt đột nhiên biến đổi, ngay sau đó bọn họ cười khẽ, lại thở dài một tiếng khiến cho Diệp Trường Sinh không hiểu ra sao, hai người có chuyện gì vậy?

Quân Bất Diệt nói: "Lão Phạm, người không được rồi, Hoàng Thiên thông minh hơn người nhiều."

Phạm Vĩnh Sinh cười hề hề: "Lão Ma, người đừng quên Hoàng Thiên là nhất mạch của Vĩnh Sinh Thần ta, tiểu tử này là đồ đệ của Hoàng Thiên, đó cũng chính là nhất mạch của Vĩnh Sinh Thần ta."

"Cho nên người có tức hay không?"

Quân Bất Diệt lạnh nhạt bình tĩnh, tâm tình không chút dao động: "Vì sao phải tức giận, hắc có được truyền thừa của ta cho nên không giống."

"Chỉ là không gọi ta làm sư phụ, một cái xưng hô mà thôi, người cảm thấy ta sẽ để ý hả?"

Phạm Vĩnh Sinh nói: "Lão Ma, ta biết trong lòng người không thoải mái, cũng không cần cố giả bộ."

Quân Bất Diệt lắc đầu, cười nói: "Dáng vẻ của ta đẹp hơn người, vì sao phải không thoải mái chứ?"

Phạm Vĩnh Sinh biến sắc: "Người lại nhắc tới việc này?"

Quân Bất Diệt lại nói: "Ta chính là để nhìn hơn người."

Phạm Vĩnh Sinh: "..."

Không có cách nào để nói chuyện nữa.

Phạm Vĩnh Sinh nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tiểu tử, sư phụ người truyền thụ cho người Phần Huyết Cuồng Hóa, Thần Ma Biến, đây đều là thần thông bí thuật rất mạch của nhất mạch Vĩnh

Sinh Thần chúng ta. Có điều, trong truyền thừa này của ta có hai quyển công pháp mà người nhất định phải cố gắng tu luyện.”

"Vĩnh Sinh Công."

"Vĩnh Sinh Đạo."

Nói đến đây, thân ảnh ông nghiêng nát, hóa thành từng nhân vật cổ quái, bắn vào trong lòng mi tâm Diệp Trường Sinh.

Quân Bất Diệt bên cạnh lạnh nhạt nói: "Mọi việc luôn phải tranh cao thấp với ta, người tội gì phải như vậy?"

Dứt lời, thân ảnh của ông cũng vỡ vụn, ánh sáng vàng đen tiến vào mi tâm Diệp Trường Sinh.

"Ma Phệ!"

“Ma Thủy Chân Kinh.”

Diệp Trường Sinh tắm rửa trong thần huy của hai người, cả người vừa chính vừa tà, giờ khắc này, trong đầu hắn xuất hiện bốn quyển công pháp.

Ngoài ra, còn có thần công, vũ kỹ, bí thuật của hai tộc Vĩnh Sinh Thần và Vĩnh Sinh Ma.

Hắn nhìn không gian hư vô trước mắt, vô cùng cung kính: "Đa tạ hai vị tiên bối dốc túi... Dạy dỗ.”

Ngay sau đó.

Không gian bao phủ trên người Diệp Trường Sinh bị nghiền nát, trong nháy mắt hóa thành hư vô, hắn ngừng thần nhìn về phía trước, hai tấm bia mộ kia đã trở thành bột mịn.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, bia mộ trôi nổi trong Thiên Đường Vạn Thần Mộ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, khóe miệng ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt, lại là một ngày thu hoạch thật lớn.

Cơ duyên đến với ta như mây bay, mây bay lại như vận mệnh của ta.

Khiêm tốn.

Khiêm tốn.

Trước tiên tìm một chỗ củng cố tu vi, ngày mai sẽ có rất nhiều người đến chịu chết, ta muốn suy nghĩ thật kỹ, nên dùng tư thế gì giết bọn hăn.

Bắt đầu từ phía trước hay từ phía sau.

Đó là một câu hỏi đáng suy ngẫm.

Tiếp theo, hăn không nhích người, trực tiếp ngồi xuống đất, vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết bắt đầu căn nước luyện hóa vòng xoáy linh khí quanh quần trên người.

Cách đó không xa.

Không biết khi nào.

Bốn người Cổ Thiên Khải, Tư Khung, Bạch Thông Huyền, Hi Khinh La xuất hiện ở Địa Hạ Thần Mộ, ánh mắt bọn họ đồng loạt dừng trên người Diệp Trường Sinh.

"Hi cung phụng, vị Diệp công tử này có phải có chút quá yêu nghiệt hay không?"

Hi Khinh La lạnh nhạt nói: "Hắn vẫn luôn như vậy, chẳng lẽ Viện trưởng không phát hiện, hăn chẳng những chiếm được truyền thừa Thần Ma mộ bia, tu vi cũng tăng lên một cấp bậc."

Chương 1484: Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch

Cổ Thiên Khải nói: "Phát hiện ra, người này quả thực chính là một dị chủng, đặt ở bất cứ nơi nào cũng là tồn tại vô cùng nguy hiểm."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta luôn cảm giác sẽ có chuyện lớn xảy ra, chứ vị vẫn nên chuẩn bị tâm lý trước."

Sắc mặt Bạch Thông Huyền, Tư Khung hơi biến đổi: "Viện trưởng nói là tu sĩ của Đại Thiên Vũ Trụ đến đây?"

Cổ Thiên Khải lắc đầu: "Không, ta nói là hắn."

Bạch Thông Huyền nói: "Viện trưởng, Diệp tiểu hữu đã được truyền thừa, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?"

"Không biết." Sắc mặt Cổ Thiên Khải ngưng trọng: "Luôn cảm giác chuyện Địa Hạ Thần Mộ còn chưa chấm dứt."

Hi Khinh La cười nói: "Xem ra Viện trưởng thật sự quen biết Diệp công tử, phàm là hắn ở đâu thì nơi đó đừng hòng bình tĩnh."

Nói đến đây, nàng hoa dung thất sắc, khiếp sợ nói: "Tốc độ cắn nuốt thật đáng sợ, cái này cũng quá nhanh rồi."

Ta chưa từng chậm sao?

Những lời này xuất hiện bên tai Hi Khinh La, nàng lẩm bẩm nói: "Hắn thật sự nhanh."

"Tốc độ như thế, ai có thể thừa nhận?"

Đúng lúc này, bóng dáng xinh đẹp của ba người Thái Sơ xuất hiện, không ai biết các nàng chiếm được truyền thừa gì, nhưng từ hơi thở của các nàng có thể cảm nhận được ba nàng đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, thân ảnh Tàng Thất và Diệp Thập Vạn cũng xuất hiện, mọi người đập không mà đi, bay đến bên người Diệp Trường

Sinh.

Tàng Thất nói: "A Di Đà Phật, Diệp huynh, nhanh quá nha."

Vốn sau khi hấn tiếp nhận truyền thừa, tu vi tăng vọt một chút còn khiến hấn có chút kiêu ngạo nhỏ, muốn đắc ý một phen ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, tu vi Diệp Trường Sinh tăng lên với tốc độ khiến hấn không thể theo kịp.

Cuối cùng vẫn yếu.

Theo linh khí quanh quẩn quanh biến mất, Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, nội liễm hơi thở, xoay người, ánh mắt rơi vào trên người mọi người.

"Các người kết thúc thật nhanh."

Thái Sơ nói: "Tướng công lại mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cơ duyên tới, ngăn không được."

Vừa dứt lời, âm báo hệ thống lại vang lên bên tai: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Địa Hạ Thần Mộ hay không, lần cuối cùng nhắc nhở, nếu như xem nhẹ, sẽ coi như từ bỏ.]

Từ bỏ?

Không tồn tại.

Cho dù biết rõ hệ thống sẽ hố hấn thì vẫn đánh dấu thôi.

Hấn muốn nhìn xem hệ thống còn có thể hố hấn thế nào.

"Lập tức đánh dấu."

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Bức tượng khổng lồ truyền ra, kinh thiên động địa, toàn bộ Địa Hạ Thần Mộ bắt đầu sụp đổ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhìn thấy cảnh này.

Về mặt tất cả mọi người đều ngây ra.

Mặt đất dưới chân đang run rẩy lay động, giống như lúc nào cũng sẽ sụp đổ trăm trượng, trên vùng trời Thần Mộ tựa như có thiên thạch bay xuống.

Nếu không rời đi, bọn hắn sẽ được mai táng ở đây.

Diệp Trường Sinh híp mắt, hệ thống lại kiểm chuyện sao, đây là tính toán hủy diệt Địa Hạ Thần Mộ?

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công, được Thiên Đường Vạn Thần Mộ nhận chủ.]

Nhận chủ?

Hắn đạt được Thiên Đường Vạn Thần Mộ?

Hệ thống không hổ hắn sao?

Phát hiện ra lương tâm rồi sao?

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi ngờ.

Bịch.

Bịch.

Từng mộ bia bay lên bắn tới phía hắn trực tiếp xuyên qua trước ngực hắn tiến vào trong đan điền.

Trong lúc nhất thời.

Địa Hạ Thần Mộ hoàn toàn sôi trào.

Có vài người còn đang tiếp nhận truyền thừa nhưng Thần Mộ đột

nhiên biến mất, ai có thể không xù lông?

Rất nhiều người vì đạt được một đạo truyền thừa đã cố gắng mấy trăm năm, thậm chí hơn ngàn năm, kết quả lại là công dã tràng.

Cổ Thiên Khải mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động: "Hắn.... Hắn quả nhiên bắt đầu kiếm chuyện, thế mà muốn lấy đi Thần Mộ, đây chính là nơi có giá trị nhất của học viện chúng ta."

Đau thật.

Còn không có cách nào ngăn cản, bia mộ bắn tới tựa như thiên thạch rơi xuống, sóng khí khủng bố, cho dù là bọn hắn cũng không thể tới gần.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hi Khinh La: "Hi cung phụng, người dẫn hắn đến học viện là để hủy học viện sao?"

Hi Khinh La lúng túng cười: "Viện trưởng, ta cũng không nghĩ tới hắn nghịch thiên như vậy!"

Bạch Thông Huyền nói: "Thôi, thôi, chuyện đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể nhìn đau, có điều lúc này Diệp tiểu hữu thật sự khiến chúng ta đau đớn."

Cổ Thiên Khải nói: "Hắn được Thần Mộ nhận chủ sao? Ai đó có thể cho ta biết sao hắn làm được không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Thần Mộ ở trên người hắn, tin tức này cũng không thể tiết lộ, bằng không sẽ mang tới tai họa cho học viện và Diệp công tử."

Mọi người nhao nhao gật đầu, hiểu rõ ý trong lời nói của Cổ Thiên Khải.

Ngay sau đó.

Mọi người xoay người rời đi, Địa Hạ Thần Mộ xảy ra chuyện lớn như vậy, dù sao bọn hắn cũng phải cho đệ tử học viện một lời giải thích hài lòng.

Thật là khiến người khác sầu lo.

Phải nói như thế nào cho đệ tử học viện biết đây, vì sao lúc hần tiếp nhận truyền thừa thì Thần Mộ đột nhiên biến mất?

Chương 1485: Thần Ma hợp nhất, cử thể vô địch 2

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Học viện rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Rất nhiều đệ tử trong một đêm mất đi ý chí chiến đấu, mất đi lòng tin với tu luyện.

Đạo tâm bị phá.

Diệp Trường Sinh là đầu sỏ gây ra, lại mang theo Thiên Đường Vạn Thần Mộ xuất hiện ở một ngọn núi cao.

Một đêm củng cố tu vi, hần bắt đầu đơn giản tu luyện Vĩnh Sinh Công, Vĩnh Sinh Đạo, Ma Phệ và Ma Thủy Chân Kinh.

Tu luyện đồng thời bốn quyển công pháp, ở trong đầu hần xuất hiện một câu, Thần Ma hợp nhất, cử thể vô địch.

Giờ khắc này.

Bên ngoài thành Đạo Thống.

Vô số cường giả buông xuống, cả tòa thành trì bị uy áp mạnh mẽ bao phủ. Giờ khắc này, Đạm Đài Huyền Nguyệt dẫn đầu mấy cường giả trong Vũ Trụ Đạo Thống Phủ đi ra ngoài thành.

Nhóm người Cổ Thiên Khải, Bạch Thông Huyền, Tư Khung cũng xuất hiện, nhìn ngàn cường giả ngoài thành, vẻ mặt bọn hần vô cùng ngưng trọng.

Nhiều người như vậy đến chém chết Diệp Trường Sinh, rốt cuộc hần đã đắc tội người nào?

Mặc dù những thế lực trước mắt này không phải là tồn tại đứng đầu Đại Thiên Vũ Trụ, nhưng bất kỳ một thế lực nào với Cửu Tinh Vũ Trụ mà nói đều vô cùng mạnh mẽ.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đập không mà đi ra ngoài thành, đối đầu với mọi người trong hư không: “Chư vị buông xuống Cửu Tinh Vũ Trụ là có chuyện gì?”

Một nam tử mặc giáp vàng đi ra, trên người tản ra hơi thở bá đạo: “Thì ra là Đạm Đài cô nương, chúng ta tới tìm Diệp Trường Sinh, giao hắn ra, chúng ta lập tức rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Sắc mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm như nước: “Các người đến Cửu Tinh Vũ Trụ bắt người, có phải quá không để Vũ Trụ Đạo Thống Phủ ta vào mắt hay không?”

Nam tử mặc giáp vàng cười lạnh một tiếng: “Nếu Đạm Đài Tú nói ra lời này thì ta có thể sẽ sợ hãi, nhưng từ miệng người nói ra, một chút lực uy hiếp cũng không có.”

“Vẫn nên ngoan ngoãn giao Diệp Trường Sinh ra, không cần phải vì một người mà hủy Cửu Tinh Vũ Trụ.”

“Bằng không, giết hết nam nhân Cửu Tinh Vũ Trụ, bắt toàn bộ nữ đi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Sắc mặt Bộc Đài Huyền Nguyệt cực kỳ khó coi: “Động thủ đi, muốn bắt người, trước tiên hãy giết ta trước.”

Nam tử mặc giáp vàng hừ lạnh: “Nếu không phải sau lưng người có Đạm Đài Tú, ngay cả tư cách nói chuyện với ta người cũng không có.”

“Muốn chết, ta thành toàn cho người.”

“Chờ một chút.” Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến từ Cửu Thiên, ngay sau đó, hắn đã xuất hiện bên người Đạm Đài Huyền Nguyệt: “Nghe nói các người đang tìm ta.”

Nam tử mặc giáp vàng nói: “Diệp Trường Sinh, nếu đã tới, vậy thì đi với chúng ta thôi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta đã rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ, có chuyện gì cứ xông tới ta."

"Ai dám thương tổn một người trong vũ trụ này, ta diệt toàn bộ tộc hắn."

Mọi người nghe thấy, vẻ mặt có chút chấn động, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại lựa chọn bảo hộ bọn hắn.

Ngược lại ít nhiều có chút cảm động.

Bạch Thông Huyền nói: "Diệp tiểu hữu khiến cho lão phu cảm động."

Tư Không nói: "Ta cũng vậy."

Cổ Thiên Khải nhìn hai người: "Các người muốn đi giúp Diệp tiểu hữu?"

Hai người lắc đầu, đồng thanh nói: "Chúng ta chỉ cảm động, không nói muốn đi giúp hắn."

"Chẳng lẽ còn không thể cảm động sao?"

Cổ Thiên Khải: "..."

Trên hư không.

Nam tử mặc giáp vàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, thật nghĩ không ra vì sao muốn hắn ta đến chém giết Diệp Trường Sinh, căn bản là đại tài tiểu dụng(*).

((*): Chỉ việc sử dụng nhân tài không thích hợp, gây ra sự oan uổng và sự lãng phí tài năng.)

Một tu sĩ không cách nào tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ, cho dù hắn ưu tú hơn nữa cũng chỉ là tên hề nhảy nhót mà thôi.

"Như Hoa, người đi giết hắn."

Một nữ tử xinh đẹp từ trong đám người đi ra, hai mắt yêu mị rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

"Người muốn chết như thế nào?"

Diệp Trường Sinh giật mình, người phụ nữ này lại nói câu nói của hắn.

Tuổi còn trẻ đã có một sân bay.

Nữ nhân này là một người giàu có.

"Người không giết được ta, vẫn nên đối một người có thể đánh tới đi."

Dịch Như Hoa cười lạnh: "Ta có tu vi Thái Thủy Hoàng mà không giết được người sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, thân ảnh chợt lóe về phía trước: "Phi kiếm!"

Dứt lời, hư không trước mặt trong nháy mắt bị nghiền nát, vô số phi kiếm tàn sát bừa bãi hạ xuống, hội tụ trên người Dịch Như Hoa.

Không gian bị cắt vỡ vụn, kiếm khí vô cùng mạnh mẽ giống như một tòa mộ kiếm thượng cổ bùng nổ.

Xuy.

Xuy.

Kiếm khí xuyên qua không gian, máu tươi bắn tung tóe, ngay cả cơ hội ra tay Dịch Như Hoa cũng không có, đã bị kiếm khí cắt thành mảnh nhỏ.

Nàng ta là một cường giả Thái Thủy Hoàng, huyền thuật cao thâm khó lường mà cứ chết như vậy.

Dịch Như Hoa đến chết cũng không thể tin được Diệp Trường Sinh sẽ mạnh mẽ như thế.

Phi kiếm.

Lúc trước Diệp Trường Sinh đã đạt được truyền thừa Thượng Cổ

Tạo Linh Thần trong Linh Quật, người này chủ tu kiếm đạo và thuật rèn đúc.

Chương 1486: Chúng ta chỉ cần cười thôi

Ngoại trừ tên Tạo Linh Thần, hẳn còn có một cái tên vang dội khác - Kiếm Linh Tiên, thần thông phi kiếm chính là một trong tuyệt kỹ của hắn.

Đừng nói Dịch Như Hoa có cấp bậc giống hắn, cho dù tu vi nàng ta mạnh hơn Diệp Trường Sinh, nhưng dưới một kiếm này, nàng ta cũng chắc chắn phải chết.

Một kiếm giết chết trong nháy mắt?

Sắc mặt nam tử mặc giáp vàng hơi biến đổi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh còn có chút năng lực, có thể dễ dàng chém giết một Thái Thủy Hoàng như thế.

"Các người cùng nhau lên, không nên cho hắn cơ hội thở dốc một hơi."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Giết Diệp Trường Sinh, mang thi thể của hắn trở về, chúng ta cũng có thể được ban thưởng."

"Còn có tài nguyên Cửu Tinh Vũ Trụ cũng đều sẽ thuộc về chư vị."

Chết một Dịch Như Hoa, sau lưng hắn ta còn có hàng ngàn tu sĩ, những người này cùng lên còn sợ giết không được Diệp Trường Sinh sao?

Đại Thiên Vũ Trụ không thiếu nhất chính là tu sĩ, chỉ cần là người mà Huyết Y Đế Phủ hắn ta muốn giết, cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại.

Ra lệnh một tiếng.

Mọi người rục rịch, ánh mắt tham lam nóng bỏng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, không có cái gì có giá trị hơn thủ cấp của Diệp Trường Sinh.

Ngay khi mọi người ra tay với Diệp Trường Sinh, mấy bóng người

từ trong thành bay ra, bay bên cạnh hắn.

Sáu người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Hắc Doanh Doanh, Hi Khinh La, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất xuất hiện, Hi Khinh La dời bước tiến lên: "Diệp Trường Sinh là người Hi Thần Phủ ta, các người dám động đến hắn một chút thì chính là kẻ địch của Hi Thần Phủ ta."

"Yến Cẩm Huyền, chẳng lẽ Huyết Y Đế Phủ các người muốn khai chiến với Hi Thần Phủ chúng ta?"

Yến Cẩm Huyền cười lạnh một tiếng: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là Khinh La cô nương của Hi Thần Phủ."

"Khai chiến với Hi Thần Phủ người thì như thế nào, người biết lần này là ai muốn tính mạng Diệp Trường Sinh không?"

"Vũ Trụ Cẩm Viện, chẳng lẽ Hi Thần Phủ các người dám đối địch với Vũ Trụ Cẩm Viện sao?"

"Giết, hôm nay ai dám ngăn cản chúng ta... Giết không tha!"

Hi Khinh La gật gật đầu, cười nói: "Yến Cẩm Huyền, nếu người đã khẳng khẳng muốn chết sớm, vậy ai cũng không cứu được người."

Nói tới đây, nàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Quân tử bất lập vu nguy tường chi hạ(*), Vũ Trụ Cẩm Viện ra tay với người, hết sức phiền toái."

((*): người quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, những người sáng suốt xưa nay đều biết phòng ngừa trước khi có họa nạn xảy ra.)

Vũ Trụ Cẩm Viện?

Đây không phải là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này.

Bất kể là ai muốn giết hắn, vậy thì một chữ giết.

Thần cản giết thần, Phật cản tru Phật.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Vũ Trụ Cẩm Viện rất mạnh sao?"

Hi Khinh La gật đầu: "Rất mạnh, danh tiếng còn lớn hơn Kiếm Điện, mấy năm nay càng phát triển dã man, hiện tại rất cuộc mạnh như thế nào cũng không thể biết được. Có thể xác định chính là ít nhất một nửa thế lực Đại Thiên Vũ Trụ đều nghe lời Cẩm Viện."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy còn có một nửa thế lực không nghe hiệu lệnh của bọn hắn, điều đó có nghĩa là họ không phải là mạnh nhất."

Hi Khinh La nói: "Ở Đại Thiên Vũ Trụ có hai tòa Cẩm Viện, một tòa chính là Vũ Trụ Cẩm Viện muốn giết người, còn có một tòa là Cẩm Kỵ Học Viện."

"Mấy năm nay Cẩm Kỵ Học Viện đã khiếm tốn rất nhiều, nhưng nghe đồn chủ nhân sau lưng hai tòa cẩm viện này là một."

"Nghe có vẻ rất mạnh mẽ." Diệp Trường Sinh nói rất thản nhiên: "Ta thích nhất là giao phong với thế lực mạnh nhất."

"Sớm muộn gì chúng ta cũng phải tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ, trước tiên giết bọn hắn xem như khởi động, cũng làm cho danh tiếng của ta bay trong Đại Thiên Vũ Trụ trong chớp lát."

Hi Khinh La: "..."

Đây quả thực là một kẻ điên.

Logic suy nghĩ hoàn toàn không giống người bình thường.

Đối mặt với nhiều kẻ mạnh như vậy trước mắt, người khác đã hoảng sợ vạn phần, cân nhắc làm thế nào tránh thoát một kiếp, mà hắn lại nghĩ muốn giết tất cả mọi người, đánh ngã Vũ Trụ Cẩm Viện.

Thật sự là không có chuyện gì hắn không dám nghĩ, không dám làm.

Diệp Trường Sinh nhìn Hi Khinh La: "Nếu người lo lắng gây họa cho Hi Thần Phủ thì lui sang một bên, ta sẽ không trách người."

"Mặt khác, ta sợ trong chớp lát giết người, máu sẽ văng lên người người."

Lần này, Hi Khinh La không cần suy nghĩ: "Ta tới bảo vệ người, hiện tại người có nguy hiểm, ta há có thể rời đi."

"Ta cũng không muốn bị người xem thường."

Diệp Trường Sinh nói: "Lần này biểu hiện không tệ, đáng được khen ngợi, chờ đại chiến trước mắt chấm dứt, ta sẽ tặng cho người một bí thuật mạnh mẽ."

Hi Khinh La liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Không phải như thế, ta là vì bí thuật của người sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, vậy thì không cho."

Hi Khinh La: "...."

Ở phía xa.

Yến Cẩm Huyền nói: "Còn đang chờ cái gì, không cần sợ, chỉ cần giết Diệp Trường Sinh, chẳng những chẳng những có thể được ban thưởng mà còn có thể tiến vào Vũ Trụ Cẩm Viện."

Chương 1487: Chúng ta chỉ cần cười thôi

2

"Về phần Hi Thần Phủ, nay không còn như xưa, đã cô đơn không ra bộ dáng gì, căn bản sẽ không uy hiếp đến các người."

Hi Khinh La nghe tiếng, sắc mặt lạnh như băng sương: "Yến Cẩm Huyền, cho dù Hi Thần Phủ có cô đơn hơn nữa, giết người cũng dễ như trở bàn tay."

Dứt lời, thân ảnh nàng như tiên, từ hư không xẹt qua, cấp bậc trong nháy mắt tăng lên tới cao nhất.

Cấp Thiên Mệnh.

Sau khi Quy Khư, là Thái Thủy, tổng cộng chia làm chín tầng, sau đó lần lượt là Thái Thủy Vương, Thái Thủy Hoàng, Thái Thủy Đế, Thái Thủy Thần.

Sau đó mới là Thiên Mệnh.

Yến Cẩm Huyền kiêu ngạo như thế cũng chỉ là Thái Thủy Thần, ánh mắt hắt ta rơi vào trên người Hi Khinh La, sắc mặt chợt thay đổi, cảm thấy khó có thể tin được.

Không thể nào.

Nhanh như vậy người đã bước vào cấp Thiên Mệnh.

Hi Khinh La lạnh nhạt nói: "Bước vào Thiên Mệnh đã một thời gian, chắc là khoảng trăm năm, hiện tại mới miễn cưỡng đạt tới Thiên Mệnh tầng thứ bảy."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta phải nhấn mạnh cho người một điểm rằng Hi Thần Phủ chúng ta không cô đơn, gọi là khiêm tốn, khiêm tốn, người hiểu không?"

Sắc mặt Yến Cẩm Huyền cực kỳ khó coi, Hi Khinh La xuất hiện chính là ngoài ý muốn, không nghĩ tới nàng lại là Thiên Mệnh.

Hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn ta.

Hi Khinh La lại nói: "Nào, không phải các người không sợ Hi Thần Phủ sao? Đến giết ta, giết Diệp Trường Sinh."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây chính là cường giả cấp Thiên Mệnh, có thể là độ cao cả đời bọn hắn không cách nào đạt tới.

Hi Khinh La ra tay, đó không phải là muốn chết sao?

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người có rút lui, không dám vượt qua giới hạn.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Hi Khinh La: "Để người khiếm tốn một chút mà không nghe, hiện tại bọn hắn sợ tới mức không dám ra tay, người bảo ta giết người như thế nào?"

Hi Khinh La nói: "Trách ta quá mạnh sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Chẳng lẽ không phải?"

Hi Khinh La lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh: "Bọn họ muốn giết người, người không tức giận mà còn có thể cười được."

"Còn nữa, vì giúp người nên ta mới lộ ra thực lực."

Diệp Trường Sinh nói: "Loại người có thực lực mạnh mẽ như chúng ta, giết người không cần tức giận, chúng ta chỉ cần cười thôi."

Mọi người muốn rút lui, hoảng sợ nhìn về phía Hi Khinh La.

Một người trấn áp ngàn người, đây có lẽ là lần đầu tiên Hi Khinh La làm thế.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, nhìn xuống phía dưới: "Nếu đã tới, vậy toàn bộ hãy ở lại đi."

"Yên tâm, ta giết người một chút cũng không đau."

Tuy rằng những người không tạo thành thương tổn đối với hắn, nhưng hắn không có ý định để cho mọi người rời đi.

Muốn giết hắn, phải trả giá đắt.

Rút lui.

Lập tức rút lui.

Thân ảnh Yến Cẩm Huyền bay ngược ra sau, ngàn tu sĩ sau lưng lập tức tản ra, nhìn qua chật vật đến cực điểm.

Nhìn thấy cảnh này.

Bạch Thông Huyền biến sắc, sự tình phát triển quá nhanh, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của ông.

Vốn tưởng rằng sẽ xảy ra một hồi đại chiến, ít nhất huyết chiến ba ngày ba đêm.

Tư Khung nói: "Thật không nghĩ tới Hi cung phụng lại mạnh mẽ đến mức như vậy."

Cổ Thiên Khải nói: "Hi cung phụng đến từ Hi Thần Phủ, đừng quên, vị Hi Thần Phủ kia chính là có tên Kiếm đạo bạo đồ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Có phải hai vị lão tổ có chút hối hận vì không giúp Diệp công tử hay không?"

Mặt Bạch Thông Huyền trầm như nước: "Nhắc tới chuyện này làm gì?"

Mọi người ầm ầm cười.

Xuy.

Xuy.

Vô số kiếm quang từ trên cao bắn xuống, treo ngược trong hư không, tu sĩ muốn chạy trốn bị kiếm quang ngăn lại.

Hai mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên, đứng ngạo nghễ trên Cửu Thiên, giọng nói như trời phạt: "Ai dám chạy trốn, chết."

Âm thanh vang vọng trong không trung, như thiên âm đại đạo.

Thân ảnh mọi người đi về phía trước ngưỡng lại, không dám có chút vọng động nào, bọn hắn không nghi ngờ lời nói của Diệp Trường Sinh.

Một người phóng thích kiếm quang che trời, muốn chém giết bọn hắn chẳng qua chỉ là một suy nghĩ.

Mặc dù như thế nhưng vẫn có người thăm dò lời nói của Diệp Trường Sinh là thật hay giả.

Xuy.

Một kiếm xuyên qua hạ xuống, xuyên thấy từ sau lưng người nọ, ngay sau đó, máu tươi bắn tung tóe, vô số ánh sáng vàng bắn ra, bóng người hóa thành bột mịn.

Lại là một kiếm giết trong nháy mắt.

Đối mặt với kiếm quang khủng bố như thế, ai cũng không muốn chết.

Yến Cẩm Huyền thúc dục linh khí trong cơ thể, một thanh huyết kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, mạnh mẽ vọt về phía trước, ý đồ phá vỡ sự bao phủ của kiếm quang.

Ầm.

Bình chương kiếm quang nghiền nát, Yến Cẩm Huyền xông ra ngoài, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Có vẻ như đang nói, người cũng chỉ như vậy.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, bình tĩnh nhìn Yến Cẩm Huyền nói: "Người trốn không thoát, ta nói rồi."

Chương 1488: Chúng ta chỉ cần cười thôi

3

Trong lòng bàn tay Yến Cẩm Huyền xuất hiện một tấm phù văn: "Diệp Trường Sinh, người quá tự tin, ta muốn rời đi, người...."

Ba.

Một chưởng ma khí che trời hạ xuống, đập vào trên người Yến Cẩm Huyền, lời nói trong miệng hắn ta còn chưa nói hết, thân ảnh đã từ trên cao ngã xuống.

Thân thể nổ tung, chỉ còn lại có một luồng tàn hồn.

Giờ khắc này.

Đầu óc hắn ta ong ong, rốt cuộc là ai công kích hắn, sau một thời gian ngắn hoảng sợ, hắn ta vẫn muốn sử dụng phù văn trong tay.

Không biết từ khi nào, phù văn trong tay không biết đi đâu.

Yến Cẩm Huyền mạnh mẽ ổn định linh hồn thể rơi xuống, một màn trước mắt làm cho hắn ta lộ ra vẻ tuyệt vọng, ma khí mênh mông cuộn cuộn trói buộc trên người hắn ta.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, giữa ngón tay ngọc chính là phù văn lúc trước của hắn ta, người tới không phải ai khác, chính là Ninh Tuyền Cơ.

Nàng quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Luyện hóa rồi?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hi cô nương, người này có thân phận gì ở Đại Thiên Vũ Trụ?"

Hi Khinh La nói: "Tam công tử của Huyết Y Đế Phủ, địa vị cũng không tệ, người muốn làm gì?"

Diệp Trường Sinh gật đầu, nhìn về phía Ninh Tuyền Cơ: "Giữ hắn một mạng, cho ở học viện chặt củi đi!"

“Về phần những người khác, toàn bộ trói buộc tu vi, để cho bọn họ làm tạp dịch cống hiến sức lực cho học viện!”

Vốn Diệp Trường Sinh tính toán giết những người này, thế nhưng giết toàn bộ bọn hắn cũng không có uy hiếp gì.

Một năm tới hắn sẽ ở lại trong học viện, nếu Đại Thiên Vũ Trụ không ngừng phái người đến, có thể làm phiền hắn đến chết.

Giữ lại những người này, về sau nếu Đại Thiên Vũ Trụ phái người tới thì để cho Yến Cẩm Huyền đi lôi kéo ở lại.

Tam công tử của Huyết Y Đế Phủ bổ củi ở phòng củi, nếu có người muốn kết bạn với hắn ta, mình rất vui vẻ thành toàn.

Ninh Tuyền Cơ búng ngón tay, từng đạo ma khí bay ra, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể mọi người, Ma Linh Phược có thể dễ dàng khống chế thần thông của người khác.

Chỉ cần Ninh Tuyền Cơ không cởi bỏ trói buộc của những người này thì bọn hắn cũng đừng nghĩ lại vận dụng một chút linh khí nào.

Đến cùng thì cũng do thủ đoạn tuyệt thế nữ ma của kỷ nguyên Hàn Võ thông thiên.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới bên người Cổ Thiên Khải, Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Các người chia một ngàn người này đi, tu sĩ của Đại Thiên Vũ Trụ không phải đều thích nô dịch người yếu hơn bọn hắn. Từ hôm nay trở đi, tu sĩ của Đại Thiên Vũ Trụ sẽ bước vào thành Đạo Thống, để cho bọn họ ở lại cống hiến cho chúng ta, các người cảm thấy thế nào?"

Mọi người: "..."

Suy nghĩ khùng bố như vậy, cũng chỉ có Diệp Trường Sinh dám nghĩ.

Đơn giản chính là tên điên.

Hơn nữa còn điên không nhẹ.

Vẻ mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt nghiêm nghị: "Diệp công tử, người làm như vậy chính là làm kẻ địch của Đại Thiên Vũ Trụ, sẽ mang đến cho người vô tận phiền toái."

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Nguyệt cô nương sợ rồi sao? Chẳng lẽ các người chỉ là nô dịch của tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ, ngay cả phản kháng cũng không dám sao?"

"Nếu cuộc sống khiến các người không như ý thì phải cố gắng phản kháng, thay đổi, không thay đổi thì các người chỉ có diệt vong."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Diệp công tử nói không sai, những nội tình Cửu Tinh Vũ Trụ và Đại Thiên Vũ Trụ chênh lệch nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Thiếu bao nhiêu, ta bổ sung cho người."

Đạm Đài Huyền Nguyệt không nói gì nữa: "Diệp công tử nói rất đúng, sau hôm nay, tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ đừng mơ tưởng làm mưa làm gió ở Cửu Tinh Vũ Trụ."

"Người tới mang năm trăm người trở về Đạo Thống Phủ, để cho bọn họ quét dọn nhà vệ sinh."

Điên rồi.

Tất cả đều điên rồi.

Chuyện gì đang xảy ra với thế giới này?

Vốn chỉ có một mình Diệp Trường Sinh điên cuồng, hiện tại Đạm Đài Huyền Nguyệt cũng như vậy, đây là muốn chính diện đối cứng với Đại Thiên Vũ Trụ.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Cổ Thiên Khải: "Viện trưởng có gì lo lắng?"

Cổ Thiên Khải híp mắt: "Không có gì lo lắng, ta đang muốn bọn họ đi quét dọn nhà vệ sinh, hay là để cho bọn họ đi hút thuốc cho thần thú."

Bạch Thông Huyền: "..."

Tư Khung: "..."

Cổ Thiên Khải cũng phát điên theo?

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vẫn là Viện trưởng quyết đoán, không giống vài người, tuổi tác lớn lại nhất gan như chuột."

"Đáng đời nên bị người bắt nạt, đáng đời tu vi không tinh tiến."

Bạch Thông Huyền và Tư Khung biết là đang nói bọn họ, hai người xấu hổ cười: "Diệp công tử, chúng ta gọi là cẩn thận lái thuyền vạn năm được chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, các người chỉ có thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hiện thực chính là như vậy."

"Thế giới này có đôi khi không nói đạo lý."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nếu hôm nay không có thực lực của ta và Hi cô nương, hiện tại các người sẽ có kết quả gì?"

Chương 1489: Người mới bao lớn?

Dứt lời.

Hắn dẫn theo mọi người rời đi, chỉ còn lại hai người Bạch Thông Huyền hoàn toàn hóa đá.

Trong khi tiến lên.

Hi Khinh La nói: "Được nha, thành công lừa gạt bọn họ đến trận doanh của người!"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Sao có thể gọi là lừa gạt, cái gì gọi là trận doanh của ta, ta làm như vậy là vì tốt cho bọn họ."

"Không phản kháng thì từ từ hưởng thụ."

"Một ngày nào đó khi người khác không cần người, sẽ vứt bỏ người như giày rách."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh trâu bò, giải thích độc đáo."

Diệp Thập Vạn phụ họa: "Ta cảm thấy Thiếu chủ nói một chút cũng không sai, chỉ là một mình Thiếu chủ thừa nhận nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh nói: "Không có cách nào, nam nhân quá ưu tú thì phải thừa nhận phiền não như vậy."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thì ra ta mới là yyds(*), tin ta, đến Vĩnh Sinh!"

((*):Đó là chữ viết tắt của tiếng Trung 永远的神 (yǒngyuǎn de shén) có nghĩa đen là “mãi mãi là Thần”).

Con người không thể quá đê tiện.

Nhiều khi, mọi người thật sự rất muốn đánh Diệp Trường Sinh, làm người đến trình độ như hắn quả thực là đê tiện lên một tầm cao mới.

Bên trong học viện.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, xoay người nhìn về phía Hi Khinh La: "Người đi theo ta!"

Hi Khinh La biết Diệp Trường Sinh muốn ban cho nàng bí thuật.

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh hai người biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đi tới bãi đất trống phía sau học viện.

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh hướng lên trên, một đoàn ánh sáng xuất hiện: "Thả lỏng một chút, rất nhanh sẽ kết thúc."

"Lúc đầu có chút đau, sau đó sẽ rất thoải mái."

Ánh mắt nóng bỏng của Hi Khinh La rơi vào lòng bàn tay Diệp Trường Sinh: "Bắt đầu đi, ta cũng không đợi được."

Nữ nhân này... Nói chuyện rất sợ hãi!

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, ánh sáng trong lòng bàn tay bay ra, chui vào trong mi tâm Hi Khinh La: "Đạo bí thuật này tên là Tiểu Hồi Huyết Thuật."

"Có thể ở thời điểm người bị thương nặng, trong thời gian ngắn nhất sẽ khiến cấp bậc của người khôi phục đến trạng thái cao nhất, hơn nữa không có bất kỳ cản trở nào."

"Không cần cảm ơn ta, người xứng đáng."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chờ sau khi nắm giữ bí thuật này, người hãy trở về Đại Thiên Vũ Trụ đi."

Hi Khinh La giật mình: "Vì sao, người vừa mới đắc tội Huyết Y Đế Phủ và đông đảo thế lực của Đại Thiên Vũ Trụ, nếu lúc này ta rời đi mà bọn họ quay trở lại, người sẽ vô cùng nguy hiểm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Nếu ta thật sự gặp nguy

hiểm, lấy thực lực của người căn bản không bảo vệ được ta, Hi Huyền hẳn là bề quan ở Hi Thần Phủ đi, mấy năm nay hẳn sống không dễ dàng, ta không muốn khiến Hi Thần Phủ liên lụy vào.”

"Chuyện của ta, tự ta có thể giải quyết."

Hi Khinh L nói: "Người, cái nam nhân này, vì sao luôn tự tin như thế, luôn cứng rắn như thế?"

Nam nhân, vẫn phải cứng một chút.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Việc này cứ quyết định như vậy, trở lại Hi Thần Phủ thay ta ân cần hỏi thăm Hi Huyền."

Dứt lời, thân ảnh của hắn biến mất ở phía sau núi, chỉ còn lại một mình Hi Khinh La đứng trong gió.

Qua thật lâu.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Hi Khinh La, người tới không phải ai khác, chính là Phong Thiên Tuyết.

Hi Khinh La thân là cung phụng của học viện Vũ Trụ Cửu Tinh, đương nhiên sẽ biết Phong Thiên Tuyết, hơn nữa quan hệ của các nàng cũng không tệ lắm.

Năm đó nàng có thể đến Cửu Tinh Vũ Trụ lịch lãm, chính là đi với Phong Thiên Tuyết.

"Phong tỷ tỷ, thế nào lại là người?"

"Không phải người nên ở Phong Phủ của Đại Thiên Vũ Trụ sao?"

Phong Thiên Tuyết mặc áo trắng như tuyết, xẹt qua trên bãi cỏ: "Khinh La, đã lâu không gặp, người đã bước vào cấp Thiên Mệnh."

"Một mình ta ở Phong Phủ không quen lắm, vẫn thích sinh hoạt ở học viện."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Vừa rồi người nói chuyện với Diệp công tử, ta đều nghe được."

"Trở về đi, về Hi Thần Phủ đi, Diệp công tử có con đường riêng muốn đi, đúng như hần nói, người căn bản không bảo vệ được hần."

Hi Khinh La nói: "Tổ gia gia để ta bảo vệ hần, hiện tại hần đang ở trong tình thế nguy hiểm, nếu ta rời đi, trở lại Hi Thần Phủ, nhất định sẽ bị khiển trách."

Phong Thiên Tuyết lạnh nhạt nói: "Sẽ không, người nói lời của Diệp công tử cho tổ gia gia của người biết, hần sẽ hiểu được chuyện gì xảy ra."

"Đại Thiên Vũ Trụ và Cửu Tinh Vũ Trụ đều không yên ổn, đại chiến Thiên Chiến rất nhanh sẽ bùng nổ. Diệp công tử cho người rời đi là không muốn khiến Hi Thần Phủ liên lụy trong đó."

"Hần có ý tốt."

Hi Khinh La gật đầu: "Có Phong tử tử ở học viện, ta có thể yên tâm rời đi."

Phong Thiên Tuyết lắc đầu: "Chuyện của Diệp công tử còn không tới phiên ta nhúng tay vào, nếu như hần thật sự cần bảo vệ, rất nhiều người sẽ bùng nổ."

"Những người đó mới là cường giả thật sự, sợ dĩ bọn họ không ra tay là bởi vì bọn họ không muốn Diệp công tử bị bại lộ sớm."

Chương 1490: Người mới bao lớn? 2

Hi Kinh La gật đầu: "Ta biết bối cảnh của hắc rất mạnh. Đã như vậy, ngày mai ta sẽ trở về Đại Thiên Vũ Trụ."

Phong Thiên Tuyết nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi dạo một vòng, nơi đó còn giống như ban đầu."

...

Đại Thiên Vũ Trụ.

Huyết Y Đế Phủ.

Thiên cung nguy nga trong không gian như tranh vẽ.

Ngạo nghễ trong hư không.

Nhìn quy mô của Huyết Y Đế Phủ, hắc là địa vị của phủ này ở Đại Thiên Vũ Trụ rất cao.

Nhưng sự thật là như vậy sao?

Cũng không vậy.

Cũng không vậy.

Thường thường càng là thế lực mạnh mẽ thì vị trí đều vô cùng đơn giản, lâu vũ để ở càng bình thường không có gì lạ.

Bởi vì cuộc sống của các đại lão luôn giản dị tự nhiên lại nhàm chán.

Toàn bộ thời gian đều hao phí vào tu luyện, không ai chú ý đồ vật bên ngoài.

Trong Đế Phủ.

Trong một tòa lầu các.

Thân ảnh Huyết Y Hầu xuất hiện, ánh mắt lạnh thấu xương rơi

vào trên người lão giả ở giữa đại sảnh: "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

Lão giả nói: "Hồi Hầu gia, Tam công tử đi Cửu Tinh Vũ Trụ bắt Diệp Trường Sinh nhưng lại hoàn toàn không có tin tức, không rõ tung tích."

Huyết Y Hầu Yến Phi nói: "Truy nã Diệp Trường Sinh ở Cửu Tinh Vũ Trụ, đây là nhiệm vụ của Vũ Trụ Cẩm Viện?"

Lão giả gật đầu: "Là nhiệm vụ của Vũ Trụ Cẩm Viện, Tam công tử nói hẳn có thể hoàn thành, không cho ta thông báo cho Hầu Gia và Đại Đế."

Yến Phi tức giận không kiềm chế được: "Ồ nháo, Cửu Tinh Vũ Trụ là nơi nào, Diệp Trường Sinh là ai, Cẩm Huyền hồ nháo, chẳng lẽ người không biết Cửu Tinh Vũ Trụ hung hiểm sao?"

Lão giả sợ hãi: "Hầu gia, lão phu sẽ đi Cửu Tinh Vũ Trụ đưa Tam công tử về ngay."

Yến Phi nói: "Vẫn là bản hầu tự mình đi một chuyến, người đi Cửu Tinh Vũ Trụ, bản hầu lo lắng cũng không về được."

Lão giả: "..."

Thân ảnh Yến Phi chợt lóe, biến mất trong đại điện: "Đã mấy ngàn năm không đi thành Đạo Thống, cũng không biết biến hóa lớn hay không."

"Nữ nhân Đạm Đài Tú kia còn ở trong thành không?"

Vừa nghĩ đến sự tồn tại của Đạm Đài Tú, Yến Phi đã thấy sợ hãi, nếu nữ nhân kia phát điên, cho dù là Đại Thiên Vũ Trụ cũng phải run rẩy.

Trong hư không vô tận, thân ảnh Yến Phi xuất hiện, ngàn đại quân theo sát sau lưng, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

...

Bên trong học viện.

Một mình Diệp Trường Sinh đi tới trước Thần Binh Các, nơi đánh dấu ở học viện Cửu Tinh Vũ Trụ hơi nhiều.

Tàng Thư Các, Cẩm Địa, Thần Binh Các, Địa Hạ Thần Mộ và Văn Đạo Thất.

Đánh dấu Văn Đạo Thất chính là một cái hố để hẩn tự xử lý.

Nhưng ngược lại Địa Hạ Thần Mộ có thu hoạch vô cùng không tệ, không những đạt được truyền thừa Vĩnh Sinh Thần Ma mà còn chiếm được Thiên Đường Vạn Thần Mộ.

Cũng không biết đánh dấu Thần Binh Các thì sẽ lấy được chí bảo gì?

Ba người Cổ Thiên Khải, Bạch Thông Huyền, Tư Khung biết được Diệp Trường Sinh đi tới Thần Binh Các, ba người vội vàng đứng dậy đi tới, bởi vì bọn họ có dự cảm không lành.

Diệp Trường Sinh là một kẻ hung hãn, phạm là nơi hẩn đi qua, một tắc cỏ cũng không giữ lại.

Trong học viện có nhiều chí bảo có thể xuất hiện như vậy, tên này quả thực chính là cướp, muốn vợ vết bọn hẩn không còn gì.

Hoàn toàn không cho người ta một con đường sống.

Trước Thần Binh Các, một nữ tử áo trắng ngăn Diệp Trường Sinh lại: "Người là ai, vì sao lại đến Thần Binh Các?"

"Người là ai?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Nữ tử trước mắt nhìn qua trẻ tuổi như hẩn, hẩn là đệ tử học viện, tất cả mọi người đều là đệ tử, nàng dựa vào cái gì ngăn cản mình?

Nữ tử áo trắng nói: "Ta là cung phụng của học viện, chuyên phụ trách Thần Binh Các."

Cung phụng?

Còn trẻ như vậy sao?

Diệp Trường Sinh hơi ngoài ý muốn: "Người mới bao lớn chứ?"

Nữ tử áo trắng nói: "Ta mười tám... Người bao lớn?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng mười tám, xấu hổ!"

Nữ tử áo trắng không hiểu: "Người mười tám tuổi, có gì phải hổ thẹn?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Mười tám này không phải là mười tám kia."

Nữ tử áo trắng: "..."

Nữ tử áo trắng bị Diệp Trường Sinh làm cho không hiểu gì: "Người còn chưa nói đến Thần Binh Các làm gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn tìm một binh khí, có thể đi vào chứ?"

Nữ tử áo trắng hơi nhú mày: "Trên người người có ít nhất mười thanh kiếm, một cây thương, vì sao phải nói dối?"

Về mặt Diệp Trường Sinh kinh ngạc, nữ nhân này không đơn giản, thế mà cũng phát hiện được mấy đồ hẩn giấu kia.

"Người đoán sai rồi."

"Sai rồi?"

"Sai rồi, ta có hai cây thương!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, di chuyển muốn tiến vào Thần Binh Các, bóng dáng nữ tử áo trắng chợt lóe, ngăn hẩn lại.

"Hơi thở trên người người quá nguy hiểm, không thể tiến vào Thần Binh Các."

Gì đây?

Đừng nghĩ rằng người là nữ nhân thì ta sẽ không đánh người.

Dám cản ta, can đảm lắm.

Đúng lúc này.

Bóng dáng ba người Cổ Thiên Khải xuất hiện, vội vàng tiến lên kéo nữ tử áo trắng sang một bên, giao nàng cho Tư Khung.

Chương 1491: Huyền Kiếm công tử - Long Trần

Bạch Thông Huyền đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử muốn tiến vào Thần Binh Các sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Muốn đi vào dạo một vòng, yên tâm, ta chỉ đi dạo một vòng, sẽ không làm chuyện khác."

Bạch Thông Huyền cười nói: "Thần Binh Các của học viện chính là nơi cung cấp cho chúng đệ tử, Diệp công tử muốn tiến vào, xin tùy ý."

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm lên, ba người này muốn chơi gì với hắn đây: "Cổ viện trưởng, nếu nàng là cung phụng phụ trách Thần Binh Các, vậy để nàng dẫn đường cho ta, cùng nhau đi vào đi."

Hắn lại không ngốc, liếc mắt một cái đã nhìn ra ba người Cổ Thiên Khải đang bảo vệ nữ tử áo trắng, cho nên hắn cố ý dùng hệ thống quét một chút.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật nảy mình.

Bản thể của nữ tử áo trắng lại là một thanh kiếm, nói chính xác hơn thì nàng là trụ binh chi tổ.

Ý nghĩa chính là tổ tiên của thần binh vũ trụ, tất cả thần binh đều có quan hệ với nàng.

Học viện Vũ Trụ Cửu Tinh quả nhiên không đơn giản.

Khắp nơi đều có kinh ngạc, tàng long ngọa hổ.

Cổ Thiên Khải nghe vậy, sắc mặt biến đổi: "Diệp công tử, lão phu đi vào với người, chọn cho người mấy thanh thần binh."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Cổ viện trưởng, ta nói để nàng bồi, người đang sợ cái gì?"

Sắc mặt Cổ Thiên Khải trở nên mất tự nhiên, thầm nghĩ, chẳng lẽ hẳn phát hiện ra cái gì rồi sao?

Nếu như hẳn càng che giấu thì sẽ khiến Diệp Trường Sinh càng hoài nghi.

"Bạch cung phụng, vậy làm phiền người dẫn Diệp công tử đi Thần Binh Các một chuyến."

Bạch Linh bước nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Đi thôi, ta dẫn người đi."

Nhìn hai người tiến vào Thần Binh Các, ba người Cổ Thiên Khải khẽ thở dài một hơi, dáng vẻ lo lắng.

Bạch Thông Huyền nói: "Các người nói Diệp công tử sẽ không gây bất lợi cho Bạch Linh chứ?"

Từ Khung nói: "Chúng ta ở chỗ này, nếu tình huống khẩn cấp thì lập tức ra tay, tuyệt đối không thể để Bạch Linh có bất kỳ nguy hiểm nào."

Cổ Thiên Khải nhìn hai người: "Chẳng lẽ các người đã quên sự khùng bố của Diệp Trường Sinh sao? Nếu hẳn muốn gây bất lợi cho Bạch Linh, sợ rằng chúng ta không ngăn cản được."

"Chuyện đã đến nước này, tất cả tùy duyên."

Bên trong Thần Binh Các, Bạch Linh dẫn theo Diệp Trường Sinh đi tới: "Đây là lần đầu tiên người tới nơi này, muốn ta giới thiệu cho người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, chúng ta trực tiếp đi tầng trên cùng đi!"

Bạch Linh biến sắc: "Người còn mạnh mẽ hơn tưởng tượng của ta, rốt cuộc người là ai, vì sao ta nhìn không thấu người."

Tại sao tất cả nữ nhân đều muốn nhìn thấu hẳn?

Hẳn là một kiếm tu bình thường như vậy, khó nhìn thấu vậy sao?

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta biết người là ai!"

Bạch Linh đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: "Người tới vì ta?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần đề phòng như vậy, ta không có ác ý gì với người."

"Chỉ là đến Thần Binh Các tìm cơ duyên, về phần người? Thu hoạch ngoài ý muốn thôi."

Bạch Linh có chút ngoài ý muốn: "Nếu người đã biết thân phận của ta, lại không có ác ý với ta, chẳng lẽ người không muốn có được ta?"

Muốn.

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Thân ảnh Bạch Linh lui về phía sau: "Đây là người nói không có ác ý sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta muốn có được người, nhưng ta chưa bao giờ làm khó người khác, người có tự do lựa chọn."

"Chẳng lẽ không phải?"

Bạch Linh vẫn rất đề phòng như trước: "Người không giống tu sĩ bình thường khác."

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì ta rất thành thật."

Bạch Linh di chuyển tiến lên: "Người biết tầng trên cùng là thần binh gì không?"

Ta không biết.

Nhưng ta biết thần binh tốt nhất đều ở tầng cao nhất, đương nhiên, ở trong tòa Thần Binh Các này, thần binh tốt nhất chính là người.

Nếu ta không chiếm được người, chỉ có thể lui mà cầu cái thứ hai,

lựa chọn thần binh tăng trên cùng.

Diệp Trường Sinh cao thâm khó lường nói.

Bạch Linh nói: "Đi thôi, ta dẫn người đi tầng cao nhất, có thể lấy được nó hay không thì phải xem cơ duyên của người."

Bịch.

Một tiếng kiếm reo truyền ra, quanh quần ở trong Thần Binh Các, Diệp Trường Sinh nhìn thân ảnh Bạch Linh biến mất, đó chính là bản thể của nàng sao?

Diệp Trường Sinh đuổi theo: "Thì ra bản thể của người là như vậy, quả nhiên vô cùng mạnh mẽ."

Giọng nói Bạch Linh có chút bi thương: "Yếu rồi, nếu là thời kỳ đỉnh cao, ai dám có suy nghĩ xấu với ta?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có thể nắm không?"

Bạch Linh từ chối: "Không thể."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vì sao người lại ở trong học viện?"

Bạch Linh nói: "Nơi này an toàn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người ở lại bên cạnh ta còn an toàn hơn học viện."

Bạch Linh liếc mắt nhìn hắn: "Người cảm thấy ta sẽ tin sao? Đừng cố nói dối ta nữa."

"Nhân quả trên người người phức tạp như vậy, có quá nhiều người muốn giết người, ở lại bên cạnh người mới là nguy hiểm nhất."

Lừa dối thất bại.

...

Chương 1492: Huyền Kiếm công tử - Long Trần 2

Vô tận hư không.

Yến Phi dẫn đầu Huyết Y Trụ Quân đến Cửu Tinh Vũ Trụ, đột nhiên sau lưng truyền đến một trận gió lớn, hắn ta quay đầu nhìn lại, thần lâu khổng lồ xuất hiện, phía trên có một nam một nữ ngạo nghễ đứng.

Huyền Kiếm Phủ?

Ánh mắt thâm thúy của nam tử áo trắng rơi vào trên người Yến Phi: "Từ xa đã nhìn thấy Huyết Y Trụ Quân, thì ra là Huyết Y Hầu, đây là muốn đi nơi nào?"

Yến Phi nói: "Cửu Tinh Vũ Trụ, không biết Huyền Kiếm công tử muốn đi nơi nào?"

Long Trần nói: "Thật trùng hợp, ta cũng đi tới Cửu Tinh Vũ Trụ."

Yến Phi gật đầu: "Đúng vậy, thật trùng hợp, vậy hãy kết bạn mà đi, chiếu cố lẫn nhau, Huyền Kiếm Cẩm Đế cũng không tệ!"

Long Trần lắc đầu: "Tổ tiên vạn năm không xuất hiện, nói vậy hắn là rất tốt đi!"

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Vạn năm trước, tổ tiên đã đánh một trận với Điện chủ Kiếm Điện trong mộng, đã có linh ngộ mới với kiếm đạo, vẫn bế quan không ra."

Sắc mặt Yến Phi hơi biến đổi: "Trận chiến kia chính là kinh thiên địa, khóc quỷ thần, mặc dù là trận chiến trong mộng những cũng làm cho Đại Thiên Vũ Trụ ảm đạm thất sắc. Huyền Kiếm Cẩm Đế vạn năm không xuất hiện, hiện tại xuất thế sợ rằng kiếm đạo vô địch!"

Long Trần khoát tay áo, cười nói: "Vô địch với không vô địch không quan trọng, tổ tiên lại xuất thế, trấn áp Kiếm Điện là một vấn đề không khó chút nào."

"Ha ha..."

Yến Phi gật gật đầu, Huyền Kiếm Phủ chính là tồn tại chống lại Kiếm Điện, Huyết Y Đế Phủ bọn hắn thật sự là quá nhỏ bé trước mặt người ta.

"Không biết lần này vì sao Huyền Kiếm công tử tới Cửu Tinh Vũ Trụ, nếu có việc cần thì cứ mở miệng."

Long Trần lạnh nhạt nói: "Cũng không có việc gì, đi Cửu Tinh Vũ Trụ giết người."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Yến Phi: "Huyết Y Hầu, mục đích lần này hắn là giống như ta."

Yến Phi không nói gì nữa, dẫn theo Huyết Y Trụ Quân theo sát phía sau, đi về phía Cửu Tinh Vũ Trụ.

Thần Binh Các.

Tầng trên cùng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Bạch Linh xuất hiện, người sau nhìn quan tài binh khí trong màn sáng phía trước: "Ta dẫn người tới đây, có thể lấy được thần binh hay không thì phụ thuộc vào chính người."

Đây là...

Nhìn quan tài binh khí trước mắt, Diệp Trường Sinh nhe răng mỉm cười, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc: [Hệ thống, đây là vật gì?]

[Chủ nhân, không phải ngay cả vật này mà người cũng không nhận ra chứ!]

[Hệ thống, người cảm thấy nếu ta biết thì còn có thể hỏi người sao?]

[A a, ta quên mất, chủ nhân là phế vật.]

Diệp Trường Sinh: "..."

Hệ thống quá ngứa da.

Hắn có phải có hiểu lầm gì với phế vật không?

Ta thực sự muốn giết nó.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, quan tài thần binh trước mắt tên: Hư Vô Kiếm Quan, quan tài kiếm này đã từng thai nghén ra một thanh hư vô chi kiếm, chính là thần khí chí tôn đứng đầu vũ trụ.]

[Hệ thống quét phát hiện thanh kiếm kia không ở trong quan tài này, về phần chủ nhân có thể đạt được cái gì, vậy chỉ có thể xem vận khí.]

Diệp Trường Sinh nói: [Hệ thống, không phải người rất trâu bò sao? Bất cứ điều gì đều có thể đánh dấu mà? Sao chỉ một hư vô chi kiếm đã làm khó người rồi?]

[Phép khích tướng không có tác dụng, ta sẽ không tin tưởng người nữa.]

Diệp Trường Sinh gật đầu: [Cái gì mà pháp khích tướng, ta biết người không chiếm được, cho nên ta cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.]

[Làm người phải thành thật, không làm được chính là làm không được, không có gì mất mặt.]

Hệ thống nói: [Ta không làm được.]

Diệp Trường Sinh: "..."

Vốn tưởng rằng hệ thống sẽ cứng rắn với hắn đến cùng, không nghĩ tới hệ thống lại trở nên thông minh, lựa chọn chiến lược rút lui.

Hắn dời bước tiến lên đi tới phía kiếm quan kia, vừa muốn giơ tay mở màn sáng bao phủ trên kiếm quan thì Bạch Linh lại nói: "Nếu như người mở ra tòa kiếm quan này, bên trong có thần binh mạnh mẽ thì có thể chia ta một phần hay không?"

Diệp Trường Sinh lộ vẻ hồ nghi: "Người chính là tổ tiên của thần

binh, còn cần thần binh sap?”

Bạch Linh gật đầu: "Đương nhiên, ta muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải cần nuốt thần binh, thần binh càng mạnh thì có thể làm cho ta trở nên mạnh hơn."

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Ta hiểu ý của ngươi, càng ăn, càng dài, càng ăn, càng mạnh."

Bạch Linh nói: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, hơi giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: "Cái này cho ngươi."

Bạch Linh khẽ nâng tay ngọc lên tiếp nhận linh giới, không thể tin: "Nhiều kiếm như vậy đều cho ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, ta không có cái khác, chỉ có nhiều kiếm, nếu ngươi cần kiếm khí thì ta có thể dẫn ngươi đến một nơi tốt hơn, kiếm khí nơi đó chắc chắn có thể thỏa mãn ngươi."

"Yên tâm, người thành thật như ta có thể có ý đồ xấu gì chứ?"

Bạch Linh lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, ta tin ngươi mới là quỷ, ngươi cho rằng ta rất dễ lừa gạt sao?

Chương 1493: Tế Kiếm

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, linh khí hùng hồn tiến vào trong màn sáng trước mắt, đây là một tòa kiếm trận vô cùng mạnh mẽ.

Bằng vào linh khí mạnh mẽ phá vỡ, căn bản là không có khả năng.

Có điều, kiếm trận mạnh hơn nữa thì ở trước mặt hắn cũng chỉ là một món ăn vặt, dù sao trình độ trận pháp của hắn rất mạnh.

Theo từng đạo linh khí rót vào trong trận pháp, kiếm khí cuộn cuộn mệnh môn từ trong màn sáng bắn ra.

Những kiếm khí này chính là thứ tốt, một giọt cũng không thể lãng phí.

Diệp Trường Sinh vốn muốn Bạch Linh cắn nuốt kiếm khí trước mắt, quay đầu nhìn lại, một màn trước mắt đã khiến hắn chấn động vạn phần.

Không phải nói cắn nuốt thần binh sao?

Sao lại cho hết vào miệng luôn?

Răng không đau sao?

Thấy một thanh thần kiếm được Bạch Linh đưa vào trong miệng, thanh âm giòn tan kia thật sự mê người, thế mà Diệp Trường Sinh nhìn đến nghiện, giống như thật sự rất ngon.

Àm.

Àm.

Tiếng nổ tung truyền ra tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, kiếm khí nồng đậm bao bọc trên người Diệp Trường Sinh.

Màn sáng biến mất, kiếm quan đã xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh, thân ảnh hắn đi tới trước kiếm quan, còn chưa kịp ra tay...

Xuy.

Một ánh sáng vàng từ trong kiếm quan bắn ra, không hề có dấu hiệu tiến vào trong mi tâm hắc, linh cơ Diệp Trường Sinh vừa động, kiếm khí quanh không trung giống như lũ võ đê tràn vào trong cơ thể hắc.

Tế kiếm?

Hư vô kiếm đạo?

Thì ra hai ánh sáng vàng tiến vào mi tâm hắc là hai thần thông kiếm đạo.

Khỏe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười: [Hệ thống, lập tức đánh dấu Thần Binh Các.]

[Đinh, chúc mừng đánh dấu thành công Thần Binh Các, đạt được mười thần binh.]

Chỉ có thế à?

Xem ra hệ thống thật sự không biết hư vô ở nơi nào nào.

"Người nhanh như vậy đã mở ra màn sáng, đạt được truyền thừa trong kiếm quan." Thanh âm Bạch Linh vang lên bên tai.

Diệp Trường Sinh nói: "Trong kiếm quan này không có thần binh, có thể sẽ khiến người thất vọng."

Bạch Linh nói: "Đi qua xem là biết có hay không."

Hai người dời bước tiến lên, ánh mắt dừng vào trong kiếm quan, phát hiện bên trong quan tài không có một thanh kiếm nào, chỉ có một cái tấm gì đó giống như da thú.

Diệp Trường Sinh lấy da thú ra đưa cho Bạch Linh: "Người xem trước."

Nữ sĩ được ưu tiên? Ta vẫn phải có chút phong độ thân sĩ này.

Bạch Linh lắc đầu: "Vẫn là người xem đi."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Người không biết chữ, đầu năm nay còn có người không biết... chữ?"

Bạch Linh nói: "Người mới không biết gì, ngoại trừ kiếm, ta không có hứng thú gì với những thứ khác."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra người không biết."

Dứt lời, hắn chậm rãi mở da thú ra, sắc mặt chợt biến đổi, hưng phấn suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Da thú này là một tấm bản đồ ghi lại vị trí của hư vô chi kiếm, loại cảm giác này quả thực cực kỳ sáng khoái.

"Ta muốn ra ngoài, người thật sự không có ý định đi với ta sao?"

Bạch Linh lắc đầu: "Không được, ta ở chỗ này."

Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, di chuyển về phía trước, đột nhiên hắn lảo đảo suýt nữa ngã xuống đất.

Tháp Ngục Kiếm từ trong ngực bay ra, rơi xuống mặt đất, kiếm khí khùng bố bắn ra tràn ngập không gian.

Bạch Linh: "..."

Diệp Trường Sinh đưa tay nhặt tháp Ngục Kiếm, mười thanh kiếm trong ống tay áo lại rút ra, Bạch Linh ở bên cạnh hoa dung thất sắc, ánh mắt nóng rực, từ biểu cảm của nàng đã có thể thấy được nàng thật sự rất muốn.

"Có phải người cố ý hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Sao người có thể oan uổng người khác chứ, ta chính là suýt chút nữa ngã xuống, không cần thận để tháp Ngục Kiếm rơi ra."

Bạch Linh đề phòng: "Ta có thể nhìn tháp của người không?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đương nhiên có thể, cho người."

Bạch Linh tiếp nhận tháp Ngục Kiếm, trong mắt hiện lên sự si mê

không cách nào che dấu: "Trong tháp này có thứ ta quen, có thể cho ta đi vào xem một chút không?"

Dáng vẻ Diệp Trường Sinh vô cùng khó xử: "Như vậy không tốt, nếu người vào tháp sẽ phải rời đi với ta, người nguyện ý sao?"

Bạch Linh không chút do dự: "Ta nguyện ý."

Diệp Trường Sinh nói: "Người đi vào đi!"

Bạch Linh hóa thành một vệt sáng trực tiếp tiến vào trong tháp Ngục Kiếm, nhìn thấy một màn trước mắt, hần tiện tay vung lên thu tháp Ngục Kiếm đi.

Đi về phía trước vài bước, hần lại ngừng lại, xoay người, ánh mắt dừng ở trên kiếm quan: "Lại đây đi!"

Đúng vậy, kiếm quan cũng bị hần mang đi.

Người độc ác, chỗ nào đi qua, cái gì cũng không để lại.

Bên ngoài Thần Binh Các.

Ba người Cổ Thiên Khả thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, nghiêng người nhìn về phía sau lưng hần, lại không phát hiện bóng dáng Bạch Linh đâu.

Tư Khung vội vàng nói: "Diệp công tử, Bạch cô nương ở nơi nào?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Nàng là người lớn như vậy, muốn đi thì đi đó, làm sao ta biết được?"

Nói đến đây, hần dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người vẫn luôn chờ ở đây, chẳng lẽ không thấy nàng đi ra sao?"

Chương 1494: Tế Kiếm 2

Sắc mặt Tư Khung trở nên cực kỳ khó coi, trong lòng đã lên cơn giận dữ từ lâu, vừa muốn phát tác lại bị Cổ Thiên Khải ngăn lại.

"Diệp công tử nói đúng lắm, Bạch cô nương cũng không phải trẻ con, nàng có lựa chọn của mình."

Diệp Trường Sinh nói: "Cổ viện trưởng, ta đã lấy thần binh ở tầng cao nhất Thần Binh Các các người sẽ không có ý kiến chứ?"

Cổ Thiên Khải cười nói: "Diệp công tử dựa vào bản lĩnh lấy, chúng ta có thể có ý kiến gì?"

"Cổ viện trưởng là người hiểu chuyện." Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Cái linh giới này đưa cho Viện trưởng."

Hắn ném ra một linh giới, thân ảnh chợt lóe biến mất ở trên hư không vô tận.

Cổ Thiên Khải tiếp nhận linh giới, vẻ mặt đau đớn: "Học viện lại thiếu một món chí bảo."

Tư Khung nói: "Diệp Trường Sinh này ý vào mình có bối cảnh, ở trong học viện này muốn làm gì thì làm, có phải quá đáng hay không?"

"Hiện tại không rõ tung tích Bạch cô nương, chúng ta tổn thất rất nhiều."

Cổ Thiên Khải nói: "Bạch cô nương ở trên người Diệp Trường Sinh, nàng đã truyền âm cho ta nói nàng vô cùng an toàn, ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh cũng là nàng tự nguyện."

"Chúng ta không còn cách nào khác, ta thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc Diệp Trường Sinh có mị lực gì?"

Tư Khung lại nói: "Cho dù Bạch cô nương tự nguyện ở lại bên cạnh hắn, nhưng hắn đã lấy đi thần binh mạnh nhất trong Thần Binh Các chúng ta, lại còn dùng một linh giới đuổi chúng ta đi."

Tâm thần Cổ Thiên Khải vừa động, xem xét linh giới trong tay, ba cái bình ngọc xuất hiện trong tay hắn, Tư Khung ở bên cạnh khinh thường: "Chỉ có ba bình linh dịch?"

Bạch Thông Huyền khẽ nhíu mày: "Đây cũng không phải là linh giới bình thường, Thiên Khải mở ra xem một chút."

Cổ Thiên Khải mở một bình ngọc ra, linh khí nồng đậm bao bọc ba người, goings như tắm rửa trong linh khí mệnh môn.

Cái này... Đây là...

Linh khí thật thuần túy, thật bá đạo!

Giọng nói Bạch Thông Huyền run rẩy: "Nếu... Nếu như ta không nhìn lầm, đây hẳn là Trụ Hà thần thủy!"

"Trụ... Trụ Hà thần thủy?" Mặt mo của Tư Khung thay đổi: "Đây chính là tồn tại trong truyền thuyết, không nghĩ tới trên người Diệp công tử lại có bảo vật vô địch như thế."

Cổ Thiên Khải cười nói: "Không lỗ, đợt này chúng ta kiếm được máu, giá trị của một bình Trụ Hà thần thủy này, cho dù Diệp công tử mang chí bảo học viện đi, chúng ta cũng không thiệt thòi."

"Hiện tại ta rất cục hiểu được vì sao Bạch Linh muốn ở lại bên cạnh Diệp công tử, thật ra, ta cũng rất muốn ở lại bên cạnh hắn."

Bạch Thông Huyền: "..."

Tư Khung: "..."

...

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên quanh quần trên bầu trời học viện, ba người Cổ Thiên Khải biến sắc, bởi vì bọn họ nhận thấy trên tiên khung bao phủ linh khí khủng bố.

Không tốt.

Cường giả Đại Thiên Vũ Trụ quay trở lại.

Cổ Thiên Khải trầm giọng nói, đưa bình ngọc trong tay cho Bạch Thông Huyền, Từ Khung: "Tình huống khẩn cấp, chúng ta phải lập tức đi xem một chút."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu lúc này Diệp công tử gặp nguy hiểm, các người sẽ hỗ trợ chứ?"

Bạch Thông Huyền không chút do dự: "Sẽ."

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã đi tới bên ngoài thành Đạo Thống, thật ra trong nháy mắt khi hắn ra khỏi Thần Binh Các đã nhận thấy được có cường giả buông xuống Cửu Tinh Vũ Trụ.

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vội vàng tiến lên: "Diệp công tử, Cửu Tinh Vũ Trụ có chuẩn bị mà đến, lần này tu sĩ mạnh hơn trước nhiều lắm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huyền Nguyệt cô nương, kéo Yến Cẩm Huyền ra đi!"

Đạm Đài Huyền Nguyệt quay đầu nhìn, một lão giả Đạo Thống Phủ dẫn Yến Cẩm Huyền xuất hiện, Tam công tử Huyết Y Đế Phủ ngày xưa giờ phút này chật vật đến cực điểm, cả người tản ra mùi hôi thối.

Tên này rơi xuống hố phân sao?

Yến Cẩm Huyền được dẫn lên, hai mắt vốn đục ngầu, trong nháy mắt khi nhìn thấy Huyết Y Trụ Quân lại lập tức sáng lên.

Dường như nhìn thấy hy vọng sống sót của chính mình.

Lúc này.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người hai người Long Trần, Yến Phi: "Hắn, Tam công tử Huyết Y Đế Phủ, tin rằng các

người đều biết.”

"Đây là kết quả tự ý tiến vào thành Đạo Thống, các người muốn ở lại chỗ này làm nô lệ sao?"

Long Trần quay đầu nhìn về phía Yến Phi: "Huyết Y Hầu, sao người trong phủ các người lại chật vật như vậy?"

Sắc mặt Yến Phi dữ tợn khủng bố: "Người chính là Diệp Trường Sinh, nhanh chóng thả Cẩm Huyền ra, bằng không Huyết Y Đế Phủ chúng ta san bằng nơi này.”

Diệp Trường Sinh nói: "Lần trước hắc tới cũng nói như vậy.”

Nói đến đây, hắc giơ tay chỉ thẳng lên người Long Trần: "Hắc quá yếu, vẫn là người đi ra đi!"

Long Trần bước ra một bước, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Người có thể chết ở trong tay ta, hắc nên cảm thấy vinh hạnh.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người cũng rất yếu, chỉ là mạnh hơn bọn họ một chút, muốn tìm cường giả đánh một trận sao lại khó như vậy chứ?"

Chương 1495: Tế Kiếm 3

Long Trần cảm thấy mình bị lừa.

Kiểm khí đáng sợ trên người hắn ta bắn ra, vòng xoáy kiếm khí quanh quần trên bầu trời, bao phủ trên người hắn ta.

"Diệp Trường Sinh, người chết chắc rồi."

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn kiếm khí vô lượng: "Thật trùng hợp, người cũng là kiếm tu?"

Long Trần không chế vụn kiếm sau lưng, từ Cửu Thiên rơi xuống, trong nháy mắt dung hợp thành một thanh cổ kiếm.

Kiểm dài bảy thước bảy tấc, hàn khí quanh quần nhiếp hồn, giống như trong thân kiếm phong ấn một con hắc long cửu thiên.

Khủng bố như vậy, bá đạo vô cùng.

Yến Phi liếc mắt một cái đã nhận ra cổ kiếm trong tay Long Trần chính là U Minh Kiếm, một trong ba thần binh của Huyền Kiếm Phủ.

Đại Thiên Vũ Trụ có tin đồn về U Minh Kiếm.

U Minh xuất hiện, trời đất tăm tối.

U Minh Hiện, cửu thiên diệt.

Hắn ta trăm triệu lần không nghĩ tới tiên tổ Huyền Kiếm lại đưa kiếm này cho Long Trần, bởi vậy có thể thấy được Huyền Kiếm Môn coi trọng Huyền Kiếm công tử cỡ nào.

Mắt Long Trần lộ vẻ khinh thường, nhìn Diệp Trường Sinh nói: "Sao, có phải bị ta dọa sợ hay không?"

Sợ à?

Diệp Trường Sinh ngượng ngùng nở nụ cười.

Trong từ điển của hắn chưa bao giờ có chữ này.

Ai không biết hắn có một danh hiệu tên là gan lớn.

"Người trẻ tuổi, kiếm này của người không tệ, đáng tiếc người sẽ không dùng được."

Dứt lời, thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, dễ dàng tránh thoát U Minh Kiếm trong tay Long Trần.

Tiếp theo, hắn rút linh khí khủng bố trong lòng bàn tay vào trong thân kiếm, một tiếng kiếm reo kinh thiên truyền ra.

Vô lượng kiếm khí từ trên U Minh Kiếm bắn ra, trăm thiên diệt địa, uy lực ít nhất gấp trăm lần lúc trước.

Vẻ mặt Long Trần mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, hắn quá nhanh, làm sao tránh thoát khỏi thân kiếm trong tay hắn ta mà chính hắn ta lại không hề phát hiện.

Đơn giản là không thể tưởng tượng được.

Sau một hồi thao tác, Diệp Trường Sinh lại ném U Minh Kiếm cho Long Trần: "Đây mới là bộ dáng thần kiếm nên có."

Nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người trong hư không không biết làm sao, hành động của Diệp Trường Sinh quả thực là một đợt thao tác khiến người ta hít thở không thông.

Tất cả mọi thứ như nước chảy mây trôi, rất tự nhiên.

Nhưng tại sao hắn lại trả lại kiếm cho Long Trần?

Mọi người không hiểu.

Long Trần nắm U Minh Kiếm trong tay, quả thực mẹ nó nằm mơ, hắn ta đang khoe khoang với ta sao?

"Thay đổi thanh kiếm này, người sẽ chết nhanh hơn, người khoe với ta cái gì?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Đây không phải là khoe khoang, chính là đơn thuần muốn nhục nhã người."

Long Trần: "..."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, kiếm khí ngập trời hội tụ trên người hắn, bóng người trong nháy mắt biến mất không thấy, hoàn toàn dung hợp thành một thể với kiếm khí.

Người kiếm hợp nhất?

Đây cũng không phải là người kiếm hợp nhất bình thường.

Thần thông này có tên: Tế kiếm.

Lấy bản thân làm dẫn, tế điện thành kiếm, một kiếm có thể khai thiên diệt khung, cho dù là vô tận hỗn độn cũng có thể bỏ ra dễ dàng.

Uy lực có thật sự đáng sợ như vậy hay không?

Bản thân hắn cũng không biết.

Chỉ là lúc tiếp nhận truyền thừa kiếm đạo, giới thiệu có viết như vậy, cho nên Diệp Trường Sinh muốn thử một lần.

Một kiếm che khuất bầu trời, trời sao ở trước mặt kiếm quang đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Trong đám người.

Tàng Thất sờ sờ cái đầu: "Mẹ kiếp, Diệp huynh quá trâu bò."

Diệp Thập Vạn quay đầu nhìn lại: "Hòa thượng, nhìn thấy uy lực một kiếm này, người cảm thấy thế nào?"

Tàng Thất lạnh nhạt: "Bần tăng rất may mắn đã quen biết Diệp huynh từ lâu, hắn chính là người dẫn đường cho võ đạo của ta."

Diệp Thập Vạn: "..."

"Hòa thượng, ta nhớ rõ không phải người vẫn muốn khiêu chiến Thiếu chủ sao?"

Tàng Thất nhìn Diệp Thập Vạn: "Diệp thí chủ, làm người phải thành thật, bần tăng chưa từng nói qua những lời kiêu ngạo như vậy."

Diệp Thập Vạn bật cười: "Hòa thượng, có phải người sợ hay không?"

Vẻ mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Phật nói, vạn sự tuân theo bản tâm, bần tăng nghe Phật Tổ."

Ngay khi hai người đang nói chuyện.

Trên hư không rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Long Trần và Yến Phi nhìn kiếm khí nuốt trời, hai người chấn động vạn phần, biết là bọn họ khinh thường Diệp Trường Sinh.

Thực lực này...

Kiểm đạo này...

Trú tại học viện Cửu Tinh Vũ Trụ, hẳn căn bản là giả heo ăn thịt hổ.

Hai người truyền lệnh cường giả bên cạnh bắt đầu rút lui, bởi vì cho dù bọn họ cũng không nắm chắc có thể ngăn cản một kích của Diệp Trường Sinh hay không.

Ầm.

Một kiếm chém xuống, Cửu Thiên chấn động, vô lượng kiếm khí như hai vầng trăng tàn khuếch tán ra ngoài ngàn dặm, núi non trùng điệp hóa thành một mảnh đất bằng phẳng.

Tu sĩ Huyết Y Đế Phủ và Huyền Kiếm Phủ tử thương hơn phân nửa, toàn bộ bị kiếm khí chôn vùi, thân tử đạo tiêu.

Một kiếm.

Bá đạo như vậy.

Long Trần mạnh mẽ ổn định thân thể lung lay sắp đổ, hoảng sợ

nhìn về phía Diệp Trường Sinh, giờ khắc này hẳn ta thật sự không
cách nào bình tĩnh.

Đây rốt cuộc tồn tại khủng bố gì?

Chương 1496: Tế Kiếm 4

Hai người Long Trần, Yến Phi một mực lo lắng khi bước vào thành Đạo Thống, Đạm Đài Tú và Phong Thiên Tuyết sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của bọn hắn.

Nhưng đến bây giờ hai nàng chưa từng xuất hiện, một Diệp Trường Sinh đánh đã khiến bọn hắn có chút tuyệt vọng.

Yến Phi giả vờ bình tĩnh: "Huyền Kiếm công tử, Diệp Trường Sinh mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, lần này chúng ta vẫn nên lui trước, qua một thời gian lại trở lại."

Long Trần hừ lạnh một tiếng: "Ở Huyền Kiếm Phủ chúng ta, kiếm đã ra khỏi vỏ, không uống máu, từ trước tới giờ không về."

"Hôm nay giữa Huyền Kiếm Phủ chúng ta và Diệp Trường Sinh nhất định phải quyết ra thắng bại, không phải hấn chết, chính là ta vong."

Dứt lời, một phù văn hình thanh kiếm từ trong tay hắn ta bay thẳng lên trời: "Diệp Trường Sinh, người có mạnh hơn nữa thì sao chứ, ở trước mặt Huyền Kiếm Phủ chúng ta, người vẫn chỉ là tên hề nhảy nhót mà thôi."

"Chờ sau khi ta chém giết người, tất cả trên người người đều sẽ thuộc về ta."

Gọi người đi.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, đầu năm nay đánh nhau cũng không thể vui vẻ nhẹ nhàng, không thể một lần sảng khoái sao?

"Cái kia... Gọi nhiều người hơn một chút, tốt nhất là để cho toàn bộ cường giả Huyền Kiếm Phủ các người tới."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Đạo Thống Phủ còn cần quét nhà xí không?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt giật mình: "Không cần, thế nhưng linh

khoáng cần một nhóm nô lệ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, Huyền Kiếm Phủ tới nhiều như vậy, toàn bộ đưa đến Linh khoáng.”

Long Trần nghe thấy tiếng, tức giận không thể kìm được: "Diệp Trường Sinh, đợi cường giả trong phủ ta buông xuống, người cứ chờ thân một nơi đầu một nẻo đi!”

Diệp Trường Sinh đi ra từ trong kiếm khí ngập trời, chậm rãi mở miệng nói: "Ta có một kiếm trấn áp chư thiên, ta có một kiếm chém đứt vạn cổ.”

"Đừng nói một Huyền Kiếm Phủ, cho dù cường giả cả Đại Thiên Vũ Trụ buông xuống, ta có gì phải sợ chứ?"

Âm thanh vang vọng bầu trời, chấn động cửu tiêu.

Khí phách như vậy.

"Thằng nhãi ranh, khẩu khí thật lớn!"

"Lão phu đến giết ngươi!"

Người chưa tới, giọng nói đã tới.

Ngay sau đó một tiến kiếm kêu truyền ra từ tiên khung, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, kiếm khí như tia chớp mang theo vòng xoáy khổng lồ bay xuyên qua.

Trên chuôi kiếm có một lão giả đang ngạo nghễ đứng, trường bào màu đen tựa như rách rưới, quần áo tả tơi, như tên ăn mày.

Lão đầu này có chút đặc biệt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người lão giả, xác định ít nhất lão ta là một cường giả cấp Thiên Mệnh Cảnh, ý chí kiếm đạo giống như sẽ phá hủy phương thế giới này bất cứ lúc nào.

Lão giả thấy Diệp Trường Sinh đánh giá mình: "Thế nào, chưa từng thấy qua lão già ngầu như ta sao?"

"Bọn hần đều gọi ta là khốc đầu."

Lão giả này được Hầu Tử phái tới chọc cười sao?

Quần lót?

Mẹ nó thật hiểm thấy.

Diệp Trường Sinh nói: "Có phải Huyền Kiếm Phủ không có người hay không, các hạ có muốn trở về thay quần áo rồi lại đến đây không?"

Lão giả: "..."

Long Trần đi tới bên cạnh lão giả: "Tổ gia gia, kẻ này chính là Diệp Trường Sinh."

Long Ngao đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người nhìn qua rất bình thường, người như vậy cũng xứng làm đệ tử Kiếm Điện?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Lão đầu, thực lực của người xếp thứ mấy trong Huyền Kiếm Phủ?"

Long Ngao nói: "Lão phu thật ra rất yếu, nhưng giết người thì một chút vấn đề cũng không có."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Để Đạm Đài Tú và Phong Thiên Tuyết đi ra, lão phu không muốn người khác mượn cớ nói ta bắt nạt người trẻ tuổi."

Diệp Trường Sinh nói: "Nào, người ra tay đi!"

Long Ngao nói: "Người trẻ tuổi, người đang khiêu khích ta?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đúng, không phục, chém ta!"

Hai tay Long Ngao mở ra, một kiếm quang bao trùm chư thiên, trong nháy mắt huyền hóa thành vô số phi kiếm: "Loạn pháp sài kiếm pháp!"

Xuy.

Xuy.

Theo kiếm quang bắn xuống, kiếm khí hướng thẳng về phía bầu trời, vô lượng ánh sáng trắng che khuất bầu trời, mọi người trong sân dưới kiếm quang chiếu rọi, ngay cả mắt cũng không thể mở ra.

Thiên Mệnh cao nhất.

Long Ngao chính là một cường giả Thiên Mệnh cao nhất, trong kiếm khí che trời ngoại trừ ý chí kiếm đạo ra còn có sức mạnh Thiên Mệnh đáng sợ.

Kiếm khí cuộn cuộn khiến mây tàn, đảo loạn toàn bộ thiên khung, giống như một hồi kiếm đạo hạo kiếp muốn bùng xuống.

Vô cùng khủng bố.

Quá mạnh.

Thật sự quá kinh khủng.

Thấy cảnh này.

Nhóm người Đạm Đài Huyền Nguyệt, Cổ Thiên Khải, Bạch Thông Huyền đều lộ vẻ lo lắng, cấp bậc của Long Ngao cao hơn Diệp Trường Sinh rất nhiều.

Một cấp bậc nhỏ cũng là khe rãnh không cách nào vượt qua.

Bọn họ chênh lệch gần như ba cấp bậc lớn.

Đây căn bản là không cách nào bù đắp chênh lệch.

Bạch Thông Huyền khẽ thở dài một tiếng: "Lão giả Huyền Kiếm Phủ quá mạnh, còn là một vị kiếm tu, cho dù chúng ta muốn giúp Diệp công tử cũng là có tâm mà không có sức."

Chương 1497: Tâm Kiếm

Cổ Thiên Khải nói: "Đại chiến như vậy, chúng ta vẫn không nên tham dự, nhìn một chút là được."

Nghe được âm thanh của hai người, Tàng Thất lộ vẻ lo lắng: "Diệp huynh, nguy rồi."

Diệp Thập Vạn lạnh nhạt bình tĩnh: "Hòa thượng, người đặt tâm ở trong bụng, kiếm tu như vậy há có thể làm gì Thiếu chủ?"

Tàng Thất nói: "Lão đầu này có cấp bậc rất cao, Diệp huynh thật sự có thể đánh sao?"

Diệp Thập Vạn cười nói: "Thiếu chủ và ta giết người, cho tới bây giờ đều không có quan hệ với cấp bậc."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: "Ta mới có tu vi cấp Tiên Thiên, ai có thể đánh chết ta?"

Tàng Thất: "..."

Tất cả các người đều biến thái!

Ngoại trừ Diệp Thập Vạn một chút cũng không lo lắng ra, ba người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Hắc Doanh Doanh cũng không lo lắng chút nào.

Bọn họ tin tưởng Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng đánh bại lão giả trước mắt, chính là tin tưởng không có lý do gì như vậy.

"Diệp Trường Sinh, kiếm này hạ xuống, người chắc chắn phải chết."

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Kiếm khí hỗn loạn cắt hư không thành mảnh nhỏ, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

Ý chí kiếm đạo đáng sợ làm cho da đầu mọi người tê dại, giống như thân thể có thể sẽ nổ tung vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, bước từng bước từng bước đi về phía trước, nghênh đón kiếm khí mênh mông trước mặt: "Bạch cô nương, kiếm khí này không tệ, người có muốn cắn nuốt hay không?"

"Đích xác không tệ, ta muốn kiếm khí này." Giọng nói Bạch linh vang lên bên tai.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới ngừng lại, mọi người thấy hắn bất động, một đám hai mặt nhìn nhau.

Long Trần trêu ghẹo nói: "Đệ tử Kiếm Điện, con kiến hôi mà thôi, không đáng nhắc tới ở trước mặt lão tổ."

Trên mặt hắn ta lộ ra ý ngạo mạn, ánh mắt hờ hững đến cực điểm, giống như đã nhìn thấy dáng vẻ Diệp Trường Sinh chết.

Yến Phi ở bên cạnh chấn động vạn phần, thực lực của Huyền Kiếm Phủ quả nhiên rất mạnh, Long Ngao hăng hái, một kiếm vô địch trên đời.

Diệp Trường Sinh khó thoát tai kiếp này.

"Tù bổ chống cự đi, Diệp Trường Sinh, người có thể chết dưới chiêu này của lão phu thì đó cũng là vinh hạnh của người."

Long Ngao đứng chấp tay sau lưng, kiếm khí quanh quần trên người làm cho người ta cảm giác cao thâm khó lường.

Đúng lúc này.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Kiếm khí tàn sát bừa bãi trên hư không trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, không gian giống như tĩnh lặng.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, đi về phía Long Ngao: "Ta không chết, có tức giận hay không?"

Long Ngao lộ vẻ mặt không thể tin, làm sao có thể như vậy, Diệp Trường Sinh cần nuốt toàn bộ kiếm khí của lão ta?

Đây là quái vật gì?

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí tràn ngập, vô số kiếm quang từ dưới lòng đất bắn ra, trong trời đất hoàn toàn hóa thành một mộ kiếm.

Long Ngao chính là chủ nhân của tòa mộ kiếm này, vô số kiếm quang tùy ý hấn thảo túng, hấn không tin mình không cách nào chém chết Diệp Trường Sinh.

Thân là người đứng đầu về kiếm đạo đời thứ ba của Huyền Kiếm Phủ, lão đầu đẹp trai nhất Đại Thiên Vũ Trụ, mặc dù kiếm đạo của lão ta chưa từng đạt tới tuyệt đỉnh, nhưng tu vi của Diệp Trường Sinh cũng chỉ là Thái Thủy Hoàng mà thôi.

Nếu ngay cả hấn mà lão ta cũng không thể chém giết, vậy muốn một thân tu vi này có ích lợi gì?

"Diệp Trường Sinh, thần thông kiếm đạo này chính là một kích mạnh nhất của lão phu, tên là: "Khai đáng kiếm."

"Ta xem người cần nuốt như thế nào!"

Diệp Trường Sinh bình tĩnh tự nhiên, tiếp tục đi về phía trước, ngay cả một luồng linh khí dao động trên người cũng không có, giống như người bình thường.

Tóc đen bay múa, áo trắng sạch sẽ bay lên, khí chất siêu phàm thoát tục, tràn đầy uy hiếp.

Long Ngao cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Người có ý gì?

Ở trước mặt lão ta, ngay cả linh khí cũng không thúc dục, khinh thường ai đây?

Chờ người chết dưới kiếm pháp của lão phu, người sẽ biết mình ngu xuẩn cỡ nào.

Ngay sau đó.

Kiểm khí đầy trời lần thứ hai biến mất, tựa hồ tất cả đều chưa từng xảy ra.

Giọng nói Bạch Linh truyền đến: "Người có thể để hãn phóng thích thêm chút thần thông kiếm đạo không, những kiếm khí này quá ít ỏi, cần nuốt một chút cũng không thoải mái, ta thích loại cảm giác tràn đầy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Còn có yêu cầu như vậy sao?

Có phải là có chút bắt nạt Long Ngao hay không.

"Lão đầu, người có thể chém ta thêm mấy kiếm được không? Nếu người như vậy, ta sẽ đánh giá người dưới năm sao."

Long Ngao: "..."

Quá mẹ nó bắt nạt người khác.

Tu vi hai người chênh lệch lớn như vậy, nhưng lại giết không chết hãn, kiếm khí muốn đả thương hãn một chút cũng không được?

Thật là khiến người ta nhức đầu.

Tung hoành Đại Thiên Vũ Trụ nhiều năm như vậy, vô số lần giao thủ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người biến thái như Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Nếu người không ra tay, vậy thì tiếp ta một kiếm đi."

Chương 1498: Tâm Kiếm 2

Long Ngao khinh thường: "Lão phu giết không được người, người há có thể giết lão phu?"

Có được tu vi cấp Thiên Mệnh, lão ta cũng phải có chút tự tin này.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, lẳng lặng đứng thẳng, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Long Ngao.

"Người ngược lại xuất kiếm!" Long Ngao thấy Diệp Trường Sinh không chút nhúc nhích, trầm giọng thúc giục: "Rút kiếm, đừng cố ra vẻ bí ẩn."

Xuy.

Xuy.

Hai đạo kiếm quang từ trong cơ thể Long Ngao bắn ra, giống như muốn cắt thân thể của lão ta thành mảnh nhỏ.

Máu tươi bắn tung tóe, thân ảnh Long Ngao quỳ xuống đất, máu tươi trong miệng phun ra: "Người.... Người phế đan điền của ta?"

"Không..."

Lão đầu hoàn toàn điên rồi.

Đan điền bị hủy làm cho lão ta hoàn toàn điên cuồng.

Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến lão ta sụp đổ.

Rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã làm gì mà khiến lão ta trọng thương, hai kiếm kỹ kia là gì? Tại sao nó lại bắn ra từ cơ thể của mình?

Trong đầu nghi hoặc muôn vàn, thật sự là trăm tư không giải thích được.

Huyền Kiếm Phủ lão ta có vô số thần thông kiếm đạo, lại chưa từng thấy qua kiếm kỹ quỷ dị như vậy.

Mắt Long Ngao muốn nứt ra: "Rốt cuộc sao người lại làm được."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta giết người chưa bao giờ nhìn cấp bậc."

"..." Long Ngao phun ra một ngụm máu già: "Có thể nói cho ta biết, kiếm kỹ vừa rồi của người là gì không?"

"Tâm Kiếm!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Có phải uy lực lớn đến mức người chịu không nổi không?"

Long Ngao nhìn Diệp Trường Sinh, tức đến nổi phổi, hai gò má xanh mét, tất cả đều không cam lòng.

Ở phía xa.

Long Trần, Yến Phi hoảng sợ vụn phần, ai có thể nghĩ Long Ngao sẽ bại trận chứ, bọn hắn lại một lần nữa bị Diệp Trường Sinh hung hăng đánh vào mặt.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, hoàn toàn khác với những gì bọn hắn nghĩ.

Lúc này, Long Ngao đột nhiên ngẩng đầu, khàn giọng nói: "Long Nhi, mau đi, mang tin tức nơi này về."

Long Trần nghe được giọng nói của Long Ngao, còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Yến Phi lôi kéo rời đi.

Hai người đạp không chạy trốn, cường giả Huyền Kiếm Phủ và Huyết Y Đế Phủ sau lưng ở lại ngăn cản, giờ khắc này, nhóm người Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Thái Sơ ra tay.

Thân ảnh lướt qua, tốc độ vô cùng kỳ quái.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửu Khúc Thần Lô tàn sát bữa bãi trên không, từ chân trời vô tận điên cuồng lan tràn tới, Long Trần và Yến Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đều kinh hãi thất sắc.

Trên tiên khung, lôi vực vô tận buông xuống, một bóng dáng từ trong vụn sấm sét đi ra, dưới chân có một con lôi long bay lượn tàn phá bờ bãi, phát ra tiếng rống kêu chấn động tai.

Trên đầu rồng, Diệp Thập Vạn ngạo nghễ đứng, tay cầm hai cây chùy lớn, giống như Vũ Trụ Lôi Thần, nghiêm nghị uy nghiêm, làm cho người ta sợ hãi.

"Thiếu chủ chưa từng mở lời, các người ai cũng đừng hòng rời đi."

Yến Phi sợ hãi không thôi, giọng nói run rẩy: "Huyết Y Đế Quân ngăn hẳn lại!"

Ra lệnh một tiếng, Huyết Y Đế Quân chen chúc xông lên, đánh giết về phía Diệp Thập Vạn.

Giáp vàng chói lọi, binh qua phá không.

Diệp Thập Vạn nhìn Huyết Y Đế Quân trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên, hai tay vung lên, chùy lớn rơi xuống.

Chùy giống như hai con lôi long, nhìn xuống mà lên, xông vào trong Huyết Y Đế Quân, nghiền nát, nghiền ép...

Hai chùy hạ xuống, Huyết Y Đế Quân hóa thành bột mịn, mưa máu nồng đậm bay lên trời.

"Tiểu Lôi, tiếp tục đuổi theo."

Yến Phi và Long Trần điên cuồng chạy trốn, ngay cả chân thứ ba cũng dùng tới, đáng tiếc ở trước mặt Lôi Long, tốc độ của bọn hắn thật sự là quá chậm.

Long Trần quay đầu nhìn lại: "Huyết Y Hầu, người ở lại ngăn cản kẻ này, đợi ta trở về Đại Thiên Vũ Trụ, Huyền Kiếm Phủ nhất định sẽ trợ giúp Huyết Y Đế Phủ trở nên mạnh mẽ."

Yến Phi chần chờ trong chớp mắt: "Huyền Kiếm công tử, chúng ta vẫn nên cùng nhau rời đi!"

Mắt Long Trần lộ sát ý: "Huyết Y Hầu không tin ta?"

Yến Phi còn chưa kịp mở miệng, một bên, Long Trần đã bóp nát một phù truyền tống, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Chỉ để lại hấn ta trong sấm sét tàn phá ngồn ngang.

Ngay sau đó.

Diệp Thập Vạn dẫn theo Yến Phi đi tới bên người Đạm Đài Huyền Nguyệt, tiện tay ném một cái, Yến Phi xuất hiện bên cạnh Yến Cẩm Huyền.

Hai người nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Thật trùng hợp, Cẩm Huyền ở đây, thối quá.

Thật trùng hợp, Tam thúc người cũng tới.

Đây là lúc hai người bọn hấn trắng tay đối mặt.

Bịch.

Một bóng người rơi xuống, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Ở bên cạnh hấn còn có một người, Long Ngao đã mềm nhũn, lúc này lão ta đã không còn kiêu ngạo như vừa rồi.

Hoàn toàn bị Diệp Trường Sinh làm cho khuất phục.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, người dự định xử trí người này như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đưa hấn vào linh khoáng quá lãng phí, trước tiên để cho hấn ở lại bên cạnh ta."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Giữ lại hấn có ích sao?"

Chương 1499: Hư Vô Chi Địa

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta không thích giết chóc, giữ hân từ từ chơi."

Ánh mắt Đạm Đài Huyền Nguyệt cổ quái, trong lòng thầm nghĩ, có phải sở thích của Diệp công tử có chút quá đặc biệt hay không.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Long Ngao đi: "Huyền Nguyệt cô nương, đại chiến đã kết thúc, chuyện còn lại sẽ giao cho người."

Dứt lời, thân ảnh hần biến mất trong hư không, lúc xuất hiện lại đã đi tới trước một tòa quỳnh lâu ngọc vũ.

Núi Phong Thần.

Là nơi ở của Phong Thiên Tuyết.

Nơi này đạo vận do trời sinh, thai nghén vô số sinh linh.

Diệp Trường Sinh tới đây không vì cái gì khác, tìm Phong Thiên Tuyết chính là muốn hỏi, nơi trên da thú ghi lại là nơi nào.

Thần thông Tế Kiếm có uy lực nghịch thiên.

Nếu như hần có thể đạt được Hư Vô Chi Kiếm thì một thân thực lực sẽ phát sinh biến hóa về chất.

Huyết Y Đế Phủ và Huyền Kiếm Phủ chắc chắn còn có thể phái người đến đây, so với bị động, hần càng thích mình nắm quyền chủ động trong tay.

Tìm được Hư Vô Chi Kiếm, hần chuẩn bị đi đến Đại Thiên Vũ Trụ một chuyến, đến Huyết Y Đế Phủ và Huyền Kiếm Phủ làm khách.

Cũng không biết bọn họ thấy mình đến làm khách có kinh ngạc vui mừng hay không?

Một bóng dáng xinh đẹp đập không bay xuống, Phong Thiên Tuyết xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử kiếm đạo vô

song, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ngoại trừ chơi kiếm, ta cũng không chơi những thứ khác.”

Phong Thiên Tuyết nhú mày: "Vạn giới vũ trụ có vô số kiếm tu, nhưng có thể thật sự lĩnh ngộ được chân ý kiếm đạo thì lại có mấy người chứ?”

"Diệp công tử tài hoa kinh diễm tuyệt luân, tương lai trình độ kiếm đạo nhất định sẽ là tồn tại vô địch.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Không biết Diệp công tử đến núi Phong Thần có chuyện gì?”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, da thú xuất hiện trong lòng bàn tay: "Phong tiên bối có biết trong bức tranh này là nơi nào không?”

Phong Thiên Tuyết tiếp nhận da thú, mở ra nhìn qua một lần, giữa hai hàng lông mày xuất hiện vẻ khiếp sợ.

"Diệp công tử lấy được quyển da thú này từ đâu?”

Diệp Trường Sinh nói: "Một cơ duyên mà thôi.”

Phong Thiên Tuyết trả lại da thú cho Diệp Trường Sinh: “Nơi này không ở Đại Thiên Vũ Trụ, hẳn là Hư Vô Chi Địa bên ngoài vũ trụ.”

"Với thực lực của người bây giờ, sợ rằng không cách nào đi tới đó.”

Hư Vô Chi Địa?

Hư Vô Chi Kiếm, hẳn là sẽ không sai.

Diệp Trường Sinh thu tấm da thú vào trong hệ thống: "Đa tạ Phong tiên bối chỉ điểm, ta sẽ không quấy rầy.”

Cho tới bây giờ hẳn cũng không phải là người lỗ mãng, đưa da thú cho Phong Thiên Tuyết xem cũng không phải tín nhiệm nàng nhiều, mà bởi vì nàng không phải kiếm tu.

"Diệp công tử chờ một chút!" Phong Thiên Tuyết lên tiếng ngăn cản Diệp Trường Sinh: "Đại chiến lúc trước công tử đánh bại Long Ngao của Huyền Kiếm Phủ, xem như đã hoàn toàn kết ân oán với Huyền Kiếm Phủ."

"Công tử lại là đệ tử Kiếm Điện, việc này sẽ vô cùng phiền toái, lần sau Huyền Kiếm Phủ ra tay, sợ là người tới cũng không phải Long Ngao có thể so sánh được, công tử phải sớm có chuẩn bị trong lòng."

Diệp Trường Sinh nói: "Phong tiên bối, Huyền Kiếm Phủ rất mạnh sao?"

Phong Thiên Tuyết nói: "Là phủ đệ đứng thứ ba của Đại Thiên Vũ Trụ, nội tình thâm sâu không lường được. Tiên tổ Huyền Kiếm Phủ đã từng đánh một trận với Điện chủ Kiếm Điện, cũng chỉ là hơi kém một bậc mà thôi."

"Chủ yếu là lực hiệu triệu của Huyền Kiếm Phủ ở Đại Thiên Vũ Trụ vô cùng mạnh. Nếu Kiếm Điện không ra mặt, chỉ dựa vào sức lực của công tử, sợ rằng chống lại sẽ vô cùng khó khăn."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không phải còn có tiên bối sao?"

Phong Thiên Tuyết lắc đầu: "Ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của Cửu Tinh Vũ Trụ, nhất là chuyện của người, ta càng sẽ không nhúng tay vào."

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm: "Phong tiên bối không muốn dính vào nhân quả của ta?"

Phong Thiên Tuyết nói: "Không phải, con đường của người chỉ có thể tự người đi, càng có nhiều người giúp người thì con đường tương lai của người càng gian nan."

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: "Nói như vậy, ta nhất định cô độc cả đời."

Phong Thiên Tuyết: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Không có việc gì, các người không giúp ta, một mình ta cũng có thể chém giết một mảnh thiên địa."

"Có điều, nói xấu trước, con người ta rất keo kiệt, sau này chuyện ở Cửu Tinh Vũ Trụ cũng sẽ không có quan hệ với ta."

Sắc mặt Phong Thiên Tuyết thay đổi: "Diệp công tử, lời này giải thích thế nào?"

Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Không có việc gì, sau này người sẽ biết."

Phong Thiên Tuyết nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất, đột nhiên một dự cảm không lành kéo tới, Cửu Tinh Vũ Trụ không yên ổn đều bởi vì sự tồn tại của hắn.

Nếu hắn chỉ lo thân mình, một khi cường giả Đại Thiên Vũ Trụ buông xuống, Cửu Tinh Vũ Trụ sẽ gặp phải kiếp nạn lớn.

Chương 1500: Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhỏ.

Suy nghĩ nhỏ.

Phong Thiên Tuyết là một trong những người sáng lập Học Viện Vũ trụ Cửu Tinh.

Cũng là tồn tại có thực lực trần nhà trong vũ trụ này, nhưng nàng lại không muốn lấy nhiệm nhân quả của hần.

Nếu muốn chỉ lo thân mình, cũng đừng nghĩ được hần che chở.

Con người đều ích kỷ, đương nhiên Diệp Trường Sinh cũng không ngoại lệ.

Muốn làm lại muốn lập, không muốn cỗi, còn muốn sống khoái.

Ồ, nơi nào có chuyện tốt như vậy?

Lấy tên đẹp là để cho hần đi hết con đường thuộc về mình, thật ra chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Nàng vẫn không hiểu rõ ta.

Nếu không phải Phong Thiên Tuyết biết tung tích của Đạm Đài Tú, Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ không để ý tới nàng.

Trở lại Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên tầng cao lầu các, nhìn xuống phía dưới, thu hết cả Học Viện vào đáy mắt.

Hần đã không có ý định ở lại Học Viện, nhưng vẫn còn chưa đánh dấu hai nơi Cẩm Địa và Tàng Thư Các.

Chờ sau khi đánh dấu xong sẽ rời khỏi Học Viện đi tới Đạo Thống Phủ.

Tin tưởng Đạm Đài Huyền Nguyệt hần là rất hoan nghênh hần.

Dù sao đại hội Vũ Trụ Đạo Thống là do Đạo Thống Phủ tổ chức, lấy thân phận hiện tại của hắc muốn tham gia thì không khó khăn chút nào.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Đúng, cứ làm như vậy, nhất định phải làm tối đa hóa giá trị Học Viện."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắc chợt lóe, đi tới phía Tàng Thư Các.

Đang đi về phía trước, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai: [Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, làm mới điểm đánh dấu – Hư Vô Chi Địa, Vũ Trụ Đạo Thống Phủ.]

[Đỉnh, nhắc nhở chủ nhân, phát động nhiệm vụ chính của hệ thống, đánh bại Huyền Kiếm Phủ, phần thưởng hoàn thành: một thanh Cửu Ngục Kiếm.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, mới thưởng một thanh kiếm, đánh giá một sao.

Hiện tại hắc cũng không thiếu gì, chính là không thiếu kiếm.

Trong hệ thống còn có mười thanh thần kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra trên đũa... Không đúng, dùng để dụ dỗ Bạch Linh ở lại.

Bạch.

Thân ảnh hắc từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước Tàng Thư Các, quỳnh lâu ngọc vũ cao vút vào mây.

Có thể nhìn ra trong này chắc chắn không ít sách.

Diệp Trường Sinh không chút do dự trực tiếp tiến vào, không dừng lại chút nào.

Hiện tại suy nghĩ của hắc chính là nhanh chóng hoàn thành đánh dấu, sau đó rời khỏi Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ.

Ngay khi hần vừa chuẩn bị tiến vào Tàng Thư Các, một lão giả ngăn hần lại: "Người là ai, đệ tử của viện nào?"

"Người không biết ta?"

Về mặt lão giả không vui: "Ta phải biết người sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đệ tử Diệp Trường Sinh."

Sắc mặt lão giả đột nhiên biến đổi, thân ảnh lui sang một bên: "Diệp công tử, mời."

Diệp Trường Sinh: "..."

Xem ra hần vẫn có chút danh tiếng trong Học Viện.

Lão giả thấy Diệp Trường Sinh tiến vào trong Tàng Thư Các, thân ảnh chợt lóe biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại thì đi vào trong viện nhỏ của Viện trưởng.

"Bẩm Viện trưởng, Diệp công tử tiến vào Tàng Thư Các."

Theo âm thanh truyền ra, ba người Cổ Thiên Khải, Bạch Thông Huyền, Tư Khung xuất hiện ở trong viện, ba người liếc nhau một cái.

Cổ Thiên Khải nói: "Đi Tàng Thư Các? Thật tốt, chúng ta đến bên ngoài Tàng Thư Các chờ, không biết lần này Diệp công tử có thể ban cho chúng ta cái gì."

Có kinh nghiệm lần trước, thái độ của ba người đối với Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn thay đổi.

Diệp Trường Sinh có thể họa họa cho Học Viện, đó là vinh hạnh của bọn họ.

Tùy tiện lấy ra.

Ba bình Trụ Hà Thần Thủy đã khiến cấp bậc của bọn họ tùy tiện tăng lên một cấp bậc lớn, đây chính là trăm năm, thậm chí ngàn năm bọn họ mới có thể đạt tới.

Lão giả nhìn ba người rời đi, vẻ mặt mờ mịt, vì sao Diệp công tử tiến vào Tàng Thư Các mà ba người Viện trưởng lại vui vẻ như vậy?

Thật ra không biết.

Ba người Viện trưởng có bí mật nhỏ mà ông không biết.

Bên trong Tàng Thư Các.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lên trên, nơi này cất giấu ít nhất mấy trăm vạn sách, đi thẳng tới giá sách ngút trời, sách cổ rậm rạp được chất đầy, một chút khe hở cũng không có, làm cho người ta có cảm giác những giá sách này bất cứ lúc nào cũng có thể không chịu nổi gánh nặng, trực tiếp nổ tung.

Hắn không có tâm tư đi nghiên cứu sách cổ nơi này. Sách ở đây đích xác rất nhiều, xem như là một trong những nội tình của Học Viện Vũ Trụ Cửu Tinh.

Nhưng so sánh với phòng sách của Vũ Trụ Cấm Viện, sách nơi này thật sự là có chút quá yếu.

[Hệ thống, lập tức đánh dấu Tàng Thư các.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Tàng Thư Các, đạt được một quyển Mệnh thư.]

Mệnh thư?

Diệp Trường Sinh hí hửng, nhanh chóng đọc giới thiệu về Mệnh thư, đây không phải là giống như sổ sinh tử sao?

Phàm là người Mệnh thư ghi lại, chỉ cần hắn chấp bút vẽ một bức, người này sẽ hoàn toàn biến mất.

Chương 1501: Chuyện gì đang xảy ra vậy? 2

Nhưng điều kiện tiên quyết là người này phải dùng máu viết tên của mình lên Mệnh thư.

Uy lực có chút lớn.

Những lừa gạt người khác dùng máu máu viết tên, thật sự là có chút khó khăn.

Cho nên nói Mệnh thư này có như không có.

Có so với không có mạnh hơn, Diệp Trường Sinh thu Mệnh thư vào trong hệ thống, đứng dậy đi ra ngoài Tàng Thư Các.

Kéo kẹt.

Cửa các mở ra.

Diệp Trường Sinh từ bên trong đi ra.

Ba người Cổ Thiên Khải vội vàng nghênh đón: "Diệp công tử nhanh như vậy đã đi ra, có phải trong Tàng Thư Các không có sách cổ người vừa ý hay không?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ở nơi này của lão phu còn có chút sách cổ, Diệp công tử có muốn xem một chút hay không?"

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Cổ Thiên Khải: "Viện trưởng muốn nói cái gì, trực tiếp nói đi."

Cổ Thiên Khải nói: "Diệp công tử hiểu lầm rồi, lão phu đến đây chính là muốn xem Diệp công tử có cần gì không."

"Rảnh rồi không có việc gì, lại đây đi dạo." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Viện trưởng, ta có thể đi Cẩm Địa Học Viện xem một chút chứ?"

Cổ Thiên Khải biến sắc: "Diệp công tử muốn đi Cẩm Địa?"

"Không thể đi sao?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ba quyển sách cổ: "Dẫn ta đi, ba quyển sách cổ này chính là của Viện trưởng."

Mặt Cổ Thiên Khải lộ vẻ vui mừng, ánh mắt nóng rực rơi vào sách cổ, lúc trước Diệp Trường Sinh tiện tay đưa chính là Trụ Hà Thần Thủy, tin tưởng sách cổ lần này hẳn là cũng không đơn giản.

Không phải bí thuật vô thượng thì chính là thần thông tuyệt thế.

Hắn quay đầu nhìn Bạch Thông Huyền, Tư Khung, hai người này nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên là đồng ý dẫn Diệp Trường Sinh đi Cẩm Địa.

Cổ Thiên Khải nói: "Diệp công tử, đi theo ta."

Mọi người biến mất trước Tàng Thư Các, rất nhanh đi vào cửa vào Cẩm Địa, Cổ Thiên Khải lại nói: "Diệp công tử, nơi này là Cẩm Địa Học Viện, đã mấy vạn năm không có người tới. "

"Rất hoang phế, công tử đến đây làm gì?"

Thần thức Diệp Trường Sinh bao phủ trên không trung Cẩm Địa, khước miệng nhắc lên ý cười, tiện tay vung lên, ba quyển sách cổ bay đến trước mặt Cổ Thiên Khải.

Mà thân ảnh hắn chợt lóe, tiến vào trong Cẩm Địa, trong chớp mắt, thân ảnh biến mất không thấy đâu.

Ba người Cổ Thiên Khải không chú ý tới Diệp Trường Sinh, vội vàng lấy sách cổ treo lơ lửng, một đám lộ vẻ hưng phấn.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy tên sách cổ, nụ cười trên mặt đều mất đi.

"Làm sao để phú bà yêu ta."

"Một bản bí tịch đạo thành không."

"Đừng nhìn, cuốn sách này có độc."

Ba người nhìn sách cổ trong tay, hoàn toàn hóa đá.

Đây mẹ nó là cái quỷ gì?

Rớt nước mắt khi biết sự thật.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã đi vào bên trong Cấm Địa, nơi này đã hoang vu rất lâu, cỏ dại mọc um tùm, cây cổ thụ chọc trời, đã nhìn không rõ dáng vẻ ban đầu.

[Lập tức đánh dấu Cấm Địa của Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ.]

[Định, nhắc nhở chủ nhân, đánh dấu thành công Cấm Địa Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ.]

Bên tai xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, đột nhiên, ngay phía trước truyền đến một tiếng nổ lớn.

Năng lượng khủng bố bắn ra cắn nuốt về phía hắn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đại Thiên Vũ Trụ.

Huyền Kiếm Phủ.

Long Trần đã trở lại.

Bộ dáng chật vật đến cực điểm, một đầu tóc đen lộn xộn không chịu nổi, quần áo tả tơi, dáng vẻ như vậy hoàn toàn không phù hợp với thân phận Huyền Kiếm công tử của hắn ta.

Trước Huyền Kiếm Phủ, Long Trần vừa định tiến vào trong phủ, lại bị thị vệ ngoài phủ ngăn lại.

"Người tới dừng bước, nơi này chính là Huyền Kiếm Phủ, là nơi người nên tới sao?"

Long Trần: "..."

"Mắt chó của các người bị mù sao, ngay cả ta cũng không nhận ra?"

Tiếng quát giận dữ truyền ra, vài tên thị vệ vừa muốn tức giận, lại thấy Long Trần nhấc tóc đen lên lộ ra gương mặt.

"Là Tứ công tử?"

Long Trần tức giận nói: "Còn không cút đi!"

Vài tên thị vệ vội vàng lui sang hai bên, ý bảo Long Trần tiến vào trong phủ.

Sao Tứ công tử lại biến thành như vậy?

Ngày xưa hãn phong lưu phóng khoáng, siêu phàm thoát tục.

Đúng vậy, không phải Tứ công tử đi Cửu Tinh Vũ Trụ sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Tứ công tử chật vật như vậy?

Vài tên thị vệ nhìn bóng lưng Long Trần rời đi, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Long Trần vào phủ, không sửa soạn cho mình trước mà trực tiếp lướt nhanh đến nơi ở của Phủ chủ.

Giờ phút này, lửa giận trong lòng hắn ta đã sôi trào không ép xuống được, với tư cách là Tứ công tử Huyền Kiếm Phủ, hắn ta chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

Không giết Diệp Trường Sinh, khó giải được hận trong lòng hắn ta.

Trên đỉnh núi.

Long Trần khom người một cái: "Đệ tử Long Trần, bái kiến Phủ chủ."

"Đã trở lại."

"Vì sao lại chật vật như thế, Long Ngao ở nơi nào?"

Một giọng nói hùng hồn từ trong tòa lầu vũ truyền ra, quanh quẩn trên đỉnh núi, tựa như tiếng trời.

Chương 1502: Huyền Kiếm Phủ, không còn

Bịch.

Long Trần trực tiếp quỳ rạp xuống đất: "Lão tổ bị Diệp Trường Sinh đánh vỡ đan điền, Diệp Trường Sinh còn tuyên bố muốn tiêu diệt Huyền Kiếm Phủ chúng ta, đệ tử vốn định tự bạo đồng quy vô tận với Diệp Trường Sinh, nhưng lão tổ bảo ta mang tin tức trở về."

"Phủ chủ, nếu không trừ Diệp Trường Sinh thì chắc chắn hắn sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của Huyền Kiếm Phủ chúng ta."

Bịch.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Long Trần, dưới chân người tới giẫm lên một luồng kiếm khí, áo trắng như tuyết, trên người quanh quần kiếm khí siêu phàm.

Uy áp bao phủ trên người Long Trần, giống như ngay sau đó kiếm khí sẽ làm cho hắn ta hóa thành bột mịn.

Người tới không phải ai khác, chính là Phủ chủ Huyền Kiếm Phủ - Long Thiên Cương.

"Long Ngao có tu vi Thiên Mệnh thể mà lại bị Diệp Trường Sinh hủy đan điền?"

Long Trần gật đầu: "Phủ chủ, Diệp Trường Sinh tuyên bố hắn giết người chưa bao giờ nhìn cấp bậc, trình độ kiếm đạo của người này thật sự rất mạnh, hắn có rất nhiều thần thông kiếm đạo mà ta chưa từng nghe thấy qua."

Long Thiên Cương gật gù đầu, không hổ là đệ tử Kiếm Điện nhìn trúng, quả nhiên có chút thủ đoạn. Nếu Kiếm Điện coi trọng người như thế, vậy người càng không thể bước vào Đại Thiên Thế Giới.

"Người đi Thiên Uyên Kiếm Trì tu luyện, không phá Thiên Mệnh người cũng không cần đi ra."

Long Trần lộ vẻ vui mừng, vẻ mặt vô cùng kiên định: "Phủ chủ yên tâm, đệ tử nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, rụt rè hỏi: "Phủ chủ tính toán xử trí Diệp Trường Sinh như thế nào?"

Long Thiên Cương nói: "Đắc tội Huyền Kiếm Phủ, chết. Bốn Phủ chủ sẽ ban bố Huyền Kiếm Lệnh, đến lúc đó phái mười vị lão tổ, một tiên tổ, hơn nửa lực hiệu triệu của Huyền Kiếm Lệnh còn không san bằng toàn bộ Cửu Tinh Vũ Trụ sao?"

Dứt lời, thân ảnh của lão ta chợt lóe, biến mất trên tiên khung.

Huyền Kiếm ra.

Danh hiệu của Diệp Trường Sinh trong nháy mắt đã làm mưa làm gió khắp Đại Thiên Vũ Trụ, vốn rất ít người biết đến sự tồn tại của hắn.

Nhưng bây giờ mọi người đều đã biết.

Các thế lực lớn đều đến Huyền Kiếm Phủ muốn giết Diệp Trường Sinh, thế lực vốn dựa vào Huyền Kiếm Phủ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội biểu hiện lần này.

Còn có rất nhiều thế lực muốn nhân cơ hội bắt được Huyền Kiếm Lệnh, được giải thưởng mà Huyền Kiếm Phủ treo thưởng, đồng thời còn có thể đi Cửu Tinh Vũ Trụ cướp đoạt tài nguyên.

Việc mua bán này như thế nào cũng rất có lợi.

...

Giờ khắc này.

Miếu Đạo Phu Tử.

Lý Tiêu Dao, Dạ Không Tịch, còn có bốn bóng người, bọn họ lần lượt là Kiếm Phi Đạo, Võ Đệ Nhất, Nho Thần và Tiêu Huyền.

Võ Đệ Nhất nói: "Huyền Kiếm Môn phái ra nhiều người như vậy tới Cửu Tinh Vũ Trụ, có phải có chút quá kiêu ngạo, bắt nạt hẳn vì

sau lưng không có người không?”

Lý Tiêu Dao lạnh nhạt: "Các người có muốn ra ngoài đùa nghịch một chút không?”

Dạ Không Tịch nói: "Lão Lý, bây giờ ta càng ngày càng không thích cách người nói chuyện, đùa nghịch cái gì? Giết chết bọn chúng.”

"Khi nào thì một tòa Huyền Kiếm Phủ không quan trọng cũng xứng ra tay với hắn rồi."

Nho Thần nói: "Kiếm Điện cũng không nhúng tay vào việc này, chúng ta đi tới có phải quá kiêu căng hay không?”

Dạ Không Tịch nói: "Kiêu căng? Nho Thần, chẳng lẽ chúng ta không có vốn liếng để kiêu căng sao? Người không kiêu căng thì sao những người đó biết chúng ta đã trở lại.”

"Vừa vận tiêu diệt Huyền Kiếm Phủ, nói cho mọi người biết chúng ta đã trở lại."

Lý Tiêu Dao gật gật đầu: "Lão Dạ nói rất đúng, ta cảm thấy thỏa đáng.”

Võ Đệ Nhất đầu: "Vậy còn chờ gì nữa, ta thích đánh nhau nhất.”

Nho Thần lại nói: "Tất cả mọi người đều là người văn hóa, làm việc không nên thô lỗ như vậy chứ?”

Kiểm Phi Đạo giật mình: "Người và Lão Dạ là người văn hóa, chúng ta cũng không phải, hơn nữa có nên thô lỗ hay không, cũng phải đúng người.”

Nho Thần quay đầu nhìn Kiểm Phi Đạo: "Ta biết, người rất ôn nhu với mỹ nhân.”

Vẻ mặt Kiểm Phi Đạo kiêu ngạo: "Không có biện pháp, ai bảo ta có thực lực này? Người quen biết ta đều biết ta rất lợi hại, đương nhiên một đêm có thể nói chuyện với mười nữ nhân.”

Nho Thần: "..."

Lý Tiêu Dao: "..."

Võ Đệ Nhất: "..."

Dạ Không Tịch lặng lặng nhìn Kiếm Phi Đạo: "Người đang giả vờ, có tin ta đánh chết người hay không?"

Kiếm Phi Đạo xấu hổ cười: "Đi, đi, đi, nhanh chóng đi diệt Huyền Kiếm Phủ, không tìm chút việc làm, ta sẽ thích giả vờ."

Lý Tiêu Dao nhìn mấy người: "Đã lớn tuổi rồi, có thể thành thực như ta một chút hay không?"

Vừa dứt lời, hắn đứng chắp tay sau lưng, đạp không biến mất ở trên hư không, những người khác theo sát rời đi.

...

Trường Sinh Điện.

Thân ảnh Phong Ấn Long xuất hiện trong điện: "Đại ca, Đại Thiên Vũ Trụ rất náo nhiệt."

Phó Thanh Huyền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?"

Phong Ấn Long ra vẻ thần bí: "Huyền Kiếm Phủ ban phát Huyền Kiếm Lệnh, muốn đi Cửu Tinh Vũ Trụ giết một người."

"Người nào?"

"Bát đệ."

Ánh mắt Phó Thanh Huyền rơi vào trên người Phong Ấn Long: "Lão Tam, lần sau nếu người lại thừa nước đục thả câu, người có tin ta sẽ rút kiếm với người hay không."

Chương 1503: Huyền Kiếm Phủ, không còn 2

Phong Ấn Long vội vàng nói: "Đại ca, vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ, đi Cửu Tinh Vũ Trụ?"

Phó Thanh Huyền lắc đầu: "Đi Cửu Tinh Vũ Trụ làm gì, trực tiếp đi tới Huyền Kiếm Phủ tiêu diệt bọn hắc không phải là xong rồi sao."

Phong Ấn Long: "..."

Phó Thanh Huyền lại nói: "Còn không đi gọi người, để những người khác đừng bế quan nữa."

Phong Ấn Long xoay người rời đi, biến mất trên bầu trời Trường Sinh Điện, nhìn bóng lưng hắc rời đi, Phó Thanh Huyền lẩm bẩm nói: "Trường Sinh Điện được thành lập thời gian dài như vậy, rốt cục cũng muốn ra tay."

"Huyền Kiếm Phủ, không còn."

Rất nhanh, nhóm người Sở Nam Thiên, Trần Bắc Nam, Lận Huyền Miếu, Hồn Bất Diệt, Vô Thiên Thần xuất hiện trong đại điện, biết được muốn đi tới Huyền Kiếm Phủ, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ vui mừng.

Đã lâu lắm rồi không ra tay.

Bế quan lâu như vậy, nên tìm một thế lực hoạt động thân thể.

Mọi người rời khỏi Trường Sinh Điện, biến mất trên bầu trời mênh mông...

Hai thế lực lớn đi tới Huyền Kiếm Phủ, lần này Đại Thiên Vũ Trụ thật sự náo nhiệt.

Hai thế lực lớn đã ra tay, bọn họ đi tới Huyền Kiếm Phủ.

Long Thiên Cương nằm mơ cũng không nghĩ tới việc ban bố Huyền Kiếm Lệnh, treo thưởng Diệt Trường Sinh sẽ gây ra phiền toái lớn

như vậy cho Huyền Kiếm Phủ.

Đừng tưởng rằng chỉ có Lý Tiêu Dao, nhóm người Phó Thanh Huyền cũng đi tới Huyền Kiếm Phủ.

Việc này vẫn chưa xong.

Vô tận hư không.

Trên một luồng kiếm khí, nam tử áo trắng đứng chấp hai tay sau lưng, khí chất siêu phàm thoát tục, áo cưỡi gió mà lên.

Tóc đen bay lên, vẻ mặt tựa như thiên định, nhưng linh khí lại bức người.

Giá trị nhan sắc không hề thua kém Diệp Trường Sinh.

Nam nhân này lớn lên quá đẹp rồi.

Soái tới mức các bạn đọc không thể tưởng nổi.

Không phải ai khác, chính là Phàm Kiếm - Diệp Tu Duyên.

Mấy năm nay hắn cũng không ở Đại Thiên Vũ Trụ mà đi tới cấm khu bên ngoài vũ trụ, ở nơi đó linh ngộ kiếm đạo thuộc về hắn.

Lần này, hắn trở lại Đại Thiên Vũ Trụ cũng chỉ muốn nghỉ ngơi vài ngày, chuẩn bị một ít tài nguyên, đến lúc đó sẽ đi nơi bên ngoài khác ở xa vũ trụ.

Không nghĩ tới vừa mới trở về đã nghe được Huyền Kiếm Phủ ban phát Huyền Kiếm Lệnh giết Diệp Trường Sinh, vậy hắn sẽ thuận tiện giúp Diệp Trường Sinh diệt trừ uy hiếp này.

Dù sao đối với hắn mà nói chính là chuyện một kiếm.

...

Học Viện Vũ trụ Cửu Tinh.

Cấm địa.

Năng lượng khủng bố cắn nuốt Diệp Trường Sinh, giờ phút này,

hắn đang ở trong một không gian kỳ dị.

Bốn phía có mười con Long Quy vô cùng khổng lồ vây quanh hắn, trên người Long Quy phóng thích uy áp đáng sợ.

Một đám lộ ra ánh mắt thèm muốn, ở trong mắt chúng, Diệp Trường Sinh chính là thức ăn ngon.

Chúng nó bị phong ấn mấy vạn năm, bụng đói kêu vang, rốt cục có một nhân loại tới, há có thể dễ dàng buông tha?

Nhìn Long Quy vây công mình, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tốt nhất các người không nên làm vậy, bằng không các người sẽ hối hận."

Dường như Long Quy có thể nghe hiểu lời người, ở trong mắt chúng lộ ra vẻ khinh thường, uy hiếp của Diệp Trường Sinh không có chút tác dụng nào với chúng.

Đầu năm nay ngoại trừ tu sĩ không sợ chết, ngay cả hung thú cũng thích muốn chết.

Mười con Long Quy, rốt cuộc nên ăn như thế nào?

Thứ này chắc chắn rất bổ, nên kho tàu hay là hấp?

Đây là một vấn đề khó lựa chọn.

Long Quy không biết sợ hãi Diệp Trường Sinh không động thủ là đang tự hỏi ăn chúng như thế nào.

Bịch.

Bịch.

Từng ánh sáng từ trên người Long Quy bắn ra, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Được rồi.

Vẫn còn ra tay.

Đây là loại tấn công gì, sóng ánh sáng chuyển động?

Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, tựa như thiên định, kiếm quang trên người hắn xuất hiện ngăn cản mười ánh sáng hội tụ.

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí chém khoảng không, tàn sát bừa bãi cắt vào lưng Long Quy.

Mai rùa, đầu rùa... Thật sự là quá cứng rắn, kiếm khí công kích qua lại không thể thương tổn chút nào đến chúng.

Không hổ là Long Quy da dày thịt béo, lực phòng ngự đích xác nghịch thiên.

Ngay sau đó.

Mười con Long Quy mở miệng to như chậu máu, cắn nuốt tới phía Diệp Trường Sinh.

Ta thật sự không định ăn sống các người.

Những các người muốn nuốt ta, vậy để cho các người biết được năng lực cắn nuốt của Long Côn.

Dứt lời, thân ảnh Diệp Trường Sinh huyễn hóa thành Long Côn, ảnh lớn che trời xuất hiện, thân hình vô cùng khổng lồ của Long Quy ở trước mặt hắn giống như giọt nước giữa biển cả.

Thật sự quá nhỏ.

Nhỏ như vậy có thể thỏa mãn ai chứ?

Uy áp của Long Côn được phóng thích, tràn ngập trong mỗi một tấc không gian, mười con Long Quy sợ tới mức nằm rạp trên mặt đất phát ra tiếng rên rĩ, giống như đang nói, tha cho chúng ta, không biết các hạ mạnh như vậy.

Diệp Trường Sinh làm nghe với lời cầu xin tha thứ của chúng nó, bỏ nhào xuống phía dưới, nuốt từng con vào trong miệng.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân căn nuốt Long Quy thuộc tính kim, đạt được một mai rùa Kim Long.]

Chương 1504: Di tích vũ trụ

[Đinh, chúc mừng chủ nhân căn nuốt Long Quy thuộc tính thủy, đạt được một mai rùa Thủy Long.]

...

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, căn nuốt mười con Long Quy, đạt được Long Quy Nghịch Thiên Giáp, lực phòng ngự có thể tùy tiện đỡ được công kích của cường giả cấp Thiên Mệnh. (Chú ý thực lực của chủ nhân tăng lên thì lực phòng ngự của Long Quy Nghịch Thiên Giáp này sẽ không ngừng tăng cường.)]

Nghiệp chướng.

Tại sao là Long Quy Nghịch Thiên Giáp?

Thì ra ta đánh không chết, hiện tại có giáp này, muốn chết thì càng khó hơn.

Ai sẽ giết được ta chứ?

Rất muốn chết một lần.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, cấp bậc Long Côn tăng lên, tu vi chủ nhân đột phá đến Thái Thủy Hoàng cao nhất.]

Lại đột phá?

Từ sau khi hấn đột phá đến Thái Thủy Hoàng, thực lực giống như xe không hãm được phanh, tốc độ tăng lên nhanh dọa người.

Cọ cọ tăng vọt.

Nếu cứ đột phá như vậy, ta thật sự sẽ rất kiêu ngạo.

Thực sự là quá ưu tú.

Ngàn vạn lần không thể tự kiềm chế mà cảm động.

Bằng không thì sẽ thật bành trướng.

Một thời gian sau đó, Diệp Trường Sinh củng cố tu vi, mới từ bộ dáng Long Côn huyền hóa thành hình người.

Cảm giác tốc độ tu vi tăng vọt thật sự là quá sáng khoái.

Không đúng.

Hình như thân thể xảy ra vấn đề.

Huyết mạch Long Quy hình như ảnh hưởng đến huyết mạch của hắn, làm cho khí huyết trong cơ thể hắn trở nên vô cùng dễ kích động.

Chủ yếu hắn vẫn là một tiểu tử khí huyết phương cương, quả thực chính là một loại tra tấn.

Nếu không nghĩ biện pháp giải quyết, có thể ảnh hưởng đến thân thể hay không?

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng thần, cưỡng ép làm cho mình bình tĩnh lại, ánh mắt đề phòng nhìn bốn phía.

Trong phiên không gian kỳ quái này không nên chỉ tồn tại mười con Long Quy đơn giản như vậy, hẳn là còn có sinh linh khác.

Tìm kiếm rất lâu vẫn không thu hoạch được gì, vẻ mặt Diệp Trường Sinh thất vọng, thân ảnh chợt lóe, lướt tới bên ngoài không gian.

Qua một cái chớp mắt, trong không gian trống rỗng, một linh hồn thể xuất hiện, vỗ ngực, kinh hoàng thất thố: "Cuối cùng cũng đi rồi, thật sự là quá đáng sợ."

"Tốt cho một nhân loại, thế mà có thể hóa thân thành Chí Tôn Long Côn, chỉ là đáng tiếc cho mười con Long Quy của ta."

Nói đến đây, ông vẫn còn sợ hãi như trước, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống: "May mà ta nắm giữ thần thông ẩn nấp hơi thở, bằng không ta cũng bị hắn cắn nuốt."

"Nhân loại nơi này thật đáng sợ, ta không thể đi ra ngoài, phải tìm cách rời khỏi đây càng sớm càng tốt."

Không thể không nói, linh hồn thể này có chút thủ đoạn, thể mà có thể dùng thần thông ẩn nấp lừa gạt Diệp Trường Sinh.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên phát sinh biến cố, không gian của ông trong nháy mắt chấn động, một nguồn sức mạnh thần bí tràn ngập trong không gian.

Không đời nào.

Tại sao có thể như vậy?

Có người đạt được di tích vũ trụ?

Thả ta ra!

Lão giả khàn giọng hô to, vốn tưởng rằng may mắn chạy trốn từ trong tay Diệp Trường Sinh thì ông có thể rời khỏi di tích vũ trụ, hoàn toàn được tự do.

Tuyệt đối không nghĩ tới, di tích vũ trụ lại bị người khổng chế, ai khùng bố như vậy?

Bên ngoài Cẩm Địa.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, lảo bầm, vì sao đánh dấu nơi này lại có được di tích vũ trụ?

Thì ra không gian vừa rồi ta tiến vào thuộc về một phần di tích vũ trụ, ta phải tìm cơ hội đi vào một chuyển nữa.

Ba người Cổ Thiên Khải thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện thì vội vàng nghênh đón: "Diệp công tử tiến vào Cẩm Địa có thu hoạch được gì không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không có, nơi này cỏ dại mọc um tùm, không có chút giá trị nào, về sau các người vẫn nên tu sửa cho tốt."

Dứt lời, hắn dời bước đi thẳng về phía trước.

Ba người nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Cổ Thiên Khải trầm giọng: "Thật sự không có thu hoạch gì sao? Nhưng rõ ràng

thực lực của hắn đã trở nên mạnh mẽ.”

"Đúng vậy, hắn chính là trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh của ba người, thân ảnh đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn qua: "Cổ Viện trưởng, ta muốn rời khỏi Học Viện, trong khoảng thời gian này đa tạ các người đã chiếu cố."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đúng rồi, các người nhất định phải xem sách cổ ta để lại, nó sẽ có giúp ích rất lớn với thể xác tinh thần và cấp bậc của các người."

Cổ Thiên Khải vừa nghe Diệp Trường Sinh nói muốn rời khỏi Học Viện, sắc mặt biến đổi: "Diệp công tử đi nhanh như vậy sao? Có phải ở trong Học Viện không vui hay không, có vấn đề gì thì người cứ việc nói, lão phu nhất định sẽ khiến người thỏa mãn."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Bạch Thông Huyền: "Bạch lão, người đi học viện chọn vài nữ đệ tử để bọn họ đi hầu hạ sinh hoạt của Diệp công tử."

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ nó.

Ta là người đứng đắn như vậy, sẽ bị đàn bợ đường như các người mê hoặc sao?

Cổ Thiên Khải lại nói: "Diệp công tử, có thể đừng đi không?"

Chương 1505: Lý Tiêu Dao nho nhã hiền hòa

Diệp Trường Sinh nói: "Không đi? Nơi này không có bất kỳ trợ giúp gì với ta, ta vẫn nên đi Đạo Thống Phủ đi."

Bịch.

Thân ảnh hần chột lóe, biến mất ở trên hư không, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

Cổ Thiên Khải nhìn bóng lưng hần rời đi: "Tuyệt tình như vậy? Ta nghĩ rằng tất cả mọi người có tình cảm, hóa ra là ta tự mình đa tình."

Bạch Thông Huyền nói: "Chung quy Học Viện chúng ta quá nhỏ, không thể chứa được đại long Diệp Trường Sinh này."

Từ Khung nói: "Nhưng tại sao ta luôn cảm thấy Học Viện không có giá trị, cho nên hần mới muốn rời đi."

...

Bên ngoài Vũ Trụ Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Diệp Thập Vạn, Tàng Thất và ba người Thái Sơ xuất hiện, so với lần trước đến, lần này thị vệ ngoài phủ là tương đối khách khí.

Hơi cong người, ý bảo Diệp Trường Sinh và đoàn tiến vào trong phủ.

Một bóng dáng xinh đẹp từ từ đi đến, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử tới rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Nguyệt cô nương, thời gian kế tiếp ta sẽ tu luyện trong Đạo Thống Phủ, không biết có hoan nghênh không?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Đương nhiên hoan nghênh, Diệp công

tử muốn ở bao lâu cũng được.”

Nói đến đây, nàng quay đầu gọi hai thị nữ tới, bảo các nàng dẫn ba người Thái Sơ, Tàng Thất, Diệp Thập Vạn xuống giải quyết.

Sau khi mọi người rời đi, nàng hơi giơ tay lên, ý bảo Diệp Trường Sinh đi về phía cổ đình.

“Ngày xưa có phải Vũ Trụ Đạo Thống Phủ có người ra tay với người hay không?”

Diệp Trường Sinh giật mình: "Kẻ địch của ta nhiều lắm, rốt cuộc có hay không?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt lại nói: "Đạo Thống Phủ nhánh thứ tám, Quy Tiên Nhân.”

Quy Tiên Nhân, đồ con rùa?

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Hình như có người như vậy.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Ta đã hạ lệnh quét sạch Đạo Thống Phủ nhánh thứ tám, về sau phạm là người của Đạo Thống Phủ, tuyệt đối sẽ không có người bất kính với người nữa.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Mấy năm nay Đạo Thống Phủ phát triển quá nhanh, vừa đến Cửu Tinh Vũ Trụ đã có chi nhánh Đạo Thống Phủ nên quản lý có chút hỗn loạn, mới có thể xuất hiện chuyện ra tay với người.”

Diệp Trường Sinh nói: "Người đều bị ta giết, cũng không cần nhắc tới chuyện quá khứ nữa.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Không thể không nhắc tới, việc này do ta xử lý, chỉ là quét sạch Đạo Thống Phủ nhánh thứ tám, nếu tiên tổ tự mình ra tay, hiện tại nhánh thứ tám của Đạo Thống Phủ đã không còn.”

Diệp Trường Sinh: "..."

Thủ đoạn của Đạm Đài Tú sắc bén như vậy sao?

Đạm Đài Huyền Nguyệt lại nói: "Diệp công tử ở Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ thời gian không dài, nhưng tu vi tăng lên rất nhiều, xem ra cũng có không ít cơ duyên trong Học Viện."

"Không biết Diệp công tử có kế hoạch với thực lực của mình hay không, Huyền Kiếm Phủ ở Đại Thiên Vũ Trụ vẫn là có chút thực lực."

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Nguyệt cô nương, người nhìn thực lực hiện tại của ta, có thể lấy được vị trí đứng đầu tất cả hạng mục của đại hội Đạo Thống hay không."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Nếu là đại hội Đạo Thống trước đây, vấn đề hẳn không phải rất lớn. Nhưng lần này không chỉ có Cửu Tinh Vũ Trụ tham gia đại hội Đạo Thống mà còn có Đại Thiên Vũ Trụ và một ít thế lực của tinh vực khác."

"Diệp công tử có quá nhiều kẻ địch, trong một năm kế tiếp, sợ là không có quá nhiều thời gian tu luyện."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Huyền Nguyệt cô nương, xưa nay ta không tu luyện, tùy tâm sở dục, cấp bậc tự thành."

"Cho dù ta ngủ một giấc, cấp bậc cũng có thể tăng lên rất nhiều."

Đạm Đài Huyền Nguyệt hoa dung thất sắc, không thể tin: "Ngủ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ngủ, đương nhiên nếu hai người cùng nhau thì tu vi sẽ tăng nhanh hơn một chút."

Vẻ mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt lộ sự kinh ngạc, Diệp công tử bản thủ như vậy sao?

Diệp Trường Sinh phát hiện vẻ mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt có chút mất tự nhiên: "Huyền Nguyệt cô nương, Đạo Thống Phủ có chỗ thích hợp tu luyện không?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Đương nhiên, nơi này là trung tâm của Vũ Trụ Đạo Thống Phủ, nơi tu luyện không hề thua kém Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ."

"Diệp công tử hiện tại muốn đi tu luyện?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Dẫn ta đi."

"Diệp công tử, đi theo ta!"

Đạm Đài Huyền Nguyệt lạnh nhạt nói, bóng dáng xinh đẹp chợt lóe, dẫn theo Diệp Trường Sinh rời đi.

...

Đại Thiên Vũ Trụ.

Huyền Kiếm Phủ.

Uy áp khủng bố bao phủ trên phủ đệ, từng ý chí sát ý ngưng tụ, giống như một giây sau sẽ phá hủy cả phủ đệ.

Long Thiên Cương xuất hiện trên đỉnh núi, sắc mặt chợt thay đổi, xảy ra chuyện gì, làm sao có nhiều cường giả xuất hiện bên ngoài phủ đệ như vậy.

Đúng lúc này.

Mười bóng người xuất hiện ở bên người Long Thiên Cương, người tới chính là vài tiên tổ và lão giả của Huyền Kiếm Phủ.

Ngoại trừ tiên tổ Huyền Kiếm một mực bế quan không xuất hiện, giờ khắc này, cường giả Huyền Kiếm Phủ đồng loạt xuất hiện, vẻ mặt bọn họ nghi hoặc, đôi mắt nhìn xa, từng người như lâm đại địch.

Chương 1506: Lý Tiêu Dao nho nhã hiền hòa 2

Tiên tổ Long Đại Dương quay đầu nhìn về phía Long Thiên Cương: "Đi sơn môn, những người này tới không tốt, sợ sẽ gât bất lợi cho Huyền Kiếm Phủ ta."

Long Thiên Cương nói: "Tiên tổ, Huyền Kiếm Phủ chúng ta cũng không đắc tội bất cứ kẻ nào, nhiều cường giả đến như vậy, rốt cuộc là vì sao?"

Mặt Long Đại Dương trầm như nước: "Mặc kệ vì sao bọn họ đến đây, dám gây bất lợi cho Huyền Kiếm Phủ ta, giết toàn bộ."

Lời này rất hung hăng cần quấy.

Ngay sau đó, thân ảnh mọi người biến mất, lúc xuất hiện lại đã đi tới trước sơn môn.

Nhìn bóng người xuất hiện trước mắt, Long Đại Dương lộ vẻ nghi hoặc, rốt cuộc những người này có tu vi gì, thế mà ngay cả một người lão ta cũng nhìn không thấu.

Tung hoành Đại Thiên Vũ Trụ nhiều năm như vậy, lão ta đều biết những siêu cường giả này, nhưng trước mắt toàn những gương mặt mới.

Long Đại Dương cố giả vờ bình tĩnh, trầm giọng nói: "Chư vị có thân phận gì, còn mời chư vị cho biết vì sao lại đến đây?"

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Huyền: "Nếu không người giới thiệu trước."

Phó Thanh Huyền nói: "Các người đi trước đi!"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Kiếm tu nho nhã hiền hòa, mọi người đều thích gọi ta là Kiếm Tiên, ta là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh."

Kiếm Tiên - Lý Tiêu Dao?

Sắc mặt Long Đại Dương thay đổi, cái tên này chỉ tồn tại trong sách cổ, nghe đồn Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao đã không rành thế sự từ lâu, du lịch vạ giới, làm một kiếm tu tiêu dao.

Hôm nay hẳn lại đến vì Diệp Trường Sinh, còn tự xưng là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh.

Lý Tiêu Dao quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Huyền: "Đến người."

Phó Thanh Huyền nói: "Hình Thiên Kiếm Thủ, Phó Điện chủ Trường Sinh Điện - Phó Thanh Huyền, ta là đại ca của Diệp Trường Sinh."

Hình Thiên Kiếm Thủ?

Những người này đều là cường giả tồn tại ở kỷ nguyên ngày xưa, bọn họ hội tụ ở đây đều có quan hệ với Diệp Trường Sinh.

Vốn tưởng rằng bối cảnh lớn nhất của Diệp Trường Sinh chính là Kiếm Điện, không nghĩ tới sau lưng hẳn còn có bối cảnh thâm hậu như vậy.

Long Đại Dương nói: "Xem ra chư vị đều đến vì Diệp Trường Sinh, vậy các người biết nơi này là đâu không?"

Dạ Không Tịch chậm rãi đi ra, áo cưỡi gió tung bay, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên: "Vậy người biết ta là ai không?"

Long Đại Dương nói: "Dám hỏi các hạ là ai?"

Dạ Không Tịch nói: "Vạn Cổ Phu Tử Miếu, đứng đầu Đại Đạo, người ta gọi là Đạo phu tử, là người có văn hóa nhất vũ trụ."

Nói tới đây, hẳn quay đầu nhìn về phía Võ Đệ Nhất: "Hắn, nam nhân có chiến lực nhất vũ trụ, người ta gọi là Võ Cuồng Nhân."

Đây toàn là người mạnh mẽ biến thái gì chứ?

Long Đại Dương cảm thấy vô cùng hoảng sợ, có lẽ hiện tại danh tiếng của những người này không phải lớn như vậy, nhưng tùy tiện xem một bản ghi chép lịch sử, tất cả đều có ghi chép về bọn

họ.

Dạ Không Tịch lại nói: "Hiện tại người đã biết thân phận của chúng ta, vậy ta sẽ không khách khí."

"Bắt đầu đi, đánh chết bọn hắc cho ta!"

Xuy.

Thân ảnh Kiếm Phi Đạo chợt lóe, một kiếm khí che trời cuộn cuộn mênh mông xuyên qua đám người Long Đại Dương.

Hắn nhìn Dạ Không Tịch: "Đánh nhau mà lấy đầu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy? Chỉ cần giết bọn hắc là được."

Xuy.

Một kiếm bay ra.

Kiếm khí cuồng bạo xuyên qua người Long Đại Dương, theo một tiếng nổ tung truyền ra, máu tươi tràn ngập mà lên.

Long Đại Dương, chết.

Hài cốt không còn, thân tử đạo tiêu.

Long Thiên Cương âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng sợ hãi vạn phần, những người này đều có thực lực gì vậy?

Chỉ đơn giản là quá sợ hãi.

Tiên tổ bị một kiếm giết chết trong nháy mắt?

Ánh mắt Kiếm Phi Đạo rơi vào trên người Long Thiên Cương: "Cho người một cơ hội, gọi người, có bao nhiêu gọi bấy nhiêu."

Long Thiên Cương hơi giật mình: "Chư vị tiền bối, Huyền Kiếm Phủ và Diệp công tử đều có hiểu lầm, kính xin chư vị tiền bối cho Huyền Kiếm Phủ một cơ hội."

Kiếm Phi Đạo lắc đầu, cười nói: "Hiểu lầm hay không hiểu lầm đã không còn quan trọng nữa, hiện tại ta chỉ muốn giết người."

"Nếu người không gọi người, ta sẽ đại khai sát giới."

Long Thiên Cương: "..."

Rốt cuộc gọi hay không?

Gọi cũng chết.

Không gọi cũng là chết.

Đúng lúc này.

Mấy hơi thở từ chỗ sâu trong Huyền Kiếm Phủ lao ra, Long Thiên Cương quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người vài tiên tổ.

Giống như đang nói, các người vội vã đến chịu chết sao?

Kiểm Phi Đạo thấy mọi người xuất hiện, mặt lộ vẻ không vui: "Huyền Kiếm Môn các người chỉ có những cường giả này? Thực lực chỉ như vậy cũng dám ra tay với hần, ta cũng ngại giết các người."

Vài lão giả đi tới bên người Long Thiên Cương, tập trung nhìn về phía mọi người: "Thiên Cương, những người này là ai?"

Sắc mặt Long Thiên Cương trầm xuống: "Hồi tiên tổ, Kiểm Tiên Lý Tiêu Dao, Hình Thiên Kiếm Thủ Phó Thanh Huyền, Võ Đệ Nhất, Đạo phu tử..."

Lão giả nghe thấy tiếng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể khẽ run lên, suýt chút nữa đã ướn.

Chương 1507: Biểu hiện của người rất tốt

Toàn là người siêu cấp mạnh.

"Trời ạ... Thiên Cương, vì sao bọn họ đến Huyền Kiếm Phủ, hình như chúng ta không trêu chọc được tồn tại khủng bố như vậy, bọn họ không có lý do gì để gây bất lợi với Huyền Kiếm Phủ ta."

Long Thiên Cương thấp giọng nói: "Bọn họ là huynh trưởng và đại ca của Diệp Trường Sinh."

Mọi người: "..."

Lúc này.

Ánh mắt Lý Tiêu Dao xẹt qua mọi người, vừa định ra tay chém giết bọn họ, một bóng người không hề có dấu hiệu xuất hiện lại bay xuống bên cạnh hắn cách đó không xa.

"Các hạ là ai?"

"Phạm Kiếm, Diệp Tu duyên."

Âm thanh như trời, làm cho người ta như tắm trong gió xuân.

Diệp Tu Duyên lại nói: "Các người cũng đến vì Diệp Trường Sinh?"

Lý Tiêu Dao nói: "Ta là huynh trưởng của Diệp Trường Sinh."

Diệp Tu Duyên gật đầu: "Vậy hai người bắt đầu đi, ta sẽ không quấy rầy các người nữa."

Lý Tiêu Dao cười nói: "Nếu các hạ đã tới thì hãy làm cùng nhau."

Diệp Tu Duyên nói: "Không được, ta thích làm một mình."

Xuy.

Một kiếm bay ra, bất ngờ không kịp đề phòng.

Kiếm quang che trời cản nuốt vô tận, mọi người trước mắt đều

may mắn thoát khỏi, Huyền Kiếm Phủ xa xa hóa thành phế tích.

Quá mạnh mẽ!

Thế mà còn có người hung hăng càn quấy hơn ta.

Lý Tiêu Dao hơi kinh ngạc nhìn Diệp Tu Duyên, không nói một lời đã giết người, đây là một nhân vật độc ác.

Một kiếm diệt một phủ.

Có chút phong cách.

Đáng chết, bị hấn cướp đi đầu ngọn gió.

Kiểm Phi Đạo quay đầu nhìn Diệp Tu Duyên, trong nháy mắt bị hấn làm cho hâm mộ.

"Ai dám ở đây..."

Một tiếng nổi giận truyền đến, nhưng lời còn chưa dứt thì lại không nghe thấy tiếng của người nọ nữa.

Kỳ lạ.

Thật kỳ lạ.

Không phải không có âm thanh, chuyện là thế này.

Tiên tổ Huyền Kiếm chuẩn bị xuất quan, một kiếm trấn áp tất cả mọi người, nhưng khi lão ta phát hiện hơi thở của nhóm người Diệp Tu Duyên, lão ta lại lựa chọn bế quan.

Làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Quá sợ hãi.

Lão ta nhất định phải trốn đi.

Rốt cuộc đã trêu chọc những người nào đây?

Bành trưởng thành bộ dáng gì mà dám đi trêu chọc những người này?

Tiên tổ Huyền Kiếm trăm tư không giải thích được.

"Người đi ra!" Diệp Tu Duyên đôi mắt trông về phía xa, trầm giọng nói.

Một mảnh im lặng.

Trời đất vô cùng yên tĩnh, một chút sự sống và âm thanh cũng không có.

Diệp Tu Duyên lại nói: "Người ra ngoài, thật sự không sao đâu, ta sẽ cho người một kiếm!"

"Các hạ vẫn nên rời đi đi."

"Việc này là lỗi của Huyền Kiếm Phủ chúng ta, hiện tại toàn bộ phủ đệ đã bị các người tàn sát, hãy thu tay đi."

Một tiếng khản cầu truyền đến.

"Đừng tưởng rằng người không đi ra thì ta sẽ không làm gì được người." Diệp Tu Duyên trầm giọng nói.

"Các hạ cần gì phải tức giận như vậy? Lão phu rời khỏi Đại Thiên Vũ Trụ, vĩnh viễn sẽ không bước vào Đại Thiên Vũ Trụ một bước, kính xin chư vị bớt giận."

"Được rồi, người không cần đi ra." Diệp Tu Duyên lạnh nhạt nói, tiện tay vung lên, một kiếm quang bay ra ngoài.

Xuy.

Một kiếm quang bay ra, toàn bộ thương khung hóa thành một mảnh hư vô hoàn toàn không có sức sống.

Hơi thở của người kia biến mất.

Mẹ kiếp.

Người này cũng quá trâu bò.

Kiểm Phi Đạo quay đầu nhìn Diệp Tu Duyên, trong mắt lộ vẻ sùng bái.

Cường giả vi tôn, có lẽ chính là như vậy đi.

Thân ảnh Diệp Tu Duyên chợt lóe, biến mất trong hư không vô tận, nhẹ nhàng đi giống như nhẹ nhàng đến.

Phất tay một cái đã tiến một tiên tổ đi.

Phất tay một cái đập nát một tòa Kiếm Phủ.

Lý Tiêu Dao, Dạ Không Tịch, Võ Cuồng Nhân, Phó Thanh Huyền nhìn theo hướng Diệp Tu Duyên rời đi, mọi người rơi vào trầm mặc.

Giống như đang nói, người mạnh mẽ này xuất hiện từ đâu?

Tại sao trước đây chưa từng thấy qua!

Bọn họ đã nói muốn diệt Huyền Kiếm Phủ, kết quả lại để một mình Diệp Tu Duyên làm xong.

Cái gì cũng không làm.

Nói giả vờ cùng nhau, kết quả một mình người giả vờ xong.

Mọi người bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đuổi theo Diệp Tu Duyên.

Kiểm Phi Đạo trầm giọng: "Lão Lý, người đuổi theo hắn làm gì, muốn luận bàn sao?"

Lý Tiêu Dao nói: "Luận bàn cái gì, kết giao bằng hữu."

...

Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh đi ra từ trong một tòa lâu các, trên mặt lộ vẻ thất vọng, hắn đã thay đổi năm chỗ tu luyện trong Đạo Thống Phủ, thế nhưng vẫn không cách nào đánh dấu được, có điều vẫn có chút thu hoạch khác làm cho hắn vô cùng hài lòng.

Một thị nữ dẫn hắn đi tới nơi tu luyện tiếp theo, đi về phía trước, âm thanh hệ thống vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, Huyền Kiếm Phủ bị diệt, nhiệm vụ chính thất bại.]

Huyền Kiếm Phủ bị diệt?

Ai làm?

Sao người lại làm thế?

Không thể cho hãn một cơ hội để thể hiện sao?

Ta quá khó khăn.

Diệp Trường Sinh vô cùng mất mát.

Dường như hãn đã đoán được là ai động thủ tiêu diệt Huyền Kiếm Phủ, ngửa đầu nhìn trời, giống như đang nói, cầu xin các người, đừng chủ động như vậy có được hay không, có thể để cho ta tự mình động một chút không?

Chương 1508: Vô địch rất thống khổ

Thị nữ thấy Diệp Trường Sinh nhìn về phía bầu trời, rụt rè nói: "Diệp công tử, có vấn đề gì sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không có việc gì, chỉ là có chút không vui."

Sắc mặt thị nữ kinh hoảng: "Diệp công tử, có phải ta có chỗ nào không làm tốt hay không?"

Diệp Trường Sinh thấy nữ tử kinh hoảng thất thố, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: "Không liên quan đến ngươi, chúng ta đi thôi."

Thị nữ vội vàng khom người một cái: "Công tử, phủ đệ phía sau núi có tiên tuyến, tiểu tỳ dẫn công tử đi thả lỏng."

Tiểu muội rất ấm lòng.

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, dẫn ta đi phòng tu luyện tiếp theo."

Chẳng bao lâu.

Hai người đi tới một tòa đá ngoài trời, thị nữ cúi người một cái: "Diệp công tử, mời."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Biểu hiện của ngươi không tệ, lần sau sẽ tìm ngươi."

Thị nữ nhìn Diệp Trường Sinh tiến vào trong phòng đá, thân ảnh khẽ run lên, nàng... Ướt đẫm, cảm động đến hai mắt phấp phồng, suýt chút nữa đã lê hoa đá vùi.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong thạch thất, cẩn thận quan sát một lần, nơi này là một tòa mật thất tu luyện trọng lực và ảo cảnh.

Có thể tu luyện thân thể và tâm tính, không thể không nói, phòng tu luyện của Đạo Thống Phủ đều rất có mục tiêu.

Hắn khoanh chân ngồi, vừa định tiến vào tu luyện, Thần tháp Tử Dương trong cơ thể truyền đến chuyển động kỳ lạ.

Trong thạch thất.

Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ nghi hoặc, không hề dừng lại chút nào, trực tiếp tiến vào trong Thần tháp.

Thân ảnh hắn vừa mới xuất hiện đã phát hiện bóng dáng Trụ Nhất cách đó không xa, người sau vội vàng nói: "Đại ca, người đã tới rồi, tầng thứ năm của Tầng Thư Các đã bắt đầu buông lỏng, đồ chơi bên trong thật sự là quá dọa người."

Tầng thứ năm của Tầng Thư Các có biến động?

Diệp Trường Sinh biết tầng năm khủng bố, mấy lần muốn mạnh mẽ tiến vào đều thất bại, hiện tại lại có biến động sao?

"Tình huống như thế nào, người không đi trên chọc nó chứ?"

"Không có, trong khoảng thời gian này ta chỉ lướt sóng ở Trụ Hà, chưa từng đi qua tầng năm."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: "Đi, đi qua xem một chút."

Thân ảnh hai người chợt lóe, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã đi tới cửa vào tầng năm.

Linh khí mênh mông khủng bố bao phủ trên người bọn họ, gió lốc tựa như lưỡi dao sắc bén muốn xé rách bọn họ thành mảnh nhỏ.

Trụ Nhất nói: "Đại ca, trong này có cái gì, thật sự là quá dọa người."

Diệp Trường Sinh nhớ rõ An Lạc Nhi đã nói qua, trong tầng năm có một sinh linh hệ mộc, còn là sinh linh hệ mộc biến dị.

Nhưng chính xác thì nó là gì?

"Nhân loại, mở phong ấn cho ta đi ra ngoài, ta có thể cảm giác được hơi thở trên người người rất quen thuộc, chúng ta nhất định là có quen biết."

"Mở ra, để cho ta đi ra ngoài."

Diệp Trường Sinh nói: "Các hạ là ai, có thể nói hay không?"

"Người mở phong ấn ra trước, gặp mặt người sẽ biết ta là ai."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Người cảm thấy ta rất ngu xuẩn hả?"

Hắn dám cam đoan, chỉ cần mở ra phong ấn, tên này nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết chết hắn.

Hắn thật sự có thể đánh chết ta sao?

Suy ngẫm trong chớp mắt.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, bắt đầu bày ra một tòa đại trận trong bốn tầng, bởi vì hắn tính toán thả sinh linh ở tầng năm đi ra.

Chỉ cần hắn không trốn ra khỏi Tầng Thư Các, vậy chuyện gì cũng không có.

Trụ Nhất vừa thấy Diệp Trường Sinh ngồi trên mặt đất: "Đại ca, người làm gì vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta dự định thả hắn ra."

Trụ Nhất: "..."

Đại ca, người sẽ không thật sự tin hắn chứ?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Không có việc gì, đừng sợ, có đại ca ở đây."

Nghe được những lời này, Trụ Nhất có loại dự cảm không lành, luôn cảm giác kể tiếp mình sẽ bị hố rất thảm.

...

Giờ khắc này.

Vô tận hư không.

Bên trong một tòa kiếm lâu chọc trời, một lão giả ngự kiếm mà

đến, xuất hiện trước một tòa lâu các.

Nơi này chính là Kiếm Tâm Cung của Kiếm Điện.

Lão giả khom người một cái: "Mao Lý Tàng, cầu kiến Điện chủ."

Một người mặc áo trắng xuất hiện, ánh sáng vạn trượng, rực rỡ chói mắt, làm cho người ta không mở được mắt ra.

Người đến không phải là ai khác.

Chính là Kiếm Huyền Tử bình thường không có gì lạ.

"Chuyện gì?"

Mao Lý Tàng nói: "Hồi Điện chủ, có người tiêu diệt Huyền Kiếm phủ."

Kiếm Huyền Tử lộ vẻ không vui: "Người nào diệt Huyền Kiếm Phủ, thật sự là quá phận."

Mao Lý Tàng lại nói: "Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao, Hình Thiên Kiếm Thủ Phó Thanh Huyền, vũ trụ đệ nhất Võ Cường Nhân, còn có Kiếm Phi Đạo, Đạo phu tử."

"Ngoài ra còn có Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên."

Kiếm Huyền Tử gật gật đầu: "Thoáng cái đã có nhiều người mạnh mẽ tới như vậy, Huyền Kiếm Phủ bị diệt cũng không oan, có thể bị bọn họ diệt là vinh hạnh của Huyền Kiếm Phủ."

Mao Lý Tàng lộ vẻ lo lắng: "Mấy vạn năm trước Kiếm Điện có một trận chiến, tiên tổ Huyền Kiếm bại bởi Điện chủ, Đại Thiên Vũ Trụ đồn đãi tiên tổ Huyền Kiếm chỉ kém Điện chủ một chiêu."

Chương 1509: Vô địch rất thống khổ 2

“Hiện giờ Huyền Kiếm Phủ dễ dàng bị diệt như vậy, các thế lực khác có thể gây bất lợi cho Kiếm Điện chúng ta hay không?”

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Trận chiến kia, ngay cả cơ hội ra tay mà tiên tổ Huyền Kiếm cũng không có, về phần lời đồn cũng do ta để cho lão tổ Huyền Kiếm nói ra, mục đích chính là vì để các thế lực khác nghĩ Kiếm Điện chúng ta rất yếu, sẽ ra tay với Kiếm Điện."

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đáng tiếc năm tháng vô tận trôi qua, nhưng không có thế lực nào đến, thật sự là làm cho ta quá thất vọng."

"Để ta tịch mịch lâu như vậy."

"Vô địch rất thống khổ, các người không thể tưởng tượng được."

Mao Lý Tàng: "..."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Gần đây Đại Thiên Vũ Trụ ngoại trừ Huyền Kiếm Phủ bị diệt ra, còn xảy ra chuyện gì không?"

Ma Lý Tàng nói: "Hồi Điện chủ, thiên chiến lập tức bắt đầu, Điện chủ muốn đi tham gia không? Theo truyền thuyết, vô số cường giả của kỷ nguyên đều sẽ buông xuống."

Kiểm Huyền Tử lắc đầu: "Không đi, một đám rác rưởi mà thôi, nếu ta buông xuống, bọn họ sẽ trở nên lu mờ ảm đạm."

Mao Lý Tàng: "..."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Lui ra đi, ta muốn bế quan."

Mao Lý Tàng khom người một cái, lui ra ngoài Kiếm Tâm Cung.

Kiểm Huyền Tử nhìn bóng lưng hắn rồi đi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Tốt cho một Huyền Kiếm Phủ, vì sao phải đi trêu chọc hắn?"

“Ngu xuẩn!”

“Hiện tại không còn nữa!”

...

Hi Thần Phủ.

Khói mù lượn lờ, linh khí mờ mịt.

Phủ chủ Hi Trường Khanh đi tới phía sau phủ đệ, khom người một cái: "Bẩm tộc thúc, Huyền Kiếm Phủ đã không còn."

Không gian khẽ run rẩy, Hi Huyền dẫn theo Hi Khinh La đi ra: "Sao Huyền Kiếm Phủ lại không còn, người nào ra tay với Huyền Kiếm Phủ?"

Hi Trường Khanh nói: "Hồi tộc thúc, lúc trước Huyền Kiếm phủ ban bố Huyền Kiếm Lệnh, liên hợp các thế lực đi tới Cửu Tinh Vũ Trụ chém giết Diệt Trường Sinh."

"Huyền Kiếm Lệnh này ban bố còn chưa tới một tháng mà cả tòa phủ đệ đã bị diệt, nghe nói tiên tổ Huyền Kiếm sợ tới mức không dám xuất hiện, mặc dù như thế nhưng vẫn bị người nọ một kiếm giết chết."

"Người nào lại giết chết tiên tổ Huyền Kiếm nhanh như vậy!"

"Người nọ tự xưng là Phàm Kiếm, hình như tên là Diệt Tu Duyên." Hi Trường Khanh lạnh nhạt nói.

Hi Huyền lạnh nhạt bình tĩnh: "Thì ra là hắn, lúc này mới ngần ngừ vài năm mà hắn lại trưởng thành đến mức này."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Hi Khinh La: "Ta nói không sai chữ, trêu chọc ai cũng được, ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc Diệt Trường Sinh. Chẳng những thực lực bản thân hắn mạnh mẽ khiến người không cách nào thừa nhận, hơn nữa bối cảnh của hắn cũng làm cho người ta sợ hãi."

Hi Trường Khanh phụ họa: "Tộc thúc nói không sai, tu sĩ phá hủy Huyền Kiếm Phủ lần này đã từng là cường giả đỉnh cao của phiến vũ trụ này, vốn tưởng rằng bọn họ đã biến mất trong dòng thời không vũ trụ, thì ra bọn họ vẫn luôn tồn tại."

Hi Huyền nói: "Bọn họ ra tay, đây là muốn đẩy Diệp Trường Sinh đến đâu sóng ngọn gió."

Ngực Hi Khinh La phập phồng, nội tâm vô cùng chấn động: "Tổ gia gia, có phải Diệp Trường Sinh kia muốn tới Đại Thiên Vũ Trụ hay không?"

"Sẽ không, ít nhất một năm tới hẳn sẽ không tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ." Hi Huyền lạnh nhạt nói: "Có lẽ chờ hẳn thật sự tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ, nơi này đã biến thành luyện ngục nhân gian, cho nên vẫn không nên hy vọng hẳn tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ."

Hi Trường Khanh nói: "Tộc thúc, thật sự đáng sợ như vậy?"

Hi Huyền nói: "Cũng có thể sẽ không còn thấy phiên vũ trụ này nữa, ai biết sẽ như thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào Diệp Trường Sinh."

"Dù sao chờ hẳn đến Đại Thiên Vũ Trụ, một hồi gió tanh mưa máu là không thể thiếu."

"Trường Khanh, để cho toàn bộ tu sĩ trong phủ bế quan, không cần đi lại bất cứ đâu, hiểu rõ chứ?"

Hi Trường Khanh gật đầu: "Tộc thúc, ngày đó chúng ta không tham gia sao?"

Hi Huyền nói: "Ta tự mình tới đó đi tranh đoạt một ít tài nguyên cho Hi Thần Phủ chúng ta, nếu các người đi trước sẽ bị quật ngã trên sa trường thiên chiến."

Hi Trường Khanh: "..."

...

Theo tin tức Huyền Kiếm Phủ bị diệt truyền ra, cả Đại Thiên Vũ Trụ sôi trào.

Thế lực khắp nơi rơi vào trong chấn động.

Những thế lực vì Huyền Kiếm Lệnh mà phái người đi tới Cửu Tinh Vũ Trụ càng hoảng hốt, một đám như lâm đại địch.

Sợ nhóm người Lý Tiêu Dao, Diệp Tu Duyên ra tay với bọn hắn.

Nếu thật sự là như vậy, chỉ có chút nội tình này của bọn hắn, sợ là ngay cả một kiếm của người ta cũng không thể ngăn cản.

"Truyền lệnh, nhanh chóng triệu hồi tu sĩ phái ra, chớ để cho bọn họ đi trêu chọc Diệp Trường Sinh."

"Truyền lệnh..."

Thế lực khắp nơi lần lượt phái tu sĩ đi ngăn cản tu sĩ mà bọn họ phái ra trước đó, hiện tại bọn họ đã hiểu một đạo lý.

Không được chọc Diệp Trường Sinh.

Dư âm Huyền Kiếm Phủ bị diệt vẫn đang tiếp tục.

Các thế lực Đại Thiên Vũ Trụ lựa chọn ẩn nấp, ngoại trừ những thế lực muốn tham gia thiên chiến, toàn bộ các thế lực khác hạ lệnh, không phải phong ấn sơn môn thì chính là ra lệnh cho đệ tử nghiêm cấm ra vào.

Chương 1510: Đánh chết ta đi

Bây giờ Đại Thiên Vũ Trụ không yên ổn.

Người không biết người mình trêu chọc rốt cuộc có thân phận gì.

Ai cũng không muốn trở thành Huyền Kiếm Phủ tiếp theo.

Trong Cẩm Viện Vũ Trụ.

Một lão giả ngồi ngay ngắn trên hồ nước lặn tẩn, tay cầm cần câu, thần nhiên tự đắc.

Một bóng người xuất hiện dưới cổ đình, khom người một cái: "Phó Viện trưởng, đã điều tra rõ ràng."

"Nói đi."

Người tới lại nói: "Người diệt Huyền Kiếm Phủ là một kiếm tu, tên là Diệp Tu Duyên, đồng thời còn có Hình Thiên Kiếm Thủ ở Trường Sinh Điện, mấy người Đạo phu tử cũng tham gia."

Lão giả nói: "Có thể khiến nhiều người như vậy ra tay, Huyền Kiếm Phủ thật có mặt mũi, thời điểm tồn tại yên lặng vô danh, sau khi bị diệt lại chấn động Đại Thiên Vũ Trụ."

"Những người này ra tay với Huyền Kiếm Phủ, là bởi vì Diệp Trường Sinh đi."

"Hồi Phó Viện trưởng, chính là như thế."

Lão giả gật đầu: "Nói cho Loạn Cổ Cẩm Đế biết, ẩn ký loạn cổ bọn họ tìm đang ở trên người Diệp Trường Sinh."

"Mặt khác, phái người đi điều tra Diệp Tu Duyên, người này mới vào Đại Thiên Vũ Trụ đã đánh ra một kiếm tiêu diệt Huyền Kiếm Phủ, vẫn có chút thực lực."

"Thuộc hạ đi làm ngay!" Người tới khom người một cái: "Phó Viện trưởng, vậy người chúng ta phái đi Cửu Tinh Vũ Trụ có muốn rút toàn bộ về hay không?"

"Không cần, chỉ có mấy người Lý Tiêu Dao, còn không dám tới Vũ Trụ Cấm Viện ta." Lão giả tin tưởng mười phần: "Để cho người của chúng ta tìm cơ hội trừ bỏ Diệp Trường Sinh, không diệt kẻ này, chung quy là một tai họa."

Sau khi người tới rời đi, lão giả chậm rãi thu dây câu trở về, lưỡi câu thẳng đứng, phía trên buộc mỗi câu.

Đây đều phải câu cá, căn bản là đang cho cá ăn.

Quả thực chính là câu được cô đơn.

...

Tầng năm Tầng Thư Các.

Diệp Trường Sinh không biết gì với chuyện xảy ra trong Đại Thiên Vũ Trụ, toàn bộ tâm tư đều ở trên người sinh linh ở tầng năm này.

Hắn chậm rãi đứng lên, đi về phía cửa vào tầng năm: "Các hạ chờ một chút, ta lập tức mở phong ấn ra."

Trụ Nhất nói: "Đại ca, có phải có chút xúc động hay không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Xúc động là ma quỷ, đại ca người là người như vậy sao?"

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, vạn đạo linh khí tiến vào cửa đá trước mắt, một đạo kết giới bắt đầu tiêu tán?

Diệp Trường Sinh lôi kéo thân ảnh Trụ Nhất lui về phía sau, ước chừng một nén nhang trôi qua, một tiếng ầm ầm vang lên truyền ra.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Cửa đá mở ra, linh khí mệnh môn cuộn cuộn đánh tới trước mắt, trong nháy mắt trói buộc trên người hai người.

Hơi thở sinh mệnh thật mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh ghen hờn nhìn trần trời.

Linh khí này không hề kém hơi thở của cây sinh mệnh siêu cấp phóng thích ra, hẳn thật sự rất tò mò không biết rốt cuộc sinh linh hệ mộc biến dị này là gì.

Ngay sau đó.

Một gốc cổ thụ mà đỏ hồng xuất hiện trước mặt hai người, thân cao bằng Diệp Trường Sinh, nhìn qua không hề có chút sự sống nào.

Kỳ lạ.

Thật kỳ lạ.

Cây này nhìn qua không hề có sự sống nhưng lại có thể thai nghén ra linh khí sinh mệnh đáng sợ như vậy, điều này có chút trái với lý luận sinh học bình thường.

Ánh mắt Huyết Hồng Cổ Thụ rơi vào trên người Trụ Nhất, trong mắt lộ ra ánh mắt nóng rực, cái loại tham lam và thèm muốn trần trụi.

Trụ Nhất bị nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại: "Đại ca, ánh mắt nó nhìn ta có chút sợ hãi, làm sao cảm giác được tên này đang thèm thân thể ta chứ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng sợ, có đại ca ở đây."

Huyết Hồng Cổ Thụ đi tới phía Trụ Nhất, một cái dây leo như đặng xà quấn quanh, tốc độ vô cùng nhanh.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước, Trụ Nhất vừa xoay người nhìn lại: "Đại ca, người làm cái gì vậy?"

"Trụ Nhất, không có việc gì, có đại ca ở đây, người cứ đấu với nó."

Trụ Nhất: "..."

Chung quy vẫn là một mình gánh vác tất cả.

"Cấm kỵ linh tổ, ha ha ha... Ta đã nhận ra hơi thở của người từ lâu rồi." Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Rốt cục để cho ta đợi người đến, đừng lo lắng, chờ ta cắn nuốt người, ta sẽ trở thành sinh linh mạnh mẽ nhất vũ trụ, đến lúc đó sẽ không còn bất kỳ sinh linh nào có thể làm gì ta nữa."

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh xem như hiểu được vì sao lúc trước Trụ Nhất mạnh mẽ tiến vào tầng năm, Huyết Hồng Cổ Thụ trước mắt lại trở nên cuồng bạo như vậy.

Thì ra là nó nhận thấy được hơi thở của Trụ Nhất, muốn cắn nuốt hẳn.

"Tôi rất giỏi, tốt hơn là bạn không nên đến, nếu không bạn sẽ hối tiếc."

Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Ta biết người rất lợi hại, nhưng trước mắt là thời điểm người suy yếu nhất, nếu ta không đoán sai, đây hẳn là lần lột xác thứ ba của người."

"Chỉ khi trải qua chín lần lột xác, người mới có thể khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao, hiện tại người thật sự là quá yếu."

"Các hạ hiểu rõ ta như thế, xem ra trước kia chúng ta hẳn là quen biết, cần gì phải tự giết lẫn nhau?"

Chương 1511: Đánh chết ta đi 2

Huyết Sắc Cổ Thụ hừ lạnh một tiếng: “Ta hiểu rõ vạn linh vũ trụ như lòng bàn tay, cũng không phải chỉ có một mình người.”

"Không cần giã dựa nữa, ta sẽ kết thúc rất nhanh, sẽ không để cho người quá thống khổ."

"Sau này ta và người hợp thể, chúng ta chính là trần nhà của vạn linh vũ trụ, người hẳn là nên kiên nại mới đúng."

Trụ Nhất quay đầu nhìn lại: "Đại ca, người mau ra tay, ta không lừa được."

Diệp Trường Sinh biết Trụ Nhất mạnh mẽ, vốn tưởng rằng hẳn có thể dễ dàng đánh Huyết Hồng Cổ Thụ, không nghĩ tới trong khoảng thời gian này là thời kỳ hẳn lột xác, xem ra nhiệm vụ cũng rắc rối với cây yêu quái này chỉ có thể do hẳn hoàn thành.

Hắn di chuyển tiến lên, ánh mắt rơi vào trên người cây yêu quái: "Người đánh chết ta đi."

Cây yêu quái: "..."

Có phải nhân loại này hơi không bình thường không?

Sao lại đưa ra một yêu cầu như vậy?

Diệp Trường Sinh lại đi về phía trước một bước: "Đừng hòng thương tổn huynh đệ ta, người đánh chết ta đi!"

Trụ Nhất nghe thấy tiếng thì cảm động sâu sắc.

Thời khắc mấu chốt vẫn phải xem trọng biểu hiện của đại ca.

Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Nhân loại, mặc dù yêu cầu của người rất kỳ quái, nhưng ta vẫn sẽ thỏa mãn người."

“Chịu chết đi!”

Dứt lời, vô số dây leo bắn ra giống như vô số xúc tu, làm cho

người ta nhìn thấy mà giật mình.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đã hội tụ trên người Diệp Trường Sinh, nếu bị những dây leo này xuyên qua, ngấm lại cũng đau đến hoảng hốt.

Diệp Trường Sinh bát phong bất động, vững như bàn thạch, lẳng lặng đứng thẳng để từng dây leo công kích trên người hắn.

Phanh.

Một bóng người bay ngược ra ngoài, thân ảnh Diệp Trường Sinh hung hăng va chạm vào vách đá, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bị động vô địch mất hiệu lực?

Lần này ta suýt chút nữa đã chết.

Sớm biết bị động vô địch mất đi hiệu lực, phòng ngự của Long Quy Nghịch Thiên Giáp vẫn rất mạnh.

Ôi, eo già của ta.

Trụ Nhất vừa thấy Diệp Trường Sinh bị đánh bay ra ngoài: "Đại ca, người dùng kiếm chém nó!"

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, lần thứ hai đi về phía Huyết Hồng Cổ Thụ: "Vừa rồi sơ suất, lại đến!"

Giờ khắc này.

Huyết Hồng Cổ Thụ giống như hóa đá, dây leo nhẹ nhàng sờ về phía vết máu trên mặt đất, trong lúc bất chợt nước mắt đã tuôn đầy mặt, đáng vẻ vô cùng vô cùng vô cùng thương tâm.

Trụ Nhất nói: "Đại ca, nó bị sao vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tình sâu nghĩa nặng, có lẽ là nghĩ đến chuyện xưa."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nhìn về phía Huyết Hồng Cổ Thụ: "Các hạ có chuyện gì thương tâm không, nói ra để cho chúng ta vui vẻ."

Bịch.

Huyết Hồng Cổ Thụ trực tiếp quỳ xuống.

Trụ Nhất mờ mịt nói: "Đại ca, sao nó lại quỳ?"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, biết Huyết Hồng Cổ Thụ trước mắt hắn là có quan hệ với mình, hơn nữa là loại quan hệ với cùng mật thiết.

Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, không nên ra tay đả thương đại nhân."

Nói đến đây, nó dừng một chút rồi nghẹn ngào nói: "Đại nhân, sao ngài lại biến thành bộ dáng như vậy?"

"Mất tiểu nhân vụng về, lại không nhận ra đại nhân, kính xin đại nhân thứ tội."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Người biết ta."

Huyết Hồng Cổ Thụ gật đầu: "Đại nhân, ta là Vũ Trụ Dương Thần... Năm đó vẫn luôn ở trong đình viện của đại nhân."

"Trên chiến trường cổ cấm kỵ, tiểu nhân bị thần hỏa cấm kỵ thiêu đốt, trở thành dáng vẻ hiện tại, sau đó bị phong ấn ở chỗ này."

"Ô ô... Không nghĩ tới có thể nhìn thấy đại nhân ở đây, tiểu nhân chết cũng không hối tiếc."

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: "Người từng tham gia đại chiến ở chiến trường cổ cấm kỵ, rốt cuộc ai đã phong ấn ở chỗ này?"

Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Linh Vô Thiên, hắn còn sống rời khỏi chiến trường cổ cấm kỵ, hơn nữa còn mang rất nhiều sinh linh có mạng sống như treo trên sợi tóc."

"Bây giờ thời gian trôi qua, tin tưởng những sinh linh kia hẳn là đã khôi phục, đã trở thành siêu cấp bá chủ của phiến vũ trụ này từ lâu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người tên là gì?"

Huyết Hồng Cổ Thụ nói: "Ngày xưa đại nhân ban tên Là Dương Vô Dịch."

Diệp Trường Sinh nói: "Dương Vô Dịch, người nghe nói qua Quân Dịch An chưa?"

Ngày đó trong tộc Côn Bằng, Côn Bằng công tử Mộc Cửu Thiên đã nhắc nhở hẳn nhất định phải cẩn thận Quân Dịch An.

Nếu Dương Vô Dịch đã từng tham gia đại chiến trên chiến trường cổ cấm kỵ thì hẳn là biết sự tồn tại của Quân Dịch An.

"Chủ nhân, Quân Dịch An và Linh Vô Thiên là cá mè một lứa, tiểu nhân không biết bọn hắn có thân phận gì."

Dương Vô Dịch lạnh nhạt nói, dừng một chút rồi mới tiếp tục: "Có điều sau lưng bọn hắn còn có người, hẳn là thuộc về một thế lực."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, ý bảo Dương Vô Dịch đứng dậy: "Người bị cấm kỵ thần hỏa làm bị thương, phải làm gì mới có thể khôi phục thực lực."

Chương 1512: Người định chết như thế nào

Dương Vô Định nói: "Cần cần nuốt sinh linh mạnh mẽ."

Nói đến đây, ánh mắt của nó rơi vào trên người Trụ Nhất: "Đại nhân, hiện tại gặp được người, tiểu nhân không cần cần nuốt bất cứ sinh linh gì, có thể trưởng thành bằng chính mình."

"Ở thời đại đó tiểu nhân là một cây dương thụ chưa mở ra linh trí, dưới sự bồi dưỡng của đại nhân mà từng bước trở thành Dương Thần Vũ Trụ. Kiếp này tiểu nhân có được thực lực hiện tại, nhất định có thể trở nên càng thêm mạnh mẽ."

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật đầu: "Có chí khí, về sau người ở chỗ này tu luyện, cần tài nguyên thì ta sẽ đưa tới cho người."

"Đúng rồi, tầng sáu của Tầng Thư Các là gì."

Dương Vô Định lắc đầu: "Vật chết, không có bất kỳ linh khí nào, có điều những vật có thể đặt ở tầng thứ sáu tuyệt đối là chí bảo siêu cấp vô địch."

"Cường độ cấm chế kết giới ở tầng sáu gấp vạn lần tầng năm, hiện tại đại nhân căn bản không cách nào tiến vào, mặt khác tiến vào trong đó không chỉ cần thực lực, hẳn là phải có một chìa khóa bí mật."

Chìa khóa bí mật?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới lối vào tầng sáu, phát hiện giống như Dương Vô Định nói, cần một chìa khóa bí mật mới có thể tiến vào trong đó.

Lần thứ hai trở lại bên cạnh Dương Vô Định, hắn giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một ít nước sinh mệnh siêu cấp và Trụ Hà Thần Thủy.

"Lão Dương, người xem hai loại linh dịch này, cái nào hữu dụng

với người."

Hai dây leo xuất hiện cuốn bình ngọc qua, Dương Vô Định hưng phấn nói: "Đại nhân, hai loại linh dịch này đều có tác dụng, có điều vẫn không cách nào hoàn toàn diệt trừ vết thương do cấm kỵ thân hỏa lưu lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Không vội, cứ từ từ, sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục."

Dương Vô Định vô cùng cung kính: "Đa tạ đại nhân ban thưởng."

Diệp Trường Sinh dẫn theo Trụ Nhất rời đi, rất nhanh đã đi tới bên bờ sông Trụ Hà hóng gió: "Lão đệ, về sau mỗi ngày người hãy đưa chút nước sông cho lão Dương đi, nếu nó có biến động gì bất thường thì lập tức mở đại trận ta lưu lại ra."

Tiếp theo, hắn đưa phương pháp mở đại trận dạy cho Trụ Nhất, người sau trầm giọng nói: "Đại ca, người không tin hắn sao?"

"Ta thấy hắn than thở khóc lóc, lời nói hắn là thật."

Diệp Trường Sinh nói: "Thật thật giả giả, có một loại người gọi là Ảnh Đế, rất biết ngụy trang chính mình, không phải ta không tin lão Dương, chỉ là cần quan sát thêm một thời gian."

Trụ Nhất gật gật đầu: "Đại ca không hổ là đại ca, suy nghĩ chính là chu đáo, ta đơn thuần, suýt chút nữa bị hắn lừa gạt."

"Đại ca đi rồi, người chú ý bảo vệ mình thật tốt." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Trụ Nhất, người lột xác một lần thì cần những gì?"

"Không rõ ràng, đôi khi cần cơ duyên, đôi khi cần ngủ, đôi khi cần phụ nữ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Trụ Nhất lại nói: "Ta lột xác ba lần, lần đầu tiên là cơ duyên, ta tiến vào Vĩnh Hằng Chi Môn, lần thứ hai là ngủ, lần thứ ba là nữ nhân, hiện tại là lần lột xác thứ tư."

"Lúc trước lão Dương nói ta đã lột xác ba lần, thật ra nó hiểu rõ ta,

cắm kỵ linh tổ thật sự cần lột xác mười lần."

Diệp Trường Sinh có chút tò mò, lần lột xác thứ ba cần nữ nhân, rốt cuộc hẳn làm như thế nào?

Ta không thể tưởng tượng được.

"Vậy lần lột xác này của người cần cái gì?"

Trụ Nhất lắc đầu: "Không biết, còn đang mò mẫm..."

Diệp Trường Sinh nói: "Có bất cứ nhu cầu gì thì cứ tìm ta."

Rời khỏi Thần tháp Tử Dương, hắn trở lại phòng tu luyện, đột nhiên một tiếng vang truyền đến: "Diệp công tử, xảy ra chuyện."

Giọng nói này là của thị nữ kia.

Diệp Trường Sinh mở cửa đá đi ra: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thị nữ nói: "Cường giả Đại Thiên Vũ Trụ đến, lập tức sẽ công vào thành Đạo Thống."

Diệp Trường Sinh nói: "Đến vì ta sao? Người đâu, thân phận gì, người biết không?"

Thị nữ nhẹ nhàng gật đầu: "Huyền Kiếm Phủ dẫn theo các thế lực Đại Thiên Vũ Trụ."

Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ, cưỡi gió đi đến bên ngoài thành, Huyền Kiếm Phủ đều bị diệt, thế mà những người này còn dám đến Cửa Tinh Vũ Trụ.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, vô lượng linh khí dao động tàn phá bừa bãi trên hư không, từng bóng người xuất hiện trong mắt Diệp Trường Sinh.

Giờ phút này người giao thủ với cường giả Huyền Kiếm Phủ chính là Thái Sơ, An Lạc Nhi, Đạm Đài Huyền Nguyệt, Hắc Doanh Doanh,

Diệp Thập Vạn, Tàng Thất.

Xuy.

Một kiếm quang bay ra ngoài, hư không mênh mông cuộn cuộn hóa thành hư vô, tiên tổ Huyền Kiếm Phủ Long Thanh Phong đánh một chưởng xuống ngăn trở kiếm quang bay tới.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang trời truyền ra, thân ảnh chúng tu sĩ trong sân nhao nhao bị hất bay ra ngoài, hư không mênh mông sụp đổ chỉ còn lại có từng luồng kiếm khí quanh quẩn.

Mũi chân Long Thanh Phong điểm nhẹ vào thương khung xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Quả nhiên có chút thực lực."

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Kiếm Phủ các người cũng đã không còn, chư vị còn có tâm tư tới nơi này giết ta sao?"

Chương 1513: Hiện thực đều như thế sao?

Long Thanh Phong ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Tiểu oa nhi, giữa ban ngày mà người lại dám nói chuyện hoang đường. Huyền Kiếm Phủ chúng ta là một trong trăm phủ của Đại Thiên Vũ Trụ, tiên tổ Huyền Kiếm chúng ta là cường giả không thua gì Điện chủ Kiếm Điện, ai dám diệt Huyền Kiếm Phủ ta?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thì ra Huyền Kiếm Phủ mạnh như vậy, nhưng chính là bị người diệt.”

Long Thanh Phong khinh thường: “Người cho rằng nói như vậy là có thể thoát khỏi cái chết sao? Đạm Đài Tú và Phong Thanh Tuyết của Cửu Tinh Vũ Trụ nhìn thấy lão phu cũng không dám ra tay.”

“Người định chết như thế nào?”

Nghe được lời nói của Long Thanh Phong, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Có phải tư thế gì cũng được không?”

“Ta không tin.”

Long Thanh Phong nổi giận không thể kìm được, thân ảnh vọt mạnh về phía trước, vô số kiếm vàng rơi xuống như mưa rào.

Quanh không trung toàn là kiếm vàng, bầu trời mênh mông bị đập tan sập đổ...

Vút.

Vút.

Kiếm quang chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh, giống như muốn hoàn toàn xuyên thấu hẳn.

Long Thanh Phong hăng hái, trong mắt lộ ra vẻ coi thường, ánh mắt kia giống như là cường giả nhìn xuống con kiến hôi vậy.

“Diệp Trường Sinh, có thể để cho lão phu đến giết người, coi như là vinh hạnh của người.”

Diệp Trường Sinh bình tĩnh tự nhiên, bước ra một bước nghênh đón kiếm vàng đầy trời: "Quy Nhất Thuật."

Dứt lời, kiếm khí màu vàng vây quanh thân ảnh hắn một vòng, xoay chuyển phương hướng căn cước về phía Long Thanh Phong.

Nhìn thấy cảnh này.

Long Thanh Phong và cường giả vũ trụ Đại Thiên kinh hãi thất sắc, kiếm khí rẽ ngoặt, đây là thần thông gì?

Muốn mạng.

Mọi người lập tức giải tán, chạy tán loạn đầy trời, sợ bị chôn vùi dưới kiếm khí màu vàng.

Long Thanh Phong đương nhiên biết kiếm khí của lão ta có bao nhiêu đáng sợ, năm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày lão ta phải đi tiếp kiếm khí của mình.

Trước kia cũng chưa từng xảy ra, lão ta chưa có chút kinh nghiệm nào.

Cũng không biết có thể bắt được hay không?

Thật hoảng sợ.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Long Thanh Phong bay ngược ra ngoài, không gian sau lưng bị diệt hóa thành hư vô.

Ngay sau đó, nó lại khép lại một lần nữa.

Long Thanh Phong cúi đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, máu tươi chảy ra.

Tí tách tí tách.

Diệp Trường Sinh đứng chấp hai tay sau lưng, một bộ dáng cao nhân khó lường: "Hình như người không được lắm."

Long Thanh Phong cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hắn là ma quỷ sao?

Tại sao có thể kiểm soát kiếm của ta?

Đây chính là sự mạnh mẽ của Quy Nhất Thuật.

Diệp Trường Sinh còn chưa phóng thích Bồ Thiên Thuật, bằng không sẽ càng đáng sợ.

Đúng lúc này.

Mấy bóng người từ trên cao bay xuống xuất hiện trong sân. Long Thanh Phong thấy người tới là cường giả Đại Thiên Vũ Trụ, khoe miệng nhắc lên ý cười.

Lại có cường giả buông xuống, thực lực của bọn hắn lại tăng lên một lần nữa.

Long Thanh Phong xoay người chuẩn bị chào hỏi người tới, phát hiện mọi người nhượng bộ lui binh, giống như lão ta là ôn dịch vậy.

Mấy bóng người xuất hiện không để ý tới Long Thanh Phong, theo lý thuyết, lấy địa vị của Long Thanh Phong ở Huyền Kiếm Phủ, ngày xưa những người này nhìn thấy lão ta nhất định muốn chào hỏi.

Hôm nay lại là sao?

Khiến cho Long Thanh Phong không hiểu ra sao.

Mấy người tìm được tu sĩ thể lực bọn họ phái tới, sau một phen thì thâm, mọi người lộ ra sợ hãi, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó, mọi người chạy trốn khỏi hiện trường, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm, Long Thanh Phong nhìn mà sửng sốt.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Vì tò mò, thân ảnh Long Thanh Phong chợt lóe, ngăn cản một tu sĩ lại: "Vì sao rời đi?"

Uy áp khủng bố bao phủ, tu sĩ lạnh run, mặc dù Huyền Kiếm Phủ bị diệt nhưng hắn ta cũng không thể làm gì ở trước mặt Long

Thanh Phong trâu bò.

Bởi vì hắn ta đánh không lại Long Thanh Phong.

"Long lão, Huyền Kiếm Phủ đã không còn, cả Đại Thiên Vũ Trụ đều biết, chính là bởi vì các người trêu chọc Diệp Trường Sinh."

"Bây giờ các thế lực trong Đại Thiên Vũ Trụ đều ban bố lệnh cấm, tuyệt đối không thể trêu chọc Diệp Trường Sinh. Nam nhân này đã bị kéo vào hàng ngũ nguy hiểm nhất."

Nói đến đây, hắn ta nuốt nước miếng rồi tiếp tục nói: "Long lão không cần làm khó ta, thả ta rồi đi đi."

Thật ra ngụ ý chính là lão gia hỏa, nhanh chóng buông ra, lão tử muốn đi chạy trốn.

Về mặt Long Thanh Phong không thể tin, Huyền Kiếm Phủ là một trong trăm phủ của Đại Thiên Vũ Trụ, thực lực và nội tình hùng hồn.

Người nào có thể tiêu diệt Huyền Kiếm Phủ trong thời gian ngắn như vậy?

Lão ta buông tu sĩ trong tay ra, xoay người nhìn Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ là Kiếm Điện ra tay?

"Long lão, mau rút đi, không thể trêu chọc Diệp Trường Sinh, bối cảnh của hắn quá mạnh."

Trước khi đi, tu sĩ còn không quên nhắc nhở Long Thanh Phong, dứt lời, liếc mắt nhìn lại, hừ không chỉ còn lại người của Huyền Kiếm Phủ.

Mọi người bao vây tiến lên, đi tới bên cạnh Long Thanh Phong, đồng thanh hỏi: "Lão tổ, là thật sao?"

Chương 1514: Hiện thực đều như thế sao?

2

Long Thanh Phong cũng không muốn tin là thật: "Huyền Kiếm Phủ đã không còn."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Mọi người ngay lập tức tản ra, đạp không lướt nhanh rời đi, không dừng lại chút nào.

Đi quyết tuyệt như vậy, không dây dưa dài dòng chút nào.

Long Thanh Phong: "..."

Hiện thực đều như vậy sao?

Tan đàn xẻ nghé, thật sự là một chút cũng không sai.

Nhìn thấy tất cả xảy ra trong sân, ánh mắt nhóm người Đạm Đài Huyền Nguyệt, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vô cùng tò mò muốn biết đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huyền Kiếm Phủ đã không còn, những người này hẳn là sợ chết, cho nên mới chạy trốn."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệt Huyền Kiếm Phủ, xem ra là thế lực sau lưng Diệp công tử ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta là một người bình thường như vậy, có thể có bối cảnh mạnh mẽ gì?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Có thể là Huyền Kiếm Phủ trên chóc tồn tại mạnh mẽ vô địch nghịch thiên nào đó, cho nên mới có thể bị diệt phủ."

Tàng Thất nói: "A Di Đà Phật, phủ lớn cứ như vậy bị giết, thật sự là... Nên làm thế!"

"Ai bảo bọn họ đối địch với Diệp huynh."

Mọi người: "..."

Ánh mắt Diệp Thập Vạn rơi vào trên người Long Thanh Phong:
"Thiếu chủ, chỉ còn lại một mình lão đầu này, nhìn qua quá đáng thương, nếu không để ta đưa hắn lên đường đi!"

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, một bên, Tàng Thất đã chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, có phải Diệp thí chủ quá tàn nhẫn hay không?"

"Hay là để cho bản tăng và thí chủ cùng nhau siêu độ hắn đi!"

Hai người này có độc!

Diệp Trường Sinh: "..."

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Đạm Đài Huyền Nguyệt nói:
"Huyền Kiếm Phủ bị diệt, Diệp công tử có thể bình tĩnh một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh nói: "Nguy hiểm vĩnh viễn không ngừng, luôn có điều dân muốn hại ta, sợ là yên tĩnh không được lâu."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Diệp công tử tiếp tục tu luyện, có nguy hiểm thì Đạo Thống Phủ chúng ta có thể ngăn cản."

"Đa tạ." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu nguy hiểm buông xuống, không cần Đạo Thống Phủ một mình đối mặt, ta cũng có thể đánh."

"Tựa như những người vừa rồi, ta cũng ngại ngùng gọi người giết bọn họ."

Đạm Đài Huyền Nguyệt: "..."

Vũ nhục quá trí mạng.

Người Long Thanh Phong mang đến đều là cường giả Đại Thiên Vũ Trụ. Nếu lúc trước không phải có mấy người Diệp Thập Vạn, Hắc Doanh Doanh, chỉ dựa vào thực lực của Đạo Thống Phủ, sợ là không cách nào ngăn cản những người đó công vào trong thành.

Đương nhiên, lực lượng trung tâm nhất của Đạo Thống Phủ chỉ có tiên tổ của bọn họ mới có thể điều khiển, cho dù là Đạm Đài Huyền Nguyệt cũng không có quyền lợi.

Nàng chỉ biết Đạo Thống Phủ có một nhóm cường giả thần bí, chỉ nghe lệnh của Đạm Đài Tú, về phần những người đó là ai, ở nơi nào thì không thể nào biết được.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa một bình linh dịch cho Đạm Đài Huyền Nguyệt, dẫn theo ba người Thái Sơ trực tiếp rời đi, tiến vào trong thành Đạo Thống.

Giờ khắc này.

Một bóng người xuất hiện ở núi Phong Thần, người tới bước nhanh về phía trước, đi tới trước sơn môn rồi khom người một cái: "Bẩm tiểu thư, Huyền Kiếm Phủ bị diệt."

Bóng dáng xinh đẹp của Phong Thiên Tuyết từ trên cao bay xuống, trên khuôn mặt không hề gợn sóng hiện lên biểu cảm khác: "Vân thúc, người nào diệt Huyền Kiếm Phủ?"

Vân thúc nói: "Huynh trưởng và đại ca của Diệp Trường Sinh, Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao, Hình Thiên Kiếm Thủ Phó Thanh Huyền."

Vẻ mặt Phong Thiên Tuyết có chút mất mát, lẩm bẩm nói: "Ta đã bỏ lỡ một hồi cơ duyên."

Cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu được vì sao Đạm Đài Tú tình nguyện từ bỏ tất cả cũng phải chờ Diệp Trường Sinh trở về, tuyệt đối không nghĩ tới bối cảnh của Diệp Trường Sinh lớn như vậy.

Vậy rốt cuộc hắn là ai?

Ngày xưa nàng đã nhìn thấy bức chân dung Diệp Trường Sinh ở nơi ở của Đạm Đài Tú, lúc đó nàng đã hỏi thăm tin tức về Diệp Trường Sinh.

Thế nhưng Đạm Đài Tú chỉ nói cho nàng biết, Diệp Trường Sinh là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Khi nàng gặp Diệp Trường Sinh lần đầu tiên, chỉ cảm thấy hắn tương đối yêu nghiệt mà thôi, chưa từng nghĩ tới nam nhân này bối cảnh lớn như vậy.

Kiểm Tiên Lý Tiêu Dao, Hình Thiên Kiếm Thủ Phó Thanh Huyền là một trong những cường giả đỉnh cao trong thời đại của bọn họ.

Cường giả như vậy lại xưng huynh gọi đệ với Diệp Trường Sinh, không cần suy nghĩ nhiều đến thân phận của hắn thì đã biết là vô cùng mạnh mẽ.

Ta ngu xuẩn.

Phong Thiên Tuyết vừa nghĩ đến lời lúc trước nàng nói với Diệp Trường Sinh, còn có mấy bỏ mặc đại chiến của Đạo Thống Phủ đã hối hận xanh cả ruột.

Cứ như vậy bỏ lỡ một hồi cơ duyên.

Có vài người một khi đã bỏ lỡ, họ sẽ không bao giờ có cơ hội.

"Vân thúc, hiện tại tình huống ở Đại Thiên Vũ Trụ như thế nào?"

Vân thúc nói: "Hồi tiểu thư, ngoại trừ cường giả tham gia thiên chiến ra, các thế lực lớn đều ban bố lệnh cấm, tuyệt đối không thể trêu chọc Diệp Trường Sinh."

Chương 1515: Đã từng có người mạnh mẽ đến nơi này

Phong Thiên Tuyết gật đầu: "Ta biết rồi, người trở về đi!"

Vân thúc khom người một cái rồi rời khỏi núi Phong Thần.

Phong Thiên Tuyết dõi mắt nhìn ra xa phía chân trời, trên mặt lộ vẻ thất vọng, ngay khi nàng chuẩn bị đi tới Đạo Thống Phủ thì lại có một bóng người xuất hiện.

Người tới nghiêng nát hư không, xuất hiện ở trước mặt nàng, một bộ trường bào màu đen cuỗi gió mà động, uy áp trên người rơi vào trên người Phong Thiên Tuyết.

Phong Thiên Tuyết híp mắt lại, đề phòng nhìn người áo đen trước mắt, xác nhận qua ánh mắt, là người nàng đánh không lại.

"Các hạ là ai?"

Người áo đen trầm mặc không nói, tiện tay vung lên, một tấm lệnh bài xuất hiện trước mặt Phong Thiên Tuyết: "Phong Phủ chủ hửn là không xa lạ gì với với lệnh bài này."

Phong Thiên Tuyết nhìn lệnh bài trước mắt, kinh hãi thất sắc.
"Cấm Viện Lệnh, các hạ đến từ Vũ Trụ Cấm Viện."

Người áo đen nói: "Phong Phủ chủ còn có chút kiến thức, vậy thì lão phu sẽ không vòng vo."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chúng ta đến vì Diệp Trường Sinh, nhưng trước khi chém giết Diệp Trường Sinh, trước tiên phải giết Đạm Đài Tú, kính xin Phong Phủ chủ dẫn chúng ta đi."

Phong Thiên Tuyết hoa dung thất sắc: "Các hạ muốn giết Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ không biết Huyền Kiếm Phủ vừa mới bị diệt sao?"

Người áo đen khinh thường không thèm để ý: "Chỉ là một Huyền

Kiểm Phủ, chính lão phu đi tới cũng có thể tiêu diệt.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục: "Phong Phủ chủ không cần có bất kỳ băn khoăn gì, chỉ cần người lựa chọn hợp tác với chúng ta, sau khi thành công thì người có thể tiến vào Vũ Trụ Cấm Viện tu luyện.”

"Ngoài ra, lão phu có thể tặng cho người một hồi cơ duyên."

Một linh khí thuộc tính phong truyền đến, ánh mắt Phong Thiên Tuyết rơi vào lòng bàn tay người áo đen: "Dị Phong Đạo Linh."

Người áo đen cười nói: "Có Dị Phong Đạo Linh, thần thể Phong Phủ chủ sẽ đại thành, tương lai có thể khống chế vạn gió, trở thành cấm kỵ trong gió chân chính."

Vẻ mặt Phong Thiên Tuyết hơi rung động, điều kiện mà người áo đen đưa ra thật sự là quá mê người, vô số năm tháng nàng đều đang tìm kiếm Dị Phong Đạo Linh, không nghĩ tới thế mà ở trong tay Vũ Trụ Cấm Viện.

Nhưng để nàng phản bội Đạm Đài Tú, thật sự là có chút quá khó xử.

Nếu đã bắt đầu cân nhắc ưu và nhược điểm, vậy chứng tỏ nàng đã động tâm.

Người áo đen thu hết vẻ mặt Phong Thiên Tuyết vào đáy mắt, lại một lần nữa giơ tay lên, lòng bàn tay lại xuất hiện một bộ áo giáp: "Phong Phủ chủ hẳn là không xa lạ gì với vậy này!"

Phong Huyền Giáp?

Ánh mắt Phong Thiên Tuyết vô cùng nóng rực, áo giáp này vốn là chí bảo của Phong Phủ bọn họ, chỉ là đại chiến mấy vạn năm trước, sau khi tiên tổ bọn họ ngã xuống thì hoàn toàn không có tung tích của áo giáp này.

“Phong Phủ chủ, người thường đi lên cao, Phong Phủ các người đã yên lặng rất lâu rồi, chẳng lẽ người muốn nhìn Phong Phủ bị đào thải sao?”

“Được, ta đồng ý với người!” Cuối cùng Phong Thiên Tuyết vẫn không chống cự được sự dụ hoặc, nàng đã mất đi cơ hội kết duyên với Diệp Trường Sinh, không muốn bỏ qua Vũ Trụ Cấm Viện nữa.”

Bất kể kết quả của sự lựa chọn này là gì, nàng có thể chịu đựng được.

"Ta có thể dẫn các hạ đi tìm Đạm Đài Tú, có điều các hạ phải nói cho ta biết, rốt cuộc Diệp Trường Sinh có thân phận gì?"

Người áo đen nhìn Phong Thiên Tuyết: "Thân phận của Diệp Trường Sinh... Người không xứng được biết."

Phong Thiên Tuyết: "..."

“Được rồi, chúng ta xuất phát đi!”

Dứt lời, hai người biến mất trên núi Phong Thần, một âm mưu lặng yên không tiếng động bùng nổ.

Trong Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh cũng không hề hay biết việc gì, một tháng đảo mắt đi qua, hắn đã thử qua tất cả nơi tu luyện trong Đạo Thống Phủ nhưng vẫn không thể thành công đánh dấu, Diệp Trường Sinh cũng bắt đầu hoài nghi hệ thống nhắc nhở đánh dấu Đạo Thống Phủ có thể là giả hay không.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, hắn đi ra từ nơi tu luyện, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ sâu nã, Đạm Đài Huyền Nguyệt đã đi tới trước mặt.

Đạm Đài Huyền Nguyệt mở lời: "Diệp công tử có chuyện gì mà ưu thương như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huyền Nguyệt cô nương, trong Đạo Thống Phủ còn có chỗ tu luyện khác không? Một tháng này ta đã đi qua rất nhiều nơi, đối với tu luyện có trợ giúp quá nhỏ.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm tư trong chớp mắt: "Diệp công tử thể

chất và huyết mạch quá mạnh mẽ, đã như vậy, vậy chỉ có một chỗ cuối cùng."

"Đưa ta đi!" Diệp Trường Sinh trầm giọng, theo đó lại nói: "Không biết Huyền Nguyệt cô nương tới tìm ta có chuyện gì?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Một tháng trước có mấy hơi thở xuất hiện ở thành Đạo Thống, những người này vô cùng mạnh mẽ, cho dù là ta cũng không cách nào xác định thân phận của bọn họ."

"Những người này đang ở đâu?"

"Bọn hã đi tới núi Phong Thần, sau đó đã biến mất không thấy, ta đi kiểm tra qua một lần, phát hiện cũng không thấy Phong Thiên Tuyết."

Chương 1516: Kẻ phản bội, giết không tha

"Có thể là tới tìm Phong Thiên Tuyết hay không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Đạm Đài Huyền Nguyệt hơi nhú mày: "Hy vọng là như thế, nhưng ta luôn có dự cảm không lành."

"Giác quan thứ sáu của nữ nhân?" Diệp Trường Sinh cười nhạt: "Huyền Nguyệt cô nương không cần lo lắng, binh đến tướng chặn, nước đến đất che, mỹ nhân tới ta lên."

Đạm Đài Huyền Nguyệt: "..."

Dừng một chút, nàng hơi cúi người: "Diệp công tử, mời."

Ngay sau đó.

Hai người đi tới trước một tòa phủ đệ, Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, trong phủ đệ này có một bức họa, tiên tổ từng nói nơi đó từng có một người mạnh mẽ tới, tu sĩ bình thường tiến vào trong đó căn bản không cách nào thừa nhận ý chí và uy áp bên trong."

"Diệp công tử có thiên phú dị bẩm, có thể tiến vào thử một lần."

Một người mạnh mẽ?

Ta thích giao thiệp với người mạnh mẽ nhất.

Cũng không biết người này có thể mang đến cho hắn kinh ngạc vui vẻ hay không.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Huyền Nguyệt cô nương, không cần tiễn, ta tự mình đi vào là được."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, người có thể không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Yên tâm, tuy rằng đây là lần đầu tiên ta tới, nhưng nhất định có thể tìm được đường, rất chuẩn."

Dứt lời, hắn di chuyển đi vào trong phủ đệ trước mắt, linh khí mờ ảo bao phủ trên người hắn.

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy Diệp Trường Sinh tiến vào trong phủ đệ, mặt mày hơi, ánh mắt âm mị: "Hắn thật sự đi vào, Diệp công tử quả nhiên lợi hại, bất cứ bí cảnh hung địa nào đối với hắn đều không có sự ngăn cản sao?"

Trong khi đó.

Vô tận hư không.

Thân ảnh Phong Thiên Tuyết xuất hiện, ở bên cạnh nàng còn có ba mươi bóng đen, người áo đen cầm đầu trầm giọng nói: "Phong Phủ chủ, tìm được Đạm Đài Tú còn cần bao lâu?"

"Rất nhanh sẽ đến, nàng ở trong Vạn Tướng Đạo Giới!"

Tòa phủ đệ này rất lớn.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó, thần thức bao phủ, vẫn chưa phát hiện bất cứ dị thường gì, ngay cả ý chí và uy áp vô đạo mà Đạm Đài Huyền Nguyệt nói căn bản không tồn tại.

Chính là linh khí mạnh mẽ hơn bên ngoài mấy trăm lần, đặt mình ở trong đó làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đi dọc theo hành lang dài, hắn rất nhanh đến giữa phủ đệ, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại, đại trận bao trùm.

Vô số thần binh như rồng bay, bay tới bay lui trên đỉnh đầu, theo hắn đến, từng đợt tiếng kêu truyền ra.

Thần binh lao xuống phía dưới, đứng ngay ngắn bên cạnh Diệp Trường Sinh, chỉnh tề trật tự, tựa hồ đang xếp hàng nghênh đón hắn đến.

Có chút thú vị.

Quá nhiệt tình.

Tại sao ta luôn luôn được chào đón như vậy?

Mỹ nhân thấy ta không dời nổi bước chân, hiện tại thần binh cũng như vậy.

Ta ưu tú, vượt ngàn đời.

Ưu tú cũng khiến người ta phiền não.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, một thanh cổ kiếm bay vào trong lòng bàn tay, ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Cổ kiếm hóa thành một luồng kiếm khí, trực tiếp từ lòng bàn tay tiến vào trong cơ thể hắn.

Vô số thần binh ở đây, nếu toàn bộ hóa thành kiếm khí...

Diệp Trường Sinh không chút do dự, ngồi xuống đất, thúc dục linh khí khổng chế vạn kiếm, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện vòng xoáy thần binh khổng lồ.

Nếu có người ở đây, nhìn thấy cảnh Diệp Trường Sinh dùng vạn kiếm đâm mình thì sẽ cảm thấy hắn là một kẻ điên.

Nhưng mỗi khi cổ kiếm tiến vào cơ thể, trên mặt hắn đều hiện lên vẻ hưởng thụ, quả thực chính là một tên biến thái.

...

Vô tận hư không.

Bóng dáng xinh đẹp của Phong Thiên Tuyết từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên một đảo nổi, nơi này chính là Vạn Tướng Đạo Giới.

Đạm Đài Tú lĩnh ngộ ra giới, vẫn bế quan ở đây, tìm hiểu áo nghĩa đỉnh cao nhất của Vạn Tướng Đạo Giới.

Vốn ở thời đại đó nàng cũng đã có thể tìm hiểu ra áo nghĩa cuối cùng của Vạn Tướng Đạo Giới, thế nhưng lại tăng thêm biến cố, cuối cùng nàng huyền hóa phân thân rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ đi tới thành Vạn Thần.

Chỉ vì tìm kiếm dấu vết của Diệp Trường Sinh trong chư thiên, công phu không phụ lòng người, để cho nàng gặp được Diệp

Trường Sinh.

Từ khi nàng trở về đến nay vẫn một mực bế quan ở đây, chỉ có một mình Phong Thiên Tuyết biết được tin tức này.

Sợ rằng Đạm Đài Tú năm mơ cũng không nghĩ tới Phong Thiên Tuyết sẽ vì lợi ích mà phản bội nàng, người này còn tự xưng là tỷ muội tốt nhất của nàng.

Bịch.

Một bóng người từ chỗ sâu của đảo nổi vọt tới, chậm rãi từ trên cao bay xuống, tay áo dài như múa, phong hoa tuyết đại.

Người tới không phải là ai khác, chính là Đạm Đài Tú.

Ánh mắt nàng lóe lên: "Thiên Tuyết, sao ngươi lại tới đây?"

Phong Thiên Tuyết nhìn phân thân của Đạm Đài Tú trước mắt, hoa dung thất sắc, trong lòng cực kỳ chấn động, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy mà Đạm Đài Tú lại trưởng thành đến mức này.

Thiên phú của nàng quả thực mạnh mẽ làm cho người ta lú lẫm.

"Ta đến nhìn ngươi một chút."

Chương 1517: Kẻ phản bội, giết không tha

2

"Không nghĩ tới trong thời gian ngắn mà cấp bậc của người đã tăng lên khủng bố như vậy."

Đạm Đài Tú nói: "Người cũng biết thiên phú của ta mà, vẫn luôn rất mạnh mẽ."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục: "Chỉ cần ta nguyện ý, tu vi sẽ tăng lên rất nhanh."

"Ngược lại người, nhiều năm như vậy tu vi vẫn không thay đổi, xem ra là đang lười biếng trên con đường tu luyện."

Sắc mặt Phong Thiên Tuyết hơi thay đổi: "A Tú, người không định để ta tiến vào Vạn Tướng Đạo Giới ngồi một chút sao?"

Đạm Đài Tú lạnh nhạt cười: "Người dẫn theo nhiều người đến như vậy, sợ không phải chỉ là đơn giản ngồi một chút."

Phạm là bất cứ sinh linh nào tới gần Vạn Tướng Đạo Giới cũng dừng hòng thoát khỏi thần thức của nàng, vốn còn muốn cho Phong Thiên Tuyết một cơ hội, đáng tiếc nàng dường như không muốn nói thật.

Con người luôn luôn thay đổi.

Đó là công lao của thời gian.

Một người không thay đổi như nàng, thật sự là quá ít.

Phong Thiên Tuyết nói: "Thì ra người đã sớm nhận ra."

Đạm Đài Tú nói: "Người dẫn theo nhiều người đến đây như vậy là tính toán ra tay với ta?"

Thân ảnh Phong Thiên Tuyết lui về phía sau: "A Tú, người đừng trách ta, vì đạt được Dịch Phong Đạo Linh, ta không có lựa chọn nào khác."

Đạm Đài Tú gật đầu: "Ta sẽ không trách người, bởi vì người và bọn họ sẽ bị ta chém giết."

"Yên tâm, người phản bội ta, ta sẽ không hạ thủ lưu tình."

Dứt lời, uy áp khủng bố hạ xuống bao phủ trên người Phong Thiên Tuyết, trực tiếp trói buộc nàng lại.

Dưới áp lực khủng khiếp, cơ thể của nàng có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Quá mạnh.

Chỉ là một luồng phân thân mà lại có thể khiến nàng mất đi sức chiến đấu, chênh lệch giữa hai người bọn họ cách nhau một trời một vực.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, lực công kích hội tụ trên người Đạm Đài Tú, nương theo tiếng nổ mạnh truyền ra, toàn bộ đảo nổi run rẩy kịch liệt.

Phân thân Đạm Đài Tú lui về phía sau, hai tay mở ra, sắc mặt lạnh như sương: "Ma Kha Kiếm Đạo, các người là người của Vũ Trụ Cấm Viện."

Người áo đen nói: "Không hổ là Đạm Đài Tú, liếc mắt một cái đã biết được thân phận của chúng ta, vậy còn không mau thúc thủ chịu trói."

Đạm Đài Tú nói: "Ta không đi tìm Vũ Trụ Cấm Viện các người gây phiền toái mà các người lại tự mình đưa tới cửa."

"Linh Tuyệt và Cơ Vô Bá không tự mình đến, lại để cho các người đến chịu chết, khinh thường ta sao?"

Sau lưng người áo đen xuất hiện một thanh kiếm Ma Kha, chỉ thẳng vào bầu trời: "Đạm Đài Tú, người còn tưởng rằng mình có được thực lực trước kia sao?"

"Lão phu giết người rất dễ dàng."

Đúng lúc này, một bóng dáng xinh đẹp từ cửu thiên tới, nhẹ nhàng như kinh hồng, uyển chuyển như du long khiến cho trời đất ảm đạm thất sắc.

Quả nhiên là sắc đẹp tuyệt thế, hương thơm truyền vì ai?

Bản thể Đạm Đài Tú xuất hiện, hợp lại làm một với phân thân kia: "Ta ở đây, động thủ!"

"Cho dù Ma Kha Thần tới đây, một bàn tay của ta cũng dễ dàng phá hủy hẳn, huống chi là mặt hàng như các người."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đã lâu lắm rồi không rời khỏi Vạn Tướng Đạo Giới, những bằng hữu cũ kia đều quên đi sự mạnh mẽ của ta."

Dứt lời.

Vạn Tướng liên tiếp nổi lên, không gian gấp lại, tu sĩ Vũ Trụ Cấm Viện trong nháy mắt hóa thành bột mịn, ngay sau đó, không gian nghiền nát lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Người áo đen quay đầu nhìn lại, phát hiện sau lưng trống rỗng, thân ảnh phát run, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ánh mắt Đạm Đài Tú rơi vào trên người người áo đen: "Các hạ còn không ra tay sao?"

Người áo đen: "..."

Đạm Đài Tú hừ lạnh một tiếng, ngón tay búng lên, một linh khí bắn xuống, sắc mặt người áo đen thay đổi, vội vàng ra tay ngăn cản.

Ầm.

Linh khí mạnh mẽ công kích hóa thành hư vô, công kích của Đạm Đài Tú còn đang tiếp tục, trực tiếp tiến vào trong cơ thể người áo đen.

Giờ khắc này.

Thời gian dường như dừng lại.

Người áo đen cho rằng mình chắc chắn phải chết, nhưng linh khí kia tiến vào cơ thể, lão ta cũng không có cảm giác thống khổ hay khác thường nào.

Đạm Đài Tú nói: "Cút đi, trở về nói cho Linh Tuyết, ta ở đây chờ hắc, nếu hắc không dám đến, cũng không nên phái người quấy rầy ta."

"Bằng không, ta không ngại đi Vũ Trụ Cấm Viện một chuyến."

Lão giả áo đen như trút được gánh nặng, thân ảnh chợt lóe, hoảng hốt chạy trốn, trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trong hư không chỉ còn lại một mình Phong Thiên Tuyết đứng trong gió.

Bịch.

Phong Thiên Tuyết trực tiếp quỳ xuống đất: "A Tú, ta bị ma quỷ ám ảnh, xin người cho ta một cơ hội."

"A Tú cũng để người gọi sao?" Về mặt Đạm Đài Tú không gợn sóng, ống tay áo tung bay, sóng khí mênh mông khủng bố cắn nuốt Phong Thiên Tuyết: "Kẻ phản bội, giết không tha!"

Phong Thiên Tuyết, chết.

Đạm Đài Tú ghét nhất là bị người khác phản bội, năm đó nếu không phải có người phản bội, tất cả cũng sẽ không phải như hiện tại.

Chương 1518: Thái Nhất

Phong Thiên Tuyết vì một chút tài nguyên có thể phản bội nàng, người như vậy giữ lại làm gì?

Một lần bất trung, cả đời không dùng.

Giết nàng đã là nhân từ, nếu là người khác sẽ chịu đau đớn vô tận.

Ngay sau đó.

Đạm Đài Tú trầm giọng nói: "Đông Hoàng ở đâu?"

Theo âm thanh truyền ra, một bóng người từ hư không bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Đạm Đài Tú: "Thuộc hạ Đông Hoàng bái kiến tiểu thư."

"Đông Hoàng, dẫn người đi Đại Thiên Vũ Trụ một chuyến, chú ý quan tâm tin tức về Vũ Trụ Cẩm Viên."

"Thuộc hạ đi làm ngay."

Bóng dáng Đông Hoàng lại biến mất trong hư không, Đạm Đài Tú không dừng lại chút nào, lần thứ hai trở lại bên trong Vạn Tướng Đạo Giới.

Giống như không có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng nàng có tính toán của mình, chưa từng lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của Vạn Tướng Đạo Giới, nàng sẽ không rời đi.

Bởi vì tu vi của mình nhỏ yếu, không thể bảo vệ tốt Diệp Trường Sinh trong trận chiến cuối cùng, điều đó đã trở thành nỗi đau cả đời của nàng.

Kiếp này, nàng sẽ không để cho chuyện tương tự lại xảy ra.

Ai cũng đừng hòng khiến Diệp Trường Sinh bị thương.

...

Trong Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trong không gian, điên cuồng luyện hóa kiếm khí tràn vào trong cơ thể, theo cổ kiếm trước mắt hoàn toàn biến mất, đại trận bao phủ trên đỉnh đầu cũng biến mất theo.

Giống như mở ra một cánh cửa kết giới khác.

Hơi thú vị.

Những bí ẩn của không gian này phức tạp hơn nhiều so với hẳn nghĩ.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chậm rãi đứng lên, hóa thành một vệt sáng xông thẳng lên đỉnh hư không.

Ngay sau đó.

Hắn tiến vào một mảnh hỗn độn đen kịt, giống như trời đất chưa mở, chính mình bị vây khốn trong hỗn độn.

Thân ảnh khủng bố bao phủ, Diệp Trường Sinh phát hiện hơi thở của một sinh linh, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo kiếm quang nhanh chóng vọt tới.

Không biết qua bao lâu, một chút ánh sáng xuất hiện cách đó không xa, thân ảnh đang đi tới của Diệp Trường Sinh chậm lại, ánh mắt dừng ở phía trước.

Bồ đoàn lá xanh, bóng người áo trắng mang lại cho người ta cảm giác cao thâm sâu sắc.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, không nghĩ tới ở đây còn có một người, thân ảnh bay đến gần bồ đoàn: "Tại hạ Diệp Trường Sinh, bái kiến tiền bối."

Bịch.

Bóng người áo trắng búng tay lên, lại một bồ đoàn lá xanh xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Tiểu hữu ngồi xuống."

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi xuống, nhìn bóng người trước mắt, lão giả mặc áo trắng, hai mắt nhân từ lấp lánh có thần, giống như có thể nhìn thấu hết thấy.

"Không biết tiền bối là..."

"Thái Nhất."

"Chủ nhân của Kỷ Nguyên Thái Thượng."

Thái Nhất chậm rãi mở miệng nói.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh hơi giật mình, biết Thái Nhất lão nhân trước mắt chính là người mạnh mẽ trong miệng Đạm Đài Huyền Nguyệt.

"Vì sao tiền bối lại xuất hiện ở đây?"

Thái Nhất cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm: "Nghịch chương nặng nề, ở đây thử tội."

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Người có biết đây là chỗ nào không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Thái Nhất lại nói: "Lá gan tiểu hữu kia thật lớn, nơi không biết còn dám đến!"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối có điều không biết, ta thích khiêu chiến nhất, theo đuổi kích thích. Lại nói tiến vào nơi này, ta cũng chưa từng phát hiện có nguy hiểm."

Thái Nhất tiện tay vung lên, vô số không gian độc lập xuất hiện, uy áp và ý chí vô đạo bao phủ lại đây.

"Vận khí của ngươi rất tốt, trực tiếp tiến vào không gian Thái Nhất, nếu tiến vào trong không gian khác, hiện tại ngươi nhất định là người chết."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn qua rất nhiều không gian: "Không nghĩ tới nơi này còn ẩn chứa nhiều không gian như vậy, xem ra

vận khí của ta không tệ.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: "Có điều những không gian này cũng không phải rất nguy hiểm.”

Tầm mắt Thái Nhất rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Khẩu khí của tiểu hữu cũng không nhỏ, vậy ta sẽ đưa ngươi đi vào dạo một vòng.”

Dứt lời, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất không thấy, một tòa không gian trong nháy mắt hạ xuống, bao phủ Diệp Trường Sinh trong đó.

Trong phút chốc, ý chí vô đạo và uy áp hạ xuống, nghiền ép trên người Diệp Trường Sinh, từng tiếng gầm gừ phần nộ truyền đến.

Chỉ có thể à?

Điều trùng tiểu kỹ(*).

((*): Tài cán nhỏ mọn.)

Diệp Trường Sinh chém ra một kiếm, tạo hóa mất hết, không gian bị chia làm hai, thân ảnh hắn chợt lóe, lần thứ hai ngồi trên bờ đoàn lá xanh.

Trước mặt chính là Thái Nhất.

“Tiền bối cảm thấy thế nào?”

Thái Nhất lạnh nhạt nói: "Kiếm tu, sát đạo, tuổi còn nhỏ mà chỉ cách áo nghĩa cuối cùng của sát đạo một bước cuối cùng.”

Thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối quá khen rồi.”

Thái Nhất lại nói: "Đã rất lâu không có kiếm tu có sát đạo.”

"Vì sao?"

"Bởi vì không ai có thể lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, có thể đạt tới trình độ như người bây giờ cũng đã là lông

phượng lân giác."

Thái Nhất kiên nhẫn nói.

Chương 1519: Thái Nhất 2

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo mà tiền bối nói rất khó sao?"

Thái Nhất cười khỏ nói: "Rất khó, đó là thứ rất huyền bí."

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nếu người có thể lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng, nhất định sẽ trở thành tồn tại đỉnh cao nhất vũ trụ này."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta còn trẻ, không vội, một ngày nào đó sẽ tìm hiểu áo nghĩa cuối cùng."

"Tiền bối không có ý định rời khỏi nơi này sao?"

Thái Nhất nói: "Không được, mấy vạn năm trước có một tiểu nữ oa đã tiến vào một lần, nàng mời lão phu rời khỏi nơi này, ta từ chối."

"Tiền bối ở đây không thấy nhàm chán sao?"

"Nhàm chán?"

Thái Nhất lắc đầu: "Tại sao lại nhàm chán, nếu lão phu rời khỏi nơi này, thế giới bên ngoài quá táo bạo. Ta sợ mình lại một lần nữa không áp chế được sát ý, đến lúc đó lại phá hủy vô số tinh vực, để cho sinh linh vũ trụ đồ thán, trở thành luyện ngục nhân gian."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nhìn mặt mày lão đầu này hiền lành, không giống người xấu tội ác tày trời, sao lại hung tàn như vậy?

"Tiền bối cũng tu luyện sát đạo sao?"

"Trước kia." Thái Nhất gật gật đầu: "Cuối cùng ta bị sát niệm ảnh hưởng đạo tâm, suýt chút nữa trở thành con rối của sát đạo."

"Hiện tại ta từ bỏ sát đạo, bắt đầu tu luyện Phật Pháp."

Đúng là một lão đầu có sự theo đuổi.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Nếu tiền bối tu luyện sát đạo, hẳn là sẽ có ý kiến độc đáo về sát đạo, không biết có thể tặng cho ta hay không."

Thái Nhất tiện tay vung lên: "Công pháp này đưa cho người, coi như là lời từ biệt cuối cùng của lão phu với sát đạo."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận công pháp trước mặt lão giả, tập trung nhìn lại: "Sát quyết!"

Thái Nhất lại nói: "Trong công pháp này có ghi chú khi lão phu tu luyện sát đạo, người có thể nghiên cứu, nhớ kỹ không nên bị sát niệm khống chế."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm."

Thái Nhất chậm rãi đứng lên: "Ngồi đây vạn năm, đã đến lúc rời đi, tiểu hữu, chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại."

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Không phải tiền bối không rời khỏi nơi này sao?"

Thái Nhất nói: "Lão phu chỉ ở trong phiến không gian này, đổi chỗ khác lĩnh ngộ Phật Pháp."

Diệp Trường Sinh nhìn theo Thái Nhất rời đi, thật sự là một lão đầu kỳ quái, hết lần này tới lần khác thích lĩnh ngộ Phật Pháp ở đây.

Mấy vạn năm, ông không ghen đến hoảng sao?

Đúng lúc này, âm báo nhắc nhở của hệ thống truyền đến: [Nhắc nhở chủ nhân, có đánh dấu Thái Thượng Thần Giới hay không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đánh dấu thành công Thái Thượng Thần Giới, đạt được áo nghĩa cuối cùng của sát đạo.]

Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo?

Hệ thống hơi quá rồi.

Hắn vốn muốn tự mình tìm hiểu, hiện tại hệ thống trực tiếp thưởng cho hắn, không thể cho hắn một chút động lực phấn đấu sao?

Hệ thống đây không phải là ép hắn nằm thẳng sao?

Diệp Trường Sinh quả thực quá tự sướng rồi.

[Lập tức nhận áo nghĩa cuối cùng của sát đạo.]

[Định, chúc mừng chủ nhân, thành công nhận áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, có lập tức bắt đầu dung hợp hay không?]

[Dung hợp!]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

Ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật.

Bịch.

Bịch.

Vô số kiếm khí xông thẳng lên, trong nháy mắt tràn ngập khắp Thái Thượng Thần Giới, Thái Nhất đập không mà đi, đột nhiên bị một kiếm khí khổng bố bao phủ.

Ông xoay người nhìn lại, giọng nói run rẩy: "Sát... Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo?"

Không thể nào.

Tuyệt đối không thể.

Mình cả đời muốn lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của sát đạo nhưng cũng suýt nữa mất mạng.

Tiểu hữu nhanh như vậy đã lĩnh ngộ, chẳng lẽ hắn là kiếm đạo cấm kỵ trời sinh?

Thái Nhất đi rồi trở về, thân ảnh bay xuống trước mặt Diệp

Trường Sinh: "Tiểu hữu, người..."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối muốn hỏi áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo?"

Thái Nhất gật đầu: "Tiểu hữu có thể nói cho ta biết, người làm sao tìm ra áo nghĩa cuối cùng?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt tự nhiên: "Cũng không phải rất khó, ta chỉ lật xem kiếm quyết tiền bối đưa cho ta, không cần thận đã tìm hiểu được áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo."

Thật sự là không chỗ nào không giả vờ.

Người xưa có nói: Sự khác biệt giữa cuộc sống không giả vờ và cá muối là gì?

Người nói vô tình, người nghe có ý.

Trong lòng Thái Nhất đang nhỏ máu, liên tục lần xác nhận: "Tiểu hữu thật sự chỉ nhìn kiếm quyết đã tìm hiểu ra áo nghĩa cuối cùng sao?"

Diệp Trường Sinh thấy đáng vẻ Thái Nhất quá đáng thương, thật sự ngưỡng ngừng tiếp tục giả vờ, nếu tiếp tục lừa dối, phỏng chừng tâm tính của lão đầu này sẽ sụp đổ.

"Tiền bối, nhìn Kiếm Quyết chỉ là một trong những nguyên nhân, chủ yếu vẫn là thiên phú của ta tốt."

Thái Nhất: "..."

Ông từ võ đạo chuyển sang tu sát đạo, cuối cùng suýt chút nữa luyện hỏng chính mình, hiện tại đối tu Phật pháp, thế mà Diệp Trường Sinh lại leo lên đỉnh cao sát đạo ở trước mặt ông.

Chương 1520: Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo

Có phải quá đau lòng hay không?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta muốn tiếp tục tìm hiểu, tiền bối không rời đi sao?"

Thái Nhất lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: "Không rời đi, lão phu sẽ ở chỗ này thiên định, chờ sau khi người dung hợp áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, lão phu muốn trò chuyện một chút với tiểu hữu."

"Tiền bối, nhưng ta không định tìm hiểu ở đây, chuẩn bị đổi chỗ khác, người muốn cùng đi không?"

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Thái Nhất chần chờ, trầm mặc trong nháy mắt: "Được, lão phu đi theo người."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ cánh tay lên, kết giới Thần Cung mở ra: "Tiền bối, mời!"

Thái Nhất nhìn màn sáng trước mắt: "Người lại có một tòa tiểu thể giới, mắt lão phu thật vựng về."

Dứt lời, ông xoay người nhìn quanh bốn phía, nhìn Thái Thượng Thần Giới trước mắt: "Năm tháng vô tận ở đây, vẫn là có chút tình cảm."

"Thôi, thôi, để cho chuyện cũ theo gió đi."

Thân ảnh ông chợt lóe tiến vào trong Thương Khung Thần Cung: "Tiểu hữu, nhanh chóng tiến vào, mảnh không gian kia rất nhanh sẽ biến mất."

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, không gian xa xa đang điên cuồng sụp đổ, linh khí tràn ngập trong hư không hóa thành hư vô.

Đây là...

Ý chí không gian?

Hắn mang theo hồ nghi, thân ảnh tiến vào trong Thần Cung, Thái Nhất lão nhân không tìm hiểu áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo, nhưng trình độ võ đạo của ông thật sự rất mạnh.

Vẫn còn rất nhiều điều để hắn học hỏi.

Tiến vào trong Thần Cung.

Thái Nhất đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, hiện tại người trẻ tuổi đều hưởng thụ như vậy sao?

Lấy một phương tiểu thế giới tu luyện, thật khiến người ta hâm mộ.

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Thái Nhất: "Tiền bối xin tự nhiên, ta đi tu luyện trước."

Thái Nhất khoát tay áo: "Đi đi, đi đi."

Nói đến đây, con người ông sáng lên: "Tiểu hữu, trong tiểu thế giới này có người đang tu Phật Pháp sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng là có người đang tu Phật Pháp, có điều hắn không ở trong Thần Cung."

Thái Nhất gật gật đầu, thân ảnh chợt lóe rồi biến mất không thấy, một âm thanh quanh quẩn trên không trung: "Phật Pháp của người này không tệ, tìm cơ hội sẽ cho hắn đến luận bàn với lão phu."

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng Thái Nhất rời đi: "Tàng Thất có phúc khí, gặp được Thái Nhất lão nhân, về sau sẽ có trợ giúp rất lớn với hắn trên võ đạo."

Dứt lời, thân ảnh của hắn tiến vào trong Thần tháp Tử Dương, bắt đầu tìm hiểu áo nghĩa cuối cùng của sát đạo.

...

Vô tận hư không.

Vũ Trụ Cấm Viện.

Bóng dáng người áo đen từ trên cao bay xuống, không phải ai khác, chính là người được Đạm Đài Tú thả đi.

Lão ta bước nhanh về phía sâu trong Cấm Viện, rất nhanh đã được đưa đến dưới một tòa cổ đình.

Lão giả áo trắng còn đang câu cá, nghe được tiếng bước chân truyền đến: "Nói nhỏ chút, chớ dọa cá của ta chạy mất."

Vẻ mặt hai người đứng bên cạnh cổ đình khúm núm, nhất là người áo đen, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Lần đầu tiên đi chấp hành nhiệm vụ đã thất bại, cũng không biết Phó Viện trưởng sẽ xử trí mình như thế nào.

Linh Phong Thiên buông cần câu trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía hai người: "Giản trưởng lão, không phải người nên ở Cửu Tinh Vũ Trụ sao?"

Giản Mộ Vân nói: "Bẩm Phó Viện trưởng, nhiệm vụ thất bại, thực lực của Đạm Đài Tú quá mạnh, thuộc hạ căn bản không phải là đối thủ của nàng."

Linh Phong Thiên híp mắt, tiện tay vung lên, sóng khí khủng bố đánh bay Giản Mộ Vân ra ngoài.

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra, Giản Mộ Vân hóa thành một đoàn sương máu tràn ngập trong không trung, một lão giả khác ở trong gió lạnh run. Linh Phong Thiên nói: "Người biết vì sao ta giết hắc không?"

Lão giả lắc đầu, giọng nói khế run: "Cũng không phải bởi vì nhiệm vụ của hắc thất bại, mà là hắc mang ấn ký của Đạm Đài Tú trở về."

"Ấn ký Khuy Thần."

"Từ một khắc hắc tiến vào Cấm Viện, phạm là những thứ hắc nhìn

thấy, Đạm Đài Tú cũng có thể thấy rõ ràng."

Lão giả kinh hãi thất sắc, không nghĩ tới Đạm Đài Tú còn có thần kỹ như thế.

Linh Phong Thiên nói: "Nữ nhân kia không dễ đối phó, hơn nữa nàng chính là một người điên, chỉ cần là chuyện nàng nhận định, con đường đó sẽ đi tới hắc ám.

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Xem ra lão phu phải tự mình đi Cửu Tinh Vũ Trụ một chuyến."

"Vân lão, người trực tiếp bẩm báo chuyện ở Học Viện với Viện trưởng."

Lão giả khom người một cái, vừa định mở miệng nói chuyện, lại phát hiện thân ảnh Linh Phong Thiên đã biến mất không thấy đâu.

Chỉ còn lại căn câu đung đưa trong gió, không có bất kỳ trối buộc nào, căn câu lẳng lặng chống đỡ ở đó.

Linh Phong Thiên trong nháy mắt đi vạn dặm, xuyên qua hư không vô tận: "Đạm Đài Tú, có thể khiến lão phu tự mình xuất mã, xem như là vinh hạnh của người."

Giờ phút này.

Vạn Tướng Đạo Giới.

Đạm Đài Tú ngồi trên Thất Thái Tuyệt Liên, không gian trước mắt chính là dáng vẻ của Linh Phong Thiên: "Loại hàng hóa này lại có thể trở thành Phó Viện trưởng của Vũ Trụ Cấm Viện, Linh Tuyệt không còn người có thể dùng sao?"

Chương 1521: Tai họa kia đã trở về

"Nghĩ tới năm đó Vũ Trụ Cấm Viện mạnh mẽ cỡ nào. Bây giờ lại bị loại người này khống chế, quả thực chính là phung phí của trời."

"Chờ đó, đợi ta buông xuống Vũ Trụ Cấm Viện, hãy cùng nhau thanh toán ân oán ngày xưa."

Dứt lời, Vạn Tượng Đạo Giới lại ẩn nấp trong hư không vô tận, bầu trời rất xanh, mây rất rộng, gió thổi...

Tất cả dường như chưa từng xuất hiện.

Vô tận hư không.

Từng bóng người đập không mà đi, cao thâm khó lường, nơi đi qua, linh khí khủng bố tràn ngập.

Những người này rời đi theo cùng một hướng, bởi vì tất cả bọn hắn đều tham gia vào thiên chiến.

Bên ngoài Đại Thiên Vũ Trụ, Thiên Táng Chi Địa, sinh linh mạnh mẽ tiến công vào Đại Thiên Vũ Trụ.

Mỗi một lần thiên chiến mở ra đều sẽ là một bữa tiệc cướp đoạt tài nguyên.

Sinh linh xâm lấn để cướp bóc tài nguyên của Đại Thiên Vũ Trụ.

Tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ chém giết sinh linh xâm lấn cũng vì tài nguyên.

Ngoài ra, tàn sát lẫn nhau cũng là một cách để cướp đoạt tài nguyên.

Cho nên sau khi thiên chiến mở ra, chỉ có giết chóc, không còn gì khác.

Cường giả vi tôn, có thể sống sót hay không, toàn bộ đều dựa vào thực lực bản thân.

Giờ khắc này.

Thiên Táng Chi Địa.

Trắng hồng lơ lửng trên không, khí tử vong tràn ngập, khắp nơi tràn ngập sợ hãi.

Rất nhiều người điên cuồng thở, bộ dáng vô cùng tham lam, sợ hít thở một hơi thì ngay sau đó sẽ không còn.

Những người này đều đã trải qua một hồi chém giết mới sống sót, bọn họ ở trong bất kỳ thế lực nào cũng là tồn tại cường giả đỉnh cao.

Bất kể là tu vi, đạo tâm, hay là tâm cảnh, đều là tồn tại mạnh mẽ.

Nhưng người như vậy, sau khi trải qua một hồi ác chiến lại sợ hãi thành bộ dáng như thế, bởi vậy có thể thấy được Thiên Táng Chi Địa đáng sợ cỡ nào.

Có người sợ hãi thì sẽ có người hưng phấn.

Tu sĩ mới đến không đi vào Thiên Táng Chi Địa, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, một hồi đại chiến đã có dáng vẻ như thế, thật sự là tổn hại đến uy nghiêm của tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ.

Nói trắng ra, chính là một đám người thiếu sự đánh đập của xã hội.

Không trải qua gian nan, làm sao biết được hố đen hung hiểm?

Trải qua cửu tử nhất sinh mới biết hố đen hung hiểm, đáng tiếc muốn ngừng đã không được.

Con người chính là mâu thuẫn như vậy.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài Thiên Táng Chi Địa, người tới mặc trường bào màu đen, giá trị nhan sắc rất cao.

Mang theo khí tràng tám trăm thước.

Người tới không phải ai khác, chính là Hi Huyền.

Trấn thủ hổ đen vũ trụ vô số năm tháng, lại trở lại Hi Thần Phủ bế quan vài năm, đây là lần đầu tiên hấn ra ngoài hoạt động thân thể.

Mọi người trong sân không ai biết hấn, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người hấn, đều âm thầm suy đoán thân phận của hấn là gì, lại có tu vi gì.

Bởi vì rất lâu rồi, thiên chiến chưa từng xuất hiện người mạnh mẽ như vậy.

Hi Huyền ngoảnh mặt làm ngơ với nghị luận của mọi người, thân ảnh chợt lóe lên rồi tiến vào Thiên Táng Chi Địa, ngay trong nháy mắt hấn rời đi, trên hư không xuất hiện một chiếc xe kéo.

Một người dựa vào trên giường mềm, trái ôm phải áp, mười mỹ nhân làm bạn.

Khá lắm, người kia là ai?

Ánh mắt mọi người dừng ở trên con kéo, khi bọn họ thấy rõ người tới, sắc mặt đều biến đổi.

Thần thú.

Lại là một thần thú hóa hình.

Nhưng hấn lại có thể có được thực lực đáng sợ như vậy.

Bởi vì hơi thở phát ra trên người hấn làm cho mọi người cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Cũng chỉ có hấn xuất hiện thì mới phong tao như vậy.

Xe kéo dừng lại.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, từ trên cao bay xuống: "Các người trở về đi, không cần ở chỗ này chờ ta."

Chúng nữ lưu luyến rời đi.

Diễm Xích Vũ di chuyển về phía Thiên Táng Chi Địa, thấy ánh mắt mọi người dừng ở trên người hắn: "Thế nào, chưa từng thấy qua người đẹp trai như vậy sao?"

Mọi người: "..."

Diễm Xích Vũ nhìn cửa kết giới trước mắt, thì thào tự nói: "Cũng không biết chủ nhân có tới hay không?"

"Không biết chủ nhân nhìn thấy ta có thể rất kinh ngạc vui mừng hay không!"

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe lên tiến vào Thiên Táng Chi Địa, một đoàn sương khói đánh úp trước mặt.

"Thật thối."

Vì đến đây, ta không tiếc cho gà ngửi, hoàn cảnh nơi này thật sự là quá kém.

Cũng không biết có vui không?

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, sau lưng xuất hiện một đôi cánh màu đỏ thẫm, vọt tới sâu trong Thiên Táng Chi Địa.

Đi qua chỗ nào, thần thức mạnh mẽ bao phủ, rất nhanh khoe miệng hắn nhắc lên một ý cười, thân ảnh lao xuống phía dưới.

Trên một tòa xương tháp, Diễm Xích Vũ ngạo nghễ đứng, phía dưới có mười tên tu sĩ đang vây công chém một dị linh hệ hỏa.

Dị linh hệ hỏa này cũng là hình người, hơn nữa có được một đạo thần hỏa, thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù dưới mười người vây công thì cũng không rơi vào thế hạ phong.

Chương 1522: Tai họa kia đã trở về 2

Đúng lúc này, một đạo phi kiếm từ trên cao bay xuống, kiếm khí đầy trời bao phủ trên người dị linh hệ hỏa.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, dị linh hệ hỏa bị đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, một người ngự kiếm mà đến, lơ lửng đứng thẳng.

Mười người quay đầu nhìn lại, ánh mắt hưng phấn: "Bảo Kiếm Đại sư huynh tới rồi, dị linh hệ hỏa này chắc chắn phải chết."

Vương Bảo Kiếm nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người dị linh hệ hỏa: "Một luồng thần hỏa, giá trị không nhỏ, ta muốn."

Ngay khi hắn ta chuẩn bị ra tay, một bóng lửa đỏ xuất hiện trước hắn ta một bước, tấn công về phía dị linh hệ hỏa.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, dị linh hệ hỏa bị một thương giết chết, Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Vương Bảo Kiếm: "Thần hỏa là của ta, các ngươi không có ý kiến chứ!"

Vương Bảo Kiếm đánh giá Diễm Xích Vũ: "Không biết các hạ là ai?"

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói: "Ta là Diệp Trường Sinh."

Bịch.

Bịch.

Mọi người lập tức giải tán, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Về mặt Diễm Xích Vũ mờ mịt, tình huống gì đây, tên của chủ nhân để dùng như vậy?

Dường như bọn hắc rất sợ chủ nhân.

Thật ra không biết.

Những người này vừa mới tiến vào Thiên Táng Chi Địa không lâu, bọn hắc đều biết tin tức Huyền Kiếm Phủ bị diệt.

Vừa nghe tên Diệp Trường Sinh, đương nhiên là hỏa tốc chạy trốn.

Ai cũng không muốn trâu chọc, bởi vì bọn họ biết bối cảnh của Diệp Trường Sinh.

Diễm Xích Vũ cắn nuốt thần hỏa, thân ảnh chợt lóe biến mất tại chỗ, kế tiếp hắc lại tiếp tục, lợi dụng tên Diệp Trường Sinh để dàng đoạt lấy không ít chí bảo.

Sảng khoái.

Loại cảm giác này thật sự là cực kỳ sảng khoái.

Không cần tự mình ra tay, gặp người sẽ nói mình là Diệp Trường Sinh, tất cả sẽ được giải quyết xong.

Không đến một ngày, tin tức Diệp Trường Sinh buông xuống Thiên Táng Chi Địa truyền khắp nơi, tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ đều biết, ngay cả sinh linh xâm lấn cũng như nghe sấm bên tai.

Tên của Diệp Trường Sinh thành công leo lên đầu bảng dị linh tất sát.

Diễm Xích Vũ căn bản không biết, trong vô hình, nguy hiểm đang từng bước tiến tới gần hắc.

Ngày hôm nay.

Sau khi cướp đoạt tài nguyên, Diễm Xích Vũ bị ba mươi dị linh vây công, dị linh cầm đầu là một lực ma có sức mạnh khổng lồ, thực lực vô cùng khủng bố.

Rất nhiều tu sĩ của Đại Thiên Vũ Trụ đều chết trong tay hắc ta. Nếu vị lực ma này ở trong tu sĩ nhân loại, ít nhất là cường giả Trụ Hoàng.

Lực ma đánh giá Diễm Xích Vũ: "Người là tu sĩ Nhân Tộc kiêu ngạo nhất ta từng gặp qua, giết người, ta sẽ danh chấn Thiên Táng Chi Địa."

"Động thủ, giết hẳn."

Ra lệnh một tiếng, mọi người tấn công Diễm Xích Vũ, ba mươi công kích bao phủ, kín không kẽ hở rơi xuống.

Ngay khi mọi người cho rằng Diễm Xích Vũ chắc chắn phải chết thì thân ảnh của hắn biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại một đoàn Phần Thiên Liệt Diễm.

Ngao.

Ngao.

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, thân ảnh dị linh nổ tung, chia làm hai, các dị linh khác căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Diễm Xích Vũ lại xuất hiện, tay cầm một cây thương lóe, từ dưới lên, thật sự là quá mẹ nó cầu thả.

Gặp Diễm Xích Vũ, mọi người cũng chỉ có thể rơi vào kết quả đau trắng.

Cây thương kia của hắn có lực sát thương có thể nói là khủng bố, cho dù là ai cũng không thể thừa nhận.

Ngắm lại bên dưới đều thấy lạnh lẽo.

Lực ma ra tay, dẫn theo ba mươi dị linh vây công Diễm Xích Vũ, tin tức này truyền khắp Thiên Táng Chi Địa.

Tu sĩ Nhân Tộc vừa nghe đã biến sắc, biết là một hồi đại chiến kinh thế, nhưng bọn hắn lại không ai dám đến quan sát.

Đương nhiên là kiêng kỵ thực lực của lực ma.

Hắn ta đã từng dùng sức một mình chém giết trăm tu sĩ Nhân Tộc, khủng bố như vậy, làm cho người ta biến sắc.

Nhưng một người mạnh mẽ như vậy, giờ phút này đã hoàn toàn trở nên điên cuồng dưới sự tấn công của Diễm Xích Vũ.

Dị linh dưới trướng đã chết dưới thương, đều bị chia làm hai, thần hồn tiêu tán.

Nhưng hắn ta lại không làm gì được Diễm Xích Vũ, ngay cả thân ảnh đối phương cũng không thể tập trung được, dị linh còn lại bên người cũng sợ hãi vạn phần.

Nửa người dưới không tự giác co rút lại, sợ đột nhiên gặp phải một bạo kích trí mạng đó.

Bọn hắn sẽ không chịu được.

Trứng vỡ gà nứt.

Lực ma điên cuồng vỡ ngực, sau lưng xuất hiện một ảnh lớn, không biết từ khi nào, trong tay hắn ta xuất hiện một cây côn màu đen.

Trên côn màu đen quanh quần ma khí lạnh lẽo, không ngừng lớn lên, tựa như thần trụ chống đỡ trời đất.

"Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ ngươi chỉ trốn đông trốn tây sao? Có dám chính diện đánh với bốn ma một trận hay không?"

Âm thanh vang vọng trên không trung, quanh quần trên bầu trời Thiên Táng Chi Địa.

Một ánh lửa xuất hiện, Diễm Xích Vũ từ trong đó đi ra, tay cầm một cây thương trong thương: "Người muốn đánh một trận với ta?"

Chương 1523: Van cầu người đánh chết ta đi

Lực ma tức giận không thể kiềm chế: "Một trận chiến, có dám không?"

Diễm Xích Vũ nội liễm hơi thở: "Được, ta thành toàn cho người."

Nói tới đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên trường côn màu đen: "Phong Ma Côn, đây cũng là một món chí bảo, nể mặt nó, ta sẽ khiến người chết thoải mái hơn."

Bịch.

Lực ma đập không nhanh chóng lao ra, hai tay vùng Phong Ma Côn, từ trên cao bay xuống, đánh vào trên người Diễm Xích Vũ.

Lần này.

Diễm Xích Vũ không né tránh chút nào, giơ thương chỉ lên nghênh đón Phong Ma Côn, ánh lửa và ma khí màu đen va chạm cùng một chỗ.

Bầu trời chia làm hai, hai ánh sáng bắn xuyên qua, cả Thiên Táng Chi Địa đều đang run rẩy, giống như ngay sau đó sẽ bị phá hủy.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, hai bóng người bay ngược ra sau, Diễm Xích Vũ liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới ổn định thân ảnh.

Ngược lại lực ma trực tiếp bay ngược về phía xa ngàn thước, lúc này mới chậm rãi ổn định thân thể, tập trung nhìn Diễm Xích Vũ, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Bắt đầu chính là cứng rắn, thế mà hắn ta lại rơi vào thế hạ phong, sức mạnh của hắn cho tới bây giờ chưa từng thua bất cứ kẻ nào.

"To con, cho người cơ hội, người cũng không dùng được."

"Nếu dăng Phong Ma Côn ra, ta có thể cân nhắc thu người làm tiểu đệ."

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Bằng không, nếu ta nghiêm túc, sẽ đánh vỡ đầu người."

Lực ma nắm chặt lấy Phong Ma Côn, lần thứ hai chạy như điên tiến lên, ánh lớn sau lưng che trời, bao phủ trên người Diễm Xích Vũ.

"Nhất côn phong thiên."

Uy áp và lực công kích khủng bố hạ xuống, Diễm Xích Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn, không động đậy: "Muốn chết, vậy để cho người biết được thực lực thật sự của ta."

"Thập bát bàn vũ nghệ!" (Mười tám loại võ nghệ)

Đúng, người không nghe nhầm đâu, thương kỹ này của hắn tên thập bát bàn vũ nghệ.

Đây chính là tuyệt kỹ mà Diễm Xích Vũ hao phí nhiều năm tâm huyết mới lĩnh ngộ ra, rốt cuộc uy lực lớn bao nhiêu, đây vẫn là lần đầu tiên hắn phóng thích.

Một thương ra.

Vạn thương xuất hiện trong hư không, trong nháy mắt hóa thành thực chất, tấn công từ các phương hướng khác nhau.

Ầm.

Ầm.

Thương lửa và Phong Ma Côn va chạm cùng một chỗ, khóe miệng Diễm Xích Vũ nhếch lên ý cười: "To con, người chết chắc rồi."

Sóng khí cuộn cuộn menh mông đối chọi gay gắt, Diễm Xích Vũ cầm thương lửa lạnh nhạt bình tĩnh, lại nhìn lực ma bị hàn thương điên cuồng đánh vào người.

Mỗi một thương đều thấy máu, tàn nhẫn đến cực điểm.

Hơi thở của lực ma trong nháy mắt yếu đi, cánh tay nắm Phong Ma Côn run rẩy, trong lòng hắn ta vô cùng rõ ràng, một khi hắn ta từ bỏ công kích, mũi thương trước mắt sẽ hoàn toàn phá hủy ảnh lớn sau lưng hắn ta.

Hắn ta sẽ bị thương nặng.

Còn có thể sẽ chết.

Cánh chim sau lưng Diễm Xích Vũ xuất hiện, thân ảnh bay lên trời: "Nhuyễn thiết, quyến thương."

Lại là một công kích rơi xuống, thương lớn đánh vào trên cổ lực ma, trực tiếp quật hắn ta ngã xuống, máu thịt be bét.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Phục không, có phải lần đầu tiên cách cái chết gần như vậy hay không?"

Lực ma còn muốn giãy dụa, Phong Ma Côn trong tay đã bị Diễm Xích Vũ thu đi, một ánh lửa chói mắt rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe.

Hình ảnh quá đẫm máu, không dễ miêu tả.

Tuy rằng Diễm Xích Vũ cà lơ phất phơ, nhưng hắn xuống tay thật sự hung tàn, nhìn hơi thở lực ma tiêu tán, hắn quay đầu, ánh mắt xẹt qua trên người dị linh khác: "Chờ ta mời các người ăn thương hả?"

Bịch.

Bịch.

Chúng dị linh lập tức giải tán, hoảng hốt không chọn đường chạy trốn, thật sự là quá khủng bố.

Lần đầu tiên Thiên Táng Chi Địa tiên xuất hiện một nhân loại còn hung tàn hơn chúng nó, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Diễm Xích Vũ nhìn chúng dị linh chạy trốn, khẽ thở dài một tiếng:

"Một người có thể đánh cũng không có."

"Vô địch thật tịch mịch."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: "Rốt cục cũng biết được thống khổ của chủ nhân, thì ra cuộc sống vô địch lại nhàm chán và buồn tẻ như vậy."

Dứt lời, một hơi thở mạnh mẽ xuất hiện, hắn vội vàng xoay người nhìn qua.

"Tiểu hữu biệt lai vô dạng."

Diễm Xích Vũ nhìn Hi Huyền: "Thật trùng hợp, ở chỗ này còn có thể gặp được người quen. Đúng rồi, có phải chủ nhân nhà ta cũng ở Thiên Táng Chi Địa hay không?"

Hi Huyền lắc đầu: "Không có."

Về mặt Diễm Xích Vũ nghi hoặc: "Không đúng, trước kia nơi nào có náo nhiệt thì chắc chắn có chủ nhân, chẳng lẽ hiện tại hắn thay đổi tính cách sao?"

Thay đổi tính cách?

Nếu Diệp Trường Sinh sẽ thay đổi tính cách, vậy thật sự là gặp quỷ.

Hi Huyền trầm giọng nói: "Người biết vì sao tu sĩ Thiên Táng Chi Địa vừa nghe được ba chữ Diệp Trường Sinh đã khủng hoảng như vậy?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Xin rửa tai lắng nghe."

Hi Huyền lại nói: "Hai tháng trước, một thế lực ở Đại Thiên Thế Giới muốn động thủ với Diệp Trường Sinh, nhưng hắn vẫn chưa ra tay, thế lực kia đã bị Diệp Tu Duyên diệt."

Chương 1524: Van cầu người đánh chết ta đi 2

"Mấy huynh trưởng của hần, mỗi người đều rất mạnh mẽ, tiện tay cũng có thể tiêu diệt một thể lực. Hiện tại thể lực bình thường Đại Thiên Vũ Trụ vừa nghe đến danh hiệu Diệp Trường Sinh đã sợ tới mức hồn phi phách tán rồi."

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Thì ra là như thế, chủ nhân vẫn mạnh mẽ, còn mạnh hơn ta một chút."

Người thấy mùi.

Hi Huyền bắt đầu dĩ lắc đầu: "Có điều lần này người đã gây phiền toái lớn cho hần."

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Phiền toái lớn? Người nói rõ ràng đi."

Hi Huyền nói: "Có thể người còn chưa hiểu rõ Thiên Táng Chi Địa lắm, những dị linh này chỉ là được nuôi dưỡng, rốt cuộc nhân loại sau lưng dị linh muốn xâm lấn Đại Thiên Vũ Trụ đó đến từ đâu, đến bây giờ cũng không ai biết."

"Thiên chiến từ trước đến nay, dị linh tấn công vào Thiên Táng Chi Địa nhiều lần, nhưng cuối cùng đều bị tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ đánh bại."

"Chỉ có một lần kia, gần như tu sĩ nhân tộc toàn quân bị diệt, cuối cùng lối vào Thiên Táng Chi Địa bị phong ấn, vô tận năm tháng trôi qua, dị linh lần thứ hai quay trở lại, lần này ai có thể ngăn cản bọn họ?"

"Người dùng danh nghĩa Diệp Trường Sinh chém giết lực ma, tin tưởng hiện tại ba chữ Diệp Trường Sinh đã truyền đến tai tu sĩ sau lưng dị linh, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ Diệp Trường Sinh."

Diễm Xích Vũ nói: "Là như vậy sao, không cần hoảng hốt, ta có thể

giải quyết những chuyện này.”

Hi Huyền nói: "Người không giải quyết được, nước trong này rất sâu.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Có hứng thú đi một chỗ với ta không, nơi đó có thứ mà Diệp Trường Sinh cần.”

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Vậy còn chờ gì nữa, mau xuất phát!”

Chỉ cần lấy được thứ chủ nhân cần, cũng xem như lấy công chuộc tội.

Hai người cười gió mà đi, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Người nói cái gì?”

Hi Huyền nói: "Thiên Táng Kiếm!”

Diễm Xích Vũ hí mắt: “Rất mạnh sao?”

Hi Huyền gật đầu: "Vô cùng mạnh, được trăm triệu vong linh thai Thiên Táng Chi Địa thai nghén ra vô số năm mới hình thành, người nói có mạnh không.”

Diễm Xích Vũ cười nói: "Nghe có vẻ không tệ, ta chắc chắn phải có kiếm này.”

"Người có lòng tin là tốt rồi." Hi Huyền lạnh nhạt nói: "Theo ta được biết, người sau lưng dị linh cũng muốn có được thanh kiếm này.”

“Vậy thì đánh thôi!” Diễm Xích Vũ lạnh nhạt bình tĩnh: "Ta muốn kiếm này, ai cướp, ta giết chết hắn.”

Hi Huyền lẳng lẳng nhìn Diễm Xích Vũ, giống như đang nói, người trâu bò, không trâu được.

...

Thiên Táng Chi Địa.

Nơi sâu nhất.

Một biển máu xuất hiện xuyên qua đỉnh bầu trời, tựa như thiên hà vậy.

Tản ra khí tử vong làm cho người ta sởn tóc gáy, mấy bóng người xuất hiện ở rìa biển máu nhìn mặt biển sôi trào.

Một nữ tử dáng người nóng bỏng, trầm giọng nói: "Đại nhân, Thiên Táng Kiếm ở trong biển máu, kiếm này có linh, vả lại linh trí vô cùng cao, sợ là không dễ lấy được."

Đồ Thiên Hùng lạnh nhạt nói: "Một thanh kiếm mà thôi, chỉ cần bản tôn muốn thì sẽ không có thứ không chiếm được."

Dứt lời, thân ảnh hắn ta chợt lóe, đập sóng mà đi, xuất hiện trên biển máu, trong lúc tay áo dài bay lên, biển máu ngược dòng thẳng thiên.

Khủng bố như vậy, bá đạo vô cùng.

Giống như trong nháy mắt sẽ rút sạch biển máu.

Nữ tử mặt mũi như tở, ánh mắt rơi vào trên người Đồ Thiên Hùng: "Đại nhân ra tay, quả nhiên không thể coi thường."

"Chờ đại nhân lấy được Thiên Táng Kiếm sẽ dẫn dắt chúng ta tàn sát toàn bộ tu sĩ nhân tộc ở Thiên Táng Chi Địa."

Nam tử áo trắng nói: "Cho dù đại nhân không có Thiên Táng Kiếm cũng quét ngang vô địch, có kiếm này như hổ thêm cánh."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đại nhân buông xuống Thiên Táng Chi Địa, ngoại trừ lấy kiếm này ra còn phải chém chết Diệp Trường Sinh."

Nữ tử khinh thường không thèm để ý: "Diệp Trường Sinh chỉ là tu sĩ nhân tộc, một ngón tay của đại nhân cũng có thể nghiền chết hắn."

Nam tử áo trắng: "..."

Người thật sự biết liêm...

Bang.

Một tiếng kiếm reo truyền ra, biển máu nghịch thiên mà lên trong nháy mắt huyễn hóa thành một thanh kiếm lớn, từ trên cao tức giận chém xuống phía Đồ Thiên Hùng.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, biển máu ngắt trời vô tận cắn nuốt, một tay Đồ Thiên Hùng đẩy nhẹ màn sáng ngăn cản Huyết Kiếm.

“Thần phục đi!”

"Đi theo ta, người sẽ trở thành thần kiếm mạnh nhất vũ trụ."

Xuy.

Xuy.

Liên tiếp hai kiếm chém xuống, sắc mặt Đồ Thiên Hùng khó coi: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy bản tôn chỉ có thể luyện hóa người."

Không thể không nói, kỹ thuật lừa gạt của Đồ Thiên Hùng thật sự là quá nát, nếu Diệp Trường Sinh ở đây, chắc chắn sẽ bắt được Thiên Táng Kiếm.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ và Hi Huyền đi tới vùng ven biển máu, hai người lơ lửng trên không, nhìn chăm chú vào Đồ Thiên Hùng đang quyết chiến với Huyết Kiếm.

Hi Huyền nói: "Thấy chưa, người này chính là người sau lưng dị linh, có phải thực lực rất khủng bố hay không?"

Chương 1525: Van cầu người đánh chết ta đi 3

Diễm Xích Vũ đánh giá trong chớp mắt: "Bình thường, ta có thể đánh chết hắn."

Hi Huyền gật đầu: "Vậy người đi đi, ta sẽ không giúp người."

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Hi Huyền: "Lão đầu, chúng ta vẫn nên cùng nhau đi, ta tương đối thích nhiều người."

Dứt lời, mấy bóng người bay xuống xuất hiện ở trước mặt hai người, chính là nam tử áo trắng và nữ nhân quyền rũ.

Ánh mắt Hi Huyền rơi vào trên người mấy người: "Có muốn giới thiệu bọn họ cho người hay không?"

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người nữ nhân quyền rũ: "Giới thiệu nàng cho ta là được."

Đúng là không phải con chim tốt.

Quả thực chính là một Lsp(*).

((*): 老色批 . /lǎo sè pī/ Kẻ háo sắc)

Hi Huyền lạnh nhạt nói: "Nữ tử yêu dã này là huyễn ma, tử ma dưới trướng Đồ Thiên Hùng, lực ma người chém giết lúc trước cũng là một."

"Tên nam tử áo trắng kia là trận ma, ngàn vạn lần không nên xem thường hắn, giơ tay thành trận, nhất niệm thành trận, hơi có chút sơ sẩy sẽ rơi vào trong trận pháp của hắn."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Được rồi, không cần giới thiệu, ta đến công chiếm, không đúng, ta đến chém giết huyễn ma, những người khác giao cho người."

Bịch.

Thân ảnh của hắn bay ra, mang theo vô lượng ánh lửa: "Ta tới rồi, đã đến lúc chứng kiến kỹ năng cưỡi ngựa của ta."

Huyền ma thấy Diễm Xích Vũ tiến công tới, mắt đẹp híp lại, tay ngọc khẽ vung lên, một tòa ảo cảnh xuất hiện bao phủ trên người Diễm Xích Vũ.

Mẹ nó.

Ảo cảnh của mỹ nhân.

Sao người biết ta thích cái này?

Diễm Xích Vũ được vào trong không gian mỹ nhân vờn quanh, ngay cả thở một hơi cũng là hương thơm thấm vào ruột gan.

Tình yêu, tình yêu.

Say trong ôn nhu hương.

Tỉnh dậy phờی trần...

Hắn thích cuộc sống như vậy nhất.

Huyền ma thấy Diễm Xích Vũ không hề bị ảo cảnh của nàng ta khống chế, đáng vẻ ngược lại vô cùng hưởng thụ.

Tại sao lại như vậy.

Từ trước đến nay chưa từng có ai trốn thoát khỏi ảo cảnh của nàng ta.

Bịch.

Bịch.

Huyền ma vung tay ngọc lên, ảo cảnh không ngừng biến hóa, trong nháy mắt thành vong linh sát khí bốn phía.

Thấy vậy.

Diễm Xích Vũ trong nháy mắt không vui.

Không thể cho người ta hưởng thụ tốt sao.

Đột nhiên đổi thành ảo cảnh vong linh, thật sự là muốn chết.

Bang.

Một tiếng thương nổ vang lên, ảo cảnh vỡ ra, hóa thành hư vô.

Thân ảnh Huyền Ma bay ngược ra sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, ảo cảnh dễ dàng bị phá vỡ, cản trở mạnh mẽ khiến nàng ta bị trọng thương.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện Hi Huyền đã chấm dứt chiến đấu, trận ma bị đánh chết.

Không phải nói trận ma rất mạnh sao?

"Lão già khốn kiếp này, người rất xấu, có phải cố ý để ta lựa chọn huyền ma không?"

Hi Huyền lắc đầu, cười nói: "Không hề, chủ yếu là ta quá mạnh."

Diễm Xích Vũ: "..."

Lão tự sướng.

Thân ảnh huyền ma chợt lóe, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Diễm Xích Vũ cười nói: "Ẩn thân sao? Ta cũng biết, cùng nhau chơi trốn tìm đi!"

Người chạy đi, tốt nhất đừng để ta bắt được người...

Hi Huyền thấy thế thì bất đắc dĩ lắc đầu, nói sẽ cùng nhau đoạt kiếm, người lại bắt đầu chơi trò chơi.

Thân ảnh hần chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía Đồ Thiên Hùng, người sau nhận thấy được hơi thở mạnh mẽ, xoay người nhìn Hi Huyền.

"Tu sĩ Nhân Tộc, người dám tới nơi này, lá gan rất lớn?"

Hi Huyền lạnh nhạt nói: "Đồ Thiên Hùng, ta tới tìm người."

Vẻ mặt Đồ Thiên Hùng kinh ngạc: "Tìm ta, đến chịu chết sao?"

Hi Huyền nói: "Nghe đồn Thiên Táng Bia ở trên người người, giao nó ra đi."

Đồ Thiên Hùng khinh thường: "Thì ra người đến vì Thiên Táng Bia, tu sĩ Nhân Tộc các người cũng xứng có được nó sao?"

Hi Huyền gật gật đầu: "Được rồi, đừng nói chuyện, để ta lẳng lẳng đánh chết người."

Chỉ cần người chết rồi, tất cả mọi thứ trên người người đều thuộc về ta.

Cho nên không cần thiết nói nhảm nhiều như vậy.

Đồ Thiên Hùng thấy Hi Huyền tấn công tới, liếc mắt nhìn Thiên Táng Kiếm: "Muốn chết."

Đúng lúc này.

Một giọng nói truyền đến: "Lão đầu, người phụ trách đánh chết hẳn, ta phụ trách lấy kiếm."

Đồ Thiên Hùng phát hiện Diễm Xích Vũ bay về phía Thiên Táng Kiếm, tức giận không thể kiềm chế nói: "Người dám nhúng chàm kiếm này, ta sẽ băm thây vạn đoạn người."

"Ngu xuẩn, ai sẽ không biết nói lời tàn nhẫn chứ?" Diễm Xích Vũ mắng một câu: "Có bản lĩnh người đến đánh ta, đến đây đi."

"Van cầu người đánh chết ta đi!"

Đồ Thiên Hùng: "..."

Sương máu tràn ngập, đốt trời nấu biển.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện bên cạnh Thiên Táng Kiếm, ánh mắt nhìn về phía Đồ Thiên Hùng: "Tới, đánh chết ta."

"Nếu người không tới, ta sẽ lấy kiếm."

Đồ Thiên Hùng lên cơn giận dữ, vừa định ra tay với Diễm Xích Vũ,

Hi Huyền ở bên cạnh nói: "Không phải người muốn giết ta sao? Tới đi."

Diễm Xích Vũ nói: "Muốn chết."

Hi Huyền nói: "Giết ta."

Đồ Thiên Hùng: "..."

Hai người này tuyệt đối có độc.

Đồ Thiên Hùng tức giận không thể kìm chế được: "Hai người các người nhất định phải chết."

Dứt lời, hắn ta khống chế toàn bộ không gian, vô hình trung thần lực bao phủ trên người hai người Diễm Xích Vũ và Hi Huyền.

Chương 1526: Tới thật sao?

Ánh mắt phần nộ của hắn ta rơi vào trên người hai người, giống như đang nói, ta để cho các người giả vờ, xem ta có đánh chết các người hay không.

Phanh.

Phanh.

Tiếng nghiền nát truyền ra, Hi Huyền chấp hai tay sau lưng, bay tới phía Đồ Thiên Hùng, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian bị nghiền nát.

Sau đó, nó lại khép lại một lần nữa.

Khủng bố như vậy.

Sắc mặt Đồ Thiên Hùng thay đổi, liếc mắt một cái đã nhìn ra thực lực của Hi Huyền ở trên hắn ta, mặc dù như thế, hắn ta vẫn phát động tiến công.

"Thần Vãn!"

Theo âm thanh truyền ra, vô số thiên thạch trên bầu trời biến máu từ ngoài trời rơi xuống, tấn công vào trên người Hi Huyền.

Hi Huyền lạnh nhạt tự nhiên: "Thời gian trôi qua, người đích xác trưởng thành không ít, đáng tiếc người còn không phải là đối thủ của ta."

"Hỗn Động Thiên Huyền Kiếm!"

Vô số kiếm quang xuất hiện, tràn ngập trong mỗi một tắc không gian, va chạm cùng một chỗ với thiên thạch rơi xuống.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, bụi bặm tràn ngập, giống như tận thế giáng xuống.

Bụi mù và linh khí dung hợp thành một thể, vây thân ảnh hai người trong đó.

Diễm Xích Vũ nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Thiên Táng Kiếm: "Ta biết người rất thông minh, ta đến chỉ là muốn nói chuyện với người."

"Người đã là thần kiếm đứng đầu vũ trụ rồi, nhưng đến nay lại là vật vô chủ. Tất cả mọi người đều muốn có được người, điều đó sẽ mang đến phiền toái vô tận cho người."

"Ta biết một người là kiếm tu mạnh nhất vũ trụ, ta dẫn người đi tìm hắn. Chỉ cần các người một người một kiếm ở cùng một chỗ, đó mới là vô địch thật sự."

Thiên Táng Kiếm phát ra một tiếng tức giận, chỉ thẳng lên người Diễm Xích Vũ, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tấn công hắn.

Diễm Xích Vũ không chút hoảng hốt, quang minh lẫm liệt: "Ta cũng không phải kiếm tu, có thể có tâm tư xấu gì với người chứ?"

"Chỉ cần người theo ta đi tìm người nọ, người sẽ được cần nuốt vạn kiếm vũ trụ, hắn còn sẽ không ép buộc người. Các người thành tựu lẫn nhau cùng một chỗ, thiết lập tình cảm sâu đậm với nhau."

"Người phải tin tưởng vững chắc một điều, chỉ cần người đi theo hắn, tương lai tên Thiên Táng truyền khắp vũ trụ, người sẽ leo lên lên vị trí đầu bảng thần khí."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta không ép buộc người, muốn đi hãy đi theo ta, không muốn đi thì người có thể tiếp tục ở lại chỗ này."

Dứt lời, hắn xoay người chuẩn bị rời đi.

Bang.

Một tiếng kiếm kêu truyền đến, một kiếm quang xuất hiện bên cạnh Diễm Xích Vũ, người sau trầm giọng nói: "Người thật sự là kiếm thông minh nhất trong vũ trụ."

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, lực công kích cuồn cuộn đánh úp lại, tàn sát bừa bãi trên người Diễm Xích Vũ, quay đầu nhìn lại, phát hiện Hi Huyền và Đồ Thiên Hùng còn đang chiến đấu.

"Lão đầu, có muốn ta giúp người không?"

Hi Huyền nói: "Không cần, lão phu sẽ đánh chết hắc."

Từng tiếng nổ tung truyền ra, biển máu Thiên Táng sôi trào mà lên, từng cột máu xông thẳng lên, giống như chống đỡ bầu trời nghiền nát.

Sau lưng Hi Huyền xuất hiện một thanh cổ kiếm: "Rốt cuộc người cũng bắt được kiếm này."

Đồ Thiên Hùng hít mắt, trong lòng hoảng sợ: "Làm sao Hổn Độn Huyền Thiên Kiếm có thể ở trong tay người?"

Hi Huyền lạnh nhạt nói: "Đến bây giờ người lại không biết thân phận của ta, đây thật sự là một câu chuyện bi thương."

"Kiếm đạo bạo đồ, còn nhớ không?"

Đồ Thiên Hùng biến sắc: "Người là người năm đó, không thể nào, tuyệt đối không thể nào."

Năm đó thời điểm thiên chiến, hắc ta vẫn là một ngự linh nhân, khi đó Hi Huyền đã đại biểu Vũ Trụ Cấm Viện đến tham gia thiên chiến.

Sau trận đại chiến đó, hắc ta từng bước đi lên địa vị hiện tại, theo lý thuyết vô số năm tháng trôi qua, Hi Huyền hắc ta trưởng thành đến mức hắc ta không thể đạt tới.

Nhưng hiện tại thực lực của Hi Huyền rõ ràng chỉ mạnh hơn hắc ta một chút, nếu mà không phải hắc ta nhận ra Hổn Độn Huyền Thiên Kiếm, quả thực không thể tin được tất cả là thật.

Hi Huyền nhìn Đồ Thiên Hùng: "Xem ra người đã nhớ tới ta là ai, để Thiên Táng Bì ở lại, bằng không một kiếm này của ta hạ xuống, người sẽ không chịu nổi."

Đồ Thiên Hùng híp mắt, trầm mặc trong chớp mắt, tiện tay vung lên, Thiên Táng Bì bay về phía Hi Huyền: "Cho người, coi như là vật về nguyên chủ."

Nói đến đây, hắn ta quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ, thấy Thiên Táng Kiếm đi theo bên cạnh hắn: "Người tên là Diệp Trường Sinh, bản tôn nhớ kỹ người."

"Đợi ta đập phá Thiên Táng Chi Địa, chân trời góc biển tất giết người."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Được, ta chờ người."

Nhìn bóng lưng Đồ Thiên Hùng rời đi, Hi Huyền nói: "Người thật sự biết gây họa."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ lạnh nhạt: "Nhìn dáng vẻ của người là không có lòng tin với chủ nhân sao? Giống như hắn, chủ nhân chỉ cần chém một kiếm."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên Thiên Táng Bì: "Lão đầu, người thu hoạch không ít."

Chương 1527: Tới thật sao? 2

Hi Huyền nói: "Ta là người thích sưu tầm bia đá, mọi người đều có sở thích, đúng không?"

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Lời này có lý, ta cũng có sở thích, nữ."

Hi Huyền: "..."

Diễm Xích Vũ nói: "Lão đầu, đồ cũng đã chiếm được, có phải chúng ta nên rời khỏi Thiên Táng Chi Địa hay không?"

"Người đi trước, ta còn muốn tu luyện ở Thiên Táng Chi Địa một khoảng thời gian." Hi Huyền thu Thiên Táng Bia lại: "Nếu người tính toán đi tìm Diệp Trường Sinh, vậy hãy đi Cửu Tinh Vũ Trụ."

Diễm Xích Vũ lảng lảng nhìn Hi Huyền: "Lão đầu, có phải Thiên Táng Chi Địa này còn có bảo vật khác hay không, người muốn đẩy ta ra, một mình đi độc chiếm."

Hi Huyền lắc đầu: "Con chim này thật là, ta không phải là loại người này."

Về mặt Diễm Xích Vũ nghiêm túc: "Không, người như vậy."

Hi Huyền bất đắc dĩ thở dài: "Đã như vậy, vậy chúng ta cùng nhau ở lại Thiên Táng Chi Địa đi."

"Trong này có thể tùy ý thấy được chí bảo, cũng không có tác dụng lớn với người, nhưng người có thể đưa cho Diệp Trường Sinh."

Diễm Xích Vũ gật gật đầu: "Chủ ý này không tệ, ta thật sự quá tốt với chủ nhân rồi."

Dứt lời, hai người rời khỏi biển máu Thiên Táng, đi về phía trước, Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Thiên Táng Kiếm: "Người tốt nhất nên theo sát ta, đừng đi lạc."

Bang.

Một tiếng kiếm reo truyền đến, kiếm quang chỉ thẳng dưới bụng

Diễm Xích Vũ ba tấc, người sau biến sắc: "Ý gì?"

Hi Huyền nói: "Người tốt nhất đừng nhúc nhích, nếu kiếm này hung dữ thì sẽ vô cùng khủng bố."

Diễm Xích Vũ hừ lạnh một tiếng: "Ta đường đường là vũ trụ đẹp trai vô địch nhất... À, người mẹ nó tới thật?"

Lời nói trong miệng còn chưa nói hết, một người một kiếm bắt đầu truy đuổi trên không trung, mẹ ời, thật đáng sợ.

Thanh kiếm này muốn hủy sao?

Chỉ là chơi đùa, đừng động tình cảm, người đừng nghiêm túc thế chứ?

Hắn vẫn luôn khiến hoa cúc của người khác co vào, hiện tại Thiên Táng Kiếm muốn dạy hắn làm người.

Thanh kiếm này không đứng đắn.

Hi Huyền nhìn một người một kiếm đi xa, khẽ thở dài một tiếng: "Người ác còn cần người ác mài, con chim này phế rồi."

Thiên Táng Chi Địa.

Sau khi Đồ Thiên Hùng chạy trốn, dị linh cũng biến mất không thấy đâu.

Tu sĩ Nhân Tộc rốt cục thở phào nhẹ nhõm, có người bắt đầu kiếm kê chiến lợi phẩm, có người âm thầm chữa thương, một mình liếm láp vết thương.

Những người khác cũng đang tìm kiếm đồng bọn của mình.

Còn có người không ngừng hét chói tai...

Diễm Xích Vũ bị Thiên Táng Kiếm đuổi theo, may mà tốc độ của hắn đủ nhanh, bằng không hiện tại đã chim chết trứng nát.

Đúng là một thanh kiếm cố chấp.

Đúng vậy.

Lại đuổi nữa ta sẽ tức giận.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Thiên Táng Kiếm, giọng điệu không vui nói.

Thiên Táng Kiếm ngừng lại, treo ngược trong hư không, đáng vẻ tựa hồ vô cùng kiêu ngạo.

Diễm Xích Vũ thở dài một hơi, cánh chim sau lưng biến mất, từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên một đỉnh núi.

Hắn ngồi xuống đất, trực tiếp nằm ngửa, thật mệt mỏi.

Một người một kiếm lẳng lẳng đơ trên đỉnh núi, gió thổi nhẹ, rất thoải mái.

Không biết đã qua bao lâu.

Một hồi tiếng đánh nhau truyền đến, linh khí dao động đánh úp lại xẹt qua trên đỉnh núi.

Diễm Xích Vũ đứng lên, đổi mắt nhìn về phía trước.

Mấy bóng người đang vây công một nữ tử, lực công kích mạnh mẽ bắn ra, sóng khí như trắng tàn khuếch tán mà đến.

Nhiều người bắt nạt một nữ tử như vậy, người có tinh thần trọng nghĩa như ta, há có thể bỏ mặc?

Tiểu nương tử thật đáng thương, để cho ta trù mẫn trù mẫn, không đúng, để cho ta trợ giúp trợ giúp.

Bịch.

Diễm Xích Vũ đạp không mà đi, trong nháy mắt xuất hiện ở hiện trường đánh nhau: "Cô nương, đến chỗ ta."

Nữ tử áo trắng như tuyết, ánh mắt lóe lên, cũng không phải quyến rũ xinh đẹp, nhìn qua đơn thuần thánh khiết, tựa như tiên tử không nhuộm bụi trần.

Nàng nhìn Diễm Xích Vũ: "Đa tạ các hạ, còn xin người chờ chút"

tay vào, thực lực những người này rất mạnh, người không ngăn cản được bọn họ đâu.”

Diễm Xích Vũ nói: "Diệp Trường Sinh ở đây, ai dám đánh một trận với ta.”

Âm thanh vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ, một lão giả áo đen gầy gò nói: "Hắn là Diệp Trường Sinh, cùng nhau lên, lấy đầu của hắn.”

Bịch.

Bịch.

Mọi người nhanh chóng xông tới, từng công kích khủng bố rơi xuống, ánh sáng bảy màu rực rỡ chói mắt, giống như tắm rửa trong thần quang.

Diễm Xích Vũ: "..."

Tại sao lại không dùng được.

Những người này không sợ Thiếu chủ sao?

“Ta là Diệp Trường Sinh, các người dám ra tay với ta, chờ bị diệt tông đi!”

Lão giả áo đen khinh thường: "Chúng ta giết Diệp Trường Sinh, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu.”

Diễm Xích Vũ nói: "Các hạ có dám để lại tên không, để ta tiêu diệt các người.”

Lão giả áo đen lạnh nhạt nói: "Đại Đạo Thánh Điện, Đạo Lăng.”

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chưa từng nghe nói qua.”

Chương 1528: Diệp Trường Sinh ở đây, ai dám đánh với ta một trận?

Sắc mặt Đạo Lăng âm u, lạnh lùng nói: "Diệp Trường Sinh, người quả thực chính là bại hoại của Đại Thiên Vũ Trụ, cướp đoạt tài nguyên của chúng tu sĩ, làm hết chuyện xấu, đừng tưởng rằng có người ở sau lưng làm chỗ dựa cho người thì người muốn làm gì thì làm."

"Người khác sợ người, Đại Đạo Thánh Điện ta không sợ."

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Lão đầu, người nói lời đại nghĩa lắm liệt như thế, đáng vẻ chính nhân quân tử, thật ra người vẫn thèm muốn chí bảo trên người ta."

"Người muốn Thiên Táng Kiếm, không nên phủ định, bằng không ta khinh thường người."

Đạo Lăng nói: "Thiên Táng Kiếm là một trong ba chí bảo của Thiên Táng Chi Địa, rơi vào trong tay người quả thực là tổn hại uy danh của nó."

Dối trá.

Cuộc đời ta ghét nhất là người dối trá.

Muốn, người hãy nói cho ta biết, ta có thể đưa nó cho người.

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, quay đầu nhìn về phía Thiên Táng Kiếm: "Hắn muốn nô dịch người, để người nhận hắn làm chủ."

"Quả thực tức chết ta, nếu không phải người ở hiện trường, ta đã ra tay."

Bang.

Kiếm kêu bén nhọn, xẹt qua không trung.

Một ánh sáng đỏ như máu bắn ra ngoài, chỉ thẳng vào người Đạo Lăng, một tiếng nổ tung truyền ra.

Thân ảnh Đạo Lăng nổ tung, thân thể hóa thành hư vô, chỉ còn lại một luồng tàn hồn, hắc ta sợ hãi hoảng sợ, giọng nói run rẩy: "Diệp Trường Sinh, cừu này lão phu nhớ kỹ."

Dứt lời, hắc ta dẫn theo người dưới trưởng chạy trốn, tốc độ nhanh không gì sánh được.

Nữ tử áo trắng đi tới bên người Diễm Xích Vũ: "Vì sao Diệp công tử lại thả bọn họ rời đi, nhỡ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng."

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ kiên cường: "Thủ hạ bại tướng, không cần đuổi theo, khi nào giết bọn hắc cũng giống nhau."

"Mỹ nhân ở đây, không muốn giết chóc."

Nữ tử áo trắng khom người một chút: "Đa tạ Diệp công tử ra tay cứu giúp."

Diễm Xích Vũ nói: "Cô nương khách khí, tiện tay mà thôi, xin hỏi tên cô nương là?"

Nữ tử áo trắng nói: "Chu Tước Tộc, Nhiếp Thanh Loan."

Mắt Diễm Xích Vũ sáng lên: "Xem ra giữa chúng ta còn có một chút sâu xa, Nhiếp Thanh Nhi có khỏe không?"

Nhiếp Thanh Loan hoa dung thất sắc: "Diệp công tử quen biết tiên tổ chúng ta sao?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Thật lâu trước kia chúng ta đã từng chơi với nhau."

Nhiếp Thanh Loan lộ vẻ nghi hoặc: "Diệp công tử từng chơi đùa với tiên tổ chúng ta?"

Diễm Xích Vũ nói: "Chuyện quá khứ, không nhắc tới cũng được, không nhắc tới cũng được."

Nói đến đây, hắc ta dừng một chút rồi vội vàng nói: "Thanh Loan cô nương, ta còn có việc phải rời đi trước, chính người bảo trọng."

Vốn muốn bồi dưỡng tình cảm với Nhiếp Thanh Loan một chút,

tùy tiện mời nàng ăn chút gì đó, tuyệt đối không nghĩ tới nàng lại có quan hệ với Nhiếp Thanh Nhi.

Nhiều hơn một việc, không bằng ít đi một việc.

Diễm Xích Vũ chỉ có thể lựa chọn rút lui, hẳn cũng không muốn bị những người thân trong quá khứ tìm tới cửa.

Nhiếp Thanh Loan nghi ngờ nhìn Diễm Xích Vũ rời đi: "Diệp Trường Sinh, cái tên này không tệ, ta nhớ kỹ người."

...

Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh từ trong Thần Cung đi ra, khoe miệng nhếch lên ý cười, tâm tình vô cùng tốt.

Không nói lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, còn không công kiếm về một siêu cấp cường giả.

Sau khi Thái Nhất vào Thần Cung thì luôn đắm chìm trong tu luyện, trong khoảng thời gian này ông cũng bắt đầu quen thuộc với mọi người trong Thần Cung.

Không có việc gì sẽ đi tới tiên điền, luận bàn cờ cuộc dưới tàng cây cổ thụ với Diệp Thương Vân và Yến Tiêu, cuộc sống thoải mái không gì sánh được.

Có thể còn tiêu dao khoái hoạt hơn ở Thái Thượng Thần nhiều, hiện tại cho dù Diệp Trường Sinh để cho ông rời đi, Thái Nhất cũng không đi.

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Diệp công tử, cuối cùng người cũng xuất hiện."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Huyền Nguyệt cô nương có chuyện gì?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Trong khoảng thời gian này trong thành vẫn có người tìm người, dường như có chuyện rất gấp."

Có người tìm hần?

Về mặt Diệp Trường Sinh hơi giật mình: "Huyền Nguyệt cô nương có biết là ai tìm ta không?"

"Ba Thần Long, còn có một hòa thượng." Đạm Đài Huyền Nguyệt chậm rãi nói.

Là bọn hần sao?

Diệp Trường Sinh đoán được ba Thần Long hần là Tinh Nguyệt, Tinh Thần và Đường Linh, về phần hòa thượng hần là Tiểu Kiến Kiến.

"Huyền Nguyệt cô nương, bọn họ ở trong thành tìm ta bao lâu rồi?"

"Gần một tháng rồi."

Diệp Trường Sinh biết bọn họ đến tìm mình chắc chắn có chuyện quan trọng: "Huyền Nguyệt cô nương, lập tức phái người dẫn bọn họ vào phủ."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy rời đi, từ về mặt của Diệp Trường Sinh nàng có thể nhìn ra, mấy người này hần là rất quan trọng với hần.

Chẳng bao lâu.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đã trở về, sau lưng dẫn theo bốn người chính là Không Kiến, Tinh Thần, Tinh Nguyệt và Đường Linh, bọn hần nhìn thấy bóng người dưới cổ đình thì bước chân tăng nhanh.

Không Kiến nói: "Bái kiến sư phụ."

Ba người Tinh Thần nói: "Gặp qua Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt dừng ở trên người bọn họ: "Các người không phải đi lịch lãm sao, đột nhiên tới tìm ta là xảy ra chuyện gì?"

Chương 1529: Trường Sinh là huynh đệ của ta

Xảy ra chuyện gì?

Diệp Trường Sinh nhìn bốn người Không Kiến hỏi.

Hai tay Không Kiến chấp lại, khom người một cái: "Sư phụ, ở bên ngoài đầm lầy hỗn độn, Diệp thí chủ đạt được Hỗn Độn Tà Vương Kiếm, đó là một thanh tà khí đầy trời, thần binh vô cùng khủng bố."

"Bởi vậy Diệp thí chủ suýt nữa mất mạng, nhưng chúng ta lại bị người của Ma Kha Minh Điện vây công."

"Diệp thí chủ một kiếm chém giết Tam công tử Ma Kha Minh Điện, hiện tại bị vây khốn trong Hỗn Độn Huyền Đô, cường giả Ma Kha Minh Điện cũng tới."

Tinh Thần ở bên cạnh bổ sung: "Bọn họ khinh người quá đáng, nếu không phải Thành chủ Huyền Đô chiếu cố chúng ta thì chúng ta cũng không có cơ hội tới tìm Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, xem như đã hiểu rõ, Diệp Mạc Tà giết Tam công tử Minh Điện, hiện tại bị người vây công.

Đánh nhỏ, đến già.

Hắn thấy như thế rất phiền.

Không phải là buộc hắn đi diệt tông sao.

Diệp Trường Sinh không lo lắng chút nào, ngược lại hưng phấn không thôi.

Rốt cục đến lượt hắn ra tay rồi.

Thật sự thật sự rất vui.

"Giết tốt."

"Huynh trưởng, cứng rắn lên."

"Đi, dẫn đường."

"Ta đi xem một chút, cũng không biết những người này có thể giết ta hay không."

Thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi, Đàm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, Ma Kha Minh Điện rất mạnh, Ma Kha lão tổ là cường giả vô cùng nổi tiếng trong Đại Thiên Vũ Trụ."

"Một mình ngươi tới đó thật sự là quá mạo hiểm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Chỉ cần hấn là thế lực của Đại Thiên Vũ Trụ, vậy thì không cần sợ hãi. Nói không chừng qua một thời gian, Ma Kha Minh Điện sẽ biến mất."

"Hơn nữa ta cũng không phải một mình."

Dứt lời, ba nữ Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất xuất hiện ở trong sân: "Diệp huynh, có phải ngươi lại muốn gây chuyện hay không?"

Nói đến đây, hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Tiểu Kiến Kiến, đã lâu không gặp, sao ngươi còn yếu như vậy?"

Không Kiến: "..."

Diệp Trường Sinh nói: "Nương tử, ta muốn đi Hỗn Độn Huyền Đô một chuyến, các người đi theo ta, hay là ở lại Đạo Thống Phủ tiếp tu luyện."

Thái Sơ không chút do dự: "Đương nhiên là cùng đi."

An Lạc Nhi và Hắc Doanh Doanh nhẹ nhàng gật đầu, cũng không đưa ra ý kiến phản đối, Diệp Trường Sinh phát hiện cảm giác của ba nàng rất tốt.

Hấn cũng có cảm giác bị cô lập.

Đàm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, ngươi chờ một lát, ta phái cường giả Đạo Thống Phủ hộ tống ngươi đi tới Hỗn Độn

Huyền Đô.”

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ Huyền Nguyệt cô nương, ta đi sẽ trở về, trước khi đại hội Đạo Thống Phủ mở ra, nhất định sẽ trở về.”

"Chúng ta đi!"

Mọi người rời khỏi thành Đạo Thống, Trụ Côn xuất hiện trên hư không, Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng trên boong thuyền, đôi mắt nhìn ra xa, khóe miệng mỉm cười.

Bất tri bất giác ở trong thành Đạo Thống lâu như vậy, rốt cục có thể đi ra ngoài.

Tàng Thất chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, Diệp huynh, không có người kiểm chuyện, Cửu Tinh Vũ Trụ bình tĩnh rất nhiều.”

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hòa thượng, thật ra ta không thích đánh nhau nhất, càng không thích giết người, cho đến bây giờ ta còn nhớ rõ câu nói của Phật tổ, buông bỏ đao xuống, lập địa thành Phật.”

Tàng Thất gật gật đầu: "Diệp huynh nói rất đúng, bản tăng cũng cảm thấy như vậy, giảm bớt giết chóc, làm cho thế giới có thêm một chút tình yêu.”

Diệp Trường Sinh lặng lặng nhìn Tàng Thất, giống như đang nói, người này mẹ nó cũng là một diễn viên, nếu chúng ta đi diễn kịch, tất cả giải thưởng sẽ bị bao tròn.

“Tiểu Kiến Kiến, từ nơi này đi tới Hỗn Độn Huyền Đô cần bao lâu?”

Không Kiến nói: "Ít nhất ba ngày, đi về hướng bắc sẽ tới Hỗn Độn Huyền Đô.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra: "Các người vào Thần Cung trước, một ngày sau tới bên ngoài Hỗn Độn Huyền Đô, ta sẽ cho các người đi ra.”

Mọi người gật gật đầu, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh biến mất tại chỗ.

Hỗn Độn Hắc Dực xuất hiện, tốc độ vô cùng nhanh, ngay cả một luồng tàn ảnh cũng không lưu lại.

...

Hỗn Độn Huyền Đô.

Hơi thở nồng đậm bao phủ, cường giả Ma Kha Minh Tộc đứng lơ lửng trên không, vênh váo đắc ý, trên mặt đều lộ vẻ phần nộ.

Một lão giả áo đen nhìn chăm chú vào đại trận trước mắt, ánh mắt sắc bén thâm thúy, không khỏi khiến người ta có một loại cảm giác áp bách.

"Đại trận Huyền Đô chỉ kiên trì nhiều nhất thêm một nén nhang, đợi đến khi đại trận bị phá vỡ, huyết tẩy Huyền Đô, Hỗn Độn Tà Vương Kiếm nhất định phải thuộc về chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Về phần Diệp Mạc Tà, hẳn giết Tam công tử Ma Kha Minh Tộc ta, nhất định phải băm thây vạn đoạn, để giải hận trong lòng ta."

Một người khác nói: "Đại trưởng lão, vì sao chủ nhân của Huyền Đô phải giúp Diệp Mạc Tà, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm."

Lão giả áo đen nói: "Chủ nhân của Huyền Đô quá tự tin, cho rằng nàng có thể chống lại Ma Kha Minh Tộc ta, nhưng lại không biết mấy năm nay Hỗn Độn Huyền Đô đã trở thành thế lực cuối cùng của Đại Thiên Vũ Trụ."

Chương 1530: Trường Sinh là huynh đệ của ta 2

"Lần này chủ nhân Huyền Đô tận hết sức lực trợ giúp Diệp Mạc Tà, còn không phải là nhìn trúng tiềm lực và tư chất của hắn, muốn Diệp Mạc Tà trở thành lực lượng mới của Huyền Đô sao."

Một người khác gật đầu: "Đáng tiếc bọn họ trêu chọc người không nên trêu chọc, đối địch với Ma Kha Minh Tộc chúng ta, bọn họ sẽ biến mất theo Hỗn Độn Huyền Đô."

Phong Nhân hí mắt: "Để người điều tra bối cảnh của Diệp Mạc Tà, người có điều tra được không?"

Phong Thánh Vân nói: "Hồi đại trưởng lão, nhóm người Diệp Mạc Tà cũng chỉ là tán tu mà thôi, căn bản cũng không có bối cảnh gì."

"Tùy tiện giết."

Phong Nhân gật đầu: "Chỉ là tán tu mà cũng dám kêu gào trước mặt Minh Tộc ta, quả thực tự tìm đường chết."

Giờ khắc này.

Bên trong Huyền Đô.

Một gã lão giả mắt sáng như sao, nhìn chăm chú vào đại trận đã xuất hiện vết nứt, ở bên cạnh ông là một nữ tử áo đỏ.

Nữ nhân này một bộ y phục màu đỏ, ấn ký màu đỏ giữa hai hàng lông mày làm cho người ta cảm giác vô cùng quyến rũ động lòng người, một cái nhãn mày một nụ cười cũng tràn ngập mỉa mai.

Nữ tử nói: "Tổ gia gia, Ma Kha Minh Tộc lập tức sẽ tấn công Huyền Đô, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lận Cửu Quân hí mắt, dáng vẻ kiên định: "Phượng Nhi, người không cần lo lắng, cho dù tổ gia gia mất cái mạng này cũng sẽ bảo toàn hai người người và Mạc Tà."

Nói đến đây, ông quay đầu nhìn về phía lầu các sau lưng: "Mạc Tà còn đang khôi phục thương thế, chờ đại chiến bắt đầu trong chốc lát, người trước tiên dẫn hắc ròi khỏi Huyền Đô, tiến vào đầm lầy hỗn độn."

Lận Phượng Khanh nói: "Tổ gia gia, Mạc Tà sẽ không rời đi, ta hiểu hắc."

Lận Cửu Quân nói: "Hồ nháo, tư chất Mạc Tà tuyệt hảo, chỉ cần cho hắc đủ thời gian, hắc nhất định sẽ trưởng thành đến mức tổ gia gia không thể đạt tới."

"Để thanh sơn ở đây, không sợ không có củi đốt, hai người các người chính là hy vọng của Hỗn Độn Huyền Đô."

"Phong Nhàn này âm ngoan độc ác, nếu hắc đã đến, Ma Kha Minh Tộc chắc chắn còn có hậu thủ, đây là kiếp nạn của Hỗn Độn Huyền Đô ta."

Khụ khụ.

Một trận ho nhẹ truyền đến, hai người vội vàng xoay người nhìn lại, phát hiện Diệp Mạc Tà đã đi ra từ trong lầu các.

Hắc mặc cẩm y màu đen, ánh mắt thâm thúy như sao sáng trên biển, trên người mơ hồ bao phủ kiếm khí.

Lận Phượng Khanh vội vàng tiến lên: "Mạc Tà, vết thương của người..."

Diệp Mạc Tà lạnh nhạt nói: "Không ngại."

Nói đến đây, ánh mắt hắc rơi vào trên người Lận Cửu Quân: "Tổ gia gia, giao trận đại chiến này cho ta."

Lận Cửu Quân không vui: "Đứa nhỏ này, người nói nhảm gì vậy, lão đầu tử ta còn chưa chết, làm sao đến phiên người ra tay."

"Lát nữa dẫn Phượng nhi rời khỏi Huyền Đô, chỉ cần các người sống sót, tổ gia gia đã rất vui mừng."

Sắc mặt Diệp Mạc Tà trầm xuống, giữa mày kiếm là sự kiên định:

"Tổ gia gia, ta sẽ không rời đi, cũng sẽ không liên lụy Huyền Đô."

"Ta đã để người đi báo cho huynh đệ ta, chỉ cần hẩn đến, đừng nói những người này, cho dù là cả Ma Kha Minh Tộc cũng không còn."

Lận Cửu Quân lắc đầu: "Mạc Tà, người cũng đừng nói lung tung với tổ gia gia, huynh đệ người cũng bằng tuổi người, yêu nghiệt thì có thể mạnh bao nhiêu?"

Diệp Mạc Tà nói: "Hẩn rất mạnh, có thể nói là tu sĩ trẻ tuổi mạnh nhất vũ trụ."

Lận Cửu Quân nói: "Theo lão phu biết, trong thế hệ trẻ, người có thiên phú tốt hơn người chỉ có vị Diệp Trường Sinh danh chấn Đại Thiên Vũ Trụ kia, cho dù là hẩn cũng không dám trở thành tu sĩ trẻ tuổi mạnh nhất vũ trụ."

Diệp Mạc Tà lạnh nhạt nói: "Tổ gia gia, Trường Sinh chính là huynh đệ của ta, ta là huynh trưởng của hẩn."

Lận Cửu Quân: "..."

Ông lẳng lặng nhìn Diệp Mạc Tà, giống như đang nói, đứa trẻ tốt thế này, sao lại học nói láo rồi?

Diệp Mạc Tà thấy Lận Cửu Quân dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hẩn: "Tổ gia gia, người không tin ta?"

Lận Cửu Quân nói: "Mạc Tà, người là một đứa trẻ tốt, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta giao Phượng Nhi cho người."

"Nhưng người không thể nói dối, người có biết Diệp Trường Sinh có thân phận gì không?"

"Người có biết bối cảnh của hẩn lớn như thế nào không?"

Diệp Mạc Tà cười khỏ một tiếng: "Ta không cần biết những thứ đó, ta chỉ biết Trường Sinh cùng nhau lớn lên với ta, chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện mới từng bước đi tới hôm nay."

Dứt lời, Lận Phượng Khanh ở bên cạnh đã nói: "Mạc Tà, cho dù Diệp Trường Sinh là huynh đệ của người, nhưng hẩn ở Cửu Tinh

Vũ Trụ, đến Huyền Đô ít nhất cần năm ngày, chúng ta không chờ được đến lúc đó.”

"Người vẫn nên nghe tổ gia gia, chúng ta trước tiên rời khỏi Huyền Đô, sống sót mới có hy vọng."

Diệp Mặc Tà nói: "Nếu ta chạy trốn trước mặt Ma Kha Minh Tộc, về sau ta còn bảo vệ người như thế nào?"

"Ta là kiếm tu, thà chết không khuất phục, hôm nay nói cái gì ta cũng sẽ không rời đi, bằng không đạo tâm của ta sẽ bị ảnh hưởng."

Chương 1531: Cuối cùng cũng có thể ra tay rồi

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, đại trận bao phủ trên bầu trời Huyền Đô bị nghiền nát, vô lượng linh khí khuếch tán ra ngoài bốn phía.

Từng bóng người đập không mà đi, dưới sự dẫn dắt của Phong Nhân, xuất hiện ở trên Huyền Đô.

Ngay sau đó.

Một giọng nói hùng hồn bá đạo hạ xuống: "Lận Cữu Quân, giao Diệp Mạc Tà ra, Minh Tộc chúng ta sẽ tha cho Huyền Đô các người."

"Nếu không, lão phu sẽ san bằng nơi này."

Bịch.

Lận Cữu Quân bay lên, xuất hiện trên hư không, ánh mắt rơi vào trên người Phong Nhân: "Giao người là không có khả năng, cho dù người đánh chết ta thì cũng không có khả năng."

"Ra tay đi, để lão hủ nhìn xem Minh Tộc có bao nhiêu thực lực."

Phong Nhân lạnh lùng nói: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy ta sẽ thành toàn cho người."

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía Phong Thánh Thiên: "Lận Cữu Quân giao cho ta, người dẫn người đi giết Diệp Mạc Tà, thuận tiện san bằng Huyền Đô thành bình địa."

"Không lưu lại bất cứ tu sĩ nào."

"Chờ một chút!" Giọng nói của Diệp Mạc Tà vang lên: "Người Ma Kha Minh Tộc các người muốn tìm là ta, cũng không có quan hệ

với Hồn Độn Huyền Đô.”

“Ta đánh một trận với các hạ, như thế nào?”

Phong Nhàn cười nói: "Được, chỉ cần người ngăn cản được một kích của ta, lão phu có thể không diệt Huyền Đô.”

Diệp Mạc Tà đập không mà đi, thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài Huyền Đô: "Ra tay đi!”

Lận Phượng Khanh vội vàng nói: "Mạc Tà, ta và người sóng vai tác chiến.”

Phong Nhàn khinh thường: "Lận Cửu Quân người có muốn cùng đi hay không, lão phu đánh ba người các người.”

Diệp Mạc Tà đi tới bên người Lận Phượng Khanh: "Trở về, việc này không có quan hệ với Huyền Đô, chớ có nhúng tay vào.”

"Tin ta đi, sẽ không có chuyện gì.”

Dứt lời, hần đẩy Lận Phượng Khanh ra ngoài: "Tổ gia gia, mang Phượng Nhi rời đi.”

Phong Nhàn cười lạnh nói: "Ở trước mặt lão phu chơi sinh tử ly biệt? Thật cảm động, nhưng đáng tiếc là người quá yếu.”

Diệp Mạc Tà nhìn chăm chú vào Phong Nhàn, trên người bốc lên ma khí màu đen cuộn cuộn mênh mông, một chân thân vũ trụ cầm cổ kiếm xuất hiện.

"Đến đây!”

Phong Nhàn híp mắt, trong lòng hoảng sợ, không nghĩ tới Diệp Mạc Tà tuổi còn trẻ đã có được thực lực như thế, còn được Hồn Độn Tà Vương Kiếm nhận chủ.

Càng như vậy, càng phải diệt trừ hần.

Nếu không giết kẻ này, chắc chắn sẽ trở thành họa lớn.

“Chịu chết đi!”

Sức mạnh Ma Kha khủng bố xuất hiện, ngưng tụ ra trăm chân thân Ma Kha, mọi người cầm trong tay Ma Kha kim kiếm, bổ nhào xuống phía dưới, chỉ thẳng lên người Diệp Mạc Tà.

Trong lúc nhất thời.

Trời đất biến sắc, vô số kiếm quang tựa như gió lốc bao bọc Diệp Mạc Tà kín không kẽ hở.

“Tà Vương Tru Thiên!”

Một kiếm trăm thiên hạ xuống va chạm với gió lốc kiếm quang trước mắt.

Ầm.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh Diệp Mạc Tà bay ngược ra sau, chân thân vũ trụ sau lưng nghiền nát, ngay cả thanh cổ kiếm kia cũng hóa thành hư vô.

Phốc phốc.

Phốc phốc.

Liên tiếp phun ra hai ngụm máu, Diệp Mạc Tà mạnh mẽ ổn định lại thân thể: "Một kiếm, ta đã tiếp, không liên quan đến Huyền Đô."

Phong Nhân đứng lơ lửng trên không, coi thường Diệp Mạc Tà, giống như cường giả tuyệt thế bề ngưỡn nhìn xuống con kiến hôi, loại cảm giác này làm cho người ta vô cùng khó chịu.

"Tiếp một kiếm của lão phu mà còn có thể đứng, người cũng không tệ."

"Thật sự cảm thấy đáng tiếc cho người, trêu chọc Ma Kha Minh Tộc, người chắc chắn phải chết."

"Phải không?"

“Ma Kha Minh Tộc rất mạnh sao?”

"Dám đả thương huynh trưởng ta, lá gan của ngươi thật lớn."

Từng âm thanh truyền ra, Diệp Trường Sinh ngự kiếm mà tới, ngạo nghễ đứng trên thân kiếm: "Lão đầu, có phải ngươi cảm thấy mình rất mạnh không, đến đánh chết ta đi."

Phong Nhàn theo tiếng nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Chỉ có tu vi Thái Thủy Hoàng mà cũng dám kêu gào trước mặt lão phu."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, xuất hiện bên người Diệp Mạc Tà, nơi đi qua, tu sĩ Ma Kha Minh Tộc chết dưới sát đạo kiếm khí.

Sương máu tràn ngập, hài cốt không còn.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trong sân kinh hãi thất sắc, cái này cũng quá khủng bố rồi, trong nháy mắt giết chết hơn mười tên tu sĩ, mặc dù như thế, ngay cả Diệp Trường Sinh ra tay như thế nào, bọn hắn cũng không nhìn rõ.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc: "Huynh trưởng, ngươi chữa thương trước đi."

Diệp Mạc Tà gật đầu, tiếp nhận bình ngọc: "Trường Sinh, để ngươi lo lắng rồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi là huynh đệ của ta, đừng nói những lời khách khí."

Bóng dáng Lận Cửu Quân và Lận Phượng Khanh xuất hiện, ánh mắt hai người đồng loạt hội tụ trên người Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Lận Phượng Khanh lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Mạc Tà, hắn là..."

Diệp Mạc Tà nói: "Phượng Khanh, hắn chính là Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm lên: "Huynh trưởng, vị này là đại tẩu đi."

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Phượng Khanh và ta đã cùng nhau trải qua sinh tử, nàng là đạo lữ duy nhất mà ta nhận định."

Chương 1532: Cuối cùng cũng có thể ra tay rồi 2

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tốt, tốt, tốt, huynh trưởng đã tìm được nơi trở về của mình, ta thật sự rất vui vẻ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Huynh trưởng, ta giải quyết bọn hắn trước, chúng ta lại ôn chuyện thật tốt."

Diệp Mặc Tà vội vàng nói: "Trường Sinh, đừng diệt tộc, để lại cho ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Được rồi, ta sẽ tận lực khống chế bản thân."

Lận Cửu Quân: "..."

Lận Phượng Khanh: "..."

Ở phía xa.

Ánh mắt Phong Nhân, Phong Thánh Thiên sắc bén như kiếm, nếu như ánh mắt có thể giết người, Diệp Trường Sinh đã bị bọn hắn giết chết rồi.

Phong Thánh Thiên nói: "Đại trưởng lão, người này nhìn có chút quen mặt, giống như đã từng quen biết."

Phong Nhân lạnh lùng nói: "Mặc kệ hắn là ai, giết."

Diệp Trường Sinh đi bộ nhàn nhã, đi tới phía Phong Nhân: "Có phải rất tức giận, muốn giết ta hay không?"

"Đừng ép buộc chính mình, ra tay đi!"

Phong Nhân mạnh mẽ áp chế nội tâm phản nộ: "Các hạ rốt cuộc là ai?"

"Diệp Trường Sinh, các người khẳng định chưa từng nghe nói qua."

Hai người Phong Nhàn, Phong Thánh Thiên lẩm bẩm tự nói, sao cái tên này lại quen thuộc như thế?

Phong Thánh Thiên đột nhiên như tỉnh khỏi mộng: "Đại trưởng lão, hửn... Hửn là Diệp Trường Sinh."

Phong Nhàn nói: "Người lại biết?"

Phong Thánh Thiên nói: "Huyền Kiếm Phủ bị diệt, cũng bởi vì Diệp Trường Sinh."

Sắc mặt Phong Nhàn trầm xuống, trong lòng sợ hãi: "Không phải người nói Diệp Mạc Tà là tán tu sao? Đến, ta sẽ cho người một cơ hội ngụy biện."

Phong Thánh Thiên: "..."

Phong Nhàn chậm rãi nâng cánh tay lên, một ánh kiếm vàng trong lòng bàn tay xông thẳng về phía bầu trời: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta không có lựa chọn nào khác."

"Không phải Diệp Trường Sinh chết thì chính là chúng ta vong."

Âm thanh Phong Thánh Thiên khẽ run lên: "Đại... Đại trưởng lão, bối cảnh của Diệp Trường Sinh quá lớn, chúng ta không thể trêu vào."

Phong Nhàn lạnh lùng nói: "Chọc không nổi cũng phải giết, người sẽ không cảm thấy hiện tại chúng ta nhận sai với Diệp Trường Sinh thì hửn sẽ buông tha cho chúng ta chứ!"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Cơ hội duy nhất của chúng ta chính là tiên hạ thủ vi cường, thần không biết quỷ không hay diệt trừ Diệp Trường Sinh, sau đó huyết tẩy Huyền Đô."

Diệp Trường Sinh nhìn vầng sáng màu vàng xuất hiện trên hư không: "Lại gọi người? Ta rất thích."

"Rốt cục có thể giả vờ, không đúng, rốt cục có thể ra tay, một hồi đại chiến kích động lòng người sẽ lập tức bắt đầu, các người chuẩn bị xong chưa?"

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên hư không, bình tĩnh nhìn Phong Nhân, hẳn không có lựa chọn ra tay, chỉ lẳng lẳng chờ đợi.

Vẻ mặt Lận Cừu Quân kinh ngạc: "Mạc Tà, hẳn đang chờ cái gì?"

Diệp Mạc Tà giơ tay lên đưa Thần Thủy Trụ Hà vào trong miệng: "Tổ gia gia, Trường Sinh đang chờ cường giả Ma Kha Minh Tộc đến."

"Người có thể không hiểu rõ hẳn lắm, Trường Sinh có thói quen, thích nhất là diệt tộc, đồ tông."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta bội phục điểm này của hẳn, trừ cở tận gốc, không mảnh vải che thân, không đúng, là không để lại cái gì."

Lận Cừu Quân: "..."

Tuổi còn trẻ mà tàn nhẫn như vậy sao?

Nhưng hẳn chỉ có cấp bậc Thái Thủy Hoàng, làm sao chống lại Ma Kha Minh Tộc?

Diệp Mạc Tà nhận thấy được sự lo lắng của Lận Cừu Quân: "Tổ gia gia, người hãy yên tâm đi, chỉ cần Trường Sinh ở đây, cho dù toàn bộ cường giả Ma Kha Minh Tộc đến cũng đừng mơ tưởng thương tổn đến hẳn một chút."

"Sau khi trận đại chiến này chấm dứt, các người sẽ từ từ hiểu rõ Trường Sinh, sự mạnh mẽ của hẳn sẽ làm mới nhận thức của các người với tu sĩ."

Hiện tại Diệp Trường Sinh không ra tay, Lận Cừu Quân đã vô cùng chấn động, một người dám gọi cường giả Ma Kha Minh Tộc, phần khí phách này đã làm cho người ta bội phục.

Có thể nhìn ra hẳn không phải là người thích giả vờ, chắc chắn có được thực lực tuyệt đối.

Thật sự rất chờ mong, không biết Diệp Trường Sinh có thể mang đến cho ông ngạc nhiên gì.

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh nhìn Phong Nhàn: "Tốc độ của các người thật chậm, có thể lại truyền tin tức gọi bọn họ nhanh một chút không?"

"Kiếm của ta đã đói khát khó nhịn rồi."

Phong Nhàn: "..."

Diệp Trường Sinh xoay người đi tới phía ba người Diệp Mạc Tà, về mặt người sau mờ mịt, hẳn có ý gì?

Phong Nhàn âm ỉ nói: "Diệp Trường Sinh, người đừng hòng chạy trốn."

Diệp Trường Sinh nói: "Trốn? Ta vào thành ngồi, chờ người của các người đến thì gọi ta ra ngoài giết người."

Đây quả thực là điên cuồng.

Tức chết ta.

Trong lòng Phong Nhàn lửa giận thiêu đốt.

Nhưng lão ta chỉ có thể nhịn.

Ta nhịn, chờ cường giả trong tộc đến, lão phu thề phải băm thây vạn đoạn người.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ rung trời truyền đến, vòng xoáy linh khí bao phủ trên bầu trời thành Huyền Đô, cánh cửa kết giới mở ra, một giọng nói hùng hồn bá đạo rơi xuống.

"Ai dám ngăn cản Ma Kha Minh Tộc ta làm việc, muốn chết sao?"

Theo âm thanh hạ xuống, từng bóng người rơi xuống, xuất hiện bên người Phong Nhàn, người sau khom người một cái: "Bái kiến lão tổ."

Chương 1533: Ta rất không vui

Phong Diễn Sinh nói: "Để cho các người đến tiêu diệt Hồn Độn Huyền Đô mà sao lại khó khăn như vậy?"

Ánh mắt Phong Nhân rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Lão tổ, là hần."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Vốn chúng ta có thể huyết tẩy Hồn Độn Huyền Đô, nhưng Diệp Trường Sinh lại xuất hiện ngăn cản chúng ta."

"Hoàn toàn bất đắc dĩ, mới mời lão tổ ra tay."

Phong Diễn Sinh híp mắt, trong miệng lẩm bẩm: "Diệp Trường Sinh, sao cái tên này quen tai như vậy?"

Phong Nhân vội vàng nói: "Lão tổ, Huyền Kiếm Phủ muốn ra tay với Diệp Trường Sinh, sau đó bị người diệt phủ."

Thì ra là sát tinh này.

Phong Diễn Sinh biến sắc, trong lòng hoảng sợ: "Vì sao lại trêu chọc hần?"

Phong Nhân nói: "Lão tổ, Diệp Mặc Tà là huynh trưởng của hần, chuyện đã đến nước này, chúng ta không có lựa chọn nào khác."

Phong Diễn Sinh đương nhiên hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Phong Nhân, tiến thoái lưỡng nan, lựa chọn của Ma Kha Minh Tộc như thế nào đều ở bên bờ tử vong.

Ma Kha Minh Tộc còn chưa mạnh mẽ đến mức có thể không để ý thế lực sau lưng Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người trò chuyện, tựa hồ không chuẩn bị động thủ, đây tuyệt đối không thể.

Hần thật vất vả mới có cơ hội ra tay.

Binh lính không đánh mà thắng, tuy rằng nghe có vẻ trâu bò,

nhưng hẳn vẫn hy vọng có thể thoải mái vui vẻ đại chiến một hồi.

"Bắt đầu đi!"

"Các người mau động thủ đánh chết ta."

Phong Diễn Sinh nghe Diệp Trường Sinh nói, vẻ mặt hơi giật mình, hiện tại yêu cầu của người trẻ tuổi đều kỳ lạ như vậy sao?

Không sợ hãi như vậy?

"Diệp Trường Sinh, đừng tưởng rằng bối cảnh người mạnh mẽ là muốn làm gì thì làm."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Các hạ nói gì vậy, ta chưa bao giờ dùng bối cảnh đè người, nhanh chóng động thủ, bằng không ta thật sự không vui."

Phong Diễn Sinh chấp hai tay trước ngực: "Ma Kha Vô Lượng, đại đạo diễn thiên."

Dứt lời, sức mạnh Ma Kha khủng bố bắn ra, trời đất biến sắc, vòng xoáy khổng lồ như bão tố.

Phân thân Ma Kha xuất hiện, cầm đại đạo thần binh trong tay, như thiên binh lâm phạm, lực công kích hội tụ trên người Diệp Trường Sinh.

Trong phút chốc.

Phong Diễn Sinh tựa như chúa tể phương thế giới này, khống chế sống chết của vạn linh, một niệm che trời, loại khí thế đáng sợ này làm cho người ta sợ hãi.

Rùng mình, da đầu tê dại.

Thật mạnh mẽ.

Lận Cửu Quân ổn định thân ảnh, tùy ý linh khí tàn sát bừa bãi trên người: "Sức mạnh Ma Kha, người này hẳn là một trong những lão tổ Ma Kha Minh Tộc, hẳn lĩnh ngộ sức mạnh Ma Kha chân chính."

Nói đến đây, ông khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt vô cùng ảm đạm: “Sức mạnh Hỗn Động của chúng ta không biết mạnh mẽ hơn khí Ma Kha của bọn hắc gấp bao nhiêu lần, chỉ tiếc linh khí hỗn động càng ngày càng ít, ngay cả linh tuyến ở Hỗn Động Huyền Đô cũng sắp khô kiệt.”

"Bây giờ tu vi của lão phu cũng sắp quên đột phá có cảm giác gì, thật xa lạ."

Diệp Mặc Tà nói: "Tổ gia gia, người này có cấp bậc gì?"

Lận Cửu Quân nói: "Ít nhất trên Thần Vương."

Con người Diệp Mặc Tà co rụt lại, trong lòng có chút lo lắng cho Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, trên hư không, một bóng người cầm kiếm ghênh đón phân thân Ma Kha.

Đó là...

Lận Cửu Quân không thể tin được vào mắt mình: "Phân thân, Diệp công tử cũng có phân thân."

Không sai, phân thân xuất hiện trên hư không chính là phân thân Loạn Cổ của Diệp Trường Sinh.

Phân thân cầm kiếm mà đi, sát khí vô tận bắn ra, lan tràn vô biên, nơi đi qua, phân thân Ma Kha hóa thành hư vô.

Mức độ khủng khiếp làm cho người ta lú lờ.

Con người Phong Diễn Sinh sáng lên, nhìn chăm chú vào sát khí tràn ngập trước mắt: "Đây chẳng lẽ chính là áo nghĩa cuối cùng."

Không thể nào.

Hoàn toàn không thể.

Vô số năm tháng, đời đời thay đổi, hầu như không có tu sĩ lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng, hắc....

Diệp Trường Sinh nói: "Đến lúc ta ra tay rồi."

Bịch.

Thân ảnh của hắn vọt tới phía Phong Diễn Sinh, nhẹ nhàng bình tĩnh: "Áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, không."

Một kiếm chém cứa trọng thiên, kiếm khí sát đạo bắn ra, nơi đi qua hoàn toàn không có sự sống, không gian cũng theo đó biến mất.

Chém diệt không gian.

Chém diệt sự sống.

Mọi người Phong Diễn Sinh nhìn kiếm khí rơi xuống, thân ảnh đập không chạy trốn, ý đồ muốn tránh thoát kiếm khí sát đạo.

Nhưng một việc khiến người ta hít thở không thông đã xảy ra.

Theo kiếm quang hạ xuống, không gian biến mất không thấy, ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời với bọn hắn, giống như trong nháy mắt sẽ bị nhốt trong kiếm khí sát đạo.

Thật khủng khiếp.

Một kiếm phá vạn giới.

Khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt tự nhiên, đứng chấp hai tay sau lưng nhìn đám người Phong Diễn Sinh bị kiếm khí cắn nuốt.

Hắn thở dài một tiếng, trên mặt lộ vẻ thất vọng: "Ai, lại không còn, ngay cả ba chiều cũng chưa dùng."

Có điều, áo nghĩa cuối cùng của sát đạo thật quá mạnh, hắn đã lĩnh ngộ Không mà ngày xưa Kiếm Huyền Tử để cho hắn, lại dung hợp với áo nghĩa cuối cùng của sát đạo.

Chương 1534: Ta rất không vui 2

Chỉ một từ để diễn tả uy lực thôi... Tuyệt.

Thân ảnh hần chột lóe, đi tới bên cạnh ba người Diệp Mạc Tà: "Huynh trưởng, ta cũng không diệt tộc, về sau có cơ hội chính người đi diệt."

Diệp Mạc Tà âm thầm líu lưỡi: "Trường Sinh, rốt cuộc bây giờ người có cấp bậc gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, hiện tại ta giết người đã không nhìn cấp bậc, một kiếm là vô địch."

Diệp Mạc Tà: "..."

Lận Cửu Quân: "..."

Lận Phượng Khanh: "..."

Đại Thiên Vũ Trụ phát triển cho tới bây giờ, tu sĩ nghịch thiên như thế chỉ có Diệp Trường Sinh mà thôi.

Diệp Trường Sinh nói: "Huynh trưởng, không mời ta vào thành ngồi một chút sao?"

Lận Cửu Quân vội vàng nói: "Diệp tiểu hữu mời theo ta vào thành."

Giờ khắc này.

Vô tận hư không.

Vài lão giả áo đen đi trước đột nhiên nghe xuống, trên mặt lão giả cầm đầu lộ ra vẻ hưng phấn: "Đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu, chúng ta tìm được người cướp đi khí vận rồi."

"Ba người các người nhanh chóng đi thông báo cho đại nhân, những người khác đi theo dõi người này với ta."

Dứt lời, mọi người lập tức tản ra, biến mất ở trên hư không vô tận, bọn hắn chính là tu sĩ của Kỷ Nguyên Loạn Cổ.

Ngày đó khí vận Loạn Cổ bị người cướp đoạt, đến bây giờ vẫn là đau đớn trong lòng bọn hắn, thiếu một lần tẩy lễ, bọn hắn tổn thất vô cùng thảm trọng.

Hiện tại phát hiện khí vận Loạn Cổ, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào tìm ra người này, lấy lại hết thảy thuộc về bọn hắn.

...

Hỗn Độn Huyền Đô.

Dưới sự dẫn dắt của Lận Cửu Quân, mấy người xuất hiện trước mặt một tòa phủ đệ: "Diệp tiểu hữu, mời."

Diệp Trường Sinh nói: "Lận tiên bối không cần khách khí."

Bốn người đi vào trong phủ đệ, giờ khắc này, hai bóng dáng trên bầu trời Hỗn Độn Huyền Đô mới phục hồi lại tinh thần từ trong chấn động.

Một người trầm giọng nói: "Thật nguy hiểm, may mà chúng ta không ra tay, bằng không cũng chết dưới áo nghĩa cuối cùng của sát đạo của Diệp Trường Sinh."

"Diệp Trường Sinh này không chỉ có bối cảnh mạnh đến vô địch, ngay cả tu vi cũng nghịch thiên như vậy."

Một người khác cưỡng ép để mình bình tĩnh lại: "Đúng vậy, nhanh chóng rút lui, trước tiên trở về Ma Kha Minh Tộc, kế tiếp chúng ta phải di chuyển toàn tộc."

"Trêu chọc Diệp Trường Sinh, Đại Thiên Vũ Trụ không có nơi sinh tồn của chúng ta."

Dứt lời, hai người xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một giọng nói lạnh như băng truyền đến: "Hai vị muốn đi đâu?"

Hai người theo tiếng nhìn lại, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, nữ nhân này đến từ khi nào?

"Không biết các hạ là ai?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Người giết các người."

Ma khí che trời xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt trên người hai người, ma khí trói buộc, trong nháy mắt hai người mất đi sức chiến đấu.

"Rốt cuộc các hạ là ai?"

Ninh Tuyền Cơ trầm mặc không nói, cắn nuốt linh khí trong cơ thể hai người, dưới ma khí bao bọc, hai người bị đưa đến bên người Diệp Trường Sinh.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người hai lão giả: "Tiểu Ninh, hai người này là..."

Ninh Tuyền Cơ nội liễm hơi thở, xua tan ma khí: "Hai người này cũng là tới giết người, vốn định chạy trốn."

"Tiểu Ninh, vất vả rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Mặt hai lão giả xám như tro tàn, tu sĩ mạnh mẽ như vậy lại là tùy tùng của Diệp Trường Sinh, vì sao phải trêu chọc Diệp Trường Sinh chứ?

Ma Kha Minh Tộc xong rồi.

Ninh Tuyền Cơ nói: "Xử lý hai người bọn hắn như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Để lại tài nguyên, người đánh chết."

Ninh Tuyền Cơ nhắc hai người lên, biến mất trên bầu trời phủ đệ, nhìn bóng lưng nàng rời đi, Lận Cửu Quân nuốt nước miếng: "Diệp tiểu hữu, vị tiên bối đó là ai?"

"Bằng hữu của ta, rất mạnh mẽ."

Lận Cửu Quân gật đầu: "Vậy vì sao đại chiến vừa rồi, Diệp tiểu hữu không cho bằng hữu của người ra tay?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta chưa bao giờ dựa vào bối cảnh, vẫn luôn dựa vào cố gắng của mình."

"Ta cũng không thích so sánh bối cảnh với người khác, bởi vì không có ai có bối cảnh tốt hơn ta."

Lận Cửu Quân cười khỏ một tiếng, người trẻ tuổi này nói chuyện rất kiêu ngạo, nhưng người ta nói toàn là sự thật.

Hoàn toàn tùy tiện nhưng lại chính xác, có vốn liếng để bề nghệ.

Già rồi, được giới trẻ dạy cho bài học.

"Diệp tiểu hữu, lão hủ vẫn muốn Phượng Nhi và Mạc Tà thành hôn, nếu bây giờ tiểu hữu đã tới, chúng ta chọn ngày không bằng đụng ngày, mau chóng an bài hôn sự của bọn họ."

"Không biết ý của tiểu hữu thế nào?"

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diệp Mạc Tà: "Ý của huynh trưởng thế nào?"

Diệp Mạc Tà nói: "Theo tổ gia gia, ta và Phượng Khanh tình đầu ý hợp, đã xác định nàng là đạo lý cả đời của ta, hiện giờ thời cơ đại hôn đã chín muồi."

Diệp Trường Sinh nói: "Lận tiền bối, huynh trưởng không có vấn đề, tiền bối hãy bắt đầu chuẩn bị đi!"

"Có bất cứ nhu cầu nào cứ việc mở miệng với ta."

Nói đến đây, hần tiện tay vung lên mở ra Thương Khung Thần Cung, ba nữ Thái Sơ và nhóm người Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Không Kiến, Tinh Thần lần lượt xuất hiện.

Chương 1535: Ta rất không vui 3

"Nương tử, huynh trưởng lập tức sẽ đại hôn, các người ở Huyền Đô giúp hân sắp xếp hôn lễ."

Diệp Mạc Tà vội vàng nói: "Trường Sinh, hôn lễ của ta đơn giản một chút, làm phiền các đệ muội hao tâm tổn trí."

Lận Cửu Quân phụ họa nói: "Diệp tiểu hữu, chuyện hôn lễ hãy để lão phu đi làm, tiểu hữu chờ tham gia hôn lễ là được."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy làm phiền Lận tiên bối, trong khoảng thời gian này chúng ta phải ở Hỗn Độn Huyền Đô quấy rầy thêm một khoảng thời gian."

"Vinh hạnh."

Đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, làm mới địa điểm đánh dấu - Hỗn Độn Huyền Đô, đầm lầy Hỗn Độn.]

Có hai cơ hội đánh dấu ở đây không?

Có quá nhiều cơ duyên.

Thật khiến người ta u sầu.

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại: "Lận tiên bối, ta trước đi một chuyến đến đầm lầy hỗn độn, đợi người chuẩn bị xong hôn lễ, ta nhất định sẽ tham gia đúng giờ."

Lận Cửu Quân gật đầu: "Thực lực của Diệp tiểu hữu nghịch thiên, đi tới đầm lầy hỗn độn nhất định có thể đạt được cơ duyên, lão phu mong tiểu hữu hết thấy thuận lợi."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh dẫn theo ba nữ Thái Sơ, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất rời đi, biến mất trên bầu trời Huyền Đô.

Lận Cửu Quân nói: "Mạc Tà, người đi khôi phục thân thể trước đi."

Diệp Mạc Tà nói: "Tổ gia gia, không cần, thương thể của ta đã khôi hần."

Khôi hần rồi?

Lận Cửu Quân biết thương thể của Diệp Mạc Tà nặng bao nhiêu, trong thời gian ngắn như vậy đã khôi hần, có phải tốc độ hơi quá nhanh hay không?

Diệp Mạc Tà lạnh nhạt nói: "Lão tổ, nhờ linh dịch của Trường Sinh, chẳng những thương thể khôi hần, cấp bậc mơ hồ cũng muốn đột phá."

Người muốn đột phá?

Lận Cửu Quân nghe được hai chữ đột phá, suýt chút nữa đã rơi nước mắt hâm mộ: "Vậy người nhanh chóng đi bế quan, Diệp tiểu hữu mạnh mẽ như thế, thân là huynh trưởng của hần, người cũng không cần làm nhục thiên phú của mình."

Diệp Mạc Tà gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lận Cửu Quân nói: "Phượng Nhi, người có thể kết làm đạo lữ với Mạc Tà, tổ gia gia thật sự cảm thấy cao hứng thay người."

Lận Phượng Khanh nhẹ nhàng gập đầu: "Tổ gia gia yên tâm, Phượng Nhi nhất định cố gắng tu luyện với Mạc Tà, để cho Hỗn Độn Huyền Đô chúng ta trở nên mạnh hơn."

Lận Cửu Quân suýt chút nữa rơi nước mắt: "Phượng Nhi, người có lòng."

...

Đại Thiên Vũ Trụ.

Mô Kha Minh Tộc.

Một lão giả xuất hiện ở tổ địa, vẻ mặt vô cùng bối rối: "Bẩm Tộc trưởng, lão tổ và Đại trưởng lão đi tới Hỗn Độn Huyền Đô, toàn bộ

hồn bia đã bị nghiền nát.”

"Trong tộc lập tức tổn thất mấy trăm cường giả."

Ầm ầm.

Tiếng cửa đá mở ra, Tộc trưởng Ma Kha Minh Tộc đi ra: “Hỗn Độn Huyền Đô, chuyện của Phong Hạo còn chưa chấm dứt sao?”

Lão giả nói: "Hồi Tộc trưởng, Phong Hạo bị giết là bởi vì Hỗn Độn Tà Vương Kiếm. Nhưng theo lão phu biết, Hỗn Độn Huyền Đô đã không còn cường giả. Vốn thành này là một phần của Đại Thiên Vũ Trụ, hiện tại đã lưu lạc đến Cửu Tinh Vũ Trụ kéo dài hơi tàn, căn bản không thể nào có người có thể chém chết Diễn Sinh lão tổ."

"Đi điều tra, điều tra rõ ràng, rốt cuộc là người nào giết lão tổ và Đại trưởng lão."

"Hỗn Độn Huyền Đô cũng không có đơn giản như vậy, không cần sơ suất, đừng quên người nọ vẫn ở Cửu Tinh Vũ Trụ."

Phong Huyền Thiên chậm rãi mở miệng nói.

"Tộc trưởng nói là Diệp Trường Sinh sao?"

"Sẽ không trùng hợp như vậy chứ!"

"Cẩn thận thì thuyền chạy được vạn năm, bằng không người cảm thấy Cửu Tinh Vũ Trụ có người có thể chém giết Diễn Sinh lão tổ sao?"

"Đạm Đài Tú và Hỗn Độn Huyền Đô không có một tí quan hệ gì, có khả năng nhất chính là Diệp Trường Sinh quý đệ khó lường kia."

Phong Huyền Thiên như có điều suy nghĩ.

"Tộc trưởng yên tâm, lão phu sẽ đi điều tra rõ ràng."

Đầm lầy hỗn độn.

Đây là một khu rừng vô tận.

Trong không khí tràn ngập mùi đầm lầy nồng đậm.

Thân ảnh sáu người Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở bên ngoài đầm lầy hỗn độn, nhìn rừng rậm trước mắt, Hắc Doanh Doanh trầm giọng nói: "Nơi này từng là một phần của Hỗn Độn Thế Giới, từ sau khi Cửu Tinh Vũ Trụ buông xuống, vô số năm tháng, đã có rất ít người nguyện ý tiến vào trong đó."

"Vì sao?" Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Doanh Doanh hỏi.

Hắc Doanh Doanh lại nói: "Hỗn Độn Thế Giới sụp đổ, chia năm xẻ bảy, đầm lầy hỗn độn xuyên qua vô số tinh vực, cuối cùng nằm ở đây."

"Nghe đồn ban đầu, đầm lầy hỗn độn xuất hiện khiến cho vô số tu sĩ điên cuồng, ngay cả cường giả Đại Thiên Vũ Trụ cũng chen chúc mà tới, muốn tiến vào trong đó đạt được tài nguyên và truyền thừa."

"Thời gian trôi qua, không ai muốn đạt được truyền thừa và cơ duyên mạnh mẽ trong đầm lầy hỗn độn, dần dà nơi này đã bị cường giả từ bỏ, trở thành một nơi lịch lãm, bởi vì ở trong đầm lầy hỗn độn có hung thú sinh trưởng rất lợi hại."

Chương 1536: Hỗn Độn Chi Môn

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Hiện giờ xem ra trong này cũng không nhiều hung thú lắm, cho dù có thể đạt được cơ duyên cũng là cường giả đã chết ở đây lưu lại."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Nương tử, có người xuyên qua đầm lầy hỗn độn không?"

Hắc Doanh Doanh nói: "Cho tới nay chưa có ai xuyên qua đầm lầy hỗn độn, nghe đồn ở giữa đầm lầy có một bình chướng không cách nào vượt qua, tu sĩ tiến vào trong đó đều chết hết."

Vậy thì đúng rồi.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Về mặt Hắc Doanh Doanh hồ nghi: "Có ý gì?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Sở dĩ không ai có được truyền thừa và cơ duyên mạnh mẽ, đó là bởi vì bọn hắn không tiến vào chỗ sâu nhất."

"Tu sĩ đến nơi này chỉ ở bên ngoài cọ cọ cũng không được, chết thì chết, ngã xuống thì ngã xuống, còn có vài người chưa tiến vào đã nộp vũ khí đầu hàng. Như vậy bọn hắn không thể tìm được chí bảo thật sự. Đã từng là một phần của Hỗn Độn Thế Giới thì há lại đơn giản như vậy?"

Hắc Doanh Doanh quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người cứ chắc chắn như nơi này có truyền thừa mạnh mẽ vậy."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đối với người khác mà nói, nơi này có thể không có gì, nhưng đối với ta mà nói, nơi này chắc chắn có truyền thừa mạnh mẽ."

"Đừng hỏi ta vì sao, lớn lên đẹp trai, may mắn sẽ không kém."

Mọi người: "..."

Tàng Thất chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, Diệp huynh, người quá đáng."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đã làm gì?"

Về mặt Tàng Thất nghiêm túc: "Diệp huynh, về sau huynh có thể đừng lấy diện mạo để nói chuyện hay không?"

"Chẳng lẽ dáng vẻ đẹp trai là có thể làm gì thì làm sao?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Hòa thượng, người lớn lên xấu xí như vậy, đương nhiên không thể nào hiểu được sự hoang mang và phiền não của người đẹp trai như chúng ta."

Tàng Thất: "..."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, tiến vào trong đầm lầy Hỗn Độn: "Theo sát ta, đừng tụt lại phía sau."

Năm người đồng loạt tiến lên với Diệp Trường Sinh, rất nhanh đã xuyên qua trong rừng rậm, trên thân ảnh sáu người phóng thích uy áp bao phủ trên bầu trời đầm lầy Hỗn Độn.

Nơi đi qua, hung thú nhượng bộ lui binh, hoảng hốt chạy trốn.

Nói thật hung thú có đôi khi còn thông minh hơn tu sĩ Nhân Tộc, tự biết không phải là đối thủ, nhanh chóng chuồn mới là thượng sách.

Đang di chuyển về phía trước.

Tàng Thất trầm giọng nói: "Diệp huynh, không phải nói trong đầm lầy hỗn độn có rất nhiều hung thú sao? Tại sao đều không gặp được?"

Hung thú?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có ta ở đây, hung thú dám xuất hiện sao?"

Tàng Thất hận không thể tát mình một cái, vì sao phải nói chuyện với Diệp Trường Sinh?

Thật là buồn miệng.

Đoàn người rất nhanh đi tới trung tâm đầm lầy hỗn độn, bọn họ đứng lơ lửng, dưới chân là đầm lầy, thân hãm trong đó thì chắc chắn phải chết.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Hắc Doanh Doanh: "Nương tử, nơi này chính là bình chướng mà người nói?"

Hắc Doanh Doanh gật đầu: "Chính là nơi này."

Thần thức của Diệp Trường Sinh bao phủ, phát hiện bình chướng này rất mạnh, căn bản không cách nào điều tra được trong bình chướng có cái gì.

Đúng lúc này.

Tàng Thất đột nhiên mở miệng nói: "Diệp huynh, trong khe hở kia có nước, hẳn là có thể tiến vào."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Các người chờ động, ta đi thử một lần."

Thái Sơ vội vàng nói: "Tướng công cẩn thận."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần lo lắng, nếu đã có nước, chúng ta có thể tiến vào, chỉ là ẩm ướt làm cho người ta rất không thoải mái."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Các người không cần lo lắng, dù sao ta cũng sẽ không bị đánh chết."

Quá hẹp.

Kẹp đau.

Diệp Trường Sinh thử mấy lần cũng không thể thành công, trong lòng có chút hoài nghi, rốt cuộc nơi này có phải là lối đi xuyên qua bình chướng hay không.

Chật như vậy... Người bình thường căn bản không qua được.

Ngay sau đó, một nguồn sức mạnh thần bí trực tiếp cắn nuốt Diệp Trường Sinh trong đó, ba người Thái Sơ và Diệp Thập Vạn, Tàng Thất vội vàng tiến lại gần, lại phát hiện khe hở kia đã biến mất không thấy.

Bọn họ bị ngăn cách ở hai bên bình chướng, không ai biết rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thập Vạn nói: "Xem ra truyền thừa và tài nguyên nơi này chỉ có thể thuộc về Thiếu chủ."

Về mặt Tàng Thất thất vọng: "Mới vừa rồi phát hiện khe hở kia, nếu bần tăng đi vào thì quá tốt."

Diệp Thập Vạn lại nói: "Hòa thượng, không phải ta đã kích người, nếu người đi vào, phỏng chừng đã bị kẹp chết."

"Cho dù không chết, tiến vào trong đó, người còn có cơ hội đi ra sao?"

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ quá đáng, bần tăng không thể sao?"

Diệp Thập Vạn lạnh nhạt bình tĩnh: "Hòa thượng, sự thật mất lòng, mình là dạng gì, trong lòng phải có chút tính toán."

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ, nếu không phải nể mặt Diệp huynh, bần tăng có thể sẽ đánh chết người."

Diệp Thập Vạn giật mình: "Đến, đánh chết ta đi."

Dứt lời, sấm sét đầy trời rơi xuống, giống như cửu thiên lôi vực sẽ buông xuống, bao phủ trên đỉnh đầu năm người.

Chương 1537: Hỗn Độn Chi Môn²

Tàng Thất chấp hai tay lại: "Diệp thí chủ, bần tăng chỉ đùa giỡn, sao người lại coi là thật?"

Diệp Thập Vạn nói: "Muốn đánh, ta lúc nào cũng phụng bồi, có điều người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đánh chết người."

Tàng Thất: "..."

...

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một mảnh rừng rậm, nơi này chim hót hoa nở, tựa như tiên cảnh nhân gian, trong không gian quanh quần đạo vận hỗn độn mạnh mẽ.

Tùy tiện hít thở một hơi cũng là hưởng thụ.

Khoảng cách rất lớn.

Một bình chướng cách nhau mà thôi, một bên là tiên cảnh nhân gian, một bên là đầm lầy.

Thần thức của hắn bao phủ xuống, phát hiện ở trong phiến rừng rậm này có hơn mười hơi thở đều vô cùng nguy hiểm, đang chuẩn bị di chuyển đi về phía trước, hư không trước mặt xuất hiện hai con hung thú phi hành rất lớn.

Phía trên có hai bóng dáng xinh đẹp đứng ngạo nghễ như tiên tử lâm phạm, may mà Diệp Trường Sinh đã thấy qua việc đời, bằng không chỉ là mỹ nhân có sắc đẹp này, nếu đổi lại là những người khác, hắn là hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Bịch.

Bịch.

Hai nữ tử từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, ánh mắt các nàng lóe lên, đánh giá nam tử trước

mắt.

Một nữ tử mở lời nói: "Người lại có thể đi qua Hổn Độn Chi Môn, người là ai?"

Hổn Độn Chi Môn?

Thì ra khe hở kia là Hổn Độn Chi Môn.

Diệp Trường Sinh nói: "Hai vị cô nương là ai?"

Sắc mặt nữ tử trầm xuống: "Nơi này là nơi chúng ta sinh hoạt, người xông vào đây, chẳng lẽ không nên giới thiệu cho chúng ta biết trước sao?"

"Diệp Trường Sinh." Hắc lạnh nhạt nói: "Nếu ta có thể tiến vào, đó chính là người một nhà, hai vị cô nương không nên có địch ý mạnh như vậy với ta."

Người một nhà?

Da mặt Diệp Trường Sinh thật dày, lại tính toán bắt đầu lừa gạt.

Đúng lúc này, một giọng nói như tiếng trời truyền đến: "Dẫn hắn vào đi!"

Âm thanh như tiếng trời, quanh quẩn trên bầu trời.

Hai nữ tử hai mặt nhìn nhau, nhưng các nàng vẫn dẫn Diệp Trường Sinh rời đi.

Ba người đạp không mà đi, xuyên qua một mảnh rừng rậm vô tận, cung điện cao vút vào mây xuất hiện ngay phía trước.

Nguy nga hùng vĩ, giống như thiên cung.

Hào hùng to lớn, uy áp cái thế.

Cho dù là ai cũng không nghĩ tới, ở chỗ này sẽ có cung điện như vậy.

Thân ảnh ba người bay xuống, hai nữ tử khom người một cái: "Tiểu thư, đã dẫn người đến."

Ngay sau đó cửa cung mở ra, một bóng dáng xinh đẹp đi ra, váy dài màu vàng rực rỡ chói mắt, nữ tử có khí chất vô cùng hoa quý.

Tuy rằng nhìn qua có chút non nớt, nhưng loại quý khí bẩm sinh này làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Nếu người bình thường nhìn thấy nàng nhất định sẽ sinh ra ý niệm thần phục, tôn quý vì nàng rất giống như một nữ đế.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh đánh giá nữ tử, trong mắt không có một chút khinh nhờn thềm muốn, ngược lại tràn ngập nghi hoặc, nữ tử này tuổi còn trẻ lại cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Đã lâu lắm rồi không ai cho hắn cảm giác này.

Nữ tử nói: "Diệp công tử có được Hỗn Độn Kiếm Thể, trong cơ thể hội tụ ba linh khí mạnh mẽ, hơn nữa nhân quả đại đạo trên người người quá mức phức tạp."

"Có điều, Diệp công tử không cần hiểu lắm, ta không có ác ý với người, người tới là khách, cũng là người có duyên của Hỗn Độn Tộc chúng ta."

Cô nương này nói chuyện khiến người ta rất thích.

Làm cho mọi người rất thoải mái.

Diệp Trường Sinh nói: "Không biết tên cô nương là?"

Nữ tử nói: "Hỗn Độn Yêu Yêu."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Yêu Yêu cô nương, các người từ Hỗn Độn Thể Giới buông xuống nơi này đúng không?"

Hỗn Độn Yêu Yêu nói: "Không sai, ở phiến vũ trụ này, đầm lầy Hỗn Độn xuất hiện như thế nào đã không phải là bí mật từ lâu. Chỉ là không ai biết ở trong đầm lầy Hỗn Độn còn có Hỗn Độn Tộc chúng ta, chỉ là thời gian trôi qua, Hỗn Độn bản nguyên ở đây càng ngày càng ít, chúng ta sinh hoạt ở đây cũng không được bao lâu."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Diệp công tử có thể tiến vào nơi này chính là có duyên với Hỗn Độn Tộc ta, không

biết Diệp công tử có thể theo ta đi một nơi hay không?"

"Mời Yêu Yêu cô nương dẫn đường!"

"Người không hỏi ta muốn dẫn người đi nơi nào sao?" Trên gương mặt Hồn Độn Yêu Yêu hiện lên vẻ khác lạ.

Diệp Trường Sinh nói: "Giúp đỡ người khác là gốc rễ của niềm vui, ta thích nhất là làm người tốt."

Hồn Độn Yêu Yêu nói: "Diệp công tử theo ta đi!"

Hai người đạp không mà đi, bay về phía sau lưng cung điện, trong khi đi về phía trước, linh khí càng ngày càng nồng đậm.

Hơn mười hơi thở nguy hiểm, toàn bộ bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, Hồn Độn Yêu Yêu trầm giọng nói: "Tộc thúc, gia gia, các người không cần lo lắng, Diệp công tử không có ác ý với ta."

Nói đến đây, nàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, người có thể nói cho ta nghe thế giới bên ngoài như thế nào?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Cô nương chưa từng rời khỏi nơi này sao?"

Chương 1538: Hồn Độn Yêu Yêu

Hồn Độn Yêu Yêu nhẹ nhàng gật đầu: "Chưa từng rời khỏi, từ khi sinh ra đã ở chỗ này."

Diệp Trường Sinh nói: "Tuổi Yêu Yêu cô nương không lớn nhưng lại có được tu vi mạnh mẽ như vậy."

Hồn Độn Yêu Yêu hơi nhú mày: "Gia gia nói qua ta vốn do Hồn Độn thai nghén ra, cho nên không giống người bình thường, tuy rằng hiện tại ta chỉ có mười lăm tuổi, nhưng ta đã ở đây gần vạn năm."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chuyện gì vậy?

Có chút không hợp lý.

Hắn đã gặp qua lão yêu tu luyện vạn năm, lại có được đồng nhan mười lăm tuổi...

Nhưng rõ ràng Hồn Độn Yêu Yêu chỉ có mười lăm tuổi, vì sao lại ở chỗ này vạn năm.

Ngay sau đó.

Hồn Độn Yêu Yêu nói một câu làm cho hắn chấn động vạn phần: "Ta biết người rất nghi hoặc, thật ra ta đột phá một lần thì mới tính là một tuổi, lần đột phá gần nhất hình như là một ngàn năm trước."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đây quả thực là quái vật.

Hồn Độn Yêu Yêu lại nói: "Diệp công tử, người còn chưa nói cho ta biết thế giới bên ngoài có đáng vẻ gì."

Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Thế giới bên ngoài có tà ác và chính nghĩa cùng tồn tại, rất náo nhiệt phồn vinh, có vui sướng

mà người không thể tưởng tượng được.”

Hỗn Độn Yêu Yêu gật đầu: "Diệp công tử, tu sĩ Nhân Tộc bên ngoài đều đẹp giống như người sao?"

"Không, không, không, không, chỉ có giá trị nhan sắc của ta mới đứng đầu vũ trụ, người sẽ không tìm thấy người thứ hai."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Nếu Yêu Yêu cô nương muốn rời khỏi nơi này, ta có thể dẫn người đi dạo một vòng."

"Không cần lo lắng ta có ý khác với người, năm nay người thành thật, thiện lương, nhân từ, đẹp trai như ta thật sự đã không còn nhiều lắm."

"Không được, ta chỉ hỏi một chút thôi." Hỗn Độn Yêu Yêu lạnh nhạt nói: "Diệp công tử, chúng ta đến rồi."

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn về phía trước, bay xuống trên một ngọn núi, khí Hỗn Độn nồng đậm quanh quẩn.

Nơi này hẳn là nơi có linh khí dồi dào nhất trong Hỗn Độn Tộc, nhưng nếu so sánh với linh khí Hỗn Độn trong tiểu thế giới thì vẫn mỏng manh rất nhiều rất nhiều.

Hỗn Độn Yêu Yêu nói: "Diệp công tử, nơi này chính là trung tâm Hỗn Độn, tất cả linh khí Hỗn Độn đều đến từ nơi này, thế nhưng linh khí Hỗn Độn sẽ nhanh chóng khô kiệt. Khí Hỗn Độn trong cơ thể Diệp công tử vô cùng nồng đậm, không biết có biện pháp giúp chúng ta tái tạo Hỗn Độn không?"

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Hỗn Độn Yêu Yêu, không nghĩ tới nàng không sợ người lạ chút nào, trực tiếp nói việc chính với mình.

Dưới thần thức bao phủ, hắn phát hiện Hỗn Độn bản nguyên trên các ngọn núi thấp hơn quả thật đều đã bắt đầu khô kiệt.

"Chúng ta xuống xem một chút đi!"

Hai người tiến vào ngọn núi thấp hơn, Diệp Trường Sinh nường mây kiếm, khí Hồn Độn ở nơi này đã không còn nhiều lắm, Hồn Độn Tộc sẽ không thể sinh hoạt ở đây lâu hơn.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu đầm lầy Hồn Độn không?]

Bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh giật mình, nơi này cũng xem như là đầm lầy Hồn Độn?

Nên đánh dấu hay không đây?

Nếu như hệ thống cũng lấy ít linh khí Hồn Độn còn sót lại ở nơi này đi, không phải hần sẽ bị cường giả Hồn Độn Tộc đuổi theo đánh sao?

Suy ngẫm trong chớp mắt.

Diệp Trường Sinh vẫn lựa chọn đánh dấu.

Mặc dù hần có một cảm giác đáng ngại mạnh mẽ nhưng hần vẫn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Hần không tin mỗi lần đánh dấu hệ thống đều hố hần.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công đầm lầy Hồn Độn, đạt được Hồn Độn Nguyên Linh, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, phát động nhiệm vụ hệ thống, thiện cảm của Hồn Độn Yêu Yêu đạt tới trăm phần trăm, có thể đạt được phần thưởng của hệ thống là một lần đánh dấu vô địch.]

Bên tai lại truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Trái tim đang treo lơ lửng của Diệp Trường Sinh rốt cục cũng buông xuống, lần này hệ thống không lừa hần, nhưng lại để hần giả vờ.

Không đúng, lại để cho hần đạt được thiện cảm của Hồn Độn Yêu Yêu.

Lần này, hẳn thật sự hướng về phía đánh dấu vô địch.

Chưa từng có, quả nhiên là khiến người ta chờ mong.

Ánh mắt Hồn Độn Yêu Yêu lóe lên: "Không biết Diệp công tử có biện pháp để cho Hồn Độn bản nguyên nơi này có sự sống một lần nữa không."

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, Hồn Độn Nguyên Linh xuất hiện ở trong lòng bàn tay, tiện tay vung lên, Hồn Độn Nguyên Linh tiến vào trong không gian.

Ngay sau đó, hẳn lại phóng xuất ra khí âm Dương và khí Hồng Mông, dưới sự thai nghén của hai linh khí, Hồn Độn bản nguyên ở nơi này trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Hồn Độn Yêu Yêu bị một màn trước mắt làm cho chấn động. "Diệp công tử, người quả nhiên là người có duyên với Hồn Độn Tộc chúng ta."

Đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng của hệ thống.

Chương 1539: Kéo căng độ thiện cảm

[Định, nhắc nhở chủ nhân, độ thiện cảm của Hỗn Độn Yêu Yêu đạt tới năm mươi phần trăm.]

Diệp Trường Sinh giật mình, thế mà đã được năm mươi phần trăm, có phải có chút quá đơn giản hay không.

Hỗn Độn Yêu Yêu lộ vẻ vui mừng: “Nhờ Diệp công tử ra tay tương trợ, Hỗn Độn Tộc ta mới có thể tiếp tục sinh hoạt ở đây.”

" ân này giống như tái tạo, mời công tử theo ta vào tộc."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Yêu Yêu cô nương không cần khách khí."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Yêu Yêu cô nương đã lâu không đột phá, nơi này của ta có một thứ có thể giúp người đột phá."

Ánh mắt Hỗn Độn Yêu Yêu rơi vào lòng bàn tay Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên: "Linh dịch thật mạnh."

Diệp Trường Sinh nói: "Vật này có ích với người, uống vào đi."

Hỗn Độn Yêu Yêu tiếp nhận Thần Thủy Trụ Hà, không chút do dự đưa vào trong miệng, linh khí hùng hồn bá đạo trong nháy mắt bắn ra.

Một cột sáng linh khí đáng sợ từ dưới lòng đất vọt ra ngoài, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, lẳng lặng nhìn Hỗn Độn Yêu Yêu.

Dị tượng Hỗn Độn?

Cô nương này đột phá mà động tĩnh lớn như vậy?

Lúc này.

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một tin tức: [Hỗn Độn Yêu Yêu là sinh linh được Hỗn Độn thai nghén đời thứ hai, gọi là Hỗn

Độn chi tử.]

Sinh linh thứ hai, Hổn Độn chi tử?

[Hệ thống, có phải sinh linh đời thứ nhất còn mạnh mẽ hơn nàng không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chờ chủ nhân gặp sẽ biết, phỏng chừng có thể đánh chủ nhân đến tàn phế.]

[Hệ thống, khuyên người một câu, nói chuyện cho tốt.]

[Bản hệ thống chỉ nói thật, chủ nhân chính là thấy mình quá tốt, thiếu cường giả đánh đập.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người xuất hiện dưới lòng đất, ánh mắt người tới đồng loạt rơi vào trên người Hổn Độn Yêu Yêu, một đám kích động không thôi, suýt chút nữa nước mắt đã tuôn đầy mặt.

Cuối cùng cũng đột phá.

Một lão giả nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Hổn Độn bản nguyên tỏa ra sự sống, Yêu Yêu lại có thể đột phá, tất cả là công lao của công tử!"

Về mặt Diệp Trường Sinh khiêm tốn: "Tiền bối khách khí, tiện tay mà thôi. Có thể giúp Yêu Yêu cô nương là vinh hạnh của ta."

Để đạt được độ thiện cảm, hẳn cũng liều mạng.

Lão giả hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: "Công tử giúp Hổn Độn Tộc ta, linh giới này là một ít tâm ý của lão hủ, kính xin công tử nhất định phải nhận lấy."

Diệp Trường Sinh từ chối nói: "Tiền bối làm gì vậy, ta giúp Yêu Yêu cô nương là không cầu hồi báo."

Dứt lời, hắn thu linh giới vào trong hệ thống: "Ta cũng không tiện từ chối thịnh tình của tiền bối."

Lão giả: "..."

"Công tử thật sự là người có cá tính."

Mặc dù Diệp Trường Sinh thu linh giới đi nhưng không khiến mọi người có bất kỳ phản cảm nào, dù sao đã tặng rồi, huống hồ còn giải quyết vấn đề nan giải lớn nhất của Hỗn Độn Tộc.

Đáp lại bằng một linh giới, trò chuyện tỏ tâm ý mà thôi.

Nếu có thể kết thiện duyên với Diệp Trường Sinh, có lẽ có thể mang đến chỗ tốt vô thượng cho Hỗn Độn Tộc.

"Diệp công tử, người xuyên qua Hỗn Độn Chi Môn là tới tìm kiếm cơ duyên sao?" Hỗn Độn Long Thiên hỏi.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nguyên bản là tới đầm lầy Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên, kết quả đánh bậy đánh bạ vào Hỗn Độn Chi Môn, không nghĩ tới đây có thể gặp được các người, tất cả là duyên phận."

Hỗn Độn Long Thiên gật đầu: "Diệp công tử không cần thấy mất mát, đợi Yêu Nhi kết thúc đột phá, lão hủ dẫn người đi một bí cảnh, công tử hẳn là có thể có được thứ mình muốn ở đó."

Như vậy cũng được sao?

Xem ra vẫn phải làm nhiều việc tốt hơn.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tiền bối thật sự quá khách khí, như vậy sẽ khiến ta thụ sủng nhược kinh."

Hỗn Độn Long Thiên nói: "Đều là chuyện nên làm, Hỗn Độn Tộc chúng ta là hiếu khách nhất."

Hiếu khách?

Vô số năm tháng, Hỗn Độn Tộc đánh chết nhiều tu sĩ đến đây như vậy, còn không biết xấu hổ nói bọn họ hiếu khách.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh trợ giúp Hồn Độn Yêu Yêu, lúc này sợ là đã bắt đầu đấu kiếm, không đúng, đã bắt đầu giao chiến rồi.

Giữa người với người vĩnh viễn đều cần lợi ích tối cao, còn đâu tình nghĩa chi giao nữa?

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, Thần Thủy Trụ Hà lần thứ hai xuất hiện: "Chư vị tiền bối, nơi này của ta có một phần linh dịch, tất cả mọi người hãy ném thử một chút."

"Ta thấy tu vi các người đình trệ nhiều năm, có lẽ những linh dịch này có thể giúp các người đột phá."

"Diệp công tử, không được, không được." Hồn Độn Long Thiên trầm giọng nói, giơ tay lên nắm chặt Thần Thủy Trụ Hà trong tay: "Đến đây, tất cả mọi người ném thử một chút."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão đầu này... Có phong phạm của ta.

Mấy người Hồn Độn Long Thiên uống Thần Thủy Trụ Hà, sắc mặt đều thay đổi, không được, không được, thật sự không áp chế được.

"Diệp công tử, Yêu Nhi giao cho người, chúng ta đi đột phá trước."

Chương 1540: Kéo căng độ thiện cảm 2

"Ha ha..."

"Ha ha..."

Tiếng cười điên cuồng vang vọng cả nền đất, mấy người Hỗn Độn Long Thiên biến mất không thấy đâu, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Đây cũng quá khát vọng đi!"

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, độ thiện cảm của Hỗn Độn Yêu Yêu đạt tới bảy mươi phần trăm.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân, độ hảo cảm Hỗn Độn Yêu Yêu đạt tới chín mươi phần trăm.]

Liên tiếp truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ừm, không tồi, ta rất hài lòng."

Còn thiếu mười phần trăm độ hảo cảm là có thể đạt được một lần đánh dấu vô địch, cũng không biết trước khi rời đi có thể hoàn thành hay không?

Trên đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh ngồi xuống đất, lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, bất tri bất giác ba ngày trôi qua.

Một ngày này, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, người tới không phải là ai khác, chính là Hỗn Độn Yêu Yêu.

Ánh mắt nàng lóe lên, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, lẩm bẩm nói: "Sát khí thật đáng sợ."

"Hắn nhìn qua không giống người rất thích giết chóc, vì sao lại thai nghén ra sát ý đáng sợ như vậy."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được hơi thở của Hỗn Độn Yêu Yêu, mở hai mắt, nội liễm hơi thở: "Yêu Yêu cô nương đã kết thúc đột

phá.”

Hỗn Độn Yêu Yêu cúi người một cái: "Yêu Yêu có thể đột phá, toàn bộ đều dựa vào linh dịch của Diệp công tử, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày khác nếu cần Yêu Yêu giúp, công tử cứ việc mở miệng.”

Dứt lời, mấy bóng người xuất hiện trên đỉnh núi, Hỗn Độn Yêu Yêu cười nói: "Gia gia, tộc thúc, các người cũng đột phá.”

Hỗn Độn Long Thiên cười nói: "Yêu Nhi, gia gia có thể đột phá đều nhờ công lao của Diệp tiểu hữu.”

“Diệp tiểu hữu thật sự là ân nhân của Hỗn Độn Tộc chúng ta, gia gia muốn cho người làm muội muội của Diệp tiểu hữu, người nguyện ý hay không?”

Hỗn Độn Yêu Yêu gật đầu: "Không biết Diệp công tử có nguyện ý để Yêu Yêu trở thành muội muội của người không?”

Muội muội?

Cũng không tệ lắm.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đương nhiên có thể, Yêu Yêu có thể làm muội muội của ta, đó là vinh hạnh của ta.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Lần đầu ca ca gặp người cũng không có lễ vật gì tặng cho người.”

"Hỗn Độn Tinh Phách này đưa cho người, còn có một phần linh dịch, linh quả.”

Hỗn Độn Yêu Yêu nhìn chỉ bảo đầy màu sắc: "Ca, nhiều lắm!”

Diệp Trường Sinh nói: "Người là muội muội của Diệp Trường Sinh ta, chút đồ vật này tính là cái gì, cầm lấy đi.”

"Đúng rồi, quyển Hỗn Độn Tạo Hóa Quyết này cũng cho người, không có việc gì thì luyện một chút.”

Hỗn Độn Long Thiên: "...”

Mọi người: "..."

Ra tay này cũng quá hào phóng.

Một người còn mạnh hơn nội tình của Hồn Độn Tộc?

Hâm mộ.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến: [Đinh, chúc mừng chủ nhân, độ thiện cảm Hồn Độn Yêu Yêu đạt tới trăm phần trăm.]

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: [Đến đã đến rồi, hét cái gì?]

Hệ thống: [...]

Chủ nhân, người thực sự có độc.

Ta mẹ nó hét?

Hồn Độn tộc.

Mọi người di chuyển về phía trước, nơi đi qua, tiếng nghị luận vang lên bốn phía, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Toàn bộ tu sĩ Hồn Độn Tộc đều biết, bởi vì Diệp Trường Sinh nên Hồn Độn Yêu Yêu và nhóm người Hồn Độn Long Thiên mới đột phá.

Còn làm cho Hồn Độn bản nguyên tỏa ra sự sống, công tử tuổi còn trẻ lại có thủ đoạn nghịch thiên, có thể hóa mục nát thành thần kỳ.

Một nữ tu sĩ Hồn Độn Tộc mắt hiện lên hoa đào: "Thật muốn làm quen với Diệp công tử, sau đó tiến hành trao đổi sâu hơn."

Một người lại nói: "Người không rõ mình như thế nào sao? Còn muốn có được nam tử tuyệt thế như Diệp công tử."

Vẻ mặt nữ tử ủy khuất: "Ta chỉ muốn ném thử tươi ngon, lại không nghĩ chiếm hữu thời gian dài, cả đời dài như vậy, ta chỉ cần hẳn một đêm thì quá phận?"

Không thể không nói, người phụ nữ này rất dũng cảm.

Nói ra suy nghĩ của mình, ngay cả khi biết đó là suy nghĩ hão huyền.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh dần dần đi xa, nữ tử khẽ thở dài một tiếng: "Ta chỉ muốn biết rốt cuộc hắc có phải thật sự rất lợi hại hay không."

Mọi người: "..."

...

Trong khi tiến lên.

Hỗn Độn Long Thiên nói: "Diệp tiểu hữu, theo lão phu đến."

Hỗn Độn Yêu Yêu nói: "Gia gia, người muốn dẫn Diệp đại ca đi nơi nào?"

Hỗn Độn Long Thiên dôi mắt nhìn ra xa: "Hỗn Độn Mộ Táng."

Diệp Trường Sinh vừa nghe bốn chữ Hỗn Độn Mộ Táng, trong nháy mắt con người đã sáng ngời, nơi này chỉ nghe tên đã thấy rất trâu bò rồi.

Nếu đi nhất định sẽ có thu hoạch lớn.

Hỗn Độn Yêu Yêu hơi nhú mày: "Gia gia, có phải Hỗn Độn Mộ Táng có hơi nguy hiểm hơi không, nơi đó bị phong ấn nhiều năm như vậy, ngay cả người trong tộc chúng ta cũng rất ít đi tới đó."

Hỗn Độn Long Thiên vừa muốn mở miệng, Diệp Trường Sinh ở bên cạnh đã cười nói: "Yêu Nhi muội muội, nguy hiểm hay không nguy hiểm không quan trọng, đại ca chỉ muốn đi xem một chút."

Chương 1541: Hỗn Độn Mộ Táng

“Tiền bối, dẫn đường!”

Thân ảnh Hỗn Độn Long Thiên chột lóe, đập không đi tới sâu trong Hỗn Độn Tộc, Diệp Trường Sinh và Hỗn Độn Yêu Yêu theo sát phía sau.

"Gia gia, hình như người rất thích Diệp đại ca."

"Rất thích, Diệp tiểu hữu và gia gia xem như là bạn vong niên, hai người chúng ta có loại cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn."

Hỗn Độn Yêu Yêu không thể tin được: "Gia gia, trước kia người không phải như thế."

Vẻ mặt Hỗn Độn Long Thiên nghiêm túc: "Nhiều năm như vậy, gia gia cũng ngộ ra, quân tử chi giao, trứng như nước."

"Hà tất phải để ý quá nhiều, thân phận, địa vị, thực lực kia, chỉ là yêu cầu người đời dùng để kết giao bằng hữu, gia gia há có thể bị mấy thứ này trói buộc?"

Hỗn Độn Yêu Yêu: "..."

Chẳng bao lâu.

Ba người xuất hiện ở Hỗn Độn Mộ Táng, đây là một tòa quan tài che trời, cứ lơ lửng trong hư không.

Bốn phía có khí tử vong khủng bố vây quanh, trong đó còn xen lẫn một loại sức mạnh không rõ.

Hỗn Độn Tộc nghiên cứu đến bây giờ cũng không biết nguồn sức mạnh không rõ kia đến tột cùng là cái gì, bởi vì biết hiện tại cũng chỉ có Hỗn Độn Yêu Yêu có thể tiến vào tầng thứ ba của Mộ Táng.

Những người khác chỉ cần bước vào trong đó đã bị sức mạnh thần bí đánh bay ra, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết tại chỗ.

Cho nên cho dù Hỗn Độn Tộc biết trong Mộ Táng này có truyền thừa mạnh mẽ cũng tránh không kịp, rất ít người dám đi thử.

Thần thức Diệp Trường Sinh bao phủ ở trên Hỗn Độn Mộ táng, trong lòng vô cùng hoảng sợ, trong Mộ Táng này ít nhất ẩn chứa mười sức mạnh mạnh mẽ, nếu như đạt được toàn bộ, vậy thì chuyển đi này không tệ.

“Tiền bối, Hỗn Độn Mộ Táng này có bao nhiêu mộ huyết?”

Hỗn Độn Long Thiên lên tiếng giải thích: “Nghe đồn có chín chín tám mươi một, Hỗn Độn Mộ Táng được tám mươi một quan mộ hợp thành, rốt cuộc bên trong có ai, lão hủ thật sự không biết.”

"Yêu Yêu tiến vào Mộ Táng thứ ba thì không thể tiếp tục đi về phía trước, tiểu hữu có thể đi thử một lần."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy ta đi vào xem một chút."

Hỗn Độn Yêu Yêu nói: "Diệp đại ca, lần này có chín cái quan tài, cho nên tổng cộng là chín tầng."

“Tốt, ta đi tầng thứ chín nhìn một chút!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong Hỗn Độn Mộ Táng: [Hệ thống, không đánh dấu sao?]

Hệ thống nói: [Ai nói cho chủ nhân là đánh dấu ở đây?]

Diệp Trường Sinh giật mình: [Đánh dấu vô địch không ở đây?]

[Không có ở đây, chúc chủ nhân may mắn!]

Mỗi lần nghe hệ thống nói những lời này, hoa cúc của hắn không khỏi thấy lạnh lẽo, luôn có một loại dự cảm không lành.

Hắn nín thở tập trung, bắt đầu thật cẩn thận xuyên qua trong Hỗn Độn Mộ Táng, nơi này thật sự thật sự rất nguy hiểm.

Từng hơi thở đáng sợ có thể tấn công hắn bất cứ lúc nào.

Ai.

Lúc nào thì có thể từ bỏ thói quen khoe khoang?

Không có việc gì vì sao phải nói mình có thể đi tới tầng thứ chín?

Giờ khắc này, hẳn rõ ràng cảm nhận được càng lên tầng trên cùng thì hơi thở càng nguy hiểm.

Thực sự mong rằng... Pháo, ngậm nước mắt cũng phải tiến vào nhìn.

Nghiệp chướng.

Bởi vì Hỗn Độn Yêu Yêu đã đến tầng ba, cho nên Diệp Trường Sinh một đường thông suốt không trở ngại, đây chính là đạo lý người trước giúp người mở rộng con đường, người đời sau dễ dàng xuyên qua.

Rất nhanh đã đi tới cửa vào Mộ Táng thứ tư, nhìn cổ kiếm treo trước mắt, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, trong Mộ Táng thứ tư này có thể có kiếm tu mạnh mẽ tồn tại hay không?

Hắn di chuyển về phía trước, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp cắn nuốt hắn trong đó, ngay cả cơ hội giãy dụa hắn cũng không có.

Tiến vào Mộ Táng thứ tư, nơi này cũng bày chín quan tài, đột nhiên, một kiếm khí mạnh mẽ bay tới phía Diệp Trường Sinh.

Hắn tiện tay vung kiếm khí chặn lại, phanh một tiếng, thân ảnh bị đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm vào vách tường.

Xuy.

Kiếm khí lần thứ hai đánh tới, Diệp Trường Sinh ổn định thân thể, sát đạo kiếm khí xuất hiện sau lưng nghênh đón kiếm khí xuyên qua trước mặt.

"Vừa rồi ta sơ suất."

"Đánh lén, không có ý nghĩa, đi ra đi!"

Dứt lời, hai kiếm khí nổ tung khuếch tán, mệnh môn cuồn cuộn,

khủng bố như vậy, nhưng tất cả quan tài không nhúc nhích chút nào.

Ngay sau đó.

Một bóng người xuất hiện cách đó không xa, người này mặc một bộ áo xanh, cụt một tay, một chân. Bởi vì thiếu cánh tay phải và chân trái nên trông rất kỳ lạ.

"Tuổi còn trẻ đã có trình độ kiếm đạo như thế, người là thiên tài."

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, nhìn chăm chú nam tử trước mắt: "Các hạ là ai?"

Giọng nói của nam tử cụt tay khàn khàn: "Một người bị thời đại lãng quên."

Chơi hấn?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tiền bối có thể nói tên hay không?"

Nam tử một tay lắc đầu: "Thời gian đã lâu lắm rồi, ta cũng quên mình gọi là gì."

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: "Tiền bối rõ ràng chưa ngã xuống, vì sao phải chôn mình ở nơi này?"

Chương 1542: Tiền bối không ngăn cản ta?

Nam tử cụt một tay nhìn quan tài chung quanh: "Có vài người còn sống còn không bằng chết, có vài người chết, hẳn thật sự đã chết."

"Người đã cảm nhận được cảm giác bị thân tình giết chết chưa?"

"Người biết yêu là gì không?"

"Tiền bối, ta không có cảm giác bị thân tình giết chết." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nhưng ta biết tình yêu là gì."

Đôi mắt không hề có sức sống của nam tử cụt một tay đột nhiên sáng lên: "Vậy người nói cho ta biết tình yêu là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, yêu chỉ là một chữ Tử."

Sắc mặt nam tử cụt một tay trầm xuống: "Người nói cũng đúng."

"Tiền bối, tu vi người mạnh mẽ như vậy, vì sao không chữa trị thân thể?" Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn nam tử cụt một tay, giống như đang nói, dù sao như vậy... Cũng không tiện làm phi cơ lắm.

Trong hầm mộ.

Thân ảnh nam tử cụt một tay bay xuống trước mặt Diệp Trường Sinh: "Một cái túi da mà thôi, cần gì quá mức để ý."

"Người trẻ tuổi, người rất có ý tưởng."

"Ta rất thích người, sau này ở lại chỗ này bồi ta đi."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, ta cũng muốn ở lại bồi người, nhưng ta còn có vướng bận bên ngoài, tâm không cách nào làm được như tiền bối."

Sắc mặt nam tử cụt một tay trầm xuống: "Hồng trần có cái gì để lưu luyến, đơn giản chính là tham lam, tình dục, ái dục."

"Khi ta còn trẻ bọn họ gọi ta là Tam Hảo Kiếm Tiên, khi đó danh tiếng của ta cũng rất nổi, cuối cùng người sẽ hiểu được thế giới phồn hoa, hết thấy là mây khói."

Tam Hảo Kiếm Tiên?

Diệp Trường Sinh tò mò nói: "Dám hỏi tiền bối nói Tam Hảo là cái gì?"

Nam tử cắt một tay lạnh nhạt nói: "Thanh kiếm tốt, nữ nhân tốt, nữ nhân tốt."

Đây không phải là hai tốt à?

Diệp Trường Sinh khó hiểu.

Nam tử cắt một tay lại nói: "Làm người phải yêu lớn, khi đó ngoại trừ đạo lý ra, còn có ít bằng hữu rất tốt, không có việc gì ta sẽ phải đi thăm các nàng, nghiên cứu võ công lẫn nhau vân vân."

Thì ra là Hải Vương.

Không nghĩ tới nam tử cắt một tay chơi hoa như vậy.

Người trẻ tuổi, hãy kiếm chế.

Thiên đạo luân hồi, có lúc người sẽ khóc.

Nam tử cắt một tay nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy tiền bối có thể nói cho ta biết người nào chặt đứt tay chân của người không?"

Nam tử cắt một tay rơi vào im lặng: "Tiếp theo, ta sẽ kể cho người một câu chuyện."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Rửa tai lắng nghe."

Nam tử cắt một tay nói: "Đã từng có một vị kiếm tu phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, tự xưng tu vi mạnh mẽ, bộ dạng tuyệt thế nên muốn làm gì thì làm, thích nhất là diệt tộc, phạm là kẻ địch của hắn thì đều bị giết."

"Cũng chính bởi vì như thế, hắc vẫn tự xưng là vô địch, có một ngày hắc đồng thời yêu ba nữ nhân, ba nữ tử cũng bị mỹ mạo của hắc hấp dẫn, sau đó luận bàn võ nghệ lẫn nhau, kiếm tu mới biết được thân phận thật sự của ba nữ."

"Một người là Hỗn Độn Ma Đế, một người là muội muội của Hỗn Độn Chiến Thần, còn một người là Tộc trưởng Hỗn Độn Tộc, sau đó tên kiếm tu kia đã bị đánh tàn phế."

"Đây thực sự là một câu chuyện buồn."

Diệp Trường Sinh nghe rất nghiêm túc, nửa đoạn đầu còn tưởng rằng nam tử cắt một tay đang nói hắc: "Tiền bối, người bị đánh tàn là người?"

Nam tử cắt một tay gật gật đầu: "Là ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối thật sự là tính tình trung nhân, quả thực là tu sĩ mẫu mực của đời ta."

Đây là một kẻ tàn nhẫn.

Hắc đoán được nam tử cắt một tay bị kẻ địch đánh trọng thương, trăm triệu lần không nghĩ tới quá trình lại muôn màu muôn vẻ như thế.

Làm ra loại chuyện này, chỉ bị đánh tàn phế, xem như là mạng lớn.

Lúc này.

Nam tử cắt một tay đột nhiên nở nụ cười: "Tay chân bị đứt nhưng ta vẫn còn sống, những người đó đã chết, còn làm hàng xóm với ta, người nói có tức giận không?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Ý của tiền bối là những người đánh đứt tay chân của người cũng ở trong Hỗn Độn Mộ Táng?"

Hỗn Độn Chiến Thần.

Hỗn Độn Ma Đế.

Tộc trưởng Hỗn Độn Tộc.

Toàn bộ những người này đều ngã xuống?

Nam tử cụt một tay gật đầu: "Hỗn Độn Mộ Táng, nơi này chôn cất thiên tài từng chói mắt nhất Hỗn Độn Thế Giới. Nhất là vị ở tầng cao nhất kia, được xưng là Hỗn Độn Cầm Ky, kỳ tài ngút trời như vậy cũng bị người giết chết."

"Người biết điều đó có nghĩa là gì ko?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có nghĩa gì?"

Nam tử cụt một tay lại nói: "Nói rõ bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên ta tình nguyện ở lại nơi này cũng chưa bao giờ có xúc động muốn đi ra ngoài."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Tiền bối, thế giới bên ngoài không nguy hiểm như vậy."

"Không, không, không, thế giới bên ngoài tràn ngập nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Ta vẫn hiểu rõ mình nhất, nếu đi ra ngoài chắc chắn sẽ chăm sóc những nữ tu sĩ trẻ. Cứ như vậy lại xuất hiện vấn đề, đến lúc đó kẻ địch sẽ rất nhiều, ta sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ."

Chương 1543: Tiền bối không ngăn cản ta? 2

Thực lực càng mạnh, dục vọng càng lớn.

Sẽ trêu chọc đến cường giả thật sự, sau đó lần thứ hai bị người đánh tàn phế.

“Nếu đã biết kết quả, cần gì phải đi giày vò.”

Nam tử cụt một tay chậm rãi mở miệng nói.

Mẹ nó.

Vị này thật sự là quỷ tài logic.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, thật ra kết quả không quá quan trọng, quá trình mới là hưởng thụ nhất."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Tiền bối có thể nói cho ta một chút chuyện về Hỗn Động Mộ Táng và Hỗn Động Thế Giới không?"

"Người muốn nghe?"

"Muốn." Diệp Trường Sinh gật đầu.

"Tiểu tử này còn thích nghe chuyện xưa." Nam tử cụt một tay lạnh nhạt nói: "Thật trùng hợp, ta cũng thích kể chuyện."

"Trước kia, Hỗn Động Thế Giới ở trong vũ trụ xem như là Đệ Nhị Thế Giới, cường giả như mây, người mạnh tầng tầng lớp lớp, bởi vì linh khí Hỗn Động tồn tại làm cho xuất phát điểm của tu sĩ Hỗn Động Thế Giới cao hơn tu sĩ ở thế giới khác."

"Đáng tiếc thế sự vô thường, khi kiếp nạn đến, ai cũng trốn không thoát, trận chiến diệt hủy diệt Hỗn Động Thế Giới kia được gọi là Hỗn Động Chi Dịch, Hỗn Động Thế Giới vỡ vụn, đại đạo tiêu tán, tất cả hóa thành hư vô."

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng hoảng sợ, hẳn có thể từ giọng điệu của nam tử cắt một tay nghe ra được, mặc dù cách vô số năm tháng, lần thứ hai nhắc tới trận đại chiến kia, nam tử cắt một tay vẫn sợ hãi như trước.

"Tiền bối, ta có hai vấn đề."

"Nói một chút."

"Thứ nhất, Hỗn Động Thế Giới là Đệ Nhị Thế Giới, như vậy Đệ Nhất Thế Giới là gì?"

"Thứ hai, rốt cuộc là ai phá hủy Hỗn Động Thế Giới."

Nam tử cắt một tay gật đầu: "Đệ Nhất Thế Giới là Hồng Mông Thế Giới, về phần là người nào phá hủy Hỗn Động Thế Giới, ta chỉ có thể nói cho người biết, đó là một kiếm tu."

"Một người một kiếm, diệt Hỗn Động, phá vũ trụ, nghe đồn hẳn chỉ dùng một kiếm đã hủy diệt Hỗn Động Thế Giới."

"Về phần tên của hắn, ta thật sự không biết, hình như gọi là Linh."

Linh?

Thú vị.

Cũng không biết chênh lệch giữa ta và hắn là bao nhiêu?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, làm người cho tốt, đừng nằm mơ nữa, nếu gặp được hắn, người sẽ bị đánh chết một trăm lần, một trăm lần.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Tại sao ở đâu cũng có người, ai bảo người nói chuyện.

Nam tử cắt một tay lại nói: "Hiện tại ta sẽ giải thích cho người nguyên nhân của Hỗn Động Mộ Táng, tòa mộ táng này vốn là thần khí thứ nhất Hỗn Động thế giới Hỗn Động Mộ Táng, lúc Hỗn Động Thế Giới bị phá hủy đã biến ảo thành chín chín tám mươi một quan tài khổng lồ, phong ấn tám mươi một thần hồn của người

manh nhất Hồn Độn Thế Giới ở đây.”

"Chắc chắn người sẽ cảm thấy kỳ quái, vì sao ta lại bị phong ấn ở đây, lại còn sống thật tốt."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vì sao?"

Nam tử cụt một tay cười nói: "Bởi vì ta đã từng giả chết một khoảng thời gian, cũng chính là trước khi Hồn Độn Thế Giới bị hủy diệt."

"Lúc ấy tin tức ta bị thương nặng truyền ra, cường giả ngày xưa có ân oán với ta nhao nhao tìm tới cửa, xét thấy bọn hắc quá nhiều người, ta không muốn chấp nhặt với bọn hắc nên lựa chọn giả chết."

"Chờ ta tỉnh lại lần nữa đã phát hiện mình ở chỗ này, người là người sống đầu tiên ta nhìn thấy."

Thần khí đứng thứ hai của Hồn Độn Thế Giới - Hồn Độn Quan?

Tại sao nó lại phong ấn thần hồn của những người này ở đây?

Diệp Trường Sinh cảm thấy nghi hoặc: "Tiền bối, tán gẫu lâu như vậy, ta cũng không tiếp tục quấy rầy."

"Người chuẩn bị rời đi?" Nam tử cụt một tay nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh: "Người vẫn không có ý định ở lại bồi ta?"

"Tiền bối hiểu lầm rồi."

"Ta dự định tiến vào tầng năm Mộ Táng."

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nam tử cụt một tay bên cạnh mở miệng nói: "Chúc người may mắn."

"Tiền bối không ngăn cản ta?"

"Tại sao ta phải ngăn cản, mau đi, mau đi tầng năm, người sẽ chết rất nhanh."

Diệp Trường Sinh: "..."

Càng như thế, càng làm cho hắn tràn ngập tò mò với tầng thứ năm.

Nam tử cắt một tay thấy Diệp Trường Sinh tiến vào tầng năm Mộ Táng, vẻ mặt ngây ra như phỗng, người trẻ tuổi này...

Không đúng, sao hắn lại vào được.

Ta đã thử nhiều lần như vậy mà cuối cùng đều thất bại.

Người trẻ tuổi kia quá phức tạp.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Tầng thứ năm Mộ Táng.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, trước mắt đen kịt, chỉ có chín tòa quan tài khổng lồ lẳng lặng để ở đó.

"Có ai không?"

"Có ai không?"

Không ai trả lời, một mảnh im lặng.

Có vẻ như mọi người đang ngủ, vậy ta đây sẽ không làm phiền các người.

Dứt lời, Diệp Trường Sinh đi tới cửa vào tầng sáu của Mộ Táng, đúng lúc này, sau lưng hắn truyền đến một giọng nói khàn khàn.

"Có người."

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện cách đó không xa có một bóng dáng xinh đẹp đứng ngay ngắn, tựa như nữ quỷ trong bóng tối.

Chương 1544: Đánh dấu vô địch

Bay bổng... Bay bổng...

Nhìn nữ tử bay về phía mình, trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện một câu, chỉ cần lá gan lớn thì cũng bắt được nữ quý.

"Các hạ bận trước, ta chỉ đi ngang qua."

Nữ tử trầm giọng nói: "Sức mạnh huyết mạch thật mạnh, nếu đã tới, hãy tu luyện với ta."

Bịch.

Bịch.

Nữ tử vung tay ngọc, trong không gian hắc ám xuất hiện hai bức họa, phía trên đều phương pháp song tu.

Nhất là quyển thứ hai... Hắc, hắc,...

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nữ tử: "Cô nương, ta hết sức giữ mình trong sạch, kính xin tự trọng."

"Người từ chối?"

Nữ tử tức giận, ống tay áo bay tung bay, một nguồn sức mạnh khủng bố bay ra, trói buộc trên người Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó.

Một tiếng nổ vang lên, toàn bộ quần áo trên người Diệp Trường Sinh hóa thành bột mịn, chỉ còn lại có một cái quần... ngắn.

Gió thổi... Trứng lạnh.

Nữ nhân này muốn làm gì?

Thật sợ hãi.

Cho tới giờ cũng chưa thấy người dữ dội như vậy.

Có phải những người này ở trong Hỗn Độn Mộ Táng thời gian quá dài nên đều có chút bệnh trạng không?

Dáng người cân xứng, dáng vẻ tuấn tú, cũng không tệ lắm.

Chỉ là không biết có dùng được hay không.

Nữ tử lạnh nhạt nói, ánh mắt dừng lại ở phía dưới của Diệp Trường Sinh: "Nhỏ một chút, hợp lại đi!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Thương tổn không lớn, xúc phạm rất mạnh.

Thế mà nói của hắn nhỏ, thật sự là thúc có thể nhịn, thím không nhịn được.

"Chờ một chút!"

"Dám hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?"

Nữ tử lạnh nhạt: "Dạ Sênh Ca."

Mẹ nó.

Cái tên này... Thật dọa người.

Dạ Dạ Sênh Ca, thân thể có chịu nổi không?

Dạ Sênh Ca nói: "Người trẻ tuổi, chỉ cần luyện võ với ta, người sẽ nhận được chỗ tốt vô tận."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, ta vẫn là một đứa trẻ."

Dạ Sênh Ca lắc đầu, cười nói: "Không, người không phải là đứa trẻ."

Nghiệp chướng.

Đầu tiên là gặp được một Hải Vương cắt một tay, hiện tại lại gặp phải một nữ nhân tên là Ái Si Cuồng, chẳng lẽ trong này không có

người bình thường sao.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía, trầm giọng nói: "Tiền bối, những người khác đều đang ngủ, chúng ta cũng không nên quấy rầy người ta."

Sắc mặt Dạ Sênh Ca trầm xuống: "Bọn hần sao? Nếu dám ra ngoài, vậy mọi người cùng chơi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân này... Có độc.

Dạ Sênh Ca chậm rãi đi về phía trước, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khoảng cách càng ngày càng gần, rốt cục hần cũng thấy rõ dáng vẻ của nữ tử.

Quyến rũ động lòng người, phong tình vạn chủng.

Cả người giống như đã chín.

Toàn thân chỉ lộ ra một chữ - muốn.

Dù sao chỉ liếc mắt một cái người đã thẳng, ta nói là mắt, mọi người không nên hiểu lầm.

"Tiểu đệ đệ, người lớn lên tuần tú như vậy."

"Ta không có ý gì khác, chỉ muốn ném thử tư vị của công tử có được hay không?"

"Người thật sự không cần sợ hãi, ta là một nữ nhân tốt."

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm mặc.

Nếu đổi lại là những người khác, sợ là đã sớm rơi vào tay giặc.

Bình thường nữ nhân dụ hoặc nhất là gì?

Cái gì cũng không biết hoặc cái gì cũng biết.

Dạ Sênh Ca rõ ràng chính là người sau, thật sự là khiến người ta tâm viên ý mã.

Cũng may hắn là một người có chí lớn, cho nên biết kiềm chế bản thân.

"Cô nương, dưa hái xanh không ngọt."

Dạ Sênh Ca giận dữ: "Không biết điều."

Sao?

Thèm thân thể của ta sao?

Tôi có thể để người đạt được hả?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra sau, vô số sát đạo kiếm khí bay ra, cắn nuốt trên người Dạ Sênh Ca.

Đúng lúc này.

Âm báo hệ thống truyền đến bên tai.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có nên lập tức đánh dấu vô địch không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

Dứt lời, Hỗn Động Mộ Táng kịch liệt run rẩy, không gian bốn phía sụp đổ chôn vùi, Hỗn Động Long Thiên và Hỗn Động Yêu Yêu nhìn hư không xảy ra biến đổi lớn, thân ảnh hai người lui về phía sau.

Giờ khắc này.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, thiên thạch đầy trời rơi xuống, hơi thở màu đen che khuất bầu trời giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống.

"Gia gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Hỗn Động Long Thiên mờ mịt: "Rốt cuộc Diệp tiểu hữu đã làm gì lại khiến cho Hỗn Động Mộ Táng nóng nảy như thế?"

"Nếu như kinh động thần hồn của cường giả bên trong, Diệp tiểu hữu có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Hỗn Độn Gia Gia nói: "Gia gia, ta đi xem một chút."

Hỗn Độn Long Thiên ngăn nàng lại: "Yêu Nhi, chớ có xúc động, Hỗn Độn Mộ Táng rung chuyển phóng thích sức mạnh và uy áp quá mạnh, nếu người tiến vào chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít."

Bóng dáng xinh đẹp của Hỗn Độn Yêu Yêu ngừng lại: "Gia gia, vậy cứ nhìn Diệp đại ca ngã xuống trong đó sao?"

"Đừng vội, chờ xem!"

Hỗn Độn Long Thiên lần thứ hai lôi kéo Yêu Yêu lui về phía sau, trong hư không tràn ngập linh khí thật sự là quá mạnh, làm cho ông cảm thấy rất nguy hiểm.

Nếu không khống chế được linh khí này thì nó sẽ hoàn toàn bùng nổ, sẽ khiến hai người họ trọng thương.

Chương 1545: Đánh dấu vô địch 2

Lúc này.

Bên trong Hồn Độn Táng Mộ.

Toàn bộ tám mươi một tòa quan tài lay động, từng thần hồn tỉnh lại, mỗi một tầng đều có chín thần hồn đứng ngay ngắn.

Về mặt bọn họ mờ mịt, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đến rồi.

Tầng thứ chín của Mộ Táng, một thần hồn mặc áo trắng lạnh nhạt nói, khoe miệng nhắc lên ý cười: "Hắn thật sự tới."

"Cơ hội của chúng ta đã đến."

Tiếng như đại đạo, quanh quẩn ở trong Hồn Độn Mộ Táng.

Sắc mặt nam tử cắt một tay thay đổi: "Thế mà Hồn Độn Cấm Kỳ lại tỉnh lại, người trong miệng hắn chẳng lẽ là người trẻ tuổi kia?"

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh hắn lay động không thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Đúng lúc này, giọng nói của Hồn Độn Cấm Kỳ lần thứ hai vang lên: "Người này là người có duyên của Hồn Độn Tộc chúng ta, chờ đợi đừng khiến hắn bị thương."

"Chỉ có hắn mới có thể làm cho tất cả chúng ta sống lại."

Dứt lời, sắc mặt nam tử cắt một tay cực kỳ khó coi, chỉ cảm giác hạ thân lạnh lẽo, hoa cú chặt lại.

Nếu Diệp Trường Sinh khiến toàn bộ người bên trong sống lại, vậy hắn lại phải chịu một vòng đánh đập.

Có phải quá tàn nhẫn với hắn không?

Nếu bị Hồn Độn Chiến Thần, Tộc trưởng Hồn Độn Tộc, Hồn Độn Ma Đế biết hắn còn sống, một tay một chân còn lại sẽ gặp nguy hiểm.

Thật sự là ứng với câu nói kia của hần, thiên đạo luân hồi, thử hỏi sẽ tha cho ai.

Ầm.

Ầm.

Nường theo tiếng nổ tung truyền ra, Hồn Độn Mộ Táng hóa thành một đoàn sương mù màu đen, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Vô tận hư không.

Sự rung chuyển dừng lại, một mảnh vắng lặng.

Chỉ còn lại chín chín tám mươi mốt linh khí màu đen, giống như linh long quần quanh người Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Hồn Độn Yêu Yêu lấp lánh: “Gia gia, là Diệp đại ca, hần... Hần đã lấy đi Hồn Độn Mộ Táng?”

Con người Hồn Độn Long Thiên Đồng phóng to, âm thầm nuốt nước miếng: “Diệp tiểu hữu... Sao hần lại làm được?”

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ tìm được cơ duyên trong Hồn Độn Mộ Táng, ai có thể nghĩ đến hần trực tiếp thu Hồn Độn Mộ Táng đi.

Nơi đi qua, một tắc cỏ cũng không để lại, đây vẫn là phong cách làm việc của Diệp Trường Sinh.

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh lẳng không bay xuống, hơi thở linh long màu đen trên người biến mất, toàn bộ đều chìm vào trong cơ thể hần.

Hồn Độn Long Thiên và Hồn Độn Yêu Yêu vội vàng tiến lên, vẻ mặt kinh ngạc đánh giá Diệp Trường Sinh, cắn nuốt Hồn Độn Mộ Táng mà không sao?

Ánh mắt Hồn Độn Yêu Yêu lóe lên: "Diệp đại ca, rốt cuộc người cắn nuốt Hồn Độn Mộ Táng như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng bình tĩnh: "Ta quá mạnh, Hồn Động Mộ Táng tự động nhận chủ, chính là thần kỳ như vậy."

Hồn Động Yêu Yêu: "..."

Hồn Động Long Thiên lại nói: "Diệp tiểu hữu, bây giờ người có được Hồn Động Mộ Táng, có phải toàn bộ truyền thừa bên trong sẽ thuộc về người hay không?"

"Trên lý thuyết là như vậy."

"Nhưng bên trong thật sự là quá nguy hiểm, đợi ta nghỉ ngơi hai ngày lại tiến vào một chút."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, trong đầu xuất hiện cảnh Dạ Sanh Ca nhào về phía hắn, nữ nhân điên kia thật sự là quá đáng sợ.

Nếu nữ nhân điên cuồng, có thể làm cho nam nhân mệt chết, những lời này không phải là giả.

Nhất là loại quá chủ động.

Thật lòng có chút chống đỡ không nổi.

"Tiền bối, Yêu Yêu, đa tạ các người dẫn ta đến Hồn Động Mộ Táng."

Hồn Động Long Thiên cười nói: "Đây là cơ duyên của tiểu hữu, cho dù không có chúng ta dẫn đường, tiểu hữu cũng có thể đạt được Hồn Động Mộ Táng."

Nói đến đây, ông muốn nói lại thôi, đáng vẻ vô cùng đắn đo.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối muốn nói gì, cứ nói đừng ngại."

Hồn Động Long Thiên xấu hổ cười một tiếng: "Diệp tiểu hữu, Hồn Động Mộ Táng ở Hồn Động Tộc nhiều năm như vậy, lão phu còn chưa có đi vào."

"Có thể cho ta đi vào một lần trải nghiệm cảm giác không?"

"Tiền bối muốn đi vào sao?" Diệp Trường Sinh hỏi: "Tiền bối, bên trong rất nguy hiểm, nếu người tính toán tiến vào, nhất định phải

chuẩn bị tâm lý.”

“Ta đi vào dạo một vòng, không vào sâu!” Hổn Độn Long Thiên lộ vẻ chờ mong.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hổn Độn Mộ Táng xuất hiện trong hư không: “Tiền bối, người đi đi!”

Hổn Độn Yêu Yêu bên cạnh vội vàng nói: “Gia gia, ngài cẩn thận một chút.”

Ánh mắt Hổn Độn Long Thiên nóng rực, thân ảnh chợt lóe tiến vào trong Hổn Độn Mộ Táng, nhìn bóng lưng ông biến mất, Diệp Trường Sinh thầm nói, tự cầu phúc đi.

Tốt nhất không nên đụng phải Dạ Sanh Ca, bằng không Hổn Độn Long Thiên khó giữ được khí tiết tuổi già.

Giờ khắc này.

Hổn Độn Yêu Yêu quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Huynh trưởng, người có phải muốn rời khỏi Hổn Độn Tộc không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Muốn rời đi, bên ngoài còn có rất nhiều chuyện chờ ta đi làm.”

“Chờ ta làm xong việc, sẽ trở về thăm người.”

“Huynh trưởng, có thể cho ta theo bên người hay không?” Hổn Độn Yêu Yêu hỏi.

Chương 1546: Nàng đạt được ta

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Yêu Yêu, người vẫn nên ở lại Hồn Độn Tộc, thế giới bên ngoài quá loạn, đại ca không muốn người đi ra ngoài mạo hiểm."

"Có một ngày tu vi người đột phá đến cực hạn, thức tỉnh ký ức thuộc về người, khi đó lại tới tìm ta."

Hồn Độn Yêu Yêu nói: "Huynh trưởng lo lắng ta quá yếu, sẽ trở thành gánh nặng của người sao? Yêu Yêu rất mạnh, sẽ không trở thành gánh nặng cho huynh trưởng."

"Yêu Yêu, nghe lời đại ca, nơi này mới là nơi thích hợp nhất cho người sinh hoạt." Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Một người một kiếm có thể phá hủy Hồn Độn Thế Giới trước kia, nếu một đời sinh linh Hồn Độn đều bị chém giết, nếu Hồn Độn Yêu Yêu rời khỏi nơi này, một khi thân phận bị bại lộ sẽ dẫn tới phiền toái rất lớn.

Đến lúc đó cả Hồn Độn Tộc đều phải chịu tai họa ngập đầu.

Có người có thể nói Diệp Trường Sinh sợ hãi, lo lắng Linh ra tay với hắn, mới không dám để Hồn Độn Yêu Yêu ở lại bên người.

Diệp Trường Sinh là người sẽ sợ sao?

Nếu Linh dám xuất hiện, hắn nhất định sẽ đại chiến một trăm hiệp với người ta.

Hồn Độn Yêu Yêu có con đường của riêng mình, nếu để nàng gánh vác quá nhiều thứ thì không hề tốt cho tương lai của nàng.

"Yêu Yêu nghe huynh trưởng." Hồn Độn Yêu Yêu vừa dứt lời, một tiếng kêu thê lương thấm thiết từ trong Hồn Độn Mộ Táng truyền đến.

Ngay sau đó.

Hỗn Độn Long Thiên từ trong Mộ Táng vọt ra, quần áo rách nát, bộ dáng chật vật đến cực điểm, giống như gặp phải kinh hách thật lớn.

Đáng sợ.

Thật đáng sợ.

Trong miệng ông không ngừng lẩm bẩm, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, lão hủ thật sự bội phục người."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tiền bối, rốt cuộc người đã trải qua chuyện gì?"

"Nữ nhân, nữ nhân điên!"

"Nếu không phải ta chạy nhanh, sẽ không ra được."

Hỗn Độn Long Thiên suýt chút nữa rơi lệ, trong lúc nói chuyện vẫn còn sợ hãi, thỉnh thoảng nhìn về Hỗn Độn Mộ Táng.

"Diệp tiểu hữu, vì sao thần hồn bên trong không thể đi ra?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người muốn bọn họ đi ra?"

Hỗn Độn Long Thiên vừa nghĩ đến mất đi sự trong sạch: "Đừng, ngàn vạn lần đừng để cho bọn họ đi ra."

Diệp Trường Sinh biết nhất định do Dạ Sinh Ca, chỉ có nữ nhân kia mới có thể làm cho Hỗn Độn Long Thiên sợ hãi như thế.

"Tiền bối, nữ nhân kia đã làm gì người?"

Hỗn Độn Long Thiên trầm mặc trong nháy mắt: "Nàng đạt được ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

"Tiền bối, sao người có thể để cho nàng đạt được người?"

Về mặt Hỗn Độn Long Thiên ủy khuất: "Tài năng không bằng người, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt, bằng không các

người sẽ không nhìn thấy ta.”

"Cái này gọi là hi sinh bản thân để cứu tập thể."

Diệp Trường Sinh gật đầu, gừng càng già càng cay: "Tiền bối, ta thu Mộ Táng."

Dứt lời, hắn thu Hồn Độn Mộ Táng vào trong cơ thể: "Tiền bối, để cho người kinh hãi, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy."

Hồn Độn Long Thiên nói: "Diệp tiểu hữu muốn rời đi?"

"Nên rời đi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, nâng tay ngọc của Hồn Độn Yêu Yêu lên, đặt một linh giới vào trong tay nàng: "Yêu Yêu, bên trong linh giới này là tài nguyên tu luyện đại ca để lại cho người."

"Ngoài ra còn có một ấn ký, chờ người rời khỏi nơi này, nếu muốn tìm đại ca thì ấn ký kia sẽ dẫn người tới."

Hồn Độn Yêu Yêu nắm chặt linh giới trong tay: "Huynh trưởng, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, mau chóng đi tìm người."

Diệp Trường Sinh đạp không mà đi, bay về phía Hồn Độn Chi Môn: "Đại ca chờ người."

Về mặt Hồn Độn Yêu Yêu âm thầm: "Gia gia, huynh trưởng nói phải chờ ta thức tỉnh trí nhớ mới có thể rời khỏi nơi này."

Hồn Độn Long Thiên biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, ngay cả thân phận của Yêu Yêu mà Diệp tiểu hữu cũng nhìn ra: "Yêu Nhi, Diệp tiểu hữu nói không sai, hiện tại người còn không thể rời khỏi nơi này."

"Chỉ cần người bước ra khỏi Hồn Độn Tộc nửa bước sẽ dẫn tới phiền toái rất lớn, đến lúc đó người sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, ngay cả Diệp tiểu hữu cũng có thể ngã xuống."

"Có một số việc hiện tại gia gia không cách nào nói cho người biết, chờ sau khi người thức tỉnh ký ức, tự nhiên sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của gia gia và Diệp tiểu hữu."

Hỗn Độn Yêu Yêu gật đầu: "Gia gia, ta sẽ cố gắng tu luyện."

Lần này.

Diệp Trường Sinh tiến vào bên trong Hỗn Độn Chi Môn không còn chặt như lần trước, tuyệt đối không chặt.

Cái loại rất thông suốt này làm cho người ta còn có chút không quen.

Năm người Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, An Lạc Nhi, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất nhận ra được hơi thở của Diệp Trường Sinh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía bình chướng phía trước.

"Tướng công, cuối cùng người đã trở về."

"Để các người lo lắng rồi." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có chút chuyện trì hoãn, hiện tại chúng ta có thể trở về Hỗn Độn Huyền Đô."

Tàng Thất đi tới bên người Diệp Trường Sinh, đánh giá hẩn một phen: "A Di Đà Phật, Diệp huynh lần này không trở nên mạnh mẽ, xem ra tiến vào trong đó không có bất kỳ thu hoạch gì."

Chương 1547: Ta thật sự không muốn vô địch

Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ thất vọng: "Đúng vậy, không có chút thu hoạch nào."

Tàng Thất nói: "Diệp huynh, cơ duyên đã được định ra từ lâu, không cưỡng cầu được, không cưỡng cầu được."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Trụ Côn xuất hiện trên hư không: "Đi thôi, trước về Hỗn Độn Huyền Đô."

Hy vọng trước khi trở về Huyền Đô thì hắn có thể biết rõ Hỗn Độn Mộ Táng, dù sao cũng không có thu hoạch gì, cũng chỉ có một tòa Hỗn Độn Quan mà thôi.

Trên Trụ Côn.

Mấy người Thái Sơ đứng trên boong thuyền, chỉ có một mình Diệp Trường Sinh ở trong lầu các, lúc trước thời gian quá mức vội vàng, sau khi Hỗn Độn Quan tiến vào cơ thể, hắn còn chưa kịp hiểu rõ tình huống.

Trong Hỗn Độn Quan phong ấn chín chín tám mươi một thần hồn, những người này đã từng là đại lão của Hỗn Độn Thế Giới.

Hiện tại hắn thành chủ nhân của Hỗn Độn Quan, có thể chắc chắn những người này hiện tại vẫn không biết gì.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lần thứ hai tiến vào trong Hỗn Độn Quan, xe nhẹ đường quen đi vào tầng thứ tư Mộ Táng.

Nam tử cắt một tay thấy Diệp Trường Sinh lại xuất hiện, trên mặt ngậm ý cười: "Tiểu hữu, người tốt cục cũng tới."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tiền bối tìm ta có việc?"

Nam tử cắt một tay vội vàng nói: "Đừng, đừng, đừng, lão hủ cũng

không dám nhận làm tiền bối của người, về sau người hãy gọi ta là lão Thiên, hoặc là Tiểu Thiên cũng được.”

“Không phải tiền bối quên mình tên là gì rồi sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

"Nhớ ra rồi." Nam tử cắt một tay trầm giọng: "Ta tên Cơ Trường Mạnh."

Cơ Trường Mạnh?

Con mẹ nó.

Trong Hỗn Độn Quan này còn có người đứng đắn hay không?

Một Dạ Sanh Ca cũng đủ dọa người rồi, hiện tại lại có một Cơ Trường Mạnh, cái tên thật khiến người ta bất ngờ.

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, người biết Dạ Sanh Ca không?"

Cơ Trường Mạnh gật đầu: "Quen biết, chúng ta từng có quan hệ rất tốt, nhiều lần cùng nhau trao đổi võ công."

"Thì ra là như thế." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nàng ở tầng năm Mộ Táng."

Cơ Trường Mạnh: "..."

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Hỗn Độn Quan đã nhận tiểu hữu làm chủ, thần hồn trong này đều sẽ nghe theo hiệu lệnh của người, đương nhiên muốn bọn họ rời khỏi Hỗn Độn Quan thì người nhất định phải giúp bọn họ chữa trị thân thể, đây sẽ là một chuyện lớn

"Đúng rồi, đại lão tăng chín đã lên tiếng, bất cứ ai ở đây cũng không được thương tổn người."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy tiền bối có thể rời khỏi nơi này với ta không?"

"Trên lý thuyết là như vậy, nhưng ta thật sự không muốn đi ra ngoài." Cơ Trường Mạnh trầm giọng nói: "Tiểu hữu, ta khuyên

người một câu, lòng người khó lường, thần hồn trong này đã từng là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, nếu người giúp bọn họ tái tạo thân thể, nhất định phải cẩn thận.”

"Một thần hồn mạnh mẽ sẽ không dễ dàng thần phục người, tiểu hữu là người thông minh, không cần ta nói thêm điều gì."

Hắn nói rất có lý.

Lòng người khó dò.

Trên thế gian này có hai thứ không thể nhìn thẳng, một là lòng người, hai là mặt trời.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn muốn muốn thử một lần, hắn đã thành chủ nhân của Hỗn Độn Quan, nếu ngay cả tám mươi một người này cũng không giải quyết được, vậy còn có tư cách gì xưng mình vô địch?

"Tiểu Thiên, người tốt nhất nên đợi ở đây, ta đi dạo Mộ Táng một vòng."

Cơ Trường Mạnh không kịp phản ứng, bóng người trước mắt đã biến mất không thấy đâu. Lần này, Diệp Trường Sinh trực tiếp lướt qua tầng năm Mộ Táng, thân ảnh xuất hiện ở tầng thứ sáu.

Hắn cũng không muốn bị Dạ Sênh Ca dây dưa, vừa mới xuất hiện ở tầng thứ sáu, chín thần hồn đồng thời xuất hiện, vây quanh Diệp Trường Sinh.

"Tiểu hữu chính là chủ nhân mới của Hỗn Độn Quan, nơi này của bà lão có một bí thuật, đưa cho tiểu hữu làm lễ gặp mặt."

"Tiểu hữu, lão phu cũng có một quyển công pháp kiếm đạo, hy vọng tiểu hữu đừng ghét bỏ."

"Các người có thể khống chế chính mình hay không, như vậy sẽ hù dọa tiểu hữu." Một thần hồn khác mở lời nói: "Tiểu hữu, người đi theo ta."

"Cổ Thánh Quân, có chuyện gì thì ở chỗ này nói, người muốn dẫn tiểu hữu đi nơi nào?"

Những người khác ngăn Cổ Thánh Quân lại, người sau bất đắc dĩ thở dài: "Tiểu hữu, lão hủ có một đạo Hỗn Độn chiến thuật, người vừa là thể tu vừa là kiếm tu, không thể thích hợp hơn."

Một đạo lại một đạo linh khí tiến vào trong mi tâm Diệp Trường Sinh, bí thuật, chiến thuật, kiếm đạo thần thông, bí cảnh địa đồ.

Cần gì có đó.

"Chư vị tiền bối không cần như vậy, thật sự không cần." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta thật sự không muốn vô địch."

Những tiền bối này thật sự quá nhiệt tình, khiến người ta không cách nào từ chối.

Đưa cho ta nhiều thần thông bí thuật như vậy, không phải là muốn ta giúp bọn họ tái tạo lại thân thể sao?

Cuối cùng cũng dừng lại.

Diệp Trường Sinh cũng không biết rốt cuộc nhiều bí thuật thần thông như vậy xuất phát từ tay ai: "Chư vị tiền bối, ta chỉ đi ngang qua nơi này, tính toán đi tầng bảy Mộ Táng."

Chương 1548: Ta thật sự không muốn vô địch 2

Cổ Thánh Quân nói: "Tiểu hữu, người là chủ nhân của Hỗn Độn Quan, sợ rằng thực lực của người bây giờ còn không cách nào tiến vào tầng bảy Mộ Táng."

"Không thể đi vào?"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới cửa vào tầng bảy Mộ Táng, chậm rãi giơ tay lên chạm qua, ầm một tiếng, linh khí dao động thật lớn đánh bay hẳn ra ngoài.

Cổ Thánh Quân di chuyển đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tiểu hữu, việc cấp bách của người vẫn là tăng lên tu vi, tầng bảy Mộ Táng toàn là người độc ác, tính tình của bọn họ cũng sẽ không ôn hòa như ta, nếu người tùy tiện tiến vào, có thể sẽ bị bọn họ cưỡng ép đoạt xá."

"Cổ Thánh Quân, người là đồ con rùa, lại nói xấu chúng ta." Một giọng nói hùng hồn từ tầng bảy Mộ Táng truyền đến: "Tiểu hữu chớ nghe hắn nói bậy, chúng ta là người rất thiện lương, chưa bao giờ lạm sát người vô tội."

"Chờ tu vi tiểu hữu tăng lên lại đi tới tầng bảy Mộ Táng, ta truyền thụ cho người thần thông bí thuật mạnh hơn cái thứ rác rưởi bọn hắn cho người nhiều."

"Họ Cổ kia, nếu người còn dám vu khống chúng ta, chờ sau khi ta đi ra ngoài, ta sẽ để cho người chết rất có tiết tấu."

Cổ Thánh Quân lôi kéo Diệp Trường Sinh rời đi: "Tiểu hữu, người nghe thấy chưa? Người này quả thực có chứng nóng nảy."

"Tu sĩ chúng ta phải đọc sách nhiều hơn, học tập nhiều hơn, cả ngày đánh đánh giết giết thì còn thể thống gì?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cổ tiên bối nói rất đúng, dám hỏi tiền bối có danh hiệu gì?"

Cổ Thánh Quân trầm tư trong chớp mắt: "Thật lâu trước kia bọn hần đều gọi ta - Hỗn Độn đệ nhất ác nhân."

Diệp Trường Sinh: "..."

Mẹ nó, đọc sách nhiều hơn, học hỏi nhiều hơn, người là một kẻ ác mà dám nói với ta những điều này?

Cổ Thánh Quân nhận ra vẻ mặt Diệp Trường Sinh mất tự nhiên: "Tiểu hữu không nên hiểu lầm, đó là trước kia, hiện tại lão hủ chỉ thích đọc sách."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta và tiền bối giống nhau, cũng thích đọc sách, chưa bao giờ giết người."

Nói đến đây, hần dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta không quấy rầy chư vị tiền bối nghỉ ngơi, sẽ rời đi trước."

Cổ Thánh Quân vội vàng ngăn Diệp Trường Sinh lại: "Có phải tiểu hữu đã quên chuyện gì hay không?"

"Còn có chuyện gì?" Về mặt Diệp Trường Sinh nghi hoặc: "Chẳng lẽ tiền bối còn có bí thuật và thần thông gì cho ta sao?"

Cổ Thánh Quân: "..."

Một thần hồn khác trầm giọng nói: "Tiểu hữu, bây giờ người là chủ nhân của Hỗn Độn Quan, chúng ta chỉ muốn mời tiểu hữu giúp chúng ta tái tạo thân thể."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thì ra là như vậy, chư vị tiền bối đã biết tái tổ thân thể cần rất nhiều tài liệu mạnh mẽ, ta cần chuẩn bị một khoảng thời gian, mọi người đã chờ đợi mấy vạn năm rồi, cũng không kém chút thời gian này."

Cổ Thánh Quân cười nói: "Tiểu hữu nói rất đúng, vậy chúng ta chờ người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối yên tâm, ta sẽ chuẩn bị kỹ tài liệu trong thời gian ngắn nhất."

Dứt lời, thân ảnh của hần biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện, hần đi

tới tầng một Mộ Táng, trước sau bày ra ba tòa đại trận, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Muốn ta giúp các người tái tạo thân thể, thế mà còn giấu sát ý với ta, các người cứ từ từ chờ đi.

Hỗn Động chiến thuật, công pháp luyện thể đứng đầu Hỗn Động Thế Giới, không tệ.

Hỗn Động Thuần Kiếm Thuật cũng có thể dùng được.

Thôn phệ thiên địa quyết, bá đạo.

Mẹ nó.

Ngự Mỹ Bách Nhật Quyết này là ai cho ta?

Công pháp này... Ta thích.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên giường, đơn giản sửa lại công pháp, bí thuật, thần thông trong đầu một lần.

Chín người, chín đạo...

Thu hoạch rất phong phú.

Về phần giúp bọn họ tái tạo thân thể... Còn nhiều thời gian.

Dù sao bây giờ hắn không có thời gian.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn mang Hỗn Động Quan tiến vào Thần tháp Tử Dương, Trụ Nhất vừa thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện: "Đại ca, quan tài lớn này lấy từ đâu vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Có chút cơ duyên, thứ này không tệ đi."

Trụ Nhất đi quanh Hỗn Động Quan một vòng: "Đại ca, đây há chỉ là không tòi, quả thực chính là một chí bảo tuyệt thế."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đại ca, trong vật này có thần hồn lực thật mạnh, để ta đi vào dạo một vòng."

Lão đệ, người vẫn đừng nên đi vào, đại ca sợ người không nắm chắc được.

Thần hồn trong này toàn là người điên, người còn trẻ như vậy... Để tạo ra một bóng ma tâm lý cho người.

Diệp Trường Sinh nhìn Trụ Nhất, nghiêm túc nói.

"Đại ca, đáng sợ như vậy sao?" Trụ Nhất không thể tin được.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Lúc trước có một lão đầu tiến vào đã thất thân, hiện tại còn khổ sở, đại ca cũng là vì tốt cho người."

Nghe tiếng.

Trụ Nhất không chút do dự xông vào, tốc độ nhanh làm cho người ta lú lẫm.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vừa nghe mất... Thân, phần khởi như vậy?

Hiện tại mọi người có đam mê gì vậy?

Diệp Trường Sinh tiến vào trong Tầng Thư Các, nhìn Dương Vô Địch, hẳn ngược lại đang yên tĩnh tu luyện.

Chương 1549: Thái Thủy Đế, Cấm Kỵ Thần Cách

Bởi vì Thần Thủy Trụ Hà và nước sinh mệnh siêu cấp, hắc khôi phục cũng không tệ.

Đúng lúc này.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, lòng trung thành của Dương Vô Định đạt tới trăm phần trăm.]

Đây là tử trung?

Hệ thống lần thứ hai đề cập đến lòng trung thành, lần trước là Diệp Thập Vạn.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh tiến vào tầng năm Tầng Thư Các, hủy bỏ toàn bộ đại trận bao phủ: "Lão Dương, thân thể người khôi phục như thế nào rồi?"

Dương Vô Định nói: "Ngoại trừ bệnh cũ do Cấm Kỵ Thần Hỏa để lại ra, những thứ khác đều khôi phục đến đỉnh cao."

"Chủ nhân, hiện tại ta còn không thể ở lại bên cạnh người, chỉ có thể tiếp tục ở chỗ này tu luyện."

"Vì sao?" Diệp Trường Sinh hỏi.

Dương Vô Định nói: "Chủ nhân, năm đó ta bị phong ấn trong Tầng Thư Các trong Vũ Trụ Cấm Viện, nếu như ta xuất hiện bên cạnh người, vậy thì Tầng Thư Các sẽ bị bại lộ, đến lúc đó chủ nhân sẽ gặp rất nhiều phiền toái."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta là người sợ phiền toái sao? Người đi theo ta, để ta xem ai muốn giết ta."

Dương Vô Định lộ vẻ lo lắng: "Chủ nhân, thực lực của những người đó rất mạnh, nếu hiện tại chủ nhân bại lộ thân phận, thật sự không phải là hành động sáng suốt."

"Đề nghị của ta là chủ nhân tiếp tục cầu thả, đến lúc đó cho những người đó một kinh ngạc."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người nói đúng, là ta bành trướng."

Có một câu nói rất hay, nam nhân có thực lực, giống như nữ nhân trang điểm, to gan.

Quyền lực lớn, con người sẽ dễ dàng đòi hỏi thêm.

Thực lực mạnh nhất, con người sẽ dễ dàng bành trướng.

Diệp Trường Sinh cảm thấy hiện tại mình có chút bành trướng, suýt chút nữa đã quên cách làm người căn bản của hắn.

Con người vẫn nên khiêm tốn một chút.

Không thể quá liều lĩnh.

Đó là cách hắn đi được đến bước này trong thời gian qua.

Dương Vô Định chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp tản ra ánh sáng vàng: "Chủ nhân, bên trong là một Cẩm Kỳ Thần Cách, tiểu nhân vẫn cất giữ đến bây giờ, kính xin chủ nhân nhận lấy dung hợp."

"Người có lòng."

Diệp Trường Sinh nhận cái hộp, lấy Cẩm Kỳ Thần Cách ra, ngay sau đó, thần cách trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn.

Ánh sáng vàng rực rỡ chói mắt trong nháy mắt tràn ngập trong không gian, giống như đang tắm rửa trong thần huy, vô lượng uy áp cẩm kỳ bắn ra, Dương Vô Định chấn động bay ngược ra sau.

Diệp Trường Sinh ngồi xuống đất, bắt đầu dung hợp khối Cẩm Kỳ Thần Cách này, nguyên bản trong cơ thể hắn có ba khối thần cách, trong nháy mắt Cẩm Kỳ Thần Cách tiến vào, ba khối thần cách bị nghiền nát hóa thành thần lực đi trong cơ thể hắn, xông về phía Cẩm Kỳ Thần Cách.

Trong lúc nhất thời.

Linh khí trong không khí càng ngày càng mạnh, vòng xoáy linh khí như gió lốc xoay tròn trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Thái Thủy Đế.

Thái Thủy Đế tầng thứ nhất.

Thái Thủy Đế tầng thứ hai.

...

Trong phút chốc, cấp bậc của Diệp Trường Sinh tăng lên đến Thái Thủy Đế đỉnh cao, linh khí trong không gian mới hoàn toàn biến mất không thấy.

Ánh mắt Dương Vô Địch dừng trên người Diệp Trường Sinh, cả người ngây ra như phỗng, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Chủ nhân... Quá mạnh."

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, chậm rãi đứng lên: "Ha, lại đột phá."

Một khối Cẩm Kỳ Thần Cách giúp hắn tăng lên một cấp bậc lớn, loại cảm giác này thật sự quá sướng khoái.

Tu vi bước vào Thái Thủy Đế, Diệp Trường Sinh phát hiện tất cả dường như đều đang thay đổi, trong lúc giơ tay nhắc chân cũng dạt dào đạo ý.

Tựa hồ có vô số phi kiếm quanh quẩn trên người hắn, kiếm đạo khủng bố, hồn nhiên thiên thành.

Trong lòng hắn sở dĩ cảm nhận rõ ràng như vậy, hẳn là không có liên quan quá lớn với đột phá đến Thái Thủy Đế.

Cẩm Kỳ Thần Cách đã thay đổi tất cả những thứ kia.

Dương Vô Địch dời bước đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, nhanh như vậy người đã dung hợp Cẩm Kỳ Thần Cách, thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi."

"Rất nhanh sao?" Diệp Trường Sinh nghi hoặc: "Có vấn đề gì hả?"

Dương Vô Định lại nói: "Cho dù là người mạnh mẽ hơn chủ nhân rất nhiều, khi dung hợp Cẩm Kỳ Thần Cách cũng phải thật cẩn thận, sẽ không thuận lợi như vậy."

"Tốc độ chủ nhân dung hợp khối Cẩm Kỳ Thần Cách này làm cho người ta có cảm giác chính là xùy một chút đã kết thúc."

Diệp Trường Sinh: "..."

Luôn cảm thấy Dương Vô Định đang nói quá, nhưng hắn cũng không có chứng cứ gì.

Đúng lúc này.

Một tiếng cười điên cuồng truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, Trụ Nhất đã nhảy nhót xuất hiện, vô cùng hưng phấn.

Người không biết còn nghĩ rằng hắn trúng số.

Diệp Trường Sinh hí mắt: "Không đúng, Dàn Nhất đã hoàn thành lần lột xác thứ tư."

Dương Vô Định nói: "Chủ nhân, hắn lại lột xác, hiện tại sợ là ta đánh không lại hắn."

Trụ Nhất vừa nghe Dương Vô Định nói, ánh mắt dừng ở trên người hắn: "Bây giờ người đánh không lại ta?... Hắc hắc..."

Dương Vô Định nhận thấy được ánh mắt không có ý tốt của Trụ Nhất, nhất thời có một loại dự cảm không lành: "Huynh đệ, người xem ta đẹp trai như vậy, nói chuyện thật tốt, chúng ta có thể đừng đánh mặt hay không?"

Chương 1550: Người nhìn cái gì, có tìm được không?

Trụ Nhất nói: "Không được, đẹp trai cũng không được."

Dương Vô Định vội vàng ném ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ngài mặc kệ hần sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Lão đệ, người đi theo ta."

Trụ Nhất theo sát phía sau chuẩn bị rời đi, đi về phía trước một đoạn, hần quay đầu lạnh lùng cười một tiếng với Dương Vô Định: "Chờ ta.... Quay lại."

Trong khi tiến lên.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, hỏi: "Lão đệ, người đã trải qua chuyện gì ở trong Hỗn Độn Quan mà nhanh như vậy đã hoàn thành lần lượt xác thứ tư."

"Đại ca có điều không biết, ta đã đập thần hồn ở tầng năm Hỗn Độn Quan một lần, tìm được một ít cảm hứ trên người bọn hần."

"Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua người nhiệt tình như vậy, dưới sự chiếu cố nhiệt tình của các nàng, kích phát tiềm lực vô hạn của ta."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nam hài chỉ cần một lần lượt xác, câu nói này một chút cũng không sai.

Sao hần lại tin tưởng Trụ Nhất rất đơn thuần chứ?

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Trụ Nhất, giống như đang nói, người là người điên, ta là kẻ ngốc, cấu kết làm bậy đến chân trời.

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh từ trong lầu các đi ra, gió nhẹ nhàng thổi qua,

tóc đen bay múa, áo trắng nâng lên.

Thiên chất tự nhiên, công tử chỉ nên gặp trong tranh.

Mọi người xoay người nhìn lại, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, Tàng Thất giơ tay sờ sờ trán: "Diệp huynh, huynh lại trở nên đẹp trai, có phải có chút quá đáng hay không, chẳng lẽ không quan tâm đến cảm nhận của chúng ta sao?"

"Tại sao ta phải quan tâm đến cảm nhận của người?" Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất: "Vốn giá trị nhan sắc của chúng ta đã không ở cùng một cấp độ, người nói có phải là đạo lý này hay không?"

Tàng Thất: "..."

Thái Sơ nói: "Tướng công, người trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, xem ra chúng ta lại bị người bỏ qua."

Diệp Trường Sinh đi tới giữa ba nàng: "Ba vị nương tử, ta phụ trách trở nên mạnh mẽ, các người phụ trách dung mạo xinh đẹp như hoa là được."

Hắc Doanh Doanh nói: "Ý của người chúng ta là bình hoa, muốn chúng ta làm gánh nặng của người?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân này thật khiến người ta đau đầu.

An Lạc Nhi mỉm cười: "Tướng công, chúng ta vốn xinh đẹp như hoa, nhưng là nữ nhân của người, chúng ta cũng phải có thực lực nhất định."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Thật ra chúng ta cũng không muốn tu luyện, thế nhưng kẻ địch của tướng công thật sự quá nhiều."

Thái Sơ nhẹ nhàng gật đầu: "Lạc Nhi muội muội nói rất đúng."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nữ nhân của ta đương nhiên ưu tú, các người không cần so sánh với ta."

"Thập Vạn, khoảng cách Hỗn Độn Huyền Đô còn có bao xa."

"Hồi chủ nhân, đã mơ hồ có thể nhìn thấy Huyền Đô rồi." Diệp Thập Vạn đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, dõi mắt nhìn ra xa, thành Huyền Đô như ẩn như hiện.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, năm ánh sáng bạc xuất hiện trước mặt mọi người: "Huynh lớn đại hôn, đây là quà ta chuẩn bị cho các người."

Năm người nhao nhao giơ tay lên giữ hộp vuông trong tay, linh khí mạnh mẽ dao động, có thể chắc chắn đồ vật trong hộp tuyệt không tầm thường.

Tàng Thất chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, Mạc Tà huynh đại hôn, Diệp huynh tặng quà quý trọng như vậy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hòa thượng, nếu người đại hôn, quà ta tặng người còn quý giá hơn nhiều."

Tàng Thất: "..."

Thật biết bắt nạt người khác.

Biết mình không có hứng thú với nữ nhân, nhưng lại nói ra những lời khiến người ta đau lòng như vậy.

Nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ lĩnh ngộ Phật Pháp của hắn.

"Đi thôi, chúng ta vào thành trước!"

Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên bầu trời Hỗn Độn Huyền Đô, giờ khắc này, bên trong Huyền Đô rất náo nhiệt, trên đường lớn bóng người như dệt.

So sánh với đại chiến ngày đó, đây mới là đáng vẻ Hỗn Độn Huyền Đô nên có.

Trên đường lớn.

Một tu sĩ trầm giọng nói: "Thật hâm mộ Huyền Đô Phủ, thế mà có thể dựa vào cây đại thụ Diệp Trường Sinh, thật sự quá lợi hại."

Lại một người hỏi: "Diệp Trường Sinh là ai, sao trước kia ta chưa từng nghe nói qua, hẳn rất lợi hại à?"

“Người là tu sĩ giả hả?”

"Diệp Trường Sinh mà người cũng chưa từng nghe nói qua, người ở Cửu Tinh Vũ Trụ lại có thể để người ta diệt Huyền Kiếm Phủ."

"Chỉ có một người độc ác như vậy, hiện tại Đại Thiên Vũ Trụ đều có lời đồn nói Diệp Trường Sinh mạnh nhất trong lịch sử."

"Thật lợi hại, sao Huyền Đô Phủ lại có quan hệ với hắn, thật sự là hâm mộ."

"Đúng vậy, nghe đồn Diệp công tử phong lưu phóng khoáng, căn lớn bằng tròn, có được dung nhan mê chết người không đền mạng."

Không cách nào tưởng tượng ra người nọ nói Diệp Trường Sinh có bộ dáng gì, là loại người tàn nhẫn?

Mọi người không biết, vừa rồi Diệp Trường Sinh đã đi qua bọn hắn, trên trán Diệp Trường Sinh hiện đầy dấu hỏi, tin đồn thật sự là quá khủng bố.

Người đẹp trai như hắn lại trở nên xấu xí trong miệng những người này.

Chương 1551: Người nhìn cái gì, có tìm được không? 2

Giờ khắc này.

Bên trong Huyền Đô Phủ là đại dương đỏ rực, giăng đèn kết hoa, tân khách đầy sảnh, không biết có bao nhiêu người đều tới vì Diệp Trường Sinh.

Từng là Huyền Đô Phủ giăng lưới bắt chim trước cửa, nhưng khi cường giả Ma Kha Minh Tộc tới thì không có một người ra mặt.

Bây giờ lại vội vàng đến tặng quà, lòng người chính là như thế, nghèo ở chợ không ai hỏi, giàu ở thâm sơn có họ hàng xa.

Trong đám đông.

Một nam tử mặc áo gấm trầm giọng nói: "Lão tổ, không phải Huyền Đô Phủ trèo lên Diệp Trường Sinh sao, sao lại cất nhắc bọn hèn như thế?"

Lão giả quay đầu nhìn nam tử áo gấm: "Đứa nhỏ ngốc, đầu người để bày sao? Sao vẫn không hiểu rõ tình thế? Đi theo Diệp Trường Sinh lẫn lộn, chắc chắn không sai."

"Nếu chúng ta có thể được Diệp Trường Sinh ưu ái, đó chính là cơ duyên với chúng ta."

Nam tử áo gấm còn muốn nói gì đó, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

Lão giả lại nói: "Sau này cũng không cần nói những lời như vậy nữa, không lại mang đến họa sát thân."

Nam tử áo gấm gật gật đầu: "Ta hiểu rồi."

Lúc này.

Một giọng nói vang dội truyền ra, quanh quẩn trên bầu trời Huyền Đô Phủ: "Công tử Trường Sinh đến, hạ lễ là ba bình linh dịch vô

thượng, ba thanh thần khí siêu phàm, mười trận phù văn, một quyển công pháp kiếm đạo, ba kiếm đạo bản nguyên."

"Thái Sơ cô nương, hạ lễ hai bình linh dịch vô thượng, một bí thuật Thái Thượng."

"An Lạc Nhi cô nương, hạ lễ hai bình linh dịch vô thượng, một bộ giáp Ngũ Hành."

"Diệp Thập Vạn, hạ lễ mười sấm sét bản nguyên, hai bình linh dịch vô thượng."

Dứt lời, mọi người trong sân ngậy ra như phỗng, ánh mắt đồng loạt rơi vào cửa phủ.

Một mình Diệp Trường Sinh đưa tới hạ lễ có thể làm cho nội tình Huyền Đô Phủ tăng lên gấp trăm lần, thật sự là khiến người ta hâm mộ.

Ba người Lận Cửu Quân, Diệp Mạc Tà, Lận Phượng Khanh nghe thấy tiếng, đi tới cửa phủ tự mình nghênh đón Diệp Trường Sinh đến.

"Trường Sinh, người đã trở lại."

Diệp Trường Sinh nói: "Hôm nay huynh trưởng đại hôn, ta há có thể bỏ lỡ."

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Trường Sinh, người mang theo các đệ muội vào trong điện trước đi."

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Uy áp khủng bố hạ xuống, sát khí che trời bao phủ toàn bộ thành Huyền Đô, từng bóng người xuyên qua biển mây, xuất hiện trên bầu trời thành Huyền Đô.

"Thằng nhãi ranh, đoạt Loạn Cổ Khí Vận của ta, nhanh chóng đi ra nhận cái chết."

Âm thanh vang vọng bầu trời, chấn động lòng người.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết lời này có ý gì, trong sân một mảnh vắng lặng, mọi người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: "Thật ngại quá, bọn hắc đến tìm ta."

Ngày đó hắc cướp đi vận khí của Loạn Cổ Kỷ Nguyên đã đoán được sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không nghĩ tới bọn hắc sẽ tới trễ như vậy.

Khiến hắc lo lắng chờ đợi.

Sắc mặt Diệp Mạc Tà trầm xuống: "Trường Sinh, những người này tới tìm người sao?"

Diệp Trường Sinh gật gù đầu: "Huynh trưởng không cần lo lắng, tiếp tục hôn lễ đi, ta đi xử lý bọn hắc."

Diệp Mạc Tà nói: "Kẻ địch mạnh mẽ như vậy, ta há có thể để một mình người nghênh chiến?"

Nói đến đây, hắc xoay người nhìn về phía Lận Phượng Khanh đang mặc áo cưới: "Nương tử, chờ ta và Trường Sinh đánh bại kẻ địch, chúng ta lại tiếp tục hôn lễ."

Lận Phượng Khanh nhẹ nhàng gật đầu: "Ta và tướng công đi cùng nhau."

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: "Huynh trưởng, thật sự không cần, một mình ta có thể xử lý."

Bịch.

Thân ảnh hắc bay lên trời, xuất hiện trên bầu trời Huyền Đô Phủ, ánh mắt cường giả Loạn Cổ Kỷ Nguyên rơi vào trên người hắc, mọi người đằng đằng sát khí, uy áp khủng bố hạ xuống.

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả trước mắt: "Người nhìn cái gì, tìm đánh phải không?"

Lão giả: "..."

Kẻ này trộm vận khí của bọn hắc lại còn ngông cuồng như thế, đáng giận nhất chính là... Còn cướp lời thoại của mình.

Trên bầu trời Hồn Độn Huyền Đô.

Sắc mặt lão giả không gợn sóng, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, tiểu tử, nếu người muốn nói chuyện phiếm với đại gia người như vậy, ta có thể nằm xuống.

“Người trẻ tuổi, người có biết lão phu là ai không?”

Diệp Trường Sinh nói: "Không quan trọng."

Ánh mắt Đạo Vân Bình sắc bén: "Thằng nhãi ranh vô tri, làm địch với kỷ nguyên Loạn Cổ ta, người đây là đang tự đào mộ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Lão đầu, người cứ nói người muốn làm gì đi, nếu ta dám cướp đi vận khí của các người thì cũng không sợ các người tới tìm ta."

"Muốn đánh thì nhanh lên, ta đang rất gấp."

Đạo Vân Bình giận không kiềm chế, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hậu bối kiêu ngạo như vậy: "Thằng nhãi ranh, giao ra khí vận Loạn Cổ ra, lão phu có thể để người được toàn thân."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta dựa vào bản lĩnh lấy được, vì sao phải giao cho các người."

"Nếu không người giết ta, đồ vật chính là của người."

“Muốn chết!”

Đạo Vân Bình tiện tay vung lên, không gian sụp đổ xuống, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ giống như muốn xé nát Diệp Trường Sinh.

Chương 1552: Nhập đội?

Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, không nhúc nhích, mặc kệ để lực lượng tàn sát bữa bãi trên người hắn, thật thoải mái, loại cảm giác này làm cho người ta si mê.

Không thể nào.

Thân thể của hắn lại mạnh mẽ như vậy sao?

Đạo Vân Bình cảm thấy hoảng sợ, biết mình đánh giá thấp Diệp Trường Sinh, hai chân lão ta đạp không, mang theo uy áp không thể ngăn cản bắn nhanh tới.

Xuy.

Một tiếng kiếm reo đánh vỡ dòng thời không, từ Cửu Thiên bắn tới, chỉ thẳng ở trên người Đạo Vân Bình.

Uy lực kiếm diệt thế xuất hiện, cường giả kỷ nguyên Loạn Cổ xoay người nhìn lại, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, kiếm này từ đâu tới?

Xuy.

Một kiếm bay qua, máu tươi bắn tung tóe.

Trực tiếp giết chết Đạo Vân Bình trong nháy mắt.

Máu tươi suýt chút nữa bắn tung tóe vào mặt Diệp Trường Sinh.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta không ra tay.

Người nào?

Ta không thể tự di chuyển được?

Quá mẹ nó bắt nạt người khác.

Có suy nghĩ đến cảm nhận của ta không?

Có điều, cách làm đơn giản thô bạo khiến người ta tức giận này thật sự quá kích thích Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này.

Cường giả kỷ nguyên Loạn Cổ như lâm đại địch, ai nấy đều sợ hãi không thôi, rốt cuộc là ai xuất kiếm?

Một kiếm chém vạn cổ.

Cường giả Thiên Mệnh như con kiến hôi, một kiếm thần tiêu đạo vong.

Đáng sợ.

Đáng sợ.

Thật đáng sợ.

Tu sĩ tham gia hôn lễ trong Huyền Đô Phủ nhìn thấy đại chiến trong hư không, tâm tình tựa như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Lúc trước còn khựng hoảng một chút, lo lắng bị cường giả kỷ nguyên Loạn Cổ gạt bỏ, hiện tại thấy Diệp Trường Sinh thắng lợi, một đám vui vẻ giống như đứa trẻ.

Bọn hắn lại còn sống.

"Lão tổ, người nói, lựa chọn Diệp Trường Sinh đích xác không sai, chỗ dựa của hắn quá mạnh."

Lão giả gật gật đầu: "Tin tưởng lão tổ, không sai đâu."

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chờ đại chiến chấm dứt, lão tổ nghĩ biện pháp cho người ở lại bên cạnh Diệp công tử, cho dù trả giá nhiều hơn nữa cũng đáng giá."

Nam tử áo gấm nói: "Lão tổ, người có thể sao?"

Sắc mặt lão giả trầm xuống: "Là nam nhi phải tự tin một chút, lớn mật một chút, người hiểu không?"

Nam tử áo gấm lẳng lẳng nhìn lão giả, giống như đang nói: "Lão

tổ, lão tử có thể sao?”

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Một âm thanh hạ xuống: "Chủ nhân, ta trở về."

Âm thanh này... Tên cận bã bại hoại đó đã trở lại.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, biết ô thần trở về, sự thuần khiết của chính mình lại bị hãm hại.

Có một khoảng thời gian hần còn rất nhớ Diễm Xích Vũ, nhưng khi hần thật sự xuất hiện, thế giới này lại sắp loạn.

Ngay sau đó.

Một bóng người xuất hiện trong hư không, bên người có một thanh kiếm đi theo, không cần đoán cũng biết là ai.

Phong cách, bạo lực, quyến rũ.

Người khiêm tốn, ôn nhu như ngọc.

Đứng như cây ngọc lan, cười như trăng sáng.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải ta ở chỗ này, lại bị hần giả bộ."

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bay xuống, trực tiếp nhào về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, mau nói có nhớ ta không."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước: "Đứng kia đừng nhúc nhích, nói chuyện cho tốt."

Diễm Xích Vũ xấu hổ cười: "Thật ngại quá, có chút xúc động, có phải chủ nhân trăm triệu lần không nghĩ tới, ta vừa xuất hiện đã giúp người giải quyết một kẻ địch lớn không."

Không nói chuyện này còn tốt.

Nói đến chuyện này, Diệp Trường Sinh đã muốn đánh người.

Cấp bậc của hắn đã đột phá, tu vi tăng lên, thật vất vả mới có mấy người để hắn luyện tập, Diễm Xích Vũ ngược lại thì tốt rồi, vừa đến đã giết Đạo Vân Bình.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, chuyện khiến người kinh ngạc còn rất nhiều, nhìn thấy thanh kiếm bên cạnh ta này?"

"Nó chính là thần kiếm mạnh nhất vũ trụ."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Thiên Táng Kiếm: "Đích xác không tệ, nhưng có phải còn cách mạnh nhất một đoạn không?"

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tính tình kiếm này không tốt, nếu nó phát điên sẽ chém người lung tung."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy để cho nó chém ta một chút thử xem."

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Thiên Táng Kiếm đi tới bên người Diệp Trường Sinh, vây quanh thân thể hắn xoay vài vòng, đáng vẻ vô cùng nhu thuận, ngay sau đó hóa thành một vệt sáng tiến vào trong cơ thể hắn.

Trực tiếp tiến vào trong tháp Ngục Kiếm.

Diễm Xích Vũ: "..."

Ngay sau đó, Thiên Táng Kiếm lại bay ra, đứng lơ lửng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, về sau ta sẽ đi theo người."

Diệp Trường Sinh nói: "Được thôi, người muốn ở lại, ta cũng không miễn cưỡng người."

Thiên Táng Kiếm nói: "Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng, là ta tự nguyện."

Cầm Diễm Xích Vũ suyết chút nữa rút xuống: "Thì ra người biết nói

chuyện.”

Một đường đi tới, Thiên Táng Kiếm cũng không nói với hần một câu nào.

Dừng một chút, hần lại tiếp tục nói: "Thiên Táng, trước kia người không phải như vậy, vì sao đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như thế?"

Chương 1553: Nhập đội? 2

Hiện tại thanh kiếm này đã trở nên bợ đỡ vậy sao?

Thiên Táng Kiếm nhìn Diễm Xích Vũ: "Người rác rưởi như vậy, ta lười nói chuyện với người. Còn có tên tu sĩ này là ta chém giết, không liên quan tới người."

"Chủ nhân, giết tên tu sĩ kia là lễ gặp mặt ta cho người."

Gì đây.

Nhập đội?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, thanh kiếm này thật sự rất có ý tưởng.

Diễm Xích Vũ lại cảm giác mình bị nhục nhã: "Chủ nhân chớ động, giao tu sĩ còn lại cho ta."

"Hiện tại ta rất mạnh mẽ, người xem ta biểu diễn là được."

Dứt lời, thân ảnh hần chợt lóe, chém giết về phía cường giả kỹ nguyên Loạn Cổ, một tiếng thương kêu vang khắp cửu thiên thập địa.

Tốc độ thực sự quá nhanh.

Diệp Trường Sinh hô cũng không hô được, hiện tại đều thích giết chóc như vậy? Không thể chữa cho hần một ít sao?

Àm.

Àm.

Từng tiếng nổ mạnh truyền ra, tu sĩ kỹ nguyên Loạn Cổ chạy trốn chung quanh, chỉ nghe được tiếng Diễm Xích Vũ truyền đến.

"Trích đào xạ nguyệt."

"Bổng đả cửu thiên."

...

Thương sắc bèn đến trước, sau đó tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền ra.

Diễm Xích Vũ công kích vẫn độc đáo như trước, nhìn cường giả chạy trốn, giọng nói như sấm: "Nữ tu kia chớ trốn, ăn một gậy của ta."

Đừng chạy, đánh nhau với ta.

Đánh không lại thì đi chết, đầu hàng không phải là nam nhân.

Diệp Trường Sinh: "..."

Con chim này hoàn toàn buông thả bản thân rồi?

Nếu cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ có họa sát thân.

Theo tiếng kêu thảm thiết tiêu tán, Diễm Xích Vũ vác thương trở về: "Chủ nhân, có phải bị sự mạnh mẽ của ta làm cho chấn động hay không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Người vẫn trước sau như một, không biết xấu hổ."

Diễm Xích Vũ nói: "Không phải chứ! So với chủ nhân, ta còn kém trăm triệu lần."

Nơi có Diễm Xích Vũ luôn tràn ngập vui sướng.

Có thể chính là vui sướng nhiều.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, xuất hiện trong Huyền Đô Phủ, thấy mọi người đã hóa đá.

"Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa!"

"Huynh trưởng hãy tiếp tục đại hôn, đó chỉ là khúc nhạc dạo."

Diệp Mạc Tà gật đầu, quay đầu nhìn về phía Lận Cửu Quân: "Tổ gia gia, tiếp tục hôn lễ."

Diệp Trường Sinh nhìn Diễm Xích Vũ: "Hôm nay huynh trưởng ta đại hôn, Xích Vũ người không có chút biểu thị sao?"

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Lận Phượng Khanh, gật đầu: "Ta cũng không có tài nguyên gì, tùy tiện đưa cho cô nương một ít, không cần để ý."

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Liên tiếp ba ngọn lửa xuất hiện trước mặt Diễm Xích Vũ: "Hỏa Phượng bản nguyên, Thiên Phượng niết bàn diễm, Phi Phượng Kiếm, đưa cho cô nương làm quà tân hôn."

Đây là tùy tiện đưa sao?

Mọi người ném ánh mắt hâm mộ, giống như Diễm Xích Vũ cũng có thể tùy tiện cho bọn họ một chút.

Không dám tưởng tượng, nếu không tùy tiện thì sẽ cho chí bảo gì?

Thật sự là người so với người, phải tự sát.

Sao bọn họ lại không quen biết bằng hữu mạnh mẽ như Diệp Trường Sinh chứ?

Ánh mắt Lận Phượng Khanh lóe lên, nhìn ba ngọn lửa trước mắt: "Tiền bối, lễ vật này thật sự là quá quý giá."

Diễm Xích Vũ nói: "Quý giá cái gì, cho người thì cứ cầm lấy."

"Đại tẩu, lễ vật này là Xích Vũ tặng cho người, chớ từ chối." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Xích Vũ, người không thể khiêm tốn một chút sao?"

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, thế giới như vậy, thật không nên khiêm tốn."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chủ nhân đối

bụng không, có ăn sủi cỏ không?”

Diệp Trường Sinh giật mình, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Diễm Xích Vũ, sao hắn lại biết sủi cỏ: "Xích Vũ, người ăn sủi cỏ?"

Diễm Xích Vũ gật đầu, "Từng ăn, sủi cỏ ăn ngon..."

Diệp Trường Sinh: "..."

"Huynh trưởng, các người tiếp tục, tiếp tục!"

Diệp Mạc Tà nhận thấy được sự khác thường, nhưng lại không suy nghĩ nhiều, lôi kéo Lận Phượng Khanh đi về phía đại điện.

"Xích Vũ, người đến."

"Chủ nhân tìm ta có chuyện gì?"

"Ta muốn nói chuyện thật tốt với người."

Diệp Trường Sinh dứt lời, dẫn Diễm Xích Vũ đi tới một bên: "Bây giờ người càng ngày càng hư, Lận cô nương là đạo lữ của huynh trưởng ta, người tốt nhất không nên động tâm tư gì."

"Chủ nhân có phải hiểu lầm ta không?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta rất hiểu người, người cũng giống như Tào Tháo."

Diễm Xích Vũ: "..."

"Chủ nhân, muốn sinh hoạt không có trở ngại, trên đầu phải có chút xanh."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có tin ta sẽ đánh chết người hay không?"

Thật sự là một ngày không gặp như cách ba thu, không nghĩ tới Diễm Xích Vũ trở nên ác liệt như vậy.

Vẻ mặt Diễm Xích Vũ nghiêm nghị: "Chủ nhân, ta nói giỡn, người phong lưu phóng khoáng như ta không thiếu nhất chính là đạo lữ."

"Xích Vũ, gặp được mỹ nữ, cao một chút chính là thưởng thức, thấp một chút chính là lưu manh."

"Giả vờ đứng đắn."

"Người nói cái gì?"

"Ta nói chủ nhân chân nói rất đúng." Diễm Xích Vũ vội vàng nói, thấy Diệp Trường Sinh đứng dậy rồi đi, trong miệng lại lẩm bẩm nói: "Trên đời này chỉ có mỹ nhân tốt... Không có mỹ nhân ngày tháng thật nhàm chán..."

Chương 1554: Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa

Hôn lễ bắt đầu.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Diệp Mạc Tà và Lận Phượng Khanh kết thúc nghi thức, Diệp Trường Sinh thấy ba người Thái Sơ lộ vẻ hâm mộ.

"Có phải ba vị nương tử cũng muốn một hôn lễ hay không?"

"Nếu các người muốn thì nói cho ta biết, các người không nói, ta cũng không biết các người muốn."

Thái Sơ nói: "Hôn lễ nhất định là phải có, nhưng không phải bây giờ, đợi đến khi tướng công đứng đầu vũ trụ, chúng ta lại tổ chức một hôn lễ long trọng."

"Một hôn lễ chấn động tứ hải bát hoang."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Nương tử yên tâm, đợi đến ngày đó, ta nhất định sẽ tổ chức cho các người một hôn lễ thịnh thế, để các người trở thành tân nương tử mà toàn bộ nữ nhân vũ trụ đều hâm mộ."

[Chủ nhân nghĩ rất hay, có thể sống đến ngày đó hay không vẫn là ẩn số.]

[Hệ thống, người quá đáng.]

[Lời thật thì khó nghe, chủ nhân hẳn là hiểu được đạo lý này.]

Diệp Trường Sinh: [...]

[Hệ thống, người thật sự đánh giá ta quá thấp, cuối cùng sẽ có một ngày ta đánh nổ người.]

[Nước tiểu tới rồi, đẹp trai, người cần phải tỉnh táo một chút.]

[Nếu chủ nhân muốn đánh nổ ta, xin vứt bỏ kiếm chính đạo, nếu

không làm được, người vĩnh viễn đánh không lại ta.]

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn, Diệp Mạc Tà dắt Lận Phượng Khanh tiến lên:

"Trường Sinh, người ở bên trong Huyền Đô một khoảng thời gian, huynh đệ chúng ta uống rượu một phen."

"Ta sẽ không quấy rầy huynh trưởng đại hôn." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta về thành Đạo Thống trước, huynh trưởng có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào."

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Đợi ta xuyên qua đầm lầy Hỗn Độn sẽ đi thành Đạo Thống tìm người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Huynh trưởng, không cần đi đầm lầy Hỗn Độn nữa, người hiểu ý của ta chứ?"

Diệp Mạc Tà run lên: "Ta hiểu rồi."

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh dẫn theo mọi người rời đi, biến mất trên bầu trời Huyền Đô, nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Lận Phượng Khanh khó hiểu nói: "Tướng công, vì sao không cần tiến vào đầm lầy Hỗn Độn, đến đó có thể đạt được rất nhiều cơ duyên."

Diệp Mạc Tà cười nói: "Toàn bộ cơ duyên bên trong đầm lầy Hỗn Độn đã rơi vào trong tay Trường Sinh, chúng ta đi cũng không có ý nghĩa gì."

Lận Phượng Khanh hoa dung thất sắc: "Toàn bộ? Trường Sinh cũng quá đáng sợ."

Diệp Mạc Tà gật đầu: "Từ khi ta bắt đầu biết hắn, hắn vẫn ưu tú như thế, nhiều năm như vậy trôi qua, hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn."

"Không sợ nường tử chê cười, Trường Sinh vẫn là động lực tu luyện của ta, thậm chí có một ngày có thể vui vẻ đánh một trận với hắn."

Vui vẻ?

Vậy thì phải kịch liệt thế nào chứ?

...

Vô tận hư không.

Trước Ma Kha Minh Tộc.

Mấy bóng người từ trên cao bay xuống, vẻ mặt bối rối hoảng sợ, giống như bị cái gì đó làm cho kinh hách vậy.

Mấy người tiến vào Ma Kha Minh Tộc, lão giả cầm đầu xuất hiện ở tổ địa, giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán: "Bẩm Tộc trưởng, ta đã trở về từ Hồn Độn Huyền Đô."

Phong Thiên Huyền từ trong tổ địa đi ra, nhìn thoáng qua lão giả: "Điều tra rõ ràng chưa? Rốt cuộc người giết cường giả Ma Kha Minh Tộc ta là ai?"

Lão giả âm thầm nuốt nước miếng: "Hồi Tộc trưởng, là... Là Diệp Trường Sinh."

Sắc mặt Phong Thiên Huyền thay đổi: "Quả nhiên là hắn, điều này cũng quá trùng hợp, chẳng lẽ trời muốn Ma Kha Minh Tộc ta chết?"

Nói đến đây, lão ta dừng một chút, mạnh mẽ khiến mình bình tĩnh lại: "Hiện tại Diệp Trường Sinh ở nơi nào?"

Lão giả nói: "Tộc trưởng, lão phu đích thân đến Huyền Đô chứng kiến Diệp Trường Sinh chém giết cường giả kỷ nguyên Loạn Cổ, một kiếm nhẹ nhàng đã giết chết tu sĩ cấp Thiên Mệnh cao nhất."

"Một tùy tùng dưới trướng đã tàn sát cường giả kỷ nguyên Loạn Cổ trong vài hơi thở, thật sự là..."

Phong Thiên Huyền cắt ngang lão giả: "Được rồi, đừng nói nữa, nhanh chóng thông báo toàn tộc, lập tức di chuyển cả tộc."

"Thiên Sát, vì sao phải tiêu diệt Diệp Trường Sinh?"

Lão giả kinh hãi thất sắc: "Tộc trưởng thật sự muốn cả tộc di

chuyển sao?”

Phong Thiên Huyền nhìn thoáng qua lão giả: "Nếu người không muốn đi, có thể ở lại."

Thân ảnh lão giả chợt lóe, trong nháy mắt biến mất ở tổ địa: "Tộc trưởng, ta đi thông báo cho người trong tộc."

Phong Thiên Huyền nhìn bóng lưng lão giả rời đi, trên thế giới nhiều náo loạn như vậy, nhưng người lại trở thành người nổi bật trong đó.

Chúng ta không đi, chẳng lẽ chờ Diệp Trường Sinh đến ngược đãi chúng ta sao? Mặc hội chứng Stockholm sao?

Trong thành Đạo Thống.

Diệp Trường Sinh vừa mới trở về đã bị người của Đạm Đài Huyền Nguyệt phái tới mời đi, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Từ trong miệng thị nữ biết được, trong khoảng thời gian này thành Đạo Thống luôn yên bình, tất cả mọi người ở chung rất vui vẻ.

Cũng không có kẻ thù bên ngoài đến.

Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày, trong lòng có chút tò mò, nếu là như vậy, vậy Đạm Đài Huyền Nguyệt tìm hắn là có chuyện gì?

Chương 1555: Luôn có điều dân muốn hại ta

Dưới Vân Đình.

Đạm Đài Huyền Nguyệt mặc một bộ váy dài màu tím, ngồi ngay ngắn dưới Vân Đình, váy dài che phủ mặt đất, hơn nữa dung nhan tiên khí phiêu phiêu, trong nháy mắt đã phác họa ra một bức tranh làm cho người ta si mê.

Diệp Trường Sinh dời bước tới dưới Vân Đình, chậm rãi ngồi đối diện Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Huyền Nguyệt cô nương tìm ta đến đây là chuyện gì?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt khẽ nâng tay ngọc, đưa một chén linh trà đến trước mặt Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, tìm người đến đây là có hai chuyện."

Hắn khẽ nhấp một ngụm trà: "Huyền Nguyệt cô nương cứ nói đừng ngại."

Đạm Đài Huyền Nguyệt chậm rãi mở miệng: "Việc thứ nhất, Học Viện Vũ Trụ Cửu Tinh truyền đến tin tức, Phong Thiên Tuyết đã chết."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Chết rồi?"

Quả nhiên là có chút ngoài ý muốn.

Vốn còn muốn để nàng dẫn mình đi tìm Đạm Đài Tú, không nghĩ tới hắn đi Hỗn Độn Huyền Đô một chuyến, Phong Thiên Tuyết đã chết.

Đạm Đài Huyền Nguyệt lại nói: "Diệp công tử, chuyện thứ hai tương đối phức tạp, kỷ nguyên náo động, dồn dập buông xuống, đã dung nhập vào Nhất Tinh đến Bát Tinh Vũ Trụ. Về phần có bao nhiêu kỷ nguyên buông xuống, ta đã phái người đi điều tra."

Kỷ nguyên náo động?

Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc, có người muốn khởi động lại kỷ nguyên. Hiện tại ngoại trừ hố đen vũ trụ được mở ra, những hố đen vũ trụ khác đều ở trong Thương Khung Thần Cung.

Những kỷ nguyên này buông xuống như thế nào?

"Huyền Nguyệt cô nương, kỷ nguyên nào động là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ có người khởi động lại những kỷ nguyên này?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt lắc đầu: "Không rõ lắm, đây cũng là lí do vì sao ta nói sự tình rất phức tạp."

"Có người nói là kỷ nguyên hồi sinh, toàn bộ kỷ nguyên buông xuống đã từng có quan hệ với Hỗn Động Thể Giới."

Diệp Trường Sinh càng thêm nghi hoặc, kỷ nguyên có liên quan đến Hỗn Động Thể Giới buông xuống, chẳng lẽ bọn họ phát hiện Hỗn Động Thể, cho nên mới lựa chọn phục hồi?

Hay là bởi vì Hỗn Động Quan?

Đột nhiên hắn có một loại dự cảm không lành, cảm thấy những kỷ nguyên này buông xuống, hẳn là có liên quan tới Hỗn Động Quan.

Sao luôn cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn nhỉ?

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy mặt mày Diệp Trường Sinh buồn rười rượi: "Diệp công tử không cần quá lo lắng, ta đã phái người đi điều tra kỹ việc này, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến."

"Những kỷ nguyên này buông xuống, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không có động tác quá lớn, ít nhất phải nghỉ ngơi dưỡng sức một khoảng thời gian."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta cũng không lo lắng, ta chỉ là đang suy nghĩ kỷ nguyên buông xuống có cường giả hay không."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Rất nhiều cường giả, chẳng mấy chốc sẽ xáo trộn kết cấu của Nhất Tinh đến Cửu Tinh Vũ Trụ."

"Sự tình rất nghiêm trọng, nhưng cuối cùng vẫn là cường giả thật yếu, thế lực quyết định hết thảy."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Hiện tại điều duy nhất ta lo lắng chính là những người này có thể đến tham gia đại hội Đạo Thống hay không. Nếu có bọn họ gia nhập, vậy đại hội Đạo Thống lần này sẽ trở nên vô cùng khó khăn."

Có gì phải lo lắng chứ?

Nhiều người không phải mới náo nhiệt sao?

Nếu không có những người này gia nhập, vị trí đầu tất cả hạng mục của đại hội Đạo Thống nhất định là của hần, một chút hội họp cũng không có.

Hần thích thách thức, thích chinh phục, như vậy thì hần sẽ có một cảm giác thành công.

Loại cảm giác hormone sôi trào này luôn làm cho người ta vô cùng mê luyến.

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài Vân Đình, người tới khom người một cái: "Bái kiến tiểu thư."

Đạm Đài Huyền Nguyệt quay đầu nhìn qua: "Cương lão, có tin tức truyền đến?"

Cương lão nói: "Hồi tiểu thư, có thể xác định có chín cơ duyên buông xuống, toàn bộ dung nhập vào từ Nhất Tinh đến Bát Tinh Vũ Trụ, từ hôm nay linh khí của Cửu Tinh Vũ Trụ đã bắt đầu tràn vào Bát Tinh Vũ Trụ."

"Có người suy đoán kỹ nguyên tiến vào Bát Tinh Vũ Trụ là kỷ nguyên Cổ Linh, bọn họ có được năng lực thao túng linh khí."

Đạm Đài Huyền Nguyệt hơi nhíu mày: "Không nghĩ tới lại là kỷ nguyên Cổ Linh, các thể lực khác của Cửu Tinh Vũ Trụ nói như thế nào."

Cương lão lại nói: "Tất cả mọi người chỉ cảm thấy phần nộ, lại không ai dám đi tới Bát Tinh Vũ Trụ, giống như kỷ nguyên Cổ Linh có một cường giả vô cùng đáng sợ, cho nên..."

Bản tính con người chính là như thế.

Trước mặt sinh mệnh, tổn thất một ít linh khí, tất cả mọi người vẫn có thể chịu đựng được.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Cương lão, người tiếp tục đi giám thị động tĩnh của Bát Tinh Vũ Trụ, có bất kỳ vấn đề gì phải đến bẩm báo."

Cương lão khom người một cái, xoay người rời đi.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên: "Huyền Nguyệt cô nương, ta cáo từ trước."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Diệp công tử, trong khoảng thời gian này trước tiên hãy ở trong thành Đạo Thống, chớ có rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ, để tránh gặp phải nguy hiểm."

Chương 1556: Luôn có điều dân muốn hại ta 2

"Tu sĩ kỷ nguyên Cổ Linh rất quý dị, trong cổ tịch ghi lại kỷ nguyên Cổ Linh có một tu sĩ vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt có thể cắn nuốt linh khí của một tinh vực."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta hiểu rồi."

Sau khi rời khỏi Vân Đình.

Thân ảnh của hắn xuất hiện trước một tòa lâu các, nơi này là nơi hắn ở trong Đạo Thống Phủ, ngay khi hắn chuẩn bị đẩy cửa tiến vào lâu các, đột nhiên nhận thấy được trên đỉnh bầu trời dường như có người đang ở trong bóng tối nhìn trộm, hắn có một loại dự cảm vô cùng mạnh mẽ, cảm giác luôn có điều dân muốn hại hắn.

Lúc này.

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh hắn: "Chủ nhân, có người ở trong bóng tối nhìn trộm người, có muốn ta đi nói chuyện tâm tình với bọn hắn không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, bọn hắn thích xem thì để cho bọn hắn xem đi."

Diễm Xích Vũ ngửa đầu nhìn trời, hét về phía cửu tiêu: "Ta khuyên các người một câu, tốt nhất nên nhanh chóng rời đi, bằng không, chờ khi ta đến tìm các người, hãy chuẩn bị tốt hoa cúc của các người đi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tên này chỉ thích hoac cúc?

Hoa đào, hoa mai không thơm sao?

"Chủ nhân, tính tình người bây giờ không còn hung tàn như vậy." Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, chậm rãi giơ cánh tay lên: "Chủ nhân, nơi này có một bình đan được đưa cho người."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tặng ta đan dược? Không đứng đắn?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Chủ nhân yên tâm, đan dược này tuyệt đối đứng đắn."

Thấy Diệp Trường Sinh thu đan dược đi, hắn vội vàng nhắc nhở: "Chủ nhân, đan dược này phải ăn hai viên cùng lúc mới tốt nhất."

Lúc này.

Âm thanh của Thiên Táng Kiếm truyền đến: "Chủ nhân, đan này có tên là Hư Vô Cấm Đan, uy lực vô cùng bá đạo."

"Tuy rằng ta không biết con chim này lấy được từ nơi nào, nhưng khi chủ nhân dùng nhất định phải cẩn thận."

"Trước hết nên chuẩn bị đạo cụ, càng nhiều càng tốt, bằng không thân thể chủ nhân sẽ chịu không nổi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ không vui: "Thiên Táng, người nói vậy cái gì vậy, đan dược này của ta tuyệt đối là đứng đắn, chuẩn bị đạo cụ làm gì?"

"Người, cái kiếm này, một chút cũng không đứng đắn."

Thiên Táng Kiếm lại nói: "Chủ nhân, con chim này ở Thiên Táng Chi Địa nguy trang thành người, đặc tội không ít thể lực."

"Mặt khác, hắn còn lợi dụng lực uy hiếp của chủ nhân, cướp đoạt rất nhiều tài nguyên ở Thiên Táng Chi Địa."

Mặt Diễm Xích Vũ đỏ lên: "Thiên Táng, có thể đừng nói nữa không, trông cuộc sống có một số việc không nên vạch trần nha."

"Nếu người lại nói, cũng đừng trách ta không nể tình."

Xuy.

Một kiếm quang từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh bay ra, chỉ

thăng vào trên người Diễm Xích Vũ, thân ảnh người sau chột lóe, biến mất trên hư không.

"Thiên Táng, người đừng quá bắt nạt người."

Diệp Trường Sinh phụ họa nói: "Đúng vậy Tiểu Thiên, ca cũng muốn nói người, sao vừa lên đã đâm vào chỗ đó, muốn mạng người ta sao?"

Thanh kiếm này, thật mẹ nó mãnh liệt.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh tựa hồ tìm được biện pháp xử lý Diễm Xích Vũ.

Ngao.

Ngao.

Thiên Táng, mmp(*), người tới thật sao?

((*)Mụ bán phê (妈卖批): Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắt MMP. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là “đĩ mẹ mày”).

Ngao.

Ngao.

Tiếng kêu thảm thiết của Diễm Xích Vũ quanh quẩn trên hư không, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, một chim một kiếm này thật sự là quá ấu trĩ.

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn, người tới không phải là ai khác, chính là Ninh Tuyền Cơ.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Tiểu Ninh, người tới rồi."

Ninh Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn một kiếm một chim trên hư không: "Người thật sự lợi hại, tùy tiện một vật bên người cũng mạnh mẽ

như thế.”

"Không cần hâm mộ." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không phải người cũng ở bên cạnh ta sao?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Ta tới tìm người cùng đi làm chuyện lớn, không biết người có hứng thú hay không?"

“Nói một chút xem!”

"Cướp đoạt tài nguyên, chém giết Khí Vận Chi Tử." Ninh Tuyền Cơ lạnh nhạt nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đi, ta thích làm loại chuyện này."

Ninh Tuyền Cơ nói: "Đi Bát Tinh Vũ Trụ, có dám hay không?"

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu lên: "Xích Vũ, Thiên Táng, các người xuống đi, theo ta đi dạo một vòng, quá giờ sẽ không chờ."

Xuy.

Thiên Táng Kiếm xuyên qua bầu trời, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người muốn đi giết địch sao?"

"Người mang theo ta, nhìn thấy kẻ địch, người chỉ cần chỉ một cái là được."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nếu mang theo Thiên Táng Kiếm, Diễm Xích Vũ cùng đi, hẳn vĩnh viễn cũng không có cơ hội ra tay.

Sự cạnh tranh càng lúc càng lớn.

Không biết từ khi nào, Diễm Xích Vũ đã xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, giao cho ta, ta rất biết đánh nhau."

"Mau xuất phát, hiện tại ta ghen một bụng, vừa lúc không có chỗ phát!"

Nói đến đây, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Thiên Táng Kiếm, trên mặt lộ vẻ ghen khuất, cũng không phải hắn đánh không lại thanh

kiếm này, chủ yếu là kiếm này miễn dịch với lửa.

Chương 1557: Cúc, tối

Lại biết tử huyệt của hắc ở đâu, hơi sơ sẩy đã bị kiếm này tính kế.

Đáng chết.

Bị một thanh kiếm ép đến sát sao.

Mặt chim cũng mất rồi.

Ngay sau đó.

Ba người xuất hiện trong hư không, chớp mắt tiến lên, Ninh Tuyền Cơ đột nhiên ngừng lại, Diệp Trường Sinh bên cạnh quay đầu nhìn lại: "Tiểu Ninh, không phải đi tới Bát Tinh Vũ Trụ sao?"

Ninh Tuyền Cơ nói: "Không cần, những người đó đã nhìn trộm người thật lâu, người sẽ không không phát hiện chứ?"

Diệp Trường Sinh run lên: "Người nói người nhìn trộm ta trên không trung là người của Bát Tinh Vũ Trụ?"

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: "Không sai, nói đúng ra thì hắc là cường giả của kỷ nguyên Cổ Linh."

"Khi người trở về thành Đạo Thống đã bị bọn hắc để mắt tới."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Quá ưu tú, luôn bị người ta dễ dàng phát hiện như vậy, thật ưu thương!"

Ninh Tuyền Cơ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vậy hãy để bọn hắc có đến mà không có về đi!"

Bịch.

Thân ảnh hắc lóe lên, nhanh như tia chớp, trong chốc lát đã xuất hiện trên đỉnh mây, quả nhiên phát hiện có mấy chục bóng người cách đó không xa.

Bọn hắn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện cũng không động đậy chút nào, tầm mắt đồng loạt rơi vào trên người hắn, tầm mắt nóng rực.

Chính là tham lam, thêm nhỏ dãi.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Chư vị nhìn trộm ta lâu như vậy, không định trò chuyện một chút sao?”

Một nam tử áo trắng dời bước tiến lên, ngạo mạn nói: "Không nghĩ tới ở phiến vũ trụ này còn có tu sĩ như người, giao linh khí trong cơ thể người ra, ta sẽ không đánh chết người."

"Không." Diệp Trường Sinh trực tiếp từ chối: "Các người vẫn nên đánh chết ta đi!"

Sắc mặt nam tử áo trắng biến đổi, khễ nhúu mày kiếm: "Yêu cầu của các hạ rất đặc biệt, nhưng ta sẽ thỏa mãn người."

"Cám ơn người đã thành toàn." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Các hạ có thể nói tên không?"

Nam tử áo trắng nói: "Kỷ nguyên Cổ Linh, Trương Tiểu Phàm."

Sao cái tên này lại quen như vậy?

Nhưng hắn nhất thời lại không nhớ ra đã nghe qua ở nơi nào.

Diệp Trường Sinh dừng một chút, trầm giọng nói: "Tiểu Trương kia, đến đánh chết ta."

Thân ảnh Trương Tiểu Phàm vọt tới, vô số cổ kiếm màu đỏ như máu bắn ra, chỉ thẳng vào người Diệp Trường Sinh.

Trong nháy mắt, Cửu Thiên Thập Địa giống như bị kiếm khí cắn nuốt, một ít linh khí dao động cũng không có, chỉ còn lại có vô tận kiếm khí màu máu.

“Chủ nhân chó nhúc nhích, để cho ta đi!” Một ngọn lửa xẹt qua nghênh đón kiếm quang trước mặt, giọng nói Diêm Xích Vũ truyền ra: "Lúc trước ta đã nói cho các người biết, không rời đi phải giao ra hoa cúc."

“Cúc, tới!”

Theo âm thanh xẹt qua không trung, vô số thương ảnh che khuất bầu trời, không gian bị sụp đổ chôn vùi, giống như như ngày tận thế buông xuống.

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng: "Có phải ta không có cơ hội ra tay hay không?"

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: "Không sai, những người khác là của ta."

Mở Thôn Thiên Ma Công ra, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh biết Ninh Tuyền Cơ khủng bố, nữ nhân này quả thực chính là một cỗ máy chiến đấu, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ nhân hiếu chiến như vậy.

Muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn thực lực có thực lực, cũng chỉ có người đẹp trai thiện lương như hắn mới có thể làm cho Ninh Tuyền Cơ thật lòng khâm phục.

"Tiểu Thiên, sao ta lại có cảm giác người đang rục rịch, người cũng muốn gia nhập?"

Thiên Táng Kiếm không biết từ khi nào xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người muốn chém ai, ta sẽ chém người đó, không cần có bất kỳ áp lực gì."

"Chúng ta vô địch, bọn họ tùy ý."

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn Thiên Táng Kiếm trong tay, thanh kiếm này thật sự quá hợp ý của hắn, có thể tìm được một thanh thần binh có bản tính tương đồng, quả nhiên là không dễ dàng.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ tung truyền ra, mấy bóng người xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh là nhóm người Đạm Đài Huyền Nguyệt, Thái Sơ, Diệp Thập Vạn.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhú mày, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Diệp công tử, những người này là ai?"

"Kỷ nguyên Cổ Linh, Trương Tiểu Phàm." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Bọn hần tới tìm ta luận bàn."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Luận bàn? Cường giả kỷ nguyên Cổ Linh nhanh như vậy đã để mắt tới Diệp công tử."

"Xem ra ngoại trừ muốn cướp đoạt linh khí Cửu Tinh Vũ Trụ, bọn hần còn muốn chém giết tu sĩ Cửu Tinh Vũ Trụ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng vậy, ta vẫn quá thiện lương."

Nói đến đây, hần dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chờ đại chiến nơi này chấm dứt, ta dự định đi một chuyến đến Bát Tinh Vũ Trụ."

Đạm Đài Huyền Nguyệt vội vàng nói: "Diệp công tử, chớ lỗ mãng!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đi chăm sóc cường giả kỷ nguyên Cổ Linh."

Đạm Đài Huyền Nguyệt lại nói: "Diệp công tử, mới vừa rồi ta nhận được tin tức, hiện tại thế lực Bát Tinh Vũ Trụ đã coi cường giả kỷ nguyên Cổ Linh như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Nếu bây giờ người đi Bát Tinh Vũ Trụ, thật sự là quá mạo hiểm."

Chương 1558: Cúc, tới 2

"Không cần thận còn có thể nguy hiểm đến tính mạng."

"Phải không?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Vây thật sự quá tốt, ta vừa lúc đi diệt Bát Tinh Vũ Trụ."

Diệt vũ trụ?

Đạm Đài Huyền Nguyệt hít một ngụm khí lạnh, đã nghe nói qua Diệp Trường Sinh là cuồng ma diệt tông, chẳng lẽ hiện tại hắn thích diệt vũ trụ?

"Diệp công tử, diệt vũ trụ, chẳng lẽ cũng không cần lo lắng thực lực của bọn hắn sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đánh không lại thì đi chết, đầu hàng không phải là nam nhân."

Đạm Đài Huyền Nguyệt: "..."

Thật quá tàn nhẫn.

"Diệp công tử, tiêu diệt Bát Tinh Vũ Trụ có phải quá tàn nhẫn hay không, làm trái thiên đạo, người sẽ trở thành ác ma trong mắt mọi người."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Huyền Nguyệt cô nương, người tu luyện nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không biết sự hung hiểm của thế giới này sao? Nếu cường giả kỷ nguyên Cổ Linh công chiếm Cửu Tinh Vũ Trụ, người đoán xem kết cục của tu sĩ nơi này tu sĩ sẽ là gì?"

"Tặng cho người một câu, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình."

Nếu một người không thể lưu danh trăm thế, vậy hãy để tiếng xấu muôn đời đi.

Giết thì giết đến sướng đầm đìa.

Có một câu thơ cổ nói rất hay, lưỡng cá hoàng li minh thúy liễu, nhất quần tu sĩ thượng Tây Thiên.(*)

((*) Lưỡng cá hoàng li minh thúy liễu, nhất hang bạch lộ thượng thanh thiên: Liễu xanh hót cặp oanh vàng, trời lam trắng điểm một hàng cò bay – Bài Tuyệt cú của Đỗ Phủ)

Đỗ Phủ: Chờ đã, không liên quan đến ta, ta đã qua đời lâu rồi.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Trên hư không vang lên tiếng nổ tung, thân ảnh Trương Tiểu Phàm và Diễm Xích Vũ tách ra, nơi đi qua, không gian bị nghiền nát hủy diệt.

Trương Tiểu Phàm chậm rãi ổn định thân ảnh, ánh mắt phần nộ rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Có dám không đánh lén không?"

"Ta chưa từng thấy qua tu sĩ vô sỉ như ngươi."

Diễm Xích Vũ nói: "Ta đánh lén ngươi? Mỗi người đều có đạo riêng của mình, đánh không lại ta cũng không cần tìm nhiều cớ như vậy."

Sắc mặt Trương Tiểu Phàm cực kỳ khó coi: "Đến, ngươi nói cho ta biết ngươi tu cái gì."

Diễm Xích Vũ nghiêm trang: "Tiện đạo."

Trương Tiểu Phàm biến sắc: "Rõ ràng ngươi là thương tu."

Tiện đạo.

Diễm Xích Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Quên đi, đầu ngươi có khuyết điểm, nói chuyện phiếm với ngươi còn không bằng nói với tường."

Trương Tiểu Phàm nổi giận không thể kiềm chế, giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một viên huyền thạch, sau khi bóp nát, một ánh sáng vọt thẳng vào hư không.

Gọi người sao?

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, hẳn gọi người!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy người còn chờ cái gì nữa, còn không đánh hẳn tàn phế trước?"

Điều này...

Chủ nhân trước kia không phải như vậy, chẳng lẽ không nên chờ người hẳn gọi tới trước, sau đó một lưới bắt hết?

Diễm Xích Vũ dừng một chút, huyễn hóa thành bản thể: "Luyện ngục thần hỏa, vũ trụ tận diệt."

Lửa phượng đốt trời, ngọn lửa như biển.

Trương Tiểu Phàm chạy qua bốn phương tám hướng.

Trương Tiểu Phàm cười lạnh lùng: "Đã nhìn ra người không phải là người từ lâu, đã lâu không ăn thần thú rồi."

"Đội Ngoan Nhân tử tử đến, người chắc chắn phải chết."

Dứt lời, trên người hắn xuất hiện ánh sáng vàng, trong phút chốc, cả người giống như được hoàng kim chú tạc.

Vô Định Kim Thân?

Ầm.

Ầm.

Vô số lửa phượng va chạm vào người Trương Tiểu Phàm, hẳn không nhúc nhích, vững như bàn thạch.

"Hỏa Phượng chi nhận, phá!"

Diễm Xích Vũ biết Trương Tiểu Phàm phóng thích Vô Định Kim Thân để kéo dài thời gian, dưới tình huống không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không sử dụng thần thông dưới đáy này.

Vô lượng ánh sáng vàng bắn ra tràn ngập vạn trượng, rực rỡ chói mắt, trên trời dưới đất bị ánh sáng vàng bao phủ.

Hỏa Phượng Chi Nhận đánh vào trên Vô Địch Kim Thân, từng vết nứt nổ tung xuất hiện tựa như mạng nhện.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Ta xem người có thể kiên trì bao lâu, cho người biết chiêu cuối cùng của ta."

Hỏa Phượng chao liêng cửu thiên, một ánh lửa bay thẳng về phía bầu trời, ngưng tụ thành một cây thương lửa, đây là thần thông bản mạng mạnh mẽ nhất của Diễm Xích Vũ.

Luyện ngục diệt thế thương.

Diệp Trường Sinh nhìn hư không xuất hiện thương lửa, biết Diễm Xích Vũ đã ra tay thật, uy lực một thương này thật sự là quá đáng sợ.

Trên thương mang theo hơi thở tuyệt diệt.

"Xích Vũ, khống chế chính mình, giao hãn cho ta!" Diệp Trường Sinh vội vàng mở miệng.

"Không, ta muốn đánh chết hãn." Diễm Xích Vũ giận dữ quát: "Ai cũng đừng ngăn cản ta, ta sẽ đánh chết hãn."

Cố chấp như vậy?

Oán khí thật lớn.

Thiên Táng Kiếm nói: "Chủ nhân, thật ra con chim này rất mạnh, hãn còn có một thần thông bản mạng còn chưa sử dụng."

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ có vô số lá bài tẩy, ta vẫn luôn tin tưởng hãn."

Vừa dứt lời, thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người nghiêm túc sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Diễm Xích Vũ lại nói: "Chủ nhân, vẫn nên giao hãn cho người đi, ta không có lá bài tẩy."

Chương 1559: Hiên Viên Ngoan Nhân

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Lại giấu ta phải không?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Chủ nhân, không đến mức giấu, chủ yếu là ta muốn khiêm tốn một chút."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Trương Tiểu Phàm: "Không tệ? Vô Địch Kim Thân cũng duy trì lâu rồi, chỉ là không biết có thể ngăn cản một kiếm của ta hay không."

Xuy.

Một kiếm quang bay ra san bằng cửu thiên thập địa, toàn bộ Cửu Tinh Vũ Trụ vào giờ khắc này tràn ngập nguy hiểm.

Đạm Đài Huyền Nguyệt hoa dung thất sắc, hoảng sợ nhìn Diệp Trường Sinh: "Hắn trở nên mạnh mẽ như vậy?"

"Rốt cuộc đã chiếm được bao nhiêu cơ duyên mà có thể trở nên khủng bố trong thời gian ngắn như vậy?"

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Kim Thân của Trương Tiểu Phàm bị nghiền nát, từng dấu vết nổ tung xuất hiện, miệng phun ra từng ngụm máu, thân ảnh hắn bay ngược ra sau.

Kim Thân của ta đã bị phá vỡ?

Trương Tiểu Phàm cảm thấy không thể tin được.

Kim Thân Vô Địch cũng có thể bị phá vỡ sao?

Kiếm của hắn... Thật đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, trong đầu hắn ta có muôn vàn suy nghĩ, tự xưng là thiên tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ ở kỷ nguyên Cổ Linh, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Kim Thân bị một kiếm phá.

Thế giới thực sự ngày càng thú vị.

Không có yêu nghiệt nhất, chỉ có yêu nghiệt hơn.

Tu sĩ nghịch thiên thì năm nào cũng có, năm nay thật sự đặc biệt nhiều.

Xuy.

Lại một kiếm quang nghiền nát hư không, chém xuống trên người Trương Tiểu Phàm, Diệp Trường Sinh biết một kiếm này đi xuống, Tiểu Trương chắc chắn phải chết.

“Người dám!”

Trên cửu thiên, âm thanh như phán xét.

Một vệt sáng bắn xuống va chạm cùng một chỗ với kiếm quang của Diệp Trường Sinh.

Tiếng nổ tung truyền ra, năng lượng dao động khủng bố bao trùm chư thiên, đánh bay Trương Tiểu Phàm ra ngoài.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ hư không bay xuống, xuất hiện sau lưng Trương Tiểu Phàm, đỡ hắn đứng lên.

Người tới khuynh quốc khuynh thành, một bộ quần áo màu đen phác họa thân thể đến hoàn mỹ, cao quý, xinh đẹp, mịn hoặc, lạnh như băng.

Diệp Trường Sinh híp mắt đánh giá nữ tử, đã lâu không gặp được nữ nhân ưu tú như vậy, cũng không biết nàng có thể đánh hay không?

Không biết từ khi nào Diễm Xích Vũ đã xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, nhìn nữ tử trước mắt, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Không tệ, đáng người này..."

"Chủ nhân, người nghỉ ngơi đi, giao nàng cho ta."

"Chủ nhân yên tâm, ta sẽ hầu hạ nàng tốt, không đúng, ta sẽ để cho nàng thần phục."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Cút sang một bên, nữ nhân này rất mạnh, có thể đánh chết người. ”

"Phải không?" Diễm Xích Vũ nghe được sẽ bị đánh chết thì trở nên vô cùng hưng phấn: "Vậy thật sự là quá tốt, nếu nàng có thể đánh chết ta, ta nhất định sẽ cảm tạ."

“Xích Vũ, người thật sự tu tiện đạo?”

"Chủ nhân, người không hiểu." Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, ta có một thần thông bản mệnh tên là Phượng Hoàng Niết Bàn, chết một lần thì càng mạnh mẽ hơn. ”

“Càng chết, càng mạnh!”

Diệp Trường Sinh: "..."

Lúc này.

Nữ tử nhìn Diệp Trường Sinh, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, chút chuyện này cũng không làm được sao?”

"Đại tỷ, hửn... Ta chỉ nhìn hửn hửn đã đánh ta."

“Được rồi, người lui ra đi!” Nữ tử lạnh nhạt nói, chậm rãi mà đi, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: "Các hạ rất mạnh? Chúng ta tới đánh một chiêu.”

Diệp Trường Sinh nói: "Để lại tên!”

Nữ tử nói: "Hiên Viên Ngoan Nhân.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Bắt đầu đi!”

Hiên Viên Ngoan Nhân nhìn quanh bốn phía, ánh mắt lóe lên, chỉ vào Ninh Tuyên Cơ nói: "Để nàng cùng lên, ta đánh ba người các người.”

"Như vậy mới thú vị."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, chúng ta một chọi một, vui vẻ

hơn nhiều.”

Hiên Viên Ngoan Nhân nói: "Ta sẽ đánh chết ngươi.”

Linh diệt.

Dứt lời Diệp Trường Sinh phát hiện linh khí trên hư không đã biến mất trong nháy mắt, Hiên Viên Ngoan Nhân tiếp tục đi về phía trước, dưới chân từng bước sinh kiếm, theo cánh tay ngọc vung lên, vô số kiếm quang như rồng cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

“Kiếm này tên là Trảm Đạo!”

Một kiếm trảm đạo?

Diệp Trường Sinh nhìn kiếm quang chém xuống, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, uy lực một phá đại đạo vũ trụ.

Hơn nữa sẽ làm cho đạo tâm người ta không ổn định.

Một nữ nhân lại tu luyện kiếm đạo đến trình độ như thế, thật sự khiến người ta khiếp sợ.

“Sát kiếm!”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, một kiếm bay ra nghênh đón kiếm quang trảm đạo trước mặt, ngay sau đó, hai kiếm quang va chạm cùng một chỗ.

Giống sao chổi rơi xuống trái đất.

Hủy diệt...

Mất tích...

Thân ảnh mấy người Thái Sơ, An Lạc Nhi, Diễm Xích Vũ, Hắc Doanh Doanh, Đạm Đài Huyền Nguyệt bị kiếm khí hất bay ra ngoài.

Bọn họ khí huyết sôi trào, linh khí chạy loạn, tuyệt đối không nghĩ tới lực công kích của hai người này lại đáng sợ như thế.

Theo kiếm khí tràn ngập hư không, sắc mặt Hiên Viên Ngoan Nhân lạnh như băng: “Có chút thú vị, người thật sự là một người đặc biệt.”

"Nếu ta không đoán sai, người giết người hản là không nhìn cấp bậc, đúng không?"

Chương 1560: Làm gì?

Diệp Trường Sinh nói: "Người đoán không sai."

Hiên Viên Ngoan Nhân gật đầu: "Thật trùng hợp, ta cũng vậy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Thế mà bị nữ nhân này giả vờ.

Hiên Viên Ngoan Nhân nói: "Ta bị phong ấn ở kỷ nguyên Cổ Linh nhiều năm như vậy, không nghĩ tới vũ trụ này lại xuất hiện một tu sĩ như người."

"Đại thế chi tranh, thời đại này ta sẽ không cô độc."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Người có thể lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của sát đạo thì đã rất ưu tú, Tiểu Phàm bại ở trong tay người là chuyện đương nhiên."

Đáng tiếc.

Người là kiếm tu, cũng không lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo.

Nói đến đây, Hiên Viên Ngoan Nhân cười lạnh một tiếng: "Ta vừa lúc lĩnh ngộ được áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo, cho người biết thế nào là kiếm đạo chân chính."

Nghe tiếng.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, áo nghĩa cuối cùng mạnh bao nhiêu, trong lòng hắn rất rõ ràng, Hiên Viên Ngoan Nhân là người đầu tiên hắn nhìn thấy mà đã lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo.

Hắn không sợ hãi chút nào, ngược lại nội tâm vô cùng hưng phấn, thi đấu với kiếm tu như vậy mới có thể trải nghiệm được cảm giác vui sướng tràn trề.

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đình, nhắc

nhờ chủ nhân, hệ thống quét thần thông thần kiếm trăm đạo, có nên lập tức học tập hay không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, chinh phục Hiên Viên Ngoan Nhân, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần phần thưởng xa hoa.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ thứ hai của hệ thống, trở thành kẻ hủy diệt thời đại, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống sẽ đạt được một gói quà lớn của thời đại.]

Bên tai liên tiếp vang lên âm báo của hệ thống, Diệp Trường Sinh hơi mờ mịt, học tập thần thông Trảm Đạo thần thông, cái này cũng không tệ.

Chinh phục Hiên Viên Ngoan Nhân.

Kẻ hủy diệt thời đại.

Đây là những nhiệm vụ quý gì vậy?

[Chủ nhân, hoàn thành hai nhiệm vụ này, ít nhất người có thể mạnh hơn bây giờ gấp mấy lần.]

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: [Ta thích nhất là làm nhiệm vụ, có tính khiêu chiến.]

Hệ thống: [...]

Làm người chẳng lẽ thật sự có thể không cần chút mặt mũi nào sao?

Chủ nhân, sao người lại vô sỉ đến vậy?

Diệp Trường Sinh cười nói: [Hôm nay thời tiết thật sáng sủa, phong cảnh khắp nơi rất đẹp, phong cảnh đẹp.]

Cái chùy.

Chủ nhân, người điên rồi sao?

...

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí tràn ngập, hủy diệt hư không.

Hiên Viên Ngoan Nhân đi từng bước về phía Diệp Trường Sinh, vô số kiếm lớn như hoa sen nở rộ xuất hiện trên hư không.

Kiểm lớn chính là nhụy hoa, bắn ra kiếm khí thuần khiết không tỳ vết, những kiếm khí này đại biểu cho áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo thật sự.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xoay tròn, lại phát hiện vô số kiếm quang chỉ thẳng vào người hắn, kín không kẽ hở.

Hắn rõ ràng cảm nhận được một kiếm quang bất kỳ trước mắt đều sẽ huyền hóa ngưng thực thành một thanh thần binh siêu phàm giết người.

"Chủ nhân đừng hoảng hốt, chơi với nàng đi."

Thanh âm Thiên Táng Kiếm truyền ra, một tiếng kiếm reo truyền ra, Thiên Táng Kiếm bay ra xuyên qua áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo.

Nơi đi qua, áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo rất nhanh đã xói mòn, trong nháy mắt tràn vào trong thân Thiên Táng Kiếm.

Điều này...

Điều này...

Diệp Trường Sinh biết Thiên Táng Kiếm đáng sợ, lại trăm triệu lần không nghĩ tới nó nghịch thiên như thế, đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Linh khí kiếm đạo thật nồng nặc, ta tới đây!"

Dứt lời, một vệt sáng từ trong cơ thể Diệp Trường Sinh bay ra trên không trung, huyền hóa thành một bóng dáng xinh đẹp.

Người tới không phải ai khác, chính là Bạch Linh đã gặp được ở Thần Binh Các của Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ. Thân ảnh Bạch Linh xuất hiện, đầu tiên là nhìn Thiên Táng kiếm, sau đó tiến vào trong áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo.

Bắt đầu tham lam cắn nuốt, tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Nhìn thấy cảnh này.

Hiên Viên Ngoan Nhân cảm thấy khó có thể tin, áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo cứ như vậy bị cắn nuốt?

"Người có dám không dùng ngoại lực hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người cảm thấy ta là người dùng ngoại lực sao? Chúng nó muốn ra tay, ta ngăn không được."

"Chủ nhân, ta đã trở lại."

Lại một giọng nói quen thuộc truyền đến, ngay sau đó, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Nhìn tiểu loli nhỏ nhắn đáng yêu trước mắt, Diệp Trường Sinh nhướn mày kiếm lên: "Người là Tiểu Thất."

"Ta còn tưởng rằng chủ nhân không nhận ra ta." Về mặt Diệp Tiểu Thất kích động: "Chủ nhân, những linh khí kiếm đạo này rất mạnh, ta đi cắn nuốt một chút."

Diệp Trường Sinh: "..."

Diệp Tiểu Thất không phải ở Kiếm Linh Giới thăng cấp sao?

Hiện giờ có thể huyếch hóa thành hình người, xem ra nàng đã thăng cấp thành công.

Hiên Viên Ngoan Nhân thấy Diệp Tiểu Thất xuất hiện, vẻ mặt lạnh như băng: "Còn tới?"

Bịch.

Thân ảnh nàng bay ngược ra sau, áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo

biến mất trong hư không, ba thanh kiếm Thiên Táng Kiếm lơ lửng trên không, phát ra tiếng reo vang trời.

Chương 1561: Làm gì? 2

Giống như đang phát tiết bất mãn của bọn nó.

Còn chưa cắn nuốt đủ.

Người này quá keo kiệt.

"Ta nhớ kỹ người."

Diệp Trường Sinh thấy Hiên Viên Ngoan Nhân muốn đi: "Cô nương muốn đi đâu?"

Trảm Đạo!

Kiểm quang xuyên qua cửa thiên thập địa, chém về phía Hiên Viên Ngoan Nhân, người sau quay đầu lại nhìn, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Không thể nào.

Sao hắn cũng lĩnh ngộ được thần thông Trảm Đạo?

Diệp Trường Sinh nhìn Hiên Viên Ngoan Nhân: "Kinh ngạc không, ngoài ý muốn không?"

Giọng nói của Hiên Viên Ngoan Nhân vang vọng khoảng không: "Xin để lại tên, ta còn sẽ tới tìm người."

"Ta là Diệp Trường Sinh, nhớ kỹ!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu người không tới, ta sẽ đi Bát Tinh Vũ Trụ tìm người."

Chớp mắt.

Ninh Tuyền Cơ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Vì sao để nàng rời đi, đây không phải là phong cách làm việc của người."

Diệp Trường Sinh nói: "Bởi vì ta không nghĩ tới cách giết nàng."

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: "Người nói không sai, nữ tử này đích xác có chút khó giải quyết, lưỡng bại câu thương, đích xác không có

lời.”

"Vẫn là Tiểu Ninh nhìn thấu." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nữ tử này chắc chắn không phải là tồn tại mạnh nhất kỷ nguyên Cổ Linh, nếu như ta không đoán sai, không bao lâu nữa Bát Tinh Vũ Trụ sẽ tuyên chiến nơi này."

Vừa dứt lời.

Đoạn Đài Huyền Nguyệt đã đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử đoán không sai, rất nhiều nơi ở Cửu Tinh Vũ Trụ đã bị huyết tẩy."

"Vừa rồi ta tới tìm Diệp công tử chính là muốn nói cho người biết, không có việc gì thì không cần ra ngoài đi dạo lung tung."

"Trong cường giả kỷ nguyên Cổ Linh có một người tên là Nhai Đầu Kiếm Ma, hắn giết người như ma, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Mấu chốt nhất là hành tung của hắn bất định, hoàn toàn ra bài không theo lẽ thường, tu sĩ trốn cũng trốn không kịp, đi đến đâu chết đến đó."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đa tạ Huyền Nguyệt cô nương nhắc nhở, nếu Bát Tinh Vũ Trụ dưới sự dẫn dắt của kỷ nguyên Cổ Linh mà muốn ra tay với Cửu Tinh Vũ Trụ, chẳng lẽ tu sĩ phiến vũ trụ này cũng không có ý định phản kích sao?"

Vẻ mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt ảm đạm. "Các thế lực lớn đã phái người đến thành Đạo Thống, hy vọng Đạo Thống Phủ và Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ liên thủ cùng nhau đối kháng kỷ nguyên Cổ Linh."

"Thật ra bọn họ chính là muốn để tiên tổ và Phong Thiên Tuyết ra tay, lại không biết rằng Phong Thiên Tuyết đã chết, tiên tổ cũng không rõ tung tích."

Nói tới đây, ánh mắt nàng dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử..."

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng, đừng, đừng, ta chắc chắn không được, nếu Cửu Tinh Vũ Trụ này không an toàn, ta cũng chỉ có thể đổi nơi khác."

"Trời đất rộng lớn, luôn có chỗ cho ta dung thân."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, người mạnh mẽ như thế, hẳn nên làm chút gì đó vì phiến vũ trụ này."

Diệp Trường Sinh gật mình: "Làm gì? Sinh con để cái sao?"

Trên hư không.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn Diệp Trường Sinh thật lâu mà không nói nên lời, chủ yếu là hẳn nói không sai, vũ trụ này không an toàn thì hẳn có thể đổi nơi khác.

Dùng thực lực của hẳn, cho dù tiến vào Đại Thiên Vũ Trụ cũng không có vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh nói: "Đạm Đài cô nương, người không cần quá mức ưu thương, ta có thể mặc kệ Cửu Tinh Vũ Trụ, nhưng nếu thành Đạo Thống có nguy hiểm, ta nhất định sẽ ra tay."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: "Đa tạ Diệp công tử."

Vừa dứt lời.

Một gã lão giả xuất hiện ở trong sân, khom người một cái: "Bẩm tiểu thư, Nhai Đầu Kiếm Ma xuất hiện ở thành Đạo Thống, đang trắng trợn chém giết tu sĩ trong thành."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nghe thấy, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, người xem..."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhai Đầu Kiếm Ma? Đến đúng lúc, ta đi trò chuyện tâm tình với hẳn."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hẳn chợt lóe, lướt nhanh về thành Đạo Thống, tốc độ vô cùng nhanh, ba kiếm Thiên Táng, Bạch Linh, Tiểu Thất theo sát sau lưng.

Kiểm khí che trời tràn ngập, nơi đi qua, không gian bị tiêu diệt dưới kiếm khí, trong nháy mắt mất đi sự sống.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thiên Táng, ba người các người phải ở chung hòa bình."

Thiên Táng Kiếm nói: "Chủ nhân, người hãy yên tâm, làm lão đại, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt hai vị muội muội."

"Rốt cục cũng có người theo ta chơi đùa, lần này không còn cô đơn nữa."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vừa rồi các người cần nuốt nhiều kiếm khí như vậy, trước tiên đi xuống luyện hóa."

Diệp Tiểu Thất nói: "Chủ nhân, không phải đi đánh nhau sao? Người không cần chúng ta giúp sao?"

"Không cần." Diệp Trường Sinh cấp tốc đi về phía trước: "Có các người ở đây, Nhai Đầu Kiếm Ma sẽ sợ hãi."

Dứt lời, ba kiếm quang tiến vào trong cơ thể hắn, đúng lúc này, Diễm Xích Vũ đi tới bên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta đi trước một bước."

"Ha ha, Nhai Đầu Kiếm Ma là của ta."

"Ta muốn đập nát đầu hắn!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Còn có nhân tính không, cái này cũng muốn cướp?

Chương 1562: Hệ thống nhắc nhở, kẻ địch mạnh buông xuống

"Xích Vũ, người đã thích đánh nhau như vậy, sao không ở lại Cửu Tinh Vũ Trụ đối kháng cường giả kỷ nguyên Cổ Linh tấn công?"

Diễm Xích Vũ nói: "Không, chủ nhân ở đâu ta ở đó, những người khác không có chút quan hệ gì với ta."

"Ta cũng chỉ muốn nói chuyện tâm tình với hân."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, vậy chúng ta so một lần, xem ai tìm được Nhai Đầu Kiếm Ma trước."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân muốn so sánh tốc độ với ta? Không sánh bằng, không sánh bằng, ai còn không biết tốc độ của chủ nhân chứ."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt của Diễm Xích Vũ: "Người tốt nhất không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta rất bèn bĩ."

Diễm Xích Vũ cười nói: "Chủ nhân, thật sự muốn so sao?"

"So một chút, vừa lúc ta cũng muốn xem mấy năm nay người tinh tiến bao nhiêu." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Diễm Xích Vũ dùng tốc độ cao nhất đi về phía trước, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân đến đuổi theo ta."

"Ừm, chủ nhân đâu rồi, sao lại không thấy?"

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh đã biến mất từ lâu, lúc này chắc đã đến thành Đạo Thống rồi, chỉ nói về tốc độ, cho tới bây giờ hân cũng chưa từng thua.

Bịch.

Thân ảnh của hắn xuất hiện ở trên thành trì, thần thức bao phủ, rất nhanh đã phát hiện hơi thở của Nhai Đầu Kiếm Ma, sát ý của lão đầu này thật mạnh, thú vị.

Phút chốc, từng tàn ảnh xẹt qua hư không, tựa như quỷ mị...

"Ha ha."

"Thành Đạo Thống này cũng quá rác rưởi, ngay cả một cái có thể đánh cũng không có."

Giọng nói trêu tức của Nhai Đầu Kiếm Ma quanh quẩn trên đường lớn, sau lưng có vô số bóng người lơ lửng trên không, máu tươi không ngừng rơi xuống.

Trên đường lớn là một biển máu, mùi máu nồng đậm tràn ngập trong không khí.

"Lão đầu, ta đến đánh ngươi."

Giọng nói Diệp Trường Sinh hạ xuống, thân ảnh xuất hiện trước mặt Nhai Đầu Kiếm Ma.

Ánh mắt Nhai Đầu Kiếm Ma rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra ánh mắt nóng rực, hưng phấn không thôi: "Cuối cùng cũng nhìn thấy một người có thể."

Diệp Trường Sinh nói: "Nhưng mà ngươi làm ta quá thất vọng, nghe đồn ngươi xuất hiện thì mọi người trên đường sẽ chết, vốn tưởng rằng ngươi rất mạnh."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ai, quá yếu, vừa mới đánh Hiên Viên Ngoan Nhân xong, lại đánh ngươi, có thể có chút bắt nạt ngươi hay không?"

Nhai Đầu Kiếm Ma: "..."

"Ngươi và Hiên Viên cô nương giao thủ, lừa gạt ai vậy, nếu các ngươi từng giao thủ thì ngươi sẽ có cơ hội đứng ở đây sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ngươi không tin ta sao?"

Nhai Đầu Kiếm Ma cười lạnh nói: "Hiên Viên cô nương là một trong ba cường giả kỷ nguyên Cổ Linh chúng ta, người há lại là đối thủ của nàng."

"Nhìn ta rất yếu sao?"

"Chẳng lẽ người không yếu?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Trảm Đạo!"

Xuy.

Một kiếm phá diệt, đạo tâm vỡ vụn.

Sát ý làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhai Đầu Kiếm Ma run rẩy: "Không... Không thể nào, sao người lại có thần thông này?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta nói chuyện mà người nhất định không nghe, cứng rắn muốn dùng cái chết của người để chứng minh ta rất mạnh."

"Tiện không?"

Nhai Đầu Kiếm Ma thúc dục kiếm khí sau lưng, ý đồ ngăn cản một kích này của Diệp Trường Sinh, kiếm khí ngưng thật lại bị đánh nát.

Xuy.

Kiếm chém trời cao, thành Đạo Thống bị chia làm hai, nơi đi qua hóa thành một mảnh phế tích.

Nhai Đầu Kiếm Ma cúi đầu nhìn lại, phát hiện trước ngực ngưng tụ một ánh sáng vàng, ngay sau đó, tiếng nổ tung truyền ra, thần hồn hắn ta bị diệt, hoàn toàn biến mất.

Loảng xoảng.

Một thanh cổ kiếm rơi xuống đường lớn, thân ảnh Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt cổ kiếm, đây là một thanh trường kiếm toàn

thân đỏ thẫm.

Phía trên quanh quần khí huyết sát đáng sợ, có thể nhìn ra thanh kiếm này đã giết vô số người.

Âm Huyết Kiếm.

Thần binh bản mệnh của Nhai Đầu Kiếm Ma, còn là tồn tại kiêu ngạo nhất của hắn, người chết như đèn tắt.

Âm Huyết Kiếm rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, hắn nắm chặt Âm Huyết Kiếm, một nguyên kiếm khí Huyết Sát vô lượng điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Tốc độ rất nhanh, những kiếm khí Huyết Sát này hình như vô cùng sốt ruột, sợ quá muộn sẽ không có cơ hội tiến vào thân thể.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lúc này.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, Nhai Đầu Kiếm Ma đâu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người đến quá muộn, người đã bị ta thu hoạch."

Diễm Xích Vũ nhìn Huyết Kiếm trong tay Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, tốc độ của người quả thực nhanh đến dọa người, ai cũng không sánh bằng người."

"Không thể trêu vào, không thể trêu vào."

Dứt lời, Đạm Đài Huyền Nguyệt, ba nữ Thái Sơ, Ninh Tuyên Cơ xuất hiện trên đường lớn, nhìn thi thể khắp nơi, sắc mặt mọi người hơi biến đổi.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, Kiếm Ma chạy trốn rồi sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta tự mình xuất mã, hắn trốn thoát được?"

Tiếp theo Âm Huyết Kiếm trong tay hắt hóa thành hư vô, phiêu
đang trên không trung.

Kiểm khí Huyết Sát ẩn nấp trong kiếm đều bị hắt cản nuốt không
còn.

Chương 1563: Hệ thống nhắc nhở, kẻ địch mạnh buông xuống 2

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Ba bóng người từ trên cao bay xuống, thân ảnh phủ đầy vết thương, lão giả cầm đầu không thấy một cánh tay đâu.

"Tiểu... Tiểu thư, cường giả kỷ nguyên Cổ Linh dẫn tu sĩ Bát Tinh Vũ Trụ, đã giết đến bên ngoài thành Đạo Thống."

"Lập tức sẽ vào thành, kính xin tiểu thư sớm tính toán."

Ánh mắt của Đạm Đài Huyền Nguyệt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, tình huống nguy cấp, không thể không làm phiền người ra tay."

Diệp Trường Sinh nói: "Tòa thành trì này là tâm huyết của tiên tổ các người, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào phá hư."

Ngày xưa Đạm Đài Tú liễu mạng bảo vệ hắn, hiện giờ chuyện hắn có thể làm vì Đạm Đài Tú chính là để cho tòa thành trì này một mực truyền thừa.

Sừng sững không ngã.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, chúc mừng chủ nhân...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, chém giết Nhai Đầu Kiếm Ma, đạt được một tín ngưỡng lực.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, bảo vệ Cửu Tinh Vũ Trụ, đạt được danh hiệu Thủ Hộ Chi Chủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Âm thanh hệ thống xuất hiện bên tai, Diệp Trường Sinh giật mình, đơn giản như vậy sao? Buộc ta làm người tốt.

Hắn vẫn tự xưng không phải là người tốt gì, nói thật, ngoại trừ thành Đạo Thống ra, hắn không có chút cảm giác gì với Cửu Tinh Vũ Trụ.

Hiện tại lại để cho hắn đi bảo vệ tòa vũ trụ này, hệ thống đây là muốn sắp xếp cho hắn, ta muốn làm một người xấu nho nhã lễ độ.

Thật sự khó khăn như vậy sao?

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, cường giả kỷ nguyên Cổ Linh lập tức tiến vào trong thành, rốt cuộc người tính toán như thế nào?"

Diệp Trường Sinh không chút do dự: "Giết."

Nếu muốn làm, vậy thì làm lớn.

Trước tiên đặt ra một mục tiêu nhỏ, để cho Bát Tinh Vũ Trụ trở thành một phần của thành Đạo Thống.

Ý tưởng là tốt, cứ làm như vậy.

"Diệp công tử, có phải người chúng ta hơi ít không, ta đi triệu tập tu sĩ Đạo Thống Phủ cùng nhau ngăn cản kỷ nguyên Cổ Linh xâm lấn."

Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm giọng nói, xoay người chuẩn bị rời đi.

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, muốn nhiều người như vậy cũng vô dụng, gọi bọn họ đến đây chỉ là xem cuộc chiến, nhiều nhất chính là hò hét trợ uy."

"Dù sao chúng ta phát động đại chiến, bọn hắn căn bản không tham dự được."

Đạm Đài Huyền Nguyệt: "..."

Thật sự là nói không hợp lý, hắn nói không sai chút nào.

Đôi khi, rất nhiều chuyện, thực sự không nhất thiết phải cần nhiều người.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe vọt tới phía cửa thành, đứng ngay ngắn trên thành nhìn bóng người xuất hiện phía trước.

Thật sự là mây đen ép xuống muốn phá vỡ thành.

Ngay sau đó.

Thái Sơ, An Lạc Nhi, Hắc Doanh Doanh, Ninh Tuyền Cơ, Diễm Xích Vũ, Đạm Đài Huyền Nguyệt, còn có Tàng Thất và Diệp Thập Vạn chạy tới.

Mọi người đứng ở hai bên trái phải Diệp Trường Sinh, nhìn bóng người xuất hiện phía trước, ít nhất có hơn một ngàn người.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Những tu sĩ kỷ nguyên Cổ Linh này thật sự là quá hiểu chuyện, biết ta muốn đi diệt Bát Tinh Vũ Trụ, thế mà bọn hăn lại tự mình đưa tới cửa."

"Tri kỷ, thật sự là quá tri kỷ."

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, đối phương hơi nhiều người, người sợ không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu người sợ, có thể lui ra phía sau."

Ngàn cường giả đại chiến, ngấm lại đã kích động không thôi.

Diệp Thập Vạn quay đầu: "Thiếu chủ, ta ra tay trước!"

Diệp Trường Sinh nói: "Xích Vũ, người và Thập Vạn ra tay đi, tu sĩ dám tới gần thành Đạo Thống, giết không tha."

Hai người không chút do dự vọt tới tu sĩ phía trước, giống như ngàn cường giả ở trong mắt bọn họ cũng chẳng là gì.

Lần đầu tiên trải qua đại chiến như vậy, khiến người ta còn có chút kích động, chấn động lòng người, khí huyết trong cơ thể sôi trào.

Giờ này khắc này, Diệp Trường Sinh đột nhiên muốn ngâm một bài thơ, song cước đập phiên trần thế lãng, nhất kiếm đâm tẫn cổ kim sâu.

Không lâu trước đây, hắn lại trở thành tất cả hy vọng, nếu như hắn không cách nào ngăn cản tu sĩ trước mắt, tin tưởng không bao lâu nữa Cửu Tinh Vũ Trụ sẽ rơi vào tay giặc.

Lúc này.

Diệp Thập Vạn và Diễm Xích Vũ đột nhiên ngừng lại, ở trước mặt bọn họ xuất hiện hai nữ tử, trên người quanh quẩn hơi thở đáng sợ.

Đang điên cuồng cắn nuốt linh khí trong hư không.

Đây chính là tu sĩ mạnh mẽ của kỷ nguyên Cổ Linh, mặc kệ đi tới nơi nào, đều sẽ cắn nuốt hết sạch linh khí.

Để toàn bộ vũ trụ biến thành hành tinh chết, họ không phải là chưa bao giờ làm điều đó.

Quả thực kinh khủng như vậy.

Ánh mắt hai nữ tử lóe lên, đánh giá hai người trước mắt, cuối cùng ánh mắt các nàng đồng loạt rơi vào trên người Diệp Thập Vạn.

Người này có gì đó kỳ lạ.

Mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng hơi thở trên người hắn phát ra làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Càng là loại người làm cho người ta nhìn không thấu, càng nguy hiểm.

Chương 1564: Ta hết sức ôn nhu

Diễm Xích Vũ nói: "Hai vị cô nương đừng sợ, ta rất xấu, nhưng ta rất ôn nhu."

Một nữ tử nói: "Một con hỏa phượng mà thôi, chẳng lẽ người đại danh鼎鼎 của thành Đạo Thống không có ai sao? Thế mà phải một con chim đến nghênh chiến."

"Nghe nói thành Đạo Thống có một vị tiên tổ rất mạnh, hình như gọi là Đạm Đài Tú, để nàng đi ra đi!"

"Thật sự không được thì để Diệp Trường Sinh ra, Linh chủ của chúng ta muốn lấy tính mạng của hắn."

Sắc mặt Diễm Xích Vũ trầm xuống: "Người xem thường ta? Ta rất lớn, không đúng, ta rất giỏi."

Bịch.

Ngọn lửa nuốt trời bao trùm căn nuốt về phía hai nữ tử, một ánh sáng vàng từ trong đám người bắn ra, chỉ thẳng vào trên người Diễm Xích Vũ.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, năng lượng khủng bố khuếch tán ra ngoài, thân ảnh Diễm Xích Vũ và Diệp Thập Vạn liên tiếp bay ngược về phía sau.

Ba bóng người trong nháy mắt mà tới, xuất hiện ở phía trước hai nữ tử, người tới là hai nam một nữ.

Một người trong đó còn là người quen của Diệp Trường Sinh, không phải ai khác, chính là Hiên Viên Ngoan Nhân lúc trước rời đi.

Nam tử áo trắng anh tuấn phi phàm làm cho người ta cảm giác cao

thâm khó lường, nhất là linh khí trên người hắn, giống như ảnh hưởng đến cả vũ trụ.

Người này là Linh chủ của kỷ nguyên Cổ Linh, thân phận gần với Linh đế, một thân tu vi đã vượt qua cấp Trụ Vương từ lâu.

So với Diệt Trường Sinh thì không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc.

Không phải Diệt Trường Sinh vẫn luôn trâu bò ầm ầm sao? Lần này một nhân vật hung ác xuống, xem có đánh hắn ra bã hay không.

Thân ảnh Linh chủ Hiên Viên Diệt Đạo chợt lóe, đi tới trước mặt Diệt Thập Vạn: "Lấy thân thể người phạm cũng có thể giết thần, ta vẫn cho rằng những lời này là giả, cho đến khi gặp được người, ta tin."

"Tòa vũ trụ này có tu sĩ như người cũng không tệ lắm, đáng tiếc người không phải là đối thủ của ta."

"Nếu quen biết Diệt Trường Sinh thì để cho hắn tới, nếu không biết người hãy tự sát đi!"

Diệt Thập Vạn nói: "Người có thể đánh chết ta, coi như ta thua."

Dứt lời, Diệt Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Diệt Thập Vạn: "Thập Vạn, người lui ra trước, người này hung hiểm."

Diệt Thập Vạn nói: "Thiếu chủ, không cần lo lắng, ta không sao."

Giờ khắc này.

Hiên Viên Ngoan Nhân thì thầm một hồi bên tai Hiên Viên Diệt Đạo, người sau híp mắt nhìn Diệt Trường Sinh: "Người yếu hơn tưởng tượng của ta rất nhiều."

Diệt Trường Sinh nói: "Các hạ là người mạnh nhất kỷ nguyên Cổ Linh?"

Hiên Viên Diệt Đạo giật mình: "Không phải."

Diệt Trường Sinh gật đầu: "Vậy người trở về đi, ta không đánh

người, để cho người mạnh nhất kỷ nguyên Cổ Linh các người tới.”

Hiên Viên Diệt Đạo: "..."

Người này là tư thế tu luyện không đúng, hay là đầu bị cửa kẹp.

Quả thực cuồng vọng vô biên.

Diệp Trường Sinh nói: "Thứ không phụng bồi, thừa dịp ta chưa tức giận thì nhanh chóng rời khỏi thành Đạo Thống."

Hiên Viên Diệt Đạo chậm rãi giơ tay lên khống chế vũ trụ, uy áp rơi vào trên người Diệp Trường Sinh. "Người có biết mình ngu xuẩn cỡ nào không?"

Diệp Trường Sinh nhận thấy được uy áp rơi xuống, thúc dục tháp Ngọc Kiếm trong cơ thể, vừa chuẩn bị phát động tiến công, Thiên Đường Vạn Thần Mộ trong cơ thể đột nhiên không khống chế được.

Từng bia mộ bắn ra, phá vỡ uy áp bao phủ trong vũ trụ, như ngôi sao ngã xuống tấn công về phía Hiên Viên Diệt Đạo.

Đây là...

Hiên Viên Diệt Đạo nhìn bia mộ xuất hiện trước mắt, cả người trong nháy mắt hưng phấn lên: "Người này gốc sao?"

Chẳng lẽ không rõ đạo lý thất phu vô tội hoài bích kỳ tội?

Ta nhất định phải có được chí bảo này.

Bịch.

Thân ảnh của hắn ta bay ngược ra sau, từng lực công kích rơi trên bia mộ, đúng lúc này, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, trong miệng lầm bầm: "Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch."

Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch.

Dứt lời, hư không bị hai nguồn sức mạnh chia làm hai.

Vạn thần buông xuống, ánh sáng vạn trượng, thần lực thuần túy

làm cho người ta sinh lòng kính sợ.

Ma khí tràn ngập, quần ma loạn vũ, giống như màn đêm ma giới buông xuống bao phủ, khủng bố như vậy.

Ma khí quét qua, khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

Trong lúc nhất thời.

Tầm mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một đám chấn động vạn phần, bọn họ chỉ muốn nói một câu.

Kiểm tu này không đứng đắn.

Ninh Tuyền Cơ đứng trong đám người, trên gương mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, xưa nay cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ thì nàng cũng không biến sắc, nhưng lần này sự nghịch thiên của Diệp Trường Sinh thật sự khiến nàng chấn động.

Cảm giác ma khí thuần túy này đều hơn cả nàng, từ khi nào Diệp Trường Sinh bắt đầu tu ma?

Thần, Ma song tu, vạn cổ vô nhất.

Hiên Viên Diệt Đạo híp mắt đánh giá Diệp Trường Sinh: "Thú vị, khó trách người có thể giao phong với Ngoan Nhân."

"Thần Ma chung thể, còn có tấm bia này, bí mật trên người người không ít."

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên tấm bia đá, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, lóe ra ánh sáng nhiếp người, hơi thở trên người hết sức dọa người.

Chương 1565: Ta hết sức ôn nhu

“Đánh một trận!”

Đối mặt với Hiên Viên Diệt Đạo mạnh mẽ hơn mình, hắn không có chút sợ hãi nào, ngược lại khơi dậy vô hạn vô hạn chiến ý trong cơ thể.

Rốt cục có thể đại chiến một hồi.

Tu vi tăng lên đến bây giờ, Diệp Trường Sinh đã rất ít ra tay chém kẻ địch, rất muốn biết trần nhà của mình rốt cuộc là trình độ gì.

Có thể chém giết Hiên Viên Diệt Đạo trước mắt hay không.

Chém giết tu sĩ cùng cấp hoặc vượt ba năm cấp khiêu chiến, đã không cách nào khiến hắn thỏa mãn nữa.

Không thể để hắn tìm thấy niềm vui.

Bịch.

Bịch.

Thiên Đường Vạn Thần Mộ từ trên cao xoay tròn bay lượn, vô lượng linh khí bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, bìa mộ lơ lửng trên không, giống như từng vách tường vây quanh hắn lại.

Không biết từ khi nào, trong lòng bàn tay Hiên Viên Diệt Đạo xuất hiện một thanh trường thương màu bạc, chỉ thương một cái, phá diệt hư không, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

“Linh Diệt!”

Một thương bắn ra, vạn mũi thương bắn ra, vô cùng rực rỡ chói mắt, va chạm một chỗ với Thiên Đường Vạn Thần Mộ.

Ầm ầm ~

Ầm ầm ~

Cửu Tiêu chấn nát, hư không diệt.

Một bia bay ra ngoài, vô lượng thần lực khuếch tán, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hiên Viên Diệt Đạo nhao nhao bay ngược ra ngoài.

Hiên Viên Diệt Đạo trầm giọng: “Nếu như người và ta cùng cấp bậc, người sẽ là kẻ địch lớn nhất của ta, hiện tại người vẫn còn quá yếu, căn bản không ngăn cản được ba kích của ta.”

Giọng nói vang vọng trên không, vô cùng kiêu căng.

Thực lực vẫn luôn là vốn liếng kiêu ngạo.

Cường giả vi tôn, kẻ yếu như con kiến hôi.

Sự thật không bao giờ thay đổi.

Trên hư không, thân ảnh Diệp Trường Sinh chậm rãi ngừng lại, ba nữ Thái Sơ, Ninh Tuyên Cơ, Diệp Thập Vạn, Diễm Xích Vũ nhao nhao xuất hiện bên cạnh hắn.

"Lui ra sau."

"Ai cũng không cần tham gia vào trận đại chiến này, để cho ta và hắn phân cao thấp."

Diệp Trường Sinh nghiêm túc.

Lần đầu tiên nghiêm túc như vậy.

Mặc dù tự biết cấp bậc của mình và Hiên Viên Diệt Đạo chênh lệch rất lớn, nhưng hắn có được vô số lá bài tẩy, muốn bù đắp chênh lệch giữa hai người rất khó sao?

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người cần gì phải làm gì, chúng ta cùng nhau liên đánh hội đồng hắn không phải tốt sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không tốt, trận đại chiến này chỉ thuộc về ta và hắn."

Thấy thái độ của hắn vô cùng kiên định, lời đến bên miệng Diễm Xích Vũ lại nuốt trở về.

Hắn phải tôn trọng quyết định của Diệp Trường Sinh.

Về mặt Hiên Viên Diệt Đạo hơi đổi, hiển nhiên là thật không ngờ Diệp Trường Sinh lại lựa chọn cứng rắn đến cùng với hắn ta.

Quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Ngoan Nhân: “Các người cũng lui ra đi!”

Hiên Viên Nhân nói: “Đại ca, đừng mắc lừa!”

Nói đến đây, nàng nhìn Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: “Người này âm hiểm giả dối, ta sợ đại ca sẽ bị trúng kế.”

“Đại ca người nhìn qua rất ngu xuẩn?” Hiên Viên Diệt Đạo lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Trận chiến này, nếu ta bại, sẽ dẫn người rời khỏi Cửu Tinh Vũ Trụ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu người bại, người còn có cơ hội đi rời khỏi thành Đạo Thống sao?”

Hiên Viên Diệt Đạo gật đầu: “Người nói không sai, vậy toàn lực đánh một trận, để ta xem người còn có bao nhiêu lá bài tẩy.”

Một lá bài tẩy?

Rất nhiều nha.

Diệp Trường Sinh nhìn Hiên Viên Diệt Đạo: “Thật ra, ta là một kiếm tu đứng đắn, mới vừa rời chỉ là khởi động, hiện tại ta phải nghiêm túc.”

“Còn nữa, đừng nói là ba chiêu, cho dù đại chiến ba trăm hiệp, người cũng không giết được ta.”

Bịch.

Tháp Ngục Kiếm xuất hiện, lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, từng phi kiếm xuất hiện, hư không liên tiếp xuất hiện dị tượng.

Mỗi một thần kiếm đều mang đến một dị tượng.

“Không!”

Một chữ “Không” từ trong miệng Diệp Trường Sinh nhảy ra, vô số ạo kiếm quang tựa hồ có sinh mệnh, chỉ thẳng lên người Hiên Viên Diệt Đạo.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh lại đi ra khỏi sự bao vây của Thiên Đường Vạn Thần Mộ, một bước, một bước, một bước, đi tới phía Hiên Viên Diệt Đạo.

Nhìn thấy ba ngàn kiếm đạo trước mắt, Hiên Viên Diệt Đạo cầm trường thương màu bạc đứng ở hư không, quả nhiên không thể coi thường kiếm tu.

“Cổ Linh chi thần, Nhiên!”

Dứt lời, bầu trời biến sắc, giống như toàn bộ linh khí của Cửu Tinh Vũ Trụ trong khoảnh khắc hội tụ trên người một mình hắn ta.

Ánh mắt Hiên Viên Ngoan Nhân lóe lên: “Đại ca linh ngộ áo nghĩa cuối cùng của linh đạo?”

Nói đến đây, nàng dừng lại rồi tiếp tục nói: "Khó trách phụ thân nói nếu ta không cố gắng, vĩnh viễn không có cơ hội vượt qua đại ca."

Giờ khắc này.

Vạn linh dị tượng mệnh mông cuồn cuộn, bầu trời đều bị diệt, Cửu Thiên sụp đổ, dấu vết năm tháng tựa hồ dưới hoàn toàn biến mất dưới một kích này.

Đúng vậy, nó đã bị xóa bỏ tất cả mọi thứ.

Dưới uy áp của vạn linh dị tượng, dưới uy áp của chân thân Cổ Linh Cự Thần, tất cả đều hóa thành hư vô, ngay cả mấy người Ninh Tuyền Cơ cũng không giữ lại mà phóng thích hết linh khí ngăn cản uy áp nghiền ép xuống.

Chương 1566: Ta hết sức ôn nhu 2

Dưới tình huống như vậy, một bóng người không ngừng đi về phía trước.

Một bộ áo trắng, hào khí ngút trời, dũng cảm tuyệt thế.

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Àm.

Àm.

Cổ Linh Cự Thần phát động tiến công, ngăn cản kiếm khí của Diệp Trường Sinh, không gian bị nghiền nát tiêu diệt, ngay cả trên người hắn cũng xuất hiện từng vết nứt, máu tươi màu vàng đen từ trong khe hở chảy ra.

Nhưng thân ảnh của hắn vẫn không dừng lại, ánh mắt kiên nghị nhìn Hiên Viên Diệt Đạo, đây chính là uy lực của Cổ Linh Cự Thần?

Ha ha.

Tiếp tục nghiền ép ta.

Thật sảng khoái.

Dưới áp lực cực hạn, thân thể của hắn bị nghiền nát, rồi lại nhanh chóng khôi phục. Trong quá trình này, cường độ thân thể lại không ngừng tăng lên.

Nhưng trong mắt những người khác, mỗi lần người Diệp Trường Sinh đầy máu, nhìn qua mà thấy giật mình, làm cho người ta sợ hãi.

Trên hư không.

Theo đại chiến không ngừng lan tràn, toàn bộ tu sĩ thành Đạo Thống đều xuất hiện, bọn họ đứng ở trên hư không, hít mắt đánh giá Diệp Trường Sinh.

Trong mắt cả đám đều lộ vẻ kính nể, dùng sức một mình ngăn cản cường giả kỷ nguyên Cổ Linh, nếu không phải bởi vì sự tồn tại của hắn, thành Đạo Thống đã hóa thành một mảnh phế tích.

Vậy có năm tháng nào yên tĩnh, chẳng qua là có người che gió che mưa cho người.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ở trước mặt Cổ Linh Cự Thần vô cùng nhỏ bé, nhưng ở trong mắt mọi người lại vô cùng cao lớn.

Trong khi đó.

Vạn Tướng Đạo Giới.

Đạm Đài Tú mở mắt ra, lông mày khẽ nhíu lại, khẽ vung tay ngọc, một màn sáng xuất hiện trước mắt.

Trên màn ánh sáng chính là cảnh đại chiến giữa Diệp Trường Sinh và Hiên Viên Diệt Đạo, nàng bình tĩnh nhìn đại chiến trước mắt.

Khuôn mặt không có chút cảm xúc dao động nào, không buồn không vui, không ai biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì.

Lúc này.

Hai vệt sáng xuất hiện bên cạnh Đạm Đài Tú, từ trong hào quang có hai tiểu cô nương đi ra, đáng vẻ ước chừng bảy tám tuổi.

Một tiểu cô nương nói: "Tú tỷ tỷ, hắn không phải là người người đang chờ sao? Bây giờ hắn bị người đánh, tại sao người không giúp đỡ?"

Một tiểu cô nương khác phụ họa: "Tú tỷ tỷ, nếu tỷ không đi được, hai người chúng ta giúp người đi."

Đạm Đài Tú lạnh nhạt nói: "Không cần, nếu mà ta muốn ra tay, hiện tại đã đến thành Đạo Thống."

"Hắn nhất định phải trải qua những chuyện này, trước mắt tất cả chỉ giúp hắn tôi luyện, nguy cơ thật sự còn chưa bắt đầu."

Dứt lời, nàng tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn ánh sáng, lăm

bầm, trong cuộc sống này, con đường của người đã được định sẵn đây chông gai, nguy hiểm bốn phía.

Kiếp này, người phải đi rất xa rất xa, không chỉ có kẻ địch trong quá khứ mà còn có vô hạn kỳ nguyên chờ người chinh phục.

"Người đã từng một mình chống đỡ quần hùng vũ trụ. Bây giờ người lại một mình chống cự vạn cổ."

"Đạp vô tận kỳ nguyên, trào lên vô đạo tuyệt đỉnh."

"Người, độc nhất vô nhị, người nào có thể thay thế?"

Một tiểu cô nương nhìn hình ảnh trước mắt: "Tú tử tử, hẳn thật kỳ quái, vì sao bị đánh lại không đánh trả?"

Đạm Đài Tú cười nói: "Bị đánh là phúc, không biết hẳn tu luyện công pháp luyện thể gì."

"Nếu cứ tiếp tục bị đánh như vậy, thân thể của hẳn sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ."

"Các người sẽ không thật sự cho rằng hẳn là loại người bị đánh mà không đánh trả chứ?"

Cô nương gật đầu: "Có vẻ như chúng ta vẫn không hiểu rõ hẳn"

Đạm Đài Tú nói: "Thật ra hẳn là một người rất thuần khiết, một niệm giết người, quân lâm thiên hạ."

"Hẳn chính là kiếm tu như vậy, chưa bao giờ làm chuyện trái với đạo tâm."

Nói đến đây, nàng âm đạm thương thần: "Hẳn vẫn quá thiện lương, mới có thể lưu lạc đến như bây giờ."

"Nếu người không có điểm yếu, đó mới là vô địch thật sự."

Tiểu cô nương dường như hiểu không hiểu: "Tú tử tử, cấp bậc hai người bọn họ chênh lệch quá nhiều, đây sẽ là khe rãnh không cách nào bù đắp."

Đạm Đài Tú không cho là đúng: "Cấp bậc chỉ là tiêu chuẩn chiến lược để cân nhắc xem tu sĩ mạnh hay yếu, trên đời này có một loại người tu luyện chưa bao giờ nhìn cấp bậc, tu vi không phân biệt cao thấp, chỉ có người tu luyện mạnh hay yếu."

"Đã từng một kiếm khiến người ta kinh ngạc, liếc mắt đã bạc đầu, hiện giờ một mình hắn đi tới hiện tại, con đường tương lai chớ thiên thần ma tiên chỉ là bước đệm của hắn mà thôi."

...

Trên thành Đạo Thống.

Mọi người nhìn Diệp Trường Sinh bị Hiên Viên Diệt Đạo không ngừng công kích, trên mặt đều hiện lên vẻ lo lắng, ngay cả Diệp Thập Vạn cũng có chút không hiểu vì sao Diệp Trường Sinh lại không đánh trả.

Chỉ là dùng kiếm khí bảo vệ, không ngừng đi về phía Hiên Viên Diệt Đạo.

Duy chỉ có khóe miệng Diễm Xích Vũ nhắc lên ý cười, nhìn Diệp Trường Sinh đi về phía trước: "Chủ nhân, quá lợi hại."

Người khác không nhìn rõ, nhưng hắn hiểu rất rõ, Diệp Trường Sinh tu luyện công pháp Hỗn Độn chiến thể, có chút sự kỳ diệu tương tự như Niết Bàn Chi Thể của hắn.

Chương 1567: Nếu tới, xuống chơi đi

"Bảo bối, bảo bối, người là đại thụ của ta, cả đời chơi vì, chủ nhân, người quả thực quá xấu rồi."

Diễm Xích Vũ nhẹ nhàng bình tĩnh, trong miệng lẩm bẩm, trầm mặc trong chớp mắt, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Thập Vạn: "Chủ nhân nói không thể nhúng tay vào đại chiến của hắn, cũng không nói không thể đánh những người khác, có hứng thú làm một đợt hay không?"

Diệp Thập Vạn nói: "Được, vừa lúc ta cũng muốn đập hai chùy."

Diễm Xích Vũ lại nhìn về phía Tàng Thất: "Hòa thượng, người có thể làm được không?"

Hai tay Tàng Thất chấp lại: "A Di Đà Phật, bần tăng gia nhập."

Ba nam nhân một vở kịch, người một câu, ta một câu, mọi thứ cứ như vậy.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ chợt lóe, xuất hiện trước mặt Hiên Viên Ngoan Nhân: "Móc ra thần binh của người, đừng nói ta không cho người cơ hội."

"Dưới một thương của ta, người sẽ tan thành tro bụi trong khoảnh khắc."

Hiên Viên Ngoan Nhân dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn chăm chú Diễm Xích Vũ: "Miệng nói lời ngông cuồng, vài phút này ta sẽ dạy người làm người."

Lúc này.

Một lão giả từ sau lưng Hiên Viên Ngoan Nhân đi ra: "Tiểu thư, giết chim này không cần người ra tay, giao cho ta là được."

Diễm Xích Vũ thấy lão giả đi tới phía hắn: "Lão đầu tử, ta không đánh người, đổi nàng ta lên."

Thân ảnh lão giả chợt lóe, hai con Linh Long sau lưng bay ra, chao liệng cửu thiên, long uy khủng bố hạ xuống, bao phủ trên người Diễm Xích Vũ.

"Thập Vạn, hòa thượng, những người khác giao cho các người trước." Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói: "Ta đánh bại hẳn làm nóng người."

"Hai con sâu nhỏ cũng muốn kiêu ngạo trước mặt ta, đã lâu không ăn thịt rồng, bắt các người đêm nay uống một bữa với chủ nhân."

Dứt lời, một ngọn lửa bay ra, trong nháy mắt cắn nuốt hai con Linh Long trong đó, ngay sau đó chính là tiếng rồng kêu chấn động tai.

Kêu có chút thảm thiết.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có Luyện ngục Thần Hỏa bao phủ, ta cũng không biết nha.

Giờ khắc này.

Hiên Viên Ngoan Nhân dẫn theo cường giả kỹ nguyên Cổ Linh đi về phía Tàng Thất và Diệp Thập Vạn, so sánh ra, hai người nhìn qua có chút thể đơn lực bạc.

Tàng Thất nói: "Diệp thí chủ, chẳng lẽ người không phát hiện có chút không đúng sao?"

Về mặt Diệp Thập Vạn mờ mịt: "Có vấn đề gì?"

Tàng Thất lại nói: "Diễm thí chủ chọn một người yếu nhất, còn lại toàn bộ giao cho hai người chúng ta."

Hình như đúng thật.

Biết bị Diễm Xích Vũ lừa gạt, nhưng bọn họ không có đường lui, chỉ có thể kiên trì.

Diệp Thập Vạn và Hiên Viên Ngoan Nhân kịch chiến cùng một chỗ, lôi đình trấn áp cửu thiên thập địa, giờ khắc này toàn bộ Cửu Khúc Lô Cốc đã bị Diệp Thập Vạn khống chế.

Trong thời gian ngắn hai người rất khó phân ra thắng bại, bởi vì không ai biết trần nhà của Diệp Thập Vạn là cái gì.

Bên kia, Tàng Thất không có vận may như vậy, dưới sự vây công của cường giả kỷ nguyên Cổ Linh, một hòa thượng chạy phía trước, phía sau ngàn người đuổi theo hắn.

Đáng thương, chật vật.

Đại... Uy Thiên Long.

Đại... Uy... Uy Uy.

Tàng Thất bị vây công, ngay cả một công kích cũng không phóng thích được, quả thực quá bắt nạt người khác.

Đánh không lại, bần tăng còn không chạy được sao?

Giờ khắc này.

Hiên Viên Diệt Đạo nhìn Diệp Trường Sinh, đột nhiên ý thức được điều gì đó: "Người quả nhiên rất vô sỉ, là ta đánh giá thấp người, sao người lại hèn hạ như vậy."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tạ ơn!"

Hiên Viên Diệt Đạo hừ lạnh một tiếng: "Người cho rằng như vậy sẽ có cơ hội đánh bại ta sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Người đã bại rồi."

Hiên Viên Diệt Đạo giật mình, đồng tử phóng to: "Rốt cuộc người đã bày ra bao nhiêu kiếm trận?"

Diệp Trường Sinh cười nói: "Không nhiều lắm, không nhiều lắm, một trăm cái."

Thương bạc trong tay Hiên Viên Diệt Đạo quét ngang Cửu Thiên, mũi thương điên cuồng cắt hư không, từng tòa kiếm trận bị nghiền nát.

"Người cho rằng như vậy có thể vây khốn ta sao?"

"Người chẳng những vô sỉ, còn ngây thơ."

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đi về phía trước bỗng ngừng lại: "Ta là kiếm tu, chỉ biết chính diện đánh một trận với người, nếu dùng lá bài tẩy, bây giờ người đã chết."

Hiên Viên Diệt Đạo khinh thường: "Đầu năm nay khoác lác cũng không phạm pháp? Người tốt bụng như vậy, có một lá bài tẩy cũng không sử dụng."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Thái Nhất.

"Lá bài tẩy này đủ giết người chưa?"

Sắc mặt Hiên Viên Diệt Đạo đột nhiên biến đổi, tuyệt đối không nghĩ tới bên cạnh Diệp Trường Sinh còn có cường giả như vậy, trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?

Diệp Trường Sinh nói: "Thái Nhất tiền bối, thế giới bên ngoài thế nào."

Thái Nhất nói: "Diệp tiểu hữu, gọi ta đến đây làm gì, cần ta ra tay sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần ra tay, để tiền bối đến trấn áp, miễn cho có người đánh lén ta?"

Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời... Nếu tới, xuống chơi!

Theo âm thanh truyền ra, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hư không, một bóng người từ trên cao bay xuống.

Chương 1568: Quá yếu, không muốn nói chuyện

Người này tao nhã, tôn quý.

Một đôi mắt sáng, hai hàng lông mày cong cong, có uy phong vạn phu khó địch, thịnh khí bức người, độc lập phát ra khí thể ngạo thị trời đất.

Người tới không phải ai khác, chính là Linh Đế của kỷ nguyên Cổ Linh - Hiên Viên Phong Thiên.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Hiên Viên Phong Thiên, biết người này hẳn là tồn tại mạnh mẽ nhất của kỷ nguyên Cổ Linh.

Bởi vì hẳn ta xuất hiện giống như hóa thân thành trời đất, uy áp khủng bố làm cho người ta hít thở không thông.

Nam nhân này hơi kỳ lạ.

Vẫn ẩn thân ở chỗ tối, vì sao thật lâu không ra tay với hẳn?

Nếu Hiên Viên Phong Thiên ra tay, hẳn có thể sẽ bại, chẳng lẽ hẳn ta khinh thường giao thủ với ta?

Không đúng, hẳn ta hẳn là kiêng kỵ bối cảnh của ta, cho nên mới chậm chạp không ra tay, nhất định là như vậy.

Hiên Viên Phong Thiên không biết suy nghĩ của Diệp Trường Sinh, nếu biết, hẳn ta nhất định sẽ nói một câu.

Ta kiêng kỵ cái..., bản đế không sợ trời, không sợ đất, không giết người, là cho Diệt Đạo cơ hội.

Giờ khắc này.

Hiên Viên Diệt Đạo di chuyển tiến lên, khom người một cái: "Bái kiến Linh đế."

Hiên Viên Phong Thiên gật đầu: "Diệt Đạo, người sơ suất, bị tên kiếm tu này tính kế."

"Hắn tu luyện chiến thể vô cùng cổ quái, càng bị công kích, lực phòng ngự của thân thể càng mạnh mẽ, huống hồ đây chỉ là một trong rất nhiều lá bài tẩy của hắn."

"Chớ sơ suất, bản đế cũng không nhìn thấu hắn."

Hiên Viên Diệt Đạo gật đầu: "Linh đế, hắn hẳn là tồn tại mạnh nhất phiến vũ trụ này."

Hiên Viên Phong Thiên lắc đầu: "Tu vi của hắn không phải mạnh nhất, nhưng lá bài tẩy và bối cảnh của hắn hẳn là mạnh nhất."

"Hiện tại trong sân có hai tồn tại vô cùng mạnh mẽ, lão giả vừa rồi xuất hiện và tên ma tu kia thật sự làm cho người ta không cách nào hiểu được, vì sao cường giả tuyệt thể như bọn hắn lại ở bên cạnh tên kiếm tu này."

"Không thể tưởng tượng nổi."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Xem ra chúng ta còn hiểu rõ vũ trụ này, trận chiến này không cần ham chiến, hiểu chưa?"

Hiên Viên Diệt Đạo xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Bắt đầu đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy ta phải nghiêm túc."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Thái Nhất: "Tiền bối, người không chào hỏi với bọn hắn sao?"

Thái Nhất lắc đầu: "Quá yếu, ta lười nói chuyện."

Hiên Viên Phong Thiên: "..."

Thái Nhất nhìn Hiên Viên Phong Thiên, lại nói: "Người không nên tới nơi này, càng không nên trêu chọc Diệp tiểu hữu."

"Tốt nhất người đừng lộn xộn, bằng không ta sợ không khống chế

được chính mình."

Hiên Viên Phong Thiên: "..."

Ta mẹ nó cũng không nhúc nhích.

Sao lão già này nói chuyện lại dọa người như vậy?

Ngay sau đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, vô số phi kiếm quanh quần quanh người hắn, đột nhiên, tiếng kiếm reo thê lương hùng hậu đâm thẳng bầu trời.

Cả người hắn tản ra khí thế bề ngễ thiên hạ, tựa như thần trong kiếm, một kiếm chỉ thẳng vào người Hiên Viên Diệt Đạo: "Không chết không thôi?"

Hiên Viên Diệt Đạo híp mắt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, bởi vì hắn ta phát hiện Diệp Trường Sinh nghiêm túc, quả thực có chút dọa người.

Một người lại có thể tu luyện kiếm đạo đến mức đẳng phong tạo cực như thế.

"Linh Tuyệt nhất kích!"

Thương bạc xuyên qua hư không, tựa như một Đẳng Long cắn nuốt bầu trời, khủng bố như vậy, linh khí trời đất trong nháy mắt bị rút ra.

Diệp Trường Sinh hướng người về phía trước, Thiên Táng Kiếm trong tay xẹt qua: "Tạo Hóa!"

Một kiếm tạo hóa, đoạt linh khí trời đất.

Một kiếm vi tôn, ngạo thị cửu thiên hoàn vũ.

Kiếm quang và mũi thương va chạm trên không trung, năng lượng khủng bố bắn ra ngoài, tựa như thiên kiếp buông xuống.

Vô lượng lưỡi dao sắc bén như gió mạnh tàn phá bờ bãi, thân

ảnh Hiên Viên Diệt Đạo lui từng bước về phía sau, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Không thể tin được.

Vì sao thần thông kiếm đạo của Diệp Trường Sinh có thể đoạt được linh khí trời đất?

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đi ngược gió, rút kiếm đi về phía Hiên Viên Diệt Đạo, trong lúc đi về phía trước, phân thân Loạn Cổ xuất hiện sau lưng, trong lúc nhất thời trên hư không lại xuất hiện hai người giống nhau như đúc.

Hai người, hai kiếm.

Ép đến trời đất cũng biến sắc.

Kiểm khí vô tận trực tiếp phong ấn bầu trời.

Khủng khiếp.

Thật sự khủng khiếp.

Ánh mắt Hiên Viên Phong Thiên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Ở cấp bậc này đã lĩnh ngộ ra phân thân, thế mà còn có khí vận không thuộc về kỷ nguyên này.”

Nói đến đây, hắn ta tựa hồ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: “Không đúng, hắn là cướp đoạt khí vận của các kỷ nguyên khác mới có được phân thân này.”

Nghĩ tới đây, một sự lạnh lẽo từ sâu trong linh hồn đánh úp lại, chẳng lẽ chúng ta trêu chọc người không nên trêu chọc?

Có thể dễ dàng cướp lấy khí vận của một kỷ nguyên, trừ phi có thực lực mạnh mẽ, hoặc là bối cảnh mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh hiển nhiên thuộc loại thứ hai.

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh thiếu sự đánh đập của xã

hội, lúc này cường giả kỹ nguyên Loạn Cổ đang trên đường tới.

Sự việc nghiêm trọng đến mức nào, không ai có thể tưởng tượng được.

Chương 1569: Quá yếu, không muốn nói chuyện 2

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh không biết kẻ địch của hắn đều đang trên đường tới, không biết có bao nhiêu người muốn giết chết hắn.

Ở trong mắt hắn cũng chỉ có Hiên Viên Diệt Đạo, trước tiên đánh bại rồi nói sau.

“Vĩnh Sinh Kiếm Trảm!”

“Ma Kiếm Trảm!”

Diệp Trường Sinh và phân thân đồng thời tấn công Hiên Viên Diệt Đạo, hai kiếm quang một thần một ma, giống như bổ bầu trời làm hai.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, hào quang vô tận bắn ra, thương bạc trong tay Hiên Viên Diệt Đạo khẽ run rẩy lay động, tựa hồ phát ra từng tiếng gào thét.

Giống như đang nói, kiếm tu này quá mẹ nó mãnh liệt, đánh ta đau quá.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Một kiếm không được.

Vậy thì hai kiếm.

Kiểm tu chúng ta vĩnh viễn thẳng tiến không lùi, không thể nào lùi một bước.

Hiên Viên Diệt Đạo hiển nhiên không nghĩ tới mình lại rơi vào thế hạ phong, sắc mặt xanh mét, trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Giao chiến với Diệp Trường Sinh, cấp bậc đã không còn quan trọng nữa, hiện tại phải xem rốt cuộc lá bài tẩy của ai nhiều hơn.

Bịch.

Một cột sáng linh khí xông thẳng lên, sau lưng Hiên Viên Diệt Đạo xuất hiện mười bóng lớn, ngạo nghễ đứng trên cửu thiên.

Đều cầm thương bạc trong tay, hai mắt bễ nghể bá đạo.

"Diệp Trường Sinh, ta vốn không muốn giết người."

Diệp Trường Sinh nhìn Hiên Viên Diệt Đạo: "Người cần gì phải như thế?"

Hiên Viên Diệt Đạo mang theo uy áp không thể ngăn cản, đi về phía Diệp Trường Sinh: "Người nói không chết không thôi."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, ta thành toàn cho người."

Hai người lần thứ hai đánh nhau, không đúng, là lần thứ hai quyết chiến cùng một chỗ.

Người tới ta đi.

Người lên ta xuống.

Hủy diệt.

Thật sự đáng sợ.

Phía bên kia.

Hiên Viên Ngoan Nhân theo tiếng nhìn, trong mắt lóe lên sự lo lắng, vận linh trong áo nghĩa cuối cùng của Cổ Linh buông xuống, nàng thật sự thật không ngờ Diệp Trường Sinh lại bức Hiên Viên Diệt Đạo phóng thích ra một chiêu này.

Diêm Xích Vũ nhìn đại chiến giữa hai người, ánh mắt rơi vào trên người Hiên Viên Ngoan Nhân: "Cô nương, có phải người có chút quá không tôn trọng ta không?"

"Đối thủ của người là ta... Là ta đây."

Hiên Viên Ngoan Nhân giận dữ quát: "Người lại nói nhảm một câu, ta chắc chắn sẽ giết người."

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Không nghe được, không nghe được, có bản lĩnh thì lên giường nói."

Hiên Viên Ngoan Nhân tức giận không thể kiềm chế, con chim trước mắt này hoàn toàn làm cho nàng tức giận: "Người nhất định phải chết."

"Một cây thương rách còn muốn đả thương ta, quả thực ngu muội đến cực điểm."

Trên hư không.

Hiên Viên Ngoan Nhân đi tới phía Diễm Xích Vũ, sát khí vô biên lan tràn, khủng bố như vậy, làm cho người ta kinh hồn sợ hãi.

Diễm Xích Vũ tập trung nhìn lại, lạnh nhạt bình tĩnh: "Cô nương, người nói như vậy, ta sẽ mất hứng."

Ta có một thương quét ngang cưỡi thiên vạn giới.

Ta có một thương, quét ngang... Chính các người đoán.

Nam nhân, cái gì cũng có thể không được, nhưng thương pháp thì không thể không được.

Trên người Hiên Viên Ngoan Nhân bắn ra ánh sáng vàng, đi từng bước tới phía Diễm Xích Vũ, sát khí đáng sợ tựa như từng ngọn núi nghiền ép xuống.

Diễm Xích Vũ biến sắc: "Không tốt, cô nương này nghiêm túc."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diệp Thập Vạn: "Thập Vạn, người trở về, ta không đối với người."

"Ta vẫn thích chơi với mọi người, nữ nhân này, ta chống đỡ không nổi."

Diệp Thập Vạn đang kịch chiến với các cường giả khác của kỷ nguyên Cổ Linh, tiếng sấm chấn động trời, lôi vực vô tận bao trùm.

Bên tai truyền đến giọng nói của Diễm Xích Vũ, hẳn cũng không quay đầu lại: "Người nói cái gì, không nghe được!"

Lần này, Diệp Thập Vạn cũng học thông minh, hẳn mới sẽ không bị Diễm Xích Vũ tính kế.

Diễm Xích Vũ: "..."

Khoảng cách giữa Hiên Viên Ngoan Nhân và Diễm Xích Vũ càng ngày càng gần: "Người chết chắc rồi."

Hai người rất nhanh đã giao chiến cùng một chỗ, sóng khí khủng bố vô biên bắn ra, Diễm Xích Vũ cũng không phải là người chỉ biết khoác lác, hẳn tàn nhẫn cũng rất mạnh mẽ.

Dù sao Luyện Ngục Hỏa Phượng Hoàng chính là tồn tại siêu cấp khủng bố trong rất nhiều thần thú trong vũ trụ.

Trong khi đó.

Trên hư không.

Ngoại trừ Ninh Tuyên Cơ, toàn bộ những người khác đã gia nhập vào kịch chiến, ba người An Lạc Nhi, Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh đang giao chiến với cường giả kỳ nguyên Cổ Linh.

Trên hư không loạn thành một đoàn, giống như tận thế bùng nổ.

Đại chiến bên ngoài hư không, bóng dáng xinh đẹp của Đạm Đài Huyền Nguyệt đứng thẳng tắp, ánh mắt lóe lên, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên người nàng, khom người một cái: "Tiểu thư, lại có cường giả tới gần thành Đạo Thống."

Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm giọng nói: "Có biết thân phận của bọn hắn không?"

Lão giả lắc đầu: "Hồi tiểu thư, những người này đến từ Đại Thiên Vũ Trụ và Thất Tinh Vũ Trụ. Người tới khí thế hùng hổ, xem ra là muốn tấy thành Đạo Thống."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhú mày, vẻ mặt ngưng trọng đến cực điểm, không nghĩ tới ngoại trừ cường giả kỷ nguyên Cổ Linh, còn có cường giả vũ trụ khác buông xuống.

Chương 1570: Tới, ta thử một chút

Sự việc dường như còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của nàng.

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Những người này có thể đều hướng về phía Diệp công tử hay không?"

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh vang lên, cửu thiên thập địa chấn động.

Hai người Diệp Trường Sinh và Hiên Viên Diệt Đạo tách ra, toàn bộ hư không giữa hai người đã hóa thành đất chết.

Phốc phốc.

Hiên Viên Diệt Đạo phun ra một ngụm máu, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, Vạn Đạo Cổ Linh sau lưng biến mất.

Thương bạc trong tay tựa hồ cũng không bá đạo như vậy.

Khí thế cả người suy yếu rất nhiều.

Ngược lại, Diệp Trường Sinh kiểm khí ngút trời, trên người hiện lên ánh sáng vàng, bản thể và phân thân lại càng đánh càng dũng mãnh.

Trực tiếp hoàn toàn nghiền ép Hiên Viên Diệt Đạo.

Áo nghĩa cuối cùng của Cổ Linh VS áo nghĩa cuối cùng của sát đạo, Hiên Viên Diệt Đạo tựa hồ hơi kém một chút.

Lúc này.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, Đại Thiên Vũ Trụ và Thất Tinh Vũ Trụ đều có cường giả buông xuống thành Đạo Thống, bọn họ hẳn là đến vì ngươi."

"Công tử chớ ham chiến, lập tức rời khỏi thành Đạo Thống."

Con người Diệt Trường Sinh sáng ngời, khoe miệng nhấc lên ý cười: "Náo nhiệt như vậy sao? Vậy hãy để cường giả tới nhiều hơn một chút đi!"

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: "Đạm Đài cô nương, những người này đều tới vì ta, người dẫn người rời đi đi."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Không, ta sẽ không đi, bằng không gặp lại tiên tổ, ta không cách nào giải thích với nàng."

Diệt Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Đạm Đài cô nương, nước bên trong rất sâu, người không nắm được."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Ta biết đối mặt với cường giả Đại Thiên Vũ Trụ, thực lực của ta có thể có chút không đáng kể, nhưng ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ người mà đi."

Có đúng không?

Tất cả đều khiến hắn cảm động.

Diệt Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một giọng nói truyền đến: "Diệt Đạo, chúng ta đi."

Giọng nói này là của Hiên Viên Phong Thiên, hắn ta đã nhìn toàn bộ đại chiến vừa rồi, sự mạnh mẽ của Diệt Trường Sinh đã vượt qua tưởng tượng của hắn ta.

Tiếp tục dây dưa, Hiên Viên Diệt Đạo cũng không thể đánh bại Diệt Trường Sinh, luôn cảm giác hắn còn có vô số lá bài tẩy còn chưa sử dụng.

Trong khi mọi người đang chuẩn bị rút đi, trên hư không thành Đạo Thống xuất hiện từng bóng người.

Một người trong đó uy áp cái thế, ngay khi nhìn thấy Diệt Trường Sinh, trong hai mắt người nọ bắn ra sát khí nồng đậm.

Người tới không phải ai khác, chính là Đạo Vô Cực, Cấm Đế của kỷ nguyên Loạn Cổ.

Sau lưng còn có đại sư ân Cửu Trách của kỷ nguyên Loạn Cổ, còn

có mười chiến thần của kỷ nguyên Loạn Cổ, có thể nhìn ra, lần này Đạo Vô Cực dốc toàn lực mà động, mục tiêu chính là Diệt Trường Sinh.

Cường khí vận của ta, xem ta có đánh chết người không.

Ngoài ra, trên hư không còn có một phương thể lực, chính là cường giả từ Thất Tinh Vũ Trụ chạy tới, cầm đầu là Chiến Đế của kỷ nguyên Chiến Đạo.

Nhưng từ hơi thở phát ra từ trên người, thực lực của Chiến Đế không hề thua kém Linh Đế chút nào. Khá lắm, trong nháy mắt cường giả của ba kỷ nguyên lớn đã buông xuống, hình thành thế vây công Diệt Trường Sinh.

Lần này, Diệt Trường Sinh chấp cánh cũng khó thoát.

Ánh mắt Đạo Vô Cực rơi vào trên người Hiên Viên Phong Thiên.
“Các hạ cũng đến vì Diệt Trường Sinh sao?”

Hiên Viên Phong Thiên nói: “ân oán của các người, ta sẽ không tham dự.”

Đạo Vô Cực gật gật đầu, tiếp tục nói: “Các hạ có thể không hiểu rõ Diệt Trường Sinh, người này làm việc cực kỳ tàn nhẫn, phạm là thể lực đối địch với hắn, toàn bộ bị diệt tộc, diệt tông, diệt môn.”

“Trước đó không lâu, Huyền Kiếm Phủ của Đại Thiên Vũ Trụ chính bởi vì trêu chọc người này, trong lúc bùng nổ đã bị diệt phủ. Bối cảnh của Diệt Trường Sinh ở Đại Thiên Vũ Trụ là tồn tại đỉnh cao. Ta nói cho các hạ những thứ này không có ý khác, các hạ muốn đi thì hãy đi đi.”

Hiên Viên Phong Thiên: “...”

Đạo Vô Cực có chút quá phận, nói cho hắn ta nhiều như vậy.

Ánh mắt Diệt Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Vô Cực: “Tên này thật sự rất xấu, thật sự có chút quá phận.”

So sánh ra, hắn vẫn tương đối thích sự quang minh lỗi lạc của Hiên Viên Phong Thiên, dường như hắn ta mới là người chính

phái.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn dừng ở trên người Đạo Vô Cực: "Người tới vì khí vận của kỷ nguyên Loạn Cổ, đúng không?"

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Chiến Đế, tiếp tục nói: "Người nhìn ta để bắt nạt, cho nên đến cướp tài nguyên, đúng không?"

Đạo Vô Cực tức giận nói: "Người đoạt khí vận của ta, giết tu sĩ dưới trướng ta, lão phu nhất định phải giết người."

Chiến Đế nói: "Kỷ nguyên luân hồi, một lần nữa giáng thế, bản đế chỉ vì tìm Trường Sinh, nơi nào có tài nguyên, bản đế sẽ xuất hiện ở nơi đó."

"Cầm trường kiếm trong tay ta vì quân, ngời long ý ta là đế, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết."

Mẹ kiếp, có phải tên này có bệnh không?

Chương 1571: Rất sợ hãi, ta không dám

Liếc mắt một cái đã nhìn ra hần yếu nhất, rác rưởi nhất, đây là giả bộ nhất thì bị đánh mạnh nhất sao

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Thái Nhất: "Tiền bối, đưa hần rời đi, ngoài ngàn dặm."

Thái Nhất gật đầu: "Đã lâu không ra tay, cũng không biết một quyền có thể đánh chết người hay không."

"Tối, ta thử một chút."

Ánh mắt Chiến Đế dừng trên người Thái Nhất: "Lão đầu, người là ai, ta không tìm người."

Thái Nhất cười hắc hắc nói: "Người không tìm ta, ta tìm người, đến, cùng nhau chơi!"

Lão đầu... Người có độc.

Thái Nhất lại nói: "Người lại đây, nhìn đóa hoa cúc này một chút..."

Chiến Đế - Cơ Trần Không.

Toàn bộ cường giả đứng đầu của kỷ nguyên Chiến Đạo có được chiến thể Tiên Thiên vô thượng, ngưỡng tụ ra phân thân Chiến Đạo và thần phách Chiến Đạo.

Nói tóm lại, chính là người này rất mạnh.

Thật ra cường giả đến trình độ này, ai còn không có ít lá bài tẩy chứ?

Chiến Đế vẫn sống rất kiêu ngạo, bộ dáng trâu bò âm âm, một bộ dáng lão tử thiên hạ vô địch.

Thời gian trôi qua, cũng không nhìn xem hiện tại là thời đại gì, quần tinh tụ tập, cường giả san sát.

Tùy tiện kéo ra một người cũng là cường giả, cho nên ở thời đại

này, nếu người không thật sự vô địch, nếu người không hèn mọn phát triển, đừng khoác lác.

Nhất là đừng trêu chọc Diệp Trường Sinh, hẳn thật sự là cái gì cũng tốt, chỉ là thích diệt môn.

Cơ Trần Không đập không mà đi, đi tới trước mặt Thái Nhất: "Bản Đế vô địch, người tùy ý."

Thái Nhất lạnh nhạt cười nói: "Người trò chuyện chuyện vô địch với ta?"

Nói đến đây, ông thất vọng lắc đầu: "Tĩnh lại đi, người không vô địch, ta mới là vô địch thật sự."

Dứt lời, một uy áp từ trên cao hạ xuống, trong nháy mắt bao phủ trên người Cơ Trần Không.

"Nào, người vô địch một cái ta xem một chút!"

Sắc mặt Cơ Trần Không cực kỳ khó coi: "Pháp tắc hư vô? Người..."

Thái Nhất nói: "Cường giả vĩnh viễn không có điểm dừng, ngay cả danh sách cường giả người cũng không vào được, còn dám ở đây hô hào với ta?"

"Quỳ xuống!"

Bùm bùm!

Cơ Trần Không trực tiếp quỳ trong hư không, sau lưng xuất hiện từng đạo chiến như còn muốn giãy dụa.

Nhưng mỗi khi chiến thể xuất hiện, trong nháy mắt sẽ hóa thành hư vô, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Đạo Vô Cực và Hiên Viên Phong Thiên chợt biến đổi, lúc trước bọn hắn có chú ý tới Thái Nhất, biết ông là một cường giả.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, ông lại mạnh mẽ đến mức này.

Có phải tới không đúng lúc hay không?

Nếu đánh tiếp, cuối cùng chỉ lưỡng bại câu thương.

Thời đại là thế nào, tất cả đều có yêu nghiệt như Diệp Trường Sinh, từng có thời gian, bọn hắn là cường giả trấn áp một thời đại.

Hiện tại muốn chém chết Diệp Trường Sinh lại phải trả giá lớn như vậy?

Đạo Vô Cực do dự, trong lòng đã sinh ra ý lui, ân Cửu Trạch bên cạnh truyền âm nói: "Cấm Đế, thực lực người này quá mạnh, chúng ta không cần phải liều mạng với hắn."

"Trước tiên rút lui trước, ngày sau chờ Diệp Trường Sinh rơi xuống, chúng ta lại chém giết."

"Đại sư nói rất có lý." Đạo Vô Cực gật gật đầu: "Chỉ là nếu chúng ta rời đi thì thể diện sẽ mất hết, thể lực sau lưng Diệp Trường Sinh cũng sẽ ra tay với chúng ta bất cứ lúc nào."

Ân Cửu Trạch nói: "Ý của Cấm Đế là..."

Đạo Vô Cực híp mắt, bắn ra sát ý sắc bén: "Ai còn không có mấy bằng hữu mạnh mẽ?"

Nói đến đây, lão ta quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Phong Thiên: "Các hạ đã nhìn thấy nội tình của Diệp Trường Sinh mạnh bao nhiêu chưa."

"ân oán đã kết, muốn toàn thân trở ra là không thể nào, nếu không thì hãy nghĩ đến việc kết minh."

Hiên Viên Phong Thiên nhìn Đạo Vô Cực, quay đầu nhìn sang một bên: "Diệt Đạo, Ngoan Nhân, chúng ta đi."

Ra lệnh một tiếng, mọi người kỷ nguyên Cổ Linh đập không rời đi, trong phút chốc biến mất trên bầu trời.

Đạo Vô Cực: "..."

Đi dứt khoát như vậy?

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Đạo Vô Cực: "Người đừng đi, bằng không ta khinh thường người."

Sắc mặt Đạo Vô Cực trầm xuống: "Diệp Trường Sinh, ta khinh thường người."

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng: "Các hạ muốn mạnh miệng với ta sao? Không ngại nói cho người biết, mặc kệ đánh cái gì thì người cũng không có cơ hội chiến thắng."

Đạo Vô Cực giận không thể kiềm chế: "Diệp Trường Sinh, người dám tự mình đánh một trận với ta không?"

Ta?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Thật sợ hãi, ta không dám!"

Đạo Vô Cực: "..."

Lúc này.

Thái Nhất xách Cơ Trần Không bay xuống: "Diệp tiểu hữu, đây cũng quá không đánh được, không có ai mạnh hơn sao?"

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Đạo Vô Cực: "Hắn mạnh!"

Thái Nhất nói: "Người lại đây, nhìn đóa hoa cúc này..."

Lão đầu này có tật xấu gì vậy, vì sao luôn thích cho người ta xem hoa cúc?

Đạo Vô Cực nhìn Thái Nhất: "Vì sao các hạ phải tham dự vào, dính vào những nhân quả này, thật sự không tốt với người."

Thái Nhất nói: "Nhân quả? Người đưa nhân quả cho ta à? Ra tay đi, ta cho người một cơ hội chịu chết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chương 1572: Rất sợ hãi, ta không dám 2

Hiện tại tu sĩ đều nóng nảy như vậy sao?

Nói chuyện cũng dọa người như vậy?

Không thể trầm ổn một chút, trưởng thành một chút như hần sao?

Khinh người quá đáng!

Đạo Vô Cực giơ tay lên bóp nát một viên huyền thạch: "Diệp Trường Sinh, ta cũng có bằng hữu."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không, người không có bằng hữu, nếu là bằng hữu, vì sao để cho bọn họ đến chịu chết?"

"Lương tâm của người rất xấu."

Đạo Vô Cực khinh thường: "Diệp Trường Sinh, người sẽ không thật sự cho rằng phiến vũ trụ này không ai có thể trị được người chứ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Để hần đến, ta chờ."

Thái Nhất nói: "Diệp tiểu hữu, người hần gọi đến có phải rất mạnh không, ta rất sợ hãi..."

Trò vui gì đây?

Một nén nhang trôi qua, trên hư không không có chút động tĩnh nào.

Lại một nén nhang trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Trường Sinh nói: "Người có ý gì, đùa giỡn ta sao?"

Đạo Vô Cực xấu hổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế mà huyền thạch mà Viện trưởng Vũ Trụ Cấm Viện để lại cho lão ta lại không dùng được.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Ta mặc kệ, hôm nay người nhất định phải gọi người đến."

Đạo Vô Cực truyền âm cho ân Cửu Trạch: "Đại sư, chuẩn bị bày trận, chúng ta rời khỏi nơi này."

Ân Cửu Trạch lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn về phía Đạo Vô Cực, giống như đang nói, Cấm Đế đại nhân, ta không được.

Đại trận bình thường căn bản không uy hiếp được bọn hắn.

Thật ra không biết.

Ân Cửu Trạch không lĩnh ngộ được ý trong lời nói của Đạo Vô Cực.

Ý của Đạo Vô Cực... Người bày trận, ta sẽ rút lui.

Hiển nhiên chính là muốn hy sinh ân Cửu Trạch, thế cục trước mắt luôn phải có người hy sinh.

"Đại sư, bày trận, bản đế sẽ giúp người một tay."

Trong lòng bàn tay ân Cửu Trạch xuất hiện một cây quyền trượng, giơ tay chỉ thẳng lên bầu trời: "Thần hồn vi dẫn, huyết vi cơ, Vũ Trụ Loạn Cổ Đại Trận, Lâm!"

Đối mặt với cường giả như Diệp Trường Sinh và Thái Nhất, ân Cửu Trạch không dám giữ lại chút nào, trong lòng hắn ta rất rất rõ ràng, chỉ có bày ra trận pháp mạnh nhất mới có thể ngăn cản một kích của hai người.

Ánh sáng bay thẳng về phía bầu trời, một đoàn vòng xoáy khổng lồ xuất hiện bao phủ trên đỉnh đầu mọi người.

Trận pháp?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Tiền bối, đề phòng Đạo Vô Cực, gã kia chuẩn bị chạy trốn."

Thái Nhất nói: "Nếu hắn có thể chạy trốn trước mặt lão phu, lão phu sẽ tự phế võ đạo."

Tàn nhẫn như vậy?

Có thực lực vẫn là mạnh mẽ, thề cũng kiêu ngạo như vậy.

Giờ khắc này.

Đạo Vô Cực phóng thích một luồng phân thân, bản thể đã lặng yên không một tiếng động rời đi, không thể không nói, Đạo Vô Cực thật sự là Lang Gia bằng (lyb), hơn nữa còn là loại chuyên hồ người một nhà.

Ngay sau đó, cường giả kỹ nguyên Loạn Cổ hốt hoảng chạy trốn, Diệp Trường Sinh phát hiện Đạo Vô Cực chạy trốn, xoay người nhìn Thái Nhất bên cạnh đã không thấy tung tích.

Mỗi nguy cứ được giải trừ như vậy?

Dứt lời, ánh mắt hắn rơi vào trên người Cơ Trần Không: "Người còn tốt chứ?"

Giọng nói Cơ Trần Không run rẩy: "Còn tốt, còn tốt, Thái Nhất tiên bối đã đồng ý tha cho ta một mạng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta không nói muốn thương tổn người, đừng sợ!"

Yên tĩnh.

Hư không hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc trước cường giả đầy trời san sát, hiện tại không có một ai, tương phản thật sự quá lớn.

Diệp Trường Sinh không hạ lệnh đuổi theo, chỉ lẳng lặng nhìn mọi người rời đi, hắn quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh: "Tất cả mọi người đều không có việc gì chứ?"

Diễm Xích Vũ nói: "Mạnh mẽ như ta, há lại có việc."

Diệp Thập Vạn: "..."

Tàng Thất: "..."

Chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ hơn Diễm Xích Vũ.

Diệp Trường Sinh: Các người không để ta vào mắt sao?

“Hòa thượng, lần này người biểu hiện không tệ!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Đại chiến như vậy cũng có thể tham dự, người trưởng thành rất nhanh.”

Tàng Thất chấp hai tay lại: “A Di Đà Phật, bần tăng hồ thẹn, hồ thẹn!”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Diệp huynh, có điều lần đại chiến này làm cho bần tăng phát hiện phương hướng tu luyện mới.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Phải không? Người giác ngộ được gì? Nói xem người phát hiện phương hướng tu luyện mới là gì?”

“Công kích hay không công kích thật sự không quan trọng, chỉ cần tu luyện phòng ngự tốt, bần tăng cũng vô địch trong vũ trụ.”

Tàng Thất nghiêm trang nói.

Diệp Trường Sinh: “...”

Tàng Thất lại nói: “Phòng ngự mới là con đường tu đạo tốt nhất.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cố lên.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Huyền Nguyệt: “Đạm Đài cô nương, người dẫn theo tu sĩ thành Đạo Thống trở về trước.”

“Diệp công tử muốn đi đâu?” Đạm Đài Huyền Nguyệt lên tiếng hỏi, quay đầu nhìn về phía lão giả, nhận linh giới từ trong tay ông: “Diệp công tử, trong linh giới này có khí vận Đạo Thống, hiện tại ta giao nó cho người.”

“Từ giờ phút này trở đi, ta không còn là Thành chủ thành Đạo Thống nữa, Diệp công tử là Thành chủ mới.”

“Sử dụng khí vận Đạo Thống như thế nào, công tử xin tự nhiên.”

Chương 1573: Ta tin Phật, không sát sinh

Diệp Trường Sinh nói: "Đạm Đài cô nương, như vậy không thích hợp."

Về mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt nghiêm túc: "Diệp công tử, có khí vận Đạo Thống, người có thể là Thành chủ thành Đạo Thống, cũng có thể trở thành chủ nhân của Cửu Tinh Vũ Trụ."

"Chỉ cần người nguyện ý, không ai dám không nghe, tất cả chúng ta đều nghe lệnh công tử."

Linh giới trôi nổi trước mặt Diệp Trường Sinh, hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: "Việc này chờ ta trở về rồi nói sau."

"Công tử muốn đi nơi nào?"

"Du ngoạn vũ trụ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Ta cũng muốn đi.

Nếu Bát Tinh Vũ trụ và Thất Tinh Vũ Trụ có thể tới thành Đạo Thống, vậy vì sao hẳn không thể đi đến Bát Tinh Vũ Trụ dạo một vòng?

Nghe nói gần đây các vũ trụ đều có cường giả Kỷ Nguyên buông xuống. Diệp Trường Sinh không có ý gì khác, chỉ muốn đi làm quen với bọn họ.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Diệp công tử, người muốn thống nhất Cửu Tinh Vũ Trụ sao? Các vũ trụ đều có cường giả kỷ nguyên buông xuống, vẫn nên mang theo khí vận Đạo Thống, lo trước khỏi họa."

Lần này.

Diệp Trường Sinh không từ chối, giơ tay lên nhận linh giới: "Cáo từ!"

Trụ Côn xuất hiện, Diệp Trường Sinh dẫn theo mọi người xuất hiện ở trên boong thuyền, hóa thành vệt sáng biến mất ở trên hư không.

Trên boong thuyền, Ninh Tuyên Cơ nói: "Hiện tại chúng ta đi đâu?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Bắt đầu từ Nhất Tinh Vũ Trụ, từng người một, quen biết tất cả mọi người."

"Ta là người thích kết giao bằng hữu."

Ninh Tuyên Cơ hơi nhú mào: "Người thật sự đi kết giao bằng hữu?"

Diệp Trường Sinh nói: "Kết giao bằng hữu là một mặt, quan trọng là dạy bọn họ làm người."

Ninh Tuyên Cơ: "..."

Tàng Thất chấp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, lúc nào bần tăng có thể vô sỉ như Diệp huynh thì tốt rồi."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Hòa thượng, người muốn một đêm vô địch sao? Người muốn tài nguyên bất tận không? Người muốn mỹ nhân không dứt không? Người muốn sinh hoạt không lo, nằm ngửa đã thắng không?"

Tàng Thất Tần liên tục gất đầu: "Thật sự có thể?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy thì ở cùng một chỗ với ta, hai chúng ta cùng nhau nghĩ."

Tàng Thất: "Người đi, ta không biết người!"

Mọi người nhao nhao nở nụ cười.

...

Vô tận hư không.

Tinh vực như rừng, tràn ngập linh khí cuộn cuộn mệnh môn.

Hai bóng người xuất hiện, một người hoảng hốt chạy bừa, một

người khí định thần nhân, bọn họ chính là Đạo Vô Cực và Thái Nhất.

Từ lúc rời khỏi thành Đạo Thống, Thái Nhất vẫn đuổi theo Đạo Vô Cực, sao lại có tật xấu giống Phó Thanh Huyền như vậy?

Lão ta chạy mặc cho lão ta chạy, gió mát thổi núi.

Dù sao chính là người chạy tới đâu, ta đi theo tới đó.

Đạo Vô Cực cũng sắp khóc rồi.

Tâm tính đã sụp đổ từ lâu rồi.

Lão đầu tử này đuổi theo lão ta mười ngày mười đêm, chẳng lẽ thật sự không mệt chút nào sao?

Nhìn Vũ Trụ Cấm Viện cách đó không xa, Đạo Vô Cực giống như thấy được hy vọng. Minh có thể tránh thoát một kiếp hay không thì phải xem cường giả Vũ Trụ Cấm Viện có ra tay hay không.

Kỷ nguyên khởi động lại, thật vất vả mới buông xuống.

Vốn là một chuyện thú vị, rốt cục lại có thể sống lại một đời, với tư chất và thiên phú của lão ta, nhất định là tồn tại độc lĩnh phong tao.

Nhưng từ lúc bắt đầu đã xuất sư bất lợi, đầu tiên là bị Diệp Trường Sinh cướp đi khí vận, sau đó không làm được việc lớn nào, tu vi cũng không thể khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao nhất.

Vốn tưởng rằng có thể chém chết Diệp Trường Sinh lấy lại khí vận thuộc về mình, kết quả bị người đuổi theo chạy trốn mười ngày mười đêm.

Ngẫm lại đã thấy ghen khuất.

Đây là mệnh phạm thiên sát cô tình sao?

Thái Nhất thấy Đạo Vô Cực đột nhiên ngừng lại: "Tiếp tục chạy, vì sao dừng lại?"

Đạo Vô Cực giận dữ mắng: "Lão đầu, người khinh người quá đáng, nếu là thời kỳ bản đế ở đỉnh cao, há có thể sợ người?"

Thái Nhất nói: "Tốt, ta không giết người, chờ người khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao."

Đạo Vô Cực biến sắc, trong lòng hoảng sợ, lão ta không tin Thái Nhất cứ bỏ qua như vậy.

Thái Nhất lại nói: "Nói đi, người khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao mất bao lâu?"

Đạo Vô Cực phát hiện Thái Nhất giống như không thông minh lắm: "Mười năm."

Thái Nhất gật gật đầu, thân ảnh chợt lóe, đi tới bên người Đạo Vô Cực, ngay sau đó, hư không nghịch chuyển, thời gian tăng tốc cực nhanh không gì sánh được.

Đạo Vô Cực biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn đã thay đổi tốc độ thời gian và không gian?

Hư không đột nhiên ngừng lại.

Tất cả chung quanh hóa thành hỗn độn, Thái Nhất trầm giọng nói: "Mười năm trôi qua, cấp bậc của người cũng không thay đổi!"

Đạo Vô Cực: "..."

Còn có thể chơi như vậy sao?

Người không quá thông minh hóa ra là lão ta.

Tâm tính của lão ta đặc biệt nổ tung.

Có thể tùy tiện thay đổi thời không, trong lòng lão ta rất rõ ràng, cho dù ở đỉnh cao thì lão ta cũng không có khả năng là đối thủ của Thái Nhất.

Người này đã nhảy ra khỏi phạm trù cấp bậc bình thường, giống như Diệp Trường Sinh, không thể so sánh.

Chương 1574: Ta tin Phật, không sát sinh

2

"Cho người cơ hội, người cũng không được." Thái Nhất lạnh nhạt nói: "Có điều, ta vẫn quyết định cho người một cơ hội khác."

"Người ngàn dặm xa xôi tới đây, hẳn là vì viện binh, ta cho bọn họ một cơ hội tiếp xúc với cường giả."

Dứt lời, Hỗn Độn thời không trong nháy mắt tiêu tán, hai người lần thứ hai trở lại bên ngoài Vũ Trụ Cấm Viện.

Thái Nhất đứng ở bên cạnh Đạo Vô Cực: "Gọi người."

Mặt Đạo Vô Cực xám như tro tàn, nhìn tòa lâu các Học Viện nguy nga trước mắt, Thái Nhất bên cạnh lạnh lùng nói: "Ta bảo người gọi người."

Giờ khắc này, Đạo Vô Cực giống như trẻ nhỏ phạm sai lầm, bộ dáng đáng thương làm cho người ta đau lòng, đây là tạo nghiệt gì?

Thái Nhất nói: "Người không nên trêu chọc Diệp tiểu hữu, ta là người rất dịu dàng, người nói người có quá đáng không?"

Đạo Vô Cực: "..."

Dường như lão ta không làm gì sai cả.

Chẳng lẽ chém Diệp Trường Sinh rất quá phận sao?

"Người không định gọi người sao?" Thái Nhất lạnh nhạt nói: "Trợ thủ của người ở ngay phía trước?"

Đạo Vô Cực còn chưa kịp nói chuyện, tay áo Thái Nhất tung bay, vô số phi kiếm như thần long bay lượn, bắn tới phía Vũ Trụ Cấm Viện.

Kiểm chém cừu thiên, vạn linh tịch diệt.

Hư vô kiếm đạo?

Người cũng là kiếm tu.

Thái Nhất lắc đầu: "Ta tu Phật, không sát sinh."

Đạo Vô Cực: Ta mẹ nó suýt chút nữa đã tin.

Ầm.

Ầm.

Vũ Trụ Cẩm Viện hóa thành phế tích, trong nháy mắt thủng trăm ngàn lỗ, giống như ngay sau đó sẽ bị xóa khỏi vũ trụ.

Mọi người trong Vũ Trụ Cẩm Viện: "..."

Giờ khắc này.

Cẩm Viện Vũ Trụ hóa thành một đồng đồ nát.

Tường đổ treo trên hư không, giống như sẽ chìm xuống bất cứ lúc nào.

Từng bóng người xuất hiện trên không trung, đầy bụi đất, vẻ mặt đều mờ mịt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thật sự là người ngồi trong viện, họa từ trên trời rơi xuống.

Không có dấu hiệu nào cả.

Đánh vào đầu, khiến người ta trực tiếp bối rối.

Mọi người ổn định thân ảnh, tập trung nhìn về phía trước, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Thái Nhất và Đạo Vô Cực.

Dường như bọn hắn đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Nhất là nhận thấy được hơi thở phóng thích trên người Thái Nhất, xác định qua ánh mắt, là một người rất mạnh.

Vì vậy, vấn đề tới.

Mọi người xưa nay không quen biết, vì sao phải ra tay với Vũ Trụ Cấm Viện?

Lão giả áo trắng cầm đầu tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nhìn về phía những người khác: "Chuyện hôm nay có thể giống như Huyền Kiếm Phủ ngày đó hay không."

Một người khác nói: "Nhưng chúng ta còn chưa ra tay với Diệp Trường Sinh."

Lão giả áo trắng nói: "Viện trưởng và lão tổ đều không ở trong viện, thế cục trước mắt chỉ có thể dựa vào chúng ta."

"Tuy thực lực người này mạnh, nhưng lại lẻ loi một mình, chúng ta liên thủ đánh một trận, có thể chém giết hẳn."

"Không thể xâm phạm uy nghiêm của Cấm Viện, nếu không, chúng ta sẽ mất sạch mặt mũi, cũng sẽ không có mặt mũi đối mặt với Viện trưởng và lão tổ."

"Hủy căn cơ Cấm Viện của ta, nhất định phải trả giá đắt."

"Giết hẳn, bảo vệ tôn nghiêm Cấm Viện chúng ta."

Từng tiếng nói truyền ra, trên người mọi người bắn ra linh khí mênh mông cuồn cuộn, những người này tu luyện tới đây có được một thân tu vi, cho dù ở nơi nào cũng là tồn tại mạnh mẽ.

Mọi người đều có sự kiêu ngạo của bọn hắn.

Muốn chém chết Thái Nhất, bọn hắn cũng không cảm thấy ngu xuẩn, chỉ là thao tác thông thường mà thôi.

Một số người nhìn rất yếu, trên thực tế, họ mạnh mẽ khiến người khác tuyệt vọng, chỉ cần động đậy đã khiến người không thể chịu đựng được.

Có vài người nhìn rất mạnh, thật ra bọn họ yếu đuối vô lực, cho dù dốc lực giãy vò, cuối cùng vẫn là ba giây là xong.

Diệp Trường Sinh và Thái Nhất thuộc về về trước.

Đạo Vô Cực và Cơ Trần Không thuộc về vế sau.

Giả vờ trâu bò nhất, bị đánh mạnh nhất.

Lúc này.

Linh Vũ Không dẫn theo cường giả Vũ Trụ Cấm Viện đi tới trước mặt Thái Nhất: "Các hạ là ai, vì sao phải ra tay với Vũ Trụ Cấm Viện chúng ta."

Thái Nhất liếc mắt nhìn mọi người: "Có thể nha, thế mà các người lại còn sống, thật sự làm cho ta có chút ngoài ý muốn."

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục nói: "Dưới một kích của ta, ta còn tưởng rằng các người đều chết rồi."

Linh Vũ Không: "..."

Thái Nhất lại nói: "Ta là Thái Nhất, ta biết các người cảm thấy ta rất mạnh, thật ra ta rất yếu, các người yên tâm ra tay đi!"

Nghe được những lời này, Đạo Vô Cực quay đầu nhìn về phía Thái Nhất, giống như đang nói, người thật sự cầu thả.

Thật sự là hồ chết người không đền mạng.

Thái Nhất nhìn Đạo Vô Cực: "Có phải luôn cảm giác xảy ra chuyện lớn hay không?"

Đạo Vô Cực trầm mặc không nói...

Chuyện đã đến nước này, một hồi đại chiến là khó tránh khỏi, lão ta chỉ có thể yên lặng cổ vũ cho mọi người Vũ Trụ Cấm Viện.

Sau khi trải qua chuyện lần này, cuối cùng Đạo Vô Cực cũng hiểu được một đạo lý, tu vi trên đường vô đạo rất quan trọng, thế nhưng nhất định phải biết ngụy trang chính mình.

Chương 1575: Tu La Thần, Nghịch Thương Thiên

Giống như Thái Nhất, Diệp Trường Sinh, thật ra bản thân rất mạnh, nhưng am hiểu nhất là dùng bề ngoài kẻ yếu giả làm người vô hại, thật ra bọn họ tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa giết người như ngóe.

Tu sĩ không hiểu nguy trang, cũng không phải là cường giả thật sự.

Bản thân mình còn quá trẻ.

Linh khí trên người nhóm người Linh Vũ Không bắn ra, từng lực công kích rơi xuống trên người Thái Nhất, đối mặt với công kích mạnh mẽ, Thái Nhất cất bước đi về phía trước, chậm rãi tiến vào trong vòng xoáy công kích.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt mọi người chợt biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin, vì sao công kích của bọn hắn không cách nào đả thương ông chút nào?

Lực công kích vô lượng không ngừng ngưng tụ trên người Thái Nhất, trong phút chốc hình thành một đoàn vòng xoáy năng lượng như gió lốc hủy trời diệt đất.

Khủng bố như vậy.

Thái Nhất lạnh nhạt nói: "Chư vị đánh không tề, có phải nên đến phiên ta hay không, những công kích này trả lại cho các người."

Dứt lời, vòng xoáy cuồng bạo khuếch tán ra ngoài, giống như từng linh xà cắn nuốt về phía nhóm người Linh Vũ Không.

Pháp tắc Không Gian?

Sắc mặt Linh Vũ Không chợt thay đổi, vội vàng mở miệng nói: "Lui."

Thân ảnh mọi người bay ngược ra sau, nơi đi qua, từng tắc không gian sụp đổ, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Mặc dù vậy, bọn hắn cũng không thoát khỏi sự nghiền nát của lực lượng tấn công, vì vậy đã bị nuốt chửng bởi sức mạnh tấn công của chính mình.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Giống như sao chổi rơi vào Trái Đất.

Hư không rơi vào một mảnh hỗn độn.

Đạo Vô Cực nhìn đại chiến trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Rốt cuộc ông tìm hiểu được bao nhiêu áo nghĩa pháp tắc vũ trụ?

Lúc trước trong thành Đạo Thống, Thái Nhất dùng pháp tắc hư vô trấn áp Cơ Trần Không, hôm nay lại phóng thích pháp tắc không gian.

Lão đầu này này... Quá mạnh rồi.

Theo hư không chậm rãi bình tĩnh lại, nhóm người Linh Vũ Không chỉ còn lại một luồng tàn hồn, bọn hắn không lựa chọn tiếp tục tấn công Thái Nhất, mà hoảng hốt chạy trốn.

Mất đi cơ thể, ít nhất vẫn còn sống.

Nếu tiếp tục chiến đấu, bọn hắn chắc chắn sẽ chết.

Thái Nhất nhìn mọi người chạy trốn, sắc mặt như nước: "Trốn rồi? Nhàm chán!"

Nói đến đây, ông nhìn Đạo Vô Cực: "Trợ thủ của người đã chạy trốn rồi, người còn có trợ thủ hay không, chúng ta đi tìm."

Đạo Vô Cực: "..."

Bắt nạt người đến nghiện?

Đừng nghĩ rằng tu vi của người mạnh mẽ thì người có thể muốn làm gì thì làm.

"Giết ta đi, đừng nói nữa được không?"

Thái Nhất nói: "Ta nói chuyện không dễ nghe sao? Muốn ta giết anh, ta không cho phép người đạt được."

"Đi thôi, ta dẫn người đi tìm Diệp tiểu hữu."

Đạo Vô Cực: "..."

Đây là một người nhục nhã lão ta còn ngại không đủ, chuẩn bị hai người cùng nhau lên?

Trong hư không.

Hai người đạp không mà đi, Thái Nhất đột nhiên mở miệng nói: "Người yên tâm, ta sẽ không để Diệp tiểu hữu giết người."

"Lão phu nhàm chán mười vạn năm, về sau người ở lại bên cạnh lão phu."

Nghe tiếng, Đạo Vô Cực thấy thoải mái muốn chết, mình có tính là bỉ cực thái lai không? Nhưng khi lão ta nhận thấy được ánh mắt của Thái Nhất, trong nháy mắt ý cười trên mặt hoàn toàn không còn, một sự khủng hoảng truyền đến từ sâu trong linh hồn.

"Tiền bối, người cứ giết ta đi, ta không biết nhiều tư thế lắm, sợ là không hầu hạ được người."

Tư thế?

Đơn giản nha, ta sẽ dạy người.

Thái Nhất lạnh nhạt nói.

A.

Đừng làm thế!

Tiếng kêu thống khổ thảm thiết của Đạo Vô Cực truyền ra trên không trung, thật sự là khiến người nghe vui vẻ, người nghe hưng phấn.

...

Trên hư không.

Trụ Côn cấp tốc đi về phía trước, rất nhanh đã xuất hiện ở Nhất Tinh Vũ Trụ, Diệp Trường Sinh từng tới nơi này.

Nhưng Nhất Tinh Vũ Trụ bây giờ đã không còn như xưa. Sau khi cường giả kỷ nguyên buông xuống, kết cấu nơi này hoàn toàn thay đổi.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần trên boong thuyền, dưới thần thức bao phủ, sắc mặt hơi đổi, Nhất Tinh Vũ Trụ cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Ninh Tuyền Cơ bên cạnh trầm giọng nói: "Xem ra vẫn có người thông minh, biết che giấu chính mình."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đúng là như thế."

Không phải tất cả mọi người đều kiêu căng như Đạo Vô Cực, Cơ Trần Không.

Ở kỷ nguyên kia, bọn hắn từng là tồn tại mạnh nhất, nhưng thời đại hôm nay, không thiếu nhất chính là cường giả.

Cường giả kỷ nguyên đến Nhấn Tinh Vũ Trụ, mặc dù bọn hắn lựa chọn một vũ trụ tương đối yếu, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến thực lực bản thân mạnh mẽ.

Ở đây giấu tài, âm thầm nâng cao thực lực.

Ninh Tuyền Cơ nói: "Chúng ta còn đi vào không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đương nhiên, không đi vào làm sao biết sâu cạn?"

Ngay khi bọn họ chuẩn bị tiến vào Nhất Tinh Vũ Trụ, vài bóng người xuất hiện trong hư không, rất nhanh đã tới trước Trụ Côn.

Cầm đầu là một nữ tử áo trắng, ở sau lưng nàng còn có mười lão giả, thực lực của những người này cũng không kém.

Chương 1576: Tu La Thần, Nghịch Thương Thiên²

Có thể nhìn ra, tu sĩ kỷ nguyên này rất mạnh, hơn nữa trong cơ thể bọn họ có một nguồn sát ý mạnh mẽ.

Ánh mắt nữ tử áo trắng lóe lên, đánh giá Diệp Trường Sinh: "Chư vị là ai, đến Nhất Tinh Vũ Trụ ta làm cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, từ khi nào thì Nhất Tinh Vũ Trụ đã trở thành của các người?"

Sắc mặt nữ tử áo trắng lạnh như băng: "Bắt đầu từ khi chúng ta buông xuống nơi này, Nhất Tinh Vũ Trụ thuộc về kỷ nguyên Tu La chúng ta."

"Các hạ muốn tiến vào trong đó, chúng ta rất hoan nghênh, thế nhưng các hạ phải biểu hiện thân phận, đồng thời tiến vào kỷ nguyên Tu La của chúng ta."

Kỷ nguyên Tu La này không đơn giản.

Thời gian buông xuống không lâu mà lúc này đã bắt đầu chiêu mộ tu sĩ, có thể nhìn ra người cầm lái kỷ nguyên Tu La là một người rất có suy nghĩ.

Dùng phương thức như vậy nhanh chóng lớn mạnh lên, có thể thật sự đặt chân tại phiên vũ trụ này.

Cũng không có giống như kỷ nguyên Cổ Linh, kỷ nguyên Chiến Đạo, điên cuồng cướp đoạt tài nguyên, mà là dùng người làm gốc, phát triển thực lực bản thân.

Đương nhiên tài nguyên quan trọng, nhưng nền tảng vững chắc mới là cơ bản.

Rất nhiều kỷ nguyên sau khi buông xuống còn đắm chìm sâu trong sự vô địch của bản thân.

Thật ra bọn hắn muốn cướp đoạt tài nguyên cũng không làm gì sai,

không nên nhất chính là trêu chọc hẳn.

Bắt nạt người thành thật như ta, đương nhiên là sẽ bị giết chết.

Có một câu nói hay, ngàn vạn lần đừng bắt nạt người thành thật, bằng không ngay cả cơ hội nhận sai cũng không có.

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử áo trắng: "Không biết tên cô nương là?"

Nữ tử áo trắng nói: "Ta là Cơ Minh Nguyệt, Thánh nữ của kỷ nguyên Tu La, người có thể gọi ta là Minh Nguyệt, cũng có thể gọi ta A Nguyệt."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Vậy ta có thể gọi người là Cơ Nhi không?"

Cơ Minh Nguyệt nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh: "Nếu các hạ thích, gọi ta là Cơ Nhi cũng được. Còn không biết tên các hạ là gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Người thành thật Diệp Trường Sinh."

Cơ Minh Nguyệt trong miệng lẩm bẩm, vì sao cái tên Diệp Trường Sinh lại quen thuộc như vậy, có phải nàng đã nghe qua ở nơi nào hay không.

Lão giả bên cạnh tiến lên thì thầm một hồi bên tai Cơ Minh Nguyệt, nàng hoa dung thất sắc, vẻ mặt đề phòng: "Người là Diệp Trường Sinh của thành Đạo Thống."

"Cơ Nhi cô nương quen biết ta!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không nghĩ tới danh tiếng của ta lớn như vậy."

Cơ Minh Nguyệt nói: "Không biết Diệp công tử đến đây làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chỉ đi dạo, tùy tiện kết giao một ít bằng hữu, Cơ Nhi cô nương biết ta, các người không biểu thị sao?"

Biểu thị?

Cơ Minh Nguyệt biến sắc: "Không biết Diệp công tử nói biểu thị là có ý gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đến đây là tính toán thống nhất Cửu Tinh Vũ Trụ, về sau cũng không có Nhất hay Nhị Tinh Vũ Trụ."

"Nhất đến Cửu Tinh Vũ Trụ hợp làm một, gọi chung là Trường Sinh Vũ Trụ, người hiểu ý của ta chứ?"

Cơ Minh Nguyệt cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết ý của Diệp Trường Sinh, bọn họ vừa mới ổn định ở Nhất Tinh Vũ Trụ, Diệp Trường Sinh lại muốn thống nhất, xem ra một hồi đại chiến là không tránh khỏi.

"Nói như vậy, Diệp công tử tới khai chiến."

Diệp Trường Sinh nói: "Có hai lựa chọn, các người có thể cân nhắc gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ, cũng có thể lựa chọn khai chiến với ta."

"Cơ Nhi cô nương, ta đề nghị người vẫn nên lựa chọn về trước."

Cơ Minh Nguyệt trầm giọng nói: "Vậy nếu ta lựa chọn cái sau thì sao?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Về sau có thể sẽ không có kỷ nguyên Tu La, ta nói, người phải tin."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nếu Cơ Nhi cô nương không làm chủ được, để Tu La Đế gặp mặt đi!"

Cơ Minh Nguyệt vừa muốn mở miệng, một giọng nói từ sâu trong Nhất Tinh Vũ Trụ truyền đến: "Diệp công tử tiến vào nói chuyện."

Ầm.

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra, trên hư không xuất hiện một đoàn ánh sáng tựa như cánh cửa kết giới, mũi chân Diệp Trường Sinh điểm nhẹ, thân ảnh tiến vào trong ánh sáng.

"Vị cô nương áo trắng kia cũng tiến vào đi!"

Thân ảnh Thái Sơ chột lóe, xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh,

theo hai người tiến vào trong ánh sáng, hư không trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Ánh sáng biến mất.

Trên boong thuyền, Tàng Thất trầm giọng nói: "Diệp huynh cứ đi vào như vậy, có thể có nguy hiểm hay?"

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Tàng Thất: "Hòa thượng, người cũng ở bên cạnh chủ nhân nhiều năm như vậy, vì sao chỉ số thông minh cũng không tăng lên chút nào thế?"

Tàng Thất nói: "Bần tăng gọi là đại trí giả ngu."

Diễm Xích Vũ: "..."

Lần đầu tiên có người nói ngu ngốc đến tởm mát thoát tục như vậy, hẳn lại không nói nên lời.

Diệp Trường Sinh và Thái Sơ tiến vào Nhất Tinh Vũ Trụ, tiến vào trong một tòa tháp lớn nguy nga, khí Tu La nồng đậm tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Thái Sơ trầm giọng nói: "Tướng công, Tu La Đế này là một cường giả thật sự."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Có chút thực lực, nương tử không cần lo lắng."

Chương 1577: Phân thân Tu La

Ngay sau đó.

Một bóng người màu đen từ trên cao bay xuống, đi ra từ trong hơi thở Tu La hắc ám, tóc nam tử dài đỏ thẫm, trong đôi mắt thâm thúy có vô tận hắc ám khí, lộ ra sát ý u mịch.

Diệp Trường Sinh tập trung nhìn chăm chú vào bóng đen trước mắt: "Không biết xưng hô với Tu La Đế như thế nào?"

Bóng đen lạnh nhạt nói: "Ta không phải Tu La Đế, mà là Tu La thần, ta tên Nghịch Thương Thiên."

Dứt lời, bóng dáng Nghịch Thương Thiên càng ngày càng chân thật, dáng người hắc khôi ngô cao lớn, gương mặt như đao khắc.

Góc cạnh rõ ràng, tuần lã phi phàm.

Cả người lộ ra một cỗ tà khí, loại khí phách này...

Diệp Trường Sinh nói: "Nói đi, hai lựa chọn kia, Tu La Thần tính toán như thế nào?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Tiểu hữu, rất nhiều năm không ai dám nói chuyện với ta giống như người, hai lựa chọn của người ta đều không chọn."

"Ta có một đề nghị, tiểu hữu có hứng thú nghe một chút hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nói xem."

Nghịch Thương Thiên lại nói: "Chúng ta hợp tác."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Hợp tác?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Không sai, chính là hợp tác, kỷ nguyên Tu La chúng ta gia nhập vào Trường Sinh Vũ Trụ của tiểu hữu, sau này tiểu hữu chinh chiến ở các vũ trụ khác, cường giả kỷ nguyên Tu La chúng ta có thể làm tiên phong."

"Nhưng tiểu hữu phải thỏa mãn ba yêu cầu của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Trước tiên nói yêu cầu của người đi!"

Thứ nhất: Tiểu hữu cần phải chia sẻ ba linh khí trong cơ thể cho ta một chút, tất nhiên ta cũng sẽ đưa cho tiểu hữu một ít gì đó.

Thứ hai: Tiểu hữu phải cung cấp tất cả tài nguyên tu luyện cho kỹ nguyên Tu La chúng ta.

Thứ ba: Nếu sau khi tiểu hữu thống nhất kỹ nguyên, đi ra ngoài vũ trụ, nhất định phải dẫn theo bản thân cùng đi.

"Tiểu hữu hãy cân nhắc, sự hợp tác của chúng ta là lâu dài."

"Ta rất có thành ý!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Được, ta đồng ý hợp tác."

Hợp tác lâu dài.

Mọi người hiểu nhau, từ từ bồi dưỡng tình cảm, nói không chừng còn có thể trở thành người bao ăn no.

Tạo nên một giai thoại đẹp.

Diệp Trường Sinh không biết vì sao Nghịch Thương Thiên tin tưởng như vậy, hẳn nhất định có thể đi ra ngoài vũ trụ.

Tại sao tất cả những người biết hẳn cảm thấy như hẳn có thể làm tất cả mọi thứ?

Như vậy khiến hẳn rất áp lực.

Nhiều năm như vậy hẳn không phải đang trở nên ưu tú, thì chính là trên con đường trở nên ưu tú.

Thật phiền.

Lúc này.

Nghịch Thương Thiên chậm rãi nâng cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hai linh giới, tiện tay vung lên, hai linh giới bay xuống

trước mặt Diệp Trường Sinh và Thái Sơ.

"Diệp công tử, đây là lễ vật ta tặng cho người."

"Truyền thừa Tu La trong linh giới này rất thích hợp với vị cô nương này, hy vọng các người không nên từ chối."

Diệp Trường Sinh nhìn Thái Sơ: "Nương tử, nhận lấy đi."

Thái Sơ không chút do dự thu linh giới đi, Diệp Trường Sinh bên cạnh cũng nắm chặt linh giới: "Nghịch lão, không định mời chúng ta vào phủ ngồi một chút sao?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Đương nhiên, bây giờ Diệp công tử là bằng hữu của kỷ nguyên Tu La ta."

Ngay sau đó.

Thân ảnh ba người bay ra khỏi tháp lớn, bay xuống một đình viện, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía tháp lớn sau lưng: "Nghịch lão, tòa tháp này là chí bảo của kỷ nguyên Tu La các người sao?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Đúng vậy, truyền thừa đã lâu, chỉ tiếc đến bây giờ lão hủ còn chưa thể thật sự khống chế nó."

"Tháp này quá mức thần bí, ẩn chứa quá nhiều bí mật."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: "Tháp tốt."

Dứt lời, bên tai truyền đến âm báo của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, làm mới địa điểm đánh dấu, có lập tức đánh dấu hay không?]

[Đánh dấu.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

[Đình, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công, đạt được khí vận Tu La, tháp Hỗn Độn Tu La, một cây thương Tu La.]

Nghe âm thanh hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh

cảm thấy ngoài ý muốn, hiện tại đánh dấu một lần mà được thưởng nhiều như vậy?

Khí vận Tu La có thể ngưng tụ phân thân Tu La, không biết uy lực thế nào.

Tháp Hỗn Độn Tu La, lại nói vì sao từ khi nhìn thấy tháp này đã có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

Không ngờ nó đang chờ ta.

Thương Tu La do Hồng Mông bản nguyên thai nghén ra một thanh thần khí, thương này ẩn chứa năng lượng Tu La tinh khiết, một thương có uy lực có thể hủy trời diệt đất.

Nhìn giới thiệu ba chỉ bảo trước mắt, Diệp Trường Sinh ghé mắt nhìn Nghịch Thương Thiên, giống như đang nói, thật ngại quá, ta thật sự không phải cố ý.

Àm.

Àm.

Từng tiếng nổ lớn truyền ra, cả Nhất Tinh Vũ Trụ đều đang run rẩy, giống như sẽ bị phá hủy bất cứ lúc nào.

Nghịch Thương Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bốn phía hư không, sắc mặt chợt biến đổi: "Người nào vọng tưởng nhúng chàm khí vận Tu La ta."

Diệp Trường Sinh nhận thấy được sát ý trên người Nghịch Thương Thiên: "Nghịch lão, nếu người kia là ta, người có rất tức giận hay không?"

Nghịch Thương Thiên kinh hãi thất sắc: "Không thể nào, người cũng không phải Tu La chi thể, căn bản không cách nào dung hợp khí vận Tu La."

Chương 1578: Phân thân Tu La 2

Diệp Trường Sinh nói: "Ta rất mạnh, bách khí bất xâm."

Nói đến đây, hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, khí vận Tu La trên hư không hạ xuống, tựa hồ rất thân mật với hắn.

Nghịch Thương Thiên cố gắng muốn khống chế khí vận Tu La nhưng lại bị lực phản phệ mạnh mẽ đánh lui, sắc mặt hắn chợt biến đổi, vì sao lại như vậy.

Khí vận Tu La lựa chọn Diệp Trường Sinh, hắn mới là Tu La Thần.

Chuyện gì đang xảy ra với thế giới vậy?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp như thương, đứng ngay ngắn trong đình viện, số mệnh Tu La bao phủ đầy trời đều quanh quẩn trên người hắn.

Giờ khắc này.

Cường giả kỳ nguyên Tu La nhao nhao xuất hiện, thấy Diệp Trường Sinh đang cắn nuốt khí vận Tu La, bọn hắn bắn ra sát khí, chuẩn bị ra tay với Diệp Trường Sinh.

Giọng nói khàn khàn của Nghịch Thương Thiên truyền ra: "Lui ra, chớ tự tìm đường chết."

Một lão giả tóc hoa râm xuất hiện bên người Nghịch Thương Thiên: "Thương Thiên, người này nuốt khí vận Tu La ta, lại không phải người tộc ta, nhất định phải chém giết hắn."

Nghịch Thương Thiên nói: "Các người cảm thấy hắn rất dễ giết hả?"

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng trên người Diệp Trường Sinh, tiếp tục nói: "Diệp công tử chưa từng có được thân thể Tu La nhưng lại có thể dễ dàng cắn nuốt khí vận Tu La, điều này nói rõ điều gì?"

Lão giả tóc bạc biến sắc, híp mắt: "Ý của Thần Chủ là..."

Nghịch Thương Thiên gật đầu: "Nếu ta đoán không sai, hẳn chính là người sáng tạo Tu La nhất mạch."

Lão giả tóc bạc vô cùng hoảng sợ, tuy rằng cảm thấy lời Nghịch Thương Thiên có chút vớ vẩn, nhưng đây cũng là lời giải thích hợp lý duy nhất.

"Thần Chủ đại nhân, người này có thể còn quá trẻ hay không?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Tất cả chúng ta đều có thể một lần nữa giáng xuống thời đại này, chẳng lẽ hẳn còn trẻ một chút thì không bình thường sao?"

"Đây vốn là một thời đại không bình thường, bất cứ chuyện gì xảy ra, các người cũng không cần cảm thấy kỳ quái."

"Mặt khác, các người tốt nhất không nên có bất kỳ ý nghĩ gì với hắn, bởi vì sự mạnh mẽ của bọn hắn không phải các người có thể thừa nhận."

Nghe tiếng.

Thân ảnh mọi người lặng yên không một tiếng động lui về phía sau, một đám lộ vẻ không cam lòng, giống như thú trên quý nhất bị người cướp đi.

Nghịch Thương Thiên bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, ta vốn nghịch thiên, thế mà người lại mạnh hơn ta, thời đại thiên kiêu, thời đại này nhất định là sân nhà của người.

Xem ra suy đoán của ta rất chuẩn, chỉ có người mới có thể dẫn ta đi tới nơi cuối cùng.

Vốn lựa chọn hợp tác với Diệp Trường Sinh cũng có ý đánh cược, không nghĩ tới lần này hắn đánh cược đúng rồi.

Tính tình bản thân nóng nảy mấy vạn năm, lại không dám biểu hiện gì ở trước mặt người trẻ tuổi này.

Đúng lúc đó.

Nghịch Thương Thiên âm ỉ nói: "Mẹ nó, đoạt khí vận Tu La ta thì

thôi, người còn nhúng chàm tháp của ta.”

"Có phải có chút quá đáng hay không?"

"Còn có chút thiên lý hay không?"

Nhìn tháp Hỗn Độn Tu La tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, Nghịch Thương Thiên cảm thấy thật đau, cảm giác giống như Diệp Trường Sinh cướp đi trình tiết của hắn, không đúng, giống như Diệp Trường Sinh đang đào thịt.

Đau quá.

Trong lúc nhất thời, bóng tối đầy trời, khí Tu La vô tận tràn ngập trong không gian, ngay tại thời điểm Nghịch Thương Thiên chấn động vạn phần, một bóng người xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh.

Phân thân.

Phân thân Tu La?

Phân thân này mặc một bộ trường bào màu tím đen, tóc bạc bay bay, sát ý khủng bố bao trùm làm cho người ta cảm giác khát máu thành tính, giết người như ngóe.

Nhìn qua, phân thân Tu La còn mạnh hơn phân thân Loạn Cổ của Diệp Trường Sinh, trên người tản ra hàn ý nhiếp người, nhất là hai mắt u ám thâm thúy hết sức dọa người dưới mái tóc bạc.

Tuy rằng hết thấy đều giống như dự đoán của Nghịch Thương Thiên, nhưng hắn vẫn chấn động vạn phần, cảm thấy khó có thể tin được.

Đi qua vô số thời đại, gặp phải vô số thiên tài.

Nhưng không có ai có thể vượt qua Diệp Trường Sinh.

Quá khứ, hiện tại, tương lai của hắn nhất định là tồn tại bất phàm.

Theo khí vận Tu La dần dần chìm vào trong cơ thể Diệp Trường

Sinh, hần từ từ mở hai mắt: "Nghịch lão, thật ngại quá."

Nghịch Thương Thiên mạnh mẽ làm cho mình bình tĩnh lại: "Tất cả là cơ duyên của người."

Thật trái lương tâm khi nói lời này.

Hần hận không thể, ba, ba, ba đánh mình một cái.

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ tay lên, ba linh khí bay về phía Nghịch Thương Thiên: "Nghịch lão, đồ đồng ý cho người."

Nghịch Thương Thiên nhìn ba linh khí trước mắt, trong nháy mắt cảm thấy không thơm, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến âm báo của hệ thống.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá đến Thái Thủy Thần, đạt được một phần thưởng của hệ thống, có lập tức nhận hay không?]

Khiêm tốn, ta lại đột phá.

Diệp Trường Sinh biết có thể đột phá, toàn bộ đều dựa vào khí vận Tu La, tạo nghiệt, con đường khiêm tốn tựa hồ cách hần càng ngày càng xa.

Có được hai phân thân, chiến lực tăng vọt, như vậy sau này đánh người phỏng chừng rất đau đi.

Chương 1579: Phân thân Tu La 3

[Lập tức nhận phần thưởng!]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được mười bộ trang bị Thái Thủy Thần, một quyển Tu La Thiên Thư, một quyển nhật ký Tu La.]

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, nhanh chóng xem xét phần thưởng của hệ thống.

Trang bị Thái Thủy Thần có thể ngăn cản một kích bất diệt của Thái Thủy Thần đỉnh cao, có trang bị này có thể trong nháy mắt chế tạo ra mười cường giả.

Tu La Thiên Thư, một quyển thần thư hội tụ nguồn gốc vạn pháp của Tu La nhất mạch, đầy đủ các loại công thủ.

Nhật ký Tu La?

Đầu năm nay người đứng đầu ai còn viết nhật ký?

Quyển nhật ký Tu La này là do Tu La Thần đời thứ nhất viết, xem như là căn nguyên của Tu La nhất mạch.

Bên trong ghi lại bí thuật sớm nhất của Tu La nhất mạch, thần thông, cổ pháp và công pháp.

Lần này tới Nhất Tinh Vũ Trụ có thu hoạch lớn như vậy sao?

Ta thật tuyệt vời.

Diệp Trường Sinh yên lặng cho mình một like.

Lúc này, Nghịch Thương Thiên đột nhiên mở miệng, "Diệp huynh đệ, ta dẫn người đi làm quen cường giả kỷ nguyên Tu La, về sau bọn họ phải nghe theo hiệu lệnh của người."

Có phải cách xưng hô thay đổi hơi nhanh không?

Diệp Trường Sinh có chút dở khóc dở cười.

Thật ra cũng không khó lý giải, khi người có thực lực, người khác sẽ thay đổi xưng hô với người bất cứ lúc nào.

Đầu tiên là tiên sinh, sau là bạn trai, cuối cùng là lão công.

Nếu người nhiều tuổi, vậy trực tiếp chính là cha nuôi.

Nếu không có thực lực, ai sẽ để ý đến người chứ?

Nghịch Thương Thiên lại nói: "Diệp huynh đệ, chúng ta vừa gặp đã quen, sau này chúng ta sẽ xưng huynh gọi đệ, như thế nào?"

"Lão hủ lớn hơn người một chút, về sau người gọi ta là huynh trưởng?"

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm mặc: "Nghịch lão vẫn nên gọi ta là Trường Sinh đi."

Nghịch Thương Thiên hơi xấu hổ: "Cũng tốt, một cái xưng hô mà thôi."

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía hư không: "Đều xuống đi."

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người bay xuống xuất hiện bên cạnh Nghịch Thương Thiên, người sau trầm giọng nói: "Sau này kỷ nguyên Tu La chúng ta chính là một phần của Trường Sinh Vũ Trụ. Hắn là chủ nhân của Trường Sinh Vũ Trụ."

Tất cả mọi người đều nghi hoặc khó hiểu.

Vì sao Nghịch Thiên Thương lại lựa chọn gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ?

Nghịch Thương Thiên thấy mọi người trầm mặc không nói: "Các người có ý kiến với lựa chọn của ta sao?"

Mọi người vội vàng khom người một cái, đồng thanh hô to: "Bái

kiến chủ nhân Trường Sinh.”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên ý bảo mọi người đứng dậy: "Mặc dù kỷ nguyên Tu La là một phần của Trường Sinh Vũ Trụ, nhưng các người vẫn phải nghe theo hiệu lệnh của Nghịch lão."

"Đương nhiên, nếu là một phần của Trường Sinh Vũ Trụ, các người phải tuân thủ quy củ của Trường Sinh Vũ Trụ."

"Về phần quy củ là gì, các người chỉ cần nhớ kỹ, ta chính là quy củ."

Mọi người: "..."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Nghịch Thương Thiên: "Nghịch lão, ta còn có vài thứ cho người."

Nghịch Thương Thiên tiếp nhận linh giới Diệp Trường Sinh đưa tới: "Trường Sinh, người muốn rời đi?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta dự định đi tới Nhị Tinh Vũ Trụ."

Nghịch Thương Thiên thu linh giới đi, xoay người nhìn mọi người: "Tu La Thập Vệ ra khỏi hàng, sau này các người sẽ đi theo bên người Trường Sinh, bảo vệ an nguy của hắn."

"Trường Sinh, mười người này là tu sĩ có thiên phú nhất kỷ nguyên Tu La, về sau sẽ ở lại bên cạnh người."

"Nếu có thời gian, người hãy thay ta dạy dỗ bọn họ thật tốt."

Diệp Trường Sinh nói: "Nghịch lão, như vậy không tốt lắm!"

"Không có gì không ổn, từ giờ phút này trở đi người chính là chủ nhân của bọn họ." Về mặt Nghịch Thương Thiên nghiêm nghị, giơ tay đưa một lệnh bài cho Diệp Trường Sinh: "Trường Sinh, đây là Tu La Lệnh, nếu có việc cần thì bóp nát nó, trong ba phút lão hủ sẽ xuất hiện."

Tu La Thập Vệ khom người một cái, đồng thanh nói: "Bái kiến chủ nhân Trường Sinh."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Nghịch lão, ta đi trước, có thời gian thì tới thành Đạo Thống chơi."

Bịch.

Hắn nắm chặt tay ngọc của Thái Sơ rồi biến mất trên hư không, Tu La Thập Vệ theo sát sau lưng, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, lão giả tóc bạc khó hiểu nói: "Thần Chủ, vì sao phải gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ, vì sao phải đưa Thập Vệ cho hắn."

Nghịch Thương Thiên nói: "Đây không phải vì lợi trước mắt, ta lựa chọn gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ, mục đích là vì đi ra ngoài vũ trụ, bằng không người cảm thấy chỉ dựa vào những người như chúng ta có thể đến bên ngoài vũ trụ sao?"

"Con người phải biết xem xét thời thế, có đôi khi mượn lực mới có thể làm cho mình mạnh hơn."

"Về phần để Thập Vệ ở lại bên cạnh Trường Sinh, ta là vì tốt cho bọn họ."

Lão giả tóc bạc khó hiểu: "Vì tốt cho bọn họ?"

Nghịch Thương Thiên gật đầu: "Đương nhiên là vì bọn họ, Trường Sinh có thể cắn nuốt khí vận Tu La, Thập Vệ ở lại bên cạnh hắn sẽ được chỗ tốt, sau này còn phải vượt qua chỗ này."

"Có lẽ hiện tại những điều ta nói người sẽ không hiểu, chờ lần sau gặp lại, người sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của ta."

Chương 1580: Ai có cách nào khiêm tốn

Nói đến đây, tâm thần hắn vừa động, bắt đầu xem xét linh giới Diệp Trường Sinh để lại, trên mặt hắn đầu tiên là hiện lên vẻ nghi hoặc, ngay sau đó lại hưng phấn.

“Ha ha, ta quả nhiên không nhìn lầm hắn!”

Lão giả tóc bạc hồ nghi nhìn về phía Nghịch Thương Thiên: “Thần Chủ, chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Nghịch Thương Thiên tiện tay vung lên, vật phẩm trong linh giới xuất hiện trên không trung: “Những thứ này là cái gì, các người biết không?”

Nhật ký Tu La?

Không phải là một quyển nhật ký sao, sao Thần Chủ lại vui như thế?

Nghịch Thương Thiên tiện tay vung lên, nhật lý Tu La bay xuống trước mặt lão giả tóc bạc: “Nhìn xem.”

Lão giả tóc bạc cầm nhật ký Tu La, nhanh chóng nhìn qua mấy trang, cả người trực tiếp hóa đá.

“Thần Chủ... Cái này!”

Đôi mắt thâm thúy của Nghịch Thương Thiên lóe lên: “Hiện tại còn hoài nghi lựa chọn của ta không?”

Lão giả tóc bạc lắc đầu, đưa nhật ký Tu La trong tay cho Nghịch Thương Thiên: “Thần Chủ, người xem xong, có thể cho ta mượn xem không?”

Nghịch Thương Thiên nói: “Đương nhiên.”

Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía bóng lưng Diệp Trường Sinh rồi đi: “Người tốt cuộc là ai?”

...

Trụ Côn biến mất trên hư không, đám người Diệp Trường Sinh đứng ở trên boong thuyền, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Cơ Minh Nguyệt có chút không thể tin được ánh mắt của mình.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thập Vệ được Thần Chủ coi trọng nhất lại đi theo bên cạnh hắn?

Cơ Minh Nguyệt vội vàng xoay người, biến mất trên hư không.

Trên boong thuyền.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, người đi một chuyến này, hình như trở nên mạnh hơn rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nói: "Còn tốt, còn tốt."

Nói đến đây, hắn tiện tay vung lên, thương Tu La xuất hiện trước mặt mọi người: "Thương này không tệ, có muốn không?"

Diễm Xích Vũ là cao thủ dùng thương, thương Tu La vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại không thích hợp với hắn.

Thái Sơ nhìn thoáng qua, lắc đầu: "Tướng công, người vẫn nên giữ thương này lại dùng đi!"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta đã có một cây thương rồi."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, nam nhân có một cây thương thì làm sao đủ, phải hai cây mới đủ tốt."

"Nếu các người đều không cần, vậy thì để lại bên cạnh ta đi." Diệp Trường Sinh gật đầu: "Chờ sau khi đến Nhị Tinh Vũ Trụ, các người có biết làm thế nào không?"

Diễm Xích Vũ nói: "Tất cả là của ta, lấy ra đâm người!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Vô tận hư không.

Một bóng người từ trên cao xuống, trên người người này không có

chút linh khí dao động nào, giống như người thường.

Áo trắng như tuyết, tóc đen phiêu dật, giống như từ trong tranh ra, hẳn nhìn một mảnh phế tích trước mắt.

Hơi bối rối.

Đây là Vũ Trụ Cấm Viện?

Người nào có thể một kiếm biến Cấm Viện thành phế tích?

Trong khi nam tử nghi hoặc, trên hư không, vài hơi thở quen thuộc xuất hiện, rất nhanh đã xuất hiện bên người nam tử.

“Bái kiến Viện trưởng!”

Ánh mắt Linh Tuyệt xẹt qua trên người mọi người: "Vì sao các người đều trở thành linh hồn thể, rốt cuộc là người nào đánh các người trọng thương?"

"Phong Thiên ở đâu?"

Một lão giả nói: "Phó Viện trưởng đã rời đi, đi tới nơi nào thì chúng ta cũng không biết, sau đó Đạo Vô Cực dẫn một người tới, một kiếm phá hủy Cấm Viện, phá vỡ thân thể của chúng ta."

Linh Tuyệt híp mắt, lẩm bẩm nói: "Ở Đại Thiên Vũ Trụ có thể có kiếm tu một kiếm phá hủy Cấm Viện, chỉ có hai người Kiếm Điện Kiếm Huyền Tử, Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao."

"Hiện tại lại có một kiếm tu mà các người không biết, Đại Thiên Vũ Trụ càng ngày càng hội tụ nhiều cường giả."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Người này đi theo Đạo Vô Cực mà đến, sợ là dính vào nhân quả của Diệp Trường Sinh."

Về mặt lão giả vô cùng ảm đạm: "Viện trưởng, người nọ khống chế pháp tắc không gian, chúng ta hoàn toàn nhìn không thấu cấp bậc."

Linh Tuyệt nói: "Chắc chắn là một cường giả, lần này trước tiên

tha cho hẳn, ta dẫn các người rời khỏi nơi này trước.”

"Sớm muộn gì cũng phải thanh toán ân oán với Diệp Trường Sinh, chỉ là việc cấp bách, chúng ta có chuyện quan trọng hơn."

Lão giả tựa hồ nghĩ tới điều gì: "Lão Viện trưởng xuất quan?"

Linh Tuyết gật đầu: "Trước tiên rời khỏi nơi này, chuyện còn lại chúng ta nói trên đường, rất nhanh chúng ta sẽ trở về Đại Thiên Vũ Trụ, đến lúc đó chúng ta sẽ là chủ nhân nơi này."

Vẻ mặt lão ta vô cùng nghiêm túc, mọi người theo sát phía sau, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong khi đi về phía trước.

Linh Tuyết lần thứ hai mở miệng: "Lần này ta dẫn các người đi một nơi tương đối đặc thù, ở nơi đó chỉ có cường giả có thể sinh tồn, đợi sau khi chữa trị thân thể, các người sẽ tiến vào trong đó tu luyện, có thể sống sót hay không thì dựa vào chính các người."

Mọi người có chút chấn động, trong lòng hiện lên dự cảm không lành, lời nói đến bên miệng vẫn nuốt trở về.

Bởi vì trong lòng bọn hắn đều vô cùng rõ ràng, Cẩm Viện bị hủy, Linh Tuyết không có trách nhiệm với bọn hắn, đó là bởi vì bọn hắn còn có giá trị cuối cùng.

Chương 1581: Ai có cách nào khiêm tốn 2

Đi tới nơi đặc biệt, hẳn là cơ hội cuối cùng của bọn hắn.

...

Nhị Tinh Vũ Trụ.

Trụ Côn trước ngưỡng lại, Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức bao phủ ở trên Nhị Tinh Vũ Trụ, từng hơi thở mạnh mẽ truyền đến.

Ninh Tuyền Cơ bên cạnh khẽ nhú mày: "Cường giả trong vũ trụ này thật đúng là không ít."

Diệp Trường Sinh nói: "Người cũng nhận ra."

Ninh Tuyền Cơ gật đầu: "Có chút hỗn loạn, nhưng bọn hắn lại ở cùng một chỗ, thật sự rất kỳ quái."

Vừa dứt lời.

Phía trước có mười bóng người đập không mà đến, xuất hiện ở phía trước Trụ Côn, cầm đầu là một nam tử áo đen, vẻ mặt vô cùng kiêu căng, hai mắt bề nghệ, không có để bất cứ kẻ nào ở trong mắt.

Ánh mắt nam tử áo đen xẹt qua trên boong thuyền, trong mắt lộ ra vẻ thèm thuồng: "Nữ lưu lại, nam đánh chết."

Diệp Trường Sinh: "..."

Người này hơi điên cuồng.

Đã lâu lắm rồi không thấy người kiêu ngạo như vậy.

Đây là một người tốt.

Vốn còn đang khó xử không biết tiến vào Nhị Tinh Vũ Trụ thế nào, trong nháy mắt người này xuất hiện đã cho hắn lý do.

Nam tử áo đen chợt lóe lên xuất hiện trước Trụ Côn, liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh, Tàng Thất, Diệp Thập Vạn và Diễm Xích Vũ: "Bốn người các người tự sát, hay là để ta đưa các người lên đường."

Bà ngoại ta ơi.

Người này còn ngông cuồng hơn ta.

Thật sự là thúc thúc có thể nhịn, thím không nhịn được.

Một ngọn lửa xẹt qua, Diễm Xích Vũ xuất hiện ở trước mặt nam tử áo đen: "Đến đây, giết chết ta đi."

Nam tử áo đen: "..."

Diễm Xích Vũ thấy nam tử không ra tay, thân ảnh trong nháy mắt biến mất trên không trung, từng tiếng thương kêu truyền ra, trên hư không xuất hiện vạn mũi thương mang theo ngọn lửa đốt trời chỉ thẳng phía dưới của nam tử áo đen.

Nếu bị đánh trúng...

Tuyệt đối sẽ nứt ra.

Nam tử áo đen cười lạnh một tiếng: "Một con thần thú hóa hình mà thôi."

Dứt lời, trên người hắn ta xuất hiện một bình chướng tựa như một viên cầu bao phủ trên người hắn ta.

Kín không kẽ hở, vả lại phủ đầy thần văn kỳ dị trên viên cầu.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, mũi thương công kích vào viên cầu, ánh sáng bắn ra ngoài, nhưng căn bản không cách nào đánh nát bình chướng.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ xuất hiện, nhìn bình chướng ngăn cản có

chút thú vị, vậy cho người biết thương pháp mạnh nhất của ta.

"Luyện ngực độc long toàn."

Dứt lời, trong lúc nhất thời, vô số mũi thương trong nháy mắt hội tụ cùng một chỗ, ánh sáng vạn trượng bắn ra, mũi thương không ngừng đánh vào, ý đồ khiến bình chướng xuyên thấu.

Nhìn từ xa, tốc độ luyện ngực độc long toàn của Diễm Xích Vũ so với điện... Con nhanh hơn nhiều.

Nam tử áo đen lơ lửng trong bình chướng, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn, khinh thường: "Chỉ bằng người cũng muốn đánh vỡ phòng ngự của ta."

Diễm Xích Vũ trầm mặc không nói, tấn công không có chút ý muốn dừng lại, tốc độ nhanh làm cho người ta hít thở không thông.

Thân thể, tốc độ nhanh.

Đúng lúc này, trên bình chướng xuất hiện từng ngọn lửa, điên cuồng lan tràn, tựa như rồng lửa chiếm cứ.

Những ngọn lửa này thật ra chính là dấu vết nổ tung, khoe miệng Diễm Xích Vũ nhắc lên ý cười trên tức nhìn nam tử áo đen.

Đâm vào.

Đâm vào.

Tốt lắm.

Là một nam nhân.

Thanh âm Diễm Xích Vũ vẫn bình thản như vậy, nhưng bên trong ẩn chứa sát ý nồng đậm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, rồng lửa đầy trời chạy tán loạn, năng lượng mạnh mẽ bắn ra trực tiếp hất bay Diễm Xích Vũ ra ngoài.

Mũi chân nam tử áo đen khế điểm vào không trung, sau lưng trong

nháy mắt xuất hiện trăm ảnh lớn: "Phá phòng ngự của ta, chỉ có thể tăng nhanh thời gian chết của người."

Nhìn thấy một màn trước mắt.

Diệp Trường Sinh híp mắt, tâm thần khê động: [Hệ thống, người trước mắt này là tu sĩ kỷ nguyên gì?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, người này là tu sĩ biến dị của kỷ nguyên Hồng Nguyệt, phạm là tu sĩ kỷ nguyên Hồng Nguyệt, bọn hắn đều đã trải qua hạo kiếp Hồng Nguyệt, trên người mỗi người đều có một loại thiên phú đặc thù.]

Kỷ nguyên Hồng Nguyệt?

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nói: [Thiên phú đặc thù của người này là gì?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thiên phú đặc thù của người này là phân thân, có thể trong nháy mắt huyền hóa ra trăm phân thân, và lại tu vi sẽ không bị bất cứ cái gì ảnh hưởng.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, bởi vì đặc thù của kỷ nguyên Hồng Nguyệt, phạm là nơi nào có bọn họ tồn tại, những tu sĩ khác đều sẽ trở thành tài nguyên tu luyện, đây là một cơ duyên rất đáng sợ, tà ác, quỷ dị.]

[Chúc chủ nhân may mắn.]

Mỗi lần nghe hệ thống nói những lời này, Diệp Trường Sinh đều có một loại dự cảm không lành.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người nghiền nát hư không xuất hiện, trong phút chốc trăm bóng người xuất hiện bao vây Trụ Côn kín không kẽ hở.

Ánh mắt trăm người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, bình phẩm từ đầu đến chân, không che dấu ánh mắt thèm nhở dãi kia chút nào.

Tàng Thất chấp hai tay lại: "A Di Đà Phật, Diệp huynh, ánh mắt những người này nhìn người hơi là lạ."

Chương 1582: Kỷ nguyên Hồng Nguyệt

"Sao ta lại cảm giác được bọn hắc tính toán giết người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cám ơn, ta cũng nhận ra, không cần người nói cho ta biết."

Nói đến đây, hắc lặc đầu, thở dài nói: "Người ưu tú đi tới đâu cũng hấp dẫn người khác."

"Ta đã khiêm tốn như vậy, vì sao vẫn có thể trở thành tiêu điểm?"

"Ai có cách nào khiêm tốn, nói cho ta biết!"

Hệ thống, người có bật không?

Mỗi lần chỉ nhắc nhở bản thân may mắn thì hắc lại trở thành mục tiêu của mọi người.

[Định, nhắc nhở chủ nhân, kỷ nguyên Hồng Nguyệt có rất nhiều tu sĩ có sở thích tương đối đặc thù, đoạt huyết mạch của người, đoạt thân thể, xương cốt người, những thứ này đều là thao tác bình thường, trước đó bọn hắc sẽ hưởng thụ thật tốt.]

Đừng nói nữa.

Người có độc.

Trực tiếp nói cho ta biết nguy hiểm là được rồi, vì sao lại nói nhiều như vậy?

Àm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, vang vọng cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Diễm Xích Vũ bay ngược ra ngoài, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới một kích của nam tử áo đen lại mạnh mẽ như vậy.

Trăm phân thân hội tụ cùng một chỗ, cường độ lực công kích trong nháy mắt tăng lên gấp trăm lần?

Khá kỳ lạ.

Giờ khắc này.

Thân ảnh nam tử áo đen xẹt qua, chuẩn bị tấn công Diễm Xích Vũ lần nữa lại bị một âm thanh quát lui.

"Vân Đào, giết tên chim ngốc kia làm gì, một chút giá trị cũng không có. Tên nam tử áo trắng kia có huyết mạch mạnh mẽ, trong cơ thể ẩn chứa ít nhất ba linh khí khác nhau, còn có thân thể của hắc rất hoàn mỹ, bắt hắc đi mới là việc chính."

Tất Vân Đào nói: "Trưởng lão dạy phải."

Nói đến đây, hắc ta nhìn về phía Diễm Xích Vũ, tiếp tục nói: "Trưởng lão, vốn ta cũng không muốn giết con chim ngốc kia, nhưng chính hắc đưa tới cửa, còn khó chơi hơn."

Nghe được hai người nói chuyện, Diễm Xích Vũ trong nháy mắt nổi giận đùng đùng, cảm giác mình bị mạo phạm.

Dám gọi hắc là chim ngốc, tất cả những người này đều phải chết.

Bắt nạt chim?

Ta nhớ kỹ.

Trên người Diễm Xích Vũ xuất hiện ngọn lửa, cả người bị ngọn lửa nuốt trời bao bọc, không ai biết hắc đang làm gì.

Tất Vân Đào lộ vẻ khó hiểu: "Trưởng lão, hắc đang làm gì vậy?"

Lão giả lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

Tất Vân Đào lại nói: "Trưởng lão, bản thể của con chim này bản là Phượng Hoàng, hắc có thể đã Niết Bàn sống lại hay không?"

"Ta luôn cảm thấy có chút bất an."

Về mặt lão giả trở nên ngưng trọng: "Vậy trước tiên giết con chim này."

Trên boong thuyền, Diệp Trường Sinh thấy Diễm Xích Vũ tự thiêu,

bất đắc dĩ lắc đầu, quá hiểu thẳng, hoàn toàn không cần như thế.

Chẳng lẽ người đã quên sau lưng còn có ta sao?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Ninh Tuyên Cơ: "Xích Vũ đang Niết Bàn sống lại, người đi canh giữ bên cạnh hắn, ai dám tới gần giết không tha."

Dứt lời, hắn đứng dậy đi đến bên ngoài Trụ Côn, ánh mắt dừng ở trên người Tất Vân Đào: "Người rất mạnh!"

Tất Vân Đào nói: "Giết người, dễ dàng."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Có vài người nhìn rất yếu, thật ra hắn rất mạnh, ta chính là vậy."

"Có vài người nhìn rất mạnh, thật ra lại không ra gì, tựa như người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Tự giới thiệu một chút, ta tên là Diệp Trường Sinh, chủ nhân Trường Sinh Vũ Trụ."

"Chờ người chết, cũng biết là ai giết người."

Tất Vân Đào giật mình: "Người chính là Diệp Trường Sinh, ta nghe nói qua người, thật sự là đi mòn gót tìm không thấy, tự nhiên lại chui tới cửa."

Diệp Trường Sinh gật đầu, thân ảnh mạnh mẽ xông về phía trước, kiếm khí vô tận từ dưới tiên khung vọt tới, chỉ thẳng lên người Tất Vân Đào.

Kiểm tu?

Tất Vân Đào khinh thường, sau lưng trăm phân thân đi ra ngoài, lực công kích cuồng bạo hội tụ cùng một chỗ.

Hai công kích bao trùm nửa bầu trời, ở trên hư không va chạm cùng một chỗ, vạn giới chấn động, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ xuống.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, ngược gió mà lên, sau lưng xuất hiện hai phân thân, lại thêm bản thể thì chính là ba người.

"Mới vừa rồi người nói nữ lưu lại, nam giết chết, lúc ấy ta cực kỳ sợ hãi, cho rằng người mạnh cỡ nào... Chỉ thường thôi."

"Không!"

Theo thanh âm hạ xuống, ba kiếm quang hoành không giận dữ đánh xuống, giống như đánh nát bầu trời, kiếm quang từ chỗ sâu nhất hỗn độn rơi xuống.

Xuy.

Xuy.

Trăm công kích của Tất Vân Đào hội tụ cùng một chỗ cũng không thể ngăn cản kiếm quang của Diệp Trường Sinh, một kiếm như trăng khuyết xẹt qua, máu tươi bắn tung tóe.

Hắn ta giơ tay che cổ, máu tươi từ kẽ ngón tay phun ra: "Không thể nào, chuyện này tuyệt đối là không thể nào, sao hắn có thể chém chết ta?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Quên nói cho người biết, ta giết người chưa bao giờ nhìn cấp bậc."

Tất Vân Đào bị giết.

Bỏ qua thân thể chuẩn bị chạy trốn.

Một vệt sáng bạc nghiền nát hư không xuyên về phía hắn ta.

"Trưởng lão cứu ta!"

"Trưởng lão cứu ta!"

Lão giả nhìn kiếm quang bay tới, thân ảnh chợt lóe, ý muốn ngăn cản kiếm quang trước mắt, đột nhiên đồng tử phóng to.

Chương 1583: Kỷ nguyên Hồng Nguyệt 2

Thanh kiếm này có độc.

Ầm.

Ầm.

Thân ảnh lão giả không ngừng lui về phía sau, Thiên Táng Kiếm công kích quá mạnh, điên cuồng cắn nuốt linh khí của lão ta.

Lúc này.

Tu La Thập Vệ xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, lại có rất nhiều cường giả đến đây, chúng ta ở lại giải quyết, người rời khỏi nơi này trước."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tu La Thập Vệ: "Các người còn không hiểu ta, bất cứ lúc nào ta cũng thẳng tiến không lùi, cho dù mềm nhũn cũng không lui về phía sau."

Tu La Thập Vệ: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thập Vạn, người dẫn theo mười người bọn họ đi ghênh chiến."

Diệp Thập Vạn đáp không mà đi, trong tay xuất hiện hai cây chùy lớn, sau lưng trên hư không xuất hiện lôi vực, từng sấm sét xuống, tàn sát bừa bãi trên người hắn.

Tựa như Lôi Thần buông xuống, kinh khủng như vậy.

Ngay sau đó.

Trong Nhị Tinh Vũ Trụ.

Càng ngày càng có nhiều người xuất hiện, hơi thở trên người bọn hắn thật sự là quá mạnh, uy áp nghiền nát cửu thiên, trong nháy mắt khiến người ta hô hấp không được.

Dưới sự vây quanh của mọi người, chính giữa là một nam tử áo

đỏ, hơi thở trên người hắn làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Người này không phải ai khác, chính là Hồng Nguyệt Đế.

Người nằm trong tay kỹ nguyên Hồng Nguyệt.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, trong cơ thể người này ẩn giấu sức mạnh hạo kiếp Hồng Nguyệt, lực công kích có lực hủy diệt cực mạnh, có thể dễ dàng phá hủy hết thảy.]

Diệp Trường Sinh gật đầu, sức mạnh hạo kiếp Hồng Nguyệt rất mạnh sao?

Ánh mắt Hồng Nguyệt Đế dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Người trẻ tuổi, người hiến tế chính mình cho bản đế, như vậy người có thể trở thành một phần của bản đế, trong ta có người, trong người có ta, thật tốt."

"Bằng cách này, người có thể tránh được rất nhiều đau đớn."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đó là để cho thống khổ càng mạnh mẽ hơn một chút."

Hồng Nguyệt Đế lạnh nhạt cười: "Người trẻ tuổi, có phải người cảm thấy mình rất mạnh không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Đừng hỏi ta mạnh cỡ nào, người có thể đánh chết ta, coi như ta thua."

Kiều ngạo.

Hạo Kiếp Chi Nhận.

Hồng Nguyệt Đế không chút do dự, trực tiếp tấn công Diệp Trường Sinh. Từ trên cao bay, tựa như nửa vầng mặt trời cắt trên người Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với một kích như thế, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, trực tiếp phóng thích Vô Địch Kim Thân, một tiếng nổ tung truyền ra, hắn không động đậy, vẫn đứng trên hư không.

Theo lực công kích che khuất bầu trời tản đi, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Ta thật sự không muốn giả vờ, các người vì sao, vì sao, vì sao phải ép ta?"

Hồng Nguyệt Đế cười nói: "Người còn muốn giả vờ? Tới, người giả vờ một chút cho ta xem."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, phất tay ra hiệu, cường giả kỹ nguyên Hồng Nguyệt sau lưng nhao nhao tấn công Diệp Trường Sinh.

Nhận thua đi.

Bản đế có thể cho người một cái thống khoái.

Trời sinh ngạo cốt, làm sao có thể nhận thua?

Trong từ điển của hắn chưa bao giờ xuất hiện hai từ này.

Hơn nữa hắn còn chưa bắt đầu giả vờ.

Ngay sau đó.

Hắn trực tiếp bóp nát Tu La Lệnh, muốn thử một lần xem Nghịch Thương Thiên có thể đến chiến trường trong ba phút hay không.

Ngay sau đó, tháp Hỗn Độn Tu La xuất hiện trong tay, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hồng Nguyệt Đế, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Lại đây, lại đây giết ta!"

Hồng Nguyệt Đế: "..."

Lại tiện rồi.

Bên ngoài Nhị Tinh Vũ Trụ.

Hồng Nguyệt Đế nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt rơi vào tháp Hỗn Độn Tu La trong tay hắn: "Chưa từng nghĩ tới trên người người còn có chí bảo như thế, lấy ra đi!"

Diệp Trường Sinh: "..."

Tất cả mọi người đều biết lời thoại này.

Hồng Nguyệt Đế trầm giọng nói: "Mọi người nghe lệnh, giết người này, chỉ bảo trên người hắn chính là của các ngươi."

Nghe tiếng.

Cường giả kỷ nguyên Hồng Nguyệt sôi trào.

Ánh mắt thèm muốn nhìn Diệp Trường Sinh, từng người đang ở thể chờ phát động.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến: "Muốn đả thương chủ nhân, hỏi qua ta có đồng ý hay không?"

Giọng nói này không phải là ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Hắn đã kết thúc niết bàn, dực hỏa lại đến, tay cầm một cây thương lửa, trên người hắn quanh quần luyện ngục thần hỏa nồng đậm.

Một bước, một bông sen lửa.

Hư không trong nháy mắt hóa thành một mảnh biển lửa.

Khủng bố như vậy, làm cho người ta chỉ thấy rất lợi hại.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Diễm Xích Vũ, sau khi dực hỏa niết bàn, hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Quả thực giống như hai người.

"Chủ nhân lui ra sau, cẩn thận ta đả thương ngươi." Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói: "Vừa rồi không phải các ngươi muốn giết ta sao? Tới đi, giết chết ta đi, không cần có bất kỳ thương tiếc nào."

Cường giả kỷ nguyên Hồng Nguyệt đề phòng nhìn Diễm Xích Vũ, đầu đầy sương mù, người nơi này thật kỳ quái.

Tại sao luôn đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy?

Chẳng lẽ chính là bởi vì không phải cùng một kỷ nguyên, ngay cả phương thức câu thông cũng không giống nhau.

Một cây thương lửa xẹt qua không trung, vô số hoa cúc đỏ rực xuất hiện, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Đến đây đi, tặng các

ngươi một bài hoa cúc thương!”

Chương 1584: Xích Vũ Niết Bàn

“Xích Vũ, người có thể chứ?”

"Chủ nhân, sau khi ta Niết Bàn, mạnh vô địch."

"Hồng Nguyệt Đế có chút mạnh, vẫn nên để hẵn lại cho ta." Diệp Trường Sinh nhắc nhở.

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Đều giống nhau, ta muốn san bằng vũ trụ này, một thương trong tay, ta muốn đâm thủng trời."

Bạo lực như vậy?

Thực lực có thể làm cho người ta tin tưởng mạnh mẽ, những lời này một chút cũng không sai.

Bịch.

Một người cầm thương mang theo ngọn lửa đốt trời mạnh mẽ xông lên, sau lưng xuất hiện chân thân luyện ngục Hỏa Phượng, trong miệng phun ra ngọn lửa, cánh mỗi lần kích động đều là một hồi hạo kiếp.

"Chủ nhân, có phải ta rất mạnh hay không, lớn."

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, đúng lúc này, từng công kích hội tụ trên người hắn.

"Chơi nường người, đánh lên ta?"

"Vậy đừng trách ta ninh như các người."

"Luyện ngục chi hải, bắt tử bắt diệt."

Trong phút chốc, hư không hóa thành một mảnh lửa mênh mông, vô lượng ánh lửa thẳng lên đỉnh bầu trời.

Mức độ đáng sợ làm cho người ta lú lủi, đốt xuống như thế, linh khí của thiên vũ trụ này rất nhanh sẽ khô kiệt.

Hủy diệt.

Đó là sự hủy diệt.

Diễm Xích Vũ mới mặc kệ nhiều như vậy, hắn đã từng quá thiện lương, sau khi đục hỏa niết bàn, ngoại trừ tu vi tăng nhanh ra, một phần ký ức cũng khôi phục.

Hồng Nguyệt Đế nhìn hư không hóa thành biển lửa: "Một con thần thú hóa hình lại có thủ đoạn như vậy."

"Đáng tiếc phiến vũ trụ này do kỷ nguyên Hồng Nguyệt ta định đoạt, bất cứ kẻ nào đến đây chỉ có một đường chết."

Từ khi kỷ nguyên Hồng Nguyệt tồn tại, bọn hắn đã có dã tâm bùng bùng, coi hàng tỷ tu sĩ là con kiến hôi.

Bây giờ kỷ nguyên lại đến, bọn hắn vẫn như cũ.

Cho dù bất cứ tu sĩ nào ở trong mắt bọn hắn cũng chỉ là tài nguyên tu luyện, nếu như không có giá trị, trong nháy mắt sẽ bị phá hủy.

Bịch.

Hồng Nguyệt Đế ở dưới một đoàn sức mạnh hạo kiếp bao vây, nhanh chóng vọt tới phía Diệp Trường Sinh, từng lực công kích như trăng khuyết từ trên người hắn ta bay ra ngoài.

Diên cuồng cắt hư không, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Một cột sáng màu đen đột nhiên xuất hiện trong trời đất tựa như trụ trời, ngăn thân ảnh Hồng Nguyệt Đế đi về phía trước.

Đó là một cây thương.

Bóng người trên thân thương từ trên cao xuống, vàng sáng màu đen khảm bố bao phủ trên người, khuếch tán như sóng đen mãnh liệt.

"Diệp tiểu hữu, lão phu không đến trễ chứ?"

Diệp Trường Sinh nhìn Nghịch Thường Thiên: "Không muộn, còn nhanh hơn tưởng tượng của ta."

"Lão phu nói ba phút đến chiến trường." Nghịch Thường Thiên lạnh nhạt nói, ngay sau đó, sắc mặt hắc trầm xuống: "Ai muốn gây bất lợi cho tiểu hữu, chỉ cho ta."

Diệp Trường Sinh nhìn Hồng Nguyệt Đế: "Lão Nghịch, kẻ địch rất mạnh, người có thể nắm chắc không?"

Nghịch Thường Thiên nói: "Ta ghét nhất người khác ở trước mặt ta nói hấn mạnh, có thể mạnh hơn ta sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Lão Nghịch trước kia không phải như vậy, hiện tại cũng thích giả vờ như thế sao?

Chẳng lẽ giả vờ còn có thể lây nhiễm?

Nghịch Thường Thiên nhìn Hồng Nguyệt Đế. "Người không phải tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ này, để cho người sau lưng người đi ra phân cao thấp với ta."

Hồng Nguyệt Đế lạnh lùng cười: "Muốn gặp Thần Chủ chúng ta, người còn chưa đủ tư cách."

Nói đến đây, hấn ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đường đường là người đứng đầu kỷ nguyên lại cam nguyện làm chó cho người khác, ta khinh thường người."

Nghịch Thường Thiên nói: "Tình nghĩa giữa ta và Diệp tiểu hữu, há người có thể hiểu được."

Dứt lời, hấn tiện tay vung lên, vô số mũi thương bay ra ngoài, vẫn chưa tấn công về phía Hồng Nguyệt Đế.

Mà là xuyên qua hướng về phía sâu trong Nhị Tinh Vũ Trụ.

"Làm càn!"

Một tiếng quát giận dữ từ sâu trong vũ trụ truyền đến, âm thanh

vang vọng khoáng không, linh khí dao động khủng bố bao trùm mà đến.

Biển lửa tiêu tán yên diệt, thân ảnh Diễm Xích Vũ bị hất văng ra ngoài.

Một ánh sáng đánh về phía Nghịch Thương Thiên, giống như từ bên ngoài vũ trụ hạ xuống, thân ảnh Nghịch Thương Thiên chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh tránh thoát.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, ánh sáng bao phủ, hết thảy hóa thành hư vô.

Ngay cả cây thương dưới chân Nghịch Thương Thiên cũng biến mất không thấy, hoàn toàn hóa thành bột mịn.

Giờ khắc này.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, một bóng đỏ xinh đẹp xuất hiện, nữ tử với dung nhan trẻ trung xinh đẹp, nhìn qua tuổi tác tương tự Diệp Trường Sinh.

Nhưng khí thế trên người nàng mạnh hơn Hồng Nguyệt Đế vô số lần, theo thân ảnh rơi xuống, ánh mắt nàng rơi vào trên người Hồng Nguyệt Đế: "Ngu xuẩn, vì sao phải trêu chọc bọn hắc?"

Hồng Nguyệt Đế sợ hãi nói: "Thần Chủ, người này có lợi với tu luyện của người, ta vốn muốn..."

Nữ tử áo đỏ nói: "Mặc dù hắc có lợi lớn, nhưng người buộc ta phải xuất quan, việc này cũng ảnh hưởng rất lớn tới ta."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Trường Sinh: "Chuyện đã đến nước này, những người này đều lưu lại đi."

Chương 1585: Xích Vũ Niết Bàn 2

Diệp Trường Sinh nhìn nữ tử áo đỏ trước mắt, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tin tức, hạo kiếp chi tử?

Thế mà nữ tử áo đỏ trước mắt lại là hạo kiếp chi tử, khó trách nàng mạnh hơn Hồng Nguyệt Đế.

Sắc mặt Nghịch Thương Thiên trầm như nước: "Hủy thần binh của ta, dùng mạng bồi thường."

Nguyệt Khuynh Thành lạnh nhạt nói: "Một cây thương rác rưởi mà thôi, cũng chỉ là người trở thành bảo vật. Muốn lấy tính mạng của ta, người sợ là không được."

Nghịch Thương Thiên giận dữ phát ống tay áo, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, muốn đánh thì đánh mạnh nhất."

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh thấy Nghịch Thương Thiên chuẩn bị rời đi: "Lão Nghịch, thương này này cho người."

Hắn chậm rãi giơ tay lên, thương Tu La xuất hiện trong lòng bàn tay: "Cầm lấy."

Nghịch Thương Thiên biến sắc, nhìn trường thương bị khí Tu La bao phủ: "Đây là thần binh mạnh nhất của Tu La nhất mạch, thương Tu La."

"Diệp tiểu hữu, lão phu giết người thật ra không cần thần binh cũng được."

Dứt lời, hắn giơ tay lên cầm thương Tu La trong tay, hắn thật sự không muốn, thế nhưng thương Tu La thật sự là quá mạnh, không có cách nào từ chối.

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên hư không.

Nguyệt Khuynh Thành liếc mắt nhìn thương Tu La, ánh mắt chột lóe, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh tiện tay lấy ra thần binh lại mạnh mẽ như thế.

Trong nháy mắt nàng có hứng thú với Diệp Trường Sinh.

"Đế Thiên, người đi chém giết tên đứng đầu kỷ nguyên này, thiếu niên kia giao cho ta."

Hồng Nguyệt Đại Đế nói: "Tuân mệnh."

Giờ khắc này.

Nghịch Thương Thiên cầm thương xông ra ngoài lại bị Nguyệt Đế Thiên ngăn lại, hai người điên cuồng chiến đấu ở trên không trung.

Nguyệt Khuynh Thành đi từng bước về phía Diệp Trường Sinh: "Ta cho người một cơ hội, gọi người đi."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nói thật.

Bối cảnh của ta thực sự, rất, rất nhiều.

Không phải ta không muốn lấy ra, ta sợ lấy ra các người sẽ chết.

Cho nên, ta nói này, chúng ta vẫn không nên sử dụng bối cảnh, nếu không người sẽ khóc rất có tiết tấu.

Nguyệt Khuynh Thành lạnh nhạt nói: "Thế nào, người muốn đánh một trận với ta?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Khinh thường ta?"

Nguyệt Khuynh Thành lại nói: "Thực lực của người rất mạnh?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chẳng những có thực lực mạnh, công phu miệng càng mạnh hơn, mặc kệ là ai cũng có thể làm cho người thỏa mãn."

Nguyệt Khuynh Thành tiện tay vung lên, một ánh sáng đỏ từ trên hư không bắn mạnh xuống, hóa thành một vũ khí sắc bén chuẩn bị

chém giết Diệp Trường Sinh.

Hồng Nguyệt chi thủ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng thẳng tắp, tháp Ngục Kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu, vô số kiếm quang xông thẳng lên bầu trời, va chạm với Hồng Nguyệt chi thủ đang rơi xuống.

Ầm.

Ầm.

Dưới tiếng nổ lớn, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì: "Hạo kiếp chi tử cũng chỉ như thế."

"Khuyên người một câu, đừng giữ lại, bằng không người sẽ chết."

Sắc mặt Nguyệt Khuynh Thành hơi thay đổi: "Người lại biết thân phận của ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Ta chẳng những biết thân phận của người, ta còn biết hiện tại cũng không phải thời kỳ đỉnh cao của người, biết tử huyệt của người ở chỗ nào."

"Muốn chết!" Thanh âm Nguyệt Khuynh Thành vẫn bình thản như vậy, nhưng bên trong ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Váy dài màu đỏ theo phong bay lên, năng lượng Hồng Nguyệt đáng sợ bắn ra: "Hồng Nguyệt thẩm phán, vẫn."

Trời đất đổi màu, thời không hỗn loạn.

Hồng Nguyệt thẩm phán khủng bố tựa như một cái búa từ trên trời giáng xuống, một kích này thật sự là quá đáng sợ.

Nếu Diệp Trường Sinh không cách nào ngăn cản, dưới một kích này, tất sẽ trở thành tro bụi.

Nhìn thấy cảnh này.

Ba người Thái Sơ, Ninh Tuyền Cơ đều hít một ngụm khí lạnh, miệng mở ra có thể nhét một nắm tay.

Đồng thời thân ảnh lướt qua vọt tới phía Diệp Trường Sinh, ý đồ muốn cùng nhau chống đỡ Hồng Nguyệt thẩm phán.

Bầu trời bị nghiền nát, lực thẩm phán tựa như vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, thân ảnh của hắn bay lên trời, ngược gió mà lên, thế mà nghênh đón.

Không trốn tránh?

Một kiếm Tuyên Cổ.

Kiểm chém cửu thiên, bầu trời đổi sắc.

Ầm.

Ầm.

Tiếng vỡ vụn truyền ra, Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm quang tan vỡ, Hồng Nguyệt thẩm phán cách hắn càng ngày càng gần.

Thần Ma hợp nhất, hư vô chi kiếm.

Dứt lời, vô số kiếm khí lần thứ hai từ trên người bắn ra ngoài, mệnh môn vô cùng, ánh sáng tràn ngập cửu thiên thập địa.

Kiểm lớn chỉ trời giống như chống đỡ vũ trụ sụp đổ.

Trong khi đó.

Hai tay Diệp Trường Sinh chậm rãi nâng lên, tay trái là tháp Hỗn Độn Tu La, tay phải Vũ Trụ Thiên Bì, trong phút chốc, Hỗn Độn Hắc Dực xuất hiện sau lưng, phá vỡ bình chương của Hồng Nguyệt thẩm phán.

Bịch.

Bịch.

Tháp Hỗn Độn Tu La và Vũ Trụ Thiên Bì bay ra ngoài, tựa như hai đạn pháo ngút trời, đánh mạnh vào trên người Nguyệt Khuynh Thành.

“Hồng Nguyệt cấm kỵ!”

Nguyệt Khuynh Thành nhìn tháp Hổn Độn Tu La và Vũ Trụ Thiên
Bia đang đến gần, bóng dáng xinh đẹp bay ngược ra sau, một mái
tóc đen trong nháy mắt hóa thành đỏ thẫm, áo trên người múa
loạn, cả người nhìn qua có chút điên cuồng.

Chương 1586: Đánh dấu Nhị Tinh Vũ Trụ

Không đến mức đó chứ.

Giao thủ với ta lại chặt vật như thế?

Còn muốn thúc dục sức mạnh cấm kỵ?

Người cũng không phải rất mạnh.

Diệp Trường Sinh chửi bới một chút.

Hồng Nguyệt cấm kỵ trói buộc vũ trụ, tháp Hỗn Độn Tu La và Vũ Trụ Thiên Bì bị đánh bay trở về. Trong hư không, thân ảnh Nguyệt Khuynh Thành đột nhiên biến mất không thấy.

Lúc xuất hiện lại đã cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc, một thần lực cổ quái trong nháy mắt trói buộc hắn.

Diệp Trường Sinh phát hiện dưới sức mạnh này, hắn không thể thúc dục linh khí trong cơ thể, cả người trong nháy mắt đã bị phong ấn.

Hạo kiếp cấm kỵ.

Pháp tắc Hồng Nguyệt.

Cẩn nuốt, phân thân, sao chép, phong ấn là thiên phú đặc thù?

Nhìn tin tức hiển thị trước mắt, trong lòng Diệp Trường Sinh hoảng sợ, không nghĩ tới Nguyệt Khuynh Thành có được bốn thiên phú đặc thù.

Lúc trước hệ thống đã nhắc tới, tu sĩ trải qua kỷ nguyên Hồng Nguyệt đều sẽ có một thiên phú đặc biệt.

Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới Nguyệt Khuynh Thành lại có bốn cái, giờ phút này sử dụng trên người hắn chính là thiên phú phong ấn.

Trong nháy mắt, thần lực đặc thù đã phong ấn hắn, tốc độ nhanh

có chút làm cho người ta phản ứng không nổi.

Ngay sau đó.

Một vầng sáng màu đỏ bao phủ Diệp Trường Sinh, thân ảnh Nguyệt Khuynh Thành chợt lóe biến mất trong hư không, Diệp Trường Sinh cũng bị mang đi.

“Đế Thiên, mở ra phong ấn!”

Âm thanh vang vọng hư không, chấn động tai.

Nguyệt Đế Thiên liên tiếp bại lui dưới công kích của Nghịch Thương Thiên, đã chống đỡ không nổi, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Chợt nghe thấy giọng nói của Nguyệt Khuynh Thành truyền đến, thân ảnh Nguyệt Đế Thiên bay ngược ra ngoài, một ảo cảnh Hồng Nguyệt xuất hiện vây khốn Nghịch Thương Thiên trong chớp lát.

Một tiếng thương kêu phá bầu trời, Nghịch Thương Thiên từ trong ảo cảnh vọt ra, lại phát hiện Nguyệt Đế Thiên đã chạy ra khỏi Nhị Tinh Vũ Trụ.

Hắn vội vàng đuổi theo.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước, đại trận Hồng Nguyệt buông xuống không chỉ ngăn Nghịch Thương Thiên lại, còn có bốn người Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, An Lạc Nhi, Ninh Tuyền Cơ.

Ầm.

Sức mạnh đại trận mệnh mông cản trở, trực tiếp đánh lui mọi người, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mọi người ngừng lại, không phát động công kích nữa, bởi vì bọn họ phát hiện càng công kích thì tòa đại trận này cản trở càng mạnh, ở trên mặt các nàng hiện lên vẻ lo lắng.

Thân ảnh ba người Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước đại trận Hồng Nguyệt.

Ba người lạnh nhạt bình tĩnh, không có chút lo lắng nào, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chúng ta không cần lo lắng cho chủ nhân, phải lo lắng cũng là người bên trong, lúc này còn không biết chủ nhân gây họa cho bọn họ như thế nào."

Diệp Thập Vạn phụ họa nói: "Thiếu chủ trải qua vô số sóng to gió lớn, há lại bị lật thuyền ở đây, chúng ta phải có lòng tin với Thiếu chủ."

Rất hiển nhiên, hai người rất có lòng tin với Diệp Trường Sinh, thế nhưng Tàng Thất ở bên cạnh lại không cho rằng như vậy: "A Di Đà Phật, lần này Diệp huynh sợ là muốn gãy, vừa rồi ngay cả cơ hội đánh trả mà Diệp huynh cũng không có."

"Các người rõ ràng, nếu có thể ra tay, Diệp huynh há có thể thúc thủ chịu trôi?"

"Vậy cũng không nhất định, nói không chừng chủ nhân coi trọng cô nương kia, muốn đi vui sướng vui sướng." Diễm Xích Vũ không che miệng, phát hiện ánh mắt ba người Thái Sơ rơi vào trên người hắn: "Không đúng, Thiếu chủ có nguy hiểm, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu hắn."

Mọi người: "..."

...

Giờ khắc này.

Trong Nhị Tinh Vũ Trụ.

Nguyệt Khuynh Thành mang theo Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trên một tòa cung điện, phóng mắt nhìn lại, toàn bộ tu sĩ Nhị Tinh Vũ Trụ đều ở dưới sự bao phủ của ánh sáng Hồng Nguyệt.

Những người này đang bị Hồng Nguyệt ăn mòn, giống như như xác chết không hồn, không có bất kỳ linh tính nào.

Nguyệt Khuynh Thành nhìn Diệp Trường Sinh: "Rất nhanh người cũng sẽ giống như bọn họ, trở thành vật hi sinh tu luyện của ta."

"Người hắn nên cảm thấy vinh hạnh, không phải ai cũng có cơ hội

như vậy."

Diệp Trường Sinh nói: "Dù sao hiện tại ta cũng rơi vào trong tay người, người muốn làm gì cũng được, yên tâm, ta sẽ không làm gì."

Thật ra, hắn đang không ngừng thử nghiệm, làm sao mới có thể phá tan phong ấn trong cơ thể, bằng không thật sự sẽ mắc cho người ta làm thịt.

Đúng lúc này.

Bên tai đột nhiên truyền đến âm báo của hệ thống: [Đinh, nhắc nhở chủ nhân, làm mới nơi đánh dấu, có lập tức đánh dấu Nhị Tinh Vũ Trụ không?]

[Lập tức đánh dấu.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

\[Đinh, chúc mừng chủ nhân đánh dấu thành công Nhị Tinh Vũ Trụ, đạt được Động Hư chi nhãn thần mâu, đạt được thần thông hóa thân thành hạo kiếp Hồng Nguyệt cuối cùng.]

Âm báo hệ thống truyền đến bên tai, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt biến đổi, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Không thể không nói, phần thưởng lần đánh dấu này thật lòng có một chút dọa người.

Lúc trước hắn có được một cặp thần mâu, đã lâu không sử dụng, lá bài tẩy quá nhiều thì có phiền não như vậy.

Chương 1587: Động Hư thần mâu, hóa thân hạo kiếp

Luôn luôn quên.

Thật đáng chết.

Tại sao lại xuất sắc như vậy?

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, trước tiên dung hợp Động Hư chi nhãn ở hai mắt, ngay sau đó sắc mặt hắc bỗng nhiên thay đổi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Động Hư chi nhãn có thể nhìn thấy vạn vật trong vũ trụ, bất cứ sinh linh nào ở trong mắt hắc đều không có chỗ che giấu.

Đồng thời chỉ cần ánh mắt rơi vào trên người tu sĩ, đối phương có cấp bậc gì, có bao nhiêu thần thông, toàn bộ tin tức cơ bản sẽ xuất hiện ở trước mắt hắc.

Khủng khiếp.

Thực sự khủng khiếp.

Nói cách khác, sau khi có được Động Hư chi nhãn, bất cứ cái gì ở trước mặt hắc đều không có bí mật, đây quả thực là quá mạnh mẽ.

Bàn tay vàng mạnh mẽ như vậy mới thích hợp với hắc.

Dù sao không phải ai cũng ưu tú như hắc.

Ánh mắt Nguyệt Khuynh Thành dừng trên người Diệp Trường Sinh, thấy khóe miệng hắc nhếch lên ý cười: "Người rất nhanh sẽ chết, còn vui vẻ như vậy?"

"Người yên tâm, ta chắc chắn không chết được." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Có điều, ta có thể khẳng định người sẽ chết rất thảm."

Lấy tu sĩ một vũ trụ làm vật hy sinh để cung cấp tài nguyên cho

mình tu luyện, quả thực là không có nhân tính.

Diệp Trường Sinh cũng không phải thánh mẫu, mỗi người đều có phương thức tu luyện của mình, chẳng qua phương thức của Nguyệt Khuynh Thành quá tàn nhẫn.

Những thứ này thật ra hẳn đều có thể tiếp nhận, nhưng Nguyệt Khuynh Thành bắt hẳn vào trong thành, vậy thì sẽ rất gần với cái chết.

Nguyệt Khuynh Thành không hề để lời nói của Diệp Trường Sinh ở trong lòng: "Cả tòa vũ trụ đều nằm trong tay ta, người còn vọng tưởng muốn giết ta?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười, thầm nghĩ: "Lập tức hóa thân thành họa kiếp."

Dứt lời, ánh sáng Hồng Nguyệt tràn ngập trong Nhị Tinh Vũ Trụ điên cuồng hội tụ về phía Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Nguyệt Khuynh Thành biến sắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng không thúc dục ánh sáng Hồng Nguyệt.

Ngay khi nàng nghi hoặc vạn phần, ánh sáng Hồng Nguyệt tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, sức mạnh mệnh môn cuộn cuộn bắn ra, sóng khí ngập trời trực tiếp hất bay Nguyệt Khuynh Thành ra ngoài.

Tại sao lại như vậy?

Những ánh sáng Hồng Nguyệt này là sức mạnh của nàng mới đúng, sao lại bị Diệp Trường Sinh khống chế, thật sự là khiến cho người ta trăm tư không giải thích được.

Quan trọng nhất chính là... Nàng đã phong ấn Diệp Trường Sinh, hẳn làm sao có thể khống chế ánh sáng Hồng Nguyệt.

Đột nhiên, một màn kinh người xảy ra, theo ánh trăng đỏ che khuất bầu trời, thể mà thân ảnh Diệp Trường Sinh lại biến mất không thấy đâu.

Thân ảnh Nguyệt Đế Thiên bay xuống bên cạnh Nguyệt Khuynh Thành: "Thần Chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt Khuynh Thành híp mắt, nhìn chăm chú vào nơi Diệp Trường Sinh biến mất: "Hạo kiếp Hồng Nguyệt, không thể nào, cái này tuyệt đối không thể nào."

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ lớn truyền ra, đại trận Hồng Nguyệt bao phủ trên bầu trời Nhị Tinh Vũ Trụ bị nghiền nát, vô lượng hạo kiếp Hồng Nguyệt tàn sát bừa bãi ở trên cửu tiêu.

Nhóm người Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh, An Lạc Nhi thấy đại trận bị vỡ vụn, thân ảnh lướt qua chuẩn bị tiến vào Nhị Tinh Vũ Trụ.

"Lui ra sau, trận hạo kiếp này quá mạnh." Giọng nói Nghịch Thương Thiên như sấm, từng công kích bay ra ngăn cản hạo kiếp lực cắn nuốt tới.

Hạo kiếp Hồng Nguyệt buông xuống, người có thể sống sót dưới hạo kiếp mới có thể đạt được một kỹ năng đặc thù.

Nhiều người không may mắn như vậy, khi thảm họa đến, họ sẽ chết dưới thảm họa.

Sở dĩ kỷ nguyên Hồng Nguyệt tồn tại là vì toàn bộ dựa vào Nguyệt Khuynh Thành lấy sức một mình chống đỡ hạo kiếp Hồng Nguyệt mới để cho tất cả mọi người đạt được tẩy lễ Hồng Nguyệt.

Ở trong mắt tu sĩ Nhị Tinh Vũ Trụ, Nguyệt Khuynh Thành chính là tồn tại như ác ma, nhưng ở trong mắt tu sĩ kỷ nguyên Hồng Nguyệt, Nguyệt Khuynh Thành mãi mãi là thần.

Giờ khắc này.

Con người Nguyệt Đế Thiên phóng to, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi: "Thần Chủ, sao hạo kiếp Hồng Nguyệt lại buông xuống."

Nói đến đây, mặt hắn ta như tro tàn, tuyệt vọng nói: "Lúc này hạo

kiếp Hồng Nguyệt hình như rất thông linh, tựa hồ chỉ biết công kích một mình Thần Chủ.”

Nguyệt Khuynh Thành trầm giọng nói: "Hạo kiếp Hồng Nguyệt xuất hiện không thoát khỏi liên quan với Diệp Trường Sinh.”

Cho đến bây giờ nàng cũng thật không ngờ hạo kiếp trước mắt thật ra lại do Diệp Trường Sinh huyễn hóa.

Thật sự không phải là nàng không ngờ, mà căn bản cũng không biết được sẽ như vậy, ai có thể tin rằng một người sẽ biến thành một hạo kiếp?

Nếu người nói ra, những người khác sẽ nghĩ rằng người là một người ngu ngốc.

Sao có chuyện như vậy được?

Ầm.

Ầm.

Màu máu ửng đỏ điên cuồng xé rách bầu trời, từng hạo kiếp có sức mạnh hủy diệt đáp xuống, đánh vào trên người Nguyệt Khuynh Thành.

"Đến đây đi, ta há có thể sợ người?"

Nguyệt Khuynh Thành lạnh nhạt bình tĩnh, dường như rất có lòng tin với bản thân, cũng không phải là lần đầu tiên trải qua, dù sao cũng quen đường.

Chương 1588: Động Hư thần mâu, hóa thân hạo kiếp 2

Lần trước hạo kiếp Hồng Nguyệt buông xuống, nàng trở thành hạo kiếp chi tử, nắm trong tay ánh sáng Hồng Nguyệt, lần này nàng cũng muốn khống chế hạo kiếp Hồng Nguyệt.

Xuy.

Xuy.

Hạo kiếp Hồng Nguyệt hóa thành kiếm quang từ trên cao xuyên qua, giống như mộ kiếm nghiêng xuống thì vô số kiếm quang Hồng Nguyệt tàn sát bừa bãi trong hư không.

Điều này...

Làm sao lại có hình thái kiếm khí?

Nguyệt Khuynh Thành có chút bối rối.

Không giống như hạo kiếp Hồng Nguyệt lần trước nàng trải qua, hình thái và uy lực của hạo kiếp hình như cũng thay đổi.

“Hạo kiếp chi tử, thần phục đi!”

Âm thanh như phán xét, quanh quẩn cửu thiên.

Nguyệt Khuynh Thành hoa dung thất sắc, không thể tin: "Diệp Trường Sinh, người lại khống chế hạo kiếp Hồng Nguyệt?"

Khống chế?

Ta là hạo kiếp, hạo kiếp là ta.

Giọng nói của Diệp Trường Sinh vang lên bên tai Nguyệt Khuynh Thành, sắc mặt người sau lạnh lẽo đáng sợ: "Cố làm ra vẻ bí ẩn, người cảm thấy ta sẽ tin tưởng sao?"

"Không tin, không sao."

“Từ từ hưởng thụ đi!”

Giọng nói Diệp Trường Sinh hạ xuống, sức mạnh hạo kiếp vô lượng bao phủ trên đỉnh đầu Nguyệt Khuynh Thành, bên trong còn ẩn giấu kiếm khí và thần hỏa.

Hắn không có ý định cho Nguyệt Khuynh Thành một chút cơ hội nào.

“Thần Chủ, người này quá mức quý dị, chúng ta rút đi trước đi!”
Giọng nói của Nguyệt Đế Thiên vội vàng truyền đến.

Nguyệt Khuynh Thành nói: "Cùng nhau hủy diệt đi!"

Dứt lời, thân ảnh nàng hóa thành một vệt sáng, nhanh chóng bay tới phía hạo kiếp Hồng Nguyệt trên hư không.

Đây là tính toán muốn đồng quy vô tận với Diệp Trường Sinh?

Muốn chết cùng nhau?

Người vẫn còn quá ngây thơ.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ngay sau đó, sắc mặt hắn biến đổi: "Cái này... Nữ nhân này điên rồi."

Nguyệt Khuynh Thành quả thực chính là một tên điên, thế mà trong nháy mắt khi nàng tiến vào hạo kiếp Hồng Nguyệt lại thiêu đốt chính mình.

Tự bạo?

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới Nguyệt Khuynh Thành lại quyết tuyệt như thế, không cho hắn chút cơ hội suy xét nào, tình huống trước mắt, hắn chỉ có thể ký thác hy vọng cuối cùng ở bị động vô địch.

Lần này chơi quá lớn, Diệp Trường Sinh lo lắng sẽ nứt ra.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung hủy trời diệt đất, ánh sáng Hồng Nguyệt bắn ra ngoài, nơi đi qua, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ.

Toàn bộ vũ trụ đã bị phá vỡ.

Đây chính là lực hủy diệt mà hạo kiếp Hồng Nguyệt mang đến, từ nay về sau không còn Nhị Tinh Vũ Trụ nữa, ngay cả Nhất Tinh, Tam Tinh Vũ Trụ giờ khắc này cũng run rẩy kịch liệt.

Hạo kiếp khủng bố làm cho sinh linh Nhị Tinh Vũ Trụ trực tiếp ngắt đi, sinh linh hơi yếu một chút sẽ thành tro bụi.

Dù sao cũng chỉ là một câu nói, có thể sống sót cũng là kỳ tích.

Vốn dĩ giữa Tam Tinh Vũ Trụ và Nhị Tinh Vũ Trụ sẽ có một tầng bình chướng, tương tự như kết giới.

Nhưng dưới sự phá hủy của hạo kiếp Hồng Nguyệt, tầng chắn kia bị đâm thủng, kết giới chưa biến mất.

Giờ khắc này.

Toàn bộ Tam Tinh Vũ Trụ đã sôi sục.

Tất cả cường giả bắt đầu chạy trốn...

Tam Tinh Vũ Trụ đã không còn an toàn, nếu ở lại không sớm thì muộn sẽ chết ở đây.

Nhưng vũ trụ vô tận, bọn hắn có thể đi đâu? Đường như bọn hắn không có đất dung thân.

Cũng có rất nhiều người lớn mật, lặng yên không một tiếng động buông xuống Nhị Tinh Vũ Trụ, ý đồ muốn đục nước béo cò, thử một lần đi nhật nhạn chỗ tốt.

Chỉ cần có gan, chết cũng không sợ.

Nhưng khi những người này buông xuống Nhị Tinh Vũ Trụ, đã bị tất cả trước mắt dọa sợ, không dám vượt qua giới hạn.

Máu tươi tràn ngập, bao phủ toàn bộ Nhị Tinh Vũ Trụ, rất cuộc

bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Không ai biết.

Chỉ là hơi thở bên trong tản ra làm cho người ta cảm giác vô cùng nguy hiểm, giống như bước vào trong sương máu, ngay sau đó sẽ bị xé rách thành mảnh nhỏ.

Đúng lúc này.

Một tiếng thét chói tai truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, bóng người bị xúc tu kéo vào trong sương máu.

Ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết biến mất, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Quá mức quỷ dị, mọi người sợ tới mức run rẩy, thân ảnh không ngừng lui về phía sau, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng.

Vút.

Vút.

Vô số xúc tu từ trong sương máu màu đỏ bay ra, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, chúng tu sĩ căn bản không kịp chạy trốn.

Xúc tu xuyên qua thân thể bọn hắn, mọi người đến chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bọn hắn tự hỏi có những gì tồn tại ở cuối xúc tu?

Ở giữa sương máu Hồng Nguyệt có một bóng người như thuyền cô đơn trong đại dương mệnh mỏng, lẳng lặng trôi nổi.

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Cây sinh mệnh siêu cấp đang điên cuồng chữa trị thân thể của hắn, trên người hiện lên ánh sáng vàng tím.

Khí Hồng Mông, Hắc Khí Sáng Thế, Hỗn Độn đi khắp mọi nơi trong cơ thể hắn, nơi đi qua, xương cốt và kinh mạch của Diệp Trường Sinh xảy ra thay đổi, không ngừng mở rộng... Mở rộng.

Hắn đột nhiên di chuyển.

Ngón tay giật giật, ngay sau đó nửa người dưới cũng động.

Chương 1589: Hệ thống ban thưởng thật đáng sợ

Ý thức từ từ bắt đầu khôi phục lại, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở hai mắt: "Như vậy mà cũng không chết được?"

Dứt lời, hắn chậm rãi đứng lên, bắt đầu vận hành Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, căn nuốt toàn bộ linh khí bốn phía và sức mạnh hạo kiếp Hồng Nguyệt để lại vào cơ thể.

Sương máu tràn ngập hư không tiến vào cơ thể Diệp Trường Sinh, cửu thiên khôi phục ánh sáng, con người hắn đột nhiên phóng to, trong mắt hiện lên vẻ khó có thể tin.

Chính giữa hư không phía trước, vô số xúc tu xuyên thấu bóng người, lơ lửng trên không trung.

Nhìn qua giết mình, kinh khủng như vậy.

Ở giữa xúc tu có một bóng người đang nằm, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhận ra là Nguyệt Khuynh Thành.

Thế mà nàng lại không chết.

Xem ra ta cần cho nàng thêm một cây đuốc.

Diệp Trường Sinh lầm bầm, thân ảnh chợt lóe xuất hiện bên cạnh thân thể Nguyệt Khuynh Thành.

"Kéo dài hơi tàn?"

Nguyệt Khuynh Thành nhận thấy được hơi thở của Diệp Trường Sinh, mở hai mắt đỏ thẫm: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào."

"Tại sao người vẫn còn sống?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta cũng muốn chết, nhưng chính là không chết được."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Người thoát nhìn rất yếu ớt, hiện tại ta giết người, hẳn là rất đơn giản đi!"

Nguyệt Khuynh Thành lạnh lùng nói: "Diệp Trường Sinh, người làm như vậy không cảm thấy không công bằng sao?"

"Không công bằng? Đúng vậy. "Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, sau lưng xuất hiện vô số kiếm khí: "Nhưng ta là người thích thừa dịp người ta gặp nguy hiểm, người nói có tức không?"

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí rơi xuống, đánh vào trên người Nguyệt Khuynh Thành.

"Diệp Trường Sinh, ta sẽ không bị hủy diệt, cuối cùng ta sẽ trở về tìm người!"

"Ta sẽ trả lại cho người mọi thứ hôm nay gấp vô số lần."

Nguyệt Khuynh Thành cuồng loạn.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Ta có thể giết người một lần, có thể giết người vô số lần, hơn nữa, người cũng sẽ không có bất kỳ cơ hội nào."

"Tạo Hóa Nhất Kiếm."

"Hồng Nguyệt chi kiếm!"

Chém liên tiếp hai kiếm quang xuống, thân ảnh Nguyệt Khuynh Thành hóa thành bột mịn, linh khí trong không trung biến mất trong nháy mắt.

Nếu vậy mà cũng không chết, Diệp Trường Sinh chỉ có thể nói một câu, mệnh người thật cứng rắn.

Theo thân ảnh Nguyệt Khuynh Thành biến mất, xúc tu lơ lửng trên không hóa thành hư vô, từng bóng người ngã xuống.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức bao phủ, phát hiện được hơi thở của nhóm người Nghịch Thương Thiên, ngay sau đó, hắn biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, Diệp Trường Sinh đã bay đến bên cạnh người mọi người, nhìn thấy hắn bình an trở về, sương mù trên mặt mọi người biến mất.

Nghịch Thương Thiên nói: "Tiểu hữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế mà vũ trụ này bị phá hủy."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đã trải qua một hồi đại chiến, có thể động tác có chút lớn, không dọa các người chứ?"

Nghịch Thương Thiên: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Lão Nghịch, đa tạ người."

Trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu không phải có Nghịch Thương Thiên, những người khác sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nghịch Thương Thiên nói: "Tiểu hữu không cần khách khí, có thể nhìn thấy tiểu hữu bình yên vô sự, lão phu rất vui mừng."

"Nếu đại chiến đã chấm dứt, chúng ta có thể tiến vào Nhị Tinh Vũ Trụ xem một chút hay không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Là nên đi xem một chút."

Lúc trước hạo kiếp Hồng Nguyệt buông xuống, vũ trụ bị nghiền nát hủy diệt, điều này ảnh hưởng quá lớn đến tu sĩ Nhị Tinh Vũ Trụ.

Cũng không biết còn có bao nhiêu người có thể sống sót.

Ngay sau đó.

Mọi người đạp không lướt nhanh, tiến vào Nhị Tinh Vũ Trụ, trong khi đi về phía trước, Diêm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, mở lời hỏi: "Chủ nhân, có phải cô nương lúc trước bị người cho hay không... Giấu đi, không đúng, có phải bị người giết không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Nữ tử kia rất mạnh, chúng ta đại chiến mấy trăm hiệp cũng không phân ra thắng bại, cuối cùng vẫn là ta vận dụng đại sát khí mới miễn cưỡng chế phục được nàng."

"Chính là bởi vì trận đại chiến này mới khiến Nhị Tinh Vũ Trụ sụp đổ."

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Lúc trước đó là một hồi họa kiếp, ta đã trải qua vài lần, rất dọa người."

"Chủ nhân có thể sống sót, nhất định sẽ nhân họa đắc phúc, phàm là tu sĩ đi ra họa kiếp, cho tới bây giờ cũng không có kẻ yếu."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Tốt nhất không nên để ta nhìn thấy người, chính xác trải qua họa kiếp đều có thể trở thành cường giả, nhưng người là một ngoại lệ."

Diễm Xích Vũ: "..."

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến âm báo của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, cắn nuốt ánh sáng Hồng Nguyệt, đạt được ngàn vạn tín ngưỡng lực của Nhị Tinh Vũ Trụ.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân thành công chém giết Nguyệt Khuynh Thành, đạt được bốn thiên phú đặc thù.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân trải qua sinh tử kiếp, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Theo âm thanh hệ thống hạ xuống, Diệp Trường Sinh cố nén hưng phấn trong lòng, ngoại trừ ngàn vạn tín ngưỡng lực ra, làm cho hắn động tâm nhất chính là bốn thiên phú đặc thù của Nguyệt Khuynh Thành.

Chương 1590: Kim thân bất tử bất diệt

Cẩn nuốt, phân thân, sao chép và phong ấn, đây quả thực quá bá đạo.

Thật sự thật không ngờ sau khi chém giết Nguyệt Khuynh Thành, bốn thiên phú đặc thù sẽ thuộc về mình.

Khiêm tốn.

Khiêm tốn.

Có bốn thiên phú này, ta vô địch.

Dừng một chút, hần không chút do dự: [Hệ thống, lập tức mở phần thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, đạt được kim thân bất tử bất diệt.]

Bất tử bất diệt?

Ý là ở đâu cũng sẽ không bị giết?

Phần thưởng của hệ thống luôn luôn mạnh mẽ như vậy, nhưng ta thực sự muốn chết.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, muốn chết còn không phải rất dễ dàng sao, tay trái phải đồng loạt, ba ngày ba đêm tự nhiên sẽ chết.]

Diệp Trường Sinh: "..."

Hệ thống thực sự có độc, đây là có ý gì?

Lúc này.

Giọng nói của Nghịch Thương Thiên truyền đến: “Diệp tiểu hữu, lúc này Nhị Tinh Vũ Trụ tồn thất không nhỏ.”

"Có điều, những người sống sót toàn là tinh nhuệ, bọn hần sẽ là hy

vọng cuối cùng của phiến vũ trụ này."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vũ trụ đã bị phá hủy, bọn họ cũng không dễ dàng."

Dứt lời, một màn kinh người đã xảy ra, tu sĩ trên mặt đất nhao nhao ngã đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, kể tiếp bọn họ lần lượt quỳ xuống thi lễ.

"Bái kiến Thiếu chủ."

Âm thanh hoàn toàn vang vọng, đình tai nhức óc.

Nghịch Thương Thiên quay đầu ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp tiểu hữu, Thiếu chủ trong miệng bọn họ là người sao?"

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: "Hắn là vậy!"

Ngay sau đó.

Mấy bóng người bay lên trời, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: "Đa tạ ân cứu mạng của Thiếu chủ, về sau chúng ta sẽ tuân theo mệnh lệnh của tThiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Các người đều có thân phận gì?"

Mọi người nhao nhao lên tiếng giới thiệu, thì ra bọn họ là tồn tại mạnh nhất Nhị Tinh Vũ Trụ, sau khi Nguyệt Khuynh Thành buông xuống, bọn họ trở thành đối tượng bị nô dịch.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh xuất hiện, bọn họ sẽ trở thành công cụ tu luyện của Nguyệt Khuynh Thành, hiện giờ lấy lại được cuộc sống mới, trong đầu mọi người đều có một bóng hình, đó chính là Diệp Trường Sinh.

Cho nên bọn họ tôn Diệp Trường Sinh làm Thiếu chủ.

Trong những người này còn có Trụ Chủ của Nhị Tinh Vũ Trụ.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Mục Vân Chiến, người đi triệu tập toàn bộ mọi người lại, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này."

Nếu những người này lựa chọn thần phục mình, Diệp Trường Sinh lựa chọn tiếp nhận, hơn nữa tính toán giữ những người này lại bên người.

Để cho bọn họ tiến vào trong Thần Cung tu luyện, đợi một khoảng thời gian, sớm muộn gì cũng có thể trở thành cánh tay phải của hắn.

Con đường phía trước không rõ, dự trữ một ít lực lượng là điều rất cần thiết.

Chủ yếu là sự tồn tại của những người này có thể cung cấp cho hắn một dòng chảy không ngừng của sức mạnh tín ngưỡng.

Cho đến bây giờ hắn còn không biết rốt cuộc sức mạnh tín ngưỡng có công dụng gì.

Sau khi Mục Vân Chiến nhận lệnh rời đi, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn về phía Nghịch Thương Thiên: "Nghịch lão, đại chiến nơi này đã kết thúc, người muốn ở lại bên cạnh ta hay là trở về Nhất Tinh Vũ Trụ?"

Nghịch Thương Thiên nói: "Trở về Nhất Tinh Vũ Trụ, ở đó tiếp tục ẩn nấp, chỉ cần Diệp tiểu hữu có việc cần, bất cứ lúc nào lão phu cũng sẽ xuất hiện."

Nói đến đây, hắn chậm rãi giơ tay lên, thương Tu La xuất hiện trong tay: "Tiểu hữu, thương này lão phu trả lại cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Nghịch lão, ta là kiếm tu nghiêm túc, cây thương này ở lại trong tay ta cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ có trong tay người mới có thể làm cho nó tỏa sáng, người cứ giữ lại tự mình sử dụng đi."

"Giữa người và ta, chớ có từ chối."

"Vậy thì không tốt lắm?" Về mặt Nghịch Thương Thiên xin lỗi, vội vàng thu thương Tu La vào trong linh giới, sợ Diệp Trường Sinh sẽ đổi ý.

Diệp Trường Sinh nói: "Nghịch lão, có bất cứ việc gì thì đến Trường Sinh Vũ Trụ tìm ta, không bao lâu nữa, đồng đảo vũ trụ sẽ

thuộc về Trường Sinh Vũ Trụ.”

Thân ảnh Nghịch lão hóa thành một vệt sáng biến mất trong hư không vô tận: "Thiếu hữu yên tâm, lúc gặp lại, lão phu nhất định sẽ cho người một sự kinh ngạc.”

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng hắt rời đi, lẩm bẩm: "Gặp lại, ta có thể làm cho người kinh ngạc.”

...

Ngay sau đó.

Thân ảnh Mục Vân Chiến xuất hiện, dẫn theo nhóm người Diệp Trường Sinh đi tới tổ địa: “Thiếu chủ, số lượng tu sĩ Nhị Tinh Vũ Trụ thật sự là quá nhiều, thật sự muốn dẫn toàn bộ bọn họ đi sao?”

Diệp Trường Sinh suy tư trong nháy mắt: “Nếu bọn họ không muốn rời đi, vậy thì để cho bọn họ tiếp tục ở lại Nhị Tinh Vũ Trụ. Rào cản của vũ trụ này đã bị phá vỡ, về sau sẽ dung hợp một chỗ với Tam Tinh Vũ Trụ.”

"Nếu bọn họ lựa chọn tiếp tục làm tu sĩ ở phiên vũ trụ này, ta có thể cho bọn họ một phần tài nguyên duy trì."

Mục Vân Chiến nói: "Thiếu chủ, hiện tại thực lực của chúng ta quá yếu, ở lại bên cạnh Thiếu chủ cũng không có tác dụng gì lớn, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng cho Thiếu chủ.”

Chương 1591: Kim thân bất tử bất diệt 2

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Tốt, về sau người chính là người thống lĩnh phiến vũ trụ này, tất cả tu sĩ do người thống lĩnh, kế tiếp ta sẽ bày ra mấy tòa đại trận Tụ Linh, còn có thể một lần nữa để cho linh mạch và linh nguyên nơi này khôi phục."

Mục Vân Chiến khom người một cái: "Đa tạ Thiếu chủ ban thưởng."

Diệp Trường Sinh khoát tay: "Người lui ra đi, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại tổ địa, chờ sau khi đã sắp xếp xong tất cả sẽ lựa chọn rời khỏi nơi này."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía nhóm người Thái Sơ, Diễm Xích Vũ: "Tương lai kẻ địch sẽ càng ngày càng mạnh, đường sẽ phủ đầy chông gai, các người thừa dịp trong khoảng thời gian này mau chóng tăng lên tu vi."

Sau khi trải qua hạo kiếp Hồng Nguyệt, mọi người cũng ý thức được tu vi của bọn họ quá yếu, nếu lúc trước không phải Nghịch Thương Thiên ngăn cản sức mạnh hạo kiếp ở thời khắc mấu chốt, bọn họ sẽ gặp phải thương thế không nhỏ.

Ngay sau đó, thân ảnh mọi người tản đi, mỗi người đều tìm kiếm một nơi, bắt đầu đắm chìm trong tu luyện.

Diệp Trường Sinh đi vào trong tổ địa, khoanh chân ngồi, nhanh chóng kiểm tra trạng hệ thống, ngàn vạn lực lượng tín ngưỡng có thể huyền hóa ra một phân thân tín ngưỡng.

(Lưu ý: Càng có nhiều lực lượng tín ngưỡng, phân thân tín ngưỡng càng mạnh.)

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, tính cả phân thân này, hắn đã có được ba phân thân, lần lượt là Loạn Cổ, Tu La và tín ngưỡng.

Sau đó hắn thúc dục Sáng Thế Hắc Khí, khí Hỗn Độn và Hồng Mông trong cơ thể, rất nhanh đã lấy ba linh khí ra, hóa thành một

tàn ảnh biến mất trên đỉnh hư không, nhìn xuống phía dưới, toàn bộ Nhị Tinh Vũ Trụ được thu hết vào đáy mắt.

Ánh mắt hần kiên định, chậm rãi nâng cánh tay lên, từng linh khí đang chỉ điểm nhảy lên, tựa như tinh linh vậy.

Diệp Trường Sinh chưa từng nghĩ tới, có một ngày, hần sẽ vì một tòa vũ trụ mà cố gắng lớn như vậy.

Hóa ra làm người tốt có cảm giác này.

...

Vô tận hư không.

Mấy bóng người xuất hiện nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào Nhị Tinh Vũ Trụ, mọi người phát hiện thân ảnh Diệp Trường Sinh, vốn định nhìn trộm một chút nhưng lại phát hiện hần đang làm cho linh khí hồi phục, đây là tồn tại đáng sợ cỡ nào chứ?

Diệp Trường Sinh nhận thấy có người đang nhìn trộm hần, quay đầu nhìn về phía hư không: “Ta là người đứng đầu Trường Sinh Vũ Trụ, chủ nhân duy nhất của vũ trụ vô tận, nếu như thần phục, ta sẽ rất hoan nghênh.”

"Nếu chư vị tính toán ra tay với ta, vậy thì các người trở về đi, rất nhanh ta sẽ đến làm khách."

Nghe tiếng.

Sắc mặt mấy người biến đổi, trong nháy mắt biến mất không thấy, thân phận của những người này là cường giả kỷ nguyên buông xuống ở Tứ, Ngũ, Lục, Thất Tinh Vũ Trụ.

Uy lực hủy diệt vũ trụ thật sự là quá mạnh, đương nhiên những người này muốn đến xem một chút, nhưng vừa rồi bọn hần phát hiện Diệp Trường Sinh, lại không ai có thể nhìn thấu thiếu niên này.

Vạn đạo nhân quả làm cho người ta hoảng sợ không gì sánh được.

Tu vi không mạnh lại một lần nữa làm cho linh khí khôi phục.

Nhất là hơi thở phát ra trên người hắn làm cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ánh mắt kia giống như một thanh kiếm sắc bén có thể dễ dàng xuyên qua thân thể của bọn hắn.

Trường Sinh Vũ Trụ?

Ta chưa bao giờ nghe đến.

Hắn muốn thống nhất vũ trụ sao?

Hắn muốn thống nhất vũ trụ, vậy chúng ta là cái gì?

Có phải hơi quá coi thường mọi người rồi không?

Đang di chuyển về phía trước.

Một thân ảnh ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Nhị Tinh Vũ Trụ: "Nơi đó có hơi thở của Hồng Nguyệt. Nếu ta đoán không sai, cường giả buông xuống Nhị Tinh Vũ Trụ hẳn là thuộc về kỷ nguyên Hồng Nguyệt."

Kỷ nguyên Hồng Nguyệt?

Thân ảnh mọi người đột nhiên dừng lại, ánh mắt đồng loạt hội tụ trên người người nọ: "Kỷ nguyên Hồng Nguyệt quý dị nhất trong lời đồn?"

Nhìn vẻ mặt giật mình của bọn họ thì biết những người này đã nghe nói qua sự tồn tại của kỷ nguyên Hồng Nguyệt.

Kỷ nguyên cũng có phân chia trước sau, nếu những người này ở sau Hồng Nguyệt, vậy thì rất dễ hiểu.

Một lão giả trong nhóm người nói: "Vừa rồi thiếu niên kia có thân phận gì, thế mà có thể đánh bại cường giả của kỷ nguyên Hồng Nguyệt."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, một tráng hán trong đó lạnh lùng nói: "Quản hắn là ai, muốn ta thần phục hắn, quả thực si tâm vọng tưởng."

"Cùng lắm thì chính là đánh một trận, ta sẽ sợ hấn hay sao?"

Nói đến đây, hấn dừng một chút, ánh mắt xẹt qua mọi người:
"Tạm như vậy, ta trở về chuẩn bị trước."

Những người khác nhìn trắng hán biến mất không thấy, không hề dừng lại chút nào, sau khi lần lượt tách ra, đập không lướt nhanh rời đi.

Sau một nén nhang.

Thân ảnh trắng hán lần thứ hai xuất hiện ở hư không: "Tu sĩ kỹ nguyên Thần Võ chúng ta am hiểu đạo lý thời thức là trang tuần kiệt."

Tiếng lẩm bẩm tự nói hạ xuống, Tiêu Thần Vũ hóa thành một vệt sáng, vọt tới phía Nhị Tinh Vũ Trụ.

Chương 1592: Huynh đài, người không sao chứ?

Không vì cái gì khác, chỉ vì thần phục Diệp Trường Sinh.

Có thể có người nói Tiêu Thần Vũ kém cỏi, đường đường là cường giả kỷ nguyên mà trước mấy câu nói của Diệp Trường Sinh đã lựa chọn thần phục.

Một chút đáng về cường giả nên có cũng không có.

Đây căn bản không phải là sợ, cái này gọi là nhận rõ chính mình, lựa chọn hợp lý.

Sau khi kỷ nguyên Thần Võ bùng xuống Tứ Tinh Vũ Trụ, việc đầu tiên Tiêu Thần Vũ làm cũng không phải đi cướp đoạt tài nguyên.

Mà lựa chọn đánh nhau với thế lực trong Tứ Tinh Vũ Trụ, từ trong miệng bọn họ lấy được tin tức có giá trị nhất.

Trong lòng Tiêu Thần Vũ không có tin tức nào có giá trị, cho nên khi hắn nhìn thấy Diệp Trường Sinh lần đầu tiên đã biết thân phận thật sự của hắn là gì.

Một cường giả có thể phế đi kỷ nguyên Chiến Đạo, làm cho kỷ nguyên Cổ Linh chạy trốn, hiện tại lại làm cho kỷ nguyên Hồng Nguyệt biến mất.

Người như vậy, người nói để ta dẫn theo kỷ nguyên Thần Võ đi cũng rắn với người ta, rốt cuộc là đầu óc ta không được, hay là đầu óc các người có vấn đề?

Thời đại này có rất nhiều chuyện, sự lựa chọn quan trọng hơn nỗ lực. Cho nên hắn lừa gạt cường giả kỷ nguyên khác đối nghịch với Diệp Trường Sinh, chỉ có như vậy thì sự thần phục của hắn mới có thể có giá trị.

Hắn gánh vác toàn bộ vấn đề sinh tồn của tu sĩ kỷ nguyên Thần Võ, mỗi một lần lựa chọn cũng không thể chỉ lo lắng một mình hắn.

Đi tới Nhị Tinh Vũ Trụ, Tiêu Thần Vũ thấy Diệp Trường Sinh còn đang bày trận, thân ảnh bay lơ lửng ở một bên, lẳng lặng đứng thẳng, không đi quấy rầy hắn.

Thoáng cái đã trôi qua nửa tháng.

Nhị Tinh Vũ Trụ đã hoàn toàn thay đổi, linh mạch và linh nguyên hồi phục, ở dưới đại trận Tụ Linh, toàn bộ linh khí vũ trụ bộc phát nồng đậm.

Giống như còn mạnh hơn cả trước khi họa kiếp xảy ra.

Chúng tu sĩ dưới sự dẫn dắt của Mục Vân Chiến, quỳ trên mặt đất, khấu tạ sự ban thưởng của Diệp Trường Sinh, từng tiếng đồng thanh hô to đình tai nhức óc.

Tiêu Thần Vũ khiếp sợ nhìn tất cả xảy ra trước mắt, không thể tin được uy vọng của Diệp Trường Sinh ở đây lại đạt tới độ cao như vậy.

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Thần Vũ: "Các hạ tới đây đã được một thời gian, là muốn thần phục ta?"

"Tại hạ Tiêu Thần Vũ, đại biểu kỷ nguyên Thần Võ đến thần phục Diệp công tử."

"Người biết ta."

Tiêu Thần Vũ gật đầu: "Tên của Diệp công tử như sấm bên tai."

Diệp Trường Sinh nói: "Người là người hiểu chuyện, ta tiếp nhận sự thần phục của người."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Kỷ nguyên Thần Võ các người buông xuống vũ trụ nào."

Tiêu Thần Vũ nói: "Hồi Thiếu chủ, Tứ Tinh Vũ Trụ, cường giả lúc trước đi với ta lần lượt là cường giả của kỷ nguyên Tiến Hóa, kỷ nguyên Kiếm Vũ, bọn họ đã chiếm lĩnh Ngũ Tinh, Lục Tinh Vũ Trụ."

“Người biết kỹ nguyên nào buông xuống Tam Tinh Vũ Trụ không?”
Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Tiêu Thần Vũ nói: "Kỹ nguyên Đại Đạo, có điều khi Nhị Tinh Vũ Trụ bị hủy diệt, cường giả kỹ nguyên Đại Đạo cũng đã chạy trốn. Tam Tinh Vũ Trụ bây giờ đã không còn bao nhiêu cường giả."

“Thì ra là như thế!”

Diệp Trường Sinh tính toán, hiện tại còn lại cường giả của kỹ nguyên Kiểm Vũ và kỹ nguyên Tiến Hóa, xem ra hẳn phải lần lượt đi tới Ngũ Tinh, Lục Tinh Vũ Trụ, đây thật sự là một chuyện thú vị.

Hắn quyết định lúc này đi tới Ngũ Tinh, Lục Tinh Vũ Trụ nhưng không có ý định động thủ, chính muốn khuyên giải cường giả hai kỹ nguyên này thật tốt.

Tất cả mọi người cùng nhau làm điều đó.

Ra tay đánh nhau thì có gì tốt, đến lúc đó lại phá hỏng vũ trụ, người vất vả chỉ có một mình hắn.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Tiêu Thần Vũ buông xuống tổ địa, ba người Diễm Xích Vũ, Tàng Thất và Diệp Thập Vạn xuất hiện:
"Những người khác thì sao?"

Diệp Thập Vạn hơi giơ tay lên, đưa một viên huyền thạch cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, cái này cho người."

Diệp Trường Sinh bóp nát huyền thạch, ba bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt hắn, chính là Thái Sơ, Hắc Doanh Doanh và An Lạc Nhi.

Ba nàng lựa chọn rời đi, các nàng biết ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, bởi vì lúc nào cũng được che chở, các nàng muốn tăng lên cấp bậc cũng quá khó khăn.

Không phải mỗi người đều giống như Diệp Trường Sinh, có được số mệnh vô thượng, các nàng phải đi tìm cơ duyên thuộc về mình.

Phải không ngừng trải qua sinh tử mới có thể thật sự lột xác.

Ba nàng biết nếu Diệp Trường Sinh đi ra, các nàng căn bản không cách nào rời đi, chỉ có thể thừa dịp Diệp Trường Sinh bày trận, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, hình ảnh ba nàng để lại trên hư không biến mất: "Đi, chúng ta đi Ngũ Tinh Vũ Trụ trước."

Trụ Côn xuất hiện, mọi người xuất hiện trên boong thuyền, Tàng Thất và Diệp Thập Vạn đi xuống tu luyện, chỉ còn lại Tiêu Thần Vũ và Diễm Xích Vũ.

"Chủ nhân, ngài đi thẳng đến hôm nay thật sự không dễ dàng gì!"

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Sao đột nhiên lại cảm khái như vậy?"

Chương 1593: Ta chỉ nhìn một chút

Diễm Xích Vũ nói: "Chủ nhân vất vả nhiều năm như vậy, cũng nên thả lỏng nghỉ ngơi thật tối, có muốn chúng ta cùng đi cho thể xác và tinh thần nghỉ ngơi hay không?"

"Là người muốn cho cơ thể và tâm trí nghỉ ngơi?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Người để nhị đệ vội vàng đi làm đi!"

"Chủ nhân, loại nam nhân chất lượng cao như chúng ta nên sống đẹp để một chút."

"Ta không ham nữ sắc." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Diễm Xích Vũ: "..."

Trụ Côn xuyên qua hư không, trước sau vượt qua Tam Tinh, Tứ Tinh Vũ Trụ, đột nhiên phía trước xuất hiện một trận đánh nhau hỗn loạn.

Trăm tu sĩ đang đi về phía Trụ Côn, một bóng người chật vật không thôi, trên người phủ đầy vết thương, hơi thở hỗn loạn không chịu nổi.

Rất hiển nhiên, dưới sự vây công của trăm tên tu sĩ, người này đã đạt tới cực hạn.

Người nọ từ trên cao ngã xuống, vọt tới trên boong thuyền, thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng thẳng, bóng người vừa lúc ngã vào trong ngực Diễm Xích Vũ.

"Cơ ngực cường tráng thật lớn, huynh đài, người thật lớn!"

Trước mắt nữ tử tối sầm lại, trực tiếp ngất đi.

Diệp Trường Sinh quay đầu: "Xích Vũ, có phải người cố ý hay không?"

Diễm Xích Vũ lắc đầu: "Nếu không phải phát hiện cơ ngực của

nàng, ai biết là nữ nhân chứ?”

Bây giờ nam nhân có cơ ngực, nữ nhân có sân bay, điều đó không phải là rất bình thường sao?

Trong hư không.

Trăm tu sĩ xuất hiện ở trước Trụ Côn, vây quanh nhóm người Diệp Trường Sinh lại, trên người mọi người bắn ra linh khí mệnh môn cuộn cuộn, uy áp khủng bố hạ xuống, nghiền ép ở trên người Diễm Xích Vũ.

Cầm đầu là một lão giả áo đen, ánh mắt sắc bén như kiếm, giống như trong nháy mắt có thể xuyên thấu bóng người.

Lão giả trầm giọng nói: "Giao nữ tử ra, ta có thể để các người rời đi."

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Người không biết chủ nhân ta sao?"

Lão giả cười lạnh một tiếng: "Tại sao ta phải biết hẳn?"

Diễm Xích Vũ lại nói: "Không biết chủ nhân, như vậy người cũng nên nghe nói qua Trường Sinh Vũ chứ."

"Ít nói những chuyện vô dụng với ta." Giọng nói lão giả lạnh lẽo: "Giao người ra, nếu không một người trong các người cũng đừng nghĩ sống sót rời đi."

Diễm Xích Vũ thất vọng lắc đầu: "Người xong rồi, không biết chủ nhân, người còn lẩn lộn trong vũ trụ này làm gì?"

Nói đến đây, thân ảnh hắn chợt lóe, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, ta nguyện ý dâng nữ tử này cho người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ngay sau đó.

Trăm ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lão giả áo đen trên tức nói: "Quản tốt thuộc hạ của người, bằng không

ngay cả người ta cũng đánh.”

Diệp Trường Sinh nướng mày kiếm, hồ nghi nhìn lão giả áo đen, lão đầu này nhìn rất thông minh, sao lại nói nhảm nhí như vậy.

Cho dù không biết hắc, chẳng lẽ không cảm nhận được hơi thở trên người hắc sao?

Chẳng lẽ không nhìn ra hắc là một cường giả tuyệt thế sao?

Nghĩ đến điểm này, Diệp Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng.

"Thế mà người lại không biết ta."

Lão giả áo đen giật mình: "Vì sao nhất định phải biết người?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Vậy ta sẽ cho người biết ta."

Nói đến đây, hắc dừng một chút rồi trầm giọng nói: "Xích Vũ, Thập Vạn, chào hỏi bọn hắc, các người tìm hiểu cho sâu hơn."

Điểm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: "Chủ nhân đi sâu... Hiểu thì thôi, ta không thích hoa cú."

Dứt lời, thân ảnh hắc mạnh mẽ lao về phía trước, ngọn lửa che trời bao trùm, trong nháy mắt tràn ngập cửu thiên.

Một tiếng phượng kêu truyền khắp bầu trời, uy lực của hỏa phượng bao phủ, sắc mặt lão giả áo bào đen chợt biến đổi, hoảng sợ nhìn về phía Điểm Xích Vũ.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng sấm sét vang lên, từng sấm sét rơi xuống, bao phủ trên người Diệp Thập Vạn, hai cây chùy lớn va chạm, thanh âm vang vọng cửu thiên thập địa.

Theo uy áp của hai người hạ xuống, trăm người hai mặt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân ảnh theo bản năng lui về phía sau.

“Chỉ có vậy cũng hung hăng càn quấy?”

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, một cây thương lửa phá không xuyên qua, chỉ thẳng vào trên người lão giả áo đen.

"Lão đầu, chủ nhân có được tùy tùng như ta, hiện tại người biết chủ nhân ta mạnh bao nhiêu rồi chứ."

Lão giả áo đen tiện tay vung lên, ánh sáng bạc chợt nổi lên, ánh sáng vạn trượng trực tiếp nghênh đón thương lửa xuyên qua.

Đó là một chiếc gương.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, hai bóng người bay ngược ra sau, từng tấc từng tấc hư không bị tiêu diệt.

Lão giả áo đen mạnh mẽ ổn định thân ảnh, ánh mắt nhìn Diệp Trường Sinh: "Rốt cuộc các hạ là ai?"

Diệp Trường Sinh nói: "Hiện tại muốn quen biết ta?"

Lão giả áo đen nói: "Chúng ta là người của Thiên Khải Tộc thuộc Đại Thiên Vũ Trụ, các hạ thật sự muốn làm địch với chúng ta sao?"

Thiên Khải Tộc?

Chưa nghe nói qua.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Ta tên là Diệp Trường Sinh, chắc là người không biết ta."

Sắc mặt lão giả áo đen biến đổi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lão ta đích xác không biết Diệp Trường Sinh, nhưng cái tên này như sấm bên tai.

Chương 1594: Ta chỉ nhìn một chút 2

Sao Huyền Kiếm Phủ không còn, cả Đại Thiên vũ trụ không ai không biết, không người không hay.

"Các hạ quả nhiên là Diệp Trường Sinh."

"Người có thể không tin." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh.

Lão giả áo đen chần chờ trong chớp mắt, hóa thành một luồng tàn ảnh biến mất trên không: "Rút lui, lập tức rời đi."

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vẫn nhanh chóng rút đi, người có thể làm cho lão giả mặc áo bào đen kiêng kỵ, tuyệt đối không phải là người tốt.

Diệp Trường Sinh nói: "Thập Vạn, Xích Vũ, đừng say, để cho bọn họ rời đi!"

Vốn là một tập phim nhỏ, không cần phải đi lấy tính mạng của bọn họ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nữ tử trong ngực, không thể không nói, cơ ngực nữ nhân này thật sự lớn.

Nhưng hẳn không có tâm tư đi thưởng thức, ở thế giới này nam nhân không thể làm chuyện nữ nhân, mà nữ nhân lại dám quần ngực giả thành nam nhân.

Cũng không biết nữ nhân này gây ra chuyện gì mà để cho cường giả Thiên Khải Tộc đuổi đến tận đây.

Đã đến lúc tìm cách đánh thức nàng tỉnh lại.

Xem ra phải để cho nàng thấy được sự mạnh mẽ của mình.

Một tiếng rầm rầm truyền đến, nữ tử từ từ tỉnh lại, phát hiện mình ngã vào trong ngực Diệp Trường Sinh, vội vàng đứng thẳng người.

Ánh mắt lóe lên, rất nhanh nhìn quanh bốn phía, phát hiện cường giả Thiên Khải Tộc đã biến mất: "Đa tạ công tử ra tay cứu giúp."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương không cần khách khí."

Nữ tử cúi người một cái: "Tiểu nữ tử không quấy rầy công tử nữa, nên rời đi rồi."

"Chờ một chút." Diệp Trường Sinh lên tiếng kêu nữ tử dừng lại: "Chẳng lẽ cô nương không có gì muốn nói sao?"

Nữ tử giật mình: "Công tử có ý gì?"

Diệp Trường Sinh không nói lời nào, trực tiếp sờ lên: "Cô nương, có phải trên người người cất giấu vật gì không, chỗ này hơi phình lớn."

Thân ảnh nữ tử theo bản năng lui về phía sau một bước: "Công tử, xin tự trọng."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, ta cứu người, chẳng lẽ người không nên biểu thị?"

Nữ tử cảm thấy hoảng sợ, mắt lộ vẻ đề phòng: "Công tử muốn giết người cướp của?"

Giết người cướp của?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Cô nương, có vài thứ quá lớn, người không nắm chắc được."

"Nếu người nắm trong tay, sẽ rất nguy hiểm."

Nữ tử lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, có thể có phong độ một chút hay không, bắt nạt một nữ tử yếu ớt như ta có phải quá đáng hay không?

Nhưng sao Diệp Trường Sinh lại biết được trên người nàng có chỉ bảo chứ?

Diệp Trường Sinh lại nói: "Cô nương là người của Phệ Đạo Tộc, tên là Cổ Phạm Nhi, tu vi Thiên Mệnh."

"Trên người người có hai món chí bảo, một cái rất thích hợp với ta. Cổ cô nương có thể lấy ra cho ta xem hay không?"

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: "Nếu cô nương không muốn, ta sẽ không ép buộc."

Cổ Phạm Nhi hơi mờ mịt.

Bị Diệp Trường Sinh chinh cũng không biết câu nào là thật.

Muốn nàng giao chí bảo ra là không điều không thể. Ngay sau đó, thân ảnh nàng chợt lóe, xoay người chuẩn bị rời đi.

Bịch.

Bịch.

Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt nữ tử, ngăn nàng lại.

"Cô nương muốn đi sao? Ở lại chơi với nhau, không đúng, trò chuyện với nhau nha."

Ánh mắt Cổ Phạm Nhi dừng lại trên người hai người, những người này không nói võ đức, hiện tại xem ra muốn rời đi là không thể nào, chẳng lẽ mình phải nhận... Ở lại bên cạnh họ họ?

Trầm mặc trong chớp mắt, thân ảnh của nàng xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Trên người ta đúng thật là có hai món chí bảo, có thể cho công tử xem một chút."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người lấy ra đi."

Ngay sau đó.

Cổ Phạm Nhi chậm rãi nâng tay ngọc lên, lòng bàn tay xuất hiện hai ánh sáng vàng, tay trái là một tòa tháp cổ, tay phải là một vỏ kiếm.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên vỏ kiếm, vô cùng hài lòng gật gật đầu: "Cô nương yên tâm, ta chỉ nhìn một chút."

Trong hư không.

Cổ Phạm Nhi quả quyết đưa võ kiếm cho Diệp Trường Sinh, không có chút do dự nào, bởi vì trong lòng nàng rõ ràng, những thứ trước mắt này rất độc ác.

Nếu như không giao võ kiếm ra, tính mạng mình có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Người là dao thót, ta là thịt cá.

Muốn sống sót, phải biết xem xét thời thế.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận võ kiếm, tâm thần vừa động, trong nháy mắt mở ra thiên phú sao chép đặc thù, không có ý khác, chỉ muốn thử một lần xem có thể sao chép được một thanh võ kiếm hay không.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thiên phú sao chép đặc thù chỉ có thể sao chép công pháp, võ kỹ, thần thông, bí thuật và huyết mạch, không cách nào sao chép bất kỳ thần binh nào.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có thể sao chép huyết mạch, thần thông, công pháp, võ kỹ của Cổ Phạm Nhi, có lập tức bắt đầu \ không?]

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức sao chép.]

Chương 1595: Đại hội Vũ Trụ Đạo Thống

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, sao chép thành công.]

Đơn giản như vậy sao?

Thật ra, hẳn thật sự không phải ham huyết mạc gì đó của Cổ Phạm Nhi, hẳn không phải loại người này.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, phát hiện trong hệ thống xuất hiện huyết mạch Phệ Đạo Tộc, huyết mạch Phệ Linh, còn có một ít công pháp, bí thuật, thần thông vân vân.

Dừng một chút, hẳn giơ tay lên đưa vỏ kiếm cho Cổ Phạm Nhi: "Trả vỏ kiếm này lại cho người."

Cổ Phạm Nhi giật mình, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ trả lại cho nàng, thế mà không chiếm làm của riêng.

Diệp Trường Sinh nói: "Vỏ kiếm này không tệ, nhưng không thích hợp với ta, hiện tại cô nương có thể rời đi."

Cổ Phạm Nhi nói: "Người thật sự để cho ta rời đi?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, ta là người rất thiện lương."

Cổ Phạm Nhi bán tín bán nghi, xoay người đập không rời đi, đi về phía trước ngàn thước, nhìn lại thì phát hiện Diệp Trường Sinh cũng không đuổi theo.

Lúc này mới yên lòng, tăng nhanh tốc độ biến mất ở trong hư không.

Người này thật kỳ lạ.

Hoàn toàn nhìn không thấu.

Lúc này.

Bốn người Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Tiêu Thần Vũ, Tàng Thất

đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân cứ để nàng rời đi như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Không thì sao, ở lại để cho người gây họa sao?"

Diễm Xích Vũ: "..."

Chủ nhân, ta không phải người như vậy.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Ta biết người là nam nhân chất lượng cao trong xã hội, là loại người rất đứng đắn."

Diễm Xích Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, ngàn vạn lần đừng nói như vậy, bằng không ta sẽ kiêu ngạo."

Diệp Trường Sinh không để ý Diễm Xích Vũ, thúc dục Trục Côn tiếp tục đi về phía trước, chạy tới phía Ngũ Tinh Vũ Trụ.

...

Vô tận hư không.

Thân ảnh lão giả áo đen ngừng lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm, một lão giả tiến lên: "Trưởng lão, vì sao chúng ta vì rút đi?"

"Người có biết người vừa rồi là ai không?"

"Không biết."

Lão giả áo đen lại nói: "Đệ tử Kiếm Điện, Diệp Trường Sinh."

Sắc mặt Quách Đại Hùng thay đổi: "Trưởng lão, không phải nói Diệp Trường Sinh ở thành Thiên Đạo sao? Tại sao hắn lại xuất hiện ở Tứ Tinh Vũ Trụ?"

Lão giả áo đen lắc đầu, trầm giọng nói: "Ai biết được, có lẽ hắn chỉ đi ra ngoài một chút, vừa lúc bị chúng ta gặp phải."

"Cũng không phải lão phu kiêng kỵ hắn, chủ yếu là thời gian này, chúng ta không cần phải trở mặt với hắn."

Quách Đại Hùng gật đầu: "Đúng vậy, Thiên Khảm Tộc chúng ta xưa

nay làm việc khiêm tốn, không cần phải làm loại chuyện kiêu ngạo này.”

"Bối cảnh người này phức tạp, quá mức khó giải quyết."

Lão giả áo đen khẽ thở dài một tiếng: "Huyền Kiếm Phủ chính là ví dụ tốt nhất. Chúng ta tới đây là vì đại hội Vũ Trụ Đạo Thống. Chỉ tiếc võ Cửu Ngục Kiếm và tháp Phật Đà đều rơi vào tay Cổ Phạm Nhi."

Quách Đại Hùng nói: "Phệ Đạo Tộc cũng sẽ tham gia đại hội Vũ Trụ Đạo Thống lần này, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng chém giết Cao Phạm Nhi, đoạt lại hai món chí bảo."

Lão giả áo đen híp mắt. "Sự việc không đơn giản như người nghĩ. Diệp Trường Sinh rất nhanh sẽ trở về thành Đạo Thống. Đến lúc đó hắn cũng sẽ tham gia đại hội Vũ Trụ Đạo Thống, cơ hội thắng lợi của chúng ta không lớn."

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chúng ta phải nhanh chóng truyền tin tức cho Thiếu Tộc trưởng, lần này đại hội Đạo Thống khác với trước kia, có Diệp Trường Sinh tồn tại chính là tiền lệ trước nay chưa từng có."

Quách Đại Hùng khó hiểu: "Trưởng lão, vậy vì sao chúng ta còn cố ý muốn tham gia đại hội Vũ Trụ Đạo Thống?"

"Ngu xuẩn!"

"Người biết đạt được vị trí toàn nhất trong đại hội Vũ Trụ Đạo Thống có thể đạt được chí bảo vô song không?"

Lão giả áo đen trầm giọng nói, dừng một chút rồi mới tiếp tục: "Không gian Đạo Thống chính là một nơi tràn ngập cơ duyên, trong đó có vô tận chỗ tốt."

"Quên đi, nói người cũng không hiểu."

Quách Đại Hùng: "..."

Ngay sau đó, mọi người biến mất trên hư không, tốc độ cực nhanh không gì sánh được, phương hướng chính là thành Đạo Thống.

...

Một bên khác.

Trong hư không.

Cổ Phạm Nhi bóp nát một viên huyền thạch, rất nhanh từng bóng người xuất hiện bên cạnh nàng, cầm đầu là một lão giả đáng người cao lớn.

"Thuộc hạ đến chậm, đã khiến tiểu thư kinh hãi rồi."

"Tam trưởng lão nói gì vậy, là ta chủ động rời đi, không có bất kỳ quan hệ gì với các người."

Cổ Phạm Nhi lạnh nhạt nói: "Tam trưởng lão, đại ca ta ở nơi nào?"

Cổ Vân Phong trầm giọng nói: "Thiếu Tộc trưởng ở trong thành Đạo Thống."

Cổ Phạm Nhi nhẹ nhàng gật đầu: "Lần này đại hội Đạo Thống sợ là sẽ rất khó khăn, lúc trước ta gặp phải một tên tu sĩ, tuổi tác cũng tương tự ta, nhưng thực lực sâu không lường được."

Cổ Vân Phong nói: "Hồi tiểu thư, Thiếu Tộc trưởng đã tìm hiểu rõ ràng rồi. Lần này, đối thủ lợi hại nhất của đại hội Đạo Thống chính là Diệp Trường Sinh."

"Nghe đồn hắn là đệ tử Kiếm Điện, bối cảnh vô cùng mạnh mẽ, ngay cả thực lực bản thân cũng không cách nào đánh giá, trước sau đánh bại cường giả của kỷ nguyên Loạn Cổ và kỷ nguyên Cổ Linh."

Chương 1596: Đại hội Vũ Trụ Đạo Thống

2

Nói đến đây, hần tiện tay vung lên, một bức họa xuất hiện trên không trung, phía trên chính là chân dung của Diệp Trường Sinh: "Tiểu thư, người này chính là Diệp Trường Sinh, Thiếu Tộc trưởng cố ý dẫn dò qua, tuyệt đối không thể trêu chọc người này."

"Diệp Trường Sinh giết người như ngóe, vô cùng hung tàn, thích nhất là chiếm đoạt nữ tử dưới ba mươi tuổi."

"Hắn chính là Diệp Trường Sinh?" Cổ Phạm Nhi cảm thấy hoảng sợ: "Tam trưởng lão, những điều này là ai nói?"

Cổ Vân Phong nói: "Tiểu thư, những tin tức này đều từ Đại Thiên Vũ Trụ và thành Đạo Thống đều truyền ra, Diệp Trường Sinh đi qua Thiên Táng Chi Địa, ở đó không ít người gặp họa."

"Nhưng có một điều rất kỳ quái, phạm là nữ nhân có quan hệ với hắn thì đều đánh giá hắn rất tốt."

"Đều nói người này có vật cứng."

Về mặt Cổ Phạm Nhi nghi hoặc, lúc trước nàng chỉ tiếp xúc đơn giản với Diệp Trường Sinh, tuy rằng hắn hơi kỳ quái, nhưng nhìn qua rất đứng đắn.

Bằng không nàng cũng không thể sống sót rời đi, trong này có thể có hiểu lầm gì hay không, hay là nói Diệp Trường Sinh căn bản không có hứng thú với ta.

Chắc chắn không phải như vậy, ta đẹp như tiên nữ, vóc dáng nóng bỏng, ai có thể ngăn cản mị lực của ta chứ?

"Tam trưởng lão, chúng ta về thành Đạo Thống trước, Thiên Khải Tộc ra tay với ta, ta sợ bọn họ sẽ gây bất lợi cho đại ca."

Cổ Vân Phong cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, Thiếu chủ Thiên Khải Tộc đã bị Thiếu Tộc trưởng đánh cho một trận."

Cổ Phạm Nhi cười nói: "Không hổ là đại ca ta, trước tiên trở về thành Đạo Thống."

Giờ khắc này.

Trong thành Đạo Thống.

Đạm Đài Huyền Nguyệt xuất hiện dưới cổ đình, nhẹ nhàng buông chén trà trong tay xuống: "Có tin tức của Thiếu chủ không?"

Lúc trước nàng từng nói Diệp Trường Sinh là chủ nhân của thành Đạo Thống, người trong Đạo Thống Phủ cũng thần phục Diệp Trường Sinh, cho nên gọi hắn là Thiếu chủ.

Người tới khom người một cái: "Hồi Phủ chủ, có tin tức."

Dưới cổ đình.

Đạm Đài Huyền Nguyệt mặc một thân váy dài màu tím, da như mỡ đông, hơi thở như u lan, ánh mắt rơi vào trên người người tới.

"Nói một chút, hiện tại Thiếu chủ đang ở nơi nào?"

Người tới khom người một cái. "Hồi Phủ chủ, Thiếu chủ đánh bại cường giả kỷ nguyên Hồng Nguyệt, Nhị Tinh Vũ Trụ cũng bị phá hủy."

"Thiếu chủ đề xuất muốn tạo ra Trường Sinh Vũ Trụ, về sau sẽ không có Nhất đến Cửu Tinh Vũ Trụ nữa."

Kỷ nguyên Hồng Nguyệt?

Trường Sinh Vũ Trụ?

Đạm Đài Huyền Nguyệt hơi nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên bàn cổ, kỷ nguyên Hồng Nguyệt là tồn tại xếp trong năm vị trí đầu trong số đông đảo kỷ nguyên, chuẩn xác mà nói, thực lực gần với kỷ nguyên Cổ Linh.

Kỷ nguyên đứng trong vị trí đầu đến bây giờ chưa từng xuất hiện, có điều dựa theo thể cục hiện tại mà xem, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Người tới lại nói: "Phủ chủ, Thiếu chủ đang trên đường đi tới Ngũ Tinh Vũ Trụ, hiện tại đại hội Đạo Thống đã sắp bắt đầu, liệu Thiếu chủ có thể không có thời gian tham gia không?"

"Đại hội Đạo Thống với Thiếu chủ mà nói, đã không còn trọng yếu nữa rồi." Đạm Đài Huyền trầm giọng nói: "Người đi tìm Thiếu chủ, nói cho hắn biết chuyện đại hội Đạo Thống, về phần có muốn tham gia hay không, để Thiếu chủ định đoạt."

Lão giả khom người một cái: "Thuộc hạ đi làm ngay."

Ngay sau đó.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên ngoài cổ đình: "Hồi Phủ chủ, các tộc trong Đại Thiên Vũ Trụ đã đến thành Đạo Thống, trong đó còn có gia tộc Đạm Đài Tộc ẩn thế, Cơ Giới Tộc và Dạ Tộc cũng xuất hiện."

"Lần này, Đạm Đài Tộc phái ra cường giả là thiên kiêu mạnh nhất đời này, Đạm Đài Huyền Thiên."

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Ta biết, nghe đồn Đạm Đài Huyền Thiên tu sĩ có thiên phú nhất Đạm Đài Tộc sau tiên tổ."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Không nên chú ý đến Đạm Đài Tộc, đưa ánh mắt rơi vào Dạ Tộc và Cuồng Thần Tộc, bọn họ mới là người thật sự không tốt."

Nữ tử gật đầu: "Phủ chủ yên tâm, ta đi làm."

Đạm Đài Huyền Nguyệt chậm rãi đứng dậy, từ trong cổ đình đi ra, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, nàng đã đi lên ngọn núi, vấy tím xẹt qua những đám mây giống như bông.

Cách đó không xa, một nam tử mặc áo gấm xuất hiện, một bộ quần áo màu bạc, đường vân màu vàng làm cho người ta cảm giác vô cùng hoa quý.

Nam tử xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Huyền Nguyệt tỷ tỷ, sao người biết ta tới?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt lạnh nhạt nói: "Hơi thở đặc biệt của Đạm Đài Tộc, người cảm thấy ta sẽ không phát hiện ra sao?"

Đạm Đài Huyền Thiên cười nói: "Ta quên mất, Huyền Nguyệt tỷ tỷ đã từng là một thành viên của Đạm Đài Đài, chỉ tiếc hiện giờ chỉ có thể ở Cửu Tinh Vũ Trụ, sinh hoạt trong điều kiện linh khí căn cõi này."

"Nếu người không có chuyện gì thì nhanh chóng rời khỏi nơi này."
Vẻ mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt lạnh như sương giá: "Nhiều năm như vậy, người vẫn còn chán ghét như thế."

Chương 1597: Diệp công tử tha mạng

"Huyền Nguyệt tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, ta thật sự không có ý khác." Về mặt Đạm Đài Huyền Thiên trêu chọc: "Ta đến chỉ là để nói cho người biết, lần này ta sẽ lấy được vị trí toàn nhất trong đại hội Đạo Thống."

"Tất cả mọi thứ trong Đạo Thống Linh Giới, chỉ có thể thuộc về một mình ta."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Người sẽ có thành tích, nhưng đứng nhất là điều không thể nào, hy vọng người không nên tự rước lấy nhục nhã."

Đạm Đài Huyền Thiên khinh thường: "Không thể có người mạnh hơn ta, có thể nói cho ta biết người đứng đầu đại hội sẽ là ai không?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: "Chủ nhân của Trường Sinh Vũ Trụ."

Đạm Thai Huyền Thiên giật mình, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh: "Trường Sinh Vũ Trụ? Tại sao ta chưa nghe qua bao giờ."

"Người chưa từng nghe nói đến Trường Sinh Vũ Trụ, nhưng chắc chắn người biết chủ nhân của nó." Về mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt nghiêm túc: "Công tử Diệp Trường Sinh, người hẳn là biết đi."

Dứt lời, thân ảnh nàng biến mất tại chỗ, Đạm Đài Huyền Thiên nhìn về phía nàng rồi đi, lẩm bẫm, cái tên Diệp Trường Sinh rất quen thuộc.

Đột nhiên, hắn ta giống như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt chợt biến đổi: "Huyền Kiếm Phủ bị diệt là vì hắn."

"Xem ra lần này ta gặp được kình địch, bối cảnh mạnh mẽ không nhất định thực lực cũng mạnh, đứng nhất đại hội Đạo Thống không ai khác hơn ta."

...

Trên hư không.

Trụ Côn xuất hiện trong Ngũ Tinh Vũ Trụ, trên boong thuyền, mọi người nhìn đôi mắt nhìn vũ trụ xa xa.

Vũ trụ này thực sự là quá yên tĩnh.

Bọn hắn xuất hiện lâu như vậy, thế nhưng không có một bóng người xuất hiện, Tiêu Thần Vũ trầm giọng nói: "Thiếu chủ, kỷ nguyên Kiếm Vũ ở vũ trụ này, nhưng chưa từng phát hiện hơi thở của bọn họ, có phải đã rời đi hay không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đi vào xem một chút."

Trụ Côn biến mất không thấy, một đoàn năm người cưỡi gió mà đi, nhanh chóng bay về phía Ngũ Tinh Vũ Trụ.

Rất nhanh bọn hắn đã xuất hiện ở dưới một tòa thành trì, nơi này đều bình thường, bóng tu sĩ ở cửa thành như dệt.

Chợt thấy năm người Diệp Trường Sinh xuất hiện, mọi người chỉ hơi hơi ghé mắt nhìn, lại tiếp tục đi về phía trước.

Vào trong thành.

Năm người Diệp Trường Sinh đi tới một tòa trà lâu ngồi xuống, từ trong tiếng mọi người nghị luận mới biết được, cường giả kỷ nguyên Kiếm Vũ đã rời khỏi Ngũ Tinh Vũ Trụ, nghe nói là vì tránh né kẻ hủy diệt kỷ nguyên.

Diêm Xích Vũ khẽ nhấp một chén rượu, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Chủ nhân, kẻ hủy diệt kỷ nguyên trong miệng bọn họ có phải là người hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Làm sao có thể là ta, người nho nhã hiền hòa như ta, thích nhất là ở chung hòa bình với mọi người."

Người bên cạnh nói: "Người có biết gì không? Kẻ hủy diệt kỷ nguyên hình như chính là Diệp Trường Sinh của thành Đạo Thống, nghe đồn hắn bắt đầu từ Nhất Tinh Vũ Trụ, tất cả cường giả kỷ nguyên đều bị hắn đánh chết."

Một người khác phụ họa: "Không phải lời đồn, thật sự đã xảy ra, Diệp Trường Sinh này vô cùng khủng bố, đi qua chỗ nào, nam nhân đánh chết, nữ nhân đã bị hấn mang đi."

"Dưới tay hấn có một người là thần thú hóa hình, thích nhất là nữ tử, không biết bao nhiêu mỹ nhân đều bị hấn cho..."

Nghe đến đó, Diễm Xích Vũ thật sự nghe không nổi: "Chủ nhân, bọn họ đang phỉ báng ta."

"Thật sự là quá đáng, ta chưa từng ép buộc bất kỳ một nữ tử nào, chúng ta ở cùng một chỗ đều là lưỡng tình tương duyệt, ân ái lẫn nhau."

Nói đến đây, hấn dừng lại rồi tiếp tục nói: "Rất nhiều nữ tử ở lại bên cạnh ta đều do các nàng đau khổ cầu xin, ta vì cứu vớt bọn họ mới hy sinh chính mình."

"Đau lòng, thật sự là quá đau lòng."

Diệp Trường Sinh: "..."

Chưa từng thấy người mặt dày vô sỉ như vậy, còn nói chính mình ủy khuất như thế.

Diễm Xích Vũ lại nói: "Danh dự của ta chính là bị bọn hấn hủy hoại, ta phải tìm bọn hấn giải thích."

Diệp Trường Sinh nói: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Diễm Xích Vũ nói: "Thiếu chủ, bọn họ vu hãm người, nhất định phải cho bọn họ một ít giáo huấn."

Diệp Trường Sinh di chuyển đi ra ngoài trà lâu: "Bọn hấn không hiểu ta, cho nên ta không trách tội bọn hấn."

Về mặt Diễm Xích Vũ khó có thể tin: "Chủ nhân, có phải người bị Tàng Thất ảnh hưởng hay không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không tin Phật!"

Ngay sau đó, bóng dáng của hấn bay lên rồi biến mất trên cao.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn tu sĩ trong trà lâu, ba hoa chích chòe, tiện tay vung lên, một ánh lửa tiến vào trà lâu.

Ánh lửa như linh xà lướt qua, xuất hiện ở trước mặt chúng tu sĩ, ngay sau đó, ánh lửa hóa thành một văn tự xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Diệp Trường sinh đã tới nơi này!”

Mọi người nín thở, thân ảnh bắn ra phát run, rượu đổ xuống làm ướt cả đũng quần.

Bùm bùm.

Bùm bùm.

Mọi người nhao nhao quỳ gối trong trà lâu, trong lòng mặc niệm, Diệp công tử tha mạng.

Diệp công tử tha mạng!

Chương 1598: Người này nói chuyện cũng quá dọa người

Rời khỏi Ngũ Tinh Vũ Trụ.

Mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, nhìn qua tựa hồ có chút không cao hứng, vì sao tất cả mọi người đều muốn trốn hắn?

Ta có đáng sợ như vậy không?

Tại sao tất cả mọi người nhìn thấy ta đều chạy trốn?

Giữa người với người không có chút nhiệt độ nào sao?

Ta chỉ muốn hiểu rõ bọn hắn một lần thôi.

Dù sao sau này tất cả mọi người đều sinh hoạt ở Trường Sinh Vũ Trụ. Với tư cách là người đứng đầu vũ trụ, chẳng lẽ ta không nên quan tâm đến cuộc sống của mọi người?

Nếu một số cô nương có điềm xấu, ta có thể giúp họ loại bỏ nó.

Nếu một phần tu sĩ không cách nào lĩnh ngộ thần thông vũ kỹ, ta có thể giúp bọn họ lĩnh ngộ, sau đó lại dạy cho bọn họ.

Diệp Trường Sinh bắt đầu dĩ lắc đầu, đầu năm nay người làm tốt chẳng lẽ sẽ nghiệm sao? Tại sao bây giờ ta lại thích làm một người tốt như vậy?

Tiêu Thần Vũ chấp tay sau lưng, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, cường giả kỹ nguyên Kiếm Vũ chạy trốn, sợ là cường giả kỹ nguyên Tiên Hóa ở Lục Tinh Vũ Trụ cũng sẽ rời đi.

"Thiếu chủ dễ ở chung như vậy, rốt cuộc bọn họ đang sợ cái gì?"

Diệp Trường Sinh quay đầu, cười nói: "Đúng không, người cũng cảm thấy ta rất dễ ở chung."

Tiêu Thần Vũ gật đầu: "Thiếu chủ bình dị gần gũi, những người đó đều không hiểu, mới có thể có ác ý như vậy với Thiếu chủ."

"Nếu kỷ nguyên Tiến Hóa không ở Lục Tinh Vũ Trụ, chờ lần sau nhìn thấy bọn họ, ta nhất định nói cho bọn họ biết Thiếu chủ là ai."

Diệp Trường Sinh nói: "Không cần, có vài người cho dù người nói cho họ biết, họ cũng vĩnh viễn sẽ không hiểu người."

"Yêu nghiệt như ta, nhất định phải thừa nhận cô độc, vô địch luôn tịch mịch."

Tiêu Thần Vũ: "..."

Giả vờ?

Chẳng bao lâu.

Trụ Côn ngừng lại ở Lục Tinh Vũ Trụ, giống như bọn họ suy đoán, tu sĩ kỷ nguyên Tiến Hóa cũng đã rời khỏi nơi này.

Vì vậy, vấn đề tới.

Sau khi kỷ nguyên Kiếm Vũ và kỷ nguyên Tiến Hóa lần lượt rời đi, bọn họ đã đi đâu?

Là tự mình tìm kiếm tinh vực mới sinh tồn, hay là đi tới Đại Thiên Vũ Trụ mạnh hơn?

Diệp Trường Sinh có chút thất vọng, hai kỷ nguyên lớn cũng không cho hắn một cơ hội nào, xem ra sau này chỉ có thể tìm cơ hội cùng nhau đi sâu tìm hiểu.

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện trước Trụ Côn, lão giả cầm một cây quyền trượng, khom người một cái: "Thiếu chủ, Phủ chủ bảo thuộc hạ đến thông báo, đại hội Đạo Thống sắp bắt đầu."

"Có tham gia đại hội Đạo Thống hay không, thỉnh Thiếu chủ tự mình lựa chọn."

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả: "Người được Đạm Đài Huyền Nguyệt phái tới?"

Lão giả gật gật đầu: "Chính là Phủ chủ phái ta đến."

Diệp Trường Sinh nói: "Lên đây đi, chúng ta cùng nhau trở về thành Đạo Thống."

Lão giả giật mình, thân ảnh xuất hiện trên Trụ Côn, vì hai cường giả của kỷ nguyên lớn chạy trốn, chuyển đi này của Diệp Trường Sinh coi như kết thúc.

Hiện tại trở về tham gia đại hội Đạo Thống là thích hợp nhất.

...

Bên ngoài thành Đạo Thống.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh vừa mới xuất hiện, từng tiếng va chạm truyền đến, thanh âm chấn cữu thiên, linh khí tràn đầy.

Hắn theo tiếng nhìn qua, trên hư không có hai bóng người người tới ta lui, người lên ta xuống, đánh đến tối mày tối mắt.

Có phải còn muốn mây run rẩy không...

Hai nam tu sĩ chơi hoa như vậy, có phải có chút không tốt lắm hay không?

Thật là nhục nhã nhục nhã.

Không thể quyết định nhanh chóng, trực tiếp chạy sao?

Đột nhiên.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn, một bên, Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: "Chủ nhân, thật trùng hợp, lại là cô nương kia."

"Xem ra giữa chúng ta phải phát triển một chút chuyện xưa."

Diệp Trường Sinh: "..."

Cổ Phạm Nhi thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện, bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống: "Diệp công tử, chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thật trùng hợp."

Cổ Phạm Nhi muốn nói lại thôi: "Diệp công tử, tiểu nữ tử có yêu cầu quá đáng, kính xin công tử có thể đồng ý."

Diệp Trường Sinh nói: "Nói đi."

Cổ Phạm Nhi ngẩng đầu nhìn về phía hư không: "Diệp công tử, nam tử áo đen kia là đại ca ta, muốn mời Diệp công tử ra tay cứu hắn."

Diệp Trường Sinh nhìn hai người trên hư không, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Cổ Phạm Nhi, người sau thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người nàng, do dự trong nháy mắt: "Ta nguyện ý!"

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt.

Cô nương này bị sao vậy, nguyện ý cái gì?

Cổ Phạm Nhi lại nói: "Chỉ cần người có thể cứu đại ca ta, ta nguyện ý dâng chính mình cho người."

Diệp Trường Sinh: "..."

Ta chưa bao giờ đưa ra một yêu cầu quá mức như vậy mà?

Cổ Phạm Nhi nói: "Ta nghe nói Diệp công tử thích nữ tử thành thục dưới ba mươi tuổi, tuy rằng ta..."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Cái gì với cái gì? Cổ cô nương, người nghe ai nói những thứ này?"

Cổ Phạm Nhi lại nói: "Tin tức từ Thiên Táng Chi Địa truyền ra, rất nhiều nữ tử đã đến thành Đạo Thống tìm Diệp công tử."

Thiên Táng Chi Địa?

Chương 1599: Người này nói chuyện cũng quá dọa người 2

Hắn chưa bao giờ đến đó.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: "Đều là chuyện tốt người làm đi!"

Diễm Xích Vũ xấu hổ cười: "Những nữ nhân này thật là, ta cũng chỉ nói với các nàng biết, chờ ta làm xong việc sẽ trở về tìm các nàng, vì sao không chịu nổi tịch mịch như thế?"

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Cổ Phạm Nhi, lại nói: "Đại ca người có chút nguy hiểm, có muốn ta giúp người hay không?"

Ánh mắt Cổ Phạm Nhi lóe lên, nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, vỏ Cửu Ngục Kiếm cho người, còn có linh châu của Phệ Đạo Tộc chúng ta, ta cũng nguyện ý đưa cho người."

Diễm Xích Vũ nói: "Tại sao cô nương không chọn ta?"

Cổ Phạm Nhi lấy hết dũng khí: "Người vừa nhìn đã không phải là chim tốt gì."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở vỏ Cửu Ngục Kiếm: "Lần này người chủ động cho ta."

Cổ Phạm Nhi nhẹ nhàng gãi đầu: "Là ta chủ động."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận vỏ Cửu Ngục Kiếm, ánh mắt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ: "Đi, nói cho bọn họ biết không nên động vỏ ở chỗ này, nếu không ta sẽ rất tức giận."

Diễm Xích Vũ: "..."

Lại là hắn làm việc, Diệp Trường Sinh lấy chỗ tốt.

Thật bắt nạt người khác.

Còn có nữ nhân này, một chút ánh mắt cũng không cho, hắn song

thương vô địch, giết đến bao nhiêu người tan rã không thành quân.

Thế mà nữ nhân này lại lựa chọn chủ nhân, chẳng lẽ bởi vì giá trị nhan sắc của chủ nhân hơn ta một bậc?

Bịch.

Thân ảnh của hắn xuất hiện trong hư không, một cây thương lửa xuyên qua bầu trời, trực tiếp tách hai người Cổ Thiên Thần và Nhiếp Đạo Nhiên ra.

Ánh mắt hai người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, mắt Nhiếp Đạo Nhiên lộ ra vẻ hung ác: "Người là người nào, dám phá chuyện lớn của ta."

Diễm Xích Vũ nói: "Nơi này là Trường Sinh Vũ Trụ, chủ nhân nói nghiêm cấm động võ, nếu không hắn còn sẽ rất mất hứng."

Nhiếp Đạo Nhiên giận dữ quát: "Chúng ta ở bên ngoài thành Đạo Thống, cho dù là Phủ chủ Đạo Thống Phủ cũng không có quyền can thiệp, rốt cuộc chủ nhân người là ai, dám quản chuyện của ta."

Diễm Xích Vũ vừa muốn mở miệng, hai bóng người bay xuống xuất hiện bên người Nhiếp Đạo Nhiên, hai người này không phải ai khác, chính là Nhiếp Chiến và Quách Đại Hùng.

Nhiếp Chiến vẫn mặc trường bào màu đen như trước: "Thiếu Tộc trưởng, chúng ta nên rời khỏi nơi này trước đi."

Nhiếp Đạo Nhiên trầm giọng nói: "Nhị trưởng lão, vì sao chúng phải rời đi, dường như người rất kiêng kỵ người này."

Nhiếp Chiến thấp giọng nói: "Thiếu Tộc trưởng, sau lưng người này là Diệp Trường Sinh, chúng ta không thể trêu vào."

Nhiếp Đạo Nhiên cười nói: "Diệp Trường Sinh, ta đến thành Đạo Thống chính là vì tìm hắn."

Nói tới đây, ánh mắt hắn dừng trên người Diễm Xích Vũ: "Thì ra chủ nhân trong miệng người chính là Diệp Trường Sinh, hắn còn có thể làm chủ nhân của Trường Sinh Vũ Trụ?"

“Làm chủ nhân của vũ trụ còn cần các người dạy ta?” Giọng nói của Diệp Trường Sinh truyền đến, thân ảnh xuất hiện trước mặt Nhiếp Chiến: “Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt, Thiên Khải Tộc các người có phải muốn diệt vong hay không?”

Nhiếp Chiến: “...”

Lời nói này cũng quá đáng sợ.

Trong hư không.

Ánh mắt Nhiếp Đạo Nhiên rơi vào trên người Nhiếp Chiến: “Nhị trưởng lão cần gì phải sợ hãi như thế?”

Sắc mặt Nhiếp Chiến cực kỳ khó coi, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, tâm tính Nhiếp Đạo Nhiên vẫn quá kiêu ngạo.

Cho đến bây giờ vẫn không nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Phải biết rằng người ở trước mặt bọn họ chính là Diệp Trường Sinh, không cần động thủ đã có thể hủy diệt tồn tại đáng sợ của Huyền Kiếm Phủ.

Thực lực của Thiên Khải Tộc bọn họ ở trên Huyền Kiếm Phủ, nhưng bối cảnh của Diệp Trường Sinh cũng rất mạnh mẽ.

Tại sao người lại trên chọc hấn?

Đây không phải là đang gây họa cho Thiên Khải Tộc sao?

Nhiếp Đạo Nhiên vênh váo đắc ý, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Ta biết người rất mạnh, có dám cùng ta phân cao thấp một chút hay không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Ngay cả tư cách chết trong tay ta người cũng không có.”

Đây...

Xúc phạm quá mạnh.

Nói thế nào thì Nhiếp Đạo Nhiên cũng là công tử thế gia, trong thế hệ trẻ của trăm tộc Đại Thiên Vũ Trụ có thể là thiên kiêu được người ta tôn kính, bao nhiêu mỹ nhân đều muốn được hắn ưu ái.

Diệp Trường Sinh lại coi thường hắn như thế, quả thực chính là sỉ nhục lớn.

Bao nhiêu năm qua chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như vậy.

"Diệp Trường Sinh, người quá coi trời bằng vung, cường giả thế giới này cũng không phải chỉ có một mình người."

Hắn càng nói càng tức giận, trong hai mắt bắn ra sát ý: "Nếu người không dựa vào bối cảnh, ai sẽ sợ người chứ?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trên thế giới làm sao có người nói ra lời ngu xuẩn như vậy: "Ta chưa từng dựa vào bối cảnh, phạm là người bị ta diệt tông, đều do ta tự mình ra tay."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đương nhiên, bối cảnh mạnh mẽ cũng là một phần thực lực, có vài người vẫn rất muốn, nhưng chính là không chiếm được, gấp đến nước cũng chảy ra."

Chương 1600: Ta nhin người rất lâu rồi

"Người kia chính là người..."

Sắc mặt hiệp Đạo Nhiên hết xanh rồi lại trắng, hình như hắn nói rất có đạo lý, nếu mình có bối cảnh mạnh mẽ như vậy, vậy toàn bộ Đại Thiên Vũ Trụ sẽ là thiên hạ của hắn.

Ngẫm lại cũng mẹ nó sáng khoái, cảm giác chết tiệt này.

Giờ khắc này.

Cổ Phạm Nhi đi tới bên cạnh Cổ Thiên Thần: "Đại ca, ta giới thiệu cho người, vị kia chính là Diệp công tử."

Cổ Thiên Thần gật đầu: "Hắn chính là Diệp Trường Sinh danh chấn Đại Thiên Vũ Trụ, quả nhiên sâu không lường được."

"Chỉ uy áp trên người như vậy đã làm cho người ta sinh ra ý niệm thần phục, thế mà Nhiếp Đạo Nhiên cũng dám trêu chọc người như vậy, hắn thật sự là phiêu."

Dứt lời, thân ảnh hắn đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khom người một cái: "Đa tạ Diệp công tử ra tay cứu giúp."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người không cần cảm ơn ta, người có một muội muội tốt."

Cổ Phạm Nhi thấy Diệp Trường Sinh nhìn về phía mình, má hiện lên một chút ửng đỏ, rất ngượng ngùng: "Đại ca, sau này ta sẽ ở lại bên cạnh Diệp công tử."

Cổ Thiên Thần gật đầu: "Tiểu muội, vậy sau này người phải hầu hạ Diệp công tử thật tốt."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đúng là anh em ruột.

"Cố cô nương, ta đã có được thứ mình muốn, về sau người không cần ở lại bên cạnh ta."

Cổ Phạm Nhi hoa dung thất sắc, bị từ chối sao? Chẳng lẽ lấy tư sắc của mình mà không cách nào lọt vào mắt?

Hay là nói hấn thật sự chỉ thích nữ nhân ba mươi tuổi trở lên.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi về phía thành Đạo Thống, những người khác theo sát phía sau, đúng lúc này, tiếng kêu gào của Nhiếp Đạo Nhiên lần thứ hai truyền đến: "Diệp Trường Sinh, người khinh người quá đáng."

Dứt lời, thân ảnh của hấn mạnh mẽ lao về phía trước, tức giận chém lưỡi đao xuống, giống như muốn chia Diệp Trường Sinh thành hai.

Tức đến nổi phổi rồi?

Diệp Trường Sinh cũng không bắt nạt hấn, cũng không nhục nhã hấn, chút thất bại này đã không thể thừa nhận sao?

Hiện tại tố chất tâm lý của tu sĩ đều kém như vậy?

Diệp Trường Sinh chưa từng quay đầu lại, tùy ý để lưỡi đao chém vào trên người mình, hấn vẫn chịu được chút thương tổn này.

Đúng lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, quần áo màu tím bay múa trong gió, hơn nữa dung nhan khuynh thành, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả mọi người trong sân.

Bạch.

Ổng tay áo tung bay bao trùm, một sóng khí vọt tới đánh nát lưỡi đao đang chém xuống.

Ngay cả thân ảnh Nhiếp Đạo Nhiên cũng bị hất bay ra ngoài, cả người giống như điều đứt dây, chặt vật đến cực hạn.

Đạm Đài Huyền Nguyệt cúi người một cái: "Huyền Nguyệt bái kiến Thiếu chủ."

Diệp Trường Sinh nói: "Đạm Đài cô nương khách khí rồi."

Ánh mắt Đạm Đài Huyền Nguyệt rơi vào trên người Nhiếp Đạo Nhiên: "Người này mạo phạm Thiếu chủ, nên xử trí như thế nào?"

Diệp Trường Sinh nói: "Giết đi!"

Nguyên bản Nhiếp Đạo Nhiên có thể toàn thân trở ra, Diệp Trường Sinh căn bản khinh thường giết hắn, đối mặt với tu sĩ yếu như vậy, hắn cũng ngượng ngùng xuất kiếm.

Thế nhưng Nhiếp Đạo Nhiên lại lựa chọn rat ay với hắn, vậy thì tuyệt đối không thể nhịn.

Lòng tốt của ta phải có một chút sắc nét.

Đạm Đài Huyền Nguyệt hỏi: "Thiếu chủ, chỉ giết người này, hay là ngay cả thế lực sau lưng hắn cũng giết."

"Người xem đó mà làm!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu là ta... Trực tiếp diệt tộc."

Một câu kinh thiên, kinh khủng như vậy.

Trên hư không, tu sĩ đến thành Đạo Thống tham gia đại hội, ánh mắt nhao nhao rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, một đám bị chấn động nói không nên lời.

Uy áp đáng sợ chấn nhiếp toàn trường, trong nháy mắt khí tràng hai thước tám.

Đạm Đài Huyền Thiên ngạo nghễ đứng trên đỉnh vân, nội liễm hơi thở trên người, đánh giá Diệp Trường Sinh đi về phía trước: "Thực lực như vậy? Rốt cuộc trên người người có bí mật gì mà có thể để cho nhiều người ra tay vì người như vậy?"

"Đạm Đài Huyền Nguyệt, cái này nữ nhân gốc này năm đó lựa chọn sai mới ở lại thành Đạo Thống vô số năm tháng, hiện giờ lại một lần nữa chọn sai, cả đời này của nàng cũng chỉ như thế."

Giờ khắc này.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đi từng bước về phía trước, đi về phía Nhiếp Đạo Nhiên, người sau trầm giọng nói: "Đạm Đài Phủ chủ, ta

là Thiếu Tộc trưởng Thiên Khải Tộc, người muốn đối địch với Thiên Khải Tộc sao?"

Thiên Khải Tộc?

Là kẻ thù?

Đạm Đài Huyền Nguyệt lạnh lùng nói: "Thiên Khải Tộc các người có tư cách gì? Nhắc nhở người một câu, rất nhanh Thiên Khải Tộc sẽ không còn."

"Thiên Khải Tộc ẩn nấp nhiều năm như vậy, lại bởi vì sự ngu xuẩn của người mà chôn vùi tất cả."

Nhiếp Chiến vội vàng nói: "Diệp công tử, Đạm Đại Phủ chủ, chuyện này là lỗi của Thiên Khải Tộc chúng ta, hai vị chớ tức giận, Thiên Khải Tộc chúng ta nguyện ý dâng lên tài nguyên."

Nhiếp Đạo Nhiên không vui nói: "Nhị trưởng lão, vì sao phải..."

Ba.

Một thanh âm thanh thúy truyền ra, Niếp Chiến tát một cái vào má Nhiếp Đạo Nhiên: "Ta nhìn người rất lâu rồi, người tốt nhất không nên nói nữa."

Nhiếp Đạo Nhiên bị choáng.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt hắn âm trầm đến cực điểm, mắt sắp nứt ra, hắn chính là Thiếu Tộc trưởng Thiên Khải Tộc, thế mà Nhiếp Chiến lại dám ra tay với hắn.

Chương 1601: Ta nhịn người rất lâu rồi 2

Cho đến giờ phút này mà hắn còn không ý thức được họa từ miệng ra, sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Thiên Khải Tộc.

Thân ảnh Nhiếp Chiến chợt lóe, đi tới trước mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Đạm Đài Phủ chủ, cầu người giúp Thiên Khải Tộc nói tốt một chút, để Diệp công tử tha cho chúng ta một mạng."

"Để những người khác của Thiên Khải Tộc rời đi, giết Nhiếp Đạo Nhiên đi!" Một âm thanh vang vọng trên hư không, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trên thành trì.

Gió nhẹ nhàng, áo dài bay bay, cả người hắn phong độ nho nhã, trong mắt có một loại cảm giác ưu việt khinh thường hết thấy, cũng có một loại lạnh lẽo giết chết vạn vật.

Bịch.

Từng tàn ảnh xuất hiện ở trong hư không, Nhiếp Đạo Nhiên lướt qua Đạm Đài Huyền Nguyệt, nhanh chóng vọt tới phía thành trì.

Tốc độ vô cùng nhanh, đi qua nơi nào, linh khí mệnh mông cuộn cuộn xuất hiện, vô số lưỡi đao giống như thác nước, xuất hiện ở sau lưng Nhiếp Đạo Nhiên.

"Diệp Trường Sinh, ta nhất định phải giết người."

Diễm Xích Vũ nhìn Nhiếp Đạo Nhiên lao tới: "Chủ nhân, người này có bệnh đi!"

Diệp Trường Sinh chỉ cong ngón tay búng lên, một kiếm quang từ đầu ngón tay bay ra, nghiền nát hư không xuyên qua mi tâm Nhiếp Đạo Nhiên.

"Khuyết tật trí tuệ!"

Bịch.

Thân ảnh Nhiếp Đạo Nhiên bay ngược ra sau, lưỡi đao sau lưng

trong nháy mắt biến mất không thấy, một mũi tên máu từ không trung xẹt qua.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, Nhiếp Đạo Nhiên nứt ra.

Trong hư không chỉ còn lại một đoàn sương máu.

Nhiếp Chiến lắc đầu thở dài một tiếng, rất hiển nhiên, Nhiếp Đạo Nhiên đã làm cho hắn quá thất vọng.

Thật sự là chết còn chưa hết tội.

Tự mình chết thì thôi, vì sao phải liên lụy đến Thiên Khải Tộc?

Sau này lại chọn Thiếu Tộc trưởng, tu vi thế nào không quan trọng, nhất định phải có chỉ số thông minh luôn online.

Bằng không tộc bị diệt thế nào, người cũng không biết.

Trên hư không.

Tất cả mọi người đắm chìm trong chấn động.

Nhất là Đạm Đài Huyền Thiên đã bị Diệp Trường Sinh làm cho chấn động rất lâu, trong nháy tay đã giết chết một Thiên Mệnh.

Hắn ta không thể làm được điều đó.

Đạm Đài Huyền Thiên đã hiểu được một đạo lý, không thể dùng tu vi của người thường đi cân nhắc thực lực của Diệp Trường Sinh.

Suýt nữa đã bị thực lực bề ngoài của hắn lừa gạt.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn ta chợt lóe, biến mất không thấy đâu.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn về phía Nhiếp Chiến: "Các hạ là người hiểu chuyện, Thiếu chủ chúng ta thả các người rời đi, hy vọng Thiên Khải Tộc không cần phạm sai lầm một lần nữa."

Nhiếp Chiến gật đầu: "Đa tạ Đạm Đài cô nương, lão hủ nợ người một nhân tình."

Dứt lời, hắc dẫn theo tu sĩ Thiên Khải Tộc nhanh chóng rời đi, ngay cả đại hội Đạo Thống sắp tới cũng không tham gia nữa.

Sau khi rời khỏi thành Đạo Thống, Nhiếp Chiến không hề có chút vui sướng sau kiếp nạn, ngược lại lại lo lắng.

Nhiếp Đạo Nhiên đã chết.

Trở về tộc sợ là không dễ bàn giao.

Tuy rằng hắc đốc hết toàn lực cứu vớt Thiên Khải Tộc, nhưng hắc chỉ là một trưởng lão, trong tộc có rất nhiều người coi trọng Nhiếp Đạo Nhiên, muốn thuyết phục bọn họ không phải là chuyện đơn giản.

...

Trên thành Đạo Thống.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đi tới bên người Diệp Trường Sinh, người sau trầm giọng nói: "Trong thành xuất hiện không ít cường giả, những người này đều đến tham gia đại hội Đạo Thống sao?"

"Không sai, có không ít cường giả tham gia đại hội Đạo Thống lần này." Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Trăm tộc ở Đại Thiên Vũ Trụ thì tới ít nhất một nửa."

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt xẹt qua hư không: "Vũ trụ này, ta đã quyết định, chư vị đến tham gia đại hội Đạo Thống, chúng ta hoan nghênh đến."

"Có điều, nếu có người dám gây chuyện ở vũ trụ này, hậu quả không phải các ngươi có thể thừa nhận."

"Trường Sinh Vũ Trụ rất lớn, các ngươi nhịn một chút."

Dứt lời, hắc dẫn theo mọi người biến mất ở trên thành.

Mọi người trong hư không hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh bá đạo như thế, tuy rằng trong lòng bọn hắc có không vui, nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng Nhiếp Đạo Nhiên chết thì để nhao nhao nhẹ nhàng gật đầu, Diệp công tử nói không sai.

Trong lòng bọn họ yên lặng nói cho mình biết, trong khoảng thời gian tiếp ở thành Đạo Thống, vẫn nên khiêm tốn một chút.

Tham gia đại hội Đạo Thống chính là vì phát triển chính mình, không cần phải lấy mạng đi đùa giỡn.

Có vài người nhất định không chọc nổi.

Cách đại hội Đạo Thống còn mười ngày.

Trong thành càng ngày càng nhiều cường giả hội tụ, mỗi một ngày đều có lượng lớn tu sĩ tràn vào, đường lớn ngõ nhỏ đều thảo luận sự kiện Diệp Trường Sinh chém giết Nhiếp Đạo Nhiên.

Ngắn ngủi mấy ngày lên men, sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh đã trở thành thần thoại, hình tượng cũng càng thêm thần bí.

Dù sao tu sĩ đến tham gia đại hội Đạo Thống đều biết một đạo lý, đó chính là sinh mệnh đáng quý, rời xa Diệp Trường Sinh.

Ngày hôm nay.

Rốt cục đã đến ngày đại hội Đạo Thống bắt đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Đạm Đài Huyền Nguyệt, Diệp Trường Sinh đi tới cửa vào Đạo Thống Linh Giới, đây là một bí cảnh ẩn nấp trong thành Đạo Thống.

Chương 1602: Vũ trụ này, ta đã quyết định

Người dự thi đại hội Đạo Thống đều phải tiến vào trong đó, sau đó toàn bộ bí cảnh chia làm luyện khí, trận pháp, luyện dược, kiếm đạo, thể tu, phù triện và pháp tắc.

Toàn bộ người dự thi đều giống nhau, tiến vào trong đó sẽ bắt đầu từ luyện khí, thất bại ở giai đoạn nào sẽ phải tự động rời khỏi.

Tất nhiên, cho dù giai đoạn nào, miễn là thành công thì sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

Đạo Thống Linh Giới chính là thần kỳ như vậy, cho tới bây giờ chỉ có một người đạt được vị trí đầu tiên.

Lối vào.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, nhìn ngàn bóng người bên người: "Đạm Đài cô nương, những người này đều có Đạo Thống Lệnh sao?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Thiếu chủ, lần này tham gia đại hội Đạo Thống không giống như trước kia, tất cả mọi người đều có thể tiến vào."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Sao lại thay đổi quy tắc, là bởi vì ta tham gia sao?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt muốn nói lại thôi, còn muốn nói gì đó nữa, Diệp Trường Sinh lại nói: "Không có việc gì, nhiều người mới náo nhiệt."

"Đạm Đài cô nương, có thể nói cho ta biết người đã từng đoạt được vị trí số một toàn chức nghiệp là ai."

"Tiên tổ chúng ta."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không chút ngoài ý muốn, Đạm Đài Tú đạt được vị trí đầu toàn chức nghiệp, nàng có thực lực như

vậy.

“Ta đi vào!”

"Thiếu chủ, cẩn thận tu sĩ Dạ Tộc và Cuồng Thần Tộc, nội tình của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, nhất là Cuồng Thần Tộc, địa vị của bọn họ ở Đại Thiên Vũ Trụ không hề thua kém Kiếm Điện chút nào."

Cuồng Thần Tộc?

Hơi thú vị.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong Đạo Thống Linh Giới, giờ khắc này, ngàn người xuất hiện trong một vùng không gian.

Nơi này bình thường không có gì lạ, nhìn qua chính là một tòa không gian vô cùng vô cùng bình thường.

Ngoại trừ rất rộng rãi ra thì chính là có chút nước, không có bất kỳ chỗ nào khác thường.

Dáng vẻ tất cả mọi người đều đề phòng, duy chỉ có Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó.

Không gian đầu tiên là luyện khí?

Không có vật gì, luyện khí như thế nào?

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Từng tiếng nổ lớn truyền đến, nổ tung trên đỉnh đầu mọi người, làm cho người ta sồn tóc gáy, ngay sau đó uy áp khủng bố hạ xuống.

Hư không trên đỉnh đầu đang biến ảo rất nhanh, bầu trời xanh thẳm trong nháy mắt bị ngọn lửa và khói bụi cuộn cuộn che khuất.

Như thế ngày tận thế đã đến.

Diệp Trường Sinh biết tỷ thí thật sự đã bắt đầu.

Theo tiếng nổ lớn càng ngày càng tới gần, từng thiên thạch rơi xuống, tốc độ nhanh làm cho người ta tuyệt vọng.

Chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ chết dưới thiên thạch.

Có vài người không kịp tránh né, mạnh mẽ ngăn cản, trực tiếp bị thiên thạch va chạm thành mảnh vụn.

Khủng bố như vậy, làm cho người ta không rét mà run.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, giơ tay lên ngăn cản thiên thạch đánh về phía mình, cái này cũng quá lớn đi, nếu không có chút thực lực thật sự không cách nào thừa nhận.

Nếu thật sự đổi lại là những người khác, giờ phút này đã chết.

Thân ảnh của hắn không ngừng lui về phía sau, linh khí mệnh môn cuộn cuộn tuôn ra bọc lấy thiên thạch. Lúc này Diệp Trường Sinh mới phát hiện trước mắt cũng không phải là thiên thạch, mà là một vẩn thạch. (vẩn thạch có lẫn thiết)

Đây hẳn là một trong những tài liệu để cho bọn họ luyện khí.

Đồng thời, hắn còn phát hiện ra một vấn đề khác, vẩn thạch của mình cũng không giống những người khác.

Bất kể kích thước, mật độ hay chất lượng đều khác nhau, không gian này thực sự không có người thao túng chứ?

Nếu không có người ở sau lưng thao túng, tại sao đối xử khác nhau?

Có thực lực đẹp trai là lỗi của ta sao?

Hắn nội liễm hơi thở, quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện bốn phía tối đa chỉ còn lại tám trăm người, cũng chính là ở trong phiến không gian này đã có hai trăm tu sĩ ngã xuống.

Như vậy, đi tới cửa ải cuối cùng, còn có thể còn lại bao nhiêu người?

Lúc này.

Cổ Thiên Thần xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, cứu ta xuống."

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát hiện khóe miệng Cổ Thiên Thần tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vẫn thạch đã chìm vào trong cơ thể hắn.

"Người lại còn sống."

Cổ Thiên Thần cười khỏ một tiếng: "Diệp công tử, ta còn có thể cứu, cứu ta đi, Phệ Đạo Tộc chúng ta nhất định sẽ cảm tạ người."

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, phát hiện trước mắt xuất hiện một ánh sáng, phía trên là tin tức về Cổ Thiên Thần...

Cổ Thiên Thần, Phệ Linh Đạo Thể còn chưa thức tỉnh, cứu hắn, giúp hắn thức tỉnh Đạo Thể, đạt được lòng trung thành trăm phần trăm.

Nhìn tin tức trước mắt, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thần Thủy Trụ Hà bay qua, trôi nổi trước mặt Cổ Thiên Thần.

"Uống đi."

Cổ Thiên Thần không chút do dự trực tiếp đưa Thần Thủy Trụ Hà vào trong miệng, tuy rằng hắn không biết đây là nước gì, nhưng trong hư không tràn ngập linh khí làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

Chương 1603: Luyện khí lần thứ nhất

Cho nên không có chút hoài nghi nào.

Thần Thủy vào miệng, trái tim đau đớn.

Thân thể bị vẫn thạch xuyên qua đang điên cuồng khép lại, mắt thường cũng có thể thấy được sự khôi phục.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Rút vẫn thạch ra."

Cổ Thiên Thần giơ tay lên lấy vẫn thạch, thân thể trong nháy mắt khôi phục, hơi thở kinh khủng trên người hắn bắn ra.

Tại sao có thể như vậy.

Ta trở nên thật mạnh.

Rốt cuộc kia là nước gì?

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, linh khí chung quanh tựa như biển rộng tuôn trào, tuôn trào tiến vào trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác này thật sự là cực kỳ sướng khoái.

Cổ Thiên Thần cảm giác trong cơ thể tựa hồ có phong ấn nào đó bị mở ra, vô số thần văn màu đen xuất hiện trên da, giống như linh xà vằn vện.

Ngay cả cấp bậc cũng từ Thiên Mệnh đột phá đến Trụ Vương.

Hắn vốn tưởng rằng đạt tới Trụ Vương chính là cực hạn, nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo mới hoàn toàn làm mới nhận thức của hắn.

Cấp bậc đột phá Trụ Vương, trực tiếp đạt tới Trụ Hoàng.

Trong phút chốc tăng lên hai cấp bậc lớn, Cổ Thiên Thần kích động suýt chút nữa hít thở không thông, hắn nằm mơ cũng không nghĩ được có một ngày, mình sẽ có được thực lực như vậy.

Đúng lúc này.

Trong đầu hắn xuất hiện một đoàn ký ức, cả người ngậy ra như phồng, những ký ức này mạnh mẽ tiến vào trong đầu, hắn bị ép tiếp nhận.

Trên mặt không có một chút thống khổ nào, dáng vẻ ngược lại vô cùng hưởng thụ hưng phấn.

Không ngừng tiêu hóa trí nhớ trong đầu, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh tràn ngập kính sợ.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, thành công trợ giúp Cổ Thiên Thần thức tỉnh Phệ Linh Đạo Thể, tương lai hắn sẽ trở thành Phệ Linh Thần đời mới, chủ nhân được hệ thống thưởng cho một Vũ Trụ Đạo Linh Nguyên.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân đạt được sự trung thành của Cổ Thiên Thần, lòng trung thành trăm phần trăm.]

Tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, không nghĩ tới vừa mới tiến vào Đạo Thống Linh Giới đã đạt được sự trung thành của một thuộc hạ, còn có một Vũ Trụ Đạo Linh Nguyên.

Đây thực sự là khắp mọi nơi đều có kinh ngạc.

"Thiên Thần, cấp bậc của người tăng lên không ít, hiện tại có thể an tâm tham gia đại hội Đạo Thống."

"Đa tạ Thiếu chủ bồi dưỡng, Thiên Thần nhất định cố gắng." Cổ Thiên Thần vô cùng cung kính, trầm giọng nói.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng va chạm, tiếng gõ truyền đến, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện tu sĩ trong hiện trường đang dùng linh khí rèn luyện vãn thạch.

Cửa luyện khí này chính là phải dùng linh khí rèn vãn thạch rèn

thành thần binh, có điều, dùng linh khí đi rèn luyện vẫn thạch sẽ tiêu hao lượng lớn linh khí.

Rất nhiều người không cách nào hoàn thành rèn đúc vẫn thạch, linh khí trong cơ thể sẽ khô kiệt, cho nên ở cửa luyện khí, ngoại trừ đối có yêu cầu rất mạnh về linh khí thì còn có yêu cầu thủ pháp khống chế linh khí của mỗi người.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh nhận thấy trong sân có ít nhất có mấy trăm ngọn lửa, có thần hỏa, linh hỏa, thú hỏa.

Những người này ngược lại đã có chuẩn bị từ lâu, có ngọn lửa gia nhập, tốc độ rèn đúc vẫn thạch sẽ tăng nhanh rất nhiều, đồng thời sẽ giảm đáng kể linh khí tiêu hao.

Một tiếng gõ truyền đến, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện trong tay Cổ Thiên Thần xuất hiện một cây chùy lớn.

Trên chùy lớn còn quanh quẩn ngọn lửa, một lần lại một lần gõ xuống, vẫn thạch vốn không lớn đã dần dần xuất hiện vết nứt.

Có lẽ hẳn sẽ rèn đúc một cây chùy lớn.

Cổ Thiên Thần nhận thấy được ánh mắt của Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, vẫn thạch của người thật sự là quá lớn, có muốn ta giúp người rèn đúc hay không?"

"Cây chùy lớn trong tay ta là chí bảo của Phệ Linh Tộc chúng ta, chuyên dùng để rèn thần binh."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: "Không cần, ta tự mình đến."

Cổ Thiên Thần nói: "Thiếu chủ, vẫn thạch của người quá lớn, rèn đúc quá lãng phí thời gian, ta giúp Thiếu chủ cùng nhau rèn đúc, chúng ta có thể hoàn thành trước."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người rèn của mình trước, ta rất nhanh liền sẽ thúc."

Rất nhanh?

Cổ Thiên Thần lộ vẻ nghi hoặc, biết tu vi Diệp Trường Sinh sâu không lường được, nhưng đây là rèn đúc thần binh, chỉ có tu vi thì còn lâu mới đủ.

Rồi lại nói vắn thạch của Diệp Trường Sinh to gấp trăm lần mọi người, khối lớn như vậy, cho dù dùng thần hỏa đi thiêu đốt, trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn thành.

Diệp Trường Sinh nhìn vắn thạch trước mắt, con người sáng ngời, dưới sự kiểm tra của Động Hư Chi Nhãn, vắn thạch trước mắt lại là một khối Vô Danh Huyền Thiết.

Dưới sự phân tích dữ liệu của hệ thống, Vô Danh Huyền Thiết có thể là Cao Duy Huyền Thiết bên ngoài vũ trụ.

Nói cách khác, ngoại trừ Hư Vô ra, còn có Vũ Trụ Cao Duy, nghe có phải rất đơn giản hay không?

Thật ra bên ngoài vũ trụ có vô số hố đen vẫn luôn khiến người ta khao khát.

Vì vậy, vấn đề tới.

Rốt cuộc là ai đưa Cao Duy Huyền Thiết đến trong Đạo Thống Linh Giới?

Chương 1604: Luyện khí lần thứ nhất 2

Giờ khắc này.

Trong đầu Diệp Trường Sinh có ba suy đoán, thứ nhất, Đạo Thống Linh Giới vốn là sản phẩm bên ngoài vũ trụ.

Thứ hai, người nắm trong tay Đạo Thống Linh Giới đến từ Cao Duy Vũ Trụ.

Thứ ba, người nắm trong tay Đạo Thống Linh Giới đã từng đi qua Cao Duy Vũ Trụ.

Mặc kệ ba suy đoán cái nào là thật, đều có thể chắc chắn ở phiên không gian thần bí này nhất định có một vị tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Vấn đề lại tới.

Mục đích cử hành đại hội Đạo Thống của người này là gì.

Năm đó Đạm Đài Tú đạt được vị trí đầu toàn chức nghiệp, tính mạng của nàng cũng không bị uy hiếp, có phải là mình suy nghĩ nhiều hay không?

Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.

Dù sao hắn cũng không tin trên đời có miếng bánh rơi xuống, có đôi khi có thể là bánh sắt rơi xuống.

Hắn có thể sống sót trong vô số lần nguy cơ, có lẽ phải suy nghĩ nhiều hơn người khác một chút.

Im lặng trong chớp mắt.

Ánh mắt hắn dừng lại trên văn thạch, bắt đầu tự hỏi dùng khối văn thạch này rèn một thanh binh khí gì là tốt, thân là một kiếm tu, đương nhiên là phải chế tạo một thanh thần kiếm tuyệt thế.

Nhưng trong cơ thể hắn đã có quá nhiều thần kiếm rồi.

Nếu muốn rèn đúc thì phải làm một thanh thần kiếm không giống người thường, người ưu tú như hắc, thần binh nhất định phải tao nhã, không đúng, nhất định phải có cá tính.

Đột nhiên, hắc tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, lòng bàn tay xuất hiện ba ngọn lửa bốc ở trên vân thạch.

Trong lúc nhất thời.

Ngọn lửa đốt trời khúng bốc bắn ra, mọi người bốn phía nhao nhao lui về phía sau, ánh mắt không thể tin rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Trong cơ thể một người làm sao có ba thần hỏa?

Thật sự là khiến người ta quá hâm mộ.

Mọi người cũng chỉ hâm mộ, lại không ai dám nghĩ đến, bởi vì bọn họ quá hiểu Diệp Trường Sinh.

Cầm Cổ Thiên Thần cũng sắp rớt ra.

Thiếu chủ... Thân thể Thiếu chủ mang ba thần hỏa, cái này cũng...

Đúng lúc này, một màn kinh người lại xảy ra, toàn bộ ngọn lửa trong không gian giống như bị Trường Sinh thao túng.

Tựa như từng cơn rồng lửa hội tụ trên vân thạch.

Diệp Trường Sinh nắm chặt tay, gõ lên vân thạch, tay không rèn đúc thần binh, cường độ thân thể của hắc lại một lần nữa đảo lộn sự hiểu biết của mọi người.

Thật sự đáng sợ.

Cổ Thiên Thần nhìn chùi lớn của Phệ Linh Tộc trong tay, đột nhiên cảm thấy không thơm nữa, thế mà còn không cứng rắn bằng nắm tay của Thiếu chủ?

Trước mắt bao người, Diệp Trường Sinh một quyền lại một quyền đánh vào vân thạch, trên mu bàn tay tràn ra máu tươi, chui vào trong vân thạch.

Trong phút chốc, ánh sáng vàng đen bao phủ trên vắn thạch, tuy rằng chưa từng thành hình, nhưng kiếm khí bắn ra bốn phía.

Tràn ngập trong mỗi tắc không gian.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, kinh ngạc nhìn thao tác của hắn, rất muốn biết rốt cuộc hắn đang rèn cái gì.

Phanh.

Phanh.

Một đấm.

Một đấm.

Lại một đấm khác.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lướt qua không trung, ước chừng đã đánh một ngàn lẻ một quyền trên vắn thạch.

Một thanh kiếm lớn cao hơn trăm trượng xuất hiện trước mặt mọi người, ngọn lửa phần trời lui ra, trên thân kiếm tản ra sự sắc bén vô hạn.

Thần binh tuyệt thế.

Kiếm quang trong nháy mắt sáng làm mù mắt mọi người.

Trong không gian tràn ngập kiếm khí, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắt mọi người thành mảnh nhỏ, khủng bố như vậy.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện đối mặt với thân kiếm rồi lướt nhanh qua, trên kiếm lớn, ba chữ lớn tản ra hào quang xuất hiện.

Trường Sinh Kiếm.

Bang.

Bang.

Từng tiếng kiếm reo truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên chuôi kiếm, hăng hái, hai mắt bế ngẩng.

Trường Sinh Kiếm, thần binh đầu tiên mình rèn.

Vì kiếm này cần nuốt máu tươi của hắc, cho nên tâm ý tương thông với hắc, trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công.

Đặc điểm của thanh kiếm này là lớn.

Lớn đến nỗi mọi người không thể chịu đựng được.

Bị một kiếm đánh trúng, không chết, cũng phá.

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Trường Sinh Kiếm hóa thành một ánh sáng màu vàng đen, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể hắc.

Mọi người hâm mộ đến nước chảy.

Đúng lúc này.

Không gian bao phủ trước mặt Diệp Trường Sinh bắt đầu xảy ra biến ảo, rất nhanh hắc đã xuất hiện ở một chỗ khác trong không gian.

Trong phiên không gian này cũng chỉ có một mình hắc.

Diệp Trường Sinh biết tỷ thí luyện khí đã thắng.

Kế tiếp hắc là trận pháp, ta rất am hiểu cái này!

Hắc lẳng lặng nhìn đại trận trước mắt, thân ảnh ngồi xuống đất, vừa định bắt đầu phá vỡ đại trận, một bóng người xuất hiện bên cạnh hắc.

Một hương thơm ập tới, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, hai bé thỏ trắng lớn nhảy nhót trước mắt hắc.

Bởi vì do hắc ngồi trên mặt đất, từ góc độ này nhìn qua, ít nhiều có chút lúng túng.

Vừa lớn vừa tròn.

Có điều, hẳn không có tâm tình đi thương thức, chỉ cảm thấy kỳ lạ, vì sao cô nương này lại xuất hiện trong cùng một đại trận với hẳn.

Chương 1605: Muốn nhiều hơn mới có thể phong thần

Trận pháp này hình như không phải là huyền trận.

"Là người!" Nữ tử lạnh nhạt nói: "Người còn yêu nghiệt hơn tướng tượng của ta."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Cô nương biết ta."

Lôi Manh Manh nói: "Trường Sinh Vũ Trụ, Diệp Trường Sinh, ai không biết, ai không hiểu?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Có phải trong khoảng thời gian này hơi giả vờ quá mức, hiện tại tu sĩ yếu như vậy cũng biết ta.

Lôi Manh Manh lại nói: "Nếu không phải bởi vì người khổng chế thần hỏa của ta, cửa luyện khí đầu tiên ta sẽ không thua người."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Cô nương dự định so ai lớn hơn ai sao? Không đúng, so ai mạnh hơn ai?"

Mặt Lôi Manh Manh trầm như nước: "Nếu Diệp công tử có hứng thú, bản cô nương phụng bồi đến cùng."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta muốn lấy vị trí đầu toàn chức nghiệp, người có thể kiên trì đến cuối cùng sao?"

Lôi Manh Manh quay đầu, tầm mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: "Khinh thường ai đây, vị trí đầu toàn chức nghiệp thuộc về Cuồng Thần Tộc chúng ta."

Cuồng Thần Tộc?

Diệp Trường Sinh còn nhớ rõ trước khi tiến vào Đạo Thống Linh Giới, Đạm Đài Huyền Nguyệt từng nhắc nhở hắn, nhất định phải đề phòng Cuồng Thần Tộc và Dạ Tộc.

Cuồng Thần Tộc đã phái một nữ đệ tử tên Manh Manh tới, có gì phải sợ hãi?

Tu vi của Lôi Manh Manh kém Cổ Thiên Thần rất nhiều, thật sự không hiểu sao nữ tử như vậy có thể tạo thành uy hiếp gì với hắn?

"Cô nương, chân ta hơi tê, người có thể kéo ta một phen không?"
Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Lôi Manh Manh lộ vẻ hồ nghi: "Đừng nói kéo người một phen, cho dù là kéo người mấy cái cũng được."

Diệp Trường Sinh: "..."

Như vậy không tốt đâu.

Mọi người là người đứng đắn, tại sao lại kéo ta mấy cái?

Lôi Manh Manh vươn cánh tay ra kéo Diệp Trường Sinh dậy, nàng biết rõ đang giả vờ.

Nhưng nàng vẫn đồng ý, chính là muốn nhìn xem rốt cuộc Diệp Trường Sinh muốn giở trò gì.

Diệp Trường Sinh lôi kéo bàn tay Lôi Manh Manh, mềm mại, rất thoải mái, đúng lúc này, bên tai truyền đến một âm thanh.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nên sao chép huyết mạch, thần thông, thiên phú và bí thuật của Cuồng Thần Tộc hay không?]

[Sao chép!]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, sao chép thành công huyết mạch, thần thông, thiên phú và bí thuật của Cuồng Thần Tộc.]

Bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Lôi Manh Manh: "Đa tạ cô nương ra tay tương trợ."

Về mặt Lôi Manh Manh mờ mịt, có chút không biết vì sao, tựa hồ

không có gì xảy ra, hình như nàng cũng không tổn thất gì.

Chẳng lẽ ta hiểu lầm hử.

"Diệp công tử không cần khách khí."

Diệp Trường Sinh nói: "Cô nương, cửa ải này là trận pháp, vì sao chúng ta lại xuất hiện trong cùng một không gian."

Lôi Manh Manh nói: "Trận pháp và luyện khí giống nhau, cũng là tất cả mọi người sẽ ở cùng một chỗ, rất nhiều trận pháp có thể giết người, Diệp công tử vẫn nên cẩn thận một chút."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Đa tạ ý tốt của cô nương."

Thì ra là như vậy, mọi người vẫn sẽ ở cùng một chỗ.

Khá lắm, mới vừa rồi hử suýt chút nữa đã phá vỡ tòa đại trận này, nếu thật sự là như vậy thì có thể sẽ bại lộ thực lực vô địch của hử.

Khiêm tốn, khiêm tốn.

Xem ra sau này hử không thể ra tay trước, vẫn nên cho mọi người nhiều cơ hội chết hơn một chút.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người lần lượt xuất hiện, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Cổ Thiên Thần ở trong đó, thân ảnh người sau bay xuống: "Thiếu chủ, rèn đúc thần binh lãng phí một chút thời gian."

Trong lúc nói chuyện, hử chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn sương mù màu đen, một cây chùy lớn lơ lửng trong sương đen.

"Thiếu chủ, cái chùy này rất lợi hại, ngoại trừ thanh kiếm của Thiếu chủ, chùy của ta có thể xếp hạng thứ nhất."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Không tệ, lần này người trưởng thành

rất nhiều, sau này gặp chuyện hãy ổn trọng hơn một chút.”

Cổ Thiên Thần nói: "Cẩn tuân Thiếu giáo dạy bảo, cửa ải này là trận pháp, Thiếu chủ đợi đừng nhúc nhích, ta sẽ để người hiểu được, trình độ trận pháp của Phệ Đạo Tộc chúng ta rất mạnh.”

Phệ Đạo Tộc?

Ánh mắt Lôi Manh Manh lóe lên, trong lòng thầm nói, lần này Phệ Đạo Tộc xem như bay lên, thế mà bọn họ lại có thể trèo lên Diệp Trường Sinh.

Đợi đến khi đại hội Đạo Thống chấm dứt, địa vị của Phệ Đạo Tộc trong trăm tộc tất nhiên sẽ dâng cao.

Thật hâm mộ Cổ Thiên Thần có thể được Diệp Trường Sinh ưu ái, trong thời gian ngắn như vậy cả người hoàn toàn lột xác.

Quả thực giống như có được mùa xuân thứ hai.

Cổ Thiên Thần cũng phát hiện ra Lôi Manh Manh: "Thiếu chủ, sao nữ nhân này lại ở bên cạnh người?”

Diệp Trường Sinh nói: "Có vấn đề gì không?”

Cổ Thiên Thần nói: "Nữ nhân này là Thần nữ của Cuồng Thần Tộc, lão tổ hần là Nho Thần của Cuồng Thần Tộc, cũng được xưng là Nho Đạo Cuồng Thần, thực lực vô cùng khủng bố, một người đã từng trấn áp lão tổ tam thập tộc.”

Chương 1606: Người nói xem có sợ không

"Nữ nhân này rất được Nho Thần chân truyền, không nên bị thực lực bề ngoài của nàng lừa gạt."

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Lôi Manh Manh, mày kiếm nhướng lên, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Sữa... Thần?

Cái này phải lớn bao nhiêu mới có thể phong thần?

Trong đại trận.

Bóng người xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Hai người Cổ Thiên Thần, Lôi Manh Manh đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, những người khác tụm năm tụm ba, đều đề phòng nhìn bốn phía.

Phiến không gian này là khảo nghiệm trận pháp, bọn họ không dám có chút sơ suất nào.

Dù sao vừa rồi tỷ thí luyện khí tỷ thí cũng đã chết không ít người.

Không gian này bình thường không có gì lạ, nhưng càng như vậy càng làm cho người ta sợ hãi.

Nguy hiểm ẩn trong bóng tối luôn luôn là trí mạng nhất.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua trên người mọi người, phát hiện không gian chỉ còn lại năm trăm người, chỉ qua một cửa, số lượng đã ít đi một nửa.

Đủ thấy Đạo Thống Linh Giới khủng bố như thế nào.

Lúc này.

Một bóng người dẫn tới sự chú ý của Diệp Trường Sinh, tất cả mọi người lựa chọn làm đồng minh, chỉ có hắn một thân một mình.

Cổ Thiên Thần theo ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn qua: "Thiếu chủ, người này là Thần tử Dạ Tộc, tên là Dạ Cửu Mệnh."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Lôi Manh Manh: "Thiếu chủ, Dạ Cửu Mệnh là tồn tại trong ba vị trí đầu trong Bách Tộc bảng, thực lực không thua kém gì nàng."

Lôi Manh Manh nói: "Hắn cũng không mạnh chút nào, chỉ biết giả vờ mà thôi, còn có Bách Tộc bảng kia, một chút hàm lượng cũng không có."

"Cũng không biết là ai lập ra, nếu để cho ta biết thì xem ta có đánh chết hắn không."

Cổ Thiên Thần: "..."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Thiên Thần, hiện tại nếu xếp trong Bách Tộc bảng, người chính là thứ nhất."

Cổ Thiên Thần nói: "Ta mới không lên được Bách Tộc bảng, một chút hàm lượng cũng không có, người trên bảng chỉ là hư danh mà thôi."

Lôi Manh Manh: "..."

Cổ Thiên Thần nhận thấy được sát ý, ánh mắt rơi vào trên người Lôi Manh Manh: "Người chẳng qua là lớn, cũng không mạnh chút nào."

"Thiếu chủ, người xem ta nói đúng không?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thiên Thần, không nên nói Lôi cô nương như vậy, nàng vẫn có chút vốn liếng kiêu ngạo."

"Hai điểm tạo thành một đường thẳng kia, không phải ai cũng có."

Cổ Thiên Thần kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, Thiếu chủ còn quan sát chi tiết hơn ta, quả nhiên là nhân tài.

Lôi Manh Manh nghe được hai người nói chuyện, sắc mặt vô cùng khó coi: "Diệp Trường Sinh, Cổ Thiên Thần, các người quá đáng."

"Đợi đại hội Đạo Thống chấm dứt, ta muốn tử chiến với các người, có dám không?"

Cổ Thiên Thần lạnh nhạt nói: "Tử chiến thì tử chiến, xem ai đầu hàng trước."

Thân ảnh Lôi Manh Manh chợt lóe, vọt tới phía trước, nhìn thấy nàng bay xuống bên cạnh một người, sắc mặt Cổ Thiên Thần chợt biến đổi: "Cuồng Thần Tộc thế mà phái hai người tham gia đại hội Đạo Thống."

"Thiếu chủ, nam tử mặc áo tím kia là Lôi Khuyết, được gọi là Cuồng Thần chi tử, mới vừa rồi ta lại không phát hiện ra hắn."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Rất mạnh sao?"

Cổ Thiên Thần gật đầu: "Rất mạnh, hiện tại ta cũng chưa chắc là đối thủ của hắn."

Trụ Hoàng?

Diệp Trường Sinh nhìn Lôi Khuyết, Cuồng Thần chi tử, sao nhìn qua lại thấy không giống, hình như hắn rất khiêm tốn.

Giờ khắc này.

Lôi Manh Manh đang thì thầm nói chuyện, Lôi Khuyết gật gật đầu, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Sát khí đánh úp lại, Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, ánh mắt va chạm với Lôi Khuyết, chỉ vì ở trong đám người nhìn người nhiều một cái, hơi thở nguy hiểm bao phủ trên người Lôi Khuyết.

Lại là một vị quái thai không thể dùng cấp bậc của người thường để cân nhắc.

Có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, không thể không nói Lôi Khuyết cũng có chút năng lực.

Chỉ là không biết hắn có thể đánh hay không, đánh với Diệp Trường Sinh, ai sẽ thắng?

Nhìn hai người giương cung bạt kiếm, hơi thở đối chọi gay gắt, sớm muộn gì bọn hắn cũng sẽ có một hồi đại chiến.

Cổ Thiên Thần đột nhiên mở miệng: "Thiếu chủ, ở chỗ này ngoại trừ Lôi Khuyết, Dạ Cửu Mệnh ra còn có một người vô cùng mạnh mẽ, nhất định phải cẩn thận hắn."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Đạm Đài Huyền Thiên: "Người nói là nam tử áo trắng kia?"

Cổ Thiên Thần nói: "Thế mà Thiếu chủ cũng nhận ra, người này là Thiếu Tộc trưởng Đạm Đài Tộc, tên là Đạm Đài Huyền Thiên, hắn và thành Đạo Thống vẫn có chút quan hệ sâu xa."

"Tiên tổ Đạm Đài Tú của thành Đạo Thống từng là tu sĩ có thiên phú nhất của Đạm Đài Tộc, sau đó, hiện tại Đạm Đài Phủ chủ cũng là thiên kiêu hiếm có của Đạm Đài Tộc, có điều vì các nàng ở lại trong thành Đạo Thống, cuối cùng vẫn quyết liệt với Đạm Đài Tộc."

Diệp Trường Sinh nói: "Tộc Hộ Đài mạnh nhất trong Bách tộc?"

Cổ Thiên Thần lắc đầu: "Thiếu chủ, Đạm Đài Tộc, Hiên Viên Tộc, Thái Tổ Tộc, Kỳ Lân Tộc và Cửu Lê Ma tộc đều thuộc về gia tộc ẩn thế, thực lực phải áp đảo trăm tộc."

Chương 1607: Người nói xem có sợ không

2

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Cuồng Thần Tộc cũng là một trong những gia tộc ẩn thế, thế nhưng sau đó cường giả chí cao của Cuồng Thần Tộc ngã xuống, thực lực gia tộc bọn họ giảm xuống ngàn trượng, mặc dù như thế vẫn đứng đầu trăm tộc."

"Thiên Thần, lần này gia tộc ẩn thế tham gia đại hội Đạo Thống cũng chỉ có Đạm Đài Tộc sao?" Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

"Hồi Thiếu chủ, chỉ có Đạm Đài Tộc tham gia đại hội Đạo Thống, từ khi Đạm Đài Tú rời đi, mấy năm nay thực lực của Đạm Đài Tộc cũng nhanh chóng ngã xuống."

Cổ Thiên Thần chậm rãi mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh đột nhiên nhớ tới, lúc trước Đạm Đài Huyền Nguyệt nói cho hắn biết, địa vị của Cuồng Thần Tộc ở Đại Thiên Vũ Trụ không hề thua kém Kiếm Điện.

Chẳng lẽ gia tộc ẩn thế có thể so sánh với Kiếm Điện sao?

Hay là nói Kiếm Điện rất yếu?

Ngay khi hắn trầm tư, trong không gian bỗng nhiên rối loạn, mọi người lại bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Từng linh khí bắn ra, tiếng nổ lớn truyền ra, không gian khê run rẩy lay động, gió tanh mưa máu tràn ngập.

Diệp Trường Sinh híp mắt lại, Động Hư Chi Nhân mở ra, sau khi dò xét lại phát hiện, giờ phút này trong không gian xuất hiện trăm tòa trận pháp loại nhỏ.

Có huyền trận, sát trận, phê linh trận, kiếm trận, hỏa trận.

Tu sĩ công kích lẫn nhau hẳn là bị huyền trận khống chế.

Còn có một phần tu sĩ bắt đầu cởi quần áo, dáng vẻ vô cùng phóng đãng, điên cuồng vẫy vẫy phía dưới, giống như tinh thần có vấn đề vậy.

Quá phóng đãng.

Hơi cay mắt.

Thật sự muốn đi lên đánh chết hắn.

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh phát hiện một tòa đại trận bao phủ về phía hắn, uy áp khủng bố làm cho người ta không rét mà run.

Ta lại bị nhằm vào?

Chẳng lẽ người ưu tú phải chịu đựng nhiều hơn người khác sao?

Rõ ràng hắn cảm nhận được đại trận bao phủ xuống, uy lực ít nhất gấp trăm lần những người khác.

Cũng chỉ có một mình Lôi Khuyết tiếp nhận đại trận giống như hắn.

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, sóng khí mạnh mẽ đánh bay Cổ Thiên Thần ra ngoài, vẻ mặt người sau mờ mịt, không rõ.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ Thiếu chủ cũng bị trận pháp khống chế?

Thật ra không biết.

Diệp Trường Sinh đánh hắn là vì tốt cho hắn, đại trận bao phủ xuống thật sự là quá mạnh, căn bản không phải Cổ Thiên Thần có thể thừa nhận.

Ở trước mặt trận pháp không phải chỉ cần người có cấp bậc cao thì có thể sống sót, chủ yếu vẫn phải xem đạo tâm và ngộ tính.

Có vài người đạo tâm không ổn, tu vi mạnh hơn nữa cũng sẽ bị đại

trận chém giết.

Không nói quá chút nào.

Đại trận mênh mông cuồn cuộn bao phủ xuống, Diệp Trường Sinh đặt mình trong bóng tối vô tận, tiếng gầm khùng bố vang lên bên tai.

Giống như lệ quỷ đang gầm gừ làm cho người ta sờn tóc gáy, không rét mà run.

Đột nhiên, một ánh lửa xuất hiện, vô số bóng người tấn công về phía Diệp Trường Sinh, hần bình tĩnh nhìn lại, sắc mặt chợt biến đổi.

Trong bóng dáng của những người này lại phát hiện ra sự tồn tại của mình, điều này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Xuy.

Xuy.

Từng kiếm quang từ trên người Diệp Trường Sinh bắn ra ngoài, chém giết bóng người đang tấn công trước mặt.

Đột nhiên một hơi thở nguy hiểm từ sau lưng truyền đến, Diệp Trường Sinh không kịp xoay người, kiếm quang chuyển hướng, nghênh đón công kích sau lưng.

Ầm.

Theo tiếng nổ vang lên, hần xoay người nhìn lại, cách đó không xa có một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, thể mà lại là Lôi Mạnh Mạnh.

"Sao kiếm này lại mềm mại như vậy?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chưa từng thấy qua sao?"

Nói đến đây, hần dừng lại rồi tiếp tục nói: "Thanh kiếm của ta không chỉ mềm mại, nó còn có thể chuyển hướng."

"Người nói có sợ hay không?"

Trong đại trận.

Diệp Trường Sinh phát hiện ngoại trừ Lôi Manh Manh, những người khác tham gia đại hội Đạo Thống cũng đang ở trong đại trận.

Cũng không phải hấn suy nghĩ linh tinh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vốn muốn sử dụng Động Hư Chi Nhân để điều tra những bốn người Lôi Manh Manh, Lôi Khuyết, Đạm Đài Huyền Thiên và Dạ Cửu Mệnh đã tấn công về phía hấn.

Lực công kích kinh khủng hội tụ tới, Diệp Trường Sinh vung ống tay áo, vô lượng kiến khí tràn ra nghênh đón bốn người tấn công.

Ngay sau đó.

Trường Sinh kiếm xuất hiện sau lưng, một kiếm che trời, kiếm đạo vĩnh hằng.

Một kiếm.

Lại một kiếm.

Kiểm khí quét ngang không gian, cắn nuốt như gió lốc.

Mọi người lui về phía sau, rất nhiều người bị chôn vùi bởi kiếm khí, chỉ có bốn người Lôi Manh Manh, Lôi Khuyết vẫn còn tương đối cứng chắc.

Diệp Trường Sinh mở Động Hư Chi Nhân, liên tục gập đầu, rốt cuộc hiểu rõ tại sao mọi người lại xuất hiện trong đại trận này.

Sát niệm chi thể.

Nói cách khác, những người này động sát khí với hấn cho nên mới xuất hiện trong đại trận, khó trách không có Cổ Thiên Thần.

Từng người đạo mạo trang nghiêm, một kiếm mở trời đánh vào

trên người bốn người Lôi Manh Manh.

Theo tiếng nổ mạnh truyền ra, linh khí trong hư không tan biến hầu như không còn, thân ảnh bốn người hóa thành hư vô, nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Chương 1608: Vẫn Tinh quyền

Ngay khi kiểm quang tiêu diệt tất cả, tòa đại trận này lại biến mất không thấy.

Chỉ như vậy?

Có phải quá đơn giản không?

Không phải ta quá mạnh.

Nhất định là đại trận quá yếu.

Ngay khi Diệp Trường Sinh tưởng khảo nghiệm trận pháp đã kết thúc thì trên hư không lại có tòa đại trận hạ xuống.

Thiên kiếp trận.

Sét đánh.

Cửu Khúc Vẫn Tinh trận.

Ba tòa đại trận này hơi khủng bố.

Đồng thời hạ xuống một mình Diệp Trường Sinh.

Lại tới nữa?

Quá bắt nạt người.

Nhìn ta mạnh mẽ nhưng cũng không cần như thế chứ?

Diệp Trường Sinh vô cùng vô cùng vô cùng chắc chắn mình bị nhắm vào, lần này mới là cửa thứ hai mà thôi, có phải cửa sau sẽ càng ngày càng khó hay không?

Ầm.

Ầm.

Thiên kiếp, sét đánh, vẫn tinh đồng thời rơi trên đỉnh đầu hắn, đây

là muốn đánh xuống đầu sao?

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, ai cũng dùng hòng bắt nạt ta, cho dù là trời thì sao chứ?

Tới gần ta, diệt.

Hắn không chút do dự trực tiếp mở ra Bất Tử Bất Diệt Kim Thân, mặc cho ba đại trận đánh xuống.

Bịch.

Thân ảnh hắn bay lên trời, quanh Thần tháp Tử Dương, tháp Ngục Kiếm, Vũ Trụ Thiên Bì, Hỗn Độn Quan lần lượt xuất hiện bốn cột sáng giống như trụ trời đẩy ba tòa đại trận lên.

Trường Sinh kiếm, Thiên Táng kiếm, Nguyên kiếm, Cửu Ngục kiếm, Bá kiếm lần lượt bay ra, bay thẳng lên bầu trời.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, ba tòa đại trận tiêu tán, sức mạnh thiên kiếp, sét đánh và khí Vãn Tinh từ trên cao bắn nhanh xuống, trực tiếp chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đạt được ba lực lượng bản nguyên vũ trụ, có lập tức luyện hóa hay không?]

[Luyện hóa!]

Diệp Trường Sinh không chút do dự.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đạt được một phân thân Thiên Kiếp.]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đạt được thần thông]

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đạt được thần kỹ Vãn Tinh quyền cuối cùng.]

Liên tục xuất hiện âm thanh của hệ thống, Diệp Trường Sinh hơi không bình tĩnh, có phải phần thưởng có chút phong phú không?

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, ban thường phong phú như vậy cũng không thấy chủ nhân vô địch, thật không biết nói gì.]

[Chủ nhân, người quá tệ.]

Diệp Trường Sinh không phản ứng với hệ thống.

Thật ra hẳn cũng có thể hiểu được cho hệ thống, vẫn luôn tồn tại độc lập, cả ngày chỉ có yên tĩnh và cô đơn làm bạn.

Đã nhịn gần chết rồi nên biến thành người có chứng nóng nảy, cuồng chửi bậy, thật sự không kỳ lạ chút nào.

Luôn muốn mình phản ứng lại với nó, hệ thống sẽ nói không dứt, hẳn mới không cho hệ thống cơ hội.

Nín chết nha.

Tâm thần hẳn khê động, phát hiện mình có được bốn phân thân, phân thân Loạn Cổ, phân thân Tu La, phân thân Tín Ngưỡng và phân thân Thiên Kiếp.

Lập tức có nhiều phân thân như vậy, về sau có phải ta không cần làm gì nữa hay không?

Lại là vô địch phiền não.

Ai cũng hâm mộ ta mạnh mẽ, ai biết ta ưu sầu?

Có được tùy tùng mạnh mẽ, sư phụ vô địch, huynh trưởng vô địch, mong muốn tự mình ra tay vốn là hy vọng xa vời, hiện tại lại có bốn phân thân.

Nghịch chướng.

Ngay sau đó.

Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay hướng lên trên, một đoàn sấm sét trôi nổi trong lòng bàn tay, giống như bàn tay nắm toàn bộ lôi vực của vũ trụ.

Cũng không biết một chương này đánh ra ngoài có bao nhiêu

người có thể tiếp nhận?

Ngay sau đó, hắn lại kiểm tra Văn Tinh quyền, lần ban thưởng này khiến hắn rất hài lòng.

Diệp Trường Sinh nội liễm hơi thở, thầm nghĩ, mình bị nhầm vào cũng không sai, nhưng muốn khen thưởng như vậy thì hãy đến đền cuồng một chút.

Từ luyện khí đến trận pháp, hắn đã thu hoạch hơi nhiều.

Thật tình không biết, người khác sống sót chính là thu hoạch lớn nhất.

Người nào dám phân cao thấp chứ?

Không phải tự rước lấy nhục sao?

Tất cả mọi người hết sức thông minh, cho dù ta muốn giết người cũng là điều có thể, chỉ là trong lòng âm thầm ma sát người một trăm lần.

Đúng lúc này.

Không gian lại biến hóa lần nữa, không khí nóng rực bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, mũi cũng cảm giác như bị bỏng, giống như ngay sau đó thân thể sẽ hóa thành tro tàn.

Cửa này giống như luyện dược, như đang ở trong không gian luyện dược, nếu không điều chỉnh lửa tốt thì rất có tạo ra đan dược thành công.

Hơi không cẩn thận, đan dược sẽ hóa thành hư vô.

Đột nhiên một hàng chữ xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh, muốn hắn luyện chế một viên cấm kỵ đan dược, tài liệu từ trên cao bay xuống.

Hắn vẫn hết sức am hiểu chuyện luyện đan này, mặc dù chưa từng luyện qua nhưng cách làm vẫn rất thạo.

Không phải là kỹ thuật tay phải tay trái sao, nam nhân đều biết

hết.

Diệp Trường Sinh đưa tay thu tài liệu vào linh giới, xem đan phương một lần nữa, tiếp đó hắn bắt đầu luyện chế đan dược.

Thừa dịp lúc này không có ai thì luyện chế đan dược, không lát nữa nhiều người, bọn hắn lại tự ti mặc cảm.

Làm người thật quá khó khăn, vì không để người khác khó xử, mỗi giờ mỗi khắc hắn đều xem xét đến cảm nhận của người khác.

Chương 1609: Vẫn Tinh quyền 2

Tất cả tài liệu luyện đan chỉ có một phần, nói cách khác, chỉ cần thất bại sẽ bị loại, vô cùng khắc nghiệt.

Diệp Trường Sinh khổng chế ba thần hỏa, bắt đầu rút tài liệu ra, mặc dù hắn biết mình sẽ không thất bại nhưng vẫn rất khẩn trương.

Đúng lúc này, một linh hồn thể đột nhiên xuất hiện, ngay khi hắn sắp hoàn thành đan được thì vọt tới, tốc độ vô cùng nhanh.

Đây là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một kiếm khí bay về phía linh hồn thể, người sau dễ dàng tránh thoát kiếm khí: “Nhắc nhở người một câu, tốt nhất đừng sử dụng kiếm khí, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đan được của người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người tốt nhất đừng thèm nhỏ dãi đan được của ta.”

Nói đến đây, hắn ngừng một chút rồi tiếp tục: “Người có tin ta không sử dụng kiếm cũng có thể giết chết người trong nháy mắt không?”

Linh hồn thể lạnh nhạt nói: “Ta không tin.”

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng, một tay điều khiển đan được, đánh một quyền về phía linh hồn thể: “Vẫn Tinh quyền.”

Một quyền được đánh ra.

Vẫn Tinh quyền và Bất Tử Bất Diệt Kim Thân càng xứng, uy lực trực tiếp tăng vọt vô số lần.

“Quyền này của người... là gì?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Quyền đánh người thành cặn bã!”

Linh hồn thể: “...”

Ầm.

Mạnh mẽ đánh một quyền ra ngoài, linh hồn thể còn muốn chạy, thể nhưng đã không còn chỗ trốn.

Theo tiếng nổ lớn dần biến mất, không gian xuất hiện một cái hang lớn, linh hồn thể hóa thành bột mịn dưới quyền.

Ta còn muốn chạy trốn, nhưng lại trốn không thoát.

Đây là tiếng la hét cuối cùng của linh hồn thể.

Vốn tới ăn vụng đan dược, nhưng ai biết được, cuối cùng còn để mạng lại.

Làm người thật sự quá khó khăn, không đúng, làm linh hồn thể quá khó khăn.

Linh hồn thể đến chết cũng không nghĩ ra tại sao lại gặp phải Diệp Trường Sinh biến thái như vậy?

Diệp Trường Sinh nhìn không gian xuất hiện cái hang lớn thì âm thầm lú lười, Vẫn Tinh quyền quá mạnh.

Một quyền phá Cửu Tiêu, trấn áp vạn giới.

Sau niềm vui ngắn ngủi, ánh mắt hắc tiếp tục rơi vào trên đan dược cấm kỵ, việc cấp bách trước tiên là thành công luyện chế đan dược.

Dưới hỏa diễm tiến vào rồi đi ra được điều khiển bởi hai tay, đan dược hoàn toàn thành hình, trong không gian tràn ngập mùi thuốc nồng nặc.

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, nội liễm hơi thở, thần hỏa quanh quần trên người lui đi.

Đan dược trôi nổi ở trong lòng bàn tay tựa như một tinh linh đang nhảy lên.

Đúng lúc này.

Không gian trước mắt bắt đầu sụp đổ, không khí nóng rực biến mất, dường như thời không đang rất nhanh trôi qua.

Rất nhanh, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở trong một không gian khác, vô lượng kiếm khí bao phủ, liếc mắt nhìn lại, chân trời có một thanh kiếm lớn đang đứng sừng sững.

Kiểm tra kiếm đạo?

Lần lượt thành công vượt qua kiểm tra luyện khí, trận pháp, luyện dược, hiện tại tới kiểm tra kiếm đạo, không biết từ lúc nào đã hoàn thành một nửa Đạo Thống Linh Giới.

Còn có thể hạ thể tu, bùa chú và pháp tắc.

Ngoại trừ bùa chú mà hắn không hiểu nhiều ra thì hắn tương đối am hiểu những thứ còn lại.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có một bóng người, bất đắc dĩ lắc đầu, lại một mình ta thấy được sự ưu tú của mình.

Một người một đường luôn lấy sự cô đơn làm bạn.

Vậy hãy để một mình ta tiếp nhận đi.

Ngay sau đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe, vọt tới phía kiếm lớn ở chân trời, nơi đi qua, kiếm khí quanh quẩn trong không gian hình thành một vòng xoáy thật lớn điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Quá mạnh, ta có thể chịu được không?

Những kiếm khí này quá kỳ lạ, dường như chủ động thần phục, tranh nhau tràn vào trong cơ thể, cả người trở nên càng thuần túy.

Thân thể giống như một thanh thần binh ra khỏi vỏ, làm cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Quả thực chính là thần kiếm hành tẩu.

Trong lúc giơ tay nhắc chân, kiếm khí quanh quần sát đạo làm cho người ta sồn tóc gáy, hồn phi phách tán.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng giữa không trung, trước mặt xuất hiện kiếm lớn chỉ trời, trên thân kiếm xuất hiện một phù văn kỳ lạ quỷ dị.

Hắn hít mắt, chăm chú nhìn kiếm lớn trước mắt, ở chỗ này ngoại trừ kiếm khí ra còn có tử vong khí nồng đậm.

Chắc đã có rất nhiều người từng đến đây, vì tranh đoạt kiếm này, cuối cùng đều ngã xuống ở đây.

Thanh kiếm này không đơn giản.

Nhất là phù văn xuất hiện trên thân kiếm.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, nín thở tập trung, bắt đầu tìm hiểu kiếm văn trên kiếm lớn. Dưới sự dò xét của Động Hư Chi Nhãn, vạn linh vạn vật đều không có chỗ che giấu.

Cho nên trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu muốn có được thanh Đạo Thống kiếm này, trước tiên phải tìm hiểu kiếm văn bên trên.

Dù sao hắn đã dẫn trước xa rồi, tuyệt đối không sót ruột, từ từ tìm hiểu là được.

Lấy trình độ của hắn trên kiếm đạo, tìm hiểu những kiếm văn này còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

...

Chương 1610: Vẫn Tinh quyền 3

Giờ khắc này.

Những tu sĩ khác tham gia đại hội Đạo Thống đã đi tới một vùng không gian, mà vấn đề bọn họ phải kiểm tra chính là luyện được.

Hỏa xà trong không gian tiến vào rồi đi ra, khí nóng đốt người bao bọc trên người bọn họ, rất nhiều người bắt đầu dùng linh khí chống đỡ khí nóng.

Thân thể không cách nào thừa nhận, sau khi linh khí khô kiệt, bọn họ không chết cũng sẽ bị đào thải.

Ấm ướt.

Nóng quá.

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Lôi Manh Manh quay đầu nhìn về phía Lôi Khuyết: "Huynh trưởng, vì sao không tìm thấy Diệp Trường Sinh."

Ánh mắt Lôi Khuyết nhìn quanh bốn phía, mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Không thể nào, lấy thực lực của hần, hần là người đầu tiên vượt qua cửa ải mới đúng."

Nói đến đây, ánh mắt hần ta rơi vào trên cái hang lớn kia: "Ta biết, hần đã hoàn thành luyện đan, đi tới cửa tiếp theo."

Về mặt Lôi Manh Manh hơi thay đổi: "Hần vẫn rất nhanh, lại không nghĩ tới sắp tới trình độ này."

Lôi Khuyết giơ tay lên chỉ thẳng vào trên cái hang lớn: "Manh Manh, chẳng lẽ ngươi không phát hiện trên hang lớn này có dấu vết Diệp Trường Sinh để lại sao?"

"Cũng không biết là công kích gì lại có thể tạo thành hang lớn như vậy."

Lôi Manh Manh nói: "Huynh trưởng, muốn luyện đan trong tòa

không gian này, sợ là không dễ dàng.”

Lôi Khuyết gật đầu: "Bản thân tòa không gian này đã tràn ngập thần hỏa, một khi bắt đầu luyện đan, bất kể khâu nào mắc sai lầm, không phải đan nổ thì chính là lô nổ.”

"Nhẹ thì bị thương, nặng thì chết."

"Manh Manh, ba ngàn lôi diễm hỏa này cho người, khi cần thiết, người có thể dùng nó luyện đan."

Lôi Manh Manh gật đầu, thu ba ngàn lôi diễm hỏa đi, may mà chỉ có một sợi, nếu nhiều hơn một chút cũng không phải nàng có thể khống chế.

Ầm.

Ầm.

Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, Lôi Manh Manh xoay người nhìn lại, hai bóng người bị chôn vùi trong ngọn lửa.

Lô nổ.

Nàng khẽ nhăn mày, vẻ mặt ngưng trọng, đại hội Đạo Thống lần này thật sự là quá khó khăn, tỷ lệ tử vong cao đến dọa người.

Còn chưa tới một nửa, số lượng tu sĩ dự thi đã giảm xuống cực nhanh.

Qua cửa này, chắc chắn sẽ có nhiều người bị đào thải hoặc chết.

Quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện Lôi Khuyết đã bắt đầu luyện được, hình thức ban đầu của một viên đan được màu vàng đã xuất hiện trên không trung, vô lượng ánh sáng vàng bắn ra.

Cửu Chuyển Cuồng Thần Đan?

Lôi Manh Manh kinh ngạc vạn phần, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, nếu huynh trưởng có thể hoàn thành luyện chế đan này, sau khi sử dụng thì thần thể và huyết mạch sẽ tăng cấp lần nữa, sẽ có thể đạt tới trình độ của tổ tiên.

Cuồng Thần Tộc chúng ta lại có thể khôi phục tới thời kỳ huy hoàng đỉnh cao.

Dừng một chút, nàng cũng bắt đầu luyện chế đan dược, tài liệu trước mặt thế mà là một viên Cuồng Thần Huyền Lô Đan.

Ở trên mặt nàng hiện lên ý cười, chính mình và huynh trưởng luyện chế hai viên thuốc thì đều thích hợp với bọn họ nhất.

So với chí bảo lúc trước lấy được ở Hai cửa luyện khí, trận pháp, nàng càng chờ mong đan dược trong tay này.

Đương nhiên, nàng cũng biết nếu muốn luyện chế đan dược thành công thì còn phức tạp hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều.

Lôi Manh Manh nín thở tập trung, toàn bộ tâm tư đều ở trên luyện đan, bên kia, nhóm người Dạ Cửu Mệnh, Cổ Thiên Thần, Bái Huyền Thiên cũng nhân cơ hội luyện chế đan dược.

Trên mặt bọn họ hiện lên ý cười, không khó đoán ra đan dược trong tay bọn họ hẳn là thứ bọn họ cần nhất.

...

Trong không gian kiếm đạo.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, trên người hắt quanh quần gió lốc kiếm khí, kiếm lớn chỉ trời đứng sừng sững trước mặt hắn đang lột xác từng chút một.

Kiểm văn màu đen trên thân kiếm tựa như linh long bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, thân thể thành kiếm?

Chỉ đơn giản là không thể tưởng tượng được.

Kiểm khí như rồng, thần văn như lân.

Theo thời gian trôi qua, kiếm văn màu đen hoàn toàn bao bọc Diệp Trường Sinh, đều nhìn không thấy bộ dáng ban đầu của hắn.

Nhưng mà đây mới chỉ bắt đầu, thanh kiếm lớn kia cũng bị tiêu diệt từng tắc từng tắc giống như dáng vẻ đồng hồ cát từ trên trời

trút xuống, hóa thành kiếm khí mệnh mỏng khủng bố tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Không gian không có giáp, không biết qua bao lâu, từng bóng người xuất hiện trong không gian...

Nhóm người Lôi Khuyết, Cổ Thiên Thần, Dạ Cửu Mệnh, Lôi Manh Manh, Đạm Đài Huyền Thiên từ trên cao bay xuống, sau khi nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đồng loạt rơi vào hình nón màu đen phía trước.

Huynh trưởng, đó là một thanh kiếm sao?

Không, hẳn là một người kiếm.

Trong không gian kiếm đạo.

Bóng người càng ngày càng nhiều, kiếm khí khủng bố làm cho tim gan người ta muốn nát.

Rất nhiều tu sĩ căn bản không cách nào thừa nhận kiếm khí trong không gian, khi bọn họ nhìn thấy kiếm lớn thì đều kinh hãi thất sắc.

Ánh mắt Lôi Khuyết thâm thúy, vẻ mặt nghiêm túc: "Nơi này lại có dấu vết Diệp Trường Sinh lưu lại, xem ra chúng ta phải tăng nhanh tốc độ."

Chương 1611: Luôn khiến người ta có chút bất an

Lôi Manh Manh nói: "Ý của huynh trưởng là... Diệp Trường Sinh đã thông qua cửa ải này?"

Lôi Khuyết gật đầu: "Thiên phú của người này thật sự quá mạnh, cho dù là ta cũng tự thẹn không bằng."

"Chúng ta phải đuổi kịp Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ người không phát hiện ra sao? Chỉ cần là nơi Diệp Trường Sinh đi qua trước, đến khi chúng ta đến thì độ khó đã tăng lên rất nhiều."

Lôi Manh Manh nói: "Diệp Trường Sinh quả nhiên là một tai họa, bao nhiêu tu sĩ đều bị hắn hại."

Lôi Khuyết lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Ta không đồng ý lời này, trong lòng có vài người không là gì, đến tham gia đại hội Đạo Thống lần này cũng không khác gì tự sát lắm."

"Điều này không có quan hệ gì với Diệp Trường Sinh, rất nhiều nơi cũng không phải người thực lực yếu nên tới."

Nói đến đây, hắn tập trung nhìn về phía trước, tiếp tục nói: "Tòa không gian này kiểm tra kiểm đạo, kiểm lớn kia hẳn là mấu chốt."

Dứt lời, thân ảnh hai người chợt lóe, đạp không lướt nhanh mà đi, cùng lúc đó, Dạ Cửu Mệnh, Đạm Đài Huyền Thiên, Cổ Thiên Thần, còn có một nam tử áo đen cũng vọt tới phía kiểm lớn.

Rất hiển nhiên, trong mắt bọn họ, kiểm lớn kia chính là trung tâm của cửa ải này, nhưng ngay trong nháy mắt khi bọn họ tới gần kiểm lớn, một màn kinh người đã xảy ra.

Răng rắc.

Răng rắc.

Trên kiểm lớn đột nhiên xuất hiện dấu vết nổ tung, kiếm khí từ trong khe hở bắn ra, vạn trượng kiếm quang bao phủ trên người

mọi người.

Tình huống gì đây, thật chói mắt.

Thân ảnh mọi người đi về phía trước đột nhiên dừng lại, giơ tay lên ngăn cản kiếm quang rực rỡ, đúng lúc này, một bóng người từ trong kiếm quang đi ra.

Không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

Chỉ thấy hắn giang hai tay, duỗi thẳng lưng, lúc này mới nhìn thấy mấy người trước mắt: "Thật trùng hợp, các người cũng tới."

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: "Nhưng ta phải rời đi, không trò chuyện với các người nữa."

Trước mắt bao người, thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất không thấy đâu, cùng với đó còn có kiếm khí màu đen bao phủ trên không trung.

Trong lúc nhất thời.

Cả tòa không gian trong nháy mắt không còn một chút kiếm khí nào, mọi người cũng không hiểu ra sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Diệp Trường Sinh đã cắn nuốt toàn bộ kiếm khí, vậy bọn họ đều phải dừng lại ở đây sao?

Lôi Khuyết thấp giọng nhắc nhở: "Manh Manh, cẩn thận một chút, Diệp Trường Sinh rời đi, cửa ải của chúng ta mới bắt đầu."

Về mặt Lôi Manh Manh vô cùng ngưng trọng, không biết kế tiếp sẽ có cái gì buông xuống, cũng không biết nàng có thể tiếp nhận hay không.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn hạ xuống, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời nứt ra một đường, vô số phi kiếm từ trên cao xuyên qua, che khuất

bầu trời, khủng bố như vậy.

Lôi Manh Manh nhìn thác kiếm rơi xuống, sắc mặt hơi thay đổi, xem ra huynh trưởng nói không sai, sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, cửa ải của chúng ta càng khó hơn.

Chẳng lẽ như vậy không tốt?

Đối với bọn họ mà nói cũng là mai giữa.

Lôi Khuyết nhìn thác kiếm từ hư không hạ xuống, bay lên trời nghênh đón, sau lưng xuất hiện một chiến kích thật lớn.

Một kích phá bầu trời, mũi nhọn vô biên.

"Đây là Phạm Thiên Kiếm Vũ, chư vị còn chờ cái gì nữa?"

"Cùng nhau ra tay thì còn có một đường sống, bằng không, mọi người cùng nhau chôn thân ở đây."

Âm thanh vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Dạ Cửu Mệnh, Đạm Đài Huyền Thiên, Cổ Thiên Thần, nam tử áo đen lần lượt ra tay, lực công kích từ bốn phương tám hướng hội tụ qua.

Trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, Lôi Khuyết tuyệt không nói xạo, nếu không cách nào ngăn cản thác kiếm buông xuống, mọi người chắc chắn phải chết.

Khi mọi người vội vàng ngăn cản thác kiếm, Diệp Trường Sinh đã thoả mái nhàn nhã đi vào trong một tòa không gian khác.

Không gian thể tu.

Thử thách cơ thể.

Cửa trước hẳn đã cản nuốt kiếm Đạo Thống, tìm hiểu kiếm văn, cuối cùng có được áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo.

Sau khi tới không gian này, ngoại trừ có một chút trọng lực áp chế ra, Diệp Trường Sinh cũng không cảm nhận được sự khác thường

nào.

Dõi mắt nhìn ra xa, ngay phía trước xuất hiện một cánh cửa kết giới, nơi đó là cửa tiến vào không gian tiếp theo.

Hắn từng bước từng bước đi về phía trước, theo thân ảnh không ngừng đi về phía trước, trọng lực áp chế càng ngày càng mạnh.

Chỉ chút trọng lực áp chế này cũng có thể là đòn trí mạng với người khác, nhưng đối với hắn thì chẳng có một chút ảnh hưởng nào.

Vượt qua một cách dễ dàng.

Không có bất kỳ ngăn cản nào, luôn làm cho người ta có chút bất an.

Khi hắn đi tới trước cửa kết giới, xoay người nhìn lại, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt thay đổi, phát hiện trọng lực trong không gian áp chế điên cuồng gia tăng.

Sao lại có thể như vậy.

Theo lý thuyết, người đi trước đã mở rộng con đường, người sau chỉ cần nhẹ nhàng tiến vào là được, vì sao hắn lại thay đổi cục diện nơi này, chẳng lẽ là bởi vì hắn quá mạnh mẽ?

Chương 1612: Luôn khiến người ta có chút bất an 2

Trong lòng có nghi hoặc, hẳn không chút do dự tiến vào cửa kết giới.

Lực hấp dẫn áp chế tăng vọt, dù sao cũng nghiền ép người khác, không có nhiều quan hệ gì với hắn.

Suy nghĩ như vậy, cả người trong nháy mắt thoải mái hơn nhiều.

Không gian có phù trận, đây là một nơi vô cùng cổ quái, sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó, trong nháy mắt hoa cả mắt.

Ít nhất có hơn vạn loại phù chú, mỗi một cái đều ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, quả thực quá thần kỳ.

Những bùa chú này chứa đựng các lực lượng khác nhau, nhưng có thể cùng tồn tại trong một không gian, chúng đã cân bằng như thế nào chứ?

Diệp Trường Sinh luôn cảm giác nếu hơn vạn loại bùa chú nổ tung, nơi này trong nháy mắt sẽ bị phá hủy.

Cho dù là hắn cũng sẽ bị nổ thành tro bụi.

Suy nghĩ kỹ càng sợ hãi, không rõ ràng.

Cùng lúc đó, một vấn đề xuất hiện, bởi vì Diệp Trường Sinh căn bản không hiểu cách luyện chế phù văn.

Rốt cuộc cửa ải này kiểm tra cái gì, thật sự khiến người ta không có chút đầu mối nào.

So với kiểm đạo, thể tu, lần này hẳn sẽ không có vận may như vậy.

Bịch.

Bịch.

Vạn đạo phù chú đột nhiên bay lên, hình thành một vòng xoáy thật lớn trong không gian, vẻ mặt Diệp Trường Sinh càng lúc càng ngưng trọng, muốn nói không có người ở sau lưng thao túng, hẳn thật sự không tin.

Bùa cũng thông linh?

Có phải hơi quý quái không?

Tình huống gì đây, tại sao lại bay về phía ta?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau, kiếm khí bắn ra, nhưng hắn lại không dám ngăn cản phù chú tiến về trước mặt.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, chớ có công kích đại trận Vạn Phù, đánh vỡ đại trận Vạn Phù, chủ nhân sẽ không cách nào thừa nhận.]

[Chủ nhân có thể nằm không tiếp nhận tẩy lễ của đại trận vạn phù, khi không có sức lực phản kháng, người phải học cách hưởng thụ.]

Hưởng thụ?

Đại trận Vạn Phù tẩy lễ?

Hiện tại hắn cũng không thể tin chuyện mà hệ thống nói được, luôn lo lắng sẽ bị lừa.

Dù sao hệ thống cũng có tiền án.

Sau khi yên lặng phóng thích bất tử bất diệt kim thân, Diệp Trường Sinh lựa chọn thần nhiên tiếp nhận sự tàn phá của đại trận Vạn Phù.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh lại bị bao bọc, so với kiếm văn, sự bao vây lần này quá chặt.

Cảm giác... Nghẹt thở.

Thân thể như bị xé nát, máu tươi ào ào chảy ra nhuộm đỏ phù vân trên người.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến âm thanh của hệ thống: [Đỉnh...]

Diệp Trường Sinh giật mình, hưng phấn nói: "Như vậy cũng được sao? Thật tuyệt vời!"

Vạn phù bao bọc, vô lượng ánh sáng.

Diệp Trường Sinh không có chút thống khổ nào, ngược lại vẻ mặt hưởng thụ, nhất là ý cười ở khóe miệng quả thực vô cùng phóng đãng.

Thực sự, chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Dưới sự bao bọc của phù vân.

Một cái.

Một cái.

Máu tươi ăn mòn phù vân, thân thể giống như bị xé nát, lại một lần nữa khép lại, lặp đi lặp lại dưới phù vân.

Ngứa ngáy.

Làm cho mọi người cảm thấy thoải mái.

Trong lòng Diệp Trường Sinh tràn ngập tò mò, cứ cho hắn vạn phù sao? Rốt cuộc là trời cao đã thấp xuống, hay là thực lực mạnh mẽ?

Hắn hơi không rõ ràng.

Điều khiến hắn trăm mối khó giải chính là... Dường như cấp bậc cứ như vậy đột phá.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, chính hắn cũng không thể tin được.

Đột phá luôn đến bất ngờ không kịp đề phòng, khiến người ta muốn hét lên một tiếng, tốt, sáng khoái.

Không phải đều nói trên cấp Thái Thủy, muốn đột phá còn khó như lên trời sao? Tại sao với hần thì lại đơn giản như vậy?

Phốc phốc.

Đột phá.

Chỉ một phút đồng hồ, tu vi đã bước vào cấp Thiên Mệnh, nếu để cho những người khác biết ta đột phá đơn giản như vậy, bọn họ có thể hăm mộ chết hay không?

[Đình, chúc mừng chủ nhân đã đột phá đến cấp Thiên Mệnh, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân hoàn thành tiếp nhận tẩy lễ của đại trận vạn phù, đạt được phù tổ chi thể.]

Hệ thống lên tiếng nhắc nhở, phù văn trên người Diệp Trường Sinh hoàn toàn biến mất, hoàn mỹ dung hợp một chỗ với thân thể.

Tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện qua, nhưng có thể rõ ràng nhận thấy, thân thể của hần ẩn chứa lực lượng càng thêm mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh có sự hiểu biết rõ ràng với bản thân, hiện tại thực lực của hần cho dù không sử dụng linh khí, chỉ dựa vào thân thể công kích thì cấp Thiên Mệnh tùy tiện đánh nổ tung, vượt cấp khiêu chiến một hai cấp bậc lớn hần cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tại sao ta lại giỏi như vậy?

Bộ dáng đắc ý vênh vác, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Tiếp theo.

Từng tắc từng tắc trong bốn phía không gian bắt đầu sụp đổ, trong nháy mắt hóa thành hư vô, Diệp Trường Sinh lại đi vào trong một không gian mới.

Hần biết nơi này là khảo nghiệm cuối cùng trong Đạo Thống Linh Giới - Pháp tắc.

So với những không gian khác, nơi này vô cùng yên tĩnh, tựa như một nơi thế ngoại đào nguyên(*), nước chảy xiết, núi cao xa xa như kiếm.

((*)Thế ngoại đào nguyên: nơi tách biệt với thế sự, ở đó dân sống yên lành hạnh phúc)

Chương 1613: Luôn khiến người ta có chút bất an 3

Rừng và hoa cùng tồn tại, sinh vật ở khắp mọi nơi.

Đi trong phiên không gian này làm cho người ta cảm thấy tâm hồn như được chữa lành, trong hư không ẩn chứa vô số đại đạo pháp tắc.

Nguyên tố thuộc tính khác nhau nhảy lên, linh khí nồng đậm làm cho người ta lú lờ.

Nếu tu luyện ở đây thì quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Diệp Trường Sinh có chút thêm muốn nơi này, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, cũng không biết Thương Khung Thần Cung có thể cắn nuốt phiên không gian này hay không.

Hãy thử xem.

Dù sao nơi hắn đi qua, từ trước đến nay không để lại thứ gì.

Hắn cảm thấy trước kia làm còn chưa đủ.

Lúc này mới thật sự gọi là nơi từng đi qua.

Thương Khung Thần Cung mở ra, điên cuồng cắn nuốt cả không gian, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên một nụ cười, thì ra thật sự có thể.

Không biết qua bao lâu, không gian pháp tắc trước mắt biến mất, toàn bộ tiến vào Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu.

Đúng lúc đó.

Ba bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, hai nữ tử và một nam tử.

Một người mặc áo trắng như tiên tử, khuynh thành tuyệt đại, làm

cho người ta nhìn mà động tâm, đó là tuyệt thế giai nhân thánh khiết, cao quý, lãnh diễm, phong tình.

Một người mặc áo đen như tiên, thần bí, xinh đẹp, trên người ẩn chứa sự lạnh lẽo, giống như có thể đóng băng người bất cứ lúc nào.

Mặt mày nam tử hiền mục, nhìn qua nho nhã hiền hòa, đoan chính, dáng vẻ thể ngoại cao nhân, mặc dù có Động Hư Chi Nhãn nhưng Diệp Trường Sinh cũng không cách nào dò xét ra thực lực và tin tức của ba người.

Thật có chút bất ngờ.

Tại sao ta không thể kiểm tra thông tin của bọn hắn?

Ba người đứng lơ lửng trên không, nhận thấy được ánh mắt của Diệp Trường Sinh, uy áp khủng bố hạ xuống làm cho người ta ngay cả thở dốc cũng là hy vọng xa vời.

Thật là mạnh mẽ.

Và cô nương đó thực sự lớn.

Diệp Trường Sinh đã thật lâu không có loại cảm giác này, xem ra ba người bọn họ chính là người phía sau thao túng Đạo Thống Linh giới.

"Tại hạ Diệp Trường Sinh, bái kiến ba vị tiền bối."

Hắn là một người rất lịch sự.

Nữ tử áo trắng giống như đang cười: "Đã lâu không thấy nhân loại có thể đi tới nơi này, không nghĩ tới lần này còn là một vị tiểu lang quân tuấn mỹ."

Nữ tử áo đen quay đầu nhìn lại: "Bằng mọii, người trước tiên khống chế chính mình, đừng dọa đến tiểu bằng hữu."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Người là người duy nhất xuất hiện ở chỗ này, thế mà còn lấy không gian pháp tắc đi, người còn mạnh hơn so với tưởng tượng của chúng ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Chỉ có một mình ta qua cửa sao?"

Nữ tử áo trắng nói: "Có hai người tiến vào kiểm tra phù trận nhưng cuối cùng cũng thất bại. Có một người tiến vào lĩnh vực pháp tắc, cuối cùng thất bại. Có điều, bọn họ cũng không bỏ mạng ở trong Đạo Thống Linh Giới, đều toàn thân trở ra. Người là người duy nhất qua cửa, đó là đứng đầu tất cả các cửa. Người không vui sao?"

Diệp Trường Sinh đề phòng nhìn ba người trước mắt: "Các người đang khống chế phiến không gian này, đúng không?"

Nữ tử áo đen quay đầu nhìn về phía nam tử ở bên cạnh, người sau gật gật đầu: "Đúng cũng không đúng."

Diệp Trường Sinh nói: "Lời này có ý gì?"

Nam tử áo trắng lại nói: "Bắt đầu từ cửa kiểm tra phù trận, người đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của chúng ta, không đúng, nói chính xác hơn, từ khi người bắt đầu tiến vào phiến không gian này đã nghiền nát mọi thứ chúng ta đặt ra."

"Rơi vào đường cùng, chúng ta chỉ có thể thiết lập kiểm tra một lần nữa, đây cũng là nguyên nhân vì sao người dự thi phía sau lại cảm thấy độ khó tăng lên rất nhiều."

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, chuyện cơ bản giống như hần suy đoán, như vậy thân phận ba người trước mắt...

Các người đến từ Vạn Thần Vũ Trụ phải không?

Nam tử áo trắng lạnh nhạt bình tĩnh: "Không sai, chúng ta đến từ Vạn Thần Vũ Trụ, Đạo Thống Linh Giới này do chúng ta để lại để tuyển chọn nhân tài."

"Chỉ có thông qua tuyển chọn, trở thành người đứng đầu các cửa mới có tư cách trở thành một thành viên của Vạn Thần Vũ Trụ chúng ta."

Nói đến đây, hần dừng lại rồi tiếp tục: "Người thật vinh dự."

Hóa ra là như vậy.

Giá trị tồn tại của không gian này lại là tuyển chọn nhân tài.

“Vạn Thần Vũ Trụ các người vượt qua Đại Thiên Vũ Trụ sao?”

Nam tử áo trắng giật mình: “Đó là đương nhiên, người ở Đại Thiên Vũ Trụ có huyết mạch thấp hơn. Bọn họ không có tương lai, nhiều năm như vậy cũng chẳng có mấy người đi ra khỏi Đại Thiên Vũ Trụ, đáng tiếc bọn họ đều trở thành người dưới trướng của những thế lực ở Hư Vô Chi Địa kia.”

Hư Vô Chi Địa?

Lúc trước trong hầm mộ của Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ đã gặp phải Quân Bất Diệt và Phạm Vĩnh Sinh, bọn họ đều đến từ Vĩnh Sinh Chi Địa bên ngoài vũ trụ.

Chương 1614: Luôn khiến người ta có chút bất an 4

Thiên Đường Vạn Thần Mộ trong cơ thể hắc chôn cất cường giả đại năng giả bên ngoài vũ trụ. Phạm Vĩnh Sinh từng nhắc tới, muốn biết nguyên nhân Vạn Thần Mộ xuất hiện, nhất định phải tự mình đi tới Vĩnh Sinh Chi Địa.

Hiện tại có thể xác định ở bên ngoài vũ trụ còn có rất nhiều sinh linh tồn tại, tỷ như ba người nam tử áo trắng trước mắt.

Tự xưng là tồn tại có huyết mạch mạnh mẽ, thật ra trong mắt Diệp Trường Sinh, ba người bọn họ rất bình thường.

Thật không biết cảm giác ưu việt từ đâu ra?

Nam tử áo trắng lại nói: "Còn không biết tên tiểu hữu là gì?"

"Tại hạ Diệp Trường Sinh." Hắc lạnh nhạt nói: "Nếu ba vị không có chuyện gì, ta sẽ rời khỏi nơi này trước."

Nam tử áo trắng giật mình: "Diệp tiểu hữu không có ý định gia nhập Vạn Thần Vũ Trụ chúng ta sao?"

Bên trong không gian.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người ba người, lắc đầu: "Ta chưa từng nói muốn gia nhập."

Nam tử áo trắng lại nói: "Người vẫn nên suy nghĩ lại một chút, dù sao cơ hội như vậy chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ người sẽ hối hận không kịp."

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: "Không cần, ta chính là ta, sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, ba vị cũng không cần uống phí tâm sức."

"Các người bận rộn, ta sẽ không quấy rầy."

Đứt lời, hắc xoay người chuẩn bị rời đi.

Bóng dáng xinh đẹp của nữ tử áo đen lướt qua, run lên một cái, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị hất ra, quá dọa người.

Nàng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, trong lúc giơ tay nhắc chân đều hiện lên vẻ phong tình vạn chủng: "Tiểu đệ đệ, người cũng không thể từ chối chúng ta, như vậy đi, tỷ tỷ dẫn người đi một chỗ trước."

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp từ chối, ống tay áo của nữ tử áo đen tung bay, linh khí trong không gian bao vây hẳn.

Cấm.

Tình huống gì đây, sao lại bị phong ấn?

Tình huống dường như hơi không ổn, Diệp Trường Sinh phát hiện mình không nhúc nhích được, ngay cả linh khí và kiếm khí cũng không thể thúc dục.

Cả người trong nháy mắt giống như bị giam cầm.

Không tốt.

Nữ nhân này muốn làm gì ta?

Diệp Trường Sinh thấy nữ tử áo đen bay tới phía hẳn, ngay sau đó, cả người bị mang đi, biến mất ở sâu trong rừng rậm bên bờ sông...

Nàng... Nàng muốn làm gì?

Đều do đẹp trai gây họa.

Ta thật đáng ghét, không có chỗ nào để đặt mị lực.

Băng Vận Nhi nhìn hai người Diệp Trường Sinh rời đi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ không vui: "Lại bị Vũ tỷ tỷ nhanh chân đến trước."

Nam tử áo trắng nói: "Người vẫn quá rụt rè, sau này gặp phải loại chuyện này, nên chủ động thì phải chủ động."

"Về điểm này thì Sư Tuyên làm tốt hơn người nhiều lắm."

Băng Vận Nhi hơi nhú mào, than nhẹ một tiếng: "Thiếu niên tốt như vậy lại bị bàn tay ác độc của Vũ tử tử phá vỡ."

Nam tử áo trắng lộ vẻ hãm mộ: "Có thể được Sư Tuyên xem trọng, thiếu niên kia thật có phúc khí."

Ánh mắt hần lảng lạng nhìn về phía sâu trong rừng rậm... Giống như đang nói, ta không có tuổi thanh xuân.

Người ta thường nói: Làm bạn là lời tử tình dài nhất, Tô Huyền Mộc trước kia đã tin những lời này, nhưng hiện tại hần không tin.

Hần ở bên cạnh Vũ Sư Tuyên vô số năm tháng, cuối cùng nàng lại lựa chọn Diệp Trường Sinh, nếu làm bạn có tác dụng, vậy còn muốn nhan sắc và thực lực làm gì.

Đôi khi giá trị nhan sắc thực sự có thể làm cho mọi người điên cuồng rồi làm ra chuyện cực đoan.

Những cường giả như Vũ Sư Tuyên sẽ không thật sự nông cạn như vậy, chỉ nhìn giá trị nhan sắc thôi.

Băng Vận Nhi quay đầu nhìn về phía Tô Huyền Mộc: "Hình như người rất mất mát."

Tô Huyền Mộc nói: "Ta ném đồ, không vui."

Băng Vận Nhi mỉm cười: "Ô huynh, lần này chúng ta có thu hoạch không nhỏ, nếu dẫn Diệp Trường Sinh trở về, người nói Vạn Thần Vũ Trụ có thể rất náo nhiệt hay không?"

Tô Huyền Mộc lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Người muốn nghe lời nói thật không?"

Băng Vận Nhi gật đầu: "Đương nhiên."

Tô Huyền Mộc nói: "Thiên phú của hần không tệ, nhưng so sánh với tu sĩ trước kia, hần vẫn quá yếu."

Nói đến đây, hần dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Người đừng quên, nữ tử đứng đầu lần trước kia đã giết ba tên Cẩm Thần của chúng ta."

Băng Vận Nhi hoa dung thất sắc: “Nữ tu kia chính là dị chủng, vì ở lại vũ trụ nhỏ yếu này mà không tiếc đổi dịch với chúng ta, thật không biết nơi này có cái gì có thể để cho nàng hy sinh như vậy.”

"Nàng bỏ lỡ một cơ hội trở nên mạnh mẽ, thời gian trôi qua, hiện tại có lẽ nàng đã hối hận lựa chọn lúc trước."

Tô Huyền Mộc nói: "Không, ta có thể cảm thấy được ở phiến vũ trụ này có vài người rất mạnh mẽ, hẳn có thể lấy đi không gian quy luật mà chúng ta bày ra thì tuyệt đối sẽ không đơn giản như mặt ngoài."

Băng Vận Nhi nói: "Người đang lo lắng cái gì?"

Tô Huyền Mộc nói: “Ta lo lắng hẳn sẽ giống như nữ tu lần trước, sẽ ra tay với chúng ta.”

Chương 1615: Ta muốn...

Băng Vận Nhi lắc đầu: "Không thể nào, hắc hắc không có thực lực như vậy, ở trước mặt Vũ tử tử hắc cũng không hề có lực đánh trả, muốn uy hiếp đến chúng ta, căn bản là không thể nào."

"Chỉ tiếc cho không gian pháp tắc của chúng ta, nếu không cách nào để hắc thần phục chúng ta, Tô huynh tính toán làm như thế nào, nhờ cớ tận gốc?"

Tô Huyền Mộc chém đinh chặt sắt: "Không thần phục, để cho hắc rời đi đi."

"Vì sao?" Băng Vận Nhi khó hiểu.

"Bí mật trên người hắc nhiều lắm, cho dù là ta cũng không thể nhìn thấu những nhân quả kia." Tô Huyền Mộc lạnh nhạt nói: "Trở mặt với người như vậy cũng không phải là hành động sáng suốt, không thể trở thành người của mình, cũng không nên trở thành kẻ địch."

Băng Vận Nhi nói: "Có lẽ hắc vĩnh viễn cũng không thể đi ra khỏi vũ trụ, Tô huynh có phải đánh giá hắc quá cao hay không?"

Tô Huyền Mộc nói: "Ta chưa bao giờ đánh giá quá cao bất cứ kẻ nào, cũng sẽ không đánh giá thấp bất cứ kẻ nào."

Dứt lời, ánh mắt hai người nhìn về phía Vũ Sư Tuyên rời đi...

...

Sâu trong rừng.

Nước sông nhỏ chảy ào ào, gợn sóng lăn tăn, cỏ non chập chờn.

Diệp Trường Sinh đứng bên bờ sông, người vẫn bị giam cầm như trước, nhìn Vũ Sư Tuyên trước mắt, luôn cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một bóng người, chính là Dạ Sanh

Ca trong Hồn Độn Quan, rất lo lắng nữ tử trước mắt giống như Dạ Sanh Ca.

Hắn đột nhiên nhận ra một vấn đề, đẹp trai cũng không phải muốn làm gì thì làm, ngược lại sẽ mang lại rất nhiều nguy hiểm.

Trước kia người khác chỉ thèm thèm mà thôi, hiện tại những người này trực tiếp bá vương ngạnh thượng cung(*).

((*)Bá vương ngạnh thượng cung: bá vương – chỉ những người siêu mạnh mẽ, ngạnh thượng cung – xuất ra lực còn mạnh hơn cung nỏ, dùng để thay thế cho hai từ ‘cường gian’)

Cậu bé ở bên ngoài một mình, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.

Xã hội rất đơn giản, phức tạp chính là con người.

“Tiền bối dẫn ta tới đây có chuyện gì?”

Vũ Sư Tuyên mỉm cười: "Trên người tiểu đệ đệ có vật cứng, có thể chia sẻ cho ta hay không."

"Ta không muốn nhiều lắm, người nhất định có thể làm được."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, người giam cầm ta, không động được, chuyện gì cũng không thể làm."

"Mở cho ta trước, chúng ta lại làm một lần bên bờ sông nhỏ, chuyện gì cũng có thể giải quyết."

Vũ Sư Tuyên đánh giá Diệp Trường Sinh: "Người tốt nhất không nên giở trò, nếu không sẽ rất nguy hiểm, nếu ta động thủ, ngay cả chính mình cũng sợ hãi."

Nói đến đây, nàng vừa chuẩn bị động thủ giúp Diệp Trường Sinh cởi trói, cánh tay nâng lên lại hạ xuống: "Ta luôn cảm giác người đang lừa gạt ta, miệng nam nhân đều là quỷ gạt người, không thể bởi vì người còn nhỏ mà ta sẽ tin tưởng người."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, người hiểu lầm, ta chưa bao giờ gạt người. Tiền bối tuyệt thế phong hoa, làm cho người ta mê"

mẩn.”

"Lừa gạt mỹ nhân, đó chính là tội lỗi."

Cái miệng nhỏ này thật ngọt, giống như được bôi mật vậy.

Vũ Sư Tuyên cười nhẹ nhàng, từng bước tiến gần Diệp Trường Sinh: "Ta vẫn nên chủ động thì hơn, tự mình động thủ ăn uống đủ."

Diệp Trường Sinh: "..."

Nữ nhân như hổ, lời này không sai chút nào.

Chẳng lẽ thật sự muốn cho nàng...

Đẩy ta?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ trong đầu hắn xoay nhanh: "Tiền bối chờ một chút."

Vũ Sư Tuyên giật mình: "Tiểu đệ đệ muốn nói gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, tu vi của người đã lâu không đột phá, ta có một thứ có thể làm cho tiền bối dễ dàng đột phá, còn có rất nhiều chí bảo đưa cho tiền bối."

Vũ Sư Tuyên nói: "Thật chứ?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đó là đương nhiên."

Dứt lời, linh khí trên người hắn bắn ra, giam cầm đột nhiên bị mở ra, Vũ Sư Tuyên trầm giọng nói: "Giam cầm mở ra, giao đồ ra."

Diệp Trường Sinh nói: "Thứ có thể làm cho tiền bối đột phá tự nhiên là chí bảo vô thượng, ta há có thể mang theo trên người, nếu tiền bối tin ta, theo ta đi một chỗ."

Bịch.

Thần tháp Tử Dương lơ lửng trên không trung, vô lượng uy áp bao phủ, ánh mắt Vũ Sư Tuyên rơi vào trên thân tháp, ánh mắt lóe lên, đáng vẻ giật mình.

"Người nói thứ kia ở trong tháp này?"

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Đúng vậy, tiền bối không dám đi vào sao"

Vũ Sư Tuyên kéo cánh tay Diệp Trường Sinh, hai người cùng nhau tiến vào trong Thần tháp Tử Dương, thật sự là ngốc nghếch sao?

Trụ Hà.

Vũ Sư Tuyên nhìn Trụ Hà mênh mông bát ngát, mạnh mẽ nắm lấy tay Diệp Trường Sinh, kích động nói: "Ta muốn..."

Ta muốn...?

Diệp Trường Sinh thấy ánh mắt Vũ Sư Tuyên mê ly nhìn Trụ Hà trước mắt, trong mắt lộ ra sự tham lam và khao khát.

"Người muốn?"

Vũ Sư Tuyên nhẹ nhàng gật đầu: "Không nghĩ tới trên người người còn có chí bảo như vậy."

Diệp Trường Sinh giật mình, bình tĩnh nhìn Vũ Sư Tuyên: "Người biết nó."

Vũ Sư Tuyên nói: "Đó là đương nhiên, trong Tinh Tế vô tận có rất nhiều Trụ Hà, đã từng may mắn gặp qua, nhưng đều không cách nào so sánh với Trụ Hà trước mắt."

Chương 1616: Ta muốn... 2

"Liếc mắt không có điểm cuối, cuối dòng sông này rốt cuộc là cái gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Thật ra ta cũng muốn biết."

Vũ Sư Tuyên cười nói: "Người đã là chủ nhân của nó, sớm muộn gì cũng có thể đến bờ bên kia."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Diệp tiểu đệ, ta muốn không nhiều lắm, để cho ta tu luyện ở trên bờ sông này một thời gian có được không?"

"Tu luyện một thời gian?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Cũng không phải là không thể."

"Tiền bối, vậy người không có ý định rời đi sao? Đại hội Đạo Thống kết thúc, tiền bối không phải nên trở về phục mệnh sao?"

Về mặt Vũ Sư Tuyên nghiêm túc nhìn Diệp Trường Sinh: "Gọi tiền bối gì, gọi là tỷ tỷ. Ta tự do, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ai cũng đừng mong chi phối được ta."

Diệp Trường Sinh nói: "Tỷ tỷ, không phải người là thành viên của Vạn Thần Vũ Trụ sao?"

Vũ Sư Tuyên cười một tiếng, đẹp vô cùng, không thể không nói, ở trên người nàng có ý vị khác, rất hấp dẫn người khác.

Trong lúc giờ tay nhắc chân luôn luôn dẫn dắt dây thần kinh của người khác.

Tổng kết một câu chính là liếc mắt một cái đã lập tức muốn cho nàng, tìm hiểu nàng kỹ hơn, thảo luận cuộc sống tiếp theo.

"Người cho rằng ai cũng có thể buông xuống giới này để chủ trì Đạo Thống Linh Giới sao? Chúng ta cũng đã trải qua nhiều thử thách mới có thể. Hiện tại người trở thành người đứng đầu, nếu như theo chúng ta đi Vạn Thần Vũ Trụ, chúng ta có thể tiến vào

một phương thế lực lớn, như vậy chúng ta có thể đạt được rất nhiều tài nguyên.”

"Nhưng nếu người từ chối, tổn thất của chúng ta sẽ rất lớn, có thể nói là mất cả chì lẫn chài."

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiếm lên, mặt lộ vẻ khó hiểu: "Tỷ tỷ, theo tỷ nói thì đây là thâm hụt tiền mua bán nha."

Cuộc sống không phải là một ván cược lớn sao?

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra vào phút tới.

Vũ Sư Tuyên lạnh nhạt nói, đôi mắt như sóng, nghiêng mặt nhìn Diệp Trường Sinh: "Nếu dẫn người trở về, chúng ta sẽ thắng trận đánh cược này."

"Đáng tiếc người từ chối, đổi lại là bên cạnh đã sớm giết người, nhưng ba người chúng ta không làm như vậy."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Lúc trước ta từng động sát ý với người, đồng thời cũng thêm muốn huyết mạch và thân thể của người, tuy nhiên hiện tại ta thay đổi chủ ý, về sau người chính là đệ đệ của ta."

Thành thật, thẳng thắn.

Không làm bộ.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Tỷ tỷ là bởi vì ta có Thần Thủy Trụ Hà cho nên không có ý định giết ta sao?"

Vũ Sư Tuyên lắc đầu: "Ta muốn nói bởi vì tình yêu, người có tin hay không?"

Tình yêu?

Ta tin người cái quỷ...

Thế gian không chỉ có nam tử mới đẹp.

Nữ tử cũng vậy.

Nhất là người trong võ đạo.

Nàng nhất định là để cho ta ở trên giường trước, uốn người nghênh đón.

Ngọc thụ hậu đình hoa. (Bài thơ của Trần Thúc Bảo)

Thông qua song tu để tăng tu vi của mình, tui, cận bã!

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Loại tình yêu này, ta chưa bao giờ đụng vào."

Vũ Sư Tuyền nói: "Vì sao?"

Diệp Trường Sinh lại nói: "Tình yêu giống như quỷ, chỉ là nghe nói qua, chưa từng thấy qua."

Thật ra không biết, hắn tin tưởng tình yêu, chỉ là không tin sẽ có tình yêu với Vũ Sư Tuyền, giữa các nàng... Không có tình cảm.

Cho dù hắn muốn ăn bám, Vũ Sư Tuyền cũng không thỏa mãn được hắn, thực lực không đạt tới.

Vũ Sư Tuyền ngồi xổm xuống, tay ngọc xẹt qua Trụ Hà, đầu ngón tay đặt lên môi, Diệp Trường Sinh từ trên cao nhìn xuống, thu tất cả vào đáy mắt.

Núi cao, khe rãnh sâu...

Quá lớn.

Thật ra hắn có thể nắm thứ này, nhưng hắn lo lắng mình không khống chế được.

Diệp Trường Sinh nói: "Vũ tử tử, chúng ta đi vào Trụ Hà đi."

Vũ Sư Tuyền xoay người nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, trăm mạch hồi lâu, giống như lại nói, thật sự là tiểu quỷ.

Còn muốn nước chần?

Ừm... Cái này...

Diệp Trường Sinh biết Vũ Sư Tuyền hiểu lắm.

Hắn thật sự không có ý gì khác, càng không muốn chơi trong nước.

Bịch.

Hắn tiến vào Trụ Hà, nước bắn tung tóe khắp nơi, gợn sóng dao động, Vũ Sư Tuyền nhìn bọt nước trên mặt sông.

Tỷ tỷ thành toàn người.

Dưới nước, nàng đuổi theo Diệp Trường Sinh, đột nhiên một tòa tháp lớn xuất hiện trước mắt.

Tầng Thư Các của Vũ Trụ Cấm Viện.

Diệp Trường Sinh chậm rãi ổn định thân ảnh, xoay người nhìn về phía Vũ Sư Tuyền: "Vũ tỷ tỷ, tới nơi này!"

Vũ Sư Tuyền đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên kinh ngạc, nhìn tầng thư các trước mắt.

"Không nghĩ tới ở dưới Trụ Hà còn có thứ khác."

Rung động.

Thực sự là quá rung động.

Diệp Trường Sinh cười nói: "Vũ tỷ tỷ, ta sẽ dẫn người đến một chỗ khác."

Vũ Sư Tuyền nói: "Còn có chí bảo sao?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu."

Ngay sau đó.

Thân ảnh hai người chột lóe, đi tới tầng năm Tầng Thư Các, ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở cửa vào tầng sáu: "Vũ tỷ tỷ, sau lưng phong ấn này của tỷ còn có chí bảo mạnh mẽ hơn, có muốn thử một lần tiến vào hay không?"

Chương 1617: Làm người không thể chân thành một chút sao?

Vũ Sư Tuyền híp mắt lại, nhìn chăm chú vào kết giới ở cửa vào trước mắt, sao phong ấn này lại quen thuộc như thế, dường như nàng đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Vũ tử tử, muốn tiến vào trong đó thì cần một chìa khóa bí mật."

Chìa khóa bí mật?

Vũ Sư Tuyền đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, tay ngọc từ từ nâng lên, lòng bàn tay xuất hiện một cái chìa khóa hình trăng lưỡi liềm, tiện tay vung lên, trực tiếp tiến vào kết giới.

Nhưng cửa kết giới cũng không mở ra, chỉ là xuất hiện từng màn sáng bao phủ trên người hai người.

Năng lượng cuộn cuộn menh mông bắn ra làm kinh động đến hai người Trữ Nhất và Dương Vô Địch, thân ảnh bọn họ bay xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Trữ Nhất rơi vào trên người Vũ Sư Tuyền: "Huynh trưởng, nữ nhân này là ai?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Đừng nói chuyện."

Vũ Sư Tuyền giống như hóa đá, vẫn nhìn chăm chú vào cửa kết giới trước mắt: "Tinh Tế Bí Thuật lại không cách nào mở ra?"

"Thì ra lời đồn vẫn luôn là thật."

Nói đến đây, nàng xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Ta bị người lừa, bị sự thiện lương của người lừa gạt. "

"Thì ra người dẫn ta tới đây, vẫn luôn là có mục đích."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: "Chẳng lẽ người không phải bị mỹ mạo của ta lừa gạt sao?"

Vẻ mặt Vũ Sư Tuyền lạnh như băng sương: "Nam nhân... Ta thế mà lựa chọn tin tưởng nam nhân, xem ra ta đúng là điên."

"Ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta, người đây là muốn chết."

Dứt lời, vô lượng sát ý bắn ra, trong nháy mắt bao phủ trên người ba người Diệp Trường Sinh.

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh trầm giọng: "Trước khi động thủ, có thể trả lời ta một vấn đề không?"

Vũ Sư Tuyền nói: "Người hỏi, ta sẽ làm cho người chết một cách rõ ràng."

Diệp Trường Sinh nói: "Tinh Tế Bí Thuật vừa rồi, một cái khác ở nơi nào?"

Trong lòng Vũ Sư Tuyền vô cùng hoảng sợ, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, thì ra ngay từ đầu hắn đã biết ta có Tinh Tế Bí Thuật nên mới có thể từng bước dẫn ta tới đây.

Rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề?

Đồng thuật?

Khó trách ta luôn cảm giác ánh mắt của hắn không giống người thường, quả nhiên là thần mâu đồng thuật.

Tiểu bạch kiếm vô hại làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, không biết hắn dùng thủ đoạn này lừa gạt bao nhiêu tiểu cô nương nữa.

Vũ Sư Tuyền thừa nhận lần này mình bị mỹ mạo của Diệp Trường Sinh mê hoặc, đồng thời cũng quá mức tự tin, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ bị người khác lừa gạt.

"Trong truyền thuyết có hai Tinh Tế Bí Thuật, nếu đạt được là có thể thu hoạch được tạo hóa chí cao vô thượng. Nhưng cho tới bây giờ ta cũng không tin, bởi vì ta đạt được Tinh Tế Bí Thuật mấy vạn năm vẫn chưa từng nghe nói có một cái khác, cho đến vừa rồi thì ta mới có thể tin lời đồn này, quả nhiên có hai Tinh Tế Bí Thuật."

“Ta đã trả lời vấn đề của người.”

“Người có thể nói cho ta biết người có thần mâu gì không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Người đoán xem!”

Vũ Sư Tuyên: “...”

Người muốn bức ta ra tay sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Đánh ta, tới đánh ta đi, ta nhịn người rất lâu rồi, nếu không phải vì đạt được Tinh Tế Bí Thước, ta đã làm... Không đúng, ta đã đánh chết người từ lâu rồi.”

Vũ Sư Tuyên vừa muốn ra tay lại phát hiện Trụ Nhất và Dương Vô Định đi về phía mình, cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng bọn họ có thể ngăn cản ta sao?”

“Ta chưa từng nghĩ để bọn họ ngăn cản người.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Hai người lui ra sau, giao nữ nhân này cho ta.”

Trụ Nhất nói: “Huynh trưởng, nếu người không thích thì để ta chơi đùa một chút.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Người vẫn còn nhỏ, phải biết kiềm chế.

Trụ Nhất lại nói: “Huynh trưởng hiểu lầm, ta chỉ muốn dẫn nàng đi lướt sóng.”

Thật sự không phải là người tốt.

Diệp Trường Sinh bước từng bước đi về phía Vũ Sư Tuyên: “Đánh ta!”

Đáng giận.

Thật sự tức chết ta.

Từ khi Vũ Sư Tuyên tu luyện đến nay cũng chưa gặp được người nào vô sỉ giống như Diệp Trường Sinh, dám lừa nàng, nhất định phải trả giá đắt.

Bịch.

Sóng khí như biển, xoay tròn cắn nuốt, đánh vào trên người Diệp Trường Sinh.

Công kích kinh khủng dâng trào, Diệp Trường Sinh vững như bàn thạch, yên lặng không tiếng động bắt đầu phù tổ chi thể.

Tiếp theo có thể xảy ra một màn kinh người, nhưng hắn còn chưa kịp phóng thích phù tổ chi thể thì một nguồn năng lượng diệt thể từ trên người hắn bắn trả ra.

Hạ xuống phía sóng khí, năng lượng diệt thể đánh vào trên người Vũ Sư Tuyên...

Ầm.

Vũ Sư Tuyên bị đánh bay ra ngoài, nàng phun ra một ngụm máu, trong mắt nàng tràn đầy sự khó tin.

Vì sao lại như vậy?

Đánh hắn mà phải thừa nhận sự cản trở lớn như thế?

Thật ra, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh cũng ngơ ngác, vô duyên vô cớ đã phát động bị động vô địch.

Có một số việc luôn khiến người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

Vũ Sư Tuyên từ từ ổn định lại: “Vì sao lại như vậy, người cản bản không phải là đối thủ của ta.”

Chương 1618: Làm người không thể chân thành một chút sao? 2

Diệp Trường Sinh nói: “Tiếp tục tới đánh ta, van cầu người giết ta!”

Vũ Sư Tuyên: “...”

Nàng không dám tùy tiện công kích Diệp Trường Sinh.

Cản trở thật sự quá mạnh.

Vốn cho rằng một đòn mình đánh xuống có thể khiến Diệp Trường Sinh biến thành tro bụi, kết quả chính mình lại bị thương.

Nói ra thì ai có thể tin được chứ, không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu người không động thủ, vậy thì ta sẽ động một chút.”

Thật ra Diệp Trường Sinh biết hẳn không đánh lại được Vũ Sư Tuyên, ít nhất là không có cách nào chém giết nàng cho nên hẳn mới từng bước từng bước dẫn Vũ Sư Tuyên đến nơi này.

Người sẽ không thật sự cảm thấy Diệp Trường Sinh tốt bụng, có thể dẫn người xa lạ đến dưới đáy Trụ Hà chứ?

Cho tới bây giờ toàn là Diệp Trường Sinh hố người khác, lúc nào thì hẳn bị người khác hố?

Vũ Sư Tuyên tới đây mất đi một Tinh Tế Bí Thước, hiện tại còn bị Diệp Trường Sinh làm cho thương nặng, mà nàng lại chẳng đạt được gì.

Kết cục như thế nào, ai cũng không biết.

Phong ấn.

Dứt lời, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bốn cột sáng linh khí xuất hiện giống như lồng giam bao phủ trên người Vũ Sư Tuyên.

Một nguồn thần lực vô hình xuất hiện trong cơ thể Vũ Sư Tuyền, sao hắn cũng hiểu được linh lực giam cầm?

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh căn bản không hiểu bí thuật dùng linh lực giam cầm của nàng, hiện tại hắn chỉ sử dụng bí thuật phong ấn của Hồng Nguyệt Thần Chủ Nguyệt Khuynh Thành.

Hiệu quả của hai bí thuật này không khác nhau lắm, đây cũng là nguyên nhân Diệp Trường Sinh không sao chép bí thuật của Vũ Sư Tuyền.

Vũ Sư Tuyền nói: “Người muốn giết ta?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xưa nay ta không hiểu thương hương tiếc ngọc, đương nhiên ta cũng có thể không giết người, nhưng người nhất định phải có giá trị.”

“Giá trị, có hiểu không?”

Sắc mặt Vũ Sư Tuyền chìm xuống: “Từ lúc mới bắt đầu ta không nên tin tưởng, việc đã đến nước này, chúng ta hãy nói chuyện thật tốt đi!”

“Nếu như ta liều chết đánh một trận thì người cũng không có chỗ tốt nào, tốt nhất đừng hoài nghi lời nói của ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nói tiếp đi!”

“Trước hết bỏ giam cầm ra.” Vũ Sư Tuyền lạnh nhạt nói, sau khi phong ấn được mở ra, nàng lại uống một ít nước Trụ Hà: “Người không có ý kiến chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nơi này là địa bàn của ta, cho dù thân thể người khôi phục cũng không làm gì được ta.”

“Ta có rất nhiều nước, người muốn bao nhiêu cũng được.”

Vũ Sư Tuyền nói: “Ta có thể bỏ qua chuyện cũ, người để ta rời khỏi nơi này, ta sẽ giúp người đi tìm Tinh Tế Bí Thuật còn lại.”

Nói đến đây, nàng hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Trừ điều đó ra, về sau

Diệp Trường Sinh người chính là đệ đệ ta.”

Vì sao?

Đây là vì hận sinh yêu?

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng.

Vũ Sư Tuyên lại nói: “Nhân quả giữa chúng ta sẽ không bị chặt đứt như vậy, người trở thành đệ đệ của ta, ta không thua thiệt chút nào.”

“Khiến ta mất đi Tinh Tế Bí Thước, nhưng ít nhất cũng cho một vài chỗ tốt.”

“Đúng rồi, khi ta tìm được Tinh Tế Bí Thước, người nhất định phải để ta cùng tiến vào cửa kết giới kia.”

Diệp Trường Sinh không chút do dự: “Được, ta đồng ý với người.”

Không thể không nói, Vũ Sư Tuyên hết sức thông minh, thành công hóa giải nguy hiểm, còn để mình trở thành kẻ thu lợi.

Lại nhận Diệp Trường Sinh làm đệ đệ, điều này còn hơn tất cả các chí bảo.

Có một số việc, từ góc độ khác nhau, thứ người có được sẽ không giống như đồ vật gì đó.

Lựa chọn lớn hơn nỗ lực, người nói xem Vũ Sư Tuyên nhận Diệp Trường Sinh làm đệ đệ, như vậy nàng sẽ không cần phấn đấu bao nhiêu năm?

Giờ khắc này.

Vũ Sư Tuyên mừng thầm, vô cùng hài lòng với sự cơ trí của mình, nàng tin tưởng sau khi kết thiện duyên với Diệp Trường Sinh, mình sẽ có thu hoạch rất lớn trong tương lai.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh cũng đâu ngốc, có một người tìm Tinh Tế Bí Thước miễn phí cho hắn, chẳng lẽ không tốt sao?

Có một người giúp đánh nhau miễn phí, lại không thơm à?

Cuối cùng sẽ có một ngày, hẳn sẽ đi tới bên ngoài vũ trụ, có người quen, tự nhiên mọi chuyện cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Cân nhắc lâu dài, Diệp Trường Sinh cảm thấy mình cũng không thua thiệt chút nào.

Ngay sau đó.

Hai người rời khỏi Thần tháp Tử Dương, trong khi tiến lên, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Vũ tử tử, bí mật trên người ta...”

Vũ Sư Tuyên nói: “Yên tâm, ta sẽ không nói cho những người khác.”

Hai người đi vào trong Đạo Thống Linh Giới, tầm mắt Tô Huyền Mộc và Băng Vận Nhi đồng loạt rơi vào trên người hai người bọn hắn.

Vũ Sư Tuyên cười nhạt, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Đệ đệ, người khiến tử tử rất hài lòng, những đan dược này cho người, giữ lại bồi bổ thân thể.”

Nhìn đan dược trôi nổi trong hư không, Diệp Trường Sinh...

Mẹ nó.

Sao câu nói này lại quen thuộc như vậy.

Nữ nhân này... Thật sự chết vì sĩ diện.

Làm người không thể chân thành một chút sao?

Chương 1619: Làm người không thể chân thành một chút sao? 3

Trong Đạo Thống Linh Giới, hai người Tô Huyền Mộc nghe tiếng Vũ Sư Tuyên, một người cực kỳ chấn động, một người thương tâm gần chết.

Thời đại thay đổi rồi.

Băng Vận Nhi dời bước đi tới bên người Vũ Sư Tuyên, cười một tiếng: “Vũ tử tử, lại bị người đạt được.”

Vũ Sư Tuyên vẫn cười như cũ, nhưng trong lòng lại vô cùng đắng chát, bởi vì chỉ có nàng biết đã trải qua chuyện gì.

Căn bản chính mình cũng chưa được nếm mùi vị của Diệp Trường Sinh.

Đã từng coi là sẽ ăn được, ai ngờ ngay cả cơ hội há mồm cũng không có.

Suy nghĩ nhiều lại bị hiện thực vả mặt.

Người và ta vốn không có duyên, bởi vì ta quá xấu.

Băng Vận Nhi lại nói: “Vũ tử tử chưa bắt được hắc sao?”

Vũ Sư Tuyên lắc đầu: “Không, là hắc kéo ta xuống.”

Băng Vận Nhi: “...”

Tô Huyền Mộc: “...”

Vũ Sư Tuyên lại nói: “Các người đừng hiểu lầm, quan hệ tỷ đệ giữa ta với Trường Sinh vô cùng thuần khiết.”

“Về sau Trường Sinh là đệ đệ ta, chẳng lẽ các người không có chút biểu hiện gì sao?”

Băng Vận Nhi và Tô Huyền Mộc cảm thấy khó có thể tin, đây vẫn

là Vũ Sư Tuyền mà bọn họ biết sao? Là đệ nhất yêu nữ Vạn Thần Vũ Trụ sao?”

Đã từng có không ít nam tử ngưỡng mộ nàng nhưng đều bị nàng xem như tài nguyên tu luyện, cuối cùng cũng chết.

Lần này nàng lại xưng tỷ gọi đệ với Diệp Trường Sinh, thật sự khiến người ta quá ngoài ý muốn.

Tầm mắt hai người đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lẳng lặng đánh giá hắn, giống như đang nói, tiểu tử người có đồ tốt nha.

Có thể bắt được Vũ Sư Tuyền, tuyệt không phải thủ đoạn bình thường.

Băng Vạn Nhi từ từ giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện khí hàn băng: “Diệp công tử, Hàn Băng Linh Thiên này cho ngươi, có thể chống đỡ được thần hỏa trong chư thiên vũ trụ, đồng thời có thể khiến đạo tâm của ngươi tịnh tâm, cũng có trợ giúp rất lớn với lĩnh hội áo nghĩa vũ trụ.”

Nàng không ngốc chút nào.

Vũ Sư Tuyền có thể xưng tỷ gọi đệ với Diệp Trường Sinh thì đương nhiên là nhìn trúng tiềm lực của hắn, đương nhiên nàng không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Trong nhóm chí bảo, Hàn Băng Linh Thiên này thích hợp với Diệp Trường Sinh nhất.

“Tiền bối quá khách khí, ta vô công bất thụ lộc.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói xong, yên lặng lấy Hàn Băng Linh Thiên đưa vào hệ thống, ngay sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Tô Huyền Mộc: “Tiền bối cũng đừng quá lãng phí.”

Tô Huyền Mộc: “...”

Đây là không cho hắn tổn kém sao?

Nhưng sao lại có cảm giác Diệp Trường Sinh đang nói: “Người lấy ra đi!”

Vũ Sư Tuyền nói: “Lão Tô, người không nể mặt ta sao?”

Tô Huyền Mộc nói: “Sao có thể, ta chỉ đang suy nghĩ nên tặng gì phù hợp với Diệp tiểu hữu.”

“Người cũng biết bố trí Đạo Thống Linh Giới đã tiêu hao quá nhiều tài nguyên của ta rồi.”

Vũ Sư Tuyền cười nói: “Lão Tô, người cũng đừng giấu nữa, ai chẳng biết người có danh hiệu Tô Ưc Vạn, nghe nói chỉ riêng linh mạch người đã có triệu vạn, rốt cuộc có thật không?”

Tô Huyền Mộc dở khóc dở cười: “Nghe đồn, chỉ là nghe đồn, không thể coi là thật.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, lòng bàn tay xuất hiện một khối đá màu đen: “Diệp tiểu hữu là kiếm tu, vậy thì sẽ không thiếu kiếm, trên người cũng có vô số chí bảo. Ta lấy được khối huyền thạch này từ hội đấu giá Tinh Tế, đến nay cũng không biết là gì.”

“Hiện tại tặng nó cho Diệp tiểu hữu, hi vọng có một ngày nó có thể phát huy tác dụng trong tay tiểu hữu.”

Diệp Trường Sinh nhận lấy huyền thạch đang trôi nổi, dưới sự điều tra của Động Hư Chi Nãn, hắn đã biết đây là gì.

Ngay khi hắn muốn đưa huyền thạch vào hệ thống thì một cột sáng màu đen xuất hiện, bay thẳng lên cao.

Linh khí kinh khủng màu đen khiến mọi người lui ra ngoài, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng lui ra trăm trượng, không thể tin nhìn cột sáng màu đen.

Hư Vô Hắc Linh Thạch.

Đừng nhìn nó chỉ là một hòn đá lớn chừng cái nắm tay, nhưng bên trong lại chứa vô lượng linh khí hư vô.

Trừ điều đó ra thì Diệp Trường Sinh cũng không biết nó có công dụng gì.

Dưới sự nhìn chăm chú của bốn người, cột sáng màu đen đột nhiên

chuyển động, ngừng tụ ra Hắc Long Đằng Long, ánh sáng chiếu rọi cửa thiên.

Tô Huyền Mộc vô cùng chấn động, vật này đã nằm trong tay hắn cả vạn năm nhưng vẫn chỉ có dáng vẻ là hòn đá, vì sao khi đến trong tay Diệp Trường Sinh lại biến dị như thế

Là ta quá phế ư?

Lập tức thấy hơi sa sút.

Miêu tả cảm giác này như thế nào đây?

Cải trắng tốt để cho heo ủi?

Bịch.

Cột sáng màu đen xoay quanh bay lượn, quay quanh người Diệp Trường Sinh, ngay sau đó nó cũng không chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh mà cuộn lại trên dây lưng của hắn.

Nhìn qua mà giật mình, chủ yếu cái kia không giống như đai lưng, hơi nhô lên, giống như đầu rùa.

Nhìn qua dữ tợn khủng bố.

Để thứ này trên dây lưng, xem ra cũng không phải người tốt lành gì.

Chương 1620: Làm người không thể chân thành một chút sao? 4

Diệp Trường Sinh cố gắng lấy nó xuống nhưng đều thất bại, ngay khi hắn nghĩ mãi không ra thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đạt được Hư Vô Thiên Thạch, chú thích: đá này có được linh trí, biến ảo khó lường, chỉ cần chủ nhân được nó tán thành thì có thể khiến nó hóa thành bất cứ hình dáng gì.]

Diệp Trường Sinh giật mình, dựa theo hệ thống nói, bây giờ hắn còn chưa được Hư Vô Thiên Thạch tán thành.

Hắn đưa tay sờ lên trên cột sáng màu đen, vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu, đột nhiên đầu ngón tay lại thấy hơi nhói nhói.

Máu tươi chui vào Hư Vô Thiên Thạch, dưới sự điên cuồng cắn nuốt, Diệp Trường Sinh phát hiện mình lại có cảm giác tâm ý tương thông với Thiên Thạch.

Hắn nhìn về phía Tô Huyền Mộc, thần tâm hơi động, Hư Vô Thiên Thạch từ bên hông bay lên, trong chốc lát hóa thành dáng vẻ Tô Huyền Mộc.

Trong lúc nhất thời có hai Tô Huyền Mộc, nhìn qua giống nhau như đúc, thật thật giả giả, giả giả thật thật, căn bản không phân biệt được.

Tô Huyền Mộc hít sâu một hơi, kẻ này khủng bố như vậy, lại biến thành chính mình.

Nếu hai người không nói lời này thì không có cách nào phân biệt ai là thật, ai là giả.

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, Hư Vô Thiên Thạch biến thành Tô Huyền Mộc lại trở về bên hông hắn, có điều lần này lại xuất hiện dáng vẻ của ngọc trắng.

Nhìn qua thuận mắt hơn nhiều, khiến hắc tăng thêm một phần nho nhã.

Lại trở nên đẹp trai.

Một tấm ngọc trắng trang trí lại khiến hắc đẹp như vậy thì hơi quá mức.

Vũ Sư Tuyền đi đến bên người Diệp Trường Sinh, đánh giá miếng ngọc trắng bên hông hắc: “Trường Sinh, đây là gì?”

“Vì sao có thể tùy ý biến hóa?”

Diệp Trường Sinh nói: “Phật nói: Không thể nói, không thể nói.”

Nói đến đây, hắc dừng lại rồi nhìn về phía Tô Huyền Mộc: “Đa tạ tiền bối, về sau nếu không lẫn lộn nổi ở bên ngoài Vạn Thần Vũ Trụ thì hãy đến tìm ta.”

“Vũ tử tử, thời gian cũng không còn sớm, các người vẫn nên dẫn đường đi!”

“Cần phải trở về rồi.” Vũ Sư Tuyền nhẹ nhàng gạt đầu: “Trường Sinh, ta chờ người ở Vạn Thần Vũ Trụ, có cơ hội thì nhất định phải tới thăm chúng ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, về sau cửa lớn của Trường Sinh Vũ Trụ luôn rộng mở cho các người.”

Dứt lời, thân ảnh hắc tan biến trong Đạo Thống Linh Giới, ba người nhìn hắc rời đi đều ngây ra như phỗng.

Nhất là Tô Huyền Mộc, lòng đang rỉ máu, cả người không tốt.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ mạnh truyền ra, Đạo Thống Linh Giới bắt đầu sụp đổ, Tô Huyền Mộc nói: “Mẹ nó, Diệp tiểu hữu quá độc ác, đi thì đi đi, còn muốn cắn nuốt Đạo Thống Linh Giới.”

“Đây là việc mà người làm sao?”

“Nhanh lên, chậm thì có chuyện mất!”

Băng Vạn Nhi: “...”

Vũ Sư Tuyên: “...”

Đạo Thống Linh Giới nứt ra.

Toàn bộ thành Đạo Thống nhốn nháo, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Những tu sĩ tham gia đại hội Đạo Thống những ngày này không ai rời đi, tất cả mọi người đều muốn biết Diệp Trường Sinh còn sống hay đã chết.

Đến cuối cùng bọn họ có thể có được vị trí đứng đầu trong chức nghiệp hay không.

Không lâu trước đây, Lôi Khuyết, Đạm Đài Huyền Thiên, Dạ Cửu Mệnh đều nghĩ rằng bọn họ sẽ đứng đầu trong đại hội Đạo Thống lần này.

Thế nhưng khi bọn họ gặp Diệp Trường Sinh, độ khó tăng lên khiến cho bọn họ kết thúc trong thất bại.

Lôi Khuyết và Đạm Đài Huyền Thiên tiến vào thử thách phù trận, suýt nữa đã ngã xuống trong đó, may mắn vẫn giữ được cái mạng.

Dạ Cửu Mệnh đã thất bại khi chưa bước vào không gian phù trận.

Ba người bọn họ đều không đi vào không gian pháp tắc, vậy sẽ là ai?

Cổ Thiên Thần?

Không, người thực sự tiến vào không gian pháp tắc là người mặc áo choàng xám kia.

Về thân phận thật sự của người áo choàng xám, cho đến nay không ai biết.

Giờ phút này, người áo choàng xám đứng ngạo nghễ trên đỉnh của lầu gác, chớp mắt đánh giá Đạo Thống Linh Giới trước mắt nứt ra.

Áo choàng che kín cơ thể, mặt nạ vàng đen che mặt làm cho người ta có cảm giác vô cùng u ám, hơi thở quanh người khiến cho người khác không rét mà run.

Mọi người trong thành đều biết có người áo choàng xám ở trên lầu gác, nhưng không có ai đi khiêu khích hắn, ngay cả Đạm Đài Huyền Nguyệt cũng chỉ lén quan sát.

Bởi vì hơi thở phát ra từ người này làm cho nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

Cho đến bây giờ người này vẫn chưa làm ra chuyện gì gây nguy hiểm cho thành Đạo Thống, nàng không có lý do để ra tay.

Ầm.

Ầm

Tiếng nổ mạnh vang lên, thành Đạo Thống dường như rung lên, không gian bắt đầu khôi phục, Đạo Thống Linh Giới hoàn toàn biến mất.

Mọi người vẫn chưa thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ thất vọng. Con người của Đạm Đài Huyền Nguyệt mở to, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin được.

Không thể nào.

Hoàn toàn không thể.

Với sự hiểu biết của nàng về Diệp Trường Sinh, cho dù hắn không giành được vị trí đứng đầu chức nghiệp thì hắn cũng không để mình gặp nguy hiểm.

Chương 1621: Người, tự chọn đi

Thành Đạo Thống đã biến mất mà hắc vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ hắc thật sự gặp nguy hiểm?

Một bên khác.

Lôi Manh Manh nói: “Huynh trưởng, chẳng lẽ Diệp Trường Sinh đã ngã xuống?”

Lôi Khuyết nói: “Không thể nào.”

Chẳng lẽ bọn họ đang chờ đợi vô ích sao?

Đạm Đài Huyền Thiên nói: “Còn có một khả năng, thật ra Diệp Trường Sinh đã bị loại từ lâu, sau đó hắc trốn ở một nơi nào đó trong thành Đạo Thống, đợi đến khi đại hội kết thúc hắc sẽ đi ra.”

Nghe nói như thế, Cổ Thiên Thần lập tức bùng nổ: “Đạm Đài Huyền Thiên, có phải ngươi bị mất đồ không?”

Đạm Đài Huyền Thiên giật mình: “Ta đâu mất cái gì.”

Cổ Thiên Thần nói: “Nào.”

Về mặt Đạm Đài Huyền Thiên thay đổi, lạnh lùng nói: “Cổ Thiên Thần, ngươi nói thêm một câu nữa thì Đạo Tộc của ngươi sẽ biến mất.”

Cổ Thiên Thần không sợ hãi: “Ngươi dọa ta? Đạm Đài Huyền Thiên, thời thế thay đổi, ngươi vẫn nghĩ rằng Đạm Đài Tộc các ngươi rất mạnh sao?”

Sau khi tu vi đột phá, hắc rất tự tin.

Chủ yếu là sau khi nhận Diệp Trường Sinh là chủ đã khiến hắc có hiểu biết mới về bản thân, trước kia hắc còn yếu, làm người rất khiêm tốn.

Bây giờ hắc đã đứng lên.

Cứng cáp hơn.

Ngay cả Đạm Đài Huyền Thiên, hần cũng dám cứng rắn, không được thì chiến.

Trong lúc nhất thời.

Bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, đối đầu gay gắt, cuộc chiến sắp xảy ra.

Đột nhiên một bóng người từ trên trời bay xuống giống như một tiên nhân hạ phàm. Áo trắng, dáng người thanh tao, hơn nữa dung mạo tuyệt thế, thật đúng là giết người không cần đến mạng.

Vẻ ngoài đặc biệt như vậy, không muốn thu hút sự chú ý của mọi người cũng không được.

Lôi Manh Manh cố nén dao động trong lòng, nhưng nàng phát hiện mình không thể, cảm giác rung động này làm cho nàng hơi mất tự nhiên.

Dạ Cửu Mệnh trầm giọng nói: “Một nam nhân lớn lên như vậy thật là một tội lỗi, suýt nữa làm tan nát trái tim ta.”

Nhất cử nhất động của Diệp Trường Sinh dường như mở đường trời, bất kể là phong thái hay dung mạo đều làm cho người ta kính sợ.

Trên đỉnh lầu gác, người áo choàng xám nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên sự thay đổi. Như thể hần đang nói, người quả thật không làm ta thất vọng.

Lôi Manh Manh trầm giọng nói: “Huynh trưởng, có phải Diệp Trường Sinh lại mạnh lên không?”

Lôi Khuyết gật đầu: “Mạnh hơn rất nhiều, lúc trước ở trong Đạo Thống Linh Giới, ta còn có thể nhìn thấu hần vài phần. Hiện tại hần mệnh mỏng như biển, ta nhỏ bé như một giọt nước.”

Nói đến đây, hần dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Manh Manh, chúng ta đi thôi. Chuyển đi đến thành Đạo Thống lần này, ta đã thu hoạch được nhiều thứ.”

Lôi Manh Manh nói: “Huynh trưởng, chúng ta cứ đi như vậy sao?”

Lôi Khuyết nói: “Chúng ta về tộc trước, thế giới bên ngoài nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. Nơi này chỉ là Cửu Tinh Vũ Trụ, nếu thiên kiêu như Diệp Trường Sinh rời khỏi Đại Thiên Vũ Trụ thì sẽ có bao nhiêu người nghịch thiên nữa?”

“Trước kia tầm nhìn của chúng ta quá nhỏ.”

Nói xong, hắn kéo Lôi Manh Manh chuẩn bị rời đi, đột nhiên một giọng nói truyền đến, toàn bộ mọi người trong thành im lặng.

“Đại hội Đạo Thống kết thúc, công tử Trường Sinh là người đứng đầu chức nghiệp.”

“Từ nay về sau sẽ không còn Cửu Tinh Vũ Trụ, chỉ có Trường Sinh Vũ Trụ. Đạo Thống Phủ chúng ta cũng sẽ trở thành một phần của Trường Sinh Vũ Trụ.”

Giọng nói này là của Đạm Đài Huyền Nguyệt.

Bóng dáng xinh đẹp của nàng như tiên nữ lướt qua, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Huyền Nguyệt cung nghênh Thiếu chủ trở về.”

“Đạo Thống Linh Giới biến mất mà Thiếu chủ vẫn chưa về, Huyền Nguyệt còn lo lắng.....”

“Mọi người chờ lâu như vậy, ta làm sao có thể để cho các người thất vọng?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn Đạm Đài Huyền Nguyệt: “Nếu người đã chọn ta, sao ta có thể để người thua?”

Nói tới đây, ánh mắt hắn đảo qua mọi người: “Ta là người đứng đầu của Trường Sinh Vũ Trụ, hoan nghênh mọi người đến Trường Sinh Vũ Trụ.”

“Con người ta hiền lành, tốt bụng, không thích dùng vũ lực nhất. Nếu có người muốn ra tay với ta, ta cũng sẽ rất hoan nghênh.”

“Mấy năm nay ta đi nhiều nơi, gặp một số chuyện và một số người, ta nghĩ mọi người có lẽ đã hiểu lầm ta. Bọn họ vẫn gọi ta là

kẻ điên diệt tông, thật ra bọn họ đã hiểu lầm ta.”

“Đối với kẻ địch, không chỉ diệt tông, ta còn diệt phủ, diệt môn phái, diệt điện. Ta nói nhiều như vậy cũng không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc mọi người làm bằng hữu với ta, đừng trở thành kẻ địch của ta. Bằng không kẻ yếu đuối này sẽ đánh chết các người.”

Mọi người: “...”

Có quá nhiều thông tin trong đoạn văn này.

Tóm lại có ba điều, ta rất yếu, các người có thể ra tay với ta.

Điều thứ hai: Ta không thích sử dụng vũ lực, ta thích diệt tông.

Điều thứ ba: Tốt nhất là làm bằng hữu, nếu không ta sẽ giết người.

Nghe xong, mọi người chỉ dám nói không.

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc nhưng vô hại, mọi người đều biết người này chỉ đang giả heo ăn thịt hổ.

Chương 1622: Người, tự chọn đi 2

Có thể trở thành người đứng đầu chức nghiệp trong đại hội Đạo Thống, thật sự rất yếu sao?

Không cần ra tay đã tiêu diệt được Huyền Kiếm Phủ, dọa lùi các cường giả lớn của Kỷ Nguyên, thật sự rất yếu sao?

Lúc này.

Ánh mắt Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, đại hội Đạo Thống đã kết thúc, tiếp theo Thiếu chủ có tính toán gì không?”

Diệp Trường Sinh không chút do dự: “Tạo ra Trường Sinh Vũ Trụ.”

Hắn nói xong, một luồng linh khí mạnh mẽ truyền đến, trong chớp mắt người mặc áo choàng xám xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, ta muốn khiêu chiến ngươi.”

Diệp Trường Sinh nhìn người áo choàng xám trước mặt: “Khiêu chiến? Ta không bao giờ tranh cãi với người khác, nếu ta nói không thì sẽ không đánh, muốn đánh thì phải đánh đến chết.”

“Người, tự chọn đi!”

Trên thành Đạo Thống.

Giọng điệu của Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh nhưng lại khiến người khác cảm thấy sự áp chế rất mạnh mẽ.

Người áo xám giật mình: “Vậy thì không chết không thôi.”

Rõ ràng nàng rất có lòng tin vào thực lực của mình, vị trí đứng đầu chức nghiệp trong đại hội Đạo Thống vốn nên thuộc về nàng.

Thế nhưng ngay vào lúc nàng chuẩn bị tiến vào không gian pháp tắc thì không gian kia đột nhiên biến mất. Chờ đến khi không gian pháp tắc xuất hiện lại, nàng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tiến vào.

Sau khi cưỡng ép tiến vào, không gian pháp tắc tồn tại quá ngắn,

nàng không có cơ hội tìm hiểu.

Thất bại như vậy, nàng không cam lòng.

“Bắt đầu đi!”

“Chờ một chút!” Diệp Trường Sinh trầm giọng ngăn cản người áo xám: “Nói cho ta biết, người thuộc thế lực nào.”

Người mặc áo choàng xám nói: “Người đang sợ thế lực phía sau ta sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Hỏi cho rõ ràng, sau này sẽ diệt tông.”

Người mặc áo xám: “...”

Mọi người: “...”

Diệt tông?

Ta sợ người không diệt được.

Đừng tưởng rằng ở Đại Thiên Vũ Trụ thì không có ai có thể trị được người.

Người áo xám lạnh nhạt nói, dừng một lúc rồi mới tiếp tục: “Ta là Vạn Yêu Nhi của Thiên Trụ Yêu Tộc.”

Thiên Trụ Yêu Tộc?

Về mặt mọi người trong sân đều tái đi vì sợ, giống như hóa đá.

Không thể tin được rằng người áo xám trước mặt lại đến từ một chủng tộc cổ xưa.

Thiên Trụ Yêu Tộc vốn tồn tại trong sách cổ của Đại Thiên Vũ Trụ, từ khi vũ trụ sinh ra, thế giới hỗn loạn.

Vào lúc hỗn loạn, trong vũ trụ sinh ra bốn chủng tộc lớn, trong đó có Thiên Trụ Yêu Tộc.

Nghe đồn tu sĩ của Thiên Trụ Yêu Tộc trời sinh đã cao quý, sở hữu

một cơ thể, huyết mạch, xương cốt và tạo hóa thần thánh độc nhất.

Thiên Trụ Yêu Tộc từng thống trị Đại Thiên Vũ Trụ vô số năm, nhưng không biết vì sao Thiên Trụ Yêu Tộc lại biến mất trong dòng sông dài của thời gian và không gian.

Trở thành một chủng tộc được ghi lại trong sách cổ.

Không ai nghĩ rằng Vạn Yêu Nhi lại là tu sĩ của Thiên Trụ Yêu Tộc.

Diệp Trường Sinh bình tĩnh đánh giá Vạn Yêu Nhi: “Kính xin các hạ cho người khác thấy đáng vẻ thật của người.”

Không hề sợ hãi.

Mặc kệ Thiên Trụ Yêu Tộc người mạnh cơ nào, ta vô địch, các người muốn làm gì thì làm.

Vạn Yêu Nhi bước về phía Diệp Trường Sinh, áo choàng xám khoác trên người hóa thành bột mịn, biến mất trong gió.

Tóc bạc tung bay trong gió, quần áo trắng như tuyết, đôi mắt đẹp như sóng khiến những người xung quanh đều mê mẩn. Linh khí xung quanh nàng thật đáng sợ.

Vạn Yêu Thần Thể.

Cấp Trụ Đế.

Diệp Trường Sinh dùng Động Hư Chi Nhãn để hiểu rõ thông tin của Vạn Yêu Nhi, nàng quả thật khá mạnh.

Nhưng đây chỉ là đối với người khác, cho tới bây giờ ở trước mặt hắn, lợi thế cấp bậc dường như cũng không có nhiều tác dụng.

Nói thật, lợi thế lớn nhất của Vạn Yêu Nhi chính là vẻ ngoài nghịch thiên của nàng.

Tuyệt thế giai nhân như vậy, liếc mắt một cái cũng là hưởng thụ.

Đó là vẻ đẹp bẩm sinh.

Sự cao quý này là tự nhiên.

Làm cho mọi người không thể từ chối.

Đẹp đến nghẹt thở.

Nhan sắc của nữ nhân này chắc chắn có thể so sánh với Diệp Trường Sinh.

Mọi người không dám nhìn nữa, sợ mình sẽ trầm luân.

Liếc mắt.

Hai ánh mắt mở to.

Ba ánh mắt... Không nói nữa, ta phải đi làm việc... Quá khó khăn.

Xinh đẹp lại quyến rũ, làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Thật sự đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, yếu điệu động lòng người.

Người còn muốn người khác sống không?

Đầu tiên là công tử Diệp Trường Sinh như tiên, làm cho người ta tự cảm thấy không bằng.

Sau là Vạn Yêu Nhi khuynh quốc khuynh thành, làm cho lòng người rung động.

Hai người thật sự là... Chỉ dựa vào nhan sắc đã vô địch, sau một thời gian ngắn mơ màng, mọi người càng mong chờ trận chiến giữa Diệp Trường Sinh và Vạn Yêu Nhi.

Vạn Yêu Nhi nói: “Người chỉ có tu vi Thiên Mệnh, vậy ta cũng không ức hiếp người, ta sẽ áp chế cấp bậc xuống Thiên Mệnh để đánh với người.”

Nữ nhân này thực sự quá kiêu ngạo.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Có thể, đều nghe theo cô nương.”

Vạn Yêu Nhi lại nói: “Yên tâm, ta sẽ không giết người, chỉ muốn

nói cho người biết vị trí đứng đầu đại hội Đạo Thống vốn nên thuộc về ta.”

Chương 1623: Thiên Trụ yêu tộc

Tranh giành thiệt hơn, cô nương này không thể rụt rè một chút, nhẹ nhàng một chút, ở nhà hầu hạ đạo lữ không phải tốt hơn sao?

Cứ nhất định phải tranh giành vị trí đứng đầu.

Hắn đưa vị trí đứng đầu đại hội Đạo Thống cho Vạn Yêu Nhi thì có lợi ích gì sao? Chỉ là một danh hiệu mà thôi, hắn cũng không quan tâm.

Đó chỉ là hư danh, những phần thưởng kia mới là thật nhất.

Gầm gừ.

Gầm gừ.

Tiếng gầm rung chuyển trời đất truyền đến, sóng âm đáng sợ quét qua, bầu trời như thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Một bóng người xuất hiện sau lưng Vạn Yêu Nhi, vô cùng thánh thiện, bên cạnh là một con hung thú đang ngồi xổm.

Trông nó có vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng sức mạnh uy áp phát ra làm cho người ta phải khiếp sợ, như thể chỉ sau một khắc con quái thú khổng lồ sẽ nuốt chửng vũ trụ.

Thiên Trụ Tuyết Hồng?

Thôn Long Phệ Linh là một trong những thần thú được vũ trụ sơ khai tạo ra.

Vạn Yêu Nhi nói: “Ta đánh người hơi đau, người cố nhịn.”

Nói xong, cánh tay nàng vung lên, ống tay áo tung bay, linh khí bị cuốn đi biến thành vô số thần thú đánh mạnh vào bầu trời, xông về phía Diệp Trường Sinh.

Chỉ có như vậy sao?

Người có thể nghiêm túc hơn không?

Diệp Trường Sinh nhìn thần thú đang phi nước đại đi đến, cảm thấy Vạn Yêu Nhi không tôn trọng hắn, chỉ dùng thủ đoạn như vậy...

Gầm gừ.

Hai tiếng gầm to truyền đến, một con Thiên Trụ Thần Long bay thẳng lên, đầu rồng há to như muốn nuốt chửng Diệp Trường Sinh.

Nhanh như tia chớp, nhanh đến mức khiến người khác không kịp phản ứng.

Xoẹt.

Khi Thiên Trụ Thần Long bay lên trời, bóng dáng Diệp Trường Sinh cũng biến mất, bị Thần Long nuốt chửng vào trong người.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong lòng mọi người vô cùng hoảng sợ, cơ thể vô thức lùi về phía sau, bọn họ thật không ngờ Vạn Yêu Nhi lại mạnh đến vậy.

Không hổ là tu sĩ đến từ chủng tộc Thiên Trụ Yêu Tộc cổ xưa, chỉ một đòn đã khiến Diệp Trường Sinh buông tay chịu trời.

Lôi Manh Manh nói: “Huynh trưởng, Vạn Yêu Nhi có phải quá mạnh rồi không?”

Lôi Khuyết gật đầu: “Thực sự rất mạnh, nhưng Diệp Trường Sinh sẽ không chết đơn giản như vậy.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra giống như vũ trụ nứt ra, Thiên Trụ Thần Long trên hư không đứt thành từng khúc, bốn bóng người xuất hiện trong hư không.

Phân thân Loạn Cổ.

Phân thân Tu La.

Phân thân Tín NgưỖng.

Phân thân Thiên Kiếp.

Bốn Diệp Trường Sinh xuất hiện trên hư không, chiếm lĩnh bốn phương, đồng thời tấn công về phía Vạn Yêu Nhi.

Đây mới là sức mạnh thực sự của hắn?

Cơ thể Vạn Yêu Nhi lóe lên, mang theo chân thân Yêu Thần và Thiên Trụ Tuyết Hồng sau lưng lao nhanh về phía trước. Những nơi nàng đi qua, không gian thay đổi khó lường, vũ trụ, thời gian, không gian, pháp tắc, đạo văn vào lúc này hoàn toàn thay đổi.

Tất cả mọi thứ dường như đều được nàng sử dụng.

Khi bốn lực tấn công của phân thân rơi xuống, Vạn Yêu Nhi không hề bị ảnh hưởng: “Diệp Trường Sinh, ngươi còn không xuất hiện sao?”

Đúng lúc đó.

Bóng tối che khuất bầu trời, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống, trong hư không xuất hiện một thần thú khổng lồ....

Vạn Yêu Nhi là tu sĩ của Thiên Trụ Yêu Tộc, tất nhiên biết thần thú trước mặt, khuôn mặt của nàng tái nhợt, trong đôi mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Không thể nào.

Điều này là hoàn toàn không thể.

Tại sao Long Côn lại xuất hiện ở đây.

Nàng chắc chắn rằng Long Côn xuất hiện là vì Diệp Trường Sinh, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới Long Côn thật ra chính là do Diệp Trường Sinh biến ảo mà thành.

Tất cả mọi người nhìn Long Côn che khuất bầu trời đều kích động nói không nên lời, khi còn sống có thể nhìn thấy Long Côn, thật sự chết không hối tiếc.

Tất cả những gì đã xảy ra trong chuyến đi thành Đạo Thống đủ để bọn họ khoe khoang khoáng lác.

Đến đi, cho mọi người thấy cách sử dụng thần thú chính xác.

Diệp Trường Sinh lao xuống phía dưới, cắn nuốt về phía Vạn Yêu Nhi. Thử hỏi một câu, ở trước mặt Long Côn thì có thần thú nào không thể bị cắn nuốt không?

Từng tắc từng tắc trong hư không bị nghiền nát, uy áp khủng bố hạ xuống, lâu các trong thành Đạo Thống trong nháy mắt hóa thành một mảnh phế tích.

Uy lực của Long Côn căn bản không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Bao nhiêu tu sĩ không cách nào thừa nhận uy áp, một nhóm phun ra ngụm máu, chật vật đến cực điểm.

Về mặt Vạn Yêu Nhi nghiêm nghị, không dám có chút sơ suất nào, Diệp Trường Sinh thể hiện thực lực làm cho nàng có cái nhìn mới với Diệp Trường Sinh.

Thiên Trụ Tuyết Hồng lao ra, trong khi đi về phía trước, thân ảnh trong nháy mắt mở rộng vô số lần, nhẹ nhàng chuẩn bị ngăn cản Long Côn.

Gió lốc hàn băng xuất hiện băng đóng ngàn dặm trời cao.

Không gian dường như bị đóng băng.

Tuyết Hồng ngạo nghễ đứng trên không, gió lốc trên người càng lúc càng mạnh, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, nếu đặt mình trong đó, trong khoảnh khắc sẽ hóa thành hư vô.

Chương 1624: Người đã thua

Răng rắc.

Răng rắc.

Tiếng vỡ vụn truyền ra, trên không gian đóng băng xuất hiện từng vết nứt, Long Côn đánh mạnh xuống, sóng khí đáng sợ bao trùm qua trực tiếp nuốt chửng Tuyết Hồng.

Sức mạnh mạnh mẽ tiêu diệt hết thảy, ngay cả thân ảnh Vạn Yêu Nhi cũng bị đánh bay ra ngoài, thân ảnh nàng như điều đứt dây, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Vạn Yêu Nhi vội vàng thúc dục linh khí chữa trị thân thể nghiền nát, sâu trong mắt xẹt qua một tia sát ý.

Một cây hàn thương màu trắng bạc xuất hiện trong tay, trường thương dựa vào người, tựa như Chiến Thần từ cửu thiên buông xuống.

Tư thế oai hùng hiên ngang, sát ý tăng vọt.

Đây là muốn làm thất.

Dự định liều mạng với Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Bốn bóng người phóng thích công kích hội tụ trên người nàng, Vạn Yêu Nhi cảm thương nghênh đón, kiếm khí mạnh mẽ lần thứ hai bức lui nàng.

Quần áo trắng như tuyết rách tả tơi, từng vết kiếm xuất hiện trên người, bộ dáng nhìn qua cực kỳ chật vật.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người nhao nhao hít một ngụm khí lạnh, không thể tin Diệp

Trường Sinh lại đánh Vạn Yêu Nhi đến mức không có sức lực đánh trả.

Thế mà hắn nói rất yếu?

Miệng Diệp Trường Sinh gạt người quý.

Thực lực như vậy, nếu đối địch với hắn, còn không phút từng phút bị ngược thành tro bụi.

Đạm Đài Huyền Thiên nhìn đại chiến trên không trung, hai má nóng rát, không khỏi tự giễu một tiếng, ta có tư cách gì khinh thường Diệp Trường Sinh chứ?

Với thực lực hiện tại của hắn, có thể là điều mà ta cả đời không cách nào đạt tới.

Thành Đạo Thống xuất yêu nghiệt, những lời này một chút cũng không sai.

Khó trách trước khi đến thành Đạo Thống, tộc trưởng bảo ta không cần khinh thường nơi này, ta thật sự là quá vô tri.

Đúng là trước có bao nhiêu kiêu ngạo thì hiện tại có bấy nhiêu tự ti.

Ba người Lôi Khuyết, Lôi Mạnh Mạnh, Dạ Cửu Mệnh trầm mặc không nói, giờ khắc này, bọn họ phát hiện ngay cả tư cách đánh giá Diệp Trường Sinh thì mình cũng không có.

Người ta căn bản không cùng cấp bậc với bọn họ, nếu không phải cùng nhau tham gia đại hội Đạo Thống thì khi bọn họ gặp phải Diệp Trường Sinh cũng phải hô một tiếng tiền bối.

Mạnh.

Quá mạnh.

Lôi Mạnh Mạnh nói: "Huynh trưởng, chúng ta đi thôi, trận đại chiến này đã vượt qua phạm vi nhận thức của chúng ta, trở lại trong tộc ta muốn đi bề quan, về sau không bao giờ đến thành Đạo Thống nữa."

Lôi Khuyết gật đầu: "Đi thôi, sau này phàm là nơi Diệp Trường Sinh xuất hiện, chúng ta tận lực không nên đi, đợi chúng ta nắm chắc có thể đánh một trận với hắn... Có lẽ không bao giờ có cơ hội."

Dứt lời, hai người dẫn đầu rời khỏi thành Đạo Thống, bọn họ rất hiểu bản thân mình.

Yếu là tội, những người phải thừa nhận chính mình.

Biết xấu hổ sau đó cũng cảm... Ít ra cũng có cơ hội.

Long Côn lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, bề ngỗ vạn linh. Ở trong mắt hắn, hết thấy tựa hồ đều nhỏ bé như vậy.

Sau khi Vạn Yêu Nhi ổn định thân ảnh, còn định ra tay với Diệp Trường Sinh nhưng đúng lúc này, một giọng nói vô cùng mệnh mông từ Cửu Thiên hạ xuống.

"Yêu Nhi trở về đi!"

"Sau hôm nay, Thiên Trụ Yêu Tộc chúng ta sẽ không bao giờ bước vào giới này một bước nữa."

Dứt lời, một kết giới thời không xuất hiện, sức mạnh mạnh mẽ khổng lồ Vạn Yêu Nhi, thân ảnh của nàng trong nháy mắt bị cắn nuốt trong đó.

Ngay sau đó, kết giới không gian biến mất, hư không khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Diệp Trường Sinh dùng thân thể Long Côn, nhìn chăm chú vào kết giới thời không biến mất, trong lòng vô cùng hoảng sợ, người mới vừa rồi quá mạnh.

Nếu như ra tay với hắn, sợ là lại không thể thiếu một hồi quyết chiến mấy ngày mấy đêm, vậy thì sẽ mệt mỏi cỡ nào?

Rất nhanh Long Côn biến mất trên hư không, theo đó còn có bốn phân thân, nhìn bầu trời trở lại bình tĩnh, mọi người như trút được gánh nặng, đều thở dài một hơi, rốt cục không cần chết.

Nếu Diệp Trường Sinh và Vạn Yêu Nhi tiếp tục đánh nhau, bọn họ hẳn là không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Nói ra cũng cảm thấy mất mặt, nhìn người khác đánh nhau, mình suýt chút nữa bị đánh chết, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Dạ Cửu Mệnh không dừng lại chút nào, ngay khi uy áp biến mất đã rời khỏi thành Đạo Thống, thật ra hẳn đã muốn rời đi từ lâu, thế nhưng có uy áp trói buộc.

Loại cảm giác sống sót sau kiếp nạn này thật sự làm cho người ta thoải mái.

Cái gì cũng là gió mây, chỉ có sống mới là vương đạo.

Đạm Đài Huyền Thiên đi tới bên người Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Huyền Nguyệt tỷ tỷ, có lẽ lựa chọn của ngươi là chính xác, ta muốn rời khỏi nơi này."

Nói đến đây, hẳn dừng một chút rồi chậm rãi giơ tay lên lấy một linh giới đưa cho Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Đây là cho tổ tiên, để Huyền Nguyệt tỷ tỷ làm thay."

Đạm Đài Huyền Nguyệt tiếp nhận linh giới: "Trở về tu luyện thật tốt, thiên phú của ngươi không tệ, không cần lãng phí chính mình."

Chương 1625: Người đã thua 2

Đạm Đài Huyền Thiên gật đầu: "Ta biết rồi."

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, Đạm Đài Huyền Nguyệt khẽ thở dài một tiếng: "Quyền lợi, dục vọng thật sự rất dễ làm cho người ta mê đắm, Đạm Đài Tộc trước kia còn có thể trở về sao?"

Trong lúc nhất thời.

Trong sân chỉ còn lại hai huynh muội Cổ Thiên Thần.

Cổ Phạm Nhi nói: "Ca, Diệp công tử thật sự quá mạnh."

Vẻ mặt Cổ Thiên Thần nghiêm túc: "Gọi Thiếu chủ."

Cổ Phạm Nhi giật mình: "Phụ thân và lão tổ sẽ đồng ý sao?"

Cổ Thiên Thần nói: "Phụ thân nhất định sẽ đồng ý, về phần lão tổ... Ta làm việc mà cần người khá đồng ý sao?"

"Tiểu muội, người trở về trong tộc nói tình huống của ta cho phụ thân, từ nay về sau ta sẽ không trở về Phệ Đạo Tộc, ta muốn ở lại bên người Thiếu chủ."

Cổ Phạm Nhi nói: "Đại ca, người nghiêm túc sao?"

"Người cảm thấy ta giống nói đùa sao?" Vẻ mặt Cổ Thiên Thần nghiêm túc: "Mạng của ta là do ta, Thiếu chủ mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ không đáng để ta trung thành?"

Dứt lời, một bóng người xuất hiện trên hư không, không phải ai khác, chính là Diệp Trường Sinh.

"Tất cả mọi người trở về Đạo Thống Phủ!"

Âm thanh vang vọng trong không trung, tựa như thánh dụ, làm cho người ta không dám có chút ngỗ nghịch nào.

Từng bóng người đập không mà đi, nhanh chóng vọt phía Đạo Thống Phủ, không biết Diệp Trường Sinh có mệnh lệnh gì, không

dám chậm trễ.

...

Trong khi đó.

Hư không vô tận.

Ở trên một tòa tinh vực bỏ hoang, bóng dáng xinh đẹp của Vạn Yêu Nhi xuất hiện, ở bên cạnh nàng còn có một lão giả đáng người cao lớn cầm trượng.

Trong khi đi về phía trước.

Vạn Yêu Nhi trầm giọng nói: "Lão tổ, vì sao lại để ta trở về? Trận chiến đó vẫn chưa kết thúc, ta sẽ không thua."

Giọng nói lão giả khàn khàn: "Người đã thua."

Vạn Yêu Nhi nói: "Vì sao?"

Lão giả lại nói: "Long Côn chính là người trẻ tuổi kia biến ra, thế mà người lại không phát hiện ra, cho nên người bại."

"Nếu không phải ta kịp thời xuất hiện, giờ khắc này, người đã chết rồi rồi."

Vạn Yêu Nhi kinh hãi thất sắc: "Long Côn... Là hắn biến thành sao? Hắn mạnh đến mức nào chứ?"

Lão giả khẽ thở dài một tiếng: "Yêu Nhi, người từ từ nghe ta nói, bí mật trên người thiếu niên kia không phải người có thể tưởng tượng."

Đây là một tinh vực hóa thành phế tích.

Từng tảng đá gồ ghề, lởm chởm, ngoại trừ lão giả và Vạn Yêu Nhi ra thì không có hơi thở của sinh linh nào.

Đang di chuyển về phía trước.

Lão giả trầm giọng nói: "Yêu Nhi, chuyện xưa hơi dài, người kiên nhẫn một chút."

Vạn Yêu Nhi gật đầu: "Lão tổ, ý của người là trên người Diệp Trường Sinh có rất nhiều bí mật?"

"Rất nhiều, ta nói cho người hai vấn đề. Đầu tiên nói về bản thân Diệp Trường Sinh, hẳn có thể hóa thân thành Long Côn, người có biết Long Côn là tồn tại gì không?"

Lão giả quay đầu nhìn Vạn Yêu Nhi, tiếp tục nói: "Vũ trụ sơ khai, Hỗn Độn buông xuống, sinh linh từ từ hình thành. Trong vũ trụ tổng cộng có bốn thần thú, theo thứ tự là Long Côn, Luyện Ngục Hỏa Phượng, Thông Thiên Thần Hống và Vũ Trụ Thần Long."

"Khi đó trong bốn tộc thần thú, thực lực mạnh nhất không ai khác chính là Long Côn, số lượng người trong Long Côn Tộc không nhiều lắm, nhưng có thể cắn trời nuốt đất, Long Phượng ở trước mặt nó cũng chỉ là món ăn nhỏ."

"Cho dù là đệ nhất Vũ Trụ Thần Long giao phong với Long Côn cũng không nắm chắc thắng lợi. Do đó, ba tộc Long Phượng Hống liên minh cùng nhau chống đỡ Long Côn Tộc."

"Đệ Nhất Long Côn cũng được xưng là Vạn Yêu Chi Tổ, lúc trước Diệp Trường Sinh huyền hóa ra hình thái chính là Vạn Yêu Chi Tổ, mặc dù không biết sao hắn làm được, nhưng có thể xác định kẻ này có quan hệ sâu xa với Long Côn Tộc."

Vạn Yêu Nhi nói: "Lão tổ, không phải Long Côn Tộc đã diệt vong rồi sao?"

Lão giả nói: "Lời đồn có đôi khi sẽ gạt người, không phải cũng nói Thiên Trụ Yêu Tộc chúng ta biến mất sao? Một số chủng tộc mạnh mẽ chỉ hiếm khi xuất hiện, cũng không phải diệt vong."

"Nói như vậy cho người đi, giống như người chưa bao giờ chơi đùa với tu sĩ ở hạ giới, việc Long Côn Tộc tiếp xúc với người cùng sự tình, nơi sinh hoạt đó là chúng ta vĩnh viễn không cách nào đạt tới, cho nên ở chúng ta xem ra hẳn cùng diệt vong có cái gì khác nhau?"

Vạn Yêu Nhi lại nói: "Nếu Long Côn Tộc mạnh mẽ như vậy, vì sao Diệp Trường Sinh lại có quan hệ với bọn họ, Diệp Trường Sinh

chính là tu sĩ hạ giới."

Lão giả nhất thời nghẹn lời, dừng một chút mới tiếp tục nói: "Đây chính là chỗ mạnh mẽ của hãn."

"Diệp Trường Sinh ngoại trừ có thể hóa thân thành Long Côn ra, mới vừa rồi ở trong thành Đạo Thống ta còn nhận thấy được hơi thở của Luyện Ngục Phượng Hoàng, bọn họ đồng thời xuất hiện tuyệt đối không phải trùng hợp."

"Người không cách nào đánh bại Diệp Trường Sinh, huống hồ hãn còn chưa vận dụng thực lực sau lưng, nếu lấy bối cảnh liều mạng với hãn thì Thiên Dân Yêu Tộc chúng ta phỏng chừng sẽ bị xóa tên."

Chương 1626: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch

Nghe đến đây, Vạn Yêu Nhi hoa dung thất sắc, thật sự khủng bố như vậy sao? Nàng còn nói cho Diệp Trường Sinh mình xuất thân từ Thiên Trụ Yêu Tộc, vậy hắc có thể đến diệt tộc hay không?

“Lão tổ, Thiên Trụ Yêu Tộc chúng ta mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ còn sợ Diệp Trường Sinh diệt tộc sao?”

Sợ.

Tất nhiên là sợ.

Về mặt lão giả nghiêm túc, rất nghiêm túc nói.

"Yêu Nhi, kế tiếp lão tổ nói cho người bối cảnh của Diệp Trường Sinh. Theo ta được biết người này là đệ tử Kiếm Điện, còn có liên quan đến Kiếm Tiên Lý Tiêu Dao, Hình Thiên Kiếm Thủ Phó Thanh Huyền, Đạo Phu Tử của Vạn Cổ Phu Tử Miếu, Võ Cuồng Nhân, Kiếm Phi Đạo, những người này toàn là cường giả đỉnh cao của Đại Thiên Vũ Trụ."

"Hôm nay lão phu cũng không nói nhiều về những người này, chúng ta chỉ cần nói một chút về Kiếm Điện, lúc trước ta đã nói lời đồn có đôi khi sẽ gạt người, những lời này dùng trên người Kiếm Điện là thích hợp nhất."

"Trong Đại Thiên Vũ Trụ, uy danh của Kiếm Điện cũng không phải rất lớn, ngay cả rất nhiều gia tộc viễn cổ ẩn thế không ra cũng không bằng, nếu ai tin vào tin đồn như vậy, đó chính là đánh giá thấp Kiếm Điện, vì thế sẽ mang đến họa sát thân."

Vạn Yêu Nhi híp lại linh mâu, mở đầu hỏi: "Ý của lão tổ là Kiếm Điện rất mạnh?"

Lão giả gạt đầu: "Không phải rất mạnh, mà là đứng đầu Đại Thiên Vũ Trụ, thậm chí là tồn tại đỉnh cao của cả Tinh Tế."

Vạn Yêu Nhi hít một ngụm khí lạnh: "Mạnh như vậy?"

Lão giả nói: "Vũ trụ sơ khai, hỗn độn buông xuống, ngoại trừ thái nguyên hóa ra bốn thần thú thì còn có sinh linh khác xuất hiện. Trong đó có Nhân Tộc. Lúc ấy Nhân Tộc có một kiếm tu. Cho dù là bốn Thần Thú Tộc cũng rất kiêng kỵ, người nọ chính là người sáng lập Kiếm Điện. Về tên gọi thì hẳn có rất nhiều, nhưng lão tổ nhớ nhất chính là... Hẳn được gọi là Linh."

Linh?

Sao lại có chút quen tai nhỉ.

Ngày đó Cơ Trường Mãnh từng nói qua, một người một kiếm, diệt hỗn độn, phá vũ trụ, không phải được gọi là Linh sao?

Thì ra người mạnh như vậy đúng là người sáng lập Kiếm Điện, khủng bố như vậy, bá đạo như vậy.

Vạn Yêu Nhi mạnh mẽ áp chế nội tâm chấn động: "Lão tổ, người nói tên kiếm tu này còn mạnh hơn Tộc trưởng Long Côn Tộc sao?"

"Không biết, bọn họ chưa từng đánh qua." Lão giả lạnh nhạt nói, dừng một chút rồi mới tiếp tục: "Dù sao trên con đường kiếm đạo, Linh cũng là người đứng đầu, cho tới bây giờ còn chưa có ai có thể vượt qua hẳn."

Vạn Yêu Nhi nói: "Một kiếm vô địch sao?"

Lão giả lắc đầu: "Không, không xuất kiếm, hẳn cũng vô địch, chính là tồn tại đáng sợ như vậy."

"Yêu Nhi, lão tổ nói cho người nhiều như vậy, mục đích là nói cho người biết Diệt Trường Sinh đáng sợ cỡ nào. Kiếm Điện đã không thu đệ tử mấy ngàn năm, vì sao hết lần này tới lần khác lại thu Diệt Trường Sinh làm đệ tử?"

"Kiếm Điện ở Đại Thiên Vũ Trụ đã bao nhiêu kỷ nguyên, Kiếm Huyền Tử vẫn luôn nói mình là kẻ yếu, nhưng hẳn từng thất bại chưa? Kẻ địch càng mạnh hẳn càng mạnh, không ai biết rốt cuộc hẳn mạnh bao nhiêu."

Vạn Yêu Nhi rốt cục hiểu được vì sao ở thành Đạo Thống, Diệt Trường Sinh nói hẳn rất yếu, thì ra hẳn học theo sư phụ Kiếm

Huyền Tử của mình.

Người như vậy thật sự là quá đáng, luôn lấy bộ dáng kẻ yếu xuất hiện nhưng thật ra lại mạnh mẽ đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Tùy tiện đánh ra một kích cũng không thể thừa nhận.

Mạnh đến vô địch.

Lớn đến tuyệt vọng.

"Lão tổ, Yêu Nhi hiểu rồi."

Lão giả lại nói: "Lần này người cũng lịch lãm ở thành Đạo Thống, ở trong Đạo Thống Linh Giới đạt được không ít cơ duyên, kế tiếp hãy ở lại trong tộc tu luyện cho tốt, chớ có rời đi."

Nói đến đây, ông dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Yêu Nhi, người không có cảm giác gì với Diệp Trường Sinh chứ!"

Vạn Yêu Nhi giật mình: "Lời này của lão tổ có ý gì, ta tuyệt đối sẽ không thích Diệp Trường Sinh."

Nói đến đây, trong đầu nàng lại không tự giác xẹt qua thân ảnh phong lưu phóng khoáng của Diệp Trường Sinh, làm thế nào cũng không xua đi được.

Có chuyện gì vậy, vì sao lại nghĩ đến hắn?

Trên mặt lão giả hiện lên vẻ vui mừng, may mà Vạn Yêu Nhi không thích Diệp Trường Sinh, bằng không Thiên Trụ Yêu Tộc bọn họ sẽ tổn thất nặng nề.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh hai người đi về phía trước ngừng lại, trước mắt là một hòn đảo, sự sống bừng bừng, linh khí nồng đậm, so với hành tinh chết thì quá mức rõ ràng.

Lão giả trầm giọng nói: "Yêu Nhi, người về tộc trước."

Vạn Yêu Nhi quay đầu nhìn lão giả: "Lão tổ, người không trở về cùng sao?"

Lão giả nói: "Không, bạn cũ đến, ta muốn đi gặp hắn."

Thân ảnh Vạn Yêu Nhi bay lên trời, bay về phía trước, đột nhiên một kiếm khí khủng bố hạ xuống, nàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt vào trên người người tới.

Trên đời này lại có người có mỷ mạo khó phân cao thấp với Diệp Trường Sinh.

Chương 1627: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch 2

Nói đến đây, nàng lắc đầu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng vì sao càng muốn quên, trong đầu lại càng xuất hiện rõ ràng dáng vẻ của Diệp Trường Sinh hơn?

"Lão yêu, người rốt cục cũng xuất hiện."

"Vừa rồi ta đều nghe được những lời người nói. Xét thấy người hiểu rõ bản thân như vậy, lần này ta sẽ không ra tay."

Kiểm Huyền Tử lạnh nhạt nói, ống tay áo bay lên, thân ảnh thẳng tắp như kiếm, trên người không có chút linh khí dao động nào nhưng lại làm cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Yêu Đế Thiên nói: "Kiếm Huyền Tử, đã lâu không gặp."

Kiểm Huyền Tử nói: "Đúng vậy, đã lâu không gặp, lão yêu, có muốn luyện một chút hay không?"

Yêu Đế Thiên biến sắc, vội vàng nói: "Kiếm Huyền Tử, mấy vạn năm, người làm sao vẫn hiểu chiến như thế sao? Người đến là khách, có muốn đến chỗ ta uống chút trà hay không, ta lại tìm mấy mỹ nhân bồi người."

Vẻ mặt Kiếm Huyền Tử nghiêm túc: "Lão yêu, thân thể người đã như vậy rồi còn háo sắc như thế, ta chính là người đứng đắn, đừng làm hỏng ta."

Yêu Đế Thiên cười nói: "Người đứng đắn? Người nói vậy mà không thấy cắn đứt lưỡi tâm sao? Bao nhiêu người bị người hại, Thần Nữ Thiên Trụ Yêu Tộc chúng ta hiện tại còn điên điên khùng, cả ngày miệng đều gọi tên người."

Kiểm Huyền Tử bất đắc dĩ lắc đầu: "Mị lực nha, người có thể hại khổ ta, lão yêu, nhìn mặt mũi Thần Nữ các người, lần này sẽ không so đo với người."

"Sau này không cần đi trêu chọc Trường Sinh nữa, bằng không tới

sẽ không phải là ta, trực tiếp một kiếm tiêu diệt Thiên Trụ Yêu Tộc các người."

Yêu Đế Thiên nói: "Độ tử của người quá bắt nạt người, nhưng hẳn có vốn liếng, lão phu cho người mặt mũi, cũng không động đến hẳn."

Kiểm Huyền Tử xoay người hóa thành một vệt kiếm biến mất trong vũ trụ vô ngần: "Lão Yêu, lần sau người không cần nể mặt ta, người xem Trường Sinh có thể đánh chết người hay không."

Yêu Đế Thiên: "..."

Ông nhìn bóng lưng Kiếm Huyền Tử rời đi, thở dài một hơi, may mà ta đã phát hiện hơi thở của người từ lâu, lần này mới để cho Thiên Trụ Yêu Tộc của chúng ta tránh thoát một kiếp, thật nguy hiểm.

Vì sao trong vũ trụ lại có tồn tại mạnh như Kiếm Điện vậy?

Thật sự là quá bắt nạt người khác.

Đầu tiên có Kiếm Huyền Tử, sau có Diệt Trường Sinh.

Thực lực mạnh mẽ còn chưa tính, lớn đẹp trai như vậy làm gì chứ?

Hai người này quả thực chính là hai tai họa lớn của vũ trụ.

Đúng lúc này, một âm thanh truyền tới: "A Kiếm, có phải người tới hay không, ta nhận ra hơi thở của người."

"A Kiếm, ta biết người còn chưa quên ta, người đến thăm ta đúng không?"

"Đi ra, không cần trốn tránh ta."

Người tới không phải ai khác, chính là Thần Nữ của Thiên Trụ Yêu Tộc - Yêu Thanh Liên.

Từng là thiên kiêu một đời của Thiên Trụ Yêu Tộc, ở thời đại đó phong hoa tuyệt đại, làm cho bao nhiêu tu sĩ mê mẩn.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại để cho nàng gặp Kiếm Huyền Tử, không ai biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau khi Yêu Thanh Liên trở về Thiên Trụ Yêu Tộc đã biến thành như thế.

Vô số năm tháng trôi qua, nàng vẫn không bỏ được chấp niệm trong lòng, giống như mê muội thích Kiếm Huyền Tử.

Bất luận kẻ nào cũng không thể nói xấu một câu về Kiếm Huyền Tử trước mặt nàng, phàm là người phỉ báng Kiếm Huyền Tử, đều bị nàng chém giết.

Yêu Đế Thiên nhìn Yêu Thanh Liên, thở dài một tiếng, người đây tội gì phải khổ như thế, người ta đã sớm quên người, người lại còn đang si ngốc chờ đợi.

"Lão tổ, có phải A Kiếm đã tới hay không?"

Yêu Đế Thiên gật đầu: "Đã tới, nhưng không phải đến vì ngươi, Thanh Liên, người cũng không cần ôm ảo tưởng với Kiếm Huyền Tử nữa."

"Cho dù ngươi muốn lần thứ hai được được sự vui lòng của hân, người cũng phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ, phải khiến mình trở thành nữ nhân có thể hấp dẫn hân, nhìn dáng vẻ hiện tại của người thì còn có thể phối hợp với Kiếm Huyền Tử sao?"

"Cho dù hân đến gặp người, người như vậy, hân còn có thể thích sao?"

Yêu Thanh Liên tức giận không thể kiềm chế: "Không, A Kiếm là của ta, hân vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta."

Yêu Đế Thiên khẽ thở dài một tiếng, biết Yêu Thanh Liên không thể cứu chữa, nói đến thế thôi, có thể giác ngộ hay không vẫn phải dựa vào chính nàng.

Mỗi lần nhìn thấy Yêu Thanh Liên, ông đều muốn giết Kiếm Huyền Tử, hủy đi Thần Nữ Thiên Trụ Yêu Tộc bọn họ, để cho Thiên Trụ Yêu Tộc bọn họ thời gian lâu như vậy mới xuất hiện Vạn Yêu Nhi.

Hiện tại lại có quan hệ với đệ tử Diệp Trường Sinh, thật sự là

nghiệt duyên.

Hai thầy trò này quả thực chính là khắc tinh của nữ nhân.

Kiểm Huyền Tử vẫn nói hăng rất đứng đắn, thật ra tên này từng là Đoàn Chính Thuần(*), so sánh ra, Diệp Trường Sinh đích xác thành thật hơn nhiều.

((*)Đoàn Chính Thuần: vị Hoàng đế trị vì vương quốc Đại Lý từ năm 1096 đến 1107, ông có quan hệ tình cảm với rất nhiều phụ nữ, nhiều đến nỗi ông không thể nhớ được.)

Chương 1628: Không xuất kiếm, hắc cũng vô địch 3

Muốn hỏi Kiếm Huyền Tử có bao nhiêu nữ nhân, Kiếm Huyền Tử chỉ về phía vô tận tinh vực cách xa Đại Thiên Vũ Trụ, mặc kệ đi tới tinh vực nào, ông đều có mẹ vợ.

Thân ảnh Yêu Đế Thiên chợt lóe, biến mất trong hư không, chỉ còn lại Yêu Thanh Liên phát ra tiếng cười thê lương.

Thật sự là nghe đến rơi lệ, nghe đau lòng.

Đây là một nữ nhân bị tổn thương bởi tình yêu.

...

Trong thành Đạo Thống.

Trong một tòa lầu các, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn ở phía trên, ánh mắt xẹt qua mọi người trong sân: "Đạm Đài cô nương, hiện tại chính thức thành lập Trường Sinh Vũ Trụ, người sai người đi rèn tất cả Trường Sinh Lệnh đưa tới cho ta."

"Mặt khác, truyền lệnh xuống, phạm là thể lực nguyện ý gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ, ta đều rất hoan nghênh, thể lực và gia tộc không muốn gia nhập, để cho bọn họ chuyển nhà đi!"

"Ở Cửu Tinh Vũ Trụ còn có bao nhiêu vùng đất không biết, hoặc là nơi hung hiểm, người toàn bộ giúp ta đánh dấu, ta tranh thủ thời gian sẽ đi dạo một vòng."

"Mặt khác, ta sẽ dẫn thông toàn bộ kết giới của các vũ trụ lớn. Về sau vừa đến Cửu Tinh Vũ Trụ sẽ hợp lại làm một, ta sẽ một lần nữa xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ trong thời gian ngắn nhất, làm cho phiến vũ trụ này thoát thai hoá cốt."

Xây dựng vũ trụ?

Chuyện điên cuồng như vậy, sợ là cũng chỉ có Diệp Trường Sinh mới có thể làm ra.

Không ai biết vì sao hắn đột nhiên để ý đến Trường Sinh Vũ Trụ như vậy, chỉ có nhóm người Diễm Xích Vũ, Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Ninh Tuyên Cơ mới hiểu rõ Diệp Trường Sinh.

Cho tới bây giờ hắn cũng không thích đi chưởng quản thế lực, lần này chắc hắn đã xảy ra chuyện khác thường.

Đạm Đài Huyền Nguyệt lĩnh mệnh rời đi, bước nhanh ra ngoài lầu các.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Cổ Thiên Thần: "Trong khoảng thời gian này hãy ở lại trong thành Đạo Thống tu luyện, ta còn chưa hài lòng với tu vi của ngươi bây giờ, hiểu chưa?"

Cổ Thiên Thần vội vàng nói: "Thiếu chủ yên tâm, ta sẽ cố gắng tăng lên tu vi."

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Thương Khung Thần Cung mở ra: "Thập Vạn, các người đi vào tu luyện đi!"

Thân ảnh năm người Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Ninh Tuyên Cơ, Cổ Thiên Thần, Tiêu Thần Vũ biến mất, tiến vào trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi ra ngoài lầu các, một bên, Diễm Xích Vũ đi theo sát phía sau: "Chủ nhân, vì sao đột nhiên muốn xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ?"

"Lần này chủ nhân nghiêm túc sao?"

"Nghiêm túc." Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Đại Thiên Vũ Trụ không phải là điểm cuối cùng của thế giới này, ngươi hiểu chưa?"

Diễm Xích Vũ gật đầu: "Cái này thì ta vẫn luôn biết, vậy thì liên quan gì đến việc chủ nhân xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ?"

"Sao lại không có quan hệ, ưu tú như ta, tương lai sẽ càng có nhiều kẻ địch, đến lúc đó bọn họ lại đánh không lại ta, nhất định sẽ lựa chọn một vũ trụ nào đó để liên hợp rồi đánh hội đồng ta. Do đó ta phải chuẩn bị trước, thành lập thế lực thuộc về mình."

"Một khi đại chiến mở ra, mọi người có thể đánh lộn. Có cường giả Trường Sinh Vũ Trụ, ta cũng không cần mệt mỏi như vậy."

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Diêm Xích Vũ gật gật đầu: "Vẫn là chủ nhân mưu tính sâu xa, sau khi xây dựng một tòa vũ trụ vô địch, chúng ta sau này chỉ cần nằm, thì đã có mỹ nhân đưa tới cửa, không đúng, về sau chúng ta chỉ cần nằm thẳng, không cần vất vả liều mạng như vậy nữa."

"Mấy năm nay ta cũng có chút chán ghét những ngày đánh đánh giết giết, thật muốn nghĩ tới cuộc sống thuần phác này, mặt trời lên cao ba sào, một ngày ba bữa cơm, lão bà lão bà lão bà nhiệt tình như vậy."

Diệp Trường Sinh: "..."

Tại sao trên đời lại có con chim như vậy? Thật muốn chặt hẳn.

Một tháng đã trôi qua.

Trường Sinh Vũ Trụ hoàn toàn ra đời.

Trong một tháng qua, Diệp Trường Sinh thật sự quá bận rộn, lại một lần nữa xuyên qua từ Nhất đến Cửu Tinh Vũ Trụ.

Đã thông toàn bộ kết giới từ Nhất đến Cửu Tinh Vũ Trụ, rốt cục làm cho chín tòa vũ trụ dung hợp thành một thể.

Ngoài ra, hắn còn dẫn khí Hỗn Độn trong Thương Khung Thần Cung vào Trường Sinh Vũ Trụ, dùng Trụ Hà Thần Thủy, nước sinh mệnh siêu cấp tưới linh nguyên và pháp tắc.

Còn mời Dương Vô Địch từ Thần tháp Tử Dương ra để hắn ở trong thành Đạo Thống, một gốc linh khí sinh mệnh mà Dương Thần phát ra làm cho cả Trường Sinh Vũ Trụ tràn ngập sự sống.

Không thể không nói, Diệp Trường Sinh thật sự dốc hết vốn liếng, ngăn ngủi một tháng làm cho Trường Sinh Vũ Trụ thoát thai hoá cốt.

Trong một tháng này, phạm là thể lực ở Trường Sinh Vũ Trụ, gia

tộc hoàn toàn sôi trào, bao nhiêu tu sĩ tìm được dũng khí tu luyện.

Nguyên bản linh khí vũ trụ cô quạnh ít ỏi lại bị cường giả Kỷ Nguyên chà đạp, bọn họ đều cho rằng linh khí sẽ hoàn toàn khô kiệt. Ai cũng không ngờ Diệp Trường Sinh bằng vào lực lượng của mình lại thay đổi hết thảy.

Chương 1629: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ

Các thế lực lớn sôi trào, cuồng hoan, nhưng trong lòng bọn họ rất rõ ràng, hết thảy đều do Diệp Trường Sinh tặng cho, chỉ có dưới sự che chở của Diệp Trường Sinh, bọn họ mới có thể có được tài nguyên tốt như vậy.

Trong lúc nhất thời.

Vạn tộc hành động, chạy tới thành Đạo Thống biểu lộ lòng trung thành với Diệp Trường Sinh, những người này không phải a dua nịnh hót cũng không phải bằng mặt không bằng lòng.

Bọn họ thật lòng nguyện ý thần phục trung thành với Diệp Trường Sinh, mấy năm nay bọn họ nghe được nhiều nhất chính là tin đồn về Diệp Trường Sinh.

Một kiếm tu thần thoại.

Một kiếm tu không gì không làm được.

Một kiếm tu làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật.

Diệp Trường Sinh tự hỏi: Ta thực sự xuất sắc như vậy sao?

Giờ khắc này.

Diệp Trường Sinh đã trở lại trong Đạo Thống Phủ, đối diện là Đạm Đài Huyền Nguyệt, Diễm Xích Vũ đang đi tới.

"Thiếu chủ đã trở lại."

Đạm Đài Huyền Nguyệt cúi người một cái, tiếp tục nói: "Thiếu chủ, đã rèn xong Trường Sinh Lệnh, tổng cộng một ngàn tấm."

Dứt lời, nàng giơ tay lên đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, Trường Sinh Lệnh đều ở trong đó."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới thu vào trong hệ thống: "Đạm

Đài cô nương, trong khoảng thời gian này Trường Sinh Vũ Trụ có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Hồi Thiếu chủ, không có."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Cho ta một khoảng thời gian, đợi ta bày ra cấm chế cho Trường Sinh Lệnh, người có thể phái người ban bố Trường Sinh Lệnh."

"Xích Vũ, trong khoảng thời gian này người có ngoan không?!"

Diễm Xích Vũ: "..."

Chủ nhân, ta là một nam nhân lớn như vậy, người còn coi ta là trẻ con sao?

Chủ nhân, người bận rộn một tháng, có thu hoạch gì không, nhìn người trông như rất mệt mỏi.

Có thu hoạch gì sao?

Hình như cũng không có thu hoạch gì, chỉ dung hợp sức mạnh của mấy kết giới, tín ngưỡng lực tăng vọt rất nhiều, để cho phân thân tín ngưỡng của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Những thứ này đều không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh thấy Đạm Đài Huyền Nguyệt chuẩn bị rời đi: "Trường Sinh Vũ Trụ đã thành lập thành công, về sau thành Đạo Thống chính là trung tâm của Trường Sinh Vũ Trụ."

"Tất cả không cần có bất kỳ thay đổi gì, miễn cho Tú Nhi trở về tìm không thấy."

"Ở bên ngoài thành Đạo Thống một lần nữa xây dựng bốn tòa thành trì, lần lượt đặt tên là Diệp, Trường Sinh, Vô Địch, Thiên Tú."

Diệp Thành.

Thành Trường Sinh.

Thành Vô Địch.

Thành Thiên Tú.

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật gật đầu: "Thiếu chủ, ta lập tức sai người xây dựng."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Thiếu chủ, ta chọn cho người ba thị nữ, sau này sẽ để các nàng hầu hạ cuộc sống sinh hoạt của Thiếu chủ."

"Các nàng lần lượt là Kim Liên. Bình... Xuân Mai..."

Diệp Trường Sinh: "..."

Đạm Đài cô nương có lòng, nhưng cũng không cần, ta không cần ai hầu hạ.

Diễm Xích Vũ ở bên cạnh vội vàng nói: "Chủ nhân, ba cô nương kia rất hăng hái, không nên phung phí của trời."

Diệp Trường Sinh nói: "Đạm Đài cô nương, trông chừng ba cô nương mà người xem trọng, đừng để hấn trộm đi."

"Ta còn có việc, sẽ không bồi các người nữa."

Diễm Xích Vũ nói: "Trộm, ta sẽ làm loại chuyện đó sao? Mặc dù trộm rất thú vị, nhưng ta là một người có nguyên tắc."

...

Sau đó.

Trường Sinh Lệnh được ban hành.

Toàn bộ vũ trụ sôi trào.

Ngay cả trong Đại Thiên Vũ Trụ cũng có rất nhiều người nhận được Trường Sinh Lệnh. Trong khoảng thời gian này, sự kiện lớn nhất trong vũ trụ chính là sự xuất hiện của Trường Sinh Lệnh.

Tất cả các tiêu điểm đều hội tụ trên Trường Sinh Vũ Trụ.

Giờ khắc này, vô tận hư không, một tòa miếu bình thường không có gì lạ xuất hiện, Đạo Phu Tử Miếu.

Một bóng dáng xuất hiện bên ngoài Phu Tử Miếu, linh khí khủng bố quanh quẩn trên người hắn, bóng người còn chưa buông xuống, mọi người trong miếu cũng đã nhận ra.

Dạ Không Tịch buông sách cổ trong tay xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Thiên Cơ tới rồi, không biết lần này hắn lại mang đến tin tức gì."

Lý Tiêu Dao giờ hồ lô lên khẽ nhấp một ngụm: "Nếu ta không đoán sai, tin tức Thiên Cơ lão đầu mang đến hẳn là có liên quan đến Trường Sinh."

Khóe miệng Dạ Không Tịch nhắc lên ý cười: "Ha ha, lại có thể diệt tông, từ sau Huyền Kiếm Phủ, ta ở trong Phu Tử Miếu, cả người đều không được tự nhiên, chỉ muốn đi ra ngoài làm chút chuyện."

"Lần này cũng không biết ai có thể được chúng ta xem trọng, lần trước bị Diệp Tu Duyên cướp danh tiếng của chúng ta, lần này chúng ta có thể xuống tay nhanh hơn."

Lý Tiêu Dao nói: "Lão Dạ, trước kia người không phải như vậy, là một người nho nhã, sát khí của người quá nặng, như vậy thật sự không tốt."

Dạ Không Tịch nói như mây trôi nước chảy: "Sát khí nặng sao? Nhưng sao ta toàn thấy là hơi thở nho nhã, người đừng nói lung tung."

"Ta chính là muốn đi ra ngoài một chút, một mực ở lại Phu Tử Miếu cũng có ảnh hưởng tới việc ta lĩnh hội áo nghĩa vũ trụ."

Chương 1630: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 2

Võ Đạo Nhất bên cạnh nói: "Lão Dạ, ta thấy người chính là giả vờ muốn đi ra ngoài, trước kia người là một người rất khiêm tốn, hiện tại trở nên nóng nảy."

"Ai muốn giả vờ, để cho ta tới!"

Một giọng nói từ hư không bay xuống, ngay sau đó một bóng người xuất hiện, người tới không phải ai khác, chính là Kiếm Phi Đạo.

Tầm mắt Lý Tiêu Dao dừng trên người Kiếm Phi Đạo: "Sao người lại có thời gian trở về, không cần bồi những đạo hữu kia của người sao?"

Kiếm Phi Đạo giơ tay lên đỡ thất lưng: "Nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này thân thể có chút không chịu nổi, các đạo hữu quá nhiệt tình, nhất định không cho ta trở về, nếu không phải ta chạy nhanh, phỏng chừng lại bị ấn ở đó."

Nói đến đây, hắn khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Ta rõ ràng có thể dùng thực lực ăn cơm, vì sao phải dựa vào giá trị nhan sắc? Quá mệt mỏi."

Mọi người: "..."

Dạ Không Tịch nói: "Lão Kiếm, người vẫn nên thông thả một chút, đội sản xuất cũng không dám như người."

"Ta còn trẻ." Kiếm Phi Đạo lạnh nhạt nói: "Lão Dạ, người muốn giả vờ đi đâu, dẫn theo ta."

Dứt lời, một bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người, người tới không phải ai khác, chính là Phá Thiên Cơ.

Cung chủ Thiên Cơ Huyền Cung của Đại Thiên Vũ Trụ, cũng được xưng là người tài năng nhất Đại Thiên Vũ Trụ.

Cả Thiên Cơ Huyền Cung chỉ có một mình hắn, mặc dù như vậy hắn lại có thể biết toàn bộ tin tức vũ trụ.

Cũng không có việc gì còn phải chế tạo một ít bảng xếp hạng để nâng cao danh uy và danh vọng của hắn.

Thiên Cơ Bảng.

Mỹ nhân bảng.

Thế lực.

Hồng Mông Kim Bảng.

Hỗn Độn Thiên Bảng.

Những bảng xếp hạng này đều xuất phát từ tay hắn, mặc dù mỗi lần hắn tạo ra bảng xếp hạng thì có rất ít người tin tưởng.

Nhưng đến cuối cùng mọi người trong vũ trụ sẽ phát hiện, bảng xếp hạng xuất phát từ Thiên Cơ Huyền Cung đều chính xác.

Về phần Phá Thiên Cơ có thực lực gì, đến bây giờ vẫn là bí ẩn chưa có lời đáp của vũ trụ.

Ánh mắt Dạ Không Tịch rơi vào trên người Phá Thiên Cơ: "Tới đây, người không phải nói muốn đi tìm cơ duyên sao? Sao lại có thời gian đến chỗ của ta."

Phá Thiên Cơ nói: "Ta đến có hai chuyện muốn nói cho các người biết, tin rằng mọi người sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú."

Sắc mặt Dạ Không Tịch trầm xuống: "Phá Phá, không phải ta không muốn gặp người, nhiều năm như vậy người nói xem người đã từng làm chuyện gì đứng đắn chưa?"

Sắc mặt Phá Thiên Cơ trầm xuống: "Lão Dạ, đến bây giờ người vẫn còn oán niệm với ta có phải không?"

Dạ Không Tịch không chút do dự: "Không sai, nếu không phải lão Lý tìm người tới, ta sẽ không để ý tới người."

Ta sợ à?

Phá Thiên Cơ cười khỏ một tiếng, không cam lòng yếu thế: "Năm đó sau khi chủ nhân ngã xuống, mấy năm đó chúng ta sống như thế nào, chẳng lẽ người đã quên sao? Sau lưng ai không có vô số cường giả đuổi giết, nhưng cũng chỉ còn lại những người chúng ta."

"Về sau người bảo ta bày Thiên Cơ tìm kiếm tung tích chủ nhân, cũng không phải ta không muốn đi làm, rình mò Thiên Cơ sẽ phải trả giá đắt, chủ nhân là người mà Thiên Cơ há có thể nhìn trộm ư? Chỉ cần dám đi thử một chút, ta sẽ bị Thần Lôi đánh đến chết, người chỉ biết trách ta không đi làm việc cho chủ nhân, người đã từng nghĩ tới ta sao?"

"Người không phải cũng ở trong Phu Tử Miếu cầu thả mấy vạn năm sao? Người đã làm gì cho chủ nhân rồi?"

Dạ Không Tịch: "..."

Ta chỉ nói một câu mà người lại cãi nhiều như vậy.

Lý Tiêu Dao thật sự không nhìn nổi nữa: "Lão Dạ, Thiên Cơ, các người có thể không cãi nhau không?"

"Thiên Cơ, trước tiên nói người mang tin tức gì đến."

Phá Thiên Cơ nói: "Hai tin tức, một là về chủ nhân, một là về những lão gia hỏa Vũ Trụ Cấm Viện kia."

Lý Tiêu Dao thu hồi hồ lô rượu, đi tới đứng bên cạnh Phá Thiên Cơ: "Nói một chút đi, có phải có người bắt nạt Trường Sinh không?"

Phá Thiên Cơ lắc đầu, cười nói: "Không có, chủ nhân dùng sức một mình nghiền ép kỷ nguyên buông xuống. Hiện tại hẳn thành lập một tòa vũ trụ, tên là Trường Sinh Vũ Trụ, bắt đầu chiêu mộ cường giả vạn tộc. Ta đến chính là muốn hỏi, các người có muốn gia nhập Đại Thiên Vũ Trụ hay không."

Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ?

Khóe miệng Lý Tiêu Dao nhắc lên ý cười: "Xem ra Trường Sinh muốn gây chuyện, hẳn trưởng thành, hiểu được phòng ngừa chu đáo, thành lập thế lực."

"Thiên Cơ, người lại nói lại những lão già của Vũ Trụ Cấm viện lại làm chuyện táng tận lương tâm gì."

Phá Thiên Cơ lại nói: "Vũ Trụ Cấm Viện chuyển toàn bộ trung tâm ra ngoài vũ trụ. Nói vậy mấy năm nay ba người Quân Dịch An, Linh Vô Thiên và Hỗn Diễn Thiên phát triển không tệ ở Hư Vô Chi Địa, hiện tại bọn họ tìm được chỗ sống yên phận, bước tiếp theo hẳn là muốn ra tay với chủ nhân."

Hư Vô Chi Địa?

Sắc mặt Lý Tiêu Dao nghiêm nghị: "Thiên Cơ, người có đề nghị gì tốt không?"

Chương 1631: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 3

Phá Thiên Cơ nói: "Nếu không chúng ta cùng gia nhập Trường Sinh Vũ Trụ của chủ nhân, hay chúng ta đi Hư Vô Chi Địa, cũng là một đám xương cốt già nua, nếu không điên cuồng sẽ không có cơ hội."

"Ba lão già Quân Dịch An cũng có thể lẫn lộn nổi danh đạt được thành tựu, sao chúng ta lại không được?"

Ánh mắt Lý Tiêu Dao xẹt qua mọi người: "Ý của mọi người thế nào sao?"

Dạ Không Tịch nói: "Không đi Trường Sinh Vũ Trụ, cũng không đi Hư Vô Chi Địa."

Lý Tiêu Dao giật mình: "Có thể nói nguyên nhân không?"

Dạ Không Tịch chậm rãi đứng dậy: "Nguyên nhân thứ nhất, chúng ta đi tới Trường Sinh Vũ Trụ chỉ có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của chủ nhân, hiện tại còn không phải lúc chúng ta gặp mặt chủ nhân."

"Nguyên nhân thứ hai, sợ dĩ không cho các người đi tới Hư Vô Chi Địa, cũng là vì tốt cho các người, ba người Quân Dịch An đi tới nơi Hư Vô Chi Địa bao lâu rồi, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng. Hiện tại chúng ta đi chính là dẽ vào miệng cọp, không nên tự tin mù quáng, cảm thấy mình hiện tại vô địch."

"Chúng ta đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, tốc độ tăng lên của Quân Dịch An sẽ không chậm hơn chúng ta."

Kiểm Phi Đạo gật đầu: "Lão Dạ nói rất đúng."

Nho Thần phụ họa: "Lão Dạ nói rất đúng."

Sắc mặt Phá Thiên Cơ thay đổi: "Lão Dạ, nếu không thể đi hai nơi đó, vậy người nói kế tiếp chúng ta nên làm gì?"

Dạ Không Tịch nói: "Chúng ta cũng xây dựng một vũ trụ."

Mọi người: "..."

Dạ Không Tịch lại nói: "Thế nào, các người không có lòng tin sao? Đi tới Hư Vô Chi Địa, chúng ta cũng không hiểu hoàn cảnh, nhưng ở Đại Thiên Vũ Trụ thì khác. Chúng ta quen thuộc tất cả nơi này. Đại Thiên Vũ Trụ trải qua thời gian dài để khôi phục như vậy, nội tình cũng không yếu hơn Hư Vô Chi Địa, chỉ cần chúng ta lợi dụng tốt, rất nhanh có thể thành lập một tòa vũ trụ vô địch."

"Trong tay Thiên Cơ huynh có không ít tài nguyên, hiện tại cũng đã đến lúc lấy ra rồi."

Phá Thiên Cơ cười khổ một tiếng: "Thì ra người ở chỗ này chờ ta."

Dạ Không Tịch nhìn về phía Lý Tiêu Dao: "Có hứng thú làm hay không, người thử nghĩ một chút đi, chờ sau khi chúng ta thành lập xong vũ trụ, Trường Sinh Vũ Trụ của chủ nhân và chúng ta đến lúc đó còn không đánh ba lão già Quân Dịch An tàn phế sao?"

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Vậy thì làm đi, chúng ta thành lập vũ trụ gì"

Dạ Không Tịch suy tư trong chớp mắt: "Chúng ta cũng gọi là Trường Sinh Vũ Trụ, như thế nào sao?"

Lý Tiêu Dao cười nói: "Lão Dạ, người tao nhả."

Tất cả mọi người đều cất tiếng cười to, chuyện lớn như thành lập một tòa vũ trụ cứ được quyết định ngay trong tiếng cười của bọn họ như vậy.

Lúc này.

Phá Thiên Cơ đột nhiên mở miệng: "Lão Dạ, toàn bộ tài nguyên trong tay ta có thể giao cho người, nhưng ta muốn rời đi một khoảng thời gian."

"Đồ đạc để lại, người thích đi đâu?" Dạ Không Tịch trầm giọng nói.

Phá Thiên Cơ để lại một linh giới, đứng dậy đi ra ngoài Phu Tử Miếu, Lý Tiêu Dao bắt đầu dĩ thử dài, vội vàng đuổi theo.

Trong hư không, hai người Lý Tiêu Dao đi về phía trước: "Thiên

Cơ, tính cách Lão Dạ chính là như vậy, người đừng chấp nhặt với hắn."

Phá Thiên Cơ nói: "Không có, ta biết chuyện năm đó, đến bây giờ hắn còn không cách nào tha thứ cho ta."

"Ta đã thoả mái, tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày hắn có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta."

Lý Tiêu Dao gật đầu: "Thiên Cơ, lần này người rời đi, chuẩn bị đi nơi nào?"

Phá Thiên Cơ nói: "Hư Vô Chi Địa, đi tìm một ít cơ duyên, thuận tiện thu thập chút tin tức hữu dụng."

Sắc mặt Lý Tiêu Dao thay đổi, vẻ mặt có chút chấn động, thật ra trong lòng hắn rất rõ ràng, mấy năm nay người hy sinh làm việc nhiều nhất chính là Phá Thiên Cơ, nhưng hắn lại giấu tất cả ủy khuất ở trong lòng.

Một người chống đỡ tất cả.

"Thiên Cơ, người một mình đi Hư Vô Chi Địa, thật sự quá hung hiểm."

Phá Thiên Cơ lạnh nhạt bình tĩnh, cười nói: "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, người cũng không cần lo lắng an nguy của ta. Mấy năm nay tu vi ta tăng lên có chút nhanh, không đi một chuyến đến Hư Vô Chi Địa trải qua sinh tử, ta cảm thấy mình giống như là cái xác không hồn."

Dứt lời, thân ảnh hắn biến mất trên đỉnh tiên khung: "Kiếm Tiên, chờ ngày chúng ta gặp lại nhau."

Lý Tiêu Dao đứng ngay ngắn trong hư không, lặng lẽ nhìn phương hướng Phá Thiên Cơ biến mất, đúng lúc này, sau lưng hắn truyền đến một tiếng nói: "Hắn đi rồi."

"Đi thôi."

Không biết từ khi nào, Dạ Không Tịch đã xuất hiện bên cạnh Lý Tiêu Dao, đôi mắt nhìn về phía xa: "Mấy năm nay ta hiểu lầm hắn,

thật ra đến bây giờ ta cũng không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.”

Lý Tiêu Dao nói: "Tội gì người phải như vậy?"

...

Kiểm Điện.

Bóng dáng Kiếm Huyền Tử xuất hiện, vừa mới bay xuống trước một tòa lầu các, hai bóng người đã xuất hiện bên cạnh ông.

Chương 1632: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 4

“Tham kiến Điện chủ!”

“Tham kiến Điện chủ!”

Ánh mắt Kiếm Huyền Tử rơi vào trên người hai người: "Các người đến đây có chuyện gì sao?"

Một lão giả khom người vái chào “Bẩm Điện chủ, Thiên Kiếm từ Hư Vô Chi Địa truyền đến tin tức Vũ Trụ Cấm Viện ở bên kia phát triển rất tốt, thực lực tăng nhanh cấp tốc. Thiên Kiếm điều tra được sau lưng Vũ Trụ Cấm Viện có Hư Vô Chi Chủ và Hư Vô Cấm Ky. Bọn họ hình như đang chuẩn bị cái gì đó.”

Kiếm Huyền Tử nói: "Còn có tin tức gì không?"

Lão giả tiếp tục nói: "Ngoại trừ Hư Vô Chi Địa, trong khoảng thời gian này Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu cũng bắt đầu rục rịch, sợ là không bao lâu lại có kiếp nạn bùng xuống.”

Kiếm Huyền Tử lạnh nhạt nói: "Để cho tu sĩ Thiên Kiếm chú ý an toàn, có bất kỳ tin tức gì thì truyền về.”

"Chú ý nhiều hơn đến tình huống của Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu, về phần Hư Vô Chi Địa, không cần lo lắng."

Hai người khom người vái chào, thân ảnh hóa thành một luồng ánh sáng biến mất trên không, Kiếm Huyền Tử ngẩng đầu nhìn về phía hư không, ánh mắt thâm thúy tựa hồ có thể xuyên thấu vũ trụ vô tận.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện trong tầm mắt ông, người nọ tựa như tảng khổ tu, hành tẩu ở Hư Vô Chi Địa.

Trên người hắn không có chút linh khí dao động nào, giống như mỗi một bước đều dựa vào ý chí và sinh mệnh mà đi.

Hắn không phải ai khác, chính là Diệp Tu Duyên.

Ngay sau đó.

Kiểm Huyền Tử tiện tay vung lên, hình ảnh trước mắt biến mất không thấy: "Hư Vô Chi Địa lại không an phận, tính toán thời gian, ta thật sự đã lâu không đi Hư Vô Chi Địa rồi."

"Cũng không biết những muội muội ở Hư Vô Chi Địa kia có nhớ ta không?"

Nói đến đây, ông lắc đầu, tiếp tục nói: "Quên đi, quên đi, nợ tình quá nhiều, ta có chút không đủ sức."

"Bế quan, bế quan, bế quan làm cho ta vui vẻ, chỉ có bế quan mới có thể làm cho tâm ta yên tĩnh lại."

...

Trong thành Đạo Thống.

Diệp Trường Sinh đứng ngay gần trên đỉnh cung điện, đôi mắt trông về phía xa, cả tòa thành trì được thu hết vào đáy mắt, không thể không nói, tốc độ của Đạm Đài Huyền Nguyệt rất nhanh.

Trong vòng chưa đầy hai tháng, bốn tòa thành trì đã được xây dựng.

Diệp Thành.

Thành Trường Sinh.

Thành Vô Địch.

Thành Thiên Tú.

Vị trí bốn tòa thành trì vây quanh thành Đạo Thống, cao vút vào mây, nguy nga hùng vĩ, bốn thành chiếm các phương hướng khác nhau, hình thành thế đối chọi với thành Đạo Thống.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn thành trì trước mắt: "Thiếu chủ, thành trì dựa theo yêu cầu của người đã được xây dựng xong."

"Còn chỗ nào cần sửa đổi không?"

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: "Không cần, đã rất hoàn mỹ."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chỉ là linh khí trong thành Đạo Thống vẫn hơi yếu kém."

"Đạm Đài Phủ chủ, ta cho người đánh dấu hung địa và cấm địa của Trường Sinh Vũ Trụ, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt chậm rãi giơ tay lên, một bức họa xuất hiện trên tay ngọc của nàng. Sau khi mở ra, phía trên là toàn bộ bản đồ Trường Sinh Vũ Trụ, trong đó toàn bộ hung địa và cấm địa đã được đánh dấu.

"Thiếu chủ, tổng cộng có năm hung địa, tám cấm địa, trong đó nơi hung hiểm nhất là Hắc Ám Cốc, nghe đồn Hắc Ám Cốc là một con đường đi tới cấm khu Hắc Động."

"Có điều, tu sĩ bỏ mạng ở Hắc Ám Cốc nhiều lắm, thế cho nên đến bây giờ đã không có người nguyện ý đi tới."

"Hắc Ám Cốc, không tệ không tệ." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Ta sẽ đi chinh phục nó."

Sắc mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt hơi thay đổi: "Thiếu chủ, Trường Sinh Vũ Trụ vừa mới được thành lập, căn cơ còn chưa ổn định, người một mình đi tới Hắc Ám Cốc, có phải quá mạo hiểm hay không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không sao, Trường Sinh Vũ Trụ ở chỗ này, bằng hữu tới có tài nguyên, kẻ địch tới có nắm đấm, ai ngại mạng dài thì có thể đến Trường Sinh Vũ Trụ lỗ măng."

"Ta chưa bao giờ gây chuyện, nhưng cũng không sợ có chuyện."

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi, tiếp tục nói: "Đạm Đài Phủ chủ, ngoại trừ Hắc Ám Cốc ra, người còn biết nơi nào có nhiều linh mạch, linh nguyên, đạo linh không?"

"Thiếu chủ định làm gì?" Đạm Đài Huyền Nguyệt có cảm giác Diệp Trường Sinh lại muốn gây chuyện.

Diệp Trường Sinh nói: "Linh khí trong Trường Sinh Vũ Trụ vẫn hơi ít ỏi yếu kém, như vậy tu sĩ rất khó để trưởng thành nhanh, ta dự định lại tìm chút linh mạch, đạo linh để hoàn cảnh tu luyện ở Trường Sinh Vũ Trụ phong phú hơn."

Đạm Đài Huyền Nguyệt: "..."

Nàng lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, điền rồi, người gọi đây là linh khí ít ỏi yếu kém?

"Thiếu chủ, ở Đại Thiên Vũ Trụ có một tòa thành trì gọi là Linh Thành, ở nơi đó có tất cả linh mạch, đạo linh mà người muốn."

"Có điều, tính cách Thành chủ của Linh Thành vô cùng quái gở, rất ít khi tiếp xúc với bên ngoài, cho nên cho dù là thế lực Đại Thiên Vũ Trụ thì cũng không có ai dám trêu chọc Linh Thành."

Chương 1633: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 5

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Xem ra ta phải đi Linh Thành một chuyến."

Tại sao ta lại xuất sắc, còn cố gắng chăm chỉ như vậy?

Dứt lời, sau lưng hắn xuất hiện bốn phân thân Loạn Cổ, Tu La, Tín Ngưỡng và Thiên Kiếp.

Bốn phân thân xuất hiện, lần lượt bay xuống bốn tòa lâu các: "Đạm Đài Phủ chủ, ta sẽ để bốn phân thân ở tại chỗ này."

"Chuyện Trường Sinh Vũ Trụ giao cho người xử lý."

Đạm Đài Huyền Nguyệt vội vàng nói: "Thiếu chủ, ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Người có thể, phải tin tưởng chính mình, nhớ kỹ ngoại trừ việc vật bên ngoài Trường Sinh Vũ Trụ ra, cấp bậc của người là quan trọng nhất."

"Có được thực lực mạnh mẽ mới có thể làm cho những người khác tin phục, bằng không cho dù ta có tâm bồi dưỡng người, người khác cũng sẽ không phục."

"Ta hiểu rồi." Đạm Đài Huyền Nguyệt cúi người một cái: "Thiếu chủ, đây là Đạo Thống Khí Vận, hiện tại ta giao nó cho người."

Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh giới, phanh một tiếng nổ lớn truyền đến, linh giới bị bóp nát trong lòng bàn tay, Đạo Thống Khí Vận xuất hiện ở không trung.

Bịch.

Thân ảnh của hắn bay lên trời, tựa như một vệt kiếm xông thẳng lên đỉnh tiên khung.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn thân ảnh Diệp Trường Sinh trên hư không, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên vẻ nghi hoặc, Thiếu chủ hắn

muốn làm gì?

Không biết từ khi nào, Diễm Xích Vũ đã xuất hiện trên lầu các, đứng chấp tay sau lưng: "Chủ nhân lại muốn giã vờ."

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng, tay áo như hung thú gặm thét, chỉ thấy đầu ngón tay hắt xẹt qua trên không trung, Đạo Thống Khí Vận trong nháy mắt tản ra, giống như linh long bay lượn trên không trung.

Đại trận khí vận.

Theo Đạo Thống Khí Vận bay lượn bao trùm, một tòa đại trận mệnh mệnh vô biên bao phủ ở trên thành Đạo Thống.

Hiện tại thành Đạo Thống tự nhiên bao gồm Diệp Thành, thành Trường Sinh, thành Vô Dịch và thành Thiên Tú, theo đại trận bao phủ xuống, kiếm khí vô biên hóa thành thực chất phát ra tiếng kiếm kêu kinh tâm động phách, nổi giận đến khàn giọng.

Giống như một tòa thác kiếm treo ngược trên hư không.

Hai má Đạm Đài Huyền Nguyệt hiện lên vẻ khiếp sợ, đại trận này không đơn giản. Tu luyện nhiều năm như vậy, nàng cũng có học qua trận pháp nhưng lại chưa từng thấy qua có người có thể bày ra một tòa trận trong trận trong thời gian ngắn như vậy.

Trình độ trận pháp của Thiếu chủ có thể nói là từ xưa đến nay mới có một người.

Diệp Trường Sinh chủ tu kiếm đạo, lại đạt được thành tựu như vậy ở trên trận pháp, thật sự khiến cho người ta lú lẫm.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được vì sao Diệp Trường Sinh có thể đạt được vị trí đứng đầu chức nghiệp.

Rốt cuộc có chuyện gì mà hắn không làm được không?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lảng không bay xuống, xuất hiện trước mặt Đạm Đài Huyền Nguyệt: "Phủ chủ, ta rời đi, chuyện còn lại giao cho người." "

"Xích Vũ, người cũng ở lại thành Đạo Thống, không nên gây chuyện thị phi."

Diêm Xích Vũ nói: "Chủ nhân, người muốn một mình đi tiêu sái, không mang theo ta sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ở lại, Trường Sinh Vũ Trụ cần người."

Diêm Xích Vũ giật mình: "Chủ nhân, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy, bằng không ta sẽ rất có áp lực."

Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm giọng hỏi: "Thiếu chủ, người muốn đi Hắc Ám Cốc sao?"

Thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất trên hư không: "Trước đi Đại Thiên Vũ Trụ."

Giọng nói vang vọng trên không, quanh quẩn thật lâu.

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhìn Diệp Trường Sinh đi xa: "Thiếu chủ lại muốn đi gây họa cho Đại Thiên Vũ Trụ."

Thật ra, cho đến bây giờ có một chuyện mà Đạm Đài Huyền Nguyệt nghĩ mãi không ra, lấy bối cảnh của Diệp Trường Sinh, hoàn toàn có thể đi Đại Thiên vũ Trụ phát triển, vì sao phải xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ.

Ý tưởng của Diệp Trường Sinh rất đơn giản, chính là muốn xây dựng một tòa vũ trụ thuộc về mình.

Có thể đạt được sức mạnh tín ngưỡng, đó là thứ yếu.

Mục đích quan trọng nhất là... Hắn muốn thành lập một tòa vũ trụ là thiên đường của tu sĩ, ở chỗ này mỗi người đều có thể hưởng thụ tài nguyên cao cấp nhất, mỗi người đều có thể vì võ đạo mà phá nổi đim thuyền.

Bất cứ ai có tài năng, hắn đều sẽ cho sự ủng hộ lớn nhất.

Khến cho một người có lòng trung thành, nguy cơ buông xuống, không cần Diệp Trường Sinh hạ lệnh, những người này cũng sẽ đi bảo vệ Trường Sinh Vũ Trụ.

Hắn chính là muốn để cho mỗi tu sĩ của Trường Sinh Vũ Trụ đều như rồng, có vốn liếng đối mặt nói chuyện với chư thiên vũ trụ.

Có người nhất định sẽ nói, từ khi nào Diệp Trường Sinh thiện lương như vậy?

Chẳng lẽ hắn không thiện lương sao?

Xưa nay không giết một người vô tội nào, chỉ cần là tu sĩ chết dưới kiếm của hắn, người nào không phải là muốn giết hắn?

Muốn nói hắn không có chút thu hoạch nào, chắc chắn không ai tin tưởng.

Thu hoạch vẫn có, gần gũi ba tháng, phân thân Tín Ngưỡng của hắn đã trở nên mạnh nhất trong bốn phân thân.

Chỉ cần thời gian đủ nhiều, phân thân Tín Ngưỡng sẽ trở nên mạnh hơn.

Chương 1634: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 6

Mặt khác, trong khoảng thời gian này, vô số gia tộc, tông môn, thế lực đến thành Đạo Thống, tài nguyên mà bọn họ hiến cho Diệp Trường Sinh thật sự là quá nhiều.

Các tông môn, gia tộc, thế lực chưởng khống giả lớn cũng thật là, nhất định phải cho hắn đồ, không thu cũng không được.

Diệp Trường Sinh thật sự không biết từ chối bọn họ như thế nào.

Lúc đầu từ chối một số người đã dọa họ quỳ ra ngoài thành cũng không chịu rời đi, giống như hắn đang bắt nạt người khác.

Thật sự khiến người ta sầu não.

...

Giờ khắc này.

Bên trong Phệ Đạo Tộc.

Trong một đại điện.

Mấy bóng người ngồi ngay ngắn ở vị trí trên, ở chính giữa có hai người đang đứng, một nam tử trung niên và một nữ tử.

"Cổ Phạm Nhi, ngươi lại nói lời vừa rồi một lần nữa."

Cổ Phạm Nhi nói: "Ca ca ta là Thiếu tộc trưởng Phệ Đạo Tộc, cũng bởi vì hắn ở lại trong thành Đạo Thống tu luyện, các người đã muốn phế truất vị trí Thiếu Tộc trưởng của hắn sao?"

"Ca ta trung thành với Diệp công tử, đó cũng là chuyện tốt với Phệ Đạo Tộc chúng ta, có thể mang đến cho chúng ta ích lợi vô tận."

Cổ Chiến Kiêu bên cạnh kéo Cổ Phạm Nhi lại: "Đừng nói nữa, chớ chọc lão tổ tức giận."

Trên gương mặt xinh đẹp của Cổ Phạm Nhi hiện vẻ không vui:
"Phụ thân, đại ca thần phục Diệp công tử, có gì không ổn sao?"

Cổ Chiến Kiêu: "..."

Nếu Cổ Thiên Thần là người bình thường, thần phục Diệp Trường Sinh đích xác không có vấn đề gì, nhưng hẳn hết lần này tới lần khác là Thiếu Tộc trưởng Phệ Đạo Tộc, một người đại biểu cho Phệ Đạo Tộc.

Sắc mặt lão tổ Phệ Đạo Tộc âm trầm đến cực điểm: "Cổ Thiên Thần tự mình thần phục các thế lực khác, lập tức trục xuất khỏi Phệ Đạo Tộc."

"Cổ Chiến Kiêu không biết dạy con, đi tới Phệ Đạo Nhai hối lỗi."

"Phạm Nhi chống đối lão tổ, không biết hối cải, nhốt trong tộc không được rồi đi nửa bước."

Theo âm thanh hạ xuống, trong đại điện là một mảnh tịch mịch, quả thực còn có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cổ Phạm Nhi không phục: "Chẳng lẽ từ đường đã trở thành một câu nói của lão tổ sao? Lão tổ nên đi ra ngoài xem một chút."

"Thế giới bên ngoài đã thay đổi từ lâu mà lão tổ vẫn cổ hủ như thế, lặng yên tuân thủ lễ thói cũ, ca ca ta thần phục Diệp công tử cũng là vì sự phát triển của Phệ Đạo Tộc."

Thế giới bên ngoài.

Lão giả cười lạnh một tiếng: "Người đang dạy ta làm việc sao? Tuy rằng lão hủ không rời khỏi Phệ Đạo Tộc, thế nhưng cũng đã nghe qua tên Diệp Trường Sinh này."

"Thân phận người này không đơn giản, ngoại trừ là đệ tử Kiếm Điện ra thì còn có quan hệ với rất nhiều nhân vật đứng đầu trong vũ trụ. Phệ Đạo Tộc chúng ta có quan hệ với hắn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp tai họa ngập đầu."

"Hơn nữa người này ham giết thành tính, nơi đi qua nam giết, nữ bắt, ở Thiên Táng Chi Địa hãm hại bao nhiêu người."

Nói đến đây, ánh mắt của lão giả rơi vào trên người Cổ Phạm Nhi: "Những thứ này đều không phải là giả."

Cổ Phạm Nhi nói: "Diệp công tử vừa đẹp trai vừa có thể đánh nhau, quan trọng là đặc biệt tốt, vô cùng đáng dẫn."

"Căn bản cũng không phải như loại tin đồn bên ngoài kia, các người có thể thật sự không hiểu hẳn."

Lão tổ giận dữ nói: "Chấp mê bất ngộ, đã như vậy, vậy đừng trách lão hủ không nể tình."

"Người đâu, dẫn Cổ Phạm Nhi xuống, trượng đánh chết."

"Chiến Kiêu, người sẽ không có ý kiến chứ?"

Cổ Chiến Kiêu vội vàng khom người vái chào: "Lão tổ, Phạm Nhi vẫn là một đứa trẻ, cũng không cần giáng tội nặng, tất cả sai lầm đều do phụ thân ta chịu thay."

Cổ Phạm Nhi đưa tay đỡ Cổ Chiến Kiêu đứng dậy: "Phụ thân, trung thành với gia tộc như vậy còn có ý nghĩa gì, bây giờ chúng ta hãy rời đi."

Ba ba!

Cổ Chiến Kiêu trực tiếp tát Cổ Phạm Nhi: "Không biết giữ miệng, còn không mau nhận sai với lão tổ."

"Lão tổ, Chiến Kiêu nguyện ý tới Phệ Đạo Nhai hối lỗi, kính xin lão tổ chớ trách tội Phạm Nhi."

Lão tổ chậm rãi đứng lên, tức giận phất ống tay áo, đi ra ngoài từ đường: "Cổ Chiến Kiêu ở Phệ Đạo Nhai hối lỗi, không có mệnh lệnh của lão phu thì không cho phép rời đi."

"Cổ Phạm Nhi thì nhốt trong tộc, nếu còn dám nói những lời ngông cuồng, trượng đánh chết ngay tại chỗ!"

Cổ Chiến Kiêu bị dẫn đi, trước khi rời đi còn truyền âm cho Cổ Phạm Nhi, để nàng nghĩ biện pháp đi thành Đạo Thống tìm Cổ Thiên Thân.

Vài tên thị vệ Phệ Đạo Tộc áp giải Cổ Phạm Nhi rời đi, đi vào trong một tiểu viện, nàng nhìn quanh bốn phía phát hiện không có một bóng người, lòng bàn tay hướng lên trên xuất hiện một tòa tháp đen kịt.

Tháp này là tháp Phật Đà.

Ngày đó thứ Thiên Khải Tộc vẫn muốn có được chính là tháp này và vỏ kiếm Cửu Ngục.

Ngay sau đó.

Cổ Phạm Nhi tiến vào trong tháp Phật Đà, một ánh sáng màu đen xẹt qua hư không, tháp Phật Đà biến mất trên Phệ Đạo Tộc.

Thân ảnh lão tổ Phệ Đạo Tộc đi về phía trước đột nhiên cảm giác được điều gì đó vội quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh sáng màu đen xẹt qua bầu trời: "Chí bảo?"

Dứt lời, thân ảnh lão giả chợt lóe, đuổi theo tháp Phật Đà...

...

Chương 1635: Xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ 7

Ngày hôm nay.

Từng bóng người xuất hiện cách thành Đạo Thống ngàn dặm, bọn họ thu hồi khí phi hành và thú phi hành, đập không mà đi, xuất hiện ở ngoài thành.

Mọi người đứng thẳng tắp nhìn thành trì trước mắt, có chút không thể tin được ánh mắt của mình, nơi này là thành Đạo Thống sao?

Cường giả vạn tộc buông xuống chỉ vì gặp Diệp Trường Sinh một lần.

Nhưng khi bọn họ đi tới dưới thành Đạo Thống thì trực tiếp bị tòa lâu các cung điện trước mắt làm cho chấn động. Quỳnh lâu ngọc vũ hướng thẳng về phía bầu trời, linh khí cuồn cuộn mênh mông, cho dù là ở ngoài thành, linh khí bao phủ nơi này cũng làm cho tu vi bọn họ buông lỏng.

Trong hư không.

Đại đạo thần vận lượn lờ, vô lượng kiếm khí lướt động, bốn uy áp hạ xuống làm cho bọn họ sinh ra ý niệm thần phục.

Không ai ép buộc họ.

Giờ khắc này.

Một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, hơi thở trên người siêu phàm thoát tục, người tới không phải ai khác, chính là Đạm Đài Huyền Nguyệt.

Trong khoảng thời gian này nàng ở trong thành Đạo Thống tu luyện, tìm hiểu vấn đề võ đạo mà nàng đã thắc mắc rất lâu, một thân tu vi liên tiếp đột phá.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh ban thưởng cho Trụ Hà Thần Thủy, để cho tu vi của nàng tăng lên đến cấp Trụ Hoàng.

Vốn tưởng rằng vĩnh viễn cũng không cách nào đánh vỡ gông cùm xiềng xích, vạn lần không nghĩ tới gần gũi mấy tháng, tu vi đã có những thay đổi lớn như vậy.

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy vô cùng may mắn với lựa chọn của mình, ở lại trong thành Đạo Thống, nàng đạt được tất cả những thứ mà chính bản thân muốn.

Mọi người thấy Đạm Đài Huyền Nguyệt xuất hiện đều nhao nhao khom người một cái: "Bái kiến Đạm Đài Phủ chủ, chúng ta cầu kiến Trường Sinh Chi Chủ."

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Thiếu chủ không ở trong thành, nếu chư vị đã tới, trước tiên vào thành đi!"

Dứt lời, cửa thành Đạo Thống mở ra, linh khí mạnh mẽ nghiền ép tới trước mặt, mọi người đặt mình trong đó, trên mặt hiện lên vẻ hưởng thụ.

Rất muốn ở lại nơi này.

Đánh chết ta cũng không muốn rời đi.

Bọn họ hận không thể hô hấp nhiều thêm hai cái, nếu có thể ở lại tu luyện trong thành Đạo Thống, võ đạo tăng lên chỉ trong tầm tay.

Kế tiếp, một câu nói của Đạm Đài Huyền Nguyệt suýt chút nữa làm cho mọi người hưng phấn thét chói tai: "Thiếu chủ cảm thấy linh khí thành Đạo Thống quá mỏng manh, cho nên đi ra ngoài tìm kiếm linh mạch và đạo linh, đợi Thiếu chủ trở về, linh khí trong thành sẽ càng thêm nồng đậm."

"Chư vị là tu sĩ có thiên phú tuyệt hảo của Trường Sinh Vũ Trụ. Nếu như không có tục sự quấn thân, thì hãy ở lại trong thành tu luyện đi!"

Con người lão giả áo trắng sáng lên: "Ý của Phủ chủ là chúng ta có thể tu luyện ở trong thành?"

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: "Vì sao không thể, Thiếu chủ xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ, mục đích chính là vì để cho mọi người tu luyện ở đây."

"Có điều, ta hy vọng mọi người có thể hiểu được, tu luyện trong thành phải tuân thủ quy củ nơi này, bằng không Thiếu chủ tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Mọi người đương nhiên biết uy danh của Diệp Trường Sinh, có thể tu luyện trong thành đối với bọn họ mà nói chính là ban ân, ai còn dám gây chuyện trong thành chứ?

Ánh mắt lão giả áo trắng lướt qua mọi người: "Phủ chủ yên tâm, người nào dám gây chuyện trong thành, lão phu là người đầu tiên không đồng ý."

"Ta cũng vậy."

"Ta cũng vậy."

"Ta cũng vậy."

...

Vô tận hư không.

Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, đứng ngay ngắn trên Trường Sinh Kiếm, tiên khí lượn lờ, như Chân Tiên trên Cửu Thiên.

Bắt chệt giá trị nhan sắc, khí chất.

Đột nhiên, hắc nhướng mày kiếm lên, hai má hiện lên ý cười: "Chuyện gì xảy ra, sức mạnh tín ngưỡng tăng trưởng nhanh như vậy sao?"

Người trung thành, sức mạnh tín ngưỡng tự động tăng lên, cực kỳ sáng khoái.

Lại qua thật lâu, thân ảnh Diệp Trường Sinh đang đi bỗng ngừng lại, cách đó không xa xuất hiện một tòa thành trì.

Cuối cùng cũng đến Đại Thiên Vũ Trụ.

Ngay khi hắc đang chuẩn bị tiến vào thành, trong hư không, một bóng người nhanh chóng vọt tới phía hắc.

Người tới ngồi ngay ngắn trên một cái hồ lô rượu khổng lồ, trong tay cầm một quyển sách cổ, hình như rất nghiêm túc.

Đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, hồ lô rượu ngừng lại, lão giả áo xanh vuốt vuốt chòm râu: "Tiểu hữu cũng tới tham gia... Đại hội Lục Phi sao?"

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tiền bối, người nói đại hội Lục Phi là cái gì?"

Lão giả áo xanh nói: "Thế mà người không biết đại hội Lục Phi, đi thôi, theo ta cùng vào thành, lão phu từ từ giới thiệu cho người."

Diệp Trường Sinh nói: "Vậy thì cung kính không bằng theo mệnh."

Hai người cùng nhau bay về phía thành trì, đi về phía trước, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía lão giả: "Tiền bối hình như rất thích học tập."

Lão giả áo xanh cười nói: "Huyết vô tận sao?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Trên hư không.

Lão giả áo xanh trầm giọng hỏi: "Còn không biết tên của tiểu hữu."

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối gọi ta A Trường là được rồi."

Chương 1636: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử

A Trường.

Ánh mắt lão giả áo xanh xẹt qua trên người Diệp Trường Sinh, bộ dáng say lời đồ mê muội: "Dáng vẻ tiểu hữu tuấn lãng, không phân cao thấp với ta."

"Nhưng cái tên gọi lại không đẹp gì."

Diệp Trường Sinh nói: "Dám hỏi xưng hô với tiên bối như thế nào?"

Lão giả áo xanh cười nhạt: "Ta là Tôn Nhị Thánh."

Diệp Trường Sinh giật mình, cái tên này không tốt hơn A Trường của hắn bao nhiêu, dừng một chút, hắn trêu ghẹo nói: "Tiên bối có biết Tôn Đại Thánh không?"

Tôn Nhị Thánh nói: "A Trường tiểu hữu quen biết huynh trưởng ta?"

Diệp Trường Sinh: "..."

Tôn Nhị Thánh lại nói: "Không nên, huynh trưởng ta bế quan, đã mấy vạn năm không đi ra, tiểu hữu đương nhiên không biết hắn."

"Chẳng lẽ có người mạo danh huynh trưởng ta, ở bên ngoài rêu rao lừa gạt, A Trường tiểu hữu nói cho ta biết, người này ở nơi nào."

"Ồ..." Diệp Trường Sinh dừng một chút mới tiếp tục nói: "Ở Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc, nơi nào có ngọn núi gọi là Hoa Quả Sơn, Tôn Đại Thánh ở ngay đó!"

Tôn Nhị Thánh cau mày: "Nơi mà A Trường tiểu hữu nói, thế mà lão phu chưa từng nghe nói qua, Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc, lão phu nhớ kỹ."

"Đội huynh trưởng ta xuất quan, ta nhất định nói cho hắn biết để hắn đi tính sổ người giả mạo hắn."

Diệp Trường Sinh: "..."

Người tìm cái...

Cũng không cùng chiều không gian.

Cho dù người thật sự tìm được, một sợi lông của người ta cũng đủ đánh chết người.

Ngay sau đó.

Hai người cách thành trì càng ngày càng gần, thành trì mọc lên nguy nga hùng vĩ, linh khí mệnh mông bao phủ, có thể nói là tiên giới.

Trong không khí lại ẩn chứa một mùi hương lạ, nhẹ nhàng ngửi, làm cho người ta sảng khoái, say mê trong đó.

Thành trì này là gì? Đây là lần đầu hẳn thấy thành trì tự mang mùi thơm.

Tôn Nhị Thánh lạnh nhạt nói: "A Trường tiểu hữu tuổi còn trẻ đã có được thực lực hiện tại, còn là một kiếm tu, Đại Thiên Vũ Trụ có thể bồi dưỡng ra thiếu niên thiên kiều như người, sợ là không có mấy chỗ."

"Có thể phái người tới đây, lão phu suy đoán người hẳn là đệ tử Cẩm Kỳ Kiếm Các."

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, giả làm cao thủ.

"Xem ra lão hủ đoán đúng rồi." Tôn Nhị Thánh trầm giọng: "A Trường tiểu hữu, người không biết đại hội Lục Phi, vậy người hẳn là biết thành trì trước mắt đi."

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Tôn Nhị Thánh nói: "Vậy người đến thành này làm gì?"

"Đi ngang qua." Diệp Trường Sinh đáp: "Tôn tiên bối, ta chỉ nghe nói qua Song Phi... Đại hội Lục Phi người nói rốt cuộc là làm gì?"

Tôn Nhị Thánh nói: "Nói như vậy cho người đi, trước tiên ta giới thiệu thành trì trước mắt cho người, thành này tên là thành Nữ Thần."

"Cũng là thành trì duy nhất trong Đại Thiên Vũ Trụ chỉ có nữ tu sĩ, hiện tại đang nói cho người biết tình huống của đại hội Lục Phi. Hàng năm vào lúc này, thành Nữ Thần đều sẽ tổ chức một cuộc tỷ thí, quy tắc chính là người có thể lựa chọn nữ tu khiêu chiến ở trong thành Nữ Thần, một lần người có thể hấn khiêu chiến nhiều người, sau khi thắng lợi thì có thể dẫn các nàng đi, về sau các nàng nhất định phải trung thành trăm phần trăm với người."

"Mới đầu tu sĩ đến thành Nữ Thần khiêu chiến đều là một chọi một, theo thời gian trôi qua, hiện tại đã đến một chọi sáu, cho nên cũng gọi là đại hội Lục Phi. Đúng như tên gọi của nó, chính là người đồng thời khiêu chiến sáu nữ đệ tử của thành Nữ Thần."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Trước kia không phải tiền bối là một chọi một sao, vì sao hiện tại thành một chọi sáu?"

"Vì vì sao phải cử hành tỷ thí nhằm chán như vậy chứ?"

Nói đến đây, hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Vậy nếu ta khiêu chiến toàn bộ tu sĩ thành Nữ Thần, sau khi các nàng thất bại đều phải ủy thân cho ta, ta còn không bị một chết sao?"

Tôn Nhị Thánh quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người trẻ tuổi này... Sao lại nằm mơ giữa ban ngày rồi.

"Đầu tiên, ta đến nói cho người biết, không ai có thể đồng thời khiêu chiến toàn bộ thành Nữ Thần, ngay cả Điện chủ Kiếm Điện đã từng tới đây cũng chỉ hoàn thành Ngũ Phi, cũng chính là bởi vì Kiếm Huyền Tử xuất hiện cho nên thời đại Ngũ Phi chấm dứt. Nhưng trận đại chiến kia, Kiếm Huyền Tử ẩn giấu tu vi, sau trận đấu cũng không mang năm tu sĩ đi."

"Cũng chính vì nguyên nhân này, thành Nữ Thần cấm đệ tử Kiếm Điện tiến vào, một khi phát hiện, đánh chết."

Diệp Trường Sinh: "..."

"Tiền bối, không phải Kiếm Huyền Tử đã thắng sao, vì sao không mang tu sĩ đi."

Tôn Nhị Thánh khẽ thở dài: "Kiếm Huyền Tử là ai, đây chính là người độc ác chơi bởi nhất vũ trụ, cái gì thú vị thì hẳn chơi, thắng rồi thì không cần, chính là chơi, chính là tùy hứng như vậy."

"Phải biết rằng năm nữ tu sĩ kia chính là năm mỹ nhân nổi danh của thành Nữ Thần, một người trong đó còn leo lên bảng Mỹ Nhân của Đại Thiên Vũ Trụ."

"Thật sự là tạo nghiệp."

Chương 1637: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử

2

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Bây giờ ta sẽ trả lời người tại sao phải tổ chức cuộc thi này. Thành Nữ Thần chính là dùng cuộc thi này để tuyển chọn thành viên và kiếm được tài nguyên."

"Như vậy vì sao tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ đều phải tiến vào thành Nữ Thần tham gia trận đấu này? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thành Nữ Thần dạy dỗ đệ tử, nói ngọt không gì sánh được, bất kỳ ai cũng sẽ làm cho người thần hồn điên đảo."

"Người biết, nàng cũng biết. Người không biết, nàng đều biết. Nếu có được một ít, trực tiếp bước vào cuộc sống đỉnh cao."

Diệp Trường Sinh nhìn khóe miệng Tôn Nhị Thánh nhắc lên ý cười hèn mọn, thế giới này làm sao vậy, không thể có một tu sĩ đứng đắn như hần sao?

Hơn nữa hần vốn tưởng rằng Kiếm Huyền Tử không gần nữ sắc, không nghĩ tới ông cũng lưu tình khắp nơi, ta làm đồ đệ còn khiến ông mất thể diện.

"Tôn tiên bối, nghe ý của người... Nếu ai đó giành chiến thắng trong đại hội Lục Phi, vậy lần tiếp theo sẽ là đại hội Thất Phi sao?"

Tôn Nhị Thánh lắc đầu: "Người trẻ tuổi, người biết đại hội Lục Phi khó khăn như thế nào không? Cho đến tận hôm nay, không có ai hoàn thành được."

"Tu sĩ thành Nữ Thần ngoại trừ dung nhan tuyệt thế ra, thiên phú trên võ đạo cũng là tuyệt hảo, người tuổi còn trẻ đã đạt tới cấp Thiên Mệnh, ở thế hệ trẻ cũng coi là nhân vật lớn. Nhưng tu sĩ tuổi như người trong thành Nữ Thần cơ hồ mỗi người đều có cấp Thiên Mệnh, hiện tại người đã biết tòa thành này đáng sợ chưa?"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Tiền bối, chúc người may mắn, ta còn có một số việc, không đi thành Nữ Thần."

Tôn Nhị Thánh ngăn Diệp Trường Sinh lại: "A Trường tiểu hữu, đến cũng đến rồi, hãy bồi lão phu cùng đi."

"Với nhan sắc của ta và người, sau khi vào thành nhất định sẽ tạo chấn động không nhỏ."

Diệp Trường Sinh nói: "Tôn tiền bối, người nói là giá trị trung bình?"

Hắn thật sự rất rất rất không nghĩ ra, Tôn Nhị Thánh lấy đâu ra dũng khí, một mực nói đến giá trị nhan sắc.

Ông lớn như vậy, liếc mắt một cái cũng khiến người ta khó chịu, đừng hiểu lầm, chính là khó chịu.

Tôn Nhị Thánh lại nói: "A Trường tiểu hữu đi ra ngoài lịch lãm thì phải trải qua nhiều chuyện, đi thành Nữ Thần một lần, người sẽ trưởng thành rất nhanh."

"Yên tâm, sau khi vào thành ta sẽ dẫn theo người cùng chơi, người trẻ tuổi người phải học tập rất nhiều."

Diệp Trường Sinh lắc đầu, một chút hứng thú cũng không có, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở thành Nữ Thần: "Tôn tiền bối, ta muốn đi Linh Thành, trước tiên cáo từ."

"Chờ một chút." Tôn Nhị Thánh trầm giọng: "A Trường tiểu hữu muốn đi Linh thành, ta chính là từ Linh Thành tới, người đây là đi nhằm hướng rồi."

"Linh Thành cũng không dễ tiến vào, người theo lão phu cùng đi thành Nữ Thần, đợi mọi việc giải quyết xong, ta sẽ dẫn người đi Linh Thành, quan hệ giữa lão phu và Thành chủ Linh Thành cũng không tệ lắm."

Dưới sự dò xét của Động Hư Chi Nhân, Diệp Trường Sinh phát hiện Tôn Nhị Thánh đích xác đến từ Linh Thành, lão đầu này ngược lại không nói dối.

Như vậy thì hơi lúng túng rồi, thế mà lại đi sai hướng.

"Thì ra Tôn tiền bối đến từ Linh Thành, vậy thì tiểu tử ta theo tiền

bối tiến vào thành Nữ Thần."

"A Trường tiểu hữu, người yên tâm đi theo lão phu, sau khi đại hội ở thành Nữ Thần kết thúc, ta sẽ dẫn người đi Linh Thành. Có ta ở bên cạnh người, người cứ quét qua toàn bộ Linh Thành."

Tôn Nhị Thánh trầm giọng nói, trên mặt lộ ra vẻ ngạo mạn, giống như đang nói cho Diệp Trường Sinh, đến Linh Thành ta bảo kê người, đây chính là địa bàn của ta.

Ngay sau đó.

Hai người đi tới cửa vào thành Nữ Thần, ở trước mặt bọn họ ít nhất có trăm người đang xếp hàng, Diệp Trường Sinh mở ra Động Hư Chi Nhân, phát hiện cấp bậc của những người này cũng không kém.

Tôn Nhị Thánh nói: "Đã rất lâu rồi không có ai hoàn thành nhiệm vụ Lục Phi, mọi người đều nói thành Nữ Thần dùng phương thức này thu liễm tài nguyên."

Diệp Trường Sinh nói: "Cho dù biết đang thu liễm tài nguyên, nhưng vẫn có người đến liên tục không ngừng. Chưa kể hoàn thành nhiệm vụ Lục Phi có thể đạt được sáu vị mỹ nhân, tương đương với bên người đồng thời có thêm sáu cường giả, mua bán này rất có lợi."

Tôn Nhị Thánh giật mình: "Tiểu tử tốt, nhìn rất thông thấu, lão phu cũng nghĩ như vậy."

"Cái này cho người, lát nữa lúc vào thành giao cho người thủ thành."

Diệp Trường Sinh nhìn linh giới Tôn Nhị Thánh đưa tới: "Tôn tiền bối, một lần vào thành, tiêu phí cũng không nhỏ."

Tôn Nhị Thánh lắc đầu cười nói: "Tiền nhỏ, đều là tiền nhỏ, so với mỹ nhân, chút tài nguyên này tính là gì?"

Về mặt Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ, tu sĩ thành Nữ Thần được khảm kim cương sao? Tại sao chi phí vào thành lại đắt như vậy?

Nhưng hần nghĩ lại, khóe miệng nhấc lên ý cười, như thế xem ra tài nguyên trong thành Nữ Thần cũng không ít... Hắc hắc.

Qua thật lâu, rốt cục mới đến hai người vào thành, thị vệ thủ thành tựa hồ quen biết Tôn Nhị Thánh, tiếp nhận linh giới của ông rồi thả đi.

Chương 1638: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử

3

"Chờ một chút, người là kiếm tu, tên là gì, có phải đến từ Kiếm Điện hay không?"

Diệp Trường Sinh không kịp trả lời, Tôn Nhị Thánh phía trước vội vàng nói: "Kiếm Điện gì, A Trường huynh đệ ta là đệ tử Cẩm Kỳ Kiếm Các."

Nữ tử nhú chặt mày: "Không đúng, cường giả Cẩm Kỳ Kiếm Các vừa mới vào thành, sao người không đi cùng bọn họ?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta không phải là đệ tử Cẩm Kỳ Kiếm Các, chỉ là một tán tu bình thường, có thể vào thành chứ?"

Nữ thị vệ trừng mắt nhìn Tôn Nhị Thánh: "Đã lớn tuổi rồi mà vẫn thích khoác lác như vậy, làm người không thể thành thật một chút sao?"

Nói đến đây, nàng tiếp nhận linh giới trong tay Diệp Trường Sinh: "Vào thành đi."

Trên đường lớn.

Tôn Nhị Thánh dường như hơi không vui: "A Trường tiểu hữu, thì ra người không phải đệ tử Cẩm Kỳ Kiếm Các, vì sao không nói cho ta biết?"

"Ta sẽ không bởi vì người là tán tu mà khinh thường người, mới vừa rồi ta bị cười nhạo, rất mất mặt."

Dứt lời, sương mù trên mặt ông biến mất, ánh mắt đi khắp trên người tu sĩ trên đường lớn, nhiệt tình như lửa, như sói như hổ, không cho người ta đường sống.

Tiểu hữu, nàng đang cười với ta, có phải nàng thích ta hay không?

Tiểu hữu, các nàng đều nhìn qua rồi, mị lực của lão phu có phải hơi lớn hay không?

Diệp Trường Sinh không muốn vạch trần, thật ra những nữ tử này đều nhìn hắn, Tôn Nhị Thánh hiểu lắm.

Ngay sau đó.

Tôn Nhị Thánh một đường đi về phía trước, phát hiện ánh mắt chúng nữ tử căn bản không ở trên người ông, cũng không phải cười về phía ông.

Nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh hấp dẫn nữ tử: "A Trường tiểu hữu, mau đi cùng một chỗ với ta."

Trên đường lớn, nữ tử có đôi mắt như làn thu thủy, đôi môi đỏ hồng, dung nhan tuyệt mỹ khiến người ta suy tư.

Có người có tư thế đẹp kiêu diễm, nữ nhân cực kỳ có lực công kích thị giác, một đôi mắt hoa đào càng câu hồn cướp phách, ý vị thành thực trong lúc giơ tay nhắc chân có thể khiến nam nhân mơ tưởng vô hạn.

Có thể dễ dàng dẫn phát sự sâu lắng nhất trong nội tâm của nam nhân.

Thành Nữ Nhân, thiên đường của nam nhân.

Nếu Diễm Xích Vũ tới nơi này, còn không phải sống sót tiến vào, chết đi ra ngoài sao.

Thật sự là một nơi tuyệt vời khiến người ta trầm luân.

Tôn Nhị Thánh nói: "A Trường tiểu hữu, ta trước tiên dẫn người đi tìm chỗ ở, ngày mai chúng ta lại tham gia tỷ thí."

Diệp Trường Sinh nhập gia tùy tục(*): "Hết thủy đều nghe tiền bối an bài."

((*)Nhập gia tùy tục: Vào nhà ai phải lựa theo nề nếp, tục lệ nhà ấy; phải biết ăn ở, cư xử cho phù hợp với hoàn cảnh.)

Hai người đi dọc theo con phố dài, đi tới trước một túp lều, đột nhiên bốn bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Nữ tử cầm đầu cúi người một cái: "Công tử, Thành chủ chúng ta cho mời."

Diệp Trường Sinh giật mình: "Tìm ta sao?"

Nữ tử nhẹ nhàng gấp đầu: "Chính là tìm công tử."

Diệp Trường Sinh cảm thấy hoảng sợ, âm thầm suy đoán, chẳng lẽ thân phận đệ tử Kiếm Điện của hắn bị bại lộ rồi?

"Làm phiền mấy vị cô nương dẫn đường!"

Nữ tử dẫn theo Diệp Trường Sinh rời đi, Tôn Nhị Thánh bên cạnh theo sát phía sau, nữ tử lại nói: "Các hạ dừng bước, Thành chủ chúng ta không mời người."

"Ta là Tôn Nhị Thánh."

"Cút sang một bên."

Tôn Nhị Thánh: "..."

Bị tổn thương.

Có cần trực tiếp như vậy hay không, một chút mặt mũi cũng không cho sao?

Nếu không phải đang ở thành Nữ Thần, ông nhất định sẽ cho nữ nhân này nếm một chút lợi hại, để cho nàng biết chỉ pháp của mình lợi hại ra sao.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ tử dẫn Diệp Trường Sinh đi, Tôn Nhị Thánh thì thào tự nói: "Trên người A Trưởng tiểu hữu rất cuộc có bí mật gì mà lại có thể để cho Thành chủ thành Nữ Thần tự mình phái người đến mời."

...

Phủ Thành chủ.

Diệp Trường Sinh đi theo bốn nữ tử đi về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh, rất nhanh đã đi tới trước một kết giới.

Nữ tử hơi giơ tay lên a hiệu: "Công tử, mời."

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, tiến vào trong kết giới, từ từ ổn định thân ảnh, trước mắt là biển rộng vô tận.

Trên mặt biển là một bóng dáng xinh đẹp ngồi ngay ngắn, nữ nhân tuyệt sắc phương hoa, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông. Khí chất quyến rũ, dáng người tuyệt đỉnh giống như ma quỷ, da thịt và dung mạo giống như thiếu nữ, tuyệt mỹ mà lại tràn đầy sức sống. Thân hình đầy đặn có lồi có lõm cùng với phong tình giữa hai hàng lông mày lại có vẻ vô cùng thành thực động lòng người.

Chỉ là thoáng nhìn, Diệp Trường Sinh đã bị nữ tử trước mắt hấp dẫn, thật đẹp...

"Diệp công tử, lại đây ngồi!"

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, biết nữ nhân này biết mình, bay lên trên thuyền đơn.

Ngồi xuống ngọc bồ ở trước mặt nữ tử, Động Hư Chi Nhãn mở ra, Tiên Mộ Tử – Thành chủ thành Nữ Thần.

"Không biết Thành chủ tìm ta đến đây là có chuyện gì?"

Tiên Mộ Tử lạnh nhạt nói: "Diệp công tử chẳng lẽ không biết quy củ của thành Nữ Thần ư?"

Chương 1639: Gặp Nhị Thánh, Tiên Mộ Tử

4

Diệp Trường Sinh nói: "Quy củ gì, kính xin Thành chủ thông báo."

Uy áp trên người Tiên Mộ Tử rơi xuống, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh: "Đệ tử Kiếm Điện vào thành, đánh chết."

"Người đừng nói với ta là người không biết."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Thành chủ có phải có hiểu lầm với Kiếm Điện không, ta và sư phụ ta không giống nhau."

"Không giống sao?"

"Sư phụ người là Kiếm Huyền Tử, ta có thể tin tưởng người sao?"

Tiên Mộ Tử lạnh nhạt nói, chậm rãi đứng lên, tiện tay vung lên, trên mặt biển xuất hiện một khe rãnh: "Theo ta đi!"

Diệp Trường Sinh nói: "Ý gì?"

Tiên Mộ Tử nói: "Dẫn người nhập đạo."

"Đây là lần đầu tiên ta vào loại đạo này..." Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không biết có chống đỡ được hay không."

Dứt lời, trong nước biển xuất hiện sáu bóng dáng xinh đẹp, các nàng đứng ngay ngắn trên đỉnh sóng, lực công kích mạnh mẽ bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

"Không biết Thành chủ có ý gì, đây là đạo gì?"

Tiên Mộ Tử lạnh như băng nói: "Tử đạo, sư phụ người năm đó thiếu nợ, hôm nay người đến trả."

Nói đến đây, nàng cong ngón tay búng lên, một vệt sáng bắn ra ngoài: "Kiếm Huyền Tử, người không có ý định ra tay sao?"

"Tiên Mộ Tử, người tùy tiện."

"Có thể giết hẳn, người có yêu cầu gì, ta đều đồng ý với người."

Giọng nói này rất quen thuộc, không phải ai khác, chính là Kiếm Huyền Tử.

Diệp Trường Sinh: "..."

Thật sự là sư phụ ruột.

Nếu như hẳn không có chút thực lực, hôm nay phỏng chừng sẽ chết ở chỗ này.

Tiên Mộ Tử nói: "Kiếm Huyền Tử, người tự tin như vậy?"

Kiếm Huyền Tử nói: "Chút tự tin ấy cũng không có thì ta còn thu đệ tử gì? Trường Sinh, bắt thành Nữ Thần, thay vì sư dạy dỗ Tiên Mộ Tử thật tốt."

"Thật sự là ba ngày không đánh đã nhảy lên đầu lật ngói."

Dứt lời, hình ảnh trong hư không biến mất, Tiên Mộ Tử tức giận không thể kiềm chế được: "Giết hẳn, ta muốn đưa thủ cấp của hẳn cho Kiếm Huyền Tử."

Xuy.

Xuy.

Từng lực công kích hội tụ trên người Diệp Trường Sinh, hẳn không nhúc nhích, mặc cho công kích hạ xuống: "Tiếp tục, ta cho các người ba chiêu!"

"Đợi ta xuất kiếm, các người đều phải chết."

"Kiếm của ta rất nhanh, các người nhịn một chút!"

Biến mở một đường, sóng lớn nuốt bầu trời.

Sáu bóng người xinh đẹp đi ngược sóng, nước ngập trời cao, từng đòn tấn công lại đánh vào người Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, vô số ánh sáng vàng bắn ra. Diệp Trường Sinh ngạo nghễ đứng giữa không trung, tám ngọn gió thổi cũng không lay động, gió bão màu vàng trên người hắn ngăn cản lực tấn công.

Hai chiêu rồi.

Còn một chiêu cuối cùng, ta sẽ ra tay.

Ánh mắt Tiên Mộ Tử Linh lóe lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, rõ ràng tu vi của Diệp Trường Sinh chỉ là Thiên Mệnh, sao lại có thể ngăn cản được sự tấn công của sáu cường giả cấp Trụ Hoàng?

Tên này cũng quái vật như Kiếm Huyền Tử, chẳng lẽ hắn đang che dấu thực lực sao?

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ hiện tại hắn đã lừa che dấu thực lực, thậm chí hắn cũng không thêm sử dụng Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Hắn đã đạt đến mức giết người không nhìn cấp bậc, cần gì phải dùng cấp bậc để hù dọa người khác, chẳng phải là vẽ thêm chuyện sao?

Trong hư không, vẻ mặt sáu bóng dáng xinh đẹp thay đổi, họ không ngờ Diệp Trường Sinh lại có sức chống chọi như vậy, các nàng liên thủ lại nhưng cũng không thể lay chuyển được hắn.

Xoẹt.

Xoẹt.

Sáu thần binh xuất hiện trên không trung, trong nháy mắt liên kết với nhau tạo thành một trận thần binh bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Vô số mũi nhọn của các thần binh rơi xuống, bầu trời bị chôn vùi, đáng sợ giống như sét đánh.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn, khóe miệng nhếch lên: “Chỉ có

chút này cũng không giết được ta.”

Xùy.

Ánh sáng từ sáu thần binh bắn xuống như thần trên Cửu Thiên giáng xuống người Diệp Trường Sinh. Kim Thân Bất Tử Bất Diệt hiện ra, cho dù lực tấn công mạnh đến đâu, hắn cũng không bị ảnh hưởng.

Ba chiêu, các người xong rồi.

Diệp Trường Sinh bay lên trời, đánh ra một quyền: “Vấn Tinh quyền.”

Ầm.

Một quyền phá tan chín tầng mây, sáu thần binh hóa thành bột phấn, lực phản kích kinh khủng thổi bay sáu người.

Diệp Trường Sinh đứng thẳng, trong lòng bàn tay xuất hiện sấm sét. Hắn giơ tay ném ra ngoài, trong nháy mắt nó lan rộng, bao phủ sáu người.

Sấm sét trong lòng bàn tay.

Mạnh đến vậy.

Trong phút chốc, sấm sét che kín trời, như thể thiên kiếp ập đến.

Sáu người ngẩng đầu nhìn lên, thân thể run lên, vội vàng kích hoạt linh khí muốn ngăn cản sấm sét đánh xuống.

Tiên Mộ Tử khẽ cau mày, nhìn chăm chăm sấm sét giáng xuống từ chín tầng mây: “Người nói thật sao, ta còn tưởng rằng người chỉ là một kiếm tu thuần túy, không ngờ các phương diện của người đều phát triển.”

“Thân thể kiếm tu mạnh như vậy để làm gì?”

“Một kiếm tu có sấm sét, che giấu thần hỏa, người còn đáng sợ hơn Kiếm Huyền Tử.”

Nói xong, trên không trung xảy ra một cảnh tượng đáng sợ, Diệp Trường Sinh vùng tay, kiếm bay ra ngoài.

Chương 1640: Thành chủ, nguy rồi

Kiểm reo vang vọng đất trời, một thanh kiếm thống trị.

Bịch.

Bịch.

Sáu người bị hất bay ra ngoài, linh khí che chắn trên người các nàng bị nghiền nát, như điều đứt dây.

Bọn họ cũng quá yếu rồi.

Bọn họ đều là Trụ Hoàng, vậy mà một chiêu đã phá vỡ được rồi sao?

Suy nghĩ của Diệp Trường Sinh khẽ động, sấm sét che khuất bầu trời rơi xuống, hắn xoay người nhìn về phía Tiên Mộ Tử: “Các nàng đã thua.”

“Người yên tâm, ta sẽ không bắt các nàng thần phục, quá độc ác, ta không thích điều đó.”

“Hơn nữa, các nàng không mạnh lắm, hay là người đến đi!”

Sáu nữ tử đứng vững, giơ tay lau vết máu trên khóe miệng: “Thành chủ, chúng ta...”

Tiên Mộ Tử xua tay: “Ta không trách các người, do ta đã đánh giá thấp hắn. Hắn được Kiếm Huyền Tử nhận làm đệ tử, thì sao có thể là người bình thường được.”

“Người chắc chắn muốn đánh với ta sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đánh đi. Tuy nhiên, lời xấu nói trước, sau khi ta đánh bại người, không cần người ở lại bên cạnh ta, nhưng người phải giao toàn bộ tài nguyên của thành Nữ Thần cho ta.”

Tiên Mộ Tử nói: “Người đánh thắng ta, đừng nói là tài nguyên của thành Nữ Thần, ngay cả ta cũng là của người.”

“Không cần!” Diệp Trường Sinh không do dự: “Ra tay đi!”

Hai tay Tiên Mộ Tử từ từ nâng lên, mặt biển đảo ngược hóa thành vô số thanh kiếm bay thẳng vào người Diệp Trường Sinh: “Lấy kiếm ra, bằng không ngươi sẽ không còn cơ hội.”

Xoẹt.

Trường Sinh Kiếm xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, dựng thẳng lên trời như muốn nghiền nát bầu trời.

Đây là kiếm gì?

Thật lớn.

Đầu ngón tay của Diệp Trường Sinh xẹt qua không trung, Trường Sinh Kiếm bay ra ngoài, đối mặt với ngàn thanh kiếm.

Ầm.

Ầm.

Một tiếng nổ mạnh truyền ra, hai người lui về phía sau. Diệp Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Tiên Mộ Tử: “Có bản lĩnh, xem ra ngươi học được không ít từ sư phụ ta.”

Tiên Mộ Tử khinh thường: “Ta mà cần học tập từ hắc sao? Trên con đường kiếm đạo, tất cả lĩnh hội đều là nỗ lực của ta.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đáng tiếc ngươi chưa đủ cố gắng, không hiểu áo nghĩa thực sự của kiếm đạo.”

“Áo nghĩa chung cực của kiếm đạo, ngươi đã từng nghe nói chưa?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiên Mộ Tử hơi thay đổi, áo nghĩa chung cực của kiếm đạo chính là giấc mộng của mỗi kiếm tu, hắc sẽ không thể lĩnh hội được kiếm đạo... Không thể nào.

Diệp Trường Sinh bước về phía Tiên Mộ Tử, kiếm khí vô biên quanh quẩn trên người, còn có luồng sát khí hùng hồn bá đạo.

Trong lúc nhất thời.

Ở sau lưng hắn xuất hiện hai vòng xoáy áo nghĩa chung cực, dưới áp lực đáng sợ của kiếm đạo kết hợp với sát ý, sắc mặt của Tiên Mộ Tử mất tự nhiên, hắn có thể lĩnh ngộ được hai áo nghĩa chung cực sao?

Chấn động.

Quá mức chấn động.

Nếu so sánh thì nàng chỉ có lợi thế duy nhất là cấp bậc, nhưng nàng sẽ gặp bất lợi về kiếm đạo.

Tay áo của Tiên Mộ Tử tung bay như tiên nữ hạ phàm, sức mạnh của Trụ Đế trong nháy mắt bộc phát, một trận cuồng phong bao phủ Diệp Trường Sinh.

Đây là... Trụ Đế?

Cấp bậc trên Trụ Hoàng?

Thì ra uy lực chỉ có như vậy, ta vẫn có thể chịu được.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, tiếp tục đi về phía Tiên Mộ Tử, mở ra Phần Huyết Cuồng Hóa và Thần Ma Biến.

Cấp bậc, muốn tăng lên còn không phải là chuyện trong vài phút sao.

Người ta từng bước đi qua, sen hồng nở rộ, còn cấp bậc của Diệp Trường Sinh từng bước tăng vọt, từ Thiên Mệnh trong nháy mắt tăng lên đến Trụ Hoàng.

Tăng lên hai cấp bậc lớn, thật mê hoặc, thật đáng sợ.

Àm.

Àm.

Các tia sáng phát ra từ hai người va chạm vào nhau, đôi mắt của Tiên Mộ Tử híp lại, quả nhiên hắn và sư phụ hắn đều xấu như

nhau, đều cố ý che giấu thực lực.

Kiểm Huyền Tử, đồ đệ người phải chết.

Trảm tình.

Một kiếm chém xuống, bầu trời bị hủy diệt hóa thành hư không, nước biển như bị rút cạn trong nháy mắt. Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói: “Linh.”

Đối mặt với nữ kiếm tu xinh đẹp không nên hoảng sợ, mà nên lấy kiếm ra và chiến đấu với nàng.

Đấu kiếm.... Không bao giờ sợ.

Xùy.

Xùy.

Trường Sinh Kiếm chặn lại đòn tấn công của Tiên Mộ Tử, sau lưng hắn xuất hiện tháp Ngục Kiếm, Thiên Táng Kiếm, Bá Kiếm, Nguyên Kiếm, Cửu Ngục Kiếm...

Từng thanh thần kiếm bay ra, mang theo kiếm khí vô tận từ trong tháp Ngục Kiếm, chỉ thẳng về phía Tiên Mộ Tử.

Thật đáng sợ.

Mạnh đến nghẹt thở, tuyệt vọng.

Sáu nữ tu sĩ trong sân nhìn Diệp Trường Sinh ngang ngược đứng đó, họ đều hoảng hồn, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu Diệp Trường Sinh dùng thực lực hiện tại mà đánh bọn họ, vậy không phải là một kiếm một người sao?

Khó trách sáu người các nàng liên thủ cũng không thể đánh bại Diệp Trường Sinh, các nàng không cùng trình độ với hắn.

Thành chủ, nguy rồi.

Khi giọng nói của nữ tử truyền đến, Trảm Tình Kiếm của Tiên Mộ Tử cũng vỡ ra từng khúc, hóa thành bột mịn ở trong hư không.

Xùy.

Xùy.

Những thanh kiếm phá tan bầu trời, Tiên Mộ Tử bay ngược ra ngoài, quần áo màu trắng của nàng bị nghiền nát dưới kiếm khí.

Chương 1641: Khế ước ý hợp tâm đầu

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú, sắc mặt đột nhiên thay đổi.
Chuyện gì đang xảy ra, tại sao kiếm khí không thể đả thương nàng.

Nữ nhân này...

Dáng người...

Thực sự rất trắng.

Xoẹt.

Tiên Mộ Tử bay ngược ra ngoài, quần áo tả tơi, mát mẻ...

Cảnh xuân hơi lộ ra.

Diệp Trường Sinh híp mắt đánh giá Tiên Mộ Tử, hư vô Bạch Băng Long, Hồng Mông Huyền Băng thánh thể?

Khó trách lại như vậy.

Khó trách lại như vậy.

Đó là lý do vì sao đòn tấn công của hắn không thể đả thương đến thân thể Tiên Mộ Tử, dù quần áo của nàng bị phá hủy, nhưng thân thể lại không bị thương.

Dưới Động Hư Chi Nhãn, Diệp Trường Sinh đã biết được thân phận của Tiên Mộ Tử, nữ nhân này không đơn giản.

Sở hữu Hồng Mông Huyền Băng thánh thể, còn là tiên tử thất lạc của hư vô Hồng Mông, bộ giáp trắng khoác trên cơ thể mỏng như cánh ve của nàng chính là thần thông bản mệnh hư không Bạch Băng Long.

Thân phận cao quý nhưng lại ở trong thành Nữ Thần, có lẽ nàng cũng không biết thân phận của mình.

Cho nên cho đến bây giờ nàng vẫn chưa đánh thức Hồng Mông Huyền Băng thánh thể, nếu như thánh thể của nàng thức tỉnh thì

hơi khó để đánh bại nàng.

Diệp Trường Sinh nhìn Tiên Mộ Tử: “Người thua rồi, vẫn vùng vẫy giãy chết sao?”

Tiên Mộ Tử nói: “Ta thua, người mạnh hơn Kiếm Huyền Tử nhiều.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy thì thực hiện lời hứa đi.”

Tiên Mộ Tử nhẹ bước về phía hắn, trong khi đi về phía trước, một bộ quần áo màu trắng xuất hiện trên người nàng. Nàng lại trở nên xa hoa kiêu ngạo, đáng vẻ cự tuyệt người khác ngàn dặm.

Ngay sau đó.

Một linh giới bay đến ở trước mặt Diệp Trường Sinh: “Trong này là toàn bộ tài nguyên của thành Nữ Thần.”

Diệp Trường Sinh giật mình, cảm thấy không thể tin được, nữ nhân này thật dễ nói chuyện.

Hắn cũng không để ý nhiều như vậy, đưa linh giới vào trong hệ thống: “Đa tạ, cáo từ!”

“Chờ một chút!” Giọng nói của Tiên Mộ Tử vang lên: “Diệp công tử có phải đã quên cái gì không?”

Về mặt Diệp Trường Sinh khó hiểu, hắn quên cái gì?

Tiên Mộ Tử nói: “Ta nói nếu người thắng, ta cũng là của người.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Nữ nhân ngọc này... sẽ không coi là thật chứ.

Tiên Mộ Tử nói: “Ta không đủ đẹp sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người rất đẹp.”

Tiên Mộ Tử lại nói: “Ta không đủ mạnh sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người rất mạnh.”

Tiên Mộ Tử tiếp tục nói: “Vậy tại sao người không chọn ta?”

Diệp Trường Sinh cười nhạt: “Bởi vì nữ nhân làm ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta.”

Tiên Mộ Tử: “...”

Diệp công tử, năm đó ta không chọn Kiếm Huyền Tử, nhưng lần này ta chọn người.

Tất nhiên người cũng có thể từ chối, nhưng trước đó, hãy nhìn vào lòng bàn tay của người.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn, phát hiện trong lòng bàn tay hắn lại có một dấu vết, đây là...

Linh giới vừa rồi có vấn đề.

Tiên Mộ Tử cười nói: “Đây là khế ước tâm đầu ý hợp, về sau chúng ta sẽ là đũa lữ. Quan hệ bình đẳng, tất nhiên người có thể để ta làm bất cứ điều gì, chúng ta sẽ giống với các đạo lữ bình thường khác.”

“Nữ nhân này, có phải người quá chủ động hay không?” Diệp Trường Sinh cảm thấy khó có thể tin được, thời này nữ nhân đều điên cuồng như vậy sao?

“Không, đây không gọi là chủ động”

“Có cơ hội nhất định phải nắm bắt, người mạnh hơn Kiếm Huyền Tử, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ vượt qua hắn.”

“Trong mắt ta, người chính là cơ hội của ta, cho nên ta nhất định phải nắm chặt!”

Tiên Mộ Tử bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Không cần như vậy đâu.”

“Người nhiệt tình làm cho ta không biết phải làm sao.”

“Ta chỉ nhiệt tình với một mình người, sau này ta chính là nữ nhân của người.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Tiên Mộ Tử lại nói: “Người có thể chọn phá hủy khế ước ý hợp tâm đầu, nhưng sẽ bị phản lại, cấp bậc của người sẽ giảm xuống rất nhiều.”

Tác hại lớn nhất là người còn có thể sinh ra tâm ma, đến lúc đó đạo tâm bất ổn sẽ có một số việc làm cho người lực bất tòng tâm.

Ta không cần phải nói dối người, khế ước ý hợp tâm đầu chính là như thế.

Người nên hài lòng đi, năm đó Kiếm Huyền Tử cũng không có tư cách để cho ta lựa chọn, người lợi hại hơn nhiều so với sư phụ người.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Vậy người nói thử xem, ta lợi hại hơn sư phụ ta ở đâu?”

“Trẻ trung, năng động, tương lai sáng lạng.”

“Chỉ có vậy sao? Chẳng phải hơi nông cạn sao, người nên nói là ta có thiên phú hơn sư phụ, đẹp trai...” Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói.

Tiên Mộ Tử nhẹ gật đầu: “Đúng là người mặt dày hơn Kiếm Huyền Tử, nhưng có một điều người không bằng Kiếm Huyền Tử.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có sao?”

Tiên Mộ Tử lại nói: “Người không háo sắc bằng hần.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Sư phụ hần rất háo sắc sao?

Không đúng, mấy lần hần gặp Kiếm Huyền Tử đều như một vị tiên, dáng vẻ không gần nữ sắc, nhìn qua rất thanh tâm quả dục.

“Đó là người không biết rõ về hắn, người hỏi các mỹ nhân thời đại kia ở Đại Thiên Vũ Trụ xem có người nào không có quan hệ gì với sư phụ người không?”

Chương 1642: Khế ước ý hợp tâm đầu 2

“Hiện tại hắc giả bộ chính nhân quân tử, ai mà không biết là do thân thể hắc không được.”

Điều này quá đáng sợ.

Sư phụ thật lợi hại, yêu đương toàn vũ trụ?

Bội phục.

Hắc tử thấy mình không bằng.

Tiên Mộ Tử lại nói: “Mặc dù có nhiều mỹ nhân có quan hệ với sư phụ ngươi, nhưng không có nữ nhân nào có thể giữ được hắc. Hơn nữa sư phụ ngươi còn có một sở thích đặc biệt, đó là bắt người hầu.”

Người hầu?

Diệp Trường Sinh giật mình, sư phụ đang lòng ghép ý tưởng đánh du kích vào trong tình yêu, hơn nữa còn thích chơi khác biệt.

Điều này có hơi thú vị.

Tiên Mộ Tử thấy Diệp Trường Sinh cười: “Ngươi không phải cũng có sở thích như vậy chứ!”

Diệp Trường Sinh nhìn Tiên Mộ Tử...

Người đứng đắn như ta sao lại đi xa trên con đường lệch lạc này được.

Ai đến đây... Cứu ta với.

“Ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại đi!”

Hắc giống như cực kỳ không tình nguyện, ai có thể biết Diệp Trường Sinh là cao thủ lạt mềm buộc chặt, muốn từ chối lại ra vẻ mời chào sao?

Tiên Mộ Tử xoay người nhìn về phía sáu nữ tử: “Truyền lệnh xuống, đại hội Lục Phi kết thúc.”

Sáu người khom người cúi chào, nhận lệnh rồi đi, sau lưng lại truyền đến giọng nói: “Chờ một chút, truyền lệnh xuống, từ nay về sau không còn thành Nữ Thần nữa.”

Nói xong, nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Tướng công, chàng đổi tên thành này đi!”

Mẹ nó.

Đã gọi là tướng công rồi sao? Quá nhanh.

Diệp Trường Sinh chỉ muốn nhanh chóng rời đi: “Gọi là thành Trường Sinh Tiên đi!”

Tiên Mộ Tử phất tay áo, ý bảo sáu người rời đi: “Tướng công, tiếp theo chàng định đi đâu.”

“Đừng gọi ta tướng công.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta muốn đi Linh Thành, người muốn tiếp tục đi theo sao?”

“Đương nhiên!”

Tiên Mộ Tử trầm giọng nói: “Ta và Thành chủ Linh Thành quen nhau, không biết tướng công đến Linh Thành làm gì?”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta cần tài nguyên, đến Linh Thành xem một chút.”

“Vây đi Linh Thành là được.” Tiên Mộ Tử gật đầu: “Trước tiên tướng công cứ vào trong thành chờ, ta đi xử lý một số việc, rất nhanh sẽ tới tìm chàng.”

“Thiên Nữ Vệ, các người đi theo tướng công.”

Nàng nói xong, bóng dáng biến mất trong hư không. Cùng lúc đó, mười nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, đều cúi người chào, đồng thanh nói: “Tham kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh: “...”

...

Sau đó.

Diệp Trường Sinh đi vào trong thành Nữ Thần, hắn vừa xuất hiện, xung quanh lập tức trở nên náo động. Đúng lúc này, một bóng dáng quen thuộc từ trong đám người đi ra.

“Tiểu hữu, người lớn rồi.”

Người tới không phải ai khác mà chính là Tôn Nhị Thánh.

Ánh mắt ông quét qua đám người, thật sự quá đẹp: “A Trường tiểu hữu, người định đi Linh Thành sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta muốn đi Linh Thành.”

Tôn Nhị Thánh vội vàng nói: “A Trường tiểu hữu, chúng ta đi chung đi, ta biết rất rõ về Linh Thành.”

Diệp Trường Sinh đang định mở miệng, thủ lĩnh Thiên Nữ Vệ bên cạnh đã lên tiếng: “Thiếu chủ, tên này quá hèn hạ, ngài không nên đi cùng hắn, để tránh gặp phiền phức không cần thiết.”

Tôn Nhị Thánh: “...”

Trong thành Nữ Thần.

Mấy người Diệp Trường Sinh đứng ở trên đường lớn, vô số ánh mắt đồng loạt hội tụ lại đây, chúng tu sĩ vô cùng tò mò.

Rốt cuộc hắn là ai mà lại có thể để cho Thiên Nữ Vệ tự mình bảo vệ?

Tu sĩ tới thành Nữ Thần đều rõ ràng, Thiên Nữ Vệ chính là vệ đội chuyên môn của Tiên Mộ Tử.

Ngay khi mọi người đang suy đoán thân phận của Diệp Trường Sinh, trên hư không, một đóa tuyết liên từ trên cao bay xuống, mỹ nhân như tranh vẽ, làm cho người ta mê say.

Tuyết Liên thánh khiết, nữ tử xinh đẹp lại có sự tương phản mạnh

mẽ, là người luôn khiến người ta có ý nghĩ chinh phục.

Phó Thành chủ - Túy Y Mộng.

Nhìn thấy Túy Y Mộng buông xuống, trong thành hoàn toàn sôi trào.

Đây thật sự là ngàn năm khó gặp.

Bọn họ đến thành Nữ Thần bao nhiêu lần cũng chưa từng tận mắt chứng kiến chân dung của Túy Y Mộng, hôm nay vừa thấy, chắc chắn sẽ bị câu hồn...

Đúng là một nữ nhân đẹp, hoàn mỹ.

Hoàn mỹ làm người ta nghẹt thở.

Bao nhiêu người nhẹ giọng cảm thán, sao trên đời lại có tuyệt sắc giai nhân như vậy.

Nhìn một cái, chết cũng không tiếc.

Tu sĩ cũng là người, cũng có thất tình lục dục, mỹ nhân nhìn làm cho người ta trầm luân.

Túy Y Mộng đứng trên tuyết liên, giọng nói trong trẻo: "Đại hội Lục Phi đã chấm dứt, chư vị mời trở về đi!"

Giọng nói như tiếng trời quanh quẩn, mọi người ngậy ra.

Chuyện gì xảy ra?

Đại hội Lục Phi còn chưa bắt đầu, sao lại kết thúc?

Cũng quá nhanh rồi.

Không cho bọn hắc cơ hội tham gia sao?

Mọi người chấn động vạn phần, một đám lộ vẻ nghi hoặc.

Một lão giả đi ra, ngẩng đầu nhìn về phía Túy Y Mộng: "Túy Thành chủ nói đại hội Lục Phi đã chấm dứt, có thể nói cho chúng ta biết là người nào thắng hay không?"

"Nếu không có đáp án, chúng ta có lý do hoài nghi thành Nữ Thần
cổ ý nuốt chửng tài nguyên của chúng ta."

Chương 1643: Ta kêu ngạo sao?

Phải biết rằng mỗi người vào thành đều phải giao rất nhiều tài nguyên, hiện tại lại không tham gia tỷ thí, mất không nhiều tài nguyên như vậy, cho dù là ai cũng sẽ có nghi hoặc trong lòng.

Một câu nói khơi dậy ngàn tầng sóng biển.

Tu sĩ hội tụ trong thành càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người cảm thấy lão giả nói có lý.

Túy Y Mộng Cư từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lóe lên: "Người đang nghi ngờ ta sao?"

Lão giả không sợ hãi chút nào: "Chẳng lẽ không nên nghi ngờ sao? Đại hội Lục Phi đã kết thúc, thành Nữ Thần không nên cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng ư?"

"Người khác sợ thành Nữ Thần người, Phệ Ma Huyết Tông chúng ta cũng không sợ!"

Túy Y Mộng nói: "Người đến, ta nói cho người biết đáp án."

Thân ảnh Ma Vạn Huyết bay lên, xuất hiện trước mặt Túy Y Mộng: "Xin rửa tai lắng nghe!"

Túy Y Mộng nhìn Ma Vạn Huyết, tiện tay vung lên, không gian vụn vỡ nghiền nát, linh khí mạnh mẽ trói buộc Ma Vạn Huyết.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân thể Ma Vạn Huyết bị nghiền nát, chỉ còn lại một luồng linh hồn lơ lửng trên không trung, hấn vô cùng phần nộ nhìn Túy Y Mộng: "Thành Nữ Thần các người khinh người quá đáng."

Túy Y Mộng nói: "Khinh người thì như thế nào, nhiều năm như vậy Phệ Ma Huyết Tông các người tàn sát bao nhiêu đệ tử thành Nữ Thần ta."

"Nếu không phải Thành chủ nhân từ, ta đã diệt Phệ Ma Huyết Tông các người từ lâu."

Ma Vạn Huyết lớn tiếng nói: "Chúng ta thắng, đạt được tu sĩ thành Nữ Thần, về phần sử dụng như thế nào đó là chuyện của chúng ta."

"Thành Nữ Thần các người tự mình quyết định đại hội Lục Phi chấm dứt, chẳng lẽ là sợ chúng ta thắng, hay là nói thành Nữ Thần các người không có tu sĩ?"

Sắc mặt Túy Y Mộng lạnh như sương, lần thứ hai ra tay về phía Ma Vạn Huyết, một công kích bay ra ngoài, lại bị người ngăn lại.

"Người muốn biết đáp án, bốn Thành chủ nói cho người biết."

Dứt lời, Tiên Mộ Tử bay xuống, một bộ áo trắng bay múa, phong hoa tuyết đại, hơi thở siêu phàm thoát tục.

Đầu tiên là Túy Y Mộng, lại đến Tiên Mộ Tử, khi còn sống có thể nhìn thấy hai vị Thành chủ của thành Nữ Thần, rất nhiều người cảm thấy có thể mỉm cười dưới hoàng tuyến.

Càng có người hơi cứng rắn, tỏ vẻ tôn trọng.

Nữ thần buông xuống, một mảnh vắng lặng.

Âm thanh như phán xét, không ai nghi ngờ.

Tiên Mộ Tử đi tới bên người Túy Y Mộng: "Thành Nữ Thần chúng ta chưa bao giờ bắt nạt kẻ khác, nếu chư vị muốn biết ai đã thắng ở đại hội Lục Phi, vậy bốn Thành chủ sẽ nói cho người biết."

Nói đến đây, ánh mắt nàng dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, mỉm cười: "Tướng công, nào, để cho bọn họ quen biết người."

"Người chiến thắng đại hội Lục Phi chính là tướng công của ta."

Tướng công sao?

Thành Nữ Thần đã không còn sôi trào, quả thực chính là nổ tung.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, hẳn là đạo lữ của Tiên Mộ Tử sao?

Chẳng trách hẳn có thể được Thiên Nữ Vệ bảo hộ.

Trong vô số năm tháng, bao nhiêu người theo đuổi Tiên Mộ Tử đều không thành công, rốt cuộc hẳn có chỗ nào hơn người?

Ngoại trừ trẻ tuổi một chút, đẹp mắt một chút thì cũng không có gì khác nha!

Chỉ có tu vi cấp Thiên Mệnh, sao hẳn lại chiến thắng trong đại hội Lục Phi?

Phốc.

Một ngụm máu phun ra, đạo tâm của nam tử vỡ vụn, ánh mắt rơi vào trên người Tiên Mộ Tử, lẳng lặng đánh giá nàng, vẫn không hiểu được.

Thiếu niên này thật lợi hại, được Tiên Mộ Tử xem trọng thì sẽ không cần phấn đấu nhiều năm nữa.

Đúng vậy, thật không biết vì sao Tiên Mộ Tử lại lựa chọn hẳn, tuyệt đối sẽ không phải bởi vì hẳn lớn lên đẹp.

Tuyệt đối không phải, Tiên Mộ Tử cũng sẽ không hời hợt như vậy.

Nam tử học máu ngẩng đầu nhìn về phía Tiên Mộ Tử, tức giận lớn tiếng nói: "Vì sao, vì sao phải đối với ta như thế, nhiều năm như vậy ta toàn tâm toàn ý với người, người lại hờ hững lạnh lùng với ta."

"Toàn bộ tu sĩ thành Nữ Thần đều ngưỡng mộ ta, mặc dù như thế, ta vẫn yêu người sâu đậm như trước, vì sao phải lựa chọn hẳn?"

"Không nghĩ tới người cũng là nữ nhân nông cạn, người thấp hèn thêm muốn thân thể của hẳn, cũng là bởi vì hẳn còn trẻ sao?"

Vì yêu sinh hận?

Thật sự là yêu đến mù quáng.

Fan nào tàn số một, không chiếm được thì muốn đập đổ?

Tiên Mộ Tử từ đầu đến cuối đều cao cao tại thượng, tôn quý như nữ hoàng, chưa từng liếc mắt nhìn nam tử kẻ gào một cái.

Đã từng không nhìn qua một cái, hiện giờ cũng sẽ không nhìn hẳn.

Mỗi bước chân nàng đi qua đều có sen hồng nở rộ, bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Tướng công, người cũng nói một câu đi!"

Dáng vẻ như đạt được ý nguyện, giống như đang nói, hiện tại toàn bộ Đại Thiên Vũ Trụ đều biết ta là đạo侣 của người.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân này cần gì phải như thế sao? Làm cho mọi người đều biết, hình ảnh đứng đắn của ta lại giảm đáng kể.

Chương 1644: Ta kiêu ngạo sao? 2

Chẳng lẽ không biết lên giường của ta, bước đi phải vịn tường sao?

Ánh mắt hằn lứt qua trên người mọi người, bất đắc dĩ lắc đầu, những người này là sao?

Chẳng lẽ không biết tu luyện tốt, nữ nhân không phải báu vật sao?

Nhìn thấy dáng vẻ thất vọng, thống khổ của bọn họ, Diệp Trường Sinh tỏ vẻ mình thật sự không thể đồng cảm.

Cái này cũng giống như nơi mà người hướng tới, người khác đã sớm ra ra vào vào.

Cuộc sống là như vậy, không thể có được trong sự rối loạn, lấy được không sợ hãi.

Nhưng hẳn có kiêu ngạo không?

"Chư vị không cần kích động như vậy, ta chính là người thắng đại hội Lục Phi."

Một câu nói ra, mọi người càng thêm kích động.

Một nam tử áo trắng đi ra, hăng hái: "Các hạ cũng chỉ là Thiên Mệnh, cấp bậc như vậy mà có thể thắng lợi, chúng ta không tin."

"Ta cũng không tin."

"Ta cũng không tin."

"Tiên Thành chủ và người có vấn đề."

"Đúng, giữa các người chắc chắn có vấn đề."

"Tiên thành chủ, không nên cho rằng người đẩy ra một con rối làm đạo lữ thì có thể lừa gạt chúng ta, hôm nay nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục."

Nam tử áo trắng nhìn Diệp Trường Sinh lại nói: "Các hạ, đánh với ta một trận, nếu như người thắng, ta sẽ tin tưởng người là người thắng."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Ta chiến thắng, còn cần phải được người nghiệm chứng sao?"

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Tiên Mộ Tử: "Người này nói chuyện quá kiêu ngạo."

Tiên Mộ Tử lạnh nhạt nói: "Y Mộng, người đi dạy hắn làm người như thế nào, làm sao để nói chuyện với tướng công của ta."

Ngay sau đó.

Túy Y Mộng đi tới trước mặt nam tử áo trắng: "Trên đời lại có người ngu xuẩn như người, chết không đáng tiếc."

"Người cảm thấy Thành chủ chúng ta lựa chọn Diệp công tử là qua loa như các người nói sao?" Túy Y Mộng lạnh nhạt nói: "Vậy người biết thân phận của Diệp công tử không?"

Nam tử áo trắng rơi vào trầm mặc, lẩm bẫm: "Diệp công tử, chẳng lẽ hắn là Diệp Trường Sinh."

Túy Y Mộng nói: "Người cũng không ngốc!"

Bịch.

Một lực công kích bay ra bao bọc nam tử áo trắng, bay về phía ngoài thành Nữ Thân.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trong lòng hoảng sợ, thì ra hắn là Diệp Trường Sinh, khó trách...

Kiểm Điện Diệp Trường Sinh sao?

Nghe đồn đệ tử Kiểm Điện Diệp Trường Sinh xây dựng nên Trường Sinh Vũ Trụ, không nghĩ tới hắn lại xuất hiện ở thành Nữ Thân.

Không nên nha, năm đó ngay cả Kiếm Huyền Tử mà Tiên Mộ Tử cũng không lựa chọn, vì sao lại lựa chọn hử.

Chẳng lẽ thiên phú của hử còn ở trên Kiếm Huyền Tử?

Sắc mặt lão giả Cẩm Ky Kiếm Các hơi biến đổi, bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, xoay người nhìn về phía đệ tử bên cạnh: "Đi thôi, nơi này đã không còn giá trị ở lại, chúng ta mau chóng chạy tới Linh Thành."

Ngay khi mấy người xoay người chuẩn bị rời đi, giọng nói của Tiên Mộ Tử lại vang lên: "Bắt đầu từ hôm nay, Đại Thiên Vũ Trụ không còn thành Nữ Thần nữa, lập tức sẽ đổi tên thành thành Trường Sinh Tiên."

"Các người rời đi đi!"

Lý Hạo Tiêu của Cẩm Ky Kiếm Các lắc đầu, dẫn theo đệ tử bên cạnh đi ra ngoài thành, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã dùng thủ đoạn gì mà có thể làm cho Tiên Mộ Tử trở thành đạo lữ của hử, ngay cả tên thành Nữ Thần cũng thay đổi.

Kiếm Điện có người này, sợ là lại muốn áp chế trên đầu Cẩm Ky Kiếm Các của chúng ta.

Ánh mắt Kiếm Huyền Tử thật sự quá tốt, chọn đệ tử tốt.

Lần lượt có người rời khỏi thành Nữ Thần, nam tử học máu trên đường lớn còn đang dầm ngực dậm chân, đáng vẻ mất đi tình yêu chân thành.

Người như vậy còn sống thật sự là bi ai.

Ngay cả cơ hội liếm cầu(*) cũng không có, vì sao còn đau lòng như vậy chứ?

((*)Liếm cầu: Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mũi lạnh.)

Lúc này.

Tiên Mộ Tử xuất hiện trên đường lớn: "Y Mộng, thành Trường Sinh Tiên sẽ giao cho người, ta và tướng công muốn đi ra ngoài một chuyến."

Túy Y Mộng nói: "Thành chủ yên tâm rời đi, có ta ở đây, nhất định sẽ không có việc gì."

Tiên Mộ Tử đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, khoác cánh tay hắn, một hồi ma sát mềm mại, thật sự là làm cho người ta tâm viên ý mã.

"Tướng công, chúng ta xuất phát đi Linh Thành đi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, di chuyển về phía trước, Tôn Nhị Thánh vội vàng tiến lên: "Trường Sinh tiểu hữu, dẫn theo ta với."

"Trước khi vào thành chúng ta đều ở cùng một chỗ, người cũng không thể vứt bỏ ta."

Tiên Mộ Tử nhìn Tôn Nhị Thánh: "Không nên quấy rầy chúng ta, bằng không đừng trách ta không cho huynh trưởng người mặt mũi."

Tôn Nhị Thánh cười khổ một tiếng: "Trường Sinh tiểu hữu, người bạn trước, ta ở Linh Thành chờ người."

Dứt lời, ông cười hồ lô rượu của mình biến mất ở trên hư không, nhìn qua vô cùng cô đơn.

"Huynh trưởng hắn rất lợi hại sao?" Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tiên Mộ Tử hỏi.

Chương 1645: Ta kêu ngạo sao? 3

"Rất lợi hại, Tôn Đại Thánh yếu hơn ta một chút." Tiên Mộ Tử lạnh nhạt nói: "Có điều mấy vạn năm qua hắn chưa từng xuất quan, hiện tại cấp bậc hắn là sẽ tinh tiến không ít."

"Vậy cũng bình thường!" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Tiên Mộ Tử: "..."

Không phải ai cũng xuất sắc như tướng công.

Nàng là đang...

Liếm ta?

Tiên Mộ Tử lại nói: "Thật ra, Tôn Nhị Thánh cũng là một người đáng thương, trời sinh có thân thể chí tôn, võ đạo vô địch, tương lai là vô hạn."

"Thế nhưng thân thể chí tôn bị cướp, huyết mạch bị đào, huynh đệ bọn họ cũng bị trục xuất khỏi gia tộc, nhiều năm như vậy Tôn Đại Thánh vẫn dốc lòng tu luyện, chính là muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về huynh đệ bọn họ."

"Cho nên Tôn Đại Thánh vô cùng sủng ái đệ đệ của hắn, từng có người đánh trọng thương Tôn Nhị Thánh, người có biết hậu quả là gì không?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không biết."

Tiên Mộ Tử nói: "Tôn Đại Thánh đi tới tinh vực nơi người đã thương đó, chém giết suốt ba mươi ngày, toàn bộ tinh vực hóa thành một hành tinh chết."

"Một tháng sau hắn từ đó trở về, người ta gọi hắn là Nhân Đồ - Tôn Đại Thánh."

Đó là một kẻ tàn nhẫn.

Tình hình đệ của họ làm cho người ta có chút cảm động.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: "Chúng ta đi."

Hai người bay lên trời, thân ảnh xuất hiện bên ngoài thành Trường Sinh Tiên, Diệp Trường Sinh búng tay một cái, Trường Sinh Kiếm đã xuất hiện: "Đi lên."

Tiên Mộ Tử đứng trên Trường Sinh Kiếm, khoe miệng nhấc lên nụ cười, quả thực khuynh quốc khuynh thành, làm trời đất ảm đạm thất sắc.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: "Biển lớn cho ta."

Dứt lời, Trường Sinh Kiếm dưới chân hắn trong nháy mắt biến ảo thật lớn, tựa như một chiếc thuyền kiếm, hai người đứng trên thân kiếm.

Nam soái nữ tịnh, quả thực chính là một đôi trời đất tạo nên.

Tiên Mộ Tử quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tướng công, người thật đẹp mắt!"

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Ta biết, không cần nói ra."

Tiên Mộ Tử: "..."

Không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên một ánh kiếm từ trên cao bay xuống, sắc mặt Tiên Mộ Tử hơi đổi, linh khí khủng bố trên người nàng bắn ra.

Một bóng người xuất hiện trên kiếm khí, người tới không phải ai khác, chính là Kiếm Huyền Tử.

"Trường Sinh, đến, vì sư nói một câu với người."

"Tiên Mộ Tử, người ở lại bên cạnh đồ đệ ta, đó là vinh hạnh của người, hầu hạ hắn cho tốt, không cần có bất kỳ suy nghĩ nào khác."

Dứt lời, trong hư không chỉ còn lại Tiên Mộ Tử và Trường Sinh Kiếm, Diệp Trường Sinh và Kiếm Huyền Tử biến mất không thấy.

Trên Tiên Sơn.

Hai bóng người chấp tay mà đứng, Diệp Trường Sinh mở miệng trước: "Sư phụ, bọn họ nói người vô cùng sắc."

Vi sư háo sắc?

Chẳng lẽ không đúng sao?

Kiểm Huyền Tử lắc đầu: "Không phải, đó là vì vi sư cứu vớt các nàng."

Nói đến đây, ông dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: "Trường Sinh, vi sư nói cho người như vậy đi, khi một người ưu tú đến trình độ nhất định, cái gì cũng không thiếu, trong đó bao gồm cả nữ nhân."

"Cho dù người không trêu chọc các nàng, các nàng cũng sẽ tới tìm người, bởi vì ở cùng một chỗ với người sẽ cảm thấy rất có mặt mũi."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Sư phụ nói không sai, chính là đạo lý này."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Người sẽ không có phiền não như vậy."

Diệp Trường Sinh khó hiểu: "Vì sao?"

Kiểm Huyền Tử lạnh nhạt: "Bởi vì người không đủ mạnh mẽ, đi theo bên người người không có giá trị."

Diệp Trường Sinh: "..."

Lời này rất tổn thương.

Tổn thương không lớn, xúc phạm rất mạnh.

"Trường Sinh, vi sư vẫn rất hài lòng với người, người biết không?"
Kiểm Huyền Tử nghiêm túc nói.

Diệp Trường Sinh nói: "Đa tạ sư phụ khen ngợi, ta còn có rất nhiều thiếu sót."

Kiểm Huyền Tử nhẹ nhàng gật đầu: "Có thể nhận ra khuyết điểm

của mình, chứng tỏ người đã khắc sâu tự kiểm điểm lại chính mình."

"Nào, người nói cho vì sư một chút, người có khuyết điểm gì?"

Diệp Trường Sinh giật mình một chút, thật muốn hẳn nói thiếu sót của mình sao, nhất thời thật đúng là nghĩ không ra.

Có vẻ như mọi khía cạnh đều hoàn hảo... Ừm, đúng, rất hoàn hảo.

Ta chính là một thiếu niên hoàn hảo.

Kiểm Huyền Tử nói: "Trường sinh, bất kể là võ đạo, kiếm đạo, thiên phú, ngộ tính, huyết mạch, toàn vũ trụ cũng không tìm ra được thiếu niên thứ hai giống như người, nhưng trên phương diện nữ nhân, người lại quá thất bại."

"Vi sư tặng người một câu, nữ nhân đối với người, người sinh ta không thể, người sinh ta không thể, người còn lại không gì thể không."

Diệp Trường Sinh: "..."

Những lời này sao lại nghe quen thuộc như vậy, không phải lão Dương đã từng nói sao?

Sư phụ lại hãm hại hẳn à?

Cố chấp dạy hư người đứng đắn sao?

Ta không thể trở thành một dòng nước trong trong giới tu luyện sao?

Chẳng lẽ ta không thể trở thành ánh trăng sáng(*) của tất cả nữ nhân trong giới tu luyện sao?

(*)Bạch nguyệt quang – ánh trăng sáng: ý chỉ người mình yêu sâu đậm.)

Chính là muốn cho các nàng thêm nhỏ dãi nhưng lại không chiếm được.

Cái loại cảm giác ngứa ngáy này có phải rất khó chịu hay không?

Chương 1646: Người xứng sao

"Sư phụ, đồ nhi không làm được."

Về mặt Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ.

Chủ yếu hẳn không phải là một nam nhân háo sắc.

Kiểm Huyền Tử cười nói: "Người muốn đi ra ngoài xông xáo một cái, không cần có chuyện gì cũng ở bên ngoài cạ, vậy là không có bất kỳ thu hoạch gì."

"Thay vì nhìn từ xa, không bằng độc thiện kỳ thân(*), hiểu không?"

((*)Độc thiện kỳ thân: khi chưa gặp thời thì riêng làm tốt cho mình.)

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, không tiện từ chối ý tốt của sư phụ, nhưng trong lòng hẳn có tính toán của mình: "Sư phụ, ta lo lắng giống như người, thân thể sẽ suy sụp."

Kiểm Huyền Tử biến sắc: "Ai nói thân thể vì sự suy sụp, mấy năm nay vì sư hiểu được giữ mình trong sạch, không lưu luyến trong oanh oanh yến yến."

"Người không cần hoài nghi sự mạnh mẽ của vi sư, vũ trụ này không có chỗ vi sư không thể đi, chỉ có vi sư có muốn đi hay không."

Nói đến đây, ông dừng lại rồi tiếp tục: "Tất nhiên, người cũng không cần có tâm lý may mắn. Bởi vì có vi sư tồn tại, người đi ra ngoài gây thị phi, nếu người bị người đuổi giết, vi sư sẽ không ra tay."

"Ta chỉ nhìn một chút, tuyệt đối không nói lời nào."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, ta chưa bao giờ gây chuyện, đều do bọn họ bắt nạt ta, làm đệ tử Kiểm Điện không có một chút chỗ tốt nào, ngược lại có không ít kẻ địch."

Kiểm Huyền Tử cười nhạt: "Trường Sinh, có câu nói muốn đạt tới đỉnh cao, tất phải nhịn đau, muốn đội vương miện, nhất định phải nặng."

"Chờ người hưởng thụ chỗ tốt của Kiểm Điện, chung quy người sẽ hiểu được vì sao mạnh mẽ cỡ nào."

"Vi sư muốn đi ra ngoài một chuyến, có thể sẽ rất lâu, trong khoảng thời gian này vũ trụ sẽ rất loạn, người tự mình chú ý nhiều hơn một chút. Hy vọng lúc vi sư trở về, người vẫn như bây giờ."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ, người muốn đi nơi nào."

Kiểm Huyền Tử nói: "Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu."

Cái tên này nghe có vẻ rất hung hiểm.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: "Sư phụ, có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Kiểm Huyền Tử cười nhạt một tiếng: "Vớ vẩn, có nguy hiểm gì chứ, cũng không phải chưa từng đi qua, xe nhẹ đường quen."

Diệp Trường Sinh nói: "Sư phụ đi thông thả."

Kiểm Huyền Tử lại nói: "Người đã lĩnh ngộ áo nghĩa chung cực của kiếm đạo và sát đạo, nhưng những thứ này vẫn còn chưa đủ."

"Chờ khi nào người lĩnh ngộ ra áo nghĩa chung cực hư vô, tu vi và thực lực của người sẽ tăng lên rất nhiều."

Dứt lời, trong hư không trong nháy mắt xuất hiện vô số bóng người, giống như còn có một tòa tinh vực.

Hơn nữa những người này đều là Kiểm Huyền Tử.

Diệp Trường Sinh ghen hờn nhìn trân trối, cái này cũng quá đáng sợ, một Kiểm Huyền Tử đã vô địch, nếu vô số Kiểm Huyền Tử đồng thời phát động tấn công.

Ai có thể ngăn chặn một đòn của ông chứ?

Thân ảnh Kiếm Huyền Tử chột lóe về phía trước: “Trường Sinh, chiêu này gọi là vô trung sinh hữu, vạn vật vũ trụ sinh ra từ có, có sinh ra từ không.”

Theo sự chuyển động của ông, tinh vực sụp đổ, bóng người điên cuồng hội tụ, c dung hợp cùng một chỗ với ông: "Trường Sinh, chiêu này gọi là Vạn Pháp Quy Nhất.”

"Người từ từ tìm hiểu đi, vi sư đi trước."

"Đúng rồi, nữ nhân thì phải dạy dỗ, đừng để người ta bắt chẹt."

Diệp Trường Sinh còn muốn nói gì đó, lại phát hiện hư không là một mảnh tịch mịch, hoàn toàn không có tung tích của Kiếm Huyền Tử.

Thật hâm mộ sư phụ, muốn đi đâu thì đi đó.

Không có việc gì thì đi Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu chơi.

Nữ nhân có gì tốt, đến Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu chơi còn tốt hơn.

Lúc này.

Tiên Mộ Tử đứng trên Trường Sinh Kiếm, xuất hiện bên cạnh hắn: "Tướng công, Kiếm Huyền Tử rời đi."

"Hắn đã nói gì với người?"

Diệp Trường Sinh nói: "Cũng không có gì, sư phụ chỉ nói cho ta biết, không nên quá si mê hai điểm một đường."

Tiên Mộ Tử: "..."

Diệp Trường Sinh lại nói: "Hai điểm một đường làm cho người ta mê hoặc, nhưng cũng là căn nguyên nguy hiểm, người trầm luân trong đó sẽ từ từ phế đi.

Một số người có hai điểm cao không thể chạm tới, một dòng sâu không thể đoán trước, không phải ai cũng đứng đắn.

Người cho rằng thuần khiết, đáng yêu, có lẽ ở trước mặt người khác, bọt nước... Văng khắp nơi.”

Tiên Mộ Tử: "..."

Hoàn toàn không biết Diệp Trường Sinh đang nói cái gì.

Hắn xuất hiện trên Trường Sinh Kiếm: "Ngồi vững, tài xế muốn khởi hành.”

Ngay sau đó.

Trường Sinh Kiếm xẹt qua trên tiên khung, tốc độ quá nhanh, tinh vực vô tận trong nháy mắt xẹt qua bên người bọn họ.

Tiên Mộ Tử trầm giọng hỏi: "Nhanh như vậy làm gì?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tốc độ của ta vẫn luôn như này, có phải là có chút say kiếm hay không?"

Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người, khóe miệng nhấc lên ý cười: "Cuối cùng cũng đuổi kịp.”

Tôn Nhị Thánh đột nhiên nhận thấy linh khí dao động mạnh mẽ, quay đầu nhìn qua, phát hiện là hai người Diệp Trường Sinh, vội vàng đứng lên từ trên hồ lô rượu.

"Trường Sinh tiểu hữu, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau."

Diệp Trường Sinh nói: "Lão Tôn Đầu, ta chính là tới tìm người.”

Tôn Nhị Thánh thụ sủng nhược kinh: "Tiểu hữu tìm ta có chuyện gì?"

Chương 1647: Người xứng sao 2

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, một cái bình ngọc bay xuống trước mặt Tôn Nhị Thánh: "Cho người những linh dịch này."

Tôn Nhị Thánh tiếp nhận linh dịch, vừa định cảm tạ Diệp Trường Sinh, phát hiện hai người đã ngự kiếm đi xa.

Ông chậm rãi mở bình ngọc trong tay ra, một hơi thở sinh mệnh mạnh mẽ đập vào mặt: "Đây là..."

Vội vàng đóng nắp bình ngọc lại, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh rồi đi, cảm thấy khó có thể tin.

Linh dịch mạnh mẽ như vậy, vì sao Trường Sinh lại đưa cho ta?

Ô ô...

Thì ra trong lòng Trường Sinh tiểu hữu vẫn luôn có lão già xấu như ta.

Làm ta rất xúc động.

Lúc trước là ta bụng dạ hẹp hòi, trách lầm Trường Sinh tiểu hữu, hẳn chính là đệ tử Kiếm Điện, đạo lữ của Tiên Mộ tử, có thể coi ta như bằng hữu, thật sự là may mắn của lão phu.

Nói đến đây, ánh mắt ông lần thứ hai rơi vào trên bình ngọc: "Xem ra ta phải tìm một chỗ luyện hóa linh dịch trước."

"Trường Sinh tiểu hữu, chờ ta ở Linh Thành!"

Bên kia, Trường Sinh Kiếm tiếp tục đi về phía trước, Tiên Mộ Tử nghi hoặc nói: "Tướng công, vì sao người lại cho Tôn Nhị Thánh linh dịch."

"Kết thiện duyên!"

"Vớ hửn?" Tiên Mộ Tử có chút nghi hoặc.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Đừng xem thường bất cứ kẻ nào."

Vận mệnh nhân vật chính của Tôn Nhị Thánh, Kim Lân há lại là vật trong ao, vừa gặp phong vân đã hóa rồng.

Hiện giờ Tôn Nhị Thánh gặp được hãn, cũng chính là thời điểm hóa rồng.

Tiên Mộ Tử cảm thấy Diệp Trường Sinh hơi khác, rõ ràng thực lực mạnh mẽ, lại bình dị gần gũi.

Đầu năm nay tu sĩ như thế đã không còn nhiều lắm.

Người cho rằng Diệp Trường Sinh thiện lương sao?

Vậy thì người đã phạm sai lầm lớn.

Người cho rằng Diệp Trường Sinh cảm động bởi câu chuyện xưa của huynh đệ Tôn gia sao?

Người lại sai.

Nếu không có hệ thống nhắc nhở, hãn cũng chỉ nghe chuyện thôi.

Muốn hỏi ai là gà tặc nhất, không phải Diệp Trường Sinh thì còn có thể là ai.

Đúng lúc này.

Trên hư không, một vệt sáng xuất hiện bay tới phía hai người, Tiên Mộ Tử vừa muốn ra tay lại bị ngăn lại.

Tháp Phật Đà?

Ngay sau đó, một tòa tháp xuất hiện trước mặt hai người, Cổ Phạm Nhi từ trong tháp đi ra: "Diệp công tử, mau cứu ta."

Diệp Trường Sinh cười nói: "Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp lại."

Cô nương này không lẫn vào đâu được.

Mỗi một lần gặp mặt không phải bị người vây công, chính là bị người đuổi giết.

Cổ Phạm Nhi nói: "Ta bị lão tổ đuổi giết, kính xin Diệp công tử ra

tay tương trợ.”

Dứt lời, một bóng người xuất hiện cách đó không xa, người tới không phải ai khác, chính là lão tổ Phệ Đạo Tộc - Cổ Đạo.

Cổ Đạo nhìn Cổ Phạm Nhi, ánh mắt xẹt qua hai người Diệp Trường Sinh: "Phạm Nhi, không nghĩ tới trên người người còn có chí bảo như thế, giao nó cho ta, lão tổ có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Cổ Phạm Nhi lạnh lùng nói: "Người si tâm vọng tưởng, ta tuyệt đối sẽ không giao tháp Phật Đà cho người.”

Sắc mặt Cổ Đạo trầm xuống: "Vậy đừng trách lão tổ không nể tình.”

Cổ Phạm Nhi thấy Cổ Đạo đi tới phía nàng, bóng hình xinh đẹp theo bản năng dựa sát bên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử...”

Diệp Trường Sinh đánh giá Cổ Đạo: "Các hạ, bắt nạt một tiểu cô nương là không tốt đâu!”

Cổ Đạo khinh thường: "Tiểu tử, người đang dạy ta làm việc?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Người xứng sao?”

Nói đến đây, hắc tiện tay vung lên, Cổ Thiên Thần xuất hiện ở trong sân: "Thiên Thần, chuyện trong tộc các người, tự mình giải quyết đi!”

Trong hư không.

Ánh mắt ba người Tiên Mộ Tử, Cổ Đạo, Cổ Phạm Nhi đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, tình huống gì đây?

Người sống xuất hiện ngay trước mắt.

Cổ Thiên Thần đến từ đây vậy?

Sắc mặt Tiên Mộ Tử hơi thay đổi, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, khóe miệng nhấc lên ý cười, rất có thâm ý nhìn Diệp Trường Sinh.

Cổ Thiên Thần nói: "Phạm Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Cổ Phạm Nhi nói: "Đại ca, lão tổ biết được người thân phục Diệp công tử nên đã trục xuất người ra khỏi Phệ Đạo Tộc, còn để phụ thân hối lỗi ở Phệ Đạo Nhai."

"Nếu không phải ta nhờ có tháp Phật Đà nên mới trốn thoát, chúng ta rốt cuộc sẽ không gặp lại."

Nói đến đây, ánh mắt của nàng rơi vào trên người Cổ Đạo: "Đại ca, hiện tại hắc còn muốn cướp đoạt tháp Phật Đà."

Cổ Thiên Thần gật đầu: "Lão tổ, đây là người không đúng, ta là Thiếu Tộc trưởng Phệ Đạo Tộc, lựa chọn ở đâu, thân phục người nào, ta đều có quyền lựa chọn."

Cổ Đạo trầm giọng: "Quyền lựa chọn, người thân là tương lai của Phệ Đạo Tộc, há có thể tự tự mình trung thành với người khác."

"Lão hủ quyết không thể giao tương lai của Phệ Đạo Tộc cho người."

Lão ta lạnh lùng nói, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Hắc chỉ có tu vi cấp Thiên Mệnh, có cái gì đáng giá để người trung thành chứ."

"Mặt mũi của Phệ Đạo Tộc đã bị người vứt hết rồi."

Cổ Thiên Thần biến sắc, cười khổ một tiếng, thật không biết nói cái gì cho phải, hắc tận mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh đánh bại Vạn Yêu Nhi.

Chương 1648: Người xứng sao 3

Đó chính là một cường giả cấp Trụ Đế, Cổ Đạo lấy cấp bậc người thường để xem xét Thiếu chủ, quả thực là sai lầm lớn.

"Người trực xuất ta khỏi Phệ Đạo Tộc, nhưng ta vẫn là gọi người là lão tổ. Đây sẽ là lần cuối cùng ta gọi người như thế, Phệ Đạo Tộc muốn phát triển thì không thể bảo thủ. Nhiều năm như vậy, Phệ Đạo Tộc ở trong tay lão tổ có từng có tăng lên sao?"

"Kết cấu Đại Thiên Vũ Trụ sẽ thay đổi trong nháy mắt, thực lực Phệ Đạo Tộc chúng ta vẫn luôn giảm xuống, lão tổ chưa từng nghĩ tới vì sao sao?"

Cổ Đạo giận dữ trách cứ: "Người đang trách tội lão phu sao? Mấy năm nay dưới sự dẫn dắt của lão phu, Phệ Đạo Tộc đích xác không phát triển rất nhanh, nhưng cũng đang vững vàng tăng lên."

"Đã có nhiều thế lực ở Đại Thiên Vũ Trụ tiêu vong nhưng Phệ Đạo Tộc vẫn luôn tồn tại, cũng bởi vì lão hủ tọa trấn trong tộc."

Nghe được lời này, Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng nâng tay ngọc lên, ống tay áo hơi che lại, một nụ cười xuất hiện trên gương mặt.

Nàng là một người có giáo dưỡng.

Nhưng thật sự là không nhịn được cười.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe được có người khoác lác trôi chảy như thế.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: "Làm gì vậy, chú ý hình tượng, người đang cười nhạo cường giả Phệ Đạo Tộc sao?"

Ý cười trên mặt Tiên Mộ Tử biến mất: "Tướng công, ta biết sai rồi."

Lão tổ Phệ Đạo Tộc?

Người có từng nghĩ tới, nhiều năm như vậy không có người tấn

công Phệ Đạo Tộc, không phải là bởi vì có người tọa trấn.

Mà bởi vì Phệ Đạo Tộc quá yếu, người khác khinh thường đi bắt nạt các người không?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Sắc mawtk Cổ Đạo cực kỳ khó coi, chỉ là tu sĩ cấp Thiên Mệnh mà lại dám nói chuyện với lão như thế, nói như thế nào đây, đầu óc lão đầu này không được nha.

Linh khí uy áp khủng bố áp chế bắn phá, Cổ Đạo phóng thích tu vi cấp Trụ Hoàng, về mặt trừu tượng: "Diệp Trường Sinh, đừng tưởng rằng người dựa vào Kiểm Điện thì có thể muốn làm gì thì làm."

"Lão hủ quản chuyện trong tộc, người tốt nhất vẫn đừng nhúng tay vào."

Dứt lời, thân ảnh lão ta chợt lóe, nhanh chóng vọt tới phía huynh muội Cổ Thiên Thần, mang theo uy áp không thể ngăn cản.

Nhìn thấy cảnh này.

Cổ Thiên Thần ngăn Cổ Phạm Nhi ở sau lưng, hơi thở trên người hắt bắn ra: "Lão tổ, người cần gì phải vậy chứ?"

Mở ra Phệ Linh Đạo Thể, linh khí trong hư không điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn, một thân tu vi từ Trụ Hoàng tầng thứ nhất tăng lên đến Trụ Hoàng tầng năm.

Uy áp còn áp đảo trên Cổ Đạo.

Cổ Đạo nhận thấy được hơi thở được phóng thích trên người Cổ Thiên Thần, thân ảnh đi về phía trước ngừng lại, trong mắt lộ ra kinh ngạc. Hắn mới rời khỏi Phệ Đạo Tộc bao lâu, sao tu vi có thể tăng lên hai cấp bậc như vậy?

Tốc độ tăng lên như vậy quả thực chưa từng có, Cổ Đạo tu luyện cả đời cũng chưa từng thấy qua.

Ếch ngồi đáy giếng.

Loại phương thức đột phá này chỉ là kỹ thuật bình thường với Diệp Trường Sinh mà thôi.

Vì sao người ta vẫn thường nói tầm nhìn quyết định trí tuệ và năng lực của một người, tầm nhìn của Cổ Đạo quá nhỏ, cũng chính là bởi như thế, Phệ Đạo Tộc mới không cách nào phát triển.

Nhưng lão ta lại không tự biết, vẫn vô cùng hài lòng với bản thân, đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình mà không biết rằng thế giới bên ngoài đã thay đổi.

Sát ý trên người Cổ Đạo biến mất, cười nói: "Thiên Thần, người thức tỉnh sao?"

Cổ Thiên Thần nói: "Thức tỉnh, nếu không phải bởi vì Thiếu chủ, ta vĩnh viễn không thể nào thức tỉnh."

"Thiếu chủ có ân với ta, ta trung thành với hãn thì có vấn đề gì sao?"

"Nên vậy, nên vậy." Cổ Đạo gật đầu: "Thiên Thần, lúc trước là lão tổ hồ đồ, người cũng không cần so đo với lão tổ, dẫn theo Phạm Nhi cùng nhau trở về tộc đi."

"Về sau người chính là Tộc trưởng Phệ Đạo Tộc, hết thấy đều nghe theo người."

Cổ Thiên Thần nói: "Lão tổ, người đã trục xuất ta ra khỏi Phệ Đạo Tộc, ta sẽ không trở về."

"Ta thích ở lại bên cạnh Thiếu chủ tu luyện, việc này cứ chấm dứt đi, hy vọng lão tổ trở về trong tộc không cần làm khó phụ thân ta."

"Thiên Thần yên tâm, lão tổ trở về sẽ lập tức thả phụ thân người." Cổ Đạo nói xong vội chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Diệp Trường Sinh đột nhiên mở miệng: "Các hạ cứ như vậy rời đi sao?"

Cổ Đạo hoảng sợ vạn phần, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: "Diệp công tử, có gì cần phân phó sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Chính là nói cho người biết một câu, không có Kiếm Điện, ta nhất định muốn làm gì thì làm."

Dứt lời, áo nghĩa chung cực của kiếm đạo bao phủ trên người Cổ Đạo, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, linh giới trên ngón tay Cổ Đạo bay ra.

Từ từ rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh: "Người có thể đi."

Linh giới bị đoạt, Cổ Đạo cũng không dám lên tiếng, hóa thành một vệt sáng biến mất trên hư không, trong lòng vô cùng hoảng sợ, lẩm bẩm: "Khi nào thì ta có thể sửa tật xấu ngu xuẩn này chứ?"

Chương 1649: Linh Thành

Cổ Thiên Thần đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: "Thiếu chủ, ta..."

Diệp Trường Sinh nói: "Tuân theo bản tâm, người không làm sai, trở về tiếp tục tu luyện đi."

Cổ Thiên Thần muốn nói lại thôi, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Dẫn theo muội muội người cùng đi tu luyện."

Cổ Thiên Thần vội vàng nói: "Đa tạ thiếu chủ."

Hắn lôi kéo Cổ Phạm Nhi tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, Tiên Mộ Tử bên cạnh nhìn ánh sáng biến mất: "Tiểu thế giới."

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: "Người cũng biết không ít."

Tiên Mộ Tử mỉm cười: "Tướng công, trên người người còn có bí mật gì nữa?"

Diệp Trường Sinh nói: "Muốn biết trên người ta còn có bao nhiêu bí mật, vậy phải xem người có sống được hay không."

Tiên Mộ Tử: "..."

Trường Sinh Kiểm xét qua tiên khung, tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, rất nhanh đã xem xét linh giới của Cổ Đạo.

Đường đường là lão tổ một tộc mà chỉ có chút tài nguyên như vậy sao? Có phải hơi đáng thương không?

Hắn thu tất cả tài nguyên vào trong hệ thống, nhìn linh giới trong tay, linh cơ vừa động, tựa hồ tìm được phương thức làm giàu.

Không biết đã qua bao lâu.

Giọng nói của Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng truyền đến: "Tướng công,

phía trước chính là Linh Thành.”

Đây là một tòa thành trì hư vô mờ ảo.

Óng ánh lấp lánh, tựa như được tạo thành từ thủy tinh.

Quý phủ thần công, hồn nhiên thiên thành.

Thật là một tòa linh thành.

Diệp Trường Sinh nhìn thành trì trước mắt, thở dài, tòa thành trì này cũng không đơn giản.

Toàn bộ có linh tinh rèn đúc, linh đầy tự tràn.

Tiên Mộ Tử nói: "Tướng công, người xem ánh mắt Linh Thành cứ là lạ sao ấy."

Có thể trách được sao?

Nhiều tài nguyên như vậy, quả thực làm cho người ta điên cuồng.

Diệp Trường Sinh đã bắt đầu tính toán, nếu chuyển toàn bộ tài nguyên của Linh Thành đến Trường Sinh Vũ Trụ thì sẽ có hiệu quả gì đây.

Tiên Mộ Tử lại nói: "Tướng công, Thành chủ Linh Thành là một người rất cổ quái, vả lại thực lực cũng vô cùng khủng bố, sau khi vào thành chúng ta đi bái phỏng trước."

Diệp Trường Sinh nói: "Nếu không có chút thực lực, sợ là không cách nào làm cho tòa thành trì này sừng sững không ngã."

Hai người đi tới cửa vào Linh Thành, phía trước còn có rất nhiều người xếp hàng, Tiên Mộ Tử nói: "Tướng công, Tôn Đại Thánh chúng ta nhắc tới đang bế quan trong Linh Thành, hẳn là một trường hợp đặc biệt."

Diệp Trường Sinh khó hiểu: "Lời này có ý gì?"

Tiên Mộ Tử lại nói: "Người bình thường muốn tiến vào Linh Thành đều khó khăn, chứ đừng nói là ở trong Linh Thành có được phủ đệ

của mình.”

"Tôn Đại Thánh lại không giống, hẳn được Thành chủ Linh Thành mời đến."

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Thì ra là như thế."

Thành chủ Linh Thành là một người thông minh, lời kéo người mạnh mẽ như Tôn Đại Thánh vào trong thành, chỉ cần khi Linh Thành có nguy hiểm, Tôn Đại Thánh nhất định sẽ ra tay tương trợ.

Ai cũng không muốn nơi mình tu luyện bị người phá hủy.

Thảo nào dưới sự bao phủ của thần thức, hẳn phát hiện trong thành có rất nhiều hơi thở mạnh mẽ, tòa thành trì này thật đúng là cường giả san sát, cao thủ như mây.

Cũng không khó hiểu lắm, có được tài nguyên khổng lồ như vậy hấp dẫn vô số cường giả tu luyện ở đây, còn không phải là một chuyện vô cùng đơn giản sao.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía tường thành một bên, phát hiện không ít tu sĩ ngồi ngay ngắn ở đó tu luyện, đây là tới cộ linh khí.

Một chút tương tự như cộ lưới.

Ta không vào được thì ở bên ngoài cộ sát.

Vì tu luyện cũng đủ liều mạng, đều là người cố gắng.

"Vì sao bọn họ không thể tiến vào Linh Thành?"

Tiên Mộ Tử nói: "Tu vi không đạt tiêu chuẩn."

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Muốn tiến vào Linh Thành chỉ có một yêu cầu, đó chính là tu vi."

"Sau khi vào thành, tướng công sẽ nhìn thấy một tòa Trắc Linh Bia, chỉ cần công kích trên linh bia là có thể kiểm tra ra thực lực của người, để xác định có tư cách tiến vào Linh Thành hay không."

"Đương nhiên, thực lực trên Trụ Hoàng có thể thông suốt không trở ngại, ra ra vào vào cũng không thành vấn đề."

Diệp Trường Sinh đang tự hỏi, có nên trực tiếp tăng tu vi lên đến Trụ Hoàng hay không thì thị vệ Linh Thành phía trước đã ra hiệu cho bọn họ vào thành.

Khi thị vệ nhìn thấy Diệp Trường Sinh, sắc mặt bọn họ hơi đổi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Cấp Thiên Mệnh yếu cũng là yếu một chút.

Nhưng hãn còn rất trẻ.

Lại nhìn Tiên Mộ Tử đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, hai thị vệ ra hiệu để bọn họ vào thành, một người trong đó trầm giọng nói: "Mời hai vị đến Trắc Linh Bìa kiểm tra, đây là quy củ của Linh Thành chúng ta, kính xin tuân thủ."

Tiên Mộ Tử hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn linh khí, sắc mặt thị vệ biến đổi: "Trụ Đế tăng thứ chín sao?"

"Đại nhân, mời!"

Nói đến đây, thị vệ nhìn về phía Diệp Trường Sinh, tựa hồ đang chờ hãn biểu hiện thực lực của mình: "Ta đi kiểm tra."

Chương 1650: Linh Thành 2

Trắc Linh Bia rất cao.

Dáng vẻ bình thường không có gì lạ, nhìn qua chỉ là một linh bia bình thường.

Giờ khắc này.

Rất nhiều người đang kiểm tra trước Trắc Linh Bia.

Cấp Thiên Mệnh, tầng thứ ba.

Ngay sau đó.

Đấu khí, tam đoạn?

Không, xâu chuỗi, lại một lần nữa!

Liên tiếp hơn mười người kết thúc kiểm tra, chỉ có hai người miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, có được tư cách tiến vào thành.

Cuối cùng cũng đến Diệp Trường Sinh.

Một lão giả mặc áo trắng lạnh nhạt nói: "Các hạ dùng toàn lực đánh Trắc Linh Bia là được."

Diệp Trường Sinh gật đầu, thúc dục linh khí trong cơ thể, đánh một quyền mạnh vào trên Trắc Linh Bia, một tiếng ầm truyền ra.

Sóng khí khủng bố bắn ra, linh khí như trăng tàn khuếch tán ra ngoài, đánh bay mọi người chung quanh...

Lão giả áo trắng liên tiếp lui về phía sau vài bước, mới chậm rãi ổn định thân ảnh, con người phóng to, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh.

Răng rắc.

Răng rắc.

Trên Trắc Linh Bia xuất hiện từng vết nứt tựa như mạng nhện, nhìn qua mà thấy giật mình.

Đã nứt ra sao?

Lão giả áo trắng cảm thấy khó có thể tin, cánh tay run rẩy, chỉ thẳng vào Trắc Linh Bia: "Người..."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: "Người bảo ta đánh toàn lực."

Lão giả áo trắng: "..."

Hắn thật sự là cấp Thiên Mệnh sao?

Một quyền đánh nát Trắc Linh Bia, con mẹ nó, đây là yêu nghiệt gì, quái thai sao?

Ầm.

Ầm.

Trắc Linh Bia sụp đổ, hóa thành tro bụi xuất hiện trên đường lớn.

Theo khói bụi từ từ tản đi, mọi người vây xem, cái này...

Trắc Linh Bia bị đánh nát, trong Linh Thành còn chưa từng xảy ra chuyện như vậy, hẳn quá mạnh.

Trong đám đông.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện, không phải ai khác, chính là Lý Hạo Tiêu của Cẩm Kỳ Kiếm Các.

Trong thành Nữ Thần, Tiên Mộ Tử tuyên bố Diệp Trường Sinh là người chiến thắng đại hội Lục Phi, lúc ấy có rất nhiều người đặt ra nghi vấn.

Nếu để bọn họ nhìn thấy một quyền của Diệp Trường Sinh đánh nát Trắc Linh Bia, đoán chừng những người này sẽ ngậm miệng.

Lý Hạo Tiêu lẩm bẩm: "Vì sao hắn cũng xuất hiện ở Linh Thành?"

Ngay khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lão ta đã có một dự cảm

không lành, luôn cảm giác Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Linh Thành sẽ có ảnh hưởng rất lớn với chuyện tiếp theo của bọn hắn.

Lúc này, một nam tử áo trắng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trầm giọng hỏi: "Đại trưởng lão, người này là ai."

Lý Hạo Tiêu nói: "Hồi công tử, người này là Diệp Trường Sinh, đệ tử Kiếm Điện, chính là người lúc trước mà lão phu nhắc tới với người."

"Thì ra là hắn!" Tiêu Bắc hí mắt: "Hắn cũng không đơn giản, thân thể vô địch, kiếm đạo không biết, khó trách Đại trưởng lão đánh giá cao hắn như vậy."

Lý Hạo Tiêu thấp giọng: "Công tử, hắn là đệ tử Kiếm Huyền Tử chọn, đương nhiên là sẽ không quá kém."

"Kiếm Huyền Tử đi Tinh Tế Chung Cực Cấm Khu, Các chủ cũng đi, không biết lần này bọn họ thì ai có thể đợi được cơ duyên."

Tiêu Bắc nói: "Đại trưởng lão, chúng ta đi thôi."

Chuyện đến Linh Thành còn chưa làm xong, Diệp Trường Sinh chẳng qua hấp dẫn sự chú ý của hắn, hiện tại còn không phải thời điểm phân cao thấp với hắn.

Cấm Kỵ Kiếm Các và Kiếm Điện cho đến bây giờ chưa từng xung đột chính diện, Tiêu Bắc cũng không phải là người lỗ mãng.

Cái gì nặng cái gì nhẹ, trong lòng hắn rõ ràng.

Giờ khắc này, mọi người còn đắm chìm trong chấn động khó có thể tự kiềm chế.

Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh lão giả áo trắng: "Tiền bối, ta có thể vào thành không?"

Lão giả áo trắng gật đầu: "Có thể... Rất có thể."

Diệp Trường Sinh di chuyển đi tới bên người Tiên Mộ Tử, hai người vừa muốn rời đi, giọng nói lão giả phía sau lần thứ hai truyền đến: "Chờ một chút!"

"Tiền bối có chuyện gì sao? Là tính toán để ta bồi thường Trắc Linh Bì của các người?"

Lão giả áo trắng xoa tay, cười nói: "Lão phu chỉ muốn biết tiểu hữu thật sự là cấp Thiên Mệnh sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Tiền bối, người phải tin tưởng ánh mắt của mình."

Trên đường lớn, hai người kết bạn mà đi, nơi đi qua đều hấp dẫn ánh nhìn của người khác, Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta muốn khiêm tốn, thế nhưng thực lực không cho phép, ta thật sự quá khó khăn."

Trên đường lớn.

Tiên Mộ Tử lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, đây rốt cuộc là nam nhân gì vậy? Ở cùng hắn một thời gian dài mà phải học cách khống chế cảm xúc của mình, bằng không từng phút từng phút đều nuối bực nể đánh người.

Diệp Trường Sinh lại nói: "Thật ra, cho dù ta không đánh nát Trắc Linh Thạch cũng sẽ được vạn người chú ý."

Tiên Mộ Tử lạnh nhạt nói: "Ý của tướng công là... Bởi vì ta ở bên cạnh người?"

Diệp Trường Sinh lắc đầu: "Không, bởi vì nhan sắc của ta, người xem những tiểu cô nương trên đường đi, ai nấy đều bị ta mê hoặc đến ngũ mê tam đạo."

"Ta đáng chết, không có chỗ sắp xếp mị lực, thật sâu người!"

Tiên Mộ Tử: "..."

Nàng rơi vào im lặng, thực sự không muốn nói một từ.

Rất nhanh, hai người đi tới trước một tòa phủ đệ, Tiên Mộ Tử hơi ngẩng đầu lên, nhìn phủ đệ trước mắt: "Tướng công, nơi này chính là phủ của Thành chủ Linh Thành."

Chương 1651: Khương Đế Giáp

Đại đạo đơn giản nhất.

Đơn giản tự nhiên.

Không nghĩ tới Thành chủ Linh Thành còn là một người xa hoa cầu phác.

Rất hiển nhiên, phủ đệ trước mắt không giống với phủ Thành chủ mà Diệp Trường Sinh tưởng tượng.

Không có quỳnh lâu ngọc vũ, tiên cung thiên khuyết, nhưng ít nhất cũng là không gian độc lập với muôn vào đạo pháp, vô số pháp tắc.

Phủ đệ này có chút quá đơn giản.

Đúng lúc này.

Một bóng người từ trong phủ đi ra, khom người với Tiên Mộ Tử một cái: "Tiên Thành chủ, Thành chủ chúng ta cho mời."

Tiên Mộ Tử quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: "Tướng công, mời."

Diệp Trường Sinh vừa muốn đứng dậy tiến vào phủ đệ, lại bị người trước mắt ngăn lại: "Công tử dừng bước, Thành chủ chúng ta chỉ mời một mình Tiên Thành chủ."

Tiên Mộ Tử giật mình: "Trường Sinh chính là đạo lữ của ta, Thành chủ các người có ý gì."

Người tới: "..."

Hắn cũng chỉ phụng mệnh làm việc, nhất thời nghẹn lời, lại không biết trả lời như thế nào.

"Mộ Tử muội muội, nếu người không muốn vào phủ, vậy thì hãy dẫn hắn rời đi đi!" âm thanh như trời từ cửu thiên hạ xuống: "Ta không muốn nhìn thấy vị công tử này, người hiểu ý của ta chứ?"

Tiên Mộ Tử nói: "Người không thể cho ta mặt mũi sao?"

"Không thể, hoặc là người tiến vào, hoặc là các người cùng nhau rời khỏi Linh Thành." Giọng nói kia hết sức quả quyết, một chút thể diện cũng không cho.

Về mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt, trong lòng có chút mơ hồ, tình huống gì vậy? Lão tử lại bị nhắm vào sao?

Ta trêu ai chọc ai chứ, cũng bởi vì ta ưu tú, cứ như vậy không được người ta chào đón sao?

Tiên Mộ Tử nói: "Tướng công, chúng ta đi thôi!"

Diệp Trường Sinh không chút do dự xoay người rời đi, đi về phía trước, tâm thần hẩn khê động: "Hệ thống, không cần đánh dấu Linh Thành sao?"

"Gấp cái gì, bản hệ thống cũng không nói là không đánh dấu nha."

Có cơ hội đánh dấu là được.

"Tướng công, người tức giận sao?"

"Tại sao ta phải tức giận?" Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Không thấy thì không thấy, mục đích ta đến Linh Thành là vì tài nguyên, ta cũng không có hứng thú gì với Thành chủ nơi này."

Tiên Mộ Tử gật gật đầu: "Tướng công, người muốn đạt được tài nguyên, chúng ta có thể đi hội đấu giá của Linh Thành."

"Tu sĩ tiến vào Linh Thành đều có hai mục đích, thứ nhất là tới nơi này tu luyện, đánh sâu phá vỡ gông cùm xiềng xích của võ đạo, thứ hai chính là tham gia hội đấu giá Linh Thành, có rất nhiều đồ tốt, chỉ có người ngĩ không ra, không có bọn họ làm không được."

"Thần kỳ như vậy sao?" Diệp Trường Sinh cười nói: "Dẫn đường!"

Xem ra đi Linh Thành, phải bắt đầu từ hội đấu giá.

Loại hội đấu giá này là nơi hẩn thích nhất, chỉ cần có linh thạch, tùy tiện tiêu phí thì một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

Tiên Mộ Tử dẫn theo Diệp Trường Sinh đi về phía phòng đấu giá:

"Tướng công, phòng đấu giá Linh Thành cũng tiến hành mua bán, trong ba sân đấu giá lớn của Đại Thiên Vũ Trụ thì đứng thứ hai."

Diệp Trường Sinh nói: "Phía sau hội đấu giá này cũng là phủ Thành chủ đi."

Tiên Mộ Tử gật đầu: "Không sai."

Trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Tiên Mộ Tử thấy khoe miệng hắc nhấc lên nụ cười xấu xa: "Tướng công, có phải người có phải muốn giở trò xấu không?"

Giở trò xấu sao?

Không, không, không, ta là người trong sạch rõ ràng.

Diệp Trường Sinh cười khanh khách đi về phía trước.

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến giọng nói của Trụ Nhất: "Đại ca, để cho ta đi ra ngoài."

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Trụ Nhất đã xuất hiện trên vai hắn, hai người xì xào bàn tán một hồi.

Trụ Nhất lặng yên không một tiếng động rời đi, ngay cả Tiên Mộ Tử cũng chỉ cảm giác được linh khí dao động mạnh mẽ xuất hiện, vẫn chưa phát hiện tung tích của Trụ Nhất.

"Tướng công, mới vừa rồi có một đạo linh khí mạnh mẽ dao động, người có phát hiện ra không?"

Diệp Trường Sinh ra vẻ mờ mịt: "Có sao? Tại sao ta lại không nhận ra nhỉ."

Tiên Mộ Tử bán tín bán nghi, chắc chắn Diệp Trường Sinh nhận ra, hơn nữa linh khí này xuất hiện tuyệt đối có quan hệ với hắn.

Hai người đi tới phòng đấu giá Linh Thành, còn một thời gian nữa mới bắt đầu hội đấu giá, sau khi tiến vào hội trường, bọn họ ngồi

xuống ở một góc.

Tâm tư của tất cả mọi người trong sân đều ở trong hội đấu giá, mọi người nghị luận sôi nổi, cho nên hai người đến không dẫn tới bất kỳ gợn sóng nào.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, cách thời gian bắt đầu hội đấu giá càng ngày càng gần.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở tầng cao nhất phòng đấu giá, nơi đi qua, toàn bộ cấp trên của hội đấu giá theo sát phía sau, thần thái tất cung tất kính.

Nữ nhân này không phải ai khác, chính là người đứng đầu Linh Thành - Khương Đế Giáp.

Toàn bộ những gì xảy ra trong Linh Thành, nàng đều hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên Diệp Trường Sinh đi tới phòng đấu giá, tự nhiên cũng trốn không thoát ánh mắt của nàng.

Một lão giả áo đen cung kính nói: "Thành chủ hôm nay đến phòng đấu giá là có phân phó gì sao?"

Chương 1652: Khương Đế Giáp 2

Khương Đế Giáp lạnh nhạt nói: "Ta chỉ đến xem, các người cứ sắp xếp như cũ."

Lão giả áo đen dẫn theo mọi người rời đi, theo đó, một người xuất hiện trên đài cao, tuyên bố hội đấu giá bắt đầu.

Nếu không bắt đầu, Diệp Trường Sinh sẽ ngủ thiếp đi mất.

Hội đấu giá bắt đầu, kiện đấu giá đầu tiên còn chưa xuất hiện, trong sân đã sôi trào, ngay sau đó là một mảnh yên lặng, ánh mắt mọi người đồng loạt hội tụ ở trên đài cao.

Vẻ mặt gấp gáp chờ đợi.

...

Trong khi đó.

Trong Linh Thành.

Trước một phủ đệ.

Thân ảnh Tôn Nhị Thánh xuất hiện, cả người tươi cười rạng rỡ, hơi thở trên người hùng hồn bá đạo, giống như đã thoát thai hoá cốt.

Ông bước nhanh tiến vào trong phủ đệ, xe nhẹ đường quen đi tới trước một tòa lầu các: "Huynh trưởng, ta đã trở lại."

"Vào đi!" Một giọng nói khàn khàn tang thương truyền đến.

Tôn Nhị Thánh đẩy cửa tiến vào trong lầu các, một vòng xoáy linh khí mạnh mẽ bao phủ trên người ông.

Ngay sau đó, ông xuất hiện ở trong một tòa động phủ, theo thông đạo u ám đi về phía trước, đi tới điểm cuối, từng bóng người ngồi ngay ngắn trên ngọc bồ.

Người này lại chỉ có nửa người, nửa người còn lại bị vây trong hư

ảo.

Đó chính là Nhân Đồ – Tôn Đại Thánh.

Nhìn thấy Tôn Nhị Thánh đến, con người Tôn Đại Thánh sáng lên: "Nhị Thánh, huyết mạch và chí tôn thể của người đã sống lại rồi sao?"

"Sống lại." Tôn Nhị Thánh có chút nghẹn ngào: "Đại ca, đấu chiến chí tôn thể của ta đã sống lại."

"Hơn nữa huyết mạch của ta cũng thức tỉnh, còn mạnh hơn huyết mạch ban đầu và chí tôn thể."

Tôn Đại Thánh kích động không thôi, tâm tình dao động rất lớn: "Người... Rốt cuộc người đã làm thế nào."

Tôn Nhị Thánh nói: "Ta gặp được một vị tiểu hữu, hắn đưa cho ta một ít linh dịch, sau đó hết thấy đều trở về."

Linh dịch?

Trong vũ trụ lại có linh dịch như vậy sao?

Tôn Đại Thánh khó có thể tin được: "Vị tiểu hữu kia ở đâu?"

Tôn Nhị Thánh vội vàng nói: "Đại ca, Trường Sinh tiểu hữu đang ở trong Linh Thành."

Trên vùng trời Linh Thành.

Huynh đệ Tôn thị xuất hiện.

Tôn Đại Thánh chỉ có nửa người được áo bào đen bao bọc nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy giật mình.

Vô số năm qua, ông chính là tới như vậy.

Không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại cảm thấy mình đẹp trai.

"Nhị Thánh, sau này người đứng lên, không cần phí thời gian nữa, lấy lại thứ vốn thuộc về người."

Tôn Nhị Thánh nặng nề gật đầu: "Đại ca yên tâm, đợi tìm được Trường Sinh tiểu hữu, linh dịch trong tay hắc có thể giúp đại ca khôi phục thân thể, đến lúc đó huynh đệ người và ta sẽ có thể sống vai tác chiến, chấm dứt ân oán nhiều năm như vậy."

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đại ca, Trường Sinh tiểu hữu là đệ tử của Kiếm Huyền Tử, Mặt khác hắc còn là đạo侶 của Tiên Mộ Tử."

"Có thể kết giao với người như vậy, đó là cơ duyên của huynh đệ chúng ta."

Sắc mặt Tôn Đại Thánh hơi đổi: "Tốt cho một thiếu niên yêu nghiệt, người có thể trở thành bằng hữu với hắc, đại ca thật vui vẻ thay người."

"Tới đâu tìm hắc?"

Tôn Nhị Thánh gật đầu: "Ở phòng đấu giá Linh Thành."

Ngay khi hai người chuẩn bị đi tới phòng đấu giá, thân ảnh Tôn Đại Thánh hơi dừng lại: "Thế mà nàng cũng ở đây."

Tôn Nhị Thánh nói: "Đại ca nói là Thành chủ sao?"

Tôn Đại Thánh gật đầu: "Không sai, đã rất lâu rồi nàng không rời khỏi phủ đệ."

Tôn Nhị Thánh cười nói: "Đại ca, tu sĩ yêu nghiệt như Trường Sinh tiểu hữu, Thành chủ xuất hiện đương nhiên là vì hắc mà đến."

"Ngay cả Tiên Mộ Tử mà Trường Sinh tiểu hữu cũng dễ dàng bắt được, Thành chủ phỏng chừng cũng sẽ bị dẫn đi."

"Không thể nào." Tôn Đại Thánh lắc đầu: "Người không hiểu nàng, quên đi, chúng ta đi phòng đấu giá trước."

Hai người biến mất ở trên hư không, nhanh chóng vọt tới phía phòng đấu giá.

Giờ khắc này.

Hội đấu giá hội đã bắt đầu, kiện đấu giá đầu tiên xuất hiện trên đài cao, giọng nói lão giả tóc bạc như chuông lớn.

"Kiện thứ nhất, Đạo Nguyên Thần Tinh, có thể thai nghén, có năm mươi phần trăm khả năng đạt được một Đạo Nguyên, giá khởi điểm: một trăm vạn Tử Linh Tinh, bất kỳ chí bảo nào có cùng giá trị."

"Mỗi lần tăng giá không được ít hơn mười vạn Tử Linh Tinh."

Dứt lời, trong sân trực tiếp sôi trào lên, mọi người đương nhiên biết được Đạo Nguyên Thần Tinh hiếm hoi.

Không hổ là phòng đấu giá Linh Thành, kiện vật phẩm đầu tiên lại là đồ vật trân quý hiếm hoi như thế.

Cho dù một quả Đạo Nguyên Thần Tinh không cách nào thai nghén, nhưng sau khi luyện hóa cũng có thể làm cho cấp bậc tăng lên không ít.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người nhao nhao nghị luận, ánh mắt rơi vào trên Đạo Nguyên Thần Tinh, dưới Động Hư Chi Nhãn có thể thai nghén ra Đạo Nguyên hay không, không ai rõ ràng hơn hẳn.

"Tướng công, Đạo Nguyên Thần Tinh này có giá trị, nếu như thai nghén ra Đạo Nguyên, vậy nó sẽ vượt qua giá trị bản thân, nếu không có thì chúng ta sẽ lỗ."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: "Lấy nó."

Chương 1653: Khương Đế Giáp 3

Một Đạo Nguyên, nếu đặt vào Trường Sinh Vũ Trụ thì có thể làm cho linh khí càng thêm nồng đậm, Đại Đạo càng thêm ưu ái.

Tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Từng âm thanh đấu giá truyền ra, Diệp Trường Sinh cũng không đấu giá, mà đang xem xét tài nguyên trong linh giới ở hệ thống.

Mấy năm nay hắn đạt được vô số linh giới, bên trong có bao nhiêu tài nguyên, hắn cũng chưa đi xem.

Thật sự là không sửa sang lại thì không biết, vừa sửa sang lại giật mình.

Hóa ra hắn rất giàu có.

Quả thực chính là người giàu.

Tích ít thành nhiều, thật là đáng sợ.

Mỗi một lần đạt được linh giới, hắn đều sẽ ghét bỏ bên trong quá ít tài nguyên, hiện tại xem ra không phải là những tu sĩ kia quá nghèo, là khẩu vị của hắn quá lớn.

Dù sao không phải ai cũng giống như hắn, mang theo một Trụ Hà, có được Dương Thần và cây sinh mệnh siêu cấp.

Ngoài ra còn có một tiên điền duy nhất trong vũ trụ.

Cứ tính như vậy, hắn quá giàu có.

Một người lại có tiền, lại có nhan sắc, còn có thực lực, một người như vậy không được người khác thích cũng khó.

Diệp Trường Sinh dường như đã tìm ra lý do tại sao hắn lại nổi tiếng như vậy.

Những người khác đều khao khát phú nhị đại, mà hắn lại có đủ.

"Tướng công, người đang cười cái gì vậy?" Tiên Mộ Tử nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Những người này đều điên rồi, một Đạo Nguyên Thần Tinh đã lên đến sáu trăm vạn Tử Linh Tinh."

Diệp Trường Sinh giật mình, chậm rãi mở miệng: "Một ngàn vạn Tử Linh Tinh."

Giọng nói không lớn, quanh quẩn ở trên phòng đấu giá.

Một ngàn vạn Tử Linh Tinh?

Mọi người nhao nhao theo tiếng nhìn lại, kinh ngạc không thôi nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trực tiếp tăng giá bốn trăm vạn, đầu óc người này có vấn đề rồi.

Trong phòng, hai người Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu đứng lên, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh.

Tiêu Bắc nói: "Thế mà hắn cũng tới tham gia hội đấu giá."

Lý Hạo Tiêu gật đầu: "Lấy thân phận của hắn lại không xuất hiện trong phòng riêng, mà chỉ tùy tiện tìm một chỗ ngồi."

"Trực tiếp tăng giá bốn trăm vạn, xem ra hắn nhất định phải có."

Tiêu Bắc biến sắc: "Đại trưởng lão, cho dù Đạo Nguyên Thần Tinh thai nghén ra Đạo Nguyên nhưng giá trị cũng không tới một ngàn vạn Tử Linh Tinh, đây không phải hắn đang làm ăn thua lỗ sao?"

Lý Hạo Tiêu: "..."

Về mặt lão ta cũng mờ mịt, không đoán ra suy nghĩ của Diệp Trường Sinh, giống như từ khi lão ta gặp được Diệp Trường Sinh, người này vẫn không ra bài theo lẽ thường.

Nhưng lão ta không chút hoài nghi ánh mắt của Diệp Trường Sinh, dám hao phí một ngàn vạn Tử Linh Tinh, sợ rằng Đạo Nguyên Thần Tinh có gì đó kỳ lạ.

Thế nhưng bọn họ nhìn không thấu.

Trên tầng cao nhất, Khương Đế Giáp lộ vẻ hồ nghi, có chút không

rõ ý đồ của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tuyệt đối không nghĩ tới hao phí một ngàn vạn Tử Linh Tinh cho Đạo Nguyên Thần Tinh phòng đấu giá, thế mà nhiều người nghĩ rằng hắn có vấn đề.

Chẳng lẽ chưa nghe tới câu này sao?

Có tiền tùy hứng.

Có tiền là có thể muốn làm gì thì làm.

Giá cả một ngàn vạn làm cho người ta nghe mà biến sắc, không ai nguyện ý tăng giá nữa.

Đạo Nguyên Thần Tinh tự nhiên thuộc về Diệp Trường Sinh.

Ngay khi lão giả tóc bạc chuẩn bị phất người đưa Đạo Nguyên Thần Tinh tới cho Diệp Trường Sinh, một bóng người xuất hiện trên đài cao, thì thầm bên tai một hồi.

Lão giả áo trắng trầm giọng nói: "Cho mời vị công tử này đi lên."

Tiên Mộ Tử nói: "Tướng công, cho người đi lên."

Diệp Trường Sinh nói: "Hội đấu giá này còn có khâu này sao?"

Đây không phải là ép buộc ta giả vờ sao?

Tại sao phải như thế? Ta chỉ muốn khiêm tốn.

"Mời công tử lên đài." Lão giả áo trắng lại lên tiếng thúc giục.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng lên, hóa thành một luồng tàn ảnh mà qua, lúc xuất hiện lại, hắn đã đi tới trước mặt lão giả áo trắng.

Nhất định phải để ta thể hiện sao?

Lão giả áo trắng giơ tay lên đưa Đạo Nguyên Thần Tinh cho Diệp Trường Sinh: "Dám hỏi công tử, vì sao lại hào phóng ném ra một ngàn vạn Tử Linh Tinh cũng phải lấy được Đạo Nguyên Thần Tinh này."

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: "Bởi vì giá trị của nó."

Nói đến đây, hắn từ từ nâng cánh tay lên, Đạo Nguyên Thần Tinh xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, ngay sau đó, trực tiếp xuất hiện ba Đạo Nguyên.

Một hóa ba?

Lão giả áo trắng không thể tin được ánh mắt của mình, chủ trì hội đấu giá nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

Mọi người dưới đài nhao nhao đứng lên, không thể tin nhìn về phía Diệp Trường Sinh, một quả Đạo Nguyên Thần Tinh hóa ra ba Đạo Nguyên, đây quả thực quá không thể tưởng tượng nổi.

Mỗi một kiện vật phẩm trước khi xuất hiện ở hội đấu giá đều sẽ có nhân viên chuyên nghiệp đánh giá, một quả Thần Tinh có thể hóa ra ba Đạo Nguyên mà ngay cả nhân viên đánh giá của phòng đấu giá cũng không thể phát hiện ra.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Khương Đế Giáp lóe lên, sắc mặt hơi đổi: "Hắn có được Thần Mâu, quả nhiên hơn người."

Chương 1654: Đại gia chi tiêu hợp lý

Có được Thần Mâu, nhìn thấu hết thủy.

Có thể phát hiện Đạo Nguyên Thần Tinh có thể thai nghén ra ba Đạo Nguyên, vậy cũng không có gì lạ.

Người này còn yêu nghiệt hơn sư phụ hẳn.

Tuổi còn trẻ, lại làm cho ta không cách nào nhìn thấu.

Khó trách Kiếm Huyền Tử nhiều năm như vậy cũng không thu đồ đệ, thì ra đã sớm bố trí tốt hết thủy.

Mọi người đều đánh giá thấp hẳn.

Khương Đế Giáp thu hồi ánh mắt từ trên người Diệp Trường Sinh, đưa cho lão giả bên cạnh một ánh mắt, ý bảo tiếp tục hội đấu giá.

Lão giả bên cạnh rời đi, lại một người xuất hiện bên cạnh Khương Đế Giáp, người tới khom người một cái: "Thành chủ, Tôn đại nhân xuất quan, đã đến phòng đấu giá."

Khương Đế Giáp nhẹ nhàng gật đầu: "Đề hẳn tới đây đi!"

Giây lát.

Huynh đệ Tôn thị đi tới tầng cao nhất trên đài, Khương Đế Giáp trầm giọng nói: "Tôn lão đến rồi."

Tôn Đại Thánh nói: "Gặp qua Thành chủ."

Khương Đế Giáp lại nói: "Tôn lão, vì sao đột nhiên xuất quan?"

Nói đến đây, sắc mặt nàng hơi biến đổi, xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Tôn Nhị Thánh: "Đấu Chiến Chí Tôn Thể, thần thể của người đã khôi phục."

Tôn Nhị Thánh cười nói: "Khôi phục."

Khương Đế Giáp cảm thấy hoảng sợ, Chí Tôn Thể bị hủy, huyết

mạch bị đoạt, mấy năm nay nếu không phải Tôn Đại Thánh dùng tài nguyên giúp Tôn Nhị Thánh, ông rất khó đạt được thành tựu trên võ đạo.

Vẫn luôn là người nhàn tản, sống dưới sự che chở của Tôn Đại Thánh, lại đột nhiên khôi phục thần thể, huyết mạch sống lại.

Có thể làm cho ông khôi phục thì phải cần chí bảo và thủ đoạn cần, người bình thường tuyệt đối sẽ không có được.

"Xem ra người đã tìm được cơ duyên thuộc về mình."

Tôn Nhị Thánh lạnh nhạt nói: "Có chút cơ duyên."

Khương Đế Giáp gật đầu: "Chúc mừng, huynh trưởng người không cần vất vả như vậy nữa."

Tôn Đại Thánh nói: "Thành chủ, lần xuất quan này chính là vì cảm tạ người giúp đệ đệ ta khôi phục, đồng thời muốn xin hân thêm một ít cơ duyên, để cho thân thể tàn tật của lão phu khôi phục."

Khương Đế Giáp biết trận chiến năm đó Tôn Đại Thánh không tiếc lấy máu thịt trả giá lớn, mới tàn sát hết kẻ địch.

Trong vô số năm tháng, ông một mực bế quan, cố gắng tu luyện, nhưng cấp bậc tăng lên quá mức chậm chạp.

Bởi vì có liên quan đến thân thể bị tàn phá, có thể khiến cấp bậc không rơi xuống đã là vạn hạnh rồi.

Nếu không phải trận chiến đó làm tổn thương căn cơ, với nỗ lực và sự trả giá của Tôn Đại Thánh, cấp bậc của ông đã được liệt vào vị trí mười võ giả đứng đầu Đại Thiên Vũ Trụ từ lâu.

Uy danh của Nhân Đồ Tôn Đại Thánh cũng không phải là hư danh.

Đây là một người mạnh mẽ tàn nhẫn, cũng tự hại mình.

Tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ Tu vẫn luôn tránh ông không kịp. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tôn Nhị Thánh rất yếu mà lại sống sót ở Đại Thiên Vũ Trụ.

Không ai nguyện ý đi đả thương Tôn Nhị Thánh, bởi vì biết rằng khi Nhị Thánh ngã xuống, Đại Thánh sẽ phát cuồng, hậu quả là vô cùng đáng sợ, người bình thường căn bản không cách nào thừa nhận.

Không có thực lực nên nguyện ý bị Tôn Đại Thánh tàn sát ba mươi ngày, không ngừng nghỉ, không ngừng nghỉ.

Lúc này.

Ánh mắt Tôn Nhị Thánh rơi vào trên người Diệp Trường Sinh ở trên đài: "Đại ca, hẳn chính là Trường Sinh tiểu hữu."

Tôn Đại Thánh gật gật đầu: "Quả nhiên tuần tú lịch sự, trong phòng đấu giá nhiều tu sĩ như vậy, duy chỉ có một mình hẳn là ta không cách nào nhìn thấu."

Khương Đế Giáp nói: "Nhị Thánh, người biết hẳn?"

Tôn Nhị Thánh gật đầu: "Đương nhiên, ta nói cơ duyên chính là Trường Sinh tiểu hữu. Có thể khôi phục, có được thực lực hiện tại, chính là bởi vì quà tặng của Trường Sinh tiểu hữu."

Khương Đế Giáp: "..."

Nàng thật không ngờ cơ duyên trong miệng Tôn Nhị Thánh chính là Diệp Trường Sinh, nàng run rẩy.

Thủ đoạn của Diệp Trường Sinh là thông thiên sao?

Hắn đã làm thế nào để Tôn Nhị Thánh khôi phục.

Mạnh mẽ làm cho mình bình tĩnh lại, giờ khắc này, Diệp Trường Sinh ở trong mắt nàng chính là một bí ẩn.

Vốn không muốn có bất kỳ giao điểm gì với Diệp Trường Sinh, hiện tại xem ra là không cách nào tránh khỏi.

Trên đài cao.

Diệp Trường Sinh nhìn lão giả áo trắng đang ngậy người, thân ảnh lần thứ hai trở lại chỗ ngồi, Tiên Mộ Tử nói: "Tướng công, có phải

người đã sớm biết bên trong Đạo Nguyên Thần Tinh kia cất giấu ba Đạo Nguyên không?”

"Không sai." Diệp Trường Sinh gật gật đầu: "Nếu như không có ba Đạo Nguyên, ta sẽ tiêu phí một ngàn vạn Tử Linh Tinh sao? Đâu óc ta vẫn còn tốt lắm."

Đây là não của người bình thường sao?

Người khác năm nào cũng bị lừa, đương nhiên không giống.

Diệp Trường Sinh là anh hùng không đi đường vô ích, đi qua chỗ nào, hoang tàn.

Đợt này, hắc bán máu, phòng đấu giá Linh Thành cũng phải trả bằng máu.

Ngay sau đó.

Liên tiếp bốn kiện vật phẩm đều rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, chúng tu sĩ trong sân cảm thấy tuyệt vọng, thật sự tuyệt vọng.

Trước kia đều bị thực lực của người khác dọa sợ.

Lần đầu tiên bị dọa bởi tài lực của một người.

Chương 1655: Đại gia chi tiêu hợp lý 2

Diệp Trường Sinh tăng giá thật điên cuồng, không cho bất cứ kẻ nào cơ hội, dường như hội đấu giá này chính là sở trường của hắn.

Đấu giá nhiều sao?

Ai bảo chúng ta nghèo chứ?

Trong phòng, vẻ mặt Tiêu Bắc và Lý Hạo Tiêu trở nên mất tự nhiên, bọn họ đến Linh Thành là vì một kiện đấu giá.

Nhìn tư thế hiện tại, Diệp Trường Sinh là dự định bao trọn hội đấu giá này, một chút cơ hội cũng không có ý định cho bọn họ.

Tiêu Bắc nói: "Đại trưởng lão, một kiện đấu giá cuối cùng, chúng ta nhất định phải có được, không tiếc bất cứ giá nào."

Lý Hạo Tiêu nói: "Thiếu chủ, liều tài lực, Cẩm Kỳ Kiếm Các chúng ta không sợ Diệp Trường Sinh, lão phu không tin một mình hắn có thể chống lại Cẩm Kỳ Kiếm Các của chúng ta."

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Thiếu chủ, Tiên Mộ Tử ở bên cạnh Diệp Trường Sinh, mấy năm nay thành Nữ Thần có được không ít của cải tài nguyên."

Tiêu Bắc gật đầu: "Đây đích thật là một vấn đề, thật sự không được, vậy chỉ có thể sử dụng thứ Các chủ để lại."

Lý Hạo Tiêu nói: "Chỉ có thể như thế."

Có thể nhìn ra được, hai người nhất định phải có được kiện đấu giá cuối cùng, từ lúc hội đấu giá bắt đầu đến bây giờ, bọn họ đều chưa từng đấu giá một lần.

Chính là vì kiện đấu giá cuối cùng này.

Lại bán đấu giá ba kiện vật phẩm, không thể nghi ngờ đều rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, trong đó có một chỉ bảo tên là Vũ Trụ

Đạo Đỉnh khiến Diệp Trường Sinh rất thích.

Bên trong Đạo Đỉnh này thai nghén ra ít nhất trăm vạn Đạo Linh, ngoại trừ giá trị bản thân của Đạo Đỉnh ra, trăm vạn Đạo Linh có thể làm cho Trường Sinh Vũ Trụ biến thành bộ đáng gì, hẳn thật sự không dám tưởng tượng.

Tiên Mộ Tử quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: "Tướng công, hình như người rất vui vẻ."

Diệp Trường Sinh gật đầu: "Đương nhiên, chí bảo của cả buổi đấu giá đều rơi vào trong tay ta, không có lý do gì không vui."

"Cuộc đấu giá tiếp theo bắt đầu khi nào, đến lúc đó ta còn tới."

Tiên Mộ Tử giật mình: "Tướng công, người có biết mình tiêu phí bao nhiêu Tử Linh Tinh không?"

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: " Bao nhiêu quan trọng sao? Tử Linh Tinh với ta mà nói chính là một con số."

"Định giá, Linh Thành đều mua cho người."

Tiên Mộ Tử chấn động vạn phần, trong khoảng thời gian tiếp xúc này, nàng phát hiện Diệp Trường Sinh khí phách hơn Kiếm Huyền Tử...

Cũng do người trẻ tuổi, khí huyết tràn đầy, cứng rắn vô cùng.

"Tướng công, người biết sau khi hội đấu giá này kết thúc, người sẽ đắc tội bao nhiêu người không?"

Diệp Trường Sinh nói: "Ta đắc tội với ai chứ, người trả giá cao thì được, mọi người dựa vào thực lực nói chuyện, ta có không từ thủ đoạn sao?"

"Ta có bắt nạt kẻ nào không?"

"Ta có cạnh tranh ác ý không?"

Tiên Mộ Tử lắc đầu, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, phóng đảng, phóng đảng.

Luôn luôn nói mình như người bị hại, thật ra là cạnh tranh ác ý, giá cả lên ào ào, cái nào hần không cho lên được tới cực hạn.

"Tướng công, kế tiếp chính là món cuối cùng, người cũng muốn lấy sao?"

Diệp Trường Sinh nói: "Trước xem là cái gì, không có giá trị, ta cũng không cần."

"Tất cả mọi người phải chi tiêu hợp lý!"

Đến khi vật đấu giá cuối cùng xuất hiện trên đài cao, bên trong phòng đấu giá là một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Một ánh sáng bắn mạnh ra, sáng đến chói mắt, khiến người ta không mở mắt nổi.

Mọi người yên lặng, chìm đắm thật sâu trong cơn chấn động, hiển nhiên không nghĩ tới phòng đấu giá sẽ xuất hiện chí bảo như thế.

Trên tầng cao nhất.

Sắc mặt Tôn Đại Thánh hơi thay đổi: "Không nghĩ tới Thành chủ lại lấy ra chí bảo này."

Khương Đế Giáp nói: "Cuối cùng thì nó vẫn cần một người chủ nhân."

Tôn Đại Thánh gật đầu: "Ở đây lâu như vậy, kiếm này vừa ra, gió tanh mưa máu, cũng không biết nó sẽ rơi vào trong tay ai."

Tôn Nhị Thánh nói: "Chính buổi đấu giá này đã bị Trường Sinh tiểu hữu bao trọn, hần cũng là kiếm tu, chắc chắn thanh kiếm này sẽ rơi vào tay hần."

Ánh mắt Khương Đế Giáp híp lại, tự lẩm bẩm: "Vì sao hần lại đến Linh Thành?"

Trong phòng bao, thân ảnh Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu rướn lên phía trước, tầm mắt đồng loạt hội tụ trên đài cao, bọn hần tới chính vì vật này.

Cuối cùng cũng gặp được, hai người rất chân động.

Ngay sau đó, ánh mắt bọn hắn không tự chủ được mà nhìn sang Diệp Trường Sinh. Cùng là kiếm tu, đối mặt với thần kiếm siêu phàm như vậy đương nhiên không có sự chống cự nào.

Cũng không biết Diệp Trường Sinh có muốn tranh đoạt với bọn hắn không.

Lúc này.

Lão giả tóc trắng ổn định tinh thần, tầm mắt thu hồi từ trên hào quang màu trắng, vội vàng chấn định đạo tâm, kiếm này quá mạnh.

Không thể nhìn chăm chăm, ngoại trừ sẽ nhiễu loạn ý chí người ta thì còn phá hủy đạo tâm, sẽ im lặng không tiếng động cắn nuốt linh khí bên trong của người.

Tên thanh kiếm này - Âm Linh Kiếm.

Chương 1656: Âm Linh Kiếm, Hồng Liên Nghiệp Hỏa

Nghe đồn Kiếp Thiên Tà Thần đã có được kiếm này, giết sạch ba ngàn tinh vực, nắm phương vũ trụ, cuối cùng lại bị một người dùng kiếm gỡ hạ gục.

Âm Linh Kiếm cắn nuốt thần hồn của Kiếp Thiên Tà Thần, cứ thế biến mất trong hư không vô tận, mãi đến mấy vạn năm trước kiếm này mới xuất hiện, nhưng lại rơi vào trong tay một tu sĩ bình thường. Chính bởi vì sự tồn tại của nó, tu sĩ bình thường kia đã trở thành Âm Linh Kiếm Thần tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ.

Một ánh kiếm chém mười chín vực.

Âm Linh Kiếm Thần dùng kiếm này để xông xáo một vùng trời, đáng tiếc hấn trâu chọc Kiếm Điện, cuối cùng bị đánh giết.

Ngay cả Âm Linh Kiếm cũng bị vỡ vụn.

Nhiều năm như vậy, Khương Đế Giáp dùng vô số thủ đoạn mới có thể dung hợp kiếm này, lại tới Linh Thành có lấy vô số Kiếm Linh được thai nghén ra để bây giờ cho nó xuất hiện một lần nữa, mục đích là muốn lấy được một chí bảo có cùng giá trị.

Tại sao lại như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, Khương Đế Giáp không thích Âm Linh Kiếm, bởi vì khi Kiếp Thiên Tà Thần bắt đầu, phạm là người có được kiếm này đều không có kết thúc yên lành.

Đến mức vì sao Cẩm Ky Kiếm Các lại không tiếc bất cứ giá nào đều muốn lấy được Âm Linh Kiếm này, phía sau có giới hạn của đạo đức, không đúng, nhất định phía sau có bí mật.

Trên đài cao.

Lão giả áo trắng trầm giọng nói: “Tiếp theo, chúng ta cạnh tranh vật đấu giá cuối cùng - Âm Linh Kiếm.”

“Kiếm này không thích hợp dùng Tử Linh Tinh đấu giá, muốn cạnh tranh thì hãy lấy ra chí bảo có giá trị tương tự.”

“Hiện tại bắt đầu đấu giá.”

Dứt lời, trong sân lặng ngắt như tờ, không có người nào đi đấu giá, Diệp Trường Sinh hơi hơi đưa tay, liếc mắt nhìn Khương Đế Giáp trên tầng cao nhất: “Nữ nhân này không đơn giản.”

Đúng lúc này.

Một người trầm giọng nói ra: “Ta ra một khối huyền thiết Trụ Hà.”

Lại có một người nói: “Ta ra Cửu Minh Thần Vương Tọa.”

“Ta ra một thanh Cẩm Khu Chi Nhận.”

“Ta ra một tháp Hư Vô.”

“Ta ra một quyển Hư Vô Thiên.”

Tiếng cạnh tranh vang lên liên tiếp, thần thức Diệp Trường Sinh bao phủ, lặng lẽ ghi nhớ những người này.

Hắn chỉ đơn thuần ghi nhớ những người này để về sau tìm cơ hội kết giao bằng hữu với mọi người, cùng thảo luận nghiên cứu chuyện huyền bí trong vũ trụ, tâm sự về cuộc sống.

Thật sự không có ý gì khác.

Có điều, quay trở lại vấn đề, vị kia muốn ra vật chấn động khiến đạo hữu đau lòng, người nghiêm túc sao?

Diệp Trường Sinh thật thật thật sự rất tò mò, chấn động khiến mọi người đau lòng thì là chí bảo gì?

Quá khiến người ta nghĩ sai.

A, người đứng đắn.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh không ngừng lặng lẽ ghi lại thông tin những người này, còn có Khương Đế Giáp ở tầng cao nhất.

Hai má nàng hiện lên ý cười, giống như đạt được mục đích.

Cũng không biết vui vẻ vì mấy chí bảo này hay muốn lấy được sự

vui vẻ đến chốn động?

Trong phòng bao.

Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu thấy mọi người lần lượt ra vật phẩm đấu giá: “Đại trưởng lao, chúng ta cũng đấu giá đi.”

Lý Hạo Tiêu nói: “Ta ra một Hồn Động Hồng Liên Nghiệp Hỏa.”

Hồng Liên Nghiệp Hỏa sao?

Tầm mắt chúng tu sĩ trong sân đồng loạt rơi vào phòng bao bên trên, đều lộ vẻ hoảng sợ, trăm triệu lần không nghĩ tới cuộc đấu giá này lại xuất hiện Hồn Động Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Nghe đồn sâu trong Hồn Động có một đoàn Hồn Động Diệt Thế Thiên Diễm có thể đốt hết vạn vật vạn linh vũ trụ, đồng thời có thể cắn nuốt luyện hóa oán niệm vạn linh. Cũng chính bởi vậy, lâu dần, trong Hồn Động Diệt Thế Thiên Diễm xuất hiện Hồn Động Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Đã từng có tu sĩ đi lấy trộm Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tới ngàn người nhưng chỉ có mấy người còn sống.

Cũng chính vì bọn hăn sống mà đi ra từ chỗ sâu nhất trong Hồn Động, trong vũ trụ lưu truyền có ba đạo Hồn Động Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Nghĩ đến giá trị một Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Cẩm Kỳ Kiếm Các dùng một Hồng Liên Nghiệp Hỏa đổi lấy Âm Linh Kiếm, những chí bảo khác trong nháy mắt ảm đạm phai mờ, không có chút sức cạnh tranh.

Ngay cả Khương Đế Giáp cũng không nghĩ tới Cẩm Kỳ Kiếm Các sẽ dùng một Hồng Liên Nghiệp Hỏa đổi lấy Âm Linh Kiếm.

Đây là thu hoạch ngoài ý muốn sao?

Nếu có thể đạt được một Hồng Liên Nghiệp Hỏa, sau khi luyện hóa, cấp bậc của nàng sẽ bước vào một tầng khác.

Khương Đế Giáp truyền âm cho lão giả áo trắng, để ông tuyên bố

Âm Linh Kiểm thuộc về Cẩm Kỳ Kiếm Các.

Lão giả áo trắng nói: “Còn người nào đấu giá không?”

Nói đến đây, ánh mắt ông vô thức nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt mọi người trong sân, Khương Đế Giáp, nhóm người Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu đều đặt ánh mắt trên người Diệp Trường Sinh.

Thật kỳ lạ.

Vì sao hắn không tranh đoạt?

Có phải có chút không bình thường không?

Mọi người trong sân thấy Diệp Trường Sinh thờ ơ, đều tò mò nhìn về phía hắn.

Hắn không lấy thanh kiếm này, chẳng lẽ vì kiếm này không có giá trị sao?

Chương 1657: Chúng ta bắt đầu đi

Rốt cuộc có nguyên nhân gì?

Ngoại trừ mọi người trong sân, Khương Đế Giáp, huynh đệ Tôn thị, mấy người Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu đều nghi ngờ.

Nhất là Khương Đế Giáp biết được Diệp Trường Sinh có Thần Mâu có thể nhìn rõ hết thấy, chẳng lẽ hắn nhìn ra bản chất của kiếm này, cho nên từ bỏ cạnh tranh sao?

Tiên Mộ Tử không hiểu: “Tướng công, vì sao người không cạnh tranh?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Một thanh kiếm rác mà thôi, không đáng.”

Rác?

Tiên Mộ Tử hoa dung thất sắc: “Tướng công, đây chính là một thanh thần kiếm siêu phàm, đạt được kiếm này, lực công kích của tướng công sẽ tăng lên rất nhiều.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thép tốt dùng trên lưỡi dao, dùng tiền cũng cần có kỹ thuật, nên tiêu thì tiêu, nên bớt thì bớt.”

“Còn dùng Tử Linh Tinh mua kiếm này, còn không bằng mua ít dưa leo... Không tốt hơn sao?”

Dưa leo?

Tiên Mộ Tử nghi ngờ: “Tướng công nói dưa leo là cái gì, vì sao ta chưa từng nghe nói qua?”

“Một loại rau quả có thể ăn, có thể dưỡng nhan thoải mái, rất tốt!”
Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đáng tiếc dưa này khó tìm.”

“Đúng, chính là như vậy.” Diệp Trường Sinh trầm giọng: “Dưa leo, quả cà đều là đồ tốt, nói đến thì ta lại thấy đói bụng.”

Tiên Mộ Tử từ từ nâng tay ngọc lên, lòng bàn tay xuất hiện một

linh quả: “Tướng công, quả này tên là Đại Đầu Quả, mùi vị rất tốt, có thể tính hóa linh khí và huyết mạch trong cơ thể, tướng công có thể thử một lần.”

“Người từng dùng rồi sao? Không đúng, người ăn rồi sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Tiên Mộ Tử gật đầu: “Tướng công yên tâm, ta không nỡ bỏ độc hại người.”

Diệp Trường Sinh nhận lấy Đại Đầu Quả, cắn nhẹ một cái, cái đồ chơi này lại hơi giống quả táo nha.

Nhiều nước... Thịt mềm, rất ngon.

Trên đài cao.

Lão giả áo trắng híp mắt lại, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi: “Hắn đang ăn gì vậy? Vị tiểu hữu này thật kỳ lạ, Âm Linh Kiếm không có chút dị hoặc nào với hắn sao?”

Tiêu Bắc thở dài một hơi như trút được gánh nặng: “Thế mà lần này hắn không tranh đoạt.”

Lý Hạo Tiêu nói: “Thiếu chủ, có phải có vấn đề gì không, Diệp Trường Sinh không cạnh tranh, lão phu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.”

Người nói những người này có bị sao không?

Diệp Trường Sinh cạnh tranh thì bọn họ kêu to không có cơ hội.

Hiện tại Diệp Trường Sinh không tham gia cạnh tranh thì bọn hắn lại không yên lòng, sợ rằng đồ mình lấy là rác.

Tiêu Bắc nói: “Đại trưởng lão không cần lo lắng, kiếm này từ phòng đấu giá Linh Thành, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.”

“Linh Thành không dám hại Cẩm Kỳ Kiếm Các chúng ta.”

Lý Hạo Tiêu cưỡng ép áp chết nội tâm nghi hoặc, luôn cảm giác là lạ nhưng hắn lại không nói nên lời.

Lão giả áo trắng tuyên bố Âm Linh Kiếm rơi vào trong tay Tiêu Bắc, kết thúc đấu giá, người thu được vật đấu giá chỉ có Diệp Trường Sinh và Tiêu Bắc.

Những người khác chỉ là bồi chơi, cùng đi theo đấu giá, thật sự rất không thú vị.

Trước sự cho mời của lão giả áo trắng, Diệp Trường Sinh dẫn Tiên Mộ Tử đi tới phòng cao nhất.

Đồng hành cùng bọn họ còn có hai người Tiêu Bắc và Lý Hạo Tiêu.

Một đường không nói chuyện, đi tới tầng cao nhất.

Ba người đối diện chính là Khương Đế Giáp, Tôn Nhị Thánh, Tôn Đại Thánh.

Tôn Nhị Thánh nghi hoặc, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh tiểu hữu, vì sao người từ bỏ vật đấu giá cuối cùng?”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Người nói thanh kiếm kia sao?”

Tôn Nhị Thánh gật đầu: “Tiểu hữu là kiếm tu, thanh kiếm kia lại vô cùng lợi hại, vì sao không lấy nó?”

“Rất lợi hại sao?” Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Sao ta lại cảm thấy không phải?”

Mọi người: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Chư vị không nên hiểu lầm, thanh kiếm kia trong mắt các người không tệ, có thể trong mắt ta chỉ là bình thường, dù sao kiếm của ta cũng mạnh hơn nó gấp trăm lần.”

“Lại nói, mặc dù là kiếm ta nhưng khi giết người, ta rất ít khi dùng kiếm.”

Tôn Nhị Thánh vội vàng nói: “Trình độ kiếm đạo của Trường Sinh tiểu hữu thật siêu phàm, một suy nghĩ có thể làm kiếm, đương nhiên không cần thần binh lợi khí để tăng lực công kích của mình.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không, chủ yếu là ta không có cơ hội ra tay, thật sự nuối tiếc.”

Tôn Nhị Thánh ngáp ngừng, nuốt lời nói đến bên miệng vào, ông phát hiện một vấn đề.

Diệp Trường Sinh sẽ không nói chuyện phiếm.

Tiêu Bắc im lặng, rất bình thường sao? Đúng là hạng người vô tri, sao người có thể biết được sự mạnh mẽ của Âm Linh Kiếm chứ?

Lý Hạo Tiêu thầm nghĩ, quả là thế, rốt cuộc Âm Linh Kiếm có vấn đề nên Diệp Trường Sinh mới chướng mắt sao?

Mọi người ở đây đều rơi vào im lặng, lão giả áo trắng mở lời nói: “Diệp công tử, Tiêu công tử, mời vào trong.”

Sau khi tiến vào phòng bao thì sẽ mở khâu thứ hai của hội đấu giá, giao dịch.

Diệp Trường Sinh lấy tất cả mười vật đấu giá, tiêu tốn tổng cộng hai mươi tám tỷ Tử Linh Tinh, trực tiếp bỏ qua số lẻ.

Dù sao cũng mua bán lớn như vậy.

Chương 1658: Chúng ta bắt đầu đi 2

Ném hơn hai mươi linh giới, Diệp Trường Sinh lấy thứ thuộc về hắn, dẫn theo Tiêu Mộ Tử rời đi.

Đi tới cửa, thân ảnh hắn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía lão giả áo trắng: “Mấy ngày này còn có hội đấu giá không?”

Lão giả áo trắng: “...”

Ý gì?

Lại muốn bao trọn sao?

Hắn đã tốn nhiều Tử Linh Tinh như vậy, chẳng lẽ trên người vẫn còn Tử Linh Tinh nữa?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu có thì nhớ báo cho ta.”

Sau khi rời khỏi phòng bao, Tiên Mộ Tử trầm giọng nói: “Tướng công, ta đi tìm quán trọ, chúng ta ở lại trước.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Quán trọ nhiều người phức tạp, không thoải mái, chúng ta trực tiếp mua một tòa lầu các, đến lúc đó hai chúng ta... Hắc hắc!”

Hai má Tiên Mộ Tử hiện lên rạng mây đỏ: “Tướng công, có phải ta hiểu lầm rồi không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không, người không hiểu lầm đâu, điều ta nói giống người nghĩ.”

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Tôn Nhị Thánh: “Trường Sinh tiểu hữu xin dừng bước.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại: “Lão Tôn đầu, có chuyện gì sao?”

“Ta tới tạ ơn.” Tôn Nhị Thánh khom người vái một cái, ôm quyền nói: “Nếu không nhờ linh dịch của Trường Sinh tiểu hữu, thần thể và huyết mạch của lão phu cũng sẽ không thể nào khôi phục

được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão Tôn, người làm gì vậy, ta tự nguyện cho linh dịch, người và ta không cần khách khí như thế.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Tôn Đại Thánh: “Vị này chính là gia huynh đi!”

Tôn Đại Thánh nói: “Lão hủ gặp qua Trường Sinh tiểu hữu, tạ ơn tiểu hữu tặng quà.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Tiền bối khách khí.”

Tôn Nhị Thánh giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh giới: “Trường Sinh tiểu hữu, đây là một ít tâm ý của lão phu, xin người hãy vui vẻ nhận lấy.”

“Mặt khác, lão phu còn có yêu cầu quá đáng, mong rằng Trường Sinh tiểu hữu hãy thành toàn cho.”

“Lão Tôn, người không cần như thế.” Diệp Trường Sinh nói xong thì lấy linh giới trong tay Tôn Nhị Thánh, động tác vô cùng thành thạo, như nước chảy mây trôi: “Có gì cần cứ mở miệng.”

Tôn Nhị Thánh đi thẳng vào vấn đề: “Trường Sinh tiểu hữu, thân thể gia huynh bị hủy, ta muốn xin một ít linh dịch.”

Tôn Đại Thánh phụ họa: “Còn xin tiểu hữu thành toàn, ngày sau có việc cần lão phu, chỉ cần nói một tiếng là được.”

“Cho người.” Diệp Trường Sinh trực tiếp đưa cho Tôn Đại Thánh hai bình ngọc: “Tiền bối, một bình ngọc dùng để khôi phục thân thể của người, một bình để tăng cấp bậc.”

“Ta thật sự muốn kết giao bằng hữu với hai vị tiền bối.”

Tôn Đại Thánh giơ ta lên, run rẩy nhận lấy hai bình ngọc: “Tiểu hữu, linh dịch này quá trân quý.”

Diệp Trường Sinh hình như hơi không vui: “Nói gì vậy, tình nghĩa của chúng ta có thể không trân quý sao?”

Nói đến chừng chạc đàng hoàng, khiến người ta không thể không tin phục.

Nhất là khi thấy vẻ nghiêm túc của Diệp Trường Sinh, một khắc này khiến người ta cảm giác không coi Diệp Trường Sinh là huynh đệ, không tiếc mạng sống vì hắn.

“Tiền bối xuống tu luyện đi, chúng ta tìm một ngôi nhà ở lại trước.”

Tôn Đại Thánh vội vàng nói: “Trường Sinh tiểu hữu nói gì vậy, trong thành này mà lão ca còn phải để người tự đi tìm chỗ ở sao?”

“Đi, đi theo lão ca, trừ phủ Thành chủ, nơi khác người cứ tùy tiện ở.”

Lão ca?

Tùy ý như vậy?

Diệp Trường Sinh cười nhạt một tiếng: “Vậy làm phiền Tôn đại ca.”

Tuổi tác hai người có sự chênh lệch quá lớn, chỉ vậy mà có thể kết làm huynh đệ thì thật sự quá thần kỳ.

Sau khi an bài tốt phủ đệ, huynh đệ Tôn thị đã rời đi.

Tiên Mộ Tử tiện tay vung lên, một tòa đại trận bao phủ trên phủ đệ, Diệp Trường Sinh giật mình: “Người làm gì vậy?”

“Tướng công, chúng ta bắt đầu đi!”

“Ta sợ ảnh hưởng đến người khác nên bố trí một tòa đại trận.”

Tiên Mộ Tử có chút thẹn thùng nói.

Làm gì vậy?

Động tĩnh lớn?

Đánh pháo lớn sao?

Còn muốn dùng linh trận?

Diệp Trường Sinh nói: “Người hiểu lầm, ta chỉ muốn tìm một nơi thanh tĩnh nghỉ ngơi tốt một lát.”

Tiên Mộ Tử nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, sắc mặt hơi đổi: “Không phải chứ, mỹ nhân như ta ở trước mặt hắn mà hắn lại thờ ơ sao?”

“Chẳng lẽ hắn với sư phụ hắn cùng một dạng, thân thể suy yếu?”

Nói đến đây, nàng vội vàng đuổi theo: “Tướng công, có phải thân thể người không dễ chịu không, để ta chuẩn bị cho người ít thuốc.”

“Canh Long Dương.”

“Ô Phượng đan.”

“Còn có... Còn có... Ta muốn linh dịch vô địch, một giọt vô địch!”

Diệp Trường Sinh: “...”

Nữ nhân này nhìn thì băng thanh ngọc khiết mà sao luôn cảm giác không quá đứng đắn chứ?

Trực tiếp xé mở?

Làm như vậy không phải quá thô lỗ sao?

Tiên Mộ Tử thấy Diệp Trường Sinh xé nát đại trận, sắc mặt hơi đổi, thật bá đạo, thật thô lỗ.

Có một tòa đại trận thì không phải người khác không thể ảnh hưởng đến hắn sao?

Diệp Trường Sinh quay người nhìn về phía Tiên Mộ Tử: “Không thể làm chút chuyện đứng đắn sao?”

“Tu vi của người rất mạnh sao?”

“Người đến cấp Trụ Thần chưa?”

“Mười võ giả đứng đầu đã có người chưa?”

Chương 1659: Ta không gây sự

Ba câu hỏi liên tiếp khiến vẻ mặt Tiên Mộ Tử mất tự nhiên, nhìn qua còn có vẻ ủy khuất.

Nhưng nàng không tức giận, mắt hoa đào nhìn Diệp Trường Sinh, đây là lần đầu tiên có người nói nàng như vậy...

Nam nhân thật sự.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta không quá thương hương tiếc ngọc, người hiểu rõ ý của ta chứ?”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục: “Hơn nữa, ta có rất nhiều kẻ địch, nếu người không nỗ lực đề cao tu vi thì sẽ không có tư cách ở bên cạnh ta.”

“Người nhớ uống linh dịch trong hai bình ngọc mà ta đưa cho.”

Dứt lời, hắn đi thẳng về phía trước, thân ảnh đột nhiên ngừng lại ở cổng vòm đình viện, ngửa đầu nhìn về góc tường.

Một nhánh “hồng hạnh xuất tường”, muôn tia nghìn hồng gọi xuân.

Đây là quả hồng hạnh sao?

Sao nhìn lại giống bồ đào nhỉ?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, chẳng qua hắn chỉ quan sát hoa quả, các bạn đọc chắc chắn sẽ nói hắn đang nghĩ khác.

Người đứng đắn sao có suy nghĩ khác được?

Tiên Mộ Tử nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, lúc này mới từ từ nâng tay ngọc lên, nhận lấy hai bình ngọc trước mặt.

Đây là linh dịch gì?

Linh khí nồng đậm, sức mạnh sinh mệnh thật mạnh.

Tự lẩm bẩm nói xong, vẻ mặt nàng ảm đạm: “Có phải ta muốn tìm thuốc cho tướng công nên tâm tình hần không tốt không?”

“Dù sao nam nhân đều kiêng kỵ vấn đề này.”

“Tướng công nói đúng, ta phải đề cao tu vi, sau đó một mực ở lại bên cạnh hần, ta chính là muốn quẩn hần.”

Trong phủ đệ, hai người bắt đầu tu luyện.

Một bên khác.

Huynh đệ Tôn thị trở lại trong phủ đệ, Tôn Nhị Thánh nói: “Đại ca, người yên tâm chữa trị thân thể, ta sẽ tọa trấn trong phủ.”

Tôn Đại Thánh gật đầu, trong mắt là sự kích động. Vô số năm tháng, ông đã đi rất nhiều nơi, tìm kiếm được rất nhiều chí bảo nhưng lại không thể chữa trị được thân thể của mình.

Hoặc là sau khi chữa trị, ông cũng không rất hài lòng, chính mình lại đập nát.

Dù sao cũng mọc thân thể một lần nữa nên luôn cảm giác có tỳ vết nên muốn tìm kiếm cái đẹp, không cho phép có bất cứ sự tỳ vết nào.

Cho nên tình nguyện để nửa người như vậy cũng không tìm cách chữa trị thân thể.

Đi vào trong phòng tu luyện, Tôn Đại Thánh ngồi ngay ngắn trên ngọc bồ, tiện tay vung lên, khổng chế hai bình ngọc trước mặt.

Đây là...

Tôn Đại Thánh có chút không bình tĩnh.

Ông nhớ kỹ lần trước tâm tình dao động lớn nhưng vẫn nghe được Tôn Nhị Thánh bị đánh.

Thế mà... Lại có thể là Trụ Hà Thần Thủy.

Diệp tiểu hữu tặng quà thật lớn, thứ này tiện tay đã đưa sao?

Khó trách hẳn có thể bao trọn hội đấu giá, giá trị một bình Trạ Hà Thần Thủy cũng đủ hẳn bao trọn mấy hội đấu giá rồi.

Thiếu nhân tình lớn.

Tôn Đại Thánh tin chắc rằng sau khi sử dụng Trạ Hà Thần Thủy thì thân thể của mình sẽ khôi phục, năm đó ông cũng không phải không đi tìm Trạ Hà Thần Thủy, nhưng khi ông đi tìm thì Vũ Trụ Cấm Viện đã biến mất.

Nhiều năm như vậy, Trạ Hà Thần Thủy chưa từng xuất hiện ở Đại Thiên Vũ Trụ, nếu không phải năm đó chính mình may mắn gặp được một giọt Thần Thủy thì sợ rằng thả chí bảo trước mặt ông thì ông cũng sẽ không nhận ra.

Thật sự là lời rồi.

Về sau nhất định phải thân cận với Diệp tiểu hữu hơn.

Nếu đổi thành những người khác, chắc chắn đã có ý đồ xấu rồi.

Nhưng Tôn Đại Thánh không có suy nghĩ như vậy, trải qua thế sự khiến ông hiểu được tham lam sẽ đánh đổi bằng cả mạng sống.

Diệp Trường Sinh có thể trực tiếp đưa Trạ Hà Thần Thủy cho bọn họ, vậy căn bản sẽ không lo lắng có người cướp đoạt.

Trừ khi là muốn tìm cái chết.

Người như vậy chỉ có kết giao bằng hữu với hẳn, tốt nhất là bao ăn no.

Tôn Đại Thánh không chút do dự đưa Trạ Hà Thần Thủy vào miệng, thân thể đã khô héo lại bắt đầu khôi phục, tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường.

...

Ba ngày đã trôi qua.

Linh Thành gió êm sóng lặng, không có gợn sóng, chỉ có cuộc đấu giá trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu của chúng tu sĩ.

Giờ khắc này.

Từng bóng người xẹt qua không trung, chỉ để lại tàn ảnh quý mị, mười bóng người cùng đi về một hướng.

Rất nhanh đã bay xuống trong phủ Thành chủ.

Trước một tòa cung điện, mọi người quỳ một chân trên đất.

“Trở về.”

Âm thanh trong điện truyền ra, Khương Đế Giáp đi ra, một bộ quần áo màu đỏ, lồng lẩy cao nhĩ, như đế vương chí cao vô thượng, khiến người ta không khỏi sinh lòng thần phục.

“Hồi chủ nhân, đã thu hồi Cửu Minh Thần Vương Tọa.”

“Hồi chủ nhân, đã thu hồi Cẩm Khu Chi Nhận.”

“Hồi chủ nhân, đã thu hồi tháp Hư Vô.”

“Hồi chủ nhân, đã thu hồi sách Hư Vô.”

Từng âm thanh vang lên, khóe miệng Khương Đế Giáp nhấc lên ý cười, hết sức hài lòng gật đầu.

“Xuống đi, theo kế hoạch làm việc.”

Nói đến đây, nàng tiện tay vung lên lấy đi chí bảo mà mọi người dâng lên, ánh mắt lập lòe cho người ta cảm giác dã tâm bừng bừng.

Mọi người chậm rãi đứng dậy, lại một lần nữa tan biến trong hư không..

Chương 1660: Ta không gây sự 2

Cùng lúc đó.

Vùng trời Linh Thành.

Từng tiếng âm âm truyền ra giống như thần lôi cưỡi thiên buông xuống dẫn tới ánh mắt của tu sĩ trong thành.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng bọn hắn cảm nhận được đang có hơi thở mạnh mẽ muốn buông xuống Linh Thành, nhiều cường giả đồng thời xuất hiện như vậy chắc chắn đã xảy ra việc lớn.

Âm âm.

Âm âm.

Thần lôi cưỡi thiên tàn phá bờ bãi, trong phủ đệ, Diệp Trường Sinh đi vào trong tiểu viện, ngẩng đầu nhìn lại, yên lặng thật lâu.

Người nào lại đang giả vờ?

Một làn gió thơm kéo tới, Tiên Mộ Tử đã đứng bên cạnh hắn: “Tướng công, nhiều cường giả như vậy buông xuống Linh Thành, sợ là đã xảy ra chuyện lớn.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiểm: “Hoàn toàn chính xác là đã có chuyện lớn xảy ra, vùng trời Linh Thành quanh quần sát khí nồng đậm, khi chúng ta tới thì không có.”

“Có người lại dám giết chết không ít tu sĩ ở đây.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Người rất không tệ, trong thời gian ngắn như thế đã đột phá cấp bậc.”

Tiên Mộ Tử nói: “Nhờ có tướng công ban ân nên ta mới có thể đột phá.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ra đi vòng vòng đi.”

Hai người kết bạn mà đi tới bên ngoài phủ đệ, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt hần.

Người tới không phải ai khác, chính là Tôn Nhị Thánh.

Diệp Trường Sinh nói: “Lão Tôn, sao người lại tới đây?”

Tôn Nhị Thánh nói: “Linh Thành đã xảy ra việc lớn, huynh trưởng lo lắng an nguy của tiểu hữu nên đặc biệt để ta tiếp đón các người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Làm phiền Tôn lão ca lo lắng, thân thể của hần khôi phục thế nào rồi?”

Tôn Nhị Thánh lại nói: “Thân thể đã khôi phục, đang củng cố cấp bậc, lần này có thể huynh trưởng sẽ vượt qua thời kỳ đỉnh cao, tiểu hữu chính là ân nhân lớn của hai huynh đệ chúng ta.”

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Ngay khi ba người chuẩn bị rời đi, từng bóng người từ trên hư không bay xuống, đứng ngạo nghễ trên đỉnh lầu các, uy áp kinh khủng nghiền ép xuống.

Tôn Nhị Thánh biến sắc: “Tiểu hữu, những kẻ đến không có ý tốt.”

Về mặt Diệp Trường Sinh vô tội: “Không đúng, trong khoảng thời gian này ta không gây sự nha!”

Sát ý.

Sát ý nồng nặc.

Diệp Trường Sinh phát hiện những người này có ác ý rất sâu với hần, thế nhưng hần cũng không nhận ra họ là ai.

Suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, đã từng diệt nhiều môn như vậy, dường như cũng không có chút thực lực như này nha.

Kẻ địch mới sao?

“Lão Tôn, người biết bọn hần không?”

Tầm mắt Tôn Nhị Thánh xẹt qua trên người mọi người: “Tiểu hữu, những người này đến từ các thế lực khác nhau, có Hư Vô Đạo Đình, Cẩm Kỳ Cung, Cửu Minh Thần Vương Điện, Chấn Thiên Bang và Hư Vô Đế Quốc.”

Nói đến đây, ông hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Những người này ngày đó cạnh tranh Âm Linh Kiếm, nhưng có phải bọn hăn tìm nhằm người không, Âm Linh Kiếm cũng không ở trên người tiểu hữu.

Diệp Trường Sinh biết thân phận những người này, ngẩng đầu nhìn lại: “Chư vị là bằng hữu mới, xuống làm quen một lần.”

Giọng nói nữ tử áo trắng lạnh lẽo: “Diệp Trường Sinh, giao Cửu Minh Thần Vương Tọa của chúng ta ra, đừng tưởng rằng phía sau người là Kiếm Điện thì có thể muốn làm gì thì làm.”

Vì sao luôn có người nói ta muốn làm gì thì làm?

Ta là người như vậy, mỗi người chỉ biết bắt nạt người thành thật.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn nữ tử áo trắng: “Các người cũng đến tìm chí bảo đúng không?”

Cơ Phách Tiêu của Cẩm Kỳ Cung nói: “Giao Cẩm Khu Chi Nhận ra, ta có thể cho Kiếm Điện mặt mũi, để cho người một con đường sống.”

Mặt Diệp Trường Sinh trầm như nước, đã đoán được xảy ra chuyện gì, hăn bị người khác hố.

Có người cướp chí bảo của những thế lực này, sau đó giá họa cho hăn, bây giờ còn có người gan lớn như vậy sao?

Nếu muốn chơi, ta sẽ chơi với người đến cùng.

Tiên Mộ Tử bên cạnh nói: “Tướng công, có người nhằm vào người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy người đoán xem là ai?”

Tiên Mộ Tử: “...”

Lúc này, Cơ Phách Tiêu trầm giọng nói: “Đừng nhiều lời với hần, trực tiếp giết người đoạt bảo.”

Mọi người bắn ra sát ý, hiển nhiên hết sức đồng ý lời nói của Cơ Phách Tiêu.

“Ai dám đả thương huynh đệ ta?”

Giọng nói vô cùng bá khí, quanh quẩn trên vùng trời.

Một bóng người nghiêng nát không gian đi ra, đứng trước mặt Diệp Trường Sinh. Người tới không phải ai khác, chính là Tôn Đại Thánh.

Dưới áo bào đen, Chiến Thân Thể sống lại, cả người đều quanh quẩn chiến ý bá khí khiến người khác nhìn mà sợ, giống như có một chân thân nghịch thiên xuất hiện trong hư không, uy áp mạnh mẽ khiến vẻ mặt mọi người trở nên ngưng trọng.

Về mặt một lão giả bỗng nhiên thay đổi: “Nhân Đồ Tôn Đại Thánh, người quả nhiên ở trong Linh Thành.”

Nói đến đây, lão ta dừng lại rồi tiếp tục: “Tôn Đại Thánh, người muốn nhúng tay vào chuyện của Chấn Thiên Bang chúng ta sao?”

Tôn Đại Thánh lạnh nhạt nói: “Chấn Thiên Bang là thứ đồ gì, lão phu chưa nghe nói qua. Trường Sinh là huynh đệ của ta, ai dám động đến hần thì hỏi thần binh trong tay ta có đồng ý không.”

Chương 1661: Ta bị người hống

Dứt lời, trong tay ông xuất hiện một thần binh to lớn được vô tận khối đen che phủ, không thấy rõ dáng vẻ vốn có của thần binh.

Tiên Mộ Tử nói: “Tôn Đại Thánh lại đổi thần binh bản mệnh, hẳn vốn dung đao, tướng công có thể nhìn ra thần binh trong tay hẳn là gì không?”

Diệp Trường Sinh hí mắt dò xét: “Hẳn là kích.”

Tiên Mộ Tử như chợt hiểu ra: “Vĩnh Hằng Đấu Chiến Kích, đây là thần binh của Tôn thị nhất tộc bọn hắn.”

Tôn Nhị Thánh quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: “Tiên Thành chủ quả nhiên có ánh mắt. kích này chính là Vĩnh Hằng Đấu Chiến Kích, huynh trưởng ta đã luyện hóa thành chiến binh bản mệnh.”

Giờ khắc này.

Từ Trường Cung của Chấn Thiên Bang nói: “Tôn Đại Thánh, người muốn vì hắn mà đối địch với tất cả chúng ta sao?”

“Năm đó người thật sự rất mạnh, nhưng xưa đâu bằng nay, người chẳng qua chỉ còn thân thể tàn phá mà còn muốn ngăn cản chúng ta?”

“Người cũng không cần nhắc một chút phân lượng của mình đi.”

“Diệp Trường Sinh giết người đoạt bảo, người lại muốn bảo vệ hắn, lão phu có lý do hoài nghi các người gây án cùng chỗ, chia đều chí bảo.”

“Đến, người thử nói thêm câu nữa xem.” Tôn Nhị Thánh nổi giận, thân ảnh xông lên phía trước lại bị Tôn Đại Thánh ngăn lại: “Đại ca, người đừng kéo ta, ta muốn chơi chết hắn.”

“Vu oan cho đại ca và Diệp tiểu hữu, phải chết.”

Tôn Đại Thánh nói: “Lui ra sau, còn chưa tới phiên người ra tay.

Không phải bọn hần muốn nhìn ta có đủ phân lượng hay không sao?”

Một kích đâm rách trời, Từ Trường Cung bị đánh nát.

Máu nhuộm một mảnh, khủng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh bắt đầu dĩ lắc đầu, huynh đệ Tôn thị cần gì như vậy chứ, miệng ở trên người người khác, sao có thể không cho người ta nói được.

“Tôn Đại Thánh, người cũng quá bá đạo.”

“Diệp Trường Sinh giết Đại trưởng lại của Hư Vô Đạo Đình, cướp đi tháp Hư Vô, chẳng lẽ ta không có tư cách chất vấn hần sao?”

Một lão giả áo trắng nghiêm nghị nói xong, dường như muốn cứng rắn với Tôn Đại Thánh.

Tôn Đại Thánh vừa muốn mở miệng nói chuyện, bên cạnh, Diệp Trường Sinh đã tiến lên: “Chất vấn? Các người xứng sao?”

Một tu sĩ phía sau lão giả áo trắng nhảy ra ngoài, mang theo công kích khủng bố đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Ba người Tôn Nhị Thánh, Tôn Đại Thánh, Tiên Mộ Tử còn chưa kịp ra tay, một tiếng nổ mạnh truyền ra, bóng người trước mắt hóa thành một đoàn sương máu.

Tốc độ tay?

Ta chưa từng thua.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, không có chút để nhóm người trước mắt ở trong lòng, hần chỉ đang nghĩ tới người hống hần khi nào mới xuất hiện?

Ăn hôi thì có ý gì, muốn đánh thì đánh mạnh nhất.

Nam nhân mà, uống rượu cũng phải mạnh nhất, giết người cũng tàn nhẫn nhất, chơi kiếm nhanh nhất, cưỡi đẹp nhất...

Lão giả áo trắng lại nói: “Diệp Trường Sinh, người giết người đoạt bảo mà không giải thích gì cho chúng ta sao?”

“Ta làm việc còn cần giải thích cho các người sao?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Mặt khác, ta muốn nhắc nhở chư vị, đầu óc các người còn kém lắm.”

“Nói ta giết người đoạt bảo là tin tức từ đâu, các người cảm thấy ta rất ngu ngốc sao? Giết người còn ở đây chờ các người?”

“Đều lớn tuổi rồi, có thể động não không, không phải lúc nào cũng dung nửa dưới để cân nhắc, hãy dùng tốt cái đầu của mình đi.”

Mọi người: “...”

Giờ khắc này.

Trên một tòa lầu các.

Tiêu Bắc và Lý Hạo Tiêu xuất hiện trước cửa sổ, tầm mắt nhìn về phía phủ đệ của Diệp Trường Sinh.

“Đại trưởng lão, người cảm thấy là Diệp Trường Sinh làm không?”

Lý Hạo Tiêu lắc đầu: “Không phải, có người muốn vu oan cho hắn.”

Nói đến đây, lão ta dừng lại rồi mới tiếp tục: “Người này chơi với lửa sẽ có ngày chết cháy, trêu chọc Diệp Trường Sinh sẽ không có kết cục tốt.”

Tiêu Bắc lại nói: “Tất cả mọi người đều chết dưới kiếm ý, một kiếm chém đứt cổ, cả Linh Thành trừ Diệp Trường Sinh...”

Ánh mắt hắn vô ý rơi vào trên người Lý Hạo Tiêu, người sau vội vàng nói: “Ta không làm được.”

“Đại trưởng lão, người hiểu lầm ý của ta rồi... Cường giả các thế lực lớn liên tiếp ngã xuống, chí bảo của bọn hắn bị cướp đi, có thể người tiếp theo sẽ là chúng ta không?”

“Ý Thiếu chủ là Âm Linh Kiếm?”

Lý Hạo Tiêu biến sắc: “Người không phải Diệp Trường Sinh giết, như vậy tình nghi lớn nhất chính là Cẩm Kỳ Kiếm Các chúng ta, huống hồ chúng ta còn có được Âm Linh Kiếm.”

“Việc này còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.”

Tiêu Bắc lại nói: “Đại trưởng lão, trong thành xảy ra chuyện như vậy, đến bây giờ Thành chủ Linh Thành lại chưa từng xuất hiện, chẳng lẽ nàng không sợ Diệp Trường Sinh sẽ phá hủy Linh Thành sao?”

“Thật kỳ lạ.” Lý Hạo Tiêu gật đầu: “Thiếu chủ, chúng ta mau rời khỏi nơi này, Linh Tình đã nhiều chuyện rồi, ở lại đây chỉ mang đến phiền toái cho chúng ta.”

Tiêu Bắc gật đầu: “Đại trưởng lão nói có lý.”

Một bên khác.

Cơ Phách Tiêu nói: “Diệp Trường Sinh, người của thế lực chúng ta đều bị một kiếm chém giết, thử hỏi trong Linh Thành trừ người còn có người khác sao?”

Kiểm tu?

Chương 1662: Ta thấy rất vinh hạnh

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên khó coi, người giá họa cho hắn cũng thật kỳ công.

Đột nhiên, nụ cười dần dần tan biến...

Người khác đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lần này Diệp Trường Sinh bị người ta mạnh mẽ nhét vào trong hố.

Thời đại này muốn xử lý ta mà cần nhọc lòng thế sao?

Ta thấy rất vinh hạnh.

Trên gương mặt xinh đẹp của Tiên Mộ Tử hiện lên vẻ giận dữ:
“Tướng công, rốt cuộc ai nhắm vào người, thật sự quá ghê tởm.”

“Nếu để ta biết, nhất định sẽ giết hắn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hà tất phải tức giận, sẽ có nếp nhăn.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Trốn ở chỗ tối đã nói rõ người này rất kiêng kỵ ta.”

“Hạng người nhát gan như chuột còn muốn chơi mượn đao giết người, hắn thật sự quá ngây thơ rồi.”

Dứt lời, Diệp Trường Sinh đi thẳng về phía trước: “Mọi người nhường chút, đừng cản trở ta.”

Đám người Cơ Phách Tiêu, Từ Trường Khanh, Hách Liên Tiểu Bích giật mình, cứ để Diệp Trường Sinh rời đi như vậy sao?

Sự việc có vẻ kỳ lạ, nhưng đến bây giờ cũng chưa giải quyết, không thể để Diệp Trường Sinh rời đi.

Hách Liên Tiểu Bích nói: “Diệp Trường Sinh, người nói có người mượn đao giết người, rốt cuộc là ai, người cũng phải nói ra chứ.”

“Bằng không, tình nghi trên người người không thể nào tiêu trừ.”

Diệp Trường Sinh: “Người đang dạy ta làm việc sao? Đừng ép ta giết người đoạt bảo.”

Ta cũng chỉ muốn an tĩnh làm mỹ nam tử, vì sao các người nhất định phải phá hỏng chứ?

Ba người Tiên Mộ Tử theo sát bên người Diệp Trường Sinh, bị sự bá đạo của hắn làm cho chấn động.

“A, sao lại cứng như vậy?”

“Bá khí này chính là tính tình mà kiếm tu nên có.”

Tôn Đại Thánh nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể.

Diệp Trường Sinh nói: “Thô lỗ thật ra rất tốt.”

Tôn Nhị Thánh phụ họa: “Cứng rắn một chút cũng tốt, cứng rắn một chút cũng tốt. Bằng không thì sẽ bị người ta xem thường.”

Trên phương diện này, ông có quyền lên tiếng nhất, nếu trước kia không có Tôn Đại Thánh bảo vệ, ông sẽ bị người ta bắt nạt đến chết.

Nguyên nhân chính là mình quá yếu, không cứng rắn.

Diệp Trường Sinh lần nữa dời bước tiến lên, nhóm người Cơ Phách Tiêu không ngăn cản hắn, hiển nhiên lo lắng hắn sẽ giết người đoạt bảo.

Dù sao bên cạnh hắn có Tiên Mộ Tử, hai huynh đệ Tôn thị, nếu thật sự đánh thì sẽ lưỡng bại câu thương.

Đúng lúc này.

Trên hư không.

Từng bóng người xuất hiện, uy áp kinh khủng bao phủ che khuất bầu trời, bao trùm cả tòa thành.

Ngay sau đó, đại trận buông xuống, trực tiếp phong ấn Linh Thành.

“Diệp Trường Sinh, hành hung ở Linh Thành ta, làm tổn hại đến uy danh của Linh Thành ta, người cứ muốn rời đi như thế?”

“Giao hết chí bảo ra, Linh Thành chúng ta nhất định phải cho các thế lực lớn một công đạo.”

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn đại trận bao phủ, khoe miệng nhắc lên ý cười, đây là muốn vây hãm trong thành sao?

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Tôn Đại Thánh bên cạnh đã nói: “Phong huynh, có phải có hiểu lầm gì không?”

Phong Thuần Dương nói: “Hiểu lầm sao? Tu sĩ trong thành đều biết Diệp Trường Sinh ý vào Kiếm Điện, những năm này thích làm nhất là giết người đoạt bảo, diệt tông, các thế lực đối địch với hắn không ai may mắn thoát khỏi.”

“Tôn huynh, ta nhắc nhở người đừng hồ đồ, đừng vì hắn mà mất đi tiền đồ của mình.”

Tôn Đại Thánh cười nhạt một tiếng: “Phong huynh nói đùa, ta chính là một tán tu, sao lại nói đến tiền đồ chứ?”

“Cho tới bây giờ lão phu đều làm việc tuân theo bản tâm, Trường Sinh nhận ra là huynh trưởng, bây giờ là lúc nguy nan, sao ta có thể vứt bỏ hắn chứ.”

“Phong huynh nếu muốn động đến hắn, vậy thì chúng ta đánh một trận đi.”

Phong Thuần Dương cười lạnh một tiếng: “Tôn huynh khẳng định như vậy? Người sẽ không thật sự cho rằng mình là đối thủ của ta chứ?”

“Nếu người ở thời kỳ đỉnh cao, có lẽ lão phu còn kiêng kỵ người, nhưng người chỉ là một thân thể bị tàn phế, có tư cách gì đánh một trận với ta chứ?”

Tôn Đại Thánh không giận tự uy: “Phong huynh, nhiều năm như vậy mà người vẫn cao ngạo như thế, thời đại thay đổi, người quên ta đã từng tàn nhẫn thế nào sao?”

Tôn Nhị Thánh nói: “Đại ca, nói với hắn làm gì, để ta lập tức đánh hắn.”

Tôn Đại Thánh quay đầu nhìn: “Chớ lơ mãng, Phong Thuần Dương cũng không đáng sợ, nguy hiểm thật sự chính là phủ Thành chủ phía sau lưng hắn.”

“Nếu hắn ra mặt nhúng tay vào việc này thì chắc chắn là ý của Thành chủ, việc này sẽ không dễ dàng kết thúc.”

Nói đến đây, ông nhìn về phía Diệp Trường Sinh rồi tiếp tục nói: “Trường Sinh lão đệ, khi lão phu phá vỡ đại trận thì người hãy rời đi, lão phu ở trong thành nhiều năm như vậy, Thành chủ vẫn phải cho ít mặt mũi.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Tôn lão ca, người cảm thấy tất cả việc xảy ra trong thành có thể trốn khỏi ánh mắt của Thành chủ sao?”

“Nàng biết rõ người ở cùng chỗ với ta, nhưng vẫn phái người đến là đã nói rõ một vấn đề.”

Chương 1663: Ta thấy rất vinh hạnh 2

Tôn Đại Thánh yên lặng trong chớp mắt: “Vậy thì làm đi, nhiều năm như vậy ta cũng đã cống hiến không ít cho Linh Thành, đã không thiếu nợ gì Thành chủ rồi.”

“Vẫn câu nói kia, muốn giết người, trước hết giết ta.”

Diệp Trường Sinh thấy dáng vẻ Tôn Đại Thánh thấy chết không sờn, càng tán thành người này hơn, không uống cho bình linh dịch ngày đó.

Người nặng tình nghĩa huynh đệ hoàn toàn có thể kết giao.

“Tôn lão ca, phía sau Linh Thành có phải có thể lực gì không?”

Tôn Đại Thánh giật mình: “Chưa nghe nói qua.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, ẩn giấu đủ sâu, ngay cả Tôn Đại Thánh cũng không biết.

“Tôn lão ca, tại sao ta có cảm giác bọn hắc không chỉ muốn giết ta, mà còn muốn giết sạch tu sĩ trong thành?”

Tôn Đại Thánh: “...”

Câu này cũng quá kinh người.

Tùy tiện kéo một tu sĩ trong thành ra cũng là tồn tại có mặt mũi trong Đại Thiên Vũ Trụ.

Thành chủ thật sự dám làm như thế sao?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Phong Thuần Dương: “Để Thành chủ các người tới, nhọc lòng bố trí như vậy, nằng không ra sẽ không có gì hay.”

“Hay là Thành chủ các người muốn chờ ta đến diệt phủ Thành chủ?”

Phong Thuần Dương gào lên: “Diệp Trường Sinh, người không

khỏi quá cuồng vọng, nơi này là Linh Thành.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ từ bay lên, xuất hiện trước mặt Phong Thuần Dương: “Linh Thành thì sao?”

“Linh Thành thì ta không thể muốn làm gì thì làm sao?”

Sát giới buông xuống, vô lượng áo nghĩa chung cực sát đạo bao phủ trên người mọi người, thân ảnh hần lóe lên, đánh về phía Phong Thuần Dương.

“Ta giết người, có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Phong Thuần Dương hơi đổi, trêu tức không thôi: “Biết người rất mạnh, lão phu còn gì phải sợ chứ?”

Tin đồn Diệp Trường Sinh trong Đại Thiên Vũ Trụ đều như sấm bên tai Phong Thuần Dương, nhưng chẳng qua lão ta thấy Diệp Trường Sinh chỉ ỷ vào Kiếm Điện mà thôi.

Thật sự giao phong, lão ta sẽ sợ người trẻ tuổi trước mắt sao?

Một áo nghĩa chung cực có thể gây khó dễ cho ta, cấp Thiên Mệnh thì có thể mạnh đến đâu chứ?

Ánh mắt Tiêu Mộ Tử lóe lên, bất đắc dĩ lắc đầu: “Trên đời lại có người ngu xuẩn như thế, hần bị mù sao? Coi ta không tồn tại.”

“Làm tổn thương tướng công ta, không nháo Linh Thành lật trời, coi như ta nể mặt người.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh bá đạo đứng, lạnh nhạt bình tĩnh, hai mắt bá đạo bề ngỗ.

Trái lại, dưới công kích của Diệp Trường Sinh, thân ảnh Phong Thuần Dương bay ngược ra ngoài, cúi đầu nhìn lại trước ngực lại phát hiện từng vết nứt.

Máu tươi chảy ra.

Một công kích đánh vỡ thân thể lão ta, Phong Thuần Dương vội vàng lui về phía sau: “Ra tay, giết Diệp Trường Sinh.”

Ra lệnh một tiếng, cường giả phủ Thành chủ dồn dập ra tay, đập không lướt nhanh vây quanh Diệp Trường Sinh.

Lực công kích hội tụ tới vô cùng cuồng bạo.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một thanh kiếm lớn bay ra, kiếm chỉ thẳng lên trời, đại trận bao phủ Linh Thành cũng phải run rẩy.

Trường Sinh Kiếm vừa ra, ai dám tranh đấu?

Kiếm như đằng long nuốt trời, những nơi đi qua, vô tận ảnh kiếm bao phủ, linh khí cả vùng trời bị cắn nuốt.

Dưới kiếm khí kinh khủng, mọi người lần lượt lui về phía sau mấy bước, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, Phong Thuần Dương đang điên cuồng chữa trị thân thể, thấy mọi người trở lại bên cạnh mình thì sắc mặt hơi đổi.

Những người này liên hợp lại có thể dễ dàng chém giết một cường giả Trụ Hoàng, thế mà bọn hắn lại không địch lại được Diệp Trường Sinh sao?

Khá lắm, rốt cuộc hắn mạnh đến mức nào chứ?

Giờ khắc này, lão ta mới ý thức được độ nghiêm trọng của sự việc, chính mình quá khinh địch, chỉ dựa vào bọn hắn mà muốn chém giết Diệp Trường Sinh là không thể nào.

Không tự giác quay đầu nhìn lại, một cử động đơn giản như đang xin người khác giúp đỡ.

Tôn Nhị Thánh nói: “Trường Sinh tiểu hữu, vì sao không sử dụng toàn lực, trực tiếp chém giết toàn bộ bọn hắn?”

Tôn Đại Thánh cười nói: “Những tên này cũng không phải tồn tại

mạnh nhất phủ Thành chủ, đến bây giờ ba người Huyền Linh Tử, Mao Tăng Cơ, Phong Oánh Khách còn chưa xuất hiện, bọn hắc mới là át chủ bài của phủ Thành chủ.”

“Theo ta được biết, trong Linh Thành, trừ ba người này thì còn có một vị đại lão, thực lực mạnh hơn ta rất nhiều.”

“Cho nên Diệp lão đệ vô cùng thông minh, không xuất hết toàn lực là vì đại chiến cuối cùng.”

Tôn Nhị Thánh gật đầu: “Thật không nghĩ tới Linh Thành toàn tàng long ngọa hổ, nhiều cường giả ở đây như vậy, vì sao nàng có thể làm Thành chủ được?”

Tôn Đại Thánh lại nói: “Bởi vì nàng mạnh nhất, nếu ta không đoán sai, chắc hẳn nàng đã tiến vào Trụ Thần rất lâu rồi.”

“Khương Đế Giáp cũng không phải nữ tử bình thường, dã tâm bừng bừng, sự chấp nhất với võ đạo không phải người bình thường có thể so sánh.”

Tôn Nhị Thánh nói: “Đại ca, có phải Khương Đế Giáp đang kiếm chuyện với Trường Sinh tiểu hữu không, có thể lặng yên không tiếng động giết người trong Linh Thành cũng chỉ có Thành chủ là nàng mới có thể làm được.”

Chương 1664: Sóng âm Quỷ Lôi

Tôn Đại Thánh híp mắt lại nói: “Hắn là nàng.”

Nói đến đây, ông thở dài một hơi: “Sự việc trở nên ngày càng nghiêm trọng, lần này Trường Sinh lão đệ có phiền toái lớn rồi.”

Dứt lời, ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn, lại có người bày trận.

Từng đại trận hạ xuống như núi tiên nghiêng ép khiến Linh Thành bị đè nén cực độ, bốn lão giả áo đen xuất hiện ở bốn phương tám hướng giống như Thần Ma trấn thủ bốn phương.

Tôn Nhị Thánh biến sắc: “Đại ca, tu vi bốn người này cũng không yếu.”

Tôn Đại Thánh cảm thấy run sợ: “Xem ra ta vẫn đánh giá thấp nàng, trong Linh Thành còn ẩn giấu bọn hắn, thế mà ta không nhận ra được.”

Tôn Nhị Thánh nói: “Đại ca, người biết bốn người này sao?”

Tôn Đại Thánh gật đầu: “Đương nhiên, bốn người ra kiếm nhanh của Hộ Đạo Kiếm Minh, từng đứng thứ chín trên bảng Kiếm Tu của Đại Thiên Vũ Trụ.”

Tôn Nhị Thánh kinh ngạc: “Thiên Địa Huyền Hoàng?”

“Là bọn hắn.” Tôn Đại Thánh khẳng định lần nữa: “Ngoài ra ba người bày trận hắn là pháp sư của Trận Tôn đã biến mất khỏi vũ trụ từ lâu.”

“Đại ca, rõ ràng những người này đã biến mất rất lâu rồi, nhưng tại sao lại xuất hiện ở Linh Thành?”

Tôn Nhị Thánh nghi hoặc, rồi tiếp tục hỏi: “Lấy thân phận của Khương Đế Giáp, căn bản không thể khiến bọn hắn thần phục.”

Tôn Đại Thánh yên lặng không nói, sự tình biến hóa quá nhanh, đã vượt qua sự mong muốn của ông. Nhiều năm vẫn luôn bế quan

trong thành cho nên không rõ chuyện bên ngoài lắm.

Giờ khắc này.

Tiên Mộ Tử cũng phát hiện cường giả xuất hiện trong hư không, khuôn mặt lạnh như băng, quanh người tản ra chiến ý, đã chuẩn bị tốt để quyết chiến với mọi người.

Nếu những người này dám làm tổn thương đến Diệp Trường Sinh, nàng sẽ đồng quy vô tận với bọn hắn.

Ba người đều lo lắng cho Diệp Trường Sinh, nhưng hắn chỉ lạnh nhạt liếc mắt nhìn cường giả trên hư không: “Nhọc lòng, đây là toàn bộ át chủ bài của ngươi sao?”

“Các hạ còn không định đi ra sao?”

“Hay ngươi cho rằng bọn hắn có thể giết ta?”

Âm thanh vang vọng trong thành rất lâu.

Nhóm người Cơ Phách Tiêu, Từ Trường Khanh, Hách Liên Tiểu Bích chấn động không thôi, đây là Diệp Trường Sinh muốn dùng sức một mình mình chống lại toàn bộ Linh Thành sao?

Từ Trường Khanh trầm giọng nói: “Sự việc không đơn giản như chúng ta nghĩ, sao ta lại có cảm giác Thành chủ Linh Thành đang chuẩn bị giết hết tu sĩ trong thành chứ?”

Hách Liên Tiểu Bích nói: “Linh Thành chỉ là một tòa thành không quan trọng mà lại dám đối địch với chúng ta sao? Cẩm Kỳ Cung chúng ta có thể dễ dàng san bằng nơi này.”

Từ Trường Khanh nói: “Tiểu Bích cô nương, ngay cả Diệp Trường Sinh mà Thành chủ Linh Thành cũng dám giết, nàng sẽ còn kiêng kỵ Cẩm Kỳ Cung các ngươi sao?”

“Ta hoài nghi người của chúng ta đã bị Thành chủ Linh Thành sát hại rồi giả họa cho Diệp Trường Sinh, để chúng ta lưỡng bại câu thương.”

Cơ Phách Tiêu gật đầu: “Từ huynh nói đúng, tuy rằng Diệp Trường

Sinh ngang ngược, coi trời bằng vung, dù cũng vô cùng chán ghét những hắc sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Là một kiếm tu thì sao có thể hèn hạ như vậy được, có đúng không?”

Nói đến đây, dường như hắc nhớ ra chuyện đau lòng gì đó, chắc hẳn tên này đã từng bị kiếm tu lừa.

Một bên khác.

Trong lầu các.

Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu cũng phát hiện mức độ nghiêm trọng của sự việc, ban đầu bọn hắc còn muốn rời đi để kịp trốn thoát nhưng cũng không ngờ rằng còn chưa kịp rời đi thì thành đã bị niêm phong.

Thật sự quá đột nhiên, khiến người ta không kịp chuẩn bị chút nào.

Tiêu Bắc nói: “Đại trưởng lão, sát khí tràn ngập toàn bộ Linh Thành, người không nghĩ rằng Thành chủ Linh Thành chỉ muốn chém giết Diệp Trường Sinh chứ?”

Lý Hạo Tiêu nói: “Khó nói, thật khó nói, lão hủ không nhìn thấu.”

Tiêu Bắc lại nói: “Nếu thật sự chỉ vì chém giết Diệp Trường Sinh, làm như vậy có phải quá lớn hay không?”

“Cường giả xuất hiện nhiều như vậy mà Thành chủ Linh Thành cũng không xuất hiện, rốt cuộc nàng có ý gì?”

Lý Hạo Tiêu chậm rãi giơ tay ra, đưa linh giới và phù văn cho Tiêu Bắc: “Thiếu chủ, nếu tình huống nguy cấp, người hãy bóp nát nó.”

“Nhất định phải mang Ấm Linh Kiếm trở về Kiếm Các.”

Tiêu Bắc nói: “Đại trưởng lão, sao người lại nói vậy?”

Về mặt Lý Hạo Tiêu nghiêm nghị: “Ta có dự cảm không lành, sau hôm nay sẽ không còn Linh Thành nữa.”

Tiêu Bắc: “...”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn trong thành truyền ra như trống trận thần lôi từ cửu thiên, mỗi một tiếng vang truyền ra, khí huyết trong cơ thể mọi người đều sôi trào.

Trống Quỳ Lôi?

Đây là thần binh vô cùng rắc rối, thế mà nó cũng ở trong thành.

Tôn Đại Thánh biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn Tôn Nhị Thánh và Tiên Mộ Tử: “Đây là sóng âm Đại Đạo và công kích của trống Quỳ Lôi, nhất định phải giữ vững bản tâm, trống này quấy nhiễu tâm thần, có tác dụng khiến chúng ta nhập ma.”

“Nếu thực lực yếu, thân thể sẽ bị nổ tung trong tiếng trống.”

Từng tiếng trống trận truyền ra, bóng người từ đằng xa chân trời đi tới, thân ảnh vô cùng to lớn, giống như có thể nhét cả thiên ngoại thiên vào.

Chương 1665: Chỉ có như vậy?

Cả người người này như rồng, thân thể trần trụi, trên vai khiêng trống trận, vừa đi tay vừa vỗ vào mặt trống.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, sắc mặt hơi đổi. Đây mẹ nó là thần Cự Linh khiêng trống à, thật sự quá bắt mắt.

Từng sóng âm Quỷ Lô như vòng xoáy cắn nuốt về phía hắn...

Trong hư không.

Lâm Lô xuất hiện.

Toàn bộ tu sĩ trong thành trì đều chịu tra tấn của sóng âm Quỷ Lô, rất nhiều người không cách nào thừa nhận được công kích mạnh mẽ của sóng lô, đạo tâm bị nghiền nát, thân thể nổ tung.

Nhưng tất cả những chuyện này tựa hồ cũng không có ảnh hưởng đến việc cường giả tiếp tục buông xuống, lại có hai người xuất hiện, tốc độ vô cùng nhanh.

Nơi đi qua, một người có vụn phù quanh thân, toàn bộ không gian phù văn tung bay, người này giống như phù trung tiên.,

Một người khác cầm lang nha bổng trong tay, cả người bao bọc trong chiến giáp, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt chấn nhiếp lòng người.

Diệp Trường Sinh nhìn hai người xuất hiện, lạnh nhạt nói: “Phù tu, thể tu, không sai không sai.”

Tôn Nhị Thánh nói: “Đại ca, hai người này là ai, sao ta chưa từng gặp qua.”

Tôn Đại Thánh vừa muốn mở miệng, một bên, Tiên Mộ Tử nói: “Phù Trung Tiên và Vũ Trụ Bỉ Mông Vương.”

Tôn Nhị Thánh vô cùng giật mình: “Những người này đều không phải là người của thời đại này, bọn họ vẫn luôn trong truyền

thuyết của Đại Thiên Vũ Trụ.”

“Nói bọn họ ngã xuống, không nghĩ tới từng người một sống thật tốt.”

“Phù Trung Tiên Vạn Phục Sơn, Vũ Trụ Bỉ Mông Vương Xi Thái, hai người này thành danh đã lâu, có thể lôi kéo bọn họ lại đây, không có chút thủ đoạn và tài nguyên là tuyệt đối không có khả năng.”

Vẻ mặt Tôn Đại Thánh vô cùng ngưng trọng, chậm rãi mở miệng nói.

Càng ngày càng nhiều cường giả buông xuống, sự tình đã phát triển đến cục diện mà ông cũng không thể thay đổi, chỉ có thể kiên trì thôi.

Ngay sau đó.

Ba người đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tôn Đại Thánh trầm giọng nói: “Trường Sinh lão đệ, những người này...”

“Không cần giới thiệu, đều biết!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Lâm Lôi, Vạn Phục Sơn, Xi Thái.”

Tôn Đại Thánh: “...”

Tôn Nhị Thánh: “...”

Tiên Mộ Tử nói: “Tướng công, sao người lại biết bọn họ?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Chỉ cần là thứ ta muốn biết, thì vô cùng đơn giản.”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu: “Tướng công, những người này đều là cường giả cổ xưa, không thể khinh thường.”

“Cổ xưa?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Đích xác rất cổ xưa, ngoại trừ tuổi tác ra, không có chỗ nào có tác dụng.”

Vẻ mặt Tiên Mộ Tử nghiêm túc: “Tướng công chớ nói đùa, bọn họ thật sự rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mạnh sao? Tùy tiện một tu sĩ có tầm tuổi như bọn họ không phải đều có tu vi như vậy sao?”

“Nếu tu luyện là chịu đựng qua thời gian, vậy còn có ý nghĩa gì, tu vi chưa đột phá, người bị chính mình đưa đi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Thành chủ Linh Thành này thật biết giả vờ, không thể đi ra hết một lần sao?”

Bịch.

Một vệt màu đỏ che khuất bầu trời, từ đỉnh hư không rơi xuống, mũi chân khẽ điểm lên Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Nhẹ nhàng, một bộ áo đỏ khuynh thiên hạ.

Vô cùng bá đạo, lộng lẫy tuyệt thế.

Người tới không phải ai khác, chính là Khương Đế Giáp.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Người rốt cuộc cũng tới.”

Khương Đế Giáp nói: “Diệp Trường Sinh, người cũng lợi hơn tưởng tượng của ta một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một chút sao? Người còn chưa hiểu sức mạnh của ta rồi, nếu muốn biết, chúng ta hãy nói trên giường.”

Khương Đế Giáp lạnh lùng nói: “Giống sư phụ người, miệng lưỡi trơn tru, đáng tiếc người vẫn còn yếu hơn Kiếm Huyền Tử nhiều.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng rơi vào trên người Tiên Mộ Tử: “Tiên muội muội, đa tạ người đã dẫn Diệp Trường Sinh đến chỗ ta, ta thật sự phải cảm tạ người thật tốt.”

Tiên Mộ Tử hoa dung thất sắc, vội vàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Tướng công, không phải...”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta tin người.”

Sương mù trên mặt Tiên Mộ Tử biến mất, quay đầu nhìn về phía Khương Đế Giáp: “Người bị Kiếm Huyền Tử đả thương thì cũng

không đến mức phát tiết lửa giận trên người tướng công ta.”

Khương Đế Giáp cười lạnh nói: “Kiếm Huyền Tử tính là cái gì, hắc cũng xứng làm tổn thương ta sao? Ta muốn thành cường giả cuối võ đạo, những người khác, những chuyện khác, với ta cũng chỉ là mây bay.”

“Cả người Diệp Trường Sinh là bảo vật, giết hắc, ta có thể đạt được không ít tài nguyên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đây là lý do người giết cường giả thế lực lớn, cướp chí bảo của bọn họ?”

“Người giết người thì giết người, đoạt bảo thì đoạt bảo, nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn giá họa cho ta, đây không phải là cho ta lý do giết người sao?”

“Đây không phải là cho ta lý do, để cho ta diệt thành sao?”

Khương Đế Giáp nói: “Diệp Trường Sinh, nơi này là Linh Thành, ta chính là quy củ.”

“Ta muốn người chết, người nhất định phải chết.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, ta thích nhất là phá vỡ quy củ.”

Chương 1666: Chỉ có như vậy? 2

Khương Đế Giáp nói: “Phải không? Vậy thì ta sẽ thành toàn cho người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cầu xin người đánh chết ta đi!”

Khương Đế Giáp: “...”

Mọi người: “...”

Đối mặt với thế cục như vậy mà còn có thể kiêu ngạo như thế, hẳn bá đạo đến... Cao nhất rồi?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu như ta không đoán sai, mục tiêu của người không chỉ có một mình ta!”

Khương Đế Giáp nói: “Trong Linh thành, ta làm chúa tể, tính mạng của các người giống như con kiến hôi, mặc cho ta lấy.”

“Thiên Địa Huyền Hoàng, giết hắn!”

Ra lệnh một tiếng, bốn ánh kiếm xuyên qua hạ xuống, vạn trượng ánh sáng tràn ngập trong mỗi một tắc không gian.

Cường giả giao phong, kẻ yếu gặp nạn.

Không biết có bao nhiêu tu sĩ trong thành nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy dưới ánh kiếm.

Từng mảnh từng mảnh chất lỏng màu vàng làm ướt mặt đất.

Kiểm tu sao?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh thẳng tắp như thương, tháp Ngục Kiếm xuất hiện sau lưng, từng cổ kiếm bay ra ngoài va chạm cùng một chỗ với ánh kiếm rơi xuống, không gian sụp đổ chôn vùi, đại trận chấn động lung lay.

Khương Đế Giáp lẩm bẩm: “Thần Mâu và hai áo nghĩa chung cực, ta xem người còn có bao nhiêu lá bài tẩy.”

Dứt lời, ánh mắt nàng ta dừng trên tháp Ngục Kiếm, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Giờ khắc này.

Nhóm người Cơ Phách Tiêu, Hách Liên Tiểu Bích, Từ Trường Khanh lần lượt xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, Từ Trường Khanh nói: “Diệp tiểu hữu, lúc trước là hiểu lầm, chúng ta nguyện ý chung kẻ địch với tiểu hữu.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nguyện ý đến, vậy thì lên.”

Những người này đều là người thông minh, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, Khương Đế Giáp muốn huyết tẩy Linh Thành, chém giết toàn bộ bọn họ.

Chỉ dựa vào bọn họ căn bản không cách nào chống lại nội tình Linh Thành, nhưng mà với Diệp Trường Sinh mà nói, có lẽ còn có một đường sống.

Dù sao cho đến giờ khắc này, Diệp Trường Sinh cũng không sợ hãi chút nào, khí thế đã nghiền ép Khương Đế Giáp.

Bọn họ không biết Diệp Trường Sinh lấy sự tự tin từ đâu, nhưng dù sao sau lưng hắn cũng là Kiếm Điện, trên người chắc chắn sẽ có ít lá bài tẩy.

Nếu bàn về lá bài tẩy, ai có thể so sánh với Diệp Trường Sinh chứ?

Hắn chỉ không muốn dùng mà thôi, rốt cục có thể tự mình ra tay đại chiến một hồi, gọi nhiều người không có ý nghĩa.

Vạn Phục Sơn, Lâm Lô, Xi Thái, còn có ba trận sư của Trần Tông lần lượt xuất hiện bên cạnh Khương Đế Giáp, ánh mắt đều tức rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Trong mắt bọn họ, Diệp Trường Sinh chính là đang giãy dụa trước khi chết mà thôi.

Diệp Trường Sinh nói: “Chư vị, người của các ngươi chính là bị bọn họ giết, trình độ kiếm đạo của bốn người này cũng không kém.”

“Kẻ địch đang ở ngay trước mắt, còn không mau ra tay.”

Nhóm người Hách Liên Tiểu Bích dừng một chút, hóa thành từng tàn ảnh nhanh chóng tấn công về phía bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng.

Diệp Trường Sinh vững vàng đứng ở trên không trung: “Giờ phút này ta phải bắt đầu nghiêm túc, các người tính toán để ai chết trước?”

Vạn Phục Sơn nói: “Thành chủ, ta đi giết người này.”

Vô số phù văn bay ra giống gió lốc như bao trùm cửu thiên, căn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Chỉ có vậy sao?”

Vô số phù văn bay múa tựa như bạo vũ lê hoa(*).

((*)Bạo vũ lê hoa châm: một kỹ năng quan trọng của đệ tử Đường Môn trong Tân Thiên Long 3D. Khi sử dụng, đối thủ sẽ bị bị khống chế và phong ấn, hoàn toàn bất lực trước những đòn tấn công tiếp nối.)

Nơi đi qua, năng lượng khủng bố tràn ngập, vạn phù căn nuốt, diệt thể thần uy.

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, vì sao không nhúc nhích chứ?

Di chuyển đi.

Tiên Mộ Tử vô cùng sốt ruột, thân ảnh xẹt qua lướt nhanh về phía Diệp Trường Sinh, đáng tiếc đã quá muộn, công kích của nàng căn bản không kịp.

Vạn Phục Sơn nói: “Cuồng vọng, dám cứng rắn với Vạn Phù Thôn Phệ của ta, người sợ là chê mệnh quá dài.”

Diệp Trường Sinh nhìn Vạn Phục Sơn với ánh mắt quan tâm trẻ em khuyết tật trí tuệ, giống như đang nói, lão tử có Phù Tổ Chi Thể, chỉ có mấy tấm bùa nát này của người mà muốn đả thương ta?

Giọng nói Xi Thái khàn khàn: “Thành chủ, có thể không có cơ hội ta ra tay.”

Khương Đế Giáp nói: “Không thấy Diệp Trường Sinh chết, nói vẫn quá sớm.”

Dứt lời, một màn kinh người xảy ra, Diệp Trường Sinh bị vô số phù văn cắn nuốt, những vòng xoáy phù văn lại càng ngày càng nhỏ, thẳng đến cuối cùng lại hoàn toàn biến mất.

Phù văn, đi đâu rồi?

Vạn Phục Sơn là người đầu tiên mờ mịt.

Sắc mặt Khương Đế Giáp hơi đổi, cắn nuốt phù văn mà lông tóc không tổn hao gì, chẳng lẽ hắc là...

Đứng đầu toàn bộ chức nghiệp trong đại hội Đạo Thống, thông hiểu phù văn, chiến trận, luyện được, là ta sơ suất.

“Phục Sơn, hắc là Phù Tổ Chi Thể, người trở về đi!”

Vạn Phục Sơn kinh hãi thất sắc: “Phù Tổ Chi Thể, thật sự có người có thể có được Phù Tổ Chi Thể sao?”

Chương 1667: Chỉ có như vậy? 3

“Nếu đã tới, người còn muốn đi sao?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, tiện tay vung lên, một phù văn từ trong cơ thể bay ra: “Trả lại cho người.”

Nhìn phù văn bay tới, Vạn Phúc Sơn chỉ cảm giác cả người bị một cỗ thần lực vô hình trói buộc, ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời.

Ngay sau đó.

Phù văn kia dán lên mặt hắn, tiếng 'ngô ngô' từ trong miệng phát ra, muốn nói chuyện lại nói không nên lời, trong miệng giống như bị thứ gì đó nhét đầy.

Vô tận phù văn từ dưới lên, trong nháy mắt bao bọc Vạn Phúc Sơn kín không kẽ hở, những phù văn này giống như đột nhiên xuất hiện.

Theo tiếng ngô ngô càng ngày càng nhỏ, một phù văn bay tới phía Diệp Trường Sinh, toàn bộ phù văn trong hư không bao bọc trên người Vạn Phúc Sơn trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Phù văn còn có thể chơi như thế sao?

Phù Trung Tiên chết rồi, chết trên phù đạo kiêu hãnh nhất của hắn.

Mọi người trong sân một lần nữa đánh giá lại Diệp Trường Sinh, hẳn lợi hại không chỉ là kiếm đạo.

Tôn Nhị Thánh cuồn nuốt nước miếng xuống: “Biết Trường Sinh tiểu hữu lợi hại, thật không nghĩ tới hắn mạnh mẽ như vậy.”

Tôn Đại Thánh cười nói: “Nhị Thánh, lần này người thật sự gặp phải bảo tàng, quen biết Trường Sinh lão đệ sẽ là cơ hội để chúng ta đổi mạng.”

“Kế tiếp không cần giữ lại chút nào, ai dám dẫm thương Trường

Sinh lão đệ thì đánh chết hẳn đi.”

Tôn Nhị Thánh kích động không thôi: “Đại ca, ta có thể sử dụng toàn bộ thực lực sao?”

Tôn Đại Thánh gật đầu: “Tu sĩ đầy trời không có người yếu, không sử dụng toàn lực thì cũng đánh không lại.”

Xoạt.

Xoạt.

Thân ảnh hai người lao nhanh ra, hăng hái, tức giận đi tới, theo thân ảnh không ngừng đi về phía trước, Tôn Nhị Thánh mở ra Đấu Chiến Chí Tôn Thể, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt.

Trường bào màu đen trên người Tôn Đại Thánh biến mất, cả người lẩy dánh về hoàn toàn mới xuất hiện trong mắt mọi người.

Nhìn thấy cảnh này.

Con người Khương Đế Giáp mở to, mấy ngày trước ở trong phòng đấu giá, thân thể Tôn Đại Thánh vẫn như trước, hiện tại lại có được một thân thể mới.

“Lại là hẳn!”

“Khó trách huynh đệ Tôn thị sẽ liều mạng giúp hẳn, rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã sử dụng cái gì có thể làm cho hai người hoàn toàn khôi phục?”

Lâm Lô ở bên cạnh nói: “Thân thể Nhân Đồ khôi phục, ta đi chiêu cổ hẳn.”

Xi Thái nói: “Ta đi đánh Tôn Nhị Thánh.”

Sóng khí nuốt trời, khủng bố như vậy.

Từng sóng âm Quỳ Lô vang lên, huynh đệ Tôn thị và hai người Lâm Lô giao chiến cùng một chỗ.

Diệp Trường Sinh nhìn Khương Đế Giáp: “Người còn có bao nhiêu

lá bài tẩy, lấy ra đi!”

Khương Đế Giáp trầm giọng nói: “Diệp Trường Sinh, người thật sự là làm cho ta quá ngoài ý muốn, không nghĩ tới muốn giết người lại phải lấy ra toàn bộ lá bài tẩy của Linh Thành.”

“Chịu chết đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Đến đi, xin được phép bắt đầu màn biểu diễn của người.”

Thật dễ tiện!

Linh khí trên người Khương Đế Giáp bốc lên: “Ta là Thành chủ Linh Thành, tất cả thành này đều nằm trong tay ta.”

“Sống chết của các người cũng ở trong một câu nói của ta.”

Mẹ nó.

Ăn nói kiêu ngạo như vậy sao?

Thiếu sự dạy bảo của xã hội à?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta rất nghiêm túc nói với người, người chính là muốn chết, thành toàn cho ta đi!”

Trên người Khương Đế Giáp xuất hiện một đoàn vòng xoáy linh khí thật lớn, điên cuồng cắn nuốt linh khí trong Linh Thành, nàng muốn lấy tất cả linh khí của Linh Thành làm của riêng, từ đó tăng cường thực lực của mình.

Quả nhiên là có chút thủ đoạn.

Mọi người thấy linh khí hội tụ về phía Khương Đế Giáp, sắc mặt đều biến đổi, bộ dáng kinh hoảng.

Không dám tưởng tượng nếu nhiều linh khí như vậy tràn vào trong cơ thể một người, tiện tay đánh một kích thì sẽ là tồn tại đáng sợ cỡ nào.

Duy chỉ có một mình Diệp Trường Sinh vẫn lạnh nhạt như trước,

lẳng lẳng nhìn Khương Đế Giáp, giống như đang nói, đến đây, bắt đầu biểu diễn đi.

Theo linh khí không ngừng hội tụ qua, vẻ mặt Khương Đế Giáp trở nên có chút điên cuồng: “Diệp Trường Sinh, hủy diệt đi.”

“Tất cả nơi này đều thuộc về ta, đợi sau khi các người ngã xuống, ta sẽ truyền ra tin tức, kẻ giết người là Diệp Trường Sinh.”

Độc nhất lòng dạ đàn bà.

Nữ nhân này thực sự âm u.

Nàng giết người, ta công nôi.

Tính toán thật tốt.

Đúng lúc này.

Một màn kinh người xảy ra, linh khí bốn phía đột nhiên biến mất, giống như trong nháy mắt bị rút ra.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu, đáng sợ hơn chính là linh khí trong cơ thể Khương Đế Giáp cũng bắt đầu bị rút ra.

Khuôn mặt nàng biến sắc, con người phóng to: “Không thể, sao lại như vậy?”

Sự việc phát triển quá nhanh làm cho nàng ta có chút bất ngờ không kịp đề phòng, nội liễm hơi thở, ngăn cản linh khí tiếp tục tràn ra ngoài.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng ở trên người Khương Đế Giáp: “Người cũng bị hút linh khí thì lấy cái gì giết ta chứ?”

Khương Đế Tịnh tức giận không thể kiềm chế: “Là người.”

Chương 1668: Chỉ có như vậy? 4

Lửa giận tăng lên dữ dội, ba ngàn tóc đen bay lên, cả người giống như nhập ma: “Diệp Trường Sinh, ngươi nhất định phải chết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Còn có thủ đoạn gì nữa thì cứ sử dụng, ta tiếp hết.”

Dứt lời, một ánh sáng từ trên cao bắn xuống, xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, bóng người từ trong màn sáng đi ra.

Người tới không phải là ai khác, chính là Trụ Nhất.

“Đại ca, cái này cho ngươi.” Trụ Nhất giơ tay lên đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: “Đại ca, linh mạch, đạo linh, thần mạch và Trường Sinh Linh Tổ của thành này đều ở đây.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Ngươi thu hoạch cũng không tệ.”

Trụ Nhất nói: “Cũng được, miễn cưỡng lột xác hai lần. Cuối cùng đã hoàn thành sáu lần lột xác, ta đột nhiên phát hiện ra mình vô địch.”

“Thật là nhàm chán.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Mạnh mẽ còn giả vờ.

Giờ khắc này, ánh mắt sắc bén của Khương Đế Giáp rơi vào trên người Trụ Nhất: “Cấm Kỵ Linh Tổ, ta sơ suất, lại không phát hiện ngươi trà trộn vào trong Linh Quật.”

“Là ngươi ngụy trang lừa gạt ta.”

“Diệp Trường Sinh, thì ra ngươi đã bắt đầu tính kế ta từ lâu rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tính kế? Ngươi nghĩ nhiều rồi. Không phải muốn giết ta sao? Đến, giết đi!”

Khương Đế Giáp điên cuồng cười một tiếng: “Diệp Trường Sinh, ta

Ở Linh Thành bố trí vô số năm tháng, há sẽ bị người phá hủy?”

Mọi thứ thay đổi quá nhanh.

Không ngừng mở rộng.

Cái này cũng giống như thứ kia của người, mới đầu nhỏ nhỏ, nhưng nó có thể từ từ lớn hơn, trở nên vô cùng dữ tợn khủng bố.

Vốn Khương Đế Giáp suy nghĩ rất đơn giản, chém chết Diệp Trường Sinh, thuận tiện cũng xử lý những tu sĩ khác trong thành.

Linh Thành vẫn là Linh Thành, nàng vẫn là nàng.

Tất cả đều sẽ không thay đổi, vô hình trung có thể đạt được vô số tài nguyên và chí bảo.

Có lẽ xuất phát từ tự tin với thực lực, Khương Đế Giáp cảm thấy việc này sẽ rất đơn giản. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến trình độ nàng ta không cách nào nắm chắc.

Hiện tại dường như đã sử dụng toàn bộ lá bài tẩy của phủ Thành chủ, thế mà Diệp Trường Sinh vẫn bình yên vô sự, đáng hận nhất chính là nhà bị trộm.

Mấy vạn năm tích lũy của nàng đều xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, quả thực làm cho người ta tức hộc máu.

Giờ khắc này.

Trụ Nhất vừa nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên người Khương Đế Giáp: “Đại ca, nữ nhân này muốn làm gì?”

“Là muốn giết huynh đệ chúng ta sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta cũng không làm gì mà nàng lại muốn giết chúng ta, có phải có chút quá bắt nạt người ta hay không.”

“Ta vừa vô địch đã có người muốn chết, đại ca chớ nhúc nhích, để cho ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người có thể cho ta một cơ hội ra tay hay không?”

Trụ Nhất dời bước đi về phía Khương Đế Giáp: “Đại ca, sao có thể để người ra tay được, người vẫn nên duy trì cảm giác thần bí đi.”

Thần bí?

Diệp Trường Sinh bắt đầu dĩ lắc đầu, cái gì mà duy trì cảm giác thần bí, chính là không cho ra tay, cứ như vậy thì sao người khác biết ta mạnh cỡ nào, cho nên luôn muốn bắt nạt ta.

Dương danh lập vạn, danh chấn Đại Thiên Vũ Trụ, sao lại khó như vậy?

Bịch.

Một bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh Khương Đế Giáp, người tới là một lão bà dáng người cao lớn.

Theo bóng người bay xuống, sóng khí khủng bố bao trùm, tàn sát bừa bãi trên người Trụ Nhất.

Thực lực người này vô cùng mạnh mẽ, hẳn là tu sĩ mạnh hơn rất nhiều người mà Tôn Đại Thánh nói lúc trước.

Bà ta quay đầu nhìn Khương Đế Giáp: “Sự tình còn nằm trong tầm kiểm soát của người, không cần có bất kỳ lo lắng gì, chỉ cần giết bọn họ, tất cả sẽ thuộc về chúng ta.”

“Người đi chém Diệp Trường Sinh, Cẩm Kỳ Chi Linh này giao cho ta.”

Trụ Nhất thấy bà ta đi về phía hắn: “Người đừng tới đây, đừng tới đây, ta không thích lão thái bà, ta muốn tiểu tử tử...”

Lão bà: “...”

Trụ Nhất nói lại: “Đừng nhúc nhích, ta tự mình đến.”

Vừa dứt lời, hắn biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại với dáng vẻ công tử nhẹ nhàng nho nhã hiền hòa, tiên khí mười phần.

Trên người hắn không có sự non nớt của thiếu niên, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác trầm ổn, sau khi hoàn thành sáu lần lột xác, Trụ Nhất có thể tùy ý biến ảo dáng vẻ của mình.

Người đồn cui.

Ông lão.

Công tử.

Mỹ nhân... Không đúng, làm lại.

Ngư dân.

Trong lúc nhất thời, trong hư không buông xuống vạn tướng, tựa hồ là mỗi một chút linh khí đều có thể biến ra một hình người.

Thật đáng sợ.

Lão giả cầm quyền trượng trong tay, giơ tay vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt dừng ở trên người lão bà: “Lão bà tử, thích ta không, dẫn người đi chơi, lướt sóng!”

Khương Thiên Thu tức giận không kiềm chế được, cảm giác mình bị nhục nhã, tức giận đánh một chưởng xuống phía lão giả.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Thủ đoạn của Trụ Nhất thông thiên, bóng người còn đang huyền hóa trong hư không, phạm phu tục tử, thương nhân ác quan, đế vương.

Chương 1669: Chỉ có như vậy? 5

Cuộc sống muôn màu, không gì không có.

Ở phía xa.

Diệp Trường Sinh nhìn Trụ Nhất thay đổi trong hư không, sắc mặt hơi đổi, sau khi hoàn thành sáu lần lột xác, hắc dịch xác đã biến hóa rất lớn.

Tùy tiện một người cũng là một tồn tại vô cùng khủng bố.

Ngay sau đó, ánh mắt hắc thu hồi từ trên người Trụ Nhất, liếc mắt nhìn Khương Đế Giáp, một kiếm bay ra ngoài.

Kiểm xuyên qua hư không, chỉ thẳng vào trên người Khương Đế Giáp.

Sắc mặt nàng ta thay đổi, ống tay áo bay lên cuồn cuộn, sóng khí như biển ngăn cản ánh kiếm trước mặt...

Ầm.

Ầm.

Kiểm khí bị tiêu diệt, hóa thành hư không.

Không gian dưới sự khống chế của Khương Đế Giáp lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Diệp Trường Sinh, người không giết được ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Các người đã không chết không thôi, có thể nói cho ta biết vì sao muốn giết ta hay không, nói bởi vì tài nguyên, ta không tin.”

“Bởi vì người bị sự phụ ta đùa bỡn, cho nên người ghi hận trong lòng muốn giết ta, dường như lý do cũng hơi gượng ép.”

“Có dám nói cho ta biết nguyên nhân thật sự hay không?”

Khương Đế Giáp nói: “Người đoán.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Khương Đế Giáp lại nói: “Ra đi, Diệp Trường Sinh thuộc về các người.”

Theo âm thanh hạ xuống, ba bóng người nghiêng nát không gian đi ra, sau lưng tự mang theo đặc hiệu loại này.

Uy áp khủng bố hội tụ cùng một chỗ, đồng thời nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh, giống như núi tiên Cửu Thiên hạ xuống.

Không cho người ta cơ hội thở dốc.

Người tới không phải ai khác, chính là Huyền Linh Tử, Mao Tàng Cơ và Phong Oánh Khách.

Tôn Đại Thánh nói qua ba người này xem như là trụ cột vững vàng của Linh thành, tồn tại vô cùng mạnh mẽ, hiện tại Khương Đế Giáp có thể để cho bọn họ xuất hiện, hiển nhiên là tin tưởng ba người có thể chém giết Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt ba người xẹt qua trên không trung, Huyền Linh Tử nói: “Nhiều người muốn chết như vậy, ta lại phải bận rộn.”

“Tính toán thời gian đã vạn năm chưa từng thật sự ra tay, cũng không biết lực công kích của ta mạnh cỡ nào.”

Mẹ nó.

Lại đến giả bộ.

Bây giờ ngưỡng giả bộ đã thấp như vậy sao? Ai cũng dám giả bộ.

Có thể chứa như vậy, nghĩ rằng mình là container sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Huyền Linh Tử một cái, cười lạnh, nếu đã thích giả vờ, trong chốc lát ta sẽ đánh người.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang truyền ra, sóng khí bao trùm tàn phá bừa bãi trên người Diệp Trường Sinh, hắt theo tiếng nhìn qua, sắc mặt hơi đổi.

Giờ khắc này.

Nhóm người Cơ Phách Tiêu, Hách Liên Tiểu Bích, Từ Trường Khanh bị đánh bại, linh khí đánh mạnh tới khiến ba người bay ngược ra ngoài.

Ngoại trừ bọn họ ra, Tôn Nhị Thánh cũng dần dần rơi vào thế hạ phong, tuy rằng thần thể sống lại, huyết mạch thức tỉnh, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn nên còn có chút xa lạ với thần thể, huyết mạch. Hơn nữa Xi Thái thật sự quá mạnh, là tồn tại có sức mạnh rất lớn.

Tồn tại có thân thể vô địch của Vũ Trụ Bỉ Mông Vương.

Xuy.

Phi kiếm bắn ra ngăn cản bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng, Diệp Trường Sinh rất rất rất rõ ràng.

Âm mưu phía sau của Linh Thành có liên quan rất rộng, không chỉ là muốn chém giết mình, Khương Đế Giáp dám trắng trợn ra tay với Cẩm Kỳ Cung, Chấn Thiên Bang, Hư Vô Đạo Đình, Hư Vô Đế Quốc, Cửu Minh Thần Vương Điện như thế, nhất định là ủ mưu đã lâu.

Muốn nói sau lưng không có âm mưu, ngược lại hẳn cũng sẽ không tin tưởng.

Ra tay cứu những người này, về sau thế lực sau lưng bọn họ vẫn vô cùng có ích

Diệp Trường Sinh vẫn rất tự tin với cách lừa dối của mình.

Một kiếm ngăn Thiên Địa Huyền Hoàng, Diệp Trường Sinh bay xuống trước mặt nhóm người Cơ Phách Tiêu, nói với Tiên Mộ Tử theo sát phía sau: “Người đi giúp Tôn Nhị Thánh.”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu, thân ảnh lần thứ hai lướt qua, bay

về phía Tôn Nhị Thánh, từng công kích rơi xuống người Xi Thái.

Tôn Nhị Thánh quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: “Đa tạ.”

Tiên Mộ Tử nói: “Hợp lại giết hắn.”

Tôn Nhị Thánh nói: “Yên tâm, đợi ta quen thuộc thần thể, nhất định lấy tính mạng của hắn.”

Hai người liên thủ ngăn cản Xi Thái, thân ảnh xuất hiện trên bầu trời tòa thành, chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt, khủng bố như vậy.

Trên mặt Khương Đế Giáp xuất hiện ý cười: “Diệp Trường Sinh, người sẽ không định dùng sức một mình ngăn cản mọi người chúng ta chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chỉ thích nhiều người cùng nhau lên, đến đây, làm cho công kích mạnh mẽ hơn một chút.”

Khương Đế Giáp đập gió mà đi, đi tới bên người Huyền Linh Tử: “Ra tay, chớ cho hắn cơ hội thở dốc.”

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người bay tới, linh khí như gió lốc bao trùm, hội tụ về phía Diệp Trường Sinh.

Cơ Phách Tiêu ho nhẹ một tiếng: “Diệp tiểu hữu, thật không nghĩ tới bọn họ mạnh mẽ như vậy, là chúng ta liên lụy người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng không nghĩ tới các người yếu như vậy.”

Mọi người: “...”

Ngay khi hắn vừa định ra tay, hai bóng người buông xuống, người tới không phải ai khác, chính là Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu.

Chương 1670: Chỉ có như vậy? 6

Đối với sự xuất hiện của bọn họ, Diệp Trường Sinh không có chút ngoài ý muốn nào, thế cục trong thành như thế, ai cũng không cách nào chỉ lo thân mình.

Người ta thường nói: làm gì có trứng lành khi tổ chim bị phá?

Khương Đế Giáp nói: “Cấm Kỵ Kiếm Các các người cũng muốn nhúng tay vào?”

Tiêu Bắc lạnh nhạt cười, “Khương thành chủ, chúng ta nhìn qua rất ngu xuẩn sao? Hiện tại chúng ta không ra tay, chẳng lẽ chờ người giết sạch tất cả mọi người rồi lại công kích chào hỏi trên người chúng ta sao?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nữ nhân người rất xấu.”

Khương Đế Giáp lạnh lùng nói: “Vây cùng nhau chịu chết đi!”

Giờ khắc này.

Lý Hạo Tiêu ghé mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Tiểu hữu, lão phu nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng, còn không cách nào chém giết bọn họ, còn lại giao cho người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Có thể.”

Dứt lời, hắn đi từng bước về phía Khương Đế Giáp: “Từ giờ phút này trở đi, ta vô địch.”

Để cho một đám giả vờ các người biết, nếu ta không giả bộ lớn cho các người, các người cũng không biết ai là ông tổ tạo ra.

Nghe tiếng.

Mọi người trong sân đều nở nụ cười, đều là ý cười khinh bỉ, Diệp Trường Sinh nói vô địch ở trước mặt bọn họ?

Mọi người lắc đầu, đứa nhỏ này nhất định là điên rồi.

Dùng thực lực của bọn họ, cho như Kiếm Huyền Tử tới cũng có lực đánh một trận.

À, nếu để cho Kiếm Huyền Tử nghe được lời này, chắc chắn vừa lên sẽ trực tiếp chặt miệng bọn họ .

Đầu năm nay tu sĩ đều có thể tiếp hai chiêu của Kiếm Huyền Tử, rốt cuộc là Kiếm Huyền Tử quá yếu, hay là những người này trở nên mạnh mẽ?

Diệp Trường Sinh không quan tâm bọn họ, từng bước tiếp tục đi về phía trước, hơi thở trên người hẳn thay đổi, ý cười trên mặt mọi người trong nháy mắt đã cứng lại.

Thiên Mệnh.

Trụ Vương.

Trụ Hoàng.

Trong nháy mắt tăng lên hai cấp bậc lớn, cái này...

Khương Đế Giáp biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, người còn có bao nhiêu lá bài tẩy chứ?

Huyền Linh Tử khinh thường không thèm để ý: “Mạnh mẽ dùng bí thuật tăng lên tu vi, lão hủ xem người có thể kiên trì bao lâu.”

Bịch.

Một tàn ảnh xẹt qua, Huyền Linh Tử tấn công Diệp Trường Sinh, người sau cười nói: “Tới thật đúng lúc.”

Ầm.

Một quyền vừa ra, đánh thẳng vào Huyền Linh Tử.

Quyền gì đây?

Khủng khiếp như vậy?

Sắc mặt Huyền Linh Tử thay đổi, trong mắt là sự chấn động, vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh là kiếm tu, nhưng quyền pháp của

hắn thật mạnh mẽ.

Nhìn công kích đánh tới, lão ta chỉ có thể kiên trì ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, không gian sụp đổ.

Huyền Linh Tử bị đánh bay ra ngoài, nhìn cánh tay mình bị phế bỏ, mắt lão ta muốn nứt ra, trên người dâng lên ngọn lửa tức giận.

“A!”

“Diệp Trường Sinh, ta muốn chém ngươi thành ngàn mảnh.”

Theo tiếng quát giận dữ truyền ra, lão ta chậm rãi ổn định thân ảnh, sau lưng xuất hiện ba phân thân, lần thứ hai mạnh mẽ xông về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này.

Khương Đế Giáp hít mắt, không nghĩ tới một đòn của Diệp Trường Sinh đã đánh cho Huyền Linh Tử bị trọng thương, còn buộc lão ta phóng thích phân thân.

Kiểm Huyền Tử, ánh mắt của người quả nhiên không tệ.

Dừng một chút, ánh mắt nàng ta vẫn rơi vào trên người Huyền Linh Tử như trước, hắn phóng thích ba phân thân, hẳn là có thể đả thương Diệp Trường Sinh.

Huyền Linh Tử mang theo công kích không thể ngăn cản mà đến, cách đó không xa, Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, chính là đang chờ lão ta tới.

Mọi người có chút nghi hoặc, không biết Diệp Trường Sinh có ý đồ gì, đối mặt với công kích như vậy mà không ngăn cản, đó không phải là chờ chết sao?

Bốn công kích của Huyền Linh Tử hội tụ cùng một chỗ, giống như một cột sáng từ Cửu Thiên bắn thẳng xuống.

Vừa thẳng vừa dài.

Tốc độ vô cùng nhanh, giống như laser.

Ầm.

Lực công kích đánh mạnh trên người Diệp Trường Sinh, ánh sáng vạn trượng bắn ra ngoài.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh...

Cảm thấy khó có thể tin, dưới sự tấn công của Huyền Linh Tử, Diệp Trường Sinh lại bình yên vô sự, trên người hằn quanh quần vàng sáng màu vàng.

Hắn di chuyển.

Theo thân ảnh lao nhanh về phía trước, cột sáng công kích của Huyền Linh Tử bị nghiền nát, ánh sáng bắn ra ngoài.

Ầm.

Diệp Trường Sinh đánh một chưởng về phía Huyền Linh Tử, người sau giơ tay lên nghênh đón, một giây sau, sắc mặt lão ta bỗng nhiên thay đổi: “Người... Hố ta.”

Sấm sét trong lòng bàn tay.

Một chưởng va chạm, lôi đình gia thân.

Sấm sét như thiên kiếp vũ trụ buông xuống, một cái lại một cái đánh trúng trên người Huyền Linh Tử. Thân ảnh của lão ta lần thứ hai bay ngược ra ngoài, trên đỉnh đầu cũng bốc khói, xem ra là bị thương tổn rất nghiêm trọng.

Diệp Trường Sinh tiếp tục tiến về phía trước, đánh một quyền lại một quyền ra ngoài, quyền như mặt trời.

Giống như thiên thạch từ thiên ngoại rơi xuống, đánh mạnh vào

trên người Huyền Linh Tử.

“Cho người giả bộ.”

“Xem ta có nện chết người không.”

Chương 1671: Chỉ có như vậy? 7

Đã lâu cũng không dùng Cửu Nhật Phần Thiên Quyền, cũng không biết uy lực như thế nào.

Giờ khắc này.

Mọi người chấn động vạn phần, đều kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, nhất là Khương Đế Giáp, biết không thể tiếp tục như vậy, nếu không cưỡng giả trong thành sẽ bị Diệp Trường Sinh lần lượt đánh chết.

Nàng quay đầu nhìn về phía Mao Tàng Cơ và Phong Oánh Khách: “Theo ta cùng nhau ra tay, chém giết Diệp Trường Sinh.”

Mao Tàng Cơ nói: “Thành chủ, ta cảm thấy còn có thể cứu Huyền Linh Tử.”

Khương Đế Giáp nói: “Chỉ cần giết Diệp Trường Sinh, chúng ta mới có cơ hội cứu hắn.”

Ngay khi ba người tấn công thì Diệp Trường Sinh đã biến mất không thấy đâu.

Thân ảnh ba người đi về phía trước ngừng lại, phóng thích thần thức tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh. Bên kia, vẻ mặt nhóm người Cơ Phách Tiêu, Từ Trường Khanh, Hách Liên Tiểu Bích trở nên mất tự nhiên.

Hách Liên Tiểu Bích nói: “Hắn sẽ không trốn chứ?”

Từ Trường Khanh nói: “Người bị sao vậy, đại trận phong ấn gắt gao, làm sao có thể chạy trốn được?”

“Ta chỉ tò mò, rốt cuộc Diệp tiểu hữu đi đâu?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Có điều, Diệp tiểu hữu thật sự rất mạnh, thủ đoạn nắm Lô Đình Thiên Kiếp trong tay thật không phải người bình thường có thể ngăn cản.”

Cơ Phách Tiêu phụ họa: “Đúng vậy, đợi một thời gian nữa, hẳn nhất định sẽ ngạo nghễ đứng trên đỉnh cao võ đạo.”

Thân ảnh ba người Khương Đế Giáp chuyển động, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, người cứ như vậy đột nhiên biến mất?

Chủ yếu là bọn họ lại không cách nào nhận ra hơi thở của Diệp Trường Sinh...

“Diệp Trường Sinh, co đầu... Rút cổ, người thực sự khiến ta thất vọng.”

Dứt lời, phía trên thành xuất hiện một vùng ánh sáng đỏ giống như biển máu.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, ba người theo tiếng nhìn qua, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Cái gì đây?

Hạo kiếp sao?

Hồng Nguyệt!

Khương Đế Giáp nhìn sương đỏ bao phủ trên đỉnh đầu: “Hạo kiếp Hồng Nguyệt, vì sao hạo kiếp như vậy lại xuất hiện ở đây?”

Ai có thể nghĩ tới, hạo kiếp Hồng Nguyệt xuất hiện lại chính là Diệp Trường Sinh biến thành?

Một người có thể hóa thân thành hạo kiếp sao?

Đáp án nhất định là không, đó là bởi vì bọn họ chưa gặp được Diệp Trường Sinh.

Mao Tàng Cơ nói: “Thành chủ, hạo kiếp này do Diệp Trường Sinh khống chế sao?”

Khương Đế Giáp gật đầu: “Người này quá quỷ dị, căn bản không

phải là một kiếm tu đứng đắn, chúng ta không thể khinh thường.”

Hạo kiếp buông xuống, từng kiếm như mặt trăng đỏ hạ xuống.

Người đã bao giờ thấy hạo kiếp thành kiếm chưa?

Thật sự là sống lâu rồi.

Một kiếm Hồng Nguyệt lật đổ nhận thức của ba người.

Bọn họ tu luyện vô số năm tháng, trải qua vài lần hạo kiếp, lần đầu tiên mới nhìn thấy hạo kiếp với sức mạnh hủy diệt lại dùng hình thái kiếm buông xuống.

Vô số kiếm Hồng Nguyệt tựa như mưa to rơi xuống, xuyên qua từ trên đỉnh đầu ba người.

Nhìn thấy cảnh này.

Mấy người Cơ Phách Tiêu ngậy ra như phồng, thân thể trở nên cứng rắn, biết hạo kiếp do Diệp Trường Sinh làm ra.

Ngắm lại lúc trước bọn họ còn muốn giết Diệp Trường Sinh, quả thực chính là ngu xuẩn đến cực điểm, ai cho bọn họ dừng khí đó?

May mắn hiểu lầm, nếu không bọn họ đã chết rồi.

Không thể trâu vào, không thể trâu vào.

Nếu những hạo kiếp này rơi vào trên người bọn họ thì sẽ có hậu quả gì?

Ngắm lại đã thấy rùng mình.

Giờ khắc này, mọi người hiểu được một đạo lý, chọc ai đừng chọc Diệp Trường Sinh, bằng không người sẽ chết trôi chết nổi.

Dưới hạo kiếp đánh mạnh vào, mặc dù là ba người Khương Đế Giáp chặt vật không chịu nổi, điên cuồng tránh né nhưng vẫn như trước không thoát khỏi đòn đánh của hạo kiếp.

Vốn Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng mở ra đại trận trên đỉnh đầu, nhưng hần hết lần này tới lần khác không làm, chính là muốn

ở chém giết đám người Khương Đế Giáp dưới đại trận.

Hai người Mao Tàng Cơ, Phong Oánh Khách không ngừng phóng thích công kích, ý đồ muốn ngăn cản hạo kiếp rơi xuống.

Nhưng bọn họ căn bản không biết Diệp Trường Sinh ẩn thân ở nơi nào, đây trời đều là hạo kiếp Hồng Nguyệt, phạm vi công kích quá lớn.

Ba người có chút luống cuống, sớm đã tức đến nổ phổi.

Mắt Khương Đế Giáp lộ ra sát ý sắc bén, thân ảnh vọt qua hạo kiếp vô tận, tiện tay vung lên bao phủ phong ấn đại trận trên Linh Thành, lần này nàng ta rất chủ động.

Diệp Trường Sinh thật sự quá đáng sợ, tiếp tục đánh như vậy, nàng ta sợ mình sẽ chết.

Khương Thiên Thu thấy đại trận mở ra, vội vàng nói: “Đế Giáp, nhanh chóng thông báo cho liên minh.”

Khương Đế Giáp không dám có chút do dự, giơ tay lên bóp nát linh thạch, ánh sáng bay thẳng lên cửu thiên.

Chuyện đã đến nước này, nhất định phải chém giết Diệp Trường Sinh, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Diệp Trường Sinh không chết sẽ trở thành ác mộng của bọn họ.

Mặc dù liên minh đã chuẩn bị tốt, nhưng tuyệt đối không ngờ Diệp Trường Sinh mạnh mẽ đến trình độ như vậy.

Đây là biến số.

Trụ Nhất ngẩng đầu nhìn hạo kiếp Hồng Nguyệt trên hư không: “Đại ca thật biết chơi.”

Chương 1672: Người tới không nhiều nha

Nói đến đây, ánh mắt hần dừng trên người Khương Thiên Thu: “Lão bà tử, còn đánh sao, người người cũng ướt rồi.”

Khương Thiên Thu kiêng kỵ nhìn Trụ Nhất, ho nhẹ một hồi, thân ảnh vội vàng biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, bà ta đi tới bên cạnh Khương Đế Giáp.

“Đế Giáp, hạo kiếp Hồng Nguyệt trên hư không chính là Diệp Trường Sinh, sự mạnh mẽ của người này không phải chúng ta có thể thừa nhận.”

Khương Đế Giáp nói: “Bà bà yên tâm, cường giả liên minh rất nhanh sẽ đến, Diệp Trường Sinh vẫn phải chết.”

Về mặt Khương Thiên Thu ảm đạm: “Lần này liên minh để chúng ta diệt trừ Diệp Trường Sinh, ta luôn cảm thấy sẽ gây ra nhiều loạn lớn.”

Vừa dứt lời, một kiếm Hồng Nguyệt từ trên chín tầng trời xuyên qua, kiếm này vô cùng to lớn, bao phủ trên người hai người Khương Đế Giáp.

Hai người đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không, sắc mặt Khương Đế Giáp chợt biến đổi, Hồng Liên Nghiệp Hỏa xuất hiện trên người bao bọc kín không kẽ hở.

Ngay sau đó, nàng giơ tay đẩy lui Khương Thiên Thu ra ngoài: “Bà bà, người ngăn cản trước.”

Khương Thiên Thu biến sắc, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt mà Khương Đế Giáp cũng hy sinh mình, chính mình bảo vệ nàng ta bao nhiêu năm mà lại đối lấy kết cục như vậy.

Lạnh lòng.

Tuyệt vọng.

Ở trong mắt bà ta, Khương Đế Giáp giống như là nữ nhi của mình,

nhìn nàng từng bước đi tới hôm nay, cho dù Khương Đế Giáp để bà ta đi chết, chính mình cũng sẽ không có chút do dự nào.

Nhưng bị Khương Đế Giáp vứt bỏ như vậy, thật sự là làm cho người ta lạnh lòng, thì ra trong mắt nàng mình vẫn chỉ là một quân cờ mà thôi.

Nỗi buồn lớn hơn cái chết trong tim.

Ầm.

Một kiếm hạ xuống đánh trúng trên người Khương Thiên Thu, kiếm quang xuyên qua trên người bà ta, cả người nằm thẳng trong hư không.

Bà ta quay đầu nhìn về phía Khương Đế Giáp, một giọt nước mắt rơi xuống...

Vốn lấy thực lực của bà ta có thể ngăn cản một kiếm này, thế nhưng sau khi giao chiến với Trữ Nhất, thân thể bà ta đã trọng thương, bằng không Khương Đế Giáp cũng sẽ không được như ý.

Thấy vậy.

Mọi người trong sân bị chấn động thật sâu, nữ nhân Khương Đế Giáp này thật sự ngoan độc, ở trong mắt nàng không ai là không thể hy sinh.

Ngay sau đó.

Ánh sáng Hồng Nguyệt bao phủ Khương Thiên Thu, trước mắt bao người, bóng người biến mất không thấy, thế mà Diệp Trường Sinh lại xuất hiện.

“Còn không sử dụng chí bảo kia sao? Chẳng lẽ ngươi muốn giữ lại cho ta?”

“Chấn Thiên Chử!”

“Cấm Khu Chi Nhận!”

“Ngươi định giữ lại đến khi nào?”

Khương Đế Giáp tức giận không thôi, dưới sự bao bọc của Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà bay lên: “Diệp Trường Sinh, đợi ngày trở về, ta nhất định lấy mạng của người.”

Diệp Trường Sinh nhìn bóng lưng nàng ta rời đi: “Người trốn đi, nếu người trốn được, coi như ta thua.”

“Cho dù lần này người la rách cổ họng cũng sẽ không có người cứu người.”

Thân ảnh Khương Đế Giáp bay thẳng lên trời cao đột nhiên phát hiện mình đang ở trong một không gian kỳ dị, vô lượng kiếm khí bao phủ trên người nàng ta.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Thật ra lại không biết, lúc trước Diệp Trường Sinh ngoại trừ hóa thân thành hạo kiếp Hồng Nguyệt thì còn bày Tru Tiên Kiếm Trận trên hư không.

Hắn đã đoán được Khương Đế Giáp sẽ chạy trốn từ lâu, lúc này mới bị hắn bắt được.

“Người bày trận phong ấn ta, vì sao ta lại không thể?”

“Người che chắn ta, ta bao trùm người.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt xẹt qua mọi người: “Các người tốt nhất không nên rục rịch, bằng không sẽ chết rất thảm.”

Ngay sau đó từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, chính là tiếng của Khương Đế Giáp, nàng ta lại một lần nữa bị Diệp Trường Sinh hố.

Giờ khắc này.

Nàng ta lấy ra Chấn Thiên Chử, Cẩm Khu Chi Nhận, tháp Hư Vô, Cửu Minh Thần Vương Tọa, ý đồ ngăn cản Tru Tiên Kiếm Trận giết chết.

Diệp Trường Sinh ra hiệu cho nhóm người Cơ Phách Tiêu nhìn lại: “Người là ta giết được, xem như ta giúp các người báo thù, những chỉ bảo này tự nhiên thuộc về ta. Các người sẽ không có ý kiến

chứ?”

Nhóm người Cơ Phách Tiêu, Hách Liên Tiểu Bích, Từ Trường Khanh gật đầu: “Chỉ bảo gì chứ, những thứ này vốn thuộc về Diệp tiểu hữu.”

Tư thế vô địch của Diệp Trường Sinh khắc sâu trong đầu mọi người, ai dám ra tay với hắn?

Vì một món chí bảo mà mất mạng, không đáng.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Haizz, cuộc sống tịch mịch như tuyết!”

Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ hư không, Khương Đế Giáp đặt mình trong đó có thể nói là chặt vật vạn phần.

Mặc cho nàng ta sử dụng tất cả vốn liếng cũng không cách nào ngăn cản kiếm khí biến ảo khó lường xuyên qua, nàng ta cũng tỉnh thông trận pháp, tự xưng là thành tựu cũng không tệ lắm.

Nhưng đại trận trước mắt này, nàng ta căn bản nhìn không thấu, thật sự là quá mức quỷ dị.

Giờ khắc này.

Nàng ta đã ra hết lá bài tẩy, thế nhưng vẫn vô ích, nhìn thân thể đã bị tàn phá, nàng ta hoàn toàn hoảng hốt.

Rốt cuộc mình đã trêu chọc tồn tại đáng sợ gì?

Chương 1673: Người tới không nhiều nha

2

Khương Đế Giáp đồng ý với liên minh ra tay chém chết Diệp Trường Sinh, nàng ta đã có được toàn bộ tin tức của Diệp Trường Sinh.

Những hiện tại lại cảm thấy mình bị lừa.

Tin tức giới thiệu chi tiết về Diệp Trường Sinh, bao gồm cả tất cả những gì hắn đã từng trải qua, bên trong cũng không có nhắc tới hắn mạnh như vậy, có được lá bài tẩy đáng sợ như vậy.

Tin tức của thời đại này đều không đáng tin.

Khương Đế Giáp dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao vây thân thể, may mà nàng dung hợp Hồng Liên Nghiệp Hỏa, bằng không lúc này đã chết.

Cũng không biết Hồng Liên Nghiệp Hỏa có thể ngăn cản bao lâu?

Giờ khắc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xẹt qua nhóm người Mao Tàng Cơ, Phong Oánh Khách, Lâm Lôi, Xi Thái trong sân.

Mọi người đều dùng công kích, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tru Tiên Kiếm Trận trong hư không.

Thật ra trong lòng bọn họ rất hoảng hốt, muốn thoát khỏi Linh Thành, nhưng một tòa Tru Tiên Kiếm Trận ở đỉnh đầu, bọn họ chỉ có thể không nhúc nhích chờ đợi.

Chủ yếu là tiếng kêu thảm thiết của Khương Đế Giáp thật sự quá dọa người.

Bọn họ biết rõ thực lực của Khương Đế Giáp, có thể làm cho nàng ta phát ra tiếng kêu như thế, đại trận trước mắt có bao nhiêu khủng bố chứ?

Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ như vậy.

Cũng chính là ánh kiếm nhoáng lên một cái, mặc cho hắc là thần tiên vạn kiếp cũng khó thoát khỏi.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người không nhúc nhích, thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện trong Tru Tiên Kiếm Trận, chân đạp vô lượng kiếm khí, đứng trước mặt Khương Đế Giáp.

“Khương Thành chủ, cảm giác như thế nào?”

“Nhìn qua hình như người rất thống khổ, ta dạy người một cách sẽ không cảm giác được đau đớn.”

Thân ảnh Khương Đế Giáp đi ra từ trong Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mắt sắp nứt ra, tức giận gào thét: “Diệp Trường Sinh, người tốt nhất nên giết ta, bằng không đợi ta rời khỏi đại trận này, thề băm thây người thành vạn đoạn.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt: “Băm thây vạn đoạn, ừm, chủ ý này không tệ, cứ như vậy làm.”

“Dễ dàng giết người đối với người mà nói là quá nhân từ, ngay cả người hầu làm bạn với người mấy vạn năm mà người cũng có thể hy sinh, tâm địa rắn rết cũng chỉ đến như thế.”

Khương Đế Giáp nói: “Thế giới võ đạo cho tới bây giờ không tồn tại chữ tình, bất kể là thân tình, hữu tình, tình yêu đều chỉ trở thành ràng buộc của võ đạo.”

“Người cũng giết bao nhiêu thế lực, chúng ta đều giống nhau.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Chúng ta không giống nhau, ta không ngu xuẩn như người, mặt khác ta là một người có tình có nghĩa, hơn nữa rất đứng đắn.”

Dứt lời, hắc khổng chế kiếm khí bao vây Khương Đế Giáp, người sau giãy dụa trong chớp mắt đã từ từ dừng lại.

Bởi vì nàng ta phát hiện càng giãy dụa thì công kích của kiếm trận càng mãnh liệt, từng kiếm khí xuyên thấu qua Hồng Liên Nghiệp Hỏa tiến vào trong cơ thể nàng.

Khương Đế Giáp vốn tưởng rằng mình sẽ chết dưới kiếm khí, nhưng sau khi nàng ta phát hiện kiếm khí nhập thể thì đã phong ấn kỳ kinh bát mạch của nàng ta, ngay cả linh khí cũng không thể vận hành.

Đây là lá bài tẩy gì?

Ngày xưa Diệp Trường Sinh chém giết Hồng Nguyệt Thần Chủ Nguyệt Khuynh Thành đã đạt được bốn năng lực đặc biệt của nàng ta, căn cốt, phân thân, sao chép và phong ấn.

Hiện tại hắn sử dụng năng lực đặc biệt chính là phong ấn, Diệp Trường Sinh nói sẽ không dễ dàng chém giết Khương Đế Tĩnh, đương nhiên là nói được làm được.

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, một kiếm khí bay ra trời buộc Khương Đế Giáp, ngay sau đó, một bóng người được treo ở trên kiếm trận.

Đúng vậy, chính là Khương Đế Giáp.

Nàng đây là bị Diệp Trường Sinh treo lên đánh.

Bóng người treo trên kiếm trận, trên không trung nước trắng rơi xuống, đầu tiên là trên mặt nàng, sau đó từ từ chảy xuống trong miệng.

Diệp Trường Sinh nhìn nước trắng rơi xuống, mặt lộ vẻ nghi hoặc, Tru Tiên Kiếm Trận sát khí dày đặc, âm phong ầm ĩ, lúc này thì có những thứ không sạch sẽ này?

Xem ra phải tìm thời gian phải kiểm tra tòa kiếm trận này thật tốt, số lần dùng cũng không nhiều lắm, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn chấn động trời, từng tữ khí lóe lên, trong nháy mắt tữ khí bốc lên đã bao phủ đỉnh hư không.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện bóng người từ trong tử khí bay xuống, thân ảnh như tiên, trong phút chốc uy áp mạnh mẽ bao phủ.

Không có nhiều người đến.

Chỉ có vài người như vậy, có lẽ không xử lý được ta.

Cường giả liên minh buông xuống, dẫn đầu là một lão giả áo trắng, trên người đều là hơi thở thư thái, làm cho người ta có cảm giác vô cùng bình thản.

Nhìn qua không giống người tội ác tà trời.

Thế mà còn mặc trang phục nho nhã này, dáng vẻ vô hại, thực ra tâm ngoan thủ lạt, lạt thủ tồi hoa, hoa rách trứng vỡ, vỡ nát đầy đất.

Người này tên là Khương Thánh Thiên.

Chính là một trong mười Đại minh chủ Hộ Đạo Liên Minh, cũng là Hộ Đạo Kiếm Minh lão tổ.

Chương 1674: Người tới không nhiều nha

3

Ánh mắt Khương Thánh Thiên nhìn lướt qua, sắc mặt hơi đổi, tiểu tử này thật mãnh liệt, dùng sức một mình có thể đánh Linh Thành thành như vậy.

Khó trách...

Khó trạc...

Ánh mắt Kiếm Huyền Tử thật độc.

Khi lão ta nhìn thấy Khương Đế Giáp bị treo ở trong đại trận, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, tiện tay vung lên, một công kích bay tới Tru Tiên Kiếm Trận.

“Giết Diệp Trường Sinh.”

Ra lệnh một tiếng, bốn bóng người đập không mà đến, công kích hội tụ lại đây, sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, trên không trung trong nháy mắt xuất hiện trăm bóng người.

Chính là phân thân trong bốn thiên phú đặc biệt mà ngày xưa Nguyệt Khuynh Thành cũng từng sử dụng qua.

Theo tiếng nổ lớn truyền ra, trăm bóng người chỉ biến mất bốn, còn lại vẫn đứng ở hư không như trước.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Khương Thánh Thiên vẫn rơi vào trên đại trận, sắc mặt hơi đổi, bởi vì lão ta phóng thích công kích lại không thể cứu được Khương Đế Giáp mà trực tiếp bị kiếm trận cắn nuốt.

Ánh mắt lão ta chợt lóe, nhìn Diệp Trường Sinh, thấy trong hư không đều là thân ảnh Diệp Trường Sinh, con người hơi co rụt lại.

Người trẻ tuổi này thật kỳ lạ.

Khương Đế Giáp bị treo ngược trên không trung, trong lòng hoảng sợ, kinh ngạc lại chấn động: “Lại là lá bài tẩy, hẳn còn có cực hạn hay không?”

Nàng ta lại một lần nữa bị sự yêu nghiệt của Diệp Trường Sinh làm cho chấn động, trên mặt bất giác hiện lên vẻ tuyệt vọng, nếu cường giả liên minh không cứu được nàng ta, thật sự phải chết trong tay Diệp Trường Sinh sao?

Vô số năm bố trí và nội tình, cuối cùng lại bị hủy trong tay Diệp Trường Sinh, đáng giận nhất chính là Diệp Trường Sinh nhận được toàn bộ tài nguyên của nàng ta.

Vất vả mấy vạn năm, một buổi sáng đã không còn gì, còn làm áo cưới cho Diệp Trường Sinh.

Thật sự là tức chết ta.

Trong sân ngoại trừ Khương Đế Giáp ra, những người khác cũng chấn động vạn phần.

Lý Hạo Tiêu lẩm bẩm: “Kiếm Điện có người này, lại phải đạt tới một tầm cao mới, Kiếm Huyền Tử a Kiếm Huyền Tử, vì sao vận khí của người luôn tốt như vậy?”

Cơ Phách Tiêu nói: “Nếu lần này có thể sống sót trở về, ta nhất định nói cho Cung chủ biết, tuyệt đối không thể đối địch với Diệp Trường Sinh.”

Hách Liên Tiểu Bích phụ họa: “Ta cũng vậy.”

Từ Trường Khanh nói: “Ta cũng vậy.”

Lúc này, phân thân Diệp Trường Sinh trong hư không lại chủ động tiến công, kiếm khí sau lưng bọn họ hướng thẳng về phía bầu trời.

Chín mươi bảy kiếm khí hội tụ cùng một chỗ, dung hợp ra một thanh kiếm vô cùng khổng lồ. Từ xa nhìn lại, thanh kiếm này như trụ lớn đỉnh thiên lập địa, bất ngờ xuất hiện ở thế gian mệnh mông.

Một bóng người hiện trên cao của kiếm lớn, vạt áo bay múa mà

lên, ngạo nghễ độc lập, không khỏi làm cho người ta nhớ tới một câu nói, tiên trên trời, ngạo nghễ thế gian.

Trên đầu kiếm lớn, Diệp Trường Sinh nhìn đám người Khương Thánh Thiên bằng nửa con mắt: “Liên minh Hộ Đạo của các người không có cường giả sao?”

“Ta rất không vui khi thấy các người được cử tới.”

Khương Thánh Thiên nói: “Diệp Trường Sinh, lão phu đến giết người đã là vinh hạnh của người rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người không thể.”

Khương Thánh Thiên lại nói: “Người đang coi thường lão phu sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người không thể.”

Sắc mặt Khương Thánh Thiên thay đổi, tức giận nói: “Tên nhóc ngu dốt, lão phu sẽ để cho người chết rất thảm.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người không thể.”

Khương Thánh Thiên: “...”

Mọi người: “???”

Chỉ một câu nói?

Người không thể đổi câu sao?

Khương Thánh Thiên rất tức giận: “Còn chờ gì nữa, giết hắn.”

Lúc này, cả bảy người đều di chuyển, kết hợp với nhau tấn công về phía kiếm lớn, bởi vì bọn họ chắc chắn đó là bản thể của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, kiếm lớn chỉ trời dưới chân bay ra quét ngang qua bảy người. Một tiếng nổ lớn truyền ra, kiếm lớn gãy ra từng khúc.

Bảy người bay ra ngoài.

Không biết từ khi nào, Khương Thánh Thiên xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh. Thân thể bay lên, vòng xoáy khổng lồ như cơn rồng kiêu ngạo lao mạnh về phía trước.

Diệp Trường Sinh không quay lại, nhưng suy nghĩ khẽ động, bìa vũ trụ xuất hiện sau lưng hắn, ngăn cản một đòn của Khương Thánh Thiên.

Lão già này... Rất tệ.

Thế mà lại đánh lén.

Hắn lắc đầu, bóng dáng lóe lên chém giết về phía bảy người trước mặt, sắc mặt của Khương Thánh Thiên ở sau lưng cực kỳ khó coi, lão đang bị xem nhẹ sao?

Một hành động làm nhục Khương Thánh Thiên.

Diệp Trường Sinh chính là muốn nói cho lão biết, người muốn đánh lén thì người cứ làm, ta không hề sợ.

Hai lòng bàn tay của Khương Thánh Thiên hướng vào nhau, như thể lão đang điên cuồng tích lũy sức mạnh. Nhìn dáng vẻ của lão ta giống như là sắp giải phóng Kamehameha* vậy.

(*Một chiêu trong Bảy viên ngọc rồng.)

Nói như thế nào cũng là cường giả cao cấp của liên minh Hộ Đạo, chiêu thức và võ công không thể nghiêm túc hơn sao?

Chẳng lẽ cường giả không phải đều hủy diệt thế giới bằng một cái búng tay, phá vỡ bầu trời bằng hơi thở của họ sao?

Chương 1675: Người không thể

Hóa ra lão không phải là cường giả.

Khi linh khí trong lòng bàn tay của Khương Thánh Thiên tăng lên, một sức mạnh đáng sợ xuất hiện, “Lượng kiếp”.

Quả cầu bay ra ngoài, bắn về phía sau lưng Diệp Trường Sinh. Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, ngăn cản đòn tấn công của quả cầu năng lượng.

Người tới không phải là ai khác chính là Trụ Nhất.

Hắn dễ dàng bắt được quả cầu trước mặt, sau khi xoay vài vòng trên ngón tay, hắn từ từ đưa nó lên miệng và ăn từng miếng.

Sau khi ợ một hơi.

Trụ Nhất nhìn về phía Khương Thánh Thiên: “Cám ơn.”

Mẹ kiếp.

Những hành động này làm cho Khương Thánh Thiên kinh ngạc.

Hắn nuốt hết năng lượng lão phóng ra, nhiều như vậy... Nhiều năng lượng như vậy mà hắn cắn nuốt vào trong cơ thể?

Sau một lúc khiếp sợ, đôi mắt Khương Thánh Thiên híp lại, lạnh lùng nói: “Hóa ra là Cẩm Kỳ Linh Tổ, không ngờ người lại xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.”

“Người có thể giúp hắn đánh nhau, cũng có thể mang đến vô số tai họa cho hắn!”

Trụ Nhất lại nói: “Lão đầu, tiếp tục đánh, cho ta thêm mấy quả cầu nữa.”

Khương Thánh Thiên nói: “Được, ta sẽ giúp người.”

Lão đầu này thật sự nổi giận, đầu tiên là Diệp Trường Sinh, bây giờ là Trụ Nhất, lão luôn có cảm giác hai người đang sỉ nhục mình.

Lão được liên minh cử xuống giết Diệp Trường Sinh, lão tới để giết người không phải đến để bọn họ sỉ nhục.

Xoẹt.

Một sợi dây thừng xuất hiện trong tay lão, về mặt trêu tức: “Cấm Kỵ Linh Tổ, người hẳn là quen thuộc với vật này!”

Phước Linh tỏa.

Trụ Nhất gật đầu: “Ta rất quen thuộc món đồ chơi này, chúng ta có chuyện muốn nói, đừng lấy thứ này ra dọa người khác có được hay không?”

Khương Thánh Thiên thấy Trụ Nhất sợ hãi: “Người biết Phước Linh tỏa mạnh, mà còn không nhanh chóng chịu thôi.”

Trụ Nhất vẫn không dao động, trong miệng lẩm bẩm, đột nhiên một cảnh tượng kinh người xảy ra, Phước Linh tỏa trong tay Khương Thánh Thiên bay vào trong tay Trụ Nhất.

“Lão đầu, những thứ này đều là ta chơi còn sót lại, người chơi trước mặt ta không phải là hơi quá đáng sao.”

Khương Thánh Thiên lại bị tấn công, Phước Linh tỏa là một trong mười bảo vật của liên minh, cứ như vậy bị lấy đi sao?

Lão đã lâu không tức giận đến như vậy.

Một pháp khí lại xuất hiện trong lòng bàn tay lão, trên đó dày đặc khí đen: “Cấm Kỵ Linh Tổ, để ta xem người làm sao chịu được khi bị vật này tấn công.”

Lão nói xong, vật trong lòng bàn tay lại bay đi. Những lần này không ở trong tay Trụ Nhất, mà trực tiếp chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Ta...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hai mắt của Khương Thánh Thiên trừng lớn như trứng gà, những

chuyện liên tiếp xảy ra làm cho lão không biết phải làm sao.

Lão tới đây làm gì, đến tặng bảo vật cho người ta sao?

Đưa bảo vật cho bọn họ, không đúng, tặng bảo vật cho bọn họ chính là lão.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Trụ Nhất, ánh mắt nhìn Khương Thánh Thiên: “Lão đầu, Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh thế mà lại ở trong tay liên minh Hộ Đạo các người.”

Nói đến đây, hắn dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Tiếp theo ta sẽ hỏi người một vấn đề, ta có thể cân nhắc cho người chết thoải mái nếu như thành thật trả lời.”

Khương Thánh Thiên biết Diệp Trường Sinh là người của Thần Ma tộc, lão dám sử dụng Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh là do vật này đã được sửa đổi.

Bằng không lão cũng sẽ không ngu ngốc đến mức sử dụng trước mặt Diệp Trường Sinh. Nhưng làm cho lão khiếp sợ chính là Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh sau khi được luyện lại vẫn nhận Diệp Trường Sinh làm chủ, thật không thể tin được.

“Người muốn biết tung tích của Thần Ma Huyền Thiên châu và Thần Ma Tạo Hóa giáp, đúng không?”

Nghe lão nói những lời này, Diệp Trường Sinh biết hai món đồ này chắc chắn đang ở liên minh Hộ Đạo. Hắn vốn đang muốn hỏi tung tích của hai món đồ, nhưng lúc này hắn lại thay đổi chủ ý.

“Tại sao liên minh Hộ Đạo các người lại tấn công ta.”

Khương Thánh Thiên nói: “Người là đệ tử của Kiếm Điện, thiên tài quái dị nhất vũ trụ Đại Thiên, lại là người thành lập vũ trụ Trường Sinh, liên minh Hộ Đạo chúng ta chắc chắn không thể giữ người lại được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão đầu, vẫn không nói thật.”

Hắn nói xong, sau lưng xuất hiện một vầng sáng, là một bức tranh. Bên trên lần lượt là đèn Thần Ma Cửu Long, cổng Thần Ma, bia đen Thần Ma, bản đồ Thần Ma Bá Thiên, kiếm Thần Ma Vãng Sinh, chày Thần Ma, còn có Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh vừa mới lấy được.

Chín bảo vật của Thần Ma tộc, bảy món đã trở về vị trí.

Lúc này, ngoài bảo vật xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, kiếm vàng Thần Ma và sách Thần Ma lần lượt xuất hiện sau lưng và trong lòng bàn tay hắn.

Trong lúc nhất thời, chín tầng mây rung động, Thần Ma xuất hiện trên bầu trời, Diệp Trường Sinh dùng tư thế Thần Ma lơ lửng trong hư không.

Hắn... Hắn vẫn còn át chủ bài...

Một dòng máu tươi phun ra từ trong miệng Khương Đế Giáp.

Khương Thánh Thiên nhìn bảo vật Thần Ma tộc sau lưng Diệp Trường Sinh: “Diệp Trường Sinh, đây chính là nguyên nhân liên minh muốn giết ngươi. Ngươi có quá nhiều bảo vật, hơn nữa những bảo vật Thần Ma tộc này đều ở trong tay ngươi.”

Chương 1676: Ta nghi ngờ hắc đang thể hiện

“Lần này, lão phu đã phát tài rồi.”

Diệp Trường Sinh bắt đầu dĩ lắc đầu: “Lão đầu, người điên rồi.”

Nói đến đây, hắc dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Xem ra ta nên đến liên minh Hộ Đạo một chuyến.”

“Liên minh của các người sẽ nhanh chóng biến mất thôi.”

Khương Thánh Thiên nói: “Người muốn phá hủy liên minh sao?”

Diệp Trường Sinh thờ ơ nói: “Hủy ai không phải hủy, diệt ai mà không phải diệt?”

Phá hủy liên minh Hộ Đạo?

Ánh mắt mọi người nhìn vào Diệp Trường Sinh, đều cảm thấy vô cùng chấn động, nhưng bọn họ không hề nghi ngờ.

Dù sao cho tới bây giờ Diệp Trường Sinh vẫn luôn nói giết ai thì chắc chắn sẽ giết người đó, mặc dù liên minh Hộ Đạo rất mạnh, nhưng bọn họ vẫn tin rằng việc này không làm khó được Diệp Trường Sinh.

Một nam nhân với vô số quân bài, người không thể hắc có những gì.

Bất cứ khi nào người nghĩ rằng mình có thể giết hắc, hắc sẽ cho người một bất ngờ mới.

Bất ngờ liên tiếp làm người khác tuyệt vọng.

Tiêu Bắc quay đầu nhìn về phía Lý Hạo Tiêu: “Đại trưởng lão, vũ trụ Đại Thiên có tu sĩ nào lợi hại hơn Diệp Trường Sinh không?”

Lý Hạo Tiêu nói: “Thiếu chủ hỏi về tu sĩ của thế hệ trẻ hay thế hệ trước.”

Tiêu Bắc nói: “Tất cả.”

Lý Hạo Tiêu gật đầu: “Có vài người, nhưng chúng ta không có Kiếm Các cấm kỵ.”

Đó thực sự là một câu chuyện buồn.

Về mặt Tiêu Bắc âm trầm, trầm trầm: “Ta còn cho rằng chúng ta không quá chênh lệch với hắn, hiện tại xem ra chênh lệch xa cả ngàn dặm.”

“Sau khi rời khỏi Linh thành, ta muốn rời giới, bế quan tu luyện.”

Lý Hạo Tiêu nói: “Thiếu chủ, người không nên tạo áp lực cho mình, dù sao không phải tất cả tu sĩ đều là Diệp Trường Sinh.”

Nói đến đây, lão dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Năm đó trong vũ trụ xuất hiện một Kiếm Huyền Tử, hắn vô địch cho đến bây giờ, có nhiều người muốn vượt qua hắn nhưng đều chết trong lúc bế quan.”

“Thiên phú và cố gắng rất quan trọng trong võ đạo, nhưng đạo tâm cũng rất quan trọng. Không có đạo tâm mạnh, võ đạo sẽ dễ đi lạc hướng, cuối cùng chỉ hại chính mình.”

Tiêu Bắc gật đầu: “Đại trưởng lão muốn nói là.... Không nên sống dưới cái bóng của Diệp Trường Sinh.”

Lý Hạo Tiêu nói: “Nên ăn, nên uống, mọi việc đừng để trong lòng. Đây là cách ta đã sử dụng nhiều năm nay, cấp bậc vậy mà tăng lên không ít.”

“Đáng tiếc ta vẫn không thể đánh bại Kiếm Huyền Tử.”

“Có vài người mạnh cũng không có ý nghĩa, cái gì mà dựa dẫm may mắn, trời sinh, có thể diện, ở trước mặt người khác cũng chỉ là một tên cận bã.”

“Bởi vì có sư đồ Kiếm Huyền Tử, cho dù là lễ trời hay pháp tắc, đối với bọn họ cũng không có trời buộc nào, người nói xem có tức không?”

Tiêu Bắc nói: “Đại trưởng lão, người có cảm thấy liên minh Hộ Đạo sẽ nhanh chóng biến mất không.”

Lý Hạo Tiêu gật đầu: “Chắc là sớm thôi. Diệp Trường Sinh thích nhất là diệt tộc, điều này có lẽ di truyền từ sư phụ hắn, dù sao Kiếm Huyền Tử đã từng giết một chủng tộc trong một trăm năm.”

Một trăm năm?

Một trăm năm!

Tiêu Bắc khiếp sợ ngây ra như phỗng, không nói lên lời, trong miệng giống như bị thứ gì chặn lại.

Hắn không thể nghĩ ra, làm sao có thể chém giết một thế lực trong một trăm năm.

Với tu vi của Kiếm Huyền Tử chỉ cần búng tay là có thể diệt một thế lực, có thù hận gì sao? Mà một lần giết mất đến trăm năm.

Lý Hạo Tiêu nói: “Thiếu chủ, sự thật nói cho chúng ta biết, đừng chọc sư đồ Kiếm Huyền Tử, bọn họ đều là người điên.”

Những lời này không sai chút nào.

Lấy Diệp Trường Sinh làm ví dụ, hiện tại hắn có bao nhiêu thân phận chứ?

Đệ tử Kiếm Điện.

Chủ của vũ trụ Trường Sinh.

Chủ của Thần Ma.

Đứng đầu đại hội Đạo Thống.

Hắn còn có quan hệ với đám người Lý Tiêu Dao, Dạ Không Tịch, Kiếm Phi Đạo.

Thật sự không biết, Trường Sinh điện nổi tiếng của vũ trụ Đại Thiên bây giờ, có lẽ cũng là bối cảnh của Diệp Trường Sinh.

Nhiều như vậy?

Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến da đầu người khác tê dại.

Khoảnh khắc này.

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trong hư không, trong lòng bàn tay cầm sách Thần Ma. Ngoài ra, kiếm vàng Thần Ma giống như một xương cốt, dính sau lưng hắn.

Một tờ.

Một tờ khác.

Bất tri bất giác, hắn đã lật sách Thần Ma đến trang thứ chín, cũng chính là trang cuối cùng, thời đại Thần Ma.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh mở trang thứ chín của sách Thần Ma Thưa ra. Nếu không phải Khương Thánh Thiên thả Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh ra, hắn cũng sắp quên mình có nhiều bảo vật như vậy.

Mỗi lần đều bởi vì có quá nhiều bảo vật, cuối cùng bị bỏ quên nhiều thứ. Cái này giống như người có tiền, không biết mình có bao nhiêu xe xịn, đồng hồ và cùng nữ nhân cũng như vậy.

Phiền não của mỗi người không giống nhau, đây chính là điều phiền não của Diệp Trường Sinh.

Ngày xưa hắn giết Thiếu chủ Thần Ma tộc Hoàng Vũ lấy được Thần Ma Vạn Kiếp Kim Thân, là thứ phòng ngự mạnh hơn cả Thần Ma kim thân của hắn, nhưng cho đến bây giờ đã có ai thấy Diệp Trường Sinh đã sử dụng qua chưa?

Chương 1677: Ta nghi ngờ hắc đang thể hiện 2

Còn có thể Thuấn Sát và thể Đại Sát Sinh trong hệ thống dự trữ đồ vật vừa rồi, hiện tại đều đã bám đầy bụi.

Diệp Trường Sinh thật sự đã quên? (Chắc chắn là tác giả đã quên, đừng trách ta.)

Thế nhưng khi hắc nhớ tới, lại phát hiện giết những người này mà sử dụng thể Thuấn Sát và thể Đại Sát Sinh thì quá lãng phí.

Vào lúc này.

Hắc nhìn vào sách Thần Ma trong lòng bàn tay, trên mặt hiện ra vẻ tò mò. Hắc rất muốn nhìn xem cái gọi là thời đại Thần Ma, rốt cuộc là mạnh đến mức nào.

Trang thứ ba của sách Thần Ma là ý chí Thần Ma.

Trang thứ tư của sách Thần Ma là hoàng hôn Thần Ma.

Trang thứ năm của sách Thần Ma là Thần Ma Bá Thiên.

Trang thứ sáu của sách Thần Ma Thư là Thần Ma Cửu Long.

...

Nghe tên đều có vẻ rất mạnh, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn muốn thử thời đại Thần Ma mạnh nhất.

Một luồng ánh sáng màu đen xuất hiện trên sách Thần Ma, sau đó hóa thành một cột sáng chỉ thẳng lên trời.

Bóng tối bao phủ như màn đêm vĩnh hằng.

Trong phút chốc, che phủ bầu trời, tất cả mọi người đều bị bóng tối cắn nuốt.

Khương Thánh Thiên ngẩng đầu nhìn, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Hơi thở thật đáng sợ, đây rốt cuộc là cường giả nào xuất hiện?

Sức mạnh đáng sợ khiến bọn họ ngay cả hô hấp cũng khó khăn, tim đập như thể có ngừng bất cứ lúc nào.

Bảy người của liên minh Hộ Đạo trở lại bên người Khương Thánh Thiên, giọng nói hơi run của một người trong đó: “Khương Minh, chúng ta đã trêu nhảm ai sao?”

Khương Thánh Thiên khiếp sợ, vẫn không nói gì, cho tới nay mọi người đều cho rằng Diệp Trường Sinh kiêu ngạo và ngang ngược.

Đều do sau lưng hắn có Kiếm Điện, nhưng cho đến bây giờ bọn họ mới hiểu ra, Diệp Trường Sinh vốn không cần Kiếm Điện.

Đối với hắn mà nói Kiếm Điện chỉ là một trong những bối cảnh, bản thân hắn đã rất mạnh.

Người kia lại nói: “Khương Minh, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tâm trạng Khương Thánh Thiên rối tung, quay đầu nhìn về phía lão già bên cạnh, giống như đang nói người không thể yên lặng sao?

Hiện tại lão cũng không biết mình đến Linh thành để làm gì, tặng bảo vật hay là bị đánh?

Hoàn toàn khác với những gì lão tưởng tượng trước khi tới, tâm trạng lên xuống quá nhanh.

Lão vừa thấy Diệp Trường Sinh mang theo vô số bảo vật, lão còn muốn giết người lấy lại bảo vật. Nhưng lúc này màn đêm buông xuống, lại khiến lão rơi vào tuyệt vọng.

Diệp Trường Sinh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Muốn giết thì hãy cho một cách thoải mái đi.

Tất cả những điều đáng sợ để làm gì?

Ta nghi ngờ hắn đang thể hiện.

Hơn nữa muốn thể hiện cho bọn họ thấy.

Ầm.

Ầm

Tiếng nổ lớn truyền đến, đêm đen trên bầu trời bị một tia sáng xé rách, từng người đi ra.

Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, ánh mắt nhìn vào những người tới. Hắn phát hiện có tất cả mười người đi ra, ở sau lưng bọn họ như có thiên quân vạn mã, thần ma điên cuồng nhảy múa.

Khung cảnh vô cùng hoành tráng, cảm giác nếu tất cả mọi người đều xuất hiện, vũ trụ này sẽ bị hủy diệt ngay lập tức.

Mười người đồng loạt quỳ gối trên bầu trời, đồng thanh hô to: “Bái kiến chủ nhân.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đứng lên đi!”

Trước con mắt Động Hư, hắn nhìn ra huyết mạch Thần Ma của mười người trước mặt rất tinh khiết. Tuy nhiên bọn họ không phải bản thể, mà là linh hồn phong ấn trong sách Thần Ma.

Những người này mạnh như thế, ở vũ trụ Đại Thiên cũng là một trong những cường giả.

Diệp Trường Sinh nghi ngờ bọn họ là cường giả Thần Ma tộc đời thứ nhất, nếu không bọn họ không thể có được sức mạnh đáng sợ như vậy.

Ở thời đại đó, Thần Ma tộc cũng từng đạt đến đỉnh cao.

Một nam tử áo trắng dẫn đầu trầm giọng nói: “Lão phu tên là Hoàng Bắc Lăng, chủ nhân có việc gì phân phó.”

Diệp Trường Sinh cúi đầu, nhìn xuống Khương Thánh Thiên. Hắn vẫn chưa kịp nói gì, Hoàng Bắc Lăng đã đánh một chưởng xuống, rơi xuống đỉnh đầu Khương Thánh Thiên.

Bàn tay khổng lồ che trời siết chặt Khương Thánh Thiên trong tay,

sau đó là tiếng gãy xương, cả cơ thể và linh hồn đều bị bóp nát.

Cái này...

Diệp Trường Sinh sợ hãi, hẳn thật sự không ngờ Hoàng Bắc Lăng lại mạnh như vậy. Lão ta là một cường giả Trụ Thần, có cần làm như vậy không?

Cánh tay Hoàng Bắc Lăng từ từ hạ xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, đây là vật hẳn mang theo bên người, chủ nhân giữ lại đi!”

Nói đến đây, lão dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân, những kẻ khác quá yếu, lão phu không ra tay nữa.”

Nói xong, Hoàng Bắc Lăng và mười người sau lưng biến mất, màn đêm đen trong hư không hóa thành một tia sáng, lần thứ hai trở lại sách Thần Ma.

Bầu trời trở lại yên tĩnh giống như không có chuyện xảy ra, chỉ là Khương Thánh Thiên đã biến mất.

Hẳn thật sự chỉ cần vung tay, đã lấy đi một cường giả Trụ Thần.

Thật đáng sợ, thật ngang ngược.

Ngay cả Diệp Trường Sinh cũng không ngờ, cường giả thời đại Thần Ma lại mạnh đến mức như thế.

Chương 1678: Ta nghi ngờ hắc đang thể hiện 3

Hắc suy nghĩ, cho linh giới của Khương Thánh Thiên vào hệ thống, ánh mắt hắc nhìn bảy người của liên minh Hộ Đạo: “Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện một chút không? Kiểu thành thật với nhau.”

Bảy người sợ hãi, giọng nói hơi run của một người: “Không biết Diệp công tử muốn nói cái gì.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trả lời ba câu hỏi của ta là được. Ta từ trước đến nay không thích sát sinh, nhất là kẻ yếu như các người, bắt nạt các người không có cảm giác thành tựu gì.”

Khương Cửu nói: “Diệp công tử mời nói, lão phu nếu biết nhất định sẽ trả lời.”

Diệp Trường Sinh gật đầu. Thứ nhất, liên minh Hộ Đạo các người ở đâu. Thứ hai, liên minh Hộ Đạo vì sao muốn giết ta. Thứ ba, Khương Đế Giáp ở liên minh Hộ Đạo có thân phận gì.

Khương Cửu yên lặng trong chớp mắt: “Hồi Diệp công tử, Khương Đế Giáp là cháu gái của lão minh chủ, có thể xem như là người mang tội, cho nên mới để cho nàng trấn thủ Linh thành.”

“Về phần vì sao muốn giết Diệp công tử, lão phu chỉ tuân lệnh làm việc, thật sự không biết nguyên nhân.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phải không, ta không tin.”

Khương Cửu lại nói: “Diệp công tử, lão phu nói đều là sự thật.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta không tin.”

Nói đến đây, ánh mắt hắc dừng lại ở sách Thần Ma: “Xem ra ta phải để cho bọn họ xuất hiện một lần nữa, lão đầu người không nói thật.”

Khương Cửu thấy Diệp Trường Sinh lại bắt đầu lật sách Thần Ma:

“Diệp công tử, có chuyện gì xin cứ nói, đừng kích động như vậy.”

“Thật ra liên minh Hộ Đạo muốn giết người chủ yếu là do liên minh và vũ trụ Cấm Viện đã giao dịch, cầu xin người đừng hỏi là giao dịch gì, lão phu thật sự không biết.”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên: “Không tệ, người đều trả lời được.”

“Để trả lời câu hỏi cuối cùng.”

Khương Cửu im lặng giống như hơi khó lựa chọn.

Diệp Trường Sinh nói: “Nói nhanh lên, người không cần nhìn những người khác, nếu người chết bọn họ cũng sẽ nói.”

Khương Cửu vội vàng nói: “Liên minh Hộ Đạo ở thành Hỗn Độn.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, chém một kiếm vào người Khương Cửu. Con người của lão sau giãn to, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Sao người lại làm thế?

Không phải ta đã nói tất cả mọi thứ rồi sao.

Đây là cách người nói không thích giết người sao!

Cơ thể Khương Cửu bị chia làm hai, linh hồn vừa bay ra đã bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt.

Lúc này sáu người còn lại đều sợ hãi.

Bọn họ không biết phải làm gì, nên liều mạng với Diệp Trường Sinh hay là lập tức đầu hàng?

Bất kể là chọn cách nào, bọn họ đều không chắc có thể sống, bởi vì tính tình Diệp Trường Sinh thật thường, quả thực là một tên biến thái.

Một lão già rất tức giận giống như King Kong giận dữ, bóng dáng lóe lên nhanh chóng lao về phía Diệp Trường Sinh.

Khí thể của bóng dáng đang lao về phía trước tăng nhanh, lão đang

muốn tự nổ tung mà chết cùng Diệp Trường Sinh.

Chiều này Diệp Trường Sinh thường xuyên nhìn thấy, không thể sáng tạo hơn sao?

Đối mặt với sự tấn công của lão già, Diệp Trường Sinh không hề sợ hãi, ngược lại hắn còn muốn cho lão một cái ôm thật chặt.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền đến, một màn sương máu lan ra, sức mạnh đáng sợ đập nát không trung thành hư không.

Khi sương máu tan đi, Diệp Trường Sinh vẫn đứng ngạo nghễ, sửa lại quần áo, nhìn về phía sáu người còn lại: “Vì sao lại thô lỗ như vậy? Tự nổ có thể giải quyết vấn đề sao?”

Xùy.

Xùy.

Lại chém hai kiếm xuống, nhanh như tia chớp làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Lần này sáu người thông minh hơn, trong nháy mắt kiếm quang rơi xuống, thân thể bay ngược ra sau.

“Ra tay, liều mạng với Diệp Trường Sinh.”

Diệp Trường Sinh kích hoạt kiếm vàng Thần Ma chém xuống sáu người, một kiếm giận dữ chém xuống, ngăn cản sự tấn công của sáu người.

Sau đó bảy pháp khí của Thần Ma tộc bay ra ngoài bao quanh sáu người, Thần Ma Thiên Uy trấn áp, hắn lại cầm sách Thần Ma lật đến trang thứ tám và trang thứ bảy.

Trang thứ tám Thần Ma Phệ Hồn.

Trang thứ bảy Thần Ma Thiên Tru.

Hơi thở Thần Ma xuất hiện, sáu người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, bọn họ lại để Diệp Trường Sinh thể hiện.

Trong đó một lão già mạnh mẽ bóc tách linh hồn, kích hoạt một thần khí, biến mất trên bầu trời Linh thành.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn, trầm giọng nói: “Trụ Nhất, bắt hắn về.”

Trụ Nhất biến thành một tia sáng đuổi theo lão già chạy trốn, ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn vào sách Thần Ma, vô cùng hài lòng gật đầu.

Với một cuốn sách trong tay, ta có cả thiên hạ.

Ngay sau đó.

Bóng dáng hắn lóe lên đi vào Tru Tiên kiếm trận, nhìn Khương Đế Giáp vẫn bị treo ngược, rốt cuộc nên xử lý nàng như thế nào?

Có nên lấy Chấn Động Xử trên người nàng, sau đó từ từ tra tấn đến chết không?

Điều này hơi tàn nhẫn.

Diệp Trường Sinh từ từ giơ tay lên, Chấn Động Xử xuất hiện trong tay hắn. Mặt Khương Đế Giáp xám như tro tàn, vội vàng nói: “Đừng giết ta, ta có một bí mật người chắc chắn rất hứng thú.”

“Nói đi!”

Chương 1679: Đánh dấu Linh Thành

“Người vẫn luôn tìm nguồn gốc của lỗ đen vũ trụ ở trong tay liên minh Hộ Đạo, hơn nữa ta còn biết bí mật của liên minh Hộ Đạo và vũ trụ Cẩm Viện. Người giữ ta bên người, rất hữu dụng.”

“Bí mật gì!” Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Khương Đế Giáp nói: “Kế hoạch tạo con người...”

Diệp Trường Sinh: “...”

Khương Đế Giáp lại nói: “Mấy năm nay vũ trụ Cẩm Viện phát triển rất nhanh, hiện tại bọn họ đã di chuyển ra khỏi vũ trụ Đại Thiên, bắt đầu kế hoạch tạo con người trong hư không.”

“Kế hoạch này rất mạnh, không đơn giản như việc cho những người có huyết thống mạnh ở cạnh nhau. Theo ta được biết, những cường giả do bọn họ chế tạo ra, có thể có được sức mạnh giống như bản thể.”

“Ta biết rất nhiều bí mật của bọn họ, giữ ta lại, người sẽ có được tất cả những gì người muốn, bao gồm cả vùng đất vô danh được vũ trụ Cẩm Viện và liên minh Hộ Đạo bảo vệ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tại sao người lại biết nhiều như vậy.”

Đối mặt với lời thăm hỏi của Diệp Trường Sinh, Khương Đế Giáp trầm mặc thật lâu: “Người có thể thả ta xuống trước không?”

Vẫn treo như vậy, giọt nước màu trắng rơi vào trong miệng, mùi vị kia thật sự là chịu không nổi.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Khương Đế Giáp từ trên không trung rơi xuống, không còn Hồng Liên Nghiệp Hỏa bảo vệ, thân ảnh nàng ta phủ đầy vết kiếm.

Làn da trắng nõn nhìn qua mà giật mình, những vết kiếm kia giống như là roi da nhỏ quất ra vậy.

Nữ nhân này đã không còn kiêu ngạo như trước, nhìn qua bộ dáng diêm dã đáng thương. Nhưng Diệp Trường Sinh cho tới bây giờ cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, chứ đừng nói chi là lòng dạ đàn bà.

Không giết nàng là bởi vì nàng đích xác vẫn có chút giá trị.

“Bây giờ có thể nói chưa?”

Khương Đế Giáp nói: “Ta vốn là cháu gái của Minh chủ của Liên Minh Hộ Đạo, mấy vạn năm trước Cẩm Viện Vũ Trụ đến thương lượng kế hoạch với gia gia ta, sau đó bị gia gia ta từ chối, bọn họ liền câu kết với hai vị Phó Minh chủ đả thương gia gia ta, sau đó hoạch tội để ta đi tới nơi này.”

“Mới đầu ta cũng không biết bí mật của bọn họ, còn giao tài nguyên thu được từ Linh Thành cho mình, thẳng đến sau này ta mới từ từ biết hết tất cả chuyện xảy ra năm đó, trong lòng thề nhất định phải trở về liên minh đoạt lại hết thủy thuộc về gia gia ta.”

Nói như vậy, nữ nhân này cũng là người số khổ.

Nếu như những người khác nghe được chuyện xưa này, nhất định sẽ động lòng trắc ẩn, nhưng Diệp Trường Sinh sẽ không, dù sao cho tới bây giờ hắn cũng không phải... Người tốt bụng.

Thật ra, Khương Đế Giáp nói khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy rất hứng thú, tỷ như Liên Minh Hộ Đạo và Vũ Trụ Cẩm Viện cùng nhau bảo vệ cái gì, về phần kế hoạch như nào thì cũng bình thường.

Cũng không biết là bọn họ tạo nhanh, hay là chính mình giết nhanh.

Đồng thời hồ đen vũ trụ bản nguyên mà mình tìm kiếm đều ở Liên Minh Hộ Đạo, lại có chí bảo Thần Ma Tộc, không cần nghĩ nhiều, Liên Minh Hộ Đạo đã thu thập rất nhiều chí bảo và tài nguyên.

Những nơi như vậy luôn là mục tiêu hãn hướng tới.

Các người muốn giết ta, ta đi lấy chí bảo và tài nguyên của các

người, hẳn là không có vấn đề gì.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh thu Khương Đế Giáp vào trong tháp Ngục Kiếm rồi bay tới đi tới bên người Thiên Địa Huyền Hoàng, Lâm Lô, Xi Thái.

“Chư vị cùng nhau lên, hay là từng người một.”

Lâm Lô thu hồi trống Quỷ Lô, giơ tay đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: “Đạo hữu, xin vui lòng nhận cho.”

“Chúng ta cũng nhất thời bị người mê hoặc, còn xin đạo hữu cho một cơ hội.”

“Chúng ta nguyện ý trung thành với công tử, trung thành tuyệt đối.”

Diệp Trường Sinh đầu tiên là thu linh giới vào hệ thống: “Thức thời, về sau các người ở lại bên cạnh ta đi.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng ở trên người Lâm Lô: “Nếu ngày sau rảnh rồi không có việc gì, người có thể dùng trống của người tấu cho ta một bài không?”

Lâm Lô: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta không thích phản bội, các người biết chưa?”

Lâm Lô nói: “Công tử yên tâm, chúng ta chắc chắn trung thành, công tử chỉ đâu chúng ta đánh đó.”

Diệp Trường Sinh hết sức hài lòng gật gật đầu, quay đầu, ánh mắt dừng lại ở trên người nhóm người Tiêu Bắc, Lý Hạo Tiêu, Cơ Phách Tiêu, Hách Liên Tiểu Bích: “Chư vị không có chuyện gì thì giải tán đi!”

Giờ khắc này.

Tiên Mộ Tử, Tôn Đại Thánh, Tôn Nhị Thánh đi tới bên cạnh Diệp

Trường Sinh: “Tướng công, hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Trước tiên ở lại trong thành, ta còn có chút chuyện chưa xử lý xong.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt dừng trên người huynh đệ Tôn thị: “Tôn lão ca, sau này người có tính toán gì?”

Tôn Đại Thánh nói: “Trải qua trận chiến này, ta phát hiện mình không đủ mạnh, hai huynh đệ chúng ta quyết định đi ra ngoài lịch lãm một phen, tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Như thế cũng tốt, về sau nếu lão ca có nhu cầu, cứ việc phái người đến Trường Sinh Vũ Trụ.”

Chương 1680: Đánh dấu Linh Thành 2

Tôn Đại Thánh nói: “Yên tâm, chúng ta còn có thể trở về.”

Diệp Trường Sinh giơ tay đưa mấy bình ngọc cho Tôn Đại Thánh: “Cầm đi, nghèo nhà giàu đường.”

Tôn Đại Thánh không từ chối, giơ tay lên thu bình ngọc: “Lão đệ, người là kẻ địch của liên minh Hộ Đạo, chính mình cẩn thận một chút, bọn họ cây lớn... Rễ sâu, người chớ có khinh địch.”

“Lão ca, ta cũng không phải người lỗ măng.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, lôi kéo Tiên Mộ Tử rời đi. Nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, vẻ mặt Tôn Nhị Thánh mờ mịt: “Đại ca, Linh Thành đều biến thành một mảnh phế tích, Trường Sinh còn ở lại chỗ này làm gì?”

Tôn Đại Thánh nói: “Trường Sinh làm việc, há là chúng ta có thể biết sao? Đi thôi, tương lai của chúng ta còn rất dài, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại nhau.”

...

Vùng trời Linh Thành.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, Tiên Mộ Tử bên cạnh đánh giá hẳn: “Tướng công, người thật mạnh.”

“Liên minh Hộ Đạo chọn làm kẻ địch với tướng công, ngày chết của bọn hắn không còn xa.”

“Ta cũng không lợi hại như vậy, còn cần phải tu luyện thật tốt.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, nhìn xuống phía dưới: “Làm người phải khiêm tốn, dám đánh, dám lên, cuộc sống không thể để lại tiếc nuối.”

Khiêm tốn?

Sắc mặt Tiên Mộ Tử hơi đổi, giống như đang nói, tướng công,

chân thật một chút không tốt sao?

Liên tiếp chém nhiều cường giả như vậy, tu sĩ các thế lực Đại Thiên Vũ Trụ bị dọa tới hồn phi phách tán. Người ở chỗ này nói chuyện khiêm tốn với ta?

Chẳng lẽ người thực lực mạnh mẽ đều thích giả vờ?

Kiểm Huyền Tử cũng giả vờ một đời.

Diệp Trường Sinh cũng vậy.

Hai thầy trò này đều là hổ chết người không đền mạng.

Trầm mặc trong chớp mắt, nàng thấy Diệp Trường Sinh dường như đang tìm cái gì đó: “Tướng công, người tới đây tìm cái gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đợi lát nữa người sẽ biết.”

Dứt lời, mấy bóng người đi ra từ trong phế tích, đầu vừa mới lộ ra đã phát hiện sự tồn tại của Diệp Trường Sinh.

“Thật trùng hợp.”

“Thật trùng hợp.”

Mấy người từ trong phế tích đi ra, mặt như tro tàn, vốn định nhân cơ hội chiếm tài nguyên của phòng đấu giá làm của riêng, tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại chờ bọn họ.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Các người, lấy ra đi!”

Mấy người cứ như vậy bị Diệp Trường Sinh vơ vét không còn, chỉ còn lại quần áo trên người, may mà là quần áo bình thường, bằng không Diệp Trường Sinh có thể lột sạch bọn họ.

Sau khi đạt được linh giới trong tay mọi người, tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động: [Hệ thống, còn không đánh dấu sao?]

Ta cũng chuẩn bị rời khỏi Linh Thành rồi.

[Nếu người không nhắc nhở, ta suýt chút nữa đã quên.]

Diệp Trường Sinh: [...]

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Linh Thành không?]

Diệp Trường Sinh nói: [Lập tức đánh dấu!]

[Đình, chúc mừng chủ nhân đã thành công đánh dấu Linh Thành, đạt được phần thưởng hệ thống là Sáng Thế Đạo Linh, Hồng Mông Linh Nguyên.]

Âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh nhìn giao diện trang hệ thống, phát hiện có thêm hai linh mạch.

Sáng Thế Đạo Linh chính là một trong những đạo linh được thai nghén trong thời kỳ vũ trụ sơ khai.

Hồng Mông Linh Nguyên chính là linh nguyên mạnh mẽ nhất vũ trụ, có thể sinh sôi nảy nở ra vô hạn linh nguyên, có chức năng thúc đẩy sinh trưởng với các linh nguyên khác trong trời đất.

Nhìn giới thiệu hai linh mạch trước mắt, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu. Tuy rằng chuyển đi Linh Thành này cửu tử nhất sinh, nhưng thu hoạch vẫn rất phong phú.

Linh Thành hóa thành một mảnh phế tích, không biết bao nhiêu tu sĩ táng thân ở đây, thật sự là sai lầm.

Sau chiến tranh nhất định phải dọn chiến trường, mọi người cũng đều không dễ dàng, cả đám đều không nhìn thấy tư thế vô địch của hắn, ngược lại lại chôn vùi tính mạng.

Thật thảm thương, đáng tiếc.

Ngay sau đó.

Hắn phóng thích Trụ Côn, thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện trên boong thuyền, nhìn Lâm Lôi, Xi Thái, bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng bên cạnh, lặng yên không một tiếng động mở Thần Cung ra: “Đi vào, tìm kiếm cơ duyên thuộc về các người.”

Sáu người nhìn màn sáng xuất hiện trước mắt như cánh cửa kết

giới, dừng một chút, cuối cùng vẫn tiến vào trong đó.

Nếu Diệp Trường Sinh muốn giết bọn họ cũng sẽ không đợi đến bây giờ, chủ yếu là hơi thở quanh quần trong cửa kết giới làm cho bọn họ cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Rất, rất, rất khao khát muốn đi vào.

Trong lúc nhất thời, trên boong thuyền chỉ còn lại hai người Diệp Trường Sinh và Tiên Mộ Tử, người sau nói: “Tướng công, dám hỏi đi đâu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Trở về Trường Sinh Vũ Trụ, người biết đường không?”

Tiên Mộ Tử nói: “Đương nhiên.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đừng kiêu ngạo, ta đi bế quan, người đến phụ trách Trụ Côn.”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu: “Tướng công yên tâm.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn tiến vào trong lầu các bế quan, một hơi thở quen thuộc đã vọt tới. Ngay sau đó, Trụ Nhất xuất hiện trên boong thuyền.

“Đuổi kịp không?”

“Đương nhiên, ta còn có thể để cho hắn chạy sao, một luồng linh hồn thể há có thể chạy nhanh hơn ta?”

Chương 1681: Người thấy thế nào

“Bị ta bắt, đã nổ rồi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta đi bế quan, người thì sao?”

Trụ Nhất quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: “Đại ca, người đi đi, ta ở lại bồi tiểu tử tử.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Luôn có dự cảm không lành, Trụ Nhất có thể biến thành Diêm Xích Vũ khác hay không?

Một người đứng đắn như ta tại sao xung quanh không thể có bằng hữu đứng đắn chứ.

Trụ Nhất nói: “Đại ca, người yên tâm đi, ta sẽ không đúng... Ừm, có suy nghĩ xấu.”

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi về phía lầu các, không chút lo lắng Trụ Nhất làm ra chuyện gì quá phận.

Hơn nữa Tiên Mộ Tử bị mị lực của hắn hấp dẫn, cũng sẽ không nhìn Trụ Nhất.

Hơn nữa ai lại thích Linh Tổ?

Đừng cho rằng mọi người không xuyên không như hắn thì thích chơi rắn chơi quỷ gì đó.

Bên trong lầu các.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng kiểm tra thu hoạch của Linh Thành, Trụ Nhất trực tiếp lấy sạch trong Linh Quật Linh Thành.

Toàn bộ mấy ngàn vạn linh mạch, đạo linh, thần mạch, còn có Trường Sinh Linh Tổ đều ở đây.

Oa ha ha.

Hiện tại đưa mấy thứ này về Trường Sinh Vũ Trụ, nói chế tạo một tòa vũ trụ vô địch, vậy thì chế tạo một tòa.

Nam nhân mà, một ngụm nước bọt, một cái móng tay, một hõ, một lỗ.

Ngay sau đó, hắn lại lấy ra linh giới của Khương Thánh Thiên, sau khi phá bỏ cấm chế, rất nhanh đã duyệt qua một lần.

Không hổ là một trong những Minh chủ của Liên Minh Hộ Đạo, chỉ bảo trong linh giới này thật đúng là không ít, vừa nhìn lão đầu này đã biết kiếm không ít tiền riêng trong Liên Minh Hộ Đạo.

Cứ như vậy lại làm lợi cho mình, thật sự nên nói một tiếng tạ ơn với lão ta.

Đột nhiên, hắn phát hiện một chút ánh sáng ở trong linh giới, tâm thần vừa động, ánh sáng xuất hiện ở lòng bàn tay hắn.

Một cuốn sách cổ?

Diệp Trường Sinh giật mình, sắc mặt chợt thay đổi, trên sách cổ có ba chữ to làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thôi Bối Đồ (*)?

((*)Thôi Bối Đồ là cuốn sách tiên tri nổi tiếng thời Trung Quốc cổ đại, bao gồm những dự ngôn chuẩn xác phi thường. Trong đó, đại sự Trung Quốc giai đoạn ngày nay, cũng như giai đoạn đặc thù của lịch sử nhân loại hôm nay, đều được Thôi Bối Đồ nói đến.)

Đây chính là một quyển thần thư, không nên xuất hiện ở thế giới này mới đúng.

Thôi bối đồ vốn do đạo sĩ nhà Đường Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cùng sáng tác, tổng cộng có sáu mươi hình ảnh.

Mỗi hình ảnh được đính kèm với một lời sấm, một bài thơ tụng và quẻ tượng, dự đoán các sự kiện chính xảy ra trong lịch sử thế giới kể từ triều đại nhà Đường.

Một mặt giải thích cách trị thiên hạ, thiên hạ phân lâu tất hợp hợp

lâu tất phân, mặt khác về chính trị cầm quyền do đạo một âm một dương sinh ra khoảng cách nam nữ.

Từ đó chứng tỏ lịch sử nhân loại cuối cùng sẽ đi về phía trời đất không phân nam bắc, không thành không phủ, không bạn không ta, thiên hạ một nhà, vạn giáo quy nhất về một thể giới lớn.

Được ca ngợi là kỳ thư đầu tiên của thiên hạ.

Tại sao cuốn sách này xuất hiện trong thế giới này, thời đại này phù hợp với lịch sử mà hẳn quen thuộc sao?

Diệp Trường Sinh càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, giơ tay lên lật xem Thôi Bối Đồ trước mặt, ngay sau đó, hần suất chút nữa cười ra tiếng.

Con mẹ nó.

Thì ra ta đã hiểu lầm.

Cuốn sách này chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, trùng tên mà thôi.

Căn bản cũng không phải là kỳ thư đệ nhất thiên hạ mà đạo gia có thể suy diễn tiên tri chuyện tương lai, ừm, không nói, chính là theo nghĩa đen.

Không nghĩ tới, Khương Thánh Thiên cũng là một LSP (*).

((*) LSP: Kẻ háo sắc)

Ngay khi hần chuẩn bị ném Thôi Bối Đồ vào linh giới, một màn kỳ dị đã xảy ra, toàn bộ quyển sách ở trong tay hần nhanh chóng mở ra, cả sáu mươi bức tranh giống như nòng nọc nhỏ rất nhanh tràn vào trong đầu hần.

Không phải đâu.

Cưỡng ép vào sao?

Ta là kiểm tu đứng đắn, chưa bao giờ xem loại sách này.

Sau một thời gian ngắn chờ bói, Diệp Trường Sinh phát hiện sáu mươi bức tranh tiến vào trong đầu đã xảy ra thay đổi, thành sáu mươi bức kiếm trận.

Thôi Bối Đồ cũng biến thành giả lập về kiếm đạo.

Kiểm đạo này được gọi là Vũ Trụ Kiếm Đạo Thù Tố, cũng gọi là Đệ Nhất Kiếm Đạo.

Từ một bông hoa một cọng cỏ, phi phượng đằng long, phong vũ lôi điện, Ngũ Hành Thiên Đạo diễn hóa ra kiếm đạo.

Chính là vũ trụ sơ khai tự động xuất hiện kiếm đạo pháp tắc và kiếm đạo áo nghĩa, cũng không phải là do con người sáng tạo ra.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thì thào tự nói, về sau giống loại vật mạnh mẽ này, có thể mạnh mẽ nhiều hơn vài lần, thật sự, ta đều có thể tiếp nhận.

Sau đó hắn sửa sang lại đơn giản tài nguyên bên trong linh giới của Khương Thánh Thiên, rồi tổng hợp lại linh giới lấy được từ trong tay vài lão giả trong phòng đấu giá.

Hey, tích hợp tài nguyên thực sự rắc rối ah, mỗi lần đều nhiều như vậy, thực sự lãng phí thời gian.

Chương 1682: Người thấy thế nào 2

Lại hết một ngày, thật tốt.

Sau đó hần nội liễm hơi thở, bắt đầu chuẩn bị tu luyện suy diễn kiếm đạo, kiếm đạo mạnh mẽ như thế cũng chỉ có tư chất của hần mới có thể lĩnh ngộ trong thời gian ngắn.

Chủ yếu là Diệp Trường Sinh phát hiện khi suy diễn kiếm đạo, nếu tìm hiểu được hoàn toàn áo nghĩa trong đó, không có kiếm đạo nào trong vũ trụ mà hần không hóa giải được.

Kiểm đạo đi ngược lại đã không còn đơn thuần là sẽ thành những động tác đơn giản.

Giờ khắc này.

Trụ Nhất đột nhiên ngừng lại, Diệp Trường Sinh nhận thấy được mấy hơi thở mạnh mẽ đang bao phủ về phía Trụ Côn.

Trên boong thuyền, Tiên Mộ Tử và Trụ Nhất nhìn về phía trước, bảy bóng người xuất hiện, cầm đầu là một tiểu cô nương rất nhỏ, trông giống như bảy hoặc tám tuổi.

Trong miệng còn ăn hồ lô đường, làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Sau lưng nàng là sáu lão giả, có thể nhìn ra sự tồn tại của bọn họ chính là vì bảo vệ tiểu cô nương trước mắt.

Khi Trụ Nhất vừa nhìn thấy tiểu cô nương, hai mắt đều tỏa ra ánh sáng xanh: “Thật đẹp, ta động.”

Tiên Mộ Tử: “...”

Linh Tổ cũng hiểu yêu?

Trụ Nhất quay đầu nhìn về phía Tiên Mộ Tử: “Tiểu tử tử, người thấy thế nào?”

Trên Trụ Côn.

Tiên Mộ Tử trầm giọng nói: “Ta đề nghị người tốt nhất không nên trêu chọc nàng, sáu lão giả này quá mạnh, chỉ hơi thở phát ra trên người đã làm cho người ta có cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.”

“Nếu người trêu chọc nàng chắc chắn sẽ rước phải phiền toái rất lớn, đến lúc đó còn phải để tướng công ra tay, cho nên người vẫn nên khống chế tâm tình xao động của mình.”

Trụ Nhất nói: “Đại ca ta sẽ ủng hộ ta làm bất cứ chuyện gì, vốn còn muốn thay tiểu tử tử nói vài câu tốt ở trước mặt đại ca ta, hiện tại xem ra vẫn nên quên đi.”

“Khó trách người không chiếm được trái tim đại ca ta, thì ra người không hiểu nam nhân.”

Tiên Mộ Tử: “...”

Cái gì gọi là không hiểu nam nhân?

Những lời này quả thực rất đau lòng.

Nhớ năm đó, nhìn hôm nay, nàng cũng là duyệt nam... Không sao đâu, ta rất đơn thuần.

Trụ Nhất lại nói: “Tiểu tử tử, nam nhân quan trọng nhất là mặt mũi và tình huynh đệ, người nói bọn họ đánh ta, đại ca ta có phải không nhịn mặt mũi, vì tình cảm huynh đệ chúng ta, hẳn cũng sẽ thay ta ra mặt.”

“Ta sẽ không.” Giọng nói của Diệp Trường Sinh vang lên bên tai Trụ Nhất.

Trụ Nhất: “...”

Đại ca đây là một chút mặt mũi cũng không cho hấn nha.

Trong lúc nói chuyện, tiểu cô nương đã đi tới trước mặt Trụ Nhất, đầu tiên là đánh giá ba người một cái, lúc này mới lấy hồ lô đường trong miệng ra.

“Mấy phi hành này là của ai, nhìn qua rất tốt, có thể để cho ta đùa nghịch mấy ngày hay không?”

Vừa lên đã nhớ thương máy phi hành của Diệp Trường Sinh, khẩu vị của tiểu cô nương không nhỏ.

Tiểu cô nương thấy ba người Diệp Trường Sinh không đồng ý, quay đầu nhìn về phía sáu người sau lưng: “Các người không thể tránh xa ta một chút sao? Xem xem bọn họ sợ đến mức không dám nói lời nào.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hắn biết sợ sao?

Đùa gì vậy.

Hắn chỉ là đang dùng Động Hư Chi Nhãn xem xét thân phận tiểu cô nương, có thể đồng thời xuất động sáu tu sĩ mạnh mẽ bảo vệ, thân phận của tiểu cô nương này không đơn giản.

Sau khi kiểm tra đơn giản, thân phận của tiểu cô nương khiến Diệp Trường Sinh khiếp sợ vạn phần, thế mà tiểu cô nương dễ thương mũm mĩm hồng hồng này là Hư Vô Chi Chủ.

Thật bất ngờ.

Hư Linh Diễn nói: “Một tiểu cô nương ta có thể có ý đồ xấu gì chứ? Chính là muốn mượn máy phi hành của các người chơi một chút, thật sự không được thì ta có thể dùng kẹo hồ lô đối với các người.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: “Tiểu cô nương, cũng không thể không cho người mượn máy phi hành, người nói cho thúc thúc muốn đi nơi nào?”

Hư Linh Diễn giật mình một chút: “Ta muốn đi Linh Thành, có muốn cùng đi không?”

“Linh Thành?” Diệp Trường Sinh dừng một chút, tiếp tục nói: “Vì sao người lại đi Linh thành?”

Hư Linh Diễn nói: “Lúc trước ta phát hiện phương hướng Linh Thành có một linh khí sáng thể mạnh mẽ, cho nên muốn đi xem một chút, thật không nghĩ tới ở phương thế giới này vẫn còn xuất

hiện linh khí sáng thế.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người biết cũng không ít, chỉ tiếc Linh Thành đã bị hủy, hình như không có linh khí sáng thế giống người nói.”

Hư Linh Diễm hơi nhú mày: “Linh Thành bị hủy, sao người biết được?”

Diệp Trường Sinh nói: “Là ta hủy.”

Hư Linh Diễm: “...”

Ngay sau đó, ánh mắt nàng lóe lên, một mực đánh giá Diệp Trường Sinh: “Một linh khí sáng thế cứ như vậy biến mất, lấy thực lực của người thì không cách nào phát hiện nó tồn tại, lại bởi vì người phá hủy thành trì, cho nên quấy nhiễu đến nó khiến nó bỏ chạy.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Đúng vậy, ta rất yếu.”

Hư Linh Diễm nói: “Nhìn người có thiên phú không tệ, về sau hãy ở lại bên cạnh ta, ta bảo bọn lão Ma chỉ điểm cho người tu luyện, như thế nào?”

Chương 1683: Hư Vô Chi Chủ

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đến thế giới này, người là người đầu tiên ta nhìn mà thấy thuận mắt.”

“Sau này lẫn lộn với ta không, ta sẽ không bạc đãi người.”

Nói nghiêm túc như vậy, Diệp Trường Sinh suýt chút nữa đã tin.

Nhưng hẳn không có thói quen lẫn lộn với người khác, vậy phải làm sao bây giờ?

Diệp Trường Sinh nhìn Hư Linh Diễm: “Thật sao? Ta rất vinh dự, nhưng ta không thích đi theo người khác.”

“Nếu không người đi theo ta lẫn lộn đi, ta cũng sẽ không bạc đãi người, thúc thúc dẫn người đi ăn... Xúc xích lớn.”

Xúc xích lớn có gì ngon, nói như thể chưa ai từng ăn.

Hư Linh Diễm vừa muốn mở miệng, một lão giả đi tới bên cạnh nàng: “Chủ nhân, người này có chút kỳ lạ, lão phu cũng không nhìn thấu được hẳn.”

“Ai bảo các người tiến lên.” Hư Linh Diễm dường như có chút không vui: “Ta còn không biết nhân quả trên người hẳn phức tạp sao? Ta còn không biết hẳn sâu không lường được, vô cùng mạnh mẽ sao?”

“Ta còn không biết hẳn có Thần Mâu sao?”

Nói đến đây, lão giả ở bên cạnh lạnh run: “Chủ nhân chớ tức giận, là lão hủ nhiều lời, xin lui ra phía sau.”

Hư Linh Diễm lại nói: “Hẳn có, ta đều có, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta thích hẳn.”

“Lấy linh giới của người xuống, đưa qua cho hẳn.”

Lão giả giật mình, kinh ngạc nhìn Hư Linh Diễm, giống như đang nói, chủ nhân người nghiêm túc sao?

Hư Linh Diễm lại nói: “Lão Ma, còn muốn ta nói lại lần nữa sao?”

Dị Phong Huyền di chuyển về phía Diệp Trường Sinh, đi về phía trước, yên lặng tháo linh giới trên ngón tay mình ra.

Giờ khắc này.

Ông hận không thể to mồm hô chính mình đáng chết, thật đấy, ông đặc biệt hận chính mình, vì sao phải tiến lên... Xen vào?

Hư Linh Diễm có gì mà không biết chứ? Cần ông nhiều miệng sao, thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống.

Một câu nói đã mất hết tích lũy vô số năm tháng, trong linh giới này có mấy cái G.... Không đúng, nhưng có mấy của cải của kỷ nguyên.

Nếu thật sự đưa cho Diệp Trường Sinh, thật sự giống như cắt thịt ông.

Xoạt.

Dị Phong Huyền tiện tay vung lên, linh giới bay về phía Diệp Trường Sinh, lơ lửng ở trên không trung trước mặt hắn.

Làm gì vậy?

Diệp Trường Sinh không chút do dự, trực tiếp thu linh giới vào trong hệ thống: “Các hạ làm gì vậy?”

Dị Phong Huyền: “...”

Không biết làm gì thì việc gì người phải nhận linh giới, người tuổi trẻ này có phải hơi quá mức không?

Hư Linh Diễm nói: “Một linh giới mà thôi, xem như lễ gặp mặt, thế nào, có phải là cân nhắc ở lại bên cạnh ta hay không?”

Thật sự là một tiểu yêu tinh khiến người ta nhọc lòng.

Vì sao lại cố tình muốn mình ở lại bên cạnh nàng chứ?

Một đứa trẻ nhỏ như vậy, sẽ không nhìn vào giá trị nhan sắc đi?

Diệp Trường Sinh nói: “Ta rất bận rộn, sẽ không chơi với người nữa. Nếu người thực sự nhàm chán, người có thể ở bên cạnh ta.”

Dứt lời, hần thúc dục Trụ Côn chuẩn bị rời đi, Hư Linh Diễn lại một lần nữa ngăn hần lại, chỉ lẳng lặng nhìn.

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: “Người không phải là muốn cho ta trả lại linh giới chứ?”

Hư Linh Diễn khinh thường không thèm để ý: “Chỉ là một linh giới, người cảm thấy ta sẽ để ý sao?”

Bịch.

Thân ảnh nàng chợt lóe, bay lên trên boong thuyền, đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Rảnh rồi không có việc gì, ta sẽ bồi người một khoảng thời gian.”

“Lão Ma, sáu người các người trở về, không cần cả ngày đi theo bên cạnh ta, đã lớn như vậy, không thể giống như ta cố gắng tu luyện sao?”

“Hư Vô Chi Địa đã loạn thành bộ dáng gì, nếu các người không tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác đánh chết.”

“Đến lúc đó đừng nói là quen biết ta.”

Dị Phong Huyền: “...”

Diệp Trường Sinh: “....”

Hư Linh Diễn quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tại sao người lại ở lại bên cạnh ta?”

Hư Linh Diễn nói: “Bởi vì chúng ta là những người giống nhau.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng rơi vào trên người Tiên Mộ Tử: “Vị cô nương này là đạo侶 của người sao?”

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, Hư Linh Diễn lại nói:

“Nàng không được, không xứng với người.”

Tiên Mộ Tử: “...”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao người lại phản lão hoàn đồng(*), có phải thân thể có vấn đề hay không, có muốn thúc thúc giúp người kiểm tra thân thể không?”

((*): người già trở thành trẻ lại,)

Hư Linh Diễm không chút do dự: “Được.”

Diệp Trường Sinh: “???”

Trụ Côn đi về phía Trường Sinh Vũ Trụ, trên boong thuyền chỉ còn lại hai người Diệp Trường Sinh và Hư Linh Diễm.

Trụ Nhất vốn rất thích Hư Linh Diễm, nhưng hắn phát hiện Hư Linh Diễm lại cảm thấy có hứng thú với Diệp Trường Sinh.

Không thể đụng vào nữ nhân của đại ca.

Vì vậy, hắn đã chọn từ bỏ.

Còn có một nguyên nhân chủ yếu, hắn không nắm chắc được nữ nhân như vậy.

Cũng chỉ có đại ca có thể chơi đùa.

Hắn vẫn nên lui đi.

Về phần vì sao Tiên Mộ Tử rời đi, cũng không cần nhiều lời, bị Hư Linh Diễm châm chọc thật sự là ở lại không nổi nữa.

Chương 1684: Về nhà

Vốn còn cảm thấy mình rất ưu tú, nhưng từ khi đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, hết lần này đến lần khác đều khiếp sợ, nàng phát hiện mình âm đậm thất sắc, dường như ngoại trừ dung nhan ra thì không còn chỗ nào hơn người nữa.

Nhưng vừa rồi Hư Linh Diễn lại nói giá trị nhan sắc của nàng cũng rất bình thường, chính là tư sắc bình thường mà thôi, Tiên Mộ Tử có chút sục đổ.

Đột nhiên cảm thấy người hội tụ bên cạnh Diệp Trường Sinh càng ngày càng mạnh, dường như thật sự có chút không xứng với hắn.

Trước kia lúc ở thành Nữ Thần, nàng là một người kiêu ngạo cỡ nào, hiện tại chỉ có thể âm đậm đáng thương, một mình yên lặng thừa nhận hết thảy, trong lòng âm thầm thề nhất định phải cố gắng tu luyện.

Trên boong thuyền.

Hư Linh Diễn quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Không phải ngươi muốn giúp ta kiểm tra thân thể sao? Khi nào chúng ta bắt đầu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Chờ một chút đi!”

Hư Linh Diễn lại nói: “Ngươi muốn đi nơi nào, có thể nói cho ta biết một chút về phiến vũ trụ này không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Với thực lực của ngươi, còn cần ta giúp ngươi giới thiệu sao?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Ngược lại ngươi có thể nói cho ta nghe về kết cấu của Hư Vô Chi Địa, còn có vì sao ngươi muốn đến phiến vũ trụ này?”

“Ta không muốn nói chuyện.”

“Ngươi thật sự rất không thú vị, khó trách bên người không có đạo

lữ đảng hoàng nào, ai sẽ thích người chứ?”

Hư Linh Diễm dường như không vui, dứt lời, thân ảnh xuất hiện trên đỉnh lầu các, lấy ra một cây hồ lô đường, ăn một ngụm.

Diệp Trường Sinh: “...”

....

Vô tận hư không.

Bên trong thành Hỗn Độn.

Một chiếc phi thuyền xuất hiện ở ngoài thành, trên boong thuyền có ba bóng người đạp gió mà đi, nhanh chóng vượt tới trong thành.

Trong phút chốc, bọn họ xuất hiện trước một tòa tiên cung, ba người khom người một cái, tất cung tất kính: “Bẩm Minh chủ, Linh Thành bị phá hủy, Khương Minh và những người khác đã ngã xuống.”

“Diệp Trường Sinh làm hay là Kiếm Huyền Tử?” Một giọng nói khàn khàn lạnh lùng truyền ra từ trong tiên cung.

Uy áp khủng bố bao phủ trên người ba người, loại cảm giác áp bách này làm cho người ta sinh lòng thần phục, không dám có chút suy nghĩ khác nào.

Một lão giả trầm giọng: “Hồi Minh chủ, Diệp Trường Sinh làm, Kiếm Huyền Tử đi tới Tinh Tế Cấm Khu.”

Bịch.

Một bóng người buông xuống trước mặt ba người, gió lốc gào thét mà qua, ba người mạnh mẽ ổn định thân ảnh, cảm giác linh hồn cũng đang run rẩy.

“Thực lực của Khương Minh lại không cách nào chém giết Diệp Trường Sinh? Người này lại mạnh mẽ đến trình độ như thế.”

“Xem ra Hắc Các của Đại Thiên Vũ Trụ thu thập tình báo có vấn đề.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Các người đi bên ngoài Trường Sinh Vũ Trụ tìm Kiếm Minh, nói cho hẳn biết không nên hành động thiếu suy nghĩ, bản Minh chủ muốn rời đi một khoảng thời gian, hết thủy chờ ta trở về lại định đoạt, hiểu chưa?”

Ba người khom người một cái, đồng thanh nói: “Cẩn tuân lệnh Minh chủ.”

Khương Vô Định nhìn ba người rời đi, dưới mây kiếm bắn ra sát ý sắc bén: “Diệp Trường Sinh, bản Minh chủ không tin không giết chết được người.”

“Trong vũ trụ này không có người không chết được.”

Dứt lời, thân ảnh của lão ta biến mất trên tiên cung.

...

Bên ngoài thành Đạo Thống.

Trụ Côn dừng lại.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng hít một hơi, linh khí thật nồng đậm, đây thật sự là một nơi tốt.

Hư Linh Diễn nhìn thành trì trước mắt: “Phương vũ trụ này cho ta kinh hỉ càng ngày càng nhiều, đầu tiên là linh khí Sáng Thế, hiện tại lại có một chỗ như vậy, linh khí còn nồng đậm hơn những nơi khác rất nhiều.”

Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Người thật rất biết chọn địa điểm.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta chỉ về nhà thôi.”

“Về nhà sao?” Hư Linh Diễn có chút ngoài ý muốn: “Người nói phiến vũ trụ này là nhà của người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Không sai, nơi này là Trường Sinh Vũ Trụ, hoan nghênh người đến.”

Trường Sinh Vũ Trụ, có chút thú vị.

Linh khí ở vũ trụ này của người còn nồng đậm hơn Đại Thiên Vũ Trụ rất nhiều, sao người làm được?

Hư Linh Diễm tò mò nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi mở miệng hỏi.

Diệp Trường Sinh nghiêm trang: “Rất đơn giản.”

Xoạt.

Hắn tiện tay vung lên, linh giới trong tay bay ra ngoài, từng linh mạch như đăng xà tiến vào trong thành Đạo Thống.

Hư Linh Diễm biến sắc: “Thì ra là như thế, người là đưa linh mạch ở nơi khác chuyển dời đến đây.”

“Đây quả thực chính là hành vi cướp bóc, có điều... Ta thích.”

“Tu sĩ trong vũ ai mà không ích kỷ chứ?”

“Ta rất thương thức người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi thôi, đến nhà ta một chút.”

Giờ khắc này.

Bóng dáng Tiên Mộ Tử, Trụ Nhất cũng xuất hiện, bốn người đập không mà đi, tiến vào trong thành.

Trong nháy mắt khi bọn họ vừa xuất hiện, Diễm Xích Vũ và Đạm Đài Huyền Nguyệt đã xuất hiện.

“Chủ nhân, người đã trở lại.”

“Bái kiến Thiếu chủ.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo hai người đứng dậy: “Đạm Đài Phủ chủ, trong khoảng thời gian này Trường Sinh Vũ Trụ vẫn bình thường chứ?”

Chương 1685: Về nhà 2

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: “Hồi Thiếu chủ, cũng không có gì thường, khuyết điểm duy nhất chính là có quá nhiều tu sĩ hội tụ.”

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn một bên thành, phát hiện phân thân Tín Ngưỡng càng mạnh hơn: “Tu sĩ còn chưa đủ nhiều, xem ra Trường Sinh Vũ Trụ tuyên truyền còn chưa tới nơi tới chốn.”

“Không từ chối tu sĩ vũ trụ đến, có bao nhiêu cũng được.”

“Đúng rồi, vị này là Hư cô nương, bằng hữu của ta, người sắp xếp đi.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt vừa muốn mở miệng, Hư Linh Diễm ở bên cạnh đã nói: “Không cần cố ý sắp xếp, ta ở bên cạnh người là được.”

Diệp Trường Sinh không từ chối: “Nếu người nguyện ý, vậy ở lại, vừa lúc ta kiểm tra thân thể cho người.”

Đừng hiểu lầm, chính là kiểm tra cơ thể nghiêm túc.

Đoàn người đi vào trong phủ đệ, trong lúc đi về phía trước, Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, cô nương kia không tệ, có quan hệ với người sao?”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Tiên Mộ Tử: “Người đoán!”

Diễm Xích Vũ nói: “Thật sâu người, chủ nhân lúc nào có thể giống như ta, hậu cung ba ngàn mỹ nữ làm bạn?”

Rốt cuộc mị lực của ta quá lớn, hay là mị lực của chủ nhân nhỏ?

Nói đến đây, hắn dừng một chút, liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Ta cảm thấy mị lực của chủ nhân và ta không khác nhau lắm.”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, trong khoảng thời gian này trạng thái của người không tệ, tu vi tăng lên rất nhiều, duy trì.”

“Không cần ngày nào cũng nghĩ đến những chuyện tổn thương

thân thể kia, qua một thời gian ta dẫn người đi ra ngoài dạo một vòng.”

Trong nháy mắt Diễm Xích Vũ đã có hứng thú: “Chủ nhân muốn đi nơi nào, có mỹ nhân sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Có rất nhiều, có điều nếu người không có thực lực, có thể không chinh phục được.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân yên tâm, ta đã niết bàn mấy lần, tốc độ thực lực tăng lên, ngay cả chính ta cũng cảm thấy sợ hãi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới tốc độ sẽ cao như vậy, căn bản không dừng lại được.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Tiến vào trong Đạo Thống Phủ.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Huyền Nguyệt: “Lâu như vậy mà còn không có tin tức tiên tổ các người sao?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: “Còn chưa có, ta phái người ra ngoài cố gắng đi tìm nhưng cũng không có tin tức gì.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đừng tìm, cuối cùng có một ngày nàng ấy sẽ trở về.”

Hắn tin chắc rằng, chỉ cần mình xây dựng Trường Sinh Vũ Trụ càng mạnh, càng lớn, đến lúc đó nhóm người Hắc Doanh Doanh, An Lạc Nhi, Thái Sơ, Đạo Linh Nhi, Diệp Linh Khuynh còn có Đạm Đài Tú khi trở về cũng sẽ không lạc đường.

Dù sao chư thiên vạn giới, Trường Sinh Vũ Trụ ở khắp nơi, nơi nào cũng là nhà của các nàng.

“Kế tiếp ta muốn bế quan một thời gian, tất cả mọi chuyện vẫn giao cho người xử lý, hiểu rõ chứ?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: “Huyền Nguyệt tuân mệnh.”

Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía Tiên Mộ Tử, từ sau khi Hư Linh Diễn xuất hiện, nàng bắt đầu xa lánh mình, không còn dính lấy mình như trước nữa.

Hắn biết Tiên Mộ Tử tự ti.

Một khi nữ nhân bắt đầu tự ti, họ sẽ cảm thấy rằng mọi thứ mình làm cũng không tốt, sau đó sẽ luôn phủ nhận về bản thân.

Diệp Trường Sinh cảm thấy Tiên Mộ Tử còn có thể cứu vớt được, nhất định phải cho nàng một chút tự tin mới được.

Hắn đứng dậy tiến lên lôi kéo tay ngọc của Tiên Mộ Tử, bay về phía sâu trong phủ đệ...

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Hư Linh Diễn bất đắc dĩ lắc đầu, lãng phí thời gian vì nữ nhân như vậy, người có tình yêu thật lớn.

Dứt lời, nàng tự lẩm bẩm: “Nếu sau này muốn ở lại bên cạnh người, vậy thì đưa một phần lễ vật cho người đi.”

Xoạt.

Thân ảnh Hư Linh Diễn biến mất tại chỗ, trong vài hơi thở đã biến mất vô tung vô ảnh, sắc mặt Diễm Xích Vũ và Đạm Đài Huyền Nguyệt đều thay đổi, hiển nhiên đã bị tiểu cô nương làm cho chấn động.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: “Nàng quả nhiên rất mạnh, may mà ta không trêu chọc nàng.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Xem ra sau này ta phải bỏ tật thích loli.”

“Thế giới quá điên cuồng, loli lại mạnh vô địch.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt thấy hoảng sợ, một tiểu cô nương đã mạnh mẽ như vậy, người hội tụ bên người Thiếu chủ thật sự là quá đáng sợ, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không có kẻ yếu.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy vô cùng vinh hạnh, thế mà có thể được Diệp Trường Sinh tín nhiệm để nàng chưởng quản toàn bộ

Trường Sinh Vũ Trụ.

Sâu trong phủ đệ.

Trên đỉnh một tòa lầu các.

Hai người Diệp Trường Sinh, Tiên Mộ Tử đứng ngay ngắn, tùy ý để gió thổi qua.

“Sau này người hãy ở đây, người rất ưu tú, cố gắng tu luyện, thành tựu tương lai sẽ không quá thấp.”

Vẻ mặt Tiên Mộ Tử hơi rung động: “Tướng công, người nghiêm túc sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng vì một câu nói của người khác mà phủ định bản thân mình, có một số người trời sinh đã vô địch, ví dụ như ta.”

Chương 1686: Thế giới trong tay

“Nhưng có vài người cũng có thể thông qua nỗ lực của bản thân, sau đó đạt tới đỉnh cao vô đạo, người hiểu không?”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách cổ và một bình ngọc: “Quyển sách cổ và linh dịch này đưa cho người, hãy bế quan cho tốt.”

“Ta tin tưởng người có thể.”

Tiên Mộ Tử nhận sách cổ và linh dịch: “Tướng công, có phải người thích Hư cô nương hay không?”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Nàng ấy chỉ là một đứa trẻ, ta thích thành thực, có sức hấp dẫn.”

Tiên Mộ Tử nói: “Tướng công, chẳng lẽ ta còn chưa đủ thành thực sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không đủ, ta thích chín.”

Dứt lời, thân ảnh hắn biến mất ở trong hư không, chỉ để lại một mình Tiên Mộ Tử trong gió.

Chín.

Cái đó à?

...

Bên ngoài thành Đạo Thống.

Hư Linh Diễn cầm kệp hồ lô đi tới trước mặt đoàn người, mọi người thấy đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương, vẻ mặt đều mờ mịt.

Những người này không phải ai khác, chính là người mà liên minh Hộ Đạo phái tới giám thị Trường Sinh Vũ Trụ.

Người cầm đầu chính là Kiếm Minh - Kiếm Nhập Tam.

Lúc trước Minh chủ liên minh Hộ Đạo để cho ba lão giả đến Trường Sinh Vũ Trụ, chính là đến tìm Kiếm Nhập Tam.

“Tiểu cô nương, người là ai?”

“Còn các người là ai, vì sao ở chỗ này dòm ngó Trường Sinh Vũ Trụ?”

Một lão giả sau lưng Kiếm Nhập Tam nghe được lời của Hư Linh Diễm, giận dữ nói: “Chúng ta là ai, cần nói cho người biết sao?”

“Tuổi còn nhỏ, không ăn kẹo hồ lô của người, dám quấy chuyện của chúng ta.”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Hư Linh Diễm xuất hiện ý cười vô hại: “Ta không có hứng thú gì với thân phận gì của các người, dù sao các người sẽ chết ngay lập tức.”

Ầm.

Một tiếng nổ tung truyền ra, vị lão giả vừa nói chuyện kia nứt ra, hình thần câu diệt, hài cốt không còn.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Kiếm Nhập Tam thay đổi, thủ đoạn thật đáng sợ, một ánh mắt là có thể chém giết một cường giả Trụ Thần... Không, đây là một đại lão.

“Tại hạ Kiếm Nhập Tam của liên minh Hộ Đạo, kính xin tiền bối nể mặt.”

Hư Linh Diễm lạnh nhạt: “Chỉ có tu vi như các người cũng xứng hộ đạo sao? Tu sĩ thế giới thật sự kỳ lạ, lấy tên lớn cho thể lực, đáng tiếc thực lực người này còn yếu hơn người kia, các người thật không thú vị.”

Nói đến đây, nàng dừng lại rồi tiếp tục nói: “Các người không thể như Diệt Trường Sinh sao? Người xem hán khiêm tốn như thế nào, đặt tên cho phiến vũ trụ này là Trường Sinh Vũ Trụ, ta rất

thích, cái tên này có rất nhiều ngụ ý.”

“Tu sĩ vũ trụ này mỗi người như rồng, người người Trường Sinh, ngay cả ta cũng tới tìm... Trường sinh.”

Nghe tiếng.

Kiểm Nhập Tam biến sắc, ánh mắt đề phòng: “Người là người của Diệp Trường Sinh?”

Hư Linh Diễn nói: “Không, Diệp Trường Sinh là người của ta.”

Trong lòng Kiểm Nhập Tam thầm kêu không tốt, bên người Diệp Trường Sinh lại có cường giả như vậy, lần này bọn họ sợ là lành ít dữ nhiều.

Hư Linh Diễn lại nói: “Các người tự sát được không? Ta thực sự không muốn ra tay.”

Kiểm Nhập Tam: “...”

Nagy sau đó, sau lưng hắn xuất hiện vô số đạo thác kiếm giống như sóng biển ngập trời, căn nuốt về phía Hư Linh Diễn.

Chỉ có vậy sao?

Hư Linh Diễn không nhúc nhích, vẫn như trước căn kẹ hồ lô từng miếng từng miếng, nhưng một màn kinh người đã xảy ra, thác kiếm bao bọc trên người Kiểm Nhập Tam lại ngừng lại.

Không, toàn bộ không gian đã dừng lại.

Chỉ thấy Hư Linh Diễn dùng cây kẹ hồ lô trong tay vẽ mấy nét trên không trung, vô lượng thác kiếm đã bao bọc trên người ba người Kiểm Nhập Tam kín không kẽ hở.

Bịch.

Một viên cầu linh khí xuất hiện trên tay Hư Linh Diễn, tập trung nhìn lại, người sẽ phát hiện mấy người Kiểm Nhập Tam đã bị nhốt ở bên trong linh khí.

Thế giới trong tay?

Thủ đoạn này...

Hư Linh Diễm viên cầu linh khí trong tay, nhảy nhót đi về phía Đạo Thống Phủ, rất nhanh nàng đã xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Này... Cái này cho người.”

Diệp Trường Sinh nhận viên cầu linh khí, nhìn thoáng qua, sắc mặt chợt biến đổi: “Đây là một phương tiểu thế giới sao?”

“Không cần ngạc nhiên như vậy chứ!” Hư Linh Diễm lạnh nhạt nói: “Đây cũng chỉ là lễ vật ta tặng cho người.”

Tự sướng.

Thủ đoạn này... chỉ sợ là tu sĩ đều sợ chết khiếp, may mà tố chất tâm lý của hắn quá mạnh, nếu đổi lại là người khác, phỏng chừng đã bị dọa chết.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng nhéo một cái, viên cầu linh khí trong tay vỡ ra, mấy người Kiếm Nhập Tam xuất hiện ở trước mặt hắn.

Mấy người nửa quỳ trên mặt đất, miệng tràn ra máu tươi, hoảng sợ kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh và Hư Linh Diễm trước mắt.

Trước kia Kiếm Nhập Tam đã nhìn qua chân dung Diệp Trường Sinh, khi hắn tận mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh lại phát hiện không mạnh mẽ như trong lời đồn.

Tu vi bản thân hắn không mạnh, thế nhưng Hư Linh Diễm bên người thật sự là quá mạnh, ở trước mặt nàng ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Chương 1687: Thế giới trong tay 2

Vì sao cường giả như vậy lại lựa chọn ở lại bên người Diệp Trường Sinh, tuyệt đối sẽ không bởi vì linh khí nồng đậm của Trường Sinh Vũ Trụ chứ.

Hư Linh Diễm nói: “Mau xử lý bọn họ, đi kiểm tra thân thể cho ta.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Kiểm Nhập Tam: “...”

Hai người này có quan hệ gì, hình như không quá đứng đắn.

Diệp Trường Sinh nhìn đám người Kiểm Nhập Tam trước mắt: “Chỉ có mấy người các ngươi còn dám trộm linh khí Trường Sinh Vũ Trụ của ta. Nói đi, khoảng thời gian ta không ở đây, các ngươi đã trộm bao nhiêu linh khí, hiện tại có phải nên trả lại hay không?”

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng lại trên linh giới của nhóm người Kiểm Nhập Tam: “Người lấy ra.”

Giờ khắc này, mấy người Kiểm Nhập Tam giống như đứa nhỏ trộm wifi bị bắt, rất rất không tình nguyện giao linh giới trong tay ra ngoài.

Đó là tâm huyết của bọn họ!

Linh giới của bọn họ cứ như vậy rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, quả thực chính là tạo nghiệt, vốn chỉ tới giám thị Diệp Trường Sinh, ai có thể nghĩ đến hung hiểm như thế chứ?

Diệp Trường Sinh nói: “Đã đến lúc này rồi mà các ngươi còn không có ý định nói gì sao?”

Kiểm Nhập Tam nói: “Diệp Trường Sinh, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, người giết chúng ta đi.”

Xuy.

Xuy.

Từng ánh kiếm hạ xuống, mấy người bị giết chỉ còn lại Kiếm Nhập Tam khiến hắn bị dọa sợ tới mức cả người run rẩy, không thể tin được Diệp Trường Sinh xuống tay tàn nhẫn như thế.

Hắn ngẩng đầu sợ hãi nhìn Diệp Trường Sinh: “Người vẫn là... nhục đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Liên minh Hộ Đạo phái người tới có mục đích gì?”

Kiếm Nhập Tam vội vàng nói: “Giám thị Trường Sinh Vũ Trụ, chỉ đơn giản như vậy, cho tới bây giờ ta không nhận được mệnh lệnh khác.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nhìn người cũng coi như thành thật, về sau hãy ở lại bên cạnh ta đi.”

Kiếm Nhập Tam quá sợ hãi: “Người không giết ta?”

Diệp Trường Sinh biến sắc” “Cho người sống, sao lại nhiều lời vô nghĩa như vậy, có muốn ta cho người một kiếm hay không?”

“Đa tạ ơn Trường Sinh Chi Chủ không giết.”

“Được rồi, về sau người có thể quang minh chính đại tu luyện ở Trường Sinh Vũ Trụ.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, tâm thần khẽ động: “Hệ thống, người nói khi nào bắt đầu phụng dưỡng?”

Mỗi lần nói phụng dưỡng, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, Diệp Trường Sinh cũng hoài nghi hệ thống đang lừa gạt hắn.

Vốn hắn là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, hiện tại để hắn giữ lại Kiếm Nhập Tam, độc giả sẽ mừng hắn đẹp trai nhân từ.

Ngay sau đó.

Thân ảnh Đạm Đài Huyền Nguyệt xuất hiện, dẫn Kiếm Nhập Tam đi.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hư Linh Diễm: “Cảm ơn.”

Hư Linh Diễm nói: “Người và ta còn khách khí cái gì, khi nào chúng ta bắt đầu kiểm tra thân thể?”

Diệp Trường Sinh cười khở một tiếng, một câu nói đùa của mình mà nàng lại tưởng thật, thật khiến người ta nhức đầu.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi luôn.”

Hai người đi vào trong một phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Người và ta giống nhau, đều có được thần mâu, hơn nữa nhân quả trên người người không ít hơn ta. Có thể nói cho ta biết vì sao người lại biến thành bộ dáng như bây giờ không?”

Hư Linh Diễm nói: “Người kiểm tra không phải sẽ biết sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy ta bắt đầu.”

Không đúng.

Không đúng.

Tư thế của người không đúng.

Có thể nghe ta không?

Người làm thế... Ta đau.

Diệp Trường Sinh: “...”

Không phải chỉ cho người một ít linh khí sao?

Nói như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm đấy.

Giờ khắc này.

Hư Linh Diễm nhìn linh khí trong tay Diệp Trường Sinh, cả người ngây ra như phỗng, đôi mắt trong suốt như nước chớp chớp.

“Thế mà người lại lừa ta.”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh vô tội: “Ta lừa người lúc nào?”

Hư Linh Diễm nói: “Vì sao linh khí Sáng Thế lại ở trong tay người?”

Diệp Trường Sinh nói: “Là người nói lấy thực lực của ta thì không thể phát hiện linh khí Sáng Thế, con người ta khiêm tốn quen rồi, cho nên không thích giải thích.”

Hư Linh Diễn: “...”

Ta cũng thích khiêm tốn, người có thể cho ta một ít linh khí Sáng Thế không, nếu người làm như vậy, chúng ta vẫn là bạn tốt.

Diệp Trường Sinh không chút do dự, trực tiếp đưa một đoàn linh khí Sáng Thế cho Hư Linh Diễn: “Những linh khí này cho người tu luyện, ta muốn đi bế quan.”

Hư Linh Diễn gật gật đầu: “Phải mất bao lâu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nói như nào mới tốt nhỉ?”

Nhìn bóng lưng hần rời đi, khóe miệng Hư Linh Diễn nhắc lên ý cười: “Bí mật trên người người còn nhiều hơn ta, ta tìm hiểu thật tốt.”

Diệp Trường Sinh đi tới một phòng tu luyện, nín thở tập trung, bắt đầu lĩnh hội thôi diễn kiếm đạo trong đầu.

...

Hôm nay.

Mấy bóng người quen thuộc xuất hiện ở thành Đạo Thống, người tới không phải ai khác, chính là đám người Cơ Phách Tiêu, Hách Liên Tiểu Bích, Từ Trường Khanh.

Một trận ở Linh Thành, bọn họ có thể may mắn sống sót là nhờ Diệp Trường Sinh.

Sau khi trở lại thế lực thì nói về Diệp Trường Sinh như được mùa, trên sách cũng không dám viết như vậy.

Chương 1688: Bế quan mười năm

Trải qua nỗ lực không ngừng của bọn họ, thế lực sau lưng rốt cục quyết định giữ gìn mối quan hệ với Diệp Trường Sinh.

Đây không phải là phái bọn họ đến Trường Sinh Vũ Trụ nhìn một cái, mấy người đi tới bên ngoài thành Đạo Thống đã bị nơi này làm cho chấn động.

Hơi thở nồng đậm khiến bọn họ muốn phóng thích bản thân, không khỏi cảm khái một câu, đây mới là nơi mà tu sĩ nên ở lại.

Bọn họ đột nhiên phát hiện tu luyện ở Đại Thiên Vũ Trụ một chút cũng không thơm.

Chỗ tốt duy nhất chính là mang danh tiếng tu sĩ Đại Thiên Vũ Trụ. Đáng tiếc linh khí mỏng manh, để cho tốc độ tu luyện của bọn họ chậm đến cực hạn, quả thực làm cho người ta tuyệt vọng.

Rất nhanh đoàn người đi tới bên ngoài Đạo Thống Phủ, Dạm Đài Huyền Nguyệt dẫn người xuất hiện, đi tới trước mặt mấy người: “Chư vị đến thành Đạo Thống ta có chuyện gì?”

Cơ Phách Tiêu nói: “Tại hạ Cơ Phách Tiêu của Cẩm Kỳ Cung, đặc biệt tới cầu kiến Diệp công tử.”

Dạm Đài Huyền Nguyệt nói: “Thiếu chủ đã bế quan, chư vị có chuyện gì thì nói cho ta biết, đợi Thiếu chủ xuất quan, ta sẽ chuyển lời cho hắn.”

Cơ Phách Tiêu cười nhạt một tiếng: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là đến đưa cho Diệp công tử vài thứ, cảm tạ khi ở Linh Thành hắn ra tay cứu giúp.”

“Nếu Diệp công tử đang bế quan, chúng ta sẽ để lại đồ.”

Dứt lời, mấy người của Hư Vô Đạo Đình, Cẩm Kỳ Cung, Cửu Minh Thần Vương Điện, Chấn Thiên Bang và Hư Vô Đế Quốc trước sau mang tài nguyên đến giao cho Dạm Đài Huyền Nguyệt.

Sau khi nhận linh giới mọi người đưa tới, Đạm Đài Huyền Nguyệt khách khí nói: “Chư vị có muốn ở trong thành vài ngày rồi lại trở về Đại Thiên Vũ Trụ không?”

Cơ Phách Tiêu giật mình: “Có thể chứ?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt gật đầu: “Đương nhiên có thể, Thiếu chủ hoan nghênh tất cả tu sĩ đến Trường Sinh Vũ Trụ chúng ta.”

Trên mặt mấy người hiện lên vẻ vui sướng, thật sự là cầu còn không được, nếu có thể tu luyện trong thành Đạo Thống, đương nhiên không thể từ bỏ cơ hội như vậy.

Đạm Đài Huyền Nguyệt lại nói: “Cường giả trong thành tương đối nhiều, ta nhắc nhở chư vị một câu, chớ nên gây chuyện, nếu không hậu quả rất nguy hiểm.”

“Nhập Tam, người đi an bài cho bọn họ!”

Thân ảnh Kiếm Nhập Tâm xuất hiện, đi tới trước mặt mọi người: “Chư vị đi theo ta.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Kiếm Nhập Tam, Cơ Phách Tiêu âm thầm nuốt nước miếng: “Làm phiền tiền bối.”

Kiếm Nhập Tam nói: “Lão phu chỉ là một thị vệ trong phủ, không cần gọi tiền bối.”

Thị vệ?

Đám người Cơ Phách Tiêu chấn động suýt chút nữa ngất đi, cường giả như vậy chỉ là thị vệ của Đạo Thống Phủ, nói như vậy bọn họ ngay cả tư cách làm thị vệ cũng không có.

Thật sự đau lòng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mười năm.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh bế quan lâu như vậy.

Đây cũng là điều mà tất cả mọi người không ngờ tới.

Thời gian mười năm đối với người thường mà nói là dài đằng đẳng, nhưng với tu sĩ mà nói, chỉ trong nháy mắt đã qua.

Bây giờ Trường Sinh Vũ Trụ đã danh chấn cả vũ trụ, trên đà đã vượt qua Đại Thiên Vũ Trụ.

Không biết bao nhiêu thế lực từ Đại Thiên Vũ Trụ di chuyển đến Trường Sinh Vũ Trụ, nơi này thành tiên cảnh mà mỗi tu sĩ trong vũ trụ đều hướng tới.

Có thể dừng chân ở một mỏm núi của Trường Sinh Vũ Trụ, bọn họ đã cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Đương nhiên, những thế lực này vốn cũng không phải tồn tại đỉnh cao của Đại Thiên Vũ Trụ.

Tông môn siêu cấp thật sự, gia thế viễn cổ, thế lực cấm kỵ vẫn như trước ở lại Đại Thiên Vũ Trụ, bởi vì bọn họ khổng chế linh khí và đạo linh, trong thời gian ngắn có được tài nguyên không kém Trường Sinh Vũ Trụ chút nào.

Nhưng bọn họ cũng không biết Trường Sinh Vũ Trụ trải qua mười năm phát triển với tốc độ chóng mặt, linh khí sung túc đến trình độ đạt tới đỉnh cao vũ trụ.

Ngoại trừ tu sĩ đến, ngay cả vô số thần thú cũng sống ở Trường Sinh Vũ Trụ.

Mấy năm nay rốt cuộc có bao nhiêu tu sĩ tới, ngay cả Đạm Đài Huyền Nguyệt cũng không thể cho ra con số chuẩn xác trong thời gian ngắn.

Dưới sự phát triển điên cuồng như vậy, mười năm qua, Trường Sinh Vũ Trụ không xảy ra một trận đại chiến nào, tất cả mọi người đều đang cố gắng tu luyện.

Bởi vì bọn họ biết chủ nhân của phiến vũ trụ này là Diệp Trường Sinh, đó chính là người tàn nhẫn giết người không chớp mắt.

Khắp nơi trong vũ trụ đều là truyền thuyết của hắn, nhưng hắn chưa từng thất bại, thật sự khủng bố.

Có lẽ bởi vì Diệp Trường Sinh bế quan, Đại Thiên Vũ Trụ bình tĩnh như nước, trong mười năm, hiếm khi xảy ra chuyện lớn.

Vũ trụ không khỏi có tin đồn xuất hiện, không có Diệp Trường Sinh, thế giới thật sự thái bình.

Trước kia nếu không tìm được Diệp Trường Sinh, nơi nào xảy ra chuyện lớn thì chắc chắn có bóng dáng hắn.

Bây giờ Diệp Trường Sinh không ở trong vũ trụ, nhưng toàn bộ vũ trụ lại toàn là truyền thuyết của hắn.

Chương 1689: Bế quan mười năm 2

Hôm nay.

Thành Đạo Thống.

Chín kiếm trụ màu đen thật lớn xuất hiện, giống như cột lớn chỉ thẳng lên trời, chống đỡ trời cao.

Theo cột kiếm màu đen xuất hiện, vạn kiếm thần phục, từ bốn phương tám hướng bắn tới, điên cuồng xoay quanh trên hư không.

Khủng bố như vậy, làm cho người ta không hiểu gì nhưng biết rất lợi hại.

Trong thành, trên lầu các, mấy người Hư Linh Diễn, Tiên Mộ Tử, Diễm Xích Vũ, Kiếm Nhập Tam, Đạm Đài Huyền Nguyệt lần lượt xuất hiện.

Nhìn vòng xoáy cổ kiếm bao phủ trên đỉnh đầu giống như gió lốc diệt thế, sắc mặt mọi người đều hoảng sợ thay đổi, duy chỉ có Hư Linh Diễn và Diễm Xích Vũ là bình tĩnh.

Hư Linh Diễn híp mắt: “Mười năm ngộ đạo, khi kiếm đạo mới mở ra, người tất vô địch thế gian.”

Nàng đột nhiên có chút hâm mộ Diệp Trường Sinh có thể trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ ra hình thái kiếm đạo chân chính.

Cho dù cho nàng thời gian như vậy, chính mình cũng không thể lĩnh ngộ ra, thiên phú như vậy quả thực là trước nay chưa từng có ai.

Nàng mặc cảm.

Diễm Xích Vũ lẩm bẩm: “Chủ nhân đây là bắt đầu tìm được chính mình, ta vừa mới trở nên mạnh mẽ, thế mà lại bị chủ nhân đú đởm.”

“Ai, ở lại bên cạnh chủ nhân chính là một mối, vĩnh viễn đều phải

không ngừng tiến bộ, hơi không cố gắng đã bị vượt qua.”

Nói đến đây, hắc bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật hoài niệm ngày làm Yêu Thần, thật sự quá hoài niệm, mình mười năm cũng không khai trai, thật khó chịu...”

Giờ khắc này.

Trong thành Đạo Thống, ánh mắt vô số tu sĩ đồng loạt dừng ở trong hư không, nhìn vòng xoáy kiếm khí che khuất bầu trời, bọn họ cảm giác linh hồn đều đang run rẩy.

Có người ưu sầu, đương nhiên sẽ có người vui mừng.

Không biết có bao nhiêu kiếm tu dưới kiếm khí tẩy lễ, bọn họ đã có linh ngộ mới với kiếm đạo.

Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Ngay cả Kiếm Nhập Tam cũng đắm chìm trong việc tìm hiểu kiếm đạo. Không biết vì sao, nhìn vòng xoáy kiếm khí xoay tròn trong hư không, áo nghĩ kiếm đạo đã từng không cách nào thông suốt trong lúc nhất thời trở nên thông suốt rõ ràng, đơn giản rất nhiều.

Cảm giác này giống như... Đúng, giống người đoán.

Đây là một loại cảm giác chưa từng có, Kiếm Nhập Tam cảm thấy mình đang đi xa hơn trên con đường kiếm đạo, vô hình trung có người đang dẫn dắt hắn.

Giờ khắc này, hắn rốt cục hiểu được, tu kiếm nhiều năm như vậy, thì ra hắn vẫn là một học sinh tiểu học.

Àm.

Àm.

Àm.

Từng tiếng nổ lớn truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, cả Trường Sinh Vũ Trụ tựa hồ đều đang chấn động, lúc nào cũng có thể bị chôn vùi.

Từng thần kiếm từ nơi nào bay tới, giống như sùng bái với tám cột sáng, trong đó dĩ nhiên có một thanh kiếm mà Diệp Trường Sinh rất quen thuộc.

Tiên Mộ Tử cũng thấy được thanh kiếm kia treo lơ lửng, sắc mặt hơi đổi: “Ấm Linh Kiếm.”

Kiếm này không phải rơi vào trong tay Cẩm Kỳ Kiếm Các sao? Vì sao lại xuất hiện đây? Không đúng, còn có Thông Thiên Kiếm, Tội Nghiệt Kiếm, Lưỡng Cực Kiếm, Nghịch Đạo Kiếm.

Những kiếm này đều có chủ nhân, hoặc là chỉ bảo các thế lực lớn không cho người khác biết, chúng toàn bộ đều bị kiếm khí dẫn tới.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Theo dị tượng kiếm đạo xuất hiện trên hư không, không chỉ Trường Sinh Vũ Trụ sôi trào, Đại Thiên Vũ Trụ cũng hoàn toàn hỗn loạn.

Rất nhiều tông môn, cổ tộc, thần kiếm của họ đột nhiên giống như sống lại, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Bên trong Cẩm Kỳ Kiếm Các, Tiêu Bắc nhận được tin tức Ấm Linh Kiếm biến mất, vội vàng lôi kéo Lý Hạo Tiêu đuổi theo.

Ấm Linh Kiếm chính là mệnh của bọn họ, không ai biết bọn họ lấy được Ấm Linh Kiếm đã trả giá bao nhiêu.

Suýt nữa đã để lại mạng ở Linh thành, còn chờ dùng thanh kiếm này tranh công với Các chủ.

Các thế lực khác cũng nhao nhao xuất động cường giả, mở ra hành trình tìm kiếm kiếm, những thần kiếm chí tôn này được bọn họ trân quý mấy vạn năm, vẫn bình an vô sự. Vì sao đột nhiên kiếm diên rồi, làm cho bọn họ không giải thích được.

Khi mọi người xuất hiện trong hư không vô tận, nhìn vị trí tám cột kiếm màu đen xuất hiện, mọi người đồng thanh: “Diệp Trường Sinh, xuất quan.”

“Lại là hắc đang kiếm chuyện, vừa xuất quan đã làm phiền chúng

ta, quả thực khinh người quá đáng.”

Biết tung tích thần binh, bọn họ ngược lại rơi vào nguy nan, không biết nên lựa chọn thế nào, rốt cuộc có đi Trường Sinh Vũ Trụ hay không?

Chủ yếu vẫn là sợ Diệp Trường Sinh đánh bọn họ.

Nhưng cứ như vậy từ bỏ một món chí bảo siêu phàm, bọn họ thật sự không cam lòng.

Trong thành Đạo Thống.

Người chưa tới, âm thanh đã tới.

“Thật ngại quá, động tĩnh hơi lớn, không làm các người sợ chứ?”

Âm thanh này là Diệp Trường Sinh.

Hắn vẫn bình dị gần gũi như thế.

Hắn vẫn còn “khiêm tốn” như vậy.

Chủ nhân không có ý định ra ngoài một lát sao?

Dứt lời, ánh mắt vạn linh Trường Sinh Vũ Trụ đều chờ đợi, muốn nhìn xem Trường Sinh Chi Chủ mười năm không gặp, bây giờ rốt cuộc có bộ dáng gì.

Chương 1690: Bế quan mười năm 3

Lại giả vờ.

Lần nào cũng vậy.

Ghen tị, khi nào ta mới có thể có cơ hội như vậy?

Diễm Xích Vũ lẩm bẩm, dừng một chút rồi nhìn chăm chú vào hư không: “Chủ nhân chắc phải bay lên trời quá.”

Xoạt.

Một bóng người xuất hiện trên chín cột kiếm, người tới không phải ai khác, chính là người đẹp trai nhất vũ trụ - Diệp Trường Sinh.

Ôn nhuần như ngọc lại lạnh nhạt bình tĩnh, phong thái nhẹ nhàng tuyệt thế.

Một bộ trường bào màu trắng, trên đó quanh quẩn kiếm văn sống động như thật, khéo léo tuyệt vời, tinh mỹ vô song.

Giống mỗi một kiếm văn đều có được sinh mệnh lực, chỉ cần hần tiện tay vung lên, những kiếm văn này sẽ hóa thành thân kiếm, xuyên qua cửu thiên thập địa, làm thần ma chư thiên run rẩy.

Trên đời này, sợ là không còn một bức tranh nào có thể vẽ lại tiên tư, phong thái và khí chất của hắn.

Vừa thấy Trường Sinh đạo thành không, khuê phòng tư, đạo cung không.

Vừa thấy Trường Sinh lăm cả đời, tâm không rộng, đạo không không.

Nhưng trong lòng các nàng rất rõ ràng, Diệp Trường Sinh là tồn tại xa vời, có thể nhìn từ xa nhưng không thể chơi đùa.

Cho dù chỉ có thể liếc mắt từ xa cũng đủ để các nàng nhớ lại cả một đời.

Mỗi khi nhớ tới Diệp Trường Sinh, hơi ẩm ướt, tỏ vẻ hoài niệm.

Công tử vô song, phong thái như thế, trên đời không còn người như vậy.

Cho dù là Hư Linh Diễm, Tiên Mộ Tử cũng bị Diệp Trường Sinh hấp dẫn, tiên dung hơi khác thường, cái loại mê say nhàn nhạt này, cũng không biết trong lòng các nàng đang suy nghĩ cái gì.

To gan suy đoán một chút, trong lòng các nàng hẳn đã bắt đầu động thủ với Diệp Trường Sinh.

Diễm Xích Vũ lắc đầu: “Đáng giận, lại bị hấn giả bộ.”

Giờ khắc này.

Trong thành Đạo Thống.

Toàn bộ tu sĩ đều xuất hiện, ngay cả người bế quan đã lâu cũng tranh nhau xuất quan, sợ xuất quan muộn thì không cách nào tận mắt nhìn thấy dáng vẻ Diệp Trường Sinh.

Khi nhiều người nhìn thấy Diệp Trường Sinh, họ đã biết tại sao Trường Sinh Vũ Trụ lại mạnh mẽ như vậy.

Chỉ riêng nhan sắc, khí chất của Diệp Trường Sinh, trong vũ trụ cũng không có mấy người có thể so sánh. Loại khí chất tôn quý, siêu phàm này, hơi nhìn một chút, tâm sinh thần phục.

Cũng có người cảm thấy thiên đạo bất công, vì sao Diệp Trường Sinh vừa có nhan sắc vừa có thực lực, thế mà bọn họ lại như đom đóm.

Trên hư không, Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu mấy thanh thần kiếm vào trong hệ thống, ngay sau đó chín cột kiếm bay ra ngoài, biến mất ở trong Trường Sinh Vũ Trụ.

Phía xa chân trời, từng cột sáng xuất hiện, từ từ ngưng tụ hóa thành một thanh Vĩnh Hằng Kiếm, sừng sững ở Trường Sinh Vũ Trụ.

Theo cột kiếm biến mất, uy áp bao phủ trên thành Đạo Thống hóa

thành hư vô, mọi người như trút được gánh nặng.

“Chư vị đều lui ra đi!”

Diệp Trường Sinh buông xuống trong Đạo Thống Phủ, từng bóng người từ trên cao buông xuống, xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Đạm Đài Huyền Nguyệt trầm giọng nói: “Cung nghênh Thiếu chủ xuất quan.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lần này thời gian bế quan hơi dài, không nghĩ tới lại mất mười năm.”

“Dài thì dài, nhưng ta mạnh mẽ.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, giơ tay đưa một ít linh giới cho Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, những linh giới này là Cẩm Kỳ Cung, Chấn Thiên Bang, Hư Vô Đế Quốc và nhiều thế lực khác phái người đưa tới.”

“Đã ở chỗ ta mười năm, kính xin Thiếu chủ nhận lấy.”

Diệp Trường Sinh thu hồi linh giới: “Có phải bọn họ vẫn ở trong thành không?”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: “Đúng vậy, nói là ở trong thành tu luyện một thời gian, nhưng lần này chính là mười năm.”

“Thích thì để cho bọn họ ở lại, dù sao cũng hiểu chuyện như vậy.”

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước: “Mười năm trong nháy mắt đã qua, trong vũ trụ vẫn thái bình chứ?”

“Hồi Thiếu chủ, gió êm sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra. Duy nhất không tốt chính là Trường Sinh Vũ Trụ càng ngày càng nhiều tu sĩ.”

“Nhiều thì tốt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người bảo Viện trưởng Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ Cổ Thiên Khải tới tìm ta xuống.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt nói: “Hồi Thiếu chủ, đã không còn Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ, hiện tại chỉ có Học Viện Trường Sinh, Viện trưởng cũng không phải Cổ Thiên Khải.”

Tất cả đều hiểu chuyện như vậy sao?

Thật sự khiến người ta quá bất ngờ.

Diệp Trường Sinh hỏi: “Hiện tại Viện trưởng Học Viện Trường Sinh là ai?”

“Hi Huyền đại nhân, Phó Viện trưởng Hi Khinh La.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Có điều, Hi Huyền đại nhân đã rời khỏi Trường Sinh Vũ Trụ lâu, Học Viện vẫn do Hi Phó Viện trưởng xử lý.”

Hi Khinh La chính là người quen.

Giao tiếp thuận tiện hơn, tất cả mọi người đều quen thuộc.

Diệp Trường Sinh nói: “Phái người đi thông báo, để cho nàng đến gặp ta.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt khom người một cái, lĩnh mệnh rời đi.

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt xẹt qua ba người Hư Linh Diễm, Tiên Mộ Tử, Diễm Xích Vũ: “Sao các người nhìn ta như thế?”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, thời gian mười năm, tu vi của người đột phá bao nhiêu sao? Lại một lần nữa mạnh mẽ đến mức ta nhìn không thấu.”

Chương 1691: Bế quan mười năm 4

Diệp Trường Sinh nói: “Đột phá mấy cấp lớn, hiện tại miễn cưỡng là Trụ Đế đi, chủ yếu là không muốn đột phá nữa.”

“Cấp bậc chính là cho người khác xem, ta cảm thấy không quan trọng.”

Diễm Xích Vũ biến sắc: “Chủ nhân, có phải người lại muốn giả heo ăn hổ hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người mới là heo, ở trước mặt ta đã từng có hổ chưa?”

Diễm Xích Vũ: “...”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Hư Linh Diễm: “Mười năm, sao người không lớn hơn chút nào vậy?”

Hư Linh Diễm không vui nói: “Còn không phải trách người sao, đã nói kiểm tra thân thể cho người ta, đến lúc người đi chính là mười năm, người có biết mười năm này ta sống như thế nào không?”

“Người nói phải bồi thường cho ta như thế nào đi.”

Nàng đang làm nũng sao?

Diệp Trường Sinh cười nói: “Bồi thường, tuyệt đối bồi thường, nhất định làm cho người hài lòng.”

Nhìn bộ dáng hai người nói cười, Tiên Mộ Tử rất cục hiểu được một câu, nữ nhân làm nũng là tốt số nhất.

Diệp Trường Sinh nhìn Hư Linh Diễm và Tiên Mộ Tử: “Hai người các người theo ta đi.”

Hai nàng theo sát phía sau, đi sâu vào trong phủ đệ, chỉ để lại một mình Diễm Xích Vũ trong gió: “Chủ nhân, vậy ta thì sao, cứ như vậy bị vứt bỏ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Chơi thà năm đi.”

Thì năm?

Cái gì vậy?

Diễm Xích Vũ hướng về phía bóng lưng Diệp Trường Sinh hô lớn: “Chủ nhân, cây gậy kia người nói chơi như thế nào?”

Nghe được tiếng của hắn, Diệp Trường Sinh lại im lặng không nói gì, cái gì đến miệng tên này đều biến vị.

Sâu trong phủ đệ có một tòa lâu các, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trước bàn, hơi giơ tay lên ý bảo hai nàng ngồi xuống: “Mười năm không gặp, tu vi của các người tăng lên thật nhanh.”

Hư Linh Diễm nói: “Ta vẫn rất mạnh, đừng thấy tu vi người đột phá, nhưng người vẫn đánh không lại ta như trước.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Phải không? Ta muốn nói là tu vi của Tiên Nhi tăng lên nhanh hơn người.”

Tiên Nhi?

Tiên Mộ Tử nghe được Diệp Trường Sinh gọi mình như vậy, trong nháy mắt trong lòng đã loạn như cào cào, hắn đây là tán thành ta sao?

Mười năm nỗ lực đã không uổng phí, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Mười năm này Tiên Mộ Tử ngày đêm tu luyện, không có một khắc lơ đãng, không lúc nào tự nhủ phải cố gắng tăng lên tu vi.

Có đôi khi mình cũng bị chính mình làm cảm động, thật sự là ông trời không phụ lòng người.

Hư Linh Diễm quay đầu nhìn Tiên Mộ Tử: “Tu vi tăng lên rất nhiều, cố gắng luôn có hồi báo.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nhưng chênh lệch thì vĩnh viễn không cách nào bù đắp, những lời này, người hẳn là hiểu rõ.”

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết trong lời nói của nàng có ý gì.

Cái này cũng giống như người cố gắng thật lâu mới có được một ít vốn liếng tích lũy, nhưng có vài người vừa sinh ra đã có toàn bộ, chính là người ngậm thìa vàng.

Loại ưu thế tiên thiên này vĩnh viễn đều không có gì sánh bằng, dù sao người ta là phú nhị đại, người chỉ là người bình thường, không thể... So sánh được.

Trong Đạo Thống Phủ.

Diệp Trường Sinh nói chuyện tâm sự với hai nàng, lại cho các nàng một ít tài nguyên, Hư Linh Diễn tiếp nhận tài nguyên rồi rời đi.

Sau khi đi về phía trước mấy trăm thước, thân ảnh Hư Linh Diễn ngừng lại, quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Thái bình đã lâu, vũ trụ rất nhanh sẽ có chuyện lớn xảy ra, người nên chuẩn bị sẵn sàng trước.”

“Vật cực tất phản, thịnh cực tất suy, Trường Sinh Vũ Trụ quá mức mạnh mẽ, người sẽ bị người nhắm vào.”

Nhắm vào?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, thích nhất là bị người nhắm vào, nhiều năm như vậy đã sớm quen, nếu không có ai ra tay với hắn, cuộc sống này sẽ nhàm chán biết bao?

“Tướng công, ta đã đạt tới Trụ Thần đỉnh phong, nếu có người ra tay với người, không cần lo lắng, giao cho ta là tốt rồi.”

Tiên Mộ Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Khi nào người đột phá Trụ Thần, lại giúp ta cũng không muộn.”

Vẻ mặt Tiên Mộ Tử ảm đạm: “Tướng công, không biết trên Trụ Thần là cấp bậc gì, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua cường giả trên cả Trụ Thần.”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh nghiêm túc: “Vô đạo vĩnh viễn không có

điểm cuối, vũ trụ lớn như vậy, người rất nhanh sẽ gặp được.”

“Nơi này có một bí thuật mà ta vừa mới tìm hiểu ra, rất thích hợp với người, lấy đi nghiên cứu, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu thì tùy thuộc vào ngộ tính của người.”

Tiên Mộ Tử tiếp nhận sách cổ Diệp Trường Sinh đưa tới, ánh mắt lóe lên: “Trường Sinh đạo.”

Tên của cuốn sách này hơi khí phách.

Nàng chậm rãi mở sách cổ ra, nhanh chóng lướt qua mấy trang, hai má đều chấn động: “Tướng công, cuốn sách này do người viết sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Trên sách không phải có chữ sao? Diệp Trường Sinh.”

Tiên Mộ Tử chấn động vạn phần, quyển Trường Sinh đạo này trên mặt viết pháp môn về kiếm đạo Trường Sinh, cũng là một bí thuật chí cao vô thượng.

Chương 1692: Trường Sinh đạo

“Tướng công, người quả nhiên là thiên tài.”

Diệp Trường Sinh xua tay: “Thiên tài? Người hẳn nên gọi ta là thiên tài nghịch thiên. Ta cũng không thể lãng phí vô ích mười năm bế quan, ngoại trừ viết Trường Sinh Đạo ra, ta còn viết ra mấy quyển sách, tin rằng không bao lâu nữa sẽ trở thành công pháp mạnh nhất trong vũ trụ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi cười nói: “Nếu không phải lần bế quan này, ta thật sự không biết mình tài hoa như vậy.”

“Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc ăn cơm, lại hết lần này tới lần khác phải dựa vào thực lực và tài hoa.”

Tiên Mộ Tử đương nhiên đã miễn dịch với độ tự luyện của Diệp Trường Sinh, hẳn một ngày không tự luyện một lần thì dường như cả người đều khó chịu.

Giờ khắc này, toàn bộ tâm tư của nàng đều ở Trường Sinh đạo, quả thực như lấy được chí bảo: “Tướng công, ta đi bế quan.”

Diệp Trường Sinh vung tay áo: “Đi đi!”

...

Hoàng hôn.

Ánh chiều tà.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trước bàn đá trong tiểu viện, trước mặt có một ấm trà, hương thơm bốn phía, làm cho người ta trầm mê.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh cây cổ thụ, phát hiện cô điều đang sinh sống lại là một con Cửu Thái Huyền Diệu hiếm có trong vũ trụ.

“Người không sợ ta?”

“Không sợ!”

“Thật ra ta thích ăn chim nướng nhất.”

Thân thể Cửu Thái Huyền Diệu run lên, suýt chút nữa ngã xuống từ trên cành cây: “Người không phải là người như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người rất hiểu ta sao?”

Cửu Thái Huyền Diệu nói: “Ta không hiểu, nhưng người thành lập Trường Sinh Vũ Trụ, là nơi ta từng thấy hài hòa nhất, tin rằng người cũng không phải là người tội ác tày trời.”

“Hơn nữa ta chỉ là một con Huyền Diệu mà thôi, có thể có tâm tư xấu gì, chỉ nuốt một ít linh khí mà thôi, người cũng không thiếu chút linh khí này.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người nói rất có lý, nhưng người cũng không cống hiến được gì cho Trường Sinh Vũ Trụ.”

Cửu Thái Huyền Diệu nói: “Tương lai ta sẽ cống hiến rất nhiều, người phải tin tưởng ta.”

“Vậy chúng ta chờ xem.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, phát hiện Cửu Thái Huyền Diệu cúi đầu nhìn ấm trà trên bàn đá: “Sao, người cũng muốn uống một chút hả?”

“Được không?”

“Đương nhiên!”

Dứt lời, Cửu Thái Huyền Diệu bay xuống, xuất hiện trên ghế đá đối diện hắn.

Diệp Trường Sinh biến sắc, phát hiện trước mắt là một lão già lồi thoi: “Người là Cửu Thái Huyền Diệu.”

Lão đầu nói: “Trường Sinh Chi Chủ không nên khiếp sợ, có phải bị bộ dáng của lão phu dọa sợ hay không?”

“Tuy rằng lão phu tuy không phong lưu phóng khoáng như người, nhưng lớn lên cũng không tệ!”

Cái này cũng không liên quan gì đến diện mạo, Diệp Trường Sinh chỉ là có chút ngoài ý muốn, Cửu Thủ Huyền Diệu với lông vũ hoa mỹ mà lại là một lão già nát rượu.

Sự tương phản này quá lớn.

Diệp Trường Sinh nói: “Uống trà đi!”

Lão đầu giơ chén trà lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Trà ngon, thật sự là trà ngon.”

Diệp Trường Sinh buông chén trà trong tay xuống: “Không biết gọi lão tiên sinh thế nào?”

Lão đầu tự rót một chén trà, hiển nhiên không coi mình là người ngoài: “Lão phu Cửu Sắc.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Tên lão đầu này cũng tùy tiện quá rồi.

“Cửu Sắc tiền bối, người tới Trường Sinh Vũ Trụ bao lâu rồi, trước kia sinh hoạt ở nơi nào?”

Cửu Sắc nói: “Chắc khoảng mười năm, trước kia ta ở linh tuyến trong Hư Vô Minh Phủ, chỉ là hiện tại lập tức sẽ héo rũ.”

“Trường Sinh Chi Chủ có cơ hội có thể đi Hư Vô Minh Phủ một chuyến, nơi đó có không ít bảo bối, chắc chắn người sẽ thích.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nói như vậy, Cửu Sắc tiền bối đã đi qua không ít nơi.”

Cửu Sắc lại uống một chén: “Trước kia đã đi qua rất nhiều nơi, thời đại đang thay đổi, rất nhiều vũ trụ biến mất trên dòng thời không. Quạ đen từng đi với ta cũng biến mất, nếu nó còn sống thì nhất định có thể dẫn Trường Sinh Chi Chủ khám phá nơi chưa biết thật sự của vũ trụ.”

Quạ đen?

Hình như có chút quen thuộc.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu Cửu Sắc tiền bối đã đi qua rất nhiều nơi, vậy cảm thấy Trường Sinh Vũ Trụ như thế nào, có chỗ nào không đủ, có thể chỉ ra.”

Cửu Sắc nói: “Trường Sinh Chi Chủ muốn chế tạo một tòa vũ trụ lý tưởng, ý nghĩ rất tốt. Đáng tiếc dự vọng của con người sẽ không ngừng bành trướng, hiện tại uy áp của người bức bách nên không ai dám lỗ mãng. Nhưng sau vô số năm tháng, người sẽ không ở lại nơi này, nơi này sẽ xuất hiện người quản lý mới, tất cả đều sẽ thay đổi.”

Diệp Trường Sinh cười mà không nói, một tòa vũ trụ giống như một quốc gia, nếu thật sự muốn quản lý, còn không phải là chuyện từng phút sao.

Mới đầu hãn thành lập Trường Sinh Vũ Trụ, mục đích chính là vì bồi dưỡng thế lực thuộc về mình, hiện giờ thời cơ đã thành thực, có thể bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.

Đây cũng là mục đích hãn tìm Hi Khinh La đến đây.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Cửu Sắc chợt lóe, lại một lần nữa hóa thành bản thể, xuất hiện trên cây cổ thụ: “Có người tới, ta sẽ không quấy rầy.”

Chương 1693: Trường Sinh đạo 2

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn ra ngoài tiểu viện, phát hiện bóng dáng xinh đẹp của Hi Khinh La xuất hiện, người sau bước vào trong viện: “Nhiều năm không gặp như vậy, thế mà người còn nhớ rõ ta.”

“Sao ta có thể quên người được?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đã lâu không gặp, người lại lớn, không đúng, lại mạnh mẽ.”

Hi Khinh La cười một tiếng: “Nhiều năm trôi qua như vậy, người vẫn không thay đổi chút nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nói vậy, sao ta lại không thay đổi, chẳng lẽ người không phát hiện ta trở nên mạnh mẽ hơn sao?”

Hi Khinh La đi tới trước ngòi xuống trước bàn đá: “Có khi nào người yếu đâu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ở Trường Sinh Vũ Trụ đã quen chưa?”

Hi Khinh La gật đầu: “Cũng không tệ lắm, người tìm ta tới không phải chỉ vì ôn chuyện chứ?”

Diệp Trường Sinh thay đổi cho nàng một ly trà khác: “Không vội, uống trà trước, từ từ trò chuyện.”

Dưới gốc cây cổ thụ.

Ánh sáng đi xa, màn đêm buông xuống.

Trong tiểu viện đèn đuốc chiếu rọi tựa như ban ngày.

Diệp Trường Sinh đã lâu không hưởng thụ cảm giác yên tĩnh này.

Đã quen với những ngày đánh đánh giết giết, cuộc sống yên tĩnh luôn làm cho trái tim của mọi người bình tĩnh lại.

Hi Khinh La khẽ nhấp một ngụm trà, lông mày hơi nhíu lại: “Người thật sự là biết hưởng thụ, nước trà này cũng khác.”

“Ta sẽ không khách khí.”

“Tùy tiện uống.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Lần này ta tìm người tới là muốn thưởng lượng chuyện Học Viện Trường Sinh.”

Cánh tay đang nâng chén trà của Hi Khinh La dừng lại: “Người có ý gì, cứ việc nói cho ta biết.”

“Trước khi rời khỏi Học Viện, Tổ gia gia đã nói qua, giá trị tồn tại của Học Viện Trường Sinh chính là phục vụ người, mười năm qua triết lý giảng dạy của ta cũng là như thế.”

Diệp Trường Sinh giật mình, không nghĩ tới Hi Huyền nhìn xa như vậy, ánh mắt sâu xa: “Ta chuẩn bị tuyển nhận cho Học Viện một nhóm đệ tử và phu tử mới, chia Học Viện làm hai, viện Võ Đạo và viện Kiếm Đạo.”

“Đệ tử viện Võ Đạo, thể tu, thương tu, đao tu, trận tu, phù tu, luyện được sư, luyện khí sư đều thuộc về nơi này.”

“Đệ tử viện Kiếm Đạo cũng chỉ tu luyện kiếm đạo, ta sẽ tự mình lựa chọn vài phu tử kiếm đạo để cho bọn họ đi Học Viện bồi dưỡng đệ tử.”

“Người cảm thấy ý này thế nào?”

Hi Khinh La gật đầu: “Như thế rất tốt, có thể bồi dưỡng và cho tu sĩ tài nguyên khác nhau.”

“Đợi ta trở về Học Viện sẽ bắt tay vào xử lý việc này.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nhóm người Cổ Thiên Khải còn ở Học Viện không?”

Hi Khinh La nói: “Vẫn còn, trước mắt là Phó Viện trưởng Học Viện, có điều bọn họ bế quan đã lâu, rất ít nhúng tay vào chuyện trong Học Viện.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Sau này người là Tổng Viện trưởng Học Viện, Cổ Thiên Khải là Viện trưởng viện Võ Đạo, về phần Viện trưởng viện Kiếm Đạo thì giao cho Kiếm Nhập Tam đi.”

“Trình độ kiếm đạo của hần rất mạnh, mấy năm nay ở đã lịch lãm trong Đạo Thống Phủ, cả người cũng trầm ổn rất nhiều.”

“Ta sẽ tự mình đi tìm hần nói chuyện một chút. Việc người cần phải làm bây giờ là tuyên bố chiếu lệnh chiêu mộ đệ tử và phu tử trong Trường Sinh Vũ Trụ. Còn việc tuyển chọn người tiến vào học viện, ta sẽ tự mình phỏng vấn một lần.”

“Ta hiểu rồi.” Hi Khinh La nhận thấy Diệp Trường Sinh bắt đầu bố trí, bồi dưỡng thế lực thuộc về mình chẳng qua chỉ là bước đầu tiên của hần.

Giờ khắc này, trong đầu nàng lại hồi tưởng lại lời Hi Huyền nói cho nàng biết trước khi rời đi, tương lai Trường Sinh Vũ Trụ sẽ trở thành nơi mạnh nhất trong vũ trụ, cũng sẽ chịu áp lực trước nay chưa từng có.

Chỉ cần nàng ở lại Trường Sinh Vũ Trụ trợ giúp Diệp Trường Sinh thì sẽ đạt được nhân quả khác nhau, đạt tới độ cao không thể tưởng tượng được.

Hi Khinh La chưa bao giờ hoài nghi lời tiên tổ nói, nhưng điều khiến nàng kinh ngạc chính là tiên tổ lại có thể đoán được ý đồ của Diệp Trường Sinh từ lâu.

Loại ăn ý này giữa bọn họ, có chút không bình thường.

...

Bên trong tiểu viện.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua làm cho người ta cảm thấy tâm hồn thanh thản, Diệp Trường Sinh phát hiện thế mà Cửu Sắc lại đang tu luyện, mấy chén trà ngộ đạo lại khiến hần rơi vào trong minh tưởng lĩnh ngộ.

Con chim này không tệ, có tư chất, có tiềm năng, tương lai có hi vọng.

Nhẹ nhàng buông chén trà trong tay xuống, Diệp Trường Sinh đứng lên thư giãn cánh tay, rất thích cuộc sống hiện tại.

Bế quan mười năm, hần phát hiện đạo tâm của mình càng lúc càng bình tĩnh, tâm như nước, hết thấy giống như kiếm đạo của hần.

Đạo tâm như kiếm, kiếm tâm thông minh.

Ngay sau đó.

Thân ảnh của hần biến mất không thấy, lúc xuất hiện lại đã đi vào trong tháp Ngục Kiếm, tập trung nhìn về phía trước, phát hiện Khương Đế Giáp đang cuộn mình ở một góc.

Chật vật đến cực điểm.

Bỗng nhiên nhận thấy được hơi thở của Diệp Trường Sinh, thân ảnh Khương Đế Giáp run rẩy, giống như rất sợ hãi.

Diệp Trường Sinh nói: “Xem ra mười năm nay người sống không được tốt lắm.”

Chương 1694: Trường Sinh đạo 3

Khương Đế Giáp đẩy mái tóc đen lộn xộn ra, gào về phía Diệp Trường Sinh: “Người giết ta đi.”

“Cầu xin người giết ta, van cầu người.”

Âm cuối cũng có chút ghen ngào, mười năm này trong tháp Ngục Kiếm, nàng ta thật sự là chịu đủ rồi, thật sự không muốn ở lại đây một phút một giây nào.

Một lòng muốn chết, chỉ cầu Diệp Trường Sinh cho thống khoái.

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh phong ấn nàng ta trong tháp Ngục Kiếm rồi rất nhanh sẽ dẫn theo nàng ta đi tìm liên minh Hộ Đạo và Vũ Trụ Cấm Viện, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cửa ải này chính là mười năm.

Mỗi ngày bị kiếm khí tàn sát bừa bãi, da thịt bong tróc, vòng đi vòng lại, chưa từng có một ngày dừng lại, cái loại thống khổ này đã không chỉ là tra tấn trên da thịt, mà cũng không ngừng tra tấn tinh thần.

Bây giờ gặp lại Diệp Trường Sinh, nàng ta không còn dũng khí sống sót, chỉ muốn mau chóng chết đi.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, kiếm khí tàn sát bừa bãi trên không trung biến mất: “Thật ngại quá, mười năm nay ta đang bế quan, quên mất người.”

“Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện một chút về chuyện chưa biết của liên minh Hộ Đạo và Vũ Trụ Cấm Viện.”

“Nếu người biểu hiện tốt, khiến ta hài lòng, có thể cân nhắc cho người thống khoái.”

Khương Đế Giáp chậm rãi đứng lên, giơ tay đưa một linh giới cho Diệp Trường Sinh: “Tất cả những gì người muốn biết đều ở chỗ này, ta đã chuẩn bị tốt cho người từ chín năm trước, nhưng người lại chậm chạp không tới, nói là đang bế quan, nhưng ta hoài nghi

người cố ý.”

“Người như người, căn bản cũng không cần bề quan, làm sao có thể lãng phí thời gian mười năm.”

Diệp Trường Sinh nhận linh giới: “Đó là người không hiểu ta, người càng mạnh, càng phải hao phí thời gian hiểu rõ chính mình.”

“Kẻ địch lớn nhất trên đời cho tới bây giờ cũng không phải là người khác, mà là bản thân mình, không cách nào vượt qua chính mình, vĩnh viễn đừng muốn trở thành cường giả thật sự.”

Khương Đế Giáp không có tâm trạng nghe Diệp Trường Sinh nói những đạo lý lớn này, hiện tại nàng ta chỉ muốn mau chóng chấm dứt cuộc sống tra tấn vô tận.

Sau khi nhanh chóng xem xét linh giới, Diệp Trường Sinh thấy bên trong đích xác có bản đồ, tấu chương, ghi chép tỉ mỉ về bí mật của liên minh Hộ Đạo và Vũ Trụ Cấm Viện.

Có thể nhìn ra Khương Đế Giáp lúc làm những thứ này rất chăm chỉ.

“Đồ đã cho người, thành toàn cho ta.”

“Được!”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất trong tháp Ngục Kiếm: “Thực lực của người giảm xuống ngàn trượng, ở trong tháp Ngục Kiếm cũng không kiên trì được lâu, tự nhiên sẽ hình thần câu diệt, ta sẽ không ra tay. “

Khương Đế Giáp tức giận mắng: “Diệp Trường Sinh, người vô sỉ, ...”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên làm cho người ta sờn tóc gáy, da đầu tê dại.

Diệp Trường Sinh chưa từng nghĩ tới muốn thả Khương Đế Giáp đi, nữ nhân này đã tâm bưng bưng, nếu dám cho nàng ta một chút hy vọng, nhất định sẽ trở thành họa lớn.

Ở lại trong tháp Ngục Kiếm chính là nơi tốt nhất của nàng ta, về phần có thể kiên trì bao lâu, vậy thì xem chính nàng ta.

...

Sau một tháng.

Việc chiêu mộ đệ tử và phu tử mới của Học Viện Trường Sinh đã bắt đầu, Diệp Trường Sinh tin Hi Khinh La có thể làm rất tốt.

Có điều, hắn vẫn phái Kiếm Nhập Tam đi học viện, dù sao về sau hắn chính là Viện trưởng viện Kiếm Đạo.

Trải qua một tháng chín cột kiếm tẩy lễ, tu vi của Kiếm Nhập Tam càng tiến thêm một bước, đã bước vào Trụ Thần đỉnh phong.

Phóng mắt nhìn toàn bộ Trường Sinh Vũ Trụ, hắn cũng là một cường giả hiếm có, lại là một kiếm tu, cho nên cho dù cùng cấp cũng rất ít người có thể đánh bại hắn.

Bên trong tiểu viện.

Diệp Trường Sinh đang sửa sang lại tài nguyên trong hệ thống, đột nhiên một bóng người xuất hiện: “Chủ nhân, ngài đã xuất quan một tháng, chúng ta không đi ra ngoài dạo một vòng sao?”

“Ta nghe nói mới phát hiện ra một bí cảnh ở Đại Thiên Vũ Trụ, có muốn cùng nhau đi xem hay không.”

“Không đi!” Diệp Trường Sinh nhìn Diêm Xích Vũ: “Người không thể tĩnh tâm sao? Luôn muốn chạy ra ngoài, có phải lại muốn đi kiếm chuyện không?”

Diêm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, người thay đổi rồi, trước kia người không phải như vậy, rất hoài niệm thời gian đó, chúng ta không phải đang giả vờ thì chính là ở trên đường giả vờ....”

Trong sân.

Đạo vận hồn nhiên thiên thành, mơ hồ có kiếm khí quanh quẩn.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn đá, khí chất siêu

phàm, thông dong bình tĩnh.

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, hình như người không có ý chí chiến đấu, cả ngày dắt chim đi dạo trong tiểu viện này, con chim này có gì tốt chứ?”

“Không phải người cũng là một con chim sao?”

“Ta là Luyện Ngục Thần Phượng, chim của ta lớn hơn hẳn.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Sao lại thành so chim rồi?

Xích Vũ, ta rất muốn biết rốt cuộc người đã trải qua những gì, sao lại trở nên đề tiện như vậy?

Kiếp trước, có phải bởi vì tiện cho nên người mới bị người ta đánh chết không?

Chương 1695: Tốt nhất chớ chọc hấn

Diễm Xích Vũ lắc đầu: “Chủ nhân, ta đã khôi phục trí nhớ, kiếp trước căn bản không phải bị người đánh chết.”

“Người tuyệt đối không nghĩ được vì sao ta lại chết đâu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người hấn là một chết, chết trên giường ấy.”

Diễm Xích Vũ nói: “Đừng hỏi, hỏi chính là muốn đánh nổ chính mình.”

Thật ác.

Đồ tàn ác.

Có điều, hấn không tin Diễm Xích Vũ có thể tự đánh nổ chính mình, nhất định là chết trên đại đạo.

Nhàm chán.

Chủ nhân, ta không thể tìm thấy niềm vui trên người người.

Diễm Xích Vũ mất hết cả hứng, đứng dậy đi ra ngoài tiểu viện...

Hiện tại tên này nói chuyện càng ngày càng sợ hãi.

...

Xoạt.

Cửu Sắc huyền hóa hình người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh Chi Chủ, ta và người uống trà một lát nhé?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ngồi đi.”

Cửu Sắc cầm lấy một cái chén trà, tự rót tự uống: “Trường Sinh Chi Chủ thật sự có tâm cảnh tốt, nếu như những người khác có được mọi thứ như người hiện tại thì không thể có tâm tính như người.”

Tu thân dưỡng tính mà thôi.

Cố gắng để mình như một người bình thường.

Vũ trụ thật vất vả mới yên bình, ta cũng không đi nhiều loạn kết cấu.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, dừng một chút mới tiếp tục nói: “Cửu Sắc, người dự định ở lại Trường Sinh Vũ Trụ à?”

Cửu Sắc nói: “Cũng không phù hợp, ta chỉ ở Trường Sinh Vũ Trụ an độ lúc tuổi già, nơi này không tệ, ta rất thích.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Hình như người không có theo đuổi gì lớn.”

Cửu Sắc buông chén trà trong tay xuống: “Xem qua phong cảnh vô tận, chơi qua vô số... Không đúng, chơi nên chơi, mọi người phải học cách bình tĩnh lại.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Khi ta còn trẻ còn chơi mạnh hơn tên Phượng Hoàng Luyện Ngục kia, người mê luyện ta còn nhiều hơn nhiều.”

“Dừng lại.”

Diệp Trường Sinh vội vàng ngăn Cửu Sắc lại, cảm giác nếu để cho hắn nói tiếp, lão đầu này sẽ lái sang chuyện khác.

Vẫn là loại thần tốc này.

Hắn không có hứng thú với lịch sử rực rỡ của Cửu Sắc.

Cứ như vậy, bọn họ ngồi trước bàn đá uống trà, ngay cả giao tiếp với nhau cũng không có.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân truyền đến, Đạm Đài Huyền Nguyệt tiến vào trong tiểu viện, đi tới trước bàn đá, liếc mắt nhìn Cửu Sắc rồi cúi người một cái: “Thiếu chủ, Cẩm Kỳ Kiếm Các và một ít thế lực Đại Thiên Vũ Trụ tới.”

Sở dĩ nàng không tránh né Cửu Sắc là bởi vì chuyện muốn nói cũng

không phải là cơ mật gì. Thứ hai, người có thể uống trà với Diệp Trường Sinh, thân phận tự nhiên sẽ không đơn giản.

“Người ở đâu?”

“Hồi Thiếu chủ, ở ngay ngoài thành.”

“Dẫn bọn họ đến Đạo Thống Phủ.” Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói.

Đạm Đài Huyền Nguyệt cúi người một cái, lĩnh mệnh rời đi.

Sau một nén nhang, mấy bóng người đi vào trong tiểu viện của Diệp Trường Sinh, theo thứ tự là Tiêu Bắc và Lý Hạo Tiêu của Cẩm Kỳ Kiếm Các.

Đoàn Huyền Ngọc, Đoàn Huyền Quân của Kiếm Vương Đình.

Vân Cửu Tiêu, Vân Thiên Không của Kiếm Tộc.

Vô Danh Đạo Nhân, Kiếm Tiểu Đạo của Cự Thần Kiếm Cung.

Vì sao những người này lại tới đây, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ là đơn thuần muốn lấy lại thân binh cổ kiếm thuộc về mình.

Tuy nhiên.

Từ lúc bước vào thành Đạo Thống, bọn họ dường như đã quên mục đích đến đây, từ lúc ban đầu khiếp sợ không thôi, đến bây giờ một đường đi tới lại rất hưởng thụ.

Thực sự là rất thích.

Cảm giác ở trong thành Đạo Thống, ngay cả hô hấp cũng làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Linh khí nồng đậm hung hồn, đạo vận ở khắp mọi nơi làm cho tâm cảnh áo nghĩa kiếm đạo tăng lên.

Đây là một tòa thành sao?

Quả thực chính là thánh địa tu luyện mà mọi người đều hướng tới.

Chỉ cần đi qua một con phố thôi, Tiêu Bắc và Lý Hạo Tiêu đều cảm thấy hàng rào kiểm đạo của bọn họ có chút buông lỏng.

Nếu không phải mạnh mẽ áp chế, bọn họ đều muốn đột phá.

Nhưng vừa mới vào thành đã đột phá, ít nhiều có chút không biết xấu hổ.

Bên trong tiểu viện.

Tầm mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người mọi người: “Chúng ta lại gặp mặt.”

Tiêu Bắc nói: “Lại gặp mặt, mười năm không gặp, Diệp công tử còn nhớ rõ chúng ta, thật sự là quá vinh hạnh.”

Diệp Trường Sinh hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống: “Chư vị đột nhiên đến thành Đạo Thống là có chuyện gì sao?”

Tiêu Bắc không thích quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề: “Diệp công tử, trước đây Âm Linh Kiếm biến mất, chúng ta một đường đuổi theo tới đây.”

“Kính xin Diệp công tử trả lại Âm Linh Kiếm cho chúng ta, có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng ta nhất định nỗ lực thỏa mãn.”

“Thì ra là tới vì mấy thanh kiếm kia.” Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Đồ trả lại cho người, đánh chết người.”

“Có thể thỏa mãn yêu cầu này chứ?”

Tiêu Bắc: “... Diệp công tử vẫn thích đùa giỡn như vậy.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ai nói ta nói đùa, ta nghiêm túc.”

Tiêu Bắc lại muốn nói gì đó nhưng bị Lý Hạo Tiêu ở bên cạnh ngăn lại: “Diệp công tử, đây là một chút thành ý của chúng ta, kính xin Diệp công tử trả lại Âm Linh Kiếm cho chúng ta.”

Chương 1696: Tốt nhất chớ chọc hấn 2

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu linh giới vào hệ thống: “Mấy thanh kiếm siêu phẩm là chúng nó tự động tới tìm ta, ta không trộm không cướp, không có lý do trả lại cho các người.”

Lý Hạo Tiêu: “...”

Không có ý định trả Âm Linh Kiếm cho bọn họ, vì sao phải thu linh giới chứ?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, lặng lẽ thu linh giới về, bởi vì bọn họ biết cho dù cho Diệp Trường Sinh những linh giới này thì cũng không lấy lại được thần binh của bọn họ.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Tất cả mọi người đều rất bận rộn, ta sẽ không giữ các người lại ăn cơm, tiễn khách.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt cúi người một cái: “Chư vị, mời đi.”

Tiêu Bắc biến sắc: “Diệp công tử, làm như vậy có phải hơi khinh người quá đáng hay không?”

Ba.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, Tiêu Bắc bị một cái tát hất văng ra ngoài, hai má đều bị đánh đến biến dạng, ngay cả mẹ hấn cũng không nhận ra.

Lý Hạo Tiêu vội vàng chắn trước mặt Tiêu Bắc: “Diệp công tử, có chuyện gì thì nói cho tốt, đừng đánh mặt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kiếm không thể nào trả lại cho các người, nếu ai có ý kiến, hoan nghênh khai chiến với Trường Sinh Vũ Trụ.”

Nói đến đây, hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nhớ kỹ một câu, có thanh kiếm nào có thể không ảnh hưởng đến sự phát triển của các người hay không, nhưng nếu khai chiến với Trường Sinh Vũ Trụ, các người sẽ biến mất.”

“Ta không có ý gì khác, chính là nhắc nhở các người một câu.”

Mọi người: “...”

Được Lý Hạo Tiêu đỡ dậy, Tiêu Bắc đi ra ngoài phủ đệ, đi về phía trước, mấy lần muốn nói chuyện, nhưng miệng đau không mở ra được.

Ngô ngô...

Ngô ngô...

Sau khi rời khỏi thành Đạo Thống, Vân Cửu Tiêu của Kiếm Tộc nổi giận: “Diệp Trường Sinh quá đáng, cứ như vậy chiếm kiếm của chúng ta làm của riêng, quả thực một chút mặt mũi cũng không cho chúng ta.”

“Thật cho rằng Trường Sinh Vũ Trụ vô địch sao? Không ai có thể trị hấn sao?”

Lý Hạo Tiêu nhìn Vân Cửu Tiêu: “Người tốt nhất không nên có ý nghĩ đối địch với Trường Sinh Vũ Trụ, bằng không Kiếm Tộc các người chính là Linh Thành tiếp theo.”

“Hơn nữa, Diệp Trường Sinh cũng nói không sai, là kiếm của chúng ta chủ động tìm, dựa vào bản lĩnh đạt được đồ, vì sao phải trả lại cho chúng ta?”

Vân Cửu Tiêu biến sắc: “Lý huynh, trước kia người không phải như vậy, vì sao người lại e ngại Diệp Trường Sinh?”

Lý Hạo Tiêu xấu hổ cười: “Đó là bởi vì ta đã thấy hấn giết người.”

Trong hừ không.

Vân Cửu Tiêu hơi giật mình: “Ta cũng từng nghe qua hung danh của hấn, không nghĩ tới hấn lại khốn nạn như thế, quả thực vô sỉ đến cực điểm.”

Lý Hạo Tiêu an ủi: “Đừng tức giận, ít nhất hấn nói không sai chút nào, mất một thanh kiếm còn đỡ hơn bị diệt tộc rất nhiều.”

Một bên, Tiêu Bắc ấp úng nửa ngày, giống như đang nói, Đại trưởng lão, ta đau đến không chịu nổi, sao người còn có tâm tư ở chỗ này nói chuyện phiếm chứ?

Lý Hạo Tiêu nhìn Tiêu Bắc: “Thiếu chủ, chúng ta đi thôi.”

Đến thành Đạo Thống một chuyến, cái gì cũng không đạt được, còn tổn thất một linh giới, thật sự mất cả chì lẫn chài.

Mọi người lưu luyến rời đi, chỉ có thể âm thầm nuốt xuống tức giận bị Diệp Trường Sinh đoạt kiếm, ai bảo mình không trêu nổi người ta.

Đang di chuyển về phía trước.

Kiểm Tiểu Đạo của Cụ Thần Kiếm Cung quay đầu nhìn về phía Vô Danh Đạo Nhân: “Diệp Trường Sinh mạnh hơn chúng ta nghĩ rất nhiều. Nhanh chóng truyền tin tức cho Vũ Trụ Cấm Viện.”

“Lần sau chúng ta đến Trường Sinh Vũ Trụ, chắc chắn sẽ lấy lại thứ thuộc về chúng ta.”

Vô Danh Đạo Nhân gật đầu: “Chúng ta tới đây cũng không phải là không có thu hoạch, tin rằng đưa tin tức nơi này cho Vũ Trụ Cấm Viện, chúng ta sẽ nhận được một ít ban thưởng.”

Sắc mặt Kiếm Tiểu Đạo trầm xuống: “Đi thôi.”

...

Trong Đạo Thống Phủ.

Đạm Đài Huyền Nguyệt đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, cứ như vậy để cho bọn họ rời đi sao?”

“Ý của Phủ chủ là... Giết tất cả bọn hắn?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Người ta chỉ đến đòi kiếm, không cần phải giết người, cho tới bây giờ ta cũng không phải là người tâm ngoan thủ lạt như vậy.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt dừng một chút, vẫn nói ra lo lắng của mình: “Thiếu chủ, những thế lực này đều rất quan trọng ở Đại

Thiên Vũ Trụ. Lần này bọn họ tập thể đòi kiếm không được, có thể ghi hận trong lòng hay không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “VẬY ĐỂ CHO BỌN HỌ ÔM HẬN TRONG LÒNG ĐI, TA THÍCH NGƯỜI KHÁC NHÌN KHÔNG QUEN TA NHƯNG LẠI KHÔNG LÀM GÌ ĐƯỢC TA.”

“Không khiến người người đều thích như ta.”

Đạm Đài Huyền Nguyệt khom người một cái, đứng dậy đi ra ngoài tiểu viện.

Trong lúc bất tri bất giác.

Một tháng nữa đã trôi qua.

Ngày hôm nay.

Tiên Mộ Tử xuất hiện trong tiểu viện, trên mặt tươi cười, vui vẻ giống như một đứa trẻ: “Tướng công, ta thành công.”

Diệp Trường Sinh nói: “Một tháng đã tìm hiểu Trường Sinh đạo, cũng không tệ lắm, lúc trước ta viết ra quyển sách này đã tốn mất ba ngày.”

Chương 1697: Tới Hồn Độn Tộc

Tiên Mộ Tử: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Đã tìm hiểu Trường Sinh, nhưng tu vi lại không đột phá, xem ra muốn đột phá đến cấp bậc sau Trụ Thần vẫn là có chút khó khăn.”

Tiên Mộ Tử gật đầu: “Tướng công nói không sai, đích xác có chút khó khăn, giống như suýt chút nữa, mỗi lần cảm giác đã đạt tới nhưng sau đó lại không được.”

“Thật sự là một cảm giác kỳ quái, nói không rõ ràng.”

Diệp Trường Sinh ra hiệu cho Tiên Mộ Tử ngồi xuống: “Kế tiếp chớ có bế quan nữa, người nên đi ra ngoài một chút, tu luyện một đường phải từng bước từng bước, đương nhiên phải nước chảy thành sông, phá vỡ rào cản.”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu: “Tướng công muốn đi nơi nào, ta đi với người.”

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng: “Người cũng không có ý định tự mình đi ra ngoài một chút sao, vì sao phải quần lầy ta?”

Ta mới không cần.

Nếu như ta rời đi, không biết bao nhiêu mỹ nhân sẽ xuất hiện bên cạnh tướng công, đến lúc đó cho dù ta trở về, sợ là không còn cơ hội nữa.

Tiên Mộ Tử nghiêm túc nói.

Diệp Trường Sinh có chút bất đắc dĩ: “Thật ra số đào hoa của ta không được.”

Tiên Mộ Tử nói: “Tướng công ưu tú.”

“Biết thì không cần nói ra, ta sẽ kiêu ngạo.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đi chuẩn bị, chúng ta xuất phát.”

Tiên Mộ Tử đứng lên, hôn lên mặt Diệp Trường Sinh, bước nhanh ra ngoài tiểu viện.

Chủ động như vậy, được chứ?

Lại chiếm tiện nghi của ta.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, giống như mình bị chịu thiệt, Cửu Sắc trên cây cổ thụ trên đỉnh đầu mở miệng nói: “Trường Sinh Chi Chủ thật có phúc lớn.”

“Nhớ năm đó bên cạnh ta cũng có mỹ nhân như vậy, đáng tiếc ta không quý trọng, nếu quay lại lần nữa, ta sẽ nói với nàng...”

Diệp Trường Sinh nói: “Tĩnh lại đi, sẽ không có cơ hội làm lại.”

Cửu Sắc: “...”

Trái tim ta đau quá.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Cửu Sắc, người đã đi thành Hồn Độn chưa?”

Cửu Sắc gật đầu: “Đương nhiên, thành Hồn Độn đã từng là nơi mạnh mẽ nhất trong vũ trụ. Đáng tiếc tất cả cuối cùng cũng sẽ trở thành hồi ức.”

“Trường Sinh Chi Chủ muốn đi thành Hồn Độn sao?”

“Dự định đi, người có biết gần thành Hồn Độn có bí cảnh mạnh mẽ gì, hoặc là nơi hung hiểm gì không?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Cửu Sắc nói: “Có một chỗ rất thích hợp với người, chỉ là quá nguy hiểm. Ta nghe Quạ Đen nói qua chí bảo bên trong, ước chừng có thể tạo nên một tòa vũ trụ vô địch.”

Con người Diệp Trường Sinh sáng ngời, trong nháy mắt đã có hứng thú: “Ở nơi nào.”

Cửu Sắc không chút do dự: “Cửu Tầng Khư.”

Diệp Trường Sinh nhớ kỹ cái tên này, nguyên bản hẳn không có ý định rời khỏi thành Đạo Thống, trong khoảng thời gian này mọi việc của Học Viện Trường Sinh đã kết thúc.

Cấp bậc cũng củng cố không khác lắm.

Trận chiến Linh Thành chấm dứt, vốn nên đi liên minh Hộ Đạo, thoảng cái cũng đã qua mười năm, sợ là liên minh Hộ Đạo cũng đã quên chuyện có một người độc ác muốn tiêu diệt bọn họ.

Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. (Một lời nói ra dù bốn ngựa cũng khó đuổi theo.)

Nói tắt tén, hành tắt quả.

Hắn chính là người như vậy.

Nói diệt người thì sẽ diệt người.

Không có thương lượng.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, làm mới địa điểm đánh đấu, thành Hỗn Độn, Cửu Tần Khư.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai, khoe miệng Diệp Trường Sinh hiện lên một nụ cười, hệ thống luôn khéo hiểu lòng người như thế.

Ngày hôm nay.

Diệp Trường Sinh rời khỏi thành Đạo Thống, đi theo chỉ có bốn người, Hư Linh Diễn, Tiên Mộ Tử, Diễm Xích Vũ và Cửu Sắc.

Trên Trụ Côn, mấy người đứng ở boong thuyền, Diễm Xích Vũ đột nhiên lấy ra một thanh trường thương vàng rực rỡ: “Chủ nhân, nếu không thử khí phi hành của ta một lần đi.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên trường thương màu vàng, trường này sáng bóng trong suốt, nhìn qua rất hung tàn, Xích Vũ tựa hồ chưa bao giờ sử dụng trường này, rốt cuộc sao lại mài sáng như vậy?

“Xích Vũ, thương này của người không tệ, đến đây, người bắt đầu thể hiện đi, chúng ta muốn nhìn tốc độ của nó.”

Diêm Xích Vũ tiện tay vung lên, thương vàng bay ra ngoài, phát ra ánh sáng vạn trượng, trong phút chốc lại không ngừng biến lớn.

Nhưng khi thân ảnh của hắn đứng trên thân thương, lần này suýt chút nữa ngã xuống, liên tiếp thử vài lần cũng không thành công.

Hắn xoay người xấu hổ cười: “Khí phi hành mới đương nhiên có chút không quen thuộc, đợi ta cưỡi vạn lần, sẽ vô cùng thuần thục.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chỉ như vậy? Người còn muốn chúng ta đi lên, người không sợ chúng ta ngã chết sao?”

Diêm Xích Vũ nói: “Vấn đề nhỏ, đừng hoảng hốt, ta thử lại lần nữa.”

Đang di chuyển về phía trước.

Cửu Sắc đột nhiên mở miệng: “Trường Sinh Chi Chủ, người đi tới thành Hỗn Độn làm gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão Cửu, sau này người gọi ta Trường Sinh là được, về phần đi tới thành Hỗn Độn là có chút chuyện muốn đi giải quyết một chút.”

Cửu Sắc gật đầu: “Trường Sinh tiểu hữu, mặc dù bây giờ thành Hỗn Độn xuống dốc nhưng vẫn rất nhiều cường giả như trước. Người đi thì nên cẩn thận một chút, có một số gia tộc cổ xưa thì đừng nên trên chột.”

Chương 1698: Ta biết

“Nếu ta nhớ không lầm, hiện tại hai thế lực lớn nhất thành Hỗn Độn chính là Hỗn Độn Tộc và liên minh Hộ Đạo. Bọn họ chỉ là bên ngoài tương đối mạnh mẽ, cường giả thật sự thường thường đều vô cùng khiêm tốn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta đi thành Hỗn Độn cũng không có việc gì, chính là đi diệt liên minh Hộ Đạo, bận rộn xong chúng ta sẽ trở về.”

Cửu sắc: “...”

Diệt liên minh Hộ Đạo mà chỉ mang theo hai người bà một con Luyện ngục Phượng Hoàng sao?

Có phải quá ít không?

Cửu Sắc vẫn không hiểu Diệp Trường Sinh, hắn đánh nhau chưa bao giờ nhìn số lượng người.

Lại nói thân mang Thương Khung Thần Cung, bên trong vẫn có vài cường giả, bề quan mười năm, cũng không biết nhóm người Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Ninh Tuyên Cơ hiện tại mạnh mẽ đến trình độ nào.

Đáng sợ nhất chính là bên cạnh hắn có Hư Linh Diễm. Vị này rất tàn nhẫn, nói đến đánh nhau, giơ tay lên hủy diệt vũ trụ, ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ, khủng bố như vậy.

Cửu Sắc lại nói: “Trường Sinh Chi Chủ, ta cảm thấy cần phải kể cho người nghe một chút về quá khứ của thành Hỗn Độn.”

Kể một ngàn nói một vạn, hắn vẫn có chút lo lắng Diệp Trường Sinh đi thành Hỗn Độn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng hiện tại đi cùng nhau, nên cũng không muốn chính mình rơi vào nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xin lắng nghe.”

Cửu Sắc vừa muốn mở miệng, Hư Linh Diễn ở bên cạnh đã trầm giọng nói: “Có cái gì để nói, không phải là tiến vào cửa vào Hỗn Độn Giới sao?”

“Hiện tại Hỗn Độn Giới đã phong ấn rồi. Lối vào thành Hỗn Độn tự nhiên sẽ không có giá trị tồn tại.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Cửu Sắc: “Là như vậy sao?”

Cửu Sắc gật đầu: “Đích xác là như thế. Thành Hỗn Độn đã từng tiến vào cửa vào Hỗn Độn Giới. Đây cũng là lí do thế lực của thành Hỗn Độn rất mạnh mẽ. Nhưng theo Hỗn Độn Giới biến mất, cảnh tượng hỗn độn phồn hoa thịnh vượng sẽ không còn, rất ít tu sĩ đi thành Hỗn Độn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao Hỗn Độn Giới lại phong ấn?”

Đây là một vấn đề vô cùng vô cùng thâm ảo, Hư Linh Diễn, Cửu Sắc đều trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Không phải các ngươi không biết chứ?”

Hư Linh Diễn cắn một ngụm hồ lô đường phèn: “Chuyện không quan trọng, ai sẽ quan tâm chứ? Dù sao Hỗn Độn Thế Giới ngoại trừ Hỗn Độn Chi Chủ đời thứ nhất còn miễn cưỡng giống như vậy, về sau cũng không còn có một cường giả đi ra, thật sự là uổng cho Hỗn Độn Giới có tài nguyên chất lượng cao như vậy.”

Cửu Sắc phụ họa: “Hỗn Độn Giới bị phong ấn rất đột ngột, căn bản không ai biết đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: “Ta biết.”

Ánh mắt bốn người Hư Linh Diễn, Cửu Sắc, Tiên Mộ Tử, Diễm Xích Vũ đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Có vẻ như người đang nói, làm sao người biết?

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: “Hỗn Độn Thế Giới căn bản không phải phong ấn, mà là bị người diệt, hoàn toàn bị xóa bỏ.”

Hư Linh Diễm giật mình: “Tuy rằng Hỗn Động Thế Giới không phải rất mạnh, nhưng muốn xóa bỏ nó thì căn bản là không có khả năng.”

Cửu Sắc gật đầu: “Trường Sinh Chi Chủ chớ có nói giỡn.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta chưa bao giờ nói giỡn, Hỗn Động Thế Giới bị một kiếm tu tiêu diệt, một người một kiếm, diệt Hỗn Động, phá vũ trụ, được người ta gọi là Linh.”

Linh sao?

Cửu Sắc hí mắt, suy nghĩ rơi vào trong hồi ức: “Hình như ta đã từng nghe Quạ Đen nhắc tới, trong vũ trụ đích xác có một kiếm tu vô cùng mạnh mẽ, chính là được gọi là Linh.”

“Thật không nghĩ tới lại là hắc diệt Hỗn Động Thế Giới.”

Nói tới đây, hắc đột nhiên như nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh. “Trường Sinh Chi Chủ, người là lần đầu tiên đi tới thành Hỗn Động, vì sao lại hiểu rõ chuyện của Hỗn Động Thế Giới như vậy?”

Hư Linh Diễm nói: “Trên người hắc có linh khí Hỗn Động hùng hồn bá đạo, tự nhiên có quan hệ với Hỗn Động Thế Giới.”

“Người đừng quên, hắc cũng là một kiếm tu.”

Cửu Sắc kinh hãi thất sắc, vội vàng hỏi: “Trường Sinh Chi Chủ, Linh sẽ không phải là người chứ?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Linh không phải ta. Nếu như ta có thực lực như Linh thì cần gì phải tự mình đi tới thành Hỗn Động chứ, một kiếm diệt thành chẳng lẽ không thơm sao?”

Cửu Sắc gật đầu: “Ta nghĩ người cũng chắc chắn không phải.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Lão đầu này thế mà nói lại hắc, ít nhiều có chút đau lòng.

Nhưng hôm nay trình độ kiếm đạo của hắc hắc là không thể yếu

hơn Linh, vừa mới lĩnh ngộ thôi diễn kiếm đạo.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh sẽ không nói cho bọn họ biết, hiện tại Hồn Độn Tộc Hồn Độn Thần Tử là muội muội của hắn.

Cũng sẽ không nói cho bọn họ biết Hồn Độn Mộ Táng ở trên người hắn, những cường giả trước kia của Hồn Độn Tộc muốn gặp lại mặt trời, còn phải xem hắn có đồng ý hay không.

Cũng sẽ không nói cho bọn họ biết, mình là người tái tạo Hồn Độn.

Chương 1699: Ta biết 2

Làm người vẫn nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn.

Không nên quan tâm những việc không đâu, không có ý nghĩa.

Chỉ là điều khiến hắn có chút tò mò chính là, Hỗn Độn Yêu Yêu là Hỗn Độn Chi Tử của Hỗn Độn Tộc, cũng chính là chủ nhân mới của Hỗn Độn Tộc.

Vì sao ở thành Hỗn Độn còn có một Hỗn Độn Tộc, giữa hai người có liên hệ nào đó, hay là Hỗn Độn Tộc trong thành Hỗn Độn chỉ là hàng giả?

Giờ khắc này.

Ánh mắt Hư Linh Diễn rơi vào trên người Cửu Sắc: “Người biết Quạ Đen.”

Cửu Sắc gật đầu: “Quen biết, chúng ta đã từng là hàng xóm, là đồng bọn, cùng nhau du ngoạn khắp vũ trụ. Nhưng chí hướng của chúng ta khác nhau, hắn đi theo đuổi võ đạo cao hơn, đi đến nơi hung hiểm bên ngoài vũ trụ, mà ta lại ở lại trong vũ trụ, mấy lần trần trọc mới đi tới Trường Sinh Vũ Trụ.”

“Người cũng biết hắn?”

Hư Linh Diễn dường như nghĩ tới điều gì đó, chần chờ trong nháy mắt: “Quạ Đen kia cũng không tệ lắm, đáng tiếc chính là quá vì cái lợi trước mắt, bằng không hắn sẽ rất có tiền đồ.”

Nói đến đây, nàng dừng lại rồi tiếp tục: “May mà người không đi ra ngoài vũ trụ, bằng không người sẽ chết.”

Cửu Sắc nói: “Hắn chết rồi sao?”

Hư Linh Diễn nói: “Ta không cách nào nói chính xác cho người biết, chỉ có thể nói chưa biết sống chết.”

Cửu Sắc gật gật đầu, vẻ mặt có chút ưu thương: “Đáng tiếc, nếu

hắn không chết, nhất định sẽ trở thành cường giả uy chấn hoàn vũ.”

Diệp Trường Sinh thấy hai người trò chuyện rất vui vẻ, có thể nhìn ra hai người đều rất quen thuộc với Quạ Đen, có thể khẳng định là Quạ Đen đi ra ngoài vũ trụ nên đã từng tiếp xúc với Hư Linh Diễn thời gian dài.

Chợt thấy hồ lô đường phèn trong tay Hư Linh Diễn sắp rớt xuống, Diệp Trường Sinh không chút do dự nhắc nhở một câu: “Mau miệng, không đúng, ăn nhanh, lập tức rơi xuống.”

Hư Linh Diễn bỏ kẹo hồ lô vào trong miệng. “Tăng tốc độ, chạy tới thành Hỗn Độn Thành sớm một chút, kẹo hồ lô của ta không nhiều lắm.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người thích ăn hồ lô đường phèn, ta có thể làm cho người, nếu không làm kiếm tu, ta tuyệt đối là đệ nhất trù thần vũ trụ.”

Hư Linh Diễn giật mình, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Người còn có thể làm hồ lô đường phèn sao?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Ta chẳng những biết làm hồ lô đường phèn mà còn có thể làm bát đại thái hệ(*)... Không đúng, chiên, xào, nấu, ta thành thạo tất cả.”

(*) Các miền ẩm thực ở Trung Quốc được chia thành 8 vùng lớn, gọi là “Bát đại thái hệ” gồm ẩm thực Sơn Đông, Tứ Xuyên, Giang Tô, Chiết Giang, Quảng Đông, Phúc Kiến, Hồ Nam và An Huy.)

Mấy người đều mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh, không biết hắn đang nói gì, Hư Linh Diễn nói: “Nếu người nói lợi hại như vậy, vậy bộc lộ tài năng cho chúng ta xem đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có thể bộc lộ tài năng, nhưng nói trước cho các người biết, ta chính là đơn thuần muốn làm chút đồ ăn ngon cho các người, thật không có ý gì khác.”

Bằng không lại có người nói ta cưỡng ép giả vờ... Thực sự, ta thực sự không phải là loại người đó.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, sáu linh quả xuất hiện trên không trung, một kiếm khí ngưng tụ xung quanh linh quả lại.

Linh quả trong suốt lấp lánh, tỏa mát ra hương thơm mê người, nhìn qua đã muốn ăn ngay.

Ánh mắt Hư Linh Diễm dừng ở trên linh quả, sắc mặt chợt biến đổi, đây là linh quả gì, trông rất mạnh.

Đúng lúc này.

Lòng bàn tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một đám lửa, lửa vào rồi ra, khủng bố như vậy, giống như lúc nào cũng đốt hư không thành tro tàn.

Hư Linh Diễm trầm giọng nói: “Làm hồ lô còn phải dùng thần hỏa sao?”

Trên Trụ Côn.

Ánh mắt mọi người dừng ở trên người Diệp Trường Sinh, nhìn kỹ thuật của hắn như thế nào, cũng không biết hắn muốn dùng thần hỏa làm cái gì.

Ta cũng không biết, ta cũng không dám hỏi.

Thần hỏa ở trong tay nhập vào xuất ra, đột nhiên vài linh quả xuất hiện trên hỏa diễm, theo thần hỏa thiêu đốt, trong nháy mắt chảy ra nước đường.

Sau đó lại nhìn thao tác tay của Diệp Trường Sinh, tinh luyện ra nước đường rồi trực tiếp rưới trên xung quanh linh quả.

Linh quả đỏ rực sau khi được rưới nước đường thì càng thêm kiều diễm ướt át, cái loại cảm giác trong suốt lấp lánh này làm cho người ta muốn nuốt một ngụm.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên nhận lấy hồ lô đường phèn, đưa cho Hư Linh Diễm: “Nếm thử hương vị như thế nào.”

Hư Linh Diễm giật mình, tiếp nhận hồ lô đường phèn đưa tới: “Nhìn qua không tồi, chỉ là không biết ăn thế nào.”

Diệp Trường Sinh tự tin nói: “Yên tâm ăn, nhất định sẽ khiến người yêu không ngót miệng.”

Hư Linh Diễm đưa kẹo hồ lô vào miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, vị ngọt thuần thơm trong nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng.

Nước trong linh quả chảy ra, thấm vào ruột gan, môi răng lưu hương, trên mặt nàng hiện lên vẻ hưởng thụ.

Đúng lúc này, một linh khí thuần túy trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, du hành trong kỳ kinh bát mạch, ánh mắt Hư Linh Diễm lóe lên, thì ra hồ lô này ngoại trừ ngon thì còn có tác dụng gia tăng linh khí.

Chương 1700: Ta hiểu, ta đều hiểu

Yêu, yêu.

Một bên, Tiên Mộ Tử nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Tướng công, ta...”

Diệp Trường Sinh nói: “Người cũng muốn sao?”

Tiên Mộ Tử nhẹ nhàng gật đầu: “Muốn.”

Diệp Trường Sinh đưa kẹo hồ lô còn sót lại trong tay cho Tiên Mộ Tử: “Cho người, nếm thử hương vị như thế nào.”

Nói đến đây, hắn nhìn Cửu Sắc, Diễm Xích Vũ: “Ta biết hai người các người không thích ăn.”

Cửu Sắc âm thầm nuốt nước miếng: “Không phải là kẹo hồ lô sao, lúc từng du lịch thế giới, ta đã ăn cái này đủ rồi.”

Diễm Xích Vũ nói: “Ta ăn thịt, cũng không ăn trái cây, tuy rằng rất nhiều nước, nhưng ta vẫn thích thịt thịt.”

Diệp Trường Sinh nhìn dáng vẻ hai người cầu mà không được, ngượng ngùng cười ra tiếng: “Muốn ăn thịt, ta thấy người giống như thịt.”

Diễm Xích Vũ biến sắc: “Ta coi người là chủ nhân, sao người luôn muốn ăn ta hả? Ý nghĩ này là rất nguy hiểm.”

Lúc này, Hư Linh Diễm đã ăn xong kẹo hồ lô trong tay: “Còn muốn một chút.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đừng nóng vội, đợi ta có thời gian sẽ làm nhiều hơn cho người một chút, nhất định bao no.”

Nhìn ánh mắt nhỏ đầy khát vọng của Hư Linh Diễm, Diệp Trường Sinh biết mình đã thành công bắt được dạ dày của nàng.

Kẹo hồ lô hại người không cạn này, lại gắt gao giữ Hư Linh Diễm bên người, về sau nàng nhất định sẽ không thể rời khỏi mình.

Một bên, Tiên Mộ Tử cũng ăn xong kẹo hồ lô, khẽ mút ngón tay một cái: “Tướng công, người làm thật ngon.”

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu, không muốn làm đầu bếp kiểm tu, cũng không phải là nam nhân tốt.

...

Những ngày vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, bọn họ đã xuất hiện bên ngoài thành Hỗn Động.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào thành trì sương mù lượn lờ trước mắt, không khỏi có chút cảm khái. Đến thành Hỗn Động lại phải đi ngang qua cả Đại Thiên Vũ Trụ.

Xa thì xa, cũng may cuối cùng đã đến.

Vút.

Một đạo tiếng phá gió xẹt qua bên tai, chỉ thấy Diễm Xích Vũ cười trên trường thượng màu vàng, hô to về phía Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, thế nào, hiện tại có phải ta cười càng ngày càng vững vàng hay không?”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Thật ngại quá, người đã bị cường giả thành Hỗn Động bao vây.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chẳng lẽ bọn họ dám ra tay với ta sao?”

Dứt lời, từng kiếm khí từ trong thành Hỗn Động bay ra, chỉ thẳng lên người Diễm Xích Vũ.

“Nơi này là thành Hỗn Động, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào sử dụng khí phi hành.”

Âm thanh vang vọng bầu trời, quanh quẩn thật lâu.

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, kiếm khí tiến công tới hóa thành hư vô: “Không cho bay thì không bay, múa thương làm gậy, đây cũng không phải là thói quen tốt.”

Bịch.

Thân ảnh của hắn rơi xuống bên người Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, tu sĩ trong thành này thật bá đạo.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nhập gia tùy tục, vẫn phải tuân thủ quy củ của người ta.”

Diễm Xích Vũ không thể tin được đây là lời Diệp Trường Sinh nói: “Chủ nhân, người là người tuân thủ quy củ sao?”

“Ta không tin.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, dẫn theo hai nữ và Cửu Sắc đi về phía thành Hồn Độn.

Diễm Xích Vũ vội vàng đuổi theo: “Chủ nhân, người định sau khi vào thành, trước tiên đi dạo một chút sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi dạo cái gì, trực tiếp đi liên minh Hộ Đạo làm khách.”

Việc hắn thích nhất chính là mở cửa, nhìn thấy núi, thấy mây...
Châm cứu, đơn giản một chút chính là trực tiếp lỗ mũi, mũi đến kẻ địch hoảng hốt.

Ngay khi bọn họ tiến vào trong thành, từng bóng người rời đi, rất nhanh lướt qua từ trên thành.

Một nén nhang trôi qua, bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước cung điện của liên minh Hộ Đạo, bước chân nhanh như bay.

“Hà trưởng lão, chuyện gì mà vội vàng như vậy?”

Hà Tiến nói: “Diệp Trường Sinh vào thành, đang tới liên minh, ta muốn đi bẩm báo Minh chủ.”

Mọi người nghe thấy thì sắc mặt chợt biến đổi, trong mắt lộ ra hoảng sợ. Mười năm trước Liên Minh và Diệp Trường Sinh có chút ân oán, không nghĩ tới hắn lại đi tới thành Hồn Độn.

Hắn thật sự biết chọn thời gian, liên minh đang giao chiến với Hồn Độn Tộc, hiện tại hắn xuất hiện sẽ làm cho liên minh có áp lực rất

lớn.

Có một người nói: “Nơi này chính là thành Hổn Độn, ta không tin Diệp Trường Sinh dám muốn làm gì thì làm.”

“Nếu hãn dám động võ trong thành, tin rằng phủ Thành chủ sẽ không cho phép.”

Tiếng mọi người nghị luận tiến vào trong tai Hà Tiến, hãn tiếp tục đi về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, nói những điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Những người trong liên minh này căn bản cũng không hiểu Diệp Trường Sinh, mười năm trước hãn đi Linh Thành trước, sau đó lại bị phái đi thành Đạo Thống tìm Kiếm Nhập Tam.

Nhưng khi hãn dẫn người đến bên ngoài thành Đạo Thống, đám người Kiếm Nhập Tam đã hoàn toàn mất tích.

Về sau mới nhận được tin tức, Kiếm Nhập Tam lại ở trong Đạo Thống Phủ làm hộ vệ, đây chính là Kiếm Minh của bọn họ.

Một trong mười Đại Minh chủ của liên minh, là tồn tại có trình độ kiếm đạo siêu phàm nhập thánh, thế mà lại cam tâm tình nguyện làm một hộ vệ ở Đạo Thống phủ. Khi Hà Tiến nhận được tin tức này, hãn cảm thấy khó có thể tin, không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1701: Ta hiểu, ta đều hiểu 2

Cố ý tiến vào thành Đạo Thống đi tìm Kiếm Nhập Tam, người sau chỉ là nói với hắn một câu, làm kẻ địch của Diệp Trường Sinh chỉ có một con đường chết.

Hà Tiến yên lặng ghi nhớ những lời này, một mình trở về liên minh Hộ Đạo. Nhoáng một cái mười năm trôi qua, những câu nói ngày đó Kiếm Nhập Tam nói vẫn thỉnh thoảng vang lên bên tai hắn.

Hiện giờ Diệp Trường Sinh tới, tới liên minh Hộ Đạo, hắn rất sợ hãi cứ bị giết như vậy.

Sau khi chuẩn bị truyền tin tức về, lập tức sẽ đi chạy trốn, rời xa liên minh Hộ Đạo và đại chiến với Diệp Trường Sinh.

Phía bên kia.

Diễm Xích Vũ trở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh. “Chủ nhân, mới vừa rồi ta đã hỏi thăm đơn giản một chút, thành Hỗn Độn có quy củ, không được động võ ở trong thành, nếu không sẽ bị phủ Thành chủ nghiêm trị.”

“Mặt khác, mấy ngày nay Hỗn Độn Tộc và liên minh Hộ Đạo đã giao chiến ở ngoài thành. Hai thế lực lớn tổn thất nghiêm trọng, nghe nói là vì một món chí bảo.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Không nghĩ tới trong thành náo nhiệt như vậy, vậy chúng ta vừa lúc nhân cơ hội đi tiêu diệt liên minh Hộ Đạo.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân không phải nói phải tuân thủ quy củ của người ta sao?”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo: “Quy củ chính là dùng để phá vỡ, việc ta thích làm nhất chính là phá vỡ rào cản, cảm giác thành tựu này...”

Diễm Xích Vũ cười hắc hắc: “Ta hiểu, ta đều hiểu.”

Nói đến đây, hắn lảng lạng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, song tiêu tiểu lang quân.

Giờ khắc này, trong liên minh Hộ Đạo đã bắt đầu chuẩn bị.

Tất cả mọi như như lâm đại địch, vô cùng kinh hoàng.

Chủ yếu là do tiếng xấu bên ngoài của Diệp Trường Sinh, gia hỏa này tới, bọn hắn thật sự rất lo lắng có nên bảo vệ liên minh Hộ Đạo hay không.

Dù sao cũng có người đã ghi chép về Diệp Trường Sinh.

Liên minh Hộ Đạo có tất cả mười Minh chủ, thế nhưng Khương Thánh Thiên đã bị giết, Kiếm Nhập Ba thần phục, cho nên giờ chỉ có tám Minh chủ.

Tám người đứng trước cung điện trong liên minh Hộ Đạo, dõng mãnh nhìn về phía thành Hồn Độn ở xa, đến bây giờ bọn hắn vẫn không tin Diệp Trường Sinh dám ra tay ngay trong thành.

Cho dù liên minh Hộ Đạo và Hồn Độn Tộc khai chiến thì bọn hắn cũng tìm rừng cây nhỏ không người ở ngoài thành, bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai phá vỡ quy củ của phủ Thành chủ.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, cho dù không được phủ Thành chủ hỗ trợ thì cũng không cần phải đắc tội.

Hai bên đều sợ hãi nếu có một phe liên hợp với phủ Thành chủ.

Có điều, nếu Diệp Trường Sinh đến, liên minh Hộ Đạo luôn có cảm giác nhà đột gặp mưa.

Đại chiến giữa bọn hắn và Hồn Đột Tộc còn chưa kết thúc mà còn phải chống đỡ Diệp Trường Sinh, áp lực vẫn tương đối lớn.

Giờ khắc này.

Mấy người Diệp Trường Sinh cưỡi gió tiên lên, xuất hiện gần liên minh Hộ Đạo. Trong khi tiến lên, Diêm Xích Vũ trầm giọng nói: “Chủ nhân, bây giờ chúng ta ra tay với liên minh Hộ Đạo thì sẽ đắc tội Thành chủ, nhưng như vậy cũng là đang giúp Hồn Độn Tộc.”

“Chủ nhân muốn giúp Hỗn Độn Tộc sao?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta không có ý định giúp bất cứ kẻ nào, cũng không thể nói là đặc tội với Thành chủ thành Hỗn Độn. Bởi vì ngay khi bọn hắc chạy đến thì liên minh Hộ Đạo đã không còn.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Cửu Sắc: “...”

Đơn giản là quá bá đạo.

Liên minh Hộ Đạo ở thành Hỗn Độn đã lâu, thâm căn cố đế, đương nhiên vẫn phải có nội tình. Diệp Trường Sinh muốn diệt hết bọn hắc thì chắc chắn không thể thiếu được một trận đại chiến kéo dài.

Nhưng muốn kéo dài bao lâu đây?

Diệp Trường Sinh thích tiến quân thần tốc, trực tiếp tước vũ khí đầu hàng.

Thân ảnh hắc đang đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, nhìn sương mù mờ mịt bao vây cung điện: “Nơi đó chính là liên minh Hộ Đạo sao?”

Cửu Sắc gật đầu: “Đúng vậy, chính là liên minh Hộ Đạo.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cung điện rất đẹp, thế nhưng rất nhanh sẽ không còn nữa.”

Đồ vật càng đẹp thì càng dễ bị phá hủy, ví dụ như... Hoa cúc.

Xoạt.

Một kiếm chỉ trời, xông thẳng lên trên.

Ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra, linh khí trong trời đất điên cuồng hội tụ trên ánh kiếm.

Từ trên cao chém xuống, đánh trúng trên cung điện liên minh Hộ

Đạo.

Một mạch mà thành, nước chảy mây trôi.

Nhóm người bên cạnh chấn động không thôi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh ra tay lại sắc bén như vậy.

Hư Linh Diễm cầm râu hồ lô đường phèn cắn một cái, trên mặt hiện vẻ không vui, thật khó ăn.

Kể từ sau khi ăn râu hồ lô đường mà Diệp Trường Sinh làm, ăn râu hồ lô của mình thật khó nuốt xuống, giống như nhai sáp.

Hư Linh Diễm vô cùng hài lòng với cách ra tay của Diệp Trường Sinh: “Có muốn ta ra tay trước tiếp diệt thành Hồn Độn, sau đó chúng ta lại làm râu hồ lô đường không?”

Nói đến đây, nàng ngừng lại rồi mới tiếp tục: “Lần đầu gặp mặt, ta còn nhớ người muốn mời ta ăn thịt nướng, có thật không?”

Chương 1702: Ta hiểu, ta đều hiểu 3

Dù sao hồ lô đường đã ngon như vậy, chắc thịt nướng của Diệp Trường Sinh cũng có hương vị khác.

“Đánh nhau đi, nói chuyện ăn uống làm gì.”

“Chuyện của ta thì tự mình ta giải quyết, người không nên nhúng tay.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, rồi nhìn cung điện sụp đổ phía trước, gió lốc kiếm khí còn sót lại dường như muốn chia bầu trời thành hai.”

Giờ khắc này.

Trong sương mù.

Từng bóng người giống như đi mây về gió xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, người tới trừ tám vị Minh chủ của liên minh Hộ Đạo ra thì còn có vài lão giả có thực lực mạnh mẽ.

Số lượng không ít, nhìn qua khoảng hơn trăm người.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, dưới một kiếm mà còn có nhiều người có thể sống sót như vậy, không phải rất tệ sao?

Mọi người đều tức giận nhìn Diệp Trường Sinh, tên này đúng là điên rồi, dám động thủ trong thành.

Rốt cuộc bọn hắn vẫn không hiểu rõ Diệp Trường Sinh, chỉ là thành Hỗn Độn mà muốn gò bó hắn sao?

Đúng là chuyện cười.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lướt qua trên người mọi người: “Đều tới rồi, liên minh Hộ Đạo các người hơi ít người nha.”

Đám người: “...”

Nghe đi, có giống tiếng người không?

Liên minh Hộ Đạo ít người sao?

Nếu không phải bị kiếm kia chém rụng, liên minh Hộ Đạo có thể có một ngàn người tới.

Sắc mặt lão giả cực kỳ âm trầm, khàn khàn lên tiếng: “Diệp Trường Sinh, người lại dám động võ trong thành Hỗn Độn, lão phu kính người là một nam nhân.”

Dứt lời, khoe mắt hấn xẹt qua sự lạnh lẽo, tiếp theo người sẽ bị phủ Thành chủ hung hăng chèn ép.

Người hãy đợi đến lúc bị đè xuống đất ma sát đi.

Nhưng sự tình liệu có giống như lão giả nghĩ không?

Một kiếm của Diệp Trường Sinh gây ra động tĩnh lớn như vậy, phủ Thành chủ thành Hỗn Độn cũng không phải không biết, nhưng tại sao lâu như vậy vẫn không có ai xuất hiện?

Trong phủ Thành chủ.

Một lão giả đi tới bên hồ, nhìn nam tử trung niên đang câu cá: “Thành chủ, Diệp Trường Sinh vào thành, đã bắt đầu ra tay với liên minh Hộ Đạo, chúng ta có lập tức phái người tới không?”

Nam tử trung niên nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, sự chấn động mà ánh kiếm kia mang đến cho tới bây giờ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên hắn biết Diệp Trường Sinh đã ra tay với liên minh Hộ Đạo: “Không vội, để bọn họ đánh một hồi trước. Không phải những năm nay liên minh Hộ Đạo tự xưng thực lực phát triển rất nhanh à? Vậy thì để Diệp Trường Sinh giải quyết bọn hắn một chút.”

“Đợi đến khi bọn hắn lưỡng bại câu thương, chúng ta ra tay cũng không muộn.”

Gì cơ? Người không nghe lầm đâu, Thành chủ thành Hỗn Độn muốn ngư ông đắc lợi, thật sự là nam nhân hay suy nghĩ hão huyền.

Lão giả lại nói: “Thành chủ, Diệp Trường Sinh động võ trong thành, nếu chúng ta chậm chạp không phái người tới, sợ rằng sẽ khiến người khác có cơ.”

“Cảm thấy phủ Thành chủ chúng ta đang kiêng kỵ Diệp Trường Sinh.”

Nam tử trung niên xem thường: “Bổn Thành chủ không nói không ra tay. Gặp chuyện đừng hoảng hốt, tìm thời cơ tốt nhất ra tay mới là làm ít được nhiều.”

“Tên tuổi của Diệp Trường Sinh rất vang dội ở Đại Thiên Vũ Trụ, mười năm trước hắn lại có ân oán với liên minh Hộ Đạo, nhưng mười năm sau mới đến ra tay, người không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Lão giả lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Nam tử trung niên lại nói: “Chắc chắn mười năm trước Diệp Trường Sinh không nắm chắc rằng có thể đánh bại được liên minh Hộ Đạo cho nên hắn mới không dám ra tay.”

Việc này...

Người tự phụ như thế, rốt cuộc ngồi trên ghế Thành chủ thế nào vậy?

Làm như hắn hiểu rất rõ Diệp Trường Sinh.

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh chỉ bế quan quá thời gian mà thôi, không cẩn thận đã mười năm. Nam tử trung niên cảm thấy tất cả đều trong sự khống chế của hắn, nhưng thật ra cái gì cũng không phải.

Một bên khác.

Hỗn Độn Tộc.

Một bóng người xuất hiện, vẻ mặt vội vàng, dáng vẻ vô cùng nóng nảy. Sau khi đi vào tổ địa, một lão giả áo trắng xuất hiện trước mắt.

“Chuyện gì mà hoảng hốt như thế, liên minh Hộ Đạo đã chuẩn bị

tốt để ra tay với chúng ta rồi sao?”

Người tới lắc đầu, thở dốc: “Không, không phải, là Diệp Trường Sinh tới, trực tiếp cho liên minh Hộ Đạo một kiếm.”

“Một kiếm kia thật sự quá dọa người.”

Lão giả áo trắng hít mắt lại, lẩm bẩm: “Ánh kiếm vừa rồi kia...”

Sở dĩ hấn xuất hiện ở tổ địa là bởi vì ánh kiếm kia quấy nhiễu hấn bế quan, không nghĩ tới lại đến vì liên minh Hộ Đạo.

Say khi suy tư ngẩn ngui, khoe miệng lão giả áo trắng nhếch lên: “Đi, theo ta đi nhìn một chút.”

Trên hư không.

Lão giả áo trắng dẫn theo cường giả Hỗn Độn Tộc đi tới bên ngoài liên minh Hộ Đạo. Nhìn vòng xoáy kiếm khí tràn ngập cửu thiên, thân ảnh mọi người đi về phía trước ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Trong vòng xoáy kiếm khí che khuất bầu trời, mọi người của liên minh Hộ Đạo bị bao bọc kín không kể hở.

Giống như ngay sau đó sẽ bị kiếm khí xé rách thành bột mịn.

Chương 1703: Ta hiểu, ta đều hiểu 4

Lão giả áo trắng có chút không thể tin vào mắt mình, đây chính là tám vị Minh chủ của liên minh Hộ Đạo, mỗi người đều là cường giả Trụ Thần cấp cao, nếu tám người liên thủ khó có người có thể địch nổi.

Những hiện tại bọn hắn bị người khống chế sinh tử, bị bao bọc trong vòng xoáy kiếm khí, kiếm khí đáng sợ giống như một viên cầu thật lớn gắt gao trói buộc bọn họ.

Một lão giả Hỗn Độn Tộc lên tiếng: “Lão tổ, cái này cũng quá không thể tưởng tượng nổi, kiếm đạo của người này rất khó phách.”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Kiếm đạo đỉnh phong không gì hơn thế, tuổi còn trẻ đã tu luyện kiếm đạo đến mức này. Xem ra vị trí người đứng đầu kiếm đạo vũ trụ phải đổi chủ rồi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Liên minh Hộ Đạo xong rồi, sợ là món chí bảo kia cũng rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh.”

Lão giả Hỗn Độn Tộc lại nói: “Lão tổ, ý của người là... Diệp Trường Sinh sẽ tranh đoạt chí bảo với chúng ta sao?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Còn cần tranh đoạt sao? Hắn vừa ra tay, người ngăn cản, hay là ta có thể ngăn cản?”

“Mặt khác, lão phu nhận thấy trên người hắn có linh khí Hỗn Độn vô cùng mạnh mẽ, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái sao?”

Lão giả biến sắc: “Lão tổ nói là, Diệp Trường Sinh là người của Hỗn Độn Tộc ta?”

Về mặt Hỗn Độn Huyền Lăng nghiêm túc: “Chúng ta chỉ là chi nhánh của Hỗn Độn Tộc. Linh khí Hỗn Độn trong cơ thể hắn còn thuần túy hơn chúng ta, huyết mạch cũng mạnh hơn ta vô số lần.”

“Nếu lão phu không đoán sai, hắn hẳn là dòng chính của Hỗn Độn

Tộc.”

“Về phần rốt cuộc hẳn có thân phận gì, đợi sau khi đại chiến chấm dứt, chúng ta lại đi xác nhận!”

Lão giả dường như có chút không cam lòng: “Lão tổ, chí bảo cứ như vậy chấp tay cho người ta sao?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Bất kỳ chí bảo nào cũng không quan trọng bằng sinh mệnh, nhớ kỹ một câu, làm người không nên quá tham lam, đã trong số mệnh thì cuối cùng sẽ có, không trong số mệnh thì không nên cưỡng cầu.”

Lão giả lại nói: “Lão tổ, vậy vì sao chúng ta phải tranh đoạt chí bảo với liên minh Hộ Đạo?”

Đây là đang chất vấn sao?

Hỗn Độn Huyền Lăng quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người lão giả: “Hồng trưởng lão, người nói hơi nhiều rồi đấy.”

Hỗn Độn Hồng: “...”

Có vấn đề thì không phải để hỏi à?

Ánh mắt Hỗn Độn Huyền Lăng lần thứ hai rơi vào viên cầu được tạo bằng kiếm khí, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc. Diệp Trường Sinh rõ ràng có thể trực tiếp chém giết tám người, vì sao chậm chạp không chịu ra tay.

Trong một ý niệm sinh tử, Diệp Trường Sinh là chúa tể hết thấy.

Bên kia, Cửu Sắc quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, kiếm đạo thật đáng sợ, một niệm kiếm vực tự thành, hẳn quá khủng bố.

Vốn tưởng rằng đại chiến giữa Diệp Trường Sinh và liên minh Hộ Đạo sẽ kéo dài thật lâu, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Nhanh đến mức làm cho người ta ngệt thở.

Tám Minh chủ bị nhốt trong viên cầu kiếm khí, những người khác

của liên minh Hộ Đạo, ngay cả dũng khí tiến lên cũng không có.

Thân ảnh run rẩy không ngừng lui về phía sau, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, cảm giác đối phương muốn giết chết bọn họ còn đơn giản hơn là nghiền nát một con kiến.

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía viên cầu kiếm khí, ánh mắt rơi vào trên người tám Minh chủ: “Vấn đề mà ta hỏi các người, suy nghĩ thế nào?”

“Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta.”

Giờ khắc này, sắc mặt tám người khó coi đến cực điểm, thúc dục linh khí mạnh mẽ ngăn cản kiếm khí tàn phá bọn họ, vẫn như trước có ý đồ muốn thoát khỏi sự trói buộc của kiếm khí.

Điều khiến bọn họ không nghĩ ra chính là... Đại chiến đến đây, vì sao người của Thành chủ thành Hỗn Độn đến bây giờ vẫn chưa tới.

Lữ Thần Thông cố ý, là muốn đợi bọn họ và Diệp Trường Sinh lưỡng bại câu thương, hẳn mới ra tay thu dọn tàn cục.

Muốn nhân cơ hội áp chế liên minh Hộ Đạo, nghĩ tới đây, lão già cầm đầu cười khổ.

Lữ Thần Thông, người khôn khéo một đời, lần này xem như thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Diệp Trường Sinh đánh bại bọn họ căn bản không cần tốn nhiều sức, Lữ Thần Thông muốn ngồi mát ăn bát vàng, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Trong khi đó.

Trong phủ Thành chủ, Lữ Thần Thông nhận được tin tức, cả người trong nháy mắt không bình tĩnh, sao lại hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hắn.

Tám đại Minh chủ nhanh như vậy đã bại sao?

Diệp Trường Sinh mạnh mẽ như vậy sao?

Bọn họ ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, trong lúc nhất thời, hẳn có chút không biết nên lựa chọn như thế nào.

Vốn là muốn ngư ông đắc lợi, hiện tại Diệp Trường Sinh biểu hiện ra thực lực, chỉ có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung.

Đi, có thể bị Diệp Trường Sinh xử lý.

Không đi, uy nghiêm phủ Thành chủ sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Thật loạn.

Sao lại đụng phải một tên biến thái như vậy.

Chần chờ thật lâu, Lữ Thần Thông đột nhiên mở miệng: “Đi thông báo mười đại cung phụng, theo bản Thành chủ cùng đi liên minh Hộ Đạo.”

Chương 1704: Ta hiểu, ta đều hiểu 5

Vì sự phát triển lâu dài của phủ Thành chủ, hắc văn kiên trì đi một lần, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, nghĩ nên làm sao ứng phó với chuyện sắp xảy ra.

Trong viên cầu kiếm khí, tám đại Minh chủ hai mặt nhìn nhau, đều trầm mặc không nói. Trong lòng bọn họ rõ ràng, nếu trả lời câu hỏi của Diệp Trường Sinh, một giây sau, bọn họ sẽ mất đi giá trị rồi sẽ bị giết chết.

Một người trầm giọng nói: “Kiếm đạo của Diệp Trường Sinh có chút quỷ dị, chúng ta càng giãy dụa, hắc trói buộc càng lợi hại, thương tổn cũng không ngừng gia tăng.”

Lão giả cầm đầu nói: “Kiên trì thêm một lát nữa, Tổng Minh chủ lập tức sẽ trở lại, đến lúc đó hắc nhất định có thể cứu chúng ta đi ra ngoài, đây là sơ suất mới để cho Diệp Trường Sinh có cơ hội lợi dụng được.”

Một người phụ họa nói: “Đúng vậy, ta thật sự không nghĩ tới kiếm đạo của hắc lại kinh khủng như vậy.”

“Nói đến cũng kỳ quái, vì sao mỗi một thời đại đều có một kiếm tu vô cùng mạnh mẽ chứ?”

“Đây hoàn toàn không cho các tu sĩ khác cơ hội trưởng thành.”

Đang lúc mấy người nói chuyện, trên hư không truyền đến một hơi thở khủng bố, ngay sau đó một ánh sáng bạc hạ xuống, như thiên thạch rơi xuống từ ngoài vũ trụ.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên: “Lại một người tới chịu chết sao? Không đúng, hơi nhiều người.”

Ầm.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, vòng xoáy kiếm khí bao phủ trên người tám người vỡ ra, vô lượng kiếm khí bắn ra ngoài.

Cuối cùng tám người cũng được tự do, rất nhanh tăng tu vi lên tới cao nhất, sợ Diệp Trường Sinh lại phong ấn bọn họ.

Quả thực quá mẹ nó sợ hãi.

Bịch.

Một bóng người bay xuống, chính là Tổng Minh chủ của liên minh Hộ Đạo - Lạc Vô Cực.

Một bộ áo trắng như tuyết, vạt áo lay động như tiên, hơi thở trên người hân hừng hậu bá đạo làm cho người ta cảm giác hết sức ngọt ngào.

Không hổ là Tổng Minh chủ của liên minh Hộ Đạo, thủ đoạn vẫn vô cùng sắc bén, từ một kích phá vỡ vòng xoáy kiếm khí của Diệp Trường Sinh, có thể nhìn ra người này tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Lạc Vô Cực thông dong bình tĩnh đi tới, tám người vội vàng ôm quyền: “Bái kiến Lạc Minh chủ.”

“Kẻ địch trước mắt, không cần đa lễ.” Lạc Vô Cực giơ tay lên ý bảo mọi người đứng dậy, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: “Bản Minh chủ không đi tìm người, người lại chủ động đưa tới cửa.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy vì sao người không tìm ta, để cho ta bế quan mười năm tăng lên tu vi, lần này các người đều đánh không lại ta đi.”

Lạc Vô Cực: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Chúng ta không vội vàng động thủ, chờ người người mang đến vào vị trí, ta muốn đánh toàn bộ các người.”

Trên khuôn mặt nho nhã của Lạc Vô Cực hiện lên ý cười khinh thường: “Diệp Trường Sinh, người quá cuồng vọng.”

“Người biết ta dẫn theo ai tới không? Ta nói, lần này, không ai có thể cứu người.”

Trên hư không có uy áp mạnh mẽ như vậy, Diệp Trường Sinh há lại không phát hiện ra sao? Người đến rất mạnh mẽ, nhưng hẳn sẽ sợ hãi sao?

Với một người có được lòng vô địch, kẻ địch càng mạnh, chỉ làm cho hắn càng hưng phấn, chiến ý càng tăng vọt.

Bế quan mười năm, tu vi đột phá mấy chục cấp bậc nhỏ, không tìm người thử một lần hiện tại mạnh bao nhiêu sao?

Bằng không, trong lòng hắn cũng không đếm được.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người xuất hiện bên người Lạc Vô Cực, bọn họ đều mặc trường bào màu đen, ở trước ngực vẽ một tấm đồ đằng màu trắng, nhìn qua giống như bốn thân thú đang cắn nuốt một thanh thần binh.

Diệp Trường Sinh mở Động Hư Chi Nhãn, sau khi kiểm tra đơn giản lại phát hiện những người này là cường giả Vũ Trụ Cấm Viện.

Cuối cùng cũng gặp được bọn hắn.

Cho đến bây giờ hắn còn nhớ như in, khi thực lực của hắn nhỏ yếu, cường giả Vũ Trụ Cấm Viện đã buông xuống ra tay với hắn.

Khuôn mặt từ trên trời giáng xuống kia cho đến bây giờ vẫn còn khắc trong đầu hắn.

Một đường đi tới tới, hắn gặp được Côn Bằng công tử của Côn Bằng Tộc, gặp được Dương Thần ở tầng thứ tư thư viện Vũ Trụ Cấm Viện.

Từ trong miệng bọn họ biết được một ít tin tức về chiến trường cổ cấm kỵ, sau lưng đều có Vũ Trụ Cấm Viện, Diệp Trường Sinh vẫn hoài nghi kiếp trước mình có ngàn vạn quan hệ với Vũ Trụ Cấm Viện.

Hiện giờ cách bọn họ gần như vậy, rất nhanh là có thể lấy được đáp án mình muốn.

Cuối cùng cũng đến ngày này.

Giờ khắc này.

Linh Phần Thiên trầm giọng nói: “Lạc Minh chủ, chúng ta tới đúng lúc, gặp được Diệp Trường Sinh ở thành Hỗn Độn, sau khi chém giết hắn, bá nghiệp của chúng ta sẽ tiến triển nhanh hơn.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người Diệp Trường Sinh: “Để cho sư phụ người đến, lão phu không muốn bắt nạt người.”

Diệp Trường Sinh suýt chút nữa cười ra tiếng, lão đầu này chưa tỉnh ngủ hay là đầu óc không tiện sử dụng?

“Người chắc chắn muốn tìm sư phụ ta sao?”

Linh Phần Thiên nói: “Vũ trụ truyền rằng không người nào có thể đánh bại Kiếm Huyền Tử, lão phu cũng muốn thử một lần.”

Chương 1705: Ta hiểu, ta đều hiểu 6

“Nghe nói hắc đã trở về từ Tinh Tế Cấm Khu, người để cho hắc đi ra, ta cam đoan không đánh chết thầy trò các người.”

Lạc Vô Cực có chút nghe không nổi, quay đầu nhìn về phía Linh Phần Thiên: “Phần Thiên huynh, chúng ta vẫn nên giết Diệp Trường Sinh trước, sau đó đi Đại Thiên Vũ Trụ diệt Kiếm Điện.”

“Người này rất mạnh, không nên xem nhẹ.”

Linh Phần Thiên khinh thường: “Rất mạnh sao? Hôm nay lão phu để cho Lạc Minh chủ biết được thực lực của Cấm Viện.”

Dứt lời, trên gương mặt hắc ta hiện lên một nụ cười thần bí, phát phát tay, một nam tử mặc áo bào đen từ trong đám người đi ra.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy người mặc áo đen xuất hiện, sắc mặt chợt biến đổi. Người này lại cho hắc một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, thế mà Động Hư Chi Nhân lại không nhìn ra được tin tức của người áo đen.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này, có chút quá quỷ dị.

Bịch.

Người nọ kéo áo bào đen trên đỉnh đầu xuống, tất cả mọi người trong sân đều kinh hãi thất sắc, Hư Linh Diễn đặt hồ lô đường ở trong miệng cũng quên ăn.

Nhất là Diệp Trường Sinh, không thể tin nhìn nam tử trước mắt, vì sao hắc và mình lớn lên giống nhau như đúc?

Không sai, vị áo bào đen này giống Diệp Trường Sinh như đúc, sự khác nhau duy nhất chính là ánh mắt người áo đen ngậy đại, trên mặt không có chút tâm tình dao động nào.

Linh Phần Thiên trầm giọng nói: “Kinh hỉ sao, để cho hắc giao thủ với người thì nào sao?”

Diệp Trường Sinh híp mắt, trong đầu đột nhiên nhớ tới chuyện Khương Đế Giáp ngày xưa nói, Vũ Trụ Cấm Viện và liên minh Hộ Đạo đang bí mật tiến hành một kế hoạch.

Chẳng lẽ người trước mắt giống mình như đúc chính là thành phẩm kế hoạch tạo người của bọn họ?

Ngoại trừ vấn đề này ra, trong đầu Diệp Trường Sinh còn có rất nhiều vấn đề, rốt cuộc chế tạo ra người áo bào đen này thế nào.

Người nhân bản sao?

Bọn hắn chỉ chế tạo một người này, hay là rất nhiều?

Trên hư không.

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người người áo đen: “Chủ nhân, hắn không có khí chất giống người, cũng không đẹp như người, điều khác biệt duy nhất chính là... Hình như hắn mạnh hơn người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Sự đẹp trai của ta lại bị người ta sao chép, thật sự khiến ta thương tâm.”

“Điều này cũng thật sự kỳ quái, chẳng lẽ không biết đồ vật càng hoàn mỹ thì càng khó sao chép sao?”

“Làm ra thứ này, phỏng chừng không phải vì đánh bại ta, mà là vì có ác tâm với ta.”

Hư Linh Diễm bên cạnh nói: “Người phải để ý một chút, đối phương có thể chế tạo ra một người giống như người, thì cũng có thể mô phỏng ra vô số người.”

“Nếu như ta không đoán sai, bọn họ hẳn là có được linh hồn của người, hoặc là huyết mạch, nếu không căn bản không thể nào chế tạo ra một người giống như người.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, xem như hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, hắn còn chưa tìm được toàn bộ hồn phách màu vàng của mình. Nếu dựa theo lời Hư Linh Diễm nói thì một linh hồn của mình chắc đang ở trong Vũ Trụ Cấm Viện.

Ừm, có mục tiêu.

Vì lấy được Kim Hồn, nhất định phải hủy diệt Vũ Trụ Cấm Viện.

Có điều, trước tiên phải giải quyết chuyện trước mắt, xem bọn họ chế tạo ra một người giống mình thì mạnh mẽ cỡ nào.

Có thể ngăn cản uy hiếp một kiếm của mình không?

Giờ khắc này.

Linh Phần Thiên trêu tức nhìn Diệp Trường Sinh: “Lần này lão phu đến đây chính là vì giết ngươi, nghe nói ngươi còn sáng tạo ra một tòa vũ trụ, từ nay về sau chính là của ta.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Lão đầu, khẩu vị của ngươi thật lớn, cho dù ta cho ngươi Trường Sinh Vũ Trụ, ngươi cũng ăn không nổi.”

“Ngươi đây là định so khoác lác với ta sao?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Có lời gì mau nói, bằng không lát nữa sẽ không có cơ hội.”

Linh Phần Thiên khinh thường, ra hiệu cho người áo đen bắt đầu tấn công Diệp Trường Sinh: “Giết hắn.”

Ra lệnh một tiếng, người áo đen hóa thành một luồng tàn ảnh chém giết về phía Diệp Trường Sinh, trên người hắn mang theo kiếm khí không thể ngăn cản, chỉ thẳng lên người Diệp Trường Sinh.

Ngươi cũng là kiếm tu?

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Một mực bắt chước, chưa từng vượt qua được, chút kiếm khí này cũng muốn giết ta sao?”

Dứt lời, hắn ngênh đón kiếm khí, từng bước đi về phía người áo đen, mở ra Thần Ma Vạn Kiếp Kim Thân, những kiếm khí kia đánh trúng trên người hắn nhưng cũng không có việc gì.

Không rõ cấp bậc của người áo đen, ít nhất ở dưới Động Hư Chi

Nhãn của Diệp Trường Sinh, hiện tại không cách nào nhìn ra người áo đen có cấp bậc gì.

Thế nhưng hơi thở mà hắt phóng thích khiến cho Diệp Trường Sinh có một cảm giác áp bách, cũng chỉ là một chút thôi.

Người áo đen thấy Diệp Trường Sinh dễ dàng đỡ lấy kiếm khí, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh cổ kiếm toàn thân đen nhánh, điên cuồng vung lên, từng thập tự kiếm chém xuống trên người Diệp Trường Sinh.

Chương 1706: Ta hiểu, ta đều hiểu 7

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên truyền ra, mọi người đều cho rằng Diệp Trường Sinh sẽ bị thập tự kiếm chém trọng thương, nhưng hần lại bình yên vô sự, thân ảnh còn đang tiếp tục đi về phía trước.

Có điều, trên người hần lại có nhiều hơn một vòng xoáy kiếm khí, lớn mật suy đoán một chút, Diệp Trường Sinh định ra tay với người áo đen.

“Còn có thủ đoạn gì, cứ việc lấy ra.”

“Bằng không người sẽ không có cơ hội.”

Người áo đen không có bất kỳ suy nghĩ nào, chỉ là không ngừng phát động tiến công, vả lại càng ngày càng mạnh.

Diệp Trường Sinh hí mắt, khóe miệng nhắc lên ý cười, bởi vì hần phát hiện một thuộc tính của người áo đen trước mắt.

Đó là đối thủ càng mạnh, hần càng mạnh.

Thú vị, nếu có mấy vạn con rối này, vậy cũng là tồn tại rất đáng sợ.

Vũ Trụ Cấm Viện làm ra kế hoạch này, dã tâm bừng bừng, ý đồ thật sự của bọn họ hần là cả vũ trụ.

Nghĩ rõ hết thấy, Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, kiếm khí quanh quần trên người hần bay ra ngoài, mới đầu như linh long bay lượn trên hư không.

Ngay sau đó, trong nháy mắt hóa thành một thanh kiếm lớn chỉ trời, nhìn qua phong mang vô hạn, một kiếm giận dữ đánh xuống.

Ầm.

Thân ảnh người áo đen bay ngược ra ngoài, không gian sau lưng sụp đổ từng tắc. Trong nháy mắt hắn mạnh mẽ ổn định thân thể, hơi thở khùng bố bắn ra ngoài, khùng bố như vậy.

Diệp Trường Sinh biết sau khi người áo đen cứng rắn đỡ một kích của hắn, thực lực lại trở nên mạnh mẽ hơn, không thể cho hắn cơ hội nữa.

Vô địch kiếm giới.

Thân ảnh người áo đen xông tới bị vô địch kiếm trói buộc, điên cuồng giãy dụa muốn phá giới mà ra, chỉ nghe Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Vẫn!”

Vô Địch Kiếm Giới nứt ra, người áo đen theo kiếm khí cùng nhau biến mất trong vũ trụ.

Lần đầu tiên mình giết mình, ít nhiều còn có chút không quen.

Linh Phần Thiên nhìn kiếm giới vô địch bị phá vỡ, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, tức giận không thể kiềm chế: “Diệp Trường Sinh, người lại hủy hắn.”

Diệp Trường Sinh nhìn Linh Phần Thiên: “Ta thật sự rất tức giận, các người làm ra đồ chơi như vậy, có phải là vì có ác tâm với ta không? Người không thể làm ta mạnh hơn một chút sao? Yếu như vậy, ngay cả một kiếm của ta cũng không tiếp được.”

“Một kiếm sao?”

“Khoác lác, rõ ràng dùng hai kiếm.”

Linh Phần Thiên lộ vẻ phẫn nộ, hắn ta thật vất vả mới mang được người áo đen từ Cẩm Viện ra, thế mà cứ như vậy bị Diệp Trường Sinh chém giết.

Một người áo đen cần tài nguyên và tâm huyết rất lớn, vốn định dẫn hắn mang càng nhiều tài nguyên trở về cho Cẩm Viện.

“Diệp Trường Sinh, lão phu muốn băm thầy vạn đoạn người.”

“Nào, xem ta giết người như thế nào!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt

nói, tâm thần khê động: [Hệ thống, lập tức sử dụng thẻ thuận sát.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân sử dụng thẻ thuận sát thành công!]

Xuy.

Một ánh kiếm bay ra, bầu trời nổ tung, ngẩng đầu nhìn lại tựa hồ xuất hiện một Thiên Hà treo ở trên hư không.

Linh Phần Thiên nhìn ánh kiếm xuất hiện trên cửa thiên, thân ảnh bay ngược ra sau, linh khí khủng bố bắn ra, một lá chắn bằng linh khí xuất hiện, ý đồ ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Hắn ta không tin Diệp Trường Sinh có thể đánh vỡ lá chắn linh khí bình của mình, dù sao hắn ta là Hỗn Nguyên Vương, cường giả trên Trụ Thần.

Nhưng khi ánh kiếm cách hắn ta càng ngày càng gần, sắc mặt Linh Phần Thiên đột nhiên thay đổi, uy lực một kiếm này thật sự quá mạnh.

Chỉ đơn giản là vượt khỏi tưởng tượng của hắn.

Trong phút chốc, cả vũ trụ đều tràn ngập kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, ý chí kiếm đạo vô địch kia đang điên cuồng đánh nát bấy đạo tâm của hắn ta.

Điều khiến hắn ta tuyệt vọng nhất chính là dưới ánh kiếm này, ngay cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có.

A.

A.

Không nên như vậy.

Diệp Trường Sinh chỉ có tu vi cấp Trụ Đế, không phải là bị hắn ta treo lên đánh sao? Nhưng tên này chẳng những phá phòng ngự của hắn ta, thế mà còn đưa kiếm đến.

Lúc này linh hồn cũng đang run rẩy.

Vạn trượng kiếm quang chiếu rọi trên người hắn ta, Linh Phần Thiên muốn lớn tiếng kêu cứu, trong tay xuất hiện một huyền thạch, trực tiếp bóp nát.

Không tiếc thiêu đốt huyết mạch để ngăn cản một kiếm trước mắt, đáng tiếc tất cả đều là vô ích.

Xuy.

Một kiếm chém ngang xuống, bóng người từ một phần thành hai.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ một mảnh trong hư không.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Lạc Vô Cực và cường giả Vũ Trụ Cấm Viện thay đổi nhanh chóng, thân ảnh bất giác lui về phía sau, tận lực kéo dài khoảng cách với Diệp Trường Sinh.

Thật kinh khủng.

Nhìn Diệp Trường Sinh liên tiếp chém giết người áo đen và Linh Phần Thiên, mọi người trực tiếp tê dại.

Thật sự là bị dọa đến tê dại.

Kiếm đạo của hắn vô tận, mạnh hơn tưởng tượng vô số lần.

Không biết từ khi nào Lạc Vô Cực đã phóng xuất ra thần khí bản mạng, kiên cố nhìn Diệp Trường Sinh, nhìn phương hướng thân ảnh của hắn ta tựa hồ là chuẩn bị chạy trốn.

Chương 1707: Ta hiểu, ta đều hiểu 8

Tên này thú vị, làm ra bộ dáng muốn liều mạng với Diệp Trường Sinh, kì thực lại muốn chạy trốn.

Ám độ trần thương(*), từ không thành có...

((*)Ám độ trần thương là một kế trong Tam Thập Lục Kế (ba mươi sáu kế), có nghĩa là chọn một con đường hay một cách thức tấn công mà quân địch không ngờ tới.)

Bên kia, Lữ Thần Thông và cường giả phủ Thành chủ hoàn toàn hóa đá, cảnh tượng lúc trước Diệp Trường Sinh đánh chết người áo đen và Linh Phần Thiên đều được bọn họ thu vào đáy mắt.

Lữ Thần Thông sợ tới mức nói không nên lời, miệng há to có thể nhét một nắm tay, trong nháy mắt, hắn ta cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Loại rất, rất, rất nhỏ, giống như nắm kim châm.

Hắn còn muốn ngư ông đắc lợi, hiện tại ngấm lại thật sự là quá ngu xuẩn, thì ra chính mình không hiểu Diệp Trường Sinh chút nào.

Im lặng trong chớp mắt.

Lữ Thần Thông thì thảo tự nói: “Ta hẳn nên tin tưởng lời đồn, ta hẳn nên tin tưởng lời đồn.”

“Hắn quả nhiên là đi đến đâu, diệt đến đó.”

Lão giả áo trắng bên cạnh trầm giọng nói: “Thành chủ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

Lữ Thần Thông không chút do dự: “Hồi phủ, bế quan.”

Lão giả áo trắng gật đầu: “Thành chủ nói rất đúng, Thành chủ anh minh.”

Lại một người nói: “Thành chủ, đại chiến đến đây mà chúng ta

không xuất hiện, có thể bị người ta chỉ trích hay không?”

Lữ Thần Thông nhìn lão giả: “Người đi đi, bốn Thành chủ giữ người sao?”

Nói đến đây, vẻ mặt hắn ta có chút chán ghét, tiếp tục nói: “Hãy nói bốn Thành chủ đang bế quan. Thành Hỗn Độn đã xảy ra chuyện gì, một chút ta cũng không biết, một chút cũng không biết.”

“Đúng, chính là như vậy, có phải các người cũng cho là như vậy hay không?”

Trong lúc nhất thời, những người khác nhao nhao lên tiếng phụ họa: “Thành chủ nói rất đúng, chúng ta đang bế quan, không biết trong thành xảy ra chuyện gì.”

Lữ Thần Thông lại nói: “Nhanh chóng hồi phủ, một kiếm kinh thiên vừa rồi, ta còn có một chút hiểu ra trên kiếm đạo, muốn hồi phủ đột phá.”

“Hôm nay thời tiết không tệ, rất thích hợp bế quan tu luyện.”

Dứt lời, hắn ta không chút chần chờ xoay người biến mất ở trên hư không.

Thẳng đến khi thân ảnh xuất hiện trong phủ Thành chủ, hắn ta vẫn chưa tỉnh hồn, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

May mắn thay, đã trở về rồi.

Thật kinh khủng.

Diệp Trường Sinh sẽ không phát hiện ra ta chứ.

Không có việc gì, không có việc gì, ta chỉ đi xem, lại không ra tay, tin rằng hắn là một người nói đạo lý.

Lữ Thần Thông lẩm bẩm nói, thân ảnh chợt lóe, tiến vào trong hồ nước trong phủ, rất nhanh mặt nước đã khôi phục bình tĩnh.

Trong hư không.

Hỗn Độn Huyền Lăng thấy Lữ Thần Thông rút đi: “Thế mà hắc cũng biết sợ, nhiều năm như vậy ở giữa chúng ta và liên minh Hộ Đạo, hắc đạt được nhiều chỗ tốt như vậy, nhưng tại thời điểm nguy hiểm buông xuống thì lại là người đầu tiên chạy trốn.”

“Đây chính là quy củ mà Thành chủ thành Hỗn Độn chúng ta xây dựng nha.”

Một bên, một lão giả trong tộc nói: “Lão tổ, Diệp Trường Sinh thật sự quá mạnh, liên minh Hộ Đạo lập tức sẽ không còn, lão phu cảm thấy chúng ta nên giao hảo với hắc, dù sao trên người Diệp công tử cũng có huyết mạch Hỗn Độn Tộc.”

Hỗn Độn Huyền Lăng khẽ thở dài một tiếng: “Chỉ sợ người ta chướng mắt chúng ta, cường giả như vậy không phải ai muốn đi theo đều có thể đi theo.”

“Nếu chúng ta có thể đi theo bên cạnh hắc, tương lai chúng ta có lẽ có thể trở thành trung tâm của Hỗn Độn Tộc.”

Nói đến đây, trong mắt hắc hiện lên ánh sáng hy vọng, tựa hồ đã bắt đầu mơ tưởng về tương lai tốt đẹp.

Giờ khắc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người Lạc Vô Cực: “Người đánh không lại, cũng trốn không thoát, giao ra hồ đen bản nguyên và chỉ bảo Thần Ma Tộc.”

Lạc Vô Cực nói: “Diệp Trường Sinh, ta không biết người đang nói gì, đồ mà người muốn không có ở liên minh Hộ Đạo.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta giết người đều là một kiếm, lại không nhiều, chẳng lẽ người cũng muốn một kiếm của ta sao?”

Lạc Vô Cực biến sắc: “Diệp Trường Sinh, đồ người muốn đích xác không ở trong tay ta, thứ cho bản Minh chủ không phụng bồi.”

Dứt lời, thân ảnh hắc bay ngược ra sau, một vòng xoáy hồ đen khổng lồ xuất hiện bao bọc kín lấy thân ảnh của hắc ta.

“Ta đã nói là người trốn không thoát.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, dừng lại rồi tiếp tục nói:
“Kiếm Phong!”

Một kiếm phong thiên, thời không tĩnh lặng.

Cả phiến vũ trụ vào giờ khắc này tựa hồ dừng lại, Hư Linh Diễm quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, thế mà hắn có thể lĩnh ngộ ra thần thông kiếm đạo đáng sợ như thế.

Kiểm đạo và thời không dung hợp một cách hoàn mỹ, đồng thời ẩn chứa Ngũ Hành lực, loại thần thông kiếm đạo này thật sự quá khó.

Nhất định phải thuần thục mỗi một thuộc tính, thế mà hắn làm được hoàn mỹ như vậy, thật sự là quá kinh ngạc.

Hư Linh Diễm tự xưng cho dù là nàng cũng không thể chém ra một chiêu kiếm đạo như vậy. Kiếm tu trong vũ trụ như hắn, sẽ không tìm ra một người khác.

Chương 1708: Ta hiểu, ta đều hiểu 9

Giờ khắc này.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người Lạc Vô Cực, vòng xoáy hố đen sau lưng hắn ta trong nháy mắt đã dừng lại.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chạy trốn được một nửa đột nhiên dừng lại, Lạc Vô Cực phát hiện kiếm khí mạnh mẽ trong không trung đang điên cuồng cắn nuốt về phía hắn ta.

Kiểm khí phong ấn hắn ta lại, quanh không trung là một màu trắng xóa, giống như vạn dặm bị đóng băng vậy.

Lạc Vô Cực ở trong kiếm khí, nhìn qua nhỏ bé như vậy, tựa như con kiến hôi vậy. Trong mắt hắn ta lộ vẻ sợ hãi, trên mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hóa ra ta cũng không thể ngăn cản một kích của hắn.

Nhìn thấy cảnh này.

Khuôn mặt tám Minh như tro tàn, vừa mới nhìn thấy một cơ hội sống lại tan vỡ, bọn họ nên đi đâu?

Muốn chạy trốn, lại không cách nào di chuyển.

Vài lão giả Vũ Trụ Cấm Viện thúc dục linh khí, cố gắng giãy dụa, ý đồ muốn nghiền nát kiếm khí trời buộc.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn Lạc Vô Cực trong hư không đang bị phong ấn: “Các người làm ta quá thất vọng, cũng không có cơ hội nghĩ ra chiêu thứ hai.”

“Thực lực như các người còn kiếm chuyện...”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, không có ý định tiếp tục nói tiếp, cảm giác chính là lãng phí miệng lưỡi.

Thật sự... Thật sự... Thật sự rất thất vọng.

Liên minh Hộ Đạo chỉ như vậy, người bảo vệ cái gì.

Còn có Linh Phần Thiên mà Vũ Trụ Cẩm Viện phái tới muốn khiêu chiến sư phụ hẳn, người nói những người này có phải điên rồi không?

Bịch.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, từng linh giới từ không trung bay xuống, rơi ở trước mặt hắn.

Sau khi kiểm tra đơn giản, lòng bàn tay xuất hiện hai sường mù màu đen, trong đó có hai kiện chí bảo xoay tròn, chính là Thần Ma Huyền Thiên Châu và Thần Ma Tạo Hóa Giáp.

Ngay sau đó.

Thần Ma Huyền Thiên Châu và Thần Ma Tạo Hóa Giáp chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, trên đỉnh đầu xuất hiện một bức tranh.

Trong phút chốc, Thần Ma Cửu Bảo đồng loạt trở về vị trí, từng ánh sáng màu đen xuất hiện trên bản vẽ, kết nối nhanh chóng với nhau.

Thần Ma Cửu Long Đẳng đột lên, chín thần long màu đen kéo đẳng, long ngâm vang vọng cửu thiên thập địa, thần long màu đen sống động như thật giống như lúc nào cũng có thể bay lượn cửu thiên, cắn nuốt vô tận tinh vực.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên Thần Ma Cửu Long Đẳng, lẩm bẩm, đây là thần đèn Aladdin sao?

Theo đó, Thần Ma Môn mở ra, tiếng gió xào xạc, thảo mộc giai bình, trong Thần Ma Môn đen kịt như vực sâu tựa hồ ẩn chứa sức mạnh Thần Ma vô tận.

Thần Ma Huyền Bi sáng lên.

Thần Ma Bá Thiên Đồ che khuất mặt trời.

Thần Ma Vãng Sinh kiểm một kiểm tru thiên.

Thần Ma Xử, Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh, Thần Ma Huyền Thiên Châu, Thần Ma Tạo Hóa Giáp lần lượt phóng thích ra sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Toàn bộ bức tranh càng ngày càng cụ thể, ngay khi Diệp Trường Sinh chuẩn bị nhìn rõ trên bức tranh này ghi lại cái gì thì bức tranh đột nhiên bắn xuống, trực tiếp dung hợp cùng một chỗ với thân thể hắn.

Điều đáng sợ nhất là... Chính chí bảo tựa hồ cũng dung hợp với thân thể hắn, còn tìm được vị trí tương ứng.

Thần Ma Huyền Bi dung hợp với lưng.

Thần Ma Huyền Thiên Châu dung hợp với mắt.

Thần Ma Môn dung hợp với ngực.

Thần Ma Vãng Sinh Kiểm dung hợp với xương.

Thần Ma Tạo Hóa Giáp dung hợp với da.

Thần Ma Trấn Ngục Đỉnh dung hợp với tay.

Thần Ma Cửu Long Đẳng dung hợp với con người.

Thần Ma Bá Thiên Đồ dung hợp với hồn.

Thần Ma Xử...

Diệp Trường Sinh chỉ muốn nói một câu, nhị đệ ta vô địch thiên hạ.

Theo chín chí bảo Thần Ma Tộc dung nhập vào trong cơ thể, Diệp Trường Sinh cảm thấy thật sự quá tốt.

Thật sự, chính là cái loại cảm giác đột nhiên mình lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Rốt cục tập hợp đủ chín chí bảo Thần Ma Tộc, bức tranh kia cũng xuất hiện, mặc dù hiện tại còn không biết là gì.

Có điều, hắn cũng không phải rất sốt ruột, tìm thời gian từ từ nghiên cứu, đồ đạc ở trên người hắn, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, nhìn đám người Lạc Vô Cực bị phong ấn trên không trung, bọn họ tựa hồ không có giá trị.

Giơ tay lên xẹt qua không trung, kiếm khí phong ấn trực tiếp bị xóa bỏ, mọi người cũng theo đó biến mất, bỏ mình tiêu tan.

Khủng khiếp như vậy.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: “Chúng ta đi thôi!”

Hư Linh Diễm nói: “Chuyện nơi này đã kết thúc, có phải có thời gian làm hồ lô đườn cho ta hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Có, lần này ta sẽ giúp người làm.”

Sắc mặt Diễm Xích Vũ hơi biến đổi: “Chủ nhân, người hiện tại đã mạnh mẽ như thế, căn bản không cho chúng ta cơ hội ra tay.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Trách ta quá mạnh sao? Người nên trách bọn họ quá yếu. Không sao đâu, sau này ta sẽ tìm cho người một cái gì đó mạnh mẽ hơn.”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, người hãy nhìn kỹ, lần sau có cơ hội ta sẽ bộc lộ tài năng cho người, đến bao nhiêu người ta đều an bài rõ ràng.”

Chương 1709: Khởi Nguyên Đồ

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Ta nhớ kỹ.”

Cửu Sắc chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng thầm nói, hẳn làm được, hẳn thật sự làm được.

Thì ra một mình hẳn có thể giải quyết, khó trách không mang theo nhiều người như vậy.

Không nên.

Ta nhớ rõ liên minh Hộ Đạo trước kia không phải yếu như vậy.

Nghĩ tới đây, hẳn vốn định nói cho Diệp Trường Sinh, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, chỉ có thực lực của Diệp Trường Sinh, ai tới cũng không có tác dụng.

Đúng lúc này.

Mấy bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, khom người một cái: “Lão phu Hỗn Độn Huyền Lăng, bái kiến Diệp công tử.”

Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ tìm ta có chuyện gì sao?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Muốn mời Diệp công tử tới Hỗn Độn Tộc làm khách.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người và ta lần đầu tiên gặp mặt, ta sẽ không đi Hỗn Độn Tộc, hơn nữa các người cũng không phải Hỗn Độn Tộc thật sự.”

Nghe tiếng, Hỗn Độn Huyền Lăng biến sắc, vội vàng nói: “Diệp công tử biết Hỗn Độn Tộc chân chính ở nơi nào sao?”

“Hay là nói Diệp công tử vốn là người của Hỗn Độn Tộc.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Ta là người bình thường, không phải người của Hỗn Độn Tộc.”

Hỗn Độn Huyền Lăng lại nói: “Huyết mạch Hỗn Độn trong cơ thể công tử rất thuần túy, há lại không phải người của Hỗn Độn Tộc. Lão phu có thể dẫn công tử đi Hỗn Độn Tộc, không biết công tử có hứng thú hay không?”

Hỗn Độn Tộc không phải bị một kiếm của Linh hủ diệt rồi sao, như thế nào còn tồn tại?

Diệp Trường Sinh nói: “Dẫn đường, ta đi xem một chút.”

Hỗn Độn Huyền Lăng còn lo lắng Diệp Trường Sinh sẽ không đồng ý, nghe vậy thì vội vàng nói: “Diệp công tử mời.”

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Hỗn Độn Huyền Lăng đi về phía Hỗn Độn Tộc. Trong lúc đi về phía trước, Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi: “Sau khi vào thành, nghe nói Hỗn Độn Tộc đang tranh đoạt một món chí bảo với liên minh Hộ Đạo, có việc này không?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Đúng là có việc này, món chí bảo kia còn đang ở Hỗn Độn Giản, hiện tại công tử đi là có thể lấy, có nó mới có thể tiến vào Hỗn Độn Giới.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Trước đi Hỗn Độn Tộc đi, ta muốn bề quan, chờ ta xuất quan lại đi Hỗn Độn Giản.”

Vốn hắn muốn trực tiếp đi tới Hỗn Độn Giản, nhưng bức tranh dung nhập vào thân thể lại bắt đầu quấy phá, từng linh khí mạnh mẽ chạy loạn trong cơ thể cho nên phải nhanh chóng ổn định linh khí trong cơ thể. Về phần chí bảo ở Hỗn Độn Giản, liên minh Hộ Đạo đã không còn, Hỗn Độn Tộc cũng sẽ không tranh đoạt với hắn, lúc nào đi lấy cũng được.

Chẳng bao lâu.

Mọi người xuất hiện trong Hỗn Độn Tộc, thấy Hỗn Độn Huyền Lăng dẫn Diệp Trường Sinh trở về, đệ tử trong tộc nhao nhao khom người thi lễ.

Đi về phía trước, thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt rơi vào trên người vài tên đệ tử Hỗn Độn Tộc.

Dưới sự kiểm tra của Động Hư Chi Nhân, hắn đã hiểu rõ tin tức

của mấy người này như lòng bàn tay, không nghĩ tới trong Hỗn Độn Tộc còn cất giấu vài đệ tử có thiên phú như vậy.

Chỉ tiếc không ai biết thiên phú của bọn họ, cứ như vậy bị chôn vùi trong Hỗn Độn Tộc.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hỗn Độn Huyền Lăng, “Mấy tên đệ tử kia không tệ, để cho bọn họ tiến lên.”

Hỗn Độn Huyền Lăng lộ vẻ vui mừng, trong tộc có đệ tử được Diệp Trường Sinh nhìn trúng, đó là may mắn của bọn họ, cũng là cơ duyên của bọn họ.

Nếu có thể được Diệp Trường Sinh chỉ điểm một hai cũng đủ cho bọn họ hưởng thụ cả đời, hẳn không có chút do dự nào, vội vàng ra hiệu cho chúng đệ tử tiến lên.

Vài tên đệ tử đi tới, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt cũng ngang tuổi với bọn họ, thế mà có thể đi cùng một chỗ với lão giả, vẻ mặt mấy người vô cùng cung kính.

Biết thiếu niên tuấn lãng như tiên này là tồn tại bọn họ không thể trêu vào.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua trên người mấy người: “Thiên phú và tư chất của các người đều không tệ, bồi dưỡng một chút, ngày sau tất thành công.”

Mọi người trầm mặc không nói, Hỗn Độn Huyền Lăng ở bên cạnh trầm giọng nói: “Diệp công tử, nếu bọn họ có thiên phú không tệ, sao công tử không giữ bọn họ lại bên người để bồi dưỡng.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Ta không có thời gian dạy đệ tử, hơn nữa người trẻ tuổi nên đi học cho tốt, chỉ có nắm giữ đầy đủ tri thức mới có thể đạt được thành tựu lớn hơn trên võ đạo.”

“Tri thức thay đổi vận mệnh, chẳng lẽ các người không biết sao?”

“Mặc dù là tu sĩ, nhưng tri thức cũng rất quan trọng. Không có đủ tri thức thì sao các người có thể tìm hiểu cao hơn, sâu hơn áo nghĩa và chân lý của kiếm đạo.”

Hỗn Độn Huyền Lăng gật đầu: “Diệp công tử nói rất đúng, nhưng thành Hỗn Độn không có học viện thích hợp để cho bọn họ đi học tập, chỉ dựa vào bồi dưỡng trong tộc, thì quá hạn chế với bọn họ.”

Chương 1710: Khởi Nguyên Đồi 2

Diệp Trường Sinh nói: “Ta biết một học viện rất không tệ, người phái người đưa bọn họ đi, nhất định có thể được bồi dưỡng tốt nhất.”

Hỗn Độn Huyền Lăng lộ vẻ vui mừng: “Còn xin Diệp công tử nói cho.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Học Viện Trường Sinh cũng không tồi, ở Trường Sinh Vũ Trụ, đưa bọn họ qua đi.”

“Không cần lo lắng sẽ bị từ chối, Học Viện Trường Sinh mở ra dành cho toàn bộ vũ trụ, nó là một học viện bao dung, khoan dung, có thể chứa được bất kỳ sinh linh nào trong vũ trụ.”

Hỗn Độn Huyền Lăng gật đầu: “Lão phu sẽ phái người đưa bọn họ đi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Diệp công tử, Học Viện Trường Sinh này có quan hệ với người sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta mở.”

Hỗn Độn Huyền Lăng: “...”

Có thể dễ dàng thu nhận vài thiếu niên có thiên phú cao, đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Tương lai rất dài, cũng có hi vọng.

Không ai biết tương lai sẽ như thế nào, có lẽ một quyết định đúng đắn ngày hôm nay sẽ nhận được phần thưởng rất lớn vào ngày mai.

Dù sao cũng là tiện tay mà thôi.

Sau đó.

Hỗn Độn Huyền Lăng dẫn Diệp Trường Sinh đi tới phòng tu luyện lớn nhất Hỗn Độn Tộc: “Diệp công tử ở chỗ này bế quan là được,

lão phu sẽ hạ lệnh cho đệ tử trong tộc, tuyệt đối sẽ không có người quấy rầy người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Làm phiền rồi.”

Hỗn Độn Huyền Lăng rời đi, hắn mới tiến vào trong phòng tu luyện, bắt đầu nghiên cứu bức tranh trên người cùng với linh khí chạy loạn trong cơ thể.

Thân ảnh vừa di chuyển, đi vào trong phòng nghị sự của Hỗn Độn Tộc.

Hỗn Độn Huyền Lăng ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cùng, cường giả Hỗn Độn Tộc phía dưới đều ở đây. Một nam tử trung niên đứng dậy: “Lão tổ, vì sao phải khách khí với Diệp Trường Sinh như vậy?”

Nam tử này không phải ai khác, chính là Tộc trưởng Hỗn Độn Tộc - Hỗn Độn Mộ Bạch.

Lúc trước Diệp Trường Sinh đại chiến với cường giả liên minh Hộ Đạo và Vũ Trụ Cấm Viện, ngay cả cơ hội xem cuộc chiến hắn cũng không có, hừ không bị kiếm khí phong ấn, căn bản không dám tới gần một bước.

Nếu tận mắt chứng kiến trận đại chiến kia, hắn cũng sẽ không nói lời vớ vẩn như vậy.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mấy người trong đại điện rơi vào trên người Hỗn Độn Mộ Bạch, mấy người này đều đã xem cuộc chiến với Hỗn Độn Huyền Lăng.

Sự đáng sợ của Diệp Trường Sinh đã khắc sâu trong đầu bọn họ, một kiếm kia thật đáng sợ, đến bây giờ chỉ cần nhớ tới, bọn họ còn chưa bình tĩnh lại được.

Hỗn Độn Huyền Lăng trầm giọng nói: “Người đối một vấn đề khác đi.”

Hỗn Độn Mộ Bạch lại nói: “Lão tổ, ta chỉ nghĩ là vì sao, chẳng lẽ chí bảo của Hỗn Độn Lũ cũng phải nhường cho Diệp Trường Sinh sao?”

“Còn có đệ tử trong tộc chúng ta, vì sao phải đưa đệ tử vào Học Viện Trường Sinh, giao cho hắc bối dưỡng, chúng ta cũng có thể bồi dưỡng đệ tử trở nên mạnh mẽ.”

Hỗn Độn Huyền Lăng khẽ thở dài một tiếng: “Liên minh Hộ Đạo đã không còn, người có biết không?”

Sắc mặt Hỗn Độn Mộ Bạch chợt biến đổi, chấn động vạn phần: “Không còn sao?”

Hỗn Độn Huyền Lăng tiếp tục nói: “Không còn, Diệp công tử tiêu diệt liên minh Hộ Đạo. Đại chiến vừa rồi trên bầu trời thành Hỗn Độn, người hắc là đã nhận ra, chính là xuất phát từ tay Diệp công tử.”

“Bây giờ người đã biết vì sao ta khách khí với hắc bối như vậy chưa, biết vì sao ta phải đưa đệ tử trong tộc đến Học Viện Trường Sinh chưa?”

“Cuối cùng nói cho người biết một chuyện, Diệp công tử cũng có huyết mạch Hỗn Độn, hơn nữa cường độ huyết mạch mạnh mẽ hơn bất cứ kẻ nào trong chúng ta gấp trăm lần.”

Hỗn Độn Mộ Bạch: “...”

Hỗn Độn Huyền Lăng suy nghĩ trong nháy mắt: “Mộ Bạch, sau này người cứ tu luyện thật tốt đi, vị trí Tộc trưởng ta sẽ lựa chọn lần nữa để người khác đảm nhiệm.”

Hỗn Độn Mộ Bạch cảm thấy khó có thể tin được: “Lão tổ, chính là bởi vì lời nói lúc trước của ta nên mới tước đoạt vị trí Tộc trưởng của ta sao?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Mộ Bạch, thiên phú của người ở trên võ đạo cũng không tệ, nhưng đạo đối nhân xử thế không phải sở trường của người, điều này sẽ rất rất bất lợi cho sự phát triển của chúng ta. Người vẫn nên cố gắng tu luyện, không nên bởi vì chuyện vặt vãnh trong tộc mà phân tâm.”

Hỗn Độn Mộ Bạch còn muốn nói gì đó, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, Hỗn Độn Huyền Lăng phía trên tiếp tục nói: “Diệp công tử mạnh mẽ không phải chúng ta có thể tưởng tượng,

không nên cho rằng ta đang nói giỡn. Ngày sau Diệp công tử ở trong tộc một ngày, tất cả mọi người đều phải cẩn thận lời nói và hành động, chớ gây họa cho tộc.”

“Nếu như lần này chúng ta có thể được Diệp công tử chỉ điểm và trợ giúp, đó chính là cơ duyên với chúng ta.”

“Bây giờ thành Hổn Động đã thuộc về Diệp công tử. Sau khi Thành chủ Lữ Thần Thông biết được sự mạnh mẽ của Diệp công tử thì đã chạy mất dép ngay tại chỗ.”

Chương 1711: Khởi Nguyên Đồ 3

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chợt nhớ tới một kiếm phong thiên kia, không thể tin được thần thông kiếm đạo đáng sợ như vậy lại xuất phát từ tay Diệp Trường Sinh.

“Chúng ta tuân theo mệnh của lão tổ.”

Hỗn Độn Huyền Lăng chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài đại điện, nhanh chóng chạy tới ngoài phòng tu luyện.

Giờ khắc này.

Trong phòng tu luyện.

Diệp Trường Sinh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn đã nghiên cứu kỹ bản đồ trên người, chuẩn xác mà nói, bức tranh này không thuộc về Thần Ma Tộc.

Nó đến từ thời không không biết ở Hư Vô Chi Địa, sau đó bị Thần Ma Tộc lấy được, nhưng cho tới nay, không ai thật sự tìm hiểu ra áo nghĩa trong bản vẽ.

Bất tri bất giác, hắn trở thành người đầu tiên tìm hiểu bản vẽ này.

Bản vẽ này được gọi là Khởi Nguyên Đồ.

Mà linh khí chạy loạn trong cơ thể hắn chính là linh khí Khởi Nguyên.

Có điều, lúc này ba linh khí Hồng Mông, Hỗn Độn, Sáng Thế trong cơ thể đã an tĩnh lại.

Diệp Trường Sinh kinh ngạc phát hiện, những linh khí Khởi Nguyên này lại có thể làm cho bốn linh khí trong cơ thể tăng nhanh, tựa hồ có chức năng tẩm bổ với chúng.

Trong Khởi Nguyên Đồ là một thế giới khác, một Diệp Trường Sinh sau khi tiến vào cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Bên trong ẩn chứa pháp tắc khởi nguyên, đại đạo khởi nguyên, vạn

linh khởi nguyên. Bước vào trong đó không đến một nén nhang, Diệp Trường Sinh đã tự mình lui ra.

Hắn phát hiện lấy thực lực hiện tại của mình mà tiến vào trong đó thật sự là nửa bước khó đi, tùy tiện gặp phải một sinh linh cũng có thể khiến hắn bị thương nặng.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn là... Vạn linh trong Khởi Nguyên Đồ tựa hồ không có ý muốn rời khỏi bản đồ này, cho nên sau khi hắn rời đi, những sinh linh kia không cũng không đuổi theo.

Khởi Nguyên Đồ cũng sẽ trong nháy mắt phong ấn lại, Diệp Trường Sinh không khỏi hoài nghi bản đồ này là dùng để phong ấn tiểu thế giới bên trong.

Bình phục thật lâu, hắn mới khiến mình an tĩnh lại, Khởi Nguyên Đồ mang đến cho hắn rung động thật sự là quá lớn.

Bản đồ này ngoại trừ Thương Khung Thần Cung ra, hắn đã đạt được chỉ bảo đáng sợ nhất, cho dù là Hỗn Độn Mộ Huyệt ở trước mặt Khởi Nguyên Đồ cũng không tính là gì.

Dù sao Hỗn Độn Thế Giới bị một kiếm của Linh tiêu diệt, nhưng cho dù là Linh cũng chưa chắc là đối thủ của sinh linh trong Khởi Nguyên Đồ.

Điều khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy đáng tiếc chính là... Không cách nào tiến vào bên trong Khởi Nguyên Đồ, xem trong đó rốt cuộc có có người hay không.

Xem ra chỉ có thể đợi đến sau này thực lực trở nên mạnh mẽ lại đi vào một lần nữa.

Sau khi nội liễm tâm thần, hắn chậm rãi đứng lên, mở cửa phòng tu luyện trước mắt, dời bước đi ra ngoài.

Hỗn Độn Huyền Lăng ở bên ngoài chợt nghe thấy tiếng phòng tu luyện mở ra thì vội vàng nghênh đón: “Công tử xuất quan.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xuất quan, chúng ta đi tới Hỗn Độn Giản đi.”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Lão phu dẫn công tử đi.”

Đúng lúc đó.

Trong hư không, từng bóng người bay xuống, không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ, Hư Linh Diễm, Tiên Mộ Tử và Cửu Sắc.

Ánh mắt bốn người dừng trên người Diệp Trường Sinh, vẻ mặt đều cổ quái, Hư Linh Diễm lần đầu tiên nghiêm túc nói: “Người thay đổi!”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh mờ mịt: “Ý gì, ta cũng chỉ bế quan mấy ngày, như thế nào lại thay đổi?”

“Là trở nên mạnh mẽ, hay là trở nên đẹp trai.”

Hư Linh Diễm nói: “Trong cơ thể người có cái gì, vì sao lại làm cho ta cảm giác vô cùng nguy hiểm. Trước kia trong cơ thể người không có vật này, rốt cuộc là vật gì, thế mà ta lại không cách nào nhìn thấu.”

Diệp Trường Sinh biết Hư Linh Diễm có được thần mâu, không nghĩ tới nàng lại không cách nào nhìn thấu Khởi Nguyên Đồi, điều đó đủ thấy bản đồ này thật sự mạnh mẽ.

“Không cách nào nhìn thấu thì không cần cưỡng cầu, để ta thần bí không tốt sao?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Kỳ thật, toàn thân ta đều thay đổi, người biết không?”

Những lời này ngược lại không sai chút nào.

Thân thể hắn dung hợp chín bảo vật Thần Ma Tộc, biến hóa lớn khiến chính hắn cũng phải lú lú, nhất là nhị đệ đột nhiên mạnh vô địch, thật sự là làm cho hắn vô cùng vô cùng... Hạnh phúc.

Ánh mắt Hư Linh Diễm vẫn dừng trên người Diệp Trường Sinh, nhìn từ trên xuống dưới một lần: “Đích xác đều thay đổi, quy mô không giống nhau. Người đã làm thế nào?”

Diệp Trường Sinh nhận thấy được ánh mắt Hư Linh Diễm có chút cổ quái, xấu hổ cười: “Đi thôi, đi Hồn Độn Giản.”

Đến Hồn Độn Giản.

Vài lão giả Hồn Độn Tộc đi tới trước mặt Hồn Độn Huyền Lăng, bọn họ phụ trách trấn thủ nơi này, giằng co với liên minh Hộ Đạo.

Mấy ngày trước nhận được tin tức liên minh Hộ Đạo bị diệt, mà người diệt liên minh Hộ Đạo ở trong tộc bọn họ.

Lúc này ánh mắt mấy người rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, biết thiếu niên mặc áo gấm trước mắt hẳn là cường giả diệt liên minh Hộ Đạo.

Chương 1712: Hỗn Độn Giản

Đừng nhìn hắc tuổi còn nhỏ, nhưng thực lực mạnh mẽ đến sâu không lường được.

Mấy người căn bản nhìn không thấu Diệp Trường Sinh, đứng ở trước mặt hắn, cảm giác áp bách vô hình làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Thật ra không biết, ở trước mặt bọn họ, ngoại trừ Diệp Trường Sinh còn có Hư Linh Diễm, hai người này đều đã nội liễm hơi thở, bằng không uy áp cũng sẽ không nhỏ như vậy.

Hỗn Độn Huyền Lăng trầm giọng giới thiệu: “Chư vị tộc lão, vị này là Diệp công tử, chí bảo còn ở đây sao?”

Một lão giả cung kính nói: “Gặp qua Diệp công tử, chí bảo còn ở trong khe núi, có điều dường như Thần Thú bị kinh hách, trở nên nóng nảy dị thường, nguy hiểm hơn trước rất nhiều.”

Hỗn Độn Huyền Lăng quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, chúng ta đi qua xem một chút.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi thôi!”

Ngay sau đó.

Mọi người đi tới đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới, một con Bạch Hổ khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Lại là một con Bạch Hổ.

Có lẽ người khác không biết, nhưng Diệp Trường Sinh lại rất rõ ràng, Bạch Hổ khó tìm... Hắc hắc.

Hỗn Độn Huyền Lăng nhận thấy hơi thở trên người Bạch Hổ thay đổi: “Diệp công tử, đây là một con Cửu Dực Già Thiên Hổ, chí bảo ở trong miệng nó.”

“Nghe đồn Cửu Dực Già Thiên Hổ là một trong những Thần Thú

hộ tộc của Hồn Độn Tộc. Thần Thú hộ tộc mạnh mẽ nhất của Hồn Độn Tộc là Vũ Trụ Hồn Độn Thú, có điều đã thật lâu thật lâu chưa từng xuất hiện, hẳn là bỏ mạng trong trận đại chiến kia.”

Diệp Trường Sinh hí hóp mắt, trầm giọng nói: “Chí bảo người nói chính là lệnh bài trong miệng Bạch Hổ sao?”

Hồn Độn Huyền Lăng gật đầu. “Đúng là Hồn Độn Lệnh, cũng gọi là Hồn Độn Bí Thư, nó có thể mở cửa tiến vào Hồn Độn Thế Giới.”

Nói đến đây, hắn thấy Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước: “Diệp công tử, Già Thiên Hổ đang trong trạng thái cuồng nộ, nếu không chúng ta chờ một chút.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Không cần, nó sẽ không thương tổn ta.”

Xoạt.

Bóng người từ trên cao bay xuống, chúng lão Hồn Độn Tộc biến sắc, tim cũng vọt đến cổ họng, bọn họ đã giao thủ qua với Già Thiên Hổ, con thần thú này có bao nhiêu khủng bố, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Diệp Trường Sinh cứ như vậy mạo phạm đi tới, nếu chọc giận thần thú, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ngược lại bốn người Diễm Xích Vũ, Hư Linh Diễm, Cửu Sắc, Tiên Mộ Tử lại lạnh nhạt bình tĩnh, không chút lo lắng cho an nguy của Diệp Trường Sinh.

Diên rồi! Diệp công tử thế mà ngồi trên lưng Già Thiên Hổ, hẳn đây là.....

Bạch Hổ giận dữ liên tục rống lên, âm thanh vang vọng trên đỉnh cửu thiên, chấn động tai, sóng linh khí khủng bố khuếch tán ra ngoài, núi lớn bốn phía trong nháy mắt sụp đổ, khói bụi bao trùm ngập trời.

Khủng bố như vậy, thân ảnh mọi người nhao nhao bay lên trời, kinh ngạc nhìn hết thảy phía dưới, vốn tưởng rằng Cửu Dực Già Thiên Hổ sẽ phát động tấn công Diệp Trường Sinh.

Nhưng sau mấy tiếng gầm giận dữ, Cửu Dực Già Thiên Hồ nằm rạp trên mặt đất, hơi thở nóng nẩy trên người đã không còn sót lại chút gì, tựa hồ trong nháy mắt trở nên đặc biệt dịu dàng.

Mọi người cảm thấy khó có thể tin được, ngay khi bọn họ chấn động vạn phần, một màn càng thêm kinh người đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh đi xuống từ sau lưng Bạch Hồ, đứng ngay ngắn trước mặt hắn, thân ảnh thẳng tắp như thương, Bạch Hồ chậm rãi há mồm, phun Hồn Độn Lệnh ra, bay về phía lòng bàn tay Diệp Trường Sinh.

Chỉ đơn giản như vậy?

Cửu Dực Già Thiên Hồ trực tiếp đưa Hồn Độn Lệnh cho Diệp Trường Sinh sao?

“Xuống xem một chút!” Hồn Độn Huyền Lăng trầm giọng nói, thân ảnh từ trên cao bay xuống, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Cửu Dực Già Thiên Hồ quay đầu nhìn bọn họ, lộ ra vẻ sắc lạnh, nhe răng nanh, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tấn công bọn họ.

Diệp Trường Sinh nắm chặt Hồn Độn Lệnh: “Tiểu Bạch, bọn họ là bằng hữu của ta.”

Dứt lời, Cửu Dực Già Thiên Hồ trong nháy mắt bình tĩnh lại, đầu hồ khổng lồ cọ cọ trên người Diệp Trường Sinh hai cái.

Hồn Độn Huyền Lăng mạnh mẽ khiến mình bình tĩnh lại: “Diệp công tử, cái này...”

Diệp Trường Sinh sờ sờ đầu Bạch Hồ: “Nó rất ngoan ngoãn, không hung tàn như các người nói.”

“Có phải các người có hiểu lầm gì với Bạch Hồ hay không?”

Hồn Độn Huyền Lăng: “...”

Bạch Hồ phân biệt sao, với Diệp Trường Sinh thì vô cùng ôn nhu, nếu đổi thành những người khác đã sớm giờ móng vuốt lớn lên.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hồn Độn Huyền Lăng: “Ta muốn đi vào Hồn Độn Thế Giới, các người cùng đi.”

Hồn Độn Huyền Lăng kinh hãi thất sắc: “Được không?”

“Đương nhiên có thể.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta làm việc chính là như vậy, chưa bao giờ bạc đãi bất kỳ một người nào.”

Hồn Độn Huyền Lăng nói: “Đã nhìn ra, Diệp công tử là xem trọng.”

Diệp Trường Sinh dẫn theo Cửu Dực Già Thiên Hồ, sau khi đi về phía trước vài bước thì ngừng lại: “Chờ một chút rồi chúng ta lại tiến vào Hồn Độn Thế Giới.”

Hồn Độn Huyền Lăng gật đầu: “Đều nghe Diệp công tử.”

Chương 1713: Hỗn Độn Giải 2

Dù sao Diệp Trường Sinh có thể dẫn bọn họ tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, đó là vinh hạnh lớn lao, nếu đi vào đạt được một chút cơ duyên thì đối với bọn họ mà nói giống như được sống lại.

“Lại tới nhiều người như vậy, vì sao luôn là từng nhóm từng nhóm đến, chịu chết như vậy mới có cảm giác sao?”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Hỗn Độn Huyền Lăng bên cạnh lúc này mới nhận thấy được trong hư không đang có hơi thở mạnh mẽ bay về phía bọn họ: “Diệp công tử, những người này hẳn là lão tổ liên minh Hộ Đạo dẫn đến. Ta vốn muốn nói cho người biết, chỉ là lão tổ của liên minh Hộ Đạo đã rời khỏi thành Hỗn Độn từ lâu, thật sự không nghĩ tới nhanh như vậy hẳn đã trở về.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người có biết gì về lão tổ liên minh Hộ Đạo không?”

Hỗn Độn Huyền Lăng nói: “Hắn rời đi quá lâu, ta chỉ biết hắn đi Hư Vô Chi Địa, còn lại cũng không rõ ràng lắm.”

Cửu Sắc bên cạnh nói: “Trường Sinh Chi Chủ, ta có chút hiểu biết với lão tổ liên minh Hộ Đạo.”

Diệp Trường Sinh gật mình: “Hắn hẳn là rất mạnh đi, ta nghĩ người nhất định sẽ nói như vậy.”

Cửu Sắc gật đầu: “Hắn quả thật rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh nói: “Mỗi lần các người đều nói người nọ rất mạnh, sau đó ngay cả một kiếm của ta cũng không ngăn được, như vậy làm cho tâm lý ta chênh lệch rất lớn.”

Cửu Sắc: “...”

Dừng một chút, hắn vẫn mở miệng nói: “Ở thời đại đó, thành Hỗn Độn có ba cường giả lần lượt là Lữ Tiêu Bố của phủ Thành chủ,

Hộ Đạo Lão Nhân Lạc Vũ, Tán Nhân Triệu Đức Trụ.”

Ánh mắt hẩn rơi vào trên người Hỗn Độn Huyền Lăng: “Không biết ta nói có đúng hay không?”

Sắc mặt Hỗn Độn Huyền Lăng thay đổi, khiếp sợ nhìn Cửu Sắc: “Các hạ là ai, làm sao lại hiểu rõ thời đại đó của thành Hỗn Độn như thế?”

Cửu Sắc lại nói: “Ta nói đúng không?”

Hỗn Độn Huyền Lăng gật đầu: “Đích xác là bọn họ rời đi quá lâu, nếu không phải người nhắc tới, ta cũng sẽ quên mất trong thành Hỗn Độn còn có hai người Lữ Tiêu Bố và Triệu Đức Trụ.”

“Theo sách cổ ghi lại, tán Nhân Triệu Đức Trụ là võ giả có thiên phú nhất thành Hỗn Độn, lại là một võ giả toàn năng, ở bất kỳ lĩnh vực nào cũng có thiên phú vượt qua người thường. Một người có thể đánh một trận với Lữ Tiêu Bố và Lạc Vũ.”

“Về sau hắn đột nhiên biến mất, nói là đi tìm người đứng đầu kiếm đạo luận bàn, đến lúc này cũng không còn tin tức của hắn nữa.”

Hỗn Độn Huyền Lăng vừa dứt lời, Cửu Sắc lại mở miệng: “Tán Nhân Triệu Đức Trụ, cũng không lợi hại như người nói, nhưng trong vũ trụ thì hắn cũng được xem như một nhân vật lợi hại.”

Hỗn Độn Huyền Lăng gật đầu: “Ghi chép trong sách cổ và lời đồn nhất định sẽ có chút sai lệch, nhưng không có lửa thì sao có khói.”

“Diệp công tử, nếu Lạc Vũ đến, người phải cẩn thận một chút, coi trọng kẻ địch chính là chịu trách nhiệm với mình.”

“Hy vọng là một cường giả.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: “Nếu không lần này người tới.”

Diễm Xích Vũ nói: “Ta đến thì ta đến, thật hy vọng là một cường giả có thể đánh chết ta.”

Đây đều là người gì, nói chuyện thật đáng sợ.

Hỗn Độn Huyền Lăng biến sắc, kiêng kỵ nhìn Diễm Xích Vũ, tuy rằng chưa từng thấy Diễm Xích Vũ ra tay, nhưng có thể đi theo bên người Diệp Trường Sinh, há phải kẻ yếu chứ?

Lúc này, trên hư không, từng bóng người cười mây đạp gió mà tới, đứng lơ lửng, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người đám người Diệp Trường Sinh.

Một lão giả tóc đỏ đi ra: “Người nào diệt liên minh Hộ Đạo, đi ra nhận chết đi.”

Nghe tiếng.

Diễm Xích Vũ đi ra, ngẩng đầu nhìn về phía lão giả tóc đỏ: “Liên minh Hộ Đạo không phải ta diệt, nhưng ta chỉ muốn đánh người.”

Lão giả tóc đỏ: “...”

Diễm Xích Vũ lại nói: “Để lại tên, ta không giết hạng người vô danh.”

Lão giả tóc đỏ tức giận nói: “Lạc Vũ, muốn chết.”

Bịch.

Bóng người bay lên không trung, Diễm Xích Vũ xuất hiện trước mặt Lạc Vũ: “Người chính là Lạc Vũ, quả nhiên rất yếu.”

Lạc Vũ mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng: “Người biết lão phu.”

Diễm Xích Vũ nói: “Nghe nói qua, bọn họ nói đã từng có tu sĩ tên là Lạc Vũ ở thành Hỗn Độn, rất yếu, xem ra bọn họ không nói dối.”

Thân ảnh Lạc Vũ chợt lóe, tức giận không thể kiềm chế: “Người là một thần thú hóa hình, có tư cách ở chỗ này giáo huấn ta sao?”

Ầm.

Một chuông đánh ra, rơi vào trên người Diễm Xích Vũ, bàn tay trên đường đi về phía trước, điên cuồng lớn lên, trên đó quanh quần thần hỏa nồng đậm.

Diễm Xích Vũ có chút ngoài ý muốn, sao lão đầu này lại nghĩ đùa lửa ở trước mặt hắn chứ, đây là tâm lý gì?

Thân ảnh của hắn bay ngược ra sau, cây kim thương xuất hiện trong tay, một kích, ngọn lửa quanh co trên đầu thương trong nháy mắt cắn nuốt bàn tay lửa mà Lạc Vũ phóng thích.

“Đùa với lửa, người không được.”

Lạc Vũ nói: “Liệt Hỏa Phượng Hoàng?”

Diễm Xích Vũ không để ý tới Lạc Vũ, ngay cả bản thể mình là gì cũng không biết, không có tư cách nói chuyện với mình.

Chương 1714: Hồn Độn Giản 3

“Thương loạn Cửu Tiêu!”

“Đại thương vô địch!”

Nghe được giọng nói của Diễm Xích Vũ, Diệp Trường Sinh có chút nghi hoặc, thương kỹ của tên này cũng thay đổi rồi.

Trước đây cũng không phải như vậy.

Cái gì mương máng phân li.

Một thương...

Không dám nghĩ, không dám nghĩ.

Thương kỹ của hắn thật khiếp sợ, tuyệt đối là nói không nên lời.

Lạc Vũ thấy thần hỏa căn bản không làm gì được Diễm Xích Vũ, theo mũi thương bốn phía hội tụ lại đây, trên người hắn ta xuất hiện một vòng xoáy màu bạc.

Xoay tròn, mũi thương trong nháy mắt bị nát bấy, ngay cả Diễm Xích Vũ cũng bị đánh bay ra ngoài.

Uy lực của đại đạo?

Diễm Xích Vũ ổn định thân ảnh, nhìn Lạc Vũ trước mắt, không có chút phần nộ nào, ngược lại đáng vẻ rất hưng phấn.

Thế mà hắn ta lại dung hợp một luồng đại đạo, không tệ, không tệ, rất nhanh sẽ thuộc về ta.

Bản tính cướp bóc lại mở ra.

Đúng lúc này, một lão giả đi tới bên cạnh Lạc Vũ: “Thiếu niên phía dưới kia là Diệp Trường Sinh.”

Lạc Vũ nói: “Xem ra chính là hắn diệt liên minh Hộ Đạo, người đi lấy tính mạng của hắn, phượng hoàng này giao cho ta.”

“Nếu như ta nhớ không lầm, trong những thần thú chúng ta chế tạo, tựa hồ còn chưa có một con Phượng Hoàng lợi hại như vậy.”

Linh Bình An nói: “Hắn không phải Liệt Hỏa Phượng Hoàng, hắn là Luyện Ngục Phượng Hoàng – Yêu Thần đứng đầu vũ trụ.”

Lạc Vũ biến sắc: “Luyện Ngục Phượng Hoàng, khó trách lại mạnh mẽ như vậy, lần này nếu chúng ta có thể mang hắn trở về, đây chính công lớn.”

Linh Bình An gật đầu: “Luyện Ngục Phượng Hoàng tất nhiên có giá trị, nhưng ta phát hiện hai người trong sân còn có giá trị nhiều hơn hắn.”

Ánh mắt Lạc Vũ xẹt qua mấy người Diệp Trường Sinh: “Ngoại trừ Diệp Trường Sinh, còn có người nào khác sao?”

Linh Bình An nói: “Tiểu cô nương kia cũng rất mạnh, ta căn bản nhìn không thấu nàng, đợi lát nữa bắt về nghiên cứu một chút.”

Dứt lời, thân ảnh hắn ta từ trên cao bay xuống xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Diệp Trường Sinh, người giết người Vũ Trụ Cấm Viện ta, hắn phải biết hậu quả là gì.”

Từng tiếng hổ gầm truyền ra, Cửu Dực Già Thiên Hổ từ bên người Diệp Trường Sinh vươn đầu ra, tức giận gầm về phía Linh Bình An.

Diệp Trường Sinh truyền âm cho Cửu Dực Già Thiên Hổ, ra hiệu cho nó lui sang một bên: “Đối địch với Vũ Trụ Cấm Viện, hậu quả chính là các ngươi rất nhanh sẽ diệt vong.”

Linh Bình An khinh thường: “Diệp Trường Sinh, người quá không biết trời cao đất dày, căn bản không biết Vũ Trụ Cấm Viện mạnh mẽ cỡ nào. Người sẽ không cho rằng Vũ Trụ Cấm Viện của Đại Thiên Vũ Trụ chính là toàn bộ thực lực của chúng ta chứ!”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão đầu, người đến nói chuyện phiếm với ta sao? Nói nhiều quá, ta chỉ hỏi người muốn chết thế nào.”

“Hư Vô Minh Tu, giết hắn cho ta.”

Linh Bình An hăng hái, không hề để Diệp Trường Sinh ở trong mắt. Ra lệnh một tiếng, mười người xuất hiện sau lưng, từng tòa giới vực rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Từng viên hồ lô đường đột nhiên bay ra va chạm trên mấy tòa giới vực, theo tiếng nổ vang lên, mười người bị hất bay ra ngoài.

Vì sao Hư Linh Diễm đột nhiên ra tay?

Diệp Trường Sinh cảm thấy có chút kỳ quái, trầm giọng hỏi: “Không phải nói, không nhúng tay sao?”

Ánh mắt Hư Linh Diễm rơi vào trên người Linh Bình An: “Hắn đáng chết.”

Dưới uy áp khủng bố, Linh Bình An biến sắc, cảm giác huyết mạch và xương cốt trong cơ thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung, thế mà hắn ta lại không thể chịu đựng được uy áp này.

“Các hạ là ai?”

“Ta tên Hư Linh Diễm!”

“Hư Linh... Người là Hư...”

Linh Bình An đến từ Hư Vô Chi Địa cho nên đương nhiên đã nghe ba chữ Hư Linh Diễm này. Nghe đồn Hư Vô Chi Chủ và Viện trưởng của bọn hắn đã biến mất sau trận đại chiến kia, nhưng sao nàng lại biến thành một đứa trẻ, còn xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh chứ?

Khó trách vừa rồi hắn ta liếc mắt một cái đã nhìn ra Hư Linh Diễm bất phàm, còn muốn bắt nàng trở về nghiên cứu, sau đó lại chế tạo ra.

“Tu sĩ Hư Vô Chi Địa biến mất cũng là bị các người hãm hại, một nơi đang tốt đẹp như vậy lại bị các người làm cho chướng khí mù mịt.”

“Các người không nên ra tay với ta.”

Hư Linh Diễm lạnh lùng nói, sát ý đáng sợ trên người nàng bắn ra, đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhận ra hơi thở như vậy trên người nàng.

“Không cần sợ hãi, ta chỉ đột nhiên nhớ tới một vài thứ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Tâm tình của người không ổn định lắm, vẫn là để cho ta đi.”

Dứt lời, hắn đi tới trước mặt Linh Bình An: “Đến đây, ta và người đánh hai chiêu.”

Linh Bình An kiên quyết nhìn Hư Linh Diễm: “Người xác định nàng không ra tay?”

Diệp Trường Sinh đánh một quyền ra ngoài, nện lên người Linh Bình An: “Sao, ta nói chuyện không dễ tin sao?”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh Linh Bình An bay ngược ra ngoài, đây xem như là bị đánh lén sao?

“Diệp Trường Sinh, người sẽ hối hận.”

Chương 1715: Hỗn Độn Giải 4

Hắn ta lần thứ hai ra hiệu cho Hư Vô Minh Tu tấn công Diệp Trường Sinh, đồng thời còn phóng thích ra ba con thần thú.

Diệp Trường Sinh nhìn Linh Bình An trước mắt, thất vọng lắc đầu, một tu sĩ có thể mượn ngoại lực, nhưng không thể quá mức ý lại, từ đó không để ý nâng cao năng lực của chính mình.

Ngoại lực chung quy vẫn là ngoại lực.

Thử hỏi một câu, ai có nhiều lá bài tẩy như Diệp Trường Sinh chứ, nhưng hắn vẫn không ngừng đề cao năng lực bản thân.

Cố gắng tu luyện.

Linh Bình An muốn dựa vào ngoại lực đánh bại Diệp Trường Sinh, lão đầu này lớn tuổi rồi, thật sự ngại thối.

Trong hư không.

Từng Hư Vô Minh Tu chém giết về phía Diệp Trường Sinh, công kích khủng bố rơi xuống, từng tắc từng tắc hư không bị nghiền nát, vạn mây dường như đều đang né tránh.

Những hư vô minh tu thanh này đều có tu vi Trụ Thần cao nhất, lại thêm ba con hung thú nữa, tóm lại lực công kích của bọn họ thật sự là quá mạnh.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên vung ra một kiếm: “Kiếm phong.”

Ngay khi nhóm người đó và hung thú cách Diệp Trường Sinh rất gần, trong nháy mắt bọn họ đã bị kiếm khí phong ấn, dừng lại trên hư không.

Nhìn hư vô minh tu và ba con hung thú, Diệp Trường Sinh chậm rãi mở miệng: “Khoảng cách của người và ta chỉ kém mấy phẩy milimet...”

“Đáng tiếc các người không đủ thương được ta, có tức không?”

Thân ảnh hần lao nhanh ra, trong nháy mắt đánh vỡ không gian kiếm phong, Hư Vô Minh Tu và ba con hung thú vỡ vụn, biến mất với kiếm khí.

Trong phút chốc, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trước mặt Linh Bình An: “Ra tay đi, hoảng cái gì?”

“Biến...” Hai chữ biến thái trong miệng Linh Bình An còn chưa nói ra, bỗng phát hiện vô số kiếm khí căn nuốt tới phía hần ta.

Không dám có chút sơ suất nào, thân ảnh bay lên trời, thực lực Hỗn Nguyên Vương bắn ra, lòng bàn tay xuất hiện khí băng huyền, từng khí băng huyền xuất hiện đánh mạnh về phía Diệp Trường Sinh.

Vạn dặm hư không đóng băng, kiếm khí cũng ngừng lại, khí băng huyền tiếp tục đi về phía trước, ý đồ muốn phong ấn Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đi không ngừng lại, trên người xuất hiện vô lượng thần hỏa, trực tiếp nghênh đón khí băng huyền.

“Hạo Kiếp chi kiếm!”

“Hồng Nguyệt chi kiếm!”

“Tạo Hóa Chi Kiếm!”

Liên tiếp ba kiếm quang bay ra, từng tiếng kêu chi chi truyền ra, kiếm khí bị Linh Bình An đóng băng giống như đang sống.

Không gian đóng băng xuất hiện vết nứt tựa như mạng nhện, ầm một tiếng nổ lớn truyền ra, kiếm khí hội tụ về phía Linh Bình An.

Xuy.

Xuy.

Xuy.

Ba kiếm quang xuyên qua người Linh Bình An, chỉ thấy trên người hần xuất hiện ba cái lỗ lớn, nhìn qua mà thấy giạt mình, làm cho

người ta sợ hãi.

Diệp Trường Sinh đánh giá Linh Bình An: “Bất tử chi thể?”

Linh Bình An cười điên cuồng một tiếng: “Diệp Trường Sinh, người sẽ không cho rằng như vậy là có thể giết ta chứ?”

“Lão phu có được bất tử chi thể, há có thể dễ dàng bị người chém giết như vậy.”

Hiện tại có bất tử chi thể lại dễ dàng như vậy sao? Ai cũng có thể có.

Một kiếm chém không chết người, vậy ta sẽ chém hai kiếm, cho đến khi chém chết mới thôi.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, muốn chém chết bất tử chi thể thì phải phá hủy bất tử bản nguyên của hắn, ở dưới bụng ba tấc.]

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh giật mình, không nghĩ tới sơ hở của Linh Bình An lại ở vị trí đó.

Đây là muốn hắn giết gà à?

Nhìn Linh Bình An lần nữa chữa trị thân thể như lúc ban đầu, thần ma kim kiếm xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt hóa thành vô số.

Thần thông này là thiên phú đặc biệt từ Hồng Nguyệt Chi Chủ Nguyệt Khuynh Thành - phân thân.

Vô số bóng người mang theo thần ma kim kiếm tấn công về phía Linh Bình An, người sau khinh thường, cuồng vọng nói: “Diệp Trường Sinh, người không giết chết được ta.”

Tự tin như vậy.

Cho nên hắn chẳng làm gì, cứ mặc cho kiếm quang xuyên qua người. Ngay sau đó, sắc mặt Linh Bình An trở nên dữ tợn khủng bố, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Vì sao tất cả kiếm quang đều hội tụ trên sơ hở của hắn ta, không

có ai biết tử huyết của mình mà.

Không đời nào.

Hoàn toàn không thể.

Ngay khi hần chuẩn bị chạy trốn thì trên đỉnh đầu lại có một tòa kiếm trận thật lớn hạ xuống, trong nháy mắt căn nuốt trời buộc hần ta lại.

Từng kiếm quang đánh mạnh vào những chỗ sơ hở, dưới bụng nổ tung. Theo tiếng nổ vang ra, Linh Bình An phát ra tiếng kêu bi thảm.

Thẳng đến khi thân thể bị nghiền nát từng tắc từng tắc thì hần ta đã hoàn toàn bị kiếm quang phá hủy thành bột mịn.

Đó là hậu quả của sự kiêu ngạo.

Có được bất tử chi thể thì thật sự cho rằng mình sẽ không chết sao?

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đã chém giết Linh Bình An, đạt được thể truyền thừa bất tử chi thể, bất tử huyết mạch.]

Diệp Trường Sinh giật mình, lại thêm một lần giết người mà bảo vật rơi xuống, đã rất lâu rồi không xuất hiện tình huống này.

Chương 1716: Hổ Nữ

Chuyện lần trước giết người nhưng lại được trang bị là khi nào thì Diệp Trường Sinh đã không nhớ nổi nữa.

Nhìn thể truyền thừa bất tử chi thể và bất tử huyết mạch trong hệ thống, Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu. Hắn đã có được kim thân bất tử bất diệt cho nên thể truyền thừa và huyết mạch này cũng không có tác dụng gì với hắn.

Trong đầu hắn đột nhiên nghĩ đến một người, sau khi Thương Khung Thần Cung mở ra, thân ảnh Diệp Thập Vạn xuất hiện trước mặt hắn.

“Thiếu chủ, người tìm ta?”

Diệp Trường Sinh gật đầu, búng tay một cái, bất tử huyết mạch tiến vào trong mi tâm Diệp Thập Vạn, cùng lúc đó hắn còn sử dụng bất tử chi thể.

Đây là muốn Diệp Thập Vạn đi được xa hơn trên con đường vô địch.

Ngoại trừ khống chế Cửu Thiên Lô Đình ra, hắn còn có truyền thừa Lực Linh Thần có thể có thần lực lay trời, hiện tại lại thêm bất tử chi thể.

Diệp Thập Vạn chính là một lá bài tẩy, tuy rằng hắn chỉ là Luyện Thể, nhưng hắn đã vô địch.

Diệp Trường Sinh nói: “Đi xuống tu luyện đi.”

Diệp Thập Vạn khom người một cái, tiến vào Thương Khung Thần Cung. Cùng lúc đó, Hư Linh Diễm đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Tiểu thể giới, trên người người còn có thể giới thuộc về mình, xem ra ta vẫn không hiểu rõ người.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Không cần gấp, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu.”

Hư Linh Diễm nhìn Diệp Trường Sinh không nói gì nữa, càng tiếp xúc với hắn, càng cảm thấy hắn thần bí khó dò.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người những người khác của Vũ Trụ Cẩm Viện, vừa định tấn công, bên tai truyền đến tiếng nói.

“Ninh Tuyền Cơ, xin xuất chiến!”

“Tàng Thất, xin xuất chiến!”

“Trụ Nhất, xin xuất chiến!”

...

Giọng nói quen thuộc truyền đến, sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, biết bọn họ cũng nhện gần chết trong Thần Cung rồi.

Mình bế quan mười năm, trong Thần Cung ít nhất đã qua trăm năm, thực lực của những người này hẳn là tăng lên không ít.

Diệp Trường Sinh mở Thần Cung và thần tháp Tử Dương, đám người Ninh Tuyền Cơ, Tàng Thất, Trụ Nhất, Lý Thái Bạch, Chúc Cửu xuất hiện ở trong sân.

Hắn híp mắt, ánh mắt xẹt qua người mọi người, tu vi những người này tăng lên nhanh như vậy sao?

Chẳng lẽ bọn họ đã cắn nuốt toàn bộ tài nguyên trong Thần Cung?

Nhất là Tàng Thất và Chúc Cửu, thế mà hai người này đã có cấp bậc Trụ Thần, mạnh hơn hắn một cấp.

Cho dù ngồi trên tên lửa cũng không thể nhanh như vậy được.

Tàng Thất chấp tay trước ngực: “A Di Đà Phật, Diệp huynh, hòa thượng vô địch lại trở về.”

“Có phải bị sự mạnh mẽ của ta làm cho chấn động không? Yên tâm, lát nữa ngươi sẽ càng sợ hãi, bởi vì hiện tại ta đã mạnh đến mức cũng khiến mình sợ hãi.”

Nói đến đây, hần sờ sờ cái đầu trụ lủi, nhìn về phía mọi người của Vũ Trụ Cẩm Viện: “Phật pháp vô biên, tới đây nhận chết.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hần đột nhiên nghĩ đến một câu, ta trọc, ta vô địch, những lời này dùng trên người Tàng Thất là quá thích hợp.

Tàng Thất có tu vi mạnh mẽ cho nên dường như cả người cũng cường tráng, càng bá đạo.

Giờ khắc này.

Tàng Thất đi từng bước về phía mọi người Vũ Trụ Cẩm Viện. Trong lúc đi về phía trước, dưới chân hần xuất hiện một vòng sáng phù văn màu đen.

Vòng sáng màu đen như một trụ trời bao phủ trên người Tàng Thất, bên ngoài phù văn còn có rất nhiều Phật pháp.

“Vạn!”

Một chữ, từ trong miệng Tàng Thất nói ra, chữ Vạn thật lớn đánh về phía mọi người, cùng lúc đó sau lưng Tàng Thất xuất hiện vô số cánh tay.

Thiên Thủ Phật Đà.

Địa Tàng Thế Tôn.

Phật diệt.

Ầm.

Ầm.

Ầm.

Hàng ngàn cánh tay Phật từ trên cao đánh xuống, rơi vào trên người mọi người. Những người này cũng không phải là người lương thiện gì, muốn bọn họ thúc thủ chịu trời là không thể nào.

Nếu Diệp Trường Sinh trực tiếp ra tay, có lẽ bọn họ còn có chút sợ

hải, nhưng hiện tại đổi thành Tàng Thất cho nên mới cảm thấy còn có cơ hội sống, nhao nhao ra tay ngăn cản tay Phật hạ xuống.

Đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra, thân ảnh Tàng Thất đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, vũ trụ đột nhiên bị xé ra một vết nứt.

Ngay sau đó một bàn tay Phật vô cùng lớn tựa như từ bên ngoài vũ trụ vươn vào, cứ từ từ như vậy, một bàn tay Phật khổng lồ xuất hiện.

Mỗi lần di chuyển một chút là bầu trời nhanh chóng sụp đổ, Phật pháp khủng bố hơi thở màu đen lập tức tràn ngập trong không trung.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt đều thay đổi, hẳn là rất chấn động trước bàn tay Phật khổng lồ, thật sự vô cùng lớn.

Còn Tàng Thất giống như thần Phật vũ trụ cổ xưa, nhất là hơi thở quanh quẩn trên người hẳn còn rất bá đạo cổ xưa: “Phật... Vốn... Là... Đạo!”

Sau khi tượng Phật khổng lồ nói bốn chữ, mọi người chỉ thấy Tàng Thất đưa tay đẩy về phía trước, Phật khổng lồ trên hư không làm ra động tác giống hệt.

Phật pháp mệnh mỏng vô lượng nghiền ép trên người mọi người Vũ Trụ Cấm Viện, thân ảnh mọi người cong như tôm, dốc hết toàn lực ngăn cản. Nhưng Phật pháp này thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ căn bản không thể chống lại.

Chương 1717: Hổ Nữ 2

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ tung truyền ra, thân ảnh mọi người bay ngược ra ngoài, hóa thành hư vô dưới sự nghiền ép của Phật pháp.

Đây...

Tàng Thất nhìn mọi người biến mất, nội liễm hơi thở, Thiên Thủ Phật Đà và Phật khổng lồ sau lưng cũng biến mất. Hắn xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, thế nào, lợi hại không, nếu người hâm mộ thì có thể trực tiếp nói ra.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hòa thượng, người tiến bộ rất nhanh, đáng tiếc người vẫn đánh không lại ta.”

Dứt lời, sau lưng hắn cũng xuất hiện Thiên Thủ Phật Đà và tượng Phật khổng lồ giống của Tàng Thất như đúc, điểm khác biệt duy nhất chính là một người là vô lượng Phật pháp, một người là vô tận kiếm khí.

Tàng Thất ngây ra như phỗng: “Không thể nào, người cũng có thể lĩnh ngộ thần thông này như ta sao?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Có kinh ngạc không, có bất ngờ không?”

Tàng Thất: “...”

Hừ, ta không muốn nói chuyện với người.

Người cách xa ta một chút.

Diệp Trường Sinh cười cười: “Đừng nhụt chí, tiếp tục cố gắng.”

Dứt lời, một bóng người từ trên cao bay xuống, người tới không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Ánh mắt hần rơi vào trên người Tàng Thất: “Hòa thượng, động tĩnh lớn vừa rồi do người làm ra có đúng không?”

Tàng Thất gật gật đầu: “Là bần tăng, có cảm thấy rất lợi hại không?”

Diễm Xích Vũ biến sắc: “Lợi hại sao? Lão tử đang muốn đánh bại Lạc Vũ, người làm ra động tĩnh lớn như vậy, mọi người đều bị dọa mà chạy mất.”

Tàng Thất: “...”

Đổ lỗi cho nhà sư nghèo sao?

Ta mạnh là ta sai sao?

Diệp Trường Sinh nhìn hai người: “Được rồi, người chạy thì chạy, về sau còn có cơ hội.”

“Chúng ta đi Hỗn Động Thế Giới trước đi!”

Nói đến đây, hần hỏi mấy người Tàng Thất có muốn cùng đi đến Hỗn Động Thế Giới hay không, mọi người lựa chọn tiếp tục trở lại trong Thần Cung tu luyện.

Hần tôn trọng quyết định của mọi người, mang theo mấy người Hỗn Động Huyền Lăng, Diễm Xích Vũ, Hư Linh Diễn, Cửu Sắc, Tiên Mộ Tử và Cửu Dực Già Thiên Hồ đi tới cửa vào Hỗn Động Thế Giới.

Chẳng bao lâu.

Mọi người đi tới trước mặt hai ngọn núi cao tận trời. Cửu Dực Già Thiên Hồ ngẩng đầu nhìn núi cao trước mắt rồi truyền âm với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào núi cao tận trời trước mắt, luôn cảm giác hình dáng này có chút quen thuộc... Không, lại nghĩ bật rồi.

Ngay sau đó, thân ảnh hần chợt lóe về phía trước, tiện tay vung lên, Hỗn Động Lệnh bay tới phía núi cao tận trời.

Ầm.

Ầm.

Giữa hai ngọn núi đột nhiên xuất hiện một kết giới thật lớn, ánh sáng vạn trượng, rực rỡ chói mắt giống như muốn phá hủy người ta trong nháy mắt.

Sau khi Hỗn Động Lệnh tiến vào trong kết giới, một vòng xoáy thật khổng lồ xuất hiện, mọi người còn chưa tiến vào Hỗn Động Thể Giới mà tử khí dày đặc đã đánh tới trước mặt.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, sắc mặt hơi đổi, không phải Hỗn Động Thể Giới bị hủy sao? Vì sao thần thức của hắn không cách nào bao trùm toàn bộ?

Rốt cuộc thể giới này lớn bao nhiêu?

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh hắn chợt lóe, dẫn đầu tiến vào trong vòng xoáy còn những người khác theo sát phía sau. Xuyên qua vòng xoáy kết giới, cảnh tượng trước mắt làm cho vẻ mặt mọi người đột nhiên thay đổi.

Ngọn núi cao tận trời phía xa bị chia thành hai, tràn đầy vết nứt, thần hỏa thiêu đốt điên cuồng lan tràn xuống giống như muốn đốt phiến thể giới này thành tro.

Nhưng nếu chỉ có biển lửa vô biên thì mọi người cũng sẽ không kinh hãi, ở trong Hỗn Động Thể Giới, thần hỏa nuốt trời và cột nước bay thẳng lên bầu trời cùng tồn tại.

Hơn nữa kiếm khí làm cho người ta sợ vỡ mật cũng tồn tại song song với tà khí oán niệm.

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ, rốt cuộc nơi này đã trải qua điều gì? Ngày đó ở trong Hỗn Động Mộ Táng, Cơ Trường Mãnh đã nói cho hắn biết Hỗn Động Thể Giới bị Linh phá hủy.

Linh là kiếm tu đường đường chính chính, vì vậy tuyệt đối sẽ không thể tạo thành thương tổn như vậy cho Hỗn Động Thể Giới.

Hắn hoài nghi kiếm khí đáng sợ trước mặt xuất phát từ tay Linh, nhưng những thần hỏa, linh thủy khác là do người nào để lại chứ?

Năm đó rốt cuộc Hỗn Độn Thế Giới đã trải qua những gì? Hỗn Độn Yêu Yêu là Hỗn Độn Chi Tử đời thứ hai, như vậy Hỗn Độn Chi Tử đời thứ nhất đã đi đâu rồi?

Lúc trước Hư Linh Diễn nhắc tới Hỗn Độn Thế Giới chỉ có Hỗn Độn Chi Chủ đời thứ nhất là mạnh mẽ, đích thật có chuyện như vậy vì những người khác đều ở trong Hỗn Độn Quan.

Suy nghĩ đều xuất hiện vấn đề.

Như vậy lại có một vấn đề, vì sao Hỗn Độn Quan lại nhận hắn làm chủ?

Mang theo nghi hoặc vô tận, hắn di chuyển về phía trước, muốn xâm nhập sâu vào trong Hỗn Độn Thế Giới để dò xét.

Nơi này thật sự là quá lớn, phỏng chừng hắn sẽ không thể đi dạo xong trong chốc lát.

Đúng lúc này, Hỗn Độn Quan trong cơ thể hắn đột nhiên xuất hiện dị động, trở nên có chút nóng nảy. Thế mà nó có thể cảm ứng được sao? Có phải quá thần kỳ rồi không?

Chương 1718: Hổ Nữ 3

Diệp Trường Sinh không để ý tới Hồn Độn Quan đang có dị động, ít nhất hiện tại còn chưa cần đến bọn hắn. Nếu có nhu cầu, hắn đương nhiên sẽ tiến vào trong Hồn Độn Quan lần nữa.

Trong khi đi về phía trước, Cửu Dực Già Thiên Hồ đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, ngăn hắn lại: “Chủ nhân, phía trước có nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh nghe giọng nói khàn khàn cổ xưa: “Tiểu Hồ, vì sao ngươi không biến thành hình người?”

Bản thể của Cửu Dực Già Thiên Hồ biến mất, theo đó là một vầng sáng xuất hiện, một bóng dáng xinh đẹp đi ra từ trong đó.

Thế mà là nữ nhân.

Diệp Trường Sinh có chút xấu hổ. Lúc trước hình như hắn còn cười trên người Cửu Dực Già Thiên Hồ, ai có thể nghĩ đến Bạch Hồ - một trong những thần thú hộ tộc của Hồn Độn Tộc lại là một đại mỹ nữ chứ?

“Ngươi tên gì?”

“Ta gọi Hồ Nữ.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Hồ Nữ, cái tên này không tệ, ai lấy cho ngươi vậy, khá hay!”

Hồ Nữ nói: “Chủ nhân, ta vẫn gọi là Hồ Nữ.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân, phía trước chính là Hồn Độn Thâm Uyên, nơi đó có ba Hồn Độn Tà Linh, đó là tồn tại hết sức mạnh mẽ.”

Hồn Độn Tà Linh?

Ở đây còn có sinh linh ư?

Nhưng sao hắn không cảm nhận được chứ? Có thể tránh thoát

thần thức của hắn, Hồn Độn Tà Linh này không đơn giản.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hư Linh Diễn: “Người có phát hiện Hồn Độn Tà Linh không?”

Hư Linh Diễn lắc đầu: “Không phát hiện.”

Hồ Nữ lên tiếng giải thích: “Chủ nhân, Hồn Độn Tà Linh dùng hình thái hư vô xuất hiện. Trong phiên thể giới này, bất cứ cái gì cũng có thể là Hồn Độn Tà Linh biến ảo ra.”

“Như biển lửa nuốt trời trước mắt, còn có cột nước nghịch thiên, những thứ này cũng do Hồn Độn Tà Linh biến ra.”

“Trong Hồn Độn Vực Sâu có ba gốc Hồn Độn Thần Thụ, Tà Linh chiếm chỗ đó thì sẽ không cho phép bất cứ sinh linh nào tới gần Hồn Độn Thần Thụ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Hồn Độn Thần Thụ rất lợi hại sao?”

Hồ Nữ nói: “Chủ nhân, Hồn Độn Thần Thụ là một trong ba cây lớn của vũ trụ, bất kỳ cành cây nào cũng có thể luyện chế thành thần binh. Ngoài ra, Hồn Độn Thần Quả cũng có tác dụng rất lớn, ăn một quả cũng có thể làm cho sinh linh trở nên rất mạnh.”

“Có điều, Hồn Độn Tà Linh chiếm ba gốc thần thụ, mục đích là muốn cắn nuốt thần thụ để tạo ra linh khí.”

Diệp Trường Sinh nói: “Hồ Nữ, trong năm tháng vô tận trước kia, ngoại trừ ta ra thì còn có người khác tiến vào nơi này không?”

Hồ Nữ lắc đầu: “Không có, sau trận đại chiến kia, nơi này đã bị phong ấn. Hồn Độn Tộc biến mất không thấy, rốt cuộc có ai bị phong ấn ở đây hay không, ta thật sự không biết.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, Diễm Xích Vũ ở một bên đánh giá Hồ Nữ: “Vậy sao người trốn thoát khỏi nơi này được?”

“Còn có vì sao Hồn Độn Lệnh ở trong tay người?”

Hồ Nữ nhìn Diễm Xích Vũ: “Khống chế ánh mắt của người, hơn nữa ta không muốn nói chuyện với người.”

Nói đến đây, nàng nhìn Diệp Trường Sinh: “Trận đại chiến năm đó, chủ nhân biết nguy hiểm sẽ đến nên để cho ta mang theo viên Hồn Độn Lệnh kia nhanh chóng rời khỏi Hồn Độn Thế Giới. Mặc dù như vậy, ta vẫn bị thương nặng, bằng không ta cũng sẽ không giấu ở Hồn Độn Giản nhiều năm như vậy.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi thôi, mấy năm nay người chịu khổ rồi, sau này hãy ở lại bên cạnh ta, để ta chiều cố người.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Diễm Xích Vũ: “Sau này người tránh xa Hồ Nữ một chút, đừng làm hư nàng.”

Diễm Xích Vũ tỏ vẻ vô tội: “Chủ nhân, nếu người nói như vậy, ta sẽ thật sự mất hứng.”

“Nói như kiểu ta là người xấu, chỉ có một mình người là người tốt.”

“Ta chỉ muốn trò chuyện với Hồ Nữ muội muội để chúng ta có thể hiểu rõ nhau hơn.”

Hồ Nữ nói: “Ta không có hứng thú với chim.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Hắn rõ ràng là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng độc nhất vô nhị trong vũ trụ, vì sao ai cũng phải gọi hắn là chim chứ?

Không thể tôn trọng hắn một chút sao?

Diệp Trường Sinh nói: “Đi chăm sóc Hồn Độn Tà Linh, chốc nữa trở về sẽ làm hồ lô đường từ Hồn Độn Thần Quả cho người.”

Nghe hắn nói sẽ làm hồ lô đường, Hư Linh Diễm lập tức cảm thấy hứng thú: “Thật sự muốn làm hồ lô sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cũng không biết dùng Hồn Độn Thần Quả làm hồ lô đường thì sẽ có mùi vị gì.”

Bên rìa Hồn Độn Thâm Uyên, thân ảnh mọi người xuất hiện, linh khí mệnh môn cuộn cuộn tàn sát bữa bãi trên người bọn họ.

Có linh khí Hỗn Độn thuần túy, còn có tà linh khí, hai hơi thở như gió mạnh đến tàn phá từ Hỗn Độn Thâm Uyên.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn về phía vực thẳm, tối đen không thấy đáy.

Hắn hơi chấn động, Hỗn Độn Thần Thụ lại có thể sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, sức mạnh sinh mệnh này thật sự quá ngoan cường.

Thần thức bao phủ, vẫn chưa từng phát hiện Hỗn Độn Tà Linh tồn tại.

Chương 1719: Hỗn Độn Thụ

“Cùng nhau đi vào, cẩn thận một chút!”

Dứt lời, hắn nhảy vào vực sâu, mấy người Hư Linh Diễn, Hồ Nữ, Tiên Mộ Tử, Cửu Sắc, Diễm Xích Vũ, Hỗn Độn Huyền Lăng theo sát phía sau.

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, đột nhiên giọng nói của Hỗn Độn Huyền Lăng truyền đến. “Diệp công tử, lão phu không thể nào tiến vào Hỗn Độn Thâm Uyên, hơi thở nơi này thật sự quá mạnh.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hỗn Độn Huyền Lăng, tiện tay vung lên, một kiếm khí xuất hiện dưới chân Hỗn Độn Huyền Lăng, ngay lập tức đưa hắn đến bên vách núi.

Hỗn Độn Huyền Lăng thở dài một hơi, chưa tỉnh hồn nhìn xuống phía dưới lại phát hiện mấy người Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc này.

Một làn khí màu đen xuất hiện sau lưng Hỗn Độn Huyền Lăng, nó giống như một con hung thú dữ tợn khổng lồ. Hắn nhận thấy được nguy hiểm, vội vàng xoay người nhìn về phía sau lưng.

Xoạt.

Làn khí màu đen che trời trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể hắn. Trong lúc nhất thời, quanh người Hỗn Độn Huyền Lăng là hơi thở đáng sợ, cả người giống như đi ra từ địa ngục Cửu U.

Có thể nhìn thấy đường vân màu đen trên mặt, hắn giống như bị ma hóa trong nháy mắt: “Ha ha, rốt cục cũng có nhân loại tiến vào, trong cơ thể tiểu tử kia có Hỗn Độn huyết mạch thật mạnh mẽ, thân thể này rất hoàn mỹ, về sau sẽ thuộc về ta.”

Dứt lời, Hỗn Độn Huyền Lăng lần thứ hai tiến vào trong vực sâu, có điều, nơi hắn biến mất lại không giống nhóm người Diệp Trường Sinh.

Giờ khắc này, mấy người Diệp Trường Sinh đã xuất hiện trong Hồn Động Thâm Uyên. Sương mù cuối cùng cũng tan đi, phía trước là một tượng đá hình người khổng lồ sụp đổ trên mặt đất.

Nó chỉ còn lại một cái đầu, nhìn qua dữ tợn khủng bố, nhất là trên đầu còn xuất hiện từng dấu vết nổ tung, đã nhìn không ra dáng vẻ ban đầu của tảng đá này.

Bên cạnh cái đầu, ba gốc cây xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, trên đó có trái cây màu đỏ trong suốt óng ánh.

Đây chính là Hồn Động Thần Quả.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: “Chủ nhân, Hồn Động Thần Quả này tản ra hơi thở thật mê người, ta thích.”

Dứt lời, hắn di chuyển tiến lên, giơ tay lên hái một Hồn Động Thần Quả, không chút do dự đưa vào trong miệng.

Diệp Trường Sinh hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới Diễm Xích Vũ sẽ cảm thấy hứng thú với Hồn Động Thần Quả: “Người ăn từ từ thôi.”

“Cẩn thận cái miệng khiến người no muốn nổ tung.”

Ánh mắt Diễm Xích Vũ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, chủ nhân, ta chỉ ăn Hồn Động Thần Quả mà người nói ta ác quá.

“Chủ nhân, người không có ý định lấy những Hồn Động Thụ này đi sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nào có đơn giản như vậy?”

Diễm Xích Vũ lại nói: “Không đúng, không phải đi qua đâu là chủ nhân sẽ lấy hết chỉ bảo ở đó sao?”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: “Người nói chuyện cho cẩn thận, ta cũng không phải trộm cướp.”

Diễm Xích Vũ lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh: “Ta tin người cái quỷ, rất xấu.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, lại nói: “Cho dù ta muốn mang Hỗn Độn Thụ đi, sợ rằng có vài người cũng sẽ không đồng ý.”

“Ra ngoài đi!”

Dứt lời, ánh mắt mấy người đề phòng, Diễm Xích Vũ bên cạnh vội vàng tiến lên, lần thứ hai bắt đầu thu thập Hỗn Độn Thần Quả.

Có điều, lần này hắn vừa mới đưa tay đi hái Hỗn Độn Thần Quả thì linh khí đáng sợ đã đánh hắn bay ra ngoài.

Ngay sau đó, một bóng người từ phía sau Hỗn Độn Thụ đi ra, không phải ai khác, chính là Hỗn Độn Huyền Lăng.

Diễm Xích Vũ nhìn Hỗn Độn Huyền Lăng: “Lão đầu, người dám đánh lén ta?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Không tốt, lão đầu này bị Tà Linh khống chế.”

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Là ta sơ suất.”

Ánh mắt Hỗn Độn Huyền Lăng xẹt qua mọi người, vô cùng bá đạo chỉ vào Diệp Trường Sinh nói: “Người ở lại, những người khác có thể rời đi, bằng không ngay cả các người ta cũng giết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người hết sức hung hăng nhỉ? Muốn tách chúng ta ra để các người có thể đánh sao?”

“Có phải người cảm thấy chúng ta rất ngốc hay không?”

“Để cho chúng nó đi ra đi, ta không thích xử lý từng người một, các người cùng lên, ta rất vội.”

Hỗn Độn Huyền Lăng giận dữ phát ổng tay áo: “Nhân loại bây giờ đều ngông cuồng như vậy, có dám đánh một trận khác hay không? Ta cũng không muốn đả thương đến Hỗn Độn Thần Thụ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người nói đúng, cũng không thể đả thương đến Hỗn Độn Thần Thụ.”

Dứt lời, ba ánh sáng vàng từ phía sau Hỗn Độn Huyền Lăng bay

tới, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Hỗn Động Huyền Lăng quay đầu nhìn lại, tức giận trừng mắt, Hỗn Động Thần Thụ của hắn đã không thấy đâu: “Người lấy Hỗn Động Thần Thụ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người không phải lo lắng sẽ đả thương đến Hỗn Động Thần Thụ sao? Vậy thì ta sẽ giữ nó cho người trước.”

Hỗn Động Huyền Lăng tức giận không thể kiềm chế: “Người trêu đùa ta, để Hỗn Động Thần Thụ lại, tha cho người không chết.”

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh, khoe miệng nhắc lên một nụ cười: “Có muốn cùng nhau đánh hắn hay không?”

Chương 1720: Hỗn Độn Thụ 2

Hư Linh Diễn, Diễm Xích Vũ, Tiên Mộ Tử, Cửu Sắc, Hồ Nữ nhao nhao gặt đầu, Diệp Trường Sinh nói: “Vây còn chờ gì nữa?”

Mọi người không chút do dự, thân ảnh chọt lóe tấn công về phía Hỗn Độn Huyền Lăng, chỉ thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau một bước.

Hắn bắt đầu chuyển Hỗn Độn Thần Thụ đến tiên điền của Thương Khung Thần Cung. Sở dĩ có thể đột nhiên lấy đi Hỗn Độn Thần Thụ là bởi vì Hỗn Độn Quan đột nhiên có dị động nên hắn mở ra xem thử một chút, không nghĩ tới thế mà Hỗn Độn Thần Thụ chủ động tiến vào Hỗn Độn Quan.

Hắn cũng không cố ý.

Nhưng thật ra hắn cố ý làm vậy.

Mấy người Hư Linh Diễn quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh, thấy hắn đang chậm rãi ăn Hỗn Độn Thần Quả, mọi người bị hành động này của hắn làm cho bất ngờ.

Thật là.

Để cho bọn họ giao chiến với Hỗn Độn Huyền Lăng, một mình mình hưởng thụ Hỗn Độn Thần Quả, đây là việc người làm sao?

Diễm Xích Vũ tựa hồ đã quen từ lâu: “Chư vị đừng tức giận, chủ nhân chính là vô sỉ như vậy.”

Àm.

Àm.

Từng tiếng nổ vang ra, đầu tượng khổng lồ trên mặt đất trong nháy mắt hóa thành bột mịn, Hỗn Độn Huyền Lăng bị đánh bay ra ngoài, thân ảnh hung hăng va chạm vào vách đá.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay lần nữa, lòng bàn tay Hư Linh Diễn

đối diện với hắn, một nguồn linh khí đáng sợ đặt hắn lên vách đá, hoàn toàn không cách nào di chuyển.

Giây dựa đều chỉ phí sức.

Hư Linh Diễm vừa muốn ra tay phá hủy Hồn Độn Huyền Lăng, Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh nàng: “Đừng nóng vội, bức Tà Linh ra ngoài cơ thể là được, chớ hủy đi thân thể này.”

Diệp Trường Sinh nói xong thì đi về phía Hồn Độn Huyền Lăng. Đúng lúc này, hai làn khí Tà Linh màu đen xuất hiện, dưới vực sâu lại đen kịt một mảnh.

Đội bóng tối lui đi, Hồn Độn Huyền Lăng thế mà biến mất không thấy đâu, hiển nhiên do hắn được đồng bạn cứu đi.

Hư Linh Diễm nói: “Cứ để chúng nó chạy trốn như vậy sao?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Trốn không thoát, ít nhất hiện tại chúng ta đã biết Tà Linh nơi này cũng không phải rất mạnh.”

“Đi thôi, đã có được Hồn Độn Thụ, chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Mọi người bay lên trời, chuẩn bị rời khỏi Hồn Độn Thâm Uyên, Hồ Nữ đi tới bên người Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, Hồn Độn Tà Linh sẽ không yếu như vậy, tà linh kia vừa mới nắm trong tay thân thể nhân loại, cho nên chưa phát huy hết thực lực.”

“Chủ nhân vẫn nên cẩn thận một chút.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Không sao, ta sẽ chú ý.”

Hồ Nữ muốn nói lại thôi, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, Diệp Trường Sinh nhận thấy được sự khác thường của nàng: “Hồ Nữ, ngươi còn có chuyện gì muốn nói không?”

“Chủ nhân, có thể cho ta vài Hồn Độn Thần Quả không?” Hồ Nữ ấp úng nói.

Diệp Trường Sinh nói: “Đương nhiên có thể, sau khi rời khỏi nơi

này, ta sẽ chia cho người.”

Ngay khi bọn họ cách đỉnh vực sâu rất gần, một tiếng gầm gừ cuồng nộ truyền đến, kinh khủng như vậy, chỉ khiến người ta thấy rất lợi hại.

Trở lại Hồn Độn Thâm Uyên, sương đen che trời bao trùm giống như màn đêm vĩnh hằng.

Căn bản không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Nhất là tiếng gầm vừa rồi làm cho người ta sởn tóc gáy, da đầu tê dại.

Diễm Xích Vũ trầm giọng nói: “Chủ nhân, tiếng gầm vừa rồi không phải hung thú có thể phát ra.”

Hồ Nữ bên cạnh phụ họa nói: “Đúng vậy, nghe có vẻ giống như nhân tộc, hình như hẳn phải chịu thống khổ cực lớn.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Không cần suy đoán, đi qua nhìn một chút là biết ngay.”

Hồ Nữ vội vàng ngăn Diệp Trường Sinh lại: “Chủ nhân, không thể được. Phía trước là đầm lầy Hồn Độn, lấy thực lực của chủ nhân, muốn đi qua thì chắc chắn không có vấn đề gì. Nhưng bên trong đầm lầy Hồn Độn tràn ngập khí độc, nếu khí độc tiến vào cơ thể sẽ làm cho người ta hoàn toàn điên mất, sau đó linh khí bị khô kiệt mà chết.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía những người khác: “Các người sợ độc sao? Dù sao ta cũng không sợ, miễn độc.”

Hư Linh Diễm nói: “Không sợ, ta cũng miễn độc.”

Diễm Xích Vũ nói: “Ta có một Độc Long Toản, độc gì cũng không sợ.”

Cửu Sắc phụ họa: “Ta cũng miễn độc.”

Tiên Mộ Tử chân chờ trong chớp mắt: “Tướng công, ta...”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, mở ra Thương Khung Thần Cung: “Người vào trước đi.”

Tiên Mộ Tử không chần chờ, lập tức tiến vào trong Thương Khung Thần Cung. Độc tố trong đầm lầy Hỗn Độn quá mạnh, nàng không muốn liên lụy đến nhóm người Diệp Trường Sinh.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Diệp Trường Sinh dẫn đầu, mấy người đập gió mà đi, tiến vào trong khói độc. Phiến đầm lầy Hỗn Độn này vô cùng rộng lớn, mệnh người vô tận.

Mọi người đi thật lâu cũng chưa đến được bờ bên kia đầm lầy. Đúng lúc này, từng tiếng gầm lại truyền đến, sóng âm cuồng bạo làm cho người ta khí huyết sôi trào.

Cảm giác này giống như tiếng Quỳ Trống của Lâm Lôi ngày đó, một người có thể phát ra tiếng gầm đáng sợ như vậy, chắc hẳn thực lực của hắn sẽ không quá yếu.

Chương 1721: Hồn Độn Thụ 3

Đương nhiên, người này bị phong ấn trong Hồn Độn Thế Giới lâu như vậy, lại không bị Tà Linh đoạt xá để chiếm lấy thân thể, người như vậy tuyệt đối là một cường giả tuyệt thế của thời đại.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh nhạt, trong lòng tràn ngập tò mò với người này, rất muốn biết rốt cuộc hắn là ai.

Đúng lúc này.

Một hơi thở nguy hiểm truyền đến, Diệp Trường Sinh quan sát phía dưới, phát hiện trong đầm lầy xuất hiện dây leo ngăm đen giống như có được sức mạnh sinh mệnh đang cắn nuốt về phía bọn họ.

Những người khác tự nhiên cũng phát hiện dây leo xuất hiện trong đầm lầy, Diễm Xích Vũ trực tiếp phóng thích hỏa diễm cắn nuốt dây leo xuất hiện từ trong đầm lầy.

Hồ Nữu hoa dung thất sắc, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, đây là Phệ Hồn Quỷ Đăng, thần hỏa không cách nào tạo thành thương tổn cho chúng nó.”

“Chỉ có chặt đứt rễ Phệ Hồn Quỷ Đăng mới có làm cho nó hoàn toàn mất đi sự sống, Nhưng đầm lầy rộng vạn dặm, chúng ta đi nơi nào tìm kiếm rễ cây của nó đây?”

Diệp Trường Sinh lộ vẻ hồ nghi, dưới thần thức bao phủ, thế mà hắn chưa từng phát hiện bất cứ sinh linh nào. Bây giờ lại xuất hiện Tà Linh và Phệ Hồn Quỷ Đăng, vậy rốt cuộc là thế nào?

Chẳng lẽ thần thức không hoạt động sao?

Hắn mở ra Động Hư Chi Nhãn, nhìn đầm lầy Hồn Độn phía dưới, thế mà vẫn như trước không phát hiện rễ cây Phệ Hồn Quỷ Đăng.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Phệ Hồn Quỷ Đăng hình như là bị thần hỏa của Diễm Xích Vũ kích thích nên càng cuồng bạo, số lượng cũng tăng lên, dây leo rậm rạp giống như linh xà vậy.

Một kiếm quang bay ra, không gian trong nháy mắt bị phong ấn, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Tăng nhanh tốc độ.”

Một kiếm phong thiên, Phệ Hồn Quỷ Đăng trở nên uể oải dưới kiếm khí, mặc cho chúng nó va chạm như thế nào thì vẫn không cách nào phá vỡ phong ấn của kiếm khí.

Mọi người tăng nhanh tốc độ, đột nhiên phía trước đầm lầy xuất hiện một đảo hoang, bọn họ bay xuống, xuất hiện trên đảo.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía xa, phát hiện bên kia đảo hoang lại là biển rộng mênh mông, nước biển trong suốt thấy đáy, không có một chút tạp chất nào.

Một bên là đầm lầy đục ngầu, một bên là biển xanh trong vắt, đây thật sự là một nơi kỳ quái.

Hơn nữa trên hòn đảo này, cây cỏ thụ chộc trời làm cho người ta cảm giác đầy sức sống.

“Hồ Nữ, trước kia có hòn đảo này sao?”

Hồ Nữ lắc đầu: “Không có, nơi này biến hóa quá lớn, rất nhiều nơi đã không còn giống như trong ký ức của ta.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi thôi, trước tiên nhìn xem trên đảo có cái gì.”

Kế tiếp, mọi người bắt đầu cuộc sống trên đảo hoang, ngẫm lại thật ra còn rất kích thích...

Dọc theo con đường nhỏ trong rừng rậm đi về phía trước một lúc, thân ảnh Diệp Trường Sinh đột nhiên ngừng lại: “Thì ra các người chạy tới nơi này.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Hư Linh Diễm: “Lần này,

không thể cho bọn họ cơ hội chạy trốn nữa.”

Hư Linh Diễn gật đầu: “Yên tâm, ta sẽ nghiêm túc. Thật ra, có thể cho hòa thượng trong tiểu thế giới của người đi ra, thứ mà những tà linh này sợ nhất chính là Phật pháp hạo nhiên chính khí, người hiểu ý ta chứ?”

Diệp Trường Sinh gật đầu, Phật pháp hạo nhiên chính khí, nhưng Phật pháp mà Tàng Thất tu luyện cũng mang chút tà.

“Không biết Nho đạo có thể hạ gục bọn họ không?”

Hư Linh Diễn nói: “Nho đạo chí thánh mới có thể.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, giơ tay mở Thần Cung ra.

Tàng Thất mắt buồn ngủ đi ra: “Diệp huynh, người lại quấy rầy giấc mộng đẹp của bản tăng, trong mộng kia đều là hoa trắng...”

“Tội lỗi, tội lỗi!”

“Diệp huynh, người tìm bản tăng có chuyện gì sao?”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Hư Linh Diễn, giống như đang nói, chỉ có thứ này, người xem có được không?

Hư Linh Diễn nói: “Để cho hần thử một lần, có lẽ người sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Diệp Trường Sinh chỉ vào rừng rậm phía trước: “Hòa thượng, người không phát hiện ra điểm khác biệt sao?”

Sắc mặt Tàng Thất trầm xuống: “Có tà ma, ngã Phật từ bi, để bản tăng siêu độ chúng nó.”

“Bản tăng đi đây.”

Dứt lời, thân ảnh Tàng Thất chợt lóe, vọt tới phía trước. Nhìn bóng lưng hần rời đi, Hư Linh Diễn chậm rãi mở miệng, “Bên cạnh người thật sự có không ít cường giả, người tìm được Tu Di Trụ Phật ở đâu?”

Tu Di Trụ Phật?

Diệp Trường Sinh nhìn Tàng Thất: “Chúng ta quen biết rất sớm, một đường đi tới hôm nay. Lúc mới gặp, hắc vẫn là một tiểu hòa thượng.”

Hư Linh Diễm nói: “Vậy người có thể coi là nhật được bảo vật.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Các người đều là bảo vật của ta... Bảo bối.”

Ngay sau đó, hắc di chuyển về phía trước, trên người xuất hiện từng ký tự, hơi thở Nho đạo hạo nhiên xuất hiện trên người hắc.

Hư Linh Diễm biến sắc, giật mình nói: “Nho đạo chí thánh, hắc không phải là kiếm tu sao?”

Diễm Xích Vũ nhìn ký tự trên người Diệp Trường Sinh, từ từ mở miệng đọc: “Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô dục dĩ quan kỳ diệu thường hữu, dục dĩ quan kỳ hiệu. Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, Huyền chi hữu huyền, chúng diệu chi môn.” (Đạo Đức Kinh)

Chương 1722: Cho ta

“Mẹ kiếp, chủ nhân quá tài năng.”

“Chủ nhân trâu bò, thế mà có thể nói ra những lời đầy ý nghĩa như vậy, ta lại hiểu rõ người hơn.”

Ngay sau đó.

Hư Linh Diễm, Diễm Xích Vũ, Cửu Sắc, Hồ Nữ nhao nhao rơi vào minh tưởng, chính bởi vì nhân vật xuất hiện trên người Diệp Trường Sinh.

Không phải chỉ là Đạo Đức Kinh thôi sao, thế mà các người lại đột phá, lại giác ngộ, có suy nghĩ đến cảm thụ của ta không?

Diệp Trường Sinh quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người mọi người, bất đắc dĩ lắc đầu, trách ta quá ưu tú.

Ai đến cứu ta đi!

Ta thực sự muốn sống một cuộc sống bình thường.

Trên hòn đảo.

Rừng nguyên sinh, cây cổ thụ tre trời.

Diệp Trường Sinh mang theo vô lượng thánh khí Nho đạo, tới gần Tà Linh. Đi về phía trước, Phật lớn che trời xuất hiện giống như đến từ bên ngoài vũ trụ.

Tu Di Cự Phật?

Vô lượng Phật pháp hạ xuống, bao phủ trên rừng rậm. Vô số Phật văn xuất hiện, chữ rậm rạp xuất hiện trên không trung.

Dưới sự điên cuồng xoay tròn, Phật Hải vô biên, kiếp độ ngàn năm.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Tu Di Cự Phật, người tới không phải ai khác, chính là Tàng Thất.

Tu Di Cự Phật xuất hiện sau lưng, bảo vệ Tàng Thất. Chỉ thấy hắc khoanh chân ngồi, trong tay cầm một chuỗi xá lợi, hoàn toàn có dáng vẻ cao tăng đắc đạo.

Tên này ra dáng đầy chữ, Tu Di Trụ Phật quả nhiên rất mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước phát hiện ba Tà Linh vô cùng sợ hãi. Rất hiển nhiên, dưới Phật pháp vô biên bao phủ, bọn họ cảm giác được nguy hiểm đang từng bước từng bước tiến gần về phía mình.

Tàng Thất mãnh liệt như vậy, hình như không cần hắc ra tay nữa.

Hắn cũng là người có Nho đạo chí thánh, đáng tiếc anh hùng không có đất dụng võ.

Đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra. Trên hư không, bóng tối vô tận xuất hiện tựa như màn đêm buông xuống, giống như lại một lần nữa phá hủy Hỗn Độn Thế Giới.

Bóng tối che khuất bầu trời, đột nhiên lại xuất hiện một Phật lớn đang từ từ buông xuống phía sau Tàng Thất.

Hai vị Phật khổng lồ?

Diệp Trường Sinh híp mắt, lăm lăm: “Phật nghiệp song thân.”

Thật sự thật không ngờ Tàng Thất lại có được Phật nghiệp song thân, xem ra nhiều năm tu luyện trong Thương Khung Thần Cung như vậy, hắn đã có lĩnh ngộ rất cao với Phật pháp.

Ngay sau đó.

Hai Phật lớn phía sau Tàng Thất đồng thời mở miệng, âm thanh vang vọng trên không, quanh quẩn thật lâu, giống như thiên phạt.

“Như Lai diệt ma kiếp!”

“Ngã Phật từ bi!”

Hai công kích từ trên cao đánh xuống phía Hổn Độn Huyền Lăng và hai Tà Linh. Tiếng nổ khủng bố truyền ra, Hổn Độn Huyền Lăng và Tà Linh bị đánh bay ra ngoài, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Bọn họ chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, tựa hồ trở nên vô cùng suy yếu, không dám dừng lại chút nào, xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Đột nhiên, hai bàn tay Phật từ trên trời giáng xuống, cuồng bạo đập vào người bọn họ. Ngay sau đó, hai bàn tay Phật chấp lại, giữ chặt Hổn Độn Huyền Lăng và Tà Linh trong tay.

Mặc cho bọn họ giãy dụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Thân ảnh Tàng Thất từ trên cao bay xuống, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, như thế nào?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người sống không tệ.”

Tàng Thất ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, hiện tại Diệp huynh lái chủ đề nhanh như vậy sao?

“Diệp huynh, không phải bản tăng mạnh, chủ yếu là có Phật pháp áp chế, bằng không bản tăng thật đúng không đánh lại bọn họ.”

Thánh khí Nho đạo trên người Diệp Trường Sinh biến mất: “Tự tin một chút, người có thể.”

Tàng Thất từ từ giơ cánh tay lên, lòng bàn tay của Tu Di Cự Phật trong hư không xuất hiện, bên trong là Hổn Độn Huyền Lăng và hai Tà Linh.

“Diệp huynh, bọn họ sẽ giao cho người, ta trở về bế quan trước.”

Diệp Trường Sinh nói: “Có muốn ở lại bên cạnh ta không, cùng nhau vượt qua Hổn Độn Thế Giới.”

Tàng Thất lắc đầu: “Không được, bản tăng thích bế quan, tu luyện khiến ta vui vẻ.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, trong tay xuất hiện một thanh

kiếm, nó nhanh chóng bay về phái Tà Linh và Hồn Độn Huyền Lăng.

Kiếm này chính là Thần Ma Vãng Sinh Kiếm.

Một kiếm ra, trong nháy mắt cắn nuốt hai tà linh, chỉ còn lại Hồn Độn Huyền Lăng đang run rẩy trong lòng bàn tay Phật.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Đi ra đi, ta cho người một cơ hội chủ động, bằng không ta sẽ tự mình ra tay.”

Giọng nói Độn Huyền Lăng khàn khàn: “Người buông ta ra trước, ta sẽ đi ra khỏi thân thể này.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Tàng Thất, lòng bàn tay người sau chậm rãi mở ra, Hồn Độn Huyền Lăng trốn thoát khỏi bàn tay Phật lớn.

Nó hóa thành một luồng sương mù màu đen chạy trốn, chỉ còn lại Hồn Độn Huyền Lăng đang rơi xuống từ trên cao.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu Hồn Độn Huyền Lăng vào trong Thương Khung Thần Cung, nhìn thoáng qua Tà Linh chạy trốn: “Xem người có thể chạy trốn đến nơi nào.”

Chương 1723: Cho ta 2

Ngay khi hắc chuẩn bị để Thần Ma Vãng Sinh Kiểm đuổi theo, một tiếng nổ lớn truyền ra, sức mạnh khủng bố như pháo nổ đánh vào trên người Tu Di Trụ Phật.

Trụ Phật bị thương nặng, trong nháy mắt sụp đổ xuống. Tàng Thất cũng bị đánh bay, miệng phun ra một ngụm máu.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, bất cứ ai cũng không nghĩ tới. Theo tiếng nổ lớn vang lên, ba người Hư Linh Diễn theo tiếng mà đến, đi tới bên người Diệp Trường Sinh.

Bọn hắc ngẩng đầu nhìn về hư không, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Đầu tóc hắc lộn xộn bao trùm hai gò má, đã nhìn không ra hắc có dáng vẻ gì.

Quần áo tả tơi, nhìn qua giống như ăn mày vậy.

Diệp Trường Sinh híp mắt đánh giá người trước mắt, phát hiện Tà Linh chạy trốn thể mà ở trong tay hắc. Người tới đi từng bước về phía mọi người rồi cười hắc hắc.

Sau đó giơ tay đưa Tà Linh vào trong miệng, trực tiếp cắn nuốt vào thể.

Dáng vẻ nhìn qua vô cùng vui vẻ hưởng thụ, giống như ăn đồ bổ vậy.

Ngay sau đó, ánh mắt người nọ xẹt qua trên người Diệp Trường Sinh, dáng vẻ vô cùng tham lam.

Liên tiếp hai tiếng gầm truyền ra, sóng âm công kích khủng bố tàn sát bừa bãi trên người mọi người, rốt cục bọn họ cũng biết tiếng kêu lúc trước thì ra là xuất phát từ người trước mắt này.

“Tán nhân, Triệu Đức Trụ?”

Diệp Trường Sinh mở ra Động Hư Chi Nhãn, biết được nam tử trước mắt như tên ăn mày lại là ba người Triệu Đức Trụ, đã từng

là tồn tại mạnh mẽ trong thành Hồn Độn.

Khó trách trong vũ trụ không có lời đồn về hắc, hắc bị phong ấn trong Hồn Độn Thế Giới, hơn nữa đã bị điên rồi.

Nhìn bộ dáng điên khùng, cũng không biết còn có trị hay không.

Chủ yếu là hắc đã điên, lại thêm thường bọn họ, điều này vô cùng nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh giơ tay lên đưa cho Tàng Thất một bình ngọc: “Hòa thượng, người đi xuống dưỡng thương trước đi.”

Tàng Thất nhận bình ngọc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, vị thí chủ này quá thống khổ, bản tăng muốn cứu hắc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người bị thương nặng là do hắc, cho nên phải động thủ với hắc, có đúng không?”

“Đệ tử Phật Môn phải thanh tâm quả dục, đừng có nặng sát khí như vậy.”

Tàng Thất nói: “Diệp huynh, không cần sợ khi phát hiện người điên, Phật pháp sẽ cứu hắc.”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Hòa thượng, người muốn ta nói thẳng sao?”

“Hắc rất mạnh, người không phải là đối thủ, hiểu chưa?”

Tàng Thất ngăn ra một chút: “Diệp huynh, mở Thần Cung ra, ta muốn trở về, thế giới bên ngoài quá hung hiểm.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Theo Tàng Thất rời đi, Triệu Đức Trụ vẫn chăm chú nhìn Diệp Trường Sinh, giống như cảm thấy rất hứng thú với Thần Cung trên người hắc.

Hắc ta đi từng bước từng bước về phía Diệp Trường Sinh: “Cho ta, bằng không đánh chết người.”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hai Hồn Độn Thần Quả: “Cho người.”

Triệu Đức Trụ lập tức nhận Hồn Độn Thần Quả, không chút do dự ném vào trong miệng: “Cho ta!”

Diệp Trường Sinh lại cho hắn một ít tiên quả khác: “Những thứ này cho người, sau này người ở lại bên cạnh ta, ta dẫn người ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn.”

Triệu Đức Trụ đưa tiên quả toàn bộ vào trong miệng, ăn như hổ đói, thế mà vẫn nhìn thẳng Diệp Trường Sinh: “Cho ta.”

Diệp Trường Sinh biết Triệu Đức Trụ muốn Thương Khung Thần Cung. Nhìn hơi thở trên người hắn ta điên cuồng tăng vọt, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, đây là định ra tay sao?

“Cho ta!”

Triệu Đức Trụ mở miệng lần nữa, uy áp mạnh mẽ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh. Thân ảnh hắn chợt lóe, đánh mạnh một quyền xuống.

Nói chuyện gì với người điên chứ?

Giết là xong rồi.

Diệp Trường Sinh đứng lên nghênh đón, cũng đánh một quyền ra ngoài.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, năm đấm của hai người va chạm cùng một chỗ, vô lượng linh khí bắn ra giống như hai tòa tinh cầu va chạm hủy diệt.

Thân ảnh Triệu Đức Trụ lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, hiển nhiên là hắn không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại có thể ngăn cản công kích của mình.

Trong lúc nhất thời, cả người tựa hồ như bị kích thích, trở nên càng thêm điên cuồng. Trên người hắn xuất hiện chiến giáp đen kịt, giống như một loại vảy của sinh linh nào đó.

Lúc này.

Cửu Sắc trầm giọng nói: “Trường Sinh, vảy trên người hắn hẳn là Hỗn Độn thần thú và sinh linh biến dị nào đó tạo thành.”

“Người nhất định phải cẩn thận một chút.”

Hồ Nữ phụ họa: “Hắn là Hỗn Độn Thần Thú và Hỗn Độn Thiên Mệnh Long biến dị.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Hỗn Độn Tộc vốn có ba thần thú hệ tộc lần lượt là Hỗn Độn Thần Thú, Hỗn Độn Thiên Mệnh Long và ta.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi biến đổi, không nghĩ tới Triệu Đức Trụ lại đạt được huyết mạch của Hỗn Độn Thần Thú và Hỗn Độn Thiên Mệnh Long.

Hắn điên, nhưng hắn vẫn mạnh lên.

Hư Linh Diễm bên cạnh nói: “Thần hồn của người này bị thương nặng, không cách nào chữa trị được, sợ là sẽ một mực biến thành ma.”

Chương 1724: Đế Thần

“Đây thật sự là một người kỳ quái, sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể hắn quá mạnh, căn bản không phải thân thể có thể chống lại, nhưng hắn lại bình an vô sự.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trong cơ thể hắn có thứ gì đó áp chế những sức mạnh kia, bằng không thân thể đã nổ tung mà chết.”

Dứt lời, tâm thần hắn khẽ động: [Hệ thống, có phương pháp chữa trị thần hồn của hắn hay không?]

[Rốt cục cũng nhớ tới ta.]

[Rốt cuộc có hay không?]

[Không có.]

Diệp Trường Sinh: [...]

[Nếu có phương pháp chữa trị thần hồn, bản hệ thống đã giúp người chữa trị từ lâu, hiểu chưa?]

[Muốn chữa trị thần hồn của hắn cũng không phải không thể, chỉ cần người có thể tìm được thần hồn của hắn là được rồi.]

Nghe được âm thanh của hệ thống, Diệp Trường Sinh biết một hồi đại chiến là không thể thiếu, bởi vì Triệu Đức Trụ đã chém giết tới.

Hắn còn chưa kịp ra tay, Hư Linh Diễn bên cạnh đã xông ra ngoài, linh khí mệnh môn vô biên bao vây lấy Triệu Đức Trụ.

Ngay sau đó, bóng dáng hắn đi về phía trước dừng lại, cả người giống như bình tĩnh hơn một chút, nhưng Diệp Trường Sinh lại càng thêm đề phòng.

Bởi vì Triệu Đức Trụ đang cắn nuốt linh khí mà Hư Linh Diễn phóng thích.

Hư Linh Diễn trầm giọng nói: “Ta chỉ có thể tạm thời phong ấn

hắn lại, nhưng thời gian không thể quá lâu.”

“Ta cũng không cách nào phá hủy hắn, bởi vì sức mạnh trong cơ thể hắn quá lớn, một khi phá hủy hắn, chúng ta đều phải chịu thương tổn rất lớn, thậm chí phiến vũ trụ này có thể biến mất.”

Diệp Trường Sinh hiểu rõ ý của Hư Linh Diễn: “Người có thể phong ấn hắn bao lâu?”

Hư Linh Diễn nói: “Nhiều nhất là mười ngày.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy trước tiên phong ấn mười ngày đi.”

Hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể phong ấn Triệu Đức Trụ trước, sau đó bọn họ đi tìm thần hồn của hắn.

Nếu như không có cách nào làm cho hắn trở nên bình thường, tên này chính là một quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Ầm một tiếng, Hỗn Độn Thế Giới không còn, ngấm lại cũng có chút kích thích.

Diệp Trường Sinh chỉ có thể kiên trì mang Triệu Đức Trụ bên người, nhưng hắn thật sự sợ mình không làm được.

Hư Linh Diễn thu Triệu Đức Trụ vào trong một món chí bảo, giao tay đưa cho Diệp Trường Sinh: “Nhớ sau này làm nhiều hồ lô cho ta hơn.”

Diệp Trường Sinh vốn định từ chối, bảo Hư Linh Diễn cầm chí bảo, nhưng suy nghĩ một chút vẫn nhận lấy mang theo trên người.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến vào.”

Không có Tà Linh và Triệu Đức Trụ, mọi người rất nhanh xuyên qua rừng rậm cổ xưa. Ngay khi bọn họ đi tới bờ biển, một bộ khung xương thật lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Hồ Nữ liếc mắt một cái đã nhận ra bộ xương trước mắt là hài cốt của Hỗn Độn thần thú: “Thế mà nó lại chết ở đây, nơi này quả thực quá đáng sợ.”

Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, đi tới phía hài cốt của Hồn Động Thần Thú: “Người có thể chém giết Hồn Động Thần Thú, rốt cuộc có thực lực gì?”

Hơn nữa bộ hài cốt của Hồn Động Thần Thú này nhìn qua vô cùng hoàn mỹ, cho dù qua nhiều năm như vậy cũng không xuất hiện dấu hiệu bị nghiền nát.

Con người hần đột nhiên co rụt lại, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Trên hài cốt Hồn Động Thần Thú có dấu răng bắt mắt, những thứ này hẳn là Triệu Đức Trụ để lại, hần thế mà ăn thịt Hồn Động Thần Thú.

Khủng bố như vậy.

Phong ấn ở chỗ này vô số năm tháng mà không chết, hóa ra chính là dựa vào hài cốt của Hồn Động Thần Thú mà sống sót sao?

Càng đi sâu, càng khiến người ta tò mò.

Năm đó, Hồn Động Thế Giới đã xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không phải là Linh cho một kiếm đơn giản như vậy.

Diệp Trường Sinh dỗi mắt nhìn ra xa, nhìn biển rộng xanh thẳm. Hần nghĩ, có phải xuyên qua vùng biển này là có thể tìm được đáp án hay không?

Đúng lúc này, hần phát hiện trên mặt biển xuất hiện một chấm đen đang không ngừng di động. Chấm đen càng lúc càng lớn, lại là một con thần long màu đen đang bơi trong nước biển.

Trên lưng cự long có trăm bóng người đứng ngay ngắn, giờ khắc này, đối phương cũng phát hiện sự tồn tại của nhóm người Diệp Trường Sinh.

“Hỗ Nữ, chuyện gì xảy ra, vì sao bọn họ cũng có thể tiến vào Hồn Động Thế Giới?”

Hỗ Nữ lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: “Chủ nhân, nơi này đã thay đổi, ta cũng không biết những người này tiến vào từ đâu,”

Nhìn dáng vẻ ủy khuất của Hỗ Nữ, Diệp Trường Sinh lắc đầu,

biết nàng thật sự không biết.

Năm đó nàng thoát khỏi Hồn Độn Thế Giới, bằng không hiện tại cũng giống như Hồn Độn Thần Thú, thành một bộ hài cốt.

Hồ Nữ lại nói: “Chủ nhân, người trước tiên hãy thu hài cốt Hồn Độn Thần Thú đi. Đây đều là chí bảo, một cái xương cũng có thể chế tạo ra một thanh thần binh vô địch.”

“Những người này không thu hồi hài cốt, chúng tôi bọn họ cũng mới đến đây lần đầu.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, trước thu hài cốt Hồn Độn Thần Thú rồi lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Thần Long không ngừng tới gần.

Chương 1725: Kiếm tu nói được thì làm được

Ánh mắt Diễm Xích Vũ dừng trên người mọi người trên lưng rồng: “Không phải là cười một con rồng sao? Có gì mà tự hào như thế chưa ai từng cười vậy.”

“Một lần ta cười nhiều nhất ba con rồng.”

Diệp Trường Sinh không phản ứng lại hẳn, biết tên này lại đang đùa xe, hẳn chỉ nhìn chăm chú vào người trước mắt.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện cách Diệp Trường Sinh không xa. Cầm đầu là một lão giả áo đen, trường bào rộng lớn bao lấy hẳn kín không kẽ hở.

Giọng nói trầm thấp dày nặng truyền đến, giống như phát ra từ đan điền: “Các hạ giao ra hài cốt của Hỗn Động Thần Thú, còn có tán nhân Triệu Đức Trụ thì lão phu có thể tha cho các ngươi không chết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ là ai, xin báo tên.”

Lão giả áo đen nói: “Người biết thân phận của ta cũng không có ý nghĩa gì.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Đích xác không có ý nghĩa gì, nhưng dù sao ta cũng nên biết mình giết kẻ nào chứ?”

“Muốn chết!”

Lão giả áo đen lạnh lùng nói, sóng khí bay tới phía Diệp Trường Sinh. Về mặt người sau lạnh nhạt, trong lúc giờ tay lên, sóng khí kia biến mất.

“Bất Tử tộc, Đế Thần, đúng không?”

Đế Thần nói: “Có được Thần Mâu, còn hỏi thân phận lão phu, người cổ ý.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không, ta cố tình.”

Bên bờ biển.

Không khí vô cùng trong lành, hít thở một hơi thật sự là vô cùng thoải mái.

Nhất là biển xanh trời xanh làm cho người ta cảm giác rất thả lỏng, cũng muốn đi biển chơi nước một lần.

Nhưng từ khi Bất Tử Tộc xuất hiện, sát khí đã ở khắp mọi nơi.

Lúc này, Đế Thần trầm giọng nói: “Biết thân phận lão phu, người còn dám kêu gào như thế, người là người đầu tiên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy thì ta rất vinh hạnh.”

Linh khí trên người Đế Thần bốc lên, sau lưng hắn xuất hiện một cự thú đang giương nanh múa vuốt, dữ tợn khủng bố, nó giống như muốn cắn nuốt đám người Diệp Trường Sinh.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Đế Thần: “Đại trưởng lão, thân phận những người này rất bí ẩn, nhân quả trên người phức tạp, chúng ta vẫn đừng nên trêu chọc, miễn cho dẫn tới phiền toái không cần thiết.”

Đế Thần quay đầu nhìn Đế Vô Tình: “Đại tiểu thư, hài cốt Hồn Độ Thần Thú bị bọn họ nắm trong tay, chẳng lẽ chúng ta cứ rời đi như vậy sao?”

Đế Vô Tình nói: “Hài cốt của Hồn Độ Thần Thú tất nhiên có giá trị phi phàm, nhưng nếu trêu chọc người không nên trêu chọc, sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Trục Quốc.”

“Đại trưởng lão đừng quên, chúng ta tới nơi này là vì cái gì.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng lóe lên, cúi người với Diệp Trường Sinh một cái: “Đại trưởng lão vô tình mạo phạm, kính xin công tử thứ lỗi.”

“Tiểu nữ Đế Vô Tình, Đại tiểu thư của Bất Tử Tộc, không biết tên của công tử là gì, có thể kết giao bằng hữu hay không?”

Diệp Trường Sinh nhìn Đế Vô Tình, cảm thấy nữ nhân này nhìn qua có chút cao quý, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Chính là cảm giác bình dị gần gũi của đại tỷ tỷ nhà bên.

“Diệp Trường Sinh.”

“Ta là người không thích kết giao bằng hữu.”

Đế Vô Tình lẩm bẩm một hồi: “Diệp công tử, chúng ta gặp nhau ở Hỗn Độn Thế Giới, đây chính là duyên phận. Nếu không thể làm bằng hữu, vậy thì xin từ biệt.”

Diệp Trường Sinh không dừng lại, dẫn theo mọi người đứng dậy rời đi. Lần này, bọn họ không định xuyên qua biển rộng, mà đi tới phía rừng rậm bên kia.

Nhóm người Đế Thần, Đế Vô Tình đến từ cuối biển, chứng tỏ biển cũng không có gì, cho nên không cần đi tới.

Ngược lại, rừng rậm bên kia tràn ngập kiếm khí, Diệp Trường Sinh suy đoán kiếm khí bao phủ nơi này hẳn là Linh đã từng tới.

Đúng lúc này, lại có linh khí truyền đến, uy áp khủng bố bao phủ xuống, từng bóng người nghiền nát không gian đi ra.

Tất cả mọi người đều mặc áo trắng. Cầm đầu là một nam tử mặc áo gấm, trường bào màu trắng bạc.

Nhưng hơi thở trên người lại vô cùng lạnh lẽo, nhất là hai má tái nhợt, nhìn qua có chút bệnh trạng.

Thái Huyền Trụ Quốc?

Diệp Trường Sinh nhìn ra thân phận của những người này, nhưng vẫn quyết định rời đi trước, không muốn có liên quan tới họ.

Hắn còn sốt ruột đi tìm thần hồn của Triệu Đức Trụ, bằng không luôn lo lắng gã kia sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Chờ chút.

Không ai có thể rời đi.

Nam tử áo gấm đột nhiên mở miệng.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến lời hăn nói.

Thân ảnh nam tử áo gấm chợt lóe, ngăn mọi người lại.

“Hài cốt Hỗn Độn Thần Thú ở trong tay ai, chỉ cần giao ra, ta tuyệt đối sẽ không làm khó các người.”

Lời này thật đủ bá đạo.

Một câu đã muốn hài cốt của Hỗn Độn Thần Thú, có phải là có chút quá đơn giản hay không?

Còn có đạo lý sao?

Còn vương pháp sao?

Quá coi trọng bản thân.

Ánh mắt lạnh lùng của nam tử áo trắng rơi vào trên người Đế Vô Tình: “Vô Tình, người nói cho ta biết hài cốt Hỗn Độn Thần Thú ở trong tay ai thì ta có thể bỏ qua chuyện cũ, không ra tay với Bất Tử Tộc các người.”

Chương 1726: Kiếm tu nói được thì làm được 2

“Người đừng quên tình cảnh hiện tại của Bất Tử Tộc, ngay cả Bất Tử Trụ Quốc các người dựa vào cũng sẽ vứt bỏ không để ý các người.”

Đế Thần nghiêng mắt nhìn Đế Vô Tình, vừa định mở miệng lại bị đánh gãy: “Khương Thái Lăng, hài cốt Hồn Độn Thần Thú căn bản cũng không ở chỗ này.”

“Còn nữa, ân oán giữa chúng ta, chớ có liên lụy đến những người khác. Người sẽ không thật sự cho rằng Bất Tử Tộc chúng ta sợ người chứ?”

Khương Thái Lăng cười điên cuồng một tiếng: “Đế Vô Tình, người lại từ chối ta, bốn vương thật sự rất tức giận.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người Đế Thần: “Đế Thần trưởng lão, người tu luyện đến bây giờ cũng không dễ dàng, Thái Huyền Trụ Quốc chúng ta đưa ra điều kiện rất mê người cho người.”

“Chỉ cần người nói cho bốn vương hài cốt Hồn Độn Thần Thú ở trong tay ai, người có thể gia nhập vào Thái Huyền Trụ Quốc.”

Đế Thần không chút do dự: “Không biết.”

Tuy rằng hắn và Diệp Trường Sinh có cạ sát nhẹ, nhưng hắn tin tưởng Đế Vô Tình. Huống hồ với tư cách là đại trưởng lão của Bất Tử Tộc, cho tới bây giờ, hắn cũng chưa từng nghĩ muốn đi tới Thái Huyền Trụ Quốc.

Tu luyện tới cấp bậc hiện tại như hắn đã rất không dễ dàng, nhưng hắn không thể vì một ít tài nguyên mà bán đứng người của mình.

Khương Thái Lăng lạnh lùng nói: “Không biết tốt xấu gì, vậy ta chỉ có thể giết các người.”

Đế Vô Tình nói: “Để Diệp công tử rời đi, ân oán giữa chúng ta, hôm nay tính hết ở đây.”

Khương Thái Lăng ngang ngược, coi trời bằng vung: “Ai cũng đừng hòng rời đi.”

Trong lòng hắn ta tính toán, nhóm người Diệp Trường Sinh có thể xuất hiện trong Hỗn Động Thế Giới thì tự nhiên cũng không phải hạng người tầm thường. Nếu như giết bọn họ ở đây, tất cả tài nguyên sẽ thuộc về mình.

Về phần Diệp Trường Sinh có thân phận gì, hắn cũng chẳng quan tâm chút nào, bởi vì không ai có thân phận tôn quý hơn hắn.

Loại người mù quáng tự đại này, vừa nhìn đã biết là thiếu sự đánh đập của xã hội.

Diệp Trường Sinh nhìn Khương Thái Lăng: “Người thật ngu xuẩn!”

Khương Thái Lăng lộ vẻ tức giận: “Thất cung phụng, giết hắn.”

Một lão giả thân ảnh như quỷ mị, tấn công về phía Diệp Trường Sinh. Diêm Xích Vũ vừa muốn ra tay, lại bị Diệp Trường Sinh ngăn lại.

Đột nhiên một kiếm khí giống như gió mạnh, trong phút chốc, cắn nuốt lão giả trong đó. Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, cực kỳ bi thảm.

Theo kiếm khí biến mất, thân ảnh lão giả xuất hiện trước mặt mọi người nhưng chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Da thịt và linh hồn cũng biến mất theo kiếm khí.

Con người Khương Thái Lăng co rụt lại, kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, hiển nhiên không nghĩ tới thủ đoạn của Diệp Trường Sinh lại mạnh mẽ như vậy.

“Dám giết cung phụng của Thái Huyền Trụ Quốc ta, mặc kệ người là ai, chư thiên vạn giới sẽ không có chỗ ẩn thân cho người.”

“Thái Huyền Trụ Quốc?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Rất

nhanh trong vũ trụ sẽ không có Thái Huyền Trụ Quốc nữa, ta nói đó.”

“Còn có biết vì sao người lại chết không?”

Khương Thái Lăng khinh thường: “Người có thể giết ta sao?”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên, một linh khí bay ra, máu tươi bắn tung tóe, đầu Khương Thái Lăng bay ra ngoài.

“Ngang ngược như vậy, không giết người thì giết ai?”

Dứt lời, hắn mang theo ba người Diễm Xích Vũ, Cửu Sắc, Hư Linh Diễm rời đi. Cường giả Thái Huyền Trụ Quốc chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn hắn rời đi.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước vài bước, thân ảnh ngừng lại, thu đi linh giới của Khương Thái Lăng: “Kẻ giết người, Diệp Trường Sinh.”

Mọi người: “...”

Chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy.

Đế Vô Tình quay đầu nhìn về phía Đế Thần: “Đại trưởng lão, người có thấy một kiếm vừa rồi không?”

Đế Thần lắc đầu: “Không thấy rõ, hắn ra tay quá nhanh.”

Đế Vô Tình lại nói: “Đại trưởng lão, ta nói không sai chứ? Diệp công tử sâu không lường được, trêu chọc hắn chỉ mang đến tai nạn.”

Đế Thần vội vàng nói: “Lão phu hồ đồ, vẫn là Đại tiểu thư mưu kế cao sâu, bằng không lão phu sẽ gây họa cho gia tộc.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đại tiểu thư, người nói hắn sẽ không thật sự tiêu diệt Thái Huyền Trụ Quốc chứ!”

Đế Vô Tình nói: “Bình thường, kiếm tu nói thì sẽ làm được.”

Đế Thần đứng thẳng tắp như thường, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi nhưng trong lòng còn rất sợ hãi.

Mới vừa rồi hắn suýt chút nữa đã va chạm với Diệp Trường Sinh, một kiếm phương hoa kia có thể nói là vô địch, cho dù là hắn cũng không ngăn cản được.

Sao một tu sĩ cấp Trụ Đế có thể yêu nghiệt đến vậy?

Đế Vô Tình trầm giọng nói: “Đại trưởng lão, chúng ta đi.”

Mọi người đuổi theo Diệp Trường Sinh, để lại cường giả Thái Huyền Trụ Quốc ở trong gió biển hỗn loạn.

Cho đến bây giờ bọn họ còn đắm chìm trong chấn động, Khương Thái Lăng đã bị một kiếm giết trong nháy mắt, đây mẹ nó là việc người làm được sao?

Bọn họ phụ trách bảo vệ an nguy của Khương Thái Lăng, hiện tại người bị giết, bọn họ lại bình yên vô sự, nếu trở lại Thái Huyền Trụ Quốc thì làm sao bàn giao được chứ?

Chương 1727: Kiếm tu nói được thì làm được 3

Bọn họ cũng không thể nói cho Thái Huyền Trụ Đế rằng mình đã tận mắt chứng kiến Khương Thái Lăng bị một kiếm giết trong nháy mắt.

Chần chừ thật lâu.

Mọi người vẫn lựa chọn rời đi, không có dũng khí ra tay với Diệp Trường Sinh, nói đúng hơn là đánh không lại.

...

Trong rừng rậm.

Đoàn người Diệp Trường Sinh đi dọc theo con đường nhỏ u ám, hai bên trái phải trong rừng rậm có hơi thở hung thú, nhưng không có một con hung thú nào dám lộ diện.

Chúng nó nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, cầu khẩn Diệp Trường Sinh nhanh chóng rời đi vì hơi thở trên người bọn họ phát ra thật sự quá đáng sợ.

Đúng lúc này.

Hồ Nữu mở lời nói: “Thiếu chủ, Thái Huyền Trụ Quốc và Bất Tử Trụ Quốc trước kia luôn là thế lực cấp dưới của Hồn Độn Tộc.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thì ra là như thế. Ngoại trừ hai nước đó ra, Hồn Độn Tộc còn có những thế lực cấp dưới khác không?”

Hồ Nữu lại nói: “Trên là ba nước, dưới là ba tông. Ba nước lần lượt là Bất Tử, Thái Huyền, Đạo Tiên, ba tông lần lượt là Hồn Độn Linh Tông, Hồn Độn Quyền Tông và Hồn Độn Tiên Tông.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Mấy năm nay ba nước, ba tông vẫn luôn tiến cống tài nguyên cho Hồn Độn Tộc, đồng thời cũng có thể được Hồn Độn Tộc che chở.”

“Thật không nghĩ tới, thời gian trôi qua, thế mà bọn họ lại xuất hiện ở Hỗn Độn Thế Giới, tới nơi này cướp đoạt tài nguyên.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, Hỗn Độn Tộc diệt vong, thế lực cấp dưới đã từng phát triển đi tới nơi này cướp đoạt tài nguyên, chuyện này không kỳ lạ chút nào.

Người đã từng chèn ép ta, bây giờ ta sẽ lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về mình.

Trên ba nước, dưới ba tông chính là ý nghĩ này.

Nhưng điều khiến hắn hơi ngoài ý muốn chính là... Nếu những thế lực này có cách tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, vì sao hiện tại mới tiến vào?

“Chờ một chút!” Giọng nói của Đế Vô Tình đột nhiên truyền đến, thân ảnh nàng chợt lóe, xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, chúng ta nói chuyện một chút.”

Diệp Trường Sinh quay người lại nhìn lại: “Đế cô nương muốn nói chuyện gì?”

Đế Vô Tình nói: “Muốn mời Diệp công tử đi Bất Tử Tộc chúng ta làm khách, không biết công tử có thể nể mặt hay không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không đi.”

Đế Vô Tình: “...”

Nhất thời ghen lời, không biết nói gì.

Diệp Trường Sinh thấy nàng chậm chạp không nói: “Nếu Đế cô nương không có chuyện gì, vậy ta rời đi trước.”

Đế Vô Tình nói: “Chẳng lẽ Diệp công tử không thể cho cơ hội sao?”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Cơ hội dành cho người có chuẩn bị, người thật sự muốn ta đi làm khách sao?”

“Nếu như ta không đoán sai, bởi vì vừa rồi ta giết Khương Thái Lăng, người cảm thấy thực lực của ta rất mạnh, cho nên lấy lý do

làm khách để ta đi giúp Bất Tử Tộc các người giải quyết khó khăn.”

“Đúng hay không?”

Đế Vô Tình biến sắc, hơi xấu hổ: “Nếu công tử đã đoán được, vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề.”

“Ta đúng thật là có việc cầu.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta hỏi người ba vấn đề, chỉ cần người thành thật trả lời, ta có thể cân nhắc đi Bất Tử Tộc làm khách.”

Đế Vô Tình tựa hồ thấy được hy vọng: “Mời Diệp công tử nói.”

Thứ nhất, vì sao các người có thể tiến vào Hỗn Độn Thế Giới?

Thứ hai, ngoại trừ Bất Tử Tộc, Thái Huyền Trụ Quốc ra, còn có người nào tiến vào nơi này?

Thứ ba, các người đến Hỗn Độn Thế Giới để tìm kiếm cái gì?

Diệp Trường Sinh lắng lắng nhìn Đế Vô Tình, người sau trầm giọng nói: “Diệp công tử, thế lực tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, ngoại trừ Bất Tử Tộc, Thái Huyền Trụ Quốc ra thì còn có Hỗn Độn Linh Tông, Yêu Tinh, Hỗn Nguyên Tộc, Địa Ngục.”

“Thế lực thuộc hạ của Hỗn Độn Tộc lần lượt là trên ba nước, dưới tam tông, Hỗn Độn Tiên Tông và Yêu Tinh Tộc hợp làm một. Hỗn Độn Quyền Tông thần phục Hỗn Nguyên Tộc, hiện tại ba tông chỉ còn lại Hỗn Độn Linh Tông.”

“Về phần vì sao Địa Ngục Tộc lại xuất hiện, đó là bởi vì Địa Ngục là thế lực lớn nhất của Đạo Tiên Trụ Quốc.”

“Địa Ngục không phải tông môn, không phải thế gia, mà nó là một tổ chức sát thủ khổng lồ nên đặt tên là Địa Ngục.”

“Có thể tiến vào nơi này là do ba nước và tam tông hợp lại bản đồ trong tay, tìm được một kết giới tiến vào Hỗn Độn Thế Giới. Trong vô số năm tháng, ba nước và bà tông đều muốn giữ bản đồ làm

của riêng, bởi vì như vậy có thể độc chiếm tài nguyên của Hỗn Độn Thế Giới.”

“Sở dĩ lần này có thể đạt được sự đồng thuận, đó là bởi vì Tiên Lăng phá vỡ, trong đó Khởi Nguyên Ma Tộc hiện thế, Hỗn Độn Chi Tử đời thứ nhất của Hỗn Độn Tộc đã dùng Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm đánh bại Khởi Nguyên Ma Tộc, hơn nữa còn phong ấn bọn họ. Cho nên lần này chúng ta tiến vào Hỗn Độn Thế Giới chính là muốn tìm được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm.”

“Mục đích của tất cả mọi người đều giống nhau, chỉ là sau khi tiến vào kết giới, người của sáu thế lực lớn bị truyền tống đến địa phương khác nhau.”

Chương 1728: Cách xa ta một chút

Đế Vô Tình không hề giấu diếm chút nào, nói tất cả những gì nàng biết cho Diệp Trường Sinh, trên mặt nàng xuất hiện một chút kỳ vọng, bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh.

“Người bảo ta đi Bất Tử Tộc làm khách là muốn ta giúp các người đánh giết Khởi Nguyên Ma Tộc sao?” Diệp Trường Sinh trầm giọng hỏi.

Đế Vô Tình lắc đầu: “Khởi Nguyên Ma Tộc đã khống chế Thái Huyền Trụ Quốc và Hỗn Nguyên Tộc, ta muốn Diệp công tử giúp chúng ta cùng nhau đánh bại bọn họ. Sau khi chuyển thành công, toàn bộ tài nguyên của Thái Huyền Trụ Quốc và Hỗn Nguyên Tộc sẽ thuộc về công tử, Bất Tử Trụ Quốc chúng ta cũng sẽ tặng một phần đại lễ.”

Diệp Trường Sinh híp mắt: “Người coi ta là tay đấm sao?”

Đế Vô Tình vội vàng lắc đầu: “Diệp công tử hiểu lầm, tiểu nữ tuyệt không có ý này.”

Nói đến đây, nàng hơi giơ tay lên, đưa một tấm da thú cho Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, trên da thú này ghi lại vị trí của Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, hiện tại ta đưa nó cho công tử để biểu lộ thành ý của Bất Tử Tộc chúng ta.”

“Người có ý gì vậy?” Diệp Trường Sinh nhận lấy tấm da thú: “Ta còn chưa đồng ý sẽ đi Bất Tử Tộc làm khách đấy.”

Đế Vô Tình: “...”

Đế Thần: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Đi thôi, trước tiên tìm được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm rồi nói.”

Thật ra bên cạnh hắn có Hồ Nữ ở đây, căn bản cũng không cần bản đồ. Nhưng Đế Vô Tình đã lấy ra thì hắn nhận, bằng không sẽ cô phụ một tâm ý của mỹ nhân.

Đế Vô Tình theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh. Trong khi đi về phía trước, Đế Thần truyền âm nói: “Đại tiểu thư, người nói tất cả cho hẳn biết, hẳn cũng chưa chắc sẽ giúp chúng ta.”

“Đại trưởng lão yên tâm, ta tin tưởng trực giác của mình.” Về mặt Đế Vô Tình nghiêm túc: “Ta tin rằng Diệp công tử nhất định sẽ giúp chúng ta.”

“Người có biết Thái Huyền Trụ Quốc và Hỗn Nguyên Tộc cộng lại có bao nhiêu tài nguyên không?”

“Diệp công tử có thể tới nơi này thì nhất định là vì tài nguyên, bằng không ai sẽ đến nơi nguy hiểm như vậy?”

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh chỉ tùy tiện đến Hỗn Độn Thế Giới dạo chơi, không nghĩ tới sẽ có nhiều chuyện như vậy.

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, đánh bại Khởi Nguyên Ma Tộc, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được phần thưởng của hệ thống.]

Bên tai đột nhiên truyền đến âm báo của hệ thống, Diệp Trường Sinh giật mình: [Chỗ nào cũng có người.]

[Có thể im lặng không?]

Hệ thống: [...]

Hệ thống cảm thấy mình bị tổn thương.

[Chủ nhân, ta phát hiện người bành trướng rất nhiều, nếu không phải có ta trợ giúp thì người có thể có thực lực hiện tại sao?]

Bành trướng?

Hệ thống người đang nói đến nơi nào vậy?

Hệ thống: [...]

Quá vô sỉ.

Còn có thiên lý hay không, thế mà lại khiến hệ thống đáng yêu vô

địch có suy nghĩ khác, thật không có thuốc chữa.

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động: [Hệ thống, ta có thể có được thực lực hiện tại đều là nỗ lực của ta, người không phản đối chứ?]

[Xem ra ta đã lâu không hồ người, chủ nhân đã không như trước rồi.]

[Ta vốn chiếu sáng ánh trăng, thế nhưng ánh trăng sáng lại chiếu đến... Cống, cuối cùng vẫn do ta sai.]

Hệ thống làm bộ vô cùng đau lòng, giống như mình bị ủy khuất rất lớn.

Diệp Trường Sinh giật mình: [Hệ thống thành tinh rồi.]

Chẳng bao lâu.

Mấy người Đế Vô Tình theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, xuyên qua con đường nhỏ trong rừng rậm, thân ảnh mọi người đột nhiên dừng lại, nhao nhao ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào vòng xoáy kiếm khí trên hư không.

Trên mặt bọn họ hiện lên vẻ khiếp sợ, vòng xoáy kiếm khí thật sự quá đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt bọn họ.

Duy chỉ có một mình Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, khóe miệng nhấc lên ý cười, kiếm khí hùng hồn bá đạo như thế, quả thực chính là trời cũng giúp ta.

Cũng không biết chờ hẩn luyện hóa toàn bộ kiếm khí này thì một thân tu vi có thể tăng lên đến cấp Trụ Thần không.

Từ khi tìm hiểu thôi diễn kiếm đạo, hẩn có thể dùng bất cứ kiếm khí gì, cũng dễ dàng luyện hóa.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Trên hư không, từng tiếng sấm vang truyền ra, trời mở một đường, vô tận lôi đình tàn sát bữa bãi, kinh khủng không gì sánh được.

Ở trong bầu trời nổ tung, một kiếm quang xuất hiện, lơ lửng ở trong lôi đình, kiếm khí và lôi đình như đang tắm bổ cho kiếm quang vậy.

Về mặt mọi người vô cùng ngưỡng trọng, nhìn chăm chú vào kiếm quang kia. Đế Vô Tình bên cạnh mở lời trước: “Diệp công tử, kiếm quang này hẳn là Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm.”

Hổ Nữu nói: “Không phải Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, chỉ là một luồng Hỗn Độn kiếm khí mà thôi, nó xuất phát từ Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm.”

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, thân ảnh bay lên trời, vọt tới phía kiếm quang kia, giọng nói của Hổ Nữ sau lưng truyền đến: “Thiếu chủ chớ lỗ mãng, vòng xoáy kiếm khí quá mạnh, nó có thể sẽ phá hủy thân thể của người.”

Âm thanh quanh quẩn trên không trung, Diệp Trường Sinh đã tiến vào trong kiếm khí. Cùng lúc đó, một bóng người xuất hiện, nhanh như tia chớp, cũng tiến vào trong vòng xoáy kiếm khí.

Chương 1729: Cách xa ta một chút 2

Rất hiển nhiên, người này tới cũng vì Hồn Độn kiếm khí.

Xoạt.

Xoạt.

Bóng người trên không trung càng ngày càng nhiều, trong phút chốc đã xuất hiện trước mắt nhóm người Hư Linh Diễn và Đế Vô Tình.

Đế Vô Tình trầm giọng nói: “Cường giả của Yêu Tinh Tộc, Hồn Nguyên Tộc, Hồn Độn Linh Tông, Địa Ngục. Không nghĩ tới bọn họ đều tìm được nơi này.”

Người tới nhìn Đế Vô Tình, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, sao tu sĩ Bất Tử Tộc lại có thể ở cùng chỗ với những người này? Bọn hắn có thân phận gì?

Một nam tử áo bào đỏ tóc đỏ mở lời nói: “Đế Vô Tình, Bất Tử Tộc các người lại có thể đi tới nơi này, xem ra Thái Huyền Trụ Quốc đã thất bại trước các người.”

“Hồn Độn Tru Tiên Kiếm ở ngay đây, Bất Tử Tộc các người không có cơ hội đạt được, chờ bị diệt đi.”

Sắc mặt Đế Vô Tình âm trầm, khinh thường không thèm để ý.

“Hồn Nguyên Tộc các người cũng là một trong ba tộc nhưng lại cam tâm làm quân cờ cho Khởi Nguyên Ma Tộc. Cho dù Bất Tử Tộc chúng ta bị diệt, ít nhất chúng ta không trở thành chó săn của người khác.”

“Ninh Tử Xuyên, tiên tổ Hồn Nguyên Tộc các người từng là tu sĩ kiêu ngạo cỡ nào chứ? Nếu biết hiện tại các người thần phục Khởi Nguyên Ma Tộc, người nói xem hắn có thể bỏ ra từ trong quan tài rồi đánh chết những đứa con bất hiếu như các người hay không?”

Ninh Tử Xuyên cười lạnh một tiếng: “Đế Vô Tình, người thường đi chỗ cao, nước chảy xuống chỗ trũng, mọi việc trong vũ trụ cho tới

bây giờ đều không có đúng sai, vĩnh viễn chỉ có lợi ích.”

“Khởi Nguyên Ma Tộc có thể cho chúng ta thứ chúng ta muốn thì sao lại không thể thần phục bọn họ? Lịch sử vĩnh viễn viết về cường giả, đời Bất Tử Tộc các người diệt vong, sau này chuyện xảy ra trong vũ trụ sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với các người.”

Đế Vô Tình lạnh nhạt nói: “Vây chúc các người may mắn.”

Vẻ mặt Ninh Tử Xuyên ngạo mạn: “Đế Vô Tình, chỉ bằng các người cũng muốn có được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm sao? người có biết người vừa rồi tiến vào vòng xoáy kiếm khí là ai không?”

“Bọn họ chính là Địa Ngục Kiếm Ma, Khởi Nguyên Kiếm Thần và Yêu Tinh Tộc Kiếm Nhất, không phải người có hy vọng xa vời có thể lấy được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm chứ?”

Đế Vô Tình trầm mặc không nói, không muốn phí nước bọt với Ninh Tử Xuyên, nàng không hoài nghi gì về sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh.

Về phần cuối cùng hươu chết vào tay ai, hiện tại còn chưa biết.

“Kiếm Thần, Kiếm Ma, Kiếm Nhất cái gì, ở trước mặt chủ nhân đều không tính là gì, đánh không chết bọn họ là do chủ nhân ôn nhu.”

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, căn bản không để mọi người trước mắt vào mắt.

Hắn chính là tin chắc rằng Diệp Trường Sinh có thể đạt được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, dù sao cho đến bây giờ, hắn cũng chưa từng gặp qua người mạnh mẽ hơn Diệp Trường Sinh.

Hư Linh Diễm bình tĩnh nhìn chăm chú vào vòng xoáy kiếm khí trong hư không: “Lần này, người lại có thể mang đến kinh hỉ gì cho ta đây?”

Vừa dứt lời.

Từng bóng người bay ngược ra từ trong vòng xoáy kiếm khí, vô lượng kiếm khí tàn sát bừa bãi khuếch tán, khóe miệng mọi người

vết máu xuất hiện.

Những người này chính là Địa Ngục Kiếm Ma, Khởi Nguyên Kiếm Thần, Yêu Tinh Kiếm Nhất, còn có Linh Kiếm Miêu Nhân Hùng của Hỗn Độn Linh Tông trong miệng Ninh Tử Xuyên.

Bất kỳ một người nào trong bọn họ cũng là cường giả kiếm đạo tiếng tăm lừng lẫy, rất nhiều người tự xưng có thiên phú trên kiếm đạo phải vượt qua Kiếm Huyền Tử.

Nhất là Địa Ngục Kiếm Ma Kiếm Vong Xuyên, nếu không phải bởi vì có chuyện quần thân, hắn đã đi tới Đại Thiên Vũ Trụ tìm Kiếm Huyền Tử luận bàn rồi.

Hắn từng tuyên bố, dưới ba kiếm, mình có thể dễ dàng đánh bại Kiếm Huyền Tử. Cũng chính là bởi vì lời đồn này nên thanh danh của hắn đã vang dội trong vũ trụ.

Thật ra, người thích khoác lác thì thực lực bình thường không mạnh cũng không yếu, ngược lại người luôn nói mình rất yếu, rất yếu mới là cường giả chân chính.

Ví dụ như, Kiếm Huyền Tử, Diệp Trường Sinh.

Ấn tượng bọn họ để lại cho người khác là rất yếu, ai cũng có thể bắt nạt.

Giống như, ta không thích tiền, nhưng sau đó...

Trên thực tế, trong mỗi người chúng ta đều có loại người này, thích giả vờ không có tiền, khiêm tốn không có tiền, nhưng thật ra lại có rất nhiều tiền.

Cuộc sống là như vậy, có câu tục ngữ rất hay, cuộc sống đầy hương vị.

Ninh Tử Xuyên thấy mấy người bay xuống, vội vàng nghênh đón: “Đạo tiền bối, đã xảy ra chuyện gì?”

Khởi Nguyên Kiếm Thần Đạo Văn Tử ho nhẹ một tiếng: “Bên trong có người, quá đáng sợ, đánh bại tất cả chúng ta.”

Nói đến đây, hắn đưa một viên thuốc vào miệng, bắt đầu khôi phục vết thương. Mới vừa rồi bốn người bọn họ liên thủ đánh một kích, thế mà thất bại.

Người nọ lại có thể điều khiển vòng xoáy kiếm khí tấn công bọn họ, nhất định phải đợi hắn đi ra, sau đó chém giết hắn.

Mấy người khác cũng đang bắt đầu khôi phục thân thể, tu sĩ đi theo hộ pháp cho bọn họ.

Chương 1730: Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm

Diễm Xích Vũ nhìn mấy người, lắc đầu: “Cái gì cũng không phải, chỉ có vậy cũng muốn đoạt Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm?”

Hư Linh Diễn quay đầu nói với Diễm Xích Vũ: “Đừng khinh thường, còn có cường giả ẩn nấp trong đám người.”

Diễm Xích Vũ dựa vào bên người Hư Linh Diễn: “Đừng lo lắng, đánh bọn họ không cần người ra tay, giao cho ta là được.”

“Thật ra, chủ nhân không có ở đây, ta cũng có thể bảo vệ người.”

Hư Linh Diễn: “...”

Cách xa ta ra một chút.

Được rồi!

Cuộc sống luôn khiến người ta đau lòng như vậy.

Nữ nhân, một râu hồ lô đường cũng khiến người đánh mất chính mình.

Thân thể Diễm Xích Vũ bất giác dịch sang một bên, nữ nhân này không đáng để hắn quan tâm.

Nói thật, Hư Linh Diễn thật sự bị râu hồ lô đường của Diệp Trường Sinh lừa gạt sao? Câu trả lời chắc chắn là không.

Nữ nhân vĩnh viễn thích cường giả, nếu Diệp Trường Sinh không đủ mạnh mẽ, đừng nói một râu hồ lô, cho dù là một vụn râu cũng sẽ không để Hư Linh Diễn ở lại.

Tình cảm của nhân loại rất phức tạp, Diễm Xích Vũ vẫn chưa biết rõ ràng.

Giờ khắc này.

Vòng xoáy kiếm khí trên hư không càng lúc càng lớn, trên trời gió nổi mây phun, kiếm khí giống như cây búa lớn.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, xuất hiện ở giữa vòng xoáy kiếm khí, nhìn qua giống như đang đắm chìm trong minh tướng.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, vết thương của bốn người Đạo Văn Tử, Miêu Nhân Hùng, Kiếm Vong Xuyên, Kiếm Nhất đã khỏi hẳn.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh còn đang ở trong vòng xoáy kiếm khí. Một đám lộ vẻ hâm mộ, có thể được Hỗn Độn kiếm khí tẩy lễ thì chắc chắn có chỗ tiến trên kiếm đạo.

Mặc dù hiện tại vết thương của bọn họ đã khỏi hẳn, nhưng bọn họ cũng không dám tiến vào trong vòng xoáy kiếm khí. Kiếm Vong Xuyên hí mắt, quay đầu nhìn về phía lão giả ở bên cạnh: “Điện chủ, người này có thể bình yên vô sự dưới sự tàn phá của Hỗn Độn kiếm khí, thân thể của hắn không đơn giản.”

Cổ Bán Tiên nói: “Tuy rằng người này chỉ có cấp bậc Thần Đế đỉnh cao, nhưng thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ như thế.”

“Có thể điều khiển Hỗn Độn kiếm khí, người này bất phàm. Có lẽ hắn có thể giúp chúng ta tìm được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm thật sự.”

Là một trong Điện chủ của Địa Ngục, Cổ Bán Tiên đã gặp qua vô số tu sĩ có thiên tư yêu nghiệt, nhưng tu sĩ như Diệp Trường Sinh thì hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Vượt cấp khiêu chiến với hắn mà nói quả thực quá đơn giản.

Cổ Bán Tiên quay đầu nhìn Hư Linh Diễn. Cho đến bây giờ, mọi người xuất hiện trong sân, duy chỉ có hai người Diệp Trường Sinh Hư Linh Diễn là hắn nhìn không thấu.

Lúc này.

Ninh Tử Xuyên đi tới bên người Đạo Văn Tử: “Đạo tiên bối, người này sẽ trở thành uy hiếp của chúng ta”

Đạo Văn Tử lạnh nhạt nói: “Không sao, lần này đến Hỗn Độn Thế Giới, mục đích của chúng ta không phải đạt được Hỗn Độn Tru

Tiên Kiếm, mà là phá hủy nó. Không có kiếm này, không ai có thể uy hiếp được Khởi Nguyên Ma Tộc chúng ta.”

“Người này có chút quỷ dị, nhưng chúng ta chuẩn bị đầy đủ, giết hắn còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao? Đợi Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm giáng thế, đó chính là ngày chết của hắn.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy bọn họ có thể chém chết Diệp Trường Sinh. Không thể nói bọn họ mù quáng tự phụ, dù sao tu luyện tới cấp bậc như bọn họ thì sẽ rất tin tưởng thực lực của bản thân.

Không có.

Cũng bị mất.

Ninh Tử Xuyên đột nhiên mở miệng, trên gương mặt lộ ra vẻ chấn động. Kiếm khí vừa rồi còn đang điên cuồng lan tràn, trong nháy mắt đã biến mất, điều này cũng quá quỷ dị.

Đạo Văn Tử khiếp sợ: “Hắn cắn nuốt toàn bộ kiếm khí.”

Đầu tiên Kiếm Vong Xuyên chấn động không thôi, ngay sau đó sâu trong mắt hiện lên vẻ tham lam: “Kiếm thể thật mạnh, trình độ kiếm đạo thật mạnh.”

Dứt lời, trong lòng hắn bắt đầu tính toán, nếu mình có thể đạt được tất cả, không dám nghĩ, quá hưng phấn.

Bịch.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, xuất hiện ở trước mặt mọi người, phát hiện sát ý bao phủ trên người mình.

Tại sao luôn có người muốn giết ta?

Hư Linh Diễn nhìn Diệp Trường Sinh: “Người cắn nuốt kiếm khí Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm nhưng hình như không có thay đổi gì, vốn tưởng rằng người sẽ cho ta kinh hãi.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không thể có quá nhiều kinh hãi, bằng không sẽ thành kinh hách.”

“Chúng ta đi thôi!”

Đám người Hư Linh Diễn, Đế Vô Tình, Đế Thần, Diễm Xích Vũ, Hồ Nữ đi theo Diệp Trường Sinh, đạp không lướt nhanh đi.

“Đuổi theo!”

Đám người Kiếm Vong Xuyên vội vàng đuổi theo, vẫn duy trì khoảng cách với Diệp Trường Sinh. Mọi người đều cho rằng Diệp Trường Sinh có thể tìm được Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, cho nên hiện tại còn không phải là thời điểm ra tay.

Đang di chuyển về phía trước.

Đế Vô Tình đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, người theo sát phía sau chính là cường giả của ba nước và ba tộc, trong đó còn có cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc.”

Chương 1731: Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm 2

“Bại tướng dưới tay, không cần quan tâm!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Bọn họ nguyện ý đi theo thì đi theo.”

Trong mắt mọi người, Diệp Trường Sinh chính là con mồi của bọn họ, nhưng lại không biết, ở trong mắt Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng không phải là gì.

Diệp Trường Sinh căn bản không coi bọn họ là đối thủ. Ở trong mắt hắn, những người này chính là linh giới di động, khi nào hắn muốn thu thì trực tiếp lấy luôn cả mạng đi.

Đế Vô Tình lại nói: “Diệp công tử, bọn họ đến vì Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với chúng ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, để cho bọn họ đánh ta.”

Đế Vô Tình: “...”

Tình huống gì đây, nàng có chút không hiểu rõ, câu nói này của Diệp Trường Sinh khiến nàng có chút hiểu lầm.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hồ Nữ, chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một bức tranh: “Hồ Nữ, người biết nơi này không?”

Hồ Nữ nhìn, không chút do dự: “Thiếu chủ, nơi này là Hỗn Độn Cẩm Địa, ta biết ở đâu.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Dẫn đường đi!”

Tuy rằng Hỗn Độn Thế Giới có biến hóa rất lớn, nhưng vị trí lại không thay đổi. Dưới sự dẫn dắt của Hồ Nữ, mọi người rất nhanh đã đi tới Hỗn Độn Cẩm Địa.

Nơi này đen kịt một mảnh, giống như bước vào một không gian bị phong bế. Nếu ai có chứng sợ hãi không gian hẹp, khi tiến vào nơi này có thể nghẹt thở trong nháy mắt.

Diệp Trường Sinh bước vào Hỗn Độn Cấm Địa với mọi người, sáu thể lực lớn cũng xuất hiện phía sau. Nhìn không gian đen kịt trước mắt, vẻ mặt mọi người đều rất đề phòng, đồng thời bọn họ cảm thấy tò mò, Diệp Trường Sinh đưa bọn họ đến nơi tối đen như mực này là chuẩn bị làm gì sao?

Nhất là mấy nữ tử xinh đẹp như thiên tiên của Yêu Tinh Tộc, các nàng đã nhận ra ánh mắt của Diễm Xích Vũ từ lâu.

Luôn có một linh cảm xấu.

Keng.

Một tiếng kiếm reo truyền ra, ánh sáng vàng vô tận chiếu rọi không gian hắc ám như ban ngày.

Kiểm treo lơ lửng trên không, tản ra vô lượng kiếm khí, kiếm này giống như có linh trí, nó đang đánh giá mọi người trước mắt.

Sắc mặt Hồ Nữu hơi biến đổi: “Thiếu chủ, là Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, bình tĩnh đánh giá Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm trước mắt, phát hiện kiếm này cũng không phải rất mạnh.

Ánh mắt Kiếm Vong Xuyên, Đạo Văn Tử, Kiếm Nhất, Miêu Nhân Hùng, Cổ Bán Tiên đồng loạt rơi vào Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, bọn họ không có hành động thiếu suy nghĩ.

Kiểm này phát ra hơi thở quá mạnh, mọi người còn đang chờ cơ hội, ai cũng không biết tùy tiện ra tay có thể bị Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm đả thương hay không.

Xuy.

Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm hóa thành một kiếm quang tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh. Mọi người biến sắc, kinh ngạc nhìn. Tình huống gì đây, trong nháy mắt đã chọn chủ sao?

Nhìn thấy kiếm nhận Diệp Trường Sinh làm chủ, bọn họ biết đã đến lúc ra tay, bằng không Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm sẽ vô duyên với bọn họ.

Diệp Trường Sinh phát hiện sau khi Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm vào thân thể thì không có gì khác thường, chỉ là mang theo vô lượng kiếm khí tràn ngập trong kinh mạch của hắn.

Hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt dừng ở trên người đám người Kiếm Vong Xuyên: “Kiếm đã nhận ta làm chủ, các người muốn đoạt kiếm sao?”

Đạo Văn Tử nói: “Các hạ, kiếm này rất quan trọng với Khởi Nguyên Ma Tộc chúng ta, kính xin các hạ giao kiếm này ra, Khởi Nguyên Ma Tộc chúng ta có thể bồi thường cho các hạ.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một ánh sáng từ sâu trong bóng tối bắn ra, giống như cánh cửa kết giới mở ra.

“Lại đây, để ta gặp người một lát.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết giọng nói này là đang nói với ai.

“Ta tặng Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm cho người làm lễ gặp mặt, chẳng lẽ người không có ý định đến gặp ta một lần sao?”

“Thì ra tiền bối đang tìm ta.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, di chuyển đi dọc theo ánh sáng...

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh rời đi, nhao nhao ra tay muốn ngăn cản hắn. Ngay sau đó, bọn họ nhao nhao ngừng lại, phát hiện trước mắt xuất hiện một kiếm quang chỉ thẳng vào mi tâm bọn họ, nếu như dám chuyển động, bọn họ sẽ bị một kiếm này giết chết trong nháy mắt.

Không ai dám di chuyển khi bị kiếm khí uy hiếp.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh tiến vào trong ánh sáng. Ngay sau đó, một màn kinh người đã xảy ra.

Ánh sáng không ngừng khuếch tán, vô số kiếm khí dung hợp thành một tòa kiếm lâu, bên trên xuất hiện một bóng người.

Mọi người có thể rõ ràng nhìn thấy tất cả xảy ra trên Kiếm lâu thì

đều lộ ra vẻ hồ nghi, rốt cuộc người này là ai?

Tại sao lại mạnh mẽ như vậy?

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt bóng người, khom người một cái: “Trường Sinh bá kiến tiền bối.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn dừng trên người nam tử. Thế mà người nọ lại có dung nhan nghịch thiên, cũng phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, tiên khí siêu phàm như mình, nhưng sự tuấn mỹ này của người nọ mang theo một chút tà khí.

Chương 1732: Luận bàn với Linh

Thật sự là một đóa lê hoa áp hải đường, ngọc thụ lâm phong hơn cả Trường Sinh.

Ở trên người hắn có nhiều hơn một sự trầm ổn, vững vàng. Hắn đã lớn tuổi còn có thể bảo trì dung nhan như thế, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng bội phục không thôi.

“Kiếm Huyền Tử thu đồ đệ tốt.” Nam tử lạnh nhạt nói: “Người hắn đã đoán ra thân phận của ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối hắn là Linh, không biết tiền bối và sư phụ ta có quan hệ gì?”

Linh lạnh nhạt cười: “Ta sáng lập ra Kiếm Điện, người cảm thấy ta và Kiếm Huyền Tử có quan hệ gì?”

Diệp Trường Sinh: “...”

Sự mạnh mẽ của Linh như sấm bên tai, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Linh lại là người sáng lập ra Kiếm Điện.

Linh lại nói: “Không cần kinh ngạc, Kiếm Điện vẫn luôn mạnh mẽ như vậy. Có Kiếm Huyền Tử, ta rất yên tâm, hiện tại lại có tiểu tử người, thành tựu của người sẽ vượt qua Kiếm Huyền Tử.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Hai người các người theo đuổi kiếm đạo khác nhau, đạo tâm cũng khác nhau. Người đã lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng và ban đầu của kiếm đạo, tuổi còn trẻ đã có trình độ kiếm đạo như vậy, ngay cả ta cũng tự thẹn không bằng.”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Tiền bối quá khen.”

Linh xoa tay: Khi còn trẻ ta cũng không bằng người, Kiếm Huyền Tử cũng không bằng người, ưu thế duy nhất của chúng ta chính là thời gian tu luyện dài hơn người.”

“Tiểu tử, người phải tự tin một chút, trong thế hệ trẻ, người có

thiên phú và tư chất có thể so sánh với người cũng không quá ba người.”

Vậy ba người kia là ai?

Ta không phải mạnh nhất, xem ra còn cần tiếp tục cố gắng.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên người Linh: “Tiền bối vì sao để lại một luồng phân thân ở nơi này? Dám hỏi hiện tại tiền bối ở đâu?”

Linh trầm mặc: “Ta đang ở một nơi rất xa, bây giờ không thể cho người biết, nhưng người phải nhớ rằng Đại Thiên Vũ Trụ chỉ là một thế giới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta biết ngoài Đại Thiên Vũ Trụ còn có Hư Vô Chi Địa, chẳng lẽ tiền bối không ở Hư Vô Chi Địa?”

Linh cười cười: “Tiểu tử người cũng đừng chụp mũ cho ta nữa, nơi ta đang ở hơi phức tạp, tương lai người chắc chắn có thể chạm tới.”

“Để lại một luồng phân thân ở đây là năm đó ta đã đồng ý với Hỗn Độn Chi Tử.”

“Có phải người rất tò mò năm đó nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Ta nghe đồn tiền bối chém một kiếm đã tiêu diệt Hỗn Độn Thế Giới, không biết là thật hay giả?”

“Thật!”

Trong miệng Linh phun ra một chữ, sau đó tiếp tục nói: “Năm đó ta đánh một trận với Hỗn Độn Hạo Thiên rồi tiêu diệt Hỗn Độn Thế Giới, nếu không phải Hỗn Độn Hạo Thiên khổ sở cầu xin ta, ta thật sự không có ý định ra tay.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hỗn Độn Hạo Thiên hẳn là Hỗn Độn Chi Tử đời thứ nhất, thế mà hẳn lại cầu xin Linh diệt Hỗn Độn Thế Giới?

“Tiền bối có thể nói cho ta biết năm đó nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Linh trầm giọng nói: “Năm đó ta và Hồn Độn Hạo Thiên hẹn quyết chiến trên đỉnh vũ trụ, sau đó chúng ta lập tức mở ra kịch chiến dài tới ba phút, ta chém một kiếm làm Hồn Độn Hạo Thiên bị thương nặng, phá Hồn Độn Chung của hắn. Cứ như vậy, tỷ thí giữa chúng ta kết thúc, ngay khi ta chuẩn bị rời đi, Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc đột nhiên buông xuống Hồn Độn Thế Giới.”

“Hai tộc hợp lực đánh một trận làm Hồn Độn Tộc bị thương nặng, bất đắc dĩ Hồn Độn Hạo Thiên chỉ có thể đưa hậu duệ Hồn Độn Tộc đi, đồng thời mở ra Hồn Độn Quan.”

“Cuối cùng hắn hy sinh nhưng vẫn không thể đánh chết cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc. Trong việc này, ta có trách nhiệm rất lớn, chủ yếu là Hồn Độn Hạo Thiên đã bị thương nặng dưới một kiếm của ta.”

“Cho nên trong lúc hắn ở lại, hắn cầu xin ta tiêu diệt Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc, cũng giao Hồn Độn Tru Tiên Kiếm cho ta.”

“Ta vốn không có ý định tham dự ân oán của bọn họ, không nghĩ tới hai tộc Sáng Thế còn muốn giết ta, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể cho bọn họ một kiếm.”

“Sau đó Hồn Độn Thế Giới đã bị một kiếm của ta phá hủy, trở thành bộ dáng như bây giờ. Hai chí bảo của Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc cũng ở ngay chỗ này, chính là biển lửa nuốt trời và dòng nước chảy mà người thấy lúc trước.”

Dứt lời, hắn chậm rãi nâng hai tay lên, lòng bàn tay lần lượt xuất hiện một đoàn hỏa diễm, một đoàn linh thủy.

Sáng Thế Thần Diễm.

Sáng Thế Nguyên Thủy.

Diệp Trường Sinh nhìn hỏa diễm và linh thủy trong lòng bàn tay, thì thào tự nói.

Linh tiện tay vung lên, hỏa diễm và linh thủy tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh: “Cho người, chúng nó rất thích hợp với người, ở lại bên cạnh ta cũng chỉ lãng phí.”

Nói đến đây, hắn xấu hổ cười: “Chủ yếu ta là kiếm tu đứng đắn, ngoại trừ kiếm đạo thì không dính vào bất cứ cái gì...”

“Tiểu tử người không giống, quả thực chính là người thuộc học phái Tịch Gia.” (Là một học phái thời Tiên Tần, dung hợp các học thuyết thành một.)

Chương 1733: Luận bàn với Linh 2

Diệp Trường Sinh vội vàng nói: “Đa tạ tiền bối!”

“Tiểu tử ngươi còn khách khí với ta làm gì.” Linh Đạm lạnh nhạt nói: “Người cầm Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, luận bàn với ta một phen.”

Tâm thần Diệp Trường Sinh vừa động, Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm đã xuất hiện trong tay: “Tiền bối, người dùng kiếm gì?”

Linh nói: “Trời đất là kiếm, vũ trụ là chuôi, trời trăng sao là vỏ, kiếm của ta ở khắp mọi nơi.”

“Ta có một thanh Thanh Phong Kiếm vô địch chư thiên vũ trụ.”

Hắn hơi nói, trong lúc nói chuyện nhìn như lạnh nhạt bình tĩnh nhưng lại làm cho người ta có một loại khí phách quân lâm thiên hạ, bề ngỗ biển trời.

Cái loại uy áp mạnh mẽ này làm cho người ta không rét mà run, giờ tay nhắc chân đều mệnh mông kiếm ý vô địch.

Khí chất bất chệt gắt gao, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng có chút hâm mộ. Hắn đã thấy được sự vô địch thật sự từ trên người Linh, phần thông dong bình tĩnh kia thì hiện tại hắn còn chưa có.

“Tiền bối bắt đầu đi!”

Linh gật gù đầu, vô cùng hài lòng: “Người nhện một chút, sẽ hơi đau đó.”

Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm trong tay Diệp Trường Sinh biến mất không thấy, hắn bước từng bước đi về phía Linh, trong lúc đi về phía trước một thân tu vi điên cuồng tăng vọt.

“Tiểu tử ngươi có chút biến thái, lại còn là Thần Ma.”

Linh lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, vô số kiếm khí chỉ thẳng, bao bọc hắn kín không kẽ

hở.

Diệp Trường Sinh không sợ hãi, thân ảnh tiếp tục đi về phía trước, kiếm khí vào trong cơ thể hắn trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

“Loạn sát.”

Dứt lời, Vô Định Kiếm Vực xuất hiện trong hư không giống như sóng lớn nuốt trời đang sôi trào, tàn sát bừa bãi quét về phía Linh.

Khóe miệng Linh nhếch lên ý cười, hiển nhiên rất hài lòng với sự tiến công của Diệp Trường Sinh: “Nghịch!”

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Vô Định Kiếm Vực phóng thích kiếm khí chém giết lung tung, trong nháy mắt điều chuyển phương hướng, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Đây còn không phải điều đáng sợ nhất, kiếm khí nghịch chuyển, đồng thời kiếm khí của Linh cũng gia nhập trong đó, uy lực một kiếm ít nhất tăng vọt gấp trăm lần.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, vội vàng đánh một kiếm ra: “Kiếm Phong.”

Trong lúc nhất thời, hai kiếm quang va chạm cùng một chỗ, vô lượng kiếm khí va chạm trong không gian, toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới đều đang run rẩy lay động.

Đầu tiên Diệp Trường Sinh phóng thích kiếm khí rồi phong ấn không gian, ngay cả Nghịch kiếm mà Linh phóng thích cũng bị phong ấn.

Ngay sau đó, từng đợt tiếng nghiền nát truyền ra, Nghịch kiếm phá vỡ phong ấn, như Bạch Hổ nuốt trời, nghiền ép về phía Diệp Trường Sinh.

Cách đó không xa, bốn người Kiếm Vong Xuyên, Miêu Nhân Hùng, Đạo Văn Tử, Kiếm Nhất vô cùng chấn động, đồng thời bọn họ vội vàng khoanh chân ngồi, đắm chìm trong vô lượng kiếm khí, muốn

nhân cơ hội tìm hiểu áo nghĩa kiếm đạo bởi vì bọn họ không thể có được thần kỹ mà Diệp Trường Sinh và Linh đang thả ra trên không trung.

Keng.

Keng.

Hai tiếng kiếm vang vọng cửu thiên thập địa, biển lửa che trời và dòng nước chảy ngược bao phủ trong Hỗn Độn Thế Giới đột nhiên ngưng tụ thành hai kiếm lớn, tức giận chém xuống trên người Diệp Trường Sinh.

Lôi Đình cự Kiếm.

Điện Quang cự Kiếm.

Trọng Sơn cự Kiếm.

Quang Minh cự kiếm.

Hắc Ám cự kiếm.

Từng kiếm lớn xuất hiện, mang theo kiếm uy không thể ngăn cản hạ xuống, Linh lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh.

“Tiểu tử, hưởng thụ thật tốt đi!”

Dứt lời, trăm tòa kiếm lâu xuất hiện nằm ở bốn phía Diệp Trường Sinh, kiếm khí vô tận trong kiếm lâu như gió lốc mà đến.

Trong phút chốc, Diệp Trường Sinh đã bị kiếm khí phong ấn, trăm tòa kiếm lâu nối liền ở kiếm khí, xoay tròn nhanh giống như hóa thành một tòa kiếm lâu tận trời.

“Đây là kiếm khí gì?”

Diệp Trường Sinh đặt mình trong kiếm lâu, mặc kệ kiếm khí tàn sát bừa bãi trên người, hắn đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, ở trước mặt bất tử bất diệt kim thân, những kiếm khí này căn bản là không đủ thương được hắn.

Nhưng điều kỳ lạ là... Hắc căn bản không cách nào phá vỡ tòa kiếm lâu này, tựa hồ càng giãy dựa thì kiếm khí tàn sát bừa bãi càng cuồng bạo.

Chính mình tìm hiểu thôi diễn kiếm đạo nhưng cũng không cách nào hóa giải kiếm khí trước mắt, chẳng lẽ áo nghĩa kiếm đạo của Linh muốn thôi diễn kiếm đạo?

Im lặng trong chớp mắt.

Hắc khoanh chân ngồi, nội liễm tâm thần, để cho mình tiến vào trạng thái người kiếm hợp nhất, rất nhanh hắc đã phát hiện áo nghĩa tồn tại trong kiếm khí.

Hóa ra là như vậy.

Hiểu rõ hết thấy, hắc đưa kiếm lâu phóng thích toàn bộ kiếm khí vào trong cơ thể, sau đó chuyển đổi để chiếm làm của riêng.

Vô lượng kiếm khí điên cuồng tiến vào trong cơ thể, kiếm lâu bốn phía bắt đầu sụp đổ, cho đến cuối cùng hóa thành hư vô.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai đứng lên, ánh mắt rơi vào trên người Linh: “Ta đã tìm hiểu áo nghĩa kiếm đạo của ngươi.”

Chương 1734: Kiếm Điện Thủy Tổ - Linh

Linh lạnh nhạt cười: “Thật sự tìm hiểu sao? Ta không nghĩ vậy!”

Diệp Trường Sinh biến sắc, phát hiện kiếm khí quanh quần trên người lại một lần nữa trói buộc mình lại.

“Kiếm khí này tên là Vô Trung Sinh Hữu (từ không thành có). Thật ra cho tới bây giờ, kiếm đạo của ta cũng không có bất kỳ áo nghĩa nào, vừa niệm thành kiếm, kiếm tùy ý động.”

“Cấp bậc cao nhất của kiếm đạo chính là bản thân kiếm tu, người phải hiểu rõ.”

Diệp Trường Sinh như tỉnh ra, tâm thần vừa động, kiếm khí trói buộc trên người biến mất không thấy đâu.

Linh tiện tay vung lên, không gian khôi phục như lúc ban đầu, giống như hết thấy đều chưa từng xảy ra: “Hiện tại người mới thật sự ngộ ra. Có điều, kiếm đạo mà người thôi diễn thật sự rất mạnh, tương lai trình độ kiếm đạo của người tuyệt đối không chỉ là trước mắt.”

“Ta đi.”

“Lần luận luận này, người khiến ta rất hài lòng, mong rằng lần sau gặp mặt, người có thể đánh bại ta.”

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn Linh biến mất trong hư không, ngay sau đó, một linh giới bay xuống, xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Linh giới này tên là Kiếm Linh Giới, bên trong có đồ ta để lại cho người, có thời gian thì nhìn một chút.”

Thanh âm quanh quần trong không gian, một linh hồn thể kia biến mất vô tung vô ảnh, Diệp Trường Sinh giơ tay lên thu linh giới vào hệ thống, thân ảnh xuất hiện bên cạnh đám người Hư Linh Diễn.

Hư Linh Diễn trầm giọng nói: “Vị kiếm tu vừa rồi là ai?”

Diệp Trường Sinh nói: “Linh.”

Hư Linh Diễm gật đầu: “Hắn rất mạnh, người cũng không tệ, thế mà có thể đánh ngang tay với hắn.”

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười: “Tỷ thí với hắn, thật ra hắn đang chỉ điểm cho ta tu kiếm.”

Cấp bậc cao nhất của kiếm đạo là bản thân kiếm tu, Diệp Trường Sinh nhớ kỹ những lời này trong lòng.

Hư Linh Diễm lại nói: “Người còn trẻ, thành tựu tương lai chắc chắn còn trên hắn.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, ánh mắt xẹt qua đám người Kiếm Vong Xuyên, thấy bọn họ còn đắm chìm trong kiếm khí tẩy lễ.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, biết những người này vẫn cứ như vậy thì sẽ rất khó đạt được thành tựu trên kiếm đạo.

“Chúng ta đi thôi!”

Đế Vô Tình vội vàng nói: “Diệp công tử, cứ như vậy rời đi thì về sau những người này nhất định sẽ uy hiếp đến an nguy của người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không, cho dù hiện tại người cho bọn họ ra tay thì những người này cũng không dám, người có tin không?”

Đế Vô Tình: “...”

Lúc này, mấy người Kiếm Vong Xuyên, Kiếm Nhất, Miêu Nhân Hùng, Đạo Văn Tử chậm rãi đứng lên, đều kiêng kỵ nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt sẽ không gạt người.

Có thể nhìn ra bọn họ rất lo lắng, sợ Diệp Trường Sinh sẽ ra tay với bọn họ.

Diệp Trường Sinh nói: “Hỗn Động Tru Tiên Kiếm ở trong tay ta, các người có muốn hay không?”

Mọi người trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Các người không nói lời nào, vậy ta đi trước.”

Mọi người vẫn trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Để Vô Tình: “Thấy chưa, ta đã nói bọn họ không dám ra tay mà.”

Bản chất con người là như vậy.

Khi người mạnh mẽ, tất cả đều muốn quỳ, liếm người.

Khi người yếu ớt, tất cả đều muốn chèn ép người.

Để Vô Tình không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh, vốn nàng còn muốn nhắc nhở Diệp Trường Sinh, như vậy có thể là thả hổ về núi hay không.

Về sau nàng hiểu rõ, những người trước mắt này đã không uy hiếp được Diệp Trường Sinh thì sao có thể xem như hổ đây.

Cường giả không sợ hãi, những lời này được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người Diệp Trường Sinh, nàng không khỏi hâm mộ.

Nhìn Diệp Trường Sinh dần dần đi xa, đám người Kiếm Vong Xuyên như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, tựa hồ đang cảm tạ ơn Diệp Trường Sinh không giết.

Ninh Tử Xuyên đi tới bên cạnh Đạo Văn Tử: “Đạo tiên bối, cứ để bọn họ mang Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm đi sao?”

“Kiếm này có uy hiếp quá lớn với chúng ta.”

Sắc mặt Đạo Văn Tử trầm xuống: “Không cho hắn đi, tất cả mọi người đều phải chết, chúng ta đã không làm gì được Diệp Trường Sinh thì nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này, truyền tin tức về.”

Kiếm Vong Xuyên phụ họa: “Quả thật là như thế, người này có quá nhiều cơ duyên, không thể bỏ qua.”

Cổ Bán Tiên hừ lạnh một tiếng, cắt ngang Kiếm Vong Xuyên:
“Trước tiên rời khỏi nơi này.”

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, hơi thở trong Hỗn Độn Thế Giới có sự thay đổi, mọi người đổi mắt nhìn xa, nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi.

Đạo Văn Tử hít mắt: “Nơi này còn có tu sĩ khác đã ra tay với Diệp Trường Sinh, có lẽ cơ hội của chúng ta tới rồi.”

Dứt lời, thân ảnh hần chợt lóe, mang theo tu sĩ Khởi Nguyên Ma Tộc rời đi, đuổi theo phương hướng Diệp Trường Sinh rời đi.

Kiếm Vong Xuyên vừa muốn đứng dậy lại bị Cổ Bán Tiên ngăn lại:
“Chớ có nhúng tay vào, cường giả đến đây không phải người có thể chống lại.”

“Điện chủ, chẳng lẽ chúng ta cứ buông tha cho Diệp Trường Sinh sao?”

Chương 1735: Kiếm Điện Thủy Tổ - Linh 2

Cổ Bán Tiên nhìn Kiếm Vong Xuyên: “Ngu xuẩn đến cực điểm, người muốn để Địa Ngục diệt vong sao? Người có biết nam tử tuyệt đại phong hoa vừa rồi luận bàn với Diệp Trường Sinh là ai không?”

Kiếm Vong Xuyên lắc đầu: “Không biết.”

Cổ Bán Tiên nói: “Kiếm Điện Thủy Tổ, Linh!”

“Là hần!” Sắc mặt Kiếm Vong Xuyên thay đổi, vẻ mặt lạnh run: “Khó trách kiếm đạo của hần mạnh như vậy.”

Cổ Bán Tiên lại nói: “Ngay cả Kiếm Huyền Tử mà người cũng chưa chắc có thể đánh bại, lại còn muốn khiêu chiến uy nghiêm của Linh sao?”

“Chẳng lẽ người đã quên Hồn Độn Thế Giới bị hủy như thế nào sao?”

Kiếm Vong Xuyên vội vàng nói: “Điện chủ, chúng ta vẫn nên trở về trước đi!”

Cùng lúc đó, trên hư không, mấy người Diệp Trường Sinh bị người tới vây quanh, sát ý mệnh mông cuồn cuộn bao phủ trên người bọn họ.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Lại có người đến chịu chết... Thật vui!”

Trong hư không.

Bóng người bắt đầu khởi động, uy áp khủng bố bao phủ trên người mấy người Diệp Trường Sinh.

Diễm Xích Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, vì sao kẻ địch của người càng ngày càng mạnh thế?”

Diệp Trường Sinh híp mắt, ánh mắt xẹt qua người tới: “Có câu

thực lực ngang nhau, người đã nghe qua chưa?”

Diễm Xích Vũ giật mình, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, không tốt, hẳn lại muốn giả vờ.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Bởi vì ta càng ngày càng mạnh, cho nên kẻ địch càng ngày càng mạnh. Nếu người tới quá yếu thì ta không muốn giết bọn họ, thật giống như người của sáu thế lực lớn.”

Diễm Xích Vũ quả nhiên không đoán sai, hẳn lại bị Diệp Trường Sinh giả vờ lần nữa, thật sự một ngày không giả vờ thì cả người khó chịu.

Diệp Trường Sinh mở ra Động Hư Chi Nhân, biết được thôn tin của người tới, mọi người trên hư không là cường giả hai thế lực.

Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc.

Cho nên quần áo của bọn họ rất đặc biệt, một bên đỏ như lửa, hơi thở nóng rực đốt trời, một bên xanh như biển, hơi thở nhẹ nhàng như nước.

Lúc này.

Một nam tử áo đỏ đi ra: Rốt cục Linh đã đi, tất cả Hỗn Độn Thế Giới sẽ thuộc về chúng ta, giao đồ trên người người ra.”

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết Sáng Thế Hỏa Tộc ngăn hẳn lại là vì Sáng Thế Thần Diễm, nhưng đạo thần hỏa này là Linh đưa cho hẳn, chính mình còn chưa ngộ ra thì làm sao có thể giao ra chứ?

Bên kia, Sáng Thế Thủy Tộc xuất hiện, không thể nghi ngờ là vì Sáng Thế Nguyên Thủy, bọn họ ẩn nấp ở Hỗn Độn Thế Giới vô số năm tháng, hiện tại Linh đã rời đi, bọn họ tự nhiên muốn lấy lại đồ vật thuộc về mình.

Diệp Trường Sinh nói: “Lúc Linh tiền bối ở đây, các người không dám đi cướp, hiện tại lại đến vây công ta, là cảm thấy ta rất dễ bắt nạt sao?”

“Không cho, ta chính là không cho, các người đến đánh chết ta đi!”

Đây...

Cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc trực tiếp bị Diệp Trường Sinh trêu đùa, hiển nhiên không nghĩ tới hắn lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy.

Hỏa Cửu Diễm quay đầu nhìn về phía nữ tử dẫn đầu Sáng Thế Thủy Tộc: “Thủy Thanh Nguyệt, cùng nhau ra tay chém giết kẻ này.”

Thủy Thanh Nguyệt gật gật đầu: “Ra tay đi!”

Ngay sau đó.

Lực công kích của cường giả hai bên hội tụ về phía Diệp Trường Sinh, hư không bị chia làm hai, giống như trong nháy mắt biến thành mặt băng và lửa, một bên là lửa nóng sôi trào, nuốt trời nấu biển, một bên là dòng nước chảy ngược, cắn nuốt trời cao.

Diễm Xích Vũ ngẩng đầu nhìn công kích rơi xuống hư không: “Chủ nhân, Hỏa Tộc giao cho người, ta đánh Thủy Tộc.”

Hắn rõ ràng có thuộc tính hỏa, hắn là đánh chết Sáng Thế Hỏa Tộc mới đúng, nhưng hắn lại lựa chọn Sáng Thế Thủy Tộc, cũng bởi vì các nàng đều là nữ tử sao?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh bay lên trời, vô lượng kiếm khí từ trên người bắn ra, xuyên qua biển lửa bao phủ, tấn công về phía cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc.

Ngay sau đó, hắn đặt mình trong biển lửa, dáng vẻ rất hưởng thụ, bắt đầu cắn nuốt ngọn lửa bốn phía.

Vài cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc bị kiếm khí bức lui, bọn họ lần nữa dồn lực chuẩn bị tấn công, lại phát hiện Diệp Trường Sinh đang cắn nuốt ngọn lửa của mình.

Dáng vẻ của hắn rất hưởng thụ.

Thật ra trong cơ thể Diệp Trường Sinh đã có bốn thần hỏa, ít lửa

trước mắt này căn bản là không đủ thương được hẳn.

Về mặt mọi người hơi giạt mình, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Hỏa Cửu Diễm, người sau trầm giọng nói: “Kết trận, tiếp tục tấn công.”

“Phần Thế Thiên Diễm!”

Hư không vô tận hóa thành biển lửa, đại trận bao phủ xuống phía Diệp Trường Sinh tựa như có vô số rồng lửa kéo xích sắt quân quanh Diệp Trường Sinh, cố gắng trói buộc hẳn.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh không nhúc nhích, vẫn cắn nuốt ngọn lửa bốn phía để rèn luyện cường độ thân thể.

Keng.

Một tiếng kiếm reo truyền ra làm chấn động tai, khiến người ta sởn tóc gáy.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng Diệp Trường Sinh đã ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn chỉ trời, trên đó có ngọn lửa thiêu đốt quần quanh.

Chương 1736: Sáng Thế Đế Diễm Giáp

Xuy.

Một kiếm chém xuống, xích lửa trói buộc hắn trong nháy mắt bị chia làm hai, cả tòa đại trận cũng bị phá vỡ.

Thân ảnh đám người Hỏa Cửu Diễm dưới kiếm khí mạnh mẽ đánh vào đều nhao nhao bay ngược ra sau, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Kiểm tu này cũng quá mạnh.

“Chủ nhân, tốc độ của người thật chậm, suýt chút nữa cũng bị phong ấn.” Giọng nói của Diễm Xích Vũ truyền đến.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn qua, sắc mặt chợt biến đổi, cảm suýt chút nữa rút xuống, what?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Vì sao nữ tử Sáng Thế Thủy Tộc lại không tấn công Diễm Xích Vũ mà toàn bộ đều vây quanh hắn, ai nấy cũng si mê nhìn hắn chứ?

Mị lực của Diễm Xích Vũ như vậy sao?

Không đúng, những nữ tử này đều tiến vào ảo cảnh, đúng là không gian ảo cảnh mạnh mẽ.

Diễm Xích Vũ lại nói: “Không nơi nào có thể qua được sự quyến rũ chết tiệt của ta!”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân, những mỹ nhân này đều có đạo lữ, ta thích nhất.”

Người có khác gì Tào tặc không?

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói một câu, thân ảnh chợt lóe biến mất trong hư không, chém giết về phía Hỏa Cửu Diễm.

Hắn đánh liên tiếp hai kiếm, cường giả ngăn cản trước mặt hắn bị giết trong nháy mắt. Về mặt Hỏa Cửu Diễm ngưng trọng hắn lên,

biết hẳn ta khinh thường Diệp Trường Sinh.

Lại là một kiếm tu nghịch thiên giống như Linh, giết người không nhìn cấp bậc, là tồn tại khủng bố giết người trong chớp mắt.

“Sáng Thế Đế Diễm Giáp!”

Nói xong, trên người hắn xuất hiện một chiến giáp giống như nham thạch nóng chảy, trên đó hỏa tích rơi xuống, vô lượng đế diễm sôi trào.

Khủng bố như vậy, bá đạo như thế.

Diệp Trường Sinh nhìn Hỏa Cửu Diễm được Sáng Thế Đế Diễm Giáp bao vây, một kiếm chém tới, hai tay Hỏa Cửu Diễm đan xen, trực tiếp ngăn cản kiếm quang rơi xuống.

Dưới một kích, hắn ta ngoại trừ lui về phía sau vài bước thì kiếm quang căn bản không làm hắn ta bị thương chút nào.

Diệp Trường Sinh híp mắt, đánh giá bộ Sáng Thế Đế Diễm Giáp này, hắn vô cùng hài lòng gật gật đầu, không sai, đây là một bảo bối.

Hỏa Cửu Diễm ổn định thân ảnh: “Kiếm của người không đủ thương được ta, tiếp theo chính là ngày chết của người.”

“Sáng Thế Quyền!”

Dứt lời, thân ảnh hắn ta bay ngược ra sau, một đoàn biển lửa trong nháy mắt xuất hiện sau lưng.

Một quyền lại một quyền được hắn ta đánh xuống giống như thiên thạch rơi xuống từ thiên ngoại thiên gây ra tiếng nổ lớn chấn động bầu trời làm cho người ta khí huyết sôi trào.

Trùng hợp là theo tiếng nổ lớn truyền ra, đám người Thủy Thanh Nguyệt cũng đã tỉnh táo thoát khỏi ảo cảnh, thúc dục Thôn Thiên Bích Lăng, hóa thành dáng vẻ dị thú thượng cổ, cắn nuốt về phía Diễm Xích Vũ.

Biến cố bất thành linh khiến Diễm Xích Vũ có chút bất ngờ không

kịp đề phòng, thân ảnh hần chợt lóe, trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Khi thân ảnh của hần lần thứ hai xuất hiện, trong tay đã có thêm một cây thương lớn đỏ rực, lặng yên không một tiếng động nhắm vào mấy người Thủy Thanh Nguyệt.

Thủy Thanh Nguyệt bị Diễm Xích Vũ hốt một lần, đương nhiên sẽ không bị lừa nữa. Trong phút chốc, một thủy giới bao phủ trên người các nàng.

Diễm Xích Vũ muốn dùng thương đâm các nàng cũng không thể thực hiện được, hần muốn phát động tấn công các nàng thì trước hết phải đánh nát thủy giới đang ngăn cách này.

Rỗng rỗng.

Rỗng rỗng.

Từng tiếng rỗng ngân truyền ra, chín con rồng nước chiếm lĩnh trên thủy giới, quan sát xuống phía dưới, tựa hồ đang tìm kiếm dấu vết của Diễm Xích Vũ.

Ngay sau đó, chín con rồng đồng loạt bay, nhìn xuống phía dưới, cắn nuốt về cùng một phía.

Diễm Xích Vũ ẩn nấp trong bóng tối biến sắc: “Tình huống gì, thế mà các nàng lại phát hiện ra ta.”

Rồng nước nuốt trời, chín rồng bay lượn.

Đối mặt với công kích như thế, Diễm Xích Vũ chỉ có thể chủ động xuất kích, một thương Phá Thiên va chạm cùng một chỗ với rồng lớn.

Ngay sau đó.

Sau lưng hần xuất hiện cánh chim, trong lúc vung lên, Già Thiên Hỏa Phượng xuất hiện, mạnh mẽ lao về phía trước chiến đấu với tám con rồng khác.

Một phương chiến tám rồng.

Nước lửa giao hòa, bầu trời chia thành nước và lửa.

Sự khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Vĩnh Hằng Luyện Ngục Phượng Hoàng?

Hư Linh Diễm nhìn phượng hoàng lửa xuất hiện trên hư không, lẩm bẩm, vốn tưởng rằng Diễm Xích Vũ là một con phượng hoàng lửa bình thường, không nghĩ tới hẳn lại là Vĩnh Hằng Luyện Ngục Phượng Hoàng trong truyền thuyết.

Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, có thể có nhiều cường giả như vậy hội tụ bên người, hẳn quả nhiên không đơn giản.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, từng tắc từng tắc không gian sụp đổ chôn vùi, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Hỏa Cửu Diễm lướt qua không trung.

Nơi đi qua, không gian hóa thành tro tàn.

Phần Thiên Liệt Diễm và vô lượng kiếm khí điên cuồng tàn sát bừa bãi, khoe miệng Hỏa Cửu Diễm nhắc lên ý cười trên tức: “Kiếm đạo của ngươi rất mạnh, nhưng căn bản không giết được ta, tức giận không?”

Chương 1737: Đánh dấu Hỗn Độn Thế Giới

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Phải không?”

Dứt lời, sắc mặt Hỏa Cửu Diễm trở nên dữ tợn, nhìn qua vô cùng thống khổ.

Không thể nào.

Hoàn toàn không thể.

Rốt cuộc người làm như thế nào, thế mà có thể làm cho kiếm khí tiến vào trong cơ thể ta.

Con người Hỏa Cửu Diễm phóng to, trong mắt lộ ra vẻ khó tin. Dưới sự phòng ngự của Sáng Thế Đế Diễm Giáp, kiếm khí của Diệp Trường Sinh rốt cuộc đã tiến vào cơ thể hắn ta như thế nào, còn khiến kỳ kinh bát mạch và xương cốt của hắn ta bị thương nặng?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Kiếm đạo, không lỗ không vào, vô trung sinh hữu, người hãy nhớ kỹ giết kiếm kỹ này gọi là Tâm Kiếm.”

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Hỏa Cửu Diễm nứt ra, trong nháy mắt hóa thành bột mịn, chỉ còn lại một đoàn sương máu tràn ngập không trung.

Diệp Trường Sinh giơ cánh tay lên, một đoàn hỏa diễm và linh giới rơi vào trong lòng bàn tay, chính là Sáng Thế Đế Diễm Giáp và linh giới của Hỏa Cửu Diễm.

Hắn phát hiện sau khi tìm hiểu áo nghĩa kiếm đạo của Linh, uy lực của bất cứ thần thông kiếm đạo nào cũng tăng ít nhất trăm lần.

Chỉ đơn giản là khủng khiếp.

Nói cách khác, cho dù hắc cầm kiếm trong tay chém một cái, uy lực cũng gấp trăm lần lúc trước.

Cho nên uy lực của Tâm Kiếm đủ để phá hủy thân thể Hỏa Cửu Diễm.

Cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc thấy Diệp Trường Sinh lấy đi Sáng Thế Đế Diễm Giáp thì kiêng kỵ nhìn hắc, thân ảnh theo bản năng lui về phía sau, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị thoát khỏi Hỗn Độn Thế Giới.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, thực lực của bọn họ căn bản không giết được Diệp Trường Sinh, ở lại cũng chỉ hy sinh vô ích.

Diệp Trường Sinh cầm Sáng Thế Đế Diễm Giáp trong tay, ánh mắt xẹt qua trên người mọi người. Trong phút chốc, mọi người lập tức tản ra, biến mất trên hư không.

Tốc độ nhanh khiến người ta lú lẫm.

Ta đáng sợ như vậy?

Nếu đã sợ ta còn muốn tới giết ta, thật không hiểu được các người.

Sau khi thu lại Sáng Thế Đế Diễm Giáp, thân ảnh hắc chợt lóe, đột nhiên biến mất. Khi xuất hiện lại, hắc bình tĩnh nhìn mấy bóng người trước mắt.

Ninh Tử Xuyên nói: “Đạo tiên bối, những người này là ai, thế mà Diệp Trường Sinh lại giết chết bọn hắc.”

Về mặt Đạo Văn Tử sợ hãi: “Sáng Thế Hỏa Tộc, một chủng tộc rất rất cổ xưa, trong truyền thuyết, chủng tộc này đã biến mất.”

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Ninh Tử Xuyên gật đầu: “Vẫn nên rời đi trước, Diệp Trường Sinh thật sự quá mạnh mẽ, chờ chúng ta trở về tìm người lại tới giết hắc cũng không muộn.”

Đạo Văn Tử gật đầu: “Lão phu cũng có ý này.”

Nghe tiếng, Ninh Tử Xuyên xoay người chuẩn bị rời đi lại phát hiện Diệp Trường Sinh đứng cách đó không xa đang lẳng lặng nhìn bọn họ.

Cánh tay hắn ta run rẩy nâng lên, bắt lấy Đạo Văn Tử: “Đạo tiên bối, tới... Tới rồi....”

Đạo Văn Tử quay đầu nhìn Ninh Tử Xuyên: “Cái gì tới rồi mà dọa người thành như vậy?”

Trong lúc nói chuyện, hắn ta xoay người phát hiện Diệp Trường Sinh đứng cách đó không xa: “Diệp công tử, thật trùng hợp!”

“Thật trùng hợp!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đứng vững nói chuyện, các người chuẩn bị tìm bao nhiêu người tới?”

Đạo Văn Tử sợ hãi không thôi: “Diệp công tử, vừa rồi lão phu nói giỡn, người sẽ tin sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Ta nói sẽ không giết người, người tin sao?”

Đạo Văn Tử: “...”

Xuy.

Kiểm khí đột ngột xẹt qua, xuyên qua người Ninh Tử Xuyên, Đạo Văn Tử nhìn Ninh Tử Xuyên ngã xuống bên cạnh, ma khí cuồng bạo bao trùm, đây là chuẩn bị liều mạng với Diệp Trường Sinh.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, tháp Ngục Kiểm bay ra, kiếm khí vô cùng mạnh mẽ bao phủ người hắn.

Ngay sau đó, bóng người bị tháp Ngục Kiểm cắn nuốt, chỉ truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Những người khác trong sân nhìn Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời không biết làm sao, Diệp Trường Sinh di chuyển về phía trước, mọi người bùm bùm một tiếng, toàn bộ quỳ rạp trong hư không.

“Công tử tha mạng!”

“Công tử tha mạng!”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, kiếm khí từ trên cao bay xuống, cắt lên người mọi người, trong sân còn có mấy nhân Yêu Tinh Tộc, toàn bộ bọn họ bị chôn dưới kiếm quang.

Sau khi thu linh giới của mọi người đi, hắn mới đi tới bên cạnh mấy người Hư Linh Diễn.

Đang di chuyển về phía trước, bên tai hắn truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Đình, nhắc nhở chủ nhân, có lập tức đánh dấu Hỗn Động Thế Giới không?]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức đánh dấu.]

[Đình, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công Hỗn Động Thế Giới, đạt được Hỗn Động Thân Thú nhỏ, thẻ Hỗn Động Thần Ma Phục Sinh, thẻ Hỗn Động Thức Tỉnh và một thần hồn của Triệu Đức Trụ.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Diệp Trường Sinh giật mình: [Thu hoạch phong phú như vậy sao?]

[Có thể không phong phú sao, chủ nhân phế như vậy!]

Diệp Trường Sinh: [...]

Chửi thật trí mạng!

Thẻ Hỗn Động Thần Ma Phục Sinh.

Thẻ Hỗn Động Thức Tỉnh.

Chương 1738: Ta có thể

Ừm, không tệ.

Hư Linh Diễm thấy Diệp Trường Sinh mỉm cười thì đi tới: “Xem ra người thu hoạch không nhỏ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tạm được!”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía hư không, phát hiện đại chiến giữa Diễm Xích Vũ và Sáng Thế Thủy Tộc đã kết thúc.

Diễm Xích Vũ túm lấy hai nữ tử bay xuống: “Chủ nhân, chạy một, bắt hai, những người khác đều đã chết.”

Ném hai nữ tử trước mặt Diệp Trường Sinh, hắn lại mở miệng: “Lặp lại những lời các người vừa nói.”

Hai nàng sợ tới mức run rẩy, nằm sấp trên mặt đất trầm mặc không nói, xem ra hình như rất thống khổ.

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, người đã làm gì các nàng?”

Diễm Xích Vũ nói: “Cũng không có gì, ta chỉ sử dụng tuyệt kỹ, có thể lực hơi lớn hơn một chút.”

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết tuyệt kỹ của hắn là gì, nhất thời im lặng: “Các nàng nói cho người biết cái gì?”

Diễm Xích Vũ nói: “Các nàng nói là làm địch với Sáng Thế Thủy Tộc chính là làm địch với toàn bộ Sáng Thế Vũ Trụ, còn nói Sáng Thế Vũ Trụ là mạnh nhất.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Sao có thể tin lời hai nữ nhân nói, quả thực chính là vô căn cứ... vớ vẩn.”

“Sáng Thế Vũ Trụ là mạnh nhất, vậy thì Trường Sinh Vũ Trụ của ta là cái gì?”

Diễm Xích Vũ gật đầu: “Đúng vậy, Trường Sinh Vũ Trụ mới vĩnh viễn là thần.”

Diệp Trường Sinh không đáp lại hắn mà quay đầu nhìn về phía Hư Linh Diễn: “Người cảm thấy chỗ này như thế nào, có giá trị để khai phá lần nữa không?”

Hư Linh Diễn nói: “Nơi này cũng không tệ, đáng tiếc đã là cảnh hoang tàn khắc nơi. Nơi này từng là nơi mà bất cứ tu sĩ trong vũ trụ ai cũng hướng tới, bất đắc dĩ cũng không cách nào khôi phục như lúc ban đầu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta có thể!”

Hỗn Động Thế Giới bị hủy diệt đã lâu, nơi này từng là nơi mà tu sĩ hướng tới, thai nghén ra vô số tu sĩ và sinh linh mạnh mẽ.

Hỗn Động Thần Thú, Cửu Dực Già Thiên Hổ cũng ở đây.

Khi đó Hỗn Động Thế Giới không nơi nào không tràn ngập linh khí Hỗn Động nồng đậm.

Trong vô số vũ trụ, linh khí được chia làm các cấp bậc Khởi Nguyên, Hồng Mông, Hỗn Động, Sáng Thế, Diệp Trường Sinh cũng không biết có chính xác hay không.

“Người đẹp trai còn mạnh mẽ, phần lớn bạn đọc có cảm thấy đúng không?”

Thật ra, với Diệp Trường Sinh mà nói, mặc kệ linh khí được phân chia cấp bậc thế nào cũng không ảnh hưởng lớn đến hắn.

Ai bảo hắn đều có bốn linh khí này.

Bốn khí tăng cường cơ thể, không mạnh cũng không được.

Hư Linh Diễn bên cạnh quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Người thật sự có thể làm cho nơi này khôi phục như lúc ban đầu sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta có thể.”

Hư Linh Diễn nói: “Nếu có thể làm cho Hỗn Động Thế Giới khôi phục như lúc ban đầu, phiên thế giới này sẽ lần nữa đi lên đỉnh cao vũ trụ.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Hỗn Độn không biết năm, tu luyện không có năm tháng. Trong Hỗn Độn tổng cộng có ba ngàn pháp tắc, ba ngàn đại đạo, chửơng khổng giả là Hỗn Độn Thần Ma.”

“Ba ngàn đại đạo, ngàn vạn tiểu đạo đều có thể ngộ đạo, đều có thể thành đạo, đều có thể chứng đạo.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nghe nói, ba ngàn đại đạo chính là pháp tắc chí cao của vũ trụ. Ngàn vạn tiểu đạo chính là thiên đạo do các vũ trụ tự thành.”

“Có đúng không?”

Hư Linh Diễn nói: “Các vũ trụ đều có tiểu đạo tồn tại, có điều bọn họ không thể gọi là thiên đạo, thiên đạo chỉ có duy nhất, có điều thiên đạo bị nghiền nát trở thành vô số tiểu đạo, cho nên ngàn vạn kỹ nguyên và vũ trụ mới có thể lần lượt xuất hiện.”

“Như người nói, chính bởi vì thiên đạo bị nghiền nát nên vô số tiểu đạo tự thành một đạo, sau đó bắt đầu phát triển, tiểu đạo tự có linh trí, đều muốn thăng cấp thành thiên đạo. Thế nhưng không có thiên đạo áp chế và trói buộc, thực lực tu sĩ Nhân Tộc càng ngày càng mạnh, ngàn vạn tiểu đạo lập tức thành đối tượng bọn họ săn giết, sau đó bị tu sĩ Nhân Tộc chiếm làm của riêng.”

“Lúc trước chúng ta gặp được lão tổ liên minh Hộ Đạo kia, trên người hắn có tiểu đạo tồn tại, nhưng hắn lại gọi là đại đạo.”

“Ai, những người này chả hiểu cái gì mà cũng thích giả vờ.”

“Thật ra, đạo có các cấp bậc là tiểu đạo, đại đạo, thiên đạo. Thiên đạo chân chính thai nghén ra mười đạo pháp tắc chí cao lần lượt là lực đạo, thời gian, không gian, hỗn độn, tiên đạo, ma đạo, ngũ hành, âm dương, hủy diệt, hư vô. Đây là mười đạo pháp tắc chí cao của vũ trụ lúc đầu.”

“Hiện giờ thiên đạo bị nghiền nát lại xuất hiện pháp tắc nhân quả chí cao, pháp tắc sinh tử chí cao và pháp tắc vĩnh hằng chí cao, cho nên cộng lại chính là mười ba đạo.”

Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày: “Phức tạp như vậy sao?”

Hư Linh Diễm lạnh nhạt cười: “Đúng là hơi phức tạp, nhưng nếu hôm nay đạo đã bắt đầu khôi phục, tin tưởng rất nhanh tất cả sẽ trở lại như ban đầu.”

Chương 1739: Ta có thể 2

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên đạo đang khôi phục sao?”

Hư Linh Diễn nhẹ nhàng gật đầu: “Mấy năm nay tốc độ khôi phục của thiên đạo rất nhanh, tựa hồ như đang chạy đua với thời gian, trong thời gian ngắn đã cắn nuốt rất nhiều đại đạo và tiểu đạo.”

“Ta hoài nghi là có một luồng thiên đạo bị nghiền nát đã thức tỉnh ý chí thiên đạo, cho nên mới điên cuồng chữa trị chính mình. Nếu thiên đạo dung hợp ngàn vạn tiểu đạo, đoàn tụ với mười đạo pháp tắc vũ trụ chí cao thì sẽ không còn một người nào có thể đánh bại nó.”

Diệp Trường Sinh rơi vào trầm tư, nghe Hư Linh Diễn nói, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng xinh đẹp, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Khuynh Linh.

Chẳng lẽ đạo nghiền nát thiên đạo trong miệng Hư Linh Diễn kia chính là Đạo Linh Nhi, nàng rời đi lâu như vậy cũng không có tin tức gì, chính là đi cắn nuốt tiểu đạo đã từng thuộc về mình.

Nếu như không phải như vậy, Đạo Linh Nhi sẽ trở thành tồn tại bị cắn nuốt, Diệp Trường Sinh rơi vào trầm tư.

Hư Linh Diễn lại nói: “Người không cần quá lo lắng, thiên đạo khôi phục còn cần một khoảng thời gian rất dài, đến lúc đó có người còn sót ruột hơn chúng ta.”

“Hiện tại chúng ta nói một chút chuyện của Hỗn Độn Thế Giới, nếu như người có thể khôi phục nơi này như lúc ban đầu, đến lúc đó người có thể đạt được Hỗn Độn Ấn Ký. Đó chính là tồn tại hết sức mạnh mẽ, sẽ mang đến chỗ vô cùng tốt cho người.”

Hỗn Độn Ấn Ký?

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, quay đầu nhìn về phía Đế Vô Tình: “Dẫn ta đi lối vào mà các người đã tiến vào Hỗn Độn Thế Giới.”

Đế Vô Tình nhẹ nhàng gật đầu: “Ta lập tức dẫn công tử qua đó.”

Tuy nàng không biết Diệp Trường Sinh muốn làm gì, nhưng mới vừa rồi nghe được Hư Linh Diễn và Diệp Trường Sinh nói chuyện, đến bây giờ đầu nàng còn ong ong.

Lượng tin tức trong cuộc nói chuyện giữa hai người thật sự là quá lớn, trong thời gian ngắn nàng cũng không thể tiêu hóa được.

Xoạt.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Trụ Côn xuất hiện trong hư không: “Tất cả lên đi!”

Mọi người biến sắc, ánh mắt đồng loạt lướt qua trên Trụ Côn. Lúc này, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở trên boong thuyền: “Đừng khiếp sợ, mau đi lên.”

Diệp Trường Sinh thấy mọi người xuất hiện trên boong thuyền mới nói: “Tất cả ngồi vững, ta muốn xuất phát.”

Đang di chuyển về phía trước, hần quay đầu nhìn Diêm Xích Vũ: “Ta đi bế quan.”

Diêm Xích Vũ giật mình: “Chủ nhân, bây giờ ngài rất chăm chỉ, ta cũng không hiểu rõ người rồi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Ta chính là ong nhỏ siêng năng.”

Diêm Xích Vũ nhìn hần rời đi, lẩm bẩm nói: “Người là ong nhỏ siêng năng thì ta chính là ong chúa.”

Diệp Trường Sinh đi vào trong lầu các rồi tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, hần mang theo Triệu Đức Trụ bị phong ấn đi vào đỉnh Thần Cung, quyết định trước khi hồi sinh Hỗn Độn sẽ giải quyết chuyện của Triệu Đức Trụ trước.

Lão đầu này chính là một người mạnh toàn năng, chính mình giúp hần tìm lại thần hồn, cho dù không ở lại bên cạnh mình thì ít nhất cũng có thể trở thành bằng hữu chứ.

Hần chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một thần

hồn màu vàng rất mạnh mẽ.

Khó trách hẳn là tu sĩ toàn năng, thì ra thần hồn có được Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, hẳn có thể thân cận với bất kỳ thuộc tính nào, đồng thời tu luyện làm ít công to.

Àm.

Một tiếng nổ lớn truyền ra, phong ấn bao phủ trên người Triệu Đức Trụ vỡ ra, hẳn lắc lắc đầu, ngẩng lên trời điên cuồng rống một tiếng, bắt đầu tính toán ra tay với Diệp Trường Sinh.

Rống cái gì, chuẩn bị đánh ta sao?

Diệp Trường Sinh thấy Triệu Đức Trụ ra tay, ngón tay búng lên, thần hồn màu vàng đạo kia lọt vào trong mi tâm người phía trước, Triệu Đức Trụ nóng nảy nổi giận trong nháy mắt an tĩnh lại.

Hắn nhắm mắt, dần dần cũng bình tĩnh lại.

Hắn nội liễm hơi thở, ngay cả mái tóc đỏ hỗn loạn kia cũng từ từ biến thành màu xanh, hai mắt thâm sâu như ngọc thạch.

Thoạt nhìn, Diệp Trường Sinh còn tưởng rằng hẳn là người quả đấm.

Ánh mắt Triệu Đức Trụ rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Là tiểu hữu giúp ta.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Tiện tay mà thôi, tiền bối không cần khách khí.”

Triệu Đức Trụ không nói gì, xoay người chuẩn bị rời đi.

Diệp Trường Sinh: “...”

Thật sự không khách khí chút nào sao?

Thân ảnh Triệu Đức Trụ rời đi, đột nhiên hắn nhận thấy không đúng, xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Nơi này lại là tiểu thế giới của người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu tiền bối chuẩn bị rồi đi, ta sẽ đưa người ra ngoài.”

Triệu Đức Trụ nói: “Đưa ta đi Hỗn Động Thế Giới, ta muốn tìm Linh, lần này ta muốn đánh chết hắn.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hắn và Linh tiền bối có ân oán, nếu để hắn biết ta có quan hệ với Linh tiền bối thì liệu hắn có ra tay với ta không?

“Tán Nhân tiền bối, người người muốn tìm đã đi rồi, không ở trong Hỗn Động Thế Giới.”

Triệu Đức Trụ nhìn Diệp Trường Sinh: “Người đã gặp qua Linh, nói đi, người và hắn có quan hệ gì?”

Chương 1740: Không đánh thì không quen

Bên trong Thần Cung.

Triệu Đức Trụ lảng lảng nhìn Diệp Trường Sinh: “Xem ra quan hệ giữa người và Linh rất mật thiết, hẳn lại đưa Hồn Động Tru Tiên Kiểm cho người.”

“Nói, người có phải tiếp nhận truyền thừa của hẳn hay không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu tiền bối nếu nói như vậy, ta sẽ rất mất hứng. Đừng quên ta đã giúp người tìm thần hồn.”

Về mặt Triệu Đức Trụ nghiêm túc: “Con người ta xưa nay ân oán rõ ràng, người giúp ta tìm lại thần hồn, ta có thể không đánh chết người.”

“Nhưng người và Linh lại có quan hệ với ta phải người anh, đây là hai chuyện khác nhau.”

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng, thật đúng là ân oán rõ ràng: “Nào, đánh chết ta đi.”

Triệu Đức Trụ giật mình, hiển nhiên bị câu trả lời của Diệp Trường Sinh làm cho không biết làm sao, nếu đổi thành người bình thường khác thì nhất định sẽ xin hẳn không nên ra tay.

Thằng nhóc này có cá tính.

Ta thích đánh người có cá tính.

Ầm.

Một quyền nghiền nát hư không, đánh mạnh vào người Diệp Trường Sinh, người sau không chút nhúc nhích, giờ tay lên cũng đánh một quyền nghênh đón.

Ầm.

Hai quyền va chạm cùng một chỗ, sóng xung kích mênh mông cuộn cuộn khuếch tán ra ngoài, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau vài bước.

“Đừng giữ lại, hung hăng đánh ta!”

Triệu Đức Trụ nói: “Người thật đê tiện, vì sao luôn phải đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy?”

Xoạt.

Thân ảnh hần mạnh mẽ lao về phía trước, trong nháy mắt, không gian xuất hiện chín phân thân, hơi thở trên người mỗi người cũng không giống nhau, có chín thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Vũ Lôi Điện.

Chín dị tượng xuất hiện, tàn phá bữa bãi ở trên cao, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhắc lên ý cười, lăm lăm, mới chín đạo thân mà thôi, ta còn nhiều hơn người.

Chớp mắt.

Trăm bóng dáng xuất hiện ở trên không trung, vô lượng kiếm khí tràn ngập trong không gian, lần này hần xuống tay trước.

Trăm người chen chúc đánh hội đồng Triệu Đức Trụ.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang trên không trung truyền ra, bóng người lướt qua, linh khí bắn ra, Diệp Trường Sinh và Triệu Đức Trụ đánh giá đối phương, trong mắt bọn họ đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Kiểm phong.

Một ánh kiếm như ngân hà xẹt qua, trăng tàn cắt xuống, sắc mặt Triệu Đức Trụ biến đổi: “Thú vị, người còn mạnh mẽ hơn ta tưởng tượng.”

Dứt lời, hần bước ra một bước, mặc cho ánh kiếm bốn phía tàn sát

bừa bãi trên người. Nhưng kỳ lạ chính là, ánh kiếm lại không phong ấn hẳn.

Manh Quyền!

Triệu Đức Trụ nhẹ nhàng vung quyền, một quyền ảnh bay về phía Diệp Trường Sinh, nhìn qua thì mềm nhũn.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, không dám có chút sơ suất nào, quyền ảnh này nhìn yếu nhưng thật ra lại ẩn chứa lực hủy diệt vô tận.

Nếu ai khinh thường công kích này, vậy chính là phải chịu khổ, làm không tốt còn có thể đánh mất mạng nhỏ.

“Loạn sát!”

Vô Định Kiếm Vực xuất hiện, va chạm một chỗ với quyền ảnh, ánh sáng vụn vỡ bắn ra, cả tòa Thần Cung tựa hồ đều đang chấn động.

Thật kinh khủng.

Mọi người trong Thần Cung đều nhao nhao xuất hiện, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đại chiến trong hư không. Đây là lần đầu tiên trong Thần Cung xảy ra đại chiến.

Từng ánh mắt rơi vào trên người Triệu Đức Trụ, mọi người cảm thấy hoảng sợ, không thể tin được hiện tại đối thủ của Diệp Trường Sinh đã mạnh như vậy.

Bọn họ ở trong Thần Cung tu luyện trăm năm, vốn tưởng rằng có thể kéo gần khoảng cách với Diệp Trường Sinh, kết quả cái gì cũng không phải.

Chúc Cửu quay đầu nhìn Tàng Thất: “Thiếu chủ khủng bố như vậy, ta lại không xong rồi.”

Tàng Thất nói: “Tự tin một chút, cho tới bây giờ ngươi cũng chưa từng làm được.”

Chúc Cửu: “...”

Tàng Thất lại nói: “Người không thể giống như bần tăng, sống tiêu sái một chút sao, vì sao phải luôn so sánh với Diệp huynh, một mỗi biết bao.”

“Chính mình làm tốt là được rồi, cần gì phải quan tâm quá nhiều?”

Chúc Cửu lắc đầu: “Hòa thượng người rất xấu, ở trong Thần Cung chỉ có người tu luyện chăm chỉ nhất, người lại nói cho ta làm tốt là được.”

“Người không có ý tốt, chuẩn bị để Thiếu chủ đuổi ta đi sao?”

Tàng Thất chấp hai tay trước ngực: “A Di Đà Phật, người lại hiểu lầm bần tăng.”

Chúc Cửu ngẩng đầu nhìn hư không, không đáp lại Tàng Thất nữa, hòa thượng này xấu nhất.

Trong hư không.

Đại chiến giữa hai người càng ngày càng kịch liệt, thân ảnh Triệu Đức Trụ bay lên không trung: “Loạn quyền đánh chết lão sư phụ.”

Trong phút chốc, trên hư không, quyền lệ như mưa điên cuồng rơi xuống, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh. Nhìn thấy một màn này, Hồn Độn Tru Tiên Kiếm xuất hiện trong tay hắn: “Nghịch.”

Một kiếm tản ra ánh sáng vạn dặm, bao phủ trên bầu trời Thần Cung, ngăn cản quyền lệ rơi xuống.

Triệu Đức Trụ nhìn quyền lệ bay về phía mình, sắc mặt hơi biến đổi: “Còn nói người không có quan hệ với Linh, thế mà hắn lại truyền kiếm kỹ thần thông này cho người.”

Dứt lời, hắn chậm rãi nâng cánh tay lên khổng chế quyền lệ bay tới. Ngay sau đó, vô số quyền lệ dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một nắm tay lớn như tinh cầu, đánh mạnh về phía Diệp Trường Sinh.

Chương 1741: Không đánh thì không quen 2

Lớn như vậy, để xem người ứng phó thế nào.

Diệp Trường Sinh không tiếp tục thi triển Nghịch kiếm, thân ảnh chợt lóe về phía trước, hòa cùng một chỗ với kiếm khí, chui vào trong nắm tay thật lớn.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, nắm tay lớn bắn trên tinh cầu vỡ ra, thân ảnh Diệp Trường Sinh dưới kiếm khí bao vây, chỉ thẳng vào người Triệu Đức Trụ.

Đúng lúc này, một màn kinh người xảy ra, ở sau lưng Triệu Đức Trụ xuất hiện một bóng người khổng lồ, sức mạnh phóng thích ra thật sự là quá đáng sợ.

Trên bóng người khổng lồ còn có bóng dáng Hỗn Độn Thần Thú và Hỗn Độn Thiên Mệnh Long, hơi thở khủng bố làm cho mọi người trong Thần Cung khí huyết sôi trào.

Diệp Trường Sinh biết Triệu Đức Trụ sử dụng lực lượng thần bí trong cơ thể. Lúc mới gặp hắn, Hư Linh Diễm đã nói qua, ở trong cơ thể hắn có một sức mạnh mà thân thể không cách nào thừa nhận, huống hồ hắn còn cắn nuốt tà linh chạy trốn vào trong cơ thể.

Lực lượng này thật sự là quá mạnh, hắn không dám có chút sơ suất nào, vội vàng thúc dục Bất Tử Bất Diệt Kim Thân, tính toán đỡ một kích của Triệu Đức Trụ.

Phốc phốc.

Triệu Đức Trụ phun ra một ngụm máu, thân ảnh hắn nửa quỳ trong hư không, năng lượng ảnh lớn sau lưng dần dần biến mất.

Diệp Trường Sinh bay xuống trước mặt hắn: “Tiền bối, người không sao chứ!”

Triệu Đức Trụ đứng lên, lau sạch vết máu trên khóe miệng: “Không có việc gì, lực lượng kia quá mạnh, cũng may lúc ta chiếm được đã áp chế, bằng không hai chúng ta đều xong rồi.”

“Thân thể lão phu vừa mới khôi phục là do gặp được tu sĩ như người, thật sự là quá vinh hạnh, trận đại chiến này, người khiến ta rất thoải mái, thoải mái tràn trề.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Sao hắn cảm thấy câu này hơi bệnh nhĩ.

“Tiền bối, ta đưa người ra ngoài.”

Triệu Đức Trụ nói: “Ai nói ta muốn rời đi, sau này ta sẽ ở lại bên cạnh người.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Nghe được những lời này, trong lòng hắn thật ra là mừng thầm.

Triệu Đức Trụ lại nói: “Linh giao Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm cho người thì chắc chắn người có thể tìm được hắn, miễn cho ta đi tìm lung tung.”

Diệp Trường Sinh cười khổ: “Tiền bối, ta thật sự không biết Linh tiền bối ở nơi nào.”

Triệu Đức Trụ nói: “Người có thể tìm được, hãy tin tưởng chính mình.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, ta sẽ cố gắng tìm kiếm, vậy tiền bối hãy ở lại chỗ này đi.”

Triệu Đức Trụ nhìn quanh bốn phía, cười nói: “Tòa Thần Cung này không tệ, lão phu vừa lúc muốn luyện hóa lực lượng trong cơ thể, về sau sẽ ở chỗ này bế quan.”

“Chúng ta xem như không đánh không quen, đợi ta xuất quan,

chúng ta lại chiến một hồi, đến lúc đó ta nhất định phải đánh người... Gào gào gào!”

Diệp Trường Sinh hồ nghi nhìn Triệu Đức Trụ, lão đầu này hình như cũng không giống người đứng đắn.

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh thấy Triệu Đức Trụ chuẩn bị rời đi thì nói: “Tán Nhân tiền bối, chờ một chút.”

Triệu Đức Trụ nói: “Còn có chuyện gì nữa không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tán Nhân tiền bối, năm đó ai đã làm người trọng thương, còn đập tan thần hồn của người?”

Triệu Đức Trụ biến sắc: “Vì sao phải nhắc tới chuyện thương tâm này? Ta có thể không thể nói không?”

“Tiền bối, hồi ức có thể rất thống khổ, nhưng người phải đối mặt với quá khứ mới có thể không ảnh hưởng đến đạo tâm.”

Diệp Trường Sinh nghiêm trang nói: “Tiền bối chính là Tán Nhân lợi hại nhất trong vũ trụ, chẳng lẽ hy vọng đạo tâm mình không ổn sao?”

“Ta cũng không phải dọa người, nếu không cắt đứt nhân quả quá khứ thì tương lai cũng sẽ ảnh hưởng đến người.”

Triệu Đức Trụ gật đầu: “Tiểu tử người nói rất có lý, thật ra, thần hồn của ta là bị Linh đánh vỡ vụn.”

“Một kiếm của hãn quá đáng sợ, hiện tại nghĩ tới còn có chút sợ hãi. Lúc trước ta quá sơ suất, tự xưng là thiên hạ vô địch nhưng ngay cả một luồng linh hồn ta cũng đánh không lại.”

Vì vậy, vẫn đề tới.

Một kiếm của Linh đập nát thần hồn của Triệu Đức Trụ, khiến cho hãn điên điên khùng khùng, nhưng vì sao lại không trực tiếp chém giết hãn mà lại để hãn ở trong Hỗn Độn Thế Giới?

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao Linh tiền bối không trực tiếp giết người?”

Triệu Đức Trụ nổi giận: “Người nhắc tới chuyện này làm ta lại nổi trận lôi đình. Hắc phá vỡ thần hồn của ta khiến ta rơi vào trong phong ma, sau đó để ta ở trong Hỗn Độn Thế Giới là giúp hắc giải quyết uy hiếp khác.”

“Người nói người này có xấu không chứ, thật ra hắc muốn ta ở lại trong Hỗn Độn Thế Giới thì trực tiếp nói cho ta biết là được, cần gì đánh nát thần hồn của ta.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, hắc đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra: “Tiền bối, lực lượng trong cơ thể người quá mạnh mẽ. Nếu không dễ luyện hóa, ta có thể giúp người.”

“Người ngàn vạn lần không nên cưỡng cầu, sau đó lại làm nổ tung Thần Cung của ta.”

Triệu Đức Trụ lẳng lặng chăm chú nhìn Diệp Trường Sinh: “Tiểu tử người có phải là nhìn trộm lực lượng trong cơ thể ta không? Ta khuyên người một câu, làm người tốt nhất là thành thật một chút, đồ vật không thuộc về người thì ngàn vạn lần không nên cưỡng cầu, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Chương 1742: Hỗn Độn Ấu Tế

Diệp Trường Sinh thúc dục bốn linh khí Khởi Nguyên, Hồng Mông, Hỗn Độn, Sáng Thế trong cơ thể: “Tiền bối, người cảm thấy ta sẽ thêm muốn linh khí của người sao?”

Triệu Đức Trụ: “...”

Đáng chết, lại bị tiểu tử này ra vẻ.

Hắn nhận thấy được bốn linh khí quanh quẩn quanh người Diệp Trường Sinh, trong lòng dao động như sóng biển, người trẻ tuổi này quả thật là con cưng của thời đại.

Tuy rằng ta nhìn không nhìn thấu nhân quả trên người người, nhưng Linh cũng kết thiện duyên với người, lão phu thông minh như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Tiểu hữu, kế tiếp người chuẩn bị đi nơi nào, có nhu cầu gì cứ việc mở miệng với lão phu.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Tiền bối, ta sẽ ở Hỗn Độn Thế Giới.”

Triệu Đức Trụ hơi giật mình: “Hỗn Độn Thế Giới đã bị hủy, sợ là sau vô số năm tháng cũng không có cách nào sửa chữa nơi này.”

“Người ở lại Hỗn Độn Thế Giới quả thực chính là lãng phí tiềm chất bản thân vô ích.”

“Tiền bối nói rất có lý.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Chính là bởi vì linh khí Hỗn Độn Thế Giới bị hủy nên ta mới muốn ở lại để giúp Hỗn Độn Thế Giới hồi sinh.”

Triệu Đức Trụ nghiêm túc nói: “Hỗn Độn Thế Giới hồi sinh, đó là chuyện không có khả năng.”

“Tiểu tử, ta biết người rất yêu nghiệt, nhưng hồi sinh Hỗn Độn là tuyệt đối không thể nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối bế quan đi.”

Triệu Đức Trụ nhìn Diệp Trường Sinh rời đi: “Tiểu tử này thật dám khoác lác, hồi sinh Hồn Độn, sao ngươi không lên trời đi?”

Rời khỏi Thương Khung Thần Cung, Diệp Trường Sinh trở lại Trụ Côn. Sau khi giải quyết uy hiếp là Triệu Đức Trụ, hắn sẽ bắt đầu bắt tay vào hồi sinh Hồn Độn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn làm, quá khẩn trương, cũng không biết có thể thành công hay không.

Chi chi.

Chi chi.

Tiếng kêu nhỏ nhỏ truyền ra, Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện trên vai mình xuất hiện một quả cầu nhỏ.

Đây là Hồn Độn Thần Thú?

Quả cầu nhỏ đáng yêu, nhìn thế nào cũng không liên quan đến thần thú.

Diệp Trường Sinh không nghĩ tới sau khi sử dụng thẻ Hồn Độn Ấu Thể lại đạt được đồ chơi như vậy.

Dưới Động Hư Chi Nhãn, hắn phát hiện Hồn Độn Thần Thú trưởng thành rất nhanh, có thể tùy ý cắn nuốt sinh linh là có thể tăng thực lực bản thân.

Thì ra Hồn Độn Thần Thú là một đứa ham ăn, khó trách thịt đồ đồ.

Hắn xem qua giới thiệu về Hồn Độn Thần Thú, Diệp Trường Sinh từ từ giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cây xương cốt Hồn Độn Thần Thú, đưa tới phía nó.

Ngay sau đó.

Hồn Độn Ấu Thể trực tiếp nuốt xương vào trong miệng, ăn rất hưởng thụ, cạc cạc giòn.

Ăn xong một cái xương, nó lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, phát ra tiếng kêu chi chi giống như đang nói, thật ngon, cho gia thêm chút.

Diệp Trường Sinh tựa hồ nghe hiểu lời của Hồn Độn Ấu Tế, đưa tay hất bay nó ra ngoài khiến nó hung hăng va chạm vào khung cửa.

Hồn Độn Ấu Tế từ khung cửa trượt xuống, điên cuồng đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, khát vọng nhìn hắn: “Chủ nhân, cho ta.”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên lại đánh một cái lên mũi nhỏ của Hồn Độn Ấu Tế: “Về sau tốt nhất là nghe lời, bằng không ta sẽ ăn Hồn Độn Ấu Tế nướng.”

Chi chi.

Chi chi.

Hồn Độn Ấu Tế sợ hãi, không ngừng phát ra tiếng kêu giống như đang nhận sai.

Diệp Trường Sinh lần thứ hai lấy ra một cái xương: “Ăn xong thì đi nghỉ ngơi, ta muốn bế quan một khoảng thời gian.”

Hồn Độn Ấu Tế nuốt xương cốt vào trong, nằm sấp dưới chân Diệp Trường Sinh, vù vù ngủ thiếp đi, trong lỗ mũi còn thổi ra hai bong bóng.

Ai có thể nghĩ đến Hồn Độn Thần Thú vô cùng mạnh mẽ lại có bộ dáng như thế.

Không phải đâu.

Con hàng này còn ngáy nữa, tiếng như sấm sét, kinh thiên động địa, đây là bế quan sao?

Theo tiếng ngáy truyền ra, trên boong thuyền, ánh mắt mấy người Hư Linh Diễm, Diễm Xích Vũ, Cửu Sắc, Đế Vô Tình đồng loạt rơi vào lầu các.

Diễm Xích Vũ khẽ nhíu mày: “Tình huống gì đây? Bên người chủ

nhân sao lại có hơi thở thần thú mạnh mẽ như vậy.”

Vừa dứt lời, Diệp Trường Sinh từ trong lầu các đi ra, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người: “Đế cô nương, còn bao lâu nữa thì đến nơi?”

Đế Vô Tình chỉ vào hải vực vô tận phía trước: “Hồi Diệp công tử, xuyên qua hải vực phía trước là tới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Được, vậy chúng ta tăng tốc đi!”

Diêm Xích Vũ di chuyển tiến lên: “Chủ nhân, trong lầu các có phải có một thần thú mạnh mẽ hay không?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Hỗn Độn Ấu Tế.”

Nếu tất cả mọi người đều nhận thấy được hơi thở này thì hẳn cũng không cần phải giấu diếm, không phải chỉ là Hỗn Độn Ấu Tế sao, cũng không phải không thể nhìn thấy người.

Hỗn Độn... Ấu Tế?

Hỗ Nữu mở miệng đầu tiên, không thể tưởng tượng nổi: “Thiếu chủ, người có thể thai nghén ra Hỗn Độn Ấu Tế ư?”

Diệp Trường Sinh nói: “Rất kỳ quái sao?”

Hỗ Nữu: “...”

Đương nhiên kỳ quái, Hỗn Độn đã diệt, có thể thai nghén ra Hỗn Độn Ấu Tế, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Những người khác chấn động ngậm miệng không nói.

Chương 1743: Hỗn Động thức tỉnh

Trong phút chốc, Hư Linh Diễn đi tới bên người Diệp Trường Sinh: “Hỗn Động Ấu Thể này là vị kiếm tu lúc trước để lại cho ngươi sao?”

“Một Hỗn Động Thần Thú muốn nó trưởng thành đến đỉnh cao là rất khó khăn, nếu để những người khác biết nó tồn tại thì sẽ mang đến phiền toái cho ngươi.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Một thần thú có thể mang đến phiền toái gì? Nếu nó có thể mang đến phiền toái, à không, người nói nếu ta để cho Hỗn Động hồi sinh thì có thể có phiền toái càng lớn hay không?”

Hư Linh Diễn chấn động: “Hỗn Động hồi sinh, ngươi thật sự không nói giỡn?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chưa bao giờ nói giỡn.”

Hư Linh Diễn: “...”

Đúng lúc này, Đế Vô Tình trầm giọng nói: “Diệp công tử, phía trước chính là cửa vào chúng ta tiến vào Hỗn Động Thế Giới.”

Trụ Côn ngừng lại, mọi người từ boong tàu đi xuống, nhìn về phía trước. Xa xa cỏ dại mọc um tùm, con đường cổ gập ghềnh, chỉ có một tòa cổ đình lung lay sắp đổ...

Nhìn thấy một màn trước mắt, Diệp Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến một câu, trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo... Bích liên thiên. (“Tổng biệt” – Đại sư Hoằng Nhất)

Núi xa đẹp như vẽ, xuyên thẳng lên đỉnh mây, giữa hai ngọn núi lớn có một con đường cổ.

Đế Vô Tình và sáu thế lực lớn có thể tiến vào Hỗn Động Thế Giới chính là phá vỡ cấm chế bên ngoài con đường cổ này.

Diệp Trường Sinh đến đây với mục đích phá bỏ lối vào này, về sau ngoại trừ tiến vào Hỗn Động Thế Giới từ Hỗn Động Giản thì không

còn lối vào nào khác.

Trong lòng hần rõ ràng, trừ nơi này ra thì còn có những nơi khác có thể tiến vào Hỗn Động Thể Giới, chứ không thì cường giả Sáng Thể Hỏa Tộc và Sáng Thể Thủy Tộc từ đâu mà đến?

Xoạt.

Xoạt.

Từng kiếm khí bay ra ngoài, rất nhanh, ở trên con đường cổ xuất hiện một tòa kiếm trận vô cùng mạnh mẽ.

Tại sao hần lại bày ba đại trận ở đây?

Hư Linh Diễm lẩm bẩm tự nói, ánh mắt lóe lên: “Ba tòa kiếm trận biến hóa, đây quả thực chính là một sát trận vô địch.”

Quả nhiên là một kiếm tu không đứng đắn.

Làm gì có kiếm tu đứng đắn có trình độ trận pháp khủng bố như vậy chứ?

Sau khi đại trận và kết giới được hoàn thành, Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Diễm Xích Vũ: “Những cô nương Thủy Tộc đâu?”

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, người tìm các nàng có chuyện gì?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hỏi các nàng tiến vào Hỗn Động Thể Giới từ đâu?”

Diễm Xích Vũ tiện tay vung lên, ba nữ tử xuất hiện trong sân, sau khi hỏi thăm đơn giản, các nàng không dám giấu diếm chút nào.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, biến mất tại chỗ: “Các người ở chỗ này đợi một lát, ta sẽ trở lại ngay.”

Dứt lời, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, không biết Diệp Trường Sinh muốn làm gì.

Hư Linh Diễm tựa hồ đoán được gì đó, cong tay búng một cái, một linh khí tiến vào trong kiếm trận trước mắt.

“Ta giúp người tăng cường, kiểm trận của người rất mạnh, nhưng có vài người người sẽ gần không được.”

...

Vào ban đêm.

Diệp Trường Sinh quay về, trở lại bên người mọi người: “Cửa vào Hỗn Độn Thế Giới đã bị ta phong ấn, kế tiếp ta sẽ khôi phục Hỗn Độn, các người chờ mong không?”

Mọi người nhao nhao tiến lên, bao vây hẳn, người sau từ từ giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn linh khí trong suốt lấp lánh, đó chính là thể hồi sinh Hỗn Độn.

Theo linh khí bay ra ngoài, trong nháy mắt nở rộ trên không trung, ngay sau đó, Hỗn Độn Thế Giới đen kịt bỗng trở nên sáng ngời.

Trong phút chốc, thế giới tràn ngập sự sống vô tận, nó đã từng bị Linh, Sáng Thế Hỏa Tộc, Sáng Thế Thủy Tộc hủy diệt nhưng bây giờ lại khôi phục lần nữa.

Sắc mặt Hồ Nữ thay đổi, hoảng sợ vạn phần: “Hỗn Độn hồi sinh, hết thảy như lúc ban đầu, Thiếu chủ thật sự làm được.”

Cả thế giới đều đang thay đổi, Hồ Nữ nhìn hết thảy trước mắt, thế mà nàng lại rơi lệ, những cảnh tượng quen thuộc kia đều xuất hiện.

Cây cổ thụ chọc trời, sinh linh khắp nơi.

Sông Tam Xuyên, lầu các tiên cung.

Cái gì cần có cũng có.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hồ Nữ: “Có phải Hỗn Độn Thế Giới trước kia cũng như vậy không?”

Hồ Nữ gật gật đầu: “Giống nhau như đúc.”

Diệp Trường Sinh nhướng mày kiểm, không phải đã nói là dùng thể Hỗn Độn thức tỉnh à, sao lại thành thể hồi sinh Hỗn Độn chứ.

Dứt lời, âm thanh của hệ thống truyền đến bên tai hắn: “Chủ nhân, nhìn dáng vẻ của người, ta thật sự không muốn đả kích người.”

“Không chữa trị cho Hỗn Động Thế Giới trước thì làm sao khôi phục được Hỗn Động, không cần ngạc nhiên như vậy.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Mẹ nó, đây cũng là lần đầu tiên hắn làm, không biết không phải rất bình thường sao?

Thế mà hắn lại bị hệ thống chế giễu.

[Đình, chúc mừng chủ nhân hồi sinh Hỗn Động, đạt được danh hiệu Hỗn Động Chi Chủ, đạt được Hỗn Động Ấn Ký.]

Âm thanh bên tai hạ xuống, Diệp Trường Sinh đột nhiên phát hiện mi tâm truyền đến một hồi đau đớn, sắc mặt Hư Linh Diễm, Hồ Nữ, Cửu Sắc, Diễm Xích Vũ bên cạnh đều thay đổi.

Chương 1744: Hồn Độn thức tỉnh 2

Hư Linh Diễn khiếp sợ: “Hồn Độn Ấn Ký, nhanh như vậy mà người đã đạt được Hồn Độn Ấn Ký, xem ra người đã được sinh linh trong Hồn Độn Thế Giới tán thành.”

“Hiện tại người đã đạt được Hồn Độn Ấn Ký, sợ là không bao lâu nữa, thực lực của người sẽ vượt qua ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Hư Linh Diễn: “...”

Diệp Trường Sinh nhận thấy được vẻ mặt Hư Linh Diễn hơi mất tự nhiên: “Ta không có ý gì khác, chủ yếu là ta quá ưu tú, ta cũng không muốn vượt qua người.”

“Được rồi, người đừng nói nữa.” Hư Linh Diễn trầm giọng nói, dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Người có biết Hồn Độn Ấn Ký sử dụng như thế nào không? Có biết Hồn Độn Ấn Ký có bao nhiêu chỗ tốt không?”

“Ta có thể dạy người.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Không cần, ta đều hiểu.”

Hư Linh Diễn: “...”

Người mới đạt được Hồn Độn Ấn Ký thì làm sao có thể biết phương pháp sử dụng chứ?

Diệp Trường Sinh thật sự không muốn kích thích nàng: “Ta có thể hồi phục Hồn Độn, người cảm thấy sử dụng Hồn Độn Ấn Ký sẽ làm khó ta sao?”

Hư Linh Diễn xấu hổ cười: “Là ta đánh giá thấp người, không nghĩ tới người thật sự khiến Hồn Độn hồi sinh.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Chỉ cần là chuyện ta muốn làm, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thất bại.”

Hệ thống chữ bói: [Lại bắt đầu khoe khoang, không có ta, người cũng chẳng có gì.]

Diệp Trường Sinh nói: [Im đi, có tin ta giết hệ thống tế trời không?]

Hệ thống: [...]

Sớm muộn gì người cũng sẽ hối hận.

Lúc này.

Hư Linh Diễn kéo cánh tay Diệp Trường Sinh, di chuyển về phía trước: “Thế giới này thật đẹp, không nghĩ tới Hỗn Độn Thế Giới đã từng có dáng vẻ như thế.”

“Quả thực chính là thế ngoại tiên cảnh!”

“Người hồi sinh Hỗn Độn nhưng lại không cách nào khiến tu sĩ Hỗn Độn Tộc sống lại. Nếu tòa này thế giới này không có tu sĩ cũng không có cường giả tọa trấn thì về sau sợ rằng người không thể rời đi.”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhấc lên ý cười, thật sự như Hư Linh Diễn nói sao? Thật ra hẳn còn có một tấm thẻ phục sinh Hỗn Độn Thần Ma chưa sử dụng.

Hướng chi bên cạnh hẳn chưa bao giờ thiếu cường giả, hiện giờ Hỗn Độn Thế Giới đã khôi phục thì có thể để cho mấy người Hỗn Độn Yêu Yêu trở lại, nàng tu luyện ở đây mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Đột nhiên, một hơi thở mạnh mẽ truyền đến. Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, phát hiện thân ảnh Hư Linh Diễn trở nên cao hơn.

Từ bộ dáng tiểu cô nương biến thành đại cô nương, nhưng nàng vẫn nắm tay mình như trước, ngón tay siết chặt lại.

Ta có đẹp không?

Hư Linh Diễn mở miệng hỏi.

Diệp Trường Sinh xấu hổ cười, cố gắng thoát khỏi bàn tay của Hư Linh Diễm ra: “Bình thường thôi!”

Hư Linh Diễm nói: “Người không thoát được.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút mới tiếp tục nói: “Thật không ngờ người lại là một nam nhân miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo.”

Diệp Trường Sinh che giấu sự xấu hổ của mình: “Vì sao đột nhiên lại thay đổi?”

Hư Linh Diễm nói: “Cẩn nuốt một ít linh khí nơi này nên thân thể của ta đã có biến hóa, phong ấn trong cơ thể cũng bị phá tan.”

Nàng quay đầu, ánh mắt rơi trên người Diệp Trường Sinh: “Ta muốn rời đi, người có nhớ ta không?”

“Sốt ruột như vậy sao?” Diệp Trường Sinh trầm giọng: “Không đợi thêm một khoảng thời gian nữa sau khi Hỗn Độn Thế Giới khôi phục à, ta còn dự định cho người tu luyện ở đây một thời gian.”

Hư Linh Diễm nói: “Thân thể ta bắt đầu khôi phục, nhất định phải trở về Hư Vô Chi Địa, nơi đó còn có rất nhiều chuyện chờ ta đi xử lý.”

“Nếu ta vẫn ở lại chỗ này, Hư Vô Chi Địa sẽ hoàn toàn hỗn loạn. Vũ trụ vô tận có ngàn vạn thế lực. Những thứ người nhìn thấy, nghe được chỉ là phần nổi của tảng băng trôi, tự mình bảo vệ đi.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Lần sau gặp lại, ta có được ăn kẹo hồ lô không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người chờ ta một nén nhang.”

Ngay sau đó.

Hắn biến mất không thấy đâu.

Ánh mắt những người khác rơi vào trên người Hư Linh Diễm, phát hiện nàng thay đổi thì đều sợ hãi.

Diễm Xích Vũ âm thầm nuốt nước miếng, nàng cũng quá đẹp rồi, quá mạnh, may mà ta không đi trêu chọc nàng.

Nếu có thể nhìn nữ nhân như vậy nhiều hơn một chút thì đúng là tuyệt vời.

Cũng chỉ có chủ nhân có thể nắm chắc, những người khác không khống chế được.

Trên hư không.

Hư Linh Diễm đứng thẳng tắp, nhìn quanh bốn phía, giống như muốn ghi nhớ toàn bộ dáng vẻ hồi sinh của Hỗn Độn Thế Giới.

Hỗn Độn Thế Giới bây giờ thật sự là “Giới hà ứng chúc thanh lương cảnh, ảo ảnh ung dung say thái bình”, vô lượng linh khí tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Núi cao như vẽ, nguy nga hùng vĩ, thác nước như lụa chảy thẳng xuống ba ngàn thước.

Vạn linh xuyên qua rừng rậm. Trong hư không, sương mù mờ mịt bao phủ toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới như một tấm màn che đi sự bí ẩn.

Cả thế giới tràn đầy sức sống. Nếu mọi người đặt mình trong đó thì sẽ cảm thấy rất thoải mái, tận hưởng.

Chương 1745: Kỹ thuật thông thường

Hư Linh Diễm chậm rãi nâng cánh tay lên, trên đầu ngón tay có ba con bướm đậu xuống, nhẩy múa trên ngón tay ngọc của nàng tựa như tinh linh tuyệt vời.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh đã trở về, hần đi tới bên người Hư Linh Diễm: “Cho người linh giới này, bên trong có lễ vật ta đưa cho người.”

“Lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại.”

“VẬY ta sẽ không khách khí.” Hư Linh Diễm nhận linh giới: “Nhưng ta không có đồ đưa cho người.”

“Ta ở Hư Vô Chi Địa chờ người.”

Dứt lời, thân ảnh nàng biến mất trên hư không, giày lát đã không thấy.

Giống như nàng đã hòa nhập với thế giới này.

Trên đời không có bữa tiệc nào không tan, không phải cuộc đời luôn có khách qua đường tới tới lui lui sao?

Rất nhiều chuyện không phải đều là ra vào ra vào sao?

Nhìn Hỗn Độn Thế Giới còn đang không ngừng khôi phục, Diệp Trường Sinh nhếch miệng cười, khắp thế giới này đều có dấu vết mình để lại.

Từ giờ phút này, hần chính là Hỗn Độn Chi Chủ, lại có thêm một danh hiệu, người ưu tú cũng luôn phiền não vì mình càng ưu tú hơn.

Ở phía xa.

Đám người Đế Thần hoàn toàn đắm chìm trong chấn động, vô lượng linh khí Hỗn Độn bao vây bọn họ, trong mắt mọi người đều là ánh sáng hướng tới.

Hỗn Động Thế Giới mới quá mạnh, nếu có thể một mực tu luyện ở đây, vậy thì tốt biết bao?

Đế Vô Tình nhận thấy được vẻ mặt mọi người thay đổi: “Đại trưởng lão cảm thấy nếu chúng ta có thể ở lại Hỗn Động Thế Giới thì Bất Tử Tộc có thể phát triển rất tốt hay không?”

Đế Thần nói: “Đương nhiên, Hỗn Động Thế Giới đổi mới hoàn toàn, linh khí Hỗn Động dồi dào nồng đậm. Chúng ta có thể tu luyện ở đây, đương nhiên là làm ít được nhiều.”

Nói đến đây, hắc lộ vẻ khó xử, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Cho dù chúng ta muốn ở lại, cũng phải được Diệp công tử đồng ý mới được.”

Đế Vô Tình gật đầu: “Đây đích thật là một vấn đề, chúng ta muốn ở lại, nhất định phải trả giá.”

Đế Thần tựa như nghĩ tới điều gì đó: “Ý của đại tiểu thư là... Chúng ta thần phục Diệp công tử?”

Đế Vô Tình nói: “Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Đế Thần rơi vào trầm mặc, hình như vẫn có chút lo lắng vì Bất Tử Tộc chính là thế lực phụ thuộc của Hỗn Động Tộc. Vô số năm tháng, Bất Tử Tộc không được che chở, ngược lại gặp phải rất nhiều công kích vì Hỗn Động Tộc.

Bây giờ lại phải thần phục Hỗn Động Tộc, hẳn sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Đế Vô Tình biết Đế Thần đang lo lắng cái gì: “Đại trưởng lão, Diệp công tử không giống Hỗn Động Tộc trước kia. Với Bất Tử Tộc chúng ta, hiện tại mỗi một quyết định đều là đang đánh cược, ta cảm thấy Diệp công tử đáng để chúng ta tin tưởng.”

“Trong khoảng thời gian tiếp xúc này, dường như không có việc gì hẳn không thể làm, hẳn là một người luôn luôn tạo ra kỳ tích.”

Đế Thần gật đầu: “Nếu Đại tiểu thư đã có quyết định, vậy thì thử một lần đi.”

Đế Vô Tình nói: “Những thứ này chỉ là kỳ vọng của chúng ta, Diệp công tử chưa chắc sẽ giữ chúng ta ở bên người.”

“Ta đi thử một lần.”

Ngay sau đó, nàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, Hỗn Động hồi sinh, ta muốn dẫn dắt Bất Tử Tộc thần phục công tử. Người có thể cho chúng ta một cơ hội không?”

Diệp Trường Sinh lảng lảng nhìn núi cao xa xa. Tim Đế Vô Tình bên cạnh cũng vọt lên tận cổ họng rồi, nàng vô cùng hồi hộp lo lắng.

“Được, sau này Bất Tử Tộc các người tu luyện ở Hỗn Động Thế Giới đi!”

Đế Vô Tình có chút không thể tin vào lỗ tai mình: “Diệp công tử, người đồng ý rồi?”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn qua: “Người hy vọng ta không đồng ý sao?”

Đế Vô Tình mạnh mẽ áp chế hưng phấn trong lòng, vội vàng nói: “Đa tạ Diệp công tử đã cho Bất Tử Tộc chúng ta cơ hội này, Bất Tử Tộc nhất định trung thành và tận tâm.”

“Đừng nói... Những lời... Đảm bảo. “Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Dùng hành động thực tế nói chuyện sẽ có sức thuyết phục hơn.”

Đế Vô Tình nhẹ nhàng gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Trong khoảng thời gian này, các người tu luyện trong Hỗn Động Thế Giới trước, đợi ta kết thúc chuyện ở đây, chúng ta khởi hành đi Bất Tử Tộc.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hồ Nữ: “Hỗn Động Thế Giới khôi phục như lúc ban đầu, hiện tại người rất quen thuộc nơi này, dẫn ta đi dạo để làm quen hoàn cảnh.”

Hồ Nữ đi tới bên cạnh hắn: “Thiếu chủ, người quả thực quá vô địch.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Kỹ thuật bình thường, không đáng nhắc tới.”

Hồ Nữu: “...”

Hai người biến mất trên hư không. Dưới sự dẫn dắt của Hồ Nữu, Diệp Trường Sinh bắt đầu làm quen với thế giới này.

...

Phía bên kia.

Hư Linh Diễm mới ra khỏi Hỗn Độn Giải, bóng dáng xinh đẹp đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi cao. Trong phút chốc, từng bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

Lão giả cầm đầu chính là lão ma Dị Phong Huyền, khi hần đi tới trước mặt Hư Linh Diễm, sắc mặt hơi đổi, khom người một cái: “Chúc mừng chủ nhân khôi phục thân thể.”

Chương 1746: Chắc chắn vô địch

Hư Linh Diễn nói: “Không phải đã cho người trở về Hư Vô Chi Địa tu luyện sao? Sao người còn mang theo người đi dạo lung tung ở phương thế giới này?”

Dị Phong Huyền nói: “Hồi chủ nhân, Hư Vô Chi Địa đại loạn, thế lực do Vũ Trụ Cấm Viện và Hư Vô Kiếm Cung cầm đầu bắt đầu ra tay với chúng ta.”

“Hư lão dẫn dắt cường giả Thần Cung bắt đầu giao chiến với bọn họ, còn đặc biệt phái lão nô đến đón tiểu thư trở về, bởi vì bọn họ đã phái người gây bất lợi cho chủ nhân.”

Hư Linh Diễn nhăn mày, sắc mặt trở nên lạnh như băng: “Vũ Trụ Cấm Viện, bọn họ vẫn hành động trước.”

Dị Phong Huyền lại nói: “Chủ nhân, Hư lão bảo ta nhắc nhở chủ nhân, Hư Vô Dương Thần, còn có Viêm Đế, Hồn Đế bị bọn họ thả ra.”

“Thật là náo nhiệt!” Về mặt Hư Linh Diễn ngưng trọng hẳn lên, không ai hiểu rõ ba người này hơn nàng. Đó là những người đã từng là bá chủ ở Hư Vô Chi Địa, nhưng về sau bị nàng phong ấn, không nghĩ tới hiện tại lại được thả ra.

“Vũ Trụ Cấm Viện và Hư Vô Kiếm Cung là đang tìm chết.”

Dị Phong Huyền nói: “Chủ nhân đã khôi phục, ngày tháng làm xằng làm bậy của bọn hắn sẽ chấm dứt.”

“Chủ nhân, chúng ta lập tức xuất phát, trở về Hư Vô Chi Địa chứ?”

Hư Linh Diễn chậm rãi xoay người, mắt híp, nhìn về phía xa xa: “Không vội, ta đi giải quyết ít chuyện trước.”

Dứt lời, Dị Phong Huyền phát hiện cách đó không xa trong hư không xuất hiện từng khí phi hành, phía trên còn có bóng người, ít nhất có năm trăm tu sĩ.

“Chủ nhân, những người này là...”

Hư Linh Diễm nói: “Cường giả Sáng Thế Hỏa Tộc và Sáng Thế Thủy Tộc, bọn họ tới vì Trường Sinh.”

Dị Phong Huyền giật mình: “Chủ nhân, nếu đến vì Diệp công tử, vậy ta đi chém giết bọn họ.”

Hắn là người thông minh.

Hắn biết Hư Linh Diễm có thể khôi phục nhanh như vậy thì chắc chắn có liên quan tới Diệp Trường Sinh. Hơn nữa Hư Linh Diễm đối với Diệp Trường Sinh xưng hô, quan hệ hai người khẳng định phi thường thân mật.

Thời gian này không biểu hiện, vậy còn chờ đợi khi nào?

Hư Linh Diễm nói: “Đi đi!”

Trong hư không.

Bóng dáng Dị Phong Huyền chợt lóe, xuất hiện trước khí phi hành: “Chư vị tới tìm Diệp Trường Sinh sao?”

Trên khí phi hành, lão giả Sáng Thế Hỏa Tộc nhìn Dị Phong Huyền, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, hắn ta liếc mắt một cái đã nhìn ra Dị Phong Huyền rất mạnh.

Thế nhưng hắn ta không biết đối phương là địch hay bạn?

Hỏa Chí nói: “Chúng ta tới đây để tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, về phần Diệp Trường Sinh trong miệng các hạ nói, chúng ta cũng không biết.”

“Không biết các hạ là ai, có thể báo tên không?”

Dị Phong Huyền lắc đầu, biết Hỏa Chí đang giả ngu với hắn, mang nhiều người như vậy đến Hỗn Độn Thế Giới lại nói không biết Diệp Trường Sinh, hắn ta cảm thấy mình rất dễ lừa gạt sao?

“Hỗn Độn Thế Giới không thích hợp với các ngươi, tới từ đâu thì về đó đi.”

Sắc mặt Hỏa Chí thay đổi: “Các hạ muốn ngăn cản chúng ta?”

Dị Phong Huyền nói: “Không được sao?”

Hỏa Chí nói: “Người biết chúng ta là ai không?”

Xoạt.

Một bóng mờ xẹt qua không trung, vô tận ma khí trong nháy mắt bao vây khí phi hành, ma uy mạnh mẽ ép đến mức khiến mọi người thở không nổi.

Hỏa Chí phóng thích chân hỏa trong cơ thể, ngăn cản ma khí ăn mòn hắn ta: “Các hạ rốt cuộc là ai?”

Bàn tay Dị Phong Huyền đè xuống, bàn tay thật lớn bao trùm toàn bộ khí phi hành, mấy người Hỏa Chí nhìn bàn tay to rơi xuống, căn bản không kịp tránh né.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, khí phi hành hóa thành bột mịn, thân thể đám người Hỏa Chí bị hủy, chỉ còn lại linh hồn bị Dị Phong Huyền nắm trong tay, chỉ cần hắn hơi dùng sức thì mọi người sẽ hồn diệt đạo tiêu.

Hỏa Chí giãy dụa: “Người là người bên cạnh Diệp Trường Sinh.”

Dị Phong Huyền lạnh nhạt nói: “Ta không phải, nhưng chủ nhân nhà ta là bằng hữu của Diệp công tử, cho nên các người không nên tới nơi này.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía tu sĩ Sáng Thế Thủy Tộc: “Các người tự đi hay để ta đưa các người rời đi?”

Cường giả Sáng Thế Thủy Tộc hoảng sợ vạn phần, vội vàng điều chuyển khí phi hành, rất nhanh biến mất trong hư không.

Nhưng đi chưa tới ngàn mét, khí phi hành đột nhiên nổ tung, không có ai sống sót, tất cả vỡ vụn với khí phi hành.

Dị Phong Huyền nhìn phi hành khí biến mất trong hư không, biết nhất định là Hư Linh Diễn ra tay, xoay người nhìn sang một bên: “Chủ nhân, là ta không làm tốt.”

Hư Linh Diễn nói: “Người được người ta gọi là lão ma nhưng hiện tại lại nhân từ như thế, người không cảm thấy hổ thẹn với danh hiệu của mình sao?”

“Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, sớm muộn gì người cũng sẽ bị chính lòng nhân từ của mình hại.”

Dị Phong Huyền khom người một cái: “Lão nô nhớ kỹ.”

Hư Linh Diễn nói: “Chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, nàng quay đầu nhìn Hồn Độn Giải, lẩm bẩm: “Chờ ta, ta sẽ trở lại sớm thôi.”

Chương 1747: Chắc chắn vô địch 2

Dị Phong Huyền thu hết thủy vào đáy mắt, chủ nhân đây là động chân tình sao? Đã từng có rất nhiều người theo đuổi chủ nhân nhưng đều kết thúc thất bại, Diệp công tử ngoại trừ xinh đẹp một chút thì dường như không có gì đặc biệt.

Rốt cuộc hẳn đã làm gì để có được trái tim của chủ nhân?

Ngay sau đó.

Một phi thuyền lấp lánh ánh sáng vàng xuất hiện, bóng dáng xinh đẹp của Hư Linh Diễn xuất hiện trên boong thuyền, mọi người trấn thủ ở các vị trí khác nhau trên đó.

Dị Phong Huyền đi tới bên người Hư Linh Diễn: “Chủ nhân, lần này trở về Hư Vô Chi Địa có thể sẽ gặp kẻ địch ngăn cản.”

“Không sao, để họ đến!” Hư Linh Diễn lạnh nhạt nói, chậm rãi giơ tay lên đưa một quyển trục cho Dị Phong Huyền: “Lão Ma, đây là hai tâm pháp cuối cùng của Phạm Thiên Chân Ma Công, không phải người vẫn luôn muốn sao?”

Dị Phong Huyền nhận tâm pháp Phạm Thiên Chân Ma Công: “Đa tạ chủ nhân ban thưởng.”

Hư Linh Diễn phất tay, đi vào cung điện sâu bên trong: “Ta đi bế quan.”

Dị Phong Huyền nói: “Chủ nhân yên tâm bế quan, lão nô sẽ bảo đảm an toàn cho phi thuyền.”

Bên trong cung điện.

Hư Linh Diễn khoanh chân ngồi trên ngọc bồ, chậm rãi nâng cánh tay lên, một linh giới lơ lửng trong lòng bàn tay.

Tâm thần nàng vừa động, thần thức tiến vào trong linh giới, khóe miệng mỉm cười, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh sẽ chuẩn bị cho nàng nhiều hồ lô dường như vậy.

Ngoài ra, còn có một luồng Đạo Linh Sáng Thế, những thứ này thật sự là quá quý giá.

Một quyển trục xuất hiện trước mặt nàng, là Diệp Trường Sinh để lại cho nàng: “Nếu gặp phải chuyện nguy hiểm và không vui, nhớ ăn một cây kẹo hồ lô.”

“Ta đưa người Đạo Linh Sáng Thế này, hy vọng người có thể thai nghén ra Đạo Linh mạnh mẽ hơn. Còn những bình ngọc kia, ta đều chuẩn bị cho người những thứ khác nhau, đến thời khắc nguy hiểm, người có thể mở ra sử dụng.”

Hư Linh Diễm nở nụ cười hạnh phúc, cầm lấy một cây kẹo hồ lô đặt ở bên miệng, nhìn Hồn Độn Thần Quả trong suốt, cuối cùng nàng vẫn không nỡ ăn hết.

Bởi vì trong lòng nàng hiểu rõ, ăn một cái sẽ thiếu một cái, lần này trở lại Hư Vô Chi Địa, nàng không biết phải bao lâu mới có thể gặp lại Diệp Trường Sinh, kẹo hồ lô là nỗi nhớ duy nhất của nàng.

Ngay sau đó.

Nàng mở một bình ngọc ra, nhẹ nhàng ngửi một chút, mặt lộ vẻ rung động: “Linh dịch thật mạnh mẽ.”

Dừng một chút, nàng ngửa đầu lên đầu uống một hơi cạn sạch, vô lượng linh khí bắn ra, trong nháy mắt bao phủ trên cung điện.

Trên boong thuyền, Dị Phong Huyền nhận thấy linh khí dao động trên cung điện, trong lòng vô cùng hoảng sợ: “Chủ nhân muốn khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao sao?”

“Hơi thở này cũng quá đáng sợ.”

Nói đến đây, khóe miệng hắn hiện lên ý cười: “Hư Vô Kiếm Cung, Vũ Trụ Cấm Viện, các người trăm phương ngàn kế muốn thống nhất Hư Vô Chi Địa, nhưng các người sẽ không nghĩ tới chủ nhân đã hoàn toàn khôi phục. Lần này, tai họa của các người đã đến.”

Âm thanh cưỡi gió mà đi, phi thuyền biến mất ở hư không vô tận.

...

Vũ trụ vô tận.

Trên một tòa tinh vực.

Hai bóng dáng xinh đẹp đang đi về phía trước, trong lúc bất chợt, các nàng ngừng lại, quay đầu nhìn về mệnh môn tinh vực phía sau.

Các nàng không phải ai khác, chính là Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh.

Đạo Linh Nhi hơi nhăn mày, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ chần chừ, Diệp Linh Khuynh bên cạnh nói: “Đạo tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hỗn Độn hồi sinh rồi.” Đạo Linh Nhi trầm giọng nói: “Linh khí Hỗn Độn thật mạnh mẽ, có người hồi sinh Hỗn Độn, các tinh vực vũ trụ lại muốn sôi trào, chúng cường giả tất sẽ đi tranh đoạt.”

Diệp Linh Khuynh nói: “Vậy chắc chắn ca ca ta cũng sẽ đi. Đạo tỷ tỷ, nếu không chúng ta trở về đi, ta thật sợ nhớ ca ca.”

“Ta cũng nhớ hửn.” Đạo Linh Nhi nhìn Diệp Linh Khuynh: “Nhưng chúng ta còn đang dở chuyện.”

“Kiên trì một chút, tỷ tỷ sẽ dẫn người đi tìm ca ca người thật sớm.”

Diệp Linh Khuynh không hiểu: “Đạo tỷ tỷ, hiện tại chúng ta đã mạnh như vậy, vì sao còn không thể trở về? Lấy thực lực của chúng ta bây giờ, bảo vệ ca ca ta là không có vấn đề gì.”

Vẻ mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: “Còn lâu mới đủ, người đã quên lúc trước chúng ta bị vây công, suýt nữa đã bị đánh bại sao?”

“Nếu chúng ta bây giờ trở lại bên cạnh ca ca người, những kẻ địch kia xuất hiện, chúng ta sẽ không có thực lực bảo vệ ca ca người.”

Diệp Linh Khuynh gật gật đầu: “Đạo tỷ tỷ, vậy đến khi nào chúng ta mới có thể trở về?”

Đạo Linh Nhi không chút do dự: “Chắc chắn vô địch.”

Diệp Linh Khuynh nói: “Ta nghe Đạo tử tử.”

Một đường đi tới đây, Đạo Linh Nhi đều chăm sóc nàng, cho nên Diệp Linh Khuynh rất rõ ràng, Đạo Linh Nhi sẽ không hại nàng.

Hơn nữa nàng nói cũng rất có lý, rơi vào đường cùng, chỉ có thể chôn sâu nỗi nhớ trong đáy lòng.

Chương 1748: Phân thân thứ năm

Hỗn Độn Thế Giới.

Trước thiên cung.

Mấy người Diệp Mươi Vạn, Tàng Thất, Chúc Cửu, Lý Thái Bạch, Hoàng Bái Thiên, Ninh Tuyên Cơ, Cổ Tổ Tổ xuất hiện, bọn họ muốn tu luyện ở Hỗn Độn Thế Giới.

Để bọn họ rời khỏi Thần Cung, Diệp Trường Sinh cũng có tính toán của mình.

Giờ khắc này.

Trên tầng cao nhất của Thiên Cung, Diệp Trường Sinh đứng trước cửa sổ, quan sát xuống phía dưới, thu toàn bộ Hỗn Độn Thế Giới vào đáy mắt.

Thế giới này thực sự quá hoàn hảo.

Hắn không muốn phá hỏng hết thấy nơi này nên sẽ khiến Hỗn Độn Thế Giới trở thành cõi cực lạc của hắn.

Thế nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, Hỗn Độn hồi sinh tất sẽ dẫn tới rất nhiều cường giả dòm ngó.

Muốn để Hỗn Độn Thế Giới không giảm lên vết xe đổ, hắn cần ít cường giả ở lại trấn thủ.

Thực lực của mấy người Tàng Thất, Diệp Thập Vạn, Ninh Tuyên Cơ đã vô cùng mạnh mẽ, nhưng nếu gặp phải cường giả như Hư Linh Diễn, thực lực của bọn họ vẫn không đủ dùng.

Nói như vậy đi, hiện tại Hỗn Độn Thế Giới cần một người bảo vệ tất cả, hắn không thể luôn ở lại Hỗn Độn Thế Giới được. Chỉ cần không đi ra ngoài một lát thôi thì cả người hắn sẽ thấy rất khó chịu.

Hơn nữa hắn còn chưa đi Cửu Tàng Khư trong miệng Cửu Sắc,

thực lực và kẻ địch không cho phép hấn dừng lại.

Hiện thực là như thế, luôn luôn hà khắc với người ưu tú nhất.

Im lặng trong chớp mắt.

Hắn ngồi trên ngọc bồ, quyết định trước tiên sẽ tu luyện một thời gian, đợi đến khi rời khỏi Hỗn Độn Thế Giới, mở thẻ Hỗn Độn Thần Ma trong tay, hắn sẽ xem có thể có được một vị Hỗn Độn Thần Ma mạnh mẽ không.

Nếu không được, hắn sẽ để Triệu Đức Trụ ở lại Hỗn Độn Thế Giới.

Ngay sau khi hắn vừa mới tiến vào minh tưởng, một nguồn linh khí dao động mạnh mẽ: “Có người đang đột phá.”

[Đình, nhắc nhở chủ nhân, tu vi của khí vận chỉ nữ Cổ Tổ Tổ đã đột phá đến cấp Trụ Đế, thức tỉnh Hỗn Độn U Minh Thể, chủ nhân đạt được hơn trăm lần hồi báo, đạt được một phân thân Hỗn độn U Minh.]

Nghe được tiếng nhắc nhở hệ thống, sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, cuối cùng cũng có được hồi báo.

Lúc trước Tiêu Huyền đưa Cổ Tổ Tổ cho hắn làm thị nữ, thật ra trong lòng hắn rất muốn từ chối.

Không nghĩ tới lâu như vậy, ngay khi tu vi nàng đột phá thì mình lại được thưởng hồi báo phụng dưỡng.

Nếu hắn nhớ không nhầm, Kiểm Nhập Tam cũng có phần thưởng, không biết khi nào hắn mới đột phá?

Hơn trăm phần thưởng phụng dưỡng sẽ có được phân thân Hỗn Độn U Minh, nghe có vẻ rất mạnh mẽ.

Để bốn phân thân Tín Ngưỡng, Loạn Cổ, Tu La và Thiên Kiếp ở lại Trường Sinh Vũ Trụ, hiện tại lại đạt được phân thân Hỗn Độn U Minh, đây xem như là phân thân thứ năm của hắn.

Ngay sau đó.

Ngay khi pthân Hồn Động U Minh xuất hiện, bóng tối vô tận buông xuống, bao phủ trên vùng trời Hồn Động Thế Giới giống như màn đêm vĩnh hằng, làm cho người ta không rét mà run.

Mọi người như gặp kẻ địch, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, trong phút chốc, bóng đen che trời lại biến mất không thấy đâu.

Tàng Thất chấp tay trước ngực: “A Di Đà Phật, lại là Diệp huynh, không thể khắc chế được sự mạnh mẽ sao?”

Chúc Cửu quay đầu nhìn Tàng Thất: “Thiếu chủ mà không đủ mạnh mẽ thì chúng ta đã bị người đánh chết lâu rồi.”

Tàng Thất nói: “Đó là người, bản tăng sẽ không, ai sẽ động thủ với hòa thượng đáng yêu như ta chứ?”

“Bản tăng từ bi, có thể có ý đồ xấu gì?”

Chúc Cửu: “...”

Một đám không tự sướng khoác lác thì chính là không đứng đắn, muốn tìm người bình thường nói chuyện phiếm, quả thực chính là một hy vọng xa vời.

...

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, tu luyện không ngừng nghỉ.

Diệp Trường Sinh rời khỏi trạng thái tu luyện, đứng dậy giãn cánh tay, đã đến lúc rời khỏi Hồn Động Thế Giới.

Hắn quay đầu nhìn xuống mặt đất, phát hiện Hồn Động Ấu Tể còn đang ngủ say, tên này ngoại trừ ăn thì chính là ngủ.

Trong khoảng thời gian này hắn đã tốn nhiều tài nguyên cho nó, xương cốt Hồn Động Thần Thú lớn như vậy, căn bản không đủ để nó ăn.

Nó điên cuồng cắn nuốt các loại linh quả, Diệp Trường Sinh có cảm giác rất nhanh sẽ bị phá sản dưới sức ăn của nó.

Hắn thấy hơi không nuôi nổi rồi đấy.

Ngược lại nó ngủ thì có thể đỡ tổn tài nguyên, nhất định phải đi ra ngoài lấy ít tài nguyên hoặc là hung thú mạnh mẽ trở về, bằng không hẳn sẽ trở thành tu sĩ đầu tiên bị thần thú móc sạch.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Hồ Nữ xuất hiện ở tầng cao nhất: “Thiếu chủ, có rất nhiều tu sĩ xuất hiện ở Hỗn Độn Giản, bọn họ đã bắt đầu tấn công phong ấn và trận pháp.”

Hỗn Độn hồi sinh, vũ trụ khiếp sợ, vô số tu sĩ đến đây tìm kiếm cơ duyên đều muốn tìm trường sinh.

Nhưng nơi này đã là thế giới của hắn, há có thể để cho những người khác nhúng chàm?

Tiến công đại trận do hắn bày ra, những người này nghĩ gì vậy, phí nhiều sức lực như vậy đến chịu chết sao?

Chương 1749: Hồn Độn Thần Ma buông xuống

Diệp Trường Sinh không khỏi bắt đầu chửi bới, mình phí sức chín trâu hai hổ mới khiến Hồn Độn hồi sinh, những người này tới đây đã muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Bọn hắn có từng suy nghĩ đến cảm xúc của hắn chưa?

Hồ Nữ lại nói: “Thiếu chủ, lần này có rất nhiều cường giả tới, người có thể nắm chắc không? Nếu không chúng ta đừng rời khỏi Hồn Độn Thế Giới nữa, miễn là họ không thể vào được, chúng ta sẽ an toàn.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi giơ cánh tay lên: “Hồ Nữ, người xem tay này của ta không nắm chắc được cái gì?”

“Người tới là khách, há có đạo lý không chiêu đãi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Người đi xuống chờ trước, ta chuẩn bị một chút.”

Sau khi Hồ Nữ rời đi, Diệp Trường Sinh không chút do dự lấy ra thẻ Hồn Độn Thần Ma: [Lập tức sử dụng thẻ Hồn Độn Thần Ma.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, sử dụng thành công thẻ Hồn Độn Thần Ma, đạt được phần thưởng...]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã mở thành công thẻ Hồn Độn Thần Ma, đạt được Hồn Độn Thần Ma Hư Thiên Diễn, Diệt Huyền Hoàng Hiệu Trung.]

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, ngay sau đó, tin tức của hai người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Nhân vật: Hư Thiên Diễn.

Danh hiệu: Thiên Diễn Bạo Quân.

Tu vi: cấp Hồn Nguyên Đệ (có thể trưởng thành).

Thần binh: Thiên Diễm Kiếm.

Tọa kỵ: Hỗn Độn Tứ Bất Đồng.

Công pháp: Thiên Diễm Luyện Thần Quyết.

Thần thông: Thiên Diễm Kiếm Trảm, Vô Tướng Vô Ngã, Thiên Diễm Chi Thủ...

Lòng trung thành: 100%.

Nhân vật: Diệt Huyền Hoàng.

Danh hiệu: Lão Diệt.

Tu vi: cấp Hỗn Nguyên Thần (có thể trưởng thành).

Thần binh: Huyền Hoàng Xích.

Tọa kỵ: Phệ Thiên Tà Ma.

Công pháp: Huyền Hoàng Kinh.

Thần thông: phân thân Huyền Hoàng, Huyền Hoàng Chi Giới, Huyền Hoàng Chi Quang...

Lòng trung thành: 100%.

Diệp Trường Sinh nhìn tin tức hai người hiện lên trước mắt, khoe miệng nở nụ cười tươi. Một tấm thẻ Hỗn Độn Thần Ma gọi được hai cường giả Hỗn Độn Thần Ma trung thành, còn đều trung thành trăm phần trăm.

Chỉ cần hỏi một câu, có gì tốt hơn điều này chứ?

Àm ầm.

Àm ầm.

Trên bầu trời Hỗn Độn, tiếng nổ lớn truyền ra, ngay sau đó hai dấu vết nổ tung xuất hiện, giống như muốn xé nát bầu trời.

Vòng xoáy che trời xuất hiện, bên trong ẩn chứa vô lượng sức

mạnh Hồn Độn Thần Ma. Trong lúc nhất thời, uy áp Hồn Độn Thần Ma tràn ngập trong từng tắc không gian.

Mọi người kinh hãi thất sắc, một đám như rơi vào khốn cảnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hư không, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Lực lượng này thật sự là quá đáng sợ, chỉ nghiền ép trên người bọn họ mà thân thể cũng có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Khoảng cách to lớn khiến người ta lú lẫm.

Diệp Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên đỉnh tiên cung, lạnh nhạt bình tĩnh nhìn vòng xoáy trong hư không. Theo đó, hắn thấy hai người Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng còn chưa đủ mạnh mẽ.

Sau cấp Trụ Thần chính là cấp Hồn Nguyên. Cấp Hồn Nguyên lại chia thành Hồn Nguyên Vương, Hồn Nguyên Hoàng, Hồn Nguyên Đế và Hồn Nguyên Thần.

Hai người là cường giả Hồn Độn Thần Ma, hắn thấy thực lực của hai người ít nhất phải ở trên Hồn Nguyên Thần.

Ai, vẫn còn quá yếu.

[Chủ nhân, người không giả vờ thì có thể chết sao?]

[Chủ nhân, người có biết bước vào Hồn Nguyên khó khăn bao nhiêu không? Người biết ở cấp Hồn Nguyên, tăng lên một cấp bậc có bao nhiêu khó khăn không?]

[Chủ nhân, nếu không phải trứng dắt lấy người, người có thể bay lên trời được rồi đó.]

Lại chửi bới.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: [Những thứ này có liên quan gì đến ta sao? Dù sao từ trước đến nay khi ta đột phá chưa từng có trói buộc, một khi bắt đầu đột phá, tất thẳng tiến không lùi.]

[Chủ nhân, hy vọng khi người đột phá cấp Hồn Nguyên cũng có sức thẳng tiến không lùi.]

Diệp Trường Sinh không phản ứng lại với hệ thống, tiếp tục nhìn chăm chú vào hư không. Tuy rằng hai người khiến hắn không mất hài lòng, thế nhưng nếu đã buông xuống, hắn sẽ miễn cưỡng dùng.

Giờ khắc này.

Hai vòng xoáy trong hư không điên cuồng dung hợp cùng một chỗ, hơi thở tang thương cổ xưa này truyền đến làm cho người ta có cảm giác giống như cường giả viễn cổ thức tỉnh.

Bất chợt, trong hư không, một đoàn vòng xoáy trong biển máu sôi trào giống như một mặt trời máu, chiếu rọi Hỗn Độn Thế Giới.

Một vòng xoáy khác tràn đầy hơi thở sinh mệnh tràn ra. Ngay sau đó, một màn kinh người xảy ra. Dưới sự bao phủ của hơi thở sinh mệnh, sinh linh Hỗn Độn Thế Giới nhanh chóng sinh trưởng.

Nói cho người biết như vậy đi, phạm là nơi được hơi thở sinh mệnh bao phủ, bất kể là sinh linh, cây cối, hoa cỏ đều đang tiến hóa rất nhanh.

Người đã bao giờ nhìn thấy cây cổ thụ lớn chọc trời trong chốc lát chưa?

Người đã từng thấy huyết mạch thần thú Già Thiên thăng cấp trong khoảnh khắc chưa?

Người đã bao giờ nhìn thấy hoa và cây cối thành tinh chưa?

Không cần có bất kỳ hoài nghi nào, giờ khắc này, sinh linh đang biến đổi với tốc độ không bình thường dưới sự bao phủ của hơi thở Thiên Diễn.

Chương 1750: Hồn Độn Thần Ma buông xuống 2

Diệp Trường Sinh thu hết thủy vào đáy mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, nếu để đám người Tàng Thất, Diệp Thập Vạn bước vào trong hơi thở Thiên Diễn, bọn họ có thể cũng thay đổi hay không.

Một suy nghĩ táo bạo.

Hắn truyền âm cho mọi người, mấy người Tàng Thất, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu nhao nhao quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Im lặng trong chớp mắt.

Thân ảnh bọn họ chợt lóe, nhanh chóng đi tới phía hơi thở Thiên Diễn, duy chỉ có Diệp Thập Vạn là không nhúc nhích.

Diệp Trường Sinh hơi nghi hoặc, chỉ thấy Diệp Thập Vạn đi tới phía Huyết Hồng Đạt Nhật do Diệt Huyền Hoàng phóng thích.

Diệp Thập Vạn xuất hiện trong mặt trời đỏ như máu, linh khí màu máu nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn, trên mặt hắn không có chút thống khổ nào, ngược lại rất hưởng thụ.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thì ra Huyết Hồng Đại Nhật thích hợp với Diệp Thập Vạn hơn, xem ra suy đoán của hắn là chính xác.

Dưới sự tẩy lễ của hơi thở Thiên Diễn, huyết mạch và tu vi mọi người đều tăng lên rất nhanh, tuy rằng không điên cuồng như vạn linh, nhưng tốc độ vẫn rất kinh ngạc.

Thời gian trôi qua, vòng xoáy trong hư không còn đang khuếch tán, thế nhưng Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng lại chậm chạp không xuất hiện.

Hai người này cũng quá kiêu ngạo rồi.

Một người xuất hiện đã chấn động như thế.

Giờ khắc này.

Cường giả đến Hồn Độn Giản, sau khi thấu qua phong ấn cũng nhận ra hơi thở mà Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng phát ra.

Mọi người ngừng tấn công, kiêng kỵ nhìn phong ấn trước mắt, một lão giả áo đen cầm đầu trầm giọng nói: “Nhanh chóng rút lui, trong Hồn Độn Thế Giới có hai sức mạnh đáng sợ, may mà chúng ta không mở phong ấn, bằng không sẽ chết dưới hai hơi thở này.”

Một người khác trầm giọng nói: “Đạo huynh, không có đáng sợ như vậy chứ?”

Đạo Tạng Huyền quay đầu nhìn lại: “Người đang nghi ngờ ta? Vậy thì người tiếp tục ở lại, chúng ta sẽ đi trước.”

Dứt lời, hắn ta mang theo cường giả dưới trướng rút khỏi Hồn Độn Giản, nhanh chóng vọt tới phía thành Hồn Độn với tốc độ vô cùng nhanh.

“Quốc sư, chúng ta vẫn nên đi thôi.” Một lão giả nói với sắc mặt sợ hãi: “Đạo Tạng Huyền là một trong mười cường giả trong Địa Ngục, nếu hắn đã nhận thấy được nguy hiểm, vậy thì không thể sai được.”

Mọi người nhìn phong ấn trước mắt, đều lộ vẻ không cam lòng, trong lòng không khỏi thầm mắng, rốt cuộc ai bày ra phong ấn đại trận, thật mẹ nó khó phá.

“Đi, rời khỏi nơi này trước, chúng ta đi thành Hồn Độn.”

Rất nhanh, mọi người đã biến mất không thấy đâu, bọn họ nhao nhao buông xuống thành Hồn Độn, hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

Trong khoảng thời gian này, Thành chủ thành Hồn Độn Lữ Thần Thông bị dọa sợ. Lúc trước Diệt Trường Sinh phá hủy liên minh Hộ Đạo, hắn ta sợ tới mức ẩn thân ở bí cảnh dưới đáy hồ không dám xuất hiện.

Hắn ta thật vất vả chịu đựng đến khi Diệt Trường Sinh rời đi, vốn tưởng rằng hết thấy đều khôi phục như lúc ban đầu, nhưng liên

tiếp có cường giả buông xuống thành Hỗn Độn, hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Lữ Thần Thông sợ tới mức trực tiếp giả chết, ẩn thân dưới đáy hồ cũng không dám đi ra nữa, điều này cũng dẫn đến hỗn loạn cho thành Hỗn Độn.

Thành Hỗn Độn hoàn toàn biến thành một tòa thành trì không có trật tự, mỗi ngày trong thành thường xuyên xảy ra đại chiến, hơn phân nửa thành trì đều đổ nát.

Nếu không còn người quản lý thành Hỗn Độn nữa, tòa thành trì cổ xưa này sắp hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ.

Trong Hỗn Độn Thế Giới.

Diệp Trường Sinh nhếch miệng cười: “Lại có người đến chịu chết, không phải chỉ là hai Hỗn Độn Thần Ma buông xuống sao? Thế mà các người đã bị dọa chạy.”

“Có phải lá gan nhỏ đi không, cái gì cũng không phải.”

Dứt lời, trong hư không, hai vòng xoáy linh khí biến mất, thế giới lại sáng sửa trở lại.

Theo đó, hai bóng người từ trên cao bay xuống lại là một nam một nữ, điều này khiến Diệp Trường Sinh rất bất ngờ.

Hắn thật sự không nghĩ tới Diệt Huyền Hoàng lại là một nữ tử.

Trong hư không.

Hai người Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng từ trên cao bay xuống, xuất hiện cách Diệp Trường Sinh không xa.

Ánh mắt mấy người Tàng Thất, Diệp Thập Vạn, Chúc Cửu, Ninh Tuyên Cơ đồng loạt hội tụ lại đây, mọi người lộ vẻ nghi hoặc, trong lòng tò mò hai người Hư Thiên Diễn rốt cuộc có thân phận gì.

Hơi thở Thiên Diễn và mặt trời màu máu vừa rồi buông xuống là do hai người sao, vậy thì họ mạnh bao nhiêu chứ?

Chúc Cửu trầm giọng nói: “Bên cạnh Thiếu chủ lại có thêm hai siêu cấp cường giả, so sánh ra, chúng ta lại thành phế vật.”

“A di đà Phật, thí chủ đang nói mình sao?” Tàng Thất chấp tay trước ngực, nhìn Chúc Cửu nói.

Diệp Thập Vạn nói: “Hòa thượng, người nói như vậy, sẽ bị đánh.”

Tàng Thất nói: “Hắn đánh không lại ta.”

Sắc mặt Chúc Cửu trầm xuống: “Hòa thượng, người không cần quá đáng, nếu ta liều mạng, chính mình cũng sợ hãi.”

Tàng Thất lạnh nhạt bình tĩnh: “Vậy người chưa từng được côn bổng hầu hạ rồi.”

Chúc Cửu: “...”

Diệp Thập Vạn: “...”

Chương 1751: Tới Thái Huyền Trụ Quốc

Hòa thượng này càng ngày càng tệ.

Bên kia, hai người Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng đi tới trước mặt Diệt Trường Sinh, lần lượt khom người một cái: “Bái kiến Thiếu chủ.”

“Đứng lên đi!” Diệt Trường Sinh ra hiệu cho hai người đứng dậy: “Sau này các người sẽ ở lại thế giới này.”

Hư Thiên Diễn nói: “Thiếu chủ không cần chúng ta bảo vệ sao?”

Diệt Trường Sinh nói: “Không cần, nhiệm vụ của các người chính là trấn thủ Hỗn Độn Thế Giới, không thể để cho người ngoài tiến vào, hiểu chưa?”

Hai người nhẹ nhàng gật đầu, đồng thanh: “Thiếu chủ yên tâm, hai người chúng ta trấn thủ nơi này, chắc chắn sẽ không có sơ hở.”

“Huyền Hoàng, tu vi của người sắp đột phá, vậy hãy ở lại Hỗn Độn Thế Giới tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá.”

“Thiên Diễn, người tu kiếm đạo và pháp tắc Sinh Mệnh là chủ yếu, về phần công pháp khác thì hãy vứt bỏ đi, như vậy sẽ có ích cho võ đạo của người.”

Hai người bình tĩnh nhìn Diệt Trường Sinh, thật ra trong lòng họ đã là sóng to gió lớn, không thể tin được Diệt Trường Sinh lại hiểu rõ tình huống của bọn họ như thế.

Không hổ là Thiếu chủ của bọn họ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu bọn họ. Trong lòng hai người âm thầm suy đoán, rốt cuộc Diệt Trường Sinh có cấp bậc gì.

Tuyệt đối sẽ không đơn giản như bề ngoài.

Đúng, Thiếu chủ chắc chắn cố ý giấu diếm thực lực, loại người này mới là đáng sợ nhất, bởi vì người vĩnh viễn không biết trần nhà của hắn là gì.

Nó giống như một cái động không đáy, người không bao giờ có thể khám phá hết.

Không phải bọn họ không đủ mạnh mẽ, mà là đối phương sâu không lường được.

Diệp Trường Sinh xoay người, ánh mắt dừng trên người mấy người Diệp Thập Vạn: “Thập Vạn, hòa thượng, Thái Bạch, các người đều tiến lên.”

Mọi người nghe tiếng tiến lên, Diệp Thập Vạn trầm giọng nói: “Thiếu chủ, hai vị tiền bối này là...”

Diệp Trường Sinh nói: “Thiên Diễm, Huyền Hoàng, hãy làm quen với mọi người, về sau bọn họ sẽ ở lại trong Hỗn Độn Thế Giới tu luyện với các người.”

“Nếu như có thể, các người hãy chỉ điểm nhiều hơn.”

Ánh mắt Diệp Huyền Hoàng sáng lên, nhìn Diệp Thập Vạn: “Người là nhân tài. Người lại có thể tu luyện cấp Tiên Thiên tới trình độ như thế, hơn nữa còn lĩnh ngộ lõi đình, lực lượng, mới vừa rồi còn cắn nuốt ma khí Hỗn Độn của ta, người có hứng thú ở lại bên cạnh ta tu luyện không?”

Diệp Thập Vạn nói: “Ta nguyện ý.”

Thật ra với hắn mà nói, Diệp Huyền Hoàng có thể chỉ điểm cho hắn không không quan trọng, chỉ cần để cho hắn cắn nuốt ma khí Hỗn Độn để rèn luyện thân thể, như vậy cũng đủ rồi.

Hư Thiên Diễm lựa chọn giữ Lý Thái Bạch ở bên cạnh, nguyên nhân là kiếm đạo của hắn và Lý Thái Bạch giống nhau nhất, chỉ điểm cũng thuận tiện nhất.

Sau khi sắp xếp xong hết thấy, Diệp Trường Sinh đi tới bên người Đế Vô Tình: “Chúng ta chuẩn bị rời khỏi Hỗn Độn Thế Giới, đi tới Bất Tử Tộc.”

Đế Vô Tình gật đầu: “Đa tạ Thiếu chủ, chúng ta lập tức xuất phát đi!”

Rời khỏi Hỗn Độn Thế Giới.

Diệp Trường Sinh phát hiện đại trận phong ấn trên Hỗn Độn Giản có chút buông lỏng. Nếu hiện tại có hai người Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng, đại trận này sẽ không có giá trị tồn tại.

Hắn tiện tay vung lên, đại trận trong nháy mắt hóa thành hư vô. Như vậy có người muốn tiến vào Hỗn Độn Thế Giới cũng sẽ không bị ngăn cản.

Hy vọng bọn họ có thể thuận lợi tiến vào, cho Hỗn Độn Thế Giới tài nguyên.

Trên trụ Côn.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, bóng người xuất hiện trên boong thuyền, không phải ai khác, chính là Hỗn Độn Huyền Lăng.

“Bái kiến Diệp công tử.”

“Người trở về Hỗn Độn Tộc, dẫn dắt đệ tử trong tộc không chế thành Hỗn Độn trước, có lòng tin hay không?”

Diệp Trường Sinh nhìn Hỗn Độn Huyền Lăng, trầm giọng hỏi.

“Diệp công tử yên tâm, trải qua khoảng thời gian tu luyện trong Thường Khung Thần Cung, tu vi lão phu tăng lên không ít, không chế thành Hỗn Độn sẽ không có vấn đề gì.”

Hỗn Độn Huyền Lăng lạnh nhạt nói, đôi mắt nhìn về phía thành Hỗn Độn ở xa, đột nhiên sắc mặt hơi đổi: “Diệp công tử, trong thành dường như có rất nhiều cường giả, lão phu có thể...”

Diệp Trường Sinh nói: “Không cần lo lắng, sau khi ta rời đi, bọn họ sẽ rời khỏi thành Hỗn Độn.”

“Ta để lại cho người bình linh dịch này, chờ ta trở về!”

Hỗn Độn Huyền Lăng nhận bình ngọc, nhìn Trụ Côn biến mất trong hư không. Ngay sau đó, từng hơi thở mạnh mẽ trong thành Hỗn Độn lần lượt đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Những người này quả nhiên đuổi theo Diệp công tử, vì sao tu sĩ thực lực mạnh mẽ đều thích đi tìm Diệp công tử chịu chết chứ?

Quá sai.

Đây không phải là để cho Diệp công tử giết chóc nhiều hơn sao?

Dứt lời, hắn đứng dậy rời đi, lúc xuất hiện lại đã trở lại bên trong Hỗn Độn Tộc.

...

Trên boong thuyền.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Đế Vô Tình: “Dẫn đường, đi Thái Huyền Trụ Quốc trước.”

Đế Vô Tình hơi kinh ngạc: “Thiếu chủ, nếu không thì hãy đi Bất Tử Tộc trước, chờ ta tập kết tu sĩ, chúng ta lại đi tới Thái Huyền Trụ Quốc.”

Chương 1752: Tới Thái Huyền Trụ Quốc 2

“Khởi Nguyên Ma Tộc này là chỗ dựa sau lưng cho Thái Huyền Trụ Quốc, hơn nữa còn có Hỗn Nguyên Tộc. Chúng ta cứ đi như vậy, có thể có áp lực quá lớn hay không?”

Diệp Trường Sinh khó hiểu nhìn Đế Vô Tình: “Đùa chứ, người cũng đi theo ta một thời gian rồi, thế mà không tin tưởng ta sao?”

“Ta đi diệt Thái Huyền Trụ Quốc còn cần quan tâm những người khác sao?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nhanh chóng giải quyết chuyện Bất Tử Tộc, ta còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, rất vội.”

Đế Vô Tình không tiếp tục nói gì nữa, bởi vì nàng cảm thấy Diệp Trường Sinh nói rất đúng. Thái Huyền Trụ Quốc, Khởi Nguyên Ma Tộc, Hỗn Nguyên Tộc có rất nhiều cường giả, nhưng bọn họ thật sự có thể đánh bại Diệp Trường Sinh sao?

Nghĩ đến lúc trước ở trong Hỗn Độn Thế Giới, khi hai người Hư Thiên Diễn và Diệt Huyền Hoàng buông xuống, sự mạnh mẽ này đã khiến tu sĩ hít thở không thông, thế mà hai người đều thần phục Diệp Trường Sinh thì còn có chuyện gì hắn không giải quyết được chứ?

Lúc này, Diễm Xích Vũ đi tới bên người Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, phía sau có không ít tu sĩ đang đuổi theo chúng ta, có muốn giải quyết bọn họ trước hay không?”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, Hỗn Độn Ấu Tể nằm sấp trên vai hắn đột nhiên mở hai mắt, đôi mắt to tròn chuyển động, nhảy xuống nhìn về phía sau Trụ Côn, trong miệng phát ra tiếng kêu chi chi.

Diễm Xích Vũ nói: “Chủ nhân, hình như nó đói bụng, hơn nữa còn phát hiện ra món ngon.”

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ thân thể béo tròn của Hỗn Độn Ấu Tể:

“Đói bụng thì tự mình đi tìm thức ăn.”

Dứt lời, Hồn Động Ấu Tể hóa thành vệt sáng biến mất trong hư không. Ngay sau đó, thân ảnh nó điên cuồng lớn lên, trong chớp mắt, một con thú lớn che khuất bầu trời xuất hiện.

Người đang đuổi theo Diệp Trường Sinh đột nhiên nhìn thấy Hồn Động Thần Thú trên không trung, một đám hoảng sợ không thôi. Thú phi hành mà bọn họ cuống rần, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trên hư không.

Hồn Động Ấu Tể đột nhiên xuất hiện, biến ra vạn cái bóng lớn, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm thú phi hành.

Nó đã đói bụng từ lâu, nhìn thú phi hành trên hư không như món ngon vậy.

Nó không quan tâm đến tu sĩ trên thú phi hành, nhanh chóng bắt đầu bữa tiệc ăn uống no say. Trong phút chốc, không trung tràn ngập sương máu.

Tu sĩ không bị cắn nuốt sợ tới mức chạy như đoạt mạng.

Tất cả các linh hồn cũng đang run rẩy.

Bọn họ chỉ tới đuổi theo Diệp Trường Sinh, sao lại gặp phải thần thú khủng bố như vậy chứ?

Một tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc truyền ra, trời giống như sắp sụp xuống.

Mọi người chạy trốn bị chấn động đến khí huyết sôi trào, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, hận không thể mọc thêm hai chân để chạy nhanh hơn.

Bịch.

Hồn Động Ấu Tể lần nữa đuổi tới mọi người, tốc độ vô cùng nhanh. Trong lúc nhất thời, mọi người tản ra chạy trốn, hận không thể dùng tới chân thứ ba.

Trên boong thuyền.

Diễm Xích Vũ nhìn Hồn Độn Ấu Tể chao liệng trên bầu trời: “Chủ nhân, người lại nhặt được bảo bối, chờ nó trưởng thành thì sẽ rất khủng bố.”

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: “Trước giờ ta đều dựa vào chính mình, thần thú có mạnh mẽ hay không, thật ra ta không quan tâm, chỉ cần nó không chết đói là được.”

Sắc mặt Diễm Xích Vũ hơi đổi: “Ta biết, tới bây giờ chủ nhân cũng không dựa vào ngoại lực, vẫn luôn là như vậy.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người nói không sai, ta thích dựa vào người khác nhất, ví dụ như người. Người đã ở bên cạnh ta bao nhiêu năm rồi, ta cũng không cho người đi đánh nhau lần nào.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Lời này hết sức đau lòng, tình cảm mà mình đã trả giá bao nhiêu năm bị xem nhẹ đến thế sao?

Trong chớp mắt.

Hồn Độn Ấu Tể trở về với cái miệng đầy dầu mỡ. Nó đi tới trên vai Diệp Trường Sinh, lập tức ngủ thiếp đi.

Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

Đúng là ngày tháng thần tiên khiến mọi người cực kỳ ghen tị.

Trụ Côn biến mất trong hư không, sương máu cũng dần dần biến mất.

Bên kia, bóng dáng Đạo Tàng Huyền xuất hiện trên một ngọn núi, đôi mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi.

Hắn ta nâng tay lau mồ hôi trên trán, phát hiện bên cạnh không còn ai cả, trong lòng còn sợ hãi nói: “Đó là Hồn Độn Thần Thú sao? Nghe đồn Hồn Độn Tộc có một con Hồn Độn Thần Thú, nhưng không phải nó đã chết rồi sao?”

“Vì sao bên người Diệp Trường Sinh lại xuất hiện một con Hồn Độn Thần Thú, rốt cuộc Hồn Độn Thế Giới đã xảy ra chuyện gì?”

“Với cả Diệp Trường Sinh rời khỏi Hồn Độn Thế Giới là hắn muốn đi đâu?”

Quá nhiều nghi hoặc, Đạo Tàng Huyền không chút do dự rời đi, tung người vài cái đã biến mất ở trong biển mây.

Hắn ta phụng mệnh đến chém giết Diệp Trường Sinh, kết quả ngay cả người cũng không nhìn thấy, tất cả cường giả đi theo lại trở thành thức ăn trong miệng thần thú.

Hiện tại hắn ta phải mau chóng trở về tổng bộ Địa Ngục để báo lại tình huống của Diệp Trường Sinh, đến lúc đó bọn họ cũng có thể nghĩ ra cách giải quyết.

...

Chương 1753: Chờ bọn họ đánh tới

Giờ khắc này.

Hư Vô Chi Địa.

Trên biển mây, mấy bóng người đứng ngạo nghễ nhìn phía dưới hóa thành một chiến trường biển máu, trên mặt mọi người đều vui vẻ.

Những người này lần lượt là Linh Vô Thiên, Linh Tuyệt, Quân Tri Bạch của Vũ Trụ Cấm Viện và Cung chủ Sở Thiên, Hư Vô Kiếm Thần Hàn Lập, Kiếm Cuồng Nhân Vân Bình An của Hư Vô Kiếm Cung.

Cường giả dưới biển máu là người dưới trướng bọn họ, vừa mới san bằng một thế lực nên mọi người rất vui vẻ.

Dựa theo tốc độ này, không bao lâu nữa, hơn nửa Hư Vô Chi Địa sẽ rơi vào trong tay bọn họ, ngày thành công của bọn họ sẽ không xa.

Đúng lúc này, một bóng người từ trên cao bay xuống, khom người một cái: “Phó Viện trưởng, Cung chủ, chủ nhân mời các người trở về.”

Sắc mặt mấy người Linh Vô Thiên, Sở Thiên hơi biến đổi: “Biết rồi, chúng ta trở về ngay.”

Ngay sau đó, thân ảnh mấy người biến mất ở trên cao, lúc bọn họ biến mất không thấy, sương mù kia trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Khi mọi người xuất hiện lần nữa thì đã đi tới bên ngoài một ngôi nhà tranh, ngọn núi trước mắt bình thường không có gì lạ, phóng tầm mắt vào vũ trụ vô tận, ngọn núi như vậy không có trăm vạn thì cũng có ngàn vạn.

Thật ra, bọn họ vẫn không hiểu được vì sao Quân Dịch An muốn tu luyện trên đỉnh núi này. Bao nhiêu năm qua, cho dù Vũ Trụ Cấm

Viện phát triển như thế nào, Quân Dịch An đi đến đâu cũng phải mang ngọn núi này theo.

Điều này thật khiến người ta khó hiểu.

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi hoặc, nhưng bọn họ lại chưa từng hỏi, bởi vì bọn họ hiểu rõ tốt nhất không nên hỏi chuyện trong lòng Viện trưởng, bằng không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Một bóng người từ trong nhà tranh đi ra, chính là Viện trưởng Vũ Trụ Cấm Viện Quân Dịch An. Hắn ta mặc một bộ trường sam màu trắng, nhìn qua siêu phàm thoát tục, làm cho người ta có cảm giác hư ảo nhưng lại tản ra hơi thở khiến mọi người sợ hãi không thôi.

Quân Tri Bạch khom người một cái: “Viện trưởng gọi chúng ta tới có chuyện gì sao?”

Quân Dịch An chậm rãi mở miệng: “Có ba chuyện muốn nói cho các người biết.”

“Thứ nhất, ta đã phát hiện tung tích của Thiên Đạo, nhanh chóng rời khỏi Hư Vô Chi Địa đi giết Thiên Đạo.”

“Thứ hai, Hư Vô Chi Chủ sắp trở về Hư Vô Chi Địa, các người phải công phá Hư Vô Chi Địa trong thời gian ngắn nhất, tin rằng Dương Thần, Hồn Đế, Viêm Đế bên kia rất nhanh cũng sẽ có tin tức truyền đến, lần này tuyệt đối không thể để Hư Vô Chi Chủ còn sống.”

“Thứ ba, Diệp Trường Sinh đã hồi sinh Hồn Độn Thế Giới, hiện tại uy hiếp của hắn càng lúc càng lớn. Theo ta được biết Hư Vô Chi Chủ và Thiên Đạo đều có quan hệ với hắn.”

“Tri Bạch, Vô Thiên, các người đi tìm Diệp Trường Sinh, chớ giết hắn, giữ mạng mang về chờ ta xử lý.”

Nói đến đây, hắn ta búng tay lên, một vệt sáng xuất hiện trước mặt hai người: “Trong này có tung tích của cha mẹ Diệp Trường Sinh, chuyện còn lại không cần ta dạy các người làm như thế nào chứ?”

Quân Tri Bạch giơ tay lên cất linh giới đi: “Viện trưởng, Kiếm Điện bên kia thì sao?”

Quân Dịch An nói: “Đi tìm lão Viện trưởng, hẳn sẽ giúp người giải quyết vấn đề của Kiếm Điện, hy vọng trước khi ta trở về, các người có thể giải quyết tốt tất cả mọi việc.”

Sở Thiên nói: “Quân Viện trưởng đi giết Thiên Đạo, có thể quá mức mạo hiểm hay không?”

Quân Dịch An lạnh nhạt bình tĩnh: “Thiên Đạo đã không giống ngày xưa, hơn nữa còn có rất nhiều người đi với ta, tiên tổ Hư Vô Kiếm Cung các người cũng sẽ đi.”

Sở Thiên gật đầu: “Vậy chúc Quân Viện trưởng thắng ngay từ trận đầu.”

Quân Dịch An nói: “Sở Cung chủ, nghiệp lớn của chúng ta tạm thời giao cho người.”

Dứt lời, hẳn ta biến mất trên bầu trời. Sở Thiên quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Quân Tri Bạch: “Chuyện Hư Vô Chi Địa giao cho ta, chuyện của Diệp Trường Sinh giao cho người, như thế nào?”

Quân Tri Bạch gật đầu: “Cứ vậy đi.”

Hẳn ta mừng thầm, ở trong lòng hẳn ta chém chết Diệp Trường Sinh sẽ đơn giản hơn Hư Linh Diễm.

...

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh đứng trên boong thuyền, dáng người thẳng tắp như thường, không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra ở Hư Vô Chi Địa.

Nhìn cung điện lâu các xuất hiện trên không trung xa xa, hẳn quay đầu nhìn về phía Đế Vô Tình: “Phía trước chính là Thái Huyền Trụ Quốc?”

Đế Vô Tình gật đầu: “Rất nhanh chúng ta sẽ bước vào Thái Huyền Trụ Quốc, nhưng đến đế đô thì còn một đoạn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy lập tức đi đế đô đi!”

Đế Vô Tình lại nói: “Thiếu chủ, nếu chúng ta tiến vào Thái Huyền Trụ Quốc bằng khí phi hành thì rất nhanh sẽ bị phát hiện, như vậy chúng ta cũng bị lộ.”

“Bị lộ?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Ta chính là tới diệt quốc, chẳng lẽ sợ bị lộ sao?”

“Đi Thái Huyền Dân quốc, người chặn giết người, Phật chặn Tru Phật.”

Đế Vô Tình: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ở thế giới này, ta chính là kiêu ngạo như vậy, chờ bọn họ đến đánh...”

Chương 1754: Chờ bọn họ đánh tới 2

Một số người kiêu ngạo, đó là thiếu sự đánh đập của xã hội.

Có một số người kiêu ngạo chính là có đủ năng lực để kiêu ngạo.

Ví dụ như Diệp Trường Sinh.

Đề Cửu Tiêu, đập Cửu U.

Ở đâu không phải nơi hăn cười chứ?

Để Vô Tình không hề nghi ngờ lời hăn nói, vốn nàng còn hơi lo lắng, nhưng khi nàng nhìn thấy Hỗn Độn Ấu Tể cắn nuốt cường giả đầy trời, nàng lập tức biết mình lo thừa.

Bao nhiêu người tự xưng là cường giả nhưng còn chưa từng gặp Trường Sinh đã đầu một nơi thân một nẻo.

Làm người mà không biết Diệp Trường Sinh, được gọi anh hùng cũng uống công.

Làm người mà không biết Diệp Trường Sinh, ai dám tự nhận vô địch?

Trụ Côn bay qua thành hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của chúng tu sĩ, vẻ mặt mọi người đều chấn động.

Cái gì vậy?

Thật lớn.

Vừa lớn vừa nhanh.

Trên một lầu các có mấy bóng người xuất hiện, một lão giả híp mắt, giọng nói hơi run: “Khí phi hành thật mạnh mẽ, phương hướng bọn họ đi là để đô, chúng ta đuổi theo xem một chút.”

Một người khác bất đắc dĩ nói: “Bạch lão, tốc độ này quá nhanh, hai người ta và người căn bản không đuổi kịp.”

Bạch Kiếm Nam hơi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện mấy phù văn: “Thiết Cúc, có những phù văn này, còn sợ đuổi không kịp bọn họ sao?”

Sắc mặt Đồng Thiết Cúc hơi biến đổi: “Bạch lão còn có thần tốc phù.”

Bạch Kiếm Nam đưa ba tấm phù văn cho Đồng Thiết Cúc: “Đi thôi, lão phu là người thiếu phù văn sao?”

Đồng Thiết Cúc nói: “Mấy năm nay Bạch lão ở Trụ Quốc có công lao to lớn, đương nhiên không thiếu chút đồ này.”

Bạch Kiếm Nam cười nói: “Trong khoảng thời gian này, hình như Trụ Quốc đã trêu chọc người không nên trêu chọc, quan hệ với Khởi Nguyên Ma Tộc bên kia càng ngày càng khấn trương, chúng ta phải cẩn thận ứng phó, nhất là loại người không rõ lai lịch này, tuyệt đối không thể để cho bọn họ đi tới để đồ.”

Đồng Thiết Cúc gật đầu: “Bạch lão nói có lý, không phải ai cũng có thể xuất hiện ở để đồ.”

Dứt lời, hai người dán thần tốc phù lên người, nhanh chóng đuổi theo Trụ Côn phía xa.

Nhóm tu sĩ đạo này thật khó hiểu, còn có người dán thần tốc phù đi chịu chết, người nói có kỳ lạ?

Xoạt.

Xoạt.

Trụ Côn đi qua càng nhiều nơi thì càng có nhiều cường giả Thái Huyền Trụ Quốc nhao nhao đuổi theo.

Trong lúc đi về phía trước, một lão giả đi tới bên người Bạch Kiếm Nam: “Bạch lão, thật trùng hợp, người cũng đuổi theo.”

Bạch Kiếm Nam nói: “Đương nhiên, không rõ lai lịch của những người này, lão phu muốn nhìn xem rốt cuộc bọn họ định làm gì.”

Dứt lời, vô số đạo mưa thương từ trên cao bay xuống, giống như

hành tinh khác va chạm vào nhau, từng tắc không gian bị đánh nát.

Thân ảnh đám người Bạch Kiếm Nam đột nhiên dừng lại, vội vàng ngăn cản mũi thương bay tới. Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trên không trung, không phải ai khác, chính là Diễm Xích Vũ.

Ầm.

Ầm.

Theo tiếng nổ mạnh vang ra, thương đầy trời biến mất không thấy, đám người Bạch Kiếm Nam, Đồng Thiết Cúc từ từ ổn định lại, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diễm Xích Vũ. Bọn hắn phát hiện chỉ có một mình hắn, trên mặt mọi người hiện lên ý cười trêu tức.

Bạch Kiếm Nam khinh thường: “Chỉ bằng người cũng muốn ngăn cản chúng ta sao?”

Diễm Xích Vũ không nói gì, bóng dáng chợt lóe biến mất không thấy, trong hư không dường như chưa từng xuất hiện qua người này.

Bốp! Bốp! Bốp!

Liên tiếp ba tiếng vang truyền ra, ba người Bạch Kiếm Nam, Đồng Thiết Cúc bị đánh bay ra ngoài, mặt đều bị đánh biến dạng.

Lần này ra tay cũng quá tàn nhẫn.

Vừa lên đã hạ ra chiêu chết.

Diễm Xích Vũ lại xuất hiện, hiện tại có thể nói chuyện cẩn thận rồi chứ? Cứ phải để ta tát cho các người vái phát.

Tiếng bốp kia...

Có phục không?

Mọi người bị choáng váng, lần thứ hai nhìn thấy Diễm Xích Vũ xuất hiện, mọi người đều nổi giận xông tới.

Đám đánh lén bọn họ, nhất định phải trả giá lớn.

“Muốn chết!”

Diễm Xích Vũ lạnh nhạt nói, thân ảnh lần thứ hai biến mất không thấy, ngay sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Thân thể mọi người bị nghiền nát, linh hồn bị hủy diệt, bọn hắn không thể chịu được cảm giác đau đớn như thiêu đốt này.

Cho đến khi chết, bọn hắn cũng không hiểu được, vì sao một người có thể hèn hạ như vậy?

Dùng thương lửa đâm bọn hắn.

Đây là việc mà người làm sao?

Bạch Kiếm Nam và vài lão giả khác lần lượt ngã xuống, trên không trung chỉ còn lại một mình Đồng Thiết Cúc. Hắn ta nhìn Diễm Xích Vũ đi ra từ trong biển lửa vô tận thì lập tức xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Thế nhưng hắn ta phát hiện biển lửa bùng xuống, cho dù hắn ta giãy dụa như thế nào cũng không thể lao ra ngoài được. Đúng lúc này, Diễm Xích Vũ bay xuống, xuất hiện ở trước mặt Đồng Thiết Cúc.

“Chỉ còn lại một mình người, nói một chút, người chuẩn bị chết như thế nào?”

Đồng Thiết Cúc biến sắc: “Các hạ, giữa chúng ta có phải là có hiểu lầm hay không?”

Diễm Xích Vũ nói: “Hiểu lầm, có sao?”

Nếu như ta đánh không lại các người, hiện tại có phải đã bị các người đánh hội đồng không?

Chương 1755: Chờ bọn họ đánh tới 3

Đồng Thiết Cúc bối rối nói: “Không, chúng ta chỉ muốn đuổi theo xem một chút.”

Diễm Xích Vũ gật đầu: “Được, vậy ta sẽ dẫn người đi xem một chút.”

Thân ảnh hần chợt lóe, vô lượng phần thiên liệt diễm bao bọc trên người Đồng Thiết Cúc, hai người trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Lúc xuất hiện lại, hai người đã ở trên boong thuyền, Diễm Xích Vũ đi ra từ trong ngọn lửa: “Chủ nhân, đều giết hết rồi, người này nói hần muốn đuổi theo đến xem nên ta đã mang về.”

Diệp Trường Sinh nhìn Đồng Thiết Cúc: “Trói hần vào Trụ Côn, để cho hần nhìn đủ.”

“Đồng thời cũng để cho hần chứng kiến chúng ta tiêu diệt Thái Huyền Trụ Quốc như thế nào.”

Diễm Xích Vũ cười nói: “Vẫn là chủ nhân có cách.”

Dứt lời, hần dùng xích thần hỏa trói Đồng Thiết Cúc dùng xích thần hỏa trói Đồng Thiên Cúc lên Trụ Côn: “Không phải người thích xem sao, vậy thì hưởng thụ cho tốt!”

Đồng Thiết Cúc hoàn toàn choáng váng.

Những người này là ai?

Diễm Xích Vũ đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Chủ nhân, những linh giới này cho người, ta cũng không dùng được.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta cũng không dùng được.”

Diễm Xích Vũ lại nói: “Được rồi, vậy ta giữ lại trước, sau này tìm cơ hội cho mấy người hòa thượng đi.”

“Chủ nhân, đến bây giờ cũng không gặp được một tên cường giả

nào, có phải Thái Huyền Trụ Quốc không có cường giả không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không phải Thái Huyền Trụ Quốc không có cường giả, mà là ở trước mặt ta chưa từng có cường giả.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Đế Vô Tình không biết từ khi nào xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, phía trước chính là đế đô của Thái Huyền Trụ Quốc.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, thần thức bao phủ: “Nơi này không nhiều cường giả lắm, vậy chúng ta sẽ tới hoàng cung Trụ Quốc làm khách, để xem chỗ nào có chí bảo.”

Diễm Xích Vũ cười thần bí: “Ta thích nhất là ba ngàn mỹ nữ hậu cung.”

Người không thể làm người tốt sao?

Trong mắt hắn cũng chỉ có nữ nhân, trừ chuyện đó ra, không có chuyện gì có thể khiến hắn hứng thú.

Không biết người có mệt không, nhưng chắc chắn cậu nhỏ sẽ mệt.

Trụ Côn biến mất không thấy đâu, năm người Diệp Trường Sinh, Diễm Xích Vũ, Đế Vô Tình, Đế Thần, Cửu Sắc từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên bầu trời hoàng cung Thái Huyền Trụ Quốc.

Bọn họ vừa mới bay xuống đã bị cường giả trong hoàng cung phát hiện, nhao nhao xuất hiện trên đỉnh cung điện, tạo thành thế giằng co với năm người Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt lão giả cầm đầu nhìn năm người, thế mà không có một ai mà hắn ta quen biết: “Chư vị rốt cuộc là ai, nơi này là hoàng cung Thái Huyền Trụ Quốc, há có thể tự tiện xông vào.”

Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn về phía Đế Vô Tình: “Không phải chứ, thế mà bọn hắn lại không biết người, xem ra người không được rồi, Bất Tử Tộc các người cũng không lẫn lộn được rồi.”

Đế Vô Tình: “...”

Đế Thần: “...”

Luôn đánh úp khiến người khác không kịp đề phòng.

Uy áp mạnh mẽ bao phủ trên bầu trời hoàng cung Thái Huyền Trụ Quốc, cường giả bảo vệ hoàng cung nhao nhao xuất hiện.

Lão giả cầm đầu đề phòng, đánh giá năm người Diệp Trường Sinh, biết mấy người tới không tốt.

Có thể một đường đến hoàng cung mà Trụ Quốc cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì, đủ thấy thực lực mấy người Diệp Trường Sinh rất mạnh.

Lão giả áo trắng Khương Đại Dương trầm giọng nói: “Chư vị đến Thái Huyền Trụ Quốc ta làm gì?”

Diệp Trường Sinh còn chưa kịp mở miệng, Diễm Xích Vũ bên cạnh đã mở miệng nói: “Đến vì hậu cung.”

“Cô nương kia... Không tệ đâu.”

“Để nàng theo ta vài ngày để làm quen một chút.”

Sắc mặt Khương Đại Dương trong nháy mắt xanh mét, lửa giận bắn ra, hận không thể chém Diễm Xích Vũ thành vạn đoạn, lại đùa giỡn đạo lữ của hắn ta ngay trước mặt hắn ta.

Còn vương pháp hay không?

Có phải quá kiêu ngạo rồi không?

Diệp Trường Sinh: “...”

Ngay cả hắn cũng cảm thấy Diễm Xích Vũ quá đáng, hoàng cung Thái Huyền Trụ Quốc có không ít mỹ nữ tiên tử, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại chọn đạo lữ của người ta.

Điều này thật khiến người ta cạn lời.

Hơn nữa, bọn hắn đến Thái Huyền Trụ Quốc là có chuyện quan

trọng, nhưng sao lời nói trong miệng Diễm Xích Vũ lại giống như bọn hắn đến cướp người vậy.

Khương Đại Dương cố nén phần nộ: “Các hạ là ai, có thể nói tên không?”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một bóng người từ sâu trong hoàng cung đi ra, người mặc long bào màu vàng, thần long cười mây đập gió giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bay lượn trên bầu trời.

Hắn vốn tưởng rằng chỉ có quân vương bình thường mới mặc long bào, không nghĩ tới nước phát triển như Trự Quốc cũng thích mặc.

Trông có vẻ hơi chuunibyou(*).

(Chuunibyou: hội chứng tuổi teen, hội chứng tuổi dậy thì, chỉ chung những đối tượng thanh thiếu niên mắc bệnh ảo tưởng.)

Khương Quân Vũ đi tới bên cạnh Khương Đại Dương: “Lão tổ, nữ tử kia và lão giả bên cạnh nàng là Đế Vô Tình và Đế Kiêu của Bất Tử Tộc.”

“Nếu trẫm không đoán sai, kiếm tu áo trắng cầm đầu là Diệp Trường Sinh. Trong khoảng thời gian này, sáu thế lực lớn đều muốn chém chết Diệp Trường Sinh, nghe đồn Hỗn Độn Thế Giới hồi sinh đều là bút tích của Diệp Trường Sinh.”

Chương 1756: Quấy rầy rồi, xin cáo từ

Sắc mặt Khương Đại Dương thay đổi: “Lão phu ở trong thâm cung đã lâu cũng nghe nói đến Diệp Trường Sinh, thế mà Bất Tử Tộc có thể mời hẳn tới, thật sự khiến chúng ta ngoài ý muốn.”

Khương Quân Vũ lại nói: “Lão tổ, thực lực Diệp Trường Sinh sâu không lường được, chúng ta không cần liều mạng với hắn. Trẫm đã truyền tin tức ra ngoài, tin rằng cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc sẽ tới ngay.”

Khương Đại Dương chậm rãi mở miệng: “Hy vọng chúng ta có thể kiên trì đến khi Khởi Nguyên Ma Tộc đến. Thật ra cho tới nay, ta cũng không đề nghị thông đồng làm bậy với Khởi Nguyên Ma Tộc, đó không phải chuyện dài lâu.”

Khương Quân Vũ biết lão tổ rất có ý kiến với hắn ta: “Lão tổ, kẻ địch trước mắt, cũng không cần nói chuyện này nữa.”

“Cứu mạng!”

“Bệ hạ, cứu ta!”

Từng tiếng kêu truyền đến từ sâu trong hoàng cung. Diệp Trường Sinh theo tiếng nhìn lại, phát hiện vài nữ tử đang lao tới phía Khương Quân Vũ.

Khi hắn nhìn thấy người sau lưng nữ tử, sắc mặt hơi đổi: “Mẹ nó, Diễm Xích Vũ rời đi lúc nào? Bây giờ đã tự ý hành động rồi sao?”

Tốc độ của nữ tử quá chậm nên nàng ta bị Diễm Xích Vũ ngăn lại: “Tới bắt người!”

Khương Quân Vũ nhìn ái phi của mình bị Diễm Xích Vũ bắt đi, long nhan trong nháy mắt giận dữ: “Một thần thú hóa hình cũng muốn gây chuyện ở hoàng cung, người coi trẫm là người chết sao?”

“Lão tổ, Diệp Trường Sinh giao cho người, trẫm đi chém giết con thần thú này.”

Khương Đại Dương còn chưa kịp mở miệng thì Khương Quân Vũ đã rời đi, một ánh lửa nóng rực bắn thẳng vào trên người Diễm Xích Vũ.

“Vì một nữ nhân, có đáng không?”

“Nếu lần này mối nguy của Trữ Quốc được hóa giải, Quân Vũ không thể tiếp tục làm Đế Quân, bằng không Trữ Quốc sẽ bị hủy mất.”

Thật ra từ lúc Diệp Trường Sinh xuất hiện, hắn ta đã nhận ra nguy cơ: “Các hạ đến Trữ Quốc ta, không chỉ vì vài nữ tử hậu cung.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Ta ở trong mắt người chỉ có vậy sao?”

Khương Đại Dương lại nói: “VẬY các hạ tới vì Bất Tử Tộc, muốn đối địch với Thái Huyền Trữ Quốc chúng ta.”

“Như này còn chưa đủ rõ sao?” Diệp Trường Sinh dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Ta đến Thái Huyền Trữ Quốc cũng không có chuyện gì khác, chính là đến diệt nước, các người đã chuẩn bị xong chưa?”

Khương Đại Dương: “...”

Một cung phụng của Thái Huyền Trữ Quốc bước ra ngoài: “Diệt nước, nơi này gió lớn, người cũng không sợ đau sao?”

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, khóe miệng nhếch lên, mỗi lần hắn nở nụ cười như vậy, chứng tỏ có người sẽ gặp nạn.

Keng.

Keng.

Từng tiếng kiếm kêu truyền ra, giống như có vô số phi kiếm đang chấn động, kiếm khí khủng bố trói buộc bọn hắn, bao bọc kín không kẽ hở.

Khương Đại Dương ngẩng đầu nhìn lên không trung, phát hiện vô số kiếm bạc treo trên đỉnh đầu, giống như kiếm trủng treo ngược.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh: “Tiếp ta một kiếm, không chết, tha cho các người!”

Dứt lời, vô lượng kiếm khí hạ xuống, sát ý tràn ngập trong mỗi một tấc không gian.

Toàn bộ hoàng cung Thái Huyền Trụ Quốc trong nháy mắt bị vòng xoáy kiếm khí bao vây, một tòa kiếm vực xuất hiện, nơi kiếm khí hội tụ xuất hiện một thanh kiếm lớn màu bạc.

Thập phương giai sát, kiếm diệu chư thiên.

Đây là thần thông kiếm đạo mà Diệp Trường Sinh lĩnh ngộ ra thông qua áo nghĩa kiếm đạo của Linh, kết hợp kiếm đạo và sát đạo một cách hoàn mỹ.

Ngay sau đó, một màn đáng sợ đã xảy ra. Trên bầu trời, một bóng đen tay cầm kiếm xuất hiện, nhìn qua giống như chuôi kiếm ở bên ngoài, mũi kiếm đặt trên mặt đất.

Bóng đen che trời này chính là phân thân thứ năm của Diệp Trường Sinh – phân thân Hỗn Động U Minh.

Hỗn Động U Minh, cầm kiếm Tru Thiên.

Đế Vô Tình kinh ngạc nhìn chăm chú vào phân thân, lại quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Hắn thật sự quá khủng bố.”

Đế Thần nhỏ giọng phụ họa: “Đại tiểu thư, quyết định lúc này của chúng ta thật sự sáng suốt, có thể khiến Bất Tử Tộc phát triển tốt.”

Đế Vô Tình nhẹ nhàng gật đầu: “Thiếu chủ cho chúng ta cơ hội, có thể bắt được hay không là dựa vào chúng ta.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đại trưởng lão, ta phát hiện trong khoảng thời gian này, người và Diễm Xích Vũ có qua lại, hẳn không phải người đứng đắn, người hiểu ý ta chứ?”

Đế Thần vội vàng nói: “Tạ đại tiểu thư nhắc nhở, lão phu đã biết.”

Thật ra, cùng một việc, cùng một người nhưng cách nhìn của mỗi người lại khác nhau.

Trong mắt Đế Thần, Diễm Xích Vũ không có vấn đề gì, tính tình ngay thật, sống thoải mái tự tại.

Ai lại không thích chứ?

Đúng lúc này, trên hư không đột nhiên xuất hiện một đoàn vòng xoáy giống như cánh cửa kết giới, bóng người từ trong vòng xoáy đi ra.

Khi bọn họ nhìn thấy Hỗn Độn U Minh che trời, người cầm đầu vội vàng nói: “Ngựong ngừng, chúng ta đi sai rồi, các người tiếp tục!”

“Không quấy rầy nữa, xin cáo từ!”

...

Trong hư không.

Diệp Trường Sinh nhìn tu sĩ Khởi Nguyên Ma Tộc chạy trốn trở lại vòng xoáy: “Cứ để các người đi như vậy, ta sẽ rất mất mặt.”

Chương 1757: Không đi được

Xuy.

Phân thân Hỗn Độn U Minh nâng kiếm lớn trong tay lên, chém xuống vòng xoáy sắp đóng lại, một kiếm che bầu trời, giống như chia vũ trụ làm hai.

Vòng xoáy linh khí bị phá vỡ, tất cả mọi người đều chết dưới kiếm khí.

Diệp Trường Sinh vô cùng hài lòng gật gật đầu: “Phân thân Hỗn Độn U Minh quả thật rất mạnh, không tệ, không tệ.”

Đế Vô Tình nhìn bầu trời khôi phục lại, âm thầm nuốt nước miếng: “Thiếu chủ, những người đó bị giết rồi sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Giết.”

Dứt lời, cánh tay hắn xẹt qua không trung, ngay sau đó, từng vệt sáng từ Thái Huyền Trụ Quốc bắn ra, rất nhanh hội tụ về phía Diệp Trường Sinh.

Đế Vô Tình tập trung nhìn lại, phát hiện trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện vô số chỉ bảo và linh giới, chính là lấy hết chỉ bảo của Thái Huyền Trụ Quốc đi.

Trong phút chốc, linh khí trong hư không trở nên rất mỏng manh, giống như bị rút khô.

Chỉ thấy linh mạch và khí vận Kim Long của Trụ Quốc đang nhảy lên ở trên đầu ngón tay Diệp Trường Sinh giống như tinh linh vậy.

Thái Huyền Trụ Quốc dần dần lạnh lẽo.

Làm vậy còn tàn nhẫn hơn diệt nước.

Từ nay về sau, linh khí ở Thái Huyền Trụ Quốc sẽ khô héo, nơi này sẽ bị tu sĩ vũ trụ hoàn toàn quên lãng.

Đế Vô Tình cảm giác linh hồn đều đang run rẩy, thủ đoạn của Diệp

Trường Sinh khiến nàng sợ hãi. Tu luyện đã không dễ dàng gì, ngàn vạn lần đừng làm kẻ địch của Diệp Trường Sinh.

Nếu không, ngay cả cơ hội khóc người cũng không có.

Àm.

Tiếng nổ vang lên, ngọn lửa ngập trời bắn ra, Diễm Xích Vũ từ trong biển lửa đi ra, tiện tay ném Khương Quân Vũ ngã xuống dưới chân Diệp Trường Sinh.

“Vì một nữ nhân mà liều mạng với ta, đáng giá sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xích Vũ, người hơi quá đáng rồi đó.”

Diễm Xích Vũ: “...”

Quá đáng sao?

Chủ nhân, ta đang cứu các nàng.

Nếu không có ta ra tay, lúc này các nàng cũng sẽ chết trong tay chủ nhân.

Đúng là nhân tài.

Ham sắc đẹp mà có thể nói năng đàng hoàng như thế, ngoại trừ Diễm Xích Vũ, trong vũ trụ không tìm được người thứ hai.

Cho người ra tay, cho người ra tay.

Diễm Xích Vũ không ngừng ra tay với Khương Quân Vũ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, con chim này thật sự không cứu nổi.

Diệp Trường Sinh hơi lo lắng, sớm muộn gì hắn cũng sẽ mang đến phiền toái lớn cho mình: “Xích Vũ, chúng ta phải lên đường.”

Diễm Xích Vũ mang theo Khương Quân Vũ đi tới Trụ Côn, trói hắn ta vào sau Trụ Côn giống như Đồng Thiết Cúc.

Giờ khắc này, Khương Quân Vũ bị đánh đến thở không ra hơi lại phát hiện bên cạnh còn có một người, hắn ta lẳng lặng nhìn Đồng Thiết Cúc.

Thật trùng hợp, người cũng ở đây.

Tại sao bọn hắc không đánh người?

Đồng Thiết Cúc đã bị thủ đoạn của Diệp Trường Sinh dọa choáng váng từ lâu, nhìn thấy Khương Quân Vũ bên cạnh đang không nói nên lời.

Trụ Côn lại xuất phát, rời khỏi Thái Huyền Trụ Quốc.

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Đi Bất Tử Tộc.”

Đế Vô Tình nhẹ nhàng gật đầu: “Ta dẫn Thiếu chủ đi Bất Tử tộc.”

Diễm Xích Vũ thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời khỏi boong thuyền thì vội vàng tiến lên: “Chủ nhân, lần này đi Thái Huyền Trụ Quốc có thu hoạch không tề, có muốn ta chia sẻ một ít cho người không?”

“Dừng lại!” Về mặt Diệp Trường Sinh nghiêm nghị: “Xích Vũ, người làm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp họa lớn.”

Dứt lời, trong đầu hắc đột nhiên xuất hiện một bóng người, không phải ai khác, chính là Cơ Trường Mạnh trong Hỗn Độn Quan.

Cơ Trường Mạnh trước kia không khác gì Diễm Xích Vũ, cuối cùng rơi vào kết cục gì? Hắc bị vô số cường giả vây công, bắt đắ dĩ phải giả chết.

Tội gì phải vậy chứ?

Sớm muộn gì cũng bị người ta giết gà... Lấy...

Diễm Xích Vũ nói: “Nếu chủ nhân không cần, vậy một mình ta sẽ hưởng thụ.”

Nói đến đây, hắc muốn nói lại thôi: “Chủ nhân, ta có thể phải rời đi một khoảng thời gian.”

Diệp Trường Sinh giật mình, tình huống gì đây, nói hai câu đã chuẩn bị trốn nhà rời đi sao: “Vì sao phải rời đi?”

Bình thường tuy rằng rất ghét bỏ Diễm Xích Vũ, nhưng hẳn đề nghị muốn rời đi, Diệp Trường Sinh cũng không nỡ.

Không có hẳn bên cạnh lú lú không ngừng, cuộc sống thật vắng vẻ.

Diễm Xích Vũ nghiêm túc nói: “Chủ nhân, người đừng hiểu lầm, ta thật sự không phải một mình hưởng thụ, mà là ta có chút chuyện muốn đi xử lý.”

“Ta chờ ngày này rất lâu, cuối cùng cũng chờ được.”

Diệp Trường Sinh thấy Diễm Xích Vũ không giống giả vờ, nhìn đáng vẻ nghiêm túc của hẳn, hẳn là có chuyện quan trọng: “Không cần ta hỗ trợ?”

Diễm Xích Vũ nói: “Không cần, chuyện của ta, chính ta có thể xử lý được. Chờ ta giải quyết xong sẽ trở về tìm chủ nhân.”

“Rất nhanh thôi, chủ nhân không cần quá nhớ ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vậy người tự bảo trọng, ngàn vạn lần đừng bị người ta đánh chết.”

Diễm Xích Vũ lắc đầu, cười nói: “Nếu ai có thể đánh chết ta, hẳn muốn gì ta đều cho.”

“Đương nhiên, nếu gặp phải cường giả siêu cấp kia, ta sẽ nói cho bọn họ biết... Ta là Diệp Trường Sinh.”

Chương 1758: Không đi được 2

Dứt lời, hắc biến mất không thấy đâu, phỏng chừng là sợ Diệp Trường Sinh đánh hắc.

“Người lại dám hống ta như vậy?” Diệp Trường Sinh hô về phía Diêm Xích Vũ rồi đi: “Nhớ còn sống trở về.”

Trụ Côn vẫn tiếp tục đi về phía trước, hắc một mình đứng trên boong thuyền, mặc cho gió thổi vào người.

Không biết qua bao lâu, đêm tối buông xuống, sao đầy trời như tinh linh, ánh sáng của các vì sao chiếu rọi lên Trụ Côn.

Không biết vì sao, hắc luôn có dự cảm không lành khiến hắc lo lắng, chẳng lẽ chính là cho rằng Diêm Xích Vũ rời đi?

...

Hư không vô tận.

Trên một tòa tinh vực.

Linh khí mệnh mông cuồn cuộn, vô số sinh linh đều sống ở đây, liếc mắt nhìn lại toàn là rừng rậm cổ xưa khiến người ta cảm thấy tràn đầy sự sống.

Đột nhiên, từng con chim bay thẳng lên như điều gặp gió, giống như nhận được niềm vui rất lớn. Trên cao rừng rậm, từng bóng người đập không lướt nhanh, vọt tới chỗ sâu nhất trong tinh vực.

Người tới không phải ai khác, chính là cường giả Vũ Trụ Cấm Viện do Quân Tri Bạch, Hàn Lập, Vân Bình An cầm đầu.

Bọn hắc căn cứ theo tin tức mà Quân Dịch An để lại, lập tức đi tới tòa tinh vực này tìm Diệp Chiến Thiên và An Mộng Quân.

Giờ phút này, bọn hắc tập trung vào vị trí của hai người Diệp Chiến Thiên, dẫn theo cường giả dưới trướng đi tới, chuẩn bị bắt hai người.

Quân Tri Bạch tính toán, chỉ cần bắt được hai người Diệp Chiến Thiên thì có thể dễ dàng khống chế Diệp Trường Sinh.

Đến lúc đó, hẳn ta có một vạn biện pháp khiến Diệp Trường Sinh tự mình tới cửa chịu chết. Hoàn thành nhiệm vụ Quân Dịch An để lại, thật sự không cần quá đơn giản.

Giờ khắc này.

Trong nhà tranh sâu trong tinh vực, tiếng rỗng ngâm trầm thấp vang lên. Diệp Chiến Thiên từ trong nhà tranh ra, bên người chính là An Mộng Quân.

Diệp Chiến Thiên đỡ cánh tay An Mộng Quân, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, lẩm bẩm nói: “Nguy hiểm đến.”

“Cường giả tới cũng không ít. Lão Hắc, lão Bạch, lát nữa các người dẫn Mộng Quân Tiên rời đi, ta ở lại.”

Ngao Hoàng nói: “Lão Diệp, Mộng Quân đã có thai, người dẫn nàng rời đi trước, những người này giao cho ta và lão Bạch là được.”

“Tu luyện nhiều năm như vậy, rốt cục có thể hoạt động thân dưới.”

Không sai, lúc này An Mộng Quân đã mang thai, không thể không nói Diệp Chiến Thiên vẫn rất mạnh mẽ.

Sau này Diệp Trường Sinh cũng có một đệ đệ.

Sắc mặt Diệp Chiến Thiên trầm xuống: “Lão Hắc, tốc độ của người nhanh nhất, mang Mộng Quân rời đi, ta rất yên tâm.”

“Sau khi rời khỏi Thái Cổ Tinh Vực, hai người các người nhanh chóng đi tìm Trường Sinh, ta sẽ nhanh chóng đi tìm các người.”

“Mau đi, chậm thì sinh biến.”

Ngao Hoàng còn muốn nói gì nữa nhưng lại bị Bạch Kỳ Lân cắt ngang: “Nghe lão Diệp đi, bây giờ chúng ta rời đi ngay.”

Nói đến đây, hẳn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Lão Diệp, nếu

thật sự nguy hiểm thì đến chỗ Lận Phàm tránh một chút, có lẽ hẳn sẽ giúp được người.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Không cần lo lắng, nếu ta không thể đánh chết những người này thì chẳng lẽ lại lãng phí truyền thừa Thái Cổ đệ nhất kiếm thần sao?”

Ngao Hoàng và Bạch Kỳ Lân dẫn theo An Mộng Quân chuẩn bị rời đi, thân ảnh vừa mới xuất hiện trong hư không, một bóng lớn bay xuống, nắm tay thật lớn đánh về phía bọn họ.

Sắc mặt Bạch Kỳ Lân thay đổi: “Lão Hắc, Lão Diệp, xem ra chúng ta không đi được rồi, đây là người khổng lồ trăm tay, ta đi ngăn cản bọn hắn.”

Diệp Chiến Thiên biến mất tại chỗ, một kiếm mở trời nghênh đón công kích của người khổng lồ trăm tay: “Các người đi đi, nơi này giao cho ta.”

Dứt lời, mấy trăm bóng người lại xuất hiện trong hư không, vây kín hai người không một kẽ hở.

Xoẹt.

Một kiếm chém cứa thiên, vô lượng kiếm khí như muốn chia bầu trời thành hai.

Người khổng lồ trăm tay loạn choạng lui về phía sau, máu tươi trên cánh tay nhỏ xuống, một tiếng nổi giận vang vọng khắp hư không.

Người khổng lồ trăm tay bị kiếm khí đả thương, trong nháy mắt trở nên vô cùng điên cuồng, nắm tay nện vào trước ngực, lại một lần nữa vọt tới phía Diệp Chiến Thiên.

Bóng dáng khổng lồ che khuất bầu trời, nắm tay như thiên thạch từ trên cao rơi xuống, Diệp Chiến Thiên nhìn An Mộng Quân: “Lão Hắc, Lão Bạch, giao cho các người.”

Bịch.

Ông biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện trên bầu trời với vô

lượng kiếm khí.

Áo trắng như tuyết cuờn gió bay lên, kiếm khí quanh quẩn trên người, ông từ từ ngước mắt nhìn người khổng lồ trăm tay.

“Người không nên tới đây!”

“Một kiếm của ta có thể đảo lộn trời xanh!”

Dứt lời, một kiếm mạnh mẽ dữ dội bay ra chỉ thẳng vào cổ người khổng lồ trăm tay.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung lay động cửu thiên, vạn linh trên tinh vực sợ hãi nằm rạp dưới đất. Người khổng lồ trăm tay che trước ngực, người bị huyền thạch bọc kín không kể hờ, hắn ta dùng cách này để ngăn cản một kiếm của Diệp Chiến Thiên.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thân ảnh người khổng lồ trăm tay lui về phía sau, huyền thạch trên người bị nghiền nát.

Chương 1759: Cường giả mười kiếp

Bịch.

Hắn ta bay ra ngoài như điều đứt dây. Cùng lúc đó, một kiếm xuyên qua cổ hắn ta, máu tươi bắn tung tóe, người khổng lồ trăm tay giơ tay che cổ, không thể tin nhìn Diệp Chiến Thiên.

Phía bên kia.

Sắc mặt ba người Quân Tri Bạch, Hàn Lập, Vân Bình An hơi đổi, hiển nhiên bọn họ không ngờ Diệp Chiến Thiên lại mạnh mẽ như vậy.

Hàn Lập trầm giọng nói: “Hắn cũng là kiếm tu, hơn nữa trình độ kiếm đạo rất mạnh, xem ra một người khổng lồ trăm tay không làm gì được hắn.”

Quân Tri Bạch cười nói: “Chúng ta chuẩn bị đầy đủ, chỉ dựa vào một người và hai thân thú như bọn hắn, há có thể ngăn cản chúng ta tiến công?”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên người An Mộng Quân: “Mẫu thân Diệp Trường Sinh đã có thai, nàng chính là điểm yếu của Diệp Chiến Thiên, chỉ cần chúng ta không chế được, đại chiến này sẽ kết thúc ngay.”

Hàn Lập và Vân Bình An nhẹ nhàng gật đầu, cảm thấy Quân Tri Bạch nói có lý, bởi vì bọn họ cũng phát hiện An Mộng Quân đang mang thai.

Bà chính là một bước đột phá.

Quân Tri Bạch tiện tay vung lên, trong phút chốc tiếng nổ lớn như ròi non lấp biển vang lên, toàn bộ tinh vực giống như sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Sau đó.

Từng bóng người khổng lồ trăm tay xuất hiện, giống như núi non

nguy nga hùng vĩ mọc lên, nhìn qua thì có khoảng trăm người.

Bọn hắn đứng ngạo nghễ trong hư không nhìn Diệp Chiến Thiên, phát ra tiếng gầm gừ điếc tai rồi mạnh mẽ nhào tới phía Diệp Chiến Thiên.

Quân Tri Bạch lại nói: “Cho dù trình độ kiếm đạo của Diệp Chiến Thiên có mạnh hơn nữa nhưng hắn cũng cần thời gian để chém giết trăm người khổng lồ.”

Hàn Lập và Vân Bình An hiểu được ý trong lời nói của hắn ta, bóng dáng hai người chợt lóe, dẫn theo cường giả sau lưng tấn công An Mộng Quân.

Ngao Hoàng thấy thế thì trầm giọng nói: “Lão Bạch, người bảo vệ Mộng Quân, ta đi ngăn cản những người này.”

Bạch Kỳ Lân chậm rãi mở miệng: “Để ta đi thì tốt hơn, dù sao ta có thể chiến đấu mạnh hơn người.”

Dứt lời, hắn biến thành bản thể, cắn nuốt về phía đám người Hàn Lập. Trong khoảnh khắc, vô lượng uy áp thần thú xuất hiện, trong hư không cũng xuất hiện vô số ảo ảnh Bạch Kỳ Lân.

Hàn Lập thúc dục kiếm khí, phát động tấn công Bạch Kỳ Lân, hắn ta quay đầu nhìn về phía Vân Bình An: “Người đi chém giết Hắc Long kia.”

Hàn Lập thân là Hư Vô Kiếm Thần, một kiếm tịch diệt, ảo ảnh Bạch Kỳ Lân biến mất dưới mũi kiếm. Lão Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, không gian bốn phía bắt đầu thay đổi.

Sắc mặt Hàn Lập căng thẳng: “Đây là thuộc tính thời gian? Muốn vây khốn ta, người vẫn nghĩ quá đơn giản.”

Không gian thời gian xuất hiện, Lão Bạch biến thành người, mặc quần áo màu trắng, tay cầm một cây trường thương màu bạc.

“Kiếm đạo của người cũng chỉ có vậy.”

Hàn Lập chính là Hư Vô Kiếm Thần, niềm kiêu ngạo nhất của hắn ta chính là kiếm đạo, thế mà bây giờ lão Bạch lại dám khinh

thường kiếm đạo của hần ta.

“Muốn chết!”

Một kiếm và một thương va chạm cùng lúc trong không gian thời gian tạo ra ánh sáng rực rỡ. Bóng dáng hai người xẹt qua, kiếm thương hình thành vòng xoáy thật lớn, điên cuồng tàn sát bừa bãi trên người hai người.

Phía bên kia.

Vân Bình An dẫn người tấn công An Mộng Quân và Ngao Hoàng. Trong hư không, Diệp Chiến Thiên nhìn xuống phía dưới, thu hết thủy vào đáy mắt, trên mặt ông hiện lên vẻ lo lắng.

Kiểm đoạn vạn cổ.

Một kiếm chiến phá Cửu Trọng Thiên, kiếm khí cổ xưa tràn ngập trong hư không, trăm người khổng lồ âm âm ngã xuống, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Thân ảnh Diệp Chiến Thiên biến mất tại chỗ, ông chuẩn bị đi ngăn cản Vân Bình An thì lại bị một người ngăn lại.

Quân Tri Bạch xuất hiện trước mặt Diệp Chiến Thiên, vẻ mặt vô cùng kiên cường: “Khoanh tay chịu trói đi!”

Sắc mặt Diệp Chiến Thiên lạnh lùng, hơi thở lạnh như sương giá: “Khoanh tay chịu trói? Người cảm thấy ta sẽ làm vậy sao?”

“Nhắc người một câu, tốt nhất người nên dẫn theo người của mình rời đi, nếu không các người đều phải chôn ở đây.”

Dứt lời, kiếm khí mệnh mông cuồn cuộn xuất hiện trên người ông, cùng lúc đó cũng có một bóng người xuất hiện sau lưng.

Bạch Y Thần Vương?

Đây là phân thân của Diệp Chiến Thiên, Thái Cổ Thần Vương.

“Thái Cổ Tru Thiên Cửu Kích.”

Quân Tri Bạch nhìn từng kiếm hạ xuống, Diệp Chiến Thiên đang tới gần hắn ta, sắc mặt hắn ta hơi đổi: “Cha nào con nấy, thực lực của người không tệ, nhưng vẫn còn kém con trai người rất nhiều.”

Hắn ta từ từ nâng lòng bàn tay đẩy về phía trước, chưởng phong như núi, bình chưởng xuất hiện ngăn kiếm lại.

Càn Khôn trong lòng bàn tay!

Một chưởng đảo lộn càn khôn, nắm thời không thời gian trong lòng bàn tay.

Uy lực cứu kích của Diệp Chiến Thiên cũng không đánh bại được càn khôn trong lòng bàn tay của Quân Tri Bạch, càng đáng sợ hơn chính là hơi thở kiếm đạo của ông đang bị Quân Tri Bạch chiếm làm của riêng.

“Buông kiếm trong tay xuống, chịu trói đi!”

Quân Tri Bạch bề nghệ, không hề để Diệp Chiến Thiên vào mắt: “Ở trong mắt ta, người cũng chỉ là tôm tép thôi.”

Chương 1760: Lận Phàm

Diệp Chiến Thiên nhìn xuống phía dưới, phát hiện Ngao Hoàng bị đám người Vân Bình An vây công, liên tiếp bại lui, hấn hóa thân thành bản thể, mang theo An Mộng Quân bay lượn trên cửu thiên.

Hắn mặc kệ đám người Vân Bình An đánh vào người mình. Giờ phút này, vẩy rồng trên người hắn đã nổ tung, máu tươi chảy ra ào ào.

Có thể thấy hắn sẽ không chịu đựng được quá lâu.

Trên người Diệp Chiến Thiên tản ra sát khí ngút trời: “Chết đi!”

Vừa nói xong, hơi thở đáng sợ từ trên người ông bắn ra, tu vi điên cuồng tăng vọt.

Hỗn Nguyên Thần đỉnh phong?

Quân Tri Bạch khinh thường: “Cho dù cấp bậc của người có tăng lên tới Hỗn Nguyên Thần đỉnh phong thì cũng không cách nào đánh bại ta...”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

“Rốt cuộc người là ai?”

Diệp Chiến Thiên nói: “Ta là cha của Diệp Trường Sinh, chỉ bằng các người cũng muốn làm tổn thương con trai ta?”

“Tất cả chịu chết đi!”

Ông tức giận chém xuống một kiếm, càn khôn trong lòng bàn tay của Quân Tri Bạch bị phá, hắn ta bay ngược ra sau, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Nguyện lực thật đáng sợ.

Trong sách cổ có ghi chép, người có được nguyện lực đã trải qua vô số luân hồi.

Mỗi một nguyên lực đại diện cho một đời luân hồi. Hẳn ta đã nhìn thấy mười mấy nguyên lực phía sau lưng Diệp Chiến Thiên, nói cách khác Diệp Chiến Thiên đã từng trải qua hơn mười kiếp luân hồi.

Quân Tri Bạch như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, con người hơi co lại: “Thì ra là như thế, thì ra là như thế.”

Trên người Diệp Trường Sinh có vô số nhân quả, người bình thường sau khi dính nhân quả của hắn thì không thể nào thừa nhận.

Diệp Chiến Thiên là cha của hắn, nếu không phải cường giả mười kiếp thì cũng không có tư cách.

Nghĩ tới đây, hắn ta quay đầu nhìn An Mộng Quân, vậy nàng lại có thân phận gì?

Cha là cường giả mười kiếp, mẹ há lại là người bình thường?

Trong hư không.

Về mặt Quân Tri Bạch vô cùng ngưng trọng, thân phận của Diệp Chiến Thiên khiến hắn ta cảm thấy rất áp lực, thật sự rất áp lực.

Hắn ta vốn tưởng rằng có thể dễ dàng mang Diệp Chiến Thiên trở về, nhưng sự việc phát triển đến giờ, hắn ta đã không nắm chắc có thể đánh bại được Diệp Chiến Thiên.

Hắn ta bay ngược ra sau, vô lượng kiếm chỉ thẳng vào người hắn ta, Quân Tri Bạch lại đánh ra một chưởng: “Hoành thôi vũ trụ.”

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, hư không bị sóng xung kích chôn vùi, Quân Tri Bạch tập trung nhìn lại, phát hiện Diệp Chiến Thiên trước mắt biến mất không thấy đâu.

Hắn ta thấy ông muốn ngăn cản Vân Bình An, trong nháy mắt cũng biến mất tại chỗ: “Diệp Chiến Thiên, đối thủ của ngươi là ta.”

Diệp Chiến Thiên nhận thấy hơi thở đến từ phía sau cũng không quay đầu lại, mặc kệ Quân Tri Diệt đánh vào người ông.

Bởi vì trong lòng ông hiểu rõ, nếu như ông không ngăn cản Vân Bình An, Ngao Hoàng sẽ thất bại, đến lúc đó tính mạng An Mộng Quân sẽ gặp nguy hiểm.

Thật ra, cũng không phải thực lực Ngao Hoàng yếu, đánh không lại Vân Bình An, mà là hắn muốn bảo vệ An Mộng Quân chu toàn, không thể để bà và đứa nhỏ trong bụng bị thương tổn, chính vì vậy hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ tấn công Vân Bình An.

Nếu đổi lại là những người khác thì đã bị Vân Bình An đánh chết từ lâu.

Danh hiệu Kiếm Cuồng Nhân của hắn ta cũng không phải hư danh.

Một chưởng đánh trúng trên lưng Diệp Chiến Thiên, ông vẫn bất động, thao túng vô lượng kiếm khí bắn về phía Vân Bình An.

Ầm.

Ầm.

Vân Bình An mạnh mẽ ngăn cản một kích của Diệp Chiến Thiên, nhìn kiếm khí của mình bị nghiền ép, trong lòng hắn ta tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lúc này, Quân Tri Bạch đi tới trước mặt Diệp Chiến Thiên, lần thứ hai ngăn ông lại: “Vân huynh, người nhanh chóng đi bắt mẹ của Diệp Trường Sinh, giá trị của hai người này vượt qua tưởng tượng của chúng ta.”

“Diệp Chiến Thiên là cường giả mười kiếp, thân phận của nữ nhân này và đứa nhỏ trong bụng cũng sẽ không đơn giản. Chúng ta chỉ cần mang bọn họ trở về thì sẽ lập được công lớn.”

Vân Bình An nghe thế, trong lòng hoảng sợ, hắn ta đương nhiên biết rõ cường giả mười kiếp là gì.

“Quân huynh, người hãy kiên trì!”

Dứt lời, hắn ta lại bắt đầu tấn công Ngao Hoàng. Lần này, hắn ta đánh ra chiêu mạnh nhất.

Thập vạn kiếm đạo.

Ầm.

Ngao Hoàng bị đánh bay ra ngoài, An Mộng Quân sau lưng cũng rơi xuống. Cùng lúc đó, Vân Bình An vọt tới phía An Mộng Quân nhanh như chớp.

Ngay khi hắn ta cách An Mộng Quân gần trong gang tấc thì một bóng người bỗng đột nhiên xuất hiện, chắn ở trước mặt Vân Bình An.

Chân hắn đạp phàm trần kiêu ngạo thế gian, một bộ áo đen che khuất bầu trời.

Vân Bình An thấy người xuất hiện thì sắc mặt hơi đổi. Nam tử trước mắt lại là một người bình thường, trên người hắn không hề có chút linh khí dao động nào.

Thế nhưng hơi thở trên người nam tử làm cho hắn ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nam tử xoay người nhìn An Mộng Quân: “Tiểu An, ngươi không sao chứ?”

An Mộng Quân nói: “Làm phiền Lận đại ca lo lắng, ta không sao.”

Chương 1761: Lận Phàm 2

Lận Phàm nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu lại nhìn Vân Bình An: “Các người không nên tới nơi này, cho dù tới cũng không nên động đến Tiểu An và Chiến Thiên.”

Vân Bình An mạnh mẽ khiến mình bình tĩnh lại: “Các hạ rốt cuộc là ai?”

Lận Phàm lạnh nhạt bình tĩnh: “Người cổ xưa nhất vũ trụ. Đi đi, ta sẽ coi như các người chưa từng tới, đừng để ta ra tay.”

Vân Bình An nói: “Giả vờ giả vịt, người cho rằng làm vậy có thể dọa ta sao?”

Lận Phàm tiếc hận nhìn Vân Bình An, thân ảnh người sau bay ngược ra sau, trên người thịt xuất hiện từng dấu vết nổ tung.

“Ta sẽ không giết người.”

Vân Bình An sợ hãi, đây là cường giả gì? Một ánh mắt suýt nữa khiến linh hồn và thân thể hắn ta biến mất.

“Đa tạ ân không giết của các hạ.”

Lận Phàm nói: “Sau này không cần đến Phàm Vũ Trụ nữa, ân oán giữa các người và Chiến Thiên không nên chấm dứt ở Phàm Vũ Trụ.”

“Trở về chờ cho tốt, Diệp Chiến Thiên nhất định sẽ giết các người.”

Dứt lời, một tiếng nổ vang lên, Vân Bình An theo tiếng nhìn lại, phát hiện thân ảnh Quân Tri Bạch bay ngược ra ngoài, chỉ còn lại một cánh tay.

Bộ dáng nhìn qua chật vật không chịu nổi.

“Vân huynh, Hàn huynh, mau rút lui!”

Giọng nói của Quân Tri Bạch vang lên, hắn ta nhanh chóng bóp nát

một viên phù, trong nháy mắt đã biến mất khỏi Phàm Vũ Trụ.

Hai người Hàn Lập, Vân Bình An mang theo cường giả dưới trướng, xé rách hư không rời đi, không gian lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Ba người Diệp Chiến Thiên, lão Bạch, Ngao Hoàng đi tới bên cạnh An Mộng Quân. Diệp Chiến Thiên thấy ông bình yên vô sự, ông nói với Lận Phàm: “Đa tạ Lận huynh ra tay cứu giúp.”

Lận Phàm nói: “Chiến Thiên, ta không phải giúp người, mà là không muốn Tiểu An gặp nguy hiểm.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Người muốn rời khỏi nơi này thì hãy để Tiểu An lại, hiểu không?”

Diệp Chiến Thiên nhìn bóng lưng hắn rời đi thì trầm tư, ông ở Phàm Vũ Trụ rất nhiều năm, cho đến bây giờ vẫn nhìn không thấu Lận Phàm.

Đây là một người bình thường nhưng tu vi lại mạnh mẽ đến vô địch, mỗi ngày chỉ trồng hoa, câu cá, ông chưa từng thấy tu vi của hắn lần nào.

Nhưng hắn rất tốt với An Mộng Quân, đối xử với bà như muội muội ruột. Ông từng hỏi Lận Phàm, nhưng lại chỉ nhận được đáp án là tất cả đều vì đứa nhỏ.

Diệp Chiến Thiên có thể nhận ra được dường như Lận Phàm đang bảo vệ đứa nhỏ trong bụng An Mộng Quân. Nhưng đứa trẻ rõ ràng là của ông, không hề có bất kỳ quan hệ gì với Lận Phàm.

Thật kỳ lạ.

Chủ yếu là Lận Phàm chưa bao giờ muốn nói thêm một câu với ông, chưa từng nghiêm túc nói cười, thái độ toàn lạnh như băng.

An Mộng Quân đi tới bên cạnh Diệp Chiến Thiên: “Tướng công, chúng ta phải rời khỏi nơi này sao?”

Diệp Chiến Thiên gật đầu: “Nương tử, là ta muốn rời đi, người và lão Hắc, lão Bạch tiếp tục ở lại đây.”

“Có Lận huynh chăm sóc các người, đứa nhỏ sẽ không có vấn đề gì.”

An Mộng Quân lại nói: “Bởi vì Trường Sinh sao?”

Diệp Chiến Thiên nói: “Mục đích của cường giả vừa đến đây là muốn bắt chúng ta uy hiếp Trường Sinh, ta lo lắng Trường Sinh sẽ gặp nguy hiểm nên nhất định phải rời khỏi nơi này xem một chút.”

“Nhiều năm như vậy, Trường Sinh vẫn luôn cố gắng, ta làm cha mà thật sự rất ít khi bảo vệ nó.”

“Lần này ta muốn đứng ở trước Trường Sinh, bảo vệ nó bình yên vô sự, cho dù đối địch với toàn vũ trụ, ta cũng không tiếc.”

An Mộng Quân gật đầu: “Tướng công, người an tâm đi tìm Trường Sinh, đợi sau khi đứa nhỏ được sinh ra, ta sẽ đi tìm người.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Lão Hắc, lão Bạch, ta giao Mộng Quân cho các người, ngàn vạn lần không nên rời khỏi Phạm Vũ Trụ.”

Hai người gật gật đầu, đồng thanh: “Lão Diệp, kẻ địch lần này của Trường Sinh rất mạnh, bản thân người nên cẩn thận một chút.”

“Ta hiểu!” Diệp Chiến Thiên lạnh nhạt nói, ông nhìn An Mộng Quân, lưu luyến chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Lận Phàm trở về, bay xuống bên cạnh An Mộng Quân, hần từ từ giơ cánh tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một linh quả.

“Tiểu An, đây là Vô Danh Đạo Quả, người ăn vào đi, nó rất tốt cho người và đứa nhỏ.”

An Mộng Quân do dự một chút nhưng vẫn nâng tay ngọc nhận Vô Danh Đạo Quả: “Đa tạ Lận đại ca.”

Lận Phàm quay đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Chiến Thiên: “Người đã thức tỉnh ký ức mười kiếp, nhưng lại không thể sử dụng lực lượng mười kiếp. Ta cho người quyển Luân Hồi Vô Thượng Công này, nó có thể giúp người nắm trong tay lực lượng và nguyên lực mười kiếp.”

“Ngoài ra, bên trong còn ghi lại luân hồi kiếp đạo, cũng rất có ích cho người.”

Diệp Chiến Thiên nhận quyển trục: “Đa tạ Lận huynh.”

Về mặt Lận Phàm nghiêm túc: “Người là cha của hai đứa nhỏ, nhưng với thực lực hiện tại của người thì căn bản không thể bảo vệ bọn họ. Ta cũng không muốn Tiểu An và đứa nhỏ đi theo người rồi lúc nào cũng sống trong sự lo lắng đề phòng.”

“Ta biết trong lòng người có rất nhiều câu hỏi, chờ lần này người còn sống trở về, sau khi đứa nhỏ được sinh ra, ta sẽ nói cho người biết tất cả.”

Chương 1762: Chúng ta còn chưa đủ mạnh mẽ

Diệp Chiến Thiên chuẩn bị rời đi.

Ba người An Mộng Quân, Ngao Hoàng, lão Bạch rất không nỡ, còn Lận Phàm bên cạnh thì lạnh nhạt đứng thẳng.

“Tiểu An, người hãy ăn Vô Danh Đạo Quả trước đi.”

An Mộng Quân nhẹ nhàng gật đầu, giơ tay đưa Vô Danh Đạo Quả vào miệng. Trong phút chốc, một cỗ linh khí mạnh mẽ đi trong cơ thể bà.

Trên người bà xuất hiện ánh sáng bảy màu rực rỡ, nhìn qua cả người vô cùng thần thánh, như xa cách ngàn dặm khiến mọi người không dám lại gần chút nào.

Lận Phàm quay đầu nhìn Diệp Chiến Thiên: “Người có thể yên tâm rời đi.”

Diệp Chiến Thiên đương nhiên có thể nhận thấy thân thể An Mộng Quân có thay đổi: “Nương tử, người hãy bảo trọng.”

Dứt lời, đột nhiên một màn kinh người xảy ra, toàn bộ linh khí và thần lực của Vô Danh Đạo Quả trong cơ thể An Mộng Quân phóng ra trong khoảnh khắc bị huyết mạch thần bí cắn nuốt.

Thấy vậy, sắc mặt Lận Phàm hơi đổi: “Không thể nào, sao có thể như vậy?”

Diệp Chiến Thiên nói: “Lận huynh, không cần kinh ngạc, nương tử là mẹ của hai đứa nhỏ, nếu ta không đoán sai, đứa nhỏ chưa ra đời này đã bị dính nhân quả của huynh trưởng hần, cho nên bản thân cũng tương đối mạnh mẽ.”

“Người biết cái gì!” Lận Phàm trầm giọng nói: “Người không thể biết được đứa nhỏ trong bụng Tiểu An mạnh bao nhiêu đâu.”

“Loại nhân quả gì có thể thay đổi huyết mạch của hần chứ?”

“Chắc hẳn huyết mạch của các người đã từng tăng lên, thật không nghĩ tới trong vũ trụ còn có người có thể khiến huyết mạch tăng lên như thế.”

Thật ra hẳn không biết, ngày xưa Diệp Trường Sinh từng sử dụng thể thăng huyết, phàm là người có liên quan đến hẳn thì huyết mạch của bọn họ đều điên cuồng tăng lên.

Diệp Chiến Thiên nói: “Lận huynh, đứa nhỏ của ta không thể không mạnh được, người cũng không thể tưởng tượng được Trường Sinh mạnh mẽ đến mức nào đâu.”

“Không nói nữa, người không hiểu.”

Lận Phàm không nói gì, đứng dậy đi tới bên cạnh An Mộng Quân, chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay đặt trên vai nàng.

Hắn vốn muốn áp chế huyết mạch trong cơ thể An Mộng Quân, nhưng khi hắn nhận thấy được sức mạnh huyết mạch thì lập tức nường mảy, trong lòng hoảng sợ: “Đây là...”

“Huyết mạch Hỗn Độn Thần Ma?”

“Không đúng, huyết mạch Cấm Kỵ.”

“Cũng không đúng, Hỗn Độn Bá Huyết?”

Lận Phàm lắc đầu, nghi hoặc: “Đây là một huyết mạch vô địch, là tồn tại mạnh mẽ nhất.”

“Xem ra đứa nhỏ lúc trước của Tiểu An quả nhiên không đơn giản!”

Hắn vừa định hỏi Diệp Chiến Thiên, lại phát hiện người đã không thấy, thật qua loa.

Ngao Hoàng đi tới bên người Lận Phàm: “Người có muốn biết ít tin tức của Thiếu chủ Trường Sinh không?”

Lận Phàm nói: “Không muốn biết.”

Ngao Hoàng gật đầu: “Nói như vậy cho người đi, Thiếu chủ

Trường Sinh chắc chắn mạnh hơn người nhiều.”

Lận Phàm lại nói: “Ta đã nói rồi, không muốn biết.”

Ngao Hoàng nói: “Ta chỉ tùy tiện nói một chút, người có thể lựa chọn không nghe.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Tâm tình người dao động, thật không giống bình thường.”

Lận Phàm không nói gì, tiện tay vung lên, trên đỉnh núi xuất hiện một cái nồi lớn: “Nồi lớn như vậy, làm chút gì ngon đi?”

Ngao Hoàng chỉ cảm giác cúc hoa xiết chặt, hắn đi tới bên người An Mộng Quân: “Mộng Quân, ta đưa người trở về trước.”

“Lão Bạch, mau đi.”

Hắn đề phòng nhìn Lận Phàm: “Hắn đã điên rồi.”

...

Hư không vô tận.

Ba người Quân Tri Bạch, Hàn Lập, Vân Bình An xuất hiện. Giờ khắc này, cánh tay Quân Tri Bạch bị phá hủy đã khôi phục, nhưng sắc mặt hắn ta không tốt lắm, nhìn qua rất suy yếu.

Hai người Hàn Lập, Vân Bình An vẫn chưa hết sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Bọn hắn nhớ tới đại chiến lúc trước ở Phàm Vũ Trụ, đến bây giờ vẫn còn thấy sợ hãi.

Thực lực của hai người Diệp Chiến Thiên và Lận Phàm thật sự quá mạnh. Nhất là Lận Phàm, một ánh mắt của hắn suýt chút nữa giết mình, có lẽ đây là người mạnh nhất mà Vân Bình An từng gặp.

Vốn tưởng rằng ở Hư Vô Chi Địa, thực lực của bọn họ đã đứng đầu một nhóm người, hiện tại mới biết được cái gì gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Khi gặp phải cường giả thật sự, bọn hắn cũng sẽ tuyệt vọng.

Loại cảm giác này quả thực khiến người ta nghẹt thở, ngay cả thở cũng trở thành hy vọng xa vời.

Quân Tri Bạch nói: “Lần này chúng ta có thể sống sót rồi đi chỉ là may mắn mà thôi, nếu người nọ ra tay với chúng ta thì ai cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Hàn Lập nói: “Sớm biết đã để Sở Thiên dẫn cường giả Hư Vô Kiếm Cung đến chấp hành nhiệm vụ bắt Diệp Trường Sinh.”

“Chúng ta đi giết Hư Vô Chi Chủ, hẳn là đơn giản hơn nhiều.”

“Suýt chút nữa mất mạng, thật sự là quá dọa người.”

Vân Bình An nói: “Chém giết Hư Vô Chi Chủ, sợ là cũng không đơn giản như vậy.”

Quân Tri Bạch nói: “Chuyện lần này đã nói cho chúng ta biết một điều.”

Ánh mắt Hàn Lập và Vân Bình An đồng loạt rơi vào trên người hắn ta, đáng vẻ chăm chú lắng nghe, Quân Tri Bạch lại nói: “Chúng ta vẫn còn quá yếu.”

Chương 1763: Chúng ta còn chưa đủ mạnh mẽ 2

Dừng một chút, hửn ta tiếp tục nói: “Trước tiên trở về Vũ Trụ Cấm Việ, chờ vết thương khô phục rồi mới tính toán!”

Hàn Lập nói: “Quân huynh, nghe đồn việc Diệp Trường Sinh thích nhất là diệt môn, nếu hửn biết chuyện này thì hửn có thể đến Hư Vô Chi Địa ra tay với chúng ta không?”

Quân Tri Bạch nói: “Hửn là không, ngay cả Đại Thiên Vũ Trụ mà Diệp Trường Sinh cũng chơi không được, hửn tạm thời không cách nào đi tới Hư Vô Chi Địa, các người có thể yên tâm.”

Dứt lời, ba người biến mất trong hư không...

Trong khi đó.

Hư Vô Chi Địa.

Một cuộc chiến với khí thế hùng hực đang diễn ra, cường giả Hư Vô Kiếm Cung dưới sự dẫn dắt của Sở Thiên bắt đầu tấn công Hư Vô Thần Cung.

Ngoại trừ cường giả Hư Vô Kiếm Cung thì còn có rất nhiều tu sĩ của Hư Vô Chi Địa cũng tham gia vào trận chiến này.

Đều do Sở Thiên hứa hẹn, sau khi đánh bại Hư Vô Thần Cung, mọi người có thể tùy ý lấy chí bảo và tài nguyên.

Một câu đơn giản nhưng lại có sức hấp dẫn vô tận.

Phải biết rằng Hư Vô Thần Cung vẫn luôn là nơi thần thánh, thần bí, thần kỳ nhất của Hư Vô Chi Địa, không biết bao nhiêu người tràn đầy tò mò với tòa cung điện này.

Hiện tại có cơ hội tiến vào tìm tòi thực hư, ai có thể từ chối chứ?

Đương nhiên, thế lực có thể tham gia trận chiến này cũng không phải đều ngu ngốc, chắc chắn trước đó bọn hửn đã nắm giữ tình

huống về Hư Vô Thần Cung nên mới dám ra tay.

Vạn năm qua, thực lực của Hư Vô Thần Cung không ngừng giảm xuống, đã không còn khí phách độc lĩnh phong tao như năm đó, cũng không có thực lực quét ngang tất cả. Sau đó, rất nhiều thế lực bắt đầu lộ diện, tạo uy hiếp cực lớn cho Hư Vô Thần Cung.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là Hư Vô Chi Chủ tu luyện thất bại, một thân tu vi giảm xuống ngàn trượng. Hư Vô Thần Cung không có cường giả này tọa trấn, tự nhiên trở thành mục tiêu của mọi người.

Lại có Hư Vô Kiếm Cung dẫn đầu, tất cả mọi người cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một.

Khi tiến công Hư Vô Thần Cung, bọn họ đều rất ra sức, giống như nhìn thấy tài nguyên vô tận đang vẫy tay với bọn họ.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ mạnh truyền ra, lầu các Hư Vô Thần Cung sụp đổ, trong nháy mắt hóa thành một mảnh phế tích.

Trong hư không, cường giả Kiếm Cung mang theo vô lượng kiếm khí mà đến, bóng người đẩy áp phía sau. Hư Vô Chi Địa thật sự đã loạn rồi, bao nhiêu người muốn chia một chén canh trong đại chiến ở Hư Vô Thần Cung này?

Chỉ có mười người đi ra từ trong Hư Vô Thần Cung, dẫn đầu là một lão giả, trên người hắt tản ra hơi thở, uy áp vô địch hạ xuống.

Rất nhiều người trong sân trong nháy mắt đã mất đi sức chiến đấu. Dưới uy áp như vậy, ngay cả di chuyển cũng là hy vọng xa vời với bọn hắn, chứ đừng nói chi là thúc dục linh khí trong cơ thể.

Trong hư không.

Một nam tử đi tới bên cạnh Sở Thiên: “Kiếm Cung chủ, Hư Tuyệt Khung tới rồi.”

Sở Thiên Vân lạnh nhạt bình tĩnh: “Nếu không có hắc chống đỡ, Hư Vô Thần Cung đã không tồn tại từ lâu rồi.”

“Không cần lo lắng, bản Cung chủ đã sắp xếp.”

Hư Tuyệt Khung là một trong những lão tổ của Hư Vô Thần Cung.

Người này cũng chính là Hư lão trong miệng Dị Phong Huyền. Nhiều năm như vậy, Hư Linh Diễn vì khôi phục thân thể nên vẫn luôn lịch lãm bên ngoài, chuyện trong Thần Cung đều do Hư Tuyệt Khung xử lý.

Vũ Trụ Cấm Viện và Hư Vô Kiếm Cung năm lần bảy lượt tấn công nên ông dẫn cường giả Thần Cung ngăn cản bọn hắc.

Hư Tuyệt Khung nhìn Sở Thiên: “Người còn dám đến Thần Cung ta.”

Sở Thiên khinh thường, vẻ mặt kiêu căng: “Có gì không dám, Hư Vô Thần Cung các người nay không bằng xưa, chúng ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.”

“Hư lão, cho người một cơ hội, chớ nên đau khổ vùng vẫy.”

“Hư Linh Diễn không thể sống sót trở về. Chắc hẳn người đã biết, Dương Thần, Viêm Đế, Hồn Đế phá phong ấn, bọn họ đã đi tìm Hư Linh Diễn, người cảm thấy nàng còn có cơ hội sống sót trở về sao?”

Mặt Hư Tuyệt Khung trầm như nước: “Cho dù Diễn Nhi không cách nào trở về, lão phu cũng sẽ để cho Hư Vô Thần Cung tồn tại tiếp.”

“Về phần những tên tôm tép như các người mà cũng có tư cách ra tay với Thần Cung sao? Quân Dịch An và Tiêu Dao Du không dám ra tay là để cho các người đến chịu chết?”

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa lão hủ nhắc nhở các người một câu, các người mở phong ấn cổ xưa, thả Dương Thần, Viêm Đế và Hồn Đế, bọn họ là tồn tại gì?”

“Mấy tên trộm như các người há có thể khống chế, coi chừng còn

bị hại nữa đây.”

Sắc mặt Sở Thiên cực kỳ âm trầm: “Hư lão, người quà nhiều lời, vẫn nên an tâm chịu chết đi.”

Hư Tuyệt Khung nói: “Ta nhớ rõ trước kia người cũng không dám nói chuyện với ta như thế, xem ra là có chỗ dựa sau lưng, để hãnh đi ra đi!”

Chương 1764: Tuổi nhỏ không biết...

Sở Thiên biến sắc: “Nếu người đã biết, vậy ta sẽ để người chết một cách rõ ràng.”

“Kiếm Tổ, làm phiền người ra tay.”

Dứt lời, một lão giả áo trắng xuất hiện trong hư không, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người Hư Tuyệt Khung: “Lão phu giết người, không có ý kiến chứ?”

Hư Tuyệt Khung lảng lảng đánh giá lão giả áo trắng trong hư không: “Hư Vô Kiếm Tổ Quân Vô Ý, thế mà người còn sống đến bây giờ.”

Giọng nói Quân Vô Ý khàn khàn: “Lão hủ vẫn còn sống, tất cả sự thay đổi của vũ trụ đều không thể thoát khỏi con mắt của ta.”

“Đúng rồi, những người đó cũng sống sót, có phải người cảm thấy rất ngoài ý muốn không?”

“Thì ra là như thế!” Hư Tuyệt Khung dường như nghĩ tới điều gì đó: “Khó trách mấy năm nay Vũ Trụ Cẩm Viện và Hư Vô Kiếm Cung dám làm xằng làm bậy Hư Vô Chi Địa, thì ra là các người ủng hộ ở phía.”

“Nếu những người đó còn sống, hãy để bọn hăn xuất hiện đi.”

Quân Vô Ý cười lạnh một tiếng: “Tiểu Hư à, có phải người đánh giá bản thân mình quá cao không, giết người cũng cần bọn họ ra tay sao?”

“Nếu Cung chủ đời thứ nhất của Hư Vô Thần Cung Tuyệt Tuyệt Tử vẫn còn, có lẽ bọn hăn sẽ xuất hiện đánh một trận.”

“Đáng tiếc đáng tiếc, Tuyệt Tuyệt Tử đã chết từ lâu rồi rồi.”

Trên người Hư Tuyệt Khung tản ra linh khí, tu vi tăng đến cấp cao nhất: “Quân Vô Ý, hôm nay hãy để ta được biết thực lực thật sự của Kiếm Tổ người.”

Xuy.

Ngón tay của Quân Vô Ý nhẹ nhàng chỉ về phía Hư Tuyệt Khung, ngay lập tức, kiếm khí đáng sợ xuyên qua, giống như cột kiếm chỉ thẳng lên bầu trời vậy.

Hư Tuyệt Khung bay ngược ra sau, linh khí khủng bố bắn ra hủy diệt cung điện thành hư vô.

Ông đánh ra một đòn nghênh đón kiếm khí của Quân Vô Ý. Tiếng va chạm ầm ầm truyền ra, tất cả mọi người đều lui ra ngoài mấy vạn trượng dưới kiếm khí khuếch tán.

Trong lúc nhất thời, trong không gian chỉ còn lại hai người Hư Tuyệt Khung và Quân Vô Tình. Người trước lão đảo, từ từ ổn định mới không ngã.

Khóe miệng ông tràn ra một ít máu tươi: “Nếu các người vẫn luôn ở đây, vì sao đến bây giờ mới ra tay với Thần Cung.”

Quân Vô Ý cười nói: “Hỏi rất hay, hôm nay ta sẽ để người chết một cách rõ ràng.”

“Thật ra, trăm năm trước chúng ta đã thức tỉnh, nhưng khi đó thực lực còn chưa khôi phục đến trạng thái cao nhất, hiện tại người hiểu rồi chứ?”

Hư Tuyệt Khung nói: “Các người bế quan trăm năm, đồng thời nâng đỡ Vũ Trụ Cấm Viện và Hư Vô Kiếm Cung, mục đích chính là để hoàn thành chuyện mà các người chưa hoàn thành.”

Quân Vô Ý nói: “Người lại cướp lời, trước kia có rất nhiều người muốn tới Hư Vô Thần Cung nghe Tuyệt Tuyệt Tử dạy bảo.”

“Ai có thể nghĩ đến Hư Vô Thần Cung bây giờ lại yếu đến vậy. Ngoài Tuyệt Tuyệt Tử, Thần Cung các người không có cường giả sao? Chắc không phải người rồi, ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ được, không xứng làm cường giả thời đại này.”

“Vậy thì diệt đi, có thể chết trong tay lão phu, đó cũng là vinh hạnh của người.”

Dứt lời, một kiếm khai thiên tích địa từ trên cao hạ xuống, trực tiếp bổ về phía Hư Tuyệt Khung.

Giờ khắc này.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ hưng phấn, chỉ cần Hư Tuyệt Khung chết, bọn hắn có thể vọt vào Hư Vô Thần Cung cướp tài nguyên và chí bảo.

Nhưng ngay khi kiếm cách Hư Tuyệt Khung không thấy không một centimet, thế mà lại có người đỡ được một kiếm này.

Không phải ai khác, chính là Hư Linh Diễn.

Ầm.

Tay ngọc của nàng bóp nát một kiếm khai thiên này, nàng quay đầu nhìn về phía Hư Tuyệt Khung: “Lão Ma, mang Hư lão đi xuống chữa thương.”

Quân Vô Ý hí hóp mắt, đánh giá Hư Linh Diễn trước mắt: “Bé gái thật xinh đẹp, trong cơ thể người lại có huyết mạch của Tuyệt Tuyệt Tử, rất tốt. Rất tốt, rất tốt, sau này người ở lại bên cạnh phụng dưỡng lão phu được không?”

Hư Linh Diễn nói: “Người xứng sao?”

Quân Vô Ý nói: “Xem ra người mới là chủ nhân của Hư Vô Thần Cung, đúng không?”

Hư Linh Diễn lại nói: “Muốn chết.”

Sắc mặt Quân Vô Ý thay đổi, kinh ngạc nhìn Hư Linh Diễn, người trẻ tuổi bây giờ đều thẳng thắn như thế sao?

“Lão phu thành toàn cho người. Có điều, người có thể yên tâm, lão phu sẽ không giết người. Bao nhiêu năm, rốt cục lão phu cũng gặp được một nữ nhân khiến mình rung động, mặc dù người không có tư cách làm đạo侣 của lão phu, nhưng có thể được lão phu sủng hạnh.”

Câu này thật dễ nghe.

Nhìn qua có vẻ Quân Vô Ý chính là một người có văn hóa, nếu không có văn hóa, nhất định sẽ nói, bé gái, ta có hứng thú với người, hãy ngủ với ta đi.

Àm.

Àm.

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, Hư Linh Diễn tấn công Quân Vô Ý trước, ngay sau đó, hai người biến mất trên hư không.

Sở Thiên cười nói: “Giết, xông vào Thần Cung, tất cả sẽ thuộc về các người.”

Một câu nói khơi lên sự tàn ác sâu trong lòng mọi người, Hư Vô Thần Cung đã không còn, bọn hắn cho thêm cây đuốc cũng không ảnh hưởng gì.

Chương 1765: Tuổi nhỏ không biết... 2

Mọi người điên cuồng giết vào trong Hư Vô Thần Cung, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời.

Diệp Trường Sinh căn bản không biết việc xảy ra ở Hư Vô Chi Địa và Phàm Vũ Trụ. Giờ khắc này, Trụ Côn đã dừng lại trên hẻm núi.

Vốn bọn họ định đi tới Bất Tử tộc, nhưng lúc trước Diệp Trường Sinh nhận thấy trong hẻm núi này có một hơi thở mạnh mẽ, cho nên bọn hắn nhanh chóng tới đây, muốn xem bên trong hẻm núi rốt cuộc có thứ gì tốt.

Mấy người Diệp Thập Vạn, Tàng Thất, Chúc Cửu đi phía sau Diệp Trường Sinh tiến vào trong hẻm núi. Ngay lập tức, đồ vật trước mắt làm cho mọi người hưng phấn không thôi.

Nhất là Diệp Trường Sinh.

Hắn nhìn tiên quả phong ấn trong đại trận trước mắt lại một chùm nho màu tím, thật sự là quá mê người, ngoài ra còn có một thanh kiếm cổ phủ đầy phù văn kỳ lạ.

Tàng Thất chấp tay trước ngực: “Diệp huynh, thanh kiếm cổ kia thật mạnh mẽ, bên trong ẩn chứa vô lượng phật lực và yêu lực.”

“Quả thực chính là chí bảo tuyệt thế!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Tuổi trẻ không biết nho tốt, nhầm thần kiếm thành bảo vật.”

Bên ngoài đại trận phong ấn.

Mọi người đứng ngay ngắn nhìn nho tím và kiếm cổ, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Vô Tình, đây là đâu?”

Đế Vô Tình nhú mày: “Hồi Thiếu chủ, nơi này đã nằm trong lãnh địa của Bất Tử Tộc, hẻm núi này chỉ là sơn cốc rất bình thường.”

“Vì sao nơi này lại xuất hiện kiếm cổ và linh quả, thuộc hạ cũng

không rõ lắm.”

Nói đến đây, nàng quay đầu nhìn về phía Đế Thần: “Đại trưởng lão, nơi này trước kia cũng thế sao?”

Đế Thần nhìn quanh bốn phía: “Hồi Thiếu chủ, đại tiểu thư, không thay đổi lớn nhưng vẫn có sự khác biệt.”

Lời này chẳng đúng trọng tâm gì cả, quả thực chẳng khác nào không nói.

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên phá vỡ bình chương đại trận trước mắt, hắn đi tới phía nho tím và kiếm cổ, đầu tiên là thu cây Khởi Nguyên Tử Đẳng vào trong Thần Cung, sau đó đưa Khởi Nguyên Khuyết, cũng chính là thanh kiếm cổ kia đưa cho Tàng Thất.

“Hòa thượng, thanh kiếm này cho người.”

Tàng Thất ngăn ra: “Diệp huynh thật sự cho bần tăng sao?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Không nói dối người xuất gia, ta nói thật.”

Tàng Thất cầm kiếm cổ trong tay, mặt đầy vẻ hưng phấn: “Vậy thì bần tăng sẽ không khách khí.”

Hòa thượng đều thích dùng gậy, nhưng Tàng Thất là ngoại lệ, vẫn luôn có chung tình với kiếm.

Thần khí bản mệnh của hắn chính là một thanh Phật Kiếm, hiện giờ lại có được Khởi Nguyên Khuyết, xem như có hai thanh thần binh không tồi.

Đúng lúc này, uy áp linh khí mạnh mẽ từ trên đỉnh núi hạ xuống, nghiền ép trên người mấy người Diệp Trường Sinh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trên hẻm núi xuất hiện một bóng người, người tới mặc trường bào màu đen che kín thân thể.

Lão ta nhìn xuống phía dưới, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người

mấy người Diệp Trường Sinh: “Lão phu bày trận ở đây, rốt cục cũng để ta gặp được mấy miếng thịt thơm ngon.”

“Trước kia cũng có mấy người tới, đáng tiếc đều không có chất gì, mấy người các người ngược lại không tệ, giao đồ trên người ra đi.”

Dừng một chút, miệng lão ta lẩm bẩm, Khởi Nguyên Khuyết trong tay Tàng Thất đột nhiên bay ra ngoài, trực tiếp xuất hiện trong tay người áo đen.

“A Di Đà Phật, người dám cướp đồ của bản tăng, ta muốn đánh chết người.”

Người áo đen nói nói: “Hòa thượng, người là đầu gối hả? Khởi Nguyên Khuyết vốn là thần binh của lão phu, há lại để một hòa thượng nhỏ như người cầm.”

Nói đến đây, ánh mắt lão ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Người trẻ tuổi, người cũng có năng lực đó, thế mà dám lấy cây Khởi Nguyên Tử Đằng của lão phu làm của riêng, nhanh chóng giao ra.”

“Khởi Nguyên Ma Tộc, Đạo Phong Tuyết.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Người đời gọi là Khởi Nguyên Ma Quân, đúng không?”

Đạo Phong Tuyết hí mắt, đề phòng nhìn Diệp Trường Sinh: “Lần này lão phu xem như nhặt được bảo vật, tiểu tử người lại có được thần mâu, nếu đã biết thân phận của lão phu, vậy thì không nên ép ta ra tay.”

“Người vẫn nên ra tay đi!” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đồ là do ta dựa vào bản lĩnh lấy được, vì sao phải cho người?”

Đạo Phong Tuyết đánh giá Diệp Trường Sinh: “Thú vị, rất lâu rồi chưa có ai dám nói chuyện với ta như thế.”

“Người không biết lão phu rất mạnh mẽ sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người không phải cường giả.”

Đạo Phong Tuyết: “...”

Lần đầu tiên có người dám nói lão ta như vậy.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người không phải cường giả.”

Đạo Phong Tuyết nói: “Có phải ta giết người thì sẽ trở thành cường giả không?”

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Người không phải cường giả.”

Đạo Phong Tuyết: “?”

Diệp Trường Sinh bay lên trời, vô lượng kiếm khí bắn ra giống như muốn cắn trời nuốt đất, trong nháy mắt cắn nuốt về phía Đạo Phong Tuyết.

“Cường giả chưa bao giờ nói nhiều, chỉ có nhân vật phản diện chết vì nói nhiều.”

“Hình như ngươi còn nhiều lời hơn ta.”

“Ta vô địch, tùy tiện nói cũng không có việc gì!” Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt Đạo Phong Tuyết: “Không biết vô địch là như thế nào hả?”

Chương 1766: Khởi Nguyên Ma Quân, Đạo Phong Tuyết

“Đừng nóng vội, nhìn ta thể hiện!”

Đạo Phong Tuyết tự xưng rất kiêu ngạo, không nghĩ tới còn có người kiêu ngạo hơn lão ta: “Khởi Nguyên phong huyết, diệt!”

Dứt lời, vô lượng linh khí từ bốn phương tám hướng bay về phía Diệp Trường Sinh, trong nháy mắt hình thành một tòa đại trận.

“Đây là muốn phong ấn ta sao, thật sợ hãi!” Diệp Trường Sinh dường như rất sợ hãi, dời bước tiến lên, ngăn cản tầng màng mỏng mà hấn phá vỡ, không đúng, đại trận bị nghiền nát.

Thùng trống kêu to, cái gì cũng không biết.

“Thần Ma Kiếp Thiên thập kích.”

Sắc mặt Đạo Phong Tuyết hơi biến đổi, nhìn Diệp Trường Sinh phá vỡ phong ấn đi ra, vừa định rat ay lần nữa thì một hơi thở nguy hiểm trong nháy mắt vây quanh lão ta.

Lão ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện mười thanh thần kiếm chơi đùa trên bầu trời, mũi kiếm chỉ thẳng vào đỉnh đầu lão ta.

Ầm.

Ầm.

Sấm sét chấn động bầu trời muốn đánh xuống đầu.

Vô số kiếm khí bắn tới tựa như mưa sao băng, rực rỡ sáng chói, đáng tiếc Đạo Phong Tuyết không có tâm tình thưởng thức, hai chân đạp không, vô lượng cột sáng xông thẳng lên bầu trời, va chạm cùng một chỗ với kiếm khí.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm khí khuếch tán ra ngoài, tựa như trăng tàn quét ngang chư thiên.

Đạo Phong Tuyết nhận thấy được kiếm khí biến mất, khinh thường: “Chỉ có chút thủ đoạn mà người định hù dọa ai hả?”

Diệp Trường Sinh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Đạo Phong Tuyết, giống như lại nói, thích giả vờ, xin hãy tiếp tục.

Xuy.

Xuy.

Kiếm khí vẫn đang tiếp tục không ngừng sinh sôi nức nở, mãi không kết thúc.

Đạo Phong Tuyết bắt đầu né tránh chung quanh, có vẻ hơi chật vật, nhưng lão ta là ai, làm sao có thể bị Diệp Trường Sinh đánh bại.

Sau khi lão ta né tránh Hỗn Độn Kiếp Thiên thập kích, hư không đột nhiên bóng tối che khuất, trong phút chốc, giống như có vô số ác ma buông xuống.

“Tiểu tử, người phải chết...”

Xuy.

Lại tức giận chém một kiếm xuống, ác ma che khuất bầu trời hóa thành hư vô, nhưng màn đêm như bóng tối vô tận thì vẫn còn đó.

Đó không phải là ác ma mà Đạo Phong Tuyết gọi, đó là phân thân thứ năm của Diệp Trường Sinh, Hỗn Độn U Minh.

Ầm.

Một kiếm được chém xuống, Đạo Phong Tuyết biến mất dưới kiếm, chỉ còn lại Khởi Nguyên Khuyết chưa bị hủy, Diệp Trường Sinh chậm rãi nâng lên, Khởi Nguyên Khuyết lần thứ hai rơi vào trong tay hắn.

Mọi người nhìn phân thân Hỗn Độn U Minh biến mất trong hư không thì vội vàng tiến lên vây quanh Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Tàng Thất dừng trên Khởi Nguyên Khuyết: “Diệp huynh,

kiếm này...”

Diệp Trường Sinh nhìn Khởi Nguyên Khuyết trong tay: “Lần này không thể cho người.”

Tàng Thất: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Cho người, người cũng nhìn không được, vẫn nên để ta bảo quản thì mới an toàn.”

Tàng Thất vội vàng nói: “Diệp huynh, ta muốn nói vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, người có thể tin không?”

“Không phải bần tăng khoác lác đâu, nếu không phải Diệp huynh ra tay trước, Phật Đà vạn thủ của bần tăng có thể băm hủn thành thịt vụn.”

“Tuy hơi tàn nhẫn nhưng vẫn có thể chụp chết hủn.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kiếm này có cấm chế của Khởi Nguyên Ma Quân, ta sẽ phá vỡ cấm chế trước, sau đó người lại nhận chủ.”

Tàng Thất hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh tri kỷ như vậy: “Diệp huynh, người vẫn yêu bần tăng.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hủn thật muốn lấy gậy đánh chết Tàng Thất, không thể làm một cao tăng đắc đạo đứng đắn sao?

Lúc này, Đế Vô Tình vội vàng mở miệng: “Thiếu chủ, cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc xuất hiện ở đây, ta sợ Bất Tử Tộc sẽ gặp nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Tiếp tục khởi hành, hy vọng lần này cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc có thể đến, như vậy mới náo nhiệt hơn.”

Trên boong thuyền, Cửu Sắc đi tới bên cạnh hủn: “Trường Sinh, mới vừa rồi tàn hồn của người nọ chạy trốn, vì sao người không đuổi theo? Người giữ lại hủn sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho mình.”

Hư Vô Chi Địa.

Một tiếng nổ lớn truyền khắp tinh vực vô tận, như thể toàn bộ vũ trụ sẽ bị phá hủy.

Năng lượng sóng xung kích mênh mông cuồn cuộn khuếch tán, một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống, quần áo màu trắng của nàng đầy vết máu, nhìn qua nhìn thấy mà giật mình. Người tới không phải ai khác, chính là Hư Linh Diễn.

Giờ khắc này.

Nàng nhìn qua có chút suy yếu, hiển nhiên đánh một trận với Quân Vô Ý đã khiến nàng bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, nàng vẫn sống sót trở về.

Hư Linh Diễn xuất hiện ở Hư Vô Thần Cung, vạt áo bay lên, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lạnh như băng rơi vào trên người tu sĩ phía dưới.

“Người mạo phạm Thần Cung ta, chết.”

Âm thanh như tiếng phán xét, quanh quẩn thật lâu.

Sóng âm linh khí khủng bố làm mọi người sợ hãi, thân ảnh mọi người ngừng lại, hoảng sợ nhìn Hư Linh Diễn.

Giờ phút này, người kinh hoàng nhất chính là Sở Thiên.

Hắn ta trăm triệu lần không ngờ Hư Linh Diễn còn có thể sống sót trở về, nhìn quanh bầu trời, hắn ta chưa từng phát hiện ra Quân Vô Ý, sâu trong lòng xuất hiện một dự cảm không lành.

Chương 1767: Đến với ta

Thật không thể tin được.

Kiểm Tổ tiên bối lại bị nàng chém giết?

Hư Linh Diễn từ trên cao bay xuống, giống như một vị nữ ma, hơn nữa áo đầy máu càng khiến nàng trông khủng bố hơn.

Nơi đi qua, sương máu bốc lên, từng bóng người hóa thành hư vô.

Nàng điên cuồng đoạt tính mạng kẻ địch như thế, mọi người sợ tới mức lui ra ngoài Hư Vô Thần Cung.

Người chạy nhanh nhất không ai khác chính là Sở Thiên, nhưng sao Hư Linh Diễn có thể dễ dàng buông tha hắn ta chứ. Đột nhiên, thân ảnh mọi người chạy trốn dừng lại như bị một nguồn thần lực mạnh mẽ nào đó trói buộc, chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại đã phát hiện mình đang ở trong một thế giới độc lập.

Thế giới trong lòng bàn tay.

Không sai, đây chính là thần thông mà Hư Linh Diễn đang dùng, trong nháy mắt khống chế tất cả mọi người ở trong tiểu thế giới.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Hư Linh Diễn bóp nát thế giới trong lòng bàn tay, điều này cũng có nghĩa là đám người Sở Thiên sẽ chết.

Cả đời đẹp dễ cứ kết thúc như vậy.

Nhìn Hư Vô Thần Cung khôi phục yên bình, Hư Linh Diễn phun ra một ngụm máu, người nàng lung lay sắp đổ, suýt nữa ngã trên mặt đất.

Hư lão và Dị Phong Huyền xuất hiện bên người Hư Linh Diễn, hai người đều lo lắng nhìn nàng: “Lão Ma, dẫn lão tổ rời đi, Quân Vô Ý còn chưa chết đâu.”

“Các người mau đi tổ địa, ta không xuất hiện , các người cũng không cần đi ra.”

Hư lão nói: “Diễn Nhi, lão tổ còn chưa chết, sao có thể để một mình người nhận lấy tất cả chứ.”

Hư Linh Diễn lạnh lùng nói: “Lão Ma, lập tức dẫn lão tổ rời đi, chậm sẽ sinh biến.”

Dứt lời, trong hư không lập tức xuất hiện một đoàn vòng xoáy kiếm khí thật lớn, Quân Vô Ý quả nhiên ở trong đó.

Hắn ta nhìn xuống phía dưới, coi thường Hư Linh Diễn: “Ve sầu thoát xác, lần này lão phu xem người có thể chạy trốn đến nơi nào.”

Lòng bàn tay Hư Linh Diễn xuất hiện một bình ngọc, chính là thứ ngày đó Diệp Trường Sinh để lại cho nàng. Nàng giơ tay lên uống một hơi cạn sạch, vết thương trên người nhanh chóng khép lại.

Trong lòng nàng hiểu rõ, tiếp theo chính là một trận chiến liều mạng. Nếu là lúc thực lực của nàng ở đỉnh cao thì thật sự không cần e ngại Quân Vô Ý.

Nhưng thân thể của nàng mới khôi phục không lâu, cho dù ăn linh dịch Diệp Trường Sinh cho thì vẫn không cách nào tăng tới cao nhất trong thời gian ngắn được.

Ngay sau đó, trong tay nàng lại xuất hiện một bình ngọc, từ từ mở ra, lại là một giọt máu.

“Trường Sinh đưa huyết mạch của hắn cho ta?”

“Vậy bình ngọc cuối cùng là gì?”

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, nàng uống luôn giọt máu này. Khi huyết mạch của Diệp Trường Sinh vào trong cơ thể, hơi thở trên người Hư Linh Diễn bắt đầu thay đổi.

Dưới sự điên cuồng tăng vọt, nàng phóng thích uy áp cũng khiến Quân Vô Ý cảm thấy sợ hãi.

Đó là...

Sức mạnh huyết mạch thật đáng sợ.

Quân Vô Ý có thể cảm nhận được rõ ràng, vừa rời huyết mạch mà Hư Linh Diễn ăn đang điên cuồng cắn nuốt huyết mạch của Tuyệt Tuyệt Tử, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Nhìn khắp vũ trụ, huyết mạch có thể đấu được với Hư Vô của Tuyệt Tuyệt Tử tuyệt đối sẽ không quá hai cái.

Ngay cả huyết mạch Cẩm Ky trong lời đồn cũng kém hơn huyết mạch Hư Vô một chút, bởi vì Tuyệt Tuyệt Tử từng chém giết một cường có huyết mạch Cẩm Ky, thế mà hiện tại lại xuất hiện một tồn tại có huyết mạch mạnh hơn Hư Vô.

Con người Quân Vô Ý lập tức sáng lên, trong mắt lộ ra sát ý nóng rực. Nếu hắn ta chém giết Hư Linh Diễn, huyết mạch này sẽ thuộc về hắn ta.

Không thể để nàng tiếp tục đột phá được.

Quân Vô Ý vừa muốn tấn công Hư Linh Diễn thì trong hư không lại xuất hiện ba bóng người. Khi bọn hắn nhận thấy được sức mạnh huyết mạch, ánh mắt cũng trở nên vô cùng tham lam.

Người tới không phải ai khác, chính là Dương Thần, Hồn Đế và Viêm Đế.

Bọn hắn đi chém giết Hư Linh Diễn nhưng lại để nàng chạy trốn, lợi dụng thời không sai vị trí mà may mắn thoát được một kiếp.

Dương Thần trầm giọng nói: “Huyết mạch thật mạnh mẽ, ta lấy, hai vị không có ý kiến chứ?”

Hồn Đế nói: “Không có ý kiến, chúng ta đều theo nhu cầu của mình.”

Viêm Đế phụ họa: “Bắt đầu đi.”

Dương Thần quay đầu nhìn về phía Quân Vô Ý: “Các hạ cũng không cần góp vui nữa, mau rời khỏi nơi này, không thì lát nữa

linh khí sẽ đả thương người.”

Quân Vô Ý cười nói: “Lão phu biết ba vị, các người có thể nhìn thấy ánh mặt trời, không thể thiếu sự giúp đỡ của lão phu.”

“Lần này liên thủ đánh một trận đi.”

Dương Thần cười nói: “Nếu các hạ có hứng thú, vậy thì cùng nhau.”

Khoảnh khắc này.

Hư Linh Diễn nhận thấy được uy áp bốn người phóng thích, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên ngưng trọng. Nàng đang ở thời khắc đột phá quan trọng, nếu bị bốn người cắt ngang thì khó mà lường được hậu quả.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể lấy ra một cái bình ngọc cuối cùng, sau khi mở ra thì không phải linh dịch, cũng không phải huyết mạch.

Chương 1768: Làm phiên đại sư

Vốn nàng dự định lợi dụng thứ trong bình ngọc cuối cùng để giúp nàng nhanh chóng đột phá cấp bậc, nhưng nàng mở ra lại nhìn phù văn, phía trên bỗng nhiên xuất hiện - phù đến với ta, còn có một khuôn mặt tươi cười đen như mực.

Đây là kiệt tác của Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt bốn người Quân Vô Ý rơi vào trên người Hư Linh Diễn, từng công kích hội tụ về phía nàng. Nhưng ngay lúc công kích cách nàng trong gang tấc, thế mà nàng lại đột nhiên biến mất.

Vẻ mặt bốn người Dương Thần, Viêm Đế, Hồn Đế, Quân Vô Ý ngây ra, phóng thích thần thức tìm kiếm tung tích Hư Linh Diễn.

Ngay sau đó.

Hồn Đế cười lạnh, gằn giọng nói: “Tiếp tục đuổi theo, bản đế nhận ra hơi thở của nàng.”

Viêm Đế, Dương Thần, Quân Vô Ý theo sát phía sau, trong nháy mắt biến mất trên bầu trời. Sau khi bốn người nghiền nát hư không rời đi, không gian lần nữa yên tĩnh lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đứng ngay ngắn trên boong thuyền, dựa theo lời Đế Vô Tình nói, lập tức sẽ đến Bất Tử Tộc.

Thế nhưng, hần lại phát hiện hơi thở tử vong vô cùng nồng đậm ở đây, giống như có vô số vong hồn chôn ở đây vậy.

Trong lúc bất chợt, hư không xuất hiện một khe nứt, thân ảnh Hư Linh Diễn xuất hiện bên người Diệp Trường Sinh, người sau hơi giật mình: “Nhanh như vậy đã nhớ ta rồi sao?”

Hư Linh Diễn nói: “Ta muốn đột phá, huyết mạch của người quá mạnh, ta không áp chế được.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, mang theo Hư Linh Diễn trực tiếp tiến vào trong Thương Khung Thần Cung, bởi vì hắn biết tiếp theo là thời khắc quan trọng nhất của Hư Linh Diễn.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ chết.

Đi vào trong Thương Khung Thần Cung, hắn nhìn Hư Linh Diễn ngồi ngay ngắn trên đỉnh Thần Cung, nhíu mày, nghi hoặc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bên trong Thương Khung Thần Cung.

Diệp Trường Sinh đứng cạnh Hư Linh Diễn, lúc trước hắn để lại phù văn cho nàng cũng đã lo lắng nàng sẽ xuất hiện nguy hiểm không thể giải quyết được.

Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới Hư Linh Diễn sẽ trở lại nhanh như vậy.

Hắn không đoán ra ai đã ra tay với nàng, nhưng chắc chắn thực lực của đối phương rất mạnh.

Nghĩ tới đây, không biết vì sao hắn lại hơi kích động, cuối cùng hắn cũng được giao thủ với cường giả thật sự rồi sao?

Đúng lúc này, hơi thở trên người Hư Linh Diễn trở nên hỗn loạn, nàng không thể áp chế được lực lượng huyết mạch trong cơ thể mình.

Điều đáng sợ nhất là thông qua việc nàng dung hợp huyết mạch của hắn thì huyết mạch trong cơ thể Hư Linh Diễn dường như cũng đang tăng lên điên cuồng.

Tình huống hiện tại hoàn toàn không giống lúc mới bắt đầu. Sau khi Hư Linh Diễn sử dụng huyết mạch của Diệp Trường Sinh, huyết mạch vô địch đó đã cắn nuốt những huyết mạch khác.

Đến tận lúc này nó mới dừng lại, trong cơ thể nàng chỉ còn lại hai huyết mạch, chúng nó sống chung hòa bình, dắt tay nhau tăng vọt.

Hai huyết mạch tiến mạnh vào, Hư Linh Diễn hoàn toàn không áp chế nổi, lực lượng huyết mạch bá đạo mạnh mẽ bắn ra, ánh mắt

nàng trở nên hung tàn, nàng nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh như thể tìm thấy một miếng thịt tươi ngon.

Diệp Trường Sinh thấy Hư Linh Diễn nhào tới thì nghĩ nàng muốn làm loạn sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sao nàng còn dùng miệng nữa?

Hắn phải kiềm chế.

Nếu người muốn như vậy, ta sẽ...

Là do người ép ta.

Bịch.

Diệp Trường Sinh mang theo Hư Linh Diễn biến mất trên đỉnh Thần Cung. Hắn tiến vào trong lâu các đã mấy năm không tới, một tòa đại trận rơi xuống bao phủ trên lầu các.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp?

Các người tự động nào đi.

Quá trình này rất mạo hiểm kích thích, quyết đoán, trèo đèo lội suối, thám hiểm vực sâu vậy.

...

Trên Trụ Côn.

Đế Vô Tình đứng ngay ngắn trên boong thuyền, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía xa xa. Đột nhiên nàng biến sắc, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Đại trưởng lão, thứ đang trào lên phía trước là khói đen sao?”

Đế Thần híp mắt, sợ hãi không thôi: “Đại tiểu thư, đó là ma khí, đây là đại quân của Khởi Nguyên Ma Tộc.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Đế Vô Tình hoảng sợ. Nơi ma khí xuất

hiện chính là Bất Tử Trụ Quốc, xem ra Khởi Nguyên Ma Tộc bắt đầu tấn công Bất Tử Trụ Quốc rồi.

Ma khí che trời giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống, rồi cuộc có bao nhiêu người của Khởi Nguyên Ma Tộc?

Để đánh bại Bất Tử Trụ Quốc, bọn hắc lại có thể phái ra một đội hình mạnh mẽ như vậy. Trước khi nàng rời khỏi Bất Tử Trụ Quốc, Bất Tử Đế Quân từng nói cho nàng biết, mục đích Khởi Nguyên Ma Tộc tấn công Bất Tử Trụ Quốc và Bất Tử Tộc là vì muốn lấy Bất Tử Thần Huyết.

Nếu như bọn hắc đạt được huyết mạch này, Khởi Nguyên Ma Tộc sẽ thật sự bất tử bất diệt, chỉ có như vậy mới hoàn thành dã tâm của Khởi Nguyên Ma Tộc.

Mục tiêu thật sự của bọn hắc là Đại Thiên Vũ Trụ và các vũ trụ khác, bọn hắc muốn Khởi Nguyên Ma Tộc lại trở thành tồn tại mạnh nhất vũ trụ.

Chương 1769: Làm phiên đại sư 2

Đế Thần quay đầu nhìn về phía Đế Vô Tình: “Đại tiểu thư, thật không nghĩ tới Khởi Nguyên Ma Tộc lại phái ra nhiều đại quân như vậy, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?”

Giờ khắc này, trên boong thuyền ngoại trừ hai người bọn họ ra thì hai người Cửu Sắc và Tàng Thất đương nhiên cũng phát hiện ra ma khí che trời.

Cửu Sắc lạnh nhạt bình tĩnh, không hề bối rối. Hắn đã trải qua vô số chuyện, cảnh tượng trước mắt ông cũng chẳng là gì cả.

Tàng Thất thì có chút hưng phấn, nhìn chân trời tràn ngập ma khí, ánh mắt vốn sạch sẽ trở nên nóng bỏng tham lam.

Nếu để cho bản tăng trấn áp những Ma Tộc này rồi luyện hóa ma khí mệnh môn cuộn cuộn kia, đến lúc đó bản tăng sẽ có thể dễ dàng đánh bại Diệp huynh.

Tàng Thất thầm nghĩ, không tự chủ được cười ra tiếng, ngấm lại lại khiến người ta vô cùng vui vẻ.

“Đế thí chủ, chúng ta trừ ma vệ đạo đi!”

Đế Vô Tình nhìn Tàng Thất: “Đại sư, Thiếu chủ không có ở đây, chúng ta tùy tiện đi thì có nguy hiểm không?”

Nàng gọi một tiếng đại sư này lại khiến Tàng Thất hơi phờ phất.

Đã lâu hắn không nghe được xưng hô vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Về mặt Tàng Thất nghiêm túc, hai tay chấp lại: “A Di Đà Phật, Đế thí chủ không cần lo lắng, có bản tăng ở đây, không có sơ hở nào.”

“Diệp huynh có thể làm được, bản tăng cũng có thể.”

Đế Vô Tình bán tín bán nghi: “Đại sư, đối mặt với nhiều cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc như vậy, đại sư có lòng tin chiến thắng sao?”

Tàng Thất nói: “Xuất gia không nói dối, bản tăng thật sự rất mạnh, có tên gọi tiểu hòa thượng mạnh nhất vũ trụ.”

“Hàng yêu trừ ma với bản tăng dễ như trở bàn tay.”

Vừa dứt lời, trong hư không, vài đoàn ma khí màu đen xuất hiện cách Trụ Côn không xa, ngay sau đó từng bóng người từ trong sương đen đi ra.

Nhìn khi thấy người tới, sắc mặt Tàng Thất hơi biến đổi, hiện tại Ma Tộc đều mạnh như vậy sao?

Đế Vô Tình vội vàng nói: “Đại sư, thực lực mười người này rất mạnh, không biết đại sư có thể thắng không?”

Tàng Thất hơi ngập ngừng: “Bản tăng có thể thắng mấy phen!”

Đế Vô Tình nói: “Vậy thì làm phiền đại sư.”

Dứt lời, ba người Đế Vô Tình, Cửu Sắc, Đế Thần lui về phía sau một bước, chỉ còn lại một mình Tàng Thất đứng ngạo nghễ trên boong thuyền.

Trong nháy mắt đã lộn xộn trong gió.

Chung quy vẫn là một mình bản tăng gánh vác tất cả.

Cửu Sắc quay đầu nhìn hai người Đế Vô Tình, Đế Thần, truyền âm nói: “Các người không thể chống lại được những người này, tìm một chỗ trốn đi!”

Đế Vô Tình nói: “Tiền bối, có đại sư ở đây, chẳng lẽ...”

Cửu Sắc lại nói: “Tiểu hòa thượng có thiên tư vô địch, thế nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, không cách nào chống lại lão ma thời đại trước mắt này, lấy thực lực hiện tại của tiểu hòa thượng, nhiều nhất có thể ngăn cản ba hiệp.”

Ánh mắt mười cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc hội tụ trên người Tàng Thất, người cầm đầu nói: “Tiểu hòa thượng, người muốn ngăn cản chúng ta sao?”

Tàng Thất chững chạc nói: “Chư vị thí chủ trở về đi, nơi này vô cùng hung hiểm, chớ để bàn tăng ra tay, bằng không các người sẽ hối hận.”

Đạo Huyền Không nhướng mày, suýt chút nữa đã bị lời nói của Tàng Thất chọc cười, lão ta chưa từng gặp hòa thượng hài hước như vậy.

“Tiểu hòa thượng, cấp bậc của ta và người cách xa vạn dặm, ai cho người dừng khí dám nói chuyện với lão phu như thế?”

Tàng Thất trầm giọng nói: “Đánh ta, muốn chết!”

Bóng dáng Đạo Huyền Không chợt lóe, ma khí khủng bố hóa thành hai con rồng cắn nuốt về phía Tàng Thất.

Ma khí đáng sợ bao trùm tràn ngập, bầu trời giống như sẽ lập tức sụp đổ.

Phật pháp vô lượng.

Tàng Thất không dám có chút sơ suất nào, ngay khi Đạo Huyền Không ra chiêu với hắn, hơi thở cổ xưa kia khiến hắn cảm thấy bị áp bách.

Trong phút chốc, vô lượng ánh sáng vàng bắn ra, Phật pháp vô biên, một tượng Phật lớn xuất hiện sau lưng Tàng Thất, tay Phật mạnh mẽ đánh về phía con rồng đang cắn nuốt tới.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, tay Phật kia bị nghiền nát như ngôi sao bị hủy, từ trên cao rơi xuống. Thân ảnh Tàng Thất lui về phía sau vài bước, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, mạnh mẽ áp chế không để máu tươi trong miệng bắn ra.

Phật môn thánh kiếm, siêu thoát!

Tàng Thất thúc dục Phật Kiếm bản mệnh, bay lên cao, tức giận đánh xuống phía Đạo Huyền Không: “Để thí chủ, các người rời

khỏi nơi này trước đi.”

Dứt lời, ba người Đế Vô Tình, Đế Thần, Cửu Sắc xuất hiện ở hai cánh trái phải Tàng Thất, đồng thời phát động tiến công chỉ thẳng vào trên người Đạo Huyền Không.

Tàng Thất cảm động phát khóc: “Bần tăng còn tưởng các người sẽ rời đi.”

Đế Vô Tình nói: “Nhiều cường giả như vậy, chúng ta đi không được, hơn nữa Thiếu chủ không có ở đây, đương nhiên chúng ta cùng chung mối thù.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, sóng khí kinh khủng bắn ra, ba người Tàng Thất bị hất bay ra ngoài, chỉ còn lại một mình Cửu Sắc đứng ngạo nghễ trên boong thuyền.

Chương 1770: Người không đánh lại hấn?

Ánh mắt Đạo Huyền Không dừng trên Phật lớn che trời, chậm rãi mở miệng nói: “Thế gian lại có Phật như thế, thật sự là không dễ dàng. Từ khi Phật Môn tàn lụi, trong vũ trụ từ lâu đã không còn ai tu luyện Phật đạo, cường giả Phật Pháp còn có mấy người đâu.”

“Đáng tiếc, nếu người không gặp được ta, người còn có thể trưởng thành.”

Sát ý khủng bố tràn ngập, những người khác đi tới bên cạnh Đạo Huyền Không, Khởi Nguyên Ma Khí bao trùm bầu trời, nghiền ép xuống bốn người Tàng Thất.

Một nữ tử trong đó nhìn Cửu Sắc: “Người cũng không tệ, có muốn ở lại bên cạnh ta không?”

Cửu Sắc lạnh nhạt nói: “Người còn chưa đủ tư cách.”

Câu này không sai chút nào, Cửu Sắc đã duyệt qua vô số người, trước kia có rất nhiều cường giả tuyệt thế muốn hấn ở bên cạnh những đều bị hấn từ chối.

Ai bảo hấn phóng dăng không bị trói buộc, thích sống một cuộc sống vô tư.

Sắc mặt Đạo Vân Vận thay đổi: “Không biết điều, vậy thì đừng trách ta.”

Ngay khi nàng ta ra tay với Cửu Sắc, trong hư không xuất hiện chín vòng sáng biến hư không thành một mảnh an lành.

Cửu Sắc phóng thích bản thể, nghênh đón Đạo Vân Vận.

Thất Thái Huyền Diệu.

Xem ra lần này chúng ta có thu hoạch không nhỏ.

Đạo Huyền Không nhìn Cửu Sắc trên hư không, nhếch miệng cười: “Các người đi giết ba người bọn họ trước, con huyền diệu này giao

cho ta.”

Tám người khác tấn công ba người Tàng Thất.

Xuy.

Một tiếng kiếm reo truyền đến, Hồn Độn Tru Tiên Kiếm xuất hiện trên boong thuyền, kiếm khí khủng bố bao trùm, bóng dáng tám người đi về phía trước ngừng lại.

Bọn hắc kiêu ngạo nhìn Hồn Độn Tru Tiên Kiếm, không ai hiểu rõ thanh kiếm này hơn Khởi Nguyên Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Hồn Độn Tru Tiên Kiếm, áo trắng cuờng gió bay lên, vẻ mặt lạnh lùng phi phàm, nhìn qua khí chất không tẻ.

Không hổ là vừa mới hoạt động thân thể.

Tàng Thất vội vàng tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, cuối cùng người cũng xuất hiện, bản tăng suýt chút nữa bị đánh chết.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người không đánh lại hắc?”

Tàng Thất: “...”

Ánh mắt Đạo Huyền Không rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Người là người của Hồn Độn Tộc, lại còn có thể khiến Hồn Độn Tru Tiên Kiếm nhận chủ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu biết ta là chủ nhân của Hồn Độn Tru Tiên Kiếm, vậy người hắc là biết nên làm thế nào, chờ ta phong ấn chém giết người, hay là tự mình kết liễu?”

Đạo Huyền Không khinh thường: “Xưa đâu bằng nay, một thanh Hồn Độn Tru Tiên Kiếm còn không làm gì được ta.”

“Khởi Nguyên Ma Tộc ta có trăm vạn Ma binh, một mình người hắc có thể ngăn cản.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, mỉm cười: “Ta có một kiếm

có thể chém trăm vạn ma thể gian.”

“Kiếm phong!”

Một kiếm phong thiên, cắn nuốt bầu trời.

Đám người Đạo Huyền Không không nghĩ rằng Diệp Trường Sinh lại không có bất kỳ dấu hiệu nào mà ra tay trước, mọi người vội vàng nghênh đón kiếm trước mặt.

Vô lượng kiếm khí từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như ngay sau đó không gian sẽ bị kiếm khí phong ấn.

Hai tay Đạo Huyền Không mở ra, vô số ma khí bay thẳng lên trời cao: “Ma khí cứu thiên!”

Cột sáng ma khí giống như chống đỡ vũ trụ, ngăn cản kiếm khí phong ấn bọn hắn. Rất nhanh, kiếm khí bắn ra bị nghiền nát, chín người lướt qua chỉ còn tàn ảnh, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Cấp bậc của những người này quá mạnh.

Kiểm phong không làm gì được bọn hắn.

Diệp Trường Sinh thúc dục Thần Ma Cửu Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa khiến cấp bậc tăng lên rất nhanh, hai tay hắn kết ấn, ngón tay chỉ một cái, Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm bay ra ngoài.

Một kiếm phệ tiên, Hỗn Độn Đồ Ma.

Đây là thần thông kiếm đạo của Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm - Tru Tiên Cửu Kiếm.

Dưới sự công kích của Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, chín người Đạo Huyền Không lui về phía sau, bọn hắn vẫn hơi kiêng kỵ thanh kiếm này.

Bọn hắn đã từng bị thanh kiếm này phong ấn, sự sợ hãi ấy như lạc ấn khắc sâu khắc trong trí nhớ của bọn họ, quả thực chính là ác mộng không thể xua đi được.

Hiện giờ bọn hăn biết rõ thanh kiếm này không đả thương được mình, nhưng khi kiếm khí bao trùm tới, bọn hăn vẫn không tự giác mà tránh né.

Không biết từ khi nào, Tàng Thất đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, sau lưng lại xuất hiện hai thanh Phật kiếm, một trong số đó chính là Khởi Nguyên Khuyết hăn vừa mới có được.

“Diệp huynh, người nói không sai, tu vi có thể có được.”

“Bần tăng, hiểu rồi.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy muốn ta chia làm hai cái cho người sao?”

Tàng Thất nói: “Diệp huynh, ta cảm thấy vẫn nên gọi thêm ít người nữa mới thích hợp, bần tăng vẫn thích một chọi một.”

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, sau lưng lại xuất hiện hai phân thân là Hỗn Độn U Minh, còn cái khác là phân thân Hư Vô đạt được trên người Hư Linh Diển.

Cách đó không xa.

Đạo Huyền Không ổn định thân ảnh, ngược mắt nhìn hai phân thân sau lưng Diệp Trường Sinh: “Rốt cuộc người là ai, Hỗn Độn Thần Ma?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thân phận của ta rất phức tạp, ngay cả bản thân ta cũng không biết, người có tin không?”

Chương 1771: Người không đánh lại hắc?

2

“Đến đây, nhận chết đi!”

Đạo Huyền Không đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời: “Sư muội giúp ta!”

Dứt lời, bóng dáng xinh đẹp của Đạo Vân Vận từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh. Nàng ta đánh giá Diệp Trường Sinh trước mắt, bộ dáng vô cùng si mê.

Lại si mê vẻ đẹp của ta?

Đạo Vân Vận mở lời: “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau không, ta cảm thấy một cảm giác vô cùng quen thuộc trên người người.”

“Không đúng, người là con của hắc, cũng không đúng, hắc đã chết, há sao có thể để lại con của mình trong vũ trụ, cho dù có thì người cũng không thể trẻ tuổi như vậy.”

Đạo Vân Vận bước từng bước từng bước về phía Diệp Trường Sinh: “Cha người là ai?”

Diệp Trường Sinh nói: “Cha ta vô cùng mạnh mẽ, không phải người người có thể biết. Ta nói với người như vậy đi, bối cảnh của ta rất lớn, các người trên chộc ta thì sẽ chết.”

Đạo Vân Vận cười lạnh nói: “Tiểu tử, người rất không thành thật, nếu cha người rất mạnh mẽ, vì sao người không dám nói ra tên của hắc?”

“Yên tâm, ta là nữ tử đứng đắn.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Ta biết, người là nữ tử đang gặp.”

Nói đến đây, hắc ngừng một chút mới tiếp tục: “Đừng nói chuyện, động thủ đi!”

Đạo Huyền Không quay đầu nhìn lại: “Sư muội, hắn không thể là con của người nọ, động thủ giết hắn.”

Đạo Vân Vận gật đầu: “Vạn linh trong vũ trụ có rất nhiều người giống nhau, là ta bị quá khứ trói buộc.”

“Sư huynh, giết hắn, mang huyết mạch của hắn về, Tộc trưởng hắn sẽ rất thích.”

“Động thủ!”

Thân ảnh Đạo Huyền Không chợt lóe, trăm ma ảnh xuất hiện trên không trung, từng công kích bắn ra, mâu lớn tản ra ma khí hội tụ trên người Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với công kích trước mắt, Diệp Trường Sinh không hề sợ hãi chút nào, thúc dục kiếm khí trực tiếp nghênh đón.

Hắn chọn cứng rắn đánh một đòn với Đạo Huyền Không.

Cùng lúc đó, phân thân Hỗn Độn U Minh và phân thân Hư Vô cũng ra tay, hai ánh kiếm tựa như chém tới từ bên ngoài vũ trụ.

Một kiếm, Hỗn Độn.

Một kiếm, Hư Vô.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên khắp cửu thiên thập địa.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh và Đạo Huyền Không giằng co trên không trung, linh khí ngập trời bắn ra, cả vũ trụ tựa hồ đều đang run rẩy lay động.

Đạo Huyền Không khiếp sợ không thôi: “Người lại có thể chiến đấu mà không quan tâm đến cấp bậc, trong vũ trụ chung quy vẫn chỉ có một tu sĩ như người.”

Tàng Thất nhìn Đạo Huyền Không: “Lúc trước bần tăng đã nhắc

nhỏ người, để người rời đi sớm, nơi này vô cùng hung hiểm, người còn không tin.”

“Ta muốn hỏi người hiện tại có hối hận hay không?”

“Đáng tiếc người gặp Diệp huynh, ngay cả cơ hội hối hận người cũng không có.”

Nói tới đây, hắn nở nụ cười với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh là huynh đệ của bần tăng, không phải người có thể đánh sao? Giết hắn đi!”

Diệp Trường Sinh: “...”

Đạo Huyền Không: “...”

Tàng Thất chậm rãi khoan chân ngồi, chấp hai tay: “Diệp huynh, người đến giao chiến, bần tăng đến siêu độ những ma đầu này.”

Hắn siêu độ ma đầu sao?

Không, hắn đang lặng lẽ luyện hóa ma khí trong hư không.

Người khác không ngừng trở nên mạnh mẽ, Tàng Thất lại không ngừng trở nên đê tiện.

Hơn nữa hắn còn đê tiện tới một tầm cao mới.

Thừa dịp Diệp Trường Sinh và Đạo Huyền Không đại chiến, hắn lặng yên cắn nuốt ma khí đầy trời, từ đó khiến cấp bậc tăng lên.

Sao lại có người mặt dày như thế chứ?

Đạo Huyền Không mới không quan tâm nhiều như vậy, lão ta liên thủ với chín người khác lần thứ hai tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Trong phút chốc, gió nổi mây bay, ma khí vô tận nghiêng trời, Diệp Trường Sinh lấy một địch mười, hơi thở trên người càng ngày càng cuồng bạo.

Bốn vầng sáng với màu sắc khác nhau dâng lên từ dưới chân, bao

phủ trên người hắn, rực rỡ nhiều màu sắc, cả người giống như tắm trong thần quang.

Vô Định Kiếm Vực và Sát Giới buông xuống, va chạm với công kích của mười người. Tuy Diệp Trường Sinh rơi vào thế hạ phong nhưng hắn có rất nhiều lá bài tẩy, mười người căn bản không làm gì được hắn.

Ánh mắt Đạo Huyền Không rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ vẻ chấn động, bốn linh khí thần văn, đây quả thực là chuyện không thể nào.

Hắn làm thế nào để khống chế đồng thời bốn linh khí?

Trong lòng lão ta rất rõ ràng, nếu không phải ý vào nhiều người, bọn hắn không có phần thắng lớn trong trận đại chiến này.

Đúng lúc này.

Đại quân Khởi Nguyên Ma Tộc tới tấn công Bất Tử Trụ Quốc tạo ra tiếng nổ rung trời, trăm vạn ma binh đứng ngạo nghễ, ma khí cuộn cuộn che khuất bầu trời.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Đế Vô Tình, Đế Thần vô cùng hoảng hốt, trăm vạn ma binh buông xuống, cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc như mây.

Bọn hắn không giúp được nhiều cho Diệp Trường Sinh, quy mô của trận đại chiến này quá lớn, chỉ một mình Diệp Trường Sinh sợ là không cách nào ngăn cản được Khởi Nguyên Ma Tộc trước mắt.

Một bóng người bay xuống bên cạnh Đạo Huyền Không, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Huyền Không, người này tu sĩ Hỗn Độn Tộc sao?”

Chương 1772: Đại chiến

Đạo Huyền Không nói: “Hồi Linh Ma đại nhân, thân phận người này không chỉ đơn giản là hậu duệ Hồn Độn Tộc, nhưng Hồn Độn Tru Tiên Kiếm ở trong tay hắn, có thể chắc chắn người này là địch của chúng ta, không trừ đi, hậu hoạn vô cùng.”

Khởi Nguyên Linh Ma Đạo Vô Thủy gật gật đầu: “Mặc kệ hắn có bối cảnh gì, nếu là kẻ địch của chúng ta, vậy thì giết không tha.”

Nói đến đây, lão ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bất Tử Trụ Quốc là nỗ mạnh hết đà, bọn hắn chạy trốn đến Bất Tử Tộc kéo dài hơi tàn bằng tòa đại trận này. So ra thì lão phu càng thấy hứng thú với người này hơn.”

Đạo Huyền Không nói: “Có Linh Ma đại nhân ra tay, người này tất phải chết.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, kiếm khí bao phủ trên người Diệp Trường Sinh khuếch tán ra ngoài, bầu trời khôi phục bình tĩnh.

Một người đứng ngạo nghễ trên hư không, nhìn cường giả và đại quân Khởi Nguyên Ma Tộc không ai bì nổi trước mắt.

Khá lắm, lần này kích thích.

Thoáng cái có nhiều cường giả như vậy, rốt cục có thể buông tay buông chân đánh một trận.

Tàng Thất căn nuốt ma khí xong thì đứng dậy, hoảng sợ nhìn trăm vạn ma binh, hắn xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, gọi người đi, chúng ta có thể không gánh được.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tàng Thất: “Vì sao người không cho ta chạy trốn?”

Tàng Thất nói: “Ta hiểu Diệp huynh, người sẽ không chạy trốn.”

“Vậy người vẫn không hiểu rõ ta.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, thân ảnh bay ngược ra sau, tiện tay vung lên thu hai người Đế Vô Tình, Đế Thần vào trong Thương Khung Thần Cung.

Ngay sau đó, Trụ Côn biến mất không thấy đâu.

Hai người này đã thần phục hẳn, đương nhiên hẳn không thể để hai người chết trong tay đại quân Khởi Nguyên Ma Tộc.

Tàng Thất thấy Diệp Trường Sinh lui đi, sắc mặt chợt thay đổi: “Diệp huynh, huynh có độc!”

Không phải kiếm tu bất khuất, thẳng tiến không lùi sao?

Lần thứ hai đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, Tàng Thất kinh ngạc nói: “Diệp huynh, người sẽ không thật sự muốn chạy trốn chứ?”

“Người đã từng nghe chiến lược rút lui chưa?” Diệp Trường Sinh nói một câu, ánh mắt xẹt qua trên người Đạo Vô Thủy: “Hẳn sẽ không để ta rời đi, ta chỉ thi hai người Đế Vô Tình vào trong Thần Cung để bọn họ không bị thương.”

Tàng Thất gật gật đầu: “Diệp huynh, huynh cố ý đúng không? Huynh để Đế thí chủ tiến vào Thương Khung Thần Cung chỉ là bước đầu tiên, mục đích thật sự là để cho mọi người nhận ra được hơi thở của cường giả trong Thần Cung.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Có cần phức tạp như vậy không? Hòa thượng suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Hòa thượng, người nhìn ma tu đầy trời kia, một người một nửa được không?”

Tàng Thất vội vàng nói: “Diệp huynh, có phải người quá coi trọng ta không, ta thật sự không được.”

“Thực lực không đủ thì gom góp đan dược.” Diệp Trường Sinh đưa

một bình ngọc cho Tàng Thất: “Bình đan dược này có thể khiến người đứng lên hoàn toàn.”

“Vẫn cần phải bù đắp chênh lệch về cấp bậc.”

Đạo Vô Thủy thấy hai người trò chuyện cở mở, không để lão ta vào mắt chút nào hay cảm giác tồn tại của lão ta quá thấp?

Những trăm vạn ma binh trước mắt mà hai người vẫn dám nói chuyện, có phải quá kiêu căng rồi không?

“Huyền Không, Vân Vận, dẫn người đi lấy mạng bọn hần!”

Dứt lời, lão ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn hư không: “Nếu chư vị đã tới thì hãy xuất hiện gặp mặt.”

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người từ trên cao bay xuống, xuất hiện trước mặt Đạo Vô Thủy, người tới không phải ai khác, chính là Quân Vô Ý, Hồn Đế, Viêm Đế và Dương Thần.

Bốn người đuổi theo Hư Linh Diễn tới nơi này nhưng lại không có tung tích của nàng.

Nhưng ngay khi bọn hần đang nghĩ mãi không ra thì hơi thở của Hư Linh Diễn lại xuất hiện lần nữa. Trong nháy mắt, Hồn Đế nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh.

Hắn ta biết Hư Linh Diễn ẩn náu trên người Diệp Trường Sinh, xem ra lần này hắn ta đã nhặt được đồ quý.

Trên người Diệp Trường Sinh có thần hỏa, thần hồn, huyết mạch là chí bảo vô thượng với Hồn Đế, Viêm Đế và Dương Thần, giá trị của hắn là vô tận.

Một Hư Linh Diễn đã kiến bọn hần hưng phấn không thôi, bây giờ lại thêm Diệp Trường Sinh, thu hoạch lớn đến mức khiến bọn hần điên cuồng.

Quân Vô Ý điên cuồng đến mức nhìn chăm chăm vào Hồn Độn Tru Tiên Kiếm phía trên. Diệp Trường Sinh có thể là kiếm tu, vậy thì chí bảo kiếm đạo trên người hắn đều sẽ thuộc về hắn ta.

Bốn người đương nhiên hiểu rõ nhóm người Đạo Vô Thủy chắc chắn cũng đến vì chí bảo trên người Diệp Trường Sinh.

Như vậy lại rắc rối rồi.

Đạo Vô Thủy quay đầu nhìn về phía Quân Vô Ý: “Nói vậy mục tiêu của bốn vị giống lão phu, vậy thì trước tiên hãy chém giết hắn rồi chúng ta ngồi xuống từ từ thương lượng những chuyện khác?”

Quân Vô Ý nói: “Còn không biết các hạ là ai?”

“Khởi Nguyên Ma Tộc, Linh Ma Đạo Vô Thủy.”

“Các hạ là ai?”

Quân Vô Ý nói: “Lão tổ Hư Vô Kiếm Cung, Quân Vô Ý.”

Đạo Vô Thủy hí mắt: “Không ngại bốn vị đến từ Hư Vô Chi Địa, thuận tiện hỏi một câu, Khởi Nguyên Cấm Khu còn ở đó không?”

Chương 1773: Đại chiến 2

Quân Vô Ý gật đầu: “Vẫn còn!”

Đạo Vô Thủy cười: “Vô số năm tháng trôi qua, không nghĩ tới Khởi Nguyên Cẩm Khu còn ở đó, xem ra lần này chúng ta trở lại đúng lúc.”

Sau khi cảm khái xong, thân ảnh lão ta chợt lóe, chém giết về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời truyền âm cho đám người Đạo Huyền Không.

Nếu mục tiêu của mọi người đều rõ ràng, đương nhiên là ai ra tay trước sẽ chiếm lợi thế, ai chém giết Diệp Trường Sinh trước, chỉ bảo sẽ rơi vào tay người đó.

Nhìn thấy cảnh này, đương nhiên bốn người Quân Vô Ý không cam lòng ở sau, hóa thành từng tàn ảnh xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, công kích cuồng bạo hội tụ qua.

...

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, bầu trời chấn động.

Từng tắc từng tắc không gian sụp đổ, Diệp Trường Sinh bay ngược ra ngoài, Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm trong tay chống đỡ thân thể, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Hắn đón nhận một kích mà mọi người liên hợp một cách cường ép, dường như điều đó đã đạt tới cực hạn của hắn, tuy rằng hắn có được bất tử bất diệt kim thân nhưng cấp bậc vẫn có giới hạn.

Cho dù hắn vượt cấp khiêu chiến nhưng cũng không thể chém giết tất cả mọi người trước mắt được.

Cấp bậc của nhóm người Quân Vô Ý, Dương Thần, Hỗn Đế, Viêm

Đế, Đạo Vô Thủy đều ở Hỗn Nguyên Thần cao nhất.

Cấp bậc chênh nhau quá nhiều.

Mọi người thấy Diệp Trường Sinh bình yên vô sự thì đều chấn động, không nghĩ tới hắn có thể chống đỡ được.

Linh khí trên người Quân Vô Ý tăng vọt điên cuồng, lấy ra một thanh kiếm lớn màu vàng: “Hư vô kim kiếm.”

Hắn ta tức giận chém một kiếm xuống. Khi kiếm cách Diệp Trường Sinh trong gang tấc thì lại có một kiếm màu vàng xuất hiện, có điều kiếm xuất hiện lần này là Thần Ma Kim Kiếm của Diệp Trường Sinh.

Ầm.

Ầm.

Hai kiếm vàng va chạm cùng một chỗ, vô lượng ánh kiếm màu vàng bắn ra ngoài, chiếu rọi bầu trời sáng như ban ngày.

Diệp Trường Sinh từ từ bay lên trời, sau lưng xuất hiện hai bóng dáng là Vĩnh Hằng Thần và Vĩnh Hằng Ma, trong tay bọn họ đều cầm một thanh cổ kiếm.

Ngay sau đó, hai bóng dáng xoay tròn trên không trung, Thần Ma hợp nhất, cử thế vô địch. Hai cổ kiếm quét ngang hư không, kiếm khí cắt thẳng qua trên người mấy người.

Mọi người lui về phía sau liên tục, không ngừng phát động công kích để ngăn cản Diệp Trường Sinh tiến công. Bọn hắn vô cùng hoảng sợ, khó tin rằng một mình Diệp Trường Sinh có thể chống lại bọn hắn lâu như vậy.

Quân Vô Ý từ từ ổn định lại, quay đầu nhìn về phía ba người Hồn Đế: “Vĩnh Hằng Thần Ma, thế mà hắn lại khiến Vĩnh Hằng Thần và Vĩnh Hằng Ma hợp làm một, không phải nói Vĩnh Hằng Chi Địa đã bị hủy diệt sao? Vì sao hắn lại có truyền thừa Vĩnh Hằng Thần Ma?”

Hồn Đế hí hóp mắt, vẻ mặt nghiêm nghị: “Thân phận người này rất

khó hiểu, ngay cả bản đế cũng không thể kiểm tra thần hồn của hắc, nhưng có thể xác định một chuyện, thần hồn của hắc cũng không hoàn chỉnh.”

Đến bây giờ bọn hắc còn không biết thân phận thật sự của Diệp Trường Sinh.

Quân Vô Ý lại nói: “Trên người người này có quá nhiều bí mật, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, nếu không sẽ mang đến cho chúng ta phiền phức rất lớn.”

Viêm Đế nói: “Hắc có quan hệ với Hư Linh Diễm, há có thể buông tha.”

Dứt lời, biển lửa vô tận đốt sạch bầu trời, trong nháy mắt cắn nuốt về phía Diệp Trường Sinh.

Thật ra không biết, Diệp Trường Sinh không sợ lửa nhất, bao nhiêu thần hỏa cũng không gây ra tổn thương cho hắc.

Xuy.

Xuy.

Từng ánh kiếm chém biển lửa, Diệp Trường Sinh ngự kiếm mà đi, thúc dục vô số kiếm khí bao bọc trên người mình.

Dưới sự vây công của mọi người, hắc có thể đứng ở thế bất bại, chỉ cần một hơi thở còn tồn tại, kiếm khí của hắc sẽ cuộn cuộn không ngừng, những người này đừng mơ giết được hắc.

Những mục đích của hắc là muốn chém giết mọi người chứ không phải ở đây dây dưa tiếp với bọn họ.

“Diệp huynh chớ hoảng hốt, bản tăng đến giúp người một tay.”
Giọng nói của Tàng Thất truyền đến, thân ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Vô tận Thiên Phật buông xuống, hạo nhiên chính khí và Phật Pháp vô biên phổ độ, Diệp Trường Sinh quay người nhìn lại: “Hòa thượng, cuối cùng người cũng nguyện ý tăng thực lực tới đỉnh cao.”

Tàng Thất cười khổ một tiếng: “Diệp huynh, vì người, ta nguyện xông pha khói lửa, cho dù Phật bỏ mình rơi cũng không tiếc.”

Không ai biết Tàng Thất đã trải qua những gì khi tăng cấp bậc lên đến như bây giờ.

Ngay cả Diệp Trường Sinh cũng không biết.

Phật diệt!

Tàng Thất vỗ một chưởng xuống người hai người Quân Vô Ý và Đạo Vô Thủy: “Diệp huynh, những người khác giao cho người, hai người này để bàn tăng là được.”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, không nghĩ tới Tàng Thất lại chọn ngăn cản hai người có thực lực mạnh nhất: “Hòa thượng, người cần thận một chút.”

Ầm.

Một chưởng hạ xuống, trong hư không đột nhiên xuất hiện một chưởng ấn giống như lỗ thủng bầu trời.

Quân Vô Ý nói: “Tiểu hòa thượng, người mạnh mẽ dùng bí thuật tăng tu vi, cho rằng như vậy có thể ngăn cản chúng ta sao?”

Chương 1774: Đại chiến 3

“Bí thuật?”

Tàng Thất lắc đầu, hai tay chấp lại, giống như đang nói, người đã từng gặp bí thuật có thể tăng chín cấp bậc trong nháy mắt chưa?

Diệp Trường Sinh có được Thần Ma Cửu Biến và Phần Huyết Cuồng Hóa cũng không thể làm được. Vốn hắn hoàn thành Thần Ma Cửu Biến là có thể làm được, nhưng cũng chỉ giới hạn dưới cấp bậc Trụ Thần, sau khi đột phá cấp Hồn Nguyên, dù Diệp Trường Sinh thúc dục Thần Ma Cửu Biến thì cũng chỉ tăng nhiều nhất ba cấp bậc một lần.

Cho nên ngay cả Diệp Trường Sinh cũng rất hoài nghi.

“A Di Đà Phật, bần tăng muốn đại khai sát giới.”

Dứt lời, Tàng Thất đi tới phía hai người Quân Vô Tình và Đạo Vô Thủy, Thông Thiên Kim Thân xuất hiện, loại cảm giác áp bách này khiến người ta cảm thấy hồn phi phách tán.

Tàng Thất xuất hiện trên ngón tay Thân Kim Thân Thông Thiên Phật, hắc ngòi khoanh chân, lạnh nhạt bình tĩnh.

Miệng hắc niệm Phật ngữ, từng ký tự màu vàng xuất hiện lại là Phật Đạo Cửu Bí thất truyền đã lâu.

Lâm, đấu, binh, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền.

Sau khi Phật Đạo Cửu Bí xuất hiện, chín Phật Tổ xuất hiện trong không trung, bọn họ đồng thời ra tay, chín ấn ký xuất hiện, nghiêng ép về phía Quân Vô Tình và Đạo Vô Thủy.

Chín ấn Bất Động Căn Ấn, Đại Kim Cương Luân Ấn, Nội Phược Ấn hạ xuống, thân ảnh hai người lui về phía sau liên tục, Phật pháp mạnh mẽ bao phủ trên người bọn họ.

Nhất là Đạo Vô Thủy, dưới sự áp chế của Phật pháp, ma công của lão ta rất khó phát huy ra uy lực lớn nhất.

Ngay khi mọi người chấn động vạn phần, cho rằng Tàng Thất muốn trấn áp hai người thì bọn họ đánh vỡ chín ấn ký, nhanh như chớp, lần thứ hai tấn công Tàng Thất.

Chín Phật Tổ vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành bột mịn, Tàng Thất đột nhiên mở hai mắt, chậm rãi mở miệng: “Cực Lạc.”

Trong lúc nhất thời, hư không hóa thành bóng tối, giống như màn đêm vĩnh hằng buông xuống. Ngay sau đó, từng Phật ngữ xuất hiện, trong bóng tối lại có Phật Tổ đi ra với vô số ánh sáng vàng lấp lánh.

“Quy y ngã Phật!”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, Hư Vô Thiên Thạch từ bên hông bay ra ngoài, trong nháy mắt hóa thành một người giống hắc y như đúc.

Vẻ mặt Hồn Đế, Viêm Đế, Dương Thần, Đạo Huyền Không, Đạo Vân Vận thay đổi, Dương Thần trầm giọng nói: “Hư Vô Thiên Thạch, bảo vật từng mạnh nhất Hư Vô Chi Địa lại ở trên người hắc.”

“Bản đế thật sự càng ngày càng hưng phấn.”

Viêm Đế phụ họa nói: “Giết hắc và tiểu hòa thượng, chúng ta sẽ trở về đỉnh cao.”

Ngay khi bọn hắc chuẩn bị ra tay với Diệp Trường Sinh, một ánh sáng xuất hiện, chiếu rọi trên người bọn hắc.

Thương Khung Thần Cung mở ra.

Hư Linh Diễm và Triệu Đức Trụ xuất hiện, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, mọi người nhìn thấy hai người: “Hắc gọi người giúp?”

Ánh mắt Triệu Đức Trụ xẹt qua mấy người trong sân: “Wow, người đã trêu chọc bao nhiêu người vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Người muốn đánh nhau, cơ hội cho người.”

Triệu Đức Trụ gạt đầu, khẽ giơ cánh tay lên chỉ thẳng lên người Hồn Đế, Viêm Đế, Dương Thần, Đạo Huyền Không: “Chỉ có mấy người các người, cùng nhau lên đi.”

Mọi người: “...”

Hư Linh Diễm nói: “Bọn hần là của ta.”

Dứt lời, bóng dáng nàng chợt lóe, chém giết tới phía ba người Hồn Đế: “Các người không nên đuổi theo tới nơi này.”

“Chịu chết đi!”

Hồn Đế nói: “Hư Linh Diễm, thân thể người có thể khôi phục, hần là công lao của tiểu tử kia!”

“Thế giới nhỏ kia không tệ, bản đế rất thích.”

Nói đến đây, hần ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Người lại giao bản thân cho tiểu tử kia, không cảm thấy thiệt thòi sao?”

Nghe tiếng.

Sắc mặt Hư Linh Diễm lạnh như băng, không khí quanh không như đóng băng lại trong nháy mắt, nàng lẳng lặng nhìn Hồn Đế, giống như đang nói, người không hiểu sự vui sướng của ta.

Triệu Đức Trụ thấy Hư Linh Diễm chuẩn bị tấn công: “Tiểu Diệp, không phải ta không giúp người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Diễm, người lui ra sau, để Tán Nhân tiền bối lên.”

Triệu Đức Trụ lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Người thật sự biết thương hương tiếc ngọc.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Đương nhiên, nữ nhân của ta, ta xót.”

Hư Linh Diễm không quay đầu lại: “Trường Sinh, bốn người này đến vì ta, hãy giao bọn họ cho ta.”

“Về phần những người khác, giao cho các người.”

Thân ảnh Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi tới bên người Hư Linh
Diễn: “Ta tới giúp người.”

Dứt lời, hai người đồng thời tấn công bốn người Hồn Đế, Viêm Đế,
Dương Thần, Quân Vô Ý.

Ánh mắt Triệu Đức Trụ rơi vào trên người Tàng Thất: “Người liều
mạng vì huynh đệ, nhưng trong mắt người ta chỉ có nữ nhân.”

“Vẫn nên để lão phu đến giúp người một tay đi!”

Không biết từ khi nào, trong tay hắn xuất hiện một cây gậy sắt,
hắn đập mạnh một cái về phía Đạo Vô Thủy.

Đạo Vô Thủy nhìn gậy sắt rơi xuống, sắc mặt thay đổi: “Hỗn Độn
Tùy Ý Xử!”

Cây gậy sắt này vốn là một trong những chí bảo của Hỗn Độn Tộc.

Mặc dù nó không nổi tiếng như Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm nhưng
cũng là một thần khí hiếm có, chủ yếu là có thể biến đổi lớn nhỏ,
hơi giống Kim Cô Bổng.

Chương 1775: Nai xừ

Thật ra trên người Diệp Trường Sinh cũng có một Chấn Động Xử, đáng tiếc hẳn dùng rất ít.

Triệu Đức Trụ trầm giọng nói: “Nếu người đã biết thanh thần binh này, vậy thì đừng để lão phu ra tay, lão phu đánh người rất đau.”

Đạo Vô Thủy khinh thường không thèm để ý: “Là địch của Khởi Nguyên Ma Tộc ta, tất cả các người đều phải chết. Hỗn Động Tùy Ý Xử ở trong tay người, nói cách khác, người là người của Hỗn Động Tộc.”

“Nhắc nhở người một câu, phạm là người có quan hệ với Hỗn Động Tộc, Khởi Nguyên Ma Tộc chúng ta đều muốn giết.”

Dứt lời, lão ta giơ cánh tay lên, Ma Quang trong lòng bàn tay bay thẳng lên đỉnh chín tầng mây. Ngay sau đó, trên bầu trời vô tận, ma khí ngập trời điên cuồng hội tụ lại đây.

Còn chưa bắt đầu đánh, sao lại gọi người?

Đạo Vô Thủy thật sự sợ hãi Triệu Đức Trụ sao? Đáp án đương nhiên không phải, trước mắt tình huống trong sân có sự thay đổi, theo lão ta thấy, lúc này thông báo cho tộc trưởng đến thì tất cả mọi thứ trên người Diệp Trường Sinh sẽ thuộc về bọn hắn.

Dựa theo suy đoán của lão ta, chuyện xảy ra tiếp theo cơ bản là như vậy: hai người Diệp Trường Sinh và Hư Linh Diễn sẽ đại chiến với nhóm Dương Thần, sau đó cả hai bên thương nặng, lúc này toàn bộ cường giả trong tộc bọn hắn đến, vừa lúc ngư ông đắc lợi.

Nai xừ!

Trí tưởng tượng thật phong phú, thực tế chỉ có thể dựa vào bàn tay mình.

Cuộc sống luôn có bất ngờ ở khắp mọi nơi, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhất là Diệp Trường Sinh.

Mọi người trong sân không phải hạng người hời hợt, sai khi Hồn Đế va chạm với Diệp Trường Sinh, thân ảnh bay ngược ra sau.

“Khởi Nguyên Ma Tộc lại gọi người, xem ra bọn hắc đã có ý đồ xấu.”

Viêm Đế lạnh nhạt bình tĩnh: “Không sao, không thể gây khó dễ được ta.”

Quân Vô Ý nói: “Trước hết chúng ta giết hai người Hư Linh Diễn, nếu có chuyện ngoài ý muốn, trợ thủ của chúng ta cũng đến trong nháy mắt.”

Dương Thần quay đầu nhìn Quân Vô Ý: “Chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Quân Vô Ý cười nói: “Chúng ta là đồng minh, lão phu sẽ không để các người bị thương tổn gì.”

Nói đến đây, ánh mắt hắc ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Ta giao Hư Linh Diễn cho các người, còn ta sẽ giết tên kiếm tu này.”

Bóng dáng ba người lướt qua, vây quanh Hư Linh Diễn bốn phía. Hỏa Giới, Hồn Giới, Huyết Giới hoàn toàn sôi trào, vây quanh Hư Linh Diễn kín không kẽ hở.

Hư Linh Diễn lạnh nhạt bình tĩnh, không để ba người vào mắt chút nào, trước kia thân thể nàng chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ dùng trí thì không thể địch lại được.

Hiện tại tình huống đã hoàn toàn khác. Sau khi nàng tu luyện với Diệp Trường Sinh, hai huyết mạch trong cơ thể nàng đã ở trạng thái cân bằng.

Cấp bậc hiện giờ của nàng còn cao hơn lúc ở đỉnh cao, mà ba người Dương Thần lại chưa khôi phục tới đỉnh cao.

Hư vô chi nhận.

Bóng hình xinh đẹp của Hư Linh Diễn xoay tròn trên không trung, giống như tiên tử nhẹ nhàng nhảy múa, trên người nàng quanh quẩn ánh sáng lưỡi đao đáng sợ, tựa như gió lốc cuốn về phía ba

người.

...

Giờ khắc này.

Quân Vô Ý đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: “Không nghĩ tới Đại Thiên Vũ Trụ thật sự là ngọa hổ tàng long, còn có người trẻ tuổi như người.”

“Gia nhập Hư Vô Kiếm Cung của chúng ta, lão phu sẽ bồi dưỡng người thật tốt.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Lão đầu, nghe được lời người nói, ta tự nhiên lại cảm thấy mình vô cùng ưu việt.”

Có phải lão đầu này ra ngoài quên mang theo đồ không, toàn nói nhảm nhí.

Quân Vô Ý tức giận: “Tiểu tử, ta cho người cơ hội, đáng tiếc người không nắm chắc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Lão đầu, như vậy đi, người thần phục ta, về sau ta cũng sẽ bồi dưỡng người thật tốt.”

“Kiếm đạo của ta vô địch, ta có thể chỉ điểm cho người rất nhiều, không tin thì người có thể thử một lần.”

Xuy.

Kiếm xuyên cửu thiên, như thác nước nghịch thiên bao vây Diệp Trường Sinh.

Đúng lúc này, một màn đáng sợ đã xảy ra, tiếng thú rống trong hư không truyền ra, bầu trời chấn động lắc lư.

Quân Vô Ý biến sắc, trong mắt lóe ra sự nghi hoặc, thú này rống hơi kỳ quái, bên trong còn xen lẫn tiếng kiếm kêu.

Trong phút chốc, hư không biến ảo khó lường, Ngũ Phương Thần Thú xuất hiện ở không trung, vô lượng thú uy nghi ép xuống gần cận ánh kiếm của Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý nhìn Diệp Trường Sinh: “Người không phải kiếm tu thuần túy.”

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, mi tâm đột nhiên xuất hiện một vết sáng, Ngũ Phương Thiên Lệnh bay ra ngoài.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ngũ Phương Thần Thú mang theo kiếm khí không thể ngăn cản chạy như điên về phía Quân Vô Ý, sức mạnh thần thú và kiếm khí kết hợp hoàn mỹ, tạo thành thế trong người có ta, trong ta có người, trực tiếp làm cho sức mạnh thần thú và uy lực của kiếm khí đều tăng lên gấp trăm lần.

Từ khi hắn đạt được Ngũ Phương Thiên Lệnh trên Thiên Phạm Tinh đến nay, hắn vẫn chưa từng sử dụng. Sau khi tìm hiểu thời điểm kiếm đạo thì hắn lại được Linh chỉ bảo.

Chương 1776: Thì ra là Đại sư tử

Hiện tại hẳn có thể hiểu rõ bất cứ kiếm đạo nào, đây cũng là lý do hẳn dám tự xưng kiếm đạo của mình vô địch.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Quân Vô Ý xẹt qua, ngăn cản công kích của Ngũ Phương Thiên Lệnh. Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn chăm chú vào phía trước, trong hư không vô tận đột nhiên xuất hiện mấy trăm kiếm lâu.

Không sai, đây chính là Thông Thiên Kiếm Lâu mà ngày đó hẳn đã luận bàn với Linh, quả thực kinh khủng như vậy.

Quân Vô Ý còn chưa hiểu rõ Ngũ Phương Thiên Lệnh thì kiếm khí trong Thông Thiên Kiếm Lâu đã bắn tới, nhiều đến mức khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thiên tài kiếm đạo, không, phải là quỷ tài kiếm đạo.

Tuổi còn trẻ lại chơi kiếm thành như vậy, Quân Vô Ý cảm thấy khó có thể tin được...

...

Lúc này.

Hư không vô tận.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, xinh đẹp da trắng, hơi thở trên người vô cùng thánh khiết.

Nàng quay đầu nhìn về phía Đại Thiên Vũ Trụ, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ngũ Phương Thiên Lệnh, chẳng lẽ là sư phụ?”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, nhìn về phía người bên cạnh: “Các người về tông môn trước, ta có chút chuyện cần làm.”

Một nữ tử nói: “Tông chủ, chúng ta đi với người!”

Nữ tử váy vàng nhạt nói: “Không cần, ta đi xử lý một ít chuyện riêng, sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, bóng người nữ tử biến mất trên hư không vô tận, không gian phía trước tựa hồ bị xé rách trong nháy mắt...

Trong hư không.

Quân Vô Ý bị nhốt trong Thông Thiên Kiếm Lô, kiếm khí vô tận bắn vào trên người hắn ta, giờ khắc này, hắn ta trở nên nóng nảy, vì sao không có cách nào phá hủy Kiếm Lô?

Công kích của hắn ta càng mạnh, kiếm khí của Kiếm Lô càng mạnh.

Nó giống như chuyển toàn bộ công kích của hắn ta lên người chính hắn ta, cái này thật quái dị, hơn nữa trên đầu còn có công kích của Ngũ Phương Thiên Lệnh, điều này khiến cho Quân Vô Ý vô cùng nghẹn khuất.

Hắn ta không cách nào thoát khỏi sự trói buộc của kiếm khí thì nói gì đến chém giết Diệp Trường Sinh?

Đột nhiên.

Hắn ta phát hiện một vấn đề, Kiếm Lô phóng thích kiếm khí lại biến hóa theo tâm tình của hắn ta, hắn ta dường như đang nghĩ tới điều gì đó.

Đó là một cảm giác rất huyền bí.

Dường như sắp chạm vào, nhưng luôn luôn cảm thấy hư vô mờ ảo.

Quân Vô Ý biết hiện tại hắn ta không thể nào tìm hiểu được áo nghĩa kiếm đạo của Diệp Trường Sinh, ít nhất trong thời gian ngắn còn không được.

Hắn ta cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, khoanh chân ngồi trong vòng xoáy kiếm khí, tùy ý để vô lượng vòng xoáy kiếm khí đi khắp

người.

Diệp Trường Sinh thấy Quân Vô Ý muốn tìm hiểu áo nghĩa kiếm đạo của mình thì nhếch mép cười: “Người từ từ bận rộn, ta sẽ không chơi với người.”

Kết quả bóng dáng hần chột lóe, đi tới bên người Hư Linh Diễn, giơ tay lên đánh một quyền về phía Dương Thần.

“Vấn Tinh quyền!”

Một quyền đánh nát một hành tinh.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, Dương Thần cũng không tránh né mà trực tiếp nghênh đón.

Ầm.

Hai người lần lượt lui về phía sau, tay áo tung bay gào thét giống như hung thú bay lượn, Hư Linh Diễn quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, đang có rất nhiều cường giả chạy tới nơi này, người hãy tranh thủ dẫn người rời đi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Rời đi? Người nên đi không phải là chúng ta.”

Hư Linh Diễn nói: “Ba người bọn họ không có uy hiếp lớn, nhưng sau lưng Quân Vô Ý có Hư Vô Kiếm Cung, còn có Vũ Trụ Cẩm Viện.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Vậy để cho bọn họ đến nơi này, hình như ta cũng có chút bối cảnh, đến lúc đó so xem bối cảnh của ai mạnh hơn.”

Hư Linh Diễn không nói gì nữa, mạnh mẽ tấn công Hồn Đế và Viêm Đế, bầu trời vô tận trong nháy mắt bị hủy diệt.

Hai người Hồn Đế biến mất trong hư không, Dương Thần thấy hai người rời đi: “Hư Linh Diễn, chúng ta sẽ còn trở lại.”

Hư Linh Diễn nói: “Muốn chạy trốn, ta đồng ý chưa?”

Một vệt sáng bắn ra ngoài, nàng đuổi theo hướng ba người rời đi. Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Tàng Thất và Triệu Đức Trụ, cuối cùng hắn lựa chọn ở lại.

Hắn tin Hư Linh Diễm sẽ bình an trở về, nhưng trước mắt tình huống của Tàng Thất không phải rất tốt, hắn có thể nhận thấy được linh khí trong cơ thể Tàng Thất đang cạn kiệt một cách điên cuồng.

Diệp Trường Sinh hít mắt, biết mình sơ suất, thân ảnh chợt lóe lên đi tới bên người Tàng Thất: “Hòa thượng, nhanh chóng áp chế cấp bậc xuống.”

Tàng Thất nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, ta còn có thể đánh chết hai người nữa.”

Diệp Trường Sinh đi tới sau lưng Tàng Thất, giơ tay lên, lòng bàn tay dán lên vai hắn, bốn linh khí không ngừng mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Tàng Thất.

Tàng Thất vội vàng nói: “Diệp huynh, đừng như vậy...”

Diệp Trường Sinh: “...”

Mẹ nó, một câu nói này có thể khiến người ta có suy nghĩ khác, ta chỉ dùng linh khí giúp người áp chế hơi thở cuồng bạo trong cơ thể.

Chương 1777: Thì ra là Đại sư tử 2

Tàng Thất lại nói: “Diệp huynh, kẻ địch trước mắt, người cũng không nên lãng phí linh khí trên người bần tăng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng nói chuyện, lắng lắng đợi, ta là người thiếu chút linh khí này sao?”

“Chờ sau khi áp chế hơi thở trong cơ thể người thì mau về Thần Cung.”

Tàng Thất nói: “Bần tăng nên trở về, lần đại chiến này đã tiêu hao quá lớn, bần tăng trở về phải điều dưỡng thật tốt.”

“Diệp huynh, huynh có thể đứng sau lưng ta được không, cảm giác là lạ.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Đúng lúc này.

Trong hư không, ma khí bao trùm cuốn tới, từng bóng người đi ra từ trong ma khí.

Đạo Vô Thủy nhìn thấy người tới thì vội vàng bay ngược về phía sau, thân ảnh bay xuống bên người tới, lúc này lão ta mới giơ tay lau sạch vết máu trên khóe miệng.

Ánh mắt người tới xẹt qua trên không trung, trầm giọng nói: “Linh Ma, lần này ngươi có thể lập được công lớn.”

Đạo Vô Thủy mở lời: “Tộc trưởng, người này là người của Hỗn Độn Tộc, thanh Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm kia ở trong tay hắn.”

“Ngoài ra, trên người hắn còn có một tòa tiểu thế giới, nếu không chém giết hắn thì về sau sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn đối với chúng ta.”

Đạo Khảm Linh lạnh nhạt bình tĩnh: “Ta tới rồi, hắn há sẽ không chết. Nhưng chuyện này cũng không đơn giản, ta nhận ra được chỉ

bảo của Khởi Nguyên Tộc trên người hắn.”

“Tu sĩ phá cảnh, rất lâu rồi trong vũ trụ chưa xuất hiện cường giả phá cảnh.”

Cái gọi là tu sĩ phá cảnh, đó chính là không bị trói buộc bởi cấp bậc, có thể đánh một trận với bất cứ tu sĩ có cấp bậc gì.

Thật vừa đúng lúc, Diệp Trường Sinh chính là người như vậy.

Sắc mặt Đạo Vô Thủy biến đổi: “Thì ra đây là tu sĩ phá cảnh, như vậy thì chúng ta càng không thể giữ lại hắn.”

Đạo Khả Linh quay đầu nhìn về phía hai người khác bên cạnh: “Các người đi giết hắn.”

Vô Thủy Nguyên Ma và Vô Thủy Kiếm Ma đi ra, hơi thở trên người hai người bắn ra, nghiền ép ở trên người Diệp Trường Sinh.

“Hòa thượng, lui ra sau!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Triệu Đức Trụ: “Tán Nhân tiền bối, mỗi người một, hay là...”

Triệu Đức Trụ nói: “Ta có thể làm được, không cần người ra tay.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vẫn là một chọi một đi, ta sợ người không làm được.”

Xoạt.

Xoạt.

Hai người đồng thời tiến về phía trước. Trong lúc đi về phía trước, một giọng nói từ trong Thương Khung Thần Cung truyền ra, về mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, vì sao lúc này Hỗn Độn Ma Viên đột nhiên trở nên nóng nảy như thế?

Nó còn muốn rời khỏi Thần Cung, là xin xuất chiến sao?

Thân ảnh Diệp Trường Sinh đang đi về phía trước bỗng ngừng lại, trong nháy mắt mở Thần Cung ra, Hỗn Độn Ma Viên xuất hiện trên không trung.

Một tiếng rống cuồng bạo truyền ra, thân ảnh nó hướng thẳng về bầu trời, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Khải Linh: “Chúng ta lại gặp mặt.”

Đạo Khải Linh đánh giá Hồn Độn Ma Viên: “Người là con khỉ nhỏ năm đó.”

Hồn Độn Ma Viên sờ rang nanh, tức giận không thể kiềm chế: “Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp mặt, năm đó các người vì đạt được Hồn Độn Ma Nguyên và Hồn Độn Ma Tâm mà liên thủ đánh bại ta, không nghĩ tới ta còn có thể sống sót.”

Đạo Khải Linh lạnh nhạt cười: “Năm đó có thể đánh người trọng thương, hôm nay cũng giống như vậy, người nhìn qua đường như không còn mạnh giống năm đó.”

“Có phải vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn không?”

Ánh mắt Hồn Độn Ma Viên rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, có thừa binh khí không, cho ta một cái.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, Triệu Đức Trụ phía trước tùy ý ném Hồn Độn Tùy Ý Xử trong tay cho Hồn Độn Ma Viên: “Chắc người dùng cái này rất thuận.”

Hồn Độn Ma Viên nhận lấy Tùy Ý Xử: “Ta từng một gậy đánh thiên hạ, đa tạ.”

Nói đến đây, nó từng bước đạp trời, đi tới bên cạnh Đạo Khải Linh: “Trả nợ đi, ta muốn lấy lại mọi thứ thuộc về ta.”

Đạo Khải Linh cười lạnh một tiếng, sau lưng lại có hai người đi ra, từng công kích rơi vào trên người Hồn Độn Ma Viên.

“Khởi Nguyên Ma Tộc chúng ta trở về, các người há có thể ngăn cản.”

Dứt lời, một ma khí gào thét, trong phút chốc, thân ảnh của hắn ta xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Hư không trong nháy mắt rơi vào bóng tối, Diệp Trường Sinh phát hiện mình đang ở trong một không gian độc lập, vô lượng ma khí

trói buộc ở trên người hắn.

“Tiểu tử, chớ có giầy dựa, ở trong Khởi Nguyên Ma Giới của ta, người chính là một con kiến hôi.”

“Phải không?” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, vô lượng kiếm khí bắn ra chiếu rọi Khởi Nguyên Ma Giới sáng như ban ngày, ma khí trói buộc hắn tản ra, nhưng mũi kiếm lại không cách nào phá vỡ giới này.

Vô số ma hồn tấn công hắn, Diệp Trường Sinh dùng một kiếm dẹp yên ma hồn trước mắt, ngay sau đó, hắn lại lấy số lượng gấp trăm lần, gấp ngàn lần xuất hiện.

Nguồn gốc, giản đơn thành phức tạp, vô tận.

Diệp Trường Sinh phát hiện manh mối, suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, biết chém xuống như thế thì ma hồn sẽ càng ngày càng nhiều.

Chương 1778: Phạm Thần Tông

Đúng lúc này, một mũi kiếm từ trên trời hạ xuống, cắt ở trên Nguyên Ma Giới.

Thân ảnh Đạo Khải Linh lui về phía sau vài bước, vẻ mặt kinh ngạc không thôi, thế mà có người dùng một kiếm có thể tạo thành khe hở cho Nguyên Ma Giới.

Diệp Trường Sinh xông ra ngoài, bóng dáng xuất hiện trong hư không. Cùng lúc đó, một bóng dáng xinh đẹp từ trên cao bay xuống.

“Là nàng ra tay tương trợ?”

“Nhưng mình không biết nàng!”

“Phạm Thần Tông, Thanh Cửu Kiếm?”

Dưới Động Hư Chi Nhãn, Diệp Trường Sinh biết thân phận người tới, hần mỉm cười: “Thì ra là Đại sư tỷ!”

Trong hư không.

Ánh mắt Thanh Cửu Kiếm rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Người là ai, sao lại có Ngũ Phương Thiên Lệnh?”

“Ta là Diệp Trường Sinh, sư phụ là Phạm Thần.”

“Thì ra là như thế.” Thanh Cửu Kiếm có chút ngoài ý muốn: “Không nghĩ tới sư phụ lại thu đồ đệ, sư đệ quả nhiên là kỳ tài ngút trời.”

“Khó trách sư phụ lại chọn người.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Đại sư tỷ cũng rất ưu tú, nghe sư phụ nói sư tỷ thành lập một tông môn nhưng vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Trùng hợp đi ngang qua, đến nhìn người một chút.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng lóe lên, nhìn Đạo Khải Linh: “Khởi Nguyên Ma Tộc lại còn tồn tại.”

“Các người đi đi, nể mặt tổ tiên các người, ta sẽ không ra tay giết các người.”

Đạo Khải Linh biến sắc: “Khẩu khí của các hạ thật lớn, có dám nói tên không?”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Ta là Hoàng Cửu Kiếm, cũng gọi là Thanh Cửu Kiếm, rất lâu về trước, tu sĩ vũ trụ thích gọi ta là Kiếm Bố Y, hiện tại bọn họ gọi ta là - Phạm Kiếm Thần.”

“Thật ngại quá, chưa từng nghe qua.” Đạo Khải Linh khinh thường, không hề để Thanh Cửu Kiếm ở trong mắt: “Người cũng xứng quen tổ tiên chúng ta?”

Thanh Cửu Kiếm không hề tức giận: “Ta có thể hiểu được, dù sao người yếu như vậy, người căn bản không tiếp xúc được với cường giả như ta.”

Đạo Khải Linh: “...”

Thanh Cửu Kiếm lại nói: “Có phải ba người Đạo Tam Thiên, Đạo Vô Tình, Đạo Tuyệt Tâm là tổ tiên của Khởi Nguyên Ma Tộc các người hay không?”

“Người kém hơn bọn hắc quá nhiều, không có dã tâm, thật ra cũng chẳng là gì.”

Đạo Khải Linh nghe được lời Thanh Cửu Kiếm nói thì vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, lão ta cảm thấy rất hoảng sợ, bởi vì ba người mà nàng nói chính là tổ tiên của Khởi Nguyên Ma Tộc. Nếu không phải bọn họ rời đi thì Khởi Nguyên Ma Tộc cũng không rơi vào trong tay lão ta.

Lão ta không nghĩ tới Thanh Cửu Kiếm thật sự quen biết tổ tiên bọn hắc, nữ nhân này không đơn giản.

“Bọn họ đúng là tổ tiên của Khởi Nguyên Ma Tộc, nhưng bọn họ cũng là phản đồ của Khởi Nguyên Ma Tộc, hiện giờ Khởi Nguyên Ma Tộc là của ta.”

“Người biết bọn họ thì như thế nào, ta cũng muốn giết người.”

Thanh Cửu Kiếm lắc đầu: “Nếu để mấy người Tam Thiên nghe được lời của người, chắc hẳn bọn hắn sẽ rất thất vọng.”

“Nếu người một lòng muốn chết, vậy ta thành toàn cho người.”

Phạm Thiên nhất kiếm, duy ngã vô địch.

Dứt lời, vũ trụ vạn giới, tinh vực mệnh mông lập tức run rẩy lay động.

Vũ trụ xuất hiện một vết nứt, vĩ độ vô tận bị phá vỡ, kiếm lớn treo ngược hạ xuống, vòng xoáy kiếm khí khổng lồ điên cuồng khuếch tán.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn lại, trên đỉnh bầu trời xuất hiện một vòng xoáy kiếm khí khổng lồ.

Thân ảnh Đạo Khải Linh bay lên trời, biết rõ kiếm lớn này đáng sợ những lão ta không có lựa chọn nào khác.

Nếu lão ta không ngăn cản kiếm này thì ngay sau đó, tất cả mọi người Khởi Nguyên Ma Tộc sẽ chết trong tay Thanh Cửu Kiếm.

Nói như vậy, vô số năm tháng lão ta nỗ lực sẽ bị hủy trong chốc lát.

Không thể.

Tuyệt đối không thể được.

Lão ta không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Diệp Trường Sinh nhìn gió nổi mây bay trên trời: “Đại sư tỷ có chút mạnh, đáng chết, bối cảnh lớn rồi.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra vang vọng trời đất, thân ảnh Đạo Khải Linh xông thẳng lên bị đánh rơi xuống, búi tóc trên đỉnh đầu bị

đánh nát.

Cả người lão ta tóc tai bù xù, quần áo theo gió mà lên, nhìn qua có chút chật vật, mặc dù như thế, lão ta vẫn đang khổ sở giãy dụa.

Bịch.

Bịch.

Từng bóng người bay lên trời, cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc lần lượt ra tay, hội tụ ở bên người Đạo Khải Linh.

Mọi người liên thủ đánh một kích, muốn cùng nhau giúp Đạo Khải Linh ngăn cản kiếm lớn rơi xuống, nhưng mặc cho bọn hắn ngăn cản như thế nào thì tốc độ kiếm lớn này cũng không hề giảm.

Thậm chí nó còn điên cuồng rơi xuống.

Huyết mạch Khởi Nguyên.

Không ngừng bắt diệt.

Vô lượng linh khí đi tới trên người Đạo Khải Linh, nó phóng thích cột sáng càng lúc càng mạnh, tạm thời ngăn kiếm lớn lại.

Thanh Cửu Kiếm lạnh nhạt bình tĩnh, tay ngọc khẽ chỉ: “Phạm Thiên cửu kích, miếu sát!”

Trong phút chốc, chín mũi kiếm tựa như thiên kiếp thần lôi rơi xuống, xuyên qua người cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ bầu trời.

Chín bóng người bay ngược ra ngoài, trong nháy mắt đạo tiêu thần diệt. Nhìn thấy một màn này, Đạo Khải Linh trở nên điên cuồng, mắt muốn nứt ra, trong con ngươi bùng lên ngọn lửa thiêu đốt.

Chương 1779: Phạm Thần Tông 2

Trong lòng lão ta vô cùng rõ ràng, nhất định phải phá hủy Phạm Thiên Nhất Kiếm, bằng không tất cả cường giả dưới trướng sẽ bị diệt.

Khởi Nguyên bắt diệt, ngoài ta còn ai.

Linh khí mệnh môn cuộn cuộn quanh quần trên người Đạo Khải Linh, ngay sau đó, lão ta dung hợp với linh khí, hóa thành một thanh chiến kích chỉ trời.

Ầm.

Ầm.

Kiểm lớn và chiến kích va chạm cùng một chỗ, đối đầu gay gắt, ánh sáng tràn ngập khắp vũ trụ, khủng bố như vậy.

Theo tiếng nổ tung truyền ra, kiếm lớn đột nhiên xuất hiện dấu vết nổ tung, theo đó bắt đầu vỡ vụn từng tắc từng tắc.

Chiến kích chỉ trời phá hủy kiếm lớn, thân ảnh Đạo Khải Linh từ trong không gian đi ra, cầm trong tay Khởi Nguyên Đấu Thiên Kích, lão ta nửa quỳ trong hư không, phun ra một ngụm máu.

Lão ta đã ngăn cản được uy hiếp của Thanh Cửu Kiếm, thế nhưng lão ta cũng chỉ có thể ngăn cản được một kích này, thật sự là quá mạnh.

“Rút lui!”

Âm thanh quanh quần trên không trung, thân ảnh Đạo Khải Linh đã biến mất không thấy, những người khác của Khởi Nguyên Ma Tộc nhao nhao lui đi.

Trăm vạn ma binh hóa thành một đoàn ma khí màu đen, trong nháy mắt biến mất ở chân trời.

Thanh Cửu Kiếm nhìn về phía chân trời: “Muốn báo thù thì đến

Phạm Thần Tông, ta chờ người.”

“Phạm Thần Tông, ta nhớ kỹ.” Giọng nói Đạo Khải Linh truyền đến: “Ngày sau gặp lại, ta sẽ cho người trả nợ gấp ngàn lần.”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Đại Phạm Thiên Duy, nhớ tới!”

Dứt lời, nàng đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Có phải không vui không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có, chỉ là hơi tò mò, vì sao sư tỷ không nhớ cớ tận gốc.”

Thanh Cửu Kiếm lạnh nhạt cười: “Ta có quan biết với tổ tiên của Khởi Nguyên Ma Tộc cho nên nhất định phải cho Khởi Nguyên Ma Tộc một con đường sống.”

“Hắn đã bị ta đánh trọng thương, trong thời gian này sẽ không thể gây sóng gió gì, chờ thực lực của hắn khôi phục, khi đó chắc ngay cả một kiếm của người thì hắn cũng không thể ngăn cản.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đa tạ sư tỷ ra tay tương trợ.”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Sư đệ cũng đừng khách khí với ta, về sau có người bắt nạt người, sư tỷ giúp người đánh hắn.”

Hắn từng nghe nói sủng vợ cuồng ma, sủng muội cuồng ma, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy sủng sư đệ như vậy.

Diệp Trường Sinh vừa muốn mở miệng, một tiếng nổ vang ra, Quân Vô Ý vọt ra khỏi Thông Thiên Kiếm Lâu, ngửa đầu cười điên cuồng: “Diệp Trường Sinh, lão phu đã tìm hiểu kiếm đạo của người.”

“Lần này ta thật sự phải cảm tạ người thật tốt, nếu không có người thì kiếm đạo của lão phu cũng sẽ không tinh tiến nhiều như vậy.”

Dứt lời, Quân Vô Ý phát hiện hư không vắng lặng, từng ánh mắt rơi vào trên người hắn ta. Hắn ta nhìn quanh bốn phía mới phát hiện ba người Hồn Đế biến mất không thấy, ngay cả cường giả Khởi Nguyên Ma Tộc cũng không thấy đâu.

Ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Hiện tại người có thể đi chết rồi.”

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Thanh Cửu Kiếm: “Sư tỷ, người xem...”

Thanh Cửu Kiếm nhẹ nhàng gật đầu: “Ta hiểu!”

Ngay sau đó, nàng đi tới trước mặt Quân Vô Ý: “Người muốn giết sư đệ ta sao?”

Quân Vô Ý nhìn Thanh Cửu Kiếm trước mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, thế mà hắn ta lại không thể nhìn thấu nữ tử phong hoa tuyệt đại trước mắt.

“Diệp Trường Sinh trở thành sư đệ của nàng khi nào?”

Thanh Cửu Kiếm lại nói: “Người muốn giết sư đệ ta sao?”

Quân Vô Ý nói: “Đúng thì sao?”

Xuy.

Một mũi kiếm bay ra ngoài, trong phút chốc đã cắm vào mi tâm hắn ta: “Đúng, sắp chết.”

Xuy.

Mũi kiếm xuyên qua mi tâm Quân Vô Ý, bóng người bay ngược về phía sau, một kiếm này phá hủy thân thể của hắn ta, ngay cả linh hồn cũng bị đánh nát.

Quân Vô Ý vừa lĩnh ngộ kiếm đạo của Diệp Trường Sinh, vốn tưởng rằng thực lực của mình sẽ tăng vọt, chém chết Diệp Trường Sinh là chuyện dễ dàng.

Nhưng hắn ta chưa từng nghĩ tới, ở trước mặt Thanh Cửu Kiếm mình không chịu nổi một kích như thế, ngay cả một kiếm của đối phương cũng không thể đỡ nổi.

Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chết, khi cái chết thật sự đến, hắn ta mới hiểu được mình còn rất yếu.

Quân Vô Ý ngã xuống, hư không hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, một làn gió nhẹ thổi qua, mùi máu tươi quanh quẩn trên không trung đi xa.

Thanh Cửu Kiếm xoay người nhìn Diệp Trường Sinh: “Sư đệ, theo ta đi một chút, được chứ?”

Diệp Trường Sinh dời bước tiến lên, đi tới bên cạnh Thanh Cửu Kiếm: “Sư tỷ, dẫn đường.”

Thanh Cửu Kiếm trực tiếp kéo tay hắn, thân ảnh chợt lóe, biến mất trên hư không.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Tàng Thất lộ vẻ hâm mộ, vì sao luôn như vậy, vì sao nữ nhân mạnh mẽ lại xinh đẹp đều có quan hệ với Diệp huynh?

Trên đầu chữ sắc có cây đao, Diệp huynh vẫn muốn tiết chế.

Cửu Sắc đi tới bên người Tàng Thất: “Tiểu hòa thượng, người cũng không thể so được với Trường Sinh Chi Chủ, an tâm làm hòa thượng cho tốt, người không thể nắm bắt được nữ nhân đâu.”

Tàng Thất: “...”

Chương 1780: Hệ thống, người gian lận

Bần tăng không thích nữ nhân, người tin không.

Cửu Sắc nói: “Ta tin.”

Tàng Thất khê thở dài một hơi, từ từ ngồi trong hư không, bắt đầu luyện hóa sức mạnh bị áp chế trong cơ thể.

Diệp huynh đi rồi, trận đại chiến này, bần tăng đã hy sinh quá nhiều, thế mà hắn cũng không biết bồi thường cho ta.

...

Hư không vô tận.

Diệp Trường Sinh, Thanh Cửu Kiếm song song đi về phía trước, người sau trầm giọng nói: “Trường Sinh, ta phải rời đi ngay.”

“Những phù văn này cho người, nếu như gặp phải nguy hiểm, sau khi người sử dụng, ta sẽ xuất hiện bên cạnh người.”

“Sư tỷ, không cần.” Diệp Trường Sinh từ chối: “Sư tỷ, ta có thể tự bảo vệ mình.”

Vẻ mặt Thanh Cửu Kiếm nghiêm túc: “Cho người thì người cứ cầm đi.”

Trong lúc nói chuyện, nàng nhét một linh giới vào trong tay Diệp Trường Sinh: “Sư phụ ở trên Thiên Phạm Tinh có tốt không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Lão già kia sống rất tốt, sư tỷ cũng không cần lo lắng. Sư tỷ rời khỏi nơi này là muốn trở lại Phạm Thần Tông?”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Là muốn trở về tông môn.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Sư tỷ, Phạm Thần Tông ở nơi nào, là Đại Phạm Thiên Duy mà lúc trước người nói sao?”

“Không sai, Phạm Thần Tông đang ở Đại Phạm Thiên Duy.” Thanh

Cửu Kiếm lạnh nhạt nói: “Đó là một nơi không tồi, có cơ hội thì sư đệ có thể đến.”

“Trong Đại Phạm Thiên Duy có một người ưu tú như sư đệ, tương lai nếu gặp được người này, hẳn có thể sẽ trở thành kình địch của sư đệ.”

Ngày xưa Linh đã nói qua, trong vũ trụ có ba người yêu nghiệt giống hần, không nghĩ tới một người trong đó lại ở Đại Phạm Thiên Duy.

Diệp Trường Sinh nói: “Sư tỷ, Đại Phạm Thiên Duy là không gian áp đảo cả Đại Thiên Vũ Trụ và Hư Vô Chi Địa sao?”

Thanh Cửu Kiếm lắc đầu, cười nói: “Vũ trụ chưa từng phân biệt cao thấp. Đại Thiên Vũ Trụ, Hư Vô Chi Địa, Đại Phạm Thiên Duy đều tồn tại song song, chỉ là mỗi một vũ trụ thai nghén ra sinh linh khác nhau, linh khí tài nguyên khác nhau, do đó tu sĩ luôn thích phân cấp bậc cho vũ trụ.”

“Nếu như dựa theo đẳng cấp vũ trụ mà tu sĩ phân chia, như vậy thì Đại Thiên Vũ Trụ có phải đã sớm diệt vong hay không, nhưng nó vẫn luôn tồn tại đó thôi.”

“Ở Đại Thiên Vũ Trụ cũng có tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ở Hư Vô Chi Địa cũng có, đương nhiên Đại Phạm Thiên Duy cũng có. Rất nhiều tu sĩ tăng cấp bậc đến trình độ nhất định là thích đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, ở trong mắt người khác, bọn họ chính là đi vũ trụ cao hơn.”

“Cũng có rất nhiều người thích ở lại một chỗ, tựa như Điện Chủ Đại Thiên Vũ Trụ Kiếm Điện. Hẳn chưa từng rời khỏi Đại Thiên Vũ Trụ, nhưng chưa từng có ai dám khinh thường hần.”

Diệp Trường Sinh nói: “Sư tỷ biết Kiếm Huyền Tử sao?”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Không biết, nhưng từng nghe tới uy danh của hần, vũ trụ truyền rằng người này có kiếm đạo vô địch.”

“Đại Phạm Thiên Duy cũng từng có tu sĩ đi khiêu chiến hần, cuối cùng cũng không thể sống sót trở về.”

Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, không nghĩ tới sư phụ không rời khỏi vũ trụ nhưng khắp nơi đều là truyền thuyết của hắn: “Sư tỷ, Kiếm Huyền Tử cũng là sư phụ ta, về sau có cơ hội ta sẽ giúp sư tỷ gặp mặt.”

Thanh Cửu Kiếm biến sắc, không thể tin: “Kiếm Huyền Tử thật sự là sư phụ của ngươi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đương nhiên, có điều ta chưa bao giờ dựa vào sư phụ, cho tới bây giờ cũng không thích dựa vào bối cảnh, có thể đi đến hôm nay đều là nỗ lực của ta.”

Thanh Cửu Kiếm cười nói: “Sư đệ thật sự là phúc duyên thâm hậu, thật ra ở Đại Thiên Vũ Trụ có rất nhiều rất nhiều cường giả. Ta buông xuống nơi này cũng có thể cảm nhận rõ được hơi thở của bọn họ.”

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết ở Đại Thiên Vũ Trụ có rất nhiều cường giả: “Sư tỷ, ngoài Đại Thiên Vũ Trụ, Hư Vô Chi Địa và Đại Phạm Thiên Duy thì còn có nơi có tu sĩ sống đúng không?”

“Đương nhiên rồi.” Thanh Cửu Kiếm chắc chắn nói: “Còn có rất nhiều. Vũ trụ vô tận này vốn là một thể. Nhưng tu sĩ luôn thích chia vũ trụ thành rất nhiều khối nhỏ, sau đó mỗi người chiếm lĩnh một khối nhỏ, cho rằng bọn họ chính là tồn tại vô địch, nhưng thật ra vẫn không cách nào phá vỡ trói buộc của vĩ độ. Bao nhiêu năm, mỗi một lần hạo kiếp vũ trụ buông xuống, kết cấu sẽ thay đổi một lần.”

“Tính toán thời gian, hạo kiếp vũ trụ tiếp theo cũng cách không xa. Lần này cũng không ai biết kết cấu vũ trụ sẽ xảy ra biến hóa gì.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, tiếp tục hỏi: “Sư tỷ, trên cấp Hỗn Nguyên là cấp bậc gì?”

Hắn muốn hỏi cho rõ toàn bộ nghi hoặc trong lòng, bởi vì hắn điên cuồng trưởng thành, trở nên mạnh mẽ thì đồng thời kẻ địch của hắn cũng đang không ngừng mạnh lên, hơn nữa xuất phát điểm còn cao hơn hắn, cho dù không có hệ thống phụ trợ, thành tựu của bọn họ cũng sẽ không quá thấp.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hắn phải tìm hiểu thêm một chút tình huống để tính toán thật tốt.

Chương 1781: Quân Diệt Sinh

Thanh Cửu Kiếm nói: “Bốn cấp bậc Hỗn Nguyên, Hỗn Độn, Vô Thủy, Phá Duy, mỗi cấp bậc lại chia thành chín tầng, đây là cấp bậc trước mắt ta tiếp xúc.”

“Các tu sĩ đều đang lo lắng đột phá hai cấp Hỗn Độn và Vô Thủy, mặc dù như thế, bọn họ cũng tồn tại rất mạnh. Về phần cấp Phá Duy thì ta không biết nhiều tu sĩ, nhưng sư phụ Kiếm Huyền Tử của người hẳn đang ở cấp Phá Duy.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Cấp Phá Duy? Có phải hơi coi thường Kiếm Huyền Tử không, lần sau gặp ta nhất định phải hỏi.”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Trường Sinh, bây giờ chuyện quan trọng nhất của người chính là tăng tu vi, trước khi hạo kiếp bùng nổ, người nên có thực lực tự bảo vệ mình.”

“Sau trận hạo kiếp này, mặc kệ kết cấu vũ trụ thay đổi như thế nào, còn sống mới là đạo lý quyết định.”

“Mặt khác, Thiên Đạo vũ trụ đang trưởng thành điên cuồng. Trận hạo kiếp này có phải có liên quan đến nó không thì còn chưa rõ. Nhưng hiện tại thế lực khắp nơi đều đang chuẩn bị, người hiểu chưa?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta biết rồi.”

Thanh Cửu Kiếm nói: “Ta đi đây, có việc nhớ báo cho ta, nếu gặp được sư phụ, người nhất định phải thay ta chào hỏi hẳn.”

“Nếu sau này người tới Đại Phạm Thiên Duy thì hãy đến Phạm Thần Tông tìm ta.”

Dứt lời, bóng dáng nàng biến mất trên cao.

Diệp Trường Sinh nhìn theo nàng rồi đi, trầm mặc trong chớp mắt, thân ảnh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đi tới bên cạnh đám người Tàng Thất.

“Đi thôi, rời khỏi nơi này trước.”

Tàng Thất chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện mấy cái linh giới: “Diệp huynh, những thứ này thuộc về bản tăng.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người thích thì giữ lại đi.”

Vừa dứt lời, bên tai truyền đến giọng nói của hệ thống, trên mặt hắn hiện lên ý cười: [Hệ thống, có phải người đang gian lận không?]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đánh bại Khởi Nguyên Ma Tộc và hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, đạt được một cơ hội rút thăm trúng thưởng của hệ thống.]

Chỉ như thế cũng là hoàn thành nhiệm vụ?

Dường như hắn chẳng làm gì cả.

[Vì để chủ nhân trở nên mạnh mẽ, bản hệ thống thật sự thấy tan nát cõi lòng.]

[Nhưng bản hệ thống chính trực, thành thật, tuyệt đối không thể nào gian lận.]

[Khởi Nguyên Ma Tộc bị Thanh Cửu Kiếm đánh bại, nhưng nàng là sư tỷ của chủ nhân, lại còn đến vì chủ nhân, cho nên hệ thống phán nhiệm vụ hoàn thành.]

[Đương nhiên, chủ nhân cũng có thể từ chối nhận phần thưởng.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Lập tức mở cơ hội rút thăm trúng thưởng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được một tấm thẻ triệu hồi Khởi Nguyên.]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân đánh dấu đại kiếp Diệt Đạo vũ trụ.]

Diệp Trường Sinh nghe tiếng, sắc mặt hơi đổi: [Hệ thống, người xác định không nói sai chứ? Đánh dấu đại kiếp Diệt Đạo vũ trụ, người nghiêm túc chứ?]

[Chủ nhân, nhìn dáng vẻ kinh hoàng của người là biết người bị dọa sợ rồi, người là nam nhân có được hệ thống mà lá gan chỉ như vậy.]

[Quá mất mặt.]

Diệp Trường Sinh: [...]

Lại mẹ nó bị giễu cợt.

Cũng không phải hấn e ngại đại kiếp Diệt Đạo vũ trụ, chỉ là hơi tò mò vì sao địa điểm đánh dấu lại ở đó.

Hắn cảm thấy hơi lo lắng.

Sau khi kiểm tra thẻ triệu hồi Khởi Nguyên, hắn đi tới lầu các trên Trụ Côn Dàn Dàn, định tăng lên cấp bậc.

Giờ khắc này.

Hai người Đế Vô Tình, Đế Thần đã xuất hiện trên boong thuyền. Dưới sự dẫn dắt của bọn hắn, Trụ Côn bay về phía Bất Tử Tộc.

...

Hừ không vô tận.

Trên một tòa vũ trụ bị đại đạo bao vây, hai bóng dáng xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên Phi Thiên Kim Liên, vẻ đẹp các nàng tuyệt thế, thánh khiết vô cùng.

Hai nàng chỉ lẳng lẳng ngồi ngay ngắn, liếc mắt một cái sẽ khiến vạn linh khuynh đảo.

May mà nơi này không có tu sĩ của tộc nào, chớp mắt đã vạn năm, mọi người không nên hiểu lầm, thật sự chỉ chớp mắt một cái đã vạn năm, mà không phải nhìn chăm chăm đã vạn năm.

Mười người cũng không chịu nổi tình huống thứ hai.

Đột nhiên.

Từng hơi thở mạnh mẽ cuốn đến, bao phủ toàn bộ vũ trụ trong đó.

Kim Liên hơi trôi nổi một chút, Đạo Linh Nhi và Diệp Linh Khuynh mở mắt ra.

Đạo Linh Nhi mở lời: “Rốt cục cũng tới.”

Dứt lời, nàng chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh ở bên cạnh: “Khuynh Nhi, chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Linh Khuynh gật đầu: “Chuẩn bị xong.”

Ngay sau đó.

Từng bóng người xuất hiện trên vũ trụ, vô lượng uy áp bao phủ xuống, người cầm đầu chính là Quân Dịch An.

Ngoài hẳn ta ra thì còn có rất nhiều cường giả, cho dù là Quân Dịch An thì hẳn ta cũng phải kính trọng bọn hắn.

Một lão giả đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: “Thiên Đạo, người thật yếu.”

Đạo Linh Nhi lạnh nhạt bình tĩnh: “Đúng vậy, thật yếu! Nếu ta mạnh như trước thì người dám xuất hiện ở đây sao?”

“Ra tay đi!”

Lão giả nhìn Quân Dịch An: “Giết nàng!”

Mặt Quân Dịch An trầm như nước, tiện tay vung lên, một bóng người mặc áo đen bay đến bên cạnh hắn ta.

Mọi người hoàn toàn không nhìn đáng vẻ ban đầu của hắn.

Chương 1782: Quân Diệt Sinh2

Đạo Linh Nhi nhú mày, quay đầu nhìn Diệp Linh Khuynh: “Khuynh Nhi, hắc không phải huynh trưởng người.”

Sắc mặt Diệp Linh Khuynh hơi đổi: “Nhưng trên người hắc có hơi thở của huynh trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Dứt lời, người áo đen lấy mặt nạ xuống, lộ ra hai má tuấn lãng phi phàm, quả nhiên giống Diệp Trường Sinh như đúc.

Nhưng hơi thở trên người người này làm cho người ta cảm giác vô cùng lạnh lẽo, nhìn qua không muốn nói chuyện, ngoại trừ sát khí thì chính là sát khí.

“Linh Nhi tử tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

“Chắc hắc người này có linh hồn huynh trưởng người.” Về mặt Đạo Linh Nhi ngưng trọng, trầm trầm tự nói, một luồng linh hồn đã có thể bồi dưỡng ra tu sĩ mạnh mẽ như vậy, Trường Sinh quả nhiên là tồn tại nghịch thiên.

Quân Dịch An nói: “Có phải hết sức kinh ngạc không, có thể chết ở trong tay hắc là vinh hạnh của người.”

“Diệt Sinh, giết bọn họ.”

Quân Diệt Sinh đánh ra một quyền, quyền này tựa như thiên thạch rơi xuống, Đạo Linh Nhi hơi giơ tay lên nghênh đón.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Diệp Linh Khuynh lộ vẻ nghi hoặc: “Linh Nhi tử tử, vì sao người không chém giết hắc luôn?”

Đạo Linh Nhi khó xử: “Trong thân thể người này có thần hồn của huynh trưởng người, nếu giết hắc, sợ là sẽ đả thương đến thần hồn của huynh trưởng người.”

“Ta sợ mình không khống chế được sức mạnh.”

Dứt lời, Quân Diệt Sinh bay ngược ra ngoài, hư không bị nghiền nát sụp đổ, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh hư vô.

Vũ trụ sau lưng Đạo Linh Nhi cũng bị nghiền nát, đang không ngừng rơi xuống, giống như tận thế bùng xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt mọi người trong sân hơi đổi, biết bọn hắn đã đánh giá thấp thực lực của Đạo Linh Nhi, xem ra nhiều năm như vậy, nàng trưởng thành rất nhanh.

Diệp Linh Khuynh quay đầu nhìn lại: “Linh Nhi tỷ tỷ, không thể giết người này nhưng có thể giết những người khác chứ?”

Đạo Linh Nhi biết tính tình Diệp Linh Khuynh: “Giết đi, một người cũng không giữ, những người này không chết thì đều sẽ trở thành kẻ địch của huynh trưởng người.”

Sắc mặt Diệp Linh Khuynh lạnh như sương giá: “Dám đả thương ca ca ta, bọn hắn đều phải chết.”

Xuy.

Một luồng kiếm quang bay ra trực tiếp cắt về phía đám người Quân Dịch An, mọi người lần lượt ra tay ngăn cản.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, kiếm quang biến mất không thấy, mọi người nhìn Diệp Linh Khuynh, phát hiện nàng lại ra tay lần nữa.

Quân Dịch An lạnh lùng nói: “Một luồng pháp tắc chi linh thì có thể làm nên sóng gió gì.”

Hắn ta vừa dứt lời thì lại hối hận. Trước kia Diệp Linh Khuynh đúng là pháp tắc chi linh, nhưng hiện giờ trải qua tu luyện nhiều năm, nàng đã là pháp tắc chi vương từ lâu.

Pháp tắc không gian trói buộc xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ trên người Quân Dịch An.

Vô số kiếm quang đánh mạnh vào trên người hắn ta, Quân Dịch An vùng quật ngọc trong tay, hất bay kiếm khí ra ngoài.

Một tiếng nổ tung truyền ra, quật ngọc trong tay hắn ta bị nghiền nát, xuất hiện từng vết chằng chịt như muốn nổ tung, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Quân Dịch An thấy thần khí bị hủy, vẻ mặt ngưng trọng hẳn lên, biết mình đã đánh giá thấp thực lực của hai nàng.

Dù như thế, hắn ta cũng không bối rối chút nào.

Lần này đến chém giết Đạo Linh Nhi, bọn hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ, hai người mạnh thế nào thì cũng khó thoát chết.

Lúc này.

Quân Diệt Sinh lần thứ hai tấn công Đạo Linh Nhi, hơi thở trên người hắn tăng vọt điên cuồng, vô lượng ánh sáng vàng bắn ra.

Một cây kiếm lớn màu vàng xuất hiện trong tay hắn, hai kiếm quang bay ra liên tiếp giống như hai con rồng lớn màu vàng đang gào thét.

“Hong Mông Kim Tiêu Kiếm!”

Nàng liếc mắt một cái đã nhận ra thanh kiếm này, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Trong vũ trụ có hai thanh kiếm từng khiến nàng bị thương nặng.

Một thanh chính là Hong Mông Kim Tiêu Kiếm.

Một thanh là Cổ Phạm Diệt Đạo Kiếm.

Trăm triệu lần không nghĩ tới Hong Mông Kim Tiêu Kiếm lại ở trong tay Quân Diệt Sinh.

Ầm.

Ầm.

Kiểm khí màu vàng đánh lui Đạo Linh Nhi, trên cánh tay ngọc của nàng xuất hiện từng vết kiếm, máu tươi chảy ra cuộn cuộn, nhuộm đỏ một bộ áo trắng.

Quân Diệt Sinh thấy Đạo Linh Nhi bị thương, trên gương mặt lạnh như băng không gợn sóng xuất hiện một nụ cười kỳ lạ, âm thanh tang thương cổ xưa vang lên: “Thiên Đạo, gặp được ta, người vĩnh viễn cũng không thể khôi phục như lúc ban đầu.”

Nghe được âm thanh này, trong đầu Đạo Linh Nhi xuất hiện từng hình ảnh: “Người là người kia của Phệ Đạo Cấm Viện.”

Dứt lời, nàng lần thứ hai nhìn về phía Quân Diệt Sinh, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc...

Giờ khắc này.

Cuối cùng Đạo Linh Nhi đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Người có ba hồn bảy phách, ba hồn chia làm thiên hồn, địa hồn, mệnh hồn.

Bảy phách chia làm thiên trùng, linh tuệ, khí, lực, trung xu, tinh, anh.

Sở dĩ Quân Diệt Sinh trông giống Diệt Trường Sinh là bởi vì hắn ta có được thiên hồn của Diệt Trường Sinh.

Đồng thời hắn ta còn có địa hồn và mệnh hồn của hai người khác, bảy phách cũng không thuộc về cùng một người.

Chương 1783: Quân Dịch An - Chương 1802: Ta hỏi các người một câu 3

Đây quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi.

Điều này có nghĩa là dùng ba hồn bảy phách của mười người để tạo nên một Quân Diệt Sinh, cho nên hẳn ta sẽ có được một phần ký ức của mười người.

Nhưng vì sao một người mạnh như vậy lại nghe lời Quân Dịch An chứ?

Đạo Linh Nhi nghi hoặc, nhìn kiếm quang trước mặt chém xuống, trong lòng nàng hiểu rõ trận chiến này không thể nhường.

Phệ Đạo Kiếm?

Thiên Đạo hủy diệt.

Một ánh bạc bay ra ngoài, ẩn chứa vô lượng sức mạnh Thiên Đạo, va chạm cùng một chỗ với kiếm quang.

Giờ khắc này, sức mạnh Thiên Đạo hóa thành một trường màu bạc, đối chọi gay gắt với kiếm lớn, theo ánh sáng bạc nổ tung ra.

Hồng Mông Kim Tiêu Kiếm trong tay Quân Diệt Sinh rời khỏi tay bay ra, bóng người bay ra ngoài như điều đứt dây.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, thân thể Quân Diệt Sinh nứt ra, trong nháy mắt chỉ còn lại một luồng linh hồn thể.

Đạo Linh Nhi đè tay xuống, lần thứ hai tấn công về phía hắn ta. Đúng lúc này, thân thể Quân Diệt Sinh lại khôi phục, hơi thở của hắn ta còn mạnh hơn trước.

Âm thanh tang thương kia lại truyền đến: “Thiên Đạo, chẳng lẽ người đã quên trong vũ trụ đã từng có một chủng tộc mà mỗi lần chết thì thực lực sẽ tăng lên sao?”

Sắc mặt Đạo Linh Nhi thay đổi, không nghĩ tới ba hồn bảy phách trong cơ thể Quân Diệt Sinh còn có một thần hồn của Thiên Chú Tộc.

Cái gọi là Thiên Chú Tộc, đó chính là chủng tộc bị Vũ Trụ Thiên Đạo nguyên rửa. Chủng tộc này vô cùng kỳ quái, mỗi một tu sĩ từ khi sinh ra đã là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ.

Có thể nói bọn hắn được sinh ra ở đỉnh cao.

Ban đầu chủng tộc này không được gọi là Thiên Chú Tộc.

Chỉ là nếu người vô địch thì cũng có nhiều suy nghĩ hơn, bọn hắn muốn thay thế Thiên Đạo, cuối cùng bị Thiên Đạo đánh bại, hơn nữa còn hạ chú rửa cho bọn hắn.

Mặc dù như thế, ở thời đại kia, sự tồn tại của Thiên Chú Tộc vẫn là uy hiếp lớn nhất với Thiên Đạo.

Cuối cùng, Thiên Đạo hủy diệt Thiên Chú Tộc.

Nhìn Quân Diệt Sinh trước mắt càng mạnh mẽ, nàng từ từ mở miệng nói: “Ta từng có thể hủy diệt các người, hiện giờ cũng có thể làm được.”

“Thiên Đạo thần phạt!”

Dứt lời, vô tận thần lôi hội tụ cùng một chỗ trên bầu trời, vòng xoáy sấm sét thật lớn xuất hiện, ở giữa cũng xuất hiện một thanh lôi kiếm màu tím.

Nó tức giận đánh xuống, lần thứ hai chia Quân Diệt Sinh làm hai.

Kêu!

Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, sức mạnh Thiên Đạo bản nguyên bay ra, vọt tới linh hồn thể của Quân Diệt Sinh.

Trong phút chốc, nàng đã biến mất.

Có kinh nghiệm lần trước, Đạo Linh Nhi nắm giữ biện pháp phá hủy Quân Diệt Sinh. Dưới sự trói buộc của Thiên Đạo bản nguyên, nàng lại một lần nữa đánh nát linh hồn thể của Quân Diệt Sinh.

Rất nhanh, nàng đã tìm được thiên hồn của Diệp Trường Sinh, nhìn thiên hồn gần trong gang tấc, nàng cong môi cười, trong lòng tràn đầy kích động.

Quân Diệt Sinh không có thiên hồn này thì thực lực của hắn ta sẽ giảm xuống ngàn trượng, đồng thời thần hồn bị thiếu hụt, chỉ có thần hồn của Thiên Chú Tộc thì căn bản không phát huy được bao nhiêu thực lực.

Mặt khác, có thiên hồn này, thực lực của Diệp Trường Sinh sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó có thể hắn sẽ nhớ lại tất cả mọi chuyện từng xảy ra.

Bịch.

Đạo Linh Nhi xuất hiện trong không gian, vội vàng thu thần hồn trong lòng bàn tay đi, nàng lại nhìn Quân Diệt Sinh đang khôi phục thân thể: “Hiện tại người có thể chết.”

Thân thể Quân Diệt Sinh đã khôi phục, hắn ta cười lạnh một tiếng: “Người thật sự quá ngây thơ, người sẽ không thật sự cho rằng lấy thần hồn của ta đi thì người sẽ thắng chứ?”

“Quy hồn.”

Dứt lời, phù văn cổ xưa quanh quẩn trên người hắn ta, thần hồn bị Đạo Linh Nhi thu đi lại một lần nữa mọc ra.

Đạo Linh Nhi vội vàng kiểm tra, phát hiện thần hồn bị nàng lấy đi đã tắt. Sao lại như vậy? Trong lúc nhất thời, nàng lại không hiểu rõ được.

Bên kia, Quân Dịch An xuất hiện bên người Quân Diệt Sinh, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi: “Hắn bắt tử bất diệt, vĩnh viễn tồn tại, bất cứ cái gì mất đi đều có thể sống lại trong nháy mắt.”

“Ta nhắc nhở người một câu, hãn dung hợp ba hồn bảy phách của mười người mạnh nhất vũ trụ, cho dù là lúc Diệp Trường Sinh mạnh nhất cũng không thể đánh bại hãn.”

“Ngoài ra, hãn đồng sinh cộng tử với ta, chỉ cần ta không chết, hãn cũng sẽ không tan biến.”

Đạo Linh Nhi trầm mặc không nói, cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hiện tại nàng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Quân Dịch An đã dùng kế ước cổ xưa ở trên người Quân Diệt Sinh, hoàn toàn ràng buộc hai người với nhau.

Nói là hai người, thật ra cũng có thể trở thành một người.

Bóng dáng Quân Dịch An chợt lóe, hãn ta hóa thành một luồng Thiên Đạo: “Thế nào, có phải ta mạnh hơn người nhiều không?”

“Chỉ cần cắn nuốt người, ta sẽ trở thành Vũ Trụ Thiên Đạo thật sự, cũng sẽ là Thiên Đạo duy nhất.”

Chương 1784: Quân Dịch An 2

Đạo Linh Nhi mở lời: “Người muốn trở thành Thiên Đạo, xem ra đã trả giá không ít, dung hợp toàn bộ đại đạo phân tán ở các đại vũ trụ cùng một chỗ.”

“Người sẽ không thật sự cho rằng như vậy có thể trở thành Thiên Đạo chứ?”

“Suy nghĩ hảo huyền!”

“Nếu hai người các người là một, vậy ta sẽ hủy diệt các người.”

Dứt lời, nàng nhanh chóng vọt tới phía Quân Dịch An và Quân Diệt Sinh, sau lưng nàng xuất hiện Vũ Trụ Thiên Đạo, giống như một lần nữa mở ra một thế giới.

Thiên Đạo ý chí.

Thiên Đạo mệnh cách.

Thiên Đạo bản nguyên.

Trong nháy mắt, nàng cắn nuốt Quân Dịch An và Quân Diệt Sinh đến Vũ Trụ Thiên Đạo.

Đạo Linh Nhi liếc nhìn Diệp Linh Khuynh, thấy nàng đang đánh chết những người khác, thân ảnh tiến vào trong Vũ Trụ Thiên Đạo.

Quân Dịch An nhìn Vũ Trụ Thiên Đạo trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ thèm muốn tham lam, nếu mình có thể đạt được thế giới này thì sẽ hóa thân thành Thiên Đạo chỉ trong vài ngày.

Hắn ta quay đầu nhìn về phía Quân Diệt Sinh: “Đi chém giết nàng, ta đi luyện hóa nơi này.”

Quân Diệt Sinh vừa muốn rat ay với Đạo Linh Nhi thì đột nhiên một thần lực trói buộc hắn ta lại, giống như trong nháy mắt bị phong ấn ở trong một không gian độc lập.

Hắn ta nhìn Đạo Linh Nhi gần trong gang tấc, thế nhưng mặc kệ

hắn ta tấn công thế nào thì chỉ luôn cách một tầng màng mỏng, căn bản không cách nào đột phá.

Đạo Linh Nhi đi tới trước mặt Quân Dịch An: “Người có thể chết.”

Một chưởng lại một chưởng đánh mạnh ra ngoài, tựa như hố đen vũ trụ muốn cắn nuốt Quân Dịch An, người sau ra tay nghênh đón, phát hiện mình đụng phải công kích của Đạo Linh Nhi sẽ bị cắn nuốt một cách điên cuồng.

Quân Dịch An vội vàng hóa thành hình người, trong lòng rất rõ ràng, hắn ta muốn cắn nuốt Đạo Linh Nhi để hóa thân thành Thiên Đạo thật sự.

Đạo Linh Nhi cũng có thể cắn nuốt chính mình để khôi phục thân thể, tuyệt đối không thể để nàng thực hiện được.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Trong khoảnh khắc, trong Vũ Trụ Thiên Đạo xuất hiện trăm bóng người Quân Dịch An, bọn hắn đều đứng lơ lửng, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Đạo Linh Nhi.

Quân Dịch An nói: “Ta giấu tài, nhẫn nhục... Mang trọng trách vô số năm tháng chính là chờ một ngày này.”

“Chỉ cần người tự mình hiến tế cho ta, ta có thể cho người xuất hiện với hình dáng khác.”

“Nếu không, người sẽ tan thành mây khói, vĩnh viễn không thể xuất hiện nữa.”

Đạo Linh Nhi cười lạnh một tiếng: “Hiến tế, sợ là người không biết sự lợi hại của Thiên Đạo.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, ánh mắt trở nên sắc bén: “Thiên Đạo ẩn ký, thức tỉnh.”

Thiên đạo ấn ký, thức tỉnh.

Ngày xưa Thiên Đạo bị nghiền nát, hóa thành vô số đại đạo và tiểu đạo, nhưng cho dù chúng thay đổi như thế nào thì đều sẽ có dấu vết mà Thiên Đạo để lại, cũng được gọi là Thiên Đạo ấn ký.

Quân Dịch An dung hợp vô số đại đạo và tiểu đạo, muốn hóa thân thành Thiên Đạo, nhưng hắn ta lại không biết không thể nào giải trừ được Thiên Đạo ấn ký.

Đạo Linh Nhi vừa dứt lời, trên người Quân Dịch An xuất hiện ấn ký màu vàng, sắc mặt hắn ta chợt thay đổi, hoảng sợ nhìn về phía Đạo Linh Nhi.

Những đại đạo bị hắn ta cắn nuốt lúc này lại tràn ngập sự sống, giống như muốn thức tỉnh ngay, muốn thoát khỏi thân thể hắn ta.

Quân Dịch An hoảng sợ, mạnh mẽ dùng linh khí áp chế Thiên Đạo ấn ký thức tỉnh trong cơ thể, đồng thời liếc qua nhìn những người khác còn đang giao chiến với Diệp Linh Khuynh.

“Rút lui, rời đi ngay!”

Dứt lời, hắn ta hóa thành một vệt sáng rồi chạy trốn, Đạo Linh Nhi tiện tay vung lên, một nguồn linh khí bắn ra ngoài, đã tiến vào cơ thể Quân Dịch An ngay khi hắn ta biến mất.

Mọi người thấy Quân Dịch An rút đi thì đều không hiểu vì sao hắn ta đột nhiên lại chạy trốn.

Không phải hắn ta đã nói là cùng nhau chém giết Thiên Đạo, cướp lấy Thiên Đạo bản nguyên sao?

Ngay sau đó.

Trên hư không, mọi người nhanh chóng nghiền nát không gian, biến mất không thấy đâu, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Những người này là tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ, không phải loại người yếu đuối bị người ta giết chỉ bằng một kiếm.

Dám tới giết Thiên Đạo, đó là chuyện kẻ yếu làm sao?

Diệp Linh Khuynh nhìn không gian nhanh chóng khôi phục như lúc đầu, xoay người nhìn Đạo Linh Nhi: “Linh Nhi tỷ tỷ, cứ để bọn hắc chạy trốn như vậy sao?”

Đạo Linh Nhi mở lời: “Với thực lực hiện tại, chúng ta không thể hoàn toàn giết chết bọn hắc.”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Khuynh Nhi, bây giờ người biết tại sao ta không cho người trở về tìm ca ca chưa?”

“Biết rồi, chúng ta còn chưa vô địch tuyệt đối.” Diệp Linh Khuynh trầm giọng nói: “Linh Nhi tỷ tỷ, tỷ nói xem những người này có thể đi tìm ca ta gây phiền toái không?”

“Không.” Về mặt Đạo Linh Nhi nghiêm túc: “Hiện tại mục tiêu của bọn hắc là ta, có điều, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.”

“Người nọ có được thiên hồn của ca ca người, tương lai hắc sẽ là kẻ địch lớn nhất của ca ca người. Chúng ta phải nhanh chóng tăng thực lực, sau đó trở về tìm ca ca người.”

Chương 1785: Ân nấp

Khi Quân Dịch An rời đi, nàng đã dùng linh khí Thiên Đạo khiến Quân Dịch An trọng thương nên trong thời gian ngắn hẳn ta không thể khôi phục được.

Đó cũng là cơ hội để các nàng tranh thủ thời gian.

Với Đạo Linh Nhi, Quân Dịch An xuất hiện cũng không phải là chuyện xấu, chờ tu vi của nàng khôi phục bảy mươi phần trăm, đến lúc đó lại cắn nuốt đại đạo trong cơ thể Quân Dịch An, nàng sẽ thật sự đi đến đỉnh cao.

Diệp Linh Khuynh nói: “Linh Nhi tỷ tỷ, vũ trụ này đã bị phá hủy, chúng ta đi nơi nào tiếp?”

Đạo Linh Nhi nội liễm hơi thở, dường như rơi vào trong hồi ức: “Đi một nơi cũ.”

Hai bóng dáng xinh đẹp lướt qua, biến mất trong hư không vô tận. Ngay khi các nàng rời đi thì một tiếng ầm nổ tung xuất hiện, vũ trụ hóa thành bột mịn biến mất không thấy gì nữa.

...

Hư Vô Chi Địa.

Vũ Trụ Cấm Địa.

Quân Dịch An từ trên cao bay xuống, còn chưa kịp đứng vững đã phun ra một ngụm máu, cả người lung lay sắp ngã.

Giờ khắc này, hẳn ta nhìn qua vô cùng thống khổ, trong cơ thể dường như có vô số thượng cổ thần kiến đang ăn sâu vào xương cốt và kinh mạch của hẳn ta.

Vẻ mặt hẳn ta dữ tợn khủng bố, quần áo trên người nổ tung, da thịt thịt phủ đầy thần văn màu tím cổ quái.

“Đạo Linh Nhi, lần sau gặp mặt, ta muốn người biến thành tro

bụi.”

Khi hắn ta đi vào trong phòng tu luyện, còn chưa kịp ngồi xuống thì một giọng nói truyền đến.

“Viện trưởng, thuộc hạ không có năng lực, nhiệm vụ bắt cha mẹ Diệp Trường Sinh thất bại.”

Giọng nói này không phải ai khác, chính là Quân Tri Bạch.

Khụ khụ.

Quân Dịch An ho nhẹ một tiếng: “Tình huống của Hư Vô Kiếm Cung bên kia thế nào?”

Quân Tri Bạch lại nói: “Hồi Viện trưởng, Sở Thiên của Hư Vô Kiếm Cung và Quân Vô Ý toàn quân bị diệt, không rõ tung tích của ba người Dương Thần.”

“Trước mắt cả Hư Vô Chi Địa vô cùng bình tĩnh, ngay cả Hư Linh Diễm cũng không có tin tức.”

Sắc mặt Quân Dịch An thay đổi, tiếp tục nói: “Hiện Diệp Trường Sinh ở đâu?”

Quân Tri Bạch nói: “Hồi Viện trưởng, Diệp Trường Sinh đi tới Bất Tử Tộc, hắn vừa mới đánh bại Khởi Nguyên Ma Tộc, nghe nói Diệp Trường Sinh có quan hệ với Phạm Thần Tông của Đại Phạm Thiên Duy, Thanh Cửu Kiếm ra tay đánh bại Tộc trưởng Khởi Nguyên Ma Tộc.”

Phạm Thần Tông.

Đại Phạm Thiên Duy?

Trong mắt Quân Dịch An hiện lên sát ý vô tận, hắn ta không nghĩ tới Diệp Trường Sinh trưởng thành nhanh như vậy, hiện tại đã dần dần hiện ra dấu hiệu mà hắn ta không áp chế được.

Mấy năm nay hắn ta bận rộn căn cước luyện hóa đại đạo, ngược lại hơi xem nhẹ Diệp Trường Sinh, một luồng thần hồn có thể đi tới hôm nay, người vẫn yêu nghiệt như vậy.

“Tri Bạch, trong khoảng thời gian này ta muốn bế quan, truyền lệnh xuống, trước khi ta chưa xuất quan, không thấy bất cứ kẻ nào.”

“Ngoài ra, để toàn bộ người của Cẩm Viện ẩn nấp, không cần ra tay với Diệp Trường Sinh nữa.”

Quân Tri Bạch nghi hoặc khó hiểu: “Viện trưởng, nếu mặc kệ Diệp Trường Sinh, sợ rằng tương lai sẽ không khống chế được hắn.”

Quân Dịch An nói: “Yên tâm đi, chúng ta không ra tay, tự nhiên sẽ có người ra tay, người chỉ cần truyền tin tức của Diệp Trường Sinh ra ngoài là được.”

“Năm đó ta đã trả giá quá nhiều vì bọn hắn, lần này cũng nên tự mình đối mặt.”

Quân Tri Bạch còn muốn nói gì đó, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, ta cũng không biết, ta cũng không dám hỏi.

Quân Dịch An lại mở miệng: “Trong khoảng thời gian này các người cũng bế quan đi, thế giới bên ngoài còn nguy hiểm hơn suy nghĩ của các người.”

Quân Tri Bạch Kiếm nhướng mày, trên mặt lộ vẻ hồ nghi, Quân Dịch An chưa bao giờ hỏi bọn họ chuyện tu luyện, đây là sao vậy?

Không phải đi tìm Thiên Đạo sao?

Trong lòng hắn ta hoài nghi, đứng dậy rời đi.

Trong phòng tu luyện, Quân Dịch An ngồi khoanh chân, một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn ta, không phải ai khác, chính là Quân Diệt Sinh.

Vô tận năm tháng, chế tạo ra Quân Diệt Sinh là một trong những việc hắn ta có cảm giác thành tựu nhất, đặt tên là Diệt Sinh, đúng như tên gọi chính là muốn tiêu diệt Diệp Trường Sinh.

Nhưng hiện tại hắn ta lại không hề vui vẻ khi nhìn thấy Quân Diệt Sinh, còn có chút không hài lòng. Bởi vì trong lòng hắn ta biết rõ, lấy thực lực hiện tại của Quân Diệt Sinh thì không cách nào thật

sự chém giết được Diệp Trường Sinh.

Thời đại khác, hãn ta cũng khác, cảm giác sự cố gắng bao nhiêu năm vẫn không đủ.

Đó là do hãn ta phát triển quá chậm, hay là Diệp Trường Sinh phát triển quá nhanh?

Quân Dịch An đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, búng ngón tay, một vệt sáng từ trong phòng tu luyện bay ra ngoài.

Lúc nó xuất hiện đã đi tới trước mặt Quân Tri Bạch, hãn ta thu linh khí trước mắt vào lòng bàn tay, đặt ở bên tai để nghe.

Quân Tri Bạch không dừng lại chút nào, trong nháy mắt biến mất ở Vũ Trụ Cấm Viện. Đối với mệnh lệnh của Quân Dịch An, hãn ta không dám chần chờ chút nào.

Chương 1786: Ẩn nấp 2

Trong phòng tu luyện.

Quân Dịch An bày ra một tòa đại trận, ngay sau đó, hắn ta mỉm cười, đại đạo và tiểu đạo trong cơ thể bay ra, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Quân Diệt Sinh.

Không còn bị Thiên Đạo ấn ký tàn sát bừa bãi, hai má dữ tợn khùng bố của hắn ta lại trở nên bình thường, nín thở tập trung nhìn Quân Diệt Sinh trước mắt.

Thành công thật sao?

Quân Dịch An kinh ngạc nói.

Ngay sau đó.

Một màn kinh người xảy ra, đại đạo và tiểu đạo tiến vào trong cơ thể Quân Diệt Sinh lại trở nên yên tĩnh, ngay cả Thiên Đạo ấn ký thức tỉnh cũng biến mất.

Quân Dịch An rõ ràng nhận thấy được tất cả sức mạnh của đại đạo và tiểu đạo đang dung hợp hoàn mỹ với Quân Diệt Sinh.

Quả nhiên thành công.

Người không làm ta thất vọng.

Quân Diệt Sinh xoay tròn, từ hình người chuyển thành đại đạo mà không có chút áp lực nào.

Hơn nữa hắn ta đã xóa bỏ toàn bộ Thiên Đạo ấn ký, một lần nữa dung hợp ấn ký của mình. Nói cách khác, nếu hắn ta gặp lại Đạo Linh Nhi, cho dù nàng sử dụng Thiên Đạo ấn ký thì sẽ không ảnh hưởng đến Quân Diệt Sinh.

Quân Dịch An trầm giọng nói: “Diệt Sinh, người trước hãy làm quen với đại đạo, sau đó đi một chuyến đến Hư Vô Cấm Khu lấy thanh kiếm kia về.”

Quân Diệt Sinh gật đầu: “Ta đi lấy.”

Nhìn hẩn biến mất, vẻ mặt Quân Dịch An vô cùng nghiêm trọng, dường như có dự cảm không lành, giao tất cả cho Quân Diệt Sinh thật sự thích hợp sao?

Im lặng trong chớp mắt.

Quân Dịch An bắt đầu luyện hóa linh khí mà Đạo Linh Nhi để lại trong cơ thể, rất nhanh, thân thể hẩn ta đã bình thường trở lại, trên mặt cũng không có vẻ thống khổ.

...

Phía bên kia.

Trụ Côn xuất hiện bên ngoài Bất Tử Tộc, mặc dù Khởi Nguyên Ma Tộc đã lui đi nhưng Bất Tử Tộc vẫn để đại trận hộ tộc.

Khi Đế Vô Tình, Đế Thần xuất hiện, bóng người trong đại trận xuất hiện, ngay khi nhìn thấy bọn họ nhưng không mở đại trận cho bọn họ đi vào.

Chỉ chốc lát sau, một lão giả đi tới cửa vào đại trận, ánh mắt rơi vào trên người hai người Đế Vô Tính: “Hiện tại các người mới trở về, không cảm thấy đã muộn sao?”

Hai người Đế Vô Tình và Đế Thần vừa tới đã bị chất vấn thì thay đổi sắc mặt, lúc trước bọn họ rời khỏi Bất Tử Tộc đi tới Hỗn Độn Thế Giới để tìm kiếm Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, giúp Bất Tử Tộc tránh thoát một kiếp.

Bọn họ trải qua biết bao nguy hiểm mới tiến vào Bất Tử Tộc, nếu không phải gặp được Diệp Trường Sinh thì suýt chút nữa bọn họ đã bị cường giả Thái Huyền Trụ Quốc vây giết.

Hai người vất vả mới dẫn Diệp Trường Sinh trở về mà người trong tộc lại đối xử với bọn họ như thế.

Sắc mặt Đế Thần trầm xuống: “Lão Nhị, mở đại trận ra, để chúng ta tiến vào rồi nói sau.”

Đế Lăng nói: “Cục diện trong tộc đã xảy ra biến hóa rất lớn, các người vẫn nên rời đi đi.”

Đế Thần không hề vui vẻ: “Lão Nhị, đại tiểu thư mang hy vọng về cho tộc, người thật sự muốn ngăn cản chúng ta trở về sao?”

“Khởi Nguyên Ma Tộc vây công, người có biết ai đánh lui bọn họ không?”

Đế Lăng nói: “Ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc, các người cũng đừng làm khó ta.”

Đế Vô Tình dường như nhận ra điều gì đó: “Nhị trưởng lão, cha ta đâu?”

Đế Lăng nói: “Cha người đã chết trận, hiện tại chuyện lớn nhỏ trong tộc đều do Nhị thúc người làm chủ, hiện tại hẳn là tộc trưởng mới được các vị lão tổ công nhận.”

Chết trận?

Đế Vô Tình hít mắt lại: “Nhị trưởng lão, cha ta chết trận vì gia tộc, hài cốt của hẳn ở đâu, ta muốn đi tế bái hẳn.”

Đế Lăng có chút không kiên nhẫn: “Không còn hài cốt.”

Đế Vô Tình gào lên: “Cho dù không còn hài cốt, gia tộc cũng không lập bài vị cho hẳn sao?”

“Ta đi thấp nén hương, các người cũng muốn ngăn cản sao?”

Đế Lăng nói: “Không thể mở đại trận, bên ngoài toàn tu sĩ của Khởi Nguyên Ma Tộc, chuyện dâng hương chờ sau này hãy nói sau đi.”

Đế Thần giận dữ quát: “Khởi Nguyên Ma Tộc đã rút lui, lập tức mở đại trận ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Đế Lăng nói: “Các người nói lui là lui? Sao ta tin được?”

Đế Thần cười lạnh một tiếng, IQ như vậy cũng được làm Nhị trưởng lão, sao trước đây hẳn không nhận ra Đế Lăng ngu xuẩn chứ?

Ầm.

Một quyền đánh mạnh vào đại trận, Đế Thần lôi kéo Đế Vô Tình bay ngược ra sau, về mặt người sau ảm đạm: “Đại trưởng lão, không cần.”

“Đại tiểu thư, người...”

Đế Vô Tình giơ tay lên ngăn hẳn lại, di chuyển đi tới trước mặt đại trận đang lắc lư: “Nhị trưởng lão, hiện giờ đệ đệ ta ở đâu?”

“Đương nhiên đã chết với cha người.” Đế Lăng nói xong, xoa người chuẩn bị rời đi.

Đế Vô Tình nhìn Đế Thần: “Đại trưởng lão, chúng ta đi thôi!”

Đế Thần: “...”

Hắn biết Đế Vô Tình đã từ bỏ Bất Tử Tộc, hoàn toàn hết hy vọng. Với tư cách là Đại trưởng lão của Bất Tử Tộc, hẳn thật sự cảm thấy vô cùng đáng tiếc cho người trong tộc.

Vốn bọn họ có thể đạt được một cơ hội vô cùng tốt, hiện tại lại bỏ lỡ vô ích.

Tất cả đều vì Đế Chiến Minh ngu muội.

Chương 1787: Không liên quan gì đến ta

Đế Thần biết rõ vì sao hắn ta không cho Đế Vô Tình hồi tộc, đó còn không phải Đế Chiến Minh lo lắng Đế Vô Tình sẽ uy hiếp đến vị trí tộc trưởng của hắn ta sao.

Suy nghĩ quá hạn hẹp.

Bây giờ vũ trụ đã thành dạng gì mà hắn ta còn tính toán chi li với một vị trí Tộc trưởng, quả thực buồn cười đến cực điểm.

Ngay khi hai người trở lại trên Trụ Côn, đám người đen nghịt xuất hiện bên ngoài Bất Tử Tộc.

Đế Vô Tình tập trung nhìn lại, phát hiện cường giả đến đây của Hỗn Nguyên Tộc, Địa Ngục, Yêu Tinh Tộc, còn có cường giả của hai Trụ Quốc lớn.

Bọn hắn muốn đuổi tận giết tuyệt Bất Tử Tộc.

Bóng lưng Đế Lăng rời đi đột nhiên ngừng lại, nhìn cường giả buông xuống, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Đế Vô Tình: “Chắc người dẫn bọn hắn đến nhĩ, đây chính là mục đích các người muốn ta mở đại trận?”

“Đây là điều các người nói cho ta biết, Khởi Nguyên Ma Tộc đã lui đi?”

Đế Vô Tình trầm mặc không nói, không giải thích, đồng thời nàng cũng cảm thấy tò mò, rõ ràng Khởi Nguyên Ma Tộc đã lui đi, vì sao những cường giả này còn xuất hiện.

Thật ra không biết.

Khi xảy ra trận đại chiến trong hư không kia thì những người này còn chưa tới, bọn hắn căn bản không biết chuyện Khởi Nguyên Ma Tộc đã thất bại.

Một đường đi tới, Bất Tử Trụ Quốc bị diệt, bọn hắn chưa từng phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, đương nhiên sẽ buông xuống Bất

Tử Tộc.

Mọi chuyện trùng hợp một cách kỳ lạ.

Đế Vô Tình thúc dục Trụ Côn rời đi với tốc độ nhanh, cường giả buông xuống phải người đuổi theo, những người khác đi tới đại trận.

Một cường giả Địa Ngục nhìn đại trận trước mắt: “Đây là cuộc giãy dụa cuối cùng của Bất Tử Tộc.”

“Chỉ cần chúng ta phá vỡ đại trận, tài nguyên của Bất Tử Tộc sẽ thuộc về chúng ta.”

Một người khác gật đầu: “Để ta, mắt trận của trận pháp này đã bị hao tổn, không duy trì được lâu, ngay cả uy lực cũng chưa đến mười phần trăm.”

Dứt lời, hai tay hắn ta kết ấn, từng trận văn bay ra tràn vào trên đại trận của Bất Tử Tộc.

Cùng lúc đó, Đế Chiến Minh – lão tổ Bất Tử Tộc và Đế Quân của Bất Tử Trụ Quốc xuất hiện. Bọn hắn nhìn lão giả đang phá trận, vẻ mặt trở nên ngưng trọng không thôi.

Ở phía xa.

Trụ Côn ngừng lại, Đế Thần bắt đầu công kích người đang đuổi theo bọn hắn, từng tiếng nổ lớn truyền ra quanh quần cửu thiên.

Bịch.

Ánh sáng chín màu bay ra, người tới trong nháy mắt hồn phi phách tán, Đế Vô Tình quay đầu nhìn Cửu Sắc, người sau trầm giọng nói: “Hiện tại Trường Sinh đang bế quan, chớ để những người này quấy rầy.”

Đế Vô Tình nói: “Cảm ơn tiên bối ra tay.”

Cửu Sắc nói: “Để cô nương khách khí rồi.”

Đế Thần trở lại boong tàu, vợ vàng nói: “Đại tiểu thư, đại trận hộ

tộc không duy trì được bao lâu, chúng ta...”

Đế Vô Tình nói: “Bất Tử Tộc không còn bất cứ quan hệ gì với ta nữa, nếu Đại trưởng lão nhớ tới tình cảm ngày xưa thì có thể ra tay giúp bọn hắn.”

Đế Thần: “...”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, đại trận bao phủ Bất Tử Tộc bị nghiền nát, mọi người trên hư không ủa lên, lao đến phía trong tộc.

Trong khoảnh khắc, đại chiến bắt đầu, linh khí bắn tới, trong không khí tràn ngập mùi máu gay mũi.

Đế Vô Tình chỉ lẳng lặng nhìn đại chiến trước mắt, trên mặt không có chút dao động nào, sự tồn vong của Bất Tử Tộc đã không liên quan đến nàng.

Trong Bất Tử Tộc.

Đại chiến bắt đầu.

Cường giả Hỗn Nguyên Tộc, Đạo Tiên Trụ Quốc, Yêu Tinh Tộc và Địa Ngục triển khai thể vây công Bất Tử Tộc, ưu thế về số lượng khiến Bất Tử Tộc rất nhanh đã rơi vào thế bất lợi.

Đám người Đế Chiến Minh – lão tổ Bất Tử Tộc và Đế Quân Bất Tử Trụ Quốc liên tục bại lui, sương máu tràn ngập cách đó không xa.

Một cái đầu bay lên, trong nháy mắt nổ tung.

Trời đất vì đó mà yên tĩnh.

Tộc trưởng Hỗn Nguyên Tộc là Đông Phương Hạo Tổ cầm một thanh kiếm bản rộng trên tay, trên người hắn tràn ngập hơi thở màu đen, kiếm lớn chỉ thẳng vào người Đế Chiến Minh: “Đầu hàng đi, giao Bất Tử Huyền Huyết ra, lão phu có thể tha cho các người.”

Sắc mặt Đế Chiến Minh vô cùng khó coi, lão giả mới bị Đông Phương Hạo Tổ chém bay đầu là một trong những trưởng lão Bất Tử Tộc.

Người có thực lực Hỗn Nguyên Thần tăng thứ bảy lại bị Đông Phương Hạo Tổ giết trong chớp mắt, mình giao thủ với hắn thì có bao nhiêu phần thắng?

Đông Phương Hạo Tổ tiếp tục nói: “Đế Chiến Minh, lão phu dễ nói chuyện, nếu người không đồng ý, Địa Ngục và Yêu Tinh Tộc sẽ không cho các người bất kỳ cơ hội nào.”

“Các người không còn nhiều thời gian đâu.”

Đế Chiến Minh nhìn người trong tộc bị giết, tựa hồ hơi dao động, lão tổ Bất Tử Tộc nói: “Chiến Minh, cho dù toàn tộc bị diệt cũng không thể thần phục Hỗn Nguyên Tộc, không thể giao Bất Tử Huyền Huyết ra ngoài.”

“Lão tổ...”

“Không thể!” Thái độ của lão tổ vô cùng kiên quyết, thân ảnh chợt lóe, xông tới phía Đông Phương Hạo Tổ, thấy chết không sờn.

Chương 1788: Không ai giả vờ giỏi hơn người...

Thấy cảnh này.

Đế Chiến Minh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chém giết cường giả Hỗn Nguyên Tộc. Trong lúc bất chợt, một bóng người từ trên cao bay xuất hiện, đứng lơ lửng đứng trước mặt lão tổ Đế Vô Trần của Bất Tử Tộc.

Đế Vô Trần nhìn thấy người tới, sắc mặt lạnh lùng càng thêm ngưng trọng: “Đông Phương Vũ, người lại còn sống.”

Đông Phương Vũ nói: “Thật ngại quá, khiến người giạt mình.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta lướt qua mọi người Bất Tử Tộc, lắc đầu: “Đế Vô Trần, bao nhiêu năm tháng trôi qua, Bất Tử Tộc các người càng ngày càng không được.”

“Nhớ năm đó Đế Vô Thiên thống lĩnh Bất Tử Tộc, các người mạnh mẽ huy hoàng cỡ nào, ai có thể nghĩ đến Bất Tử Tộc sẽ suy bại thành như thế.”

“Đế Vô Trần, ở trước mặt ta, người còn muốn ra tay sao?”

Đế Vô Trần nói: “Do ta không có năng lực, không thể dẫn dắt Bất Tử Tộc đi lên đỉnh cao, nhưng muốn ta đầu hàng sao, người đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

Răng rắc.

Răng rắc.

Từng tiếng nổ tung truyền ra, không gian bốn phía Đế Vô Trần bị nghiền nát sụp đổ, ánh sáng vàng nhanh như chớp điên cuồng đánh mạnh vào trên người hắn ta.

Đông Phương Vũ trầm giọng nói: “Người mới tu luyện Bất Tử Thần Công tới tầng thứ bảy, căn bản không thể nào ngăn cản Hỗn Nguyên Sát Lục Trận của ta.”

“An tâm đi thôi, lão phu sẽ thay người chăm sóc nữ tử Bất Tử Tộc.”

Mẹ nó.

Lại là một tên cướp?

Đầu năm nay sao không phải cướp thì là Lao Ái(*)?

(*)Lao Ái: tước Trường Tín hầu, là “sủng thần” của Triệu Thái Hậu trong triều đình nước Tần thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.)

Dưới chân Đế Vô Trần xuất hiện bảy vầng sáng với màu sắc khác nhau, nếu Diệp Trường Sinh nhìn thấy thứ này, hẳn sẽ cảm thấy hơi giống Hồn Hoàn trong tiểu thuyết. (Hồn Hoàn trong Đấu La Đại Lục)

Nhìn ánh sáng vạn trượng bắn ra vô hạn, ít nhất cũng là Hồn Hoàn mười vạn năm mới có ánh sáng như vậy.

Bịch.

Một thương chỉ trời, xoay tròn như cối xay gió, Đế Vô Trần mạnh mẽ lao về phía trước, phá tan Hỗn Nguyên Sát Lục Trận của Đông Phương Vũ.

Bất Tử Thần Công tăng bảy thì sao, có dám cùng chết hay không?

Đông Phương Vũ nhìn Đế Vô Trần xông tới, biết hẳn ta chuẩn bị liều mạng với mình: “Hỗn Nguyên Miếu Thiên!”

Một luồng linh khí như sao băng xẹt qua trên không trung, xuyên qua trên vai Đế Vô Trần, hẳn ta bay ngược ra sau.

Bất Tử Hoàng Tuyền Thương trong tay bay ra ngoài, mang theo lực công kích không thể ngăn cản, chỉ thẳng lên người Đông Phương Vũ.

Đúng là một cây thương tốt, đáng tiếc nó không thể hiện một phần vạn uy lực khi ở trong tay người.

Dứt lời, Đông Phương Vũ giơ tay lên chuẩn bị thu Bất Tử Hoàng Tuyền Thương đi, nhưng ngay khi hắn ta đụng phải thân thương, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Thương ý mệnh mông cuồn cuộn bắn ra, trực tiếp đánh bay Đông Phương Vũ ra ngoài, cách đó mấy ngàn trượng, hắn ta mới từ từ ổn định lại, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Đông Phương Vũ nhìn Bất Tử Hoàng Tuyền Thương trước mắt, sắc mặt thay đổi: “Hơi thở và ý chí của Đế Vô Thiên?”

Hắn ta thật không ngờ Đế Vô Thiên sẽ dùng cách này để bảo vệ Bất Tử Tộc. Mới vừa rồi do mình sơ suất nên suýt nữa đã bị Bất Tử Hoàng Tuyền Thương làm cho thương nặng.

Đúng lúc này, Đế Vô Trần cũng ổn định lại cách đó không xa, vết thương trên vai khép lại, cánh tay duỗi ra ngoài muốn thu hồi Bất Tử Hoàng Tuyền Thương.

Thế nhưng Bất Tử Hoàng Tuyền Thương lơ lửng trên không trung không trở về trong tay hắn ta, mà là hóa thành một vệt sáng bay tới phía Đế Vô Tình.

Thấy vậy.

Đế Vô Trần và Đông Phương Vũ đều biến sắc, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Đế Vô Tình, chỉ thấy Bất Tử Hoàng Tuyền Thương tiến vào trong cơ thể Đế Vô Tình.

“Thần Thương chọn chủ, Vô Tình mới là hy vọng của Bất Tử Tộc.”

Trên mặt Đế Vô Trần lộ vẻ hối hận, thân ảnh chợt lóe, vội vàng lướt nhanh tới phía Đế Vô Tình.

Đế Thần nói: “Đại tiểu thư, Bất Tử Hoàng Tuyền Thương nhận người làm chủ, về sau người chính là Tộc trưởng Bất Tử Tộc.”

“Đây là ghi chép rõ ràng trong tổ huấn.”

“Trước tổ đã không có ai có thể làm cho thương này nhận chủ, cho nên ứng cử viên Tộc trưởng đều do các lão tổ quyết định, hiện tại Đại tiểu thư được Thần Thương tán thành, không ai dám nghi ngờ

người nữa”

Đế Vô Tình nói: “Ta đã tuyệt vọng với Bất Tử Tộc, cho dù Thần Thương nhận chủ, ta cũng sẽ không làm Tộc trưởng Bất Tử Tộc nữa.”

Dứt lời, Đế Vô Trần đi vào boong thuyền, ánh mắt rơi vào trên người Đế Vô Tình: “Vô Tình, lúc trước do lão tổ ngu muội, về chuyện của phụ thân người, còn xin người bỏ qua.”

“Sau này người chính là Tộc trưởng Bất Tử Tộc, hy vọng của cả tộc đều đặt ở trên người người.”

Đế Vô Tình nói: “Bất Tử Tộc đã không có quan hệ với ta.”

Xoạt.

Xoạt.

Ba người Đông Phương Vũ, Địa Ngục Chi Thần, Thanh Khâu Tuyền của Yêu Tinh Tộc bay xuống, ánh mắt rơi vào trên người Đế Vô Tình. Có thể làm cho Bất Tử Hoàng Tuyền Thương nhận chủ, bọn họ đã chắc chắn rằng Đế Vô Tình chính là dòng chính mạnh nhất Bất Tử Tộc, Bất Tử Huyền Huyết chắc chắn đang ở trên người nàng, đương nhiên sẽ không để Đế Vô Tình dễ dàng rời đi.

Chương 1789: Không ai giả vờ giỏi hơn người... 2

Giao Bất Tử Huyền Huyết và Bất Tử Hoàng Tuyền Thương ra, lão phu sẽ tha cho người.”

Đông Phương Vũ híp mắt, thềm nhỏ dãi nhìn Đế Vô Tình, đã bắt đầu tính toán nếu có được Bất Tử Huyền Huyết thì sẽ giữ Đế Vô Tình ở bên cạnh mình.

Lúc này.

Đế Vô Trần chặn trước Trụ Côn: “Vô Tình, lão tổ có lỗi với người, người mau rời đi.”

“Chỉ cần người sống sót, Bất Tử Tộc còn có hy vọng.”

“Đế Thần, mau dẫn Vô Tình rời đi.”

Đế Vô Tình nhìn Đế Vô Trần: “Lão tổ, người nói cho ta biết, rốt cuộc phụ thân và đệ đệ ta đã chết như thế nào?”

Đế Vô Trần nói: “Phụ thân người dẫn người đi trấn thủ Bất Tử Trụ Quốc, cuối cùng chết trận dưới hoàng thành, người giết hấn chính là Đông Phương Diệu Thiên của Hỗn Nguyên Tộc.”

“Về phần đệ đệ người... Toàn bộ người trong tộc và phụ thân người đi tới Bất Tử Trụ Quốc đã chết trận.”

Mắt Đế Vô Tình muốn nứt, giọng nói lạnh lẽo: “Đông Phương Diệu Thiên, ta nhất định phải giết người.”

Dứt lời, trên người nàng bắn ra một sự tức giận vô cùng mạnh mẽ, ngay sau đó, vô lượng vòng xoáy linh khí quanh quần trên người nàng.

Trên hư không xuất hiện một biển máu mênh mông, điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong vòng xoáy linh khí, cấp bậc của Đế Vô Tình bắt đầu tăng vọt, trong phút chốc tăng lên đến Trụ Thần cao nhất.

Một đầu tóc đen vào giờ khắc này đã biến thành màu đỏ như máu, Bất Tử Hoàng Tuyền Thương xuất hiện trong lòng bàn tay, cả người giống như ác ma rơi vào huyết đạo.

Đông Phương Vũ chấn động: “Người lại đạt được truyền thừa của Đế Vô Thiên.”

“Thanh Khâu Tuyền, Chu, Bất Tử Huyền Huyết ở trên người nàng.”

Chu Thanh cười nói: “Nếu đã xuất hiện, vậy thì giết người lấy máu.”

Ba người đạp không lướt nhanh, đánh giết về phía Đế Vô Tình, người sau lao ra khỏi boong thuyền, một thương xuyên qua Cửu Thiên, nghênh đón công kích của ba người.

Nhìn đại chiến trước mắt, trên mặt Đế Thần lộ vẻ lo lắng, quay đầu nhìn về phía Cửu Sắc: “Tiền bối, làm phiền người ra tay giúp Đại tiểu thư.”

Cửu Sắc nói: “Ta không giúp được nàng, nguồn sức mạnh lần này trong cơ thể nàng vốn không thuộc về nàng, không thể khống chế được.”

“Hiện tại cho dù ta ra tay, nàng cũng sẽ coi ta thành địch, người hiểu ý của ta chứ?”

Về mặt Đế Thần âm đạm, còn muốn nói thêm, nhưng không biết nói như nào.

Ầm.

Ầm.

Từng tiếng nổ vang lên, Đế Vô Tình và ba người quyết chiến với nhau trên không trung. Vì có thêm vòng xoáy biến máu nên trong thời gian ngắn nàng chưa rơi vào thế bất lợi.

Đế Vô Trần nhìn đại chiến, thân ảnh chợt lóe, lướt nhanh vào sâu trong Bất Tử Tộc. Đột nhiên từng bóng người xuất hiện, chỉ thấy đám người Đông Phương Hạo Tổ, Đông Phương Diệu Thiên xuất hiện, sau lưng bọn hắn là toàn bộ người Bất Tử Tộc.

Ngay cả Đế Chiến Minh cũng ở trong đám người, có điều hắn ta đang hấp hối, Đế Vô Trần tập trung nhìn qua, phát hiện người trong tộc mất đi linh hồn, chỉ còn lại thân thể.

Giờ khắc này.

Đông Phương Hạo Tổ và Đông Phương Diệu Thiên cũng phát hiện ra Đế Vô Trần, hai người không chút do dự mang theo linh khí bá đạo mệnh môn tấn công Đế Vô Trần.

Ánh mắt hai người rơi vào trên người Đế Vô Trần, trong mắt lộ vẻ tham lam, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, cho dù tất cả mọi người Bất Tử Tộc cộng lại cũng không bằng Đế Vô Trần.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, Đế Vô Trần bị hai người đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm vào lầu các trên Trụ Côn. Hắn ta phun ra một ngụm máu, thân thể xuất hiện dấu vết nổ tung.

Không thể nào.

Tuyệt đối không thể.

Từ khi nào Đông Phương Hạo Tổ và Đông Phương Diệu Thiên trở nên khủng bố như vậy?

Đế Vô Trần phát hiện trong cơ thể hai người đều ẩn giấu sức mạnh không thuộc về bọn hắn. Lúc này, hai người đạp không lướt nhanh, vọt tới boong thuyền.

Bịch.

Một bóng người xuất hiện trên boong thuyền, người tới không phải ai khác, chính là Đế Vô Tình.

Nàng cầm trường thương đứng ngạo nghễ trên boong thuyền, mũi thương chỉ thẳng vào người mọi người: “Ai dám tới gần Trụ Côn một bước, giết!”

Mặc dù hiện tại nàng bị sức mạnh thần bí trong cơ thể khống chế, nhưng trong đầu Đế Vô Tình vẫn có một giọng nói nói cho nàng biết, tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai tới gần Trụ Côn, quấy rầy Diệp Trường Sinh bế quan.

Ba người Chu Thanh, Đông Phương Vũ, Thanh Khâu Tuyền đi tới bên cạnh Đông Phương Hạo Tổ, mấy người đứng ở một hàng, linh khí trên người bắn phá hội tụ cùng một chỗ, nghiền ép trên người Đế Vô Tình.

Đông Phương Vũ nói: “Tiểu cô nương, người sẽ không cho rằng bằng vào sức mình thì có thể ngăn cản chúng ta chứ?”

“Bất Tử Tộc đã bị hủy diệt, người cần gì phải vùng vẫy giãy chết?”

Đế Vô Tình vừa muốn mở miệng, Cửu Sắc bên cạnh bước lên, ánh mắt lướt qua năm người Chu Thanh: “Khuyên các người một câu, lập tức rời khỏi nơi này, nếu không các người sẽ hối hận.”

Đông Phương Vũ biến sắc, đề phòng nhìn Cửu Sắc: “Các hạ vẫn đừng nên nhúng tay vào chuyện giữa chúng ta, tránh đến lúc làm người bị thương.”

Chương 1790: Không ai giả vờ giỏi hơn người... 3

Cửu Sắc nói: “Nếu ta nhúng tay vào, các người đều đã chết.”

Nói đến đây, hắn lại lui lại, rũ mắt xuống như đang nghĩ ngợi.

Dường như không hề lo lắng Trụ Côn sẽ có vấn đề, như gió nhẹ mây bay.

Đông Phương Diệu Thiên nói: “Lão tổ, ta đi giết hắn.”

Đông Phương Vũ còn chưa kịp mở miệng thì bóng người đã lao nhanh ra. Trên boong thuyền, Đế Vô Tình thấy trường kiếm trong tay Đông Phương Diệu Thiên, trong nháy mắt đã phát cuồng: “Bất Tử Thương Nộ!”

Sở dĩ nàng trở nên như vậy là bởi Bất Tử Kiếm trong tay Đông Phương Diệu Thiên là binh khí của cha nàng.

Àm.

Một kiếm va chạm, thân ảnh Đông Phương Diệu Thiên bay ngược ra ngoài, xuất hiện trước mặt bốn người Đông Phương Vũ.

“Cùng nhau ra tay!”

Đông Phương Vũ trầm giọng nói: “Giết nàng, tất cả nơi này sẽ thuộc về chúng ta, khí phi hành này cũng không tệ.”

Dứt lời, năm người đồng thời tấn công Đế Vô Tình, giờ phút này lại là thời khắc mấu chốt nhất của Đế Vô Tình.

Sức mạnh trong cơ thể quá mức táo bạo, nàng hoàn toàn không thể khống chế, nếu mạnh mẽ ra tay thì thân thể sẽ nổ tung mà chết.

“Người của ta, các người cũng dám động.”

“Tốt, tốt, rất tốt.”

Giọng nói giả vờ như vậy, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, nhất định là người đẹp trai nhất vũ trụ đến.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên người Đế Vô Tình, đầu ngón tay khẽ chạm một cái, vòng xoáy biển máu quanh quần trên hư không trong nháy mắt bị dẫn đến trong cơ thể mình.

Cùng lúc đó, hắn đưa một nguồn linh khí vào trong cơ thể Đế Vô Tình: “Lui ra đi!”

Vẻ mặt Đế Vô Tình vô cùng cung kính, nhẹ nhàng nói: “Vâng, Thiếu chủ.”

Thiếu chủ?

Đám người Đông Phương Vũ, Chu Thanh, Thanh Khâu Tuyu đều biến sắc, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, hắn lại có thể để Đế Vô Tình gọi là Thiếu chủ.

Hiện tại coi như bọn hắn đã hiểu được vì sao Đế Vô Tình vẫn luôn canh giữ trên boong thuyền, thì ra không tiếc bất cứ giá nào, cho dù mất đi tính mạng cũng muốn bảo vệ thiếu niên này.

Đế Vô Tình xoay người rời đi, đi về phía trước hai bước lại ngừng lại, quay đầu nhìn Đông Phương Diệu Thiên: “Thiếu chủ, đừng giết hắn, để lại cho ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đi đi.”

Đông Phương Diệu Thiên nghe được hai người nói chuyện, cười lạnh một tiếng: “Người cũng xứng giết ta?”

Bởi vì hắn ta phát hiện cấp bậc của Diệp Trường Sinh chỉ là Trụ Thần, cho nên hắn không để Diệp Trường Sinh ở trong mắt.

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Các người không biết ta?”

Đông Phương Diệu Thiên khinh thường, vừa định mở miệng lại bị Đông Phương Hạo Tổ bên cạnh ngăn lại: “Dám hỏi các hạ là ai?”

“Ta tên Trường Sinh, họ Diệp.”

“Về phần xưng hô khác, thật sự quá nhiều, các người cứ xem mà gọi đi!”

Diệp Trường Sinh từ từ mở miệng nói.

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: “Hiện tại các người đã biết ta là ai thì để đồ của Bất Tử Tộc lại, còn có tài nguyên trên người các người nữa.”

“Không cần từ chối, ta đây là muốn giúp người giảm bớt tội nghiệt.”

Diệp Trường Sinh?

Hắn chính là Diệp Trường Sinh?

Mọi người theo bản năng lui về phía sau, bọn hắn biết rõ lý do vì sao lại không có được Thái Huyền Trụ Quốc.

Ba người Đông Phương Vũ, Thanh Khâu Tuyền, Chu Thanh trao đổi ánh mắt, mọi người thầm hiểu, lần lượt bay ngược ra sau.

Đây là định chạy trốn.

Những khi bọn hắn xoay người, trong hư không đã xuất hiện hai bóng người, chính là phân thân Hồn Độn U Minh và phân thân Hư Vô.

Hai phân thân lẳng lặng lơ lửng trên không trung, vô lượng kiếm khí bao phủ dọa唬 mấy người run rẩy.

Nhất là Đông Phương Diệu Thiên, hắn ta âm thầm nuốt nước miếng, mình thật ngu xuẩn, dám nói Diệp Trường Sinh không xứng giết mình.

Xuy.

Xuy.

Hai kiếm quang hạ xuống, bốn người Đông Phương Vũ, Đông

Phương Hạo Tổ, Thanh Khâu Tuyền, Chu Thanh hóa thành hư vô.

Đông Phương Diêu Thiên thấy bốn người bị giết trong nháy mắt, trực tiếp sợ tới mức ngất đi.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Đế Thần: “Mang hấn về, đến lúc đó giao cho Vô Tình.”

Thân ảnh Đế Thần chợt lóe, vọt tới phía Đông Phương Diêu Thiên, mà Diệp Trường Sinh đã bắt đầu thu thập tài nguyên, một cái có thể dùng cũng không có.

Cửu Sắc đi tới bên người Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, người rõ ràng đã đột phá một cấp bậc, vì sao phải che giấu thực lực?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không thể để người khác cảm thấy ta quá ưu tú.”

Cửu Sắc lặng lẽ nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, không ai giả vờ giỏi hơn người.

Trụ Côn biến mất.

Ba người Diệp Trường Sinh, Cửu Sắc, Đế Thần xuất hiện trên đảo nổi của Bất Tử Tộc. Giờ khắc này, người Bất Tử Tộc đã thoát khỏi nguy hiểm.

Bọn hấn cúi đầu, không dám nhìn Diệp Trường Sinh.

Đế Vô Trần nuốt nước miếng, ép mình phải bình tĩnh lại: “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp.”

Diệp Trường Sinh nhìn Đế Vô Trần: “Người nghĩ nhiều rồi, ta chưa từng nghĩ muốn cứu các người, chỉ là không muốn Đế Vô Tình bị thương!”

“Người của Diệp Trường Sinh ta, ai cũng đừng hòng động vào!”

Nói đến đây, hấn không để ý Đế Vô Trần, quay đầu nhìn về phía Đế Thần: “Lúc trước Vô Tình nói qua, nếu ta giúp Bất Tử Tộc hóa giải nguy cơ thì nàng sẽ cho ta thù lao.”

Chương 1791: Phụng dưỡng nghìn lần

Đế Thần khom người một cái: “Thiếu chủ, ở sâu trong tổ địa Bất Tử Tộc có một không gian kết giới thần bí, thù lao mà Đại tiểu thư nói chính là để Thiếu chủ tiến vào trong kết giới.”

Nghe vậy.

Diệp Trường Sinh lập tức thấy hứng thú. Nói thật, hắn thích nhất là thông đạo thần bí này, không ai dám đi chinh phục.

Mỗi lần đi vào nơi như vậy, người đều sẽ có thu hoạch khác nhau.

Ngẫm lại đã thấy kích thích.

Thật ra trong lòng hắn rất rõ ràng, hiện tại hầu hết tài nguyên của Bất Tử Tộc đều ở trong tay hắn, về phần những người Bất Tử Tộc trước mắt này, hắn không thấy hứng thú chút nào.

Bọn họ đi con đường nào thì phải xem Đế Vô Tình lựa chọn thế nào.

Đế Thần nhìn Đông Phương Diệu Thiên: “Thiếu chủ, xử lý người này thế nào?”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, thu Đông Phương Diệu Thiên vào tháp Ngục Kiếm: “Dẫn đường đi!”

Đế Thần dẫn Diệp Trường Sinh rời đi, lúc đi qua Đế Vô Trần và Đế Chiến Minh thì lắc đầu.

Vốn Bất Tử Tộc đã thắng tiến nhanh chóng, có thể sẽ được đưa đến Hỗn Độn Thế Giới tu luyện, bây giờ lại...

Đây có thể chính là điểm đến của Bất Tử Tộc.

Nhìn Đế Thần dẫn hai người Diệp Trường Sinh, Cửu Sắc rời đi, mặt Đế Vô Trần xám như tro, lựa chọn của mình lại sai rồi.

Hắn ta đã chôn vùi tiền đồ của Bất Tử Tộc.

Bây giờ hẳn ta còn đang hy vọng xa vời, chờ Đế Vô Tình xuất hiện, đến cứu vớt Bất Tử Tộc.

Đế Chiến Minh được đệ tử trong tộc đỡ, đi tới bên người Đế Vô Trần: “Lão tổ, Đế Thần lại dám dẫn người đi nơi kia của tổ địa, đó là cấm khu Bất Tử Tộc chúng ta, làm sao có thể để cho một người ngoài tới?”

Dáng vẻ Đế Vô Trần hậm hực không thành thép, trợn mắt nhìn, nhìn Đế Chiến Tranh trước mắt, giống như nói, người thật sự nên xem lại đầu óc của mình đi.

Sao Bất Tử Tộc bọn hắn lại xuất hiện tên ngu xuẩn như vậy?

“Người có ý kiến gì không?”

Đế Chiến Minh: “...”

Đế Vô Trần lại nói: “Nếu không nhờ Diệp công tử, chúng ta đều đã chết, chuyện cấm khu còn liên quan gì đến chúng ta.”

“Người nhớ kỹ một câu, có bản lĩnh bảo vệ đồ, đó gọi là gia nghiệp. Những thứ không có bản lĩnh bảo vệ, tốt nhất đừng nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

“Từ giờ phút này trở đi, kết giới cấm khu không có quan hệ gì với Bất Tử Tộc chúng ta, nó đã thuộc về Diệp công tử, người hiểu chưa?”

Đế Chiến Minh ho nhẹ một tiếng: “Lão tổ dạy phải... Vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

Đế Vô Trần nói: “Chờ Vô Tình xuất quan, nàng đã là chủ nhân của Bất Tử Hoàng Tuyền Thương, cũng chính là Tộc trưởng Bất Tử Tộc chúng ta.”

Đế Chiến Minh vội vàng nói: “Lão tổ, lúc trước chúng ta đối xử với Đế Vô Tình như vậy, nàng sẽ không tha thứ cho chúng ta.”

Đế Vô Trần nghiêm túc nhìn Đế Chiến Minh: “Là người, không phải chúng ta.”

Nói đến đây, hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Chỉ cần Vô Tình đồng ý bảo vệ Bất Tử Tộc, lão phu nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Đế Chiến Minh: “...”

Vậy hắn ta thì sao?

Lúc trước hắn ta không cho Đế Vô Tình tiến vào Bất Tử Tộc, còn chưa lập bài vị trong tộc cho cha nàng, hiện tại nàng lại trở thành Tộc trưởng Bất Tử Tộc.

Nghĩ tới đây, Đế Chiến Minh biết mình không thể ngồi chờ chết.

Thấy Đế Vô Trần đứng dậy rời đi, hắn ta kéo thân thể trọng thương rời đi, cho rằng là lặng yên không một tiếng động, thật ra cũng không thoát khỏi ánh mắt Đế Vô Trần.

“Lòng dạ hẹp hòi.”

“Rời đi cũng tốt, là chuyện tốt với Bất Tử Tộc.”

Đế Vô Trần cảm khái, nếu giao Bất Tử Tộc cho Đế Chiến Minh, không bao lâu nữa, Bất Tử Tộc không phải là quân cờ của người khác thì cũng biến mất trong vũ trụ.

Hắn ta mang theo người trong tộc còn sót lại đi tới tổ địa. Trước mắt cách đó không xa chỉ còn lại hai người Đế Thần và Cửu Sắc, đã không thấy Diệp Trường Sinh.

Đế Vô Trần ra hiệu cho người trong tộc ngừng lại, đứng dậy đi tới bên cạnh Đế Thần: “Đại trưởng lão...”

Vốn có rất nhiều chuyện muốn nói, đột nhiên lại không nói nên lời.

Đế Thần nhìn Đế Vô Trần: “Lão tổ, chuyện Bất Tử Tộc vẫn nên chờ Đại tiểu thư quyết định đi.”

“Ta chỉ muốn nói một câu, Bất Tử Tộc bỏ lỡ một cơ hội đi lên đỉnh cao.”

Đế Vô Trần khẽ thở dài một tiếng: “Do lão hủ tạo nghiệt, ngày đó Hạo Đình rời khỏi tộc, ta nên đi theo mới đúng.”

“Sau đó ta bị Chiến Minh mê hoặc, lão hủ thật sự không nghĩ tới hắn sẽ không cho Vô Tình vào.”

Đế Thần nói: “Lão tổ, người nên nói những chuyện này cho Đại tiểu thư thì tốt hơn, ta thật sự không có cách nào.”

Hắn có thể nói ở trước mặt Đế Vô Tình, nhưng với tính cách của Đế Vô Tình, chuyện nàng đã quyết định thì không ai có thể thay đổi.

Đương nhiên, hiện tại cho dù là Đế Vô Tình cũng phải nghe Diệp Trường Sinh, ở trước mặt Diệp Trường Sinh, ngay cả tư cách nói chuyện hắn cũng không có.

Khi chưa rời khỏi Bất Tử Tộc, Đế Thần vẫn cảm thấy mình rất tốt, nhưng từ khi trải qua chuyện của Hỗn Độn Thế Giới, hắn đã hiểu rõ bản thân mình.

Chương 1792: Phụng dưỡng nghìn lần 2

Bên ngoài có rất nhiều cường giả, mình cũng chẳng là gì cả, con đường tương lai rất dài, chỉ cần đi theo Diệp Trường Sinh thì sẽ có tiền đồ.

Giờ khắc này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở cửa vào kết giới cấm khu, quả nhiên là một đường hầm, đi qua đây thì sẽ đến nơi nào?

Hắn giơ tay lên, dán kết giới vào lòng bàn tay, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ khiến hắn lui ra ngoài.

Sau khi lùi lại hai bước, hắn tập trung nhìn kết giới trước mắt, không thể tiến vào một cách bình thường sao? Chẳng lẽ muốn tiến vào một cách mạnh mẽ?

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, chớ có tiến vào một cách mạnh mẽ, người không thể đánh xuyên thủng tầng kết giới này, cẩn thận trộm gà không thành còn mất nắm gạo.]

[Hệ thống, người có cách tiến vào không?]

[Không có.]

Diệp Trường Sinh giật mình: [Không có thì người đi ra làm gì?]

[Chơi!]

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt bình tĩnh, cũng không tức giận, sao hắn có thể so đo với một người cô độc như hệ thống được chứ.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có nhận ngay phần thưởng Đế Vô Tình phụng dưỡng không?]

Phần thưởng phụng dưỡng?

Lúc hắn đang bế quan thì hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ phụng dưỡng, khi đó mới có cảnh hắn ra tay đánh giết mấy người Chu Thanh, Đông Phương Vũ.

Lần trước Cổ Tổ Tổ phụng dưỡng gấp trăm lần thì hần mới đạt được phân thân Hồn Độn U Minh.

Không biết lần này Đế Vô Tình phụng dưỡng sẽ có phần thưởng gì.

[Nhận ngay.]

[Định, chúc mừng chủ nhân nhận được ngàn lần phụng dưỡng, đạt được một Bất Tử Thiên Hồn, có dung hợp ngay không?]

Bất Tử Thiên Hồn?

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Dung hợp ngay.]

[Định, chúc mừng chủ nhân, dung hợp thành công Bất Tử Thiên Hồn, cấp bậc đột phá Hồn Nguyên cao nhất, đạt tới cấp Hồn Độn cao nhất.]

[Định, chúc mừng chủ nhân, tu vi đột phá thành công đến Hồn Độn cao nhất, đạt được phần thưởng của hệ thống là Hồn Độn Thiên Mệnh Kiếm.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống cuối cùng cũng ngừng lại.

Diệp Trường Sinh còn chưa lấy lại tinh thần, đột này hệ thống suýt nữa thì chinh thần cho hần.

Dung hợp một Bất Tử Thiên Hồn đã đột phá một cấp bậc, sau đó lại cho chinh một thanh kiếm.

Hần thật sự không muốn đột phá nhanh như vậy.

Đây có tính là hệ thống ép tăng cấp không?

Thực sự là... Quá ngon.

Hệ thống bây giờ cũng xấu rồi, làm việc trực tiếp như vậy, không để hần chuẩn bị tâm lý gì cả.

Chủ nhân, người đề tiện quá.

Lúc trước bế quan tăng tu vi từ Trụ Thần cao nhất lên đến Hồn Nguyên cao nhất, hần đã cảm thấy đủ dùng rồi.

Hiện tại một Bất Tử Thiên Hồn lại khiến hần tăng cấp nữa, từ Hồn Nguyên cao nhất đến Hồn Động cao nhất.

Những tu sĩ khác có khi cả đời cũng không đột phá được một cấp bậc.

Thế mà hần lại đột phá nhanh như vậy, dường như chưa từng trải qua cảm giác không đột phá được.

Chủ nhân, người có thể dừng đề tiện nữa được không?

Có tin lần sau ta sẽ thành toàn cho người không?

Diệp Trường Sinh nghe được âm thanh của hệ thống thì cười nhẹ: “Vậy ta cảm ơn người.”

Hần cũng không có tâm trạng đấu võ mồm với hệ thống, tâm tư đều ở trên Bất Tử Thiên Hồn, một hồn phách có thể khiến tu vi tăng lên nhiều như vậy.

Không phải hệ thống gian lận, chỉ là Thiên Hồn quá mạnh.

Cho nên hần nhất định phải nghiên cứu Bất Tử Thiên Hồn.

Chủ nhân, người không cần phải nghiên cứu.

Bởi vì trong cơ thể người thiếu Thiên Hồn, Bất Tử Thiên Hồn này vừa vận bù đắp thiếu sót của người, cho nên mới có thể đột phá nhanh như vậy.

Có Bất Tử Thiên Hồn này, chủ nhân mới được xem như là một nam nhân hoàn chỉnh.

Diệp Trường Sinh: “...”

Ý người là sao?

Hóa ra trước đây hần không hoàn chỉnh sao?

Thực sự quá buồn.

Giống như một đám thái giám tới thanh lâu, cảm giác mình bị hệ thống nhục nhã.

Chủ nhân, chúng ta có thể đừng tự thêm chuyện cho mình không?

Ta nói là Thần Hồn không hoàn chỉnh, chứ không nói thân thể của người, hơn nữa chỉ riêng sức chiến đấu của chủ nhân, ta thật sự không có sức chửi bới.

Diệp Trường Sinh: [...]

Hệ thống, người nói chuyện cho cẩn thận, lại công kích thân thể thì đừng trách ta ra tay vô tình.

Chủ nhân nói cái gì cũng đúng.

Chủ nhân hung mãnh.

Chủ nhân mạnh mẽ.

Chửi bới xong, hệ thống rơi vào im lặng.

Đây là hệ thống gì?

Sao người đứng đắn như ta lại có được hệ thống như vậy, quả thực chính là tạo nghiệt.

Hắn một mực tìm kiếm hồn phách màu vàng, đương nhiên biết thân hồn của mình không hoàn chỉnh, chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới một Bất Tử Thiên Hồn có thể khiến tu vi của hắn tăng lên một cấp bậc.

Như vậy nếu hắn tìm được Thiên Hồn thuộc về mình, tu vi sẽ đột phá đến trình độ đáng sợ gì?

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh âm thầm quyết định, nhất định phải tìm được Hoàng Kim Thiên Hồn. Sau đó, tâm thần hắn vừa động, Hồn Độn Thiên Mệnh Kiếm xuất hiện trong tay.

Đây là một thanh kiếm dung hợp hoàn mỹ với hắn.

Nói thế nào nhỉ, chính là Diệp Trường Sinh có thể hóa thành hình thái Hồn Độn Thiên Mệnh Kiếm, hợp hai thành một với nó.

Chương 1793: Quá mẹ nó cầu thả

Thật sự là người kiếm hợp nhất.

Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu, Hỗn Động Thiên Mệnh Kiếm hóa thành một vệt sáng, xuất hiện trong đan điền của hắn.

Tháp Ngục Kiếm tới gần Hỗn Động Thiên Mệnh Kiếm, hắn là muốn cắn nuốt nó tiến vào trong tháp, nhưng khi tháp Ngục Kiếm nhận thấy được hơi thở mà Thiên Mệnh Kiếm phát ra thì lại lặng yên không tiếng động lui đi.

Chỉ bảo đạt đến trình độ như vậy đã có linh trí cực cao, hiển nhiên tháp Ngục Kiếm đã phát hiện nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh thấy một tháp một kiếm ở chung hòa bình thì đi tới cửa vào kết giới, đi tới đi lui.

Ở đây cũng không có cửa sau cho người vào, thật ra ta chỉ thích đi cửa sau.

Dứt lời, linh khí mà cửa vào kết giới phóng thích lại tràn vào trong cơ thể hắn, sắc mặt Diệp Trường Sinh biến đổi, dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Là do Bất Tử Thiên Hồn?

Lúc trước kết giới ngăn cản hắn, hiện tại lại chủ động muốn làm thân với mình, xem ra không cần đi cửa sau thì cũng có thể đi vào.

Bịch.

Thân ảnh hắn chợt lóe, tiến vào trong kết giới, kế tiếp chính là một đường hầm tối om không nhìn thấy điểm cuối.

Diệp Trường Sinh có cảm giác như bị hố đen cắn nuốt.

Cũng may trong đường hầm này không có bất kỳ nguy hiểm nào, Diệp Trường Sinh bay lên, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa, nhìn chung quanh không thu hoạch được gì.

Không biết đã qua bao lâu.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một ánh sáng, Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, biết nơi có ánh sáng hẳn là lối ra.

Cuối cùng ta cũng sắp ra ngoài.

Khi phía sau đường hầm này càng ngày càng hẹp, chỉ có thể một mình đi qua, hẳn cũng không dám động linh tinh.

Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị kẹp đau.

Bịch.

Ánh sáng như mặt trời giữa trưa chiếu rọi lên gò má hẳn, Diệp Trường Sinh giơ tay che hai mắt, phát hiện mình xuất hiện trong một không gian.

Đây là đâu?

Hình như hẳn bị nhốt trong một tòa tháp. Lúc này, hẳn đang ở tầng thứ nhất của tháp, hẳn từ từ ổn định lại, một màn kỳ quái xảy ra.

Thần tháp Tử Dương trong cơ thể trở nên xao động, lúc nào cũng có thể thoát khỏi cơ thể, trong không gian này tựa hồ có thứ gì đó đang dẫn dắt nó.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh chợt lóe, đi thẳng một đường tới đỉnh tháp, nơi này lộng lẫy vàng son, ánh sáng vàng rực rỡ chói mắt.

Dường như cũng không phải nơi kỳ lạ.

Hắn nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng trên vách tường, thân ảnh bay lên trời, lấy một cái hộp vuông từ trong vách tường ra.

Khi hẳn bay xuống, Thần tháp Tử Dương trong cơ thể xuất hiện ngay ở trước mặt, Diệp Trường Sinh biết đồ vật bên trong hộp vuông chính là đầu sở làm cho Thần tháp Tử Dương trở nên nóng nảy.

Khi mở hộp vuông ra, một chìa khóa xuất hiện.

Bí thược?

Bí thược tiến vào tầng thứ sáu tầng thư các của Vũ Trụ Cấm Viện?

Ngày đó Dương Thần, Dương Vô Địch đã nói qua, muốn tiến vào tầng thứ sáu Tầng Thư Các của Vũ Trụ Cấm Viện thì nhất định phải tìm được bí thược.

Diệp Trường Sinh chắc chắn chìa khóa trong tay chính là chìa khóa hần muốn tìm, hiện tại Thần tháp Tử Dương nóng nảy như thế, xem ra là tầng thứ sáu xảy ra vấn đề.

Bí thược ở trong tay, hần nên tiến vào xem một chút.

Xoạt.

Hần tiến vào trong Thần tháp Tử Dương, rất nhanh đã đi tới tầng năm Tầng Thư Các của Vũ Trụ Cấm Viện. Giờ khắc này, Dương Vô Địch nhìn cửa vào tầng sáu trước mắt, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Dương Vô Địch thấy Diệp Trường Sinh đến: “Chủ nhân, vật chết trong tầng sáu lại sống lại, đột nhiên trở nên điên cuồng.”

Diệp Trường Sinh từ từ giơ tay lên, chìa khóa xuất hiện ở giữa ngón tay: “Chắc hần là vì cái này.”

Dương Vô Địch khiếp sợ nói: “Chủ nhân, người lại tìm được bí thược.”

Nói đến đây, hần dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân, người định tiến vào tầng sáu sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nói chuyện với nó trước.”

Dứt lời, hần dời bước đi tới lối vào tầng sáu: “Nói chuyện đi!”

Âm thanh vang vọng, không ai trả lời.

Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng, không nghĩ tới sinh linh ở tầng sáu này còn rất cá tính: “Nếu không muốn nói chuyện thì ra sẽ rời đi!”

“Dùng bí thược mở ra cấm chế, chúng ta gặp mặt nói chuyện!”

Một giọng nói già nua khàn khàn vang lên bên tai Diệp Trường Sinh, âm thanh này vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta sởn tóc gáy.

Đúng vậy, chính là truyền âm.

Gặp mặt nói chuyện?

Cái quái gì vậy, hần cũng không hiểu lắm, nếu thả ra ra mà hần cần mình một cái thì làm sao bây giờ?

Cấp bậc tăng lên, nhưng mọi việc vẫn phải dùng nhiều não, lúc này không thể qua loa cầu thả.

Cuộc sống chính là như vậy, nên dùng não thì dùng não, nên liều lĩnh thì liều lĩnh.

“Thế nào, lấy được bí thược cũng không dám thả ta ra ngoài?”

“Lá gan nhân loại bây giờ đã nhỏ như vậy sao?”

Truyền âm lại vang lên, Diệp Trường Sinh giật mình, nghe ý trong lời nói, sinh linh tầng sáu không phải là nhân loại?

Vậy thì dễ rồi.

Diệp Trường Sinh nói: “Tốt nhất người nên im lặng một chút, không nên dùng phép khích tướng!”

Chương 1794: Mạc Vô Mệnh

Nói đến đây, hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn trận văn: “Người có tin ta tăng cường phong ấn nơi này, sau đó hủy bí thưộc, người vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc ra ngoài.”

“...”

Quá mẹ nó cầu thả.

Nghe thấy tiếng.

Các sinh linh trong sáu tầng đều sợ hãi.

Họ không bao giờ nghĩ rằng hắn là một người như vậy.

Hắn thực sự quá nham hiểm.

Tiếng truyền âm lại vang lên: “Nói cho ta biết yêu cầu của người đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Yêu cầu của ta rất đơn giản. Người nói cho ta biết, người là sinh vật gì, vì sao lại bị phong ấn ở đây.”

“Ai phong ấn người ở đây?”

“Vấn đề của người có vẻ quá nhiều.”

“Người có thể chọn không trả lời.”

Diệp Trường Sinh cất bí thưộc đi, một trận văn rơi xuống bên trên phong ấn. Hắn là người thực dụng, nói là làm, không quan tâm người có đồng ý hay không.

Người giỏi rồi.

Ta nói.

Các sinh linh trong sáu tầng đều biết rằng bọn họ có thể rời khỏi phong ấn hay không chỉ bằng một suy nghĩ của Diệp Trường Sinh.

Người ở dưới mái hiên vẫn nên cúi đầu.

Sau khi hấn ra ngoài, tất cả cơ hội sẽ thay đổi.

“Ta là Tử Linh đầu tiên của vũ trụ, năm đó ta đắc tội với một người, sau đó hấn phái Tộc trưởng Đế Thích Thiên của Bất Tử Tộc phong ấn ta ở đây.”

Đế Thích Thiên của Bất Tử Tộc?

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người đắc tội với người nào, chủ nhân đầu tiên của Tàng Thư Các này là ai?”

Tử Linh nói: “Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần.”

Diệp Trường Sinh rất quen thuộc cái tên này.

Đạo Linh Nhi đã từng nhắc đến, sau khi mặt đất sụp đổ và tinh vực bị phá hủy, màn đêm kéo dài gần một trăm nghìn năm, Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần và Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần lại mở ra vũ trụ mới.

Không ngờ Đế Thích Thiên của Bất Tử Tộc lại nghe theo lệnh Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần. Lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, hấn còn lớn mật suy đoán mình là một trong những người của Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần và Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần.

Hiện tại có thể chắc chắn rằng hấn không phải là Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần.

Vậy thân phận kiếp trước của hấn là gì?

Hấn lại càng hoang mang.

Tử Linh lại nói: “Chủ nhân đầu tiên của Tàng Thư Các là Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần, sau vài lần thay đổi mới rơi vào trong tay Quân Tà Tình của Vũ Trụ Cấm Viện. Sau đó ta ngủ say không biết bao nhiêu kỷ nguyên, lúc tỉnh lại Tàng Thư Các đã thuộc về người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Tên người là gì?”

Tử Linh nói: “Mạc Vô Mệnh.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Người đã từng nghe nói về Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần?”

Mạc Vô Mệnh nói: “Vấn đề của người càng ngày càng nhiều.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: “Không phải chúng ta đang nói chuyện rất vui vẻ sao? Chẳng lẽ người định từ chối ta?”

“Người hỏi nhiều như vậy cũng vô dụng thôi.” Mạc Vô Mệnh trầm giọng, tiếp tục nói: “Vật đổi sao dời, Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần và Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần đã từng xuất hiện. Sợ rằng hiện tại bọn hắn đã tiến xa hơn, đi ra ngoài vũ trụ rồi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Trả lời có ích chút đi.”

Mạc Vô Mệnh nói: “Ta chưa từng thấy Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần, nhưng ta biết hắn họ Diệp.”

“Hắn là người được đồn đại nhiều nhất trong vũ trụ, được tu sĩ vũ trụ gọi là Diệp Thần.”

Họ Diệp.

Diệp Thần?

Đúng rồi, chính nó.

Có lẽ là hắn... Không có gì sai cả.

Cảm giác thay thế chết tiệt này.

Mạc Vô Mệnh lại nói: “Những gì cần nói, ta đã nói hết rồi, người có phải nên mở phong ấn thả ta ra ngoài không?”

“Chờ một chút!” Diệp Trường Sinh lại nói: “Người ở tầng thứ sáu nên có thể biết phong ấn trên tầng bảy là gì không?”

Mạc Vô Mệnh nói: “Tầng bảy trở lên đều là những bảo bối mà Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần từng cất giữ, bất kỳ một món nào cũng có thể khiến người trở nên rất mạnh.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, trận văn rơi xuống phong ấn, đồng thời còn bố trí ba trận kiếm hỗ trợ.

Đây là để hàn lối vào của tầng sáu, hoàn toàn không có ý định để cho Mạc Vô Mệnh đi ra.

Trong tầng sáu, Mạc Vô Mệnh vô cùng giận dữ, hắn đã trả lời tất cả vấn đề, vì sao lại đối xử với hắn như thế?

Làm người có thể thành thật hơn không?

Hiện tại hắn muốn truyền âm cho Diệp Trường Sinh, lại phát hiện dưới sự tăng cường trận pháp, ngay cả truyền âm cũng không được.

Đây có phải là để phong ấn hắn?

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn Dương Vô Địch: “Sau này tầng sáu sẽ rất yên tĩnh.”

Dương Vô Địch nói: “Chủ nhân, ngài phong ấn tầng sáu, vậy bảo vật trên tầng bảy thì làm sao bây giờ?”

Diệp Trường Sinh cười: “Lão Dương à, người sẽ không thật sự cho rằng trên tầng bảy có bảo vật chứ.”

“Không ai phong ấn bảo vật trong Tầng Thư Các. Nếu ta không đoán sai, sinh linh bị phong ấn từ tầng bảy trở lên càng đáng sợ hơn.”

“Mạc Vô Mệnh nói như vậy là do hắn có mục đích, cho rằng ta sẽ thêm muốn bảo vật tầng bảy mà thả hắn ra.”

Dương Vô Địch gật đầu: “Hắn lừa chủ nhân nên chủ nhân muốn tiếp tục phong ấn hắn.”

Chương 1795: Mạc Vô Mệnh 2

Diệp Trường Sinh nói: “Bây giờ ta có rất nhiều chuyện, không có thời gian lãng phí với hắc, sau này có thời gian ta sẽ từ từ chơi với hắc.”

Hắc nói xong, bóng dáng của hắc biến mất trong Tầng Thư Các của Vũ Trụ Cấm Kỵ. Khi hắc xuất hiện lần nữa, Thần tháp Tử Dương trở nên yên tĩnh, đi vào trong cơ thể hắc.

Tầng Thư Các thuộc về Vũ Trụ Cấm Kỵ Thiên Thần, Thần tháp Tử Dương có mạnh hơn hay không? Ngày đó Đạm Đài Tú đưa Thần tháp Tử Dương cho hắc, xem ra hắc phải nhân cơ hội tìm Đạm Đài Tú hỏi thông tin về tháp Hạ Thần.

Lúc này.

Diệp Trường Sinh chuẩn bị đi theo đường cũ trở về, lại phát hiện đường hầm chật hẹp lúc hắc tiến vào đã không thấy nữa. Khi hắc còn đang thắc mắc, ánh sáng vàng xung quanh đi vào trong cơ thể hắc.

[Đỉnh, chúc mừng chủ nhân đạt được bất tử hoàng kim chân thân.]

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tòa tháp màu vàng khổng lồ nuốt hắc lại hóa thành bất tử hoàng kim chân thân, có thể cho ta biết chuyện gì đang xảy ra được không?

Khi vô số ánh sáng vàng biến mất, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở cấm khu của Bất Tử Tộc, phương pháp gấp không gian?

Khi tiến vào khiến người ta mệt mỏi, đi xuyên qua đường hầm tối đen, không ngờ khi đi ra lại thoải mái và đơn giản như vậy.

Không hề mất sức lực.

Đế Thần thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vội vàng nghênh đón:

“Thiếu chủ đã trở lại.”

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt nhìn vào Đế Vô Trần: “Trả lời ta một vấn đề.”

Đế Vô Trần được yêu thương mà lo sợ: “Diệp công tử xin cứ nói, lão phu nhất định biết gì nói đấy.”

Đế Thích Thiên.

Có thể là tổ tiên của Bất Tử Tộc các người?

Lúc trước Diệp Trường Sinh nghe thấy cái tên này từ Mạc Vô Mệnh, hắn lập tức nghĩ đến Đế Thích Thiên, người đã bị giết và cướp long mạch.

Mặt Đế Vô Trần lộ vẻ thắc mắc: “Diệp công tử, tổ tiên của Bất Tử Tộc chúng ta là Đế Vô Thiên, ta chưa bao giờ nghe thấy Đế Thích Thiên.”

Diệp Trường Sinh giật mình: “Không có sao? Không thể nào, chuyện này Mạc Vô Mệnh sẽ không lừa ta.”

Đế Vô Trần lại nói: “Diệp công tử, trước đó tổ tiên Đế Vô Thiên của Bất Tử Tộc đã từng bị thương nặng một lần. Bí mật, hồ sơ và ngọc giản đều bị hủy.”

“Công tử nói tổ tiên Đế Thích Thiên, có thể là người của thời đại đó.”

Diệp Trường Sinh biết mình không thể hỏi được gì đáng giá từ Đế Vô Trần, hắn vung tay lên, Đế Vô Tình bay ra từ trong Thần cung.

“Ta cho người một ngày để giải quyết xong chuyện của Bất Tử Tộc rồi chúng ta khởi hành đến Cửu Tầng Khư.”

Nói đến đây, hắn thả Đông Phương Diệu Thiên ra: “Hắn vẫn còn sống.”

Đế Vô Tình nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, khom người: “Vô Tình cảm tạ Thiếu chủ.”

Nàng bước từng bước về phía Đông Phương Diệu Thiên...

Cấm địa Bất Tử Tộc.

Đế Thần đi đến bên cạnh Đế Vô Tình: “Đại tiểu thư, người này nên xử lý như thế nào?”

Vẻ mặt Đế Vô Tình lạnh băng, ánh mắt nhìn vào Đông Phương Diệu Thiên: “Người giết phụ thân ta.”

Đông Phương Diệu Thiên có cảm giác kinh mạch như bị đóng băng: “Chiến đấu trên chiến trường vốn là người chết ta sống, phụ thân người thất bại bị giết chỉ có thể trách bản lĩnh của hắn không bằng người khác.”

“Mà bây giờ ta rơi vào trong tay người, muốn chém muốn giết muốn làm gì cũng được.”

Nói đến đây, hắn ta ngược mắt nhìn Đế Vô Tình, không còn hoảng sợ như trước, khinh thường: “Nếu không phải có Diệp Trường Sinh, người có cơ hội giết ta sao?”

Đế Vô Tình nói: “Ta cho người một cơ hội.”

Nói xong, nàng giải trừ phong ấn trên người Đông Phương Diệu Thiên: “Ra tay đi, nếu người giết được ta, người có thể an toàn đi ra.”

Đế Thần vội vàng nói: “Đại tiểu thư, việc này...”

Sắc mặt Đế Vô Tình trầm xuống: “Đại trưởng lão lui ra phía sau!”

Đông Phương Diệu Thiên biết Đế Vô Tình đã lấy được Bất Tử Hoàng Tuyền Thương, cấp bậc tăng lên khá nhiều. Mặc dù như thế, hắn ta vẫn không để Đế Vô Tình vào trong mắt.

Hắn ta biết giết được Đế Vô Tình là cơ hội cuối cùng của hắn ta.

Hắn ta thật sự không muốn trở về tháp Ngục Kiếm nữa, nơi đó vốn không dành cho người ở.

“Chịu chết đi!”

Một cái bóng lướt qua, Đông Phương Diệu Thiên lao mạnh về phía Đế Vô Tình, trong lúc đi về phía trước, hơi thở trên người hắn ta tăng nhanh.

Đế Vô Trần lo lắng nói: “Đông Phương Diệu Thiên thiếu đốt tinh huyết, hắn muốn giết Đế Vô Tình bằng mọi giá.”

Sắc mặt Đế Thần thay đổi, hắn tất nhiên cũng cảm nhận được hơi thở trên người Đông Phương Diệu Thiên, đốt máu để nhanh chóng tăng thực lực.

Hắn ta đang muốn quyết đánh đến cùng.

Tất cả mọi người của Bất Tử Tộc đều lo lắng cho Đế Vô Tình.

Ở phía xa, trên hư không, Diệp Trường Sinh thờ ơ nhìn trận chiến giữa hai người, đốt cháy máu rất lợi hại sao?

Chẳng qua chỉ là không còn cách nào khác mà thôi.

Xùy.

Đế Vô Tình đứng lơ lửng giữa không trung, trong tay cầm Bất Tử Hoàng Tuyền Thương, đón nhận đòn tấn công của Đông Phương Diệu Thiên.

Tiếng nổ lớn truyền ra trên không trung, Đông Phương Diệu Thiên bị đánh bay ra ngoài, linh khí bao phủ trên cơ thể hắn ta biến mất.

Chương 1796: CỬ TẦNG KHƯ

Thân thể hắn ta bị hủy chỉ còn lại một linh hồn lơ lửng trên không trung, hoảng sợ nhìn Đế Vô Tình đang cảm thương.

“Cường giả cấp Hồn Nguyên!”

“Không thể nào, tại sao tu vi của người lại tăng nhanh như vậy?”

Đế Vô Tình bay về phía trước, bóng dáng đi tới trước mặt Đông Phương Diệu Thiên: “Hiện tại ta có thể giết người không?”

“Muốn trách thì trách bản lĩnh của người không bằng người khác.”

Đông Phương Diệu Thiên xoay người chuẩn bị chạy trốn, vô số nhà ngục bằng thương xuất hiện, nhốt hắn ta lại.

Chỉ cần hắn ta dám động, hàng ngàn mũi thương sẽ lập tức phá hủy linh hồn của hắn ta.

Xùy.

Đế Vô Tình bắn xuyên qua mi tâm của Đông Phương Diệu Thiên, linh hồn của hắn ta tan thành hư không: “Cha, ta đã báo thù được cho người!”

Nàng nói xong, bóng dáng lóe lên bay về phía Diệp Trường Sinh: “Đại trưởng lão, chúng ta đi thôi!”

Đế Thần giật mình, vội vàng đuổi theo. Chỉ còn lại Đế Vô Trần đứng yên trong gió, hắn ta thật sự không ngờ Đế Vô Tình người cũng như tên.

Không có tình cảm nào.

Cứ như vậy mà vứt bỏ Bất Tử Tộc.

Đế Vô Tình đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, chúng ta có thể xuất phát.”

Trụ Côn xuất hiện ở trong hư không, mọi người đi tới boong

thuyền, khi Đế Vô Trần đuổi đến, Trụ Côn đã biến mất.

Ánh mắt mọi người của Bất Tử Tộc đồng loạt nhìn Đế Vô Trần, một lão già từ trong đám người đi ra: “Lão tổ, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đế Vô Trần nói: “Bất Tử Tộc đã hoàn toàn đơn độc, nếu các người muốn đi ra bên ngoài tu luyện, lão hủ sẽ không ngăn cản.”

“Nếu như không muốn rời đi, vậy tiếp tục ở lại Bất Tử Tộc. Từ nay về sau, Bất Tử Tộc chúng ta cách ly với thế giới bên ngoài.”

Nghe xong.

Rất nhiều người khom người vái chào, từ biệt Đế Vô Trần, lần lượt rời khỏi cấm địa của Bất Tử Tộc.

Bọn hắc cũng không có cách nào, nếu như ở lại Bất Tử Tộc bất cứ nào cũng có thể diệt vong thì tốt hơn nên đi ra ngoài, có cơ hội tìm được một thế lực hùng mạnh bám vào, bọn hắc còn có thể sống sót.

Đế Vô Trần thật sự không ngăn cản người trong tộc, nhìn bọn hắc không ngừng rời đi, hắc ngửa mặt lên trời thở dài.

Trời gay nghiệt còn có thể tha thứ, tự gây nghiệt không thể sống.

Bất Tử Tộc suy bại đến như thế đều liên quan đến hắc ta, cũng không thể trách Đế Vô Tình tàn nhẫn.

Chỉ là trong Bất Tử Tộc đã không còn thứ gì khiến nàng lo lắng, khiến nàng muốn ở lại sao?

Trên Trụ Côn.

Diệp Trường Sinh đứng dậy rời đi về phía lầu gác, hắc không có hứng thú với chuyện của Bất Tử Tộc.

Đế Vô Tình có cách giải quyết của riêng mình, hắc sẽ không hỏi.

Ai cũng có số mệnh và không thể thay đổi.

Trên boong thuyền.

Đế Thần trầm giọng nói: “Đại tiểu thư, chúng ta cứ từ bỏ Bất Tử Tộc như vậy sao?”

Đế Vô Tình nói: “Đại trưởng lão, thân phận của chúng ta là tùy tùng của Thiếu chủ, Bất Tử Tộc và chúng ta đã không còn quan hệ gì.”

Con người của Đế Thần hơi co lại: “Nhưng...”

Đế Vô Tình lại nói: “Không có nhưng, sau này Đại trưởng lão phải cố gắng tăng tu vi lên đi, bằng không thì người và ta không có tư cách ở lại bên người Thiếu chủ.”

“Bắt đầu từ hôm nay, ta không muốn nghe bất cứ tin tức gì về Bất Tử Tộc nữa.”

Đế Thần biết Đế Vô Tình đã thay đổi: “Ta hiểu rồi.”

Đế Vô Tình dỗi mắt nhìn chân trời phía xa. Mọi thứ về Bất Tử Tộc bắt đầu từ khi phụ thân của nàng ngã xuống, trở thành mây bay qua.

Chỉ có một việc nàng phải làm sau này là ở lại bên cạnh Diệp Trường Sinh, cố gắng làm cho mình mạnh hơn.

Bởi vì trong lòng nàng biết rõ, bên người Diệp Trường Sinh chưa bao giờ thiếu cường giả. Nếu như nàng không có năng lực giúp Diệp Trường Sinh giải tỏa lo lắng, nàng sẽ nhanh chóng bị người khác thay thế.

...

Trên bầu trời Đạo Tiên Trụ Quốc, Trụ Côn xuất hiện ở trong biển mây.

Diệp Trường Sinh và Cửu Sắc nằm trên boong thuyền nói chuyện phiếm, hai người nhìn bầu trời xanh thẳm, gió thổi vào mặt cảm thấy rất khó chịu.

Cửu Sắc nói: “Trường Sinh, sau khi đi Cửu Tầng Khư xong, ta

muốn rời đi một thời gian.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người cũng muốn rời đi?”

Cửu Sắc gật đầu: “Chỉ một thời gian ngắn, ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Vũ trụ này càng ngày càng nguy hiểm, ta hơi lo lắng cho Quạ Đen, ta đi tìm hắn rồi tranh thủ đưa hắn về bên cạnh người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vì sao phải ở lại bên cạnh ta?”

Cửu Sắc cười nhẹ: “Bởi vì an toàn.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Đúng lúc này.

Cửu Sắc đột nhiên ngẩng đầu, híp mắt nhìn về phía xa: “Trùng hợp như vậy sao?”

Diệp Trường Sinh từ từ ngồi dậy: “Ma khí phía trước ngập trời, người lại phát hiện thứ gì tốt sao?”

Cửu Sắc nói: “Ta cảm nhận được hơi thở của Quạ Đen trong ma khí, chúng ta nhanh chóng đi qua xem đi.”

“Hắn có lẽ cũng tới Cửu Tầng Khư.”

“Chúng ta đã từng cùng đến Cửu Tầng Khư một lần, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết.”

Chương 1797: Cửa Tầng Khư 2

Diệp Trường Sinh cười nói: “Như vậy người không cần đi tìm hắc, chúng ta đi qua xem đi.”

Trụ Côn đuổi theo ma khí, rất nhanh đã đi đến cửa vào Cửa Tầng Khư. Sắc mặt Cửu Sắc thay đổi, nhìn cây thần trước mắt: “Nơi này đã thay đổi rất nhiều, cây thần từng ở chỗ này.”

Diệp Trường Sinh đi từ Trụ Côn xuống, đi đến trước cây thần, Đế Vô Tình bên cạnh nói: “Cửu Sắc tiền bối, quả trên cây thần này có phải có thể tăng cường thần hồn không?”

Cửu Sắc gật đầu: “Không sai, đây là quả Thần Hồn.”

Đế Vô Tình quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, ta có thể ăn thử một ít không?”

Diệp Trường Sinh nhìn quả Thần Hồn giống quả chuối trước mặt: “Ăn thử đi!”

Đế Vô Tình hái một quả Thần Hồn xuống bỏ vào trong miệng, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, Diệp Trường Sinh ở bên cạnh trầm giọng hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Không ngon lắm.

Nổ... Đầy miệng ta.

Làm... Miệng ta... Rất khó chịu.

Đế Vô Tình từ từ mở miệng nói.

Diệp Trường Sinh: “...”

Một quả Thần Hồn tốt, từ trong miệng Đế Vô Tình nói ra lại sống động như vậy.

Quả Thần Hồn còn bình thường sao?

Đế Vô Tình lại hái một quả Thần Hồn đưa cho Diệp Trường Sinh:

“Thiếu chủ, người ăn thử đi.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Người cứ ăn đi!”

Đế Vô Tình nói: “Ta không ăn, miệng dính dính thật khó chịu.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Hắn đứng dậy đi về phía cửa vào Cửu Tầng Khư, vẻ mặt Cửu Sắc rất nghiêm túc: “Thiếu chủ, nơi này khác với trước kia, chúng ta nên cẩn thận hơn.”

“Hơn nữa, hơi thở của Quạ Đen cũng thay đổi, hẳn rồi cuộc đã trải qua cái gì?”

Vô số ma khí bao phủ Cửu Tầng Khư, còn có hơi thở đáng sợ của cái chết. Nơi này chắc chắn đã từng là địa ngục nhân gian, nếu không thì không thể ngưng tụ hơi thở chết chóc đậm như vậy.

Thần thức của Diệp Trường Sinh bao phủ toàn bộ, hắn phát hiện bên trong Cửu Tầng Khư có sinh linh sinh sống. Nhưng tầng cao nhất có một đại trận cấm kỵ, cho dù là thần thức của hắn cũng không thể điều tra được gì.

“Muốn biết Quạ Đen đã trải qua những gì, đi vào tìm hiểu là biết.”

Kẻ tài cao gan cũng lớn hơn.

Cho tới bây giờ Diệp Trường Sinh đều không lo không sợ, đi thẳng về phía trước, không có trở ngại nào có thể ngăn cản hắn tiến lên.

Sau một khắc.

Bốn người vượt qua kết giới ma khí, tiến vào trong Cửu Tầng Khư. Thế giới trước mắt hỗn loạn, ma khí đáng sợ bao phủ bốn người bọn hắn.

Đế Thần giật mình, đột nhiên như bị thứ gì đó khống chế, giơ tay lên tấn công ba người.

Ầm.

Một chưởng đánh xuống, thân thể Đế Vô Tình bay ngược ra sau cả ngàn thước. Nàng từ từ ổn định cơ thể mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Đế Thần: “Đại trưởng lão, người...”

Đế Thần cười quỷ dị, bóng dáng lóe lên, chìm vào trong bóng tối vô tận....

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống: “Thú vị đấy, nếu các người muốn chơi, vậy ta sẽ chơi với các người thật vui vẻ.”

Đế Vô Tình vội vàng tiến lên, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Thiếu chủ, Đại trưởng lão bị làm sao vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: "Bị Yểm Ma khống chế."

Cửu Sắc nói: “Yểm Ma? Hẳn là một trong mười cường giả Tà Ma của vũ trụ thời kỳ Thái Cổ, vì sao lại xuất hiện ở đây?”

Diệp Trường Sinh nhìn Cửu Sắc: “Mười Tà Ma thời kỳ Thái Cổ mà người nói có lẽ đều đang ở đây.”

“Yểm Ma, Tâm Ma, Dạ Ma, Nữ Vu, Lực Ma, Huyết Ma, Kiếm Ma, Long Ma, Cốt Ma và Hỏa Ma.”

Nói đến đây, hắn phát hiện sắc mặt Cửu Sắc rất căng thẳng: “Nếu ta không đoán sai, mười Tà Ma Thái Cổ đã chiếm đóng Cửu Tầng Khư.”

Như vậy, mọi việc sẽ khó hơn.

Bọn họ chiếm đóng Cửu Tầng Khư để làm gì, chẳng lẽ ở đây chờ tu sĩ đến chịu chết sao?

Đây cũng là lý do bọn hắn chuyển cây thần ra bên ngoài Cửu Tầng Khư?

Trong lòng Diệp Trường Sinh đã có suy đoán: “Mười Tà Ma ở đây, chúng ta không được thiếu cảnh giác.”

Đế Vô Tình và Cửu Sắc gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không dám lơ là. Nhất là Cửu Sắc, hắn biết rõ thực lực của Quạ Đen, có thể làm cho hắn thay đổi thì hiện tại Cửu Tầng Khư cũng không

đơn giản.

Ầm.

Ầm.

Có âm thanh vang lên, ba người nghi ngờ nhìn phát hiện cửa sau đã bị phong ấn, chẳng lẽ muốn cho bọn họ có đến mà không có về sao?

Không thể quay lại, nên chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh từ từ giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu lửa chiếu sáng không gian tối đen như màn đêm, linh khí mạnh mẽ bao phủ ba người.

Hắn không muốn Cửu Sắc và Đế Vô Tình cũng bị Yểm Ma khống chế, lặng lẽ đâm mình một đòn trí mạng.

Trên đường đi ánh sáng chín màu xuất hiện, Cửu Sắc biến thành bản thể xuất hiện trên vai Diệp Trường Sinh, ánh sáng chiếu sáng làm cho không gian tối đen sáng như ban ngày.

“Trường Sinh, rẽ trái.”

Diệp Trường Sinh nghe thấy giọng nói của Cửu Sắc, thân thể rẽ ngay sang bên trái, hắn vừa rời đi, những bóng người từ bên phải lao ra.

Những người này giống như Đế Thần, đều là bị Yểm Ma khống chế, thấy Diệp Trường Sinh rời đi, mọi người xúm lại đuổi theo.

Chương 1798: Mùoi ma Thái Cổ

Bóng dáng Diệp Trường Sinh đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía sau: “Trước tiên giải quyết những kẻ phiền phức này đã!”

Bóng người xuất hiện càng ngày càng nhiều, Diệp Trường Sinh không muốn bị bọn họ đuổi theo, đúng lúc hắn cũng xem thực lực của những người này đến đâu.

Xùy.

Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm bay ra ngoài, hàng ngàn ánh kiếm bắn ra như hoa lê trong mưa bão, xuyên qua cổ của mọi người.

Đều là một kiếm đứt cổ.

Mọi người ngã xuống đất, vùng vẫy hai cái rồi lại đứng dậy.

Sắc mặt Đế Vô Tình tái nhợt: “Thiếu chủ, vì sao những người này bị giết mà không chết?”

Diệp Trường Sinh nói: “Giết mà không chết? Người đánh giá bọn họ quá cao rồi.”

Phân Thiên Kiếm.

Vô số kiếm khí bắn ra mang theo thần hỏa giận dữ chém về phía đám người, lần này là Trường Sinh Kiếm bay ra.

Thần hỏa to lớn trong nháy mắt đã đốt trời sôi biển, mọi người đều mất mạng trong biển lửa, hóa thành tro tàn.

Một ngọn lửa có thể đáng sợ đến vậy sao?

Có bản lĩnh thì đứng lên và thử lại đi.

“Nhân loại, người đã giết con rối của ta, người phải trả giá đắt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người bắt người của ta, người cũng phải trả giá đắt. Ta cho các người một cơ hội, nhanh đi ra chịu chết đi.”

Nói thật, Diệp Trường Sinh đến Cửu Tầng Khư chỉ để tìm cơ hội, hẳn chưa bao giờ nghĩ đến việc tiêu diệt mười Tà Ma.

Dù sao tất cả mọi người đều không dễ dàng, nhưng mười Tà Ma không hợp tác, vậy thì đừng trách hẳn độc ác.

“Nhân loại, người còn muốn giết chúng ta, có phải quá viễn vông không?”

Hắn ta nói xong, không gian bắt đầu thay đổi, ba người trong nháy mắt xuất hiện trong biển máu.

Diệp Trường Sinh biết Huyết Ma bắt đầu ra tay rồi.

Đúng lúc này.

Một tiếng quạ kêu truyền đến, vô tận quạ máu lao xuống, chúng nó coi ba người Diệp Trường Sinh là thức ăn.

Thân thể Cửu Sắc bay lên trời, vỗ cánh: “Trường Sinh, những con quạ máu này giao cho ta, người đi giết Huyết Ma đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta muốn cùng lúc giết chết mười Tà Ma!”

Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay hắn xuất hiện một luồng sáng, thu Đế Vô Tình vào trong Thương Khung Thần Cung, một mình đi xuyên qua biển máu.

Khi hắn xuất hiện lần nữa, hắn đã đi tới tầng thứ hai của Cửu Tầng Khư, ngay khi hắn chuẩn bị đi về phía trước, Cửu Sắc trở lại trên vai hắn.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn, phát hiện vô số quạ máu đã biến mất: “Cửu Sắc, giỏi đấy, có bản lĩnh.”

Cửu Sắc thản nhiên nói: “Nếu vấn đề này cũng không giải quyết được, làm sao ta có thể sinh tồn trong vũ trụ lâu như vậy được.”

“Trường Sinh, quạ máu vừa rồi do Quạ Đen sinh ra, ta nghi là hắn đã bị mười Tà Ma khống chế. Lực chiến đấu của Quạ Đen rất đáng sợ, hơn nữa hẳn có thể biến thành bất kỳ hình dạng nào, người nhất định phải cẩn thận.”

Hắn vừa nói xong, một làn sương mù màu đen bao phủ, Diệp Trường Sinh vùng tay lên, kiếm khí hất bay sương mù.

Hắn vốn tưởng rằng chỉ là một đòn tấn công bình thường, nhưng chuyện tiếp theo đã khiến Diệp Trường Sinh hơi bối rối.

Trên vai hắn đột nhiên xuất hiện hai con chim chín màu, trong lúc nhất thời hắn không thể phân biệt được rốt cuộc con nào mới là Cửu Sắc.

Ngay cả dưới Động Hư Chi Nhãn, hắn cũng không thể phân biệt được ai là Cửu Sắc.

Diệp Trường Sinh nghĩ đến lời Cửu Sắc vừa nói, chẳng lẽ Quạ Đen biến thành bất kỳ hình dạng nào đều giống thật như vậy sao.

“Trường Sinh, người rời khỏi nơi này trước đi. Ta đánh với Quạ Đen một trận, thật không ngờ chúng ta sẽ dùng cách này để gặp lại nhau.”

Lời thề năm xưa còn vang vọng, ngày gặp lại đã trở thành kẻ thù.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền ra, ánh sáng của Cửu Sắc bắn ra, hai con chim chín màu đánh nhau.

Diệp Trường Sinh đứng dậy rời đi, hắn biến mất ở tầng thứ hai của Cửu Tầng Khư. Lúc hắn quay trở lại, trước mắt hắn là một núi xương.

Sau đó.

Núi xương đột nhiên động dậy, một người do xương cốt ngưng tụ tạo thành xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, một người, hai người, ba người.

Số lượng không ngừng tăng lên, bọn hắn xông lên tấn công Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đánh một quyền ra, đánh vào người khổng lồ bằng xương, hấn ta đổ xuống âm âm.

Hấn ta lại đứng lên.

Không thể tấn công vật lý?

Không thể tấn công bằng thuộc tính hỏa?

Một loạt thông tin xuất hiện trước mặt hấn, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, hấn không ngờ đồng xương này lại khó giải quyết như vậy.

Đây là kiệt tác của Cốt Ma.

Trong phút chốc, hơn mười người khổng lồ bằng xương vây quanh Diệp Trường Sinh. Thân thể hấn bay lên trời, vô số kiếm từ trên cao rơi xuống, chui vào đỉnh đầu người khổng lồ bằng xương.

Ngay sau đó, hấn bắt đầu kích hoạt Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, rất nhiều linh khí trong không gian rộng lớn tràn vào trong cơ thể hấn.

Linh khí trong không gian dường như bị rút cạn ngay lập tức.

Thử hỏi trong vũ trụ có ai có được tốc độ như Diệp Trường Sinh?

Nhanh đến đáng sợ.

Không còn linh khí, người khổng lồ bằng xương hành động chậm lại.

Người sẽ không nghĩ rằng chỉ như vậy đã kết thúc chứ.

Cuộc vui chỉ mới bắt đầu.

Chương 1799: Tình huống không ổn

Diệp Trường Sinh lại kích hoạt Ma Phệ, công pháp này do Vĩnh Sinh Ma Quân Bất Diệt cho hắn trong Thần Mộ dưới mặt đất ở Học Viện Cửu Tinh Vũ Trụ.

Ma Phệ có thể cắn nuốt bất kỳ sinh linh nào trong vũ trụ, luyện thành ma khí của riêng mình, đây là một trong những công pháp mạnh nhất của Vĩnh Sinh Ma Tộc.

Diệp Trường Sinh không tu ma, nhưng hắn lại có được Ma Thủy Chân Kinh và Phạm Thiên Tạo Hóa Quyết, hắn có thể dễ dàng chuyển hóa ma khí thành linh khí.

Hắn mạnh đến vậy.

Sau đó.

Xương cốt từ trên người khổng lồ bằng xương bắt đầu rơi ra, bay về phía Diệp Trường Sinh, một cảnh tượng đáng sợ đã xảy ra.

Diệp Trường Sinh bị xương cốt khổng lồ nghiền nát, như bị chôn ở dưới đỉnh núi khổng lồ.

Không gian trong nháy mắt lại bình ổn trở lại, chỉ còn lại có một núi xương cốt khổng lồ, vô số ma khí quanh quẩn ở trên đỉnh.

Cốt Ma nấp trong bóng tối bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Những người khác cũng phát hiện Diệp Trường Sinh sử dụng Ma Phệ và Ma Thủy Chân Kinh, bọn hắn không bao giờ nghĩ rằng Diệp Trường Sinh lại là một người tu luyện cả ma thuật và võ thuật.

Lúc này.

Cốt Ma nói: “Tên này quá mạnh, ta không làm gì được hắn.”

Lực Ma hòa theo nói: “Ta cũng vậy.”

Hỏa Ma nói: “Ta cũng vậy.”

Kiểm Ma nói: “Các người đừng nhìn ta, hắn là Kiểm Tu, các người không phát hiện ra sao?”

Tâm Ma nói: “Không cần lo lắng, thần hồn của người này không đầy đủ, ta sẽ đối phó hắn, đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Yểm Ma gật đầu: “Ta và Long Ma, Nữ Vu sẽ hợp lại ngăn cản hắn. Tâm Ma, người tìm cơ hội giết hắn.”

Tâm Ma lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Muốn giết hắn rất khó, người này có lẽ đã đạt đến cấp bậc bất tử bất diệt, ta chỉ có thể khống chế hắn để chúng ta sử dụng.”

“Nếu có thể khống chế hắn, cả vũ trụ sẽ đều thuộc về chúng ta.”

Yểm Ma nói: “Người nói đúng, tên này còn mạnh hơn Quạ Đen. Sau khi khống chế hắn, chúng ta có thể trở lại đỉnh cao.”

Cốt Ma nói: “Ta luôn có cảm giác người này hơi kỳ lạ, chúng ta không nên rước họa vào thân, các người hiểu ý của ta không?”

Ánh mắt của chín Tà Ma đều nhìn Cốt Ma, Yểm Ma nói: “Chúng ta bị phong ấn mấy vạn năm mới thoát được, vất vả lắm mới cảm rỗi ở đây, để cho linh hồn từ từ khôi phục. Chẳng lẽ người vẫn muốn bị phong ấn lần nữa sao?”

“Hay là trong mấy vạn năm bị phong ấn, tất cả sự kiêu ngạo và tham vọng của người biến mất hết rồi?”

“Chuyện đã đến nước này, chúng ta còn có đường lui sao?”

Cốt Ma không ngờ chỉ với một câu nói của mình lại làm cho Yểm Ma kích động đến vậy: “Yểm Ma, ta không có ý gì khác, ta chỉ là muốn chúng ta cẩn thận hơn, dù sao thời thế đã thay đổi.”

Yểm Ma khinh thường: “Thời thế có thay đổi đến đâu, cũng không ai có thể ngăn cản ta trở lại đỉnh cao, ta sẽ tự tay lấy lại tất cả những gì đã mất.”

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ lớn truyền đến, không gian rung chuyển, toàn bộ Cửu Tầng Khư như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mười Tà Ma nhìn lại, phát hiện Diệp Trường Sinh xuất hiện, xương cốt bao phủ trên người hắn hóa thành bột phấn.

Cốt Ma nói: “Hắn cắn nuốt toàn bộ con rối Thần Cốt mà ta luyện chế ra, công pháp Ma Tộc trên người hắn còn mạnh hơn so với chúng ta, nhưng không cùng một loại với chúng ta.”

Yểm Ma không để ý đến Cốt Ma: “Nữ Vu, Long Ma sẽ chiến đấu với ta, Tâm Ma chuẩn bị sẵn sàng, những người khác cứ tự nhiên.”

Xoẹt.

Xoẹt.

Yểm Ma, Nữ Vu, Long Ma đồng thời ra tay, lao thẳng về phía Diệp Trường Sinh, ba luồng ma khí màu đen tràn ngập khắp không gian.

Bọn hắn tấn công từ ba phương hướng khác nhau về phía Diệp Trường Sinh, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên: “Ngoài việc giả thần giả quỷ, không hề có thực lực gì.”

Hắn thật sự nghi ngờ mười Tà Ma trước mặt có phải đến từ thời kỳ Thái Cổ hay không, sao có thể yếu như vậy?

Chẳng lẽ là do hắn quá mạnh?

Tự tin lên, chắc chắn là như vậy rồi.

Diệp Trường Sinh giải phóng thực lực Hỗn Động đỉnh cao, hắn vẫn tiếp tục vận hành Ma Phệ, cắn nuốt linh khí do ba Tà Ma phóng thích ra.

Sau một lúc, ba Tà Ma dần không chống đỡ được nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, Diệp Trường Sinh không thua, mà bọn hắn còn bị luyện hóa.

Đúng lúc đó.

Cửu Sắc xuất hiện, bay về phía Diệp Trường Sinh, nhưng hắn không dám tới gần Diệp Trường Sinh, sợ mình cũng bị cắn nuốt.

“Trường Sinh, ta đã đánh bại Quạ Đen, chỉ cần giết chết mười Tà Ma là có thể giải trừ khổng chế trên người Quạ Đen.”

Diệp Trường Sinh nói: “Chờ một chút, ta lập tức luyện hóa toàn bộ bọn hắn.”

Xoẹt.

Xoẹt.

Mười Tà Ma cuối cùng cũng xuất hiện đi ra từ trong không gian, Yểm Ma nhìn có vẻ rất suy yếu: “Các hạ đừng động, chúng ta nói chuyện đi!”

Diệp Trường Sinh nói: “Giữa chúng ta có chuyện gì đáng để nói?”

Trong lúc nói chuyện, hắn thu hơi thở lại, nhìn lướt qua mười người: “Các người quá yếu mà đòi giết ta.”

Yểm Ma nói: “Các hạ có điều không biết, thật ra chúng ta cũng là người số khổ, không biết phải làm sao.”

Chương 1800: Ta hỏi các người một câu

“Chúng ta từng là cường giả đỉnh cao thời kỳ Thái Cổ, sau đó đã bị một tên điên phong ấn. Vô số năm tháng trôi qua, thân thể chúng ta bị hủy, tu vi xuống dốc. Chúng ta chỉ có thể kéo dài hơi tàn, may mắn sống đến bây giờ.”

“Các hạ là tu sĩ thiên kiêu hiếm có của Nhân Tộc, có thể cho chúng ta một cơ hội được không, coi như là làm bạn bè, sau này chúng ta sẽ cảm tạ người.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Không ngờ cuộc đời của các người lại có chuyện như vậy, không giống như cuộc đời ta có thể tóm tắt bằng một chữ đẹp trai.”

Mười ma rất biết chơi, đánh không lại thì cầu xin tha thứ, sau đó giả vờ đáng thương để lấy lòng đồng cảm.

Nếu đánh được, vậy thì chỉ có chết, không có cơ hội sống nào.

Hắn làm sao bị mắc lừa được?

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, Cửu Sắc trên vai đột nhiên ra tay, một cái dùi đen xuyên qua vai hắn.

Cùng lúc đó, một luồng ma khí màu đen tràn vào trong cơ thể hắn, luồng ma khí này chính là Tâm Ma vẫn luôn nấp trong bóng tối.

Cửu Sắc trên vai Diệp Trường Sinh không phải thật, mà là Quạ Đen hóa thành. Hắn và Tâm Ma đồng thời ra tay, tình huống của Diệp Trường Sinh rất không ổn.

Tâm Ma đi vào cơ thể, vô số ma khí quanh quẩn trên cơ thể hắn, kiếm khí đáng sợ bắn ra từ trên người Diệp Trường Sinh.

Ma khí tiêu tan, Quạ Đen bay lên.

Diệp Trường Sinh phát hiện dùi đen cắm trên bả vai đang đi vào trong cơ thể hắn, kinh mạch bị phá hủy ở những nơi nó đi qua. như thể hắn bị rút cạn sức sống ngay lập tức.

Cái dùi đen này là một tà vật.

Hắn không dám sơ suất, hắn muốn dùng linh khí để đẩy dùi đen ra khỏi cơ thể, nhưng còn Tâm Ma trong cơ thể hắn?

Hắn ta muốn kiểm soát hắn.

Đúng là suy nghĩ viển vông.

Sau khi Tâm Ma đi vào cơ thể, hắn phát hiện tình huống không ổn, trong cơ thể Diệp Trường Sinh là tháp Ngục Kiếm, Tháp thần Tử Dương, Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm.

Tâm Ma vừa mới xuất hiện đã bị ba bảo vật vây quanh, đột nhiên hắn ta có cảm giác bị kéo đi...

Kiểm khí phóng thích từ Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm làm cho Tâm Ma cảm thấy đau đớn, hắn ta vốn là một linh hồn thể.

Dưới uy lực đáng sợ của thanh kiếm, hắn ta không thể di chuyển.

Hắn ta muốn nhận sai, sau đó chạy trốn khỏi cơ thể Diệp Trường Sinh, thế nhưng người ta lại không cho hắn ta cơ hội.

Diệp Trường Sinh biết Tâm Ma không có bất kỳ lo lắng gì, đòn tấn công của Quạ Đen mới là chí mạng.

Xoẹt.

Quạ Đen bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, hắn lại lao xuống phía dưới, tấn công về phía Diệp Trường Sinh.

Quạ Đen giương cánh, bay lượn trên chín tầng mây.

Cơ thể hắn không ngừng to lên, che khuất cả bầu trời như màn đêm vĩnh hằng đang kéo đến.

Tâm thần Diệp Trường Sinh khê động, mở ra bát tử hoàng kim chân thân, vô số ánh sáng vàng bắn ra ngoài, chiếu sáng Quạ Đen.

Ngay sau đó, phân thân hỗn độn U Minh và phân thân Hư Vô xuất hiện, hai người mỗi người cầm một kiếm, từ trên cao rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này.

Nhóm Yểm Ma cảm thấy khó có thể tin được, bọn hắc không tin được là bên người Diệp Trường Sinh lại có hai phân thân mạnh đến vậy.

Đồng thời, trong lòng bọn hắc cũng rõ ràng, trước mắt là cơ hội tốt nhất để giết chết Diệp Trường Sinh. Có Quạ Đen ở phía trước, bọn hắc chỉ cần đợi thời cơ hành động là được.

Không do dự, chín ma đồng thời ra tay, mang theo vô số ma khí tấn công Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh dùng linh khí trong cơ thể áp chế dùi đen. Vô Dịch Kiếm Vực và Vô Dịch Sát Giới xuất hiện, gây lập tức bao phủ chín ma ở bên trong, nhốt bọn họ lại trong một thời gian ngắn.

Nhưng thời gian còn lại không đủ, hắc phải nhanh chóng lấy dùi đen trong cơ thể ra, nếu không chẳng khác nào cái gai đâm sau lưng.

Sau đó.

Diệp Trường Sinh đột nhiên biến thành một người lửa, Phần Thiên Liệt Diễm đang thiêu đốt cơ thể hắc, hắc định dùng cách này để phá hủy dùi đen.

Hắc Đế Phá Thiên Chùy.

Thần binh bản mệnh của Vũ Trụ Hắc Thiên Tử không sợ bất kỳ thần hỏa nào, bên trong chứa vô số huyền khí U Minh u ám.

Nó nuốt chửng sự sống, ăn mòn tất cả công năng, một khi bị Hắc Đế Phá Thiên Chùy đánh bị thương sẽ chịu vô số tra tấn đến chết.

Diệp Trường Sinh mở mắt, nhìn thấy thông tin về dùi đen trong cơ thể, hắc không ngờ Quạ Đen lại có được thứ gian ác như vậy.

Vũ Trụ Hắc Thiên Tử còn được gọi là Hắc Đế, hắc là chủ nhân thực sự của tất cả những nơi bị bóng tối bao phủ.

Cường giả như vậy, vì sao thần binh bản mệnh lại rơi vào tay Quạ Đen?

Ngay đúng lúc Diệp Trường Sinh còn đang nghi ngờ, trong hư không có một người xuất hiện sau lưng Quạ Đen, hắn chăm chú nhìn qua, bóng người kia lại biến mất.

Đây là...

Quạ Đen và Hắc Thiên Tử hợp làm một?

Hoặc là nói bọn hắn vốn là một.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, mọi việc phức tạp hơn so với hắn nghĩ, nhưng càng như vậy hắn càng thấy thú vị.

Chương 1801: Ta hỏi các người một câu 2

Cái gì mà bị Hắc Đế Phá Thiên Chùy đánh bị thương sẽ sống không bằng chết.

Tại sao hắc không cảm nhận được?

Đau đớn và vui sướng, Hắc Đế Phá Thiên Trùy phá hủy hắc thì cây sinh sệnh siêu cấp lại phục hồi cho hắc ngay.

Người nói xem có tức không?

Diệp Trường Sinh biết mình không thể phá hủy Hắc Đế Phá Thiên Chùy, vậy thì hắc sẽ lấy làm của riêng.

Nghĩ đến đây, hắc cười nhếch mép, bắt đầu loại bỏ dấu ấn trên Hắc Đế Phá Thiên Chùy.

Cách tốt nhất để xóa bỏ dấu ấn của người khác là để lại dấu ấn của chính mình.

Hơn nữa phải để lại dấu ấn nhiều lần.

Hắc thật thông minh.

Diệp Trường Sinh khoanh chân ngồi, tập trung tâm thần, bắt đầu xóa bỏ dấu ấn của Hắc Thiên Tử.

Ầm.

Ầm.

Những tiếng nổ lớn truyền ra, hai phân thân ngăn Quạ Đen lại trên hư không, lực va chạm đáng sợ lan ra.

Kiểm khí và ma khí.... đối đầu nhau?

Quạ Đen cố gắng hết sức muốn vượt qua sự ngăn cản của hai phân thân, cuối cùng hắc cũng bị thất bại.

Hắc như nhận thấy Diệp Trường Sinh đang xóa bỏ dấu ấn trên

thần khí bản mệnh của mình, nhưng không thể làm được gì, hai phân thân này quá khó chơi.

Phải biết rằng, sau khi tu vi của Diệp Trường Sinh tăng lên đạt đến Hỗn Độn đỉnh cao, tất cả cấp bậc của phân thân cũng tăng lên, trong đó tất nhiên cũng bao gồm phân thân Hỗn Độn U Minh và phân thân Hư Vô.

Quạ Đen không thể phá vỡ lớp phòng ngự của hai phân thân nhưng tình huống của chín ma dường như có chuyển biến tốt hơn, Vô Địch Kiếm vực và Vô Địch Sát Giới bao phủ trên người bọn hắn bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Tin rằng với những nỗ lực không ngừng nghỉ của bọn hắn thì sẽ có thể phá vỡ.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, Vô Địch Kiếm Vực và Vô Địch Sát Giới nổ tung, chín ma lao ra. Sau khi được hồi sinh, ánh mắt bọn hắn đều nhìn Diệp Trường Sinh.

Bọn hắn thấy hắn đang đắm chìm trong suy tưởng, chín ma biết cơ hội của mình đã đến. Bọn hắn lao xuống, hóa thành những tia sáng tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Ý tưởng của bọn hắn là tiến vào trong cơ thể hắn tìm Tâm Ma, sau đó dùng thực lực của bọn hắn thì có thể dễ dàng phá hủy cơ thể Diệp Trường Sinh.

Bởi vì lúc này Diệp Trường Sinh mở bất tử hoàng kim chân thân ra, cho nên không thể tấn công từ bên ngoài.

Vì vậy Yểm Ma nghĩ đến việc tiến vào cơ thể, sau đó phá hủy cơ thể, bọn hắn lại cắn nuốt và luyện hóa thần hồn Diệp Trường Sinh.

Đây là một ý tưởng tốt.

Nhưng sau khi bọn hắn tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh,

bọn hắn đều lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tâm Ma nhìn thấy chín ma xuất hiện, chỉ lẳng lặng nhìn bọn hắn, giống như đang nói thật trùng hợp, các người cũng ở đây.

Ngay sau đó, trên mặt Tâm Ma hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vốn tưởng rằng chín ma ở bên ngoài sẽ nghĩ cách, hắn ta không bao giờ nghĩ đến chín ma cũng sẽ tự động đưa tới cửa.

Đây là đúng là nghĩ quẩn mà!

Bọn hắn trực tiếp giết chết hy vọng cuối cùng của Tâm Ma.

Yểm Ma nhìn xung quanh, ánh mắt nhìn lướt qua Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm, tháp Ngục Kiếm và Tháp thần Tử Dương: “Trong cơ thể người này thực sự có rất nhiều bảo vật, chúng ta đồng thời ra tay, phá vỡ thân thể của hắn trước.”

“Ba món bảo vật này chắc chắn phải thuộc về chúng ta.”

Thành thật mà nói, lời nói của Yểm Ma không hề có sức hấp dẫn với chín ma khác, hiện tại bọn hắn chỉ muốn rời khỏi đây.

Ngay khi mười ma chuẩn bị ra tay, bọn hắn phát hiện tháp Ngục Kiếm mở ra, Thần tháp Tử Dương mở ra, Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm bắn ra, ba bảo vật đồng thời tấn công về phía bọn hắn.

Lúc này.

Giọng nói của Diệp Trường Sinh quanh quẩn bên tai bọn hắn: “Hoan nghênh các người đến thế giới của ta.”

“Ta hỏi các người một câu, trả lời đúng, ta sẽ thả các người rời đi.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Ta có thể trở nên rất mạnh khi luyện hóa thân thể mười ma không?”

Yểm Ma: “...”

Tâm Ma: “...”

Bọn hắc không có cách nào trả lời câu hỏi này!

Diệp Trường Sinh lại nói: “Ta vốn định thả các người đi, thế nhưng các người không chịu trả lời câu hỏi của ta. Thực xin lỗi, ta chỉ có thể luyện hóa các người.”

Nghe thấy giọng nói của Diệp Trường Sinh, sắc mặt mười ma chợt thay đổi, bọn hắc nhìn ba chỉ bảo không ngừng tới gần mình thì biết nhất định phải đập nổi chìm thuyền.

Diệp Trường Sinh muốn luyện hóa giết chết bọn hắc, vậy thì xem ai sống lâu. Linh hồn mười ma tan rã trong nháy mắt, vô lượng ma khí tràn ngập trong đan điền.

Rất rõ ràng, bọn hắc muốn đồng quy vu tận với Diệp Trường Sinh, muốn dùng phương thức tự bạo để phá hủy Diệp Trường Sinh.

Ma khí càng ngày càng mạnh, Diệp Trường Sinh chỉ cảm giác đan điền bị ma khí tràn ngập muốn nổ tung. Đúng lúc này, bốn linh khí Khởi Nguyên, Hỗn Độn, Hồng Mông, Sáng Thế bao vây quanh đan điền, ngăn cản ma khí quanh quẩn.

Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm, tháp Ngục Kiếm, Thần tháp Tử Dương đồng thời phát động tiến công mười ma, kiếm khí bắn xuyên qua tựa như muốn cắt mười ma thành mảnh nhỏ.

Chương 1802: Ta hỏi các người một câu 3

Không.

Không thể nào.

Lại là tiếng gào thét quen thuộc này.

Không.

Không, không.

Đừng đến đây.

Lại là lời bộc bạch quen thuộc này.

Không còn tiếng kêu gào của mười ma, trong đan điền yên tĩnh trở lại, ma khí vốn nóng nảy trở nên an tĩnh lại.

Diệp Trường Sinh biết mười ma đã chết. Việc tiếp theo hẳn muốn làm là luyện hóa ma khí mười ma để lại.

Đây không phải là việc nhỏ.

Sau đó, hẳn muốn vừa luyện hóa ma khí trong cơ thể vừa muốn xóa ấn ký của Hắc Thiên Tử.

Cuộc sống luôn bận rộn như vậy.

Người càng ưu tú càng bận rộn, những lời này không sai chút nào.

Thối quá.

Chủ nhân, người có thể có chút mặt mũi được không?

Diệp Trường Sinh nghe được tiếng của hệ thống: [Chẳng lẽ ta nói sai sao?]

Dứt lời, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên ngưng trọng. Hắn phát hiện sau khi luyện hóa ma khí mà mười ma để lại, thân thể hắn có chút thay đổi.

Luyện hóa Yểm Ma, thần thức và tinh thần lực tăng điên cuồng.

Luyện hóa Tâm Ma, thần hồn cũng được tắm bổ nhiều, cũng đang mạnh lên.

Luyện hóa Lực Ma, lực lượng và cường độ thân thể đang gia tăng rất nhanh.

Luyện hóa Huyết Ma, chẳng những huyết mạch được tinh lọc mà còn đang tăng lên.

Luyện hóa Cốt Ma, kinh mạch và xương cốt giống như được rèn luyện một lần nữa.

Luyện hóa...

Thật sự quá mạnh.

Diệp Trường Sinh cảm thấy khó có thể tin khi luyện hóa mười ma sẽ nhận được nhiều chỗ tốt như vậy, tiểu thuyết cũng không dám viết thế.

Không biết đã qua bao lâu.

Cuối cùng cũng luyện hóa xong mười ma, Diệp Trường Sinh kinh ngạc phát hiện mình thoát thai hoá cốt, tuy cấp bậc vẫn vậy, nhưng uy lực công kích lại tăng lên ít nhất mười lần.

Hắn phát hiện sau khi luyện hóa mười ma, bản thân như được xây đắp lại lần nữa, đó là cảm giác vô cùng huyền diệu.

Phải hình dung như nào nhỉ?

Vì bản thân không có nhiều kiến thức nên chỉ biết dùng một từ sáng khoái để hình dung.

Thực lực tăng lên nhiều như vậy thì hắn nên làm gì tiếp?

Đương nhiên là đại chiến ba trăm hiệp với Quạ Đen.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, từ từ nâng cánh tay lên, cái dùi màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay.

Dưới linh khí bao bọc, cái đuôi xoay tròn, nhìn qua thật sự rất bình thường, nếu như cho hẳn một cây chùy, vậy hẳn chính là Lôi Chấn Tử.

Hắc sắc trùy tử không còn gọi là Hắc Đế Phá Thiên Chùy nữa, mà là tên là Trường Sinh Trùy.

Nếu đã trở thành chí bảo của hẳn, đổi tên chỉ là bước đầu tiên, hẳn còn phải dùng Trường Sinh Chùy đánh chết Quạ Đen.

Cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người.

Xoẹt.

Diệp Trường Sinh bay lên trời. Trong khi tiến lên, phân thân Hỗn Độn U Minh và phân thân U Minh dung nhập vào trong cơ thể hẳn.

“Tiểu Hắc Đế, chịu chết đi!”

Ánh mắt Quạ Đen rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, cảm giác như hẳn đang nhúc nhích mình.

Tiểu Hắc Đế gì chứ?

Rất khiến người ta hiểu lầm đấy.

Bịch.

Trường Sinh Chùy bay ra ngoài, giống như ngôi sao bay xuống, xuyên về phía Quạ Đen.

Quạ Đen biến mất, trong hư không chỉ còn lại một đoàn sương đen, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại, một cái lông vũ màu đen bay xuống.

Xưa có ve sầu thoát xác, nay có quạ đen rụng lông.

Trường Sinh Chùy trở lại trong tay hẳn, xa xa có một bóng người xuất hiện, phía sau là màn đêm vĩnh hằng.

Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt bóng người: “Ta nên gọi người là Tiểu Hắc Đế hay là Hắc Thiên Tử.”

Bóng người biến sắc, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh: “Có được Thần Mâu hiểu rõ tất cả, người quả nhiên không đơn giản chút nào.”

“Trả lại thần khí bản mệnh cho ta, bản đế có thể cân nhắc không giết người!”

Diệp Trường Sinh không chút do dự, tiện tay vung lên, Trường Sinh Chùy bay tới phía Hắc Đế, người sau giật mình, cảm thấy khó có thể tin.

Hắc Đế thử nắm Trường Sinh Chùy trong tay thì lập tức chấn động, hắc ta sợ tới mức vội vàng ném ra ngoài.

Đây không phải là Phá Thiên Chùy của hắc ta.

Phá Thiên Chùy của hắc ta không phải như vậy, vì sao nó lại rung lên và phóng ra sát thương chứ?

“Người chẳng những xóa sạch ấn ký của ta mà còn thay đổi nó.”

“Đúng vậy, có sửa một chút, thăng cấp cho nó.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Có phải dùng tốt hơn trước nhiều không?”

Thật ra không biết.

Ngay khi Diệp Trường Sinh có Hắc Đế Phá Thiên Chùy, hệ thống nói là có thể thăng cấp, hắc đương nhiên không từ chối.

Nhưng hắc không nghĩ tới hệ thống lại kết hợp Phá Thiên Chùy và Chấn Động Xử lại để tạo thành Trường Sinh Chùy hiện tại.

Diệp Trường Sinh nhìn Hắc Đế: “Cho người cơ hội, người cũng không dùng được. Sau này, chùy này thuộc về ta.”

“Còn người? Để ta nghĩ xem sẽ chém giết người thế nào!”

Hắc Đế khinh thường: “Người có thể giết ta sao? Nơi nào có bóng tối thì ta chính là chúa tể.”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, hư không vô tận hóa thành biển lửa, ngọn lửa đốt trời sôi trào: “Vậy nếu không có bóng tối thì

sao?”

Thật hèn hạ.

Hắc Đế lại hóa thành Quạ Đen, hóa thành một vệt đen biến mất trong hư không, Diệp Trường Sinh lập tức đuổi theo.

Hắn ta muốn chạy trốn trước mặt hắn, hắn không cần mặt mũi sao?

Chương 1803: Hi vọng của Nhân Tộc - Chương 1822: Phụ thân, có thể

Thế nhưng lúc lao ra khỏi Cửu Tầng Khư, Diệp Trường Sinh phát hiện Quạ Đen biến mất không thấy, nhìn quanh bốn phía cũng không có bất kỳ khí tức gì.

Hắn ta có thể biến ảo thành bất kỳ hình thái nào, cho nên tất cả trước mắt đều có thể là Quạ Đen.

Đột nhiên, hắn phát hiện tung tích Cửu Sắc, hắn bay xuống bên người Cửu Sắc, giờ phút này, hắn đã hấp hối.

Diệp Trường Sinh cho Cửu Sắc uống Trụ Hà Thần Thủy, người sau lúc này mới từ từ tỉnh lại: “Trường Sinh, ta làm người thất vọng.”

“Không có việc gì, sống là tốt rồi!” Diệp Trường Sinh đỡ Cửu Sắc lên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Quạ Đen và Hắc Thiên Tử là một sao?”

Cửu Sắc lắc đầu: “Không phải. Kể từ đó, không có Quạ Đen trong vũ trụ, hắn đã bị Hắc Thiên Tử luyện hóa.”

“Một người một chim dung hợp cùng một chỗ.”

“Hắc Thiên Tử có thể lấy hình thái Quạ Đen xuất hiện, đồng thời cũng kế thừa tất cả thần thông của hắn.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Trường Sinh, Quạ Đen trốn rồi sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Trốn rồi.”

Về mặt Cửu Sắc ngưng trọng: “Trường Sinh, Hắc Thiên Tử có dã tâm lớn, hắn ta vẫn hy vọng vũ trụ bị bóng tối bao phủ, như vậy hắn ta có thể thống trị sinh mệnh của vạn linh, khiến tất cả sinh linh đều trở thành nô bộc của hắn ta.”

“Lúc trước thay vì nói là thập ma lợi dụng Hắc Thiên Tử, thật ra là Hắc Thiên Tử vẫn coi bọn họ là quân cờ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thấy được, trừ thực lực ra thì Hắc Thiên Tử vẫn có chút tâm cơ.”

“Hơn nữa hắn ta ngụy trang rất giỏi, lúc trước ta cũng bị lừa, bị chùy của hắn ta làm cho trọng thương.”

Cửu Sắc nói: “Hắc Đế Phá Thiên Chùy.”

“Bây giờ tên là Trường Sinh Chùy.” Diệp Trường Sinh cười nói: “Cửu Sắc, người biết nơi nào có thể tìm được Hắc Thiên Tử?”

“Hắc Âm Cấm Khu.” Cửu Sắc không chút do dự nói.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn tầng cao nhất của Cửu Tầng Khư: “Đội ta tiến vào đỉnh của Cửu Tầng Khư, chúng ta sẽ đi Hắc Âm Cấm Khu.”

Cửu Sắc nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, vẻ mặt vô cùng âm đạm, đồng bọn trước đây bây giờ lại thành kẻ địch.

Lúc trước Quạ Đen không giết hắn nhưng hiện tại tình cảm giữa hai người đã hoàn toàn chấm dứt.

Cửu Sắc thật sự không nghĩ ra vì sao Quạ Đen lại rơi vào trong tay Hắc Thiên Tử, xem ra năm đó để hắn rời đi tìm kiếm cơ duyên vẫn là sai lầm.

Đúng lúc này.

Đỉnh Cửu Tầng Khư xuất hiện một đoàn ánh sáng màu đen rực rỡ, vòng xoáy khổng lồ bay thẳng lên trời cao, lan ra, giống như tận thế bùng xuống.

Vòng xoáy không ngừng mở rộng, trời đất vũ trụ lần thứ hai bị bóng tối bao phủ, Cửu Sắc vội vàng vọt tới tầng cao nhất của Cửu Tầng Khư.

Sắc mặt hắn chợt biến đổi, hắn không nghĩ tới lại có tồn tại đáng sợ như thế ẩn nấp ở Cửu Tầng Khư.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Hắc Thiên Tử và Thái Cổ Thập Ma lại xuất hiện ở Cửu Tầng Khư, thì ra bọn họ đều đến đây

vì người đó.

Diệp Trường Sinh đứng trên đỉnh Cửu Tầng Khu, nhìn cột sáng màu đen bay thẳng lên trời: “Cửu Sắc, người biết người này là ai không?”

Cửu Sắc trầm giọng nói: “Trường Sinh, người này hẳn là Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương.”

Cấm Kỵ Thần Vương?

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, luôn cảm thấy hơi thở truyền đến trong cột sáng đen trước mắt có chút quen thuộc.

Hơn nữa khi hơi thở kia truyền đến, huyết mạch trong cơ thể hẳn đang sôi trào, rốt cuộc là có chuyện gì?

Cửu Sắc lại nói: “Trường Sinh, Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương đã sống rất lâu rồi, hẳn là người nắm bóng tối trong tay sớm nhất. Nghe đồn hẳn mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm tối, ngày đêm vũ trụ luân phiên đều do một mình hắn khống chế.”

Đây không phải là đại thần Chúc Long sao?

Trước khi xuyên không đến đây, Diệp Trường Sinh đã đọc rất nhiều sách như là “Sơn Hải Kinh”, “Kim Mai Nhân”, “Cuộc sống thú vị của lão Vương nhà bên”, “Có một con khỉ không chịu thua”, “Mang theo một trăm lẻ tám huynh đệ xông vào thiên hạ”, “Người trẻ tuổi trong Hồng Lâu”, “Nhóm mãng phu cuối thời Đông Hán.”

Hắn luôn ghi nhớ những cuốn sách này trong đầu. Trong “Sơn Hải Kinh” có ghi chép, đại thần Chúc Long khống chế ngày đêm của vũ trụ.

Cửu Sắc lại nói: “Trường Sinh, nghe đồn Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương tồn tại trước khi hỗn độn sơ khai, khi đó vũ trụ là một vùng đen tối, dần dần đã sinh ra Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương.”

“Về sau cũng không biết ai đánh hắn trọng thương rồi phong ấn, sau đó lại nằm trong tay đại đạo thời không.”

“Trong điển tịch cổ xưa có viết, Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương bị

quần chúng công kích, sau đó thân thể và linh hồn hóa thành vô số đạo, rơi vào nhiều nơi khác nhau của vũ trụ.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Nghe người nói như vậy, Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương rất mạnh mẽ.”

Dứt lời, trong hư không đột nhiên xuất hiện một bóng người, hắn nhìn xuống phía dưới, ánh mắt dừng trên người Diệp Trường Sinh và Cửu Sắc.

Cửu Sắc trầm giọng nói: “Trường Sinh, Hắc Thiên Tử có thể chính là một phần linh hồn thể của Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương, đây chỉ là phỏng đoán.”

Chương 1804: Hi vọng của Nhân Tộc 2

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bóng người xuất hiện trong hư không, nhìn khuôn mặt người kia dần trở nên rõ ràng thì vẻ mặt chợt thay đổi.

Ánh mắt Cửu Sắc dừng trên người Diệp Trường Sinh hồi lâu rồi lại nhìn về phía Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương: “Trường Sinh, chuyện gì xảy ra, vì sao hắc giống y như đực?”

Diệp Trường Sinh cũng mờ mịt.

Vì sao Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương lại giống hắc y như đực?

Lần trước Vũ Trụ Cấm Viện đã phái ra một người giống hắc y như đực, hiện tại lại xuất hiện một Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương.

Tuy người kia do Vũ Trụ Cấm Viện chế tạo ra nhưng Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương trước mắt nên giải thích như thế nào?

Trong vũ trụ còn có bao nhiêu người giống mình chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì ta đẹp trai đến điên đảo nên mọi người đều thích đi sao chép lại dáng vẻ của ta?

Diệp Trường Sinh lần đầu tiên cảm thấy dáng dấp đẹp trai lại phiền như vậy.

Lúc này.

Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương đột nhiên mở miệng, âm thanh khàn khàn cổ xưa khiến người ta sởn tóc gáy, da đầu tê dại.

“Tu sĩ Nhân Tộc.”

“Ha ha, thật không nghĩ tới sau khi tỉnh lại, sinh linh đầu tiên bản thân nhìn thấy lại là tu sĩ Nhân Tộc.”

“Người lại dám lấy thần hồn của ta làm của riêng, sau đó một lần nữa có được nhân quả và đại đạo thuộc về mình.”

Diệp Trường Sinh cẩn thận lắng nghe lời Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương nói, người sau dừng một chút lại tiếp tục nói: “Người là hy vọng của Nhân Tộc, lần đầu gặp mặt ta sẽ không giết người.”

“Có điều chúng ta rất nhanh còn có thể gặp lại, khi đó đồ thuộc về ta, nhất định phải trả lại cho ta.”

Ngay sau đó.

Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương biến mất trong hư không, bóng tối vô tận cũng biến mất.

Diệp Trường Sinh vừa nhìn phương hướng Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương rời đi vừa suy nghĩ, trong đầu vẫn hồi tưởng lại lời vừa rồi.

Nghe ý của Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương thì chính ta đã lấy thần hồn của hắn làm của riêng.

Thật sự như vậy sao?

Cửu Sắc bên cạnh trầm giọng nói: “Trường Sinh, ý của Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương là thần hồn của người đã từng thuộc về hắn.”

“Có điều, sau khi người có được thần hồn này thì lại luân hồi, sau đó tìm ra đạo thuộc về mình. Cũng chính là hiện tại thần hồn này đã thuộc về người, không có liên quan gì đến Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta có thể hiểu như vậy sao? Vốn thần hồn của ta thuộc về Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương, nhưng vì ta không ngừng tu luyện và luân hồi nên hiện tại thần hồn này đã là của ta, không còn liên quan đến Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương nữa?”

Cửu Sắc gật gật đầu: “Là như vậy.”

Diệp Trường Sinh thấy mơ hồ, lại một lần nữa không hiểu thân phận của mình, vốn tưởng rằng mình là Vũ Trụ Tạo Hóa Thiên Thần Thạch Chùy.

Hiện tại sau khi Hắc Ám Cấm Kỵ Thần Vương xuất hiện, hắn vô địch lại một lần nữa thấy mơ hồ.

Lúc này.

Cửu Sắc nói một câu suýt chút nữa chọc Diệp Trường Sinh cười: “Trường Sinh, người có được thần hồn của Hắc Ám Cẩm Kỳ Thần Vương, nghe đồn người có được thần hồn của hắn, tu vi trung bình đều là tồn tại đứng đầu vũ trụ.”

Trung bình?

Trời ơi, thời buổi này lại có người tin loại chuyện này, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Cái này cũng giống như người và Mã lão bản, như thế nào cũng có mấy tỷ.

Người có thể đừng kích thích ta được không?

Diệp Trường Sinh nội liễm tâm thần, từ từ bình phục lại, hắn luôn cảm giác mình càng ngày càng đến gần bí mật.

Thời gian sẽ đưa ra câu trả lời tốt nhất cho hắn.

Ít nhất có thể xác định chắc chắn, hắn đã từng là tồn tại trâu bò.

Hắn quay đầu nhìn Cửu Sắc: “Đi thôi, chúng ta đi Hắc Ám Cẩm Khu.”

Theo lời nói dứt lời, từng vệt sáng trong Cửu Tầng Khư bay ra, toàn bộ tiến vào trong Thường Khung Thần Cung.

Cửu Sắc nói: “Trường Sinh, người lấy hết chí bảo và tài nguyên của Cửu Tầng Khư đi sao?”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Cũng không có thú gì, chuyến này đến Cửu Tầng Khư rất thiệt thòi.”

Cửu Sắc: “...”

Trụ Côn phi hành trên không trung, đi tới Hắc Ám Cẩm Khu theo sự chỉ dẫn của Cửu Sắc, Diệp Trường Sinh bảo Đế Vô Tình ra khỏi Thần Cung, sau đó chính mình bế quan.

Hắn vừa mới được mười ma rèn luyện thân thể, vẫn cần củng cố cùng làm quen thân thể hiện tại.

Rất nhanh hắn đã xuất hiện trong Thần Cung, mở ra Khởi Nguyên Đồi. Lần trước hắn tiến vào Khởi Nguyên Đồi, còn chưa đi được mấy bước đã bị sức mạnh bên trong bức lui.

Hôm nay tu vi tăng lên không ít, hắn quyết định lần thứ hai tiến vào Khởi Nguyên Đồi, xem bên trong rốt cuộc ẩn giấu cái gì.

Hư không vô tận.

Trụ Côn xuyên qua biển mây, Đế Vô Tình ngồi trên boong thuyền, đắm chìm trong tu luyện, hiện tại mỗi giờ mỗi phút nàng đều tu luyện.

Sau khi gặp được Diệp Trường Sinh, nàng mới phát hiện mình nhỏ bé cỡ nào.

Nàng đạt được truyền thừa của tiên tổ Bất Tử Tộc, tin rằng mình nhất định có thể trở thành một cường giả thật sự.

Chương 1805: Hi vọng của Nhân Tộc 3

Diệp Trường Sinh cũng không nghĩ tới bản thân lại là động lực để mọi người cố gắng trở nên mạnh mẽ.

Cửu Sắc hóa thành bản thể, mang theo trên đầu các, đề phòng nhìn về phía trước. Vũ trụ bây giờ thật sự quá loạn.

Không yên bình, không yên bình.

Cho nên hẳn không dám có chút sơ suất nào.

Không biết đã qua bao lâu.

Một tòa thành cổ xưa xuất hiện ở phía trước Trụ Côn, Đế Vô Tình đi tới bên cạnh Cửu Sắc: “Tiền bối, chúng ta muốn vào thành sao?”

Cửu Sắc nói: “Đây là thành Phóng Trục, tu sĩ có thể xuất hiện ở thành này đều là tồn tại tội ác tày trời trong vũ trụ.”

“Hiện tại không phải là chúng ta có muốn vào thành hay không, mà là muốn đi Hắc Ám Cấm Khu thì nhất định phải đi qua thành Phóng Trục, khí phi hành của chúng ta không thể đi qua trên thành được.”

Ngay lúc hai người đang khó xử, Diệp Trường Sinh đã từ trong Thần Cung đi ra, đứng ngay bên cạnh hai người.

“Vào thành xem một chút!”

Ngay sau đó, Trụ Côn biến mất không thấy, ba người đạp không đi tới thành Phóng Trục.

Vốn Diệp Trường Sinh muốn tiến vào trong Khởi Nguyên Đồ nhưng vẫn bị nguồn sức mạnh kia đẩy ra.

Có được thực lực cấp Hỗn Độn cao nhất mà vẫn không thể tự do đi lại trong Khởi Nguyên Đồ, xem ra thực lực vẫn không đủ.

[Đình, chúc mừng chủ nhân, có nơi đánh dấu mới, đánh dấu thành Phóng Trục sẽ nhận được một phần thưởng của hệ thống.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ chính của hệ thống, hoàn thành nhiệm vụ cứu vớt thành Phóng Trục sẽ được ban thưởng tín ngưỡng lực, không rõ số lượng.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân, kích hoạt nhiệm vụ phụ của hệ thống là tiến vào hố đen Phóng Trục, hoàn thành sẽ được một phần thưởng của hệ thống.]

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, hệ thống truyền âm thật sự là quá mệt mỏi.

Luôn luôn tuyên bố một số nhiệm vụ để hấn làm là có ý gì?

Người không thể làm một hệ thống yên tĩnh sao?

Phế vật, rác rưởi, không biết xấu hổ.

Diệp Trường Sinh: [...]

Hệ thống này cũng chẳng phải thứ tốt gì.

Rất nhanh, ba người đã đi tới thành Phóng Trục. Bởi vì Cửu Sắc có kinh nghiệm tới tòa thành trì này rồi cho nên rất nhanh đã giải quyết vấn đề vào thành.

Đi vào trong thành.

Ba người rất nhanh đã trở thành tiêu điểm, ánh mắt người qua lại đồng loạt rơi vào trên người bọn hắn, không hề che giấu ánh mắt tham lam thèm thuồng.

Giống như đang nói, ta muốn cướp cướp, ta muốn ngủ với người.

Cửu Sắc không để ý đến người đi trên đường lớn: “Trường Sinh, người nơi này đều là tồn tại tội ác tày trời.”

“Niềm vui lớn nhất của bọn họ chính là giết chóc.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta biết, bọn họ ẩn thân ở thành Phóng Trục đều vì mạng sống đúng không?”

Cửu Sắc nói: “Sở dĩ những người này ẩn thân ở thành Phóng Trục

là vì đã làm giao dịch với Phóng Trục Chi Thần, bọn họ được Phóng Trục Chi Thần che chở. Sau đó, mỗi một lần hành hung hoặc cướp đoạt đồ thì bọn hắn đều phải giao phần lớn cho Phóng Trục Chi Thần.”

“Thì ra những người này là tay chân của Phóng Trục Chi Thần, hoặc là nói bọn họ là nô lệ của Phóng Trục Chi Thần cũng không quá.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, dừng một chút rồi tiếp tục: “Cho nên người có tu vi mạnh nhất trong thành này chính là Phóng Trục Chi Thần.”

Cửu Sắc gật đầu: “Đúng là như thế. Nhưng ở thành Phóng Trục còn có bốn thế lực lớn, thực lực của bọn họ cũng rất mạnh.”

“Bốn thế lực lần lượt là Hoàng Tộc, Khí Kiếm Môn, Mộ Thần Phủ và Tội Ác Thần Tông.”

Diệp Trường Sinh một bên nghe Cửu Sắc nói chuyện, một bên bao phủ thần thức trên thành Phóng Trục: “Cửu Sắc, tìm một chỗ cho chúng ta ở một thời gian.”

Dứt lời, từng bóng người xuất hiện ngăn cản đường đi của bọn hắn, một lão giả tóc bạc nhìn Đế Vô Tình.

“Tiểu cô nương, người là người Bất Tử Tộc, sau này ở lại bên cạnh lão phu thì sao, ta nhất định sẽ khiến người vô cùng vui vẻ.”

Đế Vô Tình nhìn lão giả tóc bạc, phát hiện lão đầu này lại là một cường giả cấp Hỗn Nguyên cao nhất: “Không có hứng thú, mau rời đi, bằng không đừng trách ta ra tay.”

Sắc mặt lão giả tóc bạc trầm xuống, trên người tản ra sát khí, tu sĩ sau lưng cũng bao vây ba người Diệp Trường Sinh.

“Ta đã cho người cơ hội thì đừng không biết tốt xấu, tự mình nghĩ cách yêu ta, trở thành nữ nhân của ta.”

Diệp Trường Sinh nghe được lời của lão giả tóc bạc thì lập tức cười ra tiếng, người như hắn bình thường sẽ không cười nhạo người khác, trừ khi là không nhận được.

Lão đầu này chọc cười ai vậy?

Ngay khi bọn họ chuẩn bị ra tay với Diệp Trường Sinh, một bóng người xuất hiện, đi tới bên cạnh lão giả tóc bạc thì thăm một hồi.

Lão giả tóc bạc nói: “Hôm nay coi như các người may mắn.”

Dứt lời, lão ta mang theo mọi người dưới trướng xoay người rời đi, tốc độ rất nhanh, xem ra là có chuyện rất quan trọng.

Đế Vô Tình nhìn bóng lưng bọn họ rời đi: “Thiếu chủ, ta có nên trực tiếp động thủ không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Nữ nhân phải rụt rè, phải ôn nhu, cả ngày đánh đánh giết giết thì có ý nghĩa gì?”

Chương 1806: Kế hoạch hủy diệt

Đế Vô Tình: “...”

Ba người tiếp tục đi về phía trước, Cửu Sắc dẫn mọi người đến trước một tòa phủ đệ, Diệp Trường Sinh tập trung nhìn lại: “Cửu phủ?”

“Đây không phải là phủ đệ của người chứ?”

Cửu Sắc cười nói: “Đã từng ở chỗ này một thời gian, ta quen biết một ít bằng hữu, bọn họ nhất định phải cho ta một tòa phủ đệ, ta từ chối thì không tốt lắm.”

“Đi thôi, đi vào xem một chút!”

Giờ khắc này, một bãi đất trống ở góc đường, dáng vẻ lão giả tóc bạc chưa tỉnh hồn: “Ba người kia thật sự là bằng hữu của Cửu cô nương?”

“Đúng vậy, Cửu cô nương nói, tên công tử anh tuấn kia sẽ trở thành đạo侣 của nàng, trong thành ai dám động đến hắn thì chính là đối địch với Hoàng Tộc.”

“Cửu cô nương còn nói, thực lực của vị công tử kia có thể chém giết toàn bộ mười quỹ Phóng Trục chúng ta.”

Lão giả tóc bạc biến sắc: “Mẹ nó, thật vất vả mới phát hiện được mục tiêu, thế mà bị Cửu cô nương nhanh chân lên trước.”

“Đi tìm hiểu rõ ràng cho lão phu, ba người kia ở nơi nào?”

Một người trầm giọng nói: “Lão đại, không cần tìm hiểu, bọn họ ở Cửu phủ.”

Lão già tóc bạc nói: “Không có việc gì, thời tiết hôm nay không tệ, chúng ta có nên đi dạo một vòng bên ngoài thành hay không?”

Mọi người vội vàng lên tiếng phụ họa: “Lão đại nói rất đúng, thời tiết ngoài thành đúng là rất tốt.”

...

Trong khi đó.

Hư Vô Chi Địa.

Một bóng người xuất hiện ở Vũ Trụ Cấm Viện, người tới không phải ai khác, chính là Quân Diệt Sinh.

Sau khi hắn ta đứng vững thì vội vàng quay đầu nhìn sau lưng, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, nhìn qua là biết tâm sự nặng nề.

Ngay sau đó.

Mấy bóng người xuất hiện bên cạnh hắn ta lần lượt là Quân Dịch An, Quân Tri Bạch, Linh Tuyệt, còn có ba lão giả.

Quân Dịch An nhìn Quân Diệt Sinh: “Có lấy được đồ về không?”

Quân Diệt Sinh nói: “Lấy được rồi, nhưng luôn cảm giác sau lưng có người vẫn đuổi theo ta.”

Quân Dịch An biến sắc: “Có người đang theo dõi người sao?”

Vừa dứt lời, một bóng người xuất hiện trong hư không cách bọn hắn không xa. Người tới chấp hai tay sau lưng mà đứng, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào trên người mấy người Quân Dịch An, Quân Diệt Sinh: “Giao kiếm ra, thanh kiếm kia là quà tặng ta đưa cho Trường Sinh.”

Quân Dịch An nghe được hai chữ Trường Sinh thì biết ngay người tới có quan hệ thân thiết với Diệp Trường Sinh: “Xin hỏi các hạ là ai?”

Trên hư không.

Mấy người Quân Dịch An, Quân Tri Bạch, Quân Diệt Sinh, Linh Tuyệt đều phòng nhìn người trước mắt, người này quen biết Diệp Trường Sinh thì nhất định là kẻ địch của bọn hắn.

“Ta là Diệp Tu Duyên.”

“Người ta gọi Phàm Kiếm!”

Diệp Tu Duyên lạnh nhạt bình tĩnh nói.

Quân Dịch An xông xáo vũ trụ vô số năm, đương nhiên đã nghe nói qua Phàm Kiếm Diệp Tu Duyên: “Một thần hồn trùng tu mà thôi, người cũng muốn làm càn trước Vũ Trụ Cấm Viện ta sao?”

“Cho dù Kiếm Huyền Tử tự mình đến thì bản Viện trưởng cũng không để hấn ở trong mắt.”

Diệp Tu Duyên liếc mắt nhìn Quân Dịch An, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Quân Diệt Sinh: “Giao thanh kiếm kia, nếu không nơi này sẽ bị san bằng.”

Quân Diệt Sinh còn chưa mở miệng, lão giả Vũ Trụ Cấm Viện bên cạnh đã lạnh lùng nói: “Khẩu khí thật lớn, người đến san bằng nơi này đi.”

Diệp Tu Duyên giơ tay đánh một kiếm bay ra ngoài, đánh thẳng vào lão giả áo đen, không gian bị nghiền nát hóa thành hư vô.

Lão giả áo đen vội vàng bay ngược ra sau, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng tránh thoát một kiếm của Diệp Tu Duyên, nhưng kiếm khí vẫn chỉ vào người hấn ta.

Uy lực kiếm khí kinh khủng, trong phút chốc, linh khí trong hư không giống như đều hóa thành kiếm khí, tất cả chém vào trên người lão giả áo đen.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ vang lên, kiếm khí mà Diệp Tu Duyên phóng ra biến mất, lão giả áo đen từ từ đứng vững, ngẩng đầu nhìn Diệp Tu Duyên, trên mặt lộ vẻ tức giận.

“Chỉ có vậy, người còn muốn giết ta?”

Diệp Tu Duyên im lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn lão giả áo đen, ngay sau đó, một huyết kiếm từ trong cơ thể lão giả áo đen

bắn ra ngoài.

Thân thể trong nháy mắt bị kiếm khí cắt nát, một đoàn sương máu tràn ngập mà lên, lão giả áo đen hình thần câu diệt.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người biến sắc, biết Diệp Tu Duyên cũng có vốn liếng, Quân Dịch An trầm giọng nói: “Cấp bậc cao nhất của kiếm đạo.”

“Xem ra chúng ta lại có thêm một đối thủ!”

Dứt lời, thân ảnh hắn ta chợt lóe, tấn công Diệp Tu duyên: “Muốn làm càn trong Vũ Trụ Cấm Viện, trước hết phải hỏi ta có đồng ý hay không.”

Diệp Tu Duyên nói: “Ta chỉ muốn thanh kiếm kia, các người cần gì phải chịu chết?”

Vô Tận Kiếm Trảm.

Quân Dịch An nhìn kiếm khí từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, tiện tay vung lên, vô lượng linh khí bao trùm: “Không gian tĩnh chỉ.”

Ngay sau đó.

Vô số kiếm khí đang bắn nhanh trên không trung đứng yên lại, giống như bị một tầng linh khí bao vây lại.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Trong hư không, trăm phân thân Quân Dịch An xuất hiện, uy áp khủng bố mệnh mông rơi vào trên người Diệp Tu Duyên.

Chương 1807: Kế hoạch hủy diệt 2

Phân thân Hồng Mông.

Phân thân âm Dương.

Phân thân Tà Long.

...

Liếc mắt nhìn lại trăm phân thân không có cái nào giống nhau, Quân Dịch An vẫn rất có thực lực, chẳng qua lúc trước hắn ta giao chiến với Đạo Linh Nhi lại quá ỷ lại vào sức mạnh Đại Đạo.

“Kiếm tới!”

Giọng nói Quân Dịch An truyền ra, một thanh cổ kiếm bay về phía hắn ta, chính là Hư Vô Chi Kiếm mà Quân Diệt Sinh đã lấy từ Hư Vô Cấm Khu.

Một kiếm trong tay, kiếm khí nuốt trời.

“Chịu chết đi!”

Trăm phân thân và Quân Dịch An đồng thời tấn công Diệp Tu Duyên nhưng Diệp Tu Duyên vẫn chấp hai tay sau lưng.

Kiếm khí như nước lũ chậm rãi xông về phía trước, nghênh đón hàng trăm công kích mà phân thân đánh ra, ngay sau đó, khi tiếng nổ vang lên, Diệp Tu Duyên bay ngược ra sau.

Trăm phân thân Quân Dịch An cũng bay ra ngoài, từng cái đều yếu hẳn đi. Lúc này, ba người Quân Tri Bạch, Linh Tuyết, Quân Diệt Sinh xuất hiện bên cạnh hắn ta.

Bốn người đồng thời ra tay tấn công Diệp Tu Duyên một lần nữa, ống tay áo của Diệp Tu Duyên bay lên cuộn cuộn, bóng dáng bay về phía trước, trực tiếp nghênh đón công kích của bốn người.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ đình tai nhức óc truyền ra.

Đúng lúc này, một màn kinh người xảy ra, Diệp Tu Duyên hóa thành từng kiếm khí, tiếp tục đối chọi gay gắt với công kích của bốn người.

Quân Dịch An nhìn thấy từng luồng kiếm khí trước mắt thì khoe miệng đột nhiên nhếch lên, ngay sau đó, Hư Vô Chi Kiếm trong tay bay ra ngoài.

Xuy.

Một kiếm bay ra, đánh bay vạn kiếm khí trước mắt ra ngoài.

Mọi người lúc này mới đứng vững lại, nhìn quanh bốn phía, không gian trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Quân Tri Bạch trầm giọng nói: “Viện trưởng, thanh kiếm kia...”

Quân Dịch An nói: “Kiếm bị Diệp Tu Duyên mang đi.”

Quân Tri Bạch biến sắc: “Cứ để hắn mang đi như vậy, chúng ta không đuổi theo sao?”

Mặt Quân Dịch An trầm như nước: “Không cần đuổi theo, mất đi một thanh kiếm lại khiến Diệp Tu Duyên bị thương nặng, chúng ta không thiệt thòi.”

Ba người Quân Tri Bạch, Linh Tuyệt, Quân Diệt Sinh đều không hiểu ra sao, rõ ràng Diệp Tu duyên đã bị thương nặng, vì sao không thừa thắng xông lên?

“Trở về!”

Quân Dịch An xoay người vọt tới trong Vũ Trụ Cấm Viện, tuy rằng mọi người thấy không cam lòng nhưng vẫn trở về trong Cấm Viện.

Trong nháy mắt bọn họ rời đi, không gian sụp đổ xuống, linh khí hoàn toàn khô kiệt, cả hư không hóa thành hư vô.

Vô tận sinh linh mất đi sự sống.

Quân Tri Bạch quay đầu nhìn lại, phát hiện không gian vũ trụ yên lặng, sắc mặt chợt thay đổi, rốt cục cũng hiểu được vì sao Quân Dịch An không để cho bọn hắn đuổi theo.

Vừa rồi nếu bọn hắn bước về phía trước một bước thì bây giờ cũng sẽ bị chôn vùi trong kiếm khí Diệp Tu Duyên để lại.

Chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới, không gian rõ ràng đã khôi phục như lúc ban đầu lại vẫn ẩn giấu vô lượng kiếm khí.

Hắn ta ngẫm lại vẫn thấy sợ hãi, kiếm đạo của Diệp Tu Duyên thật sự quá đáng sợ.

...

Phía bên kia.

Trong hư không.

Một luồng kiếm khí xuất hiện, bóng người từ trong kiếm khí đi ra, không phải ai khác, chính là Diệp Tu Duyên.

Hắn cúi đầu nhìn kiếm trong tay, trong đôi mắt thâm sâu lóe ra sự giảo hoạt, trong phút chốc, bóng dáng biến mất không thấy đâu.

Diệp Tu Duyên thật sự bị thương nặng ư?

Không ai biết câu trả lời.

Giờ khắc này, trong Vũ Trụ Cấm Viện, sắc mặt Quân Dịch An cực kỳ khó coi: “Chúng ta không còn nhiều thời gian.”

“Không bao lâu nữa, Diệp Trường Sinh sẽ tự mình tìm tới cửa.”

“Truyền lệnh xuống, tăng nhanh kế hoạch tạo người, mặt khác mở ra kế hoạch hủy diệt.”

Linh Tuyệt lộ vẻ nghi hoặc: “Viện trưởng, thật sự muốn mở ra kế hoạch hủy diệt sao?”

Quân Dịch An nói: “Thời cơ đã chín muồi, nếu lại bắt đầu kế

hoạch hủy diệt, chờ Diệp Trường Sinh buông xuống, Trường Sinh Vũ Trụ, Kiếm Điện, Trường Sinh Điện, còn có mấy người Lý Tiêu Dao đều sẽ trở thành kẻ địch lớn của chúng ta.”

“Sớm bóp chết hắn, chỉ cần vũ trụ thật sự hỗn loạn, chúng ta mới có thể có lợi.”

“Ngoài ra, Phệ Đạo Tộc và Cấm Kỵ Thần Tộc cũng nên thực hiện hứa hẹn.”

Linh Tuyệt gật gật đầu: “Ta đi làm ngay.”

Quân Dịch An lại nói: “Sai người tiết lộ tin tức Diệp Trường Sinh trở về, còn có vị trí của Thiên Đạo nữa.”

Linh Tuyệt nói: “Viện trưởng, như vậy chúng ta có thể tổn thất rất nhiều.”

Quân Dịch An cười nói: “Tổn thất có cơ hội bù đắp, ai cười đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng thật sự.”

Linh Tuyệt lại nói: “Có cần thông báo cho huynh trưởng ta xuất quan hay không?”

Quân Dịch An xua tay: “Không cần.”

Ngay sau đó.

Hắn trở lại trong phòng tu luyện, một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn: “Đây là đồ ngươi muốn, ta đều mang đến cho ngươi.”

Quân Dịch An nhận lấy linh giới người kia đưa tới: “Hợp tác vui vẻ.”

Bóng người nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Quân Dịch An lại nói: “Kế hoạch hủy diệt mở ra, có phải các người cũng muốn ra ngoài hoạt động hay không?”

Bóng người nói: “Chúng ta chỉ phụ trách chém giết Diệp Trường Sinh, những chuyện khác, tin rằng người có thể giải quyết.”

Chương 1808: Cửu cô nương, Hoàng Cửu

Quân Dịch An gật đầu: “Diệp Trường Sinh có bối cảnh rất lớn, chúc các người may mắn.”

Bóng người cười nói: “Diệp Trường Sinh đã tiến vào thành Phóng Trục. Chúng ta đã bố trí rất nhiều năm ở đó, người cảm thấy hẳn có thể còn sống rời khỏi thành sao?”

Trong thành Phóng Trục.

Diệp Trường Sinh sắp xếp nhón người trong Cửu phủ, tòa phủ đệ này vô cùng vô cùng lớn, vị trí địa lý cũng rất tốt.

Hắn không nghĩ tới Cửu Sắc lại có một phủ đệ như vậy trong thành Phóng Trục. Cửu Sắc nói hắn mới biết phủ đệ này do bằng hữu tặng.

Cửu Sắc không nói đến việc khác, Diệp Trường Sinh cũng không hỏi.

Hắn quyết định trước tiên làm quen với hoàn cảnh của thành Phóng Trục, sau đó nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Cho tới bây giờ hắn cũng không phải là người tốt gì, thế mà hệ thống lại giao nhiệm vụ cho hắn đi cứu vớt thành Phóng Trục, thật đúng là hơi khó xử.

Hệ thống buộc hắn làm người tốt sao?

Bên trong tiểu viện.

Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn bên cạnh thạch án, trên bàn bày linh quả, những thứ này đều do thị nữ trong phủ chuẩn bị.

Ngoài các loại trái cây giống như nho tím thì có một loại trái cây khác thu hút sự chú ý của Diệp Trường Sinh.

Trái cây này trông giống bào ngư.

Trắng nõn mềm mại, cũng không biết hương vị như thế nào, có

mộng nước không.

Diệp Trường Sinh vừa chuẩn bị cầm một quả ném thử thì một trận tiếng bước chân truyền đến, Cửu Sắc tiến vào trong tiểu viện.

“Trường Sinh, bằng hữu của ta muốn gặp người.”

“Được, ở trong phủ?”

Cửu Sắc lại nói: “Ta dẫn người đi một nơi.”

Diệp Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, nhìn hoa quả trên bàn, lúc này mới theo Cửu Sắc rời đi.

Rất nhanh, bọn họ đi ra ngoài phủ, dưới sự dẫn dắt của Cửu Sắc, hai người rất nhanh đi tới trước một tòa cổ bảo.

Nếu so sánh với cổ bảo trước mắt, phủ đệ của bọn họ sẽ có chút keo kiệt.

Diệp Trường Sinh xem như đã hiểu được vì sao bằng hữu của Cửu Sắc ra tay chính là một tòa phủ đệ, người có cổ bảo còn có thể để ý một tòa viện nhỏ sao?

Hoàng Tộc?

Cửu Sắc quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Bằng hữu của ta chính là người Hoàng Tộc, đi thôi, chắc bọn họ chờ lâu rồi.”

Diệp Trường Sinh nhướn mày kiểm, thầm nghĩ, đây là muốn dính líu đến Hoàng Tộc rồi?

Hoàng Tộc là một trong bốn thực lực mạnh nhất của thành Phóng Trục.

Vừa lúc hắn có thể hỏi bọn họ về hồ đen Phóng Trục, như vậy có thể hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn.

Sau khi vào cổ bảo.

Có người dẫn đường cho bọn họ, Diệp Trường Sinh cảm giác đi rất lâu mà vẫn chưa đến chỗ sâu nhất của cổ bảo.

Nơi này quả nhiên có chút lớn.

Tùy tiện tiến vào có thể bị lạc hay không?

Bởi vậy có thể thấy được, nội tình Hoàng Tộc ở thành Phóng Trục vô cùng thâm hậu.

Đột nhiên.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, mắt dừng ở trên tượng đá chính giữa cổ bảo. Đó là một tượng đá nữ tu vô cùng thánh khiết, có điều người nữ tu này thiếu một cánh tay.

Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng.

Cho dù chỉ là một bức tượng đá nhưng lại có phong thái khiến người ta mê mẩn, đây cũng lý do Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn thêm vài lần.

Tiếp tục đi về phía trước, trước một kết giới, thị nữ dẫn đường khom người một cái: “Mời hai vị đại nhân vào.”

Hóa ra đi lâu như vậy, căn bản chỉ là đi bên ngoài.

Qua kết giới trước mắt mới là trung tâm của cổ bảo?

Cửu Sắc nói: “Trường Sinh, đây là đại trận của Hoàng Tộc, Hoàng Tộc làm việc cẩn thận, cho nên bọn họ mới có thực lực như bây giờ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cửu Sắc, Hoàng Tộc cũng có giao dịch với Phóng Trục Chi Thần sao?”

Cửu Sắc nói: “Không có, quan hệ giữa bốn thế lực lớn và Phóng Trục Chi Thần là giúp đỡ lẫn nhau.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tiến vào trong kết giới, quả nhiên là có động thiên khác, thì ra tượng đá kia cũng ở trong kết giới.

Đúng lúc này, một âm thanh tựa như tiếng trời truyền đến: “Diệp công tử, Cửu tiền bối tới rồi.”

Diệp Trường Sinh và Cửu Sắc theo tiếng nhìn lại, phát hiện dưới cổ đình cách đó không xa, một bóng dáng xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên ngọc bô.

Hai người di chuyển tiến lên, đi tới đối diện nữ tử, Cửu Sắc đánh giá nữ tử: “Tộc trưởng các người ở đâu?”

Nữ tử nói: “Tộc trưởng chúng ta đang nghị sự, để cho tiểu nữ tử đến nghênh đón hai vị.”

Ngay sau đó, nàng chậm rãi đứng dậy, thi lễ với Cửu Sắc: “Tiểu nữ tử Hoàng Cửu, tu sĩ trong thành thích gọi ta là Cửu cô nương.”

Cửu Sắc nói: “Người chính là Hoàng Cửu à, năm đó ta đến Phóng Trục Chi Thành, người vừa mới chào đời.”

Hoàng Cửu tự nhiên cười: “Chính là bởi vì như thế, trong tên ta mới có một chữ Cửu, còn phải đa tạ tiền bối ban tên.”

Cửu Sắc ngồi trước án: “Thời đại đã khác, đứa nhỏ lúc đó bây giờ đã giỏi hơn ta, ta già sắp không xong rồi.”

Hoàng Cửu thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh vẫn dừng trên tượng đá: “Công tử quen biết tiên tổ Hoàng Tộc chúng ta sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Giống như đã từng quen biết.”

Chương 1809: Cửu cô nương, Hoàng Cửu 2

Hoàng Cửu nói: “Diệp công tử thật sự biết nói đùa, Hồn Độn chưa mở, đã có tiên tổ chúng ta, công tử làm sao có thể quen biết được?”

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, không giải thích cho Hoàng Cửu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hoàng cô nương, có thể nói cho ta hố đen Phóng Trục ở đâu không?”

Nghe tiếng.

Ánh mắt Cửu Sắc và Hoàng Cửu đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, vừa lên tiếng đã hỏi hố đen Phóng Trục, hai người thật sự rất hoài nghi có phải đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh tới thành Phóng Trục không?

Hoàng Cửu nói: “Diệp công tử, xin gọi ta là Cửu cô nương.”

Hoàng cô nương chẳng lẽ không dễ nghe?

Diệp Trường Sinh hơi khó hiểu, chỉ là một cái tên mà thôi, cần gì phải để ý như vậy.

Hoàng Cửu lại nói: “Xem ra Diệp công tử đến thành Phóng Trục là có mục đích.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Có mục đích gì, chuẩn bị đi tới Hắc Âm Cẩm Khu nên vào thành dạo một vòng.”

“Mới vừa rồi ta nghe được rất nhiều người trong thành đang đàm luận về hố đen Phóng Trục, bộ dáng bọn họ có vẻ như rất sợ hãi, cho nên ta muốn đi xem một chút.”

Hoàng Cửu bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh: “Người nói dối, trong thành sẽ không có người dám nghị luận về hố đen Phóng Trục.

Người không tin ta!

Chẳng lẽ có người đàm luận về hố đen Phóng Trục còn lớn tiếng nói cho người là ta đang đàm luận về hố đen Phóng Trục sao?

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói, theo đó lại nói: “Người đang hoài nghi thánh giác của ta?”

Sắc mặt Hoàng Cửu hơi biến đổi: “Diệp công tử hiểu lầm, hố đen Phóng Trục thật sự quá nguy hiểm, cho nên tiểu nữ tử không hy vọng công tử đi tới đó.”

“Nếu có nhu cầu, ta có thể dẫn công tử đi dạo trong thành. Mặc dù thành Phóng Trục là một tòa thành tội ác, nhưng bên ngoài nơi này có rất nhiều phong cảnh và tài nguyên.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta chỉ cảm thấy hứng thú với những nơi nguy hiểm, những thứ khác quá nhạt nhẽo, không thể có sức hấp dẫn với ta.”

Cửu Sắc phụ họa: “Trường Sinh nói không sai, hẳn là một người luôn luôn tìm kiếm sự kích thích.”

Nói đến đây, hẳn dừng một chút rồi nhìn Hoàng Cửu nói: “Ta biết, để người dẫn Trường Sinh đi hố đen Phóng Trục có thể khiến người khó xử.”

“Chờ Tộc trưởng các người đến, ta sẽ nói với hẳn.”

Hoàng Cửu nhíu mày: “Cửu tiền bối, người đã biết hố đen Phóng Trục là nơi như thế nào rồi, vì sao còn ủng hộ để hẳn đi?”

Cửu Sắc nói: “Ta tin tưởng hẳn, hơn nữa nhiều năm như vậy, các người cũng không tiến vào hố đen Phóng Trục thành công.”

“Vì sao không thể để Trường Sinh thử một lần, chỉ cần lão Hoàng đồng ý, hẳn là Phóng Trục Chi Thần sẽ không ngăn cản chứ?”

Hoàng Cửu nói: “Cửu tiền bối, hiện tại hố đen Phóng Trục đã thuộc về lãnh địa tư nhân của Phóng Trục Chi Thần, không phải ai muốn tiến vào là có thể tiến vào.”

“Cho dù bốn thế lực lớn muốn tiến vào hố đen Phóng Trục cũng cần đợi đến ngày đặc biệt, đây đã là quy củ của thành Phóng

Trục.”

Cửu Sắc híp mắt: “Nói đi, khi nào mở ra, để Trường Sinh đi tham gia.”

Hoàng Cửu có chút khó xử, trong lúc nhất thời lại không biết trả lời như thế nào. Lúc này, một âm thanh hùng hồn truyền đến: “Lão Cửu, bao lâu rồi người chưa trở về, vừa trở về đã muốn một suất tiến vào hố đen Phóng Trục, có phải hơi tham lam hay không?”

Dứt lời, một lão giả tóc vàng xuất hiện ở bên ngoài cổ đình, hần mỉnh cưỡi, đi tới phía hai người Cửu Sắc.

Cửu Sắc nhìn người tới: “Lão Hoàng, nhiều năm như vậy không thay đổi, người thay đổi.”

Hoàng Hoàng đi tới trước mặt Cửu Sắc, nâng tay sờ đầu hần, thoáng cái ôm hần vào trong ngực, cho một cái ôm thật lớn.

“Tiểu lão đệ, đại ca nhớ người, lâu như vậy người đã đi đâu?”

“Lão Hoàng, người không biết là không được sờ đầu nam nhân, chân nữ nhân sao?” Cửu Sắc trầm giọng nói: “Mấy năm nay đi du lịch vũ trụ.”

Nói đến đây, hần quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Lão Hoàng, Trường Sinh là ân nhân cứu mạng của ta, người nói xem có thể cho một suất vào hố đen Phóng Trục không?”

Hoàng Hoàng ra hiệu để Cửu Sắc ngồi xuống: “Lão Cửu, không phải ta không muốn cho người một suất tiến vào hố đen Phóng Trục.”

“Mà hiện tại hố đen Phóng Trục bị Phóng Trục Chi Thần khống chế, bốn thể lực lớn trong thành cũng chỉ được phái ba đệ tử trong tộc tiến vào khi hố đen mở ra.”

“Mấy năm nay đệ tử tiến vào hố đen Phóng Trục chưa từng có ai còn sống đi ra, hiện tại tất cả mọi người đều vừa yêu vừa hận hố đen Phóng Trục.”

“Phóng Trục Chi Thần được vô số thứ tốt từ hố đen Phóng Trục, thực lực càng ngày càng mạnh, thể lực cũng càng lúc càng lớn, ngược lại bốn thể lực lớn lại càng ngày càng yếu.”

Cửu Sắc nói: “Lão Hoàng, nghe ý của người... Là đã không còn ngày mà bốn thể lực lớn chống lại Phóng Trục Chi Thần?”

Hoàng Hoàng gật đầu: “Cuộc sống quá khó khăn, mấy năm nay Phóng Trục Chi Thần có ý nghĩ một mình quản lý thành Phóng Trục, đã âm thầm bắt đầu ra tay với bốn thể lực lớn.”

Chương 1810: Ta vô địch

“Chỉ còn mấy ngày là hố đen Phóng Trục mở ra, lần này lão phu tính để Cửu cô nương tiến vào, đây coi như là buông tay đánh một trận.”

“Hai cái tên còn lại được lão tổ trong tộc quyết định, cho nên ta thật sự không thể giúp.”

Nói đến đây, hắc ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Nếu Diệp công tử thật sự muốn tiến vào hố đen Phóng Trục thì có thể tham gia thi đấu tuyển chọn trong thành.”

“Mỗi lần hố đen Phóng Trục mở ra thì đều sẽ có thi đấu tuyển chọn, chọn mười người trong số người dự thi tiến vào trong đó.”

Cửu Sắc nhìn về phía Diệp Trường Sinh, dường như là đang hỏi ý của hắn. Tuy rằng hắn không biết vì sao Diệp Trường Sinh muốn tiến vào hố đen Phóng Trục, nhưng hắn tin Diệp Trường Sinh tự có suy nghĩ của mình.

“Đã như vậy, vậy đừng để Hoàng Tộc trưởng khó xử, ta đi tham gia thi đấu tuyển chọn.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Hoàng Tộc trưởng, trên người người có thứ gì đó không sạch sẽ, tìm thời gian xử lý đi, bằng không thì không còn sống lâu nữa.”

“Nể tình người là bằng hữu của Cửu Sắc, ta có ý tốt nhắc nhở người một câu.”

Sắc mặt Hoàng Hoàng chợt thay đổi: “Diệp công tử nhìn thấu hết thảy, ngay cả lão hủ có lời nguyên cũng nhìn ra.”

Cửu Sắc vội vàng nói: “Lão Hoàng, sao lại như vậy?”

Hoàng Hoàng lạnh nhạt bình tĩnh: “Thật lâu trước đây, ta gặp được một cường giả siêu cấp, sau đó đã đánh với hắn một trận, không nghĩ tới trong khi bị đánh lén đã bị gieo lời nguyên.”

Cửu Sắc khẽ nhún mày, rơi vào suy tư: “Trong vũ trụ vô tận chỉ có hai chủng tộc có thể gieo lời nguyên, Thiên Chú Tộc và Chú Ma

Tộc.”

“Nhưng hai chủng tộc này đã biến mất trong dòng vũ trụ từ lâu, chẳng lẽ bọn họ lại xuất hiện?”

Hoàng Hoàng nói: “Biến mất không có nghĩa là diệt vong, người giao thủ với ta chính là cường giả Thiên Chú Tộc. Trong thành Phóng Trục không chỉ có một mình ta bị công kích mà Tộc trưởng của bốn thế lực lớn cũng bị gieo lờn nguyên.”

Nói đến đây, ánh mắt hần dừng trên người Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử có thể liếc mắt một cái nhìn ra lão phu bị nguyên, không biết người có giải quyết không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không có.”

Cửu Sắc vội vàng nói: “Trường Sinh, nếu người có cách thì ta xin người nhất định hãy ra tay cứu lão Hoàng. Ta mất đi Quạ Đen, cũng không muốn mất đi bằng hữu là lão Hoàng nữa.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Cửu Sắc, ta thật sự không có cách nào, ta không biết gì về lời rủa.”

Hoàng Hoàng cười nói: “Lão Cửu, người cũng không cần làm khó Diệp công tử nữa, lời nguyên của Thiên Chú Tộc không dễ hóa giải như vậy, hiện tại tạm thời dùng linh khí áp chế rồi từ từ nghĩ cách.”

Diệp Trường Sinh trầm mặc không nói, biết Hoàng Hoàng dùng linh khí áp chế lời nguyên căn bản không phải kế lâu dài, lời nguyên trong bọn họ tên là Trung Tâm Chú.

Rất hiển nhiên là có người muốn khống chế bốn thế lực lớn, hiện tại Diệp Trường Sinh còn chưa biết rốt cuộc đối phương có ý đồ gì.

Nhưng trong lòng hần hiểu rõ, chuyện mấy người bị Trung Tâm Chú hần là có liên quan đến nhiệm vụ cứu vớt thành Phóng Trục của hệ thống.

Cho nên trước khi người đứng sau chưa xuất hiện, hần sẽ không bại lộ để giải lời nguyên.

Hoàng Hoàng quay đầu nhìn Hoàng Cửu: “A Cửu, người dẫn Diệp công tử đi dạo một vòng trong cổ堡, người trẻ tuổi các người ở cùng một chỗ cũng có chuyện tán gẫu.”

“Ta và lão Cửu ở đây ôn chuyện.”

Hoàng Cửu chậm rãi đứng dậy, khom người một cái: “Diệp công tử, mời!”

Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, rời đi theo Hoàng Cửu. Trong khi hai người đi về phía trước, Hoàng Cửu đột nhiên mở miệng: “Diệp công tử, người có tu vi gì?”

“Vì sao Hoàng cô nương đột nhiên hỏi như vậy?”

Ánh mắt Hoàng Cửu lóe lên, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Không phải công tử muốn tham gia tuyển chọn sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Tham gia tuyển chọn còn có yêu cầu về cấp bậc?”

Hoàng Cửu lắc đầu, cười nói: “Không có yêu cầu về cấp bậc, nhưng người tham gia tuyển chọn đều là cường giả nổi danh trong thành, ta lo Diệp công tử không phải là đối thủ của bọn họ.”

“Lấy thực lực của người đối phó với thập quý của thành Phóng Trục thì còn có thể, nhưng muốn đạt được một suất trong mấy trăm người dự thi thì sợ là có chút khó khăn.”

“Ta vô địch!”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Hoàng cô nương không cần lo lắng cho ta.”

Hoàng Cửu: “...”

Cấp bậc cái gì?

Tuổi trẻ như vậy đã dám nói vô địch.

Lúc trước Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra lời nguyên

trong cơ thể Hoàng Hoàng, điều này làm cho Hoàng Cửu có cái nhìn khác về hắn.

Mặc dù như thế, khi Diệp Trường Sinh nói hắn vô địch, Hoàng Cửu vẫn cảm thấy khó tin.

Diệp Trường Sinh không ép người khác tin hắn vô địch, dù sao không có mấy ai có thể vô địch được.

“Hoàng cô nương, người vẫn luôn ở trong thành Phóng Trục sao? Chúng ta có thể đi dạo bên ngoài cổ堡 không?”

Hoàng Cửu gật đầu: “Đương nhiên có thể, vậy ta sẽ dẫn Diệp công tử đi du ngoạn một ngày.”

...

Chương 1811: Ta vô địch 2

Hai người đi tới đường lớn, rất nhanh đã khiến mọi người vây xem. Hiển nhiên mọi người trong thành rất tò mò, Diệp Trường Sinh đi với Hoàng Cửu, rốt cuộc hẳn có thân phận gì, thế mà có thể được Hoàng Cửu để ý.

Có vài người bắt đầu cảm thấy tiếc hận thay Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ hẳn không biết Hoàng Cửu là nữ nhân mà Lăng Thiên nhìn trúng?

Tu sĩ trong thành không dám trêu chọc Hoàng Cửu, ngoại trừ sau lưng nàng có Hoàng Tộc ra thì còn có một nguyên nhân khác chính là Lăng Thiên.

Lăng Thiên là tồn tại có thực lực mạnh nhất, là người tàn nhẫn nhất trong số đông đảo con nuôi của Phóng Trục Chi Thần.

Hắn ta từng tuyên bố nhất định sẽ khiến Hoàng Cửu trở thành đạo lữ của mình, cho nên nói Hoàng Cửu cơ bản chính là đạo lữ đã được quyết định của Lăng Thiên.

Hiện tại Hoàng Cửu dẫn Diệp Trường Sinh đi trong thành, nếu việc này truyền đến tai Lăng Thiên, chỉ sợ Diệp Trường Sinh sẽ gặp nguy hiểm.

Đang đi về phía trước.

Diệp Trường Sinh phóng thích thần thức, rất nhanh đã tìm kiếm được cường giả Thiên Chú Tộc ẩn nấp trong bóng tối, có thể khẳng định Phóng Trục Chi Thần đang che giấu âm mưu rất lớn.

Hơn nữa còn có liên quan đến Thiên Chú Tộc.

Thế nhưng dưới thần thức bao phủ, ngoại trừ mấy chỗ thần thức không cách nào xem xét ra thì lại không hề phát hiện bóng dáng tu sĩ Thiên Chú Tộc nào trong thành.

Đúng lúc đó.

Từng linh khí dao động từ trên thành cao bay xuống, trong phút chốc, mấy người xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Người cầm đầu chính là Lăng Thiên mặc áo bào trắng, khi hắn ta nhìn thấy Diệp Trường Sinh đứng bên cạnh Hoàng Cửu, sắc mặt trở nên âm trầm.

Đồng bọn của Lăng Thiên bên cạnh trầm giọng nói: “Huynh đệ, phải đề phòng màu sắc trên đầu có thể thay đổi bất cứ lúc nào.”

“Trong thành nhiều mỹ nhân như vậy, vì sao người lại chỉ thích Hoàng Cửu?”

Sắc mặt Lăng Thiên lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Muốn biết vì sao không?”

Nam tử áo đen gật gật đầu: “Đương nhiên.”

Lăng Thiên lại nói: “Mỗi lần ta nhìn thấy Hoàng Cửu, ta cũng đã có thể liên tưởng đến hình ảnh buổi tối rồi.”

Nam tử áo đen: “... Cao thủ!”

Trên đường lớn.

Chúng tu sĩ thấy Lăng Thiên xuất hiện thì nhao nhao lui về phía sau, mọi người thấy hắn đang đi về phía hai người Hoàng Cửu là biết Diệp Trường Sinh đang gặp nguy hiểm.

Lăng Thiên đi tới trước mặt Hoàng Cửu: “Cửu Nhi, người muốn đi đâu, có cần ta sắp xếp không?”

Hoàng Cửu nói: “Lại là người, ta đã nói rồi, không cần quần lấy ta.”

Sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống, dường như không vui. Nam tử áo đen bên cạnh lạnh lùng nói: “Hoàng Cửu, người có niềm vui mới rồi lại dám nói chuyện với Lăng Thiên chúng ta như thế sao?”

Hoàng Cửu nhìn nam tử áo đen: “Bạch Phi Long, Diệp công tử là bằng hữu của Hoàng Tộc chúng ta, người nói chuyện tốt nhất nên chú ý một chút.”

Bạch Phi Long biến sắc: “Hoàng Cửu, nếu không phải nể mặt Lăng Thiên, người dám nói chuyện với ta như thế, hiện tại đã là một thi thể rồi.”

Hoàng Cửu không để ý tới Bạch Phi Long: “Diệp công tử, chúng ta đi.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Bạch Phi Long nhìn Lăng Thiên, thân ảnh chợt lóe, tấn công Hoàng Cửu.

“Hoàng Cửu, hôm nay là do người tự tìm.”

Ngay khi Bạch Phi Long cách Hoàng Cửu không xa, một vệt sáng bay tới, bỗng phịch một tiếng.

Hoàng Cửu cầm trong tay một chiếc roi mềm, tựa như rồng bay tấn công về phía Bạch Phi Long: “Người cũng xứng giết ta.”

“Trước tiên hỏi Vạn Nhân Tiên trong tay ta.”

Ầm.

Một kích va chạm, Bạch Phi Long lui về phía sau, hai má truyền tới một trận đau đớn, giờ tay sờ tới, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay.

“Lăng huynh, đừng trách ta không nể mặt người.”

“Người đâu, bắt Hoàng Cửu cho ta!”

Dứt lời, từng bóng người xuất hiện, bay xuống trước mặt Hoàng Cửu, uy áp khủng bố buông xuống.

Hoàng Cửu nói: “Diệp công tử, nơi này cách cổ堡 không xa, người trở về trước đi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy người bảo trọng.”

Hắn không chút do dự quay đầu đi về phía cổ堡, chỉ để lại Hoàng Cửu trong gió hỗn loạn.

Không khách khí chút nào?

Hắn không thấy nàng bị bao vây sao?

Chẳng lẽ hắn chưa từng nghĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Nhìn Diệp Trường Sinh đi xa, Hoàng Cửu biết nàng nghĩ nhiều rồi, là nàng thêm trò vui cho mình.

Thì ra mình chẳng là gì trong mắt Diệp Trường Sinh cả.

Lăng Thiên thấy Diệp Trường Sinh rời đi thì đưa mắt nhìn Bạch Phi Long một cái, thân ảnh người sau chợt lóe, hóa thành một luồng tàn ảnh tấn công Diệp Trường Sinh.

Xuy.

Một kiếm khí bay ra, chỉ thẳng vào lưng Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người trên đường lớn nhao nhao toát mồ hôi thay Diệp Trường Sinh, biết hắn sẽ nhanh chóng chôn mình dưới kiếm của Bạch Phi Long.

Hoàng Cửu muốn ra tay ngăn cản Bạch Phi Long nhưng lại bị tu sĩ Tội Ác Thần Tông ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Phi Long đâm kiếm về phía Diệp Trường Sinh.

“Ai dám dẫm thương hắn!”

Một âm thanh hùng hồn bá đạo từ trên cao hạ xuống, Hoàng Hoàng xuất hiện cách đó không xa, hơi thở khủng bố như sóng biển, trực tiếp hất bay Bạch Phi Long ra ngoài.

Chương 1812: Ta vô địch 3

Ầm.

Bạch Phi Long bay ngược ra ngoài đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt hóa thành một đoàn sương máu.

Về mặt Hoàng Hoàng ngậy ra. Tình huống gì, từ khi nào hần lại mạnh mẽ như vậy?

Mới vừa rồi rõ ràng mình còn khổng chế sức mạnh, sao Bạch Phi Long lại hóa thành một đoàn sương máu, trực tiếp bị giết chết chứ?

Ánh mắt hần rơi vào trên người Diệp Trường Sinh đang đi về phía mình, chẳng lẽ là Diệp công tử ra tay?

Bạch Phi Long là Tam Thiếu chủ của Tội Ác Thần Tông, Tông chủ Bạch Ác Lai vô cùng yêu chiều hần ta, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng Hoàng không muốn giết hần ta.

Hần không muốn chém chết Bạch Phi Long rồi trở mặt với Tội Ác Thần Tông, không nghĩ tới Bạch Phi Long vẫn chết.

Tu sĩ cấp Hỗn Nguyên tầng thứ bảy lại bị giết như vậy?

Diệp Trường Sinh đi tới bên người Cửu Sắc, người sau trầm giọng nói: “Trường Sinh, người không sao chứ?”

“Người cảm thấy hần có thể tổn thương ta?”

Cửu Sắc nói: “Là ta ngu xuẩn, sao có thể hỏi những lời vô tri như vậy.”

Hoàng Hoàng nhìn Diệp Trường Sinh, hô về phía Hoàng Cửu: “A Cửu, trở về!”

Thân ảnh Hoàng Cửu bay xuống bên cạnh Hoàng Hoàng, tu sĩ Tội Ác Thần Tông đuổi theo, một lão giả tóc bạc giận dữ nói: “Hoàng Tộc các người giết Tam Thiếu chủ ta, đây là muốn khai chiến với

Thần Tông chúng ta?”

“Tộc trưởng Hoàng Tộc, nếu hôm nay người không có một câu trả lời thỏa đáng thì Tội Ác Thần Tông chúng ta và Hoàng Tộc các người không chết không thôi.”

Hoàng Hoàng thân là Tộc trưởng một tộc, sóng to gió lớn gì mà hần chưa từng thấy qua, lão giả tóc bạc chỉ dựa vào mấy câu này còn muốn hù dọa hần?

“Chuyện đã đến nước này, Tội Ác Thần Tông các người muốn khai chiến, Hoàng Tộc chúng ta xin tiếp.”

“Chỉ cần lão phu không chết, Tội Ác Thần Tông các người đừng hòng đả thương Hoàng Tộc ta, trở về nói cho Bạch Ác Lai, người là ta giết, để cho hần tới tìm ta.”

Lão giả áo trắng phẫn nộ không thôi: “Hoàng Hoàng, nhớ kỹ lời người nói, Tội Ác Thần Tông chúng ta nhất định sẽ san bằng Hoàng Tộc các người.”

Dứt lời, hần ta mang theo tu sĩ Tội Ác Thần Tông rời đi.

Hoàng Hoàng liếc mắt nhìn Lăng Thiên: “Lăng công tử, hôm nay sẽ không mời người đi Hoàng Tộc.”

Sắc mặt Lăng Thiên lạnh lùng, từ đầu đến cuối không nói câu nào nhưng khóe miệng hần ta nhếch lên ý cười, ánh mắt vô cùng giảo hoạt.

Một bộ dáng âm mưu thành công.

Hần ta nhìn đám người Hoàng Cửu rời đi, thân ảnh biến mất trên hư không.

Trước cổ bảo.

Hoàng Hoàng nhìn Diệp Trường Sinh, mấy phen muốn nói lại thôi. Rất hiển nhiên, hần muốn hỏi Diệp Trường Sinh, có phải hần giết người hay không.

Diệp Trường Sinh đã nhận ra Hoàng Hoàng có chuyện muốn nói từ

lâu: “Hoàng tiền bối, người không cần hoài nghi, người là do ta giết.”

Hoàng Hoàng gật gật đầu: “A Cửu, dẫn Diệp công tử vào phủ, chuyện còn lại các người không cần quản.”

Hoàng Cửu còn muốn nói gì đó, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về: “Diệp công tử, mời.”

Diệp Trường Sinh đi về phía trước, quay đầu lại nhìn Hoàng Hoàng, lão đầu này rất trượng nghĩa, biết rõ mình giết người nhưng vẫn để Hoàng Tộc gánh chịu hậu quả.

Đang đi về phía trước.

Hoàng Cửu trầm giọng nói: “Diệp công tử, thật ngại quá, vốn còn muốn dẫn người đi du ngoạn một ngày.”

“Không sao, sau này còn có cơ hội.” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Hoàng cô nương, roi của người chơi không tệ!”

Hoàng Cửu xấu hổ cười: “Diệp công tử chê cười.”

Diệp Trường Sinh nói: “Thật ra ta cũng biết dùng roi, có thời gian thì chúng ta có thể luận bàn.”

Sắc mặt Hoàng Cửu hơi đổi: “Không nghĩ tới Diệp công tử cũng sẽ dùng roi.”

Diệp Trường Sinh nói: “Kiếm tu không dùng roi, không phải là kiếm tu tốt.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Hoàng cô nương, nếu người muốn làm một cây roi đánh thiên hạ, thì không thể dùng roi mềm...”

Hoàng Cửu cái hiểu cái không gật đầu: “Diệp công tử có thể nói rõ ràng hơn không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Điểm đến là dừng.”

Hoàng Cửu không hỏi nữa.

Rất nhanh, hai người đi tới cửa vào kết giới tiến vào cổ堡, Diệp Trường Sinh đột nhiên dừng bước: “Hoàng cô nương, tu sĩ mạnh nhất Tội Ác Thần Tông có cấp bậc gì?”

Hoàng Cửu nói: “Ít nhất cũng là cấp Hồn Độn cao nhất! Có điều, chỉ pháp của Bạch Ác Lai vô cùng mạnh mẽ, được xưng là thần chi thủ.”

Thần chi thủ, đây có khác gì với Kato... Cánh đại bang kiêu hãnh?

Diệp Trường Sinh tỏ vẻ mình lại hiểu lầm.

Hoàng Cửu lại nói: “Mấy năm nay Tội Ác Thần Tông đã thần phục Phóng Trục Chi Thần, tuy rằng bọn họ che dấu rất tốt, nhưng đây đã sớm không phải là bí mật gì.”

“Lần này Hoàng Tộc lành ít dữ nhiều, phải đồng thời nghênh chiến Tội Ác Thần Tông và Phóng Trục Chi Thần.”

“Lấy một địch hai, không hề có phần thắng.”

Diệp Trường Sinh thấy Hoàng Cửu lo lắng: “Tự tin một chút, ta tin Hoàng Tộc các người có thể.”

Hoàng Cửu: “...”

Kết giới mở ra.

Hoàng Cửu ra hiệu cho Diệp Trường Sinh tiến vào, còn mình lại đứng dậy rời đi, Bạch Phi Long bị giết, chắc chắn Tội Ác Thần Tông sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chương 1813: Ta vô địch 4

Nàng tin rằng không bao lâu nữa, cường giả Tội Ác Thần Tông sẽ buông xuống. Với tính cách của Bạch Ác Lai, hẳn ta tất sẽ không chết không thôi với Hoàng Tộc.

Hơn nữa hẳn ta có Phóng Trục Chi Thần ủng hộ phía sau, kế tiếp Hoàng Tộc sẽ phải đối mặt với một hồi đại chiến chưa từng có.

Việc này xảy ra là do mình, Hoàng Cửu biết không thể chỉ lo thân mình, nhất định phải làm chút gì đó mới được.

Kết giới đóng lại, Hoàng Cửu đưa mắt nhìn, đứng dậy đi về phía tiền viện.

Rất nhanh, Hoàng Cửu đi vào trong phòng nghị sự ở tiền viện. Giờ khắc này, cường giả Hoàng Tộc đã hội tụ, trừ mấy vị lão tổ còn đang bế quan ra thì những người khác đều đến hết.

Hoàng Hoàng ngồi ngay ngắn ở phía trên, thấy bóng dáng xinh đẹp của Hoàng Cửu xuất hiện, nói: “A Cửu, không phải ta để người ở lại bên cạnh Diệp công tử sao?”

Hoàng Cửu nói: “Tộc trưởng, việc này xảy ra là do ta, ta phải ở lại.”

Hoàng Hoàng nói: “Tội Ác Thần Tông cấu kết với Phóng Trục Chi Thần, đối với Hoàng Tộc ta như hổ rình mồi từ lâu, hôm nay Bạch Phi Long xuất hiện trước cũng không phải là lỗi của người.”

“Hoàng Tộc và bọn hắn sớm muộn gì cũng phải kết thúc, chẳng qua là khai chiến sớm hơn thôi.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Ta đã phái người đi thông báo cho Khí Kiếm Môn, tin rằng Long Môn chủ rất nhanh sẽ đến Hoàng Tộc.”

“Thế hệ cũ chúng ta vẫn còn, còn không tới lượt người ra tay, đi xuống đi, chăm sóc tốt cho Diệp công tử là được.”

Cửu Sắc nhìn Hoàng Cửu: “Nghe lão Hoàng nói, đi xuống đi!”

Hoàng Hoàng tin tưởng Cửu Sắc, tin chắc rằng Diệp Trường Sinh sẽ không ngồi yên không để ý. Tuy rằng hắn không nhìn thấu thực lực của Diệp Trường Sinh nhưng đã xác nhận qua ánh mắt, Diệp Trường Sinh là người bọn hắn không thể trêu vào.

Có thể làm cho Cửu Sắc cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh, hắn cũng không phải hạng người tầm thường.

Đến bây giờ Hoàng Hoàng còn nhớ rõ chuyện Diệp Trường Sinh giết Bạch Phi Long trong nháy mắt, trong cơ thể thiếu niên kia dường như ẩn chứa vô lượng thần lực.

Có lẽ hắn thật sự có thể giúp Hoàng Tộc ta tránh thoát kiếp nạn này.

Hoàng Cửu xoay người rời khỏi điện, lần thứ hai đi vào sâu trong cổ堡. Đang đi về phía trước, đột nhiên trong hư không phía sau lưng xuất hiện uy áp khủng bố, bao phủ trên cổ堡.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện bóng người đứng lơ lửng, bay xuống cổ堡, người cầm đầu chính là Tông chủ Bạch Ác Lai của Tội Ác Thần Tông.

Sau lưng hắn ta ít nhất cũng có ngàn người, có thể thấy được lần này Tội Ác Thần Tông dốc toàn lực, chuẩn bị cá chết lười rách với Hoàng Tộc.

Bịch.

Bịch.

Từng ánh lửa từ trong cổ堡 bắn ra ngoài, ngay sau đó, hai người Hoàng Hoàng, Cửu Sắc dẫn theo cường giả Hoàng Tộc xuất hiện ở hư không, tạo thành thế giằng co với cường giả Tội Ác Thần Tông.

Bạch Ác Lai vô cùng tức giận: “Hoàng Hoàng, Tội Ác Thần Tông chúng ta và Hoàng Tộc các ngươi nước sông không phạm nước giếng nhiều năm, thế mà lão thất phu(*) người lại dám ra tay giết Tam Thiếu chủ, người cho rằng lão phu là không khí sao?” (lão thất phu(*): người vô dụng vô mưu, hàm ý coi thường)

“Hôm nay lão phu sẽ san bằng Hoàng Tộc các người.”

Hoàng Hoàng nói: “Bạch lão thất phu, nơi này gió lớn, người cũng đừng khoác lác, san bằng Hoàng Tộc, người cũng không nhìn lại mình đi.”

“Bạch Phi Long ra tay trước, là hấn khiêu khích Hoàng Tộc chúng ta trước, lão phu chỉ trừng phạt một chút mà thôi.”

Nói đến đây, hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Chư vị đều tới rồi, cần gì phải trốn tránh?”

Dứt lời, trong hư không, mấy bóng người đi ra, không phải ai khác, chính là vài người con nuôi của Phóng Trục Chi Thần.

Phóng Trục Chi Thần này thích nhất là thu nhận con nuôi, thật mong rằng hấn ta có thể thu nhận được một Lữ Bố.

Năm người trước mắt giống như Lăng Thiên, đều là con nuôi của Phóng Trục Chi Thần.

Chu Nguyên nhìn Hoàng Hoàng: “Nếu đã bị Tộc trưởng Hoàng Tộc phát hiện, lão phu cũng không che giấu nữa.”

“Lần này lão phu dẫn người đến diệt Hoàng Tộc người, người không có ý kiến chứ?”

Hoàng Hoàng lạnh nhạt cười: “Thì ra là người, nếu đã tới, đương nhiên lão phu sẽ hoan nghênh.”

Chu Nguyên lại nói: “Không phải Tộc trưởng Hoàng Tộc đang chờ Khí Kiếm Môn đến giúp người chứ? Ta quên nói cho người biết, Khí Kiếm Môn bây giờ tự lo cũng không xong, sợ là không có năng lực trợ giúp Hoàng Tộc người.”

Hoàng Hoàng quay đầu nhìn Cửu Sắc: “Lão Cửu, người không phải người của Hoàng Tộc ta, dẫn Diệp công tử rời đi đi!”

Sắc mặt Cửu Sắc biến đổi: “Lão Hoàng, người nói gì thế, để ta rời đi trong lúc người gặp nguy nan, ta ở trong mắt người chính là loại người ham sống sợ chết ư?”

Lúc này.

Chu Nguyên tiện tay vung lên, từng lệnh bài bay ra, công kích về phía cổ bảo: “Để mấy lão tổ Hoàng Tộc người xuất quan, Chu mỗ ta muốn đánh toàn bộ bọn hắc.”

Bóng dáng Hoàng Hoàng biến mất không thấy đâu, trong hư không chỉ còn lại một luồng hỏa diễm. Ngay sau đó, hắc xuất hiện trước lệnh bài, đánh ra một chưởng nghênh đón lệnh bài bay đến.

Chương 1814: Thật kỳ lạ

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, bóng người bay ngược ra sau, thân ảnh Hoàng Hoàng va chạm vào đỉnh lâu các.

Mặc dù như thế, hắn vẫn dùng sức một mình ngăn cản công kích của Chu Nguyên. Bỗng một tiếng phượng hét vang vọng cửu thiên, ngọn lửa che trời xuất hiện sau lưng Hoàng Hoàng.

Một con hỏa phượng ngẩng đầu, phóng thích ra uy áp làm cho người ta hoảng sợ.

Hoàng Hoàng mạnh mẽ lao về phía trước: “Động thủ, không chết không thôi!”

Chu Nguyên cũng không phải là người lương thiện, hắn ta hóa thành một luồng tàn ảnh nghênh đón, trong hư không truyền ra tiếng nổ tung.

Không gian bị tàn phá sụp đổ, nếu không phải cổ bảo Hoàng Tộc có đại trận ngăn cản, sợ là đã hóa thành một mảnh phế tích.

Đột nhiên.

Một vệt sáng từ trên không trung xẹt qua, tách mọi người đang giao chiến ra, giọng nói từ cửu thiên hạ xuống: “Chu Nguyên, Bạch Ác Lai, nhanh chóng dẫn người rút đi, chuyện giữa các ngươi và Hoàng Tộc, đợi đến khi hổ đen Phóng Trục đóng lại rồi nói sau.”

Chu Nguyên, Bạch Ác Lai tự nhiên biết giọng nói trên không trung là của ai, hai người hai mặt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, đồng thanh nói: “Rút lui!”

Hoàng Hoàng thấy mọi người biến mất trên hư không, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, trong lòng nghi hoặc vạn phần, vì sao Phóng Trục Chi Thần lại đột nhiên hạ lệnh?

Đợi đến sau khi hồ đèn Phóng Trục đóng lại mới giải quyết ân oán với Hoàng Tộc?

Phóng Trục Chi Thần lại có âm mưu gì mà lần này lại xem trọng hồ đèn Phóng Trục như vậy?

“Trở về trước đi.”

...

Giờ khắc này.

Trên bầu trời thành Phóng Trục, trong một tòa thiên cung, thân ảnh Chu Nguyên, Bạch Ác Lai xuất hiện, khom người một cái: “Nghĩa phụ, có sao để chúng ta rút lui?”

Khương Thương Lan mặc áo trắng đi ra: “Để cho các người rút về, tự nhiên là có đạo lý của ta.”

“Lần này hồ đèn Phóng Trục mở ra, các người đi vào chém giết người này!”

Dứt lời, một bức tranh bay ra rồi từ từ mở ra, người đẹp trai phía trên chính là Diệp Trường Sinh.

Ngay cả một bức chân dung cũng đẹp như vậy?

Chu Nguyên nhận bức tranh: “Nghĩa phụ, người này là ai?”

Khương Thương Lan nói: “Diệp Trường Sinh!”

Nói đến đây, ánh mắt hắn ta rơi vào trên người Bạch Ác Lai: “Con trai Bạch Phi Long của người cũng không phải do Hoàng Hoàng giết chết, người thật sự giết chết Bạch Phi Long chính là Diệp Trường Sinh.”

Bạch Ác Lai bán tín bán nghi: “Lời này là thật?”

Khương Thương Lan búng tay, hư không xuất hiện một vòng sáng, hình ảnh bên trong chính là lúc trước Hoàng Hoàng ra tay với Bạch Phi Long.

“Có thể thấy rõ, Hoàng Hoàng đã khống chế sức mạnh, người thật sự giết người chính là Diệp Trường Sinh. Người này là cao thủ kiếm đạo, giết người vô hình.”

“Cho nên lần này các người tiến vào hố đen Phóng Trục, nhất định không nên khinh thường hắn, nếu không các người sẽ hóa thành một đồng xương khô.”

Chu Nguyên nói: “Nghĩa phụ, Diệp Trường Sinh này thật sự kinh khủng như thế sao?”

Vẻ mặt Khương Thương Lan nghiêm túc: “Ta nói lại lần cuối cùng, Diệp Trường Sinh đi được tới đây đã trải qua vô số trận chiến, phạm là người muốn giết hắn, mộ cũng mọc đầy cỏ rồi.”

“Người làm, phải làm cẩn thận.”

Vẻ mặt Chu Nguyên, Bạch Ác Lai nghiêm trọng, bọn họ nhận ra được mùi nguy hiểm trong lời nói của Khương Thương Lan.

Diệp Trường Sinh trải qua vô số đại chiến mà không chết, chắc chắn có chỗ hơn người.

Hơn nữa hắn còn là một kiếm tu, như vậy cấp độ nguy hiểm sẽ tăng lên một bậc.

Mọi người đều biết kiếm tu là nghề nghiệp nguy hiểm nhất vũ trụ, bất kể là cận chiến hay đánh xa thì kiếm tu đều chiếm thế thượng phong.

Khương Thương Lan thấy vẻ mặt hai người nghiêm trọng thì nói: “Có điều các người cũng không cần quá lo lắng, chém giết Diệp Trường Sinh là việc duy nhất chúng ta phải làm tiếp theo.”

“Trong hố đen Phóng Trục, ta sẽ phái những người khác đi theo các người.”

“Chỉ cần nhớ kỹ một điều, các người và Diệp Trường Sinh chỉ có thể có một người đi ra khỏi hố đen Phóng Trục, hiểu chưa?”

Hai người gật gật đầu: “Hiểu rồi.”

Khương Thương Lan nói: “Đi xuống chuẩn bị đi, về phần Hoàng Tộc, đợi Diệp Trường Sinh chết, ta sẽ tự mình ra tay, hoàn toàn phá hủy Hoàng Tộc, khi đó thành Phóng Trục sẽ thống nhất.”

Chu Nguyên, Bạch Ác Lai khom người một cái, đứng dậy rời khỏi tiên cung.

Bọn hắn rời đi không lâu thì có mấy người áo đen xuất hiện bên cạnh Khương Thương Lan, người cầm đầu trầm giọng nói: “Thương Lan, chỉ dựa vào bọn hắn thì không thể chém giết Diệp Trường Sinh.”

Khương Thương Lan giật mình: “Ý của trưởng lão là...”

Khương Phạm nói: “Chúng ta cũng sẽ tiến vào hố đen Phóng Trục, nếu như bọn họ thất bại, chúng ta sẽ ra tay chém giết Diệp Trường Sinh.”

“Lần này là thời cơ tốt nhất để chúng ta chém giết Diệp Trường Sinh, nếu bỏ lỡ thì hậu họa vô cùng.”

Về mặt Khương Thương Lan nghiêm trọng: “Trưởng lão, Diệp Trường Sinh thật sự khó giải quyết như thế sao?”

Khương Phạm gật đầu: “Người không hiểu rõ hắn, người biết phía sau Diệp Trường Sinh là người nào không?”

Khương Thương Lan lắc đầu: “Không biết.”

Khương Phạm nói: “Kiếm Điện, Thiên Đạo, đủ chưa?”

Khương Thương Lan: “...”

Chương 1815: Thật kỳ lạ 2

Khương Phạm quay đầu nhìn về phía ba người bên cạnh: “Thất Huyền huynh, Trần huynh, Dịch huynh, lần này phải dựa vào các người.”

Lý Thất Huyền lạnh nhạt nói: “Khương huynh không cần khách khí, nếu đã đồng ý với người thì chúng ta đương nhiên sẽ toàn lực ứng phó.”

Nói đến đây, khóe miệng hắn ta nhếch lên đầy lạnh lùng: “Khương huynh, Trần huynh, Dịch huynh, các người nói xem nếu bị Kiếm Huyền Tử biết đệ tử của hắn bị chúng ta chém giết, hắn sẽ có biểu cảm gì?”

Trần Bắc Dạ nói: “Vậy chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, huynh đệ Kiếm Huyền Tử đó không ai không điên.”

Khương Phạm cười nói: “Không cần lo lắng về Kiếm Huyền Tử, hắn sẽ không xuất hiện ở thành Phóng Trục, không ai biết chúng ta đã bố trí trong thành nhiều năm như vậy.”

“Lần này nếu không phải Diệp Trường Sinh đánh bại đánh bại, chủ động đưa tới cửa, chúng ta còn chưa có cơ hội tốt như vậy giết hắn đâu.”

“Chờ sau khi chém giết Diệp Trường Sinh, tiếp theo chính là Kiếm Điện.”

Ba người Trần Bắc Dạ, Lý Thất Huyền, Dịch Phương Hàn nở nụ cười, dường như đã nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Kiếm Huyền Tử.

...

Hoàng Tộc.

Bên trong cổ bảo.

Ba người Hoàng Hoàng, Cửu Sắc, Hoàng Cửu đi tới dưới cổ đình,

thấy Diệp Trường Sinh một mình ngồi ngay ngắn trước bàn đá.

Cửu Sắc nói: “Trường Sinh, chắc hẳn người đã nhận ra lần này hổ đen Phóng Trục sẽ có nguy hiểm.”

Diệp Trường Sinh nhìn Cửu Sắc, Hoàng Hoàng: “Cửu Sắc, Hoàng tiền bối ngồi xuống nói, đến nếm thử trà ta vừa pha.”

Hoàng Hoàng nhận lấy chén trà Diệp Trường Sinh đưa tới, thật bội phục sự bình tĩnh của hắn, dường như không có chuyện gì có thể khiến hắn lay động.

Đó là do hắn không hiểu rõ về Diệp Trường Sinh. Có rất nhiều chuyện đều khiến Diệp Trường Sinh lay động, ví dụ như nhìn thấy mỹ nhân, không đúng, ví dụ như nhìn thấy chí bảo, hoặc là người thân của hắn bị tổn thương.

Diệp Trường Sinh nói: “Vừa rồi trong thành có một ít cường giả tới, âm thầm muốn thăm dò ta, có điều ta đã phát hiện ra bọn hắn từ lâu, những người này hẳn là hướng về phía ta.”

“Vốn chỉ muốn ở trong thành mấy ngày, không nghĩ tới hiện tại dẫn tới phiền toái lớn như vậy, thật sự là rất xấu hổ, quá ưu tú chính là sẽ phiền não như thế.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hoàng Hoàng: “Hoàng tiền bối, trà này thế nào?”

Sắc mặt Hoàng Hoàng chợt thay đổi, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, trà này...”

Cửu Sắc bên cạnh vội nói: “Lão Hoàng, người thấy thế nào, trà này cũng không có gì đặc biệt nha.”

Hoàng Hoàng nói: “Lão Cửu, trà này giúp ta giải lời nguyện trong cơ thể.”

Cửu Sắc: “...”

Diệp Trường Sinh nói: “Một chén trà mà thôi, không cần phải nói! Nào, Hoàng tiền bối lại nếm thử chén này!”

Hoàng Hoàng không chút do dự đưa chén trà lên, tiếp theo ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Cái này...”

“Diệp công tử, đây đâu phải là trà, người trực tiếp cho lão phu uống linh dịch sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Bị người nhận ra rồi.”

Hoàng Hoàng: “...”

Ngay sau đó.

Hắn vội vàng đứng lên, vẻ mặt hơi sốt ruột, giống như sắp bùng nổ: “A Cửu, người hầu hạ Diệp công tử thật tốt, không đúng, người tiếp đón Diệp công tử cho tốt.”

Hoàng Cửu thấy Hoàng Hoàng rời đi: “Tộc trưởng, người...”

Hoàng Hoàng nói: “Không xong rồi, ta muốn đi... Đột phá!”

Mẹ nó.

Lão đầu này thật hài hước.

Không phải là đi đột phá sao? Người không biết còn tưởng rằng hắn bị tiêu chảy, nhìn dáng vẻ như không nhịn được nữa.

Vừa nghĩ xong.

Phanh.

Phanh.

Thân ảnh Hoàng Hoàng đi về phía trước truyền tới từng tiếng nổ lớn, linh khí mệnh môn cuộn cuộn xông thẳng lên đỉnh cổ bảo.

Cửu Sắc cảm thấy khó có thể tin: “Lão Hoàng đột phá?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đột phá chính là đơn giản như vậy, chưa bao giờ phức tạp như các người tưởng tượng.”

Cửu Sắc lại nói: “Trường Sinh, người đây là biết rõ núi có hổ lại đi về phía đó.”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không, ta gọi tối nay đánh lão hổ.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn dừng trên người Hoàng Cửu: “Chờ vòng tuyển chọn bắt đầu, phiền người giúp ta báo danh.”

Hoàng Cửu gật đầu: “Diệp công tử yên tâm, việc này giao cho ta.”

Một chén trà đã giải được lời nguyện của Tộc trưởng, một chén trà khiến Tộc trưởng đột phá không ngừng, bây giờ Hoàng Cửu chắc chắn tin Diệp Trường Sinh vô địch.

...

Ba ngày trôi qua.

Vòng tuyển chọn cuối cùng đã bắt đầu, Hoàng Cửu báo danh giúp Diệp Trường Sinh, có điều, lần thi đấu tuyển chọn này khác với trước kia.

Không biết vì sao, tu sĩ dự thi ít đi rất nhiều, trước kia mỗi lần thi đấu tuyển chọn thì có ít nhất ngàn người tham gia, lần này chỉ có năm trăm người.

Như vậy thì quy tắc tuyển chọn thi đấu vô cùng đơn giản, năm trăm người đồng thời tiến vào trong một tòa đại trận, sau đó mở ra cuộc đấu hỗn loạn, cuối cùng giữ lại mười người chiến thắng.

Đơn giản lại thô bạo.

Hoàng Cửu xoay người nhìn ra ngoài sân thi đấu, hai má hiện lên vẻ sốt ruột, mắt thấy vòng tuyển chọn sắp bắt đầu, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh.

Trước khi rời khỏi cổ bảo, nàng đã thông báo cho Cửu Sắc hôm nay là ngày thi đấu tuyển chọn, bảo hắn báo cho Diệp Trường Sinh xuất quan.

Chương 1816: Thật kỳ lạ 3

Không phải đến giờ còn chưa xuất quan chứ?

Giờ khắc này.

Đại trận bao phủ trên sân đấu đã mở ra, người dự thi đã lần lượt tiến vào trong đại trận...

Còn chưa đến sao?

Hoàng Cửu thấy đại trận sắp đóng lại, đột nhiên một kiếm quang tiến vào trong đại trận, ngay sau đó, trên đại trận xuất hiện từng vết nứt như muốn nổ tung.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trên sân thi đấu: “Xin lỗi, sức mạnh hơi lớn, không khống chế được.”

Sai khi một người hỏi thân phận Diệp Trường Sinh thì bắt đầu hạ lệnh sửa lại đại trận.

Vài tên trận pháp sư rất nhanh đã sửa xong đại trận, thi đấu tuyển chọn cũng chính thức bắt đầu...

Trong đại trận rơi vào một mảnh hỗn chiến, Diệp Trường Sinh lại phát hiện không có ai ra tay với hắn, vì sao vậy?

Thật kỳ lạ!

Tới đánh ta đi.

Ta rất yếu, đánh chết ta đi!

Tại sao các người phải cô lập ta, như vậy ra sẽ rất cô độc, rất đau lòng.

Trong đại trận.

Mọi người đều có dáng vẻ nhượng bộ lui binh với Diệp Trường Sinh, nguyên nhân rất đơn giản, hắn xuất hiện đã suýt chút nữa đánh vỡ đại trận khiến người dự thi sợ hãi.

Đương nhiên mọi người đều muốn nhiều hơn một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Dù sao cũng không phải thắng cấp, chỉ cần có thể kiên trì đến cuối cùng, cần gì phải mạo hiểm tính mạng?

Trước mắt là một cảnh chiến đấu hỗn loạn, linh khí bắn ra, tiếng vang chấn động tai nhưng Diệp Trường Sinh cảm thấy rất cô độc.

Mọi người không thể cùng nhau chơi đùa với hắc sao?

Rất nhanh, Diệp Trường Sinh đã biến mất.

Người ưu tú nhất định phải một mình một vẻ, vô cùng cô đơn!

Đúng lúc này.

Một bóng người bay xuống bên người Diệp Trường Sinh, ánh mắt lóe lên: “Công tử đừng hiếu lắm, ta sẽ không ra tay với người.”

Diệp Trường Sinh giật mình, nữ tử này không mặc đồ nữ, nàng cho rằng mặc quần áo của nam nhân là có thể che giấu thân phận của mình.

Nhưng nàng không biết, bởi vì hai điểm kia, nàng đã sớm bại lộ.

Chỗ nhô lên kia rất không tự nhiên, cơ ngực của ai sẽ lớn như vậy chứ?

Diệp Trường Sinh cảm khái không thôi, may mà hắc nhìn vô số người, nếu đổi lại là người khác đã bị nữ tử lừa gạt.

“Cô nương có chuyện gì không?”

Sắc mặt nữ tử hơi đổi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh trực tiếp vạch trần nàng: “Chính là muốn nói chuyện với công tử.”

Nữ nhân này là người thông minh.

Nàng muốn trò chuyện với mình, sau đó sẽ dính líu quan hệ với mình, như vậy người khác sẽ không ra tay tấn công nàng, dễ dàng kiên trì đến cuối cùng?

Diệp Trường Sinh nói: “Cô nương, người làm như vậy có phải hơi không thích hợp hay không?”

Nữ tử vội vàng giơ tay lên: “Công tử, linh giới này cho người, đây chính là muốn kết giao bằng hữu đơn thuần.”

Diệp Trường Sinh giơ tay thu linh giới vào hệ thống: “Ta không thích kết giao bằng hữu.”

Nữ nhân: “...”

Vậy thao tác này là gì?

Không thích kết giao bằng hữu, tại sao lại lấy linh giới của nàng?

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi về bên cạnh, hai bóng người đang giao chiến thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện thì vội vàng rời đi.

Nữ tử biến sắc, chuẩn bị đuổi kịp Diệp Trường Sinh, nhưng lại bị một người ngăn lại, bất đắc dĩ chỉ có thể ra tay.

Rất nhanh trong sân chỉ còn lại trăm người, người bị đánh bại sẽ tự động đào thải.

Diệp Trường Sinh vẫn đứng một mình, từ một người dự thi biến thành một người xem.

Nhàm chán, nhàm chán.

Cuộc sống cô đơn như tuyết mùa đông.

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, thân ảnh nữ tử xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, trước mặt cũng có một người bay xuống với vẻ mặt đề phòng.

Diệp Trường Sinh nhìn người tới: “Người tiếp tục, nàng và ta không có quan hệ.”

Nam tử áo trắng khom người một cái: “Đa tạ.”

Nữ tử: “...”

Chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy.

Muốn chiếm tiện nghi của Diệp Trường Sinh, nữ tử rất thông minh, thế nhưng nàng chọn nhầm người.

Cuối cùng trộm gà không được còn mất năm gạo.

Ngay sau đó.

Nam tử áo trắng lại bị nữ tử đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm vào đại trận, trong miệng phun ra một ngụm máu, lập tức bị tuyên bố đào thải.

Nữ tử quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Ta nhớ kỹ người.”

Diệp Trường Sinh nói: “Cô nương, người nên cảm ơn ta.”

Giọng nói nữ tử lạnh như băng: “Cảm ơn người?”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Nếu như không phải ta, người có thể bộc phát được tiềm lực để hạ gục hắn sao?”

“Làm người phải biết cảm ơn.”

Nữ tử lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh, giống như đang nói, người thật sự qua loa.

“Hố đen Phóng Trục, chúng ta sẽ còn gặp mặt.”

Diệp Trường Sinh nói: “Người có thể không có cơ hội tiến vào hố đen Phóng Trục.”

Nữ tử lạnh lùng nói: “Ta đã thức tỉnh ký ức, sao lại không thể tiến vào hố đen Phóng Trục?”

Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên, trực tiếp đánh bay nữ tử ra ngoài, thân ảnh ngã xuống bên ngoài đại trận.

“Ta nói người không cách nào tiến vào, sao người lại không tin chứ?”

Nữ tử: “...”

Bên ngoài đại trận, nữ tử tức giận nhìn Diệp Trường Sinh, trong đôi mắt sắc bén bắn ra sát ý, cảm giác Diệp Trường Sinh đang nhục nhã nàng.

Nàng hẳn phải nên tự tin và bỏ cảm giác đi.

Chương 1817: Thật kỳ lạ 4

Ngay sau đó, thân ảnh nữ tử chợt lóe, biến mất trên thành Phóng Trục, Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng: [Hệ thống, có phải người lại đang lừa ta hay không?]

[Chủ nhân, không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mỗi một việc bản hệ thống làm đều là vì chủ nhân.]

[Người sẽ đối xử tốt với ta như vậy?]

[Ai bảo trên ta có một một ký chủ phế vật chứ?]

[...]

Lúc trước Diệp Trường Sinh vốn không muốn có bất kỳ liên quan gì đến nữ tử kia, hệ thống lại đưa ra một nhiệm vụ kỳ lạ, chính là ngăn cản nàng tiến vào hố đen Phóng Trục.

Chính vì thế mới có một màn như vậy.

Thật ra hẳn là người tốt, không thích giết người, tôn trọng hòa bình, kính già yêu trẻ, nói hẳn là người tốt nhất vũ trụ cũng không quá đáng.

Sau đó.

Lần lượt có người bị đào thải, rất nhanh, những người còn lại trong đại trận và Diệp Trường Sinh vừa vận mười người.

Diệp Trường Sinh nhìn lướt qua chín người khác, mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, thực lực những người này không tệ.

Đáng tiếc không có một ai là đối thủ của hắn, nhưng tiến vào hố đen Phóng Trục cũng không phải chỉ có mười người trước mắt, còn có người của bốn thế lực lớn và Phóng Trục Chi Thần phái ra.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng muốn tiến vào hố đen Phóng Trục, đến lúc đó hẳn có thể ra tay, không đến mức luôn bị lạnh nhạt.

Hoàng Cửu thấy Diệp Trường Sinh đi ra từ trong đại trận: “Diệp

công tử, người cứ như vậy thăng cấp.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đúng vậy, thật không ngờ!”

Hoàng Cửu lại nói: “Vẫn là thực lực Diệp công tử mạnh mẽ, sau khi tiến vào hố đen Phóng Trục, còn mời Diệp công tử bảo vệ ta.”

Diệp Trường Sinh nói: “Vẫn là người bảo vệ ta!”

Hoàng Cửu mỉm cười: “Diệp công tử thật biết nói đùa, người mạnh mẽ như vậy còn cần ta bảo vệ sao?”

“Cần, cần!” Diệp Trường Sinh nở nụ cười xấu xa, di chuyển đi về phía trước.

Lúc này.

Trên đại trận.

Một bóng người bay xuống, ánh mắt quét qua trên người mười người: “Một canh giờ sau tiến vào hố đen Phóng Trục.”

Chín người khác trong cuộc tuyển chọn vội vàng rời đi, hiển nhiên là tìm chỗ khôi phục thực lực, dù sao bọn họ vừa mới trải qua một hồi đại chiến không nhỏ, linh khí trong cơ thể tiêu hao rất lớn.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hoàng Cửu: “Một canh giờ sau đã tiến vào hố đen Phóng Trục, có phải không bằng lắm với chúng ta không?”

Hoàng Cửu tự nhiên hiểu được ý của Diệp Trường Sinh: “Chính là không công bằng như thế, nhưng vẫn có người trước sau muốn tiến vào.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xem ra khi người không có bối cảnh và tài nguyên, sẽ không có tuyệt đối công bằng, dù lúc nào cũng đều giống nhau.”

Hoàng Cửu nói: “Diệp công tử có vẻ hiểu rất rõ ràng, có điều, lúc trước công tử không chiến đấu, không hề tiêu hao chút linh khí nào.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không cho ta cơ hội ra tay, người nói có tức không.”

Hoàng Cửu: “...”

...

Trên hư không.

Mấy người Khương Phạm, Khương Thương Lan, Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn xuất hiện, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Lý Thất Huyền nói: “Người này cứ như vậy tiến vào hố đen Phóng Trục, thật sự là quá đơn giản, chúng ta lại không có thu hoạch gì.”

Khương Thương Lan nói: “Cho dù vừa rồi năm trăm người cùng lên thì cũng không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh, yêu nghiệt như hắn ngàn vạn lần không nên dùng thực lực bình thường để đánh giá, như vậy sẽ thiệt thòi.”

Nói đến đây, sắc mặt hắn ta trầm xuống, lạnh lùng nói: “Vốn chúng ta có thể đạt được một người của Thiên Tiên Tộc, nhưng nữ tử kia lại bị Diệp Trường Sinh loại.”

“Thật hoài nghi có phải hắn cố ý hay không.”

Một canh giờ chớp mắt đã trôi qua.

Bên trong cổ bảo.

Bốn bóng người đi ra, ngoại trừ Diệp Trường Sinh và Hoàng Cửu ra thì còn có hai nam tử mặc áo gấm.

Hoàng Cửu giới thiệu cho Diệp Trường Sinh biết hai nam tử mặc áo gấm là tộc huynh của nàng, theo thứ tự là Hoàng Đại Bảo và Hoàng Phong Lưu.

Tên của hai người cộng lại chính là - đại bảo phong lưu.

Thực lực của hai người không kém, ở trong thế hệ trẻ cũng được tính là tồn tại xuất sắc, đều có được thực lực cấp Hỗn Nguyên cao

nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Cửu, bốn người đi tới lối vào hố đen Phóng Trục, giờ phút này, ở cửa vào chỉ có một lão giả, cũng chính là lão giả lúc trước chủ trì cuộc tỷ thí.

Sự xuất hiện của hắn là để phòng ngừa có người đục nước béo cò.

Hoàng Cửu quay đầu nhìn Diệp Trường Sinh: “Diệp công tử, sau khi tiến vào, người cẩn thận một chút.”

Diệp Trường Sinh nói: “Không sao.”

Theo hắn thấy, tiến vào hố đen Phóng Trục chính là một lần tích lũy tài nguyên, những thứ khác không hề có nguy hiểm với hắn.

Dù sao có nhiều người đến đưa tài nguyên như vậy, như thế nào cũng phải cho người ta một chút mặt mũi.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Thân ảnh bốn người chợt lóe lên tiến vào trong hố đen Phóng Trục. Bọn họ rời đi không lâu thì Khương Thương Lan xuất hiện ở lối vào: “Bạch lão, mọi người đã vào hết rồi chứ?”

Bạch lão nói: “Bẩm đại nhân, tất cả đã đi vào.”

Chương 1818: Thật kỳ lạ 5

Khương Thương Lan gật gật đầu: “Diệp Trường Sinh, lần này xem người trốn thoát thế nào, hố đen Phóng Trục chính là nơi chôn cất của người.”

Từ lời nói này có thể thấy hẳn ta vô cùng tự tin, tin chắc sẽ giết chết được Diệp Trường Sinh.

Trong hố đen Phóng Trục, Diệp Trường Sinh phát hiện sau khi tiến vào đường hầm thời không, hẳn đã tách khỏi ba người Hoàng Cửu, Hoàng Đại Bảo, Hoàng Phong Lưu.

Đường hầm thời không trước mắt là ngẫu nhiên, cũng không biết sẽ truyền tống đến nơi nào.

Kích thích.

Hẳn thích cảm giác này.

Tốc độ truyền tống của đường hầm thời không cực nhanh, rất nhanh, thân ảnh của hẳn đã xuất hiện trong một tòa thế giới.

Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, hẳn phát hiện có một màn sáng bao phủ trên không trung của thế giới.

Nói cách khác, màn sáng ngăn cách thế giới này với thành Phóng Trục.

Hẳn vốn tưởng rằng hố đen Phóng Trục sẽ là một mảnh đen kịt, là nơi tràn ngập bóng tối và nguy hiểm, không nghĩ tới nơi này lại có ánh mặt trời rực rỡ, chim hót hoa nở, giống như thế ngoại đào nguyên.

Thác nước xa xa dài ba ngàn thước chảy thẳng xuống, như là ngân hà rót xuống từ cửa thiên.

Cây cỏ thụ chọc trời tràn ngập sự sống, kỳ hoa dị thảo, tiên quả thần thụ đều có hết.

Dưới sự bao phủ của thần thức, Diệp Trường Sinh phát hiện phương thế giới này rất lớn, là loại vô cùng vô cùng rộng lớn.

Ở giữa thế giới có mấy hơi thở mạnh mẽ, hùng hồn mà nội liễm, cũng không phải là hơi thở của Nhân tộc.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra hơi thở của ba người Hoàng Cửu, có điều bọn họ ở vị trí khác nhau.

Bịch.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lướt qua trên ngọn cây cổ thụ, nơi đi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh từ trên cao bay xuống, xuất hiện trên một vùng hoang dã, hắn bình tĩnh nhìn cách đó không xa.

“Các hạ đang tìm ta sao?”

Nghe được giọng nói của Diệp Trường Sinh, Chu Nguyên và Bạch Ác Lai vội vàng xoay người nhìn lại, ánh mắt đồng loạt lướt qua người hắn.

Dưới trướng hai người có mười người, tất cả là cường giả do Phóng Trục Chi Thần phái tới và cường giả của Tội Ác Thần Tông.

Sau khi bọn hắn tiến vào phương thế giới này đã bắt đầu tìm kiếm tung tích Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới hắn lại tự mình đến.

Bạch Ác Lai vừa nghĩ đến con trai bị Diệp Trường Sinh sát hại, trong nháy mắt đã lên cơn giận dữ: “Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, người tới thật đúng lúc, chịu chết đi!”

Diệp Trường Sinh đứng chấp tay sau lưng, hắn lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Bạch Ác Lai, phi kiếm vô tận giống như gió lốc từ sau lưng hắn tàn sát bừa bãi đi ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này.

Chu Nguyên dẫn người vội vàng ra tay, không dám chần chờ chút

nào, lời nói của Khương Thương Lan đến bây giờ vẫn quanh quẩn trong đầu bọn hắn.

Mọi người không muốn chết.

Từng công kích hội tụ trên người Diệp Trường Sinh, sóng khí khủng bố bao trùm, cây cổ thụ bốn phía bị bật rễ, chim bay lên như điều gặp gió giống như gặp chuyện gì rất kinh hãi.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên đã kinh động đến tất cả mọi người tiến vào hố đen Phóng Trục.

Bốn người Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn, Lý Thất Huyền, Khương Phạm hóa thành vệt sáng bay đến phía đại chiến.

Bọn hắn tập trung vào Diệp Trường Sinh, bốn người không có ý định cho Diệp Trường Sinh cơ hội.

Ngay khi bọn hắn bắn tới, tiếng nổ chấn động truyền ra, linh khí kinh khủng dao động như trăng tàn, quét ngang hư không.

Bốn người ngược gió mà đi, đón sóng khí bay xuống, tập trung nhìn lại, phát hiện mặt đất phía trước, đám người Bạch Ác Lai đã chết.

Hơn nữa bọn hắn bị vô số kiếm khí xuyên qua, ngay cả linh hồn cũng không có cơ hội chạy trốn, trong nháy mắt đã bị kiếm khí đánh nát.

Ánh mắt Khương Phạm dừng trên người Diệp Trường Sinh, quả nhiên là thiên tài kiếm đạo, người có thể được Kiếm Huyền Tử coi trọng thì không thể yếu được.

Uổng cho đám người Chu Nguyên bị chém giết dễ dàng như vậy.

Diệp Trường Sinh phát hiện bốn người trước mắt: “Các người chuẩn bị chết như thế nào?”

Khương Phạm nói: “Khẩu khí thật lớn, cho dù sư phụ ngươi ở đây cũng không dám nói chuyện như thế với lão phu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ngươi nói là sư phụ nào? Ta có hơi nhiều

sư phụ.”

Khương Phạm nói: “Kiếm Phàm, Kiếm Huyền Tử.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu: “Sư phụ ta không dám nói nhưng ta dám nói, sư phụ ta không dám giết người nhưng ta dám giết. Một câu thôi, các người xong rồi.”

Khương Phạm quay đầu nhìn ba người Lý Thất Huyền: “Hiện tại khẩu khí của người trẻ tuổi này càng lúc càng lớn.”

Lý Thất Huyền nói: “Người trẻ tuổi có ít thực lực, chúng ta sẽ khiến người chết rõ một chút.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Người nghiêm túc sao?”

Dứt lời, hơi thở trên người hắn điên cuồng tăng vọt, từng vầng sáng từ đỉnh đầu hạ xuống.

Sắc mặt bốn người Khương Phạm chợt thay đổi, không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, cấp Hồn Độn cao nhất?

Người trẻ tuổi này tu luyện như thế nào mà lại có được cấp bậc đáng sợ như vậy? Cho tới nay, ngoại trừ Diệp Trường Sinh ra, bọn hắn chưa từng thấy tu sĩ nào trong thế hệ trẻ có cấp bậc như vậy.

Chương 1819: Gia đình này có người bình thường không?

Cho dù từng luân hồi trùng tu thì hiện tại cũng không có tu vi mạnh mẽ như Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người bốn người: “Cấp bậc này đủ chưa? Cầu xin các người cho ta chết một cách rõ ràng.”

Bốn người Khương Phạm biết gặp phải người độc ác lại mạnh mẽ, thân ảnh bay lên trời, bốn pháp tắc chỉ giới xuất hiện, bao bọc Diệp Trường Sinh ở trong đó.

“Diệp Trường Sinh, có được thực lực Hỗn Động, người thật sự có chỗ hơn người, đáng tiếc người gặp phải chúng ta!”

Lời này rất quen thuộc.

Mỗi lần ai đó nói lời này, cuối cùng đều chết.

Diệp Trường Sinh thật muốn bọn hắn thực hiện được một lần, đáng tiếc chưa từng như ý nguyện.

Xoẹt.

Hỗn Động Tru Tiên Kiếm xuất hiện trong tay, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Ta có thể một kiếm giết người, có tin hay không?”

Hai tay Khương Phạm giang ra, một cột sáng từ sau lưng hướng thẳng lên bầu trời, đồng thời chín cánh xuất hiện sau lưng.

Cửu Dực Thiên Thần.

Tầng thứ bảy cấp Vô Thủy.

Khó trách bọn hắn dám khiêu chiến Kiếm Huyền Tử, thế nhưng Thanh Cửu Kiếm đã từng nói, cấp bậc của Kiếm Huyền Tử ít nhất là Phá Duy.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Sư phụ ta mạnh như vậy, vì

sao luôn bị người khinh thường chứ?”

Cùng lúc đó, ba người Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn cũng phóng thích cấp bậc, đồng thời phát động công kích rơi vào trên người Diệp Trường Sinh.

Xoẹt!

Xoẹt.

Một kiếm bay ra, đánh thẳng vào người Khương Phạm.

Ầm.

Theo tiếng nổ mạnh truyền ra, Khương Phạm bị đánh bay ra ngoài, một cái bay này ước chừng lui ra ngoài ngàn trượng.

Sau khi khiếp sợ, hắn ta lại khinh thường: “Diệp Trường Sinh, đây chính là một kiếm có thể giết chết ta mà người nói sao?”

Diệp Trường Sinh đứng lơ lửng trên không, bình tĩnh nhìn Khương Phạm trước mắt. Ngay sau đó, sắc mặt Khương Phạm thay đổi, hắn ta phát hiện trong cơ thể đột nhiên xuất hiện vô số kiếm khí đang điên cuồng tàn sát bừa bãi như muốn phá hủy thân thể của hắn ta.

Hắn thật sự làm được.

Ầm.

Một đoàn sương máu tràn ngập, thân ảnh Khương Phạm biến mất không thấy đâu.

Khuôn mặt ba người khác hiện lên sự đề phòng, Diệp Trường Sinh có thể một kiếm phá hủy thân thể Khương Phạm, thực lực mạnh mẽ như thế, bọn hắn phải nghiêm túc xử lý.

Nhưng mà bọn hắn hiểu rõ, Khương Phạm không thể nào bị giết như thế. Hắn ta có thực lực Vô Thủy tầng thứ bảy, hơn nữa là Cửu Dực Thiên Thần, cũng không thể thua đơn giản như vậy.

Ngay sau đó.

Sương máu trong hư không rất nhanh ngưng tụ cùng một chỗ, một bóng người từ trong không gian đi ra, không phải ai khác, chính là Khương Phạm.

Diệp Trường Sinh thấy Khương Phạm xuất hiện, sắc mặt hơi đổi, hắn ta lại sống lại, vì thế hắn vội vàng mở thần mâu xem xét tin tức của Khương Phạm.

Hóa ra là như vậy.

Cuối cùng hắn đã hiểu được vì sao Khương Phạm có thể chết mà sống lại, bởi vì hắn là Cửu Dực Thiên Thần, cũng có nghĩa là hắn ta có được chín cái mạng.

Bị chém giết một lần, nhiều nhất chỉ là bể gãy một cánh mà thôi.

Khương Phạm trợn mắt nhìn, lạnh lùng nói: “Diệp Trường Sinh, người không phải muốn nhanh chóng giết chết lão phu sao? Nhưng lại khiến người thất vọng rồi.”

“Tiếp theo người sẽ không có cơ hội.”

“Lý huynh, Trần huynh, Dịch huynh, cùng nhau ra tay, chớ cho hắn cơ hội thở dốc.”

Dứt lời, sau lưng hắn ta xuất hiện một pháp tướng chân thân của Cửu Dực Thiên Thần, thần uy vô biên, trong lúc nhất thời lực lượng toàn bộ thế giới tựa hồ đều hội tụ trên người một mình hắn ta.

Sắc mặt ba người Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn đột nhiên biến đổi, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại bức Khương Phạm phát động công kích mạnh nhất.

“Thiên Thần chi nô!”

Khương Phạm mạnh mẽ nói, Cửu Dực Thiên Thần sau lưng chấp tay trước ngực, một cột sáng màu đen bắn thẳng xuống người Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, ba người Lý Thất Huyền cũng phát động công kích mạnh nhất, bốn lực lượng hội tụ cùng một chỗ va chạm với kiếm

khí trên không trung.

Vô lượng sóng xung kích như muốn phá nát thế giới này, thân ảnh Diệp Trường Sinh bay ngược ra ngoài, trên người xuất hiện ánh sáng vàng rực rỡ.

Bất Tử Bất Diệt Kim Thân.

Cũng chính khi công kích của bốn người mạnh mẽ va chạm với công kích của Diệp Trường, một tiếng vang truyền ra, mọi người ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện màn sáng bao phủ phương thế giới này lại xuất hiện từng vết nứt tựa như mạng nhện.

Bởi vậy có thể thấy được, một kích vừa rồi khủng bố cỡ nào.

Diệp Trường Sinh từ từ ổn định thân ảnh, nội liễm hơi thở, bình ổn lại huyết mạch sôi trào. Đúng lúc này, Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm trong đan điền hắn trở nên xao động.

Khương Phạm thấy Diệp Trường Sinh bình yên vô sự thì quay đầu nhìn về phía ba người Lý Thất Huyền: “Người này quả nhiên khó giải quyết, chớ có sơ suất nào.”

Về mặt ba người Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn vô cùng nghiêm trọng, trong lòng bọn hắn rất rõ ràng, chỉ sợ cho dù là tu sĩ cấp Vô Thủy cao nhất cũng không cách nào tiếp được một chiêu vừa rồi.

Chương 1820: Gia đình này có người bình thường không? 2

Nhưng Diệp Trường Sinh lại làm được.

Cuối cùng bọn hắn cũng ý thức được Diệp Trường Sinh đáng sợ, khó trách Hồn Độn Thiên Thần Tộc khẳng khẳng muốn chém chết Diệp Trường Sinh.

Kẻ này không thể giữ lại được.

Nếu như không trừ đi, vĩnh viễn diệt hậu hoạn, hẳn chắc chắn sẽ trở thành ác mộng của bọn hắn.

Ngay khi bốn người lần thứ hai tấn công về phía Diệp Trường Sinh, toàn bộ tu sĩ trong hố đen Phóng Trục đều xuất hiện ở nơi xảy ra đại chiến.

Nhìn bốn người Khương Phạm trong hư không, bọn hắn lộ vẻ chấn động và khó hiểu, vì sao cường giả như vậy có thể xuất hiện trong hố đen Phóng Trục?

Còn công bằng không?

Không coi bọn họ ra gì sao?

Mọi người trong nháy mắt vô cùng phẫn nộ, bọn hắn tiến vào hố đen Phóng Trục để tìm kiếm cơ duyên, cũng không phải đến chịu chết.

Tu sĩ đã từng tiến vào hố đen Phóng Trục nhưng không có ai sống sót, chẳng lẽ bọn họ căn bản không phải chết trong hố đen mà là bị Phóng Trục Chi Thần phái cường giả chém giết?

Hoàng Cửu nhìn Diệp Trường Sinh bị vây công, hoa dung thất sắc, hơi thở trên người bốn người Khương Phạm phát ra quá mạnh.

Nàng muốn bao vệ Diệp Trường Sinh nhưng đối phương quá mạnh, căn bản là không bao được.

Lúc này.

Hai người Đại Bảo, Hoàng Phong Lưu đi tới bên cạnh Hoàng Cửu, Đại Bảo nuốt nước miếng: “A Cửu, Diệp công tử này toàn đều chọc ai vậy, cấp bậc bốn người bọn hắn đã vượt qua nhận thức của chúng ta.”

Hoàng Cửu nói: “Chẳng lẽ Diệp công tử mạnh mẽ không có vượt qua nhận thức của các người?”

Nói đến đây, nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Tiến vào hố đen Phóng Trục, các người cũng bị người săn giết đúng không?”

Hoàng Đại Bảo gật đầu: “Đúng thật là có người săn giết chúng ta, bọn hắn tự cho là che giấu rất kỹ, nhưng ta vẫn phát hiện Lăng Thiên.”

Hoàng Cửu nhẹ nhàng gật đầu: “Xem ra ta suy đoán không sai, hố đen Phóng Trục đã trở thành nơi giết chóc của Phóng Trục Chi Thần, mỗi lần tu sĩ được tuyển chọn tiến vào đều sẽ bị bọn hắn chém giết.”

“Nhưng vì sao Phóng Trục Chi Thần lại làm như vậy?”

Hoàng Đại Bảo và Hoàng Phong Lưu lần lượt lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, ai có thể đoán được suy nghĩ của Phóng Trục Chi Thần chứ?

Hoàng Phong Lưu nhìn hừ không: “Nếu Diệp công tử ngã xuống, có phải chúng ta đều sẽ chết ở đây không?”

Hoàng Cửu nói: “Không sai, người nói đúng.”

Hoàng Phong Lưu: “...”

Giờ khắc này.

Sâu trong rừng rậm còn có rất nhiều người đang ẩn giấu, bọn hắn đều được Phóng Trục Chi Thần phái tới, những người này cũng có nhiệm vụ chém chết Diệp Trường Sinh.

Ai cũng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh vừa vào đã đánh một trận với bốn người Khương Phạm. Bọn hắn khiếp sợ vì tu vi Diệp

Trường Sinh mạnh mẽ, đồng thời, bọn hắn biết mình may mắn tránh thoát một kiếp.

Xuy.

Đột nhiên một ánh kiếm xuất hiện xông thẳng lên đỉnh cửu thiên, nương theo tiếng nổ tung truyền ra, màn sáng bao phủ trên thế giới này bị phá vỡ.

Đâm thẳng bầu trời?

Chạy đi!

Một tiếng kinh hô truyền ra, mọi người phía dưới nghe ngóng rồi chuồn nhanh, không dám ở lại tại chỗ.

Trong lòng bọn hắn hiểu rõ, bọn hắn không có tư cách quan sát đại chiến giữa Diệp Trường Sinh và bốn người kia, liếc mắt một cái có thể sẽ mất mạng.

Khương Phạm híp mắt, nhìn cột sáng kiếm đạo xuất hiện: “Bản mệnh kiếm? Chỉ dựa vào một thanh kiếm, người vẫn không giết được ta.”

“Cửu Thần quy vị, vô địch thần đạo!”

Dứt lời, trong hư không xuất hiện chín bóng người, uy áp linh khí đáng sợ áp xuống, bóng người giống như quỷ mị dung hợp một chỗ với Khương Phạm.

Trong phút chốc.

Hơi thở trên người hắn ta bắt đầu tăng vọt, trực tiếp lấy thực lực Cửu Thần làm cửa riêng, bóng người lao xuống phía dưới, từng quyền lệ rơi xuống giống như thiên thạch đánh mạnh vào trên người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh không dám có chút sơ suất nào, thúc dục Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm ngăn cản quyền lớn rơi xuống, thân ảnh bắt đầu liên tiếp lui về phía sau.

Nơi đi qua, không gian bị sụp đổ chôn vùi, vô lượng kiếm quang bắn đầy trời.

Ba người Lý Thất Huyền thấy Khương Phạm chiếm thế thượng phong thì vội vàng ra tay, ý đồ cho Diệp Trường Sinh một đòn trí mạng.

Trên vùng hoang dã, mọi người nghe được hư không truyền đến tiếng nổ lớn, một đám kinh hoàng thất thố, ngay cả dũng khí quay đầu cũng không có.

Hoàng Cửu mạnh mẽ áp chế nội tâm hoảng sợ, xoay người nhìn về phía hư không, thấy Diệp Trường Sinh rơi vào thế hạ phong, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Lúc này.

Ở lối vào hố đen Phóng Trục, thân ảnh Khương Thương Lan xuất hiện, sau lưng còn có ba lão giả, bọn hắn nhìn màn sáng kết giới bị nghiền nát thì đều lộ vẻ nghi hoặc.

Màn sáng kết giới và đường hầm thời không đã bị xuyên thủng, đây là thủ đoạn gì?

Nghe đã thấy rộn cả người.

Khương Thương Lan nói: “Kiếm quang này do Diệp Trường Sinh để lại, chẳng lẽ Khương trưởng lão bị Diệp Trường Sinh chém giết?”

Một lão giả nói: “Thực lực của Khương Phạm có thể tin được, hắn có thể dễ dàng chém chết Diệp Trường Sinh. Nhưng nếu ba người chúng ta đã tới thì đương nhiên nên đi vào xem một chút.”

Chương 1821: Gia đình này có người bình thường không? 3

Một người khác phụ họa: “Nên đi xem một chút, Diệp Trường Sinh chính là người Tộc trưởng nói rõ nhất định phải diệt trừ.”

Khương Thương Lan nói: “Ta dẫn ba vị trưởng lão tiến vào hố đen Phóng Trục.”

Khương Thiên Hoán nói: “Ngoại trừ lấy tính mạng Diệp Trường Sinh ra, mục đích này của chúng ta còn phải mang ba thần thú cấp Lãnh Chúa ra khỏi hố đen Phóng Trục.”

“Nếu tiếp tục để chúng ở lại hố đen Phóng Trục thì người không thể nào áp chế được chúng, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm.”

Khương Thương Lan cung kính nói: “Hết thảy nghe trưởng lão an bài!”

Xoạt.

Xoạt.

Thân ảnh bốn người chột lóe, tiến vào trong hố đen Phóng Trục, trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Bọn họ rời đi không lâu, một người áo trắng xuất hiện trên bầu trời thành Phóng Trục, ánh mắt nhìn về phía hố đen Phóng Trục, hóa thành một luồng kiếm quang bắn nhanh, xẹt qua trên hư không tạo một vòng cung hoàn mỹ.

...

Trong hố đen Phóng Trục.

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh còn đang lùi lại, nơi đi qua, dãy núi bị san thành bình địa.

Giờ khắc này, phân thân Hỗn Độn U Minh và phân thân Hư Vô đã

xuất hiện sau lưng hắn từ lâu, hơn nữa hắn có Bất Tử Hoàng Kim Chân Thân bảo hộ, mặc cho bốn người kia tiến công như thế nào cũng không đủ thương hắn.

Trên mặt bốn người hiện lên vẻ sốt ruột, trong vũ trụ thật sự còn có người đánh không chết sao? Mỗi một lần bọn hắn cảm thấy có thể khiến Diệp Trường Sinh bị thương nặng, công kích có thể làm đối phương lùi lại nhưng đều bình yên vô sự.

Đột nhiên, thân ảnh Diệp Trường Sinh lui về phía sau ngừng lại, khoe miệng nhếch lên, sau lưng đột nhiên xuất hiện chín thanh phi kiếm.

Chín thanh phi kiếm Nguyên Kiếm, Bá Kiếm, Khí, Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm, Trường Sinh Kiếm xuất hiện, chỉ thẳng lên người Khương Phạm.

“Cửu Kiếm Cửu Kiếp!”

Theo chín thanh thần kiếm bay ra ngoài, Khương Phạm biến sắc, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại chủ động phản kích.

Xuy.

Xuy.

Chín phi kiếm hình thành một tòa kiếm võng, kiếm kiếp vô tận buông xuống, đánh mạnh trên người Khương Phạm.

Lần này Diệp Trường Sinh không trực tiếp chém giết hắn ta mà là lợi dụng chín kiếm phá hủy tám cánh sau lưng hắn ta. Nói cách khác, Khương Phạm chỉ có một cái mạng.

Cuối cùng, dưới sự công kích của Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm, Khương Phạm thành công bị giết chết, chuyện này nói cho chúng ta biết rằng, gặp chuyện phải động não nhiều hơn.

Diệp Trường Sinh nhìn Khương Phạm đạo tiêu bỏ mình: “Vì giết người, ta còn phải tự nghĩ ra một kiếm kỹ, người rất vinh hạnh!”

Nói đến đây, hắn nhìn ba người Lý Thất Huyền: “Tiếp tục đánh ta

đi, kế tiếp chính là các người.”

Ba người Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn vô cùng đề phòng, mới vừa rồi bọn hắn tận mắt chứng kiến phi kiếm của Diệp Trường Sinh phá hủy từng cánh của Khương Phạm.

Thần thông Cửu Kiếm Cửu Kiếp thật sự quá mạnh, ba người liên thủ mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một chiêu này.

Ba người nhận ra rằng khi giao chiến với Diệp Trường Sinh, cấp bậc đã không còn là ưu thế, phải so lá bài tẩy của ai nhiều hơn.

[Đình, chúc mừng chủ nhân chém giết Khương Phạm thành công, Hỗn Độn Hắc Dực tiến hóa thành Hỗn Độn Cửu Dực.]

Diệp Trường Sinh hơi giật mình: [Hỗn Độn Cửu Dực? Hệ thống, ý của người là từ giờ phút này trở đi, ta cũng có chín cái mạng?]

[Người biết còn hỏi?]

[Hệ thống, người thật sự qua loa.]

Diệp Trường Sinh trầm giọng nói, phát hiện ba người Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ, Dịch Phương Hàn chạy trốn.

Bọn hắn co cẳng chạy, từng tàn ảnh xẹt qua không trung, tốc độ cực nhanh không gì sánh được. Để cho cường giả cấp Vô Thủy nhìn thấy mình chạy trốn chết, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ, cảm giác này thật sự quá sướng khoái.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh giật mình, phát hiện ba người lại trở về, sau lưng bọn hắn còn có bốn bóng người.

Ý các người là sao, tiếp tục?

Tốt, tốt, tốt, hoan nghênh đi tìm cái chết.

Khương Thương Lan từ từ ổn định thân ảnh bay xuống, nhìn Diệp Trường Sinh cách đó không xa: “Ba vị trưởng lão, người này chính là Diệp Trường Sinh.”

Khương Thiên Hoán nói: “Xem ra lần này chúng ta tới đúng lúc, bằng không sẽ để cho Diệp Trường thành cá lọt lưới.”

Diệp Trường Sinh nghe được lời của hắn ta thì nói: “Ta muốn tiêu diệt Hỗn Độn Thiên Thần Tộc các người, cho nên các người có tới hay không, ta đều sẽ đi Hỗn Độn Thiên Thần Tộc.”

“Từ khi các người ra tay với ta, Hỗn Độn Thiên Thần Tộc sẽ không còn nữa.”

Khương Thiên Hoán nói: “Diệp Trường Sinh, ngươi là người nói chuyện ngông cuồng nhất mà ta từng gặp, sư phụ Kiếm Huyền Tử của ngươi cũng không dám ngông cuồng như vậy.”

“Các người có tật xấu gì vậy? Luôn luôn thích so sánh sư phụ ta với ta.” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Sư phụ ta có tính tình của hắn, ta có sự bá đạo của ta.”

“Đối địch với ta, tắc cổ không lưu!”

Khương Thiên Hoán giơ tay lên đánh một chưởng về phía Diệp Trường Sinh, một ngón tay người sau xẹt qua trên không trung, chín kiếm sau lưng đồng loạt bay lên nghênh đón.

Chương 1822: Phụ thân, có thể

Theo tiếng nổ tung truyền ra, bảy người Khương Thiên Hoán lại một lần nữa vây quanh Diệp Trường Sinh, ngay sau đó, một đồ đồ nổi xuất hiện trên không trung.

Khương Thiên Hoán nói: “Thất Tinh đồ nổi, Thiên Thần thất tức, buông xuống!”

Bảy Hoàng Kim Thiên Thần từ trên cao bay xuống, lần lượt xuất hiện sau lưng bảy người Khương Thiên Hoán, Khương Thương Lan, Lý Thất Huyền, Trần Bắc Dạ.

Công kích của bảy người hợp nhất, đồ nổi nổi liền với nhau, một thác ánh sáng bắn xuống, bao phủ trên người Diệp Trường Sinh.

“Ai dám dẫm thương con ta!”

Giọng nói bá đạo từ Cửu Thiên hạ xuống, một người áo trắng bay xuống, không phải ai khác, chính là Diệp Chiến Thiên.

Cuối cùng ông đã tìm được Diệp Trường Sinh.

Ông vốn tưởng rằng đến Đại Thiên Vũ Trụ thì có thể tìm được Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới phải đi liên tiếp nhiều nơi như vậy.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy người tới bay xuống: “Phụ thân.”

Diệp Chiến Thiên di chuyển bước lên: “Trường Sinh chớ động, những người này giao cho phụ thân.”

Diệp Trường Sinh vừa muốn nhắc nhở Diệp Chiến Thiên cẩn thận một chút, bởi vì cấp bậc của những người này rất mạnh, nhưng lời hắn nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

“Phụ thân, người hãy bắt đầu biểu diễn đi.”

Diệp Chiến Thiên giơ tay lên, vòng xoáy kiếm khí bay ra va chạm vào đồ nổi thất tinh: “Một đồ nổi thất tinh cũng dám mơ tưởng

đả thương con ta.”

“Nếu các người muốn chơi đồ đặng, vậy ta sẽ phụng bồi đến cùng.”

Một kiếm quang che trời, đồ đặng Luân Hồi Kiếm Đạo xuất hiện, mười bóng người xuất hiện trên không trung, tay đều cầm một thanh cổ kiếm.

Không đúng, lần trước khi bị Quân Tri Bạch, Vân Bình An, Kiếm Cuồng Nhân vây công, Diệp Chiến Thiên mới có tu vi cấp Hồn Nguyên cao nhất, khi đó ông cũng không mạnh như vậy.

Vậy người có biết bây giờ cấp bậc của ông là gì không?

Vô Thủy cao nhất.

Người không nghe lầm đâu, chính là Vô Thủy cao nhất.

Cuộc sống của yêu nghiệt không cần phải được giải thích.

Ta chỉ muốn hỏi một câu, gia đình này có người bình thường không?

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn Diệp Chiến Thiên, trước mắt xuất hiện tin tức của phụ thân hắn: “Phụ thân, người còn phức tạp hơn ta?”

Cường giả mười kiếp.

Chẳng lẽ nhà chúng ta không có ai đơn giản sao?

Thì ra hiện tại trí nhớ một đời của Diệp Chiến Thiên thức tỉnh thì sẽ đạt được thực lực một đời, ông có được cấp bậc Vô Thủy cao nhất, nhưng trí nhớ chỉ thức tỉnh một đời.

Như vậy nếu trí nhớ của mười đời toàn bộ đều thức tỉnh, đồng thời đạt được thực lực mười đời, phụ thân sẽ mạnh đến mức nào.

Diệp Trường Sinh đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, chỉ cần là người bên cạnh hắn, cuối cùng đều vô địch.

Đồ đằng Luân Hồi kiếm đạo xuất hiện trực tiếp phá hủy đồ đằng thất tinh mà Khương Thiên Hoán phóng thích. Áo trắng của Diệp Chiến Thiên bay lên, tay cầm kiếm đứng lơ lửng giữa không trung.

“Các người cũng không phải rất mạnh.”

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, người mạnh mẽ nhất Hỗn Động Thiên Thần Tộc các người hẳn là Cửu Tinh Liên Châu mới đúng, mấy người các người quá yếu, ngay cả Cửu Tinh Liên Châu cũng không phải.”

“Đúng rồi, người mạnh nhất Hỗn Động Thiên Thần Tộc hẳn là Khương Phá Diệt, không biết hắn hiện tại còn sống không.”

Sắc mặt mấy người Khương Thiên Hoán, Khương Thương Lan chợt thay đổi, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin được, sao Diệp Chiến Thiên lại biết được tiên tổ của bọn hắn?

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Nếu không phải các người muốn đả thương con trai ta, ta thật sự không muốn giết các người.”

“Ta chỉ thích giao thủ với cường giả như Khương Phá Diệt. Ta còn nhớ rõ thời đại kia, ta cũng mạnh hơn Khương Phá Diệt rất nhiều.”

Khương Thiên Hoán: “...”

Hắn ta đã phát hiện ra sự kỳ lạ của Diệp Chiến Thiên: “Nguyện lực, trên người người lại có nguyện lực, người là cường giả luân hồi.”

“Không đúng, người là cường giả mười kiếp.”

Bởi vì hắn ta phát hiện sau lưng Diệp Chiến Thiên có mười nguyện lực, hơn nữa còn hiện ra màu sắc khác nhau, điều này cũng đại biểu cho mười kiếp luân hồi, Diệp Chiến Thiên chính là cường giả chí cao vô thượng.

Cho tới nay, chưa từng xuất hiện cường giả mười kiếp. Năm đó trong vũ trụ xuất hiện một cường giả năm kiếp, hắn cần quét Cửu Thiên, đứng ở thế bất bại, trở thành một nhân vật thần thoại của thời đại.

Diệp Chiến Thiên là cường giả thập thế, như vậy hắn sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?

Khương Thiên Hoán có thể khẳng định rằng, ở thời đại tiên tổ của bọn hắn, Diệp Chiến Thiên cũng là một người vô cùng mạnh mẽ.

Một bên.

Một người khác của Hỗn Độn Thiên Thần Tộc trầm giọng nói: “Lão Nhị, hắn chỉ thức tỉnh tu vi một đời, chúng ta liên thủ có thể chém giết hắn. Nếu để hắn tiếp tục thức tỉnh, ngày sau sẽ không có ai có thể chống lại hắn nữa.”

Khương Thiên Hoán gật đầu: “Cùng nhau ra tay đi!”

Bảy người đồng thời ra tay, vây quanh Diệp Chiến Thiên. Trong phút chốc, bảy lực công kích hội tụ trên người Diệp Chiến Thiên.

Ông đứng lơ lửng trên không, vòng xoáy kiếm khí ngăn cản công kích của bảy người, áo trắng tung bay như tiên, giơ tay lên chém một kiếm vào Cửu Thiên.

Chương 1823: Phụ thân, có thể 2 -

Chương 1834: Cô Trần, thuật Định Thân

Xuy.

Một kiếm bay ra, bóng người hóa thành một đoàn sương máu, trực tiếp bị một kiếm giết chết nhanh chóng.

Diệp Chiến Thiên quay đầu, ánh mắt lướt qua sáu người còn lại: “Nghịch thiên thôn phệ.”

Ngay sau đó.

Công kích mà sáu người phóng thích bị Diệp Chiến Thiên cắn nuốt vào thể, vòng xoáy sóng khí cuồn cuộn mênh mông, không chỉ cắn nuốt công kích của bọn hắn mà còn muốn cắn nuốt thân ảnh sáu người.

Nhìn thấy cảnh này.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Phụ thân cũng không thuần túy, vốn tưởng rằng phụ thân chỉ là kiếm tu đơn thuần, thì ra hắn cũng không gì không làm được.”

Dứt lời, hắn lẳng lặng nhìn đại chiến trên không trung, khóe miệng đột nhiên nhếch lên, thân ảnh biến mất tại chỗ. Lúc xuất hiện lại, hắn đã đi tới bên cạnh Diệp Chiến Thiên.

“Phụ thân, ta sẽ giúp người một tay.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Trường Sinh, người không cần ra tay, ta có thể.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phụ thân, bọn hắn đã bị người khống chế, ta vừa lúc tới chém giết, một kiếm một người, một kiếm một người.”

Diệp Chiến Thiên gật gật đầu, cười nói: “Chủ ý này không tệ, vậy bắt đầu đi!”

Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh. (Hai anh em cùng đánh hổ, hai bố con cùng ra trận, đủ để thấy vai trò to lớn của quan hệ máu mủ với việc nâng cao tinh thần binh lính trên chiến trường.)

Diệp Trường Sinh thúc dục chín phi kiếm, bắn tới phía sáu người. Khương Thiên Hoán lộ vẻ sốt ruột, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Chiến Thiên lại mạnh mẽ như vậy.

Giờ phút này hẳn ta không bận tâm nhiều như vậy, vội vàng mở miệng nói: “Rút lui, không cần dây dưa với cha con bọn hắn!”

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí tàn sát bừa bãi giống như sao băng xẹt qua không trung, ba người lúc này chôn mình dưới cổ kiếm.

Ba người Khương Thiên Hoán, Khương Thương Lan còn có Khương Thiên Long may mắn đào thoát, một luồng phân thân bị phá hủy, ba người trên đường chạy trốn vút đầy phù văn rơi xuống, hiển nhiên là lo lắng hai cha con Diệp Trường Sinh sẽ đuổi theo.

Ba linh giới rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, nhìn phù văn bay tới, hắn chậm rãi nâng cánh tay lên, phù văn bắn xuống, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

“Phù tổ chi thể?”

“Trường Sinh, có cái gì người không làm được?”

Diệp Chiến Thiên trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh cười nói: “Có gì mà phụ thân không làm được?”

Hai tên tự luyện.

Diệp Chiến Thiên nói: “Trường Sinh, người không thể so sánh với phụ thân, phụ thân chính là cường giả mười kiếp, mỗi một đời đều tu luyện công pháp khác nhau, cho nên hiểu tương đối nhiều.”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không nói gì nữa, cũng không nói cho Diệp Chiến Thiên kiếp trước hắn cũng là người vô cùng mạnh mẽ, có thể chính là cường giả đỉnh cao vũ trụ.

“Phụ thân, sao phụ thân đột nhiên tới tìm con, mẫu thân ở nơi nào?”

Diệp Chiến Thiên nói cho hắn biết chuyện Vũ Trụ Cấm Viện phái người vây công bọn hắn: “Mẫu thân người có thai, không cách nào đến đây, phụ thân đến đây bảo vệ người.”

Diệp Trường Sinh bình tĩnh nhìn Diệp Chiến Thiên: “Phụ thân, người rất lợi hại!”

Diệp Chiến Thiên đương nhiên biết Diệp Trường Sinh đang ám chỉ điều gì: “Mẫu thân người vẫn muốn sinh cho người một muội muội.”

Diệp Trường Sinh nói: “Muội muội rất tốt, sau này ta có thể bảo vệ nàng.”

Nói đến đây, hắn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Phụ thân không cần lo lắng an nguy của ta, Vũ Trụ Cấm Viện và các thế lực khác không giết được ta.”

“Mẫu thân cần phụ thân ở bên cạnh, cho nên phụ thân vẫn nên trở về đi!”

Diệp Chiến Thiên dõi mắt nhìn ra xa, ánh mắt rơi vào chỗ sâu trong hố đen: “Nơi này ẩn chứa mấy hơi thở nguy hiểm, để phụ thân bồi người đi hết nơi này.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cũng tốt!”

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn từ trên cao bay xuống, xuất hiện bên cạnh ba người Hoàng Cửu: “Nơi này vô cùng hung hiểm, các người về cố bảo trước đi.”

Ánh mắt Hoàng Cửu lóe lên, xẹt qua hư không, phát hiện người vây công Diệp Trường Sinh đã biến mất không thấy: “Diệp công tử, những người đó đi đâu rồi?”

Diệp Trường Sinh nói: “Thế giới cực lạc!”

Hoàng Cửu: “...”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Đã chết rồi.”

Hoàng Cửu sợ hãi, không thể tin: “Đã chết rồi sao?”

“Có ba người chạy trốn.” Diệp Trường Sinh lạnh nhạt nói: “Có điều, rất nhanh bọn hăn cũng sẽ chết.”

“Hổ đen Phóng Trục chính là một âm mưu, nơi này căn bản cũng không có cơ duyên, chỉ để Phóng Trục Chi Thần săn giết tu sĩ trong thành. Sau khi trở về các người hãy để cho Tộc trưởng dẫn người đi công chiếm nơi của Phóng Trục Chi Thần, từ nay về sau Hoàng Tộc các người chính là chủ nhân của thành Phóng Trục.”

Hoàng Cửu nhẹ nhàng gật đầu: “Ta nhớ kỹ, vậy trở về cố bảo.”

Hoàng Phong Lưu và Hoàng Đại Bảo kính sợ nhìn Diệp Trường Sinh, đồng thanh nói: “Diệp công tử bảo trọng.”

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong hư không, đi tới bên người Diệp Chiến Thiên: “Phụ thân, chúng ta đi thôi!”

Đang di chuyển về phía trước.

Diệp Chiến Thiên trầm giọng nói: “Trường Sinh, lúc trước ta kiểm tra một chút thì phát hiện ở trung tâm có thần thú mạnh mẽ ẩn nấp.”

Chương 1824: Phụ thân, có thể 3

Diệp Trường Sinh nói: “Là Ngục Thiên Thần Mông.”

Diệp Chiến Thiên biến sắc: “Thì ra người đã phát hiện ra nó từ lâu.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phụ thân, nơi này tổng cộng có ba con thần thú, theo thứ tự là Ngục Thiên Thần Mông, Vũ Trụ Thần Nghĩ và Chấn Thiên Lô Thú.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới lãnh địa của Ngục Thiên Thần Mông. Đột nhiên một trận kịch liệt run rẩy truyền đến, bóng dáng khổng lồ che trời xuất hiện trước mặt hai người, chính là Ngục Thiên Thần Mông.

Diệp Trường Sinh nói: “Phụ thân, người tới đi.”

Diệp Chiến Thiên cười nói: “Vẫn nên giao cho người, ta không cần thần thú, bên người ta có lão Hắc và lão Bạch là đủ rồi.”

Diệp Trường Sinh lại nói: “Phụ thân, thần thú bên người ta cũng rất nhiều, cho nên vẫn là người đến, Ngục Thiên Thần Mông này rất thích hợp với phụ thân.”

Diệp Chiến Thiên thấy không vận được Diệp Trường Sinh: “Được rồi, vậy phụ thân sẽ thu nó, hai thần thú còn lại giao cho người.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Chúng ta đồng thời bắt đầu, xem tốc độ thu phục của ai nhanh hơn.”

Trong hư không.

Diệp Chiến Thiên nhìn theo Diệp Trường Sinh rời đi, một tiếng rống chấn động trời đất truyền ra, ông vội vàng quay đầu nhìn qua, phát hiện Ngục Thiên Thần Mông đang tấn công về phía mình.

Bịch.

Ông bay ngược ra sau, không gian trước mặt bị Ngục Thiên Thần Mông nện nổ tung, sau khi một kích thất bại, Thần Mông lại càng trở nên nóng nảy.

Hiển nhiên nó coi Diệp Chiến Thiên là kẻ địch xâm lược lãnh địa.

“Chờ một chút, chúng ta nói chuyện một chút!”

Diệp Chiến Thiên nhìn Ngục Thiên Thần Mông, chậm rãi mở miệng nói.

Ông biết Thần Mông trước mắt là thần thú hiểm có trong vũ trụ, chắc chắn có được linh trí mạnh mẽ, có thể tùy tiện biến thành hình người.

Trao đổi với nó cũng không thành vấn đề.

Nhưng Ngục Thiên Thần Mông không để ý tới ông, lại một lần nữa phát động công kích mạnh mẽ. Nó giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hai vũ khí lớn, tức giận đập phá trời đất.

Diệp Chiến Thiên nhướng mày, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, Ngục Thiên Thần Mông này nghe không hiểu lời ông nói, hay căn bản nó cũng không muốn trò chuyện?

Xem ra không thể hiện ra thực lực, Thần Mông sẽ cho rằng ông rất yếu.

Ngay sau đó.

Luân Hồn Chân Thân xuất hiện sau lưng ông, bóng người màu trắng như tiên như thần, một kiếm từ trên cao chém xuống, Thần Mông vội vàng dùng vũ khí trong lòng bàn tay ngăn cản.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ tung truyền ra, vũ khí hóa thành bột mịn, thân ảnh Thần Mông liên tiếp lui về phía sau, lảo đảo, suýt chút nữa ngã xuống.

Ngục Thiên Thần Mông phát ra một tiếng rên rỉ, cúi đầu nhìn bàn

tay nổ tung, ngửa mặt lên trời điên cuồng rống một tiếng khiến chim sợ hãi bay thẳng lên, hoảng hốt mà chạy bừa.

Thú uy khủng bố vô cùng, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thế giới, ở sau lưng Ngục Thiên Thần Mông xuất hiện một không gian thật lớn.

Không gian thần thú?

Diệp Chiến Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra không gian sau lưng Ngục Thiên Thần Mông. Sắc mặt ông hơi đổi, thì ra Trường Sinh đã sớm biết nó có không gian thần thú, khó trách sẽ nói nó rất thích hợp với ta.

Không gian thần thú bao phủ xuống, vây kín Diệp Chiến Thiên. Trong lúc nhất thời, trong không gian xuất hiện trăm con Ngục Thiên Thần Mông.

Chúng vung nắm tay thật lớn, trở nên vô cùng nóng nẩy, tựa hồ muốn xé Diệp Chiến Thiên thành mảnh nhỏ.

Diệp Chiến Thiên rối rắm, không gian thần thú là sân nhà của Ngục Thiên Thần Mông, nếu ông không phá vỡ không gian thì sẽ luôn bị trói buộc, nhưng nếu phá vỡ không gian thì Thần Mông sẽ bị thương không nhẹ.

Về sau ông còn muốn nó đi theo mình lẫn lộn, nếu không cẩn thận đánh chết nó, vậy thì có chút được nhiều hơn mất.

Lúc này.

Giọng nói của Diệp Trường Sinh từ ngoài không gian thần thú truyền đến: “Phụ thân, người còn chưa giải quyết được sao?”

Sắc mặt Diệp Chiến Thiên hơi đổi: “Trường Sinh, người nhanh như vậy đã trở về, đừng nói cho ta biết là người đã thu phục được một con thần thú.”

Diệp Trường Sinh nói: “Phụ thân, không phải một con, mà là hai con!”

Diệp Chiến Thiên: “...”

Quả thực khó có thể tin, Trường Sinh làm sao có thể nhanh như vậy, chẳng lẽ hai thần thú đều không phản kháng?

Phải, ông đoán đúng rồi.

Diệp Trường Sinh đi thu phục Vũ Trụ Thần Nghĩ và Chấn Thiên Lô Thú. Chúng đúng là không có bất kỳ phản kháng nào, dường như đang chờ Diệp Trường Sinh đến.

“Trường Sinh, người chờ một chút, phụ thân rất nhanh sẽ kết thúc.”

“Phụ thân, có cần ta giúp người không?”

“Không cần, một con thần thú, ta dễ dàng giải quyết.”

Dứt lời, trăm Thần Mông đồng thời đánh ra công kích, một đòn này là chuẩn bị cho Diệp Chiến Thiên nổ to đầu.

Xuy.

Xuy.

Kiểm khí bao trùm như tia chớp bắn ra, trực tiếp nghiền nát công kích của Thần Mông, ngay cả không gian thần thú cũng xuất hiện từng vết nứt.

Diệp Chiến Thiên nhìn trăm Thần Mông biến mất, cả người bay lên, rơi xuống trên vai Ngục Thiên Thần Mông: “Nếu ta giết người, một kiếm là đủ rồi.”

Giọng nói Ngục Thiên Thần Mông nặng nề vang lên: “Vậy người giết ta đi!”

Chương 1825: Hệ thống điên cuồng ban thưởng

Diệp Chiến Thiên: “...”

Thì ra người biết nói chuyện.

Ngục Thiên Thần Mông nói: “Không biết nói chuyện chính là cảm điếc!”

Diệp Chiến Thiên tức giận: “Đi theo ta đi, ta sẽ không bạc đãi người, còn có thể giúp người giải trừ phong ấn trong cơ thể.”

Ngục Thiên Thần Mông quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh: “Ta muốn đi theo hử.”

Diệp Chiến Thiên giật mình: “Vì sao lựa chọn Trường Sinh?”

Ngục Thiên Thần Mông nói: “Bởi vì hử mạnh hơn người, hơn nữa hử có thể dễ dàng giải trừ phong ấn trong cơ thể ta.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Hử là con trai ta, người hiểu ý không?”

Ngục Thiên Thần Mông lắc đầu: “Không thể nào, sao hử có thể là con trai của người được.”

Diệp Chiến Thiên tiện tay vung lên, linh khí bao phủ bốn phía biến mất: “Trường Sinh, người lên đây!”

Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh ông: “Phụ thân, muốn ta hỗ trợ sao?”

“Không cần.” Diệp Chiến Thiên lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Thần Mông: “Có nghe thấy không, hiện tại người có thể ở lại bên cạnh ta chứ?”

Trong mắt Ngục Thiên Thần Mông lộ ra vẻ nghi hoặc, không thể hiểu được vì sao Diệp Trường Sinh lại là con trai của Diệp Chiến Thiên, chuyện này là không thể nào.

“Được, ta đồng ý với người.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Trường Sinh, trong cơ thể thần thú mà người thu phục có phải cũng có phong ấn không?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Một phù văn phong ấn mà thôi, tiện tay là có thể giải trừ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Phụ thân muốn ta giúp nó giải trừ phong ấn?”

Dứt lời, hắn đi tới bên cạnh Ngục Thiên Thần Mông, lòng bàn tay đặt lên người nó, một phù văn phong ấn từ trong cơ thể bay ra, trong nháy mắt tiến vào trong cánh tay hắn.

Diệp Chiến Thiên nhận thấy được phong ấn trong cơ thể Ngục Thiên Thần Mông biến mất: “Sau này người sẽ ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không ép người ký khế ước.”

“Thật sự không cần ký khế ước!”

Ngục Thiên Thần Mông lẳng lặng nhìn Diệp Chiến Thiên: “Không cần thì không cần, người luôn nhắc tới nó làm cái gì.”

Ngay sau đó, màn máu xuất hiện trên không trung, Ngục Thiên Thần Mông nói: “Đây là khế ước bình đẳng, thế nào?”

Diệp Chiến Thiên tiện tay vung lên, màn máu bị xua tan: “Không cần, nếu là khế ước bình đẳng, một chút ý nghĩa cũng không có, người giữ lại là được.”

Ngục Thiên Thần Mông nói: “Người là muốn ta ký khế ước chủ tớ sao?”

Diệp Chiến Thiên nói: “Còn có khế ước chủ tớ sao? Theo ý người, ta không thích ép buộc người khác.”

Diệp Trường Sinh nhìn hết thấy sự việc, trầm mặc không nói. Hắn tin Diệp Chiến Thiên có thể trị Ngục Thiên Thần Mông ngoan.

Ngục Thiên Thần Mông lần thứ hai phóng thích một giọt máu:

“Khế ước chủ tớ là ranh giới cuối cùng của ta.”

Diệp Chiến Thiên nhanh chóng ký khế ước: “Thật ra ta chỉ muốn người ở lại bên cạnh, khế ước hay gì cũng không quan trọng.”

Ngục Thiên Thần Mông: “...”

Ai là gian xảo nhất? Diệp Chiến Thiên gian xảo nhất.

Ai không biết xấu hổ nhất? Cha con Diệp gia không biết xấu hổ nhất.

Thực lực mạnh mẽ đến biến thái, làm người còn âm hiểm, giả dối, thử hỏi kẻ địch phải sống thế nào đây?

Kế tiếp, hai cha con nói cười đi ra ngoài hố đen Phóng Trục. Trong lúc đi về phía trước, bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến âm thanh của hệ thống.

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành thành công nhiệm vụ hệ thống, tiến vào hố đen Phóng Trục, đạt được một phần thưởng của hệ thống.]

Diệp Trường Sinh không chút do dự: [Nhận phần thưởng ngay.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đạt được thẻ truyền thừa Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.]

Cái này...

Diệp Trường Sinh hơi bối rối, lại một lần nữa bị chấn động bởi phần thưởng của hệ thống. Hắn biết sự mạnh mẽ của Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, thẻ truyền thừa Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai, có thể tự mình sử dụng, cũng có thể cho những người khác sử dụng.]

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Trường Sinh trầm tư. Hiện giờ mình hoàn mỹ như thế, thân thể, huyết mạch đều vô địch.

Nếu hần sử dụng Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai thì quả thực chính là lãng phí, một chút công dụng cũng không có.

Tâm thần hần vừa động, thể truyền thừa Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai kẹt ở lòng bàn tay, bất ngờ đã biến thành một viên được màu vàng.

Không thể không nói, chức năng của hệ thống mạnh mẽ, chơi vẫn là hoa.

Diệp Trường Sinh thu đan được vào trong một cái bình ngọc, giờ tay đưa cho Diệp Chiến Thiên: “Phụ thân, bình ngọc này giao cho người, bên trong là lễ vật ta cho đứa nhỏ trong bụng mẫu thân. Chờ sau khi đứa nhỏ được sinh ra thì uống vào là được.”

“Trường Sinh, người vẫn nên giữ đan được này lại thì hơn, vì phụ thân đã chuẩn bị cho đứa nhỏ một vài thứ rồi.”

Nói đến đây, ông dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Năm đó phụ thân đã bỏ lỡ Trường Sinh người, vẫn cảm thấy nợ người.”

Diệp Trường Sinh đặt bình ngọc ở trong tay Diệp Chiến Thiên: “Phụ thân, tâm tư của người ta đều hiểu rõ, chuyện nơi này đã chấm dứt, phụ thân có thể khởi hành trở lại bên cạnh mẫu thân.”

Diệp Chiến Thiên có chút không nỡ: “Trường Sinh, thời gian chúng ta ở bên người quá ít.”

Chương 1826: Hệ thống điên cuồng ban thưởng 2

Diệp Trường Sinh nói: “Phụ thân, người và mẫu thân ở đâu, chờ ta bận xong, đi đón các người về nhà.”

Diệp Chiến Thiên nói: “Phàm Vũ Trụ.”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Ta nhớ kỹ, phụ thân không cần lo lắng cho con, lang bạt bên ngoài nhiều năm như vậy, không phải ta vẫn bình yên vô sự sao?”

Diệp Chiến Thiên lại nói: “Trường Sinh, người nhất định phải cẩn thận Vũ Trụ Cấm Viện, trước khi đến thành Phóng Trục, ta đã đi qua Hư Vô Chi Địa một lần.”

“Thực lực và nội tình của Vũ Trụ Cấm Viện rất mạnh. Người không nên một mình đối mặt với bọn hắn.”

Diệp Trường Sinh lạnh nhạt cười: “Ta làm việc cũng không lỗ mãng, phụ thân nhanh chóng khởi hành đi.”

Cuối cùng Diệp Chiến Thiên vẫn rời đi.

Chỉ để lại Diệp Trường Sinh một mình lơ lửng trên không, nhìn theo Diệp Chiến Thiên biến mất ở bầu trời.

Chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó, chính mình cũng sẽ có huynh đệ tỷ muội.

Nhà.

Trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện từ này, nhà thể hiện sự ấm áp, là bến đỗ hạnh phúc.

Hắn lắc đầu: “Ta không xứng!”

Ít nhất hiện tại hắn thật đúng là không xứng, không cần hỏi vì sao, hỏi chính là không xứng.

...

Giờ khắc này.

Trong thành Phóng Trục.

Hai người Hoàng Hoàng, Cửu Sắc đã tấn công tiên cung của Phóng Trục Chi Thần, ngoại trừ người Hoàng Tộc còn có Môn chủ Long Bác và cường giả của Khí Kiếm Môn.

Hiện tại trong thành Phóng Trục chỉ còn lại Hoàng Tộc, Khí Kiếm Môn và Mộ Thần Tông, về phần Tội Ác Thần Tông đã bị Diệp Trường Sinh xóa bỏ.

Không có đám người Khương Thương Lan, Chu Nguyên, thế lực còn sót lại của Phóng Trục Chi Thần quả thực không chịu nổi một kích.

Thật ra không biết, sau khi Khương Thương Lan rời khỏi hố đen, hắn ta đã mang cường giả dưới trướng đi, còn lại chỉ là một vài người dựa vào Khương Thương Lan.

Mấy người đó ở trước mặt đám người Hoàng Hoàng, Cửu Sắc, Long Bác, quả thực là không chịu nổi một kích.

Sau khi tiến vào tiên cung, đập vào mắt là một mảnh hỗn loạn, giống như bị người cướp bóc một phen.

Long Bác nói: “Thành Phóng Trục không còn Phóng Trục Chi Thần, thời đại của hắn đã kết thúc.”

Hoàng Hoàng cười nói: “Tất cả đều nhờ Diệp công tử, vừa nghĩ đến Khương Thương Lan tàn sát nhiều tu sĩ như vậy, thật muốn băm thầy hắn thành vạn đoạn.”

Sắc mặt Long trầm xuống: “Sau lưng Khương Thương Lan có Hỗn Độn Thiên Thần Tộc ủng hộ, chính bọn hắn đã biến thành Phóng Trục thành nơi chướng khí mù mịt, hiện giờ hết thầy đã yên ổn, chúng ta có thể sống một cuộc sống yên tĩnh ở đây.”

Hoàng Hoàng nói: “Kết cấu vũ trụ biến hóa quá nhanh, sau này thành Phóng Trục cũng sẽ không thái bình, Hắc Ám Cẩm Khu có dị

động, một khi phong ấn của Hắc Ám Thần Tộc bị phá vỡ, người gặp nạn đầu tiên vẫn là thành Phóng Trục.”

Long Bác tự nhiên biết Hắc Ám Cấm Khu nguy hiểm. Bọn hắn ở thành Phóng Trục nhiều năm, Hắc Ám Cấm Khu vẫn bình tĩnh, nhưng gần đây đột nhiên lại có dị động, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự khó có thể đoán trước.

Đúng lúc đó.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước tiên cung, đám người Hoàng Hoàng, Cửu Sắc, Hoàng Cửu vội vàng tiến lên.

Hoàng Hoàng trầm giọng nói: “Đa tạ Diệp công tử ra tay đánh bại Phóng Trục Chi Thân, cho thành Phóng Trục sự thái bình.”

Diệp Trường Sinh cười nói: “Tộc trưởng Hoàng Tộc khách khí rồi.”

Hoàng Hoàng quay đầu nhìn về phía Long Bác: “Long huynh, vị này chính là Diệp công tử.”

Long Bác ôm quyền: “Môn chủ Khí Kiếm Môn Long Bác, gặp qua Diệp công tử.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng trên người Long Bác, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, người này rõ ràng là một vị kiếm tu, vì sao thế lực lại gọi là Khí Kiếm Môn?

Vốn là người xa lạ, hắn cũng lườm hỏi.

“Cửu Sắc, ngày mai chúng ta rời khỏi thành Phóng Trục!”

Cửu Sắc gật đầu: “Cũng nên xuất phát, mấy ngày nay Hắc Ám Cấm Khu có dị động, nếu không đi, sợ chậm thì sinh biến.”

Hoàng Hoàng nghe được hai người nói chuyện, sắc mặt hơi đổi: “Diệp công tử muốn đi tới Hắc Ám Cấm Khu?”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta vốn muốn đi tới Hắc Ám Cấm Khu, chỉ là đi ngang qua thành Phóng Trục mà thôi.”

“Cửu Sắc, người không nói cho Tộc trưởng Hoàng Tộc mục đích

này của chúng ta sao?”

Cửu Sắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Không có.”

Hoàng Hoàng vội vàng nói: “Diệp công tử, Hắc Ám Cấm Khu phong ấn Hắc Ám Thần Tộc, năm tháng vô tận trôi qua, nơi đó vẫn bị bóng tối bao trùm, bất kỳ sinh linh nào tiến vào trong đó đều sẽ bị bóng tối cắn nuốt.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào trên người Cửu Sắc: “Lão Cửu, người không nói cho Diệp công tử Hắc Ám Cấm Khu có bao nhiêu hung hiểm sao?”

Cửu Sắc nói: “Không cần, lúc trước Trường Sinh đã giao thủ với Hắc Thiên Tử, Hắc Thiên Tử thất bại chạy trốn đến Hắc Ám Cấm Khu, Trường Sinh lúc này mới đuổi theo.”

Hoàng Hoàng: “...”

Long Bác: “...”

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, tu sĩ trẻ tuổi như Hoàng Cửu đương nhiên không biết sự mạnh mẽ của Hắc Thiên Tử, nhưng mọi người nghe được Hắc Thiên Tử chạy về Hắc Ám Cấm Khu, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi.

Chương 1827: Có thể, có thể?

Hắc Ám Cấm Khu là nơi tu sĩ vũ trụ không dám đặt chân tới. Thành Phóng Trục cách Hắc Ám Cấm Khu không quá xa, cho dù là Khương Thương Lan cũng không dám nhúng chàm Hắc Ám Cấm Khu.

Thật ra.

Trước khi rời khỏi hố đen, Diệp Trường Sinh cũng đã lập kế hoạch chu đáo cho hành trình kế tiếp, đầu tiên là đi tới Hắc Ám Cấm Khu, sau đó trở về Hỗn Độn Thế Giới.

Sau đó lại trở lại Trường Sinh Vũ Trụ, sau đó dẫn dắt tất cả tu sĩ Trường Sinh Vũ Trụ, phi thăng đến Đại Thiên Vũ Trụ.

Hợp nhất toàn bộ lực lượng cùng một chỗ, hẳn chuẩn bị tuyên chiến với Vũ Trụ Cấm Viện, có chút ân oán cũng đã đến lúc chấm dứt.

Đợi đến khi hoàn toàn tiêu diệt Cấm Viện Vũ Trụ, hẳn sẽ tính toán đi Phàm Vũ Trụ đón cha mẹ và đưa nhỏ mới sinh về nhà.

Thuận đường cũng tìm mấy vị tức phụ rời đi về, từ nay về sau sống cuộc sống không xấu hổ không xấu hổ.

Suy nghĩ một chút, chuyển đi là khá dày đặc.

Đột nhiên, hắn nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía thành Phóng Trục, sắc mặt biến đổi: “Các người cuối cùng cũng xuất hiện.”

Hoàng Hoàng nói: “Diệp công tử nói cái gì xuất hiện?”

Diệp Trường Sinh nói: “Hoàng Tộc trưởng, người để lại phong ấn nguyên rửa trên người người xuất hiện.”

Hoàng Hoàng tức giận không kìm được: “Bọn hắn còn dám vào thành, lần này lão phu muốn bọn hắn có tới mà không có về.”

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, bay về phía thành Phóng Trục,

những người khác theo sát phía sau.

Cửu Sắc đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, muốn quản sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Xuống xem một chút đi, năm nay người thiện lương như ta đã không còn nhiều lắm.”

“Thật hâm mộ Hoàng Tộc trưởng bọn hắc có thể quen biết ta!”

Cửu Sắc: “...”

[Chủ nhân, chúng ta có thể có chút mặt mũi không, nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, người sẽ quản bọn hắc hả?]

[Hệ thống, người cái người này thật sự không hiểu ta, ta chính là kẻ hiền lành bại hoại!]

[Chủ nhân, nhìn dáng vẻ khoác lác của người, ta thật sự muốn cười!]

Diệp Trường Sinh: [...]

[Hệ thống, có phải người bị rối loạn lo âu xã hội không?]

Rối loạn lo âu xã hội?

Mắc chứng rối loạn lo âu xã hội nhưng vẫn có thể trao đổi với mọi người?

Hệ thống cảm thấy bị xúc phạm.

Giờ phút này.

Trong thành Phóng Trục.

Trên đường lớn hỗn loạn, những người áo đen giống như ma quỷ, điên cuồng thu hoạch tu sĩ trong thành, máu bắn tung tóe, xác chết ở khắp mọi nơi, giống như luyện ngục nhân gian.

Hoàng Hoàng, Long Bác dẫn người xuất hiện, nhìn tu sĩ vội vàng chạy trốn, bọn hắc lập tức tấn công những người áo đen.

Hết đòn tấn công này đến đòn khác bay ra, hào quang bùng nổ và lan rộng, người áo đen bị bắn ra, khí tức tử vong đáng sợ quét qua.

Hoàng Hoàng nhìn chăm chú, phát hiện trên đỉnh lâu các cách đó không xa có một bóng người đứng thẳng tắp như thường, người này chính là người đã đánh bại hắn ngày đó và để lại phong ấn nguyên rủa trên người hắn.

Kẻ thù gặp nhau mắt tóe lửa.

Ngay lúc hắn chuẩn bị động thủ thì Long Bác bên cạnh trầm giọng nói: “Hoàng huynh, người của Mộ Thần Tông.”

Hoàng Hoàng nhìn về phía cuối đường lớn, ánh mắt rơi vào trên người một người: “Lạc Thiên Thu, sao có thể là hắn?”

Dứt lời, trên đỉnh lại xuất hiện một bóng người khác, sắc mặt Hoàng Hoàng thay đổi: “Mộ Quỷ, không thể nào, Mộ Quỷ đã chết, tại sao hắn lại xuất hiện?”

Nhưng bóng dáng xuất hiện tiếp theo lại khiến hai người bọn hắn khiếp sợ, bởi vì những bóng người trước mặt đều là những cường giả trước kia của thành Phóng Trục.

Nói chính xác hơn là những cường giả này đã chết.

Trong số những người này có cường giả của Khí Kiếm Môn, cũng có cường giả của Hoàng Tộc. Những người đã chết đột nhiên lại xuất hiện, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này.

Lạc Thiên Thu đi tới trước mặt hai người: “Khương Thương Lan đã chạy trốn, từ nay về sau thành Phóng Trục sẽ là địa bàn của Mộ Thần Tông chúng ta, hai người các ngươi sẽ không có ý kiến chứ?”

Hoàng Hoàng trong nháy mắt có thể nhìn ra trong cơ thể Lạc Thiên Thu có một phong ấn nguyên rủa: “Lạc Thiên Thu, Mộ Thần Tông các ngươi thế mà nguyện ý làm quân cờ của người khác.”

Lạc Thiên Thu cười nói: “Người thường đi đến nơi cao, chỉ cần có thể dẫn Mộ Thần Tông lên đỉnh cao, cho dù bán linh hồn, ta cũng

sẽ không do dự.”

“Hai vị đã chuẩn bị xong chưa? Ta sẽ đưa các người lên đường.”

“Giết!”

Ra lệnh một tiếng, đám người Mộ Quý chen nhau tấn công về phía Phượng Hoàng và Long Bác.

Ầm.

Ầm.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, sóng xung kích khuếch tán làm lâu các biến thành đồng đổ nát.

Hai người Hoàng Hoàng bị đánh bay ra ngoài, văng sáng linh khí trên người bị phá vỡ, sau khi cố gắng ổn định thì phun ra một ngụm máu.

Hiển nhiên, bọn hắc căn bản không phải là đối thủ của đám Quý Mộ kia.

Hoàng Hoàng quay đầu nhìn Long Bác: “Bọn hắc bị khống chế, bọn hắc chỉ là con rối bị nguyên rửa mà thôi.”

Nhiều năm qua, Mộ Thần Tông luôn ẩn nấp, ai cũng cho rằng bọn hắc đã suy bại, không ai nghĩ rằng Mộ Thần Tông không nhàn rỗi chút nào.

Chương 1828: Có thể, có thể? 2

Thế mà bọn hắc lại dám bí mật trộm cắp rất nhiều thi thể như vậy, đồng thời cũng luyện chế thành con rối bị nguyên rửa.

Có thể thấy, Mộ Thần Tông đã chuẩn bị cho hôm nay rất lâu rồi.

Xoạt.

Xoạt.

Mộ Quỷ lại dẫn người tấn công Hoàng Hoàng, hai bóng người bay lên không trung, xuất hiện trong hư không.

Hoàng Hoàng biết nếu tiếp tục chiến đấu thì thành Phóng Trục sẽ bị san bằng.

Lúc này.

Lão tổ Hoàng Tộc, Khí Kiếm Môn dẫn người xuất hiện. Khi nhìn thấy bóng dáng trong hư không thì lúc đầu mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Ngay sau đó, bọn hắc đã nhận ra được mảnh khố, biết rằng cường giả đã từng mạnh mẽ trong gia tộc đã bị luyện chế thành một con rối bị nguyên rửa.

Tất cả mọi người đều không chút do dự ra tay ngay, đã là con rối bị nguyên rửa thì còn quan tâm hắc có phải trưởng lão trong tộc làm gì, giết là xong.

Nếu không, ngay cả mạng nhỏ cũng không còn

Trong hư không.

Cửu Sắc đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh: “Trường Sinh, ta sẽ đi giúp lão Hoàng trước, nếu không lát nữa hắc sẽ bị người đánh chết.”

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh khẽ nói, bóng dáng lóe lên, hắc đi tới trước mặt người áo đen đang đứng trên lầu các: “Thiên Chú Tộc,

nguyên rửa trên người mọi người trong thành đều bắt nguồn từ người.”

Người áo đen hơi nheo mắt lại, nhìn Diệp Trường Sinh: “Phải thì thế nào?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không sao, ta chỉ hỏi thôi.”

Người áo đen nói: “Đừng hỏi một cách mù quáng, bằng không người sẽ giống như bọn hắc.”

Xoẹt.

Một thanh kiếm bay ra, lập tức xuyên thủng mi tâm của người áo đen.

Một luồng linh hồn thoát ra, kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, kiếm của hắn quá nhanh.

Không kịp chuẩn bị chút nào, trong tích tắc hắc ta đã bị một thanh kiếm giết chết, người áo đen nổi giận đùng đùng: “Sao người lại ra tay với ta!”

Diệp Trường Sinh nói: “Thấy người không vừa mắt, lý do này đã đủ chưa?”

Người áo đen chết lặng, không thể tin được Diệp Trường Sinh lại kiêu ngạo như vậy: “Dám làm kẻ thù của Thiên Chú Tộc ta, bất kể người là ai, người đều sẽ chết rất thảm hại.”

Xoẹt.

Một kiếm khác bay ra, nhanh như tia chớp, đánh vỡ linh hồn thể của người áo đen.

Nói nhảm nhiều quá.

Ngay sau đó.

Một giọt máu xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Trường Sinh, linh khí bao bọc hóa thành vô số đạo, từng câu bùa chú kỳ lạ xuất hiện, giống như một cơn mưa bất chợt từ trên trời rơi xuống.

Mưa máu rơi xuống, chui vào cơ thể của người áo đen trên đường lớn, trong chốc lát, phong ấn nguyên rửa trong cơ thể mọi người được giải trừ.

Tất cả bọn hắn đều mờ mịt đứng trên đường lớn, ngay sau đó bọn hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lần lượt khom người thi lễ.

Trong lòng mọi người đều biết rõ, chính Diệp Trường Sinh đã giúp bọn hắn giải trừ phong ấn, đồng thời, lời nguyện trong cơ thể mấy Mộ Quỷ và những người khác cũng biến mất.

Không còn phong ấn nguyên rửa, bọn hắn ngay lập tức mất đi sự sống và trở thành xác chết một lần nữa.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn Cửu Sắc: “Đi thôi!”

Hai người đạp không rời đi, chẳng mấy chốc đã đến bên ngoài thành Phóng Trục. Trong khi bọn hắn rời đi, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân, có đánh dấu thành Phóng Trục ngay không?]

[Đinh, nhắc nhở chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ cứu vớt thành Phóng Trục, được hệ thống ban thưởng tín ngưỡng lực, có nhận luôn không?]

Tâm thần Diệp Trường Sinh khẽ động, hắn không chút do dự: [Đánh dấu ngay.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân đã đánh dấu thành công thành Phóng Trục, nhận được một Quang Minh Thần Cách.]

Diệp Trường Sinh lại nói: [Nhận ngay tín ngưỡng lực.]

[Đinh, chúc mừng chủ nhân có được ngàn vạn tín ngưỡng lực, lĩnh ngộ thần thông tín ngưỡng – Tịnh Hóa Vạn Giới.]

Hệ thống vừa dứt lời, Diệp Trường Sinh nhú mày, nhanh chóng kiểm tra hai phần thưởng mà hệ thống đưa ra.

Quang Minh Thần Cách, không biết sau khi dung hợp sẽ được thần

thông gì.

Tĩnh Hóa Vạn Giới, sử dụng nó có thể làm suy yếu sự tấn công, uy áp, thực lực của kẻ thù, đồng thời có thể xua đuổi mọi trói buộc.

Diệp Trường Sinh nhếch môi cười, hiển nhiên rất hài lòng với hai phần thưởng này.

Cửu Sắc quay đầu lại nhìn: “Trường Sinh, ngươi nghĩ tới chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Diệp Trường Sinh nói: “Không có, chỉ là ta có chút hưng phấn khi nghĩ rằng mình sẽ đến Hắc Ám Cẩm Khu ngay bây giờ.”

Cửu Sắc: “...”

Đúng là một người kỳ lạ, những người khác luôn thận trọng khi đến những nơi nguy hiểm, nhưng Diệp Trường Sinh lại rất phấn khích.

Lúc này.

Trên hư không.

Từng bóng người đột nhiên buông xuống, chặn đường đi của hai người. Diệp Trường Sinh trong nháy mắt nhận ra nữ tử áo trắng trong đám đông chính là người bị hắc đánh bay ra ngoài trong lúc tham gia tuyển chọn thi đấu.

Lúc đó, hệ thống yêu cầu hắc ngăn cản nữ tử này tiến vào hố đen Phóng Trục, hiện tại thì hay rồi, người ta đã tìm tới cửa.

Một lão giả áo trắng tiên phong đạo cốt đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh: “Lão phu Đường Cửu Môn của Thiên Tiên Tộc, gặp qua Diệp công tử.”

Chương 1829: Tiến vào Hắc Âm Cẩm Khu

Diệp Trường Sinh sững sờ: “Đường trưởng lão, có chuyện gì sao?”

Đường Cửu Môn trầm giọng nói: “Lão phu đặc biệt đến cảm tạ Diệp công tử.”

Dứt lời, Đường Thủy Lạc bên cạnh nói: “Trưởng lão, vì sao?”

Diệp Trường Sinh nói: “Đường trưởng lão không cần đa lễ.”

Đường Thủy Lạc trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh: “Đừng ngắt lời, có thể chứ?”

Diệp Trường Sinh nói: “Có thể, có thể, người cứ nói!”

Trong hư không.

Đường Cửu Môn quay đầu nhìn Đường Thủy Lạc, nghiêm nghị quát lớn: “Không được vô lễ với Diệp Công Tử.”

Đường Thủy Lạc lộ vẻ ủy khuất: “Trưởng lão, nếu không phải vì hắc, ta đã tiến vào hố đen Phóng Trục rồi.”

Đường Cửu Môn nói: “Tiến vào hố đen Phóng Trục? Nếu tiến vào, bây giờ người đã là một cỗ thi thể rồi.”

Sắc mặt Đường Thủy Lạc thay đổi: “Trưởng lão...”

Đường Cửu Môn nói tiếp: “Hố đen Phóng Trục là âm mưu của Khương Thương Lan – Phóng Trục Chi Thần, cũng là cách để Hỗn Độn Thiên Thần Tộc có được huyết mạch mạnh mẽ.”

“Lão phu vừa nhận được tin Hỗn Độn Thiên Thần Tộc săn giết vô số người tu luyện để thu được huyết mạch của bọn hắc thông qua ba nơi thành Phóng Trục, Trụ Lạc Chi Môn và thành Thiên Đường.”

“Về phần Hỗn Độn Thiên Thần Tộc có âm mưu gì, cho tới bây giờ vẫn chưa ai biết. Nhưng Hỗn Độn Thiên Thần Tộc đã trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, đã có lực lượng liên kết chống lại

bọn hần rồi.”

Đường Thủy Lạc sợ hãi, nàng không ngờ rằng hóa ra hố đen Phóng Trục lại là nơi Hỗn Độn Thiên Thần Tộc săn giết tu sĩ.

“Còn không mau nhận lỗi với Diệp Công Tử!”

“Đường trưởng lão khách khí rồi.”

“Ta không cần xin lỗi, ta còn có việc, đi trước.”

Diệp Trường Sinh khẽ nói.

Đường Cửu Môn vội vàng nói: “Diệp công tử, Thủy Lạc chính là hy vọng của Thiên Tiên Tộc ta, nếu không nhờ người giúp nàng tránh được tai họa, Thiên Tiên Tộc chúng ta đã tổn thất rất lớn.”

“Nếu Diệp Công Tử không chê, người có thể đến Thiên Tiên Tộc ta làm khách.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ta xin nhận lòng tốt của Đường trưởng lão, ta quả thật có chuyện quan trọng phải làm.”

Đường Thủy Lạc thấy Diệp Trường Sinh từ chối lòng tốt của trưởng lão: “Trưởng lão, đạo bất đồng bất tương vi mưu.” (Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được.)

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đạo quả nhiên là khác biệt, ta là võ giả, người là loại Đạo gì, khó nói, khó nói.”

Dứt lời, bóng dáng hần đã đi xa, Đường Cửu Môn nhìn bóng lưng rời đi của hần: “Diệp Công Tử, người muốn đi đâu?”

“Hắc Ám Cấm Khu.”

Giọng nói vang vọng trong không trung, sắc mặt Đường Cửu Môn và những người khác đều nhanh chóng thay đổi. Biết Diệp Trường Sinh đang đi đến Hắc Ám Cấm Khu, bọn hần chỉ có thể tránh xa, bởi vì nơi đó không phải nơi bọn hần có thể tới.

Đường Thủy Lạc nhìn Diệp Trường Sinh biến mất, bỗng nhiên cảm

thấy hơi tội lỗi.

Nàng luôn tu luyện trong gia tộc, tự xưng là thiên tư trác tuyệt, không ai trong thế hệ trẻ có thể so sánh được.

Nhưng khi gặp Diệp Trường Sinh, nàng mới biết suy nghĩ của mình nực cười đến mức nào.

Để so sánh, chỉ đơn giản là khác nhau một trời một vực.

Đường Cửu Môn nói: “Đây chính là Diệp Trường Sinh.”

Đường Thủy Lack không rõ ý của hắn: “Lời này của trưởng lão có ý gì?”

Đường Cửu Môn lại nói: “Trong vũ trụ, người có thể tùy tiện dám tiến vào Hắc Ám Cấm Khu cũng chỉ có Diệp Trường Sinh, người không hiểu hắn, khi nào hiểu được, người sẽ từ từ phát hiện làm sao có thể có một người bất khả chiến bại như vậy.”

Đường Thủy Lạc sững sờ: “Ý của trưởng lão là Diệp Trường Sinh bất khả chiến bại?”

Đường Cửu Môn gật đầu: “Loại bất khả chiến bại toàn diện cũng là tồn tại mà tất cả các thế lực lớn trong vũ trụ đều muốn làm quen.”

Không thể không nói, hắn đã tông kết được Diệp Trường Sinh rất toàn diện.

Trong vũ trụ có bao nhiêu thế lực muốn giết chết Diệp Trường Sinh, có bao nhiêu thế lực muốn thiết lập quan hệ tốt với hắn.

Tuy nhiên, Diệp Trường Sinh quá lạnh lùng, đáng vẻ luôn là người sống chớ lại gần.

Nhưng thật ra, Diệp Trường Sinh cũng không lạnh lùng mà hắn rất bình dị, gần gũi, hiền lành, là người am hiểu đạo lý.

Những người cảm thấy hắn lạnh lùng đều là những người sợ hắn, dù sao tu vi cũng không cùng trình độ, bọn hắn vẫn có chút kinh nể.

Bởi vì những người mạnh mẽ luôn nằm ngoài tầm với.

...

Bên ngoài Hắc Ám Cấm Khu.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh và Cửu Sắc xuất hiện. Hắc Ám Cấm Khu này có chút đặc biệt, nói thế nào nhỉ, chính là một quả cầu màu đen khổng lồ.

Loại rất, rất, rất đen.

Nó lơ lửng trên không trung, tản ra linh khí màu đen cuồn cuộn.

Thần thức của Diệp Trường Sinh bao phủ trong Hắc Ám Cấm Khu, sắc mặt hơi thay đổi, quả cầu đen này rất kín, linh lực thậm chí không thể thăm dò vào bên trong.

Sắc mặt Cửu Sắc trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm Hắc Ám Cấm Khu trước mặt: “Trường Sinh, nơi này còn đáng sợ hơn lúc trước ta tới.”

Diệp Trường Sinh nói: “Đúng vậy, nhưng càng nguy hiểm, ta càng hưng phấn.”

Chương 1830: Tiến vào Hắc Âm Cấm Khu

2

Sao nghe câu này lại giống như càng la hét, ta càng... hưng phấn, cùng ý sao?

Cửu Sắc lại nói: “Hay là chúng ta quan sát trước rồi làm quen với hoàn cảnh xung quanh?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Cửu Sắc, cứ nhìn chăm chăm vào một quả cầu màu đen, người có thể nhìn thấy cái gì không?”

“Chúng ta đã dám đánh Hắc Thiên Tử mà còn sợ tiến vào Hắc Âm Khu sao?”

Cửu Sắc cười khỏ nói: “Trường Sinh, Hắc Âm Cấm Khu này do Hắc Âm Thần Tộc phong ấn, còn gọi là Nghịch Thiên Tà Thần tộc.”

“Tà Thần Tộc từng là một chủng tộc rất mạnh trong vũ trụ, khi đó bọn hắn...”

Diệp Trường Sinh xua tay: “Đừng nói nữa, ta không thích nghe loại chuyện này nhất, lúc nào cũng nói mạnh mẽ cỡ nào, sau đó bị phong ấn, đây cũng gọi là mạnh sao?”

Cửu Sắc: “...”

Trong lúc nhất thời, Cửu Sắc không nói nên lời.

Bởi vì những gì Diệp Trường Sinh nói rất có lý, thật ra cho tới giờ vẫn chưa biết rốt cuộc là ai đã phong ấn Tà Thần Tộc.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh lóe lên, càng ngày càng gần quả cầu màu đen: “Cửu Sắc, chúng ta đi vào!”

Cửu Sắc sững sờ, vẻ mặt mờ mịt: “Trường Sinh, ta còn chưa tìm được lối vào, chúng ta làm sao đi vào?”

Diệp Trường Sinh giơ tay chỉ: “Khe hở lớn như vậy, người nói cho ta biết ta có thể vào được không?”

Cửu Sắc gãi gãi đầu, sao hắn không thấy ở đó có một khe hở?
Ngay khi hắn chuẩn bị nhắc nhở Diệp Trường Sinh, người ta đã bước vào Hắc Ám Cấm Khu rồi.

Hắn vội vàng đến chỗ Diệp Trường Sinh tiến vào, cố gắng tiến vào Hắc Ám Cấm Khu nhưng lại bị một nguồn linh khí đánh bay ra ngoài.

Nơi này có khe hở hả?

Nếu có thì sao ta lại không vào được?

Cửu Sắc bị chấn động hơi choáng váng, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta không nhắm trúng?”

Ta đã thử hai lần liên tục, mặt cũng đụng đến sừng lên nhưng quả thật không thể đi vào.

Xoa xoa hai má, hắn chỉ có thể đợi ở ngoài Hắc Ám Cấm Khu. Đột nhiên, một loạt tiếng thét chói tai vang lên từ trong Cấm Khu.

Thảm như vậy?

Âm thanh này không giống như của Trường Sinh, chắc ta nghĩ nhiều rồi.

Lúc này.

Trong Hắc Ám Cấm Khu, Diệp Trường Sinh đang đâm vài con quái nhỏ, tiếng thét là của mấy con Ác Long.

Hắn nắm chặt lấy da thịt, nhấc vẩy rồng lên, rút gân rồng ra, suýt chút nữa cũng biến thành Tiểu Na Tra.

Điều khiến Diệp Trường Sinh bất ngờ là... Vị trí lúc này của hắn chỉ là bên ngoài Hắc Ám Cấm Khu, những sinh vật như Ác Long chỉ có thể trà trộn vào bên ngoài Hắc Ám Cấm Khu?

Hắn không dám nghĩ đến trung tâm sẽ có sinh linh mạnh mẽ gì.

Không quan tâm nhiều như vậy, trước tiên hắn đánh chết Ác Long rồi nói tiếp, số lượng thật đúng là không ít.

Đột nhiên, hai con Ác Long trốn thoát rồi tiến sâu vào Cẩm Khu, Diệp Trường Sinh không chút do dự đuổi theo, Hỗn Độn Cửu Đực xuất hiện sau lưng hắn.

Ác Long bay lượn trong Cẩm Khu, nó sợ hãi đến mức kêu gào thảm thiết, như muốn nói, người có thể đừng đuổi theo không, ta rất sợ.

Trong bóng tối vô tận.

Diệp Trường Sinh cố ý giảm tốc độ, theo sát phía sau Ác Long, chơi trò người đuổi ta chạy.

Những Ác Long này đã quen với tình hình trong Hắc Ám Cẩm Khu, Diệp Trường Sinh biết đi theo chúng có thể tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Ít nhất chắc chắn rằng rồng sẽ không đi đến những nơi rất nguy hiểm.

Quả nhiên.

Hai con Ác Long đột nhiên sà xuống rồi chui vào một đầm nước, dường như có ý định trốn trong đầm nước để trốn thoát.

Tuy nhiên, chúng đã đánh giá thấp thực lực của Diệp Trường Sinh. Sau khi Ác Long tiến vào đầm nước, một ánh lửa cũng rơi vào trong đó.

Chốc lát, đầm nước đã khô cạn, hai con Ác Long gần như bị chôn vùi trong biển lửa, giờ phút này đã sợ đến mức hấp hối.

Chúng thậm chí còn không có sức chạy trốn, cho nên chỉ có thể mặc cho Diệp Trường Sinh chém giết.

Bóng dáng Diệp Trường Sinh lơ lửng trên không trung, xuất hiện trước mặt hai con Ác Long: “Ta sẽ không giết các người, đừng sợ.”

Ô ô.

Ô ô.

Ác Long phát ra một tiếng rên rỉ be bé, như muốn nói, tại sao

chúng nó trốn trong Hắc Ám Cấm Khu mà vẫn nguy hiểm đến tính mạng?

Trước kia, chúng luôn cho rằng sẽ không có tu sĩ Nhân Tộc nào tiến vào Hắc Ám Cấm Khu nên chúng tuyệt đối an toàn.

Bây giờ chúng mới hiểu, Hắc Ám Cấm Khu chỉ ngăn cản được kẻ yếu, cường giả thật sự vốn không hề sợ hãi.

Diệp Trường Sinh lại nói: “Hai người các người có thể nói chuyện.”

Một con Ác Long vội vàng nói: “Có thể, có thể nói, rất tốt, công tử muốn hỏi cái gì, chúng ta nhất định biết gì nói vậy.”

Ngay khi Diệp Trường Sinh chuẩn bị mở miệng hỏi, hai làn khói đen bắn xuống, Ác Long lập tức bị giết chết.

Bọn hắn quay đầu nhìn về phía bóng tối, ngay sau đó lại giơ tay lên chém một kiếm.

Một bóng người ngã xuống, bị ánh kiếm chia làm hai, Diệp Trường Sinh nhìn bóng dáng trước mặt đang thay đổi: “Điều nhân?”

Bóng dáng trước mặt hắn phủ đầy lông vũ màu đen, miệng nhọn, trông vô cùng xấu xí.

Đây là loài kỳ lạ gì thế?

Chương 1831: Tiến vào Hắc Âm Cấm Khu

3

Đúng lúc này, trong bóng tối có một làn sóng linh lực dao động, Diệp Trường Sinh chăm chú nhìn qua, phát hiện vô số bóng đen xuất hiện, tất cả đều có bộ lông màu đen.

Kẻ kỳ lạ sà xuống điên cuồng tấn công về phía Diệp Trường Sinh, cho dù biết mình không phải là đối thủ của Diệp Trường Sinh, hẳn ta vẫn không chùn bước.

Không có linh hồn sao?

Xuy.

Xuy.

Ánh kiếm lần lượt bắn ra, kẻ kỳ lạ rơi xuống, mùi máu tươi tràn ngập trong không gian.

Diệp Trường Sinh rõ ràng cảm giác được khi mùi máu xuất hiện sẽ có mấy trăm hơi thở mạnh mẽ bao vây hẳn.

Những sinh linh này tới chắc vì mùi máu tánh.

Trước khi tiến vào Hắc Âm Cấm Khu, Diệp Trường Sinh vẫn luôn cho rằng trong Cấm Khu không có nhiều sinh linh, hẳn chưa từng nghĩ rằng sinh linh ở đây không hề ít hơn bên ngoài.

Hơn nữa chúng đều rất mạnh mẽ.

Bóng dáng hắn lóe lên, biến mất trong bóng tối. Trước hết hẳn phải rời khỏi đại chiến này, bằng không tiếp theo sẽ là một cuộc giết chóc.

Không phải hắn sợ giết chóc, chẳng qua Diệp Trường Sinh cảm thấy không cần phải lãng phí thời gian vào những sinh linh này.

Trong khi tiến về phía trước.

Hắn đột nhiên có một suy nghĩ to gan, ánh kiếm xuất hiện, chín thanh cổ kiếm xuất hiện, bắn ra bốn phía.

Cùng lúc đó lại có một kiếm khí chấn động trời đất như muốn chém đôi Hắc Âm Cấm Khu.

Đây không phải là đánh răn động cỏ sao?

Chắc hẳn có rất nhiều người không hiểu tại sao Diệp Trường Sinh lại làm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là khiến Hắc Âm Cấm Khu trở nên hỗn loạn, để Diệp Trường Sinh có thể thừa dịp thu hoạch một phen.

Đương nhiên, đây là một chút mạo hiểm, cũng rất có thể làm kinh động đến phong ấn của Hắc Âm Thần Tộc.

Ngay sau đó.

Diệp Trường Sinh đến một hòn đảo, nơi này có cung điện nguy nga hùng vĩ, không khó nhìn ra trước kia trên đảo hẳn là có rất nhiều người sinh sống.

Bây giờ hòn đảo bị màn đêm vĩnh hằng bao phủ, cung điện giống như một con thú ngủ đông, xuất hiện trong bóng tối càng thêm bí ẩn.

Đi đến trước một cung điện, hắn dừng lại. Cung điện trước mặt vẫn còn nguyên vẹn, điều này cho thấy những sinh linh khác không dám đến đây.

Nếu không, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể phá hủy cung điện.

“Nhân loại, người thật sự có thể đến đây, rất nhiều năm qua, người là người là Nhân Tộc đầu tiên đến đây.”

Một giọng nói lạnh lùng khàn khàn truyền đến, Diệp Trường Sinh trầm giọng nói: “Các hạ không phải là nhân loại sao?”

“Ta là Thần, chí cao vô thượng của Thần Tộc.”

“Nhân loại, trong cơ thể người có huyết mạch Thần Ma Tộc, tương lai người sẽ trở thành một vị Thần thật sự.”

“Vào đi, để ta cảm nhận được hơi thở sinh mệnh trên người người.”

Giọng nói vang vọng bên tai Diệp Trường Sinh, cửa cung điện trước mặt tự động mở ra, Diệp Trường Sinh tiến lên đi vào đại sảnh.

Ba bức tượng đá sống động như thật xuất hiện trước mặt hắn, tản ra hơi thở mạnh mẽ.

Một tượng đá đột nhiên mở mắt ra: “Người có biết đây là nơi nào không?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Không biết, ta đánh bậy đánh bạ mới tiến vào đây, còn xin các hạ nói rõ.”

Tượng đá mở miệng nói: “Nhân loại, người không thành thật!”

Diệp Trường Sinh nói: “Người biết mà vẫn hỏi, các hạ chỉ là một tàn hồn còn sót lại, nếu không phải trốn trong tượng đá thì đã bị phân tán từ lâu rồi.”

“Bây giờ ta hỏi cái gì, các hạ hãy trả lời cái đó, ta có thể cân nhắc đưa người ra khỏi đây.”

Tượng đá mỉm cười: “Đã vào đây mà người còn muốn ra ngoài, đúng là ngây thơ.”

Diệp Trường Sinh nói: “Ừm, nghe ý của người là không muốn hợp tác, vậy ta sẽ rời đi trước.”

“Nhân tiện, ta nhắc nhở người một câu, tốt nhất đừng nghĩ đến việc đoạt xá, nếu không người sẽ hối hận.”

Tàn hồn thấy Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi thì đóng cửa đại sảnh lại ngay: “Người rất thông minh, biết ta muốn đoạt xá.”

Diệp Trường Sinh không nói gì, Quang Minh Thần Cách trong cơ thể bay ra, hắn tiếp tục đi về phía cửa.

Lần này, tàn hồn không ngăn cản hắc rời đi, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi: “Ta là Thần, làm sao có thể bị hắc uy hiếp?”

Thật ra, hắc thật sự muốn đoạt xá Diệp Trường Sinh, nhưng khi nhìn thấy Quang Minh Thần Cách, hắc đã sợ.

Thần bị khuất nghen.

Khi Diệp Trường Sinh rời khỏi đại sảnh, hắc lại đến trên hòn đảo, trong hư không xuất hiện mười linh hồn thể đều nhìn hắc chăm chăm.

Những linh hồn thể này rất thèm muốn thân thể của Diệp Trường Sinh, bởi vì bất kể là ai có được thân thể của Diệp Trường Sinh, bọn họ đều có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Bịch.

Bịch.

Nhìn linh hồn thể lao tới, Diệp Trường Sinh phóng thích ra thần thông Tịnh Hóa Vạn Giới, mười linh hồn thể bị đánh bay ra ngoài, trở nên rất yếu.

Đúng lúc này, một tiếng kiếm vang lên, mười linh hồn thể bị cổ kiếm xuyên thủng, cắn nuốt ngay.

Diệp Trường Sinh nhìn Văn Thần Kiếm trong tay, đứng dậy chuẩn bị rời đi thì sau lưng truyền đến giọng nói của tàn hồn kia.

“Khoan đã!”

“Chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Nói cái gì!”

Tàn hồn nói: “Người muốn biết cái gì, ta tuyệt đối biết gì nói nấy.”

Chương 1832: Người canh giữ mộ - Cửu Vô Địch

Diệp Trường Sinh nhếch môi, hắt lại đi vào trong cung điện: “Hắc Âm Thần Tộc bị phong ấn ở đâu?”

“Người và mười linh hồn thể xuất hiện vừa rồi là ai?”

Tàn hồn nói: “Chúng ta là tu sĩ cùng thời đại, đều tiến vào Hắc Âm Cấm Khu tìm kiếm cơ duyên.”

“Trong Hắc Âm Cấm Khu, ngoài những linh hồn thể kia ra thì còn có người của Liệp Thần Cung, có điều bọn hắc cũng là linh hồn thể.”

“Về phần Hắc Âm Thần Tộc bị phong ấn, bọn hắc đang ở trong tháp Tà Thần ở nơi sâu nhất trong Cấm Khu.”

Về mặt Diệp Trường Sinh hơi nghi ngờ, Hắc Âm Thần Tộc còn được gọi là Tà Thần Tộc, tại sao bọn hắc lại bị tháp Tà Thần phong ấn?

Trong cung điện.

Diệp Trường Sinh nhìn tàn hồn trước mặt: “Người ở đây một mình chắc rất cô đơn nhỉ?”

Tàn hồn nói: “Người không muốn giết ta?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cười nói: “Sao có thể gọi là giết, ta chỉ giúp đỡ người khác, để người không cô đơn nữa.”

“Bụi về với bụi, đất về với đất, thật tốt!”

Tàn hồn vội vàng nói: “Người không phải người như vậy, ta đã nói hết cho người những điều ta biết, vì sao người không thể tha cho ta?”

“Ra tay với một tàn hồn, người thắng cũng không vẻ vang gì.”

Đây là thần?

Thần có huyết mạch chí cao vô thượng sao?

Đối mặt với cái chết thì ai cũng sợ hãi đến mức vội vàng gọi ông nội.

Không thú vị.

Diệp Trường Sinh nói: “Đừng sợ, ta sẽ không giết người.”

Tàn hồn nghi ngờ nhìn Diệp Trường Sinh: “Người muốn đến tháp Tà Thần à? Ra khỏi điện rẽ trái, đi thẳng về trước là đến.”

Hắn chỉ mong Diệp Trường Sinh nhanh chóng rời đi.

“Một mình hưởng thụ cô đơn đi!”

Bóng dáng Diệp Trường Sinh biến mất, giọng nói vang vọng trong đại sảnh, tàn hồn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, hắn suýt chút nữa đã khóc, mở miệng chửi ầm lên: “Nhân loại, người thật độc, quá tàn nhẫn.”

“Tại sao lại đối xử với ta như thế?”

“Đối xử với một tàn hồn như vậy, lương tâm người không đau sao?”

Sở dĩ tàn hồn tức giận như vậy là bởi vì khi Diệp Trường Sinh rời đi, hắn đã để lại một phù văn trên cửa cung điện.

Điều này có nghĩa là gì?

Tàn hồn sẽ bị phong ấn trong cung điện mãi mãi, trừ khi có người lấy phù văn này đi.

Hắn giống Tôn Ngộ Không bị giam dưới Ngũ Hành Sơn, trừ khi có Đường Tăng xuất hiện lấy phù văn cho hắn.

Tàn hồn chưa bao giờ nghĩ rằng, vật đổi sao dời, hiện giờ nhân loại lại như vậy?

...

Phía bên kia.

Diệp Trường Sinh đã đến trước tháp Tà Thần, đây là một tòa tháp khổng lồ cao chọc trời, đen kịt sáng bóng.

Xung quanh tòa tháp khổng lồ có rất nhiều hung thú mạnh mẽ ẩn nấp, chúng đang bao vây Diệp Trường Sinh.

Ngay lúc Diệp Trường Sinh chuẩn bị ra tay chém giết hung thú, cửa tháp Tà Thần mở ra khiến người ta thấy tê dại cả đầu.

Tháp Tà Thần có thể tự động mở ra, vì sao tu sĩ Nghịch Thiên Tà Thần Tộc không rời đi?

Trong lòng Diệp Trường Sinh đầy nghi hoặc, hẳn biết nếu muốn tìm đáp án thì nhất định phải vào tháp, nhưng ngoài ra thì còn có vấn đề.

Đó chính là cho tới bây giờ, hẳn vẫn chưa phát hiện ra hơi thở của Hắc Thiên Tử, chẳng lẽ hẳn ta không chạy trốn vào Hắc Âm Cấm Khu?

Tiến vào tháp.

Đi vào tầng thứ nhất.

Nơi này vô cùng sáng ngời, như thể mặt trời giữa trưa, hẳn vừa mới đi từ trong bóng tối tiến vào ánh sáng nên thấy hơi chói mắt.

“Người đến rồi.”

Một giọng nói vang vọng bên trong tòa tháp.

Diệp Trường Sinh sửng sờ: “Các hạ là ai, người biết ta sao?”

Lời vừa rơi xuống, một bóng người rơi xuống không trung, nhìn Diệp Trường Sinh: “Giống, thật sự quá giống.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên, có lẽ người trước mặt đã biết thân phận của hắn, vội vàng nói: “Các hạ cảm thấy ta giống ai?”

Người tới lắc đầu: “Không giống, không giống.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Người có ý gì, trêu đùa hân?

“Các hạ là ai?”

Người đến trầm giọng nói: “Tại hạ là người canh giữ tháp, xếp thứ chín, mọi người gọi là Cửu Vô Định.”

Cửu Vô Định?

Người kỳ lạ, tên cũng kỳ lạ.

Lại còn xếp thứ chín, ta đứng đầu đây.

Diệp Trường Sinh nói: “Các hạ có biết ta không?”

Cửu Vô Định lắc đầu: “Không biết, người rất giống với bằng hữu của ta, nhưng người không phải là hân.”

Diệp Trường Sinh vội vàng hỏi: “Bằng hữu trong miệng người có thân phận gì?”

Cửu Vô Định nói: “Đạo tặc hái hoa đứng đầu vũ trụ, Đạo Phi Nho.”

Diệp Trường Sinh: “...”

Sao hân có thể giống đạo tặc hái hoa đứng đầu vũ trụ chứ?

Lão đầu này cố ý, hân không cần phải quan tâm.

Cửu Vô Định lại nói: “Đúng là Đạo Phi Nho là đạo tặc hái hoa đứng đầu vũ trụ, nhưng hân còn có rất nhiều thân phận, trong đó lợi hại nhất chính là đứng đầu.”

“Nói cho người biết, người có thể không biết thực lực của hân mạnh bao nhiêu.”

Nói đến đây, hân dừng lại rồi nói tiếp: “Giống như người, có thể đánh một trăm. Không, có thể là một ngàn.”

Nghe tiếng.

Diệp Trường Sinh sững sờ, biểu thị hắn không tin, thật sự có người trong vũ trụ có thể đánh bại một ngàn hắn sao?

Nếu như không phải khoe khoang không được thưởng thì hắn đã thưởng cho lão đầu này rồi.

Chương 1833: Người canh giữ mộ - Cửu Vô Định2

Cửu Vô Định nói: “Ta biết người nhất định sẽ không tin. Thật ra, ta có thể hiểu được. Tu sĩ vũ trụ luôn có ba ảo giác, ta có ngộ tính rất cao, võ công có thể đạt tới đỉnh cao, ta thật sự sẽ vô địch.”

Có phải người đang nhắm vào ta không?

“Người đang nói ta sao? Nhưng đây không phải là ảo giác, nó là thật.”

Diệp Trường Sinh khẽ nói.

Cửu Vô Định lắc đầu: “Quên đi, chúng ta hãy nói về những thứ người thấy hứng thú.”

“Người có tò mò thân phận của ta không, thần mâu của người không thể kiểm tra thân phận của ta, đừng nói cho ta biết rằng người không tò mò.”

“Ta không thích người nói dối.”

Diệp Trường Sinh đột nhiên nghiêm túc nhìn Cửu Vô Định, biết tên này cũng mắc bệnh xã hội, từ khi nhìn thấy mình hẳn đã nói không ngừng.

“Nói cho ta biết thân phận của người là gì?”

Cửu Vô Định nói: “Người canh giữ tháp, ta không nói cho người biết.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi: “Người cho rằng ta ngu ngốc sao?”

Cửu Vô Định mỉm cười nói: “Dù sao cũng không thông minh, nếu không phải ta nhận ra nhầm người, người đã không có cơ hội tiến vào đây.”

Lão già này hẳn là có bệnh, hẳn đã ở trong tháp quá lâu, phỏng

chừng có gì đó không đúng.

“Các hạ là người canh giữ tháp, người có thể nói cho ta biết là ai đã phong ấn Nghịch Thiên Tà Thần Tộc không?”

Cửu Vô Định nói: “Đạo Phi Nho, hẳn phong ấn, ta canh giữ, những người khác đều tự do.”

Câu này hẳn là sự thật, Diệp Trường Sinh lựa chọn tin hẳn: “Tại sao các người lại phong ấn Tà Thần Tộc.”

“Lúc trước ta đã giao thủ với Hắc Thiên Tử, hẳn trốn ở đây sao?”

Cửu Vô Định hơi giơ cánh tay lên, con quạ đen lơ lửng trên lòng bàn tay hẳn: “Người đang nói hẳn?”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, thì ra lão đầu trước mắt có chút thủ đoạn, chẳng trách hẳn chưa từng tìm được hơi thở của Hắc Thiên Tử, hóa ra là bị lão đầu che giấu.

Quạ Đen không hoảng sợ chút nào khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, ánh mắt có chút khiêu khích, như muốn nói người đến đánh ta đi.

Đánh ta đi.

Có người làm chỗ dựa là trâu bò.

Diệp Trường Sinh nhìn Cửu Vô Định, người sau trầm giọng nói: “Ta không quan tâm hận thù giữa người và Tiểu Hắc.”

“Nhưng người đã làm Tiểu Hắc bị thương, ta yêu cầu người bồi thường một ít tài nguyên, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Bồi thường?

Diệp Trường Sinh nói: “Nếu ta từ chối thì sao?”

Cửu Vô Định vẫn im lặng: “Đừng tưởng rằng người có được thần phách của Hắc Ám Cẩm Kỵ Thiên Thần thì ta sẽ không đánh người.”

“Nếu người từ chối, vậy ta sẽ cưỡng đoạt, hai tòa tháp trong cơ

thể người rất tốt, kiếm kia cũng không tệ.”

“Đúng rồi, chín cánh sau lưng người cũng không tệ, người có thể lấy được chín cánh của Hỗn Độn Thiên Thần Tộc, người còn có chút bản lĩnh.”

Dứt lời, hắn bước từng bước về phía Diệp Trường Sinh, quạ đen trong lòng bàn tay phát ra tiếng kêu.

Như thể muốn nói, người xong, người xong rồi.

Xùy.

Diệp Trường Sinh tức giận đánh ra một kiếm, bóng người bay ngược về phía sau, nối rộng khoảng cách giữa hắn và Cửu Vô Địch.

Lão đầu này quá không bình thường, khiến người ta có cảm giác kỳ quái nên hắn cũng không dám chủ quan.

Xùy.

Một thanh kiếm bay ra, trực tiếp đánh vào Cửu Vô Địch.

Diệp Trường Sinh lựa chọn ra tay trước để xem thực lực của Cửu Vô Địch thế nào.

Thần mâu của hắn không có hiệu quả với Cửu Vô Địch, lão đầu này dường như có thể biết tất cả bí mật của hắn, thậm chí cả Thần tháp Tử Dương và tháp Ngục Kiếm trong cơ thể.

Diệp Trường Sinh chưa từng gặp người như vậy, hắn đành phải thận trọng, không biết Cửu Vô Địch có phát hiện ra hệ thống hay không.

Chủ nhân, người coi ta là gì hả, nếu mặt hàng này có thể tìm được ta, ta sẽ lập tức khiến mình nổ tung.

Hệ thống châm chọc.

Diệp Trường Sinh không có thời gian cãi nhau với hệ thống. Hắn từ từ ổn định thân ảnh đang bay ngược, nhưng lại phát hiện ánh

kiếm trước mặt biến thành hư vô, chẳng biết Cửu Vô Địch đã xuất hiện trước mặt hắn lúc nào.

Hai người gần trong gang tấc, Cửu Vô Địch đánh một chưởng lên người hắn. Diệp Trường Sinh lại bay ra phía sau, thân thể đùng mạnh vào tháp Tà Thần.

Cửu Vô Địch nói: “Người quá yếu, thậm chí còn không có một phần trăm thực lực của Đạo Phi Nho, trừ ngoại hình tương tự thì người còn cách hắn quá xa.”

Diệp Trường Sinh ổn định thân thể, phát hiện trên ngực có dấu vết nổ tung, máu không ngừng tràn ra.

Đã rất lâu rồi hắn chưa bị thương, cảm giác này thật sướng.

Dù sao hắn cũng không tin Cửu Vô Địch có thể đánh chết chính mình.

Bịch.

Bịch.

Chín phi kiếm xuất hiện, mang theo mười vạn kiếm quang bắn xuyên về phía Cửu Vô Địch, động tác người sau như nước chảy mây trôi, chậm rãi giơ tay lên: “Dừng!”

Dứt lời, chín thanh phi kiếm trước mặt đột nhiên dừng lại, Diệp Trường Sinh phát hiện mình hoàn toàn không khống chế được chín thanh kiếm.

Lúc này, Cửu Vô Địch lại nói: “Nơi này đã bị cấm, công kích của người cũng không có tác dụng gì với ta.”

“Nhưng ta có thể tấn công theo ý muốn, bởi vì ta kiểm soát mọi thứ ở đây, có phải người cảm thấy không ngờ không?”

Chương 1834: Cổ Trần, thuật Định Thân

“Cho nên sống chết của người chỉ dựa vào một lời nói của ta.”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi thay đổi, hắn phát hiện trong không trung không có chút linh khí nào, hắn không ngờ Cửu Vô Định còn có thủ đoạn như vậy, có thể làm được cấm pháp.

“Người không giết được ta.”

Cửu Vô Định mỉm cười nói: “Người quá tự tin, ta sẽ lấy ra hai tòa tháp trong cơ thể người, sau đó từ từ tra tấn người.”

“Dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian, khi linh hồn, xương cốt, máu thịt của người đều bị quạ đen nhỏ ăn thịt, nó có thể trở nên mạnh mẽ hơn, đi ra ngoài tìm thêm tài nguyên cho ta.”

Diệp Trường Sinh có thể hiểu được, sở dĩ Hắc Thiên Tử có thể rời khỏi tháp Tà Thần Tháp đều do Cửu Vô Định chỉ điểm.

Mục đích là để hắn ta khỏi cấm Hắc Ám Cấm Khu, tìm tài nguyên để hắn ta trở nên mạnh mẽ hơn, lão đầu này thật sự có chút thủ đoạn.

Hắc Thiên Tử xuất hiện ở Cửu Tầng Khư hẳn là vì bảo vật tối cao của Hắc Ám Cấm Kỳ Thiên Thần, sau đó giao cho Cửu Vô Định.

Thấy chín kiếm không thể đả thương Cửu Vô Định, Diệp Trường Sinh đứng dậy, tiến lên phía trước, đánh một quyền về phía Cửu Vô Định.

Nơi này bị cấm pháp, vậy thì lấy thân thể chống lại.

Ầm.

Một đòn va chạm, Cửu Vô Định lùi lại hai bước: “Thân thể của người rất tốt, ta đột nhiên đổi ý.”

“Ta sẽ để người ở tháp Tà Thần và biến người thành người canh giữ tháp mới, sau đó ta có thể rời đi.”

Như thế cảm thấy ý tưởng của mình rất tốt, Cửu Vô Định vô cùng hài lòng gật đầu: “Luyện thiên, phước hồn!”

Hai tay hắn ta kết ấn, hoa văn kỳ lạ bay về phía Diệp Trường Sinh, lập tức bao phủ trên người hắn.

Diệp Trường Sinh cảm nhận được trong cơ thể mình xuất hiện một phong ấn đang chuẩn bị trói buộc thần hồn của hắn, cũng như một nguồn sức mạnh tinh thần mạnh mẽ đang công kích thần thức của hắn.

Cửu Vô Định có ý định phá hủy thần thức của hắn, đầu tiên biến mình thành con rối, sau đó trói hồn để sử dụng hắn.

Có lẽ ngày xưa Quạ Đen cũng bị Cửu Vô Định làm vậy.

Đáng tiếc là luyện thiên phước hồn của hắn ta không có tác dụng gì với Diệp Trường Sinh, sau khi hai đòn tấn công tiến vào cơ thể và thần thức, ban đầu chúng có tác dụng, nhưng rất nhanh đã bị Diệp Trường Sinh cắn nuốt.

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy ai có linh lực mạnh hơn mình. Với công kích tiến vào trong cơ thể, nó lập tức biến thành hư vô dưới sự ngăn cản của bốn linh khí và Hỗn Độn Thiên Mệnh Kiếm.

Thấy Diệp Trường Sinh an toàn, sắc mặt Cửu Vô Định hơi thay đổi: “Trong cơ thể người vẫn còn bí mật.”

“Lão phu thật sự càng ngày càng hưng phấn.”

Ngay khi hắn chuẩn bị tấn công lần nữa, một giọng nói vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: “Ta có thể giúp các hạ đánh bại hắn, nhưng người phải đồng ý với ta một yêu cầu.”

“Sau khi người giết Cửu Vô Định, hãy mở tháp Tà Thần và thả ta ra ngoài.”

Diệp Trường Sinh biết người nói chuyện chính là tu sĩ Nghịch Thiên Tà Thần Tộc, người này có thể truyền âm cho mình trong tình huống này, thực lực cũng không yếu.

Ngay sau đó.

Giọng nói đó lại xuất hiện trong đầu Diệp Trường Sinh, nói là khẩu quyết của thuật Định Thân, hẳn còn chưa đồng ý sau khi giải quyết Cửu Vô Dịch thì sẽ thả bọn hắn đi mà.

Đây là một người chân thành.

Diệp Trường Sinh vừa muốn thi triển thần thông thuật Định thân thì giọng nói lại vang lên, nói với Diệp Trường Sinh rằng hẳn nhất định phải chờ đúng thời cơ.

Thần thông thuật Định Thân này cũng chỉ giữ chân được cường giả như Cửu Vô Dịch trong thời gian một chén trà mà thôi, cho nên hẳn muốn Diệp Trường Sinh tận dụng thật tốt.

Nhưng thật sự không biết, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không sợ Cửu Vô Dịch, hẳn chỉ là tò mò thân phận và thực lực của lão đầu này, còn có người đứng đầu trong miệng hắn ta.

Đứng đầu và đứng thứ chín, vậy thì chắc chắn có người thứ hai đến thứ tám. Rốt cuộc thế lực gì lại có nhiều cường giả như vậy, còn có thể vẫn luôn phong ấn Nghịch Thiên Tà Thần Tộc.

Giờ khắc này.

Cửu Vô Dịch dường như cảm nhận được điều gì đó: “Cố Trần, đừng bận tâm vô ích, người thật sự cho rằng hẳn có thể cứu các người sao?”

“Thời thế đã khác, cho dù bây giờ người đi ra cũng chỉ có thể chết, không bằng lúc nào cũng bị phong ấn ở đây.”

Người nghe lời này xem, nếu người của Tà Thần Tộc được thả ra đều sẽ chết, vậy thì còn để hắn canh giữ bên trong làm gì?

Thực sự cho rằng người khác là kẻ ngu sao?

Diệp Trường Sinh biết người dạy hắn pháp quyết chính là Cố Trần, nhìn dáng vẻ Cửu Vô Dịch, hẳn ta dường như rất kiên kỵ.

“Cố Trần, ta sẽ giết hắn, dập tắt hy vọng của người.”

Cửu Vô Dịch bắt đầu tấn công, so với trước kia thì càng mạnh mẽ.

Lần này Diệp Trường Sinh không ngăn cản, mặc cho công kích rơi vào trên người hắn.

Ầm.